Thesaurus graecae linguae ab Henrico Stephano constructus : in quo praeter alia plurima quae primus praestitit vocabula [...]

Source gallica.bnf.fr / Bibliothèque nationale de France

{BnF

gallica
BIBLIOTHÈQUE
NUMÉRIQUE

Estienne, Henri (1528?-1598). Thesaurus graecae linguae ab Henrico Stephano constructus : in quo praeter alia plurima quae primus praestitit vocabula in certas classes distribuit, multiplici derivatorum serie... ([Reprod.]). 1572.

1/ Les contenus accessibles sur le site Gallica sont pour la plupart des reproductions numériques d'oeuvres tombées dans le domaine public provenant des collections de la BnF.Leur réutilisation s'inscrit dans le cadre de la loi n°78-753 du 17 juillet 1978 :
 *La réutilisation non commerciale de ces contenus est libre et gratuite dans le respect de la législation en vigueur et notamment du maintien de la mention de source.
 *La réutilisation commerciale de ces contenus est payante et fait l'objet d'une licence. Est entendue par réutilisation commerciale la revente de contenus sous forme de produits élaborés ou de fourniture de service.

Cliquer ici pour accéder aux tarifs et à la licence

2/ Les contenus de Gallica sont la propriété de la BnF au sens de l'article L.2112-1 du code général de la propriété des personnes publiques.

3/ Quelques contenus sont soumis à un régime de réutilisation particulier. Il s'agit :

 *des reproductions de documents protégés par un droit d'auteur appartenant à un tiers. Ces documents ne peuvent être réutilisés, sauf dans le cadre de la copie privée, sans l'autorisation préalable du titulaire des droits.
 *des reproductions de documents conservés dans les bibliothèques ou autres institutions partenaires. Ceux-ci sont signalés par la mention Source gallica.BnF.fr / Bibliothèque municipale de ... (ou autre partenaire). L'utilisateur est invité à s'informer auprès de ces bibliothèques de leurs conditions de réutilisation.

4/ Gallica constitue une base de données, dont la BnF est le producteur, protégée au sens des articles L341-1 et suivants du code de la propriété intellectuelle.

5/ Les présentes conditions d'utilisation des contenus de Gallica sont régies par la loi française. En cas de réutilisation prévue dans un autre pays, il appartient à chaque utilisateur de vérifier la conformité de son projet avec le droit de ce pays.

6/ L'utilisateur s'engage à respecter les présentes conditions d'utilisation ainsi que la législation en vigueur, notamment en matière de propriété intellectuelle. En cas de non respect de ces dispositions, il est notamment passible d'une amende prévue par la loi du 17 juillet 1978.

7/ Pour obtenir un document de Gallica en haute définition, contacter reutilisation@bnf.fr.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ,

THESAVRVS GRAECAE LINGVAE,

Ab Henrico Stephano conſtructus.

IN QVO PRÆTER ALIA PLVRIMA quæ primus præſtitit, (paternæ in Theſauro Latino diligentiæ æmulus) vocabula in certas claſſes diſtribuit, multiplici deriuatorum ſerie ad primigenia, tanquam ad radices vnde pullulant, reuocata.

THESAVRVS LECTORI,

Nunc alii intrepidè veſtigia noſtra ſequantur:
Me duce plana via eſt quæ ſalebroſa fuit.

ANNO M. D. LXXII,
excudebat Henr. Stephanus.

CVM PRIVILEGIO CÆS. MAIESTATIS, ET CHRISTIANISS. GALLIARVM REGIS.

Ex libris Bibliothecæ Regiæ

In Collegio Parisiensis Societatis Jesu. 1702. Ilustr. Princip. Lug. Prof.

HENRICVS STEPHANVS lectori, de suo Thesauro.

Θησαυρὸν γλώσσης Ἀσκραῖος ἔφπεν ἄριστον,
Πασῶν δ' Ἑλλαδικὴ γλῶσσα ἔρίζη ἔφυ.
Ἀλλ' ὅ με θησαυροὺς θησαυρὸς ἄππυρεν, ἄρισος
Πᾶσιν ἑὼν ἑτέροις, ὅστ' κάκιστος ἐμοί.

IDEM DE EODEM.

Thesauri momento alii ditántque beántque,
Et faciunt Crœsum qui prius Irus erat.
At Thesaurus me hic ex diuite reddit egenum,
Et facit vt iúuenem ruga senilis aret.
Sed mihi opum leuis est, leuis est iactura iúuentæ,
Iudicio haud leuis est si labor iste tuo.

SVMMA PRIVILEGIORVM HVIC THESAVRI editioni concessorum, quæ prodiit anno M.D.LXXII, CAL. MART.

Diplomatis duobus MAXIMILIANI II, Romanorum imperatoris semper augusti, cautum est Henrico Stephano nequis in vniuersis ditionibus ipsius Cæsareæ maiestatis, locis atque ciuitatibus tam sacro Romano imperio, quàm cæteris regnis, dominiis & prouinciis eius mediatè vel immediatè subiectis, nisi ipsius Henrici Stephani aut hæredum permissu, hunc Thesaurum linguæ Græcæ, vel quicquam eorum quæ in hanc eius editionem contulerit, excu-[redacted]te octennium, à die qua finita fuerit computandum: vel ea quæ excusa fuerint exemplaria vendere atque distribuere publicè vel occultè aut quouis alio prætextu, ausit. Alioqui sibi præter amissionem librorum, mulctam decem marcharum auri puri, irrogatam esse sciat, imperiali fisco & ipsi Henrico Stephano, vel eius hæredibus, aut ab illis mandatum habentibus, ex æquo persoluendam.

Diploma vnum datum fuit Pragæ, die XV Febr. Anno M.D.LXX.

Subsign.

Maximilianus.

Ad mandatum sacræ Cæs. maiestatis proprium, A. Erstenberger.

BIBLIOTHEK DER CANTONAL-LEHR-ANSTALTEN ZU ZÜRICH.

Alterum datum fuit Spiræ, die XVII Sept. eodem anno.

Subsign.

Maximilianus.

Ad mandatum sacræ Cæs. maiestatis proprium, M. Gerstman.

Diplomate CAROLI IX, Galliarum regis Christianiss. cautum est eidem Henrico Stephano in eandem formam, ad decennium. Et edictum hoc violanti, præter amissionem librorum, mulcta arbitraria irrogatur, atque vt omne damnum eidem Henrico præstare sarcirêque teneatur. Datum fuit apud sanctum Germanum, Parisiorum suburbium, Iulii die XIII, Anno M.D.LXI.

Subsign.

Delomenie.

MAXIMILIANO II, ROM. IMP. SEMPER AVGVSTO, GERMANIAE, HVNG. BOHEM. DALM. CROATIAE ET SCLAVONIAE REGI, &c.
Ac nobiliſsimis eius academiis, Viennenſi & Pragenſi:
CAROLO IX, GALL. REGI CHRISTIANISS.
Atque omnium eius academiarum antiquiſsimæ nobiliſsimæque, Pariſienſi:
ELISABETHAE, ANGLIAE, FRANCIAE, HIBERNIAE Q. REGINAE SERENISS.
Et celeberrimis eius academiis, Oxonienſi & Cantabrigienſi:

ITEM,

ILLVSTRISS. PRINCIPIBVS AC DOMINIS, FRIDERICO, COMITI PALAT. AD RHENVM, IMPERII ELECTORI PRIMARIO, &c.
Et clariſsimæ eius academiæ Heidelbergenſi:
AVGVSTO, SAXONIAE DVCI, IMPERII ELECTORI, &c.
Et celeberrimis eius academiis, Lipſienſi & Vitebergenſi:
IOANNI GEORGIO, MARCHIONI BRANDEBVRGICO, IMPERII ELECTORI, &c.
Inclytæque eius academiæ, quæ eſt Francofurti ad Viadrum,

HENR. STEPHANVS S. D.

ISOCRATES, ſummus & orator & philoſophus, eos qui regibus veſtes vel æs aurúmve cælatum afferrent, vel aliud quidpiam eorum quæ ſibi deeſſent, illis contrà ſupereſſent, mercaturam maiore quodam artificio exercere aiebat quàm qui apertè inſtitores ſe profiterentur. At ego ſacræ tuæ Cæſareæ maieſtati, itémq; veſtris regiis M.M. & Augg. DD. offero quæ mihi cõtrà ſuperſunt, illis deſunt. Offero enim Theſaurum quem antea (inuidia dicto abſit) nuſquam gentium ne venalem quidem theſauris veſtris inueniſtis. Ne-

que verò meum iſtud munus eiuſmodi eſt vt eius vtilitas ad vos tantùm aut veſtros aulicos peruenire queat, ſed quàm latè ditionum veſtrarum fines patent, eius vtilitas ad omnes Muſarum cultores dimanabit. Quum autem maior eorum in academiis quàm alibi ſit numerus, & has vobis non ſecus ac patribus filias, charas eſſe conſtet, rem vobis longè gratiſsimam facturũ me exiſtimaui ſi eas quoque compellarem. Minimè enim verendum mihi fuit (opinor) ne, ſi vobis eas conſociarẽ, tantùm illarum honori addere, quantum veſtro detrahere iudicarer: quum illæ non ſolùm honorem veſtrum amplificare, ſed etiam immortalem vobis gloriam comparare poſsint. Huius autem comparandæ ſtudium præ quouis alio principes decere, iam olim Ptolemæo regi cecinit Syracuſanus poeta, his verſibus, (quantum quidem Muſa mea Latina Græcam aſſequi poteſt)

—quid enim magè principe dignum,
Quàm decus immortale ſibique ſuiſque parare?
Hoc manet Atridis ſaluum: caligine contrà
Nunc adoperta latent (nullus datur vnde regreſſus)
Quæcunque obtigerant Priami populantibus vrbem.

Vbi quod de Atridis canit, nihil aliud illis quàm decus immortale ſaluũ manere, idem de reliquis omnibus heroibus, (vt alios innumeros fortes viros omittam) ac nominatim de Achille, canere poterat: cuius ad tumulum quum Alexander aſtitiſſet, O fortunate, inquit, adoleſcens, qui tuæ virtutis Homerum præconem inueneris. At vos in academiis veſtris non ſolùm certum veſtrarum laudum præconium repoſitum habetis, ſed etiam in illis, non ſecus ac patres in liberis, vobiſipſis quodammodo ſuperſtites eſſe poteſtis: quandoquidem tanta viciſsim in earũ alumnos liberalitas ac munificentia veſtra extitit, vt vobis, ſecundum deum, omnia debere dici poſsint. Vbi verò inſigniorem & principibus conuenientiorem liberalitatis materiam inuenietis quàm iis in locis quæ (vt M. Tullius domum Iſocratis, officinam eloquentiæ vocauit) omnium liberalium artium velut officinæ quædam ſunt? quæ literariis rebuſpublicis ſeminaria eſſe dici poſſunt? quæ denique cæteris ditionum veſtrarum locis non aliter quàm animæ corporibus incluſæ videri queũt? Cyrum minorem narrat Xenophon, quum Lyſander Lacedæmonius ad eum veniſſet Sardis, eíque dona à ſociis attuliſſet, & cæteris in rebus comem erga illum atque humanũ fuiſſe, & ei quendam conſeptum agrum ac diligenter conſitum oſtendiſſe. Lyſandrum autem, admirantem proceritates arborum, & directos in quincuncem ordines, & humum ſubactam atque puram, & ſuauitatem odorum qui afflarentur è floribus: dixiſſe, mirari ſe ſolertiam eius à quo illa dimenſa & deſcripta eſſent. Cyrum autem ei reſpondiſſe, Atqui ego iſta ſum omnia dimenſus: mei ſunt ordines, mea deſcriptio: multæ etiam iſtarum arborum mea manu ſunt ſatæ. Quanto maior & principe dignior gaudii materia eſt, poſſe de eloquentibus & ſapientibus viris dicere, Hos academia mea iam inde à pueritia, tanquam teneras plantas, educauit & excoluit: hos formauit, hos omnibus quibus excellunt artibus inſtituit atque perpoliuit. Athenæ ob literarum ſtudia, quæ ibi florebant, Græcia Græciæ dictæ fuerunt, quídni

& vos aliquam Germaniam Germaniæ, Galliam Galliæ, Angliam Angliæ habere dicemini? Ex Isocratis ludo, tanquam ex equo Troiano, innumeri principes exiêre: nimirum qui in dicendo & scribendo principes extiterunt. quid? nónne itidem ex eorum scholis qui academiis vestris præsunt, prodire solent ii quos à consiliis ad latus semper habetis, aut legatos in exteras regiones mittitis? nónne inde prodeunt & illi qui velut vicariam in soliis vestris sedem obtinent, siue ius tanquam ex ore vestro dicant, siue alia in vrbibus, quarum gubernacula illis commissis, administrent?

Neque tamen academiæ eos tantùm homines vobis suppeditant qui domi, sed eos etiam qui belli præclarā vobis operam nauaturi sint. Longè enim falluntur qui Musarum cultoribus non posse martia pectora inesse, & ipsi persuasum habent, & aliis persuadere conantur. Literas quidem certè inter arma silere, (sicut de legibus dictū fuit) miniméq; gratam inter illa sedē aliud literarū genus quàm poeticā Tyrtæi alicuius tubam, habere fateor: sed tantum abest vt eundem & literarum & armorum laude posse excellere negem, vt contrà, quemadmodum Græci vulgari senario eos qui literas didicerāt duplo oculatiores esse aiebant quàm cæteros, ita ego imperatores literarum peritos duplicem quendam artis imperatoriæ vsum habere contendam. Etenim si Agamemnon meritò decem Nestores, non decem Aiaces sibi optabat, idémque & vos in bellicis vestris rebus optare debetis: nónne ex quatuor quibus imperatorium munus demandare voletis, si duo literati sint, duo illiterati, (cæteris alioqui in rebus pares) illorum magis quàm horum prudentiæ confidendum vobis existimabitis? Monumenta historicorum euoluant qui fortitudinem cum doctrina copulari posse non putant: & ex illis discant quales viri apud Græcos fuerint (vt alios quamplurimos silentio prætereā) Pericles, Themistocles, Epaminondas, Agesilaus, Philolaus, Xenophon: quales viri apud Romanos, duo fulmina belli Scipiadæ, C. Lælius, L. Furius, Fab. Maximus, M. Crassus, vterque Cato: quales innumeri alii. Vel vnius certè Luculli exemplum eos qui in illa opinione sunt, magnā literis iniuriam facere ostendit. Is enim tantus imperator in omni genere belli erat, præliis, oppugnationibus, naualibus pugnis, totiúsque belli instrumentis & apparatu, vt Mithridates, rex post Alexandrum maximus, hunc à se maiorem ducem cognitum quàm quenquam eorum quos legisset, fateretur: & tamen cùm omni literarum generi, tum philosophiæ ita deditus erat, vt in bello etiam & sub ipsis pellibus aliquid temporis illis impertiretur. Verùm quid externis exemplis opus est, quum vestræ Germaniæ, Galliæ, Angliæ, suos itidem Pericles, suos Agesilaos, suos Scipiones, id est, homines & armorum & literarum simul laude præstantes, & habuerint iam olim, & nunc quoque habeant? Vnde verò illi doctrinam nisi ex academiis vestris hauserunt? Quemadmodum igitur dicebat ille,

Sint Mæcenates, non deerunt Flacce Marones:

ita certè quo plures vobis similes, nimirum sui itidem amatores atque fautores, academiæ habebunt, eò fœcundiores talium hominum esse poterunt.

Hæc autem quum ita ſint, & quum academiis quas illis de cauſis charas vel potius chariſſimas habetis, gratificari modis omnibus cupiatis, gratiam me à tua S. C. M. & veſtris tum RR. MM. tum AA. DD. initurum putaui, ſi munus offerrem quo illas, non ſecus ac patres filias, munerari viciſſim poſſetis: & quod illis non ſolùm vtilitas, quam ex eo percepturas ſpero longè maximam, ſed & ipſæ manus veſtræ (quæ alio etiam omni munificentiæ genere demereri iamprídem earum amorem cœperunt) commendarent. Deus opt. max. huic meo Theſauro omnes ſuæ erga vos beneficentiæ theſauros comites addat.

IISDEM DE HOC THESAVRO.

Hic theſaurus, hic eſt, tua quem Germania, Cæſar,
Hic quem Carle optat multis tua Gallia votis,
Hic eſt Eliſabeth, tua quem ſitit Anglia dudum.
Hic illis theſauro Arabum pretioſior omni,
Pactoli auriferis fuerit mage charus arenis,
Gratior eoo venientibus æquore gemmis.
Germanos ergo hic Gallóſque beabit, & Anglos:
At me, cuius opes tandem conſumpſit opimas,
Veſtrum eſt (ſic vobis ſint regna beata) beare.

DE EODEM.

Inſperata alios theſauros lucra videmus
Ferre repertori: triſtémque repentè fugari
Pauperiem, vilémque caſam mutarier arce.
At me contrà inopem meus hic ex diuite fecit
Theſaurus, gazáſque omnes exhauſit auitas.
Si tamen hic animum veſtrum pectúſque benignum
Conciliare mihi (quod ait ſe poſſe) valebit,
Tum verò haud aliter quàm quondam Pelias haſta,
Fecerit id vulnus, factóque medebitur idem.

CATALOGVS AVTORVM GRAECORVM, EX QVO-

rum ſcriptis vocabula & loquendi genera, eorum item vnde expoſitiones vocabulorum aut loquendi generum petitæ ſunt in hoc THESAVRO GRAECAE LINGVAE.

Indicatur autem in quibuſdam, etiam ex qua editione ſint, in iis videlicet quorum locis nonnunquam paginæ numerus: in poetis autem, verſus numerus interdum adſcribitur.

POETAE,

- Homerus, Heſiodus, Orpheus, Callimachus, Aratus, Nicander, Theocritus, — *Ald.*
- Moſchus, Bion, Dionyſ. Alex. Coluthus, Tryphiodorus, Muſæus, Theognis, — *Ex editione Henr. Steph.*
- Phocylides, — *Ald.*
- Pythagoræ aurea carmina, Epigrammata Græca, Apoll. Rhodius, Oppianus, Nonnus, Ariſtophanes, — *Ald.*
- AEſchylus, Sophocles, Euripides, Lycophron, — *Henr. Steph. Ald.*
- Pindarus, & cæterorum lyricorũ fragmenta. — *Henr. Steph.*

HISTORICI,

- Herodotus, — *Ald.*
- Thucydides, Xenophon, Diodorus Sicul. Dionyſius Halicarnaſſeus, — *Henr. Steph.*
- Dion, — *& Rob. Steph.*
- Appianus, Herodianus, — *Steph.*
- Polybius, — *Germ. ann. 1530.*
- Arrianus, — *Germ.*
- Strabo, Pauſanias, — *Ald.*
- Philoſtratus, Plutarchus, niſi numero pag. adiungantur hæc verba, Meæ editionis. — *Ald.*
- Athenæus, — *Ald.*
- AElianus, — *Rom.*
- Diog. Laertius. — *Germ.*

ORATORES,

- Iſocrates, Demoſthenes, AEſchines, Demades, Lyſias, Antiphon, Andocides, Iſæus, Diinarchus, Lycurgus, Gorgias, Leſbonax, Herodes, Alcidamas, Antiſthenes, — *Ald.*
- Ariſtides, — *Flor.*
- Lucianus, — *Ald.* Sunt tamen huius & hiſtorica quædam ſcripta.

RHETORES, ſeu ſophiſtæ,

- Aphthonius, Theon, Libanius.

PHILOSOPHI,

- Plato, Ariſtoteles, Themiſtius, — *Ald.*
- Epictetus, Philo, Porphyrius, Iamblichus, Proclus.

II EX QVORVM epiſtolis aliqui proferuntur loci,

- Heraclitus, Democritus, Hippocrates, Euripides, Iſocrates, AEſchines, Demoſthenes, Plato, Ariſtoteles, Chion, Diogenes, Crates, Anacharſis, Lyſis, Muſonius, Apollonius Tyaneus, Philoſtratus, Alciphron, AElianus, Theophylactus, Procopius, Phalaris, Brutus, Syneſius, Baſilius, Gregorius Nazianzenus, Libanius, Iulianus imp.

IVRISCONSVLTI, aut ſcripta ad iuriſprudentiam pertinentia,

- Pandectæ iuris Græcæ,
- Iuſtiniani nouellæ,
- Theophili interpretatio Inſtitut. Iuſt.
- Harmenopulus.

MEDICI,

- Hippocrates,
- Dioſcorides,
- Theophraſtus,
- Galenus,
- Oribaſius,
- Paulus AEgineta,
- Actius,
- Alexander Aphrodiſianus,
- Alexander Trallianus,
- Hippiatriæ autores.

GRAMMATICI, AVT qui ad grammaticam pertinentia ſcripſerũt, ſcholiaſtæ & lexicographi,

- Iulius Pollux,
- Harpocration,
- Heſychius,

Suidas,
Etymologus, qui Etymologicus vulgò,
Ammonius,
Ioannes grammaticus,
Thomas Magiſter,
Phrynichus,
Moſchopulus,
Theodorus Gaza,
Euſtathius ſchol. Hom. *Rom.*
Didymus, qui putatur autor breuium in Homerum ſcholiorum,
Scholiaſtæ, ſeu enarratores: Heſiodi, Arati, Apollonii Rhodii, Nicandri, Callimachi, AEſchyli, Sophoclis, Euripidis, Ariſtophanis, Pindari, Demoſthenis, Thucydidis, Dionyſii Areopagitæ.

Nondum autem editi libri, ſunt hi, Xenophontis Epheſii hiſtoria, Charitonis hiſtoria, Statii hiſtoria, Euſtathii hiſtoria, Longi Pœmenica, Iuliani imperatoris varia opuſcula, Sextus philoſophus, Scholia in Oppianum, Lexica duo Græca. item Lexica vetera Latinograeca, & Græcolatina, quæ recentiores Gloſſaria vocarunt.

SACRA SCRIPTA, AVT qui ſcripſerunt quæ ad ea pertinent,

Teſtamentum vetus, ex interpr. ea quæ LXX interpretum vocatur,
Teſtamentum nouum,
Canones conciliorum,
Ioſephus,
Iuſtinus martyr, *Rob. Steph.*
Dionyſius Areopagita,
Baſilius Magnus,
Gregorius Nazianzenus, } *Ald.*
Gregorius Nyſſenus, }
Chryſoſtomus, *Ver.*
Damaſcenus, *Ver.*
Clemens Alexandr. *Flor.*
Euſebius, } *Rob. Steph.*
Theodoritus, }
Socrates ſcholaſticus, }
Sozomenus, }
Euagrius, }
OEcumen. Arethas. *Ver.*

IN THESAVROS LINGVAE GR. ET LATINAE.

Auſonias quondam Muſas Robertus egentes
Excepit grato prouidus hoſpitio:
At nunc Henricus, patris veſtigia ſectans,
Errantes Graias excipit hoſpitio.
Illæ autem memores accepti muneris, ecce
AEternas Stephanis conſtituêre domos.
Vos æternùm igitur Stephani nunc viuite. nanque
AEternùm præſtant vinere Pierides.
Et vos cum Stephānis æterno fœdere pactæ
Et Graiæ & Latiæ viuite Pierides.
Tu quoque muſarum cultrix, Muſis Stephaníſque
Communes colito ſedula turba domos.

IN THESAVRVM LINGVAE GRAECAE.

Eruit ille Argos Agamemnoniáſque Mycenas
Romanus Troiæ Mummius vltus auos.
Quinetiam longùm Romanis fracta tyrannis
Græcia, mox Turcæ eſt dilaniata cani.
Sic periit Sparte, ſic vos periiſtis Athenæ:
Sic nihil infelix Hellados Hellas habes.
Quorſum ergo nouus hic populator tertius, (inquis)
Quæ ſolæ ſuperant qui rapit vnus opes?
Immò ô te tandem iſto prædatore beatam,
Quas ſparſêre alij qui legit vnus opes.
O te, inquam, Henrico Hellas prædatore beatam.
Nam te eadem ditat quæ populata manus.

IN EVNDEM.

Quid Graiis inhias ſpolijs nunc barbare miles?
En Graias Gallus congerit vnus opes.
Immò iſtas Gallus quas veras ſomniat (inquis)
Poſſideat, reliquas dum mihi linquat opes.

ROBERTO STEPH. ET HENRICO ROBERTI filio; illi quidem, Latinarum, iſti verò, Græcarum Muſarum fautori & alumno, T H. B. V. dicauit.

HENRICI STEPHANI AD LECTOREM EPISTOLA, SEV PRAEFATIO IN SVVM Thesaurum linguæ Græcæ.

ΛΩΣΣΗΣ τοι ἡσσων ἐς αὐθερόπισιν ἄεισε
Φειδωλῆς, πολλὴ γὰρ χάρις ἔπλετο μείζων ἰδέσθαι, vt Ascræus olim vates cecinit: at ego, non vt ᾠδὸς, sed vt παρῳδὸς, canere de Græca lingua non dubitarim,

Γλώσσης ἡσσων ἐς γλῶσσαν παρὰ πᾶσαν ἄεισε
Ἑλλαδικῆς, πασῶν χαείτων πᾶν μέτρον ἐχούσης.

Ecquis enim dici vel fingi præstantior & maior thesaurus possit quàm is qui ad alios etiam maximos thesauros, vel potius ad eos qui soli verè sunt thesauri, quósque possessorum quilibet & facilè & tutò portare secum potest, (vt Prienensis ille Bias se omnia sua secum portare aiebat) nimirum ad omnes liberales & ingenuas artes, viam nobis aperit? Quæ verò χάεπις non comitantur eum sermonem qui ipsas etiam deas quæ ὁμωνύμως appellantur Χάεπες, reddit χαεπιστέρας? Si enim alio quàm Græco sermone loquantur, non itidem χαείσασαι ὄπα fundere poterunt. Adeo vt quemadmodum ait Hecuba apud Euripidem,

--λόγος γὰρ ἔκ τ' ἀδοξούντων ἰὼν
Κἀκ τῶν δοκούντων, ὡύπὸς ἂ ταὐτὸν φάνει:

ita dici possit, (si & hîc παρῳδεῖν mihi liceat)

--λόγος γὰρ Ἑλλάδος λὶς ἐξιὼν
Γλώσσης τ' ἄλλης, ὡύπὸς ἂ ταὐτὸν φάνει.

Et mentó: quum Græcus ille sermo dulcior melle fluat. Nam quod de Nestorea lingua testatus est Homerus, Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή: id generatim etiam de Græca (si aliæ cum ea comparentur) dici posse videtur. Sed hæc lingua (quę est eius miranda felicitas) quanuis suapte natura sit μέλιτος γλυκίων, valet etiam, quum res postulat, verba fundere νιφάδεσσιν ἐοικότα χειμερίῃσιν. Quid quòd vnum idémque vocabulum & λεαίνειν & τραχύνειν hæc lingua potest? ánnon hoc non miræ solùm sed propemodum incredibilis felicitatis existimari debet? Enimuero quoniam vereor ne, si vlterius orationem meam in huius linguæ laudes prouehi sinam, latissimum illum campum ingrediatur vnde non facilè abduci possit, iam nunc eam aliò conuertendam censeo: præsertim quum ab aliis scripta illius encomia hîc additurus sim, & hoc argumentum ipse quoque scripto illi peculiari & pauca cum aliorum encomiis communia habente, tractare aliquando decreuerim.

Equidem, si quadam amoris vehementia *Res minimè pulchra, pulchra tamen esse videntur*, vel (ipsissimis Syracusani poetæ verbis) τὰ μὴ καλὰ καλὰ πὶ Φαυτᾳ: non erit quòd quisquam miretur si linguam hanc, quam nemo pulcherrimam esse vel negat vel negare potest, insitus mihi à teneris propemodum vnguiculis eius amor, aliquid amplius quàm pulcherrimam videri coegerit. Sed in hoc meo amore verum non comperitur quod poetarum Latinorum παιπαλώτατος testatur, -- *ignoti nulla cupido*. Linguæ enim Græcæ cupido iamtum me ineessit quum vix de nomine mihi nota esset, víxq; ipsas elementorum eius notas à Latinis possem discernere. ita vt oculi in hoc amore, sicut in eo quem elegiaci poetæ decantant, duces fuisse minimè dici queant. Ac nihilo magis de auribus dici hoc potest, (vt illorũ canit vnus, *Pro lena multis vox sua sæpe fuit*) quandoquidẽ hæc lingua me in sui amorẽ iamtum pellexit & rapuit quum aures ne de modulatione quidẽ eius (etiam si eas quodammodo titillare viderentur) vllum ferre iudicium possent, quin potius eius auditor tanquam ἐν Θηβαῖς βοῦς λύεσκον essem. Fecit denique hic non solùm inusitatus sed præproperus etiam & præcox amor vt Græca lingua discenda mihi ante Latinam esset. Hoc autem quo miraculo contigerit, quoniam alibi scripsi, nimirum in iis quæ editioni poetarum heroici carminis principum præfixi, (ibi enim quum iis quæ de poetices laudibus scribere instituëram, aliquid περὶ τῆς ἐμῆς Φυσικῆς Φιλομουσίας ab eo argumento non alienum præfari vellem, ad narrationem illam mea delapsa est oratio) si qui iam ibi

legerint, minimè repetendum illis nunc fuerit: at iis qui nondum lectum legere cupient, locum indicasse contentus ero.

Sed vide obsecro lector quomodo in meo illo præcoci (vti dixi) Græcarum literarum amore prouidentia Dei optimi maximi iam tum semina quædam huius tam operosæ πραγματείας includeret. Quid enim amor ille fecit? vel potius quid non fecit? Eo accensus, Herculeum quendam laborem, qui exantlandus in ea erat, eluctari potui: eo inflammatus, tantam laborum asperitatem tanta voluptatis dulcedine temperaui, vt quemadmodum Prometheus & Pelopis parens dulci sono decepti laborum feruntur, ita ego sæpenumero Sisyphei quod voluebam saxi oblitus fuerim, atque id à me volui minimè senserim. Quot enim quantásque difficultates obiectas mihi fuisse putas? quàm confragosa & salebrosa, quàm prærupta per loca perrumpendum mihi fuisse credis? Quoties tantis difficultatibus deterritum pedem referre voluisse arbitraris? Verùm vt de AEnea cecinit Maro, *Vicit amor patriæ*: ita de me affirmare possum, Vicit amor linguæ. Quinetiam cum eo amore cuius ex poetis elegiacis mentionem feci, meum comparare in multorum malorum tolerantia possum. Apud eum qui omnium ingeniosissimus non immerito censetur, legimus,

Quis nisi vel miles vel amans & frigora noctis
Et denso mistas perferet imbre niues?

Alius quidam hoc de se, vt amatore, profitetur,

Non mihi sæua nocent hybernæ frigora brumæ:

Proh quàm aspera frigora non dicam mihi non nocuerunt, sed tanquam non nocentia, patienter à me tolerata fuerunt! Possum illi amanti simúlque illi militi in eo item me adiungere quod ab eodem poeta canitur, *Peruigilant ambo.* Magna enim ex parte vigiliæ appellari mea hæc scripta possunt. Quid de inediæ tolerantia dicam? In ea me & milites & amatores quoslibet superantem non domestici mei solùm sed etiam quicunque domum meam frequentarunt, non sine admiratione sæpenumero viderunt. Vnum addam, in quo itidem multos me id genus amatores vicisse, nemo negauerit. Canit de amica sua quidam,

Quinetiam sedes iubeat si vendere suitas,
Ite sub imperium sub titulúmque lares.

Quàm paucos in animum inducere putamus vt idem propter amicas faciant? At ego propter amicam meam linguam Græcam & præ ardenti construendi eius ἡσαυροῦ desiderio, penè vniuersas meas diuitiolas paulatim ἀποπησαυρισμούς repentè me ἐκπησαυρίσαι, vtinam non tam verè dicere possem. Et hæc quidem sunt quæ cum illo amatorum genere, partim cum eorum multis, partim cum paucis communia habeo. (quorum commemoratio nequaquam mira videbitur ei qui celebris illius versiculi meminerit, Ἡδὺ δὲ καὶ σαωθέντι μεμνῆσθαι πόνων) at verò quod in eorundem malorum tolerantia commune cum illis non habeo, id demum est quod me solatur: nimirum fructus quem ex meis qui cum tantis malis coniuncti fuerunt laboribus, non à me tantùm sed à multis hominum millibus perceptum, ingentis thesauri loco futurum spero.

Vt autem & ipse de hac spe mea déque opinione quam concepi iudicium ferre possis, audi obsecro quæ in hoc opere præstiterim, & in quibus potissimùm præstandis sudauerim. Primùm quidem mea est nec prius audita vocum Græcarum dispositio, qua earum maxima pars ad suas origines, tanquam riui ad suos fontes, vel stirpes ad suas radices, reuocantur: qua deriuata nonnunquam ducenta, interdum trecenta ad vnum primitiuum ita reducuntur vt interim ne ipsa quidem permixtum cóllocentur, sed in certos ordines distribuantur. Hæc autem series (propter quam indice opus huic Thesauro fuit, vt etiam in præfatione illi præfixa docui) vix dici potest quàm multa huius linguæ studiosis afferre commoda & adiumenta possit. tria quidem certè affert longè maxima: quòd lector magno labore quærendi per diuersos sparsa locos, & eadem in diuersis legendi, leuetur: quòd à primitiuis deriuatiua dignoscat, & quomodo factæ sint deriuationes, primo aspectu intueatur: quòd vno eodémque loco & in promptu habeat quæ mutuam quodammodo lucem sibi afferant, & sese mutuò explicent. Adde quòd hæc series ditiores (vt ita dicam) reddere videtur Græcæ linguæ diuitias: & quæ antea locupletissima verborúmque omnis generis fœcundissima esse visa est, facit vt multo etiam locupletior fœcundiórque quàm credita sit comperiatur: vt etiam dixi in epistola ante biennium excusa, qua ad multas multorum amicorum, de meæ typographiæ statu, nominatúmque de meo Thesauro linguæ Græcæ, respondi: vbi & alia pleraque non solùm hac de re sed etiam

de aliis ad hunc Theſaurum & ad vulgaria lexica pertinentibus diſſerui: quæ in hac præfatione (quam & properans & animo minus quàm in vlla operis parte tranquillo ſcripſi) non immeritò deſideraturus ſis. Cæterùm tu quoque pulchram eſſe hanc meam vocabulorum antea permixtorum & confuſorum diſpoſitionem, fateberis, ſat ſcio: ſed ad κρόλιω, addito χαλεπήν: & Græcum prouerbium hac in re, non minus quàm in alia vlla earum quæ ad linguam Græcam pertinent, ἀληθὲς ἔπος existimato. Atque vtinam non tam expertus loquerer: vtinam diſpoſitionem illam mihi afferere non poſſem: vtinam mihi nihil deberet: nec me viæ ducem eſſe, ſed monſtratam ab alio quopiam ſequi oportuiſſet. Vix enim vllis exprimi verbis poteſt cum quibus mihi difficultatibus luctandum fuerit, & quoties de me dici illud potuerit,

Vt ſtat & incertus quæ ſit ſibi neſcit eundem,
Quum videt ex omni parte viator iter.

Quum enim omni ex parte viam vel potius viarum inexplicabilem errorem & labyrintheo ſimilem cernerem, quomodo non hæſiſſem? ſic autem hærens animus quî potuiſſet in varias ſententias non diſtrahi? Nec verò mihi in his labyrinthis aliquod Ariadneum filum, tanquam alteri Theſeo, auxilio erat: ſed idem quod Terētiano Getæ vſuueniebat, vt in me omnis ſpes eſſet mihi. Lexicographos omnes, ſcholiaſtas, grāmaticos, cunctos denique qui aliquid ad Græcæ linguæ cognitionem pertinens ſcripſiſſent interrogabam: ſed in maxima parte eorum quæ ſciſcitabar, magis mutri quàm piſces erant: ſicubi autem ſententiam ſuam proferebant, idem mihi contingebat quod Demiphoni apud eundem comicum, quum ab aduocatis quos conſuluerat, incertior quàm antea reuerteretur. De pleriſque enim deriuationibus aut tacere aut inter ſe diſſentire veteres quoque grammaticos, de nonnullis verò eoſdem diuerſa diuerſis locis, aliquando etiam contraria, ſentire comperiebam. Scio autem fore multos qui & huiuſmodi diſſentionum & aliarum quas dixi, difficultatum exempla requiſituri ſint: ſed ea in Theſauri huius corollarium iam inchoatum reſeruanda cenſui: vbi etiam plurima ad reconditiorem linguæ Græcæ cognitionem pertinentia, nec adhuc à quoquam tractata (inter alia autem, ea quæ ad Atticam dialectum & cæteras pertinent) Deo fauente tractabuntur. Sed interim ſiquis hoc ipſum opus euoluere non grauabitur, ſuo deſiderio aliqua ex parte ſatisfactum eſſe dicet. In aliquot enim locis, & illius diſcrepantiæ & multorum quæ lexicographi vel ſcholiaſtæ vel alii grammatici nobis pro oraculis obtrudunt mendaciorum mentionem ſimul & reprehenſionem inueniet. Quòd ſi verum eſt illud, --*in magnis & voluiſſe ſat eſt*, mihi æquus eſſe debebis lector, qui omnes propemodum difficultates oppugnaui, plurimas verò oppugnatas, etiam expugnaui.

Illum tantum circa talem vocabulorum diſpoſitionem laborem excipiebat alius non minor, vel potius multo maior, diſponendi itidem ordine certo ſignificationes, & ſingulas quoad fieri poſſet aptis exemplis confirmandi: quineriam eas quæ in ſuperioribus lexicis turmatim (vt ita dicam) collocatæ eſſent, examinandi, & veras à falſis diiudicandi. Quod enim ad ordinem attinet, plerunque vna ſignificatio primum locum certis de cauſis mereri videbatur: ſed ecce ſtatim aliam, quæ de primatu cum ea contendebat, & cui itidem rationes ſuæ deeſſe non videbantur. adeò vt ſubinde vſurpare illud poſſem,

Et magis hæc nobis & magis illa placet.

Quid? an leuem hanc difficultatem fuiſſe exiſtimas, quum animus meus, quamcunque ſe in partem verteret, nihil niſi varias dubitandi cauſas intueretur? Quid certi, quæſo, ſtatuere poterat qui vagabatur & errabat, -- *vt à ventis diſcordibus acta phaſelus*? Expectandum certè erat dum vtriſque rationibus, quæ prima fronte ἰσόῤῥοποι eſſe putabantur, in vtraque lance poſitis, alterutræ præponderarent. Siquando autem in æquilibrio manere eas videbam, lectores admonebam. Vulgaria enim lexica ne hîc quidem vllo mihi adiumento erāt: vtpote in quibus tam parua vel potius adeò nulla huius ordinis ſignificationum habita fuerit ratio, vt linguæ huius vel mediocriter periti multa ibi præpoſtera eſſe animaduertere poſſint: & caput plerunque ibi poni vbi ponendi pedes erant: nonnunquam verò in magna permixtarum ſignificationum turma ſiue caterua nec caput nec pedes apparere. Adde quòd ſæpe in iiſdem contingit vt ex duabus ſignificationibus vna planè falſa ſit, & quam aliquis ex malè intellecto quopiam loco ſomniauerit: altera, vera quidem ſit, ſed falſum quod ad confirmationem eius ſubiungitur exemplum: id eſt, falſò (vtpote nihil commune cum illa habens) afferatur.

Ad alia multa incommoda hoc accedebat, quòd quum vulgaria illa lexica, non πολλὰ μὲν ἐσθλὰ μαιμυμέα, πολλὰ δ' λυγρὰ, ſed contrà πολλὰ μὲν ἐσθλὰ. πολλὰ δ' λυγρὰ, habeant, (idque potiſſimùm in ſignificationibus recenſendis) vel vtraque ſint ἀδιάφορα, vel τὰ λυγρὰ potius

quàm τῷ ἰσθλῷ autor nominetur. Cui enim adſcribenda hæc eſſent diuinandũ mihi erat, deinde ad inueſtigationem veniendum. Mihi ſiquidem propoſitum hoc erat, vt quoad fieri poſſet, nihil quod alicuius momenti & minimè vulgare foret, ſui autoris nomine careret: vt nimirum hoc modo ab alienis meà diſcernerem, ac neminem honore ſuo fraudarem. Sed paulatim ita me diuinationi illi aſſuefeci, vt quid Budæi, quid Eraſmi, quid Petri Victorii, quid Ioachimi Camerarii, quid aliorum eſſet, coniectura facilè aſſequerer. Vnde fiebat vt in pleriſque locis, vnoquoque eorum quos nominabam, ſuas repetente plumas, furtiuis coloribus bella illa lexica nudarentur. Interim tamen non diſſimulabo me autores non inueniſſe quorundam quæ non contemnenda erant, quorundam etiam quæ erant eiuſmodi vt ſi non omnino vera, ſaltem aliqua ex parte veriſimilia viderentur. Sed quum minimè prætermittenda cenſerem, quanuis de iis ἐπέχειν cogerer, (præſertim quum nullis confirmarẽtur exemplis, aut eiuſmodi quæ non facilia innenirent apud ipſos ſcriptores eſſent: præterquam quòd ne quærere quidem ſemper vacabat) hanc rationem inii, vt ſaltem in vulgatis ſeu vulgaribus lexicis ea legi indicarem, eorum nomen pro autoris nomine quod celant, afferens, ſimúlque fidem penes ea eſſe volens. Ipſe autem non ſolùm multas ſignificationes ab aliis omnibus prætermiſſas, aut omiſſa earum exempla addidi, vel aliis aptioribus confirmaui, ſed etiam quoties in alicuius vocabuli ſignificatione, aut alicuius loci interpretatione, vel à doctiſſimo Budæo, vel ab alio quopiam diſſenſi, id minimè diſſimulaui, (quippe qui in nullius magiſtri verba iuraſſem) ſed ſemper aut certè plerunquè rationem cur ab aliis diſſentirem adiunxi. Ac iſtorum quoque omnium exempla in eo cuius paulo antè memini Theſauri corollario habebis. Quinetiam quod attinet ad ea in quibus à doctiſſimi Budæi ſententia diſceſſi, ſpero fore vt ſi iis quas illic attuli rationibus tibi non ſatisfeci, vel in eodem Corollario, vel quum edam illius in linguam Græcam commentarios ſatisfaciam. Cogito enim de libri illius editione quæ habeat cum alia quibus multo quàm antea vtilior reddatur, tum verò meas in quoſdam locos annotationes.

Hæc ſunt, lector, quæ ad illuſtrandam Græcam linguam, præſertímque ad diſcutiendas tenebras quas ei lexicorum vulgarium conſarcinatores offuderant, primus ego præſtiti: parentis mei Roberti Stephani (cuius tot tantáque in rempub. literariam merita extant) exemplum ſequutus. Eum enim in ſuo Latinæ linguæ theſauro multas itidem errorum nebulas quæ in præcedentibus dictionariis erant, diſcuſſiſſe, nemo eſt qui ignoret. Spero autem fore vt paternis vigiliis meas aliquando addens, illud Theſauri Latinæ linguæ opus cum aliis rebus tum verò vocum diſpoſitione ei ſimili qua in Græcis vſus ſum, luculentius reddam.

Sunt quidẽ certè & per hoc ipſum opus ſparſa nonnulla quæ obiter de quorundam Latini ſermonis vocabulorum aut loquendi generum ſignificationibus annotaui, non prius (quod quidém ſciam) à quoquam indicata. Quinetiam animaduerti, dum ipſum conſcriberem, multo plura Latinos à Græcis ſumpſiſſe vocabula, & plura etiam ex Græca phraſi mutuatos eſſe, ſiue pluribus modis linguam Græcam eſſe imitatos, quàm vulgò exiſtimẽtur. Ex vocabulis quæ à Græco ſermone ſumpſiſſe mihi viſi ſunt, (à nemine tamen adhuc annotatis, quod ſciam) ſunt Biſarius & Triſarius. Nec enim dubito quin hæc Biſarius & Triſarius (vnde ſunt aduerbia Biſariam & Triſariam: ad quorum formam fictum fuit Multifariam) originem habeant à Græcis δίφασιος & τριφάσιος, vt nimirum ita hîc mutarint σ in r, vt in quibuſdam aliis quæ ex eodem ſermone in ſuum tranſtulerunt vocibus: veluti in Valerii & Furii, pro antiquis Valeſii & Fuſii, in Muſes & Pluſima & Aſena, pro Mures & Plurima & Arena, aliiſque quorum Varro & Fabius meminerunt. Nihilque nos talis mutatio literæ vnius mouere debet, quum videamus in aliis quoque mutatione eſſe vſos: & ita quidem vt alicubi hanc literam in illam, & viciſſim illam in hanc verterint, veluti quum pro μελίσσω dixerunt Meditor, λ in d mutantes: viciſſimque Lacryma ſeu Lacruma pro δάκρυον, (licet Liuium Andronicum Dacruma dixiſſe teſtetur Feſtus) itidémque Vlyſſes vel Vlyxes pro Ὀδυσσεύς, ex δ facientes l. Verùm vt ad alia veniam exempla illorum quæ dixi vocabulorum, (quæ nimirum à Græcis orta mihi viſa ſunt, quanuis hanc illorum originem à nemine obſeruatam inuenerim) nomen Cachinnus Latinos ex Græcis & quidem comicis habere comperi: nimirum ex voce illis vſitata καχλύη. Nec dubito quin AEmulor ſit ab ἀμιλλῶμαι: quin Pronus ſit à πρόνδω, (hinc enim deducere malò quàm à πρηνὴς) quin Spolia ſit à σπόλια, quod fortaſſe γλωσσημάτιον eſt, ſignificans τὸ περιπλόμενον ἐρίδιον ἀπὸ τῆς σκελετῆς τῆ προβάτου, teſte Heſychio. Ex κολώνη non ſolùm Collis, ſed etiam Columna deduci exiſtimo. Atque vt ex γαλάσκω ſeu γαλάσκω fit Noſco, aphæreſi prioris ſyllabæ, & ex ἀμέλγω, Mulgeo: ſic ex νόμος factum eſſe puto nomen Mos, ex πυλωτὸς factum eſſe ſuſpicor Teres. Ad particulas item nonnullas quod attinet, vt In præpoſitio eſt ex ἐν, ita En pro Ecce, eſſe ex

ἰωὴ,(vnde eſt ἰωὴ ἰοβοὺ dictum ἐκ περιλήψεως,ſiue ἐν' ἰοβοὺ)& Dum,in Ehodum & Agedum,eſſe Græcum δή, quo vtuntur itidem in ἄγε δή, propemodum perſuaſum habeo. Quinetiam vnum idémque vocabulum in vna ſignificatione Græcam originem habere puto, in altera non item. vt Ita. hoc enim aduerbium,quum aditũctam habet particulam Ne; ex οὕτως eſſe arbitror, ſed eo quod indignationi ſeruit. Animaduerti præterea quædam eſſe vocabula quæ ab alia voce Græca deducenda ſint fortaſſe quàm deduci ſoleant. In exemplum afferam nomen Forma.(quòd meliora quædam & certiora exempla in mentem nũ veniant)quanuis enim rationi conſentanea ſit deriuatio à μορφή,ſic inuerſo ſyllabarum ordine vt in Tæda ex δαὶς πή,(licet & δπὴ) inueniatur)aliquis ex φορμὸς potius ſumptum eſſe ſuſpicetur ,quanuis huius deriuationis ratio ignota ſit. Obſeruaui inſuper,ex iis etiã vocabulis quæ apud priſcos Latinos in vſu erant,pleraq; originem Græcã habuiſſe. Quo in numero eſt Cluere, à κλύειν: item Clepere à κλέπτειν.(neq; enim dubitare debuit Varro eſſetne hoc à Clam,an ab illo Græco verbo:potuitque fortaſſe & κλάπτειν dicere) Item Calare à verbo καλεῖν. vnde Calata comitia,& Nomenclator:pro quo alii ſcribunt Nomenculator. Necnõ Antlare & Exantlare, ab ἀντλεῖν & ἐξαντλεῖν. quod non animaduertentes quidam, dubitarunt an altera ſcriptura; Anclare & Exanclare, reiicienda eſſet. In hoc numero eſt etiã Dædala(quo & Virgilius vſus eſt) pro Græco δαιδαλόεντα. Quibus cùm alia plurima poſſunt addi,tum verò præpoſitio Endo,pro In. nam Endo ex ἔνδον eſſe,perſuaſum habeo:licet & ſimpliciter pro In accipiatur: ſicut ἔσω apud Homerũ legitur pro εἰς. Huius autẽ præpoſitionis vſum apud Lucretium quoque non vno in loco habemus.Sed quũ eius ſignificatio ignoraretur, & vox corrupta eſſe crederetur,è quibuſdam locis eiecta fuit,in quibuſdam ſuperiorum editionum, & alia in eius locum repoſita, nimium audaci (vt in aliis pleriſque locis) coniectura. Sic & apud Lucilium;

Quàm lepidè lexeis compoſtæ vt teſſerulæ omnes
Arte pauimento atque emblemate vermiculato,

pro *Endo pauimento*. Neque Endo tantùm, verùm etiam Indu dicebant, ſed potius in compoſitione.

Iam verò & comici multa è Græcis mutuati ſunt, è quibus nõnulla cæteri itidẽ ſcriptores poſt eos vſurparunt,quorundam verò paruus apud alios aut etiam nullus vſus fuit. Neque enim quædam duntaxat compoſita in Latinam linguam introduxerunt comici quæ apud Latinos appellationem non habebant,aut non tam ſignificantem: vt Sycophanta, & ab eo deducta,Sycophantia, Sycophanticus,Sycophantioſus,(vnde & aduerbium Sycophãtioſe apud Plautum) Sycophantari.Quibus adde Paraſitus,Paraſitor,necnõ Paraſitaſter. Adde & *Aſym*bolus. (quãuis enim Donatus hoc nomen inter paraſitos confictum atque compoſitum eſſe tradat,in eo compoſitionis Græcæ analogiam ſeruari,& apud Græcos quoque inueniri conſtat. Sed & ſubſtantiuum Symbola,vnde illud adiectiuum factum eſt, vocabulis quæ comici Latini è Græcis primi ſumpſerunt, annumerare poſſumus: & in pleriſque eorum locis vbi Symbolum legitur,hoc reponere debemus) Quibus adiici poſſunt hæc,OEnopolium,Thermopolium,Myropolæ,& alia quamplurima. Non inquam, comici talia duntaxat vocabula in Latinum ſermonẽ introduxerũt, ſed etiam Daniſta, & Machæra,& Phylaca, necnõ Aſtu; de Athenienſiũ vrbe dixerunt,& alia non pauca,palliatæ comœdiæ conuenientia. Dicam autem pro Græco Νίκη,nõ illi ſolùm verùm alii quoq; poſt eos dixerunt,(inter quos eſt Cicero) ſed duntaxat in certis quibuſdam loquendi generibus. Quinetiã credibile eſt ſingulis comicis certa quædam vocabula Græca præ aliis placuiſſe,ideóque vſum eorum apud hunc vel illum magis quàm apud alios frequentem fuiſſe. Sic videmus voce Baſilicus Plautum identidem vti:dicentem,Baſilicus victus,Baſilicus ſtatus, Baſilica facinora:eundémque vſu hinc deducti aduerbii Baſilicè gaudere. Apud eundem extat verbum Harpagare,& paſſiuæ vocis participium Harpagatum.Idem Architectonem alicubi dicere ꝰaluit,declinatione Græca,quàm Architectum. Neque verò mirum eſt comicos hiſce Græcis nominibus ſub terminatione Latina eſſe vſos,quum etiam voces quaſdam Græcas nihil immutatas ſuo ſermoni intermiſcerẽt: & quidem in iis etiam locis interdum vbi Latinis idem ſignificantibus vti poterant. Id videmus apud Plautum in verbo οἶχεται, in Trinummo, *--ratio quidem hercle apparet, Argentum* οἴχεται. Quinetiam alicubi dicit λῆρες λήρων,quum alibi Nugæ & Meræ nugæ dicere ſoleat. Apud eundem legimus Vendere λόγους. At Terentius dixit λόγοις ea ſignificatione qua alibi Verba:vbi ſcribit, Verba iſthæc ſunt. Neque tamen Plauto ſuam in vſurpandis quibuſdam Græcis rationem defuiſſe exiſtimo,quę nobis ſit incognita.

Verùm vt ad vocabula è Græcis ſumpta reuertar,hoc quoque obſeruatione dignum eſt, quædam habuiſſe linguam Latinam in quibus terminationẽ Græcam in ſuam mutauiſſet: quæ à nobis ignorentur. Coniecturam facio ex nomine Auliones pro Aulœdi. Nam in ve-

ten lexico Latinogræco, cui Gloſſarii nomen à recentioribus datum fuit, ſcriptum eſt, Aulionet, αὐλητάς. Enimuero huius lexici mentio quædam verba mihi in memoriam reuocauit quæ ſuperioribus poſſunt adiungi. Vnum eſt, Gnetòn ſum, quod ibi exponitur ἀμαυρὸν & σκοτεινόν: quum Cnephoſum apud Feſtum legatur, ita ſcribentem, Cnephoſum antiqui dicebant tenebricoſum. Græci enim κνέφας appellabant obſcurum. De quo vocabulo Gnetõſum hoc tantùm dico, dubium eſſe poſſe debeátne mutari in illud Cnephoſum, an in Gnophoſum, à γνόφος. Alia autẽ ſunt de quibus maior & difficilior moueri quæſtio poteſt, quod ad ſignificationẽ attinet. Ecce enim, verbum Andruare Feſtus exponit Recurrere, à Græco verbo ἀναδρᾶν: (pro quo repono ἀναδραμεῖν) at in Gloſſario illo Andruare exponitur Græco verbo ἀνδρίζεσθαι. In eodem legimus, Auxillæ, μικρὰ πλοῖα, ὡς Βάῤῥων. quum Feſtus ſcribat, (ſi modò non mentiuntur quæ extant eius editiones typographicæ) Auxilla, Olla paruula. Illam quidem certè Gloſſarii expoſitionem, ſi μικρὰ πλοῖα pro μικρὰ πλοιάρια aut per imprudentiam aut etiam conſultò ſcriptum eſſe dicamus, confirmat quod ibidem legitur: videlicet, Auca, πλοῖον. adeò quidem vt verear ne pro Olla in illo Feſti loco reponi debeat Auca. Inueni porrò apud eundem ſcriptorem quædam Græca vocabula ſecus etiam quàm à lexicographis Græcis expoſita. Eorum vnum eſt μῶμαρ, quod Siculis ſtultum ſignificare dicit: at Heſych. exponit μίμψις, ἔνεδος, αἶσχος: itidémque apud Lycophronem pro μῶμος poſitum extat.

Ne hoc quidem tacebo, quod vocibus quibuſdam ex earum numero quas ſermo Latinus è Græco mutuatus eſt, peculiare eſſe obſeruaui: nimirum eas non ex communi Græcæ linguæ vſu, ſed ex aliqua dialecto ſumptas eſſe: qualia vocabula ipſi Græci γλωσσηματικὰ nominant. Neque enim quum hìc dialectum dico, vnam tantùm ex illis quatuor generalioribus, ſed etiam quamlibet intelligo. Ac poſſunt fortaſſis illa duo nomina δίφασιος & τριφάσιος (vnde Latinos ſumpſiſſe Bifarius & Trifarius dixi) exemplum primum horum vocabulorum eſſe. Neque enim dubito quin Ionica ſint. Equidem præterquam quòd in Ionicarum vocum collectione quadam (à me ſubiuncta libello Galeni qui inſcribitur περὶ Ἱπποκράτους γλωσσῶν ἐξήγησις) inter illas recenſetur τριφάσιαι, Herodotum aliquot locis vtrunq; vſurpare cõſtat. Præſertim verò ex Dorica dialecto multa vocabula in ſuum ſermonẽ Latini tranſtulerunt: quos etiam in iis quæ Dores cum cæteris Græcis habent cõmunia, Doricam ſcripturam amaſſe videmus. veluti quum Fagus dixerunt, η quod eſt in φηγὸς, mutantes in α. Sic in Fama maluerunt φάμα quàm φήμη: non illud tantùm α quod terminationis eſt, ſed alterum etiam ex Dorico ſermone accipientes. Sic in Garrio videmus γαρύω magis illis placuiſſe quàm γηρύω. Sic Ganeum dixerunt, non ἀπὸ τῆς γῆς, ſed ἀπὸ τῆς γαστρὸς deriuantes. ſi tamen verum eſt quod ſcribit Donatus, Ganeum dictam eſſe meretricum tabernam, quòd ſit in terra. Dubitationem enim mouet quod ſcribit Heſychius, γανιπᾷ, δάπανοι, ἄσωτοι. Pro quo fortaſſe ſcribendum aliquis putet γαυιπᾷ, à γαύυμαι.) Sic & in aliis pleriſque Doricam ſcripturam imitati eſſe comperiuntur. Nam & pronomen Tu ex Dorico τύ, non ex σύ, eſſe videmus. Eodémque modo Pratum ex Dorico πρατὰ ſumpſiſſe literam τ exiſtimatur. Atque adeo vocem Bos eſſe ex Dorico βῶς, non ex βοῦς, non abſimile vero eſt. Alias autem eiuſmodi obſeruationes, & quidem his etiam inſigniores (quæ mihi nunc in mentem non veniunt) hoc in opere inuenies: quanuis Fabius non Doricæ rationi ſed AEolicæ ſermonem Latinum eſſe dicat ſimillimum. Verùm quod ad voces attinet quæ non ſcriptura tenus ſeu terminatione ſed omnino ſunt Doricæ, incipiam à nomine Cubitum. Dicunt enim Latini Cubitum eadem ſignificatione qua & κύβιτον apud Græcos legimus: verùm hoc Græcos omnes commune inter ſe non habuiſſe, ſed Dores ſibi vendicaſſe, & quidem eos qui Siciliam incolebant, cùm aliunde tum ex Polluce diſcimus. Eius verba ſunt, καὶ κύβιτον εἶπας ἄν, ὡς Ἱπποκράτης. δοκεῖ δ' εἶ) Δωρικὸν τοῦνομα, τῷ ὃν Σικελίᾳ Δωρίων. Quibus addit, Hinc factum eſſe vt Epicharmus κυβιτίζειν dixerit, ſignificare volens παίειν τῷ ἀγκῶνι. Euſtathius tamen, doctiſſimus alioqui ſcholiaſtes, hoc ignorans, κύβιτον pro Latina voce habuit. Horũ Sicilienſium Dorum eſt etiam Nummus: quod alioqui nemo non putet Latinum eſſe vocabulum, præſertim quũ Suetonius apud Suidam à Numæ nomine deductum eſſe tradat. Pollux l. 9, ὁ δ' νάμμος, δοκεῖ μοὶ εἶ) Ῥωμαίων τοῦνομα τὸ νομίσματος· ἔστι δὲ Ἑλληνικὸν τῷ ὃν Ἰταλίᾳ καὶ Σικελίᾳ Δωρίων. Sed ὁρίων apud eum legitur, pro quo repono illud Δωριέων. Ex eodem diſcimus, Vnciam Siculorum fuiſſe vocabulum. Varro illud quidem prius nomen, videlicet Nummus, à Siculis ortum eſſe & ipſe teſtatur: ſed hoc poſterius pro Latino habet. quippe qui ſcribat, Vncia ab vno. Atque his annumerari poteſt & nomen Libra, ex Polluce, vel potius ex Ariſtotele apud eum: quanuis Galenus Romana vocabula λίτραν & οὐγγίαν eſſe dicat, ſicut & ξέστην. ſed cur illi potius fidem adhibendam eſſe dicemus? Quineriam nominis

Campus origō Siculis tribuitur. Κάμπος, (inquit Hesych.) ἱππόδρομος, Σικελοί. Huic subiungo vocem Allia. siquidē hanc quoque à Doribus manasse arbitror, quū ἄγλυζας eorum esse scribat Corinthus. Si autē vera sit hæc mea coniectura, dicta fuerint Allia quasi Aglia. Quinetiam Ruta Latinum non est, si scholiastæ Nicandri credimus, vel potius ei quem producit testem. Nam ῥύτλω Peloponnensium vocabulum esse tradit, significans πήγανον. Dicunt autem Syracusanæ mulieres apud Theocritum, --πλοπποισὶ λαλεῦμες. Δωρίσδην δ' ἔξεστι, δοκᾶ, τᾶις Δωριέεσσι. Hoc porrò in memoriam mihi reducit & Σαυκὸν, quod Hesychius exponit ξηρὸν, Syracusanum vocabulum esse tradens. Ex illo certè nemo non suspicetur manasse Latinam vocem Siccum. Verùm vt aliqua ex aliis etiam dialectis sumpta recenseam, quis verbum Ridere à Græcis oriundum esse credat? Strattis tamen apud Athen. lib. 14, Thebanis ἐκγελδάμῳ esse ait γελᾶν. Ne Capra quidem Latinorū est, si Hesychio fides adhibenda est. tradit enim esse Tyrrhenorum. Sed nec Verres Latinum esse videtur: quum ἔρρας extet apud eundem lexicographum, sed exponentem χοιός. (sic autem Caper aliud Latinis esse videmus quàm Græcis κάπρος, quanuis hinc esse credi possit) Quoniam tamē non addit è qua dialecto sit sumptū, dubitare quis possit an superioribus annumerari debeat, an potius inter illa poni quæ Græci quipiam scriptores pro Latinis attulerint. Sunt certè & alia quædam Latina vocabula, quæ licet in Græco sermone inuentātur, aliquid dubitationis nobis relinquunt, donec inueniatur annotata dialectus cui adscribi debent. Ex iis est Caballus. inuenitur enim καβάλλης de vili itidem equo dictū. Sunt præterea quæ à Græcis quidem profecta esse constat, sed dubiam apud illos ipsos originem habent. In hoc numero est Sanna, vnde factum est Sannio. Nam Σαύνας de quouis stulto dicitur, siue à cuiusdam stulti nomine, vt quidam arbitrantur: siue (vt alii volunt) à nomine cuiusdam gentis Asiaticæ: siue (vt nonnullis placet) à verbo σαίνειν. At Hesychius scribit Σαύνεσσις significare μωρὸν Tarentinis, vsúmque eius extare apud Rhinthonem. Simul autem obseruandum hîc est quomodo Latini à significatione aliquantum deflexerint.

Hoc etiam obseruaui, habere Latinam linguam vocabula ex Græcis sumpta, sed qui ea & ipsi aliunde mutuati essent. Tale est Cadus. hoc enim est à Græco κάδος, illud ab Hebraico כד esse constat. Eodémque modo Saccus ex σάκκος, hoc ex Hebraico שק profectum est. Sic etiam Mitra Latini à Græcis, Græci à Syris habent. Sic Arrhabo Latina lingua sumpsit è Græca, hæc è Syriaca. (nisi potius Hebraicæ adscribi debet: in qua sententia pleroſque esse scio) Idémque & de nomine Turris dici potest. Quinetiam vocabula quædam inueniuntur quæ Latini à Græcis, Græci à Persis, vel aliis, hi quoque aliunde sumpserunt. Quanuis autem aliquot huiusmodi in construendo Thesauro obseruarim, vnicum nunc occurrit, Paradisus. cuius mentionem minus libenter facio, quòd à nostræ duntaxat religionis hominibus vsurpatum (in Latino quidem sermone) existimetur, & quidem significationem eius restringentibus. Paradisus enim vox est è Græcis sumpta: Græci ex Persis, Persæ ex Hebræis sumpserunt: nimirum ex eorum vocabulo פרדס.

Obseruaui præterea in construendo hoc Thesauri opere, Latinum sermonem in multis aut saltem in pluribus quàm vulgò credamus, ad imitationem Græci (vt ita loquar) se composuisse. Verbi gratia (vt ex multis exemplis pauca proferam) sicut Græci ἄνους, ex α priuatiuo & nomine νοῦς, (ex qua voce ἄνους Festus nomen Anus ortum videri posse existimat: eadémque est & in synonymo ἄφρων compositionis forma) ita & ipsi Amens dixerunt, ex litera α priuandi vim habente, & nomine Mens. Atque vt illis ἔξαιμος, ex præpositione ἐξ priuandi itidem vim habente, & nomine αἷμα: sic istis Exanguis dicere placuit, in quo præpositionem eadem vi præditam, & nomini Sanguis itidem præfixam habemus. Item, verba quæ apud Græcos impersonalia sunt, apud hos quoque magna ex parte talia sunt. Necnon quæ apud illos in præterito significationem præsentis habent, vt οἶδα, μέμνημαι, apud hos quoque: qui pro illis dicunt itidem Noui, Memini. Omitto terminationem primæ & secundæ personæ verborum in vtroque sermone eandem: id est, in eandem literam: omitto & alia, eodem pertinentia, sed leuia: & ad verba quæ desideratiua vocantur, venio: cuiusmodi est Bellaturio. Dico enim me suspicari, Latinos in hac terminatione imitari Græcos voluisse, sed vertentes literam σ in r. nam vt in Bellaturio (ea forma dicto qua Empturio, Vomiturio, & alia) habes terminationem in RIO, ita πλεμπτσίω, quod eam significationem habet, in σιω desinere videmus. Quinetiam metaphoras Græcas in pleriſque verborum & simplicium & compositorum significationibus imitati sunt: veluti quum dixerunt Conferre pro Prodesse: planè exprimentes Græcum συμφέρειν: sic quum Seducere pro Decipere vsurparunt. Vt enim Seducere est seorsum ducere, sic ἀπατᾶν est quasi abducere ἀπὸ τῆ πάτου. In nominibus quoque permultis metaphoras Græcas seruari non obscurum est: sed in multo pluribus, vt opinor,

eas inuenirem us, si non tot veteres scriptores, ac præsertim comicos, desideraremus. Sunt verò & apud eos quos habemus nonnullæ quæ pleroſque latent. vt ἀνωμεὸς apud Platonem, eodem planè modo quo Latinè Sordidus, de auaro. Sic ἀνωμελία de auaritia, ex Critia Pollux affert. Nónne Sordes & Sordidus horum exemplo dixiſſe Latinos de auaritia & auaro credere debemus? Verùm alicubi tranſlationem Græcam non ad verbum expreſſerunt, ſed potius alia ſimili vſi ſunt. veluti quũ pro σχολὴ (quod propriè otium ſignificat) ludum vel ludum literarium dixerunt. Non dubito autem quin huiuſmodi omnia ſint ab iis orta qui Græca in Latinum ſermonem conuertebant: præſertim quum ipſum etiam Ciceronem, in iis quæ interpretatur, quædam vſurpare videamus quorum nullus alibi apud eum eſt vſus. Iam verò præter illa quæ attuli imitationis exempla, omnibus obuia, aliáque id genus varia, hoc in opere obſeruata: quædam ſunt vocabula in quibus Latinam linguam omnino Græcã exprimere, non itidem facilè nec à quolibet animaduerti poteſt. Exempli gratia, quis in aduerbio Denuo repræſentari ſermonis Græci formam exiſtimet? Incluſa tamen ſunt in eo duo hæc verba ἐκ νέης, expreſſè (vt ita dicam) reddita: quæ in iſta ſignificatione apud Herodotum leguntur. Eodémque & nos modo dicimus *Denouneau* pro Rurſus, πάλιν. Huic autem vocabulo aptè adiungetur aliud quod itidem ex aduerbiorum numero eſt, nimirum Sedulo. Minimè enim dubium eſt quin hoc fingentes Latini ad Græcum ἀδόλως reſpexerint, atque adeò ipſum exprimere voluerint: dicentes nimirum Sedulo quaſi ſine dolo.

Et quoniam nihil te eorum quæ ad inſtitutum ſermonem pertinent celare volo, (niſi quid me ipſum memoria celauerit) aliud addam, quod dum Theſaurum hunc conſtruerem animaduerti: linguam Latinã, quanuis à Græcæ diuitiis longiſſimè abſit, in multis multo eſſe quàm credatur diuorem: & (quod maius eſt) aliquam nobis relinqui eam ditandi nouis quibuſdam vocabulis, ac præſertim compoſitis, artem: qualia nonnulla memini me aliquot huius operis locis finxiſſe. Non immeritò certè dicit Fabius, Latinos aduerſus ſeipſos eſſe iniquos iudices, ideóque paupertate ſermonis laborare. Verùm quod Fabius de Latinis generatim dicit, non tam de priſcis quàm de eorum poſteris dici poteſt. Quid enim in fingendis vocabulis non auſos eſſe putabimus eos qui arietem reciprocicornem, lanicutem, veſtitrahum vocare non dubitarunt: qui teſtudinem terrigenam, tardigradam, domiportam appellarunt? Quinetiam ipſemet Fabius repandiroſtrum & incuruiceruicum affert ex Pacuuio. Sed paulo pòſt, Quum κυρτοσύχνα (inquit) mirati ſumus, incuruiceruicum vix à riſu defendimus. Poſſumus certè vel ex his coniecturam facere quàm audaces fuerint priſci Latini in imitandis huiuſmodi compoſitis vocibus linguæ Græcæ: aut ſaltem quanto poſteris ſuis audaciores: vt omittam quæ apud Lucretium doctæ huius audaciæ exempla habemus. Quinetiam Catullus, veterum poetarũ imitator potius quàm vetus poeta dicẽdus, cùm alia eiuſmodi protulit, tũ verò Falſiparens: vt Græcum Herculis epithetum ψευδοπάτωρ aſſequeretur. Illa certè audacia multa illis alia epitheta ſuppeditauit, quæ ad ſequentis ætatis poetas non tranſierunt, aut certè tranſiſſe non exiſtimantur. Poſſumus tamẽ interim aliqua nobis permittere, & ea quidem præſertim quæ cum vſitatis comparata analogiam ſeruare videmus. Ecce enim, quum de vſu compoſiti Dulciſonus non dubitemus, cur non itidem Argutiſonus ad exprimendum Græcum λιγύθεγος, dicere audebimus? Si Monticola dicere fas eſt, cur non & Rupicola? Si πυκνοπώγεις νῆας pontigradas naues appellare poſſumus, cur non πετροβάμονα rupigradum vocabimus? Neque verò hîc conſiſtendum eſt: ſed ſi Tardigradus etiam admitti dicemus, cur Tardiuorus reiiciemus? Equidem multo etiam audaciora iſtis fingi poſſe exiſtimaui (vt aliquot huius Theſauri loci docebunt) ad exprimendam Græcorum vim. Sic certè in vertendis quibuſdam verſibus talia nonnulla mihi permiſi: veluti illud Tardiuorus in interpretatione horum,

Εἰ ἔχεις εἰς τὸ φαγεῖν καὶ πρὸς δρόμον ἀμβλὺς ὑπάρχεις,
Τῶν ποδῶν σου τρῶγε, καὶ τρέχε τῷ στόματι.

Hoc enim epigrammation ita verti,

Tardipes es nimium, nimiúmque es dentibus acer:
Tardiuorus pede ſis, dentéque tardigradus.

Præſertim verò hîc locum habere videtur, vtpote inter duo eiuſdem generis compoſita collocatum. Verti alioqui idem epigramma & aliis viginti modis, quædam alia pluribus etiam: atque adeò vnum pluſquam trecentis modis interpretatus ſum. Ex qua exercitatione Latinã linguam non tam eſſe pauperem quàm vulgo creditur, & ipſe didici & alios docui. Multo tamen ditiorem olim fuiſſe & multo etiam plura eius vocabula quàm putemus, nobis periiſſe, oſtendent & vetera quædã lexica, partim Latinograeca, partim Græcolatina, quæ propediem ex mea officina (vt ſpero) prodibunt. Eorum vnum eſt id quod Gloſſarii nomine appellari antea dixi.

Iam verò quoniam multa Græci habent loquẽdi genera quæ Latinæ linguæ ſunt negata, quum Gallica conrrà non adumbret ea tantùm, ſed ad viuum (vt ita loquar) exprimat: me, Gallum hominem, & verò in ipſa Galliæ Gallia, id eſt Pariſiis, natum atque educatum, patriæ ac linguæ meæ iniuriam facturum exiſtimabam niſi latentes has ſermonis ei familiaris diuitias in apertum proferrem, & exteris etiam nationibus conſpiciendas præberem. Ideóque in multis huius operis locis, quum Latiniſmis deſtituerer, Galliciſmorum auxilium implorauí, aut ſaltem ad eos qui à me commemorati fuerant in libello de Gallicæ linguæ affinitate cum Græca, (qui inſcriptus eſt, *De la conformité du langage Francois auec le Grec*) lectorem remiſi.

In eo quoque tuis ſtudiis, lector, conſului, quòd quorumlibet ſcriptorum Græcorum, ſed præſertim lexicographorum, Pollucis, Heſychii, Suidæ, Etymologi, multos locos qui mendoſi erãt proferens, eadem opera emendaui, aut ſaltem quomodo emendándi viderentur, admonui. Sed ad Suidam quod attinet, quædam in eo ex veteris etiam codicis autoritate reſtitui. Sæpe autem & vetuſta quædam incertorum autorum lexica, quæ ex Italia attuli, in conſilium adhibita, cùm ad alia tum verò ad quorundam in illis lexicographis locorum emendationem profuerunt.

Præſtiti denique lector, in hoc opere, vel potius præſtare conatus ſum, quæ ipſum Theſauri nomine non indignum reddant. Eum quidem certè titulum mihi præripere iam olim conati erant quidam, quum me de hoc opere aggrediendo cogitare obaudiſſent: ſed illi ϑησαυϱῷ eorum appellationi meritò aliquis ex prouerbio depromptum vocabulum κάθεγκτος adſcripſiſſet. Foris enim & titulo theſaurus erat: intus autem nihil aliud quàm vulgaris conſarcinatio, quæ antea lexici Græcolatini recogniti nomine appellabatur, nouis aliquot ſuturis aucta: aut (ſi mauis) quædam interpolationum acceſſio, vt vel ex ipſa collatione perſpici poteſt. adeò vt perinde eſſet acſi perſonatus Irus Cræſum ſe mentiri ſub eius perſona vellet. Quòd ſi me roges an hoc opus ita numeris omnibus eſſe abſolutum exiſtimem, vt in eo nihil deſiderari poſſit, quiduis potius quàm hoc perſuaſum mihi de illo eſſe, vel aliis perſuadere velle, quin potius me iam nunc plura in eo deſiderare quàm quiſquam fortaſſe deſideraturus ſit, reſpondebo. Primùm enim quod ad vocabulorum numerum attinet, quanuis multò magis hac vna theſauri editione quàm multis illorum de quibus dixi lexicorum editionibus fuerit auctus, & multa vocum millia acceſſiſſe comperturus ſit quicunque cum aliis conferre voluerit: inſuper tamẽ extare aliqua in libris qui quotidie manibus teruntur, ſcio, necnõ in iis qui nondum in lucẽ prodierunt, latere multa ſuſpicor: ex nonnullis nondum luce donatis, qui apud me ſunt, coniecturam faciens. Deinde ſi ad ſignificationes veniendum ſit, eſſe vocabula plures habentia quàm quæ traditæ ſint, negare nolim. Atque adeò non circa hæc ſolùm ſed & circa quædã alia, eſſe quæ deſiderari hoc in opere poſſint, ac potuiſſe maiora præſtari, ingenuè fateor. Nam, vt de aliis me doctioribus taceã, maiora ipſemet præſtare potuiſſem, ſi maiore cum otio ſingula expendere licuiſſet. Falleris enim lector ſi hoc opus (exceptis paucis quibuſdam eius locis) aliter quàm ad clepſydram (vt loqui ſoleo) typographicam ſcriptum fuiſſe putas: id eſt, vt quemadmodum typographicæ operæ certo quotidie penſo obnoxiæ ſunt, ita & ipſe certo certáque hora exhibendo ſcriptionis meæ penſo obnoxius eſſem. Adde quòd ne id quidem conficiendi penſi tempus, licet breue, liberum ab aliis occupationibus & negotiis erat, ſed ita vario eorum genere & circa rem typographicam & circa rem familiarẽ diſtrictum atque implicitum, vt vnius interdum horæ ſpatio decies illa mihi ſcriptio interlaitenda eſſet. Verùm occupationum iſtarũ nonnullas in tuum commodũ ceſſiſſe, & eius temporis quod illi operi elaborando defuit, partem aliquam me tibi alibi impendiſſe, ſatis ſupérque illi teſtantur libri quos mea officina, dum opus illud excudebatur, ſubinde in publicum proferebat. Hæc autem quum ita ſint, quàm dura & difficilis à me ſuſcepta prouincia fuit; tam faciles in danda mihi erratorum venia fore ſpero quibuſcunque pectus non liuore contaminatum ſed candore refertum erit: præſertim quum in illo cuius antea mentionem feci Theſauri huius corollario, non ſolùm multa huic operi adiecturus ſim, fauẽte Deo opt. max. (eorum potiſſimùm quæ ad reconditiorem linguæ huius cognitionem pertinent) ſed etiam eorum in quibus hîc peccauerim locorum pleroſque ſim emendaturus. Caueant interim ſiqui in hoc opere meo ingenioſi eſſe cupiẽt, (vel in epitomẽ redigendo, vel in certos vſus quædam excerpendo, vel alio quouis commento) ne contra mei operis ingenium (quòd nulli tam benè quàm mihi perſpectum eſſe poteſt) ingenioſi fuiſſe comperiantur: & in quibuſdam eius locis ſuæ temeritati inſidias tendi non ignorent. Præcipuè autem quod ad compendium attinet, vix alium quenquam ſine ſui pariter meíque honoris diſpendio id conficere poſſe arbitror: & quemlibet, ne eum periclitetur, non ſolùm hortor, ſed etiam oro atque obſecro.

VERVM enimuero quoniã quem impendi huic Theſauro laborem, cum Herculeo comparaui, atque adeò Herculeũ vocaui, nequis hoc dictum arrogantiæ damnet, duplicem huius appellationis ſenſum eſſe, ac ſi non vno, altero ſaltem verum comperiri ſciat. Herculeus namque labor meus hac ſaltem ratione vocari poſſit, quòd aliquid in ſuo genere cum Augiæ ſtabulo comparandum repurgauerim. Quidni enim infinita errorum portenta quæ in illis vulgaribus Lexicis Græcolatinis toties interpolatis accumulata erant, ſic appellem? Eorum tamen aliquot exempla ſtatim proferæ, deinde nomen illis dignum iudicio lectorum relinquere, ſatius fuerit. Quum autem varia ſint illorum errorum genera, in varios itidem locos & velut claſſes digeram.

Primus autem locus tribuetur iis vocabulis quæ in illis præclaris Lexicis linguæ Græcæ affinguntur, vel potius quæ illi repugnanti & inuitæ adſcribuntur: ídque diuerſis modis: vtpote errore ex imperitia quidem vbique, ſed quæ varie allucinaretur, orto.

Κυμῆνα, (vt ſcriptũ eſt in nouiſſima illorum Lexicorum editione, omnium emendatiſſima atque locupletiſſima) *vocabulum eſt caſtrenſe, ad ſignificandum militum ſeriem ſinuoſum inſtar gradientem.* Non credis lector, ſed rides: At ecce tibi Arriani locum, qui aduerſus tuum riſum teſtis producitur: ἦγον βάδην, τοῦ μὴ ἀλλοκοτεῖσθαί τι ἐν τῇ ξυντονωτέρᾳ πορείᾳ κυμῆνα τὸ Φάλαγγος. At κυμῆνας hic non eſt accuſatiuus nominis κυμῆνα, (quod nunquam vſum fuit ἐσ' ἐν ἀνέσει) ſed participium aoriſti 1, à verbo κυμαίνω inquies. Ita quidem vſum eſſe Arrianum longè manifeſtiſſimũ eſt, ſed nouiſſimus λεξιπορράπης, ſiue λεξιπορράφος, aliquid noui hîc ſomniauit, ac nouam linguæ Græcæ vocem, quam ne vnus quidem veterum ſcriptorum (ſi omnes reuiuiſcant) intelligat aut agnoſcat, ſuo mirifico ſomnio excogitauit.

Συναλοία dignũ eſt quòd illi κυμῆνα ſubiungatur. Eadem enim illa editio nouiſſima (nam præcedentes hoc inſigni vocabulo, ſicut & illo, indignæ fuerunt) hæc tradit, Συναλοία, ας, ἡ, *Strues & congeries*, συνάθροισις. συναλοία δὲ νεκρῶν, *Strages*. Hîc quoque rides, & monſtra ubi narrari dicis: Vide ne riſum tuũ Ioſephus ridiculũ reddat, ex quo iſtud illius συναλοία exemplum ibi affertur: πολλαὶ δὲ συναλοίαι περὶ ἀλλήλοις πεσοῦσαι ἐμπεδῶν. Imò verò (inquies) συναλοία apud Ioſephum eſſet verbum præteriti imperfecti temporis, à themate συναλοάω. ſed reponendũ eſt συναλοία vnico λ, à συναλοιδω: vt ſimile ſit ſimplici ἀλοιάω. Fateor, & idem fatentur omnes neceſſe eſt: ſed Ioſephus & quicunque illi aſſentimur, nihil noui, nihil niſi vulgare & tritum dicimus: at λεξιπορράφος qui hoc annotauit, minimè vulgaria, ſed noua & ingeniis non inueſtigata priorum (vt dixit Naſo) loquutus eſt.

Ἀγάγης, ης, ἡ, tertium locum tenebit, nouum certè nomen & ipſum atque inauditum. Rogas quid ἀγάγης ſit? *Sua ſponte ſubiectus, Adducens.* Quomodo (inquies) ἀγάγης nomẽ eſſe, quomodo hoc ſignificare poteſt? Imo ab ἄγω eſt. ἤγαγον, in ſubiunctiuo modo, ἀγάγω, ἀγάγῃς, ἀγάγῃ. Id quidem & Suidas docet, ſcribens, ἀγάγῃς, αὐθυπότακτον: ſed debuit ſcribere quæ λεξιπορράφος intelligeret, & quæ nullam errandi occaſionem illi præberent.

Ὑθλῆς quoque & Φλυαρῆς, verba ſecundæ perſonæ, indicatiuorum ὑθλέω & Φλυαρέω, nomina ibi fiunt. Ita enim ibi ſcriptum eſt, Ὑθλῆς, *nugatores*, Φλυαρῆς: *Suidas*. Scilicet ὑθλῆς & Φλυαρῆς Suidas à nominatiuis ὑθλὶς & Φλυαρὶς eſſe putauit. Et hæc quidem ſint μεταμορφώσεως in quibuſdam vocabulis exempla, qua videlicet verba in nomina tranſformãtur. Alicubi autem vocabula ſunt, noua quidem & ipſa, prorſúſque inaudita, ſed ex alio erroris genere profecta, veluti quæ ſequuntur.

Ζυθμίζειν, *Ad normam libellámque dirigere, Corrigere, Emendare.* Hanc quoque vocem explodis: Attamen ne ipſa quidem eſt ἀμάρτυρος. Hæc enim ibi ſubiunguntur, *Lucianus* ἐν τῷ περὶ Φειδίου καὶ ἐπιτροφῶν καὶ ζυθμίζειν τὸ ἄγαλμα πρὸς τὸ κανόνος δοκοῦν. Lucianum dices ῥυθμίζειν ſcripſiſſe, nõ ζυθμίζειν: & manifeſtiſſimum vel puero (vt prouerbii verba vſurpem) fuiſſe hîc mendum. ſed quid ſi quæ aliorũ omnium iudicio mendoſa erant, λεξιπορράφος ille emendata iudicabat?

Εὐθυμίζειν proximum ab illo tenebit locum, quòd ibidem legatur. Nam verbo illi ζυθμίζειν ſubiungitur, *Idem quod* εὐθυμίζειν, ἢ εὐθυμίζειν. Quibus adiicitur lepida illa interpretatio, *Ad normam libellámque dirigere*. Miraris huius verbi εὐθυμίζειν nouitatem? Arego in eo cuius ignorantia, in finitis aliis erroribus perfecta fit atque explorata, nihil tale admiratione dignum iudico. Equidem vel proximè præcedens verbum ζυθμίζειν ne εὐθυμίζειν mireremur facere poteſt. Quomodo enim ſciuerit εὐθύνειν dici, non εὐθυμίζειν, qui ῥυθμίζειν, non ζυθμίζειν, dici ignorauit? Sed ad aliud tranſeo.

Ἐυμὴν λέξις, *perpetua elocutio vertitur ab Aquila.* Hîc mendacii ſocium ſibi Aquilam adjungit λεξιπορράφος. Illi tamen ignoſcendum eſt, quia mentiri ſe ignorauit, quum ῥυμὴν pro εὐμοίρη diceret.

Aliud erroris genus, vel potius alia errorum genera sunt in istis, Μεθύω & Μεθύομαι, Ἀμύω, Ῥάγνω, Χερσωμβύος. Siquidem μεθύω & μεθύομαι perperam afferri, tanquam significantia Inebrio & Inebrior, sicut μεθύσκω & μεθύσκομαι, nulli nisi valde huius linguæ imperito ignotum esse potest. At verò in Ἀμύω non tantùm thema vnum pro alio statui, sed vocabulum suppositicium genuini locum occupare dicendum est. Ibi enim scribitur, Ἀμύω, *Inclino, Cado*, καταπίπτω. *Submitto. Apollon. 2 Argon.* ἤμυσαν λοξοῖσι κεραήσι, id est, ἔκλιναν κεφαλάς, *capita inflexerunt.* Atqui ἤμυσαν non est ab ἀμύω, (quod nusquam legitur) sed ab ἠμύω. Eodémque modo καταμύω perperam pro κατημύω in iisdem lexicis habetur. Sic ῥάγνω ibi thema statuitur præteriti ἔῤῥαγκα: quum tamen non dicatur ῥάγνω, sed ῥαίνω. At in χερσωμβύος more nouo omitti augmentum quilibet videre potest.

Atque vt verbis plerisque thema vnum pro alio, sic nominibus vna declinatio pro alia datur: veluti quum ἀμφορεῖ scribitur pro ἀμφορῆς: quasi videlicet hoc nomen ad formam Latini Amphoræ refingendum esset. Rectius autem fortasse vocabulum vnum pro alio, (nimirum adulterinum pro genuino) non tantùm declinationē pro declinatione poni dicemus. Sic certè ῥαφία Græcis incognitum pro vsitatissimo ῥαφὴ ibi scribitur. Quum enim κακορραφία legisset vnus quispiam ex lexicorum interpolatoribus, etiam ῥαφία pro futura dici existimauit: eámque vocem Græcis lexicis assuere non dubitauit, eam scilicet autoritate illius compositæ κακορραφία confirmans. Eiusdem cum hoc ῥαφία est farinæ nomen ῥησία, quod exponitur colloquium. Quia enim in quibusdam compositis terminatio ista inuenitur, vt in ἀῤῥησία & παῤῥησία, existimauit idem ille non ῥῆσις solùm sed etiam ῥησία dici. Vel potius ne hoc quidem cogitauit, sed ῥήσιας inueniens apud Hesychium ὁμιλίας expositum, ῥησία, tanquam singularem eius nominatiuum, interpretatus est colloquium.

A simplicibus vocabulis ad composita, simúlque à simplici inscitia ad compositam quandam (vt ita loquar) transeo. Quæ enim audisti, licet fœdæ ignorantiæ plena, leuia esse præ his quæ audies videri poterunt. Iam enim producere libet Ῥινοπορακυθέρεια, & Γόναυθος, & Ἀβρεμδούλη, & Ἀκανήλυθος, & Φεσδωπεύμβυος, & Χαλκοκεκαυμβύος, & Ἀμφιθερμοπύλας, & Ἀναυλαπίοντις, & Ἀπυροτεροφῆ, & Ἀρεικάπυχος, & Σφιπῆναι, & Πολυνικῶ. Quid? annon hic O monstrosam inscitiam exclamabis? Sed monstrificam potius appellato, quæ tot verborum monstra nobis fingit: quorum quædam poetis, quædam oratoribus, quædam historicis, quædam medicis, quædam lexicographis affingit. Suidæ quidem certè & Hesychio lexicographis affinguntur illa duo, ἀκανήλυθος, & ἀβρεμδούλη. neque enim talem compositionem agnoscunt, sed hic quidem scribit, Ἄβρα, δούλη: ille autem, Ἀκάνη, λυθος. Primum autem illud ῥινοπορακυθέρεια Hesiodo poetæ affingitur. est enim ex isto eius loco sumptum, -- αὐτὰρ Ἄρηϊ Ῥινοτόρῳ Κυθέρεια Φόβον καὶ Δεῖμον ἔτικτεν. Sed quidnam esse ῥινοπορακυθέρεια tradunt illa lexica Græcolatina? Nomen proprium fictitium. Mentiuntur sanè, si vocem Fictitium ex eorum sensu interpretemur: at si aliter, verissima dicunt. Est enim ῥινοπορακυθέρεια vocabulum quod inscitia finxit & commenta est, sicut cætera quæ illi adiunxi, & alia permulta quæ adiungere potui. Sed eorum quædam non solis lexicis Græcolatinis, vt illa, verumetiam deprauatis exemplaribus imputanda sunt. cuiusmodi est ἀπολαμόπομος, quod Euripidi falsò adscribitur. quum enim ita legendus sit locus illius in Hecuba, Μόχον δειλαίαν δειλαίαν ἐσόψει χθὸς αἰαςπαςὰν Σᾶς ἄπο, λαμόπομόν τ' ἀίδα Γᾶς ὑποπεμπομβύους σκόπος: perperam disiuncta præpositio à suo genitiuo in vulgatis editionibus, erroris illius occasionem præbuit. Talia autem pleraq; annotaui in iis quæ meæ editioni Homeri aliorúmque poetarū heroicorum præfatus sum, exempla videlicet vocum in quibus præpositiones cum aliis vocibus perperam coaluerūt. Cuiusmodi sunt istæ, Τἀμόρυον, Τἀτέρομος, Τἀπηλεῖς, Τἀφίμερον, Ἐπικτίρια, Ἐνάστεπον, Περικάμμορε, Καταδέμνια, Ἐπαύλειος, Πολυκέρδιον. quod postremum simile omnino est illi Πολυνικῶ supra commemorato. Sed his addi permulta possunt quæ Lexicis illis peculiaria existimari queant. In illis enim currum Homerus non tantùm ἀπήνην vocat, sed etiam ἐπαπήνην ex isto loco, Iliad. ω, Σὺν δ' ἔπεσον ἡνίοχοι ἐϋξέσην ἐπ' ἀπήνην. (aut ex alio quopiam, vbi eidem nomini eadem præpositio præfixa est) Atque ita videmus Homerum tali præpositionum vsu magnā laudis materiam istis lexicorum locupletatoribus præbuisse, & in posterum etiam fortasse præbiturum esse. vt enim ex loco illo ἐϋξέσην ἐπ' ἀπήνην, factum fuit nouum vocabulum ἐπαπήνη, fieri poterit ab aliquo nouo locupletatore ὑπαπήνη, ex isto, -- ζεῦξαί θ' ὑπ' ἀπήνη. Itidémque ἀπαπήνη, ab alio, hinc, -- οἵ ῥ' ἀπ' ἀπήνης Ἡμιόνους ἔλυον. Quinetiam illa ἐπαύλειος & πολυκέρδιον ab iisdem fortasse Lexicis originem habuerunt. Præbere tamen potuit & Hesychii mendosum exemplar talium errorum occasionem: sed illis duntaxat qui crassa ignorantia laborarent. Cæterùm qui multo plura exempla nouarum vocum, quas inscitia variis modis allucinata produxit, & aliarum quæ ita deprauatæ sunt vt vix ab ipsis scriptoribus Græcis agnosci queant, videre cu-

piet, ea in epistola mea cuius antea mentionem feci, extare sciat. Vtinam autem huic meo in examinandis istis labori idem non contingat quod paterno. Quum enim ille Thesaurum Latinæ linguæ construens, vocabula itidem multa consultò prætermisisset quæ in præcedentibus dictionariis erant, vtpote ab ignorantia variè errante inuecta, aut ex scriptoribus qui planè barbari suo in sermone essent, deprompta, ea tandem sedem suam in sequentibus editionibus velut postliminio receperunt. Atque hoc Venetiis primùm non sine magno dolore fieri vidit. Quum enim quandam officinam typographicam ingressus esset, sumpta in manus vna sui Thesauri, qui ibi excudebatur, charta, continuò vocabulum quoddam in eius oculos incurrit quod se olim reiecisse recordabatur. Tunc eum qui editioni illi præerat, interrogare quo consilio id vocabulum Thesauro adiecisset. Hic verò non aliud respondere quàm se non hoc solùm sed alia eiusmodi multa addidisse: quòd certo consilio fuisse omissa ignoraret. Hoc autem narrasse, saltem ad reddendum lectorem cautiorem, profuturum spero. Neque enim ab iis tantùm vocabulis quæ commemorata sunt cauere sibi debet, aliisque eiusdem generis, sed ab aliis propemodum infinitis in quibus alia errorum genera & quidem varia commissa sunt: sic tamen vt series alphabetica certo iudicio (si tantæ inscitiæ aliquod iudicium inesse dici potest) ita scripta fuisse ostendat. Talia sunt, Ἀπαναβαίνω, Ἀπανορθόω, Ἀπαμφοπερίζω, Ἀπαρήγω, pro Ἐπαναβαίνω, Ἐπανορθόω, Ἐπαμφοπερίζω, Ἐπαρήγω. Sic etiam Ἀπάρατος pro Ἐπάρατος, & Ἀπαλλὰξ pro Ἐπαλλάξ. Hæc enim duobus in locis ibi ponuntur: cum α quidem inter vocabula quæ à litera α initium habent, cum ε verò inter illa quorũ prima litera est ε. Neque verò illud duntaxat ε quod est præpositionis ἐπὶ (vt in præcedentibus verbis) mutatũ fuit in α: sed alibi etiam idem mutationis erratum contigisse videmus. vt in Ἀπαλαιώθη pro Ἐπαλαιώθη, in Ἀχάσασθαι pro Ἀχέσασθαι, & quibusdam aliis. Atque vt in superioribus illis præpositioni ἐπὶ suum ε in α mutatur, sic in Ἀπαχθύομαι ο præpositionis ἀπὸ perperã in eandem vertitur. Vicissimque ο pro α habent in Ἀπμένω. In iisdem est Καποσκάζω & Καποσκάσμα: necnon Ἀπολίμπανος pro Ἀπολιμπανόμενος. Plura autem exempla in illa quam dixi epistola inuẽturus es: vbi etiam falsorum thematum, quorum paulo antè mentionem feci, insignia quædã sunt exempla: Διαπαρὲς, *Transfixus*, *Traiectus*, à Διαπαρίημι: & Ἐπαληθὲς ab Ἐπαληθέω: & Διαθραμῶσα à Διαθιάσκω. Quibus addere potes Ἐρέμδομαι, & Ἐπαλημυρῶν. Vt autem hic perperam præfigitur ε, ex augmento sumptum, ita nominibus quibusdam perperam præfixum est τ, quod est articuli τὸ, vel τὰ, tanquam ipsorum sit. Sic enim Ταναφορὸν pro ἀναφορὸν, & Ταυθρήνια pro αὐθρήνια in illis scriptum est. Vicissimque litera in capite quarundam vocum perperam omittitur: vt in Ταθαλία Sunt verò & quædam vocabula quorũ falsæ scripturæ falsa itidem deriuatio, sed illi scripturæ consentanea, adiungitur. vt σωιχμάλωτος, quum manifesto errore scriptũ sit pro σωαιχμάλωτος, dicitur esse ab ἔγχμα. Sed transeo ad exempla erratorum quæ in tradendis significationibus illi lexicorum interpolatores commiserunt: ex multis, vel potius propè infinitis, pauca deligens, & à nominis αὐτόματος interpretatione initium sumens. Quum enim Gellius caput primum libri decimitertii verbis hisce clausisset, Quod Cicero fatum atque naturam videtur dixisse, id multo antè Demosthenes τὴν πεπρωμένην καὶ τὸν αὐτόματον θάνατον appellauit. αὐτόματος enim θάνατος, quasi naturalis & fatalis, nulla extrinsecus vi coactus venit: quum inquam hæc Gellius scripsisset, interpretationem istam quæ ab illo tribuitur nomini αὐτόματος dicto de morte, vulgarium lexicorum interpolatores & consarcinatores ei tribuerunt vbi dicitur de conuiua. Allato enim hoc versu Homeri ex Il. libro β, Αὐτόματος δέ οἱ ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος, subiungũt, ἄκλητος: deinde hæc verba, *Quasi naturalis & fatalis, quíque nulla extrinsecus vi coactus venit, autore Gellio.* Quid verò de interpretationibus dicemus quæ planè contrariam significationem nonnullis vocabulis tribuũt? ἀπαναισχυντῶ esse Inuerecundè me gero, vel impudenter, Impudentia vtor, satis notum est: at ibi contrà redditur Verecundè facio. Sic αἰδοῦμαι θαρσύω quod est Hortor, ibi contrà dicitur significare Dehortor. Sic δίωξιν ποιέμενοι, quod est Persequentes, redditur contrà Fugæ se mandantes. Quinetiam quibusdam locis falsæ & stultæ interpretationes, expunctis vulgaribus quæ verissimæ sunt, tribuuntur. vt videmus in nouissima illorũ lexicorum editione tradi, verbũ Φεύγειν esse Pati, in hoc diui Pauli loco, ἐγὼ πέποιθα εἰς ὑμᾶς, ἐν Κυρίῳ ὅτι οὐδὲν ἄλλο φρονήσετε, & significari, Nihil aliud mali vos passuros esse. Præsertim verò in reddendis Latinè lexicographorum Græcorũ expositionibus variè peccatũ est: vt in illo cuius antea memini huius Thesauri corollario docebo, vbi de quibusdam quæ lexicographorũ & scholiastarũ sermoni peculiaria sunt, disseram. Interim tamen & in illa cuius mentionẽ aliquoties feci epistola, talium quoq; erratorum, aliorum item quæ variis modis lexicorum interpolatores atque consarcinatores peccarunt, exempla, necnon alia quædam legere hunc Thesaurum volentibus profutura inueniri poterunt. Vale, & meis vigiliis faue.

SCIPIONIS CARTEROMACHI PI-

ſtorienſis oratio de laudibus literarum Græcarum.

SCIPIO CARTEROMACHVS DANIELI Renerio, Patricio Veneto, ſalutem.

ORATIONEM *noſtram de laudibus Græcarum literarum, multorum petitionibus & quaſi conuiciis efflagitatam, ſub tuis auſpiciis publicamus, Daniel Reneri. Non modò enim ſingularis humanitas tua beneuolentiáque erga nos id facere nos cogit, ſed & Græcæ quoque linguæ tanta experientia, vt me ego, quoties de his rebus vnà (vt fit) confabulati ſumus, adiutum abs te in ea maximè ſenſerim. Ergo tu quum eam à nobis habitam vulgo paſſímque commendaris: editioni quoque plus fortaſſe iuſto fidere nos effeciſti. Sumus enim neſcio quo pacto perſuaſi, quod tu laudaris, id à nemine iri improbatum. Quod ſiue ſuccedet, tibi laudem omnem debebimus: ſiue erunt quibus ea re minus ſit ſatisfactum, tuum erit vel tueri nos, vel emendare. Vtrunque autem nobis optatiſſimum, ac voto proximum. nam & patrocinium tuum meritum videri, ampliſſimum & morum & doctrinæ teſtimonium cenſeri poterit: ac limam tuam ſubire, nil aliud erit quàm accipere τὴν κελοφῶνα τοῦ λόγου, ἐξ ἑλωτῆς Ἀθηνᾶς ψῆφον. Vale.*

QVVM varia multipliciáque ſint, viri ſtudioſiſſimi, quæ apud diuerſos homines bona honeſtáque exiſtimantur, pro cuiuſque commodo aut naturæ conuenientia: illud profectò optimum videri debet quod conſenſu omnium, aut certè probatiſſimorum, vtiliſſimum humano generi natura edidit. Quòd enim beneficia ſumma omnibus contulit, conferátque quotidie, id non eſſe optimum, dici non poteſt. meritur enim bonitatem beneficentia. Diſciplinis autem à diis immortalibus nihil vtilius datum eſſe homini, tam nemini dubium eſſe video quàm nihil animo ipſo diuinius: cuius illæ ſunt poſſeſſiones ac facultates. Neq; verò obſcura ſunt aut ignota earum beneficia hominibus: quum & audiant ea quotidie, & videant, atque omnibus pene modis experiantur. Quòd ſi diſciplinæ vtiliſſimæ, quantæ id dignitatis eſſe cenſendum eſt cuius hæ potiſſimùm beneficio manarint in lucem? certè maximæ, & cui nihil anteponi vel poſſit vel debeat. Id autem eſſe Græcam præcipuè linguam, quum egregios in quauis diſciplina viros, non credidiſſe modò ſed & tradidiſſe, vel legerim vel audierim: ipſe quoque facilè me in eam ſententiam adduci patior. Cuius rei vos certè iudices in præſentia facio, qui quum eiuſmodi ornamentis inſigniti omnes atque honeſtati prodeatis, Græcæ quoque vel in vobis ipſis admiramini, vel in aliis ſtudio proſequimini. Exiſtimo autem quicquid laudis vniuerſis ſimul conueniat diſciplinis, id omne Græcæ linguæ meritis non iniuria adſcribi oportere. quod quàm verum ſit, mox audietis. Iam enim huc Græcæ linguæ laudes exploraturi acceſſimus, quantúmque ex ea manarit vtilitatis humano generi: quanquam ea Latinis præſertim hominibus contulerit ſemper, conferréque poſſit in dies magis vti volentibus.

Igitur Græca lingua (ſi Græcorum ſcriptorum ſua prodentium fidem ſequimur) vetuſtiſſima nobiliſſimáque eſt. Quippe quæ non aliunde traxerit initium, ſed apud ſuos homines veluti naturali quodam ortu prodierit in lucem, atque maioribus aſſiduè incrementis inoleuerit. Nam quũ Athenienſes, quorũ purior atque elegantior ſermo eſt, αὐτόχθονας (hoc eſt indigenas, ipſóſque ſuæ terræ perpetuos incolas, proprióſque cultores) dici cõueniat inter ſcriptores, quis non videt linguã quoque ipſam nõ minus αὐτόχθονα dici debere? Sermo enim à natura homini datus, certã hominis ætatẽ neceſſariò cõſequitur: niſi quid impediat. nõ enim poſſunt nõ loqui homines, expeditis præſertim loquutionis vocalibus inſtrumẽtis. at quánã alia quæſo lingua vſos credamus eos qui nõ aliunde mĩgrarint, niſi ea quæ ipſos ſemper comitata ſit? Quapropter hoc plus cæteris nobilitatis Græca lingua ſortita eſſe videtur, quòd aliæ, hominũ inuẽta proculdubio ſunt: hæc, naturalis quodammodo exiſtimari põteſt: quandoquidẽ in eã primi illi homines nulla arte nulláque induſtria, ſed naturali quodã inſtinctu ducti fuerint. Cur enim ea potius verba in mẽtẽ venerint illis hominibus nullius adhuc rei gnaris, quàm alia? Quippe natura ipſa omniũ rerũ prouida, ea voluit lingua inſtituere illos homines quæ ad ſui poſtea indagationẽ atq; expreſſionẽ plus aliquid cæteris collatura eſſet humano generi. Quod nõ fefellit. tãto enim Græca lingua

cæteras omnes antecellere videtur in tradenda rerũ cognitione, quãto homo aliquis omniũ rerũ perituſſimus, atque ingenio perſpicaciſſimo ac propè diuino, hominem alium mediocris literaturæ, tenuiſſimíque à natura ingenii, antecedit. Non modò enim diſciplinas omnes quotquot vnquã fuerunt, & melius & copioſius Græca ipſa & perluſtrauit & tradidit, ſed & ſi alio ſermone hæc exprimere aut efferre nitare, plurimum neceſſariæ lucis ac propè veritatis ipſius abſtuleris. Ideóque veluti mancum meritò credi poteſt quicquid aliis literis ſcriptum legatur: ſi cum eo conferatur quod à Græcis proditum ſit. Nec id hominum tantùm cauſa euenire dixeris, qui nõ eam vel curam, vel diligentiam adhibuerint in perquirendis rebus aut tradendis, quam Græci homines. Nam id quoque verè dicitur: (quid enim intentatum illis? vt Plinius inquit) ſed ipſe quoque cæterorum ſermo non eam patitur expreſſionem quam Græcus. atque adeò vt plus naturam efficere quàm verbis monſtrari poſſit, in aliis quidem loquutionibus non procul abſit à vero: in Græca autem tantum abeſt vt verè dicatur, vt melius etiam aliquanto atque ſignificantius nõnulla ante oculos ponat, quàm natura ipſa moliatur. Id autem Latini interim ſermonis argumento intelligere licet: qui quum elegantiſſimus & ſit & habeatur, à Græco tamen longè ſuperatur. Diuus quippe Hieronymus, Proprietatẽ (inquit) Græcam Latinus ſermo nõ exprimit. Quintilianus, Videtur mihi ſermo i ſe Romanus non recipere illam ſolis conceſſam Atticis venérem. Gellius, Adieci (inquit) ſæpe animum ad vocabula rerum nõ pauciſſima, quæ neque ſingulis verbis vt à Græcis, neque ſi maximè pluribus eas res verbis dicamus, tam dilucidè támque aptè demonſtrari Latina oratione poſſunt quàm Græci ea dicunt priuis vocibus. Et paulo pòſt, Sed huius, inquam, tui erroris culpam eſſe intelligo in mea ſcilicet infacundia, qui ne pluribus quidem verbis potuerim nõ obſcuriſſimè dicere quod à Græcis rectiſſimè vno verbo & planiſſimè dicitur. Cicero, quum Ariſtippi illud amico ſcriberet, Habeo, nõ habeor à Laide: Græcè, inquit, id melius. Lucretius multa ſe Græcè dicere affirmat propter egeſtatem linguæ, & rerum nouitatem. Quòd ſi Latinitas Græcitatem, vt ſic dixerim, vſquequaque referre non poteſt, cui coniunctiſſima eſt, ac propè germana: quid alias linguas exiſtimemus, quibuſcum nullum eſt illi cõmercium, nulla affinitas: ſed (quod dici ſolet) diametro inter ſe diſtãt? At habent & illæ ſuum fortaſſe nitorem, ſuam elegantiam. Equidẽ non negauerim ineſſe aliquid ſingulis propriè venuſtatis. Neque enim veriſimile eſt ingenii cuiuſvis homines nullam omnino curam proprii ſuſcepiſſe ſermonis. Quin potius, quemadmodũ colendorum agrorum apud omnes pro loci ac cæli qualitate vſus eſt, ſed aliis aſperius ſolum, ac natura ipſa horridius multum veri cultus reſpuit ac negligit: aliis cõtrà mitius ac placidius omnem admittit curam, omnémque induſtriã: ſic quæ-vis loquutio ſplendoris quidem aliquid in ſe retinet: ſed cæteris multa negata ſunt, Græca omnia vna cõplexa eſt, atque eouſque vt quæ apud omnes alias peculiaria natiuáque ſunt, ipſa quoque reddat non minus eleganter quàm apud illas ipſas habeantur: nulla autem vim eius penitiſſimã poſſit exprimere. Quo fit vt noſtri, quoties aliquid efferre cogitant, quo nil venuſtius, nil elegantius intelligi velint, Atticos lepores, Atticos ſales, Atticam venerem, Atticam eloquentiam, aut Atticum demum aliquid id eſſe dicant. Quamobrem quod de Platone inquit Cicero, louem, ſi loqui velit, non aliter loquuturum quàm ſcripſerit Plato: ſi idem aut ſimile quiddam de Græca lingua pronuntiemus, non abſurdè dicturos nos arbitror, naturã, ſi loqui velit, non aliter quàm Græcè loquuturam. Quod & re ipſa comprobauit. ſua ſiquidem myſteria omnibus ſanè hominibus in medio propoſuit perquirẽda, vt cuiuis in eius arcanis liceret ingenium exercere: at perfectã de iis ipſis atque abſolutã tradere cognitionẽ, Græcis procul dubio ſolis conceſſiſſe & quaſi diuinitus reſeruaſſe videtur. Itaque ſolco mecum ipſe quoſdã ex Græcis ridere nõnunquã, qui adeò ſibi inuidere videãtur vt quicquid in diſciplinis Græci profecerint, id aliorũ inuentis totũ tribuere conentur. Quid enim (quæſo) ſunt aliorũ inuenta niſi minuta quædã & puſilla, quæ caſu magis quàm ratione habita iure exiſtimes? vt liceat in his poetica illa vti ſententia, τύχη τέχνην ἔτεκεν, id eſt, fortuna artem peperit. At verò quæ à Græcis & cõperta ſunt & tradita, nõ tã homines exploraſſe aut retuliſſe credas, quàm naturã ipſam de ſe ſingula prodidiſſe: atq; adeò vt in cæterorũ ſcriptis illorum ipſorũ hominũ ſermo ſit, in Græcis natura ipſa, quod dixi, loqui videatur.

Quòd ſi aut tempus aut locus pateretur ſingulas nos vel ſcientias proſequi, vel artes, vt quæ à Græcis & inuenta in his & tradita ſunt, cum cæterorum omnium quos ſcimus traditionibus cõferremus: profectò nemo veſtrũm (vt arbitror) relinqueretur qui non tantùm Græca à cæteris diſtare magnitudine fateretur quantum elephantem à culice. Quid enim (vt alia omittam) philoſophia ipſa, omnium ſcientiarum parẽs ac domina, adiumenti vnquam habuit ab alio genere quàm à Græcis? tãtum enim abeſt vt quicquã cæteri cõtulerint philoſophiæ, vt ſi qui etiã è barbaris eius aliquãdo ſtudio incẽſi fuerint, ad Græcos migrarint: atque iidẽ ſiquid ex philoſophia poſteris relinquere voluerint, id nõ ſua magis quàm Græca lingua efferre dignũ iudicarint: nõ tam remunerãdi gratia (vt exiſtimo) eam linguã cui acceptũ referrẽt quicquid ſcirẽt, quàm quòd aut

insolens aut impossibile videretur, vel disci vel tradi rectè philosophiam alio quàm Græco sermone. Hinc Toxaris atque Anacharsis è Scythia Athenas philosophandi studio se contulerunt: Chion è Ponto. Cuius, & superioris Anacharsidis, extant Græcæ quoque epistolæ perquàm elegãtes, nec minus præceptis refertæ. Phauorinus verò è Gallia, non modò plurima Græcè in philosophia conscripsit, sed & Romæ quoque, vbi vixit, multa sæpe Græcè disputauit: quemadmodum Gellius ex nostris, ex Græcis Philostratus, autores sunt. Philon Iudæus non Hebraicè magis quàm Græcè philosophiam illustrare conatus est. Musonius autem omnium Stoicorum Neronis tempestate celeberrimus, quum è Vulsinio esset, Romæ proxima vrbe, Græcis potius scriptis quàm Latinis monumentis philosophiam augere voluit. Prætereo quot Syri, quot AEgyptii, quot Thraces philosophiæ mysteria Græcè scripserint: Orpheum, Musæum. qui tametsi inter poetas connumerantur, attamen possunt & philosophiæ adscribi, quum vetus illa theologia nonnisi carminibus texeretur. Sed quid opus est alios connumerare? quum Aristotelem, ipsum philosophiæ magistrum, Thracia nobis tulerit, Græcia excoluerit. Cuius celebriores quoque expositores nõ Græci, Græcè cum interpretati sunt: Porphyrius è Phœnicia, Iamblichus è Syria, Ammonius & Philoponus ex AEgypto, Simplicius è Phrygia. Quin & in aliis quoque artibus multi multa Græcè scripserunt, non Græci: de grammatica, exactissimè Apollonius & Herodianus AEgyptii: de musica atque astrologia, Ptolemæus itidem: arithmeticam Nicomachus & Iãblichus, Syri: & geometriæ nonnihil. Dialecticæ quoq; ante Aristotelem ab Archyta Tarentino scriptum aliquid legimus. Neque id nunc dico, non posse homines aliter philosophari quàm Græcè: sed quicquid cæteri philosophati fuerint, aut inchoatum quiddam aut non absolutum cõsistere, sed quod extremam & quasi Apelleã manum desideret. At dicet aliquis, Pythagoram, Platonem, atque alios philosophandi studio in AEgyptum se contulisse. Ego verò non negauerim aliquid inde in Græciam retulisse hos viros, ex iis præsertim quæ ad diuinitatem pertinent, quæ ab Hebræis multo antè in AEgyptum pulsis manasse verisimile est. Nã & legisse Platonem Hebraica scripta, & lecta imitatum fuisse, autor est Eusebius, atque ea in Græcam linguã tralata: quãdo & Trismegistum, qui omnem penè veritatem (vt ait Lactantius) nescio quo modo inuestigauit, Græcè scripsisse videmus. Hebraicam tamen veritatem interim excipio. nam de humanis rebus atque artibus agimus, non de diuinis inuentis: quanquam hæc quoque postea à Græcis potissimùm explicata sunt, quum ratio propagandæ veritatis iam non refragabatur. Quid quòd & Indos philosophos Græcæ linguæ ignaros non fuisse scribit Philostratus, & cum Tyanensi Apollonio Græcè nonnunquam fuisse loquutos?

Atque hæc de Græca lingua, quantum vel nobilitate, vel vsu cæteras antecellat, dicta sufficiãt: nunc quantum Latino sermoni adiumẽti præstet, dicemus. Nam aliæ profectò loquutiones sciri sine Græca lingua parum rectè possunt: vt verò optimè loquantur, nihil impedit. At Latinus sermo ne loqui quidem potest exactè sine Græcæ linguæ cognitione: tantum vel cognationis vel coniunctionis cum illa fortita est hæc nostra, vt esse fortasse possit sine illa, bene autem esse non possit. Quemadmodum homo sine virtute vt sit, nihil prohibet: vt verò bene sit, fieri non potest, si virtus nõ adsit. Quare quid aliud esse dicemus Græcam linguam, si ad Latinam referatur, quàm eius virtutem, ex qua tua illi felicitas comparetur? Quod si Ouidianum illud sub eius persona prætulerimus, non ab re fortasse dixerimus,

Ergo ego sum virtus, ego sum tibi nobile regnum. Minimè autem indignari debet sermo Latinus quòd è Græco manarit, sed gloriari potius. nam quod ab optimo autore initium sui traxerit, fieri non potest quin sit & ipsum optimum, atque illi proximum. Non potest ergo non esse cuiuis rei accommodatissimus Latinus sermo, qui è Græco processerit: ac mihi sanè videtur, quum vtrunque considero, nihil aliud esse Latinus sermo quàm Græci exemplum atque imago: vt quicquid in illo sit, in hoc quoque eniteat. Principio enim si elemẽta, ac literas, earum inter se contextum intueare, eandem in vtrisque inueneris rationem: si verba ac voces, eodem modo significare, eodémque modo necti ac construi, ac penè vim habere eandem. Ideóque si qua etiamnum innouanda nobis ac fingenda sint, ita demum habitura fidem dixit Horatius, si Græco fonte cadant. Nam & multa nos à Græcis accepta transpositis literis nostra fecimus. μορφὼ illi Dorica lingua dicunt, nos formam: illi ἅρπαξ, nos rapax. multa immutatis, φὼρ, fur: νὺξ, nox. multa additis, ἰξ, sex: ἑρπυλλον, serpyllum. multa eadem permansere. Infinitum esset omnia persequi, vt dictionum eadem ratio, vt nominum ac verborum inflexio, vt præpositionum, aduerbiorum, coniunctionũ eadem obseruatio: sed minutiora hæc quàm vt in præsentia examinãda sint, & à nostris grãmaticis abundè tractata. Orationis verò compositio ita pẽdet è Græco, vt quæcũq; à Græcis tradita sint in ratione dicẽdi, eadẽ à Latinis & seruẽtur & seruari iubeãtur. nã & quas dicũt sententiarũ & quas orationis figuras, in vsu à Latinis nõ minus receptæ sunt quàm à Græcis, & earũ nomina aut Græca adhuc vsurpãtur, aut Græcorũ imitatione signi-

ficantur, vim quoque rei appellatione ipſa exprimentia: quam qui non vident, rem quoque ipſam non diligenter animaduertunt. Neque verò caſu euenisſe dixeris tantam hanc conuenientiam, ſed induſtria, ſed prouidentia. quare nonniſi Græca lingua duce procedere Latinam poſſe, veriſſimè affirmari poteſt. Quemadmodum enim, ſi principium rei atque origo neſciatur, ſciri ea res non ſatis rectè poteſt: ita Latina lingua, ſi Græca ignoretur, vt benè teneatur, non fit veriſimile.

Quòd ſi te ad diſciplinas artéſque contuleris, ac rerum cognitionem ſectari volueris: iam verò hic quàm penè nihil effeceris, ſi te Græcis priuaris? Omitto enim grammaticã, quæ, vt multa habet propria peculiariáque in vnoquoque loquendi genere, ſic multa etiam retinet Græcæ Latinæque linguæ ita communia vt quod de altera tradatur, alteri non minus conueniat. quare Græcis quoque niti autoribus ad noſtrum loquendi vſum non renuêre noſtri. At verò Dialectica tam poteſt ſine Græcis literis incolumis ſciri quàm ſine Ariſtotele. niſi fortè à recentioribus vel noſci vel tradi melius exiſtimemus: aut iis libris perdiſci poſſe qui ex Ariſtotele trala ti habeantur: quos ſi aſpiciat ipſe, non recognoſcat, ſed (quod de aquila dici ſolet, pullos nacta non legitimos) reiiciat, ac nolit pro ſuis: quippe qui Ariſtotelici ſolis radios non ferant. Poſſem hoc loco afferre ſingula quoque vocabula quibus vtuntur dialectici, quæ aut Græca habeantur, aut Græcorum imitatione ſint facta: quorum etiam nonnulla malè à recentioribus accipiuntur. in his enim Græca ratio ſequenda eſt: quam qui ignorant, ſæpe falluntur. Quàm multa autem ſunt apud ipſum Ariſtotelem, quæ aut Latinè transferri optimè nequeunt, aut, ſi transferantur, ſenſum ipſum Græcum non vſquequaque reddant? Quod ea de cauſa dictum velim, quòd nonnulli exiſtimant, ſi legant Ariſtotelicas quaſcunque tralationes, ſtatim ſe ſententiam tenere philoſophi. Quæ res pleroſque fallit, & quidem non indoctos: quum & qui transferunt, plerunque ipſi hallucinentur, atque aliud pro alio reddant: & qui legunt, aliter plerunque accipiant quàm ab eo dicãtur. Tam igitur Ariſtoteles ſine Græcis literis intelligi optimè poteſt, quàm ſine ſe. Quomodo enim vim ſaltem ipſam Ariſtotelicæ loquutionis intelligent, quam ille adeò elaborauit vt aditum eo pacto ſuæ philoſophiæ præcluſerit ſocordibus atque inertibus ingeniis? Quanquam ſunt qui hæc ſanè non magni faciant, immo verò & contemnant: qui & dialecticæ vſum longè melius teneri hac noſtra tempeſtate affirmant quàm Ariſtoteles ipſe calluerit. Quæ res vellem equidem, pro mea in noſtros viros beneuolentia, tam verè quàm animoſè diceretur. Sed nos hæc aliorum iudicio relinquimus: ne, quod Græcè dicitur, ἐπὶ τὰ ἰσχαμιδία πηδῶμεν: néue, dum alios arrogantiæ fortaſſe arguimus, ipſi arrogantiores reperiamur, qui ſupra crepidam iudicare audeamus.

Tranſeo igitur ad poeticam, cuius & inuentio & vſus, ita totus Græcorum eſt, vt quod de furore ait Plato, inanem eſſe hominis conatum qui ſine furoris ea quam vult ſpecie ad poeticas fores acceſſerit, de ignaro Græcarum literarum dici poſſit, incaſſum ſcilicet eum laborare. nunquam enim ingreſſurum muſarum penetralia. Nam, vt omittam principem omniũ Homerũ,

--à quo, ceu fonte perenni,
Vatum Pieriis ora rigantur aquis:

vt alios Græcos poetas, qui quaſi viam ſtrauere poſteris ad quoduis poematis genus: nónne fabulæ ac figmenta ipſa poetica, quibus tota vis atque vniuerſa penè conſtat poeſis, ita Græcorum propria ſunt, vt vel ab illis ſint accipienda, vel illorum more confingenda? Quòd ſi qua etiam à noſtris conſcripta extant, ea aut è Græcis pendent, aut manca ſunt, & ad Græcos nihilominus referenda. Quin & figuræ ipſæ verborum, & quos tropos appellant, tralationes, comparationes, ſimilitudines, (quæ quaſi condimenta ſunt totius poeticæ compoſitionis) vel à Græcis mutuanda ſunt, vel illorum imitatione tractanda. Ideóque inquit Horatius,

--vos exemplaria Græca
Nocturna verſate manu, verſate diurna.

Inuentio quoque ita Græcorum penè peculiaris eſt, vt noſtri, quotiens aliquid acutius aut elegãtius afferre volunt, id totum à Græcis transferant, integris ſententiis verbíſque ſeruatis. Quid quòd & nomina ipſa vel locorum vel hominum, quibus in poeſi nonnunquam vti cogare, Græca ſunt magna ex parte? in quibus, ſi Græcam originem ignores, plerunque fallare neceſſe eſt. Quod nõ modò noſtræ tempeſtatis hominibus contigit, alioqui nõ indoctis: ſed & veteſtiorũ nõnullis, vt Sidonio, Prudentio, Aratori, Iuuẽco: qui Græcorũ nominũ quantitate ſæpe ſunt abuſi. Carminũ inſuper, numerorũ pedúmq; genera, Græcã habẽt: & originẽ & appellationẽ. quæ tametſi à noſtris quoq; tradãtur, attamẽ à Græcis & copioſius explicãtur, & melius intelligũtur. Rurſus verborũ ac rerũ copia à Grẽcis tota ſumẽda eſt: quibus (vt ait Martialis) nihil eſt negatũ. ſiqua enim ſit apud nos dictionũ cõpoſitio facienda, aut vocabulũ innouandũ, ſequẽda eſt Græca figuratio: ac, ſi quã in ſyllabãrũ quãtitate licẽtia vti velis, niſi Græcã adhibeas obſeruatio-

nem, non probabere, ſed aut argutulè aut imperitè feciſſe videbere. Itaque non immeritò Ariſtophanes nugas ac deliramenta cæteras omnes nationes exiſtimari voluit in iudicandis poetis, exceptis Atheniẽſibus: quos & natura ſapientiſſimos appellauit. Nec iniuria Mineruam iidem totam ſibi vendicant, quum & cæteri dii, qui aut poeticæ aut eloquentiæ numina eſſe creduntur, Græcis & ipſi adſcribantur. nam (vt inquit Horatius)

Graiis ingenium, Graiis dedit ore rotundo Muſa loqui. Ac de poetica quoq; hactenus.

At (puto) orator euadet quis egregius ſine Græcis literis, Cicerone duce. Negari profectò non poteſt, Marcum Tullium, veluti normam eſſe dicendi in ſermone noſtro, ſi tota teneatur in eo vis atque vniuerſa dicendi ratio: ſed id quì fieri poteſt ſine Græcis literis? Quemadmodum enim in diſciplinis, qui ante Ariſtotelem philoſophi mathematicive claruere, vſos eſſe nonnunquam demonſtrandi figuris, ſunt qui ſcribant, ſed demonſtrationem omnino ignoraſſe: eodem modo poteſt & quis ſine Græcis literis loqui fortaſſe ex arte aliquid, ſed id vt ſe facere ſentiat, aut quo modo fiat vt ſciat, vix credi poteſt. Vis enim ipſa dicendi tota pendet è Græco tanquam è ſui autore. Huc accedit, quòd quæ de arte à noſtris traduntur, aut confuſa ſunt & inuoluta, aut parum idonea ad explicanda ſingula quæ in orationis artificio latent: quæ verò à Græcis, anxia penè dixerim diligentia & obſeruata ſunt & perquiſita. denique cæterarum artium aut ſcientiarum poteſt in alios quoque nonnihil redundare: at oratoriæ inuentio atque vſus totus Græcis debetur. Quod ne Virgilium quidem diſſimulare potuiſſe palam eſt, quum inquit, *Orabunt cauſas alij melius.* Nulla enim verborum magis patitur ornatum quàm Græca lingua: atque adeò vt non veritus ſit pronunciare Ariſtides, aliorum omnium non barbarorum modò (vt ait) ſed Græcorum quoque loquutionem, ſi cum Athenienſium ſermone comparetur, puerorum eſſe balbutientium vocem. Quod tametſi nimis magnificè dicitur, attamen non procul abeſt à vero. Idem enim de Attica venere dici poteſt, quod de Periclis eloquutione ſcriptum reliquere tum Eupolis, tum Ariſtophanes: in eius ſcilicet labris leporem ac perſuaſionis deam inſediſſe: atque in eorum mentibus qui audiſſent, quaſi quoſdam aculeos relinqui ſolitos: demum fulgere eum, tonaréque, atque omnia permiſcere. Demoſthenes quoque Athenienſes ipſos eo minus credi à cæteris queritur, quo paratiores ſint ad dicendum quàm cæteri. Hinc Cicero noſter, tametſi tantus in eloquentia, ſe quidem conari, Demoſthenem autem perficere: ſe velle, Demoſthenem poſſe, ingenuè profeſſus eſt. Et Quintilianus Ciceronem à Demoſthene quantus fuit, effectum ſcribit. Quo fit vt non falsò Ariſtides dixerit Athenienſes ſolos trophæum ſibi erexiſſe, nullo ſanguine, ſubactis omnibus gentibus oratione ac diſciplinis: proindéque homines ſe ſuóſque à diis immortalibus petere optaréque vt Athenienſibus potiſſimum ſimiles euadant doctrina atque ingeniorum cultu: qui cibus humani animi eſſe cenſetur: cuius inuentio non minus Athenienſibus deberi creditur, quàm frugum, quas illis primùm largita Ceres dicitur. Nec mirum profectò videri debet ſi ex omnibus orbis partibus Athenas olim homines confluere ſoliti fuerint, diſcendi gratia. vt enim cætera animantia cò præcipuè trahuntur naturali impetu, vbi veſci atque impleri cibo maximè poſſint, ita & homines (qui aut animus tantùm ſunt, vt Platonici volunt: aut potiſſimùm animus, vt Ariſtoteles) illuc ſua ſponte duci veriſimillimum eſt, vbi largiſſima ſit copia ſpiritalis cibi, ac verè diuini: quem diſciplinæ ipſæ ſuppeditant, quæ Athenis in primis claruere. indéque factum eſt vt noſtri quoque poetæ doctas Athenas perpetua quaſi appellatione vocitarint. Sed de oratoria ſatis.

Philoſophiæ verò pars tantùm naturalior recentioribus Latinis in vſu ſemper eſt habita, quam Ariſtoteles diligentiſſimè eſt perſequutus. At diuinior illa quæ Platoni adſcribitur, & quam veteres quoque Romani admirati eouſque ſunt vt diuinitatem quandam ineſſe eius viri ſcriptis intellexerint quidem, explicare autem non auſi fuerint: ac ſequuti poſtea noſtri Græcique theologi Chriſtianæ religioni maximè conuenire demonſtrarunt: intacta hactenus iacuit noſtris his philoſophantibus, nunc verò à pleriſq; deſideratur magis quàm habeatur. Nam ſine Græcis literis deguſtari fortaſſe poteſt, hauriri non poteſt.

At mathematicæ ſcientiæ tam poſſunt ſine Græcis literis perfectè teneri, quàm ſine Græcis autoribus. eiuſmodi enim ſunt quæ ab aliis traduntur, vt ſiquid modò vel paululum à Græcis diuerterint, in profundum labantur erroris, vnde educere ſeſe poſtea atque explicare nequeant. Quemadmodum enim qui iter ingreditur, ſi ſemel excedere eum è via aut aberrare contigerit, quo longius proceſſerit, non magis eò tendit quò vult, quàm recedit inde, ac fugit: ſic qui in diſciplinis, præcipuéque mathematicis, præſcriptum ſemel ordinem liquerit, dediſcenda diſcit. Satius enim eſt neſcire aliquid prorſus, quàm peruerſè ſcire: quum deterior longè ſit diſpoſitionis ignoratio, quàm negationis, vt Ariſtotelicè interim loquar. Quàm autem fallantur qui mathematicas res ſine Græcis literis, & illotis (vt aiunt) pedibus aggreſſi ſunt, facilè intelliget qui Campani expoſitiones in Euclidem cum Theonis editione

ac Procli commentariis conferet diligentius:aut Euclidis eiuſdem perſpectiuam, atque opus aliud de ſpeculis, cum iis quæ Latinè ſcripta ſunt iiſdem de rebus:aut mathematicas Ariſtotelis quæſtiones in libris quos Problematum appellant:atque in omni philoſophia rimentur quemadmodū à Latinis intelligantur. Quòd ſi Boetii quoque arithmeticam,tametſi diligentiſſimi Græcéq; doctiſſimi,ad Nicomachi præcepta,Iamblichi ac Philoponi cōmentaria referāt accuratius,perſpiciēt profectò quàm Græca ipſa nō modò exactiora,ſed & veriora dicātur. De muſica illud ſatis dictu fuerit,omnia inſtrumēta,ſonos,proportiones,conſonātias,neruos,Græcā habere appellationē. Prætereo Græcos muſicæ ſcriptores, Euclidē, Ariſtoxenū, Nicomachū,Ptolemæum,Plutarchum,Briennium,Porphyrium,atque alios: quum apud nos vnicus ſit Boetius,exceptis diui Auguſtini paucis,& Macrobii,ac Marciani Capellæ nonnullis.Nam noſtram hanc muſicam à vetere illa iampridem deſciuiſſe,cùm pluribus indiciis,vt credam compellor, tum Olympiodori quoque grauis philoſophi teſtimonio maximè moueor, qui cæterarum diſciplinarum,arithmeticæ,geometriæ,aſtronomiæ reliquias ſua quoque tempeſtate ſeruari ſcribit: de muſica autem illum verſum vſurpant,

Ημεῖς μὲν κλέος οἶον ἀκούομεν, οὐδὲ τι ἴδμεν.

id eſt,

Nos clarum audimus nomen, nihil inde tenemus:

quaſi nihil ſit reliquum veteris muſicæ. In aſtronomia quoque multa mihi videntur eſſe apud Græcos quæ à Latinis deſiderentur. Nam præter Ptolemæi ſcripta,& ea non nimium fortaſſe fideliter ad nos tralata, pauca ſunt quæ ad veræ aſtronomiæ vſum aditum præbeant. Quid enim ſimile apud nos habetur τῶν Εὐκλείδου Φαινομένων, quæ veluti aſtronomiæ elementa traduntur à Græcis.Quin & Theodoſii σφαιρικὰ, vti principia totius aſtronomiæ ſumi debere,autor eſt Philoponus: quippe quæ exactiora ſint, & eandem obtineāt rationem ad aſtronomiam quam geometria ad opticen,ad harmonicen arithmetica. ſiquidem αὐλόπεφα, hoc eſt immaterialiora,ſint,vt ſcribit Dauid,philoſophus non incelebris.Theodoſii autem σφαιρικὰ ſequi dicit Philoponus Autolyci opus περὶ τῆς κινουμένης σφαίρας,hoc eſt,de ſphæra quæ mouetur:indéque poſtea principium ſumere aſtronomiam,vtpote minus exactis minúſque certis demonſtrationibus vtentem quàm ii faciant.quæ enim in Aſtronomia demonſtrentur, ſummam extremámque certitudinem non polliceri dicit,ſed quod proximè accedat. Vmbrarum inſuper ratio non abeſſe ab aſtronomiæ præceptis creditur:cuius rei à Græcis quoque traduntur demonſtrationes.nec deſunt qui de his ſcribant. Sed nos hæc aliis penſitanda relinquimus. ſatis enim habuimus innuiſſe.

Medicina verò eo magis indiget Græcis literis quo maius periculum affert ignoratio medicamenti,aut ægritudinis.quod euenire illis nonnunquā veriſimile eſt qui Græcè neſciant, quādo Græcis vocabulis omnia penè vocitentur apud medicos,& eius artis autores Græci præcipuè in pretio habeantur:à quibus ſiqui in alia lingua claruerūt,veluti riuuli fluxerint manarintque, ac ſi quid habent,inde acceperint, quanquam non purum id ſincerúmque ſecum ferant. Quæres non modò à nonnullis noſtræ quoque tempeſtatis medicis animaduerſa eſt,ſed ſcriptis etiā prodita.Ad ſummam non video quid in quauis diſciplina ſciri rectè poſſit ſi græca ignorentur.

Nec fuerit iuris quoque conſultis hoc inutile.nam & multa habentur in Græcis legum codicibus quæ apud Latinos nuſquam legantur. ſiquidem(ut Politianus præceptor noſter dicere ſolebat)multa Græcis legibus addidit Iuſtinianus,quippe quæ Latinis notiora exiſtimaret quàm vt ſcribi oporteret:Græcis autem (vtpote alienis admodum à Romanis moribus conſuetudinibúſque)explicanda latius cenſuit,quæ nunc remānſere,illis apertiora quàm nobis,propterēáque inde petenda. Accedit & illud,quòd in Latinis Pandectis quæ nunc Florentiæ viſuntur,integra legum interpretamenta Græcè inueniuntur adſcripta:quæ & ipſi vidimus, legimúſque: & Græca teſtimonia citata,vt Homeri ſæpenumero: & Græca verba addita ſignificātiæ gratia atq; expreſſionis.Quod nō ab re feciſſe videtur Iuſtinianus, inter Græcos magis quàm Latinos referendus:quādo in Græcia ſemper vixerit, quod ex Procopii certè hiſtoriis licet animaduertere.

Et quoniam in hiſtoriæ mentionem incidimus,quantam hac quoque in parte vtilitatē præſtet Latinis hominibus Græca lingua,haud facilè dixerim,quum multa ſint à Græcis petenda & noſtris quoque rebus.non enim omnia adhuc ad nos tralata peruenere,ſed quota pars,atque ea neſcio an ſatis fideliter.qua de re(ne,quod dicitur,cum laruis lucter,mortuos inſectando)dicere nunc ſuperſedeo:præſertim quum iam plerique animaduertere incipiant quàm ſit erratum in hiſtoricis potiſſimum tralationibus: & nos hæc & pleraque alia quæ perperam in ſingulis diſciplinis traducta habentur,copioſiore oratione, non maledicendi certè ſtudio, ſed ad noſtrorum hominum vtilitatem aliquando oſtendemus.

Theologia demum etſi nonnihil à Græcis diſſidet in præſentia, attamen multa eſt ab illis o-

lim mutuata, & nunc quoque poteſt. Sunt enim veteres Græci ſcriptores quibus non minus quàm noſtris veritas ipſa roboretur: quippe quos ſequuti noſtri, quorúmque placitis innixi, totius religionis validiſſima firmiſſimáque iecerint fundamenta. Quis enim (quæſo) Baſilium illũ magnum non complectatur, Chriſtianæ quoque fidei hoſtibus admirandum, incertúmque doctiorémne an eloquentiorem? Quis duos Gregorios, Nyſſes & Nazianzenum, non duo belli fulmina, (vt poetæ Scipiones) ſed duo religionis lumina, vel potius ſoles nunquam obſcurandos? quorum alter theologi cognomentum meruit apud ſuos, & diuum noſtrum Hieronymum quantus eſt, effecit: alter, propter philoſophiæ quendam veluti afflatum, tanto quoque fluit lepore, ornatúque verborum, vt Baſilii fratrem vel potius diſcipulum (vt ſe ipſe appellat) facilè poſſis agnoſcere. Prætereo Athanaſium, minus his fortaſſe cultum, ſed certè non minus diuinum. Tranſeo Damaſcenum, non theologum modò acutiſſimum, ſed acrem & philoſophum & dialecticum. Taceo Chryſoſtomum, non abs re profectò cognominatum aurei oris. Omitto & alios, quorum & ſcripta & ſententiæ ita circumferuntur à noſtris, vt pro oraculis haberi videantur. Quid quòd omnia quæ de Chriſto literis mandata ſunt, Græcè primùm compoſita ferũtur, excepto Matthæi euangelio? Quare fieri non poteſt vt nonnullorum fides è Græco petenda non ſit, quemadmodum eorum quæ à Moſe aut prophetis ſcripta ſunt, ex Hebraicis petitur voluminibus: quod facere nonnunquam videtur diuus Hieronymus, & feciſſe ante eum Origenes credi poteſt, atque Apollinaris, vir vterq; doctiſſimus, & Hebraicæ linguæ ſtudioſus. Quoquo igitur te vertas, præſtò adeſt Græca lingua, operam ſuam in omnia præſtatura: quam ſi refugias, non tam illam reieciſſe quàm te neceſſariis admodum rebus fraudaſſe videare. Atque hæc ſunt quæ de Græcæ linguæ vel nobilitate vel vtilitate dicenda ſeſe nobis obtulerunt: nimium fortaſſe multa Latino homini. non enim videor inuidiam veritus quòd Latinus apud Latinos ita Græca extulerim, vt pene nihil noſtra eſſe contenderim. Quod non tam laudandi gratia aliena, quàm noſtros homines admonendi, dictum exiſtimari par eſt. quippe quum in ea perdiſcenda maiores noſtri ita laborare ſint ſoliti vt vix ſine illa quicquam ſe ſcire putarent. Semper (inquit Cicero) ad meam vtilitatem cum Græcis Latina coniunxi. Quintilianus à Græcis incipiẽdum præcipit. Ouidius quoque inquit,

Nec leuis ingenuas pectus coluiſſe per artes
Cura ſit, & linguas edidiciſſe duas.

Claudius Cæſar vtranque linguam noſtram appellare ſolebat: nec iniuria, quum ita Græcam linguam tenerent veteres Romani, vt nihil apud eos differret Græcéne an Latinè vel ſcriberent vel loquerentur. Ennius tria corda ſe habere iactabat, quòd triplicem linguam calleret, Græcam, Latinam, & Oſcam. Ouidius, dum in Scythia exularet, atque aduenarum congreſſum nonnunquam deſideraret: Eius, inquit, qui acceſſerit, ſiue Græca ſcierit ſiue ille Latina voce loqui, certè gratior vſus erit. Nero imperator apud patrem conſulem iuuenis adhuc pro Rhodiis atque Ilienſibus Græcè verba fecit. Veſpaſianus Græcis quoque iocis extemporalibus vſus traditur. Ciceronem tam Græcè quàm Latinè declamare ſolitum, nemo eſt qui ignoret: eundémque Græcè aliquãdo Rhodi oraſſe. quem quum audiſſet Apollonius, exclamaſſe fertur, Græcã quoque eloquentiam Romam à Cicerone transferri. Idem quum de temporibus ſuis Græcè ſcripſiſſet, Græcorum quorundam hortatu, Græcam omnem nationem à ſcribendo deterruit. Scripſit iiſdem de rebus & Pomponius Atticus, qui & cognomentum adeptus creditur quòd Atticam linguam ita referre crederetur, vt natus educatúſque Athenis videretur. Quod Theophraſto, homini Græco ac diuinæ eloquentiæ viro, contingere non potuit, quominus à vetula argueretur tanquam non Atticus, ſed externus, dum cupit nimium Atticus videri. Bruti Græcas epiſtolas (quæ adhuc in manibus habentur) & Plutarchus laudat, & Philoſtratus omnium imperatorũ epiſtolis longè anteponit: & Mithridates quidã regii generis ſummoperè admiratur. Marci quoque Romani imperatoris Græcas epiſtolas vehementer probat Philoſtratus. Quàm multi autem ex Romanis Græcè potius quàm Latinè hiſtorias ſcribere aggreſſi ſunt? Albini meminit Gellius, Luculli Plutarchus. Diui Claudii Græcas hiſtorias, præter Suetonii atteſtationem, citat Stephanus, Græcus autor. Arrianum, cuius de Alexandro Macedonum rege Græcæ extant hiſtoriæ, & de Epicteti Stoici collectionibus opus, inter primates Romanos numerat Lucianus. AElianũ, cuius multa adhuc Græcè ſcripta leguntur, Romanum fuiſſe ſcribit Philoſtratus, & (quod maius eſt) Græcam linguã in vrbe didiciſſe, ac nunquã exceſſiſſe Italia. Germanicum Cæſarem Græca quoque ſcripſiſſe poemata, autor eſt Quintilianus. Quin & Græca eius epigrammata adhuc leguntur: nec non Tiberii, Adrianíque, omnium elegantiſſima. Noſtra quoque tempeſtate non defuere qui Græcè ſcriberent: vt præceptor noſter Politianus, (quem & Ioanni quoque Argyropylo, Græco homini, ſæpe admirationi fuiſſe vidimus) vt veſter Hermolaus, nunquã ſatis laudandus. Nemini igitur mirum videri debet Græcam linguam adeo à nobis probari com-

mendaríque,in qua videam maiores noſtros non minus laboraſſe quàm in Latina: cuius & parentem & altricem illam procul dubio & crediderint & prædicarint:à qua etſi nihil aliud,diſciplinæ certè noſtræ fluxerint, vt ait Quintilianus. Quemadmodũ autem qui de parentibus optimè mereri ſtudent, non ægrè ferre creduntur ſi tota eorum dignitas atque exiſtimatio in eos referatur qui non ſolùm fundamenta iecerint ſuæ felicitatis,ſed eò quoque perduxerint vnde illi nunc apud omnes in pretio ſint:ſic non indignari debet Latina lingua ſi tota eius gloria in Græcam redundet,omnium bonarum artium magiſtram.Quum enim vetus lex ſit (vt Ariſtides inquit) altoribus vniuerſam referre gratiam, quoad fieri poteſt, tantum abeſt vt me Latina offendere putem, Græca laudando, vt & gratificari me magis exiſtimem Latinæ linguæ, quòd gratiam ſi non omnem,ſaltem quam poſſum,eius(quod dicitur) verbis, illi referam,cui & debere ſe plurimum & debuiſſe,ſemper ingenuè profeſſa ſit: quippe quæ nihil vnquam æquè abhorruerit atque ingrati animi vitium.Benignum eſt autem fateri per quos profeceris, inquit Plinius. Studium autem noſtrum hac in re tantum abeſt vt oſtentare in præſentia vobis ſtuduerim, vt vehementer doleam,me non tam hæc dicere coactum, quàm ſentire ac ſequi, veráque quotidie experiri. Neque enim exiſtimetis,me tantum laboris exhauſiſſe ab ineunte ætate, aliena ſectando,- vt penè negligerem mea,niſi peruidiſſem & doctiſſimorum quorumque exemplo, & veterum teſtimoniis,omnem vim Latinæ linguæ in Græca conſiſtere.Quod quum & re ipſa demum cognouerim, non committendum putaui quominus & vos & ſingulos quoſque bonarum artium ſtudioſos, quantum in me eſſet, ad eadem adhortarer, animarem, accenderem, ne difficultate rei deterreremini. Tanta eſt enim illi (quod iam diximus) cum Latinitate coniunctio atque affinitas,vt eadem propemodum vtrique conueniant. Quare non video quid hac in re ſit cuiquam pertimeſcendum, quum nihil penè noui ſit offenſurus.Sed quod de animis noſtris aiebat Plato,reminiſci eos,quum eſſent corporibus obducti, omnium quibus multo antea diuinitus fuiſſent imbuti,id Latino homini euenire credendum eſt Græca diſcenti,eadem quaſi reſumere. quo fit vt non magis præceptore vobis opus eſſe dixerim, quàm mõſtratore,qui in memoriam ſuggerat excitétque Græca veluti veſtigia, quæ ſubobſcura tenuiáque,veſtris ingeniis iamdiu repoſita conditáque ſeruantur. Ad quã ſanè rem Græci fortaſſe hominis opera cõmodior quàm noſtra :ego verò,vt non negauerim,ſua melius Græcos tenere quàm nos:ita affirmauerim, noſtra nos melius noſſe quàm Græcos: inſupérque tam poſſe nos res illorum perdiſcere, quàm illos noſtras. Quum itaque Latini docendi ſunt Græca, neſcio an Græci ſtudium Latinæ ſeduli- tati anteponendum ſit. non tam enim intelligendi (quanquam id quoque) ratio habenda eſt, quàm explicandi. Quòd ſi quis pronunciationis tantùm Græcæ ſtudio, eius ad vnguem perdiſcendæ gratia, Græcum ſibi cupit præceptorem, Quintilianum audiat,præcipientem, non eſſe dandam operam literis Græcis ſuperſtitioſè, vt & plurima oris accidant vitia, & in peregrinum ſonum corruptus ſermo perduret: ſed ita diſcendam eſſe Græcam linguam comite Latina, vt neutra alteri officiat quæ res à Latinis melius quàm à Græcis accipi poteſt. Siquis autem examuſſim vtrunque ſe præſtaturum confidit, -- *illum mirabor & ipſe: Et dicam,monitis non eget iſte meis*. Nos verò operam noſtram,quibus ingrata non videbitur,pollicemur, non magis duces præceptoréſque profeſſi noſipſos quàm comites ſodaléſque: quippe qui nullum laborem, nullam moleſtiã recuſaturi ſimus:dum vos ita Græcis imbuamini, vt diſciplinas inde omnes, quaſcunque libuerit,facillimè adipiſcamini:à quibus eò poſtea perducendi ſitis vbi quum fueritis,liceat iam humanam felicitatem(ſi qua modò eſt in hac vita) quaſi manu prehenſam tenere: quàm ſi dimiſeritis,vobis ipſi defuiſſe videamini.

Non eſt autem cur vos moneam vlterius vti homines eſſe memineritis,quibus felicitas hæc quæcunque ſit,debeatur.nam hoc tam cuiuis notum eſſe debet,quàm quòd viuat. Illud potius noſtra intereſt,confirmare vos atque adhortari,ne laborem reformidetis,qui voluptati (quam in ipſo ſtatim limine Græcarum literarum percepturi eſtis) adeò iunctus eſt,vt non magis laborãdum nobis eſſe videatur,quàm voluptati honeſtiſſimæ inſeruiendũ: qua vt ampliore quoque perfruamini,nihil mihi videor omiſſurus, nihil præteriturus, quod quæri à vobis aut deſiderari nouerim:ſi modò eiuſmodi ſit futurũ quod & nobis quoque non ignoretur.Quid enim literato homine turpius,aut ab humanitate alienius,quàm ſi aut ſciſſe aut didiciſſe fruſtrà videatur? Fruſtrà autẽ & ſcit & didicit, qui nec commentando nec docẽdo cuiquã prodeſt. Sicut enim in animãtibus propriũ ac naturale maximè opus eſſe cenſetur procreare tale aliquid quale ipſum eſt ſi integrum abſolutúmque ſit:ita erudito homini nihil conuenire magis dixeris quàm efficere relinqueréque poſt ſe ſui ſimillimos in ſtudiis ac diſciplinis: ſi aut homo fuiſſe videri vult,aut non indoctus homo.hominem enim hominis cauſa natum credi par eſt.Quare neque inuidere cuiquam in literis,fas iudico,neque ſupprimere quicquam quod vtile futurum exiſtimes aut viuentibus aut poſteris.Nam (vt ait Theognis)

Χρὴ μουσῶν ἑρμῆνεα καὶ ἄγγελον, εἴπερ ἄριστον
Ξυνέσει σοφίης, μὴ φθονερὸν πλέῳ.
Ἀλλὰ τὰ μὲν μώσθαι, ἃ δὴ δεινούς, ἄλλα δὲ πιεῖν.
Τί σφιν χρήσῃ, μύθους ὁππόσα μέλπῃς;

Hoc eſt,

Muſarum interpres ſi quid ſapientius vnquam
Nouerit, inuidia ſit procul inde mala.
Núncque alia inueniat, nunc monſtret, plurima condat.
Si ſolus ſapiat, nempe quis vſus erit?

Quippe (vt Plato aiebat) non minus ad felicitatem pertinet bonos efficere, quàm bonum eſſe: idcóque nulli magis idem familiarius ſe offerre ſolitus erat quàm cui plurimo vſui eſſe poſſet: quanquam ſe ſuiſque rebus maximè frui valeret. Quod mihi quoque video eſſe faciendum, in ea præſertim ciuitate quæ non tam potentia atque imperio ipſius ſit Italiæ metropolis, quàm quibuſuis virtutibus, totius orbis grande ſpecimẽ atque ornamentũ, vel potius naturæ miraculum: quum quæ imperium vitia comitari ſolent, non modò ita refugerit vt non ineſſe poſſint ſuæ reipublicæ, ſed ne excogitari quidem. Quare beatum iudico eum quem cuiuis ſtudio incumbentem degere in ea contigerit: ſed beatiſſimum, quem literariæ facultates exceperint: quũ tot præſertim tantáque vndiq; ſupperãt affluántq; ad eam rem commoda, vt fingi fortaſſe plura poſſint, haberi certè nõ poſſint. Ibi enim (vt alia omittam) tanta librorũ copia, quanta poſt Gothicã ruinam nunquam fuit, nec veteribus verò Romanis aut Græcis florentibus, in his quæ extent, facilè credi par eſt: quum nouo hoc inuento carerent imprimendorum librorum, qui & pulcherrimi iam atque emendatiſſimi prodire incipiunt, Aldi potiſſimùm noſtri opera: de quo illud habeo dicere quod de Porphyrio inquit Simplicius, Omnium bonorum nobis autor Aldus. Vobis verò illud mihi videor accommodaturus quòd Demoſthenes, quem interpretaturi ſumus, Athenienſibus protulit. ferte autem (rogo) æquo animo Græcis me pauculis verbis vos alloqui: ὁ μὲν ὢν παρὼν καιρὸς, ὦ ἄνδρες Ενετοὶ, μονονυχὶ φωνὴν ἀφιεὶς λέγει ὅτι τὴν Ελληνικὴν ὑμῖν λόγων αὐτῶν πλησιέστερόν ἐστιν, εἴπερ ἄρα διὰ τύχας αὐτὴν φέρεσθε. hoc eſt, Præſens itaque tempus, ô viri Veneti, quaſi emiſſa voce pronuntiat capeſſendas eſſe vobis Græcas literas, ſiquid de felicitate veſtra cogitatis. Nam, vt Virgilianum quoque carmen in vos transferam, Via prima felicitatis (quod minimè remini) Graia pandetur ab vrbe. Expergiſcimini igitur iam, & capeſſite Græcas literas, vltrò ſeſe vobis offerentes. Dixi.

M. ANTONII ANTIMACHI DE literarum Græcarum laudibus oratio, in Ferrarienſi gymnaſio publicè habita.

IN degenda hominum vita, ii qui alicui prodeſſe conantur, quantopere laudandi ſint, ſpectatiſſimi viri, non vos præterire crediderim: quum & ingenii acumine & longo rerum vſu præſtetis, ac doctrina atque prudentia antecellatis. Qui verò publicæ vtilitati conſulunt, ac non ſolùm ſibi, ſed & patriæ & amicis ac humanæ ſocietati ſeſe natos arbitrantur, quanto laudum præconio extolli mereantur, itidem vos non ignorare exiſtimauerim. A qua ſanè animi ſententia quum nec ab ineunte ætate, nec etiam poſtquam noſtra caneſcere cœpit oratio, vnquam abhorruerimus: nihil præclarius, nihil commodius, nihil conducibilius atque præſtantius in toto vitæ curſu eſſe duxerimus, nihilque magis ex animo vnquam optauerimus, quàm plurimis benefacere, ac de omnibus pro virili mea (modò daretur occaſio) bene mereri: amicorum precibus (quorum beneuolentiæ aliquid recuſare, non ſolùm turpe, ſed propemodum nefarium videbatur) & cohortationibus huius celebratiſſimi gymnaſii inſtauratoris Lodouici Bonacioli, viri planè in omni ſcientiarum & virtutum genere eminentiſſimi, (cui ex iſto hominum flore qui viuunt, paucos admodũ pares inuenias) non ſpe honoris aut gloriæ, cui ſapiens quiſque ſemper ſtuduit, nec lucri cupiditate, ſed potius quò id quod in animo habebã, re facilius præſtare poſſem, Græcè profitendi publicum munus non inuiti ſuſcepimus. Eo itaque conſilio huc acceſſimus, vt quæ ad communem Græcè diſcere cupientium vtilitatem ſpectare videntur, diceremus, ac de literarum Græcarum laudibus verba faceremus: non quòd ea dicendi facundia, is verborum ornatus, ea eloquentiæ vis, atque is demum orationis theſaurus & ſplẽdor, qui tam magno oneri ſuſtinẽndo par eſſet ac tantæ rei dignitas poſtularet, necnon tot clariſſimorum virorum conſpectus mihi multò iucundiſſimus mereretur, in me reperiatur: ſed vt fretus humanitate veſtra, qua erga omnes qui virtutibus innituntur, vti conſueuiſtis, huiuſmodi opus aggrediar, ac propoſitam rem pro tenuitate ingenii mei perſequar. Cuius planè tanta eſt magnitudo atque præſtantia, vt nemini vel mediocriter erudito deeſſe poſſit oratio: ſed in exitu inuenies maior omnino, quàm in initio inchoando, dicere vŏlenti ſe offert difficultas.

Tanta eſt profectò literarum Græcarum, ampliſſimi viri, dignitas, & tanta dignitati coniuncta vtilitas, (quarũ notas antiquiſſimis temporibus, ſeu Cadmo, ſiue Danao autoribus, ſiue Orpheo admonente, Græcos habuiſſe, memoriæ proditum eſt) vt eæ non ſolùm apud illos qui cæteras gentes atque nationes barbaras appellabant, verùm etiam apud barbaros ipſos maximo in vſu fuerint, & ab ortu ad occaſum vſque peruaſerint: quãdo Druidas Gallorum religioſos in publicis priuatiſque rationibus literis Græcis vſos fuiſſe conſtat: & Romanorum tẽporibus in Helŋuetiorum caſtris tabulas repertas eſſe literis Græcis cõfectas, & ad Cæſarem perlatas, ex hiſtoriarum lectione latè admodum patet. Quibus in tabulis ratio confecta erat, qui numerus domo exiſſet eorum qui arma ferre poſſent: & item ſeparatim pueri, ſenes, mulieréſque. Brachmanas itidem (è quorum numero celeberrimus Calanus ille fuit) & gymnoſophiſtas Indorum ſapiẽtes, eaſdem in vſu habuiſſe, eaſdem Indorum ipſorum regem Phraotem calluiſſe, compertum eſt. Apud Romanos verò quanto in pretio, quanto in honore ſemper ſint habitæ, (quum penè eædem à principio cum Latinis fuerint, eas in Latium afferente Nicoſtrata) etiam me tacente, vel facillimè poteſtis intelligere.

Nullum enim ſtudiorum genus, quod aliqua ſapientiæ luce præfulgeat, nullas prorſus ingenuas diſciplinas eſſe comperio, quæ non è Græcorum fontibus emanauerint: Latinóſque in omnibus liberalibus artibus illorum ſequutos imitatóſque fuiſſe veſtigia. Nam ſi à grammatica exordiri voluerimus, cuius inuentorem ii qui eam rem diligentius perueſtigarunt, Mercurium ferũt: ſine qua ad nullum ſcientiæ gradum peruenire valemus, quum ea duce orationis cõgruitatem aſſequamur, ac ad alias ſcientias faciles aditus adipiſcamur, nónne eam totam à Græcis habere fatebimur? Quid de poetica, quæ tantopere diuinitatis eſt particeps, vt ſummus ipſe rerum omnium opifex ſtatim penè à mundo, verbo non manibus condito, ſua myſteria per eam literarum monimentis mandari voluerit, dicemus? Quid de oratoria facultate, ac flexianima omnium regina rerum oratione, quæ motus animorum quò vult impellit, loquemur? Quid de

dialectica,quæ differendi artem aperit,verúmque à falso segregat,ac nos ad veritatem ducit,sentiemus?Quid de philosophia,legum inuentrice, morum disciplinarúmque magistra,quæ bene beatéque viuendi rationes demonstrat,ac diiudicato bonorum & malorum fine,quid fugiendú, quidve expetendum sit, proponit,ad sedandos animi affectus atque perturbationes plurimum valet,naturæ secreta rimatur , rerum omniũ causas perscrutatur , humana despicit,cogitánsque cœlestia,hæc nostra & exigua & minima contemnit,immortalitatem animæ docet, ac nos Deo optimo maximo(ad summam cuius intelligentiam consideratione nos ducit, quantum homini licet)quàm simillimos efficit,iudicabimus? Quid de medicina, reliquarum artium parente atque educatrice,& altrice,quæ vniuersas scientias complectitur, singulas disciplinas cogitatione prosequitur, rerum omnium cognitionem nutricatur & continet, ac humanæ vitæ conseruandæ,necnon extincta morbis corpora ab inferis penè reuocandi potestatem habet,rogati respondebimus? nónne hæc omnia nos à Græcis mutuatos esse (nisi ingrati nuncupari velimus) confitebimur? quando ab ipsis & Mathematicas accepimus. Nam arithmeticam,reliquarum ducem, ex cuius numeris animam creari,ac singula constare Pythagorici sentiebant, & quaternarium numerum (in quo prima solida demonstratio inuenitur) rerum omnium opificem causámque esse affirmabant, quòd ab eo,tanquam à radice atque principio,cuncta dependérent:ac geometriam , quæ cum superiori adeò connexa colligatáque est , vt sine ea haudquaquam videatur posse consistere, quũ punctum referatur monadi , linea autem numero binario , ab aliquo ad aliquid,& trinario conueniat superficies:qua (dum eius lineamentis, formis , interuallis ac magnitudinibus vtimur) mare, terras, cœlúmque metimur,quin à Græcis susceperimus,nemo,vt opinor, vel impudentissimus negauerit. Musicam verò à Mercurio numeris, vocibus & modis inuentam,quam veteres omne continere dixerunt, eo quòd eorum quæ sunt , absque symmetria & analogia nihil existat,nec etiam aliquid eorum quæ fiunt,si absque congrua symmetria atque analogia confectum fuerit , vnquam bene habeat , siue arte fabrefactum fuerit, seu natura comparatum:siue sensu comprehendatur,seu solius intelligentiæ speculatione percipiatur:quæ duo nimirum in musica (totius harmonia)reperiuntur,ex cuius cognitione harmonicam mundi rationem coniicimus:& item astronomiam,(cuius scientiam Chaldæi diuturna siderum obseruatione putantur effecisse)quæ temporum varietates,totius anni ordinem, astrorum influxus,ortus,obitus, traiectiones,motúsq; stellarũ,ac cœli meatus conuersionémque explicat,quid cuique euenturum sit prædicit,Græcorum beneficio(quibus tantum debemus)Latinos itidem habere fatendum est.Nec,mea quidem sententia,vllus adeò peruicax,adeò obstinatæ mentis,duræque ceruicis,ac tam peruersi iudicii reperitur,qui aliquo modo id audeat inficiari. Ex quibus omnibus sanè rebus quanta hominibus cõmoda quantæ vtilitates humano generi,quot honores prouenient,non meum est dicere, quum res ipsa per se loquatur.Ideo nõ est quòd vos(qui incredibili discendi cupiditate ardetis)ad huiusmodi literarũ studia,ex quibus maximos atque vberrimos fructus percipietis,nisi vobis ipsis deesse volueritis,exhortemur.Currentes enim incitare videtur absurdum: quum tantæ(sicuti accepistis)dignitatis, honoris, commoditatis,splendoris,vtilitatis atque præstantiæ sint, vt vnusquisque qui in bonarum artium studiis proficere exoptat , eas velit nolit cogatur expetere : præsertim quum illis qui eas consequuti fuerint,maxima præmia non sine nominis celebritate proponantur, amplissimi honores non absque immortalitatis gloria reseruentur. Reliquũ est,vt demõstrata tantæ rei maiestate,(ex qua, vt intellexistis, innumerabilia mortalibus bona pariuntur,& ad homines cõfluunt) in ea comparanda operam, curam, diligentiam, industriam ac studium denique meum vobis pollicear. quæ omnia,sine vlla laboris aut temporis intermissione,me libentissimè præstaturum spõdeo: nec aliqua in re,quæ in discẽdo vsui vel commodo esse possit,me vobis vnquam defuturũ recipio.Quod quum contigerit,Bonaciolo,viro non minori experientia quàm doctrina ornatissimo,ac (vt suprà memorauimus)omnibus egregiis animi dotibus atque virtutibus vndecunque refertissimo,qui huius clarissimi gymnasii non minus ornamẽto quàm vtilitati semper studet, mehercule velim referatur acceptum: eo quòd ipse omnium vnus procurauerit effecerítque (ne quod verum est inficiemur) vt Græcè profitendi munus obierimus. Ago insuper humanitati omnium vestræ,si non quas debeo, saltem quas possum gratias : ac si obsequendo & de vobis bene merendo gratia referri poterit,eam me quandoque libenti animo cumulatissimè relaturum,affirmare non dubitauerim:propterea quòd hodie frequenti ac iucundissimo conspectu vestro,me(quæ vestra est benignitas)ornandum amplificandúmque susceperitis,cuius beneficii memoria apud me residcat sempiterna necesse est.

EX CONRADI HERESBACHII
oratione in commendationem Græcarum literarum,
EXCERPTA.

Siue autem autore lauam, linguæ huius, ſicut & gentis, primo fundatore, literarum Græcarum initia è Babylonica illa linguarum orta varietate, atque in Græciam tranſlata, ſiue temporum iniuria neglectus characterum vſus, & à patribus antè repertus, velut poſtliminio à vicinis, ſiue Phœnicibus, ſiue AEgyptiis (apud quos patriarcharum monumenta conſeruabantur) repetitus ſit, etiamſi certò non tradatur, tamen alterum probabile videtur, Græcam literaturam non ſimul cœptam abſolutámque. Primi per figuras animantium AEgyptii ſenſus mētis explicabant: & antiquiſſima monumenta ſaxis impreſſa, literarum inuentores perhibent. Inde Phœnicas, quia mari præpollebant, traditur intuliſſe Græciæ: hi gloriam adepti ſunt quaſi reperirent quæ acceperant. Quippe fama eſt Cadmum, claſſe Phœnicum vectum, rudibus adhuc Græcorum populis, artis eius autorem fuiſſe. Quidam Cecropem Atheniēſem & Linum Thebanum, & temporibus Troianis Palamedem XVI literarum formas, mox alios ac præcipuè Simonidē cæteras reperiſſe. Quum autē Palamedem ad deos retuliſſe hoc inuentum teſtetur Philoſtratus, & Plato ſcribat apud AEgyptios ſe audiſſe deū quendam colui illic nomine Theuth, qui cùm alias artes, tum literas inuenerit: nonnulli ad Aſſyrios referant: alii denique æternum fuiſſe literarum vſum: veriſimile apparet, ſicut Latinæ à Græcis, ita Græcas ab Hebræis mutuatas: quod elementorum ipſorum vicina nomina magna ex parte comprobare, contendit Euſebius, Joſephi & Clementis teſtimonia citans: & ſicubi varient, id non mirum in tam diuturnō & variarū gentium vſu: quum & Græcas veteſtas Cadmeas in tripode inciſas, ab his quibus nunc Græci vtimur, etiam diſcrepare Herodotus referat, & Delphicam tabulam in æde Mineruæ Romæ teſtari ſcribat Plinius: quia verò Græci & Latini earum initia ignorarunt, & ad deorum inuenta, ſicut alia pleraque, ita hæc quoque retuliſſe, quum tamen multis antè ſeculis apud Hebræos fuiſſe deprehendantur. Porrò quum Phœnices & AEgyptios (a quibus literæ primùm in Græciam tranſlatæ memorantur) è poſteritate Cham fuiſſe conſtet, iique mox poſt ſortitionem liberorū Noe, pulſo ſemine benedicto Sem, è ſua hereditaria ſorte ad filios Iaphet migrare compulerint: & poſtea Iſraelitæ, duce Ioſua, hereditaria terra ſancta recuperata, exactam Chami ſtirpem alias ſedes quærere adegerint: quo factum vt profugi vicinas Græciæ regiones occuparint, & illuc artes plurimas & patriarcharum reliquias ſecum adduxerint: (vti etiam idololatriam peruerſúmque per apoſtatam Cham, ciúſq; nepotem Nemrod, inſtitutum deorum cultum Græcos AEgyptiis debere proditum eſt) & ex his fuiſſe Cadmum & Phœnices eius colonias, quas in Græciam deduxerat, veriſimile eſt: quòd ſimul cum deorum portentoſo cultu, & hoc literarum bonum è patriarcharum reliquiis attulerūt: atque hinc eſſe quòd alii Syris, alii Phœnicibus literarum inuentionem acceptam ferant. Syriam autem ac Phœniciam & AEgyptum, Hebræorum fuiſſe ſedes, in confeſſo eſt, apud quos patrum monumenta conſeruabantur: & conſtat Græcos ſapientiæ ſtudioſos diſcendi cupiditate frequentes eò, vt ſacerdotes & proſpheras audirent, protectos fuiſſe, (id quod de Orpheo, Muſæo, Dædalo, Homero, Lycurgo, Solone, Democrito, Heraclito, Platone, aliiſque innumeris memoriæ proditum) & quæ illic didicerant, Græcè tradidiſſe. Vnde quæ de Chaldæorum, Phœnicum, AEgyptiorúmque inuentis prodita ſunt à Græcis & Latinis, ea omnia ad Hebræos & patriarchas pertinere certum eſt: & quæ illi diis ſuis inuentoribus tribuunt, ea conſtat longè antè ab Hebræis reperta vſurpatáque fuiſſe. Cui rei argumentum præbet vini inuentum, quod illi Baccho tribuunt, quum multis antè ſeculis à Noe patriarcha vitis cultura reperta fuerit, vt rectè poſt ſacram hiſtoriam admonuit Lactantius. Ad eundē modum de frugum, medicinæ, aliiſque inuentis iudicare licet, quæ omnia ad factitios mortaleſque deos retulerunt illi: quum apud Hebræos vetuſtiores pleraque vſurpata ſint priuſquam ad Græcos peruenerint. Sed ob id laude ſua minimè fraudandi ſunt, qui ab aliis inuēta, meliora reddiderint, atque ſic excoluerint vt non aliorum ſed ſua inuenta eſſe videantur: vt mox latius declarabitur. Græciam autem felicitſſimam ingeniorum altricem fuiſſe conſtat: adeò vt appareat, huius vniuerſi opificem, & linguarum virtutiſque diſpenſatorem Deum Opt. Max. hominibus qui ſecundum naturam opumam regionem nacti, eam etiam linguā voluiſſe largiri quæ idoneum

tradendarum

tradendarum honeſtarum artium præberet inſtrumentum, & fida virtutis eruditionisq; cuſtos eſſet. idque νῆ τὰς Μούσας citra cõtrouerſiam Græca lingua aſſequuta. Nã etſi initio rudis & contracta,ſic tamẽ exculta propagatáque,vt nulla lingua vel elegantior, vel latius ſe ſparſerit: nulla quam non hæc elegantia & copia omnique ornamentorum ſupellectile ſuperarit: inter omnes tantum emicans quantum ignes inter luna minores. Nam quum linguæ potiſſimùm in hoc diuina diſpenſatione tributæ,vt quæ velis,commodè ac ſignificãter(vt diximus)exprimas:quæ, obſecro,ſignificantionbus magiſque appoſitis vocibus ſingula declarat quàm Græca? Adeò vt non abs re Socrates apud Platonem contendat, Græcorum vocabula imprimis nõ temerè pro inſtituentis voluntate,ſed naturali ἐνεργείᾳ natiuáque perſpicuitate rẽ velut oculis ſubiicere. Vnde exquiſita in Græcis vocibus venus καὶ ἁβρότης, Atticus lepos, Muſa Attica, Laconiſmus, & id genus alia ſingularis cuiuſdam appoſitæque in exprimendo ea lingua venuſtatis prouerbia peperunt. Hinc quod grauiſſimus inter Latinos poetas, Graiis,inquit,dedit ore rotundo Muſa loqui. Adde quòd & Muſas atque adeò deos ipſos aiunt Græco ſermone vſuros, ſi humana lingua vti voluiſſent. Porrò quum ſeptuaginta duæ linguæ numerentur,ex his ſeptẽ præcipuæ, quas recenſet Volaterranus, Aſſyriorum, Arabum, AEgyptiorum, Hebræorum, Græcorum, Latinorum, Dalmatarúmque:tamen nulla ex omnibus his, quæ vel latius ſparſa ſit, vel præſtantiora ingenia nacta ſit,vel denique plures honeſtas diſciplinas tradidit. Neque enim ſolùm hæc lingua ſe continuit ea parte quæ Græcia propriè dicebatur,hoc eſt AEgeo pelago & Ionio atque Iſthmo concluſa:neque ea tandem regione quæ magna Græcia dicebatur:ſed præter inſulas & peninſulas,ampliſſimáque regna,Peloponneſum,Cyprum,Rhodum,Cretam, Aſiam minorem, Macedoniam,Epirum,Myſiam,Illyrium,Thraciam,Dalmatiam,Syriam,AEgyptum,ob Alexandrum victorem longè latéque complexa eſt,ſed Galliæ Germaniæque etiam communis eſt. Nã & Maſſilia celeberrimum Græcarum diſciplinarum gymnaſium habuit: & in nobili Cluenſiũ oppido Menianæ ſcholæ præfectus Græcus rhetor Athenis ortũs,teſte Eumenio: & Druides, Celtarum ſacerdotes,Græco ſermone in ſacris vſi.additque Iulius Cæſar, Gallos in publicis inſtrumentis Græcas literas vſurpaſſe. Britannorum pars quæ Cornubia dicitur, reliquias Græcæ linguæ profitetur. Quid dicam de Germania noſtra,in cuius lingua innumera veſtigia Græcæ linguæ remanent?& nos obſeruauimus aliquando aliquot centurias vocabulorum quæ merè Græca ſunt. Poſtremò neque Scythas à Græca lingua abſtinuiſſe, declarant Anacharſis & alii plerique. De Italia & Roma nihil attinet dicere, vbi Græcorum lingua propemodum ipſa Latina vulgatior fuit:& clariſſimi ſcriptores in Italia & media Roma Græcè ſcripſerunt. Siquidem Aelianus(vt ſcribit Philoſtratus)Romanus fuit,& Italiam nunquam egreſſus,& tamen eius extant Græcæ hiſtoriæ. Item Plutarchus, Strabo, Dionyſius, Appianus, Diodorus,& innumeri alii Romæ vixerunt, & ſcripta ſua illic ediderunt Græco ſermone: quemadmodum in Syria & AEgypto Ioſephus & Philo Iudæi Græco quàm natiuo vti maluerunt. Græca lingua in ipſa Syria Romanos imperatores facundos habitos, Mutianus teſtatur apud Tacitum: eóſque ad exercitum Græcè ioquutos. Adde,imperatores ipſos,non ſolùm Romanos, quos omnes propè Græcè peritiſſimos fuiſſe conſtat,& multorum carmina extant Græca: ſed Germani etiam imperatores(quos alioqui ἀμούσους eſſe ſolitos nouimus)Græcam linguã calluerũt. De Carolo magno traditur quòd Græcos legatos audiuerit,& Græcè reſpõderit ipſe. Otho II, imperator in bello quod in Apulia cũ Saracenis & Græcis geſſerat,inſidiis interceptus quum Græcè ſciret,eóque ſermone vteretur,hoſtes fefellit:vt nõ animaduertẽtes cũ eſſe Germanũ, facilè pecunia ſe redimi paterentur. Porrò,ſi linguæ alicuius vtilitatẽ æſtimare velimus,quid hac vna cõmunius,quid ve vbique ad omnes diſciplinas percipiendas vel tractandas vtilius ac magis neceſſarium? nempe qua,velut Delphico gladio,ad omnia & vbique vti cõueniat:primum quum(vt dictum)nulla gens,nulla ſchola,nullum virtutis ac diſciplinarũ emporium,quod hanc linguam,velut commune vtiliſſimúmque organum,non arripuerit. deinde nulla lingua plures vel diſciplinas, vel bene viuendi præcepta tradidit,& per orbem tranſmiſit, ac fidelius conſeruauit. Quota quæque plures,eóſque clariſſimos in omni diſciplinarũ genere ſcriptores exhibuit? è quorum ſcriptis & inſtitutis, cùm omnis doctrina liberalis,omnis hiſtoria,omnis ſermo elegans ſumi poſſit. Aut quæ tandem lingua vel diſciplina,quæ huic colonias non duxerit?quæ indidẽ, ceu è locupletiſſimo mercatu,ſupellectilem non compararit,aut potius,ceu ex vbere artium eruditionisque fonte,riuos non diduxerit?Nã,vt Homerus de Oceano canit,Ἐξ ἁλὸς πάντης,inquit,πᾶσαι καὶ πᾶσαι θάλασσαι, καὶ πᾶσαι κρῆναι καὶ φρέατα πάντα νάουσι: ita ex hac lingua, veluti quopiam bonorum omnium mari,diſciplinæ,artes,præceptiones,atque adeò ipſa elemẽta, manarũt. Hinc poetica, rhetorica, dialectica,grammatica, diſciplinæ quæ mathematicæ vocantur: hinc politica, ethica, therapeutica, phyſica, theologia, & (vt vno verbo multa complectar) vniuerſa ipſa philoſophia, diſciplinarúmque omnium orbis, quam encyclopædiam vocamus. quæ omnes artes

Græcos etiam nunc fontes reſipiſcunt, vt ne nomina quidem alia quàm natiua & Græca admittant, neque nos aliis nominibus eas agnoſcamus: eóque iure ſe nobis permittentes, vt à fontibus ſecludi non patiantur. Nam & tota lingua Latina, & diſciplinæ ea lingua traditæ, ex hac fluxerũt, ádque huius ductũ ſe ſic compoſuerunt ut inſtar alumnæ & diſcipulæ παρυφίζωσι ἐκ τῆς δηγητικῆς manu fulciantur ac ſuſtententur, ab illius ductu ne latum digitum diſcedentes. Id quod à literis, velut ab ouo, ordienti per omnes diſciplinas oſtendere, non fuerit difficile. Siquidem literæ omnes, vna duntaxat atque altera dempta, inde mutuatæ ſunt: etiamſi iucundiſſimis illorũ caremus, altera, vocali, altera, conſonante, quibus nullæ apud eos ſpirãt dulcius. Adde quòd nos vix quatuor literis, illi duabus exprimunt: vt apparet in dictione φθία, ἀποφθίσις. Scribendo autem & pronunciando (quæ ſunt præcipuæ Grãmaticæ partes) quàm Græcæ linguæ rudes paſſim labantur ac ſeſe traducant, ſatis liquet, quũ imperiti Criſte pro Chriſte, Eleiſon pro Eleeſon, & ſonent & ſcribant. Neque minus in etymologiis peccatur, quũ innumera nomina (velut exempli gratia, in e primæ inflexionis, & patronymica omnia: itẽ Dido, Sappho, Laches, & id genus ſimilia) citra Græcorũ inflexiones vſurpari legitimè non queãt. Taceo generum rationẽ, articuli in oratione vim. Quid memorẽ ſyntaxeωs, figurarum rationes à Græcis pẽdentes? Taceo quòd Nonius Marcellus vniuerſa ferè Latina vocabula repetit à Græcis. Sed, ne in elemẽtis balbutiamus, ſat fuerit, ſi perſpicuum fecerimus, Latina ſine Græcis, quibus ſuperſtructa ſunt, non poſſe ſubſiſtere: áque ipſis elementorum crepundiis Græca diſcentem, operæpretium facere laboríſque compendium parare.

Cæterùm vt ad ſerias diſciplinas progrediar, inter quas primas facilè ſibi vendicat Poetica, (ſeu vetuſtatis autoritatem ſpectes, ſiue rerum traditarum vtilitatem atque œconomiæ prudentiam) huius & vſus & inuentio Græcorum eſt. vnde Horatius, poetam formaturus, ad Græcos, tanquam ad certiſſimos eius artis magiſtros, relegauit: --*vos*, inquiẽs, *exẽplaria Græca Nocturna verſate manu, verſate diurna*. Nã vt cæteros, Muſæum & Orphea, poetarum antiquiſſimos, præteream, ex vno Homero, tanquã vniuerſæ eruditionis fonte, diſciplinarum omniũ ſeminaria hauſta, cùm per ſe perſpicuũ, tum Plutarchus ſingulari libro conteſtatũ reliquit. neque poetas ſolùm indidem hortos ſuos irrigaſſe, ſed oratores admirabile illud dicẽdi artificium figuráſque, ac denique philoſophos reip. bene viuendi præcepta mutuaſſe declarat. Neque vel conſiliorũ vel litiũ artes, vel ſimilitudines, vel amplificationes, vel argumẽta, vel digreſſiones vllæ, quæ ab illo nõ ſint commõſtratæ. Quid obſecro tentari potuit quod ab illo in ſuis poematis nõ ſit excogitatum vel animaduerſum? Quæ regio, quæ pugna, quæ formæ, quod remigiũ, qui deniq; motus animorũ, quæ ferarũ figuræ, quas ille cęcus nõ viderit? quũ ita nobis eas depinxerit vt eas quaſi videre, quũ legimus, videamur? Ac veriſſimè his ſuccinẽs poeta Latinus de Homero, *Qui quid ſit*, inquit, *pulchrũ, quid turpe, quid vtile, quid nõ, Plenius ac melius Chryſippo & Crantore dicit*. Quibus hoc addere licet ſummę laudis loco, ſingula propemodũ verba eiꝰ poetæ, quaſi apophthegmata eſſe, & prouerbii loco vſurpari, vt teſtatur Macrobius. Et an à Latino Homero, alioqui abſolutiſſimꝰ, ſuperatus ſit, apud eundẽ licet intueri, Homerica cũ Virgilianis cõferentem. Hoc cõſtat, Latinos primarii nominis poetas magna cum laude Græcorũ poemata vel tranſtuliſſe, vel imitatos fuiſſe, inopia magis impulſos quàm ſuperãdi fiducia fretos. Siquidẽ Virgilium, Latinorũ coryphæũ, nemo neſcit bonam Æneidos partem ex Homeri poeſi tranſcripſiſſe, atque in totum ſe ad Homerum æmulandum compoſuiſſe: Georgica ad Heſiodi ἔργων καὶ ἡμερῶν imitationem feliciter ſcripſiſſe: Bucolica impari conatu ad Theocriti facilitatem expreſſiſſe, critici fatẽtur: etiamſi illorum inuentis iam frueretur. Terentius (cui proximus, mea ſententia, locus inter Latinos poetas debetur) adde etiam Accium, Cæcilium, Pacuuium: nunquid Menandrũ ſolùm interpretantur, víxque leuem illius aſſequuntur vmbram, iuxta Fabii ſententiam? Quãquam in comœdiis aliquid præſtitiſſe Latinos, etiamſi totæ è Græcorũ myrotheciis mutuatæ ſint, fatendũ eſt: tragœdia certè Græca tota eſt. Solius enim Senecæ apud Latinos (quod quidẽ ſciam) extant tragœdiæ, atque illæ ex Euripide interpretatæ. Deus bone quàm non accedit ad illius elegantiam, artificium, ac ſententiarum grauitatem! Iam, ſi vtroſque cum alteris conferas, annon reperies omnia Latinorum inuenta, fabularum ingenioſa ſuauolucra, compoſitiones illuſtres, allegorias appoſitas, affectus acriores, mirandos motus, cõpoſitiones ſignificantiores, ac breuiter ſupellectilem quandam natiuã quadam poeticæ copia affluentem? E regione apud nos pigriora ferè omnia, gratia non ſolùm inferiora, verùm etiam à dignitate plerunque & à decoro aliena. Quanquam non inficior quin noſtrorum poetarum carmina, ſi ſeorſum legas, venuſta appareant & eleganter ſcripta, atque etiam vt iis nihil melius poſſe fieri cenſeas: at ſi componas & conferas Græca ipſa, vnde illa deſcripta ſunt, ac ſingula conſideratè atque aptè iunctis alternis lectionibus committas, comperies vix συναγωνιστὴν τῷ διώκτῃ, vt eſt in prouerbio. adeò iacêre ac putere incipiunt Latina, vt quæ Græcorum, quæ æmulari non poterant, luminibus

gratiſque obſoleſcant. Cœlius quidem ré apud Gellium, linguæ Latinæ acerrimum cenſorem, requirere iudicium atque exempla licebit, vbi Cæcilii cum Menandri, Virgilii cum Homeri & Theocriti, verſus exponuntur, quos ab his mutuati ſunt: Diomedis hercle & Glauci arma nō diſpari magis pretio æſtimari poſſunt. Atque hic mihi Cicero ignoſcat, qui Latinos à Græcis ſumpta, meliora reddidiſſe clamat. Sed quis hæc deprehendet? quis aut artificium aut tranſlata aliunde intelligat, niſi huius linguæ ſupellectile inſtructus?

Poeticen excipit rhetorice, cùm numerorum & figurarum ornatu, tum ſtructura orationiſque filo atque charactere propemodum coniuncta: quæ quū omnia, perinde atque inuentionis & eloquutionis, ita argumenta & formulæ à Græcis fontibus hauriuntur. Quādoquidem in hac illi ſic regnant vt Cicero fateatur hanc Athenis & inuentam & abſolutam: ſiue diuidendi, præparandi rationem, conſilium, ordinem, ſeu affectuum motus ſpectes, figurarum & troporum picturas, eorum ſummatim omnium apparatum inde fluere videas. Et haud ſcio quid aliud poetæ oratoréſque noſtri quàm poeſin & oratoriam ciuitate donauerunt Romana: qui, ſiquid eximium præſtiterint, id ex illorum omniugis pratis, veluti floſculis, decerpſis, illorúmque virtutum imitatione comparauerunt. Cato iam ſenex, Græcis alioqui parum amicus, commentarios ſibi collegit, è Thucydidis orationibus & Demoſthenis, quas in dicendo magno ſibi vſui fuiſſe teſtatus eſt. Quid Ciceronem, Latinæ linguæ principem, in eloquentiæ illam arcem ſubuexit, niſi Græcorum ſtudia, ínque iis æmulandis contentio? Nempe qui totum ſe ad Demoſthenis vim, Platonis copiam, Iſocratis iucūditatem, Periclis fulmina, Thucydidis maturitatem, neque certè infeliciter, compoſuiſſe deprehenditur, beatiſſima quadam immortalis ingenii benignitate ſuffragante: adeóque Græcorum ſtudiis operam nauauit, vt ſe Græcis declamationibus exerceret: Græca vbique cum Latinis coniungens, modò Latina Græcè, modò Græca Latinè vertendo, ſtilum exercuit. Idémque filio (cui non niſi compendioſiſſimam fideliſſimámque rationem præcipere potuit) faciendum ſuadebat. Quod ſi hodie iuuentuti perſuaderi queat, felicius diſciplinæ tractarentur, neque tam exangues ingeniorum venæ exiſterent. Nihil enim mirum omnes bonas diſciplinas iam diu ſepultas, cùm Græca lingua abolita, tum nullo declamandi exercitio: quæ tamen primaria ſunt ingeniorum fomenta in eorum animis qui ad eruditionis aliquem fructum peruenire contendant.

Dialectica, rhetoricæ germana. quum vtraque alteri coniungenda eſſet, noſtri hanc neglecta prorſus altera, veluti dextra manu, ad meras cauillationum ſtribiligines, aniles rixas, protraxerunt: vt nullum hodie veræ dialecticæ in ſcholis remanſerit veſtigium. Quorſum parua (praua dicere debebā) logicalia? quorſum barbara non ſolùm, ſed inepta etiam atque inutilia illa quibus iuuentus in publicis gymnaſiis oneratur commentaria? quorſum pro Ariſtotele, Porphyrió que, genuinis & Græcis elegantiſſimis, earúmque artium peritiſſimis magiſtris, ineptis & corruptiſſimis tralationibus vti coguntur? quas quum nec intelligant ipſi profeſſores, tamē miſeram iuuentutem ediſcere cogunt, ad nihil profuturas. Et tamen ex ipſis fontibus artes hæ facillimè percipi poterant.

Quid de mathematicis loquar? quum peculiares eius artis voces nondum ſint Latinitate donatæ, neque commodè inopia linguæ Latinæ omnes poſſint, fit vt identidem harum literarum imperitus in his explicandis intelligendiſque offendat: quum vbique occurrant trigoni, tetragoni, monades, triades, diapente, diateſſarων, excentrici, ſyncentrici, epicycli, eclipſes, & eius ordinis tanta turba vt annus deficeret ſi omnia vel commemorare vel oſtendere nitar loca vbi interpretes nos in fœdiſſimos ſecum errores traxerunt.

Idque non in logicis ac mathematicis ſolùm ſed per totam philoſophiam euenit. quæ quum tota ſit Græcorum, nos vix faces quaſdam ex illorum fontibus hauſimus, eáſque è tam multis transfuſas. Interim tamen noſtri philoſophaſtri nullis dum vel Græcis vel melioribus literis adoleſcentes ad philoſophiam veluti πτερυγίζοντας ſolùm Alexandri Galli doctrinali, ceu communi omnium copiæcornu, inſtructos, ſtatim Icari in morem ad philoſophiæ ardua (hoc eſt ad volandum ſine pennis) tranſmittunt. Cicero, alioqui Græcorū gloriæ æmulus, philoſophiā declarat citra Græcam eruditionem neque percipi neque ſubſiſtere. Nam quum apud nos pauca admodum eáque à Græcis deſumpta extent digna lectu, (ſophiſtarum enim nugas & delira commētaria nō libet inter philoſophiæ ſcripta referre) apud illos tā copioſa, pretioſa, nitidáque philoſophicæ ſupellectilis monumenta nobis ſunt repoſita, quæ ſi in ſua lingua legantur, & cū Teutonicis his conferantur, (hoc eſt, quæ in Latinā linguam tranſlata) iure dici poterit quod poeta de exanimato Hectore, Hei mihi qualis erat, quantū mutatus ab illo Ariſtotele & Platone! Nā præter hoc quòd parum cōmodè multa verſa, parúmque ſignificāter expreſſa, etiā pleraque prætermiſſa ſunt, quæ nō ſunt ſatis aſſequuti interpretes, nōnulla de ſuo addiderūt: alicubi obſcuriora relinquuntur, quæ ſubinde lectorem diligentē vel cruciāt, vel fallunt: vt cernere licet in libris

meteorologicis,& De cælo, ac physicis Aristotelis, vtilissimis quidem libris,sed à nostris nō intellecti in scholis reiiciuntur.De Platone quid dicam,as nisi sua lingua legatur,nemo iudicare poterit de illius diuina vel doctrina vel eloquentia:reclamāte quadam inexplicabili & copia & suauitate,in qua vir ille in ea lingua supra humanum ingeniū dominatur. Quare doctissimus iuuenis Thomas Lupsetus,quū alterna opera Platonē legeremus Lutetiæ, is subinde versum Platonem, nothum aut Academicam vappam appellare consueuit quoties Latinum cum Græco conferremus:adeò diuinæ illius virtutes extra Græcum sermonem percipi nequeunt. Idem de Xenophonte,Theophrasto,Plutarcho atque cæteris grauissimis philosophis,& doctrinæ castitate & eloquentiæ doubus admirandis,iudicare licet.

Iam verò vt per cæteras philosophiæ partes progrediamur, iatrice ac therapeutice, naturalis philosophiæ & honesta & necessaria disciplina, si purè próque dignitate tractetur, certissimúmque κερδος καὶ ἄλφιτα compendium afferens,sed barbarorum linguæ que Græcæ imperitorū scabie eam occupāte, Deus bone quàm squalida & strigosa reddita, quámque periculosis erroribus & imposturis elegantissima simul vtilissimáque professio deformata est! vbi pro Hippocrate & Galeno, huius artis κορυφαίους, & qui citra Græcorum eruditionem percipi nō poterant,nescio qui barbari Auerroes & Auicennæ in scholas recepti sunt: quum illi interim multorum instar esse poterant,& reuera Homerico encomio digni,ἰατροὶ· αὐδρῶν πολλῶν ἀντάξιοι ἄνδρες. Tota enim medicina,sicut & reliquæ philosophiæ partes,à Græcis petita.Idque indicant eius artis pharmacorum, vnguentorum,cataplasmatum,potionum,ceromatum vocabula: item animantium,plantarum,gemmarum,morborum,remediorum,instrumentorum,ponderum, mensurarum innumeræ nomenclaturæ:quæ quum apud nos etiam recepta, circulatorum atque huius linguæ imperitorum abusu detrita corruptáque,non intelligantur,non rarò fit vt indocti medici potiones pro cataplastis, & (vt dicit poeta) φάρμακα πολλὰ μεμιγμένα λυγρά τε καὶ ἀγαθὰ ministrent. Id quod designauit quidam,suppositorium,hoc est pessum,pro pillulis præbens deglutiendum. Et tamen hisce impostoribus non dubitamus vitæ nostræ arbitrium concedere: nempe vt per experimenta mortis agant:quum sit in nulla professione periculum maius : vt de his verè scripsit Plinius.Atqui videmus nunc,Musis benè fortunantibus,ac melioribus literis reuiuiscentibus, quosdam Græcarum literarum adminiculo fretos,strenuam operam nauare vt hæc disciplina suæ dignitati restituatur:huc iam incumbentibus Theodoro Gaza, Leoniceno, Manardo, Copo, Ruellio, & aliis plerisq; ætatis nostræ ἀρχιάτρους, qui Augiæ illud barbarorum medicorū stabulum è Græcorum fontibus abluentes,eius disciplinæ candidatos ad ea collimare docent,sine quibus ἄσκοπα πηδᾶν.

Ad iurisprudētiam(hoc est νομικὴν) venio,professionem & amplissimam & religiosissimam, nempe Reipub.humanæque societatis ac pacis tuendæ magistram. Qua arte quum & hæc Academia maximè celebretur,& nos olim,notidum satis politiorum literarum viatico instructi,ad huius studium perpulsi,atque etiámnum studiorum nostrorum scopum defiximus : ne illotis manibus tam seriæ ac sacrosanctæ artis studium capessseremus,(quæ diuinarum humanarúmq; rerum,iusti & iniusti notitiam profitetur)Imperatoris consilio admoniti existimauimus satius παλινδρομῆσαι ἢ δρασμεῖν κακῶς,vt dicitur in prouerbio:& ad vtriusq; linguæ studia,veluti ad suauissimas pellices reuersi,tantisperdum illarum consuetudine instructis atque exatiatis liceret cū legitima pro dignitate σωφρονεῖν:quum citra illas,nullas seueriores disciplinas exactè tractari posse exploratum sit.Iam verò sat scio esse plerosque sic persuasos,vt existiment ad iurisprudentiæ studia Græcam eruditionem non tantoperè requiri:quos tamen, si me patienter audierint, bonam spem concipio, sententiā eos immutaturos. Primum enim nemo diffiteri potest, iuris nostri originem & reipub.instituendæ formas Romanos à Græcis petitas instituisse.Deinde (vt antè quoque commemoratum,Romanis Græcam linguam familiarem & in deliciis habitam) maiorum gentium iureconsulti,qui iustitiæ magis quàm impostrarum ac litium studiosi,quū vtriusque linguæ periti & in omni disciplinarum genere exculti essent, non existimabāt quenquam fore tam impudentem qui ad hanc religiosissimam artem accederet,nisi & ipse Græca eruditione instructus esset.Vnde subinde è Græcorum thesauris κειμήλια proferunt, quibus vel in respondendo vel interpretando iure vtuntur:non solùm voces & sententias Græcorum philosophorum,poetarum,oratorum,tanquam gemmas & lumina orationis,ad res significātius exprimendas,ádque propositum probādum insulcientes, sed & epistolas & rescripta Impp. atque aliorum iureconsultorum responsa Græco sermone subinde inserunt. Neque id abs re : quādoquidem iurisprudentiam cum philosophia coniunctam, & Cicero & Vlpianus testātur, nempe politicæ ethicæque portionem esse. Philosophia autem cum suis pedissequis orbem disciplinarum complectitur,quam Quintilianus,vir in iureconsultorum seminario cōsularis versatus, causis agendis necessariam exigit. Ad hæc iureconsulti communiter fatentur, in causis dicendis

philoſophorum,poetarum,oratorúmque autoritatem allegandam & recipiendam. Id quod Paulus iureconſ. comprobat: quum Hippocratis autoritate comprobet,ſeptimo menſe partum legitimum naſci. Et Iulianus ſequitur Ariſtotelis ſententiam in reſpondendo,qui tradit quinque ſimul liberos naſci poſſe. Emptionis venditioníſque contrahendæ modus ex Homero allegatur. Vnde hîc Accurſius, quantumuis ab his literis alienus, tamen neceſſitate veritatéque ipſa compulſus, erumpere cogitur: Nota,(inquiẽs) poetarum & philoſophorum autoritates in cauſis allegandas. Idque feciſſe iureconſultos paſſim videre licet,ſuas LL. ex horum ſcriptis locupletantes: vt cùm alias innumeris locis, tum ff. de LL. ex Demoſthene & Chryſippo & Theophraſto, item ex Ariſtotele titulo de vſuris,& Platone,ff. de nundinis l. ſecunda. Sic tit. de pœnis, animaduerſio delictorum ſuppliciorúmque ratio ex Homeri carminibus petitur,quemadmodum eo titulo capitalium cauſarum qualitas è Demoſthenis ſententia ſancitur. ſed quæ loca deprauata lectoribus iudicibúſque ſæpe impoſuerunt. Notarúntque hæc eruditiores litium deciſores, ob linguarum meliorúmque literarum inſcitiam capitaliter hallucinatos pleroſque. Animaduerterunt igitur iureconſulti veteres, non modò lenociniis verborum, ſed ſententiarum etiam grauitate ſcatere literas humaniores: quæ etiam teſtimoniorum & iudicati non rarò obtineant vim. Solon è ſeptem Græciæ ſapientibus vnus, Homeri verſibus ſententiam ſuam iudicibus approbaſſe dicitur: vt videlicet Salamin inſula à Megarenſibus occupata adiudicaretur Athenienſibus, abdicatis Megareis. Quare non temerè à Iuſtiniano Homerus omnis virtutis eruditioníſque parens celebratur. Et quanquã iureconſultis qui iuriſprudẽtiæ ſyluam peruagati fuerint, non eſt obſcurum, leges exactè rectéque intelligere citra Græcæ linguæ peritiam perinde eſſe acſi quis ſine pedibus ambulare tentet: tamen ſiquis hîc mihi ex iis quæ dicta ſunt, ἀμαρτεῖ credere nolit,hunc ego iubebo mox aſpicere ea quæ ſunt ante pedes, hoc eſt ipſa iuris incunabula: & reperiet in ipſa ſtatim iuris diuiſione,ius ſcriptum & non ſcriptum vocari ad imitationẽ Græcorum νόμον καὶ ἄνομον, vbi hactenus imperitum vulgus ridiculè legit,fonoi monoi. Verùm vt hæc leuiora, & quæ §. item pretium, tit. de empt. Et § 1. de iniur. item §. de ſuibus ad l. Aquil. & alia pleraque inſtitutionum loca trãſiliam, vnum proferam de donatione locum, vbi donationis cauſa mortis, ratio è Telemachi Homerici exemplo declaratur, locus hactenus à paucis dum rectè explicatus: ac primùm (quod equidẽ ſciam) à nobis ex Odyſſ. libro, interpretatus. Id quod celeberrimi nominis iureconſ. Claudius Cantiúcula teſtari poterit: qui ex meo exemplari à me adnotata excepit, atq; hinc alii quidam imitati. Quemadmodum & de pub. iud. obſcurato loco è Xenophonte lucem addidimus. Vbi Accurſius, cum Academicis iubet lectorem ἐπέχειν, Græcũ (inquiens) hoc totum: omitte. Sicut aliâs, Hoc Græcum eſt: (inquit) quod legi non poteſt. Quid (obſecro) id aliud eſt quàm cæcum cæco ducatum præbere, & vtrunque in foueam, hoc eſt in errorem, prouoluere. ô infelicia tempora. At verò ipſas Pandectas, hoc eſt apothecas, atque adeò iuris ciuilis campos ingreſſis, Deus bone quàm hîc ſe offerunt multa noſtrum inſtitutum comprobantia. Siquidẽ in ipſo limine, hoc eſt titulo libri, offendere cogitur: ac nec ipſum proœmium intelligere poterit Græcæ linguæ ignarus. vbi pro λύγους, hircos, loco ποικιλίας, coloritæ, hoc eſt, pro gneſiis Græcis neſcio quæ κιβδηλα & carcinomata, Græcæ videlicet linguæ inopia, ſuppoſita atque innata ſunt: quibus tamen nominibus Iuſtinianus iuris ciuilis gradus diſtinguere voluit, quemadmodum & hodie Baccalaureorum & Licentiatorum ac Doctorum vocabula recepta ſunt: vt totius proœmii intellectus ex his vocibus pendeat. Ad eundẽ lapidem impingitur l. 2, C. de vet. iur. enucl. vbi pro κῦ πόδα ſurrepſit nihil niſi, Hoc Græcum eſt. & mox pro ὠοδόκη τλα, natrix: perinde ac ſi quis ſcripturam interpretetur piſcem. Quid (obſecro) excogitari potuit abſurdius? quum tamen totius conſtitutionis ſententia in his lateat vocabulis, quæ de legum interpretatione loquitur. Lib. 5 ff. ex Adriani principis reſcripto Græco, parum fideliter verſo, Accurſius, hircum mulget, & Bartholus ac cæteri cribrum ſupponunt: vtrique æquè inepti, priuatum Athenienſium magiſtratum, hoc eſt ἄρχοντας, ad quoslibet magiſtratus referẽtes, genuinam reſcripti ſententiam peruertunt: ita vt incertum relinquatur quid ſibi voluerit princeps, quum dixerit, magiſtratus cognoſcere de his rebus pro quibus tutores fuerint. non enim rebus tutores dantur, ſed perſonis. Ad eandem erroris regulam exigi poterunt tit. de appellat. vbi Vlpianus diſputat an aduerſus principis reſcriptum appellari poſſit: vt ſi fortè præſes aliquis ad Imp. ſcripſerit, atque reſponſum ſit, an hic appellandi locus. Iureconſultus reſcriptum Græcum citat. eius tã verba quàm ſententia corruptè reddita, tamen oraculi vice leguntur ſuppoſititia, explosis genuinis. Nam pro eo quod Græcè, ὅτι ἂν ὑπάρχῃ τοῖς βουλομένοις ἀποκαλεῖσθαι ἐπὶ τὴν ἀπόφασιν, horum loco legitur, Prouocare ab enunciatione licẽtia exiſtit. Ita vt Accurſius ſenſerit, ab enunciatione, hoc eſt à peruerſè principi narratis, appellari poſſe: quum ſit accipiendum de eo ad quem prouocamus, & ab ipſo reſcripto, non autem à quo. ἀπόφασις enim hîc non enunciationem (vt apud Ariſtot. ἀποφαντικὸς) ſignificat, ſed ſententiam & reſponſum; vt Andreas Alciatus eruditè

animaduertit. Succedunt non minoris momenti errata, inter quæ est Eudæmonis cuiusdam supplex ad Antoninum Cæsarē libellus. Tota lex Græco sermone à Volusio Metriano iureconsulto refertur: ex peruersa autē interpretatione Græcæ legis, iuris aliquot professores magni nominis in eum venerunt errorem, vt huius legis testimonio freti, affirmarint imperium maris ad principem Rom. non pertinere: vt alio errore alium trahente, addiderunt, Venetos non esse sub imperio Rom. quum Græca ipsa, si ritè intelligantur, exertè contrarium probent, atque omnem ambiguitatem facilè discutiant. ἐγὼ δὲ κόσμου κύριος, ὁ δὲ νόμος, τῆς θαλάσσης. non quòd Imp. non sit dominus maris, sed quòd lege Rhodia iudicet, & non priuata lege. Eiusdem notæ in L. Lucius. ff. de seruit. inb. pr. Bartholi lapsus: nam interpretis imperitia veluti bubulis naribus ductus, nescio quas ἀποσβεννύσας comminiscitur distinctiones de concessionibus personalibus, & quæ ad heredem transeant: quum quod Græcè legitur, χαρίζομαί σοι, nihil ad heredes faciat. Possem innumera rescripta, epistolas, legésque integras, perinde atque alias Græcas & voces & sententias, commonstrare: nisi ab eruditissimis nostræ ætatis iureconsultis Budæo & Alciato petere liceret, quæ passim per totum corpus iuris sparsa, insciticque huius linguæ deprauata, periculosos errores pepererint, at Græcè peritis perspicua sunt. Cuiusmodi sunt, L. 2. ff. de legib. L. pen. ff. quib. caus. pig. vel hypo. L. Ticia, & L. Codicill. ff. de leg. 2. Adde L. cum quis ff. de legat. 3. Item Alex. rescriptum ff. de appell. L. 2. de nundinis. L. septicia, ff. de pollic. Sęuolæ nuncium in L. thais, ff. de fideicommiss. lib. L. natorū, ff. de verb. sign. Postremò totū titulum de excusationibus Tut. Græcè scriptum si Modestinus ipse non fateretur, tamen orationis ductus clamaret, sordidus & incultus, à quodam vtriusque linguæ æquè imperito translatus: quod quiuis facilè deprehendet (nisi prorsus plumbeo sit ingenio) si cum nitido & culto iureconsultorum stilo conferatur. Ridiculum quàm Accursius hîc se torqueat, hæsitās è Latinóne in Græcum sermonem, an contrà, conuersus sit, in omnes formas pueriliter se versans, neque elabi potest. vt taceam voces quæ identidem occurrunt leges peruaganti, non pœnitendi tamē momenti: in quibus simul & is, quisquis est, qui Græca interpretāda suscepit, & cum hoc glossatores fœdè lapsi sunt, vel perperam ipsa Græca interpretando, vel submotis germanis notha insuentes. vt in L. 3. ff. de LL. δῆμ' ὁ πλεῖστον: & in L. obseruare, de off. proconf. δῆμος, κατάπλους, μητρόπολις: & L. athletas ff. de his quæ no. infa. βεβλαμμένοι. Sub tit. de edil. edi. morborum. Sub tit. de grad. nomina propinquitatis, de verb. significat. omnis generis vocabula Græca occurrunt à iureconsultis citata, in quibus interpretādis ridiculus est Accursius. Vnum proferam è quibus cætera, sicut leonem ex vnguibus, licebit æstimare. Paraboſanos inquit medicos esse ab eo quòd multas parabolas habeant & loquaces sint: & Archigerontes, sacerdotes quibus delicta sua in metallum damnati confitentur. Atque hæc tanta fiducia sui profert (tanquam certus suarum interpretationum) vt quicquid, quantumuis ineptum, in mentem illi venerit, pro oraculo recipiendum postulet: reuera quod à Thucydide dictum, τὸν μὲν ἀμαθίαν θέσεις efficere, declarans: quum alibi arrogantius iactare non pudeat, nomen sibi Accursio fataliter inditum ab accurrendo iuris tenebris. Equidem affirmare potius ausim, ab accersendis tenebris nominatum. Sed dicet aliquis, de vocibus iureconsultum, sicut nec medicum, esse solicitum, si de rebus constet. Sed quomodo (obsecro) de rebus constare poterit, si voces quibus res significantur, non percipias? cui tandem diuinare dabitur germanam legis sententiam, si verba quibus ea constet non intelligātur? Annon voces sunt rerum notæ, sicut & scripta vocis sunt symbola? Quorsum attinet iureconsultos tam anxiè de vocabulorum significatis disputare? quorsum titulus de verborū significationibus, & de legatis, aliisque passim locis, vbi iureconsulti in legibus & edictis vocum rationes diligentissimè explicant. Condonari facilè poterat iureconsultis qui in infeliciora secula inciderunt, si non ita terse aut etiam Latinè scripserint, quum alioqui in respondendo plerique ingenioſi fuisse deprehendantur: verùm qui tanta impudentia bona studia corrumpunt atque conspurcant, quò suam ignorantiam tegant, ii per Nemesim digni sunt vt à studiosis omnibus lapidibus obruantur, aut certè stercore conspergantur. Eóque maior gratia habenda Budæo, Alciato, ac similibus viris immortali laude dignis, qui hoc Accursianum nobis sterquilinium exportant. Quanquam hîc non desunt qui obganniant, non esse has cultiores disciplinas de pane lucrando: hoc est, ἀδὲν πρὸς τὰ ἄλφιτα. Certè L. munerum, ff. de muneribus & hono. Arcadii responsum declarat, etiam iureconsulto necessariam esse harum cognitionem: vbi frumenti & olei coemptores, σιτῶναι & ἐλαιέμποροι appellati, à leguleis explosi, ab eruditis Græcæ linguæ restituūtur. Cæterùm hîc de priori iurisprudentiæ seculo. Italia verò & Roma Gothorum irruptione vastata, imperiique sede Constantinopolim translata, ipsa simul iurisprudentiæ schola eôdem commigrauit: & quum tota Italia atque adeò Latino orbe exularet, in Græcia seruata est. Imperator autem qui legum exuuias concenturiauit, quanquam analphabetus, tamen quia Græcus ipse, & in Græcia aulam habebat, ac denique iureconsultis vteretur Græcè quàm Latinè peritioribus, quorum opera leges descripsit:

& quia ad populi vſum eius regionis leges conderet,neceſſe fuit promulgare ſanctiones ea lingua qua populus vteretur. Roma enim barbarorum incurſibus occupata, Beryto terræmotu diruto,ſola Conſtantinopolis & imperii ſedes & iuriſprudentiæ ſchola fuit.Hîc à Iuſtiniano,(vt dixi)Græco principe,Græcæ editæ ſunt Nouellæ,hoc eſt νεαραὶ conſtitutiones: quas poſt Pandectarum,Codicis & Inſtitutionum editionem,princeps ille veluti proprias ac abſolutũ iuris prǒptuarium per ſuos conſiliarios componi iuſſerat,Græcóque ſermone vulgarat. Sed pòſt in Latinum ſermonem tranſlatæ non minus barbarè quàm ineptè,adeò vt ſententiam pluribus locis parum aſſequi queas,helleniſmo ſuboleſcente.Quum autem alibi Græcum exemplar conſeruari dicatur,ſpes eſt fore vt propediem in communem ſtudioſorum vſum & magnam reipub.vtilitatem proditurum ſit. Iuriſprudentia igitur iam in ſolis Græcorum ſcholis verſante,factum eſt vt & Pandectæ κατὰ πόδας trãsferrentur in Græcum,& Inſtitutiones, Pandectarum epitome, quò Romanorum ritus peregrinis gentibus declararentur,explicatius & copioſius in Græcã linguam tranſlatas Politianus teſtatur.Et nos eas è bibliotheca Beſſarionis,quæ eſt Venetiis, exhibitas inſpeximus, & loca quædam decerpſimus:futurúmq; ſperamus vt aut noſtra aut aliorum opera Græcum exemplar Latinis ſcholis illuſtratum in lucem propediem proditurum ſit.

Sed ne diutius vos remorer in iuriſconſultorum ſchola,& veluti in propria arena longius παρεμβαίνειν videar,ad theologiam conſcendimus,eámque profeſſionem quæ ſacroſancta religionis nobis oracula tradit,atque adeò ſalutis noſtræ ſummam. Ea verò quum & ipſa Græco vocabulo à verbo Dei appelletur,neque è ſpinoſis quæſtionibus, aut vanis ſophiſtarum argutiis, ſed ex nouo & veteri inſtrumẽto,éque Prophetarum & Apoſtolorum doctrinis,diuini ſpiritus dono & inſpiratione hauſtis,reuerenter flagitanda ſit: non video quo pacto eam aſſequaris aut certè pro dignitate tractare,déque ea rectè iudicare poſſis,ſi ſermonis Græci, quo hæc tradita ,rudis ſis.Siquidem totum nouum teſtamentum (quod nobis lætum æternæ redemptionis nuncium exhibet)Græcè ab Apoſtolis & Euangeliſtis traditum:quibus reliquiis totus mundus nihil habet venerabilius.Adhæc,vt in Græcia Chriſtiana fides plurimùm propagata,& Chriſtiani primùm appellati , ita theologos nobis præbuit ea regio & ſcripturæ ſingulari peritia & eloquentia vitæque ſanctimonia commendatos.Nam quos tulit,obſecro,ab Apoſtolorum temporibus vlla lingua vel ætas,quos cum Baſilio,Chryſoſtomo,Nazianzeno,Euſebio,Origene,Theophylacto,Athanaſio,Epiphanio,atque innumeris aliis,iiſque grauiſſimis,Græcis theologis conferas?

Aliquanto póſt.

Porrò quanquam declaratum ſit,nullas apud Latinos diſciplinas citra Græcarum literarum eruditionem exactè tractari poſſe: idque ita clarè commóſtratum per omnia Latinorum ſtudiorum genera,vt inficiari nemo poſſit:tamen non deſunt paſſim in academiis literarum hoſtes, qui,non dico,muſſitent apud ſe, ſed publicis etiam decretis ab his linguis deterreant. Quorſum (inquiunt)hæc ſtudiorum nouatio?quid nobis cum iſtis linguis, iam plus octingentis annis hìc nõ vſurpatis? & tamen hæc ætas nobis ingentia illa præbuit & theologiæ & aliarum profeſſionũ columina:Thomam,Scotum,Bonauenturam:qui ob ſingularem in ſcripturis vel eminentiam; vel perſpicaciam,doctores ſancti,ſubtiles,ſeraphici,irrefragabiles appellati:item Bartholũ, Baldum,Alexandros,Durandos,iuris monarchas.in medicinis, Auerroem, Arnoldum de villa noua:in philoſophia,Occam,Buridanum, Tartaretum, atque innumeros alios in ſua profeſſione celeberrimos viros , qui Græcas literas nunquam attigerint? Quod autem dicũt hanc linguam eſſe nouam: quid audio ? nouáne hæc lingua?quia ipſi eam non didicerunt ? quum Græcam conſtet ante Latinam fuiſſe , & qua omnes diſciplinas traditas , ádque Latinos velut è fonte deriuatas , ſuprà ſatis demonſtratum arbitror . Certè conſtat , hanc à noſtris olim vſurpatam , & ante bis mille annos Celtas & Germanos hac lingua vſos , cùm in reliquis ferè rebus , tum priuatis rationibus & tabulis , Cæſar oſtendit Comment. belli Gallici. Nihil olim apud Romanos referebat,Græcéne an Latinè loquereris,quum Romanorum literæ in faſtigio eſſent:& Claudius Cæſar vtranque linguam,noſtram appellare ſolebat: qui & ipſe Romanus Græcas ſcripſerit hiſtorias,quas citat Steph. περὶ πόλεων Imò & Romæ natos,neque Italiam egreſſos,Græca monumenta reliquiſſe.Adde,Gallos & Germanos hac lingua non modò in ſcholis,ſed publicis adminiſtrationibus vſos:vt de Carolo & Friderico Impp.Inque noſtra lingua tam multa eius linguæ veſtigia extare,ſuprà admonitum. Et hinc eſt quòd Quintilianus (qui viginti annis iuuentuti inſtituẽdæ præfuit)Græca cum Latinis non ſolùm cõiungenda cenſuit,ſed à Græcis etiam auſpicari. quem morem ſua ætate duraſſe, T. Liuius lib.9, ab vrbe, narrat. Et Pontifices atque Imperatores huc reſpexerunt,quum decretis , priuilegiis ac ſtipendiis harum linguarum profeſſores in publicis ſcholis inſtituerunt. Porrò quòd ætas hæc aliquot ſeculorum præclara tulerit ingenia ex omni ſcientiarum genere,non diffiteor:attamen longè futuros abſolutiores ſi in feliciora ſecula incidiſſent,& huius linguæ præſidio adiuti fuiſſent. Ne

gare enim non possum* quin plerique fœdè huius inopia lapsi sint: & haud dubiè longè rectius & elegantius sua quique scripta tradidissent, si Græcorum literis exornati fuissent.

Paulo póst.

Sunt & alterius classis harũ literarũ impugnatores Suffeni, qui etsi scioli & rhetoricastri videri velint, & Latinæ linguæ deos se existimantes: id inde est quia vident huius linguæ peritos præferri, literásq; felicius tractare: vulpeculæ instar AEsopicæ, quæ, quum pira in arbore assequi non poterat, insipida cauillabatur. ad eundem modum & his literis destituti, & tamen erudituli videri volentes, vndecunque sugillandi captant occasionem: acutè se & valde falsè impetiisse studia rati, quoties vel Græculos esuriẽtes per contumeliam appellent: vel illud ζωὴ καὶ ψυχὴ, ex poeta, in Græcorum mores iactent. Mirum autem quàm sibi Ciceroniani videantur, quando illas ex oratione pro L. Flacco calumniæ tabellas proferunt. Cæterùm donemus, quod Cicero testatur, Græciam à veteri illa, quæ gloria, opibus & imperio floruerit, degenerasse: fuerintq;, seruiente Græcia, tales aliquot Græculi, vel leues, vel turpiter quibuslibet quæstibus expositi, quales taxat poeta, & Lucianus notat in libello περὶ τῆς ἐν μισθῷ συνόντων: an ex illis decet vniuersam gentem æstimare, aut linguam execrari tam multis modis vtilem? Peruersum per Nemesin certè iudicium. Quin pro his producunt Agesilaos, Socrates, Phociones, Aristides, & innumeros alios, vitæ continentia morúmque grauitate insignes: & totidẽ quot apud Romanos, qualescunque virtutes spectes: adeò vt Plutarchus in συγκρίσεσι non dubitauerit cum Romanis præstantissimis Græcos modò & virtute non inferiores opponere. Quòd si paulatim veterum morum seueritas vnà cum imperio declinauerit, vt est rerum vicissitudo, vt nihil vsquam stabile: quid mirum? quum idem hodie liceat cùm in aliis gentibus tum in Romanis desiderare, si cum veteribus componas.

Paulo póst.

Quòd si Græcis voces sunt ad quamlibet rem significandam, etiam parũ pudicam, appositæ, sunt in eadem lingua quæ sacrosancta mysteria eadem dexteritate exprimant. Quare non vitium hoc, sed laus est linguæ, posse significanter & viuam rem exprimere. quo dono siquis abutatur, id non linguæ sed abutentis vitium. Quòd si ea omnia abiicienda essent quæ in abusum rapi possunt, ipsa elementa tollere è medio necesse foret. Neque Græci solùm blandientibus verbis vtuntur, verumetiam Latini Corculum meum & suauium, animula vagula, blandula, dixere. Quòd siquis re per se non inhonesta malè ad obscœnitatem abutatur, impuri hominis, non linguæ, morbus est. Romanis antiquam seueritatem obtinentibus, Græcorum elegantia, luxus videbatur: nunc mirum si Cicero, Græcis alioqui parum popularis, quò causam suam, hoc est Latinæ linguæ eminentiam, commendatiorem redderet, Græcorum fidem morésque eleuarit apud suum populum, quo nullum numen præsentius duceret, palpando, atq; linguam, cuius ipse princeps fuit, velut simia suos catulos foueret? Non immeritò repetundarum (vt testatur Hieronymus) atque adeò ingratitudinis à Græcis accusatus Cicero: quum ipse fateatur præclara illa ingenii ornamenta, philosophiam & oratoriam facultatem, à Græcis accepisse, atque Athenas inuentrices vocet omnium doctrinarum: in quibus summa dicendi vis & inuenta & perfecta sit: neq; quenquã vel in philosophia vel alio quouis eruditionis genere citra hasce literas posse quicquam laude dignũ præstare. Cuius rei fidem maiorem facit, quòd filium, quem vnicè diligebat, Athenas miserit, vt suo exemplo Græca cum Latinis coniungeret: idque non in philosophia solùm, sed in dicendi quoque exercitatione. Vnde satis liquet, Ciceronem in hac causa perinde atq; in aliis quibusdam, non ex animo sed contra conscientiæ testimoniũ pleraque scripsisse. Neque dubium quin si Græcæ linguæ, vti Latinæ & à se illustratæ, patrociniũ suscepisset, aliis vsus fuisset argumentis, & diuersa longè protulisset. Verumenimuero quum Latinam, etiam (si diis placet) Græca locupletiorem facere contendat, & ostendere, Græcos voce qua inepti significatio exprimatur, carere: hìc quàm fuerit æquus, facilè intelligunt qui Græcè norunt: quum eam significationem non semel exprimant, & vocabulis oppidò quàm appositis. Id quod eruditè simul & copiosè declarat vtriusque linguæ antistes Guilelmus Budęus. Quòd si donetur Gręcos eo vocabulo carere, non tamen ex hoc protinus conuinceretur, Græcam linguam iciunam esse, & Latinam Gręca copiosiorem: si expendamus quàm multa sint quæ quũ Latinè dici cõmodè non queant, Græcis vocibus efferimus: vt liquidius antè demonstratum.

Paulo póst.

Iacebant logicę disciplinæ cũ mathematicis: philosophia omnis obscurata, hac lingua semel sublata: medicina cum iurisprudentia, poetica simul & historica: breuiter omnes disciplinæ & monimenta ingeniorũ sic barbarorum commentis conspurcata fuerant, vt, nisi hæc lingua reuixisset, ad solidã eruditionem perueniendi nulla spes affulgeret. &c.

THESAVRI
linguæ Græcæ,
ab Henr. Stephano conſtructi,
TOMVS I.

THESAVRVS

linguæ Græcæ,

ab Hẽrico Stephano cõſtructus.

Ἄλφα

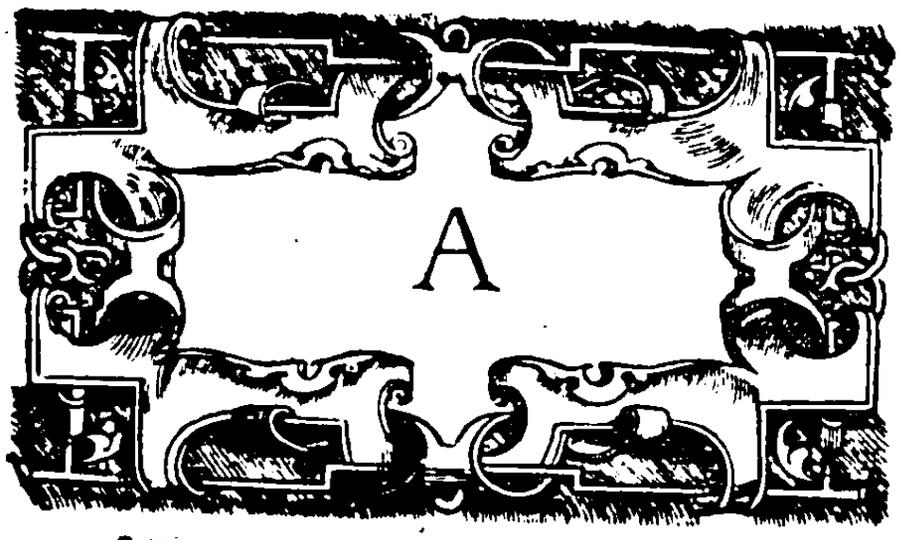

Α λ α

A PRIMAE Græcorum literæ nota eſt, cui nomen Ἄλφα, quod à prima Hebræorũ litera mutuatur, אלף, quãuis enim tria hæc elemẽta אלף ſonent *Aleph*, ſequendo ea quæ ה *pe* finali ſubſcribuntur puncta, ſiquis tamen voluerit pro arbitrio alia ſubſcribere, poterit alios etiã ſonos literis illis dare, ex quibus ſit & hic, *Alpha*. Hanc autem alioqui tam manifeſtam & planè indubitatam derivationem ignorantes grammatici, Ἄλφα à verbo Ἀλφῶ originem habere tradiderunt, quum contrà vocem hanc ex alia oriundam dicere, rationi magis conſentaneũ videri potuiſſet, vt infrà docebo. Itidem certè elementũ ſecundum Βῆτα ex Hebraico בית B *th*, manaſſe perſpicuum eſt: nec de hac derivatione ambigent ii præſertim qui qualis fuerit olim בּ ſonus, nouerint. B

Ἄλφα, præter figuras quas illi in fronte huius paginæ dedi, habet & alias quaſdam in manuſcriptis libris vetuſtioribus: quarum vna partim ad Hebraici ב, partim ad Latini a formam accedit: vt aliquãdo (Deo fauente) in meo de calligraphia Græca libro videbis. Sed C vſus illius eſt in iis potiſſimum locis quibus typographi literas quas maiuſculas appellant, adhibere conſueuerunt.

Ἄλφα cur primam inter στοιχῖα, id eſt elementa, ſedem obtinuiſſe exiſtimatum ſit, tunc dicendum erit quum de illa à verbo Ἀλφῶ origine differetur: quæ ſi fabuloſa eſt, (vt certè eſt) ſimul & illi rationi vel potius illis rationibus fidem derogemus neceſſe eſt.

Ἄλφα vnum eſt ex illis elementis quæ nomẽ ſuum apud omnes Græcas dialectos immutatum retinue- D runt, quum aliquæ nonnulla ex cæteris immutauerint. Nam ex Γάμμα Iones Γεμμα, ex Κάππα quidam Κόππα fecerunt: vnde putatur eſſe κοππατίας dictus quidam equus apud Ariſtoph. ab impreſſo videlicet illi κόππα. Nonnullis maior etiam mutatio contigit: vt πῖ Σίγμα, quod Dores Σὰν appellarunt. Μῦ autem à Democrito vocatum fuiſſe traditur Μῶ, eadem forma qua Γῶ.

Ἄλφα indeclinabile eſt, ſicut Βῆτα, & reliqua etiam, vno aut duobus exceptis. Perperam enim Priſcianus E de omnibus elementorum tam apud Græcos quàm Latinos nominibus pronuntiauit, ea eſſe indeclinabilia. Et ſunt indeclinabilia (inquit) tam apud Græcos elementorum nomina quàm apud Latinos: ſiue quòd à barbaris inuenta dicuntur: ſiue quòd ſimplicia hæc & ſtabilia eſſe debent, quaſi fundamentum omnis doctrinæ immobile: ſiue quòd nec aliter apud Latinos poterat eſſe, &c. Debuit certè ex hoc indeclinabilium numero Σῖγμα ſaltem excipere Priſcianus, quod habere genitiuum ſingularem Σῖγματος, pluralẽ Σιγμάτων apud Platonem comicum, nominatiuum & accuſ. Σίγματα apud Xenophontem, alibi oſtendam: vbi & de vocibus agam quæ ex elementorum nominibus factæ fuerunt: cuiuſmodi ſunt ex hoc Σίγμα iſtæ, Σιγματισμὸς ſiue Σιγματισμός, Ἀσιγματιστί, (ex quo vox Ἀσιγματιστὶ) item Πολύσιγμος. Præter iſtud autem nomen elementi Σίγμα, debuit fortaſſis & Γάμμα excipere. nam & hoc declinatum inueniſſe mihi videor. Sed donec exemplum ſuppetat, in dubio relinquatur. Hoc addo, articulos præfixos reliquis elementorum nominibus indeclinabilibus (ſicut & aliis quibuſlibet vocabulis quæ indeclinabilia ſunt) veluti declinationis loco eſſe. Dicitur enim τὸ Ἄλφα, τοῦ Ἄλφα, τῷ Ἄλφα: itidémque in plurali, τὰ Ἄλφα, τῶν Ἄλφα, τοῖς Ἄλφα. Eodem modo τὸ Βῆτα, τοῦ Βῆτα, &c. Semper autem præfigitur neutrius generis articulus, quòd & γράμματα & στοιχῖα (quæ literam & elementum ſignificant) neutrius generis ſint. Poſſunt tamen hunc articulorum vſum præſtare & alia vocabula illis præfixa: veluti quum dicitur in prouerbio, πρὸ τοῦ πάντα τοῦτο.

Ἄλφα numero declarando adhibetur, & primum ſignificat, ſicut Βῆτα ſecundum, Γάμμα tertium, itidémque in cæteris. Sed quadam velut prærogatiua in iſto literarum vſu libri Homerici donati fuerunt. Primus enim liber Iliadis ſiue Odyſſeæ, vocatus fuit Ἄλφα, ſecundus Βῆτα, tertius Γάμμα, atque ita deinceps. exiſtimanturque harum appellationum autores fuiſſe veteres grammatici, ac nominatim Ariſtarchus. Hunc autem iſtorum elementorum vſum videmus in verſibus ſingulis qui libris illis præfixi ſunt, & ὑποθέσεις vocantur, id eſt inſcriptiones, ſeu tituli: quòd ſingulis ſingulorum argumentum contineatur. Verbi gratia: libro primo, Ἄλφα λιτὰς Χρύσου, λοιμὸν δὲ γραπτὸν, ἐχθοσοδοκίαν τινῶν. Libro ſecundo, Βῆτα δὲ ὄνειρον ἔχει, ἀγορὴν, καὶ νῆας Ἀχαιῶν. Iuncto deinde vnicuique horum nominum ſubſtantiuo dicitur ἡ Ἄλφα ῥαψῳδία, (addendo aut ſubaudiendo τῆς Ἰλιάδος, ſiue τῆς Ὀδυσσείας) itidémque in genitiuo, τῆς Ἄλφα ῥαψῳδίας: eodémque modo cum Βῆτα, cum Γάμμα, cæteriſque omnibus

pergendo videlicet illud ſubſtantiuum & per reliquos caſus declinare. Legimus porro & alii ſubſtantiuo iuncta hæc nomina apud Euſtathium, dicentem & τὸ ἄλφα τμῆμα, τῶ ἄλφα τμήματος, & ita deinceps. Vocatúrque τμῆμα vnuſquiſque liber, reſpiciendo ad totum poema, quod eſt velut σῶμα. Sed an Euſtathius hanc vocem τμῆμα in iſta ſignificatione aliunde, an à ſe afferat, non ſatis liquet. Quanuis autem hic ſcribat veteres grammaticos οὕτω τμῆσαι τὸν Ὁμηρικὸν πίνακα τῆς προσβείας τῆς στοιχειωδῶν γραμμάτων, idem tamen & à quibuſdam philoſophis in ſuorum librorum inſcriptionibus factitatum fuiſſe teſtatur. Addit idem, hanc ob cauſam libros Homericos γράμματα etiam fuiſſe vocatos, ſicut Ἄλφα, Βῆτα, & reliqua hoc nomine appellãtur. Vbi quanuis ſingularis numeri mentionem nullam faciat, non dubito tamen quin & ſigillatim vnuſquiſque liber γράμμα dictus fuerit, addita numerali appellatione: hoc modo, τὸ πρῶτον γράμμα, τὸ δεύτερον γράμμα, & ita deinceps. Ex his patet quouſque extendi debeat quod de Ἄλφα, cæteriſque elementorum appellationib⁹ dixi, nimirum numero declarando adhiberi. Alioqui enim paſſim hoc declarandi numeri officio funguntur per ſe ipſorum elementorum notæ. Significat enim α primum, vel primam, β ſecundũ vel ſecundam, & ita deinceps. Sed ad diſcernendas ab aliis has literas, quum numerales ſunt, ſeu numeratiuæ, (ſi ita loqui licet) lineolã illis quidam ſuperpoſuerunt, alii accentum acutum: quidam cum lineola literas quibus terminatur ipſa numeri appellatio addiderunt: pro πρῶτος ſcribentes α habens ſupernè lineolam cui affixa eſſet ſyllaba ος, & quidem minutiore ſcripturæ genere ſcripta: pro πρῶτου, ſcribentes α habens ſupernè lineolam quæ affixam haberet ſyllabam ου cum accentu: pro πρῶτῳ, α habens ſupernè lineolam cui affixa eſſet litera ω, cum accentu itidem. Quorum compendiorum (ita enim compendiariæ notæ vocari cõpendiariè poſſunt) formas margini appoſui. Eadem eſt autem & accuſatiui πρῶτον ratio. ſcribitur enim litera α, cui ſuperponitur lineola affixam habens ſyllabam ν. Quinetiam in ſcribendo fœminino πρώτη & neutro πρῶτον idẽ mos ſeruatur. Hac autem de re monẽdum te eam præſertim ob cauſam exiſtimaui quòd ſciam à nonnullis ignoratam, veteres exemplaria legentibus, negotium illis exhibuiſſe.

α
α
α

Ἄλφα penulatorum, Βῆτα togatorum ioco ſe dixit Martialis, pro eo quod eſt, Primum locum tenens inter penulatos, ſecundum locum inter togatos obtinens. vt videlicet inter literas Alpha, primum, Beta ſecundum locum habet. Eraſmus ἄλφα penulatorum exponit præcipuum & quaſi primatem. Ego, vt ἄλφα penulatorum, primarium penulatorum, ita etiam βῆτα togatorum, ſecundarium togatorum (ſi modò ſecundarius ita vſurpari poſſet) exponendum cenſerem. Scazontes Martialis in quibus ita luſit, ſunt iſti, lib. 5,

Quòd Alpha dixi Codre penulatorum
Te nuper, aliqua quum iocarer in charta,
Si fortè bilem mouit hic tibi verſus,
Dicas licebit Beta me togatorum.

Talem iocum, aut certè talem ioci formam habet diſtichum hoc lib. 1,

Si tibi Miſtyllus coquus Æmiliane vocatur,
Dicetur quare non Taratalla mihi?

Quum enim vtraque harum appellationum ex Homerico iſto verſu ſumpta ſit, qui non ſemel apud eum legitur, Μίσυλλόν τ' ἄφαρ πάλλα, καὶ ἀμφ' ὀϊστοῖσιν ἴπτεσθαι: ita iocatur poeta, Si tu ex primo verſus Homerici vocabulo, μίσυλλον coquo tuo nomen imponere tibi permittis, cur mihi ex ſequentibus vocabulis τ' ἄφαρ πάλλα nomen ei dare non licebit? Sic in præcedente epigrammate, Si te nomine primæ Græcorum literæ appellaui, tu me viciſſim nomine ſecundæ appellato. Scio tamen quibuſdam videri aliquid maioris argutiæ his verſibus ſubeſſe: ſed vereor ne nimis argùti eſſe velint.

Ἄλφα καὶ Βῆτα, Alphabetum, vt vulgò loquimur. Iuuen. Sat. 14, Hoc diſcunt omnes ante alpha & beta puellæ. Aratus autem apud Stephanum, & Anthol. epigramm. lib. 2, pag. 164, meæ editionis, inuerſo pro-

pter metrum ordine dixit, Γαργηϕίων παῖδες βῆτα καὶ ἄλφα λέγον. id eſt, Gargarenſium liberos elementa docens, ſeu prima elementa. Hinc eſt factum pulchra compoſitione VOCAB. Ἀναλφάβητος, ου, ὁ & ἡ, Qui ne alpha quidem ac beta nouit, Omnino illiteratus, Adeo literarum rudis, vt ne ipſa quidem earum elementa habeat cognita. Gallice ad verbum, *Qui ne ſcait ni A ni B*. Quidã interpr. ex Seneca, Qui nec elemẽtarius fuit. Sed in hac interpretatione alius dabitur vſus voci Elementarius quàm habeat apud ipſum Senecam, epiſt. 36. Fuerit enim Elementarius, qui doctus eſt elementa, ſeu inſtitutus eſt in elementis, Qui elementa didicit: quum Senecæ Elementarius is ſit qui elementa docetur, ſeu diſcit. Locus enim in quo voce illa vtitur, eſt hic, Sed quemadmodum omnibus annis ſtudere honeſtum eſt, ita non omnibus inſtitui. Turpis & ridicula res eſt elementarius ſenex: iuueni parandum, ſeni vtendum eſt. Cæterùm afferunt hanc vocem & vulgaria lexica, ſed nullius ſcriptoris vſu eam comprobant: vti tamen illa Athenæum ſciendum eſt, lib. 4, vbi ſcribit, περὶ [καθαρωδίας] καὶ ὁ Ἀπολλόδωρος παρ' ἡμῖν ἰδιώτης, ὥσπερ τι καὶ ἀναλφάβητος, οὕτως ὀρθῶς σωφρόνως ὡς πάνυ εἰλήχει τὰ περὶ τὰς χορούσας ἀμαθέστατα γεγράφηκε.

Ἄλφα καὶ Ω μέγα quo ſenſu vſurpentur in Apocalypſi, dicetur in litera Ω.

Ἄλφα (vt ad alteram illam deriuationem veniam, de qua, licet vana, dicturum me promiſi) deductum eſſe à verbo Ἄλφω, ſignificante Inuenio, teſtatur Etymologus: eam ob cauſam quòd prima literarum inuenta fuerit. Moſchopulus quoque (ſicut & alii nonnulli) Ἄλφα vult ab Ἄλφω habere originem, ſed aliam ob rationem: quòd nimirum ex Ἄλφα primo elemento inuenta fuerint & cætera. Eius enim in ſua grammatica (eam dico quæ nondum excuſa fuit) hæc ſunt verba, Ἄλφα πρῶτον τὸ Ἄλφω τὸ εὑρίσκω. ἐξ οὗπερ γὰρ εὑρέθη καὶ τὰ λοιπὰ στοιχεῖα. At Euripidis ſcholiaſtes contra vult Ἀλφεῖον (idem ſignificans quod Ἄλφω) ab Ἄλφα ortum habere. Ego verò non quidem Ἀλφαίω, ſed Ἄλφω, ex quo deinde factum illud fuit, ex Ἄλφα oriundum eſſe arbitror. Quum enim literarum inuentio, quarum prima eſt Ἄλφα, ſupra quanuis aliam celebrata & nobilitata fuerit, eos qui nomen primæ illius literæ audirent, inuentionis omnium recordari ſolitos, (vt ii qui Ἄλφα καὶ Βῆτα vocabant quod vulgò alphabetũ dicitur, ſub duabus illis Ἄλφα καὶ Βῆτα omnes comprehendebant) hinc tandem verbum Ἄλφω deduxiſſe, non abſimile vero eſſe videtur. Quod meum commentum tamen non ita mihi placet vt aliud probabilius non deſiderem. Sed qualecunque illud eſt, plus fidei ſaltem mereri exiſtimo quàm duo illa quibus deriuationis literæ Ἄλφα à verbo Ἄλφω ratio redditur. Vt enim demus (quod dandum non eſt) Ἄλφα non eſſe ab Hebraico אלף, ſed aliam ei quærendam eſſe originem, nõ video quomodo rationi conſentanea loquatur qui dicit Ἄλφα eſſe ab Ἄλφω, quòd primum omnium elementorum inuentum fuerit. quod enim ſecundum eſt, inuentum & ipſum fuit: itidémque quod tertium, atque ita deinceps. Nec video quomodo excuſari commentum iſtud poſſit, niſi (ſi hic iocari licet) prouerbii valde triti auctoritate defendatur, quo dimidium facti habere dicitur qui cœpit. At cauſam quam Moſchopulus reddit, quo patrocinio tuebimur? Ἄλφα, inquit, ab ἄλφω, ſignificante Inuénio: quoniam ex eo & cætera elementa inuenta fuerunt. Hoc certè ſi verum eſt, ſi inquam primæ literæ inuentio cæterarum inuentionem præbuerit, conſentaneum id quoque veteri illi prouerbio eſſe reſpondebimus. Sed vereor ne potius ipſe Cadmus nobis ſit aduocandus ſi ſcire velimus quomodo ex prima litera cæteras inuenerit.

Ἄλφα primo loco poſitum à Cadmo (nam & hæc commenta me commemoraturum ſum pollicitus, quanuis ipſa quoque, ſtante vera illa literæ Ἄλφα deriuatione, concidant) cenſet Ammonius, apud Plut. Sympoſ. 9, quòd Phœnices Ἄλφα nominent bouẽ: cui

quidem non ſecundus aut tertius, iuxta Heſiodum, ſed primus inter neceſſarias res locus debeatur. Moſchopulus autem primam ſedē obtinuiſſe illud tradit quòd à ſeipſo incipiat pariter & deſinat: quum elementa cætera à ſeiplis inchoentur, ſed non itidem finiantur.

Quos vſus habeat α præfixum vocabulis.

A στερητικὸν in quibuſdam vocabulis, in nonnullis contrà ὀπτατικὸν, in quibuſdam ἀφαιρετικὸν à grammaticis appellatur. Præfixum enim illis per compoſitionem (loquor autem de nominibus præſertim) & hos & alios quoque vſus habet. Occurrit autem frequenter στερητικὸν, id eſt priuatiuum, ſeu priuandi vim obtinens: (quēadmodum apud Latinos frequenter particula In, nonnunquam De, vel Ex: interdum verò itidem hæc ipſa litera, vt in Amens & Auius) Exemplo ſunt, βέβαιος, Stabilis: ἀβέβαιος, Inſtabilis. Sic σοφὸς, Sapiens, Doctus, Scitus: ἄσοφος, Inſipiēs, (ſi, exempli cauſa, ſic interpretari liceat) Indoctus, Inſcitus. Sic κακὸς, Malus: ἄκακος, Minimè malus. Item, ἡδὺς, Iucūdus: ἀνήδυς, Iniucundus. (In quo obſerua obiter, accedente per compoſitionem α, mutari ſcripturam, verſo υ in ν. quod in aliis quoque nonnullis vſuueuit. Hoc autem ignorans aliquis mendoſam ſcripturam eſſe putet) Sed quum vocabulum cui α præfigitur, à vocali initium habet, inter ipſum & ſequentem vocalem interiicitur ν, euphoniæ gratia. vt ἄξιος, Dignus: ἀνάξιος, Indignus. ἴσος, Æqualis: ἄνισος, Inæqualis. ἐρατὸς, Amabilis: ἀνήρατος, Inamabilis. Quinetiam in illis quæ ex ſubſtantiuis fiunt, vt ἄνολβος, ex ὄλβος: ἄνιππος, ex ἵππος. Excipiuntur quædam: non tamē quæ reiicere literam ν dicenda ſint, (vt vulgò tradunt) ſed potius ea poſſe carere, poſſe etiam illam admittere. Nam hæc quæ in exemplum afferuntur, ab ο incipientia, Ἄνομος, Ἄνοπλος, Ἄνοζος, minimè reiiciunt ν: quum alicubi quidem hanc ſcripturam habeant, alicubi verò & iſtam cum ν, Ἄνομος, Ἄνοπλος, Ἄνοζος. His autem addo Ἄνυλος: pro quo reperiri itidem & Ἄνυλος cum ν, dico. Aliquando autem hæc litera eodem officio fungens opponitur particulæ εὖ: vt quum dicitur εὔμορφος, Formoſus: ἄμορφος, Deformis. Itidémque, εὔχαρις, Venuſtus, Lepidus: ἄχαρις, Inuenuſtus, Illepidus. Atque hæc quidem, ſicut & præcedentia, ex adiectiuis adiectiua fiunt: verùm ex ſubſtantiuis quoque adiectiua fieri quædam ſciēdum eſt. vt ex νοῦς ſubſtantiuo, quod eſt Mens, fit adiectiuum ἄνους, Amens. (Vbi obſerua quomodo Latini in cōponenda voce iſta Amēs, exemplar Græcæ ἄνους ſibi propoſuiſſe videātur, vel potius propoſuerint. Vtrobiq; enim vna eadémq; litera vim eandem, nimirū priuādi, obtinet: vtrobique ſubſtantiuū nomen in adiectiuum abſq; vlla mutatione tranſit) Itidē ex ſubſtātiuo νόσος, Morbus, fit adiect. ἄνοσος, Morbo carens, Morbi expers. Eodémq; modo ex ſubſtantiuo γάμος quo Nuptiæ ſignificantur, fit adiectiuum ἄγαμος, Nuptiarum expers. Pariter ex ſubſtāt. πόνος, quo ſignificatur Labor, fit ἄπονος, id eſt Illaborioſus. Et in his quidem quatuor adiectiuis, ſicut & in aliis pleriſque, integrum atque immutatum retinetur ſubſtantiuum: ſed ſunt etiā quamplurima in quibus adiectiuum aliam terminationem accipit. Sic ex ſubſtātiuo φρήν, quod & ipſum mentem ſignificat, fit adiectiuum ἄφρων, quo itidem declaratur Amens, Inſipiens. Ex ſubſtantiuo κέρδος quod eſt Quæſtus ſeu Lucrum, fit ἀκερδὴς, Inquæſtuoſus, Illucroſus. (hæc enim aliquando dicta fuiſſe aut putemus aut certè fingamus) Ex ſubſtantiuo βουλὴ, quod eſt Conſilium, fit ἄβουλος, Conſilio carens, Inconſultus. Ex ſubſtānt. χαρὴ fit ἄχαρις: ex γῆρυς, ἀγήρως: ex ἀκωκὴ, ἀκώκητος: (vbi obſerua etiam mutationem vocalis) ex χάρμα, ἀχάρματος: ex αἷμα, αἱμάλεος, & ἄναιμες, & ἀναίμων: id eſt Exanguis, particula Ex σὺν ſignificante.

A eſt στερητικὸν non ſolùm in eiuſmodi nominibus qualia ſunt præcedentia adiectiua, quæ vel ex aliis adiectiuis itidem, vel ex ſubſtantiuis (aut cum mutatione, aut citra mutationem) ſunt facta: verumetiam in quamplurimis eorum quæ verbalia dicuntur. Cuiuſmodi ſunt, ἄφθαρτος, Corruptibilis: ἄφθαρτος, Incorruptibilis. Sic πρεπὴς, Mutabilis: ἄτρεπτος, Immutabilis. Sic λυτὸς, Solubilis: ἄλυτος, Inſolubilis. Sic κλητὸς, Vocatus: ἄκλητος, Inuocatus. id eſt Non vocatus. Sic πλαστὸς, Fictus: ἄπλαστος, Non fictus. Sic βαπτὸς, Tinctus: ἄβαπτος, Non tinctus. Iam verò & non præcedente ſimplici reperitur ſæpe compoſitum verbalis formam habens: id eſt, cui per compoſitionem hoc στερητικὸν α præfixum eſt. Talia ſunt, Ἀκήπητος, Ἀκίνητος, Ἀκόλαστος, Ἀβασάνιστος, Ἀβασίλευτος, Ἀχώρητος, Ἀδάπανος, Ἄδρατος, Ἀμάρυκτος, Ἀμέλγυτος, aliáque propè innumera. Horum certè vix vllum eſſe puto quod abſque iſto priuatiuo α inueniatur: nec memini me vel Ἥπητος, vel Νίκητος, vel Κόλαστος, vel Βασανίστος, vel Βασίλευτος, vel Γύμναστος, vel aliud ex ſequentibus legere: ſed dicitur potius Ἡπημένος, Νενικημένος, Βεβασανισμένος, Βεβασιλευμένος, vel Βασιλευόμενος, Γεγυμνασμένος, itidemq; in cæteris. Præfigitur porro α iſtud priuatiuum iis etiam quæ non ſimplicia ſed cum præpoſitione ſunt compoſita. Cuiuſmodi eſt Ἀδιάτρεπτος, (& quidem non præcedente Διάτρεπτος, ſicut alteram vocem Ἄτρεπτος antecedit Τρεπτὸς) cuiuſmodi etiam eſt Ἀνεξίπαστος, Ἀνέκφευκτος, Ἀδιάλυτος. Deniq; & iis quæ bicompoſita ſunt (liceat enim mihi meis verbis breuitatis cauſa vti) præfigitur α στερητικὸν. qualia ſunt, Ἀδιέξοδος, Ἀδιεξίτηλος, Ἀδιεξήγητος, Ἀδιακρίτος, Ἀναπαμπόδητος. Et hæc quidem omnia quibus α στερητικὸν præfixum eſt, verbalium formam habent ex præterito paſſiuo formatorum, nimirum ex tertia eius perſona ſingulari: ſed inueniri ſciendum eſt præfixum nōnullis etiam nominibus quæ & ipſa originem à verbis ſed aliam tamen formam atque adeo formationem habent. Cuius generis eſt ἄακτος apud poetas. Sed vereor ne iſta ſubtilius perſequi ſit infinitum.

A eſt στερητικὸν in multis etiam verbis, ſed ita vt prius præfixum fuerit nominibus vnde fiūt. Exemplo ſunt, Ἀδοξέω, Ἀπειρέω, Ἀχαριστέω, Ἀγνωμονέω: necnon paſſiuæ horum voces Ἀδοξοῦμαι, Ἀπειροῦμαι, Ἀγνωμονοῦμαι: (omitto Ἀκοσμοῦμαι, quòd nullum eius vſum extare exiſtimem) præcedentibus nominibus Ἄδοξος, Ἄπειρος, Ἀχάριστος, Ἀγνώμων. Nonnunquā compoſitis etiam verbis præfigitur, veluti in Ἀναξιοπαθῶ, quod fit ex Ἀνάξιος. Sed de hoc admonēdus mihi eſt lector, contingere nonnunquam vt verbum nominis ſignificationem non ſequatur. Ecce enim ἄβουλος quod conſilio carentem ſeu inconſultum ac minimè circunſpectum ſignificat: at ecce Ἀβουλῶ, quo declaratur Nolo non ſemel à Platone, itidemque à Demoſthene. Cuius auctoritas facit vt eo magis Suidæ fides derogetur, ſcribēti, Ἀβουλῶ, μὴ βουλεύεσθαι, ἢ μὴ βούλεσθαι, Πλάτων. In iis certè exemplis quæ ex hoc ſcriptore deprompta inuenies, aliiſq; aliquot quæ depromi poſſunt, non illam ſed hanc ſignificationem aperte obtinet. Cæterùm quum talia ſint verba quibus α στερητικὸν præfigitur, ex nominibus præfixum itidem illud habentibus facta, non poſſum quin valde miret participium ἀμορφωθήσας, quod apud Euſtathiū legitur. Eſſe enim verbi ἀμορφοῦμαι, clarum eſt: at quo exemplo id dictum fuerit aut dici potuerit, cogitare nequeo. Nam ſi ex ἄμορφος verbum ἀμορφῶ (præcedat enim hæc vox actiua paſſiuam illā ἀμορφοῦμαι neceſſe eſt) facere poſſumus, quidni viciſſim ἀμορφόω ex εὔμορφος, quidni & alia ex aliis itidē facere licebit? Si tamen Euſtathiū aliquis non ſine exēplo vocē illam vſurpaſſe exiſtimat, eam & ipſe vſurpare non dubitet: ſed ego crediderim potius eum hīc quod & aliis pleriſque locis, in vocabulis etiam contra analogiam fingendis ſibi permiſiſſe.

A geminatum in quorūdam nominum principio, στερητικὸν eſt in poſteriore loco, quū in priore ſignificationi vim addat. Cuius vſus exemplum proferam vbi de α quod ὀπτατικὸν appellatur differam.

A in ἄλοιπος quoque & in ἄλοχος eſt στερητικὸν, ſi Porphyrio credimus: quum pro ὁμοῦ in vocibus illis poni vulgò credatur. Qua de re plura dicam infrà.

A non omnino στερητικὸν, & ex toto (vt ita dicam) ſed ex parte duntaxat eſſe cenſetur in quibuſdam vo-

cabulis: vt pote in quibus ἀλήθω significet. ſicut in nomine ἀμαθής. Hoc enim interdum ſonare ἀληθομαθής teſtatur etiam Euſtath. Atque ita ἀμαθὴς non ſolùm erit Indoctus, ſed interdum Parum doctus. Idem ἀνάφαλτον eodem modo pro βεβαιοπίστως dictum teſtatur.

Tale eſt & α quod μικρὸν indicat: vt ἄφωνος dicitur interdum ſonare μικροφώνως. Ad hunc autem locū pertinere mihi videtur & illud α quod ſignificationē particulæ ἄν obtinere exiſtimatur. vt in ἄβατος, pro διάβατος, & ἀνέφικτος pro διεξέφικτος, item ἀδέμας quaſi δεδεμένος, ſi ſcholiaſtæ Heſiodi credimus. Ad ἄβατος quidem quod attinet, ſicut quum propriè Inacceſſus ſignificet, ſonat interdum Acceſſu difficilis: ita etiam Latinè Auius locus, quū propriè ſit Ad quem nulla eſt via, interdum de illo dicitur ad quē difficilis patet via.

A in vna eadémque voce interdum σύμπτων eſt, interdum κατὰ ſignificat: vt docebo in nomine ἀκυρόης.

A ὑπερσύμπτων, non ſimpliciter σύμπτων, vocatur à grammaticis in voce ἀάατος. Homer. Iliad. ξ, Ἄχετο νωῖν μοῖρ' ὀλοὴ καὶ ἄάατος συνὸς ὕδωρ. in quem locum hæc Euſtath. annotat, Vocabulum ἀάατον tribus α profertur, quorum duo ſunt σύμπτα. ideóque ὑπερσύμπτων vocatur ab antiquis, tanquam geminans σύμπτον, Eſt autem ſecundum, σύμπτων vocis ἄπη: at primum hanc σύμπτον tollit. Vnde ἀάατον eſt τὸ μὴ σύμπτων ἄπης τινὰς ὀπτόρευτος, ſed quod maximè cauſam affert ἄπης. Tale eſt Ἀνάπτορος, & in Odyſſea Ἀνάπτυξα. Nam Ἄπτορος eſt ὁ μὴ ἔχων πτῶσιν: at verò Ἀνάπτορος dicitur ὁ ἐστερημένος τῆς ἰδιαιτέρας σύμπτωσεως. Itidémque Ἄπτυξ eſt ὁ σύμπτωσις τοῦ ἀκουδιῶν: at Ἀνάπτυξ eſt ὁ ἀκουδίας, nimirum σύμπτωσις τῆς τοῦ ἀπτύου σύμπτωσεως. Obſerua autem obiter vſum huius NOMINIS Ὑπερσύμπτων: quo fuiſſe appellatum vocabulum illud ἀάατον innuere videtur Euſtath. quum dicit geminare σύμπτον: ſed α quod σύμπτον tollit, meritò dicetur ὑπερσύμπτων, tanquam ſua σύμπτωσι illam σύμπτον tranſcendens & exuperans.

Hactenus de α priuandi vim habente. Quot enim modis eam obtineat, multo hic à me exactius & fuſius quàm alibi vſquam traditum habes. Duo his addenda ſunt, de ſpiritu nimirum quem accipit, quum hoc officio fungitur, itémque de quantitate eius ſyllabica. Sciendum eſt igitur α σύμπτων tenuem ſpiritum accipere, vt videre eſt in præcedentibus ἄσυφος, ἄλως, ἄτρυπος, aliiſque infinitis: ſed duo à grammaticis excipi, videlicet ἄδης & ἄλιος. nam & quod his duobus nominibus præfixum eſt α, volunt eſſe σύμπτων: licet non ita præfigatur vt in præcedentibus, ſed maiori cum mutatione. Sed conſiderandum eſt, ex nomine POETICO Ἀΐδης factum eſſe hoc ἄδης, in quo Ἀΐδης manifeſtior eſt illius α σύμπτωσις vſus, præfixi videlicet verbo ἰδεῖν, quod eſt videre: quoniam illo nomine Orcus, (qui locus eſt noctis profundæ Maroni: vocarique tenebroſus ac niger à cæteris poetis conſueuit) ſignificatur. Verùm de hac deriuatione quidam grāmatici certant, & adhuc ſub iudice lis eſt. Placet enim quibuſdam ab ἀΐδω deductum eſſe, per antiphraſin hunc locum, quem Latini Orcum appellant: ſicut ETIAM Χαρών, qui ianitor necnon portitor Orci à Virgilio vocatur, per antiphraſin nomine iſto donatus fuit. Sunt verò & qui ab ἄω factum eſſe contendant: ſed hanc deductionem ſequēdo, eandem ſpiritus mutationem fateri neceſſe foret. Quam certè & ipſe admitto, illi à verbo ἰδεῖν deductioni vt aliis ſimpliciori acquieſcens. Alterius autem nominis Ἄλως deductionem minus controuerſam eſſe puto, à verbo λύειν videlicet, ſeu verbali eius λύσις, præfixo α illo priuatiuo: vt videlicet catena dicta ſit ἄλυσις, ex eo quòd conſtrictum aliquem teneat ita vt ſolui non poſſit. Nunc quod ad quantitatem ſyllabicam huius α σύμπτωσις attinet, corripi certè ipſum multi paſſim poetarum loci oſtendunt: ſed annotatum extipiendum eſſe ἀΐδιος, quippe quod metri gratia, vel potius, vt metrum heroicum ingredi poſſit, productam primam habet. Huic autem addo ἀχάμαθος & ἀΐσιμος, de quibus idem planè dicendum eſt. Sed pro ἀΐσιμος quibuſdam ἀσίμιος ad producendū α ſcribere placuit.

A Eſt contrà ὀπίσσυμπτον in quibuſdam vocabulis: quod ſonat quaſi dicas intenſiuum: id eſt, intendens ſignificationem vocis cui præfigitur, & vim ei addēs. Hoc porro fit interdum magnitudinem, interdum multitudinem denotando: id eſt, ſignificādo τὸ μέγα, vel τὸ πολύ, vt grammatici loquūtur. Magnitudinē denotare exiſtimat Heſych. in voce Ἀχαιὸς, quū dicitur ἀχαιὸς πλάταγος: multitudinem in Ἄξυλος, quum ὕλη appellatur ἄξυλος. Sic NOMEN Ἀχαιὸν vult Nicāndri ſcholiaſtes eſſe πολύχυτον, quòd α ſit ὀπίσσυμπτον in iſto Nicandri verſu, Πῦρ μέν οἱ ἐίζουσι καὶ ἀχαιὸν ἔπρεσεν ὕδωρ Ἀρίστας. Quū expoſitionem habet & vnum ex meis vet. lexicis. Eſt autem πολύχυτον, Per multum ſpatium fuſum, Latè fuſum. Apud Heſych. extat eadem illa vox ἀχαιὸν, expoſita πολύ: ſed non dubito quin potius & ipſe ſcriptum reliquerit πολύχυτον. Saltem πολὺ in πολὺ mutandum fuerit, vt huic Nicandri loco conuenire poſſit. Itidem apud Apoll. Rhodium ſchol. ἀστυὶς ſcribit habere α ὀπίσσυμπτον, & ſignificare πολυστυγὲς. Ita verò & in ἀφρόπους apud Theocritum, α denotat ὀπίσσυμπτον, ſi eius enarratori credimus, valetque ἀφρόπους idem quod πολυφρόπους. Itidem ἄζιος apud Antiphontem eſt ὁ πολὺν βίον κεκτημένος, vt tradit Harpocratiō. Quæ & Suidas habet, ex eo ſumpta. Idem verò & in illo ἀχαιὸς vult α hunc ipſum vſum habere: exponit enim τὸ ὅτι πολὺ κεχυνός: quæ expoſitio & apud alios inuenitur: quum tamen Heſychius (vt ſuprà docui) tradens α nonnunquam denotare τὸ μέγα, in exemplum afferat hoc vocabulum. Verùm eodem res redit, quum τὸ ὅτι πολὺ κεχυνὸς, eſſe μέγα neceſſe ſit. Quod autem ad ἄξυλος attinet, iunctum cum nomine ὕλη apud Homerum, quanuis Harpocration, dicens ἄζιον eſſe τὸν πολὺν βίον κεκτημένον, addat, tale eſſe quale eſt ἄξυλος ὕλη apud Homerum pro πολύξυλος, quānuis item ſcholiaſtes Apollonii ἀστυὶς eſſe dicat pro πολυστυγὲς, ſicut ἄξυλος pro πολύξυλος, quanuis denique alii quoque ſcholiaſtæ ὀπίσσυμπτον α mentionem facientes, hoc ἄξυλος, tanquam & peruulgatum & minimè dubium eius ſignificationis exēplum afferant: aliam tamen huic vocabulo ſignificationem quoſdam tribuiſſe ſciendum eſt: & in eorum numero eſſe Porphyrium, vt docebo ſuo loco, id eſt, inter vocabula quæ ex nomine ξύλον per compoſitionem ſunt facta.

A geminatum in voce ἀάατος, priore quidem loco ὀπίσσυμπτον, poſteriore autem σύμπτων eſſe exiſtimatur. In hac voce (inquit Euſtath.) τὸ μὲν πρῶτον α ὀπίσσυμπτόν, τὸ δὲ δεύτερον σύμπτων· ὡς δηλοῦν τὸ ἄγαν ἀκατασχέτως. Heſych. tamen ἄατον & ἀάατον itidem exponit ἀκατασχέτως.

A in quibuſdam vocibus vel ὀπίσσυμπτον vel ἀφαιρετικὸν eſſe poſſe cēſetur. Exemplum autem vide in iis quæ proximè ſequuntur.

A ἀφαιρετικὸν etiam in quibuſdam vocibus appellatur. q.d. coaceruatiuum, ſeu collectiuum, veluti in ἅπας, id eſt omnis. quod α alioquin vacare hoc in nomine dici poteſt, quum illo omiſſo dicatur πᾶς eadem ſignificatione. (Scio tamē poſſe etiam videri prius eſſe ἅπας quàm πᾶς, & hoc ex illo factum, detracto α. ſed id minimè fit mihi veriſimile) Euſtath. tradens Atticos ἀφαιρετικὰ vocabula aſpirare ſolitos, in exemplum affert ἅλα, & ἅπας, & ἅλις. vnde etiam quoſdam nomen ἅδης (ſed hoc ridiculum mihi videtur) exiſtimaſſe aſpirari, facta ex ἀΐδης contractione, ὅτι πάντα ἐν αὐτῷ ἀφαιρεῖται τὴν ψυχήν. Quod autem α ſemper aſpirari dicitur quum eſt ἀφαιρετικὸν, id in nomine ἀΐδης nequaquam verum comperitur: quare vel excipiendum hoc fuerit, vel dicendum α in eo non ἀφαιρετικὸν eſſe, ſed ὀπίσσυμπτον. Addam & alia de hac voce in ſequenti ſermonis huius tmematio.

A vel ἀφαιρετικὸν vel ὀπίσσυμπτον in nonnullis vocabulis eſſe poſſe exiſtimatur. Euſtathius in hunc verſum Homeri, Il. ζ, Ἔρχεο νῦν Σούνιον, ἀλιπλόα γαῖαν ἱκάνων, annotat, ex eo α quod ſit ὀπίσσυμπτον, vel ex eo quod ἀφαιρετικὸν ſit, poſſe eſſe nō ſolùm ἀλιπλόα, ſignificans εἰ ἐμπεφορημένοι ἢ συνειλημμένοι, (quo in loco reponendū eſſe exiſtimo συνειλημμένοι cū ſimplici μ) ſed etiam verbū ἁλιπλίζω. (ſuperuacaneū tamen fuit verbi ἁλιπλίζω mentionē facere. quum enim ἁλιπλίζω ex ἁλιπλεῖς eſſe manifeſtū ſit,

ſpiritum nominis ἀωμίης in verbo ἀωμίζω, quod ab eo deriuatur, ſeruari debere nemo negare poſſet) Idem alibi ἀωμίης eſſe annotat Homero quod Herodoto ἀλίης. hoc autem deriuari fortaſſe à verbo ἀλίζω, vnde eſſe & ἄλις. Cæterùm annotaui paulo antè ex eodem, Atticos gaudere aſpiratione in vocabulis ἀφοριστικῆς, quibus illud ἄλις annumeratū fuit. Quod certè pro iis non faciet qui α in voce illa ἀωμίης vocare ἀφοριστικὸν malent. Sed ego vt ἀωμίης, licet tenuatum, poſſe vocari ἀφοριστικὸν puto non minus quàm ὁριστικὸν, ita viciſſim ἅπας quanuis aſpiratum, non minus ὁριστικὸν quàm ἀφοριστικόν.

A illi ἀφαιρέσεως ſignificationi vicinam habet eam qua pro ἅμα ponitur. vt in ἄζυγος pro ἅμα βοῶν, & ἀΐαχοι ſiue αὐϊαχοι pro ἅμα ἰαχῇ, apud Homerum: ſic tamen vt aliter etiam exponantur hæ voces.

A vt ἅμα in quibuſdam vocibus, ita etiam ὁμοῦ in nonnullis ſignificare traditum eſt. Plato certè huius ſignificationis exempla affert ἀκόλουθος & ἄκοιτις: dicta eſſe tradens pro ὁμοκλίθης & ὁμόκοιτις. Eius verba ſunt, in Cratylo, vbi de Apollinis nomine differit, κῆ δὲ πῶ μοιρικὴν δεῖ ὑπολαβεῖν, ὡς ἄρα τὸν ἀκόλουθόν τε καὶ πῶ ἀκοίτην, ὅτι τὸ α σημαίνει πολλαχοῦ τὸ ὁμοῦ, καὶ σύμπαντα πῶ ὁμοῦ πάντων καὶ ἅμα τὸν αὐχένα, οὓς δὴ πάλεις καλοῦσι, ᾗ πῶ ἅμα πῶ ὀφθαλμῶ καὶ τῇ ὠδῖνι ἁρμονίαν, ἣν δὴ συμφωνίαν καλοῦσιν. Et paucis interiectis, ὧν ἄρα ἐγὼ τὸν ὁμοκλίθην καὶ ὁμόκοιτον, ἀκόλουθον καὶ ἄκοιτον ἐκάλεσα ἐμέ, μεταβαλόντος αὖτε τοῦ ο, α' οὕτω δὴ Ἀπόλλωνα ἐκάλεσα ἐμέ, ὃς ἐστὶν ὁμοπολῶν, ὅπερ ἐγὼ ἐμβαλόντος, ὅτι ὁμοίους ἐστὶν ἐργάζεται τοῖς χαλεποῖς τόμασι. Hæc ille. Sed in his nominibus nihilo minus (meo quidem iudicio) dicere poſſumus α declarare ὁμῶ (id eſt idem) quàm ὁμοῦ. Vt autem hoc dicam, mouent me cum alia, tum vox ἄλοχος, quæ quū illi ἄκοιτις ſynonyma ſit, itidémque vxorem ſignificet, in ea tamen α eſſe potius ὁμὸν quàm ὁμοῦ, vel hic locus Heſiodi teſtari videtur, — καὶ ὁμὸν λέχος εἰσανέβαινεν. Rationi enim magis conſentaneum videtur vt ὁμόλοχος (pro quo dictum eſſe aiunt illud ἄλοχος) reſoluatur in ὁμὸν λέχος ἔχουσα quàm in ὁμοῦ λέχος ἔχουσα: quod poſſit aliqua ὁμοῦ λέχος ἔχῃ, cui alioqui ipſum λέχος minimè commune ſit. Quæ tamen non ita dico quaſi illud ὁμοῦ excuſari non poſſit. De ἀδελφὸς autem in quo Heſychius vult α ſignificare itidem ὁμοῦ, verba faciam in proximè ſequente tmematio. Sed quo ad illa duo vocabula attinet ἄκοιτις & ἄλοχος, ſciendum eſt Porphyrium in libro quem ἐμπεφυτευμένα ζητήματα inſcripſit, ab iis longè diſſentire qui in illis α indicare putant ὁμοῦ. Se enim credere ait ἄκοιτιν & ἄλοχον propriè appellatam fuiſſe eam quæ virgo eſſet, tanquam videlicet λέχους ἔτι πρῶτα καὶ μεμαχημένα μηδὲ κοίτης: vnde ab Homero dici καινεδίην ἄλοχον. ſed poſtea per catachreſin de aliis quoque vxoribus vſurpata hæc nomina fuiſſe. Ego hæc vero non prorſus abſimilia mihi videri dico: quam tamen addit rationem, ex eo quòd Homerus καινεδίην ἄλοχον appellet, infirmam eſſe nec minus pro altera etymologia facere iudico. Cur enim καινεδίην diſcriminis cauſa additum eſſe minus credibile ſit?

A indicat interdum & ὁμοιότητα, id eſt ſimilitudinem vel ἰσότητα, id eſt æqualitatem. Euſt. ἀπέλαυσιν apud Hom. (vbi Vlyſſem vocat Διὶ μῆτιν ἀπέλαυστον) eſſe dicit πρὸς ἰσοστάθμιον. Hîc enim α denotare ἰσότητα, vt tradiderunt veteres: vel ὁμοιότητα, ſicut in voce ἀδελφός. Quæ quū ſcribit Euſtath. videtur omnino intellexiſſe ἀδελφος dici tanquū ὁμοφέλαφος, non ad ὁμοῦ & θάλπειν, ſed ad ὁμὸς & θαλφεῖς reſpiciens. vt nimirum ἀδελφὸς dictus ſit quaſi ὁμὸς θαλφεῖ, id eſt κατὰ τὸν θαλφεῖν: aut certè, quaſi cui tulerit ὁμὸν θαλφεῖς. Tunc enim meritò dicetur α declarare ὁμοιότητα, quippe quum ὁμὸς ſonet ὅμοιος. Heſychius quidem (vt antea docui) vult α ſignificare ὁμοῦ in iſto vocabulo: ſicut & in ἀκοίτιν, in ἄλοχος, in ἀκόλουθος, ſignificationem hanc illi tribui dictum eſt. Sed in his vocibus parui referrę fateor vtrius vocabuli ſignificationem habere velimus α: at verò ἀδελφὸς ſi dicatur eſſe pro ἀμόθαλφος ab ὁμοῦ & θαλφεῖς, hac etymologia decipi poterit aliquis, vtpote qui ἀδελφὸν arbitraturus ſit vocari eū non ſimpliciter qui in eadem matrice (eſt enim propriè θάλαμος matrix) ſeu qui in eodē vtero: ſed eum qui vnà cum alio in matrice fuerit, id eſt gemellum. Idem verò & de ἀγάστωρ dici poteſt, quod ſonare ὁμογάστωρ traditur, eſtque itidem fratris appellatio, planè eiuſdem generis. Quòd ſi quis tamen in his pertinaciter tueri velit α eſſe ὁμοῦ, at certè in ἀγαλακτεῖς, quod itidem pro ὁμογάλακτεῖς poni perhibetur, à pertinacia deſiſtere cogetur. Miretur forſan aliquis me has minutias tam accuratè perſequi, & ſubtilius fortaſſe quàm par ſit, examinari à me iſta arbitretur: ſed ſciat quaſdam eſſe grammaticas nugas quæ ad ſeria nos ducūt. Quaſdam dico: quippe qui alioqui multas grammaticorum planè nugatorias minutias tanto proſequar odio vt maiore nullus. Dum verò in illis ſunt occupati, alia quæ ad ſeria ducere nos poſſunt, vel omnino prætermittunt, vel tam negligenter atque oſcitanter tractant, vt multis quæ opponere illis poſſint, relinquant. Equidem, etiamſi hic longior iam fuiſſe videri poſſim, pauca tamen (ne quam rudiori [illegible] dubitationem relinquam) addere cogor: nimirum, quum dicitur α præfixum huic vel illi voci valere ὁμός; ſonare potius Latinè Idem quàm Similis. Neque enim ὁμόλοχος vel ὁμοκλίθης (per quod exponūtur ὅλοχος & ἄκοιτις) eſt quæ ſimili lecto vtitur, ſed quæ eodem.

Quod autem attinet ad α ſignificans ἰσότητα, exemplo illi quod affert Euſtathius addi poteſt ἄπεδον. hoc enim exponi etiam ἰσόπεδον, ſuo videbis loco.

A illis quæ proximè præcedūt ſignificationibus, ac præſertim illi qua dicitur declarare ἀφαίρεσιν, contrariam habet eam qua μείωσιν indicat. Huius autem ſignificationis meminit Euſtath. comm. in librum Il. ζ, de ἀμαζόνων nomine loquens, & dicens quibuſdam placuiſſe ἀμαζόνας dictas eſſe tāquam μειομαζεῖς, (cuius etymologiæ meminit etiam in commentariis in Dionyſium περιηγητὴν) quòd ſeipſas vna ex mammis mutilas redderent (in cōment. illis in Dionyſ. dicit, quia dextra māma illis adhuc infantib⁹ adurebatur) ne in emittendis arcu ſagittis obſtaculo illis eſſe poſſet, addit. Literam autem α ſignificare interdum μείωσιν quoque, apparet etiam ex nomine ἀπρωκῶ, quod ſonat μικρὸν πίλον, id eſt ὄν: quaſi quis dicat ἄπιλον: ad differentiā eius quod dicitur διπρωκῶ. Hæc ille, cui fidē adhibebit qui volet. mihi certè iſta etymologiarum commenta parum fide digna videntur: quanuis eas apud etymologum quoque extare non ignorem. Parua enim eſt apud me eius autoritas, & paruam in pleriſque apud alios quoque eſſe debere, ſuis locis docebo.

A ſignificans ὀλίγον, vel μικρόν, vide ſuprà inter illa quæ περὶ τῶ στιγμικοῦ α differui. Ibidem habes & illud quod particula ἄς locum obtinere exiſtimatur.

A ſignificans etiam κακὸν in nonnullis vocabulis reperitur: vt in ἄβουλος & ἀβουλία apud Sophoclē. hæc enim in quodam eius loco exponi κακόβουλος & κακοβουλία, docebo quum de illorum ſignificatione agam. Sic & ἄδωρα δῶρα apud eum ſignificare putantur κακὰ δῶρα. Itidémque apud Homerū ἀμήχανα Ἥρη quidam expoſ. κακομήχανε: & ἀβάκχευτον θίασον apud Euripidem, κακοβάκχευτον. Quibus addi poteſt ἄξενος, ex autoritate enarratoris Apollonii. nam in hac voce α ſignificare τὸ κακὸν ſcribit: ideóque ἄξενον ſonare κακόξενον. Addi denique poteſt & ἄφρων. interdum enim pro κακόφρων accipi creditum eſt. Tunc autem apte reddetur, Qui eſt malæ indolis: meliuſque vis eius exprimetur quàm interpretando Malus, vel Peruerſus. Sed & pro μικροφρὼν accipi, ex Euſtathio ſuprà docui. Cæterùm quemadmodum α priuatiuum (id eſt, cui alioqui priuandi vis propriè conuenit) interdum τὸ κακὸν ſignificat, ita viciſſim apud Latinos aduerbium Malè priuationem nonnunquam indicare ſciendum eſt: præſertimque apud poetas, & ex poetis Ouidium præſertim. hunc enim præ quouis alio iſta aduerbii huius ſignificatione gaudere animadnerti. Reperiuntur certè apud alios Malè ſanus pro Inſanus, (suntq; & illo ſolutæ orationis ſcriptores interdum vſi) Malè fidus pro Infidus, (quibuſdam autem Malefidus itidémque Malefanus coniunctim ſcribere placuit) Malè amicū,

pro Inimicum, Malè concordes pro Diſcordes: apud Ouid. autē leges etiam Malè formoſa pro Nō formoſa, Deformis, Malè fœcunda pro Infœcūda, Malè firma pro Infirma, Malè fortis pro Non fortis, Malè ſobrius pro Non ſobrius, & alia quædam. Adhibendum tamen eſt iudicium iis in locis in quibus aduerbio iſto vtitur: quoniam nonnulli ſunt vbi hunc vſum habere videri poſſit, quū longè alium habeat. Hoc quoque ignorandum non eſt, quibuſdam placere in Malè ſanus aduerbium Malè ſonare Parum. ſed vt dem illis, quibuſdam aliis adiectiuis iunctum, ſignificationem iſtam habere: at cum iſto non facilè illud ſignificare credidero. Cæterùm (quod mirum alicui fuerit) vt alicubi poni pro Parum, ita viciſſim pro Valde aut Nimis vſurpari exiſtimatur: ac certè nō malè quibuſdam Horatii præſertim locis ſignificatio iſta conuenire videtur. Poſſitque credi hunc vſum aduerbio Malè tribuiſſe, exemplo Græci aduerbii κακῶς. Nam & hoc pro Valde poſitum obſeruaui, ſed cum verbis potius quàm cum nominibus. Iam verò (quandoquidem enimvero in hunc ſermonem incidi, progredi longius libet) quemadmodum quum Græcis α priuatiuū (id eſt, quod propriè vim priuandi obtinet) nec rdū τὸ κακὸν ſignificet, Latinis viciſſim aduerbium Malè priuandi vim alicubi habere oſtendi: ita quoque quum α, quod alioqui priuatiuū eſt, nōnunquam Græcis idem valeat quod ἀλλὰ, (vt ſuprà docui de α priuatiuo agēs) Latinos vice verſa aduerbio Parum nonnunquam vim priuandi tribuere dico: & quidem tam cum verbis quàm cum nominibus. Exempla proferrem, niſi finem huic ſermoni tandem imponendum eſſe, & lectorem aliqua ſeperire poſſe exiſtimarem.

A eſſe πλεοναστικὸν cenſetur, (id eſt ſuperuacaneum) ſeu poni κῦ πλεοναζόμ., vbicunque nullum ex præcedentibus vſum habet, vocabulo cuipiam præfixum. Non ſolùm autem quibuſdam nominibus ſed & verbis præfixum πλεοναζει. Nominibus, vt Ἀσαχὶς pro σαχὶς, Ἀσαφὶς pro σαφὶς. Sic Ἀσπουδὴ pro σπουδὴ poni teſtatur Euſtath. Sic Ἄνησις pro νῆσις vſurpatum à Cratino tradit Athenæus. Sic etiam Ἀσπάλαξ pro σπάλαξ dictū fuiſſe nonnulli ſcribunt. Quidam verò & in Ἀσφοδελὸς literam hanc abundare putarunt: dici enim & σφοδελὸς. Verbis autem præfixum vacat, vt Ἀσταλῶ pro σταλῶ, Ἀλαπάζω pro λαπάζω. Qui verò itidem Ἀμαυρῶ pro μαυρῶ dici exiſtimant, longè falluntur. non enim eſt pleonaſmus literæ α in ἀμαυρῶ, ſed eius ellipſis eſt in μαυρῶ: ſicut in μαῦρον pro ἀμαυρόν. Idémque fortaſſe & aliis quibuſdam vocibus vſuuenire poteſt, vt nimirum in iis abundare litera α exiſtimetur, quum potius alteri vocabulo, quod eam nō habet, deeſſe dicenda ſit.

Accentum autem retinent interdū vocabula quibus α præfixum eſt, (ſiue πλεοναστικὸ., ſiue aliquem vſum ex iis habens qui enumerati fuerunt) interdum mutat. Retinent: vt ἀάξιος, ἀστρατὴ, ἀσαφὴς: mutant, vt ἀέκων, ἄσαχις. ἄνησις.

De α vſum præſtante vnius ex partibus orationis, & ita quidem vt vna illarum & cenſeatur & ſit.

Α interdum, præter eos vſus de quibus dictum eſt, alios etiam habet. fungitur enim aliquando vice vnius ex partibus orationis, vel potius vna illarum eſt: ſed aſſumpto accentu cum ſpiritu, aut ſaltem ſpiritu, & eo quidem aſpero. Interdum enim articulus eſt, interdum pronomen, nōnunquam aduerbium. Primùm autem de articulo.

Ἁ articulus eſt præpoſitiuus linguæ Doricæ, cum ſpiritu aſpero, additum non habente accentū: pro ἡ, frequens Theocrito. vt initio primi idyllii, ἁ χίμαρος. Sic apud Moſchum, Ἁ Κυθέρεια τὸν Ἔρωτα τὸν ψεῦτα μακρὸν ἐδίδαξεν. Et apud Bionem, Ἁ μαχέλα μοι Κυθέρεια δῶρον ἐπαύρετο παρίσα. GENIT. Τᾶς pro τῆς. Itidémque DAT. Τᾷ pro τῇ.

Ἃ autem cum accentu articulus eſt poſtpoſitiuus, neutrius generis, pluralis numeri, pro Quæ. cuius vſus paſſim exempla occurrunt. Sed interdum ἃ pro ἅ, interdum pro δι' ἅ vſurpatur. Pro ἅ affert Suid. ex Med. Euripidea, Πεπρᾶξαι ἃ μέλλω καὶ τετόλμηκ' ἃ βούλομαι. quia dicitur τετόλμηκέναι τινί, non τινα. Verùm ita fortaſſis excuſari poſſit ille accuſatiuus vt dicatur referri ad βούλομαι: at τετόλμηκα iungi cum genitiuo ſubaudito ἐκείνων: hoc modo, καὶ τετόλμηκα ἐκείνων ἃ βούλομαι. Illud autem ἃ pro δι' ἅν apud Thuc. poſitū teſtatur eius ſchol. in quodam 4 libri loco. Præterea vt dicitur Ἔστι ἁ ad verbum Eſt qui, pro Sunt qui, id eſt Aliqui, vel Quidam: ſic in gen. NEVTRO Ἔστι ἃ pro Aliqua, Quædam: cum apud alios, tum apud Thucydidem non raro. vt, ἔστι ἃ οὐκ ἐᾶν βουλόμεθα. Et, ἔστι ἃ παρεχόμενος ἄλλα, apud eundem, Alia quædam. Item, τῆς τε ἄλλης Ἑλλάδος ἔστι ἃ χωρία. Item, καὶ ἔστι ἃ οὐ καλῶς ἐξηγούμεθα. Item particula γὲ interiecta inter ἅ & ἅ: vbi ſcribit, ἔστι γὲ ἃ καὶ αὐτὸς ἐπῃνέσαμεν ἐκείνοις. Dicitur ETIAM ἐδ' ἃ. vt à Demoſth. in Timocr. ὥς γ' ὁ μὲν Εὐκτήμων εἰς χρήματα ἐδ' ἃ κακῶς ἔπραξεν. Affertur ἃ redditum & aduerbio: ἃ δὲ ὅτι τῆς ἑορτῆς, Quatenus ad feſtū attinet.

Quemadmodū item dicitur Ὃς μὲν, ὃς δὲ, pro Alius quidem, Alius verò: in ſingul. NEVTRO, Ὃ μὲν, ὃ δὲ, Aliud quidem, aliud verò, (vt Matth. 13, ἄλλα δὲ ἔπεσεν ἐπὶ τὴν γῆν τὴν καλὴν καὶ ἐδίδου καρπὸν, ὃ μὲν ἑκατὸν, ὃ δὲ ἑξήκοντα, ὃ δὲ τριάκοντα) ſic in plur. ἃ μὲν, ἃ δὲ, Alia quidem, alia verò. Interdum redditur etiam, Partim quidem, Partim verò. Phalar in epiſt. ἀφικόμενος εἰς Ἰμέρας εἰδήσας ἵππα θρεμματίας, ἔπεμψα τῷ Στησιχόρου δυγατέρων πτίλματα λυσιζώνων, ἃ μὲν αὐτᾷ Στησιχόρου χαριδίας, ἃ δὲ τᾷ παρθένων ἴδια. Ex Plut. affertur & ἃ δὲ, præcedente ἃ μὲν: vbi ſcribit, ἃ μὲν ἐδίδασαν, ἃ δ' ὑπεπίνεν.

Ἁ pronomen poſſeſſiuum, pro ἑά, Sua. vt ἁ ἁ σφῆς δόμαθ' ἵκανεν, apud Homerum. Idem Odyſſ. ξ, — ἐπεί κεν ἀπῆνες ἰὼν ἁ ἄλοχον δόμαθ' ἵκηαι. Sic ὅς pro ἑός etiam ponitur.

A autem aduerbium non eodem vbique ſpiritu nec eodem accentu notatur, ſed pro ſignificatione modò hunc modò illum ſpiritum itidémque accentum accipit. Dicam autem primùm de ἄ quod eſt motus aduerbium.

Ἄ motus eſt aduerbium apud Dores, ſignificans Quò. Theocr. ὁππᾷ ἄ τόδις ἄγον ἐχώρει, quò pedes ducebant, ibat. Qui Theocr. locus extat in calce idyllii quod inſcriptum eſt Hylas: Ἡ ἔκλειπε μέλιττας· ὁππᾷ ἄ τόδις ἄγον ἐχώρει, Μαγνήσιος. Exiſtimo autem aptiſſimè redditum in hoc loquendi genus ex Horatio, — ille pedes ibat quocunque ferebant. Ita enim Latinus hic poeta dixit, Ire pedes quocunque ferent: ad Græcum hoc loquendi genus, vt credibile eſt, reſpiciens. Extat hoc ἄ & in alio Theocriti loco, ἄ τόδις ἄγον: nimirum in idyllio quod illud proximè ſequitur, eſtque Κωμάζοντας ἔρως inſcriptum: Ὤκυπέτα μελίσσα κακᾶς ἀπὸ δίψακος ἔδραμε πίρα Ἰουδαίᾳ ἀμφιθύρου ἐπὶ δηλίδος, ἄ τόδις ἄγον. Vtroque in loco ſcholiaſt. ἄ exponit ὅπου. Conſtat certè ſignificationem hanc in his locis obtinere iſtud aduerbium ἄ: ſed quum alibi, vbi alium vſum habet, dici poſſit reſpondere aduerbio ἦ, facta duntaxat mutatione Dorica, non video quomodo idem hic dicere poſſimus, quum ἦ talem vſum nuſquam habeat, quod ſciam. Potius ergo peculiarem illi dialecto hunc vſum eſſe exiſtimandum eſt. Ἄ apud eundē poetam longè alium vſum habet, vbi ἄ ταχος pro κατὰ τάχος vſurpat. ita enim exponit eius ſcholiaſtes, addens ſubaudiendum eſſe imperatiuum ἔρχου. Exiſtimo autē iſtud ἄ eſſe pro illo ἦ quod ſuperlatiuo iungi ſolet. (conſtat enim interdum dici ἦ τάχιστα, ἦ ῥᾶστα, &c.) atque perinde fuerit, vt opinor, acti pro ἦ τάχιστα diceretur ἦ τάχος. At verò exponendi alteram lectionem ἄ τάχος (quam editiones quædam habent, & nominatim Aldina atque Germanica) rationem inire nullam poſſum. Locus ille Theocriti extat in fine idyllii cui titulum fecit Κωμάζοντας ἔρως. Quòd autem ibi quædam ſcholiorum editiones habent κατὰ τάχος, non dubium eſt quin ex errore id contigerit, & vera lectio ſit κῦ τάχος.

Ἄ eſt etiam aduerbium ſimilitudinis apud Homerum, Il. ζ, Αἴθ' ὡς ἀκμῆτε ἄ, νόσφι ἀλωῆς καὶ ζωὸς ἁλείη. Sed hic pro ἄ vulgares editiones habent ὡς: ac certè vtriuſque

lectionis meminit Euſtathius. Eſtque obſeruandum, A vt hic quædam exemplaria habent ὦ pro ᾰ̃, ſic ὦ θεὸς in loco Theocriti pro ᾰ̃ θεὸς habere, vt modò annotatum fuit.

Ἄ admiratiuum eſt, vt inquit Suidas, afferens hunc ex Agathiæ epigr. verſum, Ἄ μάλα νηλειὴς κηρὸς ἀείρατο. qui verſus nondum mihi occurrit in Anthologia Græcorum epigrammatum: ſed hic (qui à quibuſdam ſedem illius occupaſſe creditur) Ἄ μάλα νηλειὴς ἔβλεψεν ἀγλαΐην. Extat autem lib. 3, pag. 259, meæ editionis, in epigrammate quod Agathias in imaginem cuiuſdam adoleſcentis immatura morte præreptæ ſcripſit. Non videtur certè ſatis conuenire verſus ille qui à Suida affertur (quem tamen quidam huius locum obtinere putant, vti dixi) cum præcedentibus epigrammatis verbis. ita enim clauditur, — πᾶς δὲ πόθῳ εἰκαία δέρκεται ὄψις Τὼ ἄδικον μοῖραν καθαμάξεται, οὕνεκα τοῖον Ἄ μάλα νηλειὴς ἔβλεψεν ἀγλαΐην. Præterea, quod Suidas dicit ᾰ̃ eſſe θαυμαστικὸν, huic loco nō quadrat. potius enim ἐκπληκτικὸν eſſe liquet. Cæterùm quanuis hoc in loco ſcripſerim ᾰ̃ cum ſpiritu aſpero, Suidā ſequens, tenuatum tamen eſſe in omnibus quæ in manus meas venerunt editionibus profiteor. Atque hanc ſcripturam autoritate Euſtathii tueri poſſumus, vt infrà docebo. Suidas certè hoc diſerte tradit, voculam hanc, quum eſt ἐκπλήξεως, tenuari: at quum eſt θαυμαστικὸ, aſpirari. Verùm & hoc mirum videri poſſit, quòd vtrobique illam geminat: quum ᾰ̓ ᾰ̓ nullo modo legi poſſit in verſu quem affert, ſed ſemel tantùm ᾰ̃. Quinetiam meritò ſuſpectam quis habeat in hoc Suidæ loco fidem librarii, quòd ex Ariſtoph. afferatur ᾰ̓ ᾰ̓ in ſignificatione ἐκπλήξεως: & paucis interiectis addatur, καὶ οὕτω μόν, ἐκπλήξεως ὂν ψιλοῦται· τὸ δὲ ᾰ̃ ᾰ̓ θαυμαστικόν, δασύνεται. Si enim Suidas vocem iſtam in ſignificatione ἐκπλήξεως accentu illo notaſſet, poſt δασύνεται addere hic debuiſſet, (nec dubium eſt quin addidiſſet) καὶ περισπᾶται. Circunflexum certè in ipſis quoque editionibus Ariſtophanis habet.

Ἆ autem cum tenui & circunflexo alios vſus habet. Initium ſumam ab eo qui Homero frequentiſsimus eſt: nimirum, cum vocatiuis ἄεικε & ἄεικες. vbi vocādi aduerbium eſſe tradit Euſtathius. Quoniam porrò frequentiſſimè apud Homerum occurrunt hæc V E R B A, Ἆ ἄεικε, (ſed Ἄ ἄεικ' ob ſequentem vocalem ſcribitur) & Ἆ ἄειλοι, interdum & Ἄ ἄειλω, & diuerſum in diuerſis locis vſum habent: pluſcula proterre exempla libet, deinde de horum verborum ſignificatione (vt φιλομήρῳ lectori gratificer) diſſerere. Legimus igitur Il. λ, v. 441, Ἆ ἄειλε, ἦ μάλα δή σε κιχάνεται αἴσιμος ὄλβος. Et paulo pòſt, Ἆ ἄειλε, οὐ μέν σοί γε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ Ὧδε καθαρπάξουσι θανόντι πάρος, &c. Atq; vt hic ſubiungitur particula οὐ illis verbis, ſic alibi οὐδέ. vt Iliad. π, v. 857, Ἆ ἄειλε, οὐδέ τι ἴδμεν ἐὼν χεῖρας μενεαίνων Ἀχιλλεύς. Item Iliad. ρ, v. 260, Κινήσας ῥα κάρη προτὶ ὃν μυθήσατο θυμόν, Ἆ ἄειλε, οὐδέ τι σῷ θανάτῳ καταθύμιός ἐστιν, Ὃς δή σοι ὀχέων ἐστίν. Quinetiam particula illa ἦ, quam habuiſti ſubiunctam hiſce duobus verbis, in verſu quem primum protuli, in aliis quoque verſibus ſubiuncta itidem reperitur. vt in alio eiuſdem poematis loco, Ἆ ἄειλε, ἦ ῥα τοι πάλαι κακὸν ἐστὶ ἀγορεύειν. Alicubi poſt ἦ ponitur & δή. Il. ω, Ἆ ἄειλε, ἦ δὴ πολλὰ κακ' ὤπασε σὸν κατὰ θυμόν. Alicubi ſubiungitur particula τί. vt Il. ε, Κινήσας δὲ κάρη προτὶ ὃν μυθήσατο θυμόν, Ἆ ἄειλω, τί σεῦαι δόμῳ Πηλῆϊ ἄνακτι Θνητῇ; Sic Odyſſ. φ, Ἆ ἄειλω, πῦ δάκρυ κατείβεαι; Itidémq; eiuſdem poematis libro υ, v. 350, Ἆ ἄειλοι, ἦ καὶν πάντ' ἀκέρσῃ νυκτὶ μιῇ ὑμέων ἐλύσατο κῆρα λαγχάνει &c. (Eſt autem hic verſus, ille ipſe cuius initiū affert Suidas, ſed mendoſe ſcriptum: hoc videlicet modo, Ἆ ἄειλή πακῶν) Sic cū aduerbio interrogatiuo πόσε legitur Od. κ. Ἆ ἄειλοι, πόσε ἴδω, τί κακῶν ἐμείρεται οὗτος; Alicubi poſt ᾰ̃ ἄειλοὶ poſitus eſt alius nominatiuus, ſeu poſiti ſunt alii nominatiui, & in ſequente verſu particula ὡς. vt Il. λ, v. 815, Ἆ ἄειλοὶ Δαναῶν ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες, Ὡς ἐμὲ νῦν ἐμάλεσσε πάλιν φίλων καὶ πατρίδος αἴης Λίσσετο Τρώων ἀκόρητα κτείνας κηλέμενον Διὸς ἐκγεγαῶτα. Inuenitur denique ᾰ̃ ἄειλε & ſequente genitiuo: vt ᾰ̃ ἄειλὲ ξείνων. de quo vſu alius erit dicendi locus:

nunc de particula iſta ᾰ̃ dicendum eſt, ſimúlque de nomine quod illi adiungitur in hiſce tot verſibus quos in exempla attuli. Prius tamen quæ ab Euſtathio de hac particula ſcribuntur, proponam. Vult ille ᾰ̃ hîc eſſe vocandi aduerbium, maiorem habens emphaſin magiſque poeticum quàm ὦ: & ſuccenſentibus atque perterritis, item minitantibus eſſe frequens. Idem alibi ſcribit ᾰ̃ vocem eſſe hominis quiritantis, aut admirantis, vel commiſerantis. Sed ipſamet illius verba afferam. In hunc igitur Od. ξ, Ἆ ἄειλέ ξείνων, ἦ μοι μάλα θυμὸν ὄρινας, Ταῦτα ἕκαστα λέγων ὅσα δὴ πάθες ἠδ' ὅσ' ἀλήθης, iſta annotat, ἰσέον ὅτι τὸ ᾰ̃, καλπικὸν ὄπτιόημα ὂν, καθὰ καὶ τὸ ὦ, ἴσχει ποτὲ τὸν κλῆσιν, ὡς πολλαχοῦ φαίνεται, καὶ ποτὲ πλείοσιν ἔμφασιν, ὅτι ἐκπλαγέντος ἢ θαυμάσαντος, καὶ ἐπὶ τοῖς παλαιοῖς, ἢ καὶ ἄλλως οἰκτοῦ. Quibus addit, particulam αἰ itidem dici interdum δυσφορικὴν, nonnunquam μεμπτικήν. Idem in iſtum verſum Iliad. ω, Ἆ ἄειλ', ἦ δὴ πολλὰ κακ' ἄῤχεο σὸν κῆρ θυμόν, annotat, ὁ δὲ παῖς, ᾰ̃ ἄειλέ, καλπικὸν σωμῆλος ὀπτίρρημα τὸ ᾰ̃, οὐ μόνον ποιητικώτερον τὸ ὦ, ἀλλὰ καὶ δυσωμοσίας καὶ ἀπληστοσύνης καὶ ἀπιλοῦσι σωμῆλος. Ego autem non lubenter hanc particulā aduerbiū vocandi appellauerim (licet caſui quem vocatiuū grāmatici nominant, itidē iungatur) atque adeo miror Euſtathiū, quum illi ſignificationes illas tribueret, hoc nomine appellandum cenſuiſſe. quid enim tale ſignificat ὦ, quod vocandi aduerbium eſſe conſtat? Nequaquam igitur particulam ó (quæ Latinis eſt vocantis aduerbium, vt Græcis ὦ) interpretandum eſſe cenſuerim: ſed quum eſt quiritantis aut commiſerantis, (nunc enim ſequor ſignificationes quas ille grammaticus ei tribuit) aliqua harum interiectionum, Ah, Hei, Hem: quum perterriti ac perturbati, itidem vocula Hem, vel Eho: quum admirantis, Vah, aut rurſus Eho. nam hæc interiectio modò perturbationem, modò admirationem indicat. Verùm vt iam non ex Euſtathii iudicio pendeamus, ſed ipſimet vim huius particulæ perſpicianus, conſiderandi ſunt ii quos attuli Homeri loci. Dico igitur ἄειλε in illis, duobus modis vſurpari, ſicut noſtrum vocabulum *Miſerable*. quum enim propriè hæc vox dicatur de eo cuius vicem dolemus, aut etiam detlemus, (interdum & præfixa voce alia dicentes, *Poure miſerable*) ſæpe tamen eodem illo verbo compellamus eum quem grauiter increpamus, & quidem minitando etiam nonnunquam. Idémque & de voce *Malheureux* dici poteſt. At vox Latina Infelix non itidem vſum vtrunq; habet, quod ſciam: nec altera illi ſynonyma, Miſer. Vbi igitur ᾰ̃ ἄειλε dicitur deflendo ſortem alicuius, vt in illo loco Il. λ, Ἆ ἄειλοὶ Δαναῶν ἡγήτορες &c. (nam & ipſe poeta hæc eſſe τοῦ ὀλοφυρομένου verba teſtatur, verſu iſto qui illum proximè præcedit, Καὶ ῥ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα) reddi poterit Heu miſer, vel Ah miſer. (Valla certè vim illorum verborum Ἆ ἄειλοὶ Δαναῶν ἡγήτορες aliis verbis aliáque orationis forma non malè expreſſiſſe videtur: ita interpretans, O indignum caſum luctuoſamque fortunam principum Achiuorum: hóccine fato venerunt vt &c.) Sic etiam in hoc verſu Il. ω, Ἆ ἄειλ', ἦ δὴ πολλὰ κακ' ἄῤχεο σὸν κατὰ θυμόν. Sic & in aliis pleriſque locis. At vero quum verba illa ſunt eius qui ſtomachatur, qui temeritatē vel ignauiam hoſtis ſui increpat, qui illi illudit, qui denique illi inſultat, tunc ᾰ̃ ἄειλε interpretari Heu miſer, vel Ah miſer, nullo modo rationi conſentaneum eſſet. Talis autem locus eſt ille, Ἆ ἄειλ', οὐ μέν σοί γε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ Ὧδε καθαρπάξουσι θανόντι πάρος, ἀλλ' οἰωνοὶ πολλοὶ ἐρύσουσι, περὶ πτερὰ πυκνὰ βαλόντες. Nam hæc verba proficiſci ab eo qui ἐπεύχεται, ipſemet Homerus teſtatur hoc hemiſtichio, — ὁ δ' ἐπεύξατο δῖος Ὀδυσσεύς. Itidem certè ἐπευχωλήν verba erant paulo ante hunc locum, Ἆ ἄειλ', ἦ μάλα δή σε κιχάνεται αἴσιμος ὄλβος. Ἦ τοι μὲν ὃ ἔμ' ἔπαινες ὅτι Τρῶάς περ μαχέσασθαι· Σεῖο δ' ἐγὼ οὐδὲν φημὶ φόβον καὶ κῆρα μέλεσθαι Ἠμάτι πῇ σέθεν ἔσσεται, &c. In quibus locis interpretandis Valla non itidem vt in illo cuius mentionem feci paulo antè, iudicium adhibuit. In priore enim loco vertit Infelix, in poſteriore Miſer, omiſſa interpretatione particulæ ᾰ̃. At ego contrà, ſi ex duabus vocibus altera prætermittenda fuiſſet,

vocatiuum quàm illam vocalem omittere maluissem. A Nam vel sola particula Vah stomachantis verba esse indicasset. Sed quoniam prætermittendus ille vocatiuus non est, quo tandem Latino vocabulo in huiusmodi locis eum interpretabimur? Non dubito quin ei ex reliquis duabus significationibus altera dari debeat: nimirum vt reddatur Ignaue, aut Improbe, seu Nequam. (nam ἀλλὰ improbum etiam significare, suo loco ostendam.) Alioqui certè in huiusmodi locis peculiaris quæpiam significatio nomini illi tribuenda esset. B

Ἆ admirantis est apud Antiphilum Anthol. epigr. lib. 1, pag. 84, meæ editionis. Ibi enim primi duo versus epigrammatis sunt hi, quibus Antiphilus admiratur simul & laudat ápum in conficiendo melle industriam: Ἆ καλὸν αὐτοπόνημα· θεὸς αἰθέρος ἄδυμα μελισσῶν, Αἱ πολλαὶ καρπῶν αὐτοπαγεῖς θαλάμαι· Πρόκλος αὐθρώπων βιότῳ χαίρει. Sed quædam exemplaria habent ἀ, non ἆ.

Ἆ exclamantis cum gaudio, vel potius præ gaudio, videtur esse apud Agathiam scholasticum, Anthol. epigr. lib. 6, pag. 419, Εἶτι δὲ καὶ χαίρων ὁ γεωπόνος, Ἆ βάκχε Βάκχῳ Λυσῆς καὶ Σύων μικτὸν ἰδώκατο χέρας. C

Ἄ exclamantis est, non itidem præ gaudio, sed contrà præ dolore, atque adeo quiritantis, seu commiserantis: vt apud eundem Agathiam, in hoc quem suprà attuli loco, — οὐῖτα δ' ἦν Ἄ μάλα νηλεὲς ἔβλαυε ἀγκάλην. Ita enim scriptum esse in omnibus editionibus, (quàmuis Suidas eum aspero scribat) idmonui antea.

Ἄ sequente particula μαί, aduerbium est ὀπτημαντικὸν, quod sonat q.d. increpatiuum. Aristoph. in Pluto, Ἄ, μὴ λέγ' ὥσπερ ταῦτ'. vbi schol. ὀπτήρημα ὀπτημαντικὸν D esse annotat. In vulg. lex. scriptum est ἀ, non ἄ, sed perperam, vt ostendit etiam Platonis locus, eandem scripturam eundémque vsum habens: in Hippia maiore, Ἄ, μὴ μέγα σὺ Ἱππία λέγῃ· ὁρᾷς ὅσα ἀφελήκαμεν ἡμῖν ἤδη παρὰ τοῦ μὴ ὀρθῶς ἡμῖν εἰπεῖν μᾶλλον ὀπτῆρες.

Ἄ est etiam optantis aduerbium, idem valens quod εἴθε, id est Vtinam. vt testantur non solùm Hesychius & Suidas, sed Eustathius quoque non vno in loco: additque veteres huius significationis exempla proterre. Afferunt certè Hesychius quoque & Suidas locum E Callimachi in huius significationis exemplum: sed ita depraua tũ vt hæc significatio minimè in eo animaduerti possit. Habet enim Hesychius, ἀ· πάνυ σωκρικῶς. (affero scripturam quæ apud eum extat, cum aspero, non cum tenui) Suidas autem, ἀ· πάνυ ἢ γε σφόδρα.

Ἄ est præterea temporis aduerbium, significans Nunc, si Suidæ credimus, ita vsurpasse dicenti quendam Euclum χρησμολόγον. Sed hæc Suidæ verba suspecta sunt: quum scribatur, εἰ δὲ φιλοθηκαθέως παίει, τὸ νῦν σημαίνει: tanquam videlicet non facta fuerit prius huius scripturæ mentio. Et tamen paulo antè scriptum est, θεῖ καταίει δὲ καὶ φιλῶς δηλοῖ ἐπὶ. Quinetiam illis F quæ de hac vltima significatione tradit, subiuncta ista, βραχέως δὲ καὶ φιλῶς σημαίνει ἀπορρητικὸν, eiusmodi sunt quæ suspicione non careant. Sed multo magis suspecta est vel potius apertè mendosum quod apud eum legimus de ἄ significante τὸ πάλαι apud Archilochum. Postquam enim dixit ἄ significare etiam ὦ, & attulit Homeri locum, ἄ δεινοί τι κακῶν. (pro quibus reponi hæc debent ἆ δεινοί τι κακεῖ) addit, significare etiam πάλαι & μάλα apud Archilochum: subiungitque hæc verba, ἄ δίκα ἔοικε. quod exemplum aliter apud Varinum scriptum extat: hoc videlicet modo, ἄ, ἔοικεν οἷς τὸ ἔοικε. Sed non video quid commodi ex hac scripturæ illius mutatione (vndecunque sit) percipere possimus. Equidem literam hanc τὸ μάλα & τὸ πάλαι significare, & ipse antea docui, sed præfixam quibusdam vocabulis. Qualiacunque autem sint ista Suidæ, (quorum nihil extat in ea editione quæ olim Mediolano prodiit) omittenda non existimaui, nequis per incuriam potius quàm consultò prætermissa esse putaret. Cæterùm quandoquidem in Varini mentionem incidi, addam ex eo quoque de hac particula aliquid, vndecunque sumptum sit. Eius verba sunt, Ἄ φιλοῦμενον μὲ καὶ σπεισαμένου, δηλοῖ πάντως ὅσον ὀπτῆρημα τοῦ καὶ ἤδη, ὅπερ ἐστὶν ἐπιφθέγγεσθαι τοῦ ἐπιθυμοῦντος. Quibus subiungit illum Callimachi locum quem & suprà ex Hesychio & Suida habuisti. His autem Varini verbis (si tamen eius verba vocari debent quæ illum aliunde descripsisse constat) tribuitur alia significatio huic aduerbio præter eas omnes quarum mentio facta in superioribus fuit: videlicet vt ponatur etiam pro ναί. Quæ significatio contraria illi erit quam Suidas ei tribuit, quum dicit significare ἀπόφασιν ἀφιντικήν: sed loquẽs de eo quod βραχέως & φιλῶς scribitur. quæ verba (vti dixi) suspecta esse possint: diuinatione certè indigere videntur. Quinetiam ex Platone affert idem Varinus pro φιλ. nam post Archilochi locum, addit, καὶ ἐπὶ βεβαιωτικὸν αὐτὸ τὸ φιλ, ὡς παρὰ Πλάτωνι. Quibus subiungit quæ apud Suidam quoque leguntur, καὶ τὸ νῶ, ὡς &c. Quum autem hæc de ista significatione velut interiecta sint inter ea quæ apud Suidam habemus, ex veteri quopiã eius exemplari sumpta putarem: nisi quamplurimi eiusdem lexicographi loci, quos ille à se descriptos dedit quales & nos in vulgatis editionibus legimus, id est deprauatissimos, eum veteris codicis auxilio caruisse mihi persuaderent. Quæ ego consultò dico vt quisque quãta Varini esse autoritas debeat, admoneatur. Hoc constat, multos eum locos inemendatos reliquisse in quibus latentia mendа non magni ingenii erat deprehendere, deprehensa autem, non magni laboris emendare. Sed nec addidisse de suo quicquam quod ad vocabulorum expositionem faceret, existimo: nihil tale certè ab eo additum legere me memini. Quæcunque enim apud hunc leguntur vltra ea quæ apud Hesychium, Suidam & Etymologum extant, (ex quo tamen pauca descripsit, quum contrà ex illis duobus omnia quæ ad vocabulorum expositionem pertinent sumpserit: nisi tiqua per incuriam præterierint) ea ex Eustathio, ex enarratore Aristophanis, aliisque qui scholia in poetas scripserunt, sumpta esse constat. Verùm & ex grammaticis non pauca descripsit, & quidem nullo eorum habito delectu. vt videmus statim initio sui operis (post illa quæ de etymologia nominis Ἄλφα traduntur, quæ ex Etymologo sumpta sunt) quædam de literæ huius significationibus afferre, quæ ex Moschopulo petita esse constat, & eiusmodi sunt vt vix alio quàm Moschopulo digna videri possint: vtpote quibus immixta sint quædã quæ si propius intueamur, inde indigna esse coperiemus. Voles enim ille siue grãmaticulus siue grãmatista de suo quoque aliquid addere iis quæ apud alios de illis significationibus leguntur, nõnulla dixit quæ veteres grãmatici non negarẽt solùm (vt opinor) sed riderent etiã. Cuiusmodi est quod de μάγις tradit, nimirũ poetice significare αἷμα ἰχῶ. Mihi certe tam ridiculũ visum est hoc exemplum istius significationis literæ ἀ proponere, vt prætermittendum potius censuerim. Quæ igitur habet Varinus, ex aliis habet, (vti dixi) & quidẽ sine delectu ex quolibet collecta. Quòd si quid de suo adiecit, rarò id fecit: & qualecunque illud est, alio potius quàm ad expositionem significationis alicuius pertinere comperietur. Illis quidem certè quæ à Suida scribuntur de vsu voculæ ἄ apud Agathiam, videmus adiecta quædam apud hunc esse, quæ de suo illum acculisse, aliaque huiusmodi alibi, credibile est. Vt autem hæc illius esse credam, facit quod annotat pro hoc versu, Ἄ μάγις ἑλμῖνς κῆρας ἀπεπλάσατο, in aliis scriptum esse, Ἄ μάγις νηλεὲς ἔβλαυεν ἀγκάλην. quam tamen scripturam non videri posse locum alterius obtinere, docui suprà. Sed de his hactenus. Quod autem ad illam significationem particulæ ἄ attinet, cuius postremo loco facta fuit mentio, & quam à Platone vsurpari dictum est, conuenit certè cum ea quam habet apud Homerum eadem hæc vocula cum illis nominatiuis δεινὰ & δεινοί: cuius multa exempla protuli antea.

Ἄ aduerbium quidam in VOCAB. Ἄφελε (quod itidem aduerbium est, significans Vtinam) inclusum esse existimant. Vt enim imperatiui ἄγα & φέρε in aduerbia transeunt, sic βάλε imperatiuum verbi βάλλω transire in aduerbium χρησιμοποιῆ, & significare φεῦ,

Heu. Ei autem addi poſtea ἆ, quaſi increpandi & admirandi aduerbium, vt in ἆ δῆτα. Sed ego nihil tale apud vllum ex veteribus grammaticis reperio. Ac fortaſſis vt hanc voculam aduerbio iſto incluſam dicerent, eos mouit quòd produci primam eius ſyllabam viderent. vt Epigr. lib. 1, pag. 73, meæ editionis, Ἀᾶλαι χαμαιέυνα καπήλων κύματα πόντου. Sic quoq; in principio alius cuiuſdam epigrammatis, Ἀᾶλαι μηδ' ἐγέροιτο χάμαι. Id autem epigramma Agathiæ eſt, ſi bene memini. Quod ſi ita eſt, facilè crediderim hunc verſum eſſe illum ipſum quē Suidas protulerat (gaudet enim exemplis ex Agathia petitis) quũ diximus ἀᾶλαι ſignificare σῆτα. Apud eum enim ita legitur, Ἀᾶλαι, σῆτα, ἀᾶλαι. Quod poſterius ἀᾶλαι eſſe initium vel huius vel alius verſus, (quem ille in exemplum afferre voluerit) omnino perſuaſum habeo. Productio inquam illa primæ ſyllabæ in ἀᾶλαι ad comminiſcendam hanc deductionem illos fortaſſis impulerit: ſed etiamſi dicamus in ἀᾶλαι eſſe α ὀπτικόν, exemplo ea productio nõ carebit. Euſtathius tamen tradens α corripi ante β, addit σημειῶσαι hoc ἀᾶλαι.

A A quoque interdum legimus, cum geminatione. ſed quemadmodum quum vnicum ponitur, non vno eodémque modo vbique ſcribitur: quin potius diuerſè etiam ſcriptum in diuerſis exemplaribus, vnus idémque locus habet interdum: (vt ex iis quæ proximè dicta fuerunt, ſatis liquet) ita quum geminatur, variam ſcripturam accipit. Siquidem cum circunflexo vtrunque ſpiritum, nec minus cum acuto (qui in grauẽ mutatur propter orationis ἀκολουθίαν) admittit. Quum autem vtrunque dico, nolim te ita intelligere quaſi vtrumlibet recipere poſſit, ſed pro loco modò hũc modò illum admittere. Quatuor igitur modis ſcribitur hæc vocula in geminatione: vid licet ᾶ᾽ ᾶ᾽ vel ᾶ᾽: & ᾰ᾽ ᾰ᾽. ſed longè diuerſa ſignificatione. De ſingulis autem eodem ordine dicam.

Ᾱ᾽ Ᾱ᾽ aduerbium efficiunt conueniens homini perterrefacto, vel perterrenti aut potius deterrenti. Ariſtoph. in Pluto, ᾶ᾽ ᾶ᾽, πῶς δ' ἆδα μή μοι φθονήσῃς. vbi ineptius poetæ ſcholiaſtes ait eſſe aduerbium ἐκπλήξεως & κωλύσεως: Suidas autem (qui multa paſſim habet quæ ex illo ſumpta eſſe manifeſtum eſt) aduerbium μετ' ἐκπλήξεως καὶ ἀποκωλύσεως. Sed quomodo vim κωλύσεως, id eſt inhibendi, vel ἀποκωλύσεως, id eſt adhortandi, habere poſſit iſto præſertim loco, illi viderint. Multo conuenientius, meo quidem iudicio, fuiſſet appellare hic aduerbium ἐφεκτικὸν, (vt à ſcholiaſte Euripidis vocari docebo paulo pòſt) id eſt, cohibentis, ſeu reprimentis. Nunc de ſcriptura huius aduerbii pauca. Sciendum eſt igitur hic ſcriptum eſſe ᾶ᾽ ᾶ᾽ cum circunflexo & tenui, non in ipſo duntaxat Ariſtophanis contextu, ſed in ſcholiis quoque. Quinetiam in eiuſdem poetæ Veſpis extare quendam locum (fortaſſis autem & alii alibi apud eundem inueniuntur) in quo eandem & ſignificationem & ſcripturam habet: ᾶ᾽ ᾶ᾽, τί μάλλον ἀρᾷ; At Suidas vt de ſpiritu conſentit, ita de accentu diſſentit. Legitur enim apud eum, ᾶ᾽ ᾶ᾽ παρ' Ἀριστοφάνει ὀπτόρημα μετ' ἐκπλήξεως καὶ ἀποκωλύσεως. Afféruntque illum ipſum ex Ariſtophanis Pluto locum, in quo itidem aduerbium illud ſcribit. Ne autem hic ſuſpecta ſit nobis fides exemplariũ eius, prohibent ea quæ verbis Ariſtophanicis ſubiũgit. Poſtquã enim dixit illud ᾶ᾽ ᾶ᾽ legendum eſſe χῶ διαίρετον, non καθ' ἕνωσιν, (quæ verba mox explicabo) & tenuari vtrunque debere: addit, Si enim vna pars orationis eſſent, non opus haberent duobus accentibus, nimirum duobus acutis. Hæc eſt de huius aduerbii accentu Suidæ ſententia. Ex iis autẽ quæ dicit de hoc ſcribendo χῶ διαίρετον, id eſt diuiſim, ſeu diſiunctim, non καθ' ἕνωσιν, ſiue χῶ συμπλοκὴν, (vt paulo pòſt loquitur) id eſt, non coniunctim: colligere nos poſſe arbitror fuiſſe quibus placeret has duas vocu[illegible]s, nullo interiecto ſpatio, quanuis ſuum vtriq; dando accentũ, ſcribere. Nam aliud quàm quod dixi, nõ indicari verbis illis, χῶ διαίρετον ἀναγνώσεσθαι, ἀλλὰ καθ' ἕνωσιν, ex ſequentib⁹ apparet. Si enim (inquit) vnica pars orationis eſſent, &c. Ex his autem Suidæ verbis, duas

orationis partes eſſe ᾶ᾽ ᾶ᾽ conſequetur: duo videlicet aduerbia: ſimulque hinc, eum ſibi non conſtare, atque adeò (ſi verum eſſe id exiſtimandum ſit) errare in ſui operis limine, vbi dicit eſſe ὀπτόρημα, non ὀπτορήματα, arguemus. Adeo nihil in pleriſque huiuſmodi lexicographorum locis eſt certi. Hoc verò inde contingit quòd penè omnia ex variis, & quibus varia iudicia erant, ſunt conſarcinata. Cuius rei euidentiſſimum hic exemplum habes. ecce enim, verba illa à quibus hic, quicunque ſit, Suidas opus ſuum orditur, ᾶ᾽ ᾶ᾽, παρ' Ἀριστοφάνει ὀπτόρημα μετ' ἐκπλήξεως καὶ ἀποκωλύσεως, eſſe ex enarratore Ariſtophanis deprompta, (ſicut alibi paſſim multa ex iis affert) nemo, vt opinor, negauerit. At quæ ſubiunguntur de hoc eodem aduerbio, aliunde ſumpta ſunt: & quidem ex quopiã qui non pro vno aduerbio, ſed pro duobus habendas haſce duas literas cenſuerit. I nunc, & huiuſmodi lexicographorum ſcripta non adhibita magna cautione lege. Apud Heſychium quoque extant quædam quæ faciunt vt ſuſpicer duas haſce voculas in vnum vocabulum conflatas fuiſſe. In vno enim eius loco legimus, Ἄα, σύστημα ὕδατος: in alio habemus, Ἀ᾽ ἀ᾽ χαταλιασικὸν ὀπτόρημα, ἢ σύστημα ὕδατος: ſed quum σύστημα ὕδατος ſignificari non poſſit illis voculis niſi coniunctim ſcriptis, ſuſpicari quis poſſit eum aduerbii quoque ſignificationi ſcripturã illam dediſſe: quæ deinde mutata fuerit à quopiam non animaduertente ſequentem expoſitionem, aut certè eius rationem non habente. Alioqui dicendum eſſet, quum Heſych. ſcripſiſſet, ᾶ᾽ ᾶ᾽ eſſe χαταλιασικὸν ὀπτόρημα, aliquem temerè addidiſſe ἢ σύστημα ὕδατος, non animaduertentem huic ſignificationi aliam ſcripturam tribui. Sed hoc mihi parum fit veriſimile. Venio ad locum Euripidis in quo ſcholiaſtes ἐφεκτικὸν aduerbium eſſe ſcribit. is eſt in Oreſte, Ἄ᾽ ᾶ᾽, πῶ δῆτα μαίνετ', ἐξαίφνης ἄφνω Πηρᾶς. hic inquam ἐφεκτικὸν eſſe tradit enarrator, id eſt cohibentis, ſeu reprimentis. nam ἐφεκτικὸν ab ἐπέχω deductum eſſe conſtat, quod Cohibeo ſignificat: ita vt ſonet illud verbale, Cohibendi vim habens: quaſi quis dicat Cohibitorium. Magis tamẽ fortaſſe illi Ariſtophanis loco quàm iſti ſignificatio hæc conuenire dici poſſit. niſi dicamus hic cohiberi morã: quod alioqui aptius diceretur corripi vel increpari. Sed quànã Latina particula poſſe exprimi huius aduerbii vim putabimus? Ego aut particulam Hau, ſiue Ahu, aut certè nullam eſſe quæ iſti aduerbio in hac ſignificatione reſpondeat, exiſtimo. Scio ſcribi à Donato interiectionem eſſe conturbatæ mentis, nec conſtantis ſibi: in iſto Eunuchi loco, actus 4, ſcena 4, P Y. — An tu hunc credidiſti eſſe obſecro Ad nos deductum? P H. Nanque alium habui neminem. P Y. Hau, Ne comparandus hic quidem ad illum eſt. Sed quem vſum habere dicenda ſit hoc loco iſta interiectio, necnon in aliquot aliis eiuſdem poetæ, ſicut & in quibuſdam Plautinis, aliis iudicandum relinquo: geminatam certè hanc in quodam Terentii loco reperiri dico, vbi optimè cum ᾶ᾽ ᾶ᾽ cohibendi vim habente ſeu reprimendi, conuenire aio. Locus is in Adelphis legitur, Act. 3, ſcena 2, — hau hau', mi homo, ſanuſne es? An hoc proferendum tibi vſquam eſſe videtur? Iam verò & Ahu non abſimilem apud hunc poetam ſignificationem habet, in iſto Eunuchi loco, — ahu, tace obſecro. Videtur certè vnũ ex altero factum eſſe, permutata literæ aſpiratiuæ ſede: niſi potius, quoniam altera illa particula Hau multo eſt vſitatior, hanc illius locũ occupaſſe aliquis exiſtimet. Non ignoro interim Donatũ velle hic eſſe interiectionem perturbatæ mulieris: vt apud Græcos ἰοὺ: ſed nihil vetat nos ſimul dicere eſſe ἐφεκτικὸν, ſeu ἐφεκτικὸν ὀπτόρημα (loquendo more Græcorum) in iſto loco: qui enim dicit Tace, is certè πῶ φωνὴν ἐπέχει, ſeu πὶν λέγειν. Et de iſto quidem vſu aduerbii ᾶ᾽ ᾶ᾽ (aduerbiorum etiam dici poſſet, ea ſequendo quæ ex Suida paulo antè attuli) hæc differuiſſe ſit ſatis.

Ᾱ᾽ Ᾱ᾽, VEL Ᾰ᾽ Ᾰ᾽ apud Euripidem quoque alios etiam vſus habere videtur quàm eum quem ex eius Oreſte attuli, conuenientem cum eo quem ex Ariſto-

phane protuleram. Legimus enim in eadem tragœdia A
hæc Electræ verba, — Ἀ ἆ, σύεργος ἔτης ποθὲν Λαέρτου δόμους ἆ φίλα φάνη μοι. Legimus ibidem, nō multis pòst versibus, Ἀ ἆ, ἄδικος ἄδικα πὰτ' ἄρ' ἴλαυν &c. Vbi eum accentum his vocùlis tribuo quem apud scholiastem habent: quum vtrobique nō ἆ ἆ sed ἀ ἀ in textu legatur. Sed quid si in priore quidem horum locorum eundem habere vsum dicamus quem in illo qui primus ex hoc poeta allatus fuit? Certè ἐφεκτικὸν quodāmodo videri ibi possit: vt dicamus, Electrā, quòd hæc verba ἰδοὺ πείσομαι, altiore quàm vellet voce prolata B
fuissent, ostendere hac interiectione illum elatiorē sonum sibi displicere, eumque ἐπίσχειν. At verò in posteriore loco, ἆ ἆ, siue ἀ ἀ, nō aliud esse puto quàm Ah ah. cuius vsus multa passim exempla extant, vt proximè sequente huius sermonis tmematio docebo.

Ἀ Ἀ, vel Ἀ ἀ, sæpe est dolētis atq; adeo ingemiscentis, aut indignantis, seu quiritantis, (eodē modo quo ἀῖ ἀῖ) χαλαστικὸν ὀπτρώτημα, inquit Hesych. & tunc illi cōuenit ea cuius modò mentionē feci interpretatio, videlicet Ah ah: nisi malis Heu heu. Hæc enim particula C
frequentius geminata inuenitur quàm illa. quæ tamē & ipsa apud Plautum geminata reperitur à suspirante: in Milite glorioso: P Y. — habe bonum animū. P A. ah, ah, Quum venit in mentem, mores vt mihi mutandi sient. Sed quoniam particula ista Ah multos alios insuper habet vsus, alteram illam interpretationē adhibere satius esse duco. Hanc porro significationem habens ἆ Ἀ siue ἀ ἀ, apud tragicos præsertim frequēs est. Eurip. in Rheso, Ἀ ἆ, ἰδοὺ μὰ τόδε. Cui loco addi potest alter eorum quos suprà ex eius Oreste attuli: ni- D
mirum posterior, Ἀ ἆ, ἄδικος ἄδικα πὰτ' ἄρ' ἴλαυν. Apud Æschylum quoque extat, cum alibi, tum in Prometheo, duob⁹ in locis, (fortassis & in pluribus) & quidem præfixum alii aduerbio eundem vsum habenti: pag. 11, meæ editionis, ἆ ἆ, ἔα, ἔα, Τίς ἀχώ, τίς ὀδμὰ προσπίτνει μ' ἀφαυγής; Sic pag. 37, initio. Sed hic ἀ ἀ scriptum est, illic autem ἆ ἆ. quæ scripturæ diuersitas ex veteri exemplari profecta est: quo minus mirari eam apud cæteros debemus.

Ἀ ἀ, inquit Hesychius, ὅτι τῦ μεγάλου. ἔστι δὲ καὶ χαλαστικὸν ὀπτρώτημα. Quibus addit, σωπᾶν δὲ γέλωτα δηλοῖ. E
Vbi quid significare voluerit illis verbis, ὅτι τῦ μεγάλου, non satis liquet. Sed mihil simílius vero mihi in mentem venit, quàm vt his verbis declaretur ἀ ἀ dici cum exclamatione de re quapiam magna: quæ videlicet (nam & hoc subaudiendum fuerit) repentè contigerit, aut certè oculis nostris repentè se obtulerit. Hoc autem modo vocabulum ὀπτρώτημα, quod sequitur, huc quoque pertinere censebitur. perinde acsi dixisset, ὀπτρώτημα ὅτι τῦ μεγάλου. Fateor interim multa fuisse alia verba quibus Hesychius aptius & apertius F
exprimere hæc potuisset. quod facit vt hoc meum cōmentum parum mihimetipsi placeat, vixque illa verba non suspecta mihi esse possint. Quod subiungit, esse etiam χαλαστικὸν ὀπτρώτημα, ex multis quos attuli locis, satis manifestum est. At vero quod tertio loco de his vocùlis annotatur, refellitur, quod ad scripturam attinet, tum Hesychii tum Latinorum comicorum testimonio, vt in proximè sequente tmematio manifestum faciam.

Ἀ ἀ autem longè alium vel potius contrarium vsum habet. est enim ridentis aduerbium. (nisi quis aduerbia

vocare malit, vt non coniunctam vim duæ istæ vocùlæ habere censeantur, sed vnaquæq; seorsum suā. Eodem certè modo ἀ ἀ, vel ἆ ἆ, sequendo alterā scripturam, pro duobus aduerbiis à nonnullis haberi, dictum antea fuit) Testatur autem Eustathius, & quidem ex aliorum obseruatione, ἀ ἀ esse ridentis: testantur idem & Latini comici, Plautus atque Terentius: apud quos frequenter vocùlis istis Ha ha he, risum indicari videmus. Vnum ex illo, alterum ex hoc exemplum proferre satis habebo. Apud Plautum igitur in Pseudolo legimus, Vt ego te hodie accipiam lepidè, vbi effeceris hoc opus. S. Ha ha he. P. Lepido victu, vnguentis, vino. In Terentii autem loco quem attuleram, hoc ipsum dicitur, videlicet vocùlas istas esse ridentis. Is est in Eunucho, actus 3, scena 2, Quid tibi ego multa dicam? domini similis es. G. Ha ha he. T. Quid rides? G. Istuc quod dixti modò. Faciunt igitur apertè tum hi loci, tum ea quæ traduntur ab Eustathio, aduersus ea quæ leguntur apud Hesychium, videlicet ἀ ἀ cum spiritu tenui, risum declarare. Sed omnino mihi persuadeo non penes eum sed penes librarium residere culpam. ab illo enim scriptum fuisse δακρῶν δὲ γέλωτα δηλοῖ: non, σωπᾶν δὲ γέλωτα δηλοῖ. Vel hoc modo, σωπᾶν δὲ καὶ δακρῶν γέλωτα δηλοῖ. Sed illo potius quàm hoc modo emendandum esse censuerim, omisso videlicet participio σωπᾶν: quoniam ne apud Latinos quidem comicos coniunctæ hæ particulæ leguntur. Ac profectò siquis vocem vel potius sonum ridentis obseruet, id est sonum quem aliquis ridendo edit, disiungendas potius quàm coniungendas esse has vocùlas cognoscet. Quinetiam aspiratè potius quàm tenuiter efferri animaduertet: quod & ipsum illam meam emendationem confirmat. Neque enim hoc intelligi volo de iis dictum qui aspiratione præ cæteris gaudent: (vt certè in quadam nostræ etiam Galliæ parte sunt qui Catullianum illum Atrium imitentur, qui Chōmoda nō Cōmoda, Hinsidias non Insidias, Hionios fluctus non Ionios, dicebat) sed de iis potius qui ab aspiratione non abhorrēt. Verùm his opponet fortasse quispiā, alio tum modo quàm nunc rideri solitū fuisse: quod ego prorsus ignotū mihi esse fateor, nec vnde probari possit video. Risum quidē certè multo minus quàm ploratum fuisse tunc temporis, vel ex eo colligerem quòd plurima plorantium, aut saltē gementium, seu quiritantium, paucissima ridentium aut alioqui exultantium aduerbia reperiantur: nisi magis varias hodiéque esse gemebundas voces quàm exultabundas perpenderem: siue ex eo quòd maius doloris quàm gaudii sit ingenium, (vt Naso cecinit, Grande doloris ingenium est) siue aliunde id contingat. Sed hæc περὶ τῦ γέλωτος sicut περιεργάσεα videbuntur, tanquam γελαστικῶς dicta accipiat.

Ἀ ἀ ἀ vel ridentis, vel saltem exultantis aduerbium (siue interiectionem, si loquàr more Latino) efficere manifestum est apud Euripidem in Cyclope. vbi Silenus post præstantissimi vini potum, sibi ab Vlysse donati, erumpit in hæc verba, Βακχαί, χορεύσω Βρομίαλῆ μ' ὁ Βάκχιος. Ἀ, ἀ, ἄ. Ibi tamen legi ἆ, ἆ, ἆ, fateor: verùm quum nemo negare possit eum esse harum particularum quem dixi vsum, itidem retinendam & hic esse scripturam illam quam suprà tum alium de, tum ex Eustathio confirmaui, nemini, meo quidem iudicio, negandum fuerit.

Α᾽Α᾽ΖΩ, Fut. ἀάσω. Præt. αχα, Exhalo, propriè, Calidum halitum efflo. Aristoteles in Probl. sect. 34, φυσᾶσι μὲν γὰρ τὸ ψυχρὸν, ἀάζουσι δὲ τὸ θερμόν. Idem ibidē, ὁ δὲ φυσῶν κινεῖ μὲν ἀέρα οὐκ ἀθρόως, ἀλλὰ διὰ συνεχοῦς τὸ στόμα πᾶς. Paulo pòst, ὃ ἀάζων, ἀθρόον ἐκπνεῖ, διὸ θερμόν. Crediderim autem deductum esse verbum à sonò quem inter exhalandum edimus: quo magis mirum videri possit tenui spiritu illud notari.

Ἀάσμὸς, ὁ, Exhalatio, Halitus, Calidi efflatio. ἔστι γὰρ ἀάσμὸς, ἀθρόου ἐκπνοὴ πνεύματος. Differt autē à φυσασμὸς siue φυσαμὸς, sicut ἀάζω à φυσῶ, in loco proximè præcedēte. Bud.

Α᾽ΒΑΞ, ακος, ὁ, Abacus Latinis, à genitiuo Græco suum nominatiuum formantibus.

Ἄβαξ, Abacus, Persio, id est Tabula in qua mathematici numeros, lineas, aut quasuis figuras seu diagrāmata ducūt. Pythagorica mēsa, veteribus dicta, secūdū quosdam, qui tamen ex particulari appellatione generalem facere videntur, sed Martiani autoritate nitūtur. σανὶς φιλοσόφους χρήσιμος εἰς διαγράμματα, inquit Eustathius. ‖ Ἄβαξ generalius etiam pro quauis tabula calculatoria: vide ἀβάκιον.

Ἄβαξ, Abacus, Macrobio id est Tabula aleatoria, siue Alueus aleatorius. σανὶς πεττευτικὴ, inquit Eustath. quod idē valet ac κυβευτική. Nam & Pollux inter κυβεύτου σκεύη recenset, ἄβακα, ἀβάκιον, κύσκιον, &c. Ath. lib. 10, κυβίστρας δέ τινα αὐτὸ, καί τινος αἰγιαλιτου ὡς Ἀντιπάτρου παίζει, διαπορήσας ὧδέ πως κλίνει τὸν ἄβακα.

Ἄβαξ, Tabula siue mensa cui vasa quælibet ad vsum quotidianum comparata imponebantur: quum generaliori etiam voce vtens Ammonius dicat, Ἄβαξ, ἐφ᾽ οὗ τὰ σκεύη τίθενται. Quum tamen in abaco apud Ciceronem, Liuium, & alios, vasa potius ad ornatum quæsita exponantur.

Ἄβαξ, Canistrum, vt colligit Budæus ex verbis Pollucis p. 232, vbi in mentione καλαύροου, item καναστροῦ & καναστρίου, ex Cratino affert etiam, βυβλίων ἄβακα. Idem verò p. 388, eadem verba citans, ἄβακα coquinariis vasis siue instrumentis annumerat.

Abacus præterea significat Vitruuio tabulam quadram quæ supponitur epistylis siue capitulis columnarum. Idem Abacum in podiis vocat planitiē quæ sedilis vicem præbet, inquit Bud. ‖ Cælius Rhod. Solis corpus orbémque inuenio discum quandoque dici. Paulo pòst, Obseruatum & illud, solis latitudinē scienter abacum dici, eadem qua discus notione.

Ἄβαξ pro ἄλαλος, vide in Βάζω.

Ἀβάκιον, ου, τὸ, diminutiui forma, pro Ἄβαξ: id est Tabula calculatoria, siue Tabula in qua supputationes fiunt. ἐφ᾽ οὗ ψηφίζουσι, Eustathius, & Ammonius. Polyb. quinto ὄντως παρεῖσιν ὅτι ἀβακίσκοις ταῖς ὀπὶ τῶν ἀβακίων ψήφοις. Lysias apud Pollucem, μετ᾽ ἀβακίου ὃ καὶ τραπέζιον πωλῶν ἑαυτόν. Alexis apud Athenæum, ἀβάκιον ψῆφον λέγει. fortasse pro ἀβακίου. Hinc Plinio Abaculi sunt calculi supputatorii, Hermolao teste. Hinc etiam ortum vt peritiam supputandi, quam Plato λογιστικὴν appellat, abacū vulgaris consuetudo vocauerit.

Ἀβάκιον, sicut Ἄβαξ, Abacus, id est Tabula in qua mathem. &c. vt suprà in Ἄβαξ. Plut. in Catone, καταδεηθὼν ἀβακίου τινὸς γεωμετρικῶν ἀδρανείμονος.

Ἀβάκιον, Vas ad ferenda obsonia commodum. ὅτι ὀλοφόρου σκεύους, Pollux.

Ἀβακίσκος, ου, ὁ, Tessella pauimenti, Budæus Moschion apud Ath. 5, ἔστρωτο δὲ πᾶσα δάπεδον εἶχεν ὡς ἀβακίσκοις συγκείμενον ὡς πανοίοις λίθων. Vbi Eustathius, Ἔστι δὲ ἐκ τοῦ ἀβακίσκοις ἐξ οὗ δῆλον ὡς οὐ μόνον ὅτι σανίδες ὁ Ἄβαξ καὶ τὸ ἀβάκιον, ἀλλ᾽ ἰδοὺ καὶ ὅτι λίθων ὁμοιομερῶν ξυλίνοις ἄβαξιν.

Α᾽ΒΡΟ᾽Σ, ου, ὁ, Mollis, Delicatus, Effœminatus. Vel Luxui deditus, τρυφερός. vt ἁβρότερος γυναικῶν, Mollior mulieribus, Mollicie vincens mulieres, Luciano p. 33. Sic quidam apud Suidam, ὁ τρυφερὸς ἰκείνος καὶ ἁβρὸς, καὶ ὑπὸ μαλακίας τοῦ σώματος καταγρὸς. Ἁβρὰ πάλιν, Deliciis frui, apud Theogn.

Ἁβρὸς, Lautus, Cultus, Elegans, Munditiæ studiosus. Philostr. epist. 40, de Ionia loquens, καὶ ὅσης γῆς ἰκείνης ἁβρότερον; Herodot. Melpomene, Λιγάζυροι δὲ ἁβρότατοι μισθρῶν εἰσι, καὶ χρυσοφόροι τὰ μάλιστα. Id est, ἁβρότατοι ἱππηλάται, vt loquitur quidam apud Suidam. Eodem modo & Lucianus p. 53, hæc coniungit καὶ χρυστοφόρων ἀνθρώπων καὶ ἁβρῶν. (Potest tamen & priorem illam significationem in duobus hisce locis habere pro πλουσίος, vel ἀβροδίαιτος.) ‖ Dicitur & de re. vt ἁβραὶ κλῖναι, Athæno apud Suidam. Idē verò Suidas ἁβρὸς λειμὼν exponit καλιόπρας καὶ θαλλὰς, quoniam prata quò floridiora & viridiora, eo sunt pulchriora. ἁβρὸν autem significare καλὸν apud Herodotum (id est pulchrum,) idem testatur. Ἁβρὰ τράπεζα, Lauta mēsa, vel sūptuosa. nā exponitur πολυτελής. B.

Ἁβρὸς, Festiuus, Lepidus. Luc. καὶ μάλιστα ὁπόταν ἀδῇ τὴν ἁβρὸς Ἥλη, ὅτος αἰσχυνέζων, φασί. Idem in Iudicio deorum, τὰ γὰρ ἄλλα κρύειν, τὴν ἁβρὰν μᾶλλον καὶ αἰσχύνην.

Ἁβρὸς, Magnificus, Grauitatem præ se ferens, Elatus. Vnde ἁβρὰ βαίνων exponit Budæus Magnificè sese inferens, in hoc loco quem Suidas affert, Ἐκεῖνος ὕπτιος ἁβρὰ βαίνων ἐδόκει, ἔχων τὰς ὀφρῦς ὑπερηφάνως ἄνω. Sic apud Eurip. in Medea, —ἁβρὰ βαίνουσα παλαίχθονι ποδὶ, Δώμους ὑπερχαίρουσα, &c. Ipse quoque Suidas postquam dixit ἁβρὸν significare καλὸν apud Herodotum, addit αὐθαδίας, σημαῖνον. ad quam significationem respexisse videtur Budæus, vt sit ἁβρὰ βαίνειν quod Gallicè dicitur *Marcher en grauité*, vel *Marcher en pas d'abbé*. Et Lucianus p. 61, ὑπερφυῶς μεγάλα βαίνειν dicit. Potest tamen ἁβρὰ βαίνειν alicubi ad incessum etiam referri quem Quintilianus tractum vocat, qualis esse solet hominum mollium & effœminatorū. vt Propertius de puella dixit, —vt soleant molliter ire pedes. Hesychius quoque ἁβρὰ βαίνων exponit τρυφερόβιος, id est molliter viuens. tanquam videlicet molli incessu mollitiem in toto vitæ genere arguente: vnde Æschylus Persas ἁβροβάτας appellat. Suidas autem non tantùm exponit θρυπτόμενος, sed addit etiam κολακικόμενος, id est, Qui assentatoribus aures patefacit, & se aduladi sinit, vt loquitur Cicero. Sic autem exponere videtur quòd qui ab assentatoribus inflati fuerint, cū in cæteris rebus magnificè se efferre, tum ipso incessu elationē animi ostendere soleant. Animaduertēdum est item ἁβρὰ & ἁβρὸν in hoc loquendi genere (quod velut prouerbiale est) aduerbialiter poni pro ἁβρῶς.

Ἁβρὸς alii ab ἅπτω deducunt, vt sit propriè ὁ ἁπαφής. alii à βαρὸς, præfixo α priuatiuo, vt sit quasi ἄβαρος, ὁ κούφως βαίνων. Vtranque deriuationem habet etymologici autor: posteriorem Eustathius, qui etiam admonet Atticè aspirari contra hanc deriuationem. Quare quin aspirari debeat dubitandum non est: quum item passim in libris etiam scriptis hunc spiritum habeat: at de illis etymologiis dubito, & stultè curiosis potius quàm veras aut verisimiles puto: sicut & alias multas, quas ideo prætermittere in hoc opere statui.

Cōp. Ἁβροσαγὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Mollitie diffluens, ex ἁβρὸν & σαίζω. Quidam ἀνώνυμος apud Suidam, καὶ ἁβροσαγὴς ἔχων ἀεὶ τὸ μάτιον καὶ τοὺς βοστρύχους. In vulg. lex. exponitur ἁβροσαγὴς, crapula diffluens. Ἁβρόζηλος, Ἁβροδίαιτος, Ἁβρομήτης, Ἁβροχαίτης, &c. vide in substantiuis.

Ἁβρῶς, Molliter, Delicatè. Retinet & cæteras nominis ἁβρῶς significationes, pro Festiuè, & pro Magnificè, &c. Eurip. Medea, Αἰαῖ δῆτα λαμπροπάτου βαίνουσα ἁβρῶς αἰθέρος. Hesychius ἁβρῶς exponit ἁπαλῶς.

Ἁβρότης, ητος, ἡ, Mollities, Deliciæ, Luxus, Xenoph. Pæd. lib. 8, τῇ δὲ Μήδων τοῦτο καὶ ἁβρότητι. Ibidem ἁβρότητα, τρυφὴν, τρυφὰν, μαλακίαν pro eodem vsurpat. Dion hist. pag. 67, τρυφὴν & ἁβρότητα coniungit. Significat & Magnificentiam siue Splendorem.

Ἁβροσύνη, ης, ἡ, Idem quod ἁβρότης, sed magis poeticum est hoc quàm illud. Eurip. in Oreste, de Menelao, —πολλῇ δ᾽ ἁβροσύνῃ δῶλος ἐκᾶτο θεᾶς Ταυγαλίδων ὑπ᾽ αἵματος ὤν. Vbi pro magnificentia & splendore poni videtur. Ab Hesychio & Suida φαιδρότης etiam exponitur.

¶ Ἁβρύνω, Fut. υνῶ (vt καλύνω à καλὸς) Orno, Splendidum reddo. Æsch. Agam. p. 104, Καὶ πᾶλαι μὲν γυναικὸς οὐ δοκεῖ ἁβρύνειν. Vbi schol. exponit καλλωπίζει.

Ἁβρύνομαι, Ornor, Nitesco, Cultum mihi comparo. Gall. *Ie me pare de quelque chose*, vel *Ie me fay bragnard*; ἐκοσμοῦμαι, καλλωπίζομαι, Hesych. Cum dativo rei, Ath. lib. 11, οἷς νῦν ὁ τῆς γυναικῶν ἁβρύνεται βίος. Itē Glorior, Insolesco, Mihi placeo, Magnificè me & lautè infer-

ασμιώμαι, Hes. Plato Apol. ἔχομαι δ' αὐτὸς ἐκπλαττόμενος A πῃ καὶ ἡδυσμένος αὖ εἰ ἐπιστάμενον ταῦτα. Id est, Bud. interprete, Ego quoque, si hæc scirem, nitidè elegantérque me haberem, & glorarer, mihique ipsi placerem.

C. Ἐναδρύω, idem quod Ἀδρύω: & Ἐναδρύομαι idem quod Ἀδρύομαι. Dion hist. p. 154, τῇ πρὸ ἑαυτοῦ χαυνότητα ἐνεδρύετο. Pro quo paulo antè κορυβᾶν dixit.

Ἀδείζομαι, Idem quod ἀδρύομαι, Hes.

ΑΓΑΝ, Nimis, Immodicè, Supramodum. vt ἄγαν λυπεῖσθαι apud Plat. quod Cicero vertit, Nimis mœrere. Vide Cic. Lex. p. 7. interpretationum. ‖ Ponitur & pro Valde, Vehementer. Xenoph. Pæd. 1, περὶ ἀφροδισίων οὐ διαλεγόμεθα πρὸς τοὺς ἄγαν νέους. Iungitur & superlatiuo in hoc Chrysostomi περὶ τῆς ἱερωσύνης loco, πρὸς τοὺς ἄγαν πολυμισοπόνους. Vtranque porro significationem habere videtur ἄγαν in hoc versu, Τὸ μηδὲν γὰρ ἄγαν, ἄγαν μὰ πίτνει. B

Ἄγαν in vtraque significatione eleganter præfixum articulum habet, & tum nominis adiectiui formam induit pro Nimius siue Immodicus, & pro Vehemens. Frequētius tamen pro Nimius siue Immodicus. Plut. περὶ ἠθικῆς ἀρετῆς, Τὸν φόβον οὐκ ἀφεῖλεν, ἀλλὰ τὸν ἄγαν φόβον. Plat. Pol. 8, ἡ γὰρ ἄγαν ἐλευθερία ἔοικεν οὐκ εἰς ἄλλο τι ἢ εἰς ἄγαν δουλείαν μεταβάλλειν. Sic ἡ ἄγαν πλησμονή, Nimia expletio. Apud eundem αἱ ἄγαν σπουδαὶ, & αἱ ἄγαν φιλονεικίαι, Vehementes contentiones, Bud. C

Ἄγαν in compositione aliquando ν amittit, aliquando in aliam literā mutat, vt ἀσχαλάω, ἀχάρμος, &c. quæ omnia simul in Indice, singula autem suis locis in hoc opere habes.

ΑΓΑΝΑΚΤΕΩ, τῶ. F. τήσω. P. τηκα, Doleo, id est Doloris sensu afficior. B. Dioscor. lib. 5. cap. 76, ἀγανακτῶν τοῖς ὀδόντας ὑπὸ τῆ γλώσσῃ. Sic & ἀγανάκτησις verbale à Platone vsurpatur, de dentibus itidem loquente, vt videbis paulo pòst. D

Ἀγανακτῶ, Indignor, Stomachor, Ægrè fero. Item Conqueror. Æsch. in Ctesiphon. ἀλλ' εἰ μὴ καὶ χρυσῷ στεφάνῳ στεφανωθήσεται, ἀγανακτῶ, Itidem cum his particulis εἰ μὴ, vlus est Isocr. De pace, ἀγανακτοῦμεν εἰ μὴ πᾶσι αὐτοῖς ἐπιεικῶς ἥμιν ἔχομεν. Sæpe etiam dicitur ἀγανακτῶ ὅτι τινι. vt ab eodem in Busencomio, ἀλλ' οἶμαι ὅτι γε τοῖς ὑπὸ E τοῦ λογισμοῦ οὕτως ἀγανακτήσεται. Idem in Paneg. ἀγανακτῶ σοι ἐπὶ τοῖς παροῦσι. Iungitur & datiuo sine præpositione, vt apud Plat. Phædo. p. 32, ἥδιστα ἂν ἐγὼ οὐκ ἀγανακτῶν τῷ λόγῳ. Dicitur & ἀγανακτῶ ὑπέρ τινος, & πρός τινος, cum genitiuo rem itidem significante. Idem Isocr. ὑπὲρ τῆς ἐκείνων ἀπραξίας ἀγανακτῶμεν. Plat. Epist. 7, πολλὰ πρὸς ἃ νῦν πράττουσιν ἀγανακτῶ. Idem præpositioni διὰ cum accusat. iunxit in eodem Phæd. loco, ὥστε διὰ ταῦτα οὐχ ὁμοίως ἀγανακτῶ. Inuenitur & ἀγανακτῶ πρός τινα, & κατά τινος sicut & ἀγανακτῶ τινι. Plutarchus in Camillo, ἠγανάκτουν πρὸς αὐτούς, Cum ipsis expostulabāt. Lucian. in Timone, τί οὖν ἀγανακτῶ κατ' αὐτῶν; ‖ Ratior autem præcedentibus constructio est in eadem Phædonis Plat. p. 32, vbi accusatiuo rei iungitur, ἥκιστα δὲ δὴ αὐτὸ, ἀγανακτῶ ὁ πάλαι πρὸς ὑμῶν τοῦτο καὶ ἐπιπλήττων. Vbi Bud. exponit AEgrè ferre vel Queri. F

Ἀγανακτῶ, Gemo, γίνω, apud Platonem, inquit Hes.

Ἀγανακτήσαιμι etiam dicitur voce media pro ἀγανακτοίην, vnde participium ἀγανακτησάμενος, Luc. in Somnio.

Composita, Συναγανακτῶ, Condoleo. Bud. Ὑπεραγανακτῶ, Supramodū indignor, Vehementer stomachor, vel cōqueror. Et ὑπὲρ ἀγανακτῶ τοῦτο pro ἀγανακτῶ ὑπὲρ τούτου. G

Ἀγανάκτησις, εως, ἡ, Dolor, Doloris sensus. Plato in Phædro, ὑπὸ τοῦ ὀδόντος πάθος περὶ τοὺς ὀδόντας γίγνεσθαι ὅταν ἄρα φύσιν, κυρίως τι ἡ ἀγανάκτησις περὶ τὰ οὖλα.

Ἀγανάκτησις, Indignatio, Stomachatio. Thucydides, καὶ μανῆναι οὗτος τοῦ πολεμίου ἐπιλείπειν ἀγανάκτησιν ἔχει ὑφ' οἵων κακοπαθεῖ.

Compos. Συναγανάκτησις, Condolescentia, Budæus apud Aristot. H

Ἀγανακτικός, Adiect. Vnde ἀγανακτικῶς, Indignè ferēdum, Querendum. Plato, ἀνιαρῶς καὶ πάνυ ἀγανακτικῶς. Bud.

Ἀγανακτικός, οῦ, ὁ, Querulus, Qui facilè conqueritur & ægrè fert casus incommodos, ὀργίλος. Plat. Pol. 10, ἀνιαρῶς

πολλὰ μάλιστα καὶ ποικίλως ἔχει τὸ ἀγανακτικόν· τὸ δὲ φρόνιμον καὶ ἡσύχιον, ὡσαύτως ἀεὶ αὐτὸ αὑτῷ. Bud.

ΑΓΑΠΑΩ, ῶ. F. ήσω. P. ηκα, Amo, Diligo. Quidam scripserūt ἀσπῶ, minus esse quàm φιλῶ, vt Diligo minus quàm Amo: sed vt hæc apud Latinos, ita illa apud Græcos differentia confunditur. Et fuerunt qui contrà putauerint ἀγαπῶ plus esse quàm φιλῶ. Isocr. in Helencomio, ἵν' ὅσοι διέξιμεν τοῖς ἀσπασαμένοις καὶ θαυμάσασι ἐπαινῶμεν. Xen. Pæd. 7, ὥστε μισοῦντα ἐν ταῖς ἀσπάλαις τὸν φέροντα αὐτὸν ἀσπαίνεσθαι. Idem Οἰκον. 1, de honesto & de inhonesto amore vsurpauit simul, scribens, ταῖς πόρναις ἀσπαίνεται μᾶλλον ἢ τοῖς ἑταίροις. Hinc etiā ὁ ἀσπάζομαι & ἡ ἀσπασμὸς pro ὁ ἐρωμένος & ἡ ἐρωμένη, vt dicetur infrà. Vsurpatur etiam de amore rerum inanimatarum, vt Isocr. ἀσπάζεσθαι τὸν πλοῦτον, amare diuitias, dixit. Plato Pol. 2, ἀσπάζεσθαι τὰ χρήματα & ἀσπάζεσθαι pro eodem ponit: vt Latinè dixeris, Amare pecunias, vel Amplecti pecunias, pro Pecuniarum studio vel amore teneri. Dicitur autem aliquando ἀσπάζομαί τι μᾶλλόν τινος, vel ἀσπάζομαί τι πρὸ τινος, pro, Præfero hoc illi, Antepono hoc illi, ad verbum, Amo hoc pro illo, vel loco illius: &, Amo hoc præ illo. Demosthen. Pro corona, ἀσπάζεσθαι τὰ δῶρα ἐκ τοῦ κοινοῦ πᾶσι τοῖς Ἕλλησι συμφέροντα. Plut. in Camillo, ἀσπασάμενοι μᾶλλον ἢ πᾶσαν πρὸ τῆς ἐλευθερίας. Iūgitur & cum μᾶλλον. vt, ἀσπάζομαι μᾶλλον δόξαν ἢ χρήματα, Amo magis gloriam quàm pecunias, pro, Præfero gloriam pecuniis. Item cum infinitiuo, vt Amo apud Latinos. Arist. Œcon. 2, τοὺς Λυκίους ὁρῶν ἀσπαζομένους πεζομαχεῖν φέρειν. ‖ Significat etiam, Amicè & hilariter accipio, Odyss. ψ, Οὕτως ἀσπάζου σ' οὐ τὸ πρόσσοπον ἐπὶ ἴσον, ὡς ἀγάπησα. Vbi Eust. significare dicit ἐφιλοφρονησάμην, & ita sumi vt ἀμφαγαπάζειν. Videtur autem hic vno verbo complecti voluisse Penelope illa beneuolentiæ & amoris signa quæ Vlyssi exhibuerat, manus collo inficiens, & caput deosculans. Vnde autor breuium scholiorum ἀγάπησα exponit hic περιέπλευξάμην, amplexata sum expansis vlnis. ‖ Ἀγαπάω, item, pro Osculor vt ait Eustathius: qui exponens hæc verba ex fine Od. χ, Καὶ νῦν τετάγαπαζόμεθα, scribit hinc videri sumptisse Homeri posteros vsum verbi ἀσπάζειν pro φιλεῖν, & ἀγάπην pro φίλημα.

Ἀγαπᾶν, Contentum esse, Cicerone interprete. quod enim Plato dicit, ἀλλ' ἰσὰ ἄττα μηδενὸς ἧττον ἀποφαίνοντα οἰκεῖα, ἀσπάζεσθαι χρή, interpretatur, Cōtentique esse debetis si probabilia dicentur. Vide Cic. interpret. pag. 14 in meo Lex. Ciceroniano. Sic Isocr. in Panegyrico dixit, ὥστε καὶ τοῖς ἀριστῶσι μηκέτι τῶν ἐλευθερίων ἀσπάζεσθαι. id est, Non iam libertate contenti essent, Non sat haberent esse liberi, Non boni cōsulerent libertatem. (Nam male exponitur in vulg. Lexicis, Vt non iam amplius libertatem affectarent) Sic in ἀριστοβουλ. Libanius, ἀγαπᾶν τοῖς ἀρχαίοις ὅροις, Contenti esse antiquis finibus. Thuc. lib. 6, ἵνα ἀγαπήσαντες τῷ ἐκ τοῦ παρόντος ἡσυχίαν. Demosth. Philipp. 2, οἷς δεῖ μὲν πλουτεῖν τὰ παρόντα ἀγαπῆσαι οἴεται, Contentos fore præsenti rerum statu. Pro eodem sæpe etiam datiuo iungitur, vt significationem ita & constructionem habēs verborū ἥκιστα μαι & χαίρω. Sic apud Lysiā, οὐδὲ τῆς Ἀσίας βασιλεὺς ἂν ἀγαπῶν τοῖς ὑπάρχουσιν ἀσφαλῶς, ἀλλὰ ἐλπίζων τὴν Εὐρώπην δουλώσεσθαι, &c. Non ratò & cum particula εἰ vel ἐὰν siue ἐάν iungitur. Isocr. οὐδ' ἐὰν τῶν πάντων τοῖς κακοῖς ἡδέσπασα τοὺς οἰκείους τοῖς ἐμαυτοῦ δέοιτο φίλοις. Dion. Hal. ἀρχ. 11, εἴτι ἀγαπῶντες ἐὰν τοῖς θεοῖς πολλὰ χάριν οἰδόντες εἶπε πρὸς αὐτοὺς εἴτα τὰ ἑαυτῶν ἔχει ἀσφαλῶς. id est, Et qui boni cōsulebant. vel, Et qui præclarè secum agi putabant, ac magnam diis gratiam habebant si, &c. Xen. Pæd. 8, καὶ ἀγαπᾶν ἐὰν δ' οὕτως ἱκανοὺς αὐτοὺς πρέφειν ἐρῳδόντας λαμβάνειν. Nonnunquam etiam cum infinitiuo. Herodianus, ἀσπάσας αὖθις μάχης ἐκ κινδύνου λαβεῖν ταῦτα. Sæpe cum participio. Luc. in Timone, ἀγαπῶ ἀποφέρων πίτταρας ὀβολούς. Idem alibi, ἀγαπῶ σωθεὶς μόνος. Cum particula ὅτι apud Homerum, Odyss. φ, Οὐκ ἀσπάζεται ὅτι ἴκτιλος ὑπὸ φιλότητι μιν' ἡμῖν Δαίνυσαι; quod imitatus Lucianus dixit, ὡς ὁπόταν τύχωσιν ἀλλοπρόσαλοι φωναὶ πρὸς ταραχθέντων, ἀγαπᾶν ἀξιοῦσιν ὅτι μόνον αὐτοῖς οὐκ ἐπιβάλλουσι. Vbi male putatur (qui error est & in Lexic. vulgar.) ἀσπάζειν absolutè positum hic esse pro ἱκανὸν εἶναι, satis esse: perinde ac si dixisset ἀγαπητὸν ἦν. quum Græcè dici non possit πρὸς ἀσπα-

πρὸ τοῦ πῶς ἀγαπᾷ δεῖ. non igitur ita verti debet vt illic vertitur, Satis esse rati si solùm aspexerint. nam ἀσπάζεσθαι nō refertur ad eos qui resaluta nt, sed ad obuios qui saluta ntur. Et intelligendum est, ἀξιοῦσθαι τοῖς ἐντυχοῦσι μόνον ἀγαπᾶν: hoc sensu, AEquum esse iudicantes vt obuii contenti sint se fuisse ab ipsis aspectos tantummodo. Ad verbū, Cōtēti sint quòd solùm eos respexerint.

Ἀγαπᾶν, Acquiescere: sed non accipiendo verbum istud pro Cōtentum esse (vt quum hæc Isocr. verba, μηδὲν πρὸς ἐλευθερίαν ἀγαπᾶν, Budæus interpretatur, Non ram acquiescerent in libertate) sed pro Gratum acceptumque habere, & approbare. Interdum cum datiuo, vt ἀγαπῶ τοῖς διαιτηταῖς, Acquiesco iis quæ statuta sunt ab arbitris, Grata acceptaque habeo quæ, &c. vel Approbo quæ, &c. In qua significatione idem valet ἄσμαι τῷ quod ἀρέσκομαι, id est Acquiesco, & Mihi satisfit, & Placet conditio: vt Budæus interpretatur, citans hunc Luciani locum ex Menippo, vbi hæc duo verba copulauit, δεῖ γὰρ ἀρέσκεσθαι καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι, καὶ μηδὲν αὐτῶν ἀχθόμενον οἰκεῖν. Cum accusatiuo autem videtur idem significare in hoc Plutarchi loco, ἠγάπησε πᾶσαν ἐκβῆναι τὴν γυναῖκα. perinde ac si dixisset ἀπηλλάξατο. nam pro ἀπαλλάττεσθαι sumi author est Suidas, ponens etiam optatiuum ἀγαπῴη.

Ἀγαπάομαι, ῶμαι, Passiuum, Amor, Diligor. Aristoteles Rhetor. 1, τὰ δὲ φιλεῖσθαι, ἀγαπᾶσθαι ὅτι αὐτὸν δι' αὑτόν. ‖ Nonnunquam & de amore venereo: vnde participia Ἀγαπώμενος & Ἀγαπωμένη, quæ tanquam nomina vsurpantur pro ἐρώμενος & ἐρωμένη. id est amasius & amasia, seu amica. Luc. in Nigr. ἐξαπατῶσι τὴν τύχην, ὡς παρόντων σφίσι τῶν ἀγαπωμένων. Idem, χώρει σὺν τῷ ἀγαπωμένῳ.

Ἀγάπημα, Dilectio, ἀγάπησις. ‖ Item, Res seu persona quæ diligitur. Crates in quodam epigrammate, Χαῖρε νὰ δόξαιτε, ἀνδρῶν ἀγαθῶν ἀγάπημα. id est, Virorum bonorum amor. vt Virgil. Nymphæ, noster amor, Libethrides. τὸ ἡμέτερον ἀγάπημα. Sic Cicero dicit Antonium amores deliciasque suas, Phil. 6.

Ἀγάπησις, Dilectio, pro ἀγάπη, Atticorum est: vt φρόνησις pro φρονεσία, vt inquit Corinthus De Attica dialecto. Plut. in Pericle, ἀγάπησιν ἐρωτικὴν vocat dilectionem amatoriam. id est, ex sagittis cupidineis prouenientem.

Ἀγαπητός, οῦ, ὁ, Idem quod ἀγάπησις, siue ἀγάπη. Suidas ait ἀγαπητὸν seu ἀγάπησιν dici etiam τὸν φιλοφρονούμενον. Apud Hesychium per ι scribitur ἀγαπισμός.

Ἀγαπητός, Dilectus, Charus, vel Amabilis. Aristot. Ethic. li. 9. cap. 11, διὸ ὥσπερ τοῖς ἐρῶσι τὸ ἐρᾶν ἀγαπητόν ἐστι, id est gratissimum. ‖ Hieronymus annotat ἀγαπητὸν magis sonare diligibile, dignum qui diligatur: quàm dilectū, id est ἠγαπημένον. Sed in mentem venisse debuit Hieronymo, quemadmodum γνωστὸν pro ἐγνωσμένον, & κρυπτὸν pro ἐκκρυβόμενον, item χριστὸν φάρμακον pro χριόμενον capitur, ita ἀγαπητὸν pro ἠγαπημένον vel ἀγαπώμενον sumi. Suidas quoque ἀγαπητὸν exponit ἠγαπημένον. Idem ἀγαπητὰ ἔθη exponit τὰ καλὰ καὶ ἀγαθά, id est, pulchra siue honesta, & bona. ideo (opinor) quòd consequens sit vt quæ talia sunt, sint amabilia. ‖ Idem addit, ἀγαπητὸν, τὸ ἠγαπημένον, ἢ τὸ μονογενές. Plut. περὶ τῆς ὀκνίας χρ. coniungit μονογενῆ & ἀγαπητὸν, sic, Αὐτὴ δὲ φησι δοκεῖν ἑνὸς παιδὸς εἶναι μονογενοῦς καὶ ἀγαπητοῦ. at Hesychius ἀγαπητὸν exponit μονογενῆ, καὶ ἠγαπημένον. id est, vnigenitum, gratum. quòd videlicet filius qui vnicus est, magis diligatur. Plutarch. item περὶ πλουτ. dicit ab Homero vocari ἀγαπητὸν υἱὸν, μοῦνον, τηλύγετον, natum parentibus alium nec habentibus, nec habituris. Locus Homeri est hic, — τῷ οἱ ἐθέλησι γένεσθαι παλλακίδος γε μοῦνος ἐὼν, ἀγαπητός: vnde apparet distinguendum esse apud Plutarchum post μοῦνον, nec coniungēdum cum τηλύγετον. Sic apud Xenophontem in Pædia, παῖς ἀγαπητὸς, & παρθένος ἀγαπητή. Arist. quoque Rhet. 1. elegāter vnicum oculum appellat ἀγαπητόν.

Ἀγαπητόν ἐστι, cum infinitiuo, Satis esse putādum est, Non respuendum est, Boni consulendum est. Xenoph. Pæd. 3, ἀλλ' ἀγαπητὸν εἰ καὶ ἐξ ὑπαρχούσης δυνάμεως αὐτοῖς ἀλαζονεύσαιντο. Arist. Ethic. 1, ἀγαπητὸν ὃ περὶ ἑκάστων καὶ ὧν ἕκαστοι λέγονται, παχυλῶς καὶ τύπῳ πάλιν ὡδὶ ὑπογραφῆναι. id est, Satis igitur fuerit ostēdere. Quod Erasmus malè interpretatus est, Gratū igitur fuerit, in prouerbio, Tenuiter diducis. Idem Arist. lib. 9. ἀγαπητὸν ἐν φίλοις ὀλίγους εὑρεῖν, id est, Bene nobiscum agi putandū est si vel paucos amicos inuenire possimus. Vel, Boni consulendū est quòd, &c.

— Ἀγαπητῶς, Aduerb. Gratè, Amabiliter. Plat. De fort. R. εἰ πάντας ἀγαπητῶς εἶχε πρὸς ἀλλήλους διεζώσας, id est, (Bud. interpr.) Haud omnib⁹ vsquequaq; vero tōperētibus. Interdū, Cupidè & libēter. Demosth. τὰ ἐκείνου ἐπιτήδεια ἐπῆσαν ἀγαπητῶς. Ildē, Ἐν πλουτεῖ δὲ ἕκαστος ἐν χορηγίαις ἀνθρωπείοις ὅλῃ τῇ περιουσίᾳ ἀγαπητῶς ἐκφαίνεται. id est, Ita vt præclarè tecū agi putares quòd, &c. Herodianus, δεῖ δὲ ἀγαπητῶς ἔχειν ἕκαστον τοῖς αὑτοῦ, Oportet vnumquenque suis finibus contentum esse. pro ἀγαπᾶν ἔχειν τοῖς αὑτοῦ.

Ἀγαπητικός, οῦ, ὁ. Vim diligendi habens. Habes apud Hesychium in ἀγαπήνωρ, vbi tamen videtur esse mendum.

Ἀγάπη, ης, ἡ, Dilectio, Charitas. φιλίας πιστεύομεν ἀρχὴν ἢ ἀγάπης, Plut. Sympos. 7.

Ἀγάπαι, Cōmunia Christianorum cōuiuia, sic vocata quòd retinendæ mutuæ charitatis & cōuiuiorum causa essent instituta. Iudas apost. οὗτοί εἰσιν οἱ τῇσιν ἀγάπαις ὑμῶν σπιλάδες. In his autem conuiuiis sacra etiam Domini cœna solebat vsurpari. Tertull. in libro aduersus Gētes, cœna nostra de nomine rationē suam ostendit. vocatur ἀγάπη, id quod dilectio penes Græcos est. Plura de his apud eundem. ‖ In vulg. lex. citatur ex lib. Cōcil. sacr. ἀγάπας ποιεῖσθαι pro Cōuiuia pauperibus dare.

Ἀγαπήνωρ, vide in ἰωρέω.

C. Ἀμφαγαπάω, Deamo, Valde amo, Charissimum habeo, περισσῶς ἀγαπῶ, præpositione ἀμφὶ augente significationem. Poeticū est. Hes. in Op. — ἐν καιρῷ ἀμφαγαπῶντες. Hesychius tamē ἀμφαγαπῶντες exponit simpliciter ἀσπαζόμενοι, id est amplectentes. Vide Ἀμφαγαπαζόμενος.

C. Περιαγαπάω, Valde amo: vnde Περιαγαπαζόμενος voce media apud Hesychium: sed hoc mihi suspectum est.

C. Ὑπεραγαπάω, Idē apud oratores quod proximè præcedens ἀμφαγαπάω apud poetas. Herod. lib. 1, ὑπερηγάπα δὲ αὐτὸν ὁ Κόμμοδος.

¶ Ἀγαπάζω, apud poetas pro ἀγαπῶ, id est Amo. Item, Comiter & blandè atque hilariter aliquem excipio, Beneuolentiæ signa exhibeo alicui, Amplector seu amplexor, Hom. Odyss. ω, circa principiū, Ὡς δὲ πατὴρ ὃν παῖδα φίλα φρονέοντα ἀγαπάζει, Ἐλθόντ' ἐξ ἀπίνης γαίης δυσάμμορον υἱόν. vbi Didymus ἀγαπάζει exponit περιπλέκεται, id est, amplectitur, brachia collo circundans. Vide suprà ἀγάπησα ex Homero. Gall. vno verbo Caresser.

C. Ἀμφαγαπάζω, idem quod ἀμφαγαπάω Dicitur & Ἀμφαγαπάζομαι voce media, Ἀμφαγαπαζόμενος ὡσεί τις ἐὸν μόνον ἔοντα, Vehemēti amore prosequens, Omnia amoris signa exhibens.

F ΑΓΑΩ, 2ō F. ήσω. P. ηκα, & Ἀγάομαι, ῶμαι, Demiror, Cum stupore vel ad stuporem vsque miror, Stupeo. Item Inuideo. Item, Odio prosequor. Homerus Odyss. ω, Τηλέμαχ' οὔ σε ἔοικε φίλον παρ' ἔνδον ἐόντα Οὔτέ τι θαυμάζειν ἀεικέα, οὔτ' ἀγάασθαι. Vbi Eust. ἔστι δέ, inquit, τὸ ἀγάασθαι, ζωτικὸν ἐκπλήττεσθαι, ὅθεν καὶ ἄγασμά τι τὸ θαυμάζειν. Hesiod. Theog. v. 619, Ἡρπύιαι τ' ἔκτισσαν ἀγήμονας ἠδὲ καὶ εἶδος, vbi Tzetzes vult esse pro θαυμάζων vel φθονῶν. Apud eūdē Homerū itidē pro φθονῶ, vel μέμφομαι, Eust. teste, Od. ι, Οἵ τε θεὸς ἀγάασθε παραυδήσαντι ἑταίρῳ. & duobus versibus interiectis. Τόφρα οἱ ἠγάασθε θεοὶ ῥεῖα ζώοντες. Et statim pòst pro eodē ponit ἀγάασθε. quod etiā notat ibi Eustathius. Vnde miror eum alibi ita distinxisse vt ἀγάασθαι esset idem quod ἀγάεσθαι, id est φθονεῖν: ἄγασθαι autē, ἐκπλήττεσθαι. Idem in illum Od. ι locū, annotat ex veterum autoritate, ἀγάασθαι tria significare, Admirari, Inuidere, Odisse: & ab ἀγάω deriuatum esse ἀγάομαι. quum tamen alibi scribat, (vt modò dictum est) ἀγάασθαι non esse simpliciter θαυμάζειν, sed indicare ὀλίγωρόν τινα τῷ θαυμάζειν, pro ἐκπλήττεσθαι. Quod, vel ipso tacente, ex illo Homeri loco & aliis colligi posset. Tertium addam de hac eadem voce in quo non satis sibi constare videtur hic alioqui gramaticorum facilè princeps. Quū in Odyss. θ, non aliunde quàm ab ἀγάζω deducat ἄγασσον, (& abiecto σ, mutatáque tenui in aspiratā, ἄγαφον) sicut à γελάζω inusitato themate, γελασσόν, & ab ἐρεάζω, itidem

inusitato, ἔεσσον & ἐπέεσσιν: & quum in Iliad. ϟ, itidem ἄγεσσον ab ἀγασσάμενοι deriuet: addit tamen, posse etiam ab ἄγασθαι properexytoho fieri ἀγασσόν. Vt autem hic discrepat dissentitque à seipso in iis quæ de hac voce tradit, ita & in aliarum plurimarū deriuatione vel expositione non solùm hunc à seipso, sed cæteros quoque à seipsis, multo verò etiam magis ipsos inter se dissentire sciendum est. Quod quum ita sit, cogitet lector, vbi aliquid apud eos leget non per omnia consonum iis quæ in hoc opere à me scripta fuerint, me diuersorum opiniones, & eiusdem etiam diuersos eadem de re locos, inter se contulisse, & ad illàm collationem aliqua etiam argumenta à meipso allata, aut certè coniecturas, addidisse: atque ita adhibito tanto quantum in huiusmodi rebus adhiberi à me potuit iudicio, pauca quædam multis reiectis excerpsisse: atq; hoc in toto opere meminerit. Vide & quod annotaui initio verbi Ἄγαμαι de eius formatione.

Ἄγη, ης, ἡ, Admiratio, Stupor, Obstupefactio. Etymol. vel ab ἀγῶ vel ab ἄζω deduci vult, sed ab ἀγῶ deduci constat. Hom. Od. γ, Λίην γὰρ μάλα εἶπες· ἄγημ' ἔχει. id est, θάμβος, vel ἔκπληξις, Hesych. & Etymol. Sic loquitur Homerus & Od. ϖ. Sed in vulg. edit. quæ meam præcesserunt, legitur perperam ἄγημ' vtrobique coniunctim, quasi esset ἄγημα ἔχει, non ἄγη μοι ἔχει.

Ἄγη apud tragicos, Honor, Veneratio, τιμή, σέβασμός, Hesych. Ab eodem exponitur μίασμα.

Ἀγαῖος, α, ὁ, Admirabilis. Ità Inuidiosus. Suidas ab ἀγάομαι deducere videtur, scribens, Ἀγάομαι, φθονοῦμαι· ἐξ Ἀγάιος, ὁ ὑπὸ φθόνου. Ego malim cum Hes. & Etymol. ab ἄγη deducere. Esset tamē magis regularis deductio (meo iudicio) si ab ἀγὴ oxytono deduceretur, vt apud illos Ἀγαὶ, ζηλώσεις, & Ἀγαῖος, simul ponuntur. esset enim Ἀγάω, ἀγὴ, ἀγαῖος, vt Αἰσχύω, αἰσχὴ, (pro αἰσχὰ) αἰσχος. Verùm hi ipsi alibi ἀγὴ scribunt in significatione admirationis siue stuporis: & Suidas hoc nominatim dicit, Ἄγη μὲν οὖν παροξυτόνως, ἡ ἔκπληξις· Ἀγὴ δέ, ἡ κλάσις τῶν κύματος. Vnde apparet medosse apud eū scriptū esse paulo antè, Ἀγὴ, θαῦμα, &c.

Ἄγημα, ατος, τὸ, Itidem pro Stupor, annotatur in vulgar. lexicis: sed natus fortasse est error ex illis Homeri locis perperam lectis, de quibus modò dictū est. Quin tamē ab ἀγῶ formari possit ἄγημα, minimè dubium est, nimirum à prima persona præt. passiui: vt ἀγητὸς (quod proximè sequitur) à tertia formari constat. Ἄγημα autē significans apud Macedones πάμπολλον ἀπλέκτων ἱματίων καὶ ὁπλιτῶν (quod & ipsum Eustathius ab ἀγῶ deduci posse existimat, διὰ τὸ ἀγητὸν εἶναι) vide post Ἄγω.

Ἀγητὸς, οῦ, ὁ, Admirabilis, Stuporem excitans. Vel, Cuius præstantia obstupefacit. Od. ξ, εἶδος ἀγητόν. Il. ε, εἴδεϊ ἀγητῷ. Legitur apud Hesychium non solùm Ἀγητὸν, θαυμαστὸν, sed etiam Ἀγητὸν, itidem expositum θαυμαστόν.

¶ Ἀγιόμαι, idem quod ἀγάομαι, Admiror. Ἀγιώδυροι, θαυμάζοντες, Hesych.

¶ Ἀγαὸς, οῦ, ὁ, ab eodem ἀγάω, pro ἀγαὸς, interiecto Æolicè υ (secundum alios tamen à γαίω) Admirabilis, Præclarus, Illustris, Hes. Ità σεμνὸς, Eust. Venerandus, Veneratione dignus. Addit idem Eust. & καλὸς, λαμπρὸς, κόσμιος, ex veterum autoritate. Hom. Od. ι, —ἀγαυοῦ Τηλεμάχοιο. & Od. ο, Νηλέα τε μεγάθυμον, ἀγαυόν τε ζωόντων. Ἀγαυοὶ μνηστῆρες apud eundem Homerum (id est proci Penelopes) superbi, siue arrogātes, à quibusdam exponitur. Ἀγαυὸς Hesychio est etiam φωτεινὸς, id est lucidus.

Ἀγαύομαι, Admiror. Opp. Hal. 4, Εἶδες ἀγαυόμενοι πολυήρατον. id est ἀγαλλόμενοι, vel poeticè ἀγηγόμενοι, siue ἀγαζόμενοι.

Ἀγαυρὸς, quod ab illo ἀγαὸς quidā deducūt, vide in Γαῦρος.

¶ Ἀγαίω, (ex ἀγάω, vt κεραίω ex κεράω) pro θαυμάζω, i. Admiror, inquit Eust. Idē alibi exponit ἀποπλήττω. i. Obstupefacio, vel Perterrefacio. Idē vbi significare dixit θαυμάζω, addit & μέμφομαι, Succenseo, Indignor.

Ἀγάομαι vsitatius est quàm ἀγάω, (vt ἀγάομαι magis est in vsu quàm ἀγάω) & inter cætera significat etiam Admiror, θαυμάζω, inquit Etym. Et apud Hom. Od. υ, ἀγαιόμενον κακὰ ἔργα, breuiū schol. autor exponit ἄγαν θαυμάζοντες, ἢ χαλεπαίνοντες. Ἀγάομαι pro Succēseo, Indignor, vel Inuideo, cum datiuo personæ, Hesiod. in Ergois, Τῷ δήπου Ζεὺς αἴτιος ἀγάεται. id est (inquit Etym.) βασκαίνει, ὀργίζεται, χολοῦται. Eustathius autem in illo Homeri loco quem modò protuli, ἀγαιόμενον exponit μισοῦντα φθονοῦντα, atque ita ἀγαιόμενον κακὰ ἔργα, erit, Succensentis & indignantis ob facta improba. Sic & in illo Hesiodi loco ἀγάεται exponitur etiam μέμφεται, item ὀργίζεται. Illud autem ἀγαιόμενον κακὰ ἔργα exponi in breuibus scholiis non solùm ἄγαν θαυμάζοντες, sed etiam χαλεπαίνοντες, modò dixi.

Ἀγάομαι, Inuideor, φθονοῦμαι, Suid. Ἀγαόμενον participium Hesych. exponit Inuidiosum, Admirabile. Item Inuidum.

Ἄγαμαι, itidem vt præcedentia, & vt sequens ἀγάζομαι, pro Admiror, &c. sed illa themata poetica sunt, hoc prosæ scriptoribus cum poetis commune est. Deducitur autem ab ἄγημι inusitato, vt ἔεσμαι ab ἵημι. Eustathius tamen existimat potius ἄσμαι passiuū esse præteritum perfectum, incremento carens, eodem modo factum quo ἔεσμαι ab ἰφλ. εἰπεῖν γὰρ, inquit, ὡς ἐκ τοῦ παρὰ αὐτῶν τὸ ἵημι καὶ τὸ ἄγημι, ὁμοίως τῷ ἵστημι, ἀμφότερον ὅτι. Hæc Eustath. in Il. ξ. qui tamen in Iliad. ι, vtranque deriuationē vt æquè probabilē nobis proponit. Hom. Od. ζ, Ὡς σὺ γυναῖ ἄγαμαί τε τέθηπά τε. (qui locus videri fortasse possit pro iis facere qui ἄγαμαι præter. perfect. esse putant, quòd copulatum sit cum eiusdem temporis verbo.) Xenoph. Præd. ϛ, ὅτι ἄσμαι τὸ παρὸν ἢ ὅσα βεβούλευσαι ἢ ὅσα πεπράχαμεν. Isocr. ad Phil. καὶ γὰρ ἐκείνων ἄξιον ἄγασθαι μᾶλλον τὸν πλοῦτον. Plat. Pol. 2, τὸν φύσει Γλαύκωνος ἠγάμην. Et in infinit. ἄγασθαι. Xenophon, δεῖ τὸ ἄγασθαι αὐτὸν, καὶ ἀνικήτως ἔχειν πρὸς αὐτήν. Sic idem OEcon. cū genit. πολὺ γὰρ μᾶλλον ἄγαμαι τὸ καθαρὸν τοῦ. &c. vbi Cic. interpr. Miror. Vide pag. 44. mei lex. Cic. Ἀγαίμην ἄν, Pla. 189. Mirarer. Et partic. ἀγασθείς. Idem Ἀπομν. 2, ἀγασθεὶς μὲν ἐαυτοῦ, ἐπαγόμενος δὲ καὶ ζηλοῦντας ὑπὸ τῶν ἄλλων.

Ἄγαμαι, Laudo, Probo. Plato Polit. 1, πάνυ ἄγαμαι ὅτι οὐκ ὀκνηθεὶς μόνον καὶ αἰσχυνθείς, ἀλλὰ καὶ ἀπορήσας πάνυ καλῶς. Vbi notanda constructio à superioribus diuersa. Idem cum accusatiuo, ἄγαμαί σου τὴν ἀπόκρισιν, vbi videtur posse eodē modo exponi. Cum accusatiuo personæ & genitiuo rei videtur hanc ipsam significationem habere, apud Iulianum, ἐγὼ δὲ ἐκεῖνον μὲν, [sub. Δαίδαλον] εἰ καὶ τὴν τέχνης ἐπῃνῶ, τῆς γνώμης οὐκ ἄγαμαι. Videtur enim hic ἄγαμαι & ἐπαινῶ pro eodem posuisse. Exponitur etiam alicubi à nonnullis Oblector, & (quod malim) Mirificè oblector. vt in hoc Plat. loco ex Pol. 1, ἐξ ἐγὼ ἀγασθείς αὐτοῦ εἰπόντος ταῦτα. Sed hoc partic. est ab Ἀγάζομαι, quod vide paulo pòst.

Ἀγαμένως, aduerb. Mirabiliter, vel Mirificè. θαυμαστῶς, Hesych. A participio Ἀγάμενος (cuius & antè positum exemplum fuit) significante Admirās, vel Admiratus. nam Hesychius exponit θαυμάσας. Arist. Rhet. 3, ἐὰν δὲ ἐπαινητὰ, ἀγαμένως [sub. λέγῃ] ἐὰν δὲ ἐλεεινὰ, ταπεινῶς. Vbi schol. Græcus accepit pro θαυμαστῶς. secundum quam expositionem intelligendum fuerit (vt opinor) de mirifico quodam dicendi genere, & admirationem pariente, vel traducente auditores ad magnam admirationem. Admirationem autem excitat grandis oratio, cui aptè opponetur ταπεινὸς λόγος. Quidam tamen doctissimus vir hic interpretatus est ἀγαμένως Libenter & cum voluptate quadam animi. Sed viderit.

Ὑπεράγαμαι, Demiror, Supramodum miror, Vehemēter miror. ὑπερθαυμάζω, Suid.

Ἄγάζομαι, eiusdē cū præcedētibus significationis: à quo hæc tempora frequenti in vsu sunt apud poetas (quædam & apud oratores.) Præt. imperfect. ἠγαζόμην, (vnde ἠάζετο apud Orph. in Arg.) Fut. ἀγάσομαι. Aor. 1, ἠγάσθην. Aor. medius ἠγασάμην. Et participia, ἀγασόμενος, ἀγαστὸς, ἀγασάμενος (& ἀγαστάμενος apud poetas, sicut & ἀγάασται pro ἠγάσται, & ἀγαστάμεθα pro ἠγασάμεθα, item ἀγάασθαι pro ἀγάσασθαι.) Ἀγάζεσθαι, (pro quo oratores ἄγαμαι) Admiror, Suspicio, Admirationi habeo, vel Admiratione prosequor. Habet accusatiuum rei, vel genitiuū, vel etiam datiuū, & quidem interdū cum præpositione ὑπὲρ: personæ autē vel genitiuū, vel datiuum, vel accusatiuum. Cum accusat. rei, Hom. Il. Ϸ, v. 19, Μῦθον ἀγασσάμενος μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευεν, id est θαυμάσας τὸν, vt schol. exponit. Sic Isocr. Paneg. ἀγασθέντα τὴν δύναμιν

αὐτῶν. At Demosth. genitiuo iungens dixit Pro corona, πῶς γὰρ ἂν ἀξιώσαιτο τοῦ αὐδρὸς ἐκείνου τῆς ἀρετῆς; Cum datiuo autem rei, vt apud Xenoph. Pæd. 6, ἀγαστὸς τοῖς λόγοις. Et cum datiuo iūcto præpositioni ὅτι, apud Suidam, ἀγαστότερος ὅτι τῇ σοφίᾳ. Personæ autē genitiuo iungitur, vt apud eundem Xenoph. ἄγαμαί σε αὐτοῦ ἧς ὁπλομαχίας φίλος αὐτοῦ εἶ. Sic Plato Pol. 1, ἧς ἐγὼ ἀγαστὸς αὐτῶν εἰ ἑκάστης ἕξιν. Datiuo personæ, Xen. apud Suidam, ὅταν ἐμοὶ ἀγαστὸν ᾖ τι σοφὸν ποιῆσαι, pro θαυμαστόν τινα, inquit. Sed rara est hæc constructio. At personæ accusat. habet frequentissimé. Hom. Il. γ, v. 181, Ὡς φάτο· τὸν δ' ὁ γέρων ἠγάσσατο, φώνησέν τε. 1. ἐξεπλάγη, Eust. Sic Xen. Pæd. 7, ἀγαστὸς ἦν τὸν γυναῖκα ἧς καλλοφυεχέως ἀπῄει. ¶ Quum autem simul casui rei & personæ iungitur, tum vel personæ accusatiuum, rei genitiuum, vel contrà, rei accusatiuū personæ genitiuum habet: vt ἠγάσθη αὐτὸν τῆς σοφίας, vel ἠγάσθη τὴν σοφίαν αὐτοῦ. Xenoph. Pæd. 2, ὅτι ὁ Κῦρος ἀγαστὸς τῆς τε σοφίας. Idem Sympotio, ἀλλά τι θεοῦ πολλὰ ἄγαμαι. Hoc enim posterius exemplum proponit Budæus vnius constructionis verbi ἄγαμαι duobus casibus iūcti: (nam mutuatur ἄγαμαι sua tempora ab hoc ἀγάζομαι) pro alterius autē exēplo, hæc Iuliani verba, ἐγὼ δ' εἰ καὶ Δαίδαλον τῆς τέχνης ἐπαινῶ, τῆς γνώμης οὐκ ἄγαμαι. Verùm sciendum est, quum dicitur ἠγάσθη αὐτὸν τῆς σοφίας & Δαίδαλον τῆς γνώμης οὐκ ἄγαμαι, secundum quosdam grāmaticos subaudiri ἕνεκα: (quod & sensisse videtur Suidas.) subaudietes autem ἕνεκα, genitiuum illum rei ab eo regi dicemus. Et sic videri possit in illo quoque Demosthenis loco paulo ante prolato, πῶς γὰρ ἂν ἀξιώσαιτο τοῦ αὐδρὸς ἐκείνου τῆς ἀρετῆς, iungendus esse genitiuus ἀρετῆς cum ἕνεκα subaudito. Quod autē ad alteram constructionem attinet, quum dicitur ἠγάσθη τὸν σοφίαν αὐτοῦ, σοφίαν quidem ab ἠγάσθη, pronomen autem αὐτοῦ à σοφίαν regi, non itidem ab ἠγάσθη, existimo. Sic in illo Isocr. loco in Paneg. ἀγαστὸν τὸν ἀρετὴν αὐτῶν. Sic & in illo quē Budæus ex Xenoph. affert loco, ἀλλά τι θεοῦ πολλὰ ἄγαμαι. Atque ita neutra harū duarum constructionum duplex fuerit. ¶ Interdū copulantur ἀγαστὸν & θαυμαστόν. Plut. in Publicola, ἀγαστὸς καὶ θαυμαστὸς τὸ τρόπαιον. Idem in Theseo, ἐκ τὸ καλὸς ἐπιθυμᾶσι, καὶ πῶς πολλοὶ ἠράσθη. Sic Homerus ἄγαμαι & πίφαυσκε copulauit. vide Ἄγαμαι. ¶ Notādū præterea Hesychiū, sicut vno in loco ἀγάσαι vocem actiuam exponit θαυμάζειν, ita in alio ἀγαστὸς exponere voce passiua θαυμαστὸς, id est Admirationi habitus.

Ἀγάζομαι, Veneror. Anth. epigr. libr. 1, — σὺ μὲ χρυσαυγέι πώλῳ ἧκες, ἢ τλήμων Ἴλιος ἠγασάμην. Hesychio quoque ἀγάζεσθαι inter cætera est σέβεσθαι, quam significationem Etymol. πᾶς ἀγάζειν tribuit.

Ἀγάζομαι, Indignor, Succenseo, Il. τ, — ἔφατο Ποσειδάων ἀγασσάσθαι Ἥρῃ. & Od. κ, Ἀλλ' ἔτι δή μιν ταῦτα ἀγασσάμενος ἐκέρτομες, id est ἐμεμψάμενος, inquit Eustathius. Legitur autem & ἀγαζόμενος Item Il. ξ, — καὶ μή τι κότῳ ἀγάσσεται ἔμμεναι ἔκας. Et cum accusatiuo rei, Od. β, — ἀγασσάμενοι κακὰ ἔργα. Sic idem ὑβριστὴν ἀγασσάμενος dixit. Sed in locis huiusmodi δίκῃ subaudiri grammatici quidam putat: vt paulo antè dictum est ἕνεκα subaudiri in illo genere loquendi, ἠγάσθη αὐτὸν τῆς σοφίας. Sic & apud Latinos poetas Indignari accusatiuo iunctū reperitur. ¶ Hesych. & Etym. has significationes ἀγανακτῶ & βαρέως φέρει (id est Indigitatur, Ægrè fert) tribuunt voci actiuæ Ἀγάζει. Idem Hesych. habet ἀγασμένον, μεμψιμοιρούμενον, fortasse pro μεμψάμενον.

Ἀγάζομαι, Inuideo. Il. ρ, — εἰ μή οἱ ἀγάσσατο φῶτας Ἀπάλκων. Il. ψ, — ἀγασσάμενοι φίλον υἱόν. Cum accusatiuo rei, Od. η, Ἀλλὰ τὰ μὲν πού μέλλεν ἀγάζεσθαι θεὸς αὐτός. Vide suprà Ἀγάσσατο Hesych. quoque ἀγάσασθαι (sicut & ἀγάσθαι) vult esse φθονῆσαι.

Ἀγάζομαι, Hesychio, præter has significationes, est etiam βλασφημῶ, id est Lador: & κάμνω id est Laboro: & λυποῦμαι, i. mœreo: & λιπαρῶ, id est obsecro: & περισσεύω, id est redundo. Quæ significationes tam differentes inter se, & ab iis etiā discrepantes quæ passim apud Græcos scriptores extant, valdè mihi suspectæ sunt. sicut & alia propè infinita apud Græcos lexicographos errores suspecta, plurima iam conuicta etiam erroris leguntur.

A Quā de re semel hoc in opere admonere visum est: ne quis nos, quæcunque huiusmodi sunt, ab eo separasse miretur.

Ἄγασμα, ατος, τὸ, Veneratio, Vel, Quod veneramur. ἀγάσματα, σεβάσματα, Suidas, Hesych. Eust.

Ἀγαστὸς, ἡ, όν, Admirabilis, Admiratione summa dignus. Xenoph. Ἑλλ. 2, ἑαυτῶν ὃ κρίνω τε αἰεὶ ἐς ἀγαστόν. Est alio qui rara vox in oratione soluta. ¶ Apud Homerum autem εἶδος ἀγαστὸν, vel ἐκπληκτικὸν, id est Stuporem afferens: vel ὀπιφθονον, Inuidiosum, Eustath.

B Ἀγαστὸς, οῦ, ὁ, Inuidus, βάσκανος Hesych.

Ἀγάσσος autem (si mendo caret) à secunda persona ἤγασαι (vt ἀγαστὸς à tertia ἤγαστο) fuerit deriuatum. significat autem τὸ ἀγάσσον Hesychio εὔδοξον, id est celebre.

¶ Apud eundem Ἀγαστὸς legitur expositum φθόνος, id est inuidia. item στοιβερὸν. si mendum non est.

¶ Ἀγαθὸς, οῦ, ὁ, ex ἀγασὸς, (inquit Eustath.) abiecto σ, & mutato γ in θ. Idem tamen ἄγαν hac voce includi tradit, vt infrà dicetur. Ἀγαθὸς ἀνὴρ, Vir bonus, Vir probus. ἀγαθὴ γυνὴ, Mulier proba. Plat. & Xen. Cui opponitur κακὸς, siue πονηρός. Cicero apud Platonē ἀγαθὸν vertit Probum, item Virtute præstantem. Idem Xenophontis hæc verba, ἀγαθὸς γὰρ ὢν ἀνὴρ εὐδαιμονεῖς, interpretatur, Quoniam virtuti tuæ fortuna coniuncta est. Vide à me editum Ciceronianum lex. Græcolatinum. Καλὸς καὶ ἀγαθὸς, vide in καλὸς. Ἀγαθὴ τύχη, vide in τύχη. Ἀγαθοῦ δαίμονος, vide in δαίμων.

Ὦ γαθὲ pro ὦ ἀγαθὲ, Compellatio quædam illi Latinæ ferè respondens, Bone vir. Nonnunquam (vt & ὦ βέλτιστε, ὦ λῷστε) videtur idem sonare quod Amabo te, Obsecro te.

C Ἀγαθὸς, Fortis, Strenuus, ἀνδρεῖος, ἡγεμονικὸς: vt viciſſim κακὸς, Ignauus, ἄνανδρος. Hom. Il. ρ, Τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλτιστ' ἀπέειπας ἔμπεν ἀφεῖναι, Ἠ' κακὸν, ἠ' ἀγαθόν. In eadem significatione opponuntur inter se à Thuc. lib. 2, καὶ οὐκ ἀνδρὸς μὲν φανῆναι οὐδενὶ κακῷ ἡγεμόνι. ὧν δέ τις καὶ βουληθῇ καλὰ εἰπεῖν τῇ πρὸς τοὺς ἐναντίους ζημίᾳ οἱ ἀγαθοὶ πιστοῦνται τοῖς πολίταις ἄθλοις ἀρετῆς.

Ἀγαθὸς, Prudens. Suid. Et in hunc Il. τ, versum, Μηδ' οὕτως ἀγαθὸς σὺ ἐὼν θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ, annotat Eustath. ἀγαθὸς hic vel strenuum vel prudetem significare. Sic verò & apud Thucydidē βέλτιστοι τῶν ἀνθρώπων quidam ex veteribus intellexerunt dictum pro φρονιμώτατοι.

Ἀγαθὸς, Diues, Opibus potens. Od. ο, Οἷά τε τοῖς ἀγαθοῖσιν ὀφέλλουσιν χάριτες.

Ἀγαθὰ πρόσματα, Res secundæ, Res prosperæ. Thuc. lib. 3, ἐν μὲν γὰρ εἰρήνῃ καὶ τοῖς ἀγαθοῖς πρόσμασιν.

Ἀγαθὴ δαὶς, Lautum & opiparū epulum. Il. ψ, Καί σφιν δαῖτ' ἀγαθὴν παραθήσομαι ἐν κλισίῃσιν. Gall. ad verbum, Vn bon banquet. Eustath. tamen frugale epulum exponit.

D Ἀγαθὸς, Præstans, Excellens: sæpe cum accusatiuo, subaudita præpositione κατὰ, vt -- βοὼν ἀγαθὸς Μενέλαος, passim apud Homerū. Sic ἀγαθοὶ τὰ πέζικα, Xen. Pæd. 1. Idem ibidem, ἐν τοῖς πολεμικὰ ἀγαθοὶ, Excellentes in rebus bellicis, id est bellicosi, strenui milites. Pro eodem, ἀγαθοὶ πρὸς τὸν πόλεμον, Plut. in Themistocle. ¶ Aliquando præpositione εἰς accusatiuo præfixa, vt ὧν αἰεὶ ἐς πᾶσαν ἀρετὴν ἀγαθὸς, Idem Plut. in Publ. ¶ Item cum datiuo, præfixa præpositione ἐν, vt idem ibidem, ἐν τοῖς πολεμικοῖς ἄριστος.

Ἀγαθὸς, Peritus rei alicuius, vel potius, Bene peritus, Aptus ad rem aliquam. Cum infinitiuo, Ælianus, οἱ Κρῆτες εἰσὶν ὀϊστεύειν ἀγαθοὶ, Cretenses artis sagittandi sunt peritissimi. Polyb. 6, ἀγαθοὶ γὰρ μάλιστα εἰσὶν ἐν καὶ ζηλῶσαι τὸ βέλτιστον Ῥωμαῖοι. Sic apud Virgilium, Boni calamos inflare. pro, Periti inflandoru calamorum. ¶ Aliquādo ἀγαθὸς cum substantiuo idem significat: vt quū dico ἀγαθὸς σκυτοτόμος, bonus sutor, id est, artis sutoriæ bene peritus; sic ἀγαθὸς στρατιώτης, bonus miles, id est, artis militaris peritissimus, inquit Eustathius. Item in quodā loco quem citat Suidas, ἀγαθοὶ ἀκοντισταὶ, pro ἀγαθοὶ ἀκοντίζειν, id est, Boni iaculatores, pro Bene periti iaculandi: vt viciſſim in loco Æliani pro τοξεύειν ἀγαθοὶ dicere possis, τοξοβολικοὶ ἀγαθοὶ. ita enim hæc loquēdi genera cōuertūtur. Sic Gall. Bō.

Ἀγαθὸς, Vtilis, cum datiuo personæ, vt apud Homerum, Διὸς νόος οὐκ ἀγαθὸς φίλῳ υἱεῖ αἰδοίῃ περ ἐόντι. Interp-

dum etiam cum datiuo rei, vt ἀγαθὸς τούτῳ, Vtilis ad hoc. ‖ Apud Theophrastum cum genitiuo rei, vt in lib. De hist. plantarum, ἀγαθὸς τῆς ἰερᾶς νόσου, & ἕρπητων, & κολλωδῶν, & ἑλκῶν, pro Vtilis aduersus comitialem morbum, serpentes, &c. ‖ Apud eundem cum accusatiuo, præcedente πρός, idem valet, vt ἀγαθὸς πρὸς τὰ ἕλκη.

‖ Ἀγαθόν, οῦ, τό (substantiuè) Bonum. vt, ἀγαθὸν ὁ χρόνος οὐκ αὔξει προσγενόμενος, id est, interprete Cicerone, Ipsum bonum crescēdi accessionem nullam habet. Interdum & præposito articulo τὸ ἀγαθόν, vel τἀγαθόν. Epicurus apud Athenæum, οὐ γὰρ ἔχω ἀνύσαι ποῖόν τἀγαθόν, ἀφαιρῶν μὲν, &c. Quæ verba sic reddit Latinè Cicero, Nec equidem habeo quod intelligam bonum illud, detrahens eas, &c. ‖ Tradunt quidam, à Græcis scriptoribus, ac præsertim ab Aristotele, obseruari, vt ἀγαθὸν non præfixo articulo vsurpetur de quolibet bono: at præfixo articulo, de summo illo bono. Quibus fortasse hic Cicero videri possit ideo pronomen illud addidisse: sed id non perpetuum esse animaduerti.

Ἀγαθόν, Commodum, Emolumentum, Vtilitas. vt, ὅταν τὰ οὐδεμίαν φέροντας, οὐδὲ ἀγαθοῦ κτῆσιν οὐδενός, συμφορὰν δὲ τῇ τυχούσῃ τῶν πολιτῶν, &c. Demosth.

Ἐπ' ἀγαθῷ, Thuc. lib. 5, ἐπειδὴ Λακεδαιμόνιοι οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ, ἀλλ' ὅτι καταδουλώσασθαι τὴν Πελοπόννησον ἀπορᾶσι καὶ ξυμμαχίαν πρὸς Ἀθηναίους ἔσεσθαι ἡγοῦνται. id est, ὅτι συμφέρει, vt schol exponit. Aliquando & genitiuus additur, vt, καὶ ἐπ' ἀγαθῷ τῷ Κύρου καὶ Περσῶν, Xen. Pæd. 7. id est, Commodo Cyri & Persarum. Interdum cum datiuo, vt Aristoph. Ranis, Ἐπ' ἀγαθῷ τοῖς πολίταις. Item, σοὶ τοῦ σοῦ ἀγαθῷ Xen. Pæd. 3, σοὶ τοῦ σοῦ ἀγαθῷ πειρωμένοις πωλεῖσθαι, ἢ σοὶ τῇ σῇ ζημίᾳ. Id est, Cum tuo emolumento, aut cum tuo damno, siue detrimento. Opponit enim hic ἀγαθὸν & ζημίαν.

Ἀγαθὸν cum infinitiuo. Hom. Il. ω, -- ἀγαθὸν δὲ γυναικὶ ᾧ ἐν φιλότητι μίσγηται. Sub. ἐστί, i. Cōfert, Vtile est, iuuat.

‖ Ἀγαθά (pluraliter) Bona, Opes, Copiæ, Facultates, Fortunæ. Lysias in oratione κατ' Ἀγοράτου ἐν δίκῃ ἕξεως, Τὸν πατρῷον πατέρα ἀφείλετο ἃ ἐμοὶ ὑπῆρχεν ἐκείνῳ ἀγαθά. Significat & cuiusuis generis bona: vt apud Xenophontem Pæd. 4, πολλὰ μὲν πρόβατα, πολλοὶ δὲ βόες, πολλαὶ δὲ ἅμαξαι πολλῶν ἀγαθῶν μεσταί. Id est, Multæ pecudes, multi boues, multa plaustra multis bonis referta.

Ἀγαθά, Commoda, Emolumēta, Beneficia. Xenoph. Pæd. 4, πολλοῖς δὲ πολλὰ δι' φιλανθρωπίαν ἤδη τῶν πάντων ἀγαθὰ διαπέπρακται. Res secundas Cicero interpretatur, quum hanc Stoicorū definitionem, φθόνος, λύπη ἐπ' ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς, vertit, Inuidentia est ægritudo suscepta propter alterius res secundas. Atque hic substātiuè ponitur ἀγαθοῖς. Interdum additur substantiuum πρᾶγμα, vt in loco Thucydidis modò citato.

Ἀγαθὸν vel ἀγαθὰ πάσχειν, Commodum vel commoda percipere, Beneficio siue beneficiis affici. ἀγαθὰ ποιεῖν vel ἐργάζεσθαί τινα, Beneficia conferre in aliquem. Lysias, Ἐξ οὗ ἐλπὶς ἐγένετο τούτου τἀγαθὸν πίσεσθαι; Isocr. in Euag. encomio, καὶ ποιῶν καὶ πάσχων πλεῖστα ἀγαθά. Luc. in Toxaride, Ἀλλ' εἴπερ τι ἄλλο, ὦ Τόξαρι, ἀγαθὸν ὑμᾶς εἰργάσαντο. Id est, Siquod aliud beneficium in vos contulerunt, Si qua in re præterea vobis commodarunt, Siquid præterea de vobis benemeriti sunt.

Ἀγαθὰ φρονεῖν τινι, Alicui cupere, Bene velle alicui. Hom. Od. α, -- ἀλλ' ὅ φρίνας Αἰγίσθοιο Πεῖθ' ἀγαθὰ φρονέων. & Il. ω, Οὐ μέν πω τοιόν γε κακὸν οὐδ' ἀεσίφρονα πάμπαν, Ἀλλ' ἀγαθὰ φρονέουσα.

Ἀγαθά, Virtutes, Dotes. Isocr. De pace, τοῖς γὰρ ἀγαθοῖς οἷς ἔχομεν ἐν τῇ ψυχῇ, τούτοις κτήμασι καὶ παιδείαις ὧν δεόμεθα τοὺς χαλεπωτάτους. Xen. περὶ ἱππικῆς, Οὕτω καὶ ἵππου πολεμιστηρίου οὐδὲν ἂν ὄφελος εἴη, οὐδ' εἰ τἆλλα πάντα ἀγαθὰ ἔχοι, κακὸν τοῦτο εἰ εἴη, Id est Etiamsi alias omnes dotes habeat.

Ἀγαθὸς nullum comparatiuum nec superlatiuum habet (inquit Eustathius) propter significationem aduerbii ἄγαν illo inclusam: sicut nec δῖος, quia summam excellentiam denotat. nam vt δῖότερος aut δῖότατος non dicitur, ita apud nullum Græcum scriptorem ἀγαθώτερος aut ἀγαθώτατος inueniri scribit Ælius Dionysius. Citatur tamen ex calce cuiusdam epistolæ Synesii, τὸν ἀγαθώτατον ἐπαῖρει πλεῖστά μοι ποθοῦντα. Irregulares autē cōparatiui sunt, βελτίων, ἀμείνων, κρείττων, ἀρείων, λωίων. superlatiui, βέλτιστος, κράτιστος, ἄριστος, λῷστος. quorum comparatiuorum & superlatiuorum inuenies vnumquenque in βελτίων.

Ἀγαθῶς (aduerb.) Vtiliter, apud Hippocratem. συμφερόντως, Erotian.

Ἀγαθότης, ητος, ἡ, Bonitas, Probitas. vt à κακὸς fit κακότης.

Ἀγαθότης (inquit Bud.) pro θεότης, de Deo dictū. Greg. 155.

Ἀγαθωσύνη, ης, ἡ, Idem. At in Ecclesiastico nouc pro felicitate & rebus secundis vsurpatur. Scribi autem debet ita, non ἀγαθοσύνη per ο, secundum Moschopuli & aliorum quorundam regulam.

Ἀγαθεύς, οῦ, ὁ, Adiect. ἀγαθεὰ Suidas exponit σπουδαῖα. id est Proba, Rectè & cum virtute facta vel dicta.

C. Ἀγαθαρχία, ας, ἡ, Boni principium, vel Boni principatus. Dē Deo dicitur à Dionys. Areopagita. Hinc adiectiuum Ἀγαθαρχικός. vnde ἀγαθαρχικὴ τελετὴ ab eodem appellatur. Ex ἀγαθὸς & ἀρχή.

C. Ἀγαθοδότης, ου, ὁ, Bonorum dator, vel boni: ἀγαθοδότις, fœm. gen. Bonorum datrix, apud Areop.

C. Ἀγαθοειδής, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Boni formam habens. Ex ἀγαθὸς & εἶδος.

C. Ἀγαθοθέλεια, ας, ἡ, Bonorum delectus. Suid. Ex ἀγαθὸν & θέλω. Vnde ad verbum sonat, Bonorum voluntas. i. Ipsa affectio qua volumus quæ bona sunt.

C. Ἀγαθολογέω, ῶ. F. ήσω. P. ηκα, Bonum dico, vel Bene dico, siue Bene loquor de aliquo, Laudo aliquem. Cum accusatiuo, Eustath. Huic opponitur κακολογῶ. Ex ἀγαθὸν & λέγω.

C. Ἀγαθοποιέω, ῶ, F. ήσω. P. ηκα. Bene facio alicui, Bene mereor de aliquo, Beneficia confero in aliquem. cum accusatiuo. Aliquando absolutè, pro Rectè vel Recta ago. In vsu est præsertim apud Eccles. scriptores. Ex ἀγαθὸν & ποιῶ.

Ἀγαθοποιός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Bonum vel bona efficiens, Bonorum effector. vt, ἀγαθοποιοὶ ἀποῤῥήτων, Alex. Aphrod. Exponitur & Munificus, Beneficus, id est liberalis.

Ἀγαθοποιΐα, ας, ἡ, Boni efficientia, vel Bonorum effectio, seu Beneficiorum collatio.

C. Ἀγαθοπρεπής, ές, ὁ καὶ ἡ, Beneficus, Benignus. Ad verbum, Bonum vel bonos decēns, Bonis conueniens. Ex ἀγαθὸς & πρέπω. Hinc aduerbium apud Areopagitam, ἀγαθοπρεπῶς, pro Benignè, Vt eum decet qui bonus est. Bud.

C. Ἀγαθοπρεπία, ας, ἡ, siue Ἀγαθοπρέπεια, Boni efficientia: aut Boni perfectio: seu Bonitas perfecta. Citatur ex Dionys. Areopagita.

C. Ἀγαθουργέω, ῶ. Fut. ήσω. P. ηκα, Compositum verbum ex ἀγαθὸν & ἔργον, eadem formatione qua εὐεργέω, σπουργέω, &c. Significat, Bene facio, Bene operor, Bonum siue bona facio. Item, Beneficus sum, Beneficentia prosequor.

Ἀγαθουργός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, siue Ἀγαθοεργός, Beneficus, Benignus. Areop. Ἀγαθουργὸς προθυμία, apud Suidam. Promptitudo animi ad beneficentiā. Ἀγαθοφυής, ἐος, ὁ ᾗ ἡ, Idē, apud Areop. Et ἀγαθουργικὸς apud eundem sæpe de Deo.

‖ Ἀγαθοεργοί, Qui ex equitibus exeunt quinque quotannis, vt Herodotus narrat. Sic apud Spartiatas. Hesychius. At Suidas ait esse qui ex ephoris deligūtur strenuitatis ergò. Vide Herodot. lib. 1.

Ἀγαθουργία, ας, ἡ, siue Ἀγαθοεργία, Beneficentia, Beneficium, Bonum opus.

C. Ἀγαθοφυής, ές, ὁ καὶ ἡ, Natura siue indole bonus, & Ἀγαθοφυΐα, Bonitas à natura proueniens. Ex ἀγαθὸς & φυή.

¶ Ἀγαθύνω, F. υνῶ. Bonum efficio, Bonum reddo, Beneficio afficio. Dionys. Areopagita. lūgitur accusatiuo. At in Bibliis vsurpatū est absolutè eo loco, ἀγάθυνον Κύριε τοῖς ἀγαθοῖς, Bonus vel Beneficus esto Domine erga bōnos. Nisi fortè scriptum est malè ἀγάθυνον pro ἀγαθύνου.

Ἀγαθύνομαι, Pass. Bene afficior, vel bene affectus sum. In bonitatem sum pronus, Bonitatis sum particeps. In Bibliis, Nehem. cap. 2, ἀγαθύνεσθαι ἐνώπιόν τινος, pro eo quod Hebraica verba sonant, Placere coram facie alicuius. Daniel. 6, ἠγαθύνθη ἐπ' αὐτῷ, pro, Gauisus est super

eo. Quæ significationes ab etymologia ipsius verbi alienæ sunt. Habetur & alius locis, sed non consensu omnium exemplarium.

Ἀγαθίζομαι, Bona dico, Bona loquor, Hesych. Aristophanes, δεῖ πᾶς ἑταίρας καγαθίζομένας λαθεῖν.

Ἀγάλλω, Fut. λῶ. Præt. αλκα. Orno, Insignio, Decoro. Ex ἀγάω ἄγῳ deductum, vt vult Eustathius, p. 867. ideo Ἀγάω cum toto suo comitatu illi præposui. Plato De leg. lib. 11, οἷς ὅταν ἀγάλλῃ τις τιμαῖς. Arist. in Pace, καί σι θυσίαισιν ἀγαλλόμενον ἀεί. Dion hist. p. 391, καὶ τούτοις οἷς πέφυκα ἄθλοις ἀγάλλω. Suidas ἀγάλλων ἑαυτὸν exponit σεμνοποιῶν, id est Magnificè sese efferens. Itidem Hesychius ἀγῆλαι exponit σεμνῶσαι. Suidæ autem ἀγάλλων ἑαυτὸν est σεμνοποιῶν.

Ἀγάλλομαι, Ornor, Decoror, signif. passiua: sed vsurpatur potius vt deponens, pro Exorno me. Hom. Iliad. σ, ἀγάλλεσθαι & ἐπαλαίζεσθαι pro eodem ponit. v. 131, — τὰ μὲν καρδαλόλης. Ἕκτωρ Λύκιος ἔχων ὦμοισιν ἀγάλλεται. ὑδέϊ φημὶ Δηΐφοβον ἐπαλαιεῖσθαι. Id est, Quibus se exornat. Vel, Quorũ ornatu se venditat. Gall. *Desquelles il se brague*. Greg. in Epit. Basilii, ἄλλαι μὲν γὰρ τῶν πόλεων ἄλλοις ἀγάλλονται καλλωπίσμασιν. 1. Bud. interpr. Visendæ sunt, Visuntur & memorabiles sunt.

Ἀγάλλομαι τούτῳ, vel ὅτι τούτῳ, Glorior hac re, Iacto hanc rẽ. Herodot. 1, αἱ δὲ δώδεκα πόλιες αὗται τῶν τὸ ὄνομα ἠγάλλοντο. Thucyd. 2, καὶ τοῦτο μὲν αἰσχύνονται, ὅτι ὑπ' αὐτῶν ἁλόντες Xenoph. Symp. ὅτι τίνι μάλιστα ἀγάλλει; Qua potissimùm re gloriaris, & tibi places? Id est, μέγα φρονεῖς, vt ibidem loquitur. ¶ Idem Xenoph. infinitiuo iũxit Eм. 6, ἀγαλλόμεθα βοηθοῦσαι αἰσθάνεσθαι ἀγαθοῖς. Thucyd. autem partic. p. 152, τῆς πόλεως ὧν ἕκαστος πατρίδα ἔχων προσήκειν ἐν τοῖς Ἕλλησιν ἀγάλλεται. Quanquam possit etiam participium ἔχων à verbo separari. Hesych. ἀγάλλεται exponit χαυνοῦται, & πέπτηται. de qua significatione statim dicetur.

Ἀγάλλομαι, Oblecto me re aliqua, Gaudeo, Exulto. cũ dat. rei. Hom. Odyss. ε, — νῆις ἀγαλλόμεναι Διὸς οὔρῳ. Sic de auibus dixit, Ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσι. Quod exponit Eustath. χαίρουσαι τῇ πτήσει, καὶ ἐντρυφῶσαι τοῖς πτεροῖς. Id est, Gaudentes volatu, & se oblectantes pennis, quasi deliciis. Sic Hes. Theog. ἀγαλλόμεναι ἐπὶ καλῷ, quod alibi πρεπόμεναι. Xenoph. οἱ δὲ γεραίτεροι τῇ τῶν νέων τιμαῖς ἀγάλλονται. Ἀγάλλεται & ἥδεται copulat, Pæd. 8, ὅτι τοῖς ἐμοῖς καλοῖς μᾶλλον ἐμοῦ ἀγάλλεται ἢ ἥδεται. Imitatus autẽm Gregorius Xenophontem dixit (inuerso tamen ordine) θαυμασίαν πρὸ ἡδονῆς ἥδεται καὶ ἀγάλλεται. ¶ At nouè iunxit accusatiuo hoc verbum Apollonides, & ἐξαγαλλόπου fecit μεταβατικὸν lib. 3. Epigram. de marito & vxore eodem in loco & eodem ferè tempore tumulatis, Ξυνὸν ἀγαλλόμενοι καὶ ἐφορτίδιον θάλαμον. Id est. Lætitia prosequentes. ¶ Nonnus autem infinitiuo iunxit, — ἰδεῖν ἠγάλλετο θυμῷ.

Ἀγάλλομαι quasi παρὰ ἄγλαον ἢ ἄγαν ἅλλομαι, ab Eustathio annotatur: quod si verũ est, falsum fuerit quod idem alibi dicit, ἀγάλλω ab ἀγάω deriuari. nam ἀγάλλομαι ab ἀγάλλω fieri certum est.

Cõp. Ἐπαγάλλομαι pro simplici Ἀγάλλομαι, Exulto. Phocylides, Μήτι κακοῖς ἄχθου, μήτ' οὖν ἐπαγάλλεο χάρμῃ. Vt Lat. Exultare lætitia. Hom. Il. σ, Μηδ' ἐπαγαλλόμενος πολίμου χ' ἁλιόστῃ. Apud Basil. autem pro Superbio, Efferor. μὴ ἐπαγάλλεσθαι δυνασείαις, μὴ ἐπαίρεσθαι πλούτου ἀδηλότητι. Idem, ὅτι προγόνοις μέγα φρονεῖς, καὶ ἐπαγάλλῃ πατρίδι καὶ κάλλει σώματος.

Ἀγαλόπιμος, ν, ὁ, Magnificè honoratus, λαμπρῶς τετιμημένος, Hesych.

Ἄγαλμα, ατος, τὸ, à præterito passiuo ἤγαλμαι formatum, Ornamentum, Oblectamentum, παρὰ τὸ φ' ᾧ τις ἀγάλλεται, inquit Eustathius in Hom. Iliad. λ, — βασιλῆι ἧ κεῖται ἄγαλμα. Od. φ, Ἡ εἴδατ μέν γ' ἄζηλον, ἐπεὶ ἠλιτόμην γε). Id est καλλώπισμα, schol. Et Od. μ, — ἵνθά με δῶμα ἄγαλμα πολλὰ καὶ ἐσθλὰ. quod de donariis dictum est. Vt autem antea ostendi Homerum ἀγάλλεσθαι & ἐπαλαίζεσθαι pro eodem dicere, sic ἄγαλμα & ἀλαλύσιμα pro eodem ab Æschylo poni obseruaui in Choephoris, pag. 235 & 236 meæ editionis.

Ἄγαλμα apud Homeri posteros, Simulacrum, Statua, Herodot. lib. 1, loquẽs de Persis, ἀγάλματα μὲ καὶ πε-

εἰς καὶ βωμοὺς ἐκ ἐν τούτῳ πεποιωμένοις ἱδρύσασθαι. Plato, ἀλλὰ θεὸς ὡς τῷ ὄντι ἄγαλμα ἐκεῖνο αὐτόν. Ponitur & pro imagine picta. Ista enim appellari nõ solùm ἀνδριάντας sed etiã γραφάς, ait Suidas. Arist. tamen distinguit, Pol. 7, scribẽs, μηδὲν μήτε ἄγαλμα, μήτε γραφήν. Cicero apud Plat. ἀγάλματα formas interpretatur. Vide meum Lexicum Cic. pag. 40. Ἄγαλμα quomodo Ammonius à βρέτας & ξόανον distinguat, vide in ξόανον. ¶ Vsurpatur & metaphoricè ἄγαλμα vt Simulacrum & Imago Latinis. Synes. Epist. 123, τῆς ἱερᾶς σου καὶ γλυκείας ψυχῆς ὅση μόνης καρδίας ἄγαλμα θεωρῶ. Vide Ἀγαλματοφορέω.

Ἀγαλμάτιον, ν, τὸ, Statua parua, Imagũcula. Luc. De somnio ἀγαλματάριά τινα μικρὰ κατασκευάζων.

Ἀγαλματικός, Auditor, ἀκουστής, Hesychius si mendo caret locus.

Ἀγαλματοποιέω, ῶ. F. ήσω. Præt. ηκα. Statuas conficio. Ἀγαλματοποιός, Statuarũ artifex. Ἀγαλματοποιία, vel Ἀγαλματοποιητική, Statuaria, Ars conficiendi statuas, Poll. Ex ἄγαλμα & ποιῶ.

Ἀγαλματουργός, ex ἄγαλμα & ἔργον, idem quod ἀγαλματοποιός, & Ἀγαλματουργία, Ἀγαλματουργική, idẽ quod ἀγαλματοποιία, apud eũdem Pollucem. Quibus addit & ῥοποιός, ῥοποιΐαν, ῥοποιητικήν.

Ἀγαλματοφορέω. ῶ. F. ήσω. P. ηκα. ex ἄγαλμα & φορέω, Simulacrum seu imaginẽ gesto, vel circũfero (sub. in animo, nam accipienda sunt hæc metaphoricè.) Frequens est vox Philoni. vt, ἵνα δύο ἀρεταὶ ἀγαλματοφορῶσι. Et, τὸ ὡραῖον σχῆμα δεῖ τοὺς ἀγαλματοφόρους.

Ἀγαλματοφορίομαι, οῦμαι, Quasi simulacrum gestor, vel animo circunferor. Idem Philo, τὸ κάλλιστον τῶν ἀγαλματοφορουμένων ἐν τῇ ψυχῇ θεοδογμάτων. Suidas autem apud hunc ipsum Philonem ἀγαλματοφορούμενος sumi dicit pro ἀγάλματα ἅττα τύπους τῶν νοητῶν φέρων ἐν ἑαυτῷ. ¶ Ἀγαλματοφορεῖσθαι Hesych. exponit καλλωπίζεσθαι, id est Decorari, vel Insigniri. Idem Philo, καὶ τίς ἄρα ὁ ἐντιθεὶς ἐμοὶ τῷ σώματι τὴν ἀγαλματοφορούμενος νοῦς ὅτι; Id est (Turn. interpr.) Ecqua obsecro mens corpus eius intolit, & quasi simulacrum insignit?

Ἀγαλματοφόρος apud eundem Hesychium exponitur ὡς ἄγαλμα ἐν τῇ ψυχῇ. vbi deesse videtur φέρων, vel περιφέρων: vt sit, Tanquam simulacrum vel imaginem animo circunferens.

Ἀγαλματόω, τῶ. F. τώσω. P. τωκα, In statuam verto. Lycophr. in Alexandra.

Ἀγαλλιάω, ῶ, & Ἀγαλλιάομαι, ῶμαι, frequẽtia sunt (ac præsertim posteriora) apud Eccles. scriptores pro Exulto, Lætitia gestio. ἠγαλλίασε τὸ πνεῦμά μου, Luc. 1. Hesychius his duobus participiis ἀγαλλιῶν & χαίρων exponit ἀγαλλόμενος. Ἀγαλλιᾶσθαι autẽ in frequenti est apud Ecclesiasticos scriptores vsu. Luc. 10, ἠγαλλιάσατο τῷ πνεύματι. Idẽ Act. 16, ἠγαλλιᾶτο πανοικὶ πεπιστευκώς. Et Apocal. 19, χαίρωμεν καὶ ἀγαλλιώμεθα. Et 1. Pet. 4, χαρᾶτε ἀγαλλιώμενοι. Greg. Naz. θέλω καὶ χαρᾶ ἀγαλλιᾶσθαι.

Ἀγαλλίαμα, ατος, τὸ, & Ἀγαλλίασις, εως, ἡ, Exultatio. Luc. 1, καὶ ἔσται χαρά σοι καὶ ἀγαλλίασις. Greg. Naz. ἀκυμπαθῶμεν ἀγαλλίασιν καὶ ἀτροσωπίαν ἀκραιφνῆ διώκειν. Hesychius tamen ἀγαλλίαμα exponit δόξασμα.

Ἀγαλλιάζω, Conuitior, λοιδορῶμαι, Hesychius. Ἀγάλλιος, Conuitiator, λοίδορος, Idem Hesych. Apud eundem Ἀγαλλιὰς est λοιδορία, id est Conuitium. Quod potius est ab ἀγάλλω. nam ab ἀγαλλιάζω diceretur ἀγαλλιασμός. quo fortasse modo scriptum reliquit.

Ἀγγέλλω, F. λῶ. P. κα, Nuntio, Certiorem facio. Accusat. rei & datiuo personæ iungitur. Hom. Il. ρ, Γλαύκῳ γ' Ἀχαιῶν κακὸν ἔπος ἀγγελέουσι. Thucyd. 8, p. 186, ἀγγέλλει τοῖς στρατιώταις ὅτι τὸ μεῖζον μέρος ἀπεστάλκεσαν τῶν ἐν Σικελίᾳ. Interdum solum accusat. rei habet. Arist. Pluto, ὦ χρυσὸν ἀγγέλλεις ἐπῶν. ¶ Interdũ præpositioni εἰς iungitur, motum inclusum habens, pro Nuntiatum venio, Nuntium adfero. vt apud Plutarchum in Parall. ἀγγέλλειν εἰς τὸν πάλαι τεθνηκότα. ¶ A λάγω fit ἀλάγω, & per hypercatasmon ἀγγέλλω, mutato γ in γ, inquit Etym. Eustathius autem ἄγγελος (cui ἀγγέλλω præire debet) ab ἄγω deducit, p. 1012. at p. 782 dicit ἀπὸ τοῦ ἄγω φέρειν γίνεσθαι.

Ἀγγέλλων, οντος, ὁ, Partic. Nuntians, Qui nuntiat. ¶ Sing.

ædiunctione pro ἄγγελος ponitur interdū. Herod.vt οἱ δὲ ὑπὸ ἀπιστίης τὴν μὲ ἀγγελιηφορίην εἶχον ἐν φυλακῇ, id est τὴν ἄγγελον.

Ἀγγέλλομαι, Nuntior. Dicitur ἀγγέλλεσθαι aut res, aut persona de qua nuntius adfertur. Sic & in participiis, Philo de vita M.p.472, ἐφ' οἷς ἀγγελλομένοις καὶ ἄμα ἐρωμένοις καταπλαγὶς Μωϋσῆς. Thucyd. p.194, ὅτι δὲ εὐπρεπῶς ἀγγελλόμενοι οἱ Λακεδαιμόνιοι καὶ τὴν ἀπόκρισιν ἐμοῦ ἐκπέμψουσι. Hic de re: de persona autem in locis sequentibus. Xen. Hellen.6, ὁ δὲ πρεσβευσόμενος ἢ ἀγγελούμενος ἐπὶ πορεύεται. Eurip. Medea, ἀγγελλόμενά μοι γενναῖος. ‖ Ἀγγέλλομαι, voce media pro ἐπαγγέλλομαι. Soph. Aiace, Καὶ νῦν γε Τεύκρῳ πάντ' ἀγγέλλομαι, Ὅσον πάρ' ἐχθρὸς ὢν, τοσόνδε δὴ φίλος. Vbi schol. accipit pro ἀγγέλλομαι, ὑπισχνοῦμαι, id est Polliceor, Promitto. quam sequēdo expositionem, δὴ pro ἴσως accipietur. Fortasse tamen potest & aliter exponi.

Ἄγγελμα, ατος, τὸ, Nuntium, Res quæ nūtiatur. Hesychius ἀγγελίαν exponit ἄγγελμα. fit ab ἤγγελμαι prima persona præt. τῶ ἀγγέλλομαι. Herodian.7, τὰ ἀπόῤῥητα καὶ κρυπτὰ ἀγγέλματα.

Αὐτάγγελος, vide in Αὐτάγγελος, post Ἄγγελος.

¶ Ἄγγελος, ου, ὁ ἢ, ἡ, Nuntius vel Nuntia. Hom.Il. χ, — ἤ τινά που ἐπέτυμος ἄγγελος ἐλθὼν Ἥχησεν ὄφι, &c. Xen. Præd.2, τὴν μὲν οὖν ἀγγελον, ὅπως τάλας ζῶσα, ἔπεμψα. Herodian. 8, ἐς ἣν τὰ ἔθνη ἄγγελοι καὶ κήρυκες διαφοιτῶσι διὰπαντός. Et pro nuntia, Il.ω, dicitur ἄγγελος μήτηρ. & alibi ἴρις itidem ἄγγελος. Compōsita sunt Αὐτάγγελος, Διάγγελος, Ἐξάγγελος. Dicitur autem Αὐτάγγελος, Qui sibi nuntius est, Qui sua ipse nuntiat, aliena opera nō utens. Vel, Qui vltrò nuntius venit. Vide Suidam & Ammonium. αὐτάγγελοι, inquit Hesychius, ἑαυτοῖς χρώμενοι ἀγγέλοις. Thucyd. libro 3, αὐτάγγελοι δ' αὐτοὶ ἐδόκουν ὦ τῇ Κλάρῳ. Plut. περὶ φιλαυτ. cū genitiuo, αὐτάγγελοι τοῦ παῖδες ἦκειν δοκοῦσιν. Idem in Catone, 150, μὴ δὲ τῷ μάχῃ δόξῃς εἰς Γάιμλον ἐπέμπεσθαι ἡγεμόνα ὧν αὐτάγγελος, Rerum abs se gestarum nuntius, Ore suo renuntiaturus, Bud.

Αὐτάγγελος itidem Nuntius qui rei interfuit, Qui nō alio vtitur nuntio. Arrian.4, καὶ τινες ἀπὸ τῶ πάθους αὐτοὶ δηλαφυγόντες, αὐτάγγελοι τῆς ἀλώσεως ἐλθόντα. Bud. Suspicor autem legendum αὐτάγγελοι. Reliqua duo Διάγγελος & Ἐξάγγελος vide post διαγγέλλω & ἐξαγγέλλω.

Ἄγγελος, pro nuntio Dei κατ' ἐξοχὴν, Angelus, seruato nomine apud Latinos theologos: vt seruarunt in Apostolus, in Martyr, & aliis quibusdam, quæ itidem κατ' ἐξοχὴν dicta intelliguntur. Philo De mūdo, Μωϋσῆς δ' ἀσωμάτου χορὸν οὐράνιον, ἀγγέλους προσαγορεύει τοὺς ψυχὰς ἀθανάτους καὶ διαγγέλλουσάς τί παρὰ τοῦ ἡγεμόνος τοῖς ὑπηκόοις ἀγαθὰ, καὶ τῶν βασιλεύειν εἰσὶν ὑπήκοοι χρεών. eosdemque esse putat quos philosophi Græci heroes & dæmones vocauerint. ‖ Ἀγγελικὸς, κὴ, κὸν, Angelicus, ca, cum, Ad angelum pertinens. ἀγγελικαὶ δωρεαὶ, Greg.Naz. εἰς τὰ ἅγια θεοφάνια. Ἀγγελικὸν, quod est Angeli.

Ἄγγελος, pro ἄγγελμα, siue ἀγγελία, Nuntium. vt Latinis Nuntius interdum idem est quod Nuntium. Thucyd.7.p.136, τὴν αὐτοῦ γνώμην μηδὲν ὧν τῇ ἀγγέλῳ ἀφανισθῆναι. id est τῇ ἀγγελίᾳ, Schol.

Ἄγγος à Syracusanis dicta Diana, teste Hesychio.

Ἀγγελικὴ saltatio quædā quæ inter pocula exercebatur. Athen. lib. 14, καὶ τὴν ἀγγελικὴν δὲ παροῦσαν ἡκρίβωσεν ὄρχησιν. Hesychius autē habet, ἀγγελίη, ὄρχησίς τις παροίνιος.

C. Ἀνάγγελος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nuntio carens, Nuntium non habens. Ex ἄγγελος (& quidem siue nuntius, siue nuntium exponatur) & α priuatiuo, inserto ν, euphoniæ gratia. Ἀνάγγελος μάχη, Pugna nuntio carens. Id est, ex qua ne vnus quidem euasit, nūtius cladis futurus. Suidas hæc ex poeta quopiam affert, Εἶτα μάχῃ ἐταμὼ αἰάγγελον, ἄλλος ἐπ' ἄλλον Πίπτοντες. Existimo autem ἀιάγγελον pugnam appellatam fuisse alludendò ad illa Homerica, Οὐκέτ' ἔπειτ' οἴω οὐδ' ἄγγελον ἔμμεναι, ἀλλ' Ἄψορρον πάλιν ἄστυ.

C. Εὐάγγελος, ου, ὁ, Lætus vel faustus nuntius, Qui fausta nuntiat. Euripidi in Phœnissis, Gratus nuntius, inquit Camer. Ita vocatum Mercurium scribit Hesych.

C. Ψευδάγγελος, ου, ὁ, (quasi ψευδὴς ἄγγελος) Nūntius mendax, Falsa nuntians, ὁ ψευδῆ ἀγγέλων, apud Aristoph.

C. Θεαγγελὶς, ίδος, ἡ, Qui promulgat vel denuntiat solēnitates quæ panegyreis dicuntur. Θεαγγελῖς, οἱ τὰς πανηγύρεις ἐπαγγέλλοντες, Hesych. Deduci puto à θέα.

Ἀγγελίας, ου, ὁ, & Ionicè Ἀγγελίης, idem poetis quod ἄγγελος, Nuntius. Hom.Il.λ, Ἀγγελίῃ ἐλθόντα σὺν αἰπὺ Ἰθάκῃ Ὀδυσῆι. Eustathius tamen exponit τῷ ἐξ ὑποπτῆς ἐπισκέψεως ὑποδιᾶς (opinor) εἰς. Hesiod. Theogonia, v.780, Παῦρα δὲ Θαύμαντος συγκέρσας πάντα ἰδυῖα Ἶρις Ἀγγελίης πωλήσεται ἠϋκόμοιο. vbi ἀγγελίης à quibusdam exponitur nūtia. Sed hæc terminatio fœminino genēri cōuenire posse non videtur. Quare videndum an non potius subaudiendum sit ἴντεκα, aut legēdum ἀγγελίης pro ἀγγελίαις. In quibusdam codicibus legitur ἀγγελίη.

Ἀγγελιώτης, ου, ὁ. Idem poetis quod ἄγγελος. Callim. hymno in Iouem, Θήκατο δ' οἰωνὸν μὲν ὑπέρτερον ἀγγελιώτην. Sic initio poematii Musæi, Ἥρους τυπτομένοιο γαμοστόλον ἀγγελιώτην.

Ἀγγελιῶτις, ιδος, ἡ, Nuntia. Idem Callim. hymno in Delum, — πάντοσε θεσπεσίην ἀγγελιῶτιν. ‖ At verò Arethas in Apocalypsin nouè dixit ἀγγελιῶτις τάξις pro ἀγγελικὴ, id est angelica.

Ἀγγελίνα, ας, ἡ, poeticè Nuntia. Orph. in hymno Auroræ, p.126, Ἀγγελίνα θεοῦ ζαπαῶς ἀγγελε μεγάλοιο.

¶ Ἀγγελία, ας, ἡ, Nuntium, vel Nuntius, pro re quæ nūtiatur. Il.σ, — φάτο δ' ἀγγελίῃ ἀλεγεινῇ. Ionicè pro ἀγγελίαν. Sic λυγρὴν ἀγγελίην, Il.τ. Thucyd.3, ἦλθε δὲ καὶ ἀπὸ τῆς Ἐρυθρᾶς ἀγγελία. Sic apud Xenoph. Præd.7, ὡς γε μὴν πάλιν ἦλθε ἡ δεῦρο ἀγγελία, τὸ πάντας αὐθρώπους ἐφ' ἡμᾶς συμπίπτειν. Eodem modo & apud Ciceronem, Venit nuntius. Dicitur & ἀγγελίαν φέρειν (quo modo apud eundem Ciceronem, Perferre nuntium) & ἀγγελίαν φέρειν, vnde compositum ἀγγελιαφόρος. Sic Herodian. lib.3, ἀγγελίας ἀπορρήτους dixit quod alibi ἀγγέλματα ἀπόῤῥητα.

Ἀγγελία, Mandatū à nuntio perlatum. συνάγγελμα tamen simpliciter alicubi apud Homerum exponitur à scholiis Græcis, id est mandatum, vt Od.ε, Ἀγγελίην ἐπέτειλε φέρειν Γλαυκοπίδῃ. Ita expono ἀγγελιάων, mandatorū, Od.ι, — ἐπεὶ δὴ Ζηνὸς ἐπέκλυεν ἀγγελιάων. sed, mādatorum per nuntium expositorum, vel à nuntio perlatorum, intellige, vt retineatur vis vocabuli. Sic Il.ο, 174, ἀγγελίην φέρειν, Mandatum perferre. Iris enim exponens ἀγγελίην quam ἦλθε φέρουσα, dicit, Παυσανίμβροτ' ἐπέλθωσι, &c. Sic & apud Lucianum ἀγγελίαν διαφέρειν accipi videtur.

Ἀγγελία, Rumor, ἀκοὴ, Hesych. & ita videtur accipi Od.β, Ἥ πού τι ἀγγελίην σφαπὸ δῆμον ἔκλυες ἐρχομένοιο. Sic Il.π, Ἥ πού τι ἀγγελίην Φθίης ἐξ ἔκλυες εἶσης. Apud Thucydidē quoq; alicubi ἀγγελίαι pro rumoribus.

Ἀγγελία, pro relatione, secūdum quosdam; apud Herodotum lib.1, vbi quod ille dicit πρεσβευτήριον καὶ ἀγγελίην vertit interpres, Primas partes in consulendo oraculo & referendo.

C. Ἀγγελιαφόρος, ου, ὁ, Nuntius, Tabellarius. Ad verbum Nuntiorum lator. Politianus apud Herodianum tabellarios vertit, lib.3, ὡς ἡ ὁδῶ ἀφίκοντο οἱ τῶ Σιβύρου ἀγγελιαφόροι, ἅπερ χαράγματα δημόσια ἀποδόντες, ἤξίουν, &c. Exponitur ἀγγελιαφόρος, Qui est à nuntiis, & Qui est à responsis, apud Herodotum, qui στιλωτὸς & ἀγγελιαφόρος coniungit. Et alibi, δορυφόρους, ἀγγελιαφόρους, δορυφορεῖς. Aristot. autem De mundo, quatuor simul posuit, ἡμεροδρόμους τε καὶ σκοποὺς καὶ ἀγγελιαφόρους καὶ φύλακας. Synesius in epistola ad Olympium, οὐδεὶς βασιλέως ἀγγελιαφόρος δημοσίαν ἵππον ἀμείβων ἔξεστι τῆς πόλεως, ὧν μὴ παρὰ τοῦ σὺν λογιστῶν μέρος γένηται τῶ καπήλου φορτίου. Vbi obseruat Budæus βασιλέως ἀγγελιαφόρον dici tabellarium regium, qui publico vtitur vehiculo vel equo. Ponitur etiam ἀγγελιοφόρος (inquit idem Bud.) pro admissionali, qui & εἰσαγγελεὺς ab Herodoto vocatur. Stator etiam dici potest, vt ἡμεροδρόμος. Vide εἰσαγγελεύς.

C. Εὐάγγελιον, ου, τὸ, Lætum nuntium, Faustū vel felix nuntium. Ad verbum, Bonum nūtium. Eodem modo quo Gallicè dicitur Bonne nouuelle, pro Ioyeuse nouuelle. Appianus de nece Ciceronis, τῆς Αἰντωνίου διαγγέλου δεξιώσεως. Luc. in Asino, διαζήλιον αὐτοῖς ἐμοὶ προσλαμβάνουσι. Obseruandum autem veteres plurali numero sæpius vsos fuisse. ἐπὶ διαζηλίοις εἰσφανωθέντος κήρυκος, Aristides. Ex quo loco explicatur illud Aristophanis in Equitibus, Εἶτ' εἰσφανοῦμι δ' διαζήλια. pro εἰσφανοῦμι μὲ διαζήλια πρώτ' ἀπαζηλίαντα, vt dixit idem in Pluto, — κἄγωγ' ἀκάδιστα βουλόμην

βούλομαι Εὐαγγέλιά σ' ἐγὼ χριζαντωνῆν ἀμοιβὴν Τοιαῦτ' ἀπαγγέλλοντα. vbi schol. notat eum iocose dixisse χριζαντῶν ἀμοιβὴν pro σιτηρεῖν. Luc. in Demosth. encomio, 423, τὴν δαγγελίαν χάριν, gratia quæ habetur pro læto nuntio. Plut. Artoxerxe δαγγελίων δωτηρεῖα vocauit dona ab Artoxerxe data ei qui secũdus lætũ nuntiũ ipsi attulerat. q. d. τὰ δίδοσθαι τῷ δωτῆρι δαγγελιοσταθμῶν δῶρα. ‖Εὐαγγέλιον autẽ καθ' ἐξοχὴν dicitur peculiariter à Christianis annuntiatio insignis illius beneficii à Christo in humanum genus collati, quum sua ipse morte illud à morte æterna liberauit. Interdum tamen per metonymiam pro historia ipsa de Christo accipitur, cuiusmodi Euangelia quatuor numeramus. Interdum etiam (quanuis rarius) ipsam doctrinæ Euãgelii promulgationem declarat. vt 1. ad Cor. 9, ἐκ τοῦ δαγγελίου ζῆν. Et 2. ad Cor. 10, ἄχρι γὰρ καὶ ὑμῶν ἐφθάσαμεν ἐν τῷ δαγγελίῳ τοῦ Χριστοῦ. Sic eiusdem epistolæ 8, ὃ δι' ὑμᾶς ἐν πάσῃ ἐν τῷ δαγγελίῳ. Quem locum perperam Hieronymus & post eum multi de historia euangelica à Luca scripta intellexerunt, quum ipsam potius euangelizationem declaret.

Εὐαγγέλιον, ου, τό, Præmium quod datur lætum afferenti nuntium. Hom. Od. ξ. v. 152, —δαγγέλιον δέ μοι ἔσω. id est (inquit Eustath.) κέλευσον μοι δῶρον ὑπὲρ ἀγγελίας. Sed euangelion petenti denegatur, v. 166, his verbis, Σῇ χάριτι, οὔτ' ἄρ' ἐγὼν δαγγέλιον πόδα πόσσω. Plut. opusc. Verum Athen. &c. δαγγέλιον ἐκ φιλίππου κρίσις ἀπίστου. Cicero ad Att. lib. 2, plurali numero vsus est, O suaues epistolas tuas vno tempore mihi datas duas: quibus δαγγέλια quæ reddam nescio, deberi quidem, planè fateor.

Εὐαγγέλια, plurali numero, Sacrificium ob lætum nũtium. Isocr. Areop. ὅτι φοιτῶντες πρὸς ἕξιν δαγγέλια μὲν δὶς ἤδη πεθύκαμεν. Xen. Ελλ. 1, ἔθυε τὰ δαγγέλια. Pollux lib. 5, ἡ μήνη ὅτι ᾧ σωτήρια θυσία, δαγγέλια, ὡς καὶ ὅτι τῷ ἥλιῳ θύουσι.

Εὐαγγελικός, κὴ, κόν, Euangelicus, Ad euangelium pertinẽs. Verbum sacris scriptoribus proprium.

Εὐαγγελίζω & Εὐαγγελίζομαι, Lætum nuntium affero, Lata nuntio, δαγγέλια λέγω. Cyprianus alicubi ad verbum reddit Bene nuntio. Sed veteres scriptores voce media potius vsi sunt. Aristoph. Equitibus, —λόγους ἀγαθοὺς φέρων, Εὐαγγελίσασθαι πρῶτον ὑμῖν βούλομαι. Vbi scholiastes annotat, δαγγελίσασθαι Attice dici pro δαγγελία λέγειν. Ex quibus colligo eum δαγγελίσασθαι cum accusat. λόγους non coniunxisse, sed absolutè positum existimasse. Solet tamen alioqui cum accusatiuo poni rem significante: ac tum exponitur à multis simpliciter, Nuntio. Antiphõ, ὡς αὐτῷ τῇ πατρίδι μεγάλας ἀτυχίας δαγγελιζόμενος. Sic Demosth. Pro cor. ἀτυχήματα δαγγελίζεσθαι dixit, ἢ δεξιᾷ πρεσβύτην, καὶ δαγγελιοῦμεν τοῦτο οἷς ἂν ἐκεῖνοι ἀπαγγείλωσιν οἴωμαι. hic enim nõ absolutè positũ puto δαγγελιζόμενος, sed cum ἀτυχήματα (vel eius relatiuo ἐκεῖνα) debere iungi, quod ἀπὸ τοῦ κοινοῦ repetatur è proximè præcedentibus. Possumus (meo iudicio) tamẽ & vim verbi retinendo, δαγγελίζεσθαι δὶ ἀτυχίας vel δὶ ἀτυχήματα, interpretari, Lætum de successu vel successibus (vel de rebus prosperè gestis) nuntium afferre. Synes. epist. ἀπειλήσας γὰρ κίνδυνον, δὶ ἀγγελίου τὰ κρύοντα. vbi Adr. Turneb. vir doctissimus δὶ ἀγγελίου, simpliciter vertit Nuntiasti. Idẽ apud Philonem De vita Mosis, δαγγελιζομένη φορὰν ἀκροδρύων reddidit simpliciter, Prouentum baccarum denuntiantem. Ego reddere maluissem, Lætum (vel iucundum) nũtium de prouentu baccarum afferentem. Alioqui si δαγγελιζομένη simpliciter reddas Denuntiantem, vel Nuntiantem, nihilo maiorem vim habebit quàm simplex ἀγγέλουσα. ‖Εὐαγγελίζομαι, Victoriam nuntio, Bud. ex Luciano.

Εὐαγγελίζειν, & εὐαγγελίζεσθαι (quorum illud quidẽ rarius, vtpote duobus tãtùm locis) in sacr. lit. declarat Annuntiare Christi doctrinam quæ εὐαγγέλιον κατ' ἐξοχὴν vocatur. Interdum absolutè ponitur, vt 1. ad Cor. 9, ἐὰν γὰρ εὐαγγελίζωμαι, οὐκ ἔστι μοι καύχημα· ἀνάγκη γάρ μοι ἐπίκειται· οὐαὶ γάρ μοι ἐστὶν ἐὰν μὴ εὐαγγελίζωμαι. Interdum additur casus personæ, isque vel accusatiuus, vt Act. 8, καὶ διερχόμενος εὐηγγελίζετο τὰς πόλεις πάσας: vel datiuus, vt ad Rom. 1, Ἐὰν πῶς εὐοδωθήσομαι ἐλθεῖν πρὸς ὑμᾶς εὐαγγελίσασθαι. Interdum verò casus rei, videlicet accusatiuus. vt Act. 10, εὐαγγελιζόμενος εἰρήνην. Sic Gal. 1, εὐαγγελίζεται τὴν πίστιν. Sic Act. 5, εὐαγγελιζόμενοι Ἰησοῦν τὸν Χριστόν. nam & hic accusatiuus est rei, quũ per Iesum Christum, significetur doctrina de Iesu Christo: quæ etiam pacis & fidei aliisq; huiusmodi nominibus intelligitur: adeo vt εὐαγγελιζόμενος εἰρήνην sit Lætum de pace nuntium afferens. i. de doctrina Christi. Itidemq; in aliis similibus locis. ‖Ponitur etiã passiuè aliquoties tũ de re, vt 1 Petri 1, τὸ ῥῆμα τὸ εὐαγγελισθὲν εἰς ὑμᾶς: tum de persona, ad Hebræos 4, καὶ γὰρ ἐσμὲν εὐηγγελισμένοι.

Εὐαγγελιστής, οῦ, ὁ, Euangelista. Sic autẽ vocãtur in nouo Testamento qui erant secundi ab Apostolis, quósque illi tanquã aßeclas & collegas habebant in fungendo suo munere promulgandi Euangelii, ideóq; nulli ecclesiæ erãt addicti: vt ad Ephes. 4, τοὺς δὲ προφήτας, τοὺς δὲ εὐαγγελιστάς. Postea verò ædificatis iam ecclesiis, quum & Apostolorum & Euangelistarum munus desiisset, translatũ est nomẽ ad quatuor illos historiæ Christi scriptores, ac peculiariter Ioanni tributũ pro cognomine, vt ab altero Ioanne distingueretur.

c C. Ἀναγγέλλω. F. ἀνέγγελλα. Perf. ἀνήγγελκα, ex ἀνὰ & ἀγγέλλω compositum, vt Latinè, Annuntio, vel Renuntio, pro Nũtio. Cum dat. rei & accus. pers. Et Ἀναγγέλλεται, pass. Nũtior, Nũtius de me affertur. Plut. in Pericle, ἀναγγέλθη τεθνεὼς αὐτός, Allatus est nuntius ipsum mortuum esse. vel Allatus est de eius morte nuntius. Ἀναγγελοῦσι, διηγήσονται (id est narrabitur) Suid.

C. Ἀπαγγέλλω, ex ἀπὸ & ἀγγέλλω cõpositum, itidẽ pro ἀγγέλλω, (vt Latinè, Annuntio & Renũtio, pro Nũtio) vel generaliter pro Expono, Refero, Narro, Hom. Il. 1, 612, —ἀπαγγεῖλαι ἢ πάσχω Χρὴ μῦθον Δαναοῖσιν ἐγὼ κακὸν ἀγλαὸν ἔμπην. & Il. ρ. 409, Ἦ εἰ ἀπαγγείλειας Διὸς μεγάλοιο νόημα. Xenoph. Paed. 2, ἀπαγγείλατε τῷ Ἰνδῶν βασιλεῖ. & 8. ἐγὼ τῇ μητρὶ ἀπαγγελῶ ταῦτα οἷς παρ' ἐμοῦ ἥκουσας. Demosth. Pro cor. ὁ δὲ τὰς ἀπαγγελίας τὰς ψευδεῖς. Sic ἀπαγγέλλω ὅτι τὰ κοπτά, Plut. ἀπαγγέλλω εἰς ὑμᾶς, Demosth. Dicitur & ἀπαγγέλλειν ἀφεί πινές. Plutar. in Consol. ad vxore, ὅτ' ἔπεμψας ἀπαγγελοῦντα ἀφεῖ τῆς τῶ παιδίου πλοὺτης. ‖Pro ἀπαγγεῖλαι autẽ dicitur & ἀπαγγεῖλαι δαι voce media. vnde Plut. in Alex. Οἱ δὲ πρόπυλοι τῆ Ἀρπάλου φυγῆ ἐξ ἀπόφασιν ἀπαγγελαμβίους ἔδοσαν. ‖Sic & Ἀπαγγέλομαι pro αἰγέλλομαι. Xen. ἀπαγγελθήσεται δ' αὐτοῖς ταῦτα. Plato, ὅπως ἐκεῖνος, ὡς ἐγὼ, ἀληθῆ ἀπαγγελεῖται. Plut. in Galba. ἀπαγγέλλεται Γάλβας εἰς τὰ παλάτιον.

Ἀπαγγέλλω, Demosth. Renuntio, vt legati faciunt à legatione redeũtes. quod ἀπαγγελίαν Plutarch⁹ alicubi dixit, Homerus ἀπαφάσθαι. Bud.

Ἀπαγγέλλω σοι ἀγγελίαν φθεγγόμενον, pro Denuntio tibi litem, affertur ex Libanio.

Ἀπαγγέλλω, Pronuntio, Enuntio, id est Cœptum mentis eloquor, inquit Bud. addens hoc exemplũ ex Demosthene p. 1124, οὐδεὶς ταῦτ' ἀπαγγέλλων, δύναιτο τὸ δίκαιον ἀφελέσθαι τοῖς ἀκούσασι. Addit idẽ Bud. ἀπαγγέλλειν ἀσαφῶς, Obscurè effari. Idem quod ἐρμηνεύειν. Cum his Budæi conuenire puto hæc Hermogenis ἀπαγγελίαν λέγω αὐτὴν λέξιν δι' ἧς ἀπαγγέλλεται τὰ ὑπονοήματα. Sæpe autem apud autores ἀπαγγελία perperã positũ inuenitur pro ἀπαγγελίας.

Ἀπαγγέλλω, Memor ter recito, τὰ μεμελετημένα ἀπὸ στόματος λέγω. Syn. Παυσανίας ἀφεῖ Διοσκουρείου πάσης ἀπαγγέλλει σχολῆς ἑκάστης ἡμέρας πεντήκοντα. Bud.

Ἀπαγγέλλω, δηλῶ, φανερῶ καὶ δηλοῦμαι, Bud. ex Polluce.

Ἀπαγγέλλομαι dicit Plato pro ἀπαγγέλλω, Pol. lib. 2. p. 91, τὴν παιδείαν οὐχ οἷόν τε πῶς ἀπαγγελλομένοις φασὶν εἶναι, δικαίαν καὶ ἄλλην. Bud.

Ἀπαγγελτέον, Nuntiandum est, vel Enuntiandum, &c.

Ἀπαγγελία, ας, ἡ, Enuntiatio, Pronuntiatio. Ἀπαγγελία videtur sumi hic ab Hermogene pro ἑρμηνεία, (vt Budæus ἀπαγγέλλειν ἀσαφῶς expoſuit ἑρμηνεύειν) Ἀπαγγελίαν λέγω αὐτὴν λέξιν δι' ἧς ἀπαγγέλλεται τὰ ὑπονοήματα. Vide ἑρμηνεία. Sunt tamen qui hic genus figuræ esse scribant. ‖Ἀπαγγελία significat etiam recitationem quæ fit memoriter. Synes. verbis paulo antè citatis subiungit, καὶ ἡ σωτὴρ πόλος ὅδ' ἐστὶν ἀπαγγελίας.

Ἀπαγγελτήρ, ῆρος, ὁ, Nuntius, Index, in Anthol. epigrammatum.

Ἀπαγγελτικός, κὴ, κόν, Enuntiatiuus. Affertur ex Seneca & τὸ ἀπαγγελτικὸν pro enuntiatione.

C. Διαγγέλω, ex διὰ & ἀγγέλω, Nuntio circunquaque, vel per diuersa loca, Diuulgo. Plut. in Camillo, ἐφοβοῦντο διαγγέλλοντα τὴν ἔφοδον εἰς τὰς πόλεις. Philo, διαβοώμενος & διαγγελούσας, vbi διαγγελούσας ab interprete exponitur Internuntias. Budæus διαγγέλω exponit etiam Denuntio, Effero, Prodo. ‖ Διαγγέλω (ν βαρύτονον) pro Edico, vel Indico, Herodian. lib. 1, τὰς διαγγελθείσας διαγγελίας. Liban. in argumento τῆς εἰς Θεοὺς κατὰ τῆς μητρὸς, de matre Æschinis, ἣ δὲ καθαιρουσα καὶ πολιτικὰς πράξεις διαγγέλουσα φησὶ δεῖν.

Διάγγελος, Internuntius, Bud. Ammonius à Thucydide διάγγελον vocari ait quem cæteri ἐξάγγελον appellent, qui videlicet quæ intus fiunt, iis qui foris sunt nũtiat.

C. Εἰσαγγέλλω, ex εἰς & ἀγγέλλω, Renuntio, Refero. Xenoph. Pæd. 8, εἰσαγγέλλειν ἐκεῖσε ἐμὲ, ἵνα καὶ τοῦ βουλεύσωμαι, &c. Idem Symposio, κρούσας τὴν θύραν εἶπεν ὅτι εἰσαγγείλαι τι βούλοιτο, εἰσαγγεῖλαι ὅς τις ἦν, &c. Sic εἰσαγγέλλομαι apud Demosth. εἰσαγγελθέντων ὑμῖν πολλῶν καὶ μεγάλων πραγμάτων.

Εἰσαγγέλλω, Defero, Postulo, Accuso, In ius voco. Isocrates ἐκεῖ ζώντας, Εἰσαγγέλλω εἰς τὴν βουλὴν λέγοντας ὡς ὁ πατήρ μου, &c. Et ὁ εἰσαγγείλας pro delatore, apud Isæũ. Sic & in voce pass. Εἰσαγγέλλομαι pro Deferor, Accusor. Demosth. Pro cor. οὐκοῦν ὁ μὲν εἰς ἐμὲ εἰσαγγελλόμενος ὑπὸ τοῦ διώκοντος. Plut. ἐκεῖ μὲν εἰσαγγέλλεται καὶ δίκη λαμβάνει παρὰ τοῦ συνήθους. Dicitur autem non solùm εἰσαγγέλλω τι, sed & εἰσαγγέλλω τι ἐκεῖ ἢ ἐπί. Plut. de coniuratione Catilinæ loquens, ταῦτα δ' ἔτεροι καὶ Πείσων ἀνὴρ ὑπατικὸς εἰσήγγελλε. Sic Liuius crimina de aliquo ad senatum deferre dixit.

Εἰσαγγελία, ας, ἡ, Delatio, Accusatio. De quibus autem criminibus peculiariter diceretur εἰσαγγελία, vide Harpocr. & Pollucem: cuius verba sunt, ἡ δὲ εἰσαγγελία πέπρακται ὅπου τὰς αἰσχράφων δημοσίων ἀδικημάτων, καὶ τὸν νόμον τὸν εἰσαγγελτικὸν ἀμφοτέρως γράφουσι, &c. Εἰσαγγελίαν (inquit Bud.) efferunt de rebus perperam factis, γραφὴν de legibus perperam latis. Isæus tamen (Harpocr. teste) rem eandem εἰσαγγελίαν & γραφὴν appellauit. Isocr. De pace, καὶ πολλὴν χάριν ἔχοντα ταῖς εἰσαγγελίαις καὶ ταῖς γραφαῖς καὶ ταῖς ἄλλαις συκοφαντίαις. Demosth. Pro corona ad εἰσαγγελίας & γραφὰς addit etiam δίκας.

— Ἀπεισαγγελίας φεύγειν δίκην citatur ex Plut. in Moral. pro Criminis læsæ maiestatis reus.

Εἰσαγγελεύς, έως, ὁ, Qui nuntiat aduentũ alicuius. vt in εἰσαγγέλλω ex Xenophonte proposuimus, κρούσας τὴν θύραν εἶπεν ὅτι ἥκοι ὁ τῶν ἀκοίτων εἰσαγγελεὺς ἐρῶν τινα, &c. Sed peculiariter de eo qui apud regem aut alium principem hoc munere fungitur nuntiandi ei alicuius aduentum & illum ad eum admittendi. Bud. admissionalẽ vocat, ex Lampridio fortasse sumpta voce. Herodotus in Thalia, παρεῖναι ἐς τὰ βασιλήια πάντα τὸν βουλόμενον τῶν ἑλλήνων, ἄνευ εἰσαγγελέος. Quò alludens (vt opinor) Lucianus ἐκεῖ τὸν πρὸς τῆς Συρίης θεοῦ, dixit, ἀπίξιαι ἢ παρ' ἡμᾶς αὖθις εἰσαγγελέες. Vtrobique autem habes εἰσαγγελέος Ionicè pro εἰσαγγελέως. ‖ Εἰσαγγελεύς, Delator. sed propriè ὁ τῶν δημοσίων καὶ μεγάλων μυητὴς, inquit Suidas.

Εἰσαγγελικὸς, ad εἰσαγγελίαν pertinens. Poll.

C. Ἐξαγγέλω, Renuntio. Plat. Pol. 2, ἵν' ἐξαγγέλωσι τῷ βασιλεῖ τὰ ἐκεῖ τὰ πάσχοντα. Xenoph. cum aduerbio motus ad locum, ἐξαγγέλλειν ἑαυτόν. Sic apud Isæum pro Certiorem facio, inquit Bud. Propriè ἐξαγγέλλειν est Nuntiare iis qui foris sunt ea quæ intus fiunt, sequendo Ammonii & Hesychii expositionem quam dant nomini ἔξαγγελος. ‖ In malam partem interdum, ἐξαγγέλλειν τὰ ἀπόρρητα, Efferre arcana seu secreta, vel prodere. Euulgare. Demosth. Philipp. 1, εἰσὶ γάρ, εἰσὶ οἱ πώποτ' ἐξαγγείλαντες ἐκείνῳ παρ' ἡμῶν αὐτῶν ἕκαστον τῶν λόγων. Sic Plut. in Themist. ἐξαγγέλλειν εἰς Θετταλούς. ‖ Apud Xen. Pæd. 7, pro Nuntio, seu Nuntiũ perfero, seu Iussa perago, inquit Cam.

Ἐξαγγέλω, Enuntio, Indico, id est ἑρμηνεύω. quod & ἀπαγγέλω. apud Hermogenẽ ἐκεῖ ἑρμηνεῖς, Bud. Fortasse autem Eloqui interpretari possumus τὸ ἑρμηνεύειν.

Ἐξαγγέλλομαι, Pass. Nũtior. vt ἐξηγγέλθη ὁ θάνατος, Mors nuntiata est. ‖ Item pro Efferor, Prodor, &c.

Ἐξαγγελτὴς, ου, ὁ καὶ ἡ, De quo nuntius allatus est, Detectus, Patefactus per nuntium. Thucyd.

Ἐξαγγελτικὸς, κὴ, κὸν, Enuntiatiuus. Affertur ex Aristotelis Probl. ἐξαγγελτικὸς τῇ διανοίᾳ, pro Qui ad intelligẽtiam referri potest.

A Ἐξάγγελος, ου, ὁ καὶ ἡ, Propriè, Qui vel quæ nũtiat iis qui foris sunt quæ intus fiunt, Hesych. & Amm. Sumitur & generalius. Thuc. & p. 279, αὐτὸς προφάσεως τοῦ πρασσομένου ἐξάγγελος γίγνεται. ‖ Ἐξάγγελος, index, qui in fabulis est nuntius aliquid de scena afferens: vt in Trachiniis nuntius Deianiræ. Camer.

Ἐξαγγελία, ας, ἡ, Nuntiatio, vel Nuntium. Item Euulgatio. ‖ Item Enuntiatio, ἑρμηνεία, Hermog. vt ἐξαγγέλλειν est ἑρμηνεύειν, Bud.

C. Ἐπαγγέλω, Denũtio, Indico, vt ἐπαγγέλλω πόλεμον, (sicut καταγγέλλω) vel πολεμεῖν, Bud. ex Polybio. Sic ἐπαγγέλλει ἐπὶ τὴν Βρεττανικὴν ἐξόδους, Herodian. Id est, Expeditionem vel profectionem edicit. Sic autem ante hos vsus est Thucydides hoc verbo, vt quum p. 237 dicit πρεσβεῖς ἐπαγγέλλειν εἰς τοὺς ξυμμάχους. Demosthenes autem ἐπαγγέλλω πρᾶγμα dixit, vt Polybius ἐπαγγέλλω πολεμεῖν. Xenophon Pædiæ 8, βοηθήσειν καὶ ὑμῖν αὐτὸς καὶ Κῦρον καὶ ἐπαγγέλλω. ‖ Ἐπαγγέλλω, Denuntio & condico, hoc est constituo. Plut. Demetrio 888, ἐπὶ δὲ τοῖς Λακεδαιμονίοις ἦκεν, αὐτὸς ἀπόντας ἐπαγγειλάμενος ἐστάσας. ‖ Ἐπαγγέλλω, Denuntio & edico, cum infinit. Demosth. πρὸς Μακαρτ. 117, τοὺς ἀποστερουμένους, οὓς οὐ μανδύας αἱμαρῶντας, ἐπαγγέλλει τις ὁ δήμαρχος τοὺς περιόντας αἱμαρεῖν καὶ θάπτειν, denuntiet & edicat, Bud. ἐπαγγέλλουσιν, κηρύττουσιν, Hesych. ἐπαγγέλλει, προστάττει, Suid. Idẽ, ἐπαγγέλλει, αἱρεῖ ὁ ὑπηρέτης ὁ τῆς βουλῆς). Idẽ, οἷς πρότερον ἦκεν ἐπαγγείλας exponit παρήγγειλα.

Ἐπαγγέλλω, Edico, Pronuntio, Id est Promitto in publicũ. Herodian. de Gordiano, τοῖς δὲ στρατιώταις ὑπέσχετο ὀκτὼ δοῦναι χρυσοῦς ἕκαστον, ὃν οὐδεὶς πρότερον, τῷ τε δήμῳ τὰς νομὰς ἐπαγγειλάμενος. co gliaria pronũtiauit, Bud. Vide ἐπαγγέλλομαι.

Ἐπαγγέλλω, Indico, Profiteor, vel Significo me velle. Xen. Pæd. 8, πολλοὶς δὲ μάλιστα οὐκ ἐπαγγέλλουσιν οἱ φίλοι τοῖς ἑταίροις τὰ. Id denuntiãt, vel significant illis. Quidã apud Suidam, ᾧ καιρὸν ἥκειν, ᾧ εἴ τι δεῖ, ἐπαγγέλλει. i. (vt ille vult) αἰτεῖ. Vide infrà inter significationes τὸ ἐπαγγέλλειν, pro Significare quid nobis opus sit.

Ἐπαγγέλω, Defero, Nomen alicuius defero. vt ἐπαγγέλλειν τοὺς ἑταίρους. Et δικαστὰς ἐπαγγέλλειν, quoddam accusationis genus: vide in δικαστής.

Ἐπαγγέλλομαι, Pass. Denuntior, Indicor, Cõdicor, vt δεῖπνον ἐπαγγελλόμενον, Cœna condicta, Bud. Et ἐπαγγέλλεσθαι οἱ Ἀθηναῖοι, Thuc. p. 167 pro Denuntiatũ est vel Indictũ Athenensibus vt adessent. ‖ Ἐπαγγέλλομαι, Promittor. Vnde οὔτε πὰ ἐπαγγελίᾳ, οὔτε τῇ ἐπιλειμμάᾳ, pro Neque promissa, neque minæ, Bud. ex Greg.

Ἐπαγγέλλομαι, deponens, Posco, vel potius Significo me velle, vel Significo quid mihi opus sit. quod vim habet verecundæ petitionis. αἰτῶ τε αὐτῶν καὶ ἐπαγγέλλομαι. Demosth. Pro cor. ἔνιοι Σάτυροι τὸ δημόσιον ἰδίᾳ ἐπαγγέλλει). Et paulo pòst, ἀλλ' αὖ αὐτὸς ἐπαγγέλλεται ἐξίους, ῥᾴστα μὲν ὄντα φανῆναι δοὺς αὐτῷ, Bud. ἐπαγγέλλεται, ἀξιοῖ, ἀξιοῖ, apud Herodot. teste Suida. (qui ἐπαγγέλλειν quoque exponit αἰτεῖν τινα). Hesychius etiã habet, ἐπαγγελλόμενος, παρακαλῶν, ἐπιτάσσων. Herodot. Euterpe, ἐπαγγέλλεται ἄδειάν τε ἰδίην τε καὶ μεγάλα ὑποδέξεσθαι. i. (interpr. Camerario) Pronũtiari curasse, se impunitatem dare & multa promittere.

Ἐπαγγέλλομαι, μιδὲ deponens, Polliceor. Cum accus. vel cum infin. Theophyl. Epist. 37, ἐπαγγέλλει πολλὰ καὶ περὶ ἕνεκα ὁλίγου. Polyb. 5, ἐπαγγέλλεται δὲ Πτολεμαῖος αὐτοῖς ἀφήσειν ὁλκὰς τριακοσίας. Cum infin. autẽ, Xenoph. ἐπαγγέλλομαι δίδαξειν. Paulo aliter apud Demosth. ad Lept. ἀλλὰ τῷ σῷ θυμῷ [θυμοῦσθαι] καὶ τὸ αὐτὸ ἐπαγγελλόμενον μεῖον, i. Vltrò hoc fecisse. Quod etiam polliceri dicitur, Bud. ‖ Ἐπαγγέλλομαι, Profiteor. vt ἀρετὴν ἐπαγγέλλομαι, apud Xen. Profiteor virtutẽ. quod exponitur Promitto me posse virtutem docere. Mihi tamen Aphrod. ἐκεῖ εἰρῆσθαι dixisse videtur τοὺς τὰ μαντικὰ ἐπαγγελλομένους simpliciter pro Profitentibus diuinationes, vt dicitur Ius vel philosophiam profiteri. Itẽ ἐπαγγέλλομαι ὅτι τοῦτο, Vendito me, Glorior, μέγα φρονῶ, Xen. Œcon. p. 483, Κῦρος ἐπαγγέλλεται τοῦτον τὸν λόγον ὃν ἐγὼ τοῦ χαίρειν ἀφεῖς πᾶσιν, &c. Quæ constructio in hac significatione rarissima est.

Ἐπαγγελία, ας, ἡ, Pollicitatio, Promissio. Isocr. Contra sophistas πολλοὺς τῶν φοιτώντων τοῦ μισθοῦ καὶ τῆς μεγίστης ἐπαγγελίας ἀποστερήσας. Idẽ ibidẽ, ἀφ' ὧν ὑπισχνοῦνται τὴν ἐπαγγελίαν ποιήσεσθαι. ‖ Ἐπάγγελμα, Professio, Plat. in Euthyd. inquit C.

Ἐπαγγελτικός,ἡ,όν, Ad promissionem pertinens. q.d. Promissiu⁹.& Ἐπαγγελτικῶς, Promissiue, Per promissionē B.

Ἐπαγγελία,ας,ἡ, Denuntiatio, Bud. ‖Item, Promissio. Plutarchus de discern. adulat. φίλῳ μὲ ἐπαίνῳ ἢ τῷ ἐπαγγελίᾳ. Hac significatione sæpe vlurpatur in Testamento nouo: quum veteres ἐπάγγελμα potius dicant. ‖Ἐπαγγελία, genius quoddam acculationis, id est χαφῆς, apud Poll.

c.2. Ἀνεπάγγελτος,ε,ὁ ἡ,ή, ex α priuatiuo & ἐπαγγέλλομαι, Nō denuntiatus, Non indictus. Polyb. 4, καὶ πολέμους ἀνεπαγγέλτους φέροντες πολλούς. i. bella non indicta.

c.2. Αὐτεπάγγελτος,ε,ὁ καὶ ἡ, ex αὐτὸς & ἐπάγγελτος, Sua sponte (vel vltrò) aliquid faciens. Thucydides, αὐτεπάγγελτοι ἐχώρησαν πρὸς τὴν ἐλευθερίαν, Sux sponte ad libertatem se contulerunt. Isocr. ad Demonicum, μὴ αὐτεπάγγελτος ἐν τοῖς χερσὶ, αὐτὸς [τοῖς φίλοις] βοηθῇς, vltrò subuenias, & non expectans dum ab illis rogeris. præcessit enim, αὐ μὴ δεομένων τῶν παρ' ἐκείνων δίκης. Demosth. Pro corona, ὧν τῆς Ἑλλάδος ἐλευθερίας αὐτεπαγγέλτους ἡγεμόνας ἅπαντες ὡμολόγησαν Φιλίππου. Vbi mirum est ἡγεμόνας addi, quum alioqui αὐτεπάγγελτος & ἡγεμονικὸς idem sint: & suspectus esse c potest locus. Exposui autem αὐτεπάγγελτος, Sua sponte (vel vltrò) aliquid faciens, quum tamē participium in his & similibus exemplis addere necesse non sit. Vulgò autem exponitur Sponte pollicens, Nullo nuntio accersitus. quarum expositionum prior est etiam Budæi. Ego tamen ab Ἐπαγγέλλω malim deducere significante κελεύειν siue προστάττειν, (vt αὐτεπάγγελτος sit αὐτοκέλευστος; vel αὐτεπίτακτος) quàm ab ἐπαγγέλλομαι significante pollicēor.

¶ Καταγγέλλω, ex κατ' & ἀγγέλλω. Interdum idem quod ἀγγέλλω, vel ἐξαγγέλλω: vnde καταγγελτὴς apud Thucydidē, & ἐξάγγελτος pro eodem, id est Patefactus, Detectus per nuntium. In Actis Apost. καταγγέλλειν sæpe simpliciter pro Annuntiare. ‖Καταγγέλλω, Indico. vt καταγγέλλω πόλεμον, Indico bellum, (quod & ἐπαγγέλλω) Lysias, αὐτὸ τὸ ἀφανὲς πόλεμον καταγγέλλεται. Sic Plut. in Lycurgo, καταγγέλλει τὸν πόλεμον τοῖς Εἵλωσι. ‖Item Καταγγέλλω pro Obnuntio. vnde καταγγελὴς & καταγγελος. ‖Καταγγέλλω, Defero, Accuso, vt ἐπαγγέλλω. Herodian. δοῦλοι δεσπότας καταγγέλλουσι, Bud.

Καταγγέλλομαι, Pass. Patefio per nūtium. Itē, Indicor. Item, Accusor, sequēdo significationē vocis actiuæ. hinc

Κατάγγελτος,ε,ὁ ἡ,ή, Patefactus per nuntium, vel Detectus. Thucyd. κατάγγελτος πολεμίοις γίγνεσθαι. quod exponitur δήλοις δηλ. μηνυμάτων.

Ἀκατάγγελτος,ε,ὁ καὶ ἡ,ή, Non indictus. vt ἀκατάγγελτος πόλεμος idē quod ἀνεπάγγελτος. Plut. Numa, Nō indictū bellum.

Καταγγελεύς,έως,ὁ, Annuntiator, Denuntiator. vt Act. Apost. cap. 12, ξένων δαιμονίων δοκεῖ καταγγελεὺς εἶναι. Exponitur & Obnuntiator hic à Budæo.

Κατάγγελος,ου,ὁ καὶ ἡ, Obnuntiator. Plut. Apoph. Lacon. σὺ οὖν κατάγγελον ἔπεμψαν ἡμῖν; te obnuntiatorem misere B.

c.2. Ἐκκαταγγέλλω, pro καταγγέλλω, vt ἐκκαταγγέλας ἀγῶνα, Plut. Romulo, Qui ludos indixit.

c.2. Προκαταγγέλλω, Prænūtio, Antè denūtio. vt Act. c.3. v.18, ὁ δὲ θεὸς ἃ προκατήγγειλε διὰ στόματος πάντων τῶν προφητῶν αὐτοῦ, &c. ‖Προκαταγγέλλομαι, Pass. Prænuntior, Antè denuntior, vt 2. ad Cor. capite 9. v. 5, καὶ προκαταρτίσωσι τὴν προκατηγγελμένην ὑμῖν εὐλογίαν ὑμῶν. id est prænuntiatam, vel (cum Beza) antea indictam.

¶ Παραγγέλλω, ex παρὰ & ἀγγέλλω, Denuntio, Condico, vt constituentes solent. Plato in Phædone, παρηγγελκέναι ἄλλοις ἄλλην ὥραν ἀφικέσθαι εἰς τὸ εἰωθὸς καὶ ἱκανὸν. Bud. ‖Cui significationi affinis est hæc, παραγγέλλω ὅτι τὸ δεῖπνον, Inuito ad cœnam, Condico cœnam. q.d. Denuntio alicui vt adsit ad cœnā. Lucianus, ἐν οἷς ὅτι τὰ δεῖπνα παραγγέλλουσι καινολογούμενον. ‖Item παραγγέλλω in Pand. Græcis, Denuntio, vt quum mulier prægnans, post diuortium marito denuntiat sese prægnātem esse ex eo, παραγγέλλειν τῷ ἀνδρὶ dicitur: & maritus ἀπαραγγέλλειν, quum ex se prægnantem esse negat. Bud. Vide ἀπαραγγέλλειν. Huc pertinet & παραγγέλλειν εἰς δίκην, Denuntiare iudicium. significat enim diem dicere in iudiciis publicis. Bud. ‖Παραγγέλλω, Denuntio alicui vt hoc faciat, vel Denuntio hoc esse faciendum, Iubeo,

A Impero. Herodot. Thalia, οὐδὲ παραγγέλλει ἀπιέναι οὐδεμίαν παραγγελίαν. Lysias, παραγγέλλει παραγγέλμα τοιοῦτον αὐτοῖς. Xenoph. Pædiæ 6, παραγγέλλει εἰς ἑαυτὸν ἐκφέρειν. &c. Demosth. ἐπειδὴ ὁ στρατηγὸς παρήγγειλεν ἀπιέναι. Vbi Budæus παρήγγειλεν esse ait Edixit, id est Edicto præcepit. Et παραγγέλλειν denuntiare dicitur quum milites per manus dant præceptum imperatoris. vnde παράγγελος, Xenoph. vide infrà. Idem Xenophon dicit etiam παραγγέλλειν εἰς τὰ ὅπλα, pro Edicere suis vt arma capiant. Quod autem legitur apud eundem, στρατιὰν οἵαν πλείστην εἰς τὸν πόλεμον παραγγέλλων, (id est, Ciuans milites ad nomina, Delectum habens, vt inquit Bud.) Suidas exponit καταλέγων. ‖Item pro Denuntio, id est significando iubeo. vt quidam apud Suidam, ὁ δὲ ἀπεχώρησεν, οὐδὲ παρακελεύσεως παραγγελίας, id est σημάνας, inquit Suidas. Ponitur autem non solùm pro Edico, sed & pro Interdico. vt Act. Apost. 5, οὐ παραγγελίᾳ παρηγγείλαμεν ὑμῖν μὴ διδάσκειν ἐπὶ τῷ ὀνόματι τούτῳ. id est, Nonne conceptis verbis interdiximus vobis. Bud. Videtur tamen & hic & similibus locis posse etiam significatio τοῦ κελεύω, siue προστάττω, retineri. vt sit, Imperauimus vobis vt desineretis docere, &c. Vel, Denuntiauimus vobis ne doceretis, vt Beza vertit. Vetus interpres reddit, Præcepimus vobis ne doceretis. ‖Significat etiam Παραγγέλλω, Denuntio, id est accerso amicos. Lysias, ἐπὶ τὴν ἑορτὴν ἐκάλουν, Καίπερ γε εἰπόντος μοι, καὶ αὐτὸ δοκῶ ὑμῖν ὡς ὀψιτελεῖς μὴ ἡμέρᾳ παραγγεῖλαι· ἵνα ἀσφαλέστερα τὰ αὐτὸς εἰπεῖν. Ex quo factum mea sententia (inquit Bud.) vt παραγγέλλειν petere significet, id est ambire magistratum, καὶ δεξιοῦσθαι. Denuntiabant enim amicis & eos accersebant ὅτε ὦ σωαρχαιρεσιάζειν. Plutarchus, εἰ τὰς ἀρχὰς παραγγέλλοιτο, ἐκεῖνο χωλύσει χρηστῶ. Idem παραγγέλλειν ἀρχὴν & μετέρχεσθαι pro eodem hic dixit, Γάϊος Μάριος ἀγορανομίαν τὸν μετ' ἐκεῖνα παρήγγειλεν αἰτεῖσθαι· ὃς οὐκ ἔλαβεν ἐν τοῖς ἐπὶ τούτοις ἐνιαυτοῖς. Idem alicubi præpositionem εἰς addidit: vt in Cæsare, αἱρεθῆναι δοθῆναι αὐτῷ παραγγέλλειν εἰς ὑπατείαν ἀπόντι, διὰ τοὺς φίλους. Alicubi etiam apud eundem παραγγέλλειν dicitur absolutè qui ambit & est candidatus.

Παραγγέλλω εἰς ἄνδρας, Refero me vel Referor in virorum numerum. Latinè Virilē togam sumo, Ad virilem ætatem perueni. quod & παρὰ εἰς ἄνδρας dicitur. B. Synes. aduersus Andronicum, ἢ εἰς ἄνδρας παραγγελίας, οὐδέν τι παιδαρείου πρὸς ἀφροσυνίαν παρεκλάθη.

Παραγγέλλω τινί, secundum Suidam, est etiam Versor cum aliquo, Congredior alicui quotidiana consuetudine. in hoc quem affert loco, ὁ δεῖνα παραγγέλλων τοῦτο ὧν, τοῦτο δὲ ὧν, ἤρασται μετ' αὐτῶν ἢ διαίτηται. Id est (inquit) συνδιατρίβων, συνδιατρίβεσθαι, συναναστρεφόμενος. Vel est αἰτιατικῇ τῇ ἀφοσιώσει ἐρχόμενος.

F Παραγγέλλομαι. Pass. vnde τὰ παραγγελλόμενα, Quod imperatur, vt τὰ παραγγελλόμενα ποιεῖν, apud Xen. Sic Thuc. lib. 1, ὁμοίως παῖσας εἰς τὰ παραγγελλόμενα ἰέναι. Idem lib. 2, καὶ τὰ παραγγελλόμενα ὀξέως δεχόμενοι. Vbi Bud. παραγγελλόμενα non exponit simpliciter Imperata, sed quæ imperata sint tradito per manus imperio. Vide παράγγελσις.

Παράγγελμα,ατος,τὸ, Præceptum. Lysias, παρήγγειλαν παράγγελμα τοιοῦτον αὐτοῖς. Xenoph. in Cyneget. τὰ μὲν οἰκοι τῶν ἔργων παράγγελματα παραινῶ φυλάττεσθαι. Est etiam interdictum vetitumque. Demosth. καὶ τὰ περὶ τῶν χρόνων παράγγελμα μὴ χρεῖν εἶναι, Quum edicta interdictoria proponuntur. Et interdicta prætoria παράγγελματα dicuntur in Pandectis. Bud. ‖Παράγγελμα non solùm pro præcepto, sed & pro hortamento contilióq;. Isocr. ad Demon. καὶ τὰ μέλλοντα χρόνου παράγγελμα καταλιπεῖν.

Παραγγελματικός,κὴ,κὸν, Præceptiuus, Denūtiatiuus, Bud. qui etiam affert ex Aphrod. in Top. παραγγελματικὸς τόπος.

— Παραγγελματικῶς, Præceptiuè, Denuntiatiuè, Tanquam præcipiendo, vel denuntiando. Exponitur etiam Adhortatiuè, sicut & παραγγελματικῶς, Adhortatiuus.

Παραγγελτικός,κὴ,κὸν, Præceptorius. Item Prohibitorius, B.

c.2. Ἀπαραγγέλτως, Sine mādato, Sine cohortatione. Polyb. 16, ἅπαντες οἱ σωίγγες ἀπαραγγέλτως σωίβαλον ἀλλήλοις. Id est, Nulla egentes cohortatione, Bayf.

Παραγγελτικός, ή, όν, Præceptum, Mandatum. Vel, Ipſe præcipiendi ſiue imperandi actus. Xenoph. αἱ ἐκ Cor. φ, πλωτικῶν παραγγελτικῆς, καὶ στρατηγικῆς παρούσης. Eſt autem καὶ στρατηγικῆς aliquid fieri in caſtris, vel in acie, quū claſſico non edatur, ſed per manus imperium traditur & accipitur. Bud. Plato Leg. 12, καὶ ἐγκαθιᾶσι τύπτειν εἰς τὰς φυλακὰς καὶ παραγγελτικῆς.

Παραγγελία, ας, ἡ, Idem. Ariſtoteles Ethic. 2, οὔτε γὰρ ὑπὸ τέχνῃ, οὔτε ὑπὸ παραγγελίαν ἄλλην ὑπόπιπτει, Neque ſub artem, neque præceptionem vllam cadit. Camer.

‖Παραγγελία, Ambitus, Prehenſatio, Petitio magiſtratus cum prehenſatione. Gal. Brugenſ. App. de Cæſare loquens conſulatum petente antequam vrbem intraret, ἐν ἓξ ἡμέραις ὑπατείας ἕνεκα παραγγελίαν. Item ambitus vel preces amicorum pro reis cauſam dicentibus. Demoſth. De falſa legat. οὐδὲν ὅτου φίλος πολίτης ὢν ἢ συγγενὴς μᾶλλον καὶ παραγγελία τῷ τίμων μᾶζον ἰσχύειν. Sic in principio eiuſdē, ἀναιδὴς ἀεὶ τὴν ἀγορὰν & παραγγελίαν coniungit.

c. 2. Ἀπαγγέλλω, Ex ἀπὸ & ἀγγέλλω, q.d. Obnuntio, vel Nuntium remitto prægnanti. nā mulier prægnans poſt diuortium παραγγέλλειν τῷ ἀνδρὶ dicitur in Paud. Græcis, quum marito denuntiat ſeſe prægnantē eſſe ex eo: & maritus ἀπαραγγέλλει, quum agnoſcere vterum non vult, & negat ex ſe prægnatem eſſe. quod eſt quaſi obnuntiare vel nuntium remittere prægnanti. ‖Ἀπαγγέλλω, Competitor ſum alicui magiſtratum petenti. vt in hoc Appian iloco, Πομπήϊος δὲ ἐς τὴν ὑπατείαν αὖ παραγγέλλει Δομίτιος.

Ἀπαγγελία, ας, ἡ, Ipſe actus τῦ ἀπαγγέλλειν, ſiue de eo dicatur qui Nuntium remittit prægnanti: ſiue de eo qui competitor eſt. Quæ duæ ſignificationes τῦ παραγγέλλειν proximè præcedunt.

C. Περιαγγέλλω. Ex περὶ & ἀγγέλλω, Nuntio circunquaque. vt apud Thucydidē, περιαγγέλλοντες τὴν ἐκεχειρίαν. Quod tamen alii ſimpliciter interpretantur, Nuntii inducias rum. Sed malo Circunquaque nuntiantes inducias, vt exprimatur vis præpoſitionis περί. Idem lib. 2, ναῦς τε περιεπέμποντο καὶ πόλεις: quod exponitur, Naues imperabant. Malo, Nauium apparatum per vrbes denuntiabant. vel Nūtios mittebant qui imperarent, &c. Sic libro 7, στόλον τε περιεπέμποντο καὶ ἐς ξυμμαχίας. Interdum etiam genitiuo iungit. vt lib. 4, περιέπεμπον δὲ καὶ τὴν Πελοπόννησον, βοηθεῖν ὅπλα ἔχοντα ὅτι πλεῖστα, Per totam circunquaque Peloponneſum miſſis nuntiis auxilia accerſebant.

Περιαγγέλλομαι, Paſſ. vt Θρᾷκαι περιαγγελλόμενοι καὶ πόλεις, apud eundē Thucyd. lib. 4, apparatus bellicus qui per vrbes denuntiatur.

C. Προαγγέλλω, Ex πρὸ & ἀγγέλλω, Prænuntio. Xenoph. Pæd. 3, εἰ μὴ θεοὶ μαίχμιον ἴσασιν προαγγέλλοντες.

Προάγγελμα & Προαγγελία, Prænuntiatio.

Προάγγελος, ου, ὁ ἡ, Prænūtius, vel Prænūtia. Plut. ὑμεν. παροιμ. dixit προάγγελοι δὲ τοῖς ὀρνίθοις τόκοι. Vtitur Muſæus.

C. Προσαγγέλλω, Ex πρὸς & ἀγγέλλω, Nūtio, pro ſimplici. Sic προσαγγελία apud Polybium pro ſimplici ἀγγελία ſumitur. ‖Προσαγγέλλειν ἑαυτὸν, Deferre ſeipſum, μηνύειν ἑαυτὸν ἄξιον θανάτου, inquit Suidas. Sic apud Lucianū Toxaride, προσαγγέλλει ἑαυτὸν προσελθὼν τῷ σωφρονιστῇ.

Προσαγγελεύς, έως, ὁ, Emiſſarius, μηνυτὴς, προσαγωγεύς, inquit Budæus. Idem de emiſſariis loquens, Dicuntur etiam huiuſmodi miniſtri & auriti commeatores προσαγγελεῖς & προσαγωγίδαι & ὠτακουσταί, qui etiam aures & oculi regum appellantur.

Προσαγγελία, ας, ἡ, Nuntium. Polyb. apud Suidam, παρὰ δὲ Πτολεμαίῳ ἡμερῶν προσαγγελίας παρεῖναι τὸν Ἀρχίαν. Item, ὁ δὲ ὑστερηκὼς ὑπὸ τῆς προσαγγελίας, ἔφυγε. Vix tamen ex his & aliis verbis quæ affert Suidas, ſtatui poteſt an προσαγγελία pro ſimplici ἀγγελία poſitum ſit. ‖Προσαγγελίας ἐξὸν data fuit de iis qui excedendum ſibi vita putaſſent: cuius conſilii reddenda publicè ratio erat. Camer. ‖Προσαγγελία exponitur etiam προσαγωγὴ ab Heſychio, vt προσαγγελὶς eſt idem qui προσαγωγεύς, ſuprà.

c. Ὑπαγγέλλω, ex ὑπὸ & ἀγγέλλω, q.d. Clàm nuntio. Muſæus, Νύμφαι λαθριδίοιση ὑπαγγελίῃσιν Ἀταίρῃ, quod vertitur Innuens. Malim, Nutibus occultis dans clàm ſigna amoris prænuntia. ‖Ὑπαγγέλλω vulgò exponitur Ad maiorem vel potentiorem aliquid dico, ὑπεραγορεύω.

Ὑπάγγελος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem quod ſuprà ἔκπαγγελος, vel καταγγελος, Patefactus, Delectus, Manifeſtus, in hoc loco quem affert Suidas, ὁ ᾧ, καταφανὴς μὴ γεγόμενος ὑπάγγελος τοῖς Ῥωμαίοις καὶ δυσεύρετος. Ille exponit κατάφαντος.

ΑΓΓΟΣ, ους, τὸ ους, τὸ, Vas, generali nomine: vt apud Hom. Il. β, Οἵ ῥα τότ' ἦσαν ἄριστοι καὶ ἄγαυοι ἡγήτορες Δαναῶν· Οἵους οὐ κίον ἀμφιφορῆας, καὶ ἄλφιτα μελιηδέα αἰδοίη Δέμητερ ἐν πυρεσσίν. Idem ἄγγεα in quæ recipitur lac, in γαυλοὺς & σκαφίδας diuidit, Odyſſ. ι. Idem Il. ω, Ὧρσε δ' ἐπ' ἀγκλίνῃ, ὅθι πίσεα γλάγος ἄγγεα δύνει. Heſiod. ἄγγεα ſunt vaſa in quæ frumentum reconditur, in Ἔργοις, Ἐκ δ' ἀγγεῖον, ἐλάσσας ἀφάρυσσε. In proſa etiā vſurpatur ἄγγος, (ſed rarius quàm ἀγγεῖον) Dioſcorid. lib. 5, καὶ χρεὼν ἄγγους αὐτῷ ὑποβρυχίου. Inuenitur & ἄγγος ὑγράνιον.

Ἀγγοθήκη, ης, ἡ, ex ἄγγος & θήκη, Vaſorum apotheca. Vide apud Athenæum lib. 5, quam appellauerint Alexandrini ἀγγοθήκην. Vbi etiam legitur aliquoties ἀγγοθήκη, (pro quo Budæus ἀγγοθήκην reponendum putauit) quæ fuerint λίθινος ὑπόθημα.

Ἀγγεσίν, vide in πίνω.

c Ἀγγεῖον, ου, τὸ, Vas, Conceptaculum, Gellius lib. 8. cap. 10. Idem quod ἄγγος, & ex eo factum diminutiua forma, quanuis ſignificationem primitiui potius retineat. Herodot. 1, ὁ ἀρχηγὸς ἀγγείων, Ionicè pro ἀγγείων. Plutarchus De aud. ἀγγείων τῶν βραχυτάτων. Idem in Alexandro, καὶ τῶν γραμμάτων ὅσα τοῖς ἀγγείοις καὶ τοῖς ἱματίοις ἦν ἐπίσημα. Et Dioſcorides lib. 3. cap. 97, ἀγγεῖον ὀστράκινον, Vas fictile.

‖Apud Herodotum dicuntur etiam ἀγγήϊα (Ionicè pro ἀγγεῖα) in quæ reconduntur pecuniæ, καταθέσιος τῶν χρημάτων τὰ ἀγγήϊα. ‖Gaza apud Aphrod. Probl. lib. 2, ἀγγήϊα ἰατρικὰ vertit medicinales cucurbitas. ‖Ἀγγεῖον pro vena, quæ eſt cōceptaculū ſiue receptaculū ſanguinis. Vnde ἀγγειολογῶ Gal. ad Glauc. lib. 2, τὰ αἵματα τῶν μεταλαμβανόντων τὴν ὑφὼ ἀγγείων. Idē, δεῖ δὲ τὸ μάγδος τ' ἀγγείου, καὶ μᾶλλον ὅταν ἀρτηρίᾳ τυχὸν οὖσα. Bud.

Ἀγγειολογέω, γῶ. F. ήσω. P. ηκα, (ex ἀγγεῖον & λέγω) Venas lego. & Ἀγγειολογία, Ipſe actus legendi venas. Budæus ex Gal. Vide paulo antè ἀγγεῖον pro conceptaculo ſanguinis, id eſt vena.

Ἀγγεόσπερμος, vel Ἀγγοσπέρματος (ex Ἀγγεῖον & σπέρμα) Vaſculoſa ſiue vaſculis ſemē inclusum habes. Ex Theophr. in hiſt. plantarū citatur. ‖Item Ἐναγγεόσπερμος, pro eodē.

Ἀγγειώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Vaſis formam vel vaſis capacitatem habes. Et ſubſtantiuè τὸ ἀγγειώδες, Capacitas tanquā vaſis.

Ἀγγείδιον, ου, τὸ, Diminut. Vaſculum. τὸ μικρὸν ἀγγεῖον, Suid.

ΑΓΕΙΡΩ, F. ἀγερῶ. P. ἤγειρα, & Att. ἀγήγερκα (ab ἄγω, vt vult Euſtathius & Etymol.) Cōgrego, Colligo. Homerus Iliad. γ, Πόντον ὑπὲκ πλώοντας, ἐπάρους ἐρέτας ἀγείρας. In proſa quoque dicitur ἀγείρω, Thucyd. ξυμμάχους τε ἀγείροντες: ſed frequentius compoſite συναγείρω.

Sic ἀγείρομαι, Congregor, Colligor. Il. β, Οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὦκα. Huius præterit. Atticum eſt ἀγήγερμαι, (vt τῦ ἀγείρω præt. eſt ἀγήγερκα) hinc autem, à tertia videlicet perſona ſingulari ἀγήγερται formatur ab ſonibus ἀγηγέρατον, tertia perſona plural. pro Congregati ſunt: & pluſquamperfect. ἀγηγέρατο, congregati erant: quæ in vſu ſunt poetis. Hom. Iliad. υ, Ἧς οἱ μὲν Διὸς ἔνδον ἀγηγέρατ'. pro ἀγηγέρατο. In vſu ſunt poetis & hæc, ἀγήγερτο pro ἠγείροντο, & ἠγέρθη, nec non ἄγερθεν, pro ἠγέρθησαν. Iidē veteres & τῦ Ἀγερίσω, & Ἀγερώχιμος, & Ἠγερέθομαι. De quibus infrà.

Ἀγείρεσθαι θυμὸν εἰς φρένα dicit idem Homerus aliquoties eo modo quo Latini Recolligere ſe, & Recolligere vires, Recolligere animum. vt Iliad. χ, Ἦ μὴ ἐπὶ οἱ αὖτις ἄμπνυτο, καὶ εἰς φρένα θυμὸς ἀγέρθη. Id eſt, Vitalis vis (vel animalis, ab anima) recollecta eſt, quæ fuerat diſſipata deliquio animi: quod & ξυναγείρειν compoſita voce dicitur. Sic Il. η, Ἀλλά μοι αὖθι θυμὸς ὑπὸ στέρνοις ἀγέρθη.

Ἀγείρω cū accuſat. rei, pro Mēdicando colligo, vel Mēdicorū more colligo, Corrogo. Hom. Od. ρ, — ὡς αἰεὶ πόνον καὶ μυηστῆρας ἀγείρω. Od. autē τ, — ἡμεῖς δ' αὖτε κατὰ δῆμον ἀγειρόμενοι καὶ δῶμα Τηλεμάχοιο. vbi Euſt. annotat hinc eſſe ἀγυρτάζειν, & ἀγύρτης, & ἀγυρμός. Ad hos & huiuſmodi locos poſteros Homeri reſpexiſſe puto, vſurpantes ἀγείρω cum ſolo datiuo perſonæ, pro Stipē cogo, vel colligo, Mendico,

Lucianus, ὡς ἀγείροντι τῇ μητρὶ σὺν αὐλοῖς. Idem Pseudomante, ὥσπερ οἱ τῇ μητρὶ ἀγείροντες καὶ ὀνυζοντες. pro Stipem cogentes matri deorum (vt Ouid. dixit τῇ μητραγυρτῶν. loquens, exiguæ quis stipis æra neget) non autem, cum Erasmo, pro A matre deorum afflatu conuenientes. Sic Plato Pol. 2, ὡς ἱέρειαι ἀγείρουσαι Γλάυκου Ἀρχίου παῖδα μουσικὸν παισὶ βιοδώροις. Sic & Plut. in Romulo, αἱ δὲ ἐκ παρθένου ἀγείρουσαι πανηγύρεις καὶ παίζουσαι. (qui ambo loci in lexicis vulg. perperam exponuntur.) Athen. quoque verbo ἀγείρειν ita vsus est, lib. 8, ἀγείρονται τῇ Κερούσῃ. Sic & apud Plutarch. ἀγείρειν τοῖς θεοῖς. Et quidam apud Suidam, καὶ τῇ Θεῷ ἀγείρων, καὶ αἰσχραῖς ἕνεκα λιμοῦ φάρμακα ἀγαπητῶς λαμβάνων. Budæus ἀγείρειν in hoc sensu exponit Circulatorum more petere. Pollux hæc tria coniungit, πτωχεύων, ἀγείρων, πεζομαχῶν. & paulo post, πτωχεύειν, ἀγείρειν.

Ἀγείρειν etiam dicitur (vt Eustath. ex Ælio Dionysio refert) Vagari victoriæ aut rei talis causa, τὸ πλανᾶσθαι καὶ περιοδεύειν ὅπῃ νίκη, ἢ ἑτέρου τινὸς τοιούτου. Quæ verba inueniuntur & alibi citata, addito verbo σημαίνειν post ψεύτου. vnde quidam exponunt, Circumire venditantem se ob partam victoriam.

Ἀγερμός, οῦ, ὁ, & Ἄγερσις, εως, ἡ, Collectio, Congregatio. Poll. Vide Ἀγυρμὸς post Ἄγυρις. Annotatur & Ἀγέρσιος pro eodem, cuius compositum ἐπάγερσις extat apud Herodotum. vide in Ἐπαγείρω.

¶ Ἀγερέθω, poeticū pro Ἀγείρω, Congrego, Cogo. Et pass. Ἀγερέθομαι, vnde ἠγερέθοντο, Il. α, — ἐς Αὐλίδα νῆες Ἀχαιῶν Ἠγερέθοντο.

¶ Ἠγερόμαι, ῶμαι, itidem poeticum pro ἀγείρομαι. Il. κ, — ἵνα τάχιστα ἐπὶ ἔργοιδιν ἠγερέωνται.

Ὁμηγερίς, Congregati simul, ex ὁμοῦ & ἠγερόμαι pro ἀγείρομαι. Hom. Il. α, Οἱ δ' ἐπὶ σφὶν ἦγερθεν, ὁμηγερὶς δ' ἐχύθησαν. vbi ὁμηγερὶς ἐχύθησαν repetitio est τοῦ ἠγερθεν. Posset autem (si ἠγερόμαι non extaret) formari ὁμηγερὴς ab ἀγλέρμαι, accipiente η in incremento: vel ὁμηγερὴς per cōtractionem ex ὁμοαγερὴς, vt vult Etymol.

¶ Ἀγερώμενος, partic. per syncopen, pro ἀγερόμενος, Qui cōgregatur. Vel significat. præteriti, Congregatus, ἀγηγερμένος. Od. θ, — μετὰ δὲ σφίσι ἀγερώμενοι ἦσαν. Et Il. υ, — ὅτε τε σφεῖς ἀγερώμενοι ἦσαν. Et Il. ω, — Ἀτρεΐδαι μεμαῶτε, Ἀγερώμενοι πᾶς δῆμος. Item ἀγερώμενοι, Qui congregabantur, vel Dum congregarentur, Od. θ, Καρπαλίμως δ' ἔμπλητο βροτῶν ἀγοραὶ τε ἕδραι Ἀγερωμένων. Grammatici verbi ἄγερμαι, à quo deriuatum hoc participium, exempla non ponunt: ab ἤγερμαι tamen, ex ἀγείρομαι similem syncopen passo inueniuntur ἤγρετο & ἤγρεσθε. ¶ Reperitur & Συναγερώμενος itidem pro συναγερόμενος, vel συναγερθείς.

Παλινάγρετος, ν, ὁ καὶ ἡ. Dicitur παλινάγρεται (q.d. quod vice versa recolligitur) Quod reuocatur seu retractatur. vel. Quod reuocari seu retractari potest. Hom. Il. α, v. 519, — ἡ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, οὐδ' ἀπατηλόν, Οὐδ' ἀπρηκτὸν ἔπος, τὸ καὶ κεφαλῇ κατανεύσω. Eustath. παλινάγρετος, ὁ ὃν μεταμέλεται καὶ πάλιν ἀγείρεται ὁμόσας.

C. Εἰσαγείρω, vel Εἰσαγείρω, pro simplici ἀγείρω, Colligo, Cōgrego. Item Recolligo (eo sensu quo recolligere animum dicimus.) Hom. Il. ο, — τὸν δ' εἰσαγέροντο θυμοί. Et Il. φ, — μόγις δ' εἰσαγέροντο θυμόν. ¶ Εἰσαγέροντο, pāss. signif. pro ἀγήγερται, vel ἠγέρθη, Odyss. ξ, — εἰσαγέροντο λαοί.

C. Ἐπαγείρω itidē pro ἀγείρω. Hom. Il. α, Λαοὺς δ' οὐκ ἐπέοικε παλίμοχθα ζώειν ἐπαγείρειν.

Ἐπάγερσις, εως, ἡ, Idem quod ἄγερσις, vel ἀγερμός, Collectio. ἐπάγερσιν τῶν στρατοῦ ποιεῖσθαι, Herod.

¶ Συναγείρω, Idem, Luciano frequens. Vtitur & Homerus, Od. ξ, — ἐς ξυναγείρατ' Ὀδυσῆα.

Συναγερώμενος pro συναγερόμενος, vide Ἀγερώμενος.

ΑΓΟΡΑ, ᾶς, ἡ, Forū. Ab ἀγείρω (inquiunt Eust. & Etym.) fit ἀγορά: ab ἀγορᾷ autem ἄγυιες & ἀγυρτης. quem ego ordinem seruabo. Ἀγορὰ igitur ab ἀγείρω, significat locum εἰς ὃν ἀγείρεται ὁ λαὸς (.i. in quē congregatur populus) inquit Eustathius in hunc versum Odyss. β, initio, Κηρύσσειν ἀγορήνδε κομήτας Ἀχαιούς. Sic alibi sæpe apud hunc poetam: & quidem peculiariter de loco in quo habetur concio, siue in quo exercentur iudicia. Sic & in prosa, ἀπὸ τοῦ βουλευτηρίου siue δικαστηρίου. Xen. Hell. 5, ἐν ᾧ δὴ ἡ μὲν βουλὴ ἐκάθητο ἐν τῇ ἀγορᾷ τότε. Plut. in Apoph. ἀξιοῦντος δέ τινος αὐτὸν χρίεσθαι κατ' οἰκίαν, ἔφη μὴ εἶναι, εἰ τὴν ἀγορὰν. Hinc εἰ κατ' ἀγορὰν pro caulinicis, & τὰ κατ' ἀγοράν pro rebus forensibus, vt interpr. B. Hinc ἀγορὰ πεπληθυῖα & πληθούσης ἀγορᾶς, refertō foro. id est, ea hora qua refertum hominibus est forum. vel, qua frequentissimum est forum. Dicitur & ἀμφὶ πληθούσας ἀγοράς, Circa eam horam qua, &c. Esse autem ait Suidas horam tertiam. Vulgò exponitur de hora meridiei, secundum receptam apud nos consuetudinem. Sunt autē qui putent in πληθούσης ἀγορᾶς intelligendum ἀγοράν de foro rerum venalium: sed dissentit Suidas. Ἀγορὰ μυρμήκων, Conuentus formicarum, Camerar. ex Luciano.

Ἀγορὰ non tantùm pro loco in quo multitudo hominu cōgregatur, & in quo habetur concio, sed & pro ipsa multitudine cōgregata, quæ etiā concio appellatur Il. β, Κινήθη δ' αἰσυμνὸς ὅμιλος· μάρψε μακρὰ βιβάσθων. Il. α, -λυτὴ δὲ ἀγορὴ τῶδε γένηται Ἀχαιῶν. Od. β, — ἐδαίνυντο· Ἠδ' αὐτοὶ ἀγορὴν δὲ θεμείλιον ἵζανον ἔμπης. Sic apud Xenoph. ἀγορὰ λύεται. Apud AEschin. ἀγορὰν ποιῆσαι, Concione aduocare. ¶ Est præterea ἀγορὰ (vt ità Latinē cōcio) oratio ipsa quæ apud concionē populi habetur. & ἀγοραὶ plur. pro eodē apud Hom. vt Od. σ, — ὅτε πάντων δὴ εἰσὰς ἐς ἀγοράων. Et Il. β, Οὐ γὰρ λωίτερα ἐπισταμένως ἀγοράασθαι. Item ἀγορὰ pro ipsa facultate cōcionādi, quæ & ἀγορητὺς alibi vocatur, vt infrà dicetur. Il. β, Ἦ μάν αὖτ' ἀγορῇ νικᾶς γέρον υἷας Ἀχαιῶν. Et Il. σ, — ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνους εἰσὶ νέοι. Et Od. Θ, — χέρσι μάχῃ, ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνω.

Ἀγορά, Forum. Locus in quo res venales exponuntur. Forum rerum venalū. Demosth. Phil. 3, νῦν δ' ὡς ἔοικεν ἐξ ἀγορᾶς ἐκτήσατο ταῦτα. Ita enim legi debet, non ἐκ πάντα, vt in vulg. edit. typogr. Idem Phil. 4, τὸ δ' ἀνίσιον πλῆθος ἐμοῦ τὰς ἡμέρας ἐν ἀγορᾷ καὶ διπλοΐδι καὶ ἀγοραῖς. Plut. Pericle, εἶτα τὰς αἰχαίους καὶ ἀναγκαίους ἐξ ἀγορᾶς ὠνεμένους. Plato De leg. μηδὲ ἐν ἀγορᾷ, μηδὲ ἐν δικαστηρίῳ, μηδὲ ἐν ξυλλόγῳ ποιεῖν μηδενί. Interdum ad ἀγορὰ in hac significatione additur genitiuus αἰτίας vel τῆς πωλουμένων. Plut. ἀγοραὶ plurali numero Nūdinas interpretatur in Coriol.

Ἀγορά, Annona, Cōmeatus, Quæ ad victū necessaria in forō venire solent. Thucyd. 6, πάλαι μὲν αὐτοὶ Ἀχαιοὶ, ἀγορὰν δὲ ἔξω παρίξειν. Aristot. OEcon. συνηγόρασαν τὸν σῖτον πάντα ἐς τὸ ἴδιον καὶ τοιοῦτον, καὶ τὴν ἀγορᾶν. Xen. Pæd. 6, ὅστις δὲ αὖ τῆς ἐμπόρου πλείστην ἀγορὰν παρίσχοιτο φαίνοιτο). Hinc ἀγορὰ εὐωνος, Annona vilis. In qua significatione Thuc. dixit etiā ἀγοραὶ τῆς πολυωνίας, lib. 7. ¶ Ἀγορὰ præterea & ὠνὴ pro eodē (id est pro emptione) ponuntur, si Pollucī vel potius si eius exēplaribus credimus. Xerxes vero ἀγοραν vult etiam significare & rem quæ emitur, & nummos quibus emitur. Sed viderit.

Ἀγοράνδε, aduerb. pro εἰς ἀγορὰν (Ionicè pro ἀγοράν) In forum. Hom.

Ἀγορῆθεν, aliud aduerb. pro ἐξ ἀγορῆς (Ionicè pro ἀγορᾶς) E foro. Hom.

Ἀγορανόμος, ν, ὁ. cōpos. ex ἀγορὰ (significāte forū rerum venalū) & νέμω. Magistratus qui forō rerū venalū præest, Annonæ præfectus, AEdilis, secundū quosdā (quē tamē alii ἀστυνόμον potius esse putarint) Ad ædiles enim (inquit Budæus) cognitio mensurarum & annonæ pertinebat: qui propterea Græcè ἀγορανόμοι dicuntur. i. foro venalium legē imponentes & macello ius dicentes. Hæc Budæus. At Dionys. Halic. non eosdem, sed similes duntaxat in plurimis rebus esse ait. ἡ μὲν δοκοῦσι (inquit) ἔοικέ πως καὶ πλεῖστα ὧν παρ' Ἕλλησιν ἀγορανόμοις. Ob hanc similitudinem factū esse puto vt Græci Romanā tractantes historiā ædiles ἀγορανόμους vocauerint: vt & apud Dionē videre est. At qui interpretātur ἀγορανόμον, Annonæ præfectum, non satis generali vti mihi videtur vocabulo: quia ὠνίων latius patet quàm annonæ appellatio. Aristoph. Vespis, ἡ καταγελᾶς μου, μεσπαλᾶσθαί σ' ὅπως εἰ Πρὸς ταῖς ἀγορανόμοις βλάβης τὴν φορτίων. Demosth. contra Tim. εἰ μή τις ἀγορανόμος, ἢ ἀστυνόμος, ἢ δικαστὴς κατὰ τοὺς νόμους ἡμέμνος, κλοπῆς ἐστὶ δίκαις ἁλώσιμον. Fortasse vt ἄρχων à Latinis archon etiam dicitur, ita agoranomus pro ἀγορανόμος dicere tutius sit.

— Ἀγορανομία, ας, ἡ, AEdilitas, Agoranomi munus vel officium. AEdilitia dignitas. λοχεία, Suid.

– Ἀγορανομικός, κή, κόν, Ædilitius, Ad agoranomũ pertinens, vt ἀγορανομικὰ νόμιμα, Arist. Pol. 2.

– Ἀγορανομέω, μῶ. F. ήσω. P. ηκα, Ædilitatem exerceo, Sum agoranomus, Agoranomiam exerceo.

¶ Ἀγοραῖος, α, ὁ ἢ ἡ, Adiect. perult. circũfl. In foro versãs, Ad forũ rerũ venaliũ pertinens, Circũforaneus. ἀγοραῖος ὄχλος, Xen. Hell. 6, Turba in foro versans, Turba circumforanea. ‖ Arist. Pol. 4, tertiam vrbis partẽ vocat ἀγοραῖον, id est (inquit) quæ in vẽdendo & emendo occupata est. Sic Plato vocari ait καπήλους eos quorum negotium est emere & vendere: & pro ἀγοραίοις dicit ἰδιωμόνοις ἐν ἀγορᾷ. Sic Luc. Act. 17, περιελαβόμενοι τῶν ἀγοραίων τινὰς ἄνδρας. Dicitur & ἀγοραῖος Mercurius eo sensu (secundum quosdam) quo & ἐμπολαῖος, Suidas exponit Qui colitur in foro. ‖ Hinc ἀγοραῖος (vt & Lat. Circũforaneus) pro Vulgari, Triuiali, Vili, Contempto. Aristoph. Ranis, Μήτ' ἀγοραίους, μήτε κοβάλους, ὡς ἔστι νῦν, μηδὲ πανούργους. Idem in Pace, Ἔπειτ' μεγάλους, καὶ δικαίους καὶ σκαμμάτων οὐκ ἀγοραίους. Et ἀγοραῖα καὶ καπηλικὰ ἐνθύματα, apud Lucianum. Et ἀγοραῖος τοῖς à Suida exponitur ὁ πανοῦργος καὶ συκοφαντώδης. Sic Aristot. Eth. 8, φιλίαι ἀγοραῖαι opponit τῇ ἐλευθερίῳ πρὸς. A

Ἀγορᾶιος, Forensis, Ad forum iudiciarium pertinens. Herodian. 7, ἐκ τῶν ἀγορᾶιν διαφορᾶς. Idem, τὰς μὲν θορυβώδεις ἁπάσας καὶ τὰς δημοκοπήσεις, τὰς δὲ πολιτικὰς καὶ ἀγορᾶιος ἐπεχείρησαν, &c. Synesius, ὑπὲρ τοῦ δεῖν καὶ πολιτικῆς καὶ φιλοσοφίας τὸν ἀγορᾶιον παῖδα διδασκαλικῆς. Et apud Plutarchum ἀγορᾶιος χάρις. Citatur ex eodem in Lycurgo pro hac significat. τὰ πρὸς χρῆμα πεμπόμενα ἢ χρείας ἀγορᾶιον σωπλεῖστα. Suidas ἀγορᾶιαν δίκην exponit τὴν δικανολογίαν. ‖ Ἀγορᾶιος, Forensium rerum peritus, vel Forensibus rebus aptus. Plut. Pericle, ἐπεὶ μὲν οὖν πολεμικὸς ἦν Κίμωνος, ἀγορᾶιος δὲ καὶ πολιτικὸς μᾶλλον. Vbi animaduertendum copulari ἀγορᾶιος & πολιτικὸς, vt Herodianus in loco quem modò protuli, copulat πολιτικὰς & ἀγορᾶιους. B

Ἀγόραιος, cũ accentu in antepenult. ἡ ἡμέρα ἐν ᾗ ἡ ἀγορὰ πλεῖται, inquit Suid. Id est, Dies in qua forum agitur. Sic fortasse in illo loco Actorum cap. 19, pro ἀγορᾶιοι ἄγονται, legendum ἀγόραιοι ἀγορεύονται, & subaudiendum ἡμέραι.

Ἀγοραιότερος, α, ὁ, Comparatiui forma, pro ἀγορᾶιος, id est Circumforaneus, In foro versans. Athen. lib. 10, ὡς καὶ πλήττεσθαι τὰ ἀγοραιότερα εἰς τὸ ἐκχωρεῖν συγκωμῳδῶσι. Potest & accipi significe. comparatiui pro iis qui inter circumforaneos contemptiores erant. C

Ἀγοραίως, q. d. Circumforanee. pro Scurriliter, Non grauiter, Bud. ex Plut. Sic paulo ante ex Aristoph. σκώμματα οὐκ ἀγοραίως, non scurrilibus.

¶ Ἀγοράζω. F. άσω. P. κα, In foro versor. (Intellige autem de foro rerum venalium) Herod. Thalia, χλανίδα περιβαλόμενος περιῄει ἀγοράζων ἐν τῇ Μέμφι. Idem Melpomene, καὶ ἔμαθόν τινες ἀγοράζοντα κηπίνους. Sic Thucyd. lib. 6. p. 114, ἐπειδὴ ἐπληθύνθησαν ἠγόραζον ἐς τὴν πόλιν. Sic Aristoph. ἀγόρασον τ' ὀθνείοις ὄντως ἐξῆς Λειτουργίαν. ‖ Ἀγοράζω, Consulto, Delibero, βουλεύομαι, Hesych. Intelligendum autem propriè de deliberationibus quæ fiunt ἐν τῇ ἀγορᾷ, id est in foro iudiciali. D

Ἀγοράζω apud posterioris ætatis scriptores ponitur potius pro Emo, Mercor. Aristoph. in hac quoque significatione vsus est in Pluto, ταῖς ἀδιαφθόροις ἀγοράσαι χιτῶνα. Isocr. ad Nicoclem, δωρεὰς ὑμεῖς πολὺ κρείσσονες ἀγοράζοιτε τῶν δεδομένων ὑπὸ τῶν πολεμίων. Dicitur & ἀγοράσαι ἀγοράσματα. vide Ἀγόρασμα. E

Ἀγόρασμα, ατος, τὸ, Emptio & Res empta, inquit Budæus, atterens prioris significationis exemplum ex Aristotele OEcon. 2, κτησίλας τί πια ἐπ' ἀγοράσματι. Sed sunt qui ἐπ' ἀγοράσματι ibi legant. Ἀγοράσματα autem plurali numero frequenter dicũtur Res promercales, Merces, Mercimonia. Sic Aristot. ibidem, ἔτι ἀκαίρως ἔστι τὰ ἀγοράσματα αὐτὸν ὑφ' ἡμῶν ἠγορασμένα. Æsch. aduersus Ctesiph: τὰ μὲν ἀγοράσματα ἀλυμπιάδι ἀγοράζοντες. ‖ Polluci & Hes. ἀγοράσματα sunt ὤνια, Suidæ autem, αὐτὰ τὰ ἠγορασμένα. F

Ἀγορασμός, Emptio, in vulg. lex.

Ἀγόρασις, ιως, ἡ. Emptio, Poll. ex Plat.

Ἀγορασία, ας, ἡ, Emptio. vt ἀγορασία καὶ πρᾶσις, Emptio & Venditio, in Pand.

Ἀγορασ τής, σοῦ, ὁ, Emptor. Aristot. OEcon. 2, πρὸς δὲ τοὺς σωπη- G

ρὸς τὸ ἀγοράσαι ἕλκυσμ, &c. ‖ Ἀγορασὴς qui Aristoph. ὀψώνης, peculiariter Emptor opsoniorum, Opsonator. Iul. Poll. & Athen. lib. 4. Sic apud Men. in Phania, φιλόλως ἐῶ καὶ μάτεως ἀγορασὴς Χρηστὸν ὀπτὸν ἐξ ἀγορᾶς ἀγοράσαι τὸν δ' ἀεὶ καὶ ἀγορασὴν τὸν δεσπότην διελεῖν μέρη τὰ δεῦρα λαβεῖν.

– Ἀγορασικός, κή, κόν, Ad emptionem pertinens. Plato in Soph. ἀλλαντοπώλης τύχης facit δύο μέρη, διαιρητέον καὶ ἀγορασικὸν, id est (Fic. interpr.) duas species, quarum altera in largitione, altera in emptione venditionéque cõsistit. ‖ Idem Plato in Cratylo, ἀλλὰ μὴν τοῦτό γε (legendum puto ζωὸν γε) ἔοικε περὶ λόγον τινὰ εἶναι ὁ Ἑρμῆς, καὶ τὸ ἑρμηνεύειν εἶναι, καὶ τὸ ἄγγελον, καὶ τὸ κλοπικόν τι καὶ τὸ ἀπατηλὸν ἐν λόγοις καὶ τὸ ἀγορασικόν.

C. Ἐξαγοράζω & Προαγοράζω. Ἐξαγοράζω, pro simplici ἀγοράζω. Interdum pro Redimo, cum genit. rei & accusat. personæ, vt ἐξαγοράζει τόνδε μεγάλης ζημίας, Redimit mundum magno pretio, Naz.

C. Προαγοράζω, à quo fit Προαγορασὴς, Præemptor, in vulg. lex.

Ἀγορασίω, (à fut. ἀγοράσω formatum) Emptirio. Vt περὶ τὰ ἰχθυοπωλεῖα ἀγορασίων φαίνεται, apud Budæum.

¶ ΑΓΟΡΑΌΟΜΑΙ, ῶμαι. Fut. ήσομαι. P. ημαι, Concionor, δημηγορῶ. Il. α, Ὃς σφιν ἐῢ φρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν. Ité simpliciter pro λέγω, id est dico. ‖ Ἠγορόωντο autem primo versu Il. η, videtur esse pro consultabant, aut, consultabant simul & concionabantur. Vide Eustathium. Hesychius (vt antè dictum est) ἀγορεύειν quoque inter cætera significare vult διαβουλεύεσθαι.

Ἀγορητὴς, οῦ, ὁ, Concionator, Orator. Il. α, – λιγὺς Πυλίων ἀγορητὴς vocatur Nestor.

Ἀγορητὺς, ύος, ἡ, Concionandi ars, siue facultas, vel Eloquentia in concionando. vel simpliciter, Eloquentia. Hom. Od. ϑ, – οὔτε φιλῶ, οὔτ' ἄρ φρένας, οὔτ' ἀγορητύν. Vocari ἀγοραὶ ab eodem, dictum est supra.

Ἀγορητὴς, οῦ, ὁ, à quo superlat. apud Hesychium Ἀγορητότατος, pro λογιώτατος, Eloquentissimus, Disertissimus. Sed suspecta hic sunt Hesychii exempl.

ΑΓΟΡΕΥΩ. F. σω. P. κα, Idem quod ἀγορεύομαι: sed hoc poeticum duntaxat: illud autem, etiam oratorium. Ἀγορεύειν (inquit Hesychius) Verba facere pro concione: ac propriè, In consessu hominum verba facere, & Concionari: per catachresin ponitur & simpliciter pro Dicere. Hæc ille. Ἀγορεύω igitur pro Concionor, Verba facio pro concione, vel generaliter pro Orationem habeo. Od. ϑ, – ὁππότ' ἀγορεύῃσιν ἀριστῆες Ἀχαιῶν. Eiusdẽ Od. β, Τοῖσι δὲ καὶ ἐπὶ δεῦρο Διὸς τέρας ἦλθ' ἀγορεύειν. Et ἀγορεύειν, pro ἀγορεύων simpliciter, apud eundem, Il. β. Demosth. Pro corona, πρῶτα μὲν ὁ κήρυξ, ὡς ἀγορεύειν βούλεται. Et λόγον ἀγορεύειν, itidem pro Orationẽ habere, apud Philostr. in Heroicis, περὶ ἧπερ δὴ Ἀχιλλεῖ τὸ σῶμα, καὶ Μέμνονι ἐπ' αὐτῷ λόγον ἠγόρευον. At simpliciter pro Dico, siue Loquor, Verba facio, apud eundẽ Hom. interdum cum ὡς pro οἷπερ, sine casu: interdum (& quidem sæpius) cum accusatiuo rei. vt Od. ι, Οἷσιν δὴ πρώτοισιν ἐπιφραδέως ἀγορεύσω. Il. η, – οὐκ ἔστ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύειν. Od. ρ, Ἔσθλ' ἀγορεύοντες. Nonnunquã etiam cum accusatiuo rei & accusatiuo personæ, vt Od. ε, Δαιμόνι' οὔτέ τι σὲ ῥέζω κακὸν, οὔτ' ἀγορεύω. In prosa autem, vt Herod. lib. 6, πλὴν τοσόνδε κήρυκα ἠγορεύσατε. Et lib. 1, εἴ τι ὀπίσω βουλεύσεται ἠγορεῦσαι. Ilũ igitur & præpositioni ὑπὲρ. vt apud Platonem De legib. ἀγορεύω ὑπὲρ Διός, loquor de Ioue. Et cum περὶ, vt apud Aristot. οἱ νόμοι περὶ πάντων ἀγορεύουσι. Et vt Homerus dixit κακὰ ἀγορεύω τινά, sic in prosa quoque ponitur: vel mutato accusatiuo rei in aduerbium κακῶς, aut καλῶς. Luc. in D. ἀλιεῖ inscripto, ἴσως τοῖς ποιηταῖς κακῶς ἠγόρευον. Plut. in Solone, κακῶς ἀγορεύειν τὸν ποιητήν. Apud Aristoph. autem ἀγορεύω μὲ cum infinitiuo pro Veto: in Ranis, – ἀγορεύω πού σοι μὴ βαστάζειν.

C. Ἀπαγορεύω, Publicè pronũtio, Proclamo, Per præconem (vel præconio) declaro, aut denuntio, vel significo. Demosth. Pro corona, καὶ κἀπαγορεύσαι ὁ τοῦ πατρὸς, ὅτι στεφανοῖ ὁ δῆμος ὁ Δημοσθένην χρυσῷ στεφάνῳ. Vno verbo, Prædicare. Vide Lexici mei Cicer. pagĩnam 140. Capitur etiam latius, sicut & Prædico, apud Latinos. Et pro Appello, vel Palàm appello, seu voco. Plut. Demetrio, καὶ βοῶντος ἐπιλαβέσθαι τὸν Δημήτριον, σωτῆρα καὶ εὐεργέτην

αἰτηγορήσεως. ‖ Dicitur & αἰτηγορέω eo sensu quo Saluto, quum dicitur Salutare imperatorem. Et pro Declaro vel Renuntio, vt Declarare consulem, vel Renuntiare. Plutarch. Galba, αὐτοκράτορα Γάλβαν αἰτηγορεῦσαι. Herodian. σβεσάν τι αἰτηγορεύει, καὶ πατέρα καλεῖ. id est (Polit. interprete) augustum illum declarat. Idem in hoc libri 8 loco αὐτοκράτορά τι αἰτηγορεύσαντες vertit, Imperatorem cōsalutabant. Bud. Comm. p. 364. κύριον αἰτηγορεῦσαι τῆς πόλεως vertit, Regē ciuitatis suæ pronuntiare. Sic passiuum αἰτηγορεῖσθαι actiui sequitur significationes. Demosth. Pro corona, ἐστεφανῶσθαι καὶ νικᾶν αἰτηγορεύεται. Plut. in Æmyl. ὡς αἰτηγορεύθη καὶ ὁ Περσεὺς στρατηγὸς ὑπὸ τοῦ δήμου πατήρ. Licet autē inverbis ex ἀγορεύω compositis, hoc vulgò obseruetur, vt exemplis significationum horum verborum inserantur & exempla earundē quas habēt synonyma ab inusitatis thematib⁹ orta (vt verbi gratia, in αἰτηγορεύειν, ponatur etiam αἰετεῖν, & αἰτερέω, cū ἀπηγορεύω ponatur etiam ἀπειπεῖν, ἀπεῖπα, ἀπερρήθην) certis tamen de causis singula suis locis reseruare malui, & duntaxat, quæ illa essent indicaui, vt ea (si tibi videatur) inter se conferre possis. In hoc igitur verbo αἰτηγορέω vide, si libet, αἰετεῖν in ἔπω themate inusitato, & αἰτερέω in ῥω itidem inusitato.

Αἰτηγόρησις, εως, ἡ, Proclamatio, Prædicatio. Demosth. Pro corona, τῆς δ' αἰτηγορήσεως τὸ στεφανοῦσθαι ὑπὸ μηθενὸς τὸν αὐτὸν παρανομοῦντα φυλήν. Idem ibidem, παρὰ τὰς ἀπαγορεύσεις τὰς στεφανώσεις ποιεῖσθαι. ‖ Item Renuntiatio, Declaratio, ea significatione qua dicitur Renuntiare consulem, vel Declarare consulem.

C. 2. Προσαπαγορεύω in vulg. lex. pro Ex alto dico. Quod verbum mihi suspectum est, sicut & eius interpretatio.

C. Ἀπαγορεύω, Veto, Interdico. Herodot. ἀπηγόρευον Σκύθαι Δαρείῳ ἄρχειν τῆς σφετέρης χώρης. Idem in Thalia, πολλὰ δὴ μαντήια ἀπαγορεύοντα. Et cum μή (quæ abūdat) vt AEschin. ἀπαγορεύοντας μὴ στεφανοῦσθαι τοὺς ὑπευθύνους. Plat. Pol. 1, ἔμοιγε ἀπηγόρευες ὅπως μὴ τοῦτο ἀποκρινοίμεθα. Item cum accusat. Plut. in Theseo, ἀπαγορεύω σοὶ τὸν φόνον. ‖ Sic in pass. Ἀπαγορεύομαι, Vetor. Plut. in Solone, ὧν τὰ πλεῖστα καὶ τοῖς ἡμετέροις νόμοις ἀπηγόρευται. Idem in Fabio, ἀπηγόρευτο καθ' νόμον ἵππῳ χρῆσθαι. Citatur & ex Naz. personæ tributum, μὴ πάθωμεν ὅπερ ὁ Λὼτ ἐκεῖνος ἀπηγόρευται τοῖς ἐκ πόλεως. ‖ Ἀπαγορεύω, Fatisco, Elatesco, Defatigor, Frāgor. Synes. μήτε ἑαυταῖς πέπλοις τὰς ὠδῖνας ἀπαγορεύσαι. pro μὴ ὀκνάμωσιν, ne elatescant, vt Plin. dixit. Bud. Interdum cum dativo rei, vt ἀπαγορεύω τῷ πολέμῳ, Demosth. Quidam apud Suidam, ἰωνικὰ γὰρ ἀπηγορεύοντα τῷ πόνῳ, πάλιν ἑαυτὰς ἀνελάμβανον. Et cum πρός habente accusat. (vt in illo Synesii loco) apud Luc. ἀπαγορεύειν πρὸς κρίσεις. & Plutarch. ἀπαγορεύειν πρὸς ἡδονάς. Et cum participio, vt apud Xenoph. in Cyneg. οὔτε σοῦτι λέγειν οὔτε ἀκούειν περὶ ἐκείνου οὐδὲν ἀπαγορεύει. Idem De arte equestri, οὐδὲν χρεὼν οὔτε ἀπολείπειν αὐτὸν οὔτε ἀπαγορεύοντα παύεσθαι. ‖ Ἀπαγορεύω, Animū despondeo, Animo concido, Spem abiicio. Plutarchus Galba, οὐδὲ τὸ ἐλπίζον ὁλοτελῶς οὐδὲ ἀπαγορεῦσαι πρὸ τέλους ἔστιν οἱ περὶ αὐτὸν ὅτοις ἀνὴρ μαίνεται. Vide ἀπειπεῖν in illo themate inusitato ἔπω, & ἀπερέω in ῥῶ itidem inusitato.

Ἀπαγόρευμα, ατος, τὸ, Interdictio. Et peculiariter Veti & Interdicti magistratus (sicut ἀπόρρημα) oppositum τῷ προστάγματι, apud Plutarchum. Paul. Aurisc. edictum prohibitorium appellat. Bud.

Ἀπαγόρευσις, εως, ἡ, Interdictio. ἀπαγόρευσις συμβολικὴ θεάσεων, mysticum quoddam signum vt à thiasis abstinerent, in lex. vulg. Quintil. lib. 9. cap. 4, in fine, Visellius, quanquam pauciſſimas faciat figuras, facit ὑπόμνημα tamen, &c. Paulo post, Visellius adiicit & sententiam. Inuenio qui aggregent his διασκευὰς ἀπαγορεύσεις, προδιηγήσεις. Vbi sunt qui hanc vocem ἀπαγορεύσεις suspectam habeant. ‖ Ἀπαγόρευσις, Defatigatio. citatur ex Plut. in Antonio.

C. Διαγορεύω, Explicitè dico & distinctè. Plat. lib. 7. De leg. καὶ ταῦτα ἡμῖν ἐν τοῖς ἔμπροσθεν διείρηται πάντα, idem quod διηγόρευται, Id est, Hæc explicitè dicta sunt & distinctè, Explicata sunt, inquit Budæus: qui & διαγορεύω ostendit à Dionysio Areop. poni pro Tracto, Disseruo, Disputo. Sic Hesychius διειπεῖν exponit διηγήσασθαι, & διαλεξάμενος.

Διαγορεύω, Sancio, Edico. κατηγορέω, διαγγέλλω, Hes. Vel, Nominatim edico. Item Præconis voce pronūtio. Et lex dicitur διαγορεύειν, Cauere. Theodor. Hist. Eccles. 4, νόμος διαγορεύει ἀφῆς καὶ ἐξουσίας ἐστερῆσθαι, Lex claris verbis cauet. Et pro Iubeo, itemque pro Veto. Plut. in Gracchō, τοῦ δὲ μιᾷ ἐκκλησίᾳ διαγορεῦσαι ὅτι πυθίης καπίσαι πάλιν, ἢ μὴ καπίσαι. pro Imperauit. Idem, ὡς αὐτοκράτορα τὸν διαγορεύσας, pro potestate hoc verius. Bud. Vide διεῖπον. ‖ Διαγορεύω interdum etiam opponitur τῷ συναγορεύω, vt διαφέρεσθαι τῷ συμφέρομαι, vt scribit idem ex Suida, qui addit apud Isæum διαγορεύων accipi pro διαφερόμενος καὶ οὐ τὰ αὐτὰ λέγων. ‖ Διαγορεύω item cum accusatiuo personæ citatur ex Luciano, διαγορεύει κακῶς Πλάτωνα, verba mala iacit in Platonem.

Διαγορευόμενα ἡμέρα, Dies constitutus. Dies compactus & conditus, Bud.

C. Ἐξαγορεύω, Profiteor, In publicum & palàm effero, Notum reddo. φανερὸν, παρὰ δηλόω, Hesych. Plut. ad Col. ἐξαγορεύων τὰ ἑαυτοῦ κακά. Greg. De bapt. μὴ ἀπαξιώσωμεν ἐξαγορεῦσαί σου τῷ ἀμυδρίᾳ. id est, Ingenuè fateri, vel Profiteri. ‖ Est etiam ἐξαγορεύειν, Eloqui, Exprimere, Enarrare, vt inquit Budæus, citans Halic. Idem, in quo tamen est ἐξειπεῖν, in vita Lysiæ de Thucydide & Demosthene, οἳ ἀρίστοις τὰ πράγματα ἐξειπεῖν ἐγίνοντο.

Ἐξαγόρευσις, Indicatio rei arcanæ. Item Confessio, Declaratio eius quod in mente habemus, inquit Bud. citans Greg. in Iulianum, καὶ τὰς ἐν αὐτοῖς τοῖς ἀρρήτοις ἐξαγορεύσεις. Pollux vt ἐξαγορεύειν & ἐκκαλεῖν, ita ἐξαγόρευσιν & ἔγκλησιν, tanquam synonyma ponit. sed hanc vocem duram esse addit.

C. Καταγορεύω, Defero, Indico, id est καταμηνύω, Bud. Xenophon, ἐν τοῖς πρὸ ἡμερῶν καταγορεύει τις τοῦς ἐφόρους ὅπλα κυλίειν. Idem Bud. in Comm. ἐκφέρειν, inquit, Prodere, Deferre, Arcanum enuntiare, id est καταγορεύειν. Citatur ex Isocrate, καταγορεύω ἑαυτῷ. & ex Thucydide, κατηγορεύω τοῦ φίλου pro Ad amicum, querelā defero. Eius scholiastes lib. 6. μηνύειν exponit, lib. 4. καταγγέλλειν. Suidas καταγορεύω genitiuo personæ iungit, quam etiam constructionem habere κατηγορῶ notum est.

Καταγόρευσις, εως, ἡ, Delatio, Arcani enuntiatio. Citatur ex Plut. De orac. pro expositione siue significatione, ἐποιήσω τὰς αἰσθητὰς καταγορεύσεις.

C. Προαγορεύω, Prædico, Prænuntio, Item præmoneo. Xenoph. Præd. 3, εἰ δέ τινα φοβοῖντο λήψεσθαι, προηγόρευσεν ὅπως ὡς πολεμίῳ χρήσοιντο. Sic Terent. Prædico & Prædictū, id de quo quis est præmonitus, pro προαγορεύω & προαγόρευμα ponit. ‖ Significat etiā Denūtio, Præcipio, Edicto præcipio aut veto, Præconis voce denuntio. Thucyd. lib. 1, καὶ τοῖς Ἕλλησι προαγορεύουσιν αὐτονόμους ἀφίεναι. Plut. in C. Martio, ὁ Μάρκιος προαγορεύων εἰς πεντήκοντα ἡμέρας παρεῖναι. Ipse etiam præco προαγορεύειν dicitur proclamare, apud Herodotum in Thalia, κήρυξ προηγόρευε ταῦτα ἐν μέσοις. ‖ Προαγορεύω, Testor, Cōtestor, Bud. apud Synesium exponit.

Προαγορεύω cum accusat. rei. vt προαγορεύω πόλεμον, Indico vel denuntio bellum, apud Thucyd. & Demosth. ‖ Προαγορεύω κρίσιν, Diem dico, Plut. in Agesilao, inquit Bud. Idem ait προαγορεύειν apud Plat. De leg. esse eorum qui diem dicebant ob eandem admissam: qui indicebant accusationem, vt rei in sordibus essent, & interim εἱργόμενοι essent τοῦ ἱροῦ.

Προαγόρευσις, εως, ἡ, Prædictio, Prænuntiatio. προφητία, Hesych. ‖ Est & προαγόρευσις dicta (vt testatur Pollux) de reis cædis quibus interdicebatur sacris donec lata esset sententia: quo etiam modo προαγορεύειν à Platone accipi, modò dictum est.

C. Προσαγορεύω, Compello, Saluto, ἀσπάζομαι, Hesychio. Thucyd. lib. 3, καὶ προσαγορεύειν ἐκάλουν Δωρέα λῶστα εἶπαι. Προσαγορεύειν αὐτοκράτορα, salutare imperatorē, apud Herodianum. Idem δέξιοῦσθαι & προσαγορεύειν copulat lib. 1, & 2. ‖ Προσαγορεύεσθαι apud Thucydidem videtur sumi pro Compellari blandè: lib. 6, ἀλλ' ὥσπερ διὰ χρωῶτος οὐ προσαγορεύομαι. ‖ Cum infinitiuo citatur ex Xenophonte, προσαγορεύω σοι χαίρειν, Te saluto, Tibi saluere dico. Ex Platone autem De leg. προσαγορεύω χαίρειν pro Iubeo valere.

Προσαγορεύω, Appello, Nomino. Naz. προσαγορεύεσθαι τὰ θ. αὖτας, huiusmodi vocatur nominibus. Προσαγορεύσεσι, καλοῦσι, Hes. A

Προσαγόρευσις, ιως, ἡ, Compellatio, Salutatio. Lucianus, ἀφεστηκὼς δὲ τῆς παρόντων πρὸς τὸ προσδόξον τῆς προσαγορεύσεως. Phalaris Polystrato, τὸν ὕστατον λαβόντες προσαγορεύσουσι, Extremum à me salutati.

Προσαγορευτικός, κὴ, κὸν, Compellatiuus, Salutatiuus, vel Salutatorius, vt κλητικὴ à grammaticis vocatur προσαγορευτικὴ, (inquit Moschop.) quia προσαγορεύω, id est quoniã ea vtimur in salutatione, siue compellatione.

C. 2. Ἀντιπροσαγορεύω, Resaluto. sicut & ἀντιπροσηρήθη apud Xenoph. pro Resalutatus est.

Προσαναγορεύω vide suprà.

C. Συναγορεύω, Astipulor, Assentior. συναγορεύω σοι ταῦτα, Thucyd. pro In his tibi assentior. q.d. Tecum dico. Apud Xenoph. συναγορεύω pro Tueor & defendo sententiam aliquã, Bud. Est etiam συναγορεύω Tueor causam alicuius, Patrocinor. (quod & συνηγορῶ) Athen. 149, Υ- B βρεϊδης συναγορεύων τῇ Φρυνίῃ. Thucyd. 288, καὶ ἠπίλησι ἢ τοῦ γε Δωριεῖ ξυναγορεύσῃ ὧν ἐαυτῷ ταύτας. Apud Philonẽ c εἰ συναγορεύσοιτε, qui causas agunt. | Citatur præterea ex Plut. in Fabio, ἐσπρὸς ἱλασμοὺς θεῶν συνηγόρους οἱ μάντεις, ἐκφαίνειν. pro Quæ vates fieri mandabant: sed suspecta est hæc interpretatio.

C. Ὑπαγορεύω, Verba subnicio, Vicissim respondeo, Sermonem excipio, Bud. ex Luciano: addens à Theodorito accipi in hist. Eccles. p. 60 pro Subnicio, id est, Post factum verba addo. | Ὑπαγορεύω, Nuncupo. Plut. ὃν Ἀλεξανδρεῖς Καισαρίανα ὑπηγόρευσαν. Dicto. Synesius, καθάπερ τὴν ὀθνειλῶ ὑπηγόρευσα. Sic Xenoph. Oecon. τὰ ὑπαγορευόμενα χάριν. Et pro Dicto, eo sensu quo dicitur ratio aliquid dictare pro Suadere, vel Hortari. (licet nonnulli secus illud Latinum verbum exponant) Gal. ad Glauc. 1, ξύμπας ἀνὴρ ἰδιώτης κινητόν, ὅταν γε ἡ γαλλα ὑπαγορεύῃ τοῖς σ' ἑτέροις, οὐδ' εἰ γάλλα σύμπασα προσηγόρευσε. Hic ὑπαγορεύειν & προσηγορεύειν pro eodem ponit. Budæus apud Synesium ὡς ἑκάστη ἡ δυνάμις ὑπηγόρευσι, exponit, Vt facultas suppeditauit. Et simile esse ait ὡς αἱ ἡ χρεία ὑπαγορεύῃ, Vt necessitas postulauerit, vel suggesserit. Quod posterius malo. D

Ὑπαγορεύω pro ἐμμελῶ, Suid. | Pro προσαγορεύω, vide ὑπατῆσαι.

Ὑπαγορεύομαι actiua significatione apud Basilium p. 90, vt annotat Bud.

Ὑπαγόρευσις, ιως, ἡ, Dictatio, Ipsa dictandi actio. Item Hortatio, vt ex Iosepho citatur ὑπαγορεύσις Ἀντιπάτρου, pro Antipatri hortatu, siue impulsu.

ΑΓΟΡΕΩ. F. ήσω. P. ηκα, eiusdem cum ἀγορεύω originis & significationis, sed in compositione duntaxat vsitatum. Nisi quis cõposita sequentia malit ex ἀγορεύω deducere, cũ Eustathio qui παρηγορῶν ex ἀγορεύω deducit.

C. Ἀπηγορέω, Accusationi, respondeo, Ἀπολογοῦμαι. Quod & voce media dicitur Ἀπηγορέομαι. nam ἀπηγορέσομαι, Suidas & Hesych. exponunt ἀπολογήσομαι. Aristot. in Probl. ὁμῶς φεύγων, ἐν ᾧ ἀγῶνι μόνον ἔκπροσθεν αὐτὸς πρὸς ἃ δίκαιόν ἀπηγορεῖσθαι, Id est, (Bud. interprete) Reus, quum causa agitur, tunc primum ea audiuit ad quæ respondere debeat.

Ἀπηγόρημα, ατος, τὸ, Responsio ad accusationem. Plato De leg. 6. κατηγόρημα & ἀπηγόρημα opponit, ἵνα τῇ δοκιμασίᾳ κατηγόρημα ἐν τοῦτ' ἔστω, καὶ ἀπηγόρημα· τῇ μὲν ὡς ἄπειρος ὁ λαχὼν τῆς δ' ὡς ἔμπειρος. Id est, Hæc vna sit accusatio & defensio, vt exponitur in vulg. lexicis.

C. Κατηγορέω, aduersus aliquẽ loquor, Accuso, Reprehendo. Cum genitiuo personæ, Isocr. Paneg. κατηγοροῦσι πολὺ ἧττον ὧν ἐπαινοῦσιν ἀξίως τυγχάνουσι βουλευομένων. Interdum cum genitiuo præfixa præpositione χάριν, vt Xen. Hell. 5, κατηγοροῦντων χάριν τῶν στρατηγῶν. Dicitur & κατηγορῶ τύπου πρός τι, Plut. in Publ. πρὸς τὰ πίστα βρεῦσιν ἐμοὶ ἐξάγεσθαι κατηγορεῖν. Iungitur etiam accusatiuo personæ, vt Chrys. ad Rom. 4, ὁ δῦτα τὰ δῦτα κατηγορεῖ. Cum genitiuo rei, Demosth. κατηγορῶ τῆς προαιμένων. Cum accusatiuo rei, Xenoph. ἢ ἄλλων μοιχείαν κατηγόρει. Cum genitiuo personæ & accusatiuo rei, Plut. in Lycurgo, τὸν κατηγοροῦντα Ἀγησιλάου, hac in re accusant Agesilaum. Vel, hac de re. Vel In hoc Agesilaum reprehendunt. Dicitur & κατηγορῶ περὶ τοῦ τινος. Thucyd. 289, κατηγορήσουσι τὰ τῶν Μιλησίων πρὸς τὸ φρουρεῖον, καὶ περὶ αὐτῶν ἄμα ἀπολογησόμενοι. (vbi obseruandum est obiter κατηγορεῖν & ἀπολογεῖσθαι opponi, vt & apud alios passim.) Annotatur dici etiã κατηγορῶ τι φόνου, sicut viceversa κατηγορῶ τινα φόνου. Citatur & ex Gaza gramm. lib. 4. cum duobus genitiuis, vno personæ, altero rei, κατηγορῶ τινος κλοπῆς. In voce passiua dicitur τῶν κατηγορεῖται τινος, De hoc accusaris. q.d. Hoc dicitur aduersus te. Plato in Apol. Socr. δίκαιός εἰμι ἀπολογήσασθαι πρὸς ταῦτα πρῶτον ἃ δὴ κατηγορήθην, Ad ea de quibus primùm accusatus fui.

Κατηγορῶ, Indico, Arguo. Demosth. ἔστι γὰρ τοῦτ' αὐτὸ τὸ δηλοῦν καὶ κατηγορεῖν ὅτι πάσχει τὸ πρᾶγμα κατηκόντως. Sic Iulianus imperator, ὃ δὴ καὶ μᾶλλον τὴν ἐκ φύσεως αὐτοῦ πικρότητα κατηγορεῖ τοῦ ἤθους. Id est παρίστησι καὶ δηλοῖ, inquit Budæus. Idẽ apud Basilium, τὸ γὰρ βάθος πάθους τῆς ψυχῆς ἐκλυσιν κατηγορεῖ, interpr. Prædicat, & Exprobrat, ex Seneca. Itidémque κατηγορεῖς ait posse verti Exprobras in hoc Demosth. loco, ἀγαθὴ δὲ (οὐχ ὁρᾷς) τύχη πολιτικῶς, τὰς ἐμὰς ὡς φαύλας κατηγορεῖς. Vide pag. 1093 Comm. Sed & obseruandus est hoc in loco Demosth. vsus particulæ ὡς cum κατηγορῶ. Idem Bud. κατηγορεῖν exponit Præ se ferre hoc in loco Luciani, πολλῷ κατηγοροῦσι ἀπειροκαλίαν, ineptiam multam præ se ferentes. | Κατηγορεῖν quidam Denuntiare interpr. in hoc Thucyd. loco, lib. 1, καὶ ἅμα κατηγοροῦσι ὅτι πυθέσθαι καὶ ἤδη ἐκ τῶν λαμβάνει.

Κατηγορῶ τινος ἐκείνου, vel ἐπ' ἐκείνου, vel περὶ ἐκείνου, Prædico hoc de illo, vel Dicò hoc de illo. Sic Philo de mũdo, οἷς τὴν γένεσιν καὶ φθορὰν τοῦ κόσμου κατηγορεῖτε, qui de mundo ortum & interitum prædicant, Bud. Aristot. Metaph. 7, οὐ. Εἰσὶ παῖδα πάντα τὸ αὐτὸ κατηγορεῖν. Alex. Aphr. De fato, ἀλλ' ἐφ' ὧν αἰτίας γενέσεως πίθησιν αὐτοῖς, ὅτι πάντων τὸ αὐτόματον κατηγοροῦσιν, de iis prædicant vel dicunt ζωύματα. Idem, ἐφ' ὧν σημαινομένων τὰ ἐνόματα κατηγορεῖται ἢ συνωνύμα. pro In quibus significatis hæc vocabula accipiantur, Bud. Cui περὶ iunxit. Plut. ad Col. εἰ περί του τὸ τρέχειν κατηγορούμεν, οὐ φησὶ ζωὴν εἶναι τὸ περὶ οὗ κατηγορεῖται τὸ κατηγορούμενον. Dicitur etiã κατηγορεῖσθαι τι pro Appellatione ipsa significari & declarari, Vel, Nomine ipso indicari, vt Bud. interpr. in hoc loco Galen. Therap. lib. 14. ἀπὸ μὲν τοῦ κραπαλοῦντος ἐν τῇ μέθῃ ζωύματος αὐτοῦ ἤδη, κατηγορεῖσθαι ὁ τοῦτο πεπονθὼς.

Κατηγόρημα, ατος, τὸ, Id de quo quis accusatur, Crimẽ quod alicui obicitur. Demosth. Pro cor. Πρὸς αὐτὰ ἃ τοῦ θεοῦ βασιλεύομαι κατηγορήματα, ad propria crimina meris tuæ, interpr. Bud. Plut. Gato, καινὸν δὲ κατηγόρησαν αὐτοῦ κατηγόρημα, τὸν διαιτῶν τὴν λαγῶν. | Κατηγόρημα etiam pro accusatione citatur ex Plat. De leg. lib. 6. Vide ἀπηγόρημα, paulo antè.

Κατηγόρημα, (sequendo significationem quam dialectici dant verbo κατηγορῶ) Quod dicitur de aliquo, vel prædicatur. Vulgò Prædicatu. Cic. Tusc. 4, Distinguũt etiam illud, vt desiderium sit earum rerum quæ dicuntur de quodam, aut quibusdam, quæ κατηγορήματα dialectici appellant: vt habere diuitias, capere honores. Vide ὁ κατηγόρητος paulo post.

Κατήγορος, ου, ὁ, Accusator. Æschin. in Ctesiph. μὴ ἐξεῖναι μήτε τῷ κατηγόρῳ συνηγόρους παρέχεσθαι.

C. Κατηγορία, Accusatio. Thucyd. lib. 3, κατηγορία μὲν οὐδεμία προῆλθεν. Idem αἰτίαν & κατηγορίαν ita distinguit, lib. 1, αἰτία μὲν ἦν, φίλων ἀνδρῶν ὄντων ἀμφοτέρων· κατηγορία δέ, ἐχθρῶν ἀδικησάντων. Κατηγορίαν ποιεῖσθαι est Accusationẽ instituere, vel simpliciter Accusare, apud Thucyd. & alios. Κατηγορίαν ἔχειν, Accusari. Citatur ex Æschine κατηγορίαν Ἀμφισσέων pathica significatione pro Accusationes aduersus Amphissenses. Sic ex Demosth. κατηγορία μου, Mei accusatio. Demosth. μάψιν & κατηγορίαν copulauit Pro cor. Opponuntur κατηγορία & ἀπολογία. Luc. ὀφεῖν δέ γε αἰσχύνεσθαι τὴν ἀπολογίαν τῇ κατηγορίᾳ.

Κατηγορίαι decem apud dialecticos, (quæ vulgò Prædicamenta) ad quas vox omnis simplex refertur. sunt autem hæc, Οὐσία, Ποσὸν, Ποιὸν, Πρός τι. Ποῦ, Πότε, Ποιεῖν. Πάσχειν, Κεῖσθαι, Ἔχειν. Luc. in Demon. εἰδὼς γὰρ αὐτὸν παλαιὸν μὲν ὄντα, ἐν μυρίοις καὶ παλαίσμασιν, τὴν Λερναίαν ὑδρὰ πάθημα τῆς

καὶ αὖτὸ τοῦτο δίκα κατηγορείας ἔχοντα, Ἐρμῶνι, ἔφη, ἀληθῶς ἄξιος εἶ δέκα κατηγορειῶν.

Κατηγορικός, κὴ, κὸν, Accusatorius, Ad accusationem pertinens. Apud Plutarchum verò etiam pro accusatore, siue delatore, vt inquit Budæus. ‖ Κατηγορικὴ πρόπασις pro ἀποφαντικὴ, cui opponitur ἀποφατικὴ; citatur ex Martiano Capella, qui dedicatiuam & abdicatiuam interpr. Vide ἀποφαντικός.

c.2. Εὐκατηγόρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui vel quæ facilè accusari potest, Aduersus quem facilè reperiri accusationes possunt. Thucyd. pag. 222, τὸν τῆς Ἀθηναίων ἀκατηγόρητον οὖσαν πόλιν.

c.2. Ἀντικατηγορῶ, Vicissim accuso, Recriminor, Bud. Ἀντικατηγοροῦμαι, Vicissim accusor. ‖ Ἀντικατηγορεῖσθαι dicuntur apud dialecticos quæ vicissim prædicantur, id est, quæ inter se vicissim prædicati & subiecti vicem obtinent. quæ etiam ἐξισάζοντα quasi adæquãtia dicuntur. Bud. ex Arist. & Philopono.

Ἀντικατηγορία, Mutua accusatio, Recriminatio: cuius duo sunt genera: alterum, quo litigatores idem crimen inuicem intendant: alterum, quo aliud atque aliud. Non abs simile huic genus est quod αἰτίωλημα dicitur. Hæc Bud. in Annot. pr. in Pand.

c. 2. Προσκατηγορῶ, Insuper accuso, Vltrà accuso. Xen. ἐὰν δέ σου προσκατηγορῶσι ὅτι, &c. Citatur & ex Thucydide, προσκατηγορῶ ὅτι δηλῶν τινα ὅτι χρήματα.

c. 2. Συγκατηγορῶ, Simul accuso. ‖ Item, Simul prædico, ea significatione, qua vulgus κατηγόρημα prædicamentum vocat: HINC & Συγκατηγόρημα apud dialecticos. q.d. Comprædicamentum. A quibusdam redditur Vox consignificatiua, id est, Significans aliis adiuncta, non per se. vt Omnis, Nullus, Quidam. A συγκατηγόρημα dicitur Συγκατηγορηματικός, Consignificatiuus, & aduerbium Συγκατηγορηματικῶς, Consignificatiuè.

C. Παρηγορῶ, Hortor, παρακαλῶ, Hesychio. Apoll. Rh. Arg. 2, — παρηγορίοντες ἐς ἀλκὴν, hortantes ad fortitudinem. Apud Herodotum etiam in voce passiua ita sumitur, vt παρηγορέατο αἰτέεσθαι ἀπὸ Βασιλῆος. Sic idem alibi παρηγορεόμενος.

Παρηγορῶ, Consolor. Item, Consolandi gratia dico. vt apud Apoll. Rhod. — ἃ δή μοι Ταῦτα παρηγορίεις, id est παραμυθητικῶς λέγεις, consolatorie dicis. ‖ Παρηγορῶ. Solor: (eo sensu quo dicitur aliquis successus solari priorē calamitatem) Plut. in Publ. χαλάπτει μὴ ὑμᾶς παρηγορῆ. Παρηγορῶ, Lenio, Mitigo, quod & Lat. Solor. Plut. τὸ μὲν θεῖον ἐπιεικὲς καὶ παρηγορεῖν αἰτιᾶται. Philo, ἅμα καὶ τὴν ὀφθὴν παρηγορῶντες αἰσχύνῃ πρόσωπα. Plutar. Symp. 3, παρηγορεῖν τὰ πάθη τῇ χρείᾳ μᾶλλον καὶ ἁρμονίᾳ, lenire, vel (vt alii) sedare perturbationes.

Παρηγόρημα, ατος, τὸ, Adhortatio. Item, Consolatio. Vel, Hortamentum, Solamen. ‖ Παρηγορήματα Cælius Rh. ex schol. Aristoph. in Ranis annotat vocata fuisse quũ chorus aliquid intus agebat quod tamen in theatro exaudiebatur: vt ranarum chorus apud Aristoph. Sed suspecta est ibi hæc vox παρηγορήματα.

Παρηγορητὸς ex Cicerone citatur pro Consolabilis.

Ἀπαρηγόρητος, υ, ὁ καὶ ἡ, Insolabilis, Qui consolatione flecti non potest. Plut. in Galba. ἀπαρηγόρητοι τοῖς δόγμασιν ἦσαν, exponitur, Nullam principum consolationem admittebant.

— Ἀπαρηγορήτως, Aduerb. Insolabiliter, Horatio.

Δυσπαρηγόρητος, υ, ὁ καὶ ἡ, Vix consolabilis, Consolatu difficilis. Cicero dolorem vix consolabilem dixit δυσπαρηγόρητον.

— Δυσπαρηγορήτως, Aduerb. Vt δυσπαρηγορήτως ἔχειν, Vix posse consolatione flecti, siue leniri.

Παρηγορος, υ, ὁ καὶ ἡ, Hortator vel Hortatrix. Item Consolator vel Consolatrix. Soph. pag. 92, αὖτέ μ', αὖτε θῆγορον, pro παρήγορον. Apoll. Rh. Arg. lib. 1, μῦθοι παρήγοροι, verba consolatoria. παρήγορα παίγνια, in Anth. epigr.

Εὐπαρηγόρως, Aduerb. exponitur in epist. Phalar. Æquo animo. q.d. Facilem se præbendo consolantibus. Vel, Facilè consolationem admittendo. Donatus in illud Terentii, Laudare fortunas meas, δυσπαρηγορώτερον, inquit, fortunas, quàm fortunam.

Παρηγορία, ας, ἡ, Adhortatio. Item Consolatio, Mitigatio.

Plut. De exilio, παρηγορίαν τῆς, μὴ σιωπηγορίαν τῶ λυπεῖσθαι.

Παρηγορικός, κὴ, κὸν, Consolatorius, Consolandi vel leniendi vim habens. Galenus. ἀγωγὴ πρὸς πάθη καὶ παρηγορικὰ πάθη, id est (inquit Bud.) quæ maximè ægrotum soletur & morbi tædium leniat.

c.2. Ἀντιπαρηγορῶ, Vicissim consolor, Mutuam consolationem affero. In vulg. lexicis ἀντιπαρηγορικῶς interpr. Alloquutionibus contrariis obstantes.

C. Προσπαρηγορῶ, idem quod προσαγορεύω, Compello, Saluto. Sed huius verbi προσηγορῶ in vulg. lexicis (vbi reperitur) nulla exempla afferuntur; estque suspectum.

Προσηγόρημα, ατος, τὸ, Alloquium. Et apud Euripidem, Salutatio.

Ἀπροσηγόρητος, υ, ὁ καὶ ἡ, Insalutatus. Cicero in Epist. de Pompeio fugiente loquens, Vrbem, omnes nos ἀπροσηγορήτους, expertes sui consilii relinquebat.

Προσήγορος, υ, ὁ καὶ ἡ, Compellator, Alloquutor, Salutator. Æsch. Prom. Τέρας τ' ἄπιστοι αἱ προσήγοροι δρύες, quercus quæ vnumquenque venientem ad se compellabant, oracula tundentes. vnde fatidicæ vocatur à Seneca. Quidam tragicus poeta apud Suidam, Θνητῶν ὅπου φανοῦμαι μηδενὸς πρόσηγορος. Itidẽ cum genitiuo apud Soph. Antigona, Ὅπως ἐκείμην ἀγμάτων προσήγορος, id est, Camer. interpr. Supplex precibus vti salutare deam. Hinc fortasse προσήγορος ab Hesychio exponitur προσκυνητής. ‖ Budæus προσήγορον interpr. familiare in hoc Themistii loco, Physl. lib. 5, οὐδὲν δὲ πλοῖον ἐναντίον τῇ ἀπὸ ἀπουδῆ, ἀλλὰ μᾶλλον οἰκεῖόν τι καὶ προσήγορον. Ibidem citat ex D. Areop. ὅμοια καὶ προσήγορα ἀλλήλοις, 173.

Προσηγορικός, κὴ, κὸν, Compellatiuus, Salutatiuus. προσηγορικὸν, Quo vtimur in compellando, vel salutando.

Ἀπροσήγορος, υ, ὁ καὶ ἡ, Qui se compellari siue salutari non permittit præ morositate. vel actiuè, Qui non lubenter compellat siue salutat. Hinc Ἀπροσηγορία, Neglectum salutandi officium. q.d. Insalutatio. Vide prouerb. apud Erasmum, πολλαὶ φιλίαι ἀπροσηγορίᾳ διέλυσαν.

Εὐπροσήγορος, υ, ὁ καὶ ἡ, Libenter salutans, Affabilis, Qui benignè & comiter appellare solet, Bud. Locum Isocratis vide in sequenti voce ἀπροσηγορία. In vulg. lexicis citatur ex Demosthene ἀπροσήγορῳ φρενὶ, & ἀπροσήγορον τόμα (quæ potius videntur ex poeta quodam sumpta) pro comi.

Εὐπροσηγορία, ας, ἡ, Affabilitas. Isocr. ad Demonicum, πρὸς μὲν ὅστις φίλος προσήγορος, πρὸς δὲ λόγους ἀπροσήγορος. ἔστι δὲ φιλοπροσηγορίας μέν, τὸ προσφωνῆσαι τοῖς ἀπαντῶσι πρὸς δὲ προσηγορίας δέ, τὸ οἷς λόγοις αὐτοῖς οἰκείως ἐντυχεῖν. Cicero, Quis in me vnquam facilitatem sermonis desiderauit: id est ἀπροσηγορίαν, inquit Bud. Vide seq. vocem.

Φιλοπροσήγορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Salutandi studiosus. nam Isocrates in illo loco ait esse φιλοπροσηγορίας, salutare eos qui nobis fiunt obuiam: vt ἀπροσηγορίας, conuenienter eos affari.

¶ Ἀλληγορῶ (quasi ἄλλο ἀγορεύω, id est ἀγορεύω) Aliis verbis significo, vel Sub aliis verbis allegoricè significo, inquit Bud. citans ex Aretha, in Apocal. ις, ἕλκος φησὶ τὸν πικρὸν συμβαῖνον, τῷ τὰ καρδίᾳ στύζουσα ἰδιωτὶ ἀλληγορᾶν. hoc est αἰνιττόμενος καὶ ὑποπλοκῶν. Vel, Aliud verbis, aliud sensu ostendo, ex Quintil. Sæpe etiam ἀλληγορεῖν est aliter interpretari quàm verba præ se ferunt, Allegoricè interpretari. Greg. de mythologus loquens, οὐ μὴ λήσεις, ἀλληγορήσας τὰς σὰς ἀτυχίας ἢ φαντασίας. Sic ἀλληγορεῖν τὸν μῦθον, apud Synesium, Alium fabulæ sensum afferre quàm qui sub verbis apparet. id est Allegoricè fabulam interpretari, vel Allegoriam fabulæ exponere. Ἀλληγορεῖσθαι pass. voce & significatione dicuntur ea quorum talis interpretatio affertur, diuersa videlicet à verbis quibus scribuntur aut dicuntur. Eustath. σημαίνεται ὅτι εἰς τὸν θυμὸν ἀνέκλωψε ἀλληγορᾶται. Id est, Per Cyclopem iracundia allegoricè significatur. Est etiam ἀλληγορεῖσθαι, Allegoricè dici.

Ἀλληγόρημα, ατος, τὸ, Interpretatio allegorica, Bud. Et
H Ἀλληγορητὴς, Interpretator allegoriæ. vt Palæphatus Charax, & alii dicuntur ἀλληγορηταὶ μύθων.

Ἀλληγορία, Significatio rei alius quàm sub verbis appareat. Figura qua aliud dicitur, aliud significatur. Fabius, Ἀλληγορία (quam inuersionem interpretamur) aliud

verbis,aliud ſenſu oſtendit, ac interim etiam contrarium. Dem. Phal. τοῦ διὰ ὧν συγκαλύμματα τῶ λόγου τὴν ἀλληγορίαν ἀίχηται.

Ἀλληγορικός, κὴ, κὸν, Allegoricus. Per allegoriam dictus, ἀλληγορικὸς ὁ ἕτερος, Euſtathio, οἱ ἄλλα δι' ἄλλων ἀγορεύοντες. Apud Hermog. ἀλληγορικαὶ μέθοδοι.

C. Εὐηγορέω, Bene dico, Bona verba loquor. Cui opponitur κακηγορέω, vt Lat. Maledico. Εὐηγορεῖν, εὐλογεῖν, Heſ.

Εὐήγορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Benedicus. Et in vulg. lexicis Facundus. Ε τ Εὐηγόρως aduerb. Benedicè, Plauto.

Εὐηγορία, Benedicentia, vt κακηγορία, Maledicentia. Item, Sermonis elegantia, Facultas ornatè loquendi. καλιέπια καλολογία, καλορρημοσύνη, Suid. & Heſ.

C. Ἰσηγορέω, Ex æquo loquor. Id eſt, Æquè liberè loquor, Pari libertate loquendi vtor. Item in voce paſſiua, ἰσηγορεῖσθαι μέθ' ὅτου, Ex æquo loqui, in Eccleſiaſtico.

Ἰσηγορία, Æqua loquendi libertas, ſiue poteſtas. Vnde accipitur generaliter pro iuris æquabilitate, quia illis inter quos ea eſt, licet pari libertate loquendi vti.

C. Κακηγορέω, Maledico, Vitupero, Conuitior. κακηγορεῖν τινα, Plat. De rep. 2, Phocylides, Δοῦλον μὴ βλάψῃς πω, κακηγορέων ἀνδρὸς ἀίσσα πω, Vituperans apud herum, vel Detrahens illi.

Κακήγορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Maledicus, Obtrectator. πφύκασι δ' οἱ πλεῖστοι τῶν φιλοσόφων τῆς κωμικῶν κακήγοροι μᾶλλον εἶναι, Athenæus lib. 5. Κακηγορίστρος cōparat. & κακηγορίστατος ſuperlat. apud Pollucem, hoc ex Ecphantide, illud ex Ihe recrate. Ε τ Κακηγόρως apud eundem, Maledicè, Cum maledicentia.

Κακηγορία, Maledicentia, Obtrectatio. Item, Maledictum. Vnde κακηγορίας δίκη apud Demoſthenem, id eſt Actio iniuriarum, interpr. Bud. Quidam vertunt Actio iniuriarum ob maledictum. Fortaſſe reddi poſſit ſimpliciter Actio maledicti, ad differentiam. Demoſth. in Midiam, p. 219, αὐτὸ δ' οὐκ ἰδιώτου ὄντα πρὸς αὐτῶν ὑβρίσαι τις ἢ κακῶς εἰπεῖν, ζητοῦμεν ὕστερον καὶ δίκην κακηγορίας φεύξεται. Ε τ Κακηγόρον pro eodem, vt κακηγορίας δίκη, idem quod κακηγορίας, in eadem orat. p. 227, ὑπὲρ αὐτοῦ Δημοσθένους εἰλαχότων τὴν κακηγορίου δίκην.

C. Μεγαληγορέω, Magnificè loquor, Magna loquor. Tibullus vtrunque ita iunxit, Magna loquor: ſed magnificè mihi magna loquuto, &c. Exponitur etiam Magna iacto. Luc. De ſacrif. ὡς ἔπος δὲ (εἰπεῖν) αὐτὸ ὅπερ μεγαληγορῶν. Interdum μεγαληγορεῖν ποιεῖ, pro Magnificè de re aliqua loqui, Magnificis verbis rem aliquā extollere. Herodian. lib. 3, πᾶσα ἡ ῥητορικὴ εἰς μεγαληγορίαν.

Μεγαληγόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Magnificè loquens, Iactabundus. Xenoph. Luc.

Μεγαληγορία, Magniloquentia, Magnificentia verborum. Plut. καὶ εἰ δεῖ σύντομα εἰπεῖν, ὑψαυχεῖν καὶ κομᾶν, καὶ μεγαληγορεῖν, ἀξίως βιούσῃ μεγαληγορίας.

C. Ὑψηγόρης, ου, ὁ; vel Ὑψηγόρας. Et apud poetas Ὑψαγόρης, aut Ὑψαγόρας. q.d. Altiloquus, vel Celſiloquus. Qui magnificè & tanquā ex alto loquitur. Ita enim malo, quàm cū aliis interpretari, Qui alta loquitur. Gallicè tamē dicimus, *Parler bien haut*, item *Parler comme haut monté*. Hom. Od. α, Ὑψαγόρου τ' ὀνόμαι καὶ θαρσαλέως ἀγορεύειν. Vbi Euſtath. annotat ὑψαγόρου eſſe πιθανολόγου, μεγαλορρήμονα, τὰ μικρὰ καὶ ταπεινὰ ὑψηλῶς ἀγορεύοντα. Sic Odyſſ. ρ, Τηλέμαχ' ὑψαγόρη, ὡσεὶ ἄκρητον, ποῖον ἔειπες; Quidam anonymus apud Suidam, ἐχρῆτο δὲ κομπολογίαις, καὶ ὑψηγόρας τις ἐν τῇ τραχεῖ. Vtitur & Baſilius hac voce. Ε τ Ὑψηγόρος pro eodem apud Suidam & Etymol. Grandiloquus apud Cic. aliud ſignificat.

Ὑψηγορία ας, ἡ, q.d. Altiloquentia Ex Cic. vertendum puto Superbiloquentia. Capitur & generaliter pro ſuperbia. exponitur enim ab Heſychio ὑπερηφανία. Vtitur Greg.

ΑΓΕΛΗ, ης, ἡ, Armentum. Et aliquando Grex. Propriè boum apud Hom. nam hanc vocem ille τῶ τῆς βοὸς πλήθει περισπᾶσθαι, vt inquit Euſtathius, p. 178. Paſſim certè βοῶν ἀγέλαι apud Homerum legimus. vt Odyſſ. μ, Εἴ κέ πῃ ἢ βοῶν ἀγέλαι, ἢ πῶϋ μέγ' οἰῶν Εὕρομεν. & Iliad. σ, Ἐν δ' ἀγέλαι βοῶν ἠὲ ἕλικες εὐρυμέτωποι. Il. ω, Πεντήκοντα βοῶν ἀγέλαι, πόσα πῶεα οἰῶν. Ex quibus & ſimilibus locis conijcere poſſumus alibi ſubaudiēdum hunc genitiuum βοῶν cum ἀγέλαι, vt Od. ξ, Δώδεκ' ἐπ' ἠπείρω ἀγέλαι πόσα πῶεα οἰῶν. Eſt tamen apud eundē poetā ἀγέλη etiam equorum, vt Iliad. τ, Ἵππος δ' εἰς ἀγέλην ἐλάσας ποσὶ θεᾶτο ἄνακτος. Atque ita fortaſſe accipit ἀγέλας Heſiod. in hoc Theog. verſu, Βυκολίας τ' ἀγέλας τε καὶ αἰπόλια πολλὰ πάρ' αἰγῶν, Πείρωθ' εἰροπόκων οἰῶν. Et Euſtathius quoque in illo Homeri verſu, Δώδεκ' ἐπ' ἠπείρω ἀγέλαι non ſolùm βοῶν poſſe ſubaudiri ait, ſed ἵππων etiam fortaſſe: & addit ἐπ' ἀμφοῖν γὰρ (φασὶν) ἡ ἀγέλη κυριολεκτεῖται. Etiā λύκων ἀγέλαι dixit Bianor in epigram. Ἤνικα λαιμήξων εἶδε λύκων ἀγέλας. Dicitur & de auibus à poſteris Homeri, vt annotat Euſtath. Sic apud Soph. Aiace, πτηνῶν ἀγέλαι. Et apud Ariſtot. de perdicibus κατ' ἀγέλας, gregatim. quod & ἀγελαδὸν dicitur. Dicitur & de hominibus, vt Lat. Grex. Sic ἀγέλη μισητῶν, Athen. lib. 2. Et Pindaro, Λαὸς ἅμα παρθένων ἀγέλα. Eudæus ἀγέλας claſſes ſiue decurias interpr. in hoc Plut. loco in Lycurgo, ἅμα πάσας ἁθρόας πεπαιδευμένας Θρασυμβαίων, εἰς ἀγέλας καταλόχιζε.

Ἀγέλην, aduerbium, Ex armento, E grege. Apoll. Rhod.

Ἀγελαδόν, aduerb. Gregatim. Hom. Il. ω, v. 160, de lupis, Καί τ' ἀγελαδὸν ἴασιν. Dicitur per metaphoram & de hominibus a Philone, pro Turmatim, Aceruatim.

Ἀγελανδῶς etiam legitur apud Heſychium: ſed mendoſè, vt opinor.

Ἀγελαῖος, α, ον, Armētalis, Qui eſt ex grege. vt βοῦς ἀγελαῖος.

Ἀγελαῖος, α, ὁ, Idem quod proximè præcedens ἀγελαῖος, Armentalis. Od. κ. v. 410, ὡς δὲ ὅτε ἀγραυλοι πόρτιες ἀμφὶ βοῦς ἀγελαίας, &c. vbi Euſtath. exponit νομαίας (pro quo alibi νομαδικὰς dicit) & ἀζώστους. Eidem p. 881 βοῦς ἀγελαῖα eſt ἀδάμαστος, & ἄφετος, & quam alibi Hom. vocat ἀδμῆτιν. Heſych. αἶσι αἷας exponit ἀγραύλοις. Ariſtot. Pol. 1, αἰγελαῖα & ἀποφοδικὰ vocat quæ Cicero congregata & ſoluaga, Tuſc. 5 in 2. autem De off. congregabilia. Gaza & gregatilia & gregalia interpretatur. Auguſt. De ciuitate Dei aues congreges dixit. Quidam ἀγελαῖα verterūt etiam ſocialia. Plut. ἀεὶ πολυφ. Σωκράτει δὲ ἡ φιλία ζῶον, οὐκ ἀγελαῖόν ἐστιν, οὐδὲ κολοιῶδες. Vbi negans eſſe ἀγελαῖον, non tamen vult intelligi eſſe ἀποφοδικόν: ſed ſignificare vult (vt opinor) eſſe quidem vnà paſcens animal, & propterea non abhorrens à ſocietate: ſed ita tamen vt non gaudeat numeroſi gregis ſocietate, more graculorum. His autem auibus ipſe etiam Varro nomen à gregatim volando impoſitum teſtatur.

Ἀγελαῖος, α, ὁ & ἡ, Trivialis, Vilis. Vt αἰγελαῖοι ἰχθύες, ἀγελαῖοι λίθοι, ἀγελαῖαι ἰᾶδες, viles, Heſ. Suid. Euſt. Dicitur & de hominibus, eādem metaphora qua Latinis Gregarius. Ilocr. Panath. 37, ὡς ἐν τῷ Λυκείῳ συνεκαθεζόμενοι ῥᾴδιον ἦν ἰδεῖν πάντας τοὺς ἀγελαίους σοφιστάς. Quem locum Pollux intelligit quum ſcribit, ὡς δὲ ἐλαττους, ὀλιγομίσθους, ἁπλοῦς καὶ ἀγελαίους σοφιστάς. Suidas τοὺς ἀγελαίους εἶναι αὐθρώπους τοὺς ὁποιουοῦν, pro ἁπλοῦς, inquit: & ἀγελαίως pro τοὺς πολλοὺς καὶ τυχόντων. Synelius in epiſt. τὰ δὲ λοιπὸν, αἰγελαῖοι, ſtulti, ſegnes, πίστις ὑπὸ κώπης ἡμμένοι.

Ἀγέλαιος, (proparoxytonum) Rudis & imperitus, ὁ ἀμαθής, Suid. Euſtath. A quo fortaſſe poſſit eſſe & ille genitiuus αἰγελαίων in loco quē ex Ariſtoph. modò citaui.

Αἰγελαιών, ῶνος, ὁ, Locus armenti, Suidas. Locus in quo paſcitur armentum, ſiue grex: vel (ſecūdum alios) in quo ſtabulatur.

Αἰγελίς, ίδος, ἡ, Congregatilis, fœm. gen. nam Numenius apud Athen. lib. 7, ὕπνας ἀγελίδας (alibi νάρκας) videtur dixiſſe pro αἰγελαίας.

C. Ἀγελάρχης, ου, ὁ, vel ἀγέλαρχος, Armenti ſiue gregis præfectus, Pecoris magiſter, Armentarius. Plut. Romulo. Philo, οἱ δὲ ἀγελάρχαι, τοῦ δαπανᾶν θρεμμάτων ἡγεμόνες. Idē ἐγὼ οἶμαι νομεῖ καὶ ἀγελάρχῃ ζητητέον ἐπιτολούτῳ. Ἀγελάρχης ταῦρος, Taurus armenti dux: qui & admiſſarius: quòd idem vtroque fungi ſoleat officio. Lucian. ταῦρος ἀγελάρχης βοσὶν ὅπη φόρητος.

Ἀγελαρχέω, ῶ, Præſum armento vel gregi. Plutarchus in Galba ἀγελαρχοῦσαν τῶν παλακίδων dixit eam quæ præerat pellicibus. q.d. præfectam gregi pallacarum, τὴν τῶν παλακίδων ἀγέλης ἡγουμένην. Sic ἀγέλαις metaphoricè vſurpari, dictum eſt antea.

¶ Ἀγελάζω, Aggrego, Congrego. ab ἀγέλη, eodem modo quo Aggrego & Congrego à nomine Grex.

Ἀγελάζομαι, Aggregor, Congregor, Gregatim volo, secundum Gazam, in hoc Aristotelis loco, ἀγελάζονται ὑπ' αἰ φάτναι καὶ αἱ τροφοὶ ἵπποι, &c.

C. Συναγελάζω, Idem quod ἀγελάζω. Exponitur & Consocio. Συναγελάζομαι item pro ἀγελάζομαι. Budæus συναγελάζεσθαι exponit gregatim viuere in hoc Aphr. loco, De anima lib. 2, ὡς οὐκ ἂν τὰ ἄλογα ζῷα τὸ συναγελάζεσθαι πεφυκότα, φύσει τοῦτ' ἔχει φαμέν, οὕτω καὶ ἄνθρωπος φύσει ἂν ἔχοι πολιτικὸς εἶναι.

Συναγελασμός, Aggregatio, Armenti siue gregis in eundem locum cogregatio. In Geoponicis habetur in propria significatione, vbi scribitur de pullo equino, ἐὰν δὲ αἰσθάνηται ἕτερον ἐν τῷ συναγελασμῷ τῆς πόλεως προσκαίοντα. In iisdem legitur, ὅτι τῶν ἵππων τοὺς μὲν δηλοῖ ὅτι ὁ ἀγελάδης καὶ μάγας ἰσόψυχος ἵππος, ἐὰν ἐν τῷ συναγελασμῷ τῆς πόλεως φιλόστοργος ᾖ, νίκη ἔσται, &c. pro quibus habetur apud Varronem, Equi boni futuri signa sunt, si cum gregalibus in pabulo contendit, in curr. &c. ¶ Συναγελασμὸς in vulg. lex. vertitur etiam Consociatio, ex Cicerone.

Συναγελαστικός, Congregabilis. vt συναγελαστικὰ ζῷα, quæ & ἀγελαῖα, suprà. Eustathius, συναγελαστικὸν γὰρ καὶ οἱ λύκοι ζῶον, καὶ οἱ λέοντες καὶ παρδάλεις ἐρημάζειν μανθάνοντα.

ΑΓΚΙΣΤΡΟΝ, ου, τὸ, Hamus. Od. φ. — ἰχθυάασκον γραπτοῖς ἀγκίστροισι, Piscabantur vncis hamis. Plut. Vtra anim. prudentiora, τῶν δὲ ἀγκίστρων τοῖς μὲν προγύλοις ὀδὴ κυρτὰς καὶ ἀμάσας χρῶνται μικροσώμοις ὄντας. ¶ Capitur & pro quouis vncо, secundū quosdam. Fortasse ab ἄγκος, de quo vide in ἀγκύς. Etymol. ab ἄγω.

Ἀγκίστριος, ου, pro ἄγκιστρον, apud Basil. pag. 83, inquit Bud.

C. Ἀγκιστροειδὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Hami formam habens, ἀγκίστρου εἶδος ἔχων. Quod & ἀγκιστρώδης & ἠγκιστρωμένος dicitur.

C. Ἀγκιστροφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Hamiuorus, (ad verbum) Aristot. de siluro pisce, ἐὰν ᾖ σωμάτης καὶ ἀγκιστροφάγος, λείπει μὲν οὐσὶ ὡς τὸν γόηον. Gaza vertit hamifragam. ¶ Item Auarus φιλάργυρος, Hesychio, per metaphoram.

C. Πολυαγκίστριον, ου, τὸ, Hamorum frequentia, vt exponitur in vulgat. lex. ex Aristot. De animal. lib. 4, πολυαγκίστρου τῆς ἄκρας λαβέσθαι. Ego hic aliter exposuerim.

¶ Ἀγκιστρόω, ῶ. F. ώσω. P. ωκα, Hamo capio. Vnde ἠγκιστρωμένον ἰχθύδιον (præt. passiui ἀγκιστροῦμαι) Hamo captus piscis, Synesio in epist. ¶ Et per metaphoram ἠγκιστρωμένος, qui ita detinetur vt elabi seu effugere non possit, velut hamo captus piscis. Apud Etymol. perperam ἀγκιστρωμένος, pro ἠγκιστρωμένος. ¶ Apud Plut. ἠγκιστρωμέναι ἀκίδες τῶν οἰστῶν, hamatæ cuspides sagittarum, pro hami formam habentes. quo fortasse sensu Propertius hamatas dixit sagittas Cupidinis.

Ἀγκιστρωτὸς, ὸν, ὁ, Hamatus, Hami formam habens. In vulg. lex. Hamis consertus, ἁλιευτικός.

¶ Ἀγκιστρεύω, Hamo piscor. Item cum accusatiuo, pro ἀγκιστρόω, Adhamo, interprete Bud. ¶ Per metaphoram est Hesychio θηρεύειν, venari, & δολεύειν, inescare, quia δόλιον hamo præfigi solet. vnde Lucianus p. 48, ὥσπερ τις λάβραξ καὶ τὸ ἄγκιστρον τῆς δολίας συνεκλασάμενος.

Ἀγκιστρεία, Piscatio quæ fit hamo, Hamatilis piscatus, apud Plat. De legib. ΕΤ Ἀγκιστρευτὴς, hamiota. ΕΤ Ἀγκιστρευτικὴ (sub. τέχνη) Ars piscādi, Ars hamatilis. Pollux ipsam piscandi artem non solùm ἀγκιστρευτικὴν sed & ἀγκιστρείαν vocat.

ΑΓΚΟΣ, ους, τὸ, Vallis, Cōuallis. ἄγκος est locus profundus ac cocauus & præruptus, inquit Eustath. Scribit Hesych. quoque, ἄγκεα esse concaua loca & prærupta: sed nimis generaliter vterque, fortasse. neque enim quiuis locus huiusmodi ita dici possit, sed locus montanus. Quare alibi rectius dicit Eustathius ἄγκεα esse loca montana, depressa, & concaua. At idem alibi addit, arboribus condensa. Quod tamen, vt opinor, in plurimis quidem ἄγκεα verum cōperietur, sed non in omnibus. Quod autem dicit ἄγκος esse locū profundum, concauum, depressum, præruptum, hæc omnia valli conueniunt, siue conualli: quam poetæ Latini altam: (id est profundam) appellant: item cauā, siue concauam: depressam quoque. Sed & densam siue condensam arboribus valliem legimus in prosa etiam. & Virgilius dixit, nemus secluſum in valle reducta. Idē

virentem conuallem dixit eodem sensu, ni fallor, quo Homerus ἄγκεα πυκνὰ, Od. ε. Idem alibi βαθέα vocat, id est profunda, Il. υ, Ὡς δ' ὅτε πάντα πυρὶ βαθέα ἄγκεα θήσῃ δαὶς πῦρ Οὔρεος αἰζηοὶ. Xenoph. ἀνα. 6. 4, dicit ὁ τῶν ἄγκεών τε καὶ μυχῶν πλῆθος ὁρίων. Plato in Cratylo dicit ἄγκη esse δύσπορα καὶ τραχέα καὶ λάσια. locus est hic, ἀπὸ τούτου δὲ [τὸ αἰσχρὸν] τῇ χῇ ἄγκη πορεία, ὅτι δύσπορος καὶ τραχέα καὶ λάσια ὄντα, ἀχθὸς τὸ ἰόν. vbi non sine grauissimo & periculosissimo errore non in Aldina solùm editione, sed & in aliis omnibus τῇ χῇ αἰάγκην πορεία legitur, pro τῇ χῇ ἄγκη vt in nostris veteribus exemplaribus legimus: quæ tamen aut quibus similia ne Ficinus quidē viderat, quippe qui & ipse χῇ αἰάγκην legat. vertit enim ita hunc locum, Describitur autem ex processu secundum necessitatem. quum vertendum omnino fuisset aut hoc aut simili modo, Similitudinem autem habet cum incessu per valles. Cæterùm ἄγκος dici ἀπὸ τῆ αἰαγκάζειν, passim tradit Eustathius. quanquam mallem ab ἀγκάζειν deduxisset, quod pro αἰαγκάζειν per syncopen à poetis vsurpatur.

Ἄγκος, Editus locus montis, vt inquit Suidas, hunc ex poeta quopiam locum proferens, Ποσὶ δ' αὖ ἐλθὼν ἄγκος ἐς ὑψικάρηνον ἱδίζετο.

C. Βαθυάγκης, ές, ὁ καὶ ἡ, Profundas valles habens. vt in Anthol. epigr. βαθυάγκεις dicuntur Alpes.

C. Μεσάγκεια, ας, ἡ, in vulg. lex. Vallis. in qua significatione abundat præpositio μετά.

C. Μισγάγκεια, ας, ἡ, Locus in valle in quo fit mistio aquarum. ἐὰν δὲ εἰς ταῦτον ἄγκος πολλὰ συμβάλλωσιν ὕδατα, μισγάγκεια τοῦτο λέγεται, inquit Eustathius in hūc Homeri locum, Iliad. φ, ex quo significatio huius vocis ostenditur, Ὡς δ' ὅτε χειμάρροοι ποταμοὶ κατ' ὄρεσφι ῥέοντες, Εἰς μισγάγκειαν συμβάλλητον ὄμβριμον ὕδωρ Κρουνῶν ἐκ μεγάλων κοίλης ἔντοσθε χαράδρης, &c. vbi Eustathius (quod & antea dixerat) annotat Homerum seipsum explicare his verbis, κοίλης ἔντοσθε χαράδρης, quū μισγάγκεια nihil aliud sit quā κοίλη χαράδρα. Idem Eustathius postquam docuit μισγάγκειαν dici ἐὰν εἰς ταὐτὸν ἄγκος, &c. (vt suprà) addit paulo pòst, μισγάγκειαν esse aquarum σύῤῥοιαν. Secūdum illum igitur fuerit μισγάγκεια non solùm locus in valle in quē confluūt & ingurgitantur aquæ, sed & ipse aquarum gurges ibi collectus. At in vulg. lex. primis μισγάγκεια exponitur Coniunctio duarum vallium.

Μισγάγκιον apud Hesychium pro eodem, si mendo caret illa scriptura.

C. Συναγάγκεια, ας, ἡ, Conuallis, id est, Locus in quo duæ valles inter se conueniunt. Ita redditur in vulg. lex. & hoc certè sensu συναγάγκεια & couallis planè sibi respondent: sed alii tam latè patere existimant συναγκείας quàm μισγαγκείας significationem. Suidas tamen συναγάγκειαν exponit συνδένδρον τόπον, quod conuenit cum illo Theophrasti loco, συναγάγκειαν φυτεύειν. (quo sensu conuallis virens à Virgilio dicitur) Eidem in litera ξ, est ξυναγάγκεια, κοῖλος τόπος, vt conuallis dicitur caua ab eodem Virgilio.

Ἀγκίον, ου, τὸ Diminutiuum, Vallis parua, Vallecula, seu Vallicula, vt habetur apud Festum. Gaza apud Aristotelē ἐν ἀγκίοις vertit In angustiis conuallium. quæ interpretatio in vulg. lex. citatur in nomine ἀγγεῖον, perinde ac si ἀγγείοις legisset.

ΑΓΚΥΛΟΣ, η, ὁ, Adūcus, Curuus. ἀγκύλον Il. ζ, est epithetum arcus. sic Ouidio aduncus arcus ὅτι ἀγκύλος. Aquilinæ vngulæ dicūtur ἀγκύλαι: (vnde copulato nomine ἀγκυλοχείλης ἀετός) aut aquilinū rostrū, ἀγκύλον: legendo ἀγκυλοχείλης. Item ἀγκύλος, Curuus, Incuruus. & σκολιὸς, id est tortuosus, (vt explicat Hesychius.) Etymol. apud eundem ἀγκύλα ἡ ἁμαξοτὸν ἑλκυστὴν exponit ἰσχυρὰ ἅρματα, id est validos currus.

Ἀγκύλος metaphoricè aliquando vsurpatur, vt Latinè Tortuosus. sic enim dixit Lucianus ἀγκύλα τροπήματα τῶν σοφιστῶν, vt Cicero Tortuosum disputandi genus, Acad. 4. Sic & σκολιὸν sæpe per metaphoram vsurpant Græci. explicat autem ἀγκύλον etiam per σκολιὸν Hesychius.

Ἀγκύλος, Aduncè, Tortuosè. Hesychius exponit καμπύλως.

Ἀγκυλάδες, ὁ, & ἀγκυλότητα, ἡ, & ἀγκυλόν, τὸ, poeticè pro ἀγκύλος ἀγκύλη, ἀγκύλον.

Ἀγκυλόω, λῶ, Curuo, Incuruo, Tortuosum reddo: vnde

Ἀγκυλόομαι, -ῦμαι, in paſſiua voce, Recuruor, Incuruor. vt apud Ariſtophanem, ἀγκυλωμιδῶς ὄνυχας, Recuruatus vngues, id eſt, Curuatos ſiue curuos habens vngues. Gal. ad Glauconem, πολλὰ γὰρ ἤδη τελέως ἀγκυλωμένα τε καὶ κυκλωμένα. Dicitur & καταγκυλωμένος pro ἀγκυλωμένος à Gregorio De homine, εἰ μὴ ἄρα σκολιῶν καὶ ἀγκύλων πάντων ὁ ἄτομος, ἀλλ' εὐθέων τε καὶ καταγκυλωθέντων τὰς πλευρὰς ἀπῄει. Item ἀγκυλωμένος, laborans morbo qui dicitur ἀγκύλη aut ἀγκύλωσις. Vide in ἀγκύλη. At ἀγκυλωμένος ab Ἀγκυλόομαι vide poſt ἀγκύλη. A

Ἀγκύλωσις, Verbale, Incuruatio, Recuruatio. Item peculiariter ἀγκύλωσις morbus quidam in articulis, apud Paulũ Æginetam, vt dicemus in Ἀγκύλη. B

Ἀγκύλωμα, Idem quod ἀγκυλοῦμαι. Heſych.

Compoſita, Ἀγκυλοβλέφαρον, Ἀγκυλομήτης, Ἀγκυλόπρῳρος, &c. vide ſingula ſuis locis.

ΑΓΚΥΛΗ, ης, ἡ, Iaculi genus. Suid. Heſych. Euſt. vnde etiã μισάγκυλον, ac fortaſſe idem valet vtrunque; Euſtathius. Ita vſus videtur Euripides, videlicet pro iaculo, in Oreſte, quum ſcribit, Ὁ μὲν πέσῃ, ὁ δ' ἀγκύλας, Ὁ δὲ ξίφος σκήπτων ἐν χερσὶν ἔχων. C

Ἀγκύλαι fuiſſe lorum medio iaculo alligatum, (id Latinis amentum dicitur) videtur mihi ex his ſcholiaſtæ Euripidis verbis poſſe colligi. ἀγκύλας, τὰ ἀκόντια, ἀπὸ τῆς ἐπισκυλίδος. ἢ διότι ἀπὸ τοῦ κατὰ μέσον ἀγκύλης λαμβανόμενοι ῥίπτουσιν. vbi etiam notandum, exiſtimare illum ἀγκύλην dictum eſſe ipſum iaculum ab ἀγκύλαι ſignificante lorũ quod ipſi alligatur. Cuius tamen ſignificationis nec Suidas nec Heſychius meminerũt. ſed nec Euſtathius, quod ſciam. licet is qui indicem in eius commentarios collegit, ponat, αἴσυλα, λάβη ἀκοντίου & εἶδος ἀκοντίου, id eſt Anſa iaculi, & Genus iacũli. quum Euſt. in iis, ad quos index remittit, locis, dũtaxat dicat iaculi genus eſſe. Et eum qui indicem illum collegit, alibi quoque in eo poſſe fuiſſe alia quàm eſſent in textu, nonnunquam addendo, interdum detrahendo, ſæpe mutando, nonnunquã contraria etiam ſcribendo, non ſine magna molestia animaduerti. Sed hic ſiue de ſuo hanc ſignificationem addidit, ſiue ex aliquo Euſtathii loco ſumpſit, vera eſt ſanè, vt ex illis ſchol. Euripidis verbis apparet. Quinetiam ἀγκύλην dictam fuiſſe anſam aliorum iaculorum (id eſt lorum illis alligatum, quo prehendebantur) ex his Strabonis verbis colligo, lib. 4, ἔστι δέ τι χείσφῳ ἐοικὸς ξύλον, οὐκ ἄκρης οὐκ ἐξ ἀγκύλης ἀφιέμενον. Feſtus amenta eſſe ait, quibus, vt mitti poſſint, vinciuntur iacula. Seruius amentum vult eſſe lorum quo media haſta religatur & iacitur: vbi obſerua, quod dicit, media haſta religatur, conuenire cum eo quod ab Euripidis ſcholiaſte dicitur de iaculo, ἀπὸ τῆς κατὰ μέσον ἀγκύλης. Iam verò & Xenophon de collaribus canum loquens, dixit, οἱ δὲ ἱμάντες ἀγκύλας ἐχέτωσαν τῇ χειρί, id eſt anſas, lora videlicet quibus digiti inſeri poſſent. Sed & Heſychius ἀγκύλας teſtatur dictos ἱμάντας ὑπὸ κρηπῖδα, id eſt lora in calceis: videlicet per ἱμάντας, id eſt lora, corrigias intelligens. Et rectius fortaſſe ac magis propriè verba illa ἱμάντας ὑπὸ κρηπῖδα interpretabimur, ſolearũ amenta. Denique ἀγκύλην latè patebat, fortaſſe & ad lorũ quo ligamina ſeu vincula diuerſis rebus fiebant, id eſt diuerſa amenta. D E F

Ἀγκύλη, Incuruatio cubiti, Inflexio cubiti. ἡ καμπὴ τοῦ αἴσυλου, inquit Heſychius. Idem pãulo poſt, πᾶσα δὲ ἀγκύλη, τὸ ὀπίσω τῆς (melius legetur τοῦ) ἀγκῶνος, id eſt, Pars interna cubiti. Hæc ille. Accipitur autem in illa priore ſignificatione in Hippiatria, videlicet pro Curuatione cubiti. Quòd ſi accipiamus ἀγκύλον pro interiore parte cubiti, ideo, vt opinor, hoc nomen habebit quòd ea ſit quæ curuetur. Huc referendum videtur & quod ait Suidas, ἀγκύλον ſignificare opus quoddam tabernaculi Moyſis. id eſt, opificium quoddam circa ſtructuram tabernaculi, hoc autem dicit quia ο Interpr. vocem Hebraicam קְרָסִים tranſtulerunt ἀγκύλας: Exod. cap. 26, καὶ ποιήσεις ἀγκύλας χαλκᾶς ὅπως τῶν χαλκᾶς τὰς αὐλαίας τῆς μιᾶς. quæ vox ſubinde poſtea repetitur. Nomen autem Hebraicum, pro quo illi ἀγκύλας poſuerunt, à viris linguæ illius peritiſſimis Galliçè explicatur *taſſes*. quæ & ipſa vinculorum genus ſunt: ideo huc referẽdam & hanc Suidæ annotationem putaui. G H

Ἀγκύλη (inquit in lex. Budæus) pro ſuffragine accipi videtur apud Baſil. vel potius pro poplitis flexu. Sic Theodor. in hiſt. Eccleſ. ς, ἀμφὶ τὰς ἀγκύλας ἀκριβῶς ἐφ' ἑκάτερα ἐπὶ δεξιὰς, id eſt Poplitibus dextris ſuccilis. Eſt autem vicina hæc ſignificatio proximè præcedenti.

Ἀγκύλη, Genus poculi, inquit Athen. lib. 15. Heſychius ait eſſe genus poculi cottabis aptum. Item Ariſtophanis ſcholiaſtes ait ἀγκύλῳ appellari ipſam cottabi proiectionem; aliter quàm Athenæus, qui non ἀγκύλῳ ſed ἀπ' ἀγκύλης appellari eam tradit. hinc ἀγκυλαπὶ κότταβοι apud eundem, pro quo corruptè apud Ariſtoph. enarratorem ἀγκυλαγοί. De his omnibus copioſè tractabimus, Deo fauente, in voce κότταβος, à cuius explicatione penoent hæ ſignificationes: ea autem ſatis multis verbis indiget.

Ἀγκύλη, media pars haſtæ exponitur in vulg. Græcolat. lexicis, etiam in nouiſſimo: ſed fallàm eſſe puto hãc expoſitionem & per errorem poſitam, ex verbis ſcholiaſtæ Euripidis (quæ paulo antè citauimus) non intellectis. Cæterùm poſui nomen hoc ἀγκύλη poſt ἀγκύλος, quòd quaſdam ſignificationes habeat quæ vocis ἀγκύλος apertè ſignificationem retinent. fortaſſe verò eã & in aliis retineri, vt quũ iaculi quoddã genus declarat. Eſſe autem ἀγκύλος antiquiorem vocem quàm αἴσυλον, veriſimile eſt.

Ἀγκύλαι præterea dicuntur contracti articuli, inquit Celſus lib. ς, his verbis, Igitur Euticlei eſt & ad articulos, & ad omnem dolorem, & ad veſicæ, & ad recenti ci catrice contractos articulos, quas ἀγκύλας Græci nominant. Sic Paulus Ægineta ἀγκύλας & ἀγκυλώσεις vocatas ait articulorum aſtrictiones, ἃς τὸ ἀφῆρον καταχαί. Idem, ἀλλὰ τὰ μὲν ἰσχυρῶς θερμαντικὰ καὶ μαραντικὰ καὶ ἃς ἀγκύλας καὶ ἀγκυλώσεις ἐν σφιγκτῆρσι λαμβάνει. vbi ἀγκυλωμένους vocat eos qui huiuſmodi ἀγκυλώσεσι vel ἀγκύλαις laborant.

Ἀγκύλη ὑπογλώσσιος, ſiue Αἴσυλον, vel compoſita voce, ἀγκυλόγλωσσον, eſt Æginetæ (inquit Bud.) vitiũ linguæ. vide Αἴσυλόγλωσσον.

Αἴσυλον, ου, τὸ, Diminutiuum, Hamus catenæ. αἴσυλα, οἱ κρίκοι τοῦ ἡνίου. Itide verò ο Interpr. κρίκους in loco modò citato poſuerunt quum vncinos ſignificare vellent.

Ἀγκύλια, Ancilia, Genus quoddam ſcutorum ſeu peltarum, vt Plut. vult in Numa. Vox eſt Latina Ancile, non Græca: cuius tamen alii etymologiam è Græco ſermone, alii è Latino petunt. Vide igitur Latinos grãmaticos, & Plutarchum in Numa.

Ἀγκύλιον, υ, τὸ, Vinum quoddã in lingua, quod & ἀγκύλη dicitur, & ἀγκυλόγλωσσον, vide infrà in Αἴσυλόγλωσσον.

Ἀγκυλίομαι, ῶμαι. F. ίσομαι. P. ωμαι, vnde ἔφως κεραυνὸν ἠγκυλωμένος, apud Athenæum. ἠγκυλωμένος, id eſt, Budæo interprete, Manu tenens quaſi iam vibraturus: vt διηγκυλωμένος. Ita in lex. Budæus. Sed notandum eſt hic metaphoricè dici κεραυνὸν ἠγκυλωμένος. propriè enim dicitur de iaculo quod ἀγκύλῃ (id eſt amento, vt antea docuimus) eſt religatũ. Frequẽtius vſurpatur vox compoſita ὑπηγκυλωμένος aut διηγκυλωμένος. Plutarchus, ἐδόκει ζῶντα τῷ σχαπτωτῶν τὸ ἀκόντιον ὑπαγκυλῶσθαι. id eſt amentaſſe: & fortaſſe, quod Lucanus dixit, iaculum amentauit habena, Græcè dici poſſit, τὸ ἀκόντιον ἠγκυλήσατο, vel διηγκυλήσατο, vel ὑπηγκυλήσατο.

Ἀγκυλόομαι, οῦμαι, vnde Ἠγκυλωμένος, qui morbo laborat ἀγκύλῃ & ἀγκύλωσις dicto. vide ſuprà in Ἀγκύλη.

Ἀγκυλίζομαι, iaculor. propriè iaculũ ἀγκύλῳ dictũ vibro.

Ἀγκυλιστὴς, οῦ, ὁ. iaculator, ακοντιστὴς, Etym. Euſtath.

Αἴσυλόγλωσσον, υ, τὸ, Appellat Æginета vitiũ linguæ aut congenitum, aſtricta lingua infanti naſcenti membranulis quibuſdam duriuſculis & breuioribus: aut agnatũ id eſt accidentarium, quum vlcus ſub lingua cicatricẽ duriorem obduxit. Eſt autem vinculum neruoſum quod filum vulgariter nuncupatur. Eximitur autem hoc vitium inſtrumento chirurgico, quod αἰσυλοτόμιον appellant. Hactenus Budæus. Æginetæ autem verba ſunt iſta, αἴσυλόγλωσσον παῖδες ἐν τῇ γλώσσῃ ποτὲ μὲν ὑπὸ φύσιος γίνεται, καταχρώμενον τὴν γλῶσσαν ὑμένων σκληροτέρων καὶ κολοβοτέρων ποτὲ δὲ ἐξ ὑστερογενῶν, ὅταν ἕλκος σκληρότερον ὑπὸ αὐτὴν ἐξ ἀναγκαίου χρόνου ἐμβάλῃ. ἔστι δὲ τὸ ὑποκείμενον δεσμὸς ὀνομαζόμενος διὰ αἴσυλος καὶ αἴσυλα ὑπὸ γλώσσης. Obſerua autem hic, perinde

perinde esse siue quis dicat αἰγιλόγλωσσον composita vo ce, siue seperatim αἰγίλιλω, aut αἰγίλιον ἐν γλώσσῃ. ¶ Dicuntur & αἰγιλόγλωσσοι ii qui hoc vitio laborant, appellati etiam μογιλάλοι, quia μόγις διαλέγονται, inquit Aetius.

Αἰγιλοτόμον. q.d. Ancyles inciſorium. Inſtrumentum chirurgicum quo tollitur ἡ αἰγίλωσις τῆς γλώττης, & membranæ quæ linguam vinciunt & contrahunt, reſcinduntur. ΕΣΤ Αἰγιλοτόμος genere maſc. Bud. ex Ægin. lib. 6.

Αἰγιλότοξος, ου, ὁ, Iaculo dicto αἰγίλη, & arcu pariter vtens, ſecundum quoſdam.

Αἰγιλιδωτὸν, pro αἰγίλην ἔχον apud Hippocratem, id eſt, Anſulatum, ſiue Anſulam vel annulum habens. Dictum eſt autem de curru. Gor. Sed apud Galenum (vnde poſtrema hæc verba ſumpſit) pro ἅρματος legendum eſt κυρτώματος, ex vet. cod. quam lectionem in meo dictionario medico habes.

Α'ΓΚΥΡΑ, ας, ἡ, Ancora. Hinc ἄγκυραν ἄφειν, inquit in lex. Budæus, Ancoram ſoluere, vel potius eximere, euellere, tollere: quod fit quum in altũ nauis agitur è littore. Plut. in Pompeio, ἄγκυραν ἄφειν κελεύοντος, αἰσθόμενος, πλεῖν αἰτίαν, ζῆν οὐκ αἰτίαν. Hactenus Budæus. Videtur autem ſignificare idem ἄγκυραν ſiue ἀγκύρας ἀναιρεῖσθαι, vt apud Athenæum 15, τὰς ἀγκύρας ἀνῃρημένους, εἰρηκέναι τι πάσῃ χωμῳδίᾳ, ἀναιρεῖν οὐ δυνάμενος. Sic Leonidas in epigr. quodam, Ἀγκύρας ἀπήλειο καὶ ἡμιόναυτο κάμακα. vbi etiam obſerua υ in hoc nomine produci. ¶ Metaphoricè etiam vſurpatur pro præſidio. vt apud Euripidem Hecuba filium ſuum vocat ἄγκυραν οἴκων, præſidiũ & quaſi columen ſuæ familiæ. Hinc Ariſtid. in Panathenaico, πάντες ὅτι διοῖν ὁρμοῖν ἔδοξαν οἱ Ἕλληνες, id eſt, duabus nixi eſſe ancoris, quaſi geminis fulti præſidiis, inquit Eraſmus. quem etiam vide in prouerbio ἱερὰν ἄγκυραν χαλάζῃ, id eſt Sacram ancoram ſoluere. Lucianus, μία μοι ἔτι καὶ νῦν ἄγκυρα ἔτι ἀσφαλὴς. quæ verba exponit Eraſmus ita, Mihi fortaſſis vna illa ancora adhuc ſupereſt integra. Id eſt, Illud mihi adhuc ſupereſt quò poſſim confugere. Budæus autem in lex. ſic explanat, Nõdum omnia expertus ſum, Nondum omnia conſumpſi defenſionis ſubſidia. Significãt porrò ad verbum illæ Luciani voces, Vna mihi fortaſſe illa ancora adhuc non madefacta eſt.

Ἄγκυρα, Vncus. Theophraſtus de amputatione loquens, τὰ δὲ χερὸς, ἂν μὴ ἀγκύραις καὶ κολοβώσῃς ἀφαιρεῖν.

Ἄγκυρα, Membrum genitale, apud Epicharmum: Cypriis autem ita dicitur triobolum. Heſ.

Ἄγκυρα, In qua ficus capiunt. Heſ. At Suidas ἀγκύλισμα dicit eſſe σκεῦος ἀγκυλωτὸν σύκων.

Ἄγκυρα, Nomen vrbis Galatiæ, aut Phrygiæ, cuius ciuis dicitur Ἀγκυρανός. Steph.

C. Ἀγκυροβόλιον, Ancora, vt Bud. interpretatur. Ait Suidas eſſe ferrum nauigii. Plutarchus, ὑποφερομένους τοῖς πρῴραις ἀγκυροβόλιον σίδηρον καὶ πλοίου. Ab ἄγκυρα & βόλος (vnde βόλιον) videtur factum, & ad verbum ſonare, Ancoræ iactus. nã & Euſtathius annotat, ex Homerico ἀνὰ βαλέειν, id eſt Ancoras iacere (accipiendo poet. co more ἀνὰ pro ancoris) compoſitum fuiſſe à poſteris ἀγκυροβόλιον. vbi etiam obſerua ἀγκυρηβόλιον legi, non ἀγκυροβόλιον. ſed in hac voce, vt in aliis multis, η & ο locũ habent. Sunt qui ἀγκυροβόλιον eſſe ſcribant inſtrumentũ ad iaciendam vel tenendam ancoram.

C. Ἀγκυρόβολον, ου, τό. Phœnices ἀγκυρόβολα vocabant cœnas quæ publicanis apparabant, vt inquit Heſychius. Idem addit, eſſe etiam mercedem quam in portu exigebant. Apud eundem Ἀγκυροβολῶ, Cœno, δειπνῶ.

C. Ἀγκυροειδὴς, ἐος, ὁ ἢ ἡ, Ancoræ formam habens. Ex ἄγκυρα & εἶδος.

C. Ἀγκυρομάλη, ης, ἡ, exponunt Galenus & Erotianus ἄγκυρον apud Hippocratem.

C. Ἀγκυρουχία, ας, ἡ, Ancoræ retentio. non retentio qua ancora retinetur, ſed actiuè, qua ancora retinet nauem. Æſchyl. in Supplic. pag. mex editionis 333, — οἰκεῖ' ἐν ἀγκυρουχίαις Θεσπρωτὶς ναῶν πιμπλὰς παραυτίκα. vbi ſchol exponit πᾶς ἀσφαλείαις, id eſt præſidiis: & κατοχαῖς τῶν ἀγκυρῶν, id eſt retentionibus ancorarum, eo (vt opinor) ſenſu

quem dixi.

¶ Ἀγκυρόω, ῶ, F. ώσω, Ancora ſiue ancoris firmo, aut fũdo. Vnde per metaphorã ἀγκυρωτὸς λόγος Epiphanii, q.d. ancorata oratio. i. quæ fidei Chriſtianæ ancoræ vicẽ præbet, ad eam aduerſus eius hoſtium impetum firmandã & fulciendam.

¶ Ἀγκυρίζω, F. ίσω. P. κα. Supplãto. verbum eſt palæſtricũ, id eſt ad palæſtram pertinens, vt inquit Ariſtoph. ſcholiaſtes, in hæc verba quæ leguntur in Equitibus, — δίφρελον ἀγκυρίσας, Εἶτ' ἀποῤῥοίβδας τὸ ὦμον, αὐτὸν ἐντεμαλαίδησας. Neceſſe eſt autem per metaphoram id ſignificet hoc verbum. quam tamen non aperit, ſed inter cætera ait, μετακαλεσάμενος, ᾧ τῇ ἀγκύλῃ καταλαβών, ὅπερ ἔστιν αὐτοῦ εἶδος. ſecũdum quam expoſitionem ἀγκυλίζω diceretur, non ἀγκυρίζω.

Ἀγκύρισμα, ατος, τὸ, Verbale nomen, Supplãtatio. Eſt quoddam genus artificii in lucta, inquit Ariſtoph. ſchol. Item Suidas. Addit vterque eſſe inſtrumentum ad capiẽdos ficus.

¶ Ἀγκύριον, ου, τὸ, Diminutiuũ, Ancora parua. Lucianus, ἀγκύριον αἰακαστάσιμον.

Ἀγκύριον, Nomen vrbis Italiæ, cuius ciuis Ἀγκύριος aut Ἀγκυρεάτης appellatur. Suid. Addit Stephanus his duobus tertium Ἀγκυρεανός.

Α'ΓΚΩΝ, ῶνος, ὁ, Cubitus, ſiue Cubitum. Tradunt proprie eſſe locum curuaturæ ſeu flexus brachii, ἀπὸ τῆς ἀγκυλῶσθαι (ita enim legendum, pro ἀγκωνῶσθαι) ἑτέρου ὀστέου τὸ ὄστον. id eſt, quòd ſuperiaceat vnum os alteri: ſed pro toto cubito accipi. Iul. Pollux ait πῆχυν duo habere oſſa, alterum craſſius, alterum minus. & vbi cum lacerto velut compage quadam committuntur, totum vocari ἀγκῶνα. Galenus in libro περὶ χρείας μορ. 2, refert Hippocratem dicere ἀγκῶνα eſſe quo innitimur. Sic apud Homerum legimus Odyſſeæ ξ, Η, καὶ ἐπ' ἀγκῶνος κεφαλὴν ἐρύσσατο. Vbi annotat Euſtathius ſubaudiendum eſſe & πῆχυν. Perinde eſt enim, inquit, ac ſiquis dicat ſuper fundamento eſſe tectum. vt enim illic parietes tacentur, ita & hic πῆχυς. Sic idem Hom. Il. κ, Ὀρθωθεὶς ἐπ' ἀγκῶνος κεφαλὴν ἐπείρας. Apud Athenæum, lib. 4, οἴονται τὸν ἀγκῶνα ὅτι τὸ προσπεφαλαία ἐρεῖδον. Et quoniam vbi nexus eſt lacerti ac cubiti, ibi nominatur tota iunctura ἀγκὼν, hinc γαλιάγκωνες ab Hippocrate appellantur Qui ſunt breuibus lacertis, inquit Cam. ex Polluce. Vide infrà γαλιάγκωνον.

Ἀγκὼν, vt volũt quidã, ſignificat etiã τὸ ὀπτεμπεσὲς τῆς χειρὸς, id eſt curuaturã manus. Ac puto ita accipi apud Homerum, Il. λ, Νύξε δέ μιν κὴν χεῖρα μέσην, ἀγκῶνος ὑπερθεν. adeo vt non rectè verterit illic Valla Subter cubitum. Bud. in lexico ſuo ita ſcriptum reliquit, Ἀγκὼν ponitur & pro quocunque flexu membrorum: vt ἡ χεὶρ ἐκ πρόσθεν πλέγεται τῇ πλευρᾷ, ἀλλὰ τὸν ἀγκῶνα τὸ ὦμον. In equis genuũ flexuræ ſic appellantur in Hippiatria, ἄριστον φλεβοτομεῖν ὑπὸ τοὺς ἀγκῶνας καὶ βραχίονας.

Ἀγκῶνας Vitruuius appellat conflexum qui rectum angulum deſcribit. Tranſfertur & ad alia. Vnde Plinius Latinè cubitum appellat, lib. 3, de Ancone vrbe Italica loquens, vulgo nota, In ipſo, inquit, flectentis ſe oræ cubito ſita. his verbis ſignificans cur ἀγκὼν dicatur. Et lib. 2, Conflexa in cubitos, aut cõfracta in humeros. ſic enim Hermol. emendauit. Vt enim in parietibus ἀγκῶνες, ita & in promontoriis dicuntur. Hactenus Bud. in prior. ann. in Pandect. Sciendũ eſt autẽ ab Hom. ἀγκῶνα πίχεως (ad verbum, cubitum muri) appellari angulum, id eſt prominentiam angularem, & per hoc formam quandam cubiti habentem: quidam anfractum interpr. Talem autem cubitum alibi apertius exprimit, dicens πύργῳ ὅτι προὔχοντι, id eſt, In turre prominente, hoc eſt, eminentiam quãdam habẽte angulo ſimilem, qualem cubitus inflexus efficit. Hæc Euſtathius in illum Il. π verſum, Τεῖς μὲν ἔπειτ' ἀγκῶνος βὰν πίχεος ὑψηλοῖο Παιήονος. Notandum eſt autem, non ſolùm muro, (vt in illo loco) ſed etiam flumini dari ἀγκῶνα ab Herodoto. Nam in Euterpe Νείλου ἀγκῶνα, Nili flexum ſeu brachium appellat: vt in Clione ἀγκῶνας de muri flexibus dicit. Cam. Hic autem Nili ἀγκὼν dedit locum prouerbio, γλυκὺς ἀγκὼν, de quo lege Eraſmum,

Αἴσκιον appellatio transfertur & ad littorum sinus (inquit Camerarius) vt apud Soph. in Aiace mastig. Οἱ δ' ἐσπόρους αἰγιαλοὺς, οἱ δ' αὐλιακοὺς Ζητοῦσιν. Schol. πρὸς ἄκρας τὰς ἀφῶν exponit. Item αἴγιον, rupiū siue petrarum sinus, apud Apoll. Argon. 2. Ité αἴγιον, Flexus scorpionum ac catapultarum. Cam. Ité αἰσχῶνες cornua citharæ in vulgaribus lexicis exponitur ex Hesychio. Item, secundum eadem vulg. lexica in foribus pars quæ alio nomine σφενδόνη appellatur.

Αἴσων item nomen vrbis in agro Picentino: de qua paulo antè, ex Plinio. Huius ciuis appellatur Αἰσώνιος, siue Αἰσωνίτης, inquit Steph. Vt aute ao αἴσιον dicta est vrbs Ancone, sic & Ancus Martius, secundum Seruium. Αἰσῶνας præterea vocabant Carthaginienses tenebrico sum quoddam domicilium in regia Gelimeris in quod detrudebantur omnes quibus intensus esset hic tyrannus. Testis Suidas: apud quem paulo plura.

Αἰσκιδίσκος, ου, ὁ, Diminutiuum, Paruus cubitus.

Αἰσκιδίσκας, metaphoricè, Exod. 26, δύο αἰσκιδίσκους τῷ σύλῳ τῷ ἑνὶ αἰσπιπάλοντας ἕτερον τῷ ἑτέρῳ. Vbi vetus interpres incaltraturas vertit: quidam recentiores, deticulos, alii cardines: alii, ex Vitruuio cō missuras & catenationes.

Αἰσκιδίσκοι, inquit Suidas, σκῦλα ἀμφιπτικά, id est, Instrumenta ad afficiendū supplicio, Instrumeta tortoria.

C. Γαλιαίσκων, Qui est breuibus lacertis. Γαλιαίσκωνες ab Hippocrate σφυρόπρωρον vocatur Qui sunt breuibus lacertis, siue ἀπὸ τῆς γαλῶς, id est à felibus, siue aliunde ducto nomine, inquit Gal. Apud Poll. γαλεαίσκων scriptum est, non γαλιαίσκων.

Ὑπαισκώνια, Cubitalia, Quæ cubitis supponuntur (vt ὑπαχώνια, Cerulicalia, Quæ cerulci supponuntur) apud Gal. Com. in 2. περὶ ἀγμῶν. Cam.

Αἰσκωνίζομαι, F. ίσομαι, P. ισμαι, Sinuo me, vel Sinuor, Per sinus quoldam quasi flexus me verto. De fluuio dictum ab Eustathio in Dionysium De situ orbis pag. 139.

C. Ἀπαγκωνίζομαι, Cubitos intendo, Hes.

C. Διαγκωνίζομαι, Cubito innitor, Sedeo in cubitum reclinatus, vel recumbens: vt Suidas δεξιγκωνισάμενος exponit ἐπ' ἀγκῶνος καθῆσθαι, hoc in loco, ὁ δὲ δεξιγκωνισάμενος ὅτι τὰ σκίμποδες, ἀποκλιθεὶς ὡς, &c. HINC Διαγκωνισμός, Reclinatio in cubitum.

C. Ἐξαγκωνίζω, Manus lateribus infero, vt cubiti emineant. Aristoph. in Concionant. Ξυναγκωνισῶ in Attico fut. dixit quod schol. exponit ἐξαγκωνίσας ὑπὸ ταῖς πλευραῖς ποιήσω. Quida (inquit Cam.) interpretantur, Inferam manus lateribus, vt cubiti emineant. quo in gestu quendam ansatum Plautus appellat. Quidam maluerunt, Cubitum explicabo & præbebo manum: sed prius verius esse videtur. Hæc Cam. Locus autem Plaut est in Persa, vbi Ansatum ambulare & Subnixis alis inferri pro eodem ponuntur.

C. Ἐπαγκωνίζομαι ab Hesychio exponitur ἐπιτάγομαι, si mēdo carent exempl.

C. Παραγκωνίζομαι, Cubito repello siue submoueo, aut arceo. Budæus interpret. Importunè cubito propellere, & obuios vel admotos protrudere, citans hunc Luciani locum in Timone, vbi de quodam helluone dicitur, περιαπτόμενον ὥσπερ ἵππος τὰ ὦτα, καὶ τὸν πλησίον παραγκωνίζοντα. Alciphr. in epist. παραγκωνισθῆναι τοῖς ἐρασταῖς βλάμμενος, χεῖσθαι πέμπτοις, id est, Summouere ab amica & longè amoliri, inquit idem B. Capitur & generalius pro Repudio, vt & ἀπαγορεύομαι.

Αἴσκοίνη, ης, ἡ, Vlna, αἴσκαλη. Et frequentius Αἴσκοῖναι in plur. idem quod αἴσκαλαι, Vlnæ. Poeticum est. Odyss. λ, Γείνατ' ἐν αἴσκοίνῃσι Διὸς μεγάλοιο μιγεῖσα. Iul. in Epigram. Ἐν χερσὶν αἴσκοίναις ὤλετο μητρείαις. Ex αἴσκαι fit αἰσκοίνη, ex quo αἴσκοινα, mutato ω in οι. Eust.

Αἰσκοινίζω, Vlnis amplector, αἰσκαλίζομαι.

Αἴσκαι, αἱ, Vlnæ, inusitatus nominatiuus, secundum quosdam, à quo accusatiuus αἴσκας apud Homerum & alios poetas. vt αἴσκας ἑλών, Od. ν, Αὐτὰρ ἐγὼ Ὄφιν αἴσκας ἑλὼν τεῖς ἀμφιπλίασας. vbi Eustath. annotat pro αἴσκας ἔφη alibi eum dicere σφίγξαι. Sic — αἴσκας ἔμβαλε, Κρόου παῖς ἑῷ θρόνῳ ἐνὶ, Il. ξ. Sic — αἴσκας ἐλάζετο δυσπέρα ἑῷ, Iliad. τ. Dicitur & αἴσκας ἔχειν, vt Iliad. ξ, — ἔχε δ' αἴσκας ἀγαπτάς, Habebat in vlnis, Habebat in amplexu. Et αἴσκας ἑλεῖν, In vlnas sumere, vel amplecti. Poetæ Latini dicunt etiam Vlnis complecti, & Vlnis aliquem circundare. Budæus αἴσκας interpretatur, Inter vlnas, vel Amplexando, αἴσκας ἐμβαλεῖν, Od. ξ, vt subaudiatur præpositio. Quam tamen Eustathius non subaudit (vt nec subaudire necesse est) in hoc versu Iliad. ϛ, Αἴσκας δ' ἀμφήλυθε λαοῖσιν χερσὶ πεφυῖαν. Sed nec in alijs locis (quod sciam) subaudiendam docet. Ac potest fortasse omitti, vt dicamus totum & partem in eodem casu poni, sicut alibi sæpe videmus. Alii tamen αἴσκας aduerbium esse putarunt, (eiusdem formæ cum αἰφρᾶς, & ἴκας) à futuro ἀγάσσω deriuatum. Ego Etymol. potius sequor quatenus αἴσκας ex αἴσσων deducit. nam quæ addit, non probo. Vide Αἴσκαζω. Ex αἴσκας quidà putarunt fictum ab Homero nomen aptū palæstritæ Αἰσκάσιος, vt inquit Eustath. pag. 1311, iuxta illud modò citatum, Αἴσκας δ' ἀμφήλυθε λαοῖσιν.

Αἰσκάζω, vel potius Αἰσκάζομαι, voce media, In vlnas sumo, Vlnis amplector, Vlnis attollo. Hom. Iliad. ρ, — οἱ δ' ἄρα νεκρὸν ἀπ' ὠκυπόδων αἰσκάζονται γ' ἵππων μάλα μαλερῶς. Ab αἴσκας deducere αἰσκάζω, multo magis est analogiæ consentaneum quàm contrà deducere ἀγκὰς ab ἀγκάζω, quod alioqui primitiuum esse oporteret. Idem verò de αἰσκάλη & αἰσκαλίζομαι dicendum esset: quod tamen apertè absurdum foret.

ΑΓΚΑΛΗ, ης, ἡ, Vlna. Ex Αἴσκη factum Αἰσκάλη (cuius nominatiuus singularis Αἰσκάλη) interiiciendo syllabam αλ, vt tradit Eustath. pag. 990, ex eorum quidem opinione qui αἴσκας nomen esse voluerunt, quam & ego sequor. Luc. in D. Neptuni & Nereidum, ἔχουσα καὶ τὸν υἱὸν ἐπὶ τῆς αἰσκάλης. Αἰσκάλη vsitatius est plurali numero, sicut & Lat. Vlnæ quàm Vlna. & vt ex illo Luciani loco dicere possumus ἔχειν τὸν υἱὸν ἐπ' αἰσκάλης, ita ex aliis aliorum locis, αἰσκάλαις vel potius ἐπ' αἰσκάλαις φέρειν τὸν υἱὸν, vel τὸν παῖδα. Eurip. Oreste, παῖδ' αἰσκάλαισι φέρων. Xen. Pæd. 7, ὥστε μονονοὺχὶ ἐν ταῖς αἰσκάλαις φέρομεν αὐτοὺς ἀγαπῶντες. Plutarchus in Othone, ξίφος εἰς τὰς ἀγκάλας αἰρ. αἴρων. Cicero ὑγιᾶς ἐν αἰσκάλαις apud Euripidē vertit Tenero circumiectu. vt videbis pag. 111 mei lexici Ciceroniani. Sed apud Ciceronem legitur etiam circumuectu.

C. Εὐαίσκαλος, ου, ὁ ἡ, Complexu facilis, Quem facilè cōplecti possumus. Item Portatu facilis. Aeth. Prometh. p. 25, de Atlante, Ἔστιν εἰσορόωντί τι καὶ χθονὸς Ὠκεανοῖο, ἄχθος οὐκ εὐαίσκαλον. Quo licet poetico vocabulo vtitur Aelianus, de Aenea loquens patrem humeris impositū portante, φόρτον ὡς ἡδὺ φιλοπάτορες, καὶ πάνυ εὐαίσκαλον.

C. Ὑπαισκάλιος, ου, ὁ ἡ, vt ὑπαισκάλιος παῖς, puer qui in vlnis gestatur. velut in hoc loco quē affert Suid. ὁ εἰς δίκα ὑπογεγραμμένος· καὶ ὁ ἵππος ὑπαισκάλιος. per quod designatur ætas.

Αἰσκαλικῶς, aduerbium, q.d. Vlnatim, vel Vlnari quadam amplexatione, Amplexabūdē. Nam vt Eust. hāc vocem videtur finxisse, ita fingēda videtur eius interpretatio.

Αἰσκαλίζομαι, Vlnis amplector, In vlnis gesto. VNDE verbale Ἀγκάλισμα apud Lucianū, Quod vlnis amplexamur, vel Quod in vlnis gestamus. At Etymolog. vult Ἀγκαλιάζειν significare non solùm ἀγαβαστάζειν, sed etiam ἅδειν.

C. Ἐναγκαλίζομαι, quod Bud. interpr. Amplexabūdè gesto, Amplexor. Quod à Luca dicitur in Euangel. cap. 2, ἐνέξαπτεις τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ, Gregorio est ἐναγκαλίσασθαι. vbi scribit, μὴ Συμεὼν ἐναγκαλισάμενος.

C. Παραγκαλίζομαι, idem quod simplex ἀγκαλίζομαι. VNDE Παραγκάλισμα res quam amplexamur, vt apud Sophocle Antigone pag. 240, χιὼν καὶ vocatur ψυχρὸν παραγκάλισμα.

C. Προσαγκαλίζομαι, idem esse videtur Polluci quod αἰσκαλίζομαι, siue ἀναγκαλίζομαι, proximè præcedens. Vide Παραγκαλίζομαι, post ἀγκαλιδοφόρος.

¶ Αἰσκαλίς, ίδος, ἡ, (forma diminutiua) idem apud poetas quod ἀγκάλη. Et vsitatior est plur. num. αἰσκαλίδες, sicut & αἴσκαλαι. Hom. Εὐδίσκ' ἐν λέκτροισιν, ἐν αἰσκαλίδεσσι παλύνῃς. Sic Callim. — μετ' αἰσκαλίδεσσιν φέρουσα. Antipater in epig. in Biantem, Παιδὸς ἐς αἰσκαλίδας μακρὸν ἔπιπτε πόνον.

Αἰσκαλὶς, Manipulus, Plutarcho interprete. Ait enim

in Romulo, χόρτου καὶ ὕλης αἴκαλίδα κατὰ σφενδόνην ἀνέχων. μαίσιδα ταύτην Λατῖνοι λέγουσιν. Hesychio αἰκαλίδες sunt αἱ τῆς φρυγανῶν δέσμαι, ἢ μειδίδες, vocanti δέσμας fasciculos, non vincula, vt exponitur in vulg. lex. Respondet Gallicæ voci Vne brassee. Est enim αἰκαλὶς fasciculus propriè quem ὁ αἰκαλέτης gestare possis: at Manipulus respondet potius Gallico Poignee. Latius tamen vsurpatur αἰκαλὶς, vt ex compositis αἰκαλιδαγωγὸς & αἰκαλιδοφόρος apparet. Et Eustathius quoq; scribit αἰκαλίδα esse δέσμην non solùm ξύλων (quod habet & Pollux) sed & ταύτων ὕλης, pag. 1283. Etymolog. scribit quidem αἰκαλίδας esse φρυγανίων δέσμας, sed addens, αἰκαλὶς, ἄχθος. Quam expositionem habet & Hesychius. Vide Poll. pag. 179. ‖ Idem Hesychius addit & δρέπανον significare Macedonibus, id est falcem.

C. Αἰκαλιδαγωγὸς, ὗ, ὁ, ὁ αἰκαλίδας ἄγων, Qui manipulos seu fasciculos (propriè φρυγανίων) vehit nauigio aut super iumẽto. Et Polluci 179, sunt asini αἰκαλιδαγωγοὶ, sicut homines αἰκαλιδοφόροι. Apud Etymol. autem mendosè legitur αἰκαλιαγωγοί. VNDE Αἰκαλιδαγωγῶν, Vehere &c. Eust. ex Pausania.

C. Αἰκαλιδοφόρος, siue Αἰκαλιδηφόρος, Qui manipulos portat, siue fasciculos. Et latiore significatione, Baiulus. Pollux pag. 82 αἰκαλιδηφόροι habet, at pag. 179 αἰκαλιδοφόροι, quod malo, & verius esse existimo. HINC Αἰκαλιδοφορεῖν, Manipulos portare, siue fasciculos, Baiulum esse.

C. Αἰκαλιδοπώλης, ου, ὁ, Qui vendit illos manipulos, Etymol. Pono autem post αἰκαλιδοφόρος (quum ordine alphabetico præcedat) ob vicinitatem significationis quæ est τῆς αἰκαλιδοφόρος cum αἰκαλιδαγωγὸς, ob quam etiam grammatici vtriusque vocis mentionem simul faciunt.

C. Παραικαλίζομαι. Dicuntur αἰκαλιδοφόροι (de quibus modò dictum est) παραικαλίζεσθαι quum de onere suo aliquid subducunt. ita enim hæc Pollucis verba interpretatur Camer. παραικαλίσασθαι δὲ, τὸ τοὺς αἰκαλιδηφόρους αὐτοὺς τι παραφορτίσασθαι. Caterùm hoc compositum post αἰκαλὶς posui quod fasciculum declarat, non post αἰκάλη (vt reliqua) significationis rationem habens.

¶ Αἴκαλος idem quod αἰκαλὶς, Fasciculus. Homerus hymno in Apollinem, Τῶν πόπα σωδήσας ποδηνεκὲς αἴκαλον ὕλης. Vbi obseruandum est σωδήσας, confirmans illud quod dicunt grammatici, αἰκαλίδα esse δέσμην seu δεσμὸν ξύλων. Scribitur & αἴκαλός.

¶ Αἰκαλίναι (Argiuorum lingua) αἰκάλαι, Vlnæ. Hes.

ΑΓΡΟΣ, οῦ, ὁ, Rus, Ager. quæ vox ab illa deducta est, vt Fabius docet. Hom. Od. α, — εἰς ἀγρὸν νόστησε πάλιν. Aristot. Pol. 5, διὰ τὸ μὴ μεγάλας εἶναι τὰς πόλεις, ἀλλ' ὅτι τῆς ἀγρᾶς οἰκεῖν τὸν δῆμον ἄχολον ὄντα. Prouerbium est, ἀγρὸν πρῶτον κτῶ, εἶτα πόλιν ποιεῖς. Aliquando Ager quẽ quisque possidet, Odyss. ψ, Ἀγρὸν ἐς ἡμάτιον πολυδένδριον. Sic Latini dicunt Ager meus, Rus meum. Possumus ἀγρὸν etiam fundum siue prædium interpretari. Hesychius exponit χωρίον, χωρεῖον.

Ἀγρὸς, Rusticitas. vt ἀγροῦ πλέως, Plenus rusticitate, Hesychius. Est item prouerbium apud Suidam, οὐδὲν ἐξ ἀγροῦ λέγεις, Nihil ex agro dicis. pro eo quod est, Nihil vile loqueris, aut, nihil vulgare.

Ἀγρόθι, Ἀγρόθεν, Ἀγρόνδε, Aduerbia præsertim apud poetas: (Pollux ait esse Atticas formationes) pro quibus in soluta oratione vsurpatur sæpe nomen ἀγρὸς cum præpositionibus ἐν, ἐξ, εἰς. vt Ἀγρόθι, In agro, Ruri, ἐν ἀγρῷ. Ἀγρόθεν, Ex agro, Rure, ἐξ ἀγροῦ. Ἀγρόνδε, εἰς ἀγρὸν, In agrum, Rus.

Cõposita ex ἀγρὸς hic omissa. vide pag. seq. Dici autẽ ἀγρὸς ait Etym. παρὰ τὸ ἄγειν (at ego potius ἄγειν dici παρὰ τὸν ἀγρὸν) aut παρὰ τὸ ἀρῶ τὸ ἀροτριῶ, quasi ἀρὸς, ex quo ἀγρός.

Ἀγρίδιον, ου, τὸ, Diminutiuum, Agellus, apud Arrianum. Hesychius ait esse & loci cuiusdam nomen apud Ætolos.

Ἀγρότερος, α, ὁ, Rusticus, Agrestis vir, accipiendo Rusticum siue Agrestem in propria significatione. vt in hoc versu, Πλῆθός θ' ἁγροτέρων ἀλίου ῥοπίσατο δύσιν, id est, Rusticorum turba. ἀγροτέρα ἐλαία, in epigramm. pro ἀγρία, Latinè Agrestis olea. Homerus αἶγας, id est capras, ἀγροτέρας dicit ad differentiam τῶν ἡμέρων, id est cicurum. vt sint ἀγρότεραι quasi ἀγριώτεραι, sicut ex ἀγρὸς fit ἄγριος, vt ait Eustathius: qui alibi ἐλάφους, id est ceruas, ἀγροτέρας dici ait ἁπλῶς, id est simpliciter: hoc est, non ad differentiam: aut ἀγροτέρας quasi ἀγηροτέρας, quòd non citò senescant. Idem in illum Homeri versum, Iliadis β, Ἐξ Ἐνετῶν, ὅθεν ἡμιόνων γένος ἀγροτεράων, annotat, ἀγροτέρας dici quæ non educantur domi ob raritatem, sed in armentis, ob multitudinem: alios autem exponere, Quæ non facilè domãtur, ob feritatem: alios, Quarum vsus est in agris, siue ad rustica opera idoneas. Hæc Eustathius. At ego existimo αἶγας ἀγροτέρας, vt & ἡμιόνους ἀγροτέρας, eadem planè ratione dici ab Homero qua αἶγας ἀγρότερας, ad differentiam videlicet τῶν ἡμέρων siue οἰκετικῶν: & vt σῦας ἀγροτέρας interpretari possumus sues agrestes, ex Latino quodam poeta: ita & αἶγας & ἡμιόνους ἀγροτέρας, capras & mulas agrestes: ceruas autem ἀγροτέρας, non quasi ἀγηροτέρας dici, sed quòd natura agros & syluas colant, (vnde & cerua syluicultrix apud Catullum) nec inter homines versentur. Quare, ἀγρότερος esse dico nomen in terminatione comparatiui, significationem positiui habens, eodem modo quo ὀπλότερος, καυρότερος, & alia. nec esse necesse ἀγροτέρας intelligere quasi ἀγριωτέρας. vt enim ab ὅπλον factum ὀπλότερος, ita & ab ἀγρὸς formatum esse ἀγρότερος.

Ἀγροτέρα, (quasi agrestis, aut potius syluicultrix, seu venatrix) cognomento appellatur Ἄρτεμις, id est Diana, cui Xenophon vota facere vult venatores. Homerus Iliad. φ, — πότνια θηρῶν Ἄρτεμις ἀγροτέρη. vbi Eustathius ait posse etiam dici ἀγροτέρη θηρῶν, quasi ἀγρευτικὴ θηρῶν, id est Ferarum venationi dedita, vel Ferarum venationis perita. Sed hæc expositio dura & violenta esset. Possit autem meo quidem iudicio ἀγροτέρα Ἄρτεμις exponi syluicultrix Diana. vt ἀγροτέρα ἔλαφος ab Homero dicitur quæ à Catullo cerua syluicultrix. Certum est enim ἀγροτέραν appellatam Dianam, quatenus venationi præerat: vnde & venatores ei vota nuncupabãt. Possit etiã, opinor, ἀγροτέρα Ἄρτεμις exponi venatrix: vt sit ἀγροτέρα idem quod ἀγρότις. Dicitur autem ἀγρότις παῖς in Epigramm. ἡ Ἄρτεμις, & Hesychius ἀγρότις idem vult esse quod κυνηγὸς, id est venatrix: & idem valere quod ἀγροτέρα. Dicitur autem non solùm ἀγροτέρα Ἄρτεμις, sed & ἀγροτέρα absolutè, vt apud Aristoph. τῇ ἀγροτέρᾳ ἄξιά ἐστι.

Ἀγρότης, ητος, ἡ, Rusticitas: at Ἀγρότης, ου, ὁ, Rusticus vir: & Ἀγρότις, Rustica mulier, apud poetas, intelligendo rusticum & rusticam in propria significatione. Odyss. ω, — οἵσί τε πάντα ἀγρόται ἐκτετέλεσται, id est homines rustici.

Ἀγρότις παῖς ἐκ ἀγροῦ, Agrestis puella, pro Diana, in Epigram. Sic ἀγρότις τύμβος Apollon. Et ἀγρότις αἰγανίς, itidem in Epigramm. Ἀγρότης præterea exponitur ab Hesychio Venator, & ἀγρότις, venatrix: item ἀγροτέρα, quod esse Dianæ epithetum modò dictum est. Hanc autem dando significationẽ his nominibus, ab ἄγρα potius deducenda esse videntur.

Ἀγροιώτης, ου, ὁ, pro ἀγρότης, Homo rusticus, Iliad. λ, — κῆτός τε καὶ ἀνέρες ἀγροιῶται. Fit ab ἀγρότης, per pleonasmum literarum ι & ω. Erant etiam, vt Hesychius ait, ἀγροῖται Athenis qui distinguebantur ἀπὸ τῆς ἀστυπειδῶν, sicut & δημιουργοί. erant autem ἀστυπειδαὶ qui apud Romanos patricii.

C. Ἀγροῦαι, Rustici, inquit Hesychius: aut θεραπευταί.

Ἀγρωστὴς, Rusticus, Hes.

Ἀγρῶος, Rusticus. Idem significant (inquit Eustathius) ἄγροικος, ἀγρότης, ἀγροιώτης, ἀγρεῖος. Suidas ex Aristophane citat πάντην ἰδιῶν ἀγρῶον ὄντα καὶ δεσπώ. Item, ὡς ἀγρῶος οὐ καὶ σκαιός. vbi tamen pro ἀγρῶος ait scribi etiam ἀγροῖκος. Habet idem, ἀγροία ἀοιδὴ, ἡ ἀγροικικὴ.

¶ Ἄγροικος, accentu in prima, (vt inquit Eustathius) Rusticus, Qui in agro viuit. Apud Pollucem tamen ἀγροῖκος, penultima circunflexa exponitur ὁ ἐν ἀγρῷ ζῶν. id est In agro viuens, vel, Ruri viuens. Alii tradunt ἄγροικος proparoxytonũ, Attica, ἀγροῖκος autẽ cõmuni lingua dici. At ego hic aliud nõ possũ quã scripturã qualẽ in variis autorum locis reperi, proferre. Arist. Nubibus, — ἄγροικος ἂν, ὡς ἔοικε. vbi dicit Strepsiades, se, quũ esset ἄγροικος, i. rusticus, duxisse in vxorẽ neptẽ Megaclis,

quæ ex vrbe erat. hic ἄγχιος in omnibus vulgatis editionibus legitur, proparoxytonum. Paulo antè dictum erat à poetâ ἄγχιος βίος, ruſtica vita (eſt enim ἄγχιος etiam adiectiuum) cum eodem accentu. Eodem modo & apud Pollucem ἄγχιον μέλος & ἄγχιον μοῦσαν habes ἀγχιπολιτικούς, pro Ruſticum carmen, Ruſtica muſa. At illum Ariſtophanis locum quem primum citaui, enarrans ſcholiaſtes, habet ἀγρᾶον circunflexa penult. φύσει ἀγρᾶον αὐτὸν ἔφη, τὸν δὲ μωσικὸν, πολιτικόν. ſedenim apud Suidam, vbi eadem verba extant, ἄγροικον eodem accentu quo in ipſo textu Ariſtophanis legitur.

Ἄιστος (inquit idem Euſtathius) ἀπαίδευτος, Imperitus. Ac pro Euſtathio locos qui facerent inueni nonnullos: ex quibus ſunt hi duo, Platonis vnus, Suidæ alter. Apud illum enim in Sympoſio legitur, ἀλλ' ὃς ἂν ἐγὼ ἀγροικότερον δεξάμενος. apud hunc autem in explicatione vocis ἄιστος, citantur hæc Ariſtophanis verba, οἷς ἀγαθὸς εἶ κοὐ σοφός. ſubiungiturq; ſtatim, ſcribi etiam ἀγρᾶος pro ἀγροῖος. At non paulo plures reperi pro iis facientes qui dicunt ἄγροικος, quum imperitum ſignificat, inſcitum, illepidum, inurbanum (quod etiam ſonat vox Ruſticus metaphoricè ſumpta) eſſe proparoxytonum. Idem Ariſtoph. in eadē comœdia, Οὐκ εἶδον οὕτως ἀνὴρ ἄγροικον οὐδένα, Οὐκ ἄπορον, οὐδὲ σκαιὸν, &c. Plut. Artoxerxe, ὦδεν ἐμοὶ ἄχαρις τοῖς παροῦσιν ἢ καὶ ἄγροικος: Quidam comicus apud Athenæum, lib. 7, τόχα ἄγροικος, οὐπαιδεύτων ὅλως εἰδέναι. Ariſtoteles Rhet. 1, οὐ γὰρ ἔστιν ὅτῳ οὐκ οἰκεῖον ἄιστος εἶναι καὶ ἀπαίδευτος εἶναι. vbi obiter obſerua ἄιστον opponi τῷ ἀπαιδεύτῳ, vt in proximè præcedente exemplo copulantur ἄγροικος & ἀπαίδευτος. nam id valet, οὐπαιδείας ὅλως εἰδέναι. Theophr. in Characteribus, ὁ δὲ ἄγροικος, τοιοῦτός τις οἷος, &c. Sed & in illo ipſo Suidæ loco cuius modò memini, ſtatim poſt ἀγροῖκος ſequitur ἄγροικος pro eodem, nulla (opinor) cum ratione. Niſi forte prius ἀγροῖκος, vtpote in ipſo textu poetæ, ἀπαιδεύτως ſcriptum eſt Atticè. Denique, vtvt ſit, pro ruſtico in propria ſignificatione, & pro ruſtico per metaphoram, multo pluribus in locis reperio ἄγροικος proparoxytonum, quàm ἀγροῖκος properiſpomenō. ſit igitur penes vetuſtiſſima exemplaria fides. Cæterùm in comparatiuo non rarò vſurpant hoc nomen in hac metaphorica ſignificatione ſumptum: vt quidā comicus apud Athenæum, ἀγροικότερός εἰμι. ὡς δ' ἁπλῶς μοι δόξω λέγειν. Iſocrates, εἰ καί τις ἀγροικότερον τῆς φύσεως τὴν ἐπιθυμίαν. Plato in Apologia, εἰ μὴ ἀγροικότερον ἐμοῦ εἶπεῖν. Libanius in legatione ad Iulianum, οὐδὲν ἐκείνων ἀγροικότερον ἐφθέγξατο; Dicunt autem ἀγροικότερον quum non planè ruſticum ſignificare volunt, ſed duntaxat aliquantum ruſticum. Latini Subruſticum & Subagreſte dicunt, præpoſitione Sub diminutionem his in vocibus, vt in aliis multis, indicante.

Ἀγροίκως, Aduerb. Ruſticè, Ruſtico more. Theocr. in Bucoliſco, — εὖ μαλ' ἄθηκα Ἀγροίκως φιλέοντ'. Item, Imperitè, Illepidè. Philoſtratus in quadam epiſtola, σὺ δὲ ἀγροίκως ἐποίησας, μόνη καιμαθοῦσα ὃ ῥόδος. Et ἀγροικοτέρως in comparatiuo, Subruſticè, Plato Pol. 2, καὶ δὴ καὶ ἀγροικοτέρως λέγεται.

Ἀγροικίας, ου, ὁ, pro ἄγροικος apud Gregorium, p. 203, niſi ſit menda, vt ſcribit Bud. in ſuo lexico.

Ἀγροικία, ας, ἡ, Ruſticorum habitatio, Locus in quo ruſtici habitant, ἡ τῶν ἀγροίκων οἴκησις, inquit Euſtathius. Ager, Rus, Villa. Athenæus, εἰς τὸ ὄρος ὁρμωμένοι, ταῖς ἀγροικίαις κειμένοις οὖσι πολλοὶ συνεφοίτων. Plutarchus, ὁ δὲ ἐξ τῆς ἀγροικίας πορευόμενος, καὶ τῷ σώματι τῷ παιδὸς ἐντυχών. Idem, ἐν δὲ ταῖς ἀγροικίαις ἦν, ἐγυμνάζετο τυγχάνουσα. id eſt, In agris verſabatur.

Ἀγροικία, Ruſticitas, Inurbanitas. Plut. in Præc. de ſanitate, τὸ γὰρ ἀγροικίας φοβηθέντα δόξαι, εἰς πόλιν εἶτα, ἢ φρονίστην ἐμβαλόντα ἑαυτὸν, ἀγροίκου πυρὸς εἰς ἀληθῶς δεῖ. Ariſtot. in Ethicis ἀστραπολίαν mediam eſſe dicit inter ἀγροικίαν & βωμολοχίαν

Ἀγροικικός, ου, ὁ, Ruſticanus. Vt à Rus fit Ruſticus, à Ruſticus fit Ruſticanus: ſic ab ἀγρὸς fit ἄγροικος, ab ἄγροικος deinde ἀγροικικός. Sed rarum eſt apud veteres ſcriptores hoc verbum. ἀγροικὰ εἰδέναι Suidas explicat τὰ ἀγροικικά. Sic ἀγροικικὴ παροικία, in Canone 17 Chalced. concilii. Apud

Athenæum lib. 11. pro ἀγροικῆς legendum fortaſſe ἀγροικικῆς: hoc in loco, τὸ γὰρ πιστεύειν, φησὶ, λέγεται ὅτι τὸ αὐλεῖσθαι ἀγροικικῆς. Quòd ſi errore vacat hæc ſcriptura, ἀγροικὸς dicemus dici pro Ruſticus, ſiue Ruſticanus. nam & Nicandri ſchol. quodam loco dicit λέξιν ἀγροικήν.

Ἀγροικίζομαι, F. ίσομαι, reponit Budæus, ἀγροικίω, Ruſticè ago vel loquor, Ineptio. Plato in Theæteto, Οὔτι που ὦ Θεόδωρε ἐμὲ γε ἕνεκα φιλεκκλησίας ἀγροικίζομαι, καὶ συμπόλεμος ὑμῖν ποιοῦμαι δημηγορεῖν; Θ. Οὐκ ἔοικε δὲ Σωκράτης ἀγροικίζεσθαι ἐν ἄγροικον. Apud Gregorium ἀπαγροικισμένος (participium à verbo compoſito ἀπαγροικίζομαι) dicitur Qui eſt ad mores ruſticos redactus.

Ἄγραυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, In agro ſiue in agris ſtabulans, ὁ ἐν ἀγροῖς αὐλιζόμενος, Heſ. In agro pernoctans, idem Heſ. Sic βοῦς ἄγραυλος dicitur ab Homero, Od. μ, & Il. ω. Sic ipſi quoque paſtores apud Homerum pariter & Heſiodū, ποιμένες ἄγραυλοι. vt apud D. Lucam ποιμένες ἀγραυλοῦντες. Componitur ex ἀγρὸς & αὐλή. quaſi habens ὁ ἐν ἀγρῷ αὐλιὸν, id eſt habens in agro ſtabulum. Propriè igitur eſt In agro ſtabulans. quæ expoſitio magis conueniet quū dicitur de boue! at quum Heſychius ἄγραυλοι explicat In agro pernoctātes, reſpicit, opinor, ad ποιμένες ἀγραυλοι.

Ἄγραυλοι Heſychius exponit etiam Quod ſub dio eſt, Deſertum.

Ἄγραυλος, pro ἀγλαός, id eſt, Splendidus, Pulcher, vide in Αγλαός.

Ἄγραυλος, vna ex Cecropis filiabꝰ, in cuius tēplo ephebos iurare mos erat, vt ex Demoſthene diſcimus. Et ita apud Plutarchum in Alcibiade intelligi debet, καὶ τὸν ὸν ἀγραύλου (vel potius ἀγραύλου in Agraulæ, ſub. templo) ἐνόπλιον ὀμνύντα κατὰ τοὺς ἐφήβους ὅρκον ἵστασθαι φυλακήν: non vt vertitur in vulg. lex. ὁ ἀγραύλος, rus. quaſi videlicet nō eſſet nomen proprium, ſed appellatiuum. Quòd ſi etiā appellatiuum eſſet, id ſignificare non poſſet: neque enim ἄγραυλος idem valet quod ἀγρὸς, id eſt rus.

Ἀγραυλής, ές, ὁ καὶ ἡ, Idē quod ἄγραυλος. vt ἀγραυλὴ κοίτη, apud Nicandrum, τῇ ὁ ἀγρῷ γινομένη, quæ fit in agro. vbi ἀγραυλὴ non retinet ſignificationem incluſam τῆς αὐλῆς

Ἀγραυλία, ας, ἡ, Stabulatio in agro, Pernoctatio in agro.

Ἀγραυλέω, ῶ, F. ήσω. P. ηκα, Stabulor in agro, Pernocto in agro. vt ποιμένες ἀγραυλοῦντες, apud D. Lucam, Euang. cap. 2. Sues noctu in agris iacentes Strabo ἀγραυλεῖν dixit, αἱ δὲ ὗες καὶ ἀγραυλοῦσι, ὕψηλῇ καὶ αἰλιῇ διαφέρουσαι.

Ἀγραυλεῖν, inquit Budæus, vt Συραυλεῖν, pro Ruſticari Rurī eſſe. ὁ ὃ Νουμᾶς ἀπελαύνων τοὺς ἐν ἄστει διατρεβεῖς, ἀγραυλεῖν τὰ πολλὰ καὶ πλανᾶσθαι μόνους ἠθέλησε.

Ἀγροικίτης, ου, ὁ, Vicinum agrum ſeu fundum, aut vicinam villam habens, Plut. ἀγροικίτας καὶ πρείχωρος. Syneſius, μυριάκις τῶν ἀγροικίτων, ἀδαίμονες. Componitur ex ἀγρὸς & γείτων.

Ἀγροικίστης, ου, ὁ καὶ ἡ, In agro vitam agens, aut Agreſtem ſeu ruſticam viuendi ratione ſectans. Propriè ὁ ἐν ἀγρῷ διαιτώμενος. ex ἀγρὸς & δίαιτα.

Ἀγροδίαιτος à Gellio ponitur pro Ruſticus, id eſt Inſcitus, Illepidus (quòd ruſticum vitæ genus tale ſit) lib. 1. cap. 5, Dionyſia malo equidem eſſe quàm quod tu Torquate, ἄμουσος ἀγροδίαιτος, ἀπαίδευτος.

Ἀγροδότης, ου, ὁ, Agrorū dator. ſed accipitur & pro Venationis dator, deducendo ab ἄγρα. Vide igitur & infrà inter compoſita ab ἄγρα.

Ἀγροιώμης, ου, ὁ. In agro cōmorans, & in vrbē non accedēs, vt inquit Heſych. Componitur autē ex ἀγρὸς & μένω, vt ſit ad verbum, In agro manens. vt ἀστυμένης cōtrà In vrbe manens. ex quo & nomen proprium factum eſt.

Ἀγρόνομος, ου, ὁ ἡ, cum accentu in antepenult. In agro commorans, In agro verſans. ἀγρόνομοι Suidas explicat οἱ ἐν ἀγροῖς διάγοντες, id eſt, in agris vitam degentes. ſic & Heſychius. Od. ζ, πόμφαι ἀγρόνομοι appellātur αἱ τοὺς ἀγροὺς νεμόμεναι, accipiendo νέμεσθαι ἀγρούς pro Habitare ſiue Incolere agros, vt Homerus dicit, ἀνθρώπους οἳ πολλὰ πόλιν τε νέμονται. Vel, Ἀγρόνομος, Qui aut quæ in agro paſcitur, Siue vbi agreſtes agreſtiāve paſcūtur: accipiendo νέμεσθαι in propria ſignificatione. Sic apud Soph. in Œd. tyrāno dicūtur Apollini gratæ eſſe πολίτας ἀγρόνομος, vbi ſchol. ἀγρόνομοι explicat ἵνα τὰ ἄγελαι νέμωνται. vbi agreſtia paſcūtur.

hoc eſt fera animalia. Sed in vulgaribus exemplaribus ἀχεστόμαι malè legitur παροξυτόνως. Apud Suidam autem in verſu quē ex Epigr. affert, ἀχέτομος μῦσα dicitur cicadæ, tribuēdo eius carmini quod ad eam pertinet. eſt enim ipſa ἀχέτομος. id eſt in agris paſcitur, quos etiam incolit. Euſt. apud Dion. De ſitu orbis ἀχέτομοι Μασυλῆς ſcribit itidē περισπαροξυτόνως, vt paſſ. ſignificationē habens, eadē forma qua περιστέποντι παῖδες dicūtur. exponit autem ἀγρόνομοι, qui in agris degunt, aut qui more ferarū beſtiarū degunt. Sic enim intelligo κῆ τὰ ἄχεια.

Ἀχετόμος, cum accētu in penult. In agro paſcens, aut Agreſtia paſcēs. vt apud Hom. in loco modò poſito, Ἀχετόμοι νύμφαι (ſi ſecundū alios παροξυτόνως ſcribatur) In agro paſcētes, αἱ ἐν ἀγρῷ νέμουσαι. aut Quæ paſcunt agreſtia. i. feras, αἱ τὰ ἄχεια νέμουσαι. Atq; ita fortaſſe expoſuit poſſit in illo Soph. loco hoc vocabulū, ſeruādo eū quē habet in vulg. edit. accentū. Nam quū Apollo ſit νόμιος, i. paſtoralis, meritò amat ea loca quæ paſcūt, i. quæ paſcua feris ſuppeditāt. Quanquā ſi dicamus ei grata eſſe loca in quibus feræ paſcuntur, (vt ſit ἀχέτομοι) eódem res redibit. Sic & ὕλη ἀχέτομος vel ἀχετέμος ſcrib. volūt, vt ſit ἐν ᾗ τὰ ἄχεια νέμονται, vel ἣ τὰ ἄχεια νέμουσα. Aquibuſdam autem illud ἀχέτομαι νύμφαι exponitur αἱ νέμουσαι πᾶς ἀχετός, id eſt διοικοῦσαι, vt agrorum præſides.

Ἀχετόμος, Nomen magiſtratus quæ ad rura ſuburbana agróſque vrbi vicinos pertinebat adminiſtrātus: qui & ὑλωρὸς dicebatur. Ariſt. Pol. 6, ἀλλὰ περὶ μὲν τὴν χώραν ὅσοι ἐν τοῖς περὶ τὰ ἔξω φύλακες [φησί.] καλοῦσι γοῦν ἄρχοντας τούτους οἱ μὲν ἀχετόμους, οἱ δ' ὑλωρούς. Eſt & in 7. HINC Ἀχετομία, Adminiſtratio quæ ad ἀχετόμους pertinebat, Magiſtratus quem gerebat ἀχετόμος. Ita dicuntur vt ἀγοραστόμος ἀγοραστομία, ἀστυνόμος ἀστυνομία, verbo νέμειν hic ſignificāte gubernare ſeu adminiſtrare.

Ἀχετοφύλαξ, ακος, ὁ, Agri cuſtos.

¶ Ἄχιος, α, ὁ, Agreſtis. vt enim adieci. Agreſtis apud Lat. interdū pro ruſtico ſiue ruſticano & rurali, interdū pro fero vſurpatur: ſic ἄχιος apud Græcos. Sed rara eſt illa prior ſignificatio. nec ἄχιος de homine dictū, pro ἄχθος, ſiue ἀχθός, aut ἀχθώτης (i. Ruſticus, Agrū incoles) adhuc legere me memini, nec à Græcis lexicographis adnotatū reperio. At de rebus dictū, & quidē rebus quas agri producūt, obſeruaui. vt apud Ath. malua ἀχία opponitur hortēſi, lib. 2. Sic ἄχιος ἐλαία ſiue ἀχία, quæ & per cōpoſitionē ἀχιελαία dicitur: vt ἀχία μαλάχη (quæ & ἀχιὰς μαλάχη à Nicādro dicitur) ἀχιομαλάχη. Latini herbas erraticas pro agreſtibus dicūt nonnunquā, & ſatiuas illis opponūt. Pauſ. in Atticis, ἀπίροντες μὲν ἐδίδοσαν ὀλίγου ὁ ἀμπέλων ζώντες ἀχίων. Sic ὕλη ἀχίας apud eundē Ath. & apud Herod. agreſtis, quæ & ſyluēſtris dici poteſt. Sic & animalia quædā ἄχια dicta obſeruaui ad differentiā aliorū eiuſdē generis quæ inter homines alūtur & velut domeſtica ſunt: οἰκοτροφῆ vocant Græci. Sic oues ἄχιοι apud Xen. aſini ἄχιοι (qui & ὄναχοι nomine cōpoſito apud eundē dicuntur. Sic ἄχιοι ſues (qui & σύαχοι cōpoſitè) & ἄχιοι αἶγες appellātur: & ab Hom. ἀχόπροι σύες nominantur etiā, & ἀχόπραι αἶγες. Vt plurimùm verò ἄχια opponūtur τοῖς ἡμέροις, animalia præſertim, nōnunquam & quæ terra gignit: vt apud Xen. in Cynegetico, ὅτε γὰρ ἡ γῆ φέρει, τὰ μὲν ἥμερα συλλέγομεν, τὰ δὲ ἄχια χάρα δρυὸς ἄχια φύλλα) nō ad differentia hortēſiū, ſed agreſtia natura. ſic quū δρῦς. i. quercus dicitur ἄχιος (vnde apud Theocr. δρυὸς ἄχια φύλλα) nō ad differentia π' κηπευόμενα, ſed quæ natura eſt agreſtis. i. in agris naſcēs. Præſertim verò eas quæ in mōtib⁹ naſcūtur arbores ἀχίας vocāt. Sic & ἄχιος λέων, aut πάρδαλις, nō ad differentiā, ſed natura ἄχιος. i. ferus. De qua ſignificatione mox dicā.

Ἄχιος Budæus exponit Ruſticus, Qui vrbanitatē nō nouit, nec ferre poteſt. qui & ἄχθιος vocatur. Ariſt. in Ethic. 4, ὁ δ' ἄχιος οἷς πᾶς παιδιᾶς ὁμιλίας ἀχθεῖος. Ego exiſtimo verti poſſe hoc loco, Agreſtis moribus & incultus, Horridus & incultus vir, vel Subhorridus, ex Cicerone. Ideo autē libēter Incult⁹ & horridus interpretor, quòd & ἄχιος τύπος apud Platonē De legibus 11 ſit qui Latinis propriè Incultus & horridus diceretur.

Ἄχος, Ferus. Quoniā & fructus agreſtes aliis acerbiores ſunt minúſq; mites, & animalia agreſtia domeſticis vtplurimū ſunt minus māſueta, hinc factū eſt vt ἄχιος Græcis, vt Latinis agreſtis, per metaphorā pro fero ſumeretur. Propriè autē ἄχιος dicitur feritatē habēs quālis eſt animaliū quæ fera dicūtur. hoc autē cōlicio ex eo quòd ἄχια dicūtur interdū abſolutè ipſæ feræ & φάχεια θῆρες pro θηρεύσῃ vſurpetur. Alioqui dicitur & ἄγεια θηρεία. vt Iſocr. in Panath. θηρίων δὲ τῶν ἀγεωτάτων ἡ πλείστη ἡμῖν τροφὴ μυῶν.

Ἄγριος de homine dictū, Ferus, Immanis, Immitis, Atrox, & quod apud Latinos ſonat nonūquā Barbarus, vt Cic. dixit, Immanis ac fera ac barbara ges. Od. ι, Ἄγριον, ὅτι δίκας οὐκ οἶδεν, ὅτε θέμιστας. Od. α, — χαλεποὶ δέ μιν ἄνδρες ἔναιον Ἄγριοι. Od. ν, — ἠδ' ἄγεια φῦλα χαλέπτων. Plato imitatus Homerum ἄγριος & χαλεπὸς copulauit, in Minoe, τὸ δὴ Μίνω ἀγριόν τινα ἢ χαλεπόν. Apud Xenoph. Pæd. 1, ἄγριοι & πρᾷοι opponūtur. Interdū Ἄγριος de homine dicitur iunctum alij epitheto: vt Il. ζ, ἄγριον αἰχμήτην. q. d. Ferocē bellatorē ſiue atrocē. i. ferociter ſiue atrociter bellantē. Suid. ait Menādrū, quendā aleæ ſupramodū deditū appellaſſe aleatorē ἄγριον. Sic Latinis immanitas aliquādo neſcio quid tale ſonat: vt ἄγριος κῶμος dici poſſit, Aleā immaniter amās, vel Aleā immani ſtudio perſequēs. Nā immane ſtudiū loquēdi dixit, vt opinor, Ouid. Cæterū Euſt. tradēs ἀγρίους in illo Od. α. loco dici prædones, aut Comœdiā homines ἀγρίους appellare, aliā notādo improbitatē. ſed quæ illa ſit, non addit. Exiſtimo autē intellexiſſe de ea ſignificatione qua ἄγριοι ſignificāt παῤ ὁσιαστάς. de qua vide Suid. & Ariſtop. ſch. in illū ex Nubibus verſu. Ἄγριον πρὸ τῶν λασίων τούτων, οἷόν φησι Ξενοφάντου.

Ἄγριος de rebus dictū. Cic. apud Plat. τὸ θηριῶδές τε καὶ ἄγριον τῆς ψυχῆς μέρος, vertit, Illa pars animi in qua feritas quædā ſit atq; agreſtis immanitas. vt videre potes in Cic. lex. à me edito. Ἄγριος πόλεμος, Il. ρ, Atrox bellū: & Ἄγριος μῶλος, eodē libro, ſicut & ἄγριος αἰχμητής (vt modò dixi) Atrox bellator. Poſſit etiā ferum bellū dici. Euſt. exponit ἀγριοποιόν. i. Feritatē inducens. Ἄγριος θυμός Il. ι, Ferox animus vel Crudelis mēs, Ferum pectus: vnde & cōpoſitū ἀγριόθυμος. Ἄγριος χόλος, apud Hom. Il. π, & alibi itē Ἄγεον ἦτορ, Il. χ. & Ἄγριος ὀργὴ apud Phocylidē, & Ἄγριον μῖσος apud Luc. nomine Atrox videntur reddi cōmodè poſſe, ſiquis aliud quàm Ferum quærat. At Eraſmus hunc Luciani locū exponēs, μῖσος ὃ ἄγριον, φασὶ, πᾶσι πᾶσιν ἔχις ὅτι τῇ ἐλευθερίᾳ, nō intellexit ἄγριον dici in hoc loquendi genere metaphora ſumpta à feris beſtiis: ſed ἄγριον μῖσος appellari agreſte odiū. i. quale eſſe ſolet hominū ruſticorū: quia ruſtici plerunq; miſanthropi ſunt, & acerbius atque implacabilius oderunt. Vide meā annot. in prouerbiū Odium agreſte, quæ cum aliis eſt in calce Chiliadum Eraſ. à patre meo excuſarum.

Ἄγριον ἕλκος, Ferū vlcus. Theocr. (ut quiſquis eſt autor epit. Adonidis) Ἄγριον, ἄγριον ἕλκος ἔχει κῆ μηρῷ Ἄδωνις, Μᾶζον δ' ἀ καρδίη φέρει πολὺ πικρότερον ἕλκος. vbi poeta ludit eleganter in coparatione duorū vlcerū, vnius in corpore, alterius in animo: epithetū ἄγριον ab illo ad hoc trāſferēs. Propriè enim vlcera ſunt corporis, de quibus viſitata medicis tranſlatione ἄγριον dicitur: de iis videlicet, quæ talia ſunt vt nulla curatione mitēſcant, ſed quaſi recrudeſcant potius. Huc pertinet ἄγρια ψώρα. Celſus de ſcabie loquens, Quo aſperior eſt, quóq; prurit magis, eo difficilius tollitur. Itaq; eam quæ talis eſt, ἄγριαν (i. feram) Græci vocant. Heſychius autem ἀγριοψωρίαν dicit eſſe morbum, aliud non addēs. ἀγριοψωρία, inquit, νόσος, καὶ ἀγριολειχῆνας.

Ἄγρια, Feræ. Vt enim Latinè Feræ abſolutè dicitur, ſubaudito nomine ſubſtant. Beſtiæ, aut Belluæ, aut Animātes; ſic Græcè ἄγρια interdū ſubauditū habet ζῶα. Schol. Soph. ἀγρόνομοι, ἤτοι τὰ ἄγρια νέμονται. ὅθεν καὶ μονήρη φησὶ θηρία. Euſt. exponēs ἀγρόνομοι Μασυλῆς apud Dion. De ſitu orbis, dicit ſignificare etiā poſſe τοὺς κῆ τὰ ἄγρια νεμομένους. i. ferarum more degentes. Primus autem Homerus ita eſt vſus, Il. ι, Βεβήκει ἄγρια πάντα τά τε πρόφρων ἔφυτεν ὕλη. Apud eundē poetam ἄγρια idem in plur. genere neutro ponitur etiam pro ἀγριότητες. i. feritates: vel potius ἀγριότητα, feritatē, ſingulari numero. Il. ω, — λέων δ' ὡς ἄγρια οἶδεν. Itē Ἄγρια aduerbialiter pro ἀγρίως apud Heſiodum in Aſpide, Ἄγρια δερκομένω.

Ἀχίως, Aduerb. Ferè, Immaniter.

Ἀχειαί, άδος, ἡ, pro ἀχεία, Agreſtis. Nicand. Theriacis, Ἠὲ καὶ ἀχειαδὸς μαλάχης ἴπνιμα καρπόν. Sic φηγὸς ἀχειάδης, Apoll. 1. Argon. & ἀχειαὶ ἄμπελος, Labruſca, lib. Epigr. 1, quæ & ἀχειάμπελος.

Ἀχειός, ιτος, ὁ, pro ἄχεως, Agreſtis. Item pro ἀχειοποιός, id eſt Ferum ſiue feros reddens, Feritatem inducens, apud Nicandrum Alexiph. Ὡς ἡ ὀπὸτ' ἀχειότατον ὑπεθλίψατο ἐπώρῃ. hic enim per ἐπώρη vuam intelligit.

Ἀχειότης, ητος, ἡ, Feritas, Immanitas. opponitur τῷ πραότητι apud Platonem in Sympoſio, πραότητι μὲ πλείζων, ἀχειότητι δ' ἐλάττων.

Ἀχιωσύνη, ης, ἡ, Idem in Epigr.

Ἀχιώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Ferus, ἄχιος. vel Feritatem præ ſe ferens.

Ἀχιμαῖος, ω, ὁ, Ferus, Ferinus. Opponũtur enim ἀχιμαῖα τοῖς ἡμερίοις, vt oſtendit Euſtathius ex hoc loco, πολλὰ μὲν τῶν ἀχιμαίων ἴδιά ἐστι πτηνὰ φύσει, πολλὰ δὲ οἴκοι καὶ τῶν ἡμέρων ὀρνίθων. Citantur autem & ab Athenæo hæc verba.

C. Ἐπάχιος, pro ſimplici ἄχιος, Agreſtis, Ferus. Citatur ex Anthol. epig.

C. Παναχίως, Omnino ferus. Exponitur & Præferox in hoc Phocylidis loco, — ἀπὸρ σκυλάκων παναχείους.

C. Ἀχιάμπελος, ου, ἡ, Labruſca. quæ & ſeparatis vocibus dicitur ἄμπελος ἀχεία, item ἀχιὰς ἄμπελος, Epigr. lib. 1.

C. Ἀχιόθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Fero animo præditus, Ferum & immane pectus habens. Compoſitum ex duobus nominibus quæ ſeparatim poſuit Hom. Il. ι, hoc in verſu, Ἄχιον ὃ σφίσι θῆκε μεγαλήτορα θυμόν.

C. Ἀχιοπηγοί, Carpentarii, Fabri erant plauſtrorum artifices, & ex omnibus agreſtibus lignis opera conficientes, Schol. Ariſtophanis in Equitum verſum hunc, Οἴμοι, σὺ δ' οὐδὲν ἐξ ἁμαξουργοῦ λέγεις. addens huiuſmodi ἀχιοπηγοὺς Atticis ἁμαξουργοὺς appellari. Carpentarii Latinè à quibuſdam dicuntur, quanquam carpentum certum plauſtri genus erat. In vulg. lexicis ἀχιοπηγοὶ exponitur Caprarii. Componitur autem ex nomine ἄχιος & verbo πήγνυμι.

C. Ἀχιοποιός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Ferum reddens, ſiue efferatum, Efferans, Feritatem inducens. ἄχιος πόλεμος, inquit Euſtathius, dicitur quaſi ἀχιοποιός. & ſchol. Nicandri ait ἀχιόεσσαν ὀπώρην ab eo dici pro ἀχιοποιόν.

Ἀχιοποιὸς dicitur Æſchylus ab Ariſtophane, quòd faceret heroas feros & immanes. id eſt, eos induceret immanes. Ita Suidas explicat, citãs hæc Ariſtophanis verba, αὐθρώπων ἀχιοποιὸν, αὐθαδόστομον, &c. Locus eſt in Ranis. Compoſitum ex ἄχιος & ποιέω.

C. Ἀχιόρνιθες, Feræ gallinæ, apud Theophilum, lib. 2. Inſt.

C. Ἀχιόφωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Agreſtem ſeu ferã vocem habens. Odyſſ. ϑ, Οἵ ῥα τοὶ εἰς Λῆμνον ἐϋ Σίντιας ἀχιοφώνους. Vbi Euſtathius ait Lemnios dici ἀχιοφώνους, eadẽ ratione qua Caras, βαρβαροφώνους: aut quòd latrocinia exercere, ideóque & agreſti ſermonis genere de induſtria vti ſint ſoliti. Compoſitum nomen ex ἄχιος & φωνή.

C. Ἀχιοχωάρια, Feri anſeres, apud Theoph. 2 Inſtit. Ex ἄχιος & χήν, vel potius χωάριον, diminutiuo. ac propriè ἀχιοχηναρία ſonat Parui anſeres feri.

C. Ἀχιωπὸς, οῦ, ὁ ἡ, Agreſtem aſpectũ habens, Qui eſt agreſti vultu aut tero. Plutarchus, de Mario loquens, τὸ ἀγρίωπον τοῦ προσώπου. Compoſitum ex ἄχιος & ὤψ ὠπὸς, eo modo quo ἀγριώπης.

¶ Ἀχιόω, ῶ, F. ώσω. P. ωκα. Agreſte reddo. Item, Effero, id eſt efferatum reddo, Vel ſimpliciter, Exaſpero. In paſſiua voce frequentius vſurpatum reperitur Ἀχιοῦμαι. apud Theophr. 5 De pl. cauſis, τὰ ἀχιούμενα, quæ fiunt agreſtia. At προσωπον ἠχιωμένον, Xen. Pæd. 1, Facies efferata. & eodem modo Eurip. Oreſte, Πῶς ἠχίωσαι πλόκαμον αἰχμηρὸν ἅλας. Apud eundem in Electra ἀχιοῦσθαι videtur dici ferociẽs, & quem ἄχιος χόλος αἱρεῖ, vt Homerus loquitur.

Ἀχιωτὸς, οῦ, ὁ, Efferatus. Nomen verbale factum ex ἠχίωται tertia perſona præteriti τῶ ἀχιοῦμαι.

C. Ἀπαχιόω & Ἐξαχιόω & Ἐπαχιόω compoſita. Ἀπαχιόω, Agreſte ſeu ſylueſtre reddo. vnde paſſiuum ἀπαχιοῦται apud Theophr. lib. & cap. 8. hiſt. pl. pro Sylueſtre redditur, aut fit: pro quo Gaza Sylueſtreſcit. Item Effero, vel ſimpliciter, Exaſpero, Irrito. Hinc Ἀπαχίωσις, Ipſa actio qua aliquid ſylueſtreſcit, Mutatio in ſylueſtrem naturam. Gaza ſylueſtrem habitum interpretatur lib. 4. cap. 6. Theophr. De hiſt. pl. ὅλῳ τῷ προφῷ δὲ καὶ ἐξήρανε ἢ ἀπαχίωσις. Eſt etiã Efferatio, Exaſperatio. SECVNDVM Ἐξαχιόω, idem: à quo itidem fit Ἐξαχίωσις, idem valens quod Ἀπαχίωσις. TERTIVM Ἐπαχιόω, eandem & ipſum ſignific. habet: ſed minus eſt vſitatum.

¶ Ἀχιαίνω, F. ανῶ. Ἀχιαίνην vt & ἀχιωῶ, Efferare ſignificat, Efferatum reddere, & interdum ſimpliciter Exaſperare: ſed vſitatius eſt ἀχιωῶ in actiua ſignificatione quàm ἀχιαίνειν. Item ἀχιαίνω pro Tyrannum facio (inquit Budæus) apud Plutarchum in Galba. Idem valent compoſita διαχιαίνω & ἐξαχιαίνω.

Ἀχιαίνω, Neutraliter poſitum, Ferocio, Ferociter ago, Efferor efferaris. Plut. De audiendo, ἀχιαίνουσι πρὸς ἕνια παρόντας, καὶ ἀποδέχονται τὸν λέγοντα. Gregorius, οὐ δυμὸν ἡμῖν ἀπαπύομεν ἐξοιδοῦντα καὶ ἀχιαίνοντα. Dion. Hal. Archæol. 1, ἡ δὲ λύκαινα μάλα ἀχιαίνουσα πρὸς αὐτῶν τῇ προσόδῳ. Heſychius ἀχίανεν explicat ὠργίσθη, id eſt Succenſuit, Iratus eſt vel irata eſt. Sed ἀχίανεν eſt pro ἠχίανεν.

Ἀχιαίνομαι, F. ανοῦμαι, Paſſiuum, idem quod ἀχιαίνω neutraliter poſitum in proximè præcedentibus exemplis. Plut. in Antonio, de tributorum exactione loquẽs, ὅσα πόλεμοι καὶ ἠχιαίνοντα, ὅσα χθὲς καὶ νῦν ἐχαλάσθη.

C. Διαχιαίνω & Ἐξαχιαίνω compoſita, idem ſignif. Διαχιαίνω, Effero, vel Exaſpero, Exacerbo. Vnde paſſiua Διαχιαίνομαι & Ἐξαχιαίνομαι, Efferor, vel Exaſperor, Exacerbor. Plat. De rep. ὅταν τὸ λόγου ἄρξασθαι ἀχιαίνεσθαι, cœpit oratione exacerbari, vel exaſperari. Vſitatiora ſunt ἐξαχιαίνω & ἐξαχιαίνομαι quàm διαχιαίνω & διαχιαίνομαι.

¶ Ἀχιάζω, Ferus ſum. vel potius, Ferus fio. Heſychius tamen ἀχειάζει exponit, Ferus eſto.

Ἄγρα, ας, ἡ, Captura, Venatio, Res quam capimus, & ipſe capiendi actus, Quod venamur, & ipſe venãdi actus. Pro ipſo venãdi actu, (& quidem latè venationem accipiendo vt apud Latinos) Odyſſ. μ, Καὶ δὴ ἄχην ἐφίκανον ἀλιπόρφυρον αἰόλῃ, Ἰχθῦς, ὁρίσῃς κε, φίλας ἕ, κε χείρας ἵκηται. Od. χ, — χαίρουσι δέ τ' αἴθρῃς ἄχῃ. Plut. Sympoſ. 8, τοὺς ἰχθύας ἄχρα καὶ σαγήνη. Xenoph. in Cynegetico, τὸ μὲν ὕφημα θεὰ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος, ἄχραι δὲ κύνες. Herodot. 1, φύλακα παῖδος σὸν θυμοῦ χρὴ ζώειν ἡμέρην ἐς ἄχρην ὁρμεώμενον. Pro ipſa venatione, id eſt præda venatu quæſita, Luc. in dialogo ἁλιεῖς inſcripto, σώπησον, ὦ φιλοσοφία, καὶ τοῦτο ἄχραν ἐκείνην. Xenoph. Cynegetico, ἐπὶ μὲν, &c. ὡς αἱ ἴλεοι ἄχρας. Antiphilus in epigramm. ſuo de polypo & lepore, Ἄχρης χρυσείης πρίσβυ καὶ εἰναλίης.

Ἄχραι Locus Atticæ, extra vrbem, templum Cereris inquit Heſychius. Suidas quoque Cereris templum eſſe ait, apud quem ἄχρα ſingulari numero legitur. Apud Etymol. itẽ Ἄχρα, Δήμητρος ἱερόν: ſed & pluraliter, inquit, ἄχραι pro loco. At Pauſanias de eo ſic, Traiecto autem Iliſſo locus Agræ dictus, & templum Dianæ quæ ἀχραία dicitur.

Ἄχραι dicebantur etiam milites quidam. Idem Heſ.

Ἄχρηθεν, Aduerb. Ex venatione, ἀπὸ τῆς ἄχρας. Apoll. in Argonaut.

Ἀναχία, Tempus non venandi, vt interpr. Bud. in hoc loco Xenoph. καὶ ὅταν ἀναχία ἐμπίπτῃ, ἀναλύειν χρὴ τὰ θεῖα πρὸς τὴν πόλιν.

Παναχεῖν, ι, τὸ, Retis genus ſic dictum, vt opinor, quaſi πᾶσαν ἄχραν ἀχεῖν, id eſt omne genus præda capiẽs. nam παράχειν ex ἄχρα fit, non ex ἀχθέω, licet Heſychius παράχειν exponat τῷ πάντα ἀχθόντος. Sic & παύθρον rete quod omnis generis feras concludit. Hom. Il. ι. v. 481, Μήπως ὡς ἄψῃσι λίνου ἀλύπτου παράχειον. Vbi animaduertendum eſt παράχειον adiectiui modo iunctum eſſe cum λίνον. Non dubium eſt autem quin illa expoſitio Heſychii ad hũc locum pertineat. ‖ Quidam παράχειον aliunde deducendum putauerunt, videlicet ex ἄχω inuſitato pro ἀείρω, aut ex paſſiuo ἄχομαι, vt videlicet ſit τὸ πάντα ἄχον, id eſt ἀείρον, vel πάντοθεν ἀχόμενον, quod vndique cotrahatur ad comprehendendam prædam.

¶ Ἀχθέω, F. έσω. P. έκα, Venor ſiue feras, ſiue aues, ſiue piſces, Venatu capio. Xenoph. in Cynegetico, τοὺς κυνηγέτας μὲν κωλύειν, διὰ τὸ μηδὲν τῶν ὄντων τῇ γῇ φυομένων ἀχθέειν. Call.

hymno in Dianam, Αἱ δέκ' ἐγὼ πέζοις μόνιον δάκος ἢ πτερὸν ἄλλο Θηρεῖον ἀγρεῦσαι. Bianor in Epigr. Ἀλλά μιν ἀγρεύσαντα δι' ὕδατος. Patuum est Ἀγρεύομαι, Venatu capior. Vtrūque vsurpauit Isidorus in epigr. de polypo & lepore, Ἀγρευθεὶς δ' ὑγρεύσι. id est, captus cepit. sed intellige, venando captus.

Ἀγρεύω, Capto per metaphoram, vt apud Latinos Venor & Aucupor pro Capto. vt ἀγρεύειν δόξαν, apud Phal. in epistolis, Gloriā venari, seu aucupari. Sic ἀγρεύω ὕπνον, Capto somnum, in Epigr.

Ἄγρευμα, ατος, τό, Ab ἀγρεύω nō ab ἄγρεω, Quod venatu captum est, Præda venatu quæsita. Lycophr. in Alexandra, Αἴθων ἱππακτὴρ καὶ χαλᾶν ἀγρεύματα. Itē metaphoricè vt Præda Latinis, Captura, Res quouis modo capta, & studio ac labore parta.

Ἀγρεύματα, Spolia vocat Euripides in Andromacha, inquit Hesychius.

Ἄγρευσις, εως, ἡ, Venatio, Ipse venandi actus, Prædatio, Captura. Hesychius Ἄγρευμα exponit εὕρημα, Ἄγρευσις autē εὕρεσις. sed εὕρημα & εὕρεσις in hac expositione non significant Inuentum & Inuentio (vt in vulg. lexic. habetur) sed potius Acquisitum & Acquisitio.

Ἀγρευτής, οῦ, ὁ, & Ἀγρευτήρ, ῆρος, ὁ, Venator. Callim. hymno in Dianam, Οὔ μιν ὑπέκλεπτε Καλυδωνίου ἀγρευτῆρες Μίμφοντ' ἠὲ Πάρῳ. Theocr. in Idyllio ἁλιεῖς inscripto, Ἰχθύες ἀγρευτῆρες ὁμῶς δύο κὤπτο χίρεσσι. Est enim ἀγρευτὴρ poeticum, ἀγρευτὴς & poeticum & oratorium.

Ἀγρευτικός, κή, κόν, Venandi peritus. vt Ἄρτεμις ἀγρευτικὴ πρὸς θηρεῖον Eustath. 1147.

¶ Ἀγρέω, ῶ. F. ήσω. P. ηκα, Idem quod ἀγρεύω. vt in epign. Phanix, Αἴπη σύγ' ἐς κύρτω μιγαυχείδας, αἴπη πι' ἀγρεῖς Μορμύρον.

Ἄγρει, imperatiuus est ab Ἀγρέω, ad verbum significās, Venare, Cape. sed hortandi vim habet, idemque valet apud poetas quod Age, Agedum, Agesis. estque translatum à celeritate quæ adhibetur in venatione: vnde & Eustathius in quodam Homeri loco ἄγρει vult esse perinde ac si dictum foret σπῦδε, Propera, Festina. Odyss. φ, Ἄγρει πῦρ δὴ κεῖον ἐνὶ μεγάροισι Μελανθεύ. Il. ε, Ἄγρει μοι οἱ ἵππον Ἀθηναίῃ ἀγελείῃ. pro ἄγε δή. Et in plurali Ἄγρετε, Agite, Od. υ, — ἀγρεῖτ' αἰ μὲ δῶμα κομίσατε πατρὸς ἐμοῖο.

Ἀγρίσια, idem quod ἀγρεύσας, Venatio. — ἄλλης ἄλλος ἀπ' ἀγρίσιος, in Epigr.

Ἀγρεύς, έως, ὁ, Qui est super venationem, ὁ ὅθεν τὰς θήρας, inquit Suidas. Id est, opinor, Venationi præfectus. Ita dictus est Pan, vt ex Apollodoro refert Hesychius. At schol. Apollonii ait Aristeum dictum ἄγρια, quòd cum eius matre Apollo rem habuisset in agro.

¶ Ἀγρόω, ῶ. F. ώσω. P. ωκα, Idem quod ἀγρώω.

¶ Ἀγρώσασθαι, Idē quod ἀγρεύω. & de omni genere venationis dicitur, vt de piscium venatione, Od. ι, Ἰχθῦς ἀγρώσασθαι. Sed Hesychius ἀγρώσασθαι exponit etiam Irritum fecit, Frustratus est.

Ἀγρώστης, ου, ὁ, Venator. Item Operarius, Hes.

Ἀγρώστης, genus phalangii, Nicand. in Theriacis, Ἀγρώστης γάμψ ἄκμος, ὃ δὴ λύκου εἴσατο μορφῇ. Ἀγρώσταρ apud eundē in Alexiph.

Ἀγρωστῖνος, ου, ὁ, Venator. Item Rusticus, & Ἀγρωστῖναι, dictæ montanæ nymphæ, Hes. Ideo autem sic dictæ sunt, vt opinor, quòd quum sint venatrices, gaudeant montibus ob ferarum in illis copiam.

C. Ποδάγρα, Pedica, Tendicula, inquit Bud. citans ex lib. 1 Pæd. Xenoph. δουλεύω ἐς ἀγρίους πλόκμασι καὶ ὀρύγμασι, ἁλάφοις τε ποδάγραις καὶ ἀρκυόσιν. Apud Pollucem lib. 5. cap. 4, Ποδάγρεια, quæ & ποδοσφάκη. ita enim scribit, ἡ δὲ ποδάγρεια ἴσασιν ὡς ἁλάφοις καὶ συσὶν ἐπιβάλλουσι, καλοῦσι δ' αὐτὴν ποδοσφάκην. Eadem autem deductione dicuntur μυάγρα & γαλιάγρα & βαλαγάγρα atque alia quæ suis posui locis, vt μυάγρα in μῦς, & γαλιάγρα in γαλῆ. Etymolog. βαλαγάγραν dictam ait ἀπὸ τοῦ ἀγρεύειν τοὺς βάλανον. quem sequendo, de cæteris itidem dicemus ἀπὸ τοῦ ἀγρεύειν τοὺς πόδας, τοὺς μῦας, καὶ γαλᾶς: sed vicinior est deductio à nomine, vt ποδάγρα sit ἡ περὶ ποδῶν ἄγρα, & sic de cæteris.

Est etiam ποδάγρα Articularis morbus, de quo vide in ἄλγος.

C. Ζωγρέω, ῶ. F. ήσω, P. ηκα, Viuum capio, A cæde conseruo, Vitæ alicuius parco in bello. ζωὸν ἀγρεῖν, id est ἀγρεύειν. Il. ζ,

Ζώγρει Ἀτρείδη. Sic Iliad. κ, Ζώγρει, αὐτάρ ἐγών σε λύσομαι. Thucyd. lib. 2, ἄνδρας τε τοὺς μὲ ἀπέκτειναν, πλείους δὲ ἐζώγρησαν. Idem lib. 7, ἀπίστατον καὶ ἐζωγρήσατο πολλούς. Sic apud Xen. & cæteros. ‖ Ζωγρῶ, Viuifico, Vegeto, Vegetum reddo. Iliad. ε, — ὥς δὲ πνοιὴ βορέαο Ζώγρει ὀπωρίουσα κακῶς κικᾶσα φυτὰ δυμῷ. Vbi Eustath. exponit ἀνεζωπύρει, ἀναψύχουσα τὴν ζωὴν. addens, alibi (vt in locis quos modò citaui) apud eundem poetam ζωγρεῖν esse τὸ ζωὸν τινὰ ζωρὸν ἀγρεύειν αἰχμαλωσίας νόμῳ. Annotat etiam, quod hic ζωγρεῖν θυμὸν dixerit, alibi συμψυχρέειν ab eo dictum esse. Idem Eustathius pag. 623, hoc ζωγρεῖν esse ait ζωὸν ἀγρεῖν καὶ πλὴν λευκοθυμίαν ἐπαναλαβεῖν. Et Hesychius ζωγρήσαντα exponit ζωογονήσαντα. Fuerat autem (secundum hanc significationē & deductionem) ponendum potius in ἀγρέω aut in ζωὴ hoc verbum: sed duas eiusdem verbi significationes separandas non putaui. Vide ζωάγριον.

Ζωγρία, ας, ἡ, Ipse actus capiēdi viuū, aut viuos. vnde ζωγρίαν λαβεῖν idem quod ζωγρεῖν, Capere aliquem cum vitæ conseruatione. Herodotus, ζωγρίην ἐλάβε τὸν Ἰστιαῖον. Idem, ζωγρίην αἱρέουσι μιν. In Macc. 2, legitur ἢ βουλοίμεθα τὸν καθεσθέντα λαβεῖν ζωγρίαν, quod mēdosum putat Bud. pro ζωγρίαν. Hesychius tamen ζωγρίαν exponit etiam ζῶντα. ‖ Scribitur & Ζωγρία apud Polybium. Citatur & ex numer. cap. 21, ἕως τοῦ μὴ καταλιπεῖν αὐτοῦ ζωγρίαν. vbi videntur LXX interpret. ζωγρίαν vocare ipsos qui viui capiuntur.

Ζωγρεῖον, ου, τό, Viuarium. Eustathius ζωγρεῖον peculiariter dicit περὶ ἰχθύων, pag. 623. Dicitur tamē & de aliis animalibus. Schol. Aristoph. in Vespis, χειροκμητὸν esse dicit τὸ καλύμμα ζωγρεῖον καλοῦσιν, ὅπου οἱ χῆνες τρέφονται. In vulg. lexicis ζωγρεῖον exponitur Auiarium, item Bestiarū cauea ex Suetonio.

Ζῶγρος, idem quod ζωγρεῖον. Hesychio ζῶγρος est πόπος ἐν ᾧ θηρία διαιτᾶται. vbi hoc postremū verbum videtur esse deprauatum.

Ζωάγριον, ου, τό, Præmium pro vita seruata. Herodot. δῶρα λαμβάνονται ζωάγρια Κροίσου, muneribus donabuntur ob seruatam Crœso vitam. Nonnus, Λυτρωτὸν ἑὸν ἐπάρων ζωάγριον, Pretiū quod pro suorū redēptione soluit. Ζωάγρια πίνειν, (inquit Hes.) παρὰ τοῖς ζωὴν παρεχόμενα δῶρα παρίχειν.

‖ Apud Homerum ζωάγρια retinet significationē quam habet ζωγρεῖν in loco Iliad. ε, paulo antè citato. Est enim ζωάγρια, Præmium ob redditum vitalem vigorem spiritum vix trahenti: Odyss. ϑ, — ὅπῃ μοι πεφάτην ζωάγρι' ὀφέλλαι. vbi Eustathius, αὐτὴ οὖσα δηλαδὴ ζωὴν ἀγείρασα (ἔστι γὰρ ἀθροῖσαι) πεπνίγκασι. αὐτὴ γὰρ ἁλιτρὸς ἀνεῖσα τὴν Ὀδυσσέα πεπεισμένον, ζωὴν ὀλιγοπλάνητον αὖτις ἀγείρασα. Et addit, ἔστι δὲ καὶ ἄλλο τῶν ζωάγριον παρὰ τὸ ἐν πολέμῳ, ὃ γίνεται παρὰ τῶν ζωντὰς πρὸς ἀγρεύσασθαι. In vulg. tamen lex. confunditur hæc significatio cum præcedente.

Ἀνδράγρια, Quæ quis homini prædatur, Spolia quæ quis homini detrahit. Sed intelligendum est, homini qui in prælio cecidit. Hom. Iliad. ξ, Ὅσσοι δὴ πρῶτοι βροτοὶ ἔπεσον ἀνδράσιν Ἀχαιῶν Ἕκτορ' ἐπί, &c. id est (inquit Eustath.) σκῦλα τὰ παρὰ ἀνδρῶν ἢ ἀπὸ ἀνδρῶν ἀγρούμενα, ἢ ἀγρόμενα. Et addit, ἔστι δέ, φασίν, ἡ λέξις ἀπαξ ῥηθεῖσα. Alibi autem, videlicet pag. 890, alteram tantùm deductionem ponēs, explicat τὰ ἀπὸ ἀνδρῶν ἀγρεύματα, οἷον σκῦλα, ἐσθῆτας. Hesychius autem σκῦλα exponit, & ἃ περὶ πεπτώκοντων ἐν τῷ πολέμῳ ἀνδρῶν ὅπλα, ἀγρεύματα ὄντα, rectè addens πεπτώκοντων ἐν τῷ πολέμῳ.

Βοάγρια, Spolia quæ ἀπὸ βοὸς ἀγρεύεται, id est ex pugna colliguntur. Alii secus exponunt, aliunde deducentes. Vide in Βοῦς.

Μοιχάγρια, Quæ persoluit qui in adulterio est deprehensus, τὰ ἀποπρόϊξα ὑπὲρ τῆς μοιχείας ἀγρεύοντες. vel (vt Eustath.) τὰ ὑπὲρ ἀγρεύσεως, ὅτι συλήψεως, μοιχῶν ἀποτίνυμα, quæ pro comprehensione mœchorum persoluuntur. Hom. Od. ϑ, — τὰ καὶ μοιχαλέοι ὀφέλλουσι.

ΑΓΧΙ, siue Ἄγχου, Aduerb. Propè, Iuxta. Cum genitiuo, vt ἐγγὺς & πλησίον. Iliad. ϑ, — ἆχε δ' Ἕκτορος ἄγχι γένωνται. sic ω, — ἄγχ' αὐτῆσι καθίζετο πότνια μήτηρ. Interdum, sed rarius, cum datiuo, vt Iliad. ψ, — ἆχε δὲ σφίσιν ἄγχι γένωνται. Item sine casu, Iliad. π, Ἄγχι παρίστασο Πατρόκλου. Dicitur etiam de tempore, vt Iliad. τ, — καὶ ἐλεύσεται ἤδη Ἄγχι μάλα — id est, Et venturus est valde propè.

pro Breui. q.d. Propè eſt, Vel In proximo eſt tempus quo veniet.

Αἴγχιστα, Proximè, Aduerbium ſuperlatiui gradus ab ἄγχι: quod iungitur itidem genitiuo, vel datiuo. Οἱ ἄγχιστα τῇ ἡμέρᾳ ὄντες, inquit Bud. idem quod οἱ ἐγγυτάτω ἡμέρᾳ ὄντες & οἱ ἐγγύτατα ἡμέρας, Qui proximo gradu contingunt defunctum. Nonnunquà ἄγχιστα, vt & ἄγχι, ſine caſu ponitur: vt ἄγχιστα τοιοῦδε, apud Homerum Proximè ſimilis. id eſt Maximè ſimilis. nam & Erotianus apud Hippocratem ἄγχιστα exponit μάλιστα, id eſt Maximè. Ab hoc autem ſuperlatiuo fit ἄγχιστος, ex quo deinde multa ſunt nata vocabula, quæ proximè ſequuntur. Quanquam poſſumus & ab ipſo aduerbio ἄγχιστα illa deducere.

Ἄγχιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Propinquiſſimus, Proximus. apud Euripidem, Ἄγχιστος πατὴρ τῆς ἡμέρας, Genere proximus patri. Ἄγχιστον Heſychius exponit Proximum genere. Ponitur etiam comparatiuus ἀγχίων ab Etymol.

¶ Ἀγχιστεύς, έως, ὁ, Cognatus, Propinquus. Ἀγχιστεῖς (inquit Budæus) οἱ συγγενεῖς, Agnati & cognati. Idem in Pandectis ἀγχιστεῖς καὶ συγγενεῖς affines & cognatos dici annotat. c Propriè dicuntur ἀγχιστεῖς (ſi Suidæ teſtimonium fide dignum putamus) qui è fratribus & patruelibus, ite è patruis & auunculis gradu proximo contingunt defunctum: qui autem extra hos, ſunt duntaxat συγγενεῖς. At qui per contractum matrimonium familiis admixti ſunt, dicuntur οἰκεῖοι. In quo Suidæ loco vox ἀπὸ ψῶν, quam patruelibus reddidi, varie verti poteſt, vt etiam Budæus annotat in loco Iſæi qui paulo pòſt citabitur in Ἀγχιστεία. Porrò Ammonius ita diſtinguit, ἀγχιστεῖς ſunt, quib⁹ quum ex eorũ genere mortuus quis fuerit, D iura eiuſmodi ſibi vendicare lex permittit· συγγενεῖς autem qui quanuis ſint ex eodem genere, à lege tamen ad iura ἀγχιστεία non vocantur: οἰκεῖοι verò qui contracto matrimonio admixti ſunt familiæ. Bud. in lex. hæc ex Pandectis profert ἀγχιστείας (quæ ab ἀγχιστεῖς deriuatur) definitionem, Ἀγχιστεία ἐστὶν οἰκειότης ἐκ προσώπου ὁμογάμων νόμῳ συμπεφώνων, συγγενείας ἐκτός. οἷον πρόγονοι, τέκνα, id eſt, prognati, nati. Lucian. in Timone, εἶτα γαμεῖ Δημέας ὁ ῥήτωρ, συγγενὴς αὐτοῦ ἀγχιστεῖς καὶ μαθηταὶ αὐτῶν. Vbi obſeruandum συγγενὴς ἀγχιστεῖς, quaſi generalius nomen per ſpecialius reſtrictum. E

Ἀγχιστεὺς ponitur etiam pro συγγενὴς, vt vult Heſych. Sic & Sophoclis ſchol. ἀγχιστείαν apud eum explicat συγγένειαν.

Ἀγχιστεὺς fit ab ἀγχοῦ, inquit Gaza. nam υ in ι mutatur in compoſitis ab ἀγχοῦ, vt in ἀγχίνοια, ἀγχιστεύς, ἀγχίθυρος. At ego (quod pace Gazæ dictum ſit) ab ἀγχι illa fieri potius crediderim, videlicet ἀγχίνοια, ἀγχίθυρος, & infinita alia compoſita quæ ordine alphabetico in indice proponam. At ἀγχιστεὺς compoſitum non eſt ſed ab F ἀγχιστα ſuperlatiuo gradu formatum, aut certè à nomine ἄγχιστος facto ab ἄγχιστα.

Ἀγχιστεύω. F. σω. P. κα, Genere propinquus ſum. Ἀγχιστεύουσα enim Heſ. exponit, ἐγγὺς οὖσα κατὰ γένος.

Ἀγχιστεύω, Propinquitatis iure ad ſucceſſionem venio. Iſæus, γνώσεσθαι τοῦδ' ὅτι ἐμοὶ μᾶλλον ἀγχιστεύειν, ὡς ἂν ἐξ ἐκείνων γεγενέσθαι ἐκ τῶν, id eſt (Bud. interpr.) Iure propinquitatis hæreditatem cernere, aut petere.

Ἀγχιστεύω (inquit in lex. Budæus) Ioſue 20 circa principium, cum accuſatiuo, Iure cognationis rem venditam redimo: & Ruth cap. vltimo, Propinquitatis iure duco vxorem vel retineo· ἐὰν δὲ μὴ βούληται ἀγχιστεύειν σε, ἀγχιστεύσω σε ἐγώ. Hactenus Budæus. In vulg. lex. ex libro Eſdræ 2, ἠγχιστεύθησαν ἀπὸ τῆς ἱερατείας exponitur Electi ſunt de ſacerdotio. ſed in Compl. editione ἀπεκλείσθησαν legitur, non ἠγχιστεύθησαν. Ac reuera ἠγχιστεύθησαν id ſignificare non poſſet.

Ἀγχιστεία, ας, ἡ, Propinquitas, vel Propinquitatis ius. Budæus in lexico explicat Propinquitas generis, Cognatio. Idem in Comm. explicat ius ſucceſſionis legitimæ, citans hunc Iſæi locum, ὁ νόμος δίδωσιν ἀγχιστείαν τοῖς πρὸς πατρὸς ἀπὸ ψῶς. Id eſt (inquit) Lex refert hæreditatem amitinis, vel patruelibus, vel agnatis. Variè enim accipitur ἀπὸ ψός. Idem in ſuo lexico, ἀγχιστείαν explicat ius ſuccedendi ab inteſtato. Heſychius ἀγχιστείαν exponit συγγένειαν.

Αἰγχιστία ἡ περὶ τὸν θεόν, Plutarchus de flamine dixit qui accedit Deo proximè, inquit Bud. in ſuo lexico.

Ἀγχιστῶς, Idem: vnde apud Sophoclem in Antigone κατ' ἀγχιστῶν genere neutro pro κατ' ἀγχιστείαν, vt ſchol. notat: exponens κατ' οἰκειότητα, καθ' συγγένειαν: vt videlicet confundatur hoc diſcrimen quod inter ἀγχιστεῖς, συγγενὴς, οἰκεῖος, antea poſuimus. Sophoclis verba ſunt hæc, Ἐγὼ κράτη δὲ τἀκεῖ καὶ θρόνους ἔχω Γένους κατ' ἀγχιστῶν σὺν οἰκείοις.

Ἀγχιστικὸς, ὴ, ὸ, Adiectiuum, Ad ἀγχιστείαν pertinēs, Ad cognationem pertinens. ἀγχιστικὰ δίκαια apud Ammoniũ in ἀγχιστεῖς, Iura eorum qui ſunt ἀγχιστεῖς, Quæ debentur alicui nomine ἀγχιστείας. Id eſt, propter eum propinquitatis gradum qui ἀγχιστεία dicitur.

Ἀγχιστίνδην, Aduerb. Secundum gradum propinquitatis, Pro gradu propinquitatis. vt ἀπὸ πάππος fit πατρικιστίνδην, ab ἄπαις fit ἀφιστίνδην. Moſchopulus, ἀγχιστίνδην γαμεῖ, ὅταν εἰς γάμον ἄγηται τὴν ἐγγυτάτω τῇ ἡμέρᾳ. id eſt, ἀγχιστίνδην matrimonium contrahit, quum ducit eam quæ genere proxima eſt.

Ἀγχιστίνδην iurans, id eſt, Prope aras iurans, apud Solonem, Heſ.

Ἀγχιστῖνος, η, ι, vel Ἀγχιστῶνος, ad verbum, Propè ſtãs, Euſt. Il. ι, de ouibus, Αἱ μάλ' ἀγχιστῖναι ἐπ' ἀλλήλῃσι κάθηνται, i. Aliæ prope alias ſtantes, & minimo ſpatio inuicem diſtantes, Aliæ aliis contiguæ, Addenſatæ, coaceruatæ & quaſi conglobatæ, metu videlicet leonis ouilia inſultantis. aut ad differentiam capiarum, quarum αἰπόλια πανάπαι dicit Hom. quòd aliæ ab aliis longius diſtãtes paſcantur. Hæc ferè Euſtathius: qui etiam admonet, vocis huius antepenultimam per η ſcribi, vt ab ἄγχι & ἱσταμαι factam, mutando ι in η: quum cætera omnia vocabula deriuata ab ἄγχι, ſeruent eius ι. De penultima autem nihil dicit, quæ ibi in exemplari Romæ edito per η ſcripta eſt & ipſa: at alio loco apud eundem in eodem exẽplari αἰγχιστῆναι habetur, cum η in antepenultima, ſed ι in penultima. Apud autorem etymologici, trifariam ſcribitur, per ι in antepenultima, & η in penultima: per ι vtrobique: per η in antepenultima, & ι in penultima. vt & apud Suidam habetur. At verò in Heſychii editione legitur cum ι vtroque in loco. Ego certiſſimam ſcripturam eſſe puto cum η in penultima, ſi à στῆναι fieri conſtet: at in antepenultima neſcio cur ι in η mutare oporteat. Certè veteriſſimum habeo exemplar Iliadis in quo ἀγχιστῆναι cum ι in antepenult. cum η in penultima legitur. Cuius autoritas adiuncta rationi etymologiæ, faciet vt αἰγχιστῆες ſcribam: ſi tamen pro confeſſo habeatur eſſe inde vocem compoſitam. Ego enim ſimplicius & verius eſſe puto à ſuperlatiuo ἄγχιστος hoc vocabulũ, ſicut & præcedentia, deducere.

Compoſita ex ἄγχι, vt Ἀγχίαλος, Ἀγχίαλος, Ἀγχιβήτης, Ἀγχίθυρος, Αἰγχίθυρος, Ἀγχίνοος, item Ἀγχίμαχος (in quo ι mutatur in ε) vide ſingula ſuis locis, id eſt, vnumquodque in nomine cum quo aduerbium hoc componitur. Gaza tamen (vt antè dixi) hæc compoſita ab αἴσχος deducit, dicens hoc aduerbium in compoſitione mutare ου in ι.

Αἴσχος, itidem cum genitiuo: & vſurpatur ab Herodoto, quãuis ſit poeticum, ſicut ἄγχι, vt lib. 1, pro In propinquo, αἴσχος εἶναι τινος. Comparatiuum habet Ἀγχοτέρω, id eſt Propinquius (vnde & nomen αἰσχότερος, Propinquior.) Superlatiuum habet αἴσχοτατα, Proximè, quo etiam vtitur Herodotus. Et οἱ αἴσχοτατα προσήκοντες dicuntur genere proximi, vt loquitur Terentius. Fiũt autem αἰσχοτέρω & ἀγχοτάτω detracto υ, vt πλησιαίτατα à πλησίος.

Ἄγχου idem quod αἴσχος, ſiue ἄσχι, vt ἐγγύθι apud poetas pro ἐγγύς. Odyſſ. ν, — αἰσχόθι δὲ αὐτῆς. Etymol. ait ab αἴσχος formari αἰσχόθη, à quo per ſyncopen fieri ἄσχι. Secũdum quam deductionem αἴσχος ponendum fuiſſet ante ἄσχι: ſed controuerſa eſt hæc deductio.

ΑΓΧΩ, F. ξω. P. χα, Strangulo, Suffoco, Conſtringo fauces: quæ ſignificatio manet in nomine συναίσχω. Ab ἄσχω autẽ pro Strãgulo ſiue ſuffoco, fit αἴσχομαι, & ἀπαίσχομαι. neq; enim ſuffocat quiſquis fauces coſtringit. Apud Latinos olim in vſu fuit Græcũ verbum, mutata duntaxat littera χ, Ango. Angere (inquit Dio-

medes) propriè significat præfocare siue strangulare. vnde & Angina dicta est. Lucianus initio cuiusdam dialogi, τί ἄγχῃς ὦ Πραξιτέλες τὴν Ἑλένην μεγαπινῶν; id est, Quid Helenam suffocas? Aristoph. in Ranis, Ὃς τὸν πάππον ἡμῶν ἐξελάσας τὸν Κέρβερον Ἀπῆξας ἄγχων, καταπύρας ὤχου λαθών. Verba sunt Æaci ad Bacchum. id est, Abduxisti fauces constringens, vel constrictis aut obstrictis faucibus. Latini dicunt Obtorto collo: Plautus pro eodem Obstricto collo.

Ἄγχω, non tantùm Fauces constringo significat, sed latiùs accipitur pro Quouis modo constringo, siue coerceo. pro περισφίγγω positum, siue θλίβω (id est Circunstringo, vel Premo) quæ Suidas significare vult hoc in loco, ὁ δὲ ἄγχων τὴν αὐτῆς δεξιὰν καὶ περιαγων, περιαιρῶν τὸ ξίφος. Greg. aduersus Eunomianos, de equis loquēs, καὶ πῶλοι καλῶς ἄγχουσαι ὀλκάδειαν ἀπηνύσαντες. Hesychius ἄγξαι exponit etiam χαλινῶσαι, id est Frænare. nam frænum constringit & coercet.

Ἄγχομαι, Pass. Suffocor, Constringor. vnde imperatiuus ἄγχου, qui accentu distinguitur ab ἄγχου, id est propè. Pro Angor, mœrore afficior, Liban. περὶ τῆς ἑαυτοῦ τύχης, Ἤγχετο δὲ ὑφ' ἑτέρων τῷ τῆς ὑποδοχῆς ἀριθμῷ.

Ἄγχος, Suffocatio, Strangulatio. Hesych.

C. Ἀπάγχω, Suffoco, Strangulo, Laqueo interimo, Suspendo strangulans. Hom. Od. τ, — ὁ μὲν λάε νεκρὸν ἀπάγχων. Pass. Ἀπάγχομαι, Suffocor, Strangulor. Sed frequenter ἀπάγχεσθαι pro Strangulare seipsum, Mortem sibi laqueo consciscere. Thuc. καὶ ἐκ τοῦ δένδρου δικαίως ἀπήγχοντο. Et sæpe aoristus medius ἀπάγξασθαι ita vsurpatur. Theocr. idyll. 3, ἀπάγξασθαί με ποιήσεις. Aristoph. Neb. ἀπαγξαίμην πρέχων.

C. Περιάγχω, Præfoco, Obtorqueo. Ad verbum, Circunstrangulo, q.d. Circumiectis manibus strangulo.

C. Συνάγχη, Παρασυνάγχη, Κυνάγχη, Παρακυνάγχη, nomina sunt à posterioribus medicis inuenta, quibus totidem anginæ species designarent. Quæ ita describūtur à Paulo Ægineta. Prima, quum interni τῆς φάρυγγος (id est faucium) musculi inflammati sunt. Voco autem fauces internum oris locum vbi simul conueniunt gutturis gulæque extrema. atque hæc proprio nomine συνάγχη appellatur. Secunda, παρασυνάγχη, quum exteriores fauciũm musculi patiuntur inflāmationem. Tertia, κυνάγχη peculiari nomine, quando interni musculi τῆς λάρυγγος (id est gutturis) inflammantur. Quarta, παρακυνάγχη, quum externi eiusdem gutturis musculi laborant inflammatione. Hactenus Gorræus, qui se in describendis his differentiis Paulum sequi maluisse dicit quàm Galenum. Addit esse & quintam anginæ speciem, luxatis & prominentibus colli vertebris in anteriora, pueris præsertim, ex casu eueniētem, & ferè incurabilem. Eam autē scribit Aetius, propriè κυνάγχη à veteribus appellatam fuisse, quòd lingua propter luxatum verticulum à sua radice mota & propriis sedibus excedente, factáque multùm difficili respiratione, cogantur ægri aperto semper ore hiare & respirare, & canum in morem linguam exerere. Idem Gorr. tradit κυνάγχη sibi videri significare apud Hippocratem morbum acutum in gutture consistētem, cum angustiæ sensu & spirandi difficultate. ΣΥΝΑΓΧΙΚΟΣ à συνάγχη & de eo dicitur qui laborat anginæ specie quæ synanche appellatur. Gal. ad Glauc.

C. Ἀργυεάγχη, ficticia vox, quæ exponitur ad verbũ Argentangina. Quum Demosth. συνάγχειν pati se diceret, ideóque contra Milesios loqui non posse, quidam è populo exclamauit, id nō συνάγχειν sed ἀργυεάγχειν esse. Quod narratur à Gellio lib. 11 cap. 9, & à Plut. in vita Demosthenis. Pollux, ἀργυεάγχη, ὡς Δημάδης πρώτων Δημοσθένην, συνάγχη λέγοντα εἰπῆσθαι. Hinc cœpit vsurpari hoc vocabulum de iis qui muneribus corrupti tacerent.

C. Ἀπαάγχη. q. d. Præfocatio obluctans & obsistens. Hoc nomine appellantur inueterati fauciũm tumores, qui discuti non possunt. Ita exponitur in vulgaribus lexicis ex Vlp. ff. De ædil. edicto. & in illis scribitur Ἀπναάγχη.

C. Λιμαάγχω, χῶ, Fame neco, Inedia neco, λιμοκτονῶ. Ad verbum, Fame strangulo. q.d. Angina inediæ suffoco. B.C. 869. Pro eodem dicitur λιμαγχονῶ. quod vide infrà post ἄγχόνη.

¶ Ἀγχόνη, ης, ἡ, paroxytonum, Suffocatio, Strangulatio. ἀπάγχη, Hes. Apud Dioscoridem puto significare Suffocationem qualis est in suspendio: potius quàm ipsum suspendium vt interpres vertit: in hoc videlicet loco lib. 6 cap. 24, quum dicit, μύκητες ὀπτώμενοι πνιγμοὺς ἐμποιοῦσι ἀγχόνας.

Ἄγχόνη, paroxytonum, Laqueus, Restis: at Ἄγχονη, oxytonum, indicat ipsum actum, inquit Suidas. Idem ait Aristophanis enarrator. Idem tradit Euripidis scholiastes. Viderint tamen tres illi, aut qui illos sequi volent, quem habeant autorem. Nam apud scriptores passim pro vtraq; significatione reperitur ἀγχόνη paroxytonũ. Nam vt quum dicunt ἀγχονῶ scribi pro ipso actu, seu pro re ipsa, actum intelligamus non strangulationem & suffocationem (in qua significatione habes ἀγχόνας paroxytonum in proximè præcedente loco Dioscoridis) sed totum suspendium, id est totam actionem quæ est in suspendendo: id verum non reperietur in variis autorum locis, nisi falsam eorum dicamus esse scripturam. Nam in eo ipso Euripidis loco in quem scholiastes illud annotat, legitur ἀγχόνης in genitiuo pro suspēdio, cum accentu in penultima. — ἐγὼ δ' οὐκ ἔστιν ἔριφον ἀγχόνης, κάμῳ φίλαι. & paulo antè dixerat, Μόλις δέ νιν ἥλκυσαν ἀρτῆσαι δίρλυ Ἕρκεσι φύλακες. vbi ἀρτῆσαι δίρλυ est collo laqueum innectere: quam actionē postea vocat ἀγχόνην. Sic apud Soph. in OEdipo tyranno, — οἵτ' ἐμοὶ δυοῖν ἔργ' ὄζοι πρέποντ' ἀγχόνης ἐπιστομίαν. vbi ἀγχόνη nō video quid aliud significare possit quàm ipsum suspendii actum. Philo De mundo, πάντα οὐ κατὰ τὸν δι' ἀγχόνης ἀποπνιγμόν. Sic apud Lucianum, ἀγχόνη μὲν δὴ τὸ πρᾶγμα ἡμῖν ἔσται αὐτῆς, id est, Hæc res suspendium illis fuerit. Pro, Hæc res ad suspendium eos aget, vel adiget. Denique apud Eustathium quoque ita scribitur, φασὶν ὡς τὸν ἀγχόνην εἰσηγήσατο ὁ ποιητὴς ἀπὸ τοῦ μικροῦ τῆς ὁμοίου θανάτου. In eo autem Aristophanis loco in quem scholiastes illud annotat, translatè ponitur ἀγχόνη: de qua significatione lege quæ subiungam. Illud etiā considerādum, eum cuius est libellus de vocibus pro diuerso accentu diuersam significationem habentibus, huius distinctionis inter ἄγχονη & ἀγχόνη non meminisse, quanuis satis diligenter & φιλονίκως (Philoponū autorem esse suspicor) eas vndique cōquisierit. Quod autem ad Suidam & Aristophanis scholiasten attinet, non magis amborum quàm vnius me mouet autoritas: quia alterutrum ex altero descripsisse hoc, vt infinita alia, satis constat.

Ἀγχόνη, Pro re quæ angit & cruciat aliquem, vel vrit, vt loquitur Terentius. Æschines περὶ παραπρ. τοῦτο δὲ πρᾶγμα τοῦτῳ ἀγχόνη καὶ λύπη ἐστίν. Id est, Hoc illum vrebat, Hoc eū angebat, vel, cruciabat. Metaphoram Græcam, reddēdo Latina, ἀγχόνη τοῦτῳ aptissimè verti posse existimo, Crux erat illi. Potest fortasse, & significationem vocis retinendo, per verbum Strangulo exprimi. nam reperio apud Ouidium dolorem strangulare dici qui vehementer hominem cruciat, foras non erumpens. Ango quum apud Latinos olim poneretur pro ἄγχω, id est Suffoco, Strangulo, tandem cœpit metaphoricam duntaxat huius verbi habere significationem: quam & in hoc ab eo deriuato nomine ἀγχόνη seruari dicemus, si illo in loco Æschinis, metaphorā velimus esse à quolibet suffocationis genere sumptam. Quod autem de illo Æschinis loco dictum fuerit, idem & de hoc Aristophanis dicendum erit, — ταῦτα δῆτ' οὐκ ἀγχόνη; vbi nescio quorsum annotet schol. illam cuius suprà meminī distinctionem in accentu. Certè ἀγχόνη cum accentu in penultima illic legitur: id est (sequēdo illam) Laqueus, non autē suspendiū: sed metaphoricè accipiamus ita vt laqueum. Nisi fortè aliquis ταῦτα δῆτ' οὐκ ἀγχόνη; intelligat, Nónne hæc sunt laqueus, aut suspendium? pro, Nónne hæc sunt eiusmodi quæ ad suspendium adigere possint? vt ex Luciano modò protuli, ἀγχόνη μὲν δὴ τὸ πρᾶγμα ἡμῖν ἔσται αὐτῆς.

Ἀγχονικός, ή, όν, Ad laqueum pertinens. ἀγχονικὸς θάνατος quasi dicas, Laquearis mors, pro Morte laqueo illata.

Ἀγχονάω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, Suffoco, Strangulo, Suid. Itē, Suspendo: sequendo significationem compositorum

ἀπαγχω & ἀπαγχονίζω. Ab ἄγχω fit ἀγχόνη, deinde ex ἀγχόνη formatur ἀγχονάω, idem valens quod ἄγχω. A

C. Αἰμαγχονάω, & Αἰμαγχονίω, idem quod αἱμαγχῶ, paulo antè. vnde αἱμαγχονούμενον apud Basilium. Bud. Comm. pag. 869. 870.

C. Ἀπαγχονίζω, Strangulo, Suspendo strangulāns, idem quod ἀπάγχω. Et passiuum ἀπαγχονίζομαι, Strangulor, Suspendor cum strangulatione. Laert. in Diogene, ἰδών ποτε χωνᾶς ἀπ' ἐλαίας ἀπαγχονισμένας. Sic Thuc. dixit ἐκ τοῦ δένδρου ἀπάγχονται.

¶ Ἀγκτήρ, ῆρος, ὁ, Id quo constringimus aliquid. nam ἄγχω vnde fit, constringere fauces significat. Hinc pro vinculo ponitur (quia qui vinciūtur, cōstringi solēt) siquidē ab Hesychio δεσμὸς exponitur. Apud Galenū redditur Fibula, ad Glauc. a, ἐὰν δὲ εἰς βάθος δύνῃ τὸ τραῦμα, καὶ ῥαφαῖς καὶ ἀγκτῆρσιν εὐωπιμένῳ αὐτὰ τὰ χείλη σωμάγμ. Qui locus conuenit cum eo quod scribit Celsus lib. 5, ἀγκτῆρες fibulæ sunt quibus oræ vulnerum committuntur. B

Ἀγκτῆρες, Loca in collo quibus fit suffocatio. Iul. Pollux & Erymol. atque Hesychius, qui ex illo, vt opinor, sumpserunt.

Ἀγκτειάζω, F. σω. P. κα, Anctere cōstringo, Constringo fibula quæ anctер dicitur. C

ἔστ nome verbale Ἀγκτειασμὸς, Constrictio per anctерem.

¶ Ἀγκυλιάζω. F. σω. P. κα, Suffoco, Strangulo. ἄγχω, Hes.

ΑΓΩ, F. ξω, P. ῆξα, & Atticè ἄγηχα, deinde per pleonasmum literæ ο, ἀγήοχα. Sic Aor. 2, ἤγαγον, Atticè ἤγαγον. sed ἀγήοχα potius dicitur quàm ἤγαγε aut ἄγηχα. maximè verò ἤγαγον est in vsu. Habet autem varias significationes hoc verbum pro varia constructione: sed prima & propria videtur esse pro Duco, quum de animatis dicitur: pro Affero, de inanimatis. & quum inanimatum est quod ἄγῃ, tum verbo Vehere redditur. Proximæ sunt significationes quæ exprimuntur per composita à Duco. vt Deduco, Adduco, Abduco, Educo. Item Induco siue Impello. vt Latinè Ago. Item pro Traho. Sed & alio sensu vsurpatur Græcum ἄγω, itidem vt Latinū Ago. Alicubi & per verbum Habeo interpretadum est, vel per Duco, in phrasibus quibusdam in quibus Latina lingua Habere & Ducere indifferenter vsurpat. Interdum & pro Ducere (id est existimare) ponitur. Itē pro Ducere, id est regere: in qua significatione & Ago Horatius effert. Necnon pro Formare, Instituere: quod Latini tum simplici Ducere, tum composito Educere exprimunt. Quinetiam pro Delectare, quo sensu sæpe passiuum Duci ponitur. Habet & alia significata, quæ declarabimus vbi horum exempla ordine protulerimus. D E

Ἄγῃ, Ducere, Abducere, de animatis dictum, de quibus propriè dici tradunt grammatici. Iliad. ϕ, Ἦ ῥα, καὶ ἵππων ἄγχου. Iliadis ρ, — καὶ νήπια τέκνα Ἀχαιῶν ἐν νήεσσι. Eodem libro, — ἄγει δέ ἑ παλλὰς Ἀθήνη Χερσὶν ἑλοῦσα. id est Manu ducat, vel Manu deducat. Dicitur autem ἄγε σοὶ πῶμον, vel ἄγω πῶμον πρός σε, adduco tibi hūc. Et ἄγε σε simpliciter, & ἄγε σε εἰς τὴν πόλιν, vel εἰς τὴν ὁδόν. Xenophon, ὅτι τὴν ῥαστην ὁδὸν ἄξω σε. Ipsa etiam ὁδὸς, id est via, dicitur ἄγῃ εἴς τινα τόπον, id est ducere aliquò: quo sensu & Ferre vsurpatur. Plato in Apologia, τὸ ὅτι Τροίαν ἀγαγόντα τὴν πολλὴν στρατιάν. id est, Cic interprete, Qui maximas copias duxit ad Troiam. vbi στρατιὰ pro re animata habere debemus, quia complectitur στρατιώτας, id est milites. Alioqui verbum Duxit, locum hic non haberet. Dicitur autem aliquando ἄγῃ subaudito accusatiuo, vt ἄγειν ὅτι φάλαγγος apud Xenophontem. Inuenitur ἄγω pro Duco duobus etiam accusatiuis iunctum apud eundem, vt ἀγαθὸν ἄγῃ τινα τὴν κώμην τὰ πρόβατα. Apud eundem, ἄγῃ ὁ ἄμεινον τὰς κώμας τὰ ἄρχειν πολλάκις. nisi fortè vtrobiq; deest præpositio. Ἄγῃ de inanimis dictum: vt Xen. in OEconomico, ὅτι πάλιν ἄγοιεν αὐτῷ τὰ ὧδε τῶν συμμάχων δῶρα. id est (vt Cicero vertit) Quū venissent ad eum eique dona à sociis attulissent. Sic idem Xenophon Ἑλλ. ζ, αἰεὶ ἤγε δῶρα αὐτῷ. Eodem modo Isocrates ad Nicoclē, ἄγῃ σοι δωρεάς. Idem ad eundem, ὑμῖν τοὺς βασιλεῖς ἐθέλοντας ἄγειν, ἢ χαλκὸν, ἢ χρυσὸν εἰργασμένον. Sed & ante illos Homerus ita vsus est hoc verbo: vt Od. α, — ἄγε δ' αἴθουσα δέμνια. & Iliad. α, — ἐς ἧμαθόν τε θαλάσσης πολλάς. At Latini dona aut vestes aut aurum adducere non dicerent, sed afferre aut aduehere. Ἄγειν pro inuehere, vt Demosth. Pro corona, πόλεμον εἰς τὴν Ἀττικὴν ἄγῃς Αἰσχίνη, id est, Bellum in Atticam inuehis. quæ tamen significatio metaphoram habet. Tribuitur verò inanimatis ἄγῃ & alio modo. id est, non quum dicimur ἄγῃ ea quæ sunt inanimata, sed quum inanimata dicuntur nos ἄγειν: veluti naues aut currus. vt Xenophonti ἁρμάμαξαι ἄγουσι τὰς γυναῖκας.

Ἄγῃ metaphoricè, vt apud Latinos Adducere. vt ἄγῃ ὅτι τινὰ ἐπὶ εὐδαιμονίαν. Xenoph. Adducere ad felicitatem. id est, Facere vt aliquis perueniat ad felicitatem, Promouere ad felicitatem. Sic idem, ἄγῃ ὅτι τινὰ καλοκἀγαθίαν. Plato De repub. ζῶντας εἰς κακὰς δόξας ἄγῃ. sic ἄγῃ εἰς ὑποψίαν, vt Cicero, Adducere in suspicionem. Idem Plat. in Timæo, εἰς τάξιν αὐτὸν ἤγαγεν ἐκ τῆς ἀταξίας, id est, interprete Cicerone, Idque ex inordinato in ordinem adduxit. Vt autem dixit Plato ἄγῃ εἰς τάξιν ἐκ τῆς ἀταξίας, sic Philo De mundo, ἄγῃ εἰς διάκρισιν ἐκ συγχύσεως.

Ἄγῃ pro Abducere, ἀπάγῃ. Il. ι, Τέκνα δέ τ' ἄλοχοι ἄγεσιν βαθυζώνους τε γυναῖκας. C

Ἄγῃ, Educere, pro Extrahere, Elicere, Ciere. vt apud Dioscoridem, ἄγῃ οὖρα, ἔμμηνα, γάλα, Ciere vrinam, menses, lac. Sic ἄγῃ κοιλίαν, Ciere aluum, apud eundē.

Ἄγῃ, Inducere, Impellere, vt & Latinis Agere vsurpatur. Il. ρ, — τὸν δ' ἄρα μοῖρα κακὴ δαμάσσατο πάλλος δε. Sic Iliad. β, — κῆρες γὰρ ἄγον μάχας ἀταλάντους. Interdum cum accusatiuo & infinitiuo, Apoll. Arg. 1, Εὖτ' αὖ ἄγῃ χεῖρας, ἀΐδρας ὑπὲρ ἄλα ναυτίλλεσθαι. Significat & quandam violētiam ἄγῃ interdū, & veluti Trahere aut Rapere sonat: vt apud Æschinē contra Ctesiphontem, ἄξειν ὅτι τὸ βῆμα καὶ ἀναστήσειν ἀποκρίνασθαι. D

Ἄγῃ affinem habet proximè præcedenti significationem in hac phrasi quæ frequentissima est, ἄγειν καὶ φέρειν, id est Diripere, siue (vt inquit Bud.) populari & expilare. Demosth. Philipp. 3, ἡ φύσις τῆς ἐκείνου χώρας, ἧς ἄγειν καὶ φέρειν ἔξεστι μᾶλλον καὶ κακῶς ποιεῖν. Isocr. in Archidamo, ἄγειν καὶ φέρειν τοὺς πολεμίους καὶ τῇ γῇ καὶ τῇ θαλάττῃ. Liuius 4 Decadis lib. 10, Ab hoc prælio Gracchus duxit ad depopulandum Celtiberiam legiones: & quum ferret passim cuncta atque ageret. Vbi obseruandum, quod depopulari dixerat, postea dicere ferre atque agere. Idem lib. 8 de Maced. bello, Tum demum fracta pertinacia est, vt ferri agique res suas viderunt. Vbi Liuius ferre priore loco posuit: vt & Græci sæpe. Herodot. 1, ἁλοὺς φέρουσί τε καὶ ἄγουσι τὰ σά, id est, Tua diripiunt. Xen. Pæd. 3, καὶ φέροντες καὶ ἄγοντες εἴ τι ἔκαστος ἄξιον εἶχε. Virgilius pro ἄγειν dixit rapere, hoc versu Æn. 2, — alii rapiūt incensa feruntque Pergama. Cæterùm metaphoricè etiam vsurpatur ἄγειν καὶ φέρειν, sumpta videlicet à bello translatione, pro, Quasi hostili more vexare. Erasmus ἄγει καὶ φέρει apud Lucianum significare ait, Suo arbitratu quò vult trahit: citans hunc Corn. Taciti locum in quo consimiliter est vsus, Nunc principes in Cæsaris amicitia agūt feruntque cuncta, atque ab ipso principe cum quadam reuerentia diliguntur. Est autem Luciani locus quem intellexit Erasmus, hic (vt opinor) in dialogo Iunonis & Iouis, σοὶ μὲν καὶ πάνυ ἔστι δικαστὴς ὅτῳ, ᾧ ἄγει σε καὶ φέρει, τῆς ῥητὸς (φασὶν) ἦλθον. Quanquam hic aliquantum incommodè ἄγει καὶ φέρει vertas, Suo arbitratu quò vult trahit: quum sequatur Naribus seu naso trahens. Porrò dicunt etiam ἄγειν καὶ καίειν. Xenophon Ἐμ. 3, ἦγον καὶ ἔκαιον τὴν Βιθυνίδα. Ac fortasse Virgilius quum dixit — rapiunt incensa feruntque, ad hoc loquē di genus respexit, vel potius ad vtrunque simul. E

Ἄγειν cum varia significantibus accusatiuis iungitur: vbi Latinè variis infinitiuis reddendum. Nonnūquam verbo Agere, vt apud Galenum, ὁ παιδίον τεσσαρεσκαιδεκατον ἔτος ἄγοντα, Quartumdecimum agenti annum. vel, Ducenti ætatis annum: vt Cic. Ducere ætatem dixit. Idem Galenus, ἑβδόμην ἄγοντ' ἐνιαύσιον τὴν νύκτα, Septimam agens noctem. Sic ἄγειν ἡμέραν, Agere diem Cic. vertit, quum hæc Epicuri verba, Ἡμακαρίαν ἄγοντες ἅμα πλάτῃ ἡμέραν, sic interpretatur, Quum ageremus vitæ beatum & eundem supremum diem. Idem pro his illius verbis, εἰς τὴν εἰσοδίαν ἄγειν δεῖ ἥδιστον ἡμέραν, ista

ponit,Ad diem agendum natalem. Alioqui ἄγειν ἡμέραν verti solet Celebrare diem,vt quum de festo die dicitur. Sed & hic πῆ Agere vti possumus ex Cicer. vt ἄγειν ἑορτὴν,Diem festum agere. ἄγειν Διονύσια,agere Bacchanalia. Sic, ἄγειν ἀσφαλείαν,Ferias agere Plautino dicẽdi genere vertere possumus pro Feriari. Sic εἰρήνην ἄγειν, Pacem agere, vt Sall. loquitur. Cuius dicti exemplo & σπονδὰς siue ἐκεχειρίαν ἄγειν fortasse poterimus interpretari Inducias agere. Bud. vertit, pactas inducias obseruare. Interdum verò agere vtimur in interpretatione: sed pro accusatiuo Græco ablatiuum ponimus cum præpositione, vt ἀσφαλείᾳ ἄγειν In securitate agere, sicut Cornel. Tacitus dixit In bona spe agere. Nonnunquam iunctum ἄγειν præpositioni διά cũ genit. itidem verbo agere reddi potest: vt διὰ φροντίδος ἄγειν, Curã agere. Sic διὰ φυλακῆς ἄγειν, Curam agere. De quibus dicendi generibus paulo pòst tractabitur.

Ἄγειν accusatiuo iunctum, exprimendum aliquando substãtiuo verbo Esse, cum nomine adiectiuo, aut verbo quodvtriusque significationem complectatur: vt ἡσυχίαν ἄγειν, Demosth. Quietum esse, vel Conquiescere. Σχολὴν ἄγειν, Otiosum esse, Feriatum esse, vel Otiari, Feriari. Nam otia agere dicitur quidem à Vergilio, sed non simpliciter pro Non occupatum esse, sed pro Otiosam & tranquillam vitam agere. Ἄγειν ἀπαστίαν, apud Aristoph. Ieiunum esse, Ieiunare. Ἄγειν πένθος, Luc. In luctu esse. Apud Polybium autem ἄγειν φιλίαν pro Colere amicitiam. At illa ἄγειν γέλωτα, apud Sophoclem, pro Ridere: ἄγειν κτύπον apud Euripidem, pro Strepitũ facere: & siqua sunt similia, poetica esse iudico. vt Ducere somnum siue somnos, Latinis oratoribus non permitteretur.

Ἄγειν cum genitiuo, interiecta præpositione διά, sæpe vertendum per verbum habere, sed variè costructum: vt διὰ τιμῆς ἄγειν ἔνα, apud Synesium, Habere honorem alicui, vel, In honore aliquem Habere. Sic δι' αἰδοῦς ἄγειν Gregor. In veneratione habere. Ἄγειν διὰ μνήμης ad verbum, Mentionem habere. quo genere loquendi Fabius vtitur. vt apud Synesium Ἄγειν ἔνα διὰ ἀφθήμου μνήμης, est honorificam alicuius mentionem habere. Ἄγειν δι' ἐλπίδος Synesio, in votis habere. Ἄγειν διὰ φροντίδος, Curæ habere: vt & Græcè pro eodem ἔχειν διὰ φροντίδος dicitur. Possunt tamen & aliter exprimi hæc dicendi genera. nam διὰ τιμῆς ἄγειν & δι' αἰδοῦς ἄγειν commodè verbo Prosequi reddentur, Honore prosequi, Veneratione prosequi. At verò ἄγειν διὰ φροντίδος, verbo Agere aptè interpretabimur, vt Ἄγειν ἔνα διὰ φροντίδος sit Curam agere alicuius vel de aliquo. Sic διὰ φυλακῆς ἔχειν Custodiam agere. Liuius enim verbum agere cum vtroque horum substantiuorum vsurpat. Possunt itẽ hæ omnes loquendi formulæ singulæ singulis verbis reddi, vt διὰ τιμῆς ἄγειν, Honorare: δι' αἰδοῦς ἄγειν, Venerari: δι' ἐλπίδος ἄγειν, Optare: διὰ φροντίδος ἄγειν, Curare: διὰ φυλακῆς ἔχειν, Custodire.

Ἄγειν datiuo iunctum cum præpositione ἐν, itidem verbo Habere reddi potest in quibusdam phrasibus: vt ἄγειν ἐν τιμῇ Pausaniæ, pro eo quod modò diximus ἄγειν διὰ τιμῆς, In honore habere, Honorem habere alicui. Sic ἄγειν ἐν ἀδελφαῖς Synesio, In sororum numero habere, Pro Sorore habere, vel elegãtius Sororis loco habere. Sic apud Arrianum lib. 6, ἐν ἀτίμῳ χώρᾳ ἄγειν, Loco nullo habere, vel (vt Budæus vertit) Nullo loco ducere: vt & illud Synesii ἄγειν ἐν ἀδελφαῖς, verti potest In sororum numero ducere, vel Inter sorores ducere, vel In sororũ numero locóque ducere. Sic enim loquutum Ciceronẽ comperio.

Ἄγειν pro Ducere (in ea significatione in qua Ducere finitimum est verbo Habere) vsurpatur & cum alia cõstructione diuersa à proximè præcedente: vt ἄγω σε ἴσον ἐμαυτῷ, Duco te æqualem mihi. Arrianus historicus, ὃν ἔνα ἴσον τῇ ἐμαυτοῦ κεφαλῇ ἦγον, id est, Bud. interprete, Æqualem mihi ducebam, Æquè ac me æstimabam. Illud ἄγω σε ἴσον ἐμαυτῷ, videtur & per verbum Habeo posse efferri, hoc modo, Eodem loco te habeo quo meipsum. Huc pertinent illæ phrases, ἄξιόν σε ὑμῖν, Habeo vos honestiore loco. & ἄξιος οὐδαμῶς μείζονας ὑμῶν, Primo loco apud me eritis, Nullos pluris æstimabo vepluris faciam quàm vos. Quanquam illud ἄξιόν σε ὑμῖν possit fortasse & aliter accipi.

Ἄγειν, pro Ducere, Existimare, Pendere, Æstimare, vt ἡγοῦμαι, Budæus accipi etiam dicit, citans hunc Aristidis in Panath. locum, εἰς τὰς δι' αὐ θορίας πορισμὸς ὑμῖν ἄγει τις, οὐ ῥᾴδιον διρεῖν. Hinc παρ' οὐδὲν ἄγω, pro nihilo duco. Sic Chrysostomus, πάντα καὶ πρὸ χρημάτων ἄγομαι, hoc pluris æstimemus quàm pecunias.

Ἄγειν, pro Ducere, id est Regere, Moderari (vt Plautus dixit, Eius ducuntur nutu, illi obtemperant) apud Plutarchum, τὸν Ῥωμαίων δῆμον ἄγειν καὶ ἐρρωσθαι. Sic Oppianus ἄγειν πλοῦν νῆα dixit pro Gubernare nauem, Hal. 1. sed & Horatius Agere nauem pro gubernare itidem dixit. Affinem significationem habet ἄγειν apud Gal. ad Glauc. 1, quũ dicit ἄγειν τοὺς πρώτους μαστεύοντας καὶ σοφούς. magis aptè tamen exponetur tractare hoc loco. quo sensu in vernaculo sermone dicimus Regimine vti in aliquo morbo.

Ἄγειν, Formare, Instituere. quam significationem sæpe & in passiua voce habet, vt infrà dicetur. Lucian. in Anacharsi, ὑπὸ παιδίαις ἁβροδιαίτοις ἄγεσθαι καὶ τρέφεσθαι αἰσχρόν. Tamen & in actiua voce vsurpans Theophr. dixit ἀμπελουργίαν ἄγειν, inquit Budæus, pro Plantas adhuc tenellas formare, vt in modum condecentem & commodum naturæ suæ crescant & expandantur. Sic autem Latini Ducere pro Formare in propria significatione vsurpant interdum, vt quum dicunt lateres ducere. hinc & opus ductile apud Vitruuium. Pro Formare autẽ metaphoricè, id est Instituere, Educere, compositum vsurpant: vnde & Bene eductus, καλῶς ἀχθείς, vt Xen. loquitur.

Ἄγειν, Delectare, Oblectare, vel Ductare & Oblectare, vt ait Budæus, citans hæc ex Plut. Pol. præceptis, Θύραν εἰς χαίρειν ὁ δῆμος καὶ ὑφ' ὧν ἄγεται πόρευε, id est, Duci natura solet. Et ex eodem in Antonio, ὁρᾶν δὲ τὸν δῆμον ὑπερφυῶς ἀγόμενον καὶ καλούμενον. Subiungit & hũc Ciceronis locum pro Murænа, Si nosmetipsi qui alias occupationes habemus, ludis tamẽ oblectamur & ducimur. Hactenus Budæus. Dicit autem Cicero alibi Delectatione duci, vt Hominis mens videndi & audiendi delectatione ducitur. Videtur porrò ἄγειν aliquando sumi peculiariter pro Allicere seu Pellicere (quæ significatio affinis est ei quam verba Ducere & Ductare habent interdum) Herodian. lib. 3, πάντας ἤγαγε, δεινὴ αἰμυητίαν.

Ἄγειν, Pendere. Demosthenes contra Timocratem, ἀναγκάσαι τὸν Μαρδόνιον ἐς ἤγαγε πεντακοσίους δαρεικούς. Citat & Suidas locum in quo id significat hoc verbum, non exponens tamen. In eo autem notandum dici ἄγουσαν ὁλκὴν χρυσίου μοσχεῖον: & verbum ἕλκω (vnde factum est illud ὁλκὴ) pro ἄγειν indifferenter poni, vt apud Laertium in Platonis testamento, φιάλιον καταλείπω ἀργυρᾶν ἕλκουσαν ξέστ, κυμβάχιον ἄγουσαν μέ.

Ἄγειν absolutè positum, id est sine casu, pro Ire, & (vt Plautus loquitur) Agere se: (vnde & ἀγυιαὶ, id est vicum seu viam vrbis, dici voluit) sic autem vtitur Homerus, vt notat Hesychius. Ita & à D. Matth. Marco, Ioanne vsurpatur ἄγωμεν, pro Eamus.

Ἄγειν Hesychio est etiam μέλπειν, id est Cantare, Hymno celebrare. ‖ Pausanias apud Eustathium dicit ἄγειν & ἐπ' ἄγειν etiam pro πίνειν vsurpari, id est bibere.

Ab ἄγειν composita nomina mutant α in η, inquit Gaza. Sed hoc tamen de omnibus non intelligendum. nam in στρατηγὸς, ὁδηγὸς, mutatur α, at in χλεχαγὸς, ψυχαγωγὸς, manet.

Ἄγε Aduerb. hortantis, factum ex imperatiuo verbi Ἄγω: idem quod Latinis Age, Agedum, Agesis, Eia, quando compellatur vnus: quum autem plures, dicitur Ἄγετε, agite. Sed nonnunquam Ἄγε sermoni ad plures accommodatur: vt Od. ϑ, Ἀλλ' ἄγε Φαιήκων βασιλῆες. & Il. ζ, Ἀλλ' ἄγε μίμνετε πάντες. Sic apud Xen. Ἄγε δὴ αἰσθέσθαι ἄνδρα. Sic apud Latinos Agedum plurali etiam iũgitur. Sæpe autem additur particula δή, vt in modò citato Xenophontis loco. Sic Il. α, Ἀλλ' ἄγε δὴ, πρὸς μαντὶν ἐρείομεν. Aristoph. in Pluto, ἄγε δὴ, ἄγε μοι. pro ἄγε εἰπέ μοι. Ἄγετε autem cum plurali, vti dixi. Od. φ, ἀλλ' ἄγετε μνηστῆρες.

Xenoph.Pæd.5,ἄγειν τίνων καλὸν παρά.

Ἄγομαι, F.ἄξομαι,P.ἦγμαι proDucor,in prima significatione,vt ἄγεται nec solũ de rebus animatis, sed etiã de inanimatis,vt & illud. 1.ἄγλαϊ pro Ferri, Afferri, Aduehi. Xen.Pæd.3,ἡ πὰ χρήματα ὅσα σὺν αὐτοῖς εἰσόμενα ἔτυχεν. Vlurpatur & pro Adducor, Abducor, Deducor, vt ἄγω pro Adduco, &c. Ἄγλαϊ ἐ ὅπῃ βαπάτω, apud Paul. Rapi vel Trahi ad mortẽ, potius quàm Duci ad mortẽ. Subauditur accusatiuus ὁδὸν, quod articulus ἐ indicat. Reperio & ἄγλαϊαι per se positum in eodem significato:vt apud Plutarchum, ὀργιζὸς αὐτῶν πρεσβύτας ὑπ' ἐπὶ τὴ ἀγόμενος ὁ ἄνθρωπος ἔλεγε,&c.

Ἄγλαϊ in ea significatione in qua & φέρλαϊ,interdum vsurpatur,& apud Latinos Habere: vt Greg.in epit. Basilii,πῶ οὖν ἡμέτερα ὅπως τὸ θεῖον φίλον ἀγόμενα. id est, Sic res nostræ sese habeant, Sic nobiscum agatur.Sequitur,ἄγονται δὲ πᾶς ἐκείνου προσβείας ἄμεινον.

Ἄγλαϊ καὶ φέρλαϊ (vt ἄγω καὶ φέρω) Diripi,Spoliari,Vexari hostili more. Aristoph.Nubibus,ἄγομαι,φέρομαι,βαχέματ' ἀπολωλεκίζομαι.Isocrat.ad Philippum, ἄγονται δὲ ἡ φέρονται τὰς νυκτὰς καὶ τὰς ἡμέρας ὑπὸ τῶν οἰκετῶν τῶν πρεσβυτέρων αὐτῶν.

Ἄγλαϊ φόνου,apud Plutarchum,Homicidii accersi,siue arcessi.

Ἄγλαϊαι,Regi,Gubernari,Gregor. Olympio, οἷς [λογισμοῖς] ἔθος ἐστὶν ἄγεσθαι. καὶ ἀληθείη γε πλείω καὶ μείζω, καὶ ὅτι μᾶλλον ἀφελεῖς.

Ἄγλαϊαι,Formari,Instituti,Educi,vt Xen. Οἱ ἐκ παίδων καλῶς ἀχθέντες,A pueritia bene instituti:quod ad mores potissimùm attinet. Aliquando tamen additur ἤδιον,vt apud Aristot.in Ethicis,ἤδιον καλῶς ἄγλαϊ.Quanuis autẽ ἄγλαϊ,sicut & ἄγειν,de institutione potissimum dicatur quæ est in moribus formandis & componendis: vsurpatur tamen & de canibus à Xenophonte in ἀπομν.4, παῖς μὲν καλῶς ἀχθεὶς[κύνας] ἡμέρας μάλλον ἄγλαϊ πρὸς τὸν ὁρᾶν.Idem ibidem de canibus, αἱ δὲ ἡμέραι αἰσθησόμενοι, διὰ χρηστοί εἰσι.

Ἄγλαϊαι, Oblectari, Duci delectatione alicuius rei, Exempla vide paulo antè inter significationes actiui ἄγειν.

Ἄγομαι,Deponens,significationẽ actiuam habens, pro Duco,vt πόσον δὴ ἄγεται στράτευμα ὁ Κῦρος, apud Xenoph. pro ἄγει στράτευμα, vel στρατιὰν, vt ex Platone habuimus in Ἄγω.Item ἄγομαι,inquit Budæus,pro Mecum duco: vt conuiua vocatus vmbram ducit.Xenoph. Pæd.1,καταπονήσας γὰρ τὸν ἔξαρχον συμβαίνει αὐτὸν ἄγεσθαι.Item pro Affero, Od.ζ, — ἵνα κλυτὰ εἵματ' ἄγωμαι Εἰς πατρὸς πολυδούσης.

Ἄγλαϊαι ἐν τιμῇ,apud Herodotum, idem quod ἄγειν ἐν τιμῇ,id est,Honore prosequi,In honore habere:vt paulo antè dictum est.

Ἄγλαϊ,inquit Budæus,Vehere, Traiicere, Xen. χίμαι γὰρ τὸ πλοῖον φορτίων ὅσα ταύκυρος κέρδους ἕνεκα ἄγεται.

Ἄγλαϊαι,In nexum abducere.Vide Bud.Comment.in ἀγόμενος.

Ἄγλαϊαι, Accipere & Admittere, Bud. in hoc Xenophontis loco, qui est Pæd. 1, ἴσασι γὰρ ἐφ' οἷς ὁ Κῦρος αὐτοὺς ἄγεται ξυμμαχίας,id est, quibus conditionibus in societatem asciuit.

Ἄγλαϊαι, Fouere & Protegere, vt gallina pullos suos, inquit Bud.citans hæc Arist.verba ex Historiæ anim.9. αἱ ἀστοῦσαι δ' ὑφ' ἑαυτὰς ἀγόμενοι ὅταν ποιῶσι καὶ εἰ πίπτουσι, ὥσπερ αἱ ἀλεκτορίδες. In quo tamen loco ἄγονται per se non significat Fouent & Protegunt, sed cum ὑφ' ἑαυτάς.

Ἄγλαϊαι, Accipere mulierem in marrimonium, Matrimonio sibi aliquam coniungere,Ducere in vxorem: vt γήρᾳ τὴν αὐτὴν ἀγόμενον, Plut.in Solone . id est, Seni puellam in vxorem ducenti, vel potius sine In, magis Latinè.Od.ζ,Σοὶ δὲ γάμος πρὸς θεῶν ὅτινα χρὴ καλὰ μὲν αὐτὴν Ἔμμεναι, καὶ δὲ παῖδες ἀμύμονες ἐκ σέθεν ἄγεσθαι. Iliad. β, Τὴν ἄγετ' ἐξ Ἐφύρης.Hesiod.Theogonia,Ἡράκλεα ὑψίμητιν, ἣ ὁμοῦ λέχος εἰσανάβαινεν. Apud Aristophanem γύμφην ἄγλαϊ. Aliquando additur πρὸς γάμον. Chrysost. De sacerdotio,ἡ Σωσιγένη ἐραστὴν ἑαυτὴν μόνον πρὸς γάμον ἄγεσθαι. Et ἄγλαϊ γυναῖκα,Matrimonium contrahere, Maritum fieri. & ἠγμένος γυναῖκα, Qui vxorẽ duxit, Maritatus, Qui est maritus:absolutè positũ: cui contrariũ est ἄγαμος & ἀγύναιος. Arr. hist.in 6, ἢ ὅσοι ἢ ὑπὸ ἠγμένοι ἦσι Μακεδόνες ἐπὶ γυναῖκας. Nonnunquam dicitur ἄγεσθαι γυναῖκα πρός τινος . Homerus cum genitiuo sine præpositione dixit Od. ξ, Ἡγαγόμην δὲ γυναῖκα πολυκλήρου ἀνθρώπου. Cæterùm videtur esse elliptica phrasis ἄγεσθαι γυναῖκα , id est Ducere vxorem,pro ἄγεσθαι γυναῖκα εἰς οἶκον,id est Ducere vxorem domum.quam phrasin integram inuenimus apud veteres scriptores , Homerum , Hesiodum, Herodotum. Hom.Il.ω, Τλῶϊ Ἐχεκλῆος κρατερὸν μάρος Ἀκτορίδαο Ἡγάγετ' ἐς δώματ', ἐπὶ,&c.Hes.Ὡρίωνος ὃ γυναῖκα τὸν πρὶν οἶκον ἄγεσθαι.Herod.1,ἄγεσθαι γυναῖκα εἰς ἑωυτοῦ. Aliquando tamen ne accusatiuus quidem γυναῖκα additur:vt apud Thucydidem vlt. libro, οὔτε ἐκδοῦναι, οὔτε ἀγαγέσθαι παρ' ἐκείνου οὐδὲ εἰς ἐκείνους,οὐδενὶ ἔτι τῶ δήμου ἐξεῖναι, id est,neque illis[filias suas]collocare,siue nuptum dare,aut collocare in matrimonium , neque [illorum filias]in matrimonium accipere,vel ducere.Herod.ἐδίδοσαν καὶ ἤγοντο ἐξ ἀλλήλων,Inuicem vel vltrò citróque matrimonia contrahebant. vbi ἐδίδοσαν est pro ἐξεδίδοσαν. Vsurpatur ἄγεσθαι nò solùm de eo qui accipit vxorem, sed & de eo qui dat,id est (vt ait Budæus) de patre filio suo vxorem stipulante , hoc est μνηστεύεσθαι. Pausanias, Ἀγησιλεῶ τῷ ἐξ Λυσάνδρου γυναῖκα ἠγάγετο. Od.ο, Υἱεῖ δὲ Σπάρτηθεν Ἀλεκτρυὼν ἤγετο κούρην. Plut. in Catone,τῷ δὲ ἐξ ἑτέρου Σαπίωνος ἀδελφῷ ἠγάγετο πρὸς γάμον, stipulatus est, despondit , hoc est, despondendam curauit . Hactenus Budæus,citans duos Terentii locos vbi pater dicitur filio puellam despondere . Videtur autem ἄγεσθαι in hac posteriore significatione tam generale esse quàm ἐκδιδόναι,id est Nuptum dare, Collocare in matrimonium: vt ex Thucyd.& Herodoti locis modò ostendi.

Ἀγόμενος, ου, ὁ, Participium , Qui ducitur, vel Qui ducit, Qui fert,aut Qui fertur. Item,Qui regitur, &c. vt in ipso verbo. Ἀγόμενος , teste Hesychio,pro seruo apud Archilochum.

Ἀκτέον, Aduerb. positionis,Ducere oportet,Ducendũ est,vel Agendum est: vt ἀκτέον εἰρήνην , agenda est pax. Apud Xenoph.Hell.6,ἀκτέον ὅπῃ ἴοις ἄνδρας,Eundum est. Formatur ab ἤκτην tertia præteriti τῦ ἄγομαι , vt ἀγάγκαστέον fit ἀναγκαστέον.

¶ Ἀγωγή, ῆς, ἡ, Ductus, Adductio:& ἀπαγωγή, ait Hesychius, id est Abductio. Itẽ Portatio siue Importatio, Vectio, Vectura, Aductio. vt ἀγωγὴ σίτου, ἢ οἴνου , apud Suidam. Importatio trumenti aut vini, Aduectio frumenti. Plato Polit. 2, πρὸς τὰς αἰσώρας χρῆσθαι ὑποζυγίοις , id est Ad vectiones oneri, ad vehenda onera, vti iumentis. Suidas aut ἀγωγεῖα significare etiam τὸ ἀγόμενον βάρος,id est, Onus quod vehitur.

Ἀγωγὴ τῦ νόσου, Arist. Rhet.1,Ipsa via & ratio ducendi lege in hanc vel illa partem, id est eliciendi ex eius verbis hunc aut illum sensum. καὶ εἰ ἀμφίβολος, ὥςπερ σοφιστὴς καὶ ὁρᾶν ἐφ' ἑκατέρων τῶ ἀγωγῶ ἢ τὸ δίκαιον ἐφαρμόσῃ ἢ τὸ συμφέρον.

Ἀγωγή,Eductio. Vt ἄγειν ἔμμηνα dicit Dioscorides pro Educere, Elicere & ciere menstrua , ita ἀγωγεῖν ἐμμηνίων ipsam eductionem menstruorum , ipsum actum ciẽdi menstrua.

Ἀγωγή,Mutatio apud Aristotelem,quum dicit,χρόνος ἐστὶν ἀγωγὴ τις οὐσίας.ita Alex.Aphrod.in Top.6.

Ἀγωγή,Institutio,Educatio.vnde ἀγωγὴ παίδων:vt Plutarchi libellus περὶ παίδων ἀγωγῆς. Ex his duobus composita παιδαγωγός & παιδαγωγία. Luc.in Nigrino , ἡλικίαι τινὶ καὶ τῆς πρώτου ἀγωγῆς ἐπιλάθεσθαι. Polybius, τῆς Λακωνικῆς ἀγωγῆς μεταβαίνοντα.

Ἀγωγή,Ratio victus,Dixta.vnde ἐμψυχικὴ αἰσωγὴ apud Galenum . ἀναληπτικὴ ἀγωγὴ apud eundem , id est ratio victus corporis recreatrix,Bud. interprete . Idem alibi exponit, Educatio & nutritio virium refocillatrix. Idẽ Gal.alibi ἀγωγὴ περιττώσεως καὶ παραλειπομένης. Apud Dioscoridem ἀγωγὴ διαπνευστική.

Αἰσωγή,pro δίαγωγή & δίαιτα(inquit Budæus)in hoc Aristotelis loco,αἱρεῖσθαι ἢ τὸν εἰδέναι φιλοσοφοῦντα ἡδέως ἢ αἰσωγικῶς ζῆν).id est,Suauiorem esse vitã in inquisitione veritatis & commentatione.

Ἀγωγή,

Ἀγωγή, Cultus in herbis & arboribus, siue cultura. Theophr. Hist. plant. 1, τὰ ὃ καὶ ὅσα πρὸς τὴν ἀγωγὴν ἀλλοιοῦται· ἐκ γίνεται, ἢ ἀκαίνεται τὴν φύσιν.

Ἀγωγή, Contextus ductusque & structura orationis oratoris, inquit Budæus, citans Dion. Halic. hæc, τὰ μὲν οὖν ὕπνιον καὶ αἰσθησιν ἐμφέρον τῆς ἀγωγῆς, &c. &c. Itē hæc, τὴν μέσην ἀγωγὴν τὴν περιόδων τὴν κύκλιον.

Ἀγωγή, Via, inquit Hesych. Item, Profectio nouæ nuptæ ad maritum, Rhodius, inquit idem.

Ἀναγωγος, ου, ὁ καὶ ἡ, (ex α priuatiuo & nomine ἀγωγὴ) ὁ μὴ τῆς καθηκούσης ἀγωγῆς τετυχηκώς, inquit Etymologicus. Suidas & Hesychius pro καθηκούσης ponūt δεούσης, id est, Cui non cōtigit institutionē habere qualem decebat. vel breuius, Cui non contigit institui vt decebat, vel educari. Propriè tamen ἀναγωγος dici deberet Qui nullam habuit institutionem, Qui prorsus caruit institutione, Qui institutus non fuit. quasi quis dicat Ineducatus, quod nomen quidā ex Gellio proferunt. Quia autē ferè fit vt quibus in teneris annis defuit institutio, sint immorigeri, & ad quodlibet vitiū sint procliues, moribus etiam sint rudes: ideo ἀναγωγος appellatus fuit Intractabilis, Contumax: item, Dissolutus, Qui vita est dissoluta: item, Imperitus, Indoctus, Ineptus. Potest tamē intelligi ἀναγωγος & alio modo, videlicet quasi qui Institui no possit, Cuius ingenium nullam institutionem admittat, In cuius mores siue ingeniū aut naturā non cadat vlla institutio, aut educatio & disciplina. & ita vno verbo Ineducabilis potius quàm Ineducatus reddi deberet. Ita Xenophon ἀναγωγους vocat canes qui ad venationem institui nequeunt. Alii malunt pro Malè institutus accipere. Dicuntur tamen ἀναγωγοι παῖδες illo potius quàm hoc sensu. Alias significationes huius nominis sigillatim tractabo. Ἀναγωγος igitur interpretari possumus Cōtumax, Intractabilis. Dicitur & equus ἀναγωγος apud Xenophontem, id est indomitus, vt exponit Budæus. Potest autem ἀναγωγος in hac significatione, quam primam pono, non à metaphorica nominis ἀγωγὴ significatione pro institutione & disciplina, sed à propria, pro ductu, seu ipsa ducendi actione deriuari. vt sit ἀναγωγος quasi Qui duci nequeat, Qui minimè sit ductilis, Qui sit inducibilis, si Latina lingua hoc nomen admitteret.

Ἀναγωγος, Dissolutus, Qui est vitæ dissolutæ, Intemperans, Petulans. Hesychius enim ἀναγωγους exponit ἀκολάστους. Suid. ἀναγωγῶ explicat φιλήδονον, ἀκόλαστον. Ex quibus videtur Budæus hanc interpretationem collegisse, vt sit ἀναγωγος, Qui suo animo obsequitur intēperanter. Ab Hesychio exponitur etiam ὑβριστὴς, id est iniuriosus, vel procax. Videtur autem ἀναγωγοπάτων in hac secunda significatione accipi apud Plutarchum in hoc libri περὶ πολυπρ. loco, ὡς γὰρ ἡ πόλις ἐῶν ἐκ τῶν καπήλων καὶ ἀναγωγοπάτων κτήσας ὁ Φίλιππος, πονηρὸν πολίτευμα περιφέρουσιν.

Ἀναγωγος, Imperitus, Indoctus. Eustathius enim ἀπαίδευτον significare dicit, hunc citans locum, περὶ ἀγόμβρου ἡνεκάποντας ὡραίους, καὶ ἀβδελρομιλῶ κολάκων ἀναγωγον. Reperio autem locum hunc ab Eustathio citatum apud Athenæum lib. 12, ex Callia historico. Timon apud eūdem Athen. lib. 13, Γεφυραιδασκαλίδιον ἀναγωγότατον ζωύντων. Exponitur ἀνάγωγος etiam ineptus.

Ἀναγωγως, Contumaciter. ¶ Item Petulanter, Iniuriosè, Contumeliosè. Athen. 13, ἀναγώγως δέ πως τῷ μιεραίῳ καὶ τυραννικώτερον αὐτῇ συναστήσαντες.

Ἀναγώγως, Imperitè, Indoctè, Ineptè. Ath. 13, ἀναισχυντότερον οὖν τὸ γραπτὸν λέκτον αὐτὸν εἰπόντος. Vbi Eust. ἀναγωγότερον ait significare ἀπαιδευτότερον. Gellius, Culpauit autē primùm hoc quòd Cato ineruditè & ἀναγώγως (vt ipse ait) principio nimis insolenti nimisque acri & obiurgatorio vsus sit.

Ἀναγώγως, Citra inductionem & certam quandā cohærentiam, quæ species argumentationis dicitur ab Aristot. quū quis per plura singularia progrediens, vniuersale aliquod probat: id quod Platoni frequentissimum est. Hæc ad verbum in vulg. lex. Græc. sine vllo testimonio. Hanc autem annotationem sequendo, hoc aduerbium ab ἀγωγὴ inductionem significante deducendum fuerit.

Ἀναισχυντία, ας, ἡ, Defectus disciplinæ, inquit Bud. Item, Dissoluta vita, & Animus iuuenis indomitus. vt σκαπανὲ ἐστὶ τὴν ἀναισχυντίας διεφθαρμένην. Plut. in Pol. præceptis, τί γὰρ δεῖ λέγειν τὸν Ἀλκιβιάδην, ὃν ἀπόλεσεν ἡ περὶ τὴν δίαιταν ἀναισχυντία καὶ θρασύτης; Idē περὶ τὴν ἀκμήν, de pueris togā virile sumentibus, καὶ λύσαντες τὴν καταγραφὴν πρῶτον ἐκείρονται περὶ τὸν Ἀλκιβιάδην, καὶ δοκοῦσιν ἐνίοις ἀναισχυντίαν ἐμπεποιηκέναι τοῖς ἀνδράσιν. quæ exēpla citat Bud. Sciendū est autē Plut. de eodē Alcibiade idem vocabulū alibi vsurpasse, nimirū in eius vita, vbi scribit, πολιτίαν γὰρ τὴν μὲν Ἀλκιβιάδου τὴν ἄγαν λαμπρὰν, καὶ τὸ μὴ καθαρεῦον ἀναισχυντίας ἢ βωμολοχίας. Est igitur hic locus cū illo conferendus.

Δυσάγωγος, ου, ὁ καὶ ἡ, & Εὐάγωγος, opposita. Εὐάγωγος enim sonat Ductilis, Qui facilè duci potest: vnde pro tractabili & docili accipitur. Arist. Pol. 7. ὅπου δὴ διαφέρουσιν εἰς τοὺς μέλλοντας ἀκούσεσθαι πειθοῦς τοῖς λόγοις πρὸς τὸν ἀρίστην τῶν νομοθετῶν. Δυσάγωγος, Qui difficilè ducitur & impellitur quò volumus, Intractabilis, Indocilis. Δυσάγωγος ἵππος, Contumax equus.

Εὐάγωγα, apud Dioscor. Quæ facilè reiiciuntur & excreantur. Sic in vulg. lex. Vide Δυσάγωγος.

Sunt & quædam verba composita ab Ἀγωγὴ derivata (vt σκληραγωγῶ, vnde & σκληραγωγία) quæ suis vide locis. Alia autem (meo iudicio) est ratio huius verbi & similiū, quàm τῶ παιδαγωγῶ, γηροτραγωγῶ, & similiū. Præcedit enim in his ἀγωγός: vt παιδαγωγὸς præcedit παιδαγωγῶ.

Ἀγώγιμος, ν, ὁ ἡ, Duci aut vehi facilis, Ductilis, siue Vehibilis, si dici posset. Xenophon Præfat. 6, ἐπὶ ὃ πάντα συντείνει αὐτῷ τὰ πρὸς τοὺς πόρους, πῶς ἂν εὐπορώτατα τῇ ἀγωγίμου. id est, periculum faciebat facilitatis vehendi, vel rationis vehendi. nam ἀγώγιμον pro substantiuo vsurpat. hoc est, experiebatur quam facilè aut qua ratione vehi ea possent. ¶ Apud Plut. Alcibiade ἀγώγιμος metaphoricè, quum dicit ἐμοὶ μὲν ἀμέλει καὶ πρὸς ἡδονὰς ἀγώγιμος. i. Erat is qui facilè ad voluptates duci posset, vel adduci. hoc est, Erat procliuis siue pronus ad voluptates.

Ἀγώγιμον, Adiect. Quod aduehere licet, aut aduehi solet. vel, Quod importari potest ex vno loco in aliū. Plut. Lycurgo, ἀγώγιμον γὰρ ἐῶ τὸ σιδηροῦν νόμισμα πρὸς τοὺς ἄλλους Ἕλληνας. Iul. in epist. ad Serapionem, μόνα δὲ ἃ παρ' ἡμῶν χώρα δίδωσι φυτὰ ἀλλαχοῦ φύεσθαι μὴ δυνάμενα, ὥσπερ τὰ ἐξ Ἰνδῶν ἀγώγιμα, καὶ οἱ Περσικοὶ σῖτοι, ἢ ὅσα, &c.

Ἀγώγιμον, Onus quod vehitur, ἀγώγιμα Suidas exponit onera mercatoria: citans hunc locum, αὐτοὺς μὲν τοὺς ἐμπόρους ἀπαθεῖς κακῶν ἀποπέμπειν, τὰ δὲ ἀγώγιμα στέγειν ἀναστόμωτα. Apud Basilium ἀγώγιμα, merces quæ naui vehuntur: quum dicit, ὅτι οἱ πλέοντες ἐκείσε ἐκβάλλουσι τὰ ἀγώγιμα· ἀλλ' ὅπως διαφυγεῖν τὰ ναυάγια, ὑφίστανται τὴν ἐκβολήν. Bud. ἀγώγιμα exponit vno verbo Merces in hoc Demosthenis loco, τὰ δ' ἄλλα ἀγώγιμα ὡς ἐμοῦ ἀπίστων. Idem in lexico scribit, ἀγώγιμα, φορτία, Impedimenta, Sarcinæ, Res promercales, Polluci sæpe: vt in nundinis, τὰ ὤνια καὶ πωλούμενα, ἀγώγιμα λέγεται, Mercimonia, Merces, Demosthen.

Ἀγώγιμοι, (inquit Budæus) dicuntur quasi ductiles οἱ καταδίκασμένοι, id est iudicati: aliique in quos ius est prehensionis, vel pro crimine, vel pro ære alieno, vel aliam ob causam. Ἵνα μὴ ἀγώγιμος ᾖ ὦμαι, Demosthenes, πρὸς Νικόστρ. id est, Ne addicar cui debeo. Idem in Aristocr. ἐάν τις κτείνῃ Χαρίδημον, ἀγώγιμος ἔστω ἐκ πάσης τῆς Ἀθηναίων συμμαχίδος, &c, Qui Charidemū occiderit, eum in nexū abducere ius esto ex omni loco, vrbe, agro, populo Atheniēsi fœderato & socio. Plut. in Solone, οἱ χρέα λαμβάνοντες ὅτι τοῖς σώμασιν, ἀγώγιμοι τοῖς δανείζουσιν ἦσαν, Qui versuram faciebant corporis nexu, duci à creditoribus velut addicti poterāt, vt inde nexum inirent. Ducere Latini Græcorum more dicunt. Plura in comm. Bud.

Ἀγώγιμον Hesych. exponit etiam ὠφέλιμον, id est vtile.

¶ Ἀγωγὸς, οῦ, ὁ ἡ, Dux viæ, ὁδηγὸς, inquit schol. Thucyd. in hunc locū lib. 2, ξυμπέμπουσί τι τῷ Μήδῳ ἀγωγοὺς, ὅπως μηδὲν ξυγχέωσι. Aristid. in Panath. idē officium statuit eorum quos vocat ἀγωγοὺς, quum dicit, καὶ ἅμα ἀγωγοὶ δηλονότι τῆς χώρας αὐτὸν ἥξουσι, ὅπως μήτε πλανήσεται, μήτε τῶν δεήσεων ἁμάρτῃ. Suidas ἀγωγοὺς dicit esse περιπομπούς: & ita malim

d. i.

exponere in vtroque locorum horum quàm ὁδηγός.

Compoſita autem nomina cum ἀγωγὸς vide in vnoquoque eorũ: vt παιδαγωγὸς (vide παιδαγωγῶ) in παῖς, ſic χειροπαγωγὸς in χείρων, & ὑδραγωγὸς in ὕδωρ.

Ἀγωγὸς, οῦ, ὁ, Aquæ ductus. ἀγωγὸς δημόσιος, aquæductus publicus. In Pand. pro eodem ἀγωγὸς & ὑδρεῖον. Ab Heſychio exponitur ῥύαξ.

Ἀγωγὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Adiectiuum, Valẽs ad adducendũ, ſiue attrahendum, aut illiciendum: vt apud Max. Tyr. edit. mex pag. 303, οὐδὲν πρὸς ἀρετὴν ἀγωγότερον, Nihil ad virtutem magis alliciens, vel, Ad virtutem alliciendi vim maiorem habens. Item Ἀγωγὸς, Educendi vim habens, ſiue eliciendi, aut ciendi: vt ἀγωγὸς ἐμμηνίων, ἀγωγὸς καταμηνίων apud Dioſcoridem, Vim habens ciendi menſtrua, Efficax ad cienda menſtrua. Idem, δυνάμεως ἕλκ ἐμβρύων ἀγωγὸν, id eſt, vim extractoriam, aut extractiuam, ad verbum. Bud. vertit elicientem & attrahentem. Plut. in Lycurgo δυνάμεις ἀνθρώπων ἀγωγὰς, Vis illex hominum, Vis illiciendi homines ſiue pelliciendi, Pellax. Facultas homines oratione adducẽdi quòvolumus. Vocatur etiam homo ἀγωγὸς qui habet hanc δυνάμιν ἀγωγὸν, id eſt homo ad pelliciendum efficax, Pellax, vel (vt Bud. vert. 1) Dicendi vim illiciendiq; habens. Heſ. ἀγωγὸν inter cætera vult eſſe ὀπὴ ζωλον, id eſt inſidiatorem ſiue inſidioſum. quòd fortaſſe ſæpe ſub pellacia lateãt inſidiæ.

Ἀγωγὸν, οῦ, τὸ, Neutrum ſubſtant. poſitum, pro δυνάμις ἀγωγὸς, Ipſa vis ſeu facultas pelliciendi, Illecebra, vel Illecebroſitas, ſi dici poſſet, vt Plaut. dixit Illecebroſum.

Ἀγωγεὺς, ἕως, ὁ, Dux viæ ſicut ἀγωγὸς. vt hic, ἀγωγεὺς αἱδρεῖς πρεσβυτάτων.

Ἀγωγεὺς, Qui litem intendit, Actor. ὁ ἐναίρων πρὸ δίκην, ὁ διώκων. Suid.

Αἰωγεῖς, Lorum quo trahitur equus, Suidas. Habena vel lorum equi, ait Bud. citans hæc Xenophontis, ἵππῳ παρὰ αἰωγεῖ ἐπιτείνειν ὡς θάλλιστα, id eſt, Habenam intendere, vt equus tranſiliat poſt equitem qui manu trahit. Videtur idem ſignificare apud Polybium lib. 3, vbi de equis loquens, ſcribit, τρεῖς ἅμα καὶ τέτταρας τοὺς αἰωγεῦσιν ἑνὸς αἰδρὸς ἐξ ἑκατέρου τοῦ μέρους τῆς ἁρμάτης διαιρίζοντας. Dicitur pro eodem ῥιπαίωγεις à Xenophonte.

Αἰωγεῖον, ου, τὸ. Pollux inter infames vrbis partes ponit αἰωγεῖα, ſi mendo caret is locus.

¶ Ἄγωγμον, ου, τὸ, Onus quod curru vehitur, apud Xenophontẽ. inquit Suidas. Sentit autem (vt opinor) de hoc Xenophõtis loco, Paed. 6, Σύριος ἐγένετο ἔλαττον ἢ πεντακόσια τάλαντα ἑκάστῳ ζεύγει τὰ ἀγώγιμα.

C. Ἀναίρω, Suſtollo, Tollo, Subueho, Subduco, Erigo, Surſum veho. quaſi ἄω αἴρω (quum tamen in quibuſdam ſignific. non aduerbii ἄνω ſed præpoſitionis ἀνὰ vim retineat) Iſocr. in Helene, εἰς ὃ χρυσώσας δόξῃ τῷ Ἡρακλεῖ εἰς θεοὺς ἀνήγαγε, Suſtulit ad deos. id eſt In cælum ſuſtulit, Lat. Inter deos referre, & In numerum deorum referre dicunt. — ἀνήγαγον εἰς φάος αὖθις, apud Heſiodum, Subduxerunt ad lucem rurſus, vel ad ſuperas auras. Niſi quis pro Reduxerunt accipere malit, vacante aduerbio αὖθις, vt ſæpe ſolet. Herodianus lib. 2, μὴ εἰς τὸ βασίλειον αὐλὸν ἀναγαγεῖν, id eſt, in aulam palatinam ſiue regiam ſubduxiſſe. Sunt tamen qui vertant per ſimplex verbum Adduxiſſe. Verùm non fruſtra Herodianus ἀναγαγεῖν, non ἀγαγεῖν dixiſſe putandus eſt: ſed potius dixiſſe ἀναγαγεῖν tanquam in editum locum. Plut. in Numa, αὐξῆλθε εἰς τιμάς, Ad honores euehebat, ſeu promouebat. Idem in Galba, θρασύτερον πάλιν αὐξῆλθε ἑαυτὸν, in maiorem audaciam ſe efferebat. Apud Gregorium, Θεὸς ἡμᾶς ἀνάγων ἐκ τῆς κάτω πεπτωκύιας. Apud eundem, τὸν λόγον ἀνάγειν, altius repetere ſermonem, vt Bud. interpr.

¶ Ἀναίρω τὴν ναῦν, Nauem ſubduco vel ſubueho, vel in altum educo, è portu videlicet (quum Latini cõtra Subducere in portum ſiue in terram, dicant. qua de re vide in καταίρω. Hinc Ἀνάγομαι, pro Soluo, ἀποπλέω, vt infrà dicetur. Huic ἀνάγω τὴν ναῦν opponitur καταγω τὴν ναῦν, Reduco nauem in portum, Applico. ſed καταγω dicitur quaſi κάτω ἄγω, Ex loco altiore reduco.

Ἀναίρω, Reduco, Refero ἀναφέρω. Ariſt. Pol. 5, πάντα γὰρ ἀναγάγοι τις ἂν πὸ τυραννικὰ πρὸς ζώνας τὰς ὑπερθέσεις. ¶ Exponitur etiam Refero, eo ſenſu quo dicitur Referre ad Senatum. vt εἰς ζοὺς ἄρχοντας ἀνάγειν, Ad magiſtratus referre. Alii, Reiicere. Bud. ait ἀνάγειν accipi pro Reiicere ad maiorem poteſtatem, citãs hunc Ariſtotelis locum, ex Ethic. 4, ἔστι δέ εἰσι οἱ δημαγωγοὶ τὰ τῇ) νίκῃ τὰ ψηφίσματα, ἀλλὰ μὸ τοῖς νόμοις, οὔτε πάντα ἀνάγοντες εἰς τὸν δῆμον. Subiungit alium eiuſdem locum in quo ἐπανάγεσθαι eodem modo vſurpatur. ¶ Ἀνάγειν ὀπὴ πόδα, Xenoph. eo ſenſu quo Latini Referre pedem. vide in Πούς. Obſeruandum autẽ, eſſe in hoc genere loquendi ἀμαπίζατον.

Ἀνάζω, Redhibeo. vnde ἀναγωγὴ, Redhibitio. vide exẽplum in Comm. Bud. ex prolixo Platonis loco.

Ἀνάζω, Offero, προσάζω. Act. 7, ἀνήγαγον θυσίαν τῷ εἰδώλῳ. Citatur & ex Luciano ἀνάγειν in affini ſignificatione, in πανηγύρεις ἀνάγουσι. Quidam tamen ἀνάγειν exponunt celebrant.

Ἀνάζω apud Xenoph. pro ἀπάζω, i. Abduco. Suidas.

Ἀνάζω, Reiicio, Emitto. vt ἀνάγειν αἷμα. Plinius iunior dicit Sanguinem reiicere, item Sanguinem reddere. Hinc & ἀναζωὴ αἵματος apud Galenum & Dioſcoridem: item ἀναάζωος & δυσαγωγός, vt poſtea dicetur. Sic & ex Epigr. citatur ἀνάγειν μέλος pro Emittere cantum.

Ἀνάζω, Educo, Extraho, Elicio. apud Dioſcor. idẽtidẽ. vt lib. 2, cap. 19, vt ἀνάζῃ σκόλοπας. Educit aculeos. ſic ἀνάζῃ τὰ ὀστᾶ. Citatur ex eodem lib. 3, cap. 119 ἀνάζει πάχος ἐκ τῶν ἐχίων, pro Ex pectore craſſam pituitam elicit. & ex lib. 3, ἀνάγει τὰ ἐκ πνεύμονος, pro Extrahit vitia pulmonis, vel excreabilia facit.

Ἀνάζω, Euado, vt Bud. interpr. in hoc Ariſtotelis loco, ex lib. De part. an. 4, ἅπας τῶν ὄϊυξι πλείοσιν οὖσιν αἱπλαρὰ ζαπόμματα ῥᾴον ἀνάγει πρὸς τὸ μαπρότερον. ¶ Idem apud Soph. ἀνάγειν τῷ χρόνῳ interpretatur Tempore anticipare rem, ex ſcholiis.

Ἀνάζω, Retrocedo, ἀναχωρέω. Xen. Pæd. 3, παρηγγύησεν ὀπὴ πόδα ἀνάγειν ἔξω βέλους. pro eo quod alibi dicit ὀπὴ πόδα ἀναχωρεῖν, id eſt Retrocedere paulatim, Paulatim pedẽ referre.

Ἀνάζω, Inſtituo, Educo, Doceo. ἀνάγει τὸν παῖδα ὁ παιδαγωγός, inquit Bud. Inſtituit, Docet. & ἀνάγειν Educare, Docere. Xenoph. de canibus, τοὺς μὲ καλοὺς ἀναχθείσας, ἀεί τας ζῳοθηρᾶς ἀναγώλους δι' ὀρεμβάσας μαπάσας.

Ἀνάζω, Indico ſceleris autorem & in eum tendo, vt exponitur in vulgaribus lex. ex Harpocr. ¶ Exponitur præterea in vulg. lex. In memoriam reuoco. Heſychio ἀνάλσειν eſt etiam ἀναγινώσκειν (ſi mendo carent exemplaria) & πείθειν. quam expoſitionem ſequendo ἀνάλσειν tradunt quidam ſignificare inter alia, Perſuadere, Incitare, Stimulare. quæ ſignificatio tamen verbo ἀνάλσειν magis conuenit.

Ἀνάλσειν τῷ χρόνῳ, Anticipare rẽ tẽpore, Bud. ex Soph. ſchol. ¶ Apud eundem ἀνάλσειν exponitur αὔξειν in illo loco ἡμέρα κλίνει πι καὶ ἀγαγὼν πάλιν ἅπαντα πάθεα πίνα. Sed malim interpretari euehit (vt κλίνει deprimit.) & ita cõueniet cũ ſignificatione quæ prima eſt à nobis poſita.

Ἀνάγω, pro ſimplici ἄγω apud Hom. ſæpe, quod eſt Ionicæ linguæ, vt ait Euſtath. Sic Il. Ψ, Οἱ δέ π εἰς Ἐλίκην π καὶ Αἰγὰς δῶρ' ἀνάλσειαν.

Ἀνάλσομαι, Suſtollor, Tollor, Subuehor, & c. Greg. καὶ ἐπ' ἄγαν θεωρητικῶν π καὶ αἰνιγμάτων, id eſt, Ad rerũ diuinarũ contemplationem in ſublime erectorum. & qui ſenſus altiſſimos è ſcriptura eliciunt, inquit Bud. Idem in hoc Matth. loco, cap. 4, πνεῦμα ὁ Ἰησοῦς ἀνήχθη εἰς τὴν ἔρημον, ait ἀνήχθη accipiendum pro Sublatus eſt, Subuectus eſt: vel ad verbum Subductus eſt. vt Cæſar lib. 1, Cæſar ſuas copias in proximum collem ſubducit. Citatur ex Naz. γῆν εἰς ὄρων κορυφὰς ἀνηγμένην, pro Terra in montium cacumina aſſurgens.

Ἀνάγομαι, Reducor, Referor. Ariſtot. πρῶτον μὲν τὰ φυσικὰ lib. 4, ἐν τῷ ἐναντίων ἡ ἐπιφάνεια συνεχὴς εἶναι, καὶ πάντα ἀνάγεται εἰς τὸ ὄντως τὸ μὴ ὄν. hoc eſt ἀναφέρεται. quo etiam ipſe vtitur. Bud.

Ἀνάγομαι, Educor, Extrahor, Elicior. vt ἀνάγεται τὸ πῦον λον, apud Alexandrum Aphr.

Ἀνάγομαι, Inſtituor, Educor. vnde καλὰς ἀναχθείσας κύνας ſuprà citauimus ex Xen. in ἀνάλσω. i. Inſtituo. Ex Dioſc. citatur, ἀναγόμενος ἀπὸ παιδείας pro Eruditione excultus.

Ex Pandectis, τοῦ διαπλεῦσαι καὶ ἀνάγεσθαι διὰ τοὺς αἰτήσεις. vbi ἀνάγεσθαι, alibi dicitur πρέφεσθαι.

Ἀνάγομαι, absolutè positum, Soluo. nam qui soluit, è portu in altũ educitur, siue subducitur, aut subuehitur: Il. α, Καὶ τότ' ἔπειτ' ἀνάγοιτο μετ' εὐκαπῖδα λιμένα Ἀχαιῶν. vbi annotat Eustathius, quemadmodum ἀναβαίνειν, ita & ἀνάγεσθαι, esse τὸ ἐκ τῆ λιμένος ἀναπλέειν. id est, E portu soluere: Cui opponi καταπλέειν & καθάγεσθαι, tanquam aqua supra terram sita sit, & ita conscendatur à nauigantibus. Xenophon, ἀπήχθη δὲ ὁ Γυλίππος, Hell. 1. Lysias, τῆ δὲ παρασκευαζομένη ἀπήγετο, εἰσιὼν δῶν, &c. Interdum ἀνάγομαι cum ἀπό. vt ἀπήχθη ἀπὸ Βρεντησίου, à Brundusio solui. Dicitur etiã ἀνάγεσθαι ναυσί. Xenoph. Hell. 1, οἱ δὲ ἀπηγάγοντο ἐπ' αὐτοὺς ἑξήκοντα ναυσί. Apud eundem ipsæ naues dicuntur ἀνάγεσθαι. vt eodem libro, πρὸς ὧ Λεύκτου ἀπηγμένας εἶεν εἰς Κόρινθον.

Citatur ex Plat. De legibus, ἀνάγομαι ὡς ἐρωτήσων, pro Paro me ad interrogandum. quasi accingor ad interrogandum. quæ significatio videtur esse sumpta per metaphoram à proximè præcedente, videlicet ab iis qui soluunt.

Ἀνάγομαι, pro ἄγομαι. vt ἀνάγκῃ σώσειεν apud Herod. Annotaui autem paulo antè ex Eust. Homerũ Ionum more ἀνάγκη pro simplici ἀγκῃ sæpe vsurpare. Sũt tamen qui ἀνάγκῃ σώσειεν non pro ἄγεσθαι accipiant, id est, ducere: sed pro ἀπάγεσθαι, id est abducere. Verùm illi viderint.

Ἀναγωγή, ῆς, ἡ, Subductio, Subuectio, Elatio apud Gr. Naz. Ἀναγωγὴ peculiari nomine appellatur à theologis intellectus nostri veluti subuectio ad inuestigandum recondition orẽ alicui⁹ loci sensum. Apud Dionys. (inquit Bud.) ἀναγωγὴ & θεωρία pro eodẽ accipiuntur, i. pro sensu oraculorũ mystico & recõdito, qui nos in cælũ meditando subuehit, propéq; Deum cernendũ cõtemplantibus præbet. Item ἀναγωγὴ dicitur ἔκπλους, Exitus è portu, vel Abitus è portu. vel, Solutio è portu, si dici posset: quia tum naues è portu in altũ subuehuntur. Sic dictum fuit, περὶ ἀναγωγῶν ἐγίγνοντο. Legimus in Athen. apud Erycem Siciliæ tẽpus quoddã vocari ἀναγωγάς, quòd in eo dicant ipsam deã ἀνάγεσθαι in Libyam. Dicitur & ἀναγωγὴ τῆς νεὼς à Demosthene.

Ἀναγωγή, Reductio, Relatio. Aristot. Τῶν μὲν οὖν φυ. lib. 4, παίπα ὁ ἐστὶν ἀναγόμενα φαίνεται εἰς τὸν ἕνα καὶ τὸ πλῆθος. εἰληφθω γὰρ ἡ ἀναγωγὴ ἡμῖν ἐν ᾧ περαίνεται περὶ ἀγαθοῦ.

Ἀναγωγή, Reiectio, Emissio. vt ἀναγωγὴ αἵματος, Reiectio sanguinis. Galenus, λειποθυμοῦσι γὰρ καὶ ὅταν χωλαγωγῶσι, καὶ πταίωσιν, αἱ μετρίως τι καὶ ἀναγωγαὶ αἵματος, καὶ τὰς δι' ἀρτηριῶν αἱμορραγίας. Vtitur eodem modo & Dioscorides.

Ἀναγωγή, Redhibitio. Plato, ἐὰν ὁ αἰσχρότερον ἀποδῶται τίς τινι, εἰδὼς μὲν εἰδὼς, μὴ τυχὸν αἰτῶ ἀναγωγῆς τὸ ἑαυτοῦ τῆς πράσεως.

Ἀναγωγή, Institutio, Disciplina. Synesius, καὶ γὰρ ἔφυ καὶ πέφανται καλῶς, καὶ ἀναγωγῆς οὐκ ἀπέτυχεν ἀξίας τῆς φύσεως, Natus honesto loco, etiã honestè educatus est & institutus, vt interpretatur Bud. Apud Theophr. ἀναγωγὴ τῶν φυτῶν (quæ & αἴωγη, Institutio plantarum. Theodorus Gaza educationem vertit & eruditionẽ. De caus. pl. lib. 3, ὁ δὲ ἀναγωγὴ, καὶ ὡς καλῶσι τινὲς τὴν φυτικὴν παιδείαν, δῆλον σχηματισμὸς ὅτι καὶ μόρφωσις τῆς δένδρων ὕλης τι καὶ πάχυνσις καὶ πλάτη καὶ τοῖς ἄλλοις. Budæus per ἀναγωγὴν eum significare dicit exactiorem cultum cõformationémq; plantarum. Alibi submissionem & ductum plantarum vertit.

Ἀναγωγὸς ζωὴ, dicta est à Dionysio theologo quasi sublimi peta, inquit Budæus. Ego subuectricem interpretari malim ad exprimendam actiuam significationem. Malè autem in vulg. lex. confunditur hoc ἀναγωγὸς cum altero quod fit ex ἄγω, præfixo α priuatiuo. Ab eodem Budæo exponitur δύναμις ἀναγωγὸς subductrix facultas', siue potentia. Apud Athenæum libro 1, καὶ πνεῦ λου ὄθιν ἀναγωγὸς, est extractoria saliuæ. id est, vim habet extrahẽdæ seu eliciendæ saliuæ. Sic Alexander Aphrodiseus dixit ἀνάγεται πλύσιον, siue πλύσμον. Dicitur autem in hac significatione ἀναγωγὸς, accentu posito in vltima. nam ἀναγωγὸς aliud significat, factum ex ἀγωγὴ præfixo α priuatiuo: vnde & ἀναγώγιος & ἀναγωγία, vt alibi annotatum fuit. Porrò hic dicitur ἀναγωγὸς, vt ἐπαγωγὸς, παραγωγὸς, συναγωγὸς, quæ & Bud. tanquam similia ponit.

Ἀναγωγικὸς, οῦ, ὁ, ad verbum, Subuectiuus, in actiua significatione, vel Subuectitius, in pass. Arethas in Apocal. cap. 16, ἴσως δὲ τὸν νοεῖν καὶ εἰς τὰς ἀγωγικὰς δυνάμεις, ὡς ἀναγωγικὰς τῶν ἡμετέρων προσευχῶν. id est, subuectiuas nostrarum precationum. Minus durè diceretur subuectrices: sed non assequerer vim terminationis Græci nominis. Bud. vertit per participiũ, Sursum tollẽtes & ad Deum perferentes nostras precationes. ἀναγωγικὰ (inquit idẽ Bud.) dicuntur mystica, & quæ à sensilibus nos ἀνάγουσι (id est subuehunt vel subducunt) ad intellectualia. Vnde τοῖς ἀναγωγικοῖς, apud theologos, quum sensus literalis, vt vocant, in spiritualem vertitur. & ἀναγωγικὴ interpretatio, quæ sensus remotissimos atque abstractissimos exquirit. Hinc & aduerbiũ Ἀναγωγικῶς, Mysticè. vt apud Gregorium Nazian. χρονικῶς τε καὶ ἀναγωγικῶς, Et temporariè & mystice, interpr. Bud.

Ἀναγωγὸς, ὠγός, ὁ, Quod alligatur alicui rei, quasi ad eã sustollendam Eust. ait ἀσπίδος ἀναγωγία dici qui propriè appellatur ἀσφορδός. Idem alibi vult πλαμῶνα & ἀναγωγία idem valere. Est autem πλαμὼν τῆς ἀσπίδος, lorum è quo pendet clypeus.

c. 2. Δυσαναγωγὸς, ν, ὁ καὶ ἡ, & Εὐαναγωγὸς. Δυσαναγωγὸς, Qui ægrè reiicitur, vel excreatur. Dioscor. vt contrà Εὐαναγωγὸς, Qui facilè reiicitur, siue excreatur. Dioscor. lib 3, cap. 44, ἀναγωγὰ τὰ ἐκ στέρνων τὰ ἐστι. id est (ex Plinio) Excreabilia pectoris vitia facit. vt quod apud eundem Dioscoridẽ habetur, ἀνάγει τὰ ἐκ πνεύμονος, redditur, Excreabilia pulmonum vitia facit. In vulg. autem lexicis hæc eadẽ significatio τῶν ἀναγώγων, tribuitur & τῶν ἀγώγων. sed siqui autorum loci ἀγώγων in hac significatione habent, erroris mihi suspecti sunt.

c. 2. Ἀνταράω, & Ἀνταράσσομαι, Ex aduerso in hostem prodeo, Obuiã hosti prodeo. Propriè sonat, Soluo ad prodeundum in hostem. Thuc. lib. 8, pag. 196, οἱ δὲ Πελοποννήσιοι, αἰφνιδίως, ἐκ τῆς Λεύκου ἀνταραχθέντες καὶ αὐτοί.

c. 2. Ἐπανάγω, Reduco. vt ἐπανάγειν τοὺς φυγάδας εἰς τὰς πατρίδας, sicut καθάγειν dicit Herodianus, Bud. teste. Citatur ex Platone De leg. ἐπανάγειν πρὸς τὸ φῶς, pro In lucem reducere. Interdũ Reuoco: vt Pla. epist. 7, ἐμαυτὸν ἐπανήγαγον ἀπὸ τῶν τότε πόνων καπῶν, Me reuocaui à malis quæ tum erant. Alii, Me recepi à malis, &c. Apud Æsch. autem in Cres. ἐπανάγω ἐμαυτὸν ὅθεν πλεῖν ἐφιλόμην, Me refero ad pacem. id est, orationem refero, ἐπανάγω τὸν λόγον. vt Synesius dixit, ἐπανακτέον δέ μοι μικρὸν ἄνω τὸν λόγον. quod vertit Budæus, Res mihi altius repetenda. Ἐπανάγειν (inquit Bud.) Reducere, id est Retrorsus agere. Xen. loquens de eo qui impetum capere vult vt iaculetur, προβάλλεται τὰ ἀριστερὰ, ἐπανάγει δὲ τὰ δεξιά. Ἐπανάγω, Reicio ad maiorem potestatem, vt & ἀνάγω. Aristot. Pol. 4, ἀλλ' ἐπανάγω πάλιν ὅτι τοῖς ἄρχουσι, sed reiiciantur rursus plebiscita ad magistratus. Bud. comm. 378 & 379. Ἐπανάγειν positum ἀμεταβάτως, pro Redire, Hes.

Ἐπανάγομαι, idem quod ἀνταράω, paulo antè exponitur enim à Budæo, E portu erumpo in hostem, vt cum eo conflicturus. Polyb. 1, ἐν ᾧ δὴ καιρῷ τὴν Καρχηδονίων ἔτι τὸ πρῶτον ἐπαναχθέντων αὐτῆς. Sic & apud Herodotum.

c. 3. Ὑπεξανάγομαι, Clàm è littore soluo, & enauigo, Nauem ascendens lateo, & me mari subduco. Budæus ex Thucydide.

C. Ἀπάγω, (ex ἀπὸ & ἄγω) Abduco. Sæpe oppositum habet προσάγω. vt Arist. Probl. sect. 31, ὁ μὲν ἐγγὺς προσάγει ἂν τι βούλεται ἰδεῖν, ὁ δὲ πόρρω ἀπάγει. Xenophon Pæd. 7, pag. 111, ἀπάγειν παρεσκευάσατο τὸν στρατὸν ἀπὸ τῆς πόλεως. Idem lib. 1, pag. 22, ἢ ὅπως πρὸς πολεμίους προσάγειν, ἢ ἀπάγειν ἀπὸ πολεμίων, sub. ex præcedent. accusatiuo στρατόν. (Nisi potius vtriunque ἀμεταβάτως hic ponitur, pro Accedere & Abscedere. quod malo: quum reperiam alibi apud eundem ἀπάγειν ita positum: vt Hellen. lib. 2, pag. 253, ἰδὼν δὲ ταῦτα Ἀγις ἀπήγαγε τὸν στρατόν. Vide προσάγω.) Interdũ ἀπάγω pro Auoco, vt & Lat. Abduco. Thuc. lib. 1, ἐκ τῆς παρόντος δίκης ἀπάγειν ἐς χρήματα. Interdũ ἀπάγειν significat peculiariter Abducere in carcerẽ, vel Ad pœnã abducere, Ad suppliciũ rapere, aut ad iudicẽ.

Quarum signif.exempla ex Demosth. vide apud Bud. in comm.p.214.Sic pass.Ἀπάγεσθαι, ad supplicium rapi, Ibidem.quod & ἀπάγεσθαι ἐπὶ θάνατον vel ἐπὶ τοὺς θανάτου dicitur,vt quidam scribunt.(Potius tamen ἄγεσθαι ἐπὶ θάνατον,aut ἀπάγεσθαι sine adiunctione) Sic Æsch.in Ctes.ἀπάγειν εἰς τὸ δικαστήριον dixit, sicut & Polyb.in 5, ἀπηγμένοι εἰς τὰς φυλακάς. licet ἄγειν & ἀπάγειν per se etiam id significent,teste Budæo. ‖Ἀπάγομαι, signific. actiua,pro Abduco mecum, inquit Bud.ex Xen. Item pro Auerto,Depello,vt apud Lyliam ἀφαιρεῖσθαι καὶ ἀποδιαπομπεῖσθαι. Vide Bud.comm.p.215.

Ἀπάγειν,Reducere. Aristoph.Nub. Ἄπαγε τὸν λόγον ἐξαλίσας οἴκαδε.Citatur & ex Hom.in hac signif.cum eodē aduerb. Interdū πάλιν additur.vt Arist. OEcon.2,ἐκείνους πάλιν εἰς τὸ χωρίον ἀπῆγε.Sic Ἀπάγομαι, Reducor.Hinc ἀπαγωγή,Reductio.de quo infrà.

Ἀπάγειν φόρον,pro Afferre tributum. ex Aristoph.citatur.Bud. ἀποφέρειν & ἀπάγειν pro Pensitare , ex Xenoph. profert,& ἀπάγειν δασμὸν,ex eodem,pro Pendere tributum, c. p.214.

Ἄπαγε, Apage, Apagesis. Aduerb.est reiicientis,siue abominantis: vel potius imperatiuus verbi ἀπάγω aduerbialiter politus,siue vsum aduerbii habēs. Interdū casū ipsius verbi retinet,videlicet accusatiuū,vt apud Greg. ἄπαγε ἐμοῦ δούλου τοιούτου τοῦ ὑποπτεύειν,i. Absit vt de eo tanquam Deo quicquā seruile intelligas significatū à Scriptura. sic Bud.;Cū genit.etiā ponitur,idq; frequēter.PhiloDe vita Mosis lib.3,ἄπαγε βιαίλων καὶ αἰσχρῶν οὐ συμπράξαι, apagesis ista profana & scelerata cogitata. Theophyl.51,ἄπαγε τῆς ἀκολάστου μάστιγος ἀκόλαστος.Syn.epist.3, ἄπαγε τοῦ νόμου, apagesis istā legē.q.d.(imperat.formā retinēdo) Recede vel Facesse procul ab hac lege. accipiēdo ἄπαγε tanquā verbū ἀμπάσαι, vt in exēplis suprà citatis.Posset etiā exponi,Remoue te à lege. Sic & in cæteris duobus locis,vbi genit.iūgitur, & in aliis omnibus huiusmodi. ‖Ἄπαγ' εἰς μακαρίαν,prouerb. vide in μακαρία. Ἄπαγε ξένον ἐν χειμῶνι,i. Apage hospitē in tēpestate , aliud prouerbium est,de quo lege Erasmum.

Ἄπαγε τὸ μόθωνα ἀπὸ κώπης,est etiā prouerbiale dictum quod Erasm.interpr.Aufer Mothonē à remo.Vide eius sensum apud eundē. Itē Ἄπαγέ με εἰς τὰς λαπιδίας , quod prouerbialiter dicebatur,i.Abduc me in lapicidinas.Vide apud eundē Erasm. qui ex Suida cæterisq; colligit quæ ad hæc prouerbia pertinēt. Licet autē vulg.lex.sequens, hæc prouerbia post ἄπαγε posuerim significans Apagesis , nihil tamen aliud videtur esse ἄπαγε in his quàm imperatiuus . Fortasse autem in ἄπαγε τὸ μόθωνα ἀπὸ κώπης possit & aliter exponi ἄπαγε quàm ab Erasmo exponitur.

Ἀπαγωγή, Abductio. Itē peculiariter Abductio in carcerē, Cōiectio in carcerē:vt Polyb. ἡ ἀπαγωγὴ Λυσιπόλιν dixit. Vide B.p.214. Sic ex Esaiæ 4 affertur, οὐκ ἀπαγωγὴ ἀφῆκεν,proNon liberauit eos qui in carcerē abducti erāt. vel Qui in carcere erāt.Suid.ἀπαγωγὰς exponit αἰχμαλωσίας.Itē Ἀπαγωγὴ scriptū quod magistratui exhibebatur de cōiiciendo quopiā in carcerē. Vide Suid. Hesych. & Pollucem. ‖Ἀπαγωγή, Reductio . vt ἡ εἰς τὸ ἀδύνατον ἀπαγωγή,reductio ad impossibile.B.p.214.

Ἀπαγωγός,οῦ,ὁ καὶ ἡ,Abductor, Expulsor, Expellēdi vim habēs.Ἀπαγωγός(inquitBud.)Expulsor & expultrix,Depulsor &depultrix.Gorg.in Encom. Helenæ , αἱ γὰρ ὕβρεις ἀπαγωγοὶ λύπης, ἀπάγουσαι μὲν ἡδονῆς, ἀπαγωγοὶ δὲ λύπης γίγνονται, id est , adductrices voluptatis,abductrices mœroris, siue expultrices.

Ἀπακτός, Abductus,vnde Ἀπακτέω quod proximè sequitur.

Ἀπακτέω,κτῶ, pro ἀπάγω,Abduco.Soph.Aiace, Καὶ δῶμ' ἀπάκτει.Vbi schol.exponens ἄπαγε,addit,ab ἄγω,ἄξω,ἦχα ἦγμαι,ἤχθαι,fieri ἀκτέω,à quo ἀπακτέω. Legitur tamen & aliter ille Sophoclis locus:vt dicetur in πακτέω.

Συναπάγομαι,Simul abduco,Simul abripio.Vnde Συναπάγομαι,Simul abducor, Simul abripior. vt ad Galat. cap.2, ὥστε καὶ Βαρνάβας συναπήχθη αὐτῶν τῇ ὑποκρίσει, Itaque etiā Barnabas abreptus fuit in eorū simulationē.IndicatBarnabam impetu & exēplo potius abreptū quàm iudicio fuisse impulsum.Beza. Sic & 2 Pet.cap 3,ἵνα μὴ τῇ τῶν ἀθέσμων πλάνῃ συναπαχθέντες,abrepti scilicet impetu,ne illorū nefariorū errore abducti,excidatis à propria stabilitate . At verò ad Rom. cap. 12, minus vsitato genere loquēdi dictū est, μὴ τὰ ὑψηλὰ φρονοῦντες,ἀλλὰ τοῖς ταπεινοῖς συναπαγόμενοι,quod vet. interpr. reddidit , Non alta sapiētes,sed humilibus consentiētes.Alii,Humilibus obsecundantes. Alii,Humilibus se accommodantes. Ego συναπαγόμενοι τοῖς ταπεινοῖς perinde esse puto acsi dixisset, Sinentes vos ab illis quocunq; velint duci , eādémque cum illis viam in omnibus vitæ actionibus insistētes.

Διάγω, Traduco, Trancio, Trāsmitto, vt διάγειν τὸν στρατόν. Sic apud Xen.anab.2,ἐξ ὧν οἱ βάρβαροι διῆγον ὅπῃ ἁρπάσαι διαφθείρων ἄρτους,trāsportabant. Itē διάγω σε πρὸς τοῦτο, Trāsmitto te,vel adduco,vt Bud.exponit, apud Syn. p. 379. Porro vt Latini dicūt etiā Traticere vitā, sic Græci διάγειν τὸν βίον. Aristoph.Nub.ζηλωτὸν τοῦτον βίον αἱρῇ σὺ καὶ διάξεις. Sic διάγειν τὸν γῆρας,& διάγειν τὸν αἰῶνα, apud Xen.Itē διάγειν τὸν χρόνον,& διάγειν τὴν ἡμέραν apud eundē. Apud Plut.autem διάγειν τὸν χρόνον exponitur etiā Tēpus terere,vel extrahere,in Timoleōte,ἐχρῶντο μάχαις λόσων πρὸς οὐδὲν πάλαι, ἀλλὰ διάγοντες ἄλλως τὸν χρόνον.Sic διάγειν τὰ ὀλύμπια, pro Agere olympia,apud Herodot.Ponitur Διάγειν &sine casu pro Degere, Vitam traducere, Viuere,vt διάγειν ἐν εὐδαιμονίᾳ, Aristoph.Sic διάγειν ἐν ἡσυχίᾳ dicitur.Et apudDem διάγειν πρᾴως, itē ῥᾳδίως διάγειν . Et generaliter διάγειν pro Versari, vt Lat.dicūt Agere in aliquo loco.Herod.lib.1,ἐν τῷ πλοίῳ τούτῳ διάγοντες ἐν πρεσβείᾳ τῇ Κανδάυλου . Sed & διάγειν sine casu pro διάγειν τὸν χρόνον videtur positū à Thucyd. lib.1, ἐν μεσογείοις πρὸς τὰς ἀρχὰς,ἀλλὰ διῆγε,καὶ παρεσκευάζετο.

Διάγω,Rego,vel Facio vt viuas,inquit Bud.citās hæc Isocratis,χρὴ γὰρ τοὺς βασιλεύοντας τὰς πόλεις ἐν ὁμονοίᾳ πειρᾶσθαι διάγειν.i.ita regere & ducere vt in concordia viuāt. Dem.Pro corona,ἐν πᾶσι τοῖς καθ' ἡμέραν βίοις ἀφθονωτέροις καὶ ἥδιον διήγαγεν ὑμᾶς τῆς τοῦ εἰρήνης. Ad hanc autem significationem referendū puto passiuū Διάγομαι,quo vtitur Plato De rep.lib.10, ἡ τοῦ βίου διαγωγὴ ἣ αὖ διαγόμενος ἕκαστος ἡμῶν λιπαρεστάτην ζωὴν ζῴη.‖ Ex Aphrod.lib.1 Probl.citatur,τοῦτο τὸ πνεῦμα καλῶς μὲν διατηρεῖ, διάγει ψυχὴν πρᾶον καὶ λόγον ἐνεργοῦν , & hæc Gazæ affertur interpretatio,Hic spiritus quandiu constans atque integer est, facultatem rectè cogitandi agendique omnia præstat animo.

Διάγω, Abduco, Dirimo, Remoror, Detineo. vt διάγω σε τοῦτου,pro ἀφίστημι,Bud.Sic apud Philostratum διάγω ἀπὸ τοῦ λόγου, A sermone te abduco siue auoco, A dicendo te reuoco. ‖Διάγω,Diduco,Diuarico.Ezech.cap.17,διήγαγες τὰ σκέλη σου,Diuaricasti crura tua.

Διαγωγή, Traductio, Traiectio, Transportatio.Item Traductio eo sensu quo dicimur vitam traducere. Aristot.8. Polit.πρὸς τὴν ἐν τῇ σχολῇ διαγωγήν, Ad vitam traducendam in otio, Ad degendum in otio. ‖Est etiam Institutum vitæ. Aristot.Polit.καὶ τὴν διαγωγὴν ὁμολογοῦμεν μίαν δεῖ μὴ μόνον ἔχειν τὸ καλὸν,ἀλλὰ καὶ τὸν ἡδονήν.Plato genitiuum βίου addidit,Pol.1, ἀλλ' οὐ βίου διαγωγὴν ἣ αὖ διαγόμενος ἕκαστος ἡμῶν λιπαρεστάτην ζωὴν ζῴη; Idē διαγωγὴν non institutum sed institutionem appellasse videtur epist. 7,ἡ δὲ διαγωγὴ πάντων αὐτῶν διαγωγὴ αὖθις καὶ κάτω μεταβαίνουσα, &c. ‖Item Διαγωγή,Oblectamentum quo tædium vitatur,vt sunt ludicræ actiònes & παιδιαί, inquit Bud.citans Aristot.& Strabonis locos, pag.379.Sic Plutarch.οὐ φαῦλον, mihi videtur dixisse , ἄλλως δὲ διαγωγὴς χάριν ὡς ὅπῃ ἥδιον ἢ ἀηδέστερον.& Athen. lib.10, καὶ τὴν παρόντων ἡδονὴν ἄθροως ἐκ χρόνου γλυκεῖαν καὶ διαγωγὴν πλείονα ἐποίησε καὶ διατεῖνεν. In hac autem significatione planè respondere mihi videtur διαγωγὴ voci nostrati *pastime*,quum vt διάγειν interdum significat Tempus traducere,sic & διαγωγὴ hāc ipsam actionem traducendi temporis,id est traductionem temporis,si ita loqui liceret. ‖Διαγωγή, Statio. Herodianus lib. 4, νύκτωρ διὰ τῶν πορῶν ἐς ἀσφαλεῖς διαγωγὰς ταῖς ναυσὶ χρησόμενοι.id est(Pol.interpr.)Naues in tutas stationes dirigunt.

Διαγωγός,ου,ὁ καὶ ἡ,ex Dioscor.citatur pro Qui est iucundi conuictus.Suidas in Ναύλοχα Δαμασκηνοῦ,videtur τὸ διαγωγὸν appellasse quod oblectat & tædium adimit,vel quod accommodatum est ad oblectandum.

Διαγωγικὸν τέλος, Vectigal, Bud.ex Strab.lib.4, Fortasse vectigal quod pro traiectione penditur.

Διάκτωρ, ὁ, Internuntius: ex cuius genitiuo factus nominatiuus Διάκτορες, exponitur ὁ δίφρων καὶ ἀγγελίας, q.d. Qui transmittit nuntia. Mercurii epitheton apud Homerum, vt Il.β, Αὐτὰρ ἔπρα Ζεὺς δῶκε διάκτορῳ ἀργεϊφόντῃ. Apud Nonnum βίου διάκτορος ὥρη, hora vitæ nuntia, vel administra. vt qui nuntia perferunt, sunt administri rerum gerendarum. Sed & Suidæ atque Hesychio διάκτωρ est etiam διάκονος, id est minister. Verùm alteram earum deductionum huiꝰ vocis quas affert Hesychius puto esse deprauatam: & pro ᾧ διάκτορος καὶ ἔφως legendum esse ᾧ διάκτορος καὶ ἔφως. ‖ Idem Hesychius διάκτορα exponit ἡγεμόσι, βασιλεῦσιν. quæ significatio optime conueniet cum δίφρῳ significante Rego, vt antea dictum est. HINC Διακτόρως quod ab eodem Hesychio exponitur εἰρηνικῶς, id est Pacificè. ITEM Διακτορεία, Functio perferendi mandata, vt faciunt internũtii, vel id ministerium. Affertur & ex Theophr. De historia pl. lib. 4. cap. 12, συμμιγνὺς δὲ τὸ σῶμα πλείοσιν, ὁ πρὸς τὴν διακτορείαν ἔστι χρήσιμον, vbi expositio quæ datur voci διακτορείαν, magis conueniret voci διαπεφείας: de qua tamen & ipsa dubitatur. Vide διάκτορος.

c.2. Συνδιάγω, Simul dego συνδιάγω ὑμῖν, Vobiscum dego, Vobiscum versor, Diosc. in præfat. lib. 1. Apud Aristot. Rhet. 2, ἐν τοῖς ἡδέσι συνδιαγαγεῖν καὶ συνδιημερεῦσαι, iucundos in conuictu.

C. Εἰσάγω, Induco, Introduco, Intromitto. Hom. Od. ξ, Οἱ δ' ὧν εἰσάγαγον μάλα πολλὰ πιόντα πατέρα. Apud Is. εἰσάγειν δῶρα afferre munera exponitur. Verbo εἰσάγω opponitur ἐξάγω: sic Xen. Τοὺς κάμνοντας ἰατροὺς εἰσάγειν dixit, Medicos intromittere ad ægrotos, vel adducere. Quidam interpr. Medicos ægrotis adhibere. Passiua εἰσάγεσθαι & ἐξάγεσθαι pro Importari & Exportari: apud Dem. Pro cor. ἐπὶ γὰρ ἐξήγετο τὸν σῖτον ἡ χώρα γιγνώσκων οὐδεὶς οὔτ' εἰσήγετο ὧν ἐδεῖτο αὐτή. Sed εἰσάγομαι actiua etiã significatione politũ reperitur, vt apud Aristot. ἀλλὰ μὴν εἰσάγονταί γε ἐφ' ἑαυτοὺς οἱ ἰατροὶ κάμνοντες τοὺς ἄλλους ἰατρούς, Introducũt. Exponitur & Accersunt, Acciũt. Sic ex Xen. paulo antè εἰσάγω. Polyb. lib. 2, τοὺς εἰς τὰς οἰκίας ἰδίας εἰσαγομένους, οὐδὲν ἀπίστως πρὸς ἀλλήλων φιλοφροσύνης. ‖ Εἰσάγω, Introduco, vt quum in scriptis nostris personas introducimus loquentes.

Εἰσάγω, verbũ forẽse, In iudiciũ sisto, vt Bud. interpr. in hoc loco Dem. in Timocr. δυσὶ τῶν αὐτῶν οἱ ἕνδεκα ἐξ εἰσαγόντων εἰς τὴν ἡλιαίαν, cũ vndecimuiri in vincula conijciunto atque ad iudiciũ sistunto. Idẽ Dem. Pro cor. ὅτ' ἐμὲ εἰσῆγεν οἱ λογισταί, quũ à ratiocinatorũ præfectis rationẽ gestæ administrationis reposcebar. Dicebatur autẽ εἰσάγειν interdũ actor, interdũ iudex, qui & εἰσάγει εἰς τὸ δικαστήριον dicitur à Dem. Cæterũ plena loquutio est εἰσάγειν δίκην, vel εἰσάγειν γραφὴν, dictare iudicium. de quibus vide Bud. comm. p. 111 & 112.

Εἰσάγειν apud Hom. pro εἰς ἀγῶνα, in vnũ adducere, vt exponit Eust. in hoc loco Hom. Il. μ, princ. — πομπῇσι μέγας εἰσαγόντες. ‖ Idẽ εἰσάγειν (positũ pro εἰσάγειν) accipiunt pro εἰσιέναι vel ἐπανάγειν in hoc ver. Il. ζ, Λαοδίκην εἰσάγουσα θυγατέρα εἶδος ἀρίστην. intelligẽs (vt opinor) esse εἰσάγουσα Λαοδίκην, pro ἄγουσα εἰς Λαοδίκην, proficiscens ad Laodicen. nam & breuiũ schol. autor habet πρὸς Λαοδίκην πορευομένη. Eust. in illo etiã præcedẽte loco ait εἰσαγόντες posse intelligi εἰσελθόντες, sed βιαίως καὶ μιαιφόνως id intellectum iri.

Εἰσαγωγή, Introductio, Intromissio, Importatio, Syn. epist. 57, εἰσαγωγὴν ἄρτων αἰτησαμένῳ τοῖς διαφυλάξι. ‖ Εἰσαγωγὴ (sequẽdo significationẽ τῷ εἰσάγειν, quũ est verbũ forẽse) Constitutio iudicii in aliquẽ. Et ἡ δίκης εἰσαγωγὴ αἰτιᾶσθαι καὶ παραιτεῖσθαι, experiundi iuris potestatẽ auferre, certamẽque detrectare, B. c. p. 51. ‖ Est præterea εἰσαγωγὴ scriptio qua prima artis alicuius elementa tradimus, & ad eam lectores velut introducimus, id est ad eius cognitionem.

Εἰσαγωγεύς, έως, ὁ, Qui actionẽ rei dare potest, & lege agere iubere. Dem. εἰ ὁ νόμος ἢ τούτων δίδωσι πᾶσιν ἀφαιρεῖσθαι αἰτιολογούμενον ἐφ' ὧν ἂν εἶναι εἰσαγωγεῖς. i. Legibus autẽ exceptiones dantur earum rerum quarũ actiones apud iudices proditæ non sunt. Vide B. comm. p. 112.

Εἰσαγώγιμος, ος, ον, ὁ ἢ ἡ, cui opponitur ἐξαγώγιμος. Εἰσαγώγιμος ὕφη, victus qui aliunde importatur, Aristot. in Rhetor.

εἰσαγώγιμος τέχνη, ars aduecticia, id est externa, Plato De legibus. ‖ Εἰσαγώγιμος δίκη, Lis contra cuius exordium præscriptio obiici iure non potest, Bud. ex Dem. & Isocrate. Vide p. 112. comm.

c.2. Ἀνθεισάγω, Vicissim introduco, Vel In alterius locũ introduco. ἀνθεισάγει ἑαυτὸν γράμμα, Greg. Hinc Ἀνθεισαγωγή, Introductio quæ fit vicissim, vel in alterius locum. Est & figura quædam apud Aquilam Romanum.

c.2. Ἐπεισάγω, Superinduco, Superintroduco, Aliũde inuecho, Asciscо. Athen. Φίλιππος ἐν Ὀλυμπιάδι καὶ Κλεοπάτρᾳ ἐπεισάγων. Chrys. De off. episc. ἕτερον ἐπεισάγειν συμβιον τῇ πατρὸς οἰκίᾳ τὸ σόν. Bas. in epist. ad Diodorũ, eadẽ constr. dixit, ὅπου ὁ πάππος καὶ πρόσθεν ἐπεισάγει τοῖς δικάζουσι.

Ἐπεισαγωγή, q.d. Superinductio. Dicitur quũ aliquid præterea introducimus, vel aliunde inuehimus, siue asciscimus. In epist. ad Hebr. ἐπεισαγωγὴ δὲ κρείττονος ἐλπίδος Beza interpr. Ascita spes melior. ‖ Thuc. lib. 8. p. 292, διὸ καὶ τὸ τεῖχος ὅτι ἐν πυλίδαις ἔσχον ἐν ἐπιδρομῇ ἐπεισαγωγὰς τοῦ πολέμου. vbi Valla ἐπεισαγωγὰς vertit receptacula. Præcedit autem apud Thuc. ἀλλὰ καὶ τοῖς πολεμίοις εἰσαγομένοις, adeo vt per ἐπεισαγωγὰς videatur intelligere loca per quæ commodè hostes intromitti possent.

Ἐπεισαγώγιμος, ος, ὁ ἢ ἡ, Inuectitius, Importatus aliũde, q.d. Superinductitius. Sic Plato De rep. lib. 2, τὰ ἐπεισαγώγιμα vocat merces peregrinas, quæ aliunde importantur.

Ἐπείσακτος, ος, ὁ ἢ ἡ, idem quod ἐπεισαγώγιμος, vt apud Dem. 194, ἐπεισάγω σῖτον χρώμενα, frumento aliunde importato, non proprio. Ἐπείσακτος exponitur etiam Aduentitius, Ascitiꝰ. Herodian. lib. 1. ἐπείσακτον & προσκτητὸν pro eodẽ vsurpasse videtur, ἴδιον ὃ μετ' ἐκεῖνον ἐμὲ βασιλεία ἡ τύχη οὐκ ἐπείσακτον, ὡς τῶν πρὸ ἐμοῦ προσκτήτων σεσωσμένων ἀρχήν. Polit. vertit Ascititiũ. Bud. ἐπείσακτον ab Areop. dicit Profectitium, Aduentitium, Translatitium.

c.2. Παρεισάγω, Penitus introduco, Insinuo. Παρὰ in cõpos. (inquit Bud.) nõnunquã significat Penitus, vt in παρεισδύομαι, παρεισάγω. Plut. in Galba, τὰ ὄψωνα παρεισῆγε ὁ Οἴνιος, insinuauit in aulam & protulit. C. p. 573. Idẽ in lex. hunc Polybii locũ affert, διόπερ οἱ παλαιοὶ δοκοῦσί μοι τὰς περὶ ἡδονὰς ἐντολὰς οὐκ εἰκῇ ὡς ἔτυχεν εἰς τὸ κοινὸν παρεισαγαγεῖν.

Παρείσακτος, ος, ὁ ἢ ἡ, Irreptitius, Qui se clam insinuauit. Paulus ad Galat. cap. 2, διὰ τοὺς παρεισάκτους ψευδαδέλφους, οἵτινες παρεισῆλθον, &c. Item παρείσακτος, Aduena, Aduentitius. Bud. ex Suida. à quo συλλογὴ exponitur πλῆθος ἀνθρώπων ἐπηλύδων, συμμίκτων, παρεισάκτων. Fortasse autem non malè & in illo Pauli loco παρεισάκτους interpretemur Aduentitios, vel Externos & aduentitios, vt hæc à Lat. sæpe copulantur. Apud Greg. παρείσακτον, peregrinũ & insolitum, ἀλλ' ἔστιν οὐδὲ παρείσακτον, ἀλλὰ πᾶσι παλαιὸν τοῖς νῦν γεγενημένοις.

c.2. Συνεισάγω, Simul introduco, vel Mecum intromitto. πάντα τὰ ἀγαθὰ συνεισήγαγεν αὐτῇ, Chrys. post. Exponitur & Confero (eo sensu quo dicitur Conferre in commune) apud Synesium epist. 44, καὶ νῦν περὶ τῶν καταλαβόντων σε φορτίων δεῖται μου συνεισενεγκεῖν ἢ καὶ γνώμην, conferre aliquam sententiam, vel aliquod consilium. HINC Συνείσακτος, Simul introductus, Qui vel quæ vnà cum alio introducitur. Citatur ex Canone 3 Concilii Niceni pro aliunde importato & externo. ‖ Peculiari autem significatione dicebatur Socius sociaue cælibatus, siue virgo contubernalem haberet virum, siue monachus fœminam. Quod genus olim in vsu fuit inter Christianos, sed improbatum propter suspicionem stupri. De quibus vide locum Gregorii quem Buda usaffert, pag. 113 comm. Et συνεισάγω verbum eiusdem rei significatiuum, ibidem.

C. Εἰσάγω, Induco, id est Impello, Incito. Thucyd. lib. 6. p. 217, εἰσαγόντων τὴν ἐχθρῶν. Synes. ταῦτα ἐνῆγεν αὐτοὺς πρὸς τὸ καταδικάσαι μου. Sic Chrysostomus, εἰσάγει τις πρὸς τὸν μακάριον βίον. Herodian. præpos. εἰς iunxit, copulans cum verbo αἰσθάνομαι, lib. 5, ὥστε καὶ αὐτοὺς καὶ αἰσθάνεσθαι εἰς φρονήματα κρείττονα. Citatur autem ex Synesio cum alia constructione, in epist. ἐνάγειν αὐτὸν τῇ καταδοχῇ τῶν ἀνδρῶν, pro εἰς τὴν vel πρὸς τὴν καταδοχὴν, incitans vel hortans ad receptionem illorum virorum. Sic pass. Ἐνάγομαι, Inducor, Impellor, Incitor Greg. De homine,

εὐκοσῶ τῇ καθολικῇ τῆς ξύπνως κλήσῃ ὀνομάσῃ. A
ἀναγόμασι. ¶Interdum ἀνάγω τὸν, Suadeo hoc. Sic apud Thucyd.lib.2,ἀνῆγον τὸν πόλεμον μᾶλλον. Sic alibi ἀνάγειν τὸν πόλεμον, quod alii exponunt Ad mouēdum bellum incumbere : fortaſſe verti debet Vrgere bellum. Sic Bud.apud Plut.in Cam. ἀνῆγον interpr. Vrgebant, καὶ τὰ ἱρία οἱ καλούμενοι φυτάλιες ἀνῆγον ὅτι μάζετο. Itidē in illo Thucyd.loco ἀναγόντων τὴν ἐχθρῶν reddi poſſit Vrgētibus hoſtibus.

Ἐνάγω, Accuſo, Defero. Et paſſ. Ἐνάγομαι, Accuſor, Deferor. Baſ.Neocæſ.κατ' αἰσχρῶν καὶ τῶν ἀπολογίαν τῶ ἀναγομένου B. c.pag.379.

Ἀναγωγή, Accuſatio, Delatio, ἔγκλησις, inquit Suidas, afferēs exemplum.

Ἀντιναγωγή in vulgaribus lexicis exponitur Compenſatio: videtur tamē potius eſſe Mutua accuſatio: & quum ἀναγωγὴ ſit ἔγκλησις, ἀντιναγωγὴ eſſe ἀντίγκλησις ſiue ἀντίγκλημα.

C. Ἐξάγω, Educo. Iliad.α, — Πάντας ἔξαγε κούρῳ Sic ἐξάγειν ὅτι θήρας, Educere ad venationem, Xenoph. Sic ἐξάγειν στρατὸν, Thucyd. lib.4.p. 147. vt Lat. Educere copias c
aut exercitum in aciem, ſiue in expeditionem. Item ἐξάγειν pro Educere milites extra vallum. B. c.pag.380. Interdum Ἐξάγω eſt Exporto, vt ἐξάγειν σῖτον, apud Demoſth. Exportare frumentum. Vide ἐξαγωγή. Item Proueho, vt apud Herod.lib.3, ὅτι πλοῖον αὐτὸν ἐξαγαγόντες τῷ ῥεύματος. Reperio ἐξάγω pro Educo, in ea quoque ſignificatione qua Virgil.dixit, — cæloque educere certant. eumque ad hunc verbi ἐξάγω vſum reſpexiſſe crediderim. Thucyd.lib.1, μᾶλλον γὰρ ὁ ἀφέδρολος παντὸς ἐξήχθη τῆς πόλεως. habet autem aliquid affinitatis hæc D
ſignific. cum præcedente, pro Prouehere. Nam etiam Prouehere in altum Lat. dicunt, de mari loquentes.

¶Ἐξάγειν ἑαυτὸν, (q.d. Educere ſeipſum, è vita videlicet) Vim ſibi afferre, Mortem ſibi conſciſcere. Syneſ. ad Anaſtaſiū, καὶ ἐξήγαγον ἐμαυτὸν κρατηθεὶς ὑπὸ τῶ πάθους. Dicitur & ἐξάγειν ἑαυτὸν τοῦ βίου. quod Cic. interpr. Mortem oppetere. pag.58 lex. Cic. Apud Dioſcoridem lib.4, cap. 76, ἐξάγει τὴν ζωήν, pro Vitam adimit. q.d. Educit è vita.

Ἐξάγω, (vt ἀνάγω) Inducо, Impello, Incito. Budæus addit & Stimulo, Concito, Vehementer commoueo, E
ſed affert tantùm exempla paſſiui verbi ἐξάγομαι, pag. 379. at ego actiui exempla, pro Impello ſiue Incito, vt obſeruaui apud Thuc.lib.6, εἰ ὅτι τὰ πονηρότερα ἐξῆγον τὸν ὄχλον. Sic lib.3, ἐξάγουσι τὰς ὠφελείας. Apud Plut.Sympoſ.4, ἐξάγειν videtur eſſe Excitare, ἀλλὰ τὴ Δία τὸ ποικίλον ἐξάγει καὶ γυμνάζει τὴν ὄρεξιν εὐ κρατοῦσαν ἑαυτῆς, Atenim varietas ciborum excitat & illicit appetitum. ¶Apud Iſæum autem ἐξάγω pro Expello, Depello, Bud.380.

Ἐξάγω poſitum ἀμεταβάτως, pro Exeo, Egredior, Il.ν, Τύμβον δ' ἀμφὶ πυρὴν ἔνα χεύομεν ἐξαγαγόντες. id eſt, ἐξελθόντες, ἐκπορευθέντες. Xenoph.Hell.6, pag. 73, ἔγνω ἐξαναστὰς F
τὴν τάχιστα ἐκ τῶ κόλπου. Vide & εἰσάγω contrariū ita poſitum ἀμεταβάτως, item ἀπάγω, & παρασάλω.

Ἐξαγωγή, Eductio, Exportatio. ἐξαγωγὴ σίτου, Exportatio frumenti, Iſocr. Sic σῖτον ἐξαγωγήν, Plut. Solone. ¶Ἐξαγωγὴ (ab ἐξάγειν ἑαυτὸν ſignificante mortem ſibi conſciſcere) Mors conſcita. Alex. Aphr. εἰ οὖν ἐξαγωγὴ, ſi iuſta eſt occaſio mortē ſibi conſciſcendi. Cic. De finibus 3, μοιρῶν ἐκ τοῦ βίου & ἐξαγωγὴ interpr. Manſionē in vita & exceſſum è vita, pag. 184 mei lexici Cic.

¶Ἐξαγωγὴ exponitur etiam Subductio alui, in vulg.lex.

Ἐξαγώγιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui opponitur εἰσαγώγιμος. Dicuntur τὰ ἐξαγώγιμα merces quæ exportantur: vt cōtrà τὰ εἰσαγώγιμα merces quæ importantur. Ariſtot. Œcon.2.

c.2. Δυσεξάγωγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui difficilè edūcitur, vel exportatur, Difficilis exportatu.

c.2. Ἀντεξάγω, Viciſſim educo, E contrario educo. ſub. milites. Polyb. de Annibale, οὔτε γὰρ ἀντεξάγειν τοῖς παρεπομένοις ἀξιόχρεως ἦν. Plut. in Publ. ἀντῆγον τοῖς Ῥωμαίοις οἱ ὕπατοι. Suidas ἀντεξάγειν exponit ἀντιπαίειν & ἀντιπαρατάσσεσθαι. quæ expoſitio conuenit cum illo Polybii loco, ἀντεξάγειν τοῖς παρεπομένοις. Heſych. explicat etiam ἀντιφέρειν & ἀντιφέρεσθαι. H

c.2. Διεξάγω, Traduco, διάγω. vt διεξάγειν τὸν βίον, apud Syn. Vitā traducere: apud Polyb. autē διεξαγωγὴ τοῦ βίου, eſt Vitā tolerare, Vitam agere victitaréque, lib.1, οἱ ἐν Καρχηδόνι ζῶντες μὲν κατ' ἰδίαν βίους ἀεὶ διεξαγαγόντες ἀπὸ τῆδε τῆς χώρας χρημάτων. Bud. C. p.380. Greg. autē ad Baſilium dixit πῶς βίον ἡμῖν διεξαγαγὼν πρὸς τὸ λιπαρέστατον, pro Vitā noſtram traducas ac perducas eò quò maximè noſtræ ſalutis intereſt, Bud. ibidem. Διεξάγω, Rego, Tranſigo. (eo ferè ſenſu quo dicitur Negotium tranſigere) & paſſiuum διεξάγομαι. Gregor. de Deo, ὁ πᾶσι λόγον ἐφ' οἷς καθ' ὃν τὸ πᾶν φέρεταί τε καὶ διεξάγεται. Plut. De fato, εἱμαρμένη ὅτι νόμος ἀπόλουθος τῇ τῶ παντὸς φύσει, καθ' ὃν διεξάγεται τὰ γινόμενα, Per rerum naturam aguntur & traducūtur, inquit Bud. Et quemadmodum Tranſigo Lat. capitur pro Controuerſiam dirimo, ſic Διεξάγω τὴν ἀμφισβήτησιν. Polyb. circa principium lib.5, καὶ τὸν λόγον διεξαγαγεῖν τὴν ἀρχὴν τῆς κοίλης Συρίας ἀμφισβήτησιν. At διεξαγωγὴ pro diremptione controuerſiæ, poſitum ſine adiectione, vide ſtatim póſt.

Διεξαγωγή, Traductio (à Traduco, iuncto cum accuſatiuo Vitam, & ſimilibus) vt & διαγωγή. Syneſ. De inſomn. ταῖς ὄναρ φαντασίαις τὴν ἐκεῖ διεξαγωγὴν τῆς ψυχῆς ἀφομοιάζοντες, viſis ſomniorum quam illic degerint vitam comparantes. Idem ibidem, ἔξω τῆς ὠφελίμου διεξαγωγῆς ἀπομνημονεύματα. Budæus διεξαγωγὴν vitam & moram in rerū natura interpr. in hoc Damaſceni loco De prouident. προνοία ὅτι βούλησις δι' ἣν πάντα τὰ ὄντα τὴν ἀρίστην διεξαγωγὴν λαμβάνει. Sic in Baſil. Homil. 8. in Hexaem. διά τε τὸν πλεισμὸν τῆς ὕφης καὶ διὰ τὴν λοιπὴν τοῦ βίου διεξαγωγήν. Ego apud Damaſcenum & in aliis eiuſmodi locis malim interpretari, In commodo ſtatu vitam degunt. ¶Διεξαγωγή, Tranſactio, Compoſitio. Polyb. 5, ἵνα τύχῃ τὰ προσήκοντα τῆς δημοσίους διεξαγωγῆς. Idem in alio eiuſdē libri loco διάλυσιν eodē ſenſu dixit.

c.2. Ἐπεξάγω Dicitur ἐπεξάγειν peditatus quum progreditur, vt ἐπελαύνειν equitatus, inquit Bud. comm. p. 888. ſed ibi Exercitu perperam legitur pro Equitatu. Idem in lex. ſcribit ἐπεξάγειν de exercitu dici viam faciente compoſito agmine, vt προάγειν à Plutarcho. Idem ibidem Educere exercitum interpr. Thucyd. lib.2, ἀλλ' ἐκέλευον ὅπῃ στρατηγὸς ὢν αὐτὸς ἐπεξῇη. Plut. in Antonio, ἐξ βραδίως ἐπεξάγοντες ἐβάλλον. HINC Ἐπεξαγωγή, Progreſſio exercitus compoſito agmine, vel Eductio exercitus, Bud. Apud Thucyd. autem lib.8. pag.196, παυσάμενοι τῆς ἐπεξαγωγῆς ἤδη τῇ κέρᾳ, Valla interpr. Omiſſa iam contentione circumagendi cornu.

c.3. Ἀντιπεξάγω, Ex aduerſo progredior, vel in occurſum, Inuadenti hoſtiliter occurro, vt ἀντιπέμπω exponitur à Bud. Thucyd. lib.8. pag.196, ἃ ἐβούλοντο λυμήνασθαι αὐτοὶ οἱ ἐναντίοι, ἀντιπεξῆγον. Valla interpr. Perrumpebant.

c.2. Παρεξάγω & Ἀντιπαρεξάγω, Duco exercitum in hoſtes, Infeſto exercitu eo in hoſtes. Dem. in epiſt. Ph. lippi, B. c.p.386.

c.2. Προεξάγω, Prior educo, in vulg.lex.

c.2. Συνεξάγω, Simul educo. vt συνεξάγω στρατὸν, copias ſimul educo. Exponitur etiam, Simul expello.

c.2. Ὑπεξάγω, Subduco, Subtraho. Chryſoſt. De ſacerd. εἰ γὰρ δεῖ τὸν σαυτὸν ὑπεξήγαγες τῆς θείας λειτουργίας.

C. Ἐπάγω, Induco, Inuehо, Infero. Pla. Timæo, καὶ νόσους γέρας τι ἐπάγοντα φόβον ποιῶν. Ἐπάγομαι autem pro Induco ſiue Introduco, apud Thucydidem. Ἐπάγω item ἔξωθεν ἄγω, Importo, vnde ἐπακτὸς aduentitius. Quod & paſſiua voce dicitur à Thucyd. lib.1, καὶ ὁπόσα ἐπακτὰ ὧν ἵκοντο ἐπάγοντο. Interdum ἐπάγω, Aſciſco, vel Accerſo. vnde ἐπαχθέντες particip. paſſ. apud Thucyd. lib.3. Sed frequentius ἐπάγομαι dicitur ab eodem actiua ſignific. pro Accerſo & Aſciſco. Pauſ. Meſſen. βασιλέα ἐπαγόμενοι, vltro accerſunt. Demoſth. αὐθαίρετον αὐτῆς ἐπαγόμενοι δουλείαν, Sponte ſua ſeruitutem ſibi aſciſcunt. Bud comm. pag.375. Sic Lat. Calamitatem, odium, periculùm importare. Huic autem ſignificationi Aſciſcendi vicina eſt hæc qua ponitur pro Cito autorem & laudo teſtem. Qui enim citat autorem, eum velut aſciſcit. Ariſtot. De part. an. lib.3, τῶν γὰρ λόγων τινὲς, ἐπαγόμενοι καὶ τὸν Ὅμηρον. Bud. ἐπάγεσθαι vertit etiam Adipiſci apud Xenoph. Sunt autem vicina Aſciſcere & Adipiſci. I

Ἐπάγειν κίνδυνον, Periculum afferre, Greg. Ἵνα τὸν ἐπὶ ψυχῆς ἐπαγάγωμεν κίνδυνον; Sic autem & ἐπάγειν δίκην τινὶ,

apud Dem. Dicã impingere alicui, vt loquitur Terent. Sic ἐπαίσειν χαρὴν, aut ῥῆμμα. Herodia. autẽ ἐπαίσειν αἰτίαν dixit, lib. 4. αἰτιᾶσθαι, αἰτίαν ἐπάγειν ὡς δικαιοσύνην τῷ τιμωρεῖ, &c. criminatus quòd, &c. At ψῆφον ἐπάγω ἐμὶ est Censere eum iubeo, & (vt nunc loquimur) opinari, Bud. ex Thuc. in Ann. prin Pand. Et πληγὰς ἐπαίσειν ἐμὶ, plagas intligere alicui. Vbi & verbum Impingere poteſt retineri, quum Plautus dixerit Vulnus impingere. Præterea Ἐπάγω pro Impingo vel Illido. vt Ariſtoph. Veſpis, ἀλλ' ἔπαγε τῷ σὺ γνάθον, Impinge dentes tuos molares, vt exedas rete quo cinctus es. Et vt dicitur ἐπάγειν χαρίεν vel πληγὰς τινί, eadem conſtructione, ἐπάγειν τῷ διανοίαν θεάμασι, animum ad ſpectacula intendere, Plut. Pericle.

Ἐπάγω, Porto, Veho. Thucyd. lib. 1, δίον γὰρ ἄμαξαι ἀναπάσαι ἀλλήλαις ἐς λίθους ἐπῆγον. Item Attrahere (quod & Latinè Adducere dicitur) vnde ἐπαγώμενα χαλινίδες, Xen. Vide Bud. 375. Idem ἐπάγεσθαι pro Aſciſcere poni tradens, addit de iis propriè dici qui vinctum quippiam poſt ſe trahunt. Vide paulo pòſt Ἐπάγομαι pro Mecum duco.

Ἐπάγω, Adduco vel Affero poſt aliud, Adiicio. Plut. Lycurgo, ἐπάγων τῷ λόγῳ τὸ ἔργον, verbis opus adiiciens, vel ſubiungens. Hinc ἐπαγώμενα, quæ ſequuntur. q.d. quæ adiiciuntur. Ἐπάγω (inquit Bud.) Subinde infero, καὶ ὅτι προσφέρω ἄλλο, Alia atque alia addo. vnde ἐπαγώμενα καὶ ὅτι προσφερόμενα τῷ προηγουμένῳ ἔχεται, id eſt, conſequẽtia prægredientibus hærent. Plut. Numa, ἐπάγει προσεικάζων ὅτι τῷ φιδρουαρίῳ μῆνι τὸν ἐμβόλιμον, exponitur Adiecit. Itidem verò apud Herodotum in Euterpe, Αἰγύπτιοι δὲ πεντηκονθήμερον ἄγοντες δὶς δυώδεκα μῆνας, ἐπάγουσι αἰεὶ παρὰ τὸν πέντε ἡμέρας παρὰ τὸν ἀριθμόν, adiiciunt, vel interiiciunt. Bud. interpr. Intercalant, & extrinſecus addunt. Vnde ἐπακταὶ ἡμέραι, interiecti dies, qui intercalares appellantur. Huic vicinum eſt Ἐπάγομαι in ſignificatione actiua pro Superinduco, Superinueho. Plat. De legibus lib. 11, μητρυιὰν μὴ ἐπαγόμενον. Budæus Superducere interpr. Accipitur autem ἐπάγομαι & pro Mecum duco. Herodot. lib. 7, πολύ τι πλῆθος ἐπαγόμενος ἕρπει.

Ἐπάγω, Stupo, Obſtruo. Theophr. de coquenda pice loquens, ἐφαπλοῦσι δὲ κατὰ τὸν ὑπολειπόμενον δίοδον, εἶτα ὑπὲρ ταῦτα ἐπάξαντες τὴν ὕλην καὶ ὅπερ χώσαντες πρεῦσι. Bud.

Ἐπάγω κοιλίαν, pro Cieo aluum, ex Dioſcoride citatur in vulg. lex. Sed Ducere aluum aut Subducere aluum commodius exponetur ex Celſo, vt vocis Latinæ metaphora Græcæ reſpondeat. Sed ἐπάγω pro ὑπάγω mendoſè legi puto: vt docebo in ὑπάγω.

Ἐπαίω, Impello, Incito, Irrito. Ariſtot. Ethic. 5, loquens de iis qui δημαγωγοὶ appellantur, τὰ μὲν γὰρ, ἰδίᾳ συνοφαντοῦντες ἐς τὰς οὐσίας ἔχοντας, συκοφοροῦσιν αὐτούς· τὰ δὲ, κοινῇ τὸ πλῆθος ἐπάγοντες. Hæc Bud. 374. Sic Thucyd. lib. 1, τὸ δέ τι καὶ αὐτοὺς τῷ Λακεδαιμονίων ἐπῆγον αὐτοῖς κρύφα. Impellebant, Incitabant, vel, Sollicitabant. Huic autem ſignificationi adnectenda hæc quæ ab eodem Budæo traditur, videlicet quum ponitur pro Flecto, Perſuadeo, vt Latinè Adduco. Odyſſ. ξ, Ἤ μάλα τίς τοι θυμὸς ἐπήιστον ἄπασι, Οἷόν σ' οὐκ ἐθέλοντα ἐπάγειν, οὐδὲ κε πίθῃ. Vbi Euſtath. annotat πίθῃ eſſe expoſitionem præcedentis verbi ἐπήαγον, & Homeri poſteros voce paſſiua in hac ſignificatione vſos eſſe, videlicet pro ἐφίλησαν & πίθῃ. Sic autem Philo De vita Moſis lib. 2, πάντας γὰρ ἐπάγεται καὶ συναποσπᾷ. vbi ἐπάγεσθαι exponitur Pellicere.

Ἐπάγω Πέρσας. Duco exercitum aduerſus Perſas. Herod. lib. 6, διωκέων τὴν ἤπειρόν τε καὶ παρασκευάζων ὡς δὴ πάλιν ἐπάξων Πέρσας. Sic ἐπάξειν τοῖς βαρβάροις, ibidem. Citatur etia ἐπάγονται τοῖς πολεμίοις ex Plut. pro Congrediuntur cum hoſtibus.

Ἐπάγων, ονος, ὁ, Trochlea in cuiuſdã machinæ radice collocata. Vitr. Architt. lib. 12, cap. 5, In radice autem machinæ collocatur tertia trochlea. eam autem Græci ἐπάγοντα, noſtri artemonem appellant.

Ἐπαγωγή, Importatio. vt Thuc. lib. 5, ἐπαγωγὴ τῶν ὁπλιτῶν. Citatur ex eodẽ ἐπαγωγὴ συμμαχίας, pro Auxilii aſciſcendi modus, vel Ipſe actus aſciſcendi auxilium. ‖ Item ἐπαγωγὴ, Inuaſio hoſtilis, apud eundem Thucydidem exponitur, ὅτε πρὸ τοῦ Ἀθηναίων ἐπάγοιεν. ‖ Ἐπαγωγὴ, Pellacia & illecebræ. Plato De republ. lib. 2, de circulatoribus loquens & maleficis, ἐπαγωγὰς ἴσως καὶ καταδέσμους ποιοῦσι φασὶ, πείθοντες σφίσιν ὑπηρετεῖν. ‖ Ἐπαγωγὴ, Ordinum ſeries & conſequutio deinceps continuata: vt in exercitu compoſito agmine procedẽte, quum ordines deinceps alii poſt alios procedunt. Ex quo ἐπαγωγὴ dicta eſt argumentatio quæ ex conceſſis ſenſim laqueos texit ad irretiendum eum qui ſemel ſe interrogandum præbuit. A Cic. & Fabio Inductio appellatur. Ariſtot. Top. 1, ἐπαγωγὴ, ἡ ἀπὸ τοῦ καθ' ἕκαστα ὅτι τὸ καθόλου ἕπεται. Vide B. c. pag. 375 & 376.

Ἐπαγωγός, οῦ, ὁ ἢ ἡ, vt ἐπαγωγὸς ἡδονῆς, Inducens voluptatem vel inductiuus voluptatis, id eſt vim habens inducẽdi voluptatem. Item Inductiuus, id eſt perſuadendi vim habens, Perſuaſorius. A Bud. exponitur etiam Blandus, Pellax, Illecebroſus. A nonnullis additur & Inuitabilis, ex Gellio. Hac voce frequenter vtitur Thucyd. vt lib. 5. pag. 191, ἐπαγωγὰ καὶ αἰεὶ λέγετε ἐπάπαξ ἀπόσασπες ἀπαντᾶν. Et lib. 6. pag. 100, ὅ τι ἄλλο ἐπαγωγὸν, καὶ οὐκ ἀληθές. Et lib. 4. pag. 150, διὰ τὸ ἐπαγωγὰ εἰπεῖν τὸν Βρασίδαν. Alibi ἑρωλκὰ dicit: quod conuenit cum Euſtathii expoſitione dicentis ἐπαγωγὸν eſſe ἑφελκτικὸν καὶ ἡδύ. Citatur ex Plutarcho in Publicola genitiuo iunctum hac in ſignificatione, ἐπαγωγὰ δήμου κηλήματα, ad demulcendos multitudinis animos accommodatæ literæ.

Ἐπαγωγεῖς, vnde in plur. Ἐπαγωγῖς, apud Pollucem, dicti certas quaſdam lites ἐμμανεῖς ἐπάγοντες.

Ἐπαγώγιον, ου, τὸ, Præputium (pro quo malè in vulg. lexicis Præcipitiu) Dioſcor. lib. 3. cap. 25, ἐπαγώγια παίδων ῥαχθέντα σὺν ὄξει καὶ μέλιτι. Vbi Marcellus annotat ἐπαγώγια præputia ſignificare, ita dicta quòd ducantur & reducantur. Idem Dioſcor. lib. 4. cap. 147, χρησιμεύει πρὸς τὰ ἐπαγώγια ὅτι τοῖς μὴ ὀρθοτμήτοις λειποδέρμοσι, id eſt (Ruellio interprete) Valet ad integẽdam colis glandem iis qui natura non circunciſione curti ſunt. Marcellus autem interpretatur, In apellis, ſed non circunciſione, præputiis vtilis eſt. Ego ἐπαγώγιον dictum crediderim ἀπὸ τοῦ ἐπάγεσθαι, quod ſit idem cum ὀπισθάγειν, quo vtitur Paulus hac ipſa de re: quum dicit, περιτετμημένος τις ἐκλήθη; μὴ ὀπισπάσθω, 1. Cor. cap. 11.

Ἐπακτὸς, Aduentitius, hoc eſt ἀπὸ ξένης ἐπαχθείς, Translatitius, οὐκ ἰσχνόθεος, & Profectitius. vt ἡμεῖς γὰρ τὸν ζωὸν ἔχομεν οὐ παρ' ἑαυτῶν, ἀλλ' ἐπακτόν. Herodot. Polymnia, καὶ τῇ Ἑλλάδι πάντα αἰεὶ μὲν σωτηροφόρος ἐστὶν, ἀφ' ἧς δὲ ἐπακτὸς ἐστὶν, ἀπὸ τε σοφίης κατεργασαμένη καὶ νόμου ἰσχυροῦ, virtus verò aliunde acceſſit, à ſapientiæ vtique ſtudio abſoluta & legis ſeueritate. Bud. Ex Soph. citatur ἐπακτὸς ἀνὴρ pro Externus vir, & ex Eurip. ἐπακτὸς πημονή. Et ex Plut. in Fabio, λέγεται πόλεμος ἐπακτὸς ὑπ' ἐκείνου ἡμμένος, & exponitur, Dicitur bellum ab eo conflatum. Item ἐπακτὸς ὄμβρος, imber procelloſus & impetuoſus, teſte Suida. ἐπακταὶ ἡμέραι, intercalati dies: de qua ſignificatione verbi ἐπάγειν paulo antè dictum eſt. Lingua vernacula epactam appellat rationem vulgarem qua colligitur curſus lunaris ab imperitis, vt Budæus teſtatur. Idem ἐπακτὸν ὅρκον interpr. iuſiurandum delatum, & ait eſſe ἐπακτὸν τὸν ὑπ' ἄλλου ἐπαγόμενον, alterius impactum, non ſponte ſuſceptum. Iſocr. ad Demonicum, ὅρκον ἐπακτὸν δίχα δύο προφάσεις.

Ἐπακτόω, τῶ, pro Obſtruo, Obturo, in vulg. lex. affertur ex ſcholiis Ariſtophan. ſed legendo in illis ἐπακτῶσαι pro πακτῶσαι, vt declarabitur in πακτόω.

Ἐπακτὴρ, ῆρος, ὁ, Venator. Euſtathius ait τοὺς θηρατὰς id eſt venatores, dictos eſſe ἐπακτῆρας, vel ὡς αὖ τινὰ ἐπαγομένους, ἤγουν κύνας, ἢ ὅπλα: vel, ὡς ἐπαγομένους τοῖς θηρίοις, ἤγουν πολεμίων δίκην ὀπτῶντας. Heſychius autem habet, ἐπακτῆρες οἱ θηρεῖς, οἱ τοὺς κύνας ἐπάγοντες, καὶ δίκτυα ἢ δόλους.

Ἐπακτῆες, Venatores, iidem qui & ἐπακτῆρες, Heſych.

Ἐπακτεὶς, ίδος ἡ, (& apud Nicandrum, Ἔπακτις, ιν, ιος) Nauigiolũ, Nauigiũ piſcatoriũ. nam ἀλιὰς exponitur à Græcis lexicographis. Appellari autem σκάφος ab Appiano quam ἀλιάδα vocet Plutarchus, ipſumque adeo Plutarchum ἀλιάδα & ἀλιευτικὸν πλοῖον pro eodem ponere, docet Bayfius. Heſychius cenſet ἐπακτεῖδας dictas eſſe παρὰ ἀλιάδας quòd iis vtantur ἐπακτῆες, quorum appella-

tione comprehendantur & ἁλιεῖς, id est piscatores, Xenophon Hellenicῶν 1, ἐλῶντα δὲ καὶ Ἀλκιβιάδης ἦκεν ἐκ τῆ Κλαζομενῶν σὺν πέντε τριήρεσι καὶ ἐπακτίδι. In vulg. tamen lex. exponitur ἐπακτεῖς, nauis oneraria. HINC Ἐπακτρίδιον, nauigium prædatorium, Suid. Etym. Eust. ità dictum quòd sit inter ἐπακτείδα & κέλητα.

Ἐπακτικός, ή, ὁ καὶ ἡ, Illex, Illecebrosus. ἐπακτικὴ δόξα τῶν ἡδονῶν τοῖς ἀπείροις ὅτι ἀγαθὰ δόξαν, Dioscor. pro, Ignari suauitate eius magnopere trahuntur, vel alliciuntur. Sic ἐπακτικὸς ὠνῆ τῆ ὁρμῆ.

Ἐπακτικὸς, vt ἐπακτικοὶ λόγοι, habentes ἐπαγωγήν, id est inductionem, de qua paulo antè dictum est. Et argumentatio duplex erat, vna συλλογιστικὴ, altera ἐπακτική, id est quæ fiebat per inductionem. HINC aduerbium Ἐπακτικῶς, Per inductionem, Vtendo inductione. Aristot. περὶ φυσ. ἀκρ. lib. 4, ὅτι δὴ ἐπακτικῶς σκοπῶμεν, id est, Si sigillatim a stimemus, vt interpr. Bud. cuius comm. vide pag. 376. Idem in lexico ἐπακτικῶς exponit Singula æstimando percurrendóque: & ἐκ τῆς ἐπαγωγῆς, ab Arist. pro eodem dici scribit.

C. Καταγω, Deorsum ago, siue duco, quasi κατω ἀγω. Ego vno verbo interpretor Deduco. nam vt Plut. in Numa dicit καταγειν τὸν Διὰ μαγικῶν τοὺς ἑκόντας, sic à Virgil. de magicis artibus itidem loquente dicitur, Carmina vel cœlo possunt deducere lunam. Et vt κρίκον καθεῖναι dicitur à Luciano, & ab aliis πηνίον καθεῖναι etiam, sic à Lat. Deducere fila vel stamina. Conuenit autem cum illo Plutarchi loco, hic eiusdem in Fabio, καταγαγὼν αὐτὸν ὑπερεθάμβουν. Apud Nicarchum epigr. lib. 2, — ὡς Ἑρμῆς καταγάγοι εἰς Ἀχερουσίους, deducit ad inferos, seu descendere facit. Hinc κατηγόμενοι ἀπὸ ῥιζῶν exponitur, A genere descendentes. Et apud Plutarchum in Numa, καὶ τὸν ἐξ ἀρχῆς εἰς ἕκαστον καταγόμενον τῶν στεμμάτων ἀκριβῶς διεκρίνων. Ad hunc deduci stemmata, q. d. descendere. Budæus in lex. καθεῖναι τὸ στέμμα interpr. Ab origine gentis deducere. Idem in comm. p. 381 dicit καθεῖναι esse Deducere à capite ad finem, hunc ipsum locum afferens. Idem Bud. ibidem scribit καθεῖναι pro Deorsum agere, theologicum esse verbum oppositum τῷ ἀνιέναι. ‖ Καθεῖναι τὴν ναῦν (sub. εἰς λιμένα) eodem respectu dicitur pro Appellere nauem seu Applicare: contrario autem à Latinis Subducere nauem. sicut & quum ἀνιέναι τὴν ναῦν & ἀνάγεσθαι dicantur qui è portu soluunt, contrà Lat. ad mare descendere. Eodem autem respectu quo dicitur καθεῖναι τὴν ναῦν, dicit Plut. in Themistocle, ἐνωθίζων ὥραν τὸ πνεῦμα λαμπρὸν ἐκ πλάγιας καθεῖναι. Idem in Solone, καθεῖναι ζεύγλην. Pati. καθεῖμαι, Appello in portũ siue applico, καταπλέω, vt ἀνάγομαι, Soluo è portu, ἀναπλέω. Vide Eustath. pag. 138 & alibi. Obseruaui tamen & καθεῖναι εἰς θάλασσαν, sed nequaquã relatum ad nauigationem. Herod. lib. 3, ὡς καὶ τὰ ῥέοντα τῆ δι' ὅλου τοῦ πεδίου πολλῷ ῥέοντων αἵματος πλέον ἢ ὕδατος καθεῖναι εἰς θάλασσαν, id est, Adeo vt plus sanguinis quàm aquæ in mare deuoluerent. Sed & Archimedes apud Athenæum lib. 5 dicitur mirabilem illam nauẽ εἰς θάλασσαν καθαγαγεῖν, id est in mare deduxisse, vel deuoluisse. Accipitur καθεῖναι pro deduco, generalius etiam sumpto. Dicitur & καθεῖναι πομπὴν à Synesio epist. 40, καὶ ὅταν καθεῖναι δῶσι τῷ Λιβικῷ θριάμβῳ πομπὴν ὀπίσω, Lat. dicitur Ducere pompam, non deducere. Sic & Ducere triumphum, quod Plut. καθεῖναι θρίαμβον, in Fabio, καταγαγεῖν λέγεται θριάμβους ἐκ πολέμων μεγίστων ὀπφανεσθαι. quod alii exponunt Reportasse. Itidémque apud eũ in Lycurgo, καταγαγὼν ἐκ Τεγέας πολέμου χρυσὸν, qui ex bello aurum reportauit. Citatur autem ex Herodoto καθεῖναι στρατιὰν pro Castra moueo.

Καθεῖναι, Reduco. Quam significationem ex eo esse ortam puto quòd qui κατάγονται, id est appellunt, sint reduces. Plut. in Camillo, καταγαγὼν δὲ πάλιν αὐτὸν εἰς ἑαυτόν. Qui vrbem in pristinum statum reduxit. Sed καθεῖναι dicitur peculiariter Reduco domum ab exilio, Reduco in patriam. quæ significatio frequentissima est apud Thucydidem. Xen. Pausan. Thuc. 1, φεύγων ἔπεισε Λακεδαιμονίους ἑαυτὸν καθεῖναι. Ibidem, Θέρους τε ἀπροσδοκήτους ἐξ ὑγρῶν ἐγένετο, ὥστε μηδεμίαν ἐλπίδα ὄψεως καθεῖναι. At cum genitiuo φυγῆς affertur ex Isocrate, τῆς φυγῆς καθεῖναι τὸν δῆμον, ab exilio populum reduxerunt. Thucydides autem καθεῖναι iunxit cum ὅτι datiuum habente, lib. 2, τὸ Φίλιππον τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ πολέμιον ὄντα μὴ καθεῖναι ὅτι βασιλεία, pro Non reduceret in regnum, vel Non restitueret. Sic καθεῖναι dicuntur qui reducuntur in patriam.

Καθέγμαι, Diuersor, Hospitor. Quod à Cicerone dicitur etiam Deducor, in Verrem, Parum lautè diuersari dicit: ad Philodemum deduci iubet. Æsch. καὶ παρ' αὐτῷ καθήμην ὡς ξένος. Plut. in Amat. narrat. εἰς παιδοποιΐαν καθέζεσθαι. Vide Bud. comm. p. 381.

Κατάληξις, ή, Appulsus in portum, Applicatio. Aristides, ἐπὶ ἠιόνος οὔσης ὡς πλοῖ, καὶ μικρὸν ἀφεστώσης τῆς καταλήξεως. ‖ Est etiam Reditus exulum in patriam, κάθοδος εἰς τὴν πατρίδα. ‖ Item, Mansio & diuersorium. Statio, apud Herodotum & Appian. inquit Bud. Sic Herodianus lib. 4, ὅτε γὰρ καταλήξαιεν τοῖς αὐτοῖς ἐχρῶντο, οὔτε συνειστιῶντο ἀλλήλοις. Est præterea κατάληξις apud Lucianum Sedes, id est locus sedendi, Bud. ‖ Κατάληξις, Vestimenti quoddam genus secundum nõnullos grammaticos: quod ab Hesychio καθεκτὶς appellatur: cui & alia significat hæc vox.

Καταγώγιον, Diuersorium, καταλήξις apud Lucianum.

Καταλογικὸς, apud Areop. opponitur αἰσθητικῶς, id est mystico. Bud. com. p. 381.

Κάταγμα, ατος, τὸ, (à καταίω significante Deducere nendo) Quod netur, Glomus, Bud. Καὶ πηνίον καταίειν, ὅταν κάταγμα τὸ μήρυμα, Pollux. In vulg. lexicis malè cum hoc confunditur κάτεγμα à καθεῖναι trango.

c. 2. Ἐπικαθέζομαι, Post alium applico. Dicitur à Thucydide nauis ὅταν καθέζηται quæ appellitur post aliam, lib. 4, 4. ἡ δ' ὑστέρα αὐτῆς ὅταν καταίξῃ), pro ὅταν τῇδε καταίηται, post appellitur Bud.

c. 2. Συγκαθαίω, Vnà reduco, Adiuuo in reducẽdo exule, vel Reducentes adiuuo. Sic Isocr. περὶ ζεύγους, Εἰς ὅντινα δὴ τῶν πόλιν ἢ φίλον ἢ ξένον ἦλθεν δεησόμενοι συγκαταγαγεῖν ὑμᾶς; Sic Æsch. περὶ παραπρ. de patre suo loquens, συγκατήγαγεν τὸν δῆμον.

C. Μεταίω, Transfero, Traduco. Interdum, Dimoueo. Herodian. lib. 3, πρῶτον δὲ πᾶσαν τὴν ἀρχὴν Ῥωμαίων εἰς ἑαυτὸν καὶ πᾶς ταῖς δυνάμεσι μεταγαγεῖν καὶ βεβαιώσασθαι ἠθέλησεν. Ibidem χρημάτων δὲ ὑπερβολῇ διδάξας, καὶ μεταγαγὼν εἰς τὸ ἀφροδίσιον. Plut. De primo frigido μεθεῖναι & μεταπίπτειν copulauit. ‖ Μεθέπω, Sequor cum exercitu, inquit Budæus, citans hæc ex Xenoph. Pæd. 7, μεθέπειν αὐτὸν ἐπὶ λόφον ἢ πρὸς ὀρθίους προσώπου.

Μεταγωγή, Translatio, Traductio. Ὁ τὰ μεταγωγῆς, Translator, apud Dionys. Areop. inquit Bud. Idẽ scribit, Didymum interpretantem illud Odyss. α, — αἰεὶ γὰρ πόδας νηὸς ἐνώμων, annotare, τὸν μεταγωγὸν τῶν κώπας καλῶν, ἢ τὸ πηδάλιον.

C. Παράγω, Produco, Profero, In medium adduco. Dem. ὡς ἐσπλεῖν ἡ βουλὴ, καὶ ἀπαγγεῖλαι οἱ πρυτάνεις τὰ προσαγγελθέντα, καὶ τὸν ἥκοντα παράγειν, In medium produxerunt, Bud. Luc. in Caucaso, εἰς ἀνθρώπους εἰς βίον παράγειν. Idem, παράγειν ἐκ μὴ ὄντος τὸν ἄνθρωπον. Plato εἰς τὸ μέσον addidit, De leg. lib. 4, διὸ καὶ παράγειν αὖ τὸν εἰς τὸ μέσον τοῖς λόγοις. Lysias, πῶς παράγει εἰς τὸν δῆμον, Testem producit in medium. ‖ Item Παράγω in altera significatione verbi Produco. vt παράγει χρόνον, in vulg. lexicis, Producit tempus, id est cunctatur. ‖ Παράγω, Deduco. Plut. de Cratippo loquens, qui cum Pompeio iam victo Mitylenæ differebat, ὑπὸ παντὸς παλυνομένου τὸν Κράτιππον ἐν παραγόντος αὐτὸν ὅτι παρὰ μείζονας ἐλπίδας, id est, Verbis & consolatione deducente ad meliorem spem, vt Budæus interpretatur. Sed ego malim hic interpretari Traducente quàm Deducente. Affertur ex eodem Plut. in Lycurgo, παράγειν ἄχρι τῆ πόνου τὴν ἄνθρωπον, pro Quum ad partum vsque mulierem deduxisset. Accipitur etiam παράγειν pro Deducere, id est deriuare. vt apud Plutarchum in Camillo, παράγειν τὸ ὕδωρ ὀρύγμασιν εἰς τὸ πεδίον, aquã fossis in planitiẽ deriuare. Itẽ Deducere siue deriuare, ea significatione qua vsurpant grammatici: vnde παράγωγα nomina & verba. Quint. lib. 8. cap. 6, Vix illa quæ παρώνυμα vocãt, quæ ex vocibus in vsum receptis quocũq; modo declinãtur, nobis permittimus: qualia sunt Sullaturit & Proscripturit, atque, &c.

Παράγειν, Promouere, Prouehere, vt παράγειν εἰς ἀξίωμα

μα ὀπισκοπῆς, Chrysost.

Παράγειν, Differendo & disputando fallere, Alex.1 Top. Ité παράγειν Verba dare, & à proposito sub dola oratione abducere. quo sensu ponitur παραγωγὴ à Demosthene. Est etiam Oratione blanda vel muneribus perducere quò quis velit, hoc est, persuasione subdola obrepere. Sic Plato παράγειν αἰσθήσεσι dixit quod Homerus παράφρονα ἄνθρωπον. Hactenus Budæus. Sic Thucydides lib. 3, τὸ ἄπιστον τοῦ λόγου ἐκπλήξασα παράγειν πειρᾶται. Plutarch. in Amat. narrat. οἱ ὑπὸ τῶν ἐφόρων ψευδέσι λέξεσι παραγόμενοι. Sic in passiua voce, idem Thucyd. lib. 2, ὑμεῖς δὲ μήπω ὑπὸ τῶν ἐκείνων δεῖσθε πολιτῶν παράγεσθαι. Et cum dat. λόγοις (vt in præced. exemplo) lib. 1, κηλοῦσι αὐτοὺς μᾶλλον λόγοις παράγοντες. In alio eiusdē libri loco datiuum ἀπάτῃ addit, ὥσπερ ἀπάτῃ μᾶλλον παράγοντες ἢ βίᾳ αὐτῶν. In his autē locis sub παράγειν latere puto significationē abducēdi: vt sit παράγειν, Extra rectā viā ducere, & ita in errorē abducere. Citatur & ex Plutarcho in Galba ἐλπὶς παρῆγε, pro Spes decipiebat, vel suspensos tenebat, τοὺς δὲ σκαπτόπους τῶν λαφύρων μὴ κομιζομένους ἐν ἀρχῇ μὲν ἐλπὶς παρῆγε ὡς εἰ καὶ μὴ τοσοῦτον ἀλλ' ἔσον Νέρων ἐδώκειν ἀποδώσοντας. A At c verò in hoc loco Philostr. epist. 19, οἱ δὲ ποιηταὶ τὰ δόξαντα μόνοις ἐποίησαν, παράγοντες τῶν ἀληθῶν ψυχαγωγίαν ψυσμάτων, puto παράγειν esse deprauare, vel potius peruertere. Vt autem hic expono παράγειν Peruertere, sic & Budæus apud Antiphontem τῶν δικαίων παράγειν interpr. Peruertere & transuersum agere: vbi ille dicit, οἱ γὰρ ἄλλοι οὐδὲν μᾶλλον πείσουσιν ἢ τῶν πατρῴων αἰσθάνεσθαι. τῶν δικαίων παράγουσι. Sic Demosth. οἵτινες παράξουσιν ὑμᾶς ὅπου αὐ βούλονται. Sic 1 ad Cor. 7, παράγει γὰρ τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου, Budæus interpret. Transuersos enim agit species huius D mundi. Vide paulo pòst in Παρέρχω significāte Prætereo. Accipitur παράγειν & pro Peruertere, propriam seruante significationem: vnde παραγωγὴ, Peruersio.

Παράγειν, verbum militare, Porrò agere & promouere ordines ab altitudine in longitudinem, id est ἀπὸ τοῦ εἴχειν ὀπὴν ἐπὶ τὰ ζυγά, atque etiam transuersos agere. id quod fit ad porrigendam frontem & circunueniendos hostes. Xenophon, ἐκ τούτου παρῆγον οἱ δεξιάρχοι εἰς μέτωπον. ‖Παράγειν pro ἀπάγειν ex eodem Xenophonte citatur in vulg. lex. E

Παράγειν, neutrali significatione, Transire, Præterire, vt προάγειν, Præire, & προσάγειν Accedere. Matth. 9, v. 9, καὶ παράγων ὁ Ἰησοῦς ἐκεῖθεν, inde transiens, vel prætergrediens. Itidem v. 27, καὶ παράγοντι ἐκεῖθεν τῷ Ἰησοῦ. Et cap. 20. ver. 30, ἀκούσαντες ὅτι Ἰησοῦς παράγει. & alibi. Sic autem & in illo loco 1 ad Cor. cap. 7, παράγει γὰρ τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου, quidam interpr. παράγει, præterit, cum vetere interpr. non cum Budæo, Transuersos agit, aut cum Fabro Stapulensi & Alciato, Decipit, blanda nimirum specie homines alliciens. Ego, prout vocem σχῆμα vertemus, ita in vertendo παράγει vel Budæum, vel ex cæteris duob⁹ alterutrū posse nos sequi existimo. In epist. autem Ioannis cap. 2, Παράγομαι etiam vsurpatur vt παράγω pro prætereo, v. 8, ὅτι ἡ σκοτία παράγεται, quia tenebræ prætereunt. Et ver. 17, καὶ ὁ κόσμος παράγεται καὶ ἡ ἐπιθυμία αὐτοῦ. Quē passiuæ vocis vsum apud receptos linguæ Græcæ autores extare non puto.

Παράκτης, Qui canes venatorum ducit venatum. Hes.

Παρακτικός, κή, κόν, q. d. Productiuus, Qui vel quæ vim habet producendi in lucem siue proferēdi. A Budæo exponitur, Qui vim habet substātias creandi, in hoc Philoponi loco, de Deo loquentis, ὅτε μὲν αὐτὸς εἰς τὸ εἶναι τὰ ὄντα παρακτικὴν καὶ σωποιητικὴν ἀγαθότητα. Vide Cōm. p. 385. G

Παραγωγή, Productio, eo sensu quo παράγειν ponitur pro Producere, siue Producere in medium, siue Producere in rerum naturam. Vide Philop. verba in Proclum, apud Bud. pag. 385. ‖Item, Deductio, Deriuatio, apud grammaticos: sicut & παράγωγα dicuntur vocabula deriuatiua, seu deductiua. Volunt item nonnulli παραγωγὴν ab isdem appellari quum aliquid fini vocabuli adicitur, vt quum vsurpatur Dicier pro Dici. Vide in nomine σχηματισμός. ‖Παραγωγὴ, Deceptio. Demosth. λόγος ἐστὶ καὶ παραγωγὴ τῷ πράγματος ὄντι. Et alibi, ψευδόμενος καὶ παραγωγὰς λέγων. Bud. 385. Hinc ὑπαράγωγος, quod sequitur. ‖Παραγωγὴ, Productio & tradu- H

A ctio ordinum ab altitudine aciei, id est, ἀπὸ τοῦ βάθους τῆς παρατάξεως, εἰς τὸ ζυγὰ καὶ τὸ μῆκος. Gaza Deductionem vertit. Vide Bud. ‖Παράγειν, Peruersio, vide in Ἐκβολή.

Παραγωγός, ὸς, ὸν, καὶ ἡ, Deriuatiuus, Deductiuus. Vox est familiaris grammaticis: quam interdum genitiuo iungunt: vt quum dicit Eustathius πρωταλία esse παράγωγον τῆς πρώλης.

c. Εὐπαράγωγος, ου, ὁ ἡ, ὁ, Qui vel quæ facilè decipitur, Cui verba dare facile est, vt Terentius loquitur. ἀξιαπάτητος. Aristoph. ἀλλ' εὐπαράγωγος εἶ, σωφρυόμφός τε χάρεις, καὶ ξαπατώμφος: Plato Timæo, ξυμφέρει τε δι' εὐπαράγωγον αἰσθήσεως. Suidas tamē in illo Aristoph. loco exponit ἀπιθής.

c.1. Ἱππαράγω, Hostium exercitum captans, cum exercitu ipse adequito. Polyb. lib. 3, ὁ δὲ Φάβιος ἐφίστασθαι τῷ Ἀννίβᾳ, τοῖς μὲν παρασείαις ὀπτασιάδας, αἰεὶ παρῆγε τοῖς πολεμίοις. Plura vide apud Bud. pag. 386, & 387. Citatur & ex Maccab. αἰεὶ παρῆγεν αὐτοῦ εἰς πᾶσαν τόπον ἐπορεύετο. HINC Ἱππαράγωγή apud eundem Polybium, διὸ τῶν αἰεὶ τῆς ἱππαράγωγῆς τοὺς μάχας ἀλλήλοις καὶ αὐτὸν ἐξήγοντο.

C. Περιάγω, Circunduco (in propria significatione huius verbi Lat.) Circūago. Plato De leg. lib. 10, ὡς ἐπειδὴ ψυχὴ ὧν ὀρθῶς περιάγουσα ἡμῖν τὰ πάντα. id est (Bud. interprete) quòd quum anima sit quæ nobis omnia circumagat. Aristoph. Vespis, Φέρε τῶν σε πρὸς τῶν θεῶν περιάγω. Luc. Nigrino, ὡς οὐ μετρίως με ἀποκναίοις περιάγων. Vbi Micyllus (ad exprimendam metaphoricam significationem) vertit, Dum verbis ita suspendis & circunducis. Ego reddere malim, Hoc verborum circuitu moras mihi nectens. Περιάγομαι etiam dicitur pro Circūago, vel Mecum duco, Xenoph. Pæd. 2, περιάγετο τὸν μειράκιον. Sic Athen. 12, de Dionysio tyranno, ἅμα μὲν τὰς χοίρας πεπαικότας ἀπίνας περιαγόμενος καὶ ἵππους καὶ θεραπόντας ὡραίους. Secum trahens, Circūagi iubens, vt inquit Budæus: qui & addit, Auriga autem & agitator περιάγειν dicitur, non περιάγεσθαι. ‖Περιάγω, Circumago, id est verso. vnde Περιακτός, Versatilis. vide infrà. ‖Περιάγω, Circumeo, Lustro, Matth. 9, περιῆγεν ὁ Ἰησοῦς τὰς πόλεις πάσας. Et περιάγειν τῶν θαλάσσαν καὶ τῶν ξηράν. Et alibi. Sic & & ex Cebete citatur ὁρᾶς ὡς περιάγοντας, pro Vides circumuagantes. ‖Est etiam περιάγω, Conuerto, Cic. interpr. Nam quod Plato dixit Pol. 2, τυχεῖν τῶν στρεβλοῦ τοῦ δακτυλίου περιαγάγοντα πρὸς ἑαυτὸν εἰς τὸ ἔσω τῆς χειρός, Cic. Off. 3, reddit, Ibi quum palam eius annuli ad palmā conuerterat. Idem hæc Plat. in Timæo κεῖ πλάσαι ὅτι δεξιὰ περιήγαγε, reddit, Detorsit à latere in dextrā partē. Vide hoc verbum & aliis locis à Cic. redditum, pag 20 & 23 mei lex. Cic.

Περιάγω, Perduco, Tandem deduco, vt inquit Bud. in lex. hunc Aristot. locum afferens ex Pol. 2, vbi de Socratis apud Platonem politia loquitur, καὶ τοῦτῳ τῇ πολιτείᾳ βουλόμενος καιροτέραν ποιῆσαι τὴν τάξιν, κεῖ μικρὸν περιάγει πρὸς τὴν ἑτέραν πολιτείαν. Idem in Comm. περιάγειν, Tandem adducere & ad extremum attrahere & asciscere, interpr. in hoc loco Herodiani lib. 4, de filiis Seueri loquentis, ταύτην τὴν ἔνωσιν ἐκάτερος πειρώμενος τὸν ἀδελφὸν ἀποσκευάσασθαι, εἰς αὑτὸν τὸ μόνον περιαγαγεῖν τὴν ἀρχήν. Idem exemplum verbi passiui affert hoc ex eodem, ὁ δὲ Ἀντωνῖνος αἰσθάνεται μᾶλλον ἢ γνώμῃ εἰς ὁμόνοιαν καὶ φιλίαν ὀλίγα τε μᾶλλον ἢ ἀληθῶς περιήγετο, id est, Adductus est tandē ad cōditiones amicitiæ & concordiæ. Et addit, hoc verbum significare sensim & ægrè aliquid fieri. Vide Bud. comm. pag. 387. Luc. εἰς τοῦτο περιῶν περιήχθην, Huc tandē euasi, & in hanc opinionem Perductus sum. Idem Bud. lex. ‖Περιάγειν τὰς χεῖρας ὀπίσω, Attrahere manus post terga, vel Retorquere (nam Hesych. περιάγειν explicat καμπτειν, sicut & περιφέρειν) Vincire, Plut. Cam. Vide περιαγής. ‖Eustath. περιημένον, sicut & περιωγές, exponit etiā περιφερές, pag. 1512.

Περιάγω, Redigo, Afficio tandem. Dioscor. 6, φασὶν γὰρ αἱ πολλαὶ τῶν φαρμάκων δυνάμεις εἰς ὁμοιότητας περιάγειν τὸ σῶμα διαθέσεις, Ad similes affectiones redigunt. Sic περιαχθῆναι εἰς τὸ &c. redigeris, apud Them. Vide Cōm. p. 387.

Περιαγωγή, Circumductio, Circumactio, vel Circumactus, Aristot. οὐρανὸς μιᾷ περιαγωγῇ συναπαχθεὶς πᾶσαν

σύπας, Vno circumactu, Vna conuersione, vt alii interpretantur. Plut. De Socr. dæm. οὐ δῦ δὲ θαυμάζειν, ὁρῶντας πῶς μὲν ὑπὸ μικρᾶς εἴαξι μεγάλων περιαγωγὰς ὀλκάδων. Pollux περιαγωγὰς appellauit pistilli in mortario circumactus, lib. 6, τὰς δὲ τῶ δειδίνος ἐν τῇ σκάφῃ περιαίσας περιαμφίδας ἔστρους κίκλους.

Περιαγωγός, Circumductor, Circumactor. Apud Plat. autē συμπεριαγωγός, quod vidē infrà.

Περικυκλεύς, έως, ὁ καὶ ἡ, (apud poetas) Rotundus. q. d. Circumactus aut circumactilis: eadem ratione qua περιφερὴς pro rotundo itidē, dicitur à περιφέρω. Significat & curuum. Hesychius περικυκλεῖς exponit κυκλοτερεῖς, περιφερεῖς. Eustathius περικυκλεῖς ἰσχυρὸν alicubi explicat περιφερεῖς, alibi dicit περικυκλεῖς & γναμπτὸν eadem ratione appellari, quia videlicet περιάγῃ, id est περικλᾶται καὶ γναμπτεται, ὁ ἐστι κάμπτεται. Cum hac autem expositione Eustathii conuenit illa qua περικυκλεῖς ἀκτὴ apud Apoll. Rhod. redditur Curuū littus: sic κυκλοῖ περικυκλεῖς, apud eundem. Hanc certè significationem manifestè habet περικυκλεῖς quum est epitheτū τόξου, cum apud alios, tum apud Dionysium De situ orbis. scimus enim τόξα dici καμπύλα, sicut à Lat. curuos arcus. ¶Citatur ex alio quodam poeta περικυκλεῖας χεῖρας Ἔρωτος pro Astrictas, Circuiunctas. q. d. Circūadductas, pro περικυκλεῖς. Vide paulo antè περιάγειν τὰς χεῖρας ἑτέρῳ.

Περίακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Versatilis. Athen. ἔτι γὰρ πόδων ἑστώτων ὅτε τις βάπτων ἀγγεῖον, καταβὰς αἱ τῆς περιάκτου ἀγγεῖων ἀφαιρούμενοι ἤσσης. id est σφαιρῶν. Bud. in comm. vbi Athenæi nomen omissum est. Apud Poll. lib. 4, cap. 19, machina quædam versatilis in scena. Vitruuius lib. 5. cap. 7, de scenis loquens, Secundum autem ea spatia ad ornatus comparata (quæ loca Græci περιάκτους dicunt, ab eo quòd machinæ sunt in iis locis, versatiles trigonos habentes) in singula tres sunt species ornationis, quæ quum aut fabularum mutationes sunt futuræ, seu deorum aduentus, &c.

ε. 2. Ἀνταπεριάγω, In contrarium conuerto. Synes. ad Anast. ἀλλ' Ἀνδρόνικος αὐτὸν ἀντιπεριήγαγε, cogitationem meam in diuersum circumegit. B. c. p. 387.

ε. 2. Ἐμπεριάγω, Circundo, in vulg. lex.

ε. 2. Συμπεριάγω & Συμπεριάγομαι, Mecum duco, περιάγομαι. vel Mecum quoquouersum duco. Xen. in Hierone, dē tyrannis loquens, ὡς συνεμβάσει ἀεὶ εἰσπραξόμενος δεῖν δίδωσιν, καὶ ἄλλοις ὁπηοφέρεις συμπεριάγεσθαι.

Συμπεριαγωγός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Qui vel quæ adiuuat in deducendo aliquo, vel circunquaque ducendo. Plato Pol. 7, καὶ πᾶν ὅτιπερ ὦ βορβόρῳ βαρβαρικῷ ἢ τὸ τῆς ψυχῆς ὄμμα καταπεφορυμένον ἡρίμα ἄλλη καὶ ἀλλαχοῦ αὖ στρεφόμενα καὶ συμπεριαγωγοῖς χρωμένη αἷς διήλθομεν τέχναις. quæ postrema verba Ficinus interpretatur, Tanquam adiutricibus ac ministris quibusdam vtens his artibus quas narrauimus.

C. Προάγω, Deduco, vel Perduco, Promouco, Proucho. Xenoph. προτρέψασθαι μὲ ἀνθρώπους ἐπ' ἀρετὴν κράτιστον γενέσθαι. προαγαγὼν δ' ἐπ' αὐτὴν ἱκανόν. Thucyd. lib. 1, τὸν τε βάρβαρον ἀπώσαντα καὶ ἐς θάλασσαν προσήγαγον αὖθις. Et pass. Προάγομαι, Prouehor, Euado. Demosth. ἐπειδὴ γὰρ εἰς τοῦτον προήχθην τοὺς λόγους, quando huc vsque ego dicendo prouectus sum. Idem, οὐ δὴ πάνυ τοσοῦτον εἰδέναι, οὐδὲ προαχθήσομαι, non eò vsque erumpam. Huc pertinet προάγομαι pro εἰς αἰσχύνην καθίσταμαι τάδε ποιεῖν ἢ λέγειν, quum eò vsque quis progressus est vt referre pedem non possit & regredi, inquit Bud. qui etiam addit, προήχθην τοῦτο λέγειν esse Luciano, Tandem huc prorupi & euasi vt dicerem. Apud eūdem προήχθη τινὶ τῆς φιλοσοφίας ἐπαγγελίας καὶ, &c. interp. Impetum cepit, ὥρμηθη, vel eò euasit vt, &c. Xenophon autem eadem ratione pro Delabi vsus est, quum ἀποπεσεῖν dixit εἰς φιλοπαίγμονας προαχθέντας, delapsos, Bud. Vt autem ille indicat προάγεσθαι pro delabi, eadem hic ratione poni qua in illo Demosth. loco pro Prouehor, vel Euado, itidem προάγων σαυτὸν per Demittens te, in vulg. lex. exponitur (ex Valla, vt opinor) in hoc Herodoti loco προάγων σαυτὸν εἰς τὸ ἄγαν φαῦλον, ad tatā nequitiā te demittes. Sed malim, Inferēs te, aut Intrudens te, vel aliud simile. Significat autē προάγειν Prouchere, in alio etiam loquēdi genere. nam dicitur προάγειν εἰς ἀξίωμα à Plutarch. in Lycurgo, eo sensu quo Lat. Prouehere vel Promouere ad dignitatē vel ad honores. Idem in Themist. προάγειν εἰς δόξαν dixit. & in Galba, προῆγε πολλοὺς ἐφ' ἡγεμονίας. Sed & sine huiusmodi adiunctione, & eadem tamen significatione copulauit προάγεσθαι cum ὑμᾶς idem Plutarchus, hic, αἰτιώμενοι ὅτι ὑμᾶς ἐκ τῆς προάγεται αὐθρώπων πενίας. id est, Prouehit ad honores, vel Auget honoribus & opibus. Sic & in pass. voce & significatione apud eundem, Μαρκελλίνου ὑιὸς τῆς ὑπὸ Πομπηίου προηχθαι δυνατώτατος. In qua significatione planè respondet προάγειν Gallico nostro Auancer, & προάγεσθαι Estre auancé. In qua etiam significatione habemus verbale Auancement. ¶Προαγεῖν pro Prouchere, vel Impellere. Isocrates ad Philippum, οὐδὲ γὰρ ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς πραγμάτων πολιτεύσιν ἔργον ὅσον ὅτι τὸ πάντας ἐκ τούτων πολέμων ὅτι τάχιστα προαγαγεῖν. Eadem constructione dicitur ab Aristot. Rhet. 3, προάγειν εἰς γέλωτα, ad risum impellere, & προάγειν εἰς πάθος. Iungitur & cum infinitiuo hac in significatione, videlicet pro Impello, Incito, Stimulo. Thuc. προάγει γὰρ καὶ κινδυνεύειν. Sic & voce pass. προάγεσθαι pro Pellicio, Adhortor. Aristot. Pol. 2 προάγεται δὲ καὶ ταῖς πολίταις ὁπλίταις πόροις παῖδας, præmiis & immunitatibus allicit & excitat. Sic Xenophon, πρῶτον μὲν οἷς πολεμίοις προάγεται ἀφυλακτοῦσι μᾶλλον ἁμαρτάνειν. In his tamē locis potest προάγεσθαι itidem exponi Impellit.

Προάγω εἰς φῶς, Plat. epist. 7, In lucem profero, vel produco. ¶Προάγω, Produco, de lenone dictum, vide in Προαγωγός.

Προάγω, cum accusatiuo & genitiuo, Educo, Abduco, Aristot. OEcon. 2, προάγειν αὐτοὺς τῆς πόλεως μικρόν. Ex Euripide autem citatur eadem constructione, προάγειν δάκρυα ὀμμάτων pro Emittere lacrymas, siue effundere. Alicubi tamen προάγειν δάκρυα mihi videor legisse pro Elicere alicui lacrymas.

Προαγω (neutraliter positū) Præeo, Prægredior, Præcedo. Plato Phædro, προάγει δή καὶ πόθεν ἅμα ὅπου προάξει ζητούμενα. Plut. De musica, καὶ μήτε προάγειν, μήτε ὑστερίζειν, nec præcedere, nec subsequi. (In hac autem signif. datiuo iungitur: accusatiuum tamen habet frequenter apud Matth. & Marcum, vt προάγειν αὐτὸν, & προάγουσιν ὑμᾶς, &c.) Xen. in Cyneget. de canibus fallacibus & vanis loquens, ἐφ' ὅτῳ αὖ τύχωσι προαγόμενοι, temere procurrunt, Bud. ¶Citatur autem ex Aristot. OEcon. 2, τῶν δὲ τὸν ὅπου προήγω, pro Ad hūc autem modum progressum faciebat. Sic Luc. in fine dialogi qui Alcyō inscribitur, προάγειν ἤδη πρὸς ἄστυ καιρὸς ἐκ τοῦ Φαληρικοῦ. id est progredi. Interpres tamē vertit Regredi. Potest verti & simpliciter Ire, vel Iter facere. Athen. de thalamego nauī, προάγοντι δὲ ὅτι τινὶ πρόσωπον οἶκος ὑπῆκτο βακχικὸς τετραδιάκλινος, Progredienti, Procedenti. Vsurpatur & metaphoricè in hac significatione. vt apud eundem Athenæum, καὶ πάλιν πορρὼ προαγαγόντες ὁρμῇ, ἐπὶ τὴν ἄλλων γυναῖκας ὕβριζον, tandem eò petulantiæ euaserunt & progressi sunt. Demosth. ὅτι πολὺ προάγει τῇ πλεονεξίᾳ καὶ ὠμότητι, magnopere in violentiam crudelitatémq; euadit. Bud. ¶Προάγειν etiam dicitur ductor exercitus cum agmine procedens. (vel potius, composito agmine. ita enim legendum existimo apud Bud. pag. 383.) Polyb. Πόπλιος μὲν ἀναζεύξας προῆγε διὰ τῆς πεδιάδος ὅτι τινὸς τοῦ Πάδου χάραν.

Προάγω, Præcello. in qua significatione Lat. itidem vsurpant Anteeo. Dioscor. προάγει δὲ πᾶσιν τῆς ῥιπτικῆς ἡ δυναμένη, καὶ ὡς ταύτης ἡ χρεία.

Προηγμένα & ἀποπροηγμένα, Stoicis peculiaria verba, quæ Cic. Promota & Remota interpret. Idē προηγμένα, vertit etiā Producta, Præposita, & Præcipua: ἀποπροηγμένα, Reiecta. De finib. lib. 3, Itémque hinc esse illud exortum, quod Zeno προηγμένον, contráque, quod ἀποπροηγμένον nominauit: quum vteretur in lingua copiosa factis tamen nominibus ac nouis. quod nobis in hac inopi lingua non conceditur. quāquam tu hanc copiosiorem etiam dicere soles. Sed non alienum est, quo facilius vis verbi intelligatur, rationem huius verbi facienti Zenonis exponere. Vt enim, inquit, nemo dicit in regia regem ipsum quasi productum esse ad dignitatem

(id enim est προηγμένον) sed eos qui in aliquo honore sint, quorum ordo proximè accedit vt secundus sit ad regium principatum: sic in vita, non ea quæ primario loco sunt, sed ea quæ secundum locum obtinent, προηγμένα, id est producta, nominentur. Quæ vel ita appellemus, (id erit verbum è verbo) vel promota: velut illa, remota. vel (vt dudum diximus) præposita, vel præcipua: & illa, reiecta. Re enim intellecta, in verborum vsu faciles esse debemus. Quoniam autem omne quod est bonum, primum locum tenere dicimus, necesse est nec bonum esse nec malū hoc quod præpositum vel præcipuum nominamus. Itaque, &c. A B

Προαγωγή, Promotio, Prouectio. Et pèculiariter Prouectio ad honores, Aduancement ad verbum, vt modò dictum est, vt ὑποδραμὼν τὴν βασιλέα, τῷ φίλων ἐγχρῶτο, μείζους τυχὼν προαγωγῆς. quod exemplum affertur ab Eustathio, dicente ἁμιλλᾶν hic per προαγωγίζειν significari. Conuenit autem hic locus ab eo citatus cu isto Plut. in Apophth. εἰς τὸ προαγωγῆ φίλοι, amici ad dignitatis gradum promoti & electi. Sic Iosephus, ὁ προαγωγὴ τοὺς ἐπιτηδείους ἐποιεῖτο, pro προῆγε. Gall. Il les auançoit. ‖Προαγωγὴ pro Institutione (quæ ἀγωγὴ appellari solet, quasi ductus) citatur ex hoc Polybii loco in eius operum fragmentis, πεφραμμένοι δ' ἐξ ἀρχῆς ἐν ταῖς τῶν πατέρων ἐξουσίαις καὶ προαγωγαῖς. Sed videtur hic quoque in præcedente significatione potius accipi. C

Προαγωγή, Perductio mulierum qualis à lenonibus fit, Lenocinium. vide προαγωγία, post προαγωγύω.

Προαγωγός, οῦ, ὁ ἡ, Perductor, siue Productor (nam Iuuen. Producere filiam dixit) Leno, Prostitutor. qui alio nomine μαστρωπός. Æsch. contra Timarchum, καὶ ζοὺς προαγωγοὺς χαφθεῖσαι κιλβίσι καὶ ἀλῶσι, θανάτῳ ζημιοῦ. Theophyl. epist. 51, gen. fœm. ὅτι δὲ τῶν προαγωγῶν προεῖτο. Aristoph. Vespis, Ἵνα τὰς μούσας αἷσι χρῆται, μὴ προαγωγοὺς ἀποφήνῃ. quod quidam interpr. Ne Musas quibus vtitur in componedis comœdiis, redderet meritorias & prostitutas. vel, Ne Musas suas prostitueret ad quæstum faciendum. D

Προαγωγικός, κὴ, κόν, q.d. Ad lenocinium aptus. Bud. interp. Qui vim habet conciliandi amoris, apud Dionysium Areopagitam, ὅτι αὐτὸς ἑαυτοῦ καὶ ἑαυτῷ ὅτι προαγωγικὸς καὶ κηπικός. E

Προαγωγικῶς, Idem. VNDE Προαγωγύω, Perduco, Perductor sum, Prostituo. Gill. Prostituer, quod Græco ad verbū respondet. Cum accusatiuo, Phocyl. Μὴ προαγωγεύσῃς ἄλοχον. Sic Aristoph. Nub. Αὐτὸς ἑαυτὸν προαγωγύων τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐβλίζετο. ‖Metaphorice Προαγωγύω, Pellicio quibusdam verborum lenociniis, aut aliis artibus. Apud Xen. cum accusatiuo & datiuo, & quidem vtroque personæ, οἶδα μὲν, ἔφη, ὅτι Καλλίαν ὑμῖν προαγωγεύσετε τῷ σοφῷ Πρόδικῳ. F

Προαγωγία, Perductio, Lenocinium, προαγωγή. Cicero introductiones mulierum atque adolescentulorum nobilium appellauit προαγωγίας, Epist. ad Attic. lib. 1. Spartianus voce Græca vsus est, & ante eum Suetonius, ita scribens in Nerone, Super ingenuorum proagogia, & nuptarum concubinatus, vestali virgini Rubriæ vim intulit. vbi Proagogia est à nominatiuo singulari Proagogium: sed ego Proagogias reponendum puto, addita litera s in fine, quæ facilè omitti potuit. Alioqui certè προαγωγεῖον potius esset locus in quo fierent huiusmodi perductiones. G

Προαγωγία etiam legitur apud Pollucem & Suidam: quæ scriptura si mendo caret, erit à προαγωγός, vt à παιδαγωγός fit παιδαγωγία.

C. Προσάγω, Adduco, Admoueo. cui opponitur ἀπάγω. Aristot. Problem. sect. 31, ὁ μὲν εἰς προσάγει αὖ πρὸς βούλεται ἰδεῖν, ὁ δὲ πόρρω ἀπάγει. Luc. προσάγουσι τῷ βωμῷ, arcæ admouent. In vulgaribus lexicis citatur προσάγομαι ex Aristotele in eadem significatione, videlicet pro Admoueo. Item Offero. vt Aristoph. Pluto, δεῦρο νυνὶ χρὴ μισθὸν προσάγειν. Luc. Caucaso, ὅπως ὑμῖν τὰς ἑκατόμβας προσάγω, Quum vobis offerunt. Sunt tamen qui interpretantur Adducunt. Chrysost. τοῖς ὕμνοις τὴν διανοίαν προσάγειν. ‖Προσάγω, Adhibeo, Admitto. Isæus, οὔτε δούλους προσῆγεν. Xenoph. προσάγειν τοῖς δεομένοις ἐμοὶ ἔχον, qui admissionibus præfectus erat. H

Προσάγω, Iniungo, Impono. Aristot. Econ. de seruis loquens, αἰσχρὸν καὶ ἀδιδασκάλως τὴν ἐργασίαν προσάγειν. Apud Herodot. autem προσάγειν ὅρκους, Deferre iusiurandum, Iureiurando adigere. ‖Προσάγειν πρὸς τὸν δῆμον, siue εἰσφέρειν, Referre ad populum, Bud. ex Aristot. Vide Comm. p. 381.

Προσάγω, neutraliter positum, Accedo, Propè accedo, Appropinquo. Plut. Galba, προσῆγον ἑαυτοὺς ἐμφανῶς τοῖς ξίφεσιν. Idem in Pol. præcept. καὶ προσάγειν δεῖ ἀπάτης τοῖς βασιλεῦσι, Obrepunt regibus, Captim scilicet insinuatur apud reges. Idem in Pompeio, ἀληθὴς δὲ τοῖς παρεγένοντο ἔτεσι πρὸς τὸν ὄγδοον, proximus erat quadragintæ annis, Bud. Interdum cum πρὸς in hac significatione: vt apud Hippocr. πρὸς δὲ τὸ εὐδοκιμεῖν προσάγειν. Hac in significatione passiuam etiam vocem posuit Gregorius, ἵνα μᾶλλον προσάγωνται τῇ ἀληθείᾳ, accedant ad veritatem, Bud.

Προσάγομαι, Ad me attraho. Plat. in princ. lib. 5. De republ. ἢν λαβόμενος αὐτὸς αὖθις πρὸς τὸν λόγον, ἐπιτείνῃ προσαγόμενος, &c. ‖Item Ascisco, προσκτῶμαι, Hesych. Item, Allicio, Concilio. Isocr. Plataico, εἰ δὲ μὴ, πῶς λέγοντες, ὡς πάλαι βούλονται πολεμεῖν, ἀξιοῦσιν προσάγεσθαι τοὺς Ἕλληνας; ascisceré. Fortasse pro προσάγεσθαι συμμάχους, vt etiam loquuntur. Idem, καὶ τοῖς μὲν κατ' οὐσίαν προσηκόντως ἐχθροῖς οὖσιν, ὡς μὴ τοῦ ποιεῖν ἡμᾶς δίκας, καθ' ἑκάστην ἡμέραν προσάγωνται, Concilient, Demereantur. Idem, πρὸς μὲν τὴν ἐκκλησίαν, τοὺς δὲ ταῖς ἄλλαις ἡγεμονίαις προσάγεσθαι, perlicere. Citatur & προσάγω hac in significatione, ex Plutarcho in Publicola, ἡμιμανῶς προσάγω φοιτητὴν αὑτόν. At προσάγεσθαι ἐστὶ πολίτην, eidem in Rom. videtur esse προσκτᾶσθαι. quo Hesychius interpretatur hoc verbum, vt modò dictum est. ‖Προσάγομαι ἔφιδρῶ pro Cibū capio, citatur ex Aristot. in Probl.

Προσαγωγή, Accessus, Aditus. Plut. ἱδρυμένος ὅπῃ χωρίων ἥδιστα προσαγωγὰς ἐχόντων, A nulla parte accessum siue aditum habentibus. Id est, vndique inaccessis. Item προσαγωγὴ accessus & aditus ad principes, qui datur per illorum emissarios, hinc προσαγωγεῖς dictos, quasi admissionales, vt loquitur Lampridius. Sic Paulus ad Ephes. cap. 2, v. 18, dicit nos habere per Christum προσαγωγὴν ad patrem. i. aditū, vel accessum, vt vet. interp. reddidit. Sunt qui admissionem vertant, de qua interpr. vide in προσαγωγεύς. Idem Paulus ad Rom. 5, v 2, δι' οὗ καὶ τὴν προσαγωγὴν ἐσχήκαμεν εἰς τὴν χάριν ταύτην. ‖Προσαγωγὴ, Appropinquatio. vnde προσαγωγὴν ποιεῖσθαι, dicitur imperator à Polybio, id est appropinquare, vel copias suas propius admouere. Gall. Faire les approches, quidam reddiderunt. Eius verba sunt, προλήμματος δὲ τῆς πόλεως κατ' δύο πύργους ποιεῖσθαι τὴν προσαγωγὴν, κατ' οὐ πύπτει χαλῶντας καπασκηνάζει. Quod exponitur in vulgaribus lexicis, Quum proposuisset admotis copiis ad vrbem geminas arces adoriri. Secundum quam interpretationem τῆς πόλεως regetur ab accusatiuo προσαγωγὴν: sed malim à πύργους regere, vt sit ποιεῖσθαι τὴν προσαγωγὴν κατὰ δύο πύργους πόλεως. ‖Προσαγωγὴ exponitur adiunctio in hoc Thucydidis loco, lib. 1, καὶ ἔστω ἡ μὲν ἡμέτερα αὐτῶν ἐξαρτύσεις, ξυμμαχικὴ προσαγωγὴ καὶ Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων.

Ἐκ προσαγωγῆς aliquid fieri dicitur quum accessione fit sensim crescente. Luc. in Zeuxide, πρῶτα καὶ ἐκ ἀβρόως μεταβαίνουσα, καὶ ὀκ προσαγωγῆς πεποιμένη. Alia exempla vide apud Bud. pag. 382. 383.

Προσαγωγός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Vim habens alliciendi, Pellax, Illecebrosus, ἑταιρικός. Thuc. lib. 1, οὕτω ὡς λογοποιοῦσι σωθῆναι ὅτι τὸ προσαγωγότερον τῇ ἀκροάσει ἢ ἀληθέστερον. Greg. ὅσοι πανοῦργοι τὰ σοφιστικὰ, καὶ προσαγωγοὶ τῷ λημμάτων, id est (Budæo interprete) conciliatores & interpretes capturarū atque lucrorum.

Προσαγωγικός, ἡ, ὁν, Qui aditum præbet, Admissionalis, Lampr. A Budæo exponitur etiam Conciliator, Interpres, Sequester, Emissarius. Plut. in lib. περὶ πολυαρ. dicit tyrannos inuisissimos reddi per eos qui aures illorum & προσαγωγεῖς appellantur. Greg. Christum Seruatorē nostrum προσαγωγὸν Dei patris, id est emissarium, conciliatorem & interpretem, vocauit: alludēs ad verbum προσαγωγῆς quo Paulus vtitur. apud quem quidam (vt antè dixi) προσαγωγὴν admissionem verterunt: in qua

interpretatione,admissio passiuè dicetur, qui admittitur:at προσαγωγὸς est ille qui admittit.& aditum præbet. Quoniam autē qui admissionales erant,idem & emissarii erant,& velut exploratores, ideo his quoque modis exponitur. A

Πρεσαγωγίδης,ide Plutarcho est in illo libri περὶ πολυπρ.loco,qui & προσαγωγεύς. Erasm.προσαγωγίδας interpretatur exploratores,in prouerb.Multæ regum aures atque oculi.Meminit & in prouerb.Midas auriculas asini.

¶Apud Aristotelē Pol.5, legitur αἱ παραγωγίδες pro quo Budæus reponit εἰ παραγωγίδες, quod idem fit cum προσαγωγίδες:vt παπείριον Hom. dixit pro προσάρτιον. B Vide Comm.p.381.

Προσαγώγιον,ου,τὸ, Instrumentum fabrile quo admoto ligna curua dirigunt, inquit Suidas: cuius verba sunt,τὸ πρὸς πικτάνων ὄργανον,ὁ προσάγοντες ἐλθόντες τὰ σκολιὰ ξύλα.vbi quidā προσάγοντες interpr.attrahentes. Hesychio est etiam ἰθυντῆρες.

C. Συνάγω,Conduco,id est Congrego,Colligo. vt συνάγειν ἐκκλησίαν,apud Thucydidem. Sic Herodotus lib. 7, ἐπεὶ διεβλήθη συνάγειν κατ' αὐτὸν χῆρος. Sic συνάγειν τὰ κεφάλαια, C summam colligere,apud Aristotelem.Et ex Demosth. affertur συνάγειν εἰς ἓν pro In vnum colligere,vel redigere:ex Thucyd.συνάγειν εἰς ἐλάγιστον.Sic dicitur συνάγειν βίον, Comparare victum, Colligere victum. Et συνάγειν φθόνον,apud Demosth.Conflare inuidiam, ad verbum (ex Cicerone) Colligere inuidiam. ¶Est etiam συνάγειν, Concludere, Ratiocinari. quod & ad verbum reddere potiumus Colligere. Bud. citat ex Philopono in Proclum:qui etiam affert συνάγειν,συμπεραίνεσθαι,ex Them. ¶Συνάγειν, Contrahere quod apertū est, id est claudere. D quo sensu διοίγειν & συνάγειν, itidémque διοίγεσθαι & συνάγεσθαι opponuntur ab Aristotele. Vide Bud.comm. p. 38?.Sic συνάγειν τὰς ὀφρῦς, Aristoph.Neb.Contrahere supercilia.Item, συνάγειν τὸ πρόσωπον, apud Plut. Et συνάγειν τὰ ὦτα apud Xenoph.Suidas συναγωγεῖον λιμῷ τὸ Καρχηδονίων exponit στενοχωρεῖον. ¶Ex Herodoto citatur in vulg.lex.συνάγοντες πρωρέα,pro Prorā acuminantes. Apud Suidam εἰς ὀξὺ συνηγμένον ξύλον, in acutum gracilescens.B.vide in Συναγωγή. ¶Συνάγω, Intendo, Augeo. Greg. ἀνὴρ τὸν νοῦν ἀλλήλοις συνάγοντες θερμότερόν τε καὶ βεβαιότερον.Bud. E

Συνάγειν,Coniungere,Consociare. Aristot. De mundo.τὸ ἄρρεν συνηγμένη φύσις πρὸς τὸ θῆλυ. Xenoph. autē alia constructione dixit συνάγειν αἰσθήσεις εἰς καρδίαν. Et Herodot.lib.4, δρῆαι συναχθεῖσαι κατ' ὀπτὰ μίαν. Apud Synesium συνάγεσθαι & χωρίζεσθαι opponuntur. Apud Homerum συνάγειν ὑσμῖνάν & συνάγειν δῆριν pro Conserere pugnam. q.d.Consociare pugnam. (Plutarchus autem συνάγειν εἰς χεῖρας pro Conserere manus, dixit in Publ.) Huic porro Consociandi significationi valde est affinis hæc qua pro Concilio ponitur, & quidem apud Herodianum potissimùm. vt φασιάζοντας τοῖς ἀδελφοῖς ἢ μητρὶ συνάγειν ἐπιέρεσθαι,lib.4.Sic & lib.3, ὡς δὲ κατὰ τὠὐτὸ ἐγένοντο,συνάγειν αὐτοὺς ἢ μόνον ἐπιέρεσθαι.Et eodem libro, ὁ δὲ Σεβῆρος ἅμα πωλεῖν ἐμέλλησε συνάγειν τε καὶ βουλεύειν τῶν περὶ ἐπιέρεσθαι.In alio autem eiusdem libri loco addit εἰς φιλίαν,scribens, αὐτὸς δὲ ἐπιέρεσθαι συνάγειν ἀεὶ τοὺς παῖδας εἰς φιλίαν,καὶ προτρέπειν εἰς ὁμόνοιαν καὶ συμφωνίαν.

Συνάγειν,Compotare,vnde Συναγώγιον,Compotatio, vide paulo pòst in Συναγώγιον.

Συναγωγή,Collectio.Congregatio,Ipse colligendi seu congregandi actus. Thucyd.lib.2, συναγωγὴ πολέμου appellat collectionem eorum quæ ad bellum pertinent, δοκῶν καὶ ἐν τῇ ξυναγωγῇ τοῦ πολέμου μαλακὸς εἶναι.quod quidā interpr. Quum videretur in bello contrahēdo mollior ac remissior esse. ¶Συναγωγή,Cœtus,Concilium,Conuentus In Testamēto nouo dicitur peculiariter de conuentu Iudæorum seu loco ipso in quem conuenire solebant ad Scripturam tractandam. Quidam Collegium interpretatus est.Matth. 10, συνεδρίων & συναγωγῶν fit mentio, v. 17, παραδώσουσι γὰρ ὑμᾶς εἰς συνέδρια,καὶ ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν μαστιγώσουσιν ὑμᾶς. Vbi annotat Beza, συνέδρια,Gentium, vt συναγωγαὶ Iudæorum fuisse. Hinc ἀποσυνάγωγος & ἀρχισυνάγωγος, de quibus infrà. ¶Συναγωγή,Cumulus,Aceruꝰ.Bas.Homil.4,in Hexaem.περὶ λ

καὶ αὖ τὸ προσπαγὲν τὸ κλεῖθρον συναγωγὴν εἰς συναγωγίου μίαν.Apud Alexandum Aphr.συναγωγὴ τοῦ γάλακτος exponitur etiam Copia lactis,quæ significatio vicina est.

¶Συναγωγή, Contractio, vt σημεῖός ἐστιν οὐ τοῦ τοῦ προσώπου συναγωγάς,ἀλλὰ τοῦ βίου κατασκευάς. Συναγωγή,Conclusio,συμπέρασμα,vt συνάγειν est συμπεραίνειν,apud Themistium.

Συναγωγός,ὸς,ὸν καὶ ἡ, Collectiuus, Aptus ad colligendum vel coniungendū.Plato Timæo,δεσμὸν γὰρ ἐν μέσῳ δεῖ ἕκαστα αὑτῷ ξυναγωγὸν γίγνεσθαι. Quod Cic. interpretatur, Quasi nodum vinculumque desiderant. Συναγωγός, Collectiuus, apud Areopagitam,inquit Budæus. Porphyrius, συναγωγὸν γὰρ τὸν πολὺν εἰς μίαν φύσιν τὸ ὑγρόν, congregatiuum.

Συναγωγεύς,Collector,Coactor.Lysias,συναγωγεῖς μὲν τοῦ πλήθους,ἄρχοντες δὲ τοῦ σωφρονεῖν. Item, Congregator & Conciliator,apud Plat.Symp. ἔστι δὴ οὖν ὁ Ἔρως ἔμφυτος τοῖς ἀνθρώποις,καὶ τῆς ἀρχαίας φύσεως συναγωγός.

Συναγώγιον,Conuiuium,Compotatio, vt συνάγειν est Cōpotare. Athen.lib.8, ἔλεγον δὲ Συνάγειν ἐκ τοῦ μετ' ἀλλήλων πίνειν, καὶ Συναγώγιον,τὸ συμπόσιον. Sed conuiuium intelligendum est quod ex symbolis fit. Addit enim Athen. (interiecto Menandri loco) μή ποτε ᾖ τοῦτ' ἔστι τὸ ἀπὸ συμβολῶν καλούμενον. Vide συναγώγιμα δεῖπνα statim pòst.

Συναγώγιμος,ου,ὁ καὶ ἡ,Collectilis,Collatitius.vt συναγώγιμα δεῖπνα apud eūdem Athenæum.Ibidem τὰ συναγώγια, Collatitia conuiuia, id est quæ ex collatis symbolis fiunt:vel Collectitia, quæ ex collectis symbolis.

Ἀποσυνάγωγος,ου,ὁ ἡ,ή, Synagoga motus,Cui interdictum est synagoga. (eo sensu quo dicebatur aliquis à Lat. senatu moueri) Ioan. cap. 9.v. 22, ἤδη γὰρ συνετέθειντο οἱ Ἰουδαῖοι ἵνα ἐάν τις αὐτὸν ὁμολογήσῃ Χριστὸν,ἀποσυνάγωγος γένηται. Iam enim constituerant Iudæi vt siquis eum confiteretur esse Christum,synagoga moueretur,vt vertit Beza. Videtur autem fuisse apud Iudæos idem genus pœnæ ἀποσυνάγωγον γίγνεσθαι atque apud Christianos excommunicari.

Ἀρχισυνάγωγος,ου,ὁ, Princeps synagogæ, vel Præfectus synagogæ,apud Marcum & Lucam. Erant autem plures hoc nomine,vt apparet ex Marci cap. 5, ἰδοὺ ἔρχεται εἷς τῶν ἀρχισυναγώγων.Hos putant fuisse certos homines qui multitudini moderabantur in singulis synagogis. ¶Ἀρχισυνάγωγος εἰρωνικῶς apud Areopagitam adiectiuè ponitur,Quæ est præcipuè autor congregationum.Bud.

Εὐσυνάγωγος,ου,ὁ καὶ ἡ, Qui vel quæ facilè congregari potest. In vulgaribus lex. exponitur, Commodus hominum concilio & conuentui.Item, Εὐσυνάγωγος τόπος τοῖς πηλοβολίοις, Aristot.Pol.7,Locus in quem facilis est importatio.

Συάγμα,ατος,τὸ,Sedimentum lotii, quasi collectio.A Galeno exponitur ὑπόστασις τις,ἢ ἀποφόρημα,ἢ ὑπόστασις,ἢ πῶρος.Citatur ex Hipp.Epid.6.

Συνάξις,Collectio, Congregatio, Conuentus. Eustathius pag. 1335, ὅπερ οἰκεῖον λύσαι ἀγῶνας ἢ ἁπλῶς συνάξεως λαοῦ,τὸν λῦσαι ἢ ἀγών. ¶Σύναξις peculiariter dictus est à quibusdam theologis Conuentus qui fiebat ad celebrandā cœnam Domini: item Celebratio ipsius cœnæ.

Συναχτὴρ,ῆρες,ὁ,proprie Collector, vel Contractor & Astrictor. Peculiariter sic vocatur subligaculi seu femoraliū quoddam genus,quod ita describitur à Iosepho in Antiquit. ὁ ἱερεὺς τοσοῦτον μὲν ἐπιδήσεται τὸν μανδύαν λεγόμενον. G βούλεται δὲ συναχτὴρ μὲν δηλοῦν,δεσμεύουσι δ' ὅτι περὶ τὰ αἰδοῖα μάλιστα ἐν βύσσου κλωστῆς,εἱρμῷ ὑμένι ἐμβαίνοντα εἰς αὐτὸ τῶν πόδων,ὥστε ἀσφυείδας.

Συναχτήριον,ου,τὸ,Accumulatio,Cumulus,συνάθροισμα,Hes.

Συναχτικὸς,κὴ,κὸν,Collectiuus,Coactiuus, Congregatiuus. Aptus ad colligendum seu cogendum. vnde Συναχτικὴ δύναμις, Vis cogendi aut contrahendi.

Ἀσύναχτος,ου,ὁ καὶ ἡ, Qui vel quæ congregari non potest, Insociabilis. Ab Hesychio exponitur ὁ μὴ συναγόμενος,& ἐξόλισθος voce corrupta. ¶In vulg.lex. affertur ex Epicteto ἀσύναχτοι λόγοι,pro sermonibus incongruentibus. H Ego ἀσυνάκτους actiuè dici puto τοὺς μὴ συνάγοντας, id est συμφωνήσοντας.de qua signific. verbi συνάγειν suprà dictum est.

c.1. Ἀποσυνάγω,Disgrego, Dispello. Ita enim vertendum puto ad

puto ad verbum in hoc loco, Regum 4, cap. 5, καὶ ἀποσωάξει αὐτὸ ἀπ' αὐτοῦ τὴν λέπραν αὐτοῦ, Ab eo disgregabit vel separabit lepram, Id est auferet. At paulo pòst inuersa constructione, καὶ ἀποσωάξεις αὐτὸν ἀπὸ τῆς λέπρας, exponitur Curabis eum à lepra, vel Sanabis. Ego ad vim verbi respexisse LXX interpretes puto, perinde ac si diceremus, Recolliges eos à lepra, vt Lat. dicitur Recolligere se à morbo. A

c.2. Ἐποσωάγω, Aggrego, Post alium colligo, seu congrego, vel Insuper colligo. Interdū simpliciter pro σωάγω. Polyb. 5, Ἀσφαλισάμενος δὲ ταύτην τὴν πόλιν, Χρυσόγονον μὲν ἐξαπέστειλε καὶ σωμάτων ὀλίγα συναγαγὼν ἐποσωάξοντα τοῖς ἄνω Μακεδόνας. Idem lib. 1, καὶ τοὺς ἐποσωσμένους τὴν μισθοφόρων. Apud Matth. cap. 13, ἐποσωαγάγωσι τὰ πτώματα σου. Apud Marcum 13, πτοήσεις ἤλπισα ἐποσωάξαι τὰ πτώματα σου. HINC Ἐποσωαγωγή, Aggregatio. Vt ad Thessal. 2. cap. 2, principio, ὑπὲρ τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡμῶν ἐποσωαγωγῆς ἐπ' αὐτόν. B

C. Ὑπάγω, Subduco, Clàm eximo. Hom. Il. λ, Ἔκτορ ἀτὰρ σὺ βελέων ὕπαγε Ζῆλε, ἔκτοσε κοπίης, ἔκτ' αἰδροκοπίης. Vbi Eustathius ὕπαγε exponit ὑπεξάγε. Et vt Subducere aluum dicit Celsus metaphorica significatione, sic ὑπάγειν κοιλίαν Dioscorides: Galenus ὑπάγειν τὴν γαστέρα etiam dicit. At in vulgaribus lexicis pro eadem significatione citatur, ὑπάγειν κοιλίαν, pro Aluum ciere, deiicere, ex Dioscoride: sed vitiosam esse hanc scripturam plerique alii loci probant, & illi adeo in quibus ὑπαγωγὴ κοιλίας legitur, & ὑπαγωγός. Apud eundē Homerum ὑπάγειν ζυγὸν ἵππους, quod eius posteri dixerūt (vt annotat idem Eustathius) ὑπάγειν ζυγῷ, Ducere sub iugum, Subdere iugo. Iliad. σ, Τῷ δὲ καὶ Αὐτομέδων ὕπαγε ζυγὸν ὠκέας ἵππους. Et ψ, Ἵππους, δὲ Τρωσὶ ὕπαγε ζυγόν. Esse autem intelligendum ὑπάγειν ζυγὸν, pro ἄγειν ὑπὸ ζυγὸν, ostēdit versus qui statim pòst sequitur. — ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἤγαγεν ὠκέας ἵππους. Vt autem ὑπάγειν ζυγῷ ἵππους dicitur, & passiuè etiam, ὑπαχθησόμενος τῷ ζυγῷ, apud Lucianum, sic idem ὑπάγειν ἡσυχῇ τῷ δικάζειν dixit in Timone, οὐ βία τὸν ἡσυχῇ ὑπάγοντα τῷ δικάζειν, p. 18. Ὑπάγω, Subiicio. Gr. ὑπάγειν τοῦτον ἐπὶ τὴν ἡττησιν ἢ θυσίαν. Aristides, καὶ τὰ δῆλα τοῖς ἀδήλοις ὑπάγειν. Et ὑπάγεσθαι, pro Subiicere sibi, Subiugare. Ὑπάγω, Clàm induco, vel paulatim, Compello paulatim, Perpello, Perlicio. Xenophon Hipp. πειρᾶσθαι τοὺς πολεμίους εἰς ἐπίδρας ὑπάγειν. Dem. ὑπάγουσιν ὑμᾶς ὅπου βοῦται. Et ὑπάγεσθαι pro eodem, vt apud Herodianum, αὐτοὺς ἐφ' ἃ ἐβούλετο ὑπηγάγετο. Apud eundem ὑπάγεσθαι εἰς φιλίαν legitur, ἵνα περ φιλίαν τοῖς Γερμανοὺς ὑπηγάγετο. Et alibi ὑπάγεσθαι εἰς θυσίαν καὶ πίστιν, &c. lib. 2, διαιτᾶσθαί τινα λέγων, ὑπηγάγετο τοὺς πλείστους εἰς θυσίαν καὶ πίστιν ὧν ὑπῆρχεν. Isocrates ad Phil. διαιτᾶσθαι ἐλπίσιν ὑπαγόμενος, quum alliceret seu perliceret proponendo has spes. Demosthenes autem Pro corona dixit εἰς ἔχθραν καὶ μῖσος καὶ ἀπιστίαν τῶν πόλεων ὑπηγμένων ὑπὸ τούτων pro Impulsis & prouectis, inquit Budæus. Etiam cum infinitiuo citatur ex Demosthene in hac significatione, ὑπαχθῆναι πόλεμον ἀνενεγκεῖν, impelli ad bellum inferendum. Budæus ὑπάγειν pro Cogere etiam & ὑπάγεσθαι pro Cogi aliquando poni, annotauit. in qua significatione planè Latinis Subigere & Subigi respondent. ideóque per illa interpretari mallem, nisi in hac significatione poetica potius essent. Æschines autem in Timarchū ὑπὸ τῆς ἀπάτης ὑπάγεσθε dixit pro Dolo adducimini, Fallimini. Significat autem ὑπὸ dolum in hoc verbo ὑπάγεσθαι, sicut & in ὑφέρχεσθαι. Sed & per se hoc verbū id significat. nam Suid. in hoc quem affert loco γυναίου ἀπολάστου καὶ τυραννικοῦ ἡδονὰς ὑπαγόμενος, vult ὑπαγόμενος esse πειθόμενος, vel ἀπατώμενος. Itidem apud Plutarchum in Solone ὑπαχθέντες τῇ ὄψει exponitur decepti. Idem Suidas ἀπάγει ait esse ἐξαπατᾷ vel ὑποτίθεται. C

Ὑπάγειν & Ὑπάγειν εἰς δίκην, Deferre, In iudicium adducere. Plato in Apol. ἐπείμενον ὄντων ὑπ' ἀδικουμένων με καὶ ὑπάγειν πειρωμένων. Xen. ἡμεῖς μὲν οὖν οὕτω ταῦτα ὑπάγομεν ὡς προδιδόντα ὑμᾶς, Postulamus proditionis, vel Reum facimus. Eodem modo dixit Hermog. ὡς ἱεροσύλος ὑπάγεται, sacrilegii accusatur. Ὑπάγειν εἰς δίκην, Thucyd. 3, καὶ ὑπάγουσιν αὐτὸν οὗτοι οἱ ἄνδρες εἰς δίκην. Ὑπάγειν, inquit Bud. in lex. Obiicere iudicibus damnandum: & exemplum addit ex Xenophōte Hellenicōn 2, καὶ τοὺς ὁμολογουμένους D

σποφαίτας ὑπάγειν. Idem Budæus in comm. pag. 390, Ὑπάγειν εἰς δίκην exponit Deferre & ad iudicium exhibere iudicandum. Cæterùm vt Herodotus dixit ὑπάγειν Παυσανίαν Μιλτιάδεα ὑπὸ τὸν δῆμον, ita cum eodem genitiuo Xenophō, Hell. 2, συλλαμβάνουσιν ὑπῆγον Παυσανίαν. Et in 1, ὃς ὑπαγόμενος Παυσανίην ὕστερον ὑπὸ Λακεδαιμονίων. Exponitur autem in vulgaribus lexicis ὑπάγειν Παυσανίαν, accusare mortis. quum potius dicendum sit, Accusare criminis capitalis. Porrò vt ibi Herodotus adducit ὑπὸ τὸν δῆμον pro ὑπάγειν, sic alibi ὑπάγειν ὑπὸ τοὺς ἐφόρους. Lucianus autem ὑπάγειν δικαστηρίοις dixit, quasi Subiicere iudiciis aut Sub iudicia adducere: & Aristides, ὑπάγειν τοὺς πεπρυσμένους ζημίας. In vulgaribus lexicis legitur etiam ὑπαχθεὶς ὑπὸ δικαστήριον ex Demosthene.

Ὑπάγειν (neutraliter positum) Se subducere, Retrocedere. Aristoteles de leone, ἀνὴρ ἐὰν καὶ δι' ὀλίγης πληγῆς αἰσθηται τῆς θηριότητος ὑπαγομένης. Citatur ex Aristophane, ὑπάγε δ' ὑμεῖς τῆς ὁδοῦ, pro Subducite vos è via. Ὑπάγειν, de animalibus dictum, Subsidere, Demitti, & clunem submittere in coitu, vt tradit Bud. C. p. 388, ex Aristot.

Ὑπάγειν pro προάγειν, Procedere, Progredi. Bud. ex Plut. Vide pag. 388. Suidas ὑπάγοιτο pro προάγοιτο citat ex Philipp. Demosthenis. Sed & passiua voce ac significatione ὑπῆκται, Productus est, vel adductus, protrusus, exponitur à Budæo in hoc loco Demosthenis, ἔστι δὲ διαπρυσιώμενος πάντα τὸν ἔμπροσθεν χρόνον εἰσεληλυθώς, εἰς τοῦτον ὑπῆκται καιρόν. Ὑπάγειν, pro simpliciter Ire. Citatur ex Aristoph. Nub. ὑπάγε δῆτα μάλλον; Apud Euang. Matth. & Marcum frequens. Ammonius ex Eupolide affert, σὺ δ' ὕπαγε εἰς τοὔμπροσθεν. E

Ὑπάγειν, Hesychius exponit ἡσύχως πίνειν, id est Potare quietè aut tranquillè: & sic accipi posse videtur apud Theognin, inquit Bud.

Ὑπάγεσθαι Præter significationes supradictas, Subiugare significat apud Lucianum, teste Budæo. Sic autē & Philo De mundo, dixit, αἰδὲν ἄλλο πρὸς τοῦτο μᾶλλον, ἢ καὶ τὸ πρὸς τὸν χρόνον ὑπηγμένον πλέκεται, qui in suam potestatem redegit. In hac autem significatione optimè respondet Latino verbo Subigere, sicut & quum pro cogi ponitur. Idem ὑπάγεσθαι pro Suadere affert ex hoc Xenoph. loco, αἰσθόμενος Κάσσανδρος ὅτι ὁ Κλέαρχος ταῦτα ὑπήγετο, βουλόμενος, &c. Item ὑπάγεσθαι sine casu pro Insurgere (vt vult Bud.) in hoc Xenophontis loco, ὁρμήσας ὑμᾶς τοὺς τριάκοντα ὑπαγομένους εἰς ἡμᾶς, δίκην ὑπέσχον, id est, Insurgentibus in nos. de triginta tyrannis loquens.

Ὑπαγωγή, Subductio. Et quidem in ea etiam significatione qua dicit Celsus Subducere aluum. nam à Dioscoride ὑπαγωγὴ κοιλίας appellatur cum alibi, tum lib. 3, cap. 30, vbi de hyssopo scribit, βοηθοῦσι δὲ ἐν μὲν χλωρῷ σύκῳ λειωθέν, μεθ' ὑπαγωγοῦ κοιλίας. Et subiungit, σφοδρότερον δὲ καθαίρει μιγνύμενον αὐτῷ καρδαμώμου, &c. vbi καθαίρει nihil est aliud quàm κοιλίαν ὑπάγει. Est etiam αἱρεχώρησις, quod fit quum receptui canitur. vt apud Thucydidem ἡ ὑπαγωγὴ opponitur τῇ διώξει. quæ quia interdum subdola est ad pelliciendum hostem in insidias, ideo ὑπαγωγὴ ponitur αἰτὶ ἀπάτης, id est pro deceptione. Vel ideo dicta est ὑπαγωγὴ quòd ὑπάγω significat ἐξαπατῶ & pellicio. inquit Bud. Ὑπαγωγή, Submissio & succidua exceptio maris. Vnde ὀχείαν ποιεῖσθαι ἐξ ὑπαγωγῆς. Aristot. de hist. anim. lib. 6.

Ὑπαγωγός, ός, ὸν καὶ ή, Subductiuus, Vim habens subducendi, vt ὑπαγωγὸς κοιλίας ex Dioscoride citatur (sicut & præcedens ὑπαγωγὴ κοιλίας) pro Vim habens subducendi aluum, vel Vtilis ad subducendam aluum. Pro quo malè alicubi legitur ὑπαγωγός. F

Ὑπαγωγεύς, Instrumentum fabrile, vt volunt Pollux & Aristophanis scholiastes, sed de eius vsu non consentientes. Hunc vide in istos Aristophanis versus in Auibus,

Καὶ νὴ Δί' αἰτῶ γε πεδιζώνιδίαν Ἐκπυροφόρον· ἐγὼ δὲ τὴν ὑπαγωγέα Ἐπίνυδ' ἔχουσαν καπνὸν ὥσπερ παμφλέγα.

Vbi sunt qui tomentum esse putent aut aliquid huiusmodi quod calones oneri supponunt, vt puluini vsum præstet: quale est quod Festus cessticillū appellat. Quod conuenit cum vna ex interpretationibus quam affert, vt videlicet πῖλος significet. nam pro πῖλος reponendū est πῖλον ex Suida.

c.2. Ἀντεγκαλῶ, Recriminor, Vicissim accuso. Thuc. 3, αὐτοὶ ἀντεγκαλοῦντες αὐτοῖς, ὡς πλεισταπάσας πόπτε αὐδρας.

Ἄγω cum nominibus compositi exempla sunt hæc. Ἀγησάνδρος vocatur orcus, tanquam adducens homines ad se, ἀπὸ τοῦ ἄγω τοὺς ἄνδρας. Eodémque sensu Ἀγησίλαος vel Ἀγασίλαος appellatur idem, ἀπὸ τοῦ ἄγω τοὺς λαούς. Callimachus apud autorem etymologici, φεστῶσι μεγάλῳ Ἀγασιλάῳ. Existimo autem Callimachum hoc epitherum siue cognomentum ex Æschylo esse mutuatũ, quem eo vsum testatur Athenæus lib. 3. Dicitur etiam Ἀγελάας. Est præterea Ἀγησίλαος, nomen proprium notissimum. ¶ Apud Pindarum ἀγησίχορος Ductor chori, Ducens chorum vel auspicans, vt ἀγησίχορα μοῦσα, eódem sensu & eadem compositionis forma qua Stesichorus ἀρχεσίμολπον appellauit Musam. ¶ Ἀγήσιππος, Dux exercitus, Mineruæ epitheton apud Hesiodum in Theogonia, Δευκὼ, ἀγεσιδούπα, ἀγήσιππον αἰχμητάων. Fit ex ἄγω & ἵππος. ¶ Ἀγώνυμος vide in ὄνομα.

¶ Ἀγώμαι, ῶμαι, vnde ἀγώμενος apud Herodotum, pro ἀγόμενος, Ductus, vel Qui ducitur.

Ἄγημα, ατος, τὸ, Agmen elephantorum, equorum & peditum, quod regem anteibat. Hesychius, Suidas. sed pro ἱππων apud vtrunque melius legeretur fortasse ἱππίων, id est equitum. Ælius Dionysius apud Eustathium ἄγημα exponit cohortem ex selectis equitibus & grauis ætatis militibus. Plutarchus in Eumene, ἐκ ἱππομαχησάντας ἱππεῖς τριακοσίους εἰς ἄγημα συντάξας. ex quo loco possunt emendari eo modo quo dixi exemplaria Hesychii & Suidæ, reponendo ἱππίων pro ἵππων. nam ἵππος quidem fœminino genere equitatum significat, at ἵππων in plurali, minimè, quod sciam. Sed & quod dicit Plutarchus, ἐκ ἱππομαχησάντας ἱππεῖς conuenit cum eo quod est apud Suidam. Plutarchus ibidem, ὅτι δὲ Θύπος ἄγημα πέμπει οἱ λοχαγὸς τῆς Μακεδόνων. Xenoph. Laced. politia, λαβὼν τὸ ἄγημα τῆς φυλῆς μοίρας ὁ βασιλεύς. Polybius quoque lib. 5, ἄγημα regibus tribuit, scribés, Εὐρύλοχος μὲν ὁ Μάγνης ἦγε τὸ μὲν ἀριστερὸν κέρας, τὸ καλούμενον τῶν περὶ τοὺς βασιλέας ἄγημα. Athenæus etiam elephantorum ἄγημα dicit, lib. 12. Eustathius, ἱστέον γὰρ ὅτι ὡς ἄγημα στρατιωτῶν ἐξηκοντούτων ἢ μικροφόρων, οὕτω καὶ ἄγημα ἐλεφάντων. Cæterũ quin ab ἄγεμα deductũ sit ἄγημα (vel potius ab ἀγήμαι pro ἄγεμαι, vt πίσημα formatur à πιέω pro πίνω) minimè dubitandum puto. licet Eustathius tradat ἄγημα dictum quasi ἀγητὸν id est admirabile, ab ἄγω ἀγήσω.

Ἀγωγεύς, έως, ὁ, Vector. Ἀγωγὸν dicitur pars colli quæ est inter ὀχετὸν & φάρυγα, a vehendo, vt quidam putant. Vide Iul. Pollucem.

¶ Ἀγωνίω, νῶ, (poeticum, pro ἄγω, à quo fit ἀγῶ, vt οἰχῶ ex οἴχω: deinde per pleonasmum literæ ι, ἀγωνῶ. Eustathius, ἔστι δὲ (inquit) ἀγωνεῖν ποιητικῶς μὲν τὸ ἄγω, ὁπόταν τις τὸ ἄγω φέρων γῆς) Affero, Apporto, Adueho. Odysseæ ξ, — ἵκανε ἑὸν πρῆγμα μᾶλλον ἀγινεῖ. Et Iliadis ω, Εἰνημὼ μὲν πέρι πάντων ἀγινεῖν ἄσσον ἄλλων. Et Odysseæ χ, — ἰωὶὴ ἀγινεῖς Αἶσαν μοιρίδιαν. Vbi Eustathius pro futuro ἄξεις ponit tradit, vel pro ἀγάγῃς.

C. Ἀπαγινέω νῶ. Idem quod simplex ἀγινέω, vt ἀπαγινέων φορτία apud Herodotum. Apud eundem autem ἀπαγινέειν ἀργύριον, vel φόρον, pendere tributum: habente præpositione ἀπὸ eandem vim quam habet in ἀποφέρω, quum eidem nomini iungitur.

C. Καταγινέω, νῶ, Deorsum fero, vel Deorsum veho, Deueho, E loco superiore fero. vt Odyss. κ, — ἠδ' ἄμαξαν Ἄκρου ἀφ' ὑψηλοῦ ἱρὸν καταγίνεον ὕλην.

¶ Ἄγω pro ἄγω, Cretensium esse tradit Hesychius: quod tamen Etymologicus non scribit, quum eius facit mentionem, dicens ex ἄγω fieri ἀγῶ, deinde ἀγωῶ interiecto ι.

¶ Ἄξω pro ἄγω, formatum è futuro, vt οἴσω pro φέρω. Homerus Odysseæ ξ, Ἄξει δ' ὑιὸν πὶ ἄεικεσσιν. Et Iliadis ω, Ἄξετε νῦν Τρῶες ξύλα κοσμήσαι. Et Iliad σ, ἀξήμεναι. Et ἄξασθαι, Il. ϑ, Ἐκ πόλιος δ' ἄξασθαι βίας.

C. Ἀναξάω itidem pro ἀναάγω: vnde Ἀναξιδώρα dicitur Ceres, ἡ ἀναάγουσα τὰ δῶρα τὰ ἐκ γῆς, quæ munera ex terra subuehit & submittit, id est fruges: ἡ ἀναάγουσα καὶ ἀνιεῖσα

A Δίς καὶ τρὶς ὁπὸ γῆς Δημήτερ, inquit Hesychius, δῶρα videlicet exponens τοὺς καρπούς. Ego autem δῶρα puto dici eo modo quo Latini poetæ has ipsas fruges Cerealia dona vel munera appellant.

Ἀγυιά, ᾶς, ἡ (ab ἄγω Eustathio & Etymologistæ) Vicus, Via, ea significatione qua dicuntur viæ vrbis pro vicis. Iliad. ϑ, Ἰλίου ἐξαλάπαξε πόλιν, χέρσωσε δ' ἀγυιάς. Xenophon Pædiæ 2, ἐπεὶ δὲ κατιόντι τὰς ἀγυιὰς τὰς ἐφ' ὃς τὸ βασίλειον φέρουσιν συνετύγχανον οἱ ὀπτῶντες μετὰ τῶν πομπάτων ἱέρεια. Sunt qui ἀγυιὰς & ῥυμὰς idem significare velint: sed distingui solent: vt hîc à Theodorito in Eccles. hist. ϛ, διεξιὼν τὰς ἀγυιὰς καὶ τοὺς ῥυμούς. Macrobius Saturn. 1, cap. 9, Græci vias quæ intra pomœria sunt, ἀγυιὰς appellant. Hesychius ἀγυιὰ ait appellari ab ἄγω & γύα, quòd per eam ducamus γύας, id est membra, id est incedamus. Suidas autem ἀγυιαὶ exponens αἱ ὀπτὸμήκεις ὁδοὶ, id est longæ viæ: subiungit, quòd non habeant γύας, id est membra: neque καμψῖς, id est flexus, anfractus. Vel ab αἴνυμι deriuatur, vt Stephanus ex Heracleone refert. Ego illam quam ex Eustathio & Etymologista attuli etymologiam, sequutus sum, vt minus longè petitam & veritimiliorem.

Ἀγυιά, Vicinia, γειτονία, inquit Hesychius. addens ἀγυιὰς à quibusdam exponi etiam ῥυμούς. sed distinguuntur, vt modò dictum est. Idem ἀγυιὰ explicat ἀμφοδὸν, quod & ipsum diuersum est, vt suo loco ostenderur.

C. Εὐρυάγυιος, ος, ὁ καὶ ἡ, Latas vias habens. vt — πλὴν Ἱρυαάγυιαι Τρώων, Iliadis β, id est πλατύρρυμοι (inquit Eustathius) ἀγυιὰ γὰρ ἡ καινὴ λεγομένη ῥύμη. At Hesychius habet, Ἱρυάγυια μεγάλη καὶ πλατεῖα ῥύμη. quasi videlicet Ἱρυάγυια idem valeat quod Ἱρεῖα ἀγυιά. nisi fortè mendosa hîc sunt Hesychii exemplaria.

Ἀγυιεύς, έως, ὁ, Arastans pro foribus, formam columnæ habens, Hesychius. Itidem scholiastes Aristophanis in hunc ex Vespis versum, Ὦ δίκαιοτ' αἰνεῖν, χἠπὶ τῷ ἀγυιεῖ τῷ ἐμοὶ προσθύρου πρὸς πύλας, annotat ἀγυιεῖς dici apud Atticos, aras quæ pro foribus erant. Idem tamen (sicut & Harpocration, Stephanus, Suidas, & Eustathius) dicit ἀγυιεὺς esse columnam ante fores stantem, in summa parte acutam. Huiusmodi autem columnas ait secundum quosdam Apollinis proprias fuisse, secundum alios, Bacchi: iuxta quosdam verò, illis duobus esse proprias. Eustathius autem, ἀγυιεύς, inquit, Columna Apollini sacra, stans pro foribus. Stephanus ait ἀγυιεῖς Eupolidi esse obeliscos diis dicatos. qui ὀβελίσκους videtur appellare quod ipse (sicut & alii modò nominati) vocat columnas in acumen desinentes. Apollo quoque (inquit idem) dicitur ἀγυιεὺς & ἀγυιάτης, hoc est ἐφόδιος. vbi ἐφόδιος pro simplici ὅδιος accipere eum puto. vt sit ἐφόδιος qui in viis colitur: quasi Viarius Latinè dicas, à via: vt ab ὁδὸς dicitur ὅδιος. Item Aristophanis scholiastes ait, Aliquando ipse deus Apollo, ἀγυιεὺς dicitur. Pherecrates, ὦ δίκαιοτ' ἀγυιεῦ, σῶσόν σὺ μάμμης μου. & ita accipi etiam in illo Aristophanis versu modò citato manifestum est. Macrob. Saturn. cap. 9, Idem Apollo apud illos [Græcos] & ἀγυιεὺς nuncupatur, quasi viis præpositus vrbanis. illi enim vias quæ inter pomœria sunt, ἀγυιὰς appellant. Hæc Macrobius. Habetur autem & hoc cognomentum apud Demosth. aduersus Midiã, Ἀπόλλωνι ἀγυιῆ, Λατοῖ, Ἀρτέμιδι, &c.

Ἀγυιὰς in accusatiuo plurali ἀγυιάς facit, & ἀγυιᾶς per synæresin, vt inquit Stephanus: Suidas autem dicit per synalœphen, Harpocrationem sequens, qui & Atticis eam in huiusmodi locis ait esse propriam. Aristophanes In equitibus, Τίν' ἔχων φήμην ἀγαθὴν ἥκεις; ἐφ' ὅτῳ κινατόμην ἀγυιάς; vbi scholiastes ἀγυιὰς exponit ἀγυιεῖς ὁδοὺς & stantes ὡς ἀγυιεῖς, id est In viis: atque ita exponens, ostendit se ἀγυιᾶς circunflexa vltima legere. Nam ἀγυιάς acuta vltima sonaret vias. Harpocration quoque apud Demosthenem ἐν Μειδίου τοὺς ἐν ἀγυιαῖς, & in loco quem ex eiusdem Aristophanis Auibus citat, τοὺς σοὺς τ' ἀγυιᾶς, cum circunflexo in ἀγυιᾶς legere mauult, non explicans tamen huius nominis in illis locis significationẽ. Cæterùm vt in Aristophanis textu melius legetur ἀγυιᾶς vltima circũflexa quàm ἀγυιάς acuta

ita apud eius scholiasten ἀΐγῆς rectius quàm ἀγμοὶς, ni fallor. vt sit ἀΐγῆς quod paulo pòst dicitur τοὺς ὀν ἀγμᾶς ἰσχεμόους. Nam ἀγμόες (cum acuto in penultima, non in vltima, vt illic legitur) esset potius quasi à γῆον, id est membrum, præfixo α priuatiuo: vt ἀγμόες esset quasi carentes membris. De qua etymologia nihil apud vllum eorum quos citaui reperio.

Ἀγμάπις, Apollo dictus, eadem significatione qua ἀγμάς, vt modò ex Stephano docui.

Ἀγμάπις, ιδος, ἡ, vt ἀγμάπιδες Στεφάνηται, ad verbum Agyiatides famulæ, id est Aræ pro foribus in gratiam Agyiei Apollinis erectæ: qui ante portas colebatur, vt ἀλεξίκακος, id est malorum depulsor: inquit Eustathius, ex quo emendandum puto Hesychii exemplar, in quo Ἠεριπίαι legitur: & ἀγμάπιδες, quasi per se significans, αἱ πρὸ τῶν θυρῶν ἠεριπίαι. At Stephanus dicit propylæa Agyiei dici ἀγμάπιδες. cui potius assentior.

Ἀγμάω, Eo. quasi quis formet verbum Vios, vias, à nomine Via. Coniugatur autem vsque ad præteritum imperfectum duntaxat, vt ὀπτάω, & alia eodem modo terminata. Ex vulgaribus lexicis.

Ἄγνυμι, (pro quo ΑΓΝΥΜΙ & ΑΓΝΥΩ) F. ξω, P. ηξα. medium autem ηγα, quorum vtrunque inusitatum: sed hinc formatum Atticum præteritum ἔαγα in vsu est. Aoristus ἔηξα, & Atticè ἔαξα: vnde κατάαξα. Significat Frango, Rumpo. Eustath. ait apud Homerum ὕλιν ἄγην exponi posse κλᾶν, id est Frangere. Hinc & ἄγη, Fractum est (tanquam à passiuo ἄγνμαι) Iliad. ω, —ἄγη δολιχόσκιον ἔγχος. & ἄγμι, Iliad. ϙ, Τοῦ δ' ἐξ ὤμοιο πάλιν ἄγμι ὀξὺς ὀϊστὸς. pro ἔαγησαν, Fracti sunt: vt ἔφθιτο pro ἐτράφησαν. Iliad. ρ, Τῆς δ' ἐξ αὐχὴν ἔαξε. Grammatici faciunt ἄγνυμι anomalum verbum, quod sua tempora ab ἄγω accipiat: ideo videlicet quòd ἄγω in præsenti tempore vix reperiatur, at ἄγνυμι passim. vnde & ἀγνυμέναων, Odyss. κ, Ἀλλ' ἄφαρ ἐλλυμέναων, νοῦσι δ' ἅμα ἀγνυμέναων: à passiuo verbo ἄγνυμαι, id est Frangor. Heliod. περὶ δὲ σφίσιν ἄγνυτο ἠχώ. Herodotus, πλεῖστος περὶ κεφαλὰς ἀγνύμενος. Dicitur & Ἀγνύω, quodquidem ἄγνυμι præced. t, si Eustathio credimus. Ait enim primum fuisse ἄγω, cui inserto ν ἄγνω, inserto & υ, ἀγνύω: vnde ἄγνυμι. Sed quæcunque sit formatio, hoc saltem constat, Ἄγνυμι & ἀγνύω in prosa vsurpari, & huius imperfectū quoque: sed ab ἄγω cætera tempora sumi. Vnde & apud Platonem κατᾶξαι Frangere, & κατέαξεν Fregit, & καταγῇ Frangatur, vt dicetur in κατάγω. Frequentius enim vsurpant compositum. Cæterùm verbalia etiam nomina hinc deriuantur, & ipsa tanquam ab ἄγω nō tanquam ab ἄγνυμι formantur, quæ quidem proximè sequuntur.

Ἀγή, ῆς, ἡ, Fractio, Ruptio. Fractio fluctus, inquit Suidas & autor Etymol. ἀγαὶ ἁρμάτων, Curruū fracturæ siue fractiones, Euripidi.

Ἀαγής, ές, ὁ καὶ ἡ, Qui vel quæ frangi non potest, Infrangibilis, vel Latinius Infragilis. Homerus Odyss. λ, Χαλκὸν ἔχων ῥόπαλον παγχάλκειον, αἰὲν ἀαγές. Hesychius ἀαγὲς exponit ἄῤῥαιστον, ἰσχυρὸν παῦ, Quod rumpi non potest, Validissimum. Etymologicus addit, ἢ τὸ πολύῤῥαιστον, vt videlicet α vim augendi habeat. Apollonius Rhodius δόρυ ἀαγὲς dixit, vt Homerus ῥόπαλον ἀαγές, pro ἄῤῥαιστον: vel (vt scholiastes apud eum exponit) pro ἀκαμπές.

Ἄγμα, ατος, τὸ, Fractio, vel potius Fragmentum, κλάσμα. Hesychius exponit etiam κάταγμα, id est, τὸ κατειργασμένον ἔριον, lana exculta, vt & Ouidius loquitur. Explicat item κλέμμα, hoc est furtum. Eustathius quoque ex Rhetorico lexico docet ἄγμα esse interdum idem quod κάταγμα, sed illius tertiæ significationis non meminit. Notandum est autem quod ad eam attinet qua pro κάταγμα ponitur, non à verbo ἄγω, id est Frango, tum deriuari (aut ego valde fallor) sed ab ἄγω, id est Duco. Vnde & καταγω eo sensu quo deduco Latinè: vt καταγω κρόκην, Filum deduco nendo.

Ἀγμός, οῦ, ὁ, Idem quod ἄγμα, Fractio. vnde Hippocratis liber περὶ ἀγμῶν.

Ἄγμοι, Loca montosa & præcipitium habentia, Suidæ. Abrupta siue prærupta loca, Hesych. Nicander in Ther. —κείλην φάεσσιν καὶ πρηχέϊ ἄγμοι. Apud eundem in Alexiph. ἄγμοὶ, Littora, Κνώδαλα φυκιόωντας ἀνὰ σφετέρησιν ἄγμοις. Hic enim scholiastes ἄγμοις exponit ἀϊγιαλοῖς.

Ἀγμοῖς, idem quod ἄγμοὶ, Præruptiones aut Prærupturæ, si dici posset. Hes.

Ἀγμίζω, Frango, Concutio, in vulg. lex.

Ἀγμαλέος, ου, ὁ, pro quo dicitur ἠγμαλέος. Hesychius ἠγμαλέον exponit Mutilum, Fractum, Cauum, Quod facilè frangi potest. Autor etymologici citatis his ex aliquo pentametro verbis, —ἠγμαλέω κάλπιν ἀειρομένῳ, vult ἠγμαλέω significare ruptam, aut mutilatam, aut excauatam. vt ab ἄγω, id est frango, sit ἄγος ruptio, & inde ἀγμαλέος: vt à τάρβος factum est ταρβαλέος.

Ἄγανος, (accentu in antepen.) Fractus. Suidæ ξύλον ἄγανον vocatur fractum: vel vrgulta quæ facilè franguntur. Sic κατάγανα ξύλα vocantur secundum quosdam τὰ εἰς τὸ καίεσθαι καταγόμενα, id est κατακόμματα.

C. Κατάγω (pro quo dicitur καταγνύω & καταγνυμι) vnde κατέαξα pro κατῆξα, sicut ab ἄγω, ἔαξα: itē, præteritū mèdium κατάγα, vnde participium καταγώς. Apud Matthæum autem cap. 12, in Esaiæ testimonio legitur etiam futurum habens insertum s. ibi enim habetur κατάξει, quod vix alibi reperiri puto. Significat Confringo, Perfringo, Diffringo: vel simpliciter Frango. Καταγνύναι, à κατάγνυμι, apud Platonem in Phædro, καὶ μὴ ὅπη χρεὼν καταγνύναι μέρος ἀνδὶν, κακοῦ μαγείρου δίκην χρώμενον. Καταγνύουσι autem à καταγνύω dixit Xenophon, περὶ τῶν βαλανευόντων πηλόν ita loquens, ὅπερ ἢ τὰ σώματα καταλυμαίνεσθαι δικαίως, καὶ τὰς ψυχὰς καταγνύουσι. vbi hoc verbo metaphoricè vtitur, pro eo quod alibi dicit θηλώσας & ἀῤῥώστους ποιοῦσαι. sicut & Latini Frangere & Infringere dicunt pro Enervare & Effœminare. Ab ἄγω autem est καταξαι apud Platonem, & κατάξειν, & ἐὰν καταγῇ, si frāgatur: apud Galenum, καταγῆ ὀστοῦν & κατεαγὸς ὀστοῦν: apud Lucianum, κατάγα τῆς κεφαλῆς: apud Aristophanē κατεαγῶσι. Sic in participio κατεαγὼς & κατεαγῖα: vt apud Philostratum Heroicis, κατεαγὼς τὰ ὦτα, aures fractus, pro Fractas habens aures. Dicitur & κατάγνυμαι, vnde participium κατεγμένος apud Lucianum in Timone, κατεγμένοι γὰρ αὐτοῦ [τοῦ κεφαλοῦ] καὶ ἀπεπεπωμένοι εἰσὶ δύο ἀκτῖνες. Interdum κατεαγὼς ponitur pro fracto id est effœminato, sicut καταγνύουσι in loco Xenophontis proximè præcedente.

Καυάξας sunt qui putent ab Hesiodo metri causa dictum pro κατάξας, in Op. —οὔπω τι νῆα καυάξαις. Alii thema faciunt Καυάζω, Frango.

Κάταγμα, ατος, τὸ, Fractura. Apud Dioscoridem ὀστῶν κατάγματα quod Plinius ossa fracta. Idem Dioscorides lib. 2, τοῖς ὑπὸ κιφαλῆς τραύμασι καὶ καταγμάτα. Idem lib. 1, κάταγμα πωροῖ τὸ ἀφέψημα τῶν φύλλων, Decoctum foliorum ossa confracta solidat. Vbi Marcellus annotat τὰ καταγματα de confractis tantùm ossibus dici. In vulgaribus lexicis, κάταγμα exponitur etiam Fragmen & Fragmentum: quæ interpretatio his & similibus locis non conuenit.

Καταγής, οῦ, ὁ, Fragilis: cui opponitur Δυσκατάκτης, apud Dioscoridem, Difficilis fractu. Item Καταγὴς κόπαλος vide in Κόπαλος.

c. 2. Ἐπικαταγνυμι, pro Insuper frāgo, ex Aristotele affertur in vulg. lex.

c. 2. Περικαταγνυμι, quasi dicas, Circūfringo, pro Circumquaque frango vel in circuitu. Interdum pro καταγνυμι, aut simplici ἄγνυμι. Theophrastus, ὀξυκαταγὲς δὲ ἔστι δοκεῖν ὃ καὶ πυρηνῶδες quod Plinius, Quibus fractis ineft nucleus oliuæ similis.

C. Περιάγνυμι, vel Περιαγνύω, Circumfringo, Confringo torquendo, Contorqueo. Chion in epist. ad Matridem, καὶ ὅλως τὸν λαιπίζων καὶ περιαγνύων τὸν βραχίονα, ἥλκυσεν αὐτοῦ τὸ ξίφος, extortam ei sicam abieci, i. contorto brachio ereptam, Budæus. Apud Apollonium lib. 2, Ὅσσους Βιθυναίοισι μόγις περιάγνυ ὕδωρ exponitur Interrūpit & dirimit. Περιαγὴς pro circumfracto, citatur ex Anth. epigr. vel (vt alii) περιαγὴς participium.

Ἀκτή, ῆς, ἡ, Littus. fit etiā ab ἄγω, significāte frango (vt volūt Græci grāmatici) quòd videlicet vndæ litori allisæ frangantur. Hom. Iliad. σ, Ἀκτὴν εἰσανιόντες.

Od.o, ἀκτῇσιν ἀκτὴν Ἰθάκης. Distinctè autem ponuntur ab eodem λιμήνες & ἀκταί, ll.μ, — λιμένων τε καὶ ἀκτάων. Actam pro littore dixit & Virgilius Æneid. ζ, At procul in sola secretæ Troades acta. Ἀκταὶ (vt Ammonius tradit) sunt petricosa maris loca, ἠιόνες autem, arenosa. Est porrò hæc vox ἀκτὴ non solùm in carmine, sed & in soluta oratione vsitata. Strabo de littoribus sinus Corinthiaci loquens, dicit, ὀλίγον ὑπερτείνουσι παμβαίονται αἱ ἐκατέρωθεν ἀκταί. vtitur & Lucianus. ‖Ἀκτὴ est etiam maritimus locus, vt Hesychius scribit. Apud Herodotum sæpe pro ora, id est littorali regione.

Ἀκτὴ, Fructus vel potius fruges, vt Iliad.ν, — καὶ ἴδεν Δημήτερος ἀκτλὼ, id est Cereris fruges. Sic apud Hesiodum sæpe, — Δημήτερος ἱερὸν ἀκτλώ. vbi ἀκτλὼ quidam putant masculino genere poni. Nam profertur etiam ἀκτὸς nominatiuus, vt Eustathius tradit: qui tamen alibi eos reprehendit qui apud Hesiodum masculinum esse censuerint ἀκτλώ. quæ tamen fuit Tzetzis postea sententia. declinauit enim ἀκτὸς, ἀκτοῦ, & δώρημα interpretatus est, illū Hesiodi locū exponēs. Alibi idē Eust. dicit Δημήτερος ἀκτὴ esse cibū ex tritico & triticeis, siue frumēto & frumentaceis. aliter enim vertere nō possum ἢ ἀπὸ σίτου ἢ τῶν σιτωδῶν ὑφλώ. Et fit (inquit) ab ἄγω, id est frango. nam molitum frumentum aptū ad esum. vt sit ἀκτὴ Δήμητος fragmentum panis. Quanquam non video cur hoc dicat, ἀκτὴ Δήμητος esse panis fragmentū, ex eo quòd molatur frumentum. molendo enim fit farina, non autem panis fragmenta. Legitur autem apud eundem poetam ἀλφίτου ἀκτὴ, Od.ξ, — παλαιὰς ἀλφίτου ἀκτῆς. Odyss.β, Εἴκοσι δ' ἔστω μέτρα μυληφάτου ἀλφίτου ἀκτῆς. vbi Eustathius ἀκτλὼ ἀλφίτου ait, iuxta veteres, esse farinæ munus, ὃ δεῖ τὸ ἀποτρίβεσθαι ἢ ἀποτρίβειν: aut κλάσμα ab ἄγω. Idem Homerus Iliad. λ, — πάσσε δ' ἀλφίτου ἱερὸν ἀκτλώ. vbi ille ait, ἀκτὴ est δωρεὰ (id est munus) quam quis alicunde ἄγηται, id est apportat, siue accipit. Sunt (inquit) & qui Δήμητος ἀκτλὼ velint dictam διὰ τὸ ἀποτρίβεσθαι τὴν ἄλυσιν, i. quòd prælata sit aliis. Idē verò exponēs hunc Il.ν locum, — καὶ ἔδοι Δημήτερος ἀκτλώ, non dicit ἀκτὴν significare δωρεὰν (i. munᵉ) sed subaudiri post ἀκτὴν: vt perfecta oratiō sit Δημήτερος ἀκτλὼ δωρεάν: vt (inquit) quū dicitur ξυσὸν, subintelligitur δόρυ: & quū διπλόῃ, subauditur χλαίνα. Tà parū sibi cōstat in expositione huius vocabuli hic grāmaticus. Certè nec illud perpetuò verū reperietur, dici ἀκτλὼ Δημήτερος, fruges, aut ipsum panem, ex eo quòd frangatur & comminuatur frumentum molendo: quum & segetes ipsas Hesiodus Δημήτερος ἀκτλὼ appellet.

Ἀκτὴ, Sambucus, de qua Dioscorides libr.4. cap.174, ἀκτὴ δίκην ὄζει. ἡ μὲν ῥίζα τις ὁμοία σκορόδοις, πλάσσεται καλαμοειδὴς ἔχουσα, &c. Dicitur & Ἀκτὶς ab eodem Dioscoride, qui lib.2, cap. 187, loquens περὶ δρακόντος, scribit, ἐπ' ἄκρου δὲ σπλάδιον, καθάπερ ἀκτίς. Vocatur eadem & Ἀκτίος, si mendosæ non sunt Theophrasti vulg. editiones. legitur enim apud eum lib.3, De historia pl. cap.6, περὶ ἔλαιαν δὲ καὶ παρὰ, καὶ δρῦς, καὶ ἀκτίος.

Ἀκτὴ Attica fuit dicta ab Actæo rege (vt tradit Stephanus) aut Actæone, vt Suidas: vel quòd eius bona pars sit littoralis, & maritima. Vide Stephanū. Est Ἀκτὴ & aliorum locorum nomen proprium, vt te idem docebit. Vide Ἄκτιος quod proximè sequitur. ‖ Ἀκτὶς etiam dictæ sunt Athenæ primò, vt tradit Seruius.

Ἄκτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Littoralis. Ἄκτιος Pan apud Theocritum, ὁ ὅτι τ' ἀκταῖς ὑπὸ τ' αἰπόλιον ἰδρυμένος. Vel pro Venator. nam & ἐπακτῆρες appellantur venatores. Vel qui Athenis colitur. Etymol. ‖Item ἄκτιος & ἐπάκτιος Apollo à loco quodam Magnesiæ dicto ἀκτή. autor Stephanus. Vide Ἐπάκτιος.

Ἀκτίτης, ου, ὁ, Littoralis, Commorans in littore. vt apud Phaniam in Anthologia epigrammatum ἀκτίτης καλαμαντὴς, hoc in versu, Ἀκτίτης καλαμαντὶ τετιγμένος ἔγχεϊ λᾶαν πέτρης. Ἀκτίτης, Atticus. vnde Ἀκτίτου πέτρα, i. Ἀττικοῦ, inquit Stephanus.

Ἀκταῖος, ου, ὁ, Littoralis, Maritimus. nam ἀκταίου Hesychius explicat θαλασσαίου. Apud eundem ἀκταῖοι ἰχθύες, littorales pisces. Virgilius vt substantiuum a-

ctà, ita & adiectiuum actæus pro littorali vsurpat, Ecl.2, Amphion Dircæus in actæo Aracyntho. Nam Seruius in hunc versum scribit, Sanè Aracynthus mons est Thebanus: vnde actæo littorali debemus accipere. vt, At procul in sola secretæ Troades acta.

Ἀκταῖος, Atticus, Athenienſis. vnde, vt idem Seruius tradit, Actæo (in proximè præcedente Virgilii loco) pro Athenienſi plerique accipiunt: non quòd Aracynthus apud Athenas est, sed vt ostēdatur rustici imperitia. ‖Ἀκταῖα, Vestis genus. Item, Nereis quædam ita dicta. vtrunque apud Eustath.

C. Ἀκταιφύλαξ, ακος, ὁ, Littora custodio, Sum custos littorum, Hesychius. Idem Ἀκταφεῖ trisyllabè scribit, & explicat τὴν θαλασσίαν φυλακήν, id est maritima custodia. quod eodem modo Etymologicus habet, nisi quòd infinitiuus est ἀκταφεῖν apud eum.

Ἀκταίωρος, Littorum custos, ab ἀκτὴ & οὐρῶ, mutato ου in ω, vt habet idem Etymologicus. Hesychius autem scribit ἀκταφορεῖς trisyllabè, exponens γεωργοὺς ἢ φύλακας, id est agricolas aut custodes. Sic & Etymol. in ἀκταίωρος, sed sine particula ἢ.

C. Ἐπάκτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, quasi ἐπ' ἀκτῇ ὤν, Ad littus situs, Littoreus, Littoralis, Maritimus. vt apud Sophoclem Trachiniis ἐπακτία Τίρυνθι scholiastes exponit θαλασσία. Sic ἐπάκτιος οἶκος, quæ à Martiale Littorea domus, id est ad littᵘ sita. At ἐπάκτια πώεα, oues iuxta littus pascentes, exponitur. Apollo autem ἐπάκτιος, ὁ ἐν τῇ ἀκτῇ ζωμώμενος, apud Apollonium Rhodium Arg. lib.1, Νήσου ἐπακτίδος βωμὸν ἐπάκτιον Ἀπόλλωνος. Sed quod dicit ibi scholiastes, ὁ ἐν τῇ ἀκτῇ ζωμώμενος, non videtur intelligendum vt in vulgaribus lexicis exponitur, Qui in littore colitur, sed Qui colitur in quodam loco Magnesiæ qui Acte nominatur: vt ex Stephano annotaui in Ἄκτιος.

C. Παράκτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem quod ἐπάκτιος, Littoreus, Littoralis, Maritimus. Æschyl. Prom. pag.51, Ἐντὸς ὧν οἰκήσεται πλὼ θαλάσσιον Κίλιξιν. Sic Sophocles θαλάσσιος λεμὼνας dixit.

C. Παραλιτίδιος pro θαλάσσιος (eodem modo quo θαλασσαλαιτίδιος dicitur pro θαλασσαλάσσιος) vt θαλασσιτίδιον ὕδωρ in Anthol. epigr. Littoreus fluctus, id est qui fert littᵘ, vt loquitur Virgil.

Ἀκτὶς, ῖνος, ἡ, (itidem ab ἄγω, frango, secundum quosdam) Radius solis. Luc. in Anacharside, οὐκέτι πίλου δεόμεθα, ὡς πλὼ ἀκτῖνα κωλύσει καταπεσεῖσθαι τῆς κεφαλῆς. Id est, Non amplius galero indigemus, qui radium solis ad nostrum caput pertingere prohibeat. Apud Homerum pluralis datiuus ἀκτῖσι & ἀκτίεσσι: vt Odyss.ε, Οὐδέποτ' ἠέλιος φαέθων ἀκτῖσιν ἴδηται. Iliadis κ, Αἰνὰς ἀκτίεσσιν ἐπιπρὸ ἠελίοιο. Hesiodus in Theogonia, — οὐδέποτ' αὖτις Ἠέλιος φαέθων περιδέρκεται ἀκτίεσσιν. ‖Capitur & pro radio πυρωτοῦ, id est fulminis. Luc. in Timone, κεκαυμένην γὰρ αὐτοῦ [τοῦ πυρωτοῦ] καὶ ἐκπεσοῦσαν εἶδε δύο ἀκτῖνας αἱ μάχιμαι.

Ἀκτὶς etiam dicitur in nominatiuo. Antiphilus in Anthologia epigrammatum, Ἡδὺ σβεννυμένοιο μυρία καπνώσιν ἀκτὶς. Seruius in Virgilium, Græci, inquit, ἀκτὶν & ἀκτὶς dicunt, δελφὶν & δελφὶς, Ἐλεφὰν & Ἐλεφὶς: sed verius in ν desinunt, quod in obliquis habent, vt ἀκτῖνος, Ἐλεφῶντος & δελφῖνος.

Ἀκτὶς habet & alias significationes. nam & sambucus apud Dioscoridem exponitur, libro 2, ἐπ' ἄκρου δὲ σπλάδιον, καθάπερ ἀκτὶς & ita ἀκτὶς idem fuerit quod ἀκτή. ‖Sic etiam vocatur (teste Pausania apud Eustathium) vas in quod coniiciuntur oboli. ‖Est & ἀκτὶνος ὄνομα, id est serui nomen, vt idem ibidem testatur. Apud Xenophontem autem in Cyneg. canis est nomen.

Ἀκτινωτὸς, ὴ, ὁ, Radiatus. tanquam à verbo ἀκτινόω.

Ἀκτινηδὸν, Aduerbium, In formam radiorum, vel radii, apud Lucianum.

C. Ἀκτινοειδὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Radiorum formam habens. Ex ἀκτὶν & εἶδος.

C. Ἀκτινοβόλος, ου, ὁ ἡ, Radios iaciens, Radios eiaculans. Vnde Ἀκτινοβολία, Radiorum eiaculatio, apud Plutarchum. Ex ἀκτὶν & βάλλω.

C. Ἀκτινοβολέω, ῶ, Fut. ήσω, Radios iacio, Radios eiaculor, Radio. Et passiuum Ἀκτινοβολέομαι, οῦμαι, apud Athenæũ, Irradior. libro 4, ὑπὸ τῆ ἡλίου ἀκτινοβολεῖσθαι, A sole irradiari.

Ἄξων, ονος, ὁ, (ab ἄξαι aor. 1 verbi ἄγω) Axis rotæ. Hom. Iliad. λ, — αἶμα πολὶ ἄξων Νέθλη ἄπας πεπάλακτο, καὶ αὐτυγες αἱ πρὸ δίφρου. & Iliad. ν, — ὑπὲρ ἴτυν ἴφθι διαίνετο χαλκὸς ἄξων. Xenoph. Pæd. 6, de bellicis curribus loquens, ὀχοῦς τε ἰσχυροὺς, ὡς μὴ σωτρεῖσθαι, ἄξονά τε μακρὸν. Per metaphoram itidem ἄξων τῆ κόσμου vocatur axis mundi. Proclus enim ita (post Aristotelem De mundo) scribit, ἄξων καλεῖται τῆ κόσμου ἡ διάμετρος αὐτοῦ, περὶ ἣν στρέφεται, id est, Axis mundi appellatur eius dimetiens, circa quam voluitur.

Ἄξων vocatur spondylorum secundus qui est immobilis. πῶς δὲ σπονδύλων (inquit Pollux) ὁ δεύτερος ἀκίνητος ὤν, ἄξων ὀνομάζεται.

Ἄξονες erant apud Athenienses, velut apud Romanos, leges duodecim tabularum. nam ἄξονες erant axes ligneæ in quas leges Solonis incisæ erant. Gellius libri 2 sic orditur a caput, In legibus Solonis illis antiquissimis, quæ Athenis axibus ligneis incisæ sunt, quàsque latas ab eo Athenienses, vt sempiternæ manerent, pœnis & religionibus sanxerunt, legem esse Aristoteles refert scriptam ad hanc sententiam, Si ob discordiam, &c. Ἄξων pro decem tabulis, inquit Budæus, citans hunc ex Demosthene aduersus Aristocratem locum, οἷς οὐ πρὸ ἄξονι ἔφασαν. Plut. in Solone, ὁ δὲ πεισθεὶς δίκαιος ἄξων τῆ Σόλωνος τὴν ὄψιν ἔχει νόμων οὕτως γεγραμμένων. Idem in Numa, ὡς τῆ περὶ τοὺς ἄξονας τοὺς Σόλωνος αἰτίας φῆ. Solent autẽ vulgò ἄξονας Σόλωνος tabulas Solonis interpretari: vt in modò citato Plutarchi loco, ὁ πεντεκαιδέκατος ἄξων, decimatertia tabula. Idem verò testatur leges illas Solonis inscriptas fuisse εἰς ξυλίνους ἄξονας, ipsius Solonis vita. Hos autem ἄξονας quadratam figuram habuisse autor est Suidas, qui itidem ab iis ipsis quoque leges in eos inscriptas nomen accepisse testatur. Pollux verò ante Suidam annotauit quadrata fuisse forma, sed ait fuisse χαλκοῦς, id est æneos. Quæ sit autem differentia inter ἄξονας & κύρβεις, videbis in κύρβεις.

Ἄξων, in Solomonis parabolis bis legitur pro tramite & orbita: vbi semita Latinè habetur. Alibi, ὃς ὑπ' ἄξονας τῆ ἰδίου γεωργίου πεπλάνηται, id est, Aberrauit à sulcis suæ segetis. Bud.

Ἀξόνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad axem pertinens. Ex Anthologia epigr. citatur ἀξονίοις δεσμοῖς pro Vinculis axi alligatis.

C. Ἀκροξόνιον, ου, τὸ. 1. τὸ ἄκρον τῆ ἄξονος, Summa pars axis, apud interpr. Apollonii. Apud Pollucẽ autẽ legitur ακροξόνια.

C. Παραξόνιος vide in Ἐπίβολος.

Ἀ Γ Ω Ν, ῶνος, ὁ, Certamen, Solennes ludi, vel simpliciter Ludi. Nam ita quoque exponitur ἀγὼν. Sed malim ἀγῶνας aut simpliciter Certamina, aut Certamina ludorum interpretari, ex Ouidio: ad restringendam, quæ paulo alioqui latius patet, ludorum significationem. Ἀγῶνας possumus etiam commissiones ex Suetonio interpretari, vt opinor. Athen. 5, ὀπτικοὶ τῶν ἢ τ' ἀγώνων & μουσικῆς χῶν. Dem. Epit. ἢ θυσιῶν ἢ ἀγώνων ἀξιωμάτων ἀθανάτων. Intelligit autẽ de iis qui ἀγῶνες ἐπιτάφιοι vocabãtur, quasi dicas certamina funebria (eo sensu quo dicũtur laudationes funebres, & orationes funebres) qualibet apud Hom. ornatur Patrocli funus. Varia autẽ ἀγώνων genera (de quibus dicuntur ἀγωνοθέτης & ἀγωνοθετῶν) distinguũtur additis adiectiuis, vt γυμνικοὶ ἀγῶνες, & μουσικοὶ, & ἱππικοὶ, (qui & ἱππίων ἀγῶνες Dem. in Midiam) vt apud Xenoph. Hell. 3, ἀγὼν ἱππικὸς ἢ γυμνικὸς certamen equestre & gymnicum. Aristoph. Pluto, πεῖν ἀγῶνας μουσικοὺς καὶ γυμνικούς. quem locum vide & in ἀναγώνιος. Notandus est autem vel ob id quod Pollux scribit, Atticos vix dicere ἀγῶνας μουσικοὺς, sed potius ἀγῶνας μουσικῆς. De his autem Plutarchus in Alex. πλείους γάρ εἰσι τοὺς ἀγῶνας οὐ μόνον τραγῳδῶν ἢ αὐλητῶν ἢ κιθαρῳδῶν, &c. Apud eundem Plutarchum in eodem Alex. memoratur ἀγὼν ἱππασίας: sic apud Athenæum lib. 10, ἀγὼν πολυπαιδίας & ἀγὼν πολυφαγίας. Interdũ autem per ἀγῶνας intelliguntur peculiariter ἀγῶνες cognominati ἱεροὶ, i. certamina sacra, quæ quatuor erãt, Nemeæa, Pythia, Isthmia, Olympia: vel Pythica, Isthmica, Olympica. Inter ἀγῶνας alii (vt docet Poll. lib. 3) στεφανῖται & φυλέται fuerunt appellati, alii ἀγυεῖται, ex iis videlicet qui nominabantur ἡμαποί. Quò alludens Plutarchus in Pol. præceptis dixit, ὡς οὐκ ἀγυείτῃ σὺ δὲ ἀγείτῃ ἀγῶνα πολιτικὸν ἀγωνιζόμενος, ἀλλὰ ἱερὸν ὡς ἀληθῶς καὶ στεφανίτην. De his quatuor certaminibus extat epigramma Archiæ, quod primum est in Anthol. epigr. Ἔξω τῆ ἀγῶνος apud Lucianũ in Anach. metaphoricè, Quæ aliena sunt à re de qua agitur, siue à sermone instituto. pro quo dicit ἔξω τῆ προοιμίου eodem in loco: περὶ τοῦ ἔξω τῆ ἀγῶνος ἴσως ἐστίν. οὐ γάρ, &c. Paulo pòst, ὃς ἐστ' ἀδικεῖς, οἶμαι, οὐκ ἐν πρεσβείᾳ πόλεως ἤδη ἐσταῖσα ἔξω τῆ προοιμίου. Idem alibi composita voce ἐκαγώνια in eodem signif. vsus est, adiungẽs ἢ πέρᾳ τῆ προοιμίου. De huius autem nominis etymo vide sectionem sequentem.

Ἀγὼν non solùm τὸν ἆθλον significat, id est ipsum certamẽ, (pro quo malè apud Etymol. legitur τὸ ἆθλον) verumetiam locum in quo certamen ipsum editur. Imò verò & alia multa declarat, si Eustathio credimus hæc ex vet. gramm. afferenti, ἀγὼν, ὁμιλος, κύκλος, μάχη, ἔρις, ἀγορὰ, συναγωγὴ, καὶ ὀπτῆς δεξις. Idem verò ναὸν hac voce significari, alibi scribit. Etymol. autẽ tradit ἀγῶνα esse τὸν τόπον, item τὸ πλῆθος τῶν ἡλιαστῶν, item τὸ ἄθροισμα, præterea τὸν ἆθλον, (sed ibi mendosè legitur τὸ ἄθλον in nominat. pro ὁ ἆθλος) necnon τὸν ναόν. Inuenio præterea ex quopiam grammatico citatum, ἀγῶνα significare τὸ ἄθροισμα, τὸν ἆθλον, τὸν τόπον, τὸ πλῆθος, τὸν κίνδυνον, τὴν κρίσιν. Quæ significationes, septem quidem sunt numero, vt & apud Eustathium, sed non omnes eædem. Ego autẽ quomodo hæ tot significat. ad paucas restringi possint ostendam, lectorem simul admonens, in aliis itidem multis vocabulis id me fecisse, nec huiusmodi rẽ tũ sed & aliis multis grammaticorũ tricis in hoc opere eum exoluisse. Dico igitur ἀγῶνα esse in vna eadémq; prima significatione, τὸν ἆθλον, & τὴν μάχην, & τὴν ἔριν, necnon τὴν ὀπτῆς δεξιν. quia ὁ ἀγωνιζόμενος, is μάχεται, is ἐρίζει, is ὀπτεύεται, id est Qui certat, is pugnat, is contendit, is specimen suarum virium aut suæ industriæ edit. Huius autem primæ significationis velut appendicẽ esse illũ vsum quo τὸν κίνδυνον & τὴν κρίσιν declarat, vt infrà docebimus. quẽadmodum autẽ ἀγορὰ non tãtùm significat concionem, sed & turbam hominum ad illam audiendam congregatorum, necnon illum in quem congregati sunt locum, ita & ἀγῶνα non certamen duntaxat, sed & ipsam spectantium certamen multitudinẽ, & locum præterea in quem ad spectandum conueniũt, in quo videlicet certamen editur, declarare. ab hac autem significatione qua pro multitudine congregatorum spectatorum ponitur, manare has expositiones, τὸ ἄθροισμα, τὴν συναγωγὴν, τὸν ὅμιλον, τὸ πλῆθος, atque adeo τὴν ἀγορὰν. at locum in quem coacti sunt, esse quod dicunt τὸν τόπον: & ab hoc significato illas etiam duas expositiones pendere, τὸν ναὸν & τὸν κύκλον, necnon & tertiã Hesychii τὸ στάδιον. Nunc ad exempla veniendum est. Ἀγὼν pro multitudine spectantium certamen: vt probat Etymol. ex hoc versu qui est initio Il. ω, Αὖτο μ' ἀείσῃν, λαοὶ δὲ θοαὶ δὴ νῆας ἴκανεν Ἐπειδήπερ ἵππαι. vbi Eustathius annotat ἀγῶνα esse τὸ πλῆθος, addens, ex veterum autoritate, ἀγυρὰν à Bœotis appellatam esse ἀγῶνα. Ἀγὼν pro multitudine, de nauibus etiã dictũ est. vt Il. ψ, Αὐτὰρ μὲν γὰρ ἐγὼ ἰθὺς νηῶν ἰὸν ἀγῶνα. vbi ἀγῶνα Eustathius esse ait ἄθροισμα, quod interpretor Cõgregationem nauiũ, vel potius Multitudinem congregatarum nauium. Pro qua signif. ab Etymol. affertur hic eiusdem Homeri versus, Ἤρμῆ μετ' ἀγῶνα νεῶν καὶ πολλὰς Ἀχαιῶν. At Il. ο, vbi legitur νεῶν ἐν ἀγῶνι πόντῳ, tradit idem Eustathius posse hic ἀγῶνα accipi & pro ipsa concertatione quæ fit in prælio: rectius tamen, sequendo veteres, sumi pro multitudine & congregatione. Hæc illi. Quibus addo, posse (meo iudicio) ἀγῶνα hic quoque exponi τὸν τόπον, vt mox docebo. Ἀγὼν, Locus in quo spectatores certaminis congregantur, in quo videlicet editur ipsum certamen. Ita tamen vt aliquando ad spatium illud quod certantibus relinquitur, restringi videatur. id est, ad ipsum στάδιον, vt Hesychius exponit

Odyſſ.η, Λείψαν δὲ χορὸν, καλὸν δ' ἔθεσαν ἀγῶνα. Sic Il.ψ, Αλλ' ὑμεῖς σὺ ἀγῶνι καὶ ἠμάθοι εἰσορόασθε Ιππους. Heſiodus, — πρὸ δ' ἔστασαν μάρτυρας ἀρτίους ἠδ' ἀγῶνας. Suidas quoque ἀγῶνα dicit locum ſignificare in quo certatur, proferens hunc ex Thucyd.ϛ, locum, προελθὼν εἰς τὸν ἀγῶνα αὐτίδικον τὸν ἰδιώτην. Vt autem in his locis ἀγὼν de loco dicitur congregatorum hominum, ita & paulo antè ἀγὼν ναῶν videtur ita ſignificare congregatarum nauium multitudinem, vt ſimul intelligamus locum in quo illa multitudo erat. Ἀγὼν autem pro templo in hoc eiuſdem poetæ verſu ponitur (vt volunt Etymol. & Euſtathius) Il.η, Αἴ κέ μοι ἀμφὶ χάριν θεὸν δύσηται ἀγῶνα. Sed hanc ſignificationem ſub proximè præcedente comprehendi, tanquam ſpeciem ſub genere, vel ex eo apparet quod ipſemet Euſtathius addit, videlicet ἀγῶνα hic accipi ἀπὸ τοῦ τόπου, quatenus hic ſit θεῖον καταγώγιον καὶ ἀφοσίωτον, ἀφ' οὗ καὶ οἱ αὐτοὶ ἀγάλλονται. Iam verò & quum ἀγῶνα vertunt interpretati ſunt κύκλον, de loco intellexiſſe vocem κύκλον credibile eſt, quum alioqui αἰὼν putetur hoc etymum habere vt ſit ὁ χρόνον οὐκ ἔχων πέρας, & proinde κυκλοτερής: præfixo videlicet α priuatiuo. Cuius etymi Euſtathius quoque meminit pag. 1335: ponens & alia duo, videlicet vel ἀπὸ τοῦ ἄγω, vel ἀπὸ Αἰῶνος μίμησις Πλάτωνος. Sed ego aut primitiuum eſſe hanc vocem αἰὼν, (vnde & literis maiuſculis eam hic ſcripſi.) aut non aliunde quàm à χανία deductam exiſtimo. Κύκλον tamen pro loco rotundam habēte formam legere me non memini: ſed videat lector an iuuare nos poſſit quòd locus Romæ dictus circus Flaminius, vocatus eſt αἰὼν. nam ſcio & aliam huius appellationis cauſam reddi.

Αἰὼν, Bellum, Belli certamen: (vt loquuntur interdum Latini) Item, Concertatio quæuis, aut Contentio. Poll. lib.3, cap.10, χρήσιον δέ που καὶ τὸν αἰτιατικὸν, εἴ γε ἢ τὸν πόλεμον ἀγῶνα καλοῖεν. Demoſth. Pro corona, πρὸς τὸν Φίλιππον ἐπὶ τοῖς ὑμῶν ὁ αἰὼν. Ibidē αἰῶνα ποιεῖσθαι dicit, καὶ γὰρ τὸν ἀγῶνα μᾶλλον ἢ πρὸς ὑμᾶς ἁπάντων ποιοῦνται. In qua ſignificatione (videlicet pro belli certamine) ſumi αἰῶνα quidam volunt in his prouerbiis, αἰὼν ἀ δίκτυα σκίψις, & αἰὼν πρόφασιν ἐκ ἀναβάσεως. quorum meminit Suidas, & poſt eum Eraſmus, qui exponit Certamen in vulg. tamen lex. annotatur αἰῶνα hic pro diſcrimine accipi poſſe, vt ſit ſenſus, Quū agitur de periculo, non licet tergiuerſari, aut, nō oportet expectare occaſionē. Sed ego ἀγῶνα exiſtimo pro Diſcrimine nōniſi certa cū cōſtructione poni, & referenda hæc prouerbia ad id quod Curtius dixit, Bellum ratò permittit tempora legere. Cæterùm quoniam ἀγὼν de variis certaminum generibus dicitur, interdum addito adiectiuo πολεμικὸς ad belli ſignificationem reſtringitur. vt apud Synefium epiſt. 40, χρήσιμον δὲ ἔπαυσε ὅτι θήρας ἀξίας καὶ οὐκ ἀγῶνα πολεμικὸν.

Eſt αἰὼν & generaliter Concertatio quæuis ſeu contentio, Studium & Contentio vehemens circa rem quampiam. Qua in ſignificatione Iſocrates pluralem etiam numerum vſurpat, ſiue pro conatibus qui ſumma contentione fiunt. Demoſth. Pro corona, τὸν δ' ὑπὲρ τῆς μὲν χώρας ταῦτα αἰῶνα ἴσμεν ὑμᾶς ἅπαντα ποιησαμένους. Quod ita dictum puto vt Lat. lucrari ne hoc fieret, vel Contendi ne, &c. Et εἰς αἰῶνα καθίστασθαι πρέπειν, quod Cic. In cōtentionem venire de re aliqua. Plut. in Symp ſap. de vulpe loquens, ἐπειδὴ μὲν γὰρ εἰς αἰῶνα πανουργίας κατέστησε πρὸς τὸν πάρδαλιν. vbi etiam obſeruādum πανουργίας pro πρὸς πανουργίαν. Dicitur & αἰῶνα ἀγωνίζεσθαι. Cicero αἰῶνα ſtudium cōtentionis interpretatus eſt: ad Atticum lib. 1, Cætera non poſſunt habere eandem neque vim, neque venuſtatem, remoto illo ſtudio contētionis, quem αἰῶνα vos appellatis.

Αἰὼν, Actio fabulæ in ſcena. quæ ſignificatio ad primam reduci poteſt. Non enim eſt ſimpliciter Actio fabulæ, ſed de qua certatur in theatro. Ariſtot. De poetica, ἐπεὶ γὰρ τῆς τραγῳδίας δυοῖν αἴτιον καὶ οἷον αἰὼν ἡ μίμησις ἐστὶν ἡμῖν.

Αἰὼν, Actio forenſis. αἰῶνες, inquit Budæus, dicuntur à Plutarcho Actiones forenſes, id eſt δίκαι. Sed exemplum non profert. puto autem hunc ipſius Plutarchi locum in Alcibiade pro exemplo nobis eſſe poſſe, ὅτι μικρὸν γὰρ ἴδια καὶ πρόχειρα ἰδίων μᾶλλον ἢ φέρει ἀγῶνας ὁ δῆμος. Sic Iſocr, in Paneg. ὥστε οὐ δεῖ τοὺς μὲν ὑπὲρ ἐλαττόνων πραγμάτων [λόγους] ποιεῖν τοὺς αἰῶνας τοὺς περὶ τῶν ἰδίων συμβολαίων ποιουμένους. ¶ Αἰὼν (inquit Bud.) Iudicium, Periculum: vt καταστῆσαι εἰς ἀγῶνα: & καταστὰς εἰς αἰῶνα, Poſtulatus, Reus, Qui in reatu eſt (vt periculum Latinè reatum ſignificat.) Demoſth. aduerſus Nexarā 145. & alibi. Sic & Lyſ. Apud Plat. Pol. 6, εἰς ἀγῶνα καθιστάναι, Periculū creare, In diſcrimen vocare, Accuſare. quum dicit, καὶ ἰδίᾳ ὀλιγωλιάσαντες, καὶ δημοσίᾳ εἰς αἰῶνα καθίστης. Hactenus Budæus. qui interpretatur etiam Negotium faceſſere: ſed hanc interpretationem omiſi, vt quæ ſignificationem det his verbis nimis latè patentem. Libanius ἀγῶνα καθιστάμενον ἀπαγγέλλειν dicit. Notandū eſt autem ἀγῶνα & κρίσιν ab Iſocrate, itidem ἀγῶνας & κρίσεις à Demoſthene copulari: quum dicit in orat. Pro corona, οἶμαι περὶ πάντων, καὶ δικαιοσύνης, καὶ ἀγῶνος, καὶ κρίσεως πικρᾶς καὶ μεγάλης ἐχούσης τὸν ὄρθιμα. Iſocr. in Panath. εἰς αἰῶνα καὶ κρίσιν καταστάντων. Idem Demoſthenes contra Midiam ἀγῶνα & κίνδυνον copulat: dicens, εἰ μὴ ἦν ἐν τοῖν αἰῶνι μηδὲ κίνδυνος. ¶ Sciendum eſt & hoc, αἰῶνα non ſignificare periculum eo dumtaxat ſenſu quo pro reatu vſurpatur à Latinis, ſed & ſecundū primam vocabuli ipſius ſignificationem: vt apud Xenoph. Præd. 3, νῦν γὰρ πρὸς ψυχῶν ἤδη ὑμῖν ὁ αἰὼν. Id eſt, Nunc enim vita vniuſcuiuſque veſtrûm adducitur in periculum, Nūc quiſque veſtrûm venit in diſcrimen de vita. Sic & apud Euripidē in Medea, Καὶ περὶ αἰῶνι μεγάλῳ ἢ κακὸν λαβεῖν, Ἢ χρηστὸν, &c. Id eſt, Et hac in re magnum diſcrimen eſt. vel potius (vt ego alibi interpretatus ſum) Res eſt plena aleæ & periculi. Eodem modo vſus eſt Thucydides hoc nomine, cum duobus infinitiuis, præfixam habentibus particulam ἢ, lib. 2, ὁ δὲ αἰὼν μέγας ὑμῖν ἢ καταλῦσαι Πελοποννησίων τὴν ἀλκὴν τῇ ναυτικῇ, ἢ ἐγγυτέρω καταστῆσαι, &c. Exiſtimo Ciceronem ad iſtam ſignificationem vocis huius alludentem, certamen & diſcrimen aliquando copulaſſe. Sed & dimicationem eodem ſenſu & eodèm reſpiciens vſurpaſſe mihi videtur, quum dixit, Qui me amor ſubuenire olim coegit impendentibus periculis, maxima cum dimicatione capitis. ¶ Ἀγῶνα παρέχειν ἀνθρώποις pro Moleſtiam exhibere hominibus, citatur ex Eſaiæ cap. 7.

C. Προαγών, (q.d. Præcertamen) Præludium certaminis, vt Plut. ἀγροῦ θηρεύοντος τὸ μεγαλῶνος, ὡς ἔχει ὁ αἰὼν πόλεως ὁπλιτεύοντος. Idē. in Bruto μεγαλῶνες, excurſiones ante pugnā, inquit Bud. ¶ Προαγών, Præluſio actionis oratoriæ, inquit idem Bud. Sic δίκης μεγαλῶνες, Plut. in Pompeio, ἐθηρεύοντο δὲ αὐτοῦ τὰς δίκης μεγαλῶνες ὡς ὀλίγοι πρὸς τὸν κατήγορον. Æſch. 61, Demoſth. 255. Ἀνδροπίωνος. Erant autem μεγαλῶνες apud Demoſthenem καὶ οἷς εἰσάγονται αἱ γραφαὶ, πρὶν διαγινώσκεσθαι, vt notatur apud Demoſthenem 203. Vulgaria lexica teſtantur in priore illo Plutarchi loco μεγάγωνος legi, non μεγαλῶνος: ſed mendoſa eſt illa ſcriptura.

C. Ἀγωνάρχης, ου, ὁ, Certaminū præſes. Sophocles in Aiace, Καὶ πάμα πύκα μάλ' ἀγωνάρχαι ξυνὸς Θήσευ' Ἀχαιοῖς. Suidas ἀγωνάρχαι exponit per ἀγωνοθέται, quod nomen paulo pòſt declarabitur. Euſtathius ait Bœotis αἰῶνα dici ἀγεραί. vnde ἀγερασιόμος qui ἀγωνάρχης.

C. Ἀγωνοδείκης, ου, ὁ, Deſignator. nam ἀγωνοδείκας Heſychius exponit βραβεῦτας. Deſignatores, inquit Vlpianus, quos Græci βραβεύτας appellant. Videtur autem ἀγωνοδείκης ex αἰὼν & δίκη eſſe compoſitum: vt ſit iudex certaminum. βραβεύτης tamen potius reſpondet τῷ ἀθλοθέτῃ, id eſt Munerarius. Vide aliud compoſitum ἀγωνόθετης quod proximè ſequitur.

C. Ἀγωνοθέτης, ου, ὁ, Agonum præſes & iudex, id eſt certaminum, Certaminum arbiter, Certaminum moderator. Componitur ex αἰὼν & θέτης, quod in compoſitione tantùm vſurpatur, & poſitorem ſignificat, vt in νομοθέτης: ſed hic diſpoſitorem potius ſonat. nam Euſtathius ἀγωνοθέτην exponit μὲ ἕξιν αἰῶνας διατιθέμενον, id eſt, qui certamina bene diſponunt & adminiſtrant. hoc eſt, omnia quæ ad certamina pertinent. Luc. in Nigrino, λαμπρὸν μὲν γὰρ πᾶν τὸ πολιτῶν ἀγώνων ἐφεστὼς τὸν ἀγωνοθέτην, ὅτι βασιλεὺς ἔχων ἐμάστευε θεωρούς. Iudicē ludis præſidētem, B.

Ἀγωνοθέτην, inquit Valla, Græci vocant eū qui certa-

mini præsidet propositis præmiis, vt apud Homerum Achilles,& apud Virgilium Æneas.Idem Valla munerariũ vertit.Sed munerarius potius est ἀθλοθέτης. siquidem ἀθλοθέτης ex ἆθλος & θέτης est factum, quasi Præmii aut præmiorum positor. Ait autem Suidas ἀγωνοθέτειν esse in scenicis(sub.certaminibus:)ἀθλοθέτειν in gymnicis.Hesychius ex Nicandro eãdem differentiam affert, musica vocans quæ Suidas scenica.

Ἀγωνοθετέω, ῶ, F. ήσω. P. ηκα, Præsum certaminibus, Omnia moderor & rego in certaminibus. Thucydides, αἵπερ ἐπ' ὑμᾶς ταύτῃσι ἀγωνοθετοῦσιν. id est, Qui perperam hæc certamina constituitis, vt vertit Bud.

Ἀγωνοθεσία, ας, ἡ, Agonothetarum munus, siue officium. Constitutio & ordinatio certaminis,id est eorum quæ ad certamen pertinent. ¶Ἀγωνοθέτης per ι citatur ex Sophocle pro ἀγωνοθεσία.

¶ Ἀγώνιος, ου, ὁ ϗ ἡ, Ad certamen pertinens. Pindarus in Isthm. hym. 4, ἀγώνιους ἄεθλους vocat labores certaminũ,qui sunt circa certamina, periphrasticè pro ἀγῶνας, vt opinor. alioqui enim ἄεθλος & ἀγὼν itidem certamen significant. Ἀγώνια ἀγαθὰ vocat Gregorius Nazian.in lib. De vita in solit. transf. Bona contentione summa comparanda,Bud.interprete.

Ἀγώνιος Mercurius à Pindaro dicitur in Isthm.hym.2, certaminum præses: πάντα δ' ἐξεπιστᾶν ὅσα ἀγώνιος Ἑρμᾶς Ἡροδότῳ ἐπόρευ, &c. Eodem sensu ἐναγώνιον eum appellat in Pythis. Hesychio quoque ἀγώνιοι θεοί sunt certaminũ præsides. At Eustathius ἀγωνίους θεοὺς vult esse apud Æschylum ἀγοραίους, id est fori præsides,aut qui in foro coluntur: vt Suidas ἀγοραῖον Mercurium appellari ait ex eo quòd colatur ἐν ἀγορᾷ,id est in foro.

Ἀγώνιος, Angulo carens,vide infrà. item Ἀγώνιος ab ἀγωνία,vide post ἀγωνία.

C. Ἐναγώνιος, ου, ὁ ϗ ἡ, Ad certamina pertinens, Certaminibus conueniens,seu iudis aut spectaculis.vt Plut.Symposio dixit de Arione, τὸν γὲ ἐναγώνιον ἐτύγχανεν ἀμπεχόμενος κόσμον, ornatũ certaminum,siue commissionum. id est,quo solebat vti in certaminibus & commissionibus. Lucianus autẽ ἐναγώνιον νόμον dixit legem athleticã, vbi scribit, μονομαχοῦσι πρὸς νόμον τὸν ἐναγώνιον. Sic & ἐναγώνιος appellatur Mercurius ab Aristoph.in Pluto, tanquam certaminum præfectus & ἀγωνοθέτης, vel ἀγῶνας ποιῶν,sequendo genus loquendi quo ibidem vtitur. ¶Ἐναγώνιος,Qui in certamine versatur.Bud.exChrysost. in epist.ad Titum,cap.1,τοῖς μὲν παλαιοῖς ἀνδράσιν ἅπας ὁ βίος ἦν ἀγὼν καὶ ἐναγώνιος,ἡμῖν δὲ ῥᾳθυμίας μεστός. Itẽ Ἐναγώνιος Ad certamen compositus & comparatus, Certamini accinctus.Synes.epist.67, ἔστι γὰρ εὐεξία,καὶ ὁ δῆμος παρῇ πάλιν ἑστὼς καὶ ἐναγώνιος. A Plut. ἐναγώνιος ἐσθὴς appellatur quæ & στρατηγική,(Lat.paludamentum) quæ in prælio gestabatur.q.d. Vestis militaris. In vulg.lex.ex Bud. epist.post.citatur ἐναγώνια ἔργανα,pro instrumentis quibus in bello vtũtur.Et ex Polybio, προσκαλούμενος ἐξ ἀμφοῖν ἐναγώνιος,pro Certamẽ vtrinque adhortatio. At Budæus apud eundem Polybium κατὰ τὰς ἐναγωνίους πυκνώσεις interpr.In pugna conferta. ¶Et quia ἀγὼν vocatur interdum actio forensis, ἐναγώνιος pro forensi ponitur nonnunquam,vt à Dionys. Halic. qui etiam ἐναγώνιον ac δικανικὸν pro eodem interdum vsurpat,vt Bud. obseruauit.In vulgaribus lexicis ex Sulpitio Victorino ἐναγώνιος λόγος exponitur Certatiua oratio, vt idem sit quod ἀγωνιστικός.

Ἐναγώνιος, Trepidus,vide post Ἀγωνία.

C. Ἐξαγώνιος, ου, ὁ ϗ ἡ, Ad certamen no pertinẽs, Qui est extra certamẽ, ἔξω τῆς ἀγῶνος.Metaphoricè ἐξαγώνια vocantur Quæ ad causam non pertinent, vel ad ipsam quasi concertationem causæ : aut generalius Quæ ad rem de qua agitur non pertinent:quæ sunt παύεργα, vel ἀπροσδιόνυσα.Luc.ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐξαγώνια, καὶ πόρρω τοῦ πράγματος,(quod alibi dicit ἔξω τοῦ ἀγῶνος, vt suprà docui)id est, Hæc ad rem de qua agimus, non pertinent, Hæc sunt per digressionem dicta,vt interpr.Budæus: addens, παρεξαγωγὴν opponi ἐναγωνίῳ. Talem huius vocis ἐξαγώνιος vsum Suidas ex Æschine affert.

¶ Ἀγωνίζομαι. F. ίσομαι (& Atticè ἀγωνοῦμαι, vsitatissimũ) P. ίσμαι,Certo, Certamen ineo,In certamen venio,Dimico.Absolutè positum aliquando, vt ἐπειδὴ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγωνιῶντο. Apud Philostratum nonnunquam cum accusatiuo, vt ἀγωνίζομαι τὰ ὀλύμπια. Sic ἀγωνίζομαι ἀγῶνα, apud Platonem, & ἀγωνίζομαι μάχην,apud Plutarchum & ἀγωνίζεσθαι σταδίου, apud eundem Currere stadium, vt loquitur Cicero. id est, inire certamen cursus in stadio. Sic autem & ἀγωνίζεσθαι δρᾶμα (quod exponitur Agere fabulam) proprie est Actione fabulæ certare aduersus alium. Vide infrà. Dicitur & ἀγωνίζομαι πρός σε, aut σοί(Tecum certo, Congredior tecum) cum accusatiuo personæ, præfixa præpositione,aut cum datiuo. vt Xen. Pæd. 1, ἴσως ἔστιν ἃ οὐ πρὸς ἀνθρώπους ἀγωνιστέον. Vbi non solùm accusatiuus est personæ,sed & accusatiuus rei.vt ita dicere liceat,ἀγωνίζομαι τοῦτο πρός σε, Hanc rem decerto tecum.pro,hac de re tecum certo.Cum περὶ autem,vt Dem.Pro corona, ἀγωνιζόμενον περὶ τοσαυτίων καὶ τιμῆς καὶ δόξης.Dicitur & cum ὑπὲρ, sed alio sensu.nam ἀγωνίζεσθαι περὶ δόξης dicitur is qui de gloria certat siue dimicat,aut assequenda,aut conseruanda: at ἀγωνίζεσθαι ὑπὲρ ἐλευθερείας,apud eundem Demosth. ibidem est dimicare pro tuenda & conseruanda libertate.

Ἀγωνίζεσθαι,Præliari, Prælium inire,πολεμεῖν, apud Xenoph.in ἵππαρ. vt ἀγὼν significat aliquando πόλεμον.Sic apud Thucydidem lib. 1, ἔξεσι πρὸς αὐτοὺς πλέοσι ναυσὶν ἀγωνίζεσθαι.

Ἀγωνίζεσθαι, Agere fabulam, id est ὑποκρίνεσθαι. vt ἀγὼν Actio fabulæ,apud Aristotelem De poetica.Est autem propriè ἀγωνίζεσθαι δρᾶμα, Actione fabulæ certare aduersus alium, Agere fabulam proposito aduersus aliquem de ea certamine. quo sensu ad primam significationem pertinet τὸ ἀγωνίζομαι. Ponitur tamen ἀγωνίζεσθαι δρᾶμα simpliciter pro ὑποκρίνεσθαι. nam pro eodem à Demosth. ponuntur eodem in loco orationis περὶ παραπρεσβείας ἀγωνίζεσθαι, διηγεῖσθαι(inquit Bud.) Aristot.de poeta in persona sua loquente.

Ἀγωνίζεσθαι, Certare iudicio, vt faciunt qui causam orant apud iudices.Ἀγωνίζεσθαι, inquit Budæus, dicitur de oratoribus pro Orare causam,apud Demosth.vnde ἐναγωνίζεσθαι, Secũdo loco orare.Sic ἀγῶνες à Plutarcho appellantur δίκαι.Hactenus Budæus.Ita autem apud Plutarchum intelligi debet ἀγωνιζομένων in lib.De audiendo, δεῖ δὲ τῆς μὲν λέξεως καὶ τοῦ προφέρειν τοὺς ἀγωνιζομένων ἀμείνω καὶ πλουσιωτέρῳ θεατῇ. Apud Lucianum autem ἀγωνίζεσθαι ἔφεσιν, Prouocationis causam iudicio persequi, Appellationem in iudicium deducere.

Ἀγωνίζεσθαι, inquit Budæus,Causam dicere,Periclitari iudicio, Demostheni vbiq;. vt ἀγωνίζεσθαι ψευδομαρτυρίων, Falsi causam dicere,Reum falsi esse.Et ἀγωνίσασθαι ξενίας,peregrinitatis postulatus. Quin & ὁ Τιμοκράτης vocat ἀγωνιζόμενον νόμον quem ipse accusat vt abrogandum.Hactenus Budæus. Videndum autem num in hoc postremo loco ἀγωνιζόμενον in passiua significatione accipiendum sit, vt & in hoc loco contra Midiam,ἀγωνιεῖται δὲ καὶ κριθήσεται τὸ πρᾶγμα νυνί. vbi de re loquens hæc duo verba copulauit,vt de persona alibi,vbi dicit, οὐ γὰρ ὅτι τοῖς κεκριμένοις ϗ ἠγωνισμένοις ὁ νόμος, ἀλλ' ὅτι τοῖς ἀκρίτοις. ¶Sciendum est præterea, vt ἀγὼν non solùm de periculo dicitur eius qui adducitur in iudicium & qui accusatur: sic ἀγωνίζεσθαι pro Periclitari generaliter accipi.

G Ἀγωνιστέον, Aduerb. positionis, Certandum est.Xenophon Pæd.1, ἴσως ἔστιν ἃ οὐ πρὸς ἀνθρώπους ἀγωνιστέον. & Ἀγωνιστέος, στέα, στέον, quasi gerundiuum nomen Latinis, Certandus,da,dum.Herodot. Terpsichore, φάμενοι οὐ βαρβάρων ἀγωνιστέον εἶναι τὸν ἀγῶνα.

Ἀγώνισμα, ατος, τὸ, ab ἠγώνισμαι prima præteriti τοῦ ἀγωνίζομαι,Certatio,Certamen. Plut. Sympos. 8, κούφων δὲ καὶ βαρέων ἀγωνισμάτων ὄντων. ¶Itẽ Palma,id est præmium certaminis,vt tradunt Suidas & Hesychius: & hoc fortasse significat apud Thucydidem lib.vlt. ἐπὶ ξυμβάσει τὸ ἀγώνισμα ποιεῖσθαι.

Ἀγώνισμα, à Suida exponitur σπουδὴ, ὀπτιδόσια, i.Studium,Diligentia,hoc in loco,ἀγώνισμα ἔδοξεν αὐτοῖς συλλαβεῖν αὐτόν. Sic Aristid.in Panathenaico, ἐν ἅπασι τούτοις ἀγώνισμα ποιούμενος,In hoc vnũ omni studio & omni virium contentione incumbens. Apud Herodotum autem ἀγωνί-

σμα videtur sumi pro egregio facinore: quum dicit, καὶ ἀγώνισμα τῶν μάχαι πεποίηται, κτήσονται ὁμοίως μύρμηκαί τε καὶ ἵπποι.

Ἀγώνισμα, Ostentatio quæ fit in turba, siue apud turbam, ab eo videlicet qui specimen ingenii sui vult edere. ἀγωνισμάτων enim exponit Hes. ὀχλικῶν ὀπτασιῶν. Dicitur autè de sophistis sæpissimè ὀπτασία & ὀπτάσιος. & fortasse ἀγώνισμα significationē huic affinem habet apud Thucyd. lib. 1, quū dicit, κτῆμά τε ἐς αἰεὶ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα ἀκούειν ξύγκειται. vt (à sophistis translatione sumpta, ingenii ostentandi causa decertantibus orationum politarum & comptarum scriptione) ἀγώνισμα vocet iudicrum quandam & ostētationis plenam orationem. Ac tale quid esse videtur cōmissio Latinis quale ἀγώνισμα, exponendo cum Hesychio ὀχλικὴν ὀπτασίαν. adeo vt apud Suetoniū Cōmissionibus reddi possit ἀγωνίσασθαι, quum dicit in Augusto, Admonebátq; Prætores ne paterētur nomen suum commissionibus obsolefieri. Scholiastes Thucyd. ἀγώνισμα exponit dulcē sermonem, itidem, vt opinor, alludens ad sophistarum orationes. Aut ἀγώνισμα (inquit) Spectaculum, Ludicrū, (ita expono apud eum παιδιὰ) Poeticum ἀγώνισμα comicorum, aut tragicorum.

Ἀγώνισμα, Actio fabulæ. Apud Aristotelem, de scenicis, ἀγώνισμα ποιεῖν, pro ἀγωνίζεσθαι, fabulam agere. Item Recitatio ab Aristotele ita dicitur, vbi loquitur de poeta narrante, vt Bud. ait.

Ἀγωνισμός, οῦ, ὁ, Certatio, itidem vt ἀγώνισμα, & itidem ab ἠγώνισμαι formatum. Dion historiæ lib. 16. μάχη καὶ ἀγωνισμὸς πολὺς ἀμφοτέρων ἐγένετο. Hes. ἀγωνισμὸν exponit ἀντιλογίαν, id est disceptationem, altercationem.

Ἀγωνιστής, οῦ, ὁ, Certator, Qui certat gymnica certamina, Athleta, Pugil. Lucianus, οὐδὲ παλὼ, ἀλλ' ἀγωνιστὴν ὀλυμπίων παρῆγον ἑαυτόν. Libri 2 Epigr. titulus primus est εἰς ἀγωνιστάς, id est In pugiles. quanquam pugiles peculiari nomine dicuntur πύκται. Apud Plut. in Themistocle, ἵππων ἀγωνιστάς, equi certatores, i. equi ad certamina exercitati. Horatius dixit equum in certamine primum, primum inter equos ἀγωνιστάς. ‖ Interdum genitiuo iungitur hoc nomen pro certante de re qualibet. vt ἀγωνιστὴς ἀληθείας, apud Plutarchum, Certans pro veritate. ad verbum, Certator veritatis: Latinè, Propugnator veritatis. Sic apud Xenophontem, ἀγωνιστὴς ἡγεμονίας.

Ἀγωνιστής, Actor scenicus, Ludio, Histrio. ἀγωνισταὶ, οἱ ὑποκριταὶ, Hes. Sic apud Athen. 12, πάντες οἱ ἀγωνισταὶ ἐπιτύδεια ζῶσι πάντων τὸν βασιλέα. Demosth. contra Midiam, μεγαλοφρόνως ζῶντα τοὺς κριτὰς τῆς ἀγωνιστῶν αἱρέσεως.

Ἀγωνιστήριον, Locus certaminis, id est, In quo certamen committitur, inquit Hesychius. Aristid. in Panath. ἀλλ' ὡς ἂν ἀγωνιστήριον τοῖς θεαταῖς αὐτῶν. ‖ Item ἀγωνιστήρια, Quæ dantur certatoribus, ait idem Hesychius: & ita ἀγωνιστήριον idem valebit quod ἔπαθλον.

Ἀγωνιστικός, οῦ, ὁ, Certatorius, ad ἀγωνιστὰς pertinens, id est certatorius. ἀγωνιστικὴ τῶν σωμάτων ἕξις, Aristot. Rhet. 1. Idem ibidem, ἀγωνιστικὰ δυνάμεις, Apta corporis constitutio ad obeunda gymnica certamina. Ἀγωνιστικὸς etiam dicitur is qui aptus est ad certamina.

Ἀγωνιστικὸς λόγος (inquit Bud.) ab Aristotele dicitur sophistarū, eodē sensu quo ἐριστικός, qui & ipse est sophistarū. quorū ars non solùm ἐριστική, sed etiam περὶ λόγους ἀγωνιστικὴ à Platone dicitur. Hactenus Budæus, non explicās Latinè ἀγωνιστικὸς nec ἀγωνιστική. sed videtur reddi posse λόγος ἀγωνιστικός, oratio altercatoria, vel disceptatoria. itidem ars ἀγωνιστικὴ, altercatoria.

Ἀγωνιστικῶς, Aduerbium, Certatoriè, Certatorum more. Budæus dixit ἀγωνιστικῶς ἔχω, pro Certare cupio, Certandi desiderio teneor. ‖ Alex. Trall. pag. 241 editionis patris mei, ψυχρᾷ δὲ χρῆται μὲν πολὺ αἰχμαλώτῳ τῷ νοσήματος χρηστέον ἀγωνιστικῶς. ὅταν δ' ἐπιμαίζῃ εἰσδήλως, ὅτου ἅπαξ τις ἢ ψυχρότητος καὶ πολὺ δάκνῃ. Id est, Frigida autem in vigore morbi vtendum est ἀγωνιστικῶς. Dicimus autem ἀγωνιστικῶς, quum semel & frigidissimam & multam damus.

Ἀγωνιστὶ pro eodem, in vulg. lex.

C. Ἀναγώνιστος, ος, ον, Qui non certat. vt ἀναγώνιστος ἀθλητὴς apud Xenoph. Qui certamen non experitur, Iners. Ex Platone autem De legibus citatur ἀναγώνιστος περὶ ἀρετῆς pro Ad virtutis certamen impotens seu ineptus. Sed malim abesse περί.

C. Πρωταγωνιστής, Δευτεραγωνιστής, Τριταγωνιστής, Histrio qui primas partes fabulæ, Qui secundas, Qui ternas agit. (nam tres tragœdi fabulam absoluebant, vt Bud. ex Laertio obseruauit, Comm. pag. 113.) vnde verba Πρωταγωνιστῶν, Δευτεραγωνιστῶν, Τριταγωνιστῶν. Πρωταγωνιστής, οῦ, ὁ, Qui primas partes in scena agit. Plutarchus in Politic. præcept. ἄτοπον γὰρ ὅτι τὸν μὲν ἐν τραγῳδίᾳ πρωταγωνιστὴν Θεόδωρον ἢ Πῶλον ὄντα μιμούμενος τὰ περὶ λύπην πολλάκις ἔπαθε, &c. Vbi pro τὰ περὶ reponendum censeo τὰ περὶ τῶν, vt declarabo mox in Τριταγωνιστῶν. Interdum additur genitiuus δραμάτων, vt apud Lucianum De cal. τοσοῦτον μὲ δεῖ εἰ δίκῃ, ὥστε καταγέλωμαι τὸν πρωταγωνιστὴν τῶν δραμάτων λέγω ἢ τὸν ποιητὴν τῆς ὑποκρίσεως. vbi Phil. Mel. πρωταγωνιστὴν τῶν δραμάτων vertit Actus principem, & quasi præsultorem. Sic apud Pollucem, παρὰ τὸ πρωταγωνιστεῖν ἢ δράματος, vt paulo post dicetur. ‖ Πρωταγωνιστὴς Œcumenio in Acta, est Antesignanus, ὥσπερ γὰρ πλέων ὁ πολίτης, ἵνα καταπέσῃ δεῖ τοῦ πρωταγωνιστοῦ ἔδους. Transfertur & ad quemlibet qui primum in quouis certamine atq; adeo in quouis negotio locū tenet, princépsque est. HINC Πρωταγωνιστεύω, σῶ, id est πρωταγωνιστὴς εἰμί, Primas partes in scena ago. ‖ Non solùm autē de actoribus scenicis dicitur, (inquit Bud.) sed etiam de oratoribus, ὅτι τὴν πρώτην ἀγορὰν λαχόντων, Primam orationem habeo in iudicio. Liban. apud Demosthenem pag. 190, πρωταγωνιστοῦντος Λυκούργου, καὶ μικρὰ, μᾶλλον δὲ οὐδέν, καταλιπόντος εἰς ἀπόδειξιν τῆς προαιρέσεως. Sic διπροσωπῶ pro διπροσωπέω. ‖ Apud Plutarchum πρώτοις μοιρῶσαι pro Primas partes obtineo, id est præcipuas, pag. 661, πρωταγωνιστούσης δηλονότι τῆς πίστεως. Ab Aristotele iungitur accusatiuo, & dicitur πρωταγωνικῶ τοῦτο (inquit Budæus) pro Imprimis polleo hoc certamine, vel Primas partes huius certaminis obtineo, Pol. 8, ὥσπερ τὸ καλὸν ἀλλ' οὐ τὸ ἡδὺ θηρεύοντες δεῖ πρωταγωνεῖν, In honesti certamine ante alios eminere, nō in feritatis atq; immanitatis. hoc est πρωτεῖον ἀγωνίζεσθαι τὸ καλόν.

Δευτεραγωνιστής, Qui secundas fabulæ partes agit. ‖ Lucianus metaphoricè vsus est in Peregr. pag. 391, καὶ μάλιστα ὁ ἡμέτερος ὁ ἐκ Παφλαγόνων, δᾷδα ἔχων, οὐ φαῦλος δευτεραγωνιστής. Demosthenes itidem metaphoricè δευτεραγωνιστὴν appellauit quasi optionem & secundas partes negotii suscepti tractantem, quasi secundarium proditorem, ὁ ὢν περὶ Φίλιππον. pag. 144, καὶ ἔχων ἕκαστον δευτεραγωνιστήν. Sic apud Ciceronem Marci Crassi quasi secundarius, id est ὃς ἐμοὶ τῷ Κράσσου οἴεσθαι δευτεραγωνιστὴς, inquit Budæus comm. pag. 123. HINC Δευτεραγωνιστῶ pro Secundas fabulæ partes ago. Item Δευτεραγωνιστῶ, Secundā orationem habeo in iudicio, δευτερολογῶ, Bud. 123.

Τριταγωνιστής, Qui tertias fabulæ partes agit & vltimas. vt in vita Æschinis legitur, ἠρώμην ὁ μισεάκιον φασὶν ὑποκριθῆναι τραγῳδίαν, ὥσπερ τριταγωνιστήν. vnde hoc illi Demosthenes probrosè obiicit, Pro corona, πομπὸν ὄντα τὸ πρῶτον καὶ παράσιτον καὶ τριταγωνιστήν. Ibidem, ἐμὲ δὲ τὸν τριταγωνιστὴν τὸν περὶ, &c. Et in oratione περὶ παραπρ. dicit τριταγωνιστὰς fuisse tanquam χύτρας πρὸς ἑξαίρετον, τὰ πρὸς τυράννους καὶ τοὺς τὰ πανήγυρα ἔχοντας εἰσιόντας. Æschinem (inquit Suidas) τριταγωνιστὴν appellat Demosthenes, ὡς ἀδοκιμώτατον τῶν ὑποκριτῶν ὄντα καὶ τρίτην τάξιν κατειληχότα. Hinc fit vt τριταγωνιστὴς de vili & contempto homine dicatur.

HINC Τριταγωνιστέω, Tertias fabulæ partes ago, Demosthenes Pro corona, ὑποτριταγωνίστας, ἵνα δὴ ἐνθάδε. Sciendum est autem Demosthenem τὰ περὶ τὴν λύπην dicere pro τριταγωνιστῶν, paulo ante illum quem citaui ex orat. περὶ παραπρ. locum, vbi scribit, πάντα δὲ τὸ δρᾶμα οὐδενὸς ὄντος τῶν Θεοδώρου, οὔτε Αἰσχύλου τοῦ ὑποκρίνασθαι, οἷς ἔστι τὰ περὶ τὴν λύπην δεινὰ ποιῆσαι· ἀλλὰ Μόλων ἠγωνίζετο, καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν παλαιῶν ὑποκριτῶν. Ex hoc autem loco emendo illum Plutarchi à me modò citatum in πρωταγωνιστὴς, & τοῦ τὰ περὶ τὴν λύπην repono. cuius emēdationis alibi iampridem admonui. Obseruandū est autem, etiam Theodori histrionis ab vtroque fieri mentionem.

C. ΑΝ παλαιζόμενος, In certamine oppono me alicui, Prælio aliquem excipio. Cum dat. Xenophon Pæd. 1, πού μοι δοκῶ αἰχμὴν τῇ τοιούτους αὐτοὺς ὄντας ὑποπῆξαι, καὶ μὴ ἐθέλειν ἰέναι αὐτοῖς αὐτομαχησομένους. Item Ἀντιπαλαίζομαι pro

Aduerſor, id eſt Refragor, apud Thucydidem.

Ἀνταγωνιστὴς, οῦ, ὁ, Qui in certamen prodeunti ſe opponit, Qui certamen ſuſcipit aduerſus alium, Aduerſarius. Plut. Alex. πρὶν περὶ αὐτὸν ἀνταπιρωμένων βούλοιτ' ἂν ὁλομιᾶσαι ἀγωνίσασθαι καθίστη (ὡς γὸ ποδάκης) εἴγε ἔστι βασιλεῖ ἀμμων ἰξεῖν ἀνταγωνιστάς. Vbi animaduerte priore loco eſſe poſitum ſimplex ἀγωνίσασθαι, & ἀνταγωνιστὰς eſſe qui ſe opponunt τοῖς ἀγωνιζομένοις. Apud Iſocratem exponitur Æmulus: ἄξιος καλέσαι σεαυτὸν πρὸς μὲν ἐλαττόνων κριτὴν, πρὸς δὲ μειζόνων ἀνταγωνιστήν, Ita te compara vt inferiorum ſis iudex, ſuperiorũ æmulus. Sic ἀνταγωνιστὴς περὶ τῆς βασιλείας, æmulus regni. Dicitur & ſine præpoſitione, vt apud Demoſthenem Philipp. 2 & 4, ἀρχὴν βουλῆ· τοῦτο δ' ἀνταγωνιστὰς μόνους ὑπολήψεσθε ὑμᾶς, de hoc autem ſibi aduerſus vos ſolos eſſe certamen exiſtimat.

c.2. Ἀνταγώνιστος, ον, ὁ καὶ ἡ, Cui nullus in certamine ſe opponit, vel ſe opponere poteſt, Aduerſus quẽ nemo certare poteſt. Vnde pro inexpugnabili & inuicto ponitur. Thucyd. lib. 2, φθόνος γὸ τοῖς ζῶσι πρὸς τὸν ἀνύπαλον τῇ μὲν ὑμπόδων ἀνταγωνίσῳ δυσία πέφυκε. Herodianus ἀρχὴ ἀνταγώνιστον & σφαῖρ ἀνταγώνιστον, inuictum, inſuperabilem, vel inexpugnabilem, dixit.

c.2. Δυσανταγωνιστὴς, in vulg. lexicis, Moleſtus aduerſarius.

C. Δ Ιαγωνίζομαι, Decerto, Dimico, Prælior. vt διαγωνίζεσθαι πρὸς τοὺς πολεμίους, apud Xenophontem Pæd. 1. Dicitur & διαγωνίζομαί σοι τοῦτο, vt apud eundem, ὅσα διαγωνίζονται οἱ ἥλικες πρὸς ἀλλήλους. ¶Item Διαγωνίζομαι, Certo ad finem, ſiue ad extremam dimicationem, vt διαμάχομαι, Eud. ex Æſchine. Sic ex Luciano citatur διαγωνισμένος μέγαν ἀγῶνα pro Magno certamine liberatus. ¶Gaza διαγωνίζεσθαι accepit & pro Conari, quum apud Eſic. Tanta conati ſunt, vertit τοσαῦτα διαγωνίσαντο.

C. Ἐναγωνίζομαι, vt ἀναγωνίζομαι τούτῳ τῷ πάτῳ, hoc in loco certo. Plutarchus, πάντας ἀναφυείσας τοῖς ἱππικοῖς ποσὶν ἀναγωνίζεσθαι. ¶Thucydides, ὅτοι καὶ ἥρωες ὅσοι πρὸ ἐμοῦ παρέσχοντο ἀμύνειν ἀναγωνίζεσθαι τοῖς Ἕλλησι, qui fauſtis Græcis aduerſus Medos pugnantibus, Bud.

C. Ἐπαγωνίζομαι, Poſt alium certo. vt Greg. in Encomio Macc. ἐπηγωνίσατο τὸν πατέρα, ἐπαγωνιουμένους παῖδας. Et ἐπαγωνίζεσθαι, Secundo loco cauſam orare, vel Perorare, vt inquit Budæus, citans hæc ex Libanio in argum. orat. in Androt. κατηγορούντων γὸ αὐτοῦ δύο ἐχθρῶν, προσέρχεται ἐμοὶ ὁ Εὐκτήμων· δεύτερος δὲ ὁ Διόδωρος ἐπαγωνίζεται τούτῳ τῷ λόγῳ. ¶Apud Plutarchum autem in Fabio, ἐπαγωνιζόμενος τῷ Ἀννίβᾳ, exponitur, Certamẽ cum Annibale repetens, Iterum cum Annibale certans. Apud eundem autem in Numa, ἐπαγωνίζονται τοῖς ἔξωθεν τεκμηρίοις, nituntur externis coniecturis. Secundum quam interpretationẽ ὅπη vacaret, aut epitatica eſſet.

C. Καταγωνίζομαι, Certamine vinco, Expugno, Debello. καθ' ἑαυτοῦ. Lucianus, τὰ θηρία καταγωνιζόμενος. Plutarch. Numa, καταγωνισάμενος Πομπήιον, qui ſuperauit vel debellauit Pompeium. Apoſt. ad Hebr. κατηγωνίσαντο βασιλείας. HINC Καταγωνισμὸς, Expugnatio, Subactio, citatur ex Thucydide.

c.2. Ἀκαταγώνιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inexpugnabilis. Chryſoſt. De ſacerdotio, τὸ δυσθεραπεύτου τοῦτο καὶ ἀκαταγώνιστον καὶ αἰνιγμῶδες θηρίον. ET Δυσκαταγώνιστος, Expugnatu difficilis, δυσκαταμάχητος, apud Thucydidem. CONTRA Εὐκαταγώνιστος, Expugnatu facilis. vnde ex conſequenti accipitur pro parum valido.

C. Προαγωνίζομαι, Ante alium certo, aut pugno. vt in illo loco quem modo ex Gregorio citaui in Ἐπαγωνίζομαι. Προαγωνίζομαι, Antea pugno. Herodianus libro 3, αἰφνιδίως αὐτοῖς ἐπιπεσούσης ἱππικῆς καὶ οὐ προηγωνισμένης ὑφ' ἡμῶν δυνάμεως, quæ antea non pugnauerat. Sic apud Thucyd. lib. 4, pag. 161, ἐξ ὧν τι προηγωνίσατο τοῖς Μακεδόσιν αὐτῶν, id eſt προεπολέμησαν. at Valla erraui in ſua interpr. quã tamen ſequuntur vulg. lex. ¶Προαγωνίζομαι, Certo pro aliquo, ſiue Pugno, Propugno. Philo, ὧν ἐπιθυμαχεῖν καὶ προαγωνίζεσθαι, πυνθάνεσθε πάνυ. HINC Προαγωνιστὴς, Propugnator, Defenſor. Luc. De ſalt. ὥσπερ τοῖς προστάταις καὶ προαγωνισταῖς αὐτῶν, προορχηστῆρας ἐκάλουν. ET Προαγωνιστικὸν in vulg. lex. Præiudicialis cauſa.

C. Συναγωνίζομαι, Vnà cum alio certo, q. d. Concerto, Certantem adiuuo, Certaminis ſocius ſum. Ponitur pro Opem fero, Auxilior: Thucydides lib. 1, καὶ αὐτὸς ἐπὶ τοῦτο μόριον ξυμπολεμήσω, καὶ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος ἀπάσης ξυναγωνιουμένης. Sic & alibi ſæpe apud eundẽ. Συναγωνίζομαι ἕνεκα apud Demoſth. Ad hæc conficienda operam meam vnà impẽdo. ¶Συναγωνίζομαι apud eundẽ Dem. pro συνηγορῶ, Patrocinor, inquit Bud. Qua in ſignificatione citatur & ex Platone in epiſt. πολλοῖς συνηγωνισάμην, Multos meo patrocinio iuui. HINC Συναγωνιστὴς, Certaminis ſocius, Certanti opitulans.

Ἀγωνία, ας, ἡ, Certamen, ἀγὼν apud Xenophontem, Suida teſte, qui tamen exemplum non profert: ſed poſſit in illius Pæd. 2 inueniri. Verùm & Iſocr. ita vſus eſt in Euagora, εἰ δεῖ τὴν μουσικὴν καὶ τὰς ἄλλας ἀγωνίας ἔντιμος εἶναι. Sic & Plato in Gorgia, δεῦρο μέχρι οὗ Σώκρατες τὴν ἀρχαιικὴν χάριν, ὡς ἐγὼ φημὶ τὴν ἄληθη παιδιὰν ἀγωνίαν. ¶Φιλεῖ εἰπεῖν ἀγῶνα, ἀγωνίαν ἔνιος, pro eodem apud Platonem de certaminibus loquentem, inquit Budæus. Idem ait ἀγωνίαν pro gymnaſtica poni hoc in loco, qui eſt libro De legibus 6, μετὰ δὲ ταῦτα χειρῶν ἀγωνίας αὐλητικὰς αἱρεῖσθαι τοὺς περὶ τὰ γυμνάσια αὐτρώπων τινὰ καὶ ἵππων. Quanquam non ἀγωνία per ſe ſignificat hic gymnaſticam, ſed ἀγωνία ἡ περὶ τὰ γυμνάσια. ¶Heſychius ait ἀγωνίαν palæſtram ſignificare, item bellum, apud Eurip. in Troadibus.

Ἀγωνία, Angor, Trepidatio, Animi æſtuatio. Ἀγωνία, (inquit apud Etymol. Orion) de eo qui in certamen deſcenſurus eſt· per catachreſin autem pro timore ſimpliciter ponitur. Id eſt, Ἀγωνία propriè eſt timor quo corripitur is qui in certamen deſcenſurus eſt: ſed per catachreſin ponitur pro quouis timore. Laertius ἀγωνίαν exponit φόβον ἀδήλου πράγματος, id eſt timorem rei incertæ ac dubiæ. Ariſtot. in Probl. ἀγωνίαν eſſe ait timorem quendam quo percellimur opus aliquod aggreſſuri: Damaſcenus ἀγωνίαν eſſe dicit φόβον κτησιχίας, id eſt metum excidendi, incepto videlicet, aut ſpe. Demoſthenes: Pro corona, οὕτω δ' ἐμοῦ ὁ Φίλιππος οὐ φόβῳ καὶ πομπῇ ἀγωνίᾳ. quo in loco aliquid amplius ἀγωνία ſignificat quàm timorem, alioqui enim contentus fuiſſet Demoſthenes dixiſſe φόβῳ. Vide alia in verbo ſequenti Ἀγωνιῶ, ab hoc nomine deducta.

Ἀγωνία ab Heſychio exponitur etiam Fractio, item ἀγωραία. Vt fractionem ſignificet, ab ἄγω deducendum eſt: vt ἀγωραῖαν, id eſt forenſem, ab ἀγῶ Bœotorum lingua ἀγορὰν ſignificante, ſicut antea dictum eſt. nec pro ſubſtantiuo nomine ſed pro adiectiuo accipiẽdum eſt, vt ſit ἀγώνιος, ἀγωνία, ἀγώνιον. quanquã & ἀγώνιος vtrique generi ſeruit.

Ἀγώνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Trepidationem aut angorem afferens, ſeu habens, ἀγωνίαν καὶ φόβον ἐμποιῶν. Soph. Aiace, σκέψῃ ποτ' ἂν δεῖ' ἀγωνίᾳ χολᾷ. vbi tamen & ἐναγωνίᾳ poſſe ſignificare tradit Demetr. Trichinius. Alter autem ſcholiaſtes priorem deductionem ſequitur ex ἀγωνία.

C. Ἐναγώνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pauidus. Apud Baſil. 94, ἔντρομος & ἀναγώνιος pro eodem poni ſcribit Budæus: qui tamen miſcet cum ἐναγώνιος ſignificante Compoſitum vel accinctum ad certamen: at ego ad ἀγωνία referendum putaui.

¶ Ἀγωνιάω, ῶ. F. ἀσω. P. ακα, Certo, ἀγανίζομαι, apud Iſocratẽ, teſte Suida.

Ἀγωνιᾶν, Anxium eſſe, Dolere vel angi metu, vt ſcribit in lexico Budæus, citans hunc Plutarchi locum in Cæſare, de Bruto, ἐφ' ᾧ λέγεται μὴ ταχὺ αὐτὸν ἀγωνιάσαι σωθέντος ὑπὸ τοῦ θεραπεύοντος πρὸς αὐτὸν, ἀθυμῆσαι. id eſt, Doluiſſe tanquam ob mortuum, vel Sollicitus & metuens ei fuiſſe. Et in Demetrio, ὡς οἰκεῖός τις ἀγωνιῶν τοῖς περὶ τὸν θεραπόντων ταπεινότητι ἀγωνιῶντας. Item Ἀγωνιᾶν, Vereri, Timere, cum accuſatiuo. Polybius, ἀγωνιῶν τὸν ἐπιτυχόντα τῶν ἐπιτηδείων. Hactenus Bud. Notandum eſt autem ἀγωνιᾶν dici etiam eum qui alioqui metu vacuus ſit: vt apparet ex hoc Ariſtotelis loco, Rhet. 1, καὶ δεῖ ὧν ἀγωνιῶσι, μὴ φοβούμενοι, [καλὰ ὄντ'] δεῖ γὸ καὶ πρὸς δόξαν φέρουσιν ἀγαθῶν τινὰ πάσχειν. id eſt, Honeſta ſunt etiam ea de quibus agonia percelluntur, metu carentes. nam de bonis quæ ad gloriam tendunt, ſic animo afficiuntur. Idem libri eiuſdem Rhet. 2, ἀλλὰ δὴ πιὰ ἐλπίδα ἐπιεῖναι τῷ πείας δεῖ οὐ ἀγωνιῶσι. Damaſcenus (recens quidem autor, ſed veteres, vt opinor, ſequutus) ἀγωνία, φόβος διαπε-

σεως, ἤγουν ἀπιστίας. φοβούμεθα γὰρ ἀπιστῆσαι τῆς ἐφέξεως, ἀγωνιῶμεν. Dicendum igitur puto ἀγωνιᾶν duobus modis vsurpari: Nonnunquam simpliciter pro Timere, & tum non solùm accusatiuo iungitur (vt in superiore exemplo Polybij) sed & infinitiuo: vt apud eundem, τὸ μὴ ἀγωνιᾶν λέγειν τὰ φαινόμενον. item cum subiunctiuo, præfixa particula μὴ, vt apud eundem, ἀγωνιῶντες μὴ δι' ἀσφαλῶς τῆς ὑπολοιπῆς. Nonnunquam verò significare Anxiũ esse ob dubitationem de euentu rei alicuius, non tam ne malum aliquod nobis accidat, quàm ne bonum aliquod speratum non eueniat, aut ne voti compotes esse non possimus. Breuius, ἀγωνιᾶν esse Æstuare dubitatione de sperato bono. Sic & ἀγωνίαν, quum ἀπὸ τοῦ φόβου distinguitur, æstuantem dubitationem de sperato bono intelligemus, sequendo definitiones paulo antè expositas. Sed & æstum vel æstuationem simpliciter interpretari poterimus non malè, quum vehementissimũ quendã metũ declarare voluerimus. Qui autem ἀγωνίαν reddunt angorem, videntur voce quidem significatissima vti: sed ἀγωνία existimo esse aliquid magis repentinum quàm angorẽ. Nec verò prætermittẽdum est quod tradit Græcus quidam grammaticus, Qui timent ne excidant eo quod cupiunt, (id est ne non assequi possint) dicuntur ἀγωνιᾶν, vt Hector cum Achille pugnaturus. nam alij qui solùm spectatores erant, modonon tremebãt: at ille quum in ipso periculo constituturus esset, duntaxat agonia percellebatur, vtpote magna animi fortitudine præditus. ¶ Hesychius præterea ἀγωνᾷ explicat κινδυνεύω, id est periclitor. ¶ Passiuum Ἀγωνιάομαι, ᾶμαι, idem valet quod quædam exemplaria habẽt in loco Aristotelis modò citato ex Rhet. 1, nam pro ἀγωνιῶσι legitur in illis ἀγωνιῶνται.

Ἀγωνιάτης, ου, ὁ, pro Trepidator, Formidator, ponitur apud Diogenem Laertium, vt notat in lexico Budæus: hunc (vt opinor) locum intelligens qui est in Menedemi vita, οὕτως ἦν ἀγωνιάτης ὥστε καὶ τὸν λίβανωτὸν ἐλθὼν ἐπέμενε τῷ θυμιατηρίῳ.

C. Διαγωνιάω, ῶ, Valde anxius sum, præpositione διὰ vim τοῦ ἀγωνιᾶν augente. Citatur ex lib. 2 Maccab. cap. 3 ἀγωνιῶντες pro Trepidantes. Item Διαγωνιάω μή, Vereor ne, vnde διαγωνιάσαντες apud Suidam, quod exponit ἀλλαξῆντες, id est Veriti: in hoc quem ex innominato autore affert loco, οἱ δὲ διαγωνιάσαντες μὴ διὰ τὸ προπάσχειν δόξωσι κατατεθλῆσθαι ὑπὸ τῶν ὅλων, ἀξιόχρεον ἅμα φωτί.

C. Συναγωνιάω, Vnà cum alio anxius sum, Anxietatis alicuius vel trepidationis particeps sum, aut socius. Plut. De Socr. dæmonio, αὐτὸν δὲ καὶ τοὺς φίλους σφόδρα συναγωνιῶντας οὖσθαι καὶ κύκλῳ περῆναι.

¶ Ἀγωνιάζω pro Ἀγωνιῶ in vulg. lex. legitur: itidem ἀγωνιάζομαι pro ἀγωνίζομαι ex Philostrato.

Ἄ Δ Ρ Ο Σ, ου, ὁ, à Suida & Hesychio exponitur Multus, Magnus, Abundans, Opulẽtus, Crassus. A Gaza quibusdam locis Crassus redditur. Gellius lib. 7. cap. 13 ait tres characteres esse, id est tria dicendi genera, ἀδρὸν, ἰσχνὸν, μέσον: id est, vt interpretatur, vberẽ, gracilem, mediocrem. Apud Herodotum libro 1, καρπὸς ἀδρὸς exponitur Fruges adultæ. ἄδρυν δίνδρυν apud Dioscoridem lib. 1, Crassa arbor, vt Hermolaus: Dura arbor, vt Ruellius: speciosa & fortis, vt Marcellus interpretatur. adnotans ἀδρὸν significare ἀπταῖς, id est pingue & feliciter nutritum, ex eóque, cum decore validum & forte. Sumit autem Marcellus hanc expositionem ab Hesychio, qui ἀδρότερον comparatiuum ab ἀδρὸς, exponit μᾶζον, ἀντὶ τοῦ ἀφισταμένου. Apud Plutarchũ ἀδρὸς apertè magnum significat: nam opponitur μικροπρεπῶς, in Lycurgo, ὅπου μὲν δὴ τοῖς μὴ ἀδρᾶς ξύλα φέρειν, τοῖς δὲ μικροπρεπῶς λάχανα. Sed & apud Athenæum copulantur μέγας & ἀδρὸς, lib. 6. Idem Plutarchus in Solone πῦρ ἀδρὸν appellat igẽdem validum. Ælianus apud Suidam ἀδρὸν μισθὸν vocat magnam mercedem, id est amplam, apud Aristophanem autem ἀδρὸς πόλεμος magnum bellum: accipiendo magnum pro acri seu vehementi. Ἀδροπρεπὴς explicatur etiam habentior. & ἀδροπρεπῶς διαιτᾶν, liberalius & largius cibare, Apud Galenum. Cæterùm ἀδρὸς Etymol. exponit χονδρὸν, deriuãs ab ἅδω, id est Delecto, nam (inquit) ἁδόμεθα τοῖς μεγάλοις καὶ χονδροῖς, id est, Delectamur magnis & χονδροῖς. accipit autem χονδρὸν pro crasso, vt opinor. Gallicum nostrũ Dru hinc originem habere existimo.

Ἀδρὸς, ad animum translatum. Athen. 6, μέγας & ἀδρὸς τὸν ψυχὴν. Isocrates in Panathenaico, ὡς ἀδροπόρους αὐτῶν καὶ πολὺ βελτίους ὄντας. Sed & quum dicitur χαρακτὴρ ἀδρὸς, character vber, (Gellinterpr.) est metaphora ad res ad animum pertinentes.

C. Ἀδρόβωλος, ου, ὁ, ἡ, Plenas glebas habens, seu crassas, aut grandes. ἀδρόβωλον de thure vel bdellio apud Dioscoridem. Ex ἀδρὸς & βῶλος. Huic opponitur μικρόβωλος.

C. Ἀδρομερὴς, οῦς, ὁ, καὶ ἡ, Crassis particulis constans, Crassio rem substantiam habens. De pane, Galenus, ὁ διπτυρὸς ἄρτος, ἀδρομερέστερος. De vino Dioscorides, ὁ δὲ Ἀλβανὸς ἀδρομερέστερος τοῦ Φαλέρνου. Huic opponitur λεπτομερὴς. Fit autem ἀδρομερὴς, ex ἀδρὸς & μέρος: vt λεπτομερὴς, ex λεπτὸς & μέρος.

C. Ἀδροχῶρος, Qui vberem regionem vel vberes regiones habitant. Hes. ex ἀδρὸς & χώρα.

Ἀδρότης, ητος, ἡ, Magnitudo, Robur, Hes. Proceritas, Suidæ Exponitur etiam Crassitudo, Abundantia. Homerus Il. ω, de anima loquens discedente de corpore, — λιποῦσ' ἀδρότητα καὶ ἥβην. sed in aliis exemplaribus legitur αἰδρότητα, & hanc lectionem agnoscit Eustathius. Vide igitur in Αἰδρ. Constantinus Lascaris hanc vocem in vltima tradit acui, ἀδρότης, ῆτος.

Ἀδροσύνη, ης, ἡ, Idem quod ἀδρότης. vt ab ἄβρις dicitur ἀβρότης & ἀβροσύνη. sed vt ἀβροσύνη magis est poeticum quã ἀβρότης, ita ἀδροσύνη magis poeticum quàm ἀδρότης. Hesiodus in Ergeis, Ω δέκτε ἀδροσύνη τάχυς ῥοιζοῖο ἔεργε. Id est, præ vbertate, præ copia, præ densitate.

¶ Ἀδρύω, Fut. υνῶ. Crassum reddo, In iustam magnitudinẽ vel crassitudinem consummo, In plenum augeo, Gazæ. Theophrastus De cauris pl. 4, ἀδρύνει τὰς ὄψεις, reddit crassiores. Aliquando ἀδρύω neutrum est, & idem valet quod ἀδρύνομαι. vt apud eundem, ὥστε μήπω ἀδρῦναι τὸν καρπὸν, ἀλλὰ μᾶλλον αὐξῆσαι μόνον καὶ φῦναι δεῖ, id est proficere, vt Gaza vertit.

Ἀδρύομαι, Passiuum, Crassesco, Crassus fio. Iustã crassitudinem aut magnitudinem acquiro, aut Ad iustam crassitudinem peruenio, Turgesco, Grãdesco. Hesych. ἀδρυνθέντες exponit μεγαλωθέντες. Herod. 1, ἀρτιυόμενον μὲν τὸν ὀπὸν τῆς πόας ἀδρύνεσθαι τὸ λεῖον. Sic apud Nicandrum Theriacis, Τὼ μὲν, ὅτ' ἀδρύνηται, ἐρεμνοῖο βατῆος Κόψαντες, &c.

Ἄδρυνσις, εως, ἡ, Crassatio. Apud Aristotelem & Theophr. Maturitas, Perfectio fructuum.

¶ Ἀδρύω, ῶ, F. ύσω. P. υνα, Ad maturitatem vigorémque perduco. Vnde passiuum Ἀδρύομαι, ῦμαι, Ad maturitatem peruenio, Adolesco. Plato Pol. 6, ἧς δὲ ἁβρότητος ἐν τῷ βλαστάνειν τι καὶ ἀδρύνεται, δῆλα ὀπωρινὰ ἐστί.

¶ Ἀδραίνω, ῶ, F. ήσω, P. ηνα, Idem quod ἀδρύω. Nonnunquam & neutraliter ponitur, sicut ἀδρύω pro ἀδρύνομαι. vnde apud Dioscoridem ἠδρηκὼς, Adultus, Maturus factus.

Ἄδρυσις, εως, ἡ, Maturitas, apud Basilium.

Ἄ Ε Θ Λ Ο Σ, ου, ὁ, Certamen. Herodot. 2, ὅπλα τε πάντων δὴ τῶν Περσέων τὸν προκείμενον ἄεθλον. Homerus Odyss. φ, Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντες ἐπέφνομεν φρένα ἄεθλος. Etymol. ait significare etiam locum certaminis. Sic ἀγὼν & pro certamine & pro loco certaminis poni diximus antea. ¶ Ἄεθλος, Labor. vt ἄεθλοι Vlyssis, Od. α. Vbi Eustathius ait ἄεθλους appellari honorificè ab Homero Vlyssis labores, tanquam certantis aduersus fortunam: aut simpliciter vocari labores: & ἄεθλος dici quasi οὗ τις οὐκ ἄν τις ἐθέλοι, quos quis nolit. vt videlicet sit ex α priuatiuo & verbo ἐθέλειν conflata hæc vox. At Etymol. ἄεθλον (in neutro genere pro præmio certaminis) vult ex ἐθέλειν esse compositum & α epitatico: vt sit ἄεθλον quasi quod quis valde velit & cupiat, τὸ πάνυ ἐθέλητόν. Idem ponit & aliam etymologiam: vt videlicet à τλάω id est tolero factum sit τλὸν, & α præfixo ἄτλον: mutato τ in θ, ἄεθλον. quam posteriorem etymologiam tenendo, necesse foret dicere ex ἄεθλον factum esse ἄθλον, non contrà. sequendo autem alteram, vt ἄεθλον sit quasi τὸ πάνυ θλητόν, contrà ἄθλον ex ἄεθλον factum esse dicere-

mus. sed ex vtraque cõsequeretur prius nomen impo- A
situm fuisse præmio certaminis quàm ipsi certamini. loquitur enim de ἄεθλον & ἄθλον, non de ἄεθλος & ἆθλος. Atqui rationi cõsentaneum nõ est posterius etymum, vt videlicet ἆθλον, præmium certaminis, dictum sit à tolerando. Ego igitur confusa omnia in his duabus posterioribus etymologiis cernens, primam sequor, ab Eustathio duobus locis notatam: sed ita vt illam voci ἄεθλος, non tantùm quum significat laborem, sed & quũ primam significationem habet, pro certamine, accommodandam putem. quotusquisque est enim qui certa- B
men non refugiat?

Ἄεθλον, ου, τὸ, Præmium certaminis de quo reportata est victoria. Il. ψ, Νηῶν δ' ἐκτὸς ἄεθλα λέγοντό τε τείποδές τε. Theocr. Idyl. η, Χρύσεος ἢ ἔτι ὧν ἐσορᾷς; χρύσεος καὶ τοῦτο Διώνα ἄεθλον;

Ἆθλον pro ἄεθλος videtur vsurpasse Diotimus in Anthol. Epig. hoc in versu, Ταὶ ἧς ἐν ἀίδα ἄεθλα πάλας ἔσκεν κραταιάς. nisi fortè posuerit quod consequitur pro eo quod præcedit, id est præmium certaminis pro certamine. In eodem libro ἄεθλα pro ἄεθλοι, id est labores, hoc versu, Χαῖρ' Ἰθάκη μετ' ἄεθλα, μετ' ἄλγεα πικρὰ θαλάσσης.

C. Ἀεθλοθέτης, ου, ὁ, Qui præmium certaminis statuit. Compositum ex ἄεθλον, & θέτης, quod in compositione positorem significat. Vide infrà ἀθλοθέτης.

C. Ἀεθλοφόρος, ου, ὁ, Præmiũ certaminis ferens, Victor in certamine. Herodot. ι, ἀεθλοφόροι ἀμφότεροι ὁμοίως ἦσαν. Dicitur etiam equus ἀεθλοφόρος, siue ἀθλοφόρος: vt Iliad. χ, circa principium, Σθενέλῳ ὡς δ' ἵππος ἀεθλοφόρος. At Iliad. ι, — δώδεκα δὴ ἵππους Πηγοὺς, ἀθλοφόρους, οἳ ἄεθλα πορὼν ἄροτο. I

Ἀεθλοσύνη, ης, ἡ, Certamen, Certatio. Item κακοπάθεια, Miseria. Ab Hesychio exponitur ἀγωνία.

Ἀέθλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Præmium reportans, ἀεθλοφόρος. de homine & de equo dicitur. Callimachus hymno in Delum, — ἵνα μιν ἵππον ἀέθλιον ἁμαξεύσῃς. Archias, Ὅν Φοίβου χρησμῳδὸς ἀέθλιον ἵππον ἔτισε Πυθώ. Potest & ἀέθλιος ἵππος intelligi simpliciter ἀγωνιστὴς, certator equus, aptus ad certamen: vt deriuetur ab ἄεθλος. & ita videtur accipi apud Theognin, quum dicit, Ἵππος ἐγὼ καλὴ καὶ ἀέθλιος, &c. J At verò ἄθλιος ab ἆθλος miserum significat, vt videbis paulo post. a

Ἀέθλιον, ου, τὸ, Idem quod ἄεθλον, Certaminis præmium. Il. ι, — δώδεκα δὴ ἵππους Πηγοὺς, ἀθλοφόρους, οἳ ἄεθλα πορὼν ἄροντο. Il. χ, — ἅπερ πορὸν ἀέθλια γίνεται ἀνδρῶν. Dicitur autem ἀέθλιον ab ἄεθλον, vt ἴσχιον ab ἴσχος, inquit Eustathius: qui alibi admonet non esse diminutiuum, sed denominatiuum siue deriuatiuum ab ἄεθλον.

¶ Ἀεθλέω, F. ήσω. P. ησα, Certo, Dimico. Pugno. Il. ω, Ἀλλ' ὄγ' ἀεθλεύειν ἐπεκαλίζετο.

Ἀεθλεύειν, Mala perferre, Mala tolerare, Malis exerceri. κακοπαθεῖν Eustathius exponit hoc in loco, Il. ω, Ἀεθλεύων περὶ αἰσαπες ἀμωλίχου. Ita enim legitur in vulg. edit. Vide Ἀθλεύω.

Ἀεθλητήρ, ῆρος, ὁ, Certator, qui in prosa oratione dicitur ἀθλητὴς, Athleta.

¶ Ἀεθλίω, ῶ. F. ήσω. P. ηκα. Idem quod ἀεθλεύω. Herodot. ι, σωὶ χρόνῳ ἀεὶ κακῶς ἀέθλιον πρὸς ἐκείνους Τεγεήτας, pugnabant aduersus Tegeatas.

Ἀεθλιτήρ, ῆρος, ὁ, Idem quod ἀεθλητήρ.

ΑΘΛΟΣ, ου, ὁ, Certamen. Idem quod ἄεθλος. ex quo etiã fit, crasi literarũ α & ε. vt ex ἀείδω fit ἄδω. Ἆθλοι Πυθικοὶ, Soph. in Electra: certamina Pythica. ἆθλοι Ἡρακλείους, qui à Latinis dicuntur Herculis labores. Isocr. ad Philippũ, ἄλλοι τὸν αἰθρείαν Ἡρακλέους ὑμνοῦντες καὶ τοὺς ἆθλους ἅπαντας θαυμάζοντες διηπιλοῦσι. Apud Eusebium in Præp. Euangelica, αἰδρὶ δὲ ῥηθέντι ὦ Ἡρακλεῖ Εὐρυσθεὺς ὁ τὴν βασιλείαν ἔχων τῆς Ἀργείας ἐπέστησε δώδεκα ἆθλους πονέσαι δώδεκα. Dicitur & de quouis labore, seu laborioso negotio. vt Plutar. in Camillo, ἐπεὶ ἔστιν τὸν ἆθλον ἐκείνως. J Apud Lucianum H
in Iudicio dearum τὸν ἆθλον pro τὸ ἆθλον ponitur, aut, (quod potius credo) malè legitur.

— Ἆθλον, ου, τὸ, Certaminis præmium, quod videlicet victori datur. Xenophon Pæd. ι, καὶ οὕτω τὸ τῆς πόλεως μέγιστον ἀγαθὸν παντὶ τῷ γένει αἰεὶ ἆθλα προτίθησι. Idem Hell. ς,

ἆθλον & νικητήριον pro eodem ponit. Nec verò pro certaminis duntaxat vsurpatur, sed & pro cuiusuis egregii facinoris præmio. Thucyd. ι, οἱ δὲ ἀγαθοὶ ἐμφύονται ἐπὶ πρόσωπον ἆθλοις ἀρετῆς. Id est, Strenui autem decorabuntur præmiis virtutis quæ eos decebunt. Apud Thucydidem scholiastes ἆθλα exponit κέρδη, id est lucra, hoc loco libri ι, τὰ δὲ καινὰ λόγῳ προεκπύστως, ἆθλα ἐπικείμενα. J In malam partem etiam vsurpatur ἆθλον pro præmio seu mercede alicuius sceleris, id est pœna: vt apud Lysiam, οἱ γὰρ τοιαῦτα πρεσβεύοντες, ὁρῶντες εἰς τὰ ἆθλα προκείμενα τῶν τοιούτων ἁμαρτημάτων, ἧττον εἰς τοὺς ἄλλους ἐξαμαρτήσονται. Id est, Nam qui talia perpetrant, videntes quales merces delictis huiusmodi propositæ sint, minus in alios delinquent.

Ἄθλον pro ἆθλος, id est Labor, ærumna. Antiphilus in Epigr. — δεκέτευ τ' ἆθλα λιγὰ πολέμου. id est labores decennalis belli, siue ærumnas. Potest etiam exponi certamina. Apud Demosth. autem ἆθλα τοῦ πολέμου in propria significatione dicuntur belli præmia, id est præmia quæ manent victores in bello.

C. Ἀθλοθέτης, ου, ὁ, Præmii propositor, Præmii statutor: sed propriè præmii certaminis. Qui certamina exhibet præmiis propositis. Munerarius à Valla exponitur, Designator ludorum, ab aliis. Sed genitiuum illum omittendo designatorem simpliciter malim appellare, cum Vlpiano: qui designatores esse ait quos Græci nominant βεκεδύπας. Videtur autem βεκεδυπῶν appellatio & ἀθλοθέται & ἀγωνοθέται complecti, de quorum differentia diximus suprà in ἀγωνοθέτης. quanquam, vt Budæus notat, qui præmium proponebant, iidem erant iudices & arbitri: vnde ἀθλοθετῶ significat etiam ἀγωνοθετῶ. Lucianus Ἀναξίωα, Εἰπὲ καὶ σὺ ἀθλοθέτα μαστιγοῦν ἐώθασιν ὧν τις ὑποκριτὴς Ἀθηνᾶν ἢ Ποσειδῶνα ἢ τὸν Δία ὑποκρινόμενος, μὴ καλῶς ὑποκρίνοιτο, μηδὲ κατ' ἀξίαν τῶν θεῶν. id est, Athlothetæ flagris cædere consueuerunt eum histrionem qui Mineruæ aut Neptuni aut Iouis personam repræsentans, actione non decora nec diis digna vtatur. vbi obseruandum est ἀθλοθετῶ significare eum qui sit iudex & arbiter in scenicis etiam certaminibus: non seruata illa quam ex grammaticis annotauimus differẽtia in ἀγωνοθέτης. J Dicitur ἀθλοθέτης & qui quoduis præmium proponit (vt & ἀθλοθετῶν generale est) vnde & Dionysius Seruatorẽ nostrum ἀθλοθετῶ vocat, vt qui sequentibus se præmium proposuerit, & quidem luculentissimum. Fit ἀθλοθέτης ex ἆθλον, & θέτης, id est positor, in compositione, à τίθημι. C

Ἀθλοθετέω, ῶ. F. ήσω. P. ηκα, Præmium certatoribꝰ propono, Sum athlotheta, Athlothetæ munus exerceo. Significat & ἀγωνοθετῶ, inquit Budæus. Est autem ἀγωνοθετῶ, Sum iudex & arbiter certaminis. quanquam in exẽplo quod affert Budæus, non verbum ἀθλοθετῶ pro ἀγωνοθετῶ, sed nomen ἀθλοθέτης pro ἀγωνοθέτης vsurpatur. est enim illud exemplum ex loco Luciani petitum, modò citato in ἀθλοθέτης. J Ἀθλοθετῶ, Præmium seu præmia propono, generaliter cuilibet, non certatoribus duntaxat. Athenæus ιβ, ὁ Περσῶν βασιλεὺς ἀθλοθετῶν τοῖς ταῖς ἡδοναῖς αὐτῷ χαριζομένοις, Persarum rex præmia proponens iis qui voluptatum ei cognitionem dabant.

Ἀθλοθεσία, ας, ἡ, Præmii propositio, Præmiorum constitutio. apud Aristophanem, Ipsum munus & officium athlothetarum, vt ἀγωνοθεσία munus & officium agonothetarum. Dionysius ἀθλοθεσίαν, vt Budæus tradit, vocat vitam Euangelicam ab ipso iudice & athlotheta institutam & propositam. J Ἀθλοθεσίαν aiunt etiam nominari mutuam depositionem vtriusque concertãtium. C

Ἀθλοθετὴρ etiam dicitur pro ἀθλοθέτης: vt αὐλητὴρ pro αὐλητὴς, sicut modò docuimus.

Ἀθλοφόρος vide suprà in Ἀεθλοφόρος.

C. Ἔπαθλον, ου, τὸ, idem quod ἆθλον, Certaminis præmium, quod videlicet accipit victor: vnde & νικητήριον exponitur. Sed accipitur generaliter pro quouis præmio, seu mercede. Herod. lib. ι, τεσσαίρων ἑνὶ ἑνὶ μάτῃ Ναξίων ἡγεμονεύων καὶ ἀκμαζόντων πίστιον εἰσελθόντα τὸν Κόμμωδον ἐπινεῖξαι μεγάλα δώσειν ἔπαθλα ἐσπεμφθέντι. H

C. Πεντάεθλον siue Πένταθλον, Quinquertiũ, Quinque certamina, videlicet πυγμὴ, δρόμος, δίσκος, πάλη. Herodot.

πένταθλον ἐπασκήσας. Sic Pauſanias in Lac.pag.72,οὕτω πέν- A
ταθλον Ὀλυμπιάσιν ἀσκήσας,ἀνέλλην ἢ βάρβαρος.vbi πένταθλον ap
pellat quod dixerat πέντε ἀγῶνας,ambiguo tamen voca-
bulo. Apud Sophoclē plurali numero πενταέθλ' ἀγωνί-
ζεται,perinde ac ſi ſeparatim πέντε ἄεθλα dixiſſet.

Πένταθλος,ου,ὁ,Quinquertio,Qui illis quinque certaminibus victor euaſit, vel Victor quinque gymnaſticorum certaminum.Quidam, Vir quinque palmarum, vel omnium palmarum: quòd eſſent tantùm quinque illa ſolennium certaminum genera. Item, Qui ſe illis quinque certaminibus exercet.Pauſanias Eliacōn 2,πεν- B
τάθλους μὲν ἐν αὐτῷ κατεστήσασι ἓξ δρομεῦσιν αἱ μελέται. ¶Me-
taphoricè apud Laertium in Democr. pag. 465, καὶ ὡσ
ἐν ἀληθῶς ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ πένταθλος, qui omnes philoſo-
phiæ partes complexus eſt,Bud.

Πενταθλίω,ῶ,Quinque certaminib⁹ me exerceo,Quinque generibus certaminum certo. Pauſanias Eliacōn 2,ὃς δὲ
Ἡλεῖον Τισαμενὸν πενταθλοῦντα ἐν Ὀλυμπίᾳ κατεσκάλαμον. I-
dem paulo inferius, ἐφοίτων γὰρ δὴ πάλαι οἱ παῖδες καὶ ὕστερον
πενταθλήσοντες ἐκαλλίσθησαν.

¶ Ἀθλεύω.F.σω.P.κα.Certo,Certamen ineo: (vt ἀεθλεύω)a- C
pud Apollon. lib.2. Aliquando ſignificat κακοπαθῶ, id eſt Mala tolero,Exerceor malis.Sic autem fortaſſe & a-
pud Homerum legendum Iliad.ω, Ἀθλεύων περὶ αἴσχεσι ἀμυνέμεν, non ἀεθλεύων. ſicut idem poeta & ἀεθλοφόρος & ἀθλοφόρος dicit, prout ratio verſus poſcit.

¶ Ἀθλέω,F.ήσω. P.ησα. Idē quod ἀθλεύω. nam vt ἀεθλεύω & ἀεθλέω in carmine, ita in oratione ſoluta ἀθλεύω & ἀ-
θλέω pro eodem ſumuntur:ſed illic ἀεθλεύω, hìc contrà ἀθλέω frequentius eſt,& multa à ſe deriuata nomina ha
bens,quæ ſubiungam. Notandum eſt præterea ἀθλεῖν D
verbū id eſſe à quo athletæ denominati ſunt, & quod de illis certantibus dicitur.

Ἄθλημα,ατος,τὸ,Certatio, Certamen. Aliquando ipſum certamen athleticum quod certatur,vt Plut. Sympoſ.2,de luctæ loquens, πυκνώσαντα καὶ πανυρρήσαντα τὰ ἀθλήματα. Aliquando ipſa certandi actio,id eſt ἄθλησις. ¶Exponitur etiam ἀθλήματα,geſta,apud Aphthonium. ſed geſta non poteſt ſignificare ſimpliciter: verùm cum labore geſta. nam ἀθλεῖν,vt & ἀθλεύειν, dixim⁹ ſignifica re κακοπαθεῖν. Fit autem ἄθλημα ex ἤθλημαι prima præteriti τῦ ἀθλέομαι.

Ἄθλησις,Ipſa certandi actio,Certatio athletarum, ſiue exercitatio athletica.à ſecunda ἤθλησαι,vt ἄθλημα à prima ἤθλημαι.Aliquando & de quauis certatione,ſiue exercitatione,pro ἄσκησις.

Ἀθλητής,οῦ,ὁ, Certator, Athleta. nam retinuerunt Latini Græcā vocē. Qui autē exponunt ἀθλητὴν pugilem, aut luctatorem, pro generali ſignificatione particularem huic nomini tribuunt. neque enim pugilem vel luctatorem ſignificat peculiariter, ſed ex æquo quemlibet certatorē gymnicū: adeo vt ἀθλητὴς ſit certator gymnicus,id eſt vel παλαιστὴς luctator:vel δρομεὺς,curſor:vel πύ-
κτης,pugil:vel δισκοβόλος,diſci iaculator: vel ἅλτης, ſaltus velocitate valens,& de ea contendens.Gymnici,inquit Pollux,propriè athletæ dicūtur ἀθλητὴς ἀξιόνικος ἑξαέθλους, Xenoph. Pæd.1, de quolibet ex illis quinque intelligens. ſic Plut. Pericle, ἀθλητὴν νικηφόρον dixit, de quouis. Vbi autem peculiariter de aliquo ex illis quinque dicatur, præcedentia aut ſequentia docere ſolent. vt apud eundem De audiendo τοῖς ἀθληταῖς ponitur pro C
πύκταις id eſt Pugilibus:quia illis dat ἀμφωτίδας.

Ἀθλητής,Qui in quolibet certaminis genere exercitatus eſt.præſertim genitiuo iunctum.vt ἀθλητὴς πολέμων in loco quem Suidas citat.Philoſtratus,ἀθλητὴς γὰρ ἦν τού-
των ὁ Ἡρακλῆς ἐξελόμενος,μεγαλοπρεπέσι ἐπαγῶν.

Ἀθλητήρ,ῆρος,ὁ,Idem quod ἀθλητής,Certator.ſed poeticum eſt.Od.ϑ,— νέμεσις ἀθλητῆρας ἔοικας.id eſt ἄθλων δαήμοσι, perito certaminum,vt paulo antè dixerat.

Ἀθλητικός,οῦ,ὁ,Athleticus, Ad athletas pertinens. vt apud Plutarchum Symp.8,ἀθλητικοὶ ἀγῶνες,athletica certamina.Idem Symp.5, ἀθλητικὰ dicit athletis conuenientia. ¶Ἀθλητικὴ ἕξις, Athletica corporis habitudo,id eſt firma & robuſta. Sunt qui corpulentam habitudinem exponant: ſed habitudo hac in ſignificatione ferè adiunctū habet genitiuum corporis.dicitur enim habitudo corporis bona:verùm habitudo corporis corpulenta, durè diceretur. Præterea corpulentum Feſtus exponit obeſum:quo ſenſu cōuenire huic explicationi non poteſt. Ariſtoteles Pol.8,πῶς μὲν αἱ μάλιστα δεικνῦσαι τὴν πόλεων ὀλι-
γωρίαν τὴν περὶ παῖδων,αἱ μὴ ἀθλητικὴν ἕξιν ἐμποιοῦσιν. Sic Plut. in Fabio ἀθλητικὸν σῶμα dixit firmum ac robuſtum corpus. Quanquam & ſimpliciter alicuius athletæ corpus intelligi poteſt.

Ἀθλητικῶς,Aduerbium, Athleticè, Athletarum more. Plutarchus in Apophth. σῶμα γεγυμνασμένον οὐκ ἀθλητικῶς μό-
νον ἀλλὰ καὶ στρατιωτικῶς. id eſt, corpus exercitatum non athletico tantùm ſed & militari modo. Plautus athleticè valere dixit, pro optima corporis habitudine eſſe & firmiſſima: eo ſenſu quo Ariſtoteles vocat ἀθλητικὴν ἕξιν,vt modò dictum eſt. Idem & pugilicè valere dixit pro eodem, à generali videlicet appellatione ad particularem veniens.

¶ Ἄθλιος,α,ον,Miſer, Ærumnoſus, Malis exercitus. à verbo ἀθλέω,ῶ,quod (vti dictum eſt) ſignificat nonnunquam κακοπαθῶ, id eſt Malis exerceor, Malis conflictor. Ita quidem nonnulli.ſed rectius cum Euſtathio ab ipſo nomine ἄθλος,quàm à verbo ex eo formato ἀθλέω, deducetur nomen ἄθλιος,vt ab ἄθλος fit ἀθλιος, de quo paulo antè dictum eſt. Scimus autē ἄθλιον ſignificare Laborem, Ærumnā. Ἄθλιος vertitur Miſer à Cicerone,apud Platonem in Gorgia. nam hæc verba, ἄθλιος ἄρα οὗτός ἐστιν ὁ Ἀρχέλαος,interpretatur, Miſer ergo Archelaus: Iſocrates adNicoclem copulat ἀθλιωτάτους & δυστυχεστάτους. Xenophon Pædiæ 7, ἀθλιώτατον & εὐδαιμονέστατον opponit: accipiens ἀθλιώτατον pro re miſerrima. Videtur autem de induſtria εὐδαιμονέστατον illi oppoſuiſſe quaſi idem ſignificanti quod κακοδαίμονα. Apud Platonem, ἀθλία συμφορά, Miſera calamitas.Etſi Latinè melius ſonaret, Miſeranda calamitas.

Ἀθλίως,Aduerb.Miſerè, Ærumnoſè.ἀθλίως διάκειμαι,Miſerè me habeo.Dem. Pro corona,ἀθλίως καὶ κακῶς πρὸς στρα-
τηγὸν πρὸς ὑμετέρων πολεμοῦντων.

Ἀθλιότης,ητος,ἡ,Miſeria. Vt ἄθλιος & δυστυχὴς copulata oſtendimus, ita nonnunquam ἀθλιότης & δυστυχία copulantur.

C. Παναθλίως,Omnino miſer,Omnibus modis miſer, Miſerrimus,Soph.Philoct. Sic παναθλία in fœm.Eurip.

Ἀεί, Pro quo dicitur & αἰεὶ & αἰέν (nam reliqua illa αἰέν,αἰές,αἲ,αἴν,αἰή,αἰΐ,αἷς, obſoleta ſunt) Aduerbia temporis,Semper, Perpetuò. Xenophon Hell.3, ἀεὶ ἦγε δῶρα αὐτῷ,Semper munera ei afferebat. Demoſth. contra Midiam, ἀεὶ καὶ παντὶ καὶ πᾶσι θεοῖς ἐχθρὸν καὶ βδελυρόν, ſemper & vbique diis inuiſum & execrabilem. Idem Pro corona, τότε οὖ καὶ νῦν καὶ νεῶ καὶ ἀεὶ ὁμολογῶ πολε-
μεῖν καὶ διαφέρεσθαι τούτοις, Et tunc,& nunc,& ſemper bellum gerere cum his.Notant autem grammatici quidā omnibus temporibus iungi ἀεί.Quanquam Euſtathius in hoc verſu Iliadis φ, - ὡς αἰεὶ Ἀχιλῆα κιχάσεται κῦμα ῥέουσα, vult κιχάσεται eſſe pro ἐκίχανε præterito imperfecto. ¶Θεοὶ ἀεὶ ὄντες,apud Xenophontem Pæd.1, Dii qui ſemper ſunt,pro Dii immortales. quod ex Homero ſumpſit,à quo dicuntur θεοὶ αἰὲν ἐόντες. Aliquādo ὁ ἀεὶ,ſubaudito participio ὤν, idem eſt quod æternus: vt apud Xenophontem ὁ ἀεὶ χρόνος, Æternum tempus. ¶Nonnunquam dicitur ἀεὶ ποτε, pro ἀεὶ ſimpliciter, vacante videlicet ποτέ. Thucyd.2,ἀεὶ ποτε πολεμίους ὄντας. ¶Interdum præfigitur præpoſitio εἰς, ſiue ἐς, & dicitur ἐς ἀεὶ pro ἀεὶ ſimpliciter. Lucianus, παῖδα σὲ ἐς ἀεὶ τὸν Ἀπόλλω. Aliquando ſignificat In perpetuum, & quidem vtplurimum hanc ſignificationem habet,iunctumvidelicet cum futuro.vt apud Sophoclem in Aiace,ἥ τὸν εἰσαεὶ λοιπὸν χρόνον; In quem locum annotat ſcholiaſtes futuro iungi ſolere. Obſeruandum autem: hic εἰσαεὶ ſcriptum coniunctim. nam vtraque inuenitur ſcriptura,ſed frequentius εἰσαεὶ coniunctim,ſi bene memini.

Ἀεί,pro Sine vlla intermiſſione. Od.β,— δύο δ' αἰὲν ἔχον πατρώια ἔργα. Nam ait Euſtathius αἰὲν hìc indicare τὸ συνεχές.

Ἀεὶ dicitur etiam de breui tempore,vt docet Suidas, hæc citans Homeri verba,— ἔχον κόπον ἡμιονὶς ἀεί. Citat & Sophoclis hæc verba (quæ ſunt ex Œdipode Coloneo) ὡς

neo) ὡς λιλοιπότα κῶνον τὸν ἀεὶ βίοτον ἐξεπίσαιο. vbi τὸν ἀεὶ βίοτον (id eſt, Sempiternam vitam, ad verbum) appellat longam ſenectutem, aut vitam. Sed apud Suidam error eſt. legitur enim apud eum τῆς ζωῆς, pro ᾗ τλῶ ζωλῶ, vt ex Sophoclis ſcholiaſte liquet. Euſtathius quoque in hunc verſum Iliad. ψ, Αἰεὶ δ' ἰωὶε χον κονίκς ραδαμιγγες ἴδ ὴ λον, annotat αἰεὶ de breui tempore vſurpari, tum in hoc loco, tum in aliis nonnullis eiuſdē poetæ. Sic & εἰσαεὶ in hoc Sophocl. loco, τὸν εἰσαεὶ λιηλατήσοι χρόνον. At Od. φ, — ἐωτέμβω καὶ πτελέβω ἐμμενὲς αἰεὶ, capitur quidem αἰεὶ pro πολλὼ χρόνον, id eſt longo tempore: ſed longum hoc tēpus perbreue eſt cum ſempiternitate comparatum. Sic & Lat. Semper, & Gall. Touſiours. Dicitur & εἰς αἰεί.

Αἰεὶ interdum Latinè reſoluendum per particulam, vt Thuc. καὶ ταῖς αἰεὶ πληρουμέναις ἐξέπεμπον πρὸς τοὺς ἑαυτῶν. id eſt, Et vnamquāque nauem, vt inſtructa fuerat, mittebant. vel, Vt quanque inſtruxerant. Gall. diceretur, Et à meſure qu'on les equippoit. Vel, Faiſt à faiſt qu'on les equippoit. Ex αἰεὶ compoſita, vt αἰειλαοὶς, αἰειπαλὴς, αἰειπόντης, αἰείμνηστος, & alia multa (quæ omnia in indice ordine ponentur) explicata reperies ſuis ſingula locis, vt αἰειλαοὶς in βλασέω, & αἰειπαλὴς in ϑάλλω, & ita de cæteris. In quibuſdam autem compoſitis amittitur ι, vt in αἴναος, quod vide in νάω.

Εἰς αἰεὶ, vel Εἰσαεὶ, proIn perpetuum, vide paulo anté.

¶ Ἀΐδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sempiternus, Perpetuus, Æternus, vt Cicero interpretatur. Ariſtoteles, κόσμος ἀΐδιος, mundus æternus. Idem, κινούμενος κίνησιν ἀΐδιον, qui perpetuo mouetur motu. ἀΐδιος δόξα, immortalis gloria, Plut. in Pericle. In quibus exemplis notandum eſt fœminino genere eſſe enuntiatum. In vſu eſt apud poetas etiam: vt apud Heſiodum, Οἱ μὲν ἄρ' ἀΐδιον εἶχεν πένον. ¶ Ἀΐδιον pro ſubſtātiuo ponitur, & æternitas à Cicerone exponitur, apud Platonem in Timæo, δῆλον ὡς πρὸς τὸ ἀΐδιον ἴλατο, Non igitur dubium quin æternitatem maluerit exequi, vt ipſe interpretatur. Hinc ἐξ ἀϊδίου pro ἐξ ἀϊδιότητος, Ab æterno, Ab æuo. εἰς ἀΐδιον, In æternum, In æuum. vt ἧς εἰς ἀΐδιον μνήμην λήψεται. ¶ Euſtathius ait dici ἀΐδιος. quaſi ὁ μὴ ἰζων, ἀλλὰ βέβαιος καὶ στάσιμος, (id eſt, Nō ſubſidens, ſed firmus & ſtabilis:) intelligens, opinor, ex α priuatiuo & verbo ἰζω fieri, mutato videlicet ζ in δ, vt in ἕδρα ab ἵζω, & aliis. Non tamen pro firmo & ſtabili vſurpatur ab autoribus ἀΐδιος, ſed pro perpetuo & ſempiterno, vti dictū eſt. verùm firma ſtabiliáque ſint neceſſe eſt quæ æterna futura ſunt. Cæterùm ego cōtra Euſtathii opinionem, ab aduerbio ἀεὶ deriuo ἀΐδιος (vt ſit pro ἀειδιος, quod & ipſum apud Heſychium inuenitur) ideoque illi ſubiungo. Sic autem ab ἀεὶ fieri ἀΐδιος, vt Sempiternus à Semper, veriſimile eſt.

Ἀϊδίως, aduerb. Sempiternè, In perpetuum.

Ἀϊδιότης, ητος, ἡ, Æternitas, Perpetuitas. vt apud Ariſtot. 2 De mundo, ἀϊδιότης τῆς ψυχῆς, æternitas animæ. Ibidē, ἀϊδιότης τοῦ κόσμου, æternitas mundi.

C. Συναΐδιος, Coæternus, Vnà æternus: vt Chriſtus à theologis dicitur Patri συναΐδιος. Ab Heſychio exponitur συνυπάρχων.

¶ Αἰεὶ apud poetas pro ἀεὶ, ſicut αἰπὺς pro ἀπὺς. Nonnulli tamen ἀεὶ ex αἰεὶ factum eſſe contendunt, ι abiecto: ſed magis recepta eſt opinio, præcedere ἀεί. Iliad. β, — πεῖρον πατρώιον ἄφθιτον αἰεί. Iungitur cum aduerbiis ſæpe: vt Iliad. τ, Ἀσκελέως αἰεὶ μάψ αὖτις ἐμάψ. Iliad. ι, — ἰωλεμὸς αἰεί. Odyſſ. φ, — ἐμμενὲς αἰεί. Herodotus quoque hoc vtitur, vt lib. 1, αἰεὶ ποτὲ τῇ αὐτῇ γλώσσῃ χρέωνται, ſemper eadem lingua vtitur.

Αἰεὶ quoque ſua compoſita habet, vt αἰενθυτέω, αἰεννᾶται, ἀειέφουρος: quæ vide in nominibus cum quibus aduerbium ipſum compoſitum eſt.

Αἰὲν, idem quod præcedentia αἰεὶ & ἀεὶ, & ipſum in vſu apud poetas. vt Odyſſ. ξ, — ζείφυρος μάλα αἰὲν ἔφυδρος. Et Iliad. α, atque alibi, — ϑεοὶ αἰὲν ἐόντες, dii qui ſemper ſunt. pro ἀθάνατοι, immortales. Sophocles Œdipo Coloneo, λόγος αἰὲν αἰέχει. Vt autem dicitur εἰς vel ἐς ἀεὶ, ita & εἰς vel ἐς αἰὲν dixit Apoll. Rhod. Arg. 2, — ἀμφίξειν ἀλλήλοιιν ἐς αἰέν.

Ex Αἰὲν compoſitum eſt αἰένυπνος, quod vide in ὕπνος: item αἴναος pro ἀίναος, quod vide in νάω.

Ἀείδω, F. σω, P. κα, Cano, Canto, Carmine celebro, apud poetas: ex quo fecerunt ſcriptores proſæ ᾄδω, facta contractione, & ι ſubſcripto ipſi α. Interdum ſine caſu: vt Odyſſ. ϑ, — ὁππότε δυμὸς ἐποτρωίνει ἀείδειν. Sæpe cum caſu, accuſatiuo videlicet: vt eodem libro, Μοῦσα δ' ἄρ' ἀοιδὸν ἀείσῃσιν ἀειδέμεναι κλέα ἀνδρῶν. Sic Il. initio, Μῆνιν ἄειδε ϑεά. Et cum accuſatiuo perſonæ, Theocrit. Id. in Char. Μῶσαι νῦν ϑεαὶ ἄτε, ϑεαὶ ἐστέ, ϑεαὶ πάρα καὶ ἐστε. Itē, ἀείδω σοί, Cano tibi, id eſt in tuam gratiam: Odyſſeæ χ, — ὅς τι ϑεῖον καὶ αὐθρώποισιν ἀείδω. Propriè dicitur de poetis, vt de oratoribus λέγειν. Fit autem ἀείδω ex α epitatico & verbo εἴδω, id eſt cognoſco: quòd rerum multarū cognitio poetis tribueretur. Hinc factū volunt vt proprium ſit poetarum ἀείδειν, ſicut oratorum λέγειν.

Ἀοιδὴ, ῆς, ἡ, Cantio, Cantilena, Carmen, vt ἀοιδὴ ἰωπάτη, Od. α: & Od. σ, — ὀρχηστύν τε καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδήν. & Odyſſ. φ, — φόρμιγγος ὑπηρὰ μάλα καὶ ἀοιδῆς. & Odyſſ. ϑ, — καὶ ἀοιδῆς ὕμνον ἀκούων. Eodem libro, Ὡς ἄρα σοὶ πρόφρων ϑεὸς ὦπασε ϑεσπεσιάων ἀοιδήν. Vbi obſeruandum eſt ex ὑμνος ἀοιδῆς compoſitum poſtea fuiſſe verbum ὑμνῳδεῖν, vt ϑεσπῳδεῖν ex ϑέσπις ἀοιδή: verſo videlicet nomine ἀοιδὴ in ᾠδή.

Ἀοιδὴ nonnunquam Fama, φήμη, vt exponūt ſchol. Græca. Hom. κλέος & ἀοιδὴν copulat, quum dicit, Od. γ, — καί οἱ Ἀχαιοὶ Οἶσιν κλέος εὐρὺ καὶ ἠπιόφοισιν ἀοιδήν. Odyſſ. ω, ἀοιδὴν & φῆμιν, quū dicit, — συνερὴ δέ τ' ἀοιδὴ Ἐσσυτ' ἐπ' ἀνθρώπους, χαλεπὴν δέ τε φῆμιν ὄπαζεν Θηλυτέρῃσι γυναιξί. Hāc autem ſignificationē ἀοιδὴς retinet ἀοίδιμος, vt paulo pòſt docebo.

Ἀοιδὴ, Incantatio. ſed frequentius ἐπαοιδή. & apud Homerum Odyſſeæ τ, non ἐπ' ἀοιδῇ legendum eſt (vt in multis editionib⁹ habetur) ſed ἐπαοιδῇ vno verbo: quū dicit, — ἐπαοιδῇ σ' αἷμα κελαινὸν ἔχεσθαι. In proſa dicitur ἐπῳδή.

C. Ἀοιδοπόλος, ου, ὁ, Poeta. ὁ περὶ ταῖς ἀοιδαῖς πολούμενος, id eſt, ὁ περὶ ταῖς ᾠδαῖς αἰσχροφόρμενος, vt habet Heſychius, Qui verſatur circa carmina. Idem valet μουσοπόλος, ex μοῦσα & πολέω: vt illud ex ἀοιδὴ & πολέω. Euſtathius & Heſychius ὀνειροπόλος (quod ab eadem eſt origine) exponunt ὁ περὶ τοὺς ὀνείρους πολούμενος, id eſt, Qui circa ſomnia verſatur & voluitur. accipiendo verſatur, paſſiuè. Quod ſi eſſet, ὁ τοὺς ὀνείρους πολῶν ſignificaret Qui verſat & volutat ſomnia. Ac videri poſſit hoc nomen exprimere voluiſſe poeta (Propertius, ſi bene memini) quum dicit, Quæ mea non decies ſomnia verſat anus? Sic igitur ἀοιδοπόλος eſſet qui verſat carmina. Heſychius autem quū exponit, ὁ περὶ τὰς ᾠδὰς αἰσχροφόρμενος, intelligit Qui verſatur circa carmina: vt dicimur Latinè Verſari circa negotium aliquod, vel in aliquo negotio.

Ἀοιδὸς, οῦ, ὁ, Cantor. ἀοιδοὶ καὶ κιθαρισταὶ ſunt à Muſis & Apolline, inquit in Theog. Heſiodus. Od. ϑ, Αὐτὰρ ϑεῖος ἀοιδὸς ἔχων φόρμιγγα λίγειαν. & Od. ϑ, Μοῦσα ἄρ' ἀοιδὸν ἀείσῃν ἀειδέμεν, αἰ κλέα ἀνδρῶν.

Ἀοιδὸς, Poeta. Apoll. Argon. 1, οἱ πρόσϑεν ἀοιδοί, Antiqui poetæ, ſuperiorum temporum poetæ.

Ἀοιδὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Adiectiuum nomen, Canorus, de auibus: vt in proſa dicuntur ᾠδικοὶ & ᾄδαι. Heſiodus in Ergois, Τῇ μ' ἐῢς ἢ ἐ' αὖ ἐγὼ πὸν ἄγω καὶ ἀοιδὸν ἰοῦσαν. verba ſunt accipitris ad ἀηδόνα, id eſt luſciniam. id eſt, Vadis quà mihi libeat te ducere, quanuis canoram: vel, vt alii, cantricem ſeu cantatricem. Callimachus hymno in Delum vſus eſt ſuperlatiuo, Μουσάων ὅτινας ἀοιδοτάτη πτερνᾷ, id eſt maximè canoræ inter aues. Et in illo quoque Heſiodi loco ἀοιδὸν malim exponere Canoram, quòd luſciniæ optimè conueniat hoc epitheton, & videatur Heſiodus, ἀηδόνα appellans ἀοιδὸν, ad ipſius nominis etymologiam alluſiſſe.

Ἀοιδὸς, Celeber, Magni nominis. nam ἀοιδοὶ Heſychius exponit οἱ ϑρυλούμενοι, ὀνομαστοί. Igitur & in hac ſignificatione ἀοιδὸς adiectiuum nomen erit, idē valens quod ἀοίδιμος.

Ἀοιδὸς in vulgar. lexicis exponitur etiam philoſophus. quæ interpretatio nata eſt ex eo quod tradit Athenæus, apud veteres ἀοιδοὶ aliquid habuiſſe commune cum philoſophis, præſertim quod ad temperantiā attinet. Aut huic interpretationi occaſionem præbuit quod ait Euſt. ἀοιδοὶ Clytæmneſtræ cuſtodē apud Hom.

nonnullos accepiſſe pro philoſopho, vt qui à muſis omnium rerum cognitione inſtructus eſſet. Sed nequaquam putandum eſt tamen ἀοιδὸν generaliter pro philoſopho vſurpari.

Ἀοιδός, ῆ, όν, Eunuchus, inquit Heſ. Ἀοιδὸν (inquit Euſt.) nonnulli apud Hom. ſiniſtrè intellexerunt dici eunuchum: videlicet ἀοιδὸν quaſi non habentem αἰδοῖα, i. verenda. Hæc Euſt. Sed hanc ſequēdo ſignificationē non ab ἀείδω deriuaretur hoc nomen, ſed ab αἰδώς: vnde & αἰδῆσον.

Ἀοιδαοιδός, ός, όν, Idem quod ἀοιδή.

Ἀοίδιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Decitatus, Carminibus celebratus, vel celeber. vt nomē reddatur nomine, potius quàm participio. Sed accipitur generaliter pro eo qui quouis modo celebratur, vel celebris factus eſt: & cuius clarū eſt nomen. ΕΤ tā de re quàm de perſona dicitur. vt apud Plut. ἀοιδιμώτατον ἔργον, factū celeberrimum. ¶ Apud Hom. in malā partem vſurpatur ἀοίδιμος, Il. ζ, Ἀνθρώπων πολύμηλ' ἀοίδιμοι ἐσθλοί τε. i. famoſi. Sic & nobilis apud Latinos in vtranque partem ſonat.

Ἀοιδιάω, ῶ, Idem quod ἀείδω, Od. κ, Καλὸν ἀοιδιάειν — & Od. τ, — ἢ σ' ἔνεστιν ἀοιδῇσιν ἐπὶ καλῇ.

ΑΔΩ, Fάσω, & ἄσομαι. P. ἦκα. Ex ἀείδω factum (quod retinuerunt poetæ) vnde & α habet ι ſubſcriptum. Significat Canto, Cano. Lucianus, ὦ Ἀπόλλων ἀοιδεῖσθαι ἢ τὰς μούσας ἀδούσας, Apollini citharam pulſanti, aut muſis canentibus. ᾄδειν πρὸς αὐλόν, canere ad tibiā, apud Athenæum, lib. 4. ¶ Item cum accuſatiuo, nonnunquā pro Cano: interdum verò pro Decanto, id eſt celebro. ᾄδειν παῤῥησίαν, apud Demoſth. Cātare elegos verſus. Sic Plut. Sympoſ. 9, ἄσματος ὃ τι ποτὲ τὸ πρῶτον ἔργον. vbi ἔργον ſignificat libri Heſiodi, qui inſcribitur ἔργα. Sic ᾄδειν ἐγκώμιον, Ariſtoph. in Nub. Canere carmen de laudibus alicuius. Pro celebro autem in paſſiua præſertim voce ponitur. vt Luc. in Somnio, ὁρᾷς τὸν Σωκράτην ὡς πᾶσι πάντων ᾄδεται. Sic apud Gregorium ᾀδόμενον & μνημονευόμενον pro eodē. Propriè autē ᾄδεσθαι dicitur quod à poetis celebratur, & quod verſibus decātatur. vt apud Pauſaniam in Corinth. de Atreo, ᾧ δὴ θυέστου παῖδων σφαγὰς καὶ τὰ ἀδόμενα δεῖπνα ἐξεργάσατο.

Ἄδειν dicuntur etiam galli gallinacei. vnde & περὶ ἀλεκτρυόνων ᾠδὰς dicunt Græci, Circa gallicinium. id eſt circa id tempus quo galli ſolent cantare. Latini quoq; cantum dant gallis. Ouid. Iam dederat cantus lucis prænuntius ales.

Ἄσιτέον, Aduerb. poſitionis, Canere oportet, Canendum eſt. Ariſtoph. Nub. ἀσίτεον ἦν ἡμῖν.

Ἄσμα, τος, τ, Canticum, Cantio, Cantilena, Carmen. vt ἄσματα ἐρωτικὰ, Luciano, Cantilenæ amatoriæ, αἰχμῆς ἀσμάτων πομπαί, Dem. μοχθηρᾶς ἀσμάτων πομπαί, Athen. 14. ᾄδειν ἄσμα, vt Latinè Canere cantilenam. Plut. in Pericle, πολλοὶ μὲν ᾠδὰς ἄσματα καὶ σκώμματα. Non ſolùm autē ἄσματα dicitur ᾄδεσθαι, ſed & αὐλεῖσθαι, & κιθαρίζεσθαι ab Ariſtot. vt etiam modō citauit ex Athenæo, ᾄδειν πρὸς αὐλόν. Fit ab ᾆσμαι prima præteriti τῆς ᾄδομαι. vt ἀσίτεον aduerb. proxime præcedens à tertia ἦσται.

Ἄσμα Suid. ait ſignificare etiā δίασμα: ſed tū ab ἀΐειν videtur exiſtimaſſe deduci: quod pro διάζεσθαι ait à Sophrone vſurpari.

Ἀσμάτιον, υ, τὸ, Dimin. Cantiuncula.

Ἀσματοκάμπης, ου, ὁ, vide in κάμπη.

Ἀσματοποιὸς, οῦ, ὁ, Cantilenas faciens, Cantilenarū ſeu canticorum artifex. Athen. 14, ὁ γοῦν Ὀλυμπιονίκῃ συνὼν τῷ Παμφίλου ἀσματοποιῷ. Ex ἄσμα & ποιῶ.

¶ Ὠδή, ῆς, ἡ, Carmen, Cantio, Cantilena. Idem quod ἄσμα. ᾠδὰς Dion. Hal. interpr. carmina. ait enim Arch. 1, p. 10 edit. paternæ, πάντες μὲν γὰρ ᾠδὰς καλοῦσι Ῥωμαῖοι κἀμοὶ μέλη. Xenophon. Pæd. 1, ἔξω τόμαπες εἶχον ἢ ὃν λέγω ἢ ὃν ᾠδαῖς. Ath. 14, ἔτι γὰρ τὰς καπηλικὰς ᾠδὰς ἀσπάζεται μᾶλλον τῶν ἐπιεικεστέρων, οἷαί εἰσιν αἱ Λοκρίδες καλούμεναι. Dicūtur & ᾠδαὶ ἀλεκτρυόνων, gallorum cantus: vt paulo antè dixi in Ἄδω.

Ὠδεῖος, ου, ὁ, Cantor. Plato De leg. 7, ὡς Διονύσου ἐξηγητὴς ὠδεῖος. Idem in Phædro, de cicadis loquens, αἱ ὑπὲρ κεφαλῆς ᾠδαί, quæ ſuper capita noſtra canunt.

Ab ᾠδὴ compoſitum κιθαρῳδὸς (à quo verbum κιθαρῳδέω) vide in κιθάρα, itidem λυρῳδὸς in λύρα, & ὑμνῳδὸς in ὕμνος: ſic τραγῳδὸς, &c. in τράγος, vt κωμῳδὸς, &c. in κῶμος. Sic & cætera compoſita ſuis locis quære.

Ὠδεῖον dicebatur poculum quod pro ſcolio (id eſt cantilenæ genus) dabatur. Tryphon apud Athen. lib. 11.

Ὠδικὸς, ὴ, όν, Canorus. vt ὠδικώτερος τῶν κύκνων, apud Lucianū magis canorus cygnis. ¶ Ὠδικὸς cantandi peritus, muſices peritus. Athen. 11, ἐπαίρας δὲ τὰς μὴ ὠδικὰς ἅμα δὲ ὀρχηστικάς. vbi obſerua ὀρχηστικὰς itidem ſignificare ſaltandi peritas. Apud Plut. quoq; videtur ita ſumi ὠδικὸς, Symp. 1, ἐπεὶ σπάνιόν ἐστι τὰς ὠδικὰς ἅμα φρονίμους εἶναι.

Ὠδικῶς, Aduerb. Canorè. Ariſtot.

Ὠδεῖον, ου, τὸ, ad verbū, Cātilenarium. Locus (inquit Heſ.) in quo rhapſodorum cōmiſſiones fiebant, item citharœdorum, priuſquam theatrum eſſet cōſtructum. Suidas autem ait, ὠδεῖον Athenis velut theatrum quod cōſtruxit Pericles muſicis. vnde & ὠδεῖον dictus fuit ἀπὸ τῆς ᾠδῆς. Ibi autē iudiciū exercebat is qui ἄρχων appellatur. Menſurabantur etiam ibi farinæ. Ariſtoph. in Veſpis, Οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι δικάζουσιν ἄρχων, οἱ δὲ καθ' ἕδρας ὠδεῖα, Οἱ δ' ἐν ὠδείῳ δικάζουσι, οἱ δὲ πρὸς οἷς πυκνίς. vbi ſchol. Ariſtoph. ait, ὠδεῖον locus eſt formā theatri habens, in quo ſolent poetæ ſua poemata recitare, antequam in theatro recitent. Nec addit quod apud Suidam habetur, ibi tribunal eſſe archontis (quod ex hoc Ariſtoph. loco fortaſſis collegit) ſed ſubiungit, perinde eſſe ac ſi dixiſſet Ariſtoph. In omnibus Atticæ locis inueniūtur iudices. Cæterùm quod Suidas ait menſuram ſolitas in Odeo farinas, id verò ex Demoſthene ſumpſit, vt opinor: cuius in oratione πρὸς Φορμίωνα hæc ſunt verba, οἱ μὲν ἐν τῷ ἄστει ἑκατὸν πρὸς διακοσίοις ἄλφιτα ἐν τῷ ὠδείῳ. Pauſanias Atticis, τὸ διάστεγον δὲ καλοῦσιν ὠδεῖον, αἴθριαι πρὸς δὲ καὶ, &c. Id eſt, Theatri quod appellant Odeum. Plut. De audiendo, μεμνῆσθαι χρὴ οὐκ εἰς διάδοσιν ᾠδῆς ὠδεῖον, ἀλλ' εἰς σχολὴν καὶ διδασκαλεῖον ἀφικνεῖσθαι. id eſt, recordatem ſe no in theatrū nec odeum, ſed in ſcholam & didaſcaleum veniſſe. Idē in Pericle, ὠδεῖον πολύεδρον ἦν καὶ πολύστεον, id eſt, Odeum multa ſedilia & multas columnas habens. Xen. Hell. 2, ἐξετάσθησαν δὲ καὶ οἱ ἱππῆς ἐν τῷ ὠδείῳ, id eſt, ſomnum capiebant etiam equites in Odeo.

ΑΝΤΑΔΩ, Contrà cano, Occino. Apud Lucianum, teſte Budæo, capitur etiam pro Compono carmen aduerſus aliquem. Heſychius ἀντᾴδειν exponit ἐναντιῶσθαι.

Ἀντῳδὴ, Cantus quo alteri occinitur, Cantus alteri reſpondens. In vulg. lexicis exponitur ex Quintiliano, Canticum alternis modulatum. Apud comicos autem ſic vocatur ἀντιστροφὴ, inquit Suidas.

Ἀντῳδὸς, Qui cantu mutuò reſpondet, Qui occinit. Suidas καπήλοις exponit, ſubiungens ex epigr. ἀντῳδοὺς χρίστου. Locus integer eſt apud eum.

ΑΠΑΔΩ, In cantu diſcrepo, Diſſono, Sum abſonus. quod Gaza vno verbo dicit Abſono. Ariſtot. in Probl. ἅμα τῷ ᾄδοντι οἱ βαρύφωνοι ἄδοντες τῷ ὀξὺ ᾄδοντι, ἐὰν ἀπᾴδωσι, μᾶλλον καταφανὲς γίνονται. Vbi ſine caſu ponitur. Apud Platonem cum dativo, De leg. lib. 7, δυσκολώτατον ὅλως τῷ ἁρμονίᾳ ἀπᾴδειν, ἢ ῥυθμῷ ἀῤῥυθμεῖν. Sic apud Dionyſ. Areop. pro Diſcrepo, Diſſentio, ἐστι γὰρ θεῷ οὐκ ἀπᾳδούσας αἰκάλλουσι τοῖς ὑπερκοσμίοις μορφαῖς καὶ τῷ ἀπεμφαίνοντι τὸ ὅλως μορφὸν. Idē ἀπεμφαινούσας μορφὰς pro eodē dixit. Iungitur & genitiuo apud Iuſtinum martyrem, τῆς Ὀρφέως ἀπᾴδει ποιήσεως, Ab Orphei poeſi diſcrepat, vel diſſentit. Plut. in Lycurgo præpoſitioni πρὸς iungit habenti accuſatiuū, ἀπᾳδούσας πρὸς τὴν καθεστῶσαν πολιτείαν, ὡς σφᾶς ἁρμονίας. Apud Lucianum autem ὡς εἰκὸν ἀπᾴδειν ſine caſu poſitū pro Abhorrens, ὅπως ἐκ τοσούτων μία τις ἀνὴρ σωφρὼν ὢν ἀπᾴδουσι ἀπεργάσηται. Heſychius itidē ἀπᾴδοντα exponit ἀλλόκοτα, id eſt Aliena, Abhorrentia.

Ἀπᾴδω citatur ex Ariſtotele & in alia ſignificatione, in Problematis, Διὰ τί ἐπὶ τὸ ὀξὺ ἀπᾴδουσιν οἱ πλεῖστοι, id eſt, Cur plurimi in acutum cantum deſinunt. Vel, vt Gaza interpretatur, Cur in acutum magna ex parte vox aberrare conſueuit. Sed enim ἀπᾴδουσιν in vulgatis exemplaribus legitur, non ἀπᾴδουσιν. Licet videatur deſinentia (vt ita loquar) aptius præpoſitione ἐπὶ quam ὅτι ſignificari.

Ἀπῳδὸς, ός, όν καὶ ὴ, Abſonus, Diſſonus. Item Abhorrens. Suidæ melos ἀπῳδὸν eſt τι τῆς ᾠδῆς ἀμοίρασιν. Item τὸ μὴ

ἀήσκω, quod non placet. Item ἀηδὴς is dicitur qui est A κακόηχος, id est, malum sonum edit. Adnotant præterea quidam ἀηδὸν dictum cantum gallorum immaturum. Ab hoc nomine fit verbum ἀηδίω, δῶ, idem valens quod ἀηδάω.

C. ΔΙᾴδω, itidem pro ἀηδάω, Dissono. vt Heracl. apud Aristotelem, σωφρόσυνα συμφερόμενον καὶ διαφερόμενον, συνᾴδον καὶ διᾴδον.

C. Ἐξᾴδω, Excanto, i. Incantatione libero, Carmine obligatum alio carmine soluo. (in qua significatione opponitur τῷ ἐπᾴδω) Itē, Incantationibus siue cātibus eiicio aut expello. Luc. Τί δὲ σοὶ τοῦτων φῆς ὅσοι τοὺς δαιμονῶντας ἀπαλλάττουσι τῇ δημῷ, ὅπως ἕκαστος ἐξάδοντες καὶ τὰ φάσματα; B

Ἐξάδω, Percanto, Decanto, vt exponit Bud. in hoc Plut. loco in Symp. vbi de Arione loquēs, scribit, ἐξᾷσαι δὲ καὶ τὸν βίον πελάσαντα, καὶ μὴ φοβηθέντα τὸν πόντον ἀφικέσθαι. Idem hunc locum Platonis affert, in Phædro, οἱ δὲ τὸν κύκνον ἅπαν φωνοῦντα, καὶ φασὶν αὐτοὺς θρηνοῦντας τὸν θάνατον ὑπὸ λύπης ἐξᾴδειν. id est (inquit) Occinere, vel Canere. sed prà enim ᾄδειν dixerat.

C. Ἐπᾴδω (& poeticè Ἐπαείδω) Accino. Luc. in fine dialogi Plutonis, Menippi, & Crœsi, ἐγὼ δὲ τὰ ἐπῳδὰ σφῶν πολλάκις συνήκουσα, ἐπᾴσουσαι ὑμῖν. φοίτοι γὰρ αἱ τῆς ἰώπης αἱμασσιᾶς ἐπᾳδόμενον. Sic apud Xen. ἃ μὲν αἱ Σειρῆνες ἐπῇδον τῷ Ὀδυσσεῖ, πάσεσθαι Ὁμήρου. Idem, ἀλλὰ ταῖς ἐπ' ἀρετῇ φιλοπονουμέναις αὗται αἱ Σειρῆνες ἐπῇδον. Apud eundem ἐπᾴδειν ἅπασι ἐπᾴδῃ τινί. Plut. in Romulo dixit τὰ Γάμηλια ἐπᾴδειν ταῖς γαμίοις pro Cantādo inuocant. Apud Plat. in Theæteto ἐπᾴδουσαι μαῖαι, Incantationibus vtentes, & (vt Camer. exponit) Carminibus lenientes dolores, atque accelerantes partum grauidarum mulierum. ‖ Ἐπᾴδω, D Incantare. Chrysost. κἂν μυρίαις ἡμῖν ἐπᾴδωσι ταῖς αἱρέσεσι. Qua in signif. ἐπᾴδω & ἐξᾴδω proximè præcedens opponuntur. ΣΤ pass. Ἐπᾴδομαι, Incantor, Carmine illicior, vt ὥστε μὴ ἀπιέναι ἀπ' αὐτῶν ὑπὸ ἐπᾳδόντων.

Ἐπᾴδω σοι τοῦτο, pro Inculco tibi hoc, Bud. ex Plat. 198 & 351. Et pag. 266 pro Admoneo frequēter & instō adhortando, vt vult idē. Sic & Gall. dicitur, *Ie te chante tous les iours ceste leçō*, pro Quotidiè hoc præceptum illi inculco, vel hanc admonitionem. In Phædro autem præfixit particulam ὥς που, p. 61, ὃ χρὴ τὸν ὑποῦντα ὡς που ἐπᾴδειν ἑαυτῷ. E

Ἔπασμα, pro ἐπῳδή, Incāmentum. Greg. μὴ κλύοις τοῖς ὦπα ὡς ἄσπις πρὸς τὰ ἐπάσματα. Idem alibi, de baptismo, οὐδὲν δέ σοι φαρμακμάτων ἢ ἐπασμάτων εἰς ὁ πατρὸς σωτηρίαν τῷ καθαρσίῳ συσχήσθαι. Vocantur item ἐπάσματα cantilenæ quales pueris nutrices canunt, In vulg. lex.

Ἐπῳδή, (& apud poetas Ἐπαοιδή, & Ἐπαοιδία) Incantatio, (Cic. Cantio, & Gell. Incentio) Incantamentum, Carmē ad amoliendū aliquid noxium, vel simpliciter Carmē. Od. τ, — ἐπαοιδῇ δ' ἄμμα κελαινὸν ἔχθον. vbi Eustath. ἐπαοιδὴ scribit πρόσπτυσμα esse τῆς ἐπῳδῆς. Hes. ἐπαοιδίαν exponit φαρμακείαν & γοητείαν. Soph. Aiace, — ἐπῳδὸς ἰὰ θεοῦ θροεῖ θροῦς πρὸς δμῶας πόνων. Vbi notandum est sicut & in illo Homeri loco, ἐπῳδεῖν pro medicina adhiberi. Polyb. apud Suid. πάσης ἐπῳδῆς καὶ γοητείας καὶ φαρμάκων πεῖραν εἰλήφασιν. Et οἱ περὶ τὰς ἐπῳδὰς, professores artis incantamentorū. Chrysost. De off. episc. αἱ δὲ μὴ ὡς ἐπῳδαί, matris blanditiæ, quæ videlicet illiciunt sicut incantamenta.

Ἔπῳδή, versus intercalaris, qui & ὑπῳδήματα, & ποδόκημα, vt scribit schol. Theocr. apud quem talis est versus Idyll. τ, Ἄρχετε βουκολικαὶ μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς. Apud Virgilium autem talis hic, Incipe Mœnalios mecū mea tibia versus. & hic, Ducite ab vrbe domū mea carmina, ducite Daphnim. Gall. *Le refrein de la balade*. In lyricis autē versibus post στροφὴν & ἀντιστροφὴν accinitur ἐπῳδή.

Ἐπῳδεῖον, ab ἐπῳδή, forma diminutiui, Quod odæ accinitur: vt ὑμνεῖον, quod hymno. Vulgò versiculum vocāt, Bud. annot. in Epist.

Ἐπῳδός, Incantator. Eurip. Hippolyto, Ἆρ' οὐκ ἐπῳδὸς καὶ γόης πεφυκέναι; vbi animaduerte copulari ἐπῳδὸν, & γόητα, sicut ἐπῳδῆς & γοητείας in Polyb. loco paulo antè citato.

Ἐπῳδός, Lyrici carminis pars, apud Pind. inquit Bud. ‖ Ἐπῳδῶν librum Diomedes & Marius Victorinus aliique veteres grāmatici ab Horatio appellatum putant quòd singulis longioribus versibus singuli breuiores

accinantur, qui ἐπῳδοὶ vocantur. Docent enim carminis vnum genus esse in quo versus ita inter se connexi vt alter sine altero audiri non possit: quorum prior, προῳδικός. i. præcinens: posterior, ἐπῳδικός, quasi succinens, vocatur: vt in elegis lōgus & hexameter, est προῳδικός: breuior & pentameter, ἐπῳδικός. ‖ Apud Herm. autē sumitur etiā aliter ἐπῳδός. vt Εὐρίπιδὴς tomo 4, εἰ δέ φασι τὸ ἐπῳδὸν κῶλον εἶναι, τὸ ὃ ὑπακάτω, κόμμα. Vide ibidē plura.

c. 2. Καπᾴδω, Incanto. Pla. Gor. 429, Οὐκοῦν ἂν ἡμῶν λαμβάνητε τινὲς ὡς σοφὸν λέοντα, καὶ καπᾴδητέ τι καὶ γοητεύητε, κατᾳδυνώμεθα. Item, Mulceo vt incantatores solent, sic tamen vt in bonam partem accipiatur nonnunquā, vt apud Greg. 251, ἐγὼ δὲ τὸν λοιπὸν ἀφίσω τὸν μῆλον, καὶ λογικῶς συγγινόμενος, καὶ καπᾴδων τοῖς λογισμοῖς, i. rationibus mulcens, inquit Bud. Ego reddere malim (ad exprimendā vim huius verbi) Rationibus tenquā carmine siue carminibus mulcens, aut deliniens. Potest autē & in illo Plat. loco metaphoricè accipi. ‖ Dicitur & καπᾴδω σοί, pro Cātu te oppugno, vel Cātu expello, vt apud eundem Gr. p. 231, Τὸ τὸ πνεῦμα αὖ πολλὰ λαίφη, λατὴν πιεῖν πνεύματος πονηροῦ καπᾴδεται. ΕΤ Καπᾴδομαι, pass. vt apud Basil. ῥῆμα καπᾳδόμενον τῇ καρδίᾳ, quod, tanquā deliniti, cordi accinitur: εἰς τὸ Πρόσχες σαυτῷ, 249, τὸ σοὶ τὸ ῥῆμα ὑπὸ πεισιάσιων πτιζομένῳ οἷον κηροῦ αἱ ἡμέραι ἀφαιροῦσι τὴν καρδίαν καπᾳδόμενον.

c. 2. Συγκαπᾴδω, Simul incanto, Vnà cum alio incanto. Et τὸν συγκαπᾴδω, Hoc simul accino.

C. ΚΑτᾴδω, Occino, Cantu obstrepo, Eurip. Vnde κατᾳδόμενον dixit Luc. pro eo cui cantu obstrepitur, vel pro eo qui cantoribus est comitatus. ‖ Apud Herodotum autē κατᾳείδειν αὐλήματι (quod est pro κατᾴδειν) pro Incantare ventum, Carminibus afficere mulcereque. Vide Bud. Comm. pag. 1079.

C. ΠΑροιδῶ, vt παροιδῶ σοί, Cano apud te. Od. χ, — ἔνθα δέ τις παροιδὸς ἔπος θεῖ. Sed & diuidi etiā possit fortasse & scribi πάρ' οἰδόν.

C. ΠΕριᾴδω, Circunquaq; cano. (q. d. Circūcino, ea forma qua dicitur, Accino, Occino) vnde Περιᾴδομαι. Plut. κωνώπων χορὸς περιᾳδόμενον, culicum turba perstrepens.

C. ΠΡοᾴδω, Accino. vt προᾴδω τῇ μούσῃ, accino musis apud Aristoph. Sic Soph. Philoct. καί μοι προᾴδῃ, mihi accinitis.

Προῳδὸς, Qui musicis instrumentis accinit, vt προῳδία est ἡ μετ' ὀργάνου ᾠδή. Pollux ex Aristoph. προῳδὸς & μελῳδὸς vt synonyma ponere videtur. Προῳδὰ ὄργανα, Pol luci τὰ κρουόμενα (ad differentiam τῶν ἐμπνεομένων) instrumenta mutica quæ pulsantur. quia solet illis vox accinere. ‖ Προῳδὸς, Cōgruens, Non discrepās. Quasi, Cantu congruens, vel Cantū congruentē habens (vt Cōsonus metaph. dicitur à Lat.) apud Plut. Sed frequētius est in hac signif. συνῳδός.

Προῳδία, ας, ἡ, Accentus, apud grām. Modulatio quæ syllabis adhibetur. Gell. veteres προῳδίας, tū notas vocū, tū moderamēta, tū accētuunculas, tū voculationes appellasse scribit. ‖ Προῳδίας appellauit Critias (teste Poll.) τὰς πρὸς κιθάραν ᾠδάς, i. Cātus ad citharā, Cātus qui citharæ accinebantur. Hesychio quoq; προῳδία est μετ' ὀργάνου ᾠδή. Suidæ autē ὕμνος, sicut & προῳδίον. HINC adiect. Προῳδιακὸς, ἀκρόασις, Ad accēt⁹ pertinēs. vt προῳδιακοὶ καὶ ὀξεῖς apud grām. Est præterea προῳδιακὸς ῥυθμὸς schol. Aristoph. in Nub. qui & ἐνόπλιος. Apud eundem in Ranas quoddam πέμμα γραικάλεκτον, vocatur προῳδιακόν.

Προῳδίον, Cāticū quod diis canitur. A Suida exponitur ὕμνος: ab Hes. ᾠδὴ ἢ τῷ ὕμνον προσήκουσα: ab Etym. autē λιτανεία μετ' ὕμνων, qui addit ἔστι δὲ προσευχὴ μετὰ τύπου τῆς θεοῦς. secundū quā etymologiā scribēdū esset προσόδιον: quam etiā scripturā habet alibi Suidas: & sanè apud Hesych. quāuis προῳδίον scribatur per ω, est tamen in ordine alphabetico τὸ προσόδιον per ο. Sic autem & apud Athenæum scribitur, vt docebo in προσόδιον.

C. ΣΥνᾴδω, Concino, Consono, Consonum cantum edo. Cui opponitur διᾴδω, vt in illo Heraclīti loco qui citatus fuit in διᾴδω. Metaphoricè ponitur pro Consentio, Astipulor. vnde Aristot. συνᾴδειν & διαφωνεῖν opponit, καὶ συνᾳδόντων μὲν τῶν ἔργοις ἀπειλητέον, διαφωνούντων δὲ

λόγους ὑποληπτέον, id est (Bud. interpr.) Et ii probãdi sunt quorum opera dictis consentanea sunt.

Συμῳδὸς, Concinens, Consonus, Cantus socius. Ælianus apud Suidam, ὁ δὲ ἀλεκτρυὼν συμῳδὸν ἐπιφέρει τῷ ὀρνιθίῳ μέλει, συμῳδὸν ἢ καὶ συμμελῆ αὐλὸν ἀντὶ αὐλοῦ ἐπάγει τοῖς ἀδομένοις. Lucianus, συμῳδοὺς ἑαυτοὺς καὶ μούσας συμῳδούς. Apud Aristot. Ethic. 1, συμῳδὸς, Non absonus, Congruus. Apud Aristophanem, συμῳδός σοι φρονῶ, pro Tibi astipulor, συμῳδῶ σοι.

Συμῳδία, Concentus, Luc. Icaromenippo. A Suida exponitur ψαλμῳδία. Hesychius autem habet συμῳδία cum ει, quod exponit συγχορεία.

C. Τῳδῶ, Succino, quo vtitur Horatius. Pollux, ἀοιδὸς ᾄδει, ᾠδεῖν, ᾠδικὸν, συῳδεῖν, coniungit, de sonis musicis loquens. Luc. μὴ ἐπὶ τοῦτο ἀνθρώπων συῳδῶν, ᾠδικὸν & περιᾴδειν coniunxit, quæ Erasmus reddit Cantillare & garrire.

Composita alia, quæ non ex ᾠδὴ sed ex eius verbali ᾠδὸς deducta sunt,

Καταρῳδὸς & Καταρῳδία, in κατᾴδω, vt Αὐρῳδὸς & Αὐρῳδία in αὐρα, & Τμῳδὸς atque Τμῳδία, in ὕμνος. Itidem Μαῳδὸς in μαῖος, Μονῳδὸς & Μονῳδία, & Μονῳδικὸς in μόνος. Sic & in cæteris quæ hîc posita non fuerint. Sed Ἀρῳδὸς & Σκηνῳδὸς vide in Ψαλῳδὸς.

C. Παλινῳδία, δῶ, Recanto, Horat. Pro quo dicitur prouerbialiter Palinodiam cano. Est παλινῳδῶ (inquit Eras.) Palinodiam canere, Diuersum ab iis quæ prius dixeris, dicere, atque in contrarium vertere sententiam. Translatum est à Stesichori lyrici poetæ facto, qui quum Helenam carmine vituperasset, & inde oculis orbatus esset, palinodiam cecinit, Helenámque prius vituperatã laudauit, atque ita visum recepit. Hactenus Eras. Quibus addo ex Isocrate, ipsum Stesichori poema παλινῳδίαν vocatum fuisse. Cicero (inquit Bud.) Retexere orationem in eodem fermè sensu dixit in Philipp. quo Græci παλινῳδῶν dicunt. Luc. metaphoricè vsus est, καὶ παλινῳδῶν ἐπὶ τὸ χεῖρον, de iis qui à virtutibus in vitia collabuntur, velut vitam bene actam retractantes vitiis sese dedendo.

Παλινῳδία, Recãtatio. Vel Cãtus priori contrarius (inquit Hes.) vel Sententia priori contraria. In qua expositione ponitur propria, deinde metaphorica significatio. Suidas autem dicit, ἐναντία ᾠδή, ἢ τὸ τὰ ἐναντία εἰπεῖν τοῖς πρώτοις. Sed quum Hes. dicit Sententia priori cõtraria, possunt & dicta prioribus cõtraria sub hac expositione intelligi, quibus videlicet sententiam nostrã aperire soliti sumus. Ponit Suidas & prouerbiũ ᾄδειν παλινῳδίαν, canens palinodiã. quod Græcum loquẽdi genus non adscripsit Erasmus illi Latino. Plut. in Alex. οὕτω δὴ τὴν αὐδὴν ἐκεῖς παλινῳδίαν προσῆκόν ἐστιν, πολλὰ παρρησιάσασθαι κατὰ τῆς Μακεδόνων. Plato in fine epist. tertiæ quæ ad Dionysium, εἰ δ' ὁμολογεῖς, τὸ μὲν πρῶτον ἡγησάμενος τὸν Στησίχορον, τιμῶν παλινῳδίᾳ αὐτὸν μεμισημένον, ὅτι τῷ ψεύδεσθαι εἰς τὴν ἀληθῆ λόγον μετέστη. Vbi παλινῳδία Stesichori intelligi potest vel eius recantatio de vituperatione Helenæ, vel eius liber quo illa cõtinebatur. ab Isocrate ita vocatus, vt modò dictum est: malo tamẽ in priore illo sensu accipere. Isocratis locus est in Helenes encomio, vbi de Stesichoro loquens, & narrans historiã paulo antè memoratam (cuius & Plato meminit) scribit, ἐπειδὴ δὲ μετὰ τὴν αἰτίαν τῆς συμφορᾶς, ἣν παλινῳδίᾳ παλινῳδίαν ἐποίησε.

C. Παρῳδέω, δῶ, Canticum vel carmen ad alterius imitationem compono. Sic autem compositum canticũ vel carmen παρῳδὴ & παρῳδία appellatur. vnde παρῳδῶ exponitur Parodias scribere. Laertius in Bione, ἔφυγε τὸ μὴ παρῳδῆσαι. διὰ ὅτι αὐτὸς ἦν παῖς, ὦ πάτερ Ἀρχύτα ψαλλομένης, ὠλιγώρησε. Eustathius in primum versum Iliadis, ἱστέον δὲ ὅτι Ὁμήρου χαίρωντος Ἄνδρα μοι ἔννεπε μοῦσα πολύτροπον, τῆς ὕστερον σκωπτικὰς παρῳδίας ἔχαιρε, Ἄνδρα μοι ἔννεπε μοῦσα πολύκροπον. Vbi animaduerte quod dicit ὅπως πλιχῶς. hoc enim conuenit cum eo quod Aristoxenus apud Athenæũ lib. 14. refert, ex versibus hexametris parodias ioci gratia & ad captandũ risum fieri solitas: vbi & nomine παρῳδῆ vtitur. ὡς φησὶ (inquit) τῆς ἑξαμέτρων τινὸς ὄντι τὸ μελῶον παρῳδεῖν ὅραν, οὕτω καὶ τῆς κιθαρῳδίας πρῶτος Οἰνώπας. Ab Athenæo lib. 2 citatur Μάτρων ὁ παρῳδῶν δαὶς. Dicitur tamen παρῳδὴ generalius. Quintil. lib. 9, cap. 2, Incipit esse quodammodo παρῳδία. quod nõmen ductum à canticis ad aliorum similitudinem modulatis, abusiuè etiam in versificationis ac sermonum imitatione seruatur. Hesych. παρῳδῶν inter cætera vult esse χλευάζων: quæ significatio referenda est ad id quod modò dixi, ex parodiarum videlicet scriptione risum captari solitum.

Παρῳδὸς, Parodiarum scriptor, vt Sopater apud Athen. & Matron, cuius etiam opus vocatum παρῳδαὶ ab eo citatur.

Παρῳδία, idẽ quod παρῳδὴ proximè præcedẽs: vnde παρῳδιῶν πομπαὶ, Athen. lib. 15. & ἐκ τῆς παρῳδίας χλευάσαι, ibidem. Παρῳδία est (inquit Camer.) quum alterius poetæ versus iocosè in aliud argumentum transferuntur: vt illud ex Alcestide, Χαίρεις ἰὼ φῶς, πατέρα δ' οὐ χρῄζειν δοκεῖς; Aristoph. in suas Nebulas transtulit ita, Κλαίουσι παῖδες, πατέρα δ' οὐ κλαίειν δοκεῖς; Alia exempla affert idẽ Cam. quæ apud eum videnda relinquo, col. 195, Comm. vtr. linguæ. Est autem hic id genus παρῳδίας cuius meminit Suidas, videlicet quũ verba tragœdiæ ad comœdiam transferuntur. quale esse, inquit, ἄξιον γὰρ Ἑλλάδι ab Eurip. & ab Aristoph. dictũ. Est præterea παρῳδία Hermogeni (vbi δεινότητος methodum tradit) ὅταν ὁ λέγων μέρος τι ἔπους, τὸ λοιπὸν παρ' αὑτοῦ ποιῇ ἐμμελοῦς, id est, quum quis vbi partem aliquam versus protulit, reliquum à se (id est de suo) oratione soluta eloquitur. Dicitur & παρῳδικῶς, vbi exemplum vide.

Παρῳδικὸς adiect. Ad parodiam pertinens, Parodiæ formã habens. Item παρῳδικὰ μέλη apud schol. Aristoph. in Vespis: nisi fortè παρῳδικὰ legendum est: vt & ᾠδικὰ ibidem scriptum esse constat pro ᾠδικὰ, quũ exponat ἄδεσθαι τὰ ἐξόδια τῶν δραμάτων ἐφ' ἵππου.

C. Πεῖῳδέω, δῶ, Incantamentis & magica arte circumuenio & obtundo, Budæus ex Luciano, cuius hæc verba citantur in vulgaribus lexicis, πεῖῳδέσας τὴν Γοργόνα ἐκκαιδέκα.

C. Ψαλῳδέω, δῶ (vnde Ψαλῳδὸς & Ψαλῳδία: pro quibus nonnulli Ψαλδῳδὸς & Ψαλδῳδία scribendũ putauerunt) Carmina contexo, & quasi consuo aut consarcino. nam quum ῥαψῳδῶν sit ῥάπτειν ᾠδάς, (ad quod etymum alludens Pindarus rhapsodum vocauit ῥαπτῶν ἐπέων ἀοιδὸν) consuendi aut consarcinandi vocabulum hic cõuenire existimo, ad declarandam verbi Græci originem. Sed Eustathius ῥαψῳδίας vocari ait διὰ τὸ κατὰ συνθήκην τινὰ τὸν ῥάπτεσθαι, ἤγουν τὸν ᾄδειν. ego autem existimo ῥαψῳδίας initiò dictas fuisse poemata longiuscula, & quidem hexametris versibus scripta, quòd multos versus veluti consutos haberent: postea verò latiorem fuisse datam huic verbo significationem: sic tamen vt de scriptione heroicorum versuum potius dictum sit, & quidem de Homericis etiã interdum peculiariter. vnde etiam peculiariter singuli eius Iliadis & Odysseæ libri ῥαψῳδίαι appellantur. Vide infrà Ψαλῳδία.

Ψαλῳδῶ, non tantùm pro Carmina contexo & quasi cõsuo, sed & pro Carminibus decanto, siue celebro: propriè autem, carminibus heroicis & quidem ita contextis. Q. d. Rhapsodia versuum celebro. Aristophanes, ῥαψῳδεῖν ἔσται τοῖς παιδείοις τοῖς αἰθρίοις ἀντὶ τοῦ πολλῶν. Lucianus in dial. Achillis & Antilochi, νῦν δὲ σιωπῶμι ἤδη αἰσχύνομαι μὴ ἀσοφωτέρως εἰ ἢ ὅπως μάτην οἱ ἀπὸ ῥαψῳδήσουσι, μὴ πεπαῦσθαι δέομαι μῦθον. Æschines autem ῥαψῳδεῖν ποιεῖται ἐπαινέτης dixit epist. 11. Interdum etiam significat Carmine heroico perscribo, vel trado, vt apud eũdem Lucianum, εἰπὲ σαυτῷ μοι εἰ ἀληθῆ ἐστιν ἃ περὶ Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου λέγει ἐμμελῶς ἐῤῥαψῳδήκασιν. Frequentissimè autem vsurpatur ῥαψῳδῶ pro Rhapsodias recito, vel Carmina recito alicui poetæ, ex eorũ videlicet numero qui rhapsodi vocantur. Isoc. in Panath. ῥαψῳδοῦντας τὰ ἐκείνων, de Homeri & aliorum poesi loquens. Et apud Luc. Alexander dicitur Ὁμήρου ῥαψῳδεῖν. Athen. 264, οἷς δὲ ἔμπροσθεν ἐκείνους καὶ μικρὸν ὕστερον ἐῤῥαψῴδουν Ὀλυμπιάδα Κλειτομάχου ὁ ῥαψῳδός. Sed & ipsimet autores sua poemata ῥαψῳδίαι dicuntur vt apud Platonem Homerus & Hesiodus, Politicæi 10, pag. 131. Lucianus autem quendam Homeri versus sermoni suo accommodantem, ῥαψῳδεῖ itidem

dicit.nam quum Menippus Philonidi dixisset, Ὠ φιλότης, χρεών με καπήχθη εἰς αἴδαο Ψυχὴ χρησόμενον Θηβαίου Τειρεσίαο, (qui versus sunt Homerici) respondet Philonides, ἐσθλὰ παίεις. εἰ γὰρ αὖ ὕπνος ἐμμετρίως ἐῤῥαψῳδὴς πρὸς ἄνδρας φίλους. vbi ἐμμετρίως abundat, quum in ἐῤῥαψῳδὴς comprehendatur. Inuenio ῥαψῳδὴν non solùm de recitatione versuum, sed & de recitatione scriptorum historicorum dictum. vt apud eundem Lucianũ πρὸς τὸν ὁπλὴ τὸ μ. &c. λῷ ἢ ποιητὴς εἶπε ἢ συγγραφεὺς πονήσας ἦ, πάντα ἐχὶ τὸ δεῖπνον τὸ αὐτοῦ ῥαψῳδῶν, πόση &c. ‖Item Ῥαψῳδεῖν, Loquaciter aliquid recensere, Oratione redundãti vti, vt inquit Bud. hæc ex Greg. epist. citans; ἡμῶν γε χολὴ μακρότερα τῆς παρούσης ὑποθέσεως ῥαψῳδεῖν. HINC Ῥαψώδημα, Mendacium, Nugæ, Hesychio & Suidæ. Hic verò etiam verbo ῥαψῳδῆσαι similem dat expositionem: ait enim esse τὸ φλυαρῆσαι, aut τὸ ἁπλῶς λαβεῖν καὶ ἀπαλλαῖναι χωρὶς ἔργου πινός.

Ῥαψῳδὸς, Carminum cõtextor & quasi consutor, Qui ea poemata quæ rhapsodiæ appellantur, cõponit. Hoc nomine appellatur Hesiodus à Luciano, ὡς δὲ ὑμεῖς φατὲ, σύ τε καὶ Ἡσίοδος ὁ ῥαψῳδός. Secundum hanc significationem Sphinx quoque appellata est ῥαψῳδὸς à Sophocle in OEdipode tyranno, videlicet ἡ ῥαπτουσα τὰς ᾠδάς. Vide pag. 168. ‖Ῥαψῳδὸς frequentius pro rhapsodiarum recitatore. Budæus ῥαψῳδοὺς interpretatur carminis heroici recitatores, in hoc Platonis loco, De republica 3, οὐδὲ ῥαψῳδοὶ ἅμα καὶ ὑποκριταὶ τούτων διώκανται. Ibidem citat ex Athenæo, pag. 123, ᾧ δὲ τις θαυμασιωτάτῳ ἐπιδείξατο ῥαψῳδὸς Ἄλκις Ταραντῖνος. vbi ῥαψῳδὸν pro ἀκροάματε ponit ait. Vocabantur autem ῥαψῳδοὶ, etiam Ὁμηρισταί, vt scribit idem Athenæus lib. 14. ideo autem fortasse quòd Homeri præsertim recitare versus solerent. Quò pertinet expositio quam Suidas & Hesychius dant huic nomini. Cæterùm notandum est ῥαψῳδοὺς dictos non simpliciter qui carmina recitarent, sed qui ea recitarent in publicis conuentibus. Vide Ῥαβδῳδὸς paulo pòst.

Ῥαψῳδία, Cõtextura carminum (hexametrorum præsertim) & quasi consarcinatio: de qua lege quæ modò dixi in Ῥαψῳδὸς. Aristoteles De poetica, κατὰ μὲν Χαιρήμονα ἀποίητον ἰαμβοποιὸν, μικτὴν ῥαψῳδίαν ἐξ ἁπάντων τῶν μέτρων. Idem Rhetoricõn 3, καὶ γὰρ εἰς ἡ πραγικὴν καὶ ῥαψῳδίαν ὀψὲ παρῆλθεν. Athen. 6, λιμῶδες γὰρ ὄντως ἡ ῥαψῳδία. Sunt qui ῥαψῳδίαν propriè dictam putent Homeri poesin, in vnum quasi corpus consutam, quum antea eius membra diuulsa à quibusdam circulatoribus poetis recitarentur: (& citatur ex Luciano ῥαψῳδία τῆς ἰλιάδος, ac testatur Eustathius veteres totam Homeri poesin eo nomine appellasse) sed videmus non solùm totam poesin ita inscribi, sed singulos etiam libros. Quò crediderim respexisse Hesychium quum ῥαψῳδίαν esse dixit μέρος ποιήματος. Quam tamen significationem posteriorẽ esse puto. ‖Ῥαψῳδία est etiam manis loquacitas. Vide Suid. & Hes.

c.2. Ἀπορραψῳδῶ, Verba fundito. Xenophon Pæd. 3, εἰ δέ τι ἰόντων εἰς μάχην σοὶ ὅπλοις, ὡς τοῦτο διωκήσονταί τε ἀπορραψῳδήσας. τοῦτο χρῆμα ἀγαθοὺς ἀνδρας ποιῆσαι, πάντων αὖ ῥᾷστον εἶναι καὶ μαθεῖν καὶ διδάξαι τῶν μαχίμων τῶν ὡς ἀνθρώποις ἐρίτιμον. Quæ verba, sunt Cyri eleuantis autoritatem imperatoris aduersarum partium, qui dicebatur castrensi oratione suos pulchrè animasse ad prælium, vt inquit Bud. qui etiam exponit hic Ἀπορραψῳδεῖν, Verba fundere, Loquitari sophisticè, vel Inaniter multa proloqui.

c.2. Ἐπιῤῥαψῳδῶ, Recito more eorum qui ῥαψῳδοὶ appellantur. Luc. ὁ μὲ αὐτῶν παρήνει ποιεῖν τὸ παίσιον καὶ μαχεῖσθαι, καὶ τὸ σῶμα καταστασιάζειν, σωιχὲς ὂν ἐπιῤῥαψῳδῶν τὸ παίδιον ἐκείνα τῶ Ἡσιόδου περὶ τῆς Ἔριδος ἔπη. id est (Budæo interprete) Carmina illa allegans & velut accinens, vel Carmina illa suis sermonibus accommodans. Ego existimo ἐπιῤῥαψῳδῶν esse (vt vis verbi exprimatur) Recitans, velut affluendo ea suis sermonibus. Citatur ex Philone in vulg. lexicis, τὸ ἔπος αὐτοῦ ἐπιῤῥαψῳδῆ, pro Carmen in ipsum canebat.

C. Ῥαβδῳδοὶ, pro ῥαψῳδοὶ, & Ῥαβδῳδία pro ῥαψῳδία quidam scribendum putauerunt, quod in componendis vel recitandis rhapsodiis virgam lauri manu tenerent.

A Vide Eustathium pag. 6.

C. Σπαβδεῖ, Iidem qui & ῥαβδῳδεῖ, Qui inter componendum vel recitandum carmina virgam lauri seu ramum manu tenebant: vt per στιχον intelligamus ῥάβδον. Eustath.

C. Ἀῤῥωδεῖ, Sic dicti iisdem rhapsodi, vtpote quibus agnus proponeretur præmiũ recitationis versuũ. Eust.

C. Προῳδικὸς, vide suprà cum Ἐπῳδικὸς in Ἐπῳδός.

Ἀ Η Δ Ὼ Ν, όνος, ἡ, Luscinia. ab ἀείδω, Æolica mutatione diphthongi ει in η. Hesiodus ad etymologiam huius nominis alludens videtur ἀηδόνα vocasse ὀπιπτικῶς ἀοιδὸν, vt dixi antea in ἀοιδός. Idem eodem loco ἀηδόνα appellat πολυόδμην. Odyss. τ, — χλωρὶς ἀηδών. Lycophron sirenas appellat ἀηδόνας ὡς καλὸν ἀοιδεύσας, inquit Eustathius, id est festiuè canentes. ‖Hesych. ait ἀηδόνα esse tibiarum lingulam, & λωπίνας ἀηδόνας, tibias. Item ἀηδόνα vocari Mineruam à Pamphyliis. Sunt qui ab ἀεὶ & ἄδω deriuari velint, quòd luscinia semper ãtet, vbi semel inceperit. sed lõgè tutius est alterã etymologiam sequi, quam sequendo, & ι subscribi debet ipsi η.

B Ἀηδὼ, όος, & οῦς, per contractionem, idem quod ἀηδών. Sophocles in Aiace, Οὐδ' εἰκῇ σὲ γὸν ὄρνιθος ἀηδοῖς Ἥσω δίκωρος. vbi scholiastes ait, ἡ ἀηδὼ, secundum Mitylenæos. & Suidas ait, ἀηδὼν & ἀηδοῦς, vt Σαπφώ, secundum Mitylenæos. Eustathius quoque nominatiuum ponit ἀηδὼ, vt Ἀπτώ, vnde reperiri ait ἀηδοῦς genitiuum, & ἀηδοῖ datiuum. In vulg. tamen lexicis Græc. scriptum est ἀηδώς.

C Ἀηδονὶς, Lusciniola, vel Luscinia, vt diminutiui formam habeat, non etiam significationem. Theocritus Idyll. η, -αἴθ' ὁμοῖον Μουσαίοισι Δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσιν. Id est, Si tam vocalis sit Daphnis in sua musica, quàm sunt lusciniæ. Callimachus, Μάτηρ μὲ χαίρων οἷον ἀηδονίδων Ἄγε βαθὺ κλαίουσαν, in hymno in laud. Pall.

Ἀηδονὶς, Locus vbi canebant, inquit Hesych. addens, καὶ ἐργαστήριον.

Ἀηδονιδεύς, ίως, ὁ, Idem quod ἀηδών, sed masculina terminatione, quasi dicas Luscinius, aut Luscinulus. Theocritus, Οἷοι ἀηδονιῆες ἀριζόφωνοι ὄρεσφιν. Videtur esse factum ex ἀηδονὶς.

D Ἀηδόνειος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad luscinian pertinens. ἀηδόνειος ᾠδὴ, Luscinix cantio, & pro eodem ἀηδόνειον μέλος. Var.

Ἀηδόνος Hesychius exponit πτωκὸς, id est Pullus. Nisi fortè legendum est πτωκοῦ, i. Pulli. vt sit ἀηδόνος genitiuus quem exponat itidem per genitiuum. Eodẽ nomine vocari ait pudendum muliebre ab Archilocho.

Ἄ Ζ Ω, Veneror, cuius tamen passiua vox ἄζομαι est potius in vsu. Eustathius, postquam dixit ἄζω spiritu tenui notatum significare ξηραίνω, subiungit, ἄζεσθαι significans σέβεσθαι, aspirari, à χάζω quod est ὑποχωρῶ. At Etymologicus, vel potius Orion apud Etym. vocem actiuam ἄζω ponit, quæ proue vel aspero vel tenui spiritu notabitur, vel σέβομαι vel ξηραίνω declaret. Cur autem ἄζω pro Veneror à χάζω deducatur, hanc reddit rationẽ, quòd quẽ veneramur, via ei cedim⁹ (vbi pro τοῦτο ὑποχωρῶμεν malo τούτῳ ὑποχωρῶμεν.) Ego autẽ quãuis in deriuatione τῶ ἄζω pro ξηραίνω, illis subscribã, in deductione tamẽ τῶ ἄζω, vel potius ἄζομαι pro σέβομαι, vt longius petita, ab iisdẽ dissentio: atq; adeo prototypi locũ ei tribuo. Multo tamẽ placet minus Herodiani sententia, qui ab ἄγος format ἀγίζω, ex quo per syncopẽ ἄζω, vt ex σκέλος fit σκιλίζω, ex τῖχος fit τιχίζω. & pro suæ sententiæ confirmatione affert ex Alcmane ἀγίσσεο pro ἄζεο. Quæ quidẽ spiritu tenui scribo, nõ meã opinionem, sed ea vnde hæc sumpsi, exemplaria sequens. Quæ tamen in ἄγιος, scriptum habent ἅγιος in ea tantùm significatione qua pro μαφοὶ ponitur: vt dicetur in Ἅγος.

Ἄζομαι, Veneror, Colo, Reuereor, potius in vsu est (vt dixi) quàm ἄζω. Vtũtur autẽ τῷ ἄζομαι cũ alii poetæ, tũ Hom. aliquoties. vt Il. ι, Ἀλλ' ἔγ' ἄρ' οὐδέ σε λίην μάλα μᾶλλον ἄζομαι. Et Il. α, circa principiũ, Ἀζόμενοι Διὸς υἱὸν ἑκηβόλον Ἀπόλλωνα. vbi ἀζόμενοι exponitur Venerates, Veneratione prosequentes: sed malo Reuerẽtes. Itidẽ Od. ρ, Μήτ' οὖν μητέρ' ἐμὴν ἀζοῦ τόγε, μήτέ τιν' ἄλλον Δμωάων, Ne reuereatis meã matrẽ. i. Nullã rationẽ habeas eorũ quæ tibi hac de re mater

mea mandauerit. Cæterũ pro Veneror siue Colo, nõ A
solùm accusatiuo sed & genitiuo iungi à Gregorio, scribitur in vulgaribus lexicis. Hesychius ait ἄζομαι esse & αἰχμώομαι: necnõ apud Euripidem poni pro ἀγανακτῶ, id est indignari. In vulgaribus lexicis additur ἄζῳ pro Minari, apud Sophoclem.

Ἅγος, ους, τὸ, Res venerationẽ habens, Res quã veneramur, Res sacra. Exponitur præterea ab Hes. ἅγισμα, i. purificatio. item ἅγισμα θυσίας, id est lustratio. nã lustratio exponitur sacrificium expiationis. Explicatur ab eodem πήδημες, id est delubrum. quæ duæ significa- B
tiones à prima non recedunt. nam lustratio ad venerationem pertinet: item delubra veneratione dignamur. Fit enim ἅγος ἀπὸ τοῦ ἄζω, (vt vult Eustathius) quod veneror significat. At Sophoclis scholiastes ab ἄγαμαι videtur velle deducere. Hesychius & Suidas exponunt σεβάσματα, id est venerationes: & hic addit à Sophocle ita vsurpari. sed per ἀφημισμὸν (inquit scholiastes Sophoclis) ἄγη dicuntur etiam μιάσματα, id est piacula. At Etymol. autor ait, Ἅγος duo significat, propriè mundũ siue purum: at per antiphrasin, sordidum. In qua ex- C
positione duo miror, & quòd purum vel contrà sordidum significari velit nomine ἅγος, & quòd per adiectiua exponat. Potius enim per substantiua explicare debuerat Munditiem siue puritatẽ, & Sordes. Sed neque illi priori etymo ab ἄζω, neque posteriori ab ἄγαμαι, cõgruit hæc significatio puritatis, quam propriam esse dicit. Fortasse autem Etymologici autorem impulit in errorem illa recepta passim expositio, vt ἅγος significet μίασμα: quæ vox μίασμα ab illis accipitur pro scelere D
siue potius piaculo, vt & passim vsurpatur: ita tamen vt propriè sonet Inquinamẽtum, à μαίνω quod Inquino, siue Polluo significat. quo etiam modo Latini Polluere se scelere, & Impurum hominem dicunt. Sed qua metaphora μίασμα sumitur, non item ῥυπαρότης, vel (vt illic legitur) ῥυπαρόν. Præterea ἅγος non significat μίασμα nisi quatenus per antiphrasin, vel potius ἀφημισμὸν vsurpatur. Sed vt in pauca quæ de ἅγος dici posse videtur, conferam: primùm quod ad significationem attinet, dico ἅγος propriè venerationem declarare, aut rem E
venerationẽ dignam: significare & puritatem, (quemadmodum & ἅγιος ab ἅγος deductum, venerandum seu venerabilem aut venerationẽ dignum, itémq; purum, Hesychio teste, significat) vel purificationem & lustrationem. quia idem ἁγίων exponit ἁγισμάτων. Præterea ἅγος declarare sanctitatem: vt ex ἅγιος inde ducto apparet. Quod autẽ ad etymologiam attinet, ἅγος ab ἄζω deducit Eustathius, vti dixi: a quo verbo ἁγὸς Etymol. format. at hoc nomen ἁγὸς, sicut & ἅγιος, ab ἅγος fieri constat: quare ab ἄζω immediatè (vt ita loquar) deriuari dicendum non est: sed ἅγος ab ἄζω deduci, ab ἅγος F
autem, ἅγιος & ἁγὸς. ex quibus multa formata sunt alia cum nomina, tum verba. Sed alia etymologia videtur Sophocl. scholiastæ placuisse, videlicet ab ἄγαμαι. siquidem postquam dixit ἅγος esse τὸ ἱερὸν σέβας, citat hosce duos Homeri locos, ἄγη μ' ἔχει: &, ὅς τε χαίρει ἄγαμαι. Pro qua etymologia posset facere etiam ἄγασμα, quod nomen itidem pro veneratione accipitur. Sed & ἁγὸς ab ἁγάζω deducere Etymol. (aut Orionem apud eum) vno in loco (quum in altero deducat ab ἄζω) docebo in Ἁγός. Verùm deducendo ab ἄγαμαι, scribendum esset ἀγὸς cum tenui spiritu. Eo porrò nomine magis placeat G
fortasse, deductio ab ἄγαμαι, quòd facilior & minus longè petita videatur quàm ab ἄζω. Malo tamen cum Etymol. autore, & cum Eustathio (quem puto veteres grammaticos hic sequutum esse) ab ἄζω deducere: tum quòd ἄζω, vel potius ἄζομαι, propriè Veneror significet (quum verbi ἄγαμαι propria & vsitatissima non sit hæc significatio) tum quòd ἄζω spiritu aspero notetur. quo & ἅγος notari debere, non solùm ex deriuatis ἅγιος & ἁγὸς, sed & ex verbo ἁγνίζω probare possum: quod aspirandũ esse, si pro ἅγος ἁγνίσιον sumatur, Suidas, Sophoclis scholiastes & Eustathius testantur. H

Ἅγος, Piaculum, Scelus. (siue per αἰπήφασιν, vt dicitur de ὑμοῦν & καθάζειν pro καθαγιάζειν, siue καθάφειν: siue per ἀφημισμὸν, vt ex Soph. schol. retuli) Valla nõ malè, meo iudicio, Piaculare crimen interpretatur apud Herodotum: vt lib. 6, αἰτηθὲν ὑπὸ τοῦ ἄγεος ὑπέχεσθαι, cum peculiari crimine teneri. Ἅγος ἐλαύνειν, ad verbum, Piaculum expellere, pro Scelus expiare, id est, sceleratos ipsos qui piaculum admiserunt exterminare. Thucyd. 1, ἐκέλευον ἐκ Δελφῶν τὸ ἄγος ἐλαύνειν τῷ θεῷ. Vtitur hoc loquẽdi genere & aliis aliquot locis. Greg. περὶ φιλοσοφ. plurali numero vtens dixit, εἰσὶ δὲ οἳ ἄγη ἀπελαύνουσιν. Sophocles ἀγηλατῆσαι vno verbo pro eodẽ dixit (sequendo quorundam expositionem in OEdip. Tyrãno, Κλαίων δ' ἐκεῖς μοι κἀγὼ σὺ χὠ σωθεὶς πόδ' Ἀγηλατήσεις. vbi scholiastes scribit, si cum aspero legatur, significare τὸ ἄγος ἀπελάσεις τὸ περὶ τὸ Λαΐου: si cum tenui, esse pro βασιλεύσεις. Vide Eust. pag. 417 & 1704. Quanuis autẽ scribam ἅγος cum spiritu aspero, tãquam ab ἄζω (vt antea dictum est) passim tamen ἄγος pro piaculo seu scelere scriptum inueniri fateor: (excipio grammaticos, & præsertim Eustathiũ, cum alibi, tum pag. 647 & 1356) vt aut temere & ex errore hanc scripturam inualuisse, aut aliam huic voci deriuationem datam fuisse putandum sit. quod posterius confirmat quod apud Etymol. legitur in Ἅγος: videlicet ἅγιοι scribi quum pro μιαροὶ ponitur.

Nominis ἅγος venerationem declarantis retinent significationem plurima, quædam verò & alteram. Primùm autem de ἁγὸς, ἁγὴς, παναγὴς, cæterisque deriuatis eiusdem formæ, deinde de cæteris tractabo. nam ἁγὴς, ἐναγὴς, ἀναγὴς, παναγὴς, ex ἅγος facta esse constat: at originem nominum ἅγιος & ἁγὸς (quæ suam & ipsa sobolem habent) ab eodem verbo repetunt grammatici à quo & nominis ἅγος, videlicet ab ἄζω. à quibus tamen dissentio.

¶ Ἁγὴς, ἐος, ὁ ἢ ἡ, (pro quo frequentius vsurpatur compositum ἐναγὴς) Sceleſtus, Deuotus, Sacer, Qui piaculũ commisit, vt in hoc versu Hipponactis, quem scholiastes Lycophronis affert, ὡς οἱ μὲν ἁγοὶ βυπόλῳ κατηρῶντο.

Ἁγίζω, F. ίσω. P. ικα. Idem quod ἁγιάζω, Sanctifico, Consecro. Item Adoleo. Aristoph. Pluto, Ἔπιτα ταῦθ' ἥγιζεν εἰς σάκκους ἐνιά. vbi schol. indicat, pro eo quod dicendum erat ἥγιζεν εἰς βωμὸν, dictum esse ἥγιζεν εἰς σάκκους: & ἥγιζεν positum pro Sanctè recõdebat. ἡγίζεν, inquit, pro ἁγίως ἀπῄδετο. addit autẽ ἁγίως, (opinor) quia propriè ἁγίζειν est ἁγίως καῦσαι, id est, Sactè vrere: quod Latini Adolere dicunt. In vulg. lex. scribitur ἁγίζω dici pro ἁγιάζω. quod videtur ex Suidæ verbis non attentè consideratis sumptum esse. exponit enim ἁγίζων pro ἁγιάζων, sed non ita vt ἁγίζων dicatur pro ἁγιάζων, quasi facta syncope. Etymol. tamen ἁγισία itidem pro ἁγιασία dictum existimat, vt paulo pòst docebo. Quod autem ad composita attinet, Ἐναγίζω quære post ὁ ἐναγὴς: at καθαγίζω hic subiungam, quia non est nomen quod præcedat.

Ἁγνίσιον. F. σω. P. κα, pro ἁγιάζω, inquit Suidas. Idem exponit, Perago quæ ad sacrificium pertinent. Hesychius, Veneror. Item, Pietatem colo. intellige autem pietatẽ in deos. & ita fortasse exponi in hoc Platonis loco possit, ἁγνίσιόν σοι πρὸς θεοὺς ἥδιον. Item, Castimoniam seruo. in qua significatione videtur sumi apud Demosthenem κατ' Νεαίρας: vbi tale est iusiurandum sacerdotis Bacchi, ἁγνίσιμι καθαρὸς καὶ ἁγνὸς ἀπὸ τῶν ἄλλων τῶν οὐ καθαρευόντων καὶ ἀπ' οἴκου σωφρονίσας. Scribitur & Ἁγνίσιῶ, ῶ, vnde ἁγνίσιῶν infinitiuus apud Hesychium.

Ἁγισία, ας, ἡ, ab Ἁγνίσιῶ (Ἁγισία autem esset aliunde, vt mox dicetur) Sanctimonia, Puritas. Item, Cultus deorũ, inquit Suidas. Idem exponit ἱεροπλοΐαν, id est, sacrorum vel rerum ad sacra pertinentium peractionem: aut breuius, ceremôniarum peractionem. Possumus & sacrum vno verbo interpretari. Plut. in Romulo, ἡ περὶ τὸ πῦρ ἁγισία. Sed & ipsæ ceremoniæ ἁγισίαι dicuntur ab Isocrate in Busiride: vbi de Pythagora dicit, καὶ τὰ περὶ τὰς θυσίας τι καὶ τὰς ἁγισίας τὰς ἐν ταῖς ἱεραῖς ὁπόσαις ἴστιον πρὸς ἄλλων ἐπανύσασθαι. Plato Axiocho (aut quicunque huius dialogi est autor) ὥσπερ τοῖς μεμυημένοις δοκεῖ τις περιουσία, καὶ τὰς ὁσίας ἁγισίας κρείττων σωτηρίαν. id est, Rem diuinam obeunt, Sacra faciunt. Chrysostomus eucharistiã ἁγισίαν appellat, sicut & πανηγύριν. Quanquam apud eum ἁγιασία legitur. & fortasse idem vtrunque valet: estque error in Suidæ exemplaribus, vbi scribitur, ἁγιασία, ἡ

ἁγιωσύνη· ἁγιστία δέ, ἡ ἱεροπραγία, διὰ τοῦ ι. Nam Suidas quum diphthongo scribi ait posterius, ostendit se hoc vnum discrimen statuere: adeo vt legendum sit & hoc posterius cũ ἁ ἁγιασία. Varinus tamen ἁγιστία ex eo descripsit. Etymol. ἁγιστία habet sine diphthongo, quod ita format, Ἁγιάζω, ἁγιάσω, ἡγίακα, ἡγίασμαι, ἡγιάσαμην, ἡγιάσθην, ἁγιασὸς, ἁγιαστὰ, & per syncopen ἁγιστία. exponit autem ἁγιασία per ἁγιωσύνην. Verùm illi non attentior: sed si ἁγιστία sine diphthongo scriberetur, ab ἥγισται tertia persona singul. præterit. verbi ἁγίζομαι, aut ab ἁγιστὸν contracto (cuius infinit. ἁγίστιν apud Hes.) deduci putarem.

C. Καθαγίζω, Consecro, σωματικῶς καὶ καθαγιστικῶς, Hes. Exponitur etiam, Soluo iusta, Perago exequias, Offero mortuo sacrificium aut epulum super sepulcro. Luc. De luctu, τὰ φέροντα ταῖς παρ' ἡμῶν χοαῖς καὶ οἷς καθαγιζομένοις ὅτι πλεῖστα. Ponitur sæpe pro Adoleo, sicut & Valla vertit apud Herodotum. Plutarchus καθαγίζειν & καθαγιάζειν τὸ σῶμα τοῦ Καίσαρος, dixit Cremare corpus Cæsaris. Apud Pausaniam autem, pro Vrere ad odorem excitandum: τῶν δὲ ἱερείων τοῖς μηροῖς θύουσι, τἄλλα δὲ φρυκτοῦ ξύλοις καθαγίζουσι κηρωθέντες δὲ ὁμοῦ τοῖς μηροῖς φύλλον τῇ παιδέρωτος συγκαθαγίζουσι. ‖ Apud Soph. Καθαγίζω contraria significatione pro Polluo, teste Hesychio. HINC Καθαγισμὸς, Consecratio. Item, Parentatio. Erasmus Parentalia vertit in hoc Luciani loco in libello De luctu, ἐπὶ τῷ ὅτι τὴν καθαγισθεῖσαν, καὶ αὐτοῖς, &c. Idem illa eiusdẽ opusculi verba, modò citata, ταῖς παρ' ἡμῶν χοαῖς καὶ τοῖς καθαγιζομένοις ὅτι τὰ φέροντα, interpr. Nostris libationibus inferiisq; quæ sepulcris inferuntur: sed vtrobique de iis quæ adolentur, intelligi, videntur ostendere quæ sequuntur apud Lucianum verba post illud καθαγισμῶν. vt sit καθαγισμὸς ipse adolendi actus.

c.r. Συγκαθαγίζω, Vnà consecro, Vnà adoleo. Item, Vnà vro, vt in loco illo Pausaniæ, qui modò citatus fuit, συγκαθαγίζουσι. vbi καθαγίζειν quod ibidem habetur, est simpliciter vrere ad odorem excitandum, vt scribit Bud.

C. Ἐναγὴς, Idẽ quod ἀγὴς. Bud. hæc synonyma, ἐναγὴς, & ἀλιτήριος, & ἐξάγιος, & ἐπάρατος, & τὴν ἀρὰν ἔνοχος, exponit, Execrabilis, Deuotus manibus, Impurus & sacer. Hæc Budæus: quibus addo Piacularis. nam vt ἄγος Piaculũ dicitur, sic ἐναγὴς commodè Piacularis posse reddi existimo, quod & de persona nonnunquam dicitur. Idem Budæus ex Thucydide affert, καὶ ἀπὸ τούτου τοῦ φόνου ἐναγεῖς καὶ ἀλιτήριοι τῷ θεῷ ἐκαλοῦντο, quasi quorum capita deuota deæ atque sacrata essent. Citat & ex Æschine, ἐναγὴς ἴσθι τῷ Ἀπόλλωνι καὶ Ἀθηνᾷ τῇ Πυθίᾳ. In quorum locorum vtroq; genitiuũ habet: sed & sine illo sæpe ponitur: vt Plutarch. περὶ τῆς Ἡροδ. κακ. vocat φιλαπόδημον ἐναγῆ.

Ἐναγὴς in contraria significat. ab ἄγος significante venerationem, vide in sequente aduerbio Ἐναγῶς.

Ἐναγῶς, Piè, Cum veneratione, Sancte. Philo De vita Mos. lib. 3, ἓξ ἡμέρας ἐναγῶς ἀγάλλωμαι καὶ δύο μόνον καὶ τρεῖς δύο. Vbi Turnebus exponit Rite. Potest autem & cum ὁπλίσασθαι iungi hoc aduerbium. Cæterùm si non mendosè legitur hic ἐναγῶς pro ἁγνῶς (quod aliquando suspicatus sum) nomen itidem ἐναγὴς pro pio & sancto sumi posse constat.

Ἐναγικὸς, κὴ, κὸν, Piacularis. de re dicitur, vt ἐναγὴς de persona. Plut. Pol. præc. ὅσα τῶν χρημάτων ἐναγικῶν προσαγορεύθη τῶν τοῖς καθαγισταῖς ἐνωκοδόμησαν.

C. Ἀναγὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Impurus, Suida: at Hesychio, Purus. quas expositiones ita posse inter se conciliari existimo, vt dicamus ἀναγὴς impurum significans esse ex α priuatiuo & ἁγὴς significante purũ: at verò ἀναγὴς pro puro, esse ex ἁγὴς significante impurum. Quam tamen posteriorem expositionem solam posui in Ἁγὴς, quòd exemplum alterius non haberem.

Ἐναγίζω, Sacra mortuis facio, Parento. Pausanias pag. 231, τὸν δὲ ὁ Ἐπαμινώνδας Σκεδάσῳ καὶ τοῖς παισὶν ἐναγίζει τε ἐς μάλιστα. Et cum accusatiuo, pro Immolare vel pro simpliciter Offerre parentandi causa, siue pro parentatione. vt apud Plut. in Solone, ἐναγίζειν βοῦν. Idem in Catone, ταῦτα χρὴ πρὸς γονέων ἐναγίζειν, οὐκ ἀργύρια οὐδ' ἐλέφους, ἀλλ' ἐχθρῶν δάκρυα καὶ κατάρας. Citatur ex eodem Plut. in Numa, τοῖς φυτοῖς ἐναγίζουσι πόπ. quod exponitur, Germinibus tũc

parentant. ‖ Etymol. vult inter cætera significare φονεύειν, id est occidere.

Ἐνασισμὸς, οὐ, ὁ, Parentatio. vt apud Plut. ποιεῖσθαι ἐνασισμοὺς τοῖς πεπτωκόσι, parentare mortuis. Herod. 4, ἐκατόμβας τε οὐκ ἀπέμβας καὶ λοιδορηθεὶς ἀποφορήσαι, ἐνασισμοὺς τε ποιησάμενος, id est, parentationis omne genus, vt Pol. interpr. DICITVR & Ἐνάσισμα pro ἐνασισμὸς, vel pro libamine quod parentationis gratia offertur. Exponitur etiam ἐναγίσματα, Inferiæ. Hesychio ἐναγίσματα, sicut & ἐνασισμοὶ, sunt ὁλοκαυτώματα.

B C. Εὐαγὴς, ἐος, ὁ ἡ, Sãctus, Sacer, Purus. vt ἁγνὸν ἐπὶ θυηλαῖς, Sacris victimis, & ἁγνῶν ἱερουργιῶν, citatur ex Nono. Εὐαγὴς ταὶ χεῖρας, Purus manibus, Puras manus habens, id est cæde non contaminatas. Et Philo De vita Mosis lib. 2, πράξεις οὐκ ἀγαθὰς appellat impuras actiones, id est flagitiosas. Interdũ ἁγὴς ὅσιος exponitur Fas est. vt apud Plut. Lycurgo, ἔστιν ἁγὴς ἢ θεμιτὸν εἰπεῖν. Apud Aristot. autem De mundo κόσμος λαμπρότητι ἁγίστατος exponitur Mundus claritate syderum purissima præditus.

Εὐαγὴς μέλισσα, Anthol. epigr. lib. 1, Agiles apes, quòd per aerem citò ferantur & facilè, vt in vulg. lex. exponitur ex Iani Lascaris viri doctissimi sententia, deducentis ab εὖ & ἄγω. Sic & apud Suidam ἁγὴς exponitur εὖ πεφημισμένος. Ad hãc autẽ deductionẽ ἀπὸ τοῦ εὖ & ἄγω referri etiã posse existimo ἁγὴς πνεῦμα ad Herodotum pro vento secundo, in Euterpe, ἁγαθόν τι πνεῦμα πρόσχημα καὶ παλαιὸν ἐπιλέγουσι, vt sit ἁγὴς πνεῦμα τὸ εὖ ἄγον, vt dicuntur venti ferentes pro secundis. Sed malo ver. exempl. sequi in quibus reperi ἀγαθὸν, ab ἄω. ‖ Εὐαγὴς πύργος ex eorundem epigr. libro 4 citatur pro turri patente & aperta, id est liberum prospectum habente. Quæ significatio aliam rursus deductionem poscere videtur. Non malè autem fortasse ibi quoque ἀναὴς legeretur: quia quæ in patenti loco sita sunt, ventis magis sunt expolita. Vult tamen Hesychius quoque ἁγὴς inter cætera significare εὔοπλον. ‖ Est & Εὐαγὴς, Quod facilè frangi potest, (ità enim malo quàm cum Suida exponere καλῶς κεκλασμένον) ab ἄγω, frango.

Εὐάγνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Purus, Splendidus. Aristoph. Nub. ipsis nubibus tribuit ῥοσπρεπὴ φύσιν ἁγνὸν, quod Suidas exponit καθαρὰν & λαμπρὰν: schol. autem, non solùm λαμπρὰν, sed & παντελῶς φερομένην. secundum quam expositionẽ erit ab εὖ & ἄγω, vt & de ἁγὴς dictum est: in altera autem significat. sunt qui ab αἴγω deducant.

C. Παναγὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Omnino sanctus, vel purus, Sanctissimus, Purissimus, Hes. Apud Suidã παναγῆς χωνευτὴς. ET Παναγὴς, ἐος, ἡ, Dies sacra, in vulg. lex. ET Παναγίαι, Hes. exponit πανηγύρεις.

C. Ἐξάγιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sceleratissimus, Impunissimus. habet enim quandam superlatiui formam, meo iudicio: vnde & λίαν ἐναγὴς a Suida exponitur. Et cum nomine superlat. iungitur a Demosthene in Aristog. τοὺς δὲ πατρῴους καὶ τοὺς ἐξαγίστους ἐνημαζομένους ταῖς συμφοραῖς ἀφανίζειν κέλευσι. Iungitur tamen & cum positiuo: vt apud Æschinem, λιμὼ ἀνὼ ἐξάγιστος καὶ ἐπάρατος ὠνόμασε κύριος. id est, Sceleratus portus & nefastus, inquit Bud. Sic apud eundem, τὴν ἐξαγίστων καὶ ἐπαράτων χρημάτων. Quinetiam præpositio ἐξ significationem intendere videtur. Exponitur & ἀκάθαρτος atque πανηρὸς ab eodem Suida, apud quem legimus ἐξάλιστοι πόνοι. &, τὸ ψεῦδος ἀπηρείσατο πανδαισίαν ἄλλο τι πλὴν ἐξαγίστων. Citatur & ex Plut. in Public. πρὸς πατέρα, Βρουτιανῶν ἐξάλιστα κατηγορεῖν.

ἍΓΙΟΣ, Sactus. vt ἁγιοπάτρωσσαν, Call. in hymno in Delũ. Plut. in Probl. τῇ ὑ ἁμῇ ποιοῦσιν αἰτὸν ἱερὸν καὶ ἅγιον καὶ ἄσυλον. vbi ἱερὸν καὶ ἅγιον, pro sacrũ & sanctũ ponit, quod vocabulo copulato Latini sacrosanctum appellat. & hoc nomen exprimere fortasse voluit Plutarchus, de Romanorum tribuno hic loquens. Ἅγιος fœminino genere dixit Isocrates, pro ἁγία, id est sancta, in Hel. enc. θυσίας ἁγίους καὶ πανηγύρεις. si modò caret mendo locus. Cæterùm Etym. vult ἅγιος ab ἄζω esse, à quo factũ sit ἄζιος, deinde ἅγιος. sed ab ἄζω fieri fatendum est, immediatè ab eo fieri negandum est. nam ex ἄζω fit ἅγος, ex ἅγος autem ἁγιος & ἁγνός. quod posterius tamen minus vsitatam formationem habet: quam non considerans Orion inepta quædam de alia huius vocabuli origine af-

tul.t:vt in eo dicetur.

Ἅγιος ab Heſychio exponitur etiam καθαρός, id eſt purus:& σεβάσμιος, id eſt venerandus ſeu venerabilis: & ὁσιώτης, id eſt pius, pietatem colẽs. Idé ἅγια in plur.neutro exponit ἁγνά, hoc eſt honorata, ſiue honorabilia.

Ἅγιον, τό, Subſtantiuè poſitum: vt ἅγια ἁγίων, Sancta ſanctorum, locus templi ſanctiſſimus. Sic autores eccleſiaſtici appellarunt, ſequuti LXX interpretes. Gregor. εἶτα ἐφ' ἑαυτῷ τὰ ἅγια τῶν ἁγίων, ἃ καὶ τῆς σκηνῆς συνεκαλύπτετο ταῖς, καὶ, &c. Apud D. Paulum ἅγια etiam dicitur pro ἅγια ἁγίων.

C. Πανάγιος, ου, ὁ, Omnino ſanctus, Sanctiſſimus. vt & dicitur παναγής.

C. Ἁγιόγραφος, ου, ὁ ἡ, Ad verbum Sanctoſcriptus, ſi ferre poſſet Latinitas adiectiuum nomen ita compoſitum. vt ἁγιόγραφοι πάτερες, apud Dion. Areopagitam, Sanctoſcripti libri, id eſt Sanctæ ſcripturæ libri.

Ἁγιόγραφα, τά, Sãcta ſcripta. Hac appellatione comprehenduntur certi quidam Bibliorum libri: de qua lege Hieronymum, Damaſcenum, & alios.

Ἁγίως, Aduerb. Sanctè.

Ἁγιότης, ητος, ἡ, Sanctitas, Sanctimonia. pro quo & Ἁγιωσύνη dicitur.

Ἁγιωσύνη, vel potius Ἁγιωσυνή, Idem. Apud D. Paulum ſuperioris temporis editiones ἁγιοσύνη per ο habebãt: at in editione patris mei ἁγιωσυνή per ω poſitum fuit, ex conſenſu veterum exemplarium in quibus omnibus (ſaltẽ in antiquioribus & fide dignioribus) ipſe hanc ſcripturam inueni. Quinetiam regula eſt quædam apud grammaticos ſecũdum quam vt ἱροσυνή, ἀγαθωσυνή, ita & ἁγιωσυνή ſcribi debet. Non ignoro tamen ἁγιοσύνη multis in locis ſcriptum reperiri. Vide ἁγιόω, quod proximè ſequitur.

¶ Ἁγιόω, ῶ, Sanctifico, Sanctum reddo. pro quo frequentius eſt ἁγιάζω. Cæterùm ſi ab ἁγιόω formetur ἁγίωσις, erit Sanctificatio: ſed pro ἁγιότης potius ponitur, vt dictum eſt.

¶ Ἁγιάζω. F. άσω. P. αχα, Sanctum reddo, Sanctifico, vel Purifico. Et paſſiuum Ἁγιάζομαι, Sanctificor. paſſim in Nouo Teſtamento. Significãt etiam Conſecro & Conſecror. Heſych. ἁγιάζειν exponit etiã Venerari. Item, In ara adolere. Suidas dicit, Sanctè vrere. Eſt etiam Victimas comedere, ſecundum quoſdam, vt ait idé Heſychius. Suidas ἁγιάσαι exponit etiam περιδυτρεπίσαι, & κηρύξαι. Heſychius habet tantùm κηρύξαι. quod verbum accipiendum videtur in ea ſignificat.one quæ ad ſacra pertinet: de qua vide ſuo loco.

Ἁγιασμός, οῦ, ὁ, vel Ἁγίασμα, ατος, τό, Sanctificatio, Purificatio. ab ἡγίασται prima præterita ab ἁγιάζομαι. Gregorius Nazianzenus, ἁγιασμὸς καὶ καθαρότης, ἵνα χωρῆται τὸ καθαρὸν καθαρότητι. Ab Heſ. exponitur etiam ἁγιστία. Vtitur D. Paulus nomine ἁγιασμός, non item altero.

Ἁγιστία, ας, ἡ, Sanctitas, Sanctimonia. Chryſoſtomus, Σώσει καὶ ἐξ ἑτέρου σώματος τὴν ἁγιστίαν ταύτην ἰδίᾳ τῷ ἐκείνου λόγῳ. At ἁγνεία ſignificat ἱεροπρέπειαν, vt ex Suida paulo pòſt docebitur.

Ἁγιαστήριον, ου, τό, Sãctuarium, vt vertunt ſcriptores Eccleſiaſtici.

C. Καθαγιάζω, Conſecro, ἁγνίζω. Suid. Item pro καθαγίζω ſignificante Cremo, vide in Καθαγίζω.

ΑΓΝΟΣ, ός, ὁ, Caſtus, Purus, Pudicus. Plut. in Artoxerxe fœminam ἁγνὴν hoc ſenſu vocauit, ὅπως ἁγνὴ διάγῃ τὸν ὑπόλοιπον βίον. Naumachius δίκας ἁγνὸν, corpus caſtũ virginis appellauit. Corpus impollutum vel non polluctum vertere poſſumus, Catulli exemplo, qui de puella dixit, Quum caſtum amiſit polluto corpore florem: caſtum florem vocans virginitatem. Aliquando in eadẽ ſignificatione additur genitiuus ἀφροδισίων. vt ἁγνὰ τῆς ἀφροδισίων, purus à rebus venereis, Plut. κυρ. ῥωμ. Sic ἁγνὸς γάμων, purus à nuptiis, Plato De legibus. Apud Demoſthenem Aduerſus Neræam, Bacchi ſacerdos ita iurat, ἁγνεύω καὶ εἰμὶ καθαρὰ καὶ ἁγνὴ ἀπὸ πάσης ἄλλης τῆς οὐ καθαρεύοντος καὶ αἰεὶ ἀπέχω σωφροσύνης. Sic apud Homerum Diana dicitur ἁγνὴ, vtpote virgo.

Ἁγνὸς, Purus, Nullo ſcelere contaminatus, καθαρὸς, Ἀκηλὶς. Sophocl. Antigone, Ἡμεῖς γὰρ ἁγνοὶ τοῦτ' ἐπωιδὴν τῷδε τῷ

κτέρῳ, id eſt, Nos enim puri ſumus quod ad hanc puellam attinet. hoc eſt, nullum ſcelus ſiue piaculum admiſimus. οὐδὲν ἁγνὸς ἐφεξάμην, inquit ſcholiaſtes. Dicitur autem hoc à Creonte apud poetam, quòd eam manibus ſuis non occideret. Sic Latinè puræ manus abſolutè dicuntur aliquando pro puræ à cæde. Aliquando additur genitiuus φόνου, vt ἁγνὸς φόνου, Purus à cæde, Nõ pollutus homicidio. Dicitur item ἁγνὸς qui alio quouis modo pollutus non eſt: vt quum dicit ἐν κυρ. ῥωμ. Plut. ἁγνοὺς non eſſe eos quorum funus curatum fuiſſet, & quibus ſtructum ſepulcrum, tanquam mortuis. Qua in ſignificatione ἁγνὸς (vt opinor) poſſumus interpretari, Non funeſtatus. nam funeſtæ ſeu funeſtatæ domus pro pollutis habebantur. Huc pertinet quod ἁγνεύειν (quod declarat ἁγνὸν εἶναι) dicit ſignificare Purum eſſe à rebus venereis & à mortuo. Dicitur ἁγνὸς & aliis modis. vt ἁγνὴ ἑορτὴ, Purum feſtum, ob purificationes & expiationes quæ in eo fierent: & Proſerpina ἁγνὴ, ob purificationem & luſtrationem mortuorum quæ fit igne. Cæterùm ſi Orionẽ ſequeremur, ἁγνὸς ſcriberemus. Is enim apud Etymol. ἁγνὸν eſſe dicit ab ἀγάζω: facto inde ἀγανὸς, à quo per ſyncopen ἁγνὸς: vt à παίζω fit παγνός. Sed apud eundem tamen Etymol. legitur paulo antè ἁγνὸς ab ἄζω deductum: vt ſit ἁγὸς, ἁγανὸς, & ἁγνός. Vide ſuprà in ἅγιος.

Ἁγνὸς cum genitiuo de aliis etiam rebus dicitur: vt, εἶδος Δήμητρος, apud Eurip. Panis expers. ad verbum, Purus à Cerere, id eſt à pane. Sic ἁγνὸς θήρης, Purus à venatione, pro, Qui non attigit venationem, in Anthologia epigrammatum.

C. Ἄναγνος, Non caſtus, Impudicus, Impurus. Gregorius in Enc. Maccab. ὡς ἀνδρὶ σῶμα φαύσειν ἄναγνον ἁγνοῦ καὶ θηλυκοῦ σώματος.

C. Παράγνος, Omnino caſtus, Caſtiſſimus, Puriſſimus. Heſychius παναγὴς exponit πᾶν ἁγνός.

C. Ἀγνοπάλος pro ſimplici ἁγνὸς, Orph. Argon. ἀγνοπάλον πὰ καθαρμόν.

Ἁγνὴς, ῆος, ὁ καὶ ἡ, Pro ἁγνὸς ſiue ἁγνὴ etiam dicitur apud poetas. Ἁγνᾶν item Purum Heſych. exponit.

Ἁγνότης, ητος, ἡ, Caſtitas, Caſtimonia. pro quo ἁγνεία ſæpius vſurpatur.

Ἀγνιὼν, ῶνος, ὁ, Locus vbi virginibus pudicitia eripiebatur: per antiphraſin ſic dictus, apud Athenæum, lib. 12, qui tamen dicit ex ipſo facto nomen hoc inditum loco fuiſſe. Sed videtur intelligendum per antiphraſin, quaſi ex contrario eius quod illic fiebat.

¶ Ἁγνεύω, F. σω. P. κα. Caſtus ſum, Caſtitatem ſiue caſtimoniam colo. Purus & impollutus viuo, vt faciunt ſacerdotes. Sic in κυρ. ῥωμ. Plut. δίκαιον νομίζεται τοὺς ἁγνεύοντας ὁσιοτέρων ἀπέχεσθαι. Plinius apud Dioſcor. idẽ ἁγνεύσαι γυναῖκας interpr. Caſtitatem cuſtodientes: quem locum citant in Ἅγνος. Heſychius ἁγνεύειν ſignificare ait, Purũ eſſe à rebus venereis & à mortuo. id eſt (opinor) quum quis non attingit cadauer, aut non intereſt funeri, alióve modo funeſtatur. Æſchylus ἁγνεύειν de aue etiam dixit, Οἰωνὸς ὄρνις πᾶς ἂν ἁγνεύοι φαγών; His autem in locis neutrum eſt, abſolutè poſitum.

Ἁγνεύω, cum genitiuo, Purus ſum, Impollutus ſum hac vel illa re (pro ſignificatione genitiui qui illi ſubiungitur) Abſtineo hac vel illa re, caſtitatis gratia. Plutarchus, ὅταν τὴν ἀφροδισίων ἁγνεῦσαι καὶ οἴνου καὶ ψευδολογίας. Lucianus, ὁ δὲ ἁγνεύων ἔρωτος ἄρρητος, εἰς γυναῖκας ἐπίη τε. Demoſthenes aduerſus Timocratem, τὸν βίον ὅλον ἡσυχάζειν τῆς διούτων ὑπερβολῆς. Syneſius, ἡμῖν δὲ ἀπόχεν ἁγνεῦσαι ἀκεὰς βλασφημοσυνῆς ἀλιτομύθου. Iũgitur etiam infinitiuo apud Herodotum lib. 1, οἱ μὲν γὰρ ἁγνεύοισι ἐμψυχον μηδὲν κτείνειν, εἰ μὴ ὅσα θύουσι. pro, Puros ſe conſeruant & impollutos in eo quòd nõ occidũt, &c. ¶ Ἁγνεύω cũ genit. in actiua ſignificatione, pro ἁγνίζω, Purũ reddo, Expio, Luſtro. vt ἁγνεύειν τὴν πόλιν, Ciuitatem luſtrare, expiare ab homicidio, apud Antiphontem. Idem de eo qui cædem admiſerat, loquens, ἁγνεύσας τὴν αὑτοῦ, καὶ, &c.

Ἁγνεία, ας, ἡ, Puritas, Caſtitas, Caſtimonia, apud Iſocratẽ in Buſiride. Sic Antiphon, οὔτε εἰς τὰ περὶ Φόνον, τὴν ἁγνείαν τὴν ἐμαυτοῦ παρέχομαι, vtpote qui non ſim cædis reus. Phocylides, Ἁγνείαν ψυχῆς, σοὶ σώματός εἰσι καθαρμοί. Soph.

βῶσιλοι ἀγνείας λόγον ἴσχον τινὰ τούτων. Sumitur etiam in a- A ctiua significatione pro Expiatio, Lustratio: sicut ἁγνίσιον pro Expiare, vt modò dictum est.

Ἁγνίσμα, ατος, τὸ, pro ἁγνεία, apud Euripidem.

Ἁγνόσωτος, ος, ὁ, Castitatis aliquid habens, Castitatē aliquatenus seruans. ita verti posse existimo per periphrasin, quum vno verbo reddi nullo modo possit. Ἁγνόσωτα ζῶα Aristot. opponit τοῖς ἀφροδισιαστικοῖς. erunt igitur animalia ἁγνόσωτα, Minus libidinosa, Minus in venerem prolivia. Gaza vertit, Quæ minus venere valent.

Ἁγνοστήριον, ου, τὸ, Bud. interprete, Locus in quo mens ex- B piari debet & à contagione vitæ ciuilis expurgari. vel, Locus religiosus in quo animi à contagione vitæ ciuilis purgantur. Gregorius aduersus Iulianum, ἐπὶ ἧ κατα-γώγια πήξασθαι, καὶ ξυνῶνας, ἁγνοστήρια τε καὶ παρθενῶνας καὶ φροντιστήρια.

Ἁγνίζω, F. ίσω. P. ιχα, Purifico, Lustro, Expio. Plut. in Romulo, καθαρμοῖς ἥγνισαν τὰς πόλεις. Vnde Ἁγνίζομαι passiuum. vtroque simul vtitur Apollonii Rhodii schol. in librum 4, χοιρίδιον μικρὸν ὃ πρῶτοι ἁγνίζοντες δύσεντες, ταῖς χεῖρας τῷ ἁγνιζομένου τοῦ ἅρματος αὐτοῦ βρέχουσιν. Et ἡγνισμένος, Expiatus, C Purificatus, apud Greg.

Ἁγνίζω, Adoleo. Apollonius Rhodius, — ἤγνισαν ἵερμα μήλων. id est, κατέκαυσαν καὶ ἔκαυσαν. Hes.

Ἁγνίσσω, Sacrificare. Item Corrumpere, apud Soph.

Ἁγνισμός, οῦ. ὁ, Purificatio, Expiatio, Lustratio, Plut. κεφ. ῥωμαϊκῶν, Καὶ τοῖς μαθηταῖς ἔθυσι σκυλακείοις ὃ ἐς ἁγνισμοῦ δεομένοις. Itē Adolitio, ab Adoleo. Pro eodem dicitur etiam Ἁγνισμα, ατος, τό.

Ἁγνιστὴς, οῦ, ὁ, Expiandi siue lustrandi vim habens, Expiandi facultate præditus. vt ἁγνιστὴν πῦρ, Eustathio in D Hom.

Ἁγνιστήριον, ου, τὸ, Locus vbi fit expiatio. vel, Id quo fit expiatio. Hes. ἁγνιστήριον salem esse dicit.

Ἁγνίτης, ου, ὁ, Expiatus à scelere. aut, Qui expiauit aliquem, vt ait Hesychius. ἁγνίτης ἅλς, Diuinum sal, apud Lycophronem. Eust.

C. Ἀφαγνίζω, Purifico, Expio. Suidas ἀφαγνίσαι exponit ἀποκαθάραι & ἀφαγνίζω. Gregor. de Iuliano loquens, αἷμα τι μὴ οἰκοθεν ἀπορρύπτεται, καὶ ταῖς χεῖρας ἀφαγνίζεται. id est, ἀποκαθαίρεται, vt ibidem.

¶ Ἄγνος, ου, ἡ, Frutex quidam in arborem assurgens, qui Latinè Vitex. Quanuis autem ἄγνος non solùm accentus sedem mutauerit, sed & spiritum, dicitur tamen ἅγνες tanquam ἁγνὸς, vt colligere possumus ex his Dioscoridis verbis, lib. 1. cap. 136, ὠνόμασται δὲ ἄγνος διὰ τὸ ταῖς ἐν τοῖς θεσμοφορείοις ἀγνευούσαις γυναῖξιν εἰς ἐπίστρωμα χρῆσθαι αὐτῇ. Pro quibus Plinius hæc, Alii ἄγνον vocant quoniam matronæ Thesmophoriis Athenæsium castitatem custodientes, his foliis cubitus sibi sternunt. At scholiastes Nicandri agnoscit quidē & ipse ἄγνον in Thesmophoriis vsum, sed tamen ἄγνον tanquam ἁγνὸν dictum tradit: ac certè prò eo facit spiritus tenuis quo passim hæc vox notatur. Apud Theophrastum ἄγνος exponitur à Gaza Amerina. Dioscorides in illo loco addit, ἄγνον dictam esse etiam λύγον, διὰ τὸ ταῖς ῥάβδοις αὐτῆς δύπτειν. HINC Ἁγνώδης q. d. Viticeus. vt ἁγνώδης φύλλον apud Theophr. Viticeum folium, Viticis folium.

Ἄγνος, auis cuiusdam nomen apud Suidam, εἶδος ὀρνέου.

Ἄγνος, ex Athen. lib. 8. affertur pro pisce Vranoscopo, qui Callionymus à Plinio dictus sit, atque ab ipso A- G thenæo.

Α Η Ρ, ἀέρος, ὁ, Aer, vnum ex quatuor elemētis. ἀέρος δὲ κρασία, apud Athenæum 8, Aeris temperies, vel Cæli temperies. Nam in hoc genere loquendi vsurpatur interdum cælum pro aere. Apud eundem lib. 1, μαλακὸς ἀήρ, Mollis aer: cui opponitur σκληρὸς ἀὴρ lib. 14. Apud Theophrastum, De caus. plant. 2, cap. 10, ἀὴρ ὑγρότερος, aer humidior. ἀνασπᾶν τὸν ἀέρα, dicit quidam poeta apud Plutarchum, id est aerem attrahere: sed Latini dicunt potius Haurire vel carpere aerem. Πρὸς τὸν ἀέρα διατρίβειν, apud Aristophanem, Sub dio commorari. id est, ἐν ὑπαίθρῳ διατρίβειν. Plutarchus autem τὸν ὑπαίθριον ἀέρα dicit qui vndique patet, & nulla parte clausus est. ¶ Vsurpatur etiam in plurali numero, vt ἀέρων φθοραὶ, Aerum corruptiones, Pestilentiæ. sic ἀέρων ἀνωμαλίαι, apud Chrysostomū. Vtitur & Plutarchus plurali in Solone, & in Præceptis de valetudine tuenda. Itidem aeres plurali numero dixit Vitruuius. ¶ Quidam malè tradunt communis esse generis apud Homerum. quum enim in fœminino ponitur, caliginem significat. ¶ Etymol. vult ἀὴρ deriuatum esse vel ex ἄημι, quia in eo animalia quædam ἄρονται, id est sursum attolluntur (vel quòd sit ἀῦτμος, id est leuis. quia ἄημι est κινῶ ζέω, & ἄημαι, κινοῦμαι ζέω) aut ex ἄω, id est spiro, flo: quòd eius motus vētum efficiat. Apud Platonē habentur tres etymologiæ, vel quia ἄειρε τὰ κάτω τῆς γῆς, vel quia semper fluit, vel quia ex eo fluente fit spiritus. In vulg. lex. Græc. ponitur vnica, & ea quidem falsissima, vt ἀὴρ sit factus ex α priuatiua & ἠρᾶν. cuius etymologiæ occasionem dedit ea significatio qua pro tenebris ponitur & ἀιδρεκίη. Ego à spirando dictum esse aerem facilè crediderim: sed malim ab ἄημι quàm ab ἄω formare. Quid si verò dicat aliquis ἄημι ex ἀὴρ esse deductum? Ei fanè non valde repugnabo. nam facilè crediderim non aliunde deriuatum esse nomen ἀὴρ, ab eo autem multa esse deducta. Quod enim vocabulum non deriuatum esse dicēdum est, si & huic deriuationem tribuamus? ¶ Habet autem ἀὴρ lōgum α passim apud poetas. Greg. tamen corripit (licentia vtens nescio an concessa) quum dicit in enumeratione plagarum Ægypti, Τὸ πεῖπε αὖ σκότισσεν ἀὴρ καὶ χάος κατέλυσεν.

Ἀήρ, fœm. genere, Caligo, Aer tenebrosus, Aer nubilus: vt contrà αἰθρία, Aer serenus. Exponitur etiam ἀιδρεκίη. hoc est inuisibilitas, ad verbum. Il. ε, Οἵη δ' ὁπὸ νεφέων ἠερίων φαίνεται ἀήρ. Od. ε, Ἀὴρ δὲ πάντη νηχε βαθεῖ ἐνί. Cuius loci meminit Gellius, lib. 13, cap. 19, scribens, Contrà verò idem Ennius in Annali duodeuicesimo, aere fulua dicit, non fuluo. non ob id solùm quòd Homerus αἰθέρα βαθεῖαν dicit: sed quòd hic sonus, opinor, vocalior est vt sus & amœnior. ¶ Apud Theocritum Idyl. 17 sunt qui αἰθέρα pro infernis tenebris accipiant, hoc in loco, — τὰ δ' ἀμφεία κεῖνα ὅσσα μέγαν Πελάμιο δόμον κτιλάπασαν ἰλύος, Αἰεὶ τᾶ κίχροπλαι, ὅθεν πάλιν οὐκέτι νόστος. atque hic citant illud ex Virgilio Æneid. 6, Aeris in cāpis, & locū ex Ausonio in Cupidine afflicto. Sed potest & generaliter pro tenebris accipi, atque ita exponi hic Theocriti locus, At infinita illa quæ comparārunt [Atridæ] ampla regia Priami euersa, tenebris condita iacent, vnde reditus minimè patet. Sic poetæ quæcunque perierunt, dicunt tenebris esse condita, seu caligine, vel cæca nocte: ac præsertim metaphoricè hoc de iis dicunt quorum memoria periit ac planè abolita est. Fateor tamen posse & de infernis tenebris intelligi, iuxta illud eiusdem Theocriti (vulgò enim autor putatur) in Adonidis epitaphio ad Proserpinam, — τὸ δὲ πᾶν καλὸν ἔς σε καὶ ἄδλιον. ita enim illic legere nonnulli malunt quàm Κρῆ aut ἔρρει: harum lectionum mendosam vtranque esse existimantes. Illam autem sequendo, videri possit Catullus in epigr. de passere ad vtrunque locum Theocriti à me citatum alludisse. nam iter tenebricosum, vnde nemo redit est ἀὴρ ὅθεν πάλιν οὐκέτι νόστος. Quod autem sequitur apud Catullum, — malæ tenebræ Orci, quæ omnia bella deuoratis, meritò videri possit ex hoc Theocritico expressum, — τὰ δ' ἀμφὶ καλὸν ἔς σε καὶ ἄδλιον. Hos autem locos inter se confero, vt ostendam posse αἰθέρα in illo Theocriti versu, itidem pro infernis tenebris accipi.

Ἀὴρ, iuxta Erotianum in suo Lexico, pag. 14 meæ editionis, est etiam noster spiritus, τὸ ἐκ τῶν ῥινῶν πνεῦμα. id est, opinor, ἀὴρ ὃν ἐκπνέομεν, id est, Aer quem efflamus. nam aer in prima significatione est ὃν εἰσπνέομεν. Sophoclis autem schol. dicit ἀὴρ ὃν ἀναπνέομεν. ¶ Ibidem ait esse τὸν δι' ὕδρας δυσώδη πνεῦν, id est, Graueolentem halitum per sedem, siue anum.

Ἀὴρ, notatum est etiam poni pro balnei parte: ex hoc loco Galeni ad Glauconem lib. 1, ὅτε τις ἀέρα τοῦ βαλανείου ζητοίη. H

C. Ἀεροβατέω, F. ήσω, P. ηκα, Incedo per aerē, Gradior per aerem. Lucianus, ἅτε μὲ ἀεροβατοῦντα δρυούσης καὶ πτερύγων σωθέντα. quod sumpsit ex hoc loco Aristophanis in Nubibus, ἀεροβατῶ, κἀπιφρονῶ τὸν ἥλιον. Id est, interprete Hieronymo, Scando per aerem & pluris me esse pu-

quàm ſolem. Bud. ſcribit Ciceronem pro ἀεροφανῆ dicere In ſumma inanitate verſari. Ex ἀήρ, & βαίνω (quod βατέω in compoſitione tantùm vſurpatur) factum eſt βαίτης, quod & ipſum à βάλλω deductum eſt. Sic dicitur ἀβροβατῶ.

C. Ἀεροδλάω, ῶ, Tendo, Extendo. ἀεροδλᾶι Heſychius exponit πείρᾳ. In quo verbo ἀεροβλᾶι videtur βλᾶι dictum eadem ſyncope qua βλᾶο apud Homerum.

C. Ἀεροδρομέω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, Per aerem curro. Lucian. De vera hiſtoria, ἐπὶ ἡμέρας καὶ τὰς ἴσας νύκτας ἀεροδρομήσαντες. Ex ἀήρ & δρομέω, quod in compoſitione ſolùm vſurpatur, pro τρέχω.

C. Ἀεροειδής, ίος, ὁ ἡ, Aerius, Aeris ſpeciē ſeu formam habens. Ex ἀήρ & εἶδος. Vide ἠεροειδής.

C. Ἀεροκόμος, ου, ὁ, Sublimiloquus, Grandiloquus, Altiloquus. ὑψηλὸς ἐν τῇ λέξει, inquit Heſychius: id eſt, Elatus in loquendo. hoc eſt, elato ſermone vtens. Exponitur ab eo & κομπηρός, id eſt, Cum iactatione loquens. vel, Iactabundè loquens. Poteſt fortaſſe ſignificare & eum qui inania quædam loquitur, vel potius de rebus quibuſdam inanibus, & quæ in imaginatione duntaxat poſitæ ſunt. Poſſumus etiam pro Qui loquitur, dicere, Qui ſermocinatur, Qui verba funditat. Ex ἀήρ, & κέχυμαι, vnde & ἀδόλεσχος.

C. Ἀεροκοπέω, F. ήσω, Aeriam quandam pugnam pugno. (vt σκιαμαχῶ, vmbratilem pugnam pugno) vel, In aere pugno. VNDE Ἀεροκοπία, Aeria pugna, id eſt, inanis quædam & imaginaria. Item, Pugna in aere, vt apud Lucianum περὶ ἀληθοῦς ἱστορίας.

C. Ἀερόμελι, τος, τὸ, Aerium mel. Quidam eſſe putāt quod in Bibliis manna dicitur. Athen. lib. 11.

C. Ἀερομετρέω, ῶ. F. ήσω. P. ηκα, Aerem metior. Apud Xenophontem Socrates ita loquitur, ὃς ἀδολεσχῶν τι δοκῶ & ἀερομετρεῖν. Quaſi videlicet Socrates non reliquorum hominum more vellet γεωμετρεῖν, ſed ἀερομετρεῖν. & per hoc generaliter intelligitur rerum nimis ſublimium & captum humanum excedentium inanis cōſectatio. quod & per ἀεροβατεῖν exprimitur. Fit autem ἀερομετρέω, ex ἀήρ & μετρέω, ῶ.

C. Ἀερομιγής, ίος, ὁ ἡ, Aeri permixtus. Ex ἀήρ & μιγής, quod in compoſitione tantùm vſurpatur, factum ex μίγνυμι: ex eius videlicet paſſiui aoriſti poſterioris perſona tertia ἐμίγη.

C. Ἀερονηχής, ές, ὁ ἡ, In aere natans. Ex ἀήρ & νήχομαι: Ariſtophanes Nubibus nubes ἀερονηχεῖς appellat, in aere natantes: quum ait, Εἶτ' ἀτελείας δίκας γαμίλους εἰωθυῖας ἀερονηχεῖς.

C. Ἀεροπετής, ίος, ὁ καὶ ἡ, In omnibus vulgar. lex. Græcolat. exponitur In aere volans. ſed perperam: quum exponi debuerit, Ex aere delapſus. vt οὐρανοπετής, Ex cœlo delapſus. Sic Διοπετής, à Ioue delapſus: vt Διοπετὴς παλλάδιον. Fit autem ἀεροπετὴς ex ἀήρ, & πίπτω, quod in compoſitione tantùm ponitur, factum ex πίτνω. Quòd ſi ſcriberetur ἀεροπέτης accentu in penultima, tum ſignificare poſſet In aere volans, vt ὑψιπέτης, altè volans, In alto volās.

C. Ἀεροπόρος, Aerigradus. vt ναῦς ποντοπόρος, navis pontigrada. Poteſt ἀεροπόρος exponi etiā Aeriuagus. Cicero apud Platonem πτηνὸν καὶ ἀεροπόρον vertit Pennigerum & aereum: vt inuenies in Cic. lex. Græcol. à me edito. Ex ἀήρ & πόρος. HINC & verbū Ἀεροπορέω, ῶ, Per aerem gradior. vt aues à Baſilio dicuntur ἀεροπορεῖν.

C. Ἀερσὴς exponitur ab Heſychio κοχλίας, Limax. De cuius nominis compoſitione vix quicquam certi afferri poteſt. propinquum eſſet ἀεῖρω: ἀείρω & ἔαρ. ſed quorſum? Fortaſſe γλωσσηματικὸν eſt vocabulum, ideóq; in eo non quærenda compoſitio. ¶ Ponitur & Ἀέροψ in vulg. lex. Græc. tanquam nomen proprium viri: ſed perperam illic ponitur ἀέροψ tanquam nominatiuus, quum ſit genitiuus à nominatiuo ἀήρ. ¶ Item Ἀέροπες, apud eundem Heſychium, gentis nomen Thraciæ incolentis: & in Macedonia Aeropes familia quædam. ¶ Præterea ἀέροπες, aues quædam. ¶ Eſt & Ἀέροπη nomen proprium mulieris, videlicet vxoris Atrei.

C. Ἀεροφοίτης, ου, ὁ, Aerem frequentans, Ad aerem ventitās. Ex ἀήρ & φοιτάω, ῶ. vt dicitur ὀρεοφοίτης.

C. Ἀερόχρους, ου, ὁ καὶ ἡ, Colorem aeris habens, ἀεροειδὲς τὴν χρόαν.

Ἀερσίποδες, Aerios pedes habens, AEripes apud Virgilium. A Suida autem ἀερσίποδες exponitur, Qui in altum pedes erigit, quæ ſignificatio conuenit potius nomini ἀειροπόδες, quod vide inter tōpoſita ab ἀείρω, quæ ipſum ſequuntur.

Ἀέριος, παρὰ τὸ ἀήρ, Aerius. Ἀέριον ὕδωρ, inquit Suidas, Aqua quæ eſt in aere. & ἀέριος, qui eſt in aere. Apud Ariſtotelem De mundo, ἀέριος φύσις, Aeria natura. Ibidem ἀέρια ζῶα, Animantia aeria, id eſt in aere viuentia. Lucianus οἷς δὴ τὰ ἀέρια λεπτολογοῦμεν, id eſt, res ad aerem pertinentes. Gregorius De theologia, loquens de araneis, αἱ δὲ δὴ λεπτῶν οὕτω καὶ ἀερίων κρόκων τὴν πρόσταιν πολυειδῶς διαπλέκουσι πολυπλόκους τοῖς ἱστοῖς ἐξυφαίνειν. Id eſt, Hæ autē per adeo tenuia & propemodum aeria ſtamina multifariam extenſa, telas multiplices texunt. Sed in vulgaribus lexicis Græc. hic ἀερίζων legitur nō ἀερίων, & quidem citatur hic locus ob hoc ipſum nomen ἀερίζων, ex non deprehenſo videlicet errore (alioqui tamen manifeſtiſſimo) exemplaris habentis ἀερίζων pro ἀερίων.

C. Διαέριος, pro ἀέριος, à Luciano nouè & iocoſè dictum ad imitationem Homerici vocabuli διάνειος, in Icaromen. μὴ θαυμάσῃς εἰ ματίοισι καὶ δέρμασι δίκῃ σοι λέγω.

Ἀέρια, ſubſtantiuum, Caligo, apud Ætolos: vt inquit Heſychius: addens, inſulam Thaſum, Ægyptum, Libyā & Cretam, Siciliam, Æthiopiam & Cyprum dictam fuiſſe aeriam. Gellius quoq; lib. 14. cap. 6, Ægyptū, ſicut & Cretam, ἀερίαν nuncupatam tradit. Stephanus autem ita ſcribit, Aeria, Ægyptus ab aere dicta. nam ἠφόωσαν eam vocāt. Homines, Aerii. Et ἀερίτης ex genitiuo ἀέρος factum eſt. Item Celtica vrbs ἀερία, vt ſcribit Apollodorus Chronicorum quarto. Eſt & alia vrbs Cretæ non ignobilis, quæ appellabatur ἀερία, item ἰδαία, item δολιχή, propter longitudinem.

Ἀερώδης, Idem quod ἀέριος, aerius. Dicitur & Ἀηρώδης pro eodem. vt Dioſc. ὑ ἀηρώδη τὴν χρόαν. Apud Ariſtotelem De mundo ἀηρώδης, Aeriam naturam habens, vel naturam ſpirabilem, vt quidam exponunt. ¶ Ἀηρώδης ſignificat etiā Obſcurū, Caliginoſus. (vnde & Heſychius ἀηρωδέστερα exponit ἀφανέστερα) iuxta id quod dictū eſt ἀέρα eſſe aliquando caliginem & ἀέρασίαν.

Ἀερώης, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem quod ἀερώδης. Item, Multus, Immenſus, Heſych.

Ἀερσίς, ίδος, ἡ, Apis. ἀερσίδες, μέλιτται, Heſych.

Ἀερόεις, εσσα, όεν, Obſcurus, Caliginoſus. Eſt autem poeticū ἀερόεις. quāquam ſæpius vſurpant poetæ ἠερόεις (de quo paulo pòſt) mutato α in η. Fœmininum eſt ἀερόεσσα, Neutrum ἀερόεν. Explicat autem ἀερόεν Heſychius, Nigrum, Profundum, Magnum. A Suida explicatur duntaxat μέγα, id eſt magnum.

Ἀερίζω, Aerius ſum, aut Aeria natura ſum' præditus. Dioſcor. lib. 1, οὐ γὰρ κατ' ἴσον ξυμμεθίστησι τὰ ἀερίζοντα τῷ ἀτμῷ, ἀσθενῶδες δὲ καὶ οὐ καθαρόν. Hic ἀερίζοντα Budæus exponit aereo & puro. Item, Qui purus eſt aeris modo, non craſſus. Dicitur autē ἀερίζω eadem forma qua κωφίζω vt κωφίζω τὴν χρόαν.

¶ Ἠέρ, έρος, ὁ, vel ἡ, Pro ἀήρ apud poetas. quāquā pro Tenebris, Caligine, ſeu Nubilo aere vtplurimum vſurpatur (quo modo & ἀήρ accipitur) non pro aere. quæ in ſignificatione opponitur τῷ ἄβρῳ apud Homerum, Iliad. ρ, Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι ὑπ' ἠέρος ἥδε Ἀχαιούς, Πεῖσον δ' αἴθρην. Interdum ἠέρα & νεφέλη coniungit. vt Od. ϛ, Ἠέρα καὶ νεφέλην κεκαλυμμένοι. Nonnūquam ἠέρα & ὀμίχλη, vt Il. ρ, Αὐτίκα δ' ἠέρα μὲν σκέδασεν καὶ αἴθρην ὀμίχλης. Eſſe autem tam maſculini quàm fœminini generis hoc nomen, ex his eiuſdem locis apparet. Maſculini, vt Iliad. ι. πεδὶ δ' ἠέρα πολλὰ ἶχνος. Fœminini, vt Od. ε, — ἀμφὶ δ' Ἀθήνη Πολλὴν ἠέρα χεῦε. Ac certè frequentius vſurpat in hoc genere. nam ſic & Il. ω, Ἠέρι γὰρ πολλῇ κεκαλυμμένος αἰπὺν Ὄλυμπον. & Iliad. φ, — κεκάλυπτο δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ. Ibidem aliquanto pòſt, — κάλυψε δ' ἀρ' ἠέρι πολλῇ. Sic ibidem ἠέρα βαθεῖαν dicit, item Iliad. υ. Deniq; videtur Homerus magis probaſſe genus fœmininum. nam in illo loco vbi poſuit ἠέρα πολλήν, ponere ἠέρα πολλὴν non permiſit ei metrum. Heſiodus tamen vtroque genere & ipſe vtitur. apud eum enim in Theogonia legitur, — κεκαλυμ-

μβάτης πέλεκυς &. & ibidem, πέρα δίαν. Eustathius in illum locum Odyss. ν, Πολλὼ πέρα χεῦε, annotat πέρα significare ἀφανείαν (q.d. Inuisibilitatem) & fœminini nominis formam ei dari ab Homero, more Ionico. ¶ Πέρα quidam exponunt Nimbum quo dii inuisibiles homines efficiunt, ex aliquot Homeri locis hanc expositionem colligentes. sed πέρα quanuis caliginem significare, etiam composita ex eo nomina satis declarant. Eustathius exponens ἠερόεις, dicit significare σκοτεινὸν, id est tenebrosum, quòd natura niger sit aer: vnde & πέρα pro tenebris accipi. A B

C. Ἠεροδινὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Aerem agitans, vt vulgò exponitur: sed potest & in passiua significatione accipi, pro Qui in aere agitatur. vt in Anthol. epigr. ἠεροδινὴς αἰετὸς, Aquila per aerem agitata, aut Quæ agitatur per aerem. vt sit ἠεροδίνης pro ἠεροδινητος, eo modo quo dicitur ab Æschylo οἰσεροδίνητος. Est enim ἠεροδινὴς ab ἠὴρ & δινέω.

Ἠεροειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ad verbum, Aeris formam habens, ex ἠὴρ & εἶδος, vt ἀεροειδὴς ex ἀὴρ & εἶδος. Eustathius tradit ex Porphyrio, antrum ἠεροειδὲς vocari Odyss. ν, mūdum allegoricè δηλῶ τὸ τῆς ὑλικῆς οὐσίας αἰσχρὸν καὶ ἀειδέστερον. Sed vt plurimum exponitur simpliciter Tenebrosus, Caliginosus, Præ profunditate caliginosus. vt ἠεροειδὴς πόντος, Od. β, — ἐπ' ἠεροειδέα πόντον. vbi tamen Eust. vult ἠεροειδέα significare secundum veteres, vel Nigrum aeris modo: vel Profundum, aut Patentem & Latum ex quo solus aer conspicitur nauigantibus. Idem alibi κοίλοι αὐλῶνες ait idem esse quod αὐλῶνες ἠεροειδεῖς. siquidem, quæ profunda sunt, aeris nigrore tenebrosa reddi. Hesychius quoque ἠεροειδέα exponit Nigra, Tenebrosa. Item Patentia, eo sensu videlicet quo campi patentes dicuntur. D

C. Ἠερόπομπος, ου, ὁ καὶ ἡ, In aere apparens. si emendatè legitur apud Hesychium, ἠερόπομπα, ἐν τῷ ἀέρι φαινόμενα. Mihi enim videtur significare potius τὰ ἐν τῷ ἀέρι πεμπόμενα.

C. Ἠεροφοῖτης, ου, ὁ καὶ ἡ, Per aerem itans, Aerem frequentans. Componitur enim ex ἠὴρ & φοιτάω, quod non simpliciter Ire significat, sed Ire sæpius, id est Itare, Ventitare, Frequentare locum aliquem. Sic ἠεροφοῖτις dicitur apis à Phocylide, hoc in versu, Κάμνει δ' ἠεροφοῖτις ἀριστοπόνους πολίτας. Idem, Ὅπλον ἑκάστῳ δῶκε θεὸς φύσιν ἠεροφοῖτιν. Ὄρνισι μὲν πολλὼ παχυτέρην, ἀλκὴν δὲ λέοντι. vbi si ἠεροφοῖτιν iungamus cum versu sequente, dicemus datam naturam aeriuagam auibus. & Bud. ita videtur intellexisse, scribens in lexico, ἠεροφοῖτις, epithetum volucrum Phocylidi. Durè tamen videtur iungi cum sequenti versu: sed nisi cum eo iungatur, vicissim dura quæpiam explicatio quærenda erit. Vulgò exponunt naturam aeripetam, dicentes aeripetam significare diuinam. E

Ἠεροφοῖτις, pro ἠεροφοῖτης dicitur ab Homero, mutata declinatione, Il. β, — τῆς δ' ἠεροφοῖτις ἐέλδεται ἐκλυέμεν ἐξ ἐρίηφιν. & Iliad. τ, Ἀλλὰ Ζεὺς καὶ μοῖρα καὶ ἠεροφοῖτις Ἐρινύς. Id est, Furia per aerem itans, seu vagàs. vel, Inuisibiliter contra hos vel illos itans. Hesychius enim inter cæteras explicationes ponit hanc, ἠεροφοῖτις φοιτῶσα: Eustathius addit καταπτῶν. Scribit enim, ἡ ἀεροφοῖτις φοιτῶσα κατὰ πτῶν. Potest etiam intelligi ἠεροφοῖτις, quæ per infernas tenebras ambulat & vagatur. F

C. Ἠερόφωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ex ἠὴρ & φωνή. Apud Homerum præcones vocantur ἠερόφωνοι, id est, vt ait Hesychius (nō dubium est enim quin ἠερόφωνοι ex hoc Il. σ versu sumpserit, Σκῆπτρα δ' κηρύκων ἐν χερσὶ ἔχον ἠερόφωνων) Elatam vocem habentes, seu altam. vel, Voce aerem replentes. Quæ posterior explicatio mihi valde placet, quòd simul etymologiam vocis ostendat. Eustathius in Iliad. ι, huius nominis proprii Ἠερίδοια etymologiam declarans, Ἠερίδοια, inquit, si fit à nomine βοὴ, ita vocari dicetur tanquam altiloqua: eo modo quo dicuntur ἠερόφωνοι. G

Ἠερόθεν, aduerb. Ab aere, Ex aere. pro ἀπ' ἀέρος, in Anthol. epigramm.

Ἠερόεις, εντος, ὁ, Tenebrosus, Caliginosus. vt πάρπαρος ἠερόεις apud Homerum: & πάρπαρα ἠερόεντα, apud Hesiodum. Hom. Iliad. λ, circa initium, Ἡμὲν ἐλαὼν ῥίμφα διὰ Τάρταρον ἠερόεντα. Hesiodus, Τάρταρά τ' ἠερόεντα. Eustathius ait ἠερόεν τὸν ὑλικὸν vocari ab Homero, vel viam ad inferos, seu per inferos: vel simpliciter, iter per aerē. Quo in sensu commodè ἠερόεντα ὑλικὰ ad verbū exponeremus Vias aerias, ex Ouidio. H

Ἠέριος, ου, ὁ, Aerius, Per aerem gradiēs, aut potius volans. Qui est in aere. Il. γ, de gruibus loquens, Ἠέριαι δ' ἄρα τοί γε κακὴν ἔριδα προφέρουσαι. Id est, Aeriæ grues, ex Ouidio, qui aeriam auem dicit in aere volantem. Aerias grues Seruius vult esse Virgilio vel aerii coloris, vel altùm volantes. ¶ Ἠέριος est etiam Matutinus, πρωϊνὸς, ἑωθινὸς. vt Iliad. α, Ἠέριον δ' αὐτὲ θεὰ μέγαν οὐρανὸν ὤλυμπόνδε. id est Matutina, Manè profecta, vel Manè iter faciens. vel simpliciter, Ascendit cælum matutina, id est manè. Sed & hic pro Aeria sumi potest ἠερίη: vt vicissim in illo Il. ζ, loco, ἠέρια accipi pro πρωΐα volunt quidam. At Odyss. ι, ἠέριος vnico modo exponitur, videlicet Matutini. vbi dicitur, Ἦλθεν ἐπὶ δ' ἔσαν φύλλα καὶ ἄνθεα γίνεται ἄρη, Ἠέριος. vbi tamen aliter posse legi, & aliam expositionem inueniri, dicam in ἦρ, vnde deducitur ἠέριος quum hanc significationem habet. I

C. Διηέριος pro simplici ἠέριος, Aerius. vnde διηέριαι πτέρυγες, Apoll. Arg. 2, pro ἠέριαι, vel quasi δι' ἠέρος.

ΑΘΗΡ, ἕρος, Arista, Pars spicæ acuta. A Galeno ἄθηρ exponitur Quod in hordeo acuminatum est. ab Erotiano autem ἄθηρες (pag. 19 meæ editionis) Illa tenuissima quæ sūt in summitate hordei. Et sic Dies condes quoque ἄθηρας de auena vsurpat. ¶ Sciendum est tamen ἄθηρ generale esse. nam certè & de frumenti aristis (quæ proprie dicuntur Latinis arista) à Xenoph. vsurpatur, quum dicit, τὰ πλέον τοῖς ἀθήρας ἔχουσι. Sic & à Luciano in Anacharside, πρὸ μὲν ἄχλου καὶ τοῖς ἀθήρας ἀποφυσῶντα. Vnde & generaliter ἄθηρες exposuerunt quidā veteres grāmatici, στάχυες ἀκμῆνες (q.d. spicæ degeneres) quæ explicatio habetur & apud Eustathiū. Gaza quoq; quas Cicero vocat aristas in libro De senectute, loquēs de tritico, vertit ἀθήρας. Sciendum est autem ab Eustathio poni hanc etymologiam nominis ἀθήρες significantis τοὺς ἀκμῆνεις στάχυας, vt sint ita dicti quasi οὐκ ἔτι θερίζειν. Vide in Ἀθερίζω. D

Ἄθηρ (inquit Gal.) significat apud Hippocratem non solùm quod in hordeo acutum est, vt in lib. 2 De morbis: sed & eius partis summum quæ in cuspide sagittæ πώγων (hoc est barba) appellatur, vt ἄθηρ ὀϊστοῦ. lib. 5. Citatur ex Plut. ἄθηρ pro Mucrone gladii, in hoc ex Catone loco, τὸ ἰσχειδιον λαζῶν ἐπασσατο καὶ κατηκόντισεν. ὡς δὲ εἶδεν ἐπὶ τῷ ἄθηρα καὶ τῷ ἀκμῇ δηλαδὴ σεσιδηρωμένον. vbi tamen alii rectius aliquid particularius esse putant ἄθηρα, quum addat ἀκμῇ. Hesychius Æschylum ait ἄθηρα vocasse τὴν ὀπίδος ἀκίδα, id est lanceæ cuspidem. E

Ἀθηρώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Aristatus. vt ἀθηρώδης στάχυς, Aristata spica, Gazæ.

Ἀθηρογλυὴς (siue ἀθηρεογλυὴς) Aristas generans, siue producens. Aristas habens, Aristatus. Nicander Theriacis, Ἔν δ' ἀθηρογλυέος καρπὸν κέσσα ο κυμίνου. vbi schol. scribit, ἐπειδὴ τῷ κυμίνου ὁ στάχυς ἀθήρας ἔχει, καθάπερ καὶ ἡ κριθή. F

Ἀθηρολογὸς, ου, ὁ, Ventilabrum. Hom. Od. λ, Φὴν ἀθηρολογὸν ἔχτασα φαιδίμῳ ὤμῳ. Ita dicitur quasi quòd sit aristarū pernicies & exitium, pro ἀθηρολογὸν. ab ἄθηρες & λοηὸς. vt dicitur βροτολοιγός. ¶ Apud Hesychiū Ἀθηρολὸν etiam legitur, & exponitur τὸ τῷ ἀθέρων ὀλοφυδνόν. quibus verbis Eustathius & alii explicant ἀθηρολογὸν. Ipse autem Hesychius τῷ ἀθηρολογὸν quoque dat hanc expositionē τὸ τῷ ἀθέρων ὀλοφυδνόν. sed mendosè apud eum legitur ᾧ ἀθηρολόγον pro ᾧ ἀθηρολογὸν, si rationem habeamus sequentis etymi. Sed aliquando suspicatus sum deesse aliqua verba ante τὸ τῷ ἀθέρων ὀλοφυδνόν: & Hesychium posuisse alteram etiam etymologiam ab Orione traditam, vt videlicet ἀθηρολογὸν dictum sit, τὸ πλέον quasi τὸ τοῖς ἀθέρας δηλαδὴ καὶ διαχειρίζον. secundum quam deriuationem dixerit Hesychius ἀθηρολογὸν quasi ἀθηρολόγον (non ἀθηρόλογον, vt apud eum legitur.) De altera autem significatione quæ datur huic vocabulo, dicam in nomine ἀθηρόκρωτον, quod proximè sequitur. H

Ἀθηρόκρωτον ὄργανον, Sophocles vocauit quod Homerus ἀθηρολογὸν, vt inquit Eustathius. qui ait Homericorum verborum esse hanc Sophocleam paraphrasin, Ὧμοις ἀθηροκρότου ὄργανον φέρων. At Hesychius scribit ἀθηρόκρωτον ὄργανον

ver esse θρυλλω ἢ πλω ἀθηρα αἰακτοῦσα. quam Eustathius dicit esse alteram expositionem vocis ἀθηρηλοιγὸς apud Homerum: sed ἀθήρλω habet, non ἀθήρα, vt videlicet sit rudes aut cochlear quo agitatur in olla puls quædam ἀθήρη dicta siue ἀθηρά. Eustathius certè ibi θρυλλω & δοιδυκα pro eodem ponit, quæ tamen distingui solent.

¶ Ἀθηλίζω, F. ίσω, Vilipendo, Paruipendo, Contemno. Propriè, Contemno tanquam ἀθήρας. Quanquam & alia etymologia datur, vt sit videlicet ex α priuatiuo & verbo θηλίζω, id est meto: ducta metaphora (inquit Etymolog.) à fructibus qui meti non possunt, qui ex area abiiciuntur, & ad vsum non colliguntur. nam qui ventilant, abiiciũt ἀθήρας. Quæ ab Etymol. confusè dicuntur. Eustathius autem dicit ἀθηλίζειν dici sumpta translatione ἀπὸ τῆς ἀθήρων, quas agricola οὐκ ἀξιοῖ θηλίζειν, id est metere dedignatur. Sed non dubium est quin sequi potius oporteat priorem etymologiam, vt ἀθηλίζω sit Contemno quasi ἀθήρα. sicut Floccifacio Latini pro Contemno dicũt. Iungitur autem accusatiuo hoc verbũ, vt Il. α, — καὶ ὥ πατί μ' οὐ τί γ' ἀθηλίζει. Od. ξ, Τοῦ δ' ἄλλων οὐ πάντ' αἰάομαι, οὐδ' ἀθηλίζω. Apud Apollonium Rhod. Arg. 2, genitiuo iungitur, — πάμφης ἀθηλίζε λεπαίων. Sic & in 4, Παλαιμῶν Αἰσονίδαο λιταομένου ἀθηλίσαι.

C. Ἐξαθηλίζω compositum idem quod simplex ἀθηλίζω.

Ἀθηλίνη, ης, ἡ, Atherina, piscis: Aristæ, Gaza interprete apud Aristotelem lib. 6. De historia anim. cap. 17. Apud eundem inter pisces gregatiles enumerantur ἀθηλίναι, lib. 9. cap. 2, vbi Aristuli ab eodem forma diminutiua exponuntur. Fortasse autem legendum est ἀθηλίναι non ἀθερίναι. Apud Eustathium certè legitur ἀθηλίνα in recto: dicentem ἀφύλιον miscellum esse pisciculum, magis etiam quàm sit qui apud Athenæum habetur ἀθερίνα. Et alibi ab ἀθηρίζω deductum videri ait. Athenæus lib. 8, ὡς πᾶς ἀκανθας ἀεὶ ἀναλίσκ ἰχθυῶν τε καὶ ἀθερινῶν.

¶ Ἄθηρ, ερος ἡ Ἄθηρα, ης ἡ Ἄθηρα, (quæ & ipsa ab ἄθηρ quidã putant deriuata) Pultis seu polentæ quoddam genus. Eustathius dicit ἄθηρίλω esse πλω ἐψηθέλω σμίδαλιν, quæ à comico (id est Aristophane) vocetur ἄθηρα. Hesychius ἄθηραι esse vult apud Ægyptios quoddam ẽduliũ ex tritico quod cum lacte fit coctum. In vulgar. lexicis Ἄθηρα ex Dioscoride affertur lib. 2, & exponitur Sorbitio seu medicamentum ex zea minutissimè molita confectum: vel puls triticea, aut ex alia fruge. vnde Ἀθήρωμα, q. d. Pultatio. (de quo vide paulo post) Quod autem ad Ἄθηρα attinet, in hunc Aristophanis versum in Pluto, — ἀλλά μὰ Ἄθηρης χύτρα τις ἐξέπεσε κιβδηλος, annotat schol. ἄθηραν esse μόλιβδον σμίδαλιν, & ab Atticis ἄθηρης, ab Æolibus ἄθηρας, at cõmuni lingua ἄθηρας dici. (vbi fortasse legendum est ἄθηρη, ἄθηρα, ἄθηρα) Idem schol. alibi scribit τὸν κοῖλον ἄρτον μυστιλλῶν vocari, ἤγουν ἄθηραν. Galenus ad Glauc. lib. 2, scribit multos apud Alexandriam inter alia ἄθηραν edere. quod facit pro Hesychio in eo quòd ἀθηρᾶς esum tribuit Ægyptiis. Galeni verba sunt, ὁι Ἀλεξανδρεῖς πάμπολλοι δι' ὅλης ἡμέρας ἐσθιουσι τῶν ἄθηραν δὲ ἐδίοισι, καὶ φακὴν, καὶ κοχλίας, &c. Apud Plinium quoque ἄθηρα legitur, qui hanc vocem Ægyptiam esse tradit. quod si verum est, ab ἄθηρ deriuata falsò existimatur.

Ἀθήρωμα (quod & ἀθήρωμα) Tuberculum in capite nasci solitum, cui subest aliquid pulticulæ simile, vt scribit Celsus lib. 7 cap. 6. Affertur & ex Galeno hæc definitio, esse neruosam tunicam in quà pulticeus humor continetur. Quum autem ab ἀθήρα deduci appareat, rectius scribitur ἀθήρωμα.

ΑΘΕΡΙΞ, & per pleonasmum literæ ν, ΑΝΘΕΡΙΞ; ικος ὁ, idem quod ἄθηρ, Arista. Apud Hesychium ambo leguntur. sed ἀνθέρικας inter cætera significare ait non solùm τὰ ἄκρα τῶν καλάμων ἄκρα, sed etiam τὰ ἐν τοῖς καλάμοις κόκκα. Heliodus de Iphiclo loquens, Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν ἔσω, οὐδὲ κατέπνυε, Ἀλλ' ὅτι περιμήκων ἀκρων δρεμάσασι πόδεσσιν, &c. quò alluisisse Virgilium credibile est in his versibus quibus claudit Æneidis liber 7, Illa vel intactæ segetis per summa volaret Gramina, nec teneras cursu læsisset aristas. Sic autem & apud Homerum quidam exposuerunt ἀνθερίκων, in hoc versu qui illi similis est, Il. υ, Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν ἔσω, οὐδὲ κατέπνυε. Alteram autem expositionem vide in iis quæ proximè sequuntur.

Ἀνθέρικος, ου, ὁ, Asphodeli fructus, & secũdum alios, Asphodeli caulis. Eustathius in dubio ponit, scribens, Ἀνθέρικος ὁ τῆς ἀσφοδέλου καρπὸς ἢ καυλός. At Theocriti schol. in hunc eius versum qui est Idyllio 1, Αὐτὰρ ὁ γ' ἀνθερικιὰν καλαὶ πάλαι ἀκρεδάπται Σχοῖνοι ἰφαρμόδων, scribit, ἀνθέρικος ὁ τῆς ἀσφοδέλου καρπὸς, ὃς τὸ φύλλον ὡς πρὸς τοῦ ἀγρίου ἀχείου, μείζω δὲ καὶ παχύτερος. ὁ δὲ καυλὸς ἀνθέρικ καλεῖται, ὅσον πήχεως ὤν, καὶ μείζων. Quod & à Theophrasto tradi addit. Apollodorus autem Doriensis (vt idem subiungit) negauit asphodeli fructum sic appellari. Neoptolemus autem ridiculè putauit ita vocari τὸν ἀθέρα τῆς κόμης. (nã ibi mendosè ἀνθέρα) Sed alia ibidem sequitur expositio, vt δι' ἀνθερίκων fiat δι' ἀκανθῶν. In vulg. lexicis habetur, Ἀνθέρικος, Albucũ, herba est quam Græci ἀσφόδιλον nominant: Latinorum quidam sandaracham, quidam hastulam regiam. Theophrastus pro planta asphodeli posuit: at Plinius pro caule tantùm, vt in iisdem scriptum est. Dioscorides autem lib. 2. cap. 199, asphodelum describens, dicit, φύλλα ἔχειν πρασίῳ μεγάλῳ ὅμοια, καυλὸν δὲ λεῖον, ἔχοντα ἐπ' ἄκρου αὐτοῦ καλούμενον ἀνθέρικον. Videe Eustathium. pag. 1106. Hesychius ἀνθερικας non solùm esse dicit τὸν ἀσφοδέλου καρπὸν, sed & βοτάνης εἶδος. Fortasse autem de illa intelligit herba quam quidam eiusmodi esse tradiderũt vt manibus velli, sicut linum, necesse habeat, quòd meti non queat: déque ea factum esse prouerbium ἀνθερικων θερίζειν. quod & Gorr. annotauit.

HINC Ἀνθερικώδης, Antherici formam referens.

ΑΘΡΕΩ, ῶ, F. ήσω. P. ηκα, Video, Cerno, Intueor. Item, Dispicio, Circunspicio, Considero, Perpendo. Obseruaui, ἀθρῶν apud poetas ad oculos corporis magis referri: apud scriptores orationis solutæ, magis ad oculos mentis, vt ita dicam. quod & de ροᾶν dici potest, præsertim vt ab Homero vsurpatur. Pro Intueor, interdum accusatiuo iungitur sine præpositione, interdum cum præpositione εἰς. vt Iliadis κ, Ἦτοι ὅτ' εἰς πίδακ τε Τρωϊκὴν ἀθρήσητε. Pro Considero, Perpendo, accusatiuo sine præpositione. vt apud Isocratem, ὅπως ἀθρήσετε καὶ σκέψασθε τὰς τῶν ἄλλων συμφοράς, siquis consideret & perpendat aliorum calamitates. Interdum sine casu cum ὅπως, vel πότερον, vel μή. Xenoph. Sympos. ἀθρητέον δὲ καὶ πῶς ποτε, &c. Plato in Critone, οὐ τοῦτον δὲ ἀθρεῖ πότερον, &c. Idem in Gorgia, ἀθρει μὴ οὐ τοῦτο ἦ τἀγαθὸν, &c. Vbi vertendum potius, Vide ne, quàm Considera ne. Sic apud eũ sæpe ἄθρει δὴ pro πότερα δή, vide. Cæterùm & pro Intueor aliquando ab Atticis etiam vsurpatur. Aristoph. Nubibus, ἀθρήσας τοῦτον ὅ, τι δρᾷ. Hoc verbum si deriuatum esse dicendum est, à verbo θεωρῶ per syncopen, præfixo α epitatico, vel à ὁρῶ, id est Cerno, præfixo α itidem epitatico, & ρ verso in θ, deductum esse putatur. Vtranque etymologiam habent Etymol. & Eustathius: & iuxta vtranque α denotat epitasin: eam si exprimere velimus, poterimus exponere ἀθρῶ, Oculis perueſtigo, Oculis intẽtis cerno, Peruideo. vt Horatius, Quum tua peruideas oculis, &c. Aspirari autem illud α, secundum Atticos, tradit idem Eustathius, exponens ἀθρεῖ σκοπεῖ & μετ' ὀξπαίσιως ὁρᾷ.

C. Ἀναθρέω, ῶ, Perspicio, Attentè considero. Apud Thucydidem autem lib. 4, pag. 149. ἀναθρεύμενα exponitur à scholiaste φανερὰ γιγόμενα, vbi dicit πρᾶγμα ὁπὸ τῆς λόγου ἀναθρεύμενα.

C. Διαθρέω, ῶ, Dispicio. Themistius in Sophista, fol. 115, καὶ διαθρῆσαι εἰ δή τις εἶσι φαρμακεὺς ἀληθιμιμήτης. Apud Aristophanem in Nebulis Socrates discipulo dicit, φρόντιζε δὴ καὶ διάθρει.

C. Ἐξαθρέω, ῶ, Conspicio, Conspicor. Il. γ, Εἴπω ἐξαθρήσῃσιν Ἀλεξάνδρου.

C. Περιαθρέω, ῶ, Circunspicio, Attentè siue diligenter considero, περισκοπῶ, Hesych. HINC Περιαθρησις, Circumspectio, Diligens consideratio.

ΑΘΡΟΟΣ, οα, ον, Confertus, In vnum collectus, Coaceruatus: aut per nomina, Densus, Frequens, interpretari debemus, pro loco. Nec malè alicubi Simul totus verti poterit, vel Simul omnis. vt ἀθρόα πόλις, apud Thucydidem, & σύμπασα pro eodem,

eodem, Tota ciuitas, Simul omnis, vel, Vniuersa ciuitas, vt Curtius dixit Vniuersus fluuius. Sic ἀθρόος ὁ λαός, Vniuersus populus, In vnum collectus, Simul omnis. Xenophon Pædiæ 4, καὶ τὸ ἀθρόον τοῦ πολεμίων. Alciphr. in epistolis, καὶ πλοῦτον ἀθρόον ἀγαθῶν ἔδειξεν, confertas & cumulatas bonorum diuitias. id est, conferta & cumulata bona. vel magis propriè, Magnam bonorum congeriem. Bianor in epigramm. Ἔπιπτε δ' ἐξ ἄκρης δόμος ἀθρόος, Ruit à tecto domus cota simul. id est vniuersa, non paulatim. itidem apud Theocritum, —κατίεπε δ' ἐς μέλαν ὕδωρ Ἀθρόος, simul toto corpore. Alii exponũt, Vno ictu. μείζόν τι καὶ ἀθροώτερον, Xen. Hellenicῶν 5. κίνωσις ἀθροωτέρα, effusior euacuatio, vide Paulo pòst. ¶ Frequenter in plurali numero vsurpatur. Iliad. τ, —ἀλλ' ἀθρόοι ὁρμηθῆτε, Simul omnes, Vniuersi. quod & Cuncti sonat propriè Latinis. Lucianus in Pseud. δισμυρίων που ἁπλῶν ἀθρόων ἀπολομένων. Plato in epist. ἐγὼ γὰρ πάλιν ὅπως ἐθέλω πάντας ὑμᾶς τρεῖς ὄντας ἀναγκάσω καὶ μάλιστα μὲν ἀθρόους ἐν δι' μὰ, καὶ δύο γοῦν. id est Omnino, si fieri potest, simul omnes. vel in vnum congregatos. nam ἀθρόοι opponuntur aliquando τοῖς διεσπαρμένοις, id est dispersis. Xenophon Hellenicῶν 1, πρῶτον μὲν ἀθρόοι, ἔπειτα δὲ διεσπάρησαν. Imitatur autem Homerum, Iliad. ο, —ἕατο δ' Ἀθρόοι, οὐδ' ἐκίδναντο. Sic ex Homeri imitatione dictum est illud, ἀθρόα πάντα εἴρηκε πρεπέστατα. nam ἀθρόα πάντα sæpe dicit. vt Odyss. α, —τὰ δ' ἀθρόα πάντ' ἀνέτλην. Iliad. χ, τὰ δ' ἀθρόα πάντ' ἀνύτουσι. Odyss. β, —τὰ δ' ἀθρόα πάντα πύθηαι. vbi tamen ἀθρόα sunt qui aliter exponant: vt dicam in aduerbio Ἀθρόως. ἀθρόα ποιεῖν, vniuersa & simul omnia: cui opponitur κατὰ μέρος. Apud Galenum ad Glauconẽ 1, ἀθρόαι κινώσεις, effusæ euacuationes. vt & κίνωσις ἀθροωτέρα, ibidem.

Ἀθρόν, aduerbialiter positum pro ἀθρόως, exponitur à Valla Identidem, vbi dicit Thucydides, ἀθρόον ἐμβοήσαντες. Idem alibi, ἀθρόον ἐμβοήσαντα σφᾶτον. sed verti etiam potest (& melius tortasse) Contertim, Simul. vel in priore loco, Simul omnes vociferati: in posteriore, Exercitũ simul omnem vociferatum, vel vniuersum. aut aduerbialiter, Vniuersè.

Ἀθρόον aiunt Eustathius & Etymologicus significare etiam αἰφνίδιον, id est repentinum. Sed apud Etymologicum error est. ait enim θροῦς θροὸς significare αἰφνίδιον, id est repentinum: & præfixo α epitatico fieri ἀθρόος, pro ἄνευ θρόου καὶ ψόφου, id est absque strepitu: ἀψόφητα, strepitum non facientes. At quomodo α erit epitaticum in ἀθρόος, si ἄνευ θρόου significet? Imò verò erit priuatiuum. Deinde hæc etymologia ostendit significare strepitum non facientem, vel Strepitu carentem: non autem Repentinum. Sed videtur intellexisse Strepitu carentem pro Repẽtino accipiẽdum. nam & Eustathius ait, ὅτι μὴ πᾶν αἰφνιδίου, οἱονεὶ τὸ δίχα θροῦ. tradens Atticos hac in significatione solitos tenuare, ob α priuatiuum: at quum significat ὁμοῦ, tunc aspirari (vt moris est α collectiuum) quòd sit ἀθρόον quasi ἅμα θροῦ, id est vnà cum strepitu: vel ἀθρόον dicatur quasi ἅμα θορόν, id est πηδῆσαν. Quanquam miror cur velit Eustathius, quòd fit sine strepitu, esse repentinum, non autem quod cum strepitu. Ait præterea Etymologicus hanc vocem prorepentino παροξωύνεσθαι, pro collecto παροξωύνεσθαι, simul & διασώνεσθαι. Suidas postquam ἄθροι καταῤῥίπτης exposuit ὁμοῦ, addit oportere παροξωύνειν hoc nomen, & aspirare primam syllabam Attico more. sed hoc de ἀθρόοι non de ἄθροι videtur dixisse: ac fortasse ἀθρόοι reponendum est. neque enim diceret acuendum in antepenultima nomen dissyllabum. At rursum ἄθροι hac in significatione παροξωύνεσθαι mirum si dixerit Suidas. nam ἄθροος est ὁ ἀθόρυβος, vt etiam Eustathius docet: ἀθρόος, Collectus. Puto igitur apud Suidam legendum ἀθρόοι pro ἄθροι, & παροξωύνεσθαι pro παροξυνθῆναι, vt vera comperiantur quæ dicit. Nam & Arcadius (cuius librum de accentibus in Regia bibliotheca vidi) ἀθρόος quũ est παροξύτονον significare ait ἅμα: at παροξύτονον, esse ἄφωνον. (de qua significatione dicam & in Θρόος) Sed illum in eo non sequor quod ait ἀθρόος significare ἅμα. Quinetiam Eustathium miror dixisse ἄθρόον interdum pro αἰφνίδιον poni, interdum pro ὁμοῦ.

Neque enim ipsa vox ὁμοῦ significat, sed α duntaxat quod in principio est, denotat ὁμοῦ, vt in aliis multis vocabulis. Nisi dicamus ὁμοῦ exponi, respiciendo certos locos in quibus aduerbio ὁμοῦ explicatur, vt apud Homerum Iliad. β, ἀθρόοι ἐγένοντο, id est ὁμοῦ. Sic apud Suidam ἀθρόοι καπήλευον, id est, ὁμοῦ. Verum malim ὁμοῦ πάντες, vt Hesychius habet. Porro notandum est quod Eustathius subiungit iis quæ modò protulimus ex eo, solitum suo tempore tenuari α in ἀθρόος pro vtraque significatione, eo quòd præfixum esset literæ aspiratæ. Ἀθρόον autem aduerbialiter pro αἰφνιδίως, id est repentè, sunt qui exponant in hoc Apollonidis versu, libro epigrammatum primo, Τὰς δὲ πρεσφορὰξας ἐχθρὸς ῥόος ἀθρόον ἄφτω, vt videlicet ἀθρόον & ἄφτω posita sint ὀνομαστικῶς. sed videtur & aliter posse accipi, videlicet pro Vniuersè, vel Simul omnes.

Ἀθρόως, Aduerbium. Cõfertim, Vniuersè, Cicero, Vniuersim: Gellius, Summatim, vniuersimque. Oppositum habet aliquandò κατὰ μέρος, id est Paulatim. ¶ Suidas exponit πεζῇ, id est Confestim. & sic apud Homerum in loco paulo ante citato quidam ἀθρόα πτήσσω exponunt Confestim fiant.

Ἀθροότης, ητος, ἡ, Vniuersitas: eo sensu quo Vniuersus dicitur pro Simul omnis, vel confertus. Sunt qui ἀθροότητα verterint Confertitudinem, vt ἀθρόος confertus, ἀθρόως confertim solet verti. sed nimis durum est illud. Vtitur autem nomine hoc ἀθροότης Alexand. Aphrod. in Probl.

¶ Ἄθροις (non ἄθρος, vt in vulgaribus lexicis Græcolatinis) idem valet quod ἀθρόος. & est factum ex eo per synæresin. quoniam autem ἄθροις in ἀθρόος resoluitur, sunt qui cum circumflexo scribendum putauerint ἄθροις: sed consuetudo obtinuit vt cũ acuta priore proferretur, quẽad modum & vt tenui spiritu notaretur, licet Attice aspiretur. In Rhetoricis autem lexicis proferuntur hæc exempla, ἄθροις ἐπλησαν ὁ στρατηγός, Vniuersus imperator pro, cum vniuerso exercitu. Aristophanes, ἐξῆσαν ὡς πρὸς ὁπλομάχους ἄθροις. ¶ Habet & comparatiuum ἀθρούστερος, apud Athenæum lib. 3, καὶ τὸν δῆμον χώρησιν ἀθρουστέραν, καὶ δῆμον ἐκκλησιαστικώτερον.

¶ Ἀθροίζω, F. σω. P. κα, Congrego, Colligo, Congero, Coaceruo. Plato epistola 7, εἰς μίαν πάλιν πᾶσαν Σικελίαν ἀθροίζειν, in vnam ciuitatem congregare totam Siciliam. Isocrates De pace, μὴ ἐξ ἁπάντων ἀνθρώπων εἰκῇ πολλοὺς πολίτας ἀθροίζουσαν, non ex omnibus hominibus temere multos ciues colligentem. ἀθροίζειν πυράν, Struere rogum. quod & πῆγαι πυράν dicitur.

Ἀθροίζομαι, Passiuum, Congregor, Colligor. ἀθροίζονται πρὸς αὐτούς, Confluentes ad illos, Multi simul conuenientes. ἠθροισμένοι ὅτι θύραις, Congregati. ¶ Budæus in suo lexico, ἀθροίζεσθαι εἰς ἑαυτὸν, apud Platonem in Phædro significare Contrahi in seipsum, hoc est, apud se esse: & sic sæpe eum vti ait. Vide in verbo Συναθροίζω, ex eodem Platonis dialogo citatum συναθροισθῆναι ψυχὴν αὐτὴν εἰς αὑτὴν quomodo ex Cicerone exponatur.

Ἀθροιστής, οῦ, ὁ, Congregator, Collector, à tertia ἤθροιστα.

HINC Ἀθροιστήριον, Locus cõgregationis. vt ἱερὸν ἀθροιστήριον apud Eustathium, Locus in quo dii sunt congregati. ITEM Ἀθροιστικός, Congregatiuus, Collectiuus. vel Vim congregandi habens. Ab Eustathio aliisque nonnullis grammaticis ἀθροιστικὸν α fuit appellatum illud à quo incipientia vocabula congregandi siue colligendi vim habent. vt quum dicunt τὸ ἀθροιστικὸν α δασύνεσθαι in ἅπας. Sed & vocabula quæ congregandi significationem habent, ἀθροιστικὰ nuncupantur, cuiusmodi sunt ἅπας & ἅλις.

Ἄθροισμα, τος, τὸ, ¶ Ἀθροισμός, οῦ, ὁ, ¶ Ἄθροισις, εως, ἡ, Coactio, Congregatio. ἄθροισμα & ἀθροισμός ab ἤθροισμαι prima præterita ab ἀθροίζομαι: ἄθροισις ab ἤθροισμαι secunda. sed ἄθροισις, ac vt plurimum ἀθροισμός etiam, ipsam congregationem, id est ipsam congregandi actionem, ἄθροισμα ipsam congregationem, id est rem congregatam, cœtum, vel aceruum seu congeriem significat. Suidas ἄθροισμα exponit σώρευμα, id est cumulum, siue congeriem: Hesychius πλῆθος, id est multitudinem. ἄθροισμα τινός, in quodam

huius libri loco Multitudinem nauium congregatarum seu coactarum interpretatus sum. A B Ἄθροισις fit & Ἀθροίσιμος, vt ἐξοίσιμος ἡμέρα, dies quo populus congregatur. quasi dicas Dies congregatoria, siue congregatiua. Greg. ὦ δὶ ἡμέρᾳ σὺ ὁπφαίων καὶ ἀθροίσιμος.

C. ΣΥΝαθροίζω, Coaceruo, Colligo. Synes. epist. 141, ἐπὶ πᾶσι μὲ ὥραιον λύπῃ τῆς μοίρας αὖτε συναθροίσῃ. Platoni in Phædone, συναθροισθῆναι ὑφ' ἑαυτῆς καὶ αὐτὴν εἰς αὑτήν, videtur esse quod Cicero dicit Tusc. 1, Animus à negotio omni seuocatus, & secum esse coactus. Sunt qui ex Claudiano, initio libri 1 De raptu Pros. interpretentur Mens congesta. vbi tamen congesta aliam etiam expositionem admittit.

Συνάθροισις, εως, ἡ, E T Συναθροισμὸς, οὗ, ὁ, Coaceruatio, Congeries. Est tamen Συνάθροισις potius Ipse coacernandi actus, at Συναθροισμὸς declarat & id quod coaceruatum est, ideóque rectè exponitur Congeries. ¶ Συναθροισμὸς est etiam nomen figuræ apud rhetores. Quintilianus libro 8. cap. 4, postquam dixit, Potest adscribi amplificationi congeries quoque verborum ac sententiarum idem significantium, & exemplum attulit, subiungit, Simile est hoc figuræ quam συναθροισμὸν vocant: sed illic plurium rerum est congeries, hic vnius multiplicatio. Vide ibi exemplum: vide & apud Rutilium Lupum.

Αἰ, pro εἰ, si. Vtuntur autem hac particula Dores. Theocritus, Αἴ τι πιεῖσαι μι. Apud Thucydidem, Dorico sermone, καὶ αἴ τινα τῶν Λακεδαιμονίων παῖδα ἔχοιτε. Plutarchus in Lycurgo, αἴ δὲ λῆς, πῖραν λάβε. Itē αἴ κα Doricé. vt apud Thucydidem, eodem libro, statim post verba modò citata, αἴκα αὐτοῖς δοκῇ. Apud Homerū frequēter cū particula κε siue κεν. Iliad. φ, ὄφρ' ἐῶ, — αἴ κε πίθηαι, si parueris, si pareas. Iliad. η, — αἴ κέν τι φόως Δαναοῖσιν ἀρήγῃ. Et αἴ κέν πως apud eundem, Siquo modo, Siquo pacto, Si fortè aliqua ratione. vt Iliad. β, Ἀλλ' ἄγετ' αἴ κέν πως θωρήξομεν υἷας Ἀχαιῶν. & α, — αἴ κέν πως βέλτιον. Apud eundem αἴ κέ ποθι, vacante ποθι. ¶ Αἰ μή, Nisi, εἰ μή, apud Theocritum, Idyll. 5, Αἰ μὴ τὸ φιλάσαιμι. Nonnulli αἰμὴ coniunctim scribunt. ¶ Vt autem εἰ pro εἴθε interdum ponitur, sic & αἰ, & quidem frequentius quàm εἰ. Ferè autem subiungitur γὲ particulæ αἴ. vt Iliad. β, Αἴ γὰρ Ζεὺς πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων, Ἡδυμενὲ οἷος, &c. Odyss. ν, Αἴ γὰρ πόντοξ ἔπος τι πολίσσῃ Κρονίων. Vtitur & Herodotus libro 1, αἴ γὰρ τόνε θεοὶ ποιήσειαν ὀπισθοτόνον τινὰ γενέσθαι. Gregorius Nazianzenus iunxit aoristo indicatiui, Αἴ ἔφυν, ὡς τί με μὴ βροτὸν εἰνὶ καλάμοισιν ἔθηκας. Est autem αἴ pro αἴθε, per apocopen, vt Suidas tradit. qui tamen (vt & Hesychius) in hac significatione vult tenuari & circunflecti. sed apud Homerum passim in omnibus exemplaribus tenuatur & acuitur: & ita habetur etiam apud Eustathium. Etymologicus autem vult αἴ dici pro εἰ significante εἴθε, id est Vtinam, mutato ε in α.

Αἲ vel Αἶ, Hei, Heu, Eheu. Αἲ (inquit Eustathius) est etiam διφορικὸν, id est, quo vtimur nos aliquid ægrè ferre significates. item μεμφτικὸν, i. quo vtimur alicui succensentes. vt apud Aristoph. αἲ πάλαι, Hei miser. Suidas autē scribit, αἲ cum tenui & circunflexo esse θρηνητικὸν ὁδύρμα, id est aduerbium (Latinis interiectio diceretur) luctus significationem habens, vel, luctui aptū. Itidem scholiastes Euripidis ex Herodiano annotat hac in significatione circunflecti. At Eustathius αἲ pro εἴθε, vtinā: & pro εἰ, si: item quum est θρηνητικὸν, διφορικὸν, μεμφτικὸν, eodem accentu, acuto videlicet, notat. Ac reuera multo pluribus in locis αἲ pro Heu cum acuto reperio quàm cum circunflexo, passim in omnibus exemplaribus. Rarò autem solum positum, frequenter geminatum reperitur hoc aduerbium. In Adonidis epitaphio inuenitur & solū & geminatum. vt Κάτθανε δ' ἁ μορφὰ σὺ Ἀδώνιδι Κύπριδες. αἲ αἲ. in versu sequenti, Ὥρα καὶ Κύπρις λέγετε, καὶ αἱ δρύες, αἲ τὸν Ἄδωνιν. Ibidem circa finem, Γᾶ μάτηρ σύναιμ' ἀπολώλεκας ἄμπαυμον μέλος ἄδεται, αἲ αἲ. Αἲ αἲ καὶ τὸν Ἄδωνιν ἔτι πάλιν, αἲ υἱὸν ἄμπαυμον. Vtrobique autem obseruādum αἲ non geminatum, cum accusatiuo. Sic Heu Latini accusatiuo iungunt, vt, Heu me miserum. Sic, Heu dementiam. Interdum datiuo: vt apud Plautū in Milite. Heu mihi: nequeo quin fleam. Idem in Mercatore, Heu misero mihi. Notandum etiam, quum absque casu ponitur Heu, fere geminari solere, vt αἰ apud Græcos. In Bionis epitaphio, Αἰ αἰ τὰ μαλάχα μὲ ἐπὰν χὠ κᾶπος ὅλωνται. Ibidem, Νῦν ὑάκινθε λάλει τὰ σὰ γράμματα, καὶ πλέον αἰ αἰ Λάμψασα τοῖς πετάλοισι. id est, Nūc hyacinthe eloquere tuas literas, & amplius quàm antea accipe αἰ αἰ in tuis foliis. Hoc autem ideo dicitur quòd florem hyacinthum poetæ fabularentur ex Aiacis sanguine productum esse, vnde & αἰ seruasse primas nominis Aiacis (qui Αἴας Græcis) literas. Sophocles Aiace, Αἰ αἰ, τίς ἂν ποτ', &c. vbi animaduertendum est in textu quidem esse αἰ αἰ cum circunflexo, apud scholiasten autem cum acuto αἰ. Aristophanes Acharn. Αἰ αἰ, οἵαν ὁ κήρυξ ἀγγελίαν ἤγγειλέ μοι. Apud Antipatrum tamen in epigrammate circunflexum habet in editionibus vulgatis, Πολλάκι σ' ἐξ ὑμέων ἐστυφέλιξε λιτάων, αἰ αἰ. ¶ Non solùm geminatur, sed tērque quatērque repetitur interdum, vt apud Lucianum in dial. qui Philopatris inscribitur, αἰ αἰ αἰ αἰ τῆς κεφαλῆς ἐλπίδων.

C ¶ Αἰάζω. F. ξω. Lugeo, Lamentor. Fit ab αἰ, id est Heu, vt docent grammatici. Et Aiax apud Sophoclem quum exclamasset αἴ αἴ, subiungit, Quis vnquam putasset fore vt nomen meum congruam meis malis significationē haberet? nunc enim mihi est vnde debeam tērque quatērque αἰάζειν. Vbi αἰάζειν suspicor ipsum accipere pro clamare αἴ: eodem videlicet modo quo ἀλάζειν, est clamare ἀλαί: ὀιμώζειν est (ni fallor) clamare οἴμοι. Iungitur autem accusatiuo αἰάζω, vt in epitaphio Adonidis, Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν, ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες. Anthol. lib. 2, Αἰάζω Διότιμον, ὃς ἐν πίτρῃσι καθῆται, Id est, Diotimi sortem deploro. Ἐπαιάζω autem datiuo iungitur, vi præpositionis ἐπὶ: vt apud Lucianum, ἐπαιάζω τῇ νεκρῷ.

Αἰαγμα, τος, τὸ, Gemitus, Lamentatio. Eustathius Αἴασμα dictum ait ὡσεὶ τὸ ἄξιον αἰαγμάτων παθεῖν. id est, ex eo quòd passus esset digna gemitibus.

Αἰακτὸς, οὗ, ὁ, Deflendus, Gemitu dignus, Lamentabilis, Luctuosus, Lugubris. Citatur ex Aristoph.

C. Δυσαίακτος, ου, ὁ ἢ ἡ, Grauiter aut miserabiliter defletus. Id enim puto hic significare δυς. Exponitur tamen & Qui non facilè lugetur. vt δυς difficultatem indicet: secundum quem sensum interpretarer, Cui vix luctus vllus par esse potest, Quī vix satis lugeri potest. Citatur ex Maccabæorum tertio, αἰπὺ πικρὸν καὶ δυσαάκτου θανάτου. Simili etiam voce exponitur, videlicet δυσθρώπτος. Redditur & Lugubris, vt sit pro simplici αἰακτός. ¶ Item significatione actiua, Qui non facilè luget, ἀσυμπαθής.

C. Ἐπαιάζω, Allamentor, Illacrymor. Lucianus de hyacintho loquens, ὥςπερ λύπῃ τῷ αἵματος αὖθις αἰαδεῦσαι πλὴν γλῶ ἐποίησα, ἵν' ἡ χάμματα ἔχοι ἐπαιάζοντα τῷ νεκρῷ. Idem in libro De luctu, ἐπὶ αἰῶνος ἐξάρχειν χρὴ τὸ μέλος ἐπαιάζοντας. In epitaphio Adonidis, cuius autor putatur Bion, repetitur aliquoties hic versus, Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν, ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.

¶ Αἰανὸς, οὗ, ὁ, vel Αἰανὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Grauis & acerbus. vel, Luctuosus. Nam Pindari scholiastes vult esse αἰανὸς ab αἰ αἰ factum. quem sequutus, pono hoc in ordine hanc vocem. Ponit & aliam etymologiam, videlicet ab αἰών. nam exponens hæc Pindari verba, χαρὶ δὲ πᾶς τις ἀμώτων λιμὸν αἰανῆ πέφαται, ait λιμὸν αἰανῆ appellari vel famem grauem & molestam, ab αἰ αἰ: vel perpetuam, ab αἰών. At Sophoclis scholiastes in hæc ex Electra verba, ὡς ἴμολες αἰανὴς τᾷδε γᾷ, vult contrà ex hoc nomine factā esse illam particulam αἰ: & esse hic αἰανὴ pro θρηνητικὴ, id est Lamentabilis, Luctuosa. Idem tamen in hoc Aiacis hemistichium, — νυκτὸς αἰανὴς κύκλος, ait αἰανὴς κύκλος sonare ὁ σκοτεινὸς vel ἀδιάλειπτος. id est, tenebrosus, vel perpetuus. nullam etymologiam ponens. In qua expositione obiter animaduertendum est, illum non αἰανῆς legere, vt sit genitiuus fœmininus ab αἰανὸς qui iungatur cum νυκτὸς: sed αἰανὴς in nominatiuo, primæ declinationis nominum contractorum, Hesychius habet duntaxat αἰανὲν, χαλεπὸν, αἰνόν. fortasse intelligens αἰανὸν esse id nomen vnde per syncopen factum fuerit αἰνόν.

ΑΙΓΛΗ, ης,ἡ, Fulgor, Splendor, Nitor. χαλκοῦ αἴγλη, apud Homerum, Iliadis β, χαλκοῦ ἠκαστοίο Αἴγλη παμφαάουσα. Item αἴγλη ſolis aut lunæ, Odyſſeæ λ, Ὡς ὅτε ἠελίου αἴγλη πίλνησι σελήνης. qui verſus repetitur & Odyſſeæ π. Cicero αἴγλην interpretatur lumen. quum ἀείδη αἴγλην de ſtellis dictum ab Arato, reddit — tenui cum lumine. Eſt autem poeticũ vocabulũ, vſurpatum tamen & in proſa, vt ab Ariſtide in Romæ encomio, πόλεις τι σωῖ ὕδη λάμπουσιν αἴγλη καὶ χάεσι. A

Αἴγλη eſt etiam placẽtæ genus. Itẽ ſacrificiũ quoddam quod Delphos mittebatur. Itẽ iactus alearius. vt ex Pauſania Euſtathius refert. Heſychius ait eſſe nomẽ mali iactus aleatii. B

Αἴγλη, Proprium nomen filiæ Panopei, quam ſibi Theſeus, Ariadne relicta, adiunxit: vt Plut. in Theſeo. Item, Ægle Naiadum pulcherrima, apud Virgilium.

Αἰγλήεις, ιτος, ὁ; Splendidus, Fulgens, Coruſcus. vt αἰγλήεντος ἐλύμπου. In fœminino genere αἰγλήεσσα, Splendida.

C. Στρεπταίγλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Fulgorem auertens. Ariſtophanes in Nebulis ex Philoxeno, νεφελαῖ στρεπταίγλαι· δώριον ὁρμαὶ, Doricè pro νεφελῶν στρεπταίγλων, id eſt πλῆ αἴγλῃ στρεφουσῶν, quod ſumatur pro ἀποστρεφουσῶν. Apud Suidam malè exponitur στρεπταίγλαν per accuſatiuum ſingularem. C

ΑΓΛΑΟΣ, οῦ, ὁ, Splẽdidus, Clarus, Fulgens, Illuſtris. Aratus, Αὐτὰρ μὲ αἰνοφελὲς τι καὶ αἰγλαὸν. id eſt, Fulgentem ſine nubibus atris, Cicerone interprete. Apud eundem αἰγλαὴ interpretatur, illuſtri prædita ſigno. vbi in propria ſignificatione ſumitur vocabulum Illuſtris. Sic Homerus αἰγλαὸν ὕδωρ dixit Odyſſ. γ, Aquam ſplendidam, quæ propriè dicitur limpida. Ab αἴγλη, quod ſplendorem ſignificat, vel ab ἀγάλλω per metatheſin literarum factum volunt. nam Euſtathius αἰγλαίζεσθαι ab ἀγάλλω deducit. eſt autem αἰγλαίζεσθαι ab αἰγλαός. Significationi quam diximus, magis conuenit vt ſit ab αἴγλη, quod vicinum eſt: & inde factum adiectiuum αἰγλήεις ſignificat itidem Splendidus, Clarus. Sed quum αἰγλαία pro ornatu ponitur, item pro lætitia, tum verò aptior videtur eſſe ab ἀγάλλω etymologia. Sed malè deducitur ab ἄγαν ἄσιγμ. nam hoc etymũ non eſt nominis αἴγλαος aut verbi αἰγλαίζεσθαι: ſed verbi ἀγάλλεσθαι, vnde factum αἰγλαίζεσθαι. D E

Αἴγλαος, metaphoricè, Splendidus, Clarus, Illuſtris, Inſignis. Item, Pulcher. vt αἴγλαα πίτνα, Odyſſ. ξ. — αἴγλαα ἄπτυνα, Iliadis α, — αἴγλαα μηρία, Heſiod. Erg.

Αἴγλαον, teſte Heſychio, Cretenſibus & Cypriis idem quod ſλαφυρὸν, id eſt, Scitum, Feſtiuum & elegans.

Ἄγχαυλος, pro αἴγλαος, Splendidus, Pulcher. Nicander in Theriacis, Ἠτοι ὁ ἄγχαυλος γε ἰείδεται. Sed & hic & in alio eiuſdem poetæ loco lego αἴγλαυρος, ex vet. cod. vt admonui in annot. meæ editioni adiunctis.

Αἴγλαια, ας, ἡ, Splendor, Nitor, Heſiodus in Scuto, — αἱ δ' αἴγλαιαι πῆλαι ἔσαν, id eſt veſtimẽtorum ſplendore, vt ſchol. ait. Sic Odyſſeæ τ, videtur ſignificare nitorem circa veſtitum, non lætitiam, vt vertit Valla, Αἴγλαιαι, τῇ τοῦ γε μετ' ἀμφοῖν εἵκασται. Sic & Odyſſeæ ρ, αἴγλαιας φορεῖν accipiuto pro Veſtimenta geſtare nitorem habentia & munditiẽ. Item αἴγλαιη, Pulchritudo, κάλλος. Odyſſeæ σ, Αἴγλαιῶν δ' ἔμοιγε θεὸς ἐπὶ οἱ ὄλυμπον ἔχοισι Ὧλισσαι. id eſt, τὰ κάλλη, inquit ſcholiaſtes. Poſſit tamen fortaſſe & aliter exponi. Item Ornatus, Decus. Homerus Odyſſeæ ρ, — ἀγλαΐης δ' ἔντεσιν κόμαισιν ἄσασης. vbi θεὸς τὴν περιζώσαν αὐτὴν loquitur. quam ſignificationem ex Homero mutuatus Xenophon, dixit equo datam à Deo iubam αἴγλαιας ἵππου. Heſychius αἴγλαιες plurali numero exponit, Delicias, Decoramenta, Ornamenta. F G

Ἀγλαΐα etiam exponitur à ſcholiaſte Sophoclis, ἡδονὴ, & δόξα, id eſt Voluptas (ſiue Lætitia) & Gloria: in hoc Electræ loco, Μηδέποτ' αἴγλαιας ἀπονασάμην Τευθρᾶ' αἰὼν ἀπούσης ἔργα. Apud Heſiodum plurali numero αἴγλαιαι itidem vſurpatur, pro voluptatibus ſiue gaudiis, & hilaritatibus, ſi Latinè dici poſſet. In Scuto, — Τοῖσι δ' αὖθρης ἐν αἴγλαιαις τε χορῆς τε Τέρψιν ἔχον. & paulo pòſt, — πᾶσαν δὲ πόλιν θαλίαι τε χοροί τε, Ἀγλαΐαι τ' εἶχον. H

Αἴγλαια, nomen vnius ex tribus Gratiis, Vulcani vxor, apud Heſiodum in Theogonia, Ἀγλαΐην, καὶ Εὐφροσύνην, Θαλίην τ' ἐρατεινήν. cuius nominis meminit & Plutarchus. Vocata fuit Αἴγλαια & Nirei mater, teſte Homero, Iliad. β.

Αἰγλαίζω, F. ίσω. Paſſiua, Illuſtro, id eſt, Illuſtrem & ſplendidum reddo, Splendeſcere facio. Theophylactus, καὶ πῶς μεμυθολογῆσθαι τὸν ἀκλάμψαντα τῷ παλαίσαντι ἀκτίνων δίκην αἰγλαίζειν, id eſt, Illuſtrabat radiorum more. Vno verbo, Irradiabat. Quod ſignificat & apud Dionyſium Areopagitam. Item, Honeſto, Orno, Decoro. Euſtathius in Odyſſ. σ, οὐ πρὸς ἀρίστειαν ὑμᾶς ἑαυτῷ ἀγλαίζειν. Apud Heſychium ἀγλαίζει exponitur θάλλει, id eſt Floret. & ita neutram ſignificationem haberet.

Ἀγλαίζομαι, Paſſ. Splendeo, vel Splendeſco, Niteo, Splendidus reddor. Apud Dionyſium Areopagitam pro Irradior. Item, Illuſtro, Illuſtris reddor, Ornor, Decoror. Iliadis κ, — αἶψά σι φημὶ δόξεμεν αἰγλαιέσθαι. Pindarus Ode Olymp. ι, αἰγλαίζεται δὲ καὶ μαιόμενος ἐν αὐτῷ. Hinc participium ἠγλαϊσμένος, Illuſtratus ſiue Illuſtris, Lucidus, Splendidus. nam ἠγλαϊσμένον explicat Heſychius φωτεινὸν, λαμπρὸν, videlicet participio ſignificationem nominis tribuens. Item ἠγλαϊσμένος, Ornatus, Decoratus. Suidas ἠγλαϊσμένη exponit etiam χαίρουσα, id eſt Gaudens. & ita ἀγλαίζομαι inter cætera ſignificabit & Gaudeo. C

Ἀγλαΐσμα, ατος, τὸ, Nomen verbale, formatum ab ἠγλαϊσμαι, prima perſona præteriti ἀγλαίζομαι. Significat Ornamentum, Honeſtamentum, Æſchylo pag. 217, & 235, meæ editionis. A tertia autẽ eiuſdem præteriti perſona ἠγλαΐσται formatum videtur ἀγλαϊστὸς, id eſt Optabilis, Pretioſus. Nam Heſychius ἀγλαιστὴ exponit ἐπιθυμία.

C. Ἀγλαόγυος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pulchra membra habens. vt αἰγλαόγυος ἥβα, apud Pindarum. Ex αἴγλαος & γυῖον.

C. Ἀγλαόθριξ, ου, ὁ καὶ ἡ, Pulchricomus, Splendidam ſeu nitidam comam habens. Ex αἴγλαος & θρίξ.

C. Ἀγλαόθρους, ου, ὁ καὶ ἡ, Tenerum. Heſ. Ex αἴγλαος & θρύω: vel certè ex αἴγλαος & πέθηλα præterito verbi θάλλω. vnde etiam deducitur.

C. Ἀγλαόκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pulchrum fructum habens. Odyſſeæ π, — καὶ μηλέαι αἰγλαόκαρποι. Cuius epitheti rationem vide apud Plutarchum Sympoſ. Nonnus ἔτος (id eſt ætatem) ἀγλαόκαρπον vocat: id eſt, Pulchros fructus ferentem, vel Pulchrorum fructuum datricem. Ex αἴγλαος & καρπός.

C. Ἀγλαόκοιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pulchrum cubile habens. Ex αἴγλαος & κοῖτος, vel κοίτη, id eſt Cubile, Lectus. Exponitur tamen ἀγλαόκοιτος à Suida, Valde honoratus. quæ ſignificatio aliam etymologiam exigit, & aliam fortaſſe ſcripturam.

C. Ἀγλαόκουρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Splendens & quaſi florens iuuenibus, Pulchros iuuenes habens. Corinthum ἀγλαόκουρον appellat Pindarus, Olympiorũ Ode 13. Ex αἴγλαος & κοῦρος.

C. Ἀγλαόχορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pulchram choream habens. Pindarus Olymp. Ode 3, φωνὰν ἀγλαόχορον vocat canticũ pulchram choream inſtituens. Ex αἴγλαος & χῶρος.

C. Αἰγλαομήτης, ου, ὁ, Conſilio clarus: & Ἀγλαόμητις, ιος, ἡ, Conſilio clara, vt legitur in vulgaribus lexicis Græcolatinis: & hæc compoſitio analogiam ſeruat. Apud Suidam autem & Etymologici autorem Ἀγλαομήτια legitur, & exponitur ἡ μεγάλη βουλή, id eſt magnum conſilium. Apud Heſychium quoque habetur: ſed is exponit λαμπρόβουλον, pro λαμπρὰ βουλή, vt opinor: id eſt, Præclarum & illuſtre conſilium. Componitur autem ex ἀγλαὸς & μῆτις, vt Etymologicus ait. Rara tamen eſt hæc terminatio deriuatorum à μῆτις, id eſt conſilium: at frequens altera, ἀγλαομήτης, ſiue ἀγλαόμητις. Talia ſunt enim quæ in μῆτις habebimus αἰνολομήτης & αἰνολόμητις: talia ποικιλομήτης & ποικιλόμητις. Quod autem dicitur de αἰνολομήτης (ex quorundam grammaticorum opinione) à verbo μήδω deriuatum eſſe: at αἰνολόμητις, à μῆτις: idem & de αἰγλαομήτης dici poteſt. I K

C. Αἰγλαόμορφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pulchram formam ſiue faciem habens, libro Epigrammatum 1, de Apolline, Δέξοπτ,

αἰλαὶ μορφαι, ἐκφαντικῶς, ἐκβριχαίτιον. Ibidem tribuitur Bacchho hoc epitheton. Ex αἰλαὶς & μορφή. A

C. Αἰλαιόπαις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, Pulchros liberos habens, aut pueros. Nonnus. Ex αἰλαὸς & παῖς.

C. Αἰλαίστως, ου, ὁ καὶ ἡ, Præclarè fidelis. Hes. Ex αἰλαὸς & πιστός.

C. Αἰλαίτιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Splendidè vel pulchrè honoratus. Sic Hesychius, qui antea ἀγλαότιμον eodem modo exposuit. Orpheus in thymiamate Herculis, Εἰρεσίων πυρόεσσαν, αἰλαότιμον. Ex ἀγλαὸς & τιμή.

C. Αἰλαόφωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Præclaram vocem habens. Ex ἀγλαὸς & φωνή. B

C. Αἰλαόπις, ιδος, ἡ, Pulchrè oculata, Pulchros oculos habens. Empedocles apud Plutarchum, Νυκτὸς ὑπηνεμίης, ἀγλαόπιδος. In vulgaribus lexicis habetur Ἀγλαόωψ, ωπος, ὁ, Aspectu splendidus. Sunt ex ἀγλαὸς & ὤψ ὠπὸς composita.

ΑΙΔΩΣ, οῦς, & per crasin οῖς. in datiuo, αἰδοῖ. in accusatiuo, αἰδῶ, vel αἰδοῦν, vt quidam. Verecundia, Reuerentia, Veneratio. Nonnúquam generaliter idem sonat quod Pudor. Xenophon Pædiæ primo, ἐπὶ τῷ ἄλλων αἰδοῖς τυγχάνει, Reuerentiam consequeris ab aliis, aut venerationem, Venerationi eris aliis, Te reuerebuntur alii & venerabuntur. Aristides in Panathenaico, ἄξιον οὖν καὶ τὸ τῆς αἰδοῦς εἰπεῖν ὅσον παρ' ἁπάντων ἔχει καὶ χρόνον τῇδε τῇ πόλει, id est, Operæpretium est ergo commemorare etiam quanta reuerentia præstetur & præstita fuerit ab omnibus huic ciuitati. Alii autem vertunt, Quanto in honore sit ac fuerit hæc ciuitas apud omnes. Sed ego interpretationem meam veriorem esse puto. certum est enim αἰδῶ sonare aliquid amplius quàm τιμήν, id est honorem. Vnde & Homerus postquam dixit τιμῆς, subiungit αἰδοῦς, tanquam significantius, Odyss. ξ, Τιμῆς ἠμείρου εἰσὶ καὶ αἰδοῦς. Budæus αἰδῶ observantiã vult significare in hoc Synesii loco, καὶ ὡς ἔχοιεν πρὸς ἀλλήλους αἰδοῦς. subaud. οἱ ναυήται. Hesiodus, — ἣν ὡς ἐκάστοτε Αἰδοῖ μαλ' ἐγχίῃ, id est, Cum reuerentia. Aristides, οὕτω τιμῶσιν, αἰδοῖ τῇ θεῶν, id est, ita honore prosequuntur, deorum reuerentia. accipiendo passiuè reuerentiam, pro reuerentia quæ diis præstatur. Sic apud Synesium αἰδοῖ μουσῶν, verterim, Reuerentia Musarum. quum dicit, αἰδεῖ γὰρ μουσῶν, ὡς ἱερεῦς αὐτῇ ἄξιον σεβίσαι. Id est, Nam reuerentia Musarum, sacerdotes earum par est tueri. Budæus tamen, αἰδοῦς μουσῶν interpretatur, In honorem Musarum. Sic αἰδὼς τοῦ βασιλέως, Regis reuerentia, Plutarcho in Romulo. Denique dico αἰδῶ hac in significatione (quæ vsitatissima est) esse obseruantiam per quam ætate aut sapientia aut honore aut aliqua dignitate antecedentes reueremur & colimus. ¶ Item αἰδὼς, Verecundia, quæ censetur virtus à vulgo: at Aristoteles virtutem esse negat, quamuis laudetur qui ab ea dicitur αἰδήμων, id est Verecundus. Hanc αἰδῶ ita distinguit Damascenus ἀπὸ τῆς αἰσχύνης, vt αἰδὼς sit metus ob expectationem vituperii: αἰσχύνη metus ob aliquid turpiter commissum. eius verba sunt, αἰδὼς, φόβος ἐστὶ προσδοκίᾳ ψόγου αἰσχύνη δέ, φόβος ἐπ' αἰσχρῷ πραγματι γινόμενος. Hanc αἰδῶ sæpe Homerus commendat atque adeo requirit in militibus. vt Iliadis ο, Ὦ φίλοι, αἴρεσθε καὶ αἰδῶ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ, Ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε. sic Iliad. γ, — ἀλλ' ὅ γε φρονέει θεὸς ἔπλετο Αἰδὼς καὶ νέμεσις. Interdum cum genitiuo, vt rursus Iliadis ο, — καὶ αἰδῶ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ Ἄλλων αἰδοίων. sed Verecundiam aliorum hominum Latinè non dixerimus. quare potius ita redderem, Verecundiam vobis incutiant alii homines. aut, Pudorem incutiant: accipiendo pudorem in bonam partem. Quo etiam modo apud Sophoclem Aiace, αἰδῶ λαβεῖν verti possit, Pudore tangi. non, vt alii vertunt, pudore affici. nam αἰδῶ λαβεῖν ad verbum sonat Pudorem accipere, à seipso videlicet: at qui pudore afficitur, ab alio intelligitur pudore affici. ¶ Αἰδὼς dicitur etiam generaliter de quouis pudore. vt apud Homerum, Αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθὴ καὶ ἀνδρὶ κακῷ αἰδήρῃ παρεῖναι. Id est, Pudorem viro egeno non bonum est adesse. & Iliad. ω, — οὐδέ νύ οἱ αἰδὼς Γίνεται, ἥτ' ἄνδρας μάλα σίνεται ἠδ' ὀνίνησι. Apud Eustathium nescio quis duplicem faciens αἰδῶ, καλὼ & τιμήν, ait αἰδῶ bonam & laudabilem dici ἀπὸ τοῦ ἀεὶ τὸ δέον· id est, ex eo quòd semper habeat quod rectum & honestũ factu est. malam autem, ἀπὸ τοῦ αἰεὶ τὸ δέος αἰτίαν ἔχ). id est, semper causã fit egestatis. Sed quisquis is est qui hoc dixit, videtur ioco non serio dixisse. Certè constat à non videndo dictam esse αἰδῶ, quasi ἀνοπτίαν. (quòd pudor oculos cogat auertere) ex α priuatiuo & verbo ἰδεῖν. ita enim malo quàm ab αἴδω, cum Etymologico, vt ex ἀεσδὼς fiat αἰδώς. Huius autem etymologiæ fidem facere videtur ipsum prouerbium, αἰδὼς ὀφθαλμοῖς, id est, Pudor in oculis. quod apud Erasmum habes expolitum, & meam annotationem in illam eius expositionem, in Chiliad. à patre meo excusis. C

Αἰδὼς, Membrum genitale, Inguen, eodem modo quo Latini plurali numero Verenda & Pudenda nominant à Pudore. ab Ouidio dicitur etiam Pars pudibunda. Virilitatem quoque appellauit Martialis. Iliad. β, Χλαῖναί τ' ἀΐδι χυτῶνα, τό τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει. Dionysius Halicarn. in ἀρχ. Τὰ πέζ. ἰδίους τῶν αἰδῶ τοῖς δορᾶς. D

Αἶδος, ους, τὸ, Idem quod αἰδώς. & ab hoc αἶδος videtur fieri αἰδόφρων, id est verecundus: quasi verecundiam sapiens: vt dicitur ἀγχίφρων, & alia. Posset tamen & ab αἰδὼς deriuari.

C. Κιναιδὸς, Cinædus, Pathicus. κίναιδος, ita dictus ἀπὸ τῆς κινήσεως τῶν αἰδοῦν, id est τῶν αἰδοίων. Potius quàm secundum alteram etymologiam quasi κενὸς αἰδοῦς. Dicitur κίναιδος, & πόρνος, & καταπύγων, & ἡλωσάριος, & αἰσχρουργός, aliisque nominibus, quæ vide apud Pollucem. Plutarchus in Politicis præceptis, μηδὲν διαφέρειν ὅπως ἂν πράττῃ ἀμφοτέρων τὴν κίναιδον. HINC compositum Κιναιδολόγος, Turpiloquus. quasi dicas, Cinædiloquus, id est Cinædica impudentia in loquendo vtens. Eustathius pagina 746, 20 τοῦ κατὰ λόγον exponit κιναιδολόγον, qui καπήλου dicatur αἰσχρορρήμων. Athenæus libro 14, τὸν Ἰωνικὸν λόγον vocari etiam κιναιδολόγον tradit. HINC & Κιναιδία, Cinædica obscœnitas, siue impuritas, aut impudicitia. Alch. ἐν παισὶ μὲν οὖν ἐκλήθη δι' αἰσχρουργίαν πρὸς ἡδονὴν κιναιδίαν βάπτελος. ET Κιναιδίζομαι, Cinædice me gero, impuritate & obscœnitate cinædos imitor. vnde Κιναίδισμα, Obscœnitas cinædica, apud Eustathium.

Κιναιδὸς (in vulgaribus lexicis) Gemma quæ & ἰρυθραῖος λίθος, & λίθος Ἰνδικὸς, & μαργαρίτης, Gallice Perle, Margarita, Vnio, Bacca conchea, Virgilio in Culice, Granum rubri maris, Hieronymo. Erythræus etiam lapillus appellatur. Arrianus, Ἡσθῆναι λίθοισι κίναιδον ἐξευρεῖν ἐν τῇ θαλάσσῃ κόσμον γυναικείου, ὄντα καὶ εἰς τοῦτο ἐπιτήδειον· οἱ γὰρ ἐξ Ἰνδῶν τὰς χώρας τὸ ἀφόρισμα παρ' ἡμᾶς ἀγινέοντες αὐτοὺς ὡς ἀριθμοῦ οὐκ ἀξιοῦσι, τὸν μαργαρίτην τῇ Ἰνδῶν γλώσσῃ καλοῦντες. E

C. Αἰδόφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Verecundus. Poeticum est.

C. Αἰναιδὴς, ους, ὁ καὶ ἡ, (quod compositum possit & ab αἰδοῦμαι deduci) Impudens, Inuerecundus, vt Odyss. ρ, Ὡς τις θαρσαλέης καὶ ἀναιδὴς ἶσα πεφύκῃς. Et Iliad. α, Ἀλλά σοι ὦ μάλ' ἀναιδείᾳ ἅ τε κύντατε πάντων. Plut. in libro περὶ δυσωπίας, eum qui δυσώπητος dicitur, ab eo qui ἀναιδὴς, sic distinguit, ἀναλγὴς μὲν γὰρ ὁ ἀναιδὴς πρὸς τὸ αἰσχρόν, ἀπαθὴς δὲ καὶ πρὸς τὸ φαινόμενον αἰσχρὸν ὁ δυσώπητος. Vt Latinis oculus dicitur impudens, sic & ὀφθαλμὸς Græcis ἀναιδὴς: iuxta prouerbium, ἐν ὀφθαλμοῖς ἡ αἰδώς. Demosthenes dixit ἀναιδὴς εἰς χρήματα, in Androt. οὔτω δ' οὐ μόνον εἰς χρήματα ἀναιδὴς, ἀλλὰ καὶ σπαταλᾷς ὅτι. Affertur autem & ἀναιδὴς, pro eo cuius nos non pudet, vt ἀναιδέστατος τῶν ἀκολάστων, minimè pudendus intemperantibus. ¶ Apud Homerum aliquoties λᾶας dicitur ἀναιδὴς, vt Iliadis σ, Ἀμφοτέρω δὲ πίτνοντε καὶ ὅσσα λᾶας ἀναιδὴς Κλῖνε πεσών. Sic & Sisyphi saxum λᾶας ἀναιδὴς ab eo appellatur, Odyss. λ, — ἔνθα πέδονδε πάλιν ἐλίασκε κυλίνδων λᾶας ἀναιδής. Sic & ἀναιδὴς πέτρα, Iliad. ν. Eustathius autem non aliud dicit (quod sciam) quàm ἀναιδῆ vocari metaphoricè, eo modo quo ferrum crudele appellatur. Hesychius λᾶας ἀναιδὴς exponit σκληρὸν, at scholiorum breuium autor, πάχυν, in loco illo Iliadis σ. Quas expositiones planè alienas esse puto, & potius vocari existimo saxum impudens respiciendo ad vastam eius molem: eo modo quo Gallicè de quibusdam rebus dicimus *Homme effronté grand*. Cui affine est quod frequentius vsurpatur, *Vilai-*

sement grand. Item, *Vn grand vilain.* pro eo quod alio genere loquendi dicitur *Despit en sement grand.* extra metapho ram autem, D *sne sur ecement grand.* Eustathius pag. 1702 quum dicit ὁ Σίσυφος ἰσῶν θεὸς τὸν ὦμον πέτρον μεγαν καὶ ἐμόχθη, videtur per hæc intelligere λᾶαν αἰαιδῆ.

Τὸ αἰαιδὲς pro substantiuo ἡ αἰαίδεια, Impudentia, interdum ponitur. Interdum autem aduerbialiter: ve quum dicitur αἰαιδὲς βλέπειν (eadem forma qua δριμὺ βλέπειν, & alia) pro Impudente aspectu esse, Impudentiã oculis præ se ferre.

Αἰαιδῶς & Αἰαίδως, Impudenter. Sed αἰαίδως magis poeticum est. In vulg. lex. αἰαίδως exponitur etiam Liberé: quæ expositio αἰαίδως confundit cum ἀναίδως.

Αἰαίδεια, ας, ἡ, Impudentia, Inuerecundia. Demosth. Pro corona, εἰς τὴν ὑμετέραν αἰαιδείας ὥστε ζημιᾶ λέγειν. Apud Homerum Iliad. α, & ι, dicitur αἰαιδείλιον ὀπιπεμφὼς, qui est impudens. q.d. Impudentia amictus. Od. χ, — αἰαιδείης ἐπίσχεσον. Alibi, — αἰαιδείηφι πιθέσθαι.

Αἰαιδεύομαι, Impudentia vtor, Impudenter me gero, αἰαιδεύομαι τῶ. Dicitur autem αἰαιδεύομαι (quo Atticos vti negat Phrynichus) eadem forma qua ἀκρατεύομαι, ἐγκρατεύομαι, & παιουργεύομαι, & αἰσωπεύομαι.

¶ Αἰδοῖος, α, ον, (ab αἰδὼς fit αἰδὼς, & mutato Bœoticè ω in οι, αἰδοῖος, vt Etymologicus ait) Venerabilis, Veneratione dignus, Venerãdus. vel, Cui præstari debet reuerentia, Reuerendus, Reuerentia dignus. A Liuio Verendus dicitur. Od. ι, — ξεῖνοι αἰδοῖοι. Od. ξ, Δεινός τ' αἰδοῖός τε μετ' Κρήτεσσι πέτυμαι Od. θ, Ὡς κεν Φαίηκων φίλος ἠδ' ἐπιείκτος ἅπασι, Δεινός τ' αἰδοῖός τε. Sic & alibi, vt Odyss. τ, φίλος & αἰδοῖος copulat, vt αἰδὼ & φιλότητα, Iliad. ω. vnde & comparatiuus αἰδοιότερος cum φίλτερος, Odyss. λ, Καί κ' αἰδοιότερος καὶ φίλτερος ἀνδράσιν εἴην. pro quo & αἰδεσίμτερος dicitur, vt Eustathius annotat. ¶ Αἰδοῖος ἱκέτης (inquit Budæus) Dignus qui exoret quod petit. Videtur autem Budæus hanc expositionem accommodare voluisse huic Homeri loco, Odyss. ο, — αἰδοίοισιν ἔδωκα. Vbi Eustathius dicit αἰδοῖς ἀξίοις, ξένοις δηλαδὴ καὶ ἱκέταις. ¶ Αἰδοίη παρθένος, Odyss. ω, vult dictum esse ὡσεὶ τῆς σώφρονος, id est de casta. sed fortasse αἰδοίη παρθένος ita dicitur ab Homero, vt παρθένος αἰδοίη, Iliad. β. id est (vt ego interpretor) virgo verecunda, virgo pudibunda. vt hic αἰδοίη significationem actiuam habeat, non passiuam, vt αἰδοῖος in superioribus exemplis: & vt Penelope dicitur αἰδοίη, Odyss. τ, matrona venerabilis, verenda. ¶ Αἰδοῖος in actiua significatione, Verecundus. Odyss. ρ, circa finem, — κακὸς δ' αἰδοῖός γε ἀλήτης.

Αἰδοίως, Aduerb. Cum reuerentia, Cum obseruantia. Od. τ, Αἰδοίως δ' ἀπέπεμπον, &c.

Αἰδοῖον, ου, τὸ, Substantiuum, Inguen. nam ex iis vocabulis quæ in vulgaribus lexicis Græcolatinis ponuntur pro interpretatione huius nominis, nullum conuenit: quum αἰδοῖον tam mulieris sit, quàm viri: vix autẽ aliud nomen Lat. sing. num. commune sit vtrique, quàm Inguen. Plurali numero sæpe dicitur αἰδοῖα pro eodem, Iliad. ν, Αἰδοίων τε μετὰ ὀμφαλοῦ. Thucyd. ι, δηλοῦσι τὰ ἔχοντες περὶ τὰ αἰδοῖα οἱ ἀθληταί. Et αἰδοῖα de muliere, Herodot. ι, ὁκόσαι περὶ αἰδοίων τὰς ὀχέας. In singulari autẽ numero, Plutarchus κερ. ῥωμ. Sabinos enim aiũt mulieris αἰδοῖον appellare spurium. Sic autẽ Græci ab αἰδὼς dicunt αἰδοῖα, vt Latini à nomine pudor vocant pudenda, & Verenda à verendo. quare vana est altera etymologia, vt sint αἰδοῖα dicta ὡσεὶ τὰ οἰδαίνοντα ἐν τῇ συνουσίᾳ ὀργῶντα. neque enim οἰδοῖα dicitur, sed αἰδοῖα. & Homerus ipse αἰδὼ pro αἰδοῖα vsurpat. ¶ Αἰδοῖα Gaza testiculos alicubi vertit, item coles.

Αἰδοιώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Formam inguinis habens, Inguinis speciem referens. Ath. —. λέγεται δὲ καὶ πολυποδῶν τὰ ἄρρενα ἃ καὶ αἰδοιώδεις ἢ ὅτι μακρὰ καὶ πλατέα.

Αἰδοιϊκὸς, οῦ, ὁ, Ad inguen pertinens. αἰδοιϊκὰ φάρμακα apud Æginetam, Medicamenta quædam ad inguen pertinentia. id est, morbis inguinis medentia. Item αἰδοιϊκὰ, Quæ pudendis adnascuntur, apud eundem.

C. Αἰδοιοκακία, Morbus περὶ αἰδοῖον, id est pudendorum, vt satyriasis & priapismus, In vulgaribus lex. Potest & ab αἰδὼς deduci significante τὰ αἰδοῖα.

¶ Ἀπαιδοιόω, ῶ, quasi dicas, Pudẽda mutilo, pro Præputiũ

seco, Circuncido. Pollux libro secundo, Æolibus ἀπαιδιῶσαι significasse tradit ἀπισχολύσαι. Is autem dicitur ἀπισχολύσας qui caret præputio: Recutitus Martiali, Apella Horatio. ἀπαιδείωτος, ἀπεναιχμώτιστος, πέτμωτος, Hesychius. Animaduertendum est autem ἀπαιδοίωτος legi apud Hesychium, non ἀπεδοίωτος, sicut apud Pollucem ἀπαιδοιῶσαι, non ἀπεδοιῶσαι.

¶ Αἰδέομαι, εῦμαι, Fut. ἐσσομαι & ήσομαι. Præt. ᾔδεσμαι. Aoristus primus, ᾐδέσθην. Idem quod ἐντρέπομαι, Veneror, Honori habeo, inquit Budæus. Addi etiam potest Reuereor. Hac autem in significatione accusatiuo iungitur. Xenophon Pædiæ primo, αἰδούμενος τοὺς πρεσβυτέρους, Reuerentiam præstans maioribus natu, vel, Maiores natu venerans. Honore prosequens, quidam. sed malim, Veneratione prosequens. vt & αἰδὼ non luhenter interpretor honorem, sicut antea dixi. Sic αἰδεῖσθαι θεούς apud Homerum, Reuereri deos. αἰδεῖσθαι τὸν πατέρα apud Sophoclem, Patrem suum reuereri. vt apud Terentium, Imperium patris reuereri. Apud Homerum αἰδεῖσθαι & ἐλεήσαι sæpè copulantur. vt οὔτ' ἐλεήσει, Οὐδὲ πεφείσεται, Iliadis ω, & Odysseæ ξ, Οὐ γὰρ ἔτ' ἐκ τοσσήκε ἐγὼν ἀδήσομαι, οὐδ' ἐλεήσω. Quibus in locis obiter notandum duplex futurum αἰδέσομαι & ἀδήσομαι. Habet autem in hac significatione non tantùm accusatiuum personæ, sed & accusatiuum rei. vt Iliadis ι, Αἴδεσσαι δὲ μάλα θεόν. Sic Il. χ, — τόν τ' αἴδεο, καί μ' ἐλέησον. ¶ Nonnũquã αἰδοῦμαι est magis Timeo, Vereor, quàm Reuereor, (in qua tamẽ significatione potius infinitiuo iungitur) vt Il. χ, Αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρῳάδας ἑλκεσιπέπλους. qui versus & alibi habetur. loquitur autem hic de metu ignominiæ & dedecoris à Troianis. Sic eum à quo metuebat ne obiurgaretur, dicit αἰδέομαι & δείδια, Odysseæ ρ, Ἀλλὰ τὸν αἰδέομαι καὶ δείδια μή μοι ὀπίσσω Νεικείῃ. sic Iliadis λ, Αἰδεῖσθαι βασιλῆος ἔπος αἰδοίοιο, veritus increpationem regis: sed veritus ipsius regis increpationem, ob reuerentiam quam illi præstabat. additur enim αἰδοίοιο. ¶ Apud Euripidem αἰδοῦμαι πάλαι exponitur, horum me pudet. vt sit pro αἰσχύνομαι. quanquam notatur à grammaticis αἰδεῖσθαι in bonam partem accipi, αἰσχύνεσθαι in malam. id est (opinor) αἰδεῖσθαι esse Veteri aliquem seu reuereri, ob honorẽ quem virtutis ergò, aut ætatis, aut consanguinitatis, aut huiusmodi rei alicuius causa deferimus, aut Rei alicuius honestæ reuerentia tangi: αἰσχύνεσθαι autem aliquem, esse Pudore affici ex eo quòd mali alicuius, aut rei alicui turpis sit nobis conscius. aut Pudere nos eum facere illius conscium, aut etiam pudere nos alicuius rei, cuius ipsi soli simus nobismetipsis conscii. Plutarchus eos qui hæc confunderent, reprehendens, ait, αἰδεῖσθαι τὸ αἰσχύνεσθαι καλοῦσι, καὶ τὸ αἰδεῖσθαι χαίρειν, καὶ τοὺς φοβοὺς ἀλαζονείας. Videtur tamen apud Lucianum quoque αἰδεῖσθαι pro αἰσχύνεσθαι accipi in loco qui citatur proximè sequente annotatione. Apud Homerum certè videtur propriè vsurpatum αἰδέομαι, etiam absolutè positum, pro Verecundor, Verecundia tangor, à muliere dictum, Odysseæ ε, Οἴη δ' οὐ κεῖθ' εἶμι μετ' αἰδῶ. αἰδέομαι γάρ. Apud eundem cum infinitiuo, Odysseæ ζ, — αἰδέομαι γὰρ Γυμνοῦσθαι.

Αἰδεῦμαι, Timeo, Non audeo, cum infinitiuo, Iliadis ν, Αἴδετο μὲν κείνεσσι, δίησε δ' ὑπὲκ δίχεσθαι. Odysseæ ξ, — καὶ οὐ πάρος ἦν ὀκνέζειν Αἰδεύμην. Eustathius exponit δειλαίνειν. Quanquam aliquis fortasse dixerit inesse his in locis verbo αἰδεῖσθαι timoris cum quadã reuerentia significationem. vt sit αἴδετο αἰνέεσθαι (obiter autem notandum αἴδετο per syncopen pro αἰδέσθησαν, ab αἰδέομαι aoristo primo, pro ᾐδέσθην) reuerentia tacti non ausi sunt, timuerunt recusare. Sed apud Sophoclem quoque αἰδὼς pro δέος, id est metus, ponitur: vt infrà dicetur. ¶ Apud Lucianum autem αἰδεῖται cum participio, significat Eum pudet: quum dicit, ὁ δὲ χαλκὸς ἐκεῖνος οὐκ αἰδεῖται καὶ αὐτὸς ὑπηφανεύμενος πρὸς αἰσχύνεσθαι τῷ χάλκου. & ita αἰδεῖται erit pro αἰσχύνεται, quo non vsus est ob sequens nomen αἰσχύνη.

Αἰδοῦμαι, inquit Budæus, non modò ἐντρέπομαι significat καὶ μετ' αἰδοῦς ὑπολαμβάνω, hoc est veneror & honori habeo: sed etiam πτήσσω, placor, & initiariam

remitto,Iram cõdono. Demosthenes πρὸς Ναυσίμαχον, Ὡς τ' αὐτὸν ἑκὼν τις ἀκουσίῳ φόνου, καὶ σαφῶς ὁμολογήσας μὴ κατακοῦσαι, ὡς ταῦτα αἰδέσοιτο καὶ ἀφῆ, &c. Vt siquis propter eædem non voluntariam alium arcessierit, reum etiam peregerit,manifestóque conuicerit,deinde à reo placatus quoquomodo culpam criménve condonarit: &c. Gregorius,καὶ φιλίας αἰδεσθῆναι εἰδώς,homo qui in tempore rationem habere amicitiæ nosset,& amico exorabilem se præbere.Significat αἰδοῦμαι etiam Placo,Exoro. Demosth.contra Aristocratem,καὶ φεύγειν ἐᾶν αὐ αἰδέσονται πατὴρ ὀργιζόμενον τὸν παῖδα, extorrem esse quoadusq; aliquem exorarit gentilium mortui. Vide Harpocrat. & Hesychium.

Αἰδοῦμαι non solùm vsurpatur in significatione actiua(vt verba quæ deponentia vocant Latini) sed & in passiua, vtpote cuius inueniatur actiuum Αἰδῶ. sic apud Demosthenem contra Aristocratem ἠδεσμένος,Exoratus,placatus. Verbum autem actiuum αἰδῶ vide cum composito καταιδῶ.

Αἴδομαι etiam dicitur barytona coniugatione:vnde αἴδετο apud Homerum Od.η,Αἴδετο γὰρ Φαίηκας. & Od.ζ,— αἴδετο γὰρ ῥα Παλλὰς Ἀθηναίη. & Αἰδόμενος apud eundem aliquoties. Vsus est & Plut.Sympos.ζ,ἐκβάλλειν τὴν ὀμμάτων τὸ αἰδούμενον.

Αἴδεσις,ιως,ἡ,(à secunda præteriti ἤδεσται) Veneratio,Reuerentia. Item αἴδεσις,vt inquit Budæus, Venia & Misericordia,& Personæ periclitantis respectus & tuitio, Vltionis animaduersionisq; remissio.Demosthenes contra Midiam, τοὺς δ' ἀκουσίως ἀποκτείναντας οἱ νόμοι αἰδέσεως καὶ φιλανθρωπίας πολλῆς ἠξίωσαν, id est, Clemētia dignos censuerunt. Lege enim licebat cædis non voluntariæ crimen euadere, si is qui cædis reus erat, quendam ex consanguineis precibus exorare potuisset,& ad clemētiam adducere. cuiusmodi exorata placabilitas, αἴδεσις vocabatur.

Αἰδέσιμος,ν,ὁ καὶ ἡ,in oratione soluta, pro poetico αἰδοῖος, Venerabilis, Veneratione & reuerentia dignus, Verendus. Hesychius αἰδέσιμον exponit σεβάσμιον, ἔντιμον. Liuius,Clarus genere factisque,tū etiā ætate verendus. id est,διὰ πολὺ πλείονα σεβάσμιος,vel αἰδέσιμος. Luc.in Nigrino, τῷ μορφώματι τὸ αἰδέσιμον, pro ἡ αἰδεσιμότης. vide paulo pòst. Apud Gregorium αἰδέσιμος est dignus qui exoret. Theophyl. in epist. ἀλλ' οὐκ αἰδέσιμα δῶρα παρ' αὐτῆς,ὡς ἔοικε,id est,Dona non exorant,non videntur illis digna quæ exorent. ‖ Pausan. in Laconicis, ὧν δὲ ἕδρα τὸ ἱερὸν τοῦτο ἐκ παλαιοῦ Πελοποννησίοις αἰδέσιμον, id est (interprete Budæo) inuiolatum, & in quo supplicibus ius asyli: constabat. hoc enim αἰδέσιμον significat. hoc est,intactum,ἄσυλον.

Αἰδεσιμότης,ητος,ἡ,Veneratio,vtvulgò exponitur:sed magis passiuam quàm actiuam habet significationē. & vt αἰδέσιμος vertitur Venerabilis, ita αἰδεσιμότης verti deberet Venerabilitas,si Latinè dici posset. Elegantius autem vsurpatur αἰδέσιμον pro hoc substant. αἰδεσιμότης,vt apud Lucianum in Nigrino,τῷ μορφώματι τὸ αἰδέσιμον,pro ἡ αἰδεσιμότης.id est,Oris venerabilitas. id est, oris quidā habitus sui venerationem & reuerentiam excitans. Latini Oris dignitatem dicunt. Notandum est autem αἴδεσις ab ἤδεσται secunda præteriti esse deductum: αἰδέσιμος autem ab αἴδεσις:at αἰδεσιμότης ab αἰδέσιμος.

Αἰδεσίμων,ωνος,ὁ,Reuerentia dignus . idem quod αἰδέσιμος, sed minus vsitatum . Fit autem ab ἤδεσται tertia præteriti: vt αἴδεσις ab ἤδεσται secunda. Plutarchus εἰ πρεσβ. πολ. Φοβεροὶ μὲν ὄντες τοῖς ἁμαρτάνουσιν, αἰδέσιοι δὲ τοῖς ἀγαθοῖς καὶ πολίταις.id est,Tales vt iis qui delinquunt,sint terrori: at bonis reuerentiam sui & desiderium excitent.

Αἰδήμων,ονος,ὁ καὶ ἡ, Verecūdus. nā actiuā habet significationem.vnde nō intelligo cur à Suida & Hesychio per αἰδέσιμος exponatur. Αἰδήμων, inquit in Comm. Bud. est verecūdus,ὁ αἰσχυντηλός. Athenæus de Isocrate,ὁ πρὸ ῥητόρων αἰδήμων γενόμενος . Aristoteles τὸν αἰδήμονα in virtute ponit, mediumque facit inter κατάπληξα & ἀναίσχυντον, in Ethic. 2. Idem in 4, καὶ ἐπαινοῦμεν τοὺς νέους τοὺς αἰδήμονας.quos etiam αἰσχυντηλοὺς appellat.Hactenus Budæus. Possit αἰδήμων(vt opinor)verti etiam Pudens,eo sensu quo Ouidius pudentem petulanti opponit. Possit etiā fortasse Pudibundus reddi,ea significatione qua Horatius matronam pudibundam dixit. Notandum est autem,vt αἰδοῦμαι duplex habet futurum , per σ & per ν, αἰδέσομαι & αἰδήσομαι,sic ab eo deducta,quædam σ.quædam ν seruasse. αἴδεσις σ seruauit & ab eo deducta , quæ proximè præcedunt,vtpote à præterito per σ,consimiliter futuro: sic & αἰδεστός.at αἰδήμων ν retinuit tanquam à præterito ἤδημαι, consimiliter futuro αἰδήσομαι . dico autem tanquam à præterito: quia in vsu non est, quod sciam : sed vnde nisi ab eo formari possit αἰδήμων , non video. ‖ Ab αἰδήμων cōparatiuum αἰδημονέστερον vsurpat Xenophon in Lacedæmoniorum politia, διὸ παρέλιπε καὶ αἰδημονεστέρους ἢ τοῖς παῖδας . ibidem ; αἰδημονεστέρους παρθένων.

Αἰδημόνως,aduerbium, Verecundè, Pudenter. Xenophon αἰδημόνως & ἁβρόνως opponit in Symposio. Suidas αἰδέσιμος exponit, sicut αἰδήμων,αἰδέσιμος.sed tamen αἰδέσιμος & αἰδεσίμως passiuam potius habent significationē, αἰδήμων & αἰδημόνως actiuam.Imò nec eo tantùm differunt : quum αἰδέσιμος non eum significet quem verecundari oportet,(si ita loqui conceditur)sed quem venerari & reuereri. Nisi fortè in passiua etiam significatione vsurpatum reperit Suidas αἰδήμων & αἰδημόνως.

Αἰδημονέω,ῶ.F.ήσω,Verecundus sum, Verecundiam seruo, αἰδήμων εἰμί.

Ç. Ἀναίδητος, ὁ καὶ ἡ, q. d. Non verecūdatus. Accipitur pro αἰσχυντηλός, impudens. Sed fit ἀναίδητος,à verbo αἰδοῦμαι, (à tertia videlicet singulari præteriti)ideóque sonare dixi Non verecundatus.

C. Ἐπαιδέσμαι,οῦμαι, pro simplici αἰδέομαι, Erubesco,Verecundia afficior.ἐπαιδεσθήσομαι, Eurip. Me pudebit. ἐπαιδεσθείς,Reueritus,Plut.De leg.

C.Καταιδέω,δῶ,(quod & Αἰδῶ,sed rarius)Erubescere facio. Pudore perfundo,& ad venerationem cogo vel impello, Flecto animum, inquit Bud. citans ex Plutarcho Pol.præc.pag. 581,παραύτουσα πιθοῖ καὶ καταιδοῦσα τὸ δήμου πάθος.In Comm.autem pag.678 & 679 affert & alia exempla.Vbi & vnum simplicis Αἰδέω (quod alioqui multo rarius est) ex Basin orat.ad iuuenes, ὅπως ἂν ἐξ Ἴλιον. &c. qui dicit Vlyssem αἰδέσαι reginam , Areten videlicet, pro Flexisse oratione sua & aspectu calamitoso.

C. Καταιδέομαι, οῦμαι, Reuereor, vel, Valde reuereor. Aristoph.Nubibus,καταιδέσθη πατέρων Δία. Item Καταιδέομαι, pro Perpudet, vt ait Bud. citans hæc Plutarchi de Cicerone,ὅμως καταιδέσθη μὴ χρήσασθαι τῷ παρεστηκότος ἀειθαλεῖ τῆς παιδείας.

ΑΙΘΩ, Vro,Incendo,Accendo, cum accusatiuo.Herodot . Melpomene, τί θέλοντες ἥκοιέν τινες πῦρ χώρην καὶ πῦρ αἴθειν. ‖ Interdum est neutrum absolutum,& quidem frequenter, Ardeo,Fulgeo.pro αἴθομαι. Sophocl.Aiace,— ὡς ἐξαπίνης Λαμπῆνες οὐκέτ' ἦθον.id est ἤθοντο,ardebant. vel ἔλαμπον,fulgebant.

Αἴθων,ονος,ὁ, Particip.Qui vrit,aut Qui vritur. Ardēs, Splendens . Fœmininum αἴθουσα , Quæ vrit aut vritur, Quæ ardet,Quæ splendet. ‖ Sed transit in nomē participium hoc,ac significat porticum domus,apud Homerum:dicitúrque αἴθουσα hac significatione,vel quasi αἰθομένη ὑπὸ τοῦ ἡλίου, id est,quæ calefit aut illustratur à sole:vel διὰ τὸ αἴθεσθαι ἐν αὐτῇ τὸ χειμῶνος . id est , quòd hyeme calefiant homines in ea. vt Etymol. ait. Homerus Od.σ,— ὄφρ' ἴκηται αὐλὴν Αἰθούσης τε θύρας. Il.υ, Ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα Διὸς κατελαχήσαο Ξάνθου αἰθούσῃσιν ἐφίζανον . Sunt autem αἴθουσαι ξύσται,vt Eustathius ait , subdiales porticus ex politis lapidibus factæ. Idem alibi Homerum αἰθούσας appellare στυλωτὰς ἕδρας ait:vocans ἕδρας, meo quidē iudicio,quas Cicero dicit exedras: & στυλωτὰς pro περιστύλοις,vndique columnis circundatas. quanquam potius porticus,id est στοὰ,dici debet στυλωτὴ aut περίστυλος,quàm exedra.

Αἴθομαι,Pass. Ardeo.vt αἰθόμενον πῦρ,Il.ω,& apud Pindarum initio Olymp.hymni 1.

Compolita,ΑΝαίθω & ΚΑταίθω , itidem pro Vro, Accendo.Moschus in Amore fugitiuo,Βαιὰ λαμπὰς ἐοῦσα τὸν ἅλιον αὐτὸν ἀναίθει. ΚΑταίθω autem ex Euripide citatur.

Αἶθος,τος,τὸ,Ardor,Æstus,καῦμα,Hesych.

Αἰθός, οῦ, ὁ, Ardens, Flagrans. Item, Ambustus. Eustathius A ait αἰθὸν apud Aristophanem significare ἀπηθραχωμένον, id est in carbones redactum. Callimachus in hymno in Dianam ἀποδίλῳ αἰθῷ appellat cinerem nigrum, vt ait schol. Sed intellige nigrum ex vstione, siue ex fuligine collecta ex vstione. Exponit etiam κεκαυμένῳ, id est vstam: sed non placet exponere ἀποδῇ αἰθῇ, cinere vsto.

Αἴθιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui facilè comburitur, Comburi facilis. vt αἴθια ξύλα, apud Etymol. Idem ait καπνὸν αἴθιον appellari τὸν δριμύν, id est fumum mordacem: siue μέλαινα, nigrum. B

Αἰθάλιαι, Pustulæ in summa cuti, ex igni, aut aliunde. dictæ ἀπὸ τοῦ αἴθω. Vide Erotiani lexicon in Hippocratem à me excusum. vide & Galeni itidem lexicum in eundem, in quo legitur αἰθύλιαι non αἰθάλιαι: sed apud Etymologicum habemus itidem αἰθάλιαι. In Hesychio inuenimus αἴθαι, sed per errorem (opinor) omissa syllaba λι. Galenus addit αἰθυλικώδεια dici quæ αἰθυλίκων formam habent.

Αἴθων, ωνος, ὁ, Ardens, Flagrans. Item καυστικός, id est Combustorius. hoc est, Cõburendi vim habens: vt apud Lycophronem, θερμὸν αἴθων. Significat & splendidum. vt αἴθων σίδηρος, apud Homerum exponitur Splendidum ferrum, aut nigrum, vt inquiũt grammatici. αἴθωνες λέβητες, Lebetes splendidi, & nitentes: aut οἱ περὶ αἴθομον, id est, Qui igni vruntur, vt ait Eustathius. sic & αἴθωνες πέδαι. Αἴθων dicitur equus, item leo, item homo, metaphoricè. Αἴθωνες ἵπποι, Il. β. & μ, à colore, nigri, seu rutili: aut agiles, quasi feruidi cursu. id est acres ad cursum. Αἴθων λέων, Leo feruidus, Leo qui cum ardore fertur, vel ardente impetu. Αἴθων ἀνὴρ, Vir feruidus, Feruido ingenio præditus: apud Sophoclem Aiace, Οἷαν ἐδήλωσας αὐδὴν Αἴθωνας ἀγγελίαν. vbi δεξιπύρου, θερμοῦ ἐν ταῖς μάχαις, schol. exponit. id est ignei, ardentis in prœliis. Verùm Suidas αἴθοπος: ibi legit, non αἴθωνος. Apud Suidã autem legitur, αἴθων, ὁ βίαιος λιμὸς, id est, Violenta fames. quasi videlicet αἴθων per se tam substantiui quàm adiectiui significationem habeat. sed ex Etymologico falsum hoc esse comperitur. apud quem habetur, λιμὸν αἴθωνα, τὸν μέγαν. Hesiodus αἴθοπα λιμὸν dixit: vt statim ostendetur. C

Αἰθόψ, οπος, ὁ καὶ ἡ, Niger, seu Rutilus. Item Calidus. Item Splendidus. αἰθοψ οἶνος, Nigrum vinum (vt αἰθοψ χροιὰ, Niger color, inquit Eustathius) vel Rubrum, secundum alios. Iuxta alios autem αἰθοπα Homerus vocat οἶνον non à colore, sed ab effectu: quasi τὸν καυστικὸν, id est quod incendat & ardere faciat. &, vt Gellius lib. 17. cap. 8, natura ignitum, quòd femina quædam caloris in se habeat: vnde non facilè congelascit. Item Od. κ, — αἰθοπα κακὸν Homerus appellat fumum qui fit dum aliquid incenditur. αἴθοπα χαλκὸν, æs splendidum: quasi coruscum, flammæ modo. Apud Sophoclem autem αἰθοπος ἀνδρὸς, viri ardentis in prœliis. quasi dicas, feruidi bellatoris. & ita quidem Suidas legit: sed in vulgatis editionibus habetur αἴθωνος non αἴθοπος apud Sophoclẽ, vt modò admonui. Aiunt & Hesiodum dixisse λιμὸν (id est famem) αἴθοπα, pro μέλαινα, id est nigram: vel, θερμὸν, calidã: seu καυστικὸν, quasi incendẽdi vim habẽtem. Quæ expositiones parum conuenire videntur. & Etymol. ac Suidas non αἴθοπα λιμὸν sed αἴθωνα habent, & aliter explicant, vt modò dictum est. Quomodo autem compositum sit αἰθοψ, vide in proxime sequente αἰθόψ. D

Αἰθίοψ, οπος, ὁ καὶ ἡ, Æthiops, Qui vel quæ est ex Æthiopia. Dicitur autem αἰθιοψ, vt Etymol. tradit, ab αἴθω & ὤψ ὁ πὼς, quasi qui sit vsta siue vstulata facie, ὁ κεκαυμένην ἔχων τὴν ὄψιν. Tostam faciem non malè dixerimus (opinor) vt dixit Tibullus, Illi sint comites fusci, quos India torret. Denique sequendo hoc etymon quod Etymol. tradit, αἰθιοψ sonabit ἡλιόκαυστος: quo nomine vtitur Theocr. Sed nõ probo quod ait Etymol. fieri ex αἴθω significãte καίω, i. vro: potius enim ex αἴθω dicerẽ, posito pro αἴθομαι, & significante καίομαι. neq; enim αἰθιοψ dicitur ὁ καίων τὴν ὄψιν, sed ὁ κεκαυμένος τὴν ὄψιν. Quid si ab adiectiuo nomine αἰθὸς, potius quàm à verbo αἴθω deriuati dixerimus? in ea certè sum sententia. Eustathius autem ab vro deriuetur non dicit: ac tãtùm scribit, αἰθοψ E οἶνος, quasi ὁ δεδηκαυμένος τὴν ὄψιν. quam compositionẽ habet & αἰθοψ nomen ἰθυκὸν, ab eo tantùm differens syllabarum numero. ¶ Αἰθὼν χρὼς in Anthol. epigr. Colore nigro. ET fœm. Αἰθόπαινα apud Eustathiũ, sed ἰδιωτικῶς dici solitum, vt ille admoner.

Αἰθάλη, ης, ἡ, ab αἴθω, Fuligo. λιγνὺς, apud Dioscoridem. Galenus quoque apud Hippocratem αἰθάλῃ exponit λιγνῷ, licet Etymolog. differre existimet hæc duo. Hesychius αἰθαλίῃ esse ait σποδὸν, id est cinerem: & τὸ ἐκ καμίνου μέλαν, id est nigrum illud quod ex camino colligitur. Sed & Lucianus apertè αἰθαλίῃ pro fuligine vsurpat. Vertitur αἰθαλὴ etiam faulla à Gaza, in Alexandr. Aphrod. Probl. lib. 2.

Αἴθαλος, ου, ὁ, Substantiuum, idem significans quod αἰθάλη. vt apud Ath. 14, ὁ δὲ φαλλοφόρος ἐξυβαδίζων, κατατληθεὶς αἰθάλῳ. Lycophron, Παῖδες καπνοχρίπτης αἰθάλῳ δίμας. id est σποδιᾷ, inquit schol.

Αἴθαλος, ὁ καὶ ἡ, Adiectiuum. Vstus, Tostus, Ardens, apud Pindarum. αἰθάλῳ κνλῖδι apud Euripidẽ schol. exponit καυστικῇ.

Αἰθαλόεις, εσσα, ὁν, Fuliginosus, ab αἰθάλη. vt Vulcanus αἰθαλόεις θεὸς dicitur apud Suidam, id est, deus fuliginosus, fuligine oblitus. à Luciano eodem sensu dicitur κατηθαλωμένος τὸ πρόσωπον ὑπὸ τῆς ἀσβόλου. ¶ Αἰθαλόεις μύδρος, apud Nicandrum, Ferrum cãdens. quod tamen & μύδρος per se significat. Αἰθαλόεις κεραυνὸς apud Hesiodũ, Ardens fulmen, vel coruscum. αἰθαλόεσσα μέδρα, Od. χ, Domus resplendens igni. αἰθαλόεσσα κόνις ab Hom. Il. ε, & Od. ω vocatur cinis. vbi Eustathius ait αἰθαλόεσσαν κόνιν quasi ξηρὰν κόνιν dici, id est siccum puluerem, qualis fit ex combustis corporibus. Aridum puluerem, aut aridam puluerem, non malè dixerimus, opinor: vt poeta quidam aridam puluerem appellat cinerem, quum ait, — qui nunc iacet arida puluis. Potest etiã αἰθαλόεσσα κόνις simpliciter accipi pro puluere qui ex adustione est. hoc est, puluere in quẽ res vsta redigitur. Cæterùm constat ab αἴθω deriuari αἰθαλόεις: sed ita tamen vt non proxima sit ab eo verbo deductio, id est, nõ immediatè (vt ita dicam) deriuetur ab ipso verbo: sed (meo quidem iudicio) quum fuliginosum significat, ab αἰθάλῃ aut αἴθαλος substantiuo formetur: quum ardentem aut splendidum, ab αἴθαλος adiectiuo. αἰθάλη autem & αἴθαλος ab αἴθω immediatè deriuari notum est. F

Αἰθαλώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, Fuliginosus, Fumeus, Obscurus, ex atrore videlicet. καπνώδης, σκοτώδης, ait Hesychius. Aristoteles De mundo, τὴν δὲ περιφορὰν οἱ μὲν αἰθαλώδη, φαλόεντες λέγουσι.

Αἰθαλέος, ου, ὁ, Cineritius, πυρράδης, inquit schol. Nicandri, in hunc ex Ther. versum, Αἰθαλέην δ' ὅτε τυτθὸν ἐρεύγεται αὐχένα κόπις. sed per cineritium intelligit cineris habentem colorem, id est nigrum. G

Αἰθαλέων, ωνος, ὁ, Ardens. aut Ardorem seu æstum sectans, Ardore gaudens. τέττιγες αἰθαλέωνες dicuntur à Theocrito cicadæ æstu solis gaudentes. nam quo vehementior est solis calor, eo magis canunt. Idyll. ζ. Τοὶ δὲ ποτὶ σκιεραῖς ἐρεδαμείσιον αἰθαλέωνες Τέττιγες λαλαγεῦντες ἐχέτιζον. Dicuntur autem ab αἴθω. Habet porro formam diminutiui hoc nomen: quam quidam exprimere volentes, interpretati sunt, ardenticulæ.

¶ Αἰθαλόω, ῶ. Fut. ώσω. Perf. ωκα, Vro, Coburo, apud Euripidem & Lycophronem. Item, Nigrefacio, Nigrũ reddo. Propriè Fuliginosum facio, In cinerem & faullam redigo, ab αἰθάλη. Apud Dioscoridem αἰθαλόω, vt Bud. ait, est Vro ad fuliginem colligendam. Apud eundem αἰθαλῶ λιγνῶ, Hermolaus exponit Colligo fuliginem, Marcellus Facio fuliginem.

Αἰθαλωτὸς, οῦ, ὁ, Vstus, Combustus. apud Lycophronem. formatum ab ἠθάλωται tertia præteriti ab αἰθαλόομαι, οῦμαι.

C. Απαθαλόω, & ΚΑπαθαλόω. Apud Basilium, Ἀπαθαλόω, Comburo, quum dicit, τὸ λυχνιαῖον πῦρ δεῖ τῆς θουδηίδος ἢ τῆς ἀσπαλάθου ἐφιὼ ὅπως ἀποσβέσωμεν, ἕως δεῦρο τῆς μετακολῆς ἀπηθάλωσε. A Gaza ἀπηθαλωμένος alicubi vertitur Torrefactus. Alterum compositum est καταθαλόω, idem significans. Apud Lucianum autem dicitur Vulcanus κατηθαλωμένος τὸ πρόσωπον ὑπὸ τῆς ἀσβόλου, pro Vstulatã H

faciem habens fuligine,vel Nigrefactam.vt ab Hesiodo dicitur αἰθαλόεις θεός,Fuliginosus deus.Hesychius καπνῶδες exponit καπνώδη. hoc tamen participium καπνώδη significare puto In cinerē redacta. Sic autem apud eum repono pro καπνώδη. A

Αἰθαλόω,idem quod αἰθαλόω,in vulg.lex.

¶ Αἰσηρ,ῆρος,ὁ,Incensor,Qui incendit. Opp. De pisc.lib. 5, Δαλοὶ εὐδμήτων μελάθρων αἰσῆρα φέροντες, titionem ferentes ædium incensorem.

¶ Αἰθύσσω,Splendeo,Calefacio,vt inquit Suidas, qui & κινῶ significare ait,item ὀκτύπω. Quod autem ad significationem attinet qua pro κινῶ ponitur, existimo tali metaphora eā accipere quali μελεμαίνουσαι πόδων apud Homerum declarant ταὶ σωπήνους κινήσας. Sed enumerabo significationes huius verbi, earumque exempla,eo quo sunt apud Suidam ordine. Αἰθύσσω, Moueo,ab eo exponitur in hoc versu,Αὐτὰρ ὁ ξὺν ὀλίγῃσι ῥάβδοις αἰθύξασκε.Sic apud Athen.12, Bacchylides αἰθύσσει φρένας videtur dixisse pro Excitat mentem. Hesychius explicat etiam Concutio: item in significatione neutra Prorumpo. Suidas exponit Splendens,in hoc versu qui est Anthol. epigr.lib.4, Αἰθύσσων λιπαρῆς αὐγὸς ὑπερθε κόμης. Idem ait significare etiam Calefacere, Extendere.subiungens tamen locum in quo non simplex αἰθύσσειν habetur,sed ab eo compositum παραιθύσσειν. Rursum Hesychius ait significare & ῥιπίζειν,quod (vt opinor)accipit pro Ventilare, aut Insufflando excitare. nam & Suidas ait αἴθυγμα dici de igne. Etym. denique tradit αἰθύσσειν & αἰαιθύσσειν significare lacere,Nauigare,Ferri.deducitque ab αἴθυια, quod est marinæ cornicis nomen, vt ipse ait: interim tacens de scriptura quæ dissimilis est. Apud eundem alio loco αἰθύσσειν exponitur αἰαστίειν,αἰακτίζειν,id est,Concutere, Incendere. Cæterùm quin ab αἴθω deducatur hoc verbum,eiusque sit διδάσκαλον,(vt loquī solēt Græci grammatici) minimè dubito, ideóque hìc locum ei dedi.Possit tamen non immediatè ab eo deduci, sed ab αὔθυια(quod ab αἴθω factum constat)non habita diphthōgi ratione, & accipiendo vt apud Lycophronem, quū αἴθυιαν Mineruam appellat πρὸ φωστῆρος. B

Αἴθυγμα,τος,τό,Suidas ait de igne dici.Etymol. exponit κίνησις(sed apud eum mendosè legitur αἴθεσμα)id est motus. Suidas explicat etiam ὄρμημα, & subiungit hunc locum,ὁ δὲ Βασιλείαν αἰνιττόμενος, καὶ αἴθυγμα αἰσχύνην καὶ φαντασίαν ἅμα ἀπειλῆς μεταχείρ. Vt à κινύσσω fit κίνυγμα, sic αἴθυγμα ab αἰθύσσω, inquit Eustathius. Hesychius αἰθύσσει exponit ῥιπίζει: eodémque modo αἴθυγμα explicatur ῥίπισμα,& Latinè Suscitabulum,vel Fomes & incentiuum, metaphoricè pro incitamento seu incitabulo (vt loquitur Gellius)& citatur hic Polybii locus,ἵνα καὶ λέγοιτο πρὸς καὶ λίαν ἰσχυρὰς τῆς πρὸς αὐτοὺς ἀνοίας αἰθύγματα. C

Composita sunt Ἀναιθύσσω & Παραιθύσσω.Suidas (vti modò dixi) postquam tradidit αἰθύσσω significare Calefacio,Item Extendo:subiungit hunc locum in quo παραθύσσων legitur, non αἰθύσσων,ex epigr. Οὐκέτι νῦν μελεμαινῃς θαλερὰ πτερύγεσσι πεπυκνοῖς Ἄκρα παραιθύσσεις θαλπομένων πτερύγων. At verò apud Pindarum παραιθύσσειν pro κινεῖν, ponitur Mouere, Commouere seu excitare.vt quū dicit,ἔριζον παραίθυξε μόχον, tumultum magnum excitauit. Quod autem attinet ad Ἀναιθύσσειν,Etymol.vult, itidem vt simplex αἰθύσσειν,significare ῥιπίζειν,πλεῖν,φέρεσθαι. id est,Iacere,Nauigare,Ferri,siue Cum impetu agi. D

Αἰθήρ, ἔρος,ὁ,& aliquando ἡ, Æther.Item Aer. Aristot.in 1 De mundo, ait cæli & siderum substantiam appellari æthera, non ab αἰθεῖσθαι,id est ab ardendo siue flagrando:sed διὰ τὸ ἀεὶ θεῖν,ex eo quòd semper currat.vbi melius legetur ἀεὶ quàm αἰ.nam αἰ syllaba prior aduerbii ἀεὶ seruatur in αἰθήρ. Tribuitur autem Anaxagoræ prius illud etymum ab αἰθεῖσθαι, quod Aristoteles improbat.Apuleius quoque hūc Aristotelis locum velut interpretans,aut saltem exponens,ait, Æthera appellatione cælum ipsum stellæque omnisque siderea cōpago intelligitur,nō (vt quidam putant) quòd igneus sit & incensus, sed quòd cursibus rapidis semper rotetur. Cic.2 De natura deorum,Hunc aerem rursus amplectitur immensus æther qui constat ex altissimis ignibus &c. Ab eodem αἰθὴρ alicubi redditur æther (vt quum hunc Euripidis versum, Ὁρᾷς πάνυδρον πόντῳ' ἄπειρον αἰθέρα,interpretatur, Vides sublimè fusum immoderatū æthera) Alicubi etiam aer:vt quum hoc Arati hemistichium,—κεῖνος ἀπ' αἰθέρος ὑσφρήσατο,vertit,Naribus humiferum duxere ex aere succum. Apud Homerum αἰθὴρ exponitur aliquando ab Eustathio altissimus aer, & luce resplendens aer, siue splendor qui est circum aerem,vt Iliad.θ,—οὐρανόθεν δ' ἀὴρ ὑπερράγη ἄσπετος αἰθήρ. Interdum autem aer:vt Od.ο,Λαῖφος ἐπαγλίζοντα δι' αἰθέρος.Nōnunquam etiam αἰθρία,aer serenus, & sudus,ac minimè nubilus.vt Iliad.ρ,Εὐκνήμοι πολέμοιο ὑπ' αἰθέρι. Vsurpatur autem & in fœminino genere, vt Iliad.π, Αἰθέρος ἐκ δίνης. capitur etiam αἰθὴρ à poetis Græcis (vt & æther à Latinis)pro cælo,deorum domicilio. vt Apoll. Arg. 1, —εἰς αἰθέρα χεῖρας ἄειρον, ad cælum manus tendebant, vel tollebant.vt αἰθέρα δῦναι,cælum subire,apud Sophoclem. Idem periphrasticè dicit οὐρανίαν αἰθέρα pro οὐρανὸν, cælum, in Tyranno. vbi obseruandum αἰθέρα fœminino genere enūntiatum itidem vt ab Homero.Sic & Pindarus protulit,Olymp.hymno 1,quum dixit, ἑρήμας δι' αἰθέρος. E

C. Αἰθροβατέω,ῶ,F.ήσω. P.ηκα, Per ætherem incedo. Luc. in Philopatride,οὐ γὰρ αἰθροβατοῦντες ὧδε ἡκηκόασι.Ex αἰθὴρ & βατέω (quod in cōpositione vsurpatur pro βαίνω) quo modo ex ἀὴρ compositum est ἀεροβατέω.

C. Αἰθρεμβατέω,ῶ, Idem quod αἰθροβατέω, Anthol.epigrāmatum lib.4.

C. Αἰθροειδής,ίος,ὁ καὶ ἡ, Ætheris formam habens, Ætheris speciem referens.Ex αἰθὴρ & εἶδος.

C. Αἰθροδρόμος,ου,ὁ καὶ ἡ, Per ætherem currens, in Anth. epigr.& apud Aristophanem. D

Αἰθέριος,ου,ὁ καὶ ἡ, Ætherius,vel potius Æthereus,Ad æthere rum pertinens. Apud Aristot. αἰθέριος genere fœminino pro αἰθερία,in libro De mundo, μὴ δὲ πῶς αἰθέριον ἡ θεία φύσις.Idem ibidem docet αἰθέριον Iouem appellari ὑπερτεροῦς.quod epithetum in Philopatr.Lucianus ponit, τὸν τὸν Διὰ τὸν αἰθέριον,Per Iouem æthereum. Sic à Martiali dicitur æthereus pater,ab Ouidio æthereus vindex.

Αἰθερώδης,ους,ὁ καὶ ἡ, Ætheris naturam habens, Ætherem referens, Aliquam cum æthere affinitatem habens. vt apud Galenum, ad Glauc.2, αἰθερώδης πνεῦμα πρῶτον οὐσίαν, pro spiritu tenuissimo. Αἰθερώδης pro αἰθέριος, apud Iustinum Martyrem,ἀλλ' ὃν ὦ αἰθερώδη πέμπῳ στοιχεῖον τῇ αὐτὸν ἀπορήσαι.

ΑΙΘΡΑ,ας,ἡ,vel Ionicè Αἰθρη,ης,ἡ, Aeris serenitas, Aer serenus & sudus . Hoc sensu αἴθρη opponitur τῇ νέφει apud Homerum Iliad. ρ, — ἀλλὰ σὺ ῥύσαι ὑπὲρ νέφος ἧας Ἀχαιοὺς, Πόντου δ' αἴθρῃ. Fit autem αἴθρη à genitiuo αἰθρος, eodē modo quo χάρη à χαρτός, & πάτρη à πατρός, vt tradit Eustathius . Æthra autem à Latinis poetis generaliter appellatur aer,siue æther.Etymol.ait αἶθραν dici lingua communi,αἴθρην autem Attica.

Αἶθρος,ου,ὁ, Pruina, Frigus matutinum, Hesych. Eustath. Od.ξ,Αἴθρῳ καὶ καμάτῳ δεδμημένον ἦμαρ ἐς οἶκον. At Etym. αἶθρον exponit τὸ ὀρεινὸν ψῦχος, id est, Montanum frigus. nisi legendum est τὸ ὀρθρινόν. Suidas autem αἶθρον explicat τὸ καῦμα,id est Vehementem calorem,Ardorem.

Αἴθρος,ου,ὁ, Flans à serena parte cæli, ventus videlicet.αἴθρου,παρὰ τὸν τῆς αἰθρίας τόπον,Hes.

Αἰθρινός,ου,ὁ,Matutinus,αἰθρινὸν,πρωϊνὸν,Hes.

G Αἴθριος,ου,ὁ,Frigidus, Soph. Antigone, καὶ δυσαύλων παγᾶν αἴθρια καὶ δύσμορα φθόγγα βίλαν. Necesse est autem ab αἶθρος deducatur hanc significationem habens : de αἴθριος autem ab αἴθρη paulo pòst dicetur.

Αἰθρίω,ῶ, Tempestate conturbo,seu Procella.αἰθρεῖ,χειμάζει, Hesych.& Suidas.Sed apud hunc est αἴθοει non αἰθρεῖ.

C. Αἰθρηγενής,ές, ὁ ἡ,vel Αἰθρηγενέτης,ου,ὁ,id est αἶθραν ποιῶν, Frigus & pruinam,vel serenitatem inducens. Iliad.ο,Βορέης τ,—ὑπαὶ ῥοπῆς αἰθρηγενέος Βορέαο.Od.ε,Καὶ Βορέης αἰθρηγενέτης μέγα κῦμα κυλίνδων. Vtranque expositionem refert Etymol.& Eustathius.at Hesychius habet duntaxat,αἰθρηγενεῖς,λιπαρὸν ποιοῦντες. id est, Serenitatem facientes. quæ etiam magis recepta est explicatio.vnde αἰθρηγενέτης compositum nomine quidam interpretati sunt serenificum,item sudificum . ac profectò si ab αἶθρος deduceretur,αἰθρογενέτης & αἰθρογενὴς scribendum erat . adeo H

vt mutationem esse literæ, sequendo hãc etymologiã, dicere peccesse sit. Gellius autem ait, lib. 2, cap. 22, Qui ab æstiua & solstitiali orientis meta venit, Latinè aquilo, Boreas Græcè dicitur, eúmque propterea quidam dicunt ab Homero αἰθρηγενέτην appellatum. A

Αἴθελος, ου, ὁ καὶ ἡ, (ab αἴθρη, non ab αἴθρος) Serenus, Sudus. vt apud Dioscor. αἴθελον κατάστημα, Serena cæli cõstitutio, Serena tẽpestas. Aristot. in fine libri De mũdo inter Iouis cognomina ponit αἴθελος: sed id nõ explicãs. A Theocr. opponũtur Iupiter pluẽs & Iupiter αἴθριος. Id. 4, Χὠ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πίλει αἴθελος, ἄλλοκα δ' ὄει. Quem versum non insciè vertit nescio quis, (Philelphus, si bene memini) Nunc pluit & claro nunc Iupiter æthere fulget. Erit igitur hic αἴθελος ab effectu dictus Iupiter, vt sit αἴθελος serenificus. ‖ Αἴθελος ἠχὼ apud Nonnum periphrasticè pro tonitru: quasi dicas, æthereus sonitus: vt αἴθελος sumatur pro αἰθέλιος. B

Αἴθριος, Subdialis, Qui est sub dio, Qui est sub aere, vel sub Ioue frigido, vt Horatius loquitur. vt apud Lucianum, τὸ αἰθέλιον τῆς αὐλῆς, subdialis pars atrii.

C. Ἐναίθελος, Τ παίθελος, composita, pro eodem, vt ἐναίθελοι τόποι apud Theophrastum, De cautis pl. lib. 5, Subdialia loca. C

Αἰθρία, ας, ἡ, Aer sudus & serenus, Serenitas. Sudum etiam dicitur Latinè, absolutè: vt & Virgilius Serena dixit, & in prosa Sereno, subaudito substantiuo tempore, vsurpatur, pro αἰθρίας οὔσης, vel αἰθρίας, sub. οὔσης. Aristoteles De mundo, ἔστιν ἡ αἰθρία οὐδὲν ἄλλο πλὴν ἀὴρ ἀνέφελος καὶ ἀνόμιχλος, αἰτίαλος οὖσα τῇ ὁμίχλῃ. id est, αἰθρία nihil est aliud quàm aer nubibus & nebulis vacuus: cui opponitur ὁμίχλη. Lucianus in Nigrino, ἔχαιρον δ' ἂν ὥσπερ οἱ ζόφερόν τινος ἀέρος τῷ βίῳ τὸ πρόσθεν εἰς αἰθρίαν τινὰ καὶ μάλα φαιδρὰν ἀναβλέπων. Alciphron, τῇ καθαρᾷ τῆς αἰθρίας. Aristoph. Nubibus, Καίτοι χιλιῶν αἰθρίας ὄντων αὐτόν. Si, inquit, ita esset, pro suo arbitrio pluere posse Iouem, quoties libitum esset, sine nubium adminiculo, oporteret illum pluere tunc quum est αἰθρία. Xen. Hell. 7, ἐξ αἰθρίας ἀστραπαὶ vocat tonitrua tempestate serena, vt Suetonius loquitur. D

Αἰθρία, Nocturnum serenum, vt quidam apud Herodotum exposuerunt, in Euterpe, θερμότερον γὰρ δὴ ἐστὶ τὸ ὕδωρ τῆς νυκτὸς αἰθρίης καὶ τῆς δρόσου. id est, Nam calidior est aqua nocturni serem tempore & roris. Xenophon, οἱ δὲ τὰς οἰκίας ἐμφράσαντες, δίκην ἔδοσαν ὑπὸ τῆς αἰθρίας, κακῶς σκηνοῦντες. Apud Herodetum ἐν τῇ αἰθρίῃ exponitur etiã Sub diò: vt sit idem quod ἐν ὑπαίθρῳ. Aristoph. Pluto, Ἀσκωλιάζ' ἐνταῦθα πρὸς τὴν αἰθρίαν. E

Αἰθροκοπέω, ῶ, F. ήσω. Sub dio cubo. Theocr. Idyll. 8, Ἀλλὰ δὲ τᾶς Ἥρας παρ' ὕδωρ ῥέον αἰθροκοπεῖν. Iucundum est à Rate apud aquæ riuum sub dio cubare.

C. Μιξαίθριον, vel (vt alii) Μιξαιθρία, Serenitas pluuiis hyemalibus permixta. In vulgaribus lexicis exponitur ex Hippocrate & Theophrasto, Temporis conditio permixta ex serenitatis hyemisque natura: item ex Hippocrate, Hyemis in qua interdum pluuiæ, interdum serenitas apparet. F

Αἰθριάζω. F. άσω. Sereno, Serenum reddo, Illustro. Aristot. in Probl. αἰθριάζειν τὸν ἀέρα & ὀπτιφῆ ποιεῖν opponit: quũ dicit, ὅταν μὲν οὖν κρατῇ ὁ ἥλιος, αἰθριάζει τὸν ἀέρα· ὅταν δὲ κρατῆται, ὀπτιφῆ ποιεῖ. ‖ Apud Gregorium Naz. εἰς τὴν κυριακὴν absolutè αἰθριάζω pro In sereno cælo versor, πῶς μὲ τύρβες αἰθριάζοισι, καὶ ταραττόμενοι, &c. G

Composita, Ἀπαιθριάζω, ET Διαιθριάζω, ET Ἐξαιθριάζω, ET Συνεξαιθριάζω. Aristophanes, ὁ Ζεὺς ἀπαιθριάζει τὰς νεφέλας, Iupiter serenat nubes. Id est, Iupiter serenitatem inducit, pulsis nubibus. Διαιθριάζω autem absolutè ponitur apud Xenophontem, pro Differenare, καὶ γὰρ ἐδόκει διαιθριάζειν. Exponitur etiam Sub dio agere.

Ἐξαιθριάζω autem est Sereno cælo expono. Exponitur etiam In sereno habeo, Sub dio teneo. Item Ad solẽ expono, Insolo. Et passiuum Ἐξαιθριάζομαι ex Dioscoride lib. 3. cap. 53. Refrigeratum sub dio. Ex eiusdem lib. 3. cap. 163, Συνεξαιθριαζόμενος, Sub dio vnà positus.

Αἷ̃ΜΑ, ατος, τὸ, Sanguis, Cruor. χαῖα ῥέουσα αἵματι, apud Homerum Il. Φ, & ο, & υ. Item, αἷμα ῥέον ἐξ ὠτειλῆς, Iliad. Λ. Iliad. θ, — αἷμα κατερρέον ἐξ ὠτειλῆς. Iliad. α, Λίτ' ἄρά τι αἷμα κελαινὸν ἐρωήσῃ περὶ δουρί. In quo versu notandum & κελαινὸν epithetum. Il. Φ, αἷμα κελαινεφές. Il. ρ, αἷμα πορφύρεον. Apud Athenæum 13, ἀνθρώπειον αἷμα, humanus sanguis. αἷμ' ἀνθρώπου, Il. ρ. αἵματι φωτῶν, Iliad. σ. αἵματος αἰδομένοιο, Iliad. χ. Apud medicos αἵματος ἀναχωρήσεως, & αἵματος ἀναφορά, vide in ἀναχώρησις & in ἀναφορά. Item αἵματος πύησις, sanguinis excreatio. vnde compositum αἱμοπτυϊκός. quod vide infrà suo loco, in ordine compositorum ex αἷμα.

Αἷμα, Cædes, Homicidium. vnde apud Demosthenẽ, ἐφ' αἵματι φεύγειν, Ob cædem exulare. Sic vtitur & Sophocles, item Eurip. Oreste. ‖ Hesychius ait Sophoclem in Electra αἷμα vocasse τὴν μάχαιραν, id est Ensem. quod & Suidas annotat. sed Etymol. αἱμάτη habet, an tamen ex eodem loco, incertum est.

Αἷμα, Consanguinitas. quam vocem Latinam à sanguine itidem factam esse manifestum est. Aristoteles Pol. 2, ὁ μὲν γὰρ υἱὸς αὐτῷ, ἐπὶ δὲ τοῦ υἱοῦ αὐτῷ πρόσεστι γεννᾶν, ἢ καθ' ἄλλην πρὸς συγγένειαν, ἢ πρὸς αἵματος, ἢ κατ' οἰκειότητα καὶ κτῆσιν. Apud Sophoclem quoque οἱ πρὸς αἵματος, consanguinei. Quam significationem retinent composita ὁμαιμος & ὁμαίμων, συναιμος & συναίμων.

Αἷμα, Genus, Semen. Iliad. ζ. & υ, Ταύτης τοι γλυκερῆς περ ἀπ' αἵματος εὔχομαι εἶναι. vbi per γλυκὺ pater consideratur, in αἷμα autem mater, vt Hesychius tradit. Sed tamẽ & pater filium vocat sanguinem suum: vt Od. ω, Εἰ πού γ' ἐμὸς ἐσσὶ καὶ αἵματος ἠμετέροιο. id est, Si reuera meus es, & è meo sanguine. Sic apud Virgilium dicit pater filio Sanguis meus. Et Italæ matres hodiéq; pueruli blandientes dicunt, Sangue mio.

Composita ex αἷμα partim genitiuum aut potius genitiui terminationem αἵματος ferè integrum seruant (licet magna ex parte in datiuum resoluantur quum exponuntur) partim αἱμο tantùm retinent, amissa per syncopen vna syllaba. Sunt & quæ syllabam ατ retineant, sed ο abiiciant, ob sequentem vocalem: vt Αἱματωπὸς, Αἱματηχμία, Sic vicissim ex αἱμο etiam abiicitur interdum ο, vt quum pro Αἱματωπὸς dicitur Αἱμωπός. Cuius generis esse videtur & Αἱμωδία. In nonnullis verò non αἱματ, sed αἱμα tantùm manſit, sequente consonante, vt in Αἱμακουρία, & in Αἱμαλωΐς, quod pro Αἱμαλωτὶς dictum esse videtur. Ex iis autẽ quæ α priuatiuum, aut præpositionem aut aduerbium præfixum habẽt, quædam itidem syllabam ατ retinent, quædam per syncopen duas illas literas abiiciunt. vt Ἀναίματος (pro quo & Ἄναιμος) Φιλαίματος (pro quo & Φίλαιμος, sed ratiò) Δίαιμος, Ἐναιμος, Ἔξαιμος, Ὕφαιμος. Sic etiam Ὁμαιμος & Συναιμος. Inueniuntur præterea ex his quædam in ων terminata, vt Ὁμαίμων & Συναίμων.

Primum igitur dabo locum iis quæ genitiuum ferè integrum seruant, vel potius eius terminationem: in quibus animaduertendum est quod dixi, bonam videlicet partem ita exponi ac si cum dativo composita forent. nam αἱματοπότης quidẽ rectè dissoluetur in αἵματος πότης, itidem αἱματωπὸς in αἵματος ὤπα ἔχων: at αἱματόρρυτος dissolui potius deberet in αἱματορυτος, sic αἱματόφυρτος, in αἱματοφυρτος, siquis constructionẽ vsitatam respiciat. neque enim dicitur φύρειν αἵματος sed αἵματι, vnde & πυρρὸς αἵματι. sic etiam αἱματηρὸν non αἵματος. Eadem est ratio in αἱματοσταγὴς. Idem & de iis dicendum quæ αἱμο pro αἱματι habent in principio. nam αἱματόεις rectè resoluetur in αἵματος βρύει: at αἱμομίκτης nequaquam in αἵματος μίκτης, sed in αἵματι μικτης. sic αἱμοφόρυκτος in αἵματι φορυκτὸς, vt αἱμόφυρτος in αἵματι φυρτὸς. Sunt etiam quædam vocabula quorum principio præfixum αἵμο non per syncopen pro αἵματι positum videri possit, sed pro αἷμα. vt in αἱμοπότης, pro αἵματος πότων. sic αἱμορραγία.

C. Αἱματοπότης, ου, ὁ, Sanguinipota. Ex αἷμα τος & πότης. draconis epithetum in oracula apud Aristophanem, Γαμφηλῆσι δρακοντα κοακόθυμον αἱματοπότην. vbi propter metrum in penultima syllaba η in ω mutatum est.

Αἱματοποτέω, ῶ, F. ήσω. P. κα. Sanguinem poto. ex αἱματοπότης factum, vt οἰνοποτέω ex οἰνοπότης.

C. Αἱματόρρυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sanguinifluus, ad verbum, Sanguine fluens, Sanguine manans. αἱματορρύτοις ῥαισὶν, Curtis sanguinifluis, id est sanguinolentis. pro quo alibi dicit αἱματηραῖς ῥαισὶν. Fit ex αἵματος, & ῥυτὸς, quod in com-

poſitione duntaxat vſurpatur, vt apud Latinos fluus: à ῥέω, pro ῥέω.

Αἱματοσταγής, ές, ὁ καὶ ἡ, Sanguine fluens, Sanguine ſtillãs, ſeu manans. Idem quod αἱματόρρυτος. ſed αἱματοσταγὴς rectius de homine dicetur quàm αἱματόρρυτος. vt Æſch. Perſis αἱματοσταγῆς ῥυτῆρας appellat ſanguine manantes: pro quo corruptè legitur in Aldina editione αἱματοσταγεῖς. Fit ex αἷμα & στάζω. ab ἔσταγον videlicet formando, aut στατὸς participio poſt. aor. paſſiui.

C. Αἱματοφαγὴς, ές, ὁ καὶ ἡ. Sanguinolentè iugulatus, Sanguinolentam eandem habens. Æſch. Ex αἷμα & σφάζω, formando videlicet ab ἔσφαγον aut à σφατὸς, eodem modo quo dixi in αἱματοσταγής.

C. Αἱματοφλιβοστάσις, αἱ, exponitur à Galeno ex Dioſcoride, Suppreſſiones ſupertumeſcentis ſanguinis. Alii autem eo nomine intelligunt plenas ſanguine & tumeſcentes venas. Ita Gorr. in ſuis Defin. medicis. Sed apud Galenum prior illa expoſitio tribuitur voci αἱματοφλοβοστάσις, poſterior autem voci αἱματοφλεβοστάσις. Componitur autem αἱματοφλεβοστάσις ex αἷμα, & φλεβὸς (genitiuo nominis φλὲψ) & στάσις.

C. Αἱματόφυρτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sanguine permixtus, Sanguinolentus. vt αἱματόφυρτα βέλη, Sanguinolenta tela, in Anthol. epigr. Fit ex αἷμα τι & φυρτὸς, quod formatur à πέφυρται tertia præteriti à φύρομαι. Pro eodem dicitur αἰμόφυρτος à Lycophrone, vt infrà videbitur.

C. Αἱματοχαρὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Sãguine gaudẽs, Sanguinis auidus, Sanguinarius. Apud Suidam, λέκτρα αἱματοχαρῆ. Ex αἷμα & χαίρω. Vide αἱμοχαρὴς. Sic αἱματωπὶ dicuntur ab Eũripide Erinnyes. Apud Heſychium legitur & αἱματοπῶτις, pro fœm. genere, (cui accommodatur etiam αἱματοπῶτις) & exponitur αἱμὰ βλέπουσα, id eſt Sanguinẽ intuens, pro Sanguineum & cruentum quendam aſpectum habẽs. eo modo quo dicitur πῦρ βλέπειν pro Igneũ ſeu flammeum quendam intuitum habens. Notãdum eſt autem in αἱματωπὸς & αἱματῶπις abiectum eſſe ο ex αἷμα τι, propter ω à quo incipit nomen ὤψ, ὠπὸς, cũ quo componitur.

C. Αἱματοχυσία, ας, ἡ, Sanguinis effuſio. Ad Hebr. epiſt. cap. 9. χωρὶς αἱματεκχυσίας οὐ γίνε) ἄφεσις. Ex αἷμα τι & χυσία. eliſum eſt autem ο ex αἷμα τι propter vocalem ſequentem.

C. Αἱματουχίαι, Inferiæ, Parentationes. Pindarus Olymp. Ode 1, Νεῶν θ' ὁσίων αἱματουχίας Ἀγλαΐαν μέμα). vbi ſchol. annotat Bœotorum eſſe hanc vocem, qui ea ſignificẽt τὰς τῶν νεκρῶν ἐναγισμούς. quæ expoſitio apud Heſychiũ quoque & apud Etymol. habetur, apud quem perperã αἱματουχία ſing. numero legitur. A Corintho quoque inter peculiaria Doribus vocabula hoc numeratur. Putantur ita dictæ inferiæ διὰ τὸ αἷμα τοῖς θεοῖς, quaſi animæ mortuorũ ſaturentur ſanguine eorũ quæ illis immolantur. Inuenitur autem & Αἱματουχίαι, quæ ſcriptura illi etymologiæ magis eſſet conſentanea.

Compoſita autem quæ pro αἷμα τι habent duntaxat αἱμο in principio, amiſſa per ſyncopen vna ſyllaba, ſunt hæc, inter alia,

C. Αἱμοβαφὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Sanguine tinctus, Cruentus. Sophocles Aiace σφάγι' αἱμοβαφῆ. Ex αἱμο (pro αἷμα τι ab αἷμα) & βαφὴς, quod in compoſitione tantùm vſurpatur, deriuatum ab ἔβαφον, aut participio paſſiuo aoriſti βαφείς.

C. Αἱμοβόρος, ον, ὁ καὶ ἡ, Sanguiuorus. Ex αἱμο & βόρος, à βορὰ, pro αἱματοβόρος.

C. Αἱμόδυρτον, apud Hippocratem Quicquid in ſanguinis profluuio inducit eam tuſſiendi cupiditatem quam medici κάρχον appellãt. Eſt autem κάρχος, morſus quidam ſubaſper, irritans in aſpera arteria. Hæc Gorr. ex Galeno. At Erotianus pag. 13 meæ editionis αἱμόδυρτα eſſe ait Hippocrati quæ ſimul ſanguinolẽta ſint & ſicca. κάρχον enim appellaſſe Atticos τὸ ξηρόν. Heſychius autem αἱμόδυρτα exponit ἠχοῦντα.

C. Αἱμομίκτης, ου, Inceſtus, adiectiuè. αἱμομίκται, inquit Budæus, Inceſti, Inceſtuoſi, in Pandectis. Fit ex αἷμο pro αἷμα τι, & μίκτης: quaſi ὁ αἷμα τι μιγνύμενος, qui miſcetur ſuo ſanguini.

C. Αἱμοπνοὸς, ῆ, ὁ, Sanguinem ſpuens, Sanguinẽ excreans.

ſic apud Æginetam ſcriptum habetur. At verò apud Dioſcoridem & Galenum αἱμοπτοϊκοὶ dicuntur qui apud Æginetam αἱμοπτυϊκοὶ. vt quum dicit Dioſcorides, αἱμοπτοϊκοὺς πεφυκὸς πόμφος. Sed quum αἱμοπτυϊκὸς dicatur διὰ τὸ πτύειν τὸ αἷμα, non video quomodo aliter ſcribi poſſit quàm αἱμοπτοϊκὸς, & quin ex errore ſit apud Galenum & Dioſcoridem αἱμοπτοϊκὸς, non dubito. In quibuſdam lexicis Græcis corruptè legitur αἱμοπτικὸς omiſſo υ: in vulgaribus viciſſim malè αἱμοπτυϊκὸς, omiſſo ι.

C. Αἱμοπότης, ου, ὁ, Sanguipota, Sanguinis potator, pro αἱματοπότης. Apud Lycophronem αἱμοπότης poſito ω in penult. metri gratia.

C. Αἱμορραγέω, ῶ. F. ήσω, Sanguinem effundo, vel emitto. Apud Dioſcoridem lib. 5, σίλλει δὲ οὖλα καὶ αἱμορραγοῦντα. Gal. ad Glauc. 1, καὶ ὅσοι ὅτι πρὸ αἵματος αἱμορραγοῦσι, Qui ex vulneribus acceptis, ſeu propter vulnera, ſanguinem emittunt. Apud Æginetam caput eſt περὶ καταῤῥοους αἱμορραγούσης ὀσίης. Cæterùm αἱμορραγῶ qui vertunt Sanguinem fundo, ſeu effundo, aut Sanguinem emitto, vim Græci verbi nullo modo exprimunt: exiſtimo autem poſſe exprimi vertendo, Sanguinem erũpo. id eſt, cum eruptione & cum impetu emitto. nam erumpo Latini iungunt interdum accuſatiuo. Galenus ad Glauc. ᾧ τὸν αἱμορραγοῦσαν ῥῖνα, Narẽ quæ ſanguinẽ erũpit: aut, à qua ſanguis erumpit. De huius autem verbi compoſitione, vide ſtatim pòſt in Αἱμορραγία.

Αἱμορραγία, ας, ἡ, apud Galenum ſæpe, Sanguinis eruptio. Dioſcorid. 1, αἱμορραγίαν καὶ ῥοὴν μιαίνουσι ἐπίχυ. Idem 2, πρὸς ὀπτὸν τῶν ῥινῶν αἱμορραγίας, ſanguinis è naribus eruptiones: vel, ſanguinem è naribus erũpentem. Gal. ad Glauc. 1, καὶ πρὸς ὅσα ῥινῶν αἱμορραγίας. Sic αἱμορραγοῦσαι ῥῖνες appellat, vt modò dictum eſt, Dioſc. 3, αἱμορραγίας πίνεται ταὐτὰ καὶ αἱμορροΐδων: dicens ἔπιον quod in illo priore loco ἐπίχυ. Sic & apud Athenæum 2, ὀπτοχῶν τῶν αἱμορραγίαν. Gorr. in ſuis definitionibus medicis, Cæterùm (inquit) à partibus ferè omnibus profluere ſanguis poteſt, naribus, ore, thorace, pulmone, ventriculo, iecinore, inteſtinis, & hæmorrhoidibus, atque earum partium ἡ αἱμορραγία dicitur à quibus ille profluit. Verùm apud Hippocratem quum ſimpliciter αἱμορραγία dicitur, non addito partis nomine quæ ſanguinem fundit, id modò profluuium ſanguinis intelligitur quod è naribus manat, vt annotauit Galenus Comm. 1, περὶ ὀπτοδημιῶν. Quũ autem τῆς αἱμορραγίας nomine omne ſanguinis profluuiũ intelligi poſſit, de eo tamen propriè dicitur quod confertim fit. ἀπὸ τοῦ ῥαγλῶσθαι. quod apud Hippocratem ſignificat αἰφνίως ὁρμᾶσθαι, vt Gal. ὁπόταν ταῖς ῥωγμαῖς explicauit. Hactenus Gorræus. Cuius verbis addo, de eo dici non ſolùm quod confertim, ſed & quod cum impetu fit, vt exponatur αἰφνίως ὁρμᾶν. Deducens autem αἱμορραγία à paſſiuo ῥαγλῶσθαι, in eo Galenum ipſum ſequitur, qui poſtquam ſcripſit, ῥαγῶναι ſignificare apud Hippocratẽ interdum αἰφνίως ὁρμῆσαι, ſubiungit, καὶ ἡ αἱμορραγία αὐτὴ δηλοῖ τὴν σύλκωσιν. Ego tamen ab actiua voce commodius deductum iri exiſtimo, & quidem eam in vſitata paſſim ſignificatione accipiendo, vt αἱμορραγῶν (à quo fit αἱμορραγία) ſit αἷμα ῥαγῆν, pro αἷμα ῥῆξαι, eodem modo quo dicitur ῥῆξαι κλαυθμὸν, & ῥῆξαι φωνὴν, atque alia quæ (Deo fauente) in verbo Ῥήγνυμι explicabo. Talis autem eſt verbi ψυχορραγῶ qualis & τὸ αἱμορραγῶ, compoſitio. Vſurpatur autem ῥαγῶ in compoſitione ab ἔῤῥαγον.

C. Αἱμορρόεω, ῶ, F. ήσω. Sanguinem effundo, Sanguinis profluuio laboro, Sanguinis fluxum patior. Matth. 9, γυνὴ αἱμορροοῦσα δωδεκέτη ἔτη. ‖ Dioſcorides lib. 2, de alliis loquens, ἰχνοδήκτοις καὶ αἱμορροοῦσιν ἀρμόζει. quem locum ita reddit Marcellus, Contra viperæ & hæmorrhoi ſerpentis morſus vtile eſt. accipiens αἱμορροεῖν, vt apparet, non pro Laborare ſanguinis profluuio, ſed pro Laborare ex hæmorrhoi ſerpentis morſu. Quanquam αἱμόῤῥοις quidem apud Suidam dicitur eſſe genus ſerpentis ſeu viperæ: ſed αἱμορροεῖν pro Laborare ex morſu hæmorrhoi, à veteribus expoſitũ nõ inuenio. Fit ex αἷμα τι & ῥοὴ poſito in compoſitione pro ῥόος. nam à ῥέω fit ῥόος, vnde ῥοὴ. Vel potius αἱμορρόος dicemus præcedere, vnde fiat αἱμορροέω.

Αἱμορρόια (non, vt in vulgar. lex. Græc. αἱμερρόια, quinque syllabis. nec enim ὄρροια, διαρρόια, παλιρρόια, sed θύρσια, διάρροια, παλίρροια) Sanguinis profluuium. Dioscoride: ποιεῖ δὲ καὶ τὰς ἐκ μήτρας αἱμορρόιας, καὶ τὰς πλείους ὑστέρας. Sic Gregorius de illa Chananæa, quæ αἱμορρόουσα dicitur Matth. 9, θαλλούσης τῇ αἱμορρόιᾳ.

Αἱμορροΐς, ΐδος, ἡ, pro αἱμόρροια, Sanguinis effluuiũ, aut profluuium, siue profusio. Gaza apud Aristotelẽ interpretatur etiam Marisca m. Est autem genus morbi particularis ex sanguine profluente, vel ex naribus, vel ex gingiuis, vel ex sede, nonnunquam & ex ore, nullo cum dolore: vt Aristoteles tradit, ita scribens 3 De partibus, διόπερ οὐκ ἐπὶ μωκτήρων καὶ ἐπὶ οὔλων καὶ τῆς ἕδρας, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐκ τῶν τόμιων αἱμορροΐδες ἄπονοι γίγνονται. Idem, γίγνεται δὲ αἵματος, αἱμορροΐς ἥτ' ἐκ τῶν ῥινῶν καὶ ἡ ἐκ τοῦ πλεύμονος ἕδρα. Idem ait, vt in aluo ex cruditate fit διάρροια, ita invenis tum alias hæmorrhoidas, tum etiã menstruorũ fieri. de iis enim dici αἱμορροΐδας. eius verba sunt, ὥσπερ οὖν ἐν τοῖς κοιλίοις διὰ πέψιν γίγνεται διάρροια, οὕτω ἐν τοῖς φλεψὶν αἱ τε ἄλλαι αἱμορροΐδες καὶ αἱ τῶν καταμηνίων. καὶ γὰρ αὗται αἱμορροΐδες εἰσί. Celsus hæmorrhoidas vocat ora venarum sanguinem fundentia. Quanuis autẽ vena quoque dicatur αἱμορραγεῖν, & venæ seu venarum αἱμορραγία, distinctè ponuntur tamen αἱμορραγίαι & αἱμορροΐδες à Galeno & Dioscoride. Galen. ad Glauc. lib. 1, λειποψυμοῦσι γὰρ ὅτε αἱμορροΐσι τε καὶ ἀναγωγαῖς αἵματος καὶ ταῖς διὰ ῥινῶν αἱμορραγίαις. Quinetiam dicitur αἱμορραγίαι αἱ ἐκ αἱμορροΐδων, nõ αἱμορροΐδες αἱ ἐξ αἱμορραγιῶν. est enim generalius αἱμορραγίαι. Dioscorides 3, αἱμορραγίας τίνας τὰς ἐξ αἱμορροΐδων. ‖ Paulus Ægin. αἱμορροΐδων aliud præterea genus constituit, eas vocans τυφλάς, i. cæcas, ex quibus nullus fluat sanguis. Αἱμορροΐς, (inquit Gorr.) duo significat, scilicet ipsum sanguinis effluuium per venas quæ in ano sunt, (vt scribit Galenus in libro De atra bile, vbi ait symptomati hæmorrhoidis nomen impositum:) tum venam ipsam quæ in ano est, dilatatam sanguinémque fundentem atræ bili mixtum. Sunt autem huius duæ summæ differẽtiæ: alia, cæca est, alia, aperta. Idem Gorr. paulo pòst, Sunt verò & aliæ τῶν αἱμορροΐδων differentiæ, quas definitionum medicarum autor recenset. Idem paulo pòst, Ac quanuis ex solæ venæ quæ in ano sunt, sanguinem effundentes, αἱμορροΐδες propriè appellentur, attamen ad earum similitudinem etiã venæ quædam circa vteros mulierum sanguinem profundentes, eodem nomine à medicis dicuntur.

Αἱμορρόος, Serpentis genus, inde appellatũ quòd morsu sanguinem eliciat & quasi profluuium sanguinis excitet, ac dissolutis venarum commerciis, quicquid animæ est, euocet per cruorem, vt Sol. tradit. Lucanus 9, At non stare suum miseris passura cruorem Squamiferos ingens hæmorrhois explicat orbes. Plinius lib. 10. cap. 20, Sagittarum venena, & serpentium hæmorrhoidum & presterum restringi. ‖ Hic serpens appellatur & αἱμόῤῥοος & per synæresin αἱμόῤῥους. Nicander in Theriacis, Σῆμα δέ τοι δάκεος αἱμερρόου αὐτὰρ ἐγώων. Apud Suidam legitur, αἱμόῤῥους, serpentis seu viperæ genus (ὄφις ἔχεως) quod in petricosis cauernulis morari solet. Hoc autem ex Nicandro sumpsit. sequitur enim hic versus proximè citatum, Ὅς τε κατ' εἰλυθμοὺς πετρώδιας ἐδυκὰς αὔει. ‖ Sed αἱμόῤῥους dicitur etiam mulier quæ menstrua patitur.

C. Αἱμορυγία, ας, ἡ, Rostri vel rictus cruẽtatio. καθημάχεται τὸ ῥύγχος, Hes.

C. Αἱμοφόβος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sanguinem metuens, vel Sanguinis metuens. Sed apud Galenum, Metuens missionis sanguinis. nam in Therap. 9, loquens de imperitis & inexercitatis medicis, timentibus tum φλεβοτομίαν (id est venæ incisionem, hoc est sanguinis missionẽ) tum ψυχρὰν πόσιν, (id est frigidam potionẽ) subiungit, ὧν τοὺς μὲν, αἱμοφόβους, τοὺς δὲ ψυχροφόβους ἑκατέρους ὀνομάζομεν· ὡς ἔστιν ὑδροφόβους τοὺς λυττῶντας.

C. Αἱμοφόρυκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sanguine fœdatus, vel Sanguine commixtus, vt ait Hesychius. Homerus Od. υ, Αἱμοφόρυκτα δὲ δή κρία ἤσθιον. vbi in quibusdam editionibus αἱμοφορυκτὰ legitur, accentu in vltima. Fit ab αἷμα & πεφόρυκται tertia præteriti à φορύσσομαι.

C. Αἱμόφυρτος, ὁ καὶ ἡ, Sanguini permixtus. Apud Athen. 4, ἡμόμβους αἱμόφυρτος. Lycophron Alexandra, Τὸν αἱμοφύρτις ἐστώμβιον μάχαις. Vide suprà αἱματόφυρτος.

C. Αἱμοχαρής, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Sanguine gaudens, Sanguinis auidus, Sanguinarius: quasi αἵματι χαίρων. sed componitur ex χαρής, quod in compositione solùm inuenitur, ab ἔχαρον. Est autem Martis epithetum, vt Seruius notat in illud Virgilii carmen, Sanguineus Mauors clypeo increpat.

C. Αἱμωπός, ῆ, ό, Idem quod αἱματωπός, quod fuit explicatum suprà. Suidas tamen αἱμωπεῖς λύκοις exponit αἵματος χαρεῖς, id est, Sanguine gaudentes, Sanguinis auidos: quæ expositio notationi nominis non respondet, vt nec ea quam Hesychius habet, αἱμωπὶ esse dicens αἱματώδης, id est Sanguinolenti. Idem autem est etymon τῷ αἱμωπός (pro αἱματωπὸς) quod & τῷ αἱμαλωψ, quod proximè sequitur, licet differant significatione.

C. Αἱμαλωψ, πος, ὁ, (scribitur & Αἰμάλωψ) Suggillatio in oculis, ex plaga aut ictu effuso sub contusum locum sanguine. Sic quidem Archigenes definiuit, qui etiam idem malum ὑπόσφαγμα appellauit. Sic dicitur quasi αἷμα ὑπὸ ὠπὶ, etiamsi in omni alia corporis parte nasci dicique possit. Siquidem Dioscorides etiam cruorẽ per adipem sparsum αἱμαλῶπα nuncupauit, scribens, ἢν πεῖς καταλόγην ὕδωρ ὅσον χίων, ἄχρις οὗ μήτε αἱμαλωψ ὑπερπίπτῃ, μήτε λίπος ὑπολείπῃ. Galenus etiam ἐν ταῖς γλώσσαις annotauit αἱμαλῶπας vocari rubentes quosdam in cute circulos, qui alio nomine αἰθύλιαι dicuntur. Hæc Gorræus. In vulg. autẽ lex. αἱμαλῶπες affertur ex Galeno 4 κατὰ τόπους, pro iis etiam quibus oculi sunt cruentati. In loco autem illo Dioscoridis αἱμαλωψ exponunt Cruẽtæ reliquiæ: Budæus autem Cruentum virus, aut Sanguinolentum quiddam. Quod autẽ ad huius vocis etymon attinet, αἱμαλωψ mihi videri dictum quasi αἱμαωψ, alibi & ipse annotaui, idq; iampridem: quò pertinet & quod à Gorræo scribitur, sic dici quasi αἷμα ὑπ' ὠπί. Hoc autem sequendo etymon, quum literã λ abundare animaduerterem, suspicatus sum tale quiddam & voci πυκταλωψ contigisse, vt videlicet πυκταλωψ dicatur quasi πυκταωψ, & significet ἄωψ in compositione (seorsum alioqui inusitatum) videndi facultate priuatum, ex α priuatiuo videlicet & ὠψ ὠπός. Mihi enim parum fit verisimile, veteres in πυκταλωψ tres voces includere voluisse, vt videlicet πυκταλωπες sint quasi πυκτὰς αἰλαοὶ ὤπας. Sed vnde à interitur? Ad vitãdũ (vt opinor) hiatũ qui κακοφωνίαν affert. Hoc quoque obseruandum est, si sequamur accentum qui datur voci πυκταλωψ, melius αἱμαλωψ quàm αἱμαλωψ, scribi.

Αἱμαλωπις, ίδος, ἡ, Sanguinem præ se ferens color, siue Concrementum sanguinis. vt in vulg. lex. exponitur. Est autem ex Ruellio sumpta illa posterior interpretatio, in hoc Dioscor. loco, lib. 2, cap. 95, vbi de medulla animalium loquitur, σωίζεται δὲ ἥκιστα. ἐν γὰρ τοῖς ἀνθρώποις καὶ ἵπποις αἱμαλωπὶς καὶ εἰσὶ ἀφῇ θάνατος ἐν τοῖς ὀστέοις διείσῃ). Esse autem hanc vocem à præcedente ortam, minimè dubium est.

C. Αἱμωδῶν, (ab αἱμωδίω ὦ) Suidas ait esse αἱμωδιᾶν, & Dolorem sentire ex dentibus sanguinolentis. αἱμωδῶν, inquit, αἱμωδιᾶν, καὶ τοὺς ὀδόντας ὀδυνᾶσθαι αἱμώδως. vbi videri possit de industria additum αἱμώδως adverbi huius etymologiã ostendendam. vt videlicet ab αἱμώδης, id est Sanguinolentus. Varinus tamen in describendo ex Suida eo loco, accusatiuum illum αἱμώδης omisit, per imprudentiam (vt opinor) sicut alia multa imprudenter & parum attentè atque adeo negligenter ex aliis lexicis & ex scholiastis descripsit. Constat tamen dolores dentium esse vt plurimũ sine vllo sanguine: quũ alioqui nonnunquam & sanguis ex gingiuis in ipso dolore emittatur: vnde suspicor αἱμωδῶν ex αἷμα & ὀδούς cõpositum, de certo quopiam genere doloris initio dictum, omnibus postea attributum fuisse. deinde verò ex αἱμωδῶν factum esse αἱμωδία (vt ex ὑμωδῶν factum viden potest ὑμωδία) tandem ex αἱμωδία verbum αἱμωδιάω, pro eo dolore qui est ex obstupefactis seu torpefactis dentibus. HINC igitur Αἱμωδία, ας, ἡ, Dentiũ dolor, Dentium stupor, vt Gaza vertit apud Aristot. in

Probl. διὰ τί αἱμωδίαν ποιεῖ ἡ αἰθράχη τῶν ὀδόντων; Itidem Aphrodiſæus, τοῦ δὲ τοὺς ὀδόντας ἐπαρθέντας ὑπὸ τῶν ψυχρῶν ὀπωρῶν ἀμβλυωπεῖν αἱμωδίαν τοῖς ὀδοῦσιν αἰθράχη ψυχρὰ θεραπεύει. Id eſt, Stupori dentibus inducto à frigidis pomis portulaca frigida medetur. Accipio autem hic pomis generaliter. Marcellus αἱμωδίαν interpretatur dentium ex acri acerbóve aliquo cibo torporem. A

Αἱμωδιάω, ῶ, Dentium obſtupefactione aut torpore laboro. Ariſtot. in Probl. ſectione 7, αἱμωδιῶμεν γὰρ τοῖς ὀξὺ ὁρῶντες ἐδόντας, Stupeſcunt vel Obſtupeſcunt nobis dentes videntibus, &c. Heſychius ait αἱμωδιᾶν eſſe Torpere dentes, vel Torpore dentium affici ex aliqua re quæ videtur aut auditur. Sunt etiam qui αἱμωδιᾶν explicẽt τὸ τοὺς ὀδόντας ὀδυνᾶσθαι μετὰ κνησμοῦ. id eſt, Dolorem dentium ſentire cum pruritu. Bibliorum Græci interpretes ſatis propriè vſi ſunt, vt videlicet (ſequendo ſignificationem quam in αἱμωδίᾳ poſuimus) Dentes dicantur αἱμωδιᾶν qui ex acerbo aliquo cibo veluti torpefiũt, id eſt in torporem veniunt: Hierem. 31, οἱ πατέρες ἔφαγον ὄμφακα, καὶ οἱ ὀδόντες τῶν τέκνων ἠμωδίασαν, id eſt, Patres comederunt vuam acerbam, & dentes liberorum obſtupuerunt, vel obtorpuerunt. Vernaculo ſermone dicimus *Les dents agaſſees*. B C HINC Αἱμωδιαμός, οῦ, ὁ, Talis obſtupefactio dentium, αἱμωδίαμα. ſed ex αἱμωδία fit αἱμωδιάω, ex quo αἱμωδιασμός.

Sunt & adiectiua ex αἷμα compoſita, quibus aut α priuatiuum, aut præpoſitio, aut nomen, aut aduerbium præfigitur: quibuſdam etiam verbum. Atque horum alia in ματος, alia (& quidem multo plura) in μος, facta ſyncope, alia in μων terminãtur. Quæ eo quo hic propoſita ſunt ordine expediam.

Exempla eorum quæ in ματος. D

C. Ἀναίματος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sanguinis expers, Sanguine carens. Poeta quidam apud Athenæum lib. 2, Ὑλοφάγος, αἰόλαιγλος, ἀναίματος, ὑγροπίλιθος. Dicitur etiam ἄναιμος & ἀναίμων, pro eodem.

C. Φιλαίματος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sanguinis amans, Sanguinis auidus. qui Latinè dicitur vno etiã verbo Sanguinarius. φιλαίματος Ἄρης, in Anth. epigram. Mars ſanguinarius. qui & αἱμοχαρὴς idem ſignificante voce à poetis appellatur. E

Exẽpla terminatorũ quæ in μος, quæ vel ſyncopẽ paſſa eſſe, vel à nominatiuo formata, dicere poſſumus. Vide quæ hac de re ſcripſi in fine deductorum ab αἷμα compoſitione carentium.

C. Ἄναιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sanguine carens, idem quod ἀναίματος, ſed, vſitatiũs. Plin. Inſecta ſine ſanguine eſſe prodiderũt, pro eo quod Ariſtot. ἄναιμα ζῷα. Dionyſ. Long. τὸν δὲ παλαιὸν μῦθον ἰδίαν ἐπιτρίψαντα μαλακίαν καὶ ἄναιμον. Vius eſt & Anacreon in odario de cicada, ſi pro ἀναιμόσαρκα legamus ἄναιμα, ἄδακρυ. alioqui ἀναιμόδωρος fuerit Carnem habens ſanguine carentem. Ego in mea illius odarii interpretatione illam alteram lectionem ſequutus ſum. Ἄναιμος exponitur etiam vno verbo Exanguis: de qua interpret. vide in Ἀναίμων. F HINC aduerb. Ἀναιμεὶ in vulg. lex. Sine ſanguine.

Ἀναιμία, Sanguinis priuatio. quaſi dicas, Carentia ſanguinis.

Ἀναιμωτὶ autem vide poſt verbum Αἱμόω.

C. Αὔαιμος, Qui eſt eiuſdem ſanguinis, τῷ αὐτὸ αἷμα ἔχ. vnde Αὔαιμοι, Fratres, ἀδελφοί, Heſ. Citatur ex Anthol. epigramm. G ET Αὐήμαιμοι apud Lycophr. οἱ τῷ αὐτὸ ῥέοντες, inquit Euſt.

C. Δίαιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sanguinolentus, Cruentus, apud Erotianum. In vulgar. lex. ἡματωμένος exponitur, id eſt Cruentatus.

C. Ἔναιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sanguine præditus. Herodotus, ζώουσι δὲ οἱ γίγαντες ἔναιμοί τε καὶ σαρκώδεες. Quod opponitur ei quod ex Anacreõte modò protuli, ἄναιμοι, ἄδακρυ. quibus ſubiungit, Σκιὴν ἐοικότες ἀνθρώποις ὁμοίοις. Fortaſſe autem hoc dicto alludit Herodotus ad Homericum verſum qui deos teſtatur eſſe ἀναίμονας: vt dicetur in Ἀναίμων. ‖ Ἔναιμος, Sanguinolentus, Cruentus. vt ἔναιμοι ἵπποι, & ἔναιμον πρᾶγμα, Vulnus cruentum, id eſt ſanguine adhuc ſtillans. Apud Dioſcoridem interdum ἔναιμα dicitur ſine adiunctione, interdum ἔναιμα πρᾴγματα. vt lib. 1. cap. 153, ἐναίμων κολλητικά, id eſt quæ ſanguinolenta glutinant. Alibi, διώσασι δὲ καὶ ἔναιμα τραύματα. ‖ Item ἔναιμον φάρμακον, Medicamentum quod adhuc cruento vulneri iniicitur, vt tradit Gal. initio Comm. 3, εἰς τὸ ἔναιμον. Ideo ἔναιμον φάρμακον exponi ſolet Medicamentũ ſiſtendo ſanguini aptum. Dioſcor. lib. 5. cap. 21, de acero loquens, ἔναιμόν τι ἔχει καὶ ἀφαίμαγμον, Sanguinem ſiſtit, qui videlicet manat è vulnere. Exponitur à Ruellio, Cruentis vulneribus inditur. Sic & in vulg. lex. ἔναιμα, Emplaſtra quæ cruentis vulneribus imponuntur, quæ τραυματικὰ vocat etiam Paulus. Galenus autem τὸ ἔναιμον φάρμακον, à quibuſdam κολλητικὸν etiam nominari ſcribit. Alibi autem tradit ea quæ appellantur ἔναιμα φάρμακα, magna ex parte eſſe κολλητικά: Therapeut. lib. 6, οὐ μὰ Δία κολλητικὸν ὀπτήσομεν φάρμακον, ὁπόταν τὸ πλεῖστον τοῦ καλουμένου ἐναίμου ᾖ, ἃ τοῖς ἀρχαίοις ὀπτᾶσθαι τραύμασι.

C. Ἐξαιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sanguine deſtituus, Qui multũ ſanguinis effudit, vt Suidas ἔξαιμα exponit οἱ κείφαιμοι, & οἱ πλεῖστον αἷμα κενώσαντες. Eadem enim planè forma dicitur qua Exanguis Lat. ſed minus tamen ſignificat. Plut. De anim. prudentia, τὸ βασιλέως ἔξαιμον ἥμερόν ἐστι καὶ ἀνεπίβουλον. C

C. Ἰσχαιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, (quaſi ἴσχων αἷμα) ſiſtens ſanguinem ſiue ſupprimens, Siſtẽdi ſanguinis vim habens, aut Aptus ad ſiſtendum ſanguinem. Vnde ἰσχαιμον φάρμακον apud Galenum & Æginetam: necnon apud Lucianum in Timone, ita iocantem, ἀλλὰ σύ γε πάντως τὸ τραῦμα ἴασαι, μικρὸν ὕδωρ πίσας τῷ χείρονι. δῆλος γὰρ ἰσχαιμὸν ὂν τὸ φάρμακον. vbi Eraſmus ἰσχαιμον φάρμακον præſentaneum remedium vertit, non expreſſa vi huius vocabuli. In vulg. lex. ἰσχαιμον non ſolùm exponitur Sanguinem ſiſtens, & ſanguinem ſedans, verũ etiã ſanguinem attenuans. ſed per errorem (vt opinor) ſumendo ἰσχαιμον pro ἴσχναιμον, id eſt ita interpretando ac ſi ἴσχναιμον ſcriptum eſſet. quod ſi vſquam reperiretur, id ſignificare poſſet, à verbo ἰσχαίνω. nam ἰσχαίνω pro ἰσχναίνω ſuſpectum eſſet, quanuis ἰσχνὸς pro ἰσχναλέος Hippocr. poſſit Homerum dixerit. Eſt autem inter ἰσχαιμον φάρμακον & ἔναιμον hoc diſcrimen, quòd hoc non ſanguinem tantùm ſupprimit, ſed & inflammationẽm arcet: illud facultatem duntaxat ſiſtendi ſanguinis habet. D

Ἴσχαιμος, vel Ἰσχάιμων, Herba à ſiſtendo ſanguine appellata. Theophr. Hiſt. pl. lib. 9. cap. 15, περὶ δὲ τὴν Θρᾴκην ἔστι μὲν καὶ ἐπίρρας οὐκ ὀλίγας, ἰχορραπάτιον δὲ, ὃν ἔνιοι, τὴν ἴσχαιμον. ὧν δὲ λέγουσιν οἱ μὲν κιττοειδίους τὰς φλέβας, οἱ δὲ, καὶ ἀρρωστήρους ἀβατμηδίους, ἴχῃ καὶ κωλύειν τὴν χύσιν. Vnde Plinius, libro 25. capite 8, Iſchæmonem Thracia inuenit, qua ferunt ſanguinem ſiſti, non aperta modò vena, ſed etiam præciſa. Serpit è terra, &c. Euſtathius illã radicem quæ ab Eurypylo Patrocli vulneri adhibita, ῥιπίσας ἴσχ' ὀδυνάς, & παύσατο αἷμα, (Il. λ, circa finem) ait à quibuſdam exiſtimatam eſſe ἀχίλλειον, ab aliis ariſtolochiam, quæ & ἴσχαιμος dicta ſit. Sunt qui ἴσχαιμον herbã eſſe ſcribant milio ſimilẽ, atque adeo nõnulli milium agreſte appellari putant.

C. Καθαιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sanguinolentus, Cruentus. vt καθαιμα πράγματα apud Eurip.

C. Λείφαιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, (ὁ λειπόμενος αἵματος) Qui ſanguine deficitur, Cui ſanguis deficit, Cui minus eſt ſanguinis quàm oportet. Gal. Comm. 4, in Hippocratem De dicta in morbis acutis, λειφαίμους exponit τοὺς ὀλίγας ἔχοντας αἷμα, κἂν μηδέπω ὠχροὶ ὦσιν ἄχρους. Quem ſequens Gorr. ſcribit, λειφαίμους propriè dictos τοὺς ἀχρόους, id eſt decolores: ſed non eos tantùm, verùm omnes quibus minus eſt ſanguinis quàm oportet, etiam ſi colore nondum prorſus ſint deſtituti: eos verò qui aliã ob cauſam corpore ſint malè affecto, κακόχρους à medicis vocari. In vulg. lex. λείφαιμοι, decolores & pallidi, quaſi ſanguine carentes, exangues, Hipp. E

Λειφαιμέω, μῶ, Sanguine deficior, ſeu deſtituor, Exanguis & pallidus reddor. Ariſtot. Probl. διὰ τί φοβούμενοι τὸ αἷμα λειφαιμοῦσι; τὸ δὲ κάτω ὑχαίνουσι, καὶ ἡ κοιλία λύεται. Sic Lat. dicitur aliquis metu exanguis eſſe.

C. Ὀλιγάιμος, vel potius Ὀλίγαιμος, Cui paucus eſt ſanguis, Cui parum eſt ſanguinis, apud Alex. Aphrod. Sed frequen- F

frequentius inuenitur Ὀλήαιμος, & ita habetur apud Iul.Pollucem. HINC Ὀλιγαιμία, Sanguinis paucitas.

C. Πολύαιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q.d.Multisanguis) Multum sanguinis habens, Sanguine abundans. Gal.ad Glauc. HINC Πολυαιμία, Sanguinis abundantia. ET Πολυαιμόω, ῶ, Abūdo sanguine, Arist. De gen.anim.lib.4,

C. Σώαιμος, ET Ὅμαιμος, ET Αὐτόαιμος, ὁ καὶ ἡ, apud Lycophronem, Consanguineus, ad verbum, συγγενής, Hes.Eustath. Sed Σώαιμος & Ὅμαιμος appellatur etiam frater peculiariter (& quidem frequentius) vel Soror. Sophocles, τὸν τῆ μαντίπος ξώαιμον ἀδελφὰ λεώπτης, posito Attice ξ pro σ. Et ἡ ξώαιμος, Soror apud eundem in Antigone. Apud eūdem ὅμαιμος, Soror, in Electra, pag. 80, Πρὸς σῆς ὁμαίμου καὶ κασιγνήτης λαζοῦ. Vbi annotat schol. ὁμαίμου & κασιγνήτης poni ἀντὶ τοῦ ἀδελφοῦ. Hesychius σώαιμος exponit duntaxat ἀδελφός: sed ὅμαιμοι esse dicit & ἀδελφεῖς, & συγγενεῖς: & addit ὁμόαιμοι. Interdū & adiectiuè ponitur ὅμαιμος, vnde ὅμαιμον αἷμα apud Soph. Antigone. Sunt autem poetica hæc tria, sicut & quæ in μων terminantur synonyma σωαίμων & ὁμαίμων, de quibus paulo pòst.

C. Ὕφαιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q.d. Subsanguineus) Subrus sanguinem habens, Cui subest sanguis. Quasi sanguinem habens subtus latentem, & concretum, vt in sugillatione. Hesychius ὕφαιμον exponit αἱματώδες.

Exempla eorum quæ in μων.

C. Ἀναίμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Idē quod præcedens αἷμος, Sanguine carens, Sanguinis expers. Hom. Il. ε, de diis loquens, οἱ γὰρ σῖτον ἔδουσι, πίνουσ' αἴθοπα οἶνον· Τὼ νύ τ' ἀναίμονές εἰσι, καὶ ἀθάνατοι καλέονται. Contrà autē Herodotus de aliis quibusdam diis dixit ἔναιμοί τε καὶ οὐκ ἀθάνατοι, tanquā huc alludens. Cæterùm αἷμος & αἱμων lubentius verto Sanguine carens, aut Sanguinis expers, quàm Exāguis: quum exāguis sit potius Sanguine defectus, quàm qui natura sanguinis est expers.

C. Συναίμων ET Ὁμαίμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Cōsanguineus, Frater. Idem quod præcedentia, σώαιμος & ὁμαιμος, & poetica itidem: vt in hoc versu, Μηδ' ἀμφὶ πατρὸς γε συναίμονος εἰς ἓν ἴλθῃς. Apud Soph. cōparat. gradus Ὁμαιμοτέρα, in Antig. vbi schol. exponit οἰκειοτέρα καὶ συγγενικωτέρα.

Ὁμαιμοσύνη in Anthol. epigr. Consanguinitas. Est item Fraternitas.

C. Φιλαίμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Sanguinis amans, Sanguinis auidus, Sanguinarius. Idem quod φιλαίματος paulo antè positum. φιλῶν τὸ αἷμα, Hesych.

Deriuata compositione carentia.

Αἱμάτιον, ου, τὸ, Dimin. q.d. Sanguiculus, Exiguus sanguis. Etymol. αἱμάτια exponit ἀλλαντία. Est autem ἀλλάντιον diminutiuum ab ἀλλᾶς, ᾶντος, quod nomen genus farciminis significat, secundum quosdam dictum lucanicam.

Αἱματικός, ὴ, ὁ, Sanguineus, Constans sanguine. vt αἱματικὸς χυμός, Al. Aphrod. Sic apud Aristotelem, τὰ δὲ κατάχαρα τῶν αἱματικῶν ὄντων ἴδια, id est, Sanguine præditorum. Quæ autem sanguine prædita sunt, seu quæ sanguinē habent, vocant etiam αἱματώδη & ἔναιμα.

Αἱμάτινος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem: sed minus vsitatum.

Αἱματηρός, Sanguinolentus, Cruentus, in Electra, Ἕλκεσιν αἱματηρὸν, id est ἡμαγμένον, inquit schol. Est autem ἡμαγμένος participium ab αἱμάσσομαι, sonans cruentatum. Addit αἱματηραὶ σταγόνες, sanguineæ guttæ, guttæ quæ stillantè sanguine. Apud eundem Soph. in Trach. φλὸξ id est Flamma, vocatur αἱματηρὰ quæ fit ex victimarum sanguine.

Αἱματώεις, ῶσσα, ὁ, Sanguinolentus, Cruentus. Idem quod αἱματηρός: sed in carmine iambico vsurpatur hoc, illud in hexametro. vt apud Homerum passim, Od. χ, Πατρίδα τ' ἀμφοτέρωθεν Αἱματόεσσαν πόλεσθον. Fœm. est αἱματόεσσα, apud eundem.

Αἱματώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Sanguinolentus, Sanguini permixtus. vt apud Galenum ad Glauconē 1, αἱματώδεις διαχωρήσεις, sanguinolenta alui excrementa. Nonnunquam αἱματώδης apud Aristotelem idem est quod Sanguineus, Sanguine præditus, id est αἱματικὸς, siue ἔναιμος.

Αἱμαπία, ας, ἡ, μέλας ζωμός, vt ait Pollux, id est Ius nigrum, quod vsitatissimum Lacedæmoniorum erat edulium. Etymologicus autem hunc μέλανα ζωμὸν ait appellari αἱμαλεαὶ, Hesychius αἱμαλίαν: quam scripturam potius sequor: vt differat ab αἱμάλεως, significante (vt ipse ait) ἀκρίτης. quod & Etymologicus scribit: sed apud hūc est αἱμαλέον cum accētu in vltima: vbi & puto esse debere.

Αἱματίτης, Hæmatites, lapis. q.d. Sanguineus. ita enim appellatur vel quòd sanguinis colorem referat, ac ruborem sanguineum habeat: vel ab effectu, quòd videlicet sanguinem reprimat. Vide Plinium lib. 36. cap. 16, & Dioscoridem lib. 5. Idem lapis dicitur & εἰαείτης, vt Nicandri scholiastes testatur. nam & εἶαρ sanguinem significat. ‖ Item αἱματίτης, ἡ φλὲψ, id est vena.

Αἱμάτης, ης, ὁ, Ensis, Gladius, apud Sophoclem. Etymol. Hesychius tamen & Suidas aiunt αἷμα id significare apud eum in Electra. An verò Etymologicus eodem Electræ loco ita legerit, an in alio, mihi dubium est.

Αἱματίζω, Sanguinem elicio. Aristoteles, ἐπὶ καὶ αἱ μῦαι τῷ κέντρῳ ἡσθάνουται αἱματίζουσι, siquidem & muscæ aculeo attingentes, sanguinem eliciunt.

¶ Αἱματόω, ῶ. F. ώσω. Cruento, Cruore seu sanguine inficio, Sanguinolentum reddo. ‖ Item Interficio, vt Hesych. & Etymol. tradunt.

Αἱματοῦμαι, pass. Cruentor. Item, In sanguinem vertor. vt apud Galenum αἱματοῦται ἡ ὀφθὴ κρᾶσις τὸ ἧπαρ. id est, In sanguinem vertitur cibus versus iecur. Participium est ἡματωμένος, Cruentatus. Vel, In sanguinem versus. Apud Xenophontem Præd. 1, ἀκόντια ἡματωμένα, iacula cruentata.

C. Ἐξαιματόω, itidem vt αἱματόω, In sanguinem verto, apud Aphrod. in Probl. HINC Ἐξαιμάτωσις, Ipsa actio vertendi in sanguinem, Sanguinis effectio, Sanguificatio, vt Gaza vertit alicubi. A Budæo redditur Sanguinis generatio, in hoc Galeni loco ad Glauc. 2, ἡμιτάλαντα μὲν ἡμῖν τὸ μελαγχολικὸν ἀπόπλασμα δικαίων εἶναι πρὸς τὴν ἐξαιμάτωσιν, αἰσθάνεσθαι τῆς τοῦ οἴνου πρυμῆ. Greg. ἐπὶ τῆς ἕκτης μάλιστα τῆς τῶν θερμῶν σωτηρίας ἰῶ χρεία ἐστὶς ἡ τῶν ὑγρῶν ἐξαιμάτωσιν. HINC etiam Ἐξαιματωτικὸς, Vim generandi sanguinis habens, ἐξαιματωτικὴ δύναμις apud Aphrodisæum in Probl. Vis generandi sanguinis Vis sanguinis generatrix, seu effectrix. DICITVR & Καθαιματόω pro Cruento, pro quo perperam in vulg. lex. legitur Καθαιματζέω.

c.2. Συνεξαιματόω, ῶ, Vnà cruēto. Et pass. Συνεξαιματοῦμαι. Vnà cruentor. Philo De vita M. lib. 1, συνεξαιματοῦται τὴν αἰτὰ λίμναι.

¶ Αἱμάσσω, & Attice Αἱμάττω, F. ξω, P. χα, Idem quod αἱματόω, id est Cruento, Sanguine inficio, Sanguine conspergo. Sophocles, ὁπόταν ζωστὸς δὴ χεῖρας αἱμάξαι βοτοῖς, manus cruētare. Interdū significat, Vellicando sanguinem elicio, Vellico ita vt sanguinem eliciam. à qua significatione dicitur αἱμασιά.

Αἱμάσσομαι, pass. Cruentor, Sanguine inficior. vnde participium præsens αἱμασσόμενος, qui cruētatur: & præteritum ἡμαγμένος, cruentatus. σίρτων αἱμασσόμενον, apud Sophoclem in Aiace. Lucianus, ὁ δὲ ἱερὸς αἰὼν ἔστικεν ἡμαγμένος. ‖ Apud Sophoclem αἱμάσσεσθαι exponitur etiam φονεύθῆναι, id est occidi: hoc loco, οἵους ἄρ' αἱμάσσειν. Sic & αἱματοῦσθαι pro Occidere à Suida & Hesychio exponi dictum est.

Αἱμακτός, ὴ, ὁ, Sanguinolentus. vt αἱμακταὶ ῥανίδες apud Euripidem, Sanguinolentæ guttæ, Sanguine permixtæ. Fit ex ἧμακται tertia præteriti ab αἱμάσσομαι, & quanuis sit nomen, participii ἡμαγμένος significationem habet. HVIC contrarium est Ἀναίμακτος præfixo α priuatiuo, & ν inserto euphoniæ causa. Est igitur ἀναίμακτος, Non cruentus, aut cruentatus, Non sanguinolentus. vnde & Ἀναιμακτὶ aduerbium, Non cruentè, Sine sanguine, apud Hesychium.

C. Ἀφαιμάσσω, Sanguinem elicio, Sanguinem detraho. vt ἀφαιμάξαι τὸ ζῶον, in Hippiatria. HINC Ἀφαίμαξις, Sanguinis detractio.

C. Ἐξαιμάσσω, Cruento, αἱμάσσω. vel, Valde cruento. vt apud Synesium, ἐξαιμάττων τὸν ἵππον, Cruentans equum, fodiendo videlicet calcaribus armos. Sic autem ante eum dixerat Xenophon Præd. 7, οὐδὲν φονεύομεν ἔτι ἵππον, ἀλλ' ἐξαιμάττων χρῶ πολὺ τῷ πίτρῳ.

C. Καθαιμάσσω, Itidem pro Cruento, vel Valde cruento.

VNDE Καθαιμακτὸς, Cruentatus, Cruentus. In vulgaribus lexicis malè exponitur καθαιμάσσω per καθαιμάζω, quod (licet bis illic positum) mendosum est pro καθαιμάσσω.

Αἱμασιά, ᾶς, ἡ, Sepes. Propriè inquit Suidas, sepes quæ spinas habent dicuntur αἱμασιαί. Etymologicus itidem & Theocriti quoq; scholiastes aiūt, αἱμασιὰς dici, quia αἱμάσσονται (id est, cruentantur) earum spinis qui eas ingrediuntur. Theocr. in Thyrside, Τὰ ὀλύνθου πὰς χῶρος ἰφ' αἱμασιᾶσι φυλάσσει Ἡμῶνος.

Αἱμασιὰ, Maceria, Septum murale exponitur apud Herodotū. Suidas ait Herodoto esse murum ex minutis silicibus extructum absque luto. Herodot. 1, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ πεδίου αἱ ὑπερκάμπιαι σφέων χῶραι ἑκάστη τῇ ποταμοῦ αἱμασιὴ πλίνθων ὀπτέων ἐστέφανται. Sic Demosthenes, αἱμασιαὶ σφέων κατέμπουσι τῶν ὕδατα.

Αἱμασιὰ perperam appellat vulgus locum circundatum αἱμασιᾶς, id est sepibus, inquit Suidas.

Αἱμασιώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, Sepis vel maceriæ formam habēs. Aut, Ex eadem materia factus qua αἱμασιαί. Apud Platonem De legibus αἱμασιώδης vertitur Macerioſus à Ficino.

¶ Ex deriuatis autem ab αἷμα compositione carentibus, nonnulla itidem syncopen passa sunt, aut certè à nominatiuo αἷμα formata, non à genitiuo aut datiuo. vt ἄναιμος vel pro ἀναίματος per syncopen dictum esse videri potest, vel ex αἷμα absque syncope deductum: ac cætera itidem, ἔναιμος, ἔξαιμος, κάθαιμος, &c. Quod autem ad αἱμοφόρυκτος attinet, & αἱμόφυρτος, & αἱμοβαφὴς & αἱμόῤῥυτος, & alia huius generis composita, ea συγκεκρῆσθαι vult Eustathius. αἱμοφόρυκτα (inquit) συγκέκραται ex αἵματος φόρυκτα. nam ab αἷμα debuisset esse αἱμαφόρυκτα. Quæ Eustathii ratio vt valeat in his compositis (etsi inueniri posse arbitror aliqua quæ illi rationi opponantur exempla) non itidem in alterius formæ compositis locum habere videtur: nec in deriuatiuis compositione carentibus, quæ itidem trisyllaba sunt pro quadrisyllabis, vt αἱμηρὸς pro αἱματηρὸς, & αἱμοῦμαι pro αἱματοῦμαι, de quibus nūc tractabo.

Αἱμηρὸς (siue hoc siue illo modo formatum, vt modò dixi) idem quod αἱματηρὸς, Sanguinolentus. nam αἱμηρὸν Suidas exponit αἷματος πλῆρες: Hesychius autem αἱμηραὶ (pro quo mendosè apud eum legitur αἱμῆραι) αἱματώδεις. Stephanus Epidaurum appellatam αἱμηρὰν scribit quòd frequenter sanguine inficeretur ara Æsculapii quæ illic erat. Reponi enim debet in illo Stephani loco aduerbium ἐκεῖ: vt ita legatur, καὶ αἱμηρὰν δέ φασι τὸ στοιχεῖν αἱμάσσεσθαι τὸν ἐκεῖ βωμὸν τῷ Ἀσκληπιοῦ ὑπὸ τῶν θυόντων. Sed apud eundem est, vt & apud Hesychium, error in accentu: diuersus tamen. nam αἱμῆραι apud Hesychium legitur pro αἱμηραί: apud illum verò αἱμηρᾶ pro αἱμηρᾷ habet Aldinus codex.

Αἱμόωμαι, itidem pro αἱματόω, τῶ, Cruēto. Nā αἱμώθη Hesychius exponit ἡματώθη, quod ab αἱμοῦμαι illius passiuo factum esse dicendum est, pro ἡμώθη. HINC autem Ἀναιμωτὶ deductum esse puto, vt ἀναιμωτὶ sonet ad verbum Incruentatè, pro Absque cruentatione: pro quibus Latini dicere solent Incruenta pugna, vel Incruento marte. Ennius dixit, Sine sanguine & sudore. Hom. Il. ρ, Νήπιοι οἰὼ ἆρ ἔμελλον ἀναιμωτὶ γε νέεσθαι Αὖτις ἐπ' Αὐτομέδοντος. Sic Odyss. σ, Οὐ γὰρ ἀναιμωτὶ γε δέχαρτέ ἑ φάσθαι. Et Odyss. ω, Εἰς κεν ἀναιμωτὶ γε δέχαρτο πάχεα. Scribitur verò & ἀναιμωτὶ, cum ει: sed ἀναιμωτὶ legit Eustathius. Sic & apud Apollonium Argon. 2, — ἀναιμωτί γ' ἐφέσθαι. Apud Suidam quoque ita scriptum reperitur. Talem autem huius aduerbii formationē ab αἱμοῦμαι esse existimo, qualis est τῷ ἀναμαχητὶ ab αἱμάσσομαι: vt videlicet sit ἀναιμωτὶ ab ἡμωτὴ, sicut est ἀναιμαχητὶ ab ἡμαχτὴ. nam vt ab ἡμαχτὴ vel potius ἄμαχτος, posito pro ἡμαχτὴ, fit ἀμαχητὶ, deinde præfixo α priuatiuo, & interiecto ν, ἀναμαχητὶ: sic ab ἄμωτος pro ἡμωτὴ (vt apud Hesychium ἀμοώθη habetur pro ἠμοώθη) fit ἀμωτὶ, ex quo ἀναμωτὶ. Certè vt eadem est vtriusque aduerbii formatio, sic & eadem significatio. sonat enim & ἀμαχητὶ Incruentatè. Sed in prosa ἀναμαχητὶ dicitur potius quàm ἀναμωτὶ: quo tamen vsi sunt interdum cum alii, tum Lucianus & Herodianus. Vsus est & Plutarchus, coniungens cum ἀνιδρωτὶ, eiusdem generis aduerbio.

¶ In vulg. lexicis habetur & Ἀναμαιτὶ, pro eodem, sed sine exēplo. Habetur ibidem & Ἀναιμεὶ, ab αἰμεὸς, quod suprà expositum fuit.

Αἶμος, ου, ὁ, Locus arboribus dēsus aut fruticibus, Dumus. Αἰμώδρυμοι, Αἰχμὴλος Αἰτναῖος, habet Hesychius: sed repono, Αἶμοι, δρυμοί. pro quo δρυμοὶ apud Eustathium perperam legi existimo δρόμοι, pag. 1851. quum addat (ex quorundam gramm. sententia) eandem fortasse etymologiam esse huius vocis αἶμοι, quæ sit vocis αἰμασιά: ipse autem postea ab αἱμάσσω hanc deduci censeat. Quomodo autem ὁ δρυμὸς contingat αἱμάσσεσθαι (quod ad confirmationem huius etymologiæ facit) apparet ex Bionis idyllio in Adonidem, vbi postquam dixit Venerem vagari per δρυμοὺς, subiungit, — αἱ δὲ βάτοι νιν Ἐρχομένᾳ τύπτουσι, καὶ ἱερὸν αἷμα δρέπτουσι. Apud Suidā quoque mendosè legi puto δρόσους pro δρυμοὺς, vbi scribit, αἶμος τὰς δρόσους φησὶν ὁ Αἰσχύλος. ¶ Αἶμοι Hesychius exponit etiam ὀθλιότητες. Apud eundem legitur mutato accentu αἱμὸς expositum πράχηλος.

Αἶμον, Hostia, (στάγμον, Hesychio) Quæ vox si mendosa non est, & ipsa inter ea quæ à nominatiuo αἷμα formātur, referri debere videtur. ET Αἴμιον apud Suidā, Vas quo sanguis excipitur. sed hoc vocabulum magis etiam suspectum est. Vide Ἀμνίον in ἀμνός.

Αἱμαντὴς, οῦ, ὁ, Salgamarius apud Dioscoridem, inquit Budæus: quod & ipsum ab ἥμαντται factum videtur, vel potius tanquam ab ἥμαντται, tertia præteriti τῆς αἱμαύομαι, quod fit passiuum τῆς αἱμαίω.

Αἱμόνια σῦκα, Ficuum genus in Paro insula, ita dictorum ob ruborem, inquit Athenæus lib. 3, & post cum Eustathius: qui quum tradunt ita dicta διὰ τὸ ἐρυθρῶδες, id est ob ruborem, ab αἷμα deriuari innuunt, quasi dicerent διὰ τὸ αἱματοειδὲς χρῶμα, id est ob sanguineum colorem. Eadem & Lydia vocata scribit ibidem Athenæus.

ΑΙΜΥΛΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, Blandus, Festiuus, Lepidus, Affabilis. Ab Hesychio exponitur ἀστεῖος, id est, Vrbanus, Festiuus, siue Lepidus. Item σωφρὼν, Circunspectus. & ὀξὺς ἐν τῷ λέγειν, id est, Acumine dicendi præditus. Vsurpatur nonnunquam de persona, vt Plutarchus in Eumene, εἰπεῖν μὲν οὐκ ἦν δεινὸς, αἱμύλος δὲ καὶ πιθανός. Anthol. epigrammatum 3, κοὐρὴ αἱμύλος. Sæpius de re, id est de ipsa oratione. Plutarchus in Solone, καὶ γὰρ αἱμύλον τι καὶ κεκρυμμένης ἦχον ἐν τῷ διαλέγεσθαι, id est, aliquid affabile, aliquam affabilitatem. Lucianus, αἱμύλη καὶ γλυκεῖα πειθὼ τῷ λόγῳ σου.

Αἱμύλος, in malam partem, Illecebrosus, Deceptor, Blanditiis decipiens. Suidas αἱμύλος exponit ἀπατεών, id est impostor: item κόλαξ, Assentator: & subiungit hunc locum, πλεῖστοι γὰρ αἱμύλων καὶ κεκμηκότων ἠνήσαντό μοι παίζειν. vbi tamē αἱμύλων arbitror posse significare, festiuorum, lepidorum hominum. Sed Hesiodus occasionem videtur dedisse huius expositionis, αἱμύλος, id est ἀπατεών, Impostor: quum scribit in Ergois, — ἐξαπατᾷσι Αἱμύλα κερτόμιοισι. vbi notandum αἱμύλα neutrum plurale pro aduerbio αἱμύλως. Sic & in Theogonia, — δόλῳ φρένας ἐξαπατήσας Αἱμυλίοισι λόγοισι. Sic apud Platonem αἱμύλος ἔρως à quibusdam exponitur Impostor: sed intelligendum est de impostura quæ fit verborum blanditiis & illecebris. Quare αἱμύλον hoc sensu interpretandū puto Pellacem. Cæterùm αἱμύλον quidā volunt esse tanquam forma diminutiui factum ab αἶμον, id est Peritus: Eustathius autem deductionis ab αἷμα rationes duas affert, pag. 1391, quò te remitto.

Αἱμυλία, ας, ἡ, Festiuitas, Lepor. Plutarchus αἱμυλίαν & χάριν copulat aliquando. vt, οὔτε ἁρμονία καὶ συνθήκας ἴσχ ὅσον οὖν αἱμυλίας καὶ χάριτος. Idem in Paulo Æmylio, Μᾶρκος μὲν, Πυθαγόρου παῖς τοῦ σοφοῦ, δι' αἱμυλίαν λόγου καὶ χάριν Αἰμύλιος ἐπεκλήθης. vbi αἱμυλίαν λόγου compositā voce reddideris aptè blandiloquentiam. vnde appareret Æmylius non Latino i sed Græco υ in secunda scribendum esse syllaba. Quinetiam præfigenda esset aspirata H, quæ tamen omitti solet.

Αἰμώλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Deriuatum ab αἰμώλος, possessiui formam habens, & idem significās. αἰμώλοι λόγοι apud Homerum & Hesiodum sæpe: vt Od. α, Αἰεὶ δὲ μαλακοῖσι καὶ αἰμωλίοισι λόγοισι Θέλγε. Vbi Eustath. exponit αἰμώλοις λόγοις, secundum veteres, Verba dolosa, persuasoria, impostoria, versuta. Hes. Theogonia, —πάντ' ἔπιπτε δόλῳ φρένας ἐξαπατήσας Αἰμωλίοισι λόγοισι. Idem ψυδέα & αἰμωλίους λόγους sæpe copulat. vt in Ergois, Ψεύδεά θ' αἰμωλίους τε λόγους, κρυφίους τ' ὀαρισμούς. Itidem in alio loco eiusdem poematis.

Αἰμώλλω, Decipio. ἀπατῶ. vnde χειμώλιος vir quidā dictus ab Aristophane, quasi αἰμώλιον ἐκ χειροφάλητος, id est, decipiens creditores. Schol. Aristoph.

ΑΙ ΝΟΣ, ου, ὁ, Grauis, Horrendus, Horribilis. Hom. Il. θ, αἰνὸν ἄχος, Grauis mœror. Ibidem, αἰνὸς κότος, Grauis indignatio. Od. μ, αἰνότατον κακὸν, grauissimū malum. Apud eundem, in primo versu Iliad. ζ, φύλοπις αἰνή, pugna horrenda. Sic Il. ξ, dicit αἰνοπάτην ἔριδα πολέμοιο. Hesychius αἰνὸν inter cætera vult significare χαλεπόν: quod Hesiodus coniungit cum αἰνόν, in Ergois, —ἐπὶ χαλεπαί τε καὶ αἰνῇ. Homerus autem αἰνότατον & κύντατον copulat, Od. λ, Ὡς οὐκ αἰνότερον ἧς κύντερον ἄλλο γυναικός. Sic αἰνότατος Κρονίδης, Iliad. α & ξ. In compositione grauem seu horrendum, item malum & infelicem significat, vt mox videbimus. Fieri autem volunt αἰνὸς à δεινός, abiecto ε & mutato ι in α: cuius etymologiæ meminit etiam Eustathius. Orion apud Etymologicum ponit & aliud etymon, videlicet à δαΐς, id est pugna. vt à δαΐς fiat δαϊνὸς & δαινός, abiecto autem ν, αἰός. Ego autem ab aduerbio αἶ potius deduxerim: vel ex αἰανὸς ab αἰᾶ deriuato per syncopē factum esse dixerim: si quidē αἰανὸν cum Hesychio interpretemur duntaxat χαλεπὸν & αἰνόν.

Αἰνὸν ἔπειρον apud Homerum exponit Eustathius obscurum & ænigmaticū, ab αἶνος quod pro ænigmate ponitur, vt infrà dicetur.

Αἰνὰ aduerb. positum pro αἰνῶς. vt αἰνὰ χολώθη apud Callimachum hymno in Delum, Grauiter succensuit.

Αἰνῶς, Aduerbium, Grauiter, Horrendē. Il. χ, —ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς Δείδω, Grauiter metuo, vel Grauissimē. Potest etiam exponi Valde metuo. vt Il. γ, Αἰνῶς ἀθανάτῃσι θεῇς εἰς ὦπα ἔοικε, Immortalibus deabus valde similis est facie. Od. α, φιλέσκετο γὰρ αἰνῶς, id est, Diligebat vehementer. Od. ι, —ὑπνος μ' αἰνῶς, Gauisus est vehementer.

Αἰνόθεν, Aliud aduerbium, formam habens aduerbii è loco: deductum ab αἰνὸς eodem modo, & seruiens adiectiuo αἰνὸς, vt substantiuo αἶνος, quod est vrbis Thraciæ nomen. vt sit αἰνόθεν, Ab Æno vrbe: item αἰνόθεν, ἀπ' αἰνοῦ πρήγματος, A re graui & horrenda. Il. ν, Ἦ μὰν δὴ λώβη γε καὶ αἰνόθεν ἀντιβολῆσαι, Id est, Ex malo malè, vel, Cum graui malo, à grauibus malis. siue post grauia mala. Budæus vernaculo sermone interpretatus est ad verbum valde propriè, De mal en mal. id est, De malo in malum. Existimo autem ita dictum οἰόθεν οἷος.

C. Αἰνοβάκχευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Grauiter bacchans, Qui vel quæ grauiter bacchatur, aut horribiliter, Graui furore percitus. vt Λυκόφρης αἰνοβακχεύτου, apud Lycophronem in Alexandra. Euripides ἀβάκχευτον dicit pro αἰνοβάκχευτον, si αἰνοβάκχευτος exponamus κακοβάκχευτος.

C. Αἰνοβίας, ου, ὁ, & Ionicè αἰνοβίης. Strenuus, Bellicosus. ad verbum, Vehementi robore præditus, ex αἰνὸς & βία: in Anthol. epigr. Ἀβδήρων ἐφθιτόνητα τὸν ἀενοβίῃ Λιγάιωνα.

C. Αἰνόγαμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius malæ, id est infelices, sunt nuptiæ, Infelix nuptiis. Ex αἰνὸς & γάμος. significat autem αἰνὸς malum in hoc vocabulo, vt & in aliis multis. adeo vt sit αἰνόγαμος ad verbum noster *maumarié*.

C. Αἰνόθρυπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Malè delicatus, aut Perditè delicatus. Quidam exponūt, Quem malè decent deliciæ, aut Cui malè conueniunt deliciæ. Lubēter verò interpretarer Deliciis perditus, vel potius Perditè delicatus. Nam αἰνὸς etiam in compositione vehementiam significat: sed vt αἰνῶς Græcis significantius est quàm λίαν aut ἄγαν, ita Perditè amare Latinis significantius est quàm Vehementer amare. Theocr. in Idyllio quod Syracusiæ inscribitur, Εἰρεσιώνη, αἴρει τὸ κᾶμα, καὶ ἐς μέσον αἰνόθρυπτε θὲς πλάτιν. Ex αἰνὸς & θρύπτω, quod extra compositionem non vsurpatur: deductum à πλησμονὴ tertia præterito à θρύπτομαι.

C. Αἰνόλεως, ου, ὁ καὶ ἡ, Torum malum habens, id est infelicem (intellige autem torum iugalem) apud Lycophronem in Alexandra. Idem valet quod αἰνόγαμος. Fit ex αἰνὸς & λέκτρον.

C. Αἰνολέων, οντος, ὁ, pro Αἰνὸς λέων, Horrendus leo, Horribilis leo. Theocr. Idyll. 32, Θηείον αἰνολέοντα κακὸν πέρας ἀγεσιώτας. Ex αἰνὸς & λέων.

C. Αἰνόλυκος, ου, ὁ, pro αἰνὸς λύκος, Horrendus lupus. Eodem modo quo Theocritus αἰνολέοντα dicit horrendum leonem. Vtitur Lascaris in epigr. nescio an ad imitationē Theocritici αἰνολύκους hoc vocabulum fingēs, an vt alibi inuento vtens. Ex αἰνὸς & λύκος.

C. Αἰνομανὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Furore graui percitus. Ex αἰνὸς & μαίνομαι.

C. Αἰνόμορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Periens horrenda morte, vel misera morte. Aut, Quem manet horrenda mors. Vel, accipiendo μόρον pro sorte, Qui est malæ sortis, id est miseræ seu miserandæ, Cui misera sors contigit. Aut simpliciter, Infelix, Miserandus. id est δύμορος. Odyss. ι, —κακὴ Διὸς αἶσα πάρεστι Ἡμῖν αἰνομόροισιν. Il. χ, δύμορον & αἰνόμορον eadem facit quum ait, ὅ μ' ἔτρεφε τυτθὸν ἐοῦσαν Δύμορος αἰνόμορον. Vtitur & Æschylus in tragœd. secunda. Fit ex αἰνὸς & μόρος.

C. Αἰνοπαθὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Grauia perpessus. Od. σ, Ἦ μὰ μάλ' αἰνοπαθῆ μαλακὸν νόον εἰκέ κῶμ' ἐκάλυψαν. Musæus, (id est autor opusculi quod Musæo falsò adscribitur) Αἰνοπαθὴς Λείανδρος. Ex αἰνὸς & πάθος, quod in compositione duntaxat vsurpatur, factum ex aoristo ε, ἔπαθον.

C. Αἰνοπλὴξ, ῆγος, ὁ καὶ ἡ, Grauiter feriens, Grauiter percutiens. vt αἰνοπλῆγος ἰχθὺς apud Nic. Ex αἰνὸς & πλήσσω, formando ex fut. πλήξω, vel ex aoristo ε ἔπληξα, detracta prima & vltima syllaba. eodē videlicet modo quo οἰνοπλήξ. Sed vt οἰνοπλὴξ accipitur in passiua significat. pro Percussus vino, id est temulentus: ita & αἰνοπλὴξ non dubium est quin passiuè dici possit, Qui grauiter est ictus.

C. Αἰνοτόκος, ου, ὁ ἡ καὶ, paroxytonum, Qui infeliciter generat, de viro: Quæ infeliciter parit, de muliere. nam τίκτω etiā de viro per catachresin dicitur, pro γυναῖκα. Nonnus, Αἰνοτόκου Σίμωνος ὀπιπλοτατον γόνον Ἰούδα. Ex αἰνὸς & τόκος. vel ex τέτοκα præterito medio.

Αἰνότοκος, proparoxytonum, Infeliciter natus, Infeliciter editus in lucem. Accentu duntaxat distinguitur à præcedente, actiuam significationem habente.

Αἰνοτύραννος, ου, ὁ, Idem quod αἰνὸς τύραννος, Grauis tyrānus, Horrendus tyrannus.

C. Αἰναρέτης, ου, ὁ, Cuius grauis est virtus & perniciosa, ὁ δεινὸς κακῷ ἔχων τὸν ἀρετὴν. id est, ad verbum, Qui virtutem habet ad malum. Hoc est, Qui virtute abutitur, Qui virtutē habet ad malos vsus. Per virtutem autem intelligitur fortitudo κατ' ἐξοχήν. Hom. Il. α, Αἰναρέτη, πῶς σὺ ἄλλοις ὑπείκεις ἠϊθέοις τοῖς; Aliis legere placuit αἰναρέτης, vt referatur ad χόλος, quod nomen est in proximè præcedente versu: vt sit αἰναρέτης χόλος, ira quæ grauis est & perniciosa virtutibus. Fuerunt etiā qui legerent diuisim, Αἰν' ἀρετῆς, &c. sed prima lectio magis recepta est, quæ & Aristarcho placuit. Fit autem αἰναρέτης ex αἰνὸς & ἀρετή. ¶Est & nomen viri proprium Αἰναρέτης.

Componitur αἰνὸς etiam cum nominibus propriis: vt in αἰνόπαεις & in αἰνολίη, pro Malorū autor Paris, vel, Grauis seu perniciosus Paris, & Pernicios Helena. Dicitur & δύπαεις ab Homero pro αἰνόπαεις, vt inquit Eustath.

ΑΙΝΕΙΑΣ, Troiani illius herois nomen, ab αἶνος deriuatum, vt testatur Hom. hymno Veneris, his versibus, Τὸν δὴ καὶ Αἰνείαν ὄνομ' ἔσσεται, οὕνεκά μ' αἶνον Ἔχεν ἄχος, εἴτε καὶ βροτοῦ αἴσιμος ἔμπεσον ἔσται. Quidā tamen ab αἰνέω, id est laudare, deriuatum esse putarunt.

ΑΙΝΟΣ, ου, ὁ, Apologus, Apologatio, apud Quint. Dictū fabulosum, aut prouerbiale, Sermo seu oratio prouerbialis. λόγος παροιμιώδης, inquit Suid. Eustathio autē αἶνος est λόγος μυθώδης, καὶ ἀπόκρυφος, καὶ ἐγκωμιαστικός, id est Oratio fabulosa, & obscura, & figurata: quæ & griphus & ænigma dicitur. Idē ait veteres tradere quæ sequuntur, Αἶνος & παροιμία differunt: nam αἶνος est oratio fabulosa quæ à brutis animātibus aut à plantis ad hominum admonitionem traducitur,

vt ait Lucillius Tarræus in primo De prouerbiis. A brutis animantibus, vt apud Archilochum, αἶνός τις ἀθρόων οἷς ἄρ' ἀκόντησ', &c. Sic Hesiodus, Νεῖκος δ' αἶνον βασιλεῦσ' ἀφίωσιν ἰόντες, &c. A plantis autem, vt apud Callimachū, ἄκουε δὴ τὸν αἶνον ἵνα τοι Πύλιος διέφρικε, &c. Hæc apud Eustathium, quæ & apud Ammonium reperiuntur. Quint. lib. 5. cap. 11, αἶνον Græci vocant & αἰνιττόμενον, & vt dixi λόγους μυθικούς. nostrorum quidam non sanè recepto in vsum nomine apologationem. Cui confine est παροιμίας genus illud quod &c. ‖ Videtur αἶνος pro παροιμία poni, (id est prouerbium) à Theocrito, quum ὁ Κυνίσκας dicit, Αἶνος Ἡμιλέγαπάς, ἔβα καὶ ταῦρος εἰς ὕλαν.

Αἶνος simpliciter pro quolibet dicto capitur, vt inquit Eustathius, exemplum tamen nullum ponens: sed videtur posse ex hoc versu Od. ξ afferri, Ὦ γέρον, αἶνος μέν τοι ἀμύμονα δν κατέλεξας. Nam quod in quibusdam lex. Græc. dicitur αἶνος hic significare prouerbium, apertè falsum est. Obseruandum est autem, αἶνος quum fabulosam orationem seu fabulosum dictum significaret, vsurpatum fuisse pro quolibet dicto: sic μῦθον pro quolibet dicto posuisse Homerum, quum apud eius posteros in oratione soluta pro fabuloso tantùm dicto seu fabula vsurpatum sit.

Αἶνος, Assensio, συγκατάθεσις, vt ait Eustathius: hinc fieri dicens αἰνίσσεσθαι, pro μὴ συγκατατίθεσθαι. Sic & αἰνεῖν pro assentiri vsurpatur, vt dicemus postea.

Αἶνος, Laus, Encomium, Dictū laudatoriū, aut Oratio laudatoria. Od. φ, — Εἰ μὰ χρὴ μητρός γε φίλου; quid opus habeo laude matris, seu laudatione? Apud Athen. 15, quidā poeta, Εἰρεσίη γλώσσης ἀπεπάλαμψε εἰς μέγαν αἶνον. Hinc & πολύαινος vocatur Vlysses, multùm laudatus.

Αἶνος, Thraciæ vrbs. Suid. Hes. Eust. Steph. Strabo.

C. Πολύαινος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multùm laudatus, Multa laude dignus. vt Vlysses πολύαινος apud Homerum, Il. κ, Εἴπ' ἄγε μοι τὸν πολύαιν' Ὀδυσῆ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν. Sic Od. μ, Δεῦρ' ἄγ' ἰὼν πολύαιν' Ὀδυσεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν. ‖ At verò Il. λ, Ὦ Ὀδυσεῦ πολύαινε, δόλων ἄτ' ἠδὲ πόνοιο, exponitur σαμόλε, μωρολόγε, φλύαρε, id est, garrule, loquax, nugator, ab αἶνος significante simpliciter λόγον: sed malim in priori significatione hic quoque accipere, vt sit ironia.

Αἶνη, ης, ἡ, Apud Herodotum idem quod αἶνος in significatione proximè præcedente, id est pro Laude. lib. 8, ἥν τε αἶνη μεγίστη τῷ στρατηγῷ ὁ Θεμιστοκλῆς. id est, Maxima laus Themistocli tribueretur. vel, In maxima esset existimatione. Vtitur & Arrianus 8 libro, Ionicè scripto.

Αἰνέω, ῶ. F. αἰνήσω vel αἴσω (vt πολήσω & πολήσω, καλέσω & καλήσω) sed αἴσω magis antiquum est, & à poetis Ionicè vsurpatur, potius quàm in soluta oratione. P. αἴνεσα. Laudo, secundum significationem illam quam penultimam nomini αἶνος dedimus. Exponitur & Approbo, seu Comprobo. Il. κ, Τυδείδη μήτ' ἄρμα μάλ' αἴνει, μήτι ἑ ἕνεικε. Od. ω, Οἱ δ' οὐκ αἰνήσουσιν ἀκούοντες κακὰ ἔργα. id est, Non laudabunt. vel, Non approbabunt. Plutarchus dicit αἰνεῖν, hoc in versu Hesiodi, Νεῖκος ἐλαίην αἰνεῖ, μεγάλη δ' ὑπὸ φορτὶ πέλεσθαι, significare ἐπαινεῖν id est Laudare: Laudare autē dici pro συγκατατίθεσθαι. Ad huius autem Hesiodei versus imitationem compositum fertur hoc Virgilianum, Laudato ingentia rura, exiguū colito. ‖ Αἰνέω, Assentior. Cum datiuo personæ apud Apollonium Argon. 2, — Αἰνήσω δὲ καὶ ἄλλος ἀνὴρ ἑτάροισι, id est, Ancæo autē multi ex sociis assensi sunt. Apud Homerum initio Il. θ, αἰνεῖν itidem pro assentiri cum accusatiuo rei. Πειρήτου διακέρσαι ἐμὸν ἔπος. ἀλλ' ἄμα πάντες Αἰνεῖτ' ὄφρα, &c. id est, Assentimini simul omnes meæ orationi. Potest etiam exponi, Approbate meam orationem. Nam licet Eustathius velit poni hic αἰνεῖν pro συγκατατίθεσθαι, eadem tamen manet sententia, vtrolibet modo vertas. fortasse etiam absolutè positū hic esse putauerit αἰνεῖν, vel subaudiri datiuum personæ ἐμοί. vt sit αἰνεῖν ἐμοί. ego malim ἔπος repetere ἀπὸ τῆς κατω.

Αἰνίω pro αἰνέω interiecto ι. vnde αἰνίσσομαι in quibusdam lexicis ponitur pro Laudet. ‖ Item αἰνίομαι, οῦμαι, voce passiua pro αἰνέω. vnde Hesychius αἰνῶται explicat συγκατατίθεται, id est assentitur.

Αἴνημι, pro αἰνέω dicunt Æoles, inquit Corinthus. vtitur Homerus, — οὔ μοι ἔγωγε Αἴνημ' οὐ χόλος, &c.

A Αἴνεσις, εως, ἡ, Laudatio vel Assensio. ab ἤνεσα, nō ἤνεκα. est enim duplex aoristus, vt & futurum. HINC Αἰνέσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Laudabilis, Laude dignus. Hesychius αἰνέσιμα exponit παραινέσεις. HINC & Αἰνετός, à quo datiuus pluralis αἰνετοῖσι apud poetas reperitur, vt apud Callimachum in hymno Dianæ, & apud Apoll. Rhodium: vide in Ἔπαινος post Ἔπος in Νεῦς.

Αἰνητός, ὸς, ὸν, Laudabilis, Laude dignus. Fit ab ἤνημαι tertia præteriti ab αἰνέομαι. quanquam ἤνημαι potius dicitur, præsertim in soluta oratione. vt ἤνημαι, & ἤνεμαι. Hesychius citans hæc verba Αἰνητὰ τοκεύσιν, (quod posterius vocabulū mihi suspectū est) αἰνητὰ exponit ἐπαίνου ἄξια, id est, Laude digna.

C. Ἔπαινος, ου, ὁ, Laus, Laudatio, vt ἐπαίνου ἐργασαί, Xen. Pæd. 1. Ex Hell. 6, ἐπαίνου μὲν ἐφιέμενοι, αἰσχρῶς δὲ ἔργον αἰσχύνόμενοι. Apud Plat. De leg. ἔπαινον ἔχειν, Laudari. Sæpe etiam in plurali vsurpatur: vt apud eundem Xenoph. οἱ μὲν τὰ τῆς σωφροσύνης ἐπαίνους χαίρουσι. Apud Isocrat. Paneg. ἐπαίνου ἀξιοῦσθαι & ἐγκωμίων τυγχάνειν pro eodem. ‖ Ἔπαινος pro oratione quæ habetur in laudem alicuius ex Plutarcho citatur in Lycurgo, ἐψηφίσατο μὴ θάπτειν τὸν τῶν γυναιξὶ λέγεσθαι τὸν ἄξιον ἔπαινον.

Ἐπαινέω, ῶ, F. ἐσω, & ἐσομαι (& interdum apud Poetas ήσω) Laudo. Isocr. Panath. ἀξιοῦσθαι αὐτὸν ἐπαινεσαι, ἐζήλωσεν, ἐμακάριζον. Xen. Pæd. 5, ἐπαινεῖν & ἐγκωμιάζειν ponit tanquam aliquid differentiæ habentia, ὡς δεῖ πάντ' ἤκουσας, πάντες μὲν ἐπήνεσαν, πάντες δ' ἐνεκωμίασαν. Ab Isocrate tamē ἔπαινος & ἐγκώμιον eadem prorsus significatione poni, modò dictum est. Idem Xenophon eiusdem Pæd. 1. ἐπαινεῖν & ἀπομάζειν inter se opponit, sicut Plato Minoe ἐπαινεῖν & ψέγειν. Cum accusatiuo personæ rei, vt apud eūdem Plat. De legibus, ἐπαινῶ σε ἕνεκα, In his te laudo: pro οὗ ἕνεκα. Sic Sophocles, πάντ' ἔχω σ' ἐπαινέσαι λόγῳ. Interdum etiam iungitur cum genitiuo rei, subaudito aduerbio ἕνεκα. vt Iulian. Imp. in epist. ἐγὼ δ' αἰσχύνομαι Δαΐδα λαβὼν τῆς πόλεως ἐπαινῶ, τῆς γοήτιδος οὐκ ἀγαμαι. Et in voce passiua Ἐπαινοῦμαι, Laudor. Plut. De discern. amico ab adulatore ὥσπερ οὖν τὸν Λύκωνα ὁ Ξενοφῶν ἡδέως ἐπαινεῖσθαι φησὶν ὑπὸ τῶν καὶ ψέγειν εἰωθότων. Sic ἐπαινοῦμαι & ψέγομαι opponuntur ab Isocrate in Panath. Ibidem, αἰσχύνεσθαι δ' ὀλίγους, ἐπαινούμενος δ' ὑπὸ καὶ πολλῶν καὶ φορτικῶν. Ἐπαινοῦμαι interdum cum accusatiuo solo, interdum (& quidem sæpius) cum accusatiuo præpositione interiecta. ἐπαινοῦμαι τὴν παιδείαν, Philostratus Heroicis, pro Natigandi peritia laudem consequor. ἐπαινεῖται εἰς τὸ καλλος, Laudatur ob pulchritudinem, Lucian.

Ἐπαινεῖν, Approbare, Assentiri, συναινεῖν, συγκατατίθεσθαι, vt exponit Eustathius cum alibi, tum Il. ψ, — καὶ ἐπήνησον ὡς ἐπέλθω. Sic Il. β, Μῦθον ἐπαινήσασκες, pro συγκατεθέμεθα τῇ γνώμῃ αὐτοῦ. Et quemadmodum iungitur συναινῶ datiuo, sic & ἐπαινῶ, sed potius datiuo personæ: vt Il. 6, Ἔκτορι μὲν δὴ ἐπήνησαν κακὰ μηχάσασθαι. ‖ Ad hāc significationē referendū videtur ἐπαινῶ in hoc loquendi genere, κάλλιστ' ἐπαινῶ, apud Aristophanem in Ranis, quod Budæus ita accipit vt sint verba modestè recusantis. Idem alibi scribit, verba hæc esse laudātis inuitationem vel conditionem oblatam, nec tamen accipientis. Sed hoc sciendū est, in Aldina editione interiectam esse distinctionem inter κάλλιστ' & ἐπαινῶ in ipso textu, sed non apud scholiasten.

Ἐπαινούμενος, Qui laudatur, Qui laudem meretur. Vnde aduerbium quod citatur ex Diodoro, Ἐπαινουμένως, pro Laudabiliter, Cum laude, ἐπαινετῶς.

Ἐπαινετέος, Laudandus, vel Laudabilis.

Ἐπαινετός, τὸ, τὸν, Laudabilis, Laude dignus, Laudatus. Chrysippus, τὸ δ' ἀρίστου, ἐπαινετόν, Quod optabile, id esse expetēdum. Vide pag. 61, mei lexici Ciceroniani. Sæpe cum genitiuo ponitur hoc verbale, subaudito aduerbio ἕνεκα, sicut & ipsum verbum ἐπαινῶ. vt ἐπαινετὸς τῆ ὕδρᾳ pro ἕνεκα τῆ ὕδρας. Sic ἐπαινετὰ τῆς πρὸς ἄλληλα φύσεως, Gregorius. Et ἐπαινετὸν τῆς καθ' ἕκαστον ἀφυΐας apud eundem. HINC Ἐπαινετῶς, Laudabiliter, Ita vt laudem mereatur.

Ἐπαίνετος, Nomen propri, mutato accentu adū differentiam. Eustath.

c. 2. Προεπαινέω, Prius laudo, vel Ante alium laudo.

c.2. Συναπαρίσω, τῶ, Collaudo. Accipitur pro Comprobo, Astipulor, Assentior, συγκατατίθεμαι. Plut. Τοῖς μετὰ λόγου καὶ φόβου καὶ τοῖς συναπαρίσασιν ἀπῴκισεν εἰς Λευκαδίαν. Apud Herodotum σὺν συναπαρίω, pro Dissentio, vel Dissuadeo. HINC Σύναπαρος, quod adiectiuè ponitur (non substãtiuè, vt ἔναρος: ideóque tanquam posterius verbo hic à me ponitur, sicut & Συγκάπαρος post Συγκαπαρῶ) Astipulator vel Astipulatrix, Qui vel quæ assentitur aut cõprobat. vt σύναπαρος εἰμὶ τῷδε, pro Comprobo hoc. A

c.2. Ὑπερσυναπαρίω, τῶ, Supramodum laudo, Immensis laudibus prosequor, apud Æschin. B

C. Καταπαρίω, τῶ, Comprobo, Annuo, Assentior, Acquiesco. Thuc. lib. 4. pag. 160, Ἀνεκάνωμος δὲ τοῖς μὲν ἄλλοις καταπάρη, Σικελοῖς δὲ, &c. id est, Cætera quidem approbabat, Cæteris acquiescebat, vel assentiebatur. Schol. exponit, συνεπῄνει, κατένευε συναινῶν. Ex Herodoto autem citatur καταπαρεῖν cum ὅτι, vt κατανεύσας ὅτι πάτας, quum hæc approbasset. ‖Καταπαρῶν, Concedere aliquid petenti, Annuere petitioni alicuius. vt τῷ παῖδε vel τῷ ξυγατέρα καταπαρεῖν. Euripides, ὅτῳ παῖδα κατανεύσας, quod exponitur in vulg. lex. Cui filiam destinasti. Plut. in Pompeio, ΧΙΙ, μείλιγμα Σικελοῖ τῆς ὀργῆς τῷ ἑαυτοῦ ξυγατέρα καταπαρεῖν. vbi Bud. καταπαρεῖν vult esse Concedere. Sunt qui Spondere vel Despondere interpr. HINC Καταπάρεσις non solùm exponitur Assensus vel Approbatio, sed etiam Sponsio, sequendo peculiarem illam verbi significationem. C

c.2. Συγκαταπαρίω, τῶ, Simul approbo, vel simpliciter Approbo, Assentior, Astipulor, καταπαρῶ. Xen. Ἐγὼ γὰρ καὶ τῶν ἄλλων ἡμῶν ἅπαντων συγκαταπαρῶ, ἐξιόντος ὡς τάχιστα. HINC Συγκάπαρος adiectiuũ (vt de Σύναπαρος modò dixi) Qui vel quæ assentitur, Astipulator siue Astipulatrix. Apud Dem. pro Ctesiph. in Philippi epist. βουλόμενος ὑμᾶς συγκαπάρους γενέσθαι τοῖς ὑπ' αὐτῶν παρακελευομένοις. ET Συγκατάπαρος idem quod καπάρος modò expositum.

C. Παραπαρίω, τῶ, Suadeo, Hortor. Item Admoneo. Dicitur παραπαρῶ σοι τάδε, vel παραπαρῶ σοι ποιεῖν τάδε. Pla. epist. 7, ἐβούλετο πείθεσθαι καὶ ἄλλα δὴ παραπαρεῖν. Xen. ἐπόσα ἐκείνοις παραπαροίη, ταῦτα φαίνετο ποιῶν. Thuc. lib. 1, παρῄνει δὲ ἅδε, Suadebat hæc, Hortabatur ad hæc. Plut. in Publ. παραπαρῶν τοῖς Ῥωμαίοις ὁρᾶν. vbi παραπαρῶν non solùm potest exponi Suadens vel hortans, verumetiã Admonens. Παραπαρεῖν interdũ cum solo datiuo personæ pro Cõsilium dare alicui. Et παραπαρῶ σοι ὅπως χρὴ ποιεῖν, Consilium tibi do quomodo faciẽdum sit, vel Admoneo quomodo, &c. Xen. Pæd. 3. p. 48, ἐγὼ δὲ ὑμῖν μὲν παραπαρῶν ὁπόσους πινας χρὴ [illegible] ὧν ὧδε διῳδὴ, αἰσχυνοίμην ἄν. οἶδα γὰρ ὑμᾶς ὅτι ὀλίγους ἐμοὶ ὀλίγα μέλοντας. Passiua autem voce dicitur παραπαρεῖσθαί τι apud Thuc. pro Suaderi. ‖Παραπαρεῖν interdũ pro Admonere simul & præcipere, vel Præcepta dare. vt Bud. exponit in hoc loco Isocr. ad Philippũ εἰ μὴ πρόσπορόν σοι ἐστὶν ἅπαντα παρηνημένους ἐξ ὧν ἐδόκιμεν μάλιστα τὰ πρέποντα σαυτῷ πράττειν. Idem hæc Galeni ad Glauc. lib. 1, παρῄνεσα μὲν οὖν, ὡς ἄν τινι δόξῃ, τὰ πάντα, interpr. Cuipiã igitur videri possit omnia de hac re esse dicta & præcepta, vel cõmonefacta. Apud eũdem παρηνημένον accipi ait pro Probatũ & fieri iussum. & citat, παρῄνηται γὰρ ὑπὸ πάντων, Iubetur fieri & probatur. Hactenus Bud. Quibus addo, Παραπαρεῖν interdũ etiam videri esse iubentis pro imperio, siue imperantis aliquid fieri. vt apud Arist. Ranis, παραπαρῶ σοι σωπᾶν. D

Παράπαρος, ου, ὁ, Adhortatio, Admonitio, Cõsilium quod datur. Thuc. lib. 2, ἠρώτων αὐτοὺς εἴ τι ἔχοιεν παράπαρον ὧν παρόντι ποιεῖν σωφρ[illegible]εος cõfirmare & officii monere. Xenoph. Pæd. 3. p. 50, ἡδέμισα γὰρ ἂν εἶναι καλὴ παράπαρος ἥτις δεῖ μὲν ὄντας ἀγαθοὺς, αἰσθημάρον ἀπαύστους, ἀγαθοὺς ποιεῖ. quum antea προκελεύσας eadẽ de re dixisset. Hæc tãquã synonyma poni solent, νουθέτησις, προτροπὴ, συμβουλὴ, προκέλευσις. Ex quibus προκέλευσιν quidem synonymũ esse, ille Xen. locus satis probat. Quinetiam Thuc. lib. 4. p. 161, ὑπόμνημα & παράπαρον appellat quod διδαχὴν & παρακέλευσιν dixerat. At inter συμβουλὴν & παράπαρον differẽ tiam statuit Ammonius: sed quam confundi videmus in hoc Isocratis loco, vbi παράπαρον χάριν & συμβουλὴν de re eadem dicit, παράπαρον χάριν, μᾶλλον δὲ σοι συμβουλὴν ὧν χρὴ τοὺς νεωτέρους ὁρίζεσθαι. At verò προκέλευσιν & παράπαρον ab eo distingui dictum est in προκέλευσιν sed tamen quin προτροπὴ aliquando παράπαρον significet, minimè dubiũ est. Παράπαρος & δίκη copulantur à Plut. in Fabio, παράπαρος καὶ δίκη πολλὰς ἀπὸ πεντακόσμους. Apud Thucydidẽ παράπαρον quidam sententiam interpr. lib. 2, βραχεῖα παράπαρος ἅπαν σημαίνει. Idem verò genituum γνώμης addidit cum παράπαρον, lib. 1, νῦν δὲ γὰρ ὅτι κωλύομεν, ἀλλὰ γνώμης παράπαρον δίκην ἂν ἡμᾶς ἔχειν ἀξιοῦντα. Vbi ὅτι γνώμης παράπαρον exponitur Vt consilio monerent. Fortasse autem ita etiam verti potest, Vt consiliũ suum exponerẽt: id quidẽ sequendo quod Eustathius scribit, εἰ δὲ καὶ τὸν αὐτὸν ὅτι τῷ ἁπλῶς λόγου ἡκέτης, ὅμοιά τι, παράπαρον καὶ τὸ προτρέπομαι. At verò παράπαρον ἀσκήσεως apud Aphthonium redditur, Sapientiæ præcepta cõplexus. ‖Παράπαρον Gellius ad castigationem & emendationem pertinere vult, ita ordiens cap. 14. lib. 6, Puniẽdis peccatis tres esse debere causas existimatum est. Vna est quæ κολαστικὴ vel κόλασις vel παράπαρος dicitur: quum pœna adhibetur castigandi atque emendandi gratia: vt is qui fortuitò deliquit, attentior fiat correctiórque: altera est quam ii qui vocabula ista curiosius diuiserunt, διορθωτικὴν appellant. E

Παραπάρτης, ου, ὁ, Adhortator, Suasor, Admonitor. HINC Παραπαρτικὸς, κὴ, κὸν, Adhortatorius, Suasorius, Monitorius. παραπαρτικὸς λόγος, Oratio ad bonos mores hortatrix, vel Oratio præcepta ad vitam bene instituendam complectens. nam παραπαρτικὸς exponitur etiam præceptiuus, quo vtitur Seneca. ἐπαπαρτικὸν παραπαρτικὸν φάσις interpr. ex Quint. Status exhortatiuus. ET aduerb. Παραπαρτικῶς, Exhortatiuè, Exhortatoriè, More exhortantis. Vel, Cum exhortatione.

D c.2. Συμπαραπαρῶ, Simul exhortor, Vnà cum aliis hortor. vel simpliciter pro παραπαρῶ. Sic Suidas ex Aristophane affert συμπαραπάρεσιν ἔχω non pro συμπαράπαρσιν, sed pro παράπαρσιν.

C. Σύναπαρος, Assentior. Item Comprobo, Approbo. Philo De vita M. lib. 1, ὡς αὐτοδιδάκτως συναπαρῶν καὶ ἑπόμενος ἑπομένῳ. Apud Xen. autem cum datiuo personæ & accusat. rei, Pæd. 8, βούλομαι δέ, ἔφη, σοὶ τῇ τῶν θεῶν γνώμῃ καὶ τῇ τῆς μητρὸς, ταῦτά σοι συναπαρεῖσαι. Vbi putet fortasse aliquis accusat. regi posse à subaudita præpositione κατά.

E Συναπάρεσις, Comprobatio, Assensus. ET Συναπαρίτης, Comprobator, Qui assentitur. ET Σύναπαρος pro eodem. exponitur enim ὁμόδοξος ab Hesychio, id est, Qui eiusdem est opinionis. non (vt in vulg. lex. exponitur hic) Laudis particeps.

C. Ἀ ΝΑΙ Ν Ο ΜΑΙ, Abnuo, Renuo, Recuso, Detrecto. Itẽ Inficior. Ex αἶνος quod assensionem significat, vt ait Eustathius: præfixo α priuatiuo, & interiecto ν euphoniæ gratia. Interdum cum infinitiuo iungitur, vt Il. ο, Ἐν δ' αὐτῇς μὲ ἔπειτ' ἰωὴ στῆ λευγὸν ἀμύνειν. Aristides, οὐκ αἰνούντας μὴ οὐκ ἐᾶν μένειν. Sæpe cum accusatiuo: vt apud eũdem poetam, Od. ϝ, de Clytæmnestra, — τὸ ποιὸν μὲ αἰνέοντα ἔργον ἀεικές. Xen. Pæd. 1, ὡς μηδὲν αἰσχίονα ἔργον, ἀλλὰ πάντα νομίζοιεν πρέπειν αὐτῷ πρᾶξαι ὅσα αὐτὸς ἄρχων προστάττοι, id est, Vt nullum opus detrectent, sed existiment decere se agere quicquid imperator iusserit. In Anth. epigr. — ὡς μήνων μὴ τὸν αἰνεομένην. Habet & accusatiuum personæ pro Repudio, Respuo, & (secundũ quosdam) Aspernor. Od. θ, Τῶν μ' ἄλλων οὔπερ τιν' αἰνέομαι οὐδ' ἀλεγίζω. Demosth. εἰ δὲ πρὸς δόξαν ἡμῖν αἰνεῖτε τὸν Φορμίωνα κηδεστὴν, id est Repudias, vel respuis socerum præ nobilitate tua. vel, Non agnoscis esse socerum tuum, vt interpretatus Budæus. F

Αἰναίομαι quidam grammatici volunt propriè dici de recusatione circa nuptias, aut concubitum: & non eam quam paulo antè annotaui derivationem sequuntur, sed ex ἀρνοῦμαι factum volũt ἀραίομαι, deinde sublato ρ, αἰαίομαι.

c.2. Ἀπαναίομαι, aor. 2, ἀπηνηνάμην, Renuo, Respuo, Recuso, Reiicio. Cum accusat. Od. κ, Ἐκ δὲ σὺ μητρὸς ἔσσι' ἀπαναίνεαι ἠδὲ καὶ αὐτὸς Ζηνὸς ἐριδιμάντου. Et Il. ν, Οἱ δ' οὐ γοιοίσιστης ἀπηνήναντο ἰκέτης. vbi autor breuium scholiorum exponit ἀπορρίψαντο. Hesiodus, Ῥηΐδιον γὰρ ἔπος ἐπιπρὸ, βάδιον δὲς ἄμαξαι, Ῥηΐδιοι δ' ἀπανήνασθαι. Quod conuenit cum nostro prouerbio, A beau demander, beau refuser. Vsi sunt hoc verbo interpretes Bibliorum non semel, vt Ecclesiastici

cap.4, ἱκέτευω ὑλικόμενον μὴ ἀπαναίνου, Supplicem qui affligitur ne respuas, vel reiicias. Citatur & ex Psalmo 76, cum infinitiuo, ἀπηνήναντο παρακληθῆναι ἡ ψυχή μου, Anima mea consolationem accipere recusauit. Vel, cōsolationem respuit. Videtur autem esse significantius ἀπαναίνομαι quàm simplex ἀναίνομαι, quòd negatio velut geminata sit. A

AI'NÍZOMAI, F. σομαι, Idem quod αἰνέω, Laudo. Exponitur etiam Admiror ab Hesychio. Il. υ, Οἴφρονέοντ', πίεσι δὲ σι βροτῶν αἰνίζομ' ἀπαύστων. & Odyss. φ, Δημόδεκ' ἔξοχα δὴ σι βροτῶν αἰνίζομ' ἀπαύστων.

Αἰνίζομαι item pro αἰνύσσομαι, apud Eustathium, & Αἰνίζω etiam, apud Suidam, Obscurè significo, &c. Vide signif. verbi Αἰνίττομαι. B

AI NÍΣΣOMAI, (pro quo frequentius dicitur Αἰνίττομαι Atticè) Obscurè significo, Obscurè vel occultè innuo, Inuolucro quodam verborum significo, Ænigmaticè significo. A Budæo exponitur, Occultè significo, & do intelligendum. Item, Alludo ad aliquid. Iungitur sæpe acculatiuo: vt Pl. Apologia, τοῦτ' αὖ ἐστὶν ὃ ἐγὼ φημί σε αἰνίττεσθαι. Ibidem, τί λέγει ὁ θεὸς καὶ τί ποτε αἰνίττεται; Gregorius De baptismo, τὸν ἀποῤῥητον αἰνιττόμενος. Plutarchus De plac. philosophorum, τὸν δὲ Εὐήμερον καὶ Καλλίμαχος αἰνίττεται. vbi Budæus vertit, Euemerum autem & Callimachus taxat. Interdum etiam præpositio interiicitur, vt apud Æschinem, τοῦτο τάξιν τῷ σοφῷ τοῦτος λέγειν οὐκ ἂν ἔχοι δικαιότερόν τις εἰπεῖν, αἰνιττόμενος εἰς ἐμέ. id est, Occultè me significans, De me id intelligendum dans. Schol. Aristophanis, αἰνίττεται εἰς Εὐριπίδην, Alludit ad Euripidem. vel, Taxat Euripidem. vt Bud. Εὐήμερον αἰνίττεται, reddit, Taxat Euemerum. Alicubi etiam præpositio πρὸς interiicitur: vt, αἰνίττομαί τινα πρὸς τὸν ἀέρα, Per hoc occultè significo aerem. Aliquando & infinitiuo iungitur. vt apud Plut. in Themistocle, αἰνίττομαι παρεσκευῆσθαι τὰ ἐπιτήδεια. Dicitur & ita, αἰνίττομαί τί τινος ὅτι, pro Occultam seu obscurā do huius rei significationē, Obscurè significo quid & quale sit hoc. Plato Pol. 2, αἰνίξατο δ' ἄρα ὁ Σμανίδης που πως τὸ δίκαιον ὅ ἐστιν, id est, Obscurè & tectè, poetico more, declarauit quid esset iustum, Poeticis quibusdam verborū inuolucris significauit. Qua periphrasi mihi melius & apertius vim huius verbi exprimere videor, quàm vertendo vt quidam, Velamine poetico significauit. Cæterùm possit alicui videri δίκαιον in accusandi casu esse positum (vt si dicerē δηλοῖ τὸν σὸν πατέρα τίς ὤν) sed potius intelligendum τὸ δίκαιον ὅ ἐστιν pro ὅ ἐστι τὸ δίκαιον. vt alibi. Ponitur etiā absolutè αἰνίττομαι, vt apud Aristot. Rhet. 3, μεταφοραὶ γὰρ αἰνίττονται, id est (vt schol. Græcus explicat) sunt ænigmata, quatenus videlicet obscurè res declarant. Quidam vertit, Ænigma gignunt. Ego malim reddere, Ænigmaticum aliquid habent, vel ænigmaticæ sunt. C

Αἰνίττομαι, in passiua significatione vsurpatur, præsertim in participio præteriti temporis αἰνιγμένος. vt χρησμὸς αἰνιγμένος apud Aristophanem, oraculum obscurè editum & ænigmaticè. nam exponitur μετ' αἰνίγματος λελεγμένος. Sic quidā & in loco Aristot. proximè citato, Sic apud eundem τὰ δὲ αἰνιγμένα, Quæ eleganter per ænigma significata sūt, Quæ ænigmaticè expressa sunt cum aliquo lepore & gratia, Quæ aptis ænigmatis exposita sunt. D

Αἴνιγμὰς, ἀδ, ὁ, ab αἴνιγμα, prima præteriti ab αἰνίττομαι, Ænigma. In vulg. lex. Græcol. ponuntur duntaxat exempla genitiui pluralis αἰνιγμάδων. sed repetitur & in singulari numero, vt apud Athenæum 10, δηλοῖ ὁ αἰνιγμὰς τῷ σοφῷ αἰτὸς καταπίνων. Vtuntur autem sæpe genitiuo plurali αἰνιγμάδων, dicentes δι' αἰνιγμάδων, per ænigmata, pro αἰνιγματωδῶς, ænigmaticè, obscurè, cum ambagibus verborū, aut inuolucris. Aristophanes Ranis, δι' αἰνιγμάδων σοι ἐρῶ. Sic Plato in epist. φράσειν δι' ὧν δι' αἰνιγμάδων. Plut. in Galba, δι' αἰνιγμάδων & αἴτιρες opposuit, οὐ δι' αἰνιγμάδων, ἀλλ' αἴτιρες ἐν σημείᾳ, id est, οὐκ αἰνιγματωδῶς, ἀλλ' αἴτιρες. Æschines dixit, οὐ δι' αἰνιγμάτων, ἀλλ' ἐν ἀρχῇ. Plato in Timæo τοῦ δι' αἰνιγμάδων φίλου dixit pro τοῦ αἰνιγματώδη φίλου. E

Αἴνιγμα, ατος, τὸ, Idē quod αἰνιγμὰς, & fit itidē ab ἄνιγμαι prima præt. ab αἰνίττομαι. posui autē αἴνιγμα posteriore loco, quia ab eo formantur alia nomina, & quòd αἰνιγμὰς quoque potuisset videri ab eo esse deriuatū, quum sit itidem ab ἄνιγμαι. Αἴνιγμα vocatur etiam à Latinis Ænigma: sunt & qui scirpum interpretentur. Non malè periphrasticè Ambages verborū exponeremus, aut Verborum inuolucra. Ambagiosus sermo, nimis durè diceretur. Posset etiam exponi αἴνιγμα, Oratio verborū inuolucris tecta: sed breuius, Ænigmatica oratio. Quintilianus lib. 8. cap. 6, allegoriam obscuriorem ait dici ænigma. Sphingis αἴνιγμα apud Athenæum 10, Quæstio ænigmatica, & obscurum ac latentem sensum habens. Pythagoræ αἰνίγματα, apud eundem, ibidem. αἰνίγματα & χέλφοι, Plut. Symp. 5, & 8. Dicunt δι' αἰνιγμάτων, vt & δι' αἰνιγμοῦ, pro ænigmaticè, id est obscurè. Æsch. contra Ctesiphontem, οὐ γὰρ δι' αἰνιγμάτων, ἀλλ' ἐν ἀρχῇ χάρακα βαλέσθαι ἐν τῇ ἀγορᾷ. Cicero dicit esse in aiνίγμασι quæ obscurè & occultè sunt scripta: ad Att. lib. 2, In his epistolis me Lælium, te Furium faciam. cætera erunt ἐν αἰνίγμασιν.

Αἴνιγμα pro occulta significatione alicuius rei. vt apud Aretham in Apocal. ἡ λύκη καὶ ταὶ αἴνιγμα τῆ καταβάσει αὐτοῦ εἰς τὸν οἰκεῖον αἷμα π. id est αἰνίττεται τὸ κατὰ βάθος. C

Αἴνιγμα Thebanis λέχαν etiam significabat (vt refert Eustathius ex Palæphato) quia οἱ λοχῶντες βούλονται κρύπτεσθαι καὶ λανθάνειν ὡς οἱ καὶ ἐπὶ σκότου αἴρουσιν. Hoc autem subiungit ei quod dixerat, quosdam αἶρον in signif. τοῦ συμβουλεύειν λέγειν deduxisse ἀπὸ τοῦ αἴρειν.

— Αἰνιγματώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Ænigmaticus, Ænigmaticè (id est obscurè) dictus vel scriptus. Aristot. Rhet. 2, ἁμώτατα δ' ἐν τοῖς ἐναντίοις καὶ τὰ Λακωνικὰ ἀποφθέγματα, καὶ τὰ αἰνιγματώδη. HINC Αἰνιγματωδῶς, aduerbium, Ænigmaticè, Per ænigmata, δι' αἰνιγμάτων. Athen. 10, ἔδει δ' ὅτι καὶ μαλάττει τὸν φράσιν, καὶ πάντα αἰνιγματωδῶς ἀποφέρει.

— Αἰνιγματίζομαι, Ænigmaticè loquor, Sermone ænigmatico (id est obscuro) vtor. VNDE Αἰνιγματιστὴς apud Gregorium, ὁ τῷ σοφεῖ χρώς, Sermone ænigmatico vtens, vel potius, vti solitus. Expositurus mihi aptissimè videor hoc modo, Sermonis ænigmatici affectator. quia non simpliciter significat αἰνιγματιστὴς eum qui sermone ænigmatico vtitur, sed qui eo vti gaudet. ἐπὶ τοῖς παρ' ἡμῖν αἰνιγματισταῖς, &c. Id est, hominibus ænigmaticum sermonem & obscurum affectantibus.

Αἰνικτὸς, ἡ, ὁ, Ænigmaticè & obscurè dictus, Ænigmaticus, Obscurus. fit ab ἤνικται tertia præteriti ab αἰνίττομαι. & idem valet quod ἠνιγμένος, sicut αἱμακτὸς diximus fumi pro ἡμαγμένος. Suidas αἰνικτὰ exponit ἄγνωστα, κεκρυμμένα, id est ignota, occulta: citans hunc versum ex Sophocle (licet ipse cuius sit non admoneat) in Œdip. tyranno, Ὡς πάντα γ' αἰνικτὰ κἀσαφῆ λέγεις. sed in vulg. edit. legitur, Ὡς πάντα γ' ἄχαρα αἰνικτά.

Αἰνικτήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem quod αἰνικτὸς, & ab eo formatū. VNDE aduerb. Αἰνικτηρίως, Ænigmaticè, Obscurè, Cū inuolucris & ambagibus verborum. Æsch. in Prometheo, pag. 51 meæ editionis, Τῷ ὧν σὺ λαμπρῶς κοὐδὲν αἰνικτηρίως προσπορεύῃς, &c. Rursum pag. 58, Καὶ ταῦτα μόνον μηδὲν αἰνικτηρίως λέγε· αὖθις ἕκας ἕκαστα. F

C. Παραινίττομαι, Obiter declaro, & quidem non apertè, sed velut per ænigma, Tacitè & obscurè innuo. Basilius, ὃν δύο τῶν ἀρχόντων τῷ πατρὶ τῷ ὑπάρξαι παρῄνιξαν. Fortasse παρῄνιξαν & pro ὑπῄνιξαν accipere possimus, de quo mox dicā. Plutarchus αἰνίττεσθαι & δηλοῦσθαι copulauit, vt & in proximè sequente Demosth. loco ὑπαινίττεσθαι & δηλοῦσθαι coniunguntur. G

C. Ὑπαινίττομαι, Subobscurè declaro, siue innuo, Ænigmaticè significo. αἰνιγματωδῶς ἐμφαίνω, inquit Hesych. A Budæo exponitur Clàm significo in hoc Demosthenis loco, ὑπῄνιττεν δ' οὕτω που καὶ παρεδήλου τὸν Ὡρωπόν. Ego malim, ad exprimendam vim præpositionis ὑπὸ, interpretari, Subobscuris verbis innuo. vel Tacitè verbis obscuris innuo, aut Tacitè & obscurè innuo, vel Tacitè & occultè innuo. Obseruanda est autem hic præpositio σὺν in σύνδηλα, iuncto cum ὑπαινίττεσθαι, quæ in proximè præcedenti cōpositio habetur παραινίττεσθαι: Plut. in lib. De orac. def. οὐ δ' ἀπὸ τοῦ χείλους ἔρρωδε λῦσαι αὐτὰς ὑπῄνιξαν. Apud Aretham identidem Ὑπαινίττομαι pro Significo, Figuratè dico, χρηματίζω. Bud. H

Αἴξ, αἰγὸς, ἡ, Capra. Interdum & ὁ αἴξ. Caper. vt apud Herodotum Euterpe, ἀλλοτε δὲ πάντας ἐοὺς αἶγας οἱ

Μυδήσσοι. Sic & apud Aristotelem De nat.anim.3,& de gen. anim. 4, αἰγὶ φυτῶντι τὸ πῦρ. Eustathius vult Attico more in masculino genere vsurpari. Dicuntur autem αἶγες, tam ἔριφοι, id est recèns natæ capræ, quàm χίμαροι, quæ sunt anniculæ vel mediæ ætatis: & adultæ, τράγοι. sed τράγοι mares dūtaxat appellantur. Vide scholiasten Theocriti. Sunt qui velint ab Homero has, μεσηγύτας appellari, medias μανδίας, alias ἔρσας. Fieri autem aiunt αἴξ à verbo ἄλλομαι: vt sit primùm ἄϊξ, deinde per synæresin αἴξ. Αἴξ ἄγριος, Caper sylvestris, Aristot. De nat.anim. lib.8.cap.28,& apud Homerum sæpe. αἴξ ἀγρία, capra sylvestris aut agrestis. vno verbo, caprea. Apud Homerum autem ἄγριον αἶγα possumus de vtrolibet sexu intelligere. nam ἄγριος pro ἀγρία vsurpatur aliquando.

¶ Ἀπὸ τῆς αἰγὸς denominata fuerunt varia loca. vt Αἰγὸς ἅλος, Αἰγὸς ποταμοί, Αἰγόσθενα, de quib' vide in dictionariis propriorum nominum.

Αἴξ, Capra, Signū cæleste: videlicet stella in sinistro Aurigæ humero, vt inquit Proclus. Αἴξ οὐράνια, Capra cælestis, prouerbium apud Suidam & Eustathium, cuius meminit & Erasmus.

Αἴξ, Auis quædam in aquis versans. Citatur ex Arist. De nat.anim.l.8.c.3. Capella vertitur à Gaza.

Αἴξ, Fluuius quidam iuxta Sestum, apud Herodotū lib.9, ad finem, ὑπὲρ αἰγὸς ποταμοῦ.

C. Αἰγοβοσκός, οῦ, ὁ, Caprarius, Caprarum pastor. Idē quod αἰγοβότης. In vulg.lex. Græcolat. παροξυτόνως scribitur αἰγοβόσκος: sed malo αἰγοβοσκὸς vt προβοσκός. planè enim eadem est formatio.

C. Αἰγοδίωξ, ωκος, ὁ, Capras persequens, Qui capras persequitur. Caprisequus vulgò exponitur. Fit ab αἴξ & διώκω. Sed est rarissimum vocabulum, & quidem duram compositionem habens. perinde est enim ac si pro ἐριφοδιώκτης diceret quis ἐριφοδίωξ. Scribi etiám posset fortasse αἰγοδιώξ, αἰγοδίωκος.

C. Αἰγοθήλης, ου, ὁ, Caprimulgus, auis quædam à capræ vberibus sic dicta. nam θηλὴ vber significat, seu mammam.

C. Αἰγόκερως, ωτος, ὁ, Capricornus. Interdum secundum Atticam declinationem αἰγόκερων pro αἰγοκέρωτα habet in accusatiuo. quo vtitur Lucianus. Sic & Plut. αἰγόκερω in datiuo dixit pro αἰγοκέρωτι, vbi scribit, ὅτι δ' αἰγόκερω ὕδρο χόος. ¶ Tradunt quidam & fœnugræcum significare. Ex αἴξ & κέρας.

Αἰγοκερωδής, ίος, ὁ, pro αἰγόκερως. Vnde αἰγοκερῶος genitiuus Ionicus apud Aratum, Νοτίη δ' αἰγοκερῶος ὑπὸ πτοιῆσι νότοιο, &c. Id est, Cic. interprete, Voluitur inferior Capricorno Pisces ad Austrum.

C. Αἰγοκέφαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Capriceps. id est, Caprinum caput habens. Sed peculiariter ita vocatur auis quædam ab Aristotele lib.2. De natura animal. cap.12. Ex αἴξ & κεφαλή.

C. Αἰγονόμος, ου, ὁ, Caprarum pastor. In Anthol.epigr. Ἥλθ' ἐλοχρήμων αὐλιὸς αἰγονόμων. ¶ Item locus aliquis dicitur αἰγονόμος, tanquam pascens capras, quòd pascua capris suppeditet. qua significatione αἰγονόμος Μυκάλη vocatur. (Sic & αἰγίβοτος vtrūque significat, vt paulo pòst docebimus) Ex αἴξ & νέμω.

Αἰγονομεύς, έως, ὁ, Idem quod αἰγονόμος. vnde αἰγονομῆες apud Nicandrum in Alexipharm.

C. Αἰγονόμιον, ου, τὸ, Grex caprarum, vt αἰπόλιον ab αἰπόλος appellatur.

C. Αἰγόνυξ, υχος, ὁ καὶ ἡ, Vngulas habens caprinas. in Anth. epig. Ex αἴξ & ὄνυξ.

C. Αἰγοπόδης, Vide paulo pòst in αἰγίποδες.

C. Αἰγοπρόσωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Caprinam habens faciem. ex αἴξ & πρόσωπον.

C. Αἰγοφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Capriuorus, Capram seu capras vorans, aut edens. ¶ Peculiariter autem Iuno ita vocabatur apud Spartanos, quòd apud eos capræ illi immolarentur.

C. Αἰγόφθαλμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Caprinos oculos habens. ¶ Est etiam gēnæ nomen, sicut & λευκόφθαλμος, πειόφθαλμος, λυκόφθαλμος. Fit autem ex αἴξ & ὀφθαλμός.

C. Αἰγοβότης, ου, ὁ, Caprarius. nā vt αἰγιλωπὸς (nomen paulo pòst sequens) dicitur caprarius, ab agendis capris: ita αἰγοβότης idem à pascendis capris. ¶ Αἰγοβότης σκόπελος, à capris depastus, exponitur vulgò in hoc Leonidæ versu, Ὅστις τὸν αἰγοβότην Πανὸς κατέχεις σκόπελον. sed αἰγίβοτος quidem ita posset accipi fortassis: at αἰγοβότης nullo modo passiuè potest sumi. quare expono αἰγοβότην σκόπελον qui capras pascit. id est qui capris pascua suppeditat. Ex αἴξ & βότης nomine facto à verbo βόσκω.

C. Αἰγίβοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Capras pascens, Capris pascua suppeditans. vt αἰγίβοτος γῆ. Sic autem dicitur vt βουβότης, & ἱππόβοτος. Od.ν, Αἰγίβοτες δ' ἀγαθὴ καὶ βουβότης. & δ, — οὐδέ τι λειμὼν Αἰγίβοτος. Hesychius autem, αἰγίβοτον, inquit, quæ capras potest βόσκειν, id est pascere. & per hoc intelligunt montanam. Diodorus Sardianus in Anthol.epigramm. Αἰγιβότου Σκύροιο λιπὼν πίδυν. vbi optimè Scyro insulæ epithetum hoc tribuitur. nam (vt est apud Athenæum) Σκύριαι δ' ὀΐς ἄμβροτον γάλακτος αἶγας ἐξοχάπασι.

C. Αἰγίκνημος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad verbum, Capricrus. si ita dici posset vt dicitur Capripes. nam & αἰγίκνημος epithetum est Priapi in Anthol.epigr. sicut αἰγίπους (id est capripes) Panis, Faunorum, atque Satyrorum. Est autem Græcis κνήμη crus.

C. Αἰγίλιψ, ιπος, ὁ καὶ ἡ, vt πέτρα αἰγίλιψ (Il.ι & ν, αἰγίλιπος πέτρης) petra quæ à capris relinquitur, præ altitudine: ὥστε μὴ δύνασθαι τὰς αἶγας λείπεσθαι αὐτῆς ὀπίσω βαίνουσαι, inquit Suidas. Non satis aptè tamen dicitur Latinè petra relinqui à capris, hac in significatione. pro, eius fastigiū nō posse eas consequi & attingere. Græci autem dicūt nos λείπεσθαι cum genitiuo, de eo quod nequimus assequi. Possit verò & simpliciter accipi Relinqui: vt sit, petra quæ à capris relinquitur, id est à qua capræ recedunt, quum eam se vident non posse conscendere. Afferuntur verò & aliæ etymologiæ huius epitheti αἰγίλιψ: sed & apud Athenæum hæc confirmatur: vbi scribitur, vt à πίπτειμαι fit οἰκτίπτειψ, sic αἰγίλιψ fieri à λείπειμαι.

C. Αἰγίλωψ, ωπος, ὁ, Vitium oculi. Etiamnum in angulo (inquit Celsus lib.7. cap.7) qui naribus propior est, ex aliquo vitio quasi parua fistula aperitur, per quam pituita assiduè distillat. αἰγίλωπα Græci vocant. idque assiduè malè habet oculum. nonnunquam etiam, &c. Hactenus Celsus. Dioscor. lib.2, χειρὰς δὲς καὶ αἰγίλωπα ὠφελᾶ. Idem lib.5, αἰγίλωπας ἀρχόμενοι. id est, oculorum fistulæ, interprete Marc. Virgilio. Αἰγίλωψ (inquit Gorræus) est apostema inter maiorem oculi angulum & nares ruptum atque exulceratum (antequam enim disruptum exulceretur, αἴγιλωψ vocatur, autore Paulo) quod aliquando neglectum paruam fistulam aperit, per quam pituita assiduè distillat: idque &c. Pauli locus quem intelligit Gorræus, est hic, lib. 3, περὶ δ' ὠὸς ἕλκος ῥαγῆναι τὸ ἀπόστημα, αἴγιλωψ λέγεται. Ex quo loco annotatur & in vulgaribus lexicis, αἰγίλωπα dici tumentem abscessum in angulo oculi qui est ad nares suppurātem: αἴγιλωπα autem vocari eundem quum disruptus fistulæ modo distillare cœperit. confundi tamen hanc differentiam. Additur & sonare αἰγίλωπα caprinum oculum, à vitio quod capris ferè proprium & perpetuum sit: αἴγιλωπὸν verò, ab αἴγιλος & ὠψ ὠπὸς, quòd prope oculum oriatur.

DICITVR & αἰγιλώπιον forma diminutiua (non tamē & significatione) pro αἰγίλωψ. Dioscor.2, αἰγιλώπια ἰᾶται. Ibidem, αἰγιλώπια πρόμμα θηρεκτικόν. Gorræus autem habet Αἰγιλώπια non Αἰγιλώπιον.

Αἰγίλωψ, Auenæ quoddam genus quod specialiter Latini festucam appellant. Spica illi ante messem decidit, ita vt spicilegii tempore spica ipsa inanis & orba grano, vanescénsque culmus, quasi festuca reperiatur. vnde inditum illi à Latinis festucæ nomen fuisse verisimile est. Eámq; ob id Virgilius sterilem auenam appellasse videtur, frugum pestes enumerans hoc versu, Infelix lolium & steriles dominantur auenæ. Sic autem fortasse dicta est Græcis quòd illita cum farina herba τὸν αἰγίλωπα oculorum vitio medeatur. Hæc Gorræus. Cuius sententiam mihi comprobare videtur hic Theophrasti locus de pestibus frugum ante Virgilium hæc scribentis, lib.8 De causis plantarum, καὶ ὅσα δὲ συμφυτεύεται καὶ ἅμα ἕκαστον σπέρμα, οἷον αἶρος καὶ αἰγίλωψ ὁ περὶς καὶ κρὶ θαῖς. id est, Et quæcunque nascuntur vnà cum vnoquoque semine, vt lolium & αἰγίλωψ in tritico & hordeo

Eidē Theophraſto lib.8, cap.8, αἰγίλωψ rurſus eſt herba A
quæ hordeum enecat. In vulg. tamen lex. additur eſſe etiam apud eundem non auenam ſed frugem qua veſcuntur equi. Vide βρόμος.

Αἰγίλωψ Plinio arboris glandiferæ ſpecies quæ fert panos arentes, muſcoſo villo canos, &c. In vulg. lex. αἰγίλωψ, Cerrus, ſpecies roboris ſeu quercus, ex Theophr. Hiſt. pl. lib. 3. cap. 9.

C. Αἰγισθόμας dictus fuit quidam, quòd quum infans expoſitus fuiſſet, eum capra ſuis vberibus nutriſſet.

C. Αἰγίοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Iupiter ὀπτικῶς dicitur ab αἴξ, & ὀχέω B
id eſt alimentum: quòd eum capra aluerit, nomine Amalthea. Secundum alios autem (ex quibus eſt Heſychius) αἰγίοχος appellatur quaſi αἰγιδοῦχος, id eſt αἰγίδα ἔχων, id eſt ægida tenēs, ſeu geſtans. Quid autem ſit ægis, ſuprà dictum fuit. Eſt autem frequentiſſimum hoc epithetum apud poetas, & Homerum præſertim. Il. β, — Διὸς αἰγιόχοιο. Vide Lactantium & Cornutum.

C. Αἰγίπαν, ανος, ὁ, Capripan, ad verbum, id eſt, Pan ſemicaper, vt ab Ouidio appellatur: vt qui dimidia parte ſimilis capro eſſet. Compoſito manifeſta eſt. C

C. Αἰγίπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, Capripes, Caprinos pedes habens. Epithetum Panis, interdum & Faunorum ac Satyrorum.

Dicitur & αἰγιπόδης pro eodem: item αἰγιπόδης in Anthol. epigr. αἰγιπόδης σάτυρος.

C. Αἴγαγρος, ου, ὁ vel ἡ, Caprea, Capra, vel Caper ſylueſtris, pro αἴξ ἄγριος. Dicitur & Αἰγάγριος: ſed αἴγαγρος malim, ea forma qua σύαγρος apud Homerum pro σῦς ἄγριος.

C. Αἰγιλάτης, ου, ὁ, Caprarius, in Anthologia epigrammatum, q.d. Caprarū agitator. qui videlicet caprarum D
gregem agit. Dico autem agit, Virgilium ſequens, Ecl. 1, — en ipſe capellas Protenus æger ago. Sic agere iumēta per campum Cicero dicit. Liuius, Agere præ ſe armenta. A Græcis verò vt αἰγιλάτης caprarius dicitur ab agendis capris: ita βουλάτης bubulcus, ab agēdis bobus. nam ἐλάτης nomen eſt verbale ab ἐλάω.

C. Αἰγώνυχον, ου, τὸ, Herba quæ etiam ἀκώνυχον & πεζάκλεια & λιθόσπερμον appellatur, ob ſeminis eius firmitudinem. vel (vt alii apud Dioſcoridem vertunt ἰσχνὸ) duritiem. vt quod videlicet vngulas caprinas duritia referat. Ex E
αἴξ & ὄνυξ, mutato ο in ω.

C. Αἰγωπός, οῦ, ὁ, Habens oculos caprinos. Ariſtot. De gen. anim. 5, καὶ γὰρ γλαυκοὶ καὶ χλωροὶ καὶ μελανόφθαλμοι διὰς εἰσιν, οἱ δ' αἰγωποί. Ibidem dicit αἰγωπὰ ὄμματα, caprinos oculos. ſcribens, ἔνια δὲ ὄμματα αἰγωπά, καθάπερ τὰ τῶν αἰγῶν. Vbi notandum αἰγωπὰ ὄμματα eodem pleonaſmi genere dici quo οἰκοδομεῖν οἶκον. nam αἰγωπὸς componitur ex αἴξ, & ὤψ ὠπός, id eſt oculus.

Αἴγεος, ου, ὁ καὶ ἡ, Caprinus, Hircinus. Il. γ, & Odyſſ. ξ, Λίπεν δ' αἰγείῳ, in vtre hircino. Apud Athen. 14, τυρὸς αἴγεος, Caſeus caprinus. Apud eundem lib. 9, κρέατα αἴγεα, carnes caprinæ, vel hircinæ. F

Αἴγειος etiam dicitur pro αἴγλος, eodem modo quo χρύσειος & χρύσιος. Ab αἴγειος autem fœmininum αἰγείη, quod abſolutè nonnūquam ponitur, pro Pellis caprina: ſubaudito videlicet nomine δορά: vt quum dicitur κυνέη, λυκέη, & per contractionem αἰγῆ, vt λεοντῆ. Herodotus in Melpom. αἰγέας δὲ ἐνδεδάμενοι ψιλὰς περὶ τὸν ὦμον ἔξω νεῦαι αἱ λίνεαι, id eſt pelles caprinas. Alii exponunt, lora ex pelle caprina.

Αἰγιόεις, ωντος, ὁ, adiect. poet. Capris abundans. vt αἰγιόεντα οὔρεα, Hom. hymno in Panem, Πωλεῖαι δ' αἰγιόεντα διὰ βήσσας, ἠδ' οὔρεα μακρά. G

Αἰγίσκος ET Αἰγίδιον (forma diminutiua) Caper iuuenis, qui Lat. dicitur hœdus, Græcis alio nomine, & quidem vſitatiore, ἔριφος. Αἰγίδιον citatur ex LXX interpr. Αἰγίσκος autem apud Heſ. habetur, qui dicit eſſe αἶγα ὀκταμίαν (ita enim legendum eſt apud eum, non ὀκταμίαν, qui error & in vulg. lex. ſeruatus eſt) id eſt caprum caſtratum.

Αἰγὶς, ίδος, ἡ, Pellis caprina. Idem quod αἰγέη. ſed αἰγέη dicitur forma poſſeſſiui nominis, αἰγὶς autem forma diminutiui. In Herodoti loco proximè citato, pro αἰγίας, ſint qui legant αἰγίδας, vtroliber nomine pelles caprinas ſignificante. ſed Euſtath. αἰγίας legit.

Αἰγὶς à poetis Ioui tribuitur, nonnunquam & Palladi. Inducunt enim Iouem pelle Amaltheæ capræ (à qua & nutritum ferunt) amictum. nam in hoc Virgilii verſu, Æn. 8, Arcades ipſum Credunt ſe vidiſſe Iouem, quum ſæpe nigrantem Ægida concuteret dextra, nimbóſque cieret: Seruius annotat, ægida vocari pellē Amaltheæ capræ, à qua nutritus fuerat Iupiter. Alii autem non ipſius Amaltheæ, ſed cuiuſlibet alius capræ pelle amictum Iouem fingūt, quam in memoriam Amaltheæ nutricis ſuæ geſtaret. Idem Virg. ibidem, Ægidáque horrificam, turbatæ Palladis arma: In quem locum idem grammaticus hæc ſcribit, Ægis propriè eſt munimentum pectoris, æreum habens in mediò Gorgonis caput. quod munimentum ſi in pectore numinis fuerit, ægis vocatur: ſi in pectore hominis (ſicut in antiquis imperatorum ſtatuis videmus) lorica dicitur. Hæc Seruius. à quo grammatico quæ de munimento pectoris dicuntur, cum iis conferenda ſunt quæ Heſychius ex Nymphodoro refert, Νυμφόδωρος δὲ καὶ τὸν δράκοντα αἰγίδα λίνεαν φησὶν ὑπὸ Λακώνων. ¶ Apud Homerum certè (quem imitatus eſt in verſu proximè citato Virgilius) Iupiter ægide nimbos ciet. Apud Lucianum verò in dialogo Cupidinis & Iouis, ponitur αἰγὶς tanquam quæ quatiatur & vibretur à Ioue. nam illi dicitur, μὴ ὀπίσω τὴν αἰγίδα, μηδὲ τὸν κεραυνὸν φέρε. Quo in loco non dubito quin Lucianus ex Homero verbum ὀπιθεῖν ſumpſerit ad hunc verſum Il. η alludens, Αὐτὰρ ὀπιθεῖναν ἐρεμνὴν αἰγίδα πᾶσαν. vbi Euſtathius annotat verbo ὀπιθεῖναν innui αἰγίδα eſſe ὅπλον Iouis σφοδρὸν, non βλαπτικόν. item epitheto ἐρεμνὴν ſignificari αἰγίδα eſſe nubem denſam & procelloſam. Notandū eſt autem αἰγίδα δυσειδῆ ab Homero vocari ὀπιθεῖναν: & ita dixiſſe Herodotum Libyſſas mulieres geſtare αἰγίδας δυσειδεῖς περὶ τοῖσι μηροῖσι, in loco paulo antè citato: in quo & αἰγέας legitur, & quidem iuxta Euſtathium, vti dictum eſt. Quidā autem αἰγίδα ſcutum eſſe volunt: vt docet Euſtathius in hunc Il. ε locum, vbi de Apolline dicitur, ἴκε δ' αἰγίδα θοῦριν Δεινὴν ἀμφιδάσσατο, δῖος ἀπειλήν· τὴν δ' ἄρα χαλκῆες Ἥφαιστος Διὶ δῶκε φορήμεναι ἐς φόβον ἀνδρῶν. Plura de hac fabulosa ægide paſſim apud grammaticos. ex quibus nonnulli nolūt αἰγίδα dici ἀπὸ τῆς αἰγὸς, ad Amaltheam capram referendo (vt videlicet ſit eius ipſius pellis, aut certè alius quidem capræ, ſed in eius memoriam) verùm αἰγίδα ab οἴσω vocaſſe poetas ὅπλον Iouis, à Vulcano fabricatum: ex eo quòd id ventorum turbines & procellas efficiat.

Αἰγὶς, ſecundum etymologiam proximè præcedentem ab αἴσσω, quidam grammatici voluerunt idem eſſe quod καταιγίς. id eſt procellam: item ὀξεῖαν πνοὴν: & oculorum coruſcationem. Dicitur & Καταιγίς: item Αἰγίζω & Ἐπαιγίζω & Καταιγίζω: de quibus vide in Κίσσω.

Αἰγὶς, rete contextum ὁπὸ σιμάτων, inquit Dionyſius apud Euſtathium. Idem tradit ibidem Pauſanias, addēs eſſe, τὸ ὁπὸ σιμάτων πλέγμα. Sed quæ res ſit huiuſmodi αἰγὶς, (ait Euſtathius) apertè nō ſignificarunt. Veriſimile eſt autem huiuſmodi σίμματα eſſe lanea: & quæ ex eis contexta erant non reipſa fuiſſe retia piſcatoria, ſed quædam αἰγιδοειδῆ, id eſt ægidis formam habentia.

Αἰγὶς quiddam quod meditullio pini arborīs innaſcitur. ſi mēdo carent Theophr. exēplaria, apud quem legitur lib. 3. Hiſt. plant. cap. 10, τὸ αἰγίδα τὸ καλούμενον (ſed expungendus poſterior articulus) ἡ θύλακα τῆς πίτυος ἔχει· τοῦτο δ' ὅτι τὸ ἐλαφρότατον αὐτῆς. Idem lib. 5. c. 2, πευκόπαπα γὰρ ἔχουσι τὰ ξύλα καὶ παῖς αἰγίδας αὐτῶν.

Αἰγὸν, ῶνος, ὁ, Caprile. At αἰγῶν circunflexa poſteriore, genitiuus pluralis à nominatuo αἶγες. eſt igitur αἰγῶν caprarum. ¶ Αἴγων autem, genitiuum habens αἴγωνος, paſtoris nomen apud Theocritum, Idyll. 4. quod Virgilius ex eo tranſlatum vſurpauit in Palæmone. Fuit & rex Argiuorum hoc nomine, vt ait Plut.

ΑΙΠΟΛΟΣ, ου, ὁ, Caprarius, Paſtor caprarum. αἰγοβόμος, αἰγοβότης, αἰγοβοσκός. In primo verſu idyll. 1 Theocriti, Ἁδύ τι τὸ ψιθύρισμα, καὶ ἁ πίτυς αἰπόλε, τήνα. Od. υ, — Μιλαίδης αἰπόλος αἰγῶν. vbi ſuperuacaneus eſt genitiuus αἰγῶν. ſicut & quum dicitur αἰπόλια αἰγῶν apud eundem. ¶ Vſurpatur etiam pro ποιμήν, id eſt Paſtor ouium, vt

docet schol. Theocriti. sed hoc καταχρηστικῶς. Nisi fortè quis ex propria significatione putet αἰπόλος generale nomen esse vt & ποιμὴν, ideóque apud Homerum non esse otiosum genitiuum αἰγῶν in αἰπόλος αἰγῶν & αἰπόλια αἰγῶν, sed distinctionis gratia esse adhibitū. Sed etymū hanc significationem refellit. ¶Dicitur autem αἰπόλος pro αἰγοπόλος, per syncopen: vt sit ex αἴξ & verbo πολῶ compositum: & sonet, Qui circa capras vel inter capras versatur. vt μυοσοπόλος dicitur poeta, quasi qui inter musas versetur. Est & alia etymologia, vt videlicet αἰπόλος dictus sit quasi αἰπὰ περὶ πολῶν, aut περὶ τὰ αἰπὰ πολῶν, id est, Circa loca versans alta. De quo etymo dicetur mox in αἰπόλιον.

Αἰπολικὸς, ἡ, ὸ, Ad caprarium pertinens. id est caprarum pastorem. Aut Pastoralis, αἰπόλιον pro pastore accipiendo. αἰπολικὴ ᾠδὴ, Capriariorum cantilena, id est, Quam canere solent caprarii. ¶In vulgaribus lex. Græcol. αἰπολικὸς exponitur ad capras pertinens, sed malè.

Αἰπόλιον, ου, τὸ, Grex caprarum. Herodot. ι, Ὅσα περ αἰπόλια ἢ πρὸ ποίμνας καὶ τὰ βουκόλια ὁ Κῦρος ἔθετο. Hom. Il. λ, Τόσσα συῶν συβόσια, τόσσ' αἰπόλια πλατὶ' αἰγῶν. qui versus habetur & Od. ξ. Hemistichium autem hoc, αἰπόλια πλατὶ' αἰγῶν legitur & apud Hesiodū in Theogonia. Idem Hom. Od. υ, Αἶγας ἄγων αἳ πᾶσι μετέπρεπον αἰπολίοισι. Hieronymus in cap. 43. Ezechielis, Græco sermone caprarum & hircorum grex, sublimium conuersatio. hoc est αἰπόλιον quasi αἰποπόλιον. Siquidem αἶπος excelsum, πόλιον conuersationē significat. Hactenus Hieronymus. Sic & etymologici autor, αἰπόλια τὰ αἰγοκόμια, αἰποπόλια ὅτι. Ita enim lego apud eum, corrigens mendum quod est in vulg. exempl. videlicet αἰπόλια posteriore etiam loco. Sciendum est autem, verum quidem esse capras altissima loca petere, & in iis versari (vnde & αἰγίλιπις πέτρα, vt paulo antè dictum est) sed tamen simplicior est & magis recepta altera etymologia. vt quemadmodum αἰπόλος dicitur quasi αἰγοπόλος, sic etiam αἰπόλιον dicatur quasi αἰγοπόλιον, per syncopen, quæ & in aliis nominibus reperitur. Fit enim αἰπόλιον ex αἰπόλος, non contrà: at αἰπόλιον, id est caprarum pastorem, dicere ita vocari quasi αἰποπόλιον, id est, In locis altis versantem (quasi videlicet capras ea in re imitari possint earum pastores) rationi consentaneum non videtur. Fallitur autem Hieronymus qui πόλιον conuersationem significare dicat. & durè etiam conuersationem sublimium dicit, pro commoratione in altis locis. Sed & αἶπος non excelsum significat sed excelsitudinem, id est altitudinem. quare scribendum αἰπὸς, vt sit pro αἰπύς.

ΑΙ'Ο'ΛΟΣ, ου, ὁ, Varius, Variegatus. Iliad. μ, Οἱ δ' ὥστε σφῆκες μέσον αἰόλοι, οἵτε μάλιστα. Idē Il. π, στίκας αἰόλον. & Il. ε, πύχα αἰόλα. Sic & nox dicitur αἰόλη à Sophocle in Trachiniis, quòd (vt volunt grammatici) diuersis stellis variata & velut variegata sit. ¶Aliquando etiam αἰόλος est varius, metaphoricè: id est non simplex nec vniformis, sed multiplex, implicitus, ambagiosus. quo sensu dicitur αἰόλον κῦμα à Lycophrone initio Cassandræ, Ἐλυσι χρησμῷδὸς ὡς φρὶν αἰόλον κῦμα. sed tribuit ori vatis quod oraculis ex eius ore prodeuntibus tribuendum erat. Existimo autem dixisse Lycophronem χρησμῷδὸς αἰόλον κῦμα, imitando Æschylum, qui scripsit in Prometheo αἰολοκύμοις χρησμοῖς. Eustathius in Od. κ, ait memoriæ proditum, virum prudentem fuisse Æolum: à quo prouerbialiter etiam qui sit versutus, αἰόλος dicatur.

Αἰόλος, si credimus Porphyrio, non significat ποικίλον [id est varium] sed ταχὺ, [id est velocem] deductum ἀπὸ τῆς αἴλης. vnde αἰολόπωλος, ὃς τὰς πόδας ὠκύς. Itidem Eustathius in hunc versum Il. τ, circa finem, Τὸν δ' ἄρ' ὑπὸ ζοφόφιν περσίφη πόδας αἰόλος ἵππος Ξάνθος, annotat πόδας αἰόλος idem esse ac πόδαργος, celeripes. Volunt autem αἰόλος hac in significatione deduci ab ἄϊλμα. Sed (quod Porphyrii pace dictum velim) nonnulli reperiuntur loci in quibus αἰόλον necesse est pro ποικίλον accipiamus, & in eo veteres grammaticos sequamur: quum ταχὺ exponere nullo modo queamus: vt cum ex aliis tum ex modò citatis patet exemplis. Quinetiam αἰόλλει à Nicandro pro Variat: sicut ab Hesiodo αἰόλονται apertè vsurpatur pro Variantur, Variæ fiunt, vt mox docebitur. Quod autem ad etymologiam huius nominis attinet, in ea tradenda nullus mihi satisfacit grammaticus. nā Eustathius vult αἰόλος esse ab αἰόλλω: αἰόλλω autem ab ἄϊλα. Tzetzes in Lycophronem, αἰόλον vult dictum esse pro ποικίλον, ab antiquo Æolo qui esset πολύτροπος. eo modo quo δαιδάλεον dicitur à Dædalo. at Hesychius αἰολίζειν explicat ποικίλλειν. Videri autem possit, vnde αἰολίζειν deductum est pro ποικίλλειν, hinc & αἰόλος deriuatum esse pro ποικίλος. Αἰολίζειν autem deductum esse ἀπὸ τῶν Αἰολέων, id est ab Æolibus, manifestum est, quum inter cætera significet Æolico sermone vti. Et quidem αἰόλος pro vario, id est vafro & astuto, si deriuem ἀπὸ τῶν Αἰολέων, autoritate scholiastæ Theocriti & aliorum me tuebor, qui αἰολίζειν pro decipere testantur accipi. Sed αἰόλος pro vario, id est variegato, quid pertinet ad αἰολίζειν pro decipere? At hic respondere possim αἰολίζειν non solùm pro decipere accipi, sed & pro ποικίλλειν, id est variare, id est variegare. Sed enim aliter exponere quis volet fortasse hoc verbum apud Hesychium. At verò si αἰόλος ab αἰόλλω deducamus cum Eustathio, primùm durum erit nomen illud ab hoc verbo formare, quū contrà videatur hoc ab illo deductum: vt à ποικίλος videlicet ποικίλλω. Sed esto tamen, demus nomen αἰόλος à verbo αἰόλλω formari: si ipsum αἰόλλω fit ab ἄϊλμα, vt vult Eustathius: (nam Porphyrius ipsum nomen αἰόλος ab ἄϊλμα deducit, sed in illo nomine duplex μ vocis ἄϊλμα non comparet) αἰόλον significans varium seu variegatū, quid commune cum significatione vocis ἄϊλμα habebit? Ego certè αἰόλλω ab αἰόλος (quod cunque sit eius etymum) deriuatum esse, vt ποικίλλω à ποικίλος, contendo.

¶Ad accentum verò quod attinet, passim apud grammaticos legitur Αἴολος pro nomine proprio παροξυνόμενον, at αἰόλος varium significans παροξυνόμενον. Arcadius tamen (cuius librum de accentibus non contemnendum legi in regis Gallorum bibliotheca) repugnans illis, scribit vtraq; in significatione παροξυνόμενον. Eius verba sunt, τὸ δὲ αἰόλος εἴτε κύριον εἴτε ὀπτήτιον παροξύνεται. Vide in Κορυθαίολος quæ de eius accentu annotaui.

Αἰόλλω, Vario, Variego. Nic. Theriacis, Ἄλλω δ' ἰσχαλέουσα λιπὼν θερμήια κύκλον Ποικίλον αἰόλλει. ¶Exponitur etiā Verto, Voluo. vt apud Homerum Od. υ, μαῖα ἔνθα καὶ ἔνθα αἰόλλεν. vbi Eustathius ait accipi pro κυκᾶν καὶ εἱλύειν, alicubi verò pro κυκᾶν simpliciter positū reperiri. sed secundum etymologiam ab ἄϊλμα, significare Variè & crebrò ac celeriter voluere ac mouere.

Αἰόλλομαι, Pass. Vario, Variegor. Item Varius fio. Hesiod. in Aspide, — ὅτ' ἔμφασις αἰόλλοιτο, id est (vt vulgò exponitur) quando vuæ adhuc acerbæ colorem mutāt. Sed malim, verbum Variari hic quoque retinendo, explicare, Quū vuæ variātur: vel cum Catone, (quem facilè mihi persuaserim Hesiodi vocabulum Latinè reddere voluisse) Quum vuæ variæ fiunt.

Αἰολέω, λῶ, idem quod αἰόλλω. Hinc ἐαίολητο apud Apollonium, metaphoricè dictum, Curis agitatus erat & turbatus.

Αἰολίζειν quoque Hesychius exponit ποικίλλειν. Est autem ποικίλλειν propriè Variare, Variegare. in qua significatione videri possit ab αἰόλος deduci. At quum Æolico sermone vti significat, item quum ponitur pro Decipere, ἀπὸ τῶν Αἰολέων deduci certissimum est. Sed & in hac significatione quam Æschylus affert pro ποικίλλειν, fortasse itidem ἀπὸ τῶν Αἰολέων deriuatur: & ποικίλλειν sumitur pro Versutè agere: quod etiam significare quidā scribunt.

C. Αἰολόδρομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Versicolorem ceruicem habens.

C. Αἰολόδωρον, Varium donum, id est quod ex variis rebus constat. ποικίλον δῶρον. Hes.

C. Αἰολόδερμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Variā cutem habens. id est variegatam. Ex αἰόλος & δέρμα.

C. Αἰολοθώρηξ, ηκος, ὁ, Varium thoracem habens, seu variegatum. Il. η, — Ἄντηφος αἰολοθώρηξ. Il. ω, — Μενέσθης αἰολοθώρηξ. Ex αἰόλος & θώρηξ, pro θώραξ.

C. Αἰολόμητις, ου, ὁ, Varium consilium habens: & per hoc, Vafer, Astutus. Hesiod. Theogonia, — ἠδὲ Προμηθέα ποικίλον αἰολόμητιν. vbi notandum, ποικίλον & αἰολόμητιν dicere

pro παιλόμενη, vno verbo. nam αἰόλος & παιλός idem valent. Fit ex αἰόλος & μῖτρα. Reperitur tamen ſcriptum etiam αἰολομῖτρης, circunflexa penultima. De compoſitis autem ex μῖτρης dictum eſt in ἀγκυλόμιτρης.

C. Αἰολομίτρης, ου, ὁ, Variam mitram habens, ſeu variegatam. apud Theocritum Perſarum eſt epithetum, hoc in verſu, Ἐξριάει Πέρσαισι βαρὺς ἔπι αἰολομίτρης. Componitur ex αἰόλος & μίτρα, quod vocabulum in vulgar. lex. Græcis dicitur in hoc compoſito nomine ſignificare zonam bellicam. ſed quid ad Perſas zona bellica? Intellexerim potius de mitra ea de qua loquitur Virgilius hoc in verſu, Et tunicæ manicas & habent redimicula mitræ.

C. Αἰολόμορφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Variam formam habens, Multiformis.

C. Αἰολόνωτος, ν, ὁ καὶ ἡ, Variegatum tergum habens. Opp. Hal. ι, — σάλπαι τε μιᾷ στίσιν αἰολόνωτα.

C. Αἰολόπωλος, ου, ὁ, Velocem equum habens, ſeu veloces equos. aut, Qui velociter in equo mouetur. aut, Variè equitans. Vide Euſtathium in hunc Il. γ verſum, Ἔνθα ἴδον πολέας Φρύγας αἰπεινὰς αἰολοπώλους.

C. Αἰολοχαίτης, ου, ὁ, Id eſt, inquit Euſtathius, ὁ ποικίλας ἔχων τρίχας. ad verbum, varios habens capillos. Sed varios capillos puto intelligi debere quì contorti ſint in varios nodos.

C. Κορυθαιόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, (non Κορυθαίολος) Variam habens galeam, id eſt variegatam, vt Hector Il. β, v. 314, Τρωσὶ μὲν ἡγεμόνευε μιγὰς κορυθαιόλος Ἕκτωρ, & alibi paſſim. Exponitur etiam Ornatam habens galeam. ‖ Vel κορυθαίολος dicitur vt qui ſit αἰόλος εἰς μάχην μετ' ὅπλων, (quæ ὅπλα per κόρυθα indicentur, parte ſignificante totum) αἰόλος declarante ταχύ: Qui armatus celer eſt ad pugnam, id eſt agilis & expeditus. q.d. Expeditè pugnam ciens. Ex quo declaratur Bellicoſus. Αἰόλος autem hanc ſignificationem habens deducit Euſtathius ab αἰόλλω. cui ea in re non aſſentior, ſed potius Heſychio ab αἰολεῖν deriuanti. ‖ Κορυθαιόλα νείκη Ariſtophanes iocoſè dixit, ad κορυθαίολον Hectorem alludens, in Ranis, Ἔστι δ' ὑψιλόφων τις ἔριδες Κορυθαιόλαι νείκαι. q.d. bellicoſæ ſiue pugnaces contentiones, id eſt acres & aſperæ. Ita enim intelligi puto. Legitur autem apud eum κορυθαίολα, non κορυθαιόλα, in Aldino etiam exemplari. & apud ipſum quoque Homerum κορυθαίολος habent omnes quas vidi editiones, & ipſa quoque vetera exemplaria: ſed Euſtathius à veteribus grammaticis παροξυτόνως ſolitum ſcribit. Ac certè quum αἰόλος ſcribendum exiſtimetur, & in emendationibus Homeri exemplaribus ita legatur, necnon apud Suidam & Euſtath. (apud Heſychium tamen αἴολος) non ſine ratione videntur veteres grammatici ſcripſiſſe κορυθαιόλος. Niſi dicamus propter compoſitionē mutari ſedem accentus: & illos κορυθαιόλος voluiſſe παροξυτόνειν tanquam ab αἰολεῖν deriuatum. alioqui enim ſi κορυθαιόλος ab αἰόλος ſcribamus παροξυτόνως, itidem ſcribendum videri poſſit παναιόλος: quum tamen contrà paſſim παναίολος inueniatur.

C. Παναίολος, ω, ὁ καὶ ἡ, Omnino varius, Multùm variegatus, Ornatu multùm vario inſignitus. vt σάκος παναίολον, apud Heſiodum. Ab Heſychio παναίολος exponitur παμποίκιλος. De accentu autem huius παναίολος vide quæ annotaui in præced. compoſito.

Αἰόλλω, vide poſt ſimplex Αἰόλος.

ΑΙΟΝΑΩ, ῶ, Aſpergo, Perfundo, καταντλέω. Gal. αἰονῶσαι ὑδρίᾳ. Idem, ὑδρίᾳ αἰονᾶν εὐχρή. Idem cum alia conſtructione vſus eſt, αἰονᾶν δὲ χρὴ μὴ πολλῷ πυρὶ δι' ὕδατος θερμοῦ. In vulg. lexicis exponitur etiam Deſuper irrigo, & Superfundo. Etymol. αἰονᾶν exponit καταχέειν & λούειν, item καταντλεῖν. quo verbo Galenus de eadem re vtitur, vt καταντλεῖν οἷς ὕδατι θερμῷ ὅσον ἱκανὸν διαφορῆσαι τοὺς τοιούτους ἰχῶρας.

C. Καταιονάω, ῶ, Idem. nam Gal. καταιονᾶν ὑδρίᾳ & αἰονᾶν pro eodem dicit. Apud eūdem legitur, καὶ τὴν κεφαλὴν ἔχειν περιτεθειμένην, καταιονῶντά τε καὶ καταπλάττοντα τοῖς μαλακτικοῖς ἐκ χαλκῆς δίνακος μέροις. Vt autē hîc καταιονᾶν & καταπλάττειν, ſic alibi καταντλεῖν & καταπλάττειν copulat, ſcribens, πλὴν δὲ φλεγμονὴν καὶ καταντλεῖ καὶ καταπλάττει, καὶ φαίζει, &c. vbi Linacer vertit, Perfundit & cataplaſma ſuperimponit, & ſcarificat. HINC Καταιόνησις, Perfuſio, Fotus, quod Gall. dicitur Estuuement. καταιόνησις ἐν τοῖς βαλανείοις, in balneis, Bud. ex Euſtathio.

Αἰονάω etiam & καταιονάω legitur in vulg. lex. ſed Αἰονάω potius & Καταιονάω à Galeno & aliis dicitur. apud quem tamen & καταιονεῖν alicubi habent quædam exēplaria, quum in aliis contrà ſit καταιονεῖν.

¶ Αἰόνη, Subigo ordea, madefaciēs aqua: vt ait Ælius Dionyſius apud Euſtathium, citans hunc Pherecratis locum, κοὐδὲν ἐπιχεῖται τὰς κριθὰς ἀλλ' ἢ πίονα, φησίν, αἰόνησιν, αἰονεῖν. At Pauſanias ibidem ſcribit αἰεῖν non αἰονεῖν, in hoc ipſo Pherecratis loco: dicens αἰεῖν ſignificare πίανειν cum ibi, tum apud Ariſtophanem in Pace. At Heſych. Ælium Dionyſium ſequens, αἰονῶν exponit πίανων.

ΑΙΠΥΣ, εος, ὁ, Altus, Excelſus, In edito loco poſitus. Hom. Il. β, — Δίου τ' αἰπὺ πολίσθρον. Apud eūdem αἰπὺ τεῖχος. Fœm. gen. αἰπεῖα. neut. αἰπύ. vt — αἰπεῖα κολώνη, apud eundem in Bœot. Compar. αἰπύτερος, Altior. Superlat. αἰπύτατος, Altiſſimus. ‖ Αἰπὺς δόλος, Altus dolus, fortaſſe verti poſſit apud Heſiodū, pro Alto pectore excogitatus. Sic aliquando Latini poetæ videntur adiectiuum altus vſurpaſſe.

Αἰπύς, Grauis, Ingens. Item Difficilis (ſicut Lat. Arduum opus, metaph.) Αἰπὺς πόνος, grauis labor. Itidē αἰπὺς ὄλεθρος, Graue exitium, Il. ρ, — ὑμῖν δ' αὖτ' αἰσα φαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος. Sic apud Heſiodum, — ποδῶν αἰπεῖα ἰωὴ exponitur Pedum grauis ſonitus.

Αἶπος, ους, τὸ, Altitudo, Celſitas. ὕψος. Apud Euripidem εἰς αἶπος ἔρχεται exponitur In arduum tendit. ‖ Αἶπος item Cacumen montis. Heſychius autem ait αἶπος ſignificare locum altum ſeu ὑλώδη. Item κάματον, id eſt laborem.

Αἰπὺς, πεῖα, πὺ. vt πόλιν αἰπεῖαν, Il. ν. Sic αἰπὺ ῥέεθρα, Il. Ψ & φ. quod tamen αἰπὺ vult Euſtathius ex αἰπέα per ſyncopen eſſe factum: ſed quū αἰπὺς inueniatur, illinc eſſe potius dicendum eſt.

Αἰπεινὸς, ὴ, ὸν, Idem quod αἰπὺς, ſiue αἰπὺς. vt Ἴλιον αἰπεινὴν, Il. ρ. Πήδασον αἰπεινὴν, Il. ζ. Antipater in epig. Καὶ μάλα αἰπεινᾶς περιμήδεα κάματον.

Αἰπήεις, εντος, ὁ, Idem. vt Apoll. Arg. ι, — πῆσιν λίθον αἰπήεντα. Ibidem, Καύκασον αἰπήεντα. In Anth. epigr. αἰπήεντα κατάγλις, Alta procella.

C. Αἰπύδμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Altè extructus, In edito loco ædificatus. vel In altum extructus, Cuius alta eſt ſtructura. Nonnus. Ex αἰπὺς & δμητός. Vide δομάω.

C. Αἰπύκερως, ωτος, ὁ καὶ ἡ, Excelſa cornua habens. vt αἰπύκερως ἔλαφος. Ex αἰπὺς & κέρας.

C. Αἰπύνωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Excelſum tergum habens, Excelſus. Ex αἰπὺς & νῶτον. vt αἰπύνωτος Δωδώνη, apud Æſchylum.

ΑΙΡΕΩ, ῶ, F. ἥσω, P. ηκα. (Aor. ι, ἆρον, ſicut & ἀρῶ, alterum futurum, tanquam ab ΕΑΩ, inuſitato: de quo vide in fine ſignificationum ipſius Αἴρω) Capio, Prehendo, Comprehendo, Corripio. Vel, Inuado, Occupo. Il. α, — κόμης ἕλε Παλλὰς Ἀθήνη, coma prehendit Peliden. Prouerbium apud Suidam, ἁλόντες ἡρήμεθα, Capiē tes capti ſumus, vel Comprehendentes comprehenſi ſumus. Il. ω, Εἰ γάρ σ' αἶψα κιχὼν καὶ ἐπὶ χερὶ θῆκε φαεινῇ Ὦ μοῖρα καὶ ἄπιστος ἀνήρ, Si te corripuerit, Si tibi manus iniecerit. Xen. Pæd. ι, ἤροντο πῶς αὐτῶν. Il. ρ, Τρῶσιν ἐγχείῃσιν ἁλοίμην ἠὲ ἁλοίην. ſub. ἵππους. ſperem me potiturū equis. Sæpe αἱρεῖν dicitur curſu capere, id eſt currendo aſſequi, & comprehendere. Il. φ, — εἰ μή τιν' ἀπὸ κραιπνοῦ Ἀχιλῆος φύζα ἕλοιτο, &c. Αἱρήσειν με καὶ ὤς. Xenophon Pæd. 4, τὸ μὲν φεύγοντα αἱρεῖν, τὸ δὲ ἐπιόντα ἀναχωρήσαντα. Hinc & venatores apud Heſiodum dicuntur αἱρεῖν lepores. & apud Lucianum in Dial. Ven. & Cupidinis, de Diana, ἐρᾷ θήρας καὶ ἐλάφων καὶ νεβρῶν, αἱρεῖν τι διώκουσα καὶ καταπηδῶσα. ‖ Vt autem per metaphoram inanimata quoque dicuntur nos Capere aut Occupare apud Latinos (vt Capit me deſiderium, tædium, pauor, obliuio: Macies artus occupat, & ſopor lumina) ſic apud Græcos, poetas præſertim, talia dicuntur nos αἱρεῖν, videlicet ἵμερος, πόθος, λήθη, &c. Il. ι, — μηδέ πῃ ὕπνος Ἀιρείτω, neque ſomnus quenquam occupet. Il. β, — μηδέ σε λήθη Αἱρείτω, neque te capiat obliuio. Iliadis γ, — καί μιν γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ, inceſſit me cupido, ſiue deſiderium. Od. α, ἐμὲ δὴ χλωρὸν δέος ἕρπει. ‖ Item vt Latinè dicunt Occupare imperium, ſic αἱρεῖν τὸν ἀρχὴν, apud

Platonem.

Αἱρεῖν, Deturbare, Euertere, Decutere. Itē Expugnare, Subigere, ὁ πόλεμος τὸν ἄνδρα αἱρεῖ, id est, Deturbat, Euertit, καταβάλλει. Quod exemplum citat Bud. in lexico. Sic autē & αἱρεῖν πόλιν, Euertere ciuitatem, pro καθαιρεῖν, πορθεῖν. vt apud Thucydidem, τὴν Φειὰν αἱροῦσι. Schol. exponit, τὴν πόλιν αὐτὴν πορθοῦσι. & αἱρεῖσθαι idem exponit πόρθησιν apud eundem. Sed aliquando & χειροῦσθαι exponit. id est, Subigere, Expugnare, In ditionem suam redigere. Herodot. in Clione, αἱρεῖτο τὰς πόλιας χώμασι, Expugnabat ciuitates, aut Subigebat, ductis aggeribus. vel simpliciter Ciuitates capiebat. Idem in Thalia, συχνὰς μὲν δὴ τῶν νήσων αἱρήκει, vbi nota αἱρήκει pro ἠρήκει. Aristides in Panathenaico, ἔστιν δ' ἠρήκει πᾶσαν Αἴγυπτον δὶς ἤδη, antea bis iam Ægyptum vniuersam subegerat. Αἱρεῖν de homine dictum à Xenophonte itidem interpretor Expugnare, nō, vt alii, Allicere: quū dicit, ὡς πονηρὰ ἀνθρώπια οὐκ ἂν ἄλλως μᾶλλον ἕλοις, ἢ εἰ δίδοιής τι. id est, Improbos homunciones nullo pacto magis expugnes quàm dādo aliquid. Alit autē vertunt, Non aliter allicias. Sed existimo Xenophontem ita αἱρεῖν dixisse sumpta metaphora ab vrbibus, vt Latini Expugnare dicunt metaphoricé. sic Expugnare pudicitiam, Liuio: Expugnator pudicitiæ, Ciceroni. Idem, Sapientis animus virtutibus omnibus vt mœnibus septus, vincetur & expugnabitur. Sic poeta quidam dixit, Artibus innumeris mens expugnatur amantum. Gregor. Nazianz. in epit. Basilii, ὡς ἡμᾶς γε οὐχ αἱρήσεις, Nos nō expugnabis, Nō facies nos tibi cedere & acquiescere. Ac in lex. vulg. perperam exponitur, Nos in hæresin non induces.

Αἱρεῖν τινὰ δίκην, Bud in Comm. exponit Vincere iudicio, Reū peragere. Demosth. contra Midiam, ὑπὲρ δίκην ἡρηκώς. Sed ad verbum αἱρεῖν δίκην est Causam obtinere, siue tenere, & quasi Capere causam & ea potiri. Sed hoc interest, quòd αἱρεῖν τινὰ δίκην de actore tantùm dicitur, vt Bud. annotat: at Latinis Causam obtinere seu tenere, de reo quoq; vsurpatur. Sic αἱρεῖν τινὰ γραφῇ Dem. Pro corona, Obtinere accusationem, Obtinere causam suā in accusando aliquo, Vincere accusando.

Αἱρεῖν, Cōuincere & Damnare, inquit Budæus. Æschines in Ctesiph. μηδ' αἱρεῖν παρρησίας ἐναντίον τῆς Ἑλλήνων τῶν δήμων τῆς Ἀθηναίων. pro eodem dicitur & ἁλίσκειν. Eodem modo Aristoph. in Nubibus, Κλαίουσα δώρων ἑλόντας. Idem ibidem, αἱρεῖ γὰρ αὐτὸν οὐχ ἡ κατηγορία ἢ ἐμὰ ἀλλὰ τὰ δημόσια χρήματα, id est, Acta publica eum conuincunt, seu Reum peragunt. Actis publicis reus peragitur, conuincitur, tenetur. At verò apud Platonem aliter vertendum existimo in Apologia, quum dicit, τοῦτ' ἔστιν ὃ ἐμὲ αἱρήσει, εἰσὶ γὰρ αἱρῆ, οὐ Μέλητος, οὐδὲ Ἄνυτος, ἀλλ' ἡ τῶν πολλῶν διαβολή τε καὶ φθόνος, Calūnia vulgi & inuidia me causa cadere faciet, aut Condemnari me faciet, non Anytus aut Melitus. Sic enim malo vertere quàm Conuincet. sed ita vt intelligatur, Me causa cadere faciet tāquam cōuictum, Condemnari tāquam peractum reū. Subiungit ἃ δὴ πολλοὺς καὶ ἄλλους καὶ ἀγαθοὺς ἄνδρας ἥρηκεν. ¶ At pro conuincere seu euincere per metaphoram elegantem vsurpatur in hoc genere loquendi, ὁ λόγος αἱρεῖ, vel ὁ λογισμὸς αἱρεῖ. Æsch. contra Ctesiphontem, δικαίως ἂν ἡγοῖς εἰδώς, τί ἂν αὐτὸς ὁ λογισμὸς αἱρῇ. id est, quod ipsa ratio euincat. Ita enim verto sequens Horatium. Quintilianus Rationem dictare aliquid, dissimili quidem metaphoræ genere, sed significatione simili vsurpare videtur. Plut. in Consol. ad Apollonium, διδόναι τι ἑαυτῷ πρᾶγμα ὅπερ λόγος αἱρεῖ βέλτιστα ἄγειν. i. disponere, ordinare, constituere res suas eo modo quo ratio euincit optimè constitui. Alii vertunt, Prout ratio exigit seu postulat. At ego vertēs, Ratio euincit, metaphoricam verbi huius significationem retineo. Possit etiam verti fortasse Ratio dictat, ex Quintiliano, vt modò dixi. Denique is ita ordinat res suas vt ratio euincit ordinandas esse, cui ratio ordinationis suæ constat. Quare hac etiam dicendi formula commodè, vt opinor, exprimere possimus illam Græcam. Herodotus in Euterpe, καὶ δὴ καὶ ὁ λόγος οὕτως αἱρέει, Quinetiam ipsa ratio id euincit, vel id dictat. Sic &, κατὰ τὸν αἱροῦντα λόγον, Contra quàm euincat & dictet ratio. Sed apud Herodotum videtur latius accipi hæc phrasis cum alibi, tum libro 1, ἀποφέρεται ὁ θύσας τὰ κρέα, καὶ χρᾶται ὅ, τι μιν ὁ λόγος αἱρέῃ, id est, Qui sacrificauit, secum aufert carnes, & eas conuertit in quemcunque vsum ei visum fuerit. vel, ei libuerit. Quidam vertunt, In quemcūque vsum fert animus, vtitur. Idem in Melpom. πρόσπορον δὲ ἴσῳ μὴ ἡμέας λόγος αἱρῇ, ἢ συμμίξομέν τι, id est, Nisi nobis visum fuerit. Alii interpretantur, Nisi nos ratio traxerit. At si rationis vocabulum retinere vellem, dicerem potius Nisi ratio nos moueat, vel, Nisi hoc nobis placeat vt rationi consentaneum, vel, Nisi hoc rationi consentaneum videatur. Sed rationis vocabulum nihil necesse est retinere, quòd in eadem phrasi videatur id mutare in γνώμη. quum dicit αἱρέει ἐμὴ γνώμη. pro Sic liber, sic placet. q.d. Euincit mea opinio. Verùm obseruari debet dici ἐμὴ γνώμη, at λόγος simpliciter non ἐμὸς λόγος.

Αἱρεῖν pro ἀναιρεῖν, Interficere. Sophocles apud Suidam πέλεμος γὰρ οὐδένα ἀνδρ' ἐσθλὸν αἱρεῖ πονηρόν, ἀλλὰ πᾶς χρηστὸς ἀεί, .i. Bellum virum nullum improbum occidit vltrò, sed probos semper. Sic autē & ἕλω significare φονεύω tradit Eustathius, à quo deductum sit ἕλωρ (qui & aliam tamē deriuationem affert, videlicet ab εἷλκω) Obseruandū est autem, quanuis inusitatum sit thema ἕλω, magis tamē, grāmaticorū iudicio, recepta esse ab eo deriuata quædā tēpora, quàm quæ ab αἱρῶ deducta sunt. Eustathius enim in Iliad. λ, v. 453, Ὅσσοι καθαιρήσουσι θανόντι φάος, annotat καθαιρήσουσι positum esse pro καθελοῦσι. Itidem verò apud Suidam reperio καθαιρήσεται, καθελεῖται: addentem in vsu esse apud Thucydidem, & bonam aliorum scriptorum partem. Ab hoc autem ἕλω fit & nomē adiectiuū ἑλατής (quod post deriuata ab αἱρῶ ponetur, ante composita) fit & compositum ἰλίσκομαι, quod vide in πάτομαι.

Αἱρέομαι, οῦμαι. F. ἑσοῦμαι, P. ἧρημαι, Aor. 1, ἡρέθην, Aor. 2, ἑλόμην (ab ΕΑΟΜΑΙ inusitato) in actiua significatione, Capio, Sumo. Od. β, Εὐπείθεος γὰρ ἐγὼν αἱρήσομαι, id est sumā, capiā, videlicet ἀμφιφορεῖς & ἄλφιτα ὠνὰ δόρποις. non, vt Valla exponit, Soluam. quasi αἱρῶ absolutè ponatur pro ἀφαιρεῖν siue ἀποτίνειν. Od. κ, — ὕπνου δῶρον ἑλοντο, somnū ceperūt. Od. ξ, δόρπον ἕλοντο, cœnarunt. q.d. cœnā ceperūt, vt dicitur Sumere cibū, Capere cibū. Sic Herodotus in Thalia ἄριστον αἱρεομένοισι, prandium sumentibus, prandentibus. Thuc. 2, ὡς δ' ὕπνου τε καὶ σίτου αἱρεῖσθαι, id est, cibum & somnum capere. Xenophon Præd. 8, ὅτι αὐτὸς ποτε περὶ ἱδρῶσαι δεῖπνον ἥρετο. Et pro Capio quidem vsurpatum reperitur in huiusmodi phrasibus vtplurimū. ¶ Aliquando Capesso exponitur, vt αἱρεῖσθαι τὰς πράξεις, Capessere. sed hic potest Eligere reddi (de qua significatione, quæ frequentissima est, mox dicetur.) Sic & apud Xenophontem αἱροῦμαι τινὰ ὁδόν quod Capesso iter, Ineo viam & instituo, quidam interpretantur: sed potest hic itidem Eligere verti. Itidem apud Demosthenem, αἱροῦ τοιαύτην πολιτείαν, talem Reip. administrandæ rationem instituisti, vel elegisti. Atque hoc loco vtro modo reddas, parum refert. nam qui dicit se hanc vel illam rationem instituisse, significat rationē eam sibi placuisse præ aliis, & eam se elegisse.

Αἱρεῖσθαι (inquit Budæus) est Anteponere & Pluris facere, cum ἀντὶ iunctum. Aristot. Ethic. 9, εἰκότως δὴ δοκεῖ ἀσυνδαίους εἶναι, ἀντὶ παύτων αἱρούμενος τὸ καλόν. Hactenus Budæus. Habet autem & alias cōstructiones in hac significatione: vt cum πρό, itidem cum genitiuo, loco ἀντί. Xenophon, πόσοι καὶ πρὸ δέκα μνῶν ἑλοίμεθα, Hunc decem minis prætulerim. Sic Plato Pol. 2, δικαιοσύνην αὖ πρὸ μεγίστης ἀδικίας αἱροῖμεθ' ἄν. Herod. 1, πόλεμον πρὸ εἰρήνης αἱρέεται, bellum præfert paci. Plut. in Numa, ἡσυχίαν πρὸ τιμῆς αἱροῦμαι, Quietem honori antefero. Reperitur etiā alicubi αἱροῦμαι positum cum genitiuo sine alterutra harū præpositionum, vt αἱροῦμαι τῶνδε πάσχειν, pro πάσχειν πρὸ τῶνδε. Sic αἱροῦμαι ζωὴν θανάτου, Præfero vitam morti. Sed suspecti sunt hi loci. ¶ Αἱρεῖσθαι, exponitur etiam Malle, constructum cum illis duabus præpositionibus ἀντὶ & πρό. vt in illo Xenophontis loco, πόσοι καὶ πρὸ δέκα μνῶν ἑλοίμεθα, hunc malim quàm decem minas. αἱρεῖσθαι autem cum ἀντὶ positum redditur verbo Malle, præsertim quum infinitiuo iungitur. vt Dem.

pro Corona, παμπλῆσαι αἰτὶ τοῦ καταγρᾶσαι εἴλετο. Xenophō, A
ἑλέσθαι δουλεύειν αἰτὶ τοῦ πολεμεῖν τῷ κρείττονι, Malle ſeruire quàm bellare. Sed poſſumus his quoque verbis Antefero & Antepono vti in horum locorum interpretatione: ſi ex infinitiuis nomina faciamus: vt ſi Xenophontis hunc locum ita reddamus, Præferre ſeruitutẽ bello. Αἱρεῖσθαι verti ſolet Malle in hac quoque cõſtructione, αἱροῦμαι πόλεμον ἢ πόλιν. Xenophon, ἁιροῦμαι πλουτεῖν μᾶλλον ἢ ἀσελθῶς ζῆν, Malim mori quàm &c. Sed poteſt etiam exponi, Præferam mortem illiberali vitæ generi. Rectè & hoc modo exprimi poſſe mihi vi- B
detur, Potior mihi erit mors vita illiberali. Ita & apud Iſocratem in Paneg. ὅμως ἡρούμην τοῖς ἀδικουμένοις βοηθῶν μᾶλλον, ἢ τοῖς κρείττοσι συναδικεῖν. Sic & apud Platonem in Apologia μᾶλλον αἱροῦμαι Budæus exponit Malo, καὶ πολλῷ μᾶλλον αἱροῦμαι ὧδε ἀπολογησάμενος τεθνάναι, ἢ ἐκείνως ζῆν. Sed hic itidem poteſt μᾶλλον αἱροῦμαι exponi Antepono aut Præfero: hoc modo, Hanc mortem, poſt talem apologiam, illi vitæ antepono. Idem Bud. tradit, in hac ſignificatione αἱρεῖσθαι ſine alia etiam particula vſurpari, citans hæc Laertii in Ariſtippo, ἀλλ' οὐ δεῖ τοῦτ' εἶναι C
αὐτῷς νοσεῖν ἢ ἰατρεύειν. Sed dixerit quiſpiam fortaſſe hic deeſſe μᾶλλον, vt ἕλοιτο μᾶλλον, ſit Magis velit, id eſt malit. Quanquam & apud Demoſthenem eandem ἔλλειψιν (ſi ἔλλειψις vocanda eſt) reperio. Sic quoque apud Homerum cũ verbo βούλομαι. Dicit præterea Budæus αἱρεῖσθαι ſignificare Velle: citans tamen locum Platonis in quo eſt αἱροῦμαι μᾶλλον, quod explicat Malo. Sed notandum eſt αἱροῦμαι poni pro Volo, etiam ſine particula μᾶλλον, cum infinitiuo. Iſocr. in Euagor. 1, αἱροῦμαι καταλιπεῖν. Idem alibi, αἱροῦμαι λέγειν. Nonnulli tamen vertere D
maluerunt his in locis αἱροῦμαι, Conſtituo. At ego Suidã ſequens reddo ſimpliciter Volo. Nam αἱρῶ pro βούλει ſumi ait hic, εἰ πρόσθεν αὐτὸς αἱρῇ λέγειν. Plato de Repub. σὺ οὖν πότερον αἱρῇ; Vtro modo vis, vel mauis? Et vt αἱροῦμαι pro Volo, ſic οὐκ αἱροῦμαι pro Nolo capitur, vt apud Laertiũ in Socrate, hoc in loco quem & Budæus citat, Χαρμίδου τινὸς δεήσεως αὐτῷ εἰπόντος, εἰ ἀπ' αὐτῶν φοιτήσειεν, οὐκ εἴλετο. Sic & alibi apud eundem.

Αἱρεῖσθαι, Eligere, Deligere. Dem. Pro corona, ἢ ὁποτέρου τύχοιμεν αὐτῶν ἕλοιτ' ἕκαστος αὐτῶν, Vtrius eligat conditio- E
nem, vel Vtrius conditionem malit. Apud eundem, αἱρεῖσθαι φίλους, Deligere amicos, Deligere pro amicis, vel quos in amicorum numero habeamus. Plato in epiſt. τὸν μὲν παρὸν φίλον φοβοῦμαι, τὸν δὲ τὸν ἀπόντα αἱρεῖται. Demoſth. ἕλου διαιτῆσαι πολιτείαν, talem reip. adminiſtrationem elegiſti. Xenophon, αἱροῦμαι τὴν ὁδόν. Nonnulli tamen in hoc loco αἱροῦμαι vertere maluerunt Inſtituo, ſicut & in illo Demoſthenis, non magno diſcrimine. Sic apud Ariſtot. ad Theod. αἱρεῖσθαι interpretati ſunt quidam Cõſectari, Perſequi: propter oppoſitum ei φεύ- F
γειν. Dicitur etiam αἱρεῖσθαι δικαστήν, Eligere iudicem, & αἱρεῖσθαι ἄρχοντα, Eligere belli imperatorem, vel, vt alii, Delignare, Creare. Xenophon. Pæd. 2, αἱροῦμαι αὐτὸν τὸν τῶν Ἰνδῶν βασιλέα δικαστήν. Idem Pæd. 7, ὡς ἕλοιτό με πᾶσι τοῖς νῦν βασιλεῦσι προστάτην τῶν πολέμων. Idẽ Pæd. 1, αἱροῦνται αὐτὸν ἄρχοντα τῆς εἰς Μήδους στρατείας, eligunt. vel, vt alii, delignant, creant, pro χειροτονοῦσι.

Αἱρεῖσθαι, inquit Budæus, Opinari, Cenſere, Sectam aliquam conſectari, vt philoſophi faciunt. Theodor. in Eccl. hiſt. 1, εἰ πλείοσι τῶν τῶν Δούκειαν αἱρουμένων. Philo De G
mundo, κατὰ τὰς παλαιὰς αἱρουμένας, ſecundum eos qui cõtrarium dogma ſequuntur.

Αἱρεῖσθαι, in paſſiua ſignificatione, Capior, Comprehendor, vt in prouerbiali hoc dicto apud Suidam, αἱρούμενος ἡρήμασται. Phal. in epiſt. αἱρεθεὶς ὑπὸ τύπου. Αἱρεῖσθαι Reũ peragi, Cõuinci, Manifeſtum eſſe, pro ἁλίσκεσθαι: vt αἱρεῖν ſignificat Reum peragere, Conuincere, pro ἁλίσκειν. Itẽ αἱρούμενος dicitur qui ſuis verbis conuincitur. Bud. in Comm. Αἱρεῖσθαι, Eligi, Deligi, vel Deſignari, Creari, frequẽtiſſimè de magiſtratibus. Demoſth. Pro corona, H
ἀνοίσῃ τῶν ἀμφικτυόνων ἡγεμόνα. Plut. in Pericle αἱρεθεὶς ἀθλοθέτης. Idem in Themiſtocle, αἱρεθεὶς ταξίαρχος ὑπὸ τῶν πολιτῶν. Thuc. αἱρεθεὶς ἡγεμὼν ὑπὸ τῶν πόλεων. Plato De leg. ἡγεμὼν θεὸς τῶν ἀρχόντων.

Αἵρεσις, εως, ἡ, Expugnatio, vt dicitur αἱρεῖν πόλιν, Expugnare vrbem, vel capere: ſic αἵρεσις πόλεως Expugnatio vrbis, aut captio, ſi poſſet vſurpari. Thuc. 2, ἐφοβήθησαν μὴ αὐτοῖς οὔπω ἡ αἵρεσις τῆς πόλεως, ἦτι &c.

Αἵρεσις, Electio, vel Optio. Iſocr. De pace, ἐν ταῖς αἱρέσεσι τῶν πραγμάτων ἁμαρτάνοντας, errantes in electione rerum, in eligendis rebus. Idem in Panath. κρεῖττόν τινι αἵρεσιν εἶναι τῶν ἀγαθῶν ποιεῖν ἑτέρους ἢ παθεῖν αὐτοὺς ἀναμένειν, id eſt, Exiſtimarunt eſſe potiorem electionem grauibus iniuriis afficiẽdi alios quàm eas ab illis patiendi. Sed Latinè hoc durè diceretur ita ad verbum: malim ergo ita, Sed optabilius exiſtimarunt, alios afficere &c. vel. Sed ex duobus quæ illis propoſita erant, aut alios lædere, aut ab illis lædi, illud huic anteponendum eſſe duxerunt. Idem Iſocrates in Areop. αἵρεσιν & δοκιμασίαν copulat: ibidem, αἵρεσιν & κρίσιν, quum dicit, παρὰ τοῦ καὶ τὴν αἵρεσιν καὶ τὴν κρίσιν ταύτην εἰληφότος. Apud Demoſthenem autẽ Pro corona, ἐφ' ὑμῶν ποιήσασθαι τὴν ἑαυτῶν αἵρεσιν, vulgò exponunt, Sectari vos. At verò Politianus apud Plutarchum αἵρεσιν ποιοῦμαι ὅτι τῷ Πυθίῳ reddit, Eius optionis Pythium cõſulo. Vertitur autẽ αἵρεσις optio, in hoc præſertim loquendi genere, αἵρεσιν δίδόναι, quod eſt frequẽtiſſimum. Iſocr. ad Philippum, εἴπερ θεῶν αἵρεσίν τινα δοῦναι μετὰ τοσαύτης ἀπορίας ἔμελλεν &c. Demoſth. Olynth. 2, εἴπερ αἵρεσίν μοι δοίη, τῷ τῆς πρώτης ἡμέρας πόλεως τύχω ἂν ἑλοίμην ἢ τῷ ἐκείνου. Soph. pro αἵρεσιν δίδόναι, id eſt optionem dare, dicit, αἵρεσιν νέμειν. Thucyd. 2, γίγνεταί μοι αἵρεσις, Optio mihi datur, Eligere poſſum vtrum malim. Dicitur etiã αἵρεσις στρατηγοῦ, Electio imperatoris, vel potius creatio vt αἱρεῖσθαι στρατηγόν, Creare imperatorem, ſeu eligere. vnde αἵρεσιν ποιεῖσθαι, apud Plat. De leg. Chryſoſt. de creatione epiſcopi loquens, ὡς εἰκὸς ὀρθῆς κρίσεως λογισμῶν τὴν αἵρεσιν πεποιῆσθαι. Apud Ariſtotelem quidam magiſtratus creatur αἵρεσει, quidam κλήρῳ. vnde etiam αἱρετὴ ἀρχὴ & κληρωτή.

Αἵρεσις, Conditio, à Budæo ex Pandect. annotatur. κατ' αἵρεσιν, Bonis cõditionibus. Inſtit. De iure perſonarũ, & ἐπὶ αἵρεσιν γεγραφεῖς, Hæres ſub cõditione ſcript⁹. Eſt autẽ finitima hæc ſignif. illi qua pro optione ponitur.

Αἵρεσις idem. eſt etiã quod γνώμη, Animus, hoc eſt Volũtas & propoſitum, vt ait Budæus, citans hunc Polybii locum, in 1, ἐξ ὧν καὶ μάλιστα συνίδοι τις αὐτὸ μεγαλόψυχον ἡγεμονεύσαν τῆς Ῥωμαίων αἱρέσεως. & addit, ſic ſæpe vſum eſſe. Et quidem lib. 5, eodem modo vſum eſſe comperio, quũ dicit, παρὸ δικαίως μὲν διαφωνεῖται τῆς αἱρέσεως ἡ διαλήψεως τοῦ βασιλέως. Sequendo autem hanc Budæi expoſitionem, dicemus αἵρεσιν idem valere hic quod προαίρεσιν. Quam ſignificationem mihi videtur habere & apud Demoſthenem, quum dicit, ὡς ἐμὲ μὲν ἐξ ἀρχῆς εἶχεν πρὸς ὑμᾶς αἵρεσιν, οὐκ ἀγνοεῖ. Scio tamẽ & aliter hic exponi.

Αἵρεσις, Secta, Dogma, inquit Budæus. Nonnulli autẽ αἵρεσιν, quum de philoſophis dicitur, exponunt, opinionem de aliquo dogmate firmatã. αἱρέσεις philoſophorum à quibuſdam enumerantur decem, ab aliis nouẽ duntaxat, excludẽdo videlicet Pyrrhonicã. Ex his nouem celeberrimæ fuerũt quatuor, Academica, Peripatetica, Stoica, Epicurea. Apud Galenum ad Glauc. 1, μιᾷ δὲ καὶ μόνῃ αἱρέσει, & ἐμπειρικὴ αἵρεσις, Secta methodicorum, Secta empiricorũ, à quibus diſtinguitur δογματικὴ, Secta dogmaticorum. Vnde & videri poſſit impropriè explicari αἵρεσις ἐμπειρικὴ ſeu μεθοδικὴ, methodicorũ dogma & empiricorũ dogma, ſi methodici & empirici diſtinguũtur à dogmaticis: aut etiam illis opponuntur. Seruius hæreſes appellari ait habitus animorum & inſtituta philoſophiæ circa diſciplinã. Cic. in Paradox. præfatione, Cato autem perfectus, mea ſententia, Stoicus, & ea ſentit quæ non ſanè probantur in vulgus, & in ea eſt hæreſi quæ nullũ ſequitur florem orationis. Athen. 13, καθάπερ οἱ τῆς Λεοντίου περιεχόμενοι αἱρέσεως, ἄσωτοι καὶ ἁβροδίαιτοι. Apud eundem ἡ περὶ τὸν τρυφὴν αἵρεσις dicitur ſtituẽ, dogma mollitiem & delicias approbans: lib. 12, φιλοσόφων δὲ αἱρέσεις εἶναι τὰς περὶ τὸν τρυφὴν αἱρέσεως αἱρετικὰς. Αἵρεσις apud eccleſ. ſcriptores Dogma prauum de iis quæ ad Chriſtianorum religionem pertinent, Dogma orthodoxæ fidei non conſonum. Vnde αἱρετικοί, praui alicuius dogmatis ſectatores: de qua voce paulo pòſt dicam.

Δίρχιάρχος

C. Αἱρεσιάρχης, vel Αἱρεσιαρχής, Hæreſis autor, id eſt ſectæ, A quo ſecta quæpiam initium cepit. Et apud eccleſ. ſcriptores Autor dogmatis à religione Chriſtiana alieni.

HINC Αἱρεσιαρχία, eſſe autorem ſectæ.

C. Αἱρεσιομάχης, ου, ὁ καὶ ἡ, Hæreſis (id eſt ſectæ) propugnator, Qui pro hæreſi pugnat. Philo De vita M. lib. 1, ὡς ἔθος τοῖς αἱρεσιομάχοις, οἷς ἐστὶ δόγματα, ἀπὸ αὐτομάχη, βοηδρομίας, id eſt (Turnebo interpr.) Vt ſolent contentioſi pugnacéſque ſectatores.

Αἱρεσιώτης, ου, ὁ, Hæreticus, in Pand. Et αἱρεσιώτις fœm. genere: vnde αἱρεσιώτις πολιτία exponitur à Suida ἡ τῶν αἱρετικῶν. vt αἱρεσιώτης idem ſonet quod hæretica, id eſt quæ recepta eſt apud hæreticos. Sed apud Suidam malè poſita γραφὴ, erroris occaſionem præbuit in vulg. lex. Græci vt αἱρεσιώτης per ſe dicatur ſignificare πολιτία τῶν αἱρετικῶν.

¶ Αἱρετέον, aduerbiũ poſitionis, Eligere oportet, Expetere oportet. vnde nomen gerundiui Latini formam habens, αἱρετέος, έα, έον, Expetendus, da, dum. Xenoph. Ἀπομν. 1, αὐθρώπου γνώμην αἱρετέα εἶναι νομίζω εἶναι.

Αἱρετὸς, ὸν, ὁ, Eligendus præ aliis, Ad verbum, (ſed barbarè) Eligibilis. A Cicerone exponitur Optabilis, itẽ Expetendus. Ariſtoteles in Rhet. βίος ἄλυπος, αἱρετὸς, Vita tranquilla & moleſtiis carens, expetẽda. Idem ibidem, καὶ τὸ καθ' αὑτὸν αἱρετὸν ὁ φίλος. Ab Athenæo 7. lib. citatur liber Chryſippi philoſophi περὶ τοῦ δι' αὑτὸ αἱρετῶν. Hinc αἱρετώτερος in comparatiuo gradu, Potius eligendus, Potior habendus, Optabilior. Et ſæpe in neutro genere αἱρετώτερον, Optabilius. Xenophon Pæd. 2, τοῖς πολεμίοις δὲ τὸ φεύγειν ἢ τὸ μένειν αἱρετώτερον, Hoſtibus autem fugere eſt optabilius quàm manere. vel, Hoſtes ſatius ducunt fugere. Idem Pæd. 3, ὡς αἱρετώτερόν ἐστι μαχομένους ἀποθνήσκειν μᾶλλον, ἢ φεύγοντας σῴζεσθαι, Optabilius eſt inter præliandũ mori, quàm fuga ſalutem quærere. A Polybio opponuntur αἱρετὸς & φευκτὸς, vt diximus antea αἱρεῖσθαι & φεύγειν ab Ariſtotele opponi.

Αἱρετὸς, ὸν, ὁ, Electus, Delectus, vel Creatus. Plutarch. in Lycurgo, ἄνδρες αἱρετοὶ, Viri delecti aut lecti. nam lectus pro delectus eleganter ponitur. αἱρετοὶ δικασταὶ, Electi iudices, Iudices quos elegerunt qui diffident, id eſt Arbitri. Vnde αἱρετὸν δικαστήριον, Arbitrium in Pandect. Æſch. contra Cteſiphontem, ὅσα τις αἱρετὸς ὢν ἐπέθετο καὶ ψήφισμα, οὐκ ἔστι ταῦτα λόγοι. Apud Iſocratẽ & Ariſtotelem αἱρεταὶ ἀρχαὶ quæ dantur αἱρεταὶ: à quibus differũt κληρωταὶ quæ dantur κλήρῳ. Apud Demoſthenem αἱρεταὶ diſtinguuntur ἀπὸ τῆς χροτονητῶν & κληρωτῶν.

C. Αὐθαίρετος, ου, ὁ καὶ ἡ, Voluntarius, Spontaneus, Sponte inuectus: vt αὐθαίρετα πήματα, Damna ſponte inuecta. Pythan Carm. aur. Γνώσεαι δ' ἀνθρώπους αὐθαίρετα πήματ' ἔχοντας. Apud Xen. Hellenicῶν 6, θάνατος αὐθαίρετος, Ciceroni Mors voluntaria. Sic αὐθαίρετος δουλεία dicitur, & κίνδυνος αὐθαίρετος, periculum quod aliquis ſponte adiit.

¶ Apud Thucyd. lib. 1, pag. 26, ἔως ἔτι αὐθαίρετος ἀμφοτέροις ἡ βουλία, id eſt, In amborum arbitrio & poteſtate poſita. hoc eſt, Dũm adhuc liberum & integrum eſt bene conſulere. A ſcholiaſte exponitur αὐτεξούσιος. Puto in verbum etiam reſolui poſſe: vt ἔως ἔτι αὐθαίρετος ἡ βουλία, perinde ſit ac ſi dixiſſet, ἕως ἔτι αἱρεῖσθαι δυνατοί τινων βουλίαν, id eſt, Dum poſſunt adhuc eligere & amplecti bonum cõſilium. Ariſtoteles Ethic. lib. 3, cap. 5, ἡ δὲ τῶν τέλους ἕξεως οὐκ αὐθαίρετος, quod exponitur à Lãbino, Si appetitionẽ finis nemo ſibi ſuo arbitratu adoptare poteſt. ¶ A Suida αὐθαίρετος exponitur αὐτοάγγελος: ſecundum quam expoſitionem αὐθαίρετος ποιεῖν dicetur qui ſponte ſua ſiue vltro aliquid facit.

HINC aduerb. Αὐθαιρέτως, Vltro, Sponte.

C. Εὐαίρετος, ου, ὁ καὶ ἡ, Expugnatu facilis, Facilè expugnabilis. In qua ſignif. citatur ex Xen. Item, Qui facilè eligi poteſt, Electu facilis, In vulg. lex.

C. Παλιναίρετος, ου, ὁ καὶ ἡ, Rurſum creatus (eo ſenſu quo dicitur creari magiſtratus) Qui, poſt abrogatum ei magiſtratum, rurſum creatur magiſtratus. Apud Harpocrat. (qui & alias expoſitiones affert) legitur πάλιν αἱρεὸς diuiſim: ſed apud Suidã, qui ex illo deſcripſit, habemus παλιναίρετος: quam lectionem meliorem eſſe puto. In vulg. lexicis, ex ipſo Harpocrat. ſic annotatur illa expoſitio, πάλιν αἱρεὸς dici qui initio per ſuffragia reiecti

eſſent, ac poſtea per eadem probari. Sed pro ἀρχῶ quod Harpocr. habet, legitur apud Suidam ἀρχῶ πᾶσα ἄρχη. In iiſdem lex. ita reſeruntur reliquæ duæ Harpocr. expoſitiones: vt πάλιν αἱρετὴς dicatur is qui muneribus coruptus defendendos ſuſcipit eos quos antea calumniatus eſt: aut qui in manifeſta calumnia deprehẽſus multatur, nec ad dicendum admittitur priuſquam impoſitam illi multam exoluerit. Tu Harpocr. & Suid. vide.

Παλιναίρετα οἰκοδομήματα, id eſt παλιναίρετα ædificia, Quæ fuerũt diruta, deinde inſtaurata, Pindaro in Dith. inquit idem Harpocr. In vulg. lex. citatur & ex Plat. in Tim. παλιναίρετα γὰρ πάντα γεγονότα ἐξ διεφθαρμένα.

Αἱρέτις, ἰδ, Electrix, Sapient. 8, αἱρέτις τῶν ἔργων. A maſculino αἱρέτης, ου, ὁ, Electo.

Αἱρετίω, ῶ, F. ίσω, P. ικα, in vulgar. lexicis Græcis annotatur idem valere quod αἱροῦμαι. ſed apud Græcos lexicographos nondum reperi.

Αἱρετικὸς, ὸν, ὁ, vt apud Ariſtotelẽ Moral. magn. 1, αἱρετοὶ τῆς οὐσίας κίνδυνοι, Pericula quæ quadam eſſentia deliguntur, id eſt quodam modo & mediocritate, vt Iac. Faber exponit. Verùm notandum eſt αἱρετικὸν potius actiuam quàm paſſiuam habere ſignificationem: vt ſit αἱρετικὸς qui eligit, vel qui aptus eſt ad eligendum: hoc autem in loco habeat priorem ſignificationem. ſed ibi οὐσίας meritò viris doctis ſuſpectum eſt.

Αἱρετικὸν συναλλαγμα, Sub conditione factum. Bud. ex Pand.

Αἱρετικὸς, inquit Budæus, Qui ſectam alicuius amplectitur & fouet, vt à Suida vſurpatur in προαιρετικοί. Sunt qui ſectatorem interpr. ¶ Apud eccleſ. ſcriptores αἱρετικοὶ opponuntur τοῖς ὀρθοδόξοις, id eſt, Iis qui rectam de fide Chriſtiana habẽt opinionem. Iuſtinianus in Nou. Conſt. 118 hæreticos opponit iis qui ſunt τῆς καθολικῆς πίστεως.

Αἱρετίζω, F. ίσω, P. ικα, Eligo, Deligo. Item, Optabile iudico. Matth. 12, ἰδοὺ ὁ παῖς μου ὃν ᾑρέτισα, quem elegi. Suidas αἱρετεῖ exponit Potiorem me ducet. eſt autem αἱρετεῖ tertia futuri pro αἱρετίσει. Hippocrates, ἡμεῖς οὐχ αἱρετίζομεν. pro οὐχ αἱρούμεθα. Maccab. 2, ἀλλὰ πᾶσι ἑαυτῶν ἀγχῶ αἱρετίζοντες, id eſt, inquit Budæus, præferentes & magis volentes.

Αἱρετίζω, Hæreticis adhæreo, Sectæ hæreticorũ adhæreo. Suid.

Αἱρετίζομαι, Eligo. Potius duco, Malo. Arethas, αἱρεῖται βιοῦν αἱρετισάμενοι, καὶ τῆς Χριστοῦ δουλείας ἀφιλιάσαντες.

Αἱρετιστὴς, οῦ, ὁ, Qui ſectam aliquam ſuſcepit. Laert. ius, οἱ καὶ αἱρετισταὶ ἀπ' αὐτοῦ γεγενῆσθαι τοὺς καλουμένους Ἐπικουρείους.

¶ Αἱρετιστὴς, Sectator, Qui partes alicuius ſequitur, ex Polybio, vt ait Bud.

Αἱρεπῶ Heſychius exponit Aſſumo, & ἀἱρεπῶ ἀντὶ τοῦ ἐκλέγω ἐμαυτόν. ſecundum quam expoſitionem præſentis temporis eſt αἱρεπῶ, factum per contractionem, opinor, ex αἱρεπάω. Poteſt & ex αἱρεπόω factum videri. Quinetiam αἱρεπῶ futurum eſſe poſſet pro αἱρεπόω: vt αἱρεπεῖ pro αἱρετίσῃ apud eundem Heſychium.

¶ Ἑλετὸς, τὴ, τὸν, (ab Ἕλω, vti dixi, à quo etiam ἑλῶ, & ἕλον) Qui capi ſeu prehendi poteſt. q. d. Prehenſibilis. Hom. Il. 1, v. 408, Ἀνδρὸς δὲ ψυχὴ πάλιν ἑλθεῖν οὔτε λαϊστὴ, Οὔθ' ἑλετὴ, ἁρπτὴ, vt exponit Heſ. & autor breuiũ ſchol. Subaudio autẽ ὥσπερ cum ἑλθεῖν, vt ſit οὐκ ἔστι λαϊστὴ, οὐδὲ ἁρπτὴ, ὥσπερ δεινὸν ἀναφθεῖν. Euſt. autem vult λαϊστὴ eſſe ἀκουσίως ἁλωτὴν, at ἑλετὴ contrà ἑκουσίως ἐπιτρεπομένην, ἢ ὡς αὖ ἔστι τις, αἱρετὴ δηλονότι καθ' ὑπεξαίρεσιν. quã expoſitionem, vt nimis ſubtilẽ & quæ inuſitatã ſignif. det voci ἑλετὴ, repudiandã puto.

C. Ἀναιρέω, ῶ, (aoriſtum ſecundum mutuans ab Ἀνέλω) Aufero, Tollo. Item Euerto. Plutarchus in Numa, οὐκ ἀπὸ πόλεως ἀνεῖλε τύχη, Ex vrbe hoc fortuna ſuſtulit. Citatur ex Dioſcoride, ἀναιρετῆρας ῥίζας pro Auferentes vel euellentes radicem. ἀναιρεῖν (inquit Bud.) Tollere & Auferre, & ἀπὸ αἱρεῖσθαι itidem pro eodem Plato dixit lib. De leg. 11, in principio, αἰσχρὸν πολὺ τὸ δεύτερα ποιεῖν: & paulo pòſt αἰσχρὸν, deinde μὴ αἰσχρόμενος, de eadẽ loquẽs. Apud Dem. ἀναιρεῖσθαι τοὺς καιρούς, pro ἀπαιρεῖσθαι, hoc eſt, tẽpus eximere, & occaſiones rerũ gerẽdarũ auferre, in orat. περὶ παραπρ. Hactenus Bud. Notãdũ eſt autẽ Dem. ſæpe dicere ἀναιρεῖν ἐκ μέσου, eodẽ modo quo dicũt Latini Tollere è medio: vt

Pro corona, τὸ καταψηφίζεσθαι περὶ δι' ἔχθραν τινὰ λέγειν αἰτιᾶσθαι A τινας ἐπὶ μίσει. & Philipp. 4, οἱ αἰτιώμενοι ἐπὶ μίσει τινὰς βλασφημίας. Apud eundē verò est (sicut & apud alios) αἱρεῖν πόλεις pro Euertere ciuitates. vt Phil. 3, πολὺς τὰ πόλεις αἱρηκώς. & Pro corona, πόλεις Ἑλληνίδας ἁπάσας μὲν αἱρεθῆναι, οὓς τινας δὲ τῶν φυγάδων κατάγειν. Dicitur & αἱρεῖν τοὺς νόμους pro Tollere leges è medio, id est Abrogare leges, siue antiquare, aut abolere. Æschines τὸ αἱρεῖν νόμους opponit τῷ καταλείπειν, in Ctesiph. scribens, ὃς μὲ αἱρεῖν τοὺς νόμους, ὃς δὲ καταλείπειν. Sic dicitur αἱρεῖν τὰς διαθήκας, B Rumpere & reuocare testamentum, vt Budæus exponit. Et αἱρεῖν τὴν δίκην καίαν, iuxta eundem, est Actionem negare, Agentem summouere. ¶ Est etiam αἱρεῖν, E medio tollere, id est Interficere. Plut. in Apophth. ὀργισθεὶς αἱρεῖν ἑαυτὸν ἔξω. ἐπὶ δὲ κύβοις ὁ αὐθρωπος ἔλεγε, &c. Et apud eundem in Galba, αἱρεῖν ἑαυτὸν, Se occidere, Sibi manus afferre, Sibi mortē consciscere. ¶ Capitur etiam αἱρεῖν pro Condemnare quempiam: propriè (vt opinor) quasi sententiam pronuntiare de eo tollendo è medio. vnde & αἱρετοῦναι ψῆφοι (quæ & καθαιροῦναι) sicut & ψῆφοι σώζουσαι. quod annotauit Budæus: C sicut & hoc, αἱρεῖν, Damnare. Dem. τὸν μὲ αἱρήσοντα, de Timarcho, id est, ἡμάρτανεν, Damnauit, Reū peregit actionis famosæ.

Ἀναιρεῖν ὀλύμπια, apud Herod. pro αἱρεῖσθαι ὀλύμπια, Auferre olympia. i. Auferre palmam Olympicam, Vincere Olympia dicunt Latini. Vide Ἀναιρεῖσθαι ὀλύμπια, ex Pausania.

Ἀναιρεῖν & Ἀιτεῖν, tanquam ab Ἀίτιλω, Capere, In manus sumere: vnde αἰτεῖν exponitur λαβεῖν ab Eustathio in hoc versu Il. α. v. 39, Τῶν οὐκ ἂν πάφορος αἰτεῖν αἴσιμος D ἐμεῖο. Propriè tamen est E terra sublatum accipere, seu Tollere de terra. vt Il. φ. v. 550, Τῶν οἱ ἔπειτ' αἰτεῖν δούπησε καὶ μεῖζον ἄεθλον, id est κάπτειν ἀπὸ γῆς αἰαλαζόμενος, Eustathii expos. sequendo pag. 107 & 1315, & ita contrarium est verbo καθιεῖν. Thuc. αἰτεῖσθαι ὀστᾶ ἐξ Ἐφέσου. Quò pertinet & αἱρεῖν τὸν νεκρὸν, de quo vide in Ἀναιρεῖσθαι. Quanuis autem per se hoc significet αἰτεῖν, additur tamen saepe ἀπὸ χθονός, Odyss. γ, v. 455, Οἱ μὲ ἔπειτ' αἰτεῖσθαι ἀπὸ χθονὸς ἀνδρομέδης ἔχον. vbi Eustath. exponit αἰτεῖσθαι κατασκάπτεσθαι. Vide Ἀναιρεῖσθαι signif. actiue.

Ἀναιρεῖν dicitur etiam Apollo, reddens oracula. Plut. in Solone, αἰτεῖν ἀμφοτέρους ὁ Πυθία, Vtrisque respondit, vel responsum dedit. nam & vatum responsa dicuntur à Latinis. Vel αἰτεῖν, oraculo edidit, vt Cicero loquitur. Xenophon, ἡ γὰρ Πυθία νόμῳ πόλεως αἱρεῖ ποιεῖσθαι, ὅσπερ ὧν πατὴρ. Antiphō, αἰτεῖν ὁ θεὸς καὶ ἔχρησεν. Plut. in Theseo, αἰτεῖν αὐτῷ τὸν θεὸν λέγει. Dicitur & αἰτεῖν τὸ μαντεῖον, apud Herodotum. Dicitur & αἰτεῖν cum accusatiuo: vt Plato lib. De leg. 9, ὃν ἂν αἰτήσῃ ὁ θεὸς αἰτεῖν, Quē deus oraculo ediderit. vel (vt alii) Quē deus oraculo approbauerit. F ¶ Ἀναιρέομαι, οὔμαι actiua signif. pro αἱρῶ, Aufero, Tollo, apud Plat. lib. De leg. 11, vt diximus in principio prioris annotationis de verbo αἱρῶ. Sic idem eodē De leg. lib. αἱρεῖσθαι dixit pro Tollere & auferre, vt vult Bud. p. 114: (quāquam pro Tollere de terra, aut Sublatū è terra capere, malim intelligere, vt infrà dicā) αἴ τις τ' αὐτοῦ πατρὸς ἀπολείπηται ἄκρον ἢ ἐκεῖνο, ὁ φερέστιχος αἰὼν ἑάσῃ κεῖσθαι, νομίζων φυλάττειν ὠφελίας δώρημα· αἴ τὸ αἱρούμενος αἴκε δὲ φέρῃ, &c. Citatur ex Dioscor. αἱρεῖ δ' αὐτὸν pro Aufer cinerē, vel, Subtrahe cinerē. ¶ Ἀναιρεῖσθαι pro Tollere, i. E medio tollere, Abolere, Abrogare, & pro Circūducere, vel Expungere, in αἱρεῖσθαι δ' αὐγγραφὴν, vt vult Bud. Idē αἰτεῖσθαι δ' γραφὴν vertit Accusationē inducere. ¶ Ἀναιρεῖν pro Interficere, sicut & ἐπαναιρεῖσθαι, apud Polyb.

Ἀναιρεῖσθαι capitur pro Aufero & pro Tollo in alia etiā signif. nam (vt ait Bud.) αἱρεῖσθαι ponitur & pro Auferre, i. vt sortē propriam accipere. Paus. in Messeniis, ὅτι τοῦ δημιοῦργος μοῖραν αἱρεῖσθαι δ' χαίρας ἐστέρησε τὸν πατέρα· αὐτὸς αἰτεῖσθαι ἐφόνευσε. ¶ Addit idē Bud. pro verbo αἱρεῖσθαι, quū Vinco & Reporto præmium significat, Cicronē solere Auferre dicere. Idē Bud. αἱρεῖσθαι νίκην interpretatur Ferre victoriā. Syn. ἢ νίκας καὶ κρατίστας ἢ μεγίστας αἰτεῖσθαι. & ἀγῶνας αἱρεῖσθαι apud Paus. idē vertit, Vincere certamina. sic & αἱρεῖσθαι ὀλύμπια, apud eundē. Simile est αἰτεῖσθαι ἐφόδιον τὸν θεόν. Est verò & apud Herodot. αἱρεθεὶς ἀγῶνας, eadē signif. qua apud Paus. Sed idem scriptor αἱρεῖν ὀλύμπια pro αἱρεῖσθαι dicit, vt modò annotatum fuit. Apud Luc. legitur, αἱρεῖσθαι τὰ ἆθλα, pro Auferre præmia, Reportare præmia. Quam signif. mirū si volunt Bud. dare ipsi verbo αἱρεῖσθαι, per se etiam posito & adiunctum nomen non habenti.

Ponitur autē Ἀναιρεῖσθαι pro Tollo, in alia etiā huius verbi significatione, & diuersa à supradicta: vt αἱρεῖσθαι παῖδας, Tollere liberos, & quidē duplici signif. videlicet pro Suscipere: vt quum quis dicitur liberos ex vxore sustuliſſe (quo dixit modo Plut. in Ant. παῖδας ἐξ αὐτῆς δίδυμους αἰτεῖσθαι) & pro Tollere, hoc est non exponere, sed educādos curare, id est τὰ τεχθέντα παιδία ἀναιρεῖσθαι & μὴ ἐκτιθέναι. quanquā propriè significat expositum nostrū puerum tollere. quo etiā verbo lingua vernacula vtitur. Hermog. περὶ διάλεκτον, Ἐπὶ τῶν τεσσάκοντα τυραννησάντων ἐξεπέμφθη εἰ Ἀθηναίους τὰ ἡμῶν, Μιθρᾶς αἰτούμενος ἕτερος. Huic autē exēplo quod Bud. ponit, aptè istud addidimus ex Isocr. ad Philippum, vbi itidē ἐκτιθέναι & αἱρεῖσθαι inter se respondēt, (sed αἱρεῖσθαι passiuā signif. habet) ἐκτιθεῖς μὲν ὑπὸ τῆς μητρὸς εἰς ἁπάντων, αἱρεθεὶς δὲ ὑπὸ Πειρίθου γυμνασίου, i. Sublatus, non Collectus: vt in vulg. lex. Græcol. exponitur. ¶ Est præterea ἀναιρεῖσθαι, Tollere mortuos ad sepeliēdum, vt ait Bud. citās hunc Dem. locum, ἐὰν δὲ τῷ δημάρχῳ ἐπαγγείλωσιν μὴ ἀναιρῶνται οἱ προσήκοντες, ὁ μὲ δήμαρχος ἀπομισθούσθω αὐτοὺς κηδεῦσαι. id est, Si denuntiāte demarcho agnati & gētiles nō sustulerint eos, ipse demarchus funerādos defunctos sepeliendósq; locato. Isæus ὑπὲρ Πύρρου κλήρου, Οὗ γὰρ τὰ αὐτὰ ποιησάμενον κληρονόμον οὔτ' ἀνελέσθαι, ἅτε ἐκλυσεν, οὔτε ἐκκομίσαι; Quum enim testatori à quo hæres relictus est, exequias iustāq; funebria non fecerint, eúmq; in rogum non intulerint. Quæ interpretatio, sicut & præcedētis loci, Budæi est. Dicitur autē ἀναιρεῖσθαι πτελεστικόν, aut simpliciter ἀναιρεῖσθαι τινὰ (vt in præcedente loco) quòd satis subaudiatur πτελεστικόν. vt quū dicitur Sepelire aliquē, intelligitur sepelire mortuum. Dicitur tamē rarius ἀναιρεῖσθαι τοὺς πτελεστικούς, i. Tollere mortuos ad sepeliēdum, quàm ἀναιρεῖσθαι τοὺς νεκρούς, i. Tollere defunctos, hoc est cadauera. Bud. autē vertit, Occisorum cadauera sepelire. sed malim vertere, Tollere ad sepeliendū. quia si ἀναιρεῖσθαι siue αἱρεῖν est sepelire, frustra addiderit Demosth. in loco paulo antè citato καταθάψαι post αἰτεῖν, & alio loco idē post αἱρεῖν subiunxerit καὶ θάψαι. Legitur autē vtrūq; apud Isocr. in Panath. ἀναιρεῖσθαι τοὺς νεκροὺς & αἱρεῖσθαι τοὺς πτελεστικούς. Thuc. lib. 4, καὶ τοὺς ἐαυτῶν ἀποθνήσκοντας νεκροὺς, τοὺς τε τῶν πολεμίων σκηνώσαντες. vbi miror scholiasten ἀποθνήσκοντας exponere per ἀποθνήσκοντας, quum non minus vlitatū sit ἀναιρεῖσθαι in hoc genere loquēdi, quàm αἱρεῖν. Xen. Pæd. 7, λέγω δ' αὐτοῖς ἡ γυνὴ ἀποθανόντων τῶν νεκρῶν καὶ ἐνδημῶν εἰς ἅρμαμαξαν οὐ ῥᾴδιον αὐτὴν οἰχήσεσθαι, &c. Isocr. in Paneg. καὶ τοὺς ὑπὸ τῇ Καδμείᾳ πολεμήσαντας αὐτοῖς μόνους δικαίως ἀναιρεῖσθαι. Inuenitur etiā ἀναιρεῖσθαι ὀστᾶ apud Herod. Tollere ossa. Eodē verò modo dicitur ἀναιρεῖσθαι τοὺς ναυαγήσαντας, vel τοὺς ναυαγοὺς, quo ἀναιρεῖσθαι τοὺς νεκροὺς, pro Naufragos (siue naufragorū corpora) tollere ad sepeliendum. Xen. δικαίους εἶναι λόγον λόγον ὑπομένειν δίκην οὐκ ἀναιρεῖσθαι τοὺς ναυαγοὺς. Bud. tamē ἀναιρεῖσθαι τοὺς ναυαγήσαντας vertit, Naufragos legere, Naufragorum corpora ad sepulturā cōquirere, & naufragos seruare: Xenophōtisq; locū hūc subiungit, ἀπαγγεῖλαι τῷ δήμῳ ὅτι οἱ στρατηγοὶ οὐκ ἀναιρέσεσθαι τοὺς ἀρίστους ὑπὲρ τὴν πατρίδος ἡμῶν μένους, id est, E pugna nauali naufragos non seruarunt, quum possent.

Ἀναιρεῖσθαι, Capere, Sumere in manus. Et propriè, E terra sublatum capere, seu In manus sumere, siue Tollere de terra. (vt de αἱρεῖν suprà dixi) quam significat. habere videtur in loco Plat. suprà citato, αὐτὸ δὲ ἀναιρούμενος οἴκαδε φέρῃ. Od. ξ, — αἱ δ' ναύτῃ ἔλεν αἰγὰς, per dialysin pro ἀπέλεσε ναύτην. Hesiodus, Χερσὶν ὅγ' ἀμφοτέρῃσιν ἀείρατο λαοσσόον ἄλεισον, Vtraque manu sumpsit, vel sustulit. Dicitur autem à Latinis ipsa quoque manus tollere aliquid: vt apud Ouid. — ter acutū sustulit ensem, &c. Et Aristot. De mundo, ὁ μὲ ἀστὶς ἀναιρεῖται. Et αἰγίδιμος εἰς πυξίδα, apud Dioscoridem libro 1, cap. 63 exponitur In pyxidem suscipiens: sed fortasse commodius exponeretur Imponens in pyxidem, vel excipiens pyxide.

Dicitur & αἱρεῖσθαι ἄστυ, vt αἱρεῖσθαι ἄστυ, pro Cibum sumere. Apud Herodotum autem αἱρεῖσθαι ποινὰς τῆς Λίσωπου ψυχῆς, Pœnas sumere. Possumus autem in illo αἱρεῖσθαι ἄστυ dicere otiosam esse præpositionem: vt eam vacare vult Eustathius, cum alibi apud Homerum, tum in hoc versu qui est 356, Od. ε, Ξῦνε, ἦ ἄρ' ἐθέλοις ἔτι μᾶλλον ἐμεῖο ἀνάσσειν, εἴ τ' αὖτις ἐλεύσομαι; A

Αἱρεῖσθαι, Suscipere. vt αἱρεῖσθαι πόνους apud Herodotum, Labores suscipere. αἱρεῖσθαι πόλεμον, Suscipere bellum, Plato Apud Budæum. Αἱρεῖσθαι ἔχθρας, Suscipere inimicitias, Isæus apud eundem. Habemus verò & αἱρεῖσθαι ἔχθρας apud Xenophontem in Cynegetico. Dicitur etiam αἱρεῖσθαι ἔργον pro Redimere & suscipere opus faciendum, à Platone apud eundem Budæum. Potest autem illud αἱρεῖσθαι πόνους verti & aliter, videlicet Adire labores, vel Capere labores. Idem Budæus verbi ἐφίστασθαι significationes exponens, ait, Significat etiam Suscipio, id est Aggredior, αἱρεῦμαι, ἀναλαμβάνω, Instituo & Incœpto. Dicitur & αἱρεῖσθαι παῖδας vt Lat. Suscipere liberos ex vxore. Plutarchus in Antonio, παῖδας δὲ αὐτῆς ἐδίδυμους αἱρόμενος. Idem Budæus. Vide suprà in Αἴρω pro Tollere. nam Lat. Suscipere liberos ex vxore & Tollere, pro eodem dicuntur. B

Ἀναιρεῖσθαι, Excipere, Recipere ad sese. Budæus καμίζεσθαι apud Antiphontem exponens Ad sese recipere, Domũ deducere, ait idem valere ἀναιρεῖσθαι.

Ἀναιρεῖσθαι citatur ex Chrysostomo pro Eligere, vbi dicit ἀγγελικὸν αἱρεσιώτατοι βίον, Qui vitam angelicam elegerunt. Fortasse exponi etiam hic possit αἱρεῖσθαι Sumere: vt sit, Qui vitam angelicam sibi sumpserunt.

Ἀναιρεῖσθαι, Demereri sibi aliquem, Conciliare sibi aliquem, vel Amicum reddere sibi quempiam; Demereri & conciliare gratiam alicuius. Xen. Præd: τί οὖν ἔργῳ αἱρεῖ ἂν σε αἱρόμενος; Quo facto se tibi conciliauit, vel Quid faciens te sibi demeritus est? nã αἱρεῖσθαι est etiã Demereri & sibi conciliare gratiam alicuius, vt inquit Bud. Existimo autem posse etiam verti significanter, Aliquem in sui amorem pellicere. Notandum est autẽ αἱρεῖσθαι sumi In hac significatione, itémque pro Accipere, siue in manus sumere: vt apud Lat. Capio (præsertim apud poetas & ex poetis Ouidium præcipuè) vtrãque hanc significationem habet. C D

Ἀναιρεῖσθαι Suidas citat ex Herodoto pro Concipere & grauidã esse: quam signif. Hesych. dat actiuo ἀναιρεῖν. Respondet autẽ hæc metaphora ei quam in vernacula lingua habemus, quum dicimus mulieres enterber pro Concipere. Vide Ἐπαναιρεῦμαι.

Ἀναιρεῦμαι, in passiua non solùm voce, sed & signific. Auferor, Tollor: vt αἱρεῖται κλίμαξ, Scala aufertur. Gregor. ἀπῄρθη τὸ ἁμάρτημα, sublatum est peccatum, seu tollitur. Itẽ Euertor. Dem. ἠφανίσθη αἱ πόλεις αὐτῶν. Dicũtur & νόμοι αἱρεῖσθαι pro Aboleri, Abrogari, Antiquari. ‖ Itẽ Tollor è medio, Interficior: vt αἱρεῖσθαι ὑπὸ στάλλου, Philoni. E

Ἀναιρεῖσθαι, Tolli, de puero exposito dictũ. Isocr. ad Philipp. ἐκπεπτώκει μὲν ὑπὸ τῆς μητρὸς εἰς ἔδαφος, ἀναιρεθεὶς δ' ὑπὸ Περσίδος γυναικός. Vide suprà inter signif. verbi ἀναιρεῦμαι actiuè sumpti. ‖ Ἀναιρεῖσθαι etiã dicitur quod oraculo editur, siue quod à vate editur: vt αἱρεῖσθαι dicitur ipse vates, oraculo suo edere. ‖ Ἀνῃρημένα χρήματα, Receptæ & dissolutæ pecuniæ, apud Demosthenem. Bud. F

Ἀναίρεσις, ωσ, ἡ, Ablatio, Sublatio. Item Euersio: vt ἀναίρεσις τοῦ πλοίου. & ἀναίρεσις, Abrogatio, Antiquatio, Abolitio, Interlitio, Resciffio: vt ἀναίρεσις τοῦ νόμου, ἀναίρεσις τῶν ψηφισμάτων. Exponitur etiam ἀναίρεσις à Budæo Antiquatio & peremptio rei cœptæ vel iam peractæ. Nazianzenus ἀναίρεσιν opponit τῇ θέσει. G

Ἀναίρεσις, Interfectio: vt & αἱρετὴς, Interfector, φονευτὴς, Hes.

Ἀναίρεσις τοῦ νεκροῦ, Sublatio cadaueris ad sepeliendum, vel (vt alii) Cadaueris collectio. vnde ἀναίρεσιν εἶναι τοῦ νεκροῦ δοῦναι, Permittere vt tollãtur cadauera in sepulturam, vel Permittere vt colligãtur. At Polit. nomẽ hoc longè secus intellexit in hoc genere loquẽdi: sed perperam. nam ἀναίρεσιν putauit significare Discretionẽ, i. actum ipsum discernẽdi: quum hæc verba, οἷς μὴ δοθῇ τοῦ νεκροῦ ἀναίρεσις H

αὐτοὺς τοὺς νεκροὺς ἐξευρεῖν ἐξ ὧν τὸν πλοῦτον ἐκόμιζε, ita interpr. Sic vt præ multitudine interfectorũ neq; discerni ad sepulturam funera potuerint. Notandum est autem hic κατανάζειν hæc verba, τοὺς νεκροὺς. quum dicendo ἀναίρεσιν τοῖς νεκροῖς & ἀναίρεσις τῶν νεκρῶν, subaudiatur facilè τοὺς νεκροὺς, ideóq; ab aliis scriptoribus rarò addi soleat. Quinetiã ἀναίρεσις per se positum reperitur, nõ adiecto genitiuo νεκρῶν, apud Euripid. & Isocratem atq; alios. Obserues igitur hoc in exemplo, interdum idem vno verbo significari quod duobus, tribusve, aut quatuor. quum ἀναίρεσις per se idem valeat quod ἀναίρεσις νεκρῶν, siue τῶν νεκρῶν, aut ἀναίρεσις νεκρῶν τοὺς νεκρούς. Sciendum est præterea, pro τῶν νεκρῶν dici etiam τῶν πεπολεμωμένων seu τῶν πολεμησάντων (vt ex Isocrate annotauimus ἀναιρεῖσθαι τοὺς πολεμήσαντας) item τῶν πονηρῶν, vt apud Plutarchum.

Ἀναιρετὴς, οῦ, ὁ, Ablator, Sublator. Itẽ Euersor, & Interfector, Interemptor. Ab Hes. exponitur φονεὺς & ἀναιρεύς.

Ἀναιρετικὸς, ὴ, ὸν, Euersorius, Interfectorius, ad verbum: sed Latinius, Exitiosus vel Exitialis, Lethalis, Mortifer: vt ἀναιρετικὸν νόσημα apud Aristotelem, Morbus lethalis, idem quod θανάσιμον νόσημα.

C. 2. Ἐπαναιρέομαι, οῦμαι, signif. actiua, Suscipio, Capesso, inquit Bud. in Comm. pag. 225. In vulg. autem lex. ex Luciano affertur ἐπαναιροῦμαι λατρείαν pro Vltro seruitutẽ suscipio. Et ex Phal. epist. ἐπαναιροῦμαι τοῦτον τὸν βίον pro Deligo hanc vitam. Sed possumus & hic ἐπαναιροῦμαι interpretari Capesso: vt apud Artemidorũ quoq; in loquendi genere omnino simili, ἑτεροιοχρ. lib. 1, ἔστι δ' ὅτε τὸν τοιοῦτον ἐπαναιρεθέντα βίον ἔσχαις καὶ ὕβρεις μαστεύειν. Bud. in lex. ἐπαναιρεῖσθαι sumi ait à Luc. pro Suscipere, & pro Instituere, id est Sibi proponere, & pro Capessere. Ab Hesychio ἐπαναιρεῖσθαι exponitur ἐπαναλαβεῖν. In vulg. autem lex. habetur actiua vox ἐπαναιρῶ exposita, Tollam, Auferam. ‖ Ἐπαναιροῦμαι, est etiã De medio tollo & neco, apud Polyb. vt docet Bud. ibidem.

Ἐπαναιρεῖσθαι apud Herodotum, Ionicè pro ἐπαναιρεῖσθαι, signif. passiua, Vltra concipi, de fœtu dictum. ita enim de leporibus loquens, scribit, ἐν τῇ μὲν δεξιῇ τῆς πίνυος, ἐν τῇ γαστρὶ, τὸ δὲ, φησὶν, τὸ δεξιὸν ἐν τῇσι μήτρῃσι πλέονται, τὸ δ' ἐπαναιρέεται. quem locum affert Eustath. pag. 908, ἐπαναιρέεται exponens, ἐπαναλαμβάνεται καὶ ὅτι ἐπὶ τῶν ἐπὶ πλεονασμῷ κυήμασι συλλαμβάνεται.

Ἐπαναίρεσις, Occisio, Cædes, apud Polyb. Bud. 225.

C. 2. Προσαναιρῶ, ρῶ, Insuper occido. Herod. lib. 1, προσανεῖλον δὲ καὶ τοὺς παῖδας τῷ Κλεισθένους. ‖ Προσαναιρῶ, Insuper respondeo, Insuper vel denuo responsum do, (de oraculo dictum) Plut. De def. orac. πρὸς Πυθίαν προσαναιρεῖν.

Προσαναιροῦμαι, Insuper suscipio. Thucyd. lib. 7. pag. 242, καὶ πόλεμον οὐδὲν ἐλάσσω προσαναιρούμενοι τῷ παρόντι ὑπάρχοντες.

C. 2. Συναναιρῶ, ρῶ, Simul perimo, Simul aufero. Citat Budæus ex Alex. Aphrod. in Top. & Porphyrio in Isagoge. ‖ In vulg. lex. habetur & passiua vox Συναναιροῦμαι, exposita Colligo, omissa signif. præpositionis συν, & fortasse etiam posito verbo Colligo pro quopiam alio.

C. Ἀνταναιροῦμαι, οῦμαι, In locum alterius eligo, Sufficio in locũ alicuius. Plato De legibus lib. 6, ἄλλους ἀνταναιρεῖσθαι χρὴ τούτων. Et cùm genitiuo personæ, ἀνταναιροῦμαι τούτου, vt apud Synes. epist. 57, ἕκαστος οὖν ἡμῶν ἀπάντων ὑμῶν ὁ λειπόμενος ἀνθρώπων, καὶ ἀνταναιρετέος ἡμῖν, οἱ μόνοι μόλις ἐσόμεθα, id est, Et in nostrum locum eligendus. ‖ Interdum etiam significat Antefero, Antepono. q. d. Præeligo. vt apud eundem Synesium epist. 103, τοὺς λόγους ἐν ἐπαινουμένοις ὑπὸ τῶν δὴ ἀνθελέσθαι φιλοσοφίαν τε ἀγροικίᾳ τούτου δέησεται.

C. Ἀφαιρῶ, ρῶ, Aufero, Adimo. Isocr. Panath. καὶ προσθῆναι μὲ οὐδὲν εἰς ἐμὲ τοῖς εὐηργεσίαις, οὐδ' ἀφαιρῶν, nec addere, nec auferre, vel detrahere. Dicitur ἀφαιρεῖσθαι τινα, & frequentius ἀφαιρεῖσθαι τινά. Hom. Od. ξ, v. 455, Σίτου μέν σφιν ἀφεῖλε Μενοίτιος, Cibaria illis abstulit, id est, Ab illis remouit. Luc. ἵνα μοι ἀφέλῃ τις τὸν συμποσίων τοὺς καμψίους τούτους. In vulg. lex. notatur dici etiam ἀφαιρῶ τι πόδι, quæ constructio esse solet verbi medii ἀφαιροῦμαι. In iisdem habetur, dici etiam ἀφαιρῶ τινὸς τοῦ, & in exemplum affertur hic Plutarchi locus, in lib. De repub. μοναδὶ ἀφαιρεῖσθαι μήτε τοῦ ἀδίκου, λύπην τῆς ἀδικίας μήτε τοῦ δικαίου, λύπην τῆς δικαιοσύνης.

Ἀφαιρέομαι, οῦμαι, (pro quo & ὑπαιροῦμαι apud Hom. integra manente præpos.) verbum medium, itidem pro Aufero, Adimo, Detraho. Dicitur ἀφαιροῦμαί τι τῶν, & ἀφαιροῦμαί τινα τῶν, & interdum etiam ἀφαιροῦμαί τινα τῶν. Xenoph. Pæd. 4, τὸν μόνον μικρὰ φίλτρα παῖδα ἀφαιρεῖσθαι τὴν ψυχήν. Sic Gal. Therap. 12, σπανὶς ἐξ ὑπάρξεως ἔστιν, ἅπαν τὸ τοιοῦτον τῶν τριχῶν καὶ τὴν ζωὴν ἀφαιρουμένη τὴν ἐπιφύσιν. Exempla autē huius constructionis, ἀφαιροῦμαί τινα τῶν, apud eundem Xenophontem, εἰ πλουτίζοιτο τῶν ἄλλων ἀφαιρούμενον χρήματα, ἑαυτοῦ δοκοῦντα πλουτίζειν. Plut. in Camillo, ἀφαιρούμενος τὸν δῆμον τὴν ψῆφον, Populo suffragium adimens, Populum suffragio priuans. Idem in Polit. ἔφη τὴν ἀφαιρουμένους τῶν ὅπλων. Exemplum autem huius constructionis ἀφαιροῦμαί τινα τῶν, apud Isocr. Panath. πολλὴν ἄλλην χώραν τοῖς τὴν πολεμίαν ἀφαιροῦσιν, τοῖς δὲ συμμάχοις κτωμένοις. Quam constructionem cæteris rariorem esse obseruaui, vt contrà primā illam ἀφαιροῦμαί τι τόδε, cæteris frequentiorem. Homerus autem vtraque harum vsus est: vt Il. α, Ἵμ' ἀφαιρεῖται Χρυσηὶς φερέσ. Ibidem, ἐπεί μ' ἀφείλετο καὶ δόντος. Cum accusatiuo autem & datiuo, Od. α, — αἶψα δ' ἕκαστον ἀφείλετο πάντα μέλοντα. Verbo autem ἀπαυρεῖσθαι vtitur Iliad. α, Δῶρ' ἀπαυρῆσαι ὅσσα σέθεν αἴσιμον ἔστιν. ¶ Citatur & ἀφαιροῦμαί τινος ἐκ θεσπεσίας ex Aristot. pro Detraho excessui: sed hîc subaudio τι aut aliquid tale cum genitiuo. ¶ Ἀφαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν apud Demosth. & ἀφαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν apud Lucianum est Vindicare in libertatem, vel Asserere in libertatem. Demosth. ἀφιέναι λύμπους τὴν Κτησιβίου θεραπαίναν εἰς ἐλευθερίαν. Vide Budæum Comm. pag. 229. Inuenio autem apud Isocr. hāc significationem & cum alia constructione, videlicet δοῦλόν τινος εἰς ἐλευθερίαν ἀφαιρεῖσθαι οἰκέτην, pro Seruos aliis ablatos siue ademptos in libertatem vindicare: in Panathen. θαυμάσιον ἐποίησαν τοὺς θεοὺς μὴ τὴν ἄλλων τοὺς οἰκέτας εἰς ἐλευθερίαν ἀφαιρουμένους, σφίσι δ' αὐτοῖς δουλείαν αἱρεῖσθαι. Existimo autē ἀφαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν pro Asserere in libertatem, eo respectu dici quòd qui asseritur in libertatem, è reliquorum seruorum numero eximatur: vnde & ἐξαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν pro eodem dicitur. ad quod loquēdi genus Latinos respexisse crediderim quum Eximere in libertatem dixerunt pro Vindicare siue asserere in libertatem. cuius tamē nullam Budæus mentionem facit. ¶ Ἀφαιρεῖσθαί τινα τινός pro Eius animo aliquam opinionem eximere. Demosth. τίνι οὖν ἐλέγχων ἕν δόντα μᾶλλον; ἢ τίς ἀφαιρήσεταί τις ὑμᾶς; id est (Budæo interprete) Quis vos ab hac opinione deducet? Quis vobis hanc opinionem extorquebit? Sic autem dixisse Tibullum obseruaui (haud scio an ad hunc verbi ἀφαιρεῖσθαι vsum respicientem) lib. 1, eleg. 9.

Illis eripere verbis mihi sidera cæli
Lucere, & puras fluminis esse vias.

Ἀφαιρεῖσθαι, pass. signific. ἀφαιροῦμαι τινα, Auferor hanc rem, pro Aufertur mihi res hæc. Aristophanes Nubib. ὑφ' ὑμῶν τῶν θεῶν τὸν σίφωνα ἀφῃρέθη. Sic ἀφαιρεθέντες τὰς τιμάς, Honoribus spoliati: & ἀφαιρεθεὶς τὴν ἀρχήν, apud Plutarchum in Publicola, Regno spoliatus, Cui regnū ademptum est. Apud Philonem De mundo, ἀφῃρημένον δυσεμίαν exponitur Vi defectum. Apud Xenophontem autem ἀφαιρεθέντες sine adiectione redditur Detrimento affecti, in hoc ex Hierone loco, οἱ μὲν γὰρ βιασθέντες, οἷς ἀφαιρεθέντες μισοῦσι.

Ἀφαίρεμα, ατος, τό, vel Ἀφαίρημα, Ablatio, vel potius Quod aufertur. vt ἀφαιρέματα dicuntur partes quæ auferuntur à victimis, vt sunt, τὸ σπλάγνον, ὁ δεξιὸς βραχίων, καὶ ὁ λοβὸς τῆς ἥπατος. Greg. μὴ τὸ σπλάγνον μόνον ἀφαίρεμα ἱερεῖον ποιούμεθα, ἀλλ' ὅλος δίδοντες ἡμᾶς. Idem De lege Mosis, ὅσα τι ἐκβέβηκε καὶ καθαίρεται καὶ ἀφαιρεμάτων νενομίσται. ¶ Est item Ἀφαίρεμα, Quod pro donario eximitur & seligitur, Exodi cap. 35: qua in significatione Xenophon verbo ἐξαιρεῖσθαι frequenter vtitur. Hesychius ἀφαίρεμα exponit ἀνάθημα, δῶρον. ¶ Ἀφαίρεμα apud Plinium, Alicæ genus ita dictum à cortice siue tunicis rerum ablatis.

Ἀφαιρεματικός, & Ἀφαιρεματικῶς, quasi dicas Ablatiuus. Apud philosophos pro abstracto: quasi dicas Abstractorius. Vide apud Budæum Cōm. p. 231, ἀφαιρεματικὴ ὕλη & ἀφαιρεματικὴ ἰδέα. HINC Ἀφαιρεματικῶς vel Ἀφαίρεμα τῶς, apud Philoponum, q. d. Ablatorie, vel Abstractorie. Per abstractionem, Bud. interpr.

Ἀφαίρεσις, εως, ἡ, Ademptio, Ablatio, Detractio. ἀφαίρεσις & προσθήκη oppositæ (vt ἀφαιρεῖν & προσθεῖναι ex Isocr. paulo antè protuli) in hoc loco Plutarchi in Lycurgo, ὕστερον μέντοι τὴν πολλὴν ἀφαίρεσιν καὶ προσθήκην τοῖς χρήμασι διαφορότητα καὶ ἀνισότητα ἐμηχανήσατο. Sic apud Aristot. in 3 De cælo, ἡ μὲν γὰρ ἐξ ἀφαιρέσεως λέγεται, ἡ δὲ μαθηματικὴ, ἡ δὲ φυσικὴ, ἐκ προσθήκης, illa per ademptionem materiæ, hæc verò per adiectionem, vt interpretatur Bud. vbi docet mathematica dici τὰ ἐξ ἀφαιρέσεως & τὰ ἐν ἀφαιρέσει, formas videlicet & species abstractas, & à materia speculando separatas, ab omnique schemate sensu percepto. Vide Comm. pag 231. ¶ Ἐξ ἀφαιρέσεως curare, id est detractione, non adiectione. Cic. epist. ad Att. 1, lib. 6, Sic Appius, quum ἐξ ἀφαιρέσεως prouinciam curarit, sanguinem miserit, quicquid potuit detraxerit, mihi tradiderit eneatam: προσπαραπροφορβίδιον eam à me non libenter videt. Vide Eras. Adagia. ¶ Διὰ ἀφαιρέσεως philosophari de Deo opponitur τῷ διὰ θέσεως, vt docet Dionys. in mystica theologia: vt si dicas, Deus non est corpus, non est anima. Vide Bud. Comm. p. 231. ¶ Apud grammat. ἀφαίρεσις est figura, quum principio vocabuli aliquid detrahitur. Ἀφαίρεσις (inquit Diomedes) est ablatio de principio dictionis, contraria protheseos, quum aut litera amputatur, aut syllaba aufertur. litera, vt — Ruit omnia late, pro Eruit: syllaba, vt Temnere diuos, pro Cōtemnere: & Linquere castra pro Relinquere.

Ἀφαίρεσις, Quod ex casi animalis interaneis extrahitur. Athenæus lib. 8, ἔστιν ἀποβρίσαντας τὸ πνεῦμα αἵματος, πάντα τὰ ἐνταῦθα μὴ τῆς ἀφαιρέσεως (αἴρεται γὰρ καὶ ἡ ἐξαίρεσις, ὡς συμβαλεῖται ἑκάστοις) διαλύσαι ὀπτήσαντες οὕτω πολλοὺς, ἐκρίμασε δὲ πάντων. Vide in Ἐξαίρεσις.

Ἀφαιρετικός, ὴ, ὸν, Qui vel Quæ auferri potest. Item, Exemptilis, vt cortex arboris exemptilis. cui opponitur Ἀναφαίρετος, Qui vel quæ auferri non potest: vt virtus dicitur κτῆμα ἀναφαίρετον, possessio quæ auferri nequit.

¶ Ἀπαυρεῖσθαι etiam reperitur apud Homerum, seruata præpositione integra, vt modò docui. Ex Herodoto autem citatur Ἀπαυρίζω pro ἀφαιρεῖσθαι, in hoc loco, δίκας μὴ ἀπαυρίζω τὴν ἀρχὴν ἐκ τῆς ἀδελφοῦ. Ex eodem verò citatur etiam ἀπαυρημένος, (vt ἀπαυρεσμένος τὴν ἀρχὴν ὑπὸ Μήδων, id est, A Medis imperio spoliati) & ἀπαυρημένος, vt ἀπαυρημένος ὅπλα. Sic & infinitiuus præs. ἀπαυρῆσθαι τὴν ἡγεμονίην. quæ ad Ionicam dialectum referenda sunt, ita tamen vt melior sit cum α lectio (quum ibidem dicatur ἐξαυρημένος) licet exemplaria inter se non consentiant.

c. 2. Ἐξαφαιρέομαι, οῦμαι, vt ἐξαφαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν quasi ἐκ δουλείας ἀφαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν, in libertatem asserere. Demosth. ἐξεῖναι τῷ χρῄζοντι. Καὶ πάντας εἰς ἐλευθερίαν ἐξαφεῖλεν ἅπαντας. Vide ἀφαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν in Ἀφαιρεῖσθαι. Quod autem ad præpositionem ἐξ attinet, Budæus ab illa hoc in verbo (sicut & in aliis nonnullis) significationem cum ornatu augeri etiam censet. Videtur tamen & is vsus eius esse posse quem dixi.

C. Διαιρέω, ῶ, Diuido, Distribuo. Aristoteles De mundo, τὴν οἰκουμένην ὁ πολὺς λόγος εἰς πενήτους καὶ πλουσίους διῆλε. Plut. in Pericle, οἷς ἐκεῖνο μάλιστα διαλύων τὸ τοῦ πλήθους. Apud Plat. De leg. διαιρεῖν κλήρους. Herodotus autem dixit διαιρεῖν δύο μοίρας Ἀνδρῶν pro διαιρεῖν Ἀνδρὶς εἰς δύο μοίρας. Dicitur & διαιρεῖσθαι actiua significatione pro Diuidere, apud Plat. in Phædro. Ex quo etiam citatur διαλύεσθαι μάχῃ (simili præcedentibus loquendi forma) pro Diuidendo facere partes. Ex Luciano autem affertur διαλύεσθαι τὸ ἔργον pro Per partes negotium suscipiamus: sed malim simplicius Partiamur opus. vt apud Thucydidem (vnde sumpsisse Luc. videri potest) lib. 7. pag. 236, ἔπειτα Δεκέλειαν ἐπίχειρον, καὶ πόλεις διαλύσαντο τὸ ἔργον. Quod substantiuum idem scriptor omittit interdū, dicitque tantùm διαλύεσθαι. vt lib. 5, p. 190, καὶ διῃρέθησαν ἢ πάλαι ἐς τὸ τεῖχος, i. (vt in margine meæ editionis annotaui) Et vrbem muro cingere cœperunt, opus inter se partiti. At Valla hūc verbi huius vsum non intelligēs, procul aberrauit, quā accus. τὴν πάλαι cum διαλύεσθαι iungens, interpretatus est,

Expugnatámque vrbem muro cinxerunt. Occurrit autem & aliquot aliis Thucyd. locis idem huius verbi vsus. Διαιρεῖσθαι passiua itē sign. dicitur pro Diuidi, Distribui, vt διαιρεῖσθαι εἰς μέρη, apud Plat. A

Διαιρῶ, pro Findo, vel Seco (sicut Diuidere & Secare interdum copulantur) Xenoph. Hellen. 6, καὶ τῷ ἐροφῷ διελόντες. Quod ante eum dixerat Thucydides, lib. 4, p. 137, καὶ διελόντες τῷ ἐροφῷ. Idem pag. 157, καὶ τῷ κῦ Καταστρᾶτον πολίδα διήρουν. Sic Gal. ad Glauc. διαιρεῖν τῷ φλέβα. Luc. τέμνειν & διαιρεῖν copulauit in Zeuxide, τέμνοντες τὴ Δίκα καὶ διαιροῦντες ταῖς ὀρεπάναις. Apud Xenoph. autem διαιρεῖν γῆν pro Aperire, id est effodere (inquit Bud.) ἰσά ται δὲ καὶ ποδοσράβας, διελόντα τὴς γῆς βάθος πήχεα πάλαιον. B

Διαιρῶ τῷτο, Explano hoc, Bud. ex Theophr. Citat ex eodem, ἐφ' οἷς καὶ πειρῶνται γε διαιρεῖν, vbi exponit Differentias constituere & discrimina notare. Sic & διαιρεῖσθαι pro Explicare, apud Platonem De rep. 5, οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, ἐκεῖνο λοιπὸν διελέσθαι, εἰ δρᾶ, &c. Sic De rep. 9, τὸ δὴ ὁπόσα συμαίνει, εἶναί τε καὶ ὅσα εἰσὶν, οὐ μοι δοκοῦμεν ἱκανῶς διηρῆσθαι. Idem ab Herodoto sæpe poni tradit pro Discutere & differere. Sic autem & in hoc Plat. loco pro Differere & disputare, accipi tradit, Polit. 7, τυγχάνομεν δὴ διηρημένοι ἱκανῶς ὅπ φύσιος καὶ ἔθους καὶ λόγου δεῖ. Vide apud ipsum Bud. plura huius signif. exempla, Comm. p. 666 & 667. Inter quæ ponit & hoc Theophr. ὥραν δὲ τῆς ἀμπελουργίας οἱ μὲ τῆς χώρας μόνον διαιροῦσιν, οἱ δὲ καὶ ψυχὰ ἰφαίνοι, ita exponens hæc verba, Vitis putanda tempus partim ex agrorum varietate, partim è generū natura statuūt. Vbi tamen διαιρῶ videtur ad primam signif. referri posse, vt si dicam Diuidere & distinguere locis, id est pro differentia locorum seu varietate. Quod autē ad cætera exempla attinet, διαιρῶν siue διαιρεῖσθαι pro Differere, planè retinemus in sermone vernaculo, quum de-uiser dicimus à Latino Diuidere, pro Differere. Διαιρεῖσθαι & διορίζεσθαι pro eodem ab Aristotele poni Polit. 7, ab eodem Bud. annotatur. C D

Διαίρεσις, εως ἡ, Diuisio, Distributio. διαίρεσις diuisio quæ fit in argumentando. Aristot. ἔστι γὰρ ἡ διαίρεσις οἷ ἀδύνης συλλογισμός. ‖Apud grāmat. κῦ διαίρεσιν & κῦ σωλῆνα opponūtur interdum, vt apud Ath. lib. 11, ἀλλ' οὐδὲ κῦ διαίρεσιν αἰσχρωτέον, ἀλλὰ κῦ σωλῆνα, ὑποποθμίς. Itē Διαίρεσις apud grammat. quæ opponitur σωαιρέσει, vide in Σωαίρεσις. ‖A Bud. exponitur etiā Διαίρεσις Discriminatio, differētiarumq; adnotatio, earumque rerū quæ ad rem cōstituendā pertinēt: & exēplum ex Theophr. affert. Vide Comm. pag. 667. E

Διαιρετὸς, τὴ, τὸν, q.d. Diuisibilis, Qui diuidi potest. Exponitur & Separabilis. Arist. Ethic. 1, σωεχὲς & διαιρετὸν inter se opponit: Xenoph. autem διαιρετὸς & σωλῆτος (sicut κῦ διαίρεσιν & κῦ σωλῆτον inter se opponi, modò dictum est:) Pæd. 4, ὡς τι ἄλλο ἢ διαιρετὸς ἐσ πολύζωρος καὶ πάλιν σωλῆτος γίγνομαι; Vbi lubēter διαιρετὸς interpreter Diuiduus: quum hic διαιρετὸς non sit Qui diuidi potest, sed Qui diuisus est. ‖Διαιρετὸς, Fissilis, vt διαιρεῖν diximus pro Findere etiam poni. ‖Διαιρετὸς λόγῳ, Explicabilis sermone. Thucydides lib. 1, pag. 28, καὶ τὰ ξυμπίπτουσα τόχα οὐ λόγῳ διαιρεταί, id est, Et euentus fortunæ non posse oratione definiri & explicari: vt referatur ad illam significationem quam Budæus dat ὦ διαιρεῖν & τὸ διαιρεῖσθαι pro Explicare siue Explanare. Haud scio tamen an & ita possit accipi vt dicat tam varios esse fortunæ euentus, vt nulla eorū inirī ratio possit, & quasi in certa quædam genera diuidi. Scholiastes exponit φαντασὰ, quam vocem suppositiciam esse suspicor. HINC Διαιρετῶς, Diuisim, Separatim. quæ significatio in vulg. lex. malè datur τῷ διαιρετικῶς. F

Διαιρέτης, ου, ὁ, Diuisor, Distributor, apud Greg. Nazian.

Διαιρετικὸς, κὴ, κὸν, Vim aut facultatem diuidendi habens vel separandi, Aptus ad diuidendum. Plut. De primo frigido, καὶ ὅλως τὸ μὲ πῦρ δριμτικόν ὅτι καὶ διαιρετικὸν, id est (Turnebo interprete) Atque omnino dirimit ac dissipat ignis. Theophylactus epistola 79, ἐσ πομπὴ καὶ ῥᾳδιέργειαι καὶ κάρηνις καὶ βρότων ὑφαλεπάτων ὀπίτυξις, φιλοσοφίας εἰσὶν ἀχλύς, καὶ διαιρετικὸν πῖφυκεν ἀρετῶν χωρισμός. Hæc autē epistola (vt de hoc obiter admoneam) ineptè inter epistolas Isocratis ponitur, quum Theophylacti sit, Isocratis nomē in hac epistola mutuati (vt in aliis alia mutuatur) & quidem alius potius Isocratis quàm huius. HINC Διαιρετικῶς aduerb. q.d. Cum quadam diuidendi facultate. Plutarchus tamen in Politicis præceptis aliter vsus videtur. In vulg. lex. exponitur Diuisim, Discretim & discriminatim, quæ potius conuenirent aduerbio διαιρετῶς. G H

c.2. Ἀδιαίρετος, ου, ὁ καὶ ἡ, Indiuiduus, Inseparabilis, ἀχώριστος. Aristoteles Metaphys. 9, τῷ γὰρ μοναδὰ ἕκαστον πάντα ἀδιαίρετον. Greg. Nazianzenus in lib. De diuinitate, ὡς ἀδιαίρετός ὅτι καὶ μοναδὰς ἡ θεία πᾶσα καὶ ἀμερὴς τῆ κρείττονος οὐσία. Et ibidem paulo pòst cum genitiuo, ὁ ἀσεφοφαὴς οὐπω καὶ κοινὸς ἅπασιν ἡμῶν λόγος ἀδιαίρετος μὲν ὅτι τῆς ἀσωμάτου καὶ μόνης ψυχῆς, id est, Ab anima separari non potest. ‖Item Ἀδιαίρετος pro non diuiso (vt διαιρετὸν pro diuiso, non pro diuisibili, alicubi poni ostendi) citatur ex Aristotele Politic. 2, πότερον δ' ἀδιαίρετον οὐσῶν, ἀνάγκη τοὺς ἀσφάζοντας μηδὲν ἐρᾶν.

c.2. Δυσδιαίρετος, ου, ὁ καὶ ἡ, Difficilè diuisibilis, Cuius diuisio difficilis est. cvi Εὐδιαίρετος opponitur, Qui facilè diuidi potest. Exponitur & Facilè scissilis. Theophr. scillæ foliū dicit esse ἀδιαίρετον, lib. 7. cap. 12, Hist. pl. ‖Ex Xenophonte Hellenicōn 1, καὶ ὁ αὐχμὸς ἀδιαίρετος ἰῶ, exponitur in vulg. lex. Vētus apertus: sed deprauata est vox illa ἀδιαίρετος in Florentino etiam codice, & in ἀδιαίρετος corrigenda, vt ego vel etiam librorum auctoritate in mea editione restitui. Tantùm autem permutantur literæ in hac emendatione.

c.2. Ἀντιδιαιρῶ, Ex oppositio diuido, Oppono ad diuisionem. Budæus in hoc Aristotelis loco, Topicorum 6, καὶ γὰ τὰ ἡμῖς τῆς ἀντιδιηρημένας διαφορᾶς διαιρεῖται, appellari ἀντιδιηρημένας ait è regione oppositas ad generis diuisionem: quòd has assumi in definitione oporteat, vt non vitiosa sit. Nazianz. εἰ ἐκεῖνος ἐκεῖνον ἀντὶ ἥρπα τὸ μόνον ἀληθινὸν, pro Si illi ex aduersō responderet. Citatur ex eodem ἀντιδιαιρεῖται τῷ μάλιστα pro Ex aduersō respondet. Hesych. ἀντιδιαιρεῖται, exponit ἀντιμερίζεται.

Ἀντιδιαίρεσις, Diuisio ex opposito, apud Galenum.

c.2. Προσδιαιροῦμαι, Insuper diuido, Citatur ex Aristotele in Rhet.

c.2. Συνδιαιρῶ, Simul diuido, Simul distinguo, apud Gregorium Naz.

c.2. Ὑποδιαιρῶ, Subdiuido, Particularius diuido.

vnde Ὑποδιαίρεσις, Subdiuisio, vtrunque apud dialecticos.

C. Ἐξαιρῶ, ρᾶ, Eximo, Etuo, Educo, Extraho, Aufero. Plato in Cratylo ἐξαιρεῖν γράμματα & ἐπιμελλεῖν inter se opponit. Isocr. Panath. φρονήσεως καὶ λόγους ἐξαιρεῖν ἐπιχειροῦσι παιδείας. Lucianus Caucaso, γύπας αὐτοὺς ἐπίσης σοι τὰ ἥπατα ἐξαιρήσοντας, Eruturos, Extracturos. Ciceronem eximere interpretari voluisse verbo Eximere apparet ex iis quæ dicit de adiectiuo ἐξαιρέσιμος, quæ proferam paulo pòst. Idem, ἐπιδακὼ τὸ ἄλγος ἐξαιρεῖν interp. Quum dolor detractus esset, vt habes pag. 53 mei lexici Cicer. Ἐξαιρεῖσθαι signific. actiua pro eodem, vt apud Platonē in Ione, δίκῃ τοῦτο ὁ θεὸς ἐξαιρούμενος τούτων τοὺς τοιούτους χρῆται ὑπηρέταις καὶ χρησμῳδοῖς. Ante eum autem Homerus & Hesiodus ἐξέλετο φρένας itidem dixerant: Hom. Il. ρ, — ἓ ἐξέλετο φρένας ἐσθλάς: Hesiodus Aspide, — τῶ μὲν φρένας ἐξέλετο Ζεύς. Sic Isocrates, ταῖς φύσεσιν ἐξαιροῦσθαι τῶν πολιτῶν. Sic Theophrastus, ἐπὶ καὶ τῶν καρπῶν ἐξαιρεῖται τὰ ξυλώδεστατα. Vt autem dicitur ἐξαιροῦμαί τι τοῦ, ita ἐξαιροῦμαί τι τούτου: vt apud Plut. Romulo, βίας ἐξελέσθαι τοὺς ἀδικουμένους. Sic ἐξέλετο κινδύνου. Item addita præpositione ἐξ, vt ἐξελοῦ μαι ἐξ ἐχθρῶν. quæ duo exempla ponuntur ab Eustathio, docere volente hoc verbum accipi à posteris Homeri pro λυτροῦσθαι. Passiuū autem cum accusatiuo interdum iungitur, vt Plat. in Gorg. ἐξαιρεθέντας τὴν ἀδικίαν ὑπὸ τοῦ διδασκάλου, id est, Quibus exempta est iniustitia. Synes. autem dixit ἐξηρῆσθαι τοῦ λόγου Θεὰς καὶ Ἀνθρώπους, Eximantur è sermone, id est excipiantur. ‖Ἐξαιροῦμαι in signif. actiua à Budæo redditur etiam Effero, Expono: vt Demosth. in Dionys. ἐξαιρεῖται τὸν σῖτον ὡς τῆ Ῥόδῳ, κἀκεῖ ἀποδίδοται. Idem, τὴν μὲ ναῦν εἰς Ῥόδον καταπέμπει, τὸν δὲ γόμον ἐκεῖσε ἐξελόμενος, ἀπίδοτο τοῖς τὴν συσκαφὴν. Sic Cebes Thebanus, αἱ τῆς τὰ φορτία ἐξελόμεναι. Hæc autem

significatio poteſt quodammodo ſub proximè præcedente comprehendi. merces enim exponi non poſſunt quin educantur è naui. Sic Thucydides lib. 8. pag. 172, ναῦν ἐξείλετο dixit, è naui videlicet. vbi Exemerant è naui aut Eduxerant, commodius verti putem quàm Expoſuerant. In hoc autem eiuſdem Thucydidis loco ἐξαιρεῖσθαι videtur potius eſſe Reponere quàm Exponere, lib. 8. pag. 191, εἰς ἣν καὶ τὸν ἄνδρα λαβόντα τοὺς τὸν ὑπάρχοντα τι καὶ τὸν ὁπλίτην ἐξαιρεῖσθαι. | At ἐξαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν, quod exponitur Vindicare in libertatem apud Lyſiam, Iſocratem, Demoſthenem, ad primam il lam ſignificationem referendum itidem eſſe, oſtendit Latinum loquendi genus quod in ἐξαιρεῖσθαι protuli, Eximere in libertatem. q.d. Exemptos è ſeruitute in libertatem vindicare. A B

Ἐξαιρῶ, Secerno, Seligo, Deligo tanquam eximium, Extra ſortem do. Il. λ, — ἐμοὶ αἱ Ἀχαιοὶ ἔξελον. Et ω, Κούρῳ ἐμοὶ δῶρα μοι χέρας ἔξελον υἱὸς Ἀχαιῶν. Xenoph. Pæd. 4, de manubiarum diuiſione itidem loquens, ὥσπερ μὲ τοῖς θεοῖς ἀπαρχὴν ὅ, τι ἂν οἱ μάγοι ἐκχέωσι, ἐπειτα δὲ κυβδρεῖ ἐξέλετο ὀπίσω αὖ οἴνου μᾶλις αὐτὸ χωρίζεσθαι. Sic Pæd. 7, ἀκροθίνια τοῖς θεοῖς ἃ πρῶτα ἐκέλευον ἐξελεῖν. Et in 5, de muliere quæ inter alias deligitur tanquam cæteris præſtans, καὶ μὲ δὴ ἐξαιροῦμαι αἰδοῖ σε, ἔφη, δῶ ἴδῃ, οὗτα τὸ εἶδος, &c. Quod & voce paſſiua dicitur, cum ab aliis tum ab eodem Homero & ab eodem Xenophonte. ab Hom. vt Od. ξ, — καί μοι μάλα πάντα Τῶν ἐξαιρεύμην μερόπων. Et Il. 1, Ἀτρεΐδας, ἅς, ὅτι λίσσοιτο ἑὸν παῖδα λῦσαι ἑλοῦσα, Ἐξελόμην, αἰ καμέει ἀτίμητον φῦλα γυναικῶν. id eſt ἀπίκρινα, inquit Euſtath. At verò Il. β, non dicitur ſimpliciter πλὴν ἐξείλετο, ſed ἐκ Λυρνησσοῦ ἐξείλετο. vnde à quibuſdam exponitur Abduxit, vel Captiuam abduxit: ſed poteſt & hic illa ſignificatio incluſa intelligi, vt ſit, Quam quum ſelegiſſet, ex Lyrneſſo abduxit. vel, Quam ſelectam à ſe abduxit. Poteſt & ſimplicius accipi, Quam è Lyrneſſo ſelegit, pro Ex iis vel inter eas quæ apud Lyrneſſum erant. Et ita manebit hoc verbum in illa ſua ſignificatione. At verò Il. η, — ἐκ δ' ἔλαχ' ἴσον Ἀζηπῷ, Πηρώτῃ, &c. ἐξέλετο duas admittit expoſitiones, vt annotat Euſtathius, vel pro Selegit, ſiue Delegit, vel pro Eduxit, ſiue Prompſit. A Xenophonte autem, vt eiuſdem Pædiæ 5, λωΐτερα ἐξηρῆσθαί μοι αἰτιῶ. Sic autem interdum vſurpatur ἐξαιρεῖσθαι in paſſiua etiã ſignificatione; vt apud Thucydidẽ lib. 3, Δημοσθένους ἐξῃρῆσθαι, Demoſthenis exemptæ ſunt, Demoſtheni extra ſortem ſunt datæ. C D E

Ἐξαιρῶ, Diripio, Populor, Heſych. Cuius ſignificationis exemplum à Budæo non ponitur in hoc ſimplici compoſito ἑλῶ, ſed tantùm in hic cõpoſito συνεξαιρῶ, ex Demoſthene. At habemus in hoc Thucydidis loco lib. 4. pagin. 144, τὴν Νίσαιαν δοὺς φθείρειν ἐπίχζον, νομίζοντες, εἰ πρὶν βοηθῆσαι πᾶσι, ἑλεῖν, &c. Quæ ſignificatio vicinior eſt primæ quàm proximè præcedenti. Sic autem & Herodianus poſt Thucydidem dixit, lib. 3, πανὶ δίκῃ πιρώμενος τὴν πόλιν ἑλεῖν. Verùm ſciendum eſt & de hominibus dici pro Subiugare. nam apud eundem Thucydidem, lib. 8, ἑλόντα ſchol. exponit καταδουλώσαντα. Apud Euripidem quoque in Phœniſſis ita lego, — πᾶν γὰρ ἐξαιρεῖ λόγος Ὅ καὶ σίδηρος πολεμίων δράσειν ἄν. quum tamen vulg. edit. habeant ἐξαίρει: & interpretor Expugno, eo ſenſu quo à Plauto Expugnare aurum alicui, & à Cicerone talia quædam dicuntur. Hæc autem ſignificatio verbo etiam καθαιρῶ conuenire videtur in hoc Herodoti loco, in Polymnia, μεγάλα γὰρ πρήγματα μεγάλων κινδυνίων ἑλεῖν καθαιρέει. Eadem certè vtrique danda eſſe interpretatio videtur, quæcunque ſit: niſi quòd huic paſſiuum, illi actiuum adhibendum eſt verbum. Vide igitur Καθαιρῶ. F G

Ἐξαιρεμβίος, participium Ionicæ dialecto peculiare (ſicut ἀπαρεμβίος antea in verbo ἀφαιροῦμαι) quo vtitur Herodotus, καὶ τῇ ἐξαιρεμβίος ἐπὶ Ἰώνων Ποσιδέιον Ἑλικωνίου, id eſt Selectus & dicatus. H

Ἐξαίρεσις, εως, ἡ, Exemptio, Eductio. Ἐξαίρεσις λίθου apud Herodotum, vnde Ἐξαίρεσιμος. Peculiariter autem dicuntur ἐξαίρεσις quæ exenterando eximuntur: vt apud Euſtathium, ἔδηξε πάντα τὰ ἐντὸς διδοὺς μὴ τῆς ἐξαιρέσεως. Pro ſecunda ſignificatione vide & locum qui in Ἀφαίρεσις ex Athenæo citatus eſt. | Ἐξαίρεσις, Locus in portu in quẽ merces è nauibus eductæ exponuntur. Poll. lib. 9, καὶ οἱ δὲ Τυρεῖδης φησὶν, ἐξαίρεσις, ὅπου τὰ φορτία ἐξαιροῦνται. quod tamen φορτία redditur Onera in vulgaribus lexicis, ego Merces. | Ἐξαίρεσις δίκη, Actio qua quis experiebatur aduerſus eum qui ſeruum abduxiſſet & liberum aſſeruiſſet: ea petebat actor à prætore vt vindicias ſecundum ſeruitutem deceruneret. Sic in vulgaribus lexicis, ex Suida.

Ἐξαιρέσιμος, ον, ὁ καὶ ἡ, Exemptilis, Qui eximi poteſt. vt ἐξαίρεσιμοι ἡμέραι, Dies qui è menſe eximebantur, vt cum ſolis lunæque ratione congruerent. Quibus opponuntur ἐμβόλιμοι, qui intercalantur. Cic. in Verrem, Eſt conſuetudo Siculorum cæterorumque Græcorum, quòd ſuos dies menſeſque congruere volunt cum ſolis lunæque ratione, vt nonnunquam, ſiquid diſcrepet, eximãt vnum aliquem diem, aut ſummùm, biduum ex mẽſe, quos illi ἐξαιρεσίμους dies nominãt. Vide & Ariſt. Œcon. ἐξαίρεσιμος λίθος apud Herodot. non pro exemptili, ſed pro exempto. exponitur enim ab Euſtathio ὁ ἀπὸ πήχεως ἐκλεληθώς. ſecundum quam expoſitionem fuerit ἐξαίρεσις λίθου apud eundem Herodotum ἡ ἐκ Σολῆ.

Ἐξαιρέσιος vide in Ἐξαίρετος.

Ἐξαίρετος, ου, ὁ καὶ ἡ. Exemptus è numero, Selectus, Eximius. Sic γυναῖκες ἐξαίρετοι, Il. β. & κοῦροι ἐξαίρετοι, Od. ω, id eſt ἐκ τῆς ἄλλων αἱρετότητος, quod eſt ὑπερβάλλοντες. qui & ἔξαιτοι dicuntur per ſyncopen, vt ἐξαίρετος ἑρέτας, Euſtath. 1512. Mulieres ſelectæ, & Iuuenes ſelecti, illæ ob pulchritudinem, hi ob fortitudinem. vnde ab Homero poni ait, tanquam explicandi gratia, κοῦροι οἱ κρίνοντο δημιοεργοῖσι, & κρῖναι πρὶν δῆμον ἀρίστους. Sunt qui ἐξαίρετος γυναῖκας interpretentur Eximia ſiue egregia forma præditas. Apud Thucydidem ἐξαίρετον ποιῆσαι, Seligere, Seponere. q. d. Exemptitium facere: apud eũdem lib. 2, πεντήρεις τε μὴ αἱ αὐτῶν ἐξαίρετοι ἑκατὸν ἐποιήσαντο, triremes ſepoſuerunt. Ibidem, χίλια τάλαντα ἐξαίρετα πᾶσα μάχῃ χωρὶς ἄλλα. Politianus apud Herodianum lib. 7, δοκοῦντα ἀμοιβῆς ἐξαίρετον πύξεσθαι, interpr. Putantem ſibi inſignem gratiam relatum iri. Sic ἐξαίρετον γέρας, Philoni eximium munus. Ἐξαίρετοι (inquit Budæus) dicitur Præcipuum, ὑπέρτατον, Eximium, ὑπερφυὲς, Extra ordinem datum. Plutarchus, Κάτωνι δὲ ἐδόθη ἐξαίρετος στρατηγία, Catoni prætura extra ordinem eſt data. Significat etiã receptum, id eſt exceptum, & qui non venit in ſortem. Et apud Galenum ἐξαίρετον alicubi declarare dicit Præcipuum & maximè curandum. | Ἐξαίρετος, Peculiaris, vt quum Demoſth. Pro corona, ἐξαίρετον & ἴδιον copulat, vt Lat. proprium & peculiare interdum copulantur. Plutarchus in Coriol. καὶ ἀγαπήσαι, ὡς εἷς ἕκαστος τῶν πέμπων. ἐξαίρετον δὲ μίαν αἰτοῦμαι χάριν, ἔφη. Sic exponitur & in hoc Æſchylis loco, ἐξαίρετον αὐτῷ τυραννίδα θεσπεσιοῦμαι. | Apud Ariſtidem ἐξαίρετον genitiuo iunctum exponitur Exemptum, ἐξαίρετον τοῦ ἡλίου δισμοῦ, exemptum à ſolis occaſu.

Ἐξαιρετέος, Eximendus, Eiiciendus. Xenophon Pæd. 2, ἀλλ' ἐγὼ τοὺς τοιούτους ἀνδρας μᾶλλον ὁρῶ τῆς στρατιᾶς ἐξαιρετέους ἢ. Ita quidem Budæus, & ita in mea etiam Xenophontis editione legi fateor, pag. 29. ſed vt in annot. docui, quum pag. ſequẽti ἐξαιρετέοι dicat, nõ dubito quin & hic ἐξαιρετέους itidem legendum ſit. Eſt autem Ἐξαιρετέος etiam Euertendus, Dignus qui euertatur. vt Polyb. ἡ Καρχηδὼν πολλοὺς Ῥωμαίων ἐξαιρετέα ἐδόκει ἢ.

Ἐξαιρετὸς oxytonè, ὁ ἐξαιρούμενος, vt exponit Suidas, id eſt Qui eiicitur. In vulgaribus tamen lexicis interpretatur Electus: ſed videtur ἐξαιρετὸς eſſe Qui eiicitur, vel potius Eiectitius, quod quidem accipiatur paſſiuè. Fortaſſe & Exemptilis non malè interpretabimur.

Ἐξαιρέτως, aduerbium, Eximiè. Item, Præcipuè, Præſertim, In primis, vel Potiſſimùm. Herodot. lib. 4, καὶ τοὺς θεοὺς χρέσθαι σφίσι σίδοισι ἐξαιρέτως, id eſt Egregiè venerantur, Pol. interprete. Malim tamen In primis. Sic lib. 3, δικχαιμιος γὰρ πᾶσα καταπαιδεία, ἐξαιρέτως δὲ Ταύρος, vbi ille vertit Maximè. Philo De vita Moſis lib. 1, ὃ γὰρ πάντων ἕκαστος, αὐτὸς ἐξαιρέτως οἶδε. In hoc autem Plutarchi loco Sympoſiac. 4, πολλοῦ ὄντων πιπτῶν ἵνα τὸν κρᾶτα τὸν ἐξαίρετος πιπτέιν καλοῦμεν, videtur ἐξαιρέτως exponi commodè poſſe Peculiariter: ſunt tamen qui vertant

Per excellentiam.

c.2. Σωιξαιρέω, ῶ, Vnà diripio, siue populor, Adiuuo in diripiendo. Demosth. ὧν τοῖς μὲν πλὴ Βοιωτίαν σωιξαιρήσειν ὑμᾶς μόνοις, τοῖς δὲ πλὴ Πυλαίαν συλλαβεῖν.

c.2. Ὑπεξαιρέω, ῶ, & Ὑπεξαιρέομαι, οῦμαι, Clàm aufero vel auerto, Interuerto, Subduco, Subtraho. Luc. de Prometheo, ὃς πλὴ νομὴν τῆς χειρὸς ἱκέτευε λύσας, ὕστερον ἀπαλλὰ ὑπόσχοιτο, ὡς αὐτὸς μὲν τὰ κάλλιστα ὑπεξελόμενος, τὴν Δίᾳ δὲ τῷ θεῷ παραδοίη. ‖Est etiam Ὑπεξαιροῦμαι, Excipio, siue Recipio, id est Retineo mihi in re alienãda, vt interpret. Budæus in hoc Luciani loco, πλὴν ὀλίγας πάσας ἡμέρας ὑπεξελέσθαι μοι ἔδοξε. Est præterea (vt vult idem) Excipio, id est In pacto contineri nolo, vt in hoc Athenæi loco, qui est lib.10, initio pag.178, ἀδημίαν ὑπεξαιρόμενοι φόβαν. Vide verbale sequens ὑπεξαίρεσις.

Ὑπεξαίρεσις, εως, ἡ, Subtractio, Detractio. vt quum dicit Epicurus apud Sextum philosophum & apud Laertium, ὅρον τῆς μεγίστης πλὴ ἡδονὴν εἶναι πλὴ πάντος πὸ ἀλγεινοῦντος ὑπεξαίρεσιν. pro quo tamẽ Cicero dixit, omni priuatione doloris terminari summã voluptatẽ. ‖Ὑπεξαίρεσιν Quintil. vertit Exceptionem lib.3.cap.8, Legales autem quæstiones has fecit, scripti & voluntatis, quam ipse vocat κ' ῥητὸν καὶ ὑπεξαίρεσιν. id est secundum dictum & exceptionem. Sic μετ' ὑπεξαιρέσεως pro Cum exceptione, citatur ex Marco Aurelio.

C. Ἐφαιρέομαι, οῦμαι, Post eligo, Post aliũ eligo, id est Substituo in locũ alius qui fuerat electus. Vel pass. Post eligor, &c. vnde apud Thuc. lib.4. pag.134, ὃς δὲ μετ' αὐτὸν ὑπασχέτου ἐφαιρεθέου. vbi vel vacat μετ' αὐτὸν, vel præpositio in ἐφαιρεθέντος.

C. ΚΑΘαιρέω, ῶ (quæ actiua vox actiuam significationem sola habere putatur) Deiicio, Deturbo, Deduco. Arist. Nebulis, καθήλοιμι νύκτωρ πλὴ σελήνην. Quem imitatus Luc. dixit itidem in Dial. Veneris & Amoris, πλὴ σελήνην δὲ καθαιρεῖς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, id est, Cælo deducis lunam vt Virgil. loquitur. Budæus exponit etiam Deorsum elicis. Eadem constructione dixit Antipho, καὶ πλὴ εἰκότα αὐτοῦ ἐξ ἀκροπόλεως καθήλοιτο καὶ συγχωνεύσαντο, ἐποίησαν πήλινον, quum deturbassent. Subiungit autem Budæus illi Aristophanis loco, vbi καθαιρεῖν ponitur pro Deducere, istum Homeri Odyss. ι, Κικλήσκω δὲ νηοὶ καθήλομεν ἱστία πάντα. vbi καθήλωμεν itidẽ exponit Deduximus, vel Contraximus. Καθηλεῖν ponitur etiã pro Deiicere metaphoricè sumpto: vt apud Theodor. Ecclesiast. hist. 2, καθηλεῖν τῶν ἐπισκοπῆς, καὶ τῆς ἐκκλησίας ἐξήλασαν, episcopatu abdicauerunt & deiecerunt. Et sic alibi sæpe Bud. Comm. pag.670. ‖Καθαιρῶ, Euerto, Diruo. Thucyd. 3, καὶ πίσχη καθηλεῖν. Item Euerto, Subuerto, Pessundo, metaph. signif. vt apud eundem, libro eodem, καὶ Ἀθηναίοις ῥᾴων καθαιρεθῆναι, ὑφ' ἑαυτῶν τῆς αἰτῶν τοῖς ξυμμάχοις. Sic lib.1, εἰ καθηλοῖτε ἡμᾶς ἀρξαι, Si euerso nostro imperio, ipsi imperaretis. Ad verbũ, Euersis nobis. ‖Καθαιρῶ itẽ pro Abrogo, Rescindo, quæ affinis est significatio. vt καθαιρεῖν τὸ ψήφισμα apud Plutarchum in Pericle. Apud Thucyd. item schol. καθαιρεῖν exponit ἀκυρῶ. ‖Καθαιρῶ, Damno. Bud. ex Basil. Vide Comm. pag.670. ‖Καθαιρῶ denique pro Occido, Interimo, vt Cicero interpretatur apud Sophocl. Trach. Vide pag.113. Cic. lexici. Vide & Καθαίρεσις.

Καθαιρῶ, Comprimo, Reprimo, Cohibeo, Deprimo, Imminuo, Extenuo. Καθαιρεῖν πλὴ ὑπερδέξιον, & καθαιρεῖν τὰ ὑπαυξανόμενα apud Galenum, Quod excreuit & supramodum auctum est aut sublatum submittere & minuere. vnde καθαιρετικὰ φάρμακα. Plutarchus in Antonio, καὶ τὸ σῶμα λιπᾶς καθήσει διαίτας. Sic καθαιρεῖν πλὴ δυναστείαν apud Lucianum in Nigrino pro Imminuere, Frangere potentiam. Et καθαιρεῖν τὸ ἀξίωμα apud Plutarchum in Themistocle. Et καθαιρεῖν τὸ φρόνημα τῆς ψυχῆς, Spiritus minuere & inhibere, Spiritus elatos comprimere, hoc est καπεινοῦν, Bud. Comm. 670. ‖Apud Homerũ καθαιρεῖν ὀφθαλμούς, claudere oculos morientium. vt Il. λ, Κ' δῖλ' οὐ μὲ σὺ γε πατὴρ ἠδὲ πότνια μήτηρ Ὄσσε καθαιρήσουσι θανόντι πὸρ. Et Odyss. λ, Χερσὶ κατ' ὀφθαλμοὺς ἑλέειν, σιώ τε τάμ' ἱερῆας. Et eiusdem Od. ω, Ὀφθαλμοὺς καθελοῦσα. Ideo Autem hanc significationem hic posui quòd Comprimere oculos etiã dicatur ab Ouidio, cuius verbi alteri

A quoque significationi respondet καθαιρῶ in proximè præcedẽtibus exemplis. Virgilius simplici pro composito vtens, Premere oculos, etiam dixit.

Καθαιρῶ ἀγῶνα, Vinco certamen susceptum, Plut. ἀθλητὰς προκατασκευάσας ἐν οἰκήματι, καὶ τοὺς πατὰ χὰς καθελόντας ἀγῶνας. Ponitur καθαιρῶ (inquit Budæus) etiam pro Perago, & Vinco certamen susceptum. deinde locum Plutarchi proximè præcedentem, & Herodoti proximè sequentem affert. At ego καθαιρῆσθαι pro Peragi apud Herodotum admitto (etsi malim Expugnari, vt in Ἐξαιρῶ dixi) at Καθαιρῶ per se alteram illam significationem habere non existimo, sed cum nomine ἀγῶνα aut alio synonymo. Herodoti locus est in Polymnia. μεγάλα γὰ πρήγματα μεγάλων κινδύνων ἠέλιν καθαιρέειν, id est, καταφρονέειν καὶ ὀλιγωρέειν ἀπολεῖσθαι, inquit Bud. (Est autem positum Ionice καθαιρέειν pro καθαιρεῖσθαι) Itidem Valla apud Thucydidem καθαιρετέον μᾶλλον vertit, Cõsequendum exercitatione, vt habent vulg. lex. Vide quæ scripsi in fine Verbi Ἐξαιρῶ, in loci Euripidei expositione.

B

Καθαιροῦμαι, pass. voce & signif. Deiicior, Euertor. Itẽ Imminuor, vt Act. Apost. cap.19, μέλλειν τι καὶ καθαιρεῖσθαι πλὴ μεγαλειότητα αὐτῆς.

C

Καθαίρεσις, Deiectio, Deturbatio. Item Euersio, Subuersio. Apud Herodianum lib.3, Ἰουλιανοῦ καθαίρεσις pro Iuliani cæde: vt si Καθαιρεῖν dicas Euertere vita. Sed & ipsum verbum καθαιρεῖν pro Interficere à Sophocle poni dictũ est. Suidas autem Stesichorum quoque ita vsum esse tradit, atque adeo Demosthenem. Ab Hesychio exponitur κατάλυσις & κατασροφή. ‖Καθαίρεσις, Damnatio, apud Basil. Quæ signif. affinis est præcedenti.

D

Καθαίρεσις, Depressio, oppositum τῇ ἐπάρσει apud Gregorium, ἀφ' πλὴ ἐπάρσεως ἡμῶν διαμιᾷ καθαιρέσεως. Apud Aristotelem autem opponitur τῇ αὐξήσει, Phys. audit. lib.3. Dioscorides καθαίρεσιν ὀρχεὼν vocat imminutionem, siue extenuationem: de caseo ita scribens, ὁ δὲ παλαιὸς ἕως πλὴ καθαίρεσιν ὀρχεὼν ὅπου πίδος. Sic Plinius minuere corpus dixit caseos, sed de veteribus loquens. Apud Aristotelem De generatione lib.2, σπερμάτων καθαιρέσεις, tabes & extenuationes. Sic Plutarchus in Antonio de Cleopatra quæ mortem sibi lentam conscisceret statuerat, ἐζήτει καὶ σιωπῇ τὴν καθαιρέσιν. id est τὴν τοῦ σώματος σιωπηρὰν ἔξιν, Bud. C. p.670.

E

Καθαιρέτης, Deiector, Euersor. Thucyd. lib.4, p.148, καθαιρέτας πλὴ τῶν αὐτοῦ κακῶν ἀποφαίνει πολεμίων. In vulg. lex. καθαιρέτης exponitur etiam Demolitor, Vastator, Interfector, Carnifex, sed nullo addito exemplo.

Καθαιρετικὸς, κὴ, κὸν, Euertendi vim habens. In vulg. lexicis ἀφαιρετικός. Et καθαιρετικὰ φάρμακα Galeno, Quibus reprimuntur & minuũtur quæ supra modum aucta sunt, &

F

ad modum naturalem salubremque ea reducunt, πὰ καὶ τὰ παλαιὰ πρὸς ὑπαυξηθέντων.

c.2. Συγκαθαιρῶ, Vnà euerto, In euertendo adiuuo, Thuc. ‖Ex Herodoto autem citatur συγκαταιρεῖ ἀγῶνας (positũ pro συγκαθαιρεῖ) pro Certamina obtinet, vel vincit, secundum quam expositionem eadem esset significatio τῷ συγκαθαιρεῖν quæ & τῷ καθαιρεῖν, ex eodem Herodoto suprà posita.

G

c.2. Ἀκαθαίρετος, ΕΤ Δυσκαθαίρετος, ΕΤ Εὐκαθαίρετος. Hesychius ἀκαθαίρετον exponit τὸ μὴ χρούμενον, ἢ ἀφαιρούμενον, id est Inexpugnabile, vel Quod pessundari non potest, siue aboleri. Suidas ἀκαθαίρετος exponit ἀκατάλυτος, exẽplum addens, πύργος ἀκαθαίρετος, turris quæ euerti seu dirui non potest. Δυσκαθαίρετος autem & Εὐκαθαίρετος opponuntur. Δυσκαθαίρετος enim Qui vix euerti potest: at Εὐκαθαίρετος, Qui facilè euerti potest.

H

C. ΠΑΡαιρέω, ῶ, (licet Bud. scribat voce tantùm passiua dici) Theoph. De hist. plant. lib.5, διὸ καὶ οἱ ἀρχιτέκτονες συγχώφουσι παραιρεῖν τὰ ἔξω πλὴ μήτραν, itaque architecti hoc addunt in syngrapha, ac nominatim cauẽt, vt eximatur medulla, vt vertit ipsemet Bud. Comm. p.594. ‖Apud Thucydidem autem παραιρεῖν pro Diruere, vt Valla interpretatur lib.3. pag.113, καὶ τὸ πρυτανεῖον πλὴ Ἀθηναίων παρεῖλε [τὸ ὀπισθόδομος videlicet] Schol. exponit μέρος παρέκοψε, si mendo caret hæc scriptura. Inuenitur & apud Euripidem παρεῖλες pro Detraxisti.

Παραιροῦμαι, Adimo, Aufero, Aristot. Pol. 3, ἀπορεῖσθαι δι' ὄχλου, παραιρεῖσθαι γὰρ μικρὸν ὄντες οὐκ ἐλεύθερου ἢ δούλης, id est (Bud. interpr.) Quum autem abundat ipsis multitudo, auferunt è numero ciuium ex seruo ancillâque natos. Demosth. ἔως πολλοὺς ἤδη ἐκ παραγράμμων αὐτῶν βαρβάρους καὶ ἰδίας. Idem De f. leg. οὐ δέ γε τοὺς χρόνους ἔστιν ἐν αἰδίκημα ἢ τυραννοῦ παρελέσθαι καὶ νικῆσαι, Rerum gerendarum occasiones eximere. Et cum duobus accusat. Aristid. Pacasiones eximere. Et cum duobus accusat. Aristid. Panath. καὶ παρείλοντο Ξέρξου τὰς ἐλπίδας τε καὶ τὴν αἰτίας, Xerxi spem suam expectationémque abstulerunt. Item cum accusatiuo & genitiuo: Xenophon, βουλόμενος τοὺς σώσαντας αὐτὸν παρελέσθαι. vbi παρελέσθαι sonat quod Gallicè dicitur *soustraire*. In vulg. lex. exponitur Auertere. Dicitur & παραιροῦμαί σοι τοῦτο, pro I'ruo te hac re, Adimo tibi hãc rem. Herod. lib. 6, καὶ παρελόμενος πάσης τῆς ἀπορωμένης οὐδὲν ἧσσον. Idem lib. 5, καὶ τὴν πρώτην παρῃρέθη ὁμφὸς. Hoc etiam scribit Budæus, Demosthenem verbis παραιροῦμαι & περιαιροῦμαι in eundem ferè sensum, vti.

Παραίρεσις, Ademptio, Detractio. Aristot. Polit. 5, καὶ παραίρεσιν ποιοῦνται τῶν ὅπλων, pro παραιροῦνται τὰ ὅπλα, Adimunt arma vel detrahunt. Plato, καὶ ὡς δὴ τῶν δαιμονίων καὶ τῆς οὐσίας παραιρέσεις, fortunarumque ademptio ob æs alienum. Bud. Apud Thucydidem autem παραίρεσις exponitur diminutio, lib. 1, ξυμμάχων τε ἀπόστασις, μάλιστα παραίρεσις οὖσα τῆς τῶν ἐναντίων ἰσχύος.

Παραίρημα, Quod adimitur aut detrahitur. In vulg. lex. exponitur Recisio, è Bud. epist. post. Thuc. lib. 4, pag. 137, καὶ ὁπόσα τῶν ἑαυτῶν παραιρήματα ποιοῦνται, ἀπαχθόμενοι, &c. vbi παραιρήματα Pollux ait vocari à Thucydide τὰ περὶ ταῖς ὥραις, ἃς παραιδοῦναι φησὶν ὡς ἰσχυρὰς εἰς ἀσχόλιον. Schol. autem dicit, ὡς εἴ τις ἕλκοι, πλὰ μοῖράς τινας ἀποχωρίσαι τῆς ἰσχύος. Hesychius exponit παραιρέσεις ἱματίων. Ego existimo ἐκ τῶν ἑαυτῶν παραιρήματα ποιοῦνται esse dictum pro παραιροῦνται μέρη ἑαυτῶν ἀπὸ τῶν ἱματίων. vt quum Gall. dicitur, *Faire des pieces de quelque chose* pro *Despecer*. Valla interpretatur Restes. Quidam autem παραιρήματα perperam ibi legerunt, vt in hac voce docebo.

C. ΠΕΡΙαιρῶ, ῶ, Circum aufero, vel in circuitu. Item pro Circuncido, Amputo: vnde περιαιροῦσι τὴν ἄμπελον, vitis amputatis sarmentis. Putatás Gaza ex Cic. dixit. Bud. Comm. 668. Theophr. de caus. Plant. lib. 3, cap. 6, περιαιρῶν τὴν θάλειαν τῶν κλάδων. Item Detraho. vt Herodianus lib. 3, περιῄρουν ἅπαν αὐτοῦ τῆς ἐξουσίας τὸν Στέφανον. Idem lib. 2, ὅ τι ξιφίδιον περιαιροῦσιν αὐτῶν. Ab Aristophane autẽ περιαιρεῖσθε ἀλαζονείας inuersa illa constructione dicitur, quod schol. exponit παύεσθε. In pallinodia voce, cum priore illa constructione, vt περιαιρεῖται τὸ αὐθρώπου, ab homine aufert. Et cum accus. (licut ἀφαιροῦμαι) vt Demosth. in Midiam, ἐπὶ περιαιρέσει εἶεν τὰ ὄντα, ἴσως μὲν οὐκ αἰσχύνοι, Si ab eo auferrentur eius diuitiæ & publicarentur, modestius deinde ageret. Eadem constructione dicitur περιαιρῶ ταῖρίζας, quod exponitur à Gaza Ablaqueatur. Περιῃρημένος exponitur etiam Euersus, vel Profligatus: vt in hoc Thucydidis loco, lib. 3, καὶ τὰ πλεῖστα λοιπὸς, τῶν ἄλλων περιῃρημένων, ἀδύνατος ἦν μᾶλλον ἔτι ἔχειν. Budæo exponitur etiam Excutio, Abstergo. & subiungitur hic ex Demosthene locus, περιαιρεῖσθαι τὴν ὄψιν τὸ φρόνημα αὐτῶν.

Περιαίρεσις, Detractio, Circũamputatio, Theophr. De hist. pl. lib. 4. cap. 17, περιαίρεσις τὸ φλοιοῦ. quod alibi φλοισμὸν appellat, Plinius decorticationem.

Περιαιρετὸς, Exemptilis. vt περιαιρετοὶ ὀφθαλμοί Luc. Historiæ veræ lib. 1, τοὺς ὀφθαλμοὺς περιαιρετοὺς ἔχουσι, καὶ ὁ βουλόμενος ἐξαίρει τοὺς αὑτοῦ, φυλάττει δὲ αὖ ἑκάστη ἰδίαν.

C. ΠΡΟαιρέω, ῶ, Promo, Depromo. Thuc. lib. 8, pag. 191, ἐς λῦσαι καὶ τὸν σῖτον διαιρεῖσθαι παῖδας καὶ τὸν ὑπάρχοντα πᾶν καὶ τὸν ὁπλισμὸν ἐξαιρεῖσθαι, καὶ σπεῦδον προαιροῦντας πωλεῖν. vbi Valla προαιροῦντας interpr. Promentes, non malè, mea sententia. Reperio enim & apud Lucianum, καθάπερ ἐκ ταμιείου προαιρῶν. Rara est autem hæc vox actiua, & in vulg. lex. omissa.

Προαιρέομαι, οῦμαι, signif. actiua, Præfero, Antepono, Præopto, Malo. q. d. Præeligo. Herod. lib. 6, ὃ παρόντος κινδύνου τὸ μέλλον προῃρέθη ἀνεδέξατο τιμὴν, id est (Polit. interpr.) Futurum quàm præsens periculum præoptans, honorem scilicet recepit. Luc. in dialogo Achillis & Antilochi, ὅς, ἐξὸν ἀκινδύνως ἐν τῇ Φθιώτιδι βασιλεύειν, ἑκὼν προῃρεῖτο τὸν μετὰ τῆς ἀρετῆς θάνατον. Interdum verò additur particula αἱρεῖ aut μᾶλλον, quæ facit vt quodammodo vacet præpositio. Xen. θάνατον αἱρεῖ αὐτὸν προαιρετέον ἐστίν. Aristot. Pol. 5, cap. 11, προαιρεῖσθαι μᾶλλον κερδαίνειν. Rursus Xenophon, προαιρεῖσθαι τὸ κατηγορεῖσθαι μᾶλλον προάγειν ἢ τὴν γαστέρα χαρίζεσθαι. vbi animaduertenda est etiam traiectio aduerbii μᾶλλον. Lucianus cum μάλιστα iunxit in Anacharside, διὸ καί σε μάλιστα φίλον ἐξαπάντων Ἀθηναίων προαιροῦμαι καὶ κλίνω. Dico autem hic velut otiosam esse præpositionem, quia simplex αἱροῦμαι poni posset: vt αἱροῖσθαι μᾶλλον κερδαίνειν, & εἱλόμην μάλιστα: sic, θάνατον αὐτὸν αἱρετέον ἐστίν. at in duobus exemplis quæ prima attuli, locũ itidem habere simplex non posset.

Προαιροῦμαι, Constituo, Statuo, Mihi certum est. vnde προαίρεσις Propositum, Bud. Exponitur etiam, Consultò seu certa deliberatione & ratione aliquid facio. Demosth. Pro Ctesiph. πάλαι σκέψασθε τί ἡμῶν ἑκάτερος προεῖτο προαιρούμενος. Idem ibidem, πολλὰ καὶ καλὰ καὶ μεγάλα ἡ πόλις Αἰσχίνῃ καὶ προεῖτο καὶ κατώρθωσε δι' ἐμοῦ. Idẽ ibidem, ὅτι πάντα τὰ ἐμαυτοῦ προειρούμην πολιτεύματα ἀφ' ὧν, &c. Ex quibus locis colligimus duplicem huius verbi constructionem, videlicet προαιροῦμαι προάγειν τινὰ & προαιροῦμαι τινα. Cõmodè autẽ προειλόμην προάγειν τινὰ existimo posse reddi Mihi proposui hoc facere: (vt dixit Ouid. Hæc sibi proposuit thalamos violare pudicos) Sed & Proposui hoc facere, nõ addito illo pronomine, non puto exemplo carere. Fortasse προπηλάκισε μοι ὑβρίζειν commodè etiam interpretabimur Propositum ei fuisse iniuriam mihi inferre. At προαιροῦμαί τινα, non seq. infinitiuo, In animum induxi hoc facere, vel dicere. Sed & in animo habeo, vel, In animo mihi est hoc facere, vel, In animum induco, aut induxi, hoc facere aut dicere, respondere videtur τὸ προαιροῦμαι. Sunt qui προειρούμην τὰ ἐμαυτοῦ πολιτεύματα in illo Demosthenis loco vertant Suscepi: sed inter προαιρεῖσθαι & Suscipere longum esse interuallum puto. Multa enim possumus προαιρεῖσθαι diu antequam suscipiamus, atque adeo quæ nunquam suscepturi simus. Apud Aristotelem autem προαιρεῖσθαι philosophicè positum verterunt olim Eligere, & προαίρεσις Electio. Apud quem Ethic. lib. 3. cap. 2, & deinceps sæpe occurrit hoc verbum προαιροῦμαι (licut & verbale προαίρεσις) vt quum scribit, καὶ ὁ ἀκρατὴς, ὃν θυμῷ μὲν προάγει, προαιρούμενος δὲ οὐκ ὀρθὸν ἀλλ' ἀπαθῆ, προαιρούμενος μὲν, ὅτι θυμῷ δὲ οὔ. vbi nouissima interpretatio huius operis sic habet, Præterea incontinens a cupiditate impulsus agit, non consilio capto: continens contrà, consilio capto, non cupiditate impulsus agit. Et cum accusatiuo ibidem, προαιροῦνται δὲ πολλὰ τοιαῦτα οὐδέν, ἀλλ' ἔστι εἰπεῖν αἰσχίω δι' αὐτὸ. ἔτι δὲ ἡ μὲν βλάπτουσα, τῷ πλείω ὄντι μᾶλλον, ἡ δὲ προαίρεσις, τῷ προαιρουμένῳ. οἷς, ὑγιαίνειν βουλόμεθα, προαιρούμεθα δὲ δι' ὧν ὑγιαινοῦμεν. id est (ex eadem interpretatione) Præterea voluntas, est vitiorum ac finis: consilium autem, eorum quæ ad finem pertinent. Verbi gratia, bene valere volumus, consilium autẽ capimus eas res adhibere quibus bene valeamus. Item quæ proximè ibi præcedunt, προαίρεσις μὲν γὰρ οὐκ ἔστι τῶν ἀδυνάτων· καὶ ὅτις φαίη προαιρεῖσθαι, δοκοίη ἂν ἠλίθιος εἶναι. id est, Consilium enim non est eorum quæ fieri non possunt: & si quis dicat se talium rerum agendarũ consilium cepisse, stultus esse videatur. Item cap. 3, εἰ γὰρ βασιλεῖς ἃ προείλοντο αἰσθάνοιντο τοῦ δήμου, id est, Nam quibus de rebus reges consilium ceperant, eas populo renuntiabant. Idem Aristoteles, lib. 5. cap. 8, τῶν δὲ ἑκουσίων τὰ μὲν προαιρούμεθα προβουλευσάμενοι, τὰ δ' οὐ προαιρούμεθα. προαιρούμεθα μέν, ὅσα προβουλευσάμενοι· ἀπροαίρετα δὲ, ὅσα ἀπροβούλευτα. id est, Eorum autem quæ sponte aguntur, alia consilio capto agimus, alia consilio non capto. Consilio capto agimus quæ re deliberata: non capto consilio, quæ re non deliberata agimus. Quos locos colligendos putaui vt ex iis conaretur lector veram huius verbi significationem elicere: sed eius etymologiam præterea ex eodem Aristotele afferam in προαίρεσις, quæ ad eam eliciendam adiumento esse poterit: simul autem & quo modo alii interpretentur, docebo.

Προαίρεσις, ως, ἡ. Propositum, Studium, Institutum, Voluntas. Demosth. Pro corona, καὶ τὸ μηδένα μεμφθῆναι τοῦτο πάλιν, μηδὲ τοῦτο προαίρεσιν αὐτῆς, ἀλλὰ τοῦτο τύχην καλεῖν. Vbi obserua προαίρεσιν & τύχην opponi, eodem modo quo ab Aristotele Pol.7, τὸ δὲ σπουδαῖον εἶναι τοῦτο πάλιν, οὐκέτι τύχης ἔργον, ἀλλ' ὀρθῆς μνήμης καὶ προαιρέσεως. Rursus Dem. ibidem, ἢ μὲν εἶναι πολιτείαν καὶ προαίρεσιν. Vt autem hic πολιτείαν ἢ προαίρεσιν, ita προαιρέσεις τῆς πολιτείας in alio eius dē orationis loco dixit. Isocr. quoque προαιρέσεις plurali numero dixit, ad Demonicum, πρὸς τὰ πάθη προαιρέσεις αἰσχυνηλάς, patris instituta vel studia. Syn. epist. 103, εἰ μὲν καὶ βίου ἕξις ἐστὶν ἀφοσιοῦσθαι τὰς προαιρέσεις. Idem ἀγχόνην & προαίρεσιν coniunxit epist. 96. Alex. Aphrod. προαίρεσιν Σωκράτους τοῦ τ' βίου, Institutum vitæ, vel institutam ab eo vitam. Sic Herodianus initio lib. 5, τὴν τοῦ βίου μου τοῦτο ἐξ ἀρχῆς προαίρεσιν, id est (Polit. interpr.) Quodnam fuerit meum iam inde à principio vitæ institutum. Non minus autem commodè per verbum reddi posse existimo, sic, Quomodo iam inde à principio vitam instituerim. Προαίρεσις interdum etiam vertitur Voluntas: vt in hoc Cic. loco in Philipp. c Vt si quid mihi humanitus accidisset, hanc vocem testem relinquerem egregiæ voluntatis, Bud. egregiam voluntatem esse dicit τοῦτο ἀξιέπαινον προαίρεσιν. Synes. καὶ χάρις, ᾗ εἶχον τῇ προαιρέσει τῇ συνόντων, Voluntati cōmendatoris, vel Studio & voluntati. Hinc fit vt ἐκ προαιρέσεως quidam vertant Voluntariè: quod tamen potius redditur Sponte, vel Consultò, vel Dedita opera, vel De industria, necnon Cogitatò, à quibusdam. Quo sensu Demosth. ἐκ προαιρέσεως ὑβρίζειν & ἐκ προνοίας pro eodem ponit. Apud eundem Philipp. 2, qui ἐκ προαιρέσεως d aliquid facit & qui ἄκων, inter se opponuntur. Herodianus autem ἐκ προαιρέσεως & δι' αἰτίαν contraria facit, lib. 3, καὶ εἴ τινες οὐ μόνον ἐκ προαιρέσεως ἀλλὰ δι' αἰτίαν προσῆκτο αὐτοῦ. Vbi videri possit legēdum potius δι' αἰτίαν. Alibi pro ἐκ προαιρέσεως dixit ἑκουσίως, (vt apud Demosthenē, qui ἄκων facit, opponitur illi qui ἐκ προαιρέσεως facit) pro contrario ponens ὑπὸ αἰτίας, eodem libro. At verò apud Aristotelē subtilior est huius vocabuli vsus, quum προαίρεσιν differre vult ἀπὸ τοῦ ἑκουσίου. Quis autem ille sit, dicā in iis quæ proximè sequuntur. e

Προαίρεσις apud Aristotelem sunt qui verterint non solùm Propositum, vel Institutum, Electio, Delectus, sed etiam Consilium, Studium, & Prima animi susceptio: item Intentio. Consilium autem ita acceperunt vt à Cicerone sumitur, quum dicit, De inuent. lib. 2, cōsilium, esse aliquid faciendi non faciēdive excogitatam rationem: vel (vt in quibusdā exempl. legitur) verè excogitatam rationem. Quem vsum habere volunt hoc nomen apud eum ipsum nonnunquam: vt quum scribit in Lucullo, Nec verò satis constituere possum quod f sit eorum consilium, aut quid velint. Et De fin. lib. 5, Nam voluptatis causa facere omnia oportere, quum, etiamsi nihil consequamur, tamen illud ipsum consilium ita faciendi, per se expetendum, & honestum & solum bonum sit, nemo dicit. Sic & apud Plautum, vt quum scribit in Aululatia, Narraui amicis meis consilium meum de conditione hac. Qui autem προαίρεσιν interpretati sunt Intentionem, hunc Quintil. protulerunt locum, ex lib. 10. cap. 3, Nanque illa ipsa quæ delectant, necesse est auocent ab intentione operis destinati. Quia sequitur, Desinit intueri quod propositum fuerat. Ego exēpla itidem aliquot significationis nominis προαίρεσις ex Aristotele proferam, deinde quid mihi de eius interpretatione videatur, dicam. Πᾶσα τέχνη (inquit ille exordiens primum Ethic. librum) καὶ πᾶσα μέθοδος, ὁμοίως δὲ πρᾶξίς τε καὶ προαίρεσις, ἀγαθοῦ τινος ἐφίεσθαι δοκεῖ. Vbi προαίρεσις à quibusdam Propositum, à nonnullis Consilium redditur: sunt & qui Studium ac Institutū vertāt. Et lib. 3. cap. 2, τῶν μὲν γὰρ ἑκουσίου καὶ παῖδες καὶ τἄλογα ζῶα κοινωνεῖ, προαιρέσεως δ' οὔ· καὶ τὰ ἐξαίφνης, ἑκούσια μὲν λέγομεν, κατὰ προαίρεσιν δ' οὔ. Et aliquanto pòst, ὥστε γὰρ ἐξ ἀρχῆς δόγμον, κατὰ προαίρεσιν τοῦτο δοκεῖ. Idem lib. 7 itidem negat bruta habere προαίρεσιν, ita scribens de illis, οὐ γὰρ ἔχει προαίρεσιν οὐδὲ λογισμόν, ἀλλ' ἐξίστησι τὴν φύσιν, ὥσπερ οἱ μαινόμενοι τοῦ ἀνθρώπου. Et lib. 10. cap. 8, ζητεῖται δὲ πότερον

κυριώτερον τῆς ἀρετῆς, ἢ προαίρεσις, ἢ αἱ πράξεις. Idem lib. 3, cap. 3, in fine, & lib. 6. cap. 2, dicit προαίρεσιν esse ὄρεξιν βουλευτικήν. Et paulo pòst, eandem quæstionem persequēs, subiungit, πράξεως μὲν οὖν ἀρχὴ, προαίρεσις, οὗτος ἢ πόθεν ἡ κίνησις, ἀλλ' οὐκ οὗ ἕνεκα πᾶσα· προαιρέσεως δὲ, ὄρεξις καὶ λόγος ὁ τοῦτο ἕνεκα πως: Quæ exempla ad cognoscēdam huius vocabuli significationem satis esse poterunt: nunc de interpretatione dicendum est. Primùm igitur quod attinet ad vocem Electio, qua veteres Aristot. interpretes reddiderunt προαίρεσιν (verbum προαιρετὸς vertētes itidem Eligere, & προαιρετὸς Eligibilis) eam planè repudiandam esse id dico: licet vir doctiss. Petrus Victorius ea nobis quoque abutendum esse censeat. Ideo autem repudio quòd προαίρεσις non sit electio, id est non sit id quod per electionem illi vet. interpr. intellexerunt, sed quod ex ipsa electione sequitur. Nam Electio (sicut & Delectus) est ipsa eligendi actio, vt ita loquar: at προαίρεσις tum demum animo nostro insidere potest quum iam hoc vel illud elegimus. Est enim προαίρεσις eius qui ex pluribus rebus vnam quandam tandem post deliberationem elegit & cæteris prætulit. id est πρὸ ἑτέρου αἱρεῖται, sicut Aristoteles προαιρετὸν dictum esse tradit ὡς ὂν πρὸ ἑτέρου αἱρετόν. Quo respiciens in quodam Rhet. loco προαιρεῖσθαι & προκρίνειν posuisse existimatur. Ad cæteras autem interpretationes quod attinet, nullas mihi magis placere fateor apud Aristotelē, vbi strictè προαιρέσεως vocem accipit, quàm vel Propositum, vel Consilium. Sed quum nonnulli ex illis quibus vocem Consilium suæ interpretationi adhibere libuit, alterum illud vocabulum Propositum reiiciant: ego contrà sic mihi d placere dico Consilium, vt multo magis placeat Propositum. Quinetiam addo, periphrasticè quoque verti posse Propositam sententiam, ex eodem Cicerone. Cæterùm cur vocem Propositum improbent, hanc afferunt rationem: quòd quum Aristoteles Ethic. 3, τὴν προαίρεσιν velit esse non finem, sed eorum quæ ad finē pertinent, Propositum contrà vel finis sit, vel de fine dicatur. vt apud Cic. Epist. lib. 1, Neque mihi in omni vitā erit res vlla proposita quā vt quotidie vehemētius tè de me optimè meritum esse lætere. Sic & alibi rem quampiam esse alicui propositam, eodem modo dicit. Et De finibus 5, dicit habere Propositum quasi finem, ita scribens, Omnium naturam esse cōseruatricem sui, idque habere propositum quasi finem & extremum, se vt custodiat in quamoptimo sui generis statu. Hos illi & similes afferunt locos: quibus respondeo, alium esse vsum nominis substantiui Propositum vt quum dicor Manere in proposito, & A proposito deterreri nō posse: id est, Propositi tenax esse, vt Ouidius loquitur. qui etiam dixit Vtile propositum. Cic. quoque Offic. lib. 1, Catonem semper in proposito permānisse, hac significatione dixit. quem alioqui Manere in sententia pro eodem fateor dicere, & quidem frequentius. Sed & Proposita sententia ei sonat idem quod Propositum, vt quum scribit pro Ligario, Quem de suscepta causa propositáque sententia, nulla vis, nullum periculum posset depellere. Quòd si obiiciant, Proposito etiam & Propositæ sententiæ aliquam finis significationem subesse, ideóque προαίρεσιν eo exprimi non posse, eadē certè ratione & vocem Consilium reiiciemus. Nam quum dicitur à Cicerone (quod etiam exemplum illi tanquam pro se facientes afferunt) Nónne eo consilio ex Italia profectus est vt prohiberet Syria Dolabellam? quum inquam ita loquitur Cicero, nemo neget eum declarare quid illa profectio propositum habuerint tanquam finem.

Æquè igitur commodè (meo iudicio) vertemus apud Aristotelem Ethic. initio, πᾶσα προαίρεσις, Propositum omne, ac Consilium omne. Cur autem Propositum malim etiam quàm Cōsilium, in causa est quòd talis quædam vis sub præpos. Latina latere videatur in Propositum (nam de substantiuo peculiariter hoc dico) qualem habere πρὸ in προαίρεσις. Aristoteles docet: quum idem de προαίρεσις & προαιροῦμαι intelligēdum sit quod de προαιρετὸν dicit. Aut enim valde fallor, aut Propositum dicitur quasi Antepositum: vt Pro in aliis

quibusdam compositis ita accipi nemo ignorat. Sed A poterimusne eadem voce in verbi quoque interpretatione vti, quemadmodum qui προαίρεσιν consilium vertunt, προαιρεῖσθαι Consilium capere reddunt? Incōmodius quidem προαιρεῖσθαι verbo Proponere reddi fateor (addito gerundio & pronomine datiui casus) quàm προαίρεσις nomine Propositum: sed ita tamen vt nec alteram interpretationem incommoditate carere existimem. Exempli gratia, Aristoteles docens βούλησιν esse finis, at προαίρεσιν, eorum quæ ad finem pertinent, vel quæ ad finem nos veluti ducunt, scribit, ὑγιαίνειν βουλόμεθα, προαιρούμεθα δὲ δι' ὧν ὑγιανοῦμεν. quod in postrema illius operis interpretatione sic vertitur, Bene valere volumus, consilium autem capimus eas res adhibere quibus bene valeamus. Cui interpretationi obiici posse videtur, nos προαιρεῖσθαι ea quæ ad valetudinem conseruandam spectant, id est περὶ ἑπόρων αἱρεῖσθαι, conuenienter ei quod iam ceperimus consilio: & ita προαιρεῖσθαι non esse Consilium de illis capere, sed potius Consilium de illis cepisse: consilium inquam de illis consectandis, siue amplectendis: Vel potius, Consectari ea, seu amplecti, certo cōsilio. Quæ quum ita sint, nihilo incōmodius (imò verò paulo etiam cōmodius) ita verti posse existimo, Bene valere volumus, ea autē nobis consectanda proponimus per quæ bene valeamus. Sed pro Consectanda, & in huius loci & in similium interpretatione, alio vti vocabulo possumus, quod rei de qua agitur, aptum esse videbitur. Quinetiā nomen Propositum accommodare nos posse ad verbi interpretationem existimo, si hoc aut simili quopiam modo reddamus, Ea certo proposito consectamur, vel cæteris anteferimus, quæ, &c. In illo itē cap. tertii loco, οἱ γὰρ βασιλεῖς ἀπὸ προαιρέσεως αἰσήμιλον τὸ δῆμον; nō video quid obstet quominus vertamus, De proposito suo certiores eos faciebant. Itidem verò cap. 2, vbi dicit, τὸν ἐγκρατῆ facere προαιρούμενον, puto participium προαιρούμενον verti posse per nomen: vt sit προαιρούμενον προαίρεσιν Cum certo proposito facere. Alio præterea modo nomen Propositum interpretationi verbi προαιρεῖσθαι adhibere possumus: vt si λόγου τοῦ φιλοσοφεῖν προαιρούμενον interpretemur, A philosophandi proposito aliquem auocare.

Quas tamen ego interpretationes, non vt quæ mihi plane satisfaciant, sed vt quæ minus cæteris displiceāt, affero: quippe qui in his quoque quod reprehēdi possit animaduertam. Miror certe fuisse qui προαίρεσις interpretati sint Voluntas, apud ipsum Aristotelē strictè hanc vocem accipientē, & ita quidem vt manifestum discrimen inter προαίρεσιν & βούλησιν statuat. Illos igitur satis ipse refellit Aristoteles. Sed & iudicium aliud esse quàm προαίρεσιν, nec posse ita reddi, manifestissimum B est. nam προαιρεῖσθαι posterius est quàm προκρίνειν. quum dicat Aristoteles, τὸ γὰρ ὑπὲρ τῆς βουλῆς προκρῖναι, προαιρετόν ἐστι. Loquor autem in tota hac disputatione, de προαιρέσει, quatenus strictè accipitur: quum latius interdum accipiatur, & tum eas etiam interpretationes quæ suprà fuerunt positæ, admittat. Sic quum Aristoteles significationem προαιρέσεως arctè sumens, eam ἀπὸ τῆς ἑκουσίου distinguat initio cap. 2, libri 3 Ethic. vidimus contrà ὑπὸ προαιρέσεως & ἑκουσίως confundi, latius significationem eius extendendo. Quin & ipsemet Aristoteles C quum in fine eiusdem capitis dicat, ἡ γὰρ προαίρεσις μᾶλλον λόγου καὶ διανοίας, itidémque lib. 6. cap. 2, scribat, διὸ οὔτ' ἄνευ νοῦ καὶ διανοίας, οὔτ' ἄνευ ἠθικῆς ἕξεως ἡ προαίρεσις, in Rhet. tamē ἀπὸ διανοίας & ἀπὸ προαιρέσεως diuersa facit: ita scribens lib. 3, καὶ μὴ ὡς ἀπὸ διανοίας λέγῃ ὥσπερ οἱ νῦν, ἀλλ' ὡς ἀπὸ προαιρέσεως. Sed nec προαίρεσιν sonare προαιρουμένην dicemus in illis Aristotelis locis quos protulimus, aut in similibus (quanuis ἐκ προαιρέσεως & ἐκ προνοίας eodem sensu alibi poni dixerimus) & tamen προαίρεσιν & πρόνοιαν de vna eadémque re dixisse illum compe- D rio. nam pro eo quod lib. 3, cap. 2 dicit, ἔστιν γὰρ τὸ ἑκούσιον, καὶ προαιρεῖσθαι δοκεῖ, scribit lib. 5, cap. 8, διὸ καλῶς τὸ ἐκ προνοίας ἐκ προαιρέσεως κρίνουσι. Sic etiam, quum προαίρεσιν neget esse finem (vt paulo antè docui) sed de iis dici velit quæ ad finem pertinent, de eadem re tamen

προαίρεσιν & προαιρετὸν apud eum habemus. nam quum lib. 6, cap. 12 scripsisset, ἡ μὲν γὰρ ἀρετὴ τὸν σκοπὸν ποιεῖ ὀρθὸν, ἡ δὲ φρόνησις τὰ πρὸς τοῦτον, idem repetens paulo pòst, ita loquutus est, τὸν μὲν οὖν προαιρετὸν, ὀρθὸν ποιεῖ ἡ ἀρετή· τὰ δ' ὅσα ἐκεῖνός ἕνεκα πράττει προαιρεῖσθαι, οὐκ ἔστι τῆς ἀρετῆς, ἀλλ' ἑτέρας δυνάμεως. Quos ego locos profero vt diuersum huius vocis vsum ostendam, prout eius significatio vel extenditur, vel contrahitur: vnde nemini debere mirum videri dico, si interpretatio quæ in vno loco repudiabitur, in altero admittatur: quanuis alioqui quæ vtrique adhibebitur, eodem pertineat, & diuersum duntaxat (vt ita loquar) respectum habeat.

Προαιρετὸς, ἡ, ὸν, Spontis humanæ & arbitrarius, inquit Budæus, citans ex Aristotele, Metaph. 5, τὸν δὲ προαιρετὸν ἐν ᾧ προαίρεσις ἢ προαίρεσις. τὸ αὐτὸ γὰρ τὸ προαιρετὸν καὶ προαιρετόν. Idem Aristot. Ethic. lib. 3, cap. 1, in fine, τὸ δ' ἑκούσιον, οὐ πᾶν προαιρετὸν, ἀλλ' ὅσα μὴ πρακτὰ βουλευτόν. Et cap. 3, βουλευτὸν δὲ καὶ προαιρετὸν, τὸ αὐτό· πλὴν ἀφορισμένον ἤδη τὸ προαιρετόν. τὸ γὰρ ὑπὸ τῆς βουλῆς προκριθὲν, προαιρετὸν ἐστί. vbi προαιρετὸν vet. interpretes reddiderunt Eligibile: ex illis autē qui illis posteriores fuerūt, alii verterūt Eligēdū seu Deligendum, alii, Quod sub delectum cadit, alii, Id de quo consilium captum est: ego vt προαίρεσις commodius reddi existimo voce Propositum quàm alia vlla, sic προαιρετὸν non dubitarim interpretari Id de quo est nostrum propositum, Vel, Id de quo amplectendo proposita est animo sententia, vel, Id ad quod certo proposito ferimur. Vel, Id quod cæteris posthabitis amplectendum nobis proponimus: sequendo etymon quod habetur, Ethic. lib. 3, cap. 2, in fine, ὑπολαμβάνει δ' ἕκαστος ὧν προαιρετῶν. D 2

Προαιρετικὸς, Propositum habens ad aliquid propensum, Vel, Qui certo animi proposito cupiduse st alicuius rei, siue ad rem aliquam fertur. cum genitiuo, apud Aristotelem Ethic. 5, ὁ γὰρ τῶν τοιούτων προαιρετικὸς καὶ πρακτικὸς, καὶ ὁ μὴ ἀκρατὴς δίκαιος ὅλως τὸ χεῖρον, ἀλλ' ἐλαττωτικὸς, καίτοι ἔχων τὸν νόμον βοηθὸν, ὀπτικὸς ὅτι. Vbi προαιρετικὸς quidam olim barbarè interpretati sunt Voluntatiuus. Ex nouissimis autem interpretationibus quædam habent Qui enim talibus eligendis atque agendis idoneus sit: aliæ, Qui consilium huiusmodi capit vt hæc sequatur, ad eáque ipsa agenda aptus est. Bud. autem Comm. pag. 668 vbi dixit προαιρετικὸς εἶναι esse Qui cupidè & libenter & propensè aliquid facit, hunc ipsum Aristotelis locum in exemplum affert. Legitur apud eundem Aristotelem Politicῶν 2, προαιρετικὸς τῶν πολιτικῶν, ἢ χρημάτων, ἢ ζωῆς, cui etiam loco conuenire meam interpretationem arbitror quam primam posui. Προαιρετικὸς absolutè positum, id est sine casu: vt προαιρετικαὶ φύσεις, quæ libero arbitrio diuinitus præditæ sunt, inquit Budæus. A quo προαιρετικὸς exponitur etiam ἑκουσιαστικὸς, Sponte faciens. Ab eodem apud Philonem De mundo προαιρετικαὶ ὁρμαὶ exponitur Actiones à proposito proprio manantes: quæ interpretatio ad meam illam accedit. In vulg. lex. ex Aristotele citatur προαιρετικὴ ἕξις pro Electiuus habitus: & ex Galeno προαιρετικαὶ κινήσεις pro Voluntarii motus seu arbitrarii.

Προαιρετικὰ ῥήματα apud grammat. quæ προαίρεσιν significationem inclusam habent (accipiendo προαίρεσιν generaliter pro volūtate vel hoc vel illo modo propensa) vt θέλω, βούλομαι, πόθῳ: atque adeò ipsum verbū προαιροῦμαι, à quo nomen hoc deriuatum est.

c. 2. Ἀπροαίρετος, ου, ὁ ἡ καὶ ἡ, Inuoluntarius, vt quidam exponunt. Dicitur ἀπροαίρετον, quod non fit ex certo proposito, & consultò. Aristot. Ethic. 5. cap. 8, βουλόμεθα μὲ ὅσα προβουλευτὰ ἐσμέν, ἀπροαίρετα δὲ ὅσα ἀπροβούλευτα. vbi quidam ἀπροαίρετα vertunt Quæ aguntur non capto consilio, sequendo illam προαίρεσιν & προαιρετὸν interpretationem de qua dictum est. In vulg. lex. citatur ex Dioscor. lib. 6, cap. 31, ἀπροαίρετος ἴκμας σπερματικὸς pro Inuita seminis profusio, Sua sponte manans seminis fluxus. Sed contrà dicendum fuit, Non sua sponte manans.

HINC Ἀπροαιρέτως, Inuoluntariè, Non sponte, Non consultò, Non de industria, Bud.

c. 2. Αὐτοπροαίρετος, ου, ὁ ἡ ἡ, (sicut & αὐτοπάλωτος & αὐτηρὸς

apud Philonē De mundo) Libero arbitrio agens, Bud. A
ΕΤ Αὐτοπροαιρέτως aduerb. Suo ipsius arbitratu, vel Sua sponte, Bud.

C. ΠΡΟΣαιρέομαι, οῦμαι, Allego, Insuper lego, siue Deligo.

Προσαιροῦμαι (inquit Budæus) Allego, id est, Ad numerum antiquum addo, & mihi coopto. Plut. Camillo, ἔτι παρ' ἐκεῖνα αὐτῷ προσιλόμενος Κορνήλιον. Προσαιρεῖσθαι etiam dicitur (addit idem Budæus) quum vir virum legit. Xen. Pæd. 1, οὕτω δὴ δεξαμένου τὸν Κῦρον, οἱ βουλεύοντες γεραίτεροι αἱροῦνται αὐτὸν ἄρχοντα τῆς εἰς Μήδους στρατείας. ἔδοσαν δὲ αὐτῷ ἑξακοσίους τοὺς ὁμοτίμους προσιλέσθαι. Vt autem in illo Plutarchi loco quem affert Budæus, habetur αὐτῷ προσιλόμενος, sic & apud Dem. κατ' Νεαίρας legimus αὐτῶν προσαιροῦνται, vbi scribit, καινὸν ἦν αὐτῶν προσαιροῦνται Διογείτονα. Sed & in illo Xenophontis loco subaudire poliumus itidem pronomen: vt non videatur distinguenda fuisse significatio quam habet προσαιροῦμαι apud Plutarchū ab ea quam habet apud Xenophontem. Puto tamen, vt aliquis dicitur προσιλέσθαι ἑαυτῷ τινα, ita etiā dici posse προσιλέσθαι ἄλλῳ. vt sit προσαιροῦμαί σε ἐμαυτῷ τῶνδε, vel προσαιροῦμαί σοι τῶνδε. Conuenit porro cum illo Plutarchi loco hic eiusdem in Publicola, προσίλετο αὐτῷ συναίρχοντα, Allegit sibi collegam. B C

C. ΣΥΝαιρέω, ῥῶ, Simul euerto, Simul profligo, quasi συναγαγὼν ἀφανίζω, vt ex quopiam grammatico in vulgar. lex. habetur. quem (quicunque fuerit) ad hunc Thucydidis locum aut similem quempiam respexisse puto, lib. 2, σῶμά τι αὔταρκες ἐν οὐδὲν διαφὰν πρὸς αὐτὸ ἰσχύος πρὸς ἀδικίαν, ἀλλὰ πάντα ξυναίρει, ἢ τὰ πάντη διαίτης δεόμενα, Sed omnia simul profligabat, vel Sed omnia pariter conficiebat, etiam quæ omni victus ratione curabantur: vt ego in mea editione hunc locum verti, totum à Valla pessimè & intellectum & Latinè redditum. Sic vsus est & passiua voce, lib. 8, pag. 271, τὰ τῆς Ἀσίας ἅπαντα ὑπ' αὐτοῦ συναιρεθῆναι, Simul vniuersa euersum iri. Nisi quis otiosam esse hic velit præpositionem. D

Συναιρῶ, Cōtraho in vnum. Item, Simul complector, quasi contrahendo. Hom. Od. υ, v. 95, Χλαῖναν μὲ συνιλὼν καὶ κώεα τὼ ἐν ὀδόντε. vbi Eustathius exponit συνάξας & συνειλήσας, id est, Quum contraxisset & conuoluisset. Qui tamen Lat. interpr. sunt, reddiderunt Corripiens, Idem Eust. affert & hunc versum ex Il. ϖ, v. 740, Ἀμφοτέρας δ' ὀφρῦς συνέλαυν λίθος, οὐδέ οἱ ἦεν Ὄσσε, vbi συνέλαυν itidem positum esse ait pro συνήλασε. quod ita videtur intellexisse vt Homerus dicat supercilia coiisse, vtpote disrupto osse quod interstitium cōstituebat. Breuium tamen scholiorum autor exponit συνέτριψε, quem vulgò sequuntur exponētes Confregit. Vtrobique autem Eustathius admonet hinc esse dicta à grammaticis τὰ συνηρημένα, & συναίρεσις. In illo certè Homeri loco, sequēdo Eustathii expositionem, συνέλαυν esse crediderim interpretandum Commisit: vt quum dicit Celsus oras alicuius plagæ committere futuris. Huc referendum συναιρεῖν de sermone dictum, vt Thucyd. πολλὰ ἂν τις ἔχων εἰπεῖν, ξυνελὼν μάλιστα αὐ δηλώσειεν, id est, Contrahens in pauca, Complexus paucis. Idem lib. 3, ἓν δὲ ξυνελὼν λέγω, πάντα μὲ ἐμοί, &c. vbi sunt qui ἓν cum ξυνελὼν iungunt, sed malè, vt ex aliis locis apparet. Sic lib. 6, ξυνελόντες τε λέγεσθαι οἱ Συρακούσιοι. Greg. συνελὼν δὲ φασὶν αὐ οὐκ ἀπιπόντως. Quod & per accusatiuum & per dat. iuum etiam dicitur. Greg. in Iul. lib. 1, καὶ συνελόντα φάναι, πίνει Θεούτων, &c. Sic συνελόντι δὲ εἰπεῖν, & συνελόντι δὲ φάναι. Interdum autem additur ὡς, vt apud Xenoph. ὡς δὲ συνελόντι εἰπεῖν. Nonnunquā verò breuitatis gratia omittitur infinitiuus: vt apud Isæū, συνελόντα δὲ, πολὺ τὸ διαφέρον χρήματος, &c. Interdū & nominatiuus per se ponitur, vt apud Gregorium συνελὼν ὅσον συνδέχεται, Breuiter colligens, Dicens quàm breuissimè fieri potest, vt Budæus interpretatur. Pro eodē dicitur ἐν δὲ λόγῳ εἰπεῖν, vel potius ἐν δὲ λόγῳ, sine verbo. Latini dicunt, Vt vno verbo absoluam, Vt semel dicam, vel Vt semel omnia dicam, Vt semel finiam, Vt paucis complectar. E F G H

Συναιροῦμαι, Sto suspensus, Pendeo animi, Cōtrahor. Ita in vulg. lexicis: vbi ex Phalaride affertur, συναιρούμενος ἀδίδῃ ἡσυχίαν προσήκομέν. (vbi ἀδίδῃ suspectum est) & ex Plutarcho in Numa, συναιρούμενοι τῇ μέλλοντι. Crediderim autem esse potius exponendum hìc συναιρεῖσθαι verbo Cōtrahi, sed metaphoricè sumpto, vt quum Cicero dicit Contrahi incommodis amici. Συναιρεῖσθαι autem quid sit grammaticis, vide in Συναίρεσις.

Συναιρεῖσθαι alia etiam signif. ponitur ab Aristotele, Rhet. 1, ὁ δὲ ὀκνηρασὶς καὶ δικασὶς ἤδη σαφὲς παρόντων ἢ ἀφωρισμένων κρίνουσι, ὥσθ' ὃς καὶ τὸ φιλεῖν ἤδη καὶ τὸ μισεῖν ἢ τὸ ἴδιον συμφέρον συναίρηται πολλάκις. vbi Victorius συναίρηται interpr. Simul aptum connexumque est, vt ὥσθ' οἷς, sit συὼ τῇ κρίσει ὤν. quam expositionem verbi συναιρεῖσθαι, & vt nouam & vt violentam, suspectam habeo: lectorémque moneo vt consideret annon, quēadmodū συναιρῶ respondet interdum Latino Contraho, sumpto in propria significatione, sic & συναιρεῖσθαι hic respondere illi metaphoricam significationem habenti possit: id est sicut Contrahi amicitia & odium dicitur, ita hic τὸ φιλεῖν καὶ τὸ μισεῖν συναίρηται dictum sit: vt sit κρίνουσι ὥσθ' οἱ φίλοι καὶ τὸ φιλεῖν, &c. Apud illos quibuscum vel amicitia contracta est vel odium. Sed quod sequitur, ἢ τὸ ἴδιον συμφέρον, non æquè commodam interpretationem admittere fateor: nisi & hic συναίρηται τὸ συμφέρον dici quis putet, vtà Latinis interdum Contrahere damnum. Alioqui & hoc ipsum verbum συναίρηται non immeritò fortasse alicui suspectum fuerit.

Συναίρεσις, Contractio, Complexio. Ex Greg. Nazianz. citatur συναίρεσις εἰς ἀριθμὸν, pro Complexus numeri. Συναίρεσις apud Græcos grammaticos figuræ nomen, quum duæ vocales in diphthongum contrahuntur, vt quum ex ἀληθέϊ fit ἀληθεῖ, ex Δημοσθένει fit Δημοσθένη: sic ex πλόος fit πλοῦς. Συναίρεσις (inquit Eustathius) δι' ἧς αἱ λίξεις ὀκ πλατυτέρων καὶ ἀναπεπταμένων συνάγονται εἰς βραχύτερον. Quintilianus lib. 1, cap. 5, in Europaī διαίρεσιν esse dicit, quæ contrarium vitium sit ei quod συναίρεσις & συναλοιφὴ vocetur, vt Phæthon, hoc in versu, Quum te flagranti deiectum fulmine Phæthon. Ab iisdē grammaticis Græcis συναιρεῖσθαι dicitur vox in qua fit huiusmodi συναίρεσις. Animaduertendū est autem συναίρεσιν pro contractione opponi τῇ διαιρέσει, vt συναιρῶ pro Contraho, opponitur τῷ διαιρῶ. ita quidem vt præpositiones in his res contrarias declarent. HINC Ἀσυναίρετος, q. d. Incontractè, pro Absque contractione, Eustath. p. 16.

C. ΥΦαιρέω, ῶ, Subtraho, ὑφέλκω. vt Iliad. β, — ὑπὸ δ' ἤρυσαν ἕρματα νηῶν. Apud Thucydidem pro Subduco, lib. 3, τοῦ Ἀθηναίους ῥᾷον καθαιρήσειν, ὑφαιρουμένους αὐτῶν τοὺς ξυμμάχους. Et ὑφαιροῦμαι pro eodem: vt apud Plutarchum in Camillo, πρὸς μὲ ἄλλας ὑφελέσθαι τὰ ἐγχείρια τῆς πολεμίας, hic ὑφελέσθαι exponitur Subduxisse. Sic apud eundem in Themistocle, ὑφήρπαζον τὸ ὕδωρ καὶ παρεχάπυσαν. Item Subripio, Suffuror, apud posteros Homeri, vt Eustathius annotat pag. 194. sed tamen & apud ipsum Homerum ὑφαιρούμενοι ait significare posse ὑποκλέπτοντες, Iliad. ϖ. v. 353, vbi de lupis dicitur, — ὑπ' ὀΐων μήλων αἱρεύμενοι. Altera autem expositio est, τὰ ἐξαίρετα διαφθείροντες, videlicet ὀΐα φυσικῆς διαγωγῆς. sed hæc alteri affinis est. Aristoph. Vespis, Οἰκτίρω μ' ὦ πάτερ, αἰτοῦμαί σ', εἴ τι καὶ σοὶ πώποθ' ὑφείλου. Apud eundem ὑφελοίατο pro ὑφέλοιντο, in Neb. Aristot. De animal. lib. 9, ὑφαιρεῖται τὸ κέρασος ὁ ἰκτῖνος ὅ, τι ἂν ἔχῃ, Suffuratur coruo. vel, Eripit coruo, Aufert coruo.

Ὑφαίρεσις, Subtractio, Subductio. Item, Diminutio, Priuatio, Hesych.

Ὑφαιρέτεια, ας, ἡ, Obstetrix, μαῖα, Hes. Vt sit quæ fœtum subtrahit ex vtero, aut subducit.

Ὑφελήτης, (secundum quosdam vet. gramm.) ab ὑφελεῖν, deinde ablato υ ex principio, & ε ex diphthōgo, φιλήτης. Eust. p. 194. Vide φιλήτης in φιλῶ.

ΑΪΡΩ, F. ἀείρω, P. ἤειρα, (ex ἀΐσσω, vt opinor factum, de quo infrà) Tollo, id est Attollo, Surfum tollo, Eueho, Subueho. ἀείρω, Thucydidis schol. Hom. Il. ρ, — ὡς ἥδιστα νέων αἴροντας Ἀχαιούς. Fest⁹ ab αἴρειν significāte Tollere, dictas Latinis æruminas putat. Apud Aristophanem autem in ἐκκλησ. χεῖρας αἴρειν exponitur Manus attollere, vel potius porrigere. quòd Cicero in oratione pro Flacco, Manus porrexerunt dixerit pro χεῖρας ἀνέτειναν, ibi autem Aristophanes χεῖρας αἴρειν pro χεῖρας ἀνατείνειν

vſurparit. At verò ἐπαίρειν χεῖρας & διάνοιαν αἴρειν, quidā volunt eſſe Manum dare, quaſi victum ſe fatendo.

¶Αἴρω, Augeo, Amplifico. Demoſth. contra Midiam, ἀσεβήμασι ἐχρῆ μᾶλλον αἴρειν καὶ φορτικοὺς ποιεῖσθαι Plutarchus addit ὅτι μᾶλλον, dicens in Gaio, ὅτι μᾶλλον αἴρων τὸ ἀσεβήμα. Nōnunquā verò additur datiuꝰ λόγῳ, pro Amplificare oratione, Exaggerare dicēdo. Hic autem datiuus ſubauditur in illis Demoſthenis & Plutarchi locis. ¶Αἴρειν, Capere, Sumere. Soph. Antigona, — μιᾷ δρασμὸς ἄρειν χερί, Sumere in manum. Sed Tollere in manus dicitur etiam, ni fallor. Ariſtophanes in Ranis, αἶρε κἀπόκλυθι, Cape plectrū. Niſi quis mauult, Attolle. Sic & in metaphoricis loquutionibus, vt ἄρειν θράσος, apud Euripidem, Sumere fiduciam, Sumere animos, vel Tollere animos, vt Latini loquuntur. Sumere ſuperbiam dixit Horatius. Contrà verò ἄρειν δειλίαν, apud Sophoclem in Aiace, q.d. Sumere timiditatem. Melius, Concipere timiditatem. Quidam exponunt, Metum in ſe admittere. Sic ὄγκον αἴρειν ibidem, Faſtum concipere, vel Faſtum attollere. At Αἴρειν λείαν, verterem Prædam reportare: alii tamen Prædā obtinere, reddiderūt. Vide ἀίρομαι. ¶ Αἴρειν in proximè præcedēte phraſi expoſui Reportare: ſignificat verò & generaliter Afferre: vt Ariſtoph. initio Pacis, Αἶρ' ἀθρόαν μάζαν ὡς ἔχοντα καυστέρῳ. Alicubi etiam redditur Admouere, προσφέρειν.

Αἴρω (vt Latinè Tollo) pro Erigo & pro Aufero, De medio tollo, inquit Bud. Vt autē exponitur aliquando Admouere, (cui tamen expoſitioni non facilè ſubſcribo) ſic interdum Remouere: vt αἴρειν τράπεζαν, Remouere menſam. Vertitur etiam Euerto: vt apud D. Ioannem, αἴρουσι τὸν πάπυρον καὶ τὸ ἔδος. Sunt tamen & qui hic αἴρουσιν interpretentur Corripient: ſed ego malim aut Euertent, aut De medio tollent. licet magis conueniat hæc interpretatio huic verbo quum de homine vſurpatur: vt Luc. 23, ἆρι τοῦτον, λῦσον δὲ ἡμῖν τὸν Βαραββᾶν.

Αἴρω, Moueo, id eſt Soluo, Proficiſcor, Abeo, vt ait Budæus. Sciendum eſt autem in hac ſignificatione interdum abſolutè poni, nonnunquam cum datiuo ταῖς, aliquando cum præpoſitione ὁπὸ aut ἀπὸ, iuncta genitiuo. Thucydides, καὶ οἱ μὲ ἄραντες τῇ αὐτοσχεδίᾳ ταύτῃ περιέπλεον. Plutarchus in Themiſtocle, αἴρειν βουλόμενος καὶ πλεῖν ὅπῃ τὸν ἰσθμόν. Thucydides, ἄραντες ὑπὸ τὴν Λῆμνον. Sic Syneſius, ἄραντες ὑπὸ Φυτειώτας. Dicitur verò & αἴρειν πλοῖα ναῦν, vt Latinè Soluere nauem. & ἀπὸ τῆς γῆς aliquando additur: vt apud Thucydidem lib. 1. ¶ Item αἴρειν, pro Caſtra mouere, item de quauis profectione terreſtri. Plutarchus, ἅμα τῇ πρώτῃ πλοῖα ἀπέστειλαν, ἄρας ἐχώρει. Idem in Publicola, ἄραντες μεγάλῳ στρατῷ. Thucydides, ἄρας ἐπορεύετο ὅπῃ πλοῖα Μακεδονίαν. Budæus tamen ponit duntaxat Mouere, generaliter.

Αἴρομαι, F. ἀροῦμαι. P. ἦρμαι, in actiua ſignific. Tollo, Erigo: vt ἄρασθαι τὰ ἱστία, pro Erigere vela, Plutarcho. ¶Item, vt ἄρω, Porto, geſto, vel potius Geſtandum tollo (inquit Bud.) hoc eſt, αἴεσθαι ἡμᾶς, ὅπῃ φορτίζομαι. Plutarchus in Antonio, τὰ δὲ δυσὶ ζεύγεσιν ὑπὸ μαστηνῶν φασὶν μόλιστα ἄρασθαι. de frumento loquens quod portare humeris cogebantur. Hactenus Budæus: pro quo videtur facere hic locus Ariſtophanis ἀείρω φέρω, id eſt Fer, ſeu porta, quum ſuſtuleris in humeros. vel, Sublatum in humeros fer. Exiſtimo enim ſubaudienda hæc duo vocabula ἐπ' ὤμων, quæ adduntur nonnunquam: vt apud Demoſthenem, ἀείρω ὅπῃ τῶν ὤμων. Qui tamen & ipſe ἀείρων ſimpliciter dicit: vt ad Phil. epiſtolam μεῖζον φορτίον ἢ καθ' αὑτὸν ἀείρων. Poſſit verò alicui videri non ſatis generale illud ἐπ' ὤμων, quòd onera geſtentur etiam alia corporis parte, vt capite: ſubaudiat igitur ſiquis velit ὅπῃ τῆς κεφαλῆς, aut tale quid. Vtplurimum certè committuntur humeris onera. Vnde & Horatius ſcripſit, — quid ferre recuſent, Quid valeāt humeri. Propertius tamen dixit, — capiti committere pōdus. ¶ Nonnunquam tamen ἄρασθαι nihil aliud eſt quàm φέρειν: vt apud Ariſtophanem in Ranis, Οἷς οὐκ ἂν ἄραιντ' οὐδ' ἑκατὸν Αἰγύπτιοι, id eſt, Quos ferre non poſſint, Quos non tulerint (ſeu portauerint) vel centum Ægyptii. Sic apud Euripidem in Oreſte, Ἧς οὐκ ἂν ἄραιτ' ἄχθος αἰθρίου φώς, id eſt, Cicerone interprete, Quod non natura humana patiendo ferat.

Αἴρομαι, Sumo, Capio, Capeſſo. πόνον αἴρεσθαι, Laborem ſumere. quod & Laborem ſuſcipere, exponitur. δίκας αἴρεσθαι, Pœnas ſumere. Soph. Aiace, Δίκας ἀροίμαν ἢ φονεύσαντων πάρα, Pœnas de interfectoribus ſumerem. Apud eundem ibidem in πολῶν κρατὼν αἰρήσεται, videtur αἰρήσεται reddi debere verbo Capeſſere: vt quum dicitur Latinè Fugam capeſſere. quod ad verbum eſt apud Euripidem in Rheſo, φυγὴν ἄρασθαι.

Αἴρομαι, (inquit Budæus) τὸ φέρομαι & λαμβάνω, Fero, hoc eſt, Reporto præmium vel lucrum: vt ἄρασθαι κλέος, ἄρασθαι νίκην. Hactenus Budæus, exempla non afferens. nec putandum eſt αἴρεσθαι per ſe ſignificare Reportare præmium vel lucrum: ſed prout huic vel illi nomini iungitur. Sicut nec Reportare laudem ſiue gloriam, ſignificat per ſe, ſed cum accuſatiuo δόξαν, aut ἔπαινον in oratione ſolutā in carmine autē cum accuſatiuo κλέος, vel ὕμνον, vel αἶνον. vt ἄρασθαι κλέος, Gloriam reportet, apud Homerum. Et apud Heſiodum, ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄρηται. Rurſus apud Homerum Il. γ, — ἄασσεν ἧκεν ὕμνος. Sic Od. ξ, — ὡς ἄασσαν αἶνον ἄριστα. Eodem modo Apollon. Argon. 2, ἵν' ἄασσαν ὅλεον ἄρωνται. Sic ἀεσάμενοι νίκην apud Plutarchum in Themiſtocle, Qui reportarunt victoriam. Denique Reportare lucrum, eſſet itidem ἄρασθαι κέρδος: Reportare mercedem, ἄρασθαι μισθόν: non autem ἄρασθαι per ſe. Aut ſaltem dicendum eſt ἄρασθαι ſonare Reportare pro præmio vel lucro, id eſt, Reportare aliquid vice præmii ſeu lucri. vt qui gloriam ex bello reportat, præmii loco gloriam reportare meritò dicitur. Habetur autem Il. μ hæc phraſis μισθὸν ἄρασθαι, vbi dicitur αἰνεία μισθὸν ἄρηται. dicitur verò pro eodem μισθὸν ἄρνυσθαι, & vno verbo μισθαρνῆν. ¶ Sciendum eſt verò & in malam partem accipi ἄρασθαι, vt κακὸν φάτιν ἄρῃ, apud Sophoclem in Aiace, pro Reportes malum rumorem vel ſiniſtrum rumorem: aut potius infamiam. Quidam autem vir alioqui doctiſſimus reddidit, Infamiam ſuſcipiat: putans hic ἄρῃ eſſe tertiam perſonam à voce actiua ἄρειν, ſignificante Suſcipere in hoc loquendi genere. Sed ἄρῃ ſit neceſſe eſt ab ἄρομαι: & malim hic ἄρῃ κακὰν φάτιν vertere Infamiam reportes, quàm Infamiā ſuſcipias. Vſurpant verò Latini interdum etiam Auferre pro Reportare. ¶Sunt porro qui ἄρασθαι κλέος apud Homerum alio in loco velint ſonare, Parere gloriam alii, & afferre: hoc videlicet in loco, — ᾧ παιδὶ μέγα κλέος ἧκεν ὀπίσσω. Sed poteſt ἄρασθαι κλέος hic quoque ſignificare Reportare gloriam: vt παιδὶ datiuus ſit qui vocatur acquiſitionis à grammaticis. Poteſt etiā hæc verbi ἄρομαι ſignificatio in nonnullis phraſibus aliter reddi quàm per verbum Reporto aut Aufero. nam νίκην ἄρασθαι, poterit (qui malet) vertere Obtinere victoriā, Potiri victoria: non ſolùm Reportare victoriam. ſed ita tamen vt intelligat, quanuis in lingua Latina eadē hæc ſignificent, tamē Reportare victoriam, propriam verbi ἄρασθαι vim melius exprimere. Sciendū eſt autem dici pro eodem αἱρεῖσθαι νίκην.

Αἴρομαι, etiam Suſcipio, id eſt Incepto, Aggredior (vt inquit Budæus) duo proferens exempla, in quorum tamen altero duntaxat, ἄρασθαι, Inceptare & aggredi, verti poſſe videtur. nam in loco Demoſthenis, ἄρασθαι πόλεμον, Suſcipere bellum, Inceptare bellum aut aggredi, poſſumus interpretari: at in loco Antiphontis, κίνδυνον ἄρασθαι, Suſcipere periculum, reddi queat: non item, Inceptare periculum aut aggredi. Sed & Adire aut Subire periculum dicitur potius: vt Laborem ſuſcipere. Licet Cicero alicubi (vt fit nonnunquam) idem verbum vtrique horum nominum accommodauerit. Quinetiam ἄρασθαι πόλεμον vertere malim Inferre bellū quàm Suſcipere bellum, ſi ſpectanda ſit verbi Græci proprietas, ac tum præſertim quum additur præpoſitio εἰς cum accuſatiuo. vt apud Demoſthenem ἄρασθαι εἰς Ἀργείους πόλεμον, Bellum Argiuis inferre, Thucyd. 1, τοῖς χρὴ εἰς τούτους μάλιστα πόλεμον ἄρασθαι, His bellum inferre. Nec tamen magnopere improbo Aduerſus hos bellum ſuſcipere. At verò ἄρασθαι πόνον non dubium eſt quin verti debeat Laborem ſuſcipere: vt apud Philoſtratum, ἔσχον τὸν ἀγῶνα, Certamen ſuſceperūt. Sic apud Platonem

Platonem Polit. οὐφαῦλον πρᾶγμα ἠρόμεθα, Haud rem parui momenti ſuſcepimus, vel aggreſſi ſumus. Sciendum eſt autem pro eodem dici κίνδυνον αἴρεσθαι aiũt πόλεμον & κίνδυνον ſiue πόλεμον αἱρεῖσθαι. A

Αἴρομαι, paſſiuam habens ſignificationem, Tollor, Attollor, Euehor. Item Erigor. Sic Erotianus apud Hippocratem αἴρεται exponit ἐπαίρεται. Lucian. in Somnio, ἁρθεὶς δ' εἰς ὕψος ἐχρὴ ἐποκόπτειν. vbi notandum eſt εἰς ὕψος additum, quum ἁρθεὶς per ſe ſignificare poſſet Altè ſublatus, vel in altum. ¶Itẽ metaphoricè ponitur αἴρομαι vt actiuum αἴρειν, in hac ipſa ſignificatione. Demoſthenes de Philippo, Olynth. 2, διὰ τούτων ἦρθη μέγας, Ad verbum, Per hæc ſublatus eſt magnus, vel euectus eſt magnus. Id eſt, euectus eſt ad magnitudinem. hoc eſt magnam potentiam. ita enim expono μέγας. Alii, ἦρθη μέγας, euaſit magnus, reddunt: vim verbi αἴρομαι non exprimẽtes. ¶Vſurpatur μεταφορικῶς etiã aliter hoc verbum: vt quum dicitur ἁρθεὶς πᾶς ἐλπίσι. Interdum & αἴρεσθαι per ſe ponitur, vt apud Plutarchum in Fabio, ὁ δὲ δῆμος ἦτο, καὶ μετὰ χαρᾶς εἰς ἀγορὰν συνέτρεχε, populus autem erectus erat, & cum gaudio in forum concurrebat. B C Intellige autem, Erectus animo, vel, Erecto erat animo: vt etiã cõtrà à Latinis eadẽ metaphora dicitur Demitti animus in contraria ſignificatione. Plutarchus autem, quod hic αἴρεσθαι, alibi μετέωρον τίθ dicit (ni me fallit memoria) eodem metaphoræ genere: & ἀκρέμων quoque παρεῖναι τίθ. pro Animum Demittere. ¶Αἴρεσθαι etiam Tolli, id eſt Auferri: vnde ἀρθείσης τραπέζης, Sublata menſa, vel remota, vt Virgilius loquitur.

¶Αἰρομένου ἡλίου Gaza apud Ariſtotelem vertit Sole abeunte. Forteſſe autem dicitur αἴρεσθαι, quaſi Auferri à cõſpectu noſtro. ¶Αἴρεσθαι ſunt qui velint accipi & pro Commoueri, citantes hunc ex Euripidis Rheſo locũ, κἀπ' ἀκτῶν ταὶ φυγᾷ. ſed minimè dubium eſt quin mendoſe ibi legatur in vulgaribus editionibus φυγᾷ pro φυγῇ: vt ibidem dixerat, ἄρθεὶς φυγῇ μέλεσι, quo loco αἴρεσθαι ſignificationem actiuam habet, pro Fugam capeſſere, vt antea interpretatus ſum: potius quàm Suſcipere fugam. D

Ἄρσις, ωος, ἡ, Eleuatio, Sublatio, ſeu Elatio, id eſt Euectio. Ariſtoteles De mundo, λέγεται καὶ κυμάτων ἄρσεις συμπεριδινεῖν τῇ σελήνῃ. quod interpretãtur, Aiũt vndarum elationes cum luna circumagi. ἄρσις τῆς ζύμης apud Nazianzenum Tumor fermenti: quum videlicet intumeſcendo in altum tollitur. Vt autem hic ἄρσις τῆς ζύμης habemus, ſic apud Heſychium legimus ipſam vocem ἄρσις expoſitam ζύμη. ¶Ab eodem ἄρσις explicatur ἀροτειάσεις & βασάγματα. Sed mihi non dubium eſt quin αἱρόσεις (non ἄρσεις) expoſitum fuerit ἀροτειάσεις. ſed quum ἄρσεις (quod librariorum incuria irrepſerat) aliquis videret expoſitum αἱροτειάσεις, addidit & alterã explicationem βασάγματα, ex ipſo Heſychio ſumptam: quippe qui dixerat ἄρσεων, βασαγμάτων. Conuenit autem hæc cum iſto qui ex LXX interpretibus citatur loco, in Pſal. 81. ἀπέστησεν ἀπὸ ἄρσεων τὸν ὦμον, Auertit ab oneribus dorſum eius. Hinc autem puto accepiſſe iſtam ſignificationem, quòd onera ſoleant in altum tolli quum imponuntur dorſo aut capiti. ¶In vulgaribus autem lexicis citatur ex iiſdem LXX interpret. 3. Regum cap. 11, κατέστησεν αὐτὸν ἐπὶ πάσας ἄρσεις pro Conſtituit eum præfectum tributis. Quæ ſignificatio ad ſequentem potius pertinere videri poſſit. E F G

Ἄρσις, Ablatio, Detractio. Dioſcorides lib. 5, cap. 157, πρὸς τὰ τῶν ἄρσεων, Ad detrahendos pilos. ἄρσις καὶ θέσις, Oratio qua quum vnum tollitur, alterum infertur. Vide θέσις in θῆμα.

Ἄρδην, aduerbium ab αἴρω deductum, ſi Sophoclis ſcholiaſtæ & Euſtathio credimus, vt αἴρδην ab αἴρω. Ille ἄρδην apud Sophoclem exponit Altè & Agiliter, ſecundum eam ſignificationem qua αἴρω vſurpatur pro ὑψῶ, id eſt Attollo, Tollo in altum. Verſus Sophoclis eſt hic in Aiace, Παῖδάς τε ἄρδην ἐκπρεπεῖς ἔφυσαν υἱέας; H

Ἄρδην Euſt. explicat φορᾷ δίνῃ, citans hunc Euripidis locum ex Alceſtide, — νέκυν ἤδη πρὸς πόλει Φέρουσιν ἄρδην ἐς πάρον τε καὶ πόρους. Eſt autem φορᾷ δίνῃ (quo ἄρδην explicat) quaſi dicas Geſtabundè aut Geſtatiné. Et φορᾷ δίνῃ ἐκκομίζεσθαι dicitur qui ex aliquo loco exportatur, geſtatus ab hominibus: ſiue geſtantibus eum hominibus, aut etiam homine eum geſtante vnico. Vnde & vulnerati dicũtur φορᾷ δίνῃ ἐκκομίζεσθαι, vt ſuo loco docebo. Suidas videtur hãc aduerbii huius ſignificationem cum proximè ſequente non bene confundere.

Ἄρδην, Penitus, Funditus. Æſchines contra Cteſiphontem, τὸν δὲ δι' ὃν πᾶσα Ἑλλὰς καὶ πᾶν πόλεων ἄρδην ἀνάπεπταφότα, id eſt, Eum autem qui Græciam & ciuitatem funditus euertit. Idem aliquanto antè, πᾶν δημοκρατίαν ἄρδην ἐκ βάθρων ὑφελόμενος. Exponitur etiam παμπλαδής, id eſt Planè, Penitus, Prorſus, Omnino: in hunc ex Phœniſſis Euripidis verſum, Πόθεν; τί μ' ἄρδην ὧδ' ἀποκτείνεις Κρέων; Atque in hac ſignificatione ἄρδην ſonat idem quod ἀφανιστικῶς, (quaſi dicas, Abolitoriè, vel Exterminatoriè) vt notarunt veteres quidam grammatici: iuxta eam verbi αἴρω ſignificationem qua pro ἀφανίζω ponitur, id eſt aboleo.

C. Ἀνταίρω, Contrà attollo, Aduerſus quempiam attollo, vt ἀνταίρω τὰς χεῖρας. ET Ἀνταίρομαι voce paſſiua pro eodem, vt χεῖρες ἀνταιρόμεναι, Thuc. 3. & ὅπλα ἀνταιρόμενοι, apud eundem lib. 1. & apud Libanium in Declam. καὶ ἡμεῖς οἱ θεοὶ οὐκ ἀντιπίπτομεν, οὐδὲ ὅπλα ἀνταιρόμεθα. Quoniam autem qui χεῖρας vel ὅπλα ἀνταίρει ſeu ἀνταίρεται (id eſt contrà attollit) is reluctatur & reſiſtit, ipſum etiam verbum ſine adiectione in hac ſignificatione capitur: videlicet pro Reſiſto, Reluctor, Renitor, Deiecto: vt Plutarchus, Σκιπίωνι πρὸς τὰν Φαβίου δύναμιν ἀνταίροντι. Dicitur autem non ſolùm ἀνταίρειν ſeu ἀνταίρεσθαι πρός τινα, ſed etiam ἀνταίρειν ſeu ἀνταίρεσθαί τινί. Lucianus, δῆλος γοῦν ἔστιν οὐδὲ ἀνταίρεσθαι ὦ Δάμιδ δυνησόμενος. Idem in Lapithis, φιλόσοφος ἀνὴρ γαλωπιδίῳ ἀνταιρόμενος, ᾧ παίων καὶ παιόμενος, Cum morione decertans. ¶Dicitur etiã ſcopulus ἀνταίρειν pro Contrà aſſurgere, apud Strabonem. Bud.

Ἀνταείρω, idem, vide poſt ἀείρω.

Ἄντασις, Inſurrectio. q.d. Ipſa actio attollendi manus aduerſus aliquem. ET Ἀντασία apud Suidam, per quod exponitur vox ἀκωμασία. ET Ἀνταστὴς Heſychio, Tyrannus qui inſurgit aduerſus regem, ſeu repugnat regi. Apud Suidam autem vt ἀκωμασία exponitur ἀνταρσία, ſic ἀκώμαστος, ἀνταστής.

C. Ἀνταίρω, F. ἀρῶ. P. κα, Proficiſcor naui, Soluo. Item aliquando ſimpliciter pro Diſcedo, Abeo. Interdum cum præpoſitione ἀπὸ, vel εἰς, aut cum aduerbio ſignificante locum ad motum: interdum cum genitiuo, aut aduerbio ſignificante motum è loco. Polyb. lib. 2, ἀνῆρε μὲν ἀπὸ φίλων εἰς Ἀλεξάνδρειαν, Naui profectus eſt Alexandriam vel, Naue conſcenſa profectus eſt. Demoſth. ὅτι ὅτε πλοῦν ἀνήρατο ἐμοῦ πρεσβεύοντος πλοῦν περὶ τῆς εἰρήνης. Idem, ἀνῆρεν ἐξ ἀπὸ τοῦ πολέμου στρατεύματος εἰς Παγασάς. Sic ἀνῆρεν εἰς Δελφούς, apud Plutarchum in Lycurgo. Apud Herodotum ἀνταίρειν ἐς τὸ πέλαγος. Dicitur & ἀνταίρειν ἐπ' οἶκον, vel οἴκαδε, pro Soluere domum, id eſt, Soluere ad reddendum domum. vel ſimpliciter, Redire domum. Cum genitiuo autem, vt apud Herodianum, ὁ δὲ Ἀντωνῖνος ἀνήρατο τῆς Συρίας, ἦλθεν εἰς τὸν Νικομήδειαν. Sic τῆς Ῥώμης ἀνῆρεν apud eundem. Apud Euripidem, ἀνῆρας πατρίδος. Apud Platonem epiſt. 7, ἀνῆρεν ἐκ οἴκων. Interdum etiam ſine caſu. Demoſth. καὶ οἱ πρέσβεις ἀνήραντο οἱ τῶν Φιλίππου. Æſchines, ἡμᾶς κελεύσαντος ὅτι ἐκ ὥρας, οὕτω δὲ ἀνήραντο. Suidas ἀνήραντο itidem abſolutè poſitum exponit ἀπεχωρήσαντο, hoc in loco, ἄρτι δὲ ἀνήραντο τῆς Σαράγου, ἢ Σιτωνὶς ἔφασαν. Heſychius ἀνταίρει explicat δύνει, ἀποδημεῖ, ἀπαχωρεῖ. ¶Interdum ἀνταίρω τὴν ναῦν dicitur ſicut Latinè Soluo nauem. Herodotus, ἐκ ἀνταίρουσι τὰς νῆας ἀπὸ Σαλαμῖνος. Ἀνταίρομαι etiam dicitur, ſi credimus Heſychio: apud quem legitur ἀνταίρονται expoſitum ἀποδημοῦσιν.

Ἀνταίρω, Suſtollo, Eleuo in Altum. ἀνταεῖραι, ὑψῶσαι, Suidas. Sed ἐπαίρω potius dicitur.

Ἀπαίρω, Tollo, Aufero, Detraho. vnde Ἀπαίρομαι, Auferor, vt apud Matth. Marc. & Lucam, ὅταν ἀπαρθῇ ἀπ' αὐτῶν ὁ νυμφίος.

Ἄπαρσις, ωος, ἡ, Profectio, Abitio, Diſceſſus. vt ἀπαίρειν pro Proficiſci, Soluere. Apud LXX interpr. Num. cap. 33,

καὶ ἔχαψα Μανῆτος τὰς ἀπαίρους αὐτῶν καὶ ὅις σαθμοὺς αὐτῶν, A vbi exponitur Profectiones & Manſiones eorum. Dicitas autem volunt ἀπαίρους à tollendis ſarcinis. Vide in ἐξαίρω, eiuſdem libri cap. 9, locum, in quo ἐξαίρειν & παρεμβάλλειν copulantur vt hic ἀπαίρους & σαθμοί: quam ſignificationem ſequendo, fuerint ἐξαίρους quæ hic ἀπαίρους, & παρεμβολαὶ quæ hic σαθμοί.

C. Διαίρω, Tollo, Attollo, Erigo. vt διῆρκε τὸ ῥόπαλον, apud Lucianum. Sic in voce media διαιρεῖσθαι apud Ariſtot. De mundo, διαιρεθὲν εἰς τὸν ἀέρα τῶν ὄντων ἦταν, Quæ ſe erexit, (vt ſit pro διέρχεσθαι εἰς αὐτὸν) vel Erecta, Sublata. Lucianus autem & Plutarchus paſſiuum etiam participium διηρμένος pro διηρκὼς poſuerunt in hac ſignificatione, διηρμένος ἦν ἄκοντας. At paſſiua ſignificatione διηρμένος, vt in hoc Baſilii loco, ἰδεῖν ὅτι χεῖρας μὲν διηρμένας ἔχῃ τῶν ὁμοφύλων, ἐν πᾶσι μέρεσι τὸ σῶμα τῆς ὀπισθορομβίας. Apud Hermogenem autem διῆρται exponitur δίαρμα ἐν ὄγκῳ ἔχει: & alibi διηρμένος, ſublimis. Budæus hæc eiuſdem verba in lib. Περὶ σημάτων, Μάλιστα δὲ τὰ στοιχεῖα ἔστιν ἃ τὸ ω καὶ τὸ ε διαίρειν καὶ διαγωνίζειν λέγον exponit Faciunt grandius pronuntiare & ore patentiore. σημαίζειν πρεῖ. Scien- c dum eſt autem, quanuis διαίρειν per ſe Attollere ſignificet, interdum tamen illi addi ἄνω, aut εἰς ὕψος, aut tale quid. Xenophon in lib. De arte equeſtri, ἄνω δὲ τὸν αὐχένα διαίρειν. Sic Gregorius de Baſilio loquens, dixit, ἀλλ' ὑψοῦ πως καὶ ἀναλίσκων διάρας, καὶ πάλιν τὸ τῆς ψυχῆς ὕψωμα σβεσθὲν ἀναζωπυρῶν. Et apud Theophraſtum, διηρμένα εἰς ὕψος. Quibus locis adhiberi ſimplex etiam poſſet, ſed minus ſignificanter & eleganter. Legitur & διηρμένος σὺν ὄγκῳ apud Hermogenem.

Διαίρω, Aperio, de ore dictum, pro eo quod Latini di- D cunt Hiſcere, aut Mutire. Chryſoſtomus, ἡμεῖς δὲ οὐδὲ χάσκειν, οὐδὲ διᾶραι τὸ στόμα σὺν χαρίσασθαι αὐτοῖς, Ne occaſionem quidem hiſcendi reliquimus ipſis aut mutiendi. vt apud Liuium, Non hiſcere quenquam præ metu potuiſſe. Demoſthenes in Midiam, μηδὲ διᾶραι τὸ στόμα σὲ αὐτῷ πω ἔχειν ἐμέ. vbi videtur accipi pro Ne verbum quidem facere. ſicut Bud. οὐδὲ διῆρε τὸ στόμα apud eũdem interpretatur Ne verbum quidem fecit.

Διαίρω, Trancio. Polyb. 1, καὶ διαίροντες τὸν πόρον ἀπαλῶς. Idem, καὶ διαίροντες εἰς τὴν Σικελίαν. Hinc Δίαρμα, Tra- E iectus, quod vide paulo pòſt.

Δίαιρμα, Elatio. Hermog. πῶς δὲ, καίπερ κομμωτικὸν, ὅμως ἁπλοῦν ὄντι, καὶ οὐκ ἔχοντι δίαρμα, οὐδὲ μέγεθος. ‖ Δίαρμα, Traiectus. Strabo lib. 4, πόθεν ἔσχηκε τὸ διάρματα οἷς χρῶνται σωτήρως ὄντι τῷ ὕπνῳ ἐκ τῆς ἠπείρου. Sic Polybius apud Suidam.

Δίαρας, Elatio, Sublatio. Peculiariter de ſublatione enſis ad ictum. vnde ἐκ διάρπας μάχη Polybio lib. 2, ἀφελόμενοι τὴν ἐκ διαρπῆς αὐτῶν μάχην, id eſt (Camerario interprete) Adimentes facultatem illis ſublatis enſibus F dimicandi. In vulg. lexicis. ἐκ διάρσεως μάχη, quum cæſim res geritur: quum verò punctim infertur plaga, dicitur ἐκ κατάληψεως, vel ἐξ ἁλμάτων, vel ἐκ μετάλήψεως. Idem autor apud Suidam in Διάληψις, opponit inter ſe ἐκ ἁλμάτων & ἐκ καταφορᾶς quod eſſe idem putatur cum ἐξ ἐπάρσεως.

Εἰσαίρω, Infero. Εἰσῆρται ἡ τράπεζα, Apponitur menſa, (interprete Camer.) qui autorem non citat. Apud Poll. lib. 6. cap. 12 in principio, αἱ δὲ ὀπτήσεις καὶ αἱ ῥόμβαι τράπεζαι.

C. Ἐξαίρω, Effero, Extollo, Attollo. vt ἐξαίρειν ἐκ γῆς, Ariſto- G teli De mundo. Et ἐξῃρῆσθαι ὑπὲρ κεφαλῆς αἰσθήσεις, apud Ariſtidem. πολὺ πλέον ἐξήρθη μάχας, Gal. εἰς ὄγκον ἐξαρθείς, Plutarchus Camillo. Apud Sophoclem ἐξῄρης exponitur Intentes, vbi dicit μηδὲν δεινὸν ἐξῄρης μόνος. Apud eundẽ in Antigona, κοῦφον ἐξαίρας πόδα, Cam. interpretatur Greſſum accelerans. Citatur ex eodem Sophocle, ἐξαίρεσθαι ἐλπίσι, eadem metaphora qua dicitur Latinè Erigi ſpe. Et ex Platone De leg. ἐξαρθεὶς ὑπὸ μεγαλαυχίας, Faſtu elatus. Apud Baſilium autem ἐξῄρται χαρὰ καὶ ἀφροσύνη πάθημα πλέον, Sublatum eſt gaudium. Ἐξαίρω Bud. apud H Luc. interpr. etiam, In ſublime rapio. ‖ Ἐξαίρεσθαι per ſe poſitum, Cam. interpr. Efferri opinione in hoc loco ex Eurip. Rheſo, Ὅσπερ πόρος λαμπῆνας ἐξῄρης πλόων Φάσγᾳ Ἀχαιούς. ‖ Ἐξῆραι (vt tradit Heſ.) dicitur etiã auis quum ſublimè volat.

Ἐξαίρω, vel Ἐξαίρομαι, Effero, pro Exporto. Homerus Od. 1, Πάλλ' ὅσ' ἀεὶ οὐδίστοτ' ἀν' Τροίης ἐξήρατ' Ὀδυσσεύς. Euſtathius tamen & alias longius petitas expoſitiones affert. ‖ Ἐξαίρωνται apud Plat. in Prot. pro E medio tollant, vel Inde auferant. Bud. Comm. pag. 747. Ex Euripide autem citatur ἐξαίρειν θανεῖν, pro Efferre ad moriẽdum. Et ex eodem, Ὧρας ἐξαίρει χθονὸς, pro A terra feras excitat.

Ἐξαίρω, Aufero, Eximo. Plato Cratylo, ἐξαίρων τι ἐκ τοιούτοις χάμμασι οὐ δίοι. quum de eadem re in eodẽ dialogo ἐξαιρεῖν dicat. Et vt idem dixit, Σωκράτους δ' ἐξαίροντος λόγου, ſic ex Syneſio habuimus ſuprà ἐξῃρῆσθαι τὸν λόγου, ab ἐξαίρω. Fortaſſe autẽ illic ἐξαίρω, hic ἐξείρω ab eo ſcriptum fuit. Affertur tamen ex Xenophonte ἐξαίρειν itidem oppoſitum τῷ ἐμβάλλειν: vbi dicit ἐξαίρειν τὸν ἵππον τὸν χαλκοῦν. Et ex Galeno, ἐξαίρειν τὸ καπνῶδες μόριον. Et ex Syneſ. ἐξαίρεσθαι, itidem pro Eximere, vel potius Promere, addita genitiuo præpoſitione ἀπὸ, vbi dicit, ὡς γὰρ νῦν ἐχόμην, οὐκ ἔστιν ἀπὸ κιβωτίων ἐξαίρεσθαι βιβλία.

Ἐξαίρω, Moueo caſtra. Polyb. lib. 2, ἐξαίρασις ἀπὸ τῶν στρατοπέδων. Hinc Num. cap. 9, παρεμβαλοῦσι & ἐξαροῦσι opponuntur: vbi tamen ἐξαροῦσι exponitur Proficiſcentur. Vide ſuprà in Ἄπαρσις.

Ἔξαρσις, Sublatio, Ipſe extollendi actus. Item Ablatio, Exemptio. Suidas ἔξαρσις exponit ἐπάρσις in hoc quem affert loco, ὁ δὲ θρασύτερον σφενδόνην, ἔξαρσις τῶν ποδῶν καὶ σφενδόνης πεπομφὼς βάλει τρωτός, ἀπέλιπε τὸν βίον.

Ἔξαρμα itidem Sublatio. Sed peculiariter hoc nomine vocatur poli ſublatio, ſiue elatio, quam ἔπαρσιν & ἔπαρμα dixit Ptolemæus (vt ſcribitur in vulg. lexicis) & alii δίαρμα. Cui opponitur ἔγκλισις, id eſt Inclinatio. Dicitur autem non ſolùm ἡλίου ἔξαρμα, ſed etiam ἡλίου, & ἔξαρμα τὸ ἡλίου τὸ κατὰ μεσουρανήσεις, Solis meridiana elatio, quum medium tenet cælum, apud Strabonem. Poli in globo ἔξαρμα, Altitudo, inquit Camer. ‖ Ἔξαρμα exponitur etiam Impetus.

c. 2. Ὑπεξαίρω, & Ὑπεξαίρομαι, Eximo, Summoueo, Reſcio. Plato in Theæteto, οὐκ ὑπεξαίρομαι καὶ ἀποκάλυπτω. Item, Clàm de medio tollo. Xenophon de tyrannis loquens, ὅταν δὲ τοῖς δικαίοις καὶ αἰδήμοσι δόξῃ τὸν φόβον ὑπεξαίρωνται. Bud. Comm. pag. 518. Sed particula Clàm quam addit in poſteriore ſignificatione, videtur & in cæteris addenda, niſi quum ὑπεξαίρεσθαι ſimpliciter pro ἐξαίρεσθαι ſumitur.

C. Ἐπαίρω, Attollo, Erigo: vt ἐπαίρειν τὸν φωνὴν, Demoſth. Pro corona, ἀλλ' ἐπαίρας τὴν φωνὴν, καὶ χαχάσας, καὶ λαρυγγίζων, &c. Dicitur & ἐπαίρομαι pro ἐπαίρω. Idem ibidem, τὸ μὲν θούτων πλῆθος καὶ θρασὺς ἐπαιρόμενος τῇ πόλει δίς λόγοις. Sic præt. ἐπῆρμαι pro ἐπῆρκα, vt Plut. Pericle, τοσοῦτον πέτρον ἐπηρμένον δι' ἀμφοτέρων τῶν χαλῶν. Sic dicitur ἐπηρμένος τὸ πόκαλον. Dicitur & ἐπαίσσω pro ἐπαίρειν, vnde ἐπαισσόμενος. Plut. in Apophth. ἐπαισσόμενος δὲ τὸ Εὐρυκλείδου πλῆθος ἐκέλευσε. 5.

Ἐπαίρω, metaphoricè vt Lat. Erigo. Item pro Impello, ſeu Perpello, Incito, Stimulo, Accendo. qua in ſignificatione cum apud alios tum apud Thuc. eſt frequens. & præſertim in voce paſſiua. Sic lib. 3, καὶ ἡ τύχη ἐπῆρε αὐτοὺς οὐδὲν ἔλασσον ξυμβαλέσθαι εἰς τὸ ἐπαίρειν. Et lib. 8, Φρύσκος δὲ αὐτοὺς ἐπῆρε τὰ ἐς τὴν Σάμον τῷ Ἀλκιβιάδου ἔργῳ ἐκεῖ ὄντα. Demoſth. in Midiam ſ cum infinit. ἃ πολλοὺς ἐπαίρει αὐτὸν ὑβρίζειν. At in orat. Pro corona, ſine infinitiuo, οὔτε ἐλπὶς, οὔτε φόβος, οὔτε χάρις, οὔτε ἄλλο οὐδὲν ἐπῆρε. Dicitur autem Latinè itidem ſpes erigere: ſed hic vertendum eſt ἐπῆρε per verbum quod & cum cæteris nominibus conueniat quæ ipſi ἐλπὶς adiuncta ſunt. Apud Ariſtoph. ἥτις μ' ἐπῆρε τὸν σὸν μητέρα, exponitur Quæ mihi autor fuit vt tuam matrem vxorem ducerem. Ἐπαίρειν (inquit Camer.) Ad ſuperbiam & fraudem inducere, & Inflare: ſed exemplum non addit. Ego verbum φυσᾶν, quo illud Inflare ſignificatur, interdum adiunctum reperio: vt apud Plutarchum De lib. inſtitut. δεῖ δὲ αὐτοὺς μηδὲ τοὺς εὐγενεῖς ἐπαίρειν καὶ φυσᾶν. quaſi dicas, Efferre, id eſt elatos reddere. Vide Μετεωρίζω cum φυσᾶν itidem copulatum. I N paſſiua etiam voce & ſignificatione frequentiſſimum eſt in eadem

metaphora,non apud Thucydidem tantùm(cuius antè memini) ſed & apud cæteros. Inter alia autē exēpla quæ ex eo poſſunt ſumi,hæc ſunt,lib.3,ἡ κἰρδὴ ἐπαιρόμενος,quæſtu impulſus,vel adductus,aut allectus.Cui affine eſt lib.7, ὑπὸ μεγάλου μισθοῦ ὠφελεῖσθαι ἐπαρθέντες.Sic in 2,καὶ μισθοῖς τῶν ξυμμάχων λόγοις ὥσπερ ἐπαιρόμενα.Eodem libro οὐκ ἐπαιρόμενα ἡδονῇ exponitur Non mouemur illecebra.Et in alio loco,ἐπαιρόμενος τῇ ῥητόρων, dicendi facultate ſubnixus. Poteſt etiam exponi Elatus: de qua ſignificatione poſtea dicetur. Apud eundem ἐλπίδι ἐπαίρεσθαι,quod Latinè ad verbum Spe erigi. ſed & Spe impelli verti poteſt.vt lib.3,ὅμως δὲ τῇ ἐλπίδι ἐπαιρόμενοι καὶ δεινοῖσι.Et lib.1, μὴ γὰρ δὴ ἐκείνῃ γε τῇ ἐλπίδι ἐπαιρώμεθα ὡς ἔχω παυήσεται ὁ πόλεμος,Illa ſpe erigamur,vel Impellamur,vel Excitemur.Sic Herodianus lib.2,παύτας ἐπαιρόμενος ταῖς ἐλπίσι.Idem ibidem,καὶ κούφοις καὶ ἀδήλοις ἐπαιρομένου ἐλπίσι.Rurſus apud Thucydidem lib. 2,ἡ γὰρ Ἑλλὰς πᾶσα τῇδε τῇ ὁρμῇ ἐπῆρτο. vbi puto ἐπῆρτο verti itidē poſſe Erecta eſt.ſed addito ablatiuo Expectatione: hoc modo, Erecta eſt expectatione quò hic tumultus erumpet. Sed & Suſpenſa eſt, exiſtimo poſſe reddi. Ἐπαίρεσθαι pro Impelli, cum infinitiuo iungitur:vt & actiua vox ἐπαίρειν.Iſocrates ad Phil.ἐπῆρθην πάλιν συγγενέσθαι σοὶ δι' αὐτῶν.Idem ibidem, ἐπήρθην μὲν οὖν ὑπολαβεῖν σοι δι' ἐμοῦ γενέσθαι. Quibus tamen in locis commodius ἐπῆρθην voce actiua reddi poſſe arbitror, ita, In animum induxi. Ἐπαίρεσθαι,Inflari, vt ἐπαίρειν,Inflare,metaphorica ſignificatione. Sed poſſumus ad verbum etiam reddere Efferri:(commodius quàm actiuum ἐπαίρειν,actiuo Efferre) vnde ἐπηρμένος & ἐπαρθείς, Elatus. Æſch.in Cteſiph. οὐ παπαιῶσαι δοκεῖ μέγα φρονεῖν τοῖς τυχοῦσιν ἐπηρμένοις; Polyb.lib.1,ὁπόταν τῷ χειρονόμῳ τὰ πράγματα ἐπαρθέντας. Sed frequentius dicitur ἐπαίρεσθαί τινι, quàm ἔκ τινος: vt Xenophon Pæd. 8, ἐπαρθεὶς ταῖς παρούσαις τύχαις.Sic Thucydides lib.1, καὶ μή τι τῷ κοινῷ πόλεμον ἀτυχίᾳ ἐπαίρεσθαι.Herodianus autem lib.6,dixit,καὶ ταῖς παρ' ἐλπίδας εὐπραγίαις ἐπαιρόμενος. vocās εὐπραγίας quod Thucyd.ἀτυχίας,Xenophon τύχας. Apud eundem ἐπηρμένος cum datiuo,præcedente præpoſitione ὅτι, quum dicit ἐπηρμένος ὅτι πλούτῳ.

Ἔπαρμα,& Ἔπαρσις (quod frequentius eſt) Elatio, Eleuatio,Sublatio in altum : vt in Definitionibus quæ Galeno tribuuntur, σαφύλωμα ἐστὶν ἔπαρμα κατὰ τὸν τῆς κόρης τόπον. Apud medicos ἔπαρσις μαστῶν, extuberatio mammarum,quod Latinè fratrare dicitur, autore Feſto. ſororientes etiam mammas dixit Plinius, vt ſcribitur in vulgaribus lexicis. Ἔπαρσις & πῶσις opponuntur à Zenone apud Galenum,Ζήνων δ' οὐ τὰς κρίσεις αὐτὰς ἀλλὰ τὰς ὀξυτομίας αὐτῶν συστολὰς καὶ λύσεις, ἔπαρσίς τε καὶ πῶσις, τὰς ψυχῆς οἰόμενον εἶναι τὰ πάθη, id eſt (Turnebo interprete) Zeno autem non iudicia ſed iudiciis adiunctas contractiones & ſolutiones, elationes & collapſiones, animi perturbationes eſſe cenſebat. ‖ Ἔπαρσις, Elatio animi,Inſolentia: vt de ἐπαίρεσθαι dictum eſt.Sic vtitur Gregorius Nazianzenus. Et ab Heſychio quoque ἔπαρσις exponitur ὑπερηφανία. ‖ Ἔπαρσις voluptatis etiā habet ſignificationem:& Latinè Elatus gaudio dicitur. Stoici hac voce vti ſunt quum ἡδονὴν definierunt, ἄλογον ἔπαρσιν ἐφ' αἱρετῇ δοκούσῃ ὑπάρχειν. Cicero ἄλογον ἔπαρσιν interpretatur nimiam ſine ratione, animi elationem.Vide & aliam eius interpretationē mei lex.Cic.pag.59.

c.2. Συνεπαίρω, Vnà attollo, Adiuuo in attollendo. Exponitur etiam Vnà excito. & citatur ex Xenoph. OEcon . Apud Nazianzenum , τῷ σταυρῷ συνεπαίρεται, Vnà cum cruce attollitur. Apud eundem,συνεπαίρει τοῖς νοουμένοις interpretantur, Ad ea quæ ſola mente videri poſſunt penetres.

¶ Ἐπαείρω apud poetas pro ἐπαίρω, vt ἀείρω pro ἄρω . Heſychius ἐπαείρει exponit ἐπαίρει: item ἐπαείρας, ἐπαίρας: item ἐπαειρόμενον, ἀφαιρούμενον. Vnde ἐπαείρω exponitur Latinè Attollo, Erigo, & Excito, Sollicito. Item Aufero. In vulgaribus lexicis, ἐπάειραν ἁμαξῶν explicatur ταῖς ἁμάξαις ἐπέθηκαν, carris imponebant. Vide & poſt Ἀείρω.

C. ΚΑΤαίρω, (de nauigantibus) Appello, Applico, Defe-

ror, (vt Virgilius dixit, Huc vbi delati portus intrauimus) Alciphr. in epiſt. οἶδα τὸν Μήδειον ἑκόντα τὸν ἀπὸ τῆς Συρίας δρόμον κατάραντα. Polybius lib. 5, αἰσχυνθεὶς ὁ τῆς Ἀδριάδος κατῆρε μὲν τῷ τόλμῃ πλοῖον εἰς Κέρκυραν. Pro Deſcendo apud eundem ſæpe, vt teſtatur Budæus. Exponitur etiam Aduenio,Proficiſcor,& aliis modis, quum de iis dicitur qui terra iter faciunt. Plato Hippia maiore,ὡς δὲ χρόνου ἡμῖν κατῆρας εἰς τὰς Ἀθήνας, Contulifti te Athenas,Camerario interprete. Plutarchus in Romulo de vulturibus , ἀφ' ἑπτὰς ζωὰς γῆς καταίρειν ἐσεσῶσθαι,aduenire, vt Budæus interpretatur : qui & apud Xenophontem , αἰεὶ ὄρνεων καταίρειν vertit Deſilire, Comm. pag.747.

Κάπαρσις,Appulſus nauium, Budæus ex Plutarcho. In lexicis Græcis exponitur ὁπηνίκος εἰς καταγωγὴν πόνος. ΑΤ Καπάρτισις (quod mendoſum eſſe videtur) ab Heſychio exponitur καπάλισις, id eſt Diuerſorium.

c.2. Ἐπικαπαίρω,Decumbo, Delabor. quaſi dicas , Deſilio ſuper.vt καταίρειν apud Xenophontem pro Deſilire,Plutarchus in Pompeio, εἶδε μέγαν ἀλκυονίοις νεκροῖς ὡς σῆπον ὄρνιν ἀργὸν ἐπικαπαίρειν, id eſt(Budæo interprete pag. 747) Vt inertem auem,alienis cadaueribus inſidentem , vel In aliena cadauera decumbentem . quam poſteriorem interpretationem malo , vt motus indicetur.Perinde ac ſi dixiſſet καταίρειν ἐπ' ἀλκυονίοις νεκροῖς . ita enim reſoluendam præpoſitionem puto.Exponitur etiam Deſcendere,& Deferri.

C. ΜΕΤαίρω, Tranſfero(inquit Budæ⁹.) Theophraſtus De cauſis plantarum lib. 1, τὸ γλυκήσασαν ὑπὸ τοῦ ξηροῦ πλὴν φύσιν μεταίρειν εἰς πνιγέα.Et μετηρμένος voce paſſiua Tranſlatus. Gregorius 165, καὶ πλὴν ἐξ Αἰγύπτου μετηρμένην καὶ μεταφυτευμένην ἄμπελον.Eſt etiam Muto, Tranſmuto,vt ſcribit idem Budæus:citans ex Demoſthene pag.165,ἔστιν τὰ ψηφίσματα ἐπιχείρησιν κινεῖν καὶ μεταίρειν ἐφ' ὃ προσβούλου τις ἥκοιμι.Idem ſignificare dicit & in quodam loco Prouerb.Solom.

¶ Μέταρσις, Tranſlatio:vt μέταρσιν δέχεσθαι apud Theophraſtum, Tranſlationem admittere,id eſt Tranſferri poſſe: vt Gaza vertit. De cauſ. plant.lib.1, αἱ γὰρ διαῦπαι φυτείαν μόνον δέχονται καὶ μέταρσιν.Eſt etiam Mutatio, Tranſmutatio:vt μεταίρω,Muto,Tranſmuto.

Μετάρσιος, Sublimis , Altus. (à verbali μέταρσις, tanquam ſublationem etiam ſeu eleuationem ſignificante) Dicuntur autem peculiariter μετάρσια quæ ſunt ἀπὸ τοῦ κύκλου τῆς σελήνης καθήκοντα μέχρι τοῦ πλησίον τῆς γῆς : vt ſcribit Plutarchus initio libri 3 De placitis philoſophorum,id eſt(vt Budæus interpretatur) Quæ à circulo lunæ ad ſitum vſque terræ pertinent. Ocellus autem μετάρσιον ſiue αἰέριον vocari tradit quod eſt inter cælum & terram.λέγω δέ (inquit) μέρη τοῦ κόσμου, οὐρανὸν, γῆν· τὸ μεταξὺ τούτων, ὃ δὴ μετάρσιον καὶ αἰέριον ὀνομάζεται. Sic apud Philonem De mundo μετάρσιον χώραν ſublimem regionem interpretantur. ‖ Apud Herodotū autem in Polymnia μετάρσιαι πῆχες, quæ altum tenent & in ſalo ſunt.Pro quo malè in vulgaribus lexicis,Exteriores naues.Vide Μετέωρος. HINC verbum Μετάρσιόω,ῶ, In altum vel ſublime tollo. vnde μετάρσιωθὲν apud Herodotum:μετάρσιωθὲν φέρεσθαι, in ſublime elatum, ſeu euectum.

c.1. Μεταρσιολέσχης, Qui de ſublimibus rebus (id eſt cæleſtibus)inaniter diſputat.Vel magis ad verbū,Qui fabulatur de rebus ſublimib⁹.vnde μεταρσιολέσχαι dicti ſunt phyſici,inquit Budæus. HINC & Μεταρσιολεσχεῖν, De ſublimibus rebus diſputare aut fabulari,ſeu ſermocinari,more phyſicorum. ΕΤ Μεταρσιολεσχία, De rebus ſublimibus diſputatio. Plutarchus in Pericle,τῆς λεγομένης μεταρσιολογίας καὶ μεταρσιολεσχίας ὑπερεπλήσθη. Μεταρσιολεσχεῖν exponitur etiam De rebus futilibus fabulari, ſeu ſermocinari : ſic & Μεταρσιολεσχία,De rebus futilibus fabulatio ſeu ſermocinatio.

c.1. Μεταρσιολόγος,idem quod μεταρσιολέσχης. ΕΤ Μεταρσιολογία idem quod μεταρσιολεσχία:niſi quòd μεταρσιολέσχης & μεταρσιολεσχία maiorem quēdam contemptum indicare videntur.

C. ΠΡΟαίρω,Progredior. Plut. apoph. Lacon. ἐκέλευσεν ὡς

φίλων αἴρομαι, id est Progredi, inquit Bud. ‖ Προαίρομαι ὅρους, vide in Υπαίρω. A

C. ΠΡΟΣαίρω, Affero, Exhibeo, vt apud Pherecratē προσάρας τὸ κανοῦν, Afferens canistrum. Item Sumo: vt προσάγεσθαι τροφὴν apud Galenū, Sumere cibum: sicut dicitur προσφέρεσθαι τροφήν. HINC Πρόσληψις & Πρόσλημμα. Est autem Πρόσληψις Exhibitio cibi, vel Vsus cibi. Hippocr. αἱ μὲν οὖν ἰσχυραὶ προσλήψιες σῖτον χωνεύουσι. Ab Erotiano exponitur προσφορά. AT Πρόσλημμα, Cibus qui exhibetur. Hippocr. Aphor. 15, lib. 1, ὁκόσοισι ἂν ἔμετον καὶ τὰ ἄλλα καὶ τὰ προσλήμματα πάνυ δεήσῃ. Vtitur & alibi. B Eustachius vult πρόσλημμα dici quasi πλήρωμα προσφορᾶς τροφῆς, id est cibum corpori congruum: inde deducens vnde & ἱμάρτης. sed quum legamus προσάγεσθαι τὸ φίλον pro προσφέρεσθαι, quin ab eo deducatur, minimè nobis dubitandum est. atque adeo ipse alibi hanc deriuationem sequitur. nam in hoc versu Iliad. ζ, Μή μοι οἶνον ἄειρε μελίφρονα πότνια μῆτερ, postquam ἄειρε exposuit φέρτερον, addit ἄρον, inde dictum fuisse, & προσλήματα, ὄψα.

C. ΣΥΝαίρω, Vnà cum alio attollo, Adiuuo in attollendo. C Item, Cum alio tollo, id est Aufero, Mecum tollo: vt apud Aristotelem De generat. animalium lib. 2, ἵνα ὅταν συναίρῃ ἄνευ αἰσθήματος. Bud. C. 528. ‖ Συναίρω & Συναίρομαι λόγον μετὰ τῶν δούλων, Matth. 18, pro Conferre rationem cum seruis, vel potius Conferre rationes, vt loquitur Cicero in epist. ad Atticum lib. 5. Ac certè plurale numerum in his omnibus loquēdi generibus Latinius vsurpari puto quàm singularem.

Συναίρω & frequentius Συναίρομαι, Adiuuo, Opitulor, ἀμύνω βοηθῶ. Cum datiuo personæ, aut qui eius locum D obtineat. Philop. in Proclum lib. 2, ἵνα τε καὶ συναίρεται τῷ Πλάτωνι θεὸς τῶν νόμων ἡνίοχος ἐπαγωνιζόμενος. Vbi Budæus vel Opitulari vel Astipulari posse veru existimat. Est autem obseruandus hic locus contra id quod a Varrone ex quopiam grammatico affertur, συναίρω videlicet nō inueniri. quod an generaliter dictū sit, an intellexerit συναίρω non dici vt συναίρομαι pro βοηθῶ, dubium ibi relinquitur: συναίρομαι certè multo vsitatius esse constat. Plutarchus in Galba, ὃς Γαλάταις Οὐίνδικι συναγωνιζομένοις. Herodianus lib. 7, συναίρεσθαι τῇ καινῇ πανοπλίᾳ. E Ibidem, μηδὲν αὐτῷ συναίρεσθαι. Et lib. 3, ἡ συναρμόζουσα τῇ τῶν ἐκείνου σχέσει τύχη. Iungitur autem & cum accusatiuo rei, necnon cum genitiuo: licet accusatiui tantùm Budæus meminerit. Dicitur enim συναίρομαί σοι τὸν κίνδυνον vel τῷ κινδύνῳ, Te adiuuo in periculo, vel Tibi opem fero in periculo. q. d. Tecum subeo periculum, vel Suscipio. Vtriusque constructionis apud Thucydidem exempla reperio. Nam lib. 4. pag. 114 scribit, Κύδρος οἱ ξυναραμένῳ πᾶσι τῷ κινδύνῳ. Vbi schol. exponit συναφαιρουμένῳ. Sic autē alibi, Ἀργεῖοι οἱ ξυναραμένῳ τῷ Ἀτ F τικῷ πολέμῳ. At lib. 2, pag. 71, μὴ Ἑλλήνων τοὺς ἥλιστα προσηκόντων ξυναίρεσθαι τὸν κίνδυνον τῇ μάχῃ. Hac autem constructione Demosth. Olynth. 1, dixit ἀτίμως συναίρεσθαι τὸ σχῆμα τοῦτο. Herodianus genitiuo rei & ipse iunxit lib. 7, ἵνα μὴ μόνῃ σφίσι καὶ τοῖς τῶν κινδύνων μέρει (hunc enim puto esse verborum ordinem grammaticum, ἵνα συναίρῃ καὶ τοῖς τῶν κινδύνων μέρει. alioqui συναίρῃ μέρει dicendū fuisset) Sed schol. Thucydidis in illo libri 4 loco ξυναραμένῳ πᾶσι τῷ κινδύνῳ positum ait pro ξυναραμένῳ τοῦ κινδύνου. Ac profectò si resoluatur compositum in simplex, per accusatiuum duntaxat resolui potest: vt sit συναίρομαί σοι τὸν κίνδυνον quasi αἴρομαί σού σοι τὸν κίνδυνον. Obseruandum est autem, συναίρεσθαι pro opitulari eodem respectu dici quo συναμύνω & συναφαιροῦμαι. Sciendum est autem aoristum ἆρα & ἄρασθαι inueniri etiam cum α non habente ι subscriptum, & quidem frequentius. sic & in cæteris modis, idque itidem in compos.

C. ΥΠΕΡαίρω, Extollo vel Effero supra. Interdum autem simpliciter Extollo siue Effero, vacante præpositione ὑπέρ. vt quum dicit Lucianus ὑπερῆρται ὑπέρ, in dialogo qui inscribitur Ἔρωτες, circa finem, καὶ ὅσον τὸν φιλοσοφίας ὄρους ὑπὲρ αὐτοὺς τοὺς προπάτορας ὑπῆρται. ‖ Υπεραίρω, Excedo, Supergredior, Antecello: cum accusatiuo, & interdum etiam cum genitiuo. Aristoteles Politicōn 2, ἐὰν γὰρ ὑπεραίρῃ τὸ τῆς νήσου μέγεθος ὁ τῶν πόνων ἀεργὸς ὄχλος, αἰεὶ πολεμήσουσι τοῖς γείτοσιν ἀνάγκη. Plutarchus in Lycurgo, ὑπερῆρε τῇ δόξῃ τοὺς πάντας. Sic etiam dixit Aristides, ὥστε ὑπερῆρεν αὐτὸν ἁπάντων ἡ πόλις ὅσον ἐφ' ἑαυτῇ τοὺς ἄλλους. Theophrastus autem τὸ ὑπερῆρον τοῦ ὕδατος dixit, Quod excedit aquam, id est, Quod extat supra aquam, κῦμα δὲ τοῦ ὑπερῆρε τοῦ ὕδατος ἢ καὶ ἀνέχῃ τὸ ὕδωρ, ἀνέχει δὲ τὸ ὑπερῆρον τοῦ ὕδατος. Interdum cum accusatiuo pro Supero in propria significatione sumpto: vt dicitur Superare montes, & Superare viam saltu: vt apud Xenophontem, πηδᾷ ὑπεραίρων καὶ ἐν ὀλίγοις ἅπαντα. Genitiuo etiam interdum iungitur. Τὸ ὑπεραίρω (vt dixi) pro Excedo, &c. Sic Pausanias, τὸ μὲν δὴ Ῥωμαίων ἔθνος πολὺ δή τι τῶν ὑπερῆρε πᾶν ἀνθρώπων καὶ τοῦ κόσμου. Eandem constructionem ei dedit & Theophrastus alicubi. Quidam autem grammatici annotarunt hanc solam habere constructionem quum ponitur pro ὑπερέχει & ὑπερέχομαι. Interdum sine casu ponitur ὑπεραίρω, sicut ὑπερβάλλομαι, pro supramodum magno: vt ὑπεραίρουσα ἀμαθία apud Gregorium.

Τὸ ὑπεραίρω de nauigantibus dictum, sicut τὸ περαίνω. Polyb. in 1, Ἅπαν τὸ πέλαγος ὑπεραίρας ἐπέβαλε τοῖς περὶ Καρχηδόνα τόποις, id est, Superato pelago. Hanc autem superandi significationem habet & in alio vsu, vt modò dictum est.

Τὸ ὑπεραίρομαι, Exuperor, Superor: eo sensu quo dicitur aliquid magnitudine superari ab alio pro Minus esse, Gregorius, καὶ πῶς ὑπεραίρονται ἀμφὶ ἀμαθίαν κάτω βάλαν ὑπεραιρόμενοι τῆς κρείττονος. Ab Hesychio autem ὑπεραίρεται exponitur ἐπαίρεται. At D. Paulus ὑπεραίρομαι ponit pro Seipsum extollere seu efferre, ad Thessal. cap. 2, v. 4, ὁ ἀντικείμενος καὶ ὑπεραιρόμενος ἐπὶ πάντα λεγόμενον θεὸν ἢ σέβασμα. Vetus interpres vertit, Qui extollitur. Et 2. Corinth. cap. 12. v. 7, καὶ τῇ ὑπερβολῇ τῶν ἀποκαλύψεων ἵνα μὴ ὑπεραίρωμαι. Ne me efferam, vel Ne me extollam. Nec enim videtur necesse addere Supramodum, aut aliquid huiusmodi, ne videatur concedi illi se efferre, sed non supramodum.

Υπαίρω, Attollo, Eleuo, in vulgaribus lexicis. Budæus ὑπαίρειν τὸν ὄρμον pro ὑφαίρειν ponit dicit, vt ὑπαίρω pro ὑφαίρω ponitur: sed nec expositionem, nec exemplum addit.

ΑΙΩΡΕΩ, ρέω, F. ήσω. In sublime attollo, Sursum tollo, Eleuo, Effero, Euehio, Subueho. Item suspēdo, Demosthenes Pro corona, ἔρως τοὺς παρόντας θλίβων καὶ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς αἰωρῶν. Antipater in Anthologia epigrammatum, Τίτανος αἰωροῦσα πανυπερίσχυρον ὄβριν πάντων Νίκαι ἐπερχόμενος ὠκέας ἀστραπάων. Ab αἴρω fieri αἰωρῶ interiecto ω, seu per pleonasmum τῶ ω, & grammatici quidam tradunt, & mihi fit verisimile.

Αἰωροῦμαι (& Ἐωροῦμαι apud Hesychium, vt modò dictum est) Sursum vel in sublime attollor, Euehor, Subuehor. Item Voluor. nam ita exponit apud Aratum Cicero. ‖ Αἰωροῦμαι (inquit Budæus) Spe suspēsus sum & rebus nouis immineo. Plutarchus in Ciceronē, καὶ Μάλλιος ἀπηγγέλη τοῦ χάους μεγάλῃ φορᾷ τοὺς πόλους ἐκείνας αἰωρούμενος, id est ἐλπίσιν ἀναρτώμενος. Idem in Antonio, Αἰωρούμενος δὲ Παρθικῇς τραπαῖς ἔφη τὸν Μάνιον παραμίαν. Αἰωρεῖσθαι τῇ ψυχῇ est exultare, & gaudio effeiri, & lætitia gestiente affici. Xenophon de venatione, ἐπὶ τῇ ἀληθείᾳ ἥδη αἰωρεῖσθαι τὴν ψυχὴν καὶ ὑπερχαίρειν ὅτι τῇ μαχῇ ἐσμέν. Hactenus Budæus. Animaduertendum est autem præterea vt interpretetur apud Platonem Cicero: qui hunc eius locum ex Epitaphio, ὅταν γὰρ αὐτὰρ ἐς ἑωυτὸν ἀνίῃ τὰ ἐκ θεῶν δῶρα ἀνύσιμα φέρηται, ἢ ἐγγὺς ἔῃσι, ἢ μὴ ἐν ἄλλοις ἀνθρώποις αἰωρῆται, ἐξ ὧν ἢ δεῖ ἢ κακῶς ἔρξαι τινα, &c. sic interpretatur Tuscul. 5, Nam cui viro ex seipso apta sunt omnia quæ ad beatè viuendum ferunt, nec suspensa aliorum aut bono casu, aut contrario, pendere ex alt. &c.

Αἴωρημα, τος, τὸ, Elatio, Eleuatio, Exaltatio, Subuectio. Item Suspensio. Antipater in Anthologia epigrammatum, Κάπτων τ' αἰώρημα, καὶ ἠελίοιο κολωνούς. vbi de pensilibus hortis intelligit. ‖ Apud Dionem vnam habet ex αἰώρας significationibus modò ex Budæo annotatis, nā pro gestatione accipitur, vt opinor, & pen-

sili quodam exercitamēto. locus est apud Dionem pag. 38. editionis paternæ.

Αἰώρημα, τος, τό, Idem quod αἰώρημα. Galenus, ὅταν κινηθῶσι σφοδρότερον ἅπαξ δι' αἰωρήσεων, ἢ πέψων, ἢ γυμνασίων.

Αἰώρα (pro quo & Εἰώρα scribi, docebo paulo post) κρεμάθρα, hoc est, Vas pensile, quali hodie vtuntur rustici ad exiccandum caseum. sic enim exuccior redditur, sero absumpto & stillante. Et domi etiam in promptuario κρεμάθρα vtimur ad esculenta asseruanda. è funiculo enim suspenditur vas vitile, ne à musculis erodantur quæ intus condita sunt. Quare Plato in Phædone de igne & aere & aqua loquens, quæ super terram ordine naturæ sita sunt, ita inquit, ταῦτα δὲ πάντα κινεῖν αὖω & κάτω, ὥσπερ αἰώρας τινὰ ἐνοῦσαν ἐν τῇ γῇ. Hæc Budæus: apud quem præcedit & alia significatio, sed hanc esse primam existimo. ‖ Αἰώρα (inquit idem) Gestatio, Vel Pensilis exercitamenti genus, vt sunt lecti pensiles quibus ægroti vtuntur. Plut. εἰ πρεσβ. πολ. Ὅτι μὴ δεινά μᾶλλα σκαφίσιν μηδὲ ἁλτῆρσι χαλκοῖς καὶ ἁλτῆρσιν, ἀλλ' αἰώραις καὶ σφαίραις. Idem in Politicis præc. τοῖς ἐμβαίνουσιν εἰς πλοῖον αἰώρας χαίειν ἐστὶ δὲ καὶ ἐμβαίνουσιν εἰς πλοῖον, id est, Gestationis causa. Plato 7 Legum, de exercitatione corporis loquens, ἕκαστα [σώματα] ὑπὸ ἑαυτῶν, ἢ καὶ ὑπὸ αἰωρᾶς, ἢ καὶ ἐφ' ἁλτῆρος ἢ καὶ ἐφ' ἵππων κινούμενα. Hactenus Budæus. Αἰώρα (inquit Gorræus) Gestatio, id est Corporis exercitatio ex motu statuque (siue quiete) composita. Cuius hi præcipui sunt modi: primus in lecto, eoque vel pensili, vel rotis subnixo: secundus in lectica, siue in ea homo desideat, siue decumbat: tertius in curru, quartus in naui. ‖ Suidas autem vult αἰώρας significare αἰχμάλωτα, id est suspēdium, vel ipsum funem quo quis ad suspendium vtitur: item ὕψωσιν, ἔπαρσιν, id est elationem, exaltationem, accipiendo hæc nomina in propria significatione. Eustathius autem αἰώρας ait esse in Pausaniæ lexico nomen mulieris quæ laqueo vitam finient. Εἰώρα etiam scribi testatur Eustathius pag. 389, à quo fieri dicit μετάφορος. Apud Hesychium autem non solùm εἰώρα habetur, quod exponitur εἴσω, verumetiam ἰωρούμενος & ἰωρηθέντα, necnon ἰωρίζεται, & ἀπωρούμενοι. Vide & quæ dixi in Μετάφορος de hac scriptura.

Ἀΐπωρος, idem quod ἀπηωρημένος, Eustathio pag. 1729, exponenti hunc locum Odyss. μ, — ἀΐπωροι δ' ἔσαν ἰξοὶ Μακροὶ καὶ μεγάλοι, quod pag. 1587 idem Eustathius explicat, ἀκρεμεῖς & πόρρω τῆς ῥίζης ὄντες, vel ἀφειμένοι, παρεκτεταμένοι, ἀπηρτημένοι. In interpr. Raph. Volat. ἀΐπωροι δ' ἔσαν ἰξοὶ vertitur, Rami quoque in sublime recedebant.

C. Ἐναιωρίομαι, οῦμαι, Suspensus agitor. Apud Hippocratē ὀφθαλμοὶ ἐναιωρούμενοι exponitur Oculi instabiles & qui perpetuò mouentur. HINC ἐναιώρημα apud Alex. Aphrod. Quod in vrina sublime supernatat specie aranex, vt in vulg. lexicis habetur. Vsus est autem hac voce Hippocrates quoque, à quo Galenus νεφέλιον pro eodem accipi existimat: qui tamen alibi, nimirum Comm. 2. in Prognostica, dubitare videtur num Hippocrates τὸ ἐναιώρημα genus faciat τῆς νεφέλης καὶ τῆ γονοειδεῖ ἐναιωρήμασι, vt scribit Gorræus: qui ἐναιώρημα esse dicit portionem vrinæ crassam candidámque in eius medio sublimem. Ἔναιώρημα (inquit Budæus) in vrinis nubecula quæ non subsidet. nam vbi subsedit, vocatur ὑπόστασις. ‖ Inuenitur etiam ἐναιωρούμενα ὕδατα, de quo vide Galenum.

C. Ἐπαιωρέομαι, οῦμαι, Attollor, Efferor, Erigor. Herodianus, κούφοις καὶ ματαίοις ἐπαιωρούμενος ἐλπίσι, id est, Spe inani elatus & gestiens. ‖ Ἐπαιωροῦμαι, Impendeo, Immineo, Ingruo. Herodianus lib. 5, ξίφος ὑποστῆναι τοῖς αἰχμάσιν ἐπαιωρούμενον. Plutarchus, Ἀεὶ δ' ἐν δεινῷ ὑμῖν στρατηγὸς ἐπαιωρεῖται Ῥωμαίοις φοβερός. Herodianus, κίνδυνον οὐκ ἐπαιωρούμενον, ἀλλ' ἤδη παρόντα, periculum non impendens, sed iam præsens, id est ἐπαρτημένον. Sic Synesius, ἐπαιωρημένου τοσούτου κινδύνου. Item (inquit Budæus) Immineo, hoc est Occasionem quæro. Plut. in Timoleonte, Καρχηδόνιοι ἐπαιωρούμενοι τοῖς πράγμασι. Idem apud eundem Plut. in Pelopida, ἐπαιωρεῖται τῷ πολέμῳ vertit Lentè bellum gerebat & suspensè.

C. ΚΑΤαιωρέομαι, οῦμαι, Depēdeo. Hesiod. — Σύστασοι δὲ καταιωρεῦνται φαεινοί, Fimbriæ dependebant.

C. ΠΑΡαιωρέω, ῶ, Suspendo. (eo quidem sensu quo dicitur Collo vel ex collo suspendere, aut ex ceruice) Item Luxo, οὐκ χωρὶς ἄχθους, in vulg. lex. pass. Παραιωρεῖσθαι, Suspendi. Herodotus in Polymnia, εἱ χειμάῤῥα ἐκ τῶν δεξιῶν μερῶν παραιωρέοιτο ἐν τῇσι ζώῃσι. Herodianus autem non solùm dixit παρηώρητο αὐτῷ ξίφος, sed & aliquos παρωπῆσθαι ξιφιδίῳ. Nam libro 3, scribit, παρηώρητό τι αὐτῷ ξίφος, id est Ensem gestabat, vt vertit Politianus: sed mihi aptiùs videtur Budæi interpretatio, Ense accinctus erat. Idem lib. 2, ὅτι ξιφιδίῳ ἐσκευασμένοι αὐτῶν ἃ παρηώρηντο, id est (Politiano interprete) Quos suspensos habebant. Plutarchus in Antonio, πῆχυν μάχης καὶ δίχηλα τῶν εἰλίπων παῖς χεῖρας ὀρέγων εἰς ἐπιπλοῦν καὶ παραιωρούμενος, id est, Suspensus & manus porrigens, inquit Budæus. Rursum Herodianus de militibus barbaris loquens qui ex equo arcu vtebantur, eis παρωρίδας ἐώθασι tribuit, lib. 3, id est Pendulas, Politiano interprete. Item παρωπίδες ἵπποι de senibus dici scribit Pollux. HINC Παραιώρημα, Id quod suspenditur, Id quo aliquis cinctus est. Item, Laqueus suspendio aptus, ex Poll. pag. 270 citat Budæus: & sic quoque in vulgaribus lexicis exponitur Restis & Laqueus ad strangulandum: sed ex errore vtrobique. Nam & Pollux παραιωρήματα habet, non παραιωρίσματα, & ipse quoque Thucydides. (ex quo Pollux affert hanc vocem) vt videre potes pag. 157 necnon ipse scholiastes eam agnoscit, vt suprà docui in eius expositione.

ἈΕΙΡΩ, quasi εἰς αἴειρα ἄγω, inquit Eustathius. secundum quam derivationem rectè positum esset ἀείρω post ἄγω: sed ego contrà ex ἀείρω factum puto ἄγω, vt φαίνω ex φαείνω, & αἴνιζω ex ἀενίζω. quam formationem quum & ipse Eustathius alicubi agnoscat, si bene memini, miror eum alteram illam attulisse. (verbo tamen ἄγω priorem locum certis de causis dedi) Tollo, Attollo, Erigo, Eueho. Iliad. ρ, — ἐξαναπῆναι φίλας αἰὰ χεῖρας ἀείρας. Iliad. Φ, — Διὸς αἴσα πλωίζειν ἴθχος ἀείρας, Attollere. Apud Apollonium autem in Argon. ἀείρειν πύχα quidam exponunt Arma portare. nam βαστάζειν etiam significat, Hesychio teste. At Iliad τ, ἔντεα, id est arma, dicuntur ἀείρειν Achillem, id est κουφίζειν, Pennarum more in altum erigere. Metaphoricè autem dicitur θῆρας ἀείρας, vt Latinè, Animos attollens, vel tollens. ‖ Ἀείρειν, Afferre, Præbere: vt Iliad. ζ, Μή μοι οἶνον ἄειρε, Hesychius, Eustathius. At δῶρα ἀείρειν, in Anthologia epigrammatum, Gloriam reportare. ‖ Ἀείρειν, Excitare. Hes. Item ἀνεγκαλέω (sed legendum puto ἀειρομύξω) Eam quæ excitatur.

Ἀείρειν est etiam ὁμοῦ εἴρειν & συμπλέκειν, inquit Eustathius, id est, Simul nectere & copulare (intelligens opinor, ἀείρειν esse hac in significatione ab εἴρω, præfixo α synaltræstico) exponens hunc locum Iliadis π, Σαὶ δ' ἤειρον ἱμάσθλας. Vbi tamen non ἤειρον per se id significat, sed cum præpositione σύν: vt συναείρω, sit συμπλέκω, vel συνάγω, vt quidam apud Porphyrium exponit etiam συναείρομαι in illo eiusdem Homeri loco, συναείρεται ἵπποις, ita legens pro συναλίηται ἵπποις. Præterea si ἀείρειν per se significaret συμπλέκειν, superuacanea esset præpositio σὺν illi præfixa.

Ἀείρομαι, in significatione actiua: vt ἀνεγκαλῶν pro ἀνέγκασα, Iliadis ζ, Τῶν ἕν' ἀνεγκαλῶν ἐκαίνυτο φῶρας ἁπάντων Ἑρμείας. vbi videtur significare κακοῦσθαι, quū cepisset, πλεῖστα videlicet. Sic enim apud Aristoph. αἴρειν exponitur etiā Capere. Sunt qui exponāt ἀνεγκαλῶν, Attollēs, sed cōuenire non existimo. ‖ Ἀειρόμενοι πλεῖστον τοῦ βαρβάρου, Herod. 7, lx. iii.

Bellum barbaro inferre. Alii, Bellum aduersus barbarũ sumere, aut suscipere.

Αἴρομαι, in signif. pass. Tollor, Attollor, Erigor, Euehor, apud Hippocratẽ. Il. ϕ, Τψοῦ ἀειρόμενον. vbi ἀείρομαι, simpliciter significat Tolli. additur enim ὑψοῦ, id est, In altum, Sursum. Alibi per se & sine adiunctione, Attolli, id est Sursum tolli. vt & ἀείρειν Attollere. Sic & Tollere apud Latinos. ¶ Aor. 1, ἠέρθην, & interdum ἀέρθην, sine incremento. ἀερθῶ in coniunctiuo. ἀερθείς participium, Sublatus, In altum sublatus. Inuenitur & ἠερμένος participium præteritũ apud Apollonium Argon. 2, Αἶψα δ' ἐπ' ἀμφοτέρῳ ὠμοιν ἠερμένω.

Αἴρδην, Aduerb. Cum portatione, vel Portando. Vide ἄρδην post ἀείρω.

C. Ἀνταείρω, Contrà attollo, Aduersus quempiam attollo, Et ἀνταείρομαι pro eodem. Herodotus, ἀνταείρεται σὺν χεῖρας. Apud eundem, ἀνταερχάμενοι χεῖρας. Citatur & ἀνταειρόμενοι πόλεμον pro Bellum inferentes.

C. Ἐπαείρω, Superattollo, Attollendo impono: vt citatur ex Herodoto ἐπαείρας ἀμαξίων.

Αἰρέω, Idem quod ἀείρω, (interdum etiam pro κρεμῶ, id est Suspẽdo, vt vult Eustathius) & ab eo formatum: vt ἀγκοίνω ab ἀγκίρω deductum ostendimus antea. Hinc passiuum Αἱρέομαι pro ἀείρομαι. vnde ἠρέοντο, Il. β, vt ἠγκρίοντο. Sed reperitur & ἠρέμην in præsenti (vt Il. γ, — φρένες ἠρέθονται) formatum ex præterito imperfecto, vt ἠγκρίμην ex ἠγκρεόμην, secũdum quosdam. Exponitur autem interdum ἀφαιρέομαι siue ἠρεθόμην, εἰς ἀείρω ἄρομαι: vt Il. φ, imitio, — ἀκρίδες ἠρέθονται, id est, Attolluntur in aerẽ, dum volant. Explicatur & κρέμαμαι, id est Pendeo, Pendulus vel Suspensus sum, in propria significatione. vt Il. β, — δύσαντο πτερύγεσσιν ἠρέθοντο, à qua pendebãt, vel suspẽsi erãt. ¶ Accipitur & metaphoricè pro Inconstantem esse. vel, Nihil certi & constitum habere, Animi dubiũ esse. vt Latinè Suspenso animo esse dicitur qui nihil certi de re aliqua statuere apud se potest. Il. γ, Αἰεὶ δ' ὁππότερον αἰδρεῖ φρένες ἠρέθονται. vbi Eustathius ait ἠρέσθαι esse propriè ἐπὶ αἰεὶ κρέμασθαι, sed accipi metaphoricè pro ἀβεβαίως ἔχειν, id est instabilem esse: vt sit, Iuuenum mẽtes sunt semper instabiles. nam (inquit) quæ in aere pendent, facile huc illuc impelluntur: contrà quæ in terra posita sunt, firma & immota manent. Ad verbum, φρένες ἠρέθονται, Mentes pendulæ sunt. AB HOC ἀφαίρομαι fit Παραιρέομαι, aut Παρηρέθομαι ab ἠρέθομαι: vnde Il. π, — παρήρθη δὲ κάρη, id est παρηρέμασθη, inquit Eustathius.

Αἴρω, F. σω, Tollo, Attollo, βαστάζω, id est Porto. Apoll. Argon. 2, — ἐπῶμα δὲ εἵρπαζεν Οὔρειος ἠλιβάτοιο κάρη, id est, Portabat sublatum in humeros. Leonid. in Anth. epigramm. Τυφλὸς ἀλητεύων χωλὸν πόδας ἥρπαζεν. Dictus fuit hinc (secundum quosdam) Λαίρτης, quasi videlicet λᾶας αἱρπάζων, id est (inquit Eust.) λίθους αἴρων, κουφίζων.

Αἴσσω, Idem quod αἱρπάζω. vnde passiua vox Αἱρπάσμαι, ᾶσμαι. cuius præteritum ἥρπασμαι, in Anth. epigr. Suspensus sum.

C. Αἰρσίλοφος, ου, ὁ, Attollens conum. epithetum est galeæ. quasi quæ in altum tollat conum, id est, Conũ habeat sublimẽ & altè sublatum. αἰρσίλοφοι πτυχάλειαι, Apoll. Argon. 2. Ex ἀείρω (accipiendo Æolicum futurum ἀίρσω) & λόφος. Eadem & sequentiũ compositorum formatio.

C. Αἰρσίνους, υ, ὁ, Attollens mentẽ, vel Altè attollens, id est Superbus. Apud Nonnum epithetum est cacodæmonis. Tollere animos, Attollere spiritus pro Superbire dicunt itidem Latini. Ex ἀείρω & νόος, itidem accipiẽdo futurum Æolicum.

C. Αἰρσίπους, οδος, ὁ ἡ, Altè attollens pedes, Qui in altum pedes erigit, Agilis, Velox. Epithetum equi. vt Iliad. γ, ἵπποι ἀίρσιποδες. Ex ἀείρω & πούς. Quidam malè confundunt ἀιείπους quod est aeripes, cum hoc αἰρσίπους.

C. Αἰρσιπτήνης, in genitiuo ἀιρσιπτήνου, vel ἀιρσιπτήνεος, ὁ, Qui in altum attollitur volando, Altè volans, Altiuolans, vel Altiuolus. Sic enim exponendũ puto potius quàm, vt vulgò, In aere volans, Aeriuolus. etsi nõ ignoro exponi à quibusdam grammaticis ὁ ἐν ἀίρει πτόμενος, id est in aere volans. Sed quum ab ἀίρσω futuro Æolico verbi ἀείρω constet factum esse ἀίρσω in præcedentibus ἀιρσίλοφος, ἀιρσίνους, ἀιρσίπους, non video cur non idem hic in ἀιρσιπτήνης dicamus: vt videlicet passiuè exponatur ἀιρσιπτήνης, ὁ ἀιρσιπόμενος ἐν τῷ πτῆσθαι. quemadmodum & ἀιρσίπους passiuè à nonnullis expositum fuit ὁ ἀιρσιπόμενος ταῖς πεσί. Est autem ἀιρσίπους epitheton auium quarundam: vt πόκνοι ἀιρσίποδες, apud Hesiodum in Aspide. Homini quoque tribuitur per metaphoram Anth. epigr. lib. 7, Ὁ πρὶν ἀιρσιπότης ἥκιστον ἑξαπίνης.

C. Ἀιρσιπότης, ου, ὁ, Idẽ quod ἀιρσιπότης, & ab eius genitiuo formatum. declinatur enim ἀιρσιπότεω vel ἀιρσιπότητος, vt docet Tzetzes. Apud Hesiodum epithetum est aranex, quasi quæ in aere volet, vt vulgò exponitur: sed potius (iuxta ea quæ modò dixi in ἀιρσιπότης) quæ altè volet. Quanquam vtroque modo impropriè tribuitur volatus aranex.

¶ Ex ἀείρω fiunt & hæc composita, Μετήορος, Παρήορος, Συνήορος. Vt ex ἀείρω significante συζυγῶ fit παρήορος (inquit Eustathius) sic ex ἀείρω significante κουφίζω, fit μετήορος. Ex quo ἀείρω factum & μετέωρος. De his igitur compositis prius dicam, deinde de Μετέωρος & illis quæ ab eo deriuata sunt. Ἀπήωρος autem vide post Αἰωρῶ.

C. Μετήορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sublimis, apud poetas pro μετέωρος, quod ab eadem est origine. Hom. Il. ϑ, — τὰ δέ κ' αἶψα μετήορα πάντα γένοιτο. vbi exponitur μετέωρα, & ἐφ' ὕψος. Aratus, Καὶ τὰ μὲν μάλα πάγχυ μετήορος εἶσι κέλευθος. ¶ Capitur μετήορος (sicut & μετέωρος) etiam pro suspenso & animi dubio. Item μετήορον, Quod instabile est tãquam in aere suspensum. vt — μετήορα δίωτα φωτῶν. hic enim puto μετήορα δίωτα esse quas Homerus φρένας ἠρεθεμένας appellat. Cæterùm hoc compositum, sicut & sequẽtia, cum η scribo habente subscriptum ι, etymi supradicti rationem habens: quod tamen apud Eustathium in παρήορος potius obseruatum fuit quàm in cæteris, sed ne in illo quidem satis constanter.

C. Παρήορος, Equus ad iugum deuinctus, qui & ϑελάσιππος, inquit Cam. Παρήορος (inquit Eustathius pag. 700) ex ϑελαείρω significante ϑελαζυγῶ, dicitur ὁ παρεζυγμένος, ἤγουν ὁ ἐγγὺς ὢν τῆς ζυγοῦ ἡνιόχου. Addit appellatum postea fuisse ϑελάσιππον & στρατόν. Idem pag. 1319 tradit hosce equos παρήορους dictos non strictè & firmiter currui alligari solitos, sicut ζυγίους, sed ἀφέτους ϑελαείρεσθαι, ἤτοι ϑελαζυγνύεσθαι. At pag. 695 à simplici ἀείρω deducit significante συζυγῶ. HINC Παρηορία, Habena seu lorum equi qui παρήορος appellatur. vt Il. ϑ, v. 87, Ὅππῃ ὁ χείρων ἵππος παρηορίας ἀπὸ πάσας, id est, πᾶν τὸ παρήορον ἡνίας, inquit Eustathius. Suidas autem παρηορίαι exponit τὰς ἔξω τῆς ζυγοδεσμίας.

Παρήορος, Prominens vbique, vt exponitur à Camer. in hoc loco Il. π, — ἐπεὶ ἦ κεῖτο παρήορος ὀφθαλμοῖο. Ab Eustathio autem παρήορος in hoc Il. η versu, Πολλὰς δὴ πρόπας ἕκτισε παρήορος ἔνθα καὶ ἔνθα, exponitur παρηρτημένος, ὃ ὅτι κεχωλωμένος, item ἔκλινος, χαῦνος: aitque sumptam esse metaphoram ab equo qui παρήορος appellatur.

Παρήορος, Stolidus. q. d. Qui menti non firmiter adhæret, sed ab ea velut excurrit longius & euagatur, ducta ἀπὸ τῶν παρηόρων ἵππων metaphora. Hoc enim voluisse puto Eustath. pag. 1319, cuius verba ibi vide. Id autẽ scribit in hunc locum Homeri Il. ϕ, — ἐπεὶ οὔτε παρήορος οὐδὲ ἀείφρων Ἥδε πάρος. at quidam παρήορος ab ἄρω deriuari putarunt.

C. Σωήορος (pro quo & σωήρης in vulg. lexicis mendosè legitur) itidem ab ἀείρω significante συζυγνύω, inquit Eustathius in hunc versum Od. ϑ, Φόρμιγγός τ' ἠδὲ χαλαστῆ, id est congruens, & velut apto quodã vinculo ei annexa. Vide Eustathiũ pag. 1587. In vulg. lex. σωήορος exponitur etiam Consors, Compar: & φόρμιγξ δαιτὶ σωήορος, epuli coniuga & socia. Et apud Nonnum σωήορα γούνατα, Consociata genua, & paria seu comparia.

¶ Μετέωρος itidem ab ἀείρω, idem quod μετήορος, paulo antè positum: videlicet Sublimis. Budæus μετέωρος deductum esse ait à nomine αἰών, vel potius vtrunque ab ἀείρω. quæ posterior deductio magis mihi placet, sicut & Eustathio placuisse video: qui scribit, (aliorum tamẽ referens sententiã, sed quam approbare videtur)

ab αἴρω fieri ἄειρος,& mutato α in ε, & diphthōgo ει in ω,μετέωρος. Recordor tamen in vet. codicibus aliquando μεταίωρος me legiſſe,& quidē vet. cod. alioqui nō inemendatè ſcriptis. Apud Etymologicum quoque (in antiquiore etiam illa editione) legitur μεταιωρεζόμενον, in verbo Αἰωρεῖ. Sic autem viciſſim τἀέρα pro αἰώρα ſcribunt Græci lexicographi. Sophoclis autem ſcholiaſtes ab hoc τἀέρα fieri μετέωρος, addit. Cui certè potius ſubſcriberem quàm deducentibus ab αἰώρα. Ad hoc autem nomen quod attinet, verbo αἰωρῶ poſterius eſſe puto, quod quidem malim ab ἄωρο per pleonaſmum quàm ab αἴρω deducere. A

Μετέωρες igitur (quæcunque ſit eius deductio) prima ſignificatione ſublimē ſignificat ſiue editum. Thucyd. lib. 3, ἐς τὴν ἀκρόπολιν καὶ τὰ μετέωρα τῆς πόλεως κατεφύγῃ, Ad loca edita ciuitatis, vel editiora. Sic lib. 4, οἱ δὲ λειπόμενοι διεφθείροντο πρὸς τὰ μετέωρα ἠσύχαζον. Apud eundem lib. 2, ἀπὸ τοῦ μετεώρου exponitur E loco ſuperiore. Sic apud Syneſium epiſt. 104, τὰ μεταρσιότερα comparat. gradu, Superiora & montoſa loca. ¶ Μετέωρα etiam dicūtur quæ fiunt circa locum aſtris vicinum, de quibus Ariſtoteles tres libros ſcripſit, qui μετεωρολογικὰ dicuntur, Bud. pag. 837. Alii μετέωρα interpret. Quæ ſupra nos ſunt, in aere videlicet aut in cælo. vnde μετεωρολέσχης apud Platonem, Qui verba facit de iis quæ in cælo fiūt. B C ¶ Μετέωρος, Erectus: vt equus μετέωρες apud Xenoph. Qui poſterioribus pedibus inſiſtens erigitur (vt annotat Camer.) in lib. De arte equeſtri, ὡς τις βούλοιτο καὶ πομπικῶς καὶ μετεώρως καὶ λαμπρότατα τῷ χρῆσθαι. ¶ Apud Suidam μετέωρον ἄρασθαι videtur ita dictum vt Lat. Sublimem rapere: εἰ γὰρ δορυφόρει μετέωρον ἀεράμενον τὴν Σύφακα, &c. D ¶ Budæus apud Galenum μετέωροι πνεῦμα καὶ πταρμῶδες φλέγμα, interpr. Tumidæ & extantes. ¶ Μετέωρος, Qui eſt in ſummo tantùm & non profundus, Superficiarius. ὑπόπλαος. Bud. ex Theophr. De cauſ. pl. lib. 1, ἐπὶ μετέωρα καὶ οὐ βαθυρριζάδη ἐστίν. ¶ In vulg. lex. μεταρσιότερον πνεῦμα citatur ex Galeno lib. 3, De diffic. ſpirandi pro πνεύμονος καὶ μετεώρου πνεύματος, vt ei anhelitus vehementior atque incitator opponatur. Ibidem exponitur ex Horatio Sublimis anhelitus. Quæ expoſitio conuenire mihi non videtur illi interpretationi, quum ſublimem anhelitum E vocet Horatius eum qui ex alto imóque pectore ducitur, qui à Virgilio appellatur Attractus ab alto ſpiritus. Quòd ſi μεταρσιότερον opponeret Galenus vehementiori & incitatiori, ſignificaret contrà non ex alto, id eſt nō ex profundo petitum, ſed veluti ſuperficiarium, & ita μετέωρον hic affinē ſignificationem haberet ei quæ eſt in proximè præcedente exemplo. Corraeus μετέωρον πνεῦμα ab Hippocrate dici tradit ſecundum tertiam Galeni interpretationem, ſpiritum qui ad fauces modò penetrare, atque in iis ſubſiſtere, non autem in imum F thoracem ſubire videatur. Vide ibidem plura de μετεώρου πνεύματος expoſitione. ¶ Μετέωρος, Qui in alto nauigat, Qui in altum prouehitur, Qui vela in altum dedit. Bud. ex Demoſthene. Sic Syneſ. μετέωρες πλεῖν. Vide Comm. pag. 837. Dicitur & ipſa nauis eſſe μετέωρος (& quidem frequentius, vt opinor) Quæ altum tenet. Apud Thucydidem autem frequentior eſt hic vſus. Sic lib. 1, καθιστῶσι τὰς τῶν Κερκυραίων ναῦς μετεώρους τε καὶ ὅπλα στᾶς πλεούσας. Sic lib. 2, ἔτυχε δὲ ὁ καὶ ἐρμοῦσα μετέωρος. Sic & lib. 4, pag. 116, & 130: item lib. 8, pag. 267, & alibi. Sed & ipſa nauis dicitur θαλάττιον ὅτι μετέωρον, à Syneſ. epiſt. 4, id eſt (Bud. interpr.) In alto ſtare in anchoris, In ſalo ſtari, id eſt οὐ πρεσοπλάζειν τῇ γῇ. Sic autem & in Demoſthenis loco qui ab eodem Budæo affertur (poſtquam dixit μετεώρους eſſe qui in alto nauigant, ſiue in altum prouehuntur) habetur ἀποσαλεύειν μετεώρους, & additur etiam ἐπ' ἀγκύρας cum ἀποσαλεύειν. Sic & in illo Thucyd. loco lib. 4, καὶ τῶν νεῶν οὐκ ἐχουσῶν ὅρμον, αἱ μὲν ὅπου ἐν τῇ ἠπείρῳ τύχοι ἑκάστη μέσης, αἱ δὲ μετεωρεισφύρουν, ſchol. in μετέωροι annotat ἤγουν ἐπ' ἀγκυρῶν. Cui loco & ſimilibus non conuenit illa expoſitio In alto nauigare, nec quod dicit Suidas, μετεώρους ναῦς apud Thucydidem eſſe πλαγίους καὶ μὴ ἐπ' ἀγκυρῶν ἑστώσας. Quare diſtinguendum eſt inter exempla citata ex Thucydide. Budæus tamen poſtquā ſcripſit μετεώρους dici qui in alto nauigāt, Syneſii loco ſubiungit illum Demoſth. ἐπ' ἀγκύρας ἀποσαλεύειν πλὴν νύκτα μετεώρους, & Thucydidis, ἔτυχε δὲ ἑλκὰς ὁρμοῦσα μετέωρος.

Μετέωρος (metaphoricè Erectus & intentus. Lucianus, σὺ δὲ περὶ ἑκάστου τῶν πραττομένων μετέωρος εἶ. Significat (addit Bud.) & ἐπαιρόμενον καὶ ἐπηφρισμένον. Plutarch. Catone, καὶ σκαιὸν ἅμα δοὺς καὶ Ἕλληνα εἶχε, καὶ μετέωρος ὢν, ἐλπίσι διεφθαρμένοις ταῖς βασιλικαῖς ὑπὸ τῆς δημαγωγίας. Quanquam metaphoram hoc loco Plut. à nauigantibus duxiſſe videtur qui in alto nauigant & vndis eriguntur. μετέωροι enim ſunt qui in alto nauigant, &c. Idem paulo pòſt, Μετέωρον dicitur quod adhuc certum non eſt, ſed expectatione ſuſpenſos homines tenet. Dem. De falſ. leg. ἔτι γὰρ τῶν πραγμάτων ὄντων μετεώρων, καὶ τοῦ μέλλοντος ἀδήλου. Et inde μετέωρος δίκη, quæ pendere Latinè dicitur, cuius ſcilicet iudicium ſuſpenſum eſt. Hactenus Budæus. Vt autem μετέωρος δίκη, ſic & μετέωρος ἀρχὴ φέρεται dicitur ab Herodiano, lib. 1, principatus de quo adhuc contenditur, ſiue qui adhuc controuerſus eſt. A Budæo exponitur μετέωρος ἀρχὴ, Quum imperiū adhuc controuerſum eſt, & in nullo reſidet, & vno verbo Interregnum, apud eundem Herodianum, vbi dicit τὰ τῆς βασιλείας μετέωρα, ſcribens, οἱ δὲ ὑπατικοὶ τὰ τῆς Ῥώμης διοικοῦντες ἐπετράπησαν ἐπὶ τὰ τῆς βασιλείας μετέωρα ἦν. quod Polit. interpr. Quoties de imperio ambigitur. Et μετέωρα πρᾶγματα, Quæ in expectatione ſunt, vel Quorum exitus expectatur. Rurſum μετέωρος de perſona dictum exponitur ab eodem Budæo Suſpenſus, Erectus animo, Nondum fixo animo ſed ſuſpenſo, vt qui eſt ex euentu conſulturus. vt apud Thucydidē lib. 2, ἦν ἀλλη Ἑλλὰς πᾶσα μετέωρος ἰδεῖν, ξυνισταμένη πρὸς τοὺς πόλεμον. veluti ἐπαιωρουμένη τῇ ψυχῇ, vel θαλαττευομένη τῇ γνώμῃ. Sic ferè & ὀκνῶν interdum vſurpatur. Μετέωρος exponitur etiam Animi dubius, quod conuenit cum præcedēte interpretatione. ¶ Dicitur etiam aliquis eſſe μετέωρος ad rem quampiam pro Eius deſiderio erectus eſſe: vt quum ita ſcribit quidam innominatus autor apud Suidam, ὁ δὲ μετέωρος ἰδεῖν πρὸς πᾶσαν καινοτομίαν. Et, μετέωλοι πᾶσαι πόλεις μετέωροι πρὸς ἅπασαν οὖσαι. Sic apud Ciceronem Ardens & erectus ad rem quampiam faciendam. Subiungit autem illud exemplum Suidas poſtquam μετέωρος ſignificare dixit, ὁ ἡδὺς πρὸς πρᾶξιν πᾶσαν ἐπιτήδειος. Vide & alia exempla ibidem cum alia conſtructione. Budæus ſcribit μετέωρον à Polybio ſolere dici qui defectionem circunſpectat. vnde μετεωρίζειν apud eum lib. 5, Ad defectionem excitare. Pro hac autē expoſitione τὰ μετέωρος faciunt quæ à Suida in ea voce citantur. ¶ Μετέωρος etiam dicitur Elatus ſpe alicuius rei: ita enim intelligendum puto in hoc Luciani loco in Nigrino, χαίρεις τι δὲ ὑπὸ τοῦ λόγου καὶ μετέωρός εἰμι, καὶ ἴλως μικρὸν οὐκέτι ἁδρὸν ὀφθήσομαι. Dictū autem fuerat eadem de re initio dialogi, ὡς σμικρὸν ὑμῖν στίδια καὶ μετέωρες ἐποιήσαμεν. Sic Latinis dicitur non ſolùm Erigi ad ſpē, vel in ſpem, & Erectus ſpe, ſed & Erectus abſolutè. Videtur autem tali quadam metaphora μετέωρος cum χαίρος & cum σμικὸς copulari qua dicitur Gall. *Aller la teſte leuee*. Sic ferè & apud Ciceronem, Extollere caput & ſe erigere: cui opponit Abiicere ſe. Itidem Horatius Liberum & erectum fortunæ reſponſare, dixit.

Μετεωρότατος, Sublimior, vel Altior. Μετεώτατος, Sublimiſſimus, ſi Latinè dicere liceat: vel Altiſſimus. τὸ μετεωρότατον, Quod eſt omnium altiſſimum: vnde & pro faſtigio ponitur. At vulg. lexica perperam μετεώτατον interpretantur Faſtigium.

C. Μετεωροθῆραι, q. d. In ſublimi venantes. Auium genus, ita dictum quòd prædam in ſublimi petant. Ariſtot. De animal. lib. 9, μετεωροθῆραι δὲ οἱ ἱέρακες, quo in loco ſi ἱέρακες vertatur Accipiter, non bene μετεωροθῆραι dicētur eſſe accipitrum genus. alioqui enim perinde eſſet ac ſi ita loqueretur Ariſtoteles, Accipiter eſt ex accipitrū genere qui μετεωροθῆραι appellantur. Niſi accipitrum appellatio generalius & peculiarius accipiatur. Μετεωροθῆραι (inquit tamē Bud.) Ariſtoteli ſunt ex accipitrū genere qui prædam in ſublimi petunt, οἱ τὴν ἀπὸ τοῦ ἀέρος ἀπὸ μέσου πίπτοντες λαμβάνειν, οὐκέτι δὲ τὴν ὅλην γῆς καθημένην. quod faciunt οἱ χαμαιτυποι. Obſeruandum eſt autem

dici μετωροβατῶ eadem forma qua φενακίζω.

C. Μετωροκοπῶ, Latiore remi parte frustra aquam cædere: ita quidem propriè: sed metaphoricè pro ἀδεὶ τὸ μετέωρον πτίσσειν, & μάτην ὡς ἔτυχε κάμνειν: vt schol. Aristophanis tradit in hunc eius locum in Pace, τοῦ δῆτ' ἄλλως μετωροκοπεῖς; Sic θαλαττοκοπῶν à Suida exponitur ματαιολογῶν apud eundem. Mirum verò cur, si à κόπτω deducitur hoc verbum, non scribatur μετωροκοπτῶ, cum ω in penult. Quod etiam fecit vt aliquando μετωροσκοπῶ legendum suspicatus sim.

C. Μετωρολέσχης, Qui de rebus sublimibus (id est cœlestibus) fabulatur, siue garrit, aut nugatur, Qui de rebus sublimibus inaniter disputat. A Luciano (inquit Bud.) μετωρολέσχαι appellãtur quidam philosophi fastu prædití, & verborum insolentia vtentes, siue philosophi supercilioſi & verborum insolentia philosophos se emẽtientes. Locum autem quem Budæus intelligit, hunc esse puto in dialogo qui Ἔρωτες inscribitur, circa finem, μετωρολέσχαι δὲ καὶ ὅσοι τὴν φιλοσοφίας ὀφρὺν ὑπὲρ αὐτοὺς ἐς τοὺς πρόσθεν ὑπερήρκασι, σμικρῶν ὀνομάτων κομψεύμασι τοὺς ἀμαθεῖς πεμφιόωσαν. Plato De republica lib. 6, μετωροσκόπους & μετωρολέσχας vocari solitos dicit ab ignaris philosophos, vt Socratem. Apud Suidam legimus & μετωρολεσχοὺς ex Aristophanis Nebulis. HINC Μετωρολεσχῶ, De rebus sublimibus garrio, apud Plut. ἀδεὶ τὸ μὴ χαίειν, &c.

C. Μετωρολόγος, ου, ὁ, Qui de rebus sublimibus (id est cœlestibus) verba facit, seu disputat. Plato Cratylo, κινδυνεύει ἡ οἱ πρόσθεν τὰ ὀνόματα ἐθέμεθο, οὐ φαῦλοι τις), ἀλλὰ μετωρολόγοι καὶ ἀδολέσχαι τινές. HINC Μετωρολογία, Sermo de rebus sublimibus, seu disputatio. Sic dicitur & commentatio ac scriptio de illis. Quod Plato in Phædro de Pericle dicit μετωρολογίας ἐμπεπλῆσθαι, Cicero vertit Quum præclara quædã & magnifica didicisset. Vide pag. 125 mei lex. Cic. Atque ita olim in bonam partem accipiebatur, licet postea in loquacitatis & vanitatis significationem venerit, inquit Bud. pag. 837.

ITEM adiectiuum Μετωρολογικός, κὴ, κὸν, Ad meteorologiam pertinens. ET Μετωρολογῶ, De sublimibus rebus verba facio, aut commentor & scribo. Plato in Axiocho (aut quicunque est autor illius dialogi) ἵνα δὲ καὶ μιμησάμενος ἐκείνους ῥήτρας τινὰς εἴπω καὶ παλαιὰ μετωρολογῶ. Bud. μετωρολογῶν exponit τὰ μετέωρα ὀπτεύομενος in loco alio eiusdem Platonis. Vide pag. Comm. 837 & 838.

C. Μετωροπολῶ, Sublimia verso, vel Sublimia perago, vel perlustro. In vulg. autem lexicis malè, Sublimia contemplor. Plato in Phædro, πολλὰ μὲν σοῦ οὖσα ψυχὴ μετωροπολεῖ καὶ ἅπαντα τὸν κόσμον διοικεῖ. q. d. τὰ μετέωρα σκοπεύουσα. Philo De vita M. lib. 1, μετωροπολοῦσα αἰεὶ καὶ τὰ θεῖα διερευνωμένη.

C. Μετωροπόρος, In sublimi gradiẽs. sic dictum vt ἀεροπόρος. Citatur ex Basilio, μήτε λογισμοὺς ἔχε μετωροπόρους pro Elatos vel Inania sectantes.

C. Μετωροσκόπος, Sublimium rerum (i. cœlestium) speculator. Accipitur & pro curioso ac inutili rebus agendis, apud Platonem. Vide Bud. Comm. 838. ET Μετωροσκοπική, in vulg. lex. Astrologiæ pars quæ eleuationum differentias astrorumque distantias exquirit. ITEM Μετωροσκοπῶ, Sublimia speculor. Apud Aristoph. in Pace, pro Cælum intueor.

C. Μετωροσοφιστής, οῦ, ὁ, Qui circa sublimia (id est cœlestia) philosophiam ostentat. Aristoph. Neb.

C. Μετωροφένακες, Qui per suas de rebus sublimibus argutias imponunt auditoribus. Aristoph. Neb.

¶ Μετωρόω, In sublime tollo. Vel simpliciter attollo, Extollo. Plut. De Socr. dæm. ἐγὼ μὲν οὖν μάσσον θαλάττῃ τὸ δόρυ, καὶ μετωρόσας ὑπὲρ κεφαλῆς, ἰδίων αἰφνίης. ‖ Interdum absolutè ponitur pro μετώρως φέρομαι, Sublime peto, Bud. ex Theophr. pag 838. Sic μετωρίζειν εἰς πέλαγος citatur ex Philostrato pro In altum prouehi, de nauigante dictum. ‖ Ponitur etiam metaphoricè μετωρίζειν signif. actiua pro In spem erigere, Ad spem rerum nouarum excitare. Polyb. 5, πολλοὺς ἐμετώρισεν εἰς τὴν ἀπόστασιν ἐλπίσι κενῶν, id est, Ad defectionem excitauit, inquit Bud. Idem scribit μετωρίζειν pro Erigere, Confirmare, Ad spem meliorem perpellere, apud Plutarchũ sumi, & Athen. 66. ‖ Reperio item μετωρίζειν iũctum cum φυσᾶν, id est, Inflare, metaph. (vt ἐπαίρειν & φυσᾶν copulata antea vidimus) pro Elatum reddere, Animum addere. Apud Phil. De vita M. lib. 1, μετωρίσας καὶ φυσήσας ἡμᾶς τῷ λόγῳ.

Μετωρίζομαι, In sublime tollor, &c. Apud Thucydidẽ lib. 8, pag. 168, μετωρισθεὶς ἐς τὸ πέλαγος, In altum prouectus, de nauigante dictum. Apud Alex. Aphrod. μετωρίζομαι ἀετὸς πτερῶν exponitur Vultu sublimi suspensoque corpore incedo. Et metaphoricè μετωρισθέντων δὲ τῶν Βοιωτῶν διὰ τὴν εὐημερίαν, Elatis propter successum, ἐπαρθέντων, inquit Suid.

Μετωρισμός, οῦ, ὁ, Eleuatio in sublime, Ipsa actio attollendi in sublime. A Suida exponitur etiam ὑπερηφανία, id est Superbia.

Ἄρτος, Panis (ab ἄρω significante σεσωρεύω, inquit Etymologicus, quasi ὁ καθ' ἑκάστην τοῦ σώματος ἡμῶν σεσωρευόμενος. Huic autem etymo Eustathium quoque subscribere docui in voce σέσωρμα à σεσωρεύω. Sed additur & alia ratio huius deriuationis ab Etymol. vt videlicet ἀπὸ τοῦ ἄρω deducatur nomen ἄρτος, διὰ τὸ αἴρειν ἡμᾶς κουφίζειν τὴν διάνοιαν. Ego autem, si ab ἄρω deriuari dicẽdum sit ἄρτος, alteram illam etymologiæ rationem potius amplector, vt simpliciorem & deriuationi nominis σέσωρμα consonam. Nisi quòd σέσωρμα à compositum, ἄρτος autem à simplici ortum esse manifestum est. A Gaza ἄρτος exponitur etiam Massa triticea, inquit Budæus. Ἄρτος ναυτικὸς Luc. Panis nauticus, Plin. in vulg. lexicis. Quæ & buccellatum interpr. ex Spartiano & Ammiano. Eadem & δίπυρον ἄρτον ex Aristotele in Probl. afferunt. ‖ Ἄρτος Suidæ est etiam ψωμός, Panis fustum, Buccella, Alex. Aphrod. loco in Probl. τὰ χοιρεῖα διὰ τὸ ἀφθόνως μέγιστον ἄρτον καταπίνειν.

C. Ἀρτόδειγμα, ατος, τὸ, siue Ἀρτοδεῖγμα, q. d. Specimen panis, id est, Specimen frumenti in pane ex eo confecto. In vulgaribus lex. ex Polluce annotatur, ἀρτόδειγμα specimen fuisse adducti frumenti. mercatores enim, vt frumenti bonitatem probarent, emptoribus ex eo confectum panem dare solitos. Quæ ex loco Pollucis elici posse videntur (lib. 9) si tanquam integer expendatur.

C. Ἀρτοδοτέω, τῶ, Panem do, id est, Panem aliquibus distribuo. Dicitur eadem forma qua σιδοτῶ, & alia.

C. Ἀρτοθήκη, ης, ἡ, Repositorium panis, Locus in quo panis reponitur. In vulgaribus lexicis exponitur Panarium, ex Varr. Plin. Suet. quo nomine eadem lex. interpretantur aliud nomen ex ἄρτος compositum, videlicet ἀρτοφόρον.

C. Ἀρτοκόπος, ου, ὁ & ἡ, Pistor, Pistrix. vt interpretãtur vulg. lex. Xenoph. Hell. 7, ὅτι βασιλεῖς ἀρτοκόπους καὶ οἰνοποιοὺς καὶ οἰκετοχόους καὶ θυρωροὺς παμπληθεῖς ἔχοι. Artocopum dixit etiam Iuuenalis. Apud Herodotum genere fœminino. ET Ἀρτοκοπέω, τῶ, Pistrinam exerceo. ET Ἀρτοκοπεῖον, Pistrinum, in iisdem lex. Videntur autem hæc composita aliam etiam interpretationem admittere. ET Ἀρτοκοπικὸς liber apud Athenæum.

C. Ἀρτόκρεας, Panis carni mixtus, Cibus pane & carne constans. Persius, — oleum artocreasq; popello Largior: an prohibes?

Ἀρτολάγανα, vide in Λάγανα.

G Ἀρτολάγυνος πήρα, Panem & lagenam habens pera, in Anthol. epigr.

C. Ἀρτοσιτέω, τῶ, Pane vescor. Et generaliter pro ἐσθίω. Xen. Pæd. 6, καὶ τὸ ὅσης ἀλφιτοσιτοῦ, ὕδατι μεμιγμένης ἀεὶ πίνειν καὶ ἅμα ἐσθίειν καὶ ὅσης ἀρτοσιτοῦ, ὑδατι διδόναι μᾶλλον τὸν ἄρτον. Luc. in Lexiph. principio, τὴν λουσαμένους ἀρτισιτῶν. In vulg. lex. habetur & Ἀρτοσιτέω, quod exponitur Pane cibo. In prioribus autem hoc solum habetur (non Ἀρτοσιτέω) sed exemplum desidero. malè enim locus ille Xenoph. in ἀρτοσιτέω citatur.

H C. Ἀρτοτροφέω, ῶ, Pane alo. In vulgaribus tamen lexicis exponitur Pane vescor, ex Aristoph. & Polluce, sed non additis eorum locis, adeo vt mihi suspecta sit hæc expositio.

C. Ἀρτοφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Panivorus, Qui pane vescitur. Athenæo, Αἰγυπτίους δὲ Ἑκαταῖος ἀρτοφάγους φησὶν εἶναι. Muris nomen

apud Hom. in Batrachom. ΕΤ Ἀρτοφαγέω, ῶ, Panem voro, Pane vescor. A

C. Ἀρτοφόρος, ου, τὸ, Vas quo panis fertur. Ἀρτοφόρος (inquit Bud.) Vas ad ferendum panem, quod structores ferũt in conuiuiis. Athen. 4, καὶ ἀρχμενῶ ἀρτοφόρος ἄρτων Καπηδοκίων. In vulg. lex. exponitur Panarium, ex Varrone, Plin. Suet.

C. Ἀρτοποιός, οῦ, ὁ, Panifex, ad verbum: Pistor. Plut. Alex. πάλος δὲ, ὃς δεκαοῦπας ἢ ἑξαπήχεις ἐλεφαντίνας καὶ ἀρτοποιούς, ἐφη τούτων μηδὲν δεῖσθαι. Item ἀρτοποιὸς adiectiuè: vt ἀρτοποιὸς ζύμη apud Nazianz. Panificum fermentum, Fermentum ex quo panis conficitur. B ΕΤ Ἀρτοποιέω, ῶ, Panem conficio, Sum pistor, Pistoriam artem exerceo. Exponitur etiam In panem vel in panes formo. ΕΤ Ἀρτοποιία, Panificium, Pistura. Xenophon, λέγει δὲ ἀρτοποιὰς Κύρου πᾶσαι ἑξαπήχεις. ΕΤ Ἀρτοποιικὸς, Inscriptus liber apud Athen.

C. Ἀρτοπλεῖον, ου, τὸ, Officina in qua panes coquuntur. Vel, Vas in quo panis coquitur, Testus, secundũ quosdam. qua voce Cato vtitur pro tegmine testaceo, sub quo placentæ & alia coquuntur. ΕΤ Ἀρτόπλης, pro eo- c dem, Artopta, apud Plautum: cuius vocabuli meminit & Plinius. Pollux postquam dixit ἀρτοπλεῖον vocari τὸ ἐργαστήριον, videlicet τῶν ἀρτοποιῶν, addit nihil vetare quominus ita vocetur vas etiam in quo panes coquant, quod (inquit) nunc ἀρτόπλιον nominant.

HINC Ἀρτοπλικίνος ἄρτος, Panis in artopta coctus, Artopticius panis, Plinio lib. 18. cap. 9. Athen. lib. 3: ὁ ἀρτοπλικίνος ἄρτος καλούμενος κλιβανικίου καὶ φουρτανίου ἐξαφίεται. Plinius quoque eadem panum genera ponit quod ad diuersam coquendi rationem attinet, lib. 18, cap. 11, Panes à coquendi ratione appellati vel furnacei, vel artoptacii, aut in clibanis cocti. Sunt autem qui apud Athenæum putent legendum ἀρτοπλίκιος ex Plinio: & certè ἀρτοπλίκιος cum κλιβανίκιος & φουρνάκιος conueniet. inuenitur tamen & altera terminatio in quibusdam huiusmodi adiectiuis.

C. Ἀρτοπώλης, ου, ὁ, Qui panem vendit. ΕΤ Ἀρτοπῶλις, ιδος, ἡ, Quæ panem vendit. Aristoph. Ranis, λαιδορεῖσθ' ἢ οὐ παρέπει ἄνδρας πωποτὲ ὥς γε νῦν ἀρτοπώλιδας. Apud Pollucem autem habetur ἀρτοπωλίδις, non ἀρτοπώλιδις, sed E perperam, vt opinor. ΕΤ Ἀρτοπώλιον, ου, τὸ, Locus in quo venduntur panes. Aristoph. Ranis. Ἀρτοπωλεῖον autem pistrinum esse volunt: quia & Suidas annotat ἀρτοπωλεῖον esse τὸ μαγειρεῖον, ἐν ᾧ οἱ ἄρτοι γίνονται: vt ἀρτοπώλιον est ὁ τόπος ἐν ᾧ οἱ ἄρτοι πιπράσκονται). sed exemplum huius differentiæ desidero. Apud Pollucem legitur non solùm ἀρτοπώλιον, sed etiam ἀρτοπωλίαι. ΕΤ Ἀρτοπωλῶν verbum apud eundem, Panem vendere.

C. Ἀρτοπίδουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pani insidians, nomen muris apud Homerum in Batrach. vt & illud ἀρτοφάγος, cuius F suprà mentio facta fuit. Sic & Τρωξάρτης quod proximè sequitur.

C. Τρωξάρτης, Paniuorus, vt ἀρτοφάγος, & itidem nomen muris apud Homerum in Batrachom. ἀπὸ τοῦ τρώξαι ἄρτον, id est, Ex eo quòd panem edat.

C. Ὀλιγοδρία, ας, ἡ, Penuria panis. Ad verbum sonat Paucitas panis. ἡ λεῖψις τοῦ ἄρτου, inquit Suidas. In vulgaribus autem lexicis malè ὀλιγοδρία pro hoc ponitur.

¶ Διαρτίζω, Subigo & panem informo, vt quum massa in panes informatur. Bud.

ΑΙΣΑ, ης, ἡ, Parca. Item Fatũ. αἶσα dicitur sors, quasi ἡ ἀεὶ οὖσα, vt Aristot. docet De mundo. Autor Etymologici vult αἶσα esse quasi ἡ ἀεὶ ἴσα, id est par semper, & quæ nunquam mutatur. Vel à δαίω, id est Diuido (formando videlicet δαῖσα à futuro δαίσω, & αἶσα abiecto δ) quasi ἡ ἑκάστῳ μεμερισμένη, id est, Vnicuique diuisa. Interdũ αἶσα est ipsa dea fati præses, id est Parca. vt apud Homerum Iliad. υ, — ἄλοχόν οἱ αἶσα Γρηϊδίην ἐπέτησε λίνῳ. sic & Od. π. Interdum verò ipsum Fatum, vel quod fatale est, cum infinitiuo passim apud eundem: vt Od. ξ, — ἔτι γὰρ νύ μοι αἶσα βιῶναι, id est, Adhuc enim mihi fatũ est viuere. vel potius, fatale est. Sic Il. ω, — εἰ δέ μοι αἶσα Τεθνάμεναι. Sic Od. θ, Αἶσα γὰρ ἰῶν ἀπολέσθαι. Sic Iliad. π, αἶσα πύρας ἅλιναι. Apud eundem sæpe κακὴ αἶσα, Mala sors, Dura sors, vel aspera. Od. ι, — κακὴ Διὸς αἶσα περίστη Ἡμῖν αἰνομόροισιν. Od. τ, — τῷ ῥα κακὴ αἶσα κιχείη ὀπίσσω Οὐλομένη Ὀρέστην ἐπιφόλκιος &c. mala sorte, malis auibus, vt Latini dicunt.

Αἶσα, Pars, Portio. Cui significationi magis congrua est illa etymologia à δαίω, id est diuido (sicut etiã μοῖρα Parcam seu Fatum, item Partem significat.) Hesiodus, Ἠὼς γὰρ τ' ἔργοιο πείτλου ἀπομείρεται αἶσαν. Homerus Od. ι, — λαῶν ἀπὸ λοιδὸς ἄεισαν. Apud eundem Od. ω, & τ, ἐλπίδες αἶσαν. sed Eustathius vult esse periphrasin pro μοῖρα simpliciter. Apud eundem, — πίω δέ μιν ὡς καρὸς αἶσαν, id est, ὡς μοῖραν ἀταπύου. vel, Caris loco & numero habeo. sic enim accipitur vt μοῖρα. Bud.

Αἶσα, Officium, τὸ καθῆκον. vnde κατ' αἶσαν, Officiosè, Decenter, vt ait Bud. Il. ζ, Ἔκτορ ἐπεί μοι κατ' αἶσαν ἐείκοσας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν. vbi opponuntur κατ' αἶσαν & ὑπὲρ αἶσαν.

Αἴσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Faustus, Auspicatus, Fortunatus. vt enim ab αἶσα fit αἴσιος, sic fortunatus à nomine fortuna. Xen. Pæd. 1, ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ αἴσιοι, id est, Fulgura & tonitrua auspicata. Idem Pæd. 2, αἰετὸς ἢ ὀπτὴ ἁλιάετος αἴσιος, aquila auspicata & fausta. Sic ὄρνιθες αἴσιοι, Plut. in Romulo, aues faustæ. Idem in Fabio, χρησταίμονος ὄρνιθος οὐκ αἰσίοις, id est, Quum non faustas aues habuisset, vel Non bonas aues, vel Malas aues. Ouidius Bonis auibus dixit: Horatius, Mala aui, pro, Non auspicata. Quod genus loquendi ex eodem Xenophonte accepit, Pæd. 3, πᾶσι δὴ οἰωνοῖς χρησταίμοσι αἰσίοις. Sed pro ὄρνιθες hic est οἰωνοῖς. quo nomine alibi Plutarchus vtitur (in Galba videlicet) in singulari numero, μὴ χρῆσθαι οὐδὲ αἴσιον ποιεῖσθαι τῷ Γάλβᾳ τὸν οἰωνόν, id est, Minimè faustum augurium. Budæus ὄρνιθας αἰσίους ait appellari à Plutarcho aues augurium D facientes.

Αἰσίως, aduerb. Fausté, Auspicatè. Item Decenter.

Αἰσόω, ῶ, F. ώσω, Auspicatum reddo, siue faustum. ΕΤ Αἰσόομαι, οῦμαι, pass. Auspicium accipio, exponitur. Et cum accusatiuo, αἰσούμενοι τὸ χωρίον, Loci captantes auspicium. Appianus in Mithrid. αἰσούμενος ἄρα, ὅπῃ Ἀλέξανδρος αὐτοκράτωρ ἐστρατοπεδεύσατο, καὶ Μιθριδάτῃ καθήσεται, id est (Budæo interpr.) In faustum vtique omen vertens, quòd in qua Alexander mansione requieuisset, Mithridates diuersorium habuisset.

E C. Ἀπαίσιος, ν, ὁ καὶ ἡ, (& Ἀναίσιος, in vulg. lex.) Infaustus, Malo augurii, Inauspicatus. vt ὄρνιθες ἀπαίσιοι qui opponuntur τοῖς αἰσίοις, Eustath. 1439. Synes. epist. 108, μηδὲν δὲ ἀπαίσιον φθεγξαίμεθα, Nihil inauspicatũ, vel ominosum. Et apud eundem, σύμβολος ἀπαίσιος, Omen infaustum. Theophr. epist. 20, καὶ τὸν προϊόντα ὡς ἀπαίσιον ἄγειν ὀφθαλμόν.

C. Ἐξαίσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, quasi ἐξω ὢν τοῦ αἰσίου, vt olim dicebatur ἔκδικος quasi ἔξω τοῦ δικαίου. Apud Homerum ἐξαίσιον ἔργον, Res quæ fit aut dicitur contra quàm deceat, Res iniqua. Od. ρ, Οὐκ ἐξαίσια μυθήσεαι, οὐδέ τι εἰπὼν Ἐξαλέω. Et ἐξαίσιος ἄρη Θοίνης, Il. ο, id est ἄδικος, Eustath. At verò Od. ρ, Ἦ ῥα καί που δίκαι ἐξαίσιον, vel de persona dicitur, vt sit ἐξαίσιον ἀνδρα, id est πονηρὸν ἄδικον: vel aduerbialiter ponitur ἐξαίσιον pro ἔξω τοῦ δίκαιος: vel pro μάλα φοβερὸς, Eustath. 1831. Ἐξαίσιον postea positum etiam fuit in contraria significatione pro ἄγαν αἴσιον, præpositione ἐξ declarante ὑπέρθεσιν, inquit Eust. p. 1031.

Ἐξαίσιος, (q.d. Decentem quandam portionem excedens) Ingens, Immensus. vt ἐξαίσιον κακὸν, Ingens malum, Synes. epist. 104. Apud Polyb. ἐξαίσιος πλῆθος, Ingentes diuitiæ. Aristot. De mundo, μεγεθῶν δὲ χειμώνων ἐξαισίων, id est, pluuiis atque procellis stupẽdis, Bud. interpr. Apud Xenoph. autem ἐξαίσιοι ὄμβροι exponunt quidam Imbres intempesti. Plato Axiocho, αἰσίμους τε καὶ καταφορὰς ὄμβρων, καὶ πνευμάτων ἐξαισίους συρμούς. Vbi ἐξαισίους interpr. Immanes quosdam & horrendos. Dicitur & μέγεθος ἐξαίσιον, inusitata quædam vis. Plato epist. 7, χειμώνων δὲ ἐξαίσιον καὶ ἀπροσδόκητον μέγεθος. Luc. in Alcyone, καὶ ταῖς ἀστραπαῖς ἰσχύας καὶ βρονταῖς, αὐτόμων τι ἐξαίσια μεγέθη. Ego ἐξαίσιον ab αἶσα deduci puto significãte μοῖραν. vnde ἐξαίσιον perinde esse puto ac siquis dicat Decentem quandam portionem excedens, sicut interpretatus sum: sed addo etiam, mensuram, extendendo paulo latius significationem nominis αἶσα.

C. Παραίσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, (& Παραίσμιος apud Hes.) Infaustus,

Inauſpicatus,Dirus. Idem quod ἀπαίσιος, vt Iliad.ι.παραίσια σήματα,quæ poſtea dicta fuerunt ἀπαίσια, inquit Euſtathius. ¶ Apud Heſychium Παραίσιμα, ἀλλοῖα τῶν προσηκόντων.

¶ Αἴσιμος, ου, ὁ ἡ, Fatalis.vt αἴσιμον ἦμαρ, apud Homerum non ſemel,Fatalis dies.Il.ϑ,— ῥίπτε δ' αἴσιμον ἦμαρ Ἀχαιῶν. Iliad.χ,— ῥίπτε δ' Ἕκτορος αἴσιμον ἦμαρ, Fatalis dies Hectoris.Latini poetæ vocant interdum diem extremum vel nouiſſimum. Nonnunquam dicitur αἴσιμόν ἐστι pro eodem pro quo & αἶσά ἐστι,vt Iliad.φ, Ὡς οὔποτ' ποταμῷ γε δαὴ μάλα μοῖρ' ἀἴσιμόν ἐστιν.

Αἴσιμος,Decens,Quod eſt ex officio. Budæus ait αἴσιμον ſiue ἐναίσιμον apud Homerum ſignificare quod officioſe factum eſt. Ab Heſychio exponitur δίκαιον, ἀγαθόν, συμφέρον,id eſt,Quod cum dexteritate fit,Bonum, Vtile. Homerus Iliad.ο,— ὅτ' ἄγγελος ἄκριμα εἰδῇ. Od.ϑ, Τίστ' ἄρα μοι τόσσα. ¶ Apud eundem Od.ξ,αἴσιμα ἔργα,exponitur Pia opera.Et Od.π,— αἰνέω δ' ἄσιμα πάντα,quidã exponunt μέτρια,id eſt Mediocria, Moderata. Euſtathius tamen exponit τὰ καθήκοντα: vt & αἴσιμα πίειν,vult eſſe pro κατὰ τὸ καθῆκον.

Αἴσιμος vir aut mulier,Qui vel quæ colit officium,vt Plautus loquitur.Vel,Qui facit quod decet. Od.ϒ,σοὶ δὲ φρένας αἴσιμα ἴδμεν.vbi Euſtathius,ἡ προῦσα τὸ αἴσιον,ἤτοι τὸ καθῆκον καὶ δίκαιον.

¶ Αἴσιμος,Claudus & inhonoratus,& imperitus.Suidas ex Ariſtoph.Qui Suidæ locus ſuſpectus eſt.

Αἰσιμία ας ἡ,Diuinatio.μαντία,Suidæ exponitur & τὸ καθῆκον,id eſt,Officium,Quod decet.

C. Ἐναίσιμος,ου,ὁ ἡ, diuerſe accipitur pro diuerſitate ſignificationum primitiui αἶσα. vt ἐναίσιμοι ὄρνιθες, qui fatale aliquid portendunt,Od.β. v.181, Ὄρνιθες δέ τι πολλοὶ ἐμὶν αὐγὰς ἠελίοιο φοιτῶσ', ἠδέ τι πάσης ἴσασι. perinde ac ſi dicat,non omnes αἰσαίλατα δηλοῦσι, ſuntque vel ἄσιμοι, vel ἀπαίσιμοι.vnde malè à quibuſdam hic exponitur ὄρνιθες ἐναίσιμοι,aues præpetes & fauſtæ.Interpretor autem ἐναίσιμοι fatale aliquid portendentes,ex Euſtathio, qui quod pag.1439,dicit αἰσαίλατα δηλωτῆρας, (vtens verbo δηλωτῆρας, pro σημαίνοντας)dicit pag.ſequente παρασημότερον δὲ δηλωτῆρας.Ego igitur ἐναίσιμους ὀρνίθας puto exponi etiam poſſe Augurium facientes. Huc pertinet ἐναίσιμα σήματα Il.β.v.355, Ἀσπάλιων ὅτ' ἐπιδέξι', ἐναίσιμα σήματα φαίνων,id eſt σημαίνοντα αἴσιος τῆς ἐν παρελθοῦσι αἰσιότητος, Euſt. 236.Et rurſus Odyſſ.β,Ὄρνιθας γνῶναι καὶ ἐναίσιμα μητίσασθαι.Ἐναίσιμος αἰνῶ,Qui decenter & ex officio aliquid facit aut dicit,Qui ſe decenter gerit,Qui ſcit quid deceat, idque obſeruat.Item Æquus, Æqui amans.Il.ζ,Δαιμόνι', οὐκ ἀδίκῳ τι ἐοικὸς ἐναίσιμος εἶπε, Ἔρχον ἀλαμπέσιο μάχης. vbi Euſtath.exponit ὁ κατὰ τὸ δίκαιον φρονῶν. vbi κατὰ τὸ δίκαιον accipere debemus pro expoſitione τὸ κατ' αἶσαν, cum ab αἶσα deriuetur ἐναίσιμος. Exponitur ab eodem etiam δίκαιος ſiue σωστός. A Vallæ non malè (mea ſententia)redditur hic ἐναίσιμος, Æquus rerũ æſtimator. Bud.δίκαιος καὶ δικαιώμων,& Lat. Æquus & bonus, interpr. ἐναίσιμοι opponuntur ἀναίσιμοις,Odyſſ.ρ.v.363,Τοιοῦτοί τοι οἷοι ἐναίσιμοι ἀνθρώποισι.Interdum autem ἐναίσιμος dicitur ὁ σιβαρὸς καὶ τὸ καθῆκον,vt in hoc verſu,— γῆρας γὰρ ἐναίσιμον ἀνδρὶ γένηται.Euſtath.1440.

Ἐναίσιμον de re itidẽ dictũ,ſignificat Ex officio & decenter factum. Item Iuſtum, Æquum.Od.π,v.299, — ἦτοι μὲν πατρὸς γ' ἐναίσιμον οὐκ ἐνόησα Πᾶσιν ἐμοί, expoſitur καθῆκον. Sic paulo pòſt, videlicet verſu 310, — ἀμείνω δ' αἴσιμα πάντα,id eſt καθήκοντα. Quæ poſterioris loci expoſitio habetur & apud Euſtathium, & apud autorẽ breuium ſcholiorum:at prioris apud hunc duntaxat. Sed pag. 1440 Euſtath.ſcribens ἐναίσιμον dici ὅτι δίκαιόν ἐστι πρᾶττειν ἢ ὁρᾶν, in exemplum affert ſimilem illi prioſi verſum ex Odyſſeæ β, — ἀνὴρ ὃν πατρὸς γ' ἐναίσιμον οὐκ ἐνόησα.Sic ἐναίσιμα ἐργάζεσθαι de ſeruis dictum,Od.ρ. verſ. 321,Facere quæ ſunt ex officio, Vel cõmodius (meo iudicio)Fungi ſuo officio.Apud Apollonium Rhod.ἐναίσιμος μῶλος,Decens oratio, Qua videlicet proponuntur quæ decent & rẽtioni conſentanea ſunt.

Ἐναίσιμον aduerbialiter poſitum pro ἐναισίμως, ſignificat καθηκόντως ſiue προσηκόντως. Il.ζ.v. 519, — νέμεσθον ἐναίσιμον ἠὲ χίλιοι. Videtur ſumi pro Tẽpore apto & conuenienti,id eſt maturè.

Ἐναισίμως,aduerb.Decẽter,apud ſchol.breuium autorem, in loco proximè præcedenti.

Ἐναισμία,Oſtentum,Prodigium,δεισιδαιμία,Heſych.

C. Παραίσιμος,ου,ὁ,ἡ,καὶ ον. Dicitur παραίσιμον quod fit contrà quàm decet, ſiue præter officium: ſi ſequamur Heſychium,qui παραίσιμα exponit ἀλλοῖα τῶν προσηκόντων.

ΑΙΣΙΜΟΩ, ῶ,F.άσω,P.ωκα,Inſinuo,Impendo.τὸ καὶ παραλίσκω,inquit Suidas. ET COMP. ΑΝαισιμόω, pro eodem. Euſtathius vult Αἰσιμοῶ eſſe ſumptus facere in ea quæ decet: Ἀναισιμοῶ autem eſſe fortaſſe ſumptus facere in ea quæ non decet: vt apud eum qui dixit,πᾶς γυναῖκας ἀπαναίσιμοῦσθαι (ἐν πολιορκίᾳ δηλαδὴ) ἵνα μὴ αἰσαισιμῶσαι τὸν σῖτον. Quòd ſi fortè alicubi αἰσαισιμῶ inueniatur dictum de ſumptibus decenter factis, tunc præpoſitionem αἰσὰ eſſe ſuperuacaneam. Hæc Euſtath. Sciendum eſt tamen αἰσαισιμοῦσθαι vtplurimum ſumi pro ſimplici αἰσιμοῦσθαι:vt αἰσαισιμώθη τοῖς ἐργάζ ιδίοις, In operarios abſumptum eſt,ſiue impenſum: vel (vt alii) erogatum eſt. Apud Herodotum autem,αἰσαισιμώθη ἐκ τῆ τάφρου ἡ γῆ,exponitur, Egeſta eſt è foſſa humus.Ex αἰσαισιμόω autem eſt nomen αἰσαίσιμωμα. nam Heſychius αἰσαισιμώματα exponit αἰσαλώματα,id eſt impenſas, ſiue ſumptus. Vt autem ab αἰσαισιμόω dicitur αἰσαίσιμωμα,ſic à ſimplici αἰσιμόω dicendum videtur αἰσίμωμα: eſt tamen apud Heſychium αἰσιμάτων expoſitum δαπανημάτων,id eſt impenſarum: à nominatiuo ſingulari αἴσιμα. ſed videndum num ſit αἰσμάτων apud Heſychium pro αἰσιμωμάτων. DICITVR & Καταναισιμόω, quod habetur apud Hippocratem. apud eum enim Galenus καταναισιμοῦται explicat καταλίσκεται,ſic & Erotianus: ſed apud eum legitur καταναισιμᾶται, malè,vt opinor.

ΑΙΣΥΜΝΗΤΗΣ,ου,ὁ,vel Αἰσυμνητήρ,ῆρος,ὁ,Certaminis præſes & curator.ἀγωνοθέτης,ſiue βραβευτής,apud Homerum,Od.ϑ,— αἰσυμνῆται δὲ κρῖναι ἐστᾶσι πάντες ἀείσασθαι Δήμου: vt ſit αἰσυμνήτης quaſi ὁ αἰσίμως νεμητὴς τῶν δικαίων καὶ τῶν ἀγώνων,vt ait Budæus.Euſtathius autem dicit οἱ τὸ αἴσιον νέμοντες τοῖς ἀγωνιζομένοις. Eodem modo alibi ex Ariſtarcho docet αἰσυμνητὴρ eſſe dictum ὡσεὶ τὸ αἴσιμος νέμων.Notandum autem hic αἴσιμον ponere, non αἴσιον,vt illic. Affert & aliam etymologiam,vt videlicet αἰσυμνητὴρ ſit ὁ παρὰ αἰσίων μήμαλα πεποιθώς.Rurſum aliam oſtendit, nimirum vt ita dicatur ὁ τὸ αἴσιον ὑμεναῖον. quam poſtremã ſequendo,nihil ſcrupuli afferret litera υ. Quodcunque autem ſit verum huius vocabuli etymum, ſciendum eſt,ita fuiſſe appellatos olim reges.Scribit enim Ariſtoteles Polit.3 lib.cap.10,Tertium [genus monarchiæ] quod erat apud veteres Græcos,eorum quos vocant αἰσυμνήτας.Eſt autem hoc(vt ſummatim dicam) tyrannis per electionem: differens à barbarica, non eo quòd non ſecũdum legem, ſed eo ſolùm quòd nõ hæreditaria eſſet.Hoc autem imperium obtinebant quidam toto vitæ tempore, alii vſque ad præfixa quædã tempora,aut donec ab iis quædam geſta eſſent. Idem eius operis lib.4,ait quoſdam μοναρχίας à veteribus Græcis appellatos αἰσυμνήτας.

Αἰσυμνῆτις,ιδος,ἡ,Regina:eodem modo videlicet quo αἰσυμνήτης,Rex,certo genere regiæ dignitatis.

Αἰσυμνητία,ας,ἡ,Regia poteſtas,data cuipiam per electionem.nam Ariſtoteles Pol.3,cap.11,quatuor βασιλείας genera conſtituens, tertium locum τῇ αἰσυμνητίᾳ tribuit, quæ eſt(vt inquit) αἱρετὴ τυραννίς.

Αἰσυμνάω, ῶ, Regno, Impero, Euripidi in Medea:vt docet Heſychius.Euſtathius vult ab αἰσυμνήτης eſſe factum: at magis videtur eſſe rationi conſentaneum vt αἰσυμνήτης ab αἰσυμνᾶν deducamus, vt κυβερνήτης à κυβερνάω deriuatur.

¶ Αἰσυντὴρ,ῆρος,ὁ, ſiue Αἰσυήτης.Secundum quoſdam,idem qui & αἰσυμνητήρ; vt ſit αἰσυντὴρ quaſi ὁ πρῶτα τὰ αἴσια. Secundum alios autem αἰσυντὴρ dicitur adoleſcens, ſeu iuuenis,qui valde eſt robuſtus. ex α epitatico & verbo σύω,id eſt Ruo,vel Cum impetu feror. Vel αἰσυντὴρ,Decens,Moderatus:deriuando ab αἶσα:vt videlicet ab αἶσα fiat verbũ αἰσύω,vnde nomen αἰσυντήρ.Secundũ quoſdã autem,Paſtor. Aut, Qui facilè huc illuc mouetur, ab αἴσσειν. Hæc Euſtathius in illum Iliadis ω verſum,Βῆ δ'

ἰύναι καύρῳ αἰσυπῆες ἰσιγῆς. vbi tamen Hesych. αἰσυμπῆες legit, si mendosum non est eius exemplar. Sed non video quomodo αἰσυμπῆες conuenire posset hoc etymum πρὸ προωῖπῆ τὰ αἴσια (quod & ipse affert ex Appione) licut & αἰσυπῆες. nam vnde ellent μ & ν in αἰσυμπῆες?

¶ Αἰσυήτης, Viri Troiani proprium nomen, ll. β.

ΑΙΣΘΆΝΟΜΑΙ, à quo præteritum imperf. ᾐσθανόμην: & Αἰσθόμαι, ῦμαι, inusitatum, à quo Fut. αἰσθήσομαι: Pr. ᾔσθημαι: Aor. med. 2, ᾐσθόμην. Significat Sētio, propriè sensu corporis, cum genitiuo: vt αἰσθάνομαι τῆς ψύχους, Sentio frigus. Interdum de iis quæ aurium sensu percipiuntur, pro Audio: vt apud Xenophontem, αἰσθάνομαι κραυγῆς, Audio clamorē. Aristophanes Nubibus, ἤκουσ' ἀφωνῆς. Dicitur. & cum accusatiuo, αἰσθάνομαι τινὰ φωνήν. Sic Aristophanes in Pluto cum genitiuo vtens dixit ἄσθηται ψόφου, & per accusatiuum ἤσθητο τὸν ψόφον. Sic Plautus dicit Sēture sonitum. Sic verò Itali hodieq; Sentio pro Audio vsurpant, veluti quum dicūt *Sentire la musica*. Thucydides dixit αἰσθάνομαι τῇ ἀκοῇ, q.d. ad verbum, Auditione audio. Latinè, Fādo audio. Sic idē Itali, *Io ho sentito dire*, ad verbū ferè, ἀκούω ἀκοῇ. ‖ Refertur verò αἰσθάνομαι & ad alios sensus: sicut & Sentio Latinè. nam & Sentire odores dicit Lucretius. ‖ Nonnunquam absolutè ponitur αἰσθάνομαι: vt apud Aristophanem in Ranis, Καὶ πολύ γε μᾶλλον ἂν δι' ἐμὲ μαστιγοῖτο. Εἴπερ θεὸς πρόσθεν, οὐκ αἰσθήσεται, id est, Quin & multo magis flagris cædendus est. nam si deus est, non sentiet. Sed facile est subaudire genitiuum τῆς πληγῆς.

Αἰσθάνομαι, non minus frequenter ad animum transfertur, vt Sentio Latinè, pro Mente percipio, Intelligo, Animaduerto, Cognosco. Iungitur cum participio, cóque nominatiui casus: si quidem ipsum verbum & participium de eadem dicantur persona. vt quum dicimus αἰσθάνομαι φερόμενος ἔξω τῆς καυροῦ, Sentio me ferri. vel, Animaduerto. Aristophanes, αἰσθάνομαι ἐξὼν, Sentio me habiturum. Sic apud Lucianum in Anacharside, ὦ ἄνθη καταῤῥηπερδυόμενος, Si sentias te artis dicendi velut torrente rapi. At si verbum & participium de eadem persona non dicantur, tum participium est accusatiui casus, cum nomine videlicet aut pronomine accusatiui itidēm casus. Aristophanes Pluto, εἰ λυπουμένω γ' αἰσθήσομαι, Si mœrentem me animaduerteret, vel mœstam esse. Xenophon Pæd. 1, ἤ ζῶσι αἰσθάνεσθε διόμενον, ἢ τὸν πάππον ἢ τὸν τῆς μητρὸς ἀδελφόν. Sic dicitur ab eodem ibidem, εἰδυίας πόσον ἀχθόμεθα στερόμενοι ὅτι ἐσμὲν ὀρφανοί. Ibidem, ἠσθάνετο πῶς τι ὀδυνῶμαι καὶ πῶς ἀθυμοῦμαι αὐτῶν στερισκομένων ὑφ' ἑαυτόν. Idem Pæd. 5, ὡς ἤσθητο πεινῶντος. Idē, αἰσθάνομαι δὲ ἐγὼ τὰ οὕτως ἔχοντα, Intelligo autem hæc ita se habere. ‖ Interdum cum participio genitiui casus. Idem, ἤσθησαι σοῦ πώποτε μου ἢ ψευδομαρτυρούσης, ἢ, &c. Sed & genitiuum personæ habet apud eundem, non sequente participio, sed subaudito. vt, οὐκ αἰσθάνῃ σαυτοῦ καὶ οὐ τούτων ἄπο; hic enim subauditur particip. nom. casus ὤν. Aliquando cum genitiuo personæ, non subaudito vllo participio: alia forma loquendi. Idem, οὐκ αἰσθάνομαί σου ὁπόσον νόμιμον ἢ πόσον δίκαιον λέγῃς. ‖ Nonnunquam verò cum nomine accusatiui casus, absque participio. Idē Pæd. 1, αἰσθάνομαι τὰ τῶν πολεμίων. Demosth. Pro corona, αἰσθάνεσθε τὸ πρᾶγμα. Xenophon Pæd. 5, αἰσθόμενος τὴν καλοκαγαθίαν αὐτῆς. Isocrates ad Demonicum, οὕτω τὴν ἐκείνων γνώμην αἰσθόμενοι, Sic illorum mentem cognosces. Habet & genitiuum in similibus phrasibus, vt αἰσθάνομαι τῆς τοῦ λόγου ἡδύτητος. Plutarchus in Fabio, αἰσθανόμενος τῆς περὶ αὑτὸν ἀσθενείας, Suam imbecillitatem sentiens, Suæ imbecillitatis conscius. Gregor. Nazianzenus in orat. De sancto baptismate, διαὐτὰ τὸ λουτρὸν τοῖς ἠσθημένοις αὐτοῦ χαρίζεται, id est, Iis largitur qui ipsum mente perceperunt. ‖ Apud Thucydidem autem iungitur hoc verbum genitiuo, interiecta præpositione περὶ. lib. 1, περὶ ὧν οὐκ αἰσθάνεσθαι ἡμῶν γε δοκεῖ τι.

Αἰσθάνομαι pro Scio etiam vsurpatur apud Areopagitam, vt ait Bud. In illo quoque Xen. loco modò citato, αἰσθάνομαι τὰ τοῦ πολεμίου, sunt qui exponant οἶδα, id est Noui; Scio. Alii, Percipio, Odoror.

Αἰσθάνεσθαι & αἰσθέσθαι ita differre vult Suidas, vt αἰσθέσθαι sit exactè cognitum aliquid habere: αἰσθάνεσθαι autē suspicari aliquid, & coniecturam de eo habere.

Αἴσθημα, ατος. τὸ, Sensio, Ipse sentiendi actus. Hesychius, αἰσθήματα, πάντα ὅσα γινόμενα πάσχη. vbi pro ὅσα legendum videtur αἰσθήσεις. Apud Aristotelem περὶ ἀναπνοῆς sæpe habetur hoc nomen αἴσθημα.

Αἴσθησις, εως, ἡ, Sensus: vt, εἰσὶ δὲ τῷ ἀνθρωπίνου σώματος αἰσθήσεις πέντε, Sunt autem humani corporis sensus quinque. videlicet, visus, auditus, &c. Plutarchus, αἴσθησις ἀκουστική, Sensus auditiuus, ad verbum. Ciceroni in Somn. Scip. sensus audiendi. Apud Athenæum pro eodem, αἴσθησις ἀκοῆς.

Αἴσθησις, Sēsio (quo & Gaza vtitur) Ipsa actio vel passio sentiendi. nā αἴσθησιν prout vel cū hoc vel cum illo verbo iungimus in infinitiuo, vertimus Sentire vel Sentiri. & quidem cum ἔχειν vtranque significationem habet. nam αἴσθησιν ἔχειν, ad verbum, Sensum habere, pro Sentiri. Thucyd. 2, τὸ μὲ λυπεῖσθαι ἔχει ἤδη τινὰ αἴσθησιν ἑκάστῳ, id est, Mœror seu molestia sensum habet vnicuique, id est, Vim hanc vt sentiatur. vel, Vim sentiendi: si sentiendi passiuè vsurpari posset. Id est, Vnusquisque mœroris sensum habet. vel, Mœroris sensu afficitur. Hoc est breuiter, Vnusquisque mœrorem sentit. At si dixisset, τὸ λυπεῖσθαι ἔχει τινὰ αἴσθησιν ἕκαστον, eadem esset sententia: sed αἴσθησιν ἔχει significaret, Sentit: vt apud Plutarchum, πῶς αὖ πρὸς ἐκεῖνα ἔχθει. &c. πῶς δὲ καθαρὸν καὶ ὑγιαίνοντα [οἱ ἰοὶ] αἴσθησιν οὐκ ἔχειν. Sic apud Galenum ad Glauc. 1, ψυχρότητος πρὸς αἴσθησιν ἔχειν, exponitur, Frigoris sensu afficiuntur. Est autem frigoris sensu afficiuntur, idem quod, Frigus sentiunt. Sic apud Platonem, in Apol. Socratis, μηδὲ αἴσθησιν μηδεμίαν μηδενὸς ἔχειν τὸν τεθνεῶτα. pro, Nec quicquam prorsus sentire eum qui sit mortuus. Nam idem hæc valēt verba atque ista quibus Cicero illum locum interpretans, vsus est, Vt sensus omninò mors omnes auferat. ‖ Αἴσθησιν παρέχειν dicitur itidem quod sentitur. Xenophon Hellen. 5, ὅπως μὴ φανερὸς εἴη, μηδὲ αἴσθησιν παρέχοι, Vt non manifestus esset, nec sensum præberet, id est, Nec sentiretur. Sic exponitur & hoc in loco, αἴσθησιν ἡμῖν οἱ ἐχθροὶ ἀφημοτεώτης παρέχεσιν, sentiuntur à nobis inimici quum, &c. Apud Thucydidem autem lib. 2, αἴσθησιν παρέχειν vertitur à Valla Significationem dare. vbi ille dicit, οἱ δὲ κύνες μᾶλλον αἴσθησιν παρεῖχον τῷ ἐπιβαίνοντος. ‖ Αἴσθησιν λαμβάνειν, pro Sensu affici alicuius rei. vel simpliciter, Rem aliquam sentire. Isocrates ad Demonicum, ἐν ἅπασι τοῖς ἔργοις οὐχ οὕτω τῆς ἀρχῆς μεμνησόμεθ', ὡς τῆς παιδιᾶς αἴσθησιν λαμβάνομεν. ‖ Dicitur autem δύνασθαί τινα αἴσθησιν ποιεῖν, qui non sentit hoc vel illud. vt apud Greg. Naz. De theologia, καὶ μηδὲν διαφεύγειν τὸν ἥλιον τινὰ αἴσθησιν, & nihil effugere quin sentiat solem. Quidam vertunt, Sensum solis effugere, aut notionem.

Αἴσθησιν, reddiderunt quidam & cognitionem, notitiam, intelligentiā, iudicium: pro loco. In verbis Thucydidis modò citatis Valla (vti dictum est) significationem exponit. Quintilianus lib. 3, cap. 8, In voce quæri putat [Posidonius] an significet quid, quàm multa, quomodo: in rebus, coniecturam: quod κατ' αἴσθησιν vocat.

Αἰσθητός, ὴ, ὸν, Sensibilis, vel, cum Lucretio, Sensilis, Sub sensum cadens, Sensu perceptibilis, Qui sensu percipi potest: vt αἰσθητὸς ἀκοῇ, Cadens sub sensum aurium, Qui sentiri auditu potest. αἰσθητὰ Cicero interpretatur Sēsus mouentia. Idem hæc Platonis in Timæo, ὅταν μὲ περὶ τὰ αἰσθητὰ γίγνηται [ὁ λόγος] interpretatur, Quum [ratio] eādem partem attingit qua sensus cieri potest. ‖ Αἰσθητὰ & νοητὰ opponi solent. nam αἰσθητὰ sunt quæ sub sensum cadunt, quæ sensu percipi possunt: νοητὰ, quæ mēte percipiuntur duntaxat seu intellectu. Gregorius Naz. cuiusdam ex veteribus profert hoc dictum, ἥλιος ὁ παρ' ἐμοὶ αἰσθητὸς ἥλιος, ὁ παρ' ἐμοὶ νοητὸς θεός, id est, Hoc in sensilibus sol, quod deus in intellectilibus, siue intellectualibus. Aristot. περὶ τοῦ θεὸς τι loquens, τὸ αἰσθητὸν θεῖον τῆς αἰσθήσεως δοκεῖ εἶναι. HINC aduerb. Αἰσθητῶς (q. d. Sensibiliter) Ita vt sensu percipiatur. Plut. De primo frigido, ἡ μολὼν ἐν τοῖς μάλιστα τὸ ψυχρὸν αἰσθητῶς σκληρόν ἐστι.

Αἰσθητικὸς, οὐ, ὁ, Sentiendi vim habens, Senſu præditus. ἡ αἰσθητικὴ δύναμις, apud Galenum, Vis ſenſitiua, Senſitrix facultas, ſeu ſenſoria: ſi talia nomina Latinitas admitteret. Rectius, Sentiendi facultas. Ariſtoteles, ἅπτ ἡ μὲν αἴσθησις ἅμα τῷ αἰσθητῷ γίνεται, id eſt, Vnà cum eo quod ſenſu eſt præditum. vel, Præditum ſentiendi facultate. ¶ Αἰσθητικὴ χαὶς videtur appellari apud Athenæum non ſimpliciter quæ eſt facultate ſentiendi prædita, ſed quæ vi & acrimonia pollet in ſentiendo.

Αἰσθητὸν exponitur etiam paſſiuè, Quod ſenſu percipi poteſt, Quod ſub ſenſus cadit. Qua in ſignificatione αἰσθητὸν idem valebit quod αἰσθητόν. Sic apud Galenum ad Glauconem 2, ὀδυνῶν αἰσθητικὴ explicatur, Dolor qui ſentitur.

Αἰσθητήριον, ου, τὸ, Senſorium, ad verbum, cum Hermolao: Pars ſenſoria, cum Gaza. Alii exponunt, Sentiendi organum, ſeu inſtrumentum, quæ interpretatio vim vocabuli exprimit. Nonnulli αἰσθητήριον, Domicilium ſenſus, ſeu ſedem ſenſoriam: quidam & Partem percipiendi miniſtram interpretati ſunt. Gaza hæc verba, τὸ τούτων αἰσθητήριον ἡ σὰρξ ὅτι, vertit, Caro in his ſent. cūdis poſita eſt. Poſſint autem & ſic reddi, Caro eſt ea per quam hæc ſentiuntur. Dicuntur verò interdum αἰσθητήρια per ſe, interdum nomine μέρη addito, αἰσθητήρια μέρη, partes per quas ipſi ſenſus agunt. adeo vt αἰσθητήρια denique ſint ſenſuum ſiue ſentiendi inſtrumenta: vt αἰσθητήριον ἀκοῆς, id eſt, Senſorium auditus, eſt auris: αἰσθητήριον ὄψεως, eſt oculus. Quum autem dicitur αἰσθητήριον ἀκοῆς aut ὄψεως, tunc αἰσθητήριον poſſumus interpretari ſimpliciter Inſtrumentum: vt αἰσθητήριον ἀκοῆς, Inſtrumentum audiendi, vel auditus. Poſſit tamen & ita reddi, Inſtrumentum ſenſus auditus. Quidam vir doctus apud Themiſtium αἰσθητήριον γεύσεως vertit ſenſorium guſtandi.

C. ΑΝαισθησία, ας, ἡ, Carentia ſenſuum, Defectus ſenſuum, Stupor. A quibuſdam vno verbo redditum fuit Inſenſibilitas, ab aliis Senſuum ſiue ſenſus vacuitas. Ex α priuatiuo & noмine αἴσθησις, ſenſus: vel potius ab ἤσθησαι, ſecūda præteriti ab αἰσθάνομαι, pro quo vſurpatur αἰσθάομαι. Athen. 12, οἱ δὲ καὶ εἰς πάχος σώματος ἐπίδοσιν, ἄλλοι δὲ εἰς αἰσθησίαν, ἧς πάλιν πρόφασιν.

Ἀναισθησία, Stoliditas, Dementia, Stupor, Stupiditas. Demoſthenes in Timocratem, εἰς τὴν τούτου αἰσθησίας καὶ πλημμελείας.

Ἀναίσθητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Carens ſenſu ſiue ſenſibus, Expers facultatis ſentiendi, Non ſentiens. Ex α priuatiuo & ἤσθημαι tertia præteritit: vt præcedens ἀναισθησία à ſecunda ἤσθησαι. Galenus, ἀναίσθητος ὑπάρχων πάσχει, Nō ſentit quæ patitur, Caret facultate ſentiendi. Apud Platonem, ἀναίσθητος τῶν κακῶν, Nihil mali experiens, Nihil mali ſentiens. Eodem fortaſſe modo quo Latinè dicitur Sentire incommodum, ſiue damnum. ¶ Dicitur & in paſſiua ſignificatione ἀναίσθητος, Qui non ſentitur, Senſum effugiens, vt Lucretius loquitur. Ariſtot. Pol. 2, ὡς ὅταν τις μικρὸν γλυκὺ εἰς πολὺ ὕδωρ μιχθὲν ἀναίσθητον ποιῇ τῷ κράσει, id eſt, Vt enim pauxillum dulcis liquoris in multam aquam immixtum efficit mixtionem talem quæ ſenſum effugiat. Sic ἀναίσθητος θάνατος apud Thucydidem libro 4.

Ἀναίσθητος, Stupidus, Stolidus, quaſi ſenſu communi carens (vt Horatius loquitur) alludens (meo quidem iudicio) ad vocem hanc Græcam ἀναίσθητος. Demoſthenes Pro corona, ἀλλὰ πρὸς θεῶν οὕτω σκαιὸς εἶ καὶ ἀναίσθητος λέγειν. Idem ibidem, οἱ μὲν καπήλευτοι Θετταλοί, καὶ ἀναίσθητοι Θηβαῖοι. Apud Thucydidem τὸ ἀναίσθητον ſubſtantiuè pro ἡ ἀναισθησία.

Ἀναισθήτως, aduerb. Sine ſenſu, Sine ſentiendi facultate, ¶ Metaphoricè pro Stupidè, Stolidè, quaſi Carēdo ſenſu communi. vnde ἀναισθήτως ἔχειν & ἀναισθήτως διάκειμαι pro Stupidum eſſe, apud Iſocratem. ἀναισθήτως ἔχειν πρὸς τὸ κοινόν, apud Plutarchum in Solone. Et ἀναισθήτως κελεύω, Stupidè ſiue ſtolidè iubeo, id eſt, Ita ſum ſtupidus & ſtolidus vt iubeam.

Ἀναισθητέω, ῶ, Sum ſine ſenſu, interprete Cicerone. nam hæc ex Epicuri ſelectis ſententiis verba, ὁ θάνατος οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς. τὸ γὰρ διαλυθὲν, ἀναισθητεῖ· τὸ δὲ ἀναισθητοῦν, οὐδὲν

πρὸς ἡμᾶς, ita vertit, Mortem nihil ad nos pertinere. quod enim diſſolutum ſit, id eſſe ſine ſenſu: quod autē ſine ſenſu ſit, id nihil omnino ad nos pertinere. Apud Baſilium ἀναισθητῶ cum genitiuo, pro οὐκ αἰσθάνομαι, Non ſentio: in hoc eius ἐκτενεστέρας loco, ἀλλ' ἧττον ἀστὰ πρὸς ἡλικίαν ἀναισθητοῦσιν τῶν συμφορῶν. ¶ Capitur & metaphoricè ſicut præcedentia. Demoſth. Pro corona, ἐπὶ πλείστῳ μὲν ἐκεῖνος ἐμαυτοῦ, τοσοῦτον μὲν ἀναίσθητον, ὅμως δὲ ἐπιπλείστῳ, Stupidus, & quaſi communi ſenſu carens.

Ἀναισθητέομαι, Idem quod ἀναισθητῶ. Eadem forma dicitur qua ἐκρατούμαι, ἀκρατούμαι, ἀναισθάνομαι. Sed Atticos tradunt grammatici ἀναισθήτως ἔχειν dicere vel ἀναισθητῶν, non ἀναισθητεῖσθαι.

C. Δυσαίσθητος ET Εὐαίσθητος opponuntur. Δυσαίσθητος, Senſu non valens, Hebetem ſenſum habens. q.d. Difficilè ſenſu percipiens. Apud Aphrod. δυσαίσθητον δέρμα exponitur Cutis hebes. Et τὸ δυσαίσθητον ſubſtantiuè poſitū interpretatur Hebetudo ſenſus. AT Εὐαίσθητος, Senſu valens, Senſum acrem habens. q.d. Facilè ſenſu percipiens. vt Ariſtoteles De animal. lib. 5, τῶν μὲν οὖν πόρρωθεν τῇ αἰσθήσει ἀκριβέστατα ἅπτεται, ὡς εἰπεῖν, ἄνθρωπος ἔχει τὰ δὲ πρὸς τὰς διαφορὰς, μᾶλλον πάντων ἀναίσθητον. Sic dicitur ἄνθρωπος εὐαισθητότατον τῶν ἄλλων ζώων. Et τὸ εὐαίσθητον (ſicut τὸ δυσαίσθητον) ſubſtantiuè, Senſus vigor, apud Galenum.

ITEM Εὐαισθησία pro eodem, vt apud Laertium, ἰσχὺς, εὐαισθησία, ἀρτότης, ſenſuum vigor & integritas, Budæo, interpr. Citatur itidem ex Plat. De leg. εὐαισθησίαν ἔχειν pro Integris vti ſenſibus.

C. ΔΙαισθάνομαι, Perſentiſco, Perſpicuè percipio, vel Planè ſenſu percipio. Ariſtot. De gen. anim. lib. 5, λέγεται γὰρ τὸ ὀξυδορᾶν, ἐν μὲν τῷ τὰς διαφορὰς ὅτι μάλιστα τῶν ὁρωμένων διαισθάνεσθαι. Habet δια in hoc verbo eandem vim quam in διορῶ, aliiſque nonnullis: ideo ita interpretatus ſum. In vulgatis autem lexicis διαισθάνεσθαι exponitur Dignoſcit, in hoc Platonis loco, De republica 2, ὁ δίκαιος δημιουργὸς πάντα ἀδιάφθορα ἐν τῇ τέχνῃ καὶ τὰ δίκαια διαισθάνεται.

C. ΕΠαισθάνομαι, Sentio, pro ſimplici αἰσθάνομαι. Gregor. ὥσπερ μὴ ἐπαισθάνεσθαι τὴν κρύσιν διὰ τὴν ἕξιν, ita vt non ſentiret frigus. Et de rebus quæ ſenſu animi percipiuntur: vt apud Sophoclem, — οὐδὲν τῶνδ' ἐπαισθάνῃ κακῶν. Sic apud Æſchinem in epiſt. μὴ τῶν παίδων νῦν πω καὶ νῦν τὰς ἑαυτῶν συμφορὰς ἐπαισθανομένων. qui locus eodem pertinet quò & ille Sophoclis. Apud Alex. Aphrod. itidem ἐπαισθάνεσθαι τῶν συμφορῶν. Baſil. 418, ἐπαισθάνομαι δ' ἐμαυτοῦ ἀδυνατίας. ¶ Et cum accuſatiuo ſicut ſimplex αἰσθάνομαι, pro Intelligo, Audio: vt Soph. — τὸν σὸν ὡς ἐπαισθόμην μόρον. HINC Ἐπαίσθημα, Senſus, in vulgaribus lexicis. Vt autem Budæus ex Plutarcho ſcribit, ἐπαίσθημα eſt τὸ ἐνέργημα τῆς αἰσθήσεως, effectum ſenſus, id eſt ſenſum.

c. 2. Ἀνεπαίσθητος, ου, ὁ καὶ ἡ, (paſſiua ſignificat.) Qui non ſentitur, οὗ αἴσθησις οὐκ ἔστι. Suidas. Sic vtuntur Lucianus & Areopagita, inquit Budæus. In vulgaribus autem lexicis affertur ex Luciano hac ſignific. ἀνεπαίσθητα φιλοπυνήματα. HINC aduerb. Ἀνεπαισθήτως, Ita vt non ſentiatur.

c. 2. Συναισθάνομαι, Vnà ſenſum & fructum percipio, vt exponit Bud. in hoc Greg. loco, ἐπὶ καὶ αἱ δυνάμεις ἐνέχυσαι & τῆς τοιούτου σωτηρίας συναισθάνονται.

C. ΠΑΡαισθάνομαι, In ſenſu fallor, Non ſum ſatis compos exacti ſenſus, inquit Bud. afferens ex Plat. in Theæteto, ὅσα τις ἀδρανείᾳ ἢ παροράσει, ἢ ἄλλῳ τινὶ παραισθάνεται λέγεται. ¶ In vulg. lex. παραισθάνομαι exponitur etiam Percipio, Certior fio, cum genit. ex Xen.

C. ΠΡΟαισθάνομαι, Præſentio, Antè ſentio. Plutarchus in Publicola, ὥσπερ προαισθόμενοι, Quū hæc antè ſenſiſſent agi. Thucyd. lib. 3, οἱ δὲ καταφρονήσαντες, καὶ προαισθόμενοι, ἧκον οὐδέν, &c. Citatur ex eodem cum genit. προαισθάνεσθαι τοῦ στρατοῦ pro Præſcire aduentum exercitus. ¶ A Demoſthene accipi non ſolùm pro Præſentiſco ſed & pro Prouideo, ſcribit Bud.

Προαίσθησις, Præſenſio, vt Multarum rerum præſenſio, apud Ciceronem.

C. ΣΥΝαισθάνομαι, Vnà cum alio ſentio, id eſt ſenſu percipio. Plut. de ciuili charitate loquens, συναισθάνεσθαι δὲ καὶ συναλγεῖν

συναλγῶν ἀλλήλοις, id est consentiscere & συμπάσχειν, inquit Bud. At ego malim Sensu rei alicuius vnà tangi. In vulg.lex.perperam exponitur συναισθάνομαι, Consentio. ¶Dionysius theologus, οὕτω γὰρ κεκινήμεθ' ἑαυτῶν συνηισθόμεθα ἐξ ἴσμεν, nobis conscii nostri sumus & sic nouimus-Bud.

Συναίσθησις, medicorum verbum Galen. lib.13. Therap.in principio.q.d.Conscientia morbi, inquit Bud. Citatur & ex Dioscor. lib.8. cap.2, συναίσθησις κνησμώδης pro sensu pruriginis.Ego existimo hanc morbi συναίσθησιν eo sensu dici quo solemus in vernaculo sermone dicere, *Ie me sens malade.*

Αἴσσω, F.ξω, Ruo, Cum impetu feror, Irruo, Ingruo.Item, Erumpo, Prosilio. In vsu est potissimùm apud poetas.In Anthol. epigr. de Lacæna quæ filium occidit, Ἄρτιον αἶξασα δι' ἤπατος ἤλασε λόγχῃ. Eustathius vult apud Homerum esse, Festinare, & ῥᾳδίως ἀπίναι. Vtitur tamen & in aliis significat. Il. ρ, Ἵπποις αἴσσων. Il. λ, — ἅμαξις γὰρ ἄνωγε Ἄρτιον αἰσσοιτο θρασειάων ὑπὸ χερῶν. Sophocles, κατ' ἴχνος αἴσσω, quod vulgò exponitur Per vestigia feror. At schol. huius poetæ vult hoc verbum significare σφοδρὰ βαίνω in Trachiniis, vbi dicitur, τίων αἴσσοντων γάμων. Homerus, φασγάνῳ αἴξας, quod exponunt, Ense insurgens. Item, αἴξας ὅπλοις, Concussis armis proripiens sese. & αἴξασκε δοκεῖ, apud Euripidem, Marte perciti. ¶Cicero Vagari interpretatus est in hoc Homeri loco, — τὰ δὲ σύαγε αἴσσοντα. ¶Est in vsu & in soluta oratione, licet rarius. Laertius, αἴξαι ὅτι τῶν κυνικὴν φιλοσοφίαν, Impetu contendere, vt Bud. exponit. Idem, quod Plato dicit, αἴξεσθαι αὖ ἐπὶ τοῦτο, vertit, Eum impetus subire possit dicere. Apud Plutarchũ in Pompeio, ὅτι δὲ Πομπήιον ἄλλως αἴξας, interpret. αἴξας, Insiliens.

Αἴσσομαι pass. pro αἴσσω, Ruo, Prosilio, Exilio. Hom. Il. γ, v. 367, — ὣς δέ μοι ἔγχος Ἤιξε παλαμφιν ἐπαΐσσον· αὐτὴ ἔπειτα μὲν. vbi schol. exponit ἐξέδραμον, ἐκινήθη. quæ posterior interpretatio mihi non placet, qui ἤιξεν hic esse puto Exiliit. Hesychius ἠιχθήτω esse vult ἐφαίνοντο, ὥρμησαν. Hesiod. in Theogonia, — χεῖρες ἀπ' ὤμων Ἄΐσσοντο, quod vulgò interpr. Manus ab humeris prodibant & manabant: at ego malim, Erumpebant cum impetu, vel Prodeuntes impetum faciebant seu irruebant.

Αἴγδην, aduerb. (ab ἤιγα præterito medio formatũ, vt opinor) Impetuosè, Irruendo cum impetu. Apoll. Arg. 2, — ἤλασε μετὰ αἴγδην. Vide etiam Μετ' αἴγδην in Μετάσσω, & Προσεπ' αἴγδην in Κατάσσω.

Αἰγή, Procella, à præterito medio ἤιγα formatum, vide paulo pòst in compositio Κατάσσω.

Αἰκή, ῆς, ἡ, Motus alicuius qui irruit, Violentus motus, Impetus. Fit αἰκὴ ab αἴσσω eodem modo quo φυλακὴ à φυλάσσω, vt docet Eustath. Hom. Il. ο, v. 708, — οὐδ' ἄρα οἱ ἴαχε Τόξων αἰκὰς ἀμφὶς μάρτυρος οὐδὲ τ' ἀκόντων.

Αἶκις idem quod proximè præcedens αἰκή. nam αἶκις ab Hesychio exponitur ὁρμαί. Est autem αἶκις à nominat. sing. αἴξ. VNDE cõpos. Πολυαίξ, quod exponitur Impetuosus, Varios impetus seu motus habẽs, πολυόρμητος, πολυπήτης. vt κάματος πολυαίξ. Il. α, v. 806, Ἀλλά σφιν ἦ κάματος πολυαίξ γῆα δαΐζειν, id est In quo varii sunt motꝰ, seu variæ agitationes. vel, Labor multis modis agitans. Ita enim melius exprimi vim huius verbi existimo: licet πολυαίξ sit ὁ πολλαὶ αἶκας ἔχων. Dicitur ab eodem poeta πολυαίξ πόλεμος, Varios motus seu impetus habens, aut, Valde impetuosus. Nec malè etiam (vt opinor) Valde turbulẽtus interpretabimur. Habetur autem Il. α. v. 166, Ἀλλά τὸ μὲν πάλιν πολυαῖκος πολέμοιο Χεῖρας ἐμὰς δίπτυε: Vbi Eustath. tradit ita vocari bellum διὰ τὰς ἐν αὐτῷ πολλὰς ὁρμὰς καὶ μετατάσεις. propter quas (inquit) Mars appellabitur ἀλκαιοθόρος in sequentibus. HINC & Κορυθαίξ, ικος, ὁ, Galeam quatiens cum impetu. vel, Cuius galea variè agitatur. Vnde pro impetuoso seu violento, pro strenuo denique ac forti accipitur, vt κορυθαιόλος, quod vide. ET Τειχαίξ, eiusdem formæ & eodem pertinens secundum quosdam. nam Odyss. τ. v. 174, Δῶκε δέ οἱ πεντηκοντόρους, volunt esse ὃν αἱ τῆς πεντηκοντάλαιας τεύχεσι ἄνδρες, τουτέστι σίδηρος ἐπὶ πλεῖστον. id est, è quorum galeis propendentes setæ agitantur in prælio. In vulgatis lexicis habetur, τειχαΐκας dici Qui assiduè versantur in prælijs, veluti assiduè concutientes ac motantes cristas: è quibus plerunque capillorum quadam similitudine propendent equinæ setæ. vnde illud, — cristâque hirsutus equina. Ibidẽ exponitur Capillati & quassantes crines. Camerarius esse ait τειχαΐκας capillatos & quassabundo crine, licet alii aliter interpretati sint. Ab Eustathio certè aliæ etiam expositiones huius epitheti scribuntur, ab hac valde diuersæ: quas vide pag. 1861. In vulgatis autem lexicis additur, Hesiodum hoc nomine tres diuersos populos appellasse qui Cretam incoluerunt, Pelasgos, Achæos, & Dores, οὕνεκα πεισὰν γαῖαν ἐκὰς πάτρης ἐδάσαντο, id est, Quoniam procul à patria terram distribuerunt trifariam. Hactenus illa. Sciendum est autem posse composita huiusmodi prò diuersitate significationum vel ab αἶκις deduci, quod est ab αἴσσω, vel ab ipsomet verbo αἴσσω, formando videlicet ab eius futuro.

¶ Αἴσσω etiam dicitur pro Ἀΐσσω, Irruo, &c. vnde & Αἴξω, Irruam. Ex Euripide citatur μάτην ἤξα pro Frustra laborauì. Inuenitur etiam ἤξα signif. act. cum accusatiuo, vt ἤξεν χέρα apud Sophoclem in Aiace circa principium, Καί πως πρὸς τί δεξιόμενον οὖν ἤξεν χέρα; id est, Manum impetuosè seu violentè admouit, vel cum impetu. Ita enim malo interpretari quàm vt alii, Manum mouit, aut Manum impulit. In vulgatis autem lexicis perperam hoc ἤξεν deducitur ab ἄσσω posito pro αἴσσω: & rursum alibi ἤξα perperã ab αἴσσω. Verbi autem αἴσσω mentionem facit Etymologicus: vbi scribit ἄΐπτω esse ab ἄσσω τὸ ὁρμῶ. nam ab hoc ἄσσω fieri ἄττω, deinde ἄΐπτω, mutatis σσ in Ϊπ. sed loquitur de αἴσσω quatenus duntaxat ad formationem τοῦ ἄΐπτω fingitur. Composita autem ab ἄσσω, Ἀνασσω, Εἰσασσω, Ἐξασσω, vide paulo pòst cum ΑΝαΐσσω, Εἰσαΐσσω, Ἐξαΐσσω.

C. ΑΝαΐσσω, Ruo, Prosilio, Prorumpo. Item, Exurgo cum impetu. Homerus Odyss. ε. v. 40, — οἱ δ' ἄρα πάντες ἀνῇξαν κελάδοντες. Sic Il. α. v. 587, Ὣς ἄρ' ἔφη, καὶ ἀναΐξας δέπας ἀμφικύπελλον Μητρὶ φίλῃ ἐν χερὶ ἔθηκε. vbi exponitur ἀνορμήσας, ἀναστάς. Citatur & ex Odyss. ν, Σπῆ δι' ἀναΐξας. Ab eodem poeta dicuntur fontes ἀναΐσσειν, vt Latinè interdum Erumpere, Iliad. χ. v. 148. Vsus est autem huius verbi in prosa etiam, vt apud Xenophontem, ὁ δ' ἐξαίφνης ἀναΐξας, ἐφ' αὐτὸν ὑλάκτει τοῖς ποσὶ τῷ κυνῶν. Ex Aristophane quoque citatur hoc verbum, sed trisyllabè positum: vt videbis in proximè sequentibus.

Ἀναΐσσω etiam dici pro Ἀναΐσσω, annotatur in vulgatis lexicis, quæ ex Aristophanis Pluto afferunt ἔφθην ἀναΐξας. Sic εἰσαΐσσω & ἐξαΐσσω citantur ex eodem.

C. Ἀπαΐσσω, Prosilio, Cum impetu abeo. Camer. ἀπαΐξαι interpr. Celeriter se auferre. In vulgatis lexicis ex Sophocle citatur pro Vi irruo, quæ significatio potius est verbi Ἐπαΐσσω.

C. Διαΐσσω, Cum impetu transeo. A medicis vocatur πόρος διαΐσσων (vt inquit Ægineta) ὅπου ἀπὸ ῥίζης ἀρχόμενος τοῦ ὠοπαραδότου μυείου, φέρεται ταχέως εἰς τὰ ἀφροδίσια. Exponitur & Emico, vt διαΐξασα αἰφνὰ, emicans fulgur.

C. ΕΙΣαΐσσω. Irruo aliquò, Irrumpo. ET Εἰσαΐσσω, apud Aristophanem Nub. vnde affertur in vulg. lex. νὴ εἰσῆξε δ' ἄδδας ἔχουσα.

C. ΕΞαΐσσω, Prosilio alicunde, Cum impetu prodeo. ET Ἐξαΐσσω apud Aristophanem in Pluto, ἐξῆξάτην εὐθὺ δύο δράκοντ' ἀπὸ τῆς νεώ.

C. ΕΠαΐσσω, Irruo in aliquem, Impetum in aliquem facio. Homerus Iliad. γ, v. 369, Ἕκτωρ, καὶ ἐπαΐξας, κόρυθος λάβε φοινικοκόμοιο, Irruens, vel impetu facto, inuasit galeam. Idem, Odyss. ξ, Ἕκτωρ ἐμοὶ μάλα πολλὸν ἐπαΐσσων μεμάτην, In me irruebant hastis. Id est, hastis me petebant irruentes. Sic apud eundem, ἔχε ἐπαΐσσων. Et ἐπαΐξαι δηΐοισι, apud Apollonium. ¶Iungitur autem & accusatiuo: vt Iliad. ω, Ἕκτωρ, καὶ ἐπαΐξας ἐλασίππους ἅρμα καὶ ἵππους. vbi præpositio iungitur cum illis accusatiuis. est enim pro αἰξας ὅπλα ἅρμα, vt docet Eustathius. At ex Apollonio citatur ἐπαΐσσων ξίφος pro Ensem cum impetu mouens in aliquem. HINC Ἐπαΐγιζω, de quo vide post Καταΐσσω quod proximè sequitur.

C. ΚΑΤαίσσω, Cum impetu delabor, Deferor cum impetu, Et ſimpliciter pro Irruo. ΜΙΝC Καταιξ, Procella, vt quæ cum impetu ingruat. ΕΤ Καταιγὶς (ſicut & Αἰγὶς) eiuſdem ſignificationis. Sed vſitatius eſt καταιγὶς quàm αἰγὶς. Ariſtot. De mundo, τ γὰ μλὼ βιαίων πνευμάτων καταιγὶς μὲν ὄτι πνεῦμα αὔωθεν πίπτον ἐξαίφνης.

VNDE Καταιγίζω, quod de vento dici ſolet, ſeu procella ingruente aut delabente cum impetu. Euſtathius tamen poſtquam in hunc Homeri locum, Il. β, Ὡς δ' ὅτε πρὸς βαθὺ λίτορον ἰλάσιν Δώριος ἐ παιγίζων, annotauit καταιγίζειν eſſe τὸ ἐφορμᾶν καὶ αὔωθεν ὀπτανίειν (vnde eſſe αἰγάλης & καταιγίδες) addit, τὸ δ' αὐτὸ καὶ καταιγίζειν λέγεται. Idem eodem loco illud ſimplex Αἰγὶς ab ἤϊγα medio præterito τῆ αἴσσω formari tradit. Fortaſſe autem non malè & ab αἶμαι diſyllabo deriuaretur. Vide & αἰγὶς in Αἶξ αἰγὸς. ΕΤ aduerb. Προσφερόμενα παίγδλιω, quod exponitur Antrorſum cum impetu: apud Apoll. Argon. 2, — ἔστιχε πάσματι λαίθρῳ Προφερόμενα παίγδλιω κοίλης ἁλός. vbi ſcholaſtes ἐπὶ τοῦμπροσθεν καὶ ἀνωθεν καὶ παραφερόμενα. Vtitur autē & ſimplici aduerb. αἴγδλιω idē Apoll. vt ſuprà dictū fuit.

C. ΠΑΡαίσσω, Prætereo, Pertranſeo. Proprie autem Cum impetu pertranſeo. Exponitur etiam Pronipio me rapiam, Pronūpo. Il. ε, v. 690, Ἀλλὰ παρᾴξειν λελιημένος, &c. vbi exponitur παρίσταμαι, παρῆλθ. Citatur & ex Il. ϑ, Ἀλλὰ παρᾴξειν πάσας ὅτι πᾶσας, cum eadem expoſitione.

C. ΣΥΝαίσσω, Simul irruo. vnde apud Heſiod. συναΐκτην, in hoc verſu, Καὶ ῥ συναίκτην αἶσαν ἐφαίνετο ἰόντες, id eſt, Simul irruebant, vel potius In ſe mutuo irruebant.

C. Υ̓Παίσσω, Clā proſilio. Exponitur & Subrepo apud Homerum Il. β, Βαθμοῦ ὑπαίξας. Heſychius ὑπαΐξας vult eſſe ὑφορμήσας, vt αἰαΐξας antea dixi ab eo exponi αἰορμήσας.

¶ Αἴξασκε, pro αἴσσω, formatum ab αἴξασκε, dicto vt ἐλάσκω ἐλάσκε, γεμίσκω, & ſimilia.

ΑΤΤΩ, Proſilio, Subſilio, Subſulto. Demoſth. ἄπτων δίῤῥο κατέβη, huc illuc proſiliens. Vide alia exempla in Budæi Comm. 643. Ex Philoſtrati heroicis citatur ἄπτων ὡς ὄνους pro Ruens in armis. Greg. εἰ καί τινας ἄπτεσθαι ὁ ζῆλος πείθει ἢ ὑπὲρ δύναμιν. vbi ἄπτεσθαι ὑπὲρ δύναμιν exponitur in vulg. lex. Anniti ſupra vires: ſed malim Proſilire vel erumpere ad res maiores ſuis viribus. In iiſdem μὴ θερμὸν ἄπτεσθαι affertur pro Non calidè res aggredi. Scribit autem Etymol ex αἴσσω pro αἴτιω fieri ἄσσω, deinde mutatis σσ in πτ, ἄπτω. Ab hoc autem verbo ἄπτω deriuari Gallicum *haſter* (pro Feſtinare) credibile eſt.

C. ΔΙαπτω, Proſilio, Deſilio huc & illuc, Emico. Ariſtot. De mundo, ὃ δὲ τῷ προσθῇ οὐσίᾳ ζῷα πολλὰ διάπτει, καὶ φλόγες ἀστραπίζουσαι. Et apud eundem διάπτωσις ſunt igniculi in cælo emicantes & exilientes. Idem ἀστέρας διαπτῶντας in Probl. dixit pro traiectionibus ſignium, quos etiam διαπτώσεις appellat. Apud Gregorium, αἷμα πολὺ διάπτουσα, emicans. Bud. Comm. 643. In vulg. lex. citatur ex Probl. διάπτωσις τοῦ αἵματος pro Sanguine turgeſcente, Gaza interpr.

Διαπτάμαι, Proſilio, Emico, & quaſi Raptim elidor, Plut. in Cratylo, τὸ γὰρ διαπτόμενον καὶ τὸ ἀθυμοῦν, πολλῆς ἀστικῆς σημαίνει. Bud. ibidem.

C. ΕΙσάπτω, Inſilio, Ingredior, in vulg. lex. Fortaſſe ſonat Raptim aut cum velocitate inſilio.

C. ΕΞάπτω, Exilio, Subſilio. In vulgatis lexicis, ἐξάπτεσθαι ὑπὸ τῶν ὕπνων, Gaza interpr. In ſomnis excitantur. Ibidem ex Dioſc. affertur ἐξασμὸν tanquam ab hoc verbo, lib. 5 ἐξασμὸν συνεχεῖα καὶ μεγάλας πολιὰς θρίξιν ἐμφυομένας. pro Sigillatim vel diuiſim in capillamenta quædam caneſcentia dehiſcens, ex Ruellio & Marcello. Sed aliunde ἔξασμα (ſi mendo careat) deducamus neceſſe eſt. ¶ In iiſdem lex. legitur Ἔξαπτος, Magnus, Impetuoſus.

C. 2. ΔΙεξάπτω, Erumpo, Proſilio, Raptim emico. Ariſtot. De mundo, οἱ δ' ἐκ πάλιτων διεξάπτοντες αἴθριοι, ἐγκολπίαι καλοῦνται. id eſt ξυρμῶντες, ἐξαλλόμενοι, Budæus ibidem.

ΑΙΣΧΟΣ, ους, τὸ, Turpitudo, Fœditas, Deformitas. Xen. Præd. 2, ὡς δ' ἔστιν τὸ ὑπερβάλλον τῇ αἰσχρᾷ ἀσυμμέτρως αἶσχος, id eſt, Vt autem viderunt faciem hominis fœdæ ditate modum omnem excedentem. Aut breuius & Latinius, Supra modum fœdam, Supra modum deformem. Sic apud Plutarchum, πίθηκον αἶσχος μετέχει. ¶ Significat etiam probrum ſiue dedecus, & infamiam.

Odyſſ. σ, Σεῖό γ' αἶσχος κεῖται τε μετ' ἀνθρώποισι πάσιν. Sæpe in plurali: vt Iliad. τ, Τεύχεα τοῦ λαοῦ τε καὶ αἴσχεα πάντ' ἀλιέσθων. Iliad. γ, copulat αἴσχεα καὶ ὀνείδεα. Etymologicus vult αἶσχος per ſynæreſin factum eſſe ex ἄϊσχος, deducto ex ἴσχω, præfixo α priuatiuo: vt ſit αἶσχος quaſi quod quis habere nolit. vel, inquit, τὸ πάνυ ἴσχειν ἐς καμβαίνοντας αἰσχύνει. ſed omiſit Etymol. ſecūdum hoc etymū (quod futile puto) fore α non priuatiuum, ſed epitaticum.

Αἰσχύνω, ὦ, F. ύνσω. Dedecoro, Infamo. vnde αἰσχύσας id eſt ὁ αἰσχυνίας. licet apud Heſychium legatur αἰσχίας. Fit autē ab αἰσχύνω & verbale Αἴσχυνσις, Dedecoratio.

C. Παναισχὴς, ους, ὁ καὶ ἡ, Omnino fœdus, ſeu turpis. Vel, Penitus turpis, Turpiſſimus. Et ſuperlatiuum Παναίσχατος, vnde παναισχίστην τέρψιν legimus in Anthologia epigrammatum.

¶ Αἰσχρὸς, ὸν, ὁ, Turpis, Fœdus, Deformis. Vt à κῦδος fit κυδρὸς (ita enim lego apud Etymol. non κυδνὸς) à ψύχος fit ψυχρός: ſic αἰσχρὸς ab αἶσχος. Opponitur autem αἰσχρὸς & αἰσχρὸν in neutro genere τῷ καλῷ, id eſt Pulchro. Plutarchus in Præc. connub. Τοὺς μὲν αἰσχροὺς ἐπανορθοῦσθαι τῇ ἀρετῇ, τοὺς δὲ καλοὺς, &c. id eſt, Deformes corrigere virtute, formoſos autē, &c. Plato Sympoſio, αἰσχρόμυστον δ' ὅτι τὸ αἰσχρὸν πάρεδρον τοῦ θείου· τὸ δὲ καλὸν, ἁρμόττον.

Αἰσχρὸν, Inhoneſtum, Probroſum (ſicut Turpe ac fœdum vſurpantur) vt αἰσχρὰ ἔπεα, Iliad. ρ, & ζ, & ω. Demoſthenes contra Midiam, αἰσχρὰ ἐφθέγγετο ἀναιδέστατον κύριος. Idem Ol. 2, καὶ πόσας αἰσχρὰς ἀσεμάτων. Idem Pro corona, τὸν μηδὲν αἰσχρὸν ποιήσαντα δι' ὕβριν. & cum infinitiuo, Idem Pro corona, ἀλλ' ὅσα μηδὲν αἰσχρὸν ὄντ' εἰπεῖν ἐμοί. Iliadis β, Αἰσχρόν τοι δηρόν γε μένειν, &c. ¶ Item αἰσχρὸν velut ſubſtantiuum, Turpitudo, Probrum, Dedecus. Demoſthenes Pro corona, ὡς ἐστὶν αἰσχρὰ ταῦτα καὶ ἀνελεύθερα.

In comparatiuo gradu αἰσχρότερος regulariter, vel αἰσχίων irregulariter. Itidem in ſuperlatiuo, vtroque modo, αἰσχρότατος vel αἶσχιστος. Fit autem αἰσχίων ex αἰσχρίων, abiecto ρ, vt Etymologicus docet. Non reperitur tamen αἰσχρίων, quod ſciam: ſed αἰσχρότερος tantùm, ſicut & αἰσχρότατος. Athen. 13, ἐκ δ' ὧν τὰ δι' ἰῶν αἰσχρότατα. Vt elegantiora, ſic & frequentiora ſunt apud veteres αἰσχίων & αἶσχιστος. Iliad. φ, — τὸ μὲν αἶσχιον αἴ κ' ἀμαχητί. Xenophon Præd. 7, αἶσχιον δὲ πῶς οὐκ αἰσχρὸν ἔστι; Superlatiuus αἶσχιστος. Iliad. β, — αἶσχιστος δὴ ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν. Sic, ἄχρι ἐπὶ τὸ αἶσχιστον, Vſque ad id quod fœdiſſimum eſt, vel ignominioſiſſimum. Vel (vt alii) Vſque ad ea quæ ſunt maximè pudenda. Iſocr. De pace, πάντα γὰρ ἔστιν ἃ ἔστιν αἴσχιστα. id eſt, fœdiſſima quæque. ¶ Ponitur & aduerbialiter αἴσχιστα, pro Turpiſſimè, Fœdiſſimè. vt αἴσχιστα φυγίαν φέρεις.

Αἰσχῶς, aduerbium Turpiter. Iliad. ϕ, Τὸν δ' αἰσχῶς ὠνείδισεν. In comparatiuo autem gradu αἰσχρότερον ſiue αἴσχιον, Turpius: in ſuperlatiuo, αἰσχρότατα vel αἴσχιστα, Turpiſſimè. Vide proximè præcedentem annot.

Αἰσχύνη, ης, ἡ, Turpitudo, Fœditas. Exponitur etiam Obſcœnitas.

Αἰσχήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Turpis. non σωφρίτας, ſed ἀσελγάφρας. In Anthol. epigramm. Αἰσχήμων ἔνδεξα καὶ ἀπάμπλους αἰάσθη.

¶ Αἰσχὼ, (vel potius Αἴσχη) nomen μείρακος in verſ. Emped. apud Plutarch. περὶ ἀδυμίας.

C. Αἰσχρολογέω, ῶ, F. ήσω, Turpia loquor, apud Athenæum, lib. 12. Idem quod αἰσχρολογῶ, de quo paulo poſt. Dicitur autem αἰσχρολογεῖν eadem forma qua καλλιγεῖν. Componitur αἰσχρολογεῖν ex αἰσχρὸν & ἔπος.

C. Αἰσχροκερδὴς, ὲς, ὁ καὶ ἡ, Ex αἰσχρὸν & κέρδος, Turpi lucro deditus, Sordidum quæſtum faciens. D. Paulus in epiſtola ad Titum vult epiſcopum non eſſe αἰσχροκερδῆ, id eſt, non deditum turpi lucro, vt quidam interpretantur. Alii, Non deditum turpiter lucro. Sed malim illam interpretat. nam poſſit generaliter dici Turpiter lucro eſſe deditus, qui ſupramodum ei ſtudeat eiuſque ſit auidus, alioqui tamen minimè ſordidi.

Αἰσχροκερδῶς, aduerb. Cum turpi lucro, Turpe lucrum faciendo. vel, Turpis lucri ſtudio.

Αἰσχροκερδία vel Αἰσχροκέρδεια, (frequētior tamen & rationi magis conſentanea illa ſcriptura) Turpe lucrum, Turpis & ſordidus quæſtus. vel, Turpis lucri ſtudium. De-

mosthenes aduersus Æschinem, τῆς ἰδίας ἕνεκ' αἰσχροκερδείας τὰ κοινὰ συμφέροντα προέσθαι, id est, Commodis publicis lucrum priuatum, idque turpe, prætulerũt. Αἰσχροκέρδεια (inquit Budæus) Vita turpiter quæstuosa. cui πανουργία cognatum est vitium. Demosthenes αἰσχροκερδῆσαι de corruptis legatis à Philippo dixit. Hactenus Budæus. Illa autem significatio αἰσχροκερδείας pro vita turpiter quæstuosa, apud Polybium habetur.

Αἰσχροκερδέω, ῶ. F. ήσω. Turpiter lucror, Turpe lucrum mihi quæro.

C. Αἰσχρολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ex αἰσχρὸς & λόγος, Turpia loquens, Turpiloquus, Obscœnus, Qui obscœno & prætextato sermone vtitur. Bud.

Αἰσχρολογία, ας, ἡ, Turpiloquium, vel Turpiloquentia. ad verbum, Sermo turpis & obscœnus, vel Sermonis aut verborum obscœnitas.

Αἰσχρολογέω, ῶ. F. ήσω. Turpia loquor siue obscœna.

C. Αἰσχροποιός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Ex αἰσχρὸν & ποιέω. Apud Aristophanem, Fellator, Qui ore morigeratur in fœdo ministerio, inquit Budæus. ET Αἰσχροποιεῖν dicitur qui tale ministerium exercet, apud Athen. 8. ET Αἰσχροποιία, hoc ipsum ministerium, Obscœnitas oris.

C. Αἰσχρορρήμων, Idem quod αἰσχρολόγος. ET Αἰσχρορρημοσύνη idem quod αἰσχρολογία, Iul. Pollux.

C. Αἰσχουργός, οῦ, ὁ, Idem quod αἰσχροποιός. ET αἰσχουργία apud Aristophanem & Lucianũ, idem quod αἰσχροποιία. ET verbum αἰσχουργεῖν pro αἰσχροποιεῖν. vnde & αἰσχουργόομαι, οῦμαι, pass. & in participio, τὰ αἰσχουργούμενα, Quæ ita obscœnè fiunt, vel Obscœnè facta, apud Laertium.

Αἰσχουργία apud Xenophontem generaliter pro quouis turpi facto, in Laced. politia, ἥκιστα ἂν αἰσχουργίαν ἢ αἰσχρολογίαν ἐγγίγνεσθαι. Sunt verò & qui in hoc Luciani loco ex Pseudologista, ἀλλ' ἢ παιδολασία γυμνητεία, καὶ ἡ αἰσχουργία σὺν ἐκεῖ ὀπωπατεία, exponant αἰσχουργία, Facinoris turpitudo. Sed viderint.

ΑΙΣΧΥΝΗ, ης, ἡ, Verecundia, vel potius Pudor. nam propriè αἰσχύνη in malam partem sumitur, quum videlicet ob turpia erubescimus: & vt ait Aristoxenus, αἰσχύνη est ὅτι τοῖς νομιζομένοις αἰσχροῖς, id est, Ob ea quæ turpia existimantur. Vnde & philosophi αἰσχύνην definiunt (vt docet Gell. lib. 19. cap. 6) φόβον δικαίου ψόγου, id est metum iustæ reprehensionis. Cõfunditur tamen interdũ hæc differentia, & αἰσχύνη interdum est αἰδώς, id est Verecundia, seu honestus pudor: vt apud Soph. in Aiace, quum dicit, δίος γὰρ ὢν πάρεστιν αἰσχύνη δ' ἐμοῦ. Sic & apud Isocratẽ: quippe qui inter virtutes iuuenum enumeret, quum dicit, ἡγοῦμαι μάλιστα σωφρονεῖν τοὺς αἰσχυνομένους, δικαιοσύνην, & σωφροσύνην. Sic apud Plutarch. quoq;, πῶς ἄν τις δήγμα, &c. αἰσχύνη & αἰσχύνεσθαι capitur.

Αἰσχύνη, Dedecus, Probrum, Infamia, Ignominia. Demosth. Pro corona, αἰσχύνην συμβᾶσαι τῇ πόλει, ἢ χλευασμόν, ἢ γέλωτα. Idem ibidem dicit, ὡς αἰσχύνην ποιεῖν τῇ πόλει, Dedecore afficere ciuitatem, Ignominiam inurere ciuitati. Quod Plato in Apologia dicit αἰσχύνειν τὴν πόλιν ταδεμαθήν. Citatur verò ex eodem in Epist. 7, αἰσχύνη κακὴ pro dedecore. ‖ Interdum αἰσχύνη certum quoddam dedecus significat, quo nullum maius esse potest: nimirum stuprum alicui illatum. Vsurpatur autem in plurali numero hac in significatione ab Isocrate, in Paneg. ἔτι δὲ παῖδων ὕβρεις, καὶ γυναικῶν αἰσχύνας, καὶ χρημάτων ἁρπαγάς. Idem in Panathenaico, οὐδὲ αἰσχύνας γυναικῶν ἢ παίδων, ἀλλ' ὑπὲρ πολιτείας μαχεσάμενοι.

Αἰσχύνω. E. υνῶ, Pudefacio, Erubescere facio. In qua significatione volunt accipi Cõfundo apud Liuium, quum dicit, Adeo vt ipsum quoque confunderent dicentem. ‖ Item αἰσχύνω, Dehonesto, Fœdo, Deturpo: contrarium τοῦ καλλύνω: vt αἶσχος & κάλλος opponuntur. Il. σ, — χέετο δὲ μέλαν ἕλκος ἀνὰ χροΐ καλὸν ἐόντι. ‖ Significat & Infamo, Dedecoro, Dedecore afficio. Il. ζ, Μηδὲ τόξος πατρὸς αἰσχυνέσθω. Od. ϑ, — λέχος δ' ἤσχυνε καθ' ὑμετέρῳ Ἡφαίστου ἄνακτος, id est, Dedecorauit cubile, Polluit cubile, Contemerauit. ‖ Et vt αἰσχύνη stuprum significat, ita αἰσχύνειν interdum Stuprum offero, siue Vitium offero. Lysias, ταύτης παῖδα αἰσχύνην βίᾳ. Eadẽ signif. dicitur καταισχύνειν ab eodem, οἷς οὐδὲ τοὺς νόμους περὶ ἀλλοτρίας καταισχύνουσι γυναῖκας.

Αἰσχύνομαι, F. ὔνημαι, Pudefio, Pudefco: sed Latini, Me pudet. Iungitur autem vel cum alio verbo, vel cum nomine, videlicet cum infinitiuo verbi, aut cum participio. Cum infinitiuo, Herodot. 1, αἰσχύνομαι ἀπιστορίην, Reuerti me pudet. Xenophon Pæd. 8, αὐτὸν δέ με αἰσχύνεσθαι περὶ ἐμαυτοῦ λέγειν. Idem Pæd. 5, αἰσχυνοίμεθ' ἂν εἰπεῖν. Æschines contra Ctes. αἰσχύνεσθε ἐκλιπεῖν τὴν τάξιν. Sæpe etiam participio iungitur. Demosth. Pro corona, πεπεισμένοι τῶν σ' οὐκ αἰσχυνόντων κατηγορῶν. Xen. Pæd. 3, αἰσχύνομαι παραινῶν. Idem, αἰσχυνοίμεθ' ἂν τοῦτο αἰτιλόγῳ. Plato Minoe, τὸ αὐ ἀποκρινάμενοι οὐκ αὖ αἰσχυνθῆμεν. ‖ Nonnunquam cum futuro indicatiui, aut cum præsenti siue aoristo optatiui, interiecta particula εἰ. Æschines, αἰσχύνοιτο γὰρ (οἶμαι) οἱ δικασταὶ εἰ φανοῦμαι ὁ αὐτὸς αὐτὸς ὢν τῇ αὐτῇ πόλει. Xenoph. αἰσχύνοιτο αὖ εἰ ὠφελούμενος ὑπὸ σοῦ μὴ αὐτωφελοίη σε. Isocr. De pace, οὐ μὴν ἀλλ' αἰσχυνθείην αὖ εἰ φανοίμην μᾶλλον φροντίζων. &c. Demosth. in Epitaph. αἰσχυνοίμεθ' αὖ εἴ τι τούτων φανείμεν παραλιπόντες. Cum nominibus item iungitur, aut datiui casus videlicet aut accusatiui. Datiui: vt apud Xenophontem Pæd. 5, αἰσχύνομαι τῇ αἰτίᾳ. Idem, τοῖς πάνυ σφόδρα μισοῦσιν αἰσχυνόμενος. Aristoph. Nubibus, αἰσχύνομαι τοῖς αἰσχροῖς. ‖ Interdũ cum nomine aut articulo relatiuo datiui casus, interiecta præpositione ὅτι vel ὦ. aut (si quis ita malit dicere) cum præpositionibus ὅτι vel ὦ, dativum habentibus: vt αἰσχύνομαι ὅτι τῇ ἀρχῇ. Æschines contra Ctes. οὐκ ὅτι ταῖς ἐμαυτοῦ διατριβαῖς αἰσχύνομαι. Isocr. ad Philippum, μὴ αἰσχύνου μὲν ἐφ' οἷς ἐθρασύνω. Æsch. contra Ctes. αἰσχύνεται ἐφ' οἷς ἥμαρτεν, Illum pudet eorum quæ peccauit. vel, Eum suorum peccatorum pudet. vel, Suorum peccatorum pudore mouetur. Cum ὦ autẽ apud Thucydidem, lib. 2, ὦ τοῖς ἔργοις αἰσχυνόμενοι. Sic apud D. Paulum, ad Philippẽses 1, ὅπερ ὦ οὐδενὶ αἰσχυνθήσομαι. ‖ Cum accusatiuo item frequenter construitur. Hom. Odyss. φ, Ἀλλ' αἰσχυνόμενοι φάτιν ἀνθρώπων ἠδὲ γυναικῶν. Aristoph. Pluto, αἰσχύνομαι δὲ ταὐτὸν ξυμφορᾶς. Gregorius, τὸν μεταβαλόντα αἰσχυνόμενος, Quem pudebat immutatum videri. Plut. πῶς ἄν τις ἔτι. &c. τοὺς ἐχθροὺς αἰσχύνεσθαι μᾶλλον ἢ τοὺς φίλους ἐφ' οἷς ἐξαμαρτάνομεν. Sæpe tamen αἰσχύνομαι cum accusatiuo Reuereri significat: vt in proximè sequentibus dicetur.

Αἰσχύνομαι pro αἰδοῦμαι, Reuereor. Chrysostomus, αἰσχυνόμενοι τὸν θεόν, Reuerentes deũ. Xen. Pæd. 1, αἰσχυνόμενος τὸν πατέρα. Isoc. ad Demonicum, πρὸς γονεῖς ὦμα, πρὸς δὲ φίλους αἰσχύνου, Amicos reuerere, & in eorum conspectũ erubesce indecorè agere. Idem ad Euthynum, καὶ πάντας ἐκείνους οὓς ἂν μήτ' αἰσχύνωνται, μήτε δεδίασιν. Plut. quoque in Præc. connub. αἰσχύνεσθαι & αἰδημόνας ἔχειν pro eodem vsurpat, quum duobus in locis Platonis præceptũ refert, oportere senes αἰσχύνεσθαι τοὺς νέους. Budæus quoq; in Comm. hæc scribit, Thuc. lib. 3, in prima concione, αἰσχύνεσθαι pro αἰδεῖσθαι dixit, αἰσχυνθέντες οὖν ταῦτα τῶν Ἑλλήνων εἰς ὑμᾶς ἐλπίδας, ἢ Δία τὸν ὀλύμπιον, hoc est, Verentes igitur & rationem habentes, Honorẽm hunc habentes Græcis. Hoc est, Pudeat vos contra Græcorum spem nos missos facere, conceptámque de vobis expectationem destituere. Ac si diceret, Sinite vos exorari. Addit idem Budæus, Αἰσχύνεσθαι etiam cum duobus accusatiuis construitur pro Verecundari. Demosth. ἢ οὔτω τὸν ἥλιον αἰσχύνονται οἱ τηλικοῦτοι ποιοῦντες, οὕτω τοῦ χλιὼ παιδία οὖσ'. Sic ille. Malim tamen & hic αἰσχύνονται interpretari Reuerebantur quàm Verecũdabantur. Sed nec satis intelligo quod de duobus accus. dicit.

Αἰσχυντής, οῦ, ὁ, Pudẽdus, Cuius nos pudere debet. citatur ex Phocylide. At quũ præfixũ habet α priuatiuũ, tũc actiuam signif. habet. Nam ἀναίσχυντος dicitur impudens.

Αἰσχυντία, ας, ἡ, Pudor, Verecundia. aut Verecundatio, vt ostendatur esse verbale nomen, & ab αἰσχύνη differre. Habetur autem hæc vox in vulg. lexicis non addito exemplo. Vide Ἀναισχυντία.

Αἰσχυντηλός, ὸν, ὁ, Verecundus, Pudibundus. Nam pudibundum pro verecundo sunt qui Latinum esse dicant. Aristoteles pro eodem ponit νέους αἰδήμονας & αἰσχυντηλούς, eos laudari dicens: sicut & Isocrates αἰσχύνην inter iuuenum virtutes enumerat. Idem Aristoteles Ethicῶν quarto, περιβύτερον δ' οὐδεὶς ἂν ἐπαινέσειεν ὃν αἰσχυντηλὸς ἐπαινοῦμεν δὲ τοὺς νέους τοὺς αἰδήμονας. ‖ Αἰσχυντηλὸς δ'

Pudorē mouēs, seu afferēs, vel Pudendū. Arist. Rhet. 2, αἰσχύνονται δ' οὐ μόνον αὐτὰ τὰ ῥηθέντα αἰσχυντηλά, ἀλλὰ καὶ τὰ σημεῖα. ET Αἰσχυντηλία, Verecundia, vel potius Habitus quidam animi ad verecundiam propensi. Plut. περὶ τῆς ἀρετῆς, Ἡ μὲν οὖν δυνάμις, ἀρχὴ καὶ ὕλη τῶν παθῶν, οἷον ὀργιλότης, αἰσχυντηλία, θαρραλεότης. Vide Ἀναισχυντηλία.

Αἰσχυντηλῶς, aduerb. Verecundè, Pudibundè.

Αἰσχυντηρὸς, idem quòd αἰσχυντηλός. Plato, αἰσχυντηρότερος μᾶλλον τῶν ἀδίκων. Hesychius αἰσχυντηλὸς exponit αἰσχυντηρός. sed mēdosè legi αἰσχυντηρὸς pro αἰσχυντηλὸς, & αἰσχυντηρὸς ac αἰσχυντηλὸς ita dici vt σωτηρὸς & σωτηλὸς existimo. Mirum est verò si αἰσχυντηρὸς dicatur lingua communi: at αἰσχυντηλὸς Attica (annotauit enim quidam αἰσχυντηρῶς κατ' ἄτην αἰσχυντηλῶς Ἀττικῶς) quū Plato dixerit αἰσχυντηρότερος potius quàm αἰσχυντηλότερος.

C. Ἀναίσχυντος, ου, ὁ καὶ ἡ, Impudens, Inuerecundus. Demosthenes in Epitaphio, οὐδένα οὔτ' αἰσχυντον, οὔτε δειλὸν οὔτως εὑρήσει. Apud Aristophanē in Nubibus, καταπύγων εἶ καὶ αἰσχυντος. ‖ Dicitur αἰσχυντος non solùm persona, sed & res: vt apud Thucydidem, καὶ πολλοὶ ἐς αἰσχυντους δίκας ἐτράποντο αὐτοῖς περὶ τῆς ὑποτιμήσεως. vbi αἰσχυντους enarrator exponit ἀλλοτρείας, ξένας. ego Pudēdas interpretandum puto. vt apud Ouidium, Amor pudendus, ἔρως αἰσχυντος, & Lucra pudenda, κέρδη αἰσχυντα. Sic facta pudenda, ἔργα αἰσχυντα.

Ἀναισχύντως, aduerb. Impudenter, Inuerecūdè. Plato in Apologia, ὥσπερ δὴ καὶ αὐτοὶ ὅτι σὲ κατήγοροι ἄλλα τοιαῦτα οὔτως αἰσχυντως κατηγορήσουσι, τοῦτό γε οὐκ οἶδ' ὅτι ἐθέλουσιν ἀναισχυντῆσαι.

Ἀναισχυντία, ας, ἡ, Impudentia, Inuerecundia. Cicero Impudentiam interpretatur, quum hæc ex Platonis Apologia verba, οὔτε αἰσχίας οὐδὲν ἐλλείπει, οὔτε ἀναισχυντίας, ita vertit, Multa facere cum temeritate atque impudentia. In vulgatis lexicis habetur etiam simplex Αἰσχυντία: cuius tamen exemplum nullum afferunt, nec me legere memini.

¶ Ἀναισχυντέω, ῶ, Impudēter loquor, vel agò, Impudentia vtor, Impudenter dico aut facio: vt λόγους δ' ἂν ἀναισχυντῶσιν, οὐ καλῶς ποιήσουσι. Sunt qui vertant Impudēs sum. Ego malim Impudentia vtor, aut potius Impudenter me gero: quā tamē interpretationē apud neminē reperio. Apud Demosthenem & Athenæum inquit Budæus accipi pro Impudenter & improbè ago. Cum præpositionibus πρὸς & πρὲ iungitur: vt ἀναισχυντῶ πρὸς τὴν ἀλήθειαν, Impudentia vtor erga veritatem. vel, Impudenter me gero erga veritatē, id est, Impudenter oppugno veritatem, vel Impudēter veritati resisto. Apud Isocratem autem, ἀναισχυντῶ περὶ ἑνὸς τινος, Impudens sum de hac re: sed Latinius, Huius rei me non pudet.

C. 2. Ἀπαναισχυντέω, τῶ, Impudenter me gero, Impudentia vtor. Plato Apolog. in loco quem modò citaui in ἀναισχυντως. In vulgatis lexicis falsò exponitur etiam Verecundè facio. In isdem ex Hierem. cap. 3, ἀπηναισχύντησαι πρὸς πάντας, pro Desiisti erubescere apud omnes. ET Ἀπαναισχυντήσας in isdem ex Chrysost. pro Impudenter attento.

C. Ἀναισχυντηλία, ας, ἡ, Idem quod ἀναισχυντία, vt in vulg. lexicis Græcolat annotatur: at ego dixerim ἀναισχυντηλίαν sic ab ἀναισχυντία differre, vt αἰσχυντηλία differt ab αἰσχυντία vel potius αἰσχύνη. nam αἰσχυντία nondum apud vllum scriptorem reperi. Secundum autem hanc differētiam quam dico, erit ἀναισχυντηλία, Habitus quidam impudentiæ, Impudentia quædam velut à natura insita, non impudentia duntaxat circa hanc aut illam rem.

C. Ἐναισχύνομαι, Erubescō, Verecundor, Me pudet. Vel, Valdè erubescō. ἐναισχύνομαι τὸ ὄνομα ex Herodoto citatur pro Pudore afficior nominis causā. Ego ita reddere malim, Pudet me nominis, Vel, Nomen mihi est pudori. Vel, Nomen mihi pudorem affert. Iungitur etiam accusatiuo, cuius constructionis exempla sunt in Nouo Testamento: vt apud Marcum, cap. 8, ὃς γὰρ ἂν ἐπαισχυνθῇ με. & paulo pòst, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπαισχυνθήσεται αὐτόν. Sic Paulus ad Rom. cap. 1, οὐκ ἐπαισχύνομαι τὸ εὐαγγέλιον. Iungitur præterea participio, & interdum infinitiuo. Cum participio, vt apud Sophoclem, οὐκ ἐπαισχύνη λέγων. Cum infinitiuo, vt ἐπαισχύνομαι καλεῖν.

A C. 2. Ἀνεπαίσχυντος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inuerecundus, Impudens, Basil. in epist. pro αἰσχυντος. ET Ἀνεπαισχύντως, Inuerecundè, Impudenter. Naz. pro αἰσχύντως.

C. Καταισχύνομαι, vide post Καταισχύνω.

C. Καταισχύνω, Pudefacio, Dedecoro, Probro afficio, Fœdo. Demosthenes Pro corona, οὐ καταίσχυνας μὰ Δί' οὐδὲ τὴν ἀνεψιᾶν τὴν μητρὸς τὴν σὴν βίᾳ. Herodianus lib. 5, κλέος ἀειμνηστον ἀναλαμβάνοντα ἢ τοῦ φαυλότατα καταισχύναι, id est (Politiano interprete) Fœdis moribus contaminare. Καταισχύνασα παρθενίαν apud Plutarchum in Numa, Quæ virginitatem polluit, vel contaminauit. A Budæo exponitur Notam & infamiam inuro, in hoc Antiphontis loco μηδὲ καταισχύνειν τὴν παιδείαν ἀπάσας. ‖ Καταισχύνω, Vitium vel stuprum offero. Lysias, ἢ οἷς παρὰ ταῖς νόμοις τὰς ἀλλοτρείας καταισχύνουσι γυναῖκας. Vide & alia exempla apud Budæum Comm. pag. 679.

Καταισχύνομαι, Pudefio, Dedecoror, Probro afficior, &c. passiua significatione. ‖ Interdum verò deponentis significationem habet eandem quam αἰσχύνομαι, & ἐναισχύνομαι, pro Erubescō, Me pudet. Iungiturque interdum accusatiuo: vt apud Isocratem, καταισχυνθέντες γὰρ οἱ Πελοποννήσιοι τὴν ἀρετὴν τὴν ἡμετέρων, Quum eos virtutis nostrorum puduisset.

ΑΙΤΕΩ, τῶ, F. ήσω, P. ηκα, Peto, Postulo, Posco. Cū accusatiuo rei: vt Xenophon Hellenicōn 1, περὶ αἰτήσαι χρήματα, λαβεῖν. Itidem cum accusatiuo personæ, (Xenoph. Pæd. 4, σοὶ, ὅτι ἐμὲ ἤτησας, ἢ σὺ ἐμοὶ, ἐπιλαμβάνεις) sed ferè coniuncto cum accusatiuo rei: vt idem Xen. Pæd. 8, ἐμὲ πολλὰ μὲν οἰκέται αἰτοῦσι, πολλοὶ δὲ πολῖται. Æschines in Ctesiphontem, μέλλει δ' αἰτεῖν ἕτερος ἕτερα. Aristophanes Pluto, ἔπειτ' ἴσως ἤτησεν αὐτὸ δημόται. Sic Posco apud Latinos vtrunque accusatiuum habet aliquando. ‖ Interdum αἰτεῖν accusatiuū rei habet cum præpositione παρά genitiuo iuncta: eodem modo quo Latini dicunt, Peto hoc abs te. Plutarchus in Themistocle, αἰτεῖν παρ' Ἱέρωνος τὴν συγκατέρξαι εἰς γάμον, id est, Petere ab Hierone filiam in matrimonium. ‖ Sæpe etiam cum infinitiuo: vt αἰτοῦσι πιεῖν in loco Xenophontis modò prolato, Petunt bibere, Petunt potum. Iliad. ζ, — ἤτεε σῆμα ἰδέσθαι, Petebat videre. Dicunt etiam αἰτῶ λαβεῖν, q. d. Peto accipere. in quo loquendi genere videtur superuacaneus esse infinitiuus λαβεῖν. Isocrates in Areopag. οὐκ ἔχω φῦ, ὅτι λαβεῖν αἰτοῦμεν. Aristoph. Pluto, Αἰτῶν λαβεῖν τι μικρὸν ἀργυρίδιον.

Αἰτεῖν δίκας, vt Latinè, Pœnas poscere, vel reposcere: sic apud Platonem Pol. 1, αἰτῶ δίκας τῆς ἀνταλῆς. Et cum duplici accusatiuo, vt, αἰτῶ σε δίκας τὸν φόνου, Pœnas cædis te poscō, Pœnas à te reposcō.

Τὸ ἐξ ἀρχῆς, vel πόθεν ἀρχῆς αἰτεῖν siue αἰτεῖσθαι, Vide in Ἀρχή.

Vult autem Etymologicus Αἰτῶ, à τῶ significante ἵημι (id est Quæro) deriuatum esse, præfixo α epitatico, cum pleonasmo τῶ. at Eustathius tradit αἴτης esse itidem ex α epitatico & τῶ, sed significāte λαμβάνω. Vtut sit, vel αἴτιμα ab αἰτῶ, vel contrà αἰτῶ ab αἴτης deducamus necesse est.

Αἰτέομαι pass. voce nonnùnquam actiuam significationem habet, atque idem valet quod αἰτῶ, eandem etiam constructionem seruans. Aristoph. Nubibus, ἐμοῦ μέτεσθ' ἅπαντες καὶ δίκας αἰτούμενοι, Me æqua postulante. Apollonius in Argon. Ἡ δέ οἱ παρθενίην ἀπόησεν. Item αἰτοῦμαι πρός τινος, vt & αἰτῶ. Xenophon Pæd. 1, αἰτεῖσθαι ἀγαθὰ πρὸς τῶν θεῶν. Æschines autem dixit (vt paulo antè annotatum est) αἰτεῖν τοὺς θεοὺς ἀγαθά. Et cum infinitiuo, sicut & αἰτῶ. Xenophon Pæd. 5, ἵνα σε τούτων τινὰ αἰτήσωμαι παῖδα μοι γενέσθαι. Nam quidam perperam citāt hunc locum, tanquam vbi αἰτοῦμαι duos habeat accusatiuos. ‖ Interdum αἰτοῦμαι est τὸ ἐπιχωριάζω, Vtendum peto. cuius exēplum apud Suidam. Volūt autem quidā esse hanc differentiam inter αἰτεῖν & αἰτεῖσθαι, quòd αἰτεῖν simpliciter sit petere: at αἰτεῖσθαι, Vtendum petere, Commodatò petere. Sed quis non ex modò citatis exemplis perspicit hanc differentiam confundit

Αἰτοῦμαι, in passiua significatione, præsertim in participiis αἰτούμενος & αἰτητός: vt, αἰτουμένῳ τινὶ τοιῷδε τῶ βασιλέως Μασίαν, apud Athenæum libro 13.

Sic αἰτηλὶς, apud Thucyd. 1, ἄκρατοι ὦν αἰτηλίστα μὴ δοῦναι A
ἢ αἰτήσαντα μὴ τυχεῖν, Turpius erat eum qui poscebatur non dare, quàm eum qui poscebat non impetrare. Plutarchus in Themistocle, αἰτηλὶς ὑπὸ τῶν Θεμιστοκλέους ἑταίρων. Itē Αἰτιόμβρος δίκας, Qui pœnas poscitur, A quo reposcuntur pœnæ. Alii exponunt, In ius vocatus. Sed malim, Qui pœnas reposcitur coram iudice, vel apud iudicem.

Αἴτημα, ζος, τὸ, Petitio, Postulatio, Postulatum, αἴτησις.
‖ Bud. in Annot. in Pandectas, Quæ positiones notæ sunt, quæque simulac à præceptore ponuntur, admit- B
tuntur ab auditore, ὑποθήκας vocantur: quæ verò non vsqueadeo notæ sunt, sed argumento quodam astruuntur antequam fidem faciant, & tamen, citra demõstrationem sumuntur à præceptore, αἰτήματα dicuntur, id est Petitiones vel Postulata.

Αἴτησις, εως, ἡ, Idem quod αἴτημα. Isocrates Archid. ὡς οὐ δικαίαν πιθομένοις τὴν αἴτησιν, ad verbum, Vt non iustam facientibus petitionem, id est, non iusta petentibus.

Αἰτητὴς, οῦ, ὁ, Petitor, Postulator. Quidam historicus apud Suidam, οὐκ αἰτηταὶ τῆς εἰρήνης μᾶλλον ἢ δόται ὄντες, Nõ ma- C
gis petitores pacis quàm datores.

Αἰτητὸς, ὸς, ὁ, Petendus, Qui peti debet, vel potest. Barbarè, Petibilis. αἰτητὸς ἀρχὴ in vulgatis Græcolatinis exponitur Petitum imperium. Hesychius ait αἰτητὰ esse τὰ κατ' ἔραστον δεδόμενα.

Αἰτήσιος, apud Suidam, ὁ αἰτῶν, Petitor, Qui petit. Si modò ita scripsit Suidas.

Αἰτητικὸς, ὸς, ὁ, Petax. accipiendo petacē pro homine propenso ad petendum, & propenso modum assiduè petente. A Budæo exponitur Flagitator & procax, in hoc Aristot. loco Ethic. 4, νὺξ αὖ εἶη δὲ αἰτητικὸς ὁ ἐλευθέριος. Et αἰ- D
τητικὸς στίχος, Versus petitorius, Versus petitionem continens, Versus quo quid petitur.

Αἴτης, ου, ὁ, Mendicus. Qui frequentius ἐπαίτης dicitur. Quanquam Eustathius vult factum esse ex τῶ quod est accipio, præfixo α epitatico. Intelligendum autem, inserto etiam ι. Vide suprà in αἰτῶ.

C. Αἰτιάω, τῶ, Reposco, Repeto, Exigo, cum duobus accusatiuis: vt αἰτιατῶ σε τὸ χρέος. Aristophanes Nubibus, αἰτιατῶν μὲ ἔρχεσθον. Lucianus, αἰτιατῶ τὰ ὀφειλόμενα πα- E
ρὰ σοῦ. Respondet autem ἀποδιδόναι, id est Reddere, verbo αἰτιατῆν. vt apud Platonem Pol. 1, εἰ μανεὶς αἰτιατῆ, ὅπου χρὴ παραυτίκα ἀποδιδόναι. Et αἰτιατὴν δίκας, Latinè Pœnas expetere. Pausanias, οἱ Ἠλεῖοι δίκας τοῦ φόνου παρ' Ἀχαιῶν αἰτήσαν. Dicitur & de aliis rebus, vt Lucianus in Nigrino, λόγον αἰτιᾶσθαι τῆς δίκης ἀφίξεως, Rationem exigebam, Volebam mihi rationem reddi.

Αἰταιοῦμαι, Reposcor, Exigor, cum duobus itidē accusatiuis. vt enim dicitur αἰτιατῶ σε τὸ χρέος, sic etiam αἰταιοῦμαί τὸ χρέος. Naz. πόσον μοὶ αἰταιοῦμαι, quantum exigitur à nobis.

Αἰτιατῶμαι signif. etiam actiua, pro Reposco, in vulg. lex. annotatur.

Αἰταιτὴς, οῦ, ἡ, Repetitio, Exactio. vt αἰταιτὰς τῶ χρέως, vel τῶν ὀφειλομένων. ET Αἰταιτικὸς, Promptus ad reposcendum, vel Qui frequenter reposcit, seu Qui reposcere solet. In vulg. autem lex. exponitur Repetitiuus, & Repetens, & Agens repetitorem, ex Ouidio.
ET Αἰταιτικὴ χάρις, in iisdem lex. Debitæ gratiæ.

c.2. Ἀνταιτιάω, Vicissim reposco, seu exigo. Thuc. 3, τῶν τε δωρεὰς αἰτοῦσι καὶ ἀνταιτοῦσαι αἰτίας. C

c.2. Προσαιτιάω, Insuper reposco, seu exigo.

C. Ἐξαιτέω, τῶ, Posco, Mihi dari peto. Ἐξαιτῶ σε, & Ἐξαιτῶ σε τοῦτο. vt apud quendam tragicũ, Τίνας θανόντας ἄλλους ἐξαιτῶν πάρει. Ἐξαιτῶ ὀφλὴν ἡμιωβέλιον, Exposco ad pœnam, vt Ἐξαιτῶ εἰς βάσανον, Exposco ad quæstionem. sed frequentissimus est verbi ἐξαιτῶ vsus sine adiectione: pro Exposcere ad pœnam: (vt & Lat. interdum Exposcere vel Deposcere pro Exposcere ad pœnam dicitur) Isocr. Trapez. καὶ δὲ μηδὲν τούτων πεισθέντες παρ' ὑμῶν ἐξαιτεῖν, vt me à II
vobis exposcerent, Vt me à vobis dedi sibi postularent. Plut. in Narr. amat. ἐπὶ πέμπτοις Θηβαίοις ἐξαιτοῦντες τὸν Φοίνικα φονεῖς. Et passiuum ἐξαιτοῦμαι, Exposcor ad pœnam: vt Demosthenes dicit se ἐξαιτεῖσθαι ὑπὸ Φιλίππου & ὑπ' Ἀλεξάνδρου. Apud eundem ἐξαιτῶν τὸν παῖ-

δα, Seruum exposcere ad quæstionem, vel postulare: vt Dedere illum est παραδιδόναι vel ἐκδιδόναι, Bud. Comment. pag. 45 & 46. Interdũ additur εἰς βάσανον. idem enim Budæus in lexico ex eodem Demosthene citat. ἐξαιτῶ τὰ αἰδράποδα εἰς βάσανον. quemadmodum & ὀφλὴ ἡμιωβέλιον adiunctum verbo ἐξαιτῶ pro Exposcere ad pœnam, in vulgatis lexicis habetur. Dicitur autem & Ἐξαιτεῖσθαι significatione actiua pro ἐξαιτῶν, id est Deposcere ad pœnam: vt Plutarchus De orac. defectu, οὕτως ἰσχυροὶ καὶ βίαιοι δαίμονες ἐξαιτοῦνται ψυχὰς αἰδρώπινας παρὰ χολοῦντων σώματα.

Ἐξαιτῶν, vel potius Ἐξαιτεῖσθαι voce passiua, sed significat actiua, & quidem præcedenti contraria, pro Deposcere reum, Deprecari rei pœnam, Noxæ & periculo reum eximere. Demosthenes in Midiam, παιδία γὰρ ἀφεῖσθαι καὶ γυναῖκα, καὶ δάκρυα αὐτὸν ἐξαιτήσασθαι, id est, Eorum lacrymis sese condonari postulabit. καὶ ἐξαιτοῦνται χάριτας τῶν ἀδικημάτων, postulant reorum delationes hominumque reatus ob maleficia condonari precibus suis. In quibus exemplis à Budæo citatis pag. 45 alteram tantùm habemus huius verbi significationem. Cum quibus conuenit & hoc ex Lysia, οὗτοις δὲ αἰτῆσαι αὐτοὺς ἐξαιτεῖσθαι. His autē addo ea in quibus ἐξαιτοῦμαι non tantùm significat Deposco reum (vt Valer. loquitur) sed etiam impetro. Xenophon ἀνάβασ. lib. 1, principio, ὁ δὲ πιστεύει τε καὶ συμβουλεύει Κῦρον ὡς ἀποκτενῶν. ἡ δὲ μήτηρ ἐξαιτησαμένη αὐτὸν ἀποστέλλει πάλιν ὅθεν ἦκεν. pro quo ἐξαιτησαμένη dictum fuisse παραιτησαμένη ab aliis eandem historiam narrantibus, docebo in verbo παραιτοῦμαι. Ἐξαιτησαμένη autem expono vnico verbo Deprecata. (de qua interpretatione dicam & in παραιτοῦμαι, quod alterum quoque verbi Deprecor significationem habet) Potest etiam exponi, Quum deprecatione sua periculo eum liberallet. Item, Quum effecisset vt ille suis precibus condonaretur. Vel, Quum suis precibus eum seruallet. Eurip. Hec. ἐξαιτησάμην σὲ κἀπὶ δούλοις τοῦδε κυρῆσαι simpliciter pro Impetraui ab illis, &c. Et ἐξαιτήσωμεν τὰ σταλάματα, apud eundē, pro Erratorũ veniã impetrãs, seu exposcens. Item ex Plutarcho, ἐξαιτήσατο τὴν Ἀσπασίαν δίκης τῶν δικαστῶν, pro A iudicibus exorauit Aspasiam, vel, Impetrauit. Sed malim A iudicibus deprecatus est Aspasiam: vt Cicero dixit, Nullæ sunt imagines quæ me à vobis deprecentur. Simul autem obseruandum dico in hoc Plutarchi loco, addi δίκης, quanuis alioqui δίκης significatio verbo ἐξαιτεῖσθαι inclusa sit, sicut ex aliis locis liquet: quemadmodum & cum παραιτεῖσθαι idem significante addidit δίκης, vt in illo verbo docebo. hoc tamen interest quòd non simpliciter δίκης, sed τιμῆς δίκης adiunxit. ‖ Ἐξαιτεῖσθαι passiuè in hac posteriore signif. apud Lysiam.

Ἐξαίτησις, ἡ, Ipsa actio deposcendi aliquem, ad supplicium videlicet. Postulatio ad quæstionem, ‖ Item, Deprecatio pro reo, vt interpr. Bud. in hoc Dem. loco, ἢ οὖν ἡ τοῦ συγγνώμην τοῦ ἡμαρτηκότος ἐξαίτησις ὠφέλησεν αὐτόν.

C. Ἐπαιτέω, τῶ, q.d. Superpeto, i. Insuper peto, vel Postulato peto: vt Il. ψ, v. 590, — ἵππον δέ τοι αἶψα δώσω τὴν ἀρόμην. εἰ γὰρ νῦν γε ἵκοιτο ἄλλο Μείζον ἐπαιτήσας, ἄχαρ κέ τοι αὐτίκα δοῦναι ἐθείρην. Vbi ἐπαιτήσας Eust. exponit, ὅτι παρ' ἑτέρου αἰτήσας. Legitur tamen & ἀπαιτήσας: quã lectionem mea editio in contextu habet (vtpote in pluribus exempl. à me repertam) alteram margini adscriptam. Ipse quoque Eust. vtriusque meminit, sed ita vt ἐπαιτήσας magis probet.

Ἐπαιτῶ, Stipem peto, Mendico. Athen. lib. 8, Νόμος Κορώνῃ χίεσσι δοῦναι ἐπαιτέειν. vbi pro δοῦναι fortasse reponendum δοῦν' ex hoc præcedente versu, Ἐσθλοὶ Κορωναῖοι χίεσσι σοφοδοκοι κριτῶν. Vbi fortasse reponendũ itidem ἐσθλὼ pro ἐσθλοί. HINC Ἐπαίτης, Qui stipem petit, seu corrogat, Mendicus. ἐπαίτης (inquit Suidas) ὁ πτωχός, καὶ κλαπαταὶ ἐπαίτης. ‖ Item Ἐπαίτης, Circulator & Σωματοπώλης, apud Chrys. pag. 15, inquit Bud. quam tamen expositionē locus Chrysost. admittere non videtur, qui ita habet, ὡς περ ἐκεῖνοι οἱ οἰκέται τὴν ἐπαιτῶν τοῖς Σωματοπώλου σοφοῖς χαίρειν, εἶτα ἡδέως, εἶτα τὰς ἰσχάδας ὑπομένουσι πικρὰς. Hic enim ἐπαῖται non ponuntur απὸ τοῦ σωματεμπωλῶν, quum dicat, Illis qui, ἐπαῖται

quum ſint, Σαιμαπτοιῶν. quaſi peculiare quibuſdam ἐπαίταις ſit Σαιμαπτοιεῖν, id eſt Circulari, vèl circulatoriis quibuſdam præſtigiis vti. Dedi autem huic ſignificationi τῷ ἐπαιτῶ pro Stipem petere, poſteriorem locum, quòd planè perſuaſum habeam antiquiorem eſſe: & primùm dixiſſe Græcos ἐπαιτῶν (ſicut & περαιτῶν) pro Inſuper petere vel Vltrà petere, de quibuſuis: deinde ad mendicos hæc verba reſtrinxiſſe, quòd aliud ſemper atque aliud petant, ſiue quòd ad petẽdum quotidie redeant. Niſi quis malit eò illos reſpexiſſe quòd ſæpe coniũcti aliquot ſtipẽ petant, adeo vt quum vni donata eſt, ſuccinat alter, Et mihi diuiduo findetur munere quadra. Et ita ἐπαιτῶν diceretur aliquis & περαιτῶν reſpectu eorum qui iam ἤτησαν. Quò reſpexiſſe videri poſſunt in verbo Μεταιτῶν potiſſimum, de quo ſtatim pòſt tractabo: vt dicãtur μεταιτῶν quaſi qui ſtipem vnus poſt alterũ petunt, vel vnà cum aliis. Poteſt tamen (& quidẽ melius) ſignificationis huius verbi reddi alia ratio, vt videlicet μεταιτῶν ſit poſt petitũ vnũ alterum petere, ſicut ἐπαιτῶν & περαιτῶν, vltra vnum quod petitum ſit, petere & alterum, id eſt, aliud atque aliud petere.

Ἐπαιτῶ in vulg. lexicis exponitur præterea Inſimulo, Incuſo. in quo errari puto, & verbo ἐπαιτῶ dari ſignificationem quæ eſt verbi ἐπαιρῶ.

C. ΜΕΤαιτέω, τῶ, Inter alios peto, Vnà cum alio vel aliis peto. Vnde etiam ponitur pro Partem peto, ab Herodoto: ſicut μεταδίδωμι pro Partem do, vt annotat Bud. Sic Demoſth. ἃ τῶν ἄλλων αἰρῶ ἐγὼ καὶ μεταιτῶν. Adiungitur tamen τὸ μέρος ab Ariſtoph. vbi ſcribit, Τούτων μεταιτῶ τὸ μέρος, εἰ δὲ μὴ, δαίνυσαι. Vbi vacat præpoſitio in hoc verbo, vel certè abundat τὸ μέρος.

Μεταιτῶ, Stipem peto, Mendico. cuius ſignificationis rationem vide in fine proximè præcedentis verbi Ἐπαιτῶ. Heraclitus in epiſt. ἀμείνους αὖ ἦσαν μεταιτιῶντες. Luc. cum accuſatiuo iunxit, εἰ τὸν ἐφήμερον βίον μεταιτοῦσι. Sic & Lat. Mendicare ponitur interdum abſolutè, interdum cum accuſat.

C. ΠΑΡαιτέομαι, οῦμαι, Deprecor. Exponitur etiam Recuſo, Auerſor, Repudio. Plut. Cor. καὶ μηδένα τῶν κρίσεως, μηδὲ, αὖ ἀφ' ὁλκάδος παραιτεῖσθαι. Quod exemplum primum pono, quòd eodem planè modo & ſenſu dicatur Lat. Deprecari pœnam, quo hic παραιτεῖσθαι κόλασιν. Cic. autẽ etiã Deprecari & recuſare copulauit in eodẽ genere loquendi, Tuſc. 2, Nullum genus ſupplicii deprecatus eſt neque recuſauit. Sic apud eundem pro C. Rab. Et vt idem Cic. Deprecari inuidiam, & Deprecari odium, dicit, ſic παραιτεῖσθαι τὸν φθόνον, Ariſtides & Plutarchus. παραιτεῖσθαι τὸν πόλεμον, apud eundem Plut. Pericle. Herod. lib. 4, ὁ δὲ τὸ γῆρας προφερόμενος, παρῃτήσατο, id eſt (Bud. interpr.) Ipſe autem, ſenectutem excuſans, repudiauit, deprecatus eſt. Politian. autem vertit Abnuit imperium. Eadem iiſdem verbis dixit idem Herodianus, lib. 7, παραιτούμενος δὲ καὶ γῆρας προφερόμενος. vbi Pol. vertit Recuſare. Idem hiſt. iiſdem verbis & lib. 2 vſus eſt, ὁ δὲ τὰ μὲν πρῶτα παρῃτᾶτο, τῆς ἀρχῆς τὸ ὀλισθηρὸν γῆρας τι προφερόμενος, id eſt (Pol. interpr.) At ille recuſare inſtituit, tanquam rem inuidioſam, nomẽ imperii. Sic idem Herod. de Commodo, τὸν πατρῷον προφερόμενον παραιτεῖσθαι, id eſt, Vt repudiaret, Pol. interpr. Qui alibi vertit etiam Detrectare. Apud Plut. Themiſt. παραιτεῖσθαι πόλεις σωφρόνως, Repudiare aſſueta conuiuia, vel Auerſari. Poteſt etiam exponi vitare. Budæus παραιτεῖσθαι pro Vitare & cauere ex Dioſc. citat: à Laertio quoque identidem ſic accipi tradens. Idem παραιτεῖται interpr. Vitat Vel Refugit, in hoc Halic. loco, de Iſocr. loquẽtis, τὸν πρωτεῖον παρὰ τοῖς Ἕλλησι λόγος παραιτεῖται. Idem in Auguſti apophth. ὥστε τὸν ἡμέραν ἐκείνην παραιτήσασθαι τὸ δεῖπνον, ita vt prandium recuſauerit: vel commodius per infinit. Prandere recuſauerit. Bud. interpr. liberiùs Prandio abſtinuerit. ‖ Παραιτεῖσθαι γυναῖκα apud Plut. in Apophth. Vxorẽ repudiare, Vxori nuntiũ remittere, in vulg. lex. Budæus autem hoc exemplum ponit pro παραιτεῖσθαι ſignificãte Repudiare, Vitare, Auerſari. Affertur præterea ex Dioſc. παραιτεῖσθαι ἀμβλυωπίας, pro Hebetudines oculorum amoliri, vel diſcutere. ‖ Παραιτοῦμαι cum infinit. Herod. lib. 3, παντρὸς ἐχθροῦ ἀφανέος καὶ πολλοῦ ἐόντος παραιτέεσθαι, Minimè inimicitiis apertis ac manifeſto bello agendum putauit, Pol. interpr. Ego malim (ad retinendã vim verbi Græci) Ab apertis inimicitiis abſtinuit. Citatur & ex Porphyrio παραιτοῦμαι κλάειν pro Superſedebo dicere.

Παραιτοῦμαι τινὶ ψυχὴν apud Herodotum eadem itidem ſignific. qua Deprecari vitam dixit Cicero. ita enim ille in Clione, de Arione loquens, τὸν δὲ, σαυτὸν τοῦτο, λύσασθαι χρήματα μὲν ἐθελήσαντα σφι, ψυχὴν δὲ παραιτήμενον, id eſt (Aulo Gell. interpr.) Tũ illum ibi pernicie intellecta, pecuniam cæteràque ſua vt haberent dediſſe, vitam modò ſibi vt parcerent orauiſſe. Cicero dixit Vitã alicuius ab aliquo deprecari. Sic παραιτοῦμαί τινα (cuius conſtructionis exemplum affert Suidas, poſtquam dixit παραιτοῦς eſſe συγγνώμην αἰτῶν, id eſt, Veniam petere) puto reddi poſſe eadem planè conſtructionẽ, Deprecor aliquem: ex hoc Ciceronis loco, De lege agr. contra Rullum, Sic, ſiquid deliquero, nullæ ſunt imagines quæ me à vobis deprecentur. Vtitur autẽ ᾧ παραιτοῦς in hac conſtruct. & ſignif. quidam αἰώνυμος apud Suidam, ita ſcribens, ὁ δὲ, αἱρεῖν μόνον αὐτὸν, ἀφεῖναι, Παρυσάτιδος παραιτησαμένης αὐτὸν, καὶ τὴν ἐπιστολὴν αὐτῇ φυλαξάσης. Quæ verba eandem prorſus hiſtoriam continent quam habemus initio τῆς ἀναβάσεως Xenophontis, ſed vtentis verbo ἐξαιτήσασθαι pro eo quod ille dixit παραιτήσασθαι. ſcribit enim, ὁ δὲ πείθεται τε καὶ συλλαμβάνει Κῦρον ὡς ἀποκτενῶν· ἡ δὲ μήτηρ ἐξαιτησαμένη αὐτὸν ἀποπέμπει πάλιν ὅθεν τὴν ἀρχὴν. Plutarchus tamen, ſicut & ille qui à Suida citatur, verbo παραιτήσασθαι in eadem re commemoranda vti maluit, in vita Artoxerxis, ὀδυρομένη πολλὰ καὶ πεπτωκυῖα, [μήτηρ Παρύσατις] παρῃτήσατο καὶ κατέπεμψεν αὖθις ὅθεν ἦλθεν. Idem Plutarchus in Demetrio ita loquutus eſt, ſed addens πολλῇ δίκῃ, vbi ſcribit, παρῃτήσατο πολλῇ δίκης τοὺς Μεδοῦς. Sunt qui παραιτοῦμαί τινα reddãt Deprecor pro hoc: ſed mihi longè aptior videtur illa mea interpretatio ad verbũ, præſertim quũ & Cic. ita loqui obſeruarim. nam videtur poſſe aliquis dici Deprecari pro aliquo, qui tamen illi veniam non impetret. At in vulg. lex. ex Plut. Pericle, παραιτούμενος τὸν πλοῦν, Veniam orans ciuitati. Et ex eodem in Theſeo, παραιτούμενος τὸν αἰτιώμενον, liberandum patruelem impetrans. ‖ Dicitur etiam (& quidem frequentius) παραιτοῦμαί σε, A te veniam peto pro me, aut pro alio. Vel potius, A te veniã impetro, Te exoro. Sic apud Ariſtoph. in Veſpis, ἢν γὰρ παρητήσητε τὸν πεπτωκότα, Eum exorarunt qui læſus eſt, Ab eo veniam impetrarunt. Sic apud Herodotum παραιτέομαι τὸν βασιλέα. Et apud Plat. παραιτούμενος τοὺς ἄρχοντας ἀποδημεῖν, exponitur, Cum bona magiſtratuum venia peregrè proficiſcatur. Et vt dicitur παραιτεῖσθαί τινα, ſic etiam παραιτεῖσθαι τινὰ ὀργὴν τινός. Plut. Themiſtocle, παραιτεῖσθαι μηνιάσαντας ὀργὴν. Vtitur & in Romulo, & alibi. Obſeruandum eſt autẽ, παραιτοῦς tam in his loquendi generibus quàm in proximè præcedentibus eodem modo exponi, videlicet συγγνώμην αἰτῶν: quæ tamen expoſitio ita diſtinguẽda eſt, vt quũ dicitur παραιτοῦμαί τινα pro Deprecor hunc, id eſt deprecatione mea periculo libero, ſit συγγνώμην αἰτῶ ὑπὲρ τούτου: at quum dicitur παραιτοῦμαί τινα pro Deprecando exoro, ſit συγγνώμην αἰτῶ τοῦτον. (vt dicitur αἰτῶ σε τοῦτο) Sed non ſatis mihi placet hæc expoſitio quum aliud ſit Veniam petere, aliud Veniam impetrare. Suidas tamen hanc expoſitionem vtrique loquendi generi accõmodat: nam poſtquam dixit παραιτοῦς eſſe συγγνώμην αἰτῶν, & poſuit exemplum in quo παραιτήσασθαί τινα eſt Veniam alicui impetrare: ſubiungit aliud in quo παραιτήσασθαί τινα eſt Veniam ab aliquo impetrare. Simul autem exponit & προκαλεῖν, de qua expoſ. paulo pòſt dicam. ‖ Dicitur etiam παραιτεῖσθαί τινος, id eſt aliquà de re, quod itidem exponitur συγγνώμην αἰτῶν, vel ἀπολογοῦς: vt apud Ariſtidem, παραιτοῦς μὲ οὐκ οἶδα ὅτι δεῖ σε τῶν αὐτῶν πολλάκις. Sic autem παραιτοῦς in hoc loco exponitur à Thoma Magiſtro, & à Moſchopulo. ac certè eam hic admitto libentius quàm in præcedẽtibus exemplis, propter eam quam reddidi rationem.

Παραιτοῦμαί σε ἐμέ φησιν (inquit Thomas Magiſter)

id est ἀπολύω καὶ ἱλάσκομαι, vt sit Libero te crimine. Ego autem melius expressum iri παραιτοῦμαι existimo, retinendo verbum Deprecor in hoc etiam loquendi genere: vt quemadmodum dicitur à Cicerone aliquis A se crimen deprecari, ita dicamus Ab aliquo crimen deprecari, quod sit Depellere seu Remouere quasi deprecando. Simile autem esse puto apud Synesium, παρατύμβιον τῆς εἰρωνείας, Hanc à te dissimulationem deprecabar, quæ videlicet tibi crimini dabatur. Nec dissimile apud Plut. De Herod. Θετταλοὺς τῷ μηδισμοῦ παραιτεῖσθαι. Melius tamen respondebit constructio LatinaGræcæ, si παρατύμβιον τῆς εἰρωνείας interpretemur Excusabam te de dissimulatione: eodémq; modo Θετταλοὺς τῷ μηδισμοῦ παραιτεῖσθαι, Thessalos de medismo excusare. id est, De eo quòd Medis fauerint. Sunt autem affinia Excusare & Veniam alicui impetrare: atque ita affine erit hoc loquendi genus (excepta cõstructione) illi præcedenti, παραιτοῦμαί τινα, Deprecor hunc, id est, Deprecando veniam illi impetro. In vulg. lex citatur ex Philostrati Heroicis παραιτοῦμαί σε τὸν πατέρα pro Apud patrem te excuso. Item ex eodem libro, παραιτοῦμαί σε τὸν λόγον pro A sermone abdico. Quæ duo exempla tamen in illis lexicis non simul ponuntur. ¶ Post quæ tot exẽpla nõ debet noua videri significatio verbi παραιτεῖσθαι quæ est apud Lucam, cap. 14. v. 18, καὶ ἤρξαντο ἀπὸ μιᾶς παραιτεῖσθαι πάντες, id est Se excusare. Ita tamen vt fatear, quod ibidem subiungitur bis, ἔχε με παρητημένον, pro Habe me excusatum, minus vsitato loquendi genere esse dictum. Iam verò & apud Plutarchum παραιτεῖσθαι de re eadem ponitur, vt videlicet παραιτεῖσθαι sit eius qui inuitatus ad cœnam, non it: & παραιτεῖσθαι dicatur vel Recusare, vel Excusare se. ἐδόκει γὰρ νικᾶν τὸν Καίσαρος εἰς δεῖπνον καλεῖσθαι παραιτούμενος δι' ἄγνοιαν τῆς χθὲς τὸν αὐτὸν, μὴ βουλόμενος.

Παραιτοῦμαι pro simplici αἰτοῦμαι, Precor, Rogo (vt Deprecor interdum pro simplici Precor, vel pro Postulo aut Posco: vt docet Bud. 1035. Nisi potius dicamus in παραιτοῦμαι præpositionem πρός, in Deprecor præpos. De, significationem augere.) Aristoph. Equitibus, ἵν' ἡμῖν αὐτοῖς παραιτησώμεθα, vnum hoc eos rogemus. Sic Plato Apol. ὅπερ καὶ κατ' ἀρχὰς ὑμᾶς παρητησάμην. Sic παραιτοῦμαί σε συγγνώμην, apud Menandrum. Dicitur & cum infinitiuo, παραιτοῦμαί σε τοῦτο ποιεῖν. Nam pro eodem ponuntur παραιτοῦμαί σε συγγνώμην, & παραιτοῦμαί σε συγγνώμην ἔχειν, vel συγγνώμονα εἶναι. Herodotus, συγγνώμην παραιτέεται θεὸν αὐτὸν ἔχειν τῆς ῥηθέντων. Sic apud Suidam nescio quis, παραιτεῖται τοὺς θεωμένους συγγνώμην ἔχειν εἰ μὴ ἀγωνίζοιτο. (Cui exẽplo apta est expositio per verbũ συγκαλεῖν, nõ autem illi cuius suprà memini. Sed huic expositioni rursum adiũgit aliã minimè cõuenientẽ, videlicet ἀπαγορεύοι) at tertium illud vsurpat Xenophon, quum scribit παραιτήσεσθαι τοὺς θεοὺς συγγνώμονας σοι εἶναι. Nec tantùm dicitur παραιτοῦμαί σε ποιεῖν, sed etiam παραιτοῦμαί σε μὴ ποιεῖν. Thuc. lib. 5, pag. 186, ὁ δὲ παρητεῖτο μηδὲν τούτων δρᾶν. Sic Demosth. παραιτήσομαι ὑμᾶς μηδὲν ἀχθεσθῆναί μοι. Quinuis autem apud veteres scriptores παραιτοῦμαι in hac postrema signif. sæpius obseruarim, primum tamen eo loco non dedi quòd viderentur illa exempla in quibus præpositio vim suam obtinet, poni debere ante illa in quibus illam amittit.

Παραιτοῦμαι in pass. signif. vt παραιτητὸς δὲ δι' ἡμᾶς τοῖς φίλοις τοῦτ' ἀπόλυσις τῆς αἰτίας. quod exemplum à Suida citatur, & παραιτητὸς exponitur συγκαλυπτὸς. Sic autem παρητημένος pass. pro excusatus, in Lucæ loco quem suprà citaui.

Παραίτησις, ιως, ἡ, Deprecatio, & quidem accipiendo hoc nomen in vtraque signif. Sed frequentius pro deprecatione, i. vehementi precatione: vt apud Plat. in Gorg. οἰκτος μὲν οὖν καὶ λιταὶ καὶ φίλων παραίτησις, ἐν ὀχλῳ μὲν οὖσης τῆς κρίσεως, χρήσιμα, Amicorum preces supplices & deprecatio, apud populum multum valent. Item Veniæ petitio. Thucyd. lib. 1, μηδ' οὕτω παραιτήσεως μᾶλλον ἕνεκα ἢ μαρτυρίου, ἀλλ' ὅλη. &c. nam hic exponit schol. οὐχὶ ἕνεκα τῆς αἰτῶν συγγνώμης. At Valla vertit, Non purgandi nos gratia. Sunt & qui pro deprecatione (in recusandi signif.) accipiant. Apud Plutarchum in Numa, θεὸς

ἄλλων μὲν ἢ παραίτησιν exponitur Ad postulãdam à diis veniam. Est παραίτησις eius etiam qui veniam dat, sequẽdo Bud. qui παραίτησιν ait esse etiam veniam, id est, gratiam & indulgentem concessionem, in hoc Plat. loco De leg. lib. 11, καὶ μηδεμία τῆς μοχθηρᾶς παραίτησις ἔστω τούτῳ παρ' ἀρχόντων γιγνέσθω. Sed possit hic quoque παραίτησις ad eum referri (& quidem rectius, meo iudicio) cui venia indulgetur: vt dicat Nullo pacto veniã moræ impetret à iudicibus. ¶ Παραίτησις, Excusatio (de qua significatione dixi & in ipso verbo) Synesius, αἰσθάνεται δὲ παραίτησις γίνεται, διὰ λαβομένῳ τῆς φύσεως αὐτοῦ τὴν ἀδυναμίαν. Sic & apud Basilium in epist. ad Leontium. Affinia autem sunt Excusare & Purgare, quo posteriori vérbo Vallam dixi in interpr. Thuc. loco vsum.

Παραιτητὴς, οῦ, ὁ, Deprecator. ET Παραιτητὸς, q.d. Deprecabilis (vt Gellius Indeprecabilis) Apud quem deprecationes valent, Exorabilis. Plato De legibus lib. 10, τὸν δὲ παραιτητὸν αἰεὶ θεὸν τοῖς ἀδικοῦσι, δίκαιον δώσεις, &c.

C. Ἀπαραίτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Indeprecabilis, Inexorabilis. (Gellius Indeprecabilis dixit, sed de re tamen non de persona. Citatur enim ex eo, Indeprecabilis pœna subeunda esset) Plato, θεοὶ τὸ δίκαιον πάντα πάντῃ ἀπαραίτητοι. Apud Plut. in Cæsare ἀπαραίτητος δικαστής. Durus & inexorabilis, vel Inclemens, Bud. interpr. Idem affert ex Antiphonte in Leocratem, ἀπαραίτητος δικασταὶ μὴ παρέχοντες συγγνώμην. Et ex Gregorio, ἀπαραίτητος δήμιος, Crudelis, Qui precibus non flectitur, ἢ δικαστὴς ἀπαθρώπως, ἢ δήμιος ἀπαραίτητος. Rursum apud Plutarchum ἀπαραίτητον ἰατρὸν & ἀπότομον esse ait Qui seuerè curat, qui πρᾴῳ opponatur. Dicitur etiã aliquis ἀπαραίτητος esse πρός τι vt, apud eundem Plut. Pericle, ἀπαραίτητος πρὸς τὰς δίκας, Seuerus in exigendis rationibus, vel potius Seueritate quadam inexorabili vtens. Itẽ dicitur aliquis esse ἀπαραίτητος τὸν ὀργὴν, Esse sæuus ira & inexorabilis, vel Esse inexorabili quadam ira & implacabili præditus: apud Philonem De vita Mosis lib. 1, οὐδ' ἂν χαλεπὸς καὶ βαρύμηνις καὶ ἀπαραίτητος τὸν ὀργὴν. Et τὸ ἀπαραίτητον substantiuè, Seueritas quædam inexorabilis, siue indeprecabilis: vt Plut. Publicola, τὸ ἀπαραίτητον αὐτοῦ πρὸς τοὺς πονηρούς. ¶ Dicitur etiam de re, ac primùm vt dicitur aliquis esse ἀπαραίτητος τὸν ὀργὴν in proximè præcedente exemplo, sic etiam ira eius esse ἀπαραίτητος. Itẽ ἀπαραίτητος δίκη, & ἀπαραίτητος τιμωρία, vt à Gellio Indeprecabilis pœna. Philo de mundo, ἀπαραίτητον δίκην ἀπτοήτου. Sic apud eundem De vita M. lib. 1, ἀπαραιτήτου τιμωρίας. ¶ Apud Plutarchum, ἱκετηρία ἀπαραίτητος, q.d. Irrecusabilis supplicandi modus. Plut. De primo frig. ἐν ᾧ Πέρσαις τὴν ἱκετηρίαν μάλιστα μὲν ἰδεῖν καὶ ἀπαραίτητον. id est (Turn. interpr.) Atque etiam apud Persas genus erat supplicandi sine vlla recusatione. Ego existimo posse etiam verti Repulsam non patiens. Apud Plut. autem ἀπαραίτητος πορεία, Profectio quæ recusari non potest, Iter quod suscipiendũ est sine recusatione. Plut. in Consol. ad Apoll. καθάπερ γὰρ τὰς εἰς ποιηλὸν ταπεινὰ πορείας ἀποκωμάζης πᾶσαι αἰσχύνας καὶ ἀπαραίτητον, οἶμαι, &c. At verò ἀπαραίτητος κίνδυνος, Ineuitabile periculum, interprete Ruellio, apud Dioscor. lib. 7. cap. 2, in principio, καὶ ὁπόσα ἀπὸ κίνδυνος ἀπαραίτητός ἐστιν εἰ μὴ πολλοῖς χρόνοις τοῖς βοηθήμασι. Sic ἀπαραίτητον κακὸν, interpretor Ineuitabile malum, non, implacabile, vt in vulg. lexicis.

ITEM adverb. Ἀπαραιτήτως, Inexorabiliter, Cum seueritate inexorabili: vt ὡμῶς καὶ ἀπαραιτήτως; Thuc. lib. 3. ἀπρεπῶς καὶ ἀπαραιτήτως, Philo De vita Mosis lib. 1. Apud Plut. in Solone, ἀπαραιτήτως κολάζειν. Et in Pericle, ἀπαραιτήτως τούτοις χρησάμενος, Quum se inexorabilem seu implacabilem illis præbuisset, Quum rigidus & inclemens erga illos fuisset. Ad verbum, Quum inexorabiliter illis vsus fuisset, id est, Valde inclementer erga illos se gessisset. Ex eodem Plut. in Themist. citatur, ἀπαραίτητος ἔχειν πρὸς αὐτὸν δοκεῖ, pro Non videtur cum eo in gratiam vnquam rediturus.

C. Δυσπαραίτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, ET Εὐπαραίτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, contraria. Δυσπαραίτητος, Exoratu difficilis, Qui difficilè exoratur, Non facilè exorabilis. Item pro ἀπαραίτητος, Inexorabilis, Implacabilis. Æschyl. Prometh. p. 7 mex edit. — Δὺς γὰρ δυσπαραίτητοι φρένες. Citatur & ex Plu

tarcho in Fabio, δυσπαράιτητος θυμὸς pro Implacabilis ira. HVIC oppositum Εὐπαράιτητος, Facilè exorabilis, Placabilis, Non durus deprecantibus. Vel Deprecabilis, quo nomine antè exposuimus παραιτητός.

C. ΠΡΟΣαιτέω, τῶ, Insuper peto. Xen. in Apol. Socr. πλὴν εἴ τι προσαιτῶν. Nisi quis malit Petens tanquam mendicando. De qua signif. nunc dicam. Vide quæ in Ἐπαιτῶ dixi de præpositione quæ est in hoc verbo.

Προσαιτέω, τῶ, Stipē peto, Stipē ostiatim peto, Mēdico: vt ἐπαιτῶ & μεταιτῶ. Isocr. Areop. τὴν μὲν οὐδεὶς ἰὼν τῶν πολιτῶν οὐδενὸς τῶν αὐταρκῶν, οὐδὲ προσαιτῶν τοὺς ἐντυγχάνοντας, id est, Stipem petens à quoūis obuio, Bud. Sic apud Plutarch. ἐμοὶ δὲ θυμίας, Καὶ ζηλωτὸς ἡμῖν ὁ βίος. οὐ προσαιτῶμεν, οὐκ ἀλλοτρίοις δεόμεθα, οὐ κολακεύομεν.

Προσαίτης, Qui stipem petit, Mēdicus. Plut. in Hellen. problem. αἰσχρὸν λαβὼν ῥαπίσματα καὶ πύρους, καὶ προσαίτης ὤν. Chrysostomus, ἐλθὼν εἰς ὁμιλίαν τῶν προσαιτῶν. Ab Homero dicitur προϊκτης.

ΑΙΤΙΟΣ, α, ὁ, Fœm. αἰτία, Neutr. αἴτιον, Qui vel quæ vel quod in causa est. vel, Qui causa est rei alicuius. Autor. vt Isocr. ad Phil. θεοὺς τῶν ἀγαθῶν ἡμῖν αἰτίους ὄντας, Deos bonorum nobis autores. Aristophanes Pluto, πάντων αἴτιος καὶ τῶν κακῶν καὶ τῶν ἀγαθῶν. Demosth. Pro corona, ὡς φόβων καὶ κινδύνων αἰτίῳ τῇ πόλει γεγενημένῳ. Isocr. De pace, ὧν ἅπαντα φασί τινες αἰτίαν γεγενῆσθαι τῇ Σπάρτῃ τῶν κακῶν. Demosth. Ἅπαντ' οὖν αἴτιον ὅτῳ, &c. Quid in causa est cur, &c. Interdum αἴτιος fœm. gen. pro αἰτία. Aristot. De mundo, ἢ οὐ σύμπασαν δυνάμεως αἴτιος γίνεται σωτηρίας. ‖ Aliquādo αἴτιος ponitur cū dativo personæ duntaxat: vt Il. γ, Οὔτι μοι αἰτίη ἐστὶ Διὶ τύ μιν αἴτιοι εἶσιν. vbi Eust. subaudit genitiuum πολέμου.

Αἴτιος, Culpæ affinis, Culpandus, Accusandus, Qui culpam debet ob rem aliquam, vtpote eius autor. ὁ αἰτιατός, ὁ ὑπὸ αἰτίαν καὶ μέμψιν, vt exponit Eustath. Homerus Il. α, Οὔτι μοι αἴτιοι εἰσί. Od. θ, Ἠπιόδωρος ἡμέλησε. πάρ οὔτι μοι αἴτιος ἄλλος, Ἀλλὰ ἑκὼν δέδω. Idem Il. ρ, Ὦ Θόαν, οὔτις σεῖο νεώτερος. Il. ο, — ὅστ' αἴτιος, ὅστις καὶ νεώτερος. Il. τ, — νῦν δὲ πάμπαν Αἴτιοι. Herod. ι, νῦν τόσον αἴτιοι, minimè affines culpæ, vel Innocentes, ἀναίτιοι. Exponūt quidam, Nihil commeritos. Cicero apud Platonem οὐ τὸ αἴτιον αἰτᾶσθαι interpretatur, Non accusare quod esset accusandū. Idem hæc eiusdem verba, εἰ γὰρ ὧν τῶν [τῆς γῆρας] αἴτιον, vertit, Nam si id culpa senectutis accideret. Vide meum lex. Cic. Αἴτιος ab Eustath. exponitur ὑπόδικος καὶ κολάσεως ἄξιος, id est, Sons vel reus, & supplicio dignus: hoc in versu, Αἴτιος ὁ γρᾶψας αἶπα Κεκμηκότα χεύ.

Αἴτιος cum genitiuo putatur sumi pro Obnoxius apud Dioscoridem, lib. 8, ληθαργώδεις γίνονται καὶ καταφορᾶς αἴτιοι, id est Lethargici fiunt, & veterno obnoxii.

Comparatiuū αἰτιώτερος, Qui magis est causa, vel in causa. Superlat. αἰτιώτατος, Qui maximè est in causa. Apud Athen. 2, ὡς ταύτης αἰτιωτέρας οὔσης. Xen. Ἀπομν. 1, εἴ τις ἄλλος αἰτιώτερος εἴη; Quicquam aliud magis in causa esse putas? Idem Hell. 5, αἰτιώτατοι ἦσαν. Apud Thuc. αἰτιώτατος ἐγένετο, Præcipuus autor fuit.

¶ Αἴτιον, ου, τὸ, Substant. Causa, Ratio. Demosth. Pro corona, τὸ δ' αἴτιον εἰκὸς ἀκοῦσαι. At Philipp. 3, πολλὰ μὲν οὖν ἔστιν τὰ αἴτια τοῦ ταῦτ' οὕτως ἔχειν, hic & in huiusmodi locis αἴτια est adiectiuè positum, non substantiuè. At substantiuè passim apud philosophos: vt αἴτια κύρια καὶ αἰτιώδη, Causæ principales & perfectæ. αἴτια προηγούμενα vel προκαταρκτικά, Causæ antecedentes vel antegressæ. αἴτια συνεργά, Proximæ causæ. ξυναίτια, Adiuuantia causarum, vel, Quæ rerum adiuuant causas. Quas interpretationes ex Cicerone habes in meo lexico Ciceroniano. Gregorius Nazianzenus De theologia, τὸν προαιώνιον ἄναρχον vocat Deum. Inscripsit Theophr. quendam suum librum, αἴτια φυσικά. Callimachus item quendam suum appellauit αἴτια absolutè: cuius meminit Martialis. legendum enim apud eum ἀετία Callimachi, non ethia. De illis fertur & hic versus, Αἴτιος ὁ γράψας αἶπα Καλλίμαχος. sed apud Eustath. legitur Καλλιμάχου. ‖ Quandam apud rhetores differentiam inter αἴτιον & αἰτίαν vide apud Fabium.

¶ Αἰτία, ας, ἡ, aliud subst. Causa, Ratio. Plato in Timæo, διὰ δὴ τὴν αἰτίαν καὶ τὸν λογισμὸν ἐπεκόσμησε, id est (Cicer. interprete) Hanc rationem habuit vt absolueret. Idem ibidem, δι' ἃς αἰτίας ἐδρύσατο vertit, Quæ causa collocandi fuerit. Idem αἰτίαι πρῶται, Causæ primæ.

Αἰτία, Culpa, Crimen. Plato Pol. 1, ἀλλὰ καὶ βύπτων πίεσ καὶ τῶν γε πρὸς τοὺς οἰκείους μία τις αἰτία ἐστίν, οὐ τὸ γῆρας, ἀλλ' ὁ τρόπος τῶν ἀνθρώπων, id est (interprete Cic.) Sed in moribus est culpa, non in ætate. Vbi tamen αἰτία verti etiam possit fortasse causa. Est autem frequentissimum hoc loquendi genus, αἰτίαν ἔχειν cum genitiuo, vt αἰτίαν ἔχει τοῦ πολέμου. Plut. in Pericle, Culpam belli sustinuit, Culpatus fuit ob bellum, Vitio verterunt illi bellum. Ita enim malo quàm vt exponitur vulgò, Inuidiā belli in se vertit. Xenophon, αἰτίαν ἔχει βύπου, Ob hoc culpatur, Huius rei culpa in illū cōfertur. Dicitur & αἰτίαν ἔχω ὅτι τοῦτο. Idem, οὐ πάνυ γε ῥᾴδιόν ἐστιν εὑρεῖν ἔργον ἐφ' ᾧ οὐκ ἄν τις αἰτίαν ἔχοι. Nonnunquam infinitiuum habet loco genitiui, Lucianus, αἰτίαν ἔχω ψεύδεσθαι, pro ψεύδους, Insimulor mē dacii, Culpor vt mendax. Plut. Themistocle, αἰτίαν ἔχει μηδίζειν, accusatur quòd Medorum partibus faueat. Synesius, ὃς καὶ παιδόθεν αἰτίαν ἔσχον ὑπομανῆναί τι καὶ ὑπομανῆναι, id est (vt Budæus interpretatur) Qui ab ineunte ætatula malè audieram, quasi insano studio armorum equorumque flagrarem. Idem eiusdem Synesii hæc verba, αἰτίαν ἔχων προαιρετος εἶναι, reddit, Cui vitio vertebatur nimia clementia. Et cum præterito infinitiui. Demosthenes Pro corona, Φιλίππῳ προδεδωκέναι πάντας αὐτὸν ἔσχον αἰτίαν. Dicitur & αἰτίαν ἔχειν, absolutè. Xenoph. Pæd. 5, διὰ τὸ σὺν πολλοῖς αἰτίαν ἔχειν, eo quòd cum multis in culpa sint. Hic enim αἰτίαν ἔχειν hoc significat: quum alibi frequentissimè αἰτίαν ἔχειν is dicatur qui accusatur rei alicuius nomine, in quem culpa confertur, siue meritò, siue immeritò. Quo etiam modo vsurpatur αἰτίαν ἔχω βούτῳ, Accusor hoc nomine, Crimen hoc in me cōfertur. Dem. contra Midiam, δικαίοπατ' αὖ, βούτῳ ἔχει ἡ αἰτίαν. Isocr. in Areop. εἰκότως αὖ ἔχομεν πρὸς αἰτίαν βούτῳ. Dicunt & αἰτίαν ἔχειν ὑπό τινος, Accusari ab aliquo. Thucydides, αἰτίαν πολλὴν ἔχω ὑπὸ σοῦ. vbi ἔχω pro λαμβάνω accipitur. Dicitur & αἰτίαν ὑπέχειν pro αἰτίαν ἔχειν. Xenophon Pæd. 6, καὶ αἰτίαν ὑπέχων, ἣν ἐβαρύνετο. Quod loquendi genus imitari volens Cicero, ad verbum dixit Causam sustinere. vt Budæus annotat. ‖ Sunt autem aliæ phrases αἰτία cum verbo ἔχειν habentes, quæ actiua significatione dicuntur. Nā vt αἰτίαν ἔχειν palliuè sumitur pro Accusor, Insimulor, Mihi vitio vertitur, In me culpa transfertur: sic δι' αἰτίας ἔχω τι, vel ἐν αἰτίᾳ τινὶ ἔχω, capitur pro Accuso, Insimulo, Culpo. Thuc. 2, ὑμᾶς αὐτοὺς δι' αἰτίας ἔχετε. Idem 5, ἐν αἰτίᾳ ἔχοντες τὸν Ἀργεῖον.

Alia sunt verba quæ cum nomine αἰτία iuncta idem valent quod αἰτίαν ἔχειν, passiua significatione: & quod δι' αἰτίας ἔχειν vel ἐν αἰτίᾳ ἔχειν, actiua. Xenoph. Pæd. 5, ἐν αἰτίᾳ εἶναι & αἰτίαν ἔχειν eodem loco dixit in eadem significatione; ita scribens, καὶ πάντες ἐδόκουν ἐν αἰτίᾳ εἶναι· καὶ οὐδεὶς τῷ αἰτίᾳ οὔτε αἰσχύνεσθαι, οὔτε φοβεῖσθαι ὁμοίως, ὥστε τοῦτο πολλοῖς αἰτίαν ἔχειν. Est autem ἐν αἰτίᾳ εἶναι, Latinè verbum è verbo, In culpa esse. Quanquam si quis propius intueatur, animaduertet posse aliquem αἰτίαν ἔχειν, id est Accusari, & in eum culpam conferri, qui tamen non ὄντως ἐν αἰτίᾳ, atque immeritò accusatur. Αἰτίαν λαμβάνω pro αἰτίαν ἔχω, id est Accusor. Thucyd. 6, οἷς πρὸ τοῦ μισηθὲν αἰτίαν λαβόντες. Dicitur pro eodem αἰτίαν φέρομαι. Thucyd. αἰτίαν ἃ ἀδικῶν φέρομαι. Item αἰτίαν ὑποβάλλειν, idem quod αἰτίαν ὑπέχειν. nam ὑπέχειν & ὑποβάλλειν synonyma sunt. Æsch. contra Ctesiph. τὸν τῷ βουλομένῳ ὑποβαλεῖν αἰτίαν. ‖ At verò pro δι' αἰτίας vel ἐν αἰτίᾳ ἔχω in actiua significatione, videlicet pro Culpo, Accuso, Culpam in aliquem confero, vel impingo, Crimen impingo, dicitur, ἐν αἰτίᾳ θέμαι. Herodotus, ἐν αἰτίῃ θέντες τὸν Μαρδόνιον. Id est ad verbum, è Cicerone, In culpa ponentes Mardonium. Idem valet, αἰτίαν στῆσαι. Apud Isocratem autem ad Demonicum, in plurali, ὧν γὰρ αὐτὸς ἀμφότερα, στῆσαι τὰς αἰτίας ἀναδύεται. Reperitur pro eodē αἰτίαν στῆσαι τινί, vel αἰτίαν δῦναί τινι ἄγειν, apud Demosthenem. sic enim in Æschinem, ἐμὲ τῷ αἰτίαν στῆσαι ταύτῳ τῷ πάχει. Idem αἰτίαν φόρου ἐκεῖνον ἄγειν. Dicitur & αἰτίαν ὑποφέρειν. & apud Isocratem De pace, αἰτίας ὑποφέρειν. Item ἐν αἰτίᾳ ποιεῖσθαί τινα, apud Synesium: vel αἰτίαν ποιεῖσθαί τινος: vt apud Plutarchum in Pericle: vel κεῖσθαί τινος, vt apud eundem in

Publicola, οἱ δὲ δήμαρχοι τῷ Μαρκίῳ τὴν αἰτίαν ἐπεσώτευσαν. Sophocles autem dixit eodē sensu, αἰτίαν τίθεμαι, scribēs, — ἐκείνῳ παῖ ἅς αἰτίαν τίθεμαι. Habetur item apud Plutarchum, αἰτίαν τρέπω εἰς σε, vt Latinè dicitur, Culpam in te transfero. ad verbum, Culpam in te verto, seu Conuerto. ‖ Contraria autem sunt his, αἰτίας ἀπολύειν, αἰτίας ἐξιλεῖν, Culpa liberare siue culpæ, (vt Liuius loquitur) Absoluere culpa seu crimine, Exoluere culpa, cum Tacito. Dimouere culpam ab aliquo, vel Remouere. Item Culpæ eximere, vel ex culpa: quod loquendi genus ad verbum respondet illi posteriori, αἰτίας ἐξιλεῖν.

Αἰτίαν ἐνδέχεσθαι (inquit Budæus) est In se crimen recipere, Crimini se offerre, Agnoscere rem perpetratam, & se mandatorem profiteri. Quod & αἰτιᾶσθαι τὸ ἔργον & τὸ ἔργον αἰτίᾳ dicitur: quibus omnibus Demosth. vsus est.

Αἰτίας pluraliter sæpe etiam dicunt: vt Isocrates ad Nicoclem μὴς αἰτίας ταῖς αἰτίαις ἔξω ὧν αὐτὸς οὐκ ἐχόμενος πρᾶξαι. Idem ad Demonicum, ὧν γὰρ αὐτὸς ἑαυτὸν οἶδα τοῖς αἰτίαις ἀναίτιον. Sic dictum est, αἰτίας μεγάλας ἔχω, Grauia crimina in me conferuntur. Reperitur & ἐν αἰτίαις γίνεσθαι, c ficut & ἐν αἰτίαις εἶναι apud Æschinem contra Ctesiphontem, ὑπὸ τοῖς μεγίστας ἁπάσας αἰτίας εἰσφερούσης, Grauissimæ res legatis obiiciebantur, Grauissima crimina legatis impingebātur. Budæus autem annotat ἐν αἰτίαις εἶναι significare non solùm Accusari & inculpari, sed etiā pœnas pendere. Apud Athenæum, ἐν αἰτίαις ἔσεσθαι τοῖς μεγίστοις, verba sunt editi Antiocheni, Non impunè ferent, Graui animadversione plectentur.

Notandum est autem αἰτίαν vsurpare Isocratem in bonam etiam partem, cum his verbis ἔχειν, ἀναπλήσαι, ὑπολαμβάνειν, ὑπάρχειν. fortasse & cum aliis: sed hæc tantùm obseruaui: vt, ἡμεῖς οὕτων τὴν ἀγαθῶν τιμὴν αἰτίαν ἔχομεν. pro, Hæc bona nobis ferentur accepta. In epistola quadam ad Philippum, ἀλλὰ καὶ θεοὺς τὴν αἰτίαν τῶν τραπέζεις ἀναπλήσαι, Talia exercitibus accepta ferunt. In Panathenaico, καίπερ τὴν μὲν ὑπάρχοντων, εἰ καὶ μηδὲν ἕτερον συμβαλοίμην, ἅπαντες ἂν ἡμῖν τὴν αἰτίαν ὑπάρξειν. Idem ibidem, τὴν μὲν γὰρ δίκαιον τοῖς ἄλλοις ἐπιτρέπειν τὴν τάξιν ἡμᾶς κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον, δικαίως ἂν ἐπαινεῖν καὶ νῦν τὴν αἰτίαν τοῖς βασιλεῦσιν αὐτοῖς. e

Αἰτιώδης, ους, ὁ καὶ ἡ. Causalis: vt αἰτιώδεις συνδέσμοι, apud quosdam Græcos grammaticos, quæ apud Latinos causales coniunctiones. frequentius tamen vocantur αἰτιολογικοί. ‖ Αἰτιώδης λοῦσος vide apud Suidam.

C. Αἰτιολόγος, ου, ὁ, Qui rationem reddit. Alii exponūt, Qui sequitur rationem & vtitur probationibus.

Αἰτιολογία, ας, ἡ, Causæ redditio, seu rationis, Causatio, Causificatio. Est autem schema apud rhetores αἰτιολογία, de quo ita Fabius lib. 9, cap. 3, Quod verò schema est ad propositum subiecta ratio: vtrum quod Rutilius αἰτιολογίαν vocat? nam de illo dubitari possit an schema sit distributis subiecta ratio. Meminit idem lib. 1. cap. 15: quanquam ibi pro ætiologiæ & ætiologia legitur in nōnullis exemplaribus ethologiæ & ethologia.

Αἰτιολογικός, οῦ, ὁ, Peritus ætiologiarum, id est reddendi rationem eius quod in quæstione versatur, vel quasi artē illam factitans, apud Sextum philosophum. ‖ Αἰτιολογικὲς, Causalis, Causæ redditiuus: vt apud grammaticos Græcos σωνδέσμοι αἰτιολογικοί, coniunctiones causales apud vulgus Lat. grammat. siue rationales. ‖ Αἰτιολογικὴ, pars medicinæ quæ causarum differentias & vires expendit. Quum autem causæ duplices sint (vt docuit Galenus) salubres & insalubres, quarum illæ ad tuendam sanitatem, hæ ad morbum gignendum plurimum habent momenti, non est dubium, ambarum cognitionem ad eam medicinæ partem spectare, sed earum maximè à quibus morbi prodeunt. quam ob causam etiam à quibusdam παθολογικὴ pars eadem dicta fuit. Eam in totum neglexerunt olim methodici, sed maximi semper fecere dogmatici, Hippocratis vestigiis insistentes. Hæc Gorr.

Αἰτιολογέω, ῶ, F. ήσω. P. ηκα, Rationem siue causam reddo. Apud Sextum philosophum cum accusatiuo: vt ὥςπερ πολυσόφους αἰτιολογῆσαι τὸ ζητούμενον. Exponitur & Causor.

Αἰτιολογῶ, Vtor schemate quod ætiologia dicitur.

‖ Exponitur præterea in vulg. lex. Græc. Causas ago: sed perperam.

Αἰτιολογέομαι, οῦμαι, pass. pro eodem. Quidam grammatici veteres exponunt, σκοπάζομαι, σκοπέομαι.

c.r. Ἀναιτιολόγητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius causa reddi non potest, apud Alexandrum Aphrod. De fato. Idem in Problem. δι' ἃ ἔνια ἔχει φυσικὴν ἀρρητον καὶ ἀναιτιολόγητον. Ex α priuatiuo & αἰτιολογέω, quod significat Causam reddi. formando videlicet à tertia singulari præteriti ἠτιολόγηται. Dioscorides lib. 7, cap. 1, καλεῖται αἰ αἰτιολόγητα τὰ ἀπὸ τῶν ἰχθύων ζώων καὶ θανασίμων φαρμάκων συμβαίνοντα, id est (inquit Budæus) quorū causæ sunt abditæ. In vulg. autē lex. Græc. ol. αἰτιολόγητα exponitur hic Cæci affectus. accipiēdo cæci pro abditi, vt opinor. Exponitur & Causarum cognitione & ratiocinatione carentia. Sed simplicissima est & ad verbū hæc interpretatio, Quorum causa reddi non potest.

C. Ἀναίτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Causam non habens, Cuius causa nulla est. vt αἰ αἴτιος κίνησις apud Alexandrum Aphrodiseū De anima. Ita vsurpatur & à Dionysio Areopag. Apud Damascenum quoque hoc sensu Deus dicitur ἀναίτιος, & apud Gregorium Nazianzenum.

Ἀναίτιος, Qui in causa non est cur aliquid fiat, Qui nō est autor, Qui in causa non est huius vel illius rei. A quo culpa rei alicuius abest. cum genitiuo: vt apud Plutarchum, ἀναίτιος ἦν κακῶν, Qui autor malorum non est. Plato De rep. 2, τὸ ἀγαθὸν ἦν ἂν εὖ ἐχόντων αἴτιον, ἦν δὲ κακῶν, ἀναίτιον. Sic, τοὺς κύβους συμπείθοιεν, αἰ αἰτίους ὄντας αὐτοῖς ἂν ἑκόντας ποιοῦσι, id est, Talos confringunt, qui in causa non sunt eorum quæ ipsi sponte sua faciunt. vel, Qui sunt extra omnem culpam eorum quæ. Ita autem interpretans, Ciceronem sequor, vt paulo pòst docebo.

Ἀναίτιος ἀφροσύνης apud Xenophontem, Dementiæ non accusandus. quasi Dementiæ culpa vacans. Οὐκ εἰμὶ τούτων αἴτιος, Horum tibi autor non sum, Hæc mihi imputare non debes. Plato in Timæo, διαθεσμοθετήσας ὁ παὶ πα αὐτοῖς ταῦτα, ἵνα τοῖς ὕστερα εἴη καλῶς ἐκάστων αἴτιος, id est, (Cicerone interprete) Quæ quum ita designasset, seseq; siquid postea fraudis aut vitii euenisset, extra omnem culpam causamque posuisset. Vbi notandum Ciceronem non cōtentum dicere Culpam, addidisse Causam: nomine Græco vtriusque horum significationem complectente.

Ἀναίτιος (sine casu) Insons, Crimine vacans, A quo omnis abest culpa, Nulli culpæ affinis. Apud Homerum Iliad. ν, Ἰλλοι, ἐπεὶ τοι ὑμὸς αἰ αἴτιος αἰπὰ ἄλλῳ. Iliad. λ, Δεινὸς αἰνὴς, ἄλλα τιν καὶ αἰ αἴτιον αἰπὸ τοῦ. Od. υ. Οὐκ αἰ μὲν τιῶ πίκτον αἰ αἴτιος αἰπόω. Dicitur & αἰ αἴτιον εἶναι τοῦδέ τινι, pro Non culpari ab aliquo, vel Non accusari, Culpam non sustinere apud aliquem. Xen. Pæd. 1, αἰ αἴτιος ἦν τοῦδέ τοῖς σοῖς τῶν σφαπώτων. F

Ἀναιτίως, aduerb. Absque causa, Sine causa. Alex. Aphrod. De anima, εἰ μηδὲν ἀναιτίως γίνεται, Si nihil fit absque causa, Si nihil fit nisi præcedente causa. vt à theologis dicitur deūs esse ἀναίτιος, id est nulla præcedente causa. Philo De mundo, εἰ μὴ ἀναιτίως φθείρεται. ‖ Item, Ἀναιτίως, Inculpatè.

C. Μεταίτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui vnà cum alio in causa est alicuius rei. Particeps, eo sensu quo à Cicerone dicitur aliquis belli particeps, & coniurationis particeps, quod Gall. complice. In vulgatis lexicis exponitur etiam, Causa similis cum alio. Xenophon Hell. 5, εἰμὶ σφαγῆς καὶ οἱ μεταίτιοι τοῦ ἔργου. vbi μεταίτιοι interpretor Participes. ‖ A Budæo autem μεταίτιος exponitur simpliciter Autor & causa alicuius facti: & citatur ex Herodoto, οἷς μάλιστα μεταιτίους τὸ φρεῖον ἦσαν. Item, πατὴρ γὰρ ὁ πόσθος ἐωῦ μεταίτιον. Et ex Xen. de Theramene, σὺ δ' ἔφη τὸ δημοβόλος εἶναι, πλείστους ἂν μεταίτιος εἴη ὧν ὀλιγαρχίας. Κατὰ τὸ δήμου ἀπολωλέναι, &c. Sic & in vulg. lex. μεταίτιός εἰμι τοῦ πάθους exponitur Damni culpa est penes me. Videtur tamen in locis illis Herodoti μεταίτιοι significare Participes; vt & in illo priore loco Xen.

c.r. Συμμεταίτιος, vt συναίτιος, Adminiculum primæ causæ, inquit Budæus, citans ex Platone in Timæo 156, τὰ μὲν οὖν τῶν ὁμοίων, ξυμμεταίτια ἔφην τῇ ἀρίστῃ τῶν διανοιῶν τῶν ἀληθῶν, εἰρήσθω. Suprà dixerat συναίτια.

C. Παραίτιος, ου, Qui ex parte in cauſa eſt. vel, Qui in cauſa eſt, Autor, ſumendo pro ſimplici αἴτιος. Exponitur ἐτιᾶ ὁ αἰτίαν παρέχων. Democr. in epiſt. καὶ σὺ ὁπόχρῃω καταμέμφεσθαι τοῖς παραίτιοι τῆς ἀκρασίης γενομένοις. Plut. τὸ δὲ τῆς αἰχμῆς τὸ ἧττον παραίτιον γενέσθαι, οὐκ ὄλεθρον. Sic & alibi. Philo De vita M. lib. 1, παραίτιοι γενόμενοι τῆς ὑπαχθείσης χαλεπῆς ἀπωλείας. Athenæus, κατασκάμματα, ὀπτανολαστικά τε καὶ ποσσαμιά, καὶ φείκης παραίτια. In vulg. lex. citantur ex Phalar. epiſt. hæc verba quæ trimetrum iambicum efficiunt, πολλῶν ὁ καιρὸς γίγνεται παραίτιος. Bud. παραίτιον in Hippiatria ponit pro συναίτιον.

C. Συναίτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ſimul cum alio vel aliis in cauſa eſt alicuius rei, vel Qui ex parte in cauſa eſt, & autor. Xen. Pæd. 1, ἡδονῆς μὲ καὶ ἀγαθοῦ ἕνος συναίτιος ὤν, κακοῦ δὲ οὐδενί. Demoſth. Pro corona, τῆς μὲν λόγου καὶ τῆς βουλῆς ἅπαντες προσχθίττων οὐδένες αἴτιοι σωαίτιος τῇ δόξῃ, τῆς δ' οὐ πᾶς ὅπλοις καὶ χῇ πλὴ στρατηγίαι ἀτυχηθίττων μόνος αἴτιος τῇ. Plato in Pol. circa omnia quæ fiunt, duas artes eſſe dicit, πλὴ μὲ ἡβαίσιος οὔσας συναίτιον, τῆ δ' αὐτλὴ αἴτιον. Theophraſtus De cauſ. plant. lib. 5, πάντα συναίτια τῆς φθορᾶς. In illo tamen Xenophontis loco, συναίτιος exponitur ſimpliciter autor, perinde ac ſi pro αἴτιος acciperetur.

Συναίτιον ſubſtant. Cauſa adiutrix, vel Adiuuãs cauſa. Cicero συναίτια interpr. Adiuuantes cauſæ. pag. 188 Cic. lex. Item, Adiuuantia cauſarum & Quæ rerum adiuuãt cauſas, pag. 38. Verùm ſi ita interpretetur Cicero, αἴτια συναίτια, quomodo αἴτια σωτηρικὰ interpretabitur Quam differentiam ex Sexto philoſopho ſubiungere viſum eſt, quum elegantèr eam deſcribat, ſed in opere quod nõdũ in publicũ prodiit, in ipſa quidẽ certè autoris lingua. Sic igitur Pyrrh. lib. 3, cap. 2, πότερον δὲ τῶν αἰτίων (inquit) οἱ μὲ πλείους ἡγεμῶνται παρ', συνεκτικὰ τῇ, τὰ δὲ, συναίτια, τὰ δὲ, συνεργά. ἐν Συνεκτικὰ μὲ ἐπαρχὴν ὧν παρόντων πάρεστι τὸ ἀποτέλεσμα, ἐν αἱρεθέντων αἴρεται, ἐν μειουμένων μειοῦται. οὕτω γὰ πλὴ ἅμαξαν τῆς σταγαλης, αἴτιον εἶναι φασὶ τὸ πτῆμος. Συναίτιον δ', ὃ πλὴ ἴσην εἰσφέρεται δύναμιν ἑτέρῳ συναίτιῳ πρὸς τὸ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα. οὕτως ἑκάστου τ ἐλκόντων τὸ ἅρμα ἴσην βοὴν αἴτιον εἶναι φασὶ τῆς ὁλκῆς τῶ ἑνὸς τῶν. Συνεργὸν δὲ, ὃ βραχεῖαν εἰσφέρεται δύναμιν, καὶ πρὸς τὸ μὴ ῥᾳδίως ὑπαρχὴν τὸ ἀποτέλεσμα· οἷ ὅταν δύο βάρος ἑβαστάζοντων μόχις, βρὶς ἕις πρόσεισι θὼν συγκουφίσων τὸν. Quem ego locum, recognoſcẽs operis huius interpretationẽ quam aliquot ab hinc annis edidi, ita verti, Harum autem cauſarum aliæ (vt illorũ bona pars exiſtimat) ſunt συνεκτικαὶ [quaſi dicas concinentes] aliæ συναίτιοι, [q.d. concauſales] aliæ συνεργοὶ, id eſt adiutrices [q.d. cooperatrices.] Et συνεκτικὰ quidẽ αἴτια eſſe volunt cauſas, quæ quum adſunt, adeſt & effectus: quum tolluntur, is tollitur: quum minuuntur, minuitur. Exempli gratia, ſtrangalen appoſitam cauſam eſſe ſuffocationis. At αἴτιον συναίτιον eſſe cauſam quæ eaſdem cum altero ſynætio vires ad faciendũ effectum affert. Et hoc modo vnumquenque boum aratrum trahentiũ, cauſam eſſe tractionis aratri dicunt. Συνεργὸν autem αἴτιον, cauſam quæ paruas vires confert, & quidem per quas facilior reddatur effectus: vt quum duobus aliquod onus ægrè portantibus, tertius aliquis aduenies, vnà cum ipſis illud portando ſubleuat. Hactenus Sextus: apud quem an συναίτιον αἴτιον vel ipſe Cicero potuiſſet vertere Adiuuantem cauſam, iudicandũ lectori relinquo: certè ſi ita συναίτιον interpretatuſeſſet, quod ſibi verbum ad συνεργὸν interpretationem reliquiſſet non video.

Quæ autem ſequuntur compoſita, alteram accipiũt αἰτίας ſignificationem, videlicet pro culpa.

C. Ἐπαίτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui eſt in culpa, Culpandus. ἐπαίτιος πάντων, Qui de hoc culpari debet, vel Qui culpam huius rei ſuſtinet. Ex Thuc. citatur ἐπαίτιος αὐτῶν pro Qui de his inſimulatur. Idem lib. 5. pag. 186 dixit, ἐπαίτιον αἰσχρῶνος, id eſt δι' ἣν ἐσ μεγάλην αἰτίαν ἦλθεν τὴν Ἄργων, vt paulo antè loquutus erat. Dicitur etiam ἐπαίτιός σοι εἰμὶ, (vt & ἔμ αἴτιός σοι εἰμὶ, ſicut infrà dicetur) Eſt quod me culpes, Commerui culpam aut noxiam erga te. Apud Terentium autem habemus & ſine his accuſatiuis, Quæ nunquam quicquam erga me commerita eſt. Hom. Il. α, v. 35, — ὕτι μοι ὔμμες ἐπαίτιοι, ἀλλ' Ἀχαιμένων.

C. Μικραίτιος, ου, ὁ ἡ, De paruis rẽb' expoſtulãs, Vel parũ ob cauſam. μικραίτιος amor, Plin. in epiſt. id eſt, Paruam ob cauſam expoſtulans. Bud.

C. Ὑπαίτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Obnoxius crimini, ſeu facinori, Non inſons, nec extra noxam. Philo De vita Moſis libro 1, ἀλλ' ὅλα κτίνων ἄνθρωπον, εἰ καὶ δικαίως καὶ ἀμείνομος ἢ βία ἐδίκης, ὑπαίτιος τῇ δοκῇ. Syneſius epiſt. 44, καὶ νῦν οὐκ ὑπαίτιος ὢν ἀκούης κακῶς. Dicitur etiam ὑπαίτιός εἰμι σοί, pro Obnoxius ſum tibi (vt vſus eſt Plautus, quum dixit, — ego tibi Me obnoxium eſſe fateor, culpæ compotem) Xenophon, τὸ ὑπαίτιον εἶναί τινι οὐ παύεσθαι. quod in vulg. lexicis exponitur, Obnoxium cuiquam eſſe & reprehendi. Dicitur etiam ὑπαίτιός σοι εἰμὶ τῆδε, q. d. Obnoxius tibi ſum huius rei. Pro quo poſſe dici exiſtimo, Eſt quod me culpes hac de re (vt ὑπαίτιός σοι εἰμὶ vertere nos poſſe arbitror, Eſt quod me culpes, vel Culpa apud te non vaco, vel Reprehẽſionem à te mereor.) Plut. ὑπαίτιοι τῆ Πομπηίω τῆς ἐκβολῆς, Qui culpam erga Pompeium de electione eius commeruerant.

¶ Et ſubſtant. τὸ ὑπαίτιον, Culpa. Bud. in epiſt. pr. ET aduerb. Ὑπαιτίως, Reddendo ſe crimini obnoxium, Reprehenſionem merendo.

C. 2. Ἀνυπαίτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Innoxius, Culpæ non affinis: vt ἀνυπαίτιος ὑπηρεσία Philoni De mundo, Innoxia muneris functio.

C. Φιλαίτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, (quod poſt μικραίτιος licet contra alphab. ordinem melius poneretur quia ſignific. eiuſdem generis habet) Querulus, Qui leui de cauſa quenuis culpare amat. μεμψίμοιρος. Xenophon, ζωὸς φιλαίτιος φθόγγος. Eraſmus τὸ φιλαίτιον ſubſtantiuè poſitum à Plut., in lib. De cohibenda iracundia, interpr. propenſionem ad accuſandum. Sic idem in Solone τὸ πρὸς πολίτην φιλαίτιον dixit. Exponitur etiam Contentioſus, Litigioſus (quæ ſignificatio ex altera pendet) & ita Bud. vult accipi apud Dem. Pro corona, πονηρὸν ὁ συκοφάντης ἀεὶ, ἐν παντάχοθεν βάσκανον, καὶ φιλαίτιον.

¶ Αἰτιάομαι, ῶμαι, F. άσομαι, Cauſam attribuo ſeu aſſigno, Cauſam eſſe dicò. Apud Dem. πρὸς σφᾶς, αἰτίαν ἡγεῖσθ' ἢ τύχῃ, & αἰτιᾶσθ' ἢ τύχην, manifeſtũ eſt pro eodem poni. Ariſtot. De nat. anim. 8, αἰτιῶνται πᾶσι θρέμμασι cauſam cibis attribuũt. Idẽ Pol. 7. cap. 12, αἰτιῶμαι τὸ καλῶς κιθαρίζειν ἢ λύραν, id eſt (vt vulgò exponitur) Bene ludendi cithara lyram cauſam eſſe dico. Sic apud Theophraſtum de cauſ. pl. lib. 4. cap. 10, ἔνιοι τῆς φύσιν αἰτιῶνται exponitur, Cauſam ſeminis naturæ attribuere. Apud eundẽ lib. 4. De cauſ. pl. cap. 8, ἀμφοῖν δ' οὖν αἰτιάσαιτό τις τὴν ἀσθένειαν, interpretatur, Vtriuſque cauſam acceperit quis imbecillitatem. Ego verò malim ita, Vtrunque aliquis imbecillitati imputauerit. vt videlicet αἰτιᾶσθαι in hac ſignificatione reddatur Acceptum ferre, quum in bonam partẽ vſurpatur: Imputare, quum in malã. Quanquam & in malam partẽ ſumitur aliquãdo Acceptum ferre, ſed rarius. Chryſoſtomus De ſacerdotio, ἀλλ' οὐδὲ τὴν ἱερωσύνην αἰτιάσαιμι' ἂν δι' αὐτῶν τῆς κακίας, Sed neque ſacerdotio hæc mala imputauerim. Poteſt etiam verti illud Ariſt. Quòd bene ludã cithara, ipſi citharæ acceptũ fero. Nã vt Bud. ait, αἰτιῶμαί σε inter cætera ſignificat, Cauſam eſſe, vel In cauſa eſſe dico, Cauſam ad te refero, etiam in bonã partẽ. Plato in Phædro, ἐγὼ ἔφην, ὦ Φαῖδρε, αἰτιῶμαί σοι τοὺς ἐμπροσθεν λόγους, Hoc acceptum gentis loci refero. Syneſius, ὅσα γ' ἔπειρος αὐτὸς ἀγαθὸς ἔδοξεν ἐν τῷ πόνῳ, Φαῦλον αἰτιατέον τῆς ἡμιόνων. Hactenus Budæus. Sciẽdum eſt autem αἰτιᾶσθαι exponi etiam Cauſari: vt apud Demoſthenem Pro corona, ἐκεῖ δὲ τῆς ἐμοῦ χώρας ἐγκαλεῖτε τῇ. Sic apud Æſchinem cum infinitiuo itidem videtur idem ſignificare, quum dicit, αἰτιῶμαι ὑμᾶς ὑμῖν δίκην ἐν πολέμῳ προσκρούσαντες. Niſi quis malit vertere, Criminaus quoſdam quòd impedirent, &c.

Αἰτιῶμαί σε τοῦτο, inquit Bud. Criminoſè hoc tibi obiicio. Demoſth. pro Ctеſ. ἐγὼ γὰ Αἰσχίνῃ οὐδένας αἰτιῶμαι πλὴ ἐν πολέμῳ προσκρούσαντων. Interdum cum duobus accuſatiuis. Idem Pro Phorm. ἵνα αὐτὸν αὐτῷ αἰτίαν αἰτιασάμενος, &c. Quid contra ſeipſum obiicere poteſt quamobrem, &c. Hactenus Budæus. Notandum eſt autem αἰτιᾶσθαι Ciceronem interpretari Accuſare: quum hæc Platonis, ἐν τὸ αἴτιον αἰτιᾶσθαι vertit, Non accuſare quod eſſet accuſandum. Vt verò αἰτίαν idem vertit Culpã, ita αἰτιᾶσθαι

Culpare nō malè reddemus: vt οὐδέν σε αἰτιάσαιτο, Nihil fuerit quod in nobis culpes, vel Propter quod nos culpes. Dicitur verò αἰτιᾶσθαι & Accusare in iudicio. Xen. πρός Σωκράτην ὁ κατήγορος αἰτιᾶται. ¶ Interdum præpositio εἰς inseritur: vt αἰτιᾶσθαί τινα εἰς ὑβρεφαγίαν, apud Chrysostomum De sacerdotio. ¶ Iungitur & infinitiuo, sicut & quum pro Causor sumitur. Xenophon, αἰτιῶνται αὐτὸν ἀργὸν εἶναι, Eum criminantur quòd ineruem comedat. vel, Inertem comedere. Sic αἰτιῶμαί σε ἐπιβουλεύειν, Criminor te insidiari, vel Accuso te insidiarum.

Αἰτιῶμαι, in pass. significatione, Accusari, Culpari. Gorgias in Helenæ encomio, εἰ δίκῃ τὸ πρᾶγμα ἄξιος αἰτιᾶσθαι ὁ αἰτιώμενος, id est, Si dignus est qui accusetur, vel qui reprehendatur.

Αἴτιαμα, τος, τό, Criminatio, Accusatio, in propria significatione, non autem, vt in vulg. lexicis Græc. Crimen, Culpa. nam aliter explicandum est nomē primitiuum αἰτία, aliter nomen verbale αἴτιαμα factum à verbo αἰτιάομαι, & ipso ab αἰτία deducto. Plut. in Publicola, τὸν δὴ πρῶτον αἴτιαμα τῆς Οὐολούσκων ἐκάμβανον, Hanc primā Volusciorum criminationem capiebant. vel, Hanc primam Voluscos criminandi occasionem. Luc. Act. Apost. cap. 25, circa principium, πολλὰ καὶ βαρέα αἰτιάματα φέροντες κατὰ τοῦ Παύλου, Multas & quidē graues criminationes afferentes aduersus Paulum. Notandum est autem omnia vetera exemplaria quibus vsus est pater meus in vltima Noui Testamēti Græci editione, (quæ non pauca nec paruæ autoritatis ob antiquitatem erant) habuisse hoc in loco non αἰτιάματα, sed αἰτιώματα per ω. ¶ Αἴτιαμα licet propriè criminationem significet (vtpote verbale nomen) non crimen: aliquando tamen & pro αἰτία, id est Crimen, vsurpatur: vnde & Hesychius αἰτιαμάτων alicubi vult esse positum pro ἐγκλημάτων. Notandum est autem, secundum hanc significationem αἴτιαμα passiuam habere significationem, non actiuam. nam quum αἴτιαμα dico pro criminatione, & ipso criminandi actu, (vt ita dicam) manifestum est actiuè sumi: at quum pro eo de quo alicui criminatio infertur, tunc passiuè accipi liquet. Id autem de quo alicui criminatio infertur, est ipsum crimen.

Αἰτίασις, ως, ἡ, Idem quod αἴτιαμα. A Budæo in Comm. exponitur Accusatio & querela: citante hunc Antiphontis locum, ἡμῖν δὲ τοῦτο αἰτίασις μὲν ἔχει πολλῶν πόλος. Fab. lib. 9, cap. 2, non procul à fine, Vnde sunt enthymemata κατ' αἰτίασιν, μεμπτικήν etiam. Quo loco αἰτίασιν exponunt vulgò Causationem. Bud. in lex. scribit αἰτίασιν in Pandectis poni pro litis principio & actione contra aliquē, vt αἰτίασιν λαβεῖν.

Αἰτατὸς, ὸν, ὁ, Causatus, barbarè loquendo, id est, Ex alio tanquam ex causa procedens: vt, ὁ ὑιὸς τοῦ θεοῦ οὐκ ἔστιν αἰτιατός, ἀλλ' αἰτατὸς καὶ πνεῦμα οὐκ αἴτιον, ἀλλ' αἰτατόν. In vulgatis lexicis αἰτατόν, Causatum, A causa vel ab autore ortum. ¶ Dicitur etiam αἰτατὸν id cuius causa seu ratio redditur: vt quum dicit Eustathius πρὸ αἰτίας poni τὸ δι' αἰτατοῦ. Sunt qui αἰτατὸν exponant etiā Id quod pro causa seu ratione affertur.

Αἰτατικὸς, ὴ, ὸν, Criminatorius, Accusatorius. Apud grammaticos αἰτατικὴ πτῶσις, Accusatiuus casus. HINC αἰτατικολογῶ, vnde αἰτατικολογούμενα Gaza vocat quæ in accusatiuo casu enuntiantur.

C. Ἐπαιτιάω, ῶ, vel potius Ἐπαιτιάομαι, ῶμαι, Criminor, Accuso vel Incuso, Insimulo, Culpā in aliquem confero. Dicitur ἐπαιτιῶμαί τι, vel ἐπαιτιῶμαί τι τινι, & ἐπαιτιῶμαί τι τινός τινα. Plato Epistola 7, ἐφοβούμεθα μὴ ἄρα ἐπαιτιώμενοι ἁμαρτεῖν. Demosth. in Midiam, ἐπαιτιασάμενός μέ φόνου, Criminatus me homicidii, pro αἰτιασάμενος. Aristophanes in Vespis, φιάλῃ ἐπαιτιῶνται κλέψαι τὸν θεόν. Dicitur & ἐπαιτιῶμαί τινά, vt rursus apud Plat. in quadam epistola, ἐπαιτιῶμαι τὸ μῆκος τῆς πορείας, In longitudinem itineris culpam reiicio, vel confero. In vulgatis autem lexicis exponitur Ob itineris longitudinē me excuso. ¶ Item Ἐπαιτιᾶσθαί τινι ξυμφοράν, apud Thucydidem voce actiua, lib. 8. pag. 288, τινὰ τὴν ἰδίαν ξυμφορὰν ἐπαιτιάσασθαι φυγῆς ἐποιήσατο, καὶ ἀνωλοφύρετο ὁ Ἀλκιβιάδης. (vbi legitur & ἐπαιτιάσατο, vt in marg. edit. meæ annotatum est) quod Valla interpretatur, Iacturas exilii sui questus est & deplorauit. Ac ego malim, Sui exilii calamitatem illis loco criminis obiecit, Vel simpliciter Obiecit: vt αἰσχρὰ εὐέργετα seorsum accipiatur, non autem cum illo accusi iungatur.

Ἐπαιτίωμαι, pro Causam seu causas affigno. Plato in Phædro, ἀδίκους αἰτίας ἐπαιτιώμενον εἰς τὸ δέρεσθαι τοὺς θεράποντας. Paulo pòst αἰτιώμενον dicit.

c.2. Συνεπαιτιῶμαι, Simul criminor, Simul vel vnà accuso. Plut. in Pericle, οὓς συνεπῄτιῶντο τὴν Λακωνισμόν, quos Laconismi simul accusabat.

b C. ΚΑΤαιτιάομαι, ῶμαι, Criminor, Ac vso, Insimulo: vt ἐπαιτιῶμαι, & simplex αἰτιῶμαι. Greg. εἰ μὲν καὶ πρὸ τοῦ τοῦτο σὺ τὰ βέλτιστα κατῃτιάσω, ἀλλ' οὐ πρὸς ὀξέως ἐπαιτιάσῃ. Et κατῃτιώμενος ὦν apud Demosth. Hæc criminis loco obiiciens, De his accusans.

Κατῃτιάθης pass. signif. apud Polyb. lib. 3, τοὺς ἐκ τοῦ Περραιβικοῦ πολέμου κατῃτιάθησαν ἀπολέσαντες τὰς ἐπιχωρίους αὐτῶν δόξας.

c.2. Ἀκατάπαπος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. Non accusabilis, pro Inculpatus, Culpa carens, Crimine vacans. ἀκατάπαπον Hesych. exponit ἀνέγκλητον & ἀκατηγόρητον.

c C. ΠΡΟαιτιάομαι, ῶμαι, Ante criminor, Antè accuso. ¶ Προῃτιασάμεθα apud Paulum, ad Rom. cap. 3, v. 9, pro προῃτιάσαμεν, vt Græc. schol. ait, id est Arguimus. Verùm non simpliciter Arguimus intelligendum est, sed causis redditis seu rationibus. Potest & sic verti (meo iudicio) Causas vel causam assignauimus propter quā, &c. vt καταιτιᾶσθαι. & simplex αἰτιᾶσθαι à Platone poni pro Causas assignare, dictum est. Vet. interpr. reddidit, Præcausati sumus.

D C. ΠΡΟΣαιτιάομαι, ῶμαι, Insuper accuso, vel Criminor.

¶ Αἰτιάζω, Actiuum, idem quod αἰτιῶμαι: vnde formatum passiuum αἰτιάζομαι, pro Accusor, Culpor, vt exponit Budæus in hoc Xenophontis loco, Hell. 4, καὶ μάλιστα οἱ αἰτιαζόμενοι ἐναυλιζέσθαι, id est, Qui ob id incusabantur quasi ipsi obstitissent. Alibi (inquit idem) actiuè posuisse videtur, πρὸς ἃ ἔγωγε φιλοτιμοῦμαι καὶ ἡμῖν αἰτιάζεται. Hæc Budæus. Sed notandum est alteram quoque esse eius loci lectionem, scribendo videlicet αἰτιάζεσθαι. vt sit, Vos ea culpatis ad quæ magno studio contendo ac laboro, simul etiam ciuitas. At legendo αἰτιάζεται & imperfecta maneret sententia, & constructio esset planè noua & inusitata πρὸς ἃ αἰτιάζει). sed & hoc dictum minimè cum præcedentibus cohæreret.

E AIXMH, ης, ἡ, Cuspis, Mucro. Sed rectius cuspis: vt αἰχμὴ λόγχης, Cuspis lanceæ. sic αἰχμὴ ἔγχους, Il. ω, — καὶ ἔγχεος ἐξέρυσε αἰχμήν. at Philostratus in Heroicis videtur καταχρηστικῶς dixisse αἰχμὰς τοὺς κέρατας, vt si quis dicat Latinè Cuspides cornuum, pro eo quod est, acumina cornuum, αἰ ὀξύτητες. Sunt & qui velint αἰχμὰς ἐξείας Hesiodum appellasse falces. ¶ Sæpe etiam αἰχμὴ (ponendo partem pro toto, poetico more) pro hasta, siue lancea, vsurpatur. Exponitur verò & Hastile, Spiculum, Telum. Iliad. μ, Ἀνδρὶ ἔοικεν, καὶ ἀκοντίζοντι μάλιστα· Αἰχμαὶ δ' ἐκ χειρῶν. F

Αἰχμὴ etiam pro bello sumitur, sicut Ferrum interdum apud Latinos poetas, & arma tam in carmine quàm in prosa. vnde & Hesychius αἰχμαὶ exponit πόλεμοι. Vtitur hoc modo Herodotus quoque: vt, τὸν ἔσχε αἰχμὴν, quod bello ceperat, vel armis. Item Plut. in Numa, αἰχμῆς ἐφεστηκότα πολλῷ χρόνῳ. ¶ Videtur αἰχμὴ pro fortitudine & bellicositate (vt vera dicam) poni in hoc poetæ cuiusdam loco, apud Plutarchum in Lycurgo, Ἐν δ' αἰχμὰ πίων θάλλει καὶ μυῖα λίγεα.

Αἰχμὴ, vel ἀπὸ τοῦ αἷμα χεῖν dicitur, id est à fundendo sanguine: vel ab αἴσσω. vide Etymol. autorem.

C. Αἰχμώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, Idem quod αἰχμάλωτος, de quo paulo pòst. Vtitur illo αἰχμώδεσι Sophocles, teste Hesychio. Sonat autem q. d. Hasta vinctus, seu ligatus (ex αἰχμὴ & δέω) quia captiui vinciri solent.

n C. Αἰχμοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Hastatus, Hastam gerens. ad verbum Hastifer. Capitur pro satellite, eadem forma & eadem ratione qua δορυφόρος. Herodotus in 1, ὧν ἐν οἱ τῶν αἰχμοφόρων.

C. Αἰχμάλωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q. d. αἰχμῇ ἁλωτὸς) Bello captus, Armis captus, Manu captus, cum Salustio: Captiuus.

ad verbum Hasta vel cuspidis hastæ captus. eodem mo do quo & ἁρπάλωτος. Sed vsitatius est illud quàm hoc, præsertim in soluta oratione. Quanuis autem αἰχμάλωτος conflatum sit ex αἰχμὴ ἁλωτός, & ἁλωτὸς sit pro λη-ϛὴς: dicitur tamen λῃϛὴς αἰχμάλωτος, vt si dicas, captus captiuus: sed Latinè aptius dicitur, Abductus captiuus, vel in captiuitatem: aut, In hostium redactus potestatē: aut breuissimè, Bello captus. Plut. Hellen. αὖτ' ἐλαυνῶν αἰχμάλωτον, Qui bello quempiam ceperat. Plut. in Alexandro, γυναῖξιν αἰχμαλώτοις. Sic & αἰχμάλωτοι νῆες appellantur ab historicis Naues bello captæ. Dicūtur & πόλεις αἰχμάλωτοι, vrbes ab hostibus captæ & in seruitutem redactæ, apud Isocratem & Plut.

Αἰχμάλωτον, ου, τὸ, substantiuum, Mancipium, apud Xenoph. Demosth. & Philostratum in Heroicis. Dicitur aliquando αἰχμάλωτα σώματα, Mancipia, pro αἰχμάλωτα absolutè. & tunc αἰχμάλωτα adiectiuum est. Propriè autem αἰχμάλωτος de persona bello capta & seruituti mancipata.

Αἰχμαλωτὶς, ίδος, ἡ, Idem quod αἰχμάλωτος in fœm. genere. licet αἰχμαλωτὶς diminutiui nominis formam habeat. αἰχμαλωτίδες χέρες, Captiuæ manus, id est eius qui est captiuus, vel eius quæ est captiua. Sophocl. Aiace, — τὸν παῖ αἰχμαλωτίδας χέρας Διεμοῖς ἀπυδύσοντα.

c.1. Συναιχμάλωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Concaptiuus, Captiuitatis socius. Paulus ad Rom. 1. v. 7, ϑεῖ συγγενεῖς μου καὶ συναιχμαλώτους μου. In vulg. lexicis habetur etiam Συνεχμάλωτος, itidem pro Concaptiuus, tanquam ab ἔχμα, vt illic scribitur. quum alioqui apertè mendosa sit hæc scriptura, ideóque minimè quæri debuerit eius deriuatio.

Αἰχμαλωτεύω, ab αἰχμάλωτος, ET Αἰχμαλωτίζω ab αἰχμαλωτὶς, Captiuum abduco, vel in captiuitatem, Bello captum abduco, vel In seruitutem abduco. Hesych. αἰχμαλωτίζοντα exponit, In seruitutem violenter abducentem: αἰχμαλωτεύοντα autem, συνεπιμύοντα.

Αἰχμαλωσία, ας, ἡ, Captiuitas: vt αἰχμάλωτος fit ex αἰχμὴ & ἁλωτὸς, sic αἰχμαλωσία ex αἰχμὴ & ἅλωσις.

C. Ὅμαιχμος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q.d. Collanceatus) Socius in bello, Arma consocians, Confœderatus, σύμμαχος, Hesych. Exponitur etiam Commilito. HINC Ὁμαιχμία, Belli societas, Confœderatio. Herodotus, ὁμαιχμίαν συνίστασθαι πρὸς τὸν Πέρσην. ET Ὁμαιχμία apud Hesychium. ET Ὁμαίχμη, pro eodem, videlicet pro συμμαχία.

C. Συναίχμος, Idē quod ὅμαιχμος. nam συναίχμος quoque exponitur σύμμαχος à Suida & Hesychio.

C. Μεταίχμιον, ου, τὸ, (q.d. Interlanceatium) Spatium inter duas acies. τὸ μεταξὺ τῆς αἰχμῆς, id est ἔρασμα τοῦ σώματος: vt μεταιμάζιον dicitur τὸ μεταξὺ τῆς μαζοῦ. Vel μεταίχμιον quasi μεσαίχμιον. quarum deductionum vtraque ponitur ab Eustathio. Sed & Hesychius μεσαίχμιον quoque agnoscit, vt paulo pòst docebo. Euripides Phœnissis, — καὶ μεταιχμίους Ὁπλοις στιχοῦσαν ἐμμένειν ἕρασμα πλάτας. Vbi scholiastes esse μεταίχμιον dicit τὸν μεταξὺ δύο ἐρασμάτων τόπον. Idem verò alibi scribit μεταιχμὸν dictum τὸ μεταξὺ τῆς δύο αἰχμάτων, eadem forma qua μεταίχμιον. ¶ Per metaphoram autem, siue (vt vult Eustath.) per catachresin, dicitur & de interstitio quod est inter res quaslibet. Herodotus, ἐξαίρετόν τι μεταίχμιον τῆς γῆς κειμένιον. Eustathius postquam dixit μεταίχμιον per catachresin vocari etiam τὸ ἀπλῶς μεταξὺ δύο ἄκρων, vt si (inquit) aliquis dicat τὸ μεταιχμίῳ δύο ἐρασμάτων τῷ. Greg. in Macc. encomio, καὶ τῆς δυοῖν παθῶν ὡῷ ὁ μεταιχμίῳ. Damascenus, τοῖς γὰρ μεταίχμιον ὅτι δεινὸς καὶ ὀκνεῖς. Lucianus paulo etiam aliter vsurpauit, vbi Momum inducit Apollini dicentē, σὺ δὲ λοξὸς εἶ καὶ χειροδίκης, καὶ πολλὰ εἰς τὸ μεταίχμιον λυπορρίπτεις, id est, (inquit Bud.) Oracula ancipitia das, & in vtranque partem ambigua. q. d. Inter duas acies ambigentia.

Μεταίχμιον in eadem signif. agnoscit Hesychius. Vulgata autem lexica μεσαίχμιον interpretantur etiam Partem mediam hastæ. Quæ expositio ex illo sumpta videtur, ita scribente, Μεσαίχμιον, μέσον αἰχμῆς, ἤγουν μέσον βέλους, ἢ δύο ἐρασμάτων. Sed illam horum verborum Hesychii expositionem dubiam reddunt quæ sequuntur apud eum. Nam subiungitur ab illo, Μεσαίχμιος γῆ, ἡ μέση πάλαι αἰχμή. καὶ Μεσαίχμιον, παρὰ τὸ μέσον ἔχειν, κυρίως τῆς αἰχμῆς.

Αἰχμητὴς, οῦ, ὁ, Bellator, Bellicosus: vt apud Homerum, — βασιλῆϊ ἀγαθῷ, κρατερόν τ' αἰχμητήν, id est, Regi bono, strenuóque bellatori. Exponitur etiam αἰχμητὴς κρατερὸς, Hasta acerrimus. Malim, Armis acerrimus, vel potiùs acer: quia acerrimus esset pro κρατερώτατος. Idē Il. β, dicit Κικόνων αἰχμητάων pro Ciconum bellicosorum.

Αἰχμάζω, F. σω, Iaculor, Vibro. Il. η, Αἰχμὰς δ' ἀμφὶ μάσσιν ἀείρει. καὶ Μεσαίχμιον, παρὰ τὸ μέσον ἔχειν, κυρίως τῆς αἰχμῆς.

Αἰχμητὴς, οῦ, ὁ, Bellator, Bellicosus: vt apud Homerum, — βασιλῆϊ ἀγαθῷ, κρατερόν τ' αἰχμητήν, id est, Regi bono, strenuóque bellatori. Exponitur etiam αἰχμητὴς κρατερὸς, Hasta acerrimus. Malim, Armis acerrimus, vel potiùs acer: quia acerrimus esset pro κρατερώτατος. Idē Il. β, dicit Κικόνων αἰχμητάων pro Ciconum bellicosorum.

Αἰχμάζω, F. σω, Iaculor, Vibro. Il. η, Αἰχμὰς δ' ἀμφὶ μάσσιν ἀείρει. καὶ Μεσαίχμιον, παρὰ τὸ μέσον ἔχειν, κυρίως τῆς αἰχμῆς.

Αἰχμάσσω idem quod αἰχμάζω. quo vti dicemus Homerum si in eius loco modo citato αἰχμάσσουσι præsentis temporis esse voluerimus: vt etiam videtur esse si ita duplici σ scribatur: sed apud Suidā vnico scriptum habetur.

ΑΪΨΑ, aduerb. temporis, poeticum. Statim, Continuó. vel, Citò, Celeriter. ἀθρόως, αὐτίκα. Il. α, Αἶψα δ' ἀπ' ἰσθμοῖσιν ἀδιὼ λίχ' ἱμείροντες. Il. τ, — λαρὸν δ' ἐξ ἀδινὸν ἴθυσε καὶ ὀτραλέως. vbi Hesych. αἶψα ἐξ ὀτροχίας exponit ἐξαχέως ταχύ, id est Valde citò.

Αἰψηρὸς, ὸν, ὁ, Celer, Citus. Odyss. ω, — αἰψηρὸς δὲ κύων κρυφοῖο γένειο. Iliad. τ, — λῦσον δ' ἀγορὴν αἰψηρὰν. vbi nomen pro aduerbio ponitur, αἰψηρὰν pro αἰψηρῶς, vt docet Hesychius ex Aristarcho. Erit autem αἰψηρῶς aduerbium formatū à nomine αἰψηρὸς, idem significans quod αἶψα. Ac si verum est quod ait Aristarchus αἰψηρὰν esse positum ibi pro αἰψηρῶς, dicere poterimus Homerum dixisse eo loco λῦσον δ' ἀγορὴν αἰψηρῶς pro eo quod Il. β dixerat, αἶψα δὲ λῦε' ἀγορήν.

C. Αἰψηροκέλευθος vide in proximè sequent. post Λαιψηρός.

¶ Λαιψηρὸς etiam dicitur pro αἰψηρός, vt docet Hesychius. vnde λαιψηρὰ γόνατα, & λαιψηροὶ πόδες, & λαιψηρὰ βέλη, apud Homerum. HINC Λαιψηροδρόμος, Celeriter currens, Volucer, apud Euripidem. ET Λαιψηροκέλευθος, Celeriter viam conficiens, Cuius via est celer, Velox: vt apud Hesiodum in Theog. Ἀργέϊφόντην, ζάθυρον, Διὸς υἱὸν Λαιψηροκέλευθον. Vbi legitur etiam αἰψηροκέλευθον.

ΑΪΩ, (poeticum) Audio, Apud Homerū modò cum genitiuo, modò cum accusatiuo. Iliad. ο, Ἀρεΐων ἀΐων. Od. ξ, οἱ δὲ βοῆς ἀΐοντες. Iliad. κ, Νέστορ δὲ προφρονέως κατὰ μῦθον ἄϊε. Iliad. ω, Οὐκ ἀΐεις ἄ, τι φημὶ θεὰ λιπαρώλενος Ἥρη; Apoll. Arg. 1, Ἀλλ' ἐπὶ οἱ βάξιν ἀγλαὸν ἀΐσαν ἠρώων. In soluta autē oratione rarum est ἀΐω, ac potius vsurpatur ἐπαΐω, vt mox dicetur. Quanquam apud Lucianum videtur vsurpatum οὐκ ἀΐοντι pro Non audienti, vel non intelligenti: quum scribit, τοῦ δὲ αἰτήσαντος σου ποιεῖν, ὁ πᾶς οὐχ' ἀΐοντι ἔοικα. Idem in Philopatride dixit οὐκ ἀΐεις, sed tanquam Homerica verba vsurpans, vt opinor. sunt enim apud Homerum aliquoties initio versus hæc verba; vt in carmine modò citato. sic Odyss. σ, Οὐκ ἀΐεις ὅπ δή μοι ὀπιπεύουσιν Ἀχαιοὶ; Iliad. ο, Οὐκ ἀΐεις ὅ μοι υἱὸς, &c. Aristoph. autem ἀΐειν cum genitiuo dixit pro Audire, id est dicto audientem esse, Auscultare: in Nubibus, ὦ παῖ παῖ ἔξελθ' οἴκων, ἀΐεις σοῦ πατρός, O fili fili egredere domo, patri tuo auscultа. vel, esto dicto audiens. ¶ Ἀΐοντες Hesychius exponit etiam αἰδοιόμοροι. non dubito quin explicans illud ἀΐοντες quod est in hoc Homeri loco, Iliad. λ, — ἵ-μασιν κελλίπεσσιν ἐπ' ἵππους Μάστιγι λιγυρῇ. Οἱ δὲ πληγῆς ἀΐοντες Ἴμμ' ἴφθιμον ἔθον ἄρμα, id est, Verberauit equos flagello arguto. illi autem verbera sentientes, velociter celerem currum agebant. Et ita quidem expono, Hesychium sequens. at Eustathius ἀΐοντες pro Audientes accepit, ita scribens

scribēs, Quis autē sit vsus flagelli arguti [id est argutè sonantis] declarat, quū subiungit, οἱ δὲ πληγῆς αἰῶνος ῥίμφα ἔφερον ἅρμα. Terret enim equos flagellū, argutū quē-dam strepitum edens. Addit etiam γοργῶς esse hoc ab Homero dictum, quasi dolor ex verbere vnà etiath ad-ditu percipiatur. ¶ Αἴων idem Eustathius exponit ἀπνευστον (vt sit ab ἄω) in hoc Il.ο versu, — ἐπὶ φίλον αἴσιμον ἦτορ. Vnde existimo posse corrigi deprauatissimū apud Hesychium locum. nam apud eum ita legitur Αἰῶν ὁ τὸ παραξέπνουν τῷ ψυχῷ. at ego contendo legi debere, Αἴων ὁ παραξέπνουν τῷ ψυχῷ, id est, Expirabam animam. Ad-monet tamen Eust. quosdam exposuisse, ἀδιανόμιτον καὶ ψυχῷ, i. Sentiebā in animo: vt videlicet habeat hic eān-dem quam in proximo loco significationem.

C. Εἴ Σαίω, Audio. Interdum cum genit. rei, interdum & cum accusatiuo. Cum genit. vt apud Nonnum, φθογγῆς αἰσαίοντα: cum accusat. vt epigr. lib. 4, — πτίλον εἰσαΐουσα μέλος. Personæ autem genitiuum habet.

C. Ἐπαΐω, vti dixi, in soluta oratione potius vsurpatur quàm simplex ἀΐω. Est autem ἐπαΐειν (inquit Bud. in C.) intelligere, & cum præpositione ἀφὲ iūgitur, vt in hoc loco [Plat. De Rep. 10, αἰσθῆς τι οὐκ ἐπαΐων ἀφὲ τῆς συντυχίας] & in Gorgia, ἔτι οὐκ ἐπαΐεις οὐδὲν ἀφὲ γυμναστικῆς. Ali-quādo genit. iūgitur sine præpos. vt lib. De rep. 7, ἔξωθεν ἐπαΐειν. Plut. in Bruto, τῆς μὲ φωνῆς οὐκ ἐπαΐοντες αὐτῆ. Aristoph. σφηξὶ sine casu posuit, καταγελᾷμαι δ' οὐκ ἐπαΐεις, Nō sentis te ludibrio haberi. Hactenus Budæus. ¶ Sciendum est autem simpliciter accusatiuo iungi ali-quando apud eundem Platonem, vt quum dicit, ἐπαΐοντες τὸ, τι καλὸν καὶ μή. Sic & Sophocl. accusatiuo iunxit hoc in versu, Τῶν βαρβάρων γὰρ γλῶσσαν οὐκ ἐπαΐω. in qua significatione iunxit Lucianus genitiuo. Nam Budæus nihil aliud dicit quàm ἐπαΐειν significare intelligere, nihil præterea addens. atqui notandum est illud In-telligere non eodem accipi modo in exemplis quæ citat. nam in locis Platonis ἐπαΐειν est intelligere, id est Cognitionem habere. (nam Cicero dicit Intelligere in aliqua re, pro Cognitionem alicuius rei habere) at in Plutarchi loco, τῆς μὲ φωνῆς οὐκ ἐπαΐοντες αὐτῆ, vocem e-ius non intelligentes, id est (si modò Latinè id quoque sonat Intelligo) non audientes seu exaudientes. Neque enim puto ita ibi accipi à Plutarcho φωνῆς ἐπαΐειν, vt hìc apud Lucianum, ἔτι καίγὼ τῆς Ῥωμαίων φωνῆς ἐπαΐω. nam hoc loco ἐπαΐω τῆς Ῥωμαίων φωνῆς est vocem Romanam seu sermonem Romanum intelligo, id est Calleo, Per-cipio, Cognitum habeo. vel, Cognitionem habeo ser-monis Romani. Fortasse verò Budæus ita & apud Plu-tarchum illud ἐπαΐοντες accepit vt hic accipiendum di-co ἐπαΐω apud Lucianum: ideóque exposuit etiam ibi verbo Intelligere. Verùm mihi non fit verisimile eos quos Brutus socios coniurationis habebat (de quibus Plutarchus dicit οὐκ ἐπαΐοντες) eius linguæ qua vtebatur Læ-nas apud Brutum, ignaros fuisse. Dico igitur ἐπαΐοντες ibi esse audientes siue exaudientes: apud Lucianum autem ἐπαΐω, Intelligo. quam duplicem significationē itidem apud nostrates habet verbum *entendre*. ¶ Ἐπαΐοντες exponitur apud Herodotum sentientes (accipien do in propria significatione) quum dicit ἐπαΐοντες σάν-δεων: at in loco Luciani quum οὐκ ἐπαΐεις καταγελᾷμαι Bud. vertit, Non sentis te ludibrio haberi, accipit Bud. Sentis metaphoricè pro Animaduertis.

Ἐπαΐστος, ου, ὁ ἡ ἡ, Is de quo auditū est, Resci-tus, Qui innotuit. Apud Herod. sæpe in vsu. vt quū dicit in Euterpe, ὡς ἐπαΐστος ἐγένετο τοῦτο ποιήσας ἀθρόος. Apud eundē ἐπαΐστα ἐγέ-νετο, exponitur Fuerunt deprehēsi. Et, ἐπεὶ τε ἐπαΐστος ἐγένε-το τοῦτο Καμβύσῃ, Postquā à Cābyse cōuictus est. Et, ἐπαΐστων γεγομένων κακοτεχνήσαντα ἐς Δημάρητον, δεῖμα ἔλαβε, eum subiit metus iā manifestū maleficii in Demaratū excogitati. Deniq; ἐπαΐστος & ἀΐδηλος ab hoc scriptore pro eo dē accipi puto. Cæterùm ἐπαΐστος hìc posui, ac nō itidē ἄϊστος in ἀΐω, quū nec eadē sit significatio, nec deriuatio.

Αἰ Ω Ν, ῶνος, ὁ, Æuū, Æternitas. Dicitur αἰὼν quasi ἀεὶ ὤν, vt docet Aristot. 1, De cælo. Hieron. in E-zech. c. 16, αἰῶνα, i. Seculū, annos 70 cōtinere ait. Phil. De mūdo, ἐν αἰῶνι ὃ ἔστι παραλλάξαι ἄδει, ἔστι μάτην, ἀλλὰ μόνον ὑπέστη. Hìc dicitur ἐξ αἰῶνος, pro Ab æuo, Ab æterno. & εἰς αἰῶνα, In æternū, In perpetuū. quod & δι' αἰῶνος dici-

tur. Dem. in epitaph. ζωῶντα δ' αἰῶνος ὑπάρχῃ ζῶις πᾶσι δι' αἰῶνος ἀεὶ φῶς ἐφορῶν ἀνεγρόμενος. Aristot. ζῶντα ὃ ἴσασι τὴν γῆν ἢ δι' αἰῶνος ζῶντα εἶναι πρόχειρον. ¶ Est etiā αἰὼν (iuxta Hier. in Ez. c. 16) seculū, i. 70 annorū spatiū. ὀκτὼ αἰῶνος Bud. apud Areopag. Ante seculā. ¶ Αἰὼν, Vita, Tēpus vitæ hominis (quā si-gnif. habet itidē Æuū apud Lat.) apud Hom. & alios, ac Herodot. præsertim & Xen. Il. π, — ἔστασά μιν ἐγὼ λίσσων αἰ-ών. sic Il. χ, Αὐτίκ' ἐπειδὴ τόν γε λίπεν ψυχή τε καὶ αἰών. Dici au-tē potest de mortuo, nō solùm τὸν λίπεν αἰών, sed inuer sa forma orationis, ἔλιπε λίπα τὸν αἰῶνα: vt dixit Archias in Anth. epigr. — ὅσσας αἰῶνα λιπαίνεις. Xen. Pæd. 3, Καλλιον ἦν ἥδιον ἢ αἰῶνα ἀβρόξιν. Idē, ἐμοὶ ὃ αἰῶν ἐστὶν ἢ αἰῶνα διαβιῶναι, ἑαυτῷ καὶ παιδὶ τῷ ἐμῷ. Herod. in Call. παιδὶ πᾶσαι τὸν αἰῶνα, Vitā finire. Ponitur autē nō solùm gen. masc. quū hāc signif. habet (vt Od. ε, — κατέκειτο δ' ἰλυὸς αἰών) sed & in fœm. apud poetas: vt Il. χ, — αἶσα δ' ἐφίλης αἰῶνος ἀμερθῆς. Sic & apud Hesiod. ἁλυπρὸς αἰὼν ἀμέρσει, Dulci vita pri uare. Annotat autē Eust. in illū locū Il. χ, positū esse no men αἰὼν in fœm. genere, more Ionico. quanquā in mo dò citato Herodoti loco legitur ἡ αἰῶνα nō ἡ, assentien te ipso etiā Eust. Quare dicendū est hoc ideo scripsisse Eustath. (libet enim eū excusare) non φ hoc ipsum no-mē fœm. gen. enuntiēt, sed φ multa alia quæ lingua cō munis masc. enuntiare solet. ¶ Αἰῶνα (inquit Hes.) vo-cauit ψυχὼ (id est animā) Euripides in Philoct. dicens ἀπέπνευσεν αἰῶνα, id est, Efflauit animam, seu expirauit. ¶ Αἰὼν, Spinæ medulla, apud Hipp. ὁ νωτιαῖος μυελός, in-quit Erot. in suo lexiço, p. 16 mēæ edit. citās duos Hipp. locos, & hūc Pind. præterea, αἰὼν ὃ δ' ὀσίων ἐρέαθων. Sic autem exposuerunt quidam Il. τ, Ἐκ δ' αἰὼν πέφατται.

D Αἰώνιος, α, ὁ ἡ ἡ, Æternus, Sempiternus. Plut. Θεὸς γὰρ αἰώνιος. Deus enim est æternus. Αἰώνιος μέθη, Perpetua ebrietas siue sempiterna, Pla. Pol. 2. Αἰώνιος δόξα, in epist. D. Pet. Αἰώνιος ζωὴ, in epist. D. Ioānis. Αἰωνία λύτρωσις, in epist. ad Hebr. ¶ Seculares ludos à Romanis dictos Græci vo-cabāt αἰωνίους, vt Herod. testatur lib. 3, scribens, αἰωνίους ὃ καλεόμενος ἀγὼν οὗτος, ἀνὴρ Ῥωμαίων ἄλλων ἄγουσι ἑβδομηκοστῶν ἔτεϊ πλεῶν. In Solom. Parab. μὴ μέτωπα ἔθεσι αἰώνια. i. cētū an-norū, & post memoriā hominū immota Bud.

Αἰωνίζω, Æternū reddo, Æterno. Et in pass. significatione, Perenno, Duro perpetuò, In æternum maneo. nam Sui das αἰωνίζει exponit δι' παντὸς μένει.

C. Διαιώνιος & Διαιωνίζω cōposita signif. simpliciū habent. (quæ facta puto ex δι' αἰῶνος quod In æuū, seu In perpe-tuū significat) Pla. in Tim. ἐκεῖ δὲ διαιωνίας μίμημα φύ-σεως. Sic διαιωνίζω pro αἰωνίζω, Perpetuò duro, In æternū permaneo. Themist. paraphr. in φυσ. ἀκροάσεων Aristot. ὁ ἥλιος καὶ τὰ ἄστρα καὶ ὁ ἀκίνητος καὶ διαιωνίζουσα τάξις. Greg. οἶδα πῦρ μὴ σβεννύμενον, ἀλλὰ διαιωνίζον τοῖς ὑποκειμένοις. Exponi-tur à nōnullis Perēno, accipiētib' hoc verbū pro Per-petuò duro, non pro Diu duro. HINC ET Συνδιαιω-νίζω, Vnà sum ætern', Æternitate cū alio seu aliis fruor. Greg. orat. in Pentec. συνδιαιωνίσαι καὶ συμπαραμεῖναι. Ab Hes. exponitur συνδοξάζειν εἰς αἰῶνας.

C. Δηθαίων, ονος, ὁ & ἡ, Lōgæuus, Annosus. μακρόβιος, Hes.

C. Δυσαίων, ονος, ὁ & ἡ, Cui æuūosa est vita, Qui vitā mise-rā degit. Miser, apud Soph. OEdip. qui ὅτι κάλλιστα inscri bitur. In vulg. lex. citatur ex Eurip. δυσαίων βίος, q. d. Vi-ta infelicis æui.

C. Εὐαίων, ονος, ὁ & ἡ, Cui vita est beata, Qui beatā vitā de-git, Beatus. Callim. hymno in Delū, — ἓξ δὲ ἑαὶ εὐαίων ἑκατόγρ. vbi schol. εὐαίων exponit ἡ μακαρία. Apud Soph. in Phi loct. vocatur ὕπνος εὐαίων pro ὁ καλὸς ἄγων τὸν αἰῶνα, vt scri bit schol. In Epigr. autē εὐαίων βίος. q. d. Vita æui felicis.

C. Μακραίων, ονος, ὁ & ἡ, Longæuus, Annosus. Soph. in OE-dipo Coloneo.

Ἄ Κ Α Ν Θ Α, ης, ἡ, Spina. Et Ἄκανθαι, Spinæ, quales videlicet sunt in βάτοις, id est rubis, seu vepribus. Hom. Od. ε, Ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς βορέης φορέῃσι θαμειὰς ἀκάνθας Ἀμπελίου. Dioscor. ἔστι δὲ καὶ ἡ βάτος ἀκανθωδέστερον μὲν ἢ ἡ ῥοδὸς αὐτῆς, ἀκανθὰς μακρὰς ἔχουσα. Pro quibus Pli nius. Tenuius est quàm cætera, hoc rubi genus, mino-ribusq; spinis & minus aduncis. Luc. De hist. scrib. ἡ δ' ἄκανθα ἀκανθαι ἀκάνθαι ἴσαι, καὶ βάτοι ὁμοιομερέσταται εἰσί. Di-cūtur ἄκανθαι & illi aculei qui sūt circa rosam, sicut & ἀ Lat. Spinæ itidē. Idē Luc. ibidē, τὸ μὲ ῥόδον αὐτὸ μὲν βλάπτει

τὰς ἀκανθας δὲ αὐτῶν τοῖς τῶν ῥιζῶν ἀκρωλοφίοις ὁμοιοτάτας. A
Theophr.epist. καὶ ῥόδον πρυμνόστης τὴν ἄκανθαν δὲ λασιούμενος. Apud eundem, καὶ τὰς ἀκανθώσεις τῶν ῥόδων χαίρουσι. Per catachresin autem animalium etiam quorundam (vt hystricis & echini) aculei, ἄκανθαι vocantur, sicut & à Latinis spinæ. Sic in hoc versu qui legitur apud Athen.lib.4, Λύκαιν' ἐχίνους ῥίζα καρπομώντας ἀκάνθας. Hinc & ἀκανθίων dictus est, vt infrà docebo. ‖ Metaphoricè verò ἄκανθα tribuitur etiam piscibus, pro illorum aculeis qui vulgò *aruelles*.q.d.aristæ. Plut.in Præcept. De valet. Νίγερος δὲ ὁ ἡμέτερος ἐν Γαλατίᾳ ζῳοτόμων ἄκανθαν ἐτύγχανεν ἰχθύος καταπεπωκώς, id est(Erasmo interprete) Niger autem familiaris noster dum in Galatia sophisticen profiteretur, forte fortuna piscis spinam deglutiuerat. Athen.lib.8, ἀφύαι δὲ καὶ μαμυκώδεις καὶ περκίδες καὶ πᾶσα ὅσων συκαπτόμεθα τὰς ἀκανθας. Sic & alibi apud eundem. ‖ Est & spina dorsi. Herod. in Melp. ἐπὶ παρὸ ἑκάστου τοῦδε τὸν ἄκανθαν ξύλον ὀρθὸν διελάσσαι μέχρι τῆς πρωκτίου. Proprie autem dici ἄκανθαν putarunt quidam sulcum ad lumbos vsque, vocatum etiam ἐπιῤῥάχιον. Sed Galenus nomina hæc distinxit lib. 11 περὶ χρείας μορίων. Totã enim seriem vertebrarum(vt Cam.scribit) ῥάχιν nominari putat, & in hac viginti exteriores processus, (quasi munimenta quædam, id est προβλήματα illarum) ἄκανθαν. Gorræus postquam verba fecit de herba quæ ἄκανθα vel ἄκανθος appellatur (de qua mox dicam) ab illius similitudine partem illam ἄκανθαν vocari ait, ita scribens, Cæterùm ab acanthi similitudine tota etiam vertebrarum spinalis medullæ compages ἄκανθα dicta est. nec modò ipsa tota, sed singuli etiam vertebrarũ processus in corporis posteriora exerti, & aculeo spinæque non dissimiles. ‖ Ἄκανθα præterea (vt idem Gorr. annotat) dicta est peculiari nomine pars ea τῆς κνήμης quam propriè ἀκρωκνήμιον appellant, anterior scilicet tibiæ angulus, quòd multùm acutus sit. ‖ Ἄκανθα (inquit Nicandri schol.) propriè σαπέρδα τῶν ἀφύκτων. Et paulo pòst ἀκανθας exponit φολίδας & λεπίσματα, id est squamas: enarrans hæc Nicandri verba in Theriacis, ἀκανθὴ, λεπίδωτον ἀκανθας. ‖ Ἄκανθαι denique dictæ sunt per metaphoram (vt à Lat. spinæ) Difficultates, Molestiæ, siue Salebræ & scrupuli, vt aliis metaphoris Latini dicunt. Hinc apud Athen. ἀκανθας ὀκνεῖ τὴν ζητήσεων ὀκλάζειν. Et apud eundē lib.6, ὀκνεῖ πύτων πάλιν τὴν λεχθέντων πολὺ ἀκανθας αἰκαλεξάμενος Ουλπιανός. Et apud eundē lib.3, ἐξορυχίζεις πάντα τὰ σοφιστικῶς τοῖς συμβαλλομένοις, πολὺ ἀκανθας συνάγων, i. (Bud.interpr.) Omniaq; à differente prolata ad disputationē reuocas, & velut ad vnguem vis omnia esse exacta inter loquēdũ: vt ne scrupul⁹ quidē maneat.

Ἄκανθα, ης, ἡ, Herba, acāthus à Plinio dicta. Dioscor.lib. 3, cap.19. ait ἄκανθαν vel ἐρπάκανθαν esse herbā, quæ folia multo lactucaceis latiora habet & longiora, erucæ diui sura, nigricantia, &c. Acāthos(inquit Plin.) est topiaria & vrbana herba, elato longóque folio, crepidines marginum assurgentiumq; puluinorum toros vestiens. duo genera eius sunt, aculeatum & crispum, quod breuius: alterum læue, quod aliqui παιδίρωτα vocāt, alii μαλάμυλλον. Hæc Plin. A Gorræo autē ponitur non solùm ἄκανθα sed & ἄκανθος, afferente illam Dioscor. descriptionem. Cui subiungit, Non esset in aculeatarum censu nisi foliorum extrema per caulem in spinulas occalescerent. Hunc alii παιδίρωτα.

Ἄκανθα ἀγρία (itémq; Ἄκανθος ἄγριος, vt putat Gorræus) id est Acantha syluestris, scolymo similis, &c. Dioscor. A quo idem Gorr. mutuatus, plantam scolymo similē esse dicit, eiusdē cum superiore generis (hæc enim, syluestris, illa, satiua est) sed breuiorē & magis aculeatam.

Ἄκανθα λευκή, Acantha alba, Spina alba. frutex aculeatus, pruni magnitudine, cortice ligni candido, molli folio & chamæleonis albi simili, angustiore cādidioréq;, subhirsuto, spinis infesto, flore albo, odorato. Hæc Gorr. ex Dioscor. & aliis. ‖ Λευκάκανθα cōpositō nomine apud eundē Dioscor. de qua seorsum tractat, videlicet lib.3, cap.21: quum descriptio ἀκανθης λευκῆς habeatur eiusdem libri cap.14. Dicit autem huius λευκακάνθης radicē similem esse radici cyperi, amarā & validā, pluribus eam non describens. Vnde sumens Gorr. Λευκάκανθα(inquit) frutex est radice cyperi, valida & amara. Is diuisis nominibus etiā ἄκανθα λευκὴ vocatur, de qua suo loco dictū est. Hæc ille. At sunt qui contrà diuersarum esse plātarum nomina existimēt: ex quorū sententia hæc in vulg.lexicis scripta sunt, Differūt λευκάκανθα & ἄκανθα λευκή. nā illa inter spinosas arbores numeratur, hæc inter aculeatos frutices & cardŭos cēsetur. Illa vndique spinis infesta riget, hæc præter spinas in foliis aculeatū etiā echinum in summo caule habet. Illa in sepibus, hæc in syluosis ac montanis locis nascitur: Illa solidā habet materiā, hæc cōcauum & inanē caulem. Hæc, inquā, in vulg.lex. sumpta ex nonnullis qui de re herbaria scripserunt. Sed quàm sint cōsentanea descriptionibus Dioscor. & aliorum veterum, tibi lector iudicādum relinquo. Cæterùm quem nos fruticē vocamus *aubepine*, quod est ad verbum ἄκανθα λευκή, Spina alba.(q.d. *alba spina*) sunt qui aliū ab hoc esse putēt, quum descriptio in omnibus nō cōueniat. Nōnulli autē aliud esse genus albæ spinæ autumāt. Vide infrà Ὀξυάκανθα.

Ἄκανθα Αἰγυπτία siue Ἀκακία, Frutex est qui (vt ait Dioscor.) spinæ albæ similis esse creditur. ET Ἄκανθα alio nomine à quibusdā appellatur, vt scribit idem Dioscorides. C

Ἄκανθα βασιλικὴ (q.d. Spina regia) ex Theophr. affertur, De caus.pl.lib.1.c.10.

Ἄκανθις, quæ & Arabica spina seu Ægyptia. vide paulo antè. Præ se fert autē hæc quoq; vox nominis diminutiui speciē. ‖ Ἀκανθίδας accus.pluralē ab ἀκανθὶς, sunt qui adiect. esse putent, in hoc Phaniæ versu in Anth.epigr. Χρυσίδας ἰῶ ὦ φέρης φίλ' ἀκανθίδας: vt videlicet χαλκίδες pisces à Gaza ericæ dicti, vocentur ἀκανθίδες ob spinarum multitudinem.

Ἀκανθὶς, auis nomen, vide infrà.

Ἀκάνθιον, dimin. Parua acantha, id est spina. q.d. Spinula.

Ἀκάνθιον est etiam herba similis albæ spinæ, foliis minoribus, per ambitum aculeatis, & lanugine araneosa obductis. qua collecta depexáq; vestes bombycinis similes texūtur. Hæc Gor. ex Dios. & aliis. Scribitur & ἀκάνθιον.

Ἄκανθος, ου, ὁ, vel ἡ, Arbor, quæ à Gaza redditur Acer apud Theophr.lib.3. hist.pl.cap.4, vbi & fœm. gen. vsurpatur. Virg. Georg.2, Balsamáq; & baccas semper frōdentis acanthi. In quem locum hæc annotat Seruius, Acanthus arbor est in Ægypto semper frondens, ἄκανθος dicta quia spinis plena est. Hæc Seruius. Probus in eundē locum annotat ἄκανθον herbam esse spinosam, folia habentē lata & rugosa. Idem Seruius alibi fruticē, quod à loco & herbam esse tradit. In illo certè cum Theophr. conuenit, quòd esse arborem quæ in Ægypto nascatur, & à spinis nomen habuisse tradit. Sic enim Theophr. ἡ δ' ἄκανθος καλεῖται διὰ τὸ ἀκανθώδης ὅλον τὸ δένδρον εἶναι πολὺ τῶν ἰλίκων. Theocr.Id.1, Πάντᾳ δ' ἀμφὶ δέπας πεπαλάσθω τὰς ὑγρὰς ἄκανθος. quē versum imitatus Virg. in Palæmone scripsit, Et molli circū est ansas amplexus acātho. In illo autē Theocr. loco scribit schol. εἶδος δέ φησι (φασὶν) ὁ ἄκανθος. Hes. quoq; inter cætera dicit esse nomen φυτοῦ. Huius seu arboris seu fruticis virgulta flexibilia esse aiunt: vnde Virgilium alibi dixisse, -flexi vimen acanthi. Hæc ἄκανθος in vulg. lex. cum acantho Plinii confunditur, de qua suprà in Ἄκανθα.

Ἄκανθος pro erinaceo, vide infrà.

C. Ἐρπάκανθα, herba quæ & ἄκανθα. nā ita Dioscor.lib.3.c.19, Ἄκανθα, ἡ ἐρπάκανθα, φύλλῳ ὁμοίῳ τοῖς ἀσφοδελίοις, &c. Putatur itaq; cata quòd foliis suis longius serpat, hæreat & nitatur. G

C. Κυνάκανθα, vel Κυνοσκανθη, Sētis canina, de qua Arist. anim. lib.5. Ita in vulg.lex. Respōdet tamē potius hæc interpretatio Græcæ voci κυνόσβατος. sonat enim Sentis canina seu Rubus caninus. C. Λευκάκανθα vide suprà in Ἄκανθα λευκή. C. Ὀξυάκανθα, vel Ὀξυάκανθος, Acuta spina. Ὀξυάκανθα (inquit Dioscor.lib.1.c.123) quā alii μυρίνην, alii & πτεροφόρον appellāt, arbor est pyrastro similis, spinosa valde & minor. Baccas profert myrti, plenas, rubras, fragiles, &c. Sunt & qui κυνόσβατον eam appellent, vt idem tradit cap. 124 eiusdē libri. ita enim id orditur, κυνόσβατον, οἱ δὲ ὀξυάκανθαν καλοῦσι. Hæc à Theophr. & Ægin. ὀξυάκανθος etiā appellatur. Officinæ (inquit Gorr.) Berberis, rura spiniuinetum appellant. In H

quo tamen ſunt qui Gorræo repugnent, ſcribentes non eſſe illam quam officinæ Berberis appellẽt, ſed ſpinam illam in ſepibus naſci ſolitam quæ vulgò *eubepine*, vel *blanchepine* (ſiue *blanch' eſpine*) nuncupetur. C. Πολυάκανθος (q. d. Multiſpinis) Genus ſuffruticis, apud Theophraſtum Hiſt. pl. lib. 6, ſic dictum à multitudine ſpinarum. C. Πυξάκανθα arbor alio nomine λύκιον dicta. vide igitur Λύκιον. C. Παχυάκανθα, planta cuius meminit & Nicander in Ther. Ἄλλο τι καὶ παχύακανθαν, ἰδὲ φλόμου ἄρρενος αὖξιν. Quidam putarunt eſſe Berberis officinarum: ſed ab aliis reprehenduntur: ſicut & qui ὀξυάκανθαν eſſe crediderunt. Dioſc. lib. 1. cap. 18, βάλανον eſſe ait pyracanthæ magnitudine.

C. Τραχυάκανθα, (q. d. Hirſuta ſpina) Frutex eſt (inquit Gorræus ex Dioſcoride, lib. 3. cap. 23) cuius radix lata & lignoſa ſummo cęſpite nititur: vnde ſurculos humiles robuſtos latiſſimè fundit. In quibus minuta folia multa, nonnunquam tenuia exoriuntur, quæ ſub ſe ſpinas albas, rectas & firmas occulunt. Ab eius radice vulnerata; manat lacryma pellucens, gracilis, læuis, ſincera, ſubdulcis, quæ etiam πραχυάκανθα dicitur, arteriacis medicamentis accommodatiſſima. Citatur & ex Theophr. lib. 9. Hiſt. plant. cap. 1. Apud Heſychium autem legimus, Ἄκρος, ἡ πραχυάκανθα.

C. Ἀκάκανθος, ου, ὁ καὶ ἡ, Spinis carens, ſeu aculeis, Non aculeatus. Apud Theophr. Hiſt. pl. lib. 6. c. 1, ἀκάκανθα & ἀκανθώδη opponuntur. Piſces quoque qui ſunt exoſſes (vt in vulg. lex. annotatũ eſt) ἀκάκανθοι dicuntur, vt muræna: ſic qui vnicam ſpinam habent, μονάκανθοι, ab Ariſtotele. In iiſdem lex. citatur præterea ex Herodoto, κήτη ἀκάκανθα ζωοτοκέει. C. Μονάκανθος, ου, ὁ ἡ ἡ, vide in proximè præced. C. Πορφυράκανθος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ramos habens ſpinoſos, ſeu aculeatos, apud Theophr. ἃ οἱ πόρφυραι ἀκάνθας ἔχουσι. C. Φυλλάκανθος, ου, ὁ καὶ ἡ. Ita dicitur planta quæ foliis eſt ſpinoſis ſeu aculeatis: vt acanus, eryngiũ, cnecus. Theophr. Hiſt. pl. lib. 6. cap. 1, τὰ δ' ἀκανθώδη δὴ τὰ μὲν ἁπλῶς εἶναι ἄκανθαι, καθάπερ ἀσπάραγος, &c. τὰ δὲ φυλλάκανθα, καθάπερ ἄκανος, &c. ἔοικε γὰρ καὶ ταῦτα ὅτι τὰ φύλλα ἔχει ἀκάνθας. διὸ καὶ φυλλάκανθα καλεῖται.

C. Ἀκανθοβάτης, ου, ὁ, Per ſpinas ſeu ſentes gradiens. Spinigradus, vno verbo: ſi modò dici poſſit vt Pontigradus. Ex ἄκανθα & βάτης quod à βάω deducitur, & in compoſitione tantùm vſurpatur. ἀκανθοβάται σῆτες, in Anthol. epigr. per ſpinas gradientes: vbi ſpinæ metaphoricè accipiũtur. ¶ In fœm. gen. Ἀκανθοβάτης: vt ἀκανθοβάτης ἀκρίς.

C. Ἀκανθοβόλος, ου, ὁ ἡ, Iaciens ſpinas, vel potius Emittẽs ſpinas. vt βόλος ita hîc vſurpetur vt in ἄβολος: quum dicitur ἄβολος ἰατρός. Exponitur ἀκανθοβόλος in vulg. lex. Græc. Aſper in morem ſpinæ. quæ expoſitio vim compoſitionis non exprimit. Nicand. ῥόδον ἀκανθοβόλον appellauit, ὡς ἀκανθίης ποδοβολῶ, inquit Euſt.

C. Ἀκανθολόγος, ου, ὁ ἡ, Spinas colligens, Spinarum collector, in Anth. epigr. Eodem modo quo ἀργυρολόγος dicitur argenti collector.

C. Ἀκανθονῶτος apud Heſychium exponitur ἰχθύος. Videtur autem eſſe echini epitheton, qui ita dicatur quaſi Aculeatum tergum habens.

C. Ἀκανθοστεφὴς, ἐος, ὁ ἡ, Ex ἄκανθα & στέφω. Spinis coronat⁹, Spinis cinctus. ἰχθὺς ἀκανθοστεφὴς, apud Ariſtot.

C. Ἀκανθοφάγος, ου, ὁ ἡ, Spiniuorus, Spinis veſcens. & verbum Ἀκανθοφαγῶ, ῶ, Spinis veſcor. Ex ἄκανθα & φάγος.

C. Ἀκανθοφόρος, ν, ὁ ἡ, Spiniger, Spinifer, Spinas gerẽs ſeu aculeos. vel Spinas ferens. — ἀκανθοφόροισιν ἀρούραις, Gregor. Naz. in Car. id eſt, aruis ſpinas ferẽtibus, ſeu producentibus. Hinc verbum Ἀκανθοφορῶ, ῶ, Spinas gero.

C. Ἀκανθοφυῶ, ῶ, F. ήσω, Spinas emitto ſeu produco. In vulgatis lex. Græcol. ἀκανθοφυῆσαι exponitur Spinoſum fieri. ſed ita non exprimitur vis cõpoſitionis. eſt enim ἀκανθοφυῶ ex ἄκανθα & φυῶ, quod in compoſitione ponitur pro φύω.

C. Ἀκανθόφυλλος, ου, ὁ ἡ, Spinoſa ſeu aculeata folia habẽs. ex ἄκανθα & φύλλον. Vide Φυλλάκανθος ſuprà.

Ἀκανθώδης, ους, ὁ ἡ, Spinoſus, Spinis abundãs. Vel ſimpliciter, Spinas habẽs: vt quũ τῷ ἀκάκανθος opponitur: ſicut apud Theophr. lib. 6. c. 12, ὅπου μὲν ἀκάνθωδα, τὰ δ' ἄκανθα, τὰ δ' ἀκανθώδη

πολλαχοῦ. Sic apud Ath. lib. 2, κυνὸς βάτος (vel potiꝰ κυνοσβάτος) dicitur eſſe ἀκανθώδης φυτὸν, ſpinas habẽs. A quibuſdã ἀκανθώδης exponitur etiã Spinis horrens. ¶ Ἀκανθώδης, Dumoſus, Sẽticoſus. Herodot. 1, λοφώδης τε χῶρος καὶ πᾶς ἀκανθώδης. ¶ Itẽ Ἀκανθώδης, Aculeatus, Aculeis horrẽs.

Ἀκανθωδέστερος, metaphoricè, Difficultatibus & moleſtiis plenus. ſicut & ἄκανθαι pro difficultatibꝰ. Sic vſurpatur in prouerbio, βίος ἀκανθωδέστερος, ad verbum Spinoſa vita. Vide Suidam.

Ἀκανθώδης, ες, ὁ ἡ, Spinoſus. Idẽ quod ἀκανθοβόλος apud Theophr. nã lib. 6. c. 1, quæ dixerat ἀκανθώδη, ſtatim pòſt appellat ἀκανθώδεα. ¶ Ἀκάνθινα appellatur & lacryma helxines herbæ, iucundi ſaporis, quæ in ſummo huius verrucæ continetur. Hanc non ſimpliciter ἀκάνθινον ſed μασίχλιον ἀκάνθινον Plinius appellat libr. 21. cap. 16. Gorr.

Ἀκανθίης, ιος, ὁ, in carmine, idem quod ἀκανθώδης vel potius ἀκανθοβόλος in proſa: vt ἀκανθίην ποδὶ εἰπεῖν, Nic. Ther.

ET Ἄκανθος apud Heſ. idẽ. Nã ἄκανθος exponit ἀκανθώδες.

Ἀκάνθινος, η, ὁ ἡ, Spineus, Ex ſpinis factus, Ex ſpinis cõtextus: vt ἀκάνθινος στέφανος apud Marcũ & Ioannem Corona ſpinea, Corona ex ſpinis cõtexta, qua fuit coronatus Seruator noſter. Quidã ſpinoſam coronã vertit, nõ diſcernens ἀκάνθινος, i. Spineus, ab ἀκανθώδης, i. Spinoſus. Dioſc. ἀκάνθινα ξύλα, Spinea ligna, Spinea materies.

Ἀκανθιὼν, ῶνος, ὁ, Spinetum, Sentiretũ. nomen ἐδείκνυεν, vt à χαμαίδρυς dicitur χαμαιδρυών. ET Ἀκανθὼν quoque triſyllabum pro ἀκανθιὼν, in vulg. lex. habetur. Quod ſi recipiamus, tale eſſe dicemus quale δαφνὼν à δάφνη.

Ἀκανθόω, ῶ, F. ώσω, Spinoſum ſeu aculeatũ reddo. Vnde ἀκανθοῦμαι paſſ. Spinoſus ſeu aculeatꝰ fio, vel ſum, Spinis ſeu aculeis horreo. Theophr. de lactuca ſylueſtri, βρωθεῖσα τὸ φύλλον ἔχει θραχύτερον τὸ ἡμίσεον, καὶ πλατύμβολον ἀκανθοῦται. Cicer. animalia ſpinis hirſuta vocat quæ ἀκανθωμένα Græci dicerẽt, vt opinor. ET cõp. Ἐξακανθῶ, pro eodẽ. Vnde paſſ. Ἐξακανθοῦμαι, quod Baſil. metaph. vſurpauit in epiſt. quadã ad Libaniũ, μύψαι δέ που καὶ ἐλλήμασί τι κἀμμιαπὰ σου ἐξηκάνθωτο, accuſationibus quibuſdã & criminationibus literæ tuæ tanquã aculeis horrebant, vel, tanquam ſpinis inhorreſcebãt, vel, horridæ & aſperæ redditæ erant.

Ἀκανθίζω, Spinoſum reddo, in actiua ſignif. Exponitur & in neutra, Spinoſus ſum, Spinis horreo. ET Ἐξακανθίζω cõpoſ. cõtraria ſignif. q. d. Expinare, i. Spinis priuare, Spinas euellere. ¶ Sed in vulg. lex. exponitur etiam Aculeatum eſſe.

¶ Ἄκανθος, Echinus, ſeu Erinaceus: vel (vt alii) Erinacei genus. Habet autẽ erinaceus aculeatũ totũ fere corpus. vnde & ab aculeis ac ſpinis nomẽ accepit: ob quas etiam ἀκανθοτῶπος apud Heſ. appellatur. Sic & in illo verſu quẽ ſuprà citaui, videmus echinos appellatos καρηκομώοντας ἀκάνθας. Heſychio ἄκανθος eſt ζῷον & φυτὸν & πλοῖον. vbi poſt ζῷον deeſſe videtur aliquid. ET cõpoſ. Ἀκανθόχωρος in vulg. lex. Echinus terreſtris.

Ἀκανθίων, ωνος, ὁ, idem quod ἄκανθος, pro Echino. Ἀκανθίων (inquit Gal. lib. 1, περὶ κρ. πόσ.) terreſtris erinaceus dictus eſt à Sorano, quòd armatus ſit ἀκανθαῖς, id eſt Spinis. In vulg. lex. ex eodem citatur ἀκανθίων ὀπίζηλος quem Heſychius ἰχθὺν χερσαῖον nominat.

¶ Ἀκανθὶς, Auis quæ Spinus à Gaza dicitur apud Ariſtot. item Ligurinus. Virg. Georg. 3, Littoráq; halcyonẽ reſonant & acanthida dumi. Vbi Seruius, Per dumos verò [reſonat] acanthis, quam alii luſcinîam eſſe volunt, alii verò carduelem, quæ ſpinis & carduis paſcitur: vt inde etiam apud Græcos ἀκανθὶς dicta ſit ἀπὸ τῆς ἀκανθῶν, i. ſpinis, quibus paſcitur. Hæc Seruius. Theocr. Idyl. 7, Ἄειδον κάρυδες καὶ ἀκανθίδες. ET Ἀκανθὶς adiect. poſitũ (vt quidã putãt) vide ſuprà in Ἀκανθὶς poſt Ἄκανθα.

Ἀκανθυλὶς eadem auis quæ & Ἀκανθὶς, ſi ſchol. Theocriti fidem adhibemus. Is enim in illum Theocriti verſum hæc ſcribit, Ἀκανθὶς δὲ ὄρνεόν ἐστι πτιλὸν καὶ λιγυρόν. καλεῖται δὲ καὶ πτωλὶς διὰ τὴν χροιάν. Quibus ſubiungit, ἀκανθὶς δὲ vocari à Theocrito quòd (vt Ariſtoteles & Alex. teſtantur) διαφείρει τὰ ἀκανθῶν. Et addit, καὶ ἀκανθίδιος ὄρνεα πτιλώδεα ἐπ' ἀκανθῶν. λέγονται δὲ καὶ ἀκανθυλίδες. εἰσὶ πτιλοὶ τὴν χροιὰν ὅμοιοι τῇ πτιλίδι λιγυροί. In vulg. tamen edito legitur hic ἀκανθιλίδες. Heſychio autẽ ἀκανθυλὶς

est passeris species. Etymologico quoque (ex Orione) ἀκανθὶς vel ἀκανθυλὶς, est passer qui spinis insidet. In vulgatis lexicis Ἀκανθυλὶς, Spinus auis, Aristot. De nat. an. lib. 8, cap. 3, & lib. 9. cap. 13, vbi argatilis auis exponitur.

¶ Ἀκανθίας, ου, ὁ, Cicadæ species, vt ait Hesychius. At Suidas negat cicadæ speciem esse ἀκανθίαν, traditque esse eius epithetum ex eo quòd ὁ ἀκάνθης (id est inter spinas) canat. ΕΤ Ἀκάνθιος Etym. est itidem species cicadæ. In vulg. lex. Ἀκάνθιος πάλιξ. prouerb. in mutos, musices ignaros atque indoctos, ὅτι πρὸς ἀφώνων καὶ ἀμούσων: quòd cicadæ ἀκανθίδια dictæ, minimè sint vocales, sed mutæ.

Ἀκανθίαι, Spinax piscis, apud Aristot. De nat. anim. lib. 6, cap. 10, & lib. 9. cap. 37, ἀκανθίαι καὶ γαλεοί, Spinaces & mustelli. Sic interpres. Vide & Athen. lib. 7.

Ἄκατος, ου, ὁ, Genus nauigii actuarii, quod probari possit hoc Bassi versu in Anthologia epigr. Ἀντιφίλης ἀκάτιον πεπυκασμένος ὑπὶ ναύτας; Δύπτερον ἴσχ' ἑλίδας πάντας ἀφιπράτους. Sed apud Herod. est nauis oneraria, in Polymnia scribentem, καὶ ἵνα ὁ ἵππος ἀκάτιος ἀπαγόμενος ἵπηται, id est, In acatis frumentariis. Quidam poeta apud Athen. lib. 1, φορτηγοὺς videtur ὁπλιτικοὺς appellare ἀκάτους, dicens eorum inuentores Caras fuisse: Φορτηγοὺς δ' ἀκάτους Κᾶρες ἄλλος πάμπαν. ¶Bayfius De re nauali, Ἄκατος etiam dicitur à Thucydide & Luciano De veris narrationib⁹, qui agebatur velis potius quàm remis, καὶ πλοῖ ναῦν (ἄκατος ὃ λῷον) οἷς ἐπὶ μέγας καὶ βίαιον πλοῦν ἐκπεπαίμεθα, id est, Et nauem quæ acatus erat, vt ad longam sæuámque nauigationem ferendam esset idonea, armandã instruēdámque curaui. Et paulo pòst subdit, καὶ οὐκ ἦν οὐδὲ σῦλαι πλοῖ ὀθόνιον δέκα πὸν λῷον. ὅπῃ τρέψαιτο ὁ τῶ πνεύματα, i. Neque amplius contrahere vela in potestate nostra erat. Thuc. in 7, μάλιστα περίοπτα πλοῖα, καὶ πλοῖς καὶ ἀκάτοις, ἐφ' ἁλυρῶν ὁρμίζοντες. Hactenus Bayfius. ¶Ego autem obseruaui (quod à nemine annotatum reperi) poetas Græcos vt plurimum Charonti dare ἄκατον. Hermesianax apud Athen. lib. 13, Ἑρμῆ Χάρωνι καὶ ἴλαπτι νὶς ἄκατον Ψυχαῖς οἰχομένων. vbi mendum videtur subesse voci ἀκάλῳ. Sic Basilius in Anth. epigr. Λοιπὸν ἀκάτιον, &c. nam modò hunc locum citaui. Sic Antiphilus Byzantius ad Charontis cymbam alludens, Πλῶσον ἐπ' οἰκείης νὶς ἀΐδιον ἀκάτου. Alia testimonia mihi nunc non succurrunt. Videndum est autem an ἄκατον Charontis dixerint pro eo quod Latini interdum dixerunt Charontis cymbam, Græci Χάροντος σκάφος vel σκαφίδιον.

Ἄκατος, Genus poculi metaphoricè sic dicti à magnitudine vel à concauitate. Eustathius scribit esse φιάλην πλοιοειδῆ, i. phialam nauigii formam habētem. Quæ autem ea esset, lege apud illum.

Ἀκάτιον, Parua acatus. est enim diminut. ab ἄκατος. Thuc. ἀκάτιον ἀμφηρεικὸν, οἷς λῃσταί, ὁκ πολλοῦ πλοῖ ἐκπεμπόντες πρὸς ἄλλους ξυν τῇ πόλει, αἰσθόμενοι ὅτι ἀμάξη, πείσαντες τὸν ἄρχοντα δίκῃ τοῦ φόρου κατακομίζειν τὰς τριήρεις ὅτι πρὸς θάλασσαν ἡ ὁκ πλοῦν, id est (interprete Bayfio) Acatium ambireme, ceu prædones, multo antea aucupantes facultatem aperiendarum portarum imposuerunt currui. quò nocte intempesta, permissu magistratus, per fossam transportarent ad mare. Quem in locum annotat Græcus schol. ἀκάτιον ἀμφηρεικὸν esse nauigiolum quod vtrinque remis agatur, in quo vnusquisque remigum binos remos ducat. Idem Bayfius alio loco annotat Strabonem ἀκάτια pro prædatoriis nauigiis posuisse, ita scribētem lib. 11, ζῶα ὑπὸ τῆς χθαλάσσης λησπρίον, ἀκάτια ἔχοντες λεπτά, σιτᾶ ἡ κοῦφα, ὅσον εἰκοσίπηχυ πέντε ἢ εἴκοσι δίχηρα· σπάνιον δὲ, τεσσαράκοντα ἐξέλασαν τοὺς πάντας δυωκαίδεκα, id est, A latrociniis quæ in mari factitant, vitam tolerant, acatia habētes leuia, angusta & velocia, quæ vix vectores vigintiquinque recipiant: rarum autem est ea posse in totũ triginta capere. Videtur autem Bayfius hoc potuisse confirmare (videlicet ἀκατίῳ prædones etiam vti consueuisse) ex Thucydidis loco modò citato vbi dicit, ἀκάτιον ἀμφηρεικὸν, οἷς λῃσταί, &c. Idem Bayfius non probat quòd Valla Nauigium actuarium reddit. Quanquam Hermolaus quoque nauigii actuarii genus fuisse tradit, autores esse dicens cum alios omnes ferè historicos, tum verò Plutarchum. Ego verò, si actuariæ naues generaliter esse dicantur (cum Nonio) celeres, ita vocatæ quòd cito agi possent, ἀκάτιον actuariam nauem, seu actuarium nauigium non malè reddi crediderim: aut, (vt formam diminutiuam exprimamus) actuariolum. vel, cum Cicerone, Actuarium minutum. Budæus actuarias naues à Latinis dici putauit quæ remis agerentur, non tantùm velis. Certè ἀκάτιον non solùm velis solitum agi (vt apparet ex Xenophonte, καὶ ταῖς ἀκατίοις δὲ, καὶ ἐφασαν πλοῦμα εἶη, ἐλίζα ἐχρῶντο) sed & remis, ex Thucydidis loco modò citato manifestissimũ est. Quidã ἀκάτιον esse voluerunt quod Galli *brigantin* vocant. quod propriè sonat nauigiolum velox & expeditum quo prædones vtuntur. eos enim appellamus *brigants*. & quidem ἀκάτιον etiã appellari prædatorium nauigium, ex Strabonis loco patuit paulo anté.

¶Quod autem scribit Bayfius ἄκατα etiam quædam fuisse maxima, & ad id probandũ hũc ex 1 Polyb. locũ affert, παρασκάζον δὲ ἐκ τῶν ἀκατίων τῶν πλοίων, πειρᾶσθαι τὴν πίστιν καὶ τὰ μέγιστα τῶν ἀκατίων, in hoc verò ne fallatur vereor. Neque enim dicit Polybius καὶ τὰ ἀκάτια, τὰ μέγιστα ἄντα: sed τὰ μέγιστα τῶν ἀκατίων, id est, Quæ ex acatis erant maxima, vel Maxima quæque acatia. Vt si quis scripsisset apparari cum aliis nauigiis etiam maximas quasque cymbas, esse cymbas maxima etiam nauigia, nequaquam inde colligeremus. Siquidem per maximas quasque cymbas intelligeremus eas quæ inter cæteras maximæ essent, vel Quæ præcipuæ essent magnitudine, siue Quæ cæteras magnitudine excederent. Sic & maximas quasque formicas dicere quis possit, non intelligens tamen formicas maxima esse animalia.

Ἀκάτιον (inquit Hesychius) Velum acatii, aut, Princeps qui ciuitatem gubernat, aut Iudex, aut Magnum velum, aut Nauis, seu nauigium. Est etiam phiala, ideo fortasse quòd rotundo nauigio sit similis. Hæc Hesych. Harum autem signif. (quarum quædam metaphoricæ sunt) exempla desiderantur.

Ἄκατος (inquit Iul. Pollux) ὁ μέγας καὶ γνήσιος ἰσὸς, id est, Magnus & proprius (ad verbum, germanus) malus. ὁ δὲ κατωτὴν, ὀπίδρομος· ὁ δὲ ἀκάτιον, δόλων, id est, Qui autem est retrò, ὀπίδρομος: at minor, δόλων. Ita quidem accipiendo ἰσὸν pro malo: sed Hermolaus ἰσὸν pro velo accipit: ita scribens, Est enim acatium nauigii genus actuariis autores Plutarchus & omnes ferè historici. Pollux quidem velum in naui maximum acatium vocari tradit: sicut minimum, dolonem: tertiũ verò quod retrorsum panditur, epidromon. Vbi ἰσὸς malum significet an velum, dicetur in explicatione ipsius vocis, suo loco. Hesych. certè præter significationes modò ex eo descriptas, vult ἀκάτια esse etiã calcēamenti genus: item τὰ μεγάλα ὑφάσματα. Et Suidas δόλωνας esse scribit τὰ μικρὰ ἱστία. ¶Notandum est interim & hoc ἀκάτιος ex Polluce poni, nõ ἀκάτιον. quãuis non distinguat Hermolaus, eius locum proferens. Hesychius certe pro omnibus significationibus neutrum genus ponit.

Ἀκέομαι, οῦμαι. Fut. ἀκέσομαι (& ἀκέσσομαι, vnde ἄκεσμα) Sano, Medicor, Medeor: vt Il. ω, Ἀλλὰ σύ γ' ἦρ μοι αὖθι πόδι καρπῷ τ' ἕλκος ἄκεσαι, Vlcus hoc sana, Vlceri huic medere, vel medicinam adhibe. Ibidē ἐπὶ ἕλκει ἀκεσσάμενοι posito ἀκεσάμενοι pro ἀκεσάμενοι, pleonasmo literæ σ. Apollon. Argon. 2, — ἕλκεά τ' αἰνῶς Οὐτα μέν ῥα ἀκέσσατο. Rursum Hom. dicit ἀκέσσαι δίψαν (Il. χ, — πίον τ' ἀκέσσαντό τε δίψαν) ad verbũ, Sanare sitim, pro Sedare siue restinguere sitim. quasi videlicet sitis sit morbus.

Ἀκεῖσθαι, Mederi, metaphoricè. Herodotus in Thalia, οὕτω δὴ ἀκεσάμενος τὰ ὑπεφλέγμαινε. Quæ exponuntur, Rei venturæ medens. Sic enim dicitur vt & ἰᾶσθαι pro incommodo cuipiã mederi, aliquo videlicet salubri cõsilio, aut alio modò: vt Od. κ, — ἀλλ' ἀκέσασθε φίλοι. δαίνυσθαι γὰρ ἐν ὑμῖν. Idem Il. ε, Ἀλλ' ἀκεσώμεθα πάντες. ἀκεσταὶ τοι φρένες ἐσθλαί. Potest tamen & aliter accipi, vt dicam in ἀκεσταί. Idem Herodotus ibidem, ἵνα τι μὴ ἀναλγήτῳ ἔθηκαν ἐλπυγίῃ τι τοῦτο τῷδε αὐτῶν πάθεα φερσεπόλωσι, Ὅπως τοι δὲ ἐμοὶ ἀκεσθῶσι ἄκεα. ¶Capitur & pro Expiare apud Platonem Pol. 2, δυσεβείας τε καὶ ἀνοσιουργίας ἐπὶ παιδικοῖς τυγχάνειν αὐτοὺς ἢ φονέων, ἀκεῖσθαι, Mederi sceleribus, id est scelera

expiare. Nam scelera ex animi morbo proueniunt: eorum igitur expiatio veluti medicina est.

Ἀκέω ται, Sarcire, Resarcire. Aristot. de phalangio, πάλιν ἁρμὰ ποιεῖ πρὸς τὴν θήκην, ἀκέσασθαι τοῦτον τὸ διῤῥωγός. Atque vt hic Aristoteles dixit ἀκέσασθαι τὸ διῤῥωγός, ita Lucianus, ἀκέσαι τὸ διῤῥωγός. Sic enim in Apate scribit, αὖθις ἀκέσαι τὴν ἱματίων τὰ διῤῥωγότα, Rursum vestimenta rupta sarcire. Idem, μαθοῦ ἀκέσασθαι τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδημάτων. ‖ Item, Ἀκέσασθαι, Sarcire, metaphoricè. Xenophon, ἀπορίας τῶν φίλων τὰς δι' ἄγνοιαν ἐπιχειρεῖ γνώμῃ ἀκέσασθαι, id est, Damna quæ amici in re familiari passi erant ex ignorantia, sarcire consilio conabatur.

Ἀκέω etiam inueniri testatur Hesychius, qui ἀκέσαι exponit θεραπεῦσαι. A quo Ἀκέσασθαι interdum passimè accipitur, pro Sanari. Item pro Sarciri. νόσου δὲ ἀκεσθείσης apud Pausaniam, Sanato autem morbo. & Hes. ἀκεσίδημα exponit θεραπεύσιμα.

Ἄκεσμα, τος, τὸ, ET Ἄκεσις, εως, ἡ, Sanatio, Medicatio, Medela. Hesychius ἀκέσματα exponit ἰάματα, & ἀκεσμοὺς, θεραπείας, ἰατρείας. Exponitur & ὑγίασμα, id est Sanitatis recuperatio. vno verbo, Conualescentia, si Latinè dici posset. Fit à præteriti prima persona ἄκεσμαι.

Ἀκέσμιος, ου, ὁ ἢ ἡ, Sanabilis. Idē quod ἀκέσιμος. Hesychius ἀκέσμιον exponit ἰάσιμον. Et vt ab ἄκεσις fit ἀκέσιμος, sic ab ἄκεσμα fieri ἀκέσμιος dicemus: nisi fortè deprauatè legitur apud Hesych. ἀκέσμιον.

Ἄκεσμα, ατος, τὸ, Idem quod ἄκεσμα siue ἀκεσμός, siue ἄκεσις, aut ἄκος, quorū illa duo hic præcedūt, hæc sequuntur. Iliad. ο, — ὅτε μ' ἤλυθε λυγρὸν Φάρμακ' ἀκέσματ' ἔπεσσι μαιήονος ἠδιώωνος, id est Remedia. Fit autem ἄκεσμα tanquā à futuro ἀκέσω, quum præcedentia omnia verbalia ab ἀκέσω fiant: sicut & quæ sequūtur composita. Verbi ἀκῶ ἀκέσω (inquit Eustathius) videtur futurum esse per η etiam: vt apparet ex ἀκέσματα significante θεραπεύματα. nam ab ἀκῶ ἀκέσω fit ἄκεσμα. Quod tamen Eustathii dictum non ita intelligendum est quasi ὄκεσμα immediatè formetur à futuro habente η, sed illud η futuri in præterito quoque poni (siue vsitato, siue inusitato) à quo formatum sit ἄκεσμα: quemadmodum ab ἤκεσμαι habente ε futuri ἀκέσω, vel potius ἀκέσομαι, formantur ἄκεσμα & ἀκεσμός.

Ἄκεσις, εως, ἡ, Idem quod præcedentia Ἄκεσμα siue Ἀκεσμός, ab ἤκεσμαι formatum. Erotianus apud Hippocratem ἀκέσιας exponit ἰάσεις. Sed ἀκέσιας ibi legitur tanquam ab Ἀκεσία. Exponitur etiam ὑγίασις, id est, Valetudinis recuperatio, apud Plutarchum in Lycurgo.

Ἀκέσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sanabilis, Medicabilis. ἀκεστός. ‖ Item Valens ad sanandum.

Ἀκέσιος dicitur Apollo quasi ἀκέσιμος, à facultate sanandi qua præditus est. nam & arti medicæ præesse fertur.

C. Ἀκεσίμβροτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mortales sanans. Orpheus initio libelli De lapidibus filium Apollinis ἀκεσίμβροτον appellat. Ex ἀκέσιμος & βροτός, inserto μ, vt in aliis ex βροτὸς compositis.

C. Ἀκεσίπονος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sanans laborem, ad verbum: vt sit quasi Corroboratorius. Linguam nostratem sequendo Confortatiuus. ex ἀκέσιμος & πόνος. Scribitur interdum ἀκεσίπονος duplici σ, metri gratia.

C. Ἀκεσίδυνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sanans dolores. Ex ἀκέσιμος & ὀδυνή, verso ο in ω, vt fit in aliis multis ex ὀδυνή compositis. Ἀκεσιδύνιον, θεραπευτικὸν τῆς ὀδυνῶν, Suidas. De Hippocrate quidam loquens, dixit, ἐστὶ πατὴρ ὑγείας, ἐστὶ σωτὴρ, ἐστὶ ἀκεσιδύνιος.

Ἀκεστὸς, οὐ, ὁ, (ex ἤκεσται, tertia præteriti: vt ἄκεσις, à secunda ἤκεσαι: ἄκεσμα & ἀκεσμὸς à prima ἤκεσμαι) Sanabilis, Medicabilis. Idem quod ἀκέσιμος. Erotianus apud Hippocratem ἀκεστὰ explicat ἰάσιμα. Potest verò ἀκεστὸς reddi etiam Sanatu facilis. nam ἀκεστὰ Hesychius exponit ῥᾴστα. ‖ Apud Homerum ἀκεσταὶ exponitur ὀλιόρθωτοι ab Eustathio, hoc in versu Iliadis ν, Ἀλλ' ἀκεσταί τοι φρένες ἐσθλῶν, id est, Faciles emendatu sunt mentes virorum virtute præditorum. Videtur autem, vt exponitur ἀκεσταὶ, sic & ἀκεσώμεθα exponi debere. quod tamen in breuibus scholiis non est obseruatum. in iis enim exponitur ita hic locus, Sed errori seu peccato medeamur. virorum strenuorum mentes

faciles sunt sanatu, id est, facilè in melius conuertuntur. Ita illic: at si exponendum sit ἀκεσώμεθα eodem sensu quo ἀκεσταὶ, existimo ἀκεσώμεθα perinde esse acsi quis diceret, Sed hanc animorum infractionem & demissionem sanemus. Nec tamen nego posse alio ἀκεσώμεθα, aliò ἀκεσταὶ referri.

Ἀκεστὴς, οῦ, ὁ, Sanator, Medicator, Medicandi peritus, Medicus. Apud Eustathium ἀκέστης habetur cum acuto in penultima, scribentem ex vet. gram. Phryges medicum ita appellare. Apud Suidam legitur ἀκέστας (itidem παροξυτόνως) vt sit α Doricè pro ἀκέστης: fortasse quòd apud quempiam Dorica vtentem dialecto scriptum ita reperisset. Volunt tamen quidam, sequentes eum qui voces collegit diuersum pro diuersa significatione accipientes accentum, ἀκεστὴς pro medico scribi ὀξυτόνως, at quum est nomen proprium, ἀκέστης, παροξυτόνως.

Ἀκεστὴς, οῦ, ὁ, Sartor. Xenophon Pæd. ι, ὥσπερ ἱματίων ῥαπτῶν εἰσί τινες ἀκεσταὶ, οὕτω καὶ ἰατροί, ὅταν τινὲς νοσήσωσι, τότε ἰῶνται. Vtpote, id est, Vt sunt vestimentorum ruptorū quidam sartores, sic & medici, quum aliqui in morbū inciderint, tunc illis medētur. Quo tamen in loco vetera nonnulla exemplaria non ἀκεσταὶ sed ἥπται habent. sed si ἀκέσασθαι dicere oportet non ἥπτεσθαι, & ἥπτεσθαι prorsus est barbarum, nequaquam hic exēpl. illis adhibere fidem debemus.

Ἀκεσταὶ vocantur etiam vehicula quædam Sicula, à quadam Siciliæ vrbe. Fortasse autem ἀκέσται potius scribendum est apud Hes. (quamvis duobus locis ἀκεσταὶ in eius exempl. legatur) nam apud Stephanum est ἀκέστη vrbs Siciliæ. ET Ἄκεστις, ιδος, ἡ, Fornacis ferreæ genus, ἐν ᾗ καμινεύεται ὁ χαλκὸς, vt habet Dioscorides lib. 5. cap. 84. Is enim postquam dixit, θλιβόμεναι δὲ ἡ καδμεία ἐν τῷ χαλκοῦ καμινευομένου, τὰς σαλευούσης τῆς λιγνύος τοῖς τοίχοις καὶ τῇ κορυφῇ τοῦ καμίνου, subiungit, εἰσὶ δὲ αὐταὶ σιδηραῖ παμμεγέθεις, ὑπὸ τοῦ μεταλλουργοῦ καλούμεναι ἀκεστίδες, ἢ κορυφιῶν σωληνώσεις, &c. Quæ postrema verba ita vertit Ruellius, Prægrandes autem ac ferreæ sunt rudes ab officinis appellatæ acestides, per summa fastigia connexæ, &c. Marcellus quoque (vt in vulgatis lexicis refertur) ἀκεστίδας esse tradidit virgas veluti axes transuersas aut regulas, qua voce Græci ab Acesta Siciliæ ciuitate plostelli genus axibus huiusmodi compactum vocabant. At ego satis mirari nequeo quî factum fuerit vt hi interpretes non viderint αὗται ad præcedens καμίνου referri, vt sit αὗται αἱ κάμινοι.

C. Ἀνήκεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Insanabilis, Immedicabilis: vt ἀνήκεστον νόσημα, Morbus insanabilis, ἄϊατος. Dicitur & ἀνήκεστος διαφορά à Plutarcho in Pericle, & ὀργὴ ἀνήκεστος ab eodem in Coriolano, Dissidium & ira quibus nullum adhiberi remedium potest. Ego ἀνήκεστον in his aliisque huiusmodi locis existimo reddi posse Implacabile. quum Placare & inter se reconciliare dissidentes & iratos, sit velut Sanare dissidium & iram. Eodem verò sensu ἀνήκεστον Irreconciliabile verti etiam posset, si Latina lingua pateretur. ‖ Transfertur autem & ad alia, & dicitur ἀνήκεστον κακὸν, Malum graue, seu grauissimum. q. d. malum ex quo sequatur damnum irreparabile. Vel, Malum inexpiabile. Isocr. Helenes encomio, καὶ κακοῖς ἀνηκέστοις ἐξεπιστάτης. Idem in Panathenaico, οὐδὲν ἄλλο οὕτω δεῖ ἀνηκέστων κακῶν. Citatur & ex Hesiodo, — καὶ ἀνήκεστον κακὸν ἔλθῃ. Ex Herodoto autem, ἀνήκεστον πάθος ἐργάζειν, pro Atrociter tractare. Apud eundem in Thalia legitur ἀνήκεστος λώβη de Zopyro, pro fœdissima, & qua nulla fœdior esse possit. Sicut & ἀνήκεστον κακὸν, Malum grauissimum, seu maximum, & quo nullum maius esse queat. ducta à morbis metaphora, qui quum insanabiles sunt, pro grauissimis habentur. Sed quibusdā in locis puto μηδὲν ἀνήκεστον aptissimè reddi posse, Nihil grauius, quibus verbis Latini sæpe vtūtur cū verbo Cōsulere: vt Cic. ad Att. Quintū fratrē ames, néue quid eum patiare grauius cōsulere de se quā expediet fororis tuæ filio. Vide & alia exempla in Thesauro Lat. linguæ à patre meo edito. Talis autem interpretatio huic Thucydidis loco conuenire videtur, lib. ι, μὴ πρὸς τοῦ τε πρὸς ἀνδρὸς Σπαρτιάτου, καὶ ἀναμφιῤῥήτων τιμωρείων, βουλῶσαί τι ἀνήκεστον. ‖ Budæus ἀνήκεστον vult significare interdum

Atrox & facinoroſum, vel inexpiabile: vt apud Demoſthenem, τῶ μηδὲν αἰήκυστον ἡμῖν γεγενῆσθαι. vbi per αἰήκυστον declarari cædes & homicidia: & ſic ab eo ſæpe accipi. Ibidē citat hæc ex Iuliano, quæ ille ſcribit de morte Cōſtantii loquens, ζῶμεν δὲ ἐπὶ τοῖς θεοῖς ἱλεουμένοις τῇ παιδὶ ἢ ἀρᾶ σφῶν τὸ αἰήκυστον, id eſt (eodem Budæo interprete) Deūm benignitate nō neceſſe fuit nobis aliquid indignū vel pati vel admittere. Sed vox Indignum non ſatis ſignificans eſſe videtur ad exprimendam vim nominis αἰήκυστον. Obſeruandum eſt autem in hoc & in præcedente loco (ſicut & paſſim in aliis apud ſcriptores Græcos) αἰήκυστον & ἀνήκεστα poni, nō addito κακὰ & κακά. ET Αἰηκύστως, aduerbium, Inſanabiliter, Immedicabiliter: vt αἰηκύστως ἔχω, Inſanabili morbo teneor, ſeu laboro. B

‖ Αἰηκύστως, Atrociſſimè, Crudeliſſimè, Exitialiter. q. d. Inſanabili malo vel clade. Herodotus non procul à fine Thaliæ, φαὶ δὲ ἐς τοὺς πολιορκευμένους σφεῶν αἰηκύστως δοῆναι. Apud Plutarchum, μὴ χρῆσθαί τινι τῶν ἐχθρῶν αἰηκύστως exponitur, Neque in quempiam inimicorum ſe crudelem præſtare.

Αἰκιστικός, ἡ, ὁ, q. d. Sartorius, Ad ſarturā veſtiū pertinē s: vel, Ad ſarciendū aptus: aut Sarciendi peritus. Αἰκιστικὴ (ſubaudiēdo τέχνη). Ars ſartoria, Ars ſarciēdi veſtes, Ars ſartrix veſtiū. Plut. in lib. πέρι τῶν ζώων φρον. &c. tradit Democritū dixiſſe homines ab aranea duas haſce artes didiciſſe, ὑφαντικὴν & αἰκιστικήν. Gal. περὶ οὐσίας ἰατρικῆς ad Patrophilum, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τῆς πηνθυφείας εἰσὶν ἐπανορθωτικὴ καὶ τῶν ῥαγέντων ἱματίων αἰκιστική. Apud Platonem in Politico αἰκιστικὴ ſubiecta eſt fullonicæ, vt κναπτική. ‖ Poſſit etiam αἰκιστικὸς dici Medicatorius, Ad medicinam pertinens, vel, Medicandi peritus: & Αἰκιστική, Ars medicandi, ab αἰκιστὴς ſignificante medicum. C

Αἰκίστρια, ας, ἡ, Medicatrix: vt ſit αἰκιστὴς, αἰκίστρια: ſicut ποιητὴς ποιήτρια. ‖ Item Sartrix, ῥάπτρια. Ælius Dionyſius vult αἰκίστριαν dici, non ἠπήτριαν: ſcribens & ἠπήσασθαι prorſus barbarum eſſe: vt quidem refert Euſtathius. qui etiam ὑφαίτριαν appellari tradit αἰκίστριαν. Quidam vir doctus Antiphanis fabulam αἰκιστρίας interpretatus eſt Sutrices, quid ſequutus, neſcio: ego certè Sartrices vertiſſem.

‖ Αἰκιστρίας (inquit Erotianus in lex. in Hippocr. pag. 16 meæ editionis) Attici ταὶ ῥαφίδας appellant (id eſt acus) ἐκ τοῦ τὰ αἰκίζεσθαι καὶ ὑγιᾶ ποιεῖν τὰ ἱμάτια, id eſt, Ex eo quòd ſanent (id eſt ſarciant) veſtimenta. Vbi vereor ne pro αἰκιστρίας vel αἰκίστρας vel αἰκίστρια legendum ſit, de quibus iamiam dicam. E

Αἰκίστρα, ας, ἡ, Acus. Lucianus in dialogo Mercurii & Charontis, καὶ αἰκίστραν ὑπὲρ τὸ ἱστίον, id eſt Acum ad velum ſarciendum. Quod rectè conuenit cum eo quod ab Etymologico ſcribitur, Αἰκίστρα ἡ βελόνη ἡ μείζων, ἢ νῦν ἀκκεφάτιον καλοῦσι. Id eſt, αἰκίστρα, acus maior, quam nunc appellant ἀκκεφάτιον. Dicitur autem αἰκίστρα ἀπὸ τοῦ αἰκίζω τὰ διῤῥωγότα τῆς ὀθόνης. Hæc ille. Generaliter tamen quātus βελόνιον (i. acū) ſignificari hac voce crediderim: quum ſcribant quidam grammatici αἰκίστρια eſſe quæ ſubtiliſſimis ῥαφίσι (confunduntur autem ῥαφὶς & βελόνη interdum.) veſtimenta ſarciant. DICITVR & Αἰκίστριον eadem ſignif. qua αἰκίστρα, videlicet pro acu. nam Etymologicus αἰκίστραν ait eſſe ἠπητήριον: quo nomine Euſtathius exponit αἰκίστριον: ſed apud hunc legitur ἠπητήλιον, quòd perinde valet. ET Αἰκιστήλιον Heſychio idem quod Αἰκίστριον Euſtathio: ſicut viciſſim Heſychius & Euſt. nominant ἠπητήλιον quod Etymol. ἠπήτριον. F G

Αἰκίστωρ, ορος, ὁ, Idem quod αἰκιστὴς, Medicus. Suid. Gregorius, Χρήσων δὲ πατέρων αἰκίστορος. Apud Euripidem αἰκίστωρ Φοῖβος, Medicus Apollo, vel potius Medicinæ præſes.

‖ Eſt etiam Αἰκίστωρ nomen proprium filii Ephippi ab Achille occiſi. Plut. in Probl. HINC Αἰκιστεία, ας, ἡ, Medicina, Ars medica. Apoll. Argon. 2, — αἰκιστείλιο τε θεοπροπίας τ' ἰδὲ δαῆναι. vbi αἰκιστείλιο Ionicè poſuit pro αἰκιστείας. VNDE Αἰκιστικὸς, ὴ, ὸν, Medicinalis, Ad medicum vel ad medicinam pertinens. ET Αἰκιστικῶς, Aduerb. Medicinaliter, ad verbum.

Νηλεὴς pro αἰνήκυστος, apud poetas interdum: vt apud Heſiodum, — νήλεον ἀχὴν, quod aduerbialiter ponitur pro αἰνηκύστως, id eſt inſanabiliter.

A ¶ Ἄκος, ους, τὸ, Medela, Medicina, Medicamentum, Remedium. ἄκια, Ionicè pro ἄκη, remedia, apud Herodotum lib. 1. Propriè medela quæ adhibetur alicui morbo, vt & apud Hippocratem vſurpatur. Vide apud Colum. ἐμπλάστου ἄκος, lib. 7. cap. 3. ‖ Item ἄκος remedium cuiuſlibet mali. Il. ι, — νέον τι μῆχος ἐπιχθόνιος κακοῦ ἔτι ἄκος εὑρεῖν. Archias in Anthologia epigramm. — ἐμοὶ δὲ κακῶν ἔβρον ἄκος φθιμένοι. Apud Platonem, ἄκος ποιεῖσθαι, Remedium afferre.

C. Πανακὴς, ους, ὁ καὶ ἡ, Omnia ſanans, Omnibus morbis medens. In vulg. lex. ex Strab. lib. 6. Apud Pollucē quoque hac ſignificatione παιδικὰ φάρμακα accipi videtur, ſed pro παιακῶ malè ſcriptum, vt opinor.

Παιάκια, Medela, Medicina. Apud Heſychium autem legitur παιακία, accentu in penult. At verò apud Suidā (ſicut & alibi paſſim) παιάκια: qui non ſolùm exponit θεραπία, vt Heſychius: ſed & nomen deæ eſſe ſcribit. Eſt autem hæc dea, filia Æſculapii, vt ex Ariſtophanis Pluto annotatur. Sed & Plinius id teſtatur lib. 25. cap. 4. Callimachi autem ſchol. in hunc illius locum hymni in Apollinem, Οὐλίπος Ἀπόλλωνος ἀποσταίζουσιν ἔθραι, Ἀλλ' αὐτῷ παιάκιαν, exponit πλὴν ἴασιν. quod idē eſt cum θεραπίαν, quod ex Heſ. & Suida attuli. Sed non placet ita exponi ſimpliciter, quum ſignificet omnem morborum curationem.

Παιάκια, Panacea herba (quæ & Παίαχις & Παίαξις Galeno ad Glauc. lib. 2) ita dicta quaſi omnia ſanans. vnde Plinius, lib. 25. cap. 4. Panaces ipſo nomine omnium morborum remedia promittit. Hinc à Lucano vocatur potens, in hoc verſu, Et panacea potens & Theſſala centaurea. Schol. Nic. in hunc Ther. verſum, Πρώτιστα δὲ Χείρωνος ἐπαλθέα ῥίζαν ἀλέσσας, ſcribit ἐπαλθέα, id eſt, θεραπευτικὴν vocari πλὴν Χειρωνείας, quæ & κενταυρία & παιάκια vocetur. Παίαχις (inquit Heſychius) herba quædam, quæ multis nominibus appellatur. Dioſcorides παίαχις Ἡρακλέων, & παίαχις Ἀσκληπιοῦ, & παίαχις Χειρώνιον deſcribit lib. 3. cap. 55, & 56, & 57. Παιάκια (inquit Gorr.) à quibuſdam leuiſticum, à quibuſdam etiam centaureum maius dictum fuit, quòd ſuccurrat omnibus vitiis, plurimiſque polleat remediis. Idem ſubiungit, varia medicamēta hoc nomine vocata fuiſſe. Liguſticū autem hoc vocabulo appellatū fuiſſe teſtatur Dioſcorides eiuſdem libri cap. 58, & Theoph. Hiſtor. lib. 9, cap. 7. Nicandri ſchol. in Ther. vbi ipſe poeta παίαχις dicit, ait poſſe intelligi vel τὸ Ἡρακλέιον, vel τὸ Κενταύριον (quod & Χειρώνειον) vel τὸ Ἀσκληπιεῖον. multa enim eſſe παιάκια. Idem ſchol. in hunc eiuſdem libri locum Ἄχεϊ καὶ παίαχις φλεγμαίνοντι, ἔρρά τε πᾶσσον Παιήων Μήδεσσι ποταμοῦ ἀπὸ χεῖλος ἄμαρσον, annotat, καὶ τὸ πάταχις, τὸ καὶ παγαπὸν, εἶδος φυτοῦ. In vulg. lex. habetur Lucretium ſalem etiam hoc nomine adoptare conſueuiſſe.

Παταίκη, ης, ἡ, pro παταίκια herba, & filia Æſculapii, in vulgatis lexicis citatur ex epigr. ET Παταχὶς, ίδος, ἡ, apud ſchol. Nicandri.

Παίαξ etiam vocatur illa herba (vti dixi) vnde ſuccus eius ὀπὸς παίακος, ſed peculiariter ſuccus ſeu liquor panacis Heraclei. Ita enim Dioſcor. orditur caput 55 libri 3, Παίαχις Ἡρακλέιον ἐξ οὗ ὁ ὀπὸς παίακος συλλέγεται.

Παιακίτης οἶνος, Panacites vinum, id eſt, Ex panace herba confectum, Dioſc. lib. 5. cap. 72.

C. Ἐξακέομαι, οῦμαι, Medeor, Sano. Vel potius Perſano, vt exprimatur vis præpoſitionis quæ auget. Sed & vacare interdum conſtat. ‖ Ab Homero metaphoricè dicitur χόλον ἐξακέσασθαι, Il. ι, & Od. γ, pro Placare: ſicut & αἰήκυστον ὀργὴν ſuprà interpretatus ſum Implacabilem iram. Elegāter autem hoc dicitur, tanquā ſit ira morbus animi. ‖ Et Ἐξακεῖσθαι pro Sarcire, ſicut & ἀκεῖσθαι Euſtath.

Ἐξακέω, ῶ, etiam inuenitur eadem ſignific. in Pyth. Car. aureis. H

Ἐξάκεσις, Sanatio. ET Ἐξακετήριος, Sanandi vim habēs. Quod nomen Iupiter & Iuno habent, vt tradit Heſych. In vulg. lex. exponitur Expiatorius, Exitialia depellens. Item, Exitialis, fœdo & manifeſto errore.

¶ Ἀκέω, pro ἀκέω, & Ἀκέομαι pro ἀκέομαι, vnde Ἄκεμα, pro ἄκεσμα, Medela. ἴαμα.

Α᾽ΚΗ᾽, ῆς,ἡ, Mucro, Cuspis, Acies ferri. In compositione præsertim vsurpatur. nam hinc παπήκια χαλκὸν & παυάκης ἄορ deducit Eustathius. Ab eodem ἀνήκης αἰχμὴ exponitur ἡ δῦ τῆς ἀκῆς ἔχουσα. de quibus paulo pòst dicetur. Ab ἀκὴ formantur ἀκὶς & ἀκωκὴ, quæ sunt vsitatiora: hoc per reduplicationem: illud per formam diminutiui. Quin & ἀκμὴ ab ἀκὴ deductum esse volunt grammatici epenthesi literæ μ.

Α᾽κάζω, Acuo. Et pass. Α᾽κάζομαι, Acuor: vnde ἠκασμένος, Acutus, & sine incremento ἀκαὲς ὠμός: deinde ἀκαχμένος, mutato σ in χ. Hom. Od. α, Εἶλεπο δ᾽ ἄλκιμον ἔγχος ἀκαχμένον ὀξέι χαλκῷ. id est ἠκονημένον, vel ἑτοιμοτμητον, inquit Hesychius. Eustath. autem hanc quidem & ipse significationem agnoscit, videlicet pro ἑτοιμοτμητον: sed vt sit ἀκαχμένον quasi ἀκὴν ἔχον, quæ etymologia multo minus esse videtur rationi consentanea quàm altera illa ex Etymologico à me allata. Affert autem idem Eustath. & aliam derivationem, simul cum alia significatione. sed ridiculè subtilem, meo iudicio: vt videlicet dicatur ἀκαχμένον ὀξέι χαλκῷ, παρὰ λυπῶ, à verbo ἀκαχεῖν.

C. Ἀμφήκης, ους, ὁ καὶ ἡ, Vtrinque acutus, Anceps. Ex vtraque parte incidens: vt ἄμφηκες ἴσχες, apud Sophoclem in Aiace, id est, ξίφος ἀμφοτέρωθεν ἠκονημένον, Ensis vtrinque exacutus cote, vel redditus acutus. Non dubium est autem quin ἀμφήκης dicatur quasi ἀμφιακὴς, eadem formatione qua & reliqua quæ sequuntur. Quare nemo (vt opinor) negauerit deprauatũ esse Etymologici locũ, in quo ab ἥκω deducitur. & pro eo quod ibi post ἄμφηκες, ἀμφοτέρωθεν ἠκονημένον, legitur ἀπὸ τοῦ ἥκω, παρ᾽ ὃ ξίφος ἀμφοτέρωθεν μεμαθὸν ὀξύ, ita legendum, ἀπὸ τοῦ ἥκω, ἧκη καὶ ἀκὴ ἡ ὀξύτης. quanquã nec hæc deductio τῆς ἀκὴ mihi valde placeat. Caterùm: ἀμφῆκες non ἄμφηκες, ab aliis scribi sciendum est.

Ἀμφήκης γλῶττα, metaphoricè Aristoph. in Nebulis, Lingua anceps. quæ metaphora & in nostrate sermone manet. Chion in epistola ad Matridem, ἀμφήκης φιλοσοφία ὡς τὸν πολιτικὸν βίον καὶ ὡς τὸν ἀπράγμονα, id est ancipitem vsum præbens.

C. Εὐήκης, ους, ὁ καὶ ἡ, Valde acutus. q.d. Bene acutus. Nic. Alexiph. ἀνήκει ξυρῷ. vbi schol. ἀκονητῷ. Sic Apoll. Arg. 2, ἀνήκεα φάσγανα, acutissimos enses dixit: quod alius poeta ἀνήκη per contractionem. Apud Hesychium εὔηκες.

C. Νεήκης, ους, ὁ καὶ ἡ, vt νεῆκες ξίφος, Ensis quem aliquis nuper seu recès exacuit. Hesychius, νεηκέαν, νεωστὶ ἠκονημένοις, ὀξέσι. Vbi obserua νεηκέαν (non νεήκεαν) tanquam à νεηκής. Habet tamen idem Hesych. δῦηκες, non ἀνήκες, aut ἄδηκες. Sed fuerit τὸ νεηκὴς simile sequentibus compositis παντηκὴς, & παυηκὴς, quæ vita scripta sunt apud eundẽ Hes. Dicitur signif. eadem & νεηκὴς, quod vide infrà.

C. Ταναήκης, ους, ὁ καὶ ἡ, ET Ταυηκὴς, Protensam habẽs aciem, siue longam. Il. ν, Εἰ μέν κεν ἐμὰ κῶας ἕλῃ παναήκεϊ χαλκῷ. Ita enim legit Eustath. quum alioqui in textu inserto eius comment. sit παντηκεῖ, accentu in penult. Sic & apud Hesychium παναήκης, & παναηκεῖ, item ταυηκὴς & ταυηκείας. Sed contrà Suidas ταυάκης & ταυήκειας, vt Eustathius. Exponit autem ταυήκης Hesychius, τὸ ἀκὴν ἔχον ὡδαπαμφὺν. quæ simplicissima & optima est tam huius quàm alterius vocis expositio. Idem tamen παναεῖ χαλκῷ vult esse simpliciter τὸ ἐκπεπαμένῳ σιδήρῳ. Sed παναήκης exponit & δύμηκες. de qua signific. vide in sequentibus.

Ταυήκης, Protensus, In longum protensus, Longus: quum alioqui significet etiam Protensam habens aciem, veluti quum dicitur ταυήκης ἄορ, à ταυύω & ἀκή. At verò apud Homerum Il. ω, ταυήκεας ὄζους, simpliciter significat ἐκπεπαμένους, vt Hesych. siue μακρούς, vt Eustath. tãquam per ὡδαχρόνως dũtaxat à ταυύω factum, minimeque nomen ἀκὴ inclusum habens, vt idem scribit.

¶ Ἀκὶς, ίδος, ἡ, Diminutiuum ab ἀκὴ: vt σκαφὶς à σκάφη, habet tamen significationem primitiui ἀκή. quanquam Græca lexica volunt peculiariter ἀκίδα esse sagittæ cuspidem: quibus assentiri videtur Pollux. At Chrysostomus quodam loco non ἀκίδα simpliciter, sed ἀκίδα βέλους appellat sagittæ cuspidem. Hinc & ἀκιδωτὸν βέλος, quasi dicas Cuspidata sagitta, Cuspidatum telum. Dioscorides lib. 3, αἱ ἀγκάλαι ἀκιδωταί καὶ ἀκίδας. vbi ἀκίδας alii aculeos, alii cuspides, quidam & spicula interpretantur. Apud eũdem verò alio loco ἀκὶς exponitur Sagitta. ¶ Poni autem generaliter ἀκὶς pro acumine, siue acie, apparet ex eo quod appellatur ὀνύχων ἀκὶς, Vnguium acumen siue acies, in Anthol. epigr. Pro eodẽ ὀνύχων ἀκμὴ dicitur.

Ἀκίδες,, teste Seruio, dicũtur à Græcis curæ. vnde Acidalia Venus, iuxta quosdam. Non video autem quomodo hæc significatio quam Seruius huic voci tribuit aliter quàm per metaphoram accipi possit. eadem videlicet qua Latini aculeos vsurpant.

C. Ταιακιδὴς, Protensam habens aciem. Idem quod παναήκης, siue ταυήκης. Erit autem ταιακιδὴς (si apud Hesychiũ rectè scriptum est) à ταυύω & ἀκὶς, vt illa à ταυύω & ἀκή.

Ἀκιδώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Cuspidis sagittæ formam habens, Acuminatus in modum cuspidis sagittæ.

Ἀκιδωτὸς, οῦ, ὁ, Cuspidatus, ad verbum. ἀκιδωτὸν inquit Suidas, τὸ ἔχον ἀκίδας. At Hesychius contrà, ἀκιδωτὸν βέλος explicat χωρὶς σιδήρου, id est Sine ferro. nisi fortè legendum est σιδηρέου, id est Sine acie. Sed rectius Suidas, meo quidem iudicio. nam ἀκιδωτὸς formatur tanquam à verbo ἀκιδόω, vt λεπιδωτὸς squamatus, tanquam à λεπιδόω facto à nomine λεπὶς.

¶ Ἀκωκὴ, ῆς, ἡ, Idem quod ἀκὴ, & ab ἀκὴ formatũ per ἀναδιπλασιασμὸν, id est reduplicationem, vt Etymol. tradit, vt ab ἴδω: ἴδη, & ἰδωδὴ, itidem, ἀγωγὴ, & ἀγωγή. Ἀκωκὴ generaliter Mucro, Cuspis, ὀξύτης, vt ait Hesychius, id est acumen. Ab eodem tamen exponitur particularius, ἡ τῶν ὀπτῶν ἐρεθίσεως ἀκμή: & ab Etymologico, ὀξύτης τοῦ βέλους. Ab Homero ἀκωκὴ δουρὸς siue ἔγχος & αἰχμὴ ἔγχος pro eodem ponuntur. Il. χ, Ἄντικρυ δὲ διὰ παλόιο δόρυ αὐχένος ἦλυθ᾽ ἀκωκή. vbi intelligo ἀκωκὴ ἔγχος ex proximè præcedente versu. Vsurpatur & in soluta oratione à Luciano in dial. Diog. Antisth. & Cratetis, τῇ πίλτῃ ἀπικρύσαι τὸν προσελθόντα, ἢ παρῆλθεν ἡ ἀκωκή. HINC derivari volunt quidam nomen αἰακωχὴ, vt dicetur suo loco.

Ἀκωκὴ, Turris forma quædam. Etymol.

C. Ἀναχωχὴ, ῆς, Inducia, Pax sequestra, Requies à bello. Thucydides lib. 1, Κερκυραίοις μὲν γὰρ ἀναπαυσις ἐγένετο Κερκυραίοις δὲ οὐδὲ δι᾽ αἰακωχῆς πόπτοτε ἐγένετο. Herodianus lib. 6, ἔχλη δὲ αἰακωχὴν καὶ μέλετην τοῦ βαρβάρου. Ἀναχωχὴ generaliter Requies, Laxamentum: vt αἰακωχὴ κακῶν ex Thucydide citatur à Budæo. Ab eodem autem poni videtur pro remoratione seu retardatione, lib. 8, pag. 290, πείθῃς ἐνταῦθα καὶ αἰακωχῆς τὴν Ἑλλησποντον. Dictum αἰακωχὴ ὡσεὶ τὸ αὖω τοὺς ἀκοντας ἔχειν (id est, quod sursumuersus habeatur telorum cuspides, inducianum tempore videlicet) tradunt schol. Thuc. Suidas & Etymol. atque alii quidam grammatici. Quam derivationem quanuis hic sequar, quod ad ordinem attinet, suspectam tamen habeo, & potius ab αἰοχὴ, verbali τῷ αἰόχω deduci posse αἰακωχὴ dico: præsertim quum Galenus apud Hippocratem αἰακωχὴ exponat αἰόχω & αἰακλάσεις. Dionysius Halic. inter vocabula γλωσσηματικὰ & ἀπηργαιωμένα, atque adeò δυσήκαστα τοῖς πολλοῖς, quibus est vsus Thucydides, hoc annumerat. Ab Hesychio αἰακωχὴ exponitur etiam ἀναχώρησις ἐξ ἀπόπτου τόπου. HINC Ἀναχωχύω, ET Ἀναχωχόω, ῶ, Retineo nauem in alto, Nauem in ancoris stare facio, subductis velis propter tempestatem, vt Bud. ex Suida & Hesych. exponit. Herodot. in Erato, ὑπὸ τούτου αἰακωχύσαντες τὰς νῆας. Sed & ipsæ naues dicuntur αἰακωχύειν: vt apud Arrianum lib. 2, ὀλίγον γὰρ ὕστερον ἐπεσχεῖν τῇ πόλει, αἰτιώμενοι ἐπὶ πολλαῖσι αἷς ξὺν Ἀλεξάνδρῳ πρῆξε. Metaphoricè etiã αἰακωχύειν ἅρμα, Currum retrahere & inhibere. secundum quam signific. schol. Sophoclis in Electra αἰακωχύειν exponit αἰαστρέφειν, & κατέχειν. ¶ Ἀναχωχύειν in alio Herodoti loco Valla Stabilire vertit: sed eius interpretatio reprehenditur. Ἀναχωχᾶν autem apud Hesychiũ habetur, qui exponit αἰαχωρεῖν: sicut & αἰακωχήσαντες, αἰαχωρήσαντες, & αἰακωχὰς, αἰαχωρήσεις ἐξ ἀπόπτου τόπου.

Α᾽ΚΟ᾽ΝΗ, ης, ἡ, Cos, in Isocratis apophthegmate, καὶ γὰρ ἡ ἀκόνη, καίτοι μὴ οὐ τίμιος, τὰ δὲ ξίφη ἐξίσα ποιεῖ, Etenim cos

non ſecat ipſa quidem, at gladios acutos reddit, ſiue acuit. Horatius in Arte poetica — fungar vice cotis, acutum Reddere quæ ferrum valet, exors ipſa ſecandi. Ακάνη Νάξία, Cos ex Naxo inſula, apud Dioſc. l. 9. Prouerbia ſunt, ξυρὸς εἰς ἀκάνθιον, Nouacula in cotē. ſub. ἔπεσε, vel ἐπέπτωκε. i. incidit. & Ἀκάνθιον σπάζεις, Cotē alis, vt Eraſmus exponit. quem vide. Huius autē vocis ἀκάνη Etymologicus aliā etiam deductionem affert, videlicet à κατὰ, ſed prætuli quam ponit ab ἀκή. Vide Κατακοτῶ paulo póſt.

A Ἀκάνη à quibuſdam exponitur, ex Iulio Polluce, Pila, B Hirci pars iuxta tempora. Intellige autem hircum (βάγρον dicit Pollux) cauitatis eam partē quæ ſub temporū extremitate in interiorem neruum aſſurgit.

Ἀκοπάω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, Acuo, Exacuo, propriè cote. nā ab ἀκόνη factum eſſe manifeſtiſſimum eſt. Luc. in Timone, ὅπως τὸ κεφαλιὸν ἀκονήσαντες ὀπτικῶς ἀσπιοῦ. ἀκονάω, metaphoricè, etiā pro Incito, Impello. vt apud Latinos Acuo, Exacuo. & ſæpe apud Græcos παροξύνω, & ῥήγω. Herodianus, εἰς ὠμότητα ἀκόνησαν τὸν τῆς Μαξιμίνου ψυχήν. Id eſt, Maximini animum ad crudelitatem exacuerunt & incitarunt. Xenophon autem Παρακονᾶν ψυχὴν dicit abſolutè pro animum exacuere ad fortitudinem, & quaſi alacritatem animo comparare. Præd. 6, ὁ δὲ λόγχην ἀκονᾷ, ἐκεῖνος καὶ τὴν ψυχὴν παρακονᾷ. Vſurpatur verò hoc compoſitum Παρακονῶ in propria ſignificatione à Theophraſto De pl. lib. 5, cap. 6, pro ſimplici ἀκονῶ. ‖Paſſiua autem terminatione huius verbi in actiua ſignificatione vtitur idem Xenophon Hell. 7, πάντας δὲ ἠκροῶντο καὶ λόγχας. Alioqui Ἀκονάομαι, ώμαι, eſt Acuor, Exacuor.

Ἀκόνημα, ατος, τὸ, Incitamētum, metaphorica ſignificatione, vt ἀκονάω pro Incitare.

C. ΚΑΤ ακονάω, νῶ, ab Etymologico affertur ex hoc Euripidis loco. κατακονᾶ μὲ σωῦ ἀβίωτον βίον, idque, vt confirmet etymologiam vocis ἀκόνη à κονῶ ſignificante φθείρω & λιπαίνω, præfixo α epitatico, vt videlicet dicatur ἀκόνη quaſi διαφθείρουσα καὶ λιπαίνουσα τὸ αἰδηρον. Cum hac autem expoſitione verbi κατακονῶ conuenit quod legimus apud Heſychium, videlicet κατακόνα expoſitum διαφθορά. Fuerit igitur Κατακονῶ (vt opinor) Corrumpo & attenuo atterendo, vt cos acuens ferrum, illud atterit & attenuat. Sed & quin pro Acuo ſumatur hoc cōpoſitum, minimè dubitandum puto. In illo porro Euripidis loco pro βίον reponendum credo βίον, ſiqua ex tam paucis verbis de eo fieri coniectura poteſt.

C. ΠΑΡ ακονάω, νῶ, vide paulo antè cum ſimplici Ἀκονάω.

C. Νεηκονής, Recèns vel nuper exacutus, id eſt redditus acutus. Νεηκονές, νεηκονημένον νεωστί, Heſ. Pro eodem dicitur νεήκης, quod habes paulo antè.

Ἄκων, & Ἄκις, ιος, ὁ, Iaculum, Spiculū, Miſſile, Telum. In Anthol. epigr. — χῦ μὲ ἄλεσε ἄρος ἄκων, Ab ἀκὴ ſignificante ὀξύτητα, fit ἄκων (inquit Euſtath.) vnde & ὀξὺς dicitur tanquam per etymologiam. & priorem corripit, quum contrà ἄκων quo ſignificatur Inuitus, priorem producat, vtpote ex ἀέκων factum per contractionem. ‖Hom. Odyſſ. ξ, verſu tertio à fine, Εἰλιπὼν ὀξὺν ἄκοντα, κακῶν ἀμύντορα καὶ ἀνδρῶν. Ariſtid. in Romæ encomio, οἱ δὲ ἄκοντες, οἷον οἱ Διὸς ἀδελφοὶ πάντες, ἀφήλους ἵστασαν λαμβάνειν. Vſurpant tamen poetæ frequentius ἄκοντα, proſæ autem ſcriptores frequentius ἀκόντιον. Heſychius ἀκόντιον exponit per ἀκωκήν, tanquam per notius: exponit & per δρέπανον.

C. Ἀκοντοβόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Iaculi vibrator, Qui iaculum ſeu ſpiculum mittit, Iaculator. Opp. De venat. lib. 3, Οὐ πλησίον ὀπτεύουσιν ἀκοντοβόλων ἀνέρων.

C. Ἀκοντοδόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui iacula obſeruat, id eſt iaculorum ictus, vt videlicet eos vitet. Vide Etymol. qui habet ἀκοντοδόκη malè pro ἄκοντα.

C. Ἀκοντοφόρος, ν, ὁ καὶ ἡ, q. d. Iaculifer, Iaculum ferens. Quē ferentarii appellatione quidam comprehendi volunt. Vtitur autē hac voce ἀκοντοφόρος Dion hiſtoricus.

¶ Ἀκόντιον, idem quod ἄκων, (licet formam diminutiui habeat) ſed frequentiore in vſu, ac præſertim in oratione ſoluta. Xenoph. Hell. 4, ἤρουν τι ἀδύνατα ἐξ ἀκοντίου βολῆς. Sic autem ante Xenophontem Thuc. ἀκοντίου βολῇ dixit lib. 5, p. 186, ᾧ μάχει μὲν λίθου καὶ ἀκοντίου βολῆς ἐχέφησαν. Callim. apud Athenæum, Γαλλοὶ δὲ φιλέοντες ἀκόντιον ἦκαν ἔσω. Οἰνοπάτας. Heſychius ἀκόντιον exponit δορύξοον, μικρὰ λόγχη. Interdum ἀκόντιον pro teli iactu ſumitur: vt apud eundē Xenoph. ὅπου μάλ' αὖ εἰς ἀκόντιον ἀφικνοῖτο, ἀκοντίζω τὸ φεύγοντα. Vbi ἀκόντιον exiſtimo poſſe exponi ἀκόντισμα, ex hoc eiuſdem ſcriptoris loco, Hellen. 4, τοὺς μέντοι Λακεδαιμονίους ὕπνος αὖ οἱ πολῖται ἐδιδάσκουν εἰς ἐντὸς ἀκοντίσματος ἑαυτοὺς τῆς ὁπλίτας. Ἀκόντιον à Macedonibus dicta fuit & ſpina dorſi, teſte eodem Heſychio. qui addit & aliam ſignificationem, ſed quæ mendoſe ſcripta eſſe videtur.

Ἀκοντίας, ου, ὁ, Iaculus, ſerpentis genus. Sonat autem ἀκοντίας quaſi à Iaculum dicas Iacularis. Luc. De dipſad. Ἐκπρήστεις δὲ ἀκοντίαι δὲ καὶ ἀμφίσβαιναι καὶ δρακοντες. Nicād. in Ther. — σοὶ θ' ὅσοι ἀκοντίαι ἠδὲ μόλουροι. vbi ſchol. dicit ἀκοντίας eſſe τοὺς κατὰ τὸ ἀκόντιον ἅλλεσθαι τοὺς. addens eſſe & alia animalia quæ ita vocentur ἅλλεσθαι τὸ ὠμᾶν ὡς τοὺς τὸ ἀκόντια. Ἀκοντίαι, Stellæ ſic dictæ quòd iaculi modo ferātur.

Ἀκοντιάς, Herba quæ medetur canibus morſis à ſerpentibus, vt inquit Heſychius. Exiſtimo autem de ſerpentibus id intelligendum qui ἀκοντίαι vocentur in Luciani loco quem modò citaui.

Ἀκόντιον, medicamentum quoddam, quod à ſanandis ἀκόντων vulneribus ita dictum videtur. Heſychius tamen habet duntaxat, ἀκόντιον, φάρμακον οὕτω καλούμενον.

Ἀκοντίδης, Heſychio idem ſerpens qui & Ἀκοντίας. ET Ἀκοντίλη, idem in lex. vulg. ex Nicandro. Etymologicus autem ſcribit, Ἀκοντίαι, ὄφεις τινές· καλοῦνται δὲ καὶ ἀκοντίλαι. καὶ Ἀκοντία, βοτάνη τις. Vbi pro ἀκοντίαι reponendum eſſe ἀκοντίαι, apparet ex iis quæ modò dicta ſunt. Sed & ἀκοντιὰς pro ἀκοντία legendum puto.

¶ Ἀκοντίζω, Iaculor, Iaculum vibro, vel intorqueo, ſeu ſpiculum, aut telum. Xen. Præd. 1, de Perſis loquens, οἱ δὲ πόνοις μαθήμασιν πεζοὺς ἵππους καὶ ἀκοντίζειν. Interdum cum accuſatiuo, accuſatiuo (inquam) rei vel perſonæ: cum accuſatiuo rei, vt Il. ξ — ἀκόντιζον ἧμαι ἀΐχμαί. Sic ἀκοντίσας τὸ δόρυ, apud Plutarchum, τῶν τῆς Ἡροδ. κακ. (Sed & datiuo rei iungit idem poeta, quū dicit ἀκοντίζειν ἵππῳ & ἀκοντίζειν δουρί). Cū perſonæ autē accuſatiuo, pro Iaculo peto, ſeu ferio. (quo etiam modo Horatius verbo iaculari eſt vſus) vt apud Herodotum, ἀκοντίζων τὸν σῦν, τὸν μὲν ἁμαρτάνει. Sic Xenoph. ἀκοντίζει τὸ φεύγοντα. Dicitur & ἀκοντίζω εἴς τινα. vt Thuc. lib. 7, εἰς τοὺς ταύτας ἀκοντίζοντες. Citatur ex eodem cum datiuo: ſed eum locū aliter accipio. Ab Homero autē dicitur ἀκοντίζειν cum genitiuo perſonæ, ſed ſubaudita præpoſitione κατ', vt Il. ρ, Ἕκτορ δ' αὖτ' Αἰαντος ἀκόντιον δουρὶ φαεινῷ. Animaduertendum eſt autē (vt etiam ex citatis exemplis colligi poteſt) ἀκοντίζειν licet ab ἄκων deductum, tam latè patere interdum quàm iaculari quod à iaculo deducitur. De vētis dicitur à Muſæo, ἀκοντίζοντες αὖται.

Ἀκοντίζομαι, paſſ. Iaculo ſeu telo petor. vnde ἀκοντιστὸς, Iaculo petitus, ſiue ictus.

Ἀκόντισμα, ατος, τὸ, & Ἀκοντισμὸς, οῦ, ὁ, Iaculatio, Iaculi ſeu teli iactus. Xen. Hell. 4, ὡς ἐντὸς ἀκοντίσματος οὐ φερόμενοι ταῖς ὁπλίταις, Idem ἀκοντισμὸν pro eodem dicit. ‖Ἀκόντισμα (q. d. Iaculamentum) pro vulnere quod eſt iaculatione ſeu iaculando inflictum. Plut. Alex. πολλῶν ἀκοντισμάτων καταπλιώς. At vulg. lexica ἀκόντισμα non ſolùm pro vulnere, ſed & pro ipſo iaculo ſeu telo poni volunt.

Ἀκόντισις, Iaculatio. Hoc verbali ἀκόντισις vtitur Suidas ad expoſitionem τῆς ἀκοντικῆς.

Ἀκοντιστὴς, οῦ, ὁ, Iaculator. Interdum Iaculandi peritus, vt ἀκοντιστὰ Ἀχιλῆα apud Theocr. (Doricè pro ἀκοντιστήν.) Hom. Od. σ, Ἡ μὲν ἀκοντιστὰ ἠδὲ ῥυτῆρες ὄχεσφιν. Vbi obſeruandum eſt coniungi ἀκοντιστὰς & τοξότας (quod per ῥυτῆρες ὄχεσφιν ſignificatur, id eſt ἡνιοχεῖς Euſtathio) ſicut & paſſim apud ſcriptores Græcos coniungūtur. Thuc. lib. 1, πολεμίοις ἱππεῦσι τε καὶ ἀκοντισταῖς. Xenoph. Præd. 1, ὅπως ἱππικὸν φυλάξεσθε, ἢ ὅπως ἀκοντισταὶ ἢ τοξόται. Herodianus lib. 7, μάλιστα δὲ οἱ ἀκοντισταὶ καὶ οἱ τοξόται πρὸς τοὺς Γερμανῶν μάχας ὀρθῶς ἐδόκουν ἔχειν. Sic τοξεύειν καὶ ἀκοντίζειν ſuprà.

Ἀκοντιστὴς, ύος, ἡ, Iaculatio. Vel, Iaculandi ars, ſeu peritia. Hom. Il. ψ, deſcribens illa quatuor celebria certamina,

— οὐ γὰρ πόξ γ' ἄμμα χήπαι, οὐδὲ παλαίσης, Οὐδέ τ' ἀκοντῖαι ἐυδόσιμοι, οὐδὲ πόδεσσι Θοῦσι κ. Ea autem forma dici puto ἀκοντικὴν pro iaculandi arte seu peritia, qua dicitur ἀκοντιστὴς & alia nonnulla. A

Ἀκοντιστὴς, Iaculandi peritus, Xenoph. Pæd. 7, οὐκ' ἦσάν τε ἱππεῖς καὶ, οὐδὲ ἦσαν τε ἀκοντιστικοὶ, οὐδὲ ἦσαν φιλόπονοι.

C. Ἀνακοντίζω, Eiaculor. Ab Herodoto metaphoricè dicitur aqua ἀνακοντίζειν (& quidē neutraliter, vt opinor) in Melpomene, ἀνακοντίζει ἐκ μέσου τοῦ ἄλεος ὕδωρ ψυχρὸν ἐς γλυκύ, aqua erumpit. Adeo vt huic loco possit accommodari illa expositio ἀθρόον ἀναφύσημα. B

C. Ἀπακοντίζω, pro simplici ἀκοντίζω, in vulg. lex. exponitur enim simpliciter Iaculor. Fortasse autem ἀπὸ significationem auget, aut iaculationem è certo loco heri indicat.

C. Διακοντίζω, Iaculor. Idem quod simplex ἀκοντίζω. Potest etiam διὰ esse ὀπίσω, sicut ἐξ in ἐξακοντίζω. Citatur autem διακοντίζω ex Xenoph. Et ex eodem διακοντούμενος ἢ διατξύσομαι passiuè.

C. Εἰσακοντίζω, Iaculor in aliquem locum. In vulg. lex. exponitur, Missilia ingero. C

C. Ἐξακοντίζω, Iaculor, Iaculum emitto, seu telum. Sed ἐξ videri potest significationem intendere. Plutarchus Artoxerxe, ἐξακόντισον ἐπ' αὐτόν· ὁ δὲ διέρρηξε στρεβλὸς αἰτίᾳ. Xenophon autem iunxit cum datiuo rei, & quidem datiuo instrumenti, dicens Hellen. 4, ὡς διέφθειρον ἐξακοντίζοντες, vt paulo antè vidimus ex Homero, δουρὶ δ' ἀκοντίζω. HINC Ἐξάκοντισμα & Ἐξακοντισμὸς, Iaculatio. In vulg. lex. annotatur esse etiam fulgoris genus in aere, Aristoteli De mūdo. Esse item scatebram, κρουνὸν, sanguinis ductum, apud Eurip. in Iphig. Quæ expositio D Eustathio tribuitur.

C. Ἐπακοντίζω, itidem pro iaculor. VNDE Ἐπακοντισμὸς pro ἀκοντισμὸς, Iaculatio. Sed & βόλου ὄτευμα Hes. esse dicit.

C. ΚΑΤακοντίζω, Iaculis confodio, seu telis, vel missilibus. Herod. lib. 4, διώξαντες τὸν Μαρσαλίην κατὰ κόπον. ET pass. Κατακοντίζομαι, Greg. οἱ μὲν ὑπὸ Περσῶν αὐτὸν κατακοντίζειν φασίν.

C. ΥΠΕΡακοντίζω, ad verbum, Supra iaculor, seu vltra, aut vlterius. Sed frequentius est in metaphorica significatione, pro Supero, quemadmodum videlicet qui vlterius iaculatur quàm aduersarius, cum iaculatione superat. Exponi etiam potest Antecello. Aristoph. in Auib. Υπερακοντίζεις σὺ γ' ἤδη Νικίαν ταῖς μηχαναῖς. Citatur ex eiusdem Pluto, πῶς βλέπουσας ὑπερακοντίζει. Sic vsus est & Chrysostomus, scribens, πῶς πολλοὺς ὑπερῆρε, καταβαλόντας ὑπερακοντίσας τοῦ πλούτου τῆς χώμης.

Υπερακοντίζομαι, eadem signif. metaphorica ex Alex. Aphrod. citatur cum genit. τὸ Λύκειον τοῦ δώρου παθὼν τῆς χρείας ὑπερακοντίσθη καὶ ἀξίας. F

Ἀκμὴν, ῆνος, ἡ, Cuspis siue Acies: vt ὀξὺ ξυροῦ ἀκμῆς, In acie nouaculæ. quod etiam prouerbiale est dictum, pro, In summo discrimine. Il. κ, Νεῖκος γὰρ δὴ πάντων ὀξὺ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς Ἢ μάλα λυγρὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖς, ἠὲ βιῶναι. Sic in Anthol. epigr. Ἀκμῆς ἱσταμένης ὀξὺ ξυροῦ Ἑλλάδα πᾶσαν. Alio eiusdem libri loco, dicitur hac signif. ὀξὺ ξυροῦ ἱσταμένη ἀκμὴ absolutè, qui tamē locus mēdi suspectus est, putàntque multi reponendum esse ἀκμῆς pro ἀκμή. Notandum est autem vt dicitur ἀκμὴ ξυροῦ, ita & ἀκμὴν ὑύχων dici à Plutarcho, in lib. περὶ τῶν ζώων φρον. Sic & Basilius, ὡς μὲ ἀφαυλίκοις ποσὶ πλὴν ἄγαν ἡ τῶν ὑύχων ἀκμὴ, Acumen vnguium potest verti ἀκμὴ ὑύχων: sed Plinius aciem vnguium dixit. Ἀκμὴ ὀμμάτων, Acies oculorum, apud Ælianum. Huic autem significationi primum tribuo locum, quòd nomini ἀκὴ subiungam, tanquam ab eo deductum, per pleonasmum videlicet literæ μ. Non ignoro tamen & alteram deductionem à κάμνω. G

Ἀκμὴ, Vigor ætatis vel flos, Integra ætas, Firma ætas. Exponitur etiam ἡϊκία à Suida, id est iuuentus. εἰ ὦ ἀκμὴν ὄντες siue ἥκμασαν, siue (participio verbi ab hoc nomine facti) ἀκμάζοντες dicuntur, Qui firma sunt ætate & vigente, vel Ætate vigentes, Ætate florentes. iidem qui & ὡπλεῖς τὴν ἡλικίαν, & οἱ ἐν τῇ καθεστηκυίᾳ ἡλικίᾳ appellantur. Gal. ad Glauconem lib. 1, καὶ ἡ ἡλικία τῆς ἀκμῆς ἐπίκλησις. ¶Vt autem ἀκμὴ exponitur ἡϊκία à Suida, sic H

& πὰς ἐν ἀκμῇ, iuuenes quibusdam interpretari placet. B. interpr. adolescētes in hoc Polybii loco, ἰσάς τε τὴν ἀκμὴν ἐδόκει χρῆσθαι πρὸς τὸ σῶμα τῷ ξυλοκοπίᾳ. Interdū pro ἀκμὴ τῆς ἡλικίας dicitur ἀκμὴ τοῦ βίου, vt apud Xen. Pæd. 7, ὁ δὲ θεὸς ἡμᾶς ἐποίησε τὴν ἀκμὴν τοῦ βίου ἀπόλειπε. Sic ἀκμὴ τοῦ ζῆν, quidam apud Athenæum, οὐ δὲ νέος εἶ, καὶ ἀκμὴν ἔχεις τοῦ ζῆν. Dicitur etiam absolutè nonnunquam ἀκμὴ (vt paulo antè εἰ ἐν ἀκμῇ) Luc. in Dearum iudicio, εἰς ἀκμὴν κατίσῃ. Sed Isocratem frequentius quàm vllum alium ex antiquis scriptoribus ita vsurpare obseruāut. vt in Euagora, ὑστερίζω γὰρ τῆς ἀκμῆς τῷ ἐμαυτοῦ. Idē ad Philippum, αὐδρὸς αὐδρὸς ἀκμὴν τὴν ἀκμὴν ἔχοντος. Et in plurali ἀκμαὶ eodem modo, apud eundem in Areop. ἐν αὐτοῖς τοῖς ἀκμαῖς πλείονος ὄντος μελέτης ἐπὶ χεῖρον ἢ παῖδες ὄντες. Ἀκμὴ exponitur virilis ætas à Budæo in hoc Plutarchi loco, de Pompeio loquentis, καὶ τῷ ἀναφῶ καὶ αἰδοῖῳ πρὸς ἅπαντα δόξαν ἢ ἀκμὴ τὸ μέσον καὶ βαρύνουσα τὸ ἦθος. ¶Notandum est autem vt dicitur ἡϊκίας ἀκμὴ & σώματος ἀκμὴ (vt proximè sequēte annotatione docebitur) ita etiam dici ἥκειν ἀκμῇ, a statis vigorem, id est illud ætatis tempus quo maximè viget calor. Sic ferè dicitur & ἀπὸ ἀκμῆς. quæ phrasis exponetur paulo pòst in Ἀκμάζω, vbi ἀπὸ ἀκμαζόντων.

Ἀκμὴ, inquit Budæus, est quæ Latinè summa dicitur, vt apud Quintilianum in 5, Vt enim sunt tria tempora, ita ordo rerum tribus momentis consertus est. Habent enim omnia exordium, incrementum, summam. Idē, Ἀκμὴ in morbo, Plenus impetus, & morbus iam adultus. Παρακμὴ, Morbus iam inclinatus & consenescens. morbus enim increscit, consistit, minuitur seu inclinatur. Celsus morbum increscentem vocat τὸ ἐπακμάζοντα, consistentem & subsistentem, τὸ ἐν ἀκμῇ νόσημα: ad sanitatem inclinantem & qui imminuitur, τὸ παρακμάζον. Hæc Budæus in Commentariis. His autem addere potes ἀκμὴν ὀδυνῶν, item ἀκμὴν κακῶν ex Ælian. apud Suidam. Idem Budæus in suo lexico ἀκμὴν ἀγῶνος, exponit intensionem certaminis, in hoc Pausaniæ loco, vbi de quodam picto bello loquitur, ἐν ᾧ οὐκ ἐς ἀκμὴν ἀγῶνες οὐδὲ πω μεμάχηνται ἐς ὁπότερα νίκη τὸ ἔργον ἤδη κεκλῖκεν, δῆλα &c.

Ἀκμὴ, inquit idē Budæus, est etiam cuiusque rei summum incrementum. ἀκμὴ etiam intercedit inter αὔξην & ὄπωσιν ἐν τοῖς αἰωμάλως κινουμένοις. sic Aristoteles in 2 De cælo. Idem Budæus ait alio loco, ἀκμὴ, Status rerum inter incrementum & decrementum.

Ἀκμὴ (inquit idem Budæus) est etiam καιρὸς. Sophocl. Aiace, Χωρεῖν, ἵνα. ἄμφ. οὐ λέγω ἀκμὴν, non tempus est sedendi & quiescendi. Significat etiam punctum occasionis & momentum. Idem in Electra, ὡς ἐν παύθ' ἑσμὸν, ἵν' ἔστ' ἔτι καιρὸς, Ἀλλ' ἴθι νῦν ἀκμὴν, Quandoquidē in eo sumus vbi tam minimè cunctandum est, sed rei efficiendæ momentanea occasio. vt sit ἀκμὴ αἰτία τοῦ ξύντος καὶ σπουδῆς, id (vt opinor) quod Virgilius in 1 Æneid. dixit, — haud tanto cessabit cardine rerum. Hactenus Budæus. Notandum est autem pro hac significatione, videlicet pro puncto occasionis & momēto, siue articulo tēporis quo res aliqua debet agi, dici interdū ἀκμὴν καιροῦ: interdū καιρὸν ἔνια ἐν ἀκμῇ: nōnunquā etiā solū ἀκμὴν cū infinitiuo. Isocr. ad Nicoclē, κράτιστον μὲν τῷ ἀκμῆς τὸν καιρὸν τυγχάνειν, Optimum est ipsum occasionum punctum seu articulum assequi, vel nancisci. Aristoph. Pluto, σπούδαθ' ὡς ὁ καιρὸς οὐχὶ μένει, ἀλλ' ἐς ἐν' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς ἢ δεῖ παρόντα ἀμῦναι. hic enim malo ἐς' esse positum pro ἐσί, vt eius nominatiuus sit ὁ καιρὸς: sitque sensus, Properate: quoniam non est cunctandi tempus sed est in ipso articulo quo oportet &c. vt intelligamus tempus in ipso articulo & puncto esse, pro adesse ipsum temporis articulum. At vulgò exponitur (vt etiam in Tusc. lexico) Quoniam tempus non est cunctandi: sed estis in ipso articulo, quo &c. vt sit ἐς pro ἐσί. Cum infinitiuo autē, apud Isocratem ad Philippum, ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἐπεπείρακα, τοῦ δὲ πρέποντος τοῦ ἀκμῆς τοῦ λαβεῖν. ¶Notandum est autem Suidam ἀκμὴν καιροῦ exponere felicitatem: citantem locum Isocratis paulo antè à nobis positum, vbi dicit τῆς ἀκμῆς τοῦ καιροῦ τυγχάνειν. Sed viderit Suidas.

Ἀκμαῖος, α, ὁ, Vigens ætate, Florens ætate, Integer æui. aliquando ἀκμαῖος ἡλικίαν, aliquando ἀκμαῖος simpliciter. & de eo dicitur qui ætate viget simul & robore, id est cui per ætatem datur robusto esse. quo sensu ἀκμαίων λίθων dicebatur, cuius Plutarch. in Probl. meminit. vnde à Suida ἀκμαίων exponitur ἰσχυρῶν, αἰδρείων, ἡλικιωτῶν. Plut. in Alexandro, αὐτὸς ὁ μὲν ἀκμαιοτάτης δυνάμεως εἰς Γραικίαν κατέβαινε. id est, cum validissima & robustissima parte exercitus. ¶Transfertur verò & ad alia ἀκμαῖος. vt ἀκμαιότατος χειμών, maximè vigēs hyems, vel vehemens. Greg. Naz. De baptismate, μεσημβρία τὴν φωτὸς ἀκμαιότατον, Meridies tempus lucis maximè vigens. vel, Tempus quo lux maximè viget. Aut per nomen verbale vigor, Meridies luminis vigor præcipuus. Ἀκμαῖος πρὸς ὀργήν, Lucianus in Timone, Ira vigens, ira vehemēs, vt ira sit ablatiuus. Et cum præpositione, ἀκμαῖον πρὸς ἔρωτα, in Anthol. epigr.

Ἀκμαῖος, Tempestiuus. Antipater Sid. in Anthol. epigramm. ἀκμαῖος ῥοδίνῃ δρέπεται. Sic exponitur ἀκμαῖον & apud Theophr. De caus. plant. lib. 3. sed Scaliger ἀκμαῖον ad ipsa vigoris momenta ac tenorem referendum esse docet. Vsurpatur & de persona: atque ἀκμαῖος venire dicitur qui tempestiuè aduenit. Soph. Aiace, Ποῦ τὸν τρόχος; ὡς ἀκμαῖος, εἰ βαίη, μόλοι. Vbi Teucer quàm tempestiuus, si accesserit, aduenerat. Notat autē hic schol. ἀκμαῖος, τέλειος, καὶ καιρὸν, ἀπὸ τῆς ἀκμῆς τοῦ καιροῦ. quod dicēdi genus paulo antè exposuimus. ¶Ἀκμαῖος, Maturus (sunt autem affinia tēpestiuus & maturus) vt ἀκμαία παρθένος apud Lucianum, nubilis virgo. quæ matura viro à poeta Latino dicitur.

Ἀκμάζω, F. σω, Vigeo vel floreo ætate. Ætate sum firma. Item, Sum vegetus & validus per ætatem, Polleo iuuenili robore. Isocr. De pace, πῶς οὐ γνώσεσθε καὶ μᾶλλον ἀκμάζουσιν ἢ ἐμοί. Apud eundē ἀκμάζοντας & σφοδρύτερον opponūtur, in Panath. Ἀκμάζοντας γνώσεσθε πολλῷ, Thuc. 2. Sic ἀκμάζουσα ἡλικία, iuuenilis ætas, viuida & vegeta. ¶Dicitur verò per metaphoram ἀκμάζειν pro florere, vigere, pollere quacūq; re. vt ἀκμάζειν πλούτῳ, apud Herodotum in 1, Opibus florere. Et apud Æschinem in Ctes. dicitur Persarum rex ἀκμάζειν nauibus & pecuniis & pedestribus copiis. Interdum & cum præpos. πρὸς accusatiuo iuncta. vt Plut. in Fabio, ἀκμάζων πρὸς δυνάμεις, quod q.dā interpr. ἀκμάζων δυνάμει, Florens opib⁹.

Ἀκμάζειν non solùm de homine dicitur, sed de variis etiam rebus: sicut & ἀκμή. Et vt ἄκμη dicitur νοσήματος, sic ἀκμάζειν νόσημα vel πάθος, quod est ὃν ἀκμῇ. quasi quod est in ipso vigore mali, quum dolor ad summum venit, vt ita dicam: adeo vt iam consistat. Ἀκμάζων πόλεμος, Bellum quod est in suo veluti vigore, Bellū vigens, Fortasse feruere potius diceretur bellum hoc sensu: vt dicitur calere pugna. Fortasse etiam non malè ἀκμάζοντος πολέμου reddideris Flagrante bello, quæ phrasis idem sonat quod Feruente bello. Sic ἀκμάζούσης τῆς συνουσίας, Plut. in Ant. Calente conuiuio, vt ita loquar. Vel, Quum vigeret conuiuium, In medio conuiuio. ¶Ἀκμάζούσης νυκτὸς, apud Herodianum, Nocte intempesta, interpr. Politiano. q.d Vigente nocte. tunc videlicet quum est μεσονύκτιον, id est medium noctis, siue media nox. Sic ἀκμάζουσα ἡμέρα, apud eundem Herodianum dicitur meridies. quò pertinet illud Gregorii, μεσημβρία τὴν τῆς φωτὸς ἀκμαιότατον. Apud Thucydidē ἀκμάζον ἦρος, adulta æstas, vt loquitur Cornel. Tacitus, hellenismum hunc (vt opinor) æmulās. At παρηκμακὼς ἦρος, præceps æstas, vel potius præcipitans, seruata eadem quidem in Græco, sed non & in Latino sermone, metaphora. Dicitur etiam ἀκμάζοντος τοῦ σίτου, Xen. Hell. 1, adultis iā frugibus. Vbi adult⁹ in propria significatione capitur, nō metaphoricè, vt modò in Adulta æstas. Intelligendū autem, Tempore eo (æstatis videlicet) quo iam adultæ sunt fruges. Interdum copulantur hæc duo ἦρος & σίτου. vt apud Thuc. 1, τῷ ἦρους ἅμα τοῦ σίτου ἀκμάζοντος ἐσβαλεῖν ἐς τὴν Ἀττικήν. Pollux ἐπὶ σίτου ἀκμῆς & σίτου ἀκμάζοντος coniungit. Apud Dioscor. lib. 1, ἐπὶ τῷ ἦρος ἀκμάζοντα μᾶλλα, quæ vere ad maturitatem perueniunt. Sic σίτου ἀκμάζοντος, quod expono Iam adultis frugibus, quidā Maturis iam frugibus, reddiderunt.

Ἀκμάζειν δὲ καὶ πράγματα, apud Xenophontem exponitur, Res sunt in ipso articulo, Res sunt in cardine. Præd. 4, ἐν ᾧ ἔξεστι πραγματεύεσθαι ἡμῖν ἃ βουλόμεθα, ἀλλ' αὐτὰ πάντα ἀκμάζει ἐκ τῆς ἐπιμελείας δι' ὅλου. A

Ἀκμαστὴς, ἡ, ὁ, Strenuus, Validus, Robustus. Herodianus, παίσαντα ἡμερῶν τινα καὶ ἀκμαστὴν πεποίηται. Ita accipi ἀκμαῖος, paulo antè docui. Fit autem ἀκμαστὴς ab ἀκμάζω, formādo videlicet à tertia præteriti persona verbi passiui. (quod tamen inusitatum est) ἤκμασται: at ἀκμαῖος fit ab ἀκμή. B

C. Ἔναχμος, & Ἔνακμος, Vegetus, Robustus, In vulg. lexicis. E T Ἐνακμάζω, Vigorem accipio, Vegetus reddor, Inualesco, ἀναιρῶ, Suid.

C. Ἔπακμος, ος, ὁ καὶ ἡ, Idem quod præcedens Ἔνακμος. Dioscorides autem scribens, ἧττον δὲ σφοδρὰς ἔχει καὶ ἐπάκμους τὰς ἀκάνθας, vocat ἧττον ἐπάκμους ἀκάνθας, minus validos aculeos, vt quidam interpret. id est minus validè pungentes. In vulg. lex. ἐπάκμους ἀκάνθας, redditur Non penitus integra spina, ex Marcello. (perperam, vt opinor, addita negatione.) Itē, Rotunda & mucronata, ex Hermolao. Ἔπακμον esse dicit Budæus, Quod est acie exacutum, vel Quod aciem seu cuspidem habet. Cui expositioni subiungit illum Dioscoridis locum. C

Ἐπακμάζω, Vigeo, Vegeta sum ætate. Ἐπακμαστὴς, Vigens, Adolescens, Validus, Vegetus. Bud. Et ἐπακμάζουσα ἡλικία pro florente ætate, citatur ex eodem B. HINC Ἐπακμαστικὸς, Inualescens paulatim, vel Sensim effluescens, vt Bud. exponit in hoc Galeni loco, πολλοὶ δ' ἄλλοι σιρόχους ἐπασάμενα, καὶ μὲν ἐπακμαστικοὺς, καὶ δ' ὁμοπτικοὺς, ἢ ἀκμαστικοὺς, οἷς δὴ, καὶ ἀκμαστικούς. Idem, πρωτὸς δ' ἐφαίνετ' ὅλης ἡμέρας ἐπακμαστικός. Gorræus ἐπακμαστὸν πρωτὸν esse scribit qui quum vnam à principio ad finē vsque accessionem habeat, non tamen eodem tenore perseuerat, sed assurgit atque inualescit: eúmque ἀναζαπτὸν alio nomine appellari. In vulgat. lex. annotatur, morbum increscentem Celso esse τὸν ἐπακμάζοντα, cui opponit τὸν παρακμαστὸν, qui sensim decrescit, leuiórq; fit & languidior. D

C. Π Α Ῥακμὴ, ῆς, ἡ, Vigoris remissio, Languor, inquit B. Plut. De cohib. irac. διὸ καὶ δῆλόν ἐστι τὸ παρακμὴ πού τινι δι' ἡλικίαν τὸ συμπεσεῖν τοῖς αἰσθητικοῖς ἐπιμαρτύρομον. quem locum Eras. sic reddidit non malè, (meo iudicio) Vnde liquet & illud, iracundiam ac ferociam non per ætatem simul cum deficiente corporis vigore neque suapte spōte velut emarcescere. Apud Galenū παροξυσμοὶ καὶ παρακμαί, accessionum remissiones, quas vulgò declinationes medici appellant. Et παρακμὴ πυρετοῦ apud eundem, Remissio febris. Et παρακμὴ cuiusuis morbi, Tēpus quo se remittit & mitescere incipit. Latini morbū inclinatum dixerunt. ¶Παρακμὴ, senilis ætas & flaccescens, quando iam robur consenescit, Budæus 605. Ad quam significationem pertinet exemplum ex Plutarcho modò allatum. De vi autem præpositionis in hoc nomine, dicam in sequente verbo. E

Π Α Ῥακμάζω, Vigorem languidiorē habeo, Vigor meus elanguescit, aut iacet. Vel, Vigorem amitto, Flaccesco. Hoc autem quia fit in senectute præcipuè, exponitur παρακμάζω & Consenesco, Marcesco ætate, Florem ætatis amitto. Quæ ex tribus interpretatio magis mihi placet: qui veri etiam posse existimo, Ad effœtam ætatē vergo. quia quum effœta ætas dicitur, vigor amissus declaratur. At verò Marcescere ætate, & Marcere ab annis, (vt dixit Ouidius de Tithono) est decrepiti, ideóque lōgè vlterius progreditur quàm τὸ παρακμάζειν. In quo verbo (sicut & in nomine παρακμὴ) præpositionē παρὰ tempus elapsum denotare arbitror. vt παρακμάζειν propriè dicatur is cuius vigoris tempus elapsum est, siue cuius vigor aut vegeta ætas præteriit, seu desiit: aut παρακμάζων sit is cuius vigor præterit, seu desinit: παρηκμακὼς autē, cuius vigor iam præteriit siue desiit. eandémque vim habeat præpositio παρὰ in παρηκμακώς quam habet in παρηβηκὼς, (pro quo & ἀπηβηκὼς dicitur) & in παρωχηκώς. Denique παρηκμακὼς propriè sonare existimo, Vigoris tempus egressus, aut vegetam ætatem, sicut παρηβηκὼς, Pubertatem egressus. Sed παρηκμακὼς exponitur etiā Emeritus, Qui cōsennit. ¶Trās- H

fertur autem & ad alia.vt apud Xenoph.Sympoſio, πρὶν μὲ A
τῆς ὥρας αὖτος ἔχῃ δήπου ἀκμάζῃ, marceſcit.In qua ſignificatione de flore itidem dictum μαραίνεσθαι obſeruaui. Cui exemplo aptè adiungi puto hoc ex Plutarcho,in quo ἀκμάζειν & ἀκμὴν copulat, vt Xenophon αὖτος ἀκμάζειν dicit. Habetur autem apud eum in Bruto, ὅταν ἀκμάζῃ καὶ ἀκμὴν τὸ τῆς ὀργῆς, id eſt(Bud. interpr.) quũ conſenuerit ira & deferbuerit. In vulg.lex.citatur ex Dioſcor.lib.5,cap.27, ἀκμάζοντα μύρτα, pro Quammaturiſſimæ baccæ myrti, Marcello interprete.(Ruellius autemvertit Quæ maturitatem B
exceſſerunt:ego lubenter verterim Flacceſcentes)contrà ex Plutarcho in Cæſare, ἀκμάζειν pro Non peruenire ad maturitatem ſeu vigorem. Et παρακμαιὸς φθινόπωρος, præceps autumnus,Bud.interpr.Item ἀκμάζοντος κινδύνου ex Dioſc. citatur pro Inclinato decedentéque periculo. Quum autem de homine dicitur ἀκμάζω, interdum additum habet accuſatiuum ἡλικίαν, & dicitur ἀκμάζειν τὴν ἡλικίαν(vt apud Gregor. Naz.)pro ἀκμάζειν ſimpliciter.

Παρέκμασις, Vigoris amiſſio,& ſecundum quoſdam Ef- C
fœtatio(ficto nomine) in hoc Theophr. loco De cauſ. pl.lib.1,ὅταν δ' ἐλίττῃ καίριμα δι' τὴν ἡλικίαν ἢ ἀκμασιν, ἐκδυνατῆ τὸ γηρᾶν.

Παρακμαστικὸς, Cuius remiſſus eſt vigor, vt ἀκμαστικὴ ἡλικία, apud Galenum, Ætas cuius remiſſus ſeu remiſſior eſt vigor, Ætas iam vergens & inclinata,Bud. Eam Galenus à triceſimoquinto anno incipere tradit, & vſque ad quadrageſimumnonum durare, à quo ſenectus capiat initium. Et ἀκμαστικὸς πυρετὸς Febris quæ ſenſim leuior fit & languidior,eodem Budæo D
interprete. Gorræus ἀκμαστικὸν πυρετὸν eſſe dicit febrem decreſcentem (vt ἐπακμαστικὸν increſcentem) & ſpeciẽ eſſe vnam febris continentis quæ σύνοχος vocatur,quæ à primo die ad poſtremum vſque ſemper de ſua magnitudine remittit aliquid, donec prorſus deſinat.

C.ΣΥΝακμάζω, Simul vigeo & ætate floreo,vt συνήκμαζε Γοργίᾳ τῇ σοφιστῇ, Bud. Συνήκμασαν αὐτῷ exponitur etiã Temporibus eius floruit,ſeu claruit.Sic συνακμάσαι τῷ Ἰφίτῳ, Iphiti temporibus claruiſſe. Metaphoricè etiam dicitur συνακμάζοντα ἀπορίᾳ, epigr.lib.2, Ἀλλ' αἰεὶ πλέονα συνακμάζοντας ἀπορίῃσι. E

C.ΥΠΕΡακμος, ος, ὁ καὶ ἡ, Ætatis florem egreſſus. vel Qui exceſſit æt.&c. Ætatem vegetam egreſſus, ὑπερεκβεβακὼς τὴν ὥρᾳν, inquit Suidas. Paulus 1 ad Cor.cap.7, verſu 36, εἰ δέ τις ἀσχημονεῖν ἐπὶ τὴν παρθένον αὐτοῦ νομίζει ἐὰν ᾖ ὑπέρακμος, vbi vet.interpr. ἐὰν ᾖ ὑπέρακμος reddit Quòd ſit ſuperadulta:Eraſmus,Si prætereat nubendi tempus: vt videlicet dicatur ὑπέρακμος quæ ſit non matura viro(vt loquitur Virgilius)ſed pluſquam matura.vt ἀκμὴ F
hoc in compoſito ſit tempus illud quo nuptiæ contrahi ſolent, aut certè debent : quod eſſe ſcimus in ætatis flore. ΕΤΥπερακμάζω, quo Myron Prienenſis apud Athenæum vtitur lib.14, εἴ τινες ὑπερακμάζοιεν τὴν οἰκτικὴν ὄπωπαίειαν. id eſt(vt opinor)Siqui vegetiores eſſent quàm pro ſeruili forma.Vel, Siqui vigorem quendam præ ſe ferrẽt maiorẽ quàm qui in ſeruis ſoleat cõſpici.vt ſit pro ἀκμάζοιεν ὑπὲρ τὴν οἰκτικὴν ὄπωπαίειαν.

¶ Ἀκμάω, ῶ, idem quod ἀκμάζω.nam Etym. ἀκμῶσαν exponit ἀκμάζουσαν. G

¶ Ἀκμὴς, ῆτος, malè ab hoc ἀκμὴ quidam deduxerunt, quũ à κάμνω deriuatum ſit, vt ibi docebo.

¶ Ἀκμαῖος, ου, ὁ, Adultus ,vel Florens & exuberans, vt inquit Bud.citans ex Hom.Od.ϕ,v.100, Θάμνος ἔφυ πανύφυλλος ἐλαίης ἠρικὸς ὡπὴς, Ἀκμαιὸς θαλέθων. Vbi Euſtath. ἀκμαιὸς obſeruat ὀξυῶσθαι, ex Ariſtarchi ſententia,exponentis, ἀκμαιὸν ἔχων τὸ νεάζειν.

Ἄκμαιος autem pro Ieiunus, quidam ac ἀκμὴ, quod Æolibus inediam ſignificat, alii ab ἴκμας deduxerunt, vbi & ponere decreui. H

¶ Ἀκμαιὸ, Adhuc, Etiam nũc. idem quod ἔτι, inquit Suidas. Iſocr.ad Demonicum, & σὺ μὲν ἀκμαιὸ φιλοσοφεῖς. Sic & in hoc epigramm.loco,quem Suidas citat, Ὅσσους ὁ πρώτιστος τοτ' ἐν χόλος, ἦ μάρος ἀκμαιὸ Ἐχθρὸν ὃ αὖ χρὼς σώζεται ἀκρίμασιν. id eſt,ſeruatur etiamnunc. Citat & alia exempla.Sic accipi mihi videtur & à Theocrito Idyll.4, in fine (legitur autem ἀκμαὶ apud eum Doricè pro ἀκμαιὸ) hoc in verſu , Ἀκμαὶ γ' ὦ δηλαῖε . ἐπεὶ χείλη αὐτὸς ἐπιπρήθων, & in vulg.lex.exponitur ἀκμαὶ, nuper. Cuius interpretationis error contigit ex non ſatis attentè conſiderata expoſitione ſcholiaſtæ,qui per πρὸ ὀλίγου exponit πρώην, non autem ἀκμαὶ . Planè enim exiſtimo hîc ἀκμαὶ eſſe quod verſu vno interiecto dixerat ἔτι. nam Battus interrogat,-τὸ γεράντιον τῦρ ἔτι μύλλει Τιώας παὶ κυαίοφρυν ἐρωπίδα, παῖ ποτ' ἰκείαν; Reſpondet, Ἀκμαὶ γ' ὦ δηλαῖε. Perinde acſi diceret,ἔτι μύλλει αὐτιώ.

Ἀκμαιὸ, pro Etiam eo tempore (inquit Budæus) citãs ex Polybio , ὡς δὲ πρὸς Καρχηδονίους πολὺ δυνάμει ὁ δῆμος ἤδη μετειλήφει, ὡς δὲ Ῥωμαίοις ἀκμὴν εἶχεν ἡ σύγκλητος. Huic autem loco aptè fortaſſe ſubiungetur hic eiuſdem ſcriptoris,in fragmento quodam libri 16, καὶ τὰ μὲ περὶ τὸ δεξιὸν κέρας τῦ Φιλίππου διαπόλλων εἶχε πολὺ δῆθεν, ὅτι ἀκμαιὸ ἄκρατα μθύειν τὰ ὅλα. Sunt tamen qui ἀκμαιὸ ſignificare hîc putent Aliquãdiu . Cæterùm an ſit deriuatum ab ἀκμὴ hoc aduerbium , magis otioſis iudicandum vel potius diuinandum relinquo.

Ἀ Κ Κ Ω, οῦς, ἡ, Acco mulier(de qua paulo pòſt dicetur)à cuius nomine originem habere putatur verbum ἀκκίζομαι, id eſt, Simulatè recuſo, Fictè aſpernor, Fingo me nolle quum maximè velim. Eſt etiã generaliter, Simulatione vtor. Lucianus, ὃν δὴ τρόπον ἐκεῖνοι ποιήσασθαι, ἀκκιζόμενος πρὸς τὴν χεῖρα βουλόμενον πίνειν ὀρχμαί· ὁ δὲ ἀκκισταίμονος, καὶ, ἄπαγε, ἀκκίζῃ καὶ ἐμοί· Ἡρακλεῖς, μὴ ἥδιστα, ἐπιπόνων, πόλεως ἐπιόντων. Vbi Lucianus affert verba hominis ἀκκιζομένου. dicuntur enim hæc à famulo vocatore,qui cœnipetis pecuniam illi offerentibus, fingit ſe magnopere reniti, & eam ab illis nullo modo velle accipere:tandem tamen accipit,velut coactus. Plutarch. Sympoſ. 1, μικρὰ μὲ ἐκεῖ ἀκκίσαντο παραιτούμενοι. Syneſius epiſt.121, οὐ δὴ ἀκκιῶ καὶ καπηρωθύσω. Ælianus apud Suidam, de quadam aſtuta muliere, ἥτις δὴ οὐκ ἄπειρος ἐρωτικῆς ἐπιτεχνήσεως, ἀκκιζομένη σοὶ καιρὸν, καὶ ἐκεῖσε ζηλοτυπίαν ἐμφυσᾶ ἄγουσα τὸν ἄνδρα. Sic de mulieribus ſæpe dicitur,& quidem de veteratoriis ſcortis,quæ vt pluris ſe addicant,moroſiora ſe præſtant(diſſimulatione vtendo)& difficiliora,nec facilè ſe exorari ſinũt. Tale quiddam apud Latinos eſt Delicias facere, meo quidem iudicio,niſi quòd hoc latius patet. Gall. dicitur de huiuſmodi hominibus, *Ils ſe veulent faire prier*. Cæterùm ſuſpicor errorem eſſe apud Suidã , vbi legitur ἀκκιζεσθαι eſſe τὸν λέγοντα τ' ἐθέλοντα ποιεῖσθαι μὴ ἐθέλειν. legendum enim crediderim θέλοντα pro λέγοντα. vt ſit, Volentem aliquid,ſimulare ſe nolle. Cicero ad Atticum, Certi ſumus periiſſe omnia.quid enim ἀκκιζόμεθα tandiu? id eſt diſſimulamus , vt vulgò exponitur. Suidas & Heſychius volunt hoc verbum inter alia ſignificare ἐθελοποιεῖσθαι. Pau lo certè aliter quàm in præcedentibus locis videtur ſumi in hoc Themiſtii in orat. quadam ex iis quas editioni Aldinæ addidi, οὕτως ἔστι μοι θρύπτεσθαι καὶ ἀκκίζεσθαι καθάπερ Ισοκράτης ὁ Θεοδώρου, ὅτι σιμὸς ἦν καὶ ἐχυρότερα ἐμοὶ δωρήματα, καὶ οὔπω ἐν χρόνῳ γηράσκειν, &c.

Ἀκκίζεσθαι (ſi eidẽ Suidæ credimus) non ſolùm ἐθελοποιεῖσθαι ſignificat(vt modò dixi)ſed etiam γυναικίζεσθαι & μωραίνειν. accipienti(vt opinor) γυναικίζεσθαι pro Muliebriter laſciuire, μωραίνειν autem pro Stulta facere aut dicere, Stultitiã dictis aut factis oſtendere. Addit autem manaſſe hoc verbum à quadam ſtulta muliere quæ Ἄκκω vocabatur. Eaſdem Heſychius dat expoſitiones actiuæ voci Ἀκκίζειν, ſed nihil de origine huius verbi addens. Plut.in lib. qui περὶ τῆς Στωϊκῶν ἀσυνηθείας. inſcribitur,pag.693, ὡς οὐδὲν διαφέροντα τῆς Ἀκκοῦς καὶ τῆς Ἀλφιτοῦς, δι' ὧν τὰ παιδάρια τῆ κακοχολίᾳ αἱ χοιράδας ἀναῤῥήγνυσιν. Quibus hæc ex Eraſmi adag. viſum eſt addere, Ἀκκίζειν (id eſt acciſſare)Græco prouerbio dicebãtur,qui quum maximè cuperent accipere quippiam, tamen fictè recuſabant.qui mos hodie quoque multis durat. Scribũt Ἄκκω mulierem fuiſſe quampiam notæ ſtultitiæ, quæ ſolita ſit ad ſpeculum cum imagine ſua, perinde atque cum alia muliere,confabulari:vt hinc vulgò, quæ ſtultius aut ineptius aliquid agerent, ἀκκίζειν dicerentur & Ἄκκοις nomine compellarentur. Apparet, illud etiam

moribus huius muliéris adfuisse, vt recusaret quæ tamen cupiebat. vnde & ἀκκισμὸς ficta huiusmodi recusatio dicatur. Hactenus Erasmus, qui stultè hoc Accûs factum ex Etymologico trâstulit. Ad me autem quod attinet, non video qui verbum ἀκκίζεσθαι pro vna significatione ab Ἄκκη deducere possimus, quin & pro altera ab eodem deriuare cogamur: ideóque Erasmo assentior.

Ἀκκισμός, οῦ, ὁ, Ficta recusatio, simulatio qua quis vtitur fingens se accipere nolle quod tamen vult. Philostratus in epist. λάβε λάβε ἡ σὺ, τὸ ἀκκισμὸν ἀφεῖναι τὸ σόφρονες. qua in significatione ἀκκίζεσθαι apud Lucianum sumi, modò ostendimus. Est tamen ficta recusatio in alia etiam qualibet re. Erasmus vertit tergiuersationē in hoc Luciani loco ex Amoribus, παύσασθαι δὲ ἀφελὼν ἀκκισμὸν, sublata omni tergiuersatione. At nomen Græcũ retinet hoc in loco Philemonis apud Athenæum, οὐκ ἔστ' οὐδὲ εἰς ἀκκισμὸς, οὐδὲ λῆρος. Item in hoc eiusdem Luciani, πολὺς ἦν ὁ μετὰ τῆς αἰδοῦς ἀκκισμός. Vertit enim vtrobique accisimus. Ego verò existimo in illo Philemonis loco de ficta recusatione dici ἀκκισμόν: in hoc autē Luciani ἀκκισμὸς non malè (meo quidem iudicio) verteretur Deliciæ. Loquitur enim illic de mulieribus quæ coram maritis vix audent primoribus digitis, cibos attingere, & summis tantùm labris eos degustant. Gall. Qui font la petite bouche. &, Qui font des sucrees.

¶ Ἀκκίζεσθαι ab Hesychio exponitur etiam ἀξιοῦσθαι, id est acui: sed quin mendosè scriptum sit pro αἰκίζεσθαι cum vnico κ, & quin sit αἰκίζεσθαι ab αἰκὶς αἰκίδος (deriuato ab αἰκὰ) minimè mihi dubium est: ideoque suprà post αἰκὶς ponendum censeo.

Ἀκόλουθος, υ, ὁ, ἡ, Pedissequus, vel pedissequa, Comes, Assectator. Demosth. contra Midiam, ἀκολούθους τρεῖς ἢ τέτταρας αὐτὸς ἔχων. Lucianus in Nigrino, φορτικὸς ἀκολούθων ὄχλῳ, invisus siue odiosus ob comitum turbã. Xenoph. Hell. 3, τοὺς περὶ Ἐλλιῶνα ἀκολούθους ἐπιπεμφθέντας εἰς Δημνιαῦ. Plato in Cratylo, ait in ἀκόλουθος, sicut & in ἄκαιρος positum esse α pro ο. sed intelligendum est etiam detractam esse syllabam μο, facto videlicet ἀκόλυθος, ex ὁμοκόλυθος. rursum dicitur ὁμοκόλυθος pro ὁμοκέλευθος, videlicet ex ὁμοῦ & κέλευθος. Ita enim formare malo, quàm cum Etymologico dicere α hic significare ὀπίσω, id est retro. Quod autem ad propriam huius nominis significationem attinet, notãdum est Hesychium ἀκόλουθον & ἡγεμόνα ita distinguere, ἀκόλουθος, ὁ ταὐτόπους παῖς· ἡγεμὼν δὲ ὁ ἐφεξῆς τὸ σῶμα. Reperio tamen interdum copulata hæc duo, vt apud Platonem in Sympos. ἀλλὰ δὴ & τῆς Ἀφροδίτης ἀκόλουθος καὶ ἡγεμὼν γέγονεν ὁ Ἵμερος. Apud Athenæum 6, καλοῦνται δ' οἱ δοῦλοι αὗτοι ὑπὸ μὲν τῶν ἡγεμόνες καὶ ἀκόλουθοι. Quinetiam ipsemet Hesychius ἡγεμὼν explicat alibi per ἀκόλουθος. ‖ Dicitur etiam ἀκόλουθον quicquid sequitur vel consequitur, Consequens, oppositum videlicet habens Præcedens. Cum genitiuo, vt, πύπου ἀκόλουθον, apud Xenophontem. Apud Plutarchum ἀκόλυθον & ἔμπροσθεν γεγραμμένον opponuntur. Vide Κίλβιξ.

Ἀκόλουθος, Consentaneus, vel Congruens, Conueniens. Hermogenes, καὶ γίνεται ἡ λέξις ἀκόλουθος. Demosthenes Pro corona, ἀκολουθότερα δ' ἂν εἰκάσειεν, ἀκόλουθα τούτοις ἐποίησεν. Sic οὐδὲν ἄτοπος ἦτορ λέγοντες ἀκόλυθον. Itē ἀκόλουθος τῇ σκιᾷ exponitur Crurum modo descriptus. Apud Xenoph. in Œcon. cum genitiuo ἀκόλουθα ἀλλήλοις exponitur Coniuncta inter se. ‖ Ἀκόλουθον vult Suidas significare ὅμοιον, id est simile, hoc in loco, ἀκόλουθον αἰτίᾳ τὸ τέλος τῆς ἐσχατίας ὀργῆς. ‖ Ἀκόλουθον, sub. ἐστὶ, Consentaneum est, vel Reliquum est. Greg. De diuinitate, εἰδέναι δ' ἀκόλουθον ἡμῖν, Consentaneum est vt sciamus. vel, Reliquum est aut Superest vt sciamus.

Ἀκολουθότερος, Gradus comparat. vt apud Basilium, ἀκολουθότερον ἦν, Magis consentaneum erat, Conuenientius erat, vel Magis conueniebat.

Ἀκολούθως, Aduerb. Consequenter vt apud Dioscor. 6, ἀκολούθως τούτοις, Consequenter his, Post hæc. Item ἀκολούθως, Conuenienter, Consentanee. Plutarchus, ἀκολούθως τούτῳ εἴρηται.

Ἀκολουθία, ας, ἡ, Affectatio, Comitatus. Synes. epist. 101, οὐκ ἐπὶ τὴν ἀκολουθίαν τῶν ἀκολουθιῶν ἐλθεῖν. Plutarch. De dæm. Socr. ἀκολουθίας πολλῆς & καταπομπῆς σοφιστικῆς. ‖ Ἀκολουθίαν φύσεως ἀκατασκέμπτου. Philo De vita Mosis lib. 2, vbi exponitur Sectam. ‖ Ἀκολουθία, Consequētia, Cōsequutio. Philo De mundo, ἀκολουθίαν τῆς φθορᾶς ἔχει, id est, Bud. interprete, Continet dissolutionis consequentiã. Κατ' ἀκολουθίαν Herodianus dicit pro Per gradus quosdam, vt Polit. duobus locis interpr. quorum vnus est lib. 7, ὡς πολλὰ τιμηθεὶς, ὡσπερ κατ' ἀκολουθίαν, ὅτι τῶν ἐλθόντα, per honores plurimos, quasi per gradus quosdam, ad imperii culmen ascendisset. ‖ Ἀκολουθία, Conuenientia, Congruentia. κατ' ἀκολουθίαν, Cōgruenter, Conuenienter. Philo De vita Mosis, lib. 3, λίαν δ' ἄρα ἦν εὐδὺς ὄφελος τῇ τῶν καλῶν ἢ σπουδαία σύμπνοια τῶν, ὡ μὴ προσῆκεν οἰκείων ἀκολουθίαν παρέχειν, id est Nisi congruentes actiones ei respondeant.

¶ Ἀκολουθέω, ῶ, Fut. ήσω, P. ηκα, Sequor, Assector, vel Comitor. Dicitur autem ἀκολουθεῖν τινι, & μετά τινος. interdum & κατά τινα τινός. Luc. in Dearum iudicio, ὑμεῖς δ' οὐ μετ' ἐμοῦ ἕπεσθέ μοι, Vos autem me non tardè sequimini. Aristoph. in Pluto, ὅτε περὶ ἀκολουθοῦμεν τινί. Dixerat paulo antè, ἀκολουθεῖ κατὰ σοί. Item ἀκολουθεῖν μετά τινος, vt modò dictum est. Demosth. in Androtionem, χαίρας ἀκολουθεῖν μετ' ἐμοῦ. Isocr. in Plataico, τοῖς μὲν σώμασι μετ' ἐκείνων ἀκολουθεῖν ἠναγκάζοντο, ταῖς δ' ὑπονοίαις μετ' ἡμῶν ἦσαν. Apud eundem ἀκολουθεῖν μετά τινος, sequi alicuius partes in bello. Alii vertunt, Alicuius signa sequi. Isocr. De pace, οἷς ὁπότερος τὰς πλείονας μισθὸν δώσει, μετ' ἐκείνου ἐφ' ἡμᾶς ἀκολουθήσουσι, Quibus si quis ampliorem det mercedem, eius signa aduersus nos sequentur. ‖ Ἀκολουθεῖν exponitur etiã Famulari. Mallem vertere Pedissequum esse, vel A pedibus esse, aut Sequi tanquam famulum.

Ἀκολουθεῖν, Consentaneum esse, Conuenire, Cōgruere. ἀκόλουθον εἶναι. vt ἀκολουθεῖν ἀλλήλοις, Inter se conueniunt & congruunt, siue consentiunt. Et ἀκολουθεῖ impersonaliter positum. pro Consentaneum est, vel potiꝰ Consequens est. Arist. in Præd. δυεῖν μὲν γὰρ ὄντων ἀκολουθεῖ τὸ εἶναι.

Ἀκολουθεῖν, Sequi aliquem vel aliquid, pro Formã eius sequi, id imitari. Luc. ὧν δίκη φωνήσαντος, Τοῦ γὰρ πύπου σῶμα τὸ φαιὸν τοὺς τυχόντας ἀκολουθήσαντας, ἢ μιμησαμένους αὐτὸ πλάσμα. Item ἀκολουθεῖν τινι, Sequi aliquem, pro alicuius exemplum, Alicuius exemplo quidpiam facere vel dicere. Citatur item ex Aristotele, ἀκολουθεῖ γὰρ τὸ σῶμα διαύτῃ, & exponitur, Corporis modum pilis imitatur.

Ἀκολουθεῖν τῷ λόγῳ, Assequi intelligẽtiam orationis, Intelligentia consequi orationem. Plato in Phædro, ἢ ἐκεῖ αὐτοὺς ὑποθήσεις ἐκεῖνος· δίλιπε, φησὶ ἴσως, ἐμοί, ἀκολουθήσει τῷ λόγῳ καθόσον δυνατὸν μάλιστα αὐθρώπῳ ἐπακολουθῆσαι. Vbi obserua ἐπακολουθεῖν composito verbo significari quod simplici ἀκολουθεῖν modò significatum erat. Idem exprimitur & alio composito παρακολουθεῖν, de quo (sicut & de ἐπακολουθεῖν) dicam paulo pòst.

Ἀκολούθημα, τος, τὸ, & Ἀκολούθησις, εως, ἡ, (frequẽtius) Cōsequentia, Cōsequutio. Item, Assectatio, vel Consectatio. Arist. in Præd. δύτερον δὲ τὸ μὴ ἀντιφάσεσθαι τῷ τοῦ ὄνος ἀκολούθημαν. Gregor. Naz. ἀκολουθίαι λόγων, ἀκολουθήματα ἀκολουθήσεις.

Ἀκολουθητικὸς, οῦ, ὁ, Sequax, Sequi solitus, vel Procliuis ad sequendum vel consectandum. Arist. Rhet. 2, ἀκολουθητικοὶ ταῖς περὶ τὰ ἀφροδίσια [ὀπτυμίαις]. Idem 1. Ethic. ad Nicom. cap. 3, ἀκολουθητικὸς οὖν τοῖς πάθεσι. q. d. Consectatiuus perturbationum, Propensus ad sequendum perturbationes. Idem lib. 7. cap. 7, ἀκολουθητικὸς τῇ φαντασίᾳ. Sic ἀκολουθητικὸς τῷ λόγῳ, Sequax rationis, Gaudens sequi rationem, vel Propensus ad sequendum rationẽ, id est, rationi obtemperandum.

Ἀνακόλουθος, υ, ὁ & ἡ, (q. d. Inconsequens) Non respondens præcedentibus. Ἀνακόλουθον (inquit Erasmus) est vitium orationis quando non redditur quod superioribus respondeat: vt si in oratione ponatur μέν, & non sequatur δέ. ‖ Ἀνακόλουθος, Non consentaneus, Ineptus, ἀνάρμοστος, apud Hermog. vt inquit Budæus. ‖ Ἀνακολουθία, ας, ἡ, q. d. Inconsequentia. vt ἀνακολουθία orationis

tionis, quum structura sequentium non respondet structuræ præcedentium: aut quum ea quæ dicuntur, non respondent illis quæ iam dicta sunt. Demetr. Phaler. ἐγὼ δὲ τοῦτο οὐκ ἀκολουθίαν μόνον ἐπιτρέχειν, ἀλλ' ἤδη καὶ ἀσύνδετα τοῖς πρώτοις. ἢ δὲ τοιαύτη ἀκολουθία καλεῖται χεῖρος. Si fingerever ba liceat, ἀκατάλυθος, Incohærens, & Ἀκαταλυθία, Incohærentia, posse reddi existimo.

ANT ακολουθέω, ῶ, Vicissim sequor, inquit Bud. Laertius in Zenone, τοὺς δ' ἀντιπόδους φασὶν ἀντακολουθεῖν ἀλλήλοις. Sic Hermogenes pro iis quæ mutuò consequuntur. vt, Si hoc est, etiam illud: &, si illud, hoc etiam.

C. Ἐπακολουθέω, ῶ, Subsequor, vel simpliciter Sequor. Plutarch. in Camillo, τοὺς ἄλλους ἐκέλευσεν ὡς τάξει ἐπακολουθεῖν. quod exponitur, Alios ordinata acie subsequi iussit. Plato in Apolog. εἰ τύχοι μοι ἐπακολουθοῦντες. Naz. τῇ ὁρμῇ ἐπακολούθησον, Dicitur & ὅπισθεν ἀκολουθεῖν τινι, vacante adverbio, vt apud Aristoph. in Vespis, κλαύσεταί τις τῶν ὄπισθεν ἐπακολουθούντων ἐμοί. Sic autem ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου pro ἀκολουθεῖ μοι, Matth. 10. Ἐπακολουθεῖν Budæus vertit Assectari in hoc Æschinis loco aduersus Timarchum, πάλιν ὁ αὐτὸς εἶτην νομοθέτης, δοῦλον ἐλεύθερου παιδὸς μὴ ἐρᾶν, μήτ' ἐπακολουθεῖν. Ibidem, ἐπακολουθεῖν καὶ ἐρᾶν de custode dixit. Addit autem Budæus ἐπακολουθεῖν pro Assectari, id in bonam quàm in malam partem poni. ‖ Ἐπακολουθεῖν ἔργῳ τινί, vel σκέψει τινί, & apud Platonem, τοῖς ἀκολουθεῖν τῷ σκεπτομένῳ, De rep. 2, Persequi opus aliquod. Quod etiam exponitur Operi instare, seu rei agendæ. Latinè nō solùm Cœpta seu incœpta persequi dicitur, sed etiam Persequi rem quampiam, pro Studium & operam in ea ponere. De re etiam, vt quum Cic. in fine lib. 1 De fin. dicit, Eas ergo artes persequeretur, viuendi artem tantam támque operosam & perinde fructuosam relinqueret? Ad quem locū & similes respiciens, ἐπακολουθεῖν in illo genere loquendi ita reddi posse censeo. Sic autem eo vsus est Paulus 1 ad Tim. 5, ver. 10, εἰ παντὶ ἔργῳ ἀγαθῷ ἐπακολούθησεν. quod vertit Ver. interpres, Si omne opus bonum subsequuta est. quum potius dicere debuisset Persequuta est. Non malè & alii postea reddiderunt, Si omne opus bonum est sectata. Sunt & qui addiderint aduerbium Assiduè, cum participio Sectata, Nonnulli autem ita, Si assidua fuerit in omni bono opere. quæ interpretatio mihi non displicet. At persequendi seu sectandi verbum quandam assiduitatis significationem inclusam habere videtur, vt aduerbium Assiduè illis adiungere minimè necesse sit. Sic autem Gallicè dicitur *Estre apres quelque œuure*, vel, *quelque entreprise*. Italorum quoque vulgus eodem modo dicit, *Andar drio a qualche impresa*, pro *Andare drieto*. &c.

Ἐπακολουθήσις, Animaduersione & intelligentia consequi dicentē, Plato in Phædone, pag. 57, ἀκολουθήσαι τῷ λόγῳ καθόσον δυνατὸν μάλιστα αὐθρώπῳ ἐπακολουθῆσαι. In hac autem significatione Latini non solùm Consequi, sed & Assequi vsurpant.

Ἐπακολούθημα, Quod consequitur ex alio. In vulg. lexicis Appendix. Gall. dicitur, *Ce qui est de la dependence*. ET Ἐπακολούθησις, Consequētia, Cōsequutio, apud Cic. Plut. Consol. ad Apoll. τῷ κατ' ἀκολουθίαν λόγον συμβαίνοντι, ἢ τῷ κατ' ἐπακολούθησιν. ET Ἐπακολουθητικός, q. d. Consequutiuus. In vulg. lex. Qui consequitur, Qui respondet & refertur, cū genit. ex Gazæ lib. 4. Item, τὸ ἐπακολουθητικόν, Consectarium, ex Cic.

ΚΑΤακολουθέω, ῶ, Sequor, Sector, seu Assector. Itē Sequor, (ea significatione qua dicimus Sequi aliquem pro Assentiri ei, Accedere opinioni eius) vel Obsecundo, Obsequor. Greg. Ἐπίκουρος ἔφη, εἰ ταῖς τῶν ἀνθρώπων δόξαις ὁ θεὸς κατακολουθεῖ, πάλαι ἂν ἀπόλωλεν.

C. ΠΑΡακολουθέω, ῶ, Sequor, Assector, Comitor. Plutarch. Pericle, ἀπῆει κοσμίως οἰκαδε, παρακολουθοῦντος τοῦ ἀνθρώπου. Et apud Demosth. Pro corona, οἷς σὺ ζῶντας μὲν οὐ κίναδος κολακικῶν παρηκολούθεις. Nec tātū persona, sed & res quælibet dicitur παρακολουθεῖν. Aristot. Ethic. 3, cap. 2, εἰ δ' ὑπεναντίαι δόξαι τῇ προαιρέσει, ἡ παρακολουθεῖ, οὐδὲν διαφέρει. Luc. Alcyone, εἰ δὲ πλοία παντελῶς ἄπορος ἦν τοῦτον πάντων καὶ ἀμήχανος ἑαυτῷ παρακολουθεῖ τοῖς ἀνθρώποις καὶ φόβος. Idē in Anacharside, εἰ δὲ παρακολουθοῦσα τύχοις δόξα τοῖς πολλοῖς ἀξία τῆς γενικῆς. Herodianus lib. 4, τοῖς μὲν διηγουμένοις

A σοι ἔλεος, πῖς δὲ κρατήσασα φθόνος παρακολουθεῖ. Idem ibidem, τῷ μὲν συμφορᾷ τοῦ πάσχοντος, καὶ αἰσχύνης ψόγος παρακολουθεῖ. Apud Dioscoridē in præfatione lib. 6, τὰ παρακολουθοῦντα σημεῖα ἐκάστῳ τῶν φαρμάκων. Et ibidem, duabus pagellis pòst, ἀδιάφορον δὲ πάντα τὰ συμπτώματα ἐπὶ παρακολουθοῦσι. Idem verò quod initio 1 cap. libri eiusdem dixerat παρίστασι, paulo pòst dixit παρακολουθεῖν. Ex Hermogene autē citatur τὰ παρακολουθοῦντα τῷ προσώπῳ, pro Personæ attributa. Ab Aristotele Rhet. 1, παρακολουθοῦντα vocantur quæ alicui adiuncta sunt,

B adeo vt posito illo, & ipsa consequantur.

Παρακολουθῶ ad animum trāslatum, Animaduersione & intelligentia assequor dicentem, vt inquit Budæus, p. 665, qui affert ex Æschine, ὑμᾶς τι βούλομαι ἐκ ἀκοῦσαι ἢ προσέχειν τὸν νοῦν, καὶ παρακολουθεῖν διανοίᾳ. Sic ex Gal. citat παρακολουθεῖν βιβλίοις παλαιοῖς, pro Intelligentia cōsequi. Demosth. De falsleg. καὶ ὁ πάντα πονηρεύματα εἰδὼς ἐγὼ, καὶ παρακολουθῶν ἅπασι, κατηγορῶ, vt qui omnium arbiter fuerim & spectator, vt comes legationis: interprete Bud. ibidem. Hæc autem Demosth. verba, ἀλλὰ καὶ

C παρακολουθῶν ἐξ ἀρχῆς τοῖς πεπραγμένοις, interpretatur, Qui ab initio, vt quæque res nata esset, ita quidnam ea re ageretur, compertum haberet animóque comprehensum. Idem apud Lucam initio cap. 1, Euang. παρηκολουθηκότι ἄνωθεν πᾶσιν ἀκριβῶς, exponit πάντα μεμαθηκότι καὶ πεπυσμένῳ. Ego autem παρηκολουθηκότι πᾶσιν in hoc Lucæ & in illo Demosth. loco, sicut & παρηκολουθηκότα τοῖς πεπραγμένοις apud eundem Demosthenem, (tum in loco modò citato, tum in hoc quem habemus in epistola ad Athenienses quam in exilio scripsit, ὅτε πλησίον ἦν ἐμπειρίαν καὶ τὸ παρηκολουθηκέναι τοῖς πεπραγμένοις, εἰδὼς) puto dici qui rerum illarum cognitionem studiosè persequutus est, ita vt eam sit consequutus. Sic autem interpretādo, significationem metaphoricam huius verbi, à prima non recedendo, exprimere mihi videor. Vel (eodem sensu) ἐγὼ παρηκολούθηκα ἅπασιν, Omnia sum ita perscrutatus vt nihil me fugerit vel præterierit. Qui enim studiosè omnia persequitur, eum nihil fugere verisimile est. A Luca autem ἄνωθεν παρηκολουθηκότα, dici quem Demosthenes dicat ἐξ ἀρχῆς παρηκολουθηκότα, persuasum habeo. Vide Ἐπακολουθῶ.

c. 2. Συμπαρακολουθῶ, pro παρακολουθῶ, itidem metaphoricè, apud Platonem Politic. καλῶς τῷ λόγῳ συμπαρηκολούθηκας, rectè atque ordine disputationem prosequutus es.

c. 2. Εὐπαρακολούθητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Quē intelligētia facilè consequi possumus. Intellectu facilis. Dionys. Halicarnas. in Isocrate, τῇ δ' εὐπαρακολουθήτῳ ἡδίους μοι μᾶλλον τὰ σχήματα εἰρῆσθαι. Ponitur & substantiuè τὸ εὐπαρακολούθητον, vt apud Aristotelem Ethic. 2, σαφηνείας ἕνεκα καὶ τοῦ εὐπαρακολουθήτου. ‖ Item εὐπαρακολούθητος signif. actiuè, Acutus ad res intelligentia consequendas, Qui facilè res intellectu percipit. ὀξὺς πρὸς τὰ σχήματα, ἢ ὑπόνοιαν, inquit Hesychius.

c. 2. Δυσπαρακολούθητος, oppositum præcedenti εὐπαρακολούθητος. Quinct. lib. 4, cap. 1, δι' ὃ δυσπαρακολούθητον causæ genus esse dicit quod obscurum appellatur.

C. ΣΥΝακολουθέω, ῶ, Simul sequor, (sed malim, Eunte sequor) Comitor, Assector. Plat. epist. 7, ἡμῶν ξυνακολούθησον πρὸς Διονύσιον, Sequere nos ad Dionysiū. Id est, Sequere

D nos eūtes ad Dionys. Vel, Nobiscū veni ad D. Isoc. Areop. σωφρόνακτον ἢ σωνακολουθεῖν τοῖς μὲν πατρίοις ἢ ταῖς δικαστηρίαις ἄνοια. Sic Lat. rectè dixeris, Stultitia diuites comitatur. In vulg. lex. citatur ex Platone De leg. συνακολουθῶ σοι τῷ λόγῳ: vbi malo σου. Et ex eodem ibidem, πῶς συνακολουθῶ, hoc concedo. In iisdem exponitur Correspondeo. ‖ Apud Athenæum libro 1, συνακολουθεῖν accipio pro Exemplum alicuius sequi, Alicuius factum imitari, in hoc loco libri 1, ἴσασιν γὰρ αὐτὸν καὶ τοὺς ὁμοτεχνοῦντας ὑπονοεῖσθαι ἵνα θερμότατα παρεσκευῶσι, καὶ μόνος καταλείπεται αὐτὸς, τῶν λοιπῶν συνακολουθεῖν μὴ δυναμένων.

Συνακόλουθος, ου, ὁ καὶ ἡ, Comes. Item Correspondens, vt quidam interpretantur. ‖ ET Συνακολουθία, Correspondentia.

Ἀ ΚΟΥ Ω, Futur.ἀκούσομαι, à paſſiua voce ſumptum: (vt ἐπαγήσομαι ferè ſemper pro ἐπαγήσω dicitur, & alia multa.) Fut.2, ἀκοῦ. Præter. ἤκουκα. Sed vſurpatur potius medium Atticum ἀκήκοα. nã commune eſt ἤκουα. Aoriſt.1, ἤκουσα.2, ἄκουον, minus vſitatus. Aoriſt.2.paſſ. ἀκούην, vnde futur.2, ἀκοάσομαι, vt à 1, ἠκούσθην, ἀκουσθήσομαι. at fut.2 medium ἀκοοῦμαι. Eſt autem ἀκούω Audio. Quidam grammatici inter ἀκούω & ἀκροῶμαι hoc diſcrimẽ ſtatuerunt, vt ἀκούω eſſet ſenſus, ἀκροῶμαι ſtudii: ſed hæc differentia nimium ſignificationem verbi ἀκούω reſtringit. Iungitur autem perſonæ quidem genitiuo ſoli, rei autem genitiuo, vel accuſatiuo. Nam quod grammatici quidam tradunt, ἀκούω, quando iungitur cum perſona ſola, vel re ſola, genitiuum exigere: ſi autem cum vtroque ſimul iungatur, tunc perſonam in genitiuo & rem in accuſatiuo poni, hoc nequaquam perpetuò obſeruatum reperitur. Vſitata autẽ conſtructio ex iis quæ ſubiungã exẽpla patebit. Primùm igitur perſonæ genitiuo, vt Iliad. τ, — ἀκούοντες βασιλῆος. Xenophon, καὶ ἀκούοντα αὐτοῦ [τῶν στρατιωτῶν] κελεῦσαι. Sæpe cũ participiis, Od.ϑ, — βαρὺ δ' ἀκούσας ἄχνυσο. Od.β, — πὶ δ' ἐπεμώνατο ἄκουσαι. Od.ϑ, — πάντας ἐγὼ εἰπόντος ἄκουσα. Dem. Epit. ἐμοῦ γελῶντος καὶ μυσαττομένου ἀκούσονται. Apud Ath. l. 12, αἰσχὺς ἦσθ' ἀκούων διηγουμένου ἀκούων πεπονθέναι ἢ πάσχοι, Audiens te narrantẽ. Xenophon, ἤκουσα αὐτοῦ καὶ ἄλλοθι φίλων διαλεγομένου, Audiui ipſum de amicis etiam differentem. Qui genitiuus participii in verbale nomen reſolui poſſet, hoc modo, ἤκουσα τῆς αὐτοῦ καὶ ἄλλοθι φίλων διαλέξεως, Audiui eius diſſertationem etiam de amicis. Demoſthenes Pro corona, ἀκοῦσαί μου ἄλλοθι τῆς καταγορηγίας ὑπὲρ Κτησιφῶντος δικαίως, Audire me ad ea quæ mihi obiecta ſunt reſpondentem. vel, Me ipſum defendentem aduerſus ea de quibus accuſatus ſum. Poſſit autem hoc itidem participium in nomen verbale reſolui tam Græcè quàm Latinè. vt ἀκοῦσαί μου τὴν ἄλλοθι κατηγορηκῶν ἀπολογίαν, vel τὴν ἀπολογίαν. Latinè autem, Audire meam defenſionem aduerſus &c. ¶Rei autem genitiuo iungitur pariter & accuſatiuo, vti dixi: etſi frequentius genitiuo. Lucianus ὡς ἀληθῆ, Καθήμενα ἔτι μικρὰ ἀκούειν τοῦ λόγου. Ibidem ἀκούσας τὸ μῦθον. Plutarchus in Othone, ἦκον ὑπὸ θορύβου καὶ βοῆς ὅτι τάχος, Pro foribus tumultum & clamorem audiit. Xenophon, ἀκούων τὰ ἀκουστά, Audiens ea quæ ſub auditum cadunt. Iſocrates De pace, ὧν γὰρ ἀκούσαντες, χαίρουσι καὶ περὶ τῶν ἄλλων. Lucianus in Somnio, ὃ δὲ μὴ ταῦτα εἶπεν διαφέροντα ἀκούσασθαι. Sic ἀκούειν φωνῆς τινος, Demoſthen. Pro corona, item Iſocrati. Apud Homerum quidem certè hunc caſum habere ſolet, videlicet accuſatiuum. vt Iliad.ε, Αὐτὰρ ἐπεὶ πύ γ' ἄκουσεν. & Iliad.ξ, — ὃ δὲ μάλιστ' ἀκουάων. Odyſſ. γ, — ἢ ἄλλου μῦθον ἄκουσας. Iliad.φ, — ἀμείλιχον ἦτορ ἀκοῦσαι. Itidem Heſiodus in Theogonia, ἀλλ' οὔασιν οὔτοτε πω ἀκούομεν. ¶At cum perſona & re iunctum ἀκούω, genitiuum perſonæ & accuſatiuum rei habet. Xenophon, ἔφη πολλῶν ἤδη ἀκούειν, Hoc ſe ex multis audire dicebat. Plutarchus in Camillo, πολλὰ δὲ τῆς καθ' ἡμᾶς ἀκοὴς αἰσχύνεται. Demoſthenes Pro corona, ἄξιον εἰπάτω ἀκούσαι μου, Quæ meritò de me vel ex me audietis. Plato Apologia, ὑμῶν δέ μου ἀκούσασθαι πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν. Interdum verò interuenit præpoſitio πρός vel ἐπί. vt πῶς ἀκούω πρός σου, vel ἐπί σου. Herodotus lib. 1, ἤκουσε πρὸς τοῦ βουλέος τὸ σῆμα. Interdum accuſatiuus in nominatiuum mutatur, poſito videlicet verbo ſubſtantiuo. Plato epiſt. 7, αἱ δὲ πάσαι βουλήσεις, ἀκουσάτω παρ' ἐμοῦ σαφῶς. Poterat tamen dicere, πᾶσαι οὖσαι βουλήσεις ἀκουσάτω παρ' ἐμοῦ. Et viciſſim Herodoto licebat ita loqui, ἤκουσε πρὸς τοῦ βουλέος τοῦτο τὸ σῆμα. Quũ autem ponitur ἀκούω cum præpoſitione πρός, tunc non additum ἀκούω, ſed ad genitiuum illa fertur: vnde etiam genitiuo poſtponitur interdum. Dicitur enim, Ἀκούω ταῦτα πρός σου, Ἀκούω ταῦτα πρὸς τῶν πραγμάτων, & Ἀκούω ταῦτα παρ' ἐμοῦ, Ἀκούω ταῦτα τῶν πραγμάτων ἐμοῦ. Interdum verò genitiuo perſonæ iungitur ἀκούω, addito participio eiuſdem caſus ad quod præpoſitio πρός tendit. vt apud Xenophontem, ἤκουσε αὐτοῦ καὶ πρὸς ἄλλων φίλων διαλεγομένου. Ponitur tamen interdum πρός poſt ἀκούω, etiam non præcedente accuſatiuo. Iſocr. ad Philippum, εἰμαί σοι συμφέρων ἀκοῦσαι πρὸς αὐτῶν. Sed in hac phraſi & aliis huiuſmodi, accuſatiuus è re ipſa petitus, ſubaudiendus relinquitur. ¶Notandum eſt autem, vt quum dicitur ἀκούω παρὰ τοῦ vel πρός του, vel ἀπό του, tunc ἀκούω σου, quoniam addimus genitiuum perſonæ, ſimul & accuſatiuũ rei, nõ vertitur Audio te, ſed Ex te: ita etiam nonnunquam ἀκούω reddi, etiamſi genitiuum duntaxat perſonæ habeat. Quibus in locis ſequi ſolet ferè particula ὡς vel ὅτι. vt ἀκούω ἐκείνου ὡς ταῦτα οὕτω γίγνεται, Ad verbum, Audio ex illo quòd hæc ita facta ſint. Sed Latinè per infinitiuum loquendum eſt, Audio ex illo ita hæc eſſe facta. Demoſth. Ol. 1, ἤκουον ἐγὼ παρ' ὡς οὐδὲ ἀδύνατον. ¶Iungitur etiam participio verbum ἀκούω, vt ἀκούω σὲ ὄντα, poſito ὄντα pro εἶναι, Audio te eſſe. vt videlicet dicitur, οἶδά σε ὄντα. Demoſth. Pro corona, ὡς αὐτὸν ἀκούομεν ὑπὲρ Ἐλατείας ὄντα. ¶Reperiuntur etiam hæ verbi ἀκούω conſtructiones, notandæ potius quàm imitandæ, vtpote rariſſimæ & licentioſius poſitæ: ἀκούω videlicet vno in loco cum datiuo perſonæ, in alio cum accuſatiuo itidem perſonæ iunctum. Iliad.π, δύσεαι δέ τοι αἶψα ἀκούειν Ἀτρεΐδεω κεκοτηότος. vbi αἰπήεσσιν agnoſcit Euſtathius. At apud Sophoclem in Electra, ſcholiaſtes vult ἔνι ἀκούσαμι pro ἀκούσομαί τινος eſſe poſitum. Cum accuſatiuo autem perſonæ, vt in opuſc. de Herone & Leandro, (quod falſò veteri Muſæo adſcribitur) hoc in verſu, Νηχόμενόν τε Λέανδρον ὁμοῦ καὶ λύχνον ἀκούω. Sed ita accipiendum eſt ἀκούω νηχόμενον Λέανδρον, quaſi dixiſſet ἀκούω τὴν νῆξιν τοῦ Λεάνδρου. Alioqui certè dura eſt illa conſtructio: durior etiam foret ſiquis diceret ἀκούω λύχνου pro λύχνον. Illud autẽ ἀκούω τὴν νῆξιν τοῦ Λεάνδρου, ad verbum, Audio natationem Leandri: intellige pro Audio ſtrepitum ſeu ſonitum natationis Leandri, vel potius natantis Leandri. Nam poſſet etiam accipi pro Fando audio, Fando accipio natationem Leandri. de qua ſignificatione verbi ἀκούω paulo pòſt dicetur. ¶Ponitur ἀκούω etiam abſolutè nonnunquam. Il.ε, Οὔπω ἀκουάζω ἔγωγε. Participium ἀκούοντες, auditores, apud Demoſthenem. Item ἀκούω abſolutè poſitum pro Audiendi ſenſu præditus ſum, id eſt audiru.

Ἀκούω ταῦτα πρός σου, Audio hæc ex te, pro Tu mihi hæc dicis. quo etiam modo Audio Latini vſurpant. Sophocles, Ταῦτ' οὐκ ἀκούειν μεγάλα πρὸς δούλων κακά; Hæc nos audire à ſeruis: id eſt, Hæc nobis dici à ſeruis. Heſ. Ergois, Εἰ δ' ἦ κακὸν εἶπος, πάχα κἀμπεσμῖζεν ἀκούσας. Id eſt, Si malum verbum alii dixeris, ſtatim ipſe aliud peius audies. id eſt, tibi dicetur. Homerus eandem ſententiam & eadem forma exprimens, compoſito ἐπακούειν vſus erat. Sic enim Iliad.υ, Οἷσπερ κ' ὄπασε ὄπος, πὰρ κ' ἐπακούσας. Sic autem (vti dixi) Latini quoque ſuum Audio vſurpant. Terentius in Andria, Si mihi pergit quæ vult dicere, quæ non vult audiet. Itidem in prouerbio quod tanquam triuiale refert Hieronymus, Quum dixeris quæ vis, audies quæ noles. Quod ſumptum eſſe atque adeo tranſlatum ex his Alcæi verbis exiſtimo, ἢν κ' εἴπῃς τὰ μὴ λῷα, ἀκούσῃς τὰ κ' ἦσσα. Vnde & Plutarchus, λέγοντος αὐτοῦ μὴ λῷστα, ἀκούσαντ' ἂν μὴ λῷστα. Eraſmus tamen hac forma enuntiatum prouerbium à Græcis originem habere non putauit. Sciendum eſt autem hunc referri debere & illum Ariſtophanis locum, χαίρω πολλ' ἀκούων δι' κακά, & exponi, Gaudeo quum audio multa mala, id eſt, quum mihi dicuntur. Nam cur ἀκούων hic exponant quidam ἀκουμαζόμενος, & referant inter illa dicendi genera, ἀκούω χρηστὰ, ἀκούω κακὰ, non intelligo: quum in his ἀκούω nominatiuum habeat: at in illo, accuſatiuum: nec poſſit negare quiſquam quin ἀκούων κακὰ ita dicatur vt ἀκούειν κακὰ in illo verſu Heſ. modò citato.

Ἀκούω, Fando audio, Fando accipio. Quæ tamen ſignificatio ab aliis non annotatur, Audio duntaxat ponentibus, quod generale eſt. Interdum cum infinitiuo. Iliad.ω, Καί κε χέρων τὸ πρὶν μὲν ἀκουάζοιτο ἔλασσον εἶναι. Sæpe autem cum nomine accuſatiui caſus. Lucianus aduerſus indoctum lib. &c. Ἐλικῶνα μὲν γὰρ οὐκ ἀκούσεσθαι, εἶμαι, πω, Heliconem nunquam fando accepiſti, Helicõ ubi

nunquam fando auditus est, Nunquā fando tuas pervenit ad aures Heliconis nomē. Durè enim hîc dixeris Latinè, Heliconem nunquam audisti. quasi videlicet Heliconem facias hominem. At in huius interpretatione, ἐδιδάχθης ἢ ὁ πατὴρ αὐτοῦ γράμματα, ἐγὼ δὲ πρεσβυτέρων ἀκούω, possit verbum Audio solum vsurpari, vertendo, Vt ego de senioribus audio, vel ex senioribꝰ. In hoc itidem Xenophontis loco interpretando, Audio non malè ponatur solum, Pæd.1, ἤκουεν αὐδρὸς ἤδη τὰ ἔργα δηλονοτι πόλιν τὴν Κῦρον. sed participium in infinitivum mutare oportebit, hoc modo, Cyrum iam res viro dignas gerere audiuit. Potes etiam dicere, Intellexit, Accepit. Xen. Hell. 6, ἀκούετε μὲν ἐμοῦ δὴ οἶμαι ὅτι καὶ ὑμεῖς Ἰάσονος ὄνομα, Fando auditis, Fando accipitis vos quoque (sat scio) Iasonis nomen. Idem participium ἀκούων absolutè posuit pro eo quod est Ex auditu, Exiis quæ fando audieram: Hell. 6, πρόσθεν μὲν ἀκούων ἐζήλουν τὴν δὲ τὴν πόλιν ὅτι πᾶσιν &c. νῦν δ' οὐκέτ' ἀκούω, ἀλλ' αὐτὴν ἤδη παρὼν ὁρῶ. Id est, Antea quidem ex iis quæ fando accepe ram, ciuitatem hanc fortunatam esse dicebam quòd omnes &c. nunc autem non iam fando audio, sed præsens cerno.

Ἀκούω, Audio, Auditor sum, Discipulus sum. Laertius, Ἀναξιμένης Μιλήσιος ἤκουσεν Ἀναξιμάδρου, ἔνιοι δὲ καὶ Παμμήδου φασὶν ἀκοῦσαι. pro eo quod est Παμμήδη σχολάσαι. Idem & composito Διακούω interdum significatur: vt apud Plutarchum in Pericle, διήκουσε Ζήνωνος, Zenonis fuit auditor, siue discipulus. Idem in Themistocle, Ἀναξαγόρου διήκουσε τὸν Θεμιστοκλέα φησί.

Ἀκουω, Audio, Dicto sum audiens, Auscultо. Id est, Obtempero, Pareo. Demosthenes ad Lept. καὶ πρότερον τοῖς ἄλλοις ὑπερέχοντας [Λακεδαιμονίους] οὕτω εἶναι ἀκούειν ὑμῶν, Et Lacedæmonios prius aliis imperantes, vobis dicto audiētes esse assuefecit. Aristides in Panath. τοὺς τῶν Ἑλλήνων ἀκούειν βασιλέως. Plutarchus in Lycurgo, οὐκ ἀκούειν ὑπομένουσι τοῖς πρεσβυτάτοις μὴ δυναμένων, Imperare nescientibus parere non sustinent. Sic apud Sophoclem in Aiace, τοῖς ἀκούουσι λέγω, id est τοῖς πειθομένοις, vt inquit scholiastes, his qui tibi dicto audientes sunt. Quidam tamen vertunt, iis qui mouentur. sed illi viderint. ‖ Huic significationi finitima est quæ à Budæo annotatur, pro Iubeor. Themist. in primum Anal. poster. οὐδὲις οὕτω σύκινος ἀνθρωπος ἀκούσας ἀγαγεῖν, ἵππον ἤγαγεν. Possit fortasse accipi & in ea significatione quæ paulo antè adnotata est, Audio hoc, pro Hoc mihi dicitur. vt sit, Nullus famulus cui dictum sit vt adducat famulum, equum adduxit.

Ἀκούω, Audio, pro Intelligo & interpretor, vt docet Budæus. Galenus in Meth. 10, ἁπλοῦν δὲ ὄντων τούτων, ῥᾴδιον ἕν ἄλλο τι τῶν τοιούτων ἀκούειν οἰ χρή. Themist. in 2. De anima, genitiuo iunxit hac in significatione, ἀκουστέον ἀκουστὸν τούτων ἀπάντων τῶν ὀνομάτων, Hæc simplicius intelligenda.

Ἀκούω, Audio, Id est Vocor, Appellor, Dicor. Item, ἀκούω εἶναι, Feror esse. Cum nominatiuo, ἐσθλὸς ἀκούω, apud Theocritum, Probus vocor, seu dicor. Demosthenes Pro corona, νῦν κόλακες καὶ τοῖς ἐχθροῖς καὶ ἅπασι πᾶσι ἀκούουσι, nunc appellantur adulatores, & diis inuisi, &c. Lucianus, οὐδ' αἰσχύνομαι πλοκαμίδης ἀκούειν, neque recuso figulus appellari. Item cum nominatiuo participii. Huc autem non pertinere exemplum hoc ex Aristophane, χαίρω πολλ' ἀκούων δὴ κακὰ, docui antea. .... ‖ Cum infinitiuo habente nominatiuū, apud Herodotum, τὸν γὰρ Ἀργεῖοι ἤκουον εἶναι μουσικῶν ἄριστον. Gregor. Nazianz. De Filio, Σαμαρεῖτις ἀκούει καὶ δαιμονᾷ. ‖ Cum aduerbiis κακῶς & εὖ sæpe etiam vsurpatur, eodem modo quo dicunt Latini Malè audio, Bene audio. Dicitur autem κακῶς ἀκούω ὑπὸ τούτου, itidem etiam vt apud Latinos Malè audio ab hoc, pro Vituperor. Isocrates in Busiride, κακῶς ὑπὸ τῶν πολιτῶν ἀκούειν, Malè audire à ciuibus. Dicitur etiam κακῶς ἀκούειν ἐν λόγοις τινός, apud Lucianum, Malè audire in sermonibus alicuius. i. vituperari sermonibus alicuius. Apud Plutarchum in Pericle additur participium, ὁ μὲν δῆμος ἀδόξῳ καὶ κακῶς ἀκούσῃ μετεχαλκήνι. pro

δίκῃ τὸ μετεχαλκῆναι. ‖ Contrarium εὖ ἀκούω, Bene audio, Laudor. Plutarch. in Pericle, ὁ μὲν δῆμος ἀδόξει καὶ κακῶς ἀκούει. Plato Dionysio, εἰ δ' ὑπεμίσησε τῶν τοιούτων ὅτου αὖ εἰς τὴν ἔπειτα χρόνον εὖ ἀκούσῃ, vt celebretur eorū memoria. Sic ἄμεινον ἀκούειν apud Thucydidem, lib. 3. Δωρικὸς δὲ λόγου εἰς ξυμβαίνη ὁπότερος τὸ δίκαιον ἐξέλεγξε, ἄμεινον ἤκουεν. Vbi quidam ἄμεινον ἤκουεν iungūt cum Δωρικὸς λόγου. at scholiastes ita exponit, οἷς τοὺς δικαστὰς ἐκπλῆξαι τῷ λόγῳ τοὺς Δωριεῖς ἐξέλεγξαί τε ῥᾴστον, οὕτω ἐπηκόους.

Ἀκούομαι passiuum, Audior: vt ἀκούω, Audio, in prima & propria significatione. Iliad. λ, — οὐ γάρ πω σφιν ἀκούετο λαὸς ὀπίσσω. Plutarchus De audiēdo, οἱ δὲ ἄλλως αὐτοκόποντες, οὔτε ἀκούοντες, οὔτε ἀκουόμενοι. ‖ Item Ἀκούομαι valde nouè vsurpatum pro ἀκούω, in eo loquendi genere quo pro Appellor seu Dicor vsurpatur: vt χρηστὸς ἀκούω. Phalaris in fine epistolæ ad Messenios, ἢ τυραννοκτόνοι Φαλάριδος ἀκουσθῆναι.

Ἀκουστέον, aduerbium positionis, Audire oportet, Audiendum est. .... ‖ Ἀκουστέον Audiendum est, pro Obediendum, parendum; cum genitiuo, apud Euripidem. Sic apud Herodotum, ὡς Σμέρδιος τοῦ Κύρου ἀκουστέα εἴη τοῖς Ἀσσυρίοις. vbi ἀκουστέα pro ἀκουστέον positum est.

¶ Ἄκουσμα, τος, τὸ, Idem quod ἀκρόαμα, Res quæ auditur. eo videlicet modo quo Spectaculum à Latinis appellatur res quæ spectatur, & à Græcis itidem θέαμα. Apud Xenophontem in Hierone, ἔπαινος (id est Laus) dicitur esse ἥδιστον ἄκουσμα. hoc est, res auditu sine ad audiendum vel audientibus iucundissima, Res cuius auditio summopere delectat, & est iucundissima, vel Iucundissima auditio: accipiendo auditionem pro audimento, vt ita dicam. Sic ἀκούσματα πρακτὰ, Auditiones delectabiles. Herodianus, πᾶν τοῦτο ἐκείνου δι' ἡδονῆς ἦγε. Ἄσμα ἢ ἄκουσμα διεφθείρετο. Lucianus in Nigrino, θοιμάτιά τε θεάματα καὶ ἀκούσματα, tot spectaculis & auditionibus. Idem in Act. vocalium, καὶ οὐκοῦν ἐμοί γε τὸ ἄκουσμα, Et tolerabilis erat mihi auditio, vel Et auditio huius rei mihi erat tolerabilis. Nam auditio propriè ipsam audiendi actionem significat. Existimo tamen & pro re quæ auditur, posse vsurpari, quemadmodum vsurpari modò quum auditionem iucundissimam appellari laudem, Xenophontis locum interpretans. nam quum dicunt Latini fictas auditiones, falsas auditiones, non video quomodo quis auditiones aliter quàm pro rebus quæ audiuntur intelligere possit. Cicero tamen Græcam vocem vsurpauit, Epistol. ad Atticum lib. 12, epist. 3, Hoc ipsum tamen ius odiosum ἄκουσμα sit. ‖ Ἄκουσμα, Auditio discipuli, & ἀκούσματα, Auditiones discipuli, id est, quæ audit discipulus ex præceptore. eodem videlicet modo quo auditor Platonis appellatur discipulus, ἀκουστὴς Πλάτωνος. Quidam ἀκούσματα in hoc Isocratis ad Demonicum loco exponunt præcepta, ἡγοῦ τῶν ἀκουσμάτων πολλὰ πολλῶν τῶν χρημάτων κρείττω, existima multa ex præceptis esse multis pecuniis potiora. Idem, τὸν μὲν πολλῶν καὶ καλῶν ἀκουσμάτων πεπληρωμένον. Quidam in illo priori loco disciplinas interpretantur, malè, meo quidem iudicio. Si autem præceptum interpretari velimus, accipiemus præceptum nō præceptoris tantùm, sed latè cuiuslibet: vt videlicet sint ἀκούσματα quæcunque ad nos instituendos à quolibet viua voce nobis tradūtur. ‖ Ἄκουσμα videtur accipi pro persona quæ auditur, apud Athen. lib. 6. Sic ἀκρόαμα.

Ἄκουσμα, Fama, Rumor. Hesychius, ἄκουσμα, φήμη. Eodem modo & Latinis Auditio vsurpatur. Interdum etiā copulantur Fama & auditio, Rumor atq; auditio. In plurali quoque auditiones pro rumoribus dicuntur, cum ab aliis tum à Cicerone.

Ἄκουσμα, annotatur à quibusdam significare etiam auditionem, id est audiendi actum: sed exemplum desidero.

¤ Ἀκουσμάτιον, Diminutiuum, Auditiuncula. quo diminutiuo Gellius vtitur. Exponitur etiam Narratiuncula, item Sermunculus. Lucianus in Philopatride, ἀλλ' ἄγε δὴ τὸ Σκυμνίου ἐκεῖνο ἀκουσμάτιον ἄειδε. vbi explicatur cantiuncula, propter ἄειδε.

¶ Ἀκουστὴς, οῦ, ὁ, Auditor, Qui audit. Isocrates ad Nicoclem,

οὔτι μὴ ἀκουσαὶ ὑμῖν ἀλλὰ καὶ θεαταὶ γεγωμεθα. ‖ A
Agnen Ἀκουστὴς, Auditor, id est discipulus. Dionys. Halic. de Isocrate, ἡμιόλιος ἀκουστὴς Πρόδικου τε Κείου & Γοργίου τοῦ Λεοντίνου.

C. Ἀξιάκουστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Auditu dignus: vt ἀξιοθέατος, Spectatu dignus. Xenophon, ἀξιοθέατά τε καὶ ἀξιάκουστα, digni qui spectentur, & digni qui audiantur. Ἀξιάκουστον exponitur etiam Memorabile. quia quod est memorabile, auditu dignum est.

Ἀκουστὸς, ὸν, ὁ, Audibilis, ad verbum, Sub auditum ca- B
dens, Qui audiri potest, siue auditu percipi. Xenophon Paedix. ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁρᾷν τὰ ὁρατὰ καὶ ἀκούειν τὰ ἀκουστὰ, γιγνώσκεις. Id est, interpretando ad verbum, Sed etiam ipse videns visibilia & audiens audibilia, cognoscas. Isocr. ad Nicoclem, οὔτι μὴ μάθητε ἀκουστὰ ὑμῖν ἀλλὰ καὶ θεατὰ γεγωμένα. Cicero ἀκουστὸν οὐδὲν vertit Nihil quod audiretur. Vide meum Ciceronianum Lex. Graecol.

C. Ἀνήκουστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non exaudibilis, q.d. Inaudibilis, Qui audiri non potest. In vulgat. autem lex. exponitur Non auditus, vel Nō audiens. ‖ Ἀνήκοον (ait C
B.) pro Non auscultandum, & idem ferè quod ἀπλατὸν, Non perficiendum, Non concedendū, in hoc Antiph. loco, δέησται ἀλήθεια καὶ ἀπλατὸν ἢ ἀνήκουστα ἢ ψευδῆ καὶ ὑμῖν. In vulg. lex. citatur ex Epigramm. ἀπείθεια πάλη pro Non obedientia. HINC Ἀνηκουσία, Contumacia, q.d. Peruicacia, Contemptus seu dedignatio aurem praebendi: citatur ex Platone De legibus 2, παῤῥησίας ἐμπίπλαται καὶ ἀνηκουσίας ὁ τῆς πειθοῦς θεὸς πλέως. Citatur & ex libro 6. ET Ἀνηκοέω, ῶ, propriè quidem Non audio, sed capitur pro Non obtempero, Non sum D
dicto audiens, Non auscultо. Iliad. ο, — οὐδ' ἄρα πατρὸς ἀνηκόησιν Ἀτίνων. PRO QVO poetae dicunt etiam Νηκουστέω, ῶ, vt Iliad. υ, v. 13. 14, — οὐδ' ὑποείκων Νηκουστοῦντι θεᾷ.

Ἀνάκουσις etiā & Ἀνακουσία, pro eadem significat. qua ἀνήκουστος & ἀνηκουστέω, habentur in vulg. lex. sed exemplum desidero.

Ἀκουστικὸς, ὴ, ὸν, Auditorius, Ad auditum pertinens, siue sensum audiendi. vt ἀκουστικὴ αἴσθησις, Plutarch. Auditus sensus, siue audiendi, Auditorius sensus, siue audi- E
tuus: si haec Latinè dici possent. Sic πόρος ἀκουστικὸς appellatur foramen teres quod est in medio auricum. ad verbum, Meatus auditorius. Per periphrasin, meatus auditui accommodatus. Itidem ὀστοῦν ἀκουστικὸν apud Alexandrum Aphrodiseum. ‖ Ἀκουστικὸς exponitur etiam Auditu valens, Acri auditu praeditus. ‖ Ἀκουστικοὶ appellabantur Pythagoreae discipuli illo quinquennio quo taciti auscultabant.

Ἀκουστάω, ῶ, F. ήσω, Audire cupio. q.d. Auditurio. Ἀκουστᾷ Hesychius exponit ἀκουστικὸς ἔχων. F

¶ Ἀκοὴ, ῆς, ἡ, Auditus, Sensus audiendi, vel aurium, vel auditus, Facultas audiendi. Item Auditus, Auditio, id est, ipsa audiendi actio. Thucydides 7, ἔκπληξίν τε ἅμα καὶ λύπην αὐτῶν ἀκοῆς, perterrefactionem simul & auditus privationem. Ἀκοῆς ἄξιος, Auditu dignus, siue auditione. id est qui audiatur. Sic ἀκοῇ οἶδα, Auditu noui, pro Fando audiui, vel accepi. Thucydides 1, Μίνως γὰρ πολλὰ πάνυ τῶν ἐφ' ἡμῶν ἀκοῇ ἴσμεν. Pro eodē dicitur & ἀκοὴ οἶδα. μαι. Sed & pro ἀκοῇ οἶδα ponitur interdum (ni fallor) ἀκούσας οἶδα. Plutarchus De audiendo, ἅμα τῇ ἀκοῇ G
ἐκρεῖ τὸ ἡδύ, simul auditionis voluptas effluxit. id est, quae audiendo seu auditu percipitur, vel ex auditione. ‖ Ἀκοὴ, Auris. Vt plurimum autem in plurali ponitur ἀκοαὶ pro auribus, vt ὄψις, pro oculis. Lucianus in Philop. τὰς ἀκοὰς ἐπιφράττω, μὴ πω ἔτι ἀκούσωμι ταῦτα, Aures obturo, ne adhuc audiam ista. Aeschin. in Ctesiph. κλέπτοντες ἐς ἀκοὰς ὑμῶν, Obrepentes vestris auribus. ‖ Ἀκοὴ singulari numero, Aures, Cicerone interprete. nam. quod Plato in Timaeo dicit, οὐδ' ἀκοῆς ἐνδεῖτο. vertit, Nec auribus egebat. ‖ Ἀκοὴ, Au- H
ditio, id est rumor, siue fama. Plato in Timaeo, ὁ δ' ἐμὸς λόγος ἀκοὴν μὲν παλαιᾶς ἀκοῆς, ex fama vetusta. Et hac in significatione numero etiam plurali vsurpatur à Thucydide lib. 1, ἐς ἀκοὰς τὸ ξυγγραφὴν ἧσσον ἀφίλητον ἐνέγκῃται, rumores rerum praeteritarum, siue de rebus praeteritis.

Ἀκοὴ, Obedientia. vt ἀκοὴν diximus pro Obedire poni. Citatur ex 1 Reg. cap. 16, ἰδοὺ ἀκοὴ ὑπὲρ θυσίαν ἀγαθήν, Ecce obedientia supra sacrificium bonum. id est, potior sacrificio bono. Multo frequentius est compositum ὑπακοή.

Ἀκοὴ, apud Homerum idem quod ἀκοὰ, Auditus, Auditio. Il. π, — ὁρμαίνουσι δ' ὄρουσαι. ἱκάνει δέ τε μῦθος ἀκουόντεσσι. vbi notat Eustathius ἀκοὴ Ionicum esse. nā linguae communis esse ἀκοὰ, vt βοὴ, ῥοή. Dicit etiam posse ἀκοὴ ex ἤκω medio praeterito esse formatū, at ἀκοὰ ex ἀκούω. Od. ᾱ, ὁ δ' ἴεν μετὰ πατρὸς ἐπὶ ἀκοὴν, profectus est ad auditionē de patre. Id est, vt audiret aliquid de patre. Vel, ad famam de patre audiendam.

C. Ἀνήκοος, ου, ὁ & ἡ, Qui non audit, vel Qui non audiit, Expers auditionis. vt apud Xenoph. ἵππων ἑαυτὸν ἀνήκοον, nullam tui laudem audis. In sentent. monostichis quae Menandro adscribuntur, ξύζης δικαίας οὐκ ἀνήκοος ᾖς. Sic apud Plut. μισθοὺς μισθοῦ τῶν καλῶν ἀνήκοον ἀμφοῖν παρασκευάζει μήτε ἀκοῦσαι μήτε ἀθλίαν εἶναι φωνήν. Interdum omittitur genitiuus: vt οὐκ ἐάσεις ἀνήκοόν μ' ἀπελθεῖν, Non me sines priusquam te audiero, abire. ‖ Alicubi exponitur etiam Ignarus, vel Imperitus, vt apud Synes. De insomniis, ἐοικότως ἀμάρτοι τῆς πίστεως, ἢ ἀνήκοός ἐστι τῆς κατ' αὐτὸν φιλοσοφίας. Sic in hoc qui à Suida ex innominato autore citatur loco, λόγον ἀληθείων καὶ παιδείας ἀνήκοος ἦν. Sed plus est non audiuisse quicquam aliqua de re quàm eius ignarum esse. ‖ In vulg. lex. exponitur etiam Qui audire & auscultare monenti non vult, Immorigerus. HINC aduerb. Ἀνηκόως, vt ἀνηκόως εἶχεν, pro ἀνήκοον εἶναι, Non audiuisse. Item ἀνηκόως ἔχω ἀστρολογίας, Ignarus sum astrologiae. ET Ἀνηκοΐα, Auditionis carentia, si barbare loqui liceat: vt autem Latinè loquamur, esse puto necesse per infinitiuum vertere, Non audire. Sed & pro loco cui adhibetur, potest aliis atque aliis modis verti. Plut. princ. libri De garr. ᾧ πρῶτον ἔχει κακὸν ἡ αἰσχύνη, τοῦτο ἀνηκοΐαν, Et non audire, primum malum est in quod incidunt qui non tacent. Vel, Hoc primum malum consequitur eos qui nunquam tacent, quòd non audiant. Idem circa initiū libri qui περὶ τοῦ ἀκούειν inscribitur, ὑπὲρ ἀνηκοΐας εἰδὼς κρεῖττον ἀφωνίας.

C. Δεινήκοος, vide paulo pòst.

C. Δυσήκοος ET Εὐήκοος, contraria. Δυσήκοος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui difficilè audit, Qui acutè non audit. nam Pollux post δύσηκοι & δυσήκοοι ponit ὀξυήκοοι, βαρυήκοοι. Possumus δύσηκοος ex Catone interpr. etiam Qui auribus parū audit. Ponitur autem δυσήκοος & pro immorigero seu inobsequente: vt contrà δύσηκοον pro morigero vsurpari, mox docebitur HINC Δυσηκοΐα, Difficultas auditus. A quibusdam exponitur etiam Aurium tarditas, ex Plinio. Item Inobsequentia. ET Δυσηκοεῖν, Difficilè audire. Item, Immorigerum esse. Εὐήκοος, ου, ὁ καὶ ἡ, Facilè audiens, Auditu valens. vt apud Hippocr. aquilones faciunt σώματα εὐηκοώτερα, id est Faciunt vt clarius seu liquidius audiant. Itc Εὐήκοος, Qui facilè auditur. Exponitur etiam Exaudibilis. Aristot. in Probl. διὰ τί εὐηκοώτερα ἐν νυκτὶ τὰ ἐκφωνούμενα; vbi nox accipitur pro vocib' aut sonis qui noctu eduntur: quos videlicet facilius seu clarius exaudiri ait quàm qui interdiu. Alii exponūt εὐηκοώτερα νύξ, nox in qua voces clarius exaudiūtur. Accipitur & pro morigero seu obsequente: sicut ἀκήκοα & nonnulla eius composita significant dicto audientem esse. Arist. Ethic. 1, πλεονεκτεῖ γοῦν τοῦ λόγου τὸ παρ' ἡμῶν ἀκήκοα. Ἐν ὑπνίοις εὐηκοώτερόν ἐστι τὸ τοῦ σώφρονος καὶ αἰδήμονος. Sic Theophr. εὐηκοώτατος ἔσχε μεταβολήν. HINC Εὐηκοΐα & Εὐηκοεῖν, quae contrarias habent signif. proximè praecedentibus Δυσηκοΐα & Δυσηκοεῖν.

Αὐτήκοος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ipsemet audiuit (vt dicitur αὐτόπτης, Qui ipsemet vidit) Cum genitiuo, vt apud Thucydidē, lib. 1, αὐτήκοοι δὲ βουλόμεθα ἐν ἡμῖν αὐτοῖς Λακεδαιμονίου λέγοντος, q.d. suis ipsi auribus audire. Plut. De lib. educ. αὐτὸ τοῦτο μανθάνουσιν ἵνα αὐτήκοα γένηται πολλῷ μᾶλλον, οὗτο αὐτόπτου. Quo in loco, sicut & in aliis, sunt qui αὐτήκοος interpretentur simpliciter, Auditores, sicut αὐτόπτης, spe

ctatores:ſed αὐτήκοος perinde eſt acſi dicas,Qui ſuis ipſe auribus audit,vel audiuit:ſicut αὐτόπτης, Qui ſuis ipſe oculis videt,aut vidit. |Αὐτήκοος,Qui eſt ſui iuris, Qui nullius eſt ſubiectus imperio.q.d.Qui non alii ſed ipſe ſibi eſt dicto audiens. αὐτήκοοι,inquit Suidas, οἱ μὴ ὑπ' ἄλλων ἀκούοντες, αὐτοὶ ὑ ἑαυτοῖς ἀκούοντες.

C.Βαρυήκοος, ET Ὀξυήκοος, contraria. Quæ duo ponuntur à Polluce poſt δυσήκοος & εὐήκοος.

Βαρυήκοος,ου,ὁ καὶ ἡ,Qui graui eſt auditu, Cui hebetes ſunt aures. Et βαρυήκοοι νόσοι Hippocrati ab effectu, Obtundentes auditum & hebetantes.Contrà Ὀξυήκοος, Qui acuto eſt auditu, Qui acutè audit. Sunt qui ὀξυήκοον interpretentur Cui teretes ſunt aures.ſed perperam.Baſil.τὸ ὀξυήκοον τῶ ζώου.vbi τὸ ὀξυήκοον ponitur pro ἡ ὀξυηκοΐα. EST autem Ὀξυηκοΐα Acumen audiendi, Facultas acutè audiendi. Cui opponitur Βαρυηκοΐα.

C.Εὐήκοος,ου,ὁ καὶ ἡ,Audiendi facultate præditus. Id enim videtur ſignificare hoc compoſitum, ſecundum analogiam ſignificationis quam habent quædam alia vocabula ex εὖ compoſita.Pollux ex Phrynicho citat εὐήκοος γλωσ', quod videtur ſignificare ſimpliciter, Audi, Auribus percipe,vel Aures præbe.Quidam autem malè ἀκήκοος γλῶ legerunt,quum Pollux antea loquutus eſſet de ἀκήκοος.

C.Σωφήκοος,ου,ὁ καὶ ἡ,Qui audit,Qui auditu percipit,vt exponit Camerarius apud Platonem.quòd Pollux dicat, φαῦλον ὃ ὁ Μιτυλήναιος ἀκουσὺς αὐτὸ τῶ ἀκροατής.Πλάτων ὃ ξυήκοος.ᾧ εἰσακούσαι.At in vulg.lex.exponitur Coauditor, (atque ita non erit otioſa præpoſitio) & citatur hic locus,non nominato eius autore, σωφήκοοι τῆ ὀνῖ τῶ σωφρονοῦντες σώματος ἤκοντων λόγων.

C.Φιλήκοος,ου,ὁ καὶ ἡ,Qui amat audire,Audiendi cupidus. Φιλήκοος (inquit Camer.) Cupidus multa audiendi. A Budæo exponitur etiam Qui libens recitationes audit. Quam ſignificationem conuenire puto Plutarchi loco Sympoſ.1, vbi dicit oportere in conuiuio ἀδολέσχων προσφύτη ὑπακαταπαύεσθαι φιλήκοον πανίσιον. Idem Bud.ſcribit apud Platonem eſſe φιλήκοον,muſicæ cupidum.Sciendum eſt,autē φιλήκοον per ſe ſignificare ſimpliciter,Qui audire cupit,vel Qui libenter audit,interdum ſequente genitiuo(vt ſi dicam φιλήκοος μύθων,Qui libenter audit fabulas)interdum ſine illo : ſed pro loco tamen interdum reſtringi ad eum qui cupidus ſit hoc vel illud audiendi. In vulg.lex.exponitur, Cui innata eſt audiendi cupiditas, & Diſciplinarum ſtudioſus. Cuius poſterioris ſignif.exemplum deſidero.

C.Ἀκήκοος,ου,ὁ καὶ ἡ,Valde attente audiens. vt apud Nōnum, Φθογγῆς ἡμετέρας ἀκήκοα. Huic autem compoſito locum poſtremum dedi , non ſeruato alphabetico ordine , quòd poeticum ſit , præfixam habens particulam ἀκὶ intenſiuam , quam & aliis multis præfigunt.

C.ΑΝΤακούω,Viciſſim audio. Sophocles,Σὺ δ' ἀντακούεις τῦτο, ὡς τοὐμὸν ἔπος.Hoc viciſſim audies.Id eſt, Hoc tibi viciſſim dicetur.

C.Διακούω, Audio, vt diſcipulus loquentem præceptorem audit. (qua in ſignif.vſurpatur & ſimplex ἀκούω) Plut.in Cicerone , διήκουσεν Ἀντιόχου τῦ ῥήτορος, Auditor fuit Antiochi,id eſt diſcipulus.Idem in Pericle,διήκουσε Ζήνωνος. Idem in Themiſtocle, Ἀναξιμένους διακοῦσαι τὸν Θεμιστοκλέα φησί.Interdum verò cum genitiuo rei quæ à præceptore docetur:vt διακοῦσαι μαγικῶν λόγων, ibidem. Sed frequentius cum accuſatiuo: cui interdum additur præceptoris nomen in genitiuo:vt apud Laertium, de Eudoxo, ἔπειτα μὲν γεωμετρικὰ Ἀρχύτα διήκουσε· ἔπειτα δὲ ἰατρικὰ Φιλιστίωνος. Sic apud Platonē epiſt.7, Διωνύσῳ τινὰ ἄλλα διηκοότες,exponitur Qui à Dione nonnulla fuerant edocti. |Διακούω, Ad finem vſque audio.(q.d. Peraudio,idem ſignificante præpoſitione quod in Perlego) Xenophon, ἵνα τῶ καλοῦ καγαθοῦ ἀνδρὸς ἕνεκα πλείους διακούσας καὶ καταμαθών. Sed quanuis Budæus διακοῦσαι hic eſſe velit Ad finem vſque audire, videtur tamen poſſe & pro ſimplici ἀκούειν ſumi , quum adiungatur πλείους. |Διακοῦσαι τὰς δεήσεις, Exaudire vota,in vulg. lexicis.

Διακούω,pro ſimplici ἀκούω. Plato Polit. πάλαι πολὺ διηκόεσας, Hoc ex aliquibus audiuiſti, vel Auditu cognouiſti.Xen.Pæd.1, διήκουε πάντα. Rurſum Plat.1 De republ. διηκοῦσαι τὸν λόγον pro Sermonē audire. Et in paſſ.voce Διακούεσθαι ἀκούειν,pro Auditu rarum.

C. ΕΙΣακούω,vel ΕΣακούω, Exaudio (ea ſignificatione qua dicitur à Cicerone,Vt idem omnes exaudiant,voce clariſſima dicam) Thucydides lib.4,pag.133,ἐπὶ δὲ τὰς μαλίζονας βοὰς τῆ πολεμίων, τὸ δὲ αὐτὸς παρεγγελόμενα οὐκ εἰσακούοντας.Sic lib.5.pag. 180, τῶ Ἀλκιβιάδου κατακελεύοντος εἰσάκουον. |Ponitur εἰσακούω & pro Pareo,ab eodem Thucydide lib.1,& alibi. |Εἰσακούω,in Teſtamento Nouo,& apud LXX interpretes,pro Exaudio , illo etiam ſenſu quo dicitur Deus exaudire preces.Sic & paſſ.Εἰσακούομαι,Exaudior, Preces meæ exaudiuntur: vt Matth. 6,ὅτι ἐν τῆ πολυλογίᾳ αὐτῶν εἰσακουσθήσονται. Dicitur & ipſa precatio εἰσακουσθεῖσα,vt Lucæ 1, δόξη εἰσηκούσθη ἡ δέησις σου. |Εἰσακούω ſimpliciter pro ἀκούω , apud Sophoclem, τῆδε εἰσάκουε Θέσφατος.

C. ΕΞακούω,Audio,Exaudio.Plutarchus in Fabio,ἐξακούσασιν τῆς φωνῆς ὑκ ἀκριβῶς, Quum vocem clarè non exaudiſſent. VNDE Ἐξάκουστος φωνή apud eundem in Numa,q.d.Exaudibilis vox, Vox quæ vel cuius ſonus ad aures peruenire poteſt.

C. ΕΠακούω,Exaudio,eo ſenſu quo dicitur Deus exaudire preces, vt ἐπακούσαι τῆς δεήσεως ὁ θεός , apud Plutarchum. Sic autem Lucianus in Timone , ἔπεμψέ σοι τὸν πλοῦτον ὁ Ζεὺς ἐπακούσας τῆς εὐχῆς. |Item pro Audio,id eſt Sum dicto audiens.(qua tamen in ſignificatione vſitatiora ſunt ὑπακούω & ἐπακούω , ac præſertim hoc poſterius: de quorū vtroq; mox dicā) Heſiod. καί τυ δίκης ἐπάκουσε. |Ἐπακούω,Ex præceptore audio & diſco: vt,ἤρετο εἰ γλῶ μεμάθηκεν, εἰ μεμαθηκὼς ἐπακούσειεν. quod exemplum à Budæo citatur.

Ἐπακούω pro ſimplici ἀκούω, Audio. Homerus Odyſſ. ξ.v.318,— Διὸς βουλῆ ἐπακούσῃ. Idem cum accuſatiuo itidem, Ἠλιθίους δ' ὄς τινά τ' ἰφορᾷ καὶ τινά τ' ἐπακούσῃ. Apud Lucianum autem cum accuſatiuo rei & genitiuo perſonæ,in Caucaſo, ὁ Ζεὺς ἵνα τοῦτο ἐπακούσῃ σου. Apud Herodotum autem cum rei etiam genitiuo , βουλευμάτων ἐπακούσαι. Sic & Plutarchus dixit in Camillo, ταύτης τῆς φωνῆς ἐπακούσαντες.

Ἐπακτικός,Budæus ex Aretha affert , ſed non addens ſignificationem . Fortaſſe autem ſignificat exauditionem, eo ſenſu quo dicitur Deus ἐπακούειν τῆς δεήσεως.

Ἐπακοὴ ET Ἐπήκοος, Auditor.Heſiodus in Oper.— αἰεὶ ῥῆς ἐπακοὴν ἰόντα . In proſa autem Ἐπήκοος, vt Plato De legibus lib. 6, ἐπηκόους δὲ τῆ καὶ διατιθέντων τοῦτον τῆς δίκης. Dicitur tamen frequentius ἀκοὴ pro auditore . Apud Xen . autem ἀναβ.2, ἐπὶ δὲ ἵππου ἐς ἐπήκοον,in locum vnde exaudiri poſſent.

C. ΚΑΤακούω,Exaudio. Plato Euthydemo , οὐχὸ οἷός τε ὦσθ' ὑμᾶς κατακούειν ὑπὸ τῆ ὄχλου. Sic vtitur & Thucydides lib.2. |Κατακούω, Dicto ſum audiens , Obtempero. (vnde κατήκοος,pro morigero)Demoſthenes Olynth.1, καὶ ἁπλῶς τοὺς ἄλλους ἅπαντας ἡγεῖσθαι χρὴ αὐτοτόμους ἥδιον ἂν καὶ ἐλευθερίους ἢ δούλους εἶναι.καὶ γὰρ αὖ δεῖ τῆ κατακούειν ἑτέρῳ ὅτου.

Κατήκοος,ου,ὁ καὶ ἡ, Dicto audiens , Morigerus. Plato Pol. lib. 7, κατήκοος τῆ πόλει. Viciſſim verò πόλις dicitur κατήκοος τῆ φρονοῦντος à Plutarcho in Fabio, Conſilio prudentis obtemperans. Vbi obſerua κατήκοος cum genitiuo. |Κατήκοος, Subiectus alicui, Qui eſt in ditione ac poteſtate alicuius. Pauſanias in Atticis, ὅσοι Ἀθηναίων κατήκοοι. Itidem ex Herodoto citatur , κατήκοός σοι εἰμὶ , pro Sum tibi ſubiectus.

Κατήκοος pro Attentus, vt ἴσθι κατήκοος ex Epigr.citatur pro Attentus ſis, Audi. Sic apud Platonem in Axiocho,κατήκοος λόγων pro ἀκροατής, Auditor.

C. ΠΑΡακούω, Perperam audio, vel Non rectè audio, Fallitur meus auditus, , ſeu Falluntur aures meæ. Habet eandem vim præpoſitio in hoc verbo quam in παρορῶ,& aliis multis. Plato in Theæteto , παραρρεῖ τι καὶ διαφεύγει καὶ παρακούει πλῆθος, id eſt (Camerario interprete) In plurimis eos oculi, aures , mens fruſtratur. Ego malim (ſequendo interpretationem

quam modò huit verbo dedi, reddere. Eorum oculi, aures & mens in plurimis fallantur. Quod ad ſenſum tamen attinèt, leue eſt diſcrimen. Παρακούω verti etiam, Perperam audio, vel Non rectè audio, eundem Platonem ſequens, qui ὀρθῶς ἀκούειν & παρακούειν inter ſe opponit, ſcribens in Protagora, εἴ πῃ μή σοι ἔμπροσθεν ἔλεγον ἢ μὴ ἄλλα ὀρθῶς ἤκουσας, ὅτι δίκαιός εἰμι εἰπεῖν τῶν παρηκουσμένων. Lucianus in Anacharſide, Σκόπει γὰρ ἐμοῦ, εἰ μὴ καὶ νῦν παρήκουσα τῶν ἀποδεδειγμένων. Niſi quis hìc malit pro Perperam intelligo, vt Budæus pag. 649. apud Galenum παρακούσας τὰ πρῶτα πολλῶν ῥημάτων exponit nonnihil audiens, ἢ οὐκ ὀρθῶς ἐπαίων τὴν λέξιν. Quæ expoſitio potius ſequenda eſt quàm quæ apud eum præcedit, Perperam audio, Temerè exaudio. Porro ideo dicit Budæus ſe ita intelligere apud Galenum, tanquam non planè affirmans, quòd vidiſſet Linacrum (cui multum tribuebat) ſecus vertere. Sed in Budæi gratiam proferam locos qui illius interpretationem confirment (vt omittam minimè nouum videri debere, παρακούειν ſumi pro Perperā intelligere, vt ἀκούειν ſumitur paſſim pro Intelligere) Sic igitur Syneſius De inſomniis dixit, ὅτι τῇ πανσυδὶ παρήκουσεν. Sic & Plutarch. in lib. Vtra anim. prudent. παρακούοντες ἴσως βοείᾳ θριξὶν οἴονται φωνὰς καὶ ὁρμὰς χρῆσθαι ταῖς παλαιαῖς. Exponitur etiam, Oſcitanter & negligenter audio, apud Polybium, παρακούσαντος τῆς λεγομένων. Et, ἀλόγως καὶ παρακόπως αἱ τῶν Κλειτομάχους παρήκουσε. Quæ expoſitio in altera quodammodo incluſa eſt. quia qui negligenter audit, perperam audire ſolet. |Budæus παρακούω interpr. Audiens ſic tranſmitto quaſi non audierim, in hoc Syn. loco epiſt. 5, ὅτε αἰσθοῖτο σιωπόδην ἰδὼν παρεῖδεν, ἢ ἀκούσας παρήκουσεν. Vbi ego παρήκουσεν exiſtimo verti etiam poſſe Se audiſſe diſſimulauit: vt videlicet ſit παρήκουσεν, Audiit quaſi in tranſitu. (Qui enim aliquid quaſi in tranſitu & tanquam aliud agens audit, id à ſe auditum diſſimulare facilè poteſt.) Hæc autem interpretatio verbi παρακούω huic etiam Luciani loco aptiſſima videtur, initio orat. quæ inſcribitur Iudicium vocalium, καὶ παρήκουον ἔνια τῆς λεγομένων ὑπὸ τῆς μουσικίστης, Audiſſe me diſſimulabam. Vel potius, Audire. |Παρακούω, Audire nolo, apud Polybium, inquit Bud. Hinc & pro Dicto audiens non ſum, Non obtempero, Non pareo. Luc. Caucaſo, ἀλλὰ δῦ ἀκοσμοτέρω δίκαι αὐτίκα παρακούσαντας τῶν ὁπτικημάτων. Sic Matth. 18. v. 17, ἐὰν δὲ παρακούσῃ αὐτῶν. Vbi alii vertunt Non audierit, alii, Audire neglexerit, vel Audire non dignatus ſit. Poteſt etiam commodè reddi fortaſſe, Si auditis illis morem non geſſerit. Sic παρακούμενος citatur ex Polybio, pro Inauditus & repulſam paſſus.

Παρακούω, Clàm & quaſi furtim audio. Παρακούειν (inquit Cam.) Ariſtophani, Clàm ſermonem ſublegere ſignificat, in Ranis, ἢ παρακούων λάσποιν, ὅταν λαλῶσι. Et in epigr. — παρήκοα νεῦ ὅτι ἔκτισε. Sic Plato in Euthyd. ὁ Κτήσιππος παρ' αὐτῶν ταῦτα παρακούσας, Hæc clanculum audiendo cognouerat. Hactenus Camer. In vulg. autē lex. Παρακούω, λάθρα ὑπακροῦμαι, id eſt, Subauſcultando voces aliquorum excipio, & procul quid narrent attendo, vt Cic. dixit De orat. lib. 2. Et Plautus, Clàm ſublegere ſermonem aliquorum. Quo ſenſu dictum à poeta ecloga 9, Vel quæ ſublegi tacitus tibi carmina nuper. Ariſt. Ranis, καὶ παρακούων, &c. Id eſt, Et coryceū agens, quum loquuntur domini. Budæus vult παρακούειν in hoc Luciani loco eſſe itidem Furtim audire & Subauſcultare, in lib. De merc. cond. pag. 102, ἢ ὁ μὲν θεὸς, ἀλλὰ ὑπακροώμενος παρακούσας τὸ δίκαιον. Sed & Eraſ. Subauſcultare vertit. Ego tamen exiſtimo poſſe etiam accipi παρακούειν in hoc loco pro Audire velut in tranſitu & non plenè. (quod nonnulli verbo Inaudire ſignificari putant: quum alii contrariam illi ſignificationem tribuant. nonnulli autem verbo Obaudire ſic vſi ſunt, ſed neſcio quàm Latinè.) Sic autem fortaſſe & in illo epigr. loco accipi debet. Apud Ariſtotelem certè Ethic. 7, cap. 6, παρακούειν ſignificationem habet quæ ad iſtam quam dico, proximè accedit, imò verò eadem videri poteſt, exiſtimo enim παρακούειν in illo Ariſtotelis loco eſſe quod Gall. dicimus, n'entendre qu'à demi. Verba Ariſtotelis ſunt, ἴσως γὰρ ὁ σωφρὼν ἀκούειν μὲν οὐ πᾶν λόγου· παρακούειν δ', καθάπερ οἱ τῶν ἀδικούντων, οἱ οὐδὲν ἀκούσαι πᾶν τὸ λεγόμενον, ὀκνηροὶ ὄντες, εἶτα ἀμελῶς ποιεῖσθαι τὰς πράξεις. Quæ in poſtrema interpr. ita fuerũt reddita, Videtur enim ira audire illa quidem rationem, ſed miniſtrorum præpropere rum more, negligenter & confuſè audire, qui priuſquam id omne quod dicitur audierint, exiliũt, deinde ab actione aberrant. At verò quidam ex ſuperiorum temporum interpretibus παρακούειν verterunt Non perfectè audire: Videat autem lector num aptius ſit Non plenè audire, id eſt partem duntaxat eorum quæ dicuntur. Quod certè Ariſtoteles non videtur negligentiæ tribuere, ſed cuidam præproperæ ad obeūdum miniſterium alacritati. Alioqui παρακούειν non malè etiam reddi poteſt alicubi Negligenter & oſcitanter audire.

Παρακούω & pro ἀκούω ex Herodoto citatur, παρακούω ἁμάρτυρον πρὸ πίστεως, Audio de illius artificio. Item ex Plat. epiſt. 7, οὐδὲν θαυμαστὸν νέον ἄνδρα παρακούσαντα ἀξίων λόγου πραγμάτων, ἀμαθῆ, πρὸς ἕκαστα ἐλθεῖν τοῦ βελτίστου βίου, Audientem de rebus magnis ſermones. Vide Παράκουσμα.

Παράκουσμα, ατος, τὸ, Praua doctrina, quam quis à malo præceptore didicit, vel Exitioſum acroama, quum quis malè audiendo, mala opinione imbutus eſt. Plato in epiſtola ad Dionis propinquos, ἀλλ' ὅπως τυραννίσι πρέπων, ἄλλως τε καὶ πρὸς τῆς τῶν παρακουσμάτων μοχθηρᾶς. Et alibi, ἄλλοι παρακουσμάτων πολὺν ἐμπεσόντες τῆς περὶ φιλοσοφίαν. Vide Bud. Comm. pag. 649. Qui tamen alibi ſcribit παράκουσμα generaliter ab illo vocari doctrinam, ſeu documentum. Certè ſi παρακούω in bonam etiam partem aliquādo accipiatur, (vt in loco modò citato accipi videtur) itidem & παράκουσμα accipi poterit. In vulg. lexicis ἡ παρακουσμάτων ἰκνεία citatur ex Dioſcor. lib. 1, in præfatione, pro narratione ex aliis auditu accepta: idq; turpi & craſſo errore: quum manifeſtũ ſit legendum eſſe περὶ ἀκουσμάτων non παρακουσμάτων.

Παρακοή, pro παράκουσμα, in ea ſignificatione quæ modò expoſita fuit. Plat. Epiſt. 7, διὰ τὰς ὑπὸ τῶν ἄλλων παρακοάς. Budæus C. 649. |Παρακοή, vſitatiore ſignificatione, Inobedientia, Inobſequentia. quæ tamen vix ſatis Latina ſunt. Expontur & Contumacia. Syneſ. epiſt. 67, ἀκοὴ γὰρ ζωὴ, καὶ ἁπάντων ἡ παρακοή. Vide in ὑπακοή, quomodo hæc duo opponat Paulus παρακοὴ & ὑπακοή.

C. ΓΡΟΣακούω, Inſuperaudio. Plutarchus in lib. De audiendo, οὐκ ἂν ἀνδὸς ἡγοῦμαί σε προσακοῦσαι σοὶ τῆς ἀκουστικῆς αἰδήσεως.

C. Γπακούω, Aures præbeo ad audiendum, q. d. Aures ſubiicio loquenti ad excipiendum ſonum. (qua periphraſi vtor ad exprimendam aliquatenus vim præpoſitionis ὑπό) Auſculto. Et Gall. l'eſcoute. Quod ita differt à verbo Ouir, vt Regarder differt à Voir. Dicimus enim interdum I'eſcoute ſi ie l'orray point: itidémque Ie regarde ſi ie le verray. Et ſimiliter, I'eſcoute bien, mais ie n'oy rien. Quum tamen alioqui eſcouter interdum idem planè ſit quod Audire, (ſiue ab ἀκουστῷ, ſiue ab Auſculto ſit deriuatũ.) Hoc quidem certè verbum Auſcultare, eadem etiam de re dictum reperitur de qua ὑπακούειν. vt enim apud Plautum legimus Auſcultare ad fores, & Auſcultare ab oſtio, ſic apud Græcos θυρωρὸς, id eſt ianitor, dicitur ὑπακούειν, vt apud Platonem in Phædone. Et quicunque ad fores accedit daturus illi qui eas pulſauit reſponſum, ὑπακούειν dicitur. Plut. in Sympoſio, Φίλωνος δ' ὁ γελωτοποιὸς κρούσας τὴν θύραν, εἶτα τοῦ ὑπακούσαντος εἰσαγγεῖλαι ὅστις τε εἴη καὶ δι' ὅτι κατελθεῖν βούλοιτο. Eodem autem ſenſu atque adeo de re eadem vſus eſt Lucas hoc verbo Act. cap. 12, προσελθοῦσα δὲ τὸ πυλῶνος, ὑπακοὴν παρέστη παιδίσκη ὑπακοῦσαι, ὀνόματι Ῥόδη. Vbi Eraſmus ὑπακοῦσαι reddidit Vt ſubauſcultaret. Alii ſimplici verbo, Vt auſcultaret. Sunt autem qui malint Vt reſponſaret, quò Plautum legiſſe comperiantur. Quaſi verò quicquid in antiquo illo poeta gratiam habet, id protinus ad vſum noſtrum eadem cum gratia tranſferri poſſit, nullá que illius vocabula aut loquendi genera pro obſoletis habenda ſint. ὑπακούειν certè in aliis itidē locis (id eſt in quibus alia de re agitur) exponitur Auſcultare: vt apud Theocr. in Thalyſiis, — αἰὲν ὑπάκουσον. |Γπακούω,

Respondeo.(q.d.Aurem præbeo,deinde respondeo) apud Homerũ & Theocr.Ita enim Hom. Od.ϛ,— ἀκούσατε μὰν ὡς ἐθέσατε. Νῶϊ μὰν ἀμφοτέρω μενεήναμεν ὁρμηθέντε Ἠῶθεν ἡέλιον, ἢ ἔνδοθεν αὖ ὑπακοῦσαι.quod & Eustathius exponit ὑποκρίνασθαι.Theocr.autem in Hyla, Τεὶς μὲ γλαυκὸν ἄυσεν ὅστις βαρὺς ἔφυγε λαιμός,Τεὶς δ' ἄρ' ὁ παῖς ὑπάκουσεν, ἁρπαλὲ δ' ἴετο φωνᾷ. Huc videtur posse referri & Luciani illud, ὑπακούσῃς ἡμῶν ἐμβοώσαν.Sic & in libro Iob aliquoties vsi sunt qui vocandi putãtur LXX interpretes, vt cap.14, καλέσεις,ἐγὼ δέ σοι ὑπακούσομαι. Et cap.19,θεράποντά μου ἐκάλεσα,καὶ οὐχ ὑπήκουσί μοι. Sumpta est autem hæc significatio ex consequente.quia postquam aurem præbuimus nos vocanti,aut quouis modo nos compellãti,respondere solemus. ¶Ὑπακούω(inquit Camer.) dicitur & accusator & aduocatus quum facta potestate dicendi & rogatus,in medium procedit.Demosthenes in orat.De falsa legat. πάμπολυν ὑπακούσασθαί μοι δοκεῖ κατήγορον.Ibidem paucis interiectis, ὅτι μὲν τῆς ἀσφαλείας ἕνεκα οὐδεὶς ὑπακοῦσαι καλούμενος ἠθέλησεν. Quam significationem hic posui quòd affinis proximè præcedenti esse videatur.

Ὑπακούω,Sum dicto audiens, Ausculto, Morem gero,Pareo,cum genitiuo & cum datiuo.Herodotus, Δαρείου βασιλεύοντος ἡμέας οὐδὲν ὑπήκουσαν. Thucyd. ὅτε Ἀθηναίων ὑπακούσεται,ἡμᾶς μὲν τῶν Λακεδαιμονίων γε αἰεὶ ἥσσονας. vbi Ἀθηναίων ὑπακούσεται non simpliciter significat Athenienses parentes, sed Qui in Athenensium ditione sunt ac potestate,vel Athenienses subiecti. Pro quo dicitur & ὑπήκοοι. Et cum genitiuo rei, vt apud Theophr.De caus.pl.lib.5,cap.4, ἀδυνήτως γὰρ ἂν,μᾶλλον ὑπήκουεν τῷ ψύχει. Vbi ὑπακούειν τῷ ψύχει ad verbum Parere seu cedere frigori, capitur pro Obnoxium esse frigori.Sic Gall. *Estre subiect* vtranque harum verbi ὑπακούειν significationum complectitur. Frequentior est cũ datiuo constructio,qua & ipsa Thucyd.alibi vtitur : vt ἡμῖν ὑπακούσομεν. Sic Demosth.ὑπακουσόμεθά σοι, & οὐ γὰρ ἂν ἄλλῳ γ' ὑπακούσαιμεν. Sic & apud Aristoph. Nubibus. Iungitur & cum genitiuo rei,necnon cum ὑπὸ habente accus.vt apud Demosth. Pro Ctesiph. τὸν δὲ ὑπακούειν τῆς ὀπτωπομένης ἀπεφηνάμην Κύρωνος. Plut.in Lycurgo,αἱ γὰρ ἰσχαὶ καὶ δρέπειν μᾶλλον ἔξεις ὑπακούει ὑπὸ τὴν δρεπόμενον.Dicitur & ὑπακούω τινι,pro κατά τινι:& cum personæ etiam datiuo,ὑπακούω σοι τοῦτο. vt ὑπήκουον ἅπασι,apud Thucyd.Citatur & ex alio innominato,φόβῳ σοι ἕπομαι ὑπακούω. Metaphoricè autem dicitur res etiam aliqua nobis parere, pro Succedere ex animi sententia. Luc.ἐπειδὴ ὑπήκουέ μοι τὸ πρᾶγμα.

Ὑπακούειν τοῖς λόγοις apud Platonem De leg.10, Orationis sensum assequi & mente comprehẽdere: fortasse (inquit Cam.) translato à ianitoribus verbo, qui dicuntur ὑπακούειν,id est Cognoscere quis adsit & intromitti velit,& respondere quærentibus ab ostio,&c. De hac enim signif.modò dixi. ¶Ὑπακούειν(inquit idẽ) Intelligere, quum aliquid extrinsecus cogitatione assumitur.vulgò Subaudire vocant.Ptolem.μεγάλης συντάξεως lib. 1, καὶ ὅτι πολλῶν ἐξῆς δι' ἀκολουθιῶν τὸ ὅμοιον ὑπακουέσθω. Exẽpla huius significationis & apud gramm.passim extant.

Ὑπακούειν pro simplici ἀκούειν, apud Homerũ, Il.ξ,v. 484,Καὶ τότ' ἐγὼν Οἰδιπόδαο πεσόντος ἐγεὶς εὐρεῖα,Ἄϊδηνδε νύξας· ὁ δ' ἔμμεν πῶς ὑπάκουεν. Vbi Eustath. ἤγουν ἀκουσίως ἤκουεν.Sic & in principio lib.Ψ Iliadis,Αὐτὰρ δὲ σφ' ἀγόρευε Ποσειδάων ἐνοσίχθων· Ἕκτορ καὶ σὺ μάλιστα πάντες ἄκουον. Vbi idem schol. videri dicit esse pro simpliciter ἀκούειν.In vulg.lexicis ex Aristoph.citatur λιτὰς ὑπακούειν pro Audire preces. Fortasse autẽ potius ponitur proExaudire.

Ὑπακοή,ῆς,ἡ,Obedientia:vt παρακοὴ est inobedientia.Quæ eleganter à Paulo inter se committuntur epist.ad Romanos cap.5. v.19, ὥσπερ γὰρ διὰ τῆς παρακοῆς τοῦ ἑνὸς ἀνθρώπου ἁμαρτωλοὶ κατεστάθησαν οἱ πολλοὶ, οὕτω καὶ διὰ τῆς ὑπακοῆς τοῦ ἑνὸς δίκαιοι κατασταθήσονται οἱ πολλοί.

Ὑπήκοος,ου,ὁ καὶ ἡ,Morigerus,Qui paret,Subiectus,Qui imperio alicuius subest. Aristoph. Pluto,Ἅπαντα γὰρ πλούτῳ γε δοῦλ' ὑπήκοα. Frequentius cum genitiuo: vt Plut.in Solone,ὑπήκοος τῆς δικαίου πάλαι κατέστη,æquitati morigeram. Apud Herodotum ὑπήκοος τοῦ βασιλέως, qui est in ditione & potestate regis. Sic πόλις ὑπήκοος Ἀθηναίων, Ciuitas quæ est in ditione vel sub ditione Athenienssium, Ciuitas Athenienssibus subiecta. Apud Xenoph. ὑπήκοον ἔχειν, habere in vel sub potestate, ficut ὑπήκοον ποιεῖσθαι, in potestatem redigere.

Ἀνυπήκοος,Inobsequẽs.vt ἀνυπήκοος τῷ λόγῳ, Plat. Tim.

Προστακτέον,Præterea subaudio,vt gramm. vtuntur.

Ἀκουσθήσομαι,οῦμαι,ἐκ ἀκουστὸς & θέω compositum.vnde φίλτρος ἀκουσθῆναι in Anthol. epigr.exponitur, Quod à deo auditur,Quod ad dei aures peruenit. τὸ εἰς θεοῦ ἀκοὰς ἐρχόμενον,Suidas.

¶Ἀκουτίζω(quasi ἀκουσίζω ex ἀκυστὸς) F.ísm. Audire facio, vt exponitur apud Græcos Bibliorum interpretes, à quibus potissimùm surpatur. Suidas ἀκουτίσαι exponit διδάξαι,id est docere.Crediderim ego ἀκουτίζω propriè sonare Audibile reddo: & Audiri facio malim exponere quàm Audire facio. Cum accusatiuo, Psal. 50, ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν, Audire me facies lætitiam. Vulgò, Auditui meo dabis lætitiã. At cum genitiuo, Cant.Sol.cap. 2,ἀκούτισόν με τῆς φωνῆς σου, Fac me audire vocem tuam. Gregorius à passiuo themate Ἀκουτίζομαι vsurpat ἀκουτισθῶμεν,De baptismo, καὶ ἀκουτισθῶμεν ἀγαλλίασιν.

Ἀκουτίζειν τῷ λόγῳ,Ex Aristotele citatur pro Obtemperare rationi.

Ἀκουστικὸς,ὴ,όν, Obtemperans,Obediens.Budæus ex Aristotele.

¶Ἀκουάζω,vel potius Ἀκουάζομαι, in voce passiua, Idem quod Audio,in prima & propria significatione. Od.ϛ, Δαιτυμόνες δ' ἐν δώματ' ἀκουάζοντο ἀοιδοῦ. At Il.η,ἀκουάζεσθαι δαιτὸς,pro vocari ad cœnam. Ad verbum, Audire cœnam,Πρώτου γὰρ καὶ δαιτὸς ἀκουάζεσθον ἐμεῖο,Primi cœnã meam auditis,pro Ad cœnam vocamini.à consequenti videlicet.

Ἀ ΚΡΟΑ Ο ΜΑΙ, ῶμαι, F.άσομαι, Idem quod ἀκούω, Audio.

Quibusdam tamẽ placuit hoc discrimen statuere inter hæc duo, vt hoc esset studii,illud sensus : sed non obseruatur hæc differentia.Iungitur itidem vt ἀκούω,genitiuo personæ, accusatiuo rei. Demosth. Pro corona, τὸ ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι. Plato in Apologia, ἐμοῦ λέγοντος ἀκροασονται οἱ νέοι,Me differentem audient adolescentes. Cũ rei autẽ accusatiuo, Æschin.contra Ctes.Ἀπὸ τίνος τρόπου ὑμεῖς ὦ ἀνδρες ἐκαρτερεῖτε ἀκροώμενοι ; Idem ibidem, ὡς ἐφ' ἑτοίμῳ ἦν ἀλλότριον πρᾶγμα ἀκροώμενοι.Lucianus, ἡκροώμην γὰρ ἅπαντα. Iungitur verò interdum & genitiuo rei:vt apud Isocratem in Plataico,μετ' ἀνοίας ἀκροᾶσασθαι τῶν λεγομένων.

¶Interdum etiam absolutè(id est sine casu)ponitur ἀκροῶμαι,vt apud Isocratem.Et ἀκροώμενος, Auditor.Plutarchus De audiendo, καὶ πρὸς τὸν λέγοντα καὶ πρὸς τὸν ἀκροώμενον.

Ἀκροῶμαι, Audio discendi causa, rursum cum genitiuo. Damascius, ὁ δ' ἠκροᾶτο λόγων μεγαλοπρεπῶν καὶ σοφίας ὑπερφυοῦς. Suidas hunc locum citans ait ἀκροᾶσθαι esse μανθάνειν:vt ἀκροατὴς est μαθητής.

Ἀκροῶμαι, Audio, Dicto sum audiẽs, Auscultо, Pareo. Cum genit. quã & ipsi ἀκούω significationẽ cum eadẽ constructione dedimus. Sic autem vsurpauit ἀκροᾶσθαι Antiphon,teste Suida. Apud Plutarchum in Lycurgo, ἀκροᾶσθαι τῶν πρεσβυτέρων, Parere imperãti. Arist. in Panathenaico, βασιλέως ἀκροᾶσθαι, Regi audienteм dicto esse.Sic apud Thucydidem,τὸ μέγιστον κέρδος εὑρίσκομεν ἀκροωμένοις τούτων.

Ἀκρόαμα,τος,τὸ,Quod auditur, ἄκουσμα. Æschines in Ctesiphontem, οἱ Δημοσθένης αἰτιᾶται ἑαυτὸν ἐπαινῶν βαρύτερον τὴν ἐχθρὰν ἅπασι τὸ ἀκρόαμα γενέσθαι, Si Demosthenes in suggestum ascendens,seipsum laudabit, iam hoc acroama iis quæ passi estis grauius ac molesti⁹ fuerit. Retineo autem vocem Græcam in huius loci interpretatione, Ciceronem sequens, ita scribentem pro Archia poeta, Themistoclem illum summum Athenis virum dixisse aiunt, quum ex eo quæreretur quod acroama aut cuius vocem libentissimè audiret, Eius à quo sua virtus optimè prædicaretur.Xenophon quoque generali sententia docet nihil lubentius à quoquam audiri quàm suam laudem : vt contrà nihil molestius quàm contrarium, appellans ἔπαινον (id est laudem) ἀκρόαμα

ἥδιστον: at λοιδορίαν, id est conuitium, γελοιότατον ἀκρόαμα. Qui alibi ἔπαινον vocat ἄκουσμα ἥδιστον, eodem sensu: vt dictum est in hoc nomine ἄκουσμα. Athen. 12, περὶ τῶν θεαμάτων καὶ ἀκροαμάτων, id est, De spectaculis & auditionibus. Accipiendo videlicet auditiones pro iis quæ audiuntur. Qua in significatione & in modò citatis locis ἀκρόαμα exponi poterit Auditio: simplicius videlicet quàm Narratio, vel Recitatio, vt alii. Sùt verò & qui tradant ἀκρόαμα esse festiuam & iucundam narrationem, manifesto errore: quum ἀκρόαμα generale sit nomen, & tam in malam quàm in bonam partẽ vsurpetur. vnde sunt βαρύτερον ἀκρόαμα & γελοιότατον ἀκρόαμα in locis à me modò citatis. Sciendũ est præterea Ciceronem τὰς δι' ἀκροαμάτων ἡδονὰς interpretatũ esse apud Epicurum voluptates quæ auditu percipiuntur: vt videre est in edito à me Cic. lex. Græcol.

Ἀκρόαμα, Ipsa persona quæ auditur, apud Athen. αὐλητρίδας καὶ ψαλτρίας καὶ τὰ τοιαῦτα τῶν ἀκροαμάτων. Plut. in Galba, Καίτοι γε αὐλήσεως αὐλοῦ θεῖον δῶρον (ἀκρόαμα δὲ λυρᾶς Κάτων ἀδοξοῦμενον) ἐπαινέσας, &c. Ita & à Cicerone vsurpatur: vt pro Sestio, Ille ipse ludens non solùm spectator, sed actor & acroama. Sic & Verr. 6.

Ἀκροαματικός, ή, ό, Ad auditionem pertinens, vel In auditione cõsistẽs. q. d. Auditorius, Auscultatorius. vt ἀκροαματικὴ διδασκαλία. Plut. in Alexandro, de ipso loquẽs, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀπορρήτων καὶ βαρυτέρων διδασκαλιῶν (ἃς οἱ αἱρέσεις ἰδίως ἀκροαματικὰς καὶ ἐποπτικὰς προσαγορεύουσι, οὐκ ἐξφέρον εἰς πολλούς) μεταχεῖν, id est, Sed etiam arcanarũ & grauiorum disciplinarum (quas illi peculiari nomine acroamaticas & epopticas appellantes, non efferebant in vulgus) cognitionem aliquam habuisse. Ibidem in epistola Alexandri ad Aristotelem, οὐκ ὀρθῶς ἐποίησας ὠδοῖς ταῖς ἀκροαματικαῖς τοὺς λόγους, id est, Non rectè fecisti qui acroamaticos libros vulgaueris, vel in vulgus ederis. Vbi acroamaticos libros vocat (Budæo teste) de recondita Peripateticæ sectæ disciplina editos. Quod & ex modò citato Plutarchi loco, & ex Auli Gellii cap. 20, lib. 2 (quò etiam te remitto) satis liquet. Sed vt omnes quod argumentum illorum librorum fuerit docent, ita nemo quæ huius appellationis fuerit ratio explicat. Ego verò existimo dictas disciplinas acroamaticas quæ huiusmodi essent vt aliter quàm audiendo præceptorem & ex viua eius voce percipi non possent: libros autem acroamaticos, qui huiusmodi acroamaticas disciplinas cõtinerent, nominatos. Videntur autẽ meam sententiam vltima epistolæ ad Aristotelẽ verba confirmare.

Ἀκρόασις, εως, ή, Auditio, Ipsa audiendi actio. Æschines in Ctes. κλέπτων τὴν ἀκρόασιν, καὶ μιμούμενος τοὺς ἁλόντας λέγοντας. Item ἀκροάσει ποιεῖσθαι apud eundem, pro Audire (ad verbum, Auditionem facere) οὕτως τὴν ἀπόλαυσιν ποιήσασθαι ἀκροάσεως. Idem ibidem, τὴν ἀκρόασιν οὐ τὴν αὐτὴν ὑμῖν ἐποιοῦμεν ὥσπερ ἐμοί. Isocr. De pace, οὐκ ἐξ ἴσου τὴν ἀκρόασιν τοῖς λέγουσι ποιούμενοι, Facere auditionẽ eorũ qui orationẽ habent apud vos. pro, Audire eos qui, &c. Auditionem præstare iis qui, &c. Sic nostrate sermone dicitur Facere lecturam alicuius scripti (*en faire la lecture*) pro Legere. Vitruuius vltimi libri cap. vltimo dixit Acroasin facere, Eo tempore quidam architectus ab Arado, nomine Callias, Rhodum quum venisset, acroasin fecit, exẽplumque protulit muri, & supra id, &c. Vbi existimo acroasin facere paulo generaliori significatione vsurpari pro ὅτι δῆξε τοῖχον, neque enim video qui conueniat vt pro recitatione hîc acroasin accipiamus. ‖ Gaza ἀκρόασιν passiuè vsurpauit pro Audientia. nam hæc ex Catone maiore verba, Ipsa oratio facit sibi audientiam, interpretatur, αὐτὸς ἀκρόασιν ἑαυτῷ ἐξεργάζεται ὁ λόγος. Hic ἀκρόασιν ἐξεργάζεσθαι, est Facere se audiri: at ἀκρόασιν ποιεῖσθαι in locis modò citatis, est (vti dixi) ad verbum, Auditionem facere, pro Audire.

Ἀκρόασις, Recitatio, ex consequenti videlicet. auditur enim recitatio. Vnde ἀκρόασιν ποιεῖσθαι non pro Audire, vt in superioribus exemplis, sed pro Recitare: vt, αὐτοῦ μου πατρὸς ἀκρόασιν ποιουμένου. Sic ἀκρόασις ὀνειδιστικὴ, Recitatio ostẽtatoria, vel sese ostentans, vel ostentationis gratia scripta. Luc. Ad eum qui dixerat Prom. &c. ἡμῖν δὲ οἱ ἐς τὰ πάνυ πολλὰ παροίνιοι, καὶ τοιαῦτα τὴν ἀκρόασιν ἀπαγγέλλοντες. Idem in Prometheo dicit ἀκρόασιν ἔχειν. vbi exponunt disceptationem, sicut & in præcedente loco narrationem. Ego malim vtrobique recitationem.

Ἀκρόασις mihi videtur sumi à Plutarcho pro ipso loco in quo fit acroasis, De discern. amico ab adulatore, ὅταν ὁρᾶν δέῃ αὐτοὺς ἔδρας τινὰς καὶ θρόνους ἐν ἀκροάσεσι καὶ διατρίβαις καταλαμβάνοντας. Apud Ciceronem quoque Epist. ad Att. 19. lib. 15, sic accipio acroasin: aut certè pro consessu aut corona hominum, acroaseos ergò congregatorum, vbi dicit, Et mehercule ipsius literæ sic & φιλοπόνως & πικρῶς scriptæ, vt eas vel in acroasi audeam legere. Quam vocis huius expositionẽ ignorantes quidã, grauiter lapsi sunt.

Ἀκροατής, οῦ, ὁ, Auditor, Qui audit. Isocr. De pace, αὐτὰ δὲ αὐτὰς καινὰς ἀμφοτέροις [τοῖς λόγοις] ἀκροατὰς παρέχειν. Ita enim lego apud Isocratem, ἀμφοτέροις corrigens & ex eo faciens ἀμφοτέρους: ex Demosthenis loco, in quo ita scribens, videtur hæc ipsa Isocratis mutuatus esse verba: in oratione Pro corona, ὥσθ' ἕξω γὰρ ἐμαυτὸν ὄντα καὶ τοὺς ἀμφοτέρους ἀκροατὰς. Iul. Pollux negat probum esse vocabulum apud Menandrum ἀκουσὶς pro ἀκροατής. ‖ Explicatur autem ἀκροατὴς à Suida μαθητὴς, id est discipulus. quemadmodum videlicet & Latinis dicitur Platonis auditor pro Platonis discipulo. quomodo & ἀκούειν vsurpatum antea vidimus. Isocrates tamen ἀκροατὴν & μαθητὴν distinguit, ad Nicoclem, ἀλλὰ τῶν μὲν ἀκροατὰς γίνου, τῶν δὲ μαθητάς. vbi ἀκροατὴν accipit in generali significatione quam priorem posuimus, pro eo qui aliũ audit, non tanquam discipulus & discendi causa, sed quouis modo.

Ἀκροατικός, ή, ό, Auditorius, Ad auditionem pertinens, ἀκροατικὸς μισθὸς apud Lucianum in Encom. Demosth. Merces auditoria, id est, quæ pro auditione datur. νομίζω τὸν ἀκροατικὸν, ἔφη, μισθὸν, καθάπερ Ἀθήνησιν ὀκλαστικὸν, ἢ δικαστικόν.

Ἀκροατήριον, ου, τὸ, Auditorium, Locus in quo audiuntur recitationes, aut in quo auditur præceptor. Plutarchus De audiẽdo, οἱ δὲ τοὺς ξένους φωνὰς τοῖς ἀκροατηρίοις ὧν ἐπισάγοντες. Suggestũ quidã, alii Pulpitum interpretantur.

C. Ἐπακροάομαι, ῶμαι, Auscultо. ET Ἐπακρόασις, Auscultatio, Auditio, in vulg. lex.

ἌΚΡΟΣ, η, ον, Summus, id est Extremus. Ἄκροις δακτύλοις ἅπτεσθαι, prouerbialiter, Summis digitis attingere. quod etiam dicitur primoribus digitis. Sic, ἐπ' ἄκρων ἰχνῶν βαδίζειν, itidem prouerbialiter, Summis pedum vnguibus ingredi. Quod & ἐπ' ἄκρων ὀδοπορεῖν dicitur, subaudito subst. tiuo, in hoc Sophoclis versu, Τῶν ἁλὶ ἰόντων, καὶ' ἄκρων ὀδοιπόρων. Apud Apollonium Argon. 1, ἄκρα ἐχ ἴχνια, Summa pedum vestigia, vel Summæ pedum plantæ: vbi scribit, — οὐδέ ποτε βάπτων πόδας, ἀλλ' ὅσσα ἄκροις Ἰχνεσι πηγόμενος. ‖ Item Ἄκρος, Summus, id est Supremus, In summo positus, Altus: vt ἄκραι κεφαλαὶ ὄρεος, apud Aratum (posito plurali pro singulari) Summus vertex montis, vel supremus. Id est, Summa pars siue suprema verticis: pro quo dicit Homerus superlatiuo gradu ἀκροτάτη κορυφή. Sic apud eundem Aratum ἄκραι χηλαί. Apud Sophoclem autem in Aiace ἄκρας νυκτὸς dicitur pro Summa nocte, pro Prima parte noctis. eodem videlicet sensu quo vulgò dicitur Summo mane. Quo etiam modo dicitur à Nicandro ἀκρόκωμος. nam hanc vocem explicãs scholiastes, ait esse ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς νυκτός. quasi περὶ ἄκραν ἑσπέρην. ‖ Capitur & pro Celsus, Altus. atque ita Cic. exponit in Arati modò citatis locis.

Ἄκρος, metaphoricè, Summus, Summum siue supremum gradum obtinẽs in re aliqua, Perfectus (&, vt Cicero, Summus & perfectus) Præstantissimus, Excellentissimus, Singularis: vt πεντάγωνος ἄκρος, summus tetragonista. Ita dictum est illud, ἄκρος ἰατὴς Ἄκρων, summus medicus Acron. Sed alludit ostin ἄκρος & Ἄκρων nomine proprio. Sic dicitur ἄκρος νομοθέτης, Summus Legislator, id est excellentissimus. Qua in significatione Maximum quoq; vsurpant interdũ Latini. Dicitur etiam aliquis ἄκρος ἰδίαν ἢ πόλιν, subaudito nomine

χῦ, Summus in ſua arte, Artis ſuæ peritiſſimus. Et cum A
præpoſitione εἰς. vt ἄκρος εἰς φιλοσοφίαν, Plat. De repub. 6, Præſtantiſſimus in philoſophia, Præſtantiſſimus philoſophus. Nec verò de perſona tantùm vſurpant ἄκρος, ſed etiam de re: vt ἄκρα ζοφή, apud Platonem. Et ἄκρα φιλία, apud Baſilium, ὃς καί μοι εἰς τὴν ἄκραν φιλίαν ὥρμοσται, Qui mihi ſumma iunctus eſt amicitia.

Ἄκρος format etiam comparatiuum ἀκρότερος, & ſuperlatiuum ἀκρότατος, qui apud poetas vſitatiſſimus eſt, quòd dactylum efficiat remanente vna ſyllaba. Habet autem ἀκρότατος poſitiui ἄκρος ſignificationem. nam perinde eſt ſiue cum Arato dicas ἄκρη κορυφὴ ὄρεος, ſiue cum Homero ἀκροτάτη κορυφή, pro Summus vertex montis, vel Summum iacumen. Il. α, Ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος οὐλύμποιο Heſiodus autem dixit ἀκροτάτῳ Ἐλικῶνι, pro ἀκροτάτῃ κορυφῇ Ἐλικῶνος. Sic & Il. λ. Homerus de arbore loquens, — καὶ περ τε ἰόζοι ἐν' ἀκροτάτῃ πιφύκοι, In ſumma arbore, pro In ſumma eius parte. Idē ἀκροτάτη χεία vocat ſummam & quaſi ſuperficialem corporis partem, τὴν ὁπτασίαν τῶν σωμάτων.

Ἄκρον, ου, τό (ſubſtantiuè poſitum) Extrema pars, Extremitas, & ἄκρα extremitates cuiuſlibet rei. Item ἄκρα Termini, Fines, τὰ πέρατα. ¶Eſt etiam Ἄκρον (iuxta alteram in adiectiuo ἄκρος poſitam ſignificationē) Summitas, Summa pars ſiue ſuprema, Vertex, Cacumen. vt Hom. ἄκρον Ἴδης ὑψηλῆς, Cacumē Idæ celſæ. Dicitur autem ἄκρον ὄρους, & in plurali ἄκρα τῶν ὀρῶν vt plurimum: (quod & compoſita voce ἀκρωρεία) reperitur tamen & per ſe poſitum ἄκρα, vt apud Herodotū. Ponitur ἄκρον & pro ἀκρότης, i. Summus gradus: vt εἰς ἄκρον σοφίας ἐλθὼν ἀκώς, Qui ad ſummum ſapiētiæ gradum peruenit. D ¶Item ἄκρα, pro τὰ ἔσχατα: vt ἄκρα φέρειν, in Antholog. epigr. Primas partes obtinere. ¶Reperitur verò & cōparatiuus gradus Ἀκρότερα pro ſubſtātiuo poſitum. nam (vt Apollonii ſchol. tradit) τὰ ἄκρα τῆς χειρός, id eſt Extremitates antemnæ, vocantur ἀκρότερα. Item Ἀκρότατα gradus ſuperlatiui, ſignificat (ſicut & Ἄκρα) Extremitates digitorum tam pedum quàm manuum.

C. Ἔπακρος, ου, ὁ καὶ ἡ, In ſummitate anguſtus, In anguſtum deſinens. ἐπάκρα apud Hippocr. τὰ εἰς στενὸν πλατύνοντα, ἔστω ἡμώκρα, Galenus. E

C. Ἀκροβατέω, ῶ. Fut. ήσω, Sūmis pedum digitis gradior, Gradior ſummis digitis terræ inſiſtēs, In digitos erigor. Lucianus Icaromenippo, καὶ ὡς τῶν οἱ χθὲς χαμαιπετῶς ἐπορεύοντο καὶ ἀκροβατῶν μὴ τῆς πίστεως. Antiphilus in Anthol. epig. Ἀτραπὸν ὀθνείοις ὔμμασιν ἀκροβάτει. Ex ἄκρος & βατέω inuſitato verbo, facto à βάω. ¶Item Ἀκροβατέω, pro Superbè incedo, apud Suidam.

C. Ἀκροβάμων, ονος, ὁ ἡ, Summis pedum digitis ingrediēs, Erectus incedens. Propriè, erectus in ſummos pedum digitos, apud Baſilium. ¶Item Ἀκροβατικός, adiectiuum, quod exponitur Scāſorius à Budæo ex Vitruuio. F

C. Ἀκροβατίζω, Idem quod Ἀκροβατέω. Nam Heſych. ἀκροβατίζειν exponit ἄκροις ποσὶν ὀρθαίνεσθαι.

C. Ἀκροβατικός, ἡ, όν, Summa parte tinctus. in Anth. epigr. Ex ἄκρος & βάπτω.

C. Ἀκροβολίς, ίδος, ἡ, Iaculi genus, vt ait Suidas: ſubiungens Ἀκροβολίσται, τὰ ἄκρα τοῦ σώματος βάλλοντα. Ἀκροβολίζω δέ. Vbi ſuſpecta eſſe poteſt ſcriptura. nam Heſychius ἀκροβολίδες tantùm meminit.

C. Ἀκροθιγματίζομαι, Sto in ſummo ſuggeſto vel tribunali. Heſ. Ex ἄκρον & βῆμα. G

C. Ἀκρόθλαστος, ου, ὁ ἡ, Germen in cacumine habens. Ex ἄκρος & βλαστός.

Cætera ex ἄκρος compoſita vide in illis vocibus quibus præfixum eſt: vt Ἀκρόδρυτος in βύω, & Ἀκρογωνιαῖος in γωνία, & Ἀκρόδρυος in δρυς, &c. Sic & Ἀκρώρεια in ὄρος. Ea autem quærere neſcientibus, monſtrabit index.

Ἄκρως, Aduerb. Summè, Perfectè. Gal. ad Glauc. 1, ὅταν ἄκρως ᾖ ξηρόν, Quum eſt ſummè ſiccum, Quum ſummā ſiccitatem habet. Dioſc. lib. 3, ἄκρως ἁρμόζει πρὸς ἰσχνότητα &c. Adeo conducit vt nihil ſupra. H

¶ Ἄκρα, ας, ἡ, (ſubſtantiuum) Summitas, Culmen, Faſtigium. Bianor in Anthol. epigr. Ἤδετο δ' ἐξ ἄκρης δόμος ἄμφεος, Corruit tota domus à tecto, vel à culmine tecti aut faſtigio. Huc pertinet Κατ' ἄκρας, ſiue Καθ' ἄκρας, quod vide in Κατά. Itē Sūmitas mōtis, Vertex ſeu cacumen. Gregorius, ἵνα καὶ τοῖς ποσὶ τὰς τῶν ὀρῶν ῥιφώμεθα, ἢ ἄκρας ἀπολειπόμεθα. Κῆπα pro ſummitate, ſignificatione generali: vnde ἄκραν κεφάλης ἔχειν, apud Dioſcoridē lib. 5. cap. 77, Summitatem leuitatis habere, pro, Summum gradum leuitatis. Quod etiam dici poſſit ἀκρότης κουφότητος. ¶Κάρα, Promontorium. Pauſanias, ἀπέχει δὲ ταύτης ἑπτὰ σταδίους ἄκρα κωλιάς. ¶Ἄκρα, ἀκρόπολις, Heſ. Arx. Æſchines, καὶ δι' ὑπόσχεσιν χρημάτων ἔπεισε τὴν ἄκραν παραδοῦναι. Plut. in Coriolano, αἰσχρὸν γὰρ εἶναι τὸν ὅπλα φέροντα ἄκραν, ἃ δεῖ καὶ τὸν ἀπειλοῦντα φέβεσθαι. ¶Capitur ἄκρα & pro extremitate: ſicut & ἄκρον alicubi ſummitas, alicubi extremitas exponitur. Heſychius quoque ait ἄκρα poni pro ἄκρη vel πύλαι.

Ἀκρᾶεσσον, ὁ, Idem quod ἄκρος. vnde & τὰ ἀκραῖα ſubſtantiuè poſitum pro τὰ ἄκρα, id eſt extremitates corporis apud Galenum, μετὰ τὴν τῶν ἀκραίων ψύξιν. Alibi pro eodē dicit ἀκροτηρίων.

Ἀκραῖος, Factum ab ἄκρα, ſignificante peculiariter arcem. vnde Venus ἀκραία apud Pauſaniam, Quæ eſt in arce, ἡ ἐν ἀκροπόλει. & Poll. ἀκραῖαι θεοί, inquit, οἱ ἐν ἀκροπόλει. οἱ καὶ πολιεῖς. Apud Euripidem autem Iuno ἀκραία, Quæ arcibus præeſt. Apud Heſychium tamen legimus Ἀκραία, Minerua, apud Argos, ὅτι πρὸς ἄκρᾳ ἱδρυμένη, à qua & Acriſius nominatus fuit. Addit autem, Iunonē quoque, Dianam, Venerem, ita dictas, quòd eſſent ſitæ ἐν' ἄκρῳ. ita enim apud eum legitur, quum prius ſcriptum ſit ἐν' ἄκρας. Sed & ante ἐν ταῖς ὑψηλοτάταις deeſſe puto ὅπου apud illum.

¶ Ἀκρότης, ητος, ἡ, Summitas, Extremitas. Plutarchus De primo frigido, καὶ διχομηνίαν τὰς ἐναντίας ἀκρότητας, id eſt aduerſarias extremitates. Plutarchus, ὅπου γὰρ ἔστιν ἀκρότης, ἐκεῖ καὶ πέρας. Item Faſtigiū, Apex, metaphoricè. Philo, Μωσῆς δὲ καὶ φιλοσοφίας ἐπ' αὐτὸν φθάσας ἀκρότητα, Moſes autem, qui & ipſum philoſophiæ attigit faſtigium, id eſt, Ad ſummum philoſophiæ gradum peruenit.

¶ Ἄκρις, ιος, ἡ, Summitas montis, Cacumen. & in plurali ἄκρεις apud Homerum. ¶Ex hoc autem ἄκρις dictus eſt Iupiter cognomento Ἄκριος, vt tradit Euſtathius. Item ἀκρία Minerua, ὅτι πρὸς ἄκρας ἱδρυμένη, vt ſcribit Heſych. Fit autem ἄκρις ex ἄκρη, vt κλῆρις ex κλῆρη, ſi Euſtathio credimus. Ἀκρίς autem pro cicada, vide infrà.

Ἀκριος, ου, ὁ, adiectiuum, In ſummo ſeu in cacumine poſitus. vnde ἀκρία Minerua, quod vide ſuprà in Ἀκραῖος poſt ἄκρα.

C. Ἐπάκριος, ου, ὁ, q. d. cacuminarius, à cacumine. (Cogimur enim interdum ad exprimendam vim vocis & formationem, Latinitatis metas egredi) Ita cognominatus fuit Iupiter quòd in montium cacuminibus dicatæ ei eſſent aræ. Heſych. & Euſtath. Vide Ἀκρία & Ἀκραία. ¶Ἑπτακρία, Regio Athenienſium, & ἑπτακρίς vrbes, à Cecrope ita nominatæ, vide apud Etymol.

C. Τριακρία, Sicilia, ſic dicta quòd tres habeat ἄκρας, id eſt promontoria, Pachynum, Lilybæum & Pelorum. Alii volunt Sicaniam peculiariter ita dictam. Stephanus Siciliam dicit: addens & aliam etymologiam. dicit enim ita appellatam, vel ὅτι πρὸς ἄκρας ἔχει, vel ὅτι τρίγωνος ὁμοία. Apud eū tamen legitur θρίναξ cum θ. Cæterùm quum inueniatur ἄκρις, malohoc & reliqua ab eo deducere: vt ſint quidem ab ἄκρη, ſed non immediatè, vt ita loquar.

C. Τριῶν ἀκρία. Montium cacumina. Herodotus, οἱ μὲν ἔχουσι τὰς πρὸς τὴν πόλιν καὶ τὸ πέδιον τὰς δὲ ἐπὶ τριῶν ἀκρίων ἱδρυμένας. Quo locus ab Euſtathio affertur, poſtquam dixit Herodotū pro ἄκρεις dicere ἄκρια neutro genere: quum tamen hic ſit ἐπτάκρια.

Ἀκρίζω, Fut. ίσω, Summa loca ſeu editiſſima perambulo, vel Cacumina perambulo, τὰ ἄκρα ὑπερβαίνομαι, inquit Euſtathius; addens Ἐξακρίζω ab Euripide hac eadem ſignificatione dici. ¶Ἀκρίζω, Summitatem vel extremitatem ſeco, In ſumma parte abſcindo. τὸ ἄκρον κόπτω, vt Euripidis ſchol. exponit in Oreſte. ¶Capitur etiam neutraliter apud eundem in OEneo, pro Summis pedibus ingredior, teſte Heſychio.

C. Ἐξακρίζω, ET Ἐπακρίζω, ET ΥΠΕΡακρίζω. Ἐξα-

κρίζω apud Euripidem pro Cacumina perambulo, vt modò dictum est. Ἐπακρίζω autem pro Ad summum perduco, & finem impono, quendam dixisse testatur idem grammaticus. At Τὸ ὑπακρίζω à Xenophonte etiam vsurpatur pro Per summum euado, Supero, inquit Bud. citans ex illius Hipparchico, καὶ πόρους αἰσταλεῖς ὑπᾶν, καὶ τὰ πίλα ὑπακρίζειν, καὶ ἐπ' ὄχλου καταίρειν. Qua significatione alibi dicit πύλα ὑπαίρειν καὶ ἐπ' ὄχλου αἴρεσθαι. In vulg. lex. citatur ex Euripide, ὑπακρίζειν δώματων pro Ædibus imminet desuper.

¶ Ἄκρων, ωνος, ὁ, pro ἄκρον, Extremitas membri. In Hippia tria, ἄκρωτα χοίρειον πόπανον καθαγίσαι δεῖ, Ruellius vertit Trunculum porci. vt sit ἄκρων hic membri truncati extremitas. Vertit autem trunculum, tanquam habeat ἄκρων diminutiui formam. AT Ἀκρῶα Hesychio Viscera. Ἀκρώτιον autem quod exponitur ἄθρωμα, aliunde sit necesse est.

¶ Ἀκρωτήριον, ου, τὸ, Summitas, Cacumẽ. Herodotus, ἀκρωτήριον τῆ οὔρεος, Vertex montis. ‖ Significat & promontorium. ‖ Item ἀκρωτήρια dicuntur extremæ partes siue extremitates corporis, τὰ ἄκρα, vel τὰ ἀκρεῖα. Gal. ad Glauconem 1, ἡ τῆ ἀκρωτηρίων τρίψις. Sic Dioscor. lib. 6, ἀκρωτηρίων ψῆξις. & lib. 1, τὸ ἐν ἀκρωτηρίοις ἕλκος. Alex. Aphr. in Probl. τὰ ἀκρωτήρια ῥηγνῦσθαι. Thucyd. ἄκρας χεῖρας & ἄκρους πόδας dicit explicans quod dixerat ἀκρωτήρια. ‖ Aristoteles (vt ait Budæus) ἀκρωτήρια vocat extremam partem digitorum sub vnguibus latentem, & extremas partes ossium. ‖ Item ἀκρωτήρια (ait idem) Pinnacula & prominẽtiæ ædificiorum, apud Plutarchum in Cæsare, ὡῶ γ' ἂν Καίσαρος οἰκία προσπεσόντων αὐτῆ ὅπλων κόσμῳ καὶ σημείῳ τῆς βουλῆς ψαῦσαι μόνης, ἀκρωτήριον. id est fastigiũ, ex Cic. & Suet. ‖ Vitr. tamẽ hæc distinguit. ‖ Itẽ Ἀκρωτήρια sunt (vt tradit Hesychius) τὰ ἐπάνω τῆ ναῶν ἀετωμάτων. ὡραιόζωδα: vel, vt alii, τῆ πλοίων. Budæus ita posse intelligi ait hoc in loco Athenæi, lib. 5, vbi Philadelphi pompi describit, ἐζεύγνυτο ἐπὶ πέρατα πυλίναι δρύφακτα δωδεκαπήχη δύο, ὕψος πηχῶν ἓξ. ταῦτα δ' εἶχεν αὖθις ἀκρωτήρια ἐξ ὧν αἱ γέφυραι κύκλῳ, hoc est, animalia è summis labris prominentia. ‖ Ἀκρωτήρια sunt etiam rostra nauium & ornatus (inquit Budæus) locos subiungẽs non in quibus sit nomen ἀκρωτήρια pro Rostra, sed verbum ἀκρωτηριάζειν pro Rostra adimere. At Bayfius locum hunc citat in quo ait ἀκρωτήρια, pro ἀκροστόλια (dixerat autem antea ἀκροστόλια esse Rostra) positum sibi videri: Xenoph. Hell. 2, ἀπέπεμψαν καί τι τῆ αἰχμαλώτων πλὴν ἀκρωτήρια. ‖ Ἀκρωτήρια Vitruuius lib. 3 nuncupat angularia & mediana. videtur autem (inquit Cælius Rhodiginus) statuæ sic plerunque in ædificiis excitari consuetæ. Vide Vitruu. Sit autem simplex an compositum hoc nomen, dicam in proximè sequenti verbo, quod ab eo deductum est.

Ἀκρωτηριάζω. F. σω, Extremitates corporis amputo, Corpus mutilo, Hominem mutilo aliqua corporis parte, Mutilo. Polyb. in 5, ἀκρωτηριάζων δὲ καὶ φονεύων καὶ τραύλων μᾶλλον διέφθειρε. Athen. lib. 5, de Scythis loquens, οἷς τῶν προσπλεόντων ὕβρεως ἄκρατον τῆ αἰθρώπων εἰς ἃς ἐφάνησαν, ἀκρωτηριάζειν τὰς ῥῖνας, id est, Eò processerunt insolentiæ, vt ad quoscunque homines venissent, illis nares mutilarent. Sic enim & apud Latinos dicuntur mutilari hæ partes, aures videlicet & nasus, vt à Græcis ἀκρωτηριάζεσθαι. Nec verò desunt qui existiment ἀκρωτηριάζειν esse propriè aures mutilare, quasi videlicet vox ὦτα hoc in verbo inclusa sit: atque hoc placuit Etymologico, qui posito verbo Ἀκρωτηριάζω, subiungit morẽ fuisse apud veteres, eorum quos in flagitio aliquo deprehẽdissent, τὰ ἄκρα τῶν ὤτων ἀποτέμνειν, id est extremitates aurium amputare. Quam etymologiã, vt & alias multas eiusdẽ autoris, plane absurdam esse mecum fatebũtur, vt spero, qui niecum cònsiderabunt quæ dicam. ἀκρωτηριάζω quin ab ἀκρωτήριον deductũ sit, nemo ire possit inficias. Quòd si ab ἀκρωτήριον fiat ἀκρωτηριάζω, & significet τὰ ἄκρα τῶν ὤτων τέμνω: dicamus necesse est nomini ἀκρωτήριον eãdem subesse τῆ ἄκρων τῆ ὤτων significationem. At hoc dicere absurdum est, quum ἀκρωτήρια nihilo magis aurium quàm nasi, quàm manuum, quàm pedum ἄκρα dicantur: quinetiam ἀκρωτήριον sumatur (vt & ἄκρων, vel ἄκρα, ἄκρας) pro montis vertice, item promontorio. Dico igitur compositum non esse ἀκρωτήριον, & ab eo dici ἀκρωτηριάζω pro τὰ ἀκρωτήρια τέμνω, eadem planè ratione qua ab ἄκρος Euripides formauit ἀκρείζω, & vsurpauit pro τὰ ἄκρα τέμνω.

Ἀκρωτηριάζω, metaphoricè, quemadmodum & apud Latinos Mutilo. Chrysin epist. ad Rom. est, δι' οὐδὲν δὲ ἧττον ἐοικὲς ἀκρωτηριάζουσιν τὴν φύσιν οἱ νομοθέται, ἢ ὅτι τῶν ἐνόντων ἀκρωτηριάζουσιν, id est, Imminuunt naturæ vim castratione. Demosthenes quoque ἠκρωτηριασμένος metaphoricè vsurpat, præteritum in actiua significatione positum ab ἀκρωτηριάζεσθαι, in orat. Pro corona, αὐτόχθονι μιαρὸν καὶ κόλακες καὶ ἀλάστορες, ἠκρωτηριασμένοι τὰς ἑαυτῶν ἅπασαι παρείδας, pro ἠκρωτηριασκότες, id est, Imperii & finiũ patriæ circunciſores, Qui laceram patriam & mutilam flagitiosa proditione reddiderunt, vt Budæus interpretatur. Suidas ἠκρωτηριασμένοι (quod pro ἠκρωτηριασκότες capitur) exponit λελυμασμένοι, id est qui labefactarũt. Existimo autem verbo ἀκρωτηριάζειν siue ἀκρωτηριάζεσθαι fœdam quandam iniuriam significari: vt videlicet fœdum remanet corpus post mutilationem. ‖ Ἀκρωτηριάζεσθαι autem in passiua voce simul & significatione, eáque itidem metaphorita, apud Herodianũ, de Alex. Mãm. exercitu à Persíde redeunte ita loquentem, καὶ ἠκρωτηριάσθησαν οὐκ ὀλίγοι ἐν δεκαημέρῳ χώρᾳ. quod exponitur Labefactata fuerunt eorum corpora & attrita.

Ἀκρωτηριάζω, pro Rostra adimo. Herodotus in Thalia, καὶ τῆσι ναυσὶ καὶ τριήρεσι ἐχούσῃσι τοὺς πρόῤῥας ἠκρωτηρίασαν, id est, Rostra ademerunt, vt vertit Budæus, dicens ἀκρωτήρια inter cætera significare etiam rostra nauium & ornatus. Xenophon Hell. 6, ὁ μὲν τὰς Ἰφικράτους ταῖς μὲν πεντήρεσι ἀκρωτηριασάμενος.

Ἀκρωτηριασμός, οῦ, ὁ, Mutilatio, Extremarum partium corporis amputatio, vel extremæ alicuius partis. Dioscor. lib. 7. c. 1, ἐπὶ ἧς δὲ ἀκρωτηριασμοῦ.

Ἄκρεμμων, ονος, ὁ, (secundum Suidam autem ἀκρεμών, ῶνος, ὁ) Ramus maior, Grandis ramus, vel prægrandis. Virgultum vertit Hieronymus in Esaiæ cap. 13. Redditur & Stipes à Gaza apud Theophrastum De causis plantarum, ἔστι γὰρ ἀπὸ καυδακαίδος καὶ ῥίζης καὶ χλωροῦ, οὐ πάντως δυνατὸν αὐτὸ καὶ ἀπὸ ξύλου καὶ ἀκρέμμονος, καθάπερ ἄμπελος καὶ συκῆ, id est (Budæo interprete) Non enim quod auulsione & radice & ramulo prouenit, ligno etiam prægrandique ramo, exurgere potest, vt vitis & ficus. Sic autem Budæus reddit, Gazæ interpretationem sequens: qui alicubi ἀκρέμονας pluribus verbis exponẽs ait esse ramos prægrandes in quos arbor à caudice spargitur. Ab Etymologico ἀκρεμὼν exponitur ὁ κλάδος. à Suida & Hesychio ἀκρέμονες exponuntur βλαστοὶ, κλάδοι. in qua explicatione existimo illos κλάδους in generali significatione accipere. alioqui enim κλάδος propriè minorem ramum seu surculum significat. ‖ Sic & ἀκρέμων apud poetas interdum generaliter pro quouis ramo. ‖ Dioscorides ἀκρέμονας dixit μακρόθρου, id est fœniculi. lib. 3, cap. 81, ἐπὶ σκιῶ τοῖς φύλλοις καὶ τοῖς ἀκρέμοσι. Vide etiam Κλῶν & Πόρθος. ‖ Metaphoricè ἀκρέμων Θοίας quidam dixerunt, imitantes Homericum illud ἕζος ἄρεος, vt tradit Eustathius.

‖ Κρεμὼν etiam dicitur pro ἀκρέμων, inquit Etymologicus. fit autem κρεμὼν à κρεμῶ, id est pendeo: vt ἀκρέμων ab ἄκρος, id est summus: quòd sit in sũma arbore, id est in summitate arboris, ὁ ἐπ' ἄκρου τοῦ δένδρου ὤν. Quidam autem subtilius (& quidem subtiliùs quàm par sit) ὁ ἐπ' ἄκρου μόνων. quasi verò illa terminatio μων non itidem in multis huiusmodi deriuatis cerneretur, quæ talem deductionem admittere nõ possunt. Quod autem ad κρεμὼν attinet pro ἀκρέμων, nullo testimonio fidem eius facit Etymol. eiúsque cæteri lexicographi nõ meminerunt: ideóque in dubio relinquo.

Ἀκρεμονιαῖος, α, ον, Adiectiuum formatum ab ἀκρεμὼν, vt siquis à Ramus formet Ramalis, vt ἀκρεμονιαῖαι διατροφαὶ apud Theophr. lib. 4, id est ramorum grandium.

Ἄκρις, ίδος, ἡ, Locusta. Theocrit., — βάτραχος δί κατ' ἀκρίδας ὥστε ἰείδειν. Comicus quidam apud Athenæum εἰκὸς δ' ἂν εἶμι ἀκρίς. Apud D. Matthæũ vbi dicitur Ioannes Baptista esitasse ἀκρίδας, fuerunt qui ἀκρίδας acci-

piendum putauerint pro fruticibus, aut ſurculis quibuſdam delicatis, nouam huic voci tribuentes ſignificationem: quum recepta optimè conueniat. Cōſtat enim cum ex Ariſtophanis tum ex aliorum autorum locis, locuſtis veſci ſolitos veteres. vnde & ἀκριδοφάγοι quidam populi fuerunt appellati, de quibus Strabo, Agatharchides, & alii. Ponuntur autem variæ huius nominis etymologiæ: ex quibus vnica mihi placet (quam & ſequor) παρὰ τὰ ἄκρας τῆς ἀσταχύων καὶ τῆς φυλλῶν νέμεσθαι.

Ἀκρεῖς, quæ & Phalæna & Lampyris, quæ vocabula vide.

C. Ἀκριδοθήκη, Inſtrumentum ad venandas ſeu capiendas locuſtas. In vulg. lex. Capſula ad venandas locuſtas. Theocr. Idyll. 1, Αὐτοῦ γ' αἰθρείκεσσι καλαὶ πλέκι ἀκριδοθῆκαι.

C. Ἀκριδοφάγος, Locuſtarum eſitator, Qui locuſtis victitat. Vide paulo antè in Ἀκρίς.

Ἀκρείδιον, ου, τό, diminut. Locuſtula.

ΑΚΡΙΒΗΣ, ής, ές καὶ ής, Exactus, Exquiſitus, Accuratus. Item, Exploratus, Certus. De rebus dicitur pariter ac de perſonis. ſed frequentius de rebus, niſi me fallit memoria. Iſocrates ad Nicoclem, ἀκριβῆς ποιοῦ πρὸς δοκιμασίας τοὺς σωφρόνας, id eſt exactas explorationes, vel accuratas. Quo ſenſu Chryſoſtomus De ſacerdotio ἀκριβῆ καὶ βέβαια σοφίαν ἔρρυται dixit. Ariſtot. Rhet. 3, διὸ τὰ ἀκριβῆ πρέπει τοῖς ἔργοις καὶ χεῖρω φαίνεται ἐν ἀμφοτέροις. Sic dicitur ἀκριβῆ σάβαν, exacta amuſſi, pro Exactè ad amuſſim. Plutarch. in Præcept. de ſan. ἢ μὲν οὖν ἀκριβὴς σφόδρα καὶ δι' ὄνυχος λειρόμενη δίαιτα. Ἀκριβὴς τὴν ὀργασίαν apud Lucianū, Exquiſitus & exactus. Sic & ἀκριβὲς ἔργον, apud Demoſthenem Pro corona. ἀκριβὴς μνήμη, Accurata memoria. Ita enim malo reddere, generalem ſignificationem vocabuli retinendo, quàm vt alii Tenax memoria. Demoſthenis locus eſt hic, ἀλλ' οὐ πάντα ταῦτα παρ' ὑμῶν εἰς ἀκριβῆ μνήμην, οὐδ' ἐμοὶ πεποίηκεν ἐγκλείν. id eſt (vt quidem ego interpretor) Sed hæc accuratè & diligenter non mandatis memoriæ. Ἀκριβὲς σημεῖον, Certum & exploratum ſignū. Ἀκριβὴς μνήμη, Certa memoria. Ita enim malo reddere quàm cum aliis Tenax memoria. ‖ Ἀκριβής, inquit Budæus, Plenus, id eſt iuſtus, apud Lucianum. Ἀκριβὴς τετράπους, Gal. ad Glauconem. id eſt iuſtus, ὁ μηνοειδὴς, καὶ ὁ γέμων, inquit idem Budæus. Rurſus idem in pr. Annot. in Pand. Iuſtum enim eſt omnibus numeris plenum, quod Græci ἀκριβὲς dicunt. Galenus identidē vtitur, ἀκριβὴς ἐρυσίπελας, id eſt, iuſtum plenúmque eryſipelas, & huiuſmodi alia appellando, lib. Therap. 14. Bud. ‖ Ἀκριβὴς quum de perſona dicitur, non ſignificat duntaxat generaliter hominem aliqua in re, ſiue aliquo in opere exactum, ſed etiam eum qui ad rem eſt attentior, & quaſi circa eius curam curioſè exactus. vno denique verbo, hominem tenacem, ſiue parcum. quam tamen ſignificationem nondum à quoquam annotatam reperi, & apud Plutarchum ſolum obſeruare me memini: qui & ἀκριβείαν eodem vſurpat ſenſu, vt paulo pòſt oſtendam.

Ἀκριβὲς, ſubſtantiui locum obtinens, pro ἀκρίβεια. Lucianus in Anacharſide, τὸ γὰρ ἀκριβὲς τῆς περὶ αὐτῶν θεωρίας, id eſt, ἡ ἀκρίβεια τῆς θεωρίας. id eſt ἡ ἀκριβὴς θέωρησις, exacta conſideratio, ſiue accurata examinatio. Interdum etiam ponuntur εἰς τὸ ἀκριβὲς & εἰς τὸ ἀκριβὲς pro ἀκριβῶς. vt apud Euſebium, εἰς τὸ ἀκριβὲς τῆς ὁμοιώσεως ἀπειργασμένος, Eodem planè modo dictum eſt illud εἰς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένων ἀνδρῶν. vbi τὸ ἀκριβὲς, id eſt ἡ ἀκρίβεια, exactā quādā expreſſionē ſignificat, imaginis videlicet. Quare εἰς τὸ ἀκριβὲς τῆς ὁμοιώσεως ἀπειργασμένος, vel εἰς τὸ ἀκριβὲς εἰκασμένος, vertere poſſimus, Ad viuum expreſſam imaginem habens. Idem vnico vocabulo dicunt ἀπηκριβωμένος. quod eſt participium ab ἀπακριβοῦσθαι. ‖ Item εἰς τὸ ἀκριβὲς, pro ἀκριβῶς, id eſt ἀληθῶς, verè. Thucyd. 6, καὶ εἰς τὸ ἀκριβὲς οὐπω, οὐδὲ ἀδίκως καταγνοίη τις. vbi ſchol. vult eſſe pro οὐκ ἀληθῶς εἰπεῖν. Caterùm huius nominis ἀκρεῖς quū apertè ridiculas notationes ab Etymologico afferri viderem, meo ipſe iudicio vtens, hic collocaui poſt ἄκρος. præſertim quum ἄκρος inter alia de eo etiam dicatur qui aliquam artem ἀκρεῖς teneat: atque adeo Heſychius ἀκρεῖς pro ἄκρος, ex Eurip. Philoctete afferat. Quòd ſi & mihi tam audacter ſubtili eſſe liceat quàm video in pleriſque aliis vocibus veteres eſſe grammaticos, dixerim veriſimile eſſe ex ἄκρον & βῆσαι (à βάω) factum eſſe, videlicet παρὰ τὸ εἰς τὸ ἄκρον βῆσαι. nam qui eſt ἀκρεῖς ad ſummum vſque peruadit.

Ἀκρεῖδέω, ῶ, F. ήσω, Exactè cognoſco, vel cognitum habeo, Compertum exploratumque habeo, Probè calleo, aut Exactè diſco, Exactè perquiro, Accuratè & diligenter exploro. Iſocr. in Panath. τοὺς ἄλλους μὲν φασὶν εἶναι τοὺς τὰ τοιαῦτα ἀκρεῖδοῦντας, Qui res eorum diligenter inueſtigant, vel Exactè cognoſcunt. luxta Budæum, Iis qui diligenter ſcribunt vel indagant. Herodianus, Τοῖς τὰ Ῥωμαίων οὐκ ἀκρεῖδοῦσιν, Qui res Romanorum non exactè cognitas habent. Lucianus in Piſcatore, Τοῖς μὲ λόγοις ἡμῶν πάνυ ἀκριβῶσιν οἱ πολλοὶ αὐτῶν. Itē dicitur aliquis artem quampiam ἀκριβοῦν, pro exactè callere, exactè peritus eius eſſe, exquiſitam eius peritiam habere. Herodianus de Commodo, σωφρονεῖν δὲ ἀσπερ οἱ ἕξεως τὴν ἀκρεῖδοῦντες. Xenophon Pæd. 1, οὐ γὰρ δεῖ διδάσκαλος τούτων οὐδεὶς κρείττων τῆς αἰδοῦς, ἣ ἡμᾶς καὶ μόνον ἀκριβοῦν ταῦτα ἐδίδαξε, Neceſſitas enim optima eſt horum magiſtra, quæ nos hæc pernoſcere docuit, vel perdiſcere. idem Pæd. 1, ὁ διδάσκαλός με ὡς ἤδη ἀκριβοῦντα τὸν δικαιοσύνην καὶ ἄλλοις καθίστη δικάζειν, Magiſter me, vt qui iam iuſtitiæ exactam cognitionem haberem, aliis etiam iudicem conſtituebat.

Ἀκρειδῶ, Exactè facio, Exactum & exquiſitum reddo, Exacta cura & diligentia facio, Omnibus numeris abſolutum reddo. quum videlicet de opere quopiam dicitur. Interdū verò ἀκριβῶ ſignificat Exactum reddo, non pro Exactè factum reddo, ſed pro Facio vt quis ſit exactus. Sic Dioſcorides lib. 2, ἀκριβοῖ καὶ αἰσθήσεις dixit pro Exactos ſenſus reddere, Facere vt ſenſus ſint exacti. Quidam vertunt, Senſus exacuere, Aciem ſenſuum excitare.

Ἀκριβοῦν iungitur etiam cum περὶ & πρός. Ariſtot. lib. 5 De generatione animalium cap. 1, ἀκριβοῦν περὶ τὰς διαφορὰς χρωμάτων, Exacta cura & diligentia vtor circa differentias colorum, Exactè colorum differentias perdiſco, aut pernoſco, ſiue percognoſco. ‖ Cum πρός autem apud D. Matthæum, Exactè vel diligenter inquiro, aut inueſtigo, Accuratè ſciſcitor, vel ſcrutor. cap. 2, ἠκρίβωσε παρ' αὐτῶν τὸν χρόνον τοῦ φαινομένου ἀστέρος. Alii hic ἀκριβῶ volunt ſignificare Diligenter diſco. quæ interpretatio non æque mihi placet.

Ἀκριβόομαι, οῦμαι, paſſ. Ἀκριβοῦσθαι dicitur res aliqua, id eſt Exactè fieri, Exquiſita & exacta cura ac diligentiā elaborari. Item Ἀκριβοῦσθαι, Exactè cognoſci, Pernoſci. ἀκριβωθήσεται Suidas & ſchol. Ariſtophanis exponūt ἀκριβῶς μνημονευθήσεται, in hoc ipſius poetæ loco in Conc. — εἰ μὲν τοῦτ' ἀκριβωθήσεται. ‖ Hinc præteritum ἠκριβωμένος, Exactè factus, Accuratè elaboratus, vel Exactus, Exquiſitus: accipiēdo pro ἀκριβής: vt ἠκριβωμένη σωφροσύνη. ET Ἠκριβωμένως aduerbium ab hoc præterito, Cum exacta cura & diligentia, Accuratè vel accuratiſſimè, ἀκριβῶς.

C. Ἀπακριβῶ, ET Διακριβῶ, ET Ἐξακριβῶ, Exacta diligentia aliquid facio, ſiue Exacta aut exquiſita diligentia in re aliqua vtor, Accuratiſſimè & ſummo ſtudio aliquid elaboro, aut aliquid deſcribo. In his enim præpoſitiones ſignificationem ſimplicis augent. Apud Lucianum ἀπακριβοῦν exponitur etiam Ad normam exigere. Sunt qui hæc tria compoſita interpretētur & iſtis metaphoricis loquēdi generibus, Ad amuſſim facio, Ad vnguem facio, & Affabre facio. Dicitur etiam ἀπακριβάσασθαι, & διακριβώσασθαι, & ἐξακριβώσασθαι, pro ἀπακριβοῦν. Greg. τὸ δρᾶστηριον εἶδος ὃν πάντων ἀπακριβώσατο, Exactè ſeu exquiſitè compoſuit. Ἀπακριβῶ, διακριβῶ, ἐξακριβῶ, (inquit Budæus) pro eodem ponuntur, hoc eſt Exactè compono & abſoluo, Omni ope & exacta diligentia efficio, hoc eſt ἀπηκριβεῖσθαι. Ariſtot. Eth. 10, ἐξακριβῶσαι δὲ δόξειεν μᾶλλον τὸ καθ' ἕκαστον ἰδίας τῆς ὀπτικῆς ἢ ἄλλης ἡστινοσοῦν. Hæc Budæus. Vtitur autem Ariſtot. verbo διακριβοῦν eadem ſignif. eodem libro, Τοῦτον γὰρ περὶ αὐτῶν εἶρηται. διακριβῶσαι γὰρ μᾶλλον τὸ προκειμένου ἐστί. Pollux (teſte eodem Bud.) ἀπακριβάσασθαι, & ἀπηκριβεῖσθαι,

ἀκρ, & εἰς ἑαυτὸν αἰτ. ἐξαδίξασθαι, vt synonyma ponit col. 100. & 310. Passiua sunt, Ἀπακριβοῦμαι, Διακριβοῦμαι, Ἐξακριβοῦμαι, quorum participia præt. vsitatiora sunt, Ἀπακριβωμένος, Διακριβωμένος, Ἐξακριβωμένος, Exactè factus, vel exacta diligentia, Ad amussim vel ad vnguem factus, Affabrefactus. A Cicerone ἀπακριβωμένοι λόγοι redditur apud Plutarchum in Timæo Dilucidè & planè exornata oratio. quem locum vide paulo póst. Plut. de fastis Cæsloquens, διακριβωμένη ἐπιστήμης τῆς ἀνωμαλίας.

Διακριβοῦσθαι (inquit Budæus) Diligenter cauere & exactè stipulari, & διαμολογεῖσθαι, Isæus pag. 38. Significat etiam (inquit) Exactè respondeo, id est statis horis euenio. Aristot. De historia anim. lib. 7, καὶ οὐ πᾶσαι ὑπ' αἰ κατὰ μῆνας βούλονται τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν ἀποδιδόναι τούτων· εὐμαθῶς διακριβοῦσί γε πᾶσαι ὁμοίως, non tamen exactè tricesimo die menstruæ purgationes redeunt omnibus. Cui exẽplo, quod affert Budæus, puto aptè adiunctum iri hoc ex Platone, vbi itidẽ ἀπακριβωμένους & ἀποδοῦναι habemus. Ita igitur ille in Tim. ἐὰν ἐμοῦ, ὦ Σώκρατες, πολλὰ πολλῶν εἰπόντων περὶ θεῶν ᾗ ἢ τῶν παντὸς γένεσιν, μὴ δυνατὰ γεγόμενα πάντα πάντως ἀπ' εἰκότων λόγων ἀποδοῦναι μὴ ἐλαττούμενα, καὶ ἀπακριβωμένους λόγους ἀποδοῦναι μὴ θαυμάσῃς. Quæ Cicero sic interpretatur, Quocirca si fortè de deorum natura ortúque mundi disserẽtes, minus id quod habemus animo, consequimur, vt tota dilucidè & planè oratio exornata sibi constet, & ex omni parte secum ipsa consentiat, haud sanè erit mirum.

Ἀπακριβωμένως & Διακριβωμένως, & Ἐξακριβωμένως, aduerbia, quæ eandem itidem significationem habent, videlicet pro Exactè, vel Exacta diligentia. Vel, Ad amussim, Ad vnguem. Διακριβωμένως pro Exactè, citatur ex Aristotele in Rhetoricis. Ἀπακριβωμένως autem à Budæo in Annotationib. exponitur etiam Bona fide, Citra vllum figmentum.

¶ Ἀκριβάζω, Idem quod Ἀκριβίω. Sed Pollux hoc Ἀκριβάζω ait esse ἀπηρόκα λέγω. ac re vera nõ memini me apud vllũ ex antiquis scriptoribus hoc legere. Dicitur & Ἐξακριβάζω idem significans. quo Libanius vtitur in Epistola ad Basilium, ἵνα τοίνυν ὡς τὰς μὲ χώρας τοῖς ἔθνεσι ἐξακριβάζων, id est, Diligenter indagans. ‖ At ex Eccles. cap. 46, citatur ἠκριβάσθη (aor. 1, à passiuo Ἀκριβάζομαι) Probatus est. ἠκριβάσθη μετρητής. Magis vicina esset interpretatio, Examinatus est.

Ἀκριβασμὸς, Exquisita examinatio & perpensio, inquit Budæus. Dionysius De eccl. hier. καὶ τῆς ἀκριβείας καθάπαντος ἐν τοῖς ἀπὸ παντοπωλίου ἀκριβασμοῖς. Iudic. cap. 5, μεγάλοις ἀκριβασμοῖ καρδίας. vbi pro eodem mox sequitur ἐξιχνιασμοί.

Ἀκριβασμὸς, Exacta limitatio. Prouerb. Salom. cap. 8, ἐν τῷ πήγνυ τὴν θαλάσσην ἀκριβασμὸν αὐτῇ. Cuius significationis exemplum vt nimis alienæ non posuissem, nisi Budæus in suos commentarios eam retulisset, dicens significari hic terram certis & exactis finibus circunscriptam.

Ἀκριβαστὴς, οῦ, ὁ, Diligens inquisitor, Accuratus explorator. Bud.

C. Ἐξακριβάζω, idem quod ἐξακριβῶ: vt simplex ἀκριβάζω significat ἀκριβῶ.

C. Ὑπερακριβὴς, ἐος, ὁ ἡ ἡ, Supramodum exactus, Exactus plusquam necesse sit.

C. Φιλακριβίω, ῶ, Amo exactam diligentiam, Exactam diligentiam lubenter adhibeo. In vulg. lex. φιλακριβῶν exponitur Cum diligentia auscultare, Gnauum & sedulum esse.

C. Ἀκριβοδίκαιον, ου, τὸ, Substantiuum, ex ἀκριβὴς & δίκαιον, Ius summum, Ciceroni, Terentio, & aliis: quod iurisco sulti Strictum ius appellant. Propriè autem sonat Ius exactum. Ius autem (inquit Budæus) quod strictum iurisconsulti dicunt, Aristoteles ἀκριβοδίκαιον appellat, quasi ius exactius duriúsque.

Ἀκριβοδίκαιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Summo iure vtens, vel stricto iure, Summo iure agens: cui opponitur ἐπιεικὴς. quem describens Aristoteles lib. 5 Ethic. ad Nicom. cap. 10 his verbis claudit, ὁ γὰρ τῷ πιστὸν συναμφοτερικὸς ἢ συναγωγὴς ἢ ὁ μὲν ἀκριβοδίκαιος ὅτι τὸ χεῖρον, ἀλλ' ἐλαττωτὴς, καὶ ὃν ἔχων τὸν νόμον βοηθὸν, ἐπιεικὴς ὅτιν. Vbi ἀκριβοδίκαιος appellatur, (Budæo teste) qui τὸ ἀκριβὲς δίκαιον, id est summum ius, æquitati præfert, quasi prædurus interpres iuris, quasique deterioris iuris studiosus vsurpatórque: vt contrà ἐπιεικὴς, iudex bonus & æquus.

C. Ἀκριβολόγος, ου, ὁ ἡ, ἐκ ἀκριβὴς & λόγος, propriè Exacto & accurato sermone vtens, Exacto vel exquisito sermone aliquid exprimens. Sed generalius accipitur pro Exacta diligentia & curiosa circa quidlibet vtens, & in quouis seu dicto seu facto. Quam significationem & ab eo composita retinent. HINC Ἀκριβολογία, ας, ἡ, Exacta discussio, vel examinatio, aut Exacta tractatio. Aristot. Rhet. ad Theodecten lib. 1, ἀλλ' οὐδὲν ἡ ἀκριβολογία χρήσιμος ἢ περὶ τούτων οὐ τῶν τυῶ. ‖ Ab eodem Aristot. Ethic. 4, ἀκριβολογία in vitio ponitur, pro Exacta expensæ & sumptuum examinatio. ET Ἀκριβολογέω, ῶ, F. ήσω, Exactè perpendo, Exactè examino. Chrysostomus in 8, ad Rom. τὶ φιλοσοφεῖς ἀκαίρως, καὶ ἀκριβολογεῖς περιττά; ‖ Frequentius multo in passiua terminatione vsurpatur Ἀκριβολογοῦμαι itidem pro Exactè perpendo, vel Excutio, & (vt ait Budæus) pro Exactè discepto, Exquisitè disputo, & æstimo cõsideróque. Æschines contra Timarchum accusatiuo iunxit, ἵνα μή τις ὅπου ὡς ἄρα λίαν ἀκριβολογοῦμαι ἅπαντα. Sic Demosth. in Æschinem, καὶ ταυτὶ πάντ' ἐκεῖ τῆς ἀλαζονείας ἀκριβολογοῦμαι καὶ διεξέρχομαι. Plato Pol. 1, ὥστε χρὴ τὸν ἀκριβῆ λόγον (ἐπειδὴ καὶ σὺ ἀκριβολογῇ) οὐδὲν τῆς δημιουργῶν ἀμ. &c. id est, quandoquidem tu quoque exactè rem examinas. Potest verò exponi illud Æschinis modò citatum, ἀκριβολογοῦμαι ἅπαντα, Exactè omnia dicendo persequor. Dicitur & ἀκριβολογοῦμαι περὶ τούτου, Vtor in hoc vel circa hoc exacta disquisitione: apud Demosthenem pro Ctesiph. ἐμοῦ περὶ τούτων ἀκριβολογουμένου, Me hæc exactè disquirente. Alii vertunt, Exactè de his disceptante. Ἀκριβολογοῦμαι etiam est (inquit Budæus) Exactam sumptuum rationem subduco.

Ἀκριβῶς, aduerbium, Exactè, Exquisitè, Accuratè. secundum quas significationes (quæ eodẽ omnes pertinent) Isocrates non semel ἀκριβῶς & ἁπλῶς inter se opponit. potest etiam exponi per periphrasin, Exacta cura & diligentia, vel accurata cum diligentia. Demosth. aduersus Timocratem, ὡς ὁ πάλαι τις μάντις ἀκριβῶς χρῶντας. ‖ Item ἀκριβῶς, Exactè, id est Plenè & perfectè, planè: vt Lucianus, χρὼς λευκὸν ἀκριβῶς. Vbi stultè quidam interpretati sunt perpetuum candorem. Idem, ἀκριβῶς μέλαν, Plenè & perfectè nigrum, vel Planè nigrum. aut, Exactam, vel plenam & perfectam nigredinem habens, & ad quam nihil addi possit. Vulgò exponitur Vehementer nigrum: sed perperam. significantius est enim ἀκριβῶς quàm σφόδρα. ‖ Item Ἀκριβῶς, Certò: vt ἀκριβῶς οἶδα. Demosth. ἀκριβῶς εἰδὼς, Æschin. Isocr. Dicitur & ἀκριβῶς γινώσκω. Possumus autem ἀκριβῶς οἶδα exponere Certò scio, vel (quod idem valet) Pro comperto habeo: aut, Compertum exploratúmque habeo. ‖ Ἀκριβῶς apud eundem Isocratem habet ἐπιεικῶς oppositum. vbi vertendum puto Summo iure. quasi dicas, Supramodum exactè, Nimis exacto quodam studio. Sic ad Nicoclem, ἀκριβῶς περὶ μικρῶν ἐφίστασθαι dicit. at in Areopag. addit λίαν, dicẽs, τὰ μὲ ἀμφισβητήματα τῷ δήμου λίαν ἀκριβῶς ἐξετάζουσι. Is autem (meo quidem iudicio) ἀκριβῶς vel λίαν ἀκριβῶς ἐξετάζει rem quampiam, qui (vt Cicero loquitur) ad viuum resecat. Ita enim ille in Lælio, Sed hoc primùm sentio, nisi in bonis amicitiam esse nõ posse. neque id ad viuum reseco, vt illi qui hæc subtilius disserunt. Ἀκριβῶς affinem hanc significationem habet apud Thucydidem, lib. 1, οἱ γὰρ Ἕλληνες ἀκριβῶς ἐπεξῆσαν, id est seuerè. αὐστήρως, vt schol. exponit.

Ἀκρίβεια, ας, ἡ, Exacta cura, Exacta diligẽtia circa aliquid, Exactum studium, Accurato: vt μετ' ἀκριβείας πραγματεύεσθαι. & apud Aristotelẽ, δι' ἀκριβείας λέγειν, Cum exacta quadam diligentia, Exquisitè. Apud Isocratem plurali numero ἀκριβείαις non semel: vt ad Philippum, ταῦτ' ὀπίσω χαλεπὰς τὰς καιροῖς καὶ ταῖς ἀκριβείαις. Idem in Areopagitico, ἐπεὶ τά γε πάλαι καὶ ταῖς ἀκριβείαις τῶν νόμων, σημεῖον ἐστὶ τῷ καιρῷ διηνεκῶς τοὺς πόλεσιν αὐτῶν. Quem locum Budæus sic vertit in Ann. pr. in Pãdectas, Nam quod ad legum multitudinem atque exactiorem circa eas diligentiam attinet,

attinet,iudicium certè hoc ipſum eſt, parũ bene cum ciuitatibus illis agi. Idem Iſocrates ibidem dicit νόμοι μὴ πολλὴς ἀκριβείας χεῖσθαι, id eſt, eodẽ Budæo interpr. Leges exquiſitiſſima ſcribentium diligentia latæ.

¶ Ἀκρίβεια, Rigor iuris, in Pand.Bud. ¶ Ἀκρίβεια, Exacta cura qua vtitur homo nimium attentus ad rem, id eſt Tenacitas, Parcitas, Plut.in Pericle, χαλεπῶς ἔφερε τὴν τοῦ πατρὸς ἀκρίβειαν, γλίσχρα καὶ κατὰ μικρὸν αὐτῷ χορηγοῦσης. Obſeruandum eſt autem eodem metaphoræ genere vtranque linguam vti in exprimendo homine tenacinam hunc Latini appellant Attentum vel attẽtiorem ad rem. qui autem eſt attentus ad aliquid, is certè eſt ἀκριβὴς, id eſt faciens ἀκριβῶς (hoc eſt exacta diligentia) id ad quod eſt attentus.

Quòd vides, lector, deriuata ab Ἀκριβὴς non eſſe hic collocata eo ordine qui in aliis nominibus obſeruatus à me fuit, non mutationi conſilii, ſed coactæ feſtinationi (quæ chartularum mearum ordinem confudit) imputato. Non taliũ autẽ dũtaxat, ſed & aliorũ ἁμαρτημάτων à te mihi veniam polliceor.

ΑΛΑΟΜΑΙ, ῶμαι, Vagor, Erro, Sum vagus & erro: vt apud Hom.Il.ζ, Ἡ τοῦ κλαῖεν τὸν ἀλητὸν οἶον ἀλᾶτο, id eſt, ſolus vagabatur. (Cic. interpr.) Qui miſer in campis mœrens errabat Aleis. Et Vlyſſes ἀλώμενος, apud eundẽ, Odyſſ.ι. ¶ Ἀλάομαι metaphoricè apud Sophoclem pro πλανῶμαι τῇ νῷ, Vagor mente, Incertus ſum quid agam, Animi pendeo.

Ἀλάω, ῶ, vocem actiuam apud grammaticos duntaxat memini me legere: qui eam proferunt in tradẽdis quarundam vocabulorum etymis, & quidem volentes ea ſignificari etiam πλανῶ, decipio. Vide ἀλώπηξ.

Ἄλημα, ατος, τὸ, Vagatio, Erratio. πλάνημα. vt ait Euſtathi⁹, ita exponens & in hoc Sophoclis loco, καὶ πτίσσαι πόντ' ἄλημα σφαδ. vbi tamen πέλαμα à ſcholiaſte exponitur.

Ἀλήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Erro, Vagus. Od.τ, Τοιοῦτοι πλωχοὶ καὶ ἀλήμονες ἀνδρες ἔασιν, id eſt, Tales ſunt mendici & errones. Vbi notandum copulare Homerum πλωχοὶ καὶ ἀλήμονες. exponitur tamen ἀλήμονες etiam πλωχοί: vt Anth.epigr. lib.1, Ἀμφω μὲ πτωχοὶ καὶ ἀλήμονες. At verò apud Nonnũ ἀλήμονες tranſlatè pro Peccatores. nam qui peccant, errant, & à recta via deflectunt. ΕΤ Ἀλημοσύνη, ης, ἡ, Idem quod ἄλημα, Vagatio, Erratio. ¶ Apud Apollonium autem ſchol. ἀλημοσυνίων ait ſignificare ἀμηχανίας τοῦ πόρου, id eſt peritiam locorum. Quam ſignificationem ex conſequenti eſſe puto, quòd videlicet qui vagati ſunt, eam habere ſoleant.

Ἀλήτης, ου, ὁ, Vagus, Erro. Od.ρ, — καὶ πολλάκι δόσκον ἀλήτη. & ξ, — αὔδρης ἀλήτης Ψεύδοιτο. ¶ Aliquando tanquam adiectiuum ponitur: vt ἀλήτην βίον εἵλω, apud Herodotum, Vagam vitam maluiſti. ΕΤ Ἀλῆτις, ιδος, ἡ, Vaga, Errabunda. ¶ Item, Feſtum quoddam Athenis, Heſych.

Ἀλήτης, Mendicus, apud Baſilium identidem. Propriè autem eſt Mendicus vagus, ſiue erraticus. Id eſt, Qui inter vagandum mendicat, Mendicans oſtiatim aut etiam oppidatim. Sic autem & in Herodoti loco modò citato ἀλήτην βίον alii exponunt Mendicam vitam.

ΕΤ Ἀλητοδόκος comp. q. d. Mendiciuorus, in vulgatis lexicis.

Ἀλητύω, F.ύσω. Vagor, Erro. Od.ρ, Ξεῖνός τις δίζητος ἀλητύει κοὐδαμὰ ἀπίζω.

Ἀλητία, Verbale, Erratio, Vagatio. Ionicè ἀλητίη: at Doricè ἀλατία, ſicut ἀλάτας pro ἀλήτης.

¶ Ἄλη, ης, ἡ. Erratio, Vagatio. Od.φ, Ἤδη μοι ὅλεσσεν ἄλη τ' ἀκομιδήν τε. Od.ο, — ὅτε μ' ἔπαυσας ἄλης καὶ οἰζύος αἰπῆς. pro eo quod dicit eiuſdem Od.σ, ἀλητύειν ἀπέπαυσας. ¶ Item metaphoricè ἄλη pro anxietate animi, quæ eſt veluti eius vagatio. ¶ Ἄλη autem deduco ab ἀλάω ἀλῶ, vt βοὴ à βοάω βοῶ formatur. Fortaſſe tamen malet aliquis contrà verba hæc deduci à nominibus: qua de re alius erit dicendi locus. Ἀλῶ autem à πλανῶ, & ἄλη à πλάνη fiant nécne, aliis cogitandum relinquo.

Ἄλη, Sordes, ῥυπαρμὸς Euſtathio, ſecundum aliam etymologiam.

C. Ἐπαλάομαι, Peruagor, Peragro: vt Od.ο, — πολλὰ παθὼν

καὶ πολλὰ ἐπαλήθης, Οἷκαδε νοστήσας. Quod ἐπαλήθης falſò in vulg. lexicis ab ἐπαλήθω deducitur.

¶ Ἀλαίνω, Idem quod ἀλάομαι, Erro, Vagor. Apud Euripidem, ἀλαίνων μανίᾳ. Ad quem locum reſpiciens, aut ad ſimilem Etymol. ἀλαίνειν exponit ἐξίστασθαι, μαίνεσθαι, id eſt, Extra ſe poſitũ eſſe, Inſanire. Atqui id per ſe nõ ſignificat in hoc Euripidis loco, ſed cũ adiunctione. Dicunt autem ἀλαίνω ab ἀλῶ eſſe φθορίζοντα, vt δρακίνω à δρῶ. Euſtathius quoque ab ἀλῶ deducit ἀλαίνω, vt βαίνω à βῶ, & λυμαίνω à λυμαῖνω, atque alia itidem quæ profert. ΕΤ Ἄλαρος (inquit) inde dictus fluuius, ὁ ὅτι πολλῷ ῥεῖ ἀλώμενος.

¶ Ἄλημι, Idem quod Ἀλάομαι, Vagor. Huius autem ἄλημι infinitiu⁹ ἀλῆναι, vnde ἀλήμεναι, vt βήμεναι à βῆναι. Ilet, Ἀργείους ἰκέλθοντα ἀλήμεναι ἀσπαλὰ πάντας. quem infinitiuũ Heſychius exponit συμπεριφέρεσθαι (ſed hãc ſcripturã corrige, reponẽs σὺν περιφῆναι) itẽ πλανᾶσθαι. Magis tamen recepta eſt explicatio τῷ ἀλήμεναι, vt ſit pro ἀθροίζεσθαι, Congregari: ſicut Ἀλίπτης apud eundem poetam pro congregati, & ἀλεὶς apud eundem expoſitum συναφεὶς, συναλεὶς. Vide Etymologicum in ἄλυ, de formatione horum. quæ tamen alia eſt apud Euſt.

Ἀλάλημαι, ab ἄλημι, per reduplicationem. vnde paſſiuũ Ἀλάλημαι, idem quod Ἀλῶμαι ſiue Ἄλημαι, Vagor, Erro. Vnde ἀλάλησαι Od.ε, — δόμων ἄπο δίων ἀλάλησαι. & infinitiuum ἀλάλησθαι, eiuſdem Od.ι, — οὐδέ πω ἐχθὲ Πόντον ὑπ' ἀτρύγετον καὶ κατὰ πρῆξιν, οὐδὲ ἀλάλησθαι. Herodianus ἀλάλημαι præt.temporis eſſe putauit. nam ab ἄλημι præteritũ paſſiuum eſſe ἤλεμαι, & Atticè ἀλήλαμαι: à quo per tranſpoſitionem ἀλάλημαι. Contrà Zenobius præſentis temporis eſſe tradidit, ſcribens ab ἀλάω ἀλῶ fieri ἄλημι & ἄλημαι: deinde per reduplicationẽ ἀλάλημι & ἀλάλημαι: vnde participium ἀλαλήμενος cum accentu in antepenultima: vt ἀκαχήμενος ab ἀκάχημαι, ſecundum Æoles, qui penultimam præſentis producunt. Vide Etymol. & Euſtath.

Ἀλαλύκτημι, à quo ἀλαλύκτημαι apud Homerum, vide in Ἀλύσκω poſt Ἀλύω.

ΑΛΑΖΩΝ, όνος, ὁ καὶ ἡ, Iactator, Oſtentator, Glorioſus, Ventoſus. ζωὸς, id eſt Pauo, dicitur ἀλαζὼν ὄρνις à Gregorio & ab aliis: id eſt oſtentatrix auis. Ita enim commodiſſimè verti poſſe exiſtimo ex hoc Ouidii verſu, Laudatas oſtẽtat auis Iunonia pennas. (nam ea potius exẽplaria ſequor quæ Oſtentat quàm quæ Oſtendit hoc in verſu habent) Reperitur & genere fœm. apud Plut. in Pericle, ἀλαζὼν γυνή. Grammatici ab ἄλω deducunt hanc vocem & verbo ζῆν: vt propriè ſit qui vagando victum quærit (veluti qui vocãtur ἀγύρται, id eſt circulatores) per conſequens autem iactator, oſtentator, vaniloquus, impoſtor. Ab Heſychio explicatur ὑπερήφανος, id eſt ſuperbus. & vulgò exponitur Superbus, Arrogãs, ſed ita nihil planè differret ἀλαζὼν ab ὑπερήφανος. Quare Oſtentatorem aut Venditatorẽ aut Iactatorem ſeu Glorioſum interpretari malo. vt ἀλαζὼν στρατιώτης, Miles glorioſus à Plauto redditur. Ventoſum etiam non malè (meo quidem iudicio) reddiderimus, aut Vanum hominem: vt & Plutarch. κενοὺς καὶ ἀλαζόνας copulat. Pro me facit & Xenophon, cuius hæc verba ſunt Pæd. 2, ὁ μὲν δὴ ἀλαζὼν ἕτερα δοκεῖ ὄνομα καλεῖσθαι ὅτῳ τῶν τοιούτων μάθοις καὶ πλουσιωτέροις τῷ ὄντι καὶ ἀνδρειοτέροις, καὶ πολλῷ ἄμεινον ἱκανοῖ εἶναι ὑπηρετεῖν ἐθέλουσιν, id eſt, Nam mihi nomen ἀλαζὼν inditum videtur fuiſſe iis qui ſe & ditiores eſſe ſimulant & magis ſtrenuos quàm ſint: & ea quæ præſtare non poſſunt, pollicentur. ¶ Item ἀλαζὼν, Mendax, Vaniloquus. nam Plato ἀλαζόνα dixit pro ψεύστην, Suida teſte.

Ἀλαζὼν pro ἀλώμενος, id eſt Vagans, Errans. vel (exprimendo participium per nomen) Vagans, Erro. Sic autem vſurpari ἀλαζὼν ab Alcæo teſtatur Suidas, qui ἀλαζὼν non ſolùm πλανᾶσθαι τὸ ἐν ἄλῃ ζῆν deducit, vt alii: ſed & aliam adfert etymologiam, vt videlicet ſit ἀλαζὼν, ὁ ἄλλως ζῶν, id eſt ματαίως. hoc eſt, Vanè & inaniter viuens.

Comparatiuus gradus Ἀλαζονέστερος, Superlatiuus Ἀλαζονέστατος. Plato in Philebo, ἥδονὰς μὲν γὰρ ἀπάντων ἀλαζονεστάτας: ſic enim habet Athenæus: at Euſtath. ἀλαζονικωτάτας.

C. Ἀλαζοχαυνοφλύαρος, ου, ὁ καὶ ἡ, compositum nomen ex tribus, ἀλαζών, χαῦνος, & φλύαρος: vt sit ἀλαζοχαυνοφλύαρος qui simul est ἀλαζὼν & χαῦνος & φλύαρος, id est Qui simul est ostentator & animo remisso & nugax. Vide significationes τῦ χαῦνος. Post ἀλαζὼν apud Suidam habetur καὶ ἀλαζοχαυνοφλύαρος, ὁ μάδωνος καὶ λῆρος. Vtitur hac voce Archestratus apud Athenæum lib. 1, in hoc versu, Εἰ δέ πως σκιὰ πίοιτο ἀλαζονοχαυνοφλύαροι.

C. Πτωχαλαζών, q. d. Mendicus ostentator. Alexis apud Athenæum lib. 6, εἶδε δὲ καλῶς πρὸ πολίτου ἡμέτερον πτωχαλαζόνα. Quo verbo declaratur is qui quum pauper sit, diuitis tamen fastum præ se fert.

C. Φιλαλαζών, Ostentationis amator, ex Budæo citatur in vulg. lex.

Ἀλαζονικός, ὴ, ὸν, Ostentatorius, Iactatorius, Ad ostentationem pertinens, Ad ostentationem compositus. Item Ostentationi deditus. Et pro ἀλαζών, id est Ostentator, Iactator. Xenophon Ἀπομν. 1, οὐδὲ ἀλαζονικὸς ἐδόκουν ἢ ἀκαιρίᾳ, οὐδ' ὑπερηφάνῳ.

¶ Ἀλαζονεύομαι, F. εύσομαι, Me ostento, Me vendito, Iactantia vtor, vel ostentatione, Iactator sum siue ostentator. De me falsa prædico. Pro quo alii interpretantur, Ostentabundè mentior. Exponitur & Glorior: sed hoc verbum per se vix ponitur, itidem vt ἀλαζονεύομαι. Isocrates de sophistis, νῦν δ' οἱ πλεῖστοι λίαν ἀσελγῶς ἀλαζονεύονται, καὶ πολλάκις εἶπον, &c. Idem in Panathenaico, ὥμην γὰρ οὕτως ὀφθήσεσθαι ἔτι, τοῖς ἀλαζονευομένοις πολεμῶν, καὶ περὶ ἐμαυτοῦ μετρίως διαλεγόμενος, id est, Ostentatoribus aduersans, & de me modestè loquutus. Idē autē esse ἀλαζονεύεσθαι & ἀλαζονεία χεῖρας videtur ex eodem loco patere. nam subiungit, ὥσπερ μισθίνα τινὰ ἡμῖν ἐδει πρὸς τὸν τῶν λεγόντων ὡς ἐγὼ παιδεύω τοὺς ἀλαζονείας ἐγκεκαλυμμένους. Xenophon, τῦ ἀλαζονεύεσθαι ἀποτρέπειν τοὺς συνόντας, pro, τῆς ἀλαζονείας, Ab ostentatione auertere discipulos, Ἀλαζονεύεσθαι apud Aristophanem exponitur ψεύδεσθαι. Apud Galenum, Vaniloquenter dicere Budæus vertit.

‖ Ἀλαζονεύομαι cum accusatiuo, citatur ex Aristot. Oeconom. 1, τὰ ἤθη ἀλαζονεύεσθαι, & exponitur Mores mentiri & sibi effingere falsó. Qua in significatione tamen rectius diceretur Ementiri. Itidem libri Sapientiæ cap. 20, ἀλαζονεύεται πατέρα θεὸν exponunt, Gloriatur patrem se habere Deum.

Ἀλαζόνευμα, ατος, τὸ, Iactatio, Ostentatio, Gloriatio propter aliquod facinus, vel de aliquo facinore. Idē quod ἀλαζονεία. nisi quòd hæc est magis perpetua, nec ob certam aliquam rem, aut certo tempore. ‖ Item ἀλαζόνευμα, Facinus insolentiæ, Insolenter factum, à Budæo exponitur ex Æschine in Ctesiph. πλείονα δ' ἔδει τὰ ἀλαζόνευμα τοῦτο, ἐγὼ πειρασόμενος μεγάλῳ σημείῳ δηλῶσαι.

Ἀλαζονεία, ας, ἡ, Iactantia, Iactatio, Ostentatio, Venditatio, Gloriatio. Apud Ath. lib. 9, ἀλαζονεία cuidam sophistæ tribuitur, vt ἀλαζονεύεσθαι sophistæ dicuntur ab Isocrate. Æschines in Ctesiph. ἀλαζονείαν & κόμπον copulat, ἀφιλόν τινα ἀλαζονείαν καὶ τὸν κόμπον τῆ ψυφίσματος. Vlpianus Demosthenis enarrator ἀλαζονείαν ait esse hominum plura quàm præstare possint pollicentium: atque huic contrariam esse εἰρωνείαν, quæ dissimulat ea se præstare posse quæ potest. Quam Vlpiani annotationem eo lubentius recipio quòd repererim apud Plutarchum (si bene memini) itidem ἀλαζὼν & εἴρων inter se opposita. Et vt ἀλαζονείαν definit hic Vlpianus, ita & ἀλαζονεύεσθαι Xenophō in paulo antè citato loco definiit. Aristoteles quoque Rhet. 2, ἀλαζονείαν describens ait eius esse, sua prædicare, & de se quædam polliceri, item aliorum facta sibi adscribere. Vide eundē in Ethicis, variis locis. ‖ Ἀλαζονεία exponitur etiam Vaniloquentia: sed intellige Vaniloquentiam hominis in laudem suam. Vnde malè putant quidam ab Isocrate in hoc Areopag. loco, αἴτιον τοῦτον αἰτίαν ἡγῆ τῆς ψευδολογίας τῆς ἐμὲ γεγονέναι; ἡγοῦμαι τὴν ἀλαζονείαν, ψευδολογίαν poni pro eo quod dixerat ἀλαζονείας antea. hic enim ψευδολογία est mētiēdi aduersus alium, & in eius dānū ac vituperiū, nō autē in suum commodum & in suam laudem. ‖ Exponitur etiam ἀλαζονεία, Prudentiæ simulatio: sed nimis arctè. nam ἀλαζονεία est simulatio non prudentiæ tantùm, sed generaliter cuiuslibet virtutis, aut cuiuslibet facti aut dicti laudabilis.

C. Ἐπαλαζονεύομαι, vt ἐπαλαζονεύομαι τούτῳ, Iacto me hac de re, vel hac in re. Vulgata autem lexica interpretantur Insulto. Hesychius verò ἐπαλαζονεύμενον (pro quo malè in vulg. edit. legitur ἐπαλαζονευόμενον) exponit καταθρασυνόμενον.

C. ΚΑΤαλαζονεύομαι, Iactabundè aliquid dico, vel facio. Item, Arroganter & vanè commemoro. Demosth. ἃ δ' ἐκεῖνος καὶ καταλαζονεύσεται πρὸς ὑμᾶς αὐτὰ δὴ μάλα, id est (Bud. interpr.) Magnificè & insolenter iactabit, Deprædicabit se fecisse. Apud Isocr. περὶ αἰνέσεως alia constructione, καταλαζονεύεσθαι περὶ τῦ πλούτου, iactare se & gloriari de diuitiis. Bud. exponit simpliciter Mētiri, quod mihi non placet.

C. Εὐαλαζονεύτως, Ad iactandum apti, In vulg. lex. quod valde suspectum est.

ΑΛΩΠΗΞ, εκος, ἡ, Vulpes. ab ἀλάω (id est Decipio) & ὠψ ὠπός, Oculus: vt ita nominata sit à fallendis oculis. Vel à παίζω, ἡ ὀ τῇ πλατείᾳ παίζουσα. vtrunque etymum apud Etymologistēn. Eustathius habet dūtaxat, ἀπὸ τοῦ ἀλᾶσθαι τὸ πλανᾶσθαι. Vide Ἀλωπὰ & Ἀλωπὶς paulo pòst. Vocatur alio nomine κυρδὼ à Græcis. ‖ Annotatur & masculino genere positum in Canticis.

Ἀλώπηξ, Vulpecula quædam volucris. Citatur ex Aristotele lib. 2, De anim.

Ἀλώπηξ, Piscis quidam, vide Ἀλωπικίας paulo pòst.

Ἀλώπεκες, Partes quædam carnium musculosæ circa clunes, inquit Bud. Alii ex Polluce interiores lumborū musculos exponunt: licet Clearchus exteriores spinæ musculos ita vocauerit, apud Athen. lib. 9, ἀφῃκε μυϊκὰ καθ' ἑκάτερον μέρος, αἷς εἰ μὲ ψόας, εἰ δὲ ἀλώπεκας, οἱ δὲ νεφρομήτρας καλοῦσι. Vbi legitur & ψόας.

Ἀλώπηξ, Genus quoddam saltationis. ὄρχησίς τις, inquit Hesych.

Ἀλώπηξ, Alopecia, Callimach. in hymno in Dianam, —ὡς ὅτε κόρσην Φοῖβος ὑπαὶ τριχὸς ὠμήσατο κόμιλω ἐπωμάτιον ἀλώπηκι. Vide Ἀλωπεκία, paulo pòst.

Ἀλώπηξ metaphoricè, Homo astutus. Aliquando etiam Homo fraudulentus & dolosus. Sic Luc. 13 vsurpauit Christus, πορευθέντες εἴπατε τῇ ἀλώπεκι ταύτῃ, Ite dictum vulpi illi. Sic & Galli hominem astutum vocant *renard*, aliquando *un fin renard*, quasi dicas astutam vulpem. Horatius, Nunquam te fallant animi sub vulpe latentes. Ex vulpis autem astutia manarunt etiam prouerbia quædam. vt Vulpinari cum vulpe. &, Si leonina pellis non sufficit, vulpina assuenda est. Sunt autē hæc verba ex Græcis Plutarchi translata, quæ adscribam in Ἀλωπεκῆ, paulo pòst.

Ἀλωπὰ, Idem quod ἀλώπηξ, Hesychius. ‖ Idem Ἀλωπὸς exponit ἀλωπεκώδης, πανοῦργος, id est astutus, fraudulentus. ad verbum autem ἀλωπεκώδης sonat quasi dicas Vulpinus. Addit vsum hoc nomine ἀλωπὸς Sophoclem. Videri autem possit idem etymum conuenire nomini ἀλωπὶς quod & nomini ἀλώπηξ tribuitur: imò verò melius illi quàm huic quadrare, videlicet ab ἀλάω & ὠψ, quòd multa ab ὠψ deriuata hanc in ωπις termination habeant. Quòd si hoc sequamur, nihil necesse fuerit ab ἀλώπηξ deducere.

Ἀλωπήκιον, ου, τὸ, diminut. Vulpecula.

Ἀλωπεκίς, ίδος, ἡ, Catulus vulpis. ‖ Item, Canis è vulpe & cane progenitus (qui & composita voce κυναλώπηξ) teste Xenophonte in Cynegetico, vbi scribit, ἀλωπεκίδες κύνες, διότι ἐκ κυνὸς τε καὶ ἀλωπήκων ἐγένοντο. ‖ Hesychius scribit duntaxat, ἀλωπεκίδας genus esse canum. In vulg. lexicis (certè in omnium primis) annotatum est, ἀλωπεκίδα significare pellem vulpinam: & ita ἀλωπεκὶς pro ἀλωπεκῆ caperetur. Cuius significationis exēplum desidero. ‖ Ἀλωπεκὶς, Vitis genus, quæ vnde nomen acceperit, indicat Plin. lib. 14. cap. 3, vbi vitium genera describens, ait, Contrà damnantur etiam visu cinerea, & rabuscula, & asiniscа, minus tamen caudas vulpium imitata alopecis. Apud Hesychium legimus ἀλωπήκιος, esse nomē cuiusdam vitis, & vini quod ea producit. Quam vocem apud illum deprauatam haberi manifestissimum est. fortasse autem post ἀλωπεκὶς scripserat, καὶ ἀλωπεκίτης οἶνος. nam ἀλωπεκὶς com-

mune viti & eius vino esse nomen, mihi parum sit verisimile.

Ἀλωπικώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Vulpinus. Item, Vulpem imitans, id est, Vulpis astutiam imitans, Astutus & fraudulentus more vulpis, Dolis & imposturis vtens. nam ἀλωπικώδης exponitur πανοῦργος ab Etymologista: apud quē tamē ἀλωπεκώδης scribitur. legitur verò ἀλωπικώδης & apud Varinum. Ita etiam habetur in vulgatis lexicis Græcolatinis. sed vndenam esse posset hæc in ώδης terminatio? Mirum verò tam euidēs mēdum in tam multis locis seruatū fuisse. Hesychius quidē ἀλωπικώδης habet, quod tamen non explicat πανοῦργος: sed ἀλωπικώδης & πανοῦργος ponit pro explicatione nominis ἀλωπεκίς, vt antea docui.

Ἀλωπικῆ, ῆς, ἡ, Vulpina pellis. Ex ἀλωπικία per contractionem ἀλωπικῆ, vt λευκῆ ex λευκίη, itidem λυκῆ ex λυκίη. Ionēs vtuntur & non contractis. Herodotus, ἀλωπικίας ἔχοντες. Plutarchus in Apophthegmatis, ὅτου μὲν ἐφαπτόμενοι τὴν λεοντῆν, πόρρω ἐσμὲν τοῦ τὴν ἀλωπικὴν. Vbi metaphoricè poni existimo ἀλωπικὴν pro astutia seu fraudulentis artibus, sicut λεοντῆν pro aperta vi.

Ἀλωπικὴ item δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς, Hesychius. Hinc ἀλωπικῆθεν, ἀλωπικιεὺς & ἀλωπικιακός. Vide Suid.

Ἀλωπικίας, ου, ὁ, quasiquis dicat Vulpinaris. nam ἀλωπικίας paulo aliud sonat quàm vulpinus. In vulgatis lex. Græcolat. annotatum est ἀλωπικίαν à Luciano dici quēdam signum vulpis in fronte habentem.

Ἀλωπικίζω, F. σω, Vulpinor, Astutè ago, Fraudulentè ago, Artibus fraudulentis vtor, Fraudibus & dolis vtor. Prouerbium est, ἀλωπικίζειν πρὸς ἱππάραν ἀλώπεκα, Cum vulpe vulpinari, vel Aduersus vulpem vulpinari. Aristophanes in Vespis, οὐκ ἔστιν ἀλωπικίζειν. vbi scholiastes exponit πανουργεῖν, id est, Fraudulentè agere, Fraudibus & impostūris vti. Item κολακεύειν, id est Assentari.

Ἀλωπιδῶ, ῶ, In vulg. lex. Græcol. exponitur Decipio. Videtur idem esse quod ἀλωπικίζω.

Ἀλωπικία, ας, ἡ, Defluuium capillorum, aut generaliter pilorum. Alexander Trallianus medicus sic orditur librū suum à patre meo excusum, Ἀλωπικία πάθος ἐστὶ, περὶ μάδησις. Vide & aliam apud Galenum definitionem.

‖ Plurali numero ἀλωπικίαι apud Dioscoridem, lib. 1 capite 79, vbi de auellanis loquens ait, ἀλωπικίας ὀπτηθέντα δέκα πίνει. exponunt autem hic Defluuia capilli: Sed cur plurali numero vsus esset Dioscorides potius quam singulari? Malim ergo per ἀλωπικίας intelligere loca glabra in capite vel barba. Fortasse etiam loca glabra in quauis parte corporis non malè intellexeris.

‖ Ἀλωπικίαι pro corruptionibus & immutationibus summi corporis, in vulg. lex. Græcol. ex Aristotelis in probl. sectione 38.

Ἀλωπικία, Vulpis latibulum, seu cauernula ἀλώπεκος φωλεός. vt Matth. 8, αἱ ἀλώπεκες φωλεοὺς ἔχουσι. quod vetus interpres vertit, Vulpes foueas habent. Ἀλωπικίαι, inquit Hesychius, αἱ ὑπὸ ἀλωπέκων κατασύσεις. Eadem habet verba & Etymologistes.

Ἀλωπικία à Suida exponitur etiam περικεφαλαία, id est galea.

Ἀλωπικία, Insulæ nomen. Stephanus ex Strabone.

Ἀλωπικίασις, εως, ἡ, Idem quod ἀλωπικία. Habet autem ἀλωπικίασις, formam nominis verbalis, deriuati videlicet à verbo ἀλωπικιάω.

C. Κυναλώπηξ, q. d. Caniuulpis. ET Πιθηκαλώπηξ, q. d. Vulpissimia, ET Χοιναλώπηξ, q. d. Vulpanser, vide in Κύων, in Πίθηκος, in Χοιρος. Quod & in aliis faciendum, si qua occurrent huiusmodi.

C. Ἀλωπεκόννησος, ου, ἡ, Vrbs Hellespontiæ Cherronesi. Sonat autem hæc appellatio ad verbum, Vulpis aut vulpium insula. Fuit enim ex oraculi iussu condita, quod imperauerat ibi vrbem condere vbi vulpis catulos vidissent, vt scribit Stephanus. sed error est apud eum. corruptè enim legitur χερρόνησον pro χλωρίδα aut χλοῦδα.

C. Ἀλωπέκουρος, ου, ἡ, Vulpina cauda. Herba quædā Theophrasto, lib. 7. Hist. pl. cap. 10.

C. Ἀλωπόχροις, οος, ὁ καὶ ἡ, Vulpicolor, Vulpis colorem habens. ὁ πολιός, inquit Suidas. ὁ πολιὸς ᾗ ἀλωπέκια, Eust.

¶ Ἀλωπικίας, ου, ὁ, Piscis quidam (quem Plinius inter pisces mari peculiares nominat lib. 32, cap. 11) ex genere πλατυειδῶν. de quo Athenæus lib. 8, ὁ δὲ ἀλωπικίας ὅμοιός ἐστι τῇ μὲν μορφῇ τῷ χρυσοφρυϊδῖ καὶ τῷ ὀνόματος ἔτυχε, id est, Alopecias antē similis est terrestri animali, vnde & nomen accepit. ET Ἀλώπηξ itidem piscis cuiusdam nomen apud eum, lib. 7, & quidem eiusdem piscis, vt opinor. Illo enim loco, quū inter Rhodios pisces mentionem ἀλώπηκος feciſſet, subiungit ex Archestrato, Ἐν δὲ Γόλφῳ γαλεὸν τὸν ἀλώπηκα. Ante illa autem verba quæ modò ex libro 8 protuli, præcedunt hæc, πλατυειδῶν ὁ μὲν βοῦς, κριὸς δὲς, ὁ δὲ γαλεὸς κριὸς πρόσωπον ὁ ἀστερίας καλούμενος. sequuntur verò illa, ὁ δὲ ἀλωπικίας ὅμοιός ἐστι, &c. Ex quorum locorum collatione colligo ἀλωπικίαν siue ἀλώπηκα, esse vnam γαλεῦ speciem, sicut & ἀστερίαν.

Ἀλύω, (ex quo Latinum Allucinor factum Verrius scripsit, teste Gellio) Errabunda mente afficior & incerta, impotentique consilio, Mœrore confectus & ob id inquietus oberro, vt interpretatur Budæus, citans hunc Plutarchi locum, de Antonio Cleopatram expectante miro animi angore, veluti prurientis, καὶ βεβλωσούσης ἀδημονίᾳ πλῆν. & hunc Luciani de Tyr. ὁ δὲ πόδας ἀλύουσα, καὶ ὑπὸ τῷ ἔρωτος ἀπολλυμένη. atqui adeo Homericum hunc Il. vltimo, de Achille Patroclū lugēte, — πὰρ δ' ἔρρεε αἵματος ἀθρὸν Δυσθύμου· ἀλύων δὲ κέχυτ' ἀλόη. Item positum apud eundem Plutarchum aut pro Oberro & temerè expatior: vbi de eodem Antonio loquens, qui in Libyam aufugerat, ait, ἀπολωλώτων ἐπιμίας ἀφθόνου σὺν δυσὶ φίλοις ἀλύων καὶ παραβάλλων. Cui loco non malè hic eiusdem adiungetur qui est in Romulo, ἀλύων ὑπὸ χολῆς, & hic quoque qui est itidem eius in Artoxerxe, λαβοῦσα δὲ πρὸ τῶν Ἀρτοξέρξου ὠρμημένον ἀλύειν χολῆς οὖσης, ὡς ὑπὲρ χιλίων ἀφροντίδων κινδύνου. Hanc autem significationem ex iis quas Budæus annotat, primam posui: quòd Etymologici autor duo huius verbi ἀλύω etyma tradat, quorum vnum est hoc, vt sit ab ἀλή, id est Vagor: quòd qui anxii sunt, vagari soleant. Alterum est, vt ἀλύω sit ex λύω & α priuatiuo: sitque ἀλύω, quasi Solutionem malorum non inuenio. id est rationem nullam inuenio qua me exoluam & liberem malis. Erophilus medicus ἀλύειν & παραφρονεῖν synonyma esse voluit, vt tradit Erotianus, eum reprehendens. Fortasse tamen alicubi reperietur ἀλύειν, iuxta Erophilum, idem esse quod παραφρονεῖν, aut saltem ei maximè vicinā significationem habere. Certè ἀλύων & παραφρονῶν copulat Plutarchus in loco paulo antè citato. nec fortasse idem dubitasset pro ἀλύων ὑπὸ χολῆς dicere παραφρονῶν ὑπὸ χολῆς. ‖ Item Ἀλύειν apud eundem Plutarchum ait Budæus significare Animo concidere, & languere præ consilii inopia & mœrore, in hoc qui est in vita Ciceronis loco, ὥσπερ δ' ἀλύειν καὶ μεταβαλλόμενος κατήει εἰς Φάλαιρα. quasi Spe deplorata confectus. Quam significationem existimo conuenire posse huic Euripidis Ioco, in Oreste, Ἐᾶ. τί χρῆμ' ἀλύω, πόθεν μ' αἰτεῖς ὃν πεπρωμένων; quæ verba Budæus citat, sed nullam Latinam interpretationem subiungens. Scholiastes autem in hūc locum annotat, poetas duobus modis ἀλύειν vsurpare interdum pro δάκνεσθαι καὶ κατατρίβεσθαι, id est morderi & anxium esse: interdum pro γανύεσθαι καὶ χαίρειν. id est, Superbire & gaudere: quam significationem paulo pòst tractabimus. Sciendum est autem hanc annotationem (quo maiorem ei fidē tribuamus) mutuatum esse à Plutarcho interpretem (vt paulo pòst ostendemus) qui δάκνεσθαι (ad verbum Morderi) videtur accipere pro Angi, vel Ringi animo: eo ferè modo quo dixit Ouidius, Mordeat ista tuas aliquando cura medullas. Huius porro significationis, videlicet τὸ δάκνεσθαι καὶ κατατρίβεσθαι, citat exēplum hoc Plutarchus, Ὡς ἔφασκε· τί δ' ἀλύουσ' αἰτιῶσιν πύρτιν δ' αἴτεις. Est autem versus Homericus, vbi Eroti anus in lex. in Hippocr. ἀλύουσα exponit κατατρίβουσα καὶ μεταμελομένη. Notandum est autem ab Hippocrate copulari ἀλύειν ᾗ ἀδημονίαν, vt ἄλγος ᾗ ἀδημονία copulata à Plutarcho videbimus paulo pòst. ‖ Ἀλύων exponit Stomachans idem Budæus in hoc Homeri loco, Odyss. ιβ Τὸν μὲν ἔπειτ' ἐφόρησεν ἀπὸ ὀφρύος ἀλύων.

Ἀλύω, Gaudeo, Exulto, Superbio. Homerus Odyss. ρ,

Η' ἀλύεις ὅτι Ἴρον ὑπέρχεαι τὸν ἀλήτην; An ſuperbis quòd I- A
rum mendicum ſuperaueris? vel, An te gaudio effers quòd,&c. Hunc enim verſum citat Plutarchus in lib. De aud.poem. probare volens ἀλύειν poni interdum pro χαυνοῦσθαι καὶ χαίρειν. Plut. autem verba ſunt, καὶ τὸ ἀλύειν, ὅταν μὲ αἴτιά τις ἀλυπίας καὶ ἀπραξίας ὑπέχῃται (ὡς ἔφη). Ἡ ἀλύουσ' ἀσπίδιστος, πάρτυς δ' ἀϊδής) ὅτε δὲ αὐτὸ τὸ χαυνοῦσθαι καὶ χαίρειν, Η ἀλύεις ὅτι, &c. vt modò citaui.

Ἀλύειν, Inſanio etiam ſignificat, ſecundum veteres, vt tradit Euſtathius. ‖Item, μηδὲν σπουδάζω. id eſt Nihil ago. hoc eſt, Otioſus ſum, Viuo in otio. quæ ſignifica- B
tio conſentanea eſt locis Plutarchi à me citatis, ἀλύων ἐπὶ τοῖς χοιρίοις, & ἀλύειν χοιρῶν οὔσης, item ἄλαιον καὶ χοιρίδιον.

Ἀλύειν quidam (Euſtathio teſte) aſpirandum contenderunt, quum ſignificat ἐκπλήττεσθαι, id eſt Efferri, vel Efferre ſeſe: tenuandum autem pro λυπεῖσθαι, hoc eſt Mœrore affici. Suidas quoque tradit pro χαυνοῦσθαι aſpirari, ἀπὸ τῆς ἁλώσεως: pro ægrè ferre, tenuari. quanquam apud eum ἁλώσεως tenuatum eſt. Alibi teſtatur idem Euſtath. ſcribi ſolitum ἁλύειν cum υ.

Ἀλυσμός, Idem quod ἄλις, Anxietas animi, Mœror. Erotianus in Lexico in Hippocr. ἀλυσμὸν exponit ἀπορίαν, ἀμηχανίαν.

Ἄλις, ὁ vel ἡ, Oberratio & expatiatio, quæ temerè fit, vt ab iis qui non habent quod agant. Plut. in Probl. Rom. καὶ παλαίστρας πολλοὶ ἄλλως καὶ ἀργὸν ἐπικούσας τοῖς πόνοις ἐν ταῖς χολαῖς. Sic ἀλύων ἐπὶ χοιρῶν & ἀλύειν χοιρῶν οὔσης ex eiuſdem Plutarchi locis paulo antè protuli. Et Budæus in his eiuſdem verbis, ἀπολαύων ἡσυχίας ἀφθόνου σὺν ὀλίγοις φίλοις, ἀλύων καὶ παιγνίδιος, exponit ἀλύων oberrans & temerè expatians. Fortaſſe tamen ἄλις in illo Plutarchi Problem. loco non tam eſt Oberratio, quàm Remiſſio quædam animi vagi & nulli certæ occupationi addicti. Vel Remiſſus quidam & languidus animi ſtatus, vt eſt otioſorum. Nam Euſtathius ἀλύειν ait inter cætera ſignificare τὸ ἄλλως καὶ παρίεσθαι τὴν ψυχὴν ἔχειν.

‖Eſt item ἄλις Anxietas mentis, Mœror. Plutarchus πῶς οὖν τις ἂν ἐμοῦ ἀπαλλαγείη. Αἴτιον ἐξαίρετος τὸ φρονήματος δεῖσθαι τὸν ἄλλως καὶ τὴν ἀδημονίαν. Vbi nota copulari ἄλλως & ἀδημονίαν, vt ab Hippocrate αἰ ὑῶν & ἀδημονίων copulantur. Euſtathius ἄλις exponit ἅλη, ἵππος. ſed ego Euſtathii locũ corrigendũ puto, & reponẽdũ ῥιπὴ σεσμός. vt ἀλύουσα Erotianus exponit ἀπορροῦσα καὶ ῥιπὴν ζοφώδη.

¶ Ἀλύσσω, factum ab ἀλύω, Anxius ſum, vel Anxio ſum animo, Indignor. ‖Aut, Rabie percitus ſum, Inſanio. ‖Ité, Tremo. Heſ. Vide Euſtathiũ in hunc verſum 2 Homeri, Il. χ, Οὔ τ' ἐμὸν αἷμα πιόντες, ἀλύσσοντες ὠκὺ θοροῦσι. HINC Ἀλαλύκτημαι præt. paſſ. ab ἀλύκτω facto ex ἀλύσσω, interiecta ſyll. λα. Niſi dicamus eſſe præſens paſſ. ab ἀλύκτημι. Vide Euſt. p. 792, vbi exponit ἀλαλύκτημαι apud Hom. διεχρεόμην & ἀδημονῶν. at Cic. in- B
terp. Non ſum compos mentis.

¶ Ἀλυσσαίνω, itidẽ ab ἀλύω, Imbecillus ſum, Viribus ſum captus. Heſych. Euſtath. Sed apud Heſychiũ ἀλυσσαίνειν legitur per τ, apud Euſtathium ἀλυσταίνειν per θ. Ego meliorem lectionem eſſe exiſtimo per τ. quum & ἀλυστάζω per τ ſcribatur.

Ἀλυστάζω, Idem quo ἀλύω. Heſych.

¶ Ἄλυσσα (vnde ἀλυσσαίνω) deductũ itidem ab ἀλύω quidã tradiderunt, quod negat Etymologicus: cui aſſentior, ideóque alibi ponendum cenſui. C

ΑΛΔΕΩ, ῶ. F. σω. Augeo, Do augmẽtum ſiue incrementum. vnde compoſitum Ἐναλδίω q.d. Intrinſecus augeo. Nic. Δεσμὸν β, ὡμοιότητος ἐναλδίσσασα πορεύων. Euſtathius ponit ἄλδω vel ἀλδίω, vnde ἀλδίσκω.

C. Ἀναλδὴς ET Εὐαλδὴς, ex ἀλδίω & α priuatiuo. Ἀναλδὴς eſt Non creſcens, Incrementum non capiens. Vnde ἀναλδὲς apud Hippocratem, quod Erotianus exponit ἀναυξῶς. Nonnulli malè ἀναλδὲς cum ἄλαδὲς confuderunt, de quo mox dicam. At Εὐαλδὴς contrariam ſignificationem habet, videlicet pro Bene creſcens & feliciter, Bonum incrementum accipiens. Heſychius ἀναλδῆ exponit ἀναυξῆ. ET Εὐαλδίως aduerb. apud Hippocratem, qui quod dicit δίξιος καὶ ἀναλδίως, Cornarius vertit, Feliciter & cum profectu.

Ἀλδίσκω, Augeor, Creſco, Incremẽtum accipio: vt Iliad. Λαὸν ἀλδίσκοντας. Vbi Euſtathius vult ἀλδίσκειν proprè dici de augmento quod fit irrigatione ſeu humectatione, tanquam videlicet ex ἄλδω deductum, mutatione literæ ρ in λ. Sed parum ſibi conſtat in huius verbi etymologia Euſtathius: quippe qui alibi ἀλδίσκω ex ἀλδῶ deducat: ἀλδῶ autem ab ἄλλω ſiue ἄλλομαι, quòd ea quæ creſcunt, veluti in altum ſubſiliant. Legitur autem apud Suidam ἀλδίσκω per ι, ſic & apud Heſychium ἀλδίσκοντας. Malo tamen ἀλδίσκω per η ſcribere, ab ἀλδῶ. vt & apud Homerum ſcriptum reperitur ἀλδήσκοντας, in loco modò citato. Quinetiam Ἄλδησκος fluuius per η ſcribitur.

¶ Ἀλδαίνω, Augeo, Do incrementum ſiue augmentum. Odyſſ. σ & ω, — μάλ' ἤλδαινε πιειρήσι νάασιν. Nicander in Alexiph. — τίν τε κίλιοσιν Γρηΐνες ἀλδαίνουσι θεὴ πολυμυελὸν κέρσαι.

Ἀλδαίνομαι, Augeor, Creſco. Ab Heſychio ἀλδαίνεται exponitur, Impletur, Creſcit, Pullulat.

C. Ἀνεπαλδαίνω, vacante tamen præpoſitione, apud Nonnum, ἀπαλδαίνει κεφαλήν.

c ΑΛΘΩ, Sano, Medeor, ab ἄλδω, vt dixi, vt tradit Euſtathius. Hinc paſſiuum Ἄλθομαι, à quo ἄλθεν apud Homerum, pro ἤλθεν, Iliad. ε, Ἄλθεν χεῖρ, ἰδίωσε δὲ καταπρηῢς βαφῇσι. ‖Eſt etiam Augeo.

Ἀλθέω, ῶ, pro eodem. vnde paſſiuum Ἀλθέομαι, οῦμαι. ET Ἀπαλθέομαι compoſitum quo vtitur Homerus Iliad. η, Ἕλκε' ἀπαλθέσκοντα. Vbi Euſtathius ἀπαλθέσκειν inquit τὸ θεραπεύειν ἢ θεραπεύσεσθαι, aut actiuè θεραπεύοντας ὑγίειαν.

Ἄλθος, ους, τὸ, Sanatio, Medela, Medicamentum, Heſychius. D
ET Ἀλθὴς, Medicus, Idem Heſychius. ET Ἀλθήσιος, Sanitati conferens, Saluber, θεραπευτικὸς, Nicand. ET Ἀλθητήριον idem quod ἄλθος, Medela, Remedium: apud eundem Nicandrum in Theriacis, Τὸν μὲ ἐχεθρ'- να πάντα καὶ ἀλθητήρια τεύσων. ET Ἄλθαια, herba, Maluæ ſylueſtris genus, quæ & ibiſcus vocata fuit: vt ſcribit Dioſcorides lib. 3 cap. 163. Appellata eſt autem ἀλθαία quaſi quis dicat Medicamentoſa, ob eam quæ pollet medendi vim, vt ex Dioſcoride referam mox in voce Πολυαλθής. Meminit & Theophraſtus Hiſt. plant. lib. 9 capite decimoquinto. Sunt qui & ἀφίσαλθαίαν dictam tradunt.

C. Δυσαλθὴς, ET Εὐαλθὴς (quæ inter ſe opponuntur) ET Πολυαλθής. Eſt autem Δυσαλθὴς, Sanatu difficilis, Cuius ſanatio difficilis eſt, Ægrè ſanabilis. Sic apud Dioſcoridem δυσαλθῆ ἕλκη, quæ non facilè ſanari poſſunt. Sic dicuntur δυσαλθεῖς νόσοι quæ vſitatiore vocabulo δυσίατοι. Item per metaphoram in Epigr. δυσαλθὲς κῦμα. Quidam autem δυσαλθὲς malè expoſuerunt Inſanabile, Incurabile. qui error in vulgatis etiam eſt lexicis. HVIC contrarium Εὐαλθὲς, Sanatu facilis. Εὐαλθία (inquit Erotianus expoſitor verborum Hippocratis) ἀλθεσίπονα. AT Πολυαλθὴς, Multa vi medendi pollens, ſeu varia, Varium ad medendum præbens vſum. Dioſcorides lib. 3, cap. 163, nominatam ſcribit ἀλθαίαν herbam διὰ τὸ πολυαλθὲς ἐν πολύχρηστον αὐτῆς.

C. Διεξάλθητος Nonno, idem quod δυσαλθής.

¶ Ἀλθήσκω, idem quod Ἀλθαίνω, ſiue Ἄλθω, eodem modo quo ab Ἀλδίω habuimus modò Ἀλδήσκω. ET Ἄλθεξις, Sanatio, apud Hippocratem: vt annotant Erotianus & Galenus. apud quos animaduerte ſcribi ἄλθεξις vt hic poſui cũ ι, licet ἀλθήσκω ſcribatur apud ipſum etiam Galenum.

¶ Ἀλθαίνω, idem: vt ab ἀλδίω factum vidimus ἀλδαίνω Heſychius exponit non ſolùm Medeor ſiue Sano, ſed etiam Augeo.

Α'ΛΕΑ, ας, ἡ, propriè Locus apricus, & ſole calens, ſiue tepens. nam ἄλως Doricè dicitur ſol, qui communi lingua ἥλιος. Tranſfertur autem ἀλέα & ad omnia loca calorem habentia. Hæc Etymol. ‖Capitur tamen ἀλέα frequentius pro calore, ſiue tepore: propriè quidem eo qui eſt ex ſole, in locis apricis: tranſfertur verò & ad quemlibet calorem. Apud Athenæum 7, χαίρει δ' ἀλέᾳ. διὸ καὶ ποὸς τὸν ἥλιον προσέρχεται. Apud Theophraſtum lib. 4 De cauſis plant. cap. 3, τὸν ἀλέαν διώκειν. Plutarchus de aſino bal-

neatoris loquens, λευκὸν δὲ μὴ μετέχων, μηδὲ ἀλέας, μηδὲ καθαιρότητος. vbi Eraſmus ἀλέαν vertit leporem. Ariſtophanes ἀλέαν calidum lectum appellauit. Dicitur autē ἀλέα, quaſi δαλέα, à verbo δαίω (id eſt vro) ſi Etymologi eo credimus, apud quem tamen alio in loco alteram illam etymologiam habemus modò à me relatam. Certè ſi ab ἄλως eſſet, ſpiritu aſpero notari deberet: quum tamen paſſim tenui notatum reperiatur, etiam apud Euſtathium: licet pag. 1636 ἀλεαίνειν ab Atticis ſcribi tradat cum aſpero. A δαίω autem deriuatio, aliquātum violenta eſſe videtur. Quare neutrum me hac in controuerſia ſeruās, hanc vocem illis ſcripſi literis quibus primitiua ſoleo.

Ἀλέα apud Homeri poſteros pro calore, apud ipſum autem Homerum pro Effugium. Sic Il. χ, Νεῶ δὲ δὴ ἐγγὺς μοι θάνατος καὶ κῆρες ἐπιστᾶσιν, Οὐδὲ μάλ' ἀλέη. Ita Euſtathius: quem, dum hoc annotaret, puto non recordatum fuiſſe, ipſum quoque Homerum ἀλέειν pro calore vſurpaſſe, Od. ρ, hoc verſu, Αὐτίκ' ἐπεί κε πρὸς θερμὸν, ἀλέη τε φανείη. Sed & diuerſitatis accentus mentionē nō facit, quæ tamē à nōnullis ſolet pro diuerſa ſignif. conſtitui. nam ἀλεὴ apud Heſiodum pro καταφυγὴ, ſiue ἀλεωρὴ, id eſt effugium, ſeu Vitatio, accentum in vltima habet. Vide Ἀλεώ.

Ἀλεινός, ή, ό, Calidus, Tepidus. vt ἀλεινὴ χώρα, Calida regio, Herodoto & Xenophonti. Apud eundem Xen. ἀλειναὶ & ψυχραὶ opponuntur in Cyneg.

Ἀλεάζω, Tepeo, Caleo, Calore fruor. Ariſtot. in Problematis ſect. ι, Θερμῇ γὰρ λούεσθαι δεῖ, ἢ ποιήσῃ ἀλεάζειν. Apud eūdem, in 2 De part. anim. ἀλλ' ἀλεάζει δηλ. ἢ καίμενον.

Ἀλεαίνω, Idem quod ἀλεάζω Caleo. Ariſtoteles in Probl. ὅτι ἀλεαίνουσα ἡ κοιλία θᾶττον πέπτει, οὕτω δὲ καὶ ἀλεαίνει μᾶλλον, quia calens ventriculus celerius concoquit. ‖ Habet & ſignificationem actiuam, pro Calefacio. Θερμαίνω, Heſychius.

Ἀλεαίνομαι, paſſ. Calefio. Θερμαίνομαι, Heſ.

C. ΣΥΝ Συναλεαίνω, Concalefacio, Calorem adiuuo, apud Plutarch. Exponitur & Confoueo, ex Catone.

Ἄ ΛΕΓΩ, F. ξω. Curo, Rationem habeo alicuius. Cum genitiuo, Il. θ, — οὔτοι ἔγωγε Σκυζομένης ἀλέγω. Apollonius Arg. 2, Τῶν μέτ' οὐκ ἀλιγύω. Cum accuſatiuo, Il. π, — θεὸν ὅτιν οὐκ ἀλέγοντες. Cum præpoſitione ὑπὲρ iuncta genitiuo, apud Apollonium, Οἷον ἐμῆς ψυχῆς ἀλέγων ὑπὲρ. Ἀλεγίζω, F. σω. Idem quod ἀλέγω cum genitiuo paſſim apud Homerum. vt Iliad. θ, — οὐδέ μ' ἔγωγε οὐκ ἀλεγίζω Χωομένης. Copulatur autem ab eo interdum cum μεταφρίζομαι, interdum cum ὄζομαι.

Ἀλεγύνω, Accuro, Paro, Apparo: vt ἀλεγύνειν δαῖτα apud Homerum, non ſemel.

Ἀλεγεινὸς deductum itidem ab ἀλέγω, Curæ plenus, Moleſtus, vide in ἀλγεινὸς ab ἄλγος.

C. Ἀπλεγὴς & Ἀπλεγέως, vide in Ἀπλατὴς & Ἀπλατέως.

C. Ἀπλεγὴς nomen & Ἀπλεγέως aduerbium à verbo ἀλέγω deriuata. Exponitur autem ἀπλεγὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Atrox, Sæuus, quaſi Nullius curam & quaſi reſpectum habens. A Gregorio Naziāzeno datur hoc nomē mortis pro epitheto, in hoc pentametro, Καὶ θανάτῳ θανάτου ῥύσατ' ἀπλεγέος. Sed frequentior eſt vſus aduerbii Ἀπλεγέως, & quidem non ſolùm pro Atrociter, & Sæuè: ſed & pro Apertè, Intrepidè. qua quos nullius cura ſeu reſpectus mouet, non trepidant, ideóque apertè agunt. Hom. Od. α, — ἵν' ὑμῖν μῦθον ἀπλεγέως ἀγορεύω. vbi Euſtathius ait ἀφρενήρεως καὶ ἄπο τῆς ἀλέης. Apollon. Argon. 2, Εἷς φάτ' ἀπλεγέως. vbi exponitur ἀπλῶς καὶ κατ' ἀλήθειαν, id eſt Simpliciter, Candidè, Veraciter. Ἀπλεγὴς etiam pro ἀπλεγέως poſuit Nicander in Ther. πάσσε δ' ἀμηχανίως καὶ ἀπλεγὴς, id eſt ἀκριβῶς καὶ σωφρόνως, vt vult ſchol. ET Ἀπλεγέω verbum, Non curo, Contemno, Apoll. Argon. 2, Εἰ δ' ἀπλεγέοντες ἐμαὶ παρὰ νῆα θέσθε Ἥμισυ. vbi Herodianus ἀπλεγέοντες legit.

Ἀπλεγὴς & Ἀπλεγέως pro eadē ſignificatione, in vulgatis lexicis habentur. quæ tamen multo rariora eſſe conſtat. Apud Heſychium ἀπλεγὴς tantùm legitur, expoſitum ἀφρόνως. Sed & Ἀπλεγέω pro Ἀπλεγέω ponitur, vnde ἀπλεγέοντες de quo modò dixi. ET Νηλεγὴς, Νηλεγέως, item aduerbium Νηλεγέως: vide apud eundem lexicographum, cuius expoſitiones quædam horum verborum deprauatæ eſſe videntur, vtpote inter ſe non conſentientes.

Ἄ ΑΓΟΣ, ους, τό, Dolor, Mœror, Triſtitia, Moleſtia. A Cicerone exponitur Mœror, quum hæc Solonis, — ἀλλὰ σοὶ λοιπὰ Καλλείπομεν θαλερὰν ἄλγεα καὶ στοναχάς, interpretatur, — linquamus amicis Mœrorē: vt celebrent funera cum gemitu. Ita autem copulauit Solon hic ἄλγεα & στοναχὰς vt & apud Homerum copulata reperiuntur aliquot locis. Homerus ἄλγεα & χάρματα (id eſt gaudia) inter ſe opponit, Od. ζ. Ariſtoph. in Pluto, ὥστε γὰρ τὰ ἄλγεσι καταπίπτει ὦ φίλταται. ‖ Itē Ἄλγεα, Calamitates, Mala. Od. κ, Ἡμῖν δ' οὐ πάντῃ πάντ' ἄλγεα ἐχθυόεντα. Il. α, initio, — ἠμυρεῖ' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε. ‖ Eſt denique ἄλγος tam generale quàm Dolor, corporis pariter & animi. Sed ἀλγηδὼν frequentius quàm ἄλγος in proſa vſurpatur de dolore corporis, ſi bene obſeruauit. ‖ Fit autem ἄλγος ex ἀλίγω (id eſt Curam gero, vel Solicitus ſum) vt vult Etymologicus.

c Ἀλγίων, Ἄλγιστος, Moleſtior, Moleſtiſſimus, vel Grauior, Graueſtimus. Iſocr. in Hel. Encom. τί γὰρ ἔστιν ἄλγιον ἢ ζῆν αἰεὶ δεδιότα; Quid enim eſt moleſtius quàm viuere metuenter ſemper? Vel, Quid grauius? Vtitur & Homerus. Ἄλγιστον, Moleſtiſſimum, Triſtiſſimum. Sophocles, Ὦ πᾶσ' ἀπάντων δὴ θαμὰ πόνων ἐμοὶ Ἄλγιστον, O omniū ſpectaculorū mihi grauiſſimum & acerbiſſimum. Thucydides, ἄλγιστα ἐφθορότα τὴν αἴσθησιν.

Ἀλγινόεις, ιντος, ό, Moleſtus, Acerbus. κέντρῳ ἀλγινόεντι, Nic. in Theriacis. Heſiodus, in Theogonia, — καὶ ἰΐζων ἀλγινόεσσαν.

Ἀλγύνω, F. υνῶ. Dolore vel mœrore afficio. & Ἀλγύνομαι, paſſiuum, Mœrore afficior, Contriſtor: oppoſitum τῷ εὐφραίνεσθαι. Apud Xenophontem autem ad dolorem corporis pertinet, vbi dicit, ἡσύχοις ἀλγυνόμενος.

Ἀλγινὸς, item Ἀναλγὴς, Βαρυαλγὴς, &c. vide infrà.

Ἀλγέω. ῶ, F. ήσω. Doleo, ad animum relatum. ‖ Cum datiuo, vt ἀλγῶ τοῖς κακοῖς τῶν φίλων, Doleo propter amicorum mala, Malis amicorum indoleo. Cum accuſatiuo, Sophocles in Aiace, ἀντ' ἐξ ὧν ἤλγησ' ἐγώ, Propter quam dolui, Quæ mihi dolori fuit, vel potius Dolorem attulit, Quæ me malè habuit. Iulianus in epiſtola ad Amerium, Δαρείῳ γυναικὸς καλῆς ἀλγοῦντι θανάτου, Dolenti interitum eius, ſiuemortem, vel Dolenti interitu, aut morte. nam vtroque modo Latinè dicitur. ‖ Cum præpoſitione ὅτι, iuncta datiuo. Demoſthenes Pro corona, ἀλγεῖς ὅτι τοῖς συμβεβηκόσιν. Sic apud eundem, ἀλγῶ ὅτι τοῖς καλοῖς. ‖ Citatur & exemplum conſtructionis cum genitiuo, apud Euripidem, ἀλγῶ παιδὸς, Doleo vicem filii. Quæ conſtructio defectiua eſt, ſubaudita aliqua præpoſitione. ‖ Ponitur ἀλγεῖν & abſolutè. Demoſth. Pro corona, τὸ τοὺς ἀκούοντας ἀλγεῖν ποιεῖν. Sic apud Hom. ἀλγήσας, Il. β & θ.

Ἀλγῶ, Doleo, ad corpus relatum: cum accuſatiuo, apud Theocritum, ἀλγέω τὰν κεφαλάν, Doleo capite, Caput mihi dolet. Sic & Galenus, ἀλγῶ τὴν κεφαλὴν, ad Glauconem 1. Apud eundem Theocritum, ἀλγῶ τὸν δάκτυλον, Mihi dolet digitus. Sic, ἀλγῶ τὰς γνάθους, apud Ariſtophanem.

Ἄλγημα, ατος, τό, Dolor, Ægritudo. ἄλγημα τῆς κεφαλῆς, Dolor capitis, Gal. ad Glauc. 1.

Ἄλγησις, Idem quod ἄλγημα. Suid.

Ἀλγηδὼν, όνος, ἡ, Idem. A Cicerone vertitur Dolor apud Epicurum: qui & cruciatus corporis ἀλγηδόνας appellat. Ἀλγηδόνας ὑποφέρειν, apud Plutarchum itidem exponitur Cruciatus perpeti. Et apud Xenophontem, μετὰ πόνων καὶ ἀλγηδόνων, Cum doloribus & cruciatibus.

Ἀλγηρὸς, ός, όν, Moleſtus, Dolorem afferens. Ἀλγηρὸς, λυπηρὸς, Heſych.

Ἀλγεινὸς, ός, ή, (vſitatius quàm ἀλγηρὸς) Moleſtus, Aſper, Grauis, Dolorē ſiue triſtitiā afferens. Xenophon Pæd. 3, Εἰς δὲ κακοῖς πεπονθώς τι καὶ ἀλγεινὸς καὶ ἀθλιώτερος ὁ αἰὼν ἐπαναπαύσεται. Sic apud Plutarchum in Lycurgo ἀλγεινὸς βίος, Vita acerba. ‖ Item pro ſubſtantiuo poſitum τὸ ἀλγεινὸν, Dolor: & in plurali τὰ ἀλγεινὰ, Dolores, Ærumnæ.

Ἀλγηδώς, Aduerbium. Molestè, Cum dolore. vt ἀλγηδὼς ἀκούειν, apud Sophocl. schol. Cum dolore audire, Dolorē ex auditione capere. A

Ἀλιγηδὼς, pro Ἀλγηδὼς apud Homerum sepe: vt Il. β, — σὺν ἀγγελίῃ ἀλιγηδόνι, Cum graui nuntio, siue molesto. Vel, Tristitiam afferente. Apud eundem ἐπὶ ἀλιγηδόνι exponitur Rogus luctuosus. ‖Ἀλγηδὼς, Difficilis. vt Iliad. ρ, — εἰμὴ ἀλιγηδὸν Ἀτρέος γε Διὸς ἐρικυδέος ἠὲ Θέτιδος, Ἄλκιμος ἠὲ Ἀχιλλεύς. Sic ἀλιγηδὼν πολεμιστὴν & πόλεμον explicant nonnulli. ‖Dicemus autem ἀλιγηδὼς B esse pro ἀλγηδὼς interiecto ι, respiciendo deriuationem ab ἄλγος: at contrà ἀλγηδὼς, abiecto ι per syncopen factū dicem⁹, respiciēdo deductionē nominis ἄλγος ab ἀλέγω.

Ἀναλγὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, vel Ἀνάλγητος, Indolentia præditus, Dolons expers, Carens dolore, Dolorem nullum sentiens, vel Talis vt dolorem sentire nō possit. Sæpe absolutè, interdum & adiuncto accusatiuo: vt apud Lucianum in Timone, εἰμὴ πεπόηκαν αἰνάλγητός ἐς τὸν ὀφρύν, Nisi est is cui lumbi dolere nequeant. Budæus hic ἀνάλγητος vertit Torpidus. Sic αἰνάλγητος τὰς ὀδύνας. Ἀναλγὴς C etiam siue αἰνάλγητος dicitur qui nullum in animo dolorem concipit ex re vlla, Qui dolore non tangitur, aut tangi non potest. Thucyd. lib. 3, ᾧ μὴ αἰσχύνη πόθεν οἱ ὀλοφυρόμενοι πρὸ ὀφθαλμῶν ἔπεσθαι φαίνεται. Vnde capitur pro stupido & torpente. item pro crudeli & nullam commiserationis affectum habente: vt ἀναλγήτων ἀνηρεθῶν apud Sophoclem pro οἰκτρῶν. Schol. Thucydidis in locum modò citatum annotat hæc inter cætera, καὶ μὴ αἰσχυνόμενοι ἑαυτῶν ἀξιοῦν εἶναι, ἵνα μὴ ᾖ αἰσθάνεσθαι, ἕξις, οὐκ ἀλγοῦντος ἐφ' οἷς ἀλυτεῖ δεῖ. Gellius lib. 2. cap. vltimo, Sum- D ma autem totius sententiæ Tauri hæc fuit: non idē esse existimauit ἀφροσύνην καὶ ἀναλγησίαν: aliúdque esse non iracundū animū, aliud αἰνάλγητον & αἰσθητικόν. Suid. itidē aduerb. αἰναλγήτως exponit αἰσθητῶς, vt mox docebo.

Ἀναλγὴς siue Ἀνάλγητος dicitur etiam res aliqua quæ dolorem nullum affert, vt αἰνάλγητον πάθος apud Eurip. Prouerbium Φωκίων ἀνάλγητα Stephanus ait dici solitum περὶ τῶν αἰσχρῶν βουλευομένων, Pausanias autem ὅτι πάντων βουλευμάτων αἰνάλγητον. vbi αἰσχρῶν & αἰνάλγητα vocantur Quæ dolorem nullum afferunt, vel Quæ cum dolo E re coniuncta non sunt, Quæ dolore vacant. Notandum est autem Ἀναλγὴς accipere formationem & terminationem à nomine ἄλγος, at verò αἰνάλγητος à verbo ἀλγέω. Quod itidem dicēdum de βαρυαλγὴς & βαρυάλγητος.

Ἀναλγήτως, aduerb. Citra dolorem, Nullo cum sensu doloris in corpore. Item Nullo cū sensu doloris in animo, vel Non concipiendo vllum dolorem in animo ex cōmiseratione. (Virgilius, Aut doluit miserans inopem) vnde pro Inhumanè & Crudeliter accipitur. Sophocl. μὴ τλῆς ἄθαπτον ὧδ' ἀναλγήτως θανεῖν. Suida autē ἀναλγῆ τινας exponitur αἰσθήτους, itē ἀπόνους. Certè eadē ratione qua ἀνάλγητος dicitur pro Stupidus, eadem & ἀναλγήτως pro Stupidè.

Ἀναλγησία, ας, ἡ, Indolentia, Vacuitas doloris. Plutarchus in Publicola, εἰς ἀναλγησίαν ἐξίστησι τὸν ψυχικόν. Gellius ἀνάγκην & αἰσθησιν copulat, lib. 11. cap. 5. licet ἀναλγησίαν & αἰσθησιν, lib. 2. cap. vltimo. Itē Stupiditas, Stoliditas, eadem ratione qua dicitur ἀνάλγητος, Stupidus, siue Stolidus, vt qui dolore non tangatur ob ea quæ dolorem afferre debēt. Demosth. pro Ctesiph. συνορῶν δὲ τὰς ἀναλγησίας καὶ τὰς βαρύτητας ἀπαλλαττούσας τοὺς περὶ Θηβαίων. Lucianus, ὅτι καὶ συναπέθανον ἑαυτοὺς ἀξιοῦντα τῇ ἡμαθίᾳ, καὶ ἀναλγησίᾳ ἐγχαρόντα μολυνθῆναι. Phalaris Megarēsibus, κατηγορῶ ὑμῶν τῆς ἀναλγησίας, ὅτι φορτικωτέρους ὑπὲρ τοὺς αὐτῶν παλαίους, οὐ φέρουσθε μαι. G

C. Βαρυαλγὴς ET Πικραλγὴς ET Υφαλγὴς eadem forma dicta qua præcedens Ἀναλγής. Est autem Βαρυαλγὴς, Graui dolore percitus, Qui grauiter dolet. ET Βαρυάλγητος pro eodem. quod à verbo formatur, vt βαρυαλγὴς à nomine, sicut modò dictum fuit. Interdum verò dicitur βαρυάλγητον quod grauem dolorem affert. Sophocles Aiace, πάντων καταζήλωτον γλώσσης βαρυάλγητ' ἐμοί δή, &c. vbi scholiastes exponit βαρέα καὶ ἀλγεινά. Alii aduerbialiter accipiunt pro βαρυαλγήτως.

ΑΤ Πικραλγὴς (quo vtitur Plato) & Υφαλγὴς cum diuersa præpos. composita sunt, sed idem tamen valent quod ad sensum attinet. significant enim Qui valde dolet, Qui supramodum dolet, vel supra quàm dici possit. Item ὑφαλγῶ σοί, Vicem tuam doleo. VNDE Πικραλγέω ET Υφαλγέω. Apud Thucydidem πικραλγῶ πρὸς πάθος, casum ægrè (vel potius ægerrimè) ferre. Philo De vita Mosis lib. 3, ἐφ' οἷς αἰκίαις πικραλγήσαντες. Alterum verbum Υφαλγέω item pro Perdoleo, Supramodum doleo. quo videtur modo accepisse Aristoteles (inquit Budæus) Rhet. 2, τὸ ὑφαλγεῖν ἐπ' ἀλγεινῷ, πάλαι σημαίνει δή. Frequentius autem poni existimo in altera significatione, videlicet ὑφαλγεῖν τινος pro Vicem alicuius dolere. q.d. Pro aliquo dolere. Appianus, ὑφηλγηκὼς μᾶλλον αὐτοῦ πάθους.

Ἀπαλγέω, ῶ, Fut. γήσω, Dedoleo, Dolere desino. Suidas ex Thucyd. interpretatur παύομαι ἀλγῶν, ea forma qua vsurpatur ἀπολοφύρασθαι. Existimo autem, locum quem intelligit Suidas, esse hunc, lib. 2, ἀπαλγήσαντας δὲ τῶν ἰδίων, τὸ κοινὸν τῆς σωτηρίας ἀπολαμβάνειν. Id est, Deposito dolore rerum suarum (vel, de rebus suis) communem salutem capessere. Scholiastes quoque habet, ἀντὶ τοῦ παυσαμένους ἀλγεῖν, οἷς τὰ ἀπολωλότα μέλει. Notandum est autem ibi iungi accusatiuo. At in hoc Pauli loco, ad Ephesios 4, οἵτινες ἀπηλγηκότες ἑαυτοὺς παρέδωκαν τῇ ἀσελγείᾳ, absolutè ponitur, id est sine casu. pro Qui postquam dedoluerunt, vel omnem doloris sensum amiserunt [pungentis conscientiam videlicet] quasi dicas, οἵτινες ἀνάλγητοι ἡμῖν ἦσαν. Hesychius ἀπηλγηκὼς exponit ἀναίσθητος, addens, ἀφ' οὗ τὸ ἄλγος. Idem ἀπηλγηκότες explicat μηκέτι θλιβόμενοι πόνῳ. Item ἀναίσθητοι ἡδόμενοι. Item ἀπαμύντους. Quæ postrema expositio conuenit cum Suidæ expositione (aut certè ad eam accedit) ἀπαλγῶ exponentis ἀπογινώσκειν apud Polybium, id est animū despondere vbi ille scribit, ἀπηλγηκότας δὲ αὐτοὺς ὑπὸ τῶν πολλῶν ῥᾳδίως ἐπῆρθώσαντο. Et ἀπαλγοῦντας τῆς ἐλπίδος.

C. Ξυναλγέω, ῶ (q.d. Condoleo) Vnà doleo. συναλγῶ σοι, doleo tuâ vicē. Apud Soph. cū acc. rei, ξυναλγῆσαι λύπας.

Ἀλείφω, Fut. ψω, Præteritum Atticum, ἀλείλιφα. vnde participium passiuum sæpe inusitatum ἀλελιμμένος, & compositè ἐξαλελιμμένος. Vngo, Lino, Illino. ἀλείφειν μύρῳ, Vngere vnguento. quod Gaza vno verbo reddit Vnguentare. Sic ἀλείφειν μύλτῳ (vnde & apud Xenophontem in Œcon. ἀλειφόμενος μίλτῳ) possit quis vno verbo interpretari Miniare. Est autem generale verbum ἀλείφω, vt Lino Latinis. Nam & qui calce murum linit, dicitur Græcis ἀλείφειν. nam sic & Thucydides vsurpat ἐξαλελιμμένον τεῖχος, vacante præpositione ἐξ. Et Eustathius ἀλείφειν τεῖχον exponit τὸ κονίᾳ χρίειν.

Ἀλείφω autem dicitur interdum absolutè: vt Iliad. ω, Δμῳὰς δ' ὀτρύνασκε λοῦσαι καλέσασά τε, ἀμφὶ τ' ἀλεῖψαι. Quum autem sic ponitur, subauditur vtplurimum μύρῳ. Potissimùm autem in voce passiua sic vsurpatur. Xenophon Hellenicōn 4, πάντες μὲν ἠλείφοντο, πολλοὶ δὲ καὶ ἐμύροντο. Plutarchus in Apophthegmatis, ἐμὲ δὲ νεκτάρου τι ἐξαλελιμμένον ἀποπνεῦσαι. Interdum ἠλειφάμην in voce media, pro, Vnguento me vnxi. Aristophanes in Nubibus, ἀπαίρεται οὐδὲς πώποτ' οὐδ' ἠλείψατο, neque se vnguento vnxit. Vnde participium ἠλειμμένος, Qui se vnxit vnguento, Vnguentatus, Vnguento delibutus.

‖Sed & de athletis dicuntur ἀλείφεσθαι & ἀλείψασθαι, qui se vnxerunt oleo, ad certamen: à quibus manauit & significatio quæ est in proximè sequente annotatione.

Ἀλείφω, Incito, Instigo. Ἀλείψας, inquit Suidas, διηχίρας, ab athletis ducta metaphora. vt, εἰς καρτερίαν ἀλείφειν τοὺς ἀδιανοήτους. Budæus in Comm. Ἀλείπτης Aristoteli esse gymnasii magistrum, qui athletis epulandi & exercēdi legē tradit. vnde ἀλείφειν poni pro Acuere, Exhortari, Excitare, Exercere apud Basilium, Theodoritum, & Appianum. Potest verò & in hoc Plutarchi loco ita accipi (meo iudicio) in Themistocle, ὅτι τοὺς ἀστοὺς ὑπὸ τῆς πενίας ἤλειφε.

Ἄλειφαρ, ατος, τὸ, Id quo vngimur, Vnguentum. Interdum Oleum. Item Adeps. Sic Hesychius. qui etiam ἀλείμματα seorsum exponit ἔλαια. Suidas autem, ἄλειφαρ, ἔλαιον, inquit, ἢ ὑπέρ ἀλείμματα.

Aliquoties vtitur hoc nomine Homerus: vt Il. ψ, Ἐν δὲ πίθος μέλιτος καὶ ἀλείφατος ἀμφι-

φορᾶς. & Od. γ, Ἀλλὰ, λοετρὸν ἐπεὶ λίσσοντο ἀλείψασθαι. Hes. in Theogonia, Χεροὶ δ' ὅγ' ἀμφοτέρῃσιν ἀείλητο λιπὸν ἄλειφαρ. Eustathius ait ἄλειφαρ esse aliquid suaueolens quo vngimur. aut τὸ ἐλαιῶδες καὶ σπερμᾶτος.

Ἄλειφα, pro ἄλειφαρ vel ἄλειφας, Herodianus apud Eustathium.

Ἀλειφατώτης, ου, ὁ, vt Panis ἀλειφατώτης, cū zdipe commixtus. Eustath.

Ἄλειμμα, τος, τὸ, Vnctio, Ipsa actio vngendi. Plut. in Alexandro, καπηλεύσας δὲ καὶ πρεσβύτης ἀνὴρ λουτρὸν ἄλειμμα. ‖ Ἄλειμμα, Id quo vngimur, (Vnctorium nescio an dici possit) apud Athenæum lib. 10, οἷς καὶ ἀλείμματα ἄλλα μυρίων χρῆσθαι καὶ σίγυ. vbi non rectè quis ἀλείμματα reddiderit vnguento.

Ἄλειψις, εως, ἡ, Vnctio, Ipsa actio vngendi. Plutarchus in loco proximè citato ἄλειμμα dixit pro ἄλειψιν.

Ἀλοιμός, οῦ, ὁ, Tectorium parietum, Id quo oblinuntur & tanquam vngūtur parietes. ab ἤλειμμαι factum itidem vt ἄλειμμα præcedens, Eustath. ‖ Apud Hesych. autem legitur ἀλείμματα, χρίσματα.

Ἀλείπτης, ου, ὁ, Vnctor, Qui vngit. Potest quidem generaliter de quolibet vnctore dici: peculiare tamen fuit hoc nomen vnctoris athletarum in gymnasio. Plutarch. πῶς αὖ πρὸς ὄψον, &c. ἀλλ' ἄφωνος ὁ τοῦτος καὶ ἄπαλμος, ὡς τὸν ἀθλητικὸν ἀλείπτης ἐῶν μαθεῖν καὶ ἀκολασταίνειν. Ex quo loco apparet non duntaxat vngendi officio fungi solitum ἀλείπτην, sed (quod ex Aristotele docet Budæus) fuisse gymnasii magistrum, qui athletis epulandi leges dabat & exercēdi. Vtitur voce Græca Cic. in epist. ad Lentulū, & Iuuen. ‖ Vsurpatur etiam metaphoricè: vt apud Plutarchum in Pericle, τὴν πολιτικὴν ἀλείπτης καὶ διδάσκαλος. Quali metaphora vsurpatur interdum & παιδοτρίβης. ‖ Ἀλείπτης, Excitator, Cohortator. Budæus in Comment. ex Gregorio.

Ἀλείπτηρια apud autores mediæ comœdiæ, (inquit Pollux) quum ἀλείπτης in vsu apud eos non esset.

Ἀλειπτήριον, ου, τὸ, ad verbum, Vnctuarium. Pars quædam balnei, inquit Pollux. Vulgò exponitur, Locus in balneo vnctui accommodatus. ET Ἄλειπτρον, ου, τὸ, Vasis vnctuarii genus apud Athenæum.

Ἀλοιφή, Idem quod ἄλειφαρ, apud Homerum sæpe, vt Od. ε, Χρῶτ' ἀμβροσίῃ καὶ ὀπὶ χρίεσθαι ἀλοιφῇ. Od. ζ, ἠΰτε δμῳὸν ἀπὸ χροὸς ἔδμεν ἀλοιφή. vbi Eustathius vult ἀλοιφὴν esse oleū quod ad vnctionem adhibetur. Item pro adipe, vt ἄλειφαρ: Il. ι, — πολλοὶ δὲ σύες θαλίφρονες ἀλοιφῇ. Appellatur etiam ἀλοιφὴ τὸ περὶ τοῖχον κονίαμα, vt docet idem Eustathius. Tectorium Latinè dici possit fortasse. ET Ἀλοιφεῖον, ου, τὸ, Quo vtebantur ἀλοιφαί. Eust. Ἀλοίφιον, Hes. AT Ἀλοιφὴ in vulg. lex. Græcol. scriptum etiam reperitur. ET Ἀλοιφοῖσις apud Hesychium habemus (pe ει scripta secunda) expositum πένητας, id est pauperes. Fortasse quasi Adipe viuentes.

C. Ἀπαλείφω ET Ἐξαλείφω, q.d. Deungo, id est, Quod vngendo seu illinendo adhæserat abstergo. vnde pro Deleo seu Oblitero ponitur. In qua interpretatione rationem habeo præpositionum ἀπὸ & ἐκ, præfixarum verbo ἀλείφω, quod Vngo seu Illino sonat. Possumus tamen etiam dicere ἀπαλείφω & ἐξαλείφω esse Deleo, quasi vngendo seu illinendo. quòd illini quædam soleant vt facilius deleantur. Pro qua interpretatione facere videtur verbum Lat. Interlino, quod verbo Deleo interdum adiungitur. Cæterùm, vt Deleo & Oblitero metaphoricè sumūtur, ita etiam ἀπαλείφω & ἐξαλείφω: & hoc quidem frequentius etiam quàm illud. Hinc ἀπαλλαγμένον ἴδιωμα (à pass. ἀπαλείφομαι) Iudicium obliteratum & circunductum. Phocyl. in Admon. Μὴ μισθοῦ καπήλευε, μᾶλλον δὲ ἀπάλειφον ἄμωμον. Vbi secundum illam metaph. significationem sensus fuerit (ni fallor) Ita cum eo transigas in iudicio, vt vindictæ memoria deleatur. Nam quod quidam vertunt, Non imiteris iniurias (id est non rependas iniurias iniuriis) sed iure seu in iudicio eas depellas, placet quidem quod ad sensum attinet: sed ἀπαλείφειν nullo modo significare potest Depellere. Quinetiam mea illa interpretatio, licet vim verbi retineat, aliquantum impedita mihi videtur: ideóque lubenter Theodoro Bezæ assentior, pro ἀ-

πάλειπτον legendum censenti ἀπάμαλον. AT Ἐξαλείφω vsitatius est. Xenoph. Hellen. 2, Θεὸς ἐθέλω πατρὶ ἐξαλείφω ὀφλήματα τῷ καπήλῳ. Isocr. Panath. ἔστιν ἅπασι ἐξαλεῖφαι αὐτὴν ἢ καταμεῖναι. Apud eundem metaph. once, παῖς ἐστὶ συμφορᾶς φιλίας οὐδεμιᾶς ἂν ὁπῶς ἀεὶ ἐξαλείφοι, vt Lat. dicitur, Quod nulla ætas deleat. In vulg. lex. ex Euripide citatur ἐξαλείφειν Ἥφαιστα pro Oracula placare, πιαίνειν, implere & perficere. HINC Ἐξάλειψις, Oblitteratio, Deletio. ET Comp. 2, Ἀνεξάλειπτος, ET Δυσεξάλειπτος, Εὐεξάλειπτος, quæ opponuntur. Ἀνεξάλειπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Indelebilis. Qua voce Ouidius in metaphorica etiam vtitur significatione, quum scribit Metamorph. 15, — nomenque erit indelebile nostrum. Δυσεξάλειπτος autē, Difficilè delebilis, Qui difficilè deletur seu obliteratur. Herod. lib. 2, metaphoricè, τὸ γὰρ λυπῆσαι δυσεξάλειπτόν ἐστι. Huic opponitur Εὐεξάλειπτος, Facile delebilis, &c. Xen. Hell. 2, οὐδὲν τὸ ἐμὸν ὄνομα ἂν εὐεξάλειπτον εἴη ἢ τὸ ὑμῶν ἑκάστου.

Ἐξαλείφω interdum & pro simplici ἀλείφω, Vngo, Lino. A cuius passiuo legitur apud Thuc. οὐκ ἐξαλειμμένον τὸ τεῖχος quod exponitur οὐ κεχισμένον. Sic apud illos qui LXX interpretum nomen obtinent, ἐξαλείφεσθαι τοῖς τείχεσι, & ἐξαλείψεται τῷ οἴκῳ, Leuit. 14. Suidas quoq; ἐξαλειμμένος exponit πεπλασμένος. HINC Ἐξαλειπτήριον, Vnguentarium vas, apud Pollucem, & Suidam quoque qui vocat etiam τὸ τῶν μύρου λήκυθον, atque ἀλάβαστρον, & ex Aristophane affert, Τί πρὸς ὦδε δεῦρο πεξαλειπτήριον ὦ γύναι.

C. ΕΝαλείφω, Inungo, Illino. quod Ammonius vult dici de oculis, ἐν ὀφθαλμοῖς: at ἐγχρίσαι, dici ὅταν σκορπίου, ἢ σφηκιῶν, ἢ τινος τοιούτου.

C. ΕΠαλείφω, q.d. Superinungo, Superlino, aut Superillino. Vel pro præcedente ἐπαλείφω, Inungo, Illino: vt ἐπαλείφειν ἡμᾶς κηρὸν τοῖς ὠσί, Philostr. in Heroicis. ‖ Metaphoricè etiam ponitur (ducta videlicet metaphora ab iis qui certaturos vngebant) pro Acuo, Exhortor, Excito. Theodoritus, ἐπαλείφοντες ἑαυτοὺς τοῖς τῶν πατέρων δόγμασι τὴν ἀλήθειαν ἀδιάφθορον φυλάττειν. Vide & alia exempla huius compositi, itidémque simplicis, apud Bud. Comment. pag. 810. HINC Ἐπάλειμμα, ατος, τὸ, Inunctio, vel potius Id quod ad inungēdū adhibetur, Id quo inungimus.

C. ΠΑΡαλείφω, Illino, ex Aristophane citatur in vulg. lexicis.

C. ΠΕΡΙαλείφω, Circumlino, Circumungo, vt περιαλείφω τὸν πηλὸν, Circumlino lutum, vel Illino lutum. Quod & inuersa constructione exponitur Illino luto. Citatur autē ex Theophr. De caus. plant. lib. 3. cap. 6. Et pass. Περιαλείφομαι, vnde περιαλιλιπται, Illitus est, apud Aristot. De animal. lib. 9.

C. ΣΥΝαλείφω, (q.d. Coungo) Simul vngo, Collino. Frequenter autē metaphoricè ponitur pro Simul misceo, Commisceo, Confundo, In vnum contraho. Quam apud theologos præsertim significationem reperio. Greg. De theol. lib. 1, de trinitate loquens, ἐνοῦμεν δὲ τῷ διότητα, καὶ οὐκ εἰς ἓν τὰ τρία συναλείφομεν. Pro quo ibidē dicit, τὰς ἰδιότητας χωρίζομεν. Et in significatione τῷ συναλείφειν ibidem dicit Συναιρεῖν. Idē συναλείφεσθαι & χωρίζεσθαι opponit, ita scribens, ὑπὸ μὲν τῆς πρὸς ἡμᾶς τοῦ σώματος καὶ συναλείφεται, ὑπὸ δὲ τῆς πρὸς ἀλλήλας ἀπομαζόμεθα καὶ χωρίζόμεθα. Et in iis quæ ab eodem subiunguntur, συναιρεῖν est συναλείφειν, sicut τίμιον, χωρίζειν. dicit enim, πῶν οὖν ὀργισθῇς τίμιον; Τοῖς συναιροῦσιν, ἢ τοῖς κακῶς τίμιοις; Chrysost. comment. in epist. ad Cor. 1, fol. 195. a, ὁρᾷς ὅτι οὐδὲν μέσον διαφορᾶς διέκρινεν ἐν ταῖς ἁμαρτίαις πάθος καὶ ἡδονὴ καὶ πλοῦτος καὶ δόξα; οὐ τοὺς ὑποπτεύοντας συναλείφων, (μὴ γένοιτο) ἀλλὰ τῆς οὐσίας τῷ ὁμοπαθεῖν ἐμφαίνων. Quemadmodum autem hìc dicit Chrysostomus τοὺς ὑποπτεύοντας συναλείφων, sic ὑποπτεύων συναλοιφὴν Damascenus dixit, vt paulo pòst docebo: vbi & grammaticorum συναλοιφὴν, simúlque quod sit eorum συναλείφειν, exponam. Hæc autem tot exempla congessi, vt ostendam temere expuncta è nouissimis vulg. lex. fuisse paucula. quædā quæ in præcedentibus de hac significatione habebantur.

Συναλείφω pro ἐξαλείφω metaphoricè sumpto, citatur ex hoc Aristotelis loco Rhet. 1, τὸ δὲ ὑπομνᾶν παρόντα,

ιαλακτίας· ἢ τὸ παγῆναι μᾶλλον ἐφ' ἑαυτοῦ, καὶ ὃ φαῦλα σωκαλείφειν, vitiosa verò obscurare, & quasi inducere & delere, seu oblitterare.

Σωκαλίφη, q.d. Counctio. Frequenter autem commixtionem significat, & quidem apud eosdem potissimùm apud quos & σωκαλείφειν poni pro Commiscere & Confundere, docui. Damasc. De trinitate, ἰσοσθένειαν γὰρ, ὡς ἔφημεν, αἱ ὑποστάσεις καὶ τὴν ἐν ἀλλήλαις ἄκραν χώρησιν ἔχουσι δίχα πάσης συγχύσεως καὶ συμφύρσεως. Suprà autem dixerat, οὐχὶ μὰ συγχεῖσθαι. ‖ Huc pertinet & illa significatio quam apud grammaticos habet σωκαλοιφὴ, pro duarum vocalium in vnam syllabã coalescentia. Quintil. lib. 9, cap. 4, Nam & coeuntes literæ (quæ σωκαλοιφὴ dicuntur) etiam leniorem faciunt orationem. Autor libelli qui inscribitur περὶ τῆς τοῦ Κοσίνθου διαλέκτου, postquam dixit διαίρεσιν esse σωκαλοιφῆ contrariam, addit, ἔστι δὲ σωκαλοιφὴ δύο φωνήεντων διηρημένων εἰς μίαν συλλαβὴν ἕνωσις, οἷ τὸ ὅπλιμα πωῦμμα. Addit etiam esse Atticorum propriam. At Tryphon (aut quicunque sub Tryphonis nomine ignoratur) σωκαλοιφὴν esse tradens δύο συλλαβῶν εἰς φωνήεντος ἕνωσιν καταλῃ πέντε, eius septem modos enumerat: quorum tres simplices esse tradit, κατὰ θλῖψιν, & κατὰ κρᾶσιν, & κατὰ σωκαίρεσιν: quatuor cõpositos, κατὰ θλῖψιν καὶ κρᾶσιν, &c. At Eustathius σωκαλοιφὴν scribens sine s, vult ea significari κρᾶσιν & σωκαίρεσιν, pag. 1561. Legitur tamen σωκαλοιφὴ cum οι in quibusdam eiusdem grammatici locis. Sic & apud Suidam, cum alibi, tum vbi scribit, καλὸς καγαθὸς λέγεται κατὰ σωκαλοιφὴν, οὐ καλὸς καὶ ἀγαθός (quod ab eo falsò tradi, alibi docui.) Sic autem & verbo σωκαλείφειν eiúsque passiuo vtũtur iidem scriptores (de grammaticis loquor) vt quum dicunt τὸ ᾱ καὶ τὸ ᾰ εἰς ᾱ σωκαλείφεται, pro κιρνᾶται.

C. Παλείφω, Sublino, Subterũgo, & q.d. Subũgo. ὑπαλείφειν ὀφθαλμοῖς, Sublinere oculos, vt qui fuco vtũtur. Gr. De homine, ὑδί τινος μέλανος ὑπαγαγὼν ὑφρυῶν τι καὶ ὀφθαλμοὺς ὑπαλείφουσα. Vnde & pass. ὑπαλείφεσθαι, de iisdem apud Xenoph. τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπαλειφόμενος αἰδοιοτέλῃ. Sed & ὀφθαλμοὶ ὑπαλλιμμένοι opponuntur τοῖς ὑγιαίνουσιν apud eundem. Aristoph. autem iocans dixit in Acharn. ὑπαλείφειν τοὺς ὀφθαλμοὺς non αἰδοιοτέλῃ, aut aliare huiusmodi, sed αἰόλῳ. ‖ Παλείφειν (vt de ὑπαλείφειν suprà dictum est) metaphoricè pro Incitare, Concitare, vt Deus martyres ad tormenta patienda, apud Aretham.

Παλειμμα, ατος, τὸ, Quod sublinitur. In vulgat. lex. Sublitio, Inunctio.

Παλειπτὸν, ν, τὸ, Quod illinitur, ὑπάλειμμα. Gal. ὑπαλειπτὸν exponit ἴσχνασιν φάρμακον. Sunt qui ὑπαλειπτὸν apud Hippocratem περὶ γυναικείων esse scribant medicamentum quod specillo illinitur. Vocatur autem specillum ὑπαλειπτήριον, vel potius specillum ὑπαλείπτου nomine comprehenditur, vt mox docebo.

Παλειπτήριον, ν, τὸ, (q.d. Illitorium) Id quo ad illinendum vtimur, siue specillum, siue spathe, siue δισπτρίλιον, vt scribit Gal. Qui & in sua Exegesi gloss. Hippocr. ὑπαλειπτήριον esse scribit ἐλαιάμαγον ᾧ αὖ τις ὑπαλείψαιτο τοὺς ὀφθαλμούς. Hippocr. De morbis mul. lib. 2, καὶ φαρμάσσειν ἄνω μαλθάσσοντι τὸ σῶμα, καὶ ὑπαλειπτήριον καθιέναι. In vulg. lex. ὑπαλειπτήριον exponitur peculiariter Specillum, μύλη. Apud Erotianum ὑπαλειπτὸν legitur, mendosè vt opinor.

C. Ξηραλοιφέω, ῶ, Siccè vngo, In sicco vngo, vt vulg. lexica interpr. Suidas & Eustath. ξηραλοιφεῖν esse volunt Vngi absque balneo, id est balnei vsu. quia (addit Eustath.) ξηρὸς ἱδρὼς (id est siccus sudor) vocatur qui non è balneo sed è laboriosis corporis exercitationibus prouenit. nã quod ille dicit γυμνάσια καὶ πόνους, laboriosas exercitationes interpretandum puto. Cæterùm Hesychius Ξηραλείψῃ habet pro eo quod illi duo ξηραλοιφίᾳ, eodem alioqui modo exponens. Ξηραλοιφεῖν (inquit Budæus) Sub dio & ad solem vngi, vt fiebat in palæstra. Affert autem locum Plut. in Κιμ. Ῥωμ. p. 144. Idẽ Plut. in Sol. legem ab eo latam refert, qua vetabat seruos ξηραλοιφεῖν, sicut & παιδεραστεῖν: cuius legis mentionem ab eo factã & alibi reperio, videlicet in Sympolio sept. sap. & in Erotico. Quibus in locis ξηραλοιφεῖν exposuerunt quidã Ad palæstram vngi. Ἡ ΣΥΝ Ξηραλοιφία, q.d. sicca vnctio, Suidæ & Eustath. Apud Hesych. autẽ ξηραλοιφία habetur, vt dixi.

C. Φιλαλειπτέω, ῶ, Alipta (id est vnctor) esse cupio, Aliptas amo, vel Inter aliptas versari amo. In vulgat. lex. exponitur, Delector pigmentis & vnguine: & afferuntur hæc verba (quorũ autorem non nominat Etymol.) ἓν ἔστι πίστις αὐδρὶ φιλαλειπτοῦντι. Sequendo autẽ hanc interpr. φιλαλειπτεῖν perinde erit acsi dicas φιλαλοιφεῖν, sequendo formam compositionis τῷ ξηραλοιφεῖν.

C. Ἀπάλειπτον Ε Τ Ἀπαράλειπτον, item Ἀπαλοιφὴς Ε Τ Παραλοιφὴς apud Eustath. legimus. Est autem ἀπάλειπτον & ἀπαράλειπτον, indelebile: at ἀπαλοιφὴς, Non vnctus: vt παραλοιφὴς, Pice vnctus. Dicuntur autem hæc duo peculiariter etiam de naue. est enim nauis ἀπαλοιφὴς, nauis nõ vncta [pice] vt contrà παραλοιφὴς vncta pice, εἶσι ἀπαλοιφὴς ταῖς (inquit) ἢ μὴ ἀλοιφῆσα πίσσῃ, & παραλοιφὴς ἢ παραπεπλασμένη. Quomodo autem hæc per ι solum scribantur (sicut & σωκαλοιφὴ, de cuius orthographia ibi sermo est) illa autẽ per ει, ibidem docet. Sed quæ ab eo illic traduntur hac de re, non vsquequaque vera esse docet σωκαλοιφὴ, quod alibi, & quidem passim ferè, cum ει scriptum reperitur. Ibidem & τῷ ἀλοιφῷ ac τῷ ἀλοιμὸς fit mentio. Vide paginæ 1561 principium.

Ἀλέω, F. ἀλέσω, Prær. ἠλεκα. Molo. Plutarchus, ὅτι μὴ βύλεται ἀφεψήματα ἔχειν ἀλεσθέντος καὶ πέψεως ἐπιούσης. Aristoph. in Nubib. καὶ χεὶς γυναῖκ' ἀλοῦσαν. Ἀλέσαι, Aorist. 1, apud Dioscoridem. vnde & ἀλεσθείς, aor. 1 pass. apud eundẽ. Apud Aristotelem Probl. sect. 6, ἀλεσθμὸς λίθος, Lapis qui molitur, id est mola frangitur & cõquassatur. Ἤλων etiam reperitur apud Athenæum, tanquam ab ἤλοω, scil. nam ab ἀλέω esset ἤλεσα. Ἀλήσω quoque futurum, (sicut & ἀλέσας aor. 1) quidam tribuunt verbo ἀλέω: sed rectius (meo quidem iudicio) ab ἀλήθω deducentur. Nisi fortè quis ab ἀλέω deducere vellet, vnde & ἤλων modò deduximus. Sic ἀλήλεται & pass. ἀλήλεσμαι quidam ab ἀλέω, alii ab ἀλήθω deriuant: vt ἀλεσμένος σῖτος, molitum frumentum, Herod. & Thuc. Item ἀλήλεσμένος βίος metaphora prouerbiali, q.d. Molita vita, vide apud Erasmum.

Ἀλεστέον, Posit. aduerb. Molendum est, Molere oportet. Κῆ ἀλεστέος, στέα, στέον, Molendus, da, dum. Dioscorides lib. 5, cap. 95, ἀλεστέον ἐν χειρομύλῃ, trusatili mola terendum, vt vertit quidam.

Ἄλεσις, εως, ἡ, Molitio, Molitura, Ipsa molendi actio. Plut. in Probl. Rom. μυλήσασαν, inquit, Homerus appellat ἄλφιτα metaphoricè, quasi φορβὸν ἄλφιτον ἐκ τοῦ ἀλέσθαι καὶ φθεῖσθαι. Dicitur autem ἄλεσις eadem forma qua ἄρσις ab ἀρόω. Apud Eustathium ἀλέσις scriptum reperio cum ac centu in vlt. sic & in alio Plutarchi loco. Ἄλεσις autẽ vide post Ἀλήθω.

Ἀλετὼν, ῶνος, ὁ, Pistrinum, apud Athenæum. nisi sit legẽdũ ἀλετρὼν, inquit Budæus. Sed hanc dubitationem Budæi eximit Eustathius, legens & ipse ἀλετὼν apud eundem Athenæum, & dicens esse nomen ἀλεσιπωλεῖον.

Ἀλετρὶς, ίδος, ἡ, Molitrix, Molitoris vxor, Od. υ, Φήμιόν τ' ἐξ οἴκου γυνὴ ἀφείλετο ἀλετρίς. Alio nomine μυλωθρὸς, vt vult schol. Aristoph.

— Ἀλετρεύω, Idem quod ἀλέω. Od. ν, Αἰεὶ δ' ἀλετρεύουσι μύλας ἔπι μάλλα καρῆνα. Ε Τ Ἐπαλετρεύω compositum, idem significans, Apoll. Rhod.

— Ἀλετρίδιον, ν, ὁ, vide in ἄλη. nam deductum puto ἀπὸ τῆ ἄλας τρίβειν, potius quàm ab ἀλέω & τρίβειν.

Ἄλευαρ, ατος, τὸ, Farina, frumenti propriè: vt ἄλφιτον, hordei, Eustath. Ἀλεύατα plur. numero est apud Etymol. qui & per syncopẽ ἄλετα ex eo format, addens posse & coctã farinam sic appellari. ‖ Dicitur (inquit) & ἄλευρον. Vide post Ἀλήθω.

¶ Ἄλευρον, ν, τὸ, (ex ἀλέω per pleonasmum literæ υ, vt docet Eustath.) propriè idem esse volunt quod ἄλευαρ, sic tamen vt illud longè sit vsitatius quàm hoc. Plato De rep. 2, βρέφεσι μὴ τοῦ κριθῶν ἄλφιτα σκεδαζόμενα, ὀπτὰ δὲ τοῦ πυροῦ ἄλευρα. Herodotus, ἄλευρά τε καὶ ἄλφιτα ἐπίσεα. Apud Dioscoridem 4, ἄλευρον ἢ ἄλφιτον, farina aut polenta, vertitur à quibusdam. ‖ Constat tamen dici ἄλευρον, de farina etiam hordeacea. nec enim reperitur duntaxat τὸ ὀπτὸ πυροῦ siue πυροῦ ἄλευρον, siue τὸ ἔσχατον ἄλευρον, vt apud Galenũ: sed etiam κεῖστον ἄλευρον, apud

Aphrod.Probl.lib.2. | Nec verò dicitur ἄλδυρον duntaxat σιτυσῶν, vel κριθῶν, sed generaliter de qualibet farina.vnde ἄλδυρον κυάμου, Dioſc.lib.3, farina fabacea. Lomentum fabæ vertit quidam interpres. Sic ἄλδυρον αἰρῶν, Farina lolii.Item ἄλδυρον ὀρόβων, Farina eruorum, apud Galenū. ἄλδυρον πήλεως, Farina fœnigræci, Dioſcor.lib. 2.

Ἀλδυρείτης, ου, ὁ, Farinarius, vel Farinaceus, Ex farina frumēti conſtans, proprié. Apud Athenæum ἀλδυρείτας ἄρτους in tertio genere ponuntur poſt σεμιδαλίτας & χονδρίτας, vt annotat Budæus.

C. Ἀλδυροποιέω, ῶ, Farinam facio, Molo, Pinſo.

– Ἀλδυρότης, ητος, ἡ, Cribrum quo ἄλδυρον (id eſt farina) cribratur. Nam ex σήθω fit σῆτις, & mutato σ in τ, τῆτις. vt ex Philone Etymol. docet, exponens etiam κόσκινον, vno verbo. & ἀλδυρότητας duplici τ ſcribens, vt ſit alterum ex pleonaſmo. Apud Pollucē tamen vnico τ ſcriptum reperitur ἀλδυρότης, quod quidem ἀπὸ τῆ κοσκίνου diſtinguit. | In vulg. lex. Græc. ἀλδυρότης exponitur Tenuiſſimum farinæ: cuius expoſitionis autorē Suidam duntaxat reperio.

ΑΛΗΘΩ, F. ήσω, P. ηκα, Molo. Pro ἤληκα ſæpius dicitur ἀλήλεκα, Attico more. vnde & ἀληλεκέναι in infinit. in Anthol. epigr. lib. 2. Et participiū ἀληλεσμένος molitus, vt ἀληλεσμένος ἄσπις, apud Herod. & Thucydidē. Ex ἀλήθω eſt & ἀλήσας particip. aor. 1, apud Athenæum. De ἀλήλεκα autem & ἀλήλεσμαι, vide paulo antè in Ἀλέω.

Ἄληθον, ου, τὸ, pro ἄλδυρον. Erotianus in Lexico in Hippocratem. Etymol. Apud Heſych. autē ἄληπον ſcriptum reperio cum accentu in vlt.

ΑΛΕΩ, vel potius eius paſſiua vox Ἀλέομαι, Vito, Caueo. Il. σ, Ἰσάωμεν δὲ μάλ' ἐγγὺς ὑλάκτιον ἠὲ ἀλέονται. Et Il. ε, – Διὸς δ' ἀλεώμεθα μῆνιν. ET compoſ. Ἐξαλέομαι, idem. Vnde ἐξαλέσιο, apud Apoll. Rhod. De deriuatione autem huius vocis ab ἀλέα, vide paulo pòſt in Ἀλεύω.

Ἀλιή, ῆς, ἡ, Vitatio, Effugium. Il. χ, v. 300, Νωῖν δ' οὐκ ἐθέλει ἐπιμίσγεσθαι ἀλαπαδνὸς κακὸς ὠδίτ' ἀκόλητον, Οὐδ' ἀλιὴν, id eſt ἀποφυγήν. Heſiodus in Op. & D. δίρματα vocat ὑετῶν ἀλιεῖα, ad verbum, Vitationem pluuiæ. id eſt Præſidium aduerſus imbrē. At verò autor interpretationis ad verbum inepte reddidit Pluuiæ teporem. Heſiodi locus eſt hic, Δίρματα συρράπτειν νεύρῳ βοός, ὄφρ' ὄμβρῳ τώτῳ Γ' ὑπὸ ἀμφιδάλλῃ ἀλιεῖα, id eſt Pelles conſuito neruo bouino, vt humeris induas [illas] præſidium aduerſus pluuiam & tutamen. (quod per appoſitionem dictum eſt) Pro quibus illa interpretatio habet, Vt ſuper humerum pluuiæ arceas teporē, perperam ἀμφιδάλλῃ etiam reddēs. Scribo autem ἀλιὴ potius quàm ἀλίη, (ad differentiam τῆ ἀλίη pro ἀλία, id eſt calor) licet vulg. Homeri exēpl. & ipſe Euſt. ἀλίη habeant. In duobus certè illius vet. exempl. ἀλιὴ legitur: ſic & ἀλιεῖ in illo Heſiodi loco multæ etiam editiones vulgatæ habent. Nunc enim omnes conſulere non licuit.

Ἀλιωρή (Ionicè pro Ἀλεωρή) idem quod ἀλιή, & ab ἀλίω iti dem formatum, adiectione ſyllabæ ρη, vt vult Euſt. Eſt igitur ἀλιωρή, Euitatio: vt Il. ω, – ὅτε φόβου μεμνημένοι, οὔτ' ἀλιωρῆς. Heſ. in Ergois, – χρειὼ πολύοιν, λιμοῦ τ' ἀλιωρήν. | Apud Ariſtotelem autem ἀλιώρεα (nam ita ſcribitur cum accētu in penult.) eſt, vt ſit Budæus, Suffugium, Tutamen, Munimentum. Item, Corporis integumentum & veſtitus. Quarum ſignificationum exēpla ipſe nō addit: ſed hæc eſſe poſſunt. De animalibus lib. 9, τῆς ὀφρύος ἱέρεια ὑπὲρ ἀλιώρεος, Tutaminis vel munimenti gratia aduerſus accipitres. Pro quo alii, Vitandæ iniuriæ accipitrum gratia. Idem in 4 De part. πλὴν ἐφ' ἡ σῶμα ἀλιώρας. Sic & apud Heſiodum ἀλιὴν modò expoſui Præſidium & Tutamen, de pellibus corpori itidem circumpoſitis.

¶ Ἀλδύω, per epentheſin τῆ υ, idem quod ἀλέω, ἀλεύω, (inquit Euſtath.) Huius aoriſtus ἄλδυα: vnde ἠλδυάμην & ἀλδυάμενος apud Homerum: vt Il. ε, Τὸν μὲν, ἀλδυάμενον, τὸν δ', ἐκπάμενον παρ' ὄχεσφιν. Sed habemus præſens huius verbi tempus apud eundem poetam: vt Odyſſ. ξ, Ὅφρα καὶ ἄλλως πῆμα χὲς ἀλδύνῃ ἠδ' ὀπίσσω, Et Il. π, Μ'ιῶν ἀλδυόμενος. ET compoſ. ἐξαλδύομαι pro eodem. vnde apud Soph. Μ'ιῶν βαρείαν ἐξαλδύσομαι ῥαχίν. ITEM compoſitum ὑπαλδύομαι, apud Heſiodum, – βροτοὶ ὑπαλδέες ἠμὲν ἐφ' ἡμῖν.

Ἄλδυς etiam reperitur apud Heſ. quod exponit φύλαξαι, id eſt Caue. Eſt autē ἄλδυς ab ἀλδύω. Sed ſuſpecta eſſe poteſt in Heſychio ſcriptura τῆ ἄλδυι, tanquam locū occupantis τῆ ἄλδυϊ. Sic & in iſto prouerbiali hemiſtichio, – ἄλδ' ἀπὸ μείζονος αἰδρῶς, diphthōgum αι aliquis fortaſſe ablatam crediderit, non vocalem ι, vt ſit pro ἄλδυαι, non pro ἄλδυϊ. Verùm Suidas ἄλδυϊ habet & ipſe: addens Ionēs vti eo pro φύλαξαι. Quibus illud prouerbiale hemiſtichium ſubiungit.

Ἀλέασθαι (ex ἀλδύασθαι, vt opinor, factum, reiecto υ quod ex epentheſi acceſſerat) itidem vt præcedentia, pro Vitare, Cauere. Od. ι, Ὅς μοι ἑταῖρος ἑκὼν ἠὲ δόλῳ ἠὲ ἀλέασθαι. Et Il. υ, – μόρσιμον δέ οἱ ἔστ' ἀλέασθαι. ET compoſ. Ἐξαλέασθαι, idem. Heſiodus, Διὸς νόον ἐξαλέασθαι. At cum genitiuo nouè apud Apollon. Argon. 2, ἐξαλέασθαι ζάων. Sed genitiuum hunc dedit iſti verbo ἐξ vi præpoſitionis ἐξ: vt ſit ἐξαλέασθαι ζάων tanquam ἀλέασθαι ὀπὶ ζάων, pro Euadere ex his, Effugere ex his. ET compoſ. 2, ΥΠΕΞαλέασθαι, quaſi dicas, Furtim ſeu clàm euitare, aut effugere.

¶ Ἀλέομαι, Effugio, Euito. Cum accuſatiuo. Od. ν, Ἀλλ' αἰεὶ θυμὸν ὀπίζομαι, ἠδὲ ἀλέομαι. Od. ω, – ἀλέεσθαι δ' ὑποφρίσσω. Et cum infinitiuo, Il. ζ, Κτῆναι ἐμὸν πόσιν ἠδ' ἀλέασθαι. Ἀλέομαι (inquit Etymologici autor) τὸ ἐκ τοῦ φεύγω καὶ ἐκκλίνω, οἱονεὶ εἰς τὸ θερμασίαν ἐκ τῆ ψύχους ἀποφεύγω. Id eſt, Ἀλέομαι, Effugio, Euito, quaſi A frigore ad calorem confugio. Idem & in Ἀλδύω tradit. At contrà in ἀλέασθαι dicit eſſe propriè Ex igne effugere. Ego hæc friuola eſſe cōmenta exiſtimo: quòd ſi & mihi comminiſci aliquid liceret, dicerem ex α priuatiuo & λεώς fieri ἀλέω: vt ſit ἀλέω, vel potius paſſiuū ἀλέομαι, Vito, Declino, Caueo, quaſi à populo me ſubducens. Cæterùm quod ad formationem verbi ἀλεύω attinet, Euſtathius vult à themate ἀλέω eſſe ἐξ ὑπερθέσεως quidem, ἀλδύω, at ἐκ τοῦ φεύγω verbum iſtud ἀλεύω.

Ἀλευτός, ού, ὁ, Vitandus, Effugiendus, Fugiendus: & ex conſequēti, Malus, Perniciōſus. Phocylides, Παίσων μάθησιν ἐκφεύγεσθαι ἠ' ἀλευτά, id eſt, Excelſius autem euitandi ſunt: vt qui videlicet pernicioſi ſint.

¶ Ἀλύσκω (Fut. ξω, tanquā ab ἀλύζω) Euito, Effugio, Declino. – ἀλύσκων κῆρα μέλαιναν. Od. χ, bis. & Od. ψ. Σκύλλαν δ' οὐ πώποτ' ἀκήριοι ἄνδρες ἄλυξαν. Od. γ, – σοῦ δ' οὐ πω ἄλυξαν ὄλεθρον. Od. κ, – ἀλυξαίμην κακὸν ἦμαρ. Jungitur & genitiuo apud Sophoclem, οὐκ ἀλύξεις μόρου καπνοῦ. | Notandum eſt autem aliquando fugam non ſignificare ἀλύσκω: vt Od. μ, Ἀλλ' ὅτε δὴ δὴ τοῦ ἴων ἐπὶ νῆα θοὴν ἅλυξα ἔπειτα, hîc ἅλυξα non ſignificat Vllam fugam. (vt animotat Euſtathius) ſed ſimpliciter declinare & eſſe extra illorum conſpectum, videlicet propter loci interpoſitum. Sed quomodo ἀλύσκω à themate ἀλέω ortum dicemus? Nō video quid vetet quin vt ab ἀλέω fit ἀλδύω, vnde ἀλδύα dixi interiecto υ: quo vice verſa reiecto, fit ἀλέασθαι: ſic ex ἀλδύω formemus ἀλύω, abiecto δ: ex quo deinde ἀλύσκω. Ab ἀλύω certè, ſignificāte ἀδημονῶ & ἀμηχανῶ, &c. non video qui deduci queat, licet ita cenſuerit Euſtathius. Videat autem lector num alteram hanc conjecturam ſequi malit, vt videlicet ſit ἀλύω ab ἀλέω (pro quo potius dicitur ἀλέομαι, vt antea docui) ſicut à πηδάω fit πηδύω (mutato etiam η in ι) & à πάλλω fit παλδύω.

Ἄλυξις, ιος, ἡ, Euitatio, Effugium, Fuga mali.

C. ΕΞαλύξαι, ET ΥΠαλύξαι, ET ΥΠΕΞαλύξαι, Effugere, Subterfugere, Deuitare. Pro ἐξαλύξαι dixit etiam ἐξαλύξασθαι voce media Sophocles in Aiace Maſtigoph.

ΑΤ ΥΠαλύξαι (quod ſonat Subterfugere) habemus Od. ι, Καὶ πόλιν ὑπάλυξε. Ex Phocylide citatur pro Deuito, Refugio. Παλαιόμβροτον πολιὴν καὶ ἀλίτροπον αὖθι ὑπαλύξῃς. Vnde ὑπάλυξις, Effugium, Deuitatio. ὑπεξαλύξαι autem apud Heſiodū, Τοῖό γ' ὑπεξάλυξε βαρὺν χόλον. Sciēdum eſt autem in vulg. lex. τῆ ἐξαλύξαι duo poni themata, ἐξαλύζω & ἐξαλύσκω, quæ tamen inuſitata puto: ſicut & ἀλύζω, pro quo ἀλύσκω. Eadē & in cæteris ratio.

EST & Δυσάλυκτος comp. Vix euitabilis.

Ἀλυσκάζω, Idem. Od. φ, ὕδεσι ἀλυσκάζειν. Sic Anthol. epigr.

lib.1,Ἥλατ' ἀλυσπάζων ὧμα τῷ ἕρκει δίον. Interdum verò absolutè ponitur ἀλυσπάζειν,pro φεύγειν,Fugere. vt Iliad. 1,Οὐ γὰρ μοι θυμαίγιον ἀλυσπάζοντι μάχεσθαι, Οὐδὲ καταπτώσσοντι. Et Il.ζ,— νόσφιν ἀλυσπάζω πολέμοιο. Vbi ἀλυσπάζω habere genitiuum, annotatum est in vulg.lex.Græc. sed falsò:neque enim πολέμοιο ab ἀλυσπάζω regitur,sed à νόσφιν. Vult autem Eustathius ab ἀλύω fieri ἀλύσπαι, à quo ἀλυσπάζω. Hesych.exponit etiam ἀλᾶσθαι, id est Vagari,Errare.

Α Λ Η Θ Η Σ, ἐος,ὁ καὶ ἡ, Verus. ἀληθὴς λόγοι, Dem.contra Mid. ἀληθῆ λόγω, Xen.Pæd.1,Reuera. εἰμόνοιαι γὰρ ἀληθεῖς, Dem.ad Phil. epist. Apud Athenæum poeta quidam,lib.5,Εἰ μὲ φρενῶν ἀληθὴς, οὐχὶ σ' ἀφροσύνα. Æsch.in Ctesiphontem, πότερα πάλαι ἦσθα,ἢ τὸ δεῦρο ἀληθὴς εἶναι. Idem ibidem, τὸ ἀληθὲς ἐρᾶν. nisi fortè & hìc malit quis ἀληθῆς legere. Sic dicitur & in plurali λέγειν ἀληθῆ,vera dicere, apud Isocr.Xenoph. Demosthenem. ¶Interdum πάλαι pro substantiuo ἡ ἀλήθεια,Veritas.Demosth.ὡς ἦ πάλαι ἴσχε,καὶ τὸ δίκαιόν ἐστι λέγειν,ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς δίξω. ¶ Ἀληθὴς possumus etiam interpretari Certus, sequentes Ciceronem, qui ἀληθέστερα vertit Certiora,in hoc prouerbio,ἀληθέστερα πρὸς ὀφθαλμόν Σάκχα.

Ἀληθὴς pro iusto & digno videtur posuisse Demosthenes,quum ait,πῶς γὰρ ἂν ἀληθὲς εἴη καὶ ὅσιον πρὸς ὁμοιοτρόπων καὶ ὅσιον πρὸς δύοιν γνώμην δικάσαι. Sic alibi, πάντων δικαιότερον ἂν ἀληθέστερον.

Ἀληθέστερος, compar. Verior. ἀληθέστατος, superlat.Verissimus.ἀληθέστερον, Verius,nomen,vel aduerbium.ἀληθέστατον, Verissimum. At verò ἀληθέστατα, aduerbium, Verissimè.

Ἄληθες(accentu in antepenultima Atticè.)Aduerb.Reuera, Verè,Profectò. Aristoph.in Equitibus, Ἄληθες ὅσα κρυπτὸν ἐστὶν ἀγαθὸν ἔνι. Apud eundem Nubibus, interroganti Phidippidæ,Τί δ' ἐστὶ καὶ παρ' ἐκείνων καὶ μάθοιμ' ἄν τι καὶ γνώσομαι καὶ,respondet Strepsiades,Ἄληθες, ὅσα περ ἐς τὰ ἀνθρώπους ἐστὶ κακά. ¶Est item ἄληθες nonnunquam aduerbium admirantis,vt apud eundem comicum in Pluto,dicenti Pluto,— ἐγὼ δ' οὐκ οἶδ' ὁππόθεν ποτ' ἐστίν, Chremylus subiungit,Ἄληθες, ὦ δέσποτ' ἀνθρώπων γε καὶ δαιμόνων.id est, Verènè Itane reuera? Budæus autem per nomen reddidit, Verumne? At in vulg.lex. Græc.corruptè legitur hic locus & exponitur.

C. Ἀληθογνωσία, Veri cognitio.Dionys. Areop. religionem orthodoxam ita vocauit,quam & ἀληθότητα.

C. Ἀληθοστόμος,ος,ὁ καὶ ἡ, Veridicus, Veriloquus, Cuius vera sunt verba.Ex ἀληθὴς & στόμα.Hesychius ἀληθοστομῶν exponit ἀψευδῶν.

C. Παναληθὴς,ους,ὁ καὶ ἡ,Omnino verus. Plato De rep.lib. 9,ὅτι οἱ παναληθὴς ἂν ἢ περὶ ἄλλων ἥδονὴ πολὺ τῆς τοῦ φρονίμου.

C. Φιλαλήθης,ους,ὁ καὶ ἡ,(non φιλαληθὴς. nam ἀναδιδάζει τὸν τόνον,vt loquuntur grammi.) Veri seu veritatis amator vel amatrix,Veritatis studiosus,vel studiosa. A Diog. Laertio φιλαλήθεις philosophi (sicut & ἀληθικοὶ) numerantur inter eos qui ἀπὸ εἵξεως nomen acceperũt. ΕΠΙ Φιλαλήθως,aduerb. Veritatis amore,vel studio,Euseb. ΕΠΙ Φιλαλήθεια, Amor veritatis,Studium veritatis.

Ἀληθῶς,(Ionicè ἀληθέως,vt apud Herodotum.) aduerbiũ. Verè,Reuera, Haud dubiè, Proculdubio. Sæpe ὡς præfixum habet.vt τοὺς ὡς ἀληθῶς δικαστάς, apud Platonem in Apol.Id est(Cic.interprete)Eos qui verè iudices appellentur.Sic dictum est illud, Θεοφραστὸς ὡς ἀληθῶς. Apud Demosthenem contra Midiã,ἀ ὡς ἀληθῶς μάστιγι & ἀ δεκοῦσα καὶ ὑποζαλινοῦσα opponuntur.

Ἀληθέστερος,compar. Verius.& cum ὡς,ὡς ἀληθέστερος, Plat.De rep.1,itidem vt ὡς ἀληθῶς.

Ἀλήθεια, ας, ἡ, Veritas, (Ionicè ἀληθείη, apud Herodotũ) Opponitur τῇ ἀληθείᾳ,id est veritati,ψεύδει,siue ψευδολογίᾳ.Plut.De poem.aud.μισητέον ἡγεμῶσι τὴν ἀλήθειαν τῷ ψεύδει.Isocr.in Panath.μᾶλλον ἀγαπῶντας τὰς ψευδολογίας τῆς ἀληθείας. Opponuntur item τῷ λόγῳ & τῇ ἀληθείᾳ, Isocr. ad Nicoclem,καὶ βασιλέως τῷ μὲν λόγῳ διαλαμπέστερον. τῇ δ' ἀληθείᾳ πρᾶγμα ἔχοντος. In eadem significatione sæpe opponuntur τῷ μὲν λόγῳ & τῷ δ' ἔργῳ. Vide λόγος.

Πρὸς ἀλήθειαν,Μετ' ἀληθείας,Ἐν' ἀληθείας,Τῇ ἀληθείᾳ, & frequenter in plurali Ταῖς ἀληθείαις, omnia idẽ significant,Verè,Reuera,ἀληθῶς. Philo, πρὸς ἀλήθειαν ὄν,pro ἀληθῶς ὄν,Reuera est.Sic τὰ μετ' ἀληθείας καλὰ, quæ verè sunt honesta.Demosth.Olynth.2, ἢ γὰρ εἰ μετ' ἀληθείας ἦν,ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι,σπουδῆς.

Ἀληθέστης,ους,pro ἀληθὴς. Dionys.Ar.

— Ἀληθίζω,Vera dico, apud Plutarchum. ἀληθίζω,τὸ ἀληθῆ λέγω,inquit Suidas.Idem valet & Ἀληθίζομαι. nam ἀληθίζεσθαι Hesychius exponit ἀληθεύειν: & ita vsurpatur ab Herodoto.

Ἀληθεύω, Verum dico,vel vera,Vera loquor.cui opponitur ψεύδομαι. Plato in Cratylo,τὸ μὲ ἕτερον τιθέντα, ἀληθεύειν βουλόμενα καλεῖν,τὸ δὲ ἕτερον, ψεύδεσθαι.Gregorius,τὸ δὲ ψεύδεσθαι ἀληθεύσῃ,τὸ ἀληθεύειν ψεύσεται.Xen.Pæd.4, ἔχεις οὖν λέγειν τινὸς ἂν ἡμᾶς διδάσκειν εἰς ἀληθεύειν; Aristot.De anima lib.3,νοεῖν καὶ ὀρθοῦσθαι αἰεὶ ἀληθεύειν,nunquam aberrare à veritate & falli,vt Bud.exponit. Plut.in Themistocle,,ἀληθεύων λέγῃς,Vera narras.Cũ accusatiuo,Xenoph.λέγειν τι δὲ ὅ,τι αὐτὰ ἀληθεύω.Et ante illum Homerus,Γάστα δ' ἀληθεύοντα.

Ἀληθεύειν,Verum esse. Aristot.Ethic.9, ἐφ' ὅσον ἐνδέχεται [λόγοι] καὶ ᾗ ἀληθεύουσι,quatenus & quomodo veri sunt.

Ἀληθεύομαι, Pass.voce, pro ἀληθεύω,id est Verum dico, Vera loquor.Xenoph.Pæd.4,ὅτι τοίνυν,ἔφη,ἐγὼ ἀληθεύομαι δίδωμί σοι πίστιν ἐμοὶ καὶ λαμβάνω πίστιν δίκαιαν. ¶Interdum passiuavt voce,ita etiam significatione,pro Verè dici,Verum esse.quod & ἀληθεύειν sonat interdũ. Gregorius,δὸς τὸ ἕτερον ἢ ἀληθεύεσθαι μόνον ἢ ψεύδεσθαι.Synesius,εἰ δὲ ὀπτανούσης ἀληθευόμεθα κἀγὼ σοὶ πίστιν ἐποιησάμην τῆς λήθης,id est, Budæo interprete, Si agnoscis vera me causa deductum ad hanc suspicionem, quòd mei oblitus sis.

Ἀληθευτικὸς, ἡ, ὁ, Verax,Ad veritatem dicendam promptus. Aristot. magnanimum describens, διὸ καταφρονητικὸς καὶ ἀληθευτικός.Ibidem παρρησιαστὴς eodem sensu appellatur.vt sit Qui veritatẽ liberè profiteri amat.

C. Ἐπαληθεύω,(cum accus.) Verũ esse declaro, Confirmo, Thuc.lib.8,p.179,τὸν τῦ Ἀλκιβιάδου λόγον ἐπαληθεύων ὁ Λίχας.Sic Lucianus in Lapithis,καὶ ἵν' ἀπορίᾳ τῶν ἐσθιόντων ἐπαληθεύσωσι τὸν τοῦ Ἑτοιμοκλέους κατηγορηθέντα. Idem scriptor alibi,ἐπαληθεύει τὸ περὶ Ἑρμοτίμου τῦ Κολοφωνίου λόγου.

C. ΣΥΝαληθεύω,neutrum,vt συναληθεύειν περὶ προτάσεως,apud Aristot.Simul esse veras propositiones.

¶ Ἀληθινὸς,ὴ,ὸ,Verus, Verax, vt ἀληθινοὶ λόγοι,apud Plutarchum in Apophth.Veraces sermones,vel veri. ¶Item,Non fictus, Non fucatus, Nihil fictitium habens. in qua significatione & Verus capitur. vt ἀληθινοὶ φίλοι, Dem.Philipp.3. Ἀληθινὸς, inquit Budæus, In quo nihil fictitium est,sed omnia simpliciter facta.Dionysius Halic.in Isocrate,καὶ ποικιλώτερος μᾶλλόν ἐστιν ἢ ἀληθινώτερος.Artificii plus habent quàm veri & simplicis. Idem Bud.scribit,Ἀληθινὸς λόγος est qui ἀφελὴς dicitur,& ex sententia animi proferri videtur,apud Hermogenem. ¶Ἀληθινὸς exponitur etiã Germanus, Genuinus. sic ἀληθινὴ πόλις,apud Platonem,& ἀληθινὴ σοφία,apud eundẽ. Sic ἀληθιναὶ μῦλαι,Dioscor.lib.1,cap.161. Apud Platonẽ in Pol.1,ἀληθινὸς ἄρχων exponitur Legitimus princeps. Apud eundem ἀληθινοὺς παῖδας, legitimos liberos quidam interpretantur,quos ille opponit τοῖς ποιητοῖς,id est adoptiuis.

Ἀληθινῶς, aduerb.Verè,Veraciter.Isocr.

C. Ἀληθολογία,ας,ἡ,Veracitas. Platonicum est vocabulũ, teste Polluce.Præcedit autem vox ἀληθολόγος hanc ἀληθολογία,in formatione.

Α Λ Ι Σ, Aduerb.Satis,Satis superque,Abundè.Cum genitiuo: vt in prouerbio, ἅλις δρυός, Satis quercus. Aristophanes apud Suidam,ἅλις ἀφύης. ἀποκόπτεται γὰρ ἰδίων. Apud eundem & hoc exemplum,ἢ γὰρ νὴ λέγει ἑαυτῇ τῆς ῥιπῆς καὶ τῦ χάρους ἅλις ἔχειν. Apud eundem,ὡς ἦ ἅλις αὐτὸν ἔχοι τούτης τῆς τιμωρίας,Quum autem satiatus esset hoc supplicio. Sic ἅλις εἶχον βλασφημιῶν, Satiati erant maledictis siue conuitiis. Animaduertendũ est autem in his locis esse verbum ἔχειν cũ ἅλις, quod

etiam interdum relinquitur subaudiendū. Interdum autem verbum ὄζει ponitur cum ἄλις, aut subaudiendū itidem relinquitur. Eustathius citato hoc loco, πάντων μὲν ἄλις, item hoc Euripidis, ἄλις ὀδυρμῶν ἐμοί, subiungit, ἢ ἔχει ἔλλειψιν ὑπαρκτικοῦ ῥήματος ἡ παλαιὰ σύνταξις. Nonnunquā sine genitiuo pro Affatim, Magna copia. Od. ρ, — ἦ ῥ' οὐχ ἅλις ἡμῖν ἀλήμονες εἰσὶ καὶ ἄλλοι; Odyss. ν, Χαλκόν τε χρυσόν τε ἅλις ἐΰπαστόν θ' ὑφαντοῦ. Interdum dicitur οὐχ ἅλις, sub. ὄζει, pro Non satis est. Pro quo dicitur etiam, Parum hoc tibi videtur, nisi etiam &c. vt Od. β, Ἦ οὐχ ἅλις ὡς τὸ πάροιθεν ἀπειρέσι πολλὰ ἐδωλὰ Κτήματ' ἐμῷ μεμπτῆρες; Et Il. ρ, Ἦ οὐχ ἅλις ὡς καὶ πὺξ οὐχὶ καὶ ἐπὶ χάρτα αὖτως; Il. ε, Ἦ οὐχ ἅλις ὅ, τε νωΐτας ἀπάλαιδας ἠπροπίωσι; Quorum versuum vnusquisque appellatur περισσάλος, vtpote habens pleonasmum syllabæ ὀν κεφαλῇ, id est in capite.

Ἅλις, Confertim, Coaceruatim. Il. β, Αἱ μὲν τ' ἔνθα ἅλις ποτιπίτνατον, αἱ δὲ πὶ ἔνθα. Il. γ, — ὡδὲ δὴ Τρωὰς ἅλις ἦσαν. id est ὁμοῦ πολλαί, Simul multæ. Il. χ. Ἀμφὶ δὲ μιν χαλκὸν τὸ καὶ εἰνατέριες ἅλις ἦσαν.

Ἀλία, ας, ἡ, Congregatio, Cœtus, Concilium, apud Herodotum aliquoties, vt ἀλίην ποιεῦμαι, & ἀλίην ἐποιήσαντο τῶν Περσέων, Persarum concilium coegit.

Ἀλίζω, Congrego, Coaceruo. ex ἅλις factum (non ἅλις ex eo) vel potius ex ἁλία ortto ex ἅλις, pro Confertim, Coaceruatim. ΕΤ ΣΥΝαλίζω compositum vsitatius quàm simplex ἁλίζω. Herodotus in Euterpe, de Pherone loquens Ægypti rege συναλίσαι & συναγαγεῖν apertè pro eodem ponit. nam quum dixisset συναγαγεῖν τὰς γυναῖκας τῇ ἐπιούσῃ &c. paucis interiectis verbis, subiungit, consueta sibi repetitione vtens, ἐς τωὐτὸ συναλίσαντα, perinde acsi dixisset ἐς τωὐτὸ συναγαγόντα. In cuius loci interpretatione Latina vtendum censerē particula Inquam: hoc modo, Quum inquam in vnam eas vrbem congregasset, vel coegisset. Vsus est hoc verbo & Xenophon Pæd. 1, ἐκέλευε ὅπως ἥκοιεν καὶ πρὸς πολλοὺς καὶ ἐπιτηδείας συναλίσας. Passiua vox est Συναλίζομαι, Congregor. Lucianus De luctu, p. 308, ἐπιδὰν συναλισθῶσι πολλοί. At verò apud Lucam initio Act. Apost. καὶ συναλιζόμενος παρήγγειλεν αὐτοῖς: Erasmus συναλιζόμενος accepit signif. actiua pro συναλίζων. vertit enim Congregans, (addens etiam, In idem loci) & in suis annot. Cyrillum ait in opere quo exponit dictiones sacrarū scripturarum, συναλιζόμενος interpretari συναθροιζόμενος, à voce ἁλία quæ cōcilium seu congregationem significat. Quod autem ad veteris interpretis expositionem attinet, vertentis συναλιζόμενος, Conuescens, Chrysostomū quoque (vel potius eum quicunque est autor commētariorum illi adscriptorum) ita intellexisse ostēdit. Quæ sicui probantur, expendat (inquit) num συναλίζεσθαι dicatur à salis communione, iuxta prouerbium, Salem & mensam ne prætereas. Hæc Erasmus, & alia, quæ apud eum lege. Beza quoque cum illo interpretatur Congregans: quam certè & ego veram esse interpretationem puto huius vocabuli συναλιζόμενος, si veram in eo & germanam scripturam habemus: qua de re dubito, & magis ad alteram lectionem συναυλιζόμενος inclino, propter eas quas in illius expositione reddam rationes, post Αὐλή.

¶ Ἁλίης, In vnum congregati. Item, Conferti, Frequētes, Multi simul, Densi. Herodotus, ἁλίας ἐς ἓν χωρίον ἐσάγαγον. Eustathius ἁλίης apud Herodotum, pro ἠθροισμένοι ὁμοῦ. (quod Homerus ἀολλίες dicit) fortasse ab ἅλις.

¶ Ἁλίν participium exponit Hesychius συναθροιζόν, id est cōgregatum: itidem ἁλίντων, ἀθροιζόντων. exponit verò & συγκαλούντων, item συλλεγόντων. nisi fortè legēdum est συλλεγόντων, vt ibidem ἁλίντες explicatur συλλεγόντες. Non video autem quid obstet quominus istud participium ἁλίν significans συναθροιζόν, ab ἅλις siue ἁλίης originem habere dicamus. Quin & apud Homerū ἀλεὶς exponitur etiā ἄθροων συσφιγξας ἑαυτόν. Sed & ἁλὶν σωρὸν exponitur Il. ψ, in hoc versu, Ῥηχμὸς ἦλθ' ἀνέμοιο, τὸ κατὰ πλόον ἄλετο λαῖτμα, ἁλὶν ὕδωρ, id est collecta aqua, siue coaceruata. Scribitur tamen ἀλὶν & ἀλίντων cum tenui apud Homerum & Hesychium, atque Etymologicum, qui & aliunde deducit.

Ἄλως, ω, ἡ, Area, in quà teritur seu trituratur frumentum. Xen. in OEcon. δι' ὅλης τῆς ἄλω οἴεσθαί σοι τὸ ἄχερα, & ibidem aliquoties. Plut. in Amat. narrat. ὁ τυχὼν γεωργὸς ὁ ἄλῳ ὅπου σιτοβολῶν. Potest autem in genitiuo dici etiam ἄλωος pro ἄλω, sicut dicitur καλώς pro καλῶ. quod tamen Etymologistes nō vult esse κλίσιν, sed ἐπίκτησιν. Idem & accusat. ἄλωα ex hoc Callimachi versu in Hecale affert, (nam pro ἑκάλῃ repono ἑκάλῃ) Διομάν τε σὲ βοιὸν ἐμεῖο φύλαξιν ἄλωα. Pono autem hic nomen istud, post ἅλις videlicet, quòd videam Eustathiū velle ab ἅλις seu ἁλίζω deriuari, & quidem ita de hac etymologia loqui tanquam extra controuersiam posita sit. Docet præterea hanc esse causam cur ἅλως spiritu aspero notetur. Etymologistes quoq; ita scribit, Ἅλως, ἡ ἁλωὴ καὶ ἡ ἁλωΐα, παρὰ τὸ ἡθροῦσθαι σωρεύων.

Ἅλως, Corona, Circulus siderū, vt ait Seneca in Nat. Aristot. De mundo, ἅλως ἐστὶν ἔμφασις λαμπρότητος ἄψεως σφαίρας. διαφέρει δὲ ἴριδος ὅτι ἡ μὲν ἶρις ἐξ ἐναντίας φαίνεται ἡλίου τε καὶ σελήνης, ἡ δὲ ἅλως κύκλῳ παντὸς ἄρτου. Quæ verba sic transfert Budæus, Area est edita imago fidereæ claritatis, vndique illustrata, hactenus ab arcu cæleſti differens, quòd ille è regione solis ac lunæ visendum se exhibet, quum area sidus totum ambitu cingat circulari. Hactenus Aristoteles. Exponitur etiam à nonnullis ἅλως Circulus apparens circa solem & lunam.

Ἅλως secundum Hesychium, Solis aut lunæ circunferētia. Item, Clypei circunferentia & orbis, apud Æschylū, vt idem scribit. Æschyli autem locus in quo ita vtitur, est in tragœdia ἐπὶ ὅπλοις Θήβαις, si bene memini. Ἅλως, Circulus in oculis inter στρόβιλον & ἶριδα. Vide Iulium Pollucem.

Ἀλωΐς, ίδος, ἡ, pro ἀλωάς, vt annotant quidam: sed mihi suspecta est hæc terminatio.

Ἀλωϊτικός, ή, όν, Arealis, Cuius vsus est ad areas. ἀλωϊτικαῖς ἵπποις, in Anth. epigr. Equabus arealibus, id est, Quæ in area frumentum terunt.

Ἀλώϊος, ου, ὁ ἢ ἡ, Idem quod ἀλωϊτικός. vt ἀλῶϊα ἔργα, apud Nicandrum, Arealia opera.

Ἀλῶα, Festum Athenis in honorem Cereris (secundum nonnullos, Dionysii quoque) agi solitum ab agricolis, iam comportatis frugibus. Apud Suidā legitur, Ἀλῶα festum est Atticum. Philochorus autem nominatum ait quòd illius festi tempore homines morarentur περὶ τὰς ἅλως, id est in areis.

Ἀλῳάς, άδος, ἡ, Cereris epithetū: quasi quis dicat Arealis. Scimus autem Cererem frugibus præesse, vnde & ἀλῶα festum in eius honorem, pagina proximè præcedente.

¶ Ἅλων, ωνος ἡ, Area. Idem quod ἄλως. Suidas, τὸ δὲ ἀλωὰς ἀπὸ τῆς ἄλως αὐδῶ τῆ ι. λέγεται δὲ καὶ ἄλωνος, καὶ ἄλωνι ἡ δοτική. Reperitur etiā scriptum ἀλὼν ἀλῶνος, sed rectius ἄλων ἄλωνος: vt in hoc loco Matth. 3. διακαθᾶραι τὴν ἄλωνα αὐτοῦ, vetusta omnia exemplaria quibus vsus est ad editionem Noui Testamenti pater meus, (erant autem plus minus quindecim) habebant ἄλωνα non ἀλῶνα: Lucæ itidem cap. tertio vbi eadē habētur verba, quum tamen vtrobique libri omnes (quos viderim) excusi ante patris mei editiones, habeant ἀλῶνα circunflexa penult.

Ἅλων θερινὴ cap. 3 Danielis exponitur Area æstiua. ait tamen Tusanus se pro turbine venti existimare accipi.

Ἀλωνοτεῖσαι, Idem quod ἀλωνίζω. nam ὅπερ τῆς ἄλωνος διαπεῖσαι Suidas exponit.

Ἀλωνίζω, In area versor, siue commoror. Exponitur quidō in vulgatis lexicis Græcolatinis, In mari vel areis versor: verùm Hesychius ἀλωνίζουσα non ait aliud significare quàm ἐν ἄλωσι διάγουσα.

Ἀλωνία, ας, ἡ, ἄλων. Athenæus, αἷς ἀλωνίας βοῦς συναγαγόντες σωρεύσειαν. Suidas ἀλωνᾷ exponit ἀλωνίαν ἡ τοῦτο δρᾶσαι.

Ἀλωνία exponitur à Suida ἡ τῆς ἄλωνος, id est, Quæ arex est, vel ex area. Secundum quam significationem fecit ἀλωνία adiectiuum nomen, habens in masculino genere ἀλώνιος, fortasse tamen ἄχερον.

¶ Ἀλοάω, F. ήσω, vel άσω, Trituro: vt βοῦν ἀλοῶντα οὐ φιμώσεις, ex ad Tim. cap. 5, Non obligabis os boui trituranti.

Sic apud Xenophontem, ἀλοᾶν πόν ὦπεν. Et apud Demosthenem ἀπηλοκὼς ὑμῖν ὦσι, ab ἀπαλοῦμαι passiua voce & composita. Vertitur etiã Tero, Contero. pro quo & compositum συναλοάω vsurpatur. nam συναλοῶσι apud Plutarchum capitur pro Conterere. Apud Theophrastum in 4 De causis, ἀλοαλῖτα σπέρματα Budæus exponit Trita semina: alii, Tritura excussa.

Ἀλοάω, Cõminuo, Frango. κλῶ, inquit Suidas. Idem ait, ἀλοᾶν, per orbem circumagens, vt fit in aretis in quibus frumentum trituratur. Item, Pulsans, ducta metaphora ab iis qui spicas contundunt. Aristophanes, λιπολεῖ μ' ἀλοᾶν ἀνθρώπους ἐξ ἰωλυκοῦ. Idem, ὃ μητέρ' ἤλόησεν, ἢ πατ- ἕρος γνάθον ἐπάταξεν. id est, Aut matrem pulsauit, aut patris maxillam percussit. Videtur tamen propriè ἀλοᾶν esse variis ictibus quasi contundere. Apud Ælianum, οἱ μὲν πυγμαῖς, οἱ δὲ κερμάσι, οἱ δὲ λίθοις ἀλοῶντες αὐτόν. Vbi ἀλοῶντες est tundentes, percutientes. Ἀλοᾶν, Flagris cædere. Synesius, οὐ γὰρ ὅσον οὐδὲ πῶς ἔχειν καὶ πόσου- τῶν ἁμαρτημάτων αἰσχυνόμενος· ἀλλ' ἵνα ὁ πῶς οἰκαδὶ βαδίζει τὸ χειρίστην οἴσων, ὁ δικαστὴς ἠλόησε.

Ἀλοάω, quum trituro significat, aspirãdum quidam tradiderunt, vtpote deriuatum à nomine ἅλως (est enim ἀλοάω, ὅτι τὸν ἅλω πατοῦντες ἢ πείθω τοὺς σταχυας) quum autem ponitur generaliter pro Comminuo, Contundo, item Verbero seu Pulso, tenuari debere. Sed in vetustis libris in vtraque significatione (id est in propria & in translata) tenuatum reperitur. ac memini in illo quem citat D. Paulus loco, βοῶν ἀλοῶντα οὐ φιμώσεις, in omnib⁹ manuscriptis codicibus ἀλοῶντα tenuatum non autem aspiratum fuisse. Sed neque grammatici antiqui differentiam hanc statuerunt. Apud Suidam tamen habẽtur ἀλοάων & ἀλοητὴς aspirata, nescio temerène an consultò.

Ἀλοητὴς, οῦ, τὸ, Tritura, apud Xenophontem. Item Trituræ tempus. ἀλοητὸς, ὁ καιρὸς τῆ θέρους, inquit Suidas. Non videtur autem distingui accentu duplex huius nominis significatio, vt fit in ἄροτος, ἄμητος, & ἀρότης, ἀμητός.

Cum Ἀπαλοάω, ῶ, ΚΑΤαλοάω, ῶ, Quorum hoc posterius pro simplici ἀλοῶ positum reperitur, videlicet pro Tero. Item, Contundo, Confringo: vnde Eustathius apud Homerum ἀπηλοίησι exponit κατηλόησι. Ἀπαλοάω autem aliam etiam significationem habet. nam ἀπηλοημένος præteritum passiui Ἀπαλοάομαι, exponitur ab Harpocr. ὁ ἀπὸ τῆς ἅλω συλλεγομένος μὴ τὸ ἀλοηθῆναι, id est Frumentum (vt subaud. σῖτος, vel tale quid) ex area conuectum postquam tritum fuit. Quæ verba Suidas quoque habet. Vterque autem (quod etiam obseruandum est) ἀλοηθῆναι exponit παθῆναι. Sed horum duorum testimonium pro vno & eodem habendum est, quum Suidam ex Harpocr. descripsisse minimè fit cõtrouersum. Vide etiam Ἀπαλοιάω & Καπαλοιάω paulo pòst: item Συναλοιάω: sed pro quo fortasse συναλοάω legendum sit, vt ibi docebo. EST hinc deductum & Ἐπαλοητὴς, quod habetur apud Xenoph. in OEcon. pag. 503 meæ editionis. Exponitur autem ἐπαλοητὴς (in vulg. lex.) Triturator, quũ potius significet eum qui bubus terentibus moderatur, vt Bud. scribit: cui in eo etiam assentior quòd hanc vocem mendi suspectam habet.

Ἀλοιάω pro ἀλοάω, per pleonasmum literæ ι, vt in ἀγροιῶ ex ἀγρεῶ. quanquam Eustathius non affirmat formari ita ἀλοιῶ. Pro Percutio, Tundo, Il. ι, Πολλὰ δ' καὶ χαῖραι πολυφόρῳ χερσὶν ἀλοίας (Verbi etiam Ἀλοίω barytoni meminit eo loco Eustathius) HINC Ἀλοιητὴρ, ῆρος, ὁ, Contusor. Item, Percussor, Pulsator, vnde ἀλοιητῆρες ὀδόντες apud Nonnum. Et in Anthol. epigramm. ἀλοιητῆρες ὀδόντες, Molares dentes, Quorum videlicet officium est molere cibum, contundere & terere. ET Cum Πατραλοίας, Μητραλοίας. Pro quibus dicitur etiam Πατραλῴας & Μητραλῴας, si Suidæ credimus. sed recentiores eius edit. πατραλῴας quidè rectè cũ ω, μητραλόας autem malè cum ο habent. vt omittam, in omnibus perperã scribi ω sine ι subscripto. Est autem Πατραλοίας, Patris percussor, seu pulsator (vt dixit Virg. Pulsatusve parẽs) Item Pãricida, Patris interfector. A Suida tamen & Hesych. exponitur simpliciter πατροκτόνος: quo vocabulo vsum esse Isæum testatur Pollux. A quo πατραλοίας, μητραλοίας, & πατροφόνον, μητροφόνον, tanquam synonyma poni existimat Budæus. quod tamen ex Pollucis verbis certò colligi posse non videtur. Aristot. Rhet. 2, οἷον τοὺς πατραλοίας καὶ μητροφόνους, ὅτι τὸ μὲν ἀμυνεῖας, οὐδεὶς ἂν λυπηθεὶς χρηστός. Apud Aristoph. autem in Nub. sunt qui πατραλοίας ambiguum esse velint ad patris percussorẽ & ad patriæ perditorẽ. in qua posteriore significatione ex πάτρα & ἀλοιᾶν fuerit compositum. Μητραλοίας itidem Matris percussor, &c. Sciendum est autem apud Eustath. malè scriptum esse μητρολῴας pro μητραλῴας pag. 505. qui licet istud duntaxat ponat post πατραλοίας & μητραλοίας, voluisse tamẽ & πατραλῴας intelligi credibile est. In vulg. autẽ lex. πατραλώας etiam legitur. ET Μητραλοία in iisdem, Matricidium, sed absque testimonio. VERBA autem compos. ex Ἀλοιάω, sunt Ἀπαλοιάω ET ΚΑΤαλοιάω ET ΣΥΝαλοιάω, quæ Contundo & Confringo significãt. vt Iliad. λ, v. 522, Ἀμφοτέρῳ δ' πάντα καὶ ὀστέα λᾶας ἀϊδδὺς Ἄχεις ἀπηλοίησιν, Eustath. exponit καπηλόησι. Ab Hesychio & Suida ἀπηλοίησι (pro quo malè apud vtrũque ἀπηλλοίησι) exponitur etiam ἀπέψω. ET ΣΥΝαλοιάω apud Athen. lib. 8, pro Contero, τὰς ἀλωνίας βοὰς συναλοιάντας συνηλόησαν. Nisi fortè legendum est συνηλόησαν, quum poetica esse videatur hæc literæ ι interiectio. De Ἀπαλοᾶ autem & de Καπαλοᾶ paulo antè dixi.

Ἀλωὰ, vel Ἀλωὴ, (si Ionicè dicitur ἀλωὴ pro ἀλωά.) Area in qua teruntur fruges, Vt— ἰὼ θαλάμου ἐν ἀλωῆ, apud Hesiodum in Ergois. Hom. Il. ι, Ὡς δ' ὅτ' ἀνέμος ἄχνας φορέῃ ἱερὰς κατ' ἀλωὰς Ἀνδρῶν λικμώντων. Id est, Vt ventus paleas circumfert per sacras areas, dũ viri ventilant. Fit autẽ ἀλωὰ, pro area, ab ἀλοιάω, vnde & ι subscribendum esset ipsi ω: aut ab ἀλοᾶω, mutando ο in ω. quinetiam secundũ hanc deriuationem tenuandum esset ἀλωὰ pro area. Quidam tamen pro area tradiderunt aspirandum, pro loco vitibus aut arboribus consito tenuandum, vt ex Eustathio paulo pòst docebo.

Ἀλωὰ, ᾶς, ἡ, Locus vitibus aut arboribus consitus, Vinea, Arbustum, Viridarium. Item, Campus frumentarius. Vel, Sata, Segetes, vt quidam exponũt. Il. ι, Χωσαμένῳ ὅτι οἱ ὑπὸ πλευρὰ γουνοῦ ἀλωὰς Οἰνέος ἐρέξῃ. Il. ε, Τὸν μὲν ἔπειτα δρέψασα φυτὸν ὡς γουνοῦ ἀλωᾶς. Odyss. ε, —ἔνθα δὲ οἱ πολύκαρπος ἀλωὴ Ἐρρίζωται. Iliad. σ, Ἐν δ' ἐτίθει σταφυλῇσι μέγα βρίθουσαν ἀλωήν. vbique posito ἀλωὴ pro ἀλωά, Ionicè. Item Il. τ, —ὕφρα ἴδῃ ἀλοάων ἱερὸν πλέθρον. Citatur ex schol. Nicandri ἀλωὰ καὶ ἀλωὴ, λαχανοφόρος τόπος. Sciendum est autẽ me Ἀλωὰ post Ἀλοᾶω posuisse, sequendo Eustathium, qui illud ab hoc deduci putat: vel potius sequendo veteres grammaticos, quorum ille testimonio nititur, p. 1118 & vbi & cum ω ideo scriptũ ab illis fuisse tradit. Addit tamen ex Appione & Herodòro, quum aspiratur, significare ἣν ἄλωνα: at quum tenuatur, signif. τὸν ἀμπελοφυτον χῶν. Ego certè cum spiritu aspero scriptum cũ alibi reperio, tum in hoc loco Anthol. epigr. lib 3, titulo Εἰς ναυαγήσαντας, —ἦ κἄρ' ἀλωαὶ Ὧνται ὀπηνείαι κ' εἰς ὀφθας ἄνεμος. Ac certè vt aspiretur, sicut & ἅλως, ἄλων, ἀλωΐα, magis consentaneum rationi esse crediderim. Nec video cur alia huius vocis ἀλωὴ quàm illarum quærenda sit etymologia: adeo vt dubitem an rectè post ἀλοιῶ ponatur. quod tamen & ipsum alicubi cum aspiratione scriptum reperire me memini.

Ἀλωεὺς, ἑως, ὁ, Qui in area frumentum terit. Pro vinitore etiam accipi volunt, & generaliter pro agricola. Citatur ex Nonno.

ΑΛΓΣΚΩ, Capio. & in præt. imperf. ἄλσκον. Futurum autem est ἁλώσω tanquam ab ἁλόω. & præt. perf. ἅλωκα, pro quo Atticè ἐάλωκα. Tanquam ab ἅλωμι autem, habet aoristum 2, ἧλων: vnde participium ἁλούς. Dicitur autem & ἐάλων Atticè pro ἧλων. Porro notandum est passiuam significationem habere etiam sub actiua voce, præsertim in præterito & aoristo. Xenoph. Pæd. 7, ἐαλωκυῖαί τε τὴν πόλιν, καὶ τὴν βασιλέα πεφυκότα. Apud eundem Hell. 1, ἐάλωσαν εἰς Ἀθήνας χρήματα. Idem Pæd. 8, πῶς αἱ πόλεις πολεμίαι ὑπὸ μὲν πιστομένων ἁλοῖεν; Et apud Homerum Iliad. β & ο, πόλις ἁλῶ-

σά τι αἱρθομένου τι. Athen. πτίσται οἱ μὲν γόνῳ δοῦλοι, ἁλῷ πολέμου δ' ἁλωσίτης. Vſurpatur autē ſæpe ἁλοὺς eo modo quo à Latinis Captus, in his loquendi generibus, Captus amore, Captus pulchritudine. vt etiam Capi vſurpauit Tibull. in hoc verſu, Carmine formoſæ, pretio capiuntur auaræ. ἁλοὺς ἔρωτι, Captus amore apud Lucianum. Dicitur & cū genitiuo: vt ἁλῶναι αὐτῆ λίχνια, apud Philoſtratum in Heroicis. vbi ἁλῶναι αὐτῆ exponitur Eius amore captus fuiſſe. Sic ibidem, ἁλῶναι τῆς κόρης, puellæ amore captus fuiſſe, quaſi ſubaudiatur datiuus ἔρωτι, & ſit ἁλῶναι τῆς κόρης, pro ἁλῶναι ἔρωτι τῆς κόρης. Sed iungitur ἁλῶναι non ſolùm cum genitiuo perſonæ, ſed & cum genitiuo rem ſignificante: vt apud Lucianum, πρὸς κάλλους ἁλοὺς. Syneſius autem paulo aliter dixit ἰαλώσιμον τῇ πάθει, hoc loco, καὶ εἰρχατέμιλλα τὰ δηνὰ ἐμαυτὸν οὕτως ἰαλώσιμον τῇ πάθει. id eſt, Sic eram captus hoc affectu. hoc eſt ὕτως ὁπερκρατέμιλλα, ὕτως ὅπλων ἰγκρέμιλλα, inquit Budæus. Interdum verò ἁλῶναι vertitur Corripi, & ἁλοὺς correptus: vt apud Gal. ἁλῶναι τριταίοις, Corripi tertianis febribus. & ἁλοὺς μανίᾳ, apud Soph. Correptus inſania. Itē pro Conuictus ſeu Deprehenſus, & pro Condēnatus. Dem. C

Ἁλίσκω, Deprehendo, Conuinco, item Reum perago, Damno. vnde ἁλωκὼς ſiue ἁλοὺς, Deprehenſus, Conuictus, Damnatus. Demoſthenes, αἰσχῶν ἐστὶ ἥλωκα. id eſt (interprete Budæo) Conuictus eſt, Tenetur, Manifeſtus eſt impietatis, vel, Damnatus impietatis. Apud Ariſtophanem, ἁλοὺς μοιχῆς. Demoſthenes, μιᾷ ἁλῶναι ψήφῳ, Vnica ſententia damnari. Idem, τὸν ἰαλωκότα ἤδη τῇ ψήφῳ. Plut. in Publicola, ψήφοις ἁπάσαις ἁλόντες ἐπιπλείσταις. Cæterùm vt dicitur αἰσχῶν ἥλωκα in loco paulo antè citato, ſic κλοπῆς ἥλωκα, itē κλοπῆς ἥλωκα. ſicut apud Plutarchum, ἁλόντες δρῆμα. Interdū verò huic verbo iungitur præpoſitio ὑπὲρ cum datiuo, vt ἁλόντα ὑπὲρ φόνου apud Herodianum, Damnatum ſeditionum, vel Damnatum ob ſeditiones. Sic Plut. in Pericle, ὑπὲρ κακῶν ἔργων ἁλοὺς. Ab ἅλωμι autē vſitata ſunt etiā ἁλώϊον & ἁλῴον apud Hom. Od. ξ. ἢ καὶ ἁλώϊον, ἦμαρ φύγοι. Od. σ, εἶκεν ἁλῴον. Eſt autē ἁλῴον pro ἁλοίϊον, quo alibi vtitur, vt Il. χ, -ἅλοι μή κεν ἦμαρ καὶ ἁλοίϊον. pro quo malè in quibuſdā edit. legitur ἁλοίμιον. Præt. autē tēpus & præt. imperfectū facta à terminatione in σκω, in proſa præſertim vſitata ſunt. Xen. E Cyn. ἁλίσκεται ὑπὸ τῶν ἐν τοῖς ὄρεσιν &c. Idē in Hell. 3, πρὸς ὑπὸ τῶν Ἀργείων ἁλισκόμενοι. ET ΚΑΤἁλίσκομαι cōp. pro Cōmitor, ex Herodoto citatur, καταλίσκομαι ὑπὸ τῶν μαντέων.

Ἅλωσις, Captura, vel Captio (ſi & hoc ſatis Latinum eſt pro ipſo capiendi actu. illo autem vtitur in ea ſignificatione Plinius) Itē Expugnatio, vt Τροίας ἅλωσις apud Platonem & apud cæteros ſcriptores paſſim, Troiæ expugnatio, vel (vt alii) Troiæ euerſio, aut excidium. Ego tamen malim ſimpliciter captam Troiā (cum Horatio aliiſque nonnullis Lat. ſcriptoribus) quàm expugnatā F dicere. Sed ſi (verbi gratia) mihi interpretandum ſit μετὰ τὴν Τροίας ἅλωσιν, non vertam ad verbum, Poſt captura aut captionem Troiæ, ſed Poſt captam Troiam. ‖Ἅλωσις exponitur etiam Deprehenſio, vt in hoc Plat. loco, De leg. lib. 11, καὶ ἐφ' ἑκάστης ἁλώσεως πρὸς διαμοιρᾷ μοι παυίσασθαι δίκας διδάζων.

Ἁλώσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui capi poteſt, ſeu expugnari, Expugnabilis. Plutarchus in Camillo, οὐκ οὔσης ἁλωσίμου τῆς πόλεως. Apud Syneſium, Qui facilè capi poteſt. epiſt. 44, λίαν ὑπὸ συνηθείας ἁλώσιμος ὤν, Qui facilè capi poteſt à conſuetudine. Exponitur etiam, Propenſus ad cō ſuetudinem. H

Ἁλωτὸς, οῇ, ὁ, Idem quod ἁλώσιμος. Quidam comicus ἁλωτὰ πάντα τὰ πάντα eſſe dixit, id eſt quaſi expugnabilia eſſe labore. Philo De mundo, τὰ νόσοις καὶ γήρᾳ σώματα ἁλωτὰ dixit, Quæ morbis & ſenio facilè corripiuntur, id eſt Morbis & ſenio obnoxia. HINC compoſ. Ἀνάλωτος, Δυσάλωτος, Εὐάλωτος, Δερυάλωτος. Ex quib⁹ Ἀνάλωτος, ου, ὁ & ἡ, eſt Qui capi vel expugnari nequit, Inexpugnabilis. Iſocr. Buſir. enc. αἱ ἄλωτοι μᾶλλον καὶ δυσμάχητοι εἰς ὀπτοὺς λιβύων. Interdum etiam, Non captus, Non expugnatus. vt apud Thuc. αἰεὶ ἄμαχος πλὴν Νίσαιαν ἐπὶ παλαιᾷ ξυνθήκῃ ἀνάλωτον. Et metaphoricè ἀνάλωτος ὑπὸ χρημάτων, Qui pecuniis expugnari nequit, vel corrūpi. Inexpugnabilis, vel Inſuperabilis pecuniis. Plut. Pericle,

ἐφύλαξεν ἑαυτὸν ἀνάλωτον ὑπὸ χρημάτων. Malè autem apud eundem ἀνάλωτος ὑπὸ χρημάτων exponitur Pecuniis inſatiabilis & inexplebilis, vt alibi docebo. Contrarium eſt Εὐάλωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui facilè capi poteſt, vel expugnatu facilis, vt εὐάλωτον κλίνας, Naz. Apud Gal. autē ad Glauconē, εὐάλωτα ἀμφημερινοῖς, Obnoxii febribus quotidianis. ΑΤ Δορυάλωτος, Captus bello, q.d. Haſta captus, eadem plane forma qua αἰχμάλωτος, ſuprà) Captiuus. Herod. lib. 2, ἐπὶ τοὺς αὐτοὺς ὡς περ ἐπὶ δορυαλώτους ἦλθε τῷ ὅπλων δορυαλώτους ἔσχε, Id eſt (Pol. interprete) Quos vbi velut indagine armorum concluſos captiuoſq; habuit. δορυαλώτους πόλεις ποιήσας, Iſocr. Vrbes ſubiugauit, In ſeruitutem redegit.

Ἄλκη, ἧς, ἡ, Robur, Vires. Hom. Il. τ, de pane & vino loquens, τὸ γὰρ μέθυς ἐστι καὶ ἀλκή. Od. ι, Ἄνδρ' ἐπιθύσασθαι μεγάλων δύναμιν ἀλκήν. Frequentius tamen apud eum ἀλκὴ eſt Robur animi, id eſt Animi fortitudo, Animi præſtantia, Magnanimitas, Strenuitas: dicit enim ſæpe ἀνδρὸς ἀλκῆς, interdum & ἀνδρὸς ἀλκήν. copulatque nonnunquā ἀλκὴν & θάρσος, interdū μένος & ἀλκήν, vt etiām modo citato hemiſtichio. Ac ipſemet oſtendere lectori volens (meo iudicio) de vtro robore intelligat, alicubi addit φρεσί. vt Il. ω, Ἐνθ' Ἀχιλλεὺς Τρώεσσι φόρει φρεσὶν εἰμένος ἀλκήν, Σμερδαλέα ἰάχων. quòd videlicet εἰμένος ἀλκὴν dicat etiā eum qui robore corporis inſtructus eſt. Vtuntur & proſæ ſcriptores hoc nomine. Apud Plur. aliquoties reperiuntur copulata ἀλκὴ & δύναμις: & pro viribꝰ, robore ac præſidio vſurpatur ἀλκὴ ab eo: item pro ſtrenuitate. Sic Thucyd. ἐς ἀλκὴν βάπτομαι.

Ἀλκή, Auxiliū, Remediū. Hom. Od. χ, οὐδέ τις ἀλκὴ Γίνεται, οὐδὲ φυγή. Heſ. in Ergois, — κακοῦ δ' οὐκ ἔστιν ἀλκὴ. Idē in Theog. — κακοῦ δ' οὐ γίνεται ἀλκὴ Ἀνδράσι. Ab Hippocr. quoque ſæpe vſurpatur pro remedio.

¶ Ἄλξ inuſitatus nominatiuus, cuius genit. ἀλκός, dat. ἀλκί, frequens apud Hom. vt Il. ρ, aper, & Od. ζ, leo dicitur ἀλκὶ πεποιθώς. Alii nō ſtatuunt hunc nominat. ἄλξ, ſed ἀλκὶ pro ἀλκῇ ab ἀλκὴ per metaplaſmum deriuant. C

Ἄκαλλις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, Inſtrenuus, Ignauus, cui opponitur ἄλκιμος. Hom. Od. γ, Ὦ φίλος, οὔ σε ἔολπα κακὸν γ' ἔμεν οὐδ' ἀπάλαμνον ἔτ' Et Il. ρ, -ἐπὶ νῶϊ δέδηε πάμπαν αἰπὺν ἀκάλλιδα γήραϊ μήτηρ. Et Il. ι, μωοῖσιν ἀκαλλίδεσσι quæ natura ſunt imbelles, & quarū nō faciūt ad fera tela manꝰ, vt loquitur Naſo. HINC (vel potiꝰ ab Ἀνάλκης) fit Ἀνάλκεια, Ignauia, Il. ζ, Ἄλιον εἰς ἀνίδρωτον ἀνάλκειαν δαμάσσῃ. Poſſit autem videri ἀνάλκης ex ἄλξ ἀλκὸς potius q̄ ex ἀλκὴ ἀλκῆς deriuatum.

C. Ἐπιστάλκης, ίος, ὁ & ἡ, vt ἐπιστάλκης νίκη μαίχης, apud Hom. Il. ν, Victoria ancipitē martē habens, & q.d. anceps robur. Volūt aūt appellatā ἐπιστάλκιαν victoriā, quia, (vt idē alibi ſcribit) ἐπαμύνεται ἀνδράσι. Euſt. vult ἐπιστάλκη eſſe quæ alteri parti ſemper tribuit ἀλκήν. Alibi tradit ἐπιστάλκη vocatā quæ per vices vni parti, deinde alteri acquirit & cō parat ἀλκήν. Affertur & alia expoſitio huius vocis, vt νίκη ἐπιστάλκης dicatur ἡ παρ' ἀλκίμου δίδομένη. ſed hæc nullo pacto mihi placet. Apud eundem autem Hom. ἐπιστάλκια δῶρα ἔχοντες, exponitur ἐπὶ πρὸς μέρος ἀλκὴν διδόντα. B. interpr. Qui nobis victoriā reſtituat, vel Nos in priſtinas vires reſtituat. Greg. (vt teſtatur idē) ἐπιστάλκια νίκην dixit pro Victoriā in alterā partē inclinare. ‖Apud Nicand. in 2 verſu Theriacōn, -λύσατο δ' ἐπιστάλκια κύδεϊ ſchol. exponit αἰτησαμένη ἀλκὴν τῷ πάσῃ, quaſi quæ ex altera parte præſidiū afferat. ‖Ex Nonno autē citatur ἐπιστάλκιος ἀγὼν ἡδὲ μάχη ſimpliciter pro diuerſo. HINC Ἐπιστάλκιος, aduerb. Ancipiti marte. vt apud Herod. ἐπιστάλκιος ἀγωνιζόμενοι, Ancipiti marte pugnantes, Ita pugnantes vt nunc hi, nunc illi ſuperiores eſſent.

C. Παγκράτης, ίος, ὁ καὶ ἡ, Omnipotens. Παγκρατὴς, ἰσχυρὸν, παντοδυνάμων, Heſ.

Ἀλκήεις, εντος, ὁ, Robuſtus, Fortis, Strennus, Præditus robore corporis, vel robore animi, id eſt fortitudine. Ἀλκήεις Μῆκιστος, Apoll. Argon. 1.

H Ἄλκιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, per ι, vt factum à datiuo ἀλκί: at ἀλκήεις per η, ab ἀλκή. Valet autem ἄλκιμος idem quod proximè præcedens ἀλκήεις: eſtq; illud quàm hoc vſitatius. Il. λ, Τρῶες ἄλκιμοι. Il. π, — ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖν, ὃς ἀφείλετο νίκην. Iliad. σ & υ, ἄλκιμον ἦτορ. At Il. κ ἄλκιμον ἴσχε videtur dicta haſta ſtrenua, pro Qua ſtrenuitas exercetur. Licet autē

ſit πολλαχόθεν hoc nomen: vſurpatur tamen & in proſa. præſertim autem (ſi bene obſeruaui) à Xenophonte, vt Hell.7, καὶ ἄλκιμοι διετέλουν ὄντες πρὸς πολέμιον. Eodem libro, πρὸς δὲ συμμάχων ἀλκιμώτατοι ὄντες, ἠγωνίων. ¶ Apud Sophoclem legitur ἄλκιμα in fœminino, pro ἄλκιμος: & quidē Dorice pro ἀλκίμων: in Aiace, Ἀλλά μ' ἀ Διὸς ἄλκιμα παῖς Ὀλύμπιον αἰνίζει. Exiſtimo autem hoc tantùm differre ἄλκιμος à proximè præcedente ἀλκήεις, quòd ἄλκιμος rarius quàm ἀλκήεις dicatur homo robuſtus, intelligendo de corporis viribus.

Ἄλκιμος, nomen proprium hominis, item loci. Vide Euſtath. & Plutarchum in Themiſtocle. B

C. Ἀλκίμαχος, ὁ, ἡ, Strenuus in pugna, vel Strenuè pugnans. quaſi ἀλκὴ μαχόμενος, In Anthol. epigr. ἀλκίμαχος Παλλάδος, ſtrenuæ Palladis. Poteſt vel à μάχημα, vel à μαχὼ deduci.

¶ Ἄλκαρ, ατος, τὸ, ab ἀλκὴ, Auxilium, Remedium. Item, Tutamen, Munimentū, Præſidium. Il. λ, ἄλκαρ Ἀχαιῶν, Præſidium Achiuorū. Phocyl. — κέντρα μελίσσαις ἔμφυτον ἄλκαρ ἔδωκε θεός, id eſt, aculeos apibus dedit deus, ingenitū tutamen & munimentū, ſiue præſidiū. Apoll. Arg. 2, — ὑπὸ ἰμμερτὰν ἄλκαρ, munimentū aduerſus pluuiam. Oppian. Hal. 1, — ἠ πυρὸς ἄλκαρ ἐπωμαδίοιο φέρονται, munimen aduerſus æſtum. C

¶ Ἄλκω, barytonū: F. ἀλξῶ. Vel Ἀλκέω circūflexū, F. ἀλκήσω. nam vtrunque ponitur ab Etymol. qui ex poſteriori tamē mauult deducere ἀλαλκεῖν. An autem ſint in vſu, nō dicit: quòd ſi reperiātur, ſignificabūt idem quod ἀλέξω, videlicet Auxilior, Propulſo aliquod malum à quopiā, Depello malum. Pono autē hoc thema ἄλκω vt ab eo formē ſequentia ἄλξις & ἀλκτήρ: quorū deductionem apud nullum reperio, ſed quæ alia eſſe poſſit quàm hæc ab ἄλκω, non video.

Ἄλξις, ἰος, ἡ, Defenſio. apud Pol. l. 5, vt inquit B. Ἄλξιον, πρόχωμα, Heſych. Vide Ἔπαλξις.

Ἀλκτήρ, ῆρος, ὁ, Propulſator, Depulſor. A Bud. exponitur & Vindex, Propugnator. Cū genit. Od. ξ & φ, — ὄφρα κύνας ἀλκτῆρα ἐῷ αἰσήμων, propulſatorē canū. i. propulſatorē iniuriæ canū. Sic ἀνὴρ ἀλκτῆρα apud eūdē Il. σ, & apud Heſiod. Itē ἀνὴρ ἀλκτὴρ apud eundē Hom. Propulſator cædis, pro Vindex & vltor. ¶ Ἀλκτῆρες, Adminicula ad ſtabiliendā foſſa (cuius generis ſunt haſtæ, pali, aliāq; huiuſmodi) apud Ariſtot. Probl. & Gal. Vide Ἀλκτῆρες in indice. HINC Ἀλκτήρια, Exercitium in quo adhibentur ἀλκτῆρες, apud Artemidorum, lib. 1, cap. 59.

Ἀλκτήριον, ου, τὸ, Remediū, Auxiliū, Propulſatorium (ad verbum) uue Depulſorium. ἀλκτήρια νόσων, remedia morborum, ſiue aduerſus morbos, apud Nic. in Theriacis.

C. Ἔπαλξις, ιος, ἡ, Pinna, Propugnaculū muri. ἔρυμα χάρ. videlicet ᾧ δεῖ τοῖς αἰῶνι μαχομένοις τὸ ἀλαλητόν, ὅτι βοηθεῖ. na ab ἄλκω ἀλξω fit, vt Euſt. annotat in hūc ver. Hom. q eſt 263. Ἀμφὶ δέ σφιν βοὴ ὄρνυτο ἐπάλξεσι. Polit. apud Herodian. πύργους ἢ ἐπάλξεις alicubi turres & propugnacula, alicubi turres & pinnas vertit: ſed frequentius ἐπάλξεις pinnas interpretatus eſt. Idē & mœnia interpr. quoda loco. Valla apud Th. pinnas interpretatus eſt. apud que aliquoties legitur hoc vocabulū: vt lib. 4, ἀπ' οἰκιῶν ἐπάλξεις ἔχουσῶν. Et lib. 3, καταβαλεῖν τι τῶν Γλαυκιτῶν αἰπόλαμβα δόμους ἀπὸ πλίνθων ἐλίξιον κεραμίδα, deturbauit enim quida ex Platæēnſibus apprehēſam ex pinnis tegulam. Etym. nō ill'a ſolùm deductionē affert ab ἄλκω, cui' ſit fut. ἄλξω, à quo nomen verbale ἄλξις, deinde ἔπαλξις: ſed vult ἔπαλξις poſſe etiā dici tanquam quæ ſit ἐπαλέξασις quædā. ¶ Ἔπαλξις (ſi eidem credimus) eſt etiā ἄψις, item δικαστήριον πρὸς φονικῶν.

Ἐπαλξίτης, vt ἐπαλξίτης λίθος, (q.d. Pinnalis lapis) Lapis qui eſt ſupra pinnam, Etymol.

¶ Ἀλαλήκω, & interdū Ἀλαλκάω, Depello, Propulſo, Arceo. per anadiplaſiaſmū (id eſt, reduplicationē de qua Etym.) ex ἄλκω vel ἀλκῶ factū, Il. ψ, Ἀλλὰ κύνας μὲν ἄλαλκε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη, canes arcebat. Il. φ, - Τρῶάς θ' λοιγὸν ἀλάλκοι, exitiū à Troianis depelleret. ¶ Ex ἀλαλκεῖν autem circūflexo reperitur infinitiuus ἀλαλκεῖν, Il. τ, Τοὺς μὲν ἐγὼ παρὰ νηυσὶ θοῇσι ἀλαλκεῖν ἄκεα φύλα Μύκας, Depellere ab eo muſcas.

Ἀλαλκητήριον, ου, τὸ, Idem quod ἀλκτήριον: & ab ἀλήκω factū, vt ἀλκτήριον ab ἄλκω fieri dixi.

A Ἀλκαλκεμάων, ίδος, ὁ, Auxilians cum robore, & fortiter. ὁ ἀλαλκήσας μετ' ἰθύς, id eſt βοηθήσας. Epithetum Mineruæ apud Hometum, Il. ε, Ἦρη τ' Ἀργείη καὶ Ἀλκαλκεμάων Ἀθήνη. In quo verſu quidam valde imprudenter ἀλκαλκεμάων Iunonis quoque epithetum eſſe dicunt. Etym. certè teſtatur, apud Homerum eſſe Mineruæ epithetū, apud alios verò Iunonis etiā: atque adeo reperiri ἀλκαλκομενὶς Ζεύς. ¶ Euſtath. affert & alias τοῦ ἀλκαλκεμάων expoſitiones, vt videlicet ſic appelletur ab Alalcomenio monte, aut Alalcomenio heroe. Etymol. poſt explicationes aliquot ductas ab ἀλήκω & ἰθύς, ſubiungit, Vel, Quæ in Alalcomenais Bœotiæ vrbe colitur: vbi & Alalcomenium eius templum: aut Ab Alalcomeneō Bœoto educata.

C. Ἀπαλήκω, Propulſo, Repello, Abigo. cum accuſ. Od. ο, Μνηστῆρας δ' ἀπάλαλκε κακῶν ὑποφωρήσαντας. Interdū accuſitiuo cum genitiuo, vi præpoſitionis. Il. χ, Ὡς οὐκ ἔδ' ὅς τις γυναῖκας ἀφαλὼς ἀπαλαλήκοι.

Α Δ Ε Ξ Ω, vel Ἀλεξέω, ἀλέξω, F. ἀλξήσω, Arceo, Depello, Propulſo. & interdum, Opitulor, Auxilior. Ex Ἄλκω, interficiendo eius futuro ἄλξω. Quæ formatio mihi videtur eſſe ſimpliciſſima: nec intelligo qui apud Etymol. ἀλκῶ, ἀλξῶ ſcribatur, deinde ἀλέξω: quum ſequatur, Quod ad præſens reductū Attici barytonū faciunt. Ἀλέξω vel ἀλεξῶ (vti dixi) Arceo, Depello, cum accuſatiuo. vnde ἀλεξίκακος, ἀλεξιφάρμακον, & alia. Il. ρ, — μίμνετον γὰρ ἀεὶ Ἀλκίλοις ἀν' ὅμιλον ἀλεξέμεναι πόνον αἰπύν. Il. φ, — ἀλεξήσειν κακὸν ἦμαρ, Arceat exitialem diem, vel depellat. Sic & Il. ι. Abſolutè autē, Opitulor, Auxilior, Opem fero: vt Il. α, — ἀλεξέμεναι μεμαῶτα. Il. ο, — ἀλέξασθαι μενεαίνων. Itidē ἀλεξῶ: vt Il. ζ, Φασὶ δέ πω' ἀθανάτων ἐξ οὐρανοῦ ἀστερόεντος Τρωσὶν ἀλεξήσοντα καταβήμεν. Vſus eſt huiꝰ verbi & in proſa, licet rarior. Xen. Pæd. 4, Οὗτοι φασὶν αἰτεῖν τὸν στρατιώτην ἀλεξεῖν, id eſt, His opem ferre. Eſſet autem, ſequendo Euſtathium, ſubaudiendus accuſatiuus in hoc loco Xenoph & in Homerico proximè præcedente, & ſimilibus. Is enim ait ἀλεξῆν, quū abſque accuſatiuo ponitur, ἁπλῶς ſiue ἀμέτως poni. Diceret igitur fortaſſis Euſtathius ſubaudiendum τὸ κακὸν vel τὰ κακά, vt eſſet, Arcere ab illis malum, vel mala, pro Opitulari illis. Plut. in Lycurgo, ἀλεξοίμεθα πολεμίων ἐφόδου, propulſemus impetum hoſtium. Apud eundem in Romulo, ἀλέξασθαι λῃστάς. Quem infinitiuum & apud Ionicè ſcribentes Hippocratem & Herodotum, habes aliquoties: apud Xenoph. quoque, vt Pæd. 2, Ἐν οἷσιν ἔστιν ἢ τὸ ἀλέξασθαι δικαιότερον, ἢ τὸ τοῖς φίλοις ἐπιέναι κάλλιον; ſic & in ἀνάβ. 2, πολὺ γὰρ διαφέρειν οἶμαι τὸ τὴν χώραν ὁρμωμένους ἀλέξασθαι, ἢ, &c. Quem infinit. quidam non à barytono themate, ſed per ſyncopen factū putauerunt, vt φρίασθαι, atq; alia. Item pro Propulſare. Idem Xen. ἀνάβ. 7, ἀλλ' ἐὰν ποιῶμεν καλῶς τὴν μητέρα χώραν, ὡς πολεμίας ἀλεξησόμενα. E

Ἀλέξημα, ατος, τὸ, Id quod arcet, Propulſamētum, aut Defenſaculū, vno verbo, ſi hæc Latinè dici poſſēt. Syn. ὁ ὠκεανὸς τὴν θερινὴν ὥραν ἀλέξημα, i. Æſtatis ardorē arcens, vt Bud. interpr. Poſſet etiā exponi (vt opinor) Remediū aduerſus æſtatē. Paul. in Phocicis, ἢ δηλονότι ὠφέλιμον τοῖς πολιορκουμένοις ἀλέξημα εἰς δίψαν, Nullū remediū ſitis, vel aduerſus ſitim. aut, Nullum ſubſidiū ad ſitim arcēdam.

Ἀλέξησις, ιος, ἡ, Propulſatio, Defenſio, Opitulatio. Ἀλέξησις (inquit Heſ.) βοήθεια ἢ αἴτησις. vbi αἴτησις exponitur G Retaliatio.

Ἀλεξητήρ, ῆρος, ὁ, Qui arcet, Propulſator, Depulſor. Itē, Defenſor, Auxiliator. Il. υ, Ἐσθλὸν ἀλεξητῆρα μάχης Ἀπόνορες ἐόντα. Apoll. Arg. 2, λοιμοῦ ἀλεξητῆρα, Peſtis depulſorem. Eſt etiam Defenſor, Auxiliator.

Ἀλεξήτειρα, ας, ἡ, Propulſatrix. vel Auxiliatrix. Anth. epigr. lib. 4, — ἀλεξήτειρα γένηται.

Ἀλεξητήριος, ου, ὁ, ἡ, Defenſorius, Propulſatorius, Depulſorius, Remedium præſtans, vt ἀλεξητήριος παροιμία, Athen. lib. 15. q.d. Prouerbiū propulſatorium, i. amoliendi ſiue arcendi mali vim habens. Ἀλεξητήριαι ῥίζαι, Radices remedia præſtantes, ſiue afferentes. Quidam exponunt Radices medicæ.

Ἀλεξητήριον autem ſubſtantiuum, Munimen. Quidā Amuletum verterunt: at Budæus munimen & integumētum eſſe potius q̄ amuletū ſcribit. nā citatis his H

Platonis verbis, καὶ τὰ φαρμάκια, ἃ μὴ, ἀλεξιπόνηματα ἃ ὑποὺς χιμῶνας ἐ καύματα ἀλεξητήρια, subiūgit, Ex his verbis apparet ἀλεξητήριον magis esse munimen & integumentum, quàm amuletum. Xenophon antias equinas ἀλεξητήρια τοῦ τῶν ὀμμάτων appellat, & ἃ ὕπνα afini ἀλεξητήρια τῶν ὀφθαλμῶν, propter magnitudinem, vt in homine supercilia. Ἀλεξητήρια enim appellantur arcentia, submouentia, & amolientia. Galen. in x Therap. εἰ μὲν οὖν ἕνα τοῦτο συμβαίνοι τὰ τῶν φαρμάκων ἀλεξητήρια, καὶ τῶν αἰτίας ἀλεξητήρια. Hactenus Budæus. Ἀλεξητήριον tamen alicubi fortasse non malè interpreteris Amuletum, præsertim vbi pro remedio aduersus venenum seu veneficium ponetur: sed generalior interpretatio fuerit per nomen Remedium. vt apud Nicandrum, — ἀλεξητήρια νόσων, remedia morborum. In hoc autem Theophr. loco, hist. plant. lib. 7, cap. 12, ἀλεξητήριον τῆς ὑλαίου, vel amuletum vel remediū interpreteris licet: quia est additum ὑλαίου. alioqui enim (vt dixi) ἀλεξητήριον generale est, vt remedium: ἀλεξιφάρμακον autem non ita generale, sed (vt ex cōpositione apparet) de iis peculiariter dicitur de quibus & amuletū in propria significatione. c

Ἀλιξήτωρ, ορος, ὁ ἢ ἡ, Defensorius. Citatur ex Anthol. epigr. ἀλιξήτορες χειρὸς, scopulis defensoriis.

Ἀλκτήριος, ν, ὁ, & fœm. ἀλκτηρία, ad verbū, Depellēs imprecationes & diras. Apud Hesiodū, νηὸς ἀλκτῆρα exponitur à scholiastis ἀπελαύνουσα τὰς ἀρὰς, τουτέστι τὰς βλάβας, depellens damna vel noxas, id est, quæ facit vt noxam non patiatur agricola. Etymolog. quoque ἀρόω exponit βλάπτω, addens πλὴν ὅτι τὸ λοιμῶδες, id est, damnum seu noxam ex fame. At quidam ἀλκτῆρα exponentes ad verbum, depellentem diras & imprecationes, hanc reddiderunt huius epitheti causam quòd agro multum afferente fructus, agricola in iram, aut blasphemiā (hoc nomen vsurpantes in hac significatione more Gallico potius q̄ Græco aut Latino) prorumpere non soleat. Ego verò ἀρόω malo in hoc nomine cōpositō pro βλάπτω accipere, quòd reperiam ἀλκτηρίῳ ῥάμνον dictam à Nicandro quam ἀλκτήριον Euphorion appellat: in Theriacis, Ἡ καὶ ἀλκτήρας πλόκους ἀπαμύνεται ῥάμνος. vt sit ἀλκτήρ, remediū afferens noxæ, siue mali. Apud Hesych. est ἀλκτήρης, cum σ in fine (quā si retineamus, masculini gen. esse dicamus necesse est) expositū, ὀπίτυρος, ἀλκήσιμος. Notādū est autē hoc cōpositū, sicut & sequētia, fieri à barytono ἀλέξω, non à circunflexo ἀλκέω. d

C. Ἀλκιβίλημος, ν, ὁ καὶ ἡ, vt in Anth. epigr. ἀλκιβίλημος χεὼν, arcens sagittas, siue depellens, à corpore videlicet.

C. Ἀλκίκακος, ου, ὁ καὶ ἡ, Depulsor mali seu malorum. Dii ἀποτρόπαιοι dicuntur (inquit in Comm. Budæus) & ἀλιξίκακοι, quasi depulsores malorum & auersores, defensoréſque pestium & calamitatum. Lucianus; ὦ ἀλκίκακε Ἡράκλεις, καὶ Ζεῦ ἀποτρόπαιε, καὶ Διόσκουροι σωτῆρες, O malorū depulsor Hercules, & tristium amolitor Iuppiter. Idem Budæus alio eorundem Comm. loco, ἀλκίκακοι δαίμονες dicuntur qui diras arcere & amoliri ab antiquis existimabantur, εἰ λύοντες τὰς ἀρὰς. qui & ἀποτρόπαιοι & ἀποπομπαῖοι dicti, & λύσιοι & φύξιοι. Hactenus Budæus. Notandum est autem ἀλκίκακον non tantùm dici personā, sed & rē: vt ἀλκίκακα ὀνόματα τῶν ἰδιωτῶν δεκτήλων, apud Plutarchum, πῶς αὖ τις ἄῤῥα. &c. malum auertentia seu diras. Nonnus vocat ὕδατα ἀλκίκακα, salutares aquas, eas videlicet quibus in regeneratione abluimur. e

Ἀλκικακία, ας, ἡ, Malorum amolitio, siue depulsio.

C. Ἀλκίμορος, ν, ὁ & ἡ, Depulsor mortis, Auxiliās aduersus mortem. Soph.

Ἀλκιφάρμακον, ν, τὸ, Remedium aduersus pharmacum, Amuletum, Remedium aduersus venenum, seu veneficium. Theoph. De hist. pl. lib. 9, cap. 11, ἀλκιφάρμακα & ἀλεξιπαθῆ λεγόμενα. Notandum est autem compositum esse ex ἀλέξω & φάρμακον: quum autem hoc nomen vtranque in partem sumatur, hae in compositione accipi in malum, videlicet pro veneno. Bud. in Annot. poster. in Pandectas, Ἀντιφάρμακα, antidota, quasi venenorum venena. Dicuntur etiam ἀλκιφάρμακα, quasi venenum amolientia, & vim veneni expultricem habentia, quæ quū ante venenū sumuntur, προφυλακτικὰ etiā appellātur. Hactenus B. Sed & ipse Nicāder titulū sui libri f

ἀλκιφάρμακα exponens, dicit, Ῥᾴδιά τοι τοῖσιν ἀλεξιφαρμακίας Αὐδήσαιμι. id est, Facilè tibi potionum venenatarum remedia dixerim. | Dicitur item ἀλκιφάρμακος, ν, ὁ καὶ ἡ, adiectiuè vt, ἀλκιφάρμακοι δυνάμεις. Plut. Sympos. dec. 4, δηλᾶ πολὺ μᾶλλον ὅταν μιγνύντες τὰς βασιλικὰς καὶ ἀλκιφαρμάκους ἐκείνας δυνάμεις, ἃς θεῶν χεῖρας ὠνόμαζον. id est (interprete Erasmo in prouerbio Deorum manus) Quin multo magis quum regales illas & efficaces varionum remediorum mixturas conficiunt, quas deorum manus appellarunt. θηλύφαρμακος λόγος apud Dioscoridem lib. 7, c. 1, Liber amoliens venena, pro, Tradēs amoliēdorū venenorū ratione. Eius verba sunt, ἡ ὁ μὲν περὶ τῶν ἑλῶν, ἀνθρακηρόν) θηλυφάρμακος ὁ δὲ περὶ τῶν καταφθίμων, θηλύφαρμακος. vbi obserua obiter in scripsisse eum λόγον θηλυφάρμακον & θηλύφαρμακον, vt & Nicander suos libros inscripsit θηλυακὰ & ἀλκιφάρμακα.

Ἀλκιφάρμακον etiam per metaphorā ponitur aliquādo pro Præsidiū. vt Dem. cōtra Timocratē, dicit legem ab eo latā esse ἀλκιφάρμακον τοῖς ἀδικεῖν βουλομένοις, id est præsidiū cōtra animaduersionē legū. & addit ὥς φησι, dicens ὅς φησι ἀλκιφάρμακον. Hoc etiā animaduertēdū est, interdū ἀλκιφάρμακον, licet cōpositū, pro simplici ἀλεξητήριον sumi: vnde dicitur λοιμοῦ ἀλκιφάρμακον, remedium aduersus pestilentiam.

C. Ἀλκαῖος, ν, ὁ & ἡ, (in quo cōpositō, sicut & in sequēte, perditur ι post κ) Ventos arcens siue depellens. Od. ξ, χλαῖνα ἀλκαίμος, ventos arcens, vel adiuuans contra ventos.

C. Ἀλκιώωρ, ορος, ὁ & ἡ, Æsculapii epithetū apud Aristoph. q. d. Adiuuans viros.

D C. Ἀπαλκίω, ξω, idē quod proximè præcedens ἀπαλάλκω, Propulso, Repello. vnde apud Homerū ἀπαλκέσαμι, Il. ω, Ἀλλ' ἴομεν· αὐτίκα γάρ κε ῥέξω κακὸν, ἀλλά κεν ἄλλον Σεῦ ἀπαλκέσαμι. Vbi notādum est, itidem vt ἀπαλάλκω habere accusatiuū vnà cum genitiuo, & quidem vi præpositionis, quasi ἀλκέσαμι ἀπό σου. Alibi ἀπαλκητὴν est Opitulari, Auxiliari. ἀπαλκίσαι (inquit Hesych.) βοηθήσαι. Idē ἀπαλκίσασθαι exponit ἀποφυλάξασθαι, ex Soph. | Sed & nomē affert ἀπαλκίκακον, quod exponit ἀθεράπευτον, id est Insanabile, Immedicabile. quare accipio præpositionē ἀπὸ in hoc nomine tanquā privationis vim habētē. quasi quis dicat, ἀφ' οὗ δύναται αὖ τις ἀλκίσασθαι τὸ κακόν.

Ἀ Λ Λ Ἀ, coniunctio aduersatiua, Sed, At, Autē, in prima & frequētissima significatione: quū videlicet aduerbio ν̄ (id est nō) subiūgitur. vt Xen. in OEc. οὐ γὰρ πάνυ μοι δοκεῖ ὅλον τοῦτο τὸ ἀγαθὸν ἀνθρώπινον εἶναι, ἀλλὰ θεῖον, Non enim mihi videtur totū istud bonū humanū esse, sed diuinū. Idē in Apomn. ι, ν̄ δ' ὃς ἀθεραπεύτους ἔφασκε τοὺς, ἀλλ' ἀθυμοτέρους νομίζοντας. Ibidē, ν̄ οὐ δῆτα ἀδικοῦμαι, ἀλλ' ὅτι νομίζουσιν ἥδιον εἶναι με, &c. Non quòd iniuria illos afficiā, sed quòd existimēnt. Idē in Hierone, ν̄ δ' ἵνα μᾶλλον τούτου παρῇ, θηλύ φυλάττεται). Interdū verò præcedēte particula μὲν, æquialēte ipsi ν̄, vt apud Dem. μὲν μόνον, sequēte θηλὺ μὴν δέ. Aliquando præcedēte μέν. vt apud Hom. Il. κ, Ὃς δή τι εἶδος μὲν οὐ ἦεν κακὸς, θηλὺ ποδώκης, Qui deformis quidem erat, sed velox. θηλὺ in medio sententiæ nonnunquā pro Sed etiam, subaudito videlicet δὲ, vt dicetur in θηλὺ καί. Itē Sed potius exponitur interdū, tanquā esset θηλὺ μᾶλλον. vt in hoc Plutarchi loco in Lycurgo, Οὐ πάλαιος ν̄ Σπάρτη πολιτείας, ἀλλ' αὐθις αὖπις ἀσκητὴ δὲ σπανῦ βίου ἔγνωσται. Interdū itidem in medio sententiæ posita redditur θηλὺ per Autem, quum videlicet iungitur cum μὲν vel οὐ. Nam θηλὺ μὲν & ἀλλ' ν̄ vertuntur aliquando Non autem: vt docebitur paulo pòst. Prius autē de θηλὺ per se posito, id est non habente adnexam aliam particulam in principio sententiæ.

Ἀλλὰ, At, Atqui. Dem. ἀλλὰ μὴν οὐδέτερον. Ἐὰν μὲν οὖν καταφρονῆσῃς, ἐμέσεται· ἐὰν δ' ἀποτυχήσῃ, σκῶμμα καὶ καταφρόνησις ἐροῦσι. ἀλλ' οὐ δίκαιον. Sin ei conatus non successerit, hæc atque illa causabitur. Atqui id iniquum est, At id iure fieri nō potest. Themistius in Physic. ι, Γένοιτο οὖν ὡς πῶς ἐξ ἀνάγκης ἡ τύχη; καὶ πῶς ἂν εἴποι τὸν ὕλιον λόγον τύχης αἰσπάλαιον; ἀλλ' ὡς πῶς ὅτι τὸ πλεῖον; ἀλλ' οὐδεὶς λέγει. Hic vltimum ἀλλὰ est pro At. vt sit, At nemo dicet. Est enim ἀνθρωπίνα πάντ' ἀλλὰ hîc, id est aduersatiuum. Vide Bud. Commentarios.

Ἀλλά significans Atenim, positum pro μέν. Item significans At certè vel Saltem, positum pro ἀλλά γε, vide paulo pòst in ἀλλ' ὁ & ἀλλά γε.

Ἀλλά, Imò verò. Demosth. Νὴ Δί' ἀλλ' ἔστιν ἵνα τοῦτ' ἐστὶ τὸ κεφάλαιον ἔσται, At enim ipse literæ obscuro quodam loco temerèque positæ sunt. Cui hypophoræ his verbis respondet, Ἀλλ' οὐκ οὔσης ἱερᾶς τῆς αἰχμαλώτου ταύτης, ταῦτ' ἦν Ἀλλά· ἔσται, Imò verò, quum tota arx ipsi sacra sit, propter Mineruam collocatæ sunt. Bud.

Ἀλλά interrogationibus etiam adhibetur, significãs An, Vtrum. Demosthenes Pro corona, Τί γὰρ καὶ βουλόμενοι μεταπέμψασθ' αὖ αὐτοὺς ὑμεῖς τότε τοῦ κηρυκείου; ὅτι πολὺ εἰρήνη; ἀλλ' ὑπῆρχε ταῦτα. ἀλλ' ὅτι ἦν πόλεμος; ἀλλ' αὐτοὶ φεύγοντες εἰρήνης ἐδεήθητε. Quam tandem ob causam eos euocaretis? Ad pacem at pax erat omnibus. An ad bellum potius at ipsi de pace in consilium ibatis. Ita Budæus interpretatur, qui & ἀπορηματικὸν appellat ἀλλά in hac significatione.

Ἀλλά exponitur & Quamobrem à nonnullis. Plato De leg. 7, ἀλλ' ὅσῳ τῷ ζῆν ἡμῖν καὶ τοῦ φρονεῖν μᾶλλόν ἐστι καλόν. e

Ἀλλά redditur & Nempe, quum est assentientis & approbãtis quod dictum est. Plato Politicῶν 2, ἀλλά μοι δοκεῖς, ἔφη, καλῶς λέγειν. Ibidem, λόγῳ παιδιὰν παῖδος αὐτὸν ἔφασκες. ἀλλὰ χρή, ἔφη, Nempe sic oportet, vel sic decet. Existimo autem esse aut hoc ipsum, aut huiusmodi ἀλλὰ χρή, quod Suidas exponit ἴσως. At Hesychius dicit esse pro ἴσως vel ἴσως. Menandrũ citãs sed apud eum corruptissimè legitur ἀλλ' ἄχρι pro ἀλλὰ χρή, qui tamen error in Lexica Græcol. dimanauit.

Ἀλλά exponitur etiam Tamen, vel Quanquam, in d hoc Apollonii loco Argon. 2, — οὐδέ πως ἔτλη Μὴ δ' ἀδύτα γείνασθαι χορὸν ἥρμος, ἀλλ' ἀπὸ πλοῦς ἔσπε. Ἀλλά adhortantis aduerbium ait esse Corinthus apud Atticos, citans hoc hemistichium Homeri, Ἀλλ' ἄγε μιμνέτω αὐτοῦ μενοινάων. quod & à Thucydidis scholiaste citatur, volente ἀλλά itidem ἐπιφορηματικὸν esse in hoc eius loco, lib. 8, αὐτὸ τὸ ἀπαλλάξαι φεύγειν ἐς ὀλίγους ἐλθεῖν, ἀλλὰ δεῖ πάντας χαλεπῶς ἔχειν ἢ γνῶναι ἐπόμενα χρῆσθαι ἀφεστῶσι. Sed in hoc Thuc. loco nó video quid obstet quominus ἀλλά particula sit aduersatiua: licet id nolit scholiastes. z Nec verò intelligo quæ sit ista ratio adhortãdi per infinitiuũ. In illo autẽ Homerico adhortandi vim habet ἄγε potius q ἀλλά. Quòd si admittamus ἀλλά hic esse adhortatiuũ, erit & in aliis propèinfinitis locis apud eũdẽ poetã, in quibus ἀλλ' ἄγε & ἀλλ' ἄγετε itidẽ cũ subiũctiuo vel cũ imperatiuo legitur. Ac miror curvnũ illũ ex multis citauerint Corinthus & Thucydidis scholiastes: ex multis, inquam: quorum paucos hìc proferã. Cum coniunctiuo, Il. χ, Ἀλλ' ἄγε δεῦρο πύξ' ὀπηδήσωμεν. Il. ω, & alibi, ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ πὰρ μεδώμεθα. Il. ψ, Ἀλλ' ἄγε δή οἱ δῶμεν ἀεθλιον. Il. χ, & alibi, Ἀλλ' ἄγε δὴ σφωϊν γε ἀλεξήσωμεν μένοντε. Od. ν, Ἀλλ' ἄγε δὴ τὰ πρῶτα κατὰ μοῖραν ἀγορεύσω. Cum imperatiuo autẽ, Il. υ, Ἀλλ' ἄγ' αἶψα αὖτ' ἀνδρε ἴτην, μεμαῶτε ἰδόντε χαρείη. Il. ρ, Ἀλλ' ἄγ' ἀριστῆας Δαναοὺς κάλεε. Il. ε, & alibi, Ἀλλ' ἄγε νῦν ὄχεσφι ἐπισπόμενος ὁράασο. Similiter autem & ἀλλ' ἄγετε passim cum imperatiuo aut coniũctiuo, in quib⁹ omnibus locis eundẽ videtur habere vsum ἀλλά, qualẽ in eo quẽ citarũt illi duo. Videndũ est autẽ ánnó potius τὸ ἐπιτρεπτικὸν vis tribuẽda sit ὦ ἀλλά, quú absq; ἄγε imperatiuo iungitur: vt in ἀλλ' ἕπου, & ἀλλ' ἕπεσθε, itẽ ἀλλ' ἔρχεο. c quæ verba (sicut & illa ἀλλ' ἕπευ & ἀλλ' ἕπου) in multorũ versuũ initiis apud Homerũ posita reperiuntur. Quibus tamen in locis cum vi adhortãdi, aliã simul videtur habere, sonãs, Verũ age. vt, ἀλλ' ἔρχεο, Verũ age, accedito.

Ἀλλά pro ᾗ (id est autem) in hoc loco Od. π, Εἰ δ' ὑμῶν ἔνδ' μῦθος ἀφασδάνει, ἀλλὰ βούλεσθε Αὖτόν τε ζώειν & ἔχειν πατρώια πάντα. Eustath.

Ἀλλά pro δή sequẽte γὰρ, paulo pòst, vt Od. κ, Ὦ φίλοι, ἦ γὰρ τῶν καὶ πρὶν δυσόμεθ' ἀχνύμενοί περ Εἰς αἶσαν δόμους, περὶ μὲν σμερδαλέον κῆρ ἐπίληθε. Ἀλλ' ἄγετ', ἔρρ' ἂν τοὶ θοὸν βρωθῆς τε πόσις τε, Μητόμεθ' βρώμης. Sic & paulo pòst, Ὦ φίλοι, οὐ γὰρ τ' ἴδμεν, &c. aliquanto pòst, — ἀλλὰ φυλώμεθα πάντες. Vide Eustathium.

Ἀλλά superuacaneum in principio sententiæ: vallis Od. ψ, Ἀλλ' ὅς μ' ἔπεσιν καὶ ἐμῷ κατὰ θυμὸν ἔπειθε, Eust.

Ἀλλὰ καί, Sed etiam, Verumetiam, præcedente οὐ μόνον, vel μὴ μόνον, vel οὐχ ὅτι, οὐ μόνον ἐπεχείρησεν, ἀλλὰ καὶ ἐπέφερεν. Theophrastus, οὐχ ὅτι αὐτῷ αὐ, ἀλλὰ καὶ ἀλεξητήριος καὶ καλὸς ἐπαίνου. Hic enim οὐχ ὅτι idem valet quod οὐ μόνον. Sæpe autem ἀλλὰ & quũ est solũ, interpretamur Sed etiam, videlicet subaudientes καί post eam. Isocr. in Areopagita, οὔτε τοὺς οὐσίας ἔχοντας οὐχ ἵνα ὑπερῶμεν δεῖ καταλύσεσθαι παρεῖχον, ἀλλ' ἐπῄρουν τῆς οὐσίας, Non solùm non contemnebant eos qui ad inopiam redacti erant, sed etiam eorum inopiæ succurrebant. Demosthenes, οὐχ ἵνα μὴ χάριν ἔχῃς αὐτοῖς, ἀλλὰ μισθὸν ἵνα αὐτὸν λῇ ζητεῖν παρ' ὑμῶν. Sic & apud Latinos Sed, pro Sed etiã vsurpatur nonnunquam. Potest verò hoc genus dicendi aliter quàm per Sed etiam exponi. Verbi gratia si illum Isocratis locum sic vertamus, Tantum abest vt eos contemnerent, vt etiam illorum inopiæ subuenirent. At in quibusdã locis ita verti nequit, qualis est hic Plutarchi in Romulo, οὐκ ἐκινδύνευσεν, ἀλλ' ἔπαθεν. Non solùm periculum adiit, sed etiam passus est. Nisi quis malit ἀλλὰ hic interpretari Sed potius. Reperitur verò & post οὐ μόνον, ἀλλὰ pro ἀλλὰ καί.

Ἀλλὰ καί, in principio orationis, Quinetiã. Xenoph. Ἀπομν. 2, ἀλλὰ καὶ πάνυ φίλον τι ἡγοῦμαι εἶναι τὸν ἐραστὴν ὁρᾶν ἥδιστα ἔφη. Θεὸς μὲν οὖν πάντας, &c.

Ἀλλὰ δὴ καί, Atque etiam, Quinimo: vt ait Budæus, citans hunc locum Libanii, ἐπιτίθεμαι ὅπου αὐ βούλομαι, ἀλλὰ καὶ δὴ καὶ ἐκεῖς πολεμίους.

Ἀλλὰ γάρ, Sed enim, At enim. Demosthenes Pro corona, ἀλλὰ γὰρ παρεὶς αὖ τοὺς τοῖσδε αἰτιάσεταί τις, Sed enim omissis quorum, &c. Aut, Verumenimuero iis omissis. Nonnunquam inter ἀλλὰ & γάρ intercedit vocabulum vnum, aut duo. Plato in Apologia, ἀλλ' οὐ γὰρ δύναμαι: & in Protagora, ἀλλ' οὐ γὰρ δυνάμαι, At enim nequeo. Aristophanes, ἀλλ' οὐκ ἐθέλει γὰρ μανθάνειν. Nõnunquam in principio anthypophoræ ponitur, id est responsionis ad obiectionem, vt annotat Budæus. Andocides contra Alcibiadem. ἀλλὰ γὰρ ἴσως μέν μικρᾶς δίκης βαρεῖς ἢ φαύλων κατηγόρων ἐκινδύνευον, ἀλλ' οὐ, &c. At enim ego fortasse in iudicium tractus eram leuis criminis, aut, &c.

Ἀλλὰ γάρ habet etiam interdum notam interrogationis. Plato Politicῶν 2, ἀλλὰ γάρ, φήσει τις, οὐ ῥᾴδιον λανθάνειν κακὸν ὄντα; οὐδὲ γὰρ ἄλλο οὐδέν, &c. ¶ Notandum est autem, vt καί post ἀλλὰ subaudiri nonnunquam diximus, sic & γάρ interdum subaudiri: aut (si quis mauult) vt ἀλλὰ pro ἀλλὰ καί, sic & ἀλλὰ pro ἀλλὰ γάρ aliquando vsurpari. Lucian⁹, ἀλλὰ κακοῦργοί τινες (φῄς) εἰσὶν οἱ αὐτῶν. Atenim improbi quidam (inquis) sunt inter eos. Et vt Latinos quoque Sed pro Sed etiam ponere diximus, itidem At pro Atenim aliquando accipere scien dum est.

Ἀλλὰ δή, pro ἀλλὰ γάρ, Atenim, in interrogatione. Plato Politicῶν 2, ἀλλὰ δὴ πῶς οὔτε καταλύειν οὔτε διαζῆν δυνατόν;

Ἀλλά τε, ἀλλὰ μήν, At verò, Atqui, Enimuero. Plato Pol. 6, ἀλλά τε, ἦ δ' ὅς, οὐ τὰ ἐλάχιστα αὖ διαπεραίνεται ἀνὴρ ἀπαλλάττων, At verò (inquit ille) qui ita perfunctus fuerit vita, maximum quid peregerit & confecerit. vt Budæus interpretatur.

Ἀλλὰ μήν, At verò, etiam in consequentia orationis. Idem Pol. 2, ἀλλὰ μὴν οἶμαί γε καὶ τόν δίκαιον, ὡς ἐάν τις πρὸς πᾶσι ἔργον καιρὸν, διέλυσε, At verò etiam illud notum est.

Ἀλλὰ μήν, Atqui, siue At verò, in assumptione. Lucianus, Εἰ γὰρ εἰσὶ βωμοί, εἰσὶ καὶ θεοί. ἀλλὰ μὴν εἰσὶ βωμοί· εἰσὶν ἄρα καὶ θεοί, id est, Si enim sunt aræ, sunt etiam dii. Atqui sunt aræ: sunt ergo etiam dii.

Ἀλλὰ μήν, item pro Enimuero, in principio orationis. Nonnũquam etiam interpositis inter ἀλλὰ & μήν duobus tribusue vocabulis: vt apud Plat. in epist. ἀλλὰ τοῖν μὴν τοῦτ' ἔστι τὸ ἐρώτημα;

Ἀλλὰ μὴν οὐδέ, Neque verò, Sed neque. Xen. ἀλλὰ μὴν οὐδὲ τῶν γονάτων γε. Sic Gaza ex Cicerone, ἀλλὰ μὴν οὐδὲ πόδας γε, Sed ne desideratio quidem. Bud.

Ἀλλὰ μήν τε, Atqui exponitur in hoc Plat. de Rep. loco, ἀλλὰ μήν, ἦν δ' ἐγώ, Σιμωνίδῃ γε οὐ ῥᾴδιον ἀπιστεῖν,

τοῦτο μὴν τὸ ἕτερον τοῦτο λέγει ἀγνοεῖ.

Ἀλλά γε, ἀλλ' οὖν γε, At certè, Saltem. Item, Sed tamē. Gregorius, Καὶ εἰ μὴ μετρίως, ἀλλ' ἀμυδρῶς γε, At certè exiliter, vel Saltem exiliter. Gal. ad Glauconem, εἰ δὲ μὴ ἀλλ' ὅτι περὶ τοῦ ἐμοῦ ἕνεκα τοῦ σοῦ τοῦτο, ἀλλὰ τῇ ἀληθείᾳ γε πολὺ ἄμεινον ἐξεύρειν τοῦ ἰδίου τὸ κοινόν. Aristot. De mundo, εἰ καὶ μὴ δι' αἰκείαν, ἀλλ' οὖν γε ὡς εἰς τοσαύτην μάθησιν λέγει. Isocrates, εἰ μηδὲν ἄλλο πλεονεκτοῦσιν, ἀλλ' οὖν ἐλπίσι γε ἀγαθαῖς διαφέρουσι, Si nulla alia re melior est eorum conditio, at eo certè quòd bona spe fruuntur. Apud Demosth. ἀλλ' ὅμως. Budæus ἀλλ' οὖν γε pro ὅμως (id est tamen) vel potius pro ἀλλ' ὅμως, id est sed tamen: hoc loco, διδάσκων δ' ἃ πάσης χρήσιμα τέχνης, ὧν ἐγὼ τὴν προσβυτέραν αἰτιῶμαι, ὡς ἔγωγε τοῦ τὰ ποιοῦντα καὶ ἰατροῦ, ὅπως πλούσιος ἔσται, ἀλλ' οὖν ὡς ἔοικε γε ἔζη, Vt poterat quidem, sed tamē in hac vrbe viuebat. ¶ Vt autem δηλαδὴ pro ἀλλὰ καὶ & pro δηλαδὴ γε, sic & pro ἀλλά γε positum nonnunquam reperitur, id est At certè, Saltem. Aristot. καὶ εἰ μὴ πᾶσι δυνατὸν, ἀλλὰ καὶ φυλαῖς Et vt Latinos vsurpare Sed pro Sed etiam, & At pro Atenim (vt Græcos ἀλλὰ pro ἀλλὰ καὶ & δηλαδὴ γε) dictum est: sic etiam hic At ab iis pro At certè poni dicimus, quemadmodum ἀλλὰ pro ἀλλά γε Græci ponūt. Talis autem vsus harum Latinarum vocum exempla paternus Thesaurus linguæ Latinæ tibi subministrabit.

Ἀλλ' ὅμως, Sed tamen, Attamen. Apud Demosth. idē tidem pro At nihilominus, Et tamen, Nec minus tamen. & pro eodem, ὅμως δ' οὖν.

Ἄλλα νὴ Δία, in anthypophora pro ἀλλὰ γὰρ ἴσως, At fortasse, Atenim fortasse, vel Sed scilicet. Demosthenes ὡς λέγω, Ἀλλὰ νὴ Δία ἐκεῖνο αὐ ἴσως ἐρεῖ τις· ἔστω, ὅτι δῆλα τὰ ῥᾴδιον ἐξαπατᾶσθαι τὸν δῆμον, δῆλα ἔστω ἐρεῖ τις τὸν νόμον. Id est, Sed scilicet hoc dicturus est. Vel, At fortasse ad hæc ipse obiecturus est. Pro eodem dicitur νὴ Δί' ἀλλὰ posita in fine particula ἀλλά. Demosthenes, νὴ Δί' ἀλλ' ὅτων ἐτυχε ταῦτα τὰ γράμματα ἔστιν, Atenim ipsæ literæ obscuro quodam loco temereque positæ sunt. Cui hypophoræ his verbis respondet, ἀλλ' ὅλως οὔσης, &c. Bud. Vide paulo antè in ἀλλά pro Imò verò.

Ἀλλ' ἢ. Nisi, Præterquam. Plato De rep. 2, οὐδὲν ἄλλο ἢ ἐπαινέσεται, ἀλλ' ἢ τὰ πλούσια, Nihil volentes laudare, nisi diuitias, vel Præter diuitias, aut Præterquā diuitias, Aristoteles, γένοιτο δ' ἂν ῥᾴδιον τοῦ ζῆν καὶ τὸ καλῶς ἀλλ' ἢ πῶς ἔστιν. Idem Ethic. 5, οὐκ ἀδικεῖν ἀλλ' ἢ κατὰ συμβεβηκός, Non facit iniuriam nisi per accidens. Item post ἄλλος. Xenophon, τίνες ἄλλοι αὐτοῖς καταλείπονται χρῆσθαι ἀλλ' ἢ ἀδικοῦσι καὶ ἀσεβοῦσι; Plato in Apologia, τίνα ἄλλον λόγον ἔχοντες βουλεύεσθαι ἡμῖν ἀλλ' ἢ τὸν ὀρθὸν καὶ δίκαιον; Lucianus autem sine ἄλλο, scribens, οὐδὲν γὰρ ἀλλ' ἢ ἱπποσυλία τὸ πρᾶγμά ἐστιν, Nihil aliud quàm. Sic & Isocrates, δόξαν καλὸν οὐκ ὀλίγον τι ἀλλ' ἢ πᾶσι διεσκεδασμένην κτήσασθαι. pro ἄλλοις τισὶν οὐκ ὀλίγον τι ἀλλ' ἢ, &c. Dicitur pro eodem πλὴν ἀλλ' ἢ. ¶ Suidas ἀλλ' ἢ ait non solùm pro εἰ μὴ (id est nisi) sed & pro ἢ simpliciter poni: item nonnunquam pro ἀλλ' ἄρα, & interdum pro ἆρα simpliciter, vt apud Platonē, ἀλλ' ἢ τὸ λεγόμενον καθάπερ ἑορτῆς παραμένομεν καὶ ὑστεροῦμεν. Hæc ille. Videndum est autem annon & huic Aristotelis loco, lib. 8 De animalibus, conuenire possit hæc expositio, ἀλλ' ἢ ὅπερ λέγεται μόνον, οὐκ ἀληθὲς ὂν φαίνεται. vt sit, Certè quidem sic fertur vulgò, sed verum esse non videtur. Vel simpliciter, Fertur quidem, sed. Quanquam sic interpretando, non tam esset pro ἄρα quàm pro μέν. Cæterum sciendum est, in illo Platonis loco vbi Suidas legit ἀλλ' ἢ in nostris exemplaribus haberi ἀλλ' ἦ cū ῆ circumflexo. Vnde Budæus interrogatiuum esse dicit, exponens ita locum, Sed nunquid transacto die festo venimus?

Ἀλλ' ἦ interrogatiuū apud Plat. vbi tamen Suidas legit ἀλλ' ἢ: vide in proxime præcedente annotatione.

Ἀλλ' ἔστιν, eodem modo quo ἀλλ' ἢ, exponitur Nisi. Vide in ἔστιν.

Ἀλλ' ὅτι, Nisi quòd. Synesius, ὁ δὲ πρὸς πόδας ἵππος τῶν πλησίον, οὐχ ἕτερον ἐμοὶ ἀλλ' ὅτι πᾶσιν ἰσίους ἀνοὺς ἐφίππου. Non aliud erat nisi quòd. vel, quàm quòd. Bud. in C.

Ἀλλὰ μὴν, interrogatiuum est pro Nunquid igitur? Sed nunquid? Idem quod ἆρα μή. Xenoph in 4 Ἀπομν.

Ἀλλὰ μὴν ἀδίκως γ' ἡμᾶς βουλόμενος; ἔφη. Οὔκουν ἴσως γε, ἔφη. Ἀλλὰ μὴν χαλεπὸν ὀπτᾶσθαι; ἔφη, ἡμῖν δοκεῖ καλῶς; Hæc Budæus. ¶ Ἀλλὰ μὴν absque interrogatione positum, Non autem. Isocr. τὴν εὐσέβειαν, δηλαδὴ μὴ τῶν φαύλων, proborum, non autem improborum. Plato in Apologia, ἰδιωτεύειν, δηλαδὴ μὴ δημοσιεύειν. Idem Pol. 2, δημοσιεύω πρᾶγμα θήλεον, δηλαδὴ μὴ γελᾶν ἐπαγουμένους ἀκούοντα.

Ἀλλ' ἔγωγε, inquit Budæus, idem ferè quod δηλαδὴ μὴ significat. Plato De leg. 10, ἀλλ' ἔγωγε πολὺ φοβοῦμαι τὴν ἀρχὴν τῶν, ἢ πῶς τούτους ὦν &c. Vtrū tandē similes sunt, &c.

Ἀλλ' οὐ idem & ἀλλ' οὐχί interrogatiuè ponuntur pro Nónne, Annon. Lucianus, ἀλλ' οὐχὶ σὺ τοιοῦτος; οὐκ ἂν ἔξαρνος γένοιο; Annon tu talis? certè quidem tute ipse nō negabis. Demosthenes, ἀλλ' οὐκ αὐτὸν τοῦτ' ἐλθόντ' ἔστιν; Imò verò nónne statim hoc dicerent? B. ¶ Ἀλλ' οὐκ sine interrogatione, pro Non etiam, vel Non item. & pro Non autem, vel Non potius, vt δηλαδὴ μή. Gregorius, ἀλλ' οὐχ ὁ μακάριος οὗτος, Non etiam sic fecit beatus ille vir. Idem, ἵνα γὰρ ἐγγυητὴς ὑπὲρ ἡμῶν τῇ προαιρέσει τὸ πέλος, ἀλλ' οὐκ ὀφείλοντας ἡμᾶς τὸ κριτήριον ὑποδέχεται. pro Non autē, vel Non potius. Bud.

C Ἀλλᾶς, ᾶντος, ὁ, (ex δηλαδὴς δηλαδάντος per crasin factū. vnde vbiq; circūflexū retinet) Farciminis genus, Lucanica, secūdū quosdā, seu Botulus, aut Botellus, ex Martiale. Tucetum alii vertunt. Budæus δηλαδάντας vult esse exta & intestina bubula & veruecina. Apud Athenæum lib. 14, σιμοὺς ἀλλαδάντας τόμους. Apud Aristophanem in Equitibus ὁ δηλαδοπώλης ait, τί μ' οὐ γελᾷς εὐπρόσωπον ἐᾶς πατεῖν καλίαις, πωλεῖν τε τοῖς δηλαδάντας; Fiebat autē δηλαδᾶς (vt in schol. Græcis legitur) ex carnib⁹ & farina sub acta, quæ in φύσκην (id est intestinum crassum) conijciebatur. Sic autem nos *andouille* pro farcimine dicimus, ex Græco δηλαδάντης (vt opinor) mutuati, inuersis syllabis, q. d ἀνδάλλα, pronuntiando etiam τ per λ. Vnde satis apparet dici rectius *andouille* (vt Parisiis pronuntiamus) quàm *endouille*. ¶ Ἀλλᾶς videtur & pro ἔντερον generaliter accipi, ex Suida, qui postquam ἔντερον exposuit, hunc affert ex incerti nominis autore locū, αἱ τῶν ἀλλάων ἔσπασαν τὰς ὑπερτεγὰς σημαίνων, ἀλλαῦτας τε αὐτὰς ἀποκρίμασι παπῆς τοὺς πολεμίους σιωπᾶν ἐπιτιθέντας. Obseruandum est autem apud Suidam ἀλλαῖς scriptum esse non ἀλλᾶς, & ἀλλαῦτας: quū circumflecti debeat, si sequamur eos qui ex ἀλλάεις per crasin factum voluerūt: quæ fuit & Herodiani sententia, vt refert Eustathius, p. 300.

C. Ἀλλαντοποιέω, ῶ, F. ήσω. Lucanicas vel farcimina facio. ¶ Vnde ἀλλαντοποιός, Qui facit lucanicas, Lucanicarius, Tucetarius, Fartor.

C. Ἀλλαντοπωλέω, Farcimina vel lucanicas vendo, Lucanicarum sum venditor, apud Aristophanem. Ex ἀλλᾶς & πωλέω.

Ἀλλαντοπώλης, ου, ὁ, Lucanicarum venditor vel farciminum. A Budæo exponitur Fartor, & Qui exta & intestina bubula & veruecina vendit. ¶ Capitur ἀλλαντοπώλης pro vili etiam & contempto atque abiectæ sortis homine: cuiusmodi metaphora etiam in nostrate lingua habetur.

Ἄ Λ Λ Ο Μ Α Ι, F. λῦμαι, Salio, Salto. Xenophon De eq. arte, ἀλλ' ἰδίᾳ μόνον ὅπως δύνασθαί τινα ἐπαλλόμενα, ἀλλᾶσθαι. Idem, κἂν εἰς πῦρ ἅλοιτο, Vel in ignē saliat, aut insiliat. Sic & apud Lucianum. Videtur autē huic dicto subesse prouerbialis figura, cuius tamen Erasmus non meminit, si bene memini. Arist. in Nubibus, ψύλλ' αἱ ὁπόσας ἅλοιτο ἐπὶ αὐτῆς πόδας, Pulex quot pedes suos saltaret, id est, saltando emetiretur. Ἅλτο apud Homerum sæpe pro Saltit, ex ἄλαπο (pro ἤλατο, ex ἠλάμην) factum per syncopen. Quanuis autem ἅλλομαι aspiretur, tamen ἅλτο tenuatur ob sequens τ, vt docet Eustathius. ἅλτο ὅπι, cū accusatiuo, pro Insiliit, apud Homerum· ἅλτο κατ' cum genitiuo, pro Desiluit, apud eundem. & ἅλτο χαμᾶζε, in terrā desiliit, vel prosiliit, apud eūdē.

H Ἅλμα, τος, τὸ, Saltus. Odyss. ϑ, Ἅλματα δ' Ἀμφίδαμος πάντων ἐκπρέπετο νίκης, saltibus omnes antecellebat. ¶ Ἅλμα apud Hippocratem, Primus motus, vel prima agitatio fœtus in vtero, vt ait Hesychius. Talem autem agitationē & verbo ἁλματίζειν ab eo significari quidam tradunt.

Ἅλμα, pro ἅλσος, Etymolog. Vide ἅλσος. |Ἅλμα item κλάδος, apud Æoles, id est ramus, vt ait idem Etymologicus, vel potius Orion apud eum: in vtraque significatione ἅλμα ab ἄλδω deducens: vnde & cum leni scribitur illic ἅλμα.

Ἅλσις, εως, ἡ, Saltatio, Saltus. Item Palpitatio. Aristot. De animal. 3, cap. 33, μᾶλλον τὸ τῆς ἅλσεως πάθος. Sic exponitur à Graca ἅλσεις τῆς καρδίας hoc in loco, τὸ δὲ φοβεῖσθαι πολὺ ἅλσεις (ἢ) τὸν παλμὸν τῆς καρδίας, οὐκ ἄρτιον καλεῖ. |Itē in lex. Græcis Ἅλσις exponitur αὔξησις, id est Augmentum, Incrementum, itidem ab ἄλδω deriuando: vnde & ἅλσος dixi Orionem deriuare apud Etym.

Ἁλτικός, ἡ, ὁ, Saltatorius, Ad saltationem siue ad saltum pertinens: vt ἁλτικὴ ὄρχησις, Saltatorium tripudium, id est, Tripudium saltationem coniunctam habens. ἁλτικὰ μόρια, Plut. in Numa, ad verbum, Partes saltatoriæ, id est (vt quidam exponunt) partes quarum enixu saliunt. |Ἁλτικὸς homo, Ad saltationem habilis, Saltationi aptus, Exercitatus ad saltus. Xen. Pæd. 8, καὶ γὰρ οὐκ ἐπιστάμενος ἁλτικὸς εἰμί. Exponitur & Saltator: vt δρομικὸς, Cursor, pro δρομεύς. Et inter palæstas erant δρομικὴ & ἁλτικὴ, sicut δισκοβολία, & πύκτης.

C. Ἀνάλλομαι, Assilio, vel Insilio, & quasi dicas Supersilio (non Desilio, vt in vulg. lex.) Xen. De arte equestri, διδασκάλου τυχὸν ὑπαίροντος, καὶ ἐπ' ὄχους αἰσθήσεσθαι. Bud. exponit Assilire. Sic dicitur & αἰσθάνεσθαι ἐφ' ἵππου. Huic opponitur καθάλλεσθαι, de quo infra.

C. Ἀφάλλομαι, Desilio, Ex vno loco in alium silio. Item, Resilio. Aristoph. ὅστε πρὸ καφαλιῶ τῆ Σοφοκλέους ἀφήλατο. Ἔτ Ἄφαλσις, Resultatio, citatur ex Aristot. Probl.

Ἔτ Ἄφαλτος, Resiliens, ἀναπηδῶν, apud Hesych.

C. Διάλλομαι. Transilio. In vulg. lex. tamen Salio. Ἐξάλλεσθαι (inquit Bud.) Xenophonti ὑπερπηδᾶν, vt διάλλεσθαι, ἀναλλεσθαι. Ego pro διαπηδῶ, (id est Transilio) inuenio apud illum pag. 551.

C. Ἐνάλλομαι, Insilio. Apud Gregorium λακτίζειν ἐνάλλεσθαι est Calcibus infestis aliquem petere & ferire, Pedibus conculcare. quod præter plagā, etiam contumeliosum est, inquit Bud. ex illo afferens, πολλὴν πληξὶν δηλοῦσα καὶ λακτίζειν ἐναλλόμενος. Apud Aristoph. Vespis exponitur etiam Exilire. |Metaphorica autem signif. dixit Synesius ἐναλλεσθαι τοῖς νόμοις, quod ad verbum respondet Lat. verbis, Insultare legibus: epist. 73, τοῦτον οὖν ἐγὼ δίκης αἰτιῶμαι κάτοπτον εἶναι τοῦ ἐναλλόμενον τοῖς νόμοις.

C. Ἐξάλλομαι, Desilio, Exilio. Suidas ἐξαλλόμενος exponit αἰσθησόμενος in hoc Iosephi loco, οὐκ ἀξίους τῆ Γοτθέων ὑπὸ φλεγομένης δι' αὐτοὺς τῆς πατρίδος ἐξαλλομένους. Quæ Suidæ expositio minimè mihi probatur: qui puto hunc esse istorum verborum sensum, Indignos esse salute eos qui exiliūt patria (seu è patria) conflagrāte propter eos. Et ita ἐξαλλόμενος fuerit potius ἀποσπερῶντας. HINC Ἔξαλμα (q.d. Exultio siue Desultio) Eruptio, vt exponitur in hoc Naz. loco, ἐν ἐξάλματι τῆς λαμπρότητος.

Ἐξαλόμενος pro ἐξαλτόμενος, per syncopen, Exiliens, Erūpens. Il. ε, Εἴ ποτέ που Τρώων ἐξάλμενος ἄνδρα βάλοιμι. Citatur & ex Apollonio lib. 2, Argon. cum genitiuo. Sic dicitur ὑπάλμενος, quod vide in proximè sequente Ἐφάλλομαι.

C. Ἐφάλλομαι, Insilio, Supersilio. Item, Irruo. Dicitur cum accusatiuo, ἐφάλλεσθαι ἵππον, pro ἄλλεσθαι ἐφ' ἵππον. Et Ἐφαλόμενος, aor. 2 medius, Qui insiluit.

Ὑπάλμενος, apud poetas pro ἐφαλόμενος, Insiliēs, Irruēs, per syncopē (vt de ἐξαλόμενος modò dixi) Hom. Od. ξ, — ὑπάλμενος ὦρτο ἕλεσθαι. HINC & Καπνάλμενος, quod itidem insiliens exponitur in hoc Apoll. loco, Arg. lib. 2, ποὺς ὑπὲρ πάσης καπνάλμενον. SED & Αἰάλμενος inter hæc referendum esse videtur (licet Etymol. velit esse à πάλλομαι, pro αἰτιάλμενος.) quod Il. θ, v. 85, de equo dicitur, Ἀλλ' ἅμα τε ἡ αἰάλμενος, βίλος ἡ' ὑὸς ἰσόφαλος δύ. Vbi Eustath. αἰάλμενος exponit ὁρμῶν, ἴσα, item αἰτιάλλων. Pro me autem facere, & Etymologisten mecum refellere videtur participiū Αἰτιάλμενος, quod apud Apollonium legitur, ὃν δυνάμενον αἰτιάλμενος. nā hoc à πάλλομαι nullo modo deduci queat. IDEM & de Ἐξάλμενος dicendū fuerit quod de αἰάλμενος dixi. Exponit autē ἐξάλμενος Hesychius ἐξαλόμενος. HIS addā & Μεταλλόμενος, quod ab Hesychio exponitur ἐφαλόμενος. Ionicè porrò mutatur in his aspirata in tennem.

C. Ἐσάλλομαι, Insilio: vt ἐσάλατο πυρὸς κρατῆρας, in Antholo gia epigr. Insiliit in crateras ignis. Dicitur & ἐσάλλω per syncopen à poetis.

C. ΚΑΘάλλομαι, Desilio, καταπηδῶ, oppositum τῷ ἀνάλλομαι. Xen. ἐὰν ὄχεσθαι ἀπορωτέον, ἀπ' ὄχου καθάλλεσθαι. Idem, ἐὰν ὅτι δέωνται ἄνω, ἐκ τοῦ ὄχου καθάλλεσθαι.

C. ΥΠΕΡάλλομαι, Supersilio, Transilio, Vltra salio. Aristot. De animal. lib. 9. Et ὑπαλλόμενος per syncopen apud poetas pro ὑπεραλόμενος, vt de ἐξάλμενος & ὑπάλμενος dictum est.

¶ Ἐφ ἅλτης, siue Ἐπάλτης (quod posterius, licet minus vsitatum, magis ratiōni consentaneam formationem habet, vt sit ἐπάλτης tanquam ab ὀπτάλλομαι, vnde ὀπταλλόμενος, pro quo à poetis dicitur & ὀπτάλμενος per syncopen. At verò ab ἐφάλλομαι esset potius ἐφάλτης quàm ἐφέλτης) q.d. Insultor, seu Insultator. Incubum tamen potius nōnulli & Incubonem vocant. Est autē quoddam malum quo correpti inuadi se ab aliquo & magno pondere opprimi, atque adeo suffocari imaginantur. vnde & πνιγάλεων Themison eum appellauit, seu πνιγαλίωνα, vt alii referunt: quod mihi magis placet. Quidam (inquit Gorræus) dæmonem esse putauerunt, aut externā quādā vim quæ dormientes inuaderet & pondere suo oppressos grauaret: quum contrà mali huius causa sit crassus & frigidus vapor (vt tradidit Posidonius) ventriculos cerebri implens, & prohibens spiritus animales per neruos ferri. Per somnum duntaxat contingit, eoque laborantes in ipsa accessione patiuntur eadem quæ & apoplexia correpti, sed tamen mitiora. Quia enim vapor in causa est, non in totum opplentur ventriculi cerebri, nec tam difficulter excitantur qui eo laborant. Manent tamen aliquandiu immobiles: deinde verò multo labore & conatu tenuato discussóque spiritu, & meatibus obstructione solutis, derepente è somno excitantur. Læditur illis imaginatio potissimùm: ex quo verisimile est morbum in priori ventriculo præcipuè consistere. Ex his intelligi potest incubi differentia ab apoplexia & epilepsia. Præludium tamen eorum morborum est, atque etiam insaniæ. Diuturnior enim & frequenter repetens, crudo humore in ventriculis cerebri paulatim cumulato, in eos facilè degenerat. Præcedunt incubum suffocatio, vocis amissio, grauitas & immobilitas: & hæc rursus crapulæ & cruditates, ex quibus crassus ille frigidusque vapor suscitatur. Proinde quidam morbum hunc rectè quidem sed imperfectè definierunt, πνεῦμα εἰς κεφαλὴν αἷμα περίχουσαν αἰσθησίαν ἐξ ἀδηφαγίας καὶ ἀπεψίας, id est, vaporem in caput discursum, ex nimio cibo & cruditate. Hactenus Gorræus. Hoc malum describit Lucretius lib. 4, Tollunt clamorem quasi si iugulentur ibidem: Multi depugnant, &c. Existimatur autem & Virgilius huc respexisse Æneid. 12, vbi canit, Ac vēlut in somnis oculos vbi languida pressit Nocte quies, nequicquam auidos extendere cursus Velle videmur, &c. Vide & Macrob. lib. 1 in Somn. Scip. Cæterùm pro eo quod a Dioscoride dicitur ἐφιάλτην πνιγμοὶ de herba Pæonia loquente, Plinium vno in loco, Faunorum in in quiete ludibria, in altero suppressiones nocturnas dixisse, quidam annotarunt. HINC Ἐφιάλτια vel Ἐφιάλτιον dicta herba Pæonia quòd aduersus ἐφιάλτην valeat.

Ἄλλος, η, ο, Alius. ἄλλος, ἄλλη, ἄλλο: alius, alia, aliud. Il. ζ, Ζεύς, ἄλλοι πλῆθοι, Iupiter, aliiq; dii. Od. ξ, Ἄλλος γὰρ τ' ἄλλοισιν αἴρεται ἔργα ἰδυίη, Alius enim aliis delectatur studiis. Od. ι, — ἄλλῳ ὀδύσσατο, ἄλλα κέλευθα Ἡλθομεν. In Bœotia, Ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα πολυσπερίων αἰθρώπων. Xenoph. Hellen. 6, ἄλλος ἄλλη ἔβη πεζίππος. Il. ω, ἄλλος Ἀχαιῶν, Alius Achiuorum, vel ex Achiuis. Demosth. contra Midiam, πρὸ δ' ἀνδρῶν ἡμῶν ἕκαστος. Idem pro corona, ἐδόκει μοι πάντων τῶν ἄλλων ἔχειν τ' ἐφ' ἁπάντων αἰθρώπων. |Et cum τις, ἐς ἀνήρ, Quispiam alius: vt Xenophon Pæd. 3, ἐγὼ γὰρ οἶμαι οὐκ ἄν τις καὶ ἀνὴρ πρᾶος δι' ἄπορος εἶναι. Sæpe ei præcedente, εἴ τις ἄλλος, Siquis alius, Si quisquam alius. νεφρίτιμος, εἴ τις ἄλλος, Prudēs, si quisquam

alius. Interdum præcedit εἷτις ἄλλος: vt apud Aristophanem, εἴ τις δηῖος, μαντάρχης, Beatus, si quisquam alius. vel, siquis alius. Apud Isocratem, ὡς οὐκ οἶδ' εἴτις ἄλλος πώποτ' ἔπαθον, Haud scio an quisquam alius. Dicitur autem interdū & ἄλος τις & ἀλλοῖός τις, pro Quivis alius, vel quilibet. Sic ἀλλοτινός, Aliud quidvis, apud Demosthenē. ‖ Ἄλλος παρ' ἐμέ, vel Ἄλλος ἢ ἐγώ, vel Ἄλλος αὐτ' ἐμοῦ. pro Alius à me, Alius quàm ego. Soph. Οὐκ ἄλλης αὖτ' ἔμολον ἀγὸς αὐτ' ἐμοῦ. Xen. Pæd. 3, ὧν ὁ κύβδαν τοῦτο οὐ ἄλλα ἢ τὰ γελοῖα λέγοντα. Et in interrogatione autem τί ἄλλο ἢ vel ἄλλο τί ἢ, Quid aliud quàm: vt dicetur paulo pòst in Ἄλλοθι aduerbio. Hoc autē genus loquendi, οὐδὲν ἄλλο ἢ, absque interrogatione, efferunt & aliter. Plato in Timæo, δι' ἄλλο μὲν οὐδέν, ἀλλ' ἢ διὰ τὸ χαλεπὸν εἶναι, pro δι' ἄλλο οὐδὲν ἢ διὰ τὸ χαλ. &c. Propter aliud nihil, quàm, &c. Idem Pol. 2. τοῦτον δὲ δακτύλιον μὲν οὐδὲν, ἄλλο δ' ἢ τὴν χλιδὴν χρυσοῦν δακτύλιον φέρειν, id est, Hunc autem aliud nihil quàm annulum gestare. Ad verbum enim durè ita diceretur, Hunc autem aliud quidem nihil, annulum autem aureum gestare. Notanda est verò diligenter huiusmodi phrasis, quam apud Platonem potissimùm obseruasse mihi videor. Dicitur etiā interdum ἄλλο πολύ pro ἄλλο ἤ. Plato in Timæo, ἡμῖν δὲ οὔτ' ἐκ τοῦ, οὔτ' ἐκ τοῦ δρᾶν ἄλλο πολὺ πρεπέστερον, id est, quicquam nisi pulcherrimum facere: vt Cicero interpretatur. Idem οὐδὲν ἄλλο vertit alicubi, Nulla res alia. Idem apud Xenophōtem ἄλλα τε φιλοφρονεῖσθαι vertit, Cæteris in rebus comem atque humanum fuisse erga, &c. Idem ἔστι ἄλλου reddit aduerbio Aliunde, in interpretatione cuiusdam loci Platonici, quem (sicut & præcedentes) vide in meo Cic. lexico Græcol.

Ἄλος pro ἕτερος, Alter: vt apud Aristotelem in Ethic. ἔστι δὲ φίλος, ἄλλος αὐτός, Est autem amicus, alter ipse. Paulo pòst ἕτερον αὐτὸν vocat. Quinetiam interdum in eiusdem periodi priore membro ἕτερον, in posteriore ἄλλο vel ἄλλον ponunt. Hom. Il. ι, νῦν δή ποτ' ἔοβυ Πῦρ, ἕτερον μὲν ὑπ' αἰθούσῃ δυσμενέος αὐλῆς, Ἄλλο δ' ἐν οἰκοδόμῳ. Vbi Eustathius annotat hoc genus loquendi frequens esse apud Atticos scriptores, nulla tamen exempla autorum proferens. Sed reperitur & alibi non semel apud eundem poetam: vt eodem libro, Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴπῃ, & in prosa itidem. Herodianus, ἀλλὰ καὶ τὸν τοῦ ἑτέρου φίλον, τὸν ἄλλου ἐχθρόν. Plato, ὅσα δέ πως ὠφὲς ἢ ὠφελίας ἀλλά τινα τρόπον ἕτερος ἄλλου. Sic & Lucianus ἑτέρως & ἄλλως dixit, ἀλλ' ἐμὲ μὲν αἰσχρὸς, ἑτέρωθι δὲ καλὸν, ἢ δαίμονες ἄλλως δαιμόνιος, ἢ χ' ὡδὶ διακείμενος ἢ πίθηκος.

Ἄλος, Reliquus, vt ἄλος ὅμιλος, Reliquus cœtus. Sic ἄλλο σῶμα, Reliquum corpus, id est, Reliqua pars corporis. Sic ἄλλη λοιμίη apud Hippocratē Erotianus exponit ἡ λοιπή. vnde & τἄλλα pisilim pro τὰ ἄλλα, Reliqua, Cætera. Scribitur verò & τἆλλα cum circunflexo, sed magis recepta scriptura illa quàm hæc.

Ἄλλα exponitur apud Euripidem ἀπὸ λογισμοῦ, Rationi non consentanea. Secundum quam significationem videri possit dictum ἀλλοφρονεῖν pro διαφρονεῖν.

Ἄλλο φάρμακον exponitur à nonnullis Pharmacum non in tempore datum. Fortasse autem finitimam habet hic significationem ἄλλο, ei quæ proximè præcedit ex Euripide.

Ἄλλός τις (vel ἄλλός τις) Alius q̄spiā. Exponitur & Quilibet. Dicitur tamen potius cum ὁρίζοντος, vt ἄλλος ὁστισοῦν, Alius quilibet. Ἄλλ' ὁποῦ (pro ἄλλο ὁποῦ) apud Demosth. Aliud quiduis.

Ἄλλο τι aduerbiū, aut aduerbialiter positum, Vtrum, vel Nunquid, pro ἆρα. Plato Pol. 2, ἄλλο τι σὺ, ἦν δ' ἐγὼ, οὐδὲ ἰατρὸς οὐδεὶς καθόσον ἰατρός, &c. Nunquid igitur ne medicus quidem quatenus medicus est. Et in 2, πῶς οὖν πόλις ἀφ' ἑνὸς ὄντος τοσούτου πλῆθος πόλις; ἄλλο τι χωρὶς μὲν οὖς, &c. Sæpe autem & sequentem particulam οὐ habens ἄλλο τι exponitur Nunquid. Idem Plato in Critone, τί φοβῇ σὺ τοῦτο μὴ ὀρθῶς ποιῇς; ἄλλο τι ὁμολογεῖς id est, Nunquid fateri necesse est? vel, Quid aliud quàm fateamur? inquit Budæus, subiungens & hunc locum ex Phædone, ἀλλ' ἄτοπον· ἡγούμεθά τι τοῦτο εἶναι; ἄρα μὴ ἄλλο τι, ἔφη ὁ Σιμμίας, ἢ τὴν τῆς ψυχῆς λύσιν σῶμα τὸ ἀπὸ τοῦ; Vbi ἄλλο τι nomen esse ait significationem suam retinens, hoc est, aliud quàm: vt infrà, ἔχει μοι ἄλλο τι ἢ τὸν ὕπνον ὁ ἥλιος. Quòd si in his duob⁹ posteriorib⁹ locis in sua significatione positum, itidem esse poterit (meo iudicio) & in illo ex Critone, ἄλλο τι ἢ ὁμολογῶμεν. Fortasse autem quum est nomen, significationem suam seruans, discriminis causa rectius scriberetur ἄλο τι disiunctè, quàm ἄλοτι coniunctè. Budæus tamen vtrobique ἄλοτι coniunctè scribit, in exemplis omnibus quæ in suis Commentariis citat: quæ vide.

Ἀλοτρόπολος, ος, ὁ καὶ ἡ, Ab alio ad alium sē conferens, Nunc huic nunc illi adhærens, Qui est modò harum, modò illarum partium. Et per consequens Mutabilis, Instabilis. Martis epithetum apud Homerum: vt Iliad. ε, legimus, — Ἐνύαλον δῆρα τοῦτον, μαινόμενον, τυπτὸν κακὸν, ἀλοτροπόλεμον. & ibidem, Μήτι μοι ἀλοτροπόλεμε παραίσσων μενέαινε. Fit autē ἀλοτρόπολος ex ἄλλος geminato, interposita præpositione τρέπω: ita dictus (vt opinor) quasi ὁ ἀεὶ ἄλλῃ τρεπόμενος: ἄλλον ἐρεθίζων.

Composita autem, Ἀλλόγλωσσος, Ἀλλόγνωτος, Ἀλλοδαπὸς, &c. vide in γλῶσσα, in γνώσκω, in δαπάνη, itidémque in cæteris. At compos. Ἄπαλλος, Ἕξαλλος, Ἑξάλλος, Πεζέλλος, vide post aduerbia ex ἄλλος orta.

Ἄλλως, aduerb. Aliter, Alio modo, Alio pacto, Alia ratione. Aristot. De mundo, ἄλλως πολὺ λογισμοῦ ἀδεκτὸς ὤν, Non aspectabilis aliter quàm animi ratione & iudicio. Isocr. Panegyrico, εἰ μὴ μηδαμῶς ἄλλως εἶχόν τ' ἴσως ἄλλοις παιδεύσεως, Si nullo alio pacto. Interdū additur πως, ac dicitur ἄλλως πως, aut pro Alio quodam pacto, Alio quodam modo: vel simpliciter pro Alio modo, Aliter, vacante particula πως. Sic ἄλλως πως ποιεῖν, Xenophon, ἄλλως πως ἡγεῖσθαι, Plat. Apud Lucianum ἄλλως γε πως exponitur Quocunque modo.

Ἄλλως, Alioqui. Plutarchus, ἄλλως ἀγχίνους καὶ κινοῦ δεκαπλοῦς τὴν καὶ ὄπιν. Hom. Il. ι, — ἐπὶ ἀγλαΐῃσιν ὄδυσσεύς περ καὶ ἄλλως· Νῦν αὖ μὲν πολὺ μᾶλλον ἀγλαϊσόμεσθα ἕκαστοι. Sic planè apud Aristophanem in Ranis, Αἱ φύσεις δ' ἄλλως κράτισται, Νῦν ὅ καὶ παρακόπως ἔχει. id est, Naturæ alioqui præstantissimæ. Naturæ iam ex se præstantissimæ, vt nihil accederet. Demosthenes, ὅτι γὰρ ἄλλως καλὸν, ὅτι πρέπον ὑμῖν, neque enim alioqui honestum. Solet Ἄλλως reddi Alioqui, & in locis huiusmodi qualis est hic eiusdem Aristophanis, (præcedente videlicet μέν, sequente ἄλλως δὲ) μειρακίσκον πενιχρὸν μέν, ἄλλως δ' εὐ πρεπῆ τινα. id est, Adolescēs pauper quidem, sed formosus alioqui. Alicubi verò ἄλλως δὲ exposuerunt quidam Sed tamen, Sed contrà, Quanuis. quæ sanè expositiones sunt audaciores.

Καὶ ἄλλως quidā interpretantur etiā Præterea, vt apud Xenophontem, Hell. 6, & πόνημα μάλα βίρωνος, καὶ ἄλλως φιλόπονος. & ita Budæus ἄλλως τε etiam verti alicubi posse docet in suis Cōm. Idem tamen καὶ ἄλλως interpretatus est Et alioqui. nam hæc Thucydidis verba πέφυκε γὰρ καὶ ἄλλως reddit, Et alioqui natura comparatum est. Sic & ἄλλως δὲ, Et alioqui, vel Alioquin autem, apud Chrysostomum sæpe significare tradit.

Ἄλλως τε καὶ, Præsertim, vel Et præsertim, per Atticū particulæ τε pleonasmum, vt in οὗτός τε, sicut docet Eustath. Xenophon, ἄλλως τε καὶ ἐκ πότου καὶ θεραπείας ὄντα, præsertim si præter hoc sint etiam audaces. Luc. ἄλλως τε καὶ εἰ φίλος ἔσῃ, præsertim si amicus sit. Nec solùm ἄλλως τε καὶ pro Præsertim, sequente particula εἰ siue εἰὰν (vt in locis proximè citatis) sed & sequente ἐπειδή. Plato epist. 4, ἄλλως τε καὶ ἐπειδὴ πάνυ ἥδιστ' ἂν ἐπεῖν ῥᾴδιον εἶναι, Præsertim quū (Deo fauente) facile id futurum sit. Ibidem, ἄλλως τε καὶ ἐπειδὴ πολλοὶ λέγουσι. Interdum verò ἄλλως τε καὶ sine vlla earum particularum, cum participio, vt apud Thucydidem, ἄλλως τε καὶ προσπόντων, Præsertim quū prædixissent. ‖ Budæus ἄλλως τε non solùm Præsertim, vel Eo magis (vt Cic. loquitur in libro De offic. 1) significare ait, sed interdum Deinde, Præterea, Adhæc, Adde quòd. vt apud Luc. & Areopag.

Ἄλλως, Frustrà, Incassū. Il. ψ, Σοὶ χρὴ, ἄλλως σοί γε πατὴρ ὑπέσται Πηλεύς, Κεῖνό μα τοι. &c. Plato in Phædone, ἔοικα μοι δοκῶ ἐκεῖνος ἄλλως λέγειν, hæc mihi videor ei frustra dicere. Sic οὐκ ἄλλως sæpe reperitur pro Non frustra, Non absque re. ‖ Item Ἄλλως interdum pro Temere, Incōsultò. Luc. in Iudicio Paridis, χρὴ δ' οἶμαι οὐκ ἄλλως ἐπιλέγειν

ἐκ ξενίτιδος, ἀπό μη. id est, Quam ei temere in mãtem venisset, vel in buccam potius, vt aut Budæus. Apud eundem Lucianum, ἄλλως πρόμων, Nulla de causa certa, Temerè. Apud eundem alibi, ἄλλως πλανώμενος, Temerè vagans. ‖ Hesychius Ἄλως exponit etiam οὐς ἔτυχε.

Ἄλλη, aduerbium, interdum pro ἄλλως, Aliter, Alio modo, Alia ratione. Hom. Il. ο, Ταῦτα Πατρόκλου γε, καὶ εἰ μάλα βούλεται ἄλλη. Vbi docet Eustathius ἄλλη aduerbium esse significans ἄλλως: eodem planè modo quo ταύτη pro οὕτως ponitur. factum enim esse ἄλλη per ellepsin ex datiuo, vt sit ἄλλῃ, quasi ἄλλῃ ὁδῷ, aut βουλῇ, aut τέχνῃ, id est, Alia via, Alio consilio, Alia arte. Plato De republ. 4, οὐκ ἄλλη ἴσμεν δοκεῖ ἴσως ἢ ταύτη. Et in Euthydemo, ἐγὼ οὖν, ἔφην ἐγώ, καὶ σὺ μὲν ἄλλη ἐρωτᾷς διανοούμενος, ἐγὼ δ' ἄλλῃ ἀποκρίνομαι, ἔφην, &c.

Ἄλλῃ, aduerbium loci, Alio, Ad aliam partem, Ad alium locum. nam motum ad locum significat. Hom. Il. φ, — τοὶ δ' ἀνὰ πύργους ἄλλη φεύγον ἀνὴρ πρὸς πόλιν Ἰλιέων. Vbi Eustathius annotat, quanuis sit aduerbium significans ἀλλαχοῦ, tamen adscriptum habere ι, vt pote à datiuo factum. Pro Alio vtitur & alibi idem poeta, vt Od. ρ, Εἰ δὲ ἴκοιτο ξεῖνος καὶ πήμασι κεῖθι ἄλλῃ. Vtuntur verò & prosæ scriptores. Xenoph. Hell. ι, ἄλλῃ ἄλλη ὥρμησε τὴν ἀφιλοσοφίαν, Aliæ aliò discesserunt. Idem Pæd. ι, ὥσπερ ἄλλη που χωρεῖν. ‖ Interdum & ἄλλῃ aduerbium in loco, non ad locum, pro Alibi, Alio in loco, Alia in parte: vt ἄλλῃ τῇ πύργου (vbi animaduerte & genitiuo iungi) Alia in parte muri. Vtuntur pro Alibi & Strabo ac Laertius. Sic & apud Sophoclem in Trachinius, Ἄλλῃ δὲ κἄλλῃ δωμάτων τροφωμένη. vbi scholiastes exponit, τῇδε κἀκεῖσε, id est Hac & illac. ‖ Adnectuntur autem aduerbio ἄλλῃ sæpe particulæ τοι & που: illa, quando ἄλλῃ denotat ad locum: hæc, quũ indicat in loco. sic. Ἄλλῃ που in loco Xenophontis modò citato. που autem, vt in ἄλλῃ τῃ τῆς οἰκίας, Alia in parte domus: ἄλλῃ τῃ τῆς πόλεως, Alia in parte ciuitatis. Significat autem ἄλλῃ που, Alio aliquò. Vsquã alió: ἄλλῃ που, Alibi alicubi, Alibi vsquam. sed in interpretatione sæpe omittuntur hæ particulæ που & που.

Ἄλλῳ accusatiuus aduerbialiter itidem positus reperitur. Plato in Luthydemo, ὥσπερ μὲ ὀλίγου διελκύσθην ἀπὸ λόγου, ἄλλῳ καὶ ἄλλῳ ἀποκλίνοντες εἰς ἡμᾶς. vbi interpres vertit, Hinc atque illinc. quasi idem valeret quod ἔνθεν κἀκεῖθεν. Interpretari mallem, Aliàs atque aliàs.

Ἄλλοσε aliud aduerbium quod quidam ab ἄλλη volunt fieri: vt ἄλλοσε ab ἄλλα. significat autẽ Alibi vel Aliò, siue Aliorsum. Apud Homerũ ἄλλοσε ἄλλος & ἄλλοσε ἄλλα non semel. Item ἄλλοσε ἄλλη aliquoties, pro Aliò atque aliò, vt vulgò exponi solet.

¶ Ἄλλοθι, aduerbium itidem loci, Alibi, Alio loco. Od. ξ, — ἐπὴν πόρε ἄλλοθι ὅλπης. Vsus eius est & in prosa: vt ἄλλοθι δ' οὐδαμοῦ, Alibi autem nusquam, apud Demosthenem Phil. 3. Reperitur & cum genitiuo, vt ἄλλοθι γαίης, Alibi terrarum. Cicero apud Platonem ἄλλοθι vertit In cæteris. vide meum lex. Ciceronianum Græcol. Apud eundem capitur pro Alia in re, in Hipp. minore, βούλει οὖν σκεψώμεθα καὶ ἄλλοθι, id est, Vis vt & in alia re id consideremus? ‖ Citatur & ex Aristotele hic locus, ἄλλοθι πρὸς θεῶν. vbi si mendum non est, ἄλλοθι est aduerbium ad locum. nam ἄλλοθι πρὸς θεῶν, est Aliò tendere. ‖ Quidam etiam ἄλλοθι οὐδαμοῦ apud Xenophontem exponunt Aliter nullo modo: sed ii viderint.

Ἄλοθεν aduerbium è loco, Aliunde: (vt ἄλοθι aduerb. in loco, Alibi) Od. ι, — ἐξοίτων ἄλοθεν ἄλος. sic & Od. α. Eiusdẽ Od. ν, — εἰ καί ποθεν ἄλοθεν ἔλθοι, Si etiam alicunde aliunde venerit. id est, Si peregrè venerit, si peregrinus sit, vt exponit Eustathius. Sic apud Demosthenem, οὐκ ἄλοθεν οὐδαμόθεν, Aliunde nusquam.

Ἄλλοσι, aduerbium ad locum, idem quod ἄλλῃ, Aliò, Aliũ in locum, Aliam in partem. Thucydides, ὅπως μὴ ὅπλα ἔσοιτο ἄλλοσι. Et ἄλλοσί που, Aliò quopiam. Apud Hom. Od. ψ, ἄλλοσι δ' ἄλλαι pro μεταπλάγχθησαν.

HINC (vt opinor) Ἀλλαχῆ, ET Ἀλλαχόθι, ET Ἀλλαχόσι, videlicet ex Ἄλλοθι, ex Ἄλλοθεν, ex Ἄλλοσι. nam eadem est vtriusque significatio, sed his potius quàm illis vtuntur poetæ, prosæ autem scriptores contrà illis frequentius quàm his. SED & Ἀλλαχῇ ET Ἀλλαχοῦ interiecta itidem syllaba formata sunt. Est autem Ἀλλαχῇ idem quod ἄλλῃ, Alibi, vel Alió: Alia in parte, vel Aliam in partem. Xenophõ, γλῶτταν ἄλλοτε ἀλλαχῇ ψαύειν τῶν στόματος, ἀφροῦ τινὶ φορτίῳ, id est, Linguam aliàs alibi (vel, alia in parte) os attingentem. Vel, Linguam attingentem aliam atque aliam oris partem. Pro Aliò autem sumitur, vt ἀλλαχῇ προβάς, Aliò profectus. AT Ἀλλαχοῦ potius est Aliò quàm Alibi: vt ἄλλοτε ἀλλαχοῦ φέρεσθε, Aliàs aliò vagaris, vel, Nunc huc, nunc illuc discurris. Et apud Naz. ἀλλαχοῦ μεταβάλλον.

Ἄλλοτι, aduerbium temporis, Aliàs, Alio tempore. Luc. in Anach. ἄλλοτι νῦν, Aliàs quàm nunc. Sæpe autem cum ἄλλος iungitur hoc aduerbium, vel cum ἄλλως quod itidem aduerbium est: vt ἄλλοτε ἄλλων ἵππων, Aliàs aliorũ equorum, id est, nunc huius, nunc illius equi. Item, ἄλλος ἄλλοτε βίου ζηλωτής. Sic & ἄλλοτε ἄλλῳ φίλος, Aliàs alii amicus. id est, modò huic, modò illi amicus. Et apud Galenum ἄλλοτε ἄλλῳ χρώμεθα, Aliàs alio vtimur. Solon in elegia, Χρήματα δ' ἀνθρώπων ἄλλοτε ἄλλος ἔχει, id est, Pecunias autem habẽt ex hominibus modò hic, modò ille. Et apud Luc. ἄλλοτε ἄλλην γῆν ἀμείβων, Aliàs aliam terram mutans. pro Subinde vel identidem terrã mutans. Pro quo dicit etiã, γῆν ἐπὶ γῆς ἀμείβων. Dicitur & ἄλλοτε ἄλλως, Aliàs aliter, id est, Nunc hoc, nunc illo modo. Aliis atque aliis modis pro tempore. Eadem sign. dicitur & ἄλλοτε ἄλλη apud Platonem in Timæo, ἄλλοτε ἄλλη γίνεται, Aliàs aliter fit, id est, Nunc fit hoc modo, nunc illo. ‖ Inuenitur & geminatum ἄλλοτε, cum ῥῦ & δι: & significat ἄλλοτε μέν, ἄλλοτε δέ, quod dicunt interdum, τοτὲ μέν, τοτὲ δέ, vel, ποτὲ μέν, ποτὲ δέ. Vtitur Homerus Od. ψ, Οἷσι δ' ἄλοτε μὲν μάν, &c. ‖ At ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε sonat Subinde, Identidem: vt, ὁ δὲ ἐπορεύετο ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε ἐφιστάμενος.

Ἄλλοτι, aduerbium loci, Alibi, Alio loco. nam hæc Heracliti verba (quæ citantur à Diogene Laertio) ἡμέων μηδὲ εἷς ἀνήνυτος ἔστω· εἰ δέ τις ἄριστος, ἄλλοτι καὶ μετ' ἄλλων, Cicero interpretatur, Nemo de nobis vnus excellat: sed siquis extiterit, alio in loco & apud alios sit. Haud temerè tamen (vt opinor) alibi reperiatur ἄλλοτι in hac significatione.

Ἄλλοκα pro ἄλλοτι (id est Interdum) Dores dicunt: vt ὄκκα pro ὅτε, & πόκα pro πότε. Theoc. Idyll. η, Χὠ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πίλνει ἄφθιτος, ἄλλεκα δ' ὗει.

C. Ἄπαλος, ὑπὸ ξ ἡ, vt apud Aristot. De anim. φ, ἄπαλον πόνον μισεῖ, Odit & fastidit identidẽ locos. Ita in vulg. lex. Sed hæc mihi suspecta sunt: sicut & quod apud Hesyhc. legitur, Ἀπαλόν, μόνον. SED & Ἀπαλπὸν apud eundẽ habemus, exponentem, διαμαστόν, ἐξαλον πολύ, παρηλαμένον. Vbi fortasse πολύ cum παρηλαμένον iungi potius debet.

C. Ἔναλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inuersus & contrarius, Bud. interpr. Ego ἔναλα puto aptè reddi posse Præposteta in hoc Theocriti versu, Idyll. ι, Πάντα δ' ἔναλα γλυκέοντο, καὶ ἀπίτυς ὄχας ἐφόρει, id est, Omnia sint præposteta, vel præposterè fiant. Aut, Inuertantur in omnibus naturæ vices. Quod denique dixit Naso, Omnia naturæ contraria legibus ibunt, vertere possumus (vt opinor) πάντα δ' ἔναλα γλυκέοιτο. In vulg. lex. nullum affertur exemplũ significationis huius vocabuli (quæ ibi esse dicitur, Varius, Diuersus, Contrarius) ex vet. scriptore, sed ex Lascaris epigr. duntaxat, Πάντα δ' ἔναλ' ἔστ' ἐργάσασθαι μερόπων. quod exponitur, Hominum opera à proprio vsu recedant. Verùm & hic malim, Omnia hominum opera sint præposteta. Non dubito autem quin Lascaris ad modò citatum Theocriti locum respexerit.

C. Ἔξαλος, ου, ὁ ἡ, Ab aliis diuersus, Inusitatus, Egregius. Item Ἔξαλον, Peregrinum. nam Hesychius ἔξαλα exponit διάφορα & λαμπρά, & αἰπόφυλα, ἢ ἔξοχα. Quibus Hesychii expositionibus Budæus subiungit ex lib. 2 Regum cap. 6, Δαβὶδ ὠρχεῖτο σταλὼν ἔξαλον. Et Iudith cap. 3, de Iudæis dictum, καὶ οἱ τόποι αὐτῶν ἔξαλοι ἔσονται πάντες.

Ἐξάλως, aduerbium, Alio modo & planè inusitato, Inusitatè. Item, Mirum in modum, vel Supramodum. Nam Suidas post Ἔξαλος (quod inexplicatũ relinquit) ponit

καὶ Ἐξάλλως, quod exponit κ) ἄλλον τρόπον, & ἐξαλλοίως, afferens ex Polybio, τὰ ἄλλων ποιουμένων καὶ λιπαινομένων τοὺς βωμοὺς ἐξάλλως. Deinde rediens ad Ἐξάλλως, & exponens καθ' ὑπερβολήν, eundem locum affert, mutatis tamen quibusdam. A

C. Περίαλλος, ου, ὁ ἡ ἡ, Aliis præstans, Eximius. VNDE Περίαλλα aduerbiale quod potissimum est in vsu, pro περισσῶς, & significat Eximiè, Suprà alios. Vel, Supramodum, Vehementer. Hom. in Panis hymno, circa finem, — πάντες δ' ἅρα σφιν ὑπὲρ θεὸν Αἰνεάνεω περίαλλα δ' ὁ Βάκχος Διώνυσος, Id est, Præcipuè autem, vel Potissimũ, B vel Supra alios. Sophocles in OEd. Tyr. pag. 100 meæ editionis, ὀδύρομαι δ' ὡς περίαλλα ἰαχὼν ὀκνεῖτον, vbi schol. exponit ὑπερβολικῶς. Citatur & ex Apoll. Rhodio pro περισσῶς. Naumachius apud Stobæum, Μυδικόμης περίαλλα πολυχθέας πλέα σφαγάς. Ibi enim repono περίαλλα pro πέρι ἁλὸς quod in vulg. editionibus legitur, nullo sensu. Erit autem περίαλλα Exquisitò quopiam modo.

Περίαλλος in alia etiam signif. vt περιάλλων γλωττισμῶν citatur ex Anthol. epigr. pro Osculorum in quibus linguæ mutuò conseruntur, q. d. in quibus linguæ altera alteri conseruntur. ET Περιαλλίκαυλος ex Theophrasto affertur De Hist. plantarum lib. 7, cap. 8, à Gaza redditum Amplexicaulis. Quem aliter legisse verisimile est. C

Hæc autem cõposita maluisset forsitan aliquis præfixa esse verbis, vt ἵναλος, verbo ἀναλόω, & ἴξαλος verbo ἰξαλόω: & Ipse quoque id facere statuerã: sed postea simul omnia ponere visum mihi est, quum etiam multo plura sint huiusmodi deriuationis verba quàm illius formæ nomina: & ita non sint quæ multis verbis præfigi possint. D

ΑΛΛΑΤΤΩ, (frequentius Attico more per ττ quàm Ἀλλάσσω communi lingua) F. ξω, P. χα, Muto, Immuto. Plato Pol. 2, ἀλλάττειν τὸ ἑαυτοῦ εἶδος εἰς πολλὰς μορφάς, Suã faciem in varias formas mutare. ‖ Item Permuto, genitiuo cum accusatiuo iunctum: vt ἀλλάττειν χρυσοῦ ἀργυρον, Permutare auro argentum. Apud Euripidem autem in Hecuba αἰπροφῶς dicitur, vt ait eius scholiastes, ἀλλαξασ' αἰδοῦ θαλάμους pro ἀλλαξαμένη αἰδῶ τοὺς θαλάμων. Ita enim legit ille (nec alioqui esset αἰπρόσωπος constructio) non, vt in vulgatis editionibus, αἰδὼ, vt sit datiuus. Quæ per datiuum constructio reperitur Exodi 13, ταῖ δ' ἀνοίγον μήτραν ὄνου, ἀλλάξῃς αἰπὸ πρόβατον, Omne quod aperit vuluam asinæ, mutabis oue. ‖ Apud Euripidem autem reperitur etiam ἀλλάττειν τινά τινί τινος: vt, αἰπὴ τῶνδέ μοι χάριν τιν' ἀλλαξάτω, Talem gratiam mihi permutarunt his. id est Retulerunt pro his. E

Ἀλλάττομαι, F. ξομαι, pass. Mutor, Immutor: vt 1 Cor. cap. 15, πάντες μὲν οὐ κοιμηθησόμεθα, πάντες δὲ ἀλλαγησόμεθα. Reg. 4, cap. 15, ἀλλακτὰ ἱμάτια σολά, Vestimenta quæ mutantur. Exponitur & Mutatoria vestimẽta, quæ Homerus ἑήματα ἐξηνοσίδα nominat. F

Ἀλλάττομαι, in actiua significatione, Muto, Immuto, apud Platonem. ‖ Ἀλλάττομαι, Commuto, Permuto: vt οὐκ ἀλλάξ ετο τῆς ἐλευθερίας τὴν Περσῶν βασιλείαν, apud Plutarchum in Apophth. Lac. pro Persarũ regnũ libertati nõ permutarit, vel Libertati haud prætulerit. Thucydides, τὴν ὃ παροῦσαν ἐλπίδα οὐδενὸς ἂν ἠλλάξατο. Sæpe etiam cum αἰπὴ interiicitur: vt ἀλλάττομαι τύχην αἰπὴ τύχης, Fortunam cum fortuna commuto, Fortunã fortunæ permuto. Aristides, ἡδονὰς αἰπὴ τοῦ δικαίου ἠλλάξατο, Voluptates cum æquitate commutauit, id est, Voluptates æquitati prætulit. Apud Plutarchum autem poeta quidam cum participio iunxit, dicẽs, ἀλλαττόμεθ' αὖ δάκρυα δόντες χρυσίον (id est, ad verbum, Commutaremus lacrymas aurum dantes, vel dato auro) pro ἀλλαττόμεθα δ' αὖ δάκρυα χρυσίου. ‖ Ἀλλάττομαι exponitur interdum Redimo: vt in illo Luciani loco in Tyrannicida, ἀλλαξόμενος τὴν ἐλευθερίαν τῆς σφαγῆς τῆς ἐμῆς, Redempturus libertatem cæde à me perpetrata. G H

Ἀλλάττομαι (inquit Budæus) Permuto, Vendo, Emo, & datiuo iungitur. Aristot. Pol. 2, ἢ γὰρ ὁ ἀλλαττόμενος τῷ δεομένῳ ἔσται δήματος αἰπὴ νομίσματος ἢ ὅλως, χρῆται ὧν ἔστι δήματι, id est, Qui vendit ei qui, vel Qui permutat cum eo qui calceo indiget. ἀλλάττεσθαι enim est commercia exercere. Ἀλλάττομαι Comparo, Emo. Plato De rep. 2, τὰ μὲν αὐτ' ἀργυρίου ἀλλάξασθαι τοῖς τὰ δεομένοις ἐκποδών, id est, Argento emere ab iis qui aliquid vendere opus habent. Ibidem, τοῖς δεομένοις τὰ παρ' αὐτῶν ἀλλάξασθαι: Sic & Permuto pro Emo Plinius, Muto pro Vẽdo Columella vsurpat, vt ostendit Budæus. Qui quũ dicit ἀλλάττομαι iungi datiuo, intelligere necesse est datiuum personæ, quem Latinè reddamus per ablatiuum iunctum præpositioni Cũ: vt sit ἀλλάττομαι αἰπῆς πρός τι, Hoc cum ipsis permuto. pro Hoc ipsis vendo, vel Hoc ab ipsis emo. Quinquam obseruaui addi vt plurimũ αὐτ' ἀργυρίου aut αἰπὶ νομίσματος post ἀλλάττομαι, in hac significatione: vt apud Platonem, τὰ μὲν αὐτ' ἀργυρίου ἀλλάξασθαι τοῖς πρὸς ὠφέλειαν ἐκποδών. licet in sequente statim loco repetat ἀλλάξασθαι, non adiungens αὐτ' ἀργυρίου. Sic in loco Aristotelis inodò citato ἀλλαττόμενος αἰπὶ νομίσματος. neque enim ante αἰπὶ distinguõ (vt sit χρῆται αἰπὶ νομίσματος) sed ante χρῆται: vt sit ἀλλαττόμενος αἰπὶ νομίσματος. tum quòd apud Aristophanem quoque reperiam hoc loquendi genus, ἀλλάττεσθαι αἰπὶ νομίσματος: tum quòd absurdissimè mihi videatur, dici, quempiam vti calceamento loco nummi aut cibi. Scio tamen distinctionem ante αἰπὶ non (vt ego volo) ante χρῆται, in omnibus esse editionibus, atque adeo cum tali distinctione citari etiam à Budæo in suis commentariis hũc locũ. quare de eo iudicẽt viri docti. Ἀλλάττομαι vt per Emo ita & per Redimo exponitur interdum: vt apud Lucianum dicit tyrannicida, ἀλλαξόμενος πρὸ ἐλευθερίαν τῆς σφαγῆς τῆς ἐμῆς, Redempturus libertatem mea cæde, id est, cæde à me perpetrata.

Ἀλλάττομαι pro Instauro, citatur ex 3. Regum cap. 11.

Ἀλλαγή, ῆς, ἡ, Mutatio, vel potius Commutatio, Permutatio. Plato Pol. 2, ἀγορὰς δὴ ἡμῖν καὶ νόμισμα ξύμβολον τῆς ἀλλαγῆς ἕνεκα ἡμήσεται, id est, permutationis causa. vnde ἀλλαγὴν ποιεῖσθαι pro ἀλλάττεσθαι, Permutationem facere, pro Permutare. ‖ Ἀλλαγή, Cõtractus & commerciũm, inquit Budæus, Aristot. Ethic. 5, διὸ πάντα δεῖ συμβλητά πως εἶναι ὧν ἔστιν ἀλλαγή· ἐφ' ᾧ τὸ νόμισμα ἐλήλυθε. Ἀλλαγὴ item κάλλυσις, teste Polluce. ‖ Ἀλλαγὴ apud Gregoriũ exponitur Vicissitudo: vt ἀλλαγὴ χρονικὴ, Vicissitudo angulorum. Apud eũdem ἀλλαγαὶ ὡρῶν. Vicissitudines temporum anni. ‖ Ἀλλαγαὶ apud historicos interdum appellantur σταθμοί, certæ mansiones in quibus quiescunt qui iter faciunt, vt docet Eustathius. Qui autem hoc nomine vsi sunt αἰπὶ τῶν σταθμῶν, à mutatione domiciliorum videtur sic appellasse. Bud. in Annot. poster. in Pandectas ἀλλαγὴν exponit Mãsionem de mutandis equis destinatam, hoc in loco, ἐὰν πῆς μίαν γοῦν ἀλλαγὴν παραλάσῃ, vel παρεμπέσῃ. Est tamen generale alioqui ad mansionem tam eius qui pedes iter cõficit, quàm eius qui eques, vt docet Eust.

Ἄλλαγμα, ατος, τὸ, ἀλλαγή, Mutatio, Commutatio, Permutatio.

Ἄλλαξις, ιως, ἡ, Idem.

Ἀλλακτικὸς, οῦ, ὁ, Cõmercialis, Ex contractibus manans, vt exponit Budæus in hoc Aristotelis loco, Ethic. 5, ἀλλ' οὐ μὴ ταῖς κοινωνίαις ταῖς ἀλλακτικαῖς συνῇρε τὸ δίκαιον τὸ αἰπὶ πρὸς τοὺς. quum antea dixisset τὸ δὲ ταῖς συναλλάγμασι δίκαιον. Ita in Comm. Ac in Annot. in Pand. ἀλλακτικὸν δίκαιον vertit commerciarium ius.

Ἀλλακτὸν, οῦ, τὸ, Lignum quo gestabãtur onera. ita dictum à permutatione gestationis ex vno humero in alterum. Vel (vt Cæl.) Lignũ vtrinq; cauũ quo gestabãtur onera: ita dictũ à tralatione quæ fiebat à fatigatis de humero in humerum. Alioqui ἀμφώρεον malũt appellare: quod signif. vtrinque gibbosum. Cæl. Rhod. lib. 16. cap. 3, vnde sumpserit non indicans.

Ἀλλὰξ, aduerbium, Permutatim, Mutatis vicibus, Vicissim. Ab Hesychio exponitur ἀνταλλαγμένως. Frequentius vsurpatur compositum ἐναλλὰξ.

C. ANT ἀλλάσσω siue Ἀλλάσσομαι, & sæpiùs Αἰνταλλάττω & Αἰντιαλλάττομαι, Attice, Immuto. Item ἄλλο αἰτ' ἄλλου ἀναφέρω, Bud. Plutarchus, αἰτιάλλαξε τῇ διαφορᾷ τὴν ὀνομασίαν ἀξίωσιν εἰς τὸ ἴσον. Demosthenes Pro corona. τῆς ὅτι ταῖς πολυδείαις ἡδοναῖς καὶ χάρισι τὸ τῆς πόλεως συμφέρον αἰντιλ-

λαττόμενοι. Idem, νομίζων οὐκ ἀπαλλακτέον μετὰ τῶν ἐκεῖ A ὑμᾶς φιλοτιμίας οὐδενὸς κέρδους.

Ἀπαλλάσσεσθαι capitur etiam pro Compensare, sicut & ἀπαλλαγῆναι, inquit Budæus. Vide ἀλλάσσω, item ἀπαμείβομαι.

Ἀπαλλαγή, ῆς, ἡ, Permutatio, Commutatio. Vide ἀλλαγή. In vulgatis lex. Græcolatinis, ἀπαλλαγὴ exponitur etiã Conuentio, & citatur ex Gaza De senectute, ἐξ ἡδονῆς τι συγκειμένου καὶ ἀπαλλαγῆς.

Ἀπάλλαγος, ενός καὶ η, Pro alio permutatus. Suidas, ἀπάλλαγος B γὰρ καλεῖται τὸν ἀντὶ ἄλλου πλαγμένον, οὐχὶ ἀπαλλαγέντα.

Ἀπάλλαγμα, ατος, τὸ, Commutatio, Permutatio, vel Id quo aliquid permutatur, Quod pro alio datur in permutationem. Exponitur etiam Id quo dato aliquid redimitur. Matthæi capite 16, Marci capite octauo, τί δώσει ἄνθρωπος ἀπάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ; id est (vt quidam exponunt) Quid dabit homo cuius permutatione redimat animam suam? Alii sic, Quid pro anima sua dabit permutationem? vel, per commutationem aut permutationem? Alii compensationis vocabulo vtuntur, eo- C dem sensu.

Ἀπάλλαγμα pro reconciliatione, citatur ex Ecclesiastici capite 44, Νῶε εὑρέθη τέλειος ἐν καιρῷ ὀργῆς ἐγένετο ἀπάλλαγμα.

Ἀπαλλαγματικός, ή, όν, Permutatorius, Commutatorius, vel (vt alii) Permutatiuus, Ad permutationem pertinens. Apud Gazã ἀπαλλαγματικὰ verba sunt ὠνοῦμαι, πωλῶ, ἀλλάττω, & alia huiusmodi.

C. Ἀπαλλάττω, Dimitto, Abire iubeo, vel permitto: vt ἀπολύω. Sic Thucydides legatos ἀπαλλάττειν dixit, τοὺς μὲν Λακεδαιμονίους παῦτ' εἰπόντας, ἀφῆκε ἀπαλλαγέντας, ἀποκριούμενοι, &c. Et Plutarchus, ἀπαλλάξας τοὺς δορυφόρους, abire D à se iubens clientes & comitatum. Demosthenes, ἀπήλλαξε τοὺς χρήστας. Dimisit creditores, vel Liberauit creditores, vt quidem vertit Budæus ex Vlpiano. Ego tamen magis Latinè & propriè dici puto Absoluit creditores, ex Terentio. Hoc præterea animaduertẽdum est, quanuis dicat Budæus, ἀπαλλάττω esse Libero, item Libero dimittóq; creditorẽ, non tamen (quod sciam) ἀπαλλάττω per se id significare, sed adiecto nomine χρήστην, aut alio synonymo. Sicut nec Libero accusatorem E per se potest significare: licet idẽ scribat, Et Libero accusatorẽ, i. ἀπαλλάττω. Idem Bud. ἀπαλλάττω esse ait, Abire iubeo, A me dimitto. Ego verò addendũ puto (atq; adeo addidi) Abire permitto. quæ signif. illi Thucyd. loco magis conuenire videtur. Interdum ἀπαλλάττειν non est simpliciter Dimittere, sed Dimittere placatum & munere corruptum (pro quo tamen Bud. dicit Placare & munere corrumpere, item Liberare) apud Demosthenem κατὰ Τιμοκράτους. Nonnunquam Ἀπαλλάττω F est Amitto potius quàm Dimitto, atque adeo Summoueo, Expello (Suidas μεταπέμπει ἐστὶν) Thucyd. 1, καὶ κωλύει αὐτὸν τῶν τε Δασκυλίτην, σατραπείαν τῆς Ἑλλησπόντου, Μεγαβάτῃ ἀπαλλάξαντα ἐς Μέγαρα ἥκειν. Huc autem pertinet significatio quæ à Suida ponitur, videlicet pro φυγαδῶ σαι. in qua etiamsi sunt interdum verbo Summouere Latini, addentes ablatiuũ Patria. Sic illud paulo antè positum ἀπήλλαξε τοὺς χρήστας, Budæus putat exponi etiã posse, A se summouit. ¶ Aliquando verbum hoc Ἀπαλλάττω cum accusatiuo personæ genitiuum rei habet, dicitúrque Ἀπαλλάττω τινὰ τύπου, & tunc pro significatione genitiui vel sonat itidẽ Summoueo, Amoueo, G aut Remoueo: vel (quod multo frequentius est) Libero. Herod. 4, ὁ δὲ, τὸν στρατὸν ἀπαλλάξας τῆς ἐν Μεσοποταμίᾳ Σκυθικῆς, quum exercitum Mesopotamia summouisset. Plutarch. in Solone, ἀχρήστους βαναύσων ἀπαλλάττειν τοῖς πολίταις, ciues ab illiberalibus artificijs remouere. Pro quo malim inuersa constructione dicere, Illiberalia artificia à ciuibus remouere. Ἀπαλλάττω cum iisdem casibus est & pro Libero frequentissimum: vt συμφορᾶς ἀπαλλάττειν τινὰ, & ἀπαλλάττειν τῆς δόξης, & ἀπαλλάττειν φόβου vel δίκης, & ἀπορίας, apud Isocr. Sic apud Demosthenem Philipp. 1, ἵνα ἀπαλλαχθῆτε αὖ τῆς τούτων ὑφ' ὑμῶν ὑπερηφανίας. H Eodem modo dicitur & ἀπαλλάττειν τινὰ τῆς τύπου: vt apud Aristophanem Pluto, Τούτους ἀπαλλάξειν σε τῆς ὀφθαλμίας. Iã verò non tantùm dicitur ἀπαλλάττω σε, vel ἀπαλλάττω σε τύπου, verumetiam ἀπαλλάττω σε

τοῦ τύπου vt apud Isocratem in Paneg. καὶ μὴ σκόπουν εἰ τῶν ὁμολογουμένων συμβουλεύειν φήσει τῶν ἀμφισβητουμένων ἡμᾶς ἀπαλλάξαι. Vbi ἀπαλλάξαι nõ est Liberare, sed (vt in locis paulo antè citatis) Dimittere, verùm nõ simpliciter Dimittere, sed responso accepto. Hoc tamẽ exemplum non subiunxi superioribus, in quibus ἀπαλλάττειν est itidem Dimittere, propter diuersam constructionem: quam certè rariſſimam esse puto. ac vereor ne abundet præpositio εἰς: quum absque ea sit & vsitatissima constructio, & eadem significatio. ¶ Inuenitur ἀπαλλάττω & cum accusatiuo rei, pro Tollo, Aufero, Aboleo. ac primùm vt dicitur ἀπαλλάττω τῆς νόσου, ita etiam ἀπαλλάττω τὴν νόσον. vnde apud Dioscoridem, ὑφαλλαγίας τὰς χρονίους ἀπαλλάττει. Hac constructione dicitur à Demosthene & Plutarcho ἀπαλλάττειν αἰσχύνην, Dedecus auferre, seu abolere, vel Infamia liberare. Possit autem fortasse & in his loquendi generibus ἀπαλλάττειν exponi ἀφαιρεῖσθαι, quam etiam significationem illi verbo tribuit Suidas. Quod autẽ Xenophon apud eundem dicit τὸ σκληρὸν ἀπαλλάξαι, videtur esse Auferre è conspectu. Interdum verò Ἀπαλλάττω sumitur & pro Tollo, id est E medio tollo, Interimo, vt Theophr. De hist. plant. lib. 9, de radicibus exitialibus loquens, αἱ μὲν θιγοῦσαι θάνατον ἀπαλλάττουσι τοῖς προσενεγκαμένοις. ¶ Alicubi Ἀπαλλάττω reperitur etiam cum accusatiuo pariter & genitiuo rei: sed qui genitiuus rei locum genitiui personæ quodammodo obtineat. vt apud Euripidem, Ἐπισταλὼν τῶν ἐῶν ἀπάλλαξον χερῶν. In cuius loci interpretatione ad verbum Amitto redeundum fuerit. ita enim Latini Amittere è manibus dicunt.

Ἀπαλλάττω, (si Suidæ credimus) etiam pro πείθω ἀποστῆναι dixerunt Cratinus & Demosthenes: id est pro Ad defectionem impello. Quam expositionem alioqui duriorem & licentiosiorem molliri posse existimo, si dicamus ἀπαλλάττω esse Abstraho & alieno seu abalieno animum alicuius à quopiam: vnde ex consequenti sumatur pro Ad defectionem impello. Non video autẽ quid vetet quin ἀπαλλάττω ab ἄλλος, eãdẽ significationem verbi Abalieno ab Alius, habuerit, quam ἀπαλλοτριῶ multis in locis habere vidimus.

Ἀπαλλάττω, neutra signif. seu passiua, pro ἀπαλλάττομαι, Euado, Defungor, Liberor. Aristot. Probl. sect. 5, διὰ τί τὰ σύμμετρα τῶν σωμάτων κάμνοντα πολλάκις καὶ ἀπαλλάττει ῥᾷον, Facilius euadunt è morbo, vel Facilius morbo liberantur, seu defunguntur, ex Liuio. Et sect. 3, διὰ τί μᾶλλον δύσασι) πιεῖν εἰς μέθην οἱ ἀγόμενοι τῶν γεγυμνασμένων, καὶ ῥᾷον ἀπαλλάττουσι, Facilius ebrietate liberantur & soluuntur, inquit Bud. Ego verò existimo ῥᾷον ἀπαλλάττειν in his aliisque huiusmodi locis (præsertim verò similibus huic Xenophonteo Præd. 4, καὶ πόνον οἱ μὲν χαλεπὸν ἡλοῦσι ῥᾷον ἀπαλλάττουσιν ἢ οἱ οὐχ ἁλόντες) id sonare quod Gallicè dicitur, Estre bien d'heure, Vel, En estre quitte d'heure marché. In vulg. autem lex. ῥᾷον ἀπαλλάττω exponitur etiam Meliusculè me habeo, & Mecum agitur facilius: sed exemplum huius significationis non affertur. Iungitur porro ἀπαλλάττω & cum aliis aduerbiis: vt apud Demosthenem, μᾶλλον δὲ πάντες χεῖρον ἡμῶν ἀπηλλάχασι. quod exponitur, Quin potius omnes deterius nobis sunt defuncti. Id est, Maiore incõmodo affecti. Ex Aristide quoque affertur ἀπαλλάττω καλῶς oppositum τῷ δυσχερῶς. Et ex alio quopiam, ἀπήλλαξεν οὐ πόρρω (sed rectius πόρρω) pro Non incommodè rem gessit. Quod item Aphthonius de Antiphonte scripsit, ὅτι ὡς αὐτῷ σύμβουλος ἡμύνατο, δῆτα ἐκείνου ἀπαλλαττομένου τῆς παλίνσης, Bud. interpretatur, Exitum optimum controuersiarum referebat. Huius autem contrarium Æschines Demosthenem obiiciens, eodem loquendi genere vsus est, orat. in Ctesiphontem, οὔτε πάλαι γὰρ οὔτ' ἰδιώτης αἰσχρὸς οὐδεὶς πώποτε καλῶς ἀπήλλαξε Δημοσθένης συμβούλων χρησάμενος. Ex Xenophonte præterea affertur αἰσχρῶς τι καὶ κακῶς ἀπαλλάξαι pro Turpiter & malè incœpto abire. Citatur ἀπαλλάξαι pro Defungor & cum genitiuo, vt ἀπαλλάξαι τῆς καθήκοντος, Defungi officio. Et vt hoc verbũ Ἀπαλλάττω significare Interitum affero, modò dictum est, ita & pro Intereo seu Morior poni interdum sciendum est: vt apud eundem

Theophr.(nam & ex illo alterius signif.exemplum petitum fuit) χώρας ἢ ἀπαλλάττειν τοὺς, &c. In Axiocho autem qui Platoni adscribitur, additur τῆ ζωῆ loco genitiui, οἷς αἰ σφῶν πλείους πόνοι παρῆσαν, ἦττον ἀπαλλάττεσθαι τῆ ζωῆ. ¶Ἀπαλλάττω, Verso, Ago, inquit Bud. afferens hæc exempla. Xen. ἀπήλαττε δὴ μᾶλλον τὴν Συρίαν ὁ Κῦρος ἢ Ἰωνίαν. Luc. De merc.cond. καὶ δι' αὐτὸ ἐν τῆ δουλείᾳ πονηρῶς ἀπαλλάττειν, id est Viuere & degere, inquit ille. Sed hæc certè significatio durè huic verbo tribui mihi videtur. ac fortasse ἀπαλλάττειν κακῶς potius sumitur in hoc Luciani loco eodem modo quo ἀπήλαττεν πονήρως in isto Polybii, κακῶς ἀπήλαττε τὴν ὁπλιτικὴν σπουδὴν καὶ τὸ σώματος ἀσκεῖν, Sed & expositionis loci Xenophontis (nisi aliam scripturam sequamur) alia ineunda fuerit ratio.

Ἀπαλλάττομαι, Discedo, Abeo, Exeo, Digredior. & quidem varia cõstructione, vt sequentia exempla docebunt. Xen. Paed. 8, ὡς ἡ ψυχὴ, ἐως μὲν ἂν ἐν θνητῷ σώματι ᾖ, ζῇ· ὅταν δὲ ἐκ τούτου ἀπαλλαγῇ πάντων. Quæ Cicero interpretatur, Animos dum in corporibus essent mortalibus, viuere: quũ exissent ex iis, emori. Sic apud eundem Xenophontem, ἐμοῦ μὲν ἀπαλλαγέντος, ab illo digressi. Item, πρὸ τοῦ ἐκεῖσε ὧν ἀπαλλαγῆναι τῆ Ἀρχιδήμου. Interdum additur præpositio ἀπό, vt apud Aristophanem, ἀπαλλάχθητ' ἀπ' ἐμοῦ. Nonnunquam præpositio ἐκ, vt apud Arist. OEcon. 2, ἀπηλλάχθαι ἐκ τῆς χώρας. Sic ex Isocrate affertur, ἀπαλλάττεσθαι ἐκ τῆς διοικήσεως, pro Discedere ab administrationibus. Dicitur & ἀπαλλάττεσθαι εἰς τὴν πατρίδα, pro In patriam abire, vel In patriam se recipere. Interdum etiam Ἀπαλλάττεσθαι per se ponitur pro Discedere è vita. quod vno itidẽ verbo dicitur Decedere, id est Mori. De qua significatione scriberur paulo post. Ἀπαλλάττομαι cũ genit. aliis etiam verbis exponitur. A Cic. verbo Euadere: in hoc Platonis loco in Apologia Socratis, ἀπαλλαγεὶς πιστεύσαντι τῶν φασκόντων δικαίων εἶναι, quum ab his qui se iudicum numero haberi volũt euaseris. Ἀπαλλαγῆναι τῆς ἀβελτερίας, redditur Effugere dementiam, apud Plutarchum in Publicola. Alicubi vertitur Defungi, aut Perfungi: vt ἀπαλλαγεὶς τῆς ἀρχῆς, Magistratu perfunctus. Sic apud Platonem De republ. lib. 2, λόγου ἀπαλλάχθαι, Disputatione perfunctum esse. Interdum etiam Ἀπαλλάττεσθαι per se positum significat Defungi vita, seu fungi. Quæ significatio ad illam reduci potest qua pro Discedere accipitur. Dicitur & ἀπαλλάττεσθαι τοῦ βίου. Ἀπαλλάττομαι, Abhorreo, vt apud Lucianum, ἀπηλλάχθαι τῆς χαριεντίας, καὶ τῆς ῥητορικῆς ἀφειστήκαμεν. Sic & apud Thucydidem exponitur Abhorrere, Alienum esse. Et ὅπλων καὶ πολέμων ἀπηλλαγμένοι apud Herodianum Pollt. interpr. Ab armis bellóque remotissimi. ¶Interdum Ἀπαλλάττεσθαι est Vacare & Liberũ esse à re aliqua, de qua signif. vide infra quæ sequuntur.

Ἀπαλλάττομαι, Liberor, Soluor: vt ἀπηλλάγησαν δουλείας, Liberati sunt seruitute, Isocr. Sic Thucyd. lib. 3, πόλεώς τε ἀεὶ στάσει πολεμίας ἀπαλλαγῆναι. Et φόβου ἀπαλλαγέντες, Xenoph. Paed. 5. Ibidem νόσου ἀπαλλαγῆναι. Et ἀπαλλαγὴ ἀλγηδόνων, Isocr. De pace. Et, πάντων τῶν μὲν ταῦτα αἴτια ἀπηλλαγμένοι πραγμάτων, Demosth. Olynth. 1. Ex Plut. autem in Numa citatur ἀπαλλαγῆσα τῆς ἱερωσύνης pro Soluta sacerdotio. Et ex eodem in Quæst. Rom. pro eadẽ significatione, ἀπήλλακται τῶν προπομπικῶν νόμων. Apud Isocratem, ἀπαλλαγὶς τούτων, Solutus his, vel potius, Qui hæc missa fecit. Ex Thucydide præterea affertur ἀπήλλακται τοῖς συμφοραῖς, pro Hæc sunt ab incommodis exempta. Sed malim, Hæc vacant incommodis: vt apud eundem lib. 3, καὶ οὐκ ἔστιν αὐτοῖς τῷ χαίρειν ἀπαιδεύτοις, οὐδὲ αἰσχύνης ἀπηλλαγμένοις, Neque turpitudine vacantem. Et lib. 1, ἃ δὲ ἡμάρτετε, τούτων τι ὠνησάμενοι παρ' ἐκείνοις ἡμεῖς δαίμοσι, ἀπηλλάχθαι. Hæc autem significatio ad proximè præcedentem reduci potest pro Liberari seu solui, si respicimus ad quædam Latina loquendi genera: vt quum dicitur Solutum esse metu & Liberum esse metu, pro Vacare metu.

Ἀπαλλάττομαι, actiua signif. pro Dimitto, citatur in vulg. lex. ex Xenoph. Apud Euripidem certè inuenio cum accusatiuo etiam positum, in Medea, Ἐκ τῆσδε γῆς ἀπαλλάσσω πόδα. vbi ἀπαλλάσσω πόδα puto esse (si exponatur ad verbum) Remoue pedem.

Ἀπαλλαγή, ῆς, ἡ, Discessus, Migratio. vt ἀπαλλαγὴ πολέμου apud Dionysium Halic. lib. 7, Migrare, Solum vertere. Apud Thucyd. autem ἀπαλλαγὴ ἐλλήλων ἐγένετο, exponitur Alii ab aliis discesserunt, vel breuius, Dirempti sunt. Et τοῦ βίου ἀπαλλαγή, apud Xenoph. Discessus è vita. Quod & τῆ ζωῆ ἀπαλλαγὴ dicitur à Platone in Axiocho (si modò is est illius.) Interdũ verò ἀπαλλαγὴ (vt apud Theophrastum) per se ponitur eadem signif. sicut & ἀπαλλάττεσθαι τῷ βίου vel ἀπαλλάττειν sine adiectione dicitur: & Latinè Decedere è vita, vel simpliciter Decedere. ¶Ἀπαλλαγή, Liberatio, Exitus (metaph. signif.) Isocr. Areop. καὶ τῆ παρόντων κακῶν ἀπαλλαγῆναι. Demosth. Pro corona, οὐκ ἰῶντι πρὸς ὑμᾶς πολέμου πέρας οὐδ' ἀπαλλαγὴ φαίνεται. Vbi ἀπαλλαγὴ vulg. lex. ex Cic. interpretantur Perfunctio: quod mihi nullo modo placet. contrà verò voce Exitus aptè reddi posse videtur. Ibidẽ affertur ex canone 14 Concilii Antiocheni, ἀπαλλαγὴ τῆς ἀμετροβρησίας pro Decisio controuersiæ.

Ἀπάλαξις, idem quod ἀπαλλαγή, sed minus frequens.

Ἀπαλακτικὸς, (q.d. Liberatiuus, seu Liberatorius) Liberãdi vim habens, Absolutorius, Plin. vt apud Dioscoridẽ lib. 3, cap. 83, σφόδρα ἀπαλακτικὸν, Vim habens liberandi tormínibus. vel simpliciter, Liberans tormínibus. Plinius lib. 28, cap. 6, Absolutorium eius mali dixit ἀπαλακτικὸν ἐκείνου τῷ πάθους. HINC aduerbium Ἀπαλακτικῶς (q.d. Liberatoriè) quo vtitur Hesychius in expositione verbi proximè sequentis Ἀπαλάξειω.

Διαπάλακτος ET Εὐαπάλακτος. Est autem Διαπάλακτος, Quo vix seu difficilè liberari possumus. Εὐαπάλακτος contrà, Quo facilè liberari possumus. Isocr. in Hel. encomio, τὸν δὲ πόλιν οὕτως εὐόμου καὶ δυσαπαλάκτου τοῖς πάσης ἀλυσπήτους. Ex Arist. autem citatur De anim. lib. 7, διαπαλακτότερα γίνεται τὰ ἐμβρύων pro Difficilius partu liberantur. Idem in Problematis διαπάλακτους ὕπνους vocat quibus facilè liberamur, id est è quibus facilè expergefimus. ¶At verò Xenophon διαπάλακτον ἵππον longè alio sensu dixit, ita scribens in lib. De arte equestri, ὁ γὰρ μηπώποτε ἔχων γυμνους, ῥᾳδίως ἐλπίσαι ἀφαιρεῖται, οὕτω καὶ ὁμοίως διαπάλακτος γίνεται. ea significatione qua dicimus Gallicè *une marchandise qui est de bonne despesche*. Quidam verterunt Reuendibilis, nec. Latino verbo (vt opinor) nec tam generalem signific. habente. Ideo autem hanc Gallicam interpretationem profero, quòd & in aliquot aliis loquendi generibus nostrum istud verbum *despescher* aptissimè Græcum ἀπαμάττειν & ἀπαμάττεσθαι exprimat: vt quum ἀπαμάττειν πρέσβεις dicitur pro *despescher les ambassadeurs*, id est, *leur donner leur despesche*. Sic ἀπαλλαγὶς τῶν διαφορῶν, *despeschés & deliuré de fascheries*. Et vt ἀπαμάττειν pro occidere quoque ponitur interdum, sic & Gall. *despescher*. Sic igitur & διαπάλακτος hoc verbo reddere possumus, aut certè eius verbali *despesche*. ET Διαπαλακτία apud Platonem in Philebo, quod à Ficino vertitur Difficultas reiectionis. Ego puto διαπαλακτίαν esse τὸ διαπαλάκτως ἔχειν (neque enim dubiũ est quin hoc aduerbium aut dicatur, aut certè dici possit) id est Vix posse à se amittere [quod videlicet molestum est.] dixerat enim ζητῶν, εἶμαι, τὸ μὲ ἔχειν, τῶν δ' ἀπαμάττειν. Locũ, (quoniam altè repetendus esset) lectori ibi videndum relinquo.

¶Ἀπαλαξείω, (q.d. Liberaturio) Liberari cupio, Defũgi cupio. Thuc. lib. 1, ἀπαλαξείοντες ὃ καὶ τῷ Μηδικῷ πολέμῳ, Quum alioqui bello etiam Persico defungi cuperent. Idem lib. 3, πλείας ὃ τῆς εἰωθυίας ἀπαλαξείοντές τινες, μᾶλλον δ' αὖ δι' ἃ πάσχουσι ὑπὸ τῶν συμμαχίδων τὰ πρὸς πόλεις ἔχει, &c. id est, Alioqui à paupertate consueta liberari cupientes. Sed in edit. multis pro ζωῆς legitur ζωᾶς. quem erro rem, licet crassum, non animaduertentes vulg. lexicorum consarcinatores, in crassiorem inciderunt: quippe qui annotauerunt dici ἀπαλαξείω τι ἀπὸ πλείας. Hesychius ἀπαλαξείοντες exponit ἀπαλακτικῶς ἔχοντες (q.d. Liberatorie se habentes) id est liberari cupientes.

Διαλλάττω, Muto, Permuto. Xen. Hell. 1, ἐν τῇ διαλλάξει τοῖς ναυάρχοις, In mutandis nauarchis, Quum alium alii subinde substituerent, successorémque alium aliúmq;

mitterent, Bud. Et apud Surdam ἀμείβεσθαι πάντα θεὸς ἀνθρώπους. Et αἰτεῖσθαι ἀμείβεσθαι Cicer. Plato De rep. lib. 10, Vitã aquilæ humana permutasse. Et lib. 2, αὐτὰ ἀργυρίου ἀλλάττειν, Pretio permutare & vendere. Ad quam signific. pertinere videtur quod ex Euripidis Alceſt. affertur, εἶδον ἀμείβεσθαι τὰς καπὶ πυρὸν, vt ſit Permutatione tribuũs. Vulg. lexica ἀμείβω pro Induo etiam poni volunt, à Plut. in Cicer. vita. Quæ expoſitio ſi vera eſt, ad illam mutandi ſignificationem aliquo modo reduci poterit: vt videlicet ſit q. d. Induere veſtimentum ἀμοιβὸν, vt Homerus loquitur: quod ſonat mutatoriũ. A

¶Eſt autem illud ἀμοιβὸν ex ἀμείβειν ortum, cuius verbi aliam etiam ſignificationem accipit ἀμείβειν, videlicet pro Præterire. Xen. Hellen. 4, ὁ δὲ Ἀγησίλαος ἀμείβεται Μακεδονίαν εἰς Θετταλίαν ἐέναι. Alibi ἀμείβειν pro eodem dicit. Apertè autem verbo ἀμείβω in huiuſmodi etiam locis ſubeſt aliqua mutationis ſignificatio: quia quum præterimus locũ vnum & in alium venimus, fit à nobis quædam locorum velut commutatio. Imò & Commutare in illa ſignificatione aut certè illi affini videor mihi legiſſe. ¶Διαμείβω, Differo, Diſcrepo. Herodotus διαμείβονται οἵδε οὐδὲν τοὺς ἑτέρους. Thucyd. 3, ὡς γὰρ τὴν διαμείβουσαν τῶν γνωμῶν καὶ αἱ διαφοραὶ τῆς ἔργων ἐπίσχουσιν, In diſcrepantia ſtudiorum & voluntatum. Ariſtot. Ethic. 10, διαμείβειν ἢ οὐ μικρόν. Philo De mundo, ψυχὰς δὲ φύσεως πεπὶ διαμείβουσαν, animã à natura tribus rebus differentem. Luc. ἐν αἷς διαμείβομεν, In quibus differimus, vel diſſentimus. Hermog. διαμείβειν τινί, In aliquo differt. Porphyrius autem διαλείπειν τινὸς ἄλλο pro Ab alio differre dixit. Diuerſa autem conſtructione à ſuperioribus & paulum etiam diuerſa ſignificatione dixit Herodotus (vt habent vulgata lexica) διαμείβω τῶν γνώμων pro Animo ſum diſcordi. B C D

Διαμείβω apud Xenoph. in Athen. pol. videtur ſignificare Dirimo pugnantes aut contendentes. Bud.

Διαμείβω, Reconcilio, καταμείβω. Iſocr. ad Philipp. καὶ διαλύσας τὰς πόλεις τοὺς ἀπόλας. Plutarchus autem in Themiſtocle, pro τοὺς ἀπόλας dixit ἀπόλαις. Thucyd. διαμείβω σὺ ἐμοῦ. Fuerunt qui διαμείβειν à καταμείβειν ita differre putauerint, vt διαμείβειν eſſet ad concordiã reducere opera tertii alicuius, at καταμείβειν, abſque illa etiam. Quod diſcrimen minimè obſeruari ſcimus. Illam tamen eſſe cauſam addũt cur διαμακτὴς quidem dicatur, non item καταμακτής. Interdum διαμείβω eſt Litem inter amicos dirimo ex compromiſſo, vt apud Demoſth. μαρτυροῦσι διαμεῖξαι διαιτηταὶ γεγόμενοι τοῦτ Νεαίρας τῆς παιδάριον ἐχούσης Στέφανον καὶ Φρασίωνα, teſtificantur ſe compromiſſo arbitros factos de Neæra quæ nũc cauſam dicit, litem diremiſſe inter Phrynonem & Stephanum. Bud. E F

Διαμείβομαι ſignif. actiua pro διαμείβω, Permuto. vt Herodot. διαμείβεσθαι τὰς τάξεις. ¶Et pro Differo: vnde διαμείβων, Differens, Diuerſus: vt apud Thucydidem, καὶ τοῖς αὐτοῖς διαμείβοντα. ¶Διαμείβομαι, Reconcilior, In gratiam redeo cum aliquo: vt διαμείβεσθαι τοῖς ἐχθροῖς, Iſocr. in Euagora. Apud eundem in Paneg. διαλλάττεσθαι τοὺς πόλεμον. Dicitur & διαμείβομαι τοὺς ἐπὶ τοῦτο. G

Διαμαγὴ, Differentia. D. Halic. in Iſocr. ὡς ἢ διαμαχὴ οὐδεμίαν διάθεσιν. ¶Διαμαγὴ, Reconciliatio: vt διαμαγὴ ἐγένετο, quod Valla interpr. Inter eos pacificatum. Dicitur potius διαμαχαὶ plur. numero: vt ποιεῖσθαι διαμαχὰς τοὺς ἄλλα, & ἐκ διαμαχῆς χωρεῖν, pro Reconciliari, In gratiam redire. Sed διαμαχὰς ποιεῖσθαι frequentius eſt, quo & Iſocrates vtitur. Διαμαχὴ & διαμαχαὶ capiuntur etiam pro ſententia compromiſſariorum iudicum. Bud. Cõment. pag. 239.

Διάμαξις, (minus vſitatum quàm διαμαχὴ) Differentia, Diſcrepantia & Diſſidium. Item Commutatio, Permutatio. Item Reconciliatio, aut Conciliatio. Empedocles apud Plutarchum, in lib. Ad Col. Ἀλλὰ μόνον μίξις τε διάμαξίς τε μεταβολὴ ἐστί. H

Διαμακτὴς, οῦ, ὁ, Reconciliator, Pacificator. Vel Cõciliator. Item, Arbiter in quem litigare nolentes compromittunt. Comprehendebantur autem διαμακταὶ appellatione διαιτητῶν: qua de re vide paulo pòſt in Διαλλακτήριος. Demoſth. διαμακτὰς αὐτοῖς φίλους φάναι, primo cuique arbitrium eius rei permittens. Vide Budæi Comment. pag. 238.

Διαλλακτὴρ, ῆρος, ὁ, poeticum pro διαμακτής. Vtitur autem hoc nomine διαμακτὴρ Æſchyl. in trag. ἐπὶ ἑπτὰ Θήβας. Ab Herodoto eadem ſignif. dicitur καταμάκτωρ.

Διαλλακτῶν, in vulg. lex. εἰρηνικῶς, Compoſita diſcordia (ablatiuo caſu) In primis autem lex. Conciliabiliter. Quædam verò διαμακτῶν cum ω habent.

B Διαλλακτήριος, ν, ὁ καὶ ἡ, (q. d. Reconciliatorius, Pacificatorius) Aptus ad reconciliandum, vel Reconciliandi vim habens. Et διαλλακτήριοι διαιτηταὶ quos compromiſſarios iuriſperiti vocant: quoniam compromiſſum videtur pactum & conuentum partium arbitrum eligentium, non tanquam iudicem futurum, ſed quaſi amicitiæ iure pacificatorem pro poteſtate futurum, Bud. Comm. p. 238. Et διαλλακτήριος epithetum cuiuſdam dei, Gregorius εἰς Ἀθανάσιον in fine, ζύγιον, σωτήριον, εἰρηναῖον, καὶ διαλλακτήριον ἢ πομπαῖον.

c. 2. Ἀδιάλλακτος, ΒΥ Δυσδιάλλακτος, ΒΥ Εὐδιάλλακτος. Ἀδιάλλακτος (q. d. Irreconciliabilis) Implacabilis, Cum quo rediri in gratiam non poteſt. vnde ἀδιάλλακτος ἐχθρός. Demoſth. Philipp. 4, & ἔχθρα ἀδιάλλακτος, Capitalis hoſtis, & Capitales inimicitiæ, ſeu Capitale odiũ. ΒΥ Ἀδιαλλάκτως, aduerb. q. d. Irreconciliabiliter, Implacabiliter, Capitali odio.

Δυσδιάλλακτος, ου, ὁ ἡ, Non facilè reconciliabilis, Difficilis reconciliatu. Non facilè placabilis. Cui opponitur Εὐδιάλλακτος, Facilis reconciliatu, Placabilis.

c. 2. Ἀντιδιαλλάττω, Contrà permuto, Muto in contrarium modum. Ἀντιδιαλλάττεσθαι quidam expoſuerunt etiam Variare, accipientes hoc Latinum verbum in neutra ſignif.

c. 2. Ἐνδιαλλάττω, Immuto. Bud. pag. 239. ex Ariſtot.

C. ΕΝαλλάττω, Immuto, Permuto. Philo De mundo, μένει μὲν οὖν ἐν ὁμοίῳ τοῖς τόποις οὐκ ἐναλλάττοντα. Sic apud Sophoclem cum accuſatiuo, in Aiace, ἐναλλάξειν ἄλος τἀμὰ τῇδ' ὕδατι τοὺς πόλεμον καὶ πόμους ποιεῖν. vbi exponitur Auertit. Redditur etiam Vario, Vices alterno: & vſurpatur neutraliter. Vide Bud. Comm. 599. De Ἐναλλάττειν & Ὑπαλλάττειν vide & Lucianum in Solœciſte, pag. 435, in fine. Paſſiuum eſt Ἐναλλάττομαι, Immutor, Permutor. Vnde participium Ἐναλλαγμένος, Permutatus, Cuius ordo permutatus eſt, Inuerſus. Et aduerbium Ἐναλλαγμένως, Ordine permutato, ſeu commutato, aut Ordine inuerſo. Naz. πολλὰ τῶν χεόντων λιχμάδων, ἐναλλαγμένως φερόντων. Aliter accipitur apud Thucydidem, lib. 1. nam ἡμεῖς δὲ ὅσοι μὲν Ἀθηναίοις ἐναλλάσσομεν, exponitur, Ex nobis autem quicunque commercium habuerunt cum Athenienſibus. Pro quo Laurentius Valla perperam reddidit, Nos autem quicunque ab Athenienſibus diſſociati ſumus. Cuius erroris in mea Thucydidis editione admonui. Fateor tamen rariſſimam eſſe illam à me poſitam expoſitionem, ſed quam ſententia illius loci poſtulet. Pro illa autem expoſitione facit & verbale nomen Ἐνάλλαγμα: quippe quod non ſolùm exponatur Permutatio generali ſignificatione, ſed & pro Pretiũ citetur ex LXX interpret. in lib. Reg. Differentiam præterea inter ἐναλλαγὴν & καταλλαγὴν vide apud Thucyd. ſchol. & Suidam.

Ἐναλλαγὴ, ῆς, ἡ, Immutatio, Commutatio. Ordinis permutatio, vel vicium. vt Budæus exponit. ΒΥ Ἐναλλαξις pro eodem. Ariſtoteles De part. animalium lib. 3, διὰ τὴν τῶν φλεβῶν ἐναλλαξιν. ΒΥ Ἐναλλὰξ, Permutato ordine, ſeu inuerſo. Alternatim, Variatis vicibus. Item, Vice verſa, E contrario, vt interpretatur Budæus in hoc Ariſtotelis loco, ἐναλλὰξ πληθύων τῶν ἀντιτρίτων, τῶν μὲν, καταγόντων, τῶν δὲ ἀνάγοντων. In vulgatis lexicis citatur & ex Ariſtophanis Nubibus, ἴσχει τὸν πόλεμον ἐναλλάξ, pro Vicibus mutatis, Alternis. Et rurſus ex Ariſtotele, qui de dentibus ita ſcripſit, ἐναλλὰξ ἐμπίπτουσι, μὴ ἀμβλυνόμενοι πρὸς ἄλληλους. Pro quibus dixit Plinius, Serrati pectinatim coeunt, ne contrario occurſu atterantur. In iiſdem lexicis habetur Ἀναλλὰξ, quod ex hoc Ἐναλλὰξ detortum eſſe arbitror.

ΒΥ

ET Ἐναλάγδην, idem quod ἐναλλάξ. In hoc autem Agathiæ loco Suidas συμπαραγωγίως exponit, παρήκαγε ὃ ἐκεῖ ἀφέσεως ἐναλάγδην τὸ χεῖρε ἐπὶ τὸν ἴξιν ἐξεσφιγμένους, κάτω δὲ τὸ κάλως ὀθονιδώσας. Vbi significari puto quod Gall. dicitur *Les mains croiſées.*

Ἐναλλαγμα ET Ἐναλλαγήν, aduerb. vide paulo antè in Ἐναμάλλομαι.

C. Ἐξαλλάττω, Muto, Immuto. Dicitur autem ἐξαλλάττω τὸ χρῶμα, Muto colorem, & ἐξαλλάττει τὸ χρῶμα, paſſiua ſignif. Mutatur color. Apud Theophraſtum Immutor & degenero, itidem abſoluté. Vide Bud. Comm. pag. 600 & 601. ‖ Interdum Ἐξαλλάττω pro διαφέρω, Differo, ſicut & διαλλάττω. Themiſt. in lib. 2 De anima, μέρους μὲν γὰρ μέρος κρῖναι τὸ ὑποκείμενον ἐξαλλάττει. Et apud Ariſtot. ἐξαλλάττειν τὴν ἀρχαίαν μορφὴν, à priſtina forma diuerſum eſſe. ‖ Ἐξαλλάττειν τινὰ ἀπὸ τῶν ἑαυτοῦ χωμάτων ex Thucydide affertur pro Nudam ſui partem ab hoſte ſubducere. Ex Philoſtrato autem, ἐξαλλάττω δ' ὧδε ἀπὸ τῆς νεώς, pro A naue huc abſcedo. Ad quam ſignific. accedit quæ à Bud. datur ex Galeno παρεξαλλάττειν, pro Tranſire.

Ἐξαλλάττομαι, Mutor, Immutor. Soph. Aiace, Καιτοῖον ὅστις μηδὲν ἐξαλλάσσεται, Qui nullam mutationem ſeu variationem aut viciſſitudinem accipit in ſuis malis, id eſt Cui ſua mala ſemper in eodem ſtatu manent. Scholiaſtes tamen exponit, ὅστις διαμαχλῶ οὐ δύναται, ἀλλ' ὡς καὶ κακῶς ἔχοντα. At in vulg. lex. exponitur, Ex malis non diſcedit, Malis non defungitur: ſed conſtructio hanc interpr. nõ admittit. Ἐξήλλαγμαι, Immutatus ſum, pro Diuerſus ſum, Differo. Dioſcorides, ἐξήλακται παρὰ τὰ ἡμίσεα. Et particip. Ἐξηλλαγμένος, Diuerſus, Differens, itidem cum genitiuo. Interdum verò cum πρός: vt apud Theophraſtum De hiſtoria plant. lib. 4, καὶ πλεῖστον ἐξηλλαγμένα πρὸς τὰλλα. Interdum verò ἐξηλλαγμένος cum genitiuo, Abhorrens, Alienus. Iſocr. De pace, καὶ τὴν ἐξαπολοῦσαν τῆς παρ' ἄλλοις ἐξηλλαγμένον ἀπειρίας. Ponitur ἐξηλλαγμένος (ſicut & παρηλλαγμένος) & ſine adiectione pro peregrino, inuſitato & inaudito, apud Diodorum. Vide Bud. pag. 601.

Ἐξαλλαγή, Immutatio, Diuerſitas. A Budæo exponitur Immutatio & degeneratio apud Theophr. ἐξαλλαγὴ εἰς ἦπορ ἦθος, Comm. p. 601. ET Ἐξάλλαξις, itidem Immutatio, Diuerſitas apud Strabonem.

C. Ἐπαλλάττω; Alterno; Varius ſum; Non eodem tenore procedo, Viciſſim hoc atque illo modo procedo: vt ἐπαλλάττοντες ὀδόντες apud Ariſtot. dentes ſerrati, hoc eſt breuiores alternis & longiores. Quod ipſe appellat etiã ἐναλλὰξ ἐμπίπτειν, ſcribens, οἱ χηλοὶ δὲ πρὸς τὴν ἀλκὴν ἐναλλὰξ ἐμπίπτουσιν, ὅπως μὴ ἀμβλυνώνται πρὸς ἀλλήλους. Plinius, Serrati pectinatim coeunt, ne contrario occurſu atterantur. ‖ Ἐπαλλάττειν τὴν ῥῖνα τῆς ἰχθύος apud eundem Ariſtot. De hiſt. an. lib. 2, Alternãtem naturam habere & quæ in piſcium naturam quodãmodo tranſeat. Idem in Polit. ἐπαλλάττειν πρὸς τὴν βασιλείαν dixit pro eo quod eſt In vicinia eſſe & confinio, ita vt facilis tranſitus ſit ab alteris formis ad alteras. Citatur ex eodem in Probl. ἐπαλλάττουσι ἀλλήλοις pro Interſe nõ cohærescunt. Et ex lib. 4 de gen. anim. συμφύεσθαι & ἐπαλλάττειν tanquã contraria. Ἐπαλλάττειν pro Alternare, alia etiam ſignif. ſumpto: apud eundem Ariſtot. in Pol. αἴτιον ταύτης τῆς ἀμφισβητήσεως, καὶ ὁ ποιεῖ ταῖς λόγοις ἐπαλλάττων. Qua etiam de re Virg. Alternare dixit, Hæc alternãti potior ſententia viſa eſt. ‖ Ἐπαλλάττειν etiam dicitur Alterum pro altero accipi, & loco alterius eſſe. vt apud eundem de vitæ breuitate ἐπαλλάττει τὸ τοιοῦδε τὴν φύσιν σώματα τοῖς βραχυβίοις. Vide Bud. 600. 601 & 602. ‖ Ἐπαλλάττειν item actiuum cum accuſ. vt apud Ariſtot. De animal. lib. 2, ἐπαλλάττει τὰ καρχαρόδοντα τοὺς ὀδόντας τοῖς ὀξέσιν ἰμοδ. Quæ Gaza interpr. Quorum ſunt dentes ſerrati, ſeries acutorũ dẽtũ mutua inſertione pectinatim ſe cõſtipat. Greg. ἢ μὲν μήκιστα τῶν ζωϊκείων μερῶν ἐξαχρίους ἢ αἰπήκεις σύριγγας ἐξυφαίνουσα, ἢ τὰς ἀλλήλας ἰσογωνίας ἐπαλλάττουσα, Rectas lineas angulis æquans. Bud. p. 600.

Ἐπαλλαξις, Alternatio. Item, Indiſcretus ab altero in alterum tranſitus, Alterius viciſſim & alterius motio indiſcreta, ita vt oculum fallat. Sic apud Ariſtot. δακτύλων ἐπάλλαξις, Celerrimus motus duorum digitorũ, quum alternos tollimus & demittimus. Vide Bud. pag. 601. In vulg. lex. ἐπάλλαξις τῶν δακτύλων exponitur etiam Micatio digitorum. Et τῆς ἐπαλλάξεως δάκτυλοι, Digiti inuicem vicibus implicati.

Ἐπαλλὰξ pro ſignif. τῷ ἐναλλὰξ in iiſdẽ lex. affertur ex Xen.

C. 2. Ἀπεπάλακτος, ου, ὁ ἢ ἡ, Non alternans, Seriem continuam habens. Ariſtot. De anim. lib. 2, de dentibus loquens, ζῶα ἃ οὐκ ἐπάλακτα vocat quibus ſunt dentes continui, vt bos, equus, &c. Vide paulo antè ἐπαλάττειν de re eadem dictum.

B C. ΚΑΤαλλάττω, Commuto. Pro qua ſignif. tamen dicitur potius voce paſſ. καταλλάττομαι, quam vide paulo póſt. Καταλλάττω, Reconcilio. Interdum & pro Concilio. Ariſtot. OEcon. 2, καταλλάξειν αὐτοὺς πρὸς ἀλλήλους. At cum datiuo perſonæ apud Paulum epiſt. 2 ad Cor. cap. 5, ὡς ὅτι Θεὸς ἦν ὁ Χριστὸς κόσμον καταλλάσσων ἑαυτῷ. Quã conſtructionem ſequens & Chryſoſtomus dixit, Ἵνα τοὺς ἐχθροὺς πρὸς αὑτὸν διαλλάξῃ ἑαυτῷ καταλλάξῃ. A Budæo καταλλάττειν exponitur etiam, Ad concordiam & contubernium adducere, in hoc Gregorii loco, καὶ τούτους τοὺς βίους ἄρειται καταλλάξειν ἀλλήλοις ἢ συνεκέρασεν. ‖ Paſſ. itidẽ voce & ſignif. Καταλλάττομαι, Recõcilior, Redeo in gratiã: dicitúrque itidem καταλλάττομαί τινι (quæ conſtructio citatur & ex Thucydide) & καταλλάττομαί σοι: vt καταλλαχθῶσί σοι, Eurip. Reconciliata tibi. Apud Soph. autem in Aiace, — ἡσσῶν ὡς καταλλαχθῇ χόλου, ſubaudiri volunt ἵνα ante χόλου, vel præpoſitionem ἀπό.

Καταλλάττομαι, ſignific. actiua, Commuto, Permuto. Ariſtot. Ethic. 3, de militibus loquens, τὸν βίον πρὸς μικρὰ κέρδη καταλλάττονται, Modicis lucris vitam mutant, B. interpr. Exponitur ab eodem καταλλάττομαι, Comparo, Concilio. & ſubiungitur ex Dinarcho καταλλάξασθαι τοὺς πρὸς τοὺς χάριν παρ' ἡμῶν, pro Obſtrorum gratiam emerendam leges iſtis condonare. ‖ Ponitur (inquit) & pro Addico, Vendóque & A me alieno. Herodianus lib. 2, ἵνα ἀργυρίου καταλλάξασθαι.

Καταλλαγή, Commutatio, Permutatio. Ariſtoteles OEconomicõn. 2, περὶ νομισμάτων τῆς καταλλαγῆς. ‖ Item, Reconciliatio. Paulus in loco modò citato, καὶ ἡμῖν τὸν λόγον τῆς καταλλαγῆς. Apud Ariſtoph. καταλλαγὴ πολέμου, Pacificatio belli. ‖ Apud Philonem καταλλαγὴ exponitur Redintegratio, in hoc loco De vita Moſis lib. 2, σύριγγα ὑπολειπόμενος πρὸς καταλλαγὴν καιρῷ τῆς ὠδῖς τοῦ ἡμιτομοῦντος. Sed vereor ne aliud hîc quàm καταλλαγὴν Philo ſcripſerit.

Καταλλάγδην, Per commutationem ſeu permutationẽ. In vulg. lex. redditur Mutuò, Viciſſim, E conuerſo. Eadem forma dicitur qua ἐναλλάγδην ſuprà.

Καταλλακτικὸς, (q.d. Reconciliabilis) Reconciliatu facilis. qua in ſignif. idem ſonabit quod ἀκαταλλακτος quod mox ſequetur, & διαλλακτικὸς quod paulo antè præceſſit. Ex Ariſtot. citatur pro Placidus & Facilis. Fortaſſe autem καταλλακτικὸς ſignificare etiam poteſt pro Ad reconciliationem ſeu ad reconciliandum aptus, ſeu efficax. q. d. Reconciliatiuus.

C. 2. Ἀκαταλλακτος, (q.d. Irrecõciliabilis) Qui recõciliari nõ poteſt, Quocũ rediri in gratiã nõ poteſt, Implacabilis. ET aduerb. Ἀκαταλλάκτως, Irrecõciliabiliter, Implacabiliter: vt ἀκαταλλάκτως πολεμεῖν, Dem. Et δαίμων ἀκαταλλάκτως πρὸς ἡμᾶς ἔχων, Qui odio capitali nos proſequitur. Eadem ſignif. ſupra ἀδιαλλακτος & ἀνεπαλλάκτως.

C. 2. Δικαταλλακτος ET Εὐκαταλλακτος, oppoſita, Difficilis reconciliatu, & Facilis reconciliatu; Placabilis, Implacabilis. Eadem ſignificatione ſuprà διαλλακτικὸς & διαλλακτος.

C. 2. Ἀνταπαλλάττομαι, itidem vt καταλλάττομαι, pro Commuto, Permuto. Iungitur autem præpoſitioni ἀντί. vt Ariſtoteles Ethicõn 8, ἢ ἕτερον ἀντὶ ἑτέρου ἀνταπαλλάττονται, ἢ ἀργυρίου καὶ ἀφελείας. Antiphon. τῶν ἰδίων ψυχὰς ἀντὶ τῆς κοινῆς σωτηρίας ἀνταπαλλάττεσθαι. Sed hi duo loci perperam in vnum confuſi leguntur in Commentariis Budæi. qui ἀνταπαλλάττεσθαι interpretatur Comparare in hoc Iſocratis loco in Archid. καλλίω ἦν αὐτὰ ὑπὲρ σώματος ἀδήλου δόξαν ἀνταπαλλάξασθαι. At non video quid obſtet quominus & hic Commutare interpret. Idẽ Iſocr. cum ſupra iũxit, ad Philippum

ἐκ δήμου μεταλλεῖς ἀντὶ τοῦ ζῆν ἀντιπαλλαττομένους ἰδίους, &c. Iungitur & genitiuo sine præpositione, pro Compensare: vt ἀντιπαλλάττομαί τινι ἑκάτερον, Hoc compenso cum illo. Item Mercari, apud Herodianum, ἄπτ χρημάτων ἀντιπαλλαττόμενον τινὶ ἀργυρίῳ. Quæ huius constructionis exẽpla à Budæo afferuntur. Reperio autem cum eadem constructione, & in illa commutandi significatione apud Demosthenem Philipp. 2, μηδὲ ἀντιπαλάξεσθαι οὐδεμιᾶς χάριτος μηδ' ὠφελείας τινὸς εἰς ἐκείνας δύσοιαν. Vbi obserua idem planè loquendi genus quale illud ex Dinarcho paulo antè allatum, per verbum ἀντιπαλάττεσθαι. Dicit enim, μηδὲ καταλλάξασθαι τινὶ πρὸς ἑαυτὸν χάριν παρὰ τοὺς νόμους, &c. Ex Maccab. autem lib. 2 affertur ἀντιπαλλαττόμενοι τὰ χρήματα τῆς ζωῆς pro Vitam pecunia redimentes. Afferturalia præterea constructione positum hoc verbum apud Aristotelem Magn. moral. lib. 1, παύτης οἱ ἔλαττον λαμβάνοντες ἀντιπαλλάττονται ἢ τιμιώτ, &c. illius vice nanciscuntur aut honorem, &c.

Ἀντιπαλλάττομαι passiua etiam significatione in vulgatis lexicis citatur ex Aristotele Magn. moral. lib. 2, ἀντιπαλλάττεται τῇ συμφέροντος ἡ ἡδονή, Voluptas commodo rependitur, seu compensatur. Et ex lib. 1, τὰ παρ' αὐτοῖς ἀντιπαλλάττεσθαι τοῖς ἄλλοις, vt quæ apud eos sint, commutentur cum illis quæ apud alios.

Ἀντιπαλλαγή, Commutatio. Item, Commercium, Emptio, Mercatio: vt verbo ἀντιπαλλάττεσθαι mercandi etiam significatio data fuit.

c. 2. Ἀντιπαλλάττω, Reconcilio, Gratiam diremptam & solutam facio, & amicitiam reduco. Vide Bud. Comment. pag. 598.

C. ΜΕΤαλλάττω, Muto, Immuto. Thucydides lib. 8, pag. 284, ὕστερον δὲ πολὺ μεταλλάξαντες τὸ δήμου διοικήσεως. Isocrates autem μεταλλάττειν φίλους dixit ad Demonicum, ὁμοίως γὰρ αἰσχρὸν μηδένα φίλον ἔχειν, καὶ πολλοὺς ἑταίρους μεταλλάττειν. Sic & μεταλλάττειν τὸν βίον dicunt, vt Latini Vitam cum morte commutare, pro Mori (relinquentes tamen subaud. illa Cum morte) vt Isocrates Archidamo, ἐπὶ Ἑλλησι μετήλλαξε τὸν βίον. Sic in Encom. Euag. Sed sæpe subaudito illo etiã accusat. vt Polybius lib. 2, Ἀντιγόνου δὲ μεταλλάξαντος. Idem, διελπίσαντες ὅτι τῷ μεταλλάξαι τὸν Δημήτριον. Plutarchus, τὸ δὲ φιλεῖν τὸν μεταλλάξαντα καὶ σώζειν. Dicitur etiam μεταλλάττειν ἑτέραν χώραν, quod est ad verbum Mutare aliam regionem (quasi dicas Suam regionem cum alia commutare) pro Migrare è sua regione, E sedibus suis migrare. Antiph. εἰ δὲ πρόοιτο ἀποθνήσκειν μᾶλλον ἢ ζῶντες ἑτέραν μεταλλάξαι χώραν. Apud Platonem (inquit Budæus) μεταλλάττειν est Inuerso ordine aut immutatis viribus aliquid facere: & quum alter alterius fungitur officio, & alter alterius præmia occupat. Quæ enim sic fiunt, μεταλλαττόμενα ab eo dicuntur.

Μεταλλάττομαι, vide in proximè præced.

Μεταλλαγή, ET Μεταλλαξις, Mutatio, Immutatio. Xenophon Pæd. lib. 6, ἡ ἐκ μικροῦ μεταλλαξις: Et in Cynegetico, μεταλλαξις τῶν σημάτων. Apud eundem Hellenicῶν 7, ἀπυρίνατο ὅπη μὴ πολεμία, οὐκ εἰρήνη ἀλλὰ πολέμου μεταλλαγὴ εἴη. Apud Athenæum citatur Anaximenis liber inscriptus βασιλέων μεταλλαγαί: vbi μεταλλαγαὶ significare puto Mortes (quo plurali vtitur & Cicero Tusculanarum 1) vt perinde sit acsi inscripsisset βασιλέων θάνατοι.

C. ΠΑΡαλλάττω, Alterno, Akernatim seu permutatim vario, Alternis hoc & illo modo facio: vt fabri παραλλάττουσιν ἀλλήλων τοὺς ὀδόντας apud Aristotelem, id est, Dentes serræ alternos variant, vel Alternis hinc & illinc prominentes faciunt. Vbi obserua iungi accusatiuo. Habet autem rursus παραλλάττω & aliam verbi Alterno significationem, neutraliter positum, apud Isocratem in Euagora: vbi τῶν δόξαν παραλλάττειν dicit Alternare opinionem aliquorum de homine quopiam. Idem autem vsus verbi ἑτεροιοῦσθαι suprà ostensus fuit. Vide Bud. pag. 603 & 604.

Παραλλάττω accusatiuo itidem iunctum, Prætereo, (locum aliquem videlicet) Pertranseo. Quibus verbis subest & aliqua mutationis significatio (vt in διαλλάττειν antea dictum est, & in μεταλλάττειν pro Migrare)

quum enim prætereuntes locum vnum venimus in alium, tunc à nobis loca velut commutantur. Xen. Hell. 5. ἐπεὶ δὲ παρήλλαξαν οἱ ἐναντίοι τὴν ὁδόν. Sic apud Synes. ἢ τὸν Φαῖδον μύρμηκα παρηλλάξαμεν, Prætereamus, vel Superauimus. Sed & pro Superare id est Vincere, Aristot. Meteorol. 1, πολὺ δοκεῖ παρὰ πάντα παραλλάττειν ἄστρα τε καὶ σελήνην καὶ ἥλιον, Vincere, celeritate videlicet. Quæ significatio à prætereundi significatione non recedit: quum in certis quibusdam loquendi generibus pro Superare dicamus etiam Prætereire, vel Longè à tergo relinquere. In vulg. lex. affertur ex Cebete Thebano, Οὗτοι τοὺς μαθηματικοὺς παραλλάττουσι, pro Prætereunt, vel Præuertunt, Anteuertũt. Et ex Plutarcho in Themist. παραλλάττει τόπον ἑαυτοῦ, Locum illum declinat, id est, Auertit se ab eo, & mutat. Et ex eodem in Camillo, παραλλάττων αἰεὶ τοὺς ἐγρηγορότας, τὴν Φορίζου πυκμαρόδμος, pro Vigiles fugiens. Ibidẽ citatur ex Plutarchi Romulo, παρήλλαξεν εἰς μοναρχίαν pro Demutauit in monarchiam. Sed multo rectius Bud. in suo lex. Degenerabat in monarchiam. Cui verbo & transeundi significatio inest. nam quum degeneramus, ex vno in alterũ transimus. ‖ Παραλλάττω, Aberro, Per errorem in aliud incurro quàm constitueram. Herodot. ὀλίγον τῆς χώρης παραλλάξαντες, Qui modico spatio ab occursu aberrauerunt. Plato in hac etiam significatione iunxit accusat. ἅτε οὐ παραλλάττοντι τὴν αἰσθησιν τὰ σώματα, non aliud pro alio offendunt & nanciscuntur.

Παραλλάττω, neutr. positũ pro διαλλάττω, Differo, Discrepo. Item Vario. Theophr. De hist. pl. lib. 6, ἡ δὲ ῥίζα τῷ κυπείρου πολύ τι τῆς ἄλλου παραλλάττει εὐωδίᾳ. Plutarch. in Dione, γυναῖκα μηδὲν ἐρινύος πραγμάτων παραλλάττουσαν. Et παραλλάττει sine casu pro Refert, id est, Differentiam facit, & ad rem pertinet, apud Theophr. Vide Bud. pag. 604, vbi addit παραλλάττειν significare etiam κατὰ τὸ ὅμοιοῦσθαι, κατὰ τὸ διαφέρειν, id est, ex parte simile esse, ex parte differre: vel aliquatenus simile esse, &c. Nam κατὰ τὸ vtroque modo posse reddi existimo. Idem verò in hoc Theophr. loco lib. 6, πλεῖον γὰρ ἔστι δοκεῖ παραλλάττειν, vult esse positum παραλλάττειν vel pro Ab aliis locis differre, vel Variare germinationem, & nunc hoc, nunc illo modo cedere. Rursusque in hoc libri septimi loco, τὸ δὲ τὰ ἄλλα παραλλάττει κατὰ τὰς ὥρας, verbum παραλλάττει est Variat (id est Varie enascitur) pro varietate temporum.

Παραλλάττομαι passiuum, à quo participium prætériti παρηλλαγμένος pro Differens, cum genitiuo: sed frequẽtius absque casu pro Inusitatus (sicut & de ἐξηλλαγμένος suprà dictum fuit) Diodorus, παρηλλαγμένους τοῖς μεγέθεσιν ὄφεις. Paulo pòst ἐξηλλαγμένος dixit. Lucianus, ξένον ὁ καὶ παρηλλαγμένον εἶδος. Apud Gregorium autem, τὸ, τὰ τῆς διαφερούσης καὶ παρηλλαγμένης γενόσεως τινὸς καὶ παρηλλαγμένον pro Alienũ, abhorrens & incommodum, Bud.

Παραλλαγή, ET Παράλλαξις, Differentia. Theophr. de rosis loquens, τοῖς παραλλαγάς τινας ἀνομίας καὶ ὁμοιότητας, nonnullam diuersitatem habent. Sic apud Platonem in Politico, παράλλαξις, Differentia. Et apud Basilium παραλλαγαὶ & διαφοραὶ pro eodem. In vulg. lex. exponitur etiam Alternatio, id est per vices mutatio. ‖ Παραλλάττω Plato pro hallucinatione etiam & aberratione dixit, vt scribit Bud.

Παράλλαγμα, Idem. Ex Plutarchi Numa affertur παράλλαγμα τῆς ἀνωμαλίας pro Vicissitudo inæqualitatis.

Παραλλάξ, (quod & ἐναλλάξ) Alternis, Alternatim. Item Alternante, seu alternata serie, vt loquitur Seneca. Apud Thucydidem, τοῖσι παραλλὰξ καὶ οὐ κατὰ τοῖχον κείμενα, non recta serie porrectæ, sed situ alternante. Soph. Aiace, ἵππει παραλλὰξ ταῦτα, hæc vicissitudinem habent. Vide Bud. Comm. pag. 604, 605.

c. 2. Ἀπαράλλακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non differens, Non euarians, Per omnia similis, οὐ παραλλαγμένος: vt apud Gregorium εἰς ὁμοίωσιν Christus dicitur τὸ ἐκμαγεῖον τῆς ἀρχετύπου & ἡμῖν κατεμφαίνῃ φρεσὶν, & ἵν' ἀπαράλακτος εἰκών, id est Imago per omnia similis. Pro quo Bilibaldus perperam reddidit Similitudo incommutabilis. ET Ἀπαραλλάκτως aduerb. Absque vlla differentia, Similiter per omnia, apud Damasc.

C. ΣΥΝαλλάττω, Paciſcor cum aliquo, Contraho pactiones. (propriè autem paciſcor, intercedente aliqua commutatione, ſeu permutatione) apud Ariſtotelem Ethic. αἰεὶ οἵονται δεῖν εἶναι ἴσην τοῖς χρῶ πίστει συναλλάξασι, qui bona fide in rebus contractis verſantur. Et apud eundem συναλλάττειν & διαλύεσθαι, contrahere pactiones & contractas diſſoluere. Συναλλάττω generaliori ſignificatione (vt apud Latinos Commercium habere cum aliquo) pro Congredi cum aliquo, Rem habere: atque adeo pro Verba facere, apud Sophoclem in OEdipo, — μὴ ξυναλλάξαι πάτῳ. Vide Budæum pag. 619: vide & Συναλλαγὴ paulo póſt. ‖ Συναλλάττω, Coniunctionem cum aliquo concilio, vel ſimpliciter Concilio. Sophocles, Εὐτῆς τι τῆς σῆς ἢ συναλλάχθης ἐμοί. Et apud Euripidem συναλλαχθεῖσα γάμοις. Interdum & pro Reconcilio: vt Thucyd. lib. 1, ἀλλὰ ζυὶ τι φθόνον τινὰς διάφοροι συναλλάξαι σφίσι. Et apud eundem paſſiuũ Συναλλάσσεσθαι, Reconciliari.

Συναλλαγὴ, Commerciũ. Item Conciliatio. Apud Soph. — οὐ ξυναλλαγῆ λόγου exponitur. In cõmercio ſermonis. Sed malim ad verbum In commutandis verbis. Sic enim Latini dicũt Commutare verba cum aliquo. Quo etiam modo συναλλάττειν malim interpretari ſuprà, quàm cum Budæo, Verba facere. ET Συναλλαξις, idem. Citatur & pro commutatione, ex Platone De legibus.

Συναλλαγμα, Commercium, id propriè quod permutatione exercetur. Itẽ, Contractus. Vlp. Contractũ autẽ, id eſt vltro citróque obligationem, quam Græci συναλλαγμα vocant: veluti emptionem, venditionem: locationem, conductionem: ſocietatem. Ariſtoteles Ethic. 5, duo συναλλαγμάτων genera facit, ἑκούσια & ἀκούσια, id eſt voluntaria & non voluntaria: voluntaria eſſe tradens, vt emptionem, venditionem, fœnerationem, &c. non voluntaria, vt furtum, homicidium, veneficium. Vbi Budæus συναλλάγματα vertit Commercia, quum potius (vt quidam annotarunt) generaliori voce actiones verti debuiſſet.

Συνάλλαγμα, peculiari ſignificatione γαμικὸν συμβόλαιον, vt ſcribit Heſychius. nam repono apud eum γαμικὸν pro σαμικόν. Ad hanc autem ſignificationem pertinet ille Euripidis locus paulo ante citatus, συναλλαχθεῖσα γάμοις. Ab eodem Heſychio exponitur & συναλλὶς.

HINC Συναλλαγματικὸς, q. d. Commercialis. Vel, Ad cõtractus pertinens, qui συναλλάγματα dicuntur. ET Συναλλαγματικῶς, Per cõmercia, vel Per ſynallagmata, id eſt contractus.

Συναλλακτὴς, Conciliator. A Baſilio autem pag. 283 (inquit Budæus) pro conſorte & ſocio negotiationis poni videtur, vel ſimul contrahente, id eſt paciſcente.

ET Συναλλακτικὸς, Conciliatiuus, Ad conciliationem pertinens, vel Ad conciliãdum aptus ſeu efficax. Item Commercialis, vt συναλλακτικὸς νόμος, commercialis lex, id eſt ad commercia pertinens, vel ad contractus. in vulg. lexicis malè vno in loco Συναλλακτὴς, in altero Συναλλακτὴς ponitur: quaſi vtrunque dici poſſit: quum contrà illud prius ex manifeſto errore prodierit.

c.2. Ἀσυνάλλακτος, Cum quo contrahi vel commercium haberi non poteſt, propter moroſitatem videlicet vel improbitatem. A quibuſdam redditur Inſociabilis ex Liuio, non malè. Ἀσυνάλλακτος dicitur etiam Cui nihil eſt commercii cum vita ciuili, quales decet eſſe τοὺς μοναχούς: vt inquit Budæus, citans ex Baſilio, ἄδικον, ἀκτήμονα, ἀοίκητον, ἀσυνάλλακτον τῷ βίῳ. ‖ Ἀσυνάλλακτος exponitur etiã, Qui recõciliari non poteſt, Implacabilis. (vt συναλλάττειν pro Reconciliare à Thucydide ſumi dictum eſt) atque ita fuerit idem quod ἀδιάλλακτος & ἀκατάλλακτος ſuprà poſita. ET Εὐσυνάλλακτος (cõtr. τῷ ἀσυνάλλακτος) apud Plutarchum, Cum quo facilè commercium haberi poteſt.

C. Ὑπαλλάττω, Muto, Immuto. Apud Galenum pro Muto identidem: vt ὑπαλλάττων αἰεὶ τὸ ὁπωσιάφορον ὀφθὲν. Gregorius in Iulianum, καὶ ῥᾳδίως ἑαυτὸν ὑπαλλάττων τοῖς ἔθεσιν, id eſt In alias aliáſque formas immutans. ‖ Ὑπαλλάττω ſæpe etiam pro ἀντιμάττω, id eſt Vnum loco alterius pono, ſeu exhibeo. Vide & in Ὑπαλλαγὴ proximè ſequente.

Ὑπαλλαγὴ, ῆς, ἡ, Immutatio. Et peculiariter ita vocatur ſchema per quod oratio immutata & inuerſa vice ſeu ſerie profertur, vt Dare claſſibus auſtros, pro Dare claſſes auſtris.

Ὑπαλλαγμά, Commutatio ſubſidiaria, Res ſuccedanea & quæ vicem alterius præbet, quaſi τὸ ἀντιλαμβάνεσθαι. Ariſtot. Ethic. 5, ᾧ δὲ ὑπάλλαγμα τῆς χρείας τὸ νόμισμα γέγονε καὶ συνθήκη, Eſt nũmus veluti pro indigẽtia ſuccedaneus, hominum inſtituto & ciuili conſenſu. quia ſuccedit loco rei qua nobis opus eſt.

Ὑπαλλακτικὸς, Permutatiuus, Alternatiuus. vt ὑπαλλακτικὴ στάσις apud rhetores, Status cauſæ alternatiuus.

c.2. Ἀντυπαλλαγὴ, Commutatio mutua: vt apud grammaticos αἰτιῶν ἀντυπαλλαγὴ πτώσεων, Mutua commutatio caſuum, Caſus vicem inter ſe mutuã præbentes: vt ſi genit. pro accuſat. & viciſſim accuſ. pro genit. ponatur.

Ἄλλοῖος, ου, ὁ, Alius atque alius, Diuerſus, Varius, Homerus, Ἀλλοῖός μοι ξεῖνε ἐφαίνεο νέον ἠὲ πάροιθεν, id eſt, Diuerſus ab eo qui eras antea. Plato Apologia, εἰ μή τι ἄλλοῖον ἢ οἱ πολλοὶ, Niſi quid agebas diuerſum à vulgo.

Ἀλλοιότερος, comparatiuus apud Thucydidem, pro poſitiuo ἀλλοῖος. lib. 4, οἱ δὲ πολλοὶ ἀκούσαντες, ἀλλοιότεροι ἐβέβηντο τὰς γνώμας, alius voluntatis, vel alio animo fuerunt quàm antea. μεταβεβήκεσαν τὴν προαίρεσιν, ſcholiaſtes.

Tradiderunt quidam ἄλλοιος etiam ſcribi, acuto notata antepenultima: ſed aliquod exemplar minimè fide dignum ſunt ſequuti.

Ἀλλοιότης, ητος, ἡ, Diuerſitas. Exponitur etiam Variatio à Budæo.

¶ Ἀλλοιόω, ῶ, Fut. ώσω, Pret. ωκα, Diuerſum reddo, Immuto, Vario. Et Ἀλλοιοῦμαι, paſſiuum, Immutor. Xenophon Prædic. 3, γινώσκων ὅτι οὐ πάνυ μέλλουσι πολλάκις τοῖς λόγοις καὶ τὰς καὶ τὰς δόξας ἀλλοιοῦσθαί τι. Plato Politicũ 2, ἡνίκα ἀλλοιοῦταί τι καὶ κινεῖται. Budæus ἀλλοιοῦσθαι ait interdum ſignificare, Aliud atque aliud fieri. Sic & ἀλλοῖος Alius atque alius à nobis antea expoſitum fuit. Thucydides lib. 2, ἀλλοιοῦσθαι τὰς γνώμας dicit pro Mutari animo, Non eſſe eodem animo quo antea: vt ἀλλοιότεροι τὰς γνώμας paulo antè ex eo citauimus. Sic μεταβάλλειν interdum abſolutè vſurpant Græci.

Ἀλλοίωσις, ιως, ἡ, Mutatio, Immutatio. Sunt qui tradant hanc eſſe inter ἀλλοίωσιν, μεταβολὴν, τροπὴν differentiam, vt ἀλλοίωσις propriè dicatur Mutatio à meliori ad deterius: μεταβολὴ contrà: τροπὴ verò è mediocri ſtatu ſiue ad potius ſiue ad deterius tranſlatio. Sed hanc differentiam ratam non eſſe autorum exẽpla probãt. Ammonius ἀλλοίωσις vult ab ἑτεροίωσις differre quòd ἀλλοίωσις ſit non ſolùm μεταχαρακτηρισμὸς, ſed etiam mutatio vnius ſententiæ in aliam: ἑτεροίωσις autem, vnius coloris in alium mutatio dicatur. Intelligit verò per μεταχαρακτηρισμὸν (vt opinor) formæ immutationem. Vide Euſtathium.

Ἀλλοιωτὸς, οῦ, ὁ, Mutabilis, Mutationis capax, Mutari aptus.

Ἀλλοιωτικὸς, οῦ, ὁ, Immutatorius, Immutatiuus, Ad immutandum aptus. ἀλλοιωτικὴ δύναμις, Immutatoria potentia, vt à Gaza vertitur, Problem. Aphrod. lib. 2. Facultas illa (vt exponitur in vulgatis lexicis Græcol.) quæ cibũ attractum aduocatúmque per virtutem quam vocant ἑλκτικὴν, perficit digeritque.

C. Ἀναλλοίωτος, Immutabilis, ſeu Innariabilis, Qui immutari ſeu variari non poteſt, in quem non cadit immutatio. ET Δυσαλλοίωτος, Qui vix vel difficilè immutari poteſt, apud Alex. Aphrod. Huic opponitur Εὐαλλοίωτος.

Ἀλλοτρίος, ου, ὁ, Alienus. Æſchines contra Cteſiphontem, Μὴ οὖν ὡς ὑπὲρ ἀλλοτρίας, ἀλλ' ὡς ὑπὲρ ἰδίας τῆς πόλεως βουλεύεσθε, Nolite igitur tanquam de aliena, ſed tanquam de propria ciuitate deliberare. Odyſſ. α, — ἢ ἔμπορος ἐπιπλώουσα Νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης, In naui aliena; In naui quæ alius ſit nõ tua. Od. α, ἐπὶ ἀλλότριον βίοτον πέπωνται ἑ-

δίκαι Ἀνέρος. Cicero ἐπ' ἀλλοτρείοις ἀγαθοῖς vertit Propter alterius res secundas: & ἐπ' ἀλλοτρείοις κακοῖς, Ex malo alterius.

Ἀλλότριον, Alienum, id est abhorrens, Non consentaneum. Demosthenes Pro corona, οὐδὲν ἀλλότριον ποιῶν οὔτε τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος, οὔτε τῶν ἔθνων, Nihil agens alienũ neque à sua patria, neque à suis moribus. vel, Nihil dissentaneum, Nihil discrepans à suis moribus. Idem Philipp. 2. ἦν οὐχ οἷόν τε Φίλιππον ἀλλοτριωτάτην τούτων καὶ τοῖς Ἕλλησι ἔχοντα. ¶ Ἀλλότριον, Diuersum, Diuersam naturam habens. Nonnus, ὑδὼρ πίδακος οὐρανίης ἀλλότριον, Aqua diuersam naturam habens à fonte terrestri, id est, A fontis terrestris aqua.

Ἀλλότριος, Alienus, eo sensu quo à Cicerone Alienus homo coniunctissimo & amicissimo opponitur: & Alienior hæres ab eodem dicitur. Comicus quidam apud Athenæum, lib. 3, Ἐρῶμεν ἀλλοτρίων, παροιμιῶμεν συγγενῶν. Plato in Sympolio, ὥστε ἀποδεῖξαι αὐτοὺς [πατέρα καὶ μητέρα] ἀλλοτρίους ὄντας τῆς ὕβρεως, καὶ ὀνόματα μόνον προσηκόντας. Ex Herodoto autem citatur ἀλλοτριώτατος pro Qui remotissimi est necessitudinis gradu. ¶ Apud Homerum ἀλλότριος φὼς exponitur Externus vir, à nonnullis hostis: Od. π, Αὐτίκ' ἔπειτ' ἀστὸν ἐμὸν κάρη τάμοι ἀλλότριος φώς. & Od. σ, Ἐς μεγάθος καὶ κάλλος ὁρώμενος ἀλλότριος φώς. Quòd si accipiatur ἀλλότριος pro πολέμιος, id est Hostis: finitimam habebit significationem ei quæ est apud Demosth. vbi ἀλλότριόν τι videtur sumi pro Aliquid alieni animi, vel alienati animi, aut alienatæ volũtatis, aut (duobus verbis) Aliquid alienationis: Pro corona, οὐδὲν μικρὸν ἡγοῦνται τῶν πολεμίων μέγεθος ἀλλότριον ταῖς πόλεσι φοβεῖσθαι. D

Ἀλλοτρίως, aduerbium, Alienè. ¶ Pro Alieno animo frequenter capitur, oppositum habens οἰκείως. Isocrates ad Philippum, πῶς ἂν τοῖς μὲν πρὸ πολλῶν οἰκείως ἔχων, πρὸς δὲ τοὺς ἀλλοτρίους διακείμενος. Idem in Panathenaico, ἀλλοτρίως ἔχομεν πρὸς ἡμᾶς αὐτούς. Est igitur ἀλλοτρίως διακεῖσθαι, vel ἀλλοτρίως ἔχειν πρός τινα, Alieno animo esse ab aliquo, vel Alienum animũ ab aliquo habere. Quorum loquendi generum vtroque vtitur Cicero.

Ἀλλοτρίοτης, ητος, ἡ, Alienitas, si Latinè dici posset. sumitur autem fere pro alienitate animi, vt ἀλλοτρίως pro Alieno animo. Sed à Latinis dicitur Alienatio animi, vel abalienatio: non alienitas. quum tamen ἀλλοτρίωσις respondeat potius nomini verbali alienatio, ἀλλοτρίοτης autem nomini alienitas, si dici posset. Plato ἀλλοτρίοτητα ὀφεῖδι, ἐμοί πρός τι, alienationem à te animaduertisti in me. Demosthenes Pro corona, ἐπειδὴ Φίλιππος εἰς ἀλλοτρίοτητα θαρραίτης πρὸς ἡμᾶς ὀφθαλμῶν καθέστηκε. Plutarchus in Alexandro, τὸν δὲ Καλλισθένη σωφρονοῦντα πρὸς ἀλλοτρίοτητα τοῦ βασιλέως. Alienationem autem per se non addito genitiuo animi, siue abalienationem dicunt itidem Latini.

C. Ἀλλοτροεπίσκοπος, ου, ὁ, Qui alienã procurationem sibi sumit, vt Budæus vertit apud Areopagitam. D. Petrus epist. 1, cap. 4. μὴ γάρ τις ὑμῶν πασχέτω ὡς φονεύς, ἢ κλέπτης, ἢ κακοποιὸς, ἢ ὡς ἀλλοτριεπίσκοπος. Vbi verti solet, Alienarum rerum inspector. quod & sonat, vtpote compositũ ex ἀλλότριος & ἐπίσκοπος.

C. Ἀλλοτριονομέω. F. ήσω, Alieno more viuo, id est, Alienas leges imitor, Theodoro in lib. De mensibus. Bud.

C. Ἀλλοτριοπραγέω. ῶ, F. ήσω, Alienas res ago, Aliena tracto vel curo. aut, Aliena negotia curo, vt ille apud Horatiũ. Est Dionysio (inquit in Comm. Budæus) ἀλλοτριοπραγῶν, Aliena curare: cui opponitur οἰκειοπραγῶν.

Ἀλλοτριοπραγῶ, Res nouas molior, Desciscо, Fide decedo, inquit ibidem Budæus, citans Polybium.

— Ἀλλοτριοπραγία, ας, ἡ, Alienarũ rerum tractatio, siue curatio. A Budæo exponitur Aliena abvnoquoque actio. Vtitur autem Areopagita.

Ἀλλοτριοπραγμοσύνη, ης, ἡ, Apud Plat. De rep. 4, idem quod ἀλλοτριοπραγία.

C. Ἀλλοτριοφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Aliena comedens, Aliena viuens quadra. Poeta quidam apud Athen. lib. 4, μαστιγίαι, κίνητοι, ἀλλοτριοφάγοι.

Ἀλλοτριοφαγέω, ῶ. Aliena comedo, κακομοίρως ζῶντας, Eustathius. E

C. Ἀλλοτριοφθονέω, ῶ. Alienis inuideo. Bud.

¶ Ἀλλοτριόω. F. ώσω. P. ωκα, Alieno, Abalieno, Alienum reddo. Xenophon Pædix 6, παῦται ἤδη τῆς μὲν πολεμίους ἀλλοτριούσης τὴν χώραν. Thucydides, ἀλλοτριοῦντες σώματα τὴν πόλιν. vbi vertunt quidam, Exterminantes è patria corpora. Fortasse ἀλλοτριοῦντες pro ἐκτοπίζοντες simpliciter capi possit, vt ἀλλοτριοῦν scholiastes alicubi exponit ξένους ποιεῖν.

Ἀλλοτριοῦμαι, passiuum, Alienor, Abalienor. ἀλλοτριοῦσθαι ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, apud Demosthenem. ἀλλοτριωθῆναι τῶν Ἀθηναίων citatur ex Thucydide pro Alienata ab Athenienſibus. Sunt & qui Secedo exponant apud Demosthenem.

Ἀλλοτρίωσις, ως, ἡ, Alienatio, Abalienatio. ¶ Thucydides lib. 1, οὐχ ὁμοία ἡ ἀλλοτρίωσις, Non similis est priuatio. sequendo scholiasten, qui ἀλλοτρίωσις exponit στέρησις.

C. Ἀπαλλοτριόω, ῶ. F. ώσω, Abalieno vel Alieno. Licet ἀλλοτριόω magis ad verbum sit Alieno, ἀπαλλοτριόω, Abalieno. Aristoteles Rhetoricõn 1, ὅρος δὲ ἀσφαλείας μὲν, τὸ ἐν ταῦτα καὶ οὕτω κεκτῆσθαι ὥστ' ἐφ' αὑτῷ εἶναι τὸ χρῆσθαι τῷ κτήματι καὶ μὴ ἐξεῖναι ἀλλοτριῶσαι. Vbi ἀπαλλοτριῶσαι est abalienare vel alienare, id est Quod propriũ est facere vt sit alterius, Dominium rei alicuius à nobis in alium transferre, vel donando, vel vendendo. Cic. vendere & alienare copulauit, Verrina 7; Et pretio paruo ea quæ accepisset à maioribus, vendidisse atque alienasse. Aristoteles ἀπαλλοτρίωσιν, id est Alienationem, diuidit in vẽditionem & donationem. Ecclesiastici cap. 11, iungitur hoc verbum cum accusatiuo & genitiuo, accusatiuo personæ, genitiuo rei: in fine, ὁποῖόν ἐστιν ἀλλότριον, καὶ δόξει σε ἐκκαλεῖσθαι καὶ ἀπαλλοτριῶσαί σοι τὰ ἴδιά σου, id est, alienabit te ab iis quæ tua sunt. id est, te priuabit iis tanquam alienum, quorum proprius es dominus. Passiua vox est Ἀπαλλοτριόομαι, οῦμαι, Abalienor, Alienor. vnde ἀπαλλοτρίωται, Abalienatum siue alienatum est. In vulgatis lexicis exponitur Exoleuit. Ibidẽ ἀπαλλοτριόω explicatur, E natura pello, E statu moueo, Immuto, Remoueo. Sed harum significationum exempla desidero.

Ἀπαλλοτρίωσις, ως, ἡ, Abalienatio, Alienatio. Aristoteles post illa verba quæ modò protuli, subiungit, λέγω δ' ἀπαλλοτρίωσιν δόσιν καὶ πρᾶσιν. id est, Appello autem alienationem, donationem & venditionem.

Ἀλλήλων, genitiuus: ἀλλήλοις, datiuus, ἀλλήλους, accusatiuus. nam singulari numero caret hoc nomen, & nominatiuo atque vocatiuo pluralibus. Latinè interdum per aduerbia Inuicem aut Mutuò, interdum per nomina, Alter alterum: aut Altera alteram, si sit ἀλλήλων fœminini generis, vel ἀλλήλας vel ἀλλήλαις. Plato in Protagora, ἐγὼ μὲν καὶ αὐτὸς ὦ Πρωταγόρα τε καὶ Σώκρατες ἀξιῶ ὑμᾶς συγχωρεῖν ἀλλήλοις καὶ μὴ πάλαι λόγον ἀμφισβ. &c. id est (Cicerone interprete) Nunc à vobis Protagora & Socrates postulo, concedatis alter alteri. Ex qua interpretatione apparet etiam legisse ita Ciceronem hunc Platonis locum, ponendo καὶ post ἀλλήλοις, non ante. Iliad. ρ, Ἀλλήλων ἀλεείνοντες βέλεα στονόεντα, Alter alterius euitantes tela, & Odyss. χ, Ὡς τὼ τότ' ἄρα μνηστῆρες ἐπ' ἀλλήλοισι κέχυντο, Alii super alios fusi erant. accipiendo fusi vt quum dicitur Fusus per herbam. Plato in Timæo, καταλαμβανόμενά τε καὶ καταλαμβάνοντα, καὶ ᾗ πάντα ἐστὶν ἀλλήλων, Cicero reddit, Alii alios vincunt vicissimque vincuntur. Sic ἀλλήλοις exponit scholiastes Thucydidis ἄλλος ἄλλῳ. Isocrates, οὐκ ἂν μὲν ἐφεξῆς ἀλλήλοις ταῖς διαδοχαῖς χρώμενοι, Hi sibi inuicem succedentes. Sic εἰς ἀλλήλους ἐμπεσόντες, Se inuicẽ intuentes, vel Mutuò se intuẽtes. Nõnũquà & per Inter se exprimitur hoc nomen: vt apud Isocr. ταῖς δόξαις ἀλλήλων διαφέρειν, Opinionibus inter se dissidere. Sic Cic. in Timæo Plat. καὶ πάντα τὰ ἀλλήλοις ἰέναι interpretatur, Moueri contrariis inter se cursibus. Ibidem hæc, ξυνάψας αὐτοῖς τε καὶ ἀλλήλοις ἐν τῇ κατὰ μέσον τῆς συζυγίας, ita vertit, Vt & ipsæ secum & inter se ex commissura quæ eregione esset iungerentur. Occurrunt autem nonnulla verba

quibus iunctum hoc nomen his atque illis modis poteſt reddi: vt φιλοῦσιν ἀλλήλους, Alter alterum amat, Amant ſe mutuò, vel inuicem, vel, Mutuo ſe amore proſequuntur, Amant inter ſe. Sunt etiam qui vertant, Amant ſe viciſſim: ſed hi viderint. ¶ Nonnunquam & per Vltro citróque vertimus hoc nomen, vt δῶρα πέμπειν πρὸς ἀλλήλους, vltro citróque mittunt munera.

Iungitur hoc nomen ſæpe etiam cum præpoſitionibus: vt σὺν ἀλλήλοις, Mutuò, Inter ſeſe. Gregorius, καὶ πρὸς ἄλληλον ἀῤῥωδίαν σὺν ἀλλήλοις καὶ παρ' ἀλλήλων. de ſe & Baſilio loquens. Et μετ' ἀλλήλων, vt σὺν ἀλλήλοις. Ariſtoteles, ὀρθῶς Διόνυσος καὶ Ἀφροδίτη λέγονται μετ' ἀλλήλων εἶναι. Dicitur & ἐξ ἀλλήλων, vt ἐξ ἀλλήλων πιστοτέρους Xenophon appellat coniuges.

Ἀλλήλους συναφεῖς pro τοὺς ἀλλήλων Ariſtoteles dixit, in lib. De mundo, ita ſcribens (ſi mendoſus non eſt locus) μεγάλους πρὸς ἀλλήλους συναφεῖς.

Ἄλλους pro ἑαυτοὺς dixiſſe Thucydidē annotat eius ſchol. quum tamen alioqui diuerſa ſignificare ſoleant. nam aliud eſt ἀλλήλους ἀπέκτειναν, aliud ἑαυτοὺς ἀπέκτειναν, vt docet & Euſtathius.

Ἄλλα etiam dicitur genere neutro, vt ἀλλήλους maſculino, ἀλλήλας fœminino. Syneſius, οὐκ ἐῴλει πρὸς ἄλλα τὸν φῶς καὶ τὸ σκότος. Idem, δῆμῳ γὰρ δῆμος καὶ φιλοσοφίᾳ τί πρὸς ἄλλα; Quid populo & philoſophiæ inter ſeſe id eſt, Quid populus & philoſophia commune habent? Vſurpatur & alio modo πρὸς ἄλλα: vt quum quædam dicuntur λέγεσθαι πρὸς ἄλλα, id eſt Mutuo reſpectu dici, Dici habito reſpectu vnius ad alterum. καὶ ἐπὶ τῶν πρὸς ἄλλα Quintilianus exponit lib. 5. cap. 10, Quæ ex rebus mutuam cōfirmationem præſtantibus ducuntur: Cicero Ex rebus ſub eandem rationem venientibus ſeu cadentibus.

C. Ἀλληγύοι, Duo rei promittendi, Budæus in Commentariis. At in lexico ſcribit, ἀλληγύους ἔμπροσθοι in Pandect. dicuntur duo rei promittendi. Ex ἄλλος & ἐγγυοῖ.

Ἀλληγύον, ου, τό, Subſtantiuè poſitum, Mutua fideiuſſio.

Ἀλληγγύως, Cum mutua fideiuſſione, Inuicem fideiubendo. ἀλληγγύως δανείζειν, Verſuram ita facere vt vterque mutuantium vtriuſque ſit fideiuſſor, & ita vterque aut omnes in ſolidum nomen conueniri poſſint. Bud. in Comm.

C. Ἀλληλογραφία, ας, ἡ, Mutua ſcriptio. Ἀμοιβαῖοι λόγοι, inquit Euſtathius, apud poetas, vbi perſonæ ſingulis verſibus aut etiam breuius ſibi inuicem reſpondent. quod & ἀλληλογραφία dicitur.

C. Ἀλληλοκτονεῖν, (tanquam ab ἀλληλοκτονέω) Mutuò ſe interficere, Mutuis vulneribus perire. Poteſt dici & ἀλληλοκτονοῦμαι, ἀλληλοκτονεῖται, ἀλληλοκτονοῦνται: & ſic in plurali aliorum temporum. Poteſt autem nominis ἀλλήλοις vis & ſignificatio commodiſſimè exprimi Gallico ſermone, in quo dicitur S'entretuer. Vertitur autem verbo Græco Hippocrates in epiſtola ad Demagetum, ἀλλήλοις κτανέοντι ἄθυμα, βίᾳ φονεύοντες.

C. Ἀλληλομαχεῖν, Inter ſe pugnare, pro ἀλλήλοις μάχεσθαι. Gallicè S'entrebattre, compoſito verbo eodem modo quo Græcè. In præſenti autem ſingulari ἀλληλομαχῶ non videtur poſſe dici, habita quidem ſignificationis ratione: nihilo videlicet magis quàm ἀλληλοκτονέω.

Ἀλληλομαχία, ας, ἡ, Mutua pugna. Hoc nomen & verbū præcedens ἀλληλομαχεῖν ponit Budæus in ſuo lexico, ſed ſine explicatione.

C. Ἀλληλοτμᾶν, Inuicem ſecare. Ex Budæo in epiſtolis prioribus hæc citantur verba, ἀλληλοτμούμενοι τὰς ἐπὶ τὰ πρόσω ὁρμὰς γωνίας συμπλόκους, quæ & explicantur ita, Deambulationes in crucis modum ad rectos angulos ſecantes, ſecundum quam expoſitionem ἀλληλοτμούμενοι eſſet pro ἀλληλοτμητῶς. Quanquā potius dicendum erat Seſe inuicem ſecantes. vel (retinendo paſſiui participii ſignificationem) Quæ inuicem ſecantur, vel inter ſe ſecantur.

C. Ἀλληλοτυπεῖν, Seſe inuicem ferire, Seſe mutuò ferire.

Exponitur vulgò, Mutuo occurſu ferire. Sed huic verbo ἀλληλοτυπεῖν nulla occurſus ſignificatio ſubeſt. Eſt enim ex ἄλληλοι & τυπεῖν.

Ἀλληλοτυπία, ας, ἡ, Mutua conflictio, Mutua feritio (quæ vertimus ἀλληλοτυπεῖν, Mutuò ſe ferire) ſi Latina lingua verbale hoc admitteret. Philo De mundo, ἐν [κόσμῳ] ἁρμοσθεῖσιν ἀλληλοτυπίαις καὶ ὀπτικαῖς τῶν ἀτόμων αἰτίαις, Quæ verba ſic reddit eius libri interpres, Quorū [mundorum] ortum attribuunt corpuſculis indiuiduis inuicem offenſantibus, in occurſuque implicitis.

C. Ἀλληλουχέω, ῶ, Connecto, Coaduno. Œcum. in epiſtolā ad Romanos, ταῦτα δὲ συναπτει καὶ ἀλληλουχεῖ τοὺς λόγους ἡμῖν. Id eſt Connectit, inquit Budæus. Idem ἀλληλουχεῖν explicat etiam Mutuò ſe continere, vt ſit in ſerie rerum: citans hæc ex ſcholiis in Areopagitam verba, τῶν δὲ ὄντων καὶ γινομένων ὡς καὶ τῶν ἀϊδίων ὁμοτύμως λεγομένων, τὰ μὲν ὄντα ἰδίᾳ ἰδίᾳ καὶ ἀλληλουχούμενα, τὰ δὲ διηρημένα τῇ ἐν ἀλλήλοις ἐσχατιᾷ, &c. Græcè.

Ἀλληλοῦχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mutuam connexionem habens, ſiue cohærentium. Iulianus Serapioni, Θεῶν ἐστὸς δὲ τοῖς τῶν προφύτων ἀνδρῶν ἡμῖν ἐστὶ ἀκριβὴς, καὶ ὅσοι ἀλληλούχοις εἶναι τελείοις ἔοικεν, πάντων, οἶμαι, τῶν ἀνδρῶν, &c.

Ἀλληλουχία, ας, ἡ, (inquit Budæus) Cohærentia mutua, Series rerum inter ſe connexarum, Dioſcoridi. Dionyſius Areopagita, αἱ ξυμμιξίαι τῶν ἰδιωμάτων, αἱ ἀλληλουχίαι τῶν ὁμοσοίχων. Idem, καὶ ἔστι τοῦτο ἀκριβὲς ἀναπόδειξις καὶ συναθροίσεως, καὶ συνοχεύσεως τῶν ὁμοταγῶν καὶ τῆς κοινωνικῆς ἀλληλουχίας. Apud eundem Compages exponitur: vbi ſcribit, ὁ θεὸς πάντων ὢν πλήρωμα καὶ συνοχεύς, τῆς ἀλληλουχίας τῶν δημιουργημάτων συνδέσμων. Sic quod Cicero in Catone maiore dixit Cōpages corporis, Gaza ἀλληλουχίας τοῦ σώματος reddidit.

C. Ἀλληλοφάγοι, Seſe inuicem deuorantes. Ab Ariſtotele ἀλληλοφάγοι pro βρωτικοὶ ſimpliciter ponitur (quod annotat Budæus) De hiſtor. 8, πλείω οὐκ ἀλληλοφάγοι τῶν ἰχθύων τοῦ οἰκείου, ὡς ὁ οἱ ἰχθύες.

Ἀλληλοφαγία, ας, ἡ, Mutua deuoratio. quo vtitur & Herodotus: ſed apud eum ἀλληλοφαγίη Ionico more ſcribitur.

Ἀλληλοφαγεῖν, γεῖν, Mutuò ſeſe deuorare. De piſcibus præſertim dicitur. Ariſtoteles De hiſtoria animalium 8, ἀλληλοφαγοῦσι δὲ πάντες μὲν πλείω κυρίως, μάλιστα δὲ οἱ γόγγροι.

C. Ἀλληλοφθορεῖν, Seſe inuicem corrumpere, ſeu perdere. ET Ἀλληλοφθορία, ας, ἡ, Mutua perditio, Mutua conſumptio. Plato ἀλληλοφθορίαν dixit de animantibus quæ ſe inuicem conficiunt.

C. Ἀλληλοφόνοι, ων, οἱ, Mutuò ſe interficientes, Mutua cæde pereuntes.

Ἀλληλοφονία, ας, ἡ, Mutua cædes.

C. Ἀλληλοφυεῖς, Ex ſe inuicem enaſcentes, Mutuum ortum habentes.

C. Ἐπάλληλος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q. d. Alius ſuper alium, vel poſt alium: aut Alter ſuper vel poſt alterum) Creber & continuus, vt quidem exponitur à Budæo in hoc Alciphr. loco, Epiſt. 24, ἀλλ' ἤδη καὶ χιὼν πυκνὴ καὶ ἐπάλληλος φερομένη. Sic apud Philonem De vita Moſis lib. 1, περὶ τὴν ἐπάλληλον φορὰν crebrum & frequentem lapſum. Apud eundem, τὸ δὲ πυκνοῦσθαι ἐπάλληλον καὶ τὸ ἐκατόνταις μάλλον, exponitur Altera ſuper alteram pœna. Ἐπάλληλοι itē plurali numero, Crebri, Freguentes, Alii ſuper alios, vel Alii ex aliis, vt Politianus eleganter vertit in hoc loco Herodiani, lib. 1, ἐβουλοῦντο δὲ πᾶσαν αὐτὴν τὴν ψυχὴν νύκτωρ τε καὶ μεθ' ἡμέραν ἐπάλληλοι καὶ ἀκόλαστοι τῆς σωματικῆς ἡδονῆς, Quippe quem die noctéque aliæ ex aliis effrenæ corporis voluptates grauiſſimo ſeruitio premebant. Poſſumus etiam (vt opinor) interpretari Aliæ alias excipientes, vel Aliæ aliis ſuccedentes. Apud Philonem in eodem illo opere ἐπάλληλοι φοραὶ redditur Alternæ interneciones, & ἐπάλληλοι ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ, fulgetra & tonitrua alterna crebráque.

Ἐπάλληλα (inquit Bud.) Alta aliis ſuperpoſita ſine interceſſione aut interſtitio & intercapedine. Et ita ἐπάλληλα opponuntur τοῖς ὑπαλλήλοις, Bud.

Ἐπαλλήλως, aduerbium, Serie continua, & ſine interceſſione. Dioſc. lib. 1, cap. 167, loquens de malis quæ Medica vocantur, φυτὸν γάρ ὅλον καρποφορεῖ δι' ὅλου τοῦ ἔτους

ἐπαλλήλως: id est, Ita vt fructus nouus veterē excipiat, aliis atque aliis malis succrescentibus, Bud. Eodem sensu Hermolaus, Ita vt antecedentem fructum subnascēs identidem occupet nouus.

Ἐπαλληλία, Series continua & sine intercessione, Vicissitudo perpetua. Bud. In vulg. lex. Æternitas.

c.2. Ἀλληπάλληλος, Creber, pro ἐπάλληλος. Et in plur. ἀλληπαλλήλους κύματα. Basil. Crebris fluctibus. ‖ Interdum Ἀλληπάλληλοι, Alterni, ὡς ἀμοιβῆς. Bud. ET Ἀλληπαλληλία, q.d. Alternitas. Item Continuitas, συνέχεια. Bud.

C. Καπάλληλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ordine consentaneo compositus, apud Aristot. Item Congruus, vel Congruens, Consentaneus, Sibi respondens, Bud. Apud Artemidorum, καθ' ἑπάλληλος Proportione respondens, γλῶσσαι σύμμικτον ἔ καπάλληλον ἔχουσι τὸ σῶμα τῶν, καὶ τραχὺς φθέγγεται, πᾶν ἀγαθόν. Idem in Comm. καπάλληλα (inquit) sunt quæ sibi ordine consentaneo respōdent. Apud eundē Aristot. πρὸς καπάλληλον opponuntur τοῖς ἀνθεστῶσιν, id est euantiantibus, & ordine sibi vel inter se non respondētibus. Apud Polybium καθ' ἑπάλληλα aduerbialiter, τὰς καπάλληλα ἡμῶν ἰδίας ἀποχῆς, serie consequenti & sese ordine excipientes. Quod per nomen etiā dicunt κατ' ἀνήλικα: sic & κατ' ἀνήλικες. Quorum exempla vide pag. 248.

Καπάλληλα φάρμακα apud Dioscor. Ruellius Idonea remedia, Marcellus Congrua medicamenta interpr. Sic καπάλληλον τῆς φαρμακοῖς ἔχει ποιότητα exponitur Medicamentis congruam habet qualitatem. Itidē apud Chrysostomum ὑφαί τῆς νοσοῦσι καπάλληλοι, Cibi ægrotis congruentes & conuenientes.

Καπαλλήλως aduerb. (pro quo & καπάλληλα Polybium posuisse modò dictum est) Congruenter, Conuenienter, Cū quadam ordinis velut consequentia, vel Congruenti serie. Citatur ex Naz. ὡς καπαλλήλως σωιαφωνεῖται καὶ τὰ ὀνόματα, pro Quæ congruenter vnà cum suis nominibus enuntiantur.

Καπαλλήλης, Congruentia, Series congruens. Item Cohærentia quadrans, Inoffensa rerum ordinisque competētia & concinnitas, Bud.

c.2. Ἀκαπάλληλος, ν, ὁ καὶ ἡ, Incongruus, Dissentaneus, Non habens respondentes inter se partes. Item, Incōcinnus, Concinnitatem sibi consentaneam non habens. Aristot. De mundo, ἃ ὅτι γῆς ἐστιν ἀσθενῆ καὶ ἀκαπάλληλα ἔστι. id est Infirma & concinnitatis sibi consentaneæ expertia, inquit Bud. Qui etiam ἀκαπάλληλα καὶ πολλῆς μετα ἀσχολίας apud eundem interpr. Dissentanea. Moschopulus solœcismum definit ἀκαπάλληλον συμφωνίαν τῆς λέξεων.

Ἀκαπαλλήλως, Incongruenter, Inconcinnē. Exponitur etiam ἀναρμόστως, sicut Hesychius ἀκαπάλληλον, ἀνάρμοστον, ἀκατάστατον.

C. Παράλληλος, ν. ὁ καὶ ἡ, de quo vide infrà. Παράλληλοι & Παράλληλα, Inter se composita, vt quæ sibi mutuò respondeant. Aristot. De cœlo lib. 2, ἀκριβέστερα γὰρ τὰ παράλληλα λέγομεν, exactior sensus est rerum quum inter se componuntur. vt ἦπον Δωρικὸν βραδύτερον. Isocr. περὶ μὲν τῶν πρόσθεν γεγενημένων παραδείγματα καὶ τῶν καιρῶν τούτων εἴρηκεν ἡμῖν, Hæc igitur habuim⁹ quæ de rebus vtrorumque gestis belliscque susceptis diceremus, horum res gestas cū illorum componendo. Ex cuius imitatione Plutarchus παράλληλα sua vocauit, hoc est, vitas illustrium virorū, quos binos quasi paria componit. Hactenus Budæus. Qui paucis interiectis addit, animaduertendū esse autores ferè aut aduerbialiter vti hac voce, vt fecit Isocrates: aut dictionem compositā soluere, & per accusatiuū loqui quē poscit præpositio: vt in exemplo Aristotelico superius citato. Ex quibus Budæi verbis colligim⁹ enim in illo Aristotelis loco scripsisse ἃ παρ' ἀνήλικα ἀληθῆ. Sic autem apud eundem Aristot. in Probl. sect. 17, παρ' ἀνήλικες dicit, ὅθεν οἱ ἀσύμμετροι παρ' ἀνήλικες διωρίσθησαν, μᾶλλον φαίνονται ἢ καθ' αὑτὰς μόνας. Cæterùm quæ vocat Bud. eus Plutarchi παράλληλα, sciendum est ab ipso Plut. παραλλήλους βίους etiam appellari, in Pelopida, p. 1, διὸ τῷ ἡμᾶς ἐπιθέσθαι τοῖς ὁμοίοις, παραλλήλους αὐτῷ τοὺς βίους. Non malè autem (meo iudicio) παραλλήλους hic esse dixerimus, τοὺς παραλλήλους ἐκτίθεσθαι. Est autem παραλλήλους ἐκτίθεσθαι quod Cic. dicere solet contendere. vt Rhet. l. 2, Primùm igitur oportebit leges cō

tendere, considerando vtra lex ad maiores, hoc est ad vtiliores & honestiores, ac magis necessárias res pertineat. Citatur porro illud genus loquendi παραλλήλοις ἐπιτίθεσθαι ex Isocrate. Quod autem ad παράλληλα attinet aduerbialiter positum, idem Budæus alibi scribit παράλληλα significare etiam Alternis, Vicissim, vt in hoc Aristotelis loco De iuuentute & senectute, ἐπεὶ ἡ παράλληλα πως ταῖς ἡλικίαις καὶ πρὸς ἀλλήλας. In vulgat. lex. ex eiusdem Plutarchi Lycurgo citatur παράλληλοι σωροὶ καὶ ὁμαλεῖς, pro aceruis similibus & æqualibus. Et ex Thucyd. παράλληλοι τοῖχοι, pro parietibus eregione inter se collocatis. Item ex Dioscor. παράλληλα ἄνθη, flores paribus inter se spatiis surgentes.

Παράλληλοι, Circuli. Plinius lib. 6, cap. 33, Plura sunt autem hæc segmenta mundi quæ nostri circulos, Græci παραλλήλους appellauere. Idem alibi, Paralleli dicuntur circuli sphæræ qui ad eundem polum constituti finiuntur. Hæc Plinius. Vulgò autem παράλληλοι κύκλοι exponuntur circuli æqualem distantiam ex omni parte inter se habentes. Itidem παράλληλα in sphæra, lineæ rectà paribúsque inter se spatiis in altum surgentes, vel Lineæ in continuum protractæ æquali spatio inter se distantes. Parallelæ (inquit vetus quidā scriptor excusus cum iis qui de limitibus scripserunt) id est alternæ rectæ lineæ nuncupantur quæ in eadem plana superficie collocatæ, atque vtrinque productæ, in neutra parte concurrunt. At verò apud Dioscoridem παράλληλοι γραμμαὶ quidam lineas inter se æquales, quidam discurrentes lineas interpretati sunt.

Παράλληλος æquidistans exponitur à Bud. in hoc Polybii loco, ἄγουσι τὸ περιφερὲς παράλληλον τῷ ἀρκτικῷ & τῷ μεσημβρινῷ καὶ πελαγίῳ. Ibidem affertur ex Strabone, ἀπὸ δὲ τῆς Δικαιαρχείας παράλληλος ὁ Γαλατικὸς τῷ Πυρηναίῳ. vbi tamē aliter accipitur.

Ἐκ παραλλήλου apud Syn. exponitur Ex altera parte, vel Altrinsecus, epist. 139, ἄλλους ἔχει κινητῆρας ἐκ παραλλήλου ἐπὶ μεσαίου. Ἐκ παραλλήλου grammatici ponī dicunt voces synonymas quæ velut inter se componuntur, vt νυχὸν ἴσως, & apud Hom. βάσκε ἴθι.

Παραλλήλως, Per duorum inter se compositionem, Duo inter se componendo. Exponitur etiam Compositè, Comparatè. Aristot. De mundo, vbi loquitur de Deo, καλοῦσι δ' αὐτὸν καὶ Δία καὶ Ζῆνα, παραλλήλως χρώμενοι τοῖς ὀνόμασιν, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν δι' ὃν ζῶμεν, Vocant autem & Δία & Ζῆνα, coram compositis nominibus alterinsecúsque sitis, quasi dicas δι' ὃν ζῶμεν, vel δι' ὃν ζῆν ἐστι. Si enim eregione quasi ἐν τῇ συνεχείᾳ hæ duæ voces componantur, erit Δίζηνα, quasi δι' ὃν ζῆν ἔξεστι.

C. Παραλληλόγραμμον, ου, τὸ, Spatium quod lineis parallelis cōtinetur, Bud. ex Boethio. Idem Bud. ex eodem, παραλληλόγραμμα, inquit, Formæ geometricæ alternis lateribus conformatæ, in quibus ex aduerso anguli & latera constituta sunt inter se æqualia. Affert & παραλληλόγραμμον χῶμα ex Strabone, qui de Narbonēsi Gallia loquēs, scribit, ἔστιν ὃ τὸ χῶμα παραλληλόγραμμόν πως ὄν. Et ex eodem παραλληλόγραμμα χωρία. Ptolemæo autem παραλληλόγραμμος πίναξ tabula est oblonga forma, vt idē Bud. scribit.

Παραλληλία apud grammaticos, literarum in eadem voce collocatio, aliarum iuxta alias, vt quum dicunt in δίδυμα esse παραλλήλιαν τοῦ λ, ideóque dici δίδυμα.

Παραλληλίζω, Compono inter se & comparo. Eustathius παρ' ἀλλήλοιν πίπτοντα (quod est apud Homerum Il. λ) postquā exposuit, ἐγγὺς ἀλλήλων, subiungit. Vnde παραλληλίζειν dicitur ὅτι παρόμοιος, ἤτοι συγκρίσιμος. Sed pag. 437, παραλληλίζει & ἀλλήλαις ὁπλισαζέτω pro eodem ponit. HINC Παραλληλισμὸς apud eundem paulo pòst, qui & ὁ ἐκ παραλλήλου σχηματισμός ab eo appellatur: qui vel sententias similes, vel voces, alias aliis adnectit. Hæ autem voces παράλληλοι aut σύζευγμα, inquit, aut παρήχησις: quæ vel per ταυτότητα fiunt, vel per ὁμοιότητα. Per ταυτότητα fit παραλληλισμός, (q.d. per identitatem, id est eiusdem vocis repetitionem) is quidem qui est ἐν συνθέσει, id est compositione, vt πάμπαν: qui autem ἐν παραθέσει, id est appositione, vt πολὺ πολύ, & πάλαι πάλαι, apud comicum (id est apud Aristopha-

nem:quem κατ' ἐξοχὴν ille vocare ſolet comicũ. quod quidam non intelligentes ἁλὸς παῖ κωμικῷ interpretati ſunt Apud comicos) Per ὁμοιότητα autem(id eſt ſimilitudinem) fit ἀλληλισμός, ὁ συμπλοκή quidem, id eſt in compoſitione, vt γῆπεδον, μωσοπολογεῖν, λογολεσχῶν: at ὁ παράθεσις, id eſt in appoſitione, vt λίαν καλόν, & τυχὸν ἵππος. Plura vide pag.437.

C. Ὑπάλληλος, Subalternus: vt ὑπάλληλοι ὀπτικῆμαι apud Ariſtotelem exponitur Artes ſubalternæ. Vocãtur autem & αἱ ὑπ' ἀλλήλας ὀπτικῆμαι ab eodẽ. Et ὑπ' ἄλλῳ quodcunque ſub altero locatur, & alteri ſubeſt. Porphyr. in Iſagoge, πᾶν γὰρ τὸ ὑπὸ τὸ εἰδικώτατον ἄχρι τοῦ ἀτόμου ἀεὶ ὑπ' ἄλλῳ φύσιν τινὰ λέγεται καὶ εἴδη ὑπάλληλα, vt Agamemnon locatur ſub Atrida tanquam genere, Atrides ſub Pelopida, & ita deinceps.

C. Μισάλληλος ET Φιλάλληλος, vel potius Μισάλληλοι & Φιλάλληλοι plurali numero, Mutui oſores, Mutui amatores, vel Mutuo odio ſe proſequentes, Mutuo amore ſe proſequentes. ET Μισαλληλία, Φιλαλληλία, Mutuũ odium, Mutuus amor.

¶ Ἀλληλίζειν, Aliud atque aliud dicere, Aliter atque aliter loqui. ἀλληλίζειν, inquit Heſych. ἄλλως καὶ ἄλλως λέγειν. Quod quidam expoſuerunt etiam, Non ſibi conſtare in ſermone, ſed eum variare.

Ἀλληλίζεσθαι eſt eidem τὸ ἀλλήλοις ὀπτιχείσαι: pro quibus reponi ſolet ἀλλήλοις ὀπτιχρῆσαι: vt ſit Inſidiari ſibi mutuó.

Ἅλς, ἁλὸς, ἡ, Mare. Hom. Od. μ, — πόροις ἁλὸς ἀφρῳήεντος. Apud eundem variis locis, πολιὸς ἅλς, & ἁλὸς ἀτρυγέτοιο, & ἁλὸς πολυβενθέος. Item datiuus ἁλί, & accuſatiuus ἅλα, Eſt enim poeticum hoc nomen: carmini autem cum proſa commune eſt θάλασσα.

Ἅλες, ἁλῶν, ἅλσι, ἅλας. plurali numero, Sal: vt etiam pluraliter dicunt πυροὶ pro tritico, & alia nonnulla. Hom. Od. λ & ψ, — οὐδέ τι ἅλατα μαμυκτὸν εἴδαρ ἔδουσιν. Apud Athenæum lib. 11, ἁλίζειν ὁμολογουμένως ἁλῶν. Plutarchus ὥσπερ τοὺς θρυλουμένους ἑκατὸν χοίνικας τοῦ ἁλῶν συγκαταδοθῆναι μέδιμνον. Pauſanias Atticis, μηδὲ ἁλσὶ πιπράσκεσθαι τὸν χοῖνικα. Vbi & Homeri locum modò poſitum citat, plane in eo intelligens ἅλατα pro Sale. quod ideo dico quia nonnulli in eo per ἅλας marina edulia intelligenda putauerunt, vt docet Euſtathius. Ἅλς autem numero ſingulari pro Sal, non memini me apud veteſtum aliquem ſcriptorem legere: niſi quum dicitur ἅλς Ἰνδικός, ſal Indicum: ἁλὸς ἄνθος, flos ſalis. & ſiquæ appellationes huiuſmodi. ‖ Ἅλες, Sales, Sermonis lepos & vrbanitas. Plutarchus Sympoſ. 5. Vide Budæum.

‖ Ἅλες, Conuictus & communio, & ſodalitatis neceſſitudo. Æſch. De fal. leg. ἓως γὰρ τῆς πάλαι ἅλας καὶ τράπεζαν τοῦ δημοσίου πρὸς πλείονα δεῖν φησὶ τοιοῦτον, οὐκ ὢν ἀπεχθὴς (εἰρήσεται γὰρ) οὐδὲ ἀγνὼς ἡμῖν, id eſt, Legationis ſocietatem & ſodalitiũ publicum (quale eſt eorum qui ſimul legationem obeunt) magni pendere oportere inquit ille, qui nec ciuis noſter, nec indigena eſt. Hæc Budæus. Ariſtoteles Ethic. 8, περὶ τὸν παροιμίαν γὰρ οὐκ ἔστιν εἰδῆσαι ἀλλήλους πρὶν ἓως λεγόμενος ἅλας συναναλῶσαι, id eſt, Nam iuxta prouerbium, alter alterum noſſe nõ poteſt priuſquam ſalem quem dicunt cõſumpſerint. Hoc eſt (inquit Budæus) Ante diutius cõtractam exercitãm que ſodalitatem. Dicit autem Ariſtoteles, meo quidem iudicio, ἓως λεγομένους ἅλας pro τὸν λεγόμενον ἁλῶν μέδιμνον, vt in modò citato Plutarchi loco legitur. Chryſoſtomus, ἁλῶν κοινωνοῦντες pro Sodales, Conuictores. Demoſthenem autem imitatus videtur eſſe Chryſoſtomus, qui in oratione contra Midiam ita loquitur, εἰ δὲ ἁλῶν μεθ' ἡμῶν γενόμενος καὶ ὁμοτράπεζος ὑμῖν ὡς οὐδὲν εἰργασμένῳ φανήσεται. ita enim legitur hic locus in optimis & veteſtiſſimis codicibus, non autem vt in vulgatis editionibus, atque adeo in Aldina, εἰ δὲ λαλῶν μὲ καὶ ὁμοτράπεζος γενόμενος.

Ἁλόθεν & Ἅλαδε, Aduerbia, pro Ex mari, ἐξ ἁλός: & Ad mare, εἰς ἅλα: vt ἅλαδε πρόφρων, apud Homerum.

C. Ἁλοσάχη, Spuma maris, ſecundum Heſychium, apud quem diuiſim ſcriptum habetur ἁλὸς ἄχη. Ariſtoteles De hiſt. anim. lib. 9. cap. 14, de nido alcedinis loquens, ἡ πτερὰ παραμίγνυσι τοῖς σφαίροις τοῖς θαλαττίοις ὅτι ἐκ τῶν κα-

λουμένοις ἁλοσάχαις, πρὸς τὸ χρῶμα τῆς, id eſt (Gaza interprete) Nidus marinæ ſimilis pilæ, & iis quæ à flore maris haloſachnæ dicuntur. Idem Ariſtoteles ſtatim pòſt, καὶ κόπτουσι μὲν ἀσθενέως ὀξεῖ οὐ ταχὺ δ' ἐξακόπτεται, ἅμα δὲ κόπτουσι καὶ ταῖς χερσὶ θραύουσι, ταχὺ δ' ἐξαθροίζεται ὡς πρὸ ἡ ἁλοσάχη. Vbi idem Gaza ἁλοσάχῃ florem aridum maris interpretatur.

C. Ἁλσύδνη, dicta vna Nereidũ, aut ipſa Amphitrite, ἀπὸ τῆς ἐν ἁλὶ εὐνάσεως, apud Homerum. A quibuſdam Mare, à nonnullis Aqua maris explicatur, quaſi ἁλὸς ὕδωρ, non aſſentiente Euſtathio, quem conſule.

C. Ἁλιαής, ἁλιάη, ἁλιάεις, Per mare flans, In mari flans. vnde venti ἁλιαίεις apud Homerum: vt Od. ν, — οὐ δέ ποτ' οὖρει Πνέοντες φαίνονθ' ἁλιαέες.

C. Ἁλίβρεκτος, ου, ὁ ἡ ἡ, Mari immerſus, vel aſperſus, aut madefactus. in Anthol. Epigr.

C. Ἁλίβρομος, ὁ ἡ ἡ, Marifremus, vno verbo. id eſt, Marinum quendam fremitum edens. Pan ἁλίβρομος, vt ait Sophoclis ſchol. ὅτι τῆς ἠχοῦς ἰρᾶ· πολύηχος δὲ ἡ θάλασσα.

C. Ἁλίβροχος, ου, ὁ ἡ ἡ, Mari irriguus, Qui mari abluitur. vt apud Apoll. Argon. 2, πέτραι ἁλίβροχοι.

C. Ἁλιγείτων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Mari vicinus, Maritimus apud Nonnum.

C. Ἁλιγήμης, ἐος, ὁ καὶ ἡ. Mari genitus. Venus ὀπτικῶς dicitur ἁλιγήνης, quia eſt orta mari, vt canit Ouidius. Saligena vno verbo Eraſmus vertit: hoc verbum fingens (vt opinor) ad imitationem illorum Martigena, Nubigena, Terrigena.

C. Ἁλιδινής, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Qui in mari verſatur, Qui per mare circumagitur: vt ἰμπορίης ἁλιδινέος apud Dionyſium De ſitu orbis. vbi tamen alii codices habent ἁλιμενδέος.

C. Ἁλιδύω, Submergo in mari, pro ἁλὶ δύω. Dicitur & ἁλιβδύω, per Æolicum literæ β pleonaſmum. Ἁλιδύσαι, inquit Heſych. ἀφανίσαι, id eſt Abolere, Exterminare.

C. Ἁλίδρομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Per mare currẽs, Mariuagus. Apud poetas ναῦς (id eſt nauis) dicitur ἁλίδρομος epitheticè. Latini naues pontigradas dicunt, quod ad verbum reſpondet alii epitheto ποντοπόρος.

C. Ἁλίζωνος, ου, ὁ ἡ ἡ, Mari cinctus. ἁλίζωνος Κόσμος, in Anth. epigrammatum. quæ & ἀμφίαλος.

C. Ἁλίηρης, ους, ὁ ἡ ἡ, vt apud Euripidem ἁλίηρες κώπαι, i. ἃ ἐρέσσουσι τὸ θάλασσαν, Qua remigant in mari.

C. Ἁλίκρας, Mari (i. marinæ ſalſuginis) cõmixtus, cum accentu in penult. vt ait Euſtath.

C. Ἁλικρείων, Maris regnum obtinens, Regnans in mari. ὁ τῆς ἁλὸς κρείων: vt dicitur ἀρτικρείων.

C. Ἁλικρηπὶς γαῖα, Maritima ora exponitur apud Nonnũ, quaſi habens fundamentum ad mare.

C. Ἁλιμέδων, οντος, ὁ, Mari imperans, Neptuni epithetum, cui ſynonymum eſt ποντομέδων.

C. Ἁλιμήδης, ἐος, ὁ ἡ ἡ, In mari agitans cõſilia, In mari ſollicitus: vt ἁλιμήδης ἐμπορία, negotiatio in mari ſollicita, apud Dionyſium De ſitu orbis.

C. Ἁλιμυρίης, ιτης, ὁ, In mare cum ſonitu quodam aut fremitu fluens. Odyſſ. ε, Καὶ τὸ μὲν εἰς ποταμὸν ἁλιμυρήιτην μεθῆκε.

Ἁλιμυρὴς, ἐος, ὁ ἡ ἡ, Idem Apoll. Arg. 1, Λῦσεν ὑπ' ἐκ πόντου ἁλιμυρέος.

C. Ἁλιπήχης, ἐος, ὁ καὶ ἡ, In mari natans: vt ἁλιπηχὴς κώπη, in Anth. epigr. Ex ἁλὶ datiuo & verbo πήχομαι.

C. Ἁλιπήκτιος ex gen. fœmin. idem quod ἁλιπηχής. vt ἁλιπήκτιος ἐλαία, in Anthol. epigramm. ad verbum, Olea in ſale natans, id eſt (opinor) Olea plurimæ muriæ immerſa. Huic autem epitheti terminatio videtur à πακτὸς fotmata. nam à πήχομαι deductum πακτὸς ſonat Natationi aptus, aut Natandi facultatem habens.

C. Ἁλιπλαγχθὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Qui in mari alitur. In vulg. lex. ex Odyſſ. Homeri.

C. Ἁλίπαστος, ου, ὁ ἡ ἡ, Sale conſperſus: vt ἁλίπαστον κρέας, & ἁλίπαστον χωρίον, τὸ ἁλὶ πεπασμένον, apud Euſtathium.
‖ Eſt etiam ἁλίπαστος, Mari ſeu aqua marina aſperſus, in Anthol. Epigr.

C. Ἁλίπεδον, ου, τὸ, ad verbum ſonat Mariſolum, id eſt, Solum quod aliquãdiu mari coopertũ fuit, rurſum autẽ campus eſſe cœpit, & aratum fuit. Propriè igitur ma-

ritimus campus,sed per catachresin quilibet campus. Ita Suidas. Hesychius habet duntaxat, ἁλίπεδα τὰ ἐπὶ τῇ θαλάσσῃ πεδία,id est,Mari adiacentes cāpi. Secundū quosdam ἁλίπεδον quasi ἁλὸς πέδον: secundum alios παρὰ τὸ ἁλιπεδεῖσθαι ἵππους ἐν αὐτῷ δυόμενον.

C. Ἁλίπλαξ κος,ν,ὁ καὶ ἡ,Mariuagus, Pontiuagus.apud Sophoclem in Aiace, ὦ Παῖ Παῖ ἁλίπλαξ τε. vbi scholiastes huius epitheti ratione reddens, ait, ὅτι ἐν τοῖς ἀκρωτηρίοις τόποις, ἔνθα πλάζεται ἡ θάλασσα.id est, Quia in promontoriis colitur,vbi vagatur mare.Reddit & alias huius epitheti rationes,quas apud eum vide.

C. Ἁλίπλαστος,ου,ὁ καὶ ἡ, Idem quod ἁλίπλαξ κος, in Anthol.epigr.Illud fit à πλάσσω,hoc à πλάζω:vtrunque præfixum habens datiuum ἁλί.

Ἁλιπλαστία, ας, ἡ , Erratio , siue Error per mare,in Anthol. epigramm.

C. Ἁλίπλους,ν,ὁ καὶ ἡ,Per mare nauigans. Apud Homerum ἁλίπλοα πίχα. Muri supernatantes mari, vel muri in mare demersi,ita vt illis mare supernatet. inquit Hesych. Locus est Il.μ, — ὗς ἡ' ἄρα Ζεὺς Σωσιχέης, ὅθεν καὶ θάσσον ἁλίπλοα πίχα ἦεν.

C. Ἁλίπνοος,ν,ὁ καὶ ἡ,Odorem maris habens, Mare spirans, Mare redolens. Apud Musæum.

C. Ἁλιπόρφυρος,ν,ὁ καὶ ἡ,Marinæ purpuræ colorem habens, vt ἁλιπόρφυρα φάρεα apud Homerum, Vestimenta purpura marina tincta. aut Vestimenta colorem habentia maris πορφύροντος. Vide πορφύρω.

C. Ἁλίῤῥοος,ου,ὁ καὶ ἡ, Marifluus, Circa mare vel ad mare fluens. Aut,In mare fluens. Vide proximè sequens Ἁλίῤῥοθος.

C. Ἁλιῤῥόθιος,ου,ὁ καὶ ἡ,Marifluus. πόροι ἁλίῤῥοθοι Sophocli in Aiace dicuntur Fluuii in mare fluentes cum sonitu, vt ait scholiastes. Inuenitur & ἁλίῤῥοθος ἀκτή, pro Littus quod fluctibus marinis agitatur. ‖ Videtur autē dici ἁλίῤῥοθος pro ἁλιῤῥόθιος, ex ἅλς ἁλός,& ῥόθιον,id est fluctus.atq; adeo reperitur ἁλιῤῥοθία fœminininūgenus habens seruatum ι,in Anthol.epigr.— ἁλιῤῥοθίαι ξεῖνα κάκευθε κέλευθα. ‖ Verùm notandum est quum ῥόθος dicatur fluctus,itidem ῥόθιον diminutiui forma: ab vtroque substantiuum formatum.nam ἁλιῤῥόθιοι Hesychius exponit fluctus maris: Suidas ἁλιῤῥόθιον itidem fluctum maris. Dicemus ergo ἁλιῤῥόθιοι quasi ἁλὸς ῥόθιοι,& ἁλιῤῥόθιον quasi ἁλὸς ῥόθιον. Apud Hesychium quidem certè ἁλιῤῥώθιοι cum ω habetur, sed non sine manifesto mendo.

C. Ἁλίστροφος,ν,ὁ καὶ ἡ, Actus aut versatus in mari , Circūactus in mari. ναῦς ἁλίστροφος, Nauis quæ circūacta est, aut circumagi solet, vel potest.q.d. Nauis in mari versatilis.

C. Ἁλιστρεφής,ές,ὁ καὶ ἡ,Qui in mari voluitur,vel circumagitur,Qui in mari vertitur,seu versatur.ἁλιστρεφὴς πόντου apud Musæum,insulæ mari circundatæ, vt vulgò exponitur:quum tamē propriè hoc epitheti sonet id quod dixi.

C. Ἁλιτενής,ές ὁ καὶ ἡ. Dicitur ἁλιτενὴς πόντος maritimus vel mari adiacens locus.quasi ad mare extensus. ‖ Itē ἁλιτενὴς dicitur demissum & humile.παπίνον,vt Hesych. & Etymologistes habent. Est datiuo ἁλὶ & τείνω,vt opinor.Ideo autem humile puto significari per ἁλιτενὴς Φ soleant demissiora esse quæ mari adiacent loca. Ἁλιτενὴς θάλασσα,inquit Budæus, Vadis frequens & breuibus,vt in Iittore. Appianus,ὡς τῆς θαλάσσης ὕσης ἁλιτενοῖς ἐς μεγάλας ναυσὶν οὐκ ἐπιτηδείοις, id est(Bayfio interpr.) Propterea quòd mare illic esset vadosum minimèque capax magnarum nauium.

C. Ἁλίτερμων,ονος,ὁ, Mari cōterminus,vel finitimus.in Anthol.epigr.

C. Ἁλιτρεφής,ές,ὁ καὶ ἡ,Qui ex mari viuit, Qui ex mari alitur.id est,vel esu piscium marinorum , vel etiam eorum piscatu:vt ipsi piscatores , qui sua arte victum sibi quærunt.Vtitur Nonnus.

C. Ἁλίτροπος,ν,ὁ καὶ ἡ , Qui vertitur in mari , Qui versatur huc illuc in mari & iactatur. Phocylides,Πλαζόμενόν τε βροτῶν καὶ ἁλίτροπον ἐν πελάγεσσι.

C. Ἁλίτροφος,ου,ὁ καὶ ἡ,In mari educatus. In vulg.lex.Græcol.exponitur Marinus,non expressa vi cōpositionis.

A C. Ἁλίτρυπος,ν,ὁ καὶ ἡ, In mari vexatus. ἁλίτρυπος κάμαξ, cymba mari vexata,in Anthol epigr. ἁλίτρυποι χεῖρες apud Nonnum , manus in mari fatigatæ & labore vexatæ.de piscatoribus dictum.

C. Ἁλίτυρος,ν,ὁ,Caseus sale aspersus,in Anthol.epigr.

C. Ἁλιφθόρος,ν,ὁ,Perdens in mari,Prædo marinus. in Anthol.epigramm.Ibidem Ἁλιφθορίη ναυτίλλων,Perditio nautarum in mari:accipiendo perditionem passiuè. Vno verbo Naufragium.

C. Ἁλίφλοιος,ν,ὁ, Maricortex, ad verbum, aut Salicortex.
B Species roboris seu quercus,vt ex Theophrasti Hist.pl. lib.3,cap.9,adnotatur in vulgat.lex.Græcol. Sed habēt Salticortex: ego malim Salicortex: vt ἁλιγληνὶς vertitur vno verbo Saligena, accipiendo salum pro mari.

C. Ἁλίχλαινος,ν,ὁ καὶ ἡ,Ex mari lænam habens.id est,vt opinor,lænam purpuream habēns,videlicēt conchæ marinæ sanguine tinctam.

C. Ἁλουργός,οῦ,ὁ, Purpureus, vel (vt quidam loquuntur) Purpurisseus. A nonnullis & Violaceus exponitur. De purpuræ colore intellexit Etymologistes , secundum quem ἁλουργὸν dicitur quasi ἁλὸς ἔργον,id est maris opus: quòd videlicet ex marina concha fiat. Sed non dubium est quin ἁλουργὸς, à purpuræ colore ductū,longius postea significationē suam extenderit. Arcus cælestis primus color est φοινικοῖς:secundus autem,ἁλουργὴς & πορφυροῖς: vt Budæus tradit ex Plutarcho De philos.placitis. Idem in suo lexico scribit, Ἁλουργὸν, idem quod οἰνωπὸν, πρὸς τῆς θαλάττης πορφυροῦν. Sed quid sit color ἁλουργὸς, omnium optimè docet Aristotelis locus in libro De cōloribus:vbi ait vuarum botros habere colorem οἰνωπὸν,dum matureſcunt: quum autem nigreſcunt, colorem φοινικοῦν in ἁλουργὸν mutari. Plato in Timæo ait ἁλουργεῖν esse rubrum cum albo nigróque permixtū. ἐρυθρὸν δ',inquit,μέλανι λευκῷ τε κραθὲν,ἁλουργεῖν. Vbi notandum ἁλουργεῖν pro ἁλουργὸν, factum quasi ex ἁλουργέον.

C Ἁλουργὸν pro substantiuo positum reperiri quidam tradunt,subaudito nomine χρῶμα, vel ἱμάτιον:vt ἁλουργῶ pro ἱματίῳ ἁλουργεῖ inuenitur . Sed & ἁλουργοὶ ex Plutarcho citatur substantiuè positum, subaudito nomine ἀνδρες.Etymologiam autem huius nominis esse dixi à nomine ἅλς ἁλός & ἔργον: vt sit ἁλουργὸν quasi opus marium . vnde ἁλουργὰ Etymologici autor exponit πορφυρᾶ, & ἁλουργίδα vult esse πορφύραν. hæc autem fit ex marina concha. Hesychius quoque ἁλουργὴς ait esse πορφυροῦν.

Ἁλουργὴς, ές, ὁ καὶ ἡ,Idem quod ἁλουργός. vt ἁλουργῆ ἱμάτια, Vestes purpurissex. Athen.11,ἁλουργῆ μὲν γὰρ ἡμπίσχετο ἱμάτια Aliquando ἁλουργῆ subaudito substantiuo ponitur per se:vt ἁλουργῆ ἀμπεχόμενος quidam dixit. ἁλουργὴς γὰρ(inquit Hesychius)πρὸς τῆς θαλάττης πορφύρας ὕφος.

Ἁλουργὶς , ίδος , ἡ , Vestis certum genus , coloris purpurei seu violacei , vel potius coloris ἁλουργοῦς. nam quis sit is ex iis quæ diximus patet: quo autem nomine Latino appellandus,non constat . Etymologici autor ἁλουργίδα exponit πορφύραν, id est purpurā. Trabeam(inquit Lazarus Bayfius) Græci ἁλουργίδα vocant. Plutarchus in Romulo,αὐτὸς δὲ τεσσαράκοντα μὲν τοῖς ἑταίροις ἁλουργίδι κεκοσμημένους ἔδωκε. ‖ In vulg.lex. Græcol.annotatur
a ἁλουργὶς pro phaleris purpureis positum reperiri, item pro stragulo purpureo,apud Lucianum.

Ἁλουργείδης ab Hesychio exponitur πορφυείδης . Videtur autem nihil aliud esse ἁλουργεὶς quàm ἁλουργὶς, quod modò explicatum fuit.

c.2. Ἁλουργοπώλης,ου,ὁ, Venditor purpuræ. vt ἁλουργὰ transferre purpuram nobis permittamus. Aristot.in Mechanicis: ‖ τ Ἁλουργοπώλιον, Locus vbi purpura venditur. ‖ Item, Purpuraria officina. ‖ τ Ἁλουργοπωλικὴ Ἰσις,quæ πορφυροπωλικὴ appellatur,inquit Suidas. In quibus subaudiri puto substantiuū πίχεις.q.d. Purpuræ venditoria ars.

c.2. Παεχλουργὴς,ές,ὁ καὶ ἡ, Attextam habens purpuram. Παεχλουργὶς (inquit Pollux) τὸ ἐκατέρωθεν παρυφαίδιον ἔχον πορφύρεον.Quod & πάρυφες,& Ionicè πήχεις,vt idē scribit. ‖ τ Παεχλουργὶς, muliebris vestis (sicut

ἁλουργὸς virilis)apud eundem:ea nimirum quæ(vt credibile eſt)ita attextam habebat purpuram. A

Παραλουργεῖς, Minus honorati, Qui minore ſunt in pretio.q.d.παραλίαφορεῖς,inquit Heſych.

c.1.Περιλουργὴς, q.d. Circumpurpuratus. Apud Ariſtoph. in Lyſiſtrata, metaph. περιλουργὸς κακαῖς pro Tinctus malis, vel Profundus malis, ὁ βαθὺς τῆς κακῆς (inquit Suidas, qui & alterius expoſitionis eſt autor) id eſt (vt opinor)Qui profunda mente mala excogitat.Ducta metaphora à concha qua vruntur ad tingendam purpurā. illa enim è profundo mari eruitur. B

Alterum compoſitorum genus.

C. Ἁλίγαλος, ν, ὁ καὶ ἡ, (accentu in antepen.) Mari vicinus, Ad mare ſeu prope mare ſitus,Maritimus,Littoralis.vt δάφνη ἁλίγαλος,Apoll. Argon.1, Χθιζὰ δ' ἁλίγαλον vocat Hom.Iliad.β,παραθαλασσίαν,Maritimam . quæ & ἁλιγενὴς latius in proſa dici poſſet. Scribitur & ἀγχίαλος cum α habente ſuperpoſitum ſpiritum aſperum, de qua ſcriptura lege Athen.& Euſtath.

Ἁλίγαλος,proprium eſt nomen,inquit Heſych. Intelligit autem viri proprium , vt ex Euſtathio liquet , qui ἁλίγαλος proparoxytonè & nomen proprium eſſe ait, & nomen adiectiuum : item vrbem Thraciæ , quæ & c ἁλίγαλα. (Hoc autem ἁλίγαλα legitur & apud Stephanum: ſed magno errore ibi πόλις Σινηλίας pro πόλις Κιναλίας ſcriptum eſt.)Alibi tradit idem gramm. hanc vrbē à Philopono ἁλίγαλον appellari ἀξιωτικῶς. Viri autē proprium nomen eſt apud Hom.Od.α,v.181,Μέντης Ἀλιγάλοιο δαΐφρονος ὄτρυνε ἔπεσσι γίγνεσθαι Τηλεμάχῳ.

Ἁλίγαλος,accentu in vlt. Funis nauigii , inquit idem Euſtath.aut vrbs Thraciæ,quæ & ἄλιγαλος,vt modò dictum eſt.

C. Ἀμφίαλος,ου,ὁ καὶ ἡ, Circunquique habens mare, ſiue D Vtrinque mare habēs (ſicut ἀμφιθαλασσία Polluci,ἡ ἐκ πέριξ ἔχουσα θάλασσαν, vt Corinthus) Circundatus vel cinctus mari,vt circundantur inſulæ. Heſychius ἀμφιάλῳ exponit ὑπὸ τῆς θαλάσσης περιχεομένῳ πάντῃ. vnde νῆσον(id eſt inſulæ)epithetum eſt ἀμφίαλος,ſicut & ἀμφίῤῥυτος. Sciendum eſt autem qui ἁλίγαλος ſcripſerunt cum ἁ(de qua ſcriptura modò dixi) eoſdem & ἀμφιάλους ſcripſiſſe. E

C. Ἔξαλος,ου,ὁ καὶ ἡ,Extans mari(vt dicitur Extare aquis) Extrà mare politus.Cui opponitur ὔφαλος:vt apud Lucianū,καὶ τὰ μὲν ὕφαλα τῆς νεὼς καπάχαρα, τὰ δὲ ἔξαλα, ἄμμορδα. Idem, οἱ μὲν ὠμὸν ἁρπάγη τὸ σκάφος ἔξαλον εἰς γῆν ἀναπαύσασθαι, id eſt, A mari ſubductum,inquit Bud.Qui addit, à Strabone ἔξαλον appellari,pag. 231,Remotum à mari. Apud Polybium ἔξαλος πληγὴ,quæ extra aquā ſiue paulo ſupra aquam infertur , Baylio interprete in his lib.16 locis,αἱ πρὸς μὲ ἔξαλον ἐλαύνει τὴν κατηγὼ,&,ἐξάλους ἐλάμβανον τὰς πληγάς. Vide infrà & ὕφαλος κατηγή. ‖Ἔξαλος , E mari exiliens . Oppianus de piſcibus , Ἐξάλοις ἁλμάτοισι. F

C. Ἔφαλος,ου,ὁ καὶ ἡ, ET Ἐφάλιος, Ad mare ſitus, Maritimus . Vtrunque enim dici volunt.ſicut παράλιος & παράλειος.Il.β,Κνιδόν τ' ἔφαλον. ‖ Sunt qui ἔφαλον opponi etiam velint τῷ ὑφάλῳ:& ita idem fuerit quod ἔξαλος modò expoſitum.

C. Παράλιος,α ὁν, ἡ, ET Παράλειος, Maritimus. Soph. Aiace, πρὸς ἀλίῳσθαι, παράλια τ' αἴπεα. Sic παράλιος χῆν apud Thuc) didem(cuius locum proferam infrà) θαλάσσιος G ἄνεως,vt ſchol.exponit . At παράλιος ſpatium ex Herodoto citatur pro claſſe.Παράλειος in ſoluta oratione vſitatus eſt.(vnde & illud per hoc explicari ſolet)Plut.De prud. anim,ἵππους ναυσὶ καὶ θαλαττίοις. Philo De mundo,ἡ παράλιος μόνον ἀνὰ καὶ μεσόγειοι μοῖραι καταπονῆται . Et θαλαττία πεύκη Theophr.Maritima pinus.Et θαλαττία (ſubaud. χώρα)maritima ora.Plut.Pericle,αἱ τῆς θαλαττίας πόλεις. Ariſtoteles Rhet.3, ἀπόπατος ἀνθρώπων ἐπὶ τὴν θαλαττίαν.Et θαλαττία(ſubaud. χώρα)maritima ora. Thucydid. lib.2,Πελοποννησίους καταλιπόντες τῆς Ἀττικῆς ὅσοι ἐν τῇ θαλαττίᾳ. Quos ad locos pertinet quod annotauit quidam, Atticam peculiariter θαλαττίαν fuiſſe dictam . θαλαττία (inquit Heſych.) ἡ Ἀττικὴ.οὕτω καὶ ἡ ναῦς παράλος . Eodem modo θαλάττιοι dicti οἱ πρὸς θαλάττιον τῆς Ἀττικῆς κατοικοῦντες. Scio tamen apud Suidā legi παράλειοι,& ita eum ſcripſiſſe manifeſtē H

eſt:quum tradat θαλάττιους appellatos fuiſſe non eos ſolùm qui naue paralo dicta vehebantur, verumetiam eos qui maritimam Atticæ oram incolebant : cæteros autem,πεδιαίους & ὀρεινούς.Sed apud Heſychium habemus θαλάττιοι: itidémque à Plutarcho eadem de re loquente θαλάττιον fit mentio, ſicut & πεδίων, non πεδιαίων.Eius enim verba ſunt in Polit.præcept.διὸ βέλτιόν ἐστι Σόλωνι ἐλαττοῦν ἀφελόμενον, διειρῆσθαι εἰς πεῖα μᾶλλον τῆς πόλεως, τὸ μὲν ὀρεινὸν λεγόμενον, καὶ τὸ μὲν πεδίαν καὶ τὸ μὲν θαλάττιον. (Sunt autem qui πεδιαίων hic ſcribant , vt & alibi mihi legiſſe videor) habet tamen πεδίων & Ariſtoph. ſchol. idem deſcribens)Idem verò Plutarchus in Erotico παράλους,ἀπάκρους,& πεδίους vocat , appellans βίους τρόπους. Sed non dubito quin pro πεδίων,vel πεδίων vel πεδιαίων apud eum reponendum ſit. Thucydides autem πεδίον ea ſignificatione dixit , & πρὸ πεδίου χῶν,libro 2 ita ſcribens,οἱ δὲ Πελοποννήσιοι ἐπειδὴ ἔπιον τὸ πεδίον,παρῆλθον ἐς τὸ πρόσω πεδίον χῶν καλούμενον. ‖ Pro θαλάττια autem, id eſt maritima regio,dicitur interdum à poetis παράλια metri cauſa,ſeu παράλιη. ‖Παράλια,τὰ,Feſti nomen,Athen.& Euſtathio. ‖Παράλιος ὄρνις apud Sophoclem Marinæ aues potius quàm maritimi.

Παράλος,Nauis apud Athenienſes,quā(ſicut & altera cui Salaminiæ nomen erat)ad certos tantùm vſus adhibebant. Quod teſtatur Plutarchus in Politicis præceptis,ita ſcribens, ὥσπερ ἡ Σαλαμινία ταῖς Ἀθήναις καὶ ἡ παράλος οὐκ ὀλίγοι πρὸ ἦσαν ἀεὶ ὅτι πρὸ ἔσχον ἀλλ' ὅτι ταῖς αἰκαιρίαις ἢ μιαραῖς καὶ πανοῦργοις τοῦ πράξεως . Hinc & Pitholaus apud Ariſtotelem Rhet.3,πρὸς παράλου appellauit τὸ παλὸν τοῦ δήμου. Ab Heſychio vocatur παράλος nauis ſacra: ſicut & alibi Σαλαμινίος(ita enim apud eum ſcriptum eſt) dicitur eſſe μία τῶν ἱερῶν νεῶν. Suidas haſce duas,triremes fuiſſe dicit (addēs itidem ſacras) quæ celeritate præſtarent , atque adeo velut celeres quædā miniſtræ eſſent. Scholiaſtes Demoſthenis duabus hiſce ſacris triremibus (nam & ipſe ita vocat)tres poſtea fuiſſe additas ſcribit,quarum nomina eſſent, Antigonis, Ptolemais, Ammonias. A Suida duæ tantùm recenſentur quæ illis acceſſerint, Antigonis & Demetrias. Idem ſchol. Demoſth. παράλου à Paralo quodam heroe nomen accepiſſe tradit : quod & apud Suidam legimus . At Heſychius vult παράλου dictam eſſe ἀπὸ τῆς θαλαττίας Ἀττικῆς.Quod etiam voluiſſe puto ipſum Dem. ſcholiaſten, quum poſt etymologiam à Paralo filio Periclis, aut Paralo heroe , (ēnī ille ὁμώνυμος) ſubiungit, ἢ ἀφ' ἑνὸς τῶν πρὸς θαλάττιαν , τουτέστι πρὸς Ἀττικὴν ἢ τῶν Ἑλλήσποντον. αὕτη γὰρ ἀπεστάλη ποτὲ εἰς σύμμαχος,ἐπεὶ βούλοιντο σπουδάζειν οἱ Ἀθηναῖοι. Sed omnino addenda fuerit diſiunctiua particula ἢ ante ἀφ' ἑνὸς τῶν: vt dicat nomē inuenīſſe ab heroe Paralo,ἢ ἀφ' ἑνὸς τῶν. Illud enim ἀφ' ἑνὸς τῶν ad heroem non referri, oſtendunt quæ ſequuntur,αὕτη γὰρ ἀπεστάλη. &c. Cæterùm naue paralo vti ſolitos Athenienſes tradit Suidas adpublica negotia: Salaminia autem εἰς τὰ θεωρικά , id eſt , in ea theoros ſolitos mitti Delphos. Sunt qui contrà hoc parali nauis officium fuiſſe putent.(& apud ipſum etiam Suidam in alio loco hæ nominibus tantùm differre putantur)illis autē Ariſtophanis ſchol. ſubſcribit. Sed θαλάττια varios fuiſſe vſus, prout varia occurrebant publica negotia,ex multis autorum locis colligere poſſumus.Demoſthī.ſchol.& Suid.volūt ea vti ſolitos ad reuocandos domum è peregrina regione duces,vt ad reuocandum è Sicilia Alcibiadem.Addunt nonnulli , ad reuocandos aut euocandos eos duces quibus dicenda cauſa eſſet.quod ſanè conuenit illi Alcibiadis exemplo Id autem & Ariſtophanis ſchol. teſtatur , ſcribens , ἡ μὲν Σαλαμινία ἐπὶ τοὺς ἐπικαλουμένους εἰς κρίσιν ἦλθε,ἡ δὲ παράλος τοὺς θεωρίας ἀπῆγε. Apud Xenoph. παράλος Athenas mittitur ἀπαγγέλλουσα τὰ γεγονότα . Apud Demoſthenem autē legimus , τῆς μὲ θαλάττου ἐκράτουν Κυζικηνῶν παῖδες πλέον ἢ πεντήκοντα. ‖Fuerunt autem dicti παράλοι & qui in paralo naue remigabant,ſeu propugnabant. Secundum Suidam autem generaliter Parali nauis vectores. Pollux ναῦται nauis parali vult appellatōs , θαλάμους ſeu θαλίτας,ſicut Salaminiæ nauis,σαλαμινίους.Heſychius autem θαλίτης exponit ὁ ἀπὸ τῆς θαλάμου. Sic & ſchol. Thucyd. θαλάμους eſſe dicit τοὺς ἐν τῇ νεὼς τῆς θαλάμου

Legitur autem hæc vox apud Thuc. cū alibi tum lib. 8, τριῶν μὲν δεκάλων πλοῖα οἱ πεντακόσιοι δύο ἢ τρεῖς ἔδοσαν, τοῖς δὲ ἄλλοις, ἀφειλόμεθα τοὺς ναῦς, καὶ μετακαθίσαντες εἰς ἀλλόκοτα πλοῖα ναῦν, ἐπέταξαν φρουρεῖν τοῖς Εὐβοεῦσι. Bayfius in hoc eiusdem Thuc. loco lib. 6, ἀφίασιν ὁ πόν οἱ Ἀργεῖοι μετὰ τῶν δεκάλων, interpretatur δεκάλους propugnatores qui in naue paralo esse solebant. Extenditur autem latius interdum δεκάλων significatio, pro quibusuis remigibus. Aristoph. Ranis, — καὶ τοὺς δεκάλους ἀνέπεισαν ἀναβαίνειν τοῖς ἁρπάξοντι. Vbi schol. pcr δεκάλους scribit intelligi κωπηλάτας. Eius verba sunt, δεκάλους ὁ σημαίνει τοὺς κωπηλάτας. πάροδος γὰρ ἡ Σαλαμινία, τριήρεις εὐρύναυ χρῆσθαι. καινοὺς ὁ παράλους, τοὺς ἐκ τῶν τριήρων ναύτας. ὁ γὰρ ἴδιόν τι λέγει ἀντὶ τοῦ ἡ δεκάλου τριήρεις νεὼς. ἄπρμοι ὁ ὑποπῆται. ‖ Παίδεκαλος & pro quodam tribuum iudicio, in vulg. lex.

C. Πλησίαλος, ν, ὁ καὶ ἡ, Maritimus, Mari vicinus. Idem quod αἰγίαλος apud poetas: vt αἰγιαλὸς & πλησίον idem significant. Hinc πλησίαλον substantiuum, Maritima ora, Posidonio apud Athenæum, ὥδιον ἐξ τὸ πλησίαλον νικήσαντες ἢ μάχην. Quod vocabulum scribi etiam πλησιάλον cum ι, (licut αἰγιάλος) admonet Eustath.

C. Ὕφαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, (oppositū τῷ ὕπαλος) Qui est sub mari, Sub mari latens, Vel, Quiest intra mare, ὕφαλος πέτρα, in Epigr. saxū sub mari latens. Quod & ὕφαλος sine adiectione dici annotarunt quidā gramm. Apud Alciphr. ὕφαλον δίκτυον, rete in mare demissū & conditum. Hinc Ὕφαλος per metaphoram, Subdolus, Versutus. q.d. Sub pectore latentem habens fraudulentiam. Vnde ὕφαλον ἦθος, quod & ὕπουλον. Sic apud Gregorium, Οὐχ ἁπλοῦν ἡμῖν διείπετο τοῖς Ἀρειμίοις, ἀλλὰ κρυπτὸν & καὶ ὕφαλον. ‖ Ὕφαλος item pro Aliquantum fallsus (q.d. Subfalsus) Dioscor. lib. 3, c. 153.

C. Ὠκύαλος, ν, ὁ καὶ ἡ, Velox in mari, Velociter per mare currens. Nauis epithetum apud Homerum. dicitur enim ab eo ὠκύαλος νηῦς, quod à scholiaste exponitur ταχέσπλους.

Compositum sequens eiusdem quidem est formæ, sed ab altera tantùm ἁλὸς significatione, videlicet pro sale, non pro mari.

C. Ἄναλος, Sale carens, Insulsus, Non salitus. Aristot. δεῖ δὲ αὖ ἅλατι πλείονα χαθμὸν ἔχειν τῆς ἁλισθέντων. Marc. 9. versu vltimo, ἐὰν ὁ τὸ ἅλας ἄναλον γένηται, ἐν τίνι αὐτὸ ἀρτύσετε; a

Composita autem in λυς terminata (vt ἀνάλιος) vide post Ἅλιος.

C. Εἰναλίφοιτος, ου, ὁ ἡ, Mariuagus, In mari vagans, seu per mare, vt εἰναλίφοιτα λίνα, retia per mare vagatia, quasi ἐν ἁλὶ φοιτῶντα. Eadem forma dicitur qua ὑφίφοιτος. Est autem hoc diuersum ab illis quæ compositavocaui alicubi, qualia sunt ea quæ alibi à me ponuntur præfixum habentia c. a. non enim hoc ex alio fit iam compolito, sed ex tribus simplicibus componitur. Ideóque post εἰναλίος non posui, ne videretur ex illo factum, quasi esset εἰναλίφοιτος pro εἰναλίφοιτος. b

¶ Ἅλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Marinus. παλαίπτος, in prosa. ἅλιος γέρων, id est marinus senex, appellatur Proteus ab Homero & ἁλιαὶ θεαὶ, marinæ deæ, ab eodem, Iliad. ω, & Iliad. ε, — μετ' ἀθανάτης ἁλίησι. Et Od. γ, — ὅθι φαμάθοις ἁλίηισι. Sic Sophocles, ἁλίαν πλάτην marinum remum vocat, scribens, ἁλίαν ἐς ἐπίβας ἁλίαστον πλάτην.

Ἁλία non solùm adiectiuum esse, significans Marina, sed vt substantiuum pro mari poni, in vulg. lexicis Græcol. habetur. cuius vsus exemplum desidero. ‖ Ἁλία ibidem annotatur piscationem seu prædam piscium apud Gregorium significare. Sed videndum ne pro ἁλία legendum sit ἁλίεια, de quo nomine dicam post ἁλιεύς. Ex Hesych. præterea discimus esse vas in quo salteritur, aut in quod reponitur. Meminit & Pollux, vt dicam in Ἅλιας. ‖ Ab ἁλία factum etiam ἁλίαρος, id est sale condit⁹. ἁλίαρτον, inquit Eust. τὸ ἀφτυμένον ἅλατι ἰδίως. c

Ἅλιος, Vanus, Inanis, Irritus. Ἅλιον capi pro μάταιον, id est vanum, ducta significatione à mari, constat inter grāmaticos: sed quàm potissimùm ob causam, de hoc verò certant. nam alii ἅλιον dici volunt vanum, quasi quod in mare iaciatur & exterminetur: Alii, quòd mare res quædam vana & inutilis esse videretur, ante inuentas naues: Alii, quòd ad potum inutilis sit aqua marina. οὐκ ἄλιον βέλος apud Homerum aliquoties pro Telum non vanum, Telum effectu non carens. Sic οὐκ ἄλιον ἔπος, Il. ω, & οὐκ ἄλιον ὄφελον, Il. η. ‖ Ἅλιον aduerbialiter etiam ponitur ab Homero interdum pro Frustrà, Incassum. vt Il. ν, Αἰχμὴν Αἰνείαο κραδαίνομεν ἐν χερὶ χαλκῇ πάλλετ' ἐπὶ ῥ' ἄλιον τανυσάρεϊ ἶσα χερσὶν ὄρουσεν. nam hic ἄλιον scholiastæ exponunt ματαίως. HINC Ἁλίσω, Vanum reddo, Irritum reddo, Effectum habere non sino. Od. ι, Ἀλλά μοι οὔπως δόλιος νόος αἰγὸς ἀπὸ χροὸς Οὔτι παρὲξ ἐλθὼν ἄλιον θέον, οὐδ' ἀλίωσεν. vbi ἀλίωσεν exponitur etiam μάταιον ἡγήσασθαι, id est, Vanum existimare, Pro vano & inani habere. Il. π, Οὐδ' ἀλίωσε βέλος. pro eo quod alibi dicit, οὐκ ἄλιον ἦκε βέλος, vt ait Eustath. id est, non irritum emisit telum. ‖ Ἁλιόω & pro In salis modum cōtero, Symmachū vsurpasse Esaiæ cap. 52, annot. in vulg. lexicis. d

C. Εἰνάλιος, ν, ὁ & ἡ, (interdum & Εἰναλία, f. g.) Marin⁹. vt εἰνάλια ζῶα, Aristoteli De mundo, Marina animantia. Sic εἰναλία φύσις à Sophocle appellantur pisces periphrastice. Apud eundem verò εἰνάλιος λεὼς exponitur ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ διαπείρων, in mari versans. At Plutar. εἰνάλιον ἔργον appellat rē in mari gestā. q.d. marinū opus. Nam nauale opus ad verbum fuerit potius ναυτικὸν ἔργον. ‖ Ἐνάλιος, Maritimus. vt apud Aristot. De mundo, Βρεττανία γῆ νήσοις τε εἰναλίαις καὶ πυρίοις, id est maritimis insulis. Bud.

Εἰνάλιος, ν, ὁ καὶ ἡ, metri causa inserto ι, idem quod ἐνάλιος. vt εἰνάλιοι φῶτες (q.d. marini latrones) piratæ, in Anthol. epigr. In fœm. g. dicitur etiā εἰναλία, & Ionicè εἰναλίη, vt εἰναλίαι κορῶναι, Hom. in Od. & εἰναλίη κληξ, in eadem. e

C. Ἐφάλιος, vide in Ἔφαλος.

C. Παφάλιος, vide suprà post Πάφαλος. nam & hoc illi subiungendum censui.

C. Ὑπερφάλιος (& Ὑπιερφάλιος, metri causa) Maritimus. Ad verbum, Qui est supra mare. q.d. mari impositus, vel mari imminens. Dionys. Alex. Κεῖται δ' αὖ ἀνάβροχος ὑπερφάλιον πόλιν ὕδωρ Κασπίδος πόντου μεσσηγὺ ῥόον Εὐρυμέδοντος. Sic Gall. dicimus, *Vne ville qui est sur la mer.*

Ἁλιάς, άδος, ἡ, vide post Ἁλιάς. f

¶ Ἁλιάς, άδος, ἡ, Piscator. propriè sonat Marinator. nam ἅλιος marinus sonat, vt modò dictum est. ἀπὸ τῆς ἁλίας tamen factum esse, in vulg. Lex. Græcolat. annotatur tanquam sit substantiuum nomen ἁλία pro mari. Etymologici autor ex Philone tradit ἁλιάς à genitiuo ἁλὸς formari, vt sit ἁλὸς, ἅλιος, ἁλιάς. Od. μ, Ὡς ἦ τ' ὄπι πορφυρέῳ ἁλιὰς πείρῃσι βάλῃσι ἰχθύσι τοῖς ἁλίῃσι δόλον κατὰ εἴδατα βάλλων. Apud Athenæum lib. 6, ἁλιῆς καὶ ὀρνιθευτὰς ἢ μαγείρους. Poeticè autē ἁλιῆς in nominat. plural. & ἁλιῆας in accus. dicitur. Od. χ. Γενεὴν ἁλιῆας πολλοὺς ὥστ' ἰχθύας, οὕς τ' ἁλιῆς &c. ‖ Est etiam piscis cuiusdam nomen ἁλιάς, apud Plut. g

Ἁλιεύω, F. σω. Piscor. Absolutè sæpe, interdum & cum accusatiuo. Basil. Homil. 7, ἄλλα γωνείζονται οἱ τὴν Γνδικὴν ἁλιεύοντες θάλατταν, ἄλλα οἱ τὸν Λιβύθιον ἀχελώιον πόλτον.

HINC Ἁλιεία, ας, ἡ, Piscatio, Piscatus. Aristot. Pol. ι, οἱ μὲν ἀπὸ λιμνῶν [ζῶσιν] οἱ δὲ ἀπὸ ἁλιείας. Verùm Ἁλεία etiam legitur apud eundem Aristotelem pro piscatione, aut malè pro ἁλιεία positum, aut certè retento ι, vt fit in ὑγιὴς pro ὑγιείς. Hocenim mihi fit verisimile, quòd apud Herodianum itidem ἁλία reperiatur. h

Ἁλιευτικὸς, ὴ, ὸ, Piscatorius. Ad piscationem aut ad piscatorem pertinens. ἁλιευτικὸς βίος, Piscatoria vita, Vita piscatorum. Aristot. Pol. ι, ἁλιευτικὴ τέχνη, Piscatoria ars, Ath. 6. Aliquando ἁλιευτικὴ per se ponitur, subaudito nomine τέχνη. Inuenitur etiā ἁλιευτικὸν & in plur. ἁλιευτικά, sine adiuncto, pro tractatu siue tractatibus de arte piscatoria. Tunc verò potest cum ἁλιευτικὸν subaudiri βιβλίον, cum ἁλιευτικὰ autem βιβλία. Athen. 7, Νικομήδης δ' ὁ τὰ ἁλιευτικὰ. Idem ibidem, πεποίηκε δ' ὁ αὐτὸς ἰκμαῖος ἁλιευτικὰ ἐπιγράφων. Sic & Oppiani ἁλιευτικὰ dicūtur quæ ad nostram ætatem peruenerunt.

Ἁλιάδης, ου, οἱ, propriè Piscatorum filii. Nomen est appellatiuum patronymici formam habens: capitur tamen pro ipsis piscatoribus. Soph. Aiace, Τίς δ' ἦν μοι τῆς δὲ

φιλοπόνων ἁλιάδων. vbi scholiastes ait ἁλιὰς esse piscatorũ A
naufigium: ἁλιάδαι autem, filii piscatorum. id est piscatores, vt Asclepiadæ dicuntur medici. Sonat autem proprie Asclepiadæ, Asclepii filii. Dura tamen esse videtur horum nominum ἁλμὰς ἁλιάδος & ἁλιάδης ἁλιάδου deriuatio ab ἁλιεύς.

Ἁλιὰς, άδος, ἡ, Nauicula, Cymba. Quidam piscatoriam nauiculam interpretati sunt: & ipse Sophoclis scholiastes, si bene memini, ἁλιευτικὸν πλοῖον exponit. quasi ab ἁλιεὺς deriuatum sit ἁλιάς. Hesychius habet, ἁλιάδες, μικρὰ σκάφιδια, nulla piscatorum facta mentione. Tamen apud B
Aristotelem lib. 4 anim. cap. 37, ἁλιὰς βάτραχος exponitur itidem Rana piscatrix. vbi Gaza ratam vertit, vt annotatur in vulg. Lex. Græcol. ‖Ἁλιάδες Vasa buxina in quib⁹ sal terebatur, vt ait Iulius Pollux. Reperitur autem & Ἁλίδες in ea significatione, sed mendose fortassis. Vocatur & ἁλίαι, quod vide paulo póst.

¶ Ἁλυκὸς, σ', ὁ, Salsus. vt ἁλυκὸν ὕδωρ, salsa aqua, apud Arist. & Theophr. ἁλυκὸς τὴν γεῦσιν, salsus gustu apud Dioscoridem.

Ἁλυκότης, ητος, ἡ, Salsugo, Salsedo. Theophr. ὅλως δ' ἡ ἁλυκότης C
σεσηπυῖαν.

Ἁλυκίς, ίδος, ἡ, vt quidã adnotãt, idẽ quod ἁλυκότης. ἁλυκίδας tamen apud Strabonẽ sibi videri appellatas salinas scribit Bud. Aliquando ἁλυκίδες (vt annotãt ex Hermolao) significat locum eum aut simili natura præditum, quem Antonius salsulas appellat.

Ἁλυκὸς item & Ἁλυκότης scripta litera ι non υ inueniuntur. Ἁλυκὸς, inquit Budæus, idem quod ἁλμυρός. vel Ἁλικός: variè enim apud Theophrastum legitur: sed frequentius ἁλυκός. Ita quidem Budæus, at ego ἁλικὸς cum ι in multo paucioribus locis reperiri scio.

Ἁλικράδης, ες, ὁ καὶ ἡ, apud Theophrastum exponitur Salsus: vt idem sit quod ἁλικός. quanquam sequendo terminationem sonat Salsuginosus. Potius autem scribẽdum censeo ἁλυκράδης.

¶ Ἁλία, Vas in quo sal terebatur. Archippus apud Pollucem, Ἁλία πυξίνη. Et Strattis, ἐν ἁλίαις κεκομμένον. Fuisse autem & ἁλιάδα appellatum, dictum fuit suprà.

¶ Ἁλίζω, F. σω, Salio, Sale conspergo, Sale condio. Vnde ἁλίσπεται pro Salietur, aliquoties in Euangelio, ab ἁλίζομαι. Apud Aristotelem ἄναλκοι ἀρτι & ἠλισμένοι opponũtur: vbi dicit, διὰ τί ἄναλκοι ἀρτι πλείονα χαθμὸν ἔχουσι τῶν ἠλισμένων. Apud eundem De animal. lib. 8 ἁλίζουσα πρόβατα, oues quæ salem cum pabulo deuorauerunt. eius verba sunt, ὥσπερ οἱ τοῖς ποσὶ ἁλίζουσα, μείζω τὰ ἔδατα καθιᾶσι. Hinc Ἁλισὸς, Salitus, in Anthol. epigr.

Ἁλισμὸς, ῦ, ὁ, Salitura, Ipse actus saliendi seu sale cõdiendi. ‖Item ἅλισμος, Maris iactatio. Bud. Dioscor. καὶ ἐφ' ὧν ἁλισμὸς καὶ ναυτία ἢ θόλωσις ὑποχνεῖ εἶναι προκολουθεῖ. ET Σιωαλίζομαι, pro κοινωνῶ ἁλῶν & βαπτίζης, vt quidam interpretati sunt, vide suprà post Ἁλία, & in Σιωαυλίζομαι, ab Αὐλή.

¶ Ἅλας, αντος, τὸ, Sal, vt in prouerbio quod à Suida refertur, ἁλασιν ὦνι, quod ait solitum dici ὅτι τῆς ἄγαν ἀδιαφθορίας, id est de summa fertilitate. HINC Ἁλαπωλία apud Arist. OEc. 2, Salis venditio, Ius & potestas salis vendendi.

¶ Ἅλμη, ης, ἡ, Salsugo, Salsilago, vel Aqua salsa. Item Muria. Apud Hom. Od. ι, quidam exponunt mare: ego potius Aquam salsam exposuerim: vbi dicit δύπτας ἅλμην. Sic Od. ζ — ὄφρ' ἐγὼ αὖτος Ἅλμῃ ὠμογέρων ἁλοσύδνῃσι μιγείην. At rursus Odyss. ε, vbi habetur, — στόμαχος δ' ἐχέπλησεν ἅλμης πικρῆς, salsuginem interpretari malim. quia durè diceremus Salsam aquam amaram. quanquam hoc πικρῆ alii aliter explicant. Theophrastus, φαίνεται δ' ἡ ἅλμη ἐξ ὅλως ὀπτὸν ἁλίζειν, id est salsugo. ἁλμοεὶς pro eodẽ dicitur. ‖Ἅλμη, Muria. Dioscorides de oliuis conditis, παρεσκευάζουσι δὲ ἅλμῃ. Plinius vertere solet, In muria seruatur, vt ait Budæus. Accipi autem ἅλμη itidem pro muria in his Athenæi locis existimo. lib. 7, πρὸς δὲ τοῖς τὰ ἀκανθοφαγοῦντα ὀπτὰ ἰχθύδια ἐν ἅλμῃ ἀπὸ ὀξους. & 2, ἀποθηκαυσείοιεν αὐτοὺς ἐν ἅλμῃ. Habetur & aliis locis. ‖Ἅλμη, Ius quoddam ex piscibus. ἡ ἐξ ἰχθύων ζωμός, ait Hesychius. Eustathius ait ἅλμην Σκαλαστὰν vocari solitum eduli quoddã genus, cuius vilis erat apparatus. ‖Ἅλμη, Morbꝰ

quidam herbarum, vt cumini. Item, Terra sterilior. A
Quæ significationes annotantur in vulgatis lex. Græcolat. ‖Ἅλμη, metaphoricè vt Latini dicũt Salem vel Sales, pro lepore, venustate & vrbanitate. Ita enim capitur in prouerbio quod Eustathius affert, ἅλμη γέ ἐστιν αὐτοῖς, Sal illi ſon ineſt. Vnde (vt opinor) in hoc Eunuchi Terentianæ loco, Qui habet salem qui in te est, salem aptissimè interpretemur ἅλμην & hunc Catullianum, — nam nulla venustas, Nulla in tam magno corpore mica salis, commodissimè exprimamus ita, ὦ πολυπόθητον σῶμα· ἅλμης ἔνεστιν οὐδ' ὁπωστιοῦν. Quinetiam videri possint Terentius ac Catullus allusisse ad Græcum illud prouerbium, cuius Erasmus nõ meminit, aut me memoria fallit.

C. Ἄναλμος, ν, ὁ καὶ ἡ, pro Non salsus, ex Xenophonte citatur. Fuerit autem secundum hanc significationem idem quod ἄπαλος. Apud Theophrastum τὸ ἄπαλμα, Quæ non fuerũt in salsuginem immersa. q. d. Salsuginis expertia. In vulg. autem lex. ex ἄπαλμα ab ἄπαλμος, magno & crasso errore factum fuit ἄπαλμα αἰάλματος.

C. Ὑφάλμος, ν, ὁ καὶ ἡ, Subsalsus, Aliquantum salsus. Vel potius, Aliquantum salsuginis habens. ET Ὑφαλμίζω, vt ὑφαλμίζων ὀπὸπαγος, Concreta salsilago, Gelata salsugo, apud Dioscor. lib. 5.

C. Μυσάλμης, ν, ὁ, Auarus, quasi victitans è diuisione salsamentorum. Sic in vulg. lex. Quisquis autem sit huius expositionis autor, videtur à μυσίμην & ἅλμη deduxisse, sed nescio quo exemplo ἅλμω pro salsamentis accipiens,

C. Ὀξάλμη, Acida muria, vt apud Dioscoridem interpretatur Ruellius. At Hermol. Acetum salsum. Sic & à Plinio vocatur, & aliquando voce Græca Oxalme. Vide Athen. lib. 8. Habetur & apud Aristophanem Vespis, εἰς ὀξάλμῳ ἔμβαλε θηρίῳ. ET Θυμοξάλμη, Oxalme cum thymo trito, siue Confectio ex thymo trito & oxalme, id est acida muria. De qua confectione habes apud Dioscor. lib. 5.

Ἁλμάδις ἐλαῖαι (à singulari nominatiuo ἁλμὰς) In muria conditæ oleæ. A quibusdam tamen ἁλμάδις ἐλαῖαι exponitur simpliciter Conditaneæ, vel Conditiuæ, siue E
Condititicæ. At nonnulli interpretati sunt, Oliuæ conditæ cum sinapi, duas expositiones in vnam confundentes. nam apud Hesychium legitur, ἁλμάδες, κολυμβάδες ἐλαῖαι· καὶ αἱ ἐκ σπάσπος γεγυλιδίες. Athen. lib. 2, ex Aristophane, Οὐ ζωπὸν ὄζει ἁλμάδες καὶ σίμφυλα. Et paulo pòst, Θλασταὶ γὰρ εἰσὶ κρείττον ὄζειν ἁλμάδας. Et lib. 4, ὦ πρεσβύτα πόθεν ποτὲ φιλεῖς τὰς δρυπεπεῖς ἐπαίρας ἢ τὰς ὑποπαρθένους ἁλμάδας; Dicuntur & κολυμβάδες ἐλαῖαι, quod nomen vide post Κολυμβῶ.

Ἁλμώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, Salsuginosus. Theophrastus, ἐπὶ πάχος ἐν τοῖς ἁλμώδεσι φυόμενα, ἔχει ἁλμυρίδα πρὸ τοῦ ἅλατος. F
Ἁλμαία, idem quod ἅλμη (id est muria) apud Dioscoridẽ. Sæpe autem ἁλμαίας in plurali vsurpat: vt lib. 2, cap. 108 εἰς ἁλμαίας μετὰ γάλακτος θερμοῦται, id est, In muriis lacti coniunctum asseruatur, vel conditur: vt quidam exponunt. Alii ἁλμαίας salgama interpretantur hìc, vt & alibi, apud eundem: veluti lib. 3. cap. 78 & 79.

Ἁλμύω, Muria condio, In muria seruo. Dioscor. lib. 1, de cornis loquens, ἁλμύουσιν ὡς ἐλαίας, Muria condiuntur vt oliua, vel In muria seruantur. Passiuũ Ἁλμύομαι, vnde participium ἁλμυθεῖς apud eundem lib. 2. cap. 117, pro In muria seruatus. HINC Ἅλμυσις, εως, ἡ, Muria, Dioscor. lib. 3. cap. 91, θερμαίνεται δὲ καὶ εἰς τὰς ἁλμύσεις. vbi ἁλμύσεις appellat quod alibi ἁλμαίας. Quanquam, si vim huius vocabuli spectemus, aliud potius significare debet. nam quum ἁλμύω significet Muria condio, aut In muria seruo: ab eo factum nomen ἅλμυσις sonaret propriè ipsam actionem seruandi in muria: vt & ἁλμυτὴς eũ significat qui ita seruat. EST enim Ἁλμυτὴς, οῦ, ὁ, Qui condituras quasdam facit in muria, Qui in muria seruat quæpiam, quæcunque sint. Sed intelligere oportet Qui artem ita seruandi profitetur. Salgamarius apud Dioscoridem vertitur, lib. 1, cap. 27, ξηραίνεται δὲ αὐτὰ ἐν ὀλίγῳ οἱ ἁλμυτικοὶ, εἶτα ἀφυδατοῦσι, καὶ χρῶνται ὕδατι ψυχρῷ.

¶ Ἁλμυρὸς, ρὰ, ρὸν, Salsus, Salsuginosus, ἁλυκός: vt ἡ πόλις fit

ἅλμυρος,& ἅπυρος ab ἅπτω, sit ἄμυρος ab ἄμυω, & verso υ, in υ, ἁλμυρός, vt habemus apud Etymologicum. Homerus ἁλμυρὸν ὕδωρ, id est salsam aquam, appellat marinam aquam, Od.ι, -θεσπεσίην ἁλμυρὸν ὕδωρ. Alibi ἁλὸς addit, id est maris: vt Od.μ, κρήνην ἀενάοντα ἰδὲ προὰ ἁλὸς ἁλμυρὸν ὕδωρ. Apud Xenophontem ἁλμυρὰ ὕδατα, salsa oplonia, Pæd.6 ἅλμη ἢ ἐκ συντριβέντων ὄστρεων ἢ ἰχθύων ἐκπιεσθεῖσα, καὶ ἁλμυρίδα, καὶ ἅλμυγα. ¶ Significat ἅλμυρον etiam amarum. certè ἁλμυρὰ δάκρυα secùndum Hesychium exponere possumus amaras lacrymas. ait enim, ἁλμυρὰ δάκρυα, πικρά. Nisi forte quis πικρὰ δάκρυα interpretari malit acerbas lacrymas. Antea locum Homericum protuli in quo ἁλμυρὸν πάχος dicit. Dicuntur itidem metaphoricè ἁλμυροὶ λόγοι, amari sermones, vt Erasmus exponit. nam hæc Athen. lib. 3 verba, ὥσπερ λόγων ἁλμυρῶν γλυκείαν ἐπικλύζειν δεῖ τὴν ἀκοήν, interpretatur, Dicens amaros sermones dulcibus lymphis oportere diluere. Vide prouerbium, Marinam auditionem fluuiali abluit sermone. Ab hoc autē ἁλμυρὸς, vel à fœminino ἁλμυρά, aut potius à deriuato ἁλμυρὶς, fit vocabulū Gallicum *saulmure*. Et ita nos integrum retinuimus id ex quo (vt opinor) Latini per apocopen suum Muria fecerunt.

Υφάλμυρος, Subsalsus, Salsuginosus. ὑφάλμυρα τόπος, Loca salsuginosa Hermolao, Terræ salsæ, Ruellio. Dioscor. lib 3, cap. 153, φύεται ἐν ὑφαλμύροις τόποις καὶ ἐλαίαις, γονιμέτερα ὑφάλμων.

Ἁλμυρώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Salsuginosus. vt ab ἅλμη fit ἁλμώδης.

Ἁλμυρότης, ητος, ἡ, Salsugo, ἁλυκότης. Alex. Aphrod.

Ἁλμυρὶς, ίδος, ἡ, Idem. vt ex ἁλυκὴ non solùm ἁλυκότης, sed & ἁλυκὶς dicitur. Theophrastus, ἐν τῇ πλούσῃ γὰρ ἡ ἁλμυρὶς.

Ἁλμυρίζω, Salis saporem refero. ΣΥ Ὑφαλμυρίζω, Aliquantum vel aliqua ex parte saporem salis refero. Plut. in Causis naturalibus, διὰ καὶ τὰς ἰχθῦς & τὰς ἀστρέους Ἀπολλώνιος ἐκ ἁλὸς μὴ γεύεσθαι φησὶ χοιρῷ πρέπον, δηλαδὴ τοῖς θαλαττίοις καὶ ὑφαλμυρίζουσι.

ΑΙΓΙΑΛΟΣ. οῦ, ὁ, Litus, Ora maritima. Hac voce αἰγιαλὸς vtuntur & poetæ & prosæ scriptores. vt ὁ φύσας ἐν αἰγιαλοῖς, Athen. ex Theophrasto. Schol. Sophoclis vult αἰγιαλὸν esse πρωινὴν πόαν ἐν θαλάσσῃ, at αἰγιαλοὺς vocari τὸ ἔδαφος καὶ ὁμαλόν. Quod autē ad etymum huius nominis attinet, alii ἀπὸ τοῦ αἴειν γίνεσθαι τῆς ἁλός, alii ἀπὸ τοῦ αἴρειν αἰγὸς ἅλμας deduxerūt: ex quibus etymis hoc quidem, ineptum & ridiculū videtur, si sensus spectetur: illud autem, nimis coactum, si ipsarum literārū ratio habeatur. ¶ In vulg. lex. αἰγιαλὸς exponitur etiam In litore habitans: sed falsò.

Αἰγιαλεῖς, varium locorum nomen. de quibus consule Strabonem, Stephanum & Eustathium. Item fluuii Achaiæ nomen, & τῆς κατὰ θαλασσαίας πόλεως τῆς Πελοποννήσου, apud eundē Eustathiū. Plinius libri 4, caput 5 ita orditur, Achaiæ nomen prouinciæ ab Isthmo incipit: antè Ægialos vocabatur propter vrbes in litore per ordinem dispositas. ΣΥ Αἰγιάλεια item regio ab Ægialo fluuio dicta, eiúsque incolæ Αἰγιαλεῖς, vt scribit idē Eust. Fuit & vxor Diomedis Αἰγιάλεια dicta.

Αἰγιαλίτης, ου, ὁ, & Αἰγιαλῖτις, ίδος, ἡ, Litoreus, Litorea, vt αἰγιαλῖτις ἄμμος, litorea arena. Dioscor. lib. 5. Et αἰγιαλίτιδα χαλκὸν dixit Archias in Anthol. epigr. Exponitur etiam In litore habitans. ΣΥ Παραιγιαλίτης, pro eodem, vt quidem exponitur in hoc Athen. loco, ᾧ τὸ μέγεθος ἴσος τῇ παραιγιαλίτιδι κιονίσκοις.

Αἰγιαλώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Idem. ΣΥ Αἰγιαλὸς, in vulgat. lex. ex Alciphr.

Αἰγιαλίδες, αἱ, (in vulg. lex.) Membranæ in oculis natæ, aut cicatrices oculorū subalbidæ. Sed hæc significatio mihi suspecta est.

ΑΛΣΟΣ, ους, τὸ, Lucus, vt interpretatur Plutarchus in Romulo. quare quum dicit Hesiodus ἱερὰ ἄλση, superuacaneum est ἱερόν. Od.ζ, -ἀγλαὰ δ' ἄλσεα Ἀθήνης. id est, lucum Mineruæ. Od.ι, -ἔνθα γὰρ οἱ ἄλσος ἐστὶν ἐρατεινὸν Φοίβου Ἀπόλλωνος. id est luco Apollinis. Plutarch. in Numa, ἐν ἄλσεσι θεῶν καὶ λειμῶσιν ἱεροῖς. Sunt qui ἅλσος exponunt etiam Saltus, vel Nemorum silua.

A Ἁλσιμάχης, ου, ὁ, Salsurius. vt Bud. exponit apud Pollucē, pag. 185. Vulg. autem lexica ἁλσιμάχοι interpretantur etiam Lignatores, Frondatores. Sed non dubiū est quin ἁλσιμάχος ab ἄλσος & μάχη dicatur qui luci curam gerit, & eius est custos. A Budæo autem Saltuarius redditur, eo modo quo ἄλσος quosdam interpretari Saltus paulo antè à me dictum est. ΣΥ Ἁλσιμάχοι, apud Pollucem, ibidem.

Ἁλσώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, vt ἁλσώδεις τόποι apud Athenæum libro 11, Loca lucorum amœnitatem imitantia. Apud Dioscoridē autem Ruellius ἁλσώδεις τόπους interpr. lucos. Dicūtur etiam ἁλσώδη, Quæ per lucos melius prouenium, quasi lucis accommodata.

Ἁλσώδεις νύμφαι, Nemorum nymphæ, Apoll. Rhodio.

¶ Ἅλσσα, Alsine, herba quæ ita vocata est quòd in lucis nascatur: λέγει πόαν τινὰ ἐν ἄλσεσι καὶ ἁλσώδεσι φυλλοειδῆ τόπους, inquit Dioscor. lib. 4, c. 87. vbi & μυὸς ὦτα (id est muris aures) appellari tradit. Meminit & Theophr.

B Α Λ Φ Α, Primæ alphabeti Græci literæ nomen. Accipitur autem & pro eo qui primus sit seu primas teneat aliqua in re, vt à me initio huius libri dictum est.

¶ Ἅλφω vel Ἀλφάω, Inuenio. ab alpha deductum secundū nonnullos, secundum quosdam contrà, ἄλφα ab ἀλφάω, vt in huius libri principio diximus. Hoc verbo ἀλφαίω vtuntur apud Suidam Eupolis & Aristophanes & Menander. Habetur & in hoc versu Euripidis in Medea, qui citatur ab Aristotele in Rhetoricis, φθόνον μὲν ἐκ ἀνδρῶν ἀλφαίνοιμι δεινόν. Altero autem ἄλφω vsus est Homerus Odyss. ε, -ὁππόσ' ἐμῶν μύελον ὀστέον ἄλφοι. Vbi tamen Eustath. vult ad ἀλφάω factum esse eodē modo quo δύσομαι habetur & ἔδυσαν, ἐκπάγησαν & ἔκπαγεν, item ἐχεδάσσατο & ἔχυτο. Habetur & Od. ρ, -ἵνα μοι βίοτον πάλιν ἄλφοι. Et Il. φ, -ἐκ κόμιζον ἅλφοντι δὲ τοι πλέον.

Ἀλφαίνω pro eodem dicitur, si mendum non est apud Hesychium.

Ἀλφάω idem quod ἀλφαίνω siue ἀλφάνω. Hesych. Atque ab hoc verbo fuerit fortasse deductum Ἄλφαιος, quod ab eodem explicatur μάθησις ἢ ζωῆς, id est disciplina vitæ. quum tamen secundum derivationem hanc videatur debere simpliciter significare εὕρεσιν, id est inuentionem.

Ἀλφαδίω, Idem. Nam apud Hesychium legitur Ἀλφαδίῃ, εὑρίσκει. καὶ Ἀλφαίνει. Ἀλφαίνει πάντα δηλεῖ. Sed suspectum fuerit alicui fortasse Hesychii exemplar, atque haud scio an immeritò.

Ἀλφάζω, Excogito. Ἀλφάζω, ῥω, ὄσσω, Varinus. quem citare cogor, quòd vnde hæc descripserit non inueniā.

¶ Ἀλφάω. Inuenio. Idem quod ἀλφαίω, & sequenna. vnde ἀλφητὴς factū est, vt Etymol. & Eustathius alicubi scholiastæ tradunt. & hic geminum esse docet præteritum, ἄλφησα & ἄλφησσα: ex ἀλφήσω deriuatum ἀλφητὴς, ex ἀλφήσω autem ἀλφεστικός. Idē ἤλφον vult esse aor. 2 ex ἀλφίω ἀλφῶ, factum eodem modo quo ἔδυσαν dicitur & ἐδύσαμεν, vt modò dictum fuit.

Ἀλφὴ, Vide in Ἀλφητὴς.

Ἀλφητὴς, οῦ, ὁ, Inuentor, Excogitator. Fit à proximè præcedente verbo ἀλφῶ. Hesiodus aliquot versus his claudit verbis, αἰδρέων ἀλφητὴς ἦσιν. Dicuntur autem generali epitheto homines ἀλφησταί, quòd artes & scientias excogitauerint atque inuenerint.

Ἀλφησταὶ item dicuntur (vt scribunt Etymol. & Hesychius) οἱ ἔντιμοι, id est honorati viri. Videntur autem hanc quoque dare huic nomini significationem quòd ἀλφὴ secundum eos sit idem quod τιμὴ, id est honor. an verò & hoc ἀλφὴ (à quo deducitur ἀλφητὴς quum significat εὕρεσιν) sit ab ἄλφω, viderint alii. Ab Hesychio certè exponitur nō solùm τιμὴ & ὠνὴ, id est honor, pretium: ve rùm etiā εὕρεσις, hoc est inuentio. Sed apud Hesychiū corruptè legitur τιμὴ, ὧν ἡ, pro τιμὴ, ὠνή. Ita enim apud eum repono. Notandum est etiam ἄλφη scribi apud eū, non ἀλφή. & ἀλφηστὰς homines ab eo exponi non solùm honoratos, sed etiam reges. item ἀμύστιδας.

Ἀλφησταὶ pisces quidam, à quibus homines etiam petulantes & in venerem procliues appellati fuerunt ἀλφησταί. Vide Athen. Etymol. & Eustathium.

Ἀλφι

C. Ἀλφιάδουσαι, αἱ, ad verbum, Quæ boues inueniunt; ab ἄλφω & βοῦς. Apud Homerum dicuntur παρθένοι (id est virgines) ἀλφιάδουσαι, quæ propter formam sponsos inueniant, à quibus munera accipiãt boues potissimùm. Fuisse enim boues præcipuas opes antiquorum, ex aliis eiusdem poetæ locis discimus. De formatione autem huius nominis, videlicet an ab ἄλφω sit barytono pro ἀλφίω, an ab ἀλφίσω futuro ipsius ἀλφίω, vide apud Eustath. Etymologistes vult ἀλφάδουσα præcessisse ἀλφιάδουσα: quem etiam adi.

¶ Ἀλφιάδουσος, ου, ὁ. Nomẽ propriũ pastoris apud Theocritum, itidem ab inueniendis bobus dicti, sequendo modò positam etymologiam.

Ἀλφεσίβοιαι, cum i simplici in penultima exponitur ab Hesychio αἱ βίους ἀλφαίνουσαι.

C. Ἐξάλφω, pro simplici ἄλφω, Inuenio. ἐξάλφοις, διείσοις, Hes. Apud eũdẽ vide & aliã verbi ἐξαλφήσῃς significat.

ΑΛΦΙΤΟΝ, ου, τὸ, Farina hordeacea, propriè: vt ἄλευρον, triticea. Plato lib. De rep. 2, ὅσα μὴ τῆς κριθῆς ἄφατα σκευάζομενοι, ἢ τῆς πυρῶν ἄλευρα. Hinc & πολυάλφιτος κριθή, apud Theophrastum, hordeum multam farinam reddens. Od. ξ, Καὶ τὰ μὲν ἐν πυρὶ βάλλε παλαιὸς ἀλφίτου αἰλήν. Od. β, Εἴκατι δ' ἴσαν μέτρα μύλην ἀπὸ ἀφίτου ἀείρας. ‖ Budæus annotat ex Etymologiste & Dioscoride ἄφιτον esse pultem, vel farinam hordeaceam, prius tosto hordeo: vt ἀμάλαιον ex crudo: & Plinium ἄλφιτον polentam iden tidem vertere. Hæc Budæus. Ego existimo Hesychiũ quoque tale quid significare voluisse: sed his eius verbis, ἄλφιτον, τὸ ἀπὸ τίλιας κριθῆς ἢ σίτου πυρὸν ἄφυρτον ἄλευρον, deprauationem subesse, ac pro πυρὸν legendum esse πεφυρμένον contendo. Scribit verò & Marcellus in Dioscoridem, medicos peculiariter ἄλφιτα accipere pro farina hordeacea aqua humore ve alio macerata: quæ polenta est. Cæterùm ἄλφιτον Plinio vertit Polentã comperio cùm alibi, tum in interpret. his Dioscoridis verbis, de palustri lente ita scribentis, πάσσεται φλυκταίναις & ἑρπητικοῖς καὶ τοῖς ἀφύοις καὶ παλαιοῖς ἕλκεσι, καὶ ἐπὶ τῶν καιομένων ἀφίστησι. hæc enim ita reddit, Propter quod collectionibus illinitur, & maximè podagris, & p rsedæ cum polenta. Huius autẽ vocis ἄλφιτον eam seq utus sum etymologiam quæ ab ἀλφὼ seu ἄλφω eam deducit, quam inter alias habes apud Eust. pag. 868, & 1445.

Ἄλφιτα plurali numero, Victus, Ad victum necessaria. vt τὰ ἄλφιτα ἐκπορίζειν, victum suppeditare. Aristoph. in Nubibus, Τί δέ μ' ὠφελήσουσ' οἱ ῥυθμοὶ πρὸς τἄλφιτα; Quid verò me iuuabunt numeri [siue modi] ad quærẽdum victum? Quem versum citat Erasmus in prouerbio πρὸς τἄλφιτα; id est, Quid ad farinas? annotans poetis esse familiare ἄφιτα pro victu próque re familiari ponere. & de re aliqua quæ non sit de pane lucrando (vt vulgò loquuntur) dici rectè, οὐδὲν πρὸς τἄλφιτα. Hæc Erasmus. Sed sciendũ est nõ poetas duntaxat (intelligo autem comicos) ita vsos esse hoc nomine, sed & prosæ scriptores interdum. Luc. in Gallo, πρὸς δὲ ἔστιν τι τὰ ἄφιτα πιστικά; Sic autem Gall. dicimus *Gagner son pain*: item *C'est mon gagne-pain*. Idem Erasmus in prouerbio, Ne verba pro farina, annotat, veteres quicquid ad victum pertineret, ἄφιτα vocasse. ‖ Reperitur autẽ in alio loco Aristoph. ἄφιτα pro οὐσία: vbi dicit, ἔτι κἀδηλητήριον πατρῴων ἄφίτων. nã hìc πατρῷα ἄφιτα (id verbum paternas farinas) vocat ἢ πατρῴαν οὐσίαν, paternã substantiam.

Ἄλφι per apocopen pro ἄφιτα apud poetas interdum reperitur. Vide Hesych. & Suidam.

Ἀλφιτὰς, ἀδος, ὁ, Farinam faciens. Ἀλφιτὰς, εἰ τὰ ἄφιτα ποιοῦντες. Γραϊδίας. Suidas.

Ἀλφιτῶον, ου, τὸ, Pistrinum. Bud. ex Polluce.

C. Ἀλφιτοπαμοιβός, οὐ, ὁ, Venditor farinæ. ad verbũ, Permutator farinæ. ex ἄφιτον & ἀμείβω. Ab Hes. exponitur ἀφιτοπώλης. Aristoph. Nubibus, Γ' ἀλφιτοπαμοιβοῦ παρεκόπην ζωὸν ἀνίκ' ὠνούμην. vbi sch. ait, ἀφιτοπαμοιβὸν dici de eo qui vendit farinas, aut farinas argento permutat. vt (inquit) ἀργυραμοιβοὶ dicuntur οἱ ἀπὸ ἀργυρίου κέρματα ἀμείβοντες.

C. Ἀλφιτόμαντις, εως, ἡ, Quæ è farina vaticinatur. Expono autẽ Quæ vaticinatur, quia & Hes. habet μαντὼ ἀφίτου, nõ μαντοῦ ὄμβρος. Ita enì apud eũ legitur, Ἀλφιτόμαντις, ἀφίτοις μαντευομένη. & paulo pòst Ἀλφιτοκόπην exponit ἀφιτομαντεύτριαν, vbi Ἀλφιτοκόπην legẽdum existimo. Dicetur aũt ἀφιτομάντις ille vel illa quæ vaticinatur ex inspectione farinæ. nã ad verbũ ἀφιτομάντις sonat Farinæ inspector: vel inspectrix, si de muliere intelligẽdũ sit. vt vetula quædam memoratur apud Theocritum κυκεωμάντις.

C. Ἀλφιτοπώλης, ου, ὁ, Faciẽs farinã, Cõfector farinæ. modò aũt ex Suida retuli ἀλφιτῆς dictos ab Hyperide farinæ cõfectores. HINC Ἀλφιτοπωλία, Farinæ cõfectio. Apud Xenophontem, ἄπαμ. 2. Molituram à Plinio dici volũt ἀλφιτοποιΐαν. ‖ Item Ars conficiendæ pultis sic vocabatur, vt in vulg. lex. Græcol. annotatum est.

C. Ἀλφιτοπώλις, ιδος, ἡ, Farinæ seu farinarũ vẽditor. quẽ ἀλφιτόμοιρον etiã appellari, modò dictum est. Ἀλφιτοπῶλις, gen. fœm. Farinæ venditrix. Erat Athenis ἀλφιτόπωλις στοὰ, farinæ venditrix porticus. quã ædificarat Pericles, vt tradit Aristoph. enarrator. Videtur aũt esse eadẽ ἀλφιτόπωλις στοὰ quæ ab Hesychio vocatur ἀλφίτων στοά. exponit enim, ἐν ᾗ τὰ ἄλφιτα ἐπωλεῖτο.

C. Ἀλφιτοπτέω, ήσω, F. ήσω, Pulte pro pane vescor, vt interpretatur Bud. in hoc Xenophontis loco, Pæd. 6, καὶ ὁπόσοις ἀλφιτοπτεῖν, ὕδατι μεμιγμένον φησὶ τὸν μάζαν εἶναι· καὶ ὁπόσοις ἀρτοπτεῖν, ὅπερ καὶ διδύμους τοὺς ἄρτους. Notandum est autem Xenophontem alibi quoque mentionem ἀλφίτων & ἄρτου seorsùm fecisse: vbi ait, οὐκοῦν χρήσιμά γ' ἄλφιτα; τί δ' ἄρτοι;

C. Ἀλφιτόμοιρος, vide in Ἀλφιτόμαντις, paulo antè.

C. Ἀλφιτόχρως, ωτος, ὁ, ἡ, ἀδverbũ, Farinæ colorẽ habẽs. Ab Hes. exponitur, λευκὸν, πολιόν. i. Alba, Cana. Exponit autẽ per fœm. Hes. φ inuenisset de muliere dictum in eo vnde accepit loco.

C. Πολυάλφιτος, ου, ὁ, ἡ, vt πολυάλφιτος κριθή, Theophr. Hordeũ multam farinam reddens.

C. Διαλφιτόω, Farina conspergo. Aristoph. Nubibus, Διαλφιτόσω σου κἀπιλῶ τὴν καρδόπην.

ΑΜΑ, aduerb. tẽporis. Vnà cũ, Eodẽ tẽpore. ἅμ' ἠελίῳ Cic. interpr. Pariter cũ sole, in hoc Arati versu, -νὺξ ἔλε κεῖνον ἅμ' ἠελίῳ ἀνιόντι. Idẽ alibi, Simul vertit. ἅμ' ἐμοὶ, apud Aristoph. Mecũ. ἅμα τῇ μητρὶ, vnà cũ matre. Hom. Αὐτὰρ ἐπὶ κόσμῳδε ἅμ' ἠγαθέῃσιν ἕκαστοι, Id est, Cæterùm postquã in actiẽ instructi fuerũt cũ ducib⁹ singuli. vel Vnà cũ ducib⁹. Quẽ versum Ammonius citat, ostẽdere volẽs ἅμα accipi pro κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον. i. eodẽ tẽpore: & ita differre ab ὁμοῦ, quod significat Eodem loco. Videtur & aliqua loci significatio subesse aliquando aduerbio ἅμα. vt quũ ego de quopiãdico, ἅμ' ἐμοὶ τόνδε ἐπαινῶν, Mecũ hoc facit: de eo quod fecerit nõ solũ eodẽ tẽpore, sed quũ esset eodẽ in loco quo ego. Quinetiam Eust. ἅμα esse ait aduerb. tẽporale simul & locale in hoc versu Hom. Δεπνίσατο δ' ἅμ' ὕσσαν ἀϊάπτοισιν ἐπ' ὤμοις. Certũ est tamẽ interdũ necessariò ad tẽpus referẽdũ esse ἅμα, & quidẽ ad tẽpus solũ, nõ itẽad locũ. Vt in exẽplo quod affert ipse Ammonius & alii quoq; grãm. Σόλων ἅμα ἐγένετο Ἀναχάρσει τῷ Σκύθῃ. Nã si hìc ὁμοῦ pro Simul. i. eodẽ loco, aliquis intelligat, meritò ridebitur. quomodo enim Anacharsis Scytha & Solon Atheniẽsis eodẽ loco nati dicãtur? Interpretari ergo necesse est dictũ illud ita, Solõ eodẽ quo Anacharsis tẽpore natus est, vel Solõ & Anacharsis eodẽ tẽpore nati sunt. Citat verò Ammonius & hunc eiusdẽ Hom. versũ, in quo ἅμα apertè pro Eodẽ tẽpore capitur, casum nullũ habẽs, Ἐνθ' ἅμα οἱ μνηστῆρες ἐπὶ δίχα πᾶσιν ἄνασσεν Ὀλυμπίων καὶ ὀλυμπίων.

Ἅμα huic vel illi dat. iunctũ, variè redditur Latinè. ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, Simulatq; dies illuxit, Diluculo, Prima luce. Xen. Pæd. 2, ἅμα τῇ ἡμέρᾳ πρὸς ἡμᾶς μὲν τοὺς πέλας ἔχων. Plut. in Publicola, ἅμα ἡμέρᾳ λείαν ἠγαύρῳ ἅμαξαν. Eust. in Hom. ait eius posteros dixisse ἅμα ἡμέρᾳ pro eo quod ille dixit ἅμα ἠελίῳ ἀνιόντι. i. ad verbũ, Vnà cũ sole oriẽte. sicut ἅμα ἠελίῳ καταδύντι, apud eũdẽ Vnà cũ sole occidẽte. Addit verò & ἠῶθεν Hom. quod est aduerb. significãs Mane, Hora matutina, Matutinò, aduerb. Il. σ, Ἠῶθεν γὰρ νῦμαι ἅμ' ἠελίῳ ἀνιόντι. Vbi Eustath. annotat, hæc verba ἅμ' ἠελίῳ ἀνιόντι esse aduerbii ἠῶθεν epexegesin. ‖ Pro ἠῶθεν aũt dicitur potius in prosa ἅμα ἕῳ, Prima luce, Sub exortum auroræ, Summo mane, Summo diluculo, Primo mane, si dici itidem posset. Ad verbum, ἅμα ἕῳ, apud Thuc. Cum aurora, vel Vnà cum aurora,

Cum diluculo. Homerus dicit ἅμ' ἠοῖ φαινομένῃφι. Odyſſ. ξ, — ἅμ' ἠοῖ φαινομένῃφι Ηλθεν. Et Il. ω, ἅμα δ' ἠοῖ φαινομένῃφι Ὀφέλλεν. ad verbum, Cum apparente aurora: ſed aptius dicetur exoriente, vel, Simulatque exorta fuerit aurora. In illo autem loco Odyſſ. ξ, vertendum non Exorta fuerit, ſed, Exorta fuit. A

¶ Sic dicitur & ἅμα πῇ ἦει, Ineunte vere, apud Thucydidem, vbi ſcholiaſtes ſupplet τοῦ χρόνου. ¶ Apud eundem ſcriptorem ἅμα τειχίσει ad verbum, Vnà cum muri ædificatione, exponitur, Dum murus fiebat. Sic & ἅμα τῇ συμβάσει ἔφασαν. Quanquam ἅμα Dum, ſiue Interim dum ſignificat ponitur quando iunctum eſt participio, vt paulo poſt dicetur. Quòd ſi ita exponendum eſt ἅμα πιχωμένῳ, talem habebit ſignificationem ἅμα ibi qualem hic quũ dicitur, ἅμα τῇ συνόδῳ ἐδέχοντο. nam & in hac oratione ἅμα συνόδῳ interpretantur, In ipſo coniuio. ¶ At ἅμα τμηθῇ, ad verbum, Cum inciſione, pro Simulatque inciſio facta eſt. atque hæc eſt frequentior huius aduerbii ſignificatio, quùm huiuſmodi datiuis nominum actionem ſignificantium iungitur. ¶ Ἅμα πνοιαῖς πίπτειν apud Hom. Euſtathius ait eſſe pro ὁμοίως τοῖς πνεύμασι, id eſt Similiter flatibus venti volare. B C

Ἅμα cum verbo, vt ἅμα τῷ φανῆναι, Simulatque viſus eſt, Quùprimum apparuit. Chryſoſtomus, ἐγὼ ἅμα τῷ τὴν λύσσαν ἀκοῦσαι τῶνδε, δέος τι καὶ ἔκπληξις συνεῖχέμην, Ego, ſimulatque rumorem hunc accepi, metu ac dubitatione correptus fui. vel Me, audito hoc rumore, corripuit ſtatim timor & dubitatio. Ité ἅμα cum præſenti infinit. Pl. De poet. ait, ἐν ἡμῖν δυνήσεσθαι αὐτὸν ἅμα τῷ θεοσεβῆ ἀρχὴν τῆς τιμήσεως. Item cum ſubiunctiuo, ἅμα ἂν πέσῃ, apud Platonem De legibus, Simulatque ad pubertatẽ venerit. D

Ἅμα cum participio. Xen. Hell. 4, ἅμα δ' ταῦτα λέγων καὶ ἐσκόπει, id eſt Dum hæc diceret, Inter loquendum. Sic Paulus 1, ἅμα δ' ταῦτα λέγοντα, πολλὰ εἶπε θαυμάσιον. Quod loquendi genus immutauit eodem libro, dicẽs, ἐδόκει τι ἄρα τῇ παιδὶ καὶ ἅμα ἔλεγεν, pro ἐδόκει τι ἄρα τῇς παιδὸς ἅμα λέγειν. Sunt tamen qui hoc loquendi genus aliter exponant: vt in hoc Lucani loco qui eſt in Gallo, καὶ ἅμα λέγων τείνει χεῖρας ὀρέγων αὐτῷ, exponitur ἅμα λέγων, Simulatque dixerat. At ego interpretandum puto vt in præcedentibus locis, Dum hæc diceret, Interim dum hæc diceret, vel Inter loquendum hæc. Atq; à meis partibus ſtat Budæus, qui ἅμα διώκοντες vertit inter vehendum, in hoc Plutarchi loco in Cæſare, ἅμα αὐτῷ συλλαβὼν δύο παῖδας τῆς ἵππου χάσκειν ἅμα διώκοντες ἐφέρετο. At quum ἅμα iungitur cum participio præteriti temporis, vel aoriſti, tunc verò quin per Simulatque redditur non repugno. vt ἅμα δ' λαβὼν ἐσηκώσατο μικρόν, Simulatque igitur accepit, aliquantiſper conticuit. E

Ἅμα, aut ἅμα τε ſequente καί, vno verbo interiecto, aut etiam pluribus. Demoſthenes, ἅμα ἀκηκόαμέν τι καὶ καθίσταμεν, Simulatque audiuimus aliquid, cõſtituimus. Tale eſt illud, ἅμα δ' ὁ Κλεόδημος εἰσῆλθε, καὶ ἐπεπόνθεισαν οἱ Ἀλκιβιάδαι, Hæc ſimulac dixiſſet Cleodemus, irruit Alcibiadæ. Chryſoſt. De orando Deo, ἅμα τε προσέπεσε τοῖς ποσὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ σωτηρίας ἔτυχε. Simulatque ad pedes Chriſti procubuit, ſalutẽ eſt adepta. Ariſtides, ἅμα γὰρ ἦλθε τοῖς ἀνθρώποις παιδίσκος, καὶ ταύτην οὐκ ἐλελήθει, id eſt (Budæo interprete) Simulatque enim illi Herculem vt deũ admiſerunt, hanc ciuitatem id non latuit. Itidẽ cum præterito imperfecto, apud Iſocratem in Paneg. ἅμα γὰρ ἡμᾶς τε τῆς ἀρχῆς ἀπεστερούμεθα καὶ τοῖς Ἕλλησιν ἀρχὴ τῶν κακῶν ἐγίγνετο. In loco autẽ Demoſthenis paulo antè citato erat ἅμα cum præterito, καί cum præcedenti: ecce vtrunque particulam cum præſenti, apud Plutar. De primo frigido, ἅμα γὰρ ἀπτῦσα πολλὴ φαίνεται, καὶ ψύχεται τὸ ὑπολειπόμενον. id eſt (Turn interpr.) Nam ſimulac magna vis eius exceſſit, corpus ſtatim reliquum refrigerari videtur. Sic Æſchines, ἅμα καὶ κηρύττει καὶ ἀφαιρεῖται, Simulatque præconis voce pronuntiat, aufert. Quanquam hic fortaſſe nihil neceſſe fuerit ἅμα vertere Simulatque: quum poſſit commodè verti Simul, Eodem tẽpore. Reperitur verò ἅμα ſequente καί itidẽ cũ participio. Chryſoſtomus, διδάσκει δὲ καὶ ὁ λόγος, ἅμα τε ἀφίστησι τοῦ θεοῦ καὶ καθαρὰς ἀνθρώπους. ¶ Ἅμα ſequẽte τε in altera parte orationis, vide in verſu Homerico qui eſt in proximè ſequente annotatione. F

Ἅμα geminatum, in hoc prouerbio, ἅμ' ἔπος, ἅμ' ἔργον. id eſt ad verbum, Simul verbum, Simul opus, pro Simul & dictum & factum. Aut brevius & elegantius, Dictum, factum. quod ex Homerico hoc verſu manaſſe aiũt, Il. τ, Αὐτίκ' ἔπειθ', ἅμα μῦθον ἔειπε, πάλλετο δ' ἔγχος.

Ἅμα otioſum alicubi notat apud Thucydidẽ ſcholiaſtes.

¶ Ἄμωδις, aduerbium Æolicum, idem valens quod ἅμα, pro Simul, Vnà, Pariter. & ex eo factum, vt vult Crus apud Etymol. Eiuſdem autem eſſe formæ cuius ἄλμυδις, teſtatur Euſtathius: qui & tenuari dicit (licet ἅμα aſpiretur) quòd ſit Æolicum. Hom. Il. κ, — αἰὲν ἄμωδις κοιμήσονται πάντας ἀείσους. Il. υ, — τὴ δ' ἄμωδις μίχθη μάχος ἀντιβολήσας. Et Od. ξ, Ζέφυρος δ' ἄμωδις βρόντησε καὶ ἔμβαλε πὰλ πυρσόν. Vbi obſerua ἄμωδις ſequente particula καί, ſicut & alibi: vt Od. η, Μνησῖρις δ' ἄμωδις κάδησεν ἐς παῦσιν ἀέθλων. Itidem Od. ι, Μή μ' ἄμωδις εἶδε πὶ καὶ κακὸν καὶ ἄπρηκτ εἴπῃσθα, &c. His autem in locis commodius reddetur per Pariter. ¶ Ἄμωδις ab Heſychio exponitur duntaxat ἅμα & ὁμοῦ, & à Suida ὁμοῦ ſolùm: ſed quidam expoſuerunt etiam ἐξαίφνης.

Ἅμαξα, ης, ἡ, Currus, Plauſtrum. Reperitur etiam tenuatum. vnde πλέον ἐν ἅμαξαν, non ἐν ἁμάξαν. & αἱ δ' ἐπ' ἀμαξιτόν. item καταμαξεύμενον pro quo poſtea dixerunt Attici καθημαξευμένον. Legitur verò & apud Heſiodum, δούρατ' ἀμάξης. item, ἐπ' ἄμαξαν ὑφέλκυσιν ἄχθος ἀρούρης. Nonnulli illam cum ſpiritu tenui ſcripturam, Æolicam eſſe dixerunt. Addit autem Euſtathius, tenuari ſecundum hanc etymologiã, παρὰ τὸ ἄγω τὰ ἀμώματα, id eſt, Ab aduehendis meſſibus: aſpirari autem ſecundum hanc, παρὰ τὸ ἅμα καὶ τὸ ἄξων. Ego multo pluribus in locis aſpero ſpiritu notatam hanc vocem reperi: ac ſi mihi quoque meam afferre etymologiam liceat, ἅμαξαν dictam eſſe dixerim ἐκ τῶν ἅμα ἄξαι, quòd curru ſeu plauſtro plures ſimul vehi poſſint. Quid autem me quoque diuinationem meam proferre vetat? Frequens eſt autem hæc vox apud vtroſque ſcriptores. Odyſſ. ζ, Οἱ ἰδὼ ἄρ' ὀκτὼ ἄμαξαν ἰοῦ προέχον ἡμιόνοιν Ὠκύτατον ἡμίονοι δ' ὕπαγον ζεύξαι δ' ἵππ' ἀπάνευθε. & Od. ι, ἅμαξαι πετραίοιο, id eſt Currus quatuor rotarum. Legitur verò & apud Herodotũ ἅμαξα τετράκυκλος. ¶ Prouerbium eſt ἐξ ἁμάξης λαλεῖν, De plauſtro loqui, de quo conſule Eraſmum.

Ἅμαξα, Septentriones. Gell. lib. 2. cap. 21, Et quid inquam, vos epici dicitis mihi quare quod ἅμαξαν Græci vocant, nos ſeptentriones vocamus? Paulo poſt, Itaque hoc ſidus quod à figura poſituráq; ipſa, quia ſimile plauſtri videtur, antiqui Græcorum ἅμαξαν dixerunt, noſtri quoque veteres à bubus iunctis ſeptentriones appellarunt. id eſt à ſeptem ſtellis, ex quibus quaſi iuncti triones figurant. Præter hanc (inquit) opinionem, &c. Hæc ex Gellio. Seruius quoque ſubindicat axem dixiſſe Virgilium pro ſeptentrione ex Græcæ vocis ἅμαξα imitatione. nam in hoc hemiſtichiũ Georgic. 2, — qua terga obuerterit axi, annotat, Axi, ſeptentrioni. nam Græcè ἅμαξα dicitur. Idem verò & alibi ab eo annotatur. Hom. Il. σ, Ἄρκτον θ' ἣν καὶ ἅμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν.

C. Ἁμαξόβιος, ου, ὁ, ſiue Ἁμαξοβίτης, In plauſtro viuens. ἅμαξόβιοι ſiue ἁμαξοῖκοι dicũtur Scythæ, ἁμαξόβιοι, In plauſtris viuentes: ἁμαξοῖκοι, In plauſtris habitantes, vel, In plauſtris domos ſuas habentes.

C. Ἁμαξοκυλίσται, quidam Megaris appellati quaſi ἁμάξης κυλισταί, currus deuolutores, vt ex hiſtoria colligo quã Plut in fine κεφ. Ἑλλήνων refert.

C. Ἁμαξοπηγός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Plauſtri ſiue Plauſtrorum compactor, Curruum fabricator. Ex ἅμαξα & πήγνυμι. Alio nomine ἁμαξοποιὸς ſiue ἁμαξουργός.

C. Ἁμαξοπηγία, Plauſtrorum fabricatio.

C. Ἁμαξόπους, ωδος, οἱ, Ad verbum, Plauſtripedes. Vitruuius lib. 10, ait hoc nomine vocari arbuſculas in quibus verſantur rotarum axes concluſi laminis ferreis. Apud Pollucem ſcriptũ eſt ἁμαξόπους. Ait autẽ ἔστι πόπαγα δὲ αὐτῶν [τῶν ξυλοῖς] ξύλα, ἃ καὶ καθαρὰν ὀνομάζουσι.

οἷς ἁμαξόποδες, ἀφ' ὧν ὁ ἄξων ἁμαξιπρεπὴς ὀνομάσθη. Apud Hesych. legitur ἁμαξίποδες per ι.

C. Ἁμαξοποιός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Plaustri fabricator. qui & ἁμαξοπηγός. sed ἁμαξοπηγὸς sonat ad verbum, Plaustri compactor: ἁμαξοποιὸς aũt Plaustri factor, siue confector.

C. Ἁμαξουργός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, ex ἅμαξα & ἔργον, Idem quod ἁμαξοποιός. † Ἁμαξουργία, Plaustri confectio, Plaustri fabricatio. †

C. Ἁμαξοδόκια, ων, τά, Clauiculi qui obstant ne rota currus exeat. alio nomine σπύλαξ. Eustath.

C. Ἁμαξήλατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vehicularis via, Plaustraria via: Idem quod ἁμαξιτός. Fit ex ἅμαξα & ἐλαύνω. Subauditur autem ὁδός cum hoc nomine, vt cum ἁμαξιτός.

C. Ἁμαξίποδες, ων, οἱ, Vide Ἁμαξόποδες paulo post.

C. Ἁμαξίρης, τος, ὁ καὶ ἡ, Idem quod ἁμαξιαῖος, Plaustrarius, Plaustralis. vt ἁμαξίρης τρόχος apud Euripidem, via plaustraria: ἁμαξίτης etiam dicta & ἁμαξήλατος.

Ἁμαξία, vel potius ἁμαξιά, ᾶς, ἡ, Via qua plaustrum agitur. ἁμαξεία autem vide post ἁμαξυιά.

Ἁμαξιαῖος, ου, ὁ, Plaustralis, Plaustrum implens. vt ἁμαξιαῖοι λίθοι, saxa grandia & plaustrum implentia, apud Xenophontem Hellenicωn 2. Possumus verò & ingentia saxa interpretari. . sæpe enim subest aliqua hyperbolè huiusmodi adiectiuo. Sic γίγγροι ἁμαξιαῖαι, apud Athenæum, lib. 7. ‖ Ἁμαξιαῖα, inquit Erasmus, id est plaustralia, Græci vocant magnifica, fastuosáque: à plaustris ducto nomine. Hæc Erasmus. quæ sequẽs aliquis, ἁμαξιαῖα ῥήματα interpretetur verba magnifica & fastuosa: non malè etiam (Horatiano verbo vtens) sesquipedalia. Nisi fortè ἁμαξιαῖα dicta ob prolixitatẽ (id est quòd multarum essent syllabarum) potius quàm ob eũ quẽ præ se ferrent fastum.

Ἁμαξικός, ή, όν, Plaustralis, id est Ad plaustrum pertinens. ‖ Exponitur etiam Plaustrarius siue Carpentarius.

Ἁμαξίτης, ου, ὁ, Plaustralis, Curulis. vt quidam in Anthol. epigr. ἁμαξίτιον φορτον vocat curule onus, siue pondus. id est quod curru vehitur.

Ἁμαξιτός, ή, όν, Via vehicularis, Via plaustraria, Via per quã agitur currus, vel agi potest. Apud Herodotum, Spatii quantum opus est ad agendum currus. Vnde & appellata sic fuit via publica, ὁδὸς δι' ἁμάξης, Suid: Hesychius. Militaris via exponi potest. λεωφόρος à Græcis alio nomine dicitur. Euripides autem ἁμαξήρη τρίβον appellauit. Il. χ, Τείχεος αἰὲν ὑπὲρ καθ' ἁμαξιτὸν εἰσορόωσι. Xenophon Hell. 2, ἐχώρουν κατὰ τὴν εἰς τὸν πειραιᾶ ἁμαξιτὸν ἀναβάσεως. Apud eundem Hellen. 7, ἁμαξητὸν per η legimus. & vtranque scripturam in vulg. lex. Græcol. annotatam habemus. quum tamen in Homeri loco dubia non possit esse scriptura, vtpote ι tantum admittente, quod possit corripi. In iisdem verò lexicis ἁμαξιτὸς exponitur etiam Orbita: quũ tamẽ orbita longè aliud significet, id videlicet quod ἅρμα Græci appellant. Sciendũ autem, quũ dicitur ἁμαξιτὸς, subaudiri ὁδὸς. A Suida citatur locus in quo est ἁμαξιτὸς ὁδός.

¶ Ἁμαξεύς, έως, ὁ, Aurigator, Auriga. ἡνιοχεύς. Hes.

Ἁμαξεία, ας, ἡ, Onus quod vehitur curru, Sarcina quæ vehitur plaustro. ὁ ἐπὶ ἁμαξῶν φόρτος. Suid.

Ἁμαξεύω, Plaustrum duco, Aurigor. Plut. in Eumene, τὸν δὲ ἁμαξεύοντος δεῖ πονίαν. Arrianus, ἐπὶ μὲν ἁμαξεύειν, τοῦ δὲ ἁμαξεύειν. id est, Et huic quidem arare, illi autem aurigari. ‖ Philostratus ἁμαξεύοντας Scythas vocat qui in curribus degunt.

Ἁμαξεύομαι, Plaustro vehor. In vulg. lex. Græcol. ἁμαξευόμενος exponitur etiam Plaustris habilis.

C. Ἀναμαξής, ής, ὁ καὶ ἡ, vt πόντος ἀναμαξής, locus per quẽ agi plaustra nequeunt. q.d. Plaustris impetuius. Vtitur Herodotus.

C. Καταμαξεύω, vel secundum antiquam scripturam Καταμαξεύω, compositum ex κατὰ & ἁμαξεύω. vnde ὁδὸς καταμαξευομένη, via plaustris trita. Hinc per metaphoram κατεμαξευμένον dicitur quicquid est tritum, triuiale, trãslatitium. Quæ expositio conuenit loco Suidæ in quo εὐχέρεστον exponit τὸ καταμαξευόμενον ἢ πᾶσι γνώριμον. Scribo autem καταμαξευόμενον per τ, vt apud eum habetur. Alibi autẽ καθαμαξευόμενος (scribens per θ) exponit πλημμελὴς, ἐπιτηδευόμενος. quarum explicationum posterior

mihi parum probatur. minimè certè videtur perinde conuenire ac prior. neque enim diceretur ὁδὸς ἐπιτηδευομένη via exercitata, sicut dicitur ὁδὸς πεπατημένη, via trita. nec σκώμματα καθαμαξευόμενα (id est triuialia scõmata) potent quis explicare σκώμματα ἐπιτηδευόμενα. Nec verò in hoc Æliani loco qui ibi à Suida citatur, γύναιον ὀπὸ ξυνείας καθαμαξευόμενον ἐπὶ παντὸς τοῦ ἐθέλοντος, poterit γύναιον καθαμαξευόμενον exponi γύναιον ἐπιτήδευμα ἐμπόρου: at πεπατημένον poterit. Iridem verò Latinè fortassè publicum prostibulum vel publici prostibuli corpus (veluti publica via) dici possit tritum. Quinetiam καθαμαξευόμενον in hoc Æliani loco, non male (credo) interpretaretur aliquis Peruagatum.

C. Ἐξαμαξῶ, in vulgat. lex. Conuitior, Maledico, quasi De plaustro conuitia fundo. ‖ Ἐξαμαξόμενος in iis dẽ, De curru delapsus: metaphoricè autem, Qui de sententia aut spe decidit. Sed horum autor non nominatur, quæ certè mihi suspecta sunt. Quũ autẽ ἐξαμαξώμενος in nonnullis scriptum sit (quod ferre posse non videtur) in aliis etiam scribitur ἐξαμαξόμενος. Fortassè autem ἐξαμαξωμένος scribi debuit.

Ἁμαξαία, Idem quod ἅμαξα, factum κατ' ἀποβολήν. vt σαλπιγξαία pro σαλπίγξ, & Ἀθηναία pro Ἀθήνη. Eustath.

¶ Ἁμαξίς, ίδος, ἡ, Plostellũ, Plostellulũ, Paruus currus. Eustathius autem ait veteres scriptum reliquisse ἁμαξίδα esse plostellum quod fit ad lusum puerilem. quæ significatio minus esset generalis. conueniret certè huic Aristophanis loco in Nubibus, vbi Strepsiades dicit Phidippidæ filio, Τούτου σεαυτὸν σὺ δίδασκε ἁμαξίδα. Ibidẽ, Ἁμαξίδας ἢ σκυτίνας ἐρεῖ τις. id est, Plostella autem coriacea conficiebat. Vbi esse puto ἁμαξίδα plostellũ puerile: cuiusmodi illud cuius meminit Horatius hoc versu, Ædificare casas, plostello adiungere mures. Ita tamen vt inde colligi non possit ἁμαξίδα generaliter de quouis plostello ad quemliber vsum comparato dici non posse. Ipse quidem certè enarrator Aristophanis simpliciter ait ἁμαξίδα esse μικρὰν ἁμάξιον, non addens illud εἰς παίγνιον τῶν παιδῶν. Hesychius quoque in ἁμαξίς, scribit, τὸ μικρὸν ἁμάξιον Ἀττικοὶ οὕτως καλοῦσιν. Plostellulum autem potius interpretarer quàm Plostellũ: quia μικρὸν ipsi Græci addunt cum ἁμάξιον, quod Plostellum significat. Paruum enim plostellum est plostellulum.

Ἁμαξίς, Placentæ genus, in illum Aristophanis versum modò citatum, Τούτου σεαυτὸν σὺ δίδασκε ἁμαξίδα, annotat eius enarrator, ἁμαξὶς, Paruum plostellum, aut Placentæ genus. Suidas quoque ait placentæ genus esse quæ suo tempore κοπὶς diceretur. At Hes. præter plostellulũ significare scribit & vnæ gen. ἀπὸ ἀναδενδράδος.

¶ Ἁμάξιον, υ, τό, Plostellũ, apud Suidam, Hesychium, Aristophanis enarratorem, & Eustath. in expositione vocis ἁμαξίς.

Ἀμάω, ᾷς, F. ήσω, Meto. Aristoph. in Equitibus, ἀμήσειν ἀλλότριον ἄμητον, alienam metens messem. Ἀμᾶν Eustath. quosdam ab ἅμα deriuasse tradit, vt esset ὁμοῦ ἢ ἅμα τὰ ἄλλα. Etym. autem addit, ἀμᾶν quasi ἅμα σπᾶν. At Hesych. habet, ἀμᾶν, θερίζειν, ἀπὸ τοῦ ἅμα καὶ ἀΐσσειν. Cæterùm φ alio spiritu notatur hoc verbum quàm ἅμα, à quo deriuari putatur, id in aliis etiam nonnullis vsuuenit. Frequẽti vsurpatur Ἀμᾶσθαι vox passiua, in significatione act. Absolutè interdum, Hesiod. in Ergois, — γυμνὸν ἀρόσσαι, γυμνὸν δὲ σπεῖραι, γυμνὸν δ' ἀμᾶσθαι. cum accus. vt idem ibidẽ, — ἠὲ θέρεος καρπὸν ἀμᾶσθαι.

Ἀμᾶν siue ἀμᾶσθαι (vnde nostrate verbũ to mash) Colligere, Accumulare. Il. ω, Λαχόντ' ἔροφον λευκοῦ ἐριθηλέος ἀμήσας. Apollon. Arg. 1, ἄσπετον ἀμήσαντες Φυλακίδα. quo in loco, sicut & in proximè præcedente Homerico, notandũ ἀμήσαντες prima longa. quum potius corripiatur, vt in aliis hic citatis locis videre est. Ἀλλότριον κόλπον σφετέρῳ ὡς χερσὶν ἀμῶντας. id est, Alienũ laborẽ in suũ ventrẽ cõgerũt. Od. ι, Αὐτὰρ ἐπὴν ἤμησε νέμων μετὰ βουσὶ νομεύσι λευκαῖο γάλακτος, Γλαυκῆς ὀπὸ θελάρειον ἀμησάμενος κατέθηκε. vbi annotat Eustathius ἀμησάμενος esse pro συνελὼν χερσὶ καὶ συναγαγών. vt (inquit) Vlysses φύλλα ἐπαμησάμενος ὡς ἀλύξαι, & Priamus ἐπαμησάμενος κόπιν καταπεσεῖν. Videtur tamen vtrobique ἐπαμησάμενος esse potius Accumulans, vel Quum accumulasset.

Ἀμᾶν siue Ἀμᾶσθαι, Abscindere. quod & imitantes Latini (vt opinor) Demetere ita vsurparunt. vt Demeteret ferro, apud Horatium. Hesiodus in Scuto, — αἳ γὰ μὲν ἤμων Ἀίχμαῖς ὀξείῃσι κορωνίδωντα πίπτεσκε. Hesychius ἀμήσαντα exponit simpliciter κόψαντα. At Eustathius in hoc loco Homeri Odyss. φ, — αἶψα δ' ὕπαι πολέι χαλκὸς Ῥῖνας τ' ἀμήσαντες, vult esse pro Abscindentes facilè, tanquam plantam quæ ferro demetitur.

Ἀμᾶν siue Ἀμᾶσθαι, metaphoricè, Fructū & vtilitatem siue comodum decerpere. Plutarch. αἰτὴ ἡμῖν (ἔφη) τῆς διαίτης ἡ ἐλευθερίαν ἀμωμένη, id est, Fructū libertatis decerpimus, Fruimur libertate, vel Fructum decerpimus, libertatis fruitionē. Sic & Latini suū Metere interdum vsurpant.

Ἀμᾶσθαι, Significat. pass. Metor. Theophr. de tithymallo, ἀμᾶται ὅταν ἀφῇ σπερᾶσαι σαφυλή.

Ἄμητος, ου, ὁ, cum accentu in prima, Messis, Ea quæ metuntur, vel Collectio frugum. Item, Ipsa metendi actio. Hesiodus sic exorditur suum ἡμερῶν opusculum, Πληϊάδων ἀτλαγενέων ὄρτηλομενάων Ἀρχώδ' ἀμήτου, δρέπιον δ' ἀροτοιο μενοίων. Idem ibidem, Ὥρη δ' ἀμήτου, ὅτε τ' ἠέλιος χρόα κάρφει. id est, Tempore messis, quū sol corpus arefacit. ἐν ἀμήτοι ἀλιτήτῳ, apud Lucianum, De metendi tēporibus.

Ἄμητος, οῦ, ὁ, Messis tempus, Tempus reconditionis frugum, ὥρα ἀμήτου, vt in Hesiodi loco: καιρὸς ἀμήτου, vt in Luciani loco modò citato. Sequor autem Hesychiū, qui ita scribit, Ἄμητος, τῆς μὲν ὥρας ὀξυτόνως, αὐτὰ τὰ θερισθέντα· τῆς δὲ πλειοτόκου, ὁ καιρὸς τῆς συλλεγῆς τῶν καρπῶν. id est, Ἄμητος, prima quidem acuta, Ipsæ fruges quas messuimus: vltima autem acuta, Tempus reconditionis frugum. At Eustathius & Suidas in contraria sunt opinione: ac re vera in quibusdam exemplaribus Hesiodi non ἀμήτου legitur, sed ἀμητοῦ, in citatis modò locis. Verùm nó parū apud me valet Hesychii autoritas, præsertim quum variorum autorum vetusta exemplaria obseruarim ita collocatos accentus habere, vt collocandos censet Hesychius. Cui vt assentiar facit & hoc ὁ δρόπος itidē ὡς ἀροτοκοπίας ὡς arationem, δρόπις ὀξυτόνως arationis tempus significare comperiam: & quidem ea ipsa exemplaria quæ in loco Heliodi ἀμήτου habent, nō δρόπου tamen habere, sed δρόπου. quòd videlicet prior ille genitiuus deprauatus fuerit in vs, posterior integer manserit. nam eadem planè ratione qua scriberetur ἀμήτου, scribendum etiam foret δρόπου pro δρόπου ab ἀροτός. Est in πλατὺς ac πλατὺς eadē planè ratio. Quanquam existimarunt quidam hæc esse τῆς διπλολογουμένων quod ad accentum attinet, quòd in eo variare comperirent exemplaria. sed ego planè librariorum incuriæ hoc impuro, quod in optimis quibusque exēplaribus diligenter obseruatum hoc in accentu discrimen animaduerterim, eo quo præscribit Hesychius modo.

Ἀμητήρ, ῆρος, ὁ, Messor. Iliad. λ, Οἱ δ' ὡς τ' ἀμητῆρες ἐναντίοι ἀλλήλοισιν Ὄγμον ἰλαύωσιν αὐτρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν Γυρῶν ἠ κριθῶν. EST ET ἀμήτειρα f. apud Etym. quod significat mulierem quæ metit.

¶ Ἄμη, ης, ἡ, Falx messoria, vt vulgò exponitur. Quæ significatio optimè cōuenit deductioni ab ἀμᾶν. Exponitur & Sarculum. Ἄμη (inquit Budæus in Comment.) Instrumentum fossorium, quod lingua vernacula luchetum vocant, quo fossores aggerarii vtuntur. Æschin. in Ctesiph. ἔχοντας ἄμας καὶ δικέλλας. Apud Plinium in epist. ad Traianum legitur hama aspiratum, Nullus in publico sipo, nulla hama. quod aliud instrumentum significare mihi videtur. Hactenus Bud. Sunt autem qui ibi pro instrumento ad incēdia compescēda sumi existiment. Apud Suidā, ἄμας ἀκροκόπους, οἱ δὲ ἀπροσωπόλεπτα σκάφας, quod est inter Erasmica. Suidas ἄμυλον esse ait fabrile instrumentum: Etymologistes agricolarum aut architectorū instrumentū: dicens vel ab ἄμα aduerbio, vel ab ἀμᾶν posse deduci. Erasmus ab ἀμᾶν deducendū cēsuit. Apud Suidā ἄμη legitur tenuatum tanquā ab ἀμᾶν, & paulo pòst ἄμας aspiratū tāquā ab ἅμα. & apud Plin. hama est cū aspirationis nota, in modò citatis. Sic & apud Cat. vbi hamā rusticis instrumētis annumerat. quāquam & ἀμᾶν ipsū quod tenuari cōstat, ab ἅμα deducūt gramm. Apud Hes. legitur ἄμη tenuatū, qui ait significare etiā σκάφον ἢ ξύλον ἐσθίοντα ἰσχύν πάντως ἐπὶ τὸ μὴ βαίνειν.

C. Ἀπαμάω, ῶ, vel potius Ἀπαμάομαι, ῶμαι, Demeto. Ἀπαμήσατο· ἐκτεμεῖν, Hesych.

C Διαμάω, ῶ, & Διαμάομαι, ῶμαι, Demeto. Et metaphoricè interdū (sicut Demetere caput ferro apud Horat.) Il. γ, v. 359. Ἀτὰρ τὸ παρὰ λαπάρην δέμνια κτῶνα ἔτμες. pro abscidit. ῥᾴων δὲ κόσφι, ἢ οἷ ἐθείρας, inquit Eust. Polyb. autē διαμήσασθαι dixit pro Euertere & accumulare, vt Bud. scribit p. 356. vbi & ex duobus Arriani locis affert διαμᾶσθαι τὰ καλύκια. quē existimo Thucydidem in hoc loquendi genere sequi voluisse: apud quē legimus lib. 4. p. 130, ἀλλὰ διαμφίδωμι τὰ καλύκια οἱ πλεῖστοι ὅπῃ τῇ θαλάσσῃ, ὕπατον δὲ εἰκὸς ὕδωρ. Vbi schol. διαμιδώμι exponit διασκάπτω, id est effodientes. addens dictum esse ab ἄμη, significante σκαφίον πλατύ.

C. Ἐξαμάω, ῶ, & Ἐξαμάομαι, ῶμαι, itidem pro Demeto, Abscindo. Sophocl. Γένυς ἄπαστος ῥίζαν ἐξημμένη. Vbi exponitur, Radicem habens exectam.

C. Ἐπαμάω, ῶ, vel potius Ἐπαμάομαι, ῶμαι, Colligo, Coaceruo, Accumulo metentiū more. Hom. Od. ε, — ἄφαρ δ' ὑλώδεϊ πᾶσιν ἐπαμήσατο χερσὶ φίλῃσιν Εὐρείας. Vbi Eust. pro σωρεύσειν inquit, ὁπερ μεταφορικῶς τῷ ἀμᾶσθαι. Sic & κάειν ac πέρας aliquis ἐπαμᾶσθαι χυσοί. Vtitur autē in Iliade quoq; hoc verbo. Sūt & qui (sensum explicantes) ἐπαμήσατο ἀντὶ τοῦ interpr. Ex cōgestis coaceruatisq; foliis sibi cubile strauit. Xen. ἐπαμήσασθαι δεῖ μόνον ἢ χῶν, ἢ δὲ στάξαι αὖ δεῖ μᾶλλα περὶ τὰ φυτά. Vbi Bud. vertit Accumulate, ex quodā Plinii loco, quē affert, p. 356. Citatur & ex Herodoto ac Theophr. ἐπαμήσασθαι χῶν, itidē pro Terrā aggerere. Sed in vulg. lex. ἐπαμάω exponitur etiā Leniter superiniicio.

C. ΠΡΟΣαμάω, ῶ, vel potius Προσαμάομαι, ῶμαι, Insuper aggero, vel accumulo. ΕΤ C. 2. Ἀνταποσαμάομαι, E contrario aggero. Xen. ἀνταποσαμήσασθαι τῶν χῶν.

Ἄμαλλα, ης, ἡ, Manipulus, Fasciculus manipulorū. Apud Hes. ἀμάλλας legitur cū vnico λ, & exponitur αἱ δέσμαι τῶν δραγμάτων. Ac eū ita voluisse scribere, hinc appareat quòd paulo pòst annoter, ἀμαλλὴ, quū ὀξυτόνῳ, significare ἄπαλλα: at quū παροξυτόνῳ, significare δράγμα. Athenæus quoq; ἀμάλλας habet vnico λ, dicēs ita vocata τὰ δράγματα τῶν κριθῶν καὶ πυρῶν. At Eust. duplici μ hoc nomē scriptū habet, scribēs ἀμάλλη. esse τὸ ὑπὸ αἰχάλλη συμπίεσμα τῶν δραγμάτων. Et statim pòst, ἀμάλλαι δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, δράγματα σίτου, ὥσπερ τὸ ἅμα ὁμοίως χρωτοῖς τάχμας, ἢ ὥσπερ τὸ ἀμᾶσθαι. quæ & apud Etym. habes. ego posteriorē derivationē hic sequor. Itidē apud Etym. ἀμάλλαι geminato μ legitur. Ab hoc nomine fortasse derivata vox Gallica *malle*, significās perā seu manticā in quā viatores sarcinulas quasdā cōiciunt, eā extremo equi tergo superimponētes. Hinc verò eadem ratione derivari possit & *balle* pro cuiuslibet rei sarcina: vt binæ sarcinæ quibus onerantur muli, vocantur *balles*.

C. Ἀμαλλοδέτηρ, ῆρος, ὁ, Manipulorum ligator, siue colligator. Il. σ. Δρέπανα δ' ἄλλα μετ' ὄγμον ἐπήετμα πίπτον ἔχοντες· Καὶ δ' ἀμαλλοδέται ἐν ἐλείῃσι δίεσαν. Τρεῖς δ' ἀρ' ἀμαλλοδέται ἐφέστασαν.

C. Ἀμαλλοφόρος, ου, ὁ & ἡ, Manipuliger, Manipulos ferens, siue gestans. Δημήτηρ, id est Ceres, dicebatur ἀμαλλοφόρος, vt refert Eustath. ὅτι τὰς ἀμάλλας, ἤγουν τὰ δράγματα τῶν ἀσταχύων.

Ἀμαλλόω, In manipulos colligo. Intellige autem Colligo, cuius infinitiu' Colligare: vt sit εἰς ἀμάλλας δεσμεῖν, seu δεσμεύειν. Eust. autē exponit δραγματεύειν eodē sensu.

¶ Ἀμάλλιον, ου, τὸ, Funis ad ligandas ἀμάλλας, id est manipulos. Eustath.

ΑΜΑΡΤΑΝΩ, (pr. imp. ἡμάρτανον. at præter. perf. ἡμάρτηκα, tanquam ab Ἀμαρτέω. sic fut. ἀμαρτήσω. aor. 2, ἥμαρτον) Aberro: vt ἁμαρτάνειν τῆς ὁδοῦ, Aberrare à via, Rectam viam nō tenere. vt dixit quidam, ἡμαρτηκέναι τῆς ὁδοῦ τὸ παράπαν, Prorsus à via aberrauimus. vel, Totā via errauimus (vt alii explicant) forma prouerbiali. Sic dicitur ἡμαρτηκέναι παντὸς δικαίου, Aberrauisse ab omni æquitate, i. ab omni æquitate excidisse. quasi à via æquitatis aberrasse. Itē ἀμαρτάνω, Aberro, Nō attingō scopū, vel quicquid est ad quod tendo. In qua signif. sæpe est apud Hom. Od. ζ, Σφαῖρα τύπτε· ἴσασι γὰρ ἀμφίπολον βασίλεια· Ἀμφιτύλου μὲν ἅμαρτε, βαθὺν δ' ἔμβαλε δίνῃ. Iliadis η, — βαλέειν δέ ἑ ἵππιος Ὀμβρεύς.

Ἀλλ' ὄγε καὶ τόδ' ἅμαρτε. παρίσφηλεν γὰρ Ἀπόλλων. Iliad.ρ, — τῶ μὲν ῥ' ἀπὸ τυτθὸν ἅμαρτεν. Sic vſurpatur & in proſa. vt apud Xenophontem Pæd.lib.8, ἵνα καὶ μώνυβάλης, ἂν αὖ ἀμείνους αὐτοῦ ἀγαθοί. Et lib.4, ὁ μὲν ἄρχων οὐκ ἀκουσίως ἅμαρτεν ὡς μήποτ' ὤφελεν. Idem lib.5, καὶ χαλεπὰς μὲν πλοῦς ἁμαρτάνει. ‖Item ἁμαρτάνειν πρός apud Hom. In aliqua re vel circa rē aliquā errare, aut Ab aliquo aberrare. i. A recto aberrare, & quaſi à recta via, circa quidpiā. vt ἁμαρτάνειν μύθων, Od.λ, Ἀλείσκετο ἴδμεν ἕκαστα καὶ οὐκ ἀμάρτη μύθων. Vbi οὐκ ἀμάρτη μύθων poſſumus etiam exponere, Non errabat verbis. ſequentes Fabium, qui ait Homerum dixiſſe Menelaum non errare verbis: exponens quod ille dicit οὐκ ἀφαμαρτοεπής. Pro quo & ἁμαρτοεπὴς dicitur ab eodem poeta, vt infrà docebimus. Porro ſecundum eam quam dixi habere apud eum ſignificationem ἁμαρτάνειν πρός, poterimus exponere apud eundem Iliad.ω, — ἀμφὶ σοὶ υἱὸν φίλον ἀμβροσίαι δαῖσαι. Quia non à recto & æquo aberrabat circa munerum largitionem, vel In largiendis muneribus à recto non aberrabat, & quaſi à recta via. Vel, A recto non diſcedebat in dandis muneribus. Nam dura eſſet interpretatio ad verbum, A donis gratis & acceptis non aberrabat. Huc etiam referre poſſumus & illud loquendi genus paulo antè poſitum, ἁμαρτάνει πατὴρ ἀπαίρου. Item hoc, ἁμαρτάνω τῆς γνώμης, Erro in ſententia, vel Aberro à recto circa ſententiam, Fallit me opinio, Fallor. quæ tamen loquendi forma & rara & dura eſt. ἁμαρτάνω τῆς πράξεως, Erro in agenda re aliqua, Erro in actione rei alicuius. Malim tamen ἁμαρτάνω accipi pro ἀποτυγχάνω: de qua ſignificatione iamiam dicam. ‖ Vicina eſt huic ſignificatio verbi ἁμαρτόω, quæ per verbum Fruſtrari vertitur, paſſiuè ſumptum: licet rarò à Latinis ita vſurpetur. vt δυοῖν θατέρου πάντως οὐχ ἁμαρτόμεθα, Duorum altero nequaquam fruſtremur. Sic ἡμαρτώκαμεν ἀμφοτέρων, Fruſtrati ſumus ambobus. vel accipiendo Fruſtrari in actiua ſignificatione, Vtraque nos fruſtrata ſunt. Ad verbum, Aberrauimus abvtriſque. Sic ſæpe dicitur, ἁμαρτὼν τῆς ἐλπίδος, pro ἀποτυχών, Qui fruſtratus eſt ſua ſpe; Quem fruſtrata eſt ſua ſpes.

Ἁμαρτάνω, Erro, Fallor, Allucinor. Pecco, pro Erro, Erratum committo. quam ſignificationem in præcedente annotatione attigimus. Plato Politicō 1, ἁμαρτάνουσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ ταῦτα, In hoc errant homines. Sic Iſocrates iunxit cum περὶ, ſcribens, ἁμαρτάνειν περὶ τὰς αἱρέσεις τῶν πραγμάτων, In rerum delectu errare: vel falli, aut allucinari. Cum accuſatiuo, Ariſtophanes in Pluto, ἅπαντ' ἁμαρτάνουσ' ἀποδιδόναι. Galenus ad Glauconem 2, ἅμα δὲ οἱ πολλοὶ τῶν ἰατρῶν ἁμαρτάνουσι. Sic apud Sophoclem, Τοιαῦτ' ἁμαρτάνουσιν οἱ λόγοις ἄπο. Abſolutè item ponitur. vt apud eundem Politicō 1, οὐδεὶς τῶν δημιουργῶν ἁμαρτάνει. ὅπου γὰρ ὀρθότης, ἐκεῖ ἀδύνατον τὸν ἁμαρτάνοντα ἁμαρτάνειν. Sic in Lamachi apophthegmate apud Plutar. οὐκ ἔστιν ἐν πολέμῳ δὶς ἁμαρτεῖν, Non licet in bello bis errare.

Ἁμαρτάνω, Pecco, Delinquo, Peccatū admitto. Abſolutè Iliad.ι, — ὅτε κέν τις ὑπερβήῃ καὶ ἁμάρτῃ. Heſiodus Theogonia, Πείρ γὰρ ἀπὸ πάντων κακῶν ὅπερ ὅς τε ἁμάρτῃ. Iſocrates in Buſiridis encomio, ἁμαρτάνουσι διὰ ἐλάττονα καταφρονῶ. Idem in Paneg. ὧν μή τις ἐρρωμένως ὀλιγωρήσει τῶν ἁμαρτάνειν. Habet ſæpe & accuſatiuū rei, vt ἁμαρτάνουσι τὰ αὐτά, Eadem peccata committunt, Vitiis iiſdem obnoxii ſunt. Sic Xenophon Pæd.3, ἀνθρώπινά μοι δοκεῖς ἁμαρτεῖν, Humana mihi videris peccauiſſe. Id eſt, Peccata commiſiſſe ab hominum natura minimè aliena. Dicitur & ἁμαρτάνειν ἁμάρτημα, Peccare peccatum. vt νοσεῖν νόσον. Et accuſatiuum perſonæ, ſed qui regitur à præpoſitione εἰς. vt ἁμαρτάνειν εἰς τοὺς γονεῖς, Peccare in parentes. Interdum vtrunque accuſatiuum ſimul habet: vt apud Thucydidem, ἁμαρτάνει πολλὰ εἰς ἡμᾶς, Multa in nos peccat. nam Latini quoque ita loquuntur. Dicitur & ἁμαρτάνειν εἰς ἑαυτὸν, Peccare in ſeipſum. vt apud Iſocratem ad Demonicum, δίκαιος δ' ἂν εἴη τοὺς τοιούτους ὑπολάβοιμι μὴ μόνον εἰς ἑαυτοὺς ἁμαρτάνειν. Sic Cicero dixit epiſt. ad Att. lib 3, In me enim ipſum peccaui vehementius. Item ἁμαρτάνειν cum aduerbio: vt ἁμαρτάνειν ἀσυλλόγως, Demoſth. in Midiam.

Ἁμαρταίω, Priuor, στερῶμαι. Vide inter ſignificationes vocis paſſiuæ ἁμαρτάνομαι.

¶ Ἁμαρτῇ, pro ἁμαρτῆν, id eſt ſequi, iuxta Euſtathiū & Heſychium. Ab ἁμαρτῆ (vt opinor) quod pro ὁμαρτῆ, id eſt Simul, legerūt quidam ex veteribus in hoc Iliad.ι loco, — καὶ τὸ μὲν ὁμαρτῆ δοιὼ ἔχετον μάχεσθαι. Ex χερσὶν νίκας. Cenſuit autem Ariſtarchus ἁμαρτῆ per ſyncopen eſſe factum ex ἁμαρτηδόν itidem ſignificante Simul.

Ἁμάρτιον, paſſiuè, Peccor. nam pecco apud Latinos itidem paſſiuum format. ἁμαρτάνεται igitur dicitur Quod peccatur, Quod perperam ſeu improbè fit aut dicitur. Interdum impersonaliter ponitur ἁμαρτάνεται, vt Latinè peccatur. Cic. De officiis 1, Quo in genere etiam in republica multa peccantur. τὰ περὶ τὴν πόλιν ἁμαρτανόμενα, apud Xenophontem Ἀπομν.1. ἀπολογία τῶν τοῖς ἡμαρτημένων, apud Demoſthenem, Excuſatio peccatorū. Thucydides ἔργα εὐτυχῆ ὄντα & ἁμαρτανόμενα inter ſe opponit, id eſt Res bene geſtas & res malè geſtas. Vel ἁμαρτανόμενα ἔργα, Opera ſeu actiones quæ non ſuccedunt, Actiones in quibus vel circa quas offenſum eſt. Puto enim reſpondere illi Græco Latinum hoc vocabulum: & τὰ ἁμαρτανόμενα ἐν τῷ πολέμῳ interpretari nos poſſe Ciceronianis verbis Offenſiones belli. Sic Plutarchus in Fabio, ἡμαρτημένα & διώρθωται ἡμαρτημένα contraria facit, ſcribens, τὰ μὲν ἐκεῖ ἡμαρτημένα ἐπιδιορθοῦσθαι τοῖς διώρθωται ἡμαρτημένοις. Apud Ariſtotelem ἁμαρτάνεται & κατορθοῦται inter ſe opponuntur: quod facit pro mea interpretatione illius Thucydidis loci modò citati. ‖ Ἡμαρτημένος, Deprauatus, Vitiatus. vt ἡμαρτημένα γράφαι, apud Porphyrium, Deprauatæ ſcripturæ. Sic ἡμαρτημένον δρᾶμα, apud Athenæum, lib. 7. Ibidem ἁμαρτανόμενα τὰ τῶν δείπνων ἀκράσια exponitur apud Theoph. De cauſ. pl. 3, c. 28, aeris intemperantia depranata.

Ἁμαρτάνομαι, Priuor. Odyſſ.ι, Χερσὶν ἐξ Ὀδυσῆος ἁμαρτάνεται ὀφθαλμοῖο, id eſt, Manibus Vlyſſis me priuatum iri oculis. Heſychius ἁμαρτάνεσθαι exponit δι' ἁμαρτίαν στερίσκεσθαι, id eſt, ob peccatum priuatum iri. Notat idē vocem actiuā ἁμαρτᾶσαι itidem pro στερῆσαι, id eſt priuari. Habetur & Il.χ, — φίλου ἀπὸ πατρὸς ἁμαρτών, pro Priuatus ſeu orbatus patre. id eſt ἀπὸ ἁμάρτων, pro ἀφαμαρτών, ab ἀφαμαρτάνω. Neque enim ἁμαρτάνω iungitur cum præpoſitione ἀπό.

Ἁμάρτημα, ατος, τὸ, Erratum, Peccatū, Lapſus. μέγα ἁμάρτημα, Xen. Pæd.5, Magnum peccatum, vel Graue peccatū. ἐλάχιστα ἁμαρτήματα, Iſocr. ad Nicoclem, Leuiſſima peccata. Cicero ἁμάρτημα vertit Erratum, epiſt. ad Att. l.13, Erratum eſſe meum, ſed (vt aiunt) ἁμάρτημα μνημονικόν. Ariſt. Ethic.5 ἁμάρτημα diſtinguit ἀπὸ τοῦ ἀδικήματος. Idē Rhet.1, ait ἁμαρτήματα eſſe quæ non committuntur improbitate, & quæ non ſunt πρόδηλα. Ego in hoc Ouidiano verſu exiſtimo ἁμαρτήματος & ἀδικήματος diſcrimen poſſe oſtendi, In facto errorē non ſcelus eſſe meo. Puto enim perinde eſſe acſi dixiſſet factum ſuū eſſe ἁμάρτημα non autē ἀδίκημα. Plato hæc duo copulat, ſcribens ep.7, ἃ μεγάλα ἁμαρτήματα καὶ ἀδικήματα σμικρότερον ἢ χρὴ κακὰ πάσχοντ' ἢ δρῶντα. id eſt Peccata & ſcelera perpeti ab aliis in nos admiſſa, quā ipſos ea in alios admittere.

Ἁμαρτηρός, ᾶ, ὁ, Erroneus. Eud. In vulg. lex. Græcol. habetur ἁμάρτηπος expoſitum Peccans, quod per errorem poſitum ſuſpicor pro hoc ἁμαρτηρός. Nā αἱ ἁμάρτηπος quidē reperitur, & huius formæ ſunt aliæ at ἁμάρτηπος forma planè noua diceretur.

Ἁμαρτηλικός, ᾶ, όν, Offēſator, Qui ſæpe offendit in re aliqua, Errare ſolitus in re quapiā. Ab Ariſtot. opponitur τῷ κατορθωτικῷ, Eth.2, ἀεὶ πάσαις ταῖς ὁδοῖς ὁ ἀγαθὸς κατορθωτικός ἐστιν ὁ δὲ κακὸς ἁμαρτηλικός. In vulg. lex. Græcol. mēdoſe habetur ἁμαρτικὸς pro ἁμαρτηλικός. at in Tuſan. eſt vtrūq; nā prius ponitur ἁμαρτικὸς, deinde ſeorſū ἁμαρτηλικὸς, eadē tamē cū interpretatione. quaſi verò nō manifeſtiſimū ſit ἁμαρτικὸς nomē eſſe nō poſſe, nec idē quod ἁμαρτηλικὸς ſignificare. Tolerabilius eſſet ἁμαρτικός.

¶ Ἁμαρτὰς, άδος, ἡ, Idē quod ἁμαρτία ſiue ἁμάρτημα. vt ἁμαρτάδα αἰτίαν, apud Dionyſ. Hal. λόγ. lib. 2. Suidas citat ex Procopio, αἱ τῶν γυναικῶν ἁμαρτάδες ἀεὶ &c. ἁμαρτάς, inquit Suid. dicūt Attici. ἁμαρτάδα Herodot. & alii Iones.

¶ Ἁμαρτωλὸς, ὸν, ὁ ἡ, Peccator vel Peccatrix. ἁμαρτωλοὶ, inquit Suidas, Qui prauum vitæ inſtitutū amplectuntur,

Certè in Nouo teſtamento ἁμαρτωλοὶ exponitur Peccatores, (vſitato quidem & recepto paſſim nomine, non tamen Latino)proQui identidem peccant,Qui peccatis ſunt dedit. Eraſmus ἁμαρτωλὸς ἡ ἁμαρτία apud diuum Paulum cap.7 ad Rom.exponit peccans peccatū, vel Peccaminoſum peccatum: ego(ſi fingendum vocabulum eſſet)mallem Peccatoſum ab vſitato nomine peccatum,quàm Peccaminoſum ab inuſitato Peccamen dicere. Heſych. ἁμαρτωλὸν exponit πανοῦργον, μοχθηρόν, ἀμιώλον.

A

Ἁμαρτωλότης, ητος, ἡ, ad verbum, Peccatoſitas: eodem modo quo ἁμαρτωλὸς Peccatoſus diceretur.Erotianus in Hippocratem ἁμαρτωλίαν exponit ἡ περὶ ἁμαρτημάτων ἄγνοια. vbi fortaſſeaccuſatiuum εἴδηται mendo non carere ſuſpicetur aliquis.

B

¶ Ἁμαρτία, ας, ἡ, Error, Peccatum, Delictum. Idem quod ἁμάρτημα. niſi quòd ἁμάρτημα ſonat potius Erratum, ἁμαρτία, Error ſiue Erratio. Demoſth.ad epiſtolam Philippi, αἱ γὰρ ἀδικίαι δηλαί εἰσι συγκρύψαι καὶ συσκιάσαι τὰς ἁμαρτίας εἰσὶ πρὸς αὐτῶν. Iſocr.inBuſir.encomio, ἡ γὰρ ἀπολύσις αὐτῶν τῶν ἁμαρτιῶν μᾶλλον ἀπορίαν. Plutarchus οὐδὲ δίκαιον. copulat ἁμαρτίας & ἀτυχημάτων. D.Paulus pro eodem dicit ἁμαρτίαν & παράπτωμα. Hieronymus tamen ita diſtinguit, vt dicat leuius eſſe παράπτωμα, quòd ſit primus ille ad peccandum lapſus: ἁμαρτίαν autem, quum ad ipſum facinus peruentum eſt.

C

Ex ſequentibus compoſitis primùm quidem ab ἁμαρτία deductum videri poſſit, at cætera quæ ο habent non ι, ab aoriſto ἥμαρτον aliquis fortaſſe deriuare malit.

C. Ἁμαρτίνους, ου, ὁ καὶ ἡ, Mente errans, Cuius mens eſt praua. Heſ. Theogonia, — ἡδὲ Προμηθία Ποικίλον, αἰολόμητιν, ἁμαρτίνοόν τ' Ἐπιμηθίαν.

C. Ἁμαρτιεπὴς, ἐος, ὁ & ἡ, Errās verbis, vt Fabius interpretatur ἀφαμαρτιεπής. Il. ν, Αἴαν ἁμαρτιεπὴς βουλαῖσι πῶον ἔφησεν; Vbi Errans verbis Aiax dicitur, pro eo quod eſt mendax, aut etiā propter inconditū & inſuaue genus ſermonis: teſte Euſtath. aitq; poſſe eſſe ſimile alteri epitheto ἀφαμαρτιεπής, quod Fabius ad proprietatem verborum retulit.

C. Ἁμαρτολόγος, ου, ὁ & ἡ, Idē quod ἁμαρτιεπής. Athen. ἁμαρτολόγους vocat voluptarios philoſophos, quorū coryphæus eſt Epicurus. Poſſunt autem Errates verbis dici varias ob cauſas: ſed fortaſſe reſpexit ad id quòd vocabulo vno pro alio vtebantur, vel vocabulis abutebantur.

D

C Ἀφαμαρτάνω, Aberro λανθάνω. vnde ἀφαμαρτάνειν apud Suid. expoſitum habetur λανθάνειν, ſφάλλειν. Antipho, ἀφαμαρτάνοντες ὧν αὐ δίκην ἐποίησαν ἢ ἀφᾶσαν. Eſt apud Eraſmū prouerbium, τῇ πάνυ ὁδῷ ἀφαμαρτάνειν, Tota aberrare via. vbi verbum compoſitum, & quidem paſſiuæ vocis, pro ſimplici & actiuo ἁμαρτάνειν vſurpatur. Hoc verbum habet aoriſtum ſecundū ἀφέμαρτον apud poetas pro ἀφήμαρτον, aberrauit: ſicut ſimplex ἁμαρτάνω habet ἔμαρτον. Sunt tamen ἔμαρτον & ἀφήμαρτον tāquam ab ἁμαρτῶ & ἀφαμαρτῶ.

E

c.2. Ἀφαμαρτιεπής, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Aberrās in verbis, vel Errās in verbis, cum Quintiliano. Compoſitum ex ἀφαμαρτῶ & nomine ἔπος. Hom. Il. γ. de Menelao, — ἐπὶ οὐ πολύμυθος, Οὐδ' ἀφαμαρτιεπὴς ἦν καὶ ἧμιν ὕστερος ἦεν. Quintil.lib.12, cap.De genere dicendi. Nam & Homerus breuem quidem cum animi iucunditate, & propriam (id enim eſt non errare verbis) & carentem ſuperuacuis eloquentiam Menelao dedit. quæ ſunt virtutes generis illius primi.

F

C. Διαμαρτάνω, Aberro. vt διαμαρτάνειν τῆς ὁδοῦ, Thuc.lib. 1, pag.34. διήμαρτον Φιδήνων, Fidenis aberrarunt. id eſt à via Fidenas ducente. Sic dictum illud cum genit.perſonæ, διήμαρτον ἀλλήλων, A ſe inuicem aberrarunt, Haud ſibi facti ſunt obuii. Apud Plutar.rurſum διαμαρτάνειν τῶν παντὸς exponitur Tota errare via. Quo etiā ſenſu putatur dixiſſe Ariſtoteles dandi caſu, Ethic.1, διαμαρτάνειν τοῖς ὅλοις. Qui tamen locus mendi quibuſdam ſuſpectus eſt, tanquam τοῖς ὅλοις perperam ſcripti pro τῆς ὅλης.

G

H

¶ Διαμαρτάνω, Aberro, Aſſequi nequeo, vel efficere quodconor. Excido. Iſocrates ad Philippum, εἰ δ' ὅλως τινὲς ἢ μὴ διαμαρτῶν ἂν ἐπῄνουν. Idem Panath. διημάρτανε τῆς δόξης ἧς εἶχον τοῦ τυχεῖν αὐτῶν. Idem ibidem, οἱ μὲν ἅπαντα φοβοῦντες οὐδὲν διαμαρτάνουσι τῶν συμφόρων. Huic interdum opponitur καταρθῶ. Plutarchus De aud. οὐ μόνον καταρθοῦντες ἀλλὰ καὶ διαμαρτάνοντες. Et διαμαρτάνειν τῆς ἐλπίδος dicitur vel πρὸς ἐλπίδων, vt apud Lucianum, Qui excidit ſua ſpe, Quem ſua ſpes fruſtratur. pro quo Demoſthenes dicit etiam διαμαρτάνειν ὧν ἤλπισεν. Quod & ἀποτυγχάνειν dicitur. Thucydides lib.2, ἐπιδὴ καὶ τούτου διήμαρτον, Quum hoc excidiſſent (quod ſperabant videlicet)id eſt, Quum hac ſpe exciduſſent. Nonnunquam etiam διαμαρτάνω τούτου, Excido hoc, id eſt Nō impetro hoc quod petii. Interdum exponitur & per verbum Fallere: vt apud Iſocratem, διαμαρτάνω τῆς δόξης ἣν εἶχον περὶ σοῦ τυγχάνω, Fallit me quam de te concepi opinio. Interdum pro Non aſſequor, id eſt Non percipio: vt τῆς ἐμῆς γνώμης διημαρτηκός. Sine caſu verò διαμαρτάνειν interdum opponitur τῷ καταρθοῦν (vt in exemplo paulo antè citato) interdum pro Erro, Allucinor: quo ſenſu γλῶττα dicitur διαμαρτάνειν apud Iſocratem. Huic autem verbo actiuo dari ſolet futurum vocis paſſiuæ διαμαρτήσομαι.

I

Διαμαρτία, Aberratio, Item Error. Plutarchus in Fabio Maximo, μιᾷ ταύτῃ γίνεται διαμαρτίᾳ ἡ Ἀννίβου. Et aliquanto pòſt διαμαρτία τῆς πόας, de re eadem, Aberratio à loco. Apud Thucydidem lib.4 pag.150, διαμαρτία τῆς ἡμέρας, Aberratio à diebus, id eſt à certo dierum numero, intra quos vterunque proficiſci oportebat. Vel, Error in diebus commiſſus. Ipſemet ſtatim poſt ἁμάρτημα appellat Luc.initio libelli De ſacrificiis, οὕτως ἄρα βαθείως κατῆκεν αὐτῆς ἡ περὶ ἱερείων διαμαρτία. Quod invulg.lexicis exponitur, Adeo eam malè habuit quòd ſacris non interfuerit. Quæ expoſitio & inepta & falſa eſt. At Eraſmus optimè ſenſum reddidit, hoc modo, Vſqueadeo nimirum altè dolor hic animo illius inſederat quòd ſacris epulis eſſet fruſtrata.

K

C. Ἐξαμαρτάνω, Erro, Pecco. Interdum ſine caſu, & quidem nonnunquam ſequente participio, vt apud Xenophontem Pæd. 3, ἔλεγεν ὅτι ἐξαμαρτάνοι διδάσκων καὶ οὐκ ἄγων, &c. Dicebat eum peccare ſeu perperam facere in eo quòd, &c. Interdū & cum accuſatiuo, vt apud Latinos Pecco. vt Xenoph. Pæd.3, πόσα δὲ ἀγνοίᾳ ἄνθρωποι ἐξαμαρτάνουσι, πόσα ἀκούσια ταῦτ' ἐγὼ νομίζω. Sic apud Ariſtophanem Nubibus, ὅταν ἡμεῖς, ἃ σὺ νῦν ἐξαμαρτάνεις, ὀρθῶς ἐπιτιμῶμεν. Dicitur & ἐξαμαρτάνω ἐν τούτῳ, vt Plato De republica 1, ἐξαμαρτάνομεν ἐν τῷ περὶ λόγους σκέψει, Erramus, Fallimur. Apud Antiphontem ἐξαμαρτάνειν pro σφάλλεσθαι, id eſt Lingua & verbo labi, inquit Bud. Nonnunquam ἐξαμαρτάνω pro Aberro, Non aſſequor. vnde & τῷ καταρθοῦν illi opponitur, ſicut τῷ διαμαρτάνειν opponi paulo antè docui. Iſocr. Areopag. ἐγὼ δὲ καὶ τῶν ἰδιωτῶν οἷς ὀλίγα ἂν κατορθοῦτο, πολλὰ δὲ ἐξαμαρτάνοντας μέμφομαι. Idem ad Philippum, ἀλλὰ γὰρ πολὺ πλείω τοῦ καλῶς ἐξαμαρτάνειν ἢ κατορθοῦν. Sic & apud Platonem accipio, vbi iungitur cum ἁμαρτεῖν, De repub.lib.1, ἆρ' οὖν καλεῖς σὺ τὸν ἐξαμαρτάνοντα ἁμαρτεῖν τοὺς καμόντας, κατ' αὐτὸ τοῦτο ὃ ἐξαμαρτάνει;

L

Ἐξαμαρτάνω, Pecco, Delinquo, Admitto aliquid in quempiam, Iniuria afficio. Plato Minoe, πολλὰ εἰς θεοὺς καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ἐξαμαρτάνειν. Apud Lyſiam ἐξαμαρτάνειν εἴς τινα & ἀδικεῖν τινα pro eodem, vbi dicit, μήτε εἰς τοὺς ἄλλους ἐξαμαρτάνειν, μήτε πολίτας ὑπὸ τῶν ξένων ἀδικεῖσθαι. perinde ac ſi dixiſſet μήτε ξένους ἀδικεῖν, μήτε, &c. Interdū additur accuſatiuo rei, vt ταῦτα ἐξαμαρτάνω εἴς σε. Et pro εἰς ponitur interdum ἐπὶ. vt apud Iſocratem Paneg. ἐπὶ δὲ τοῖς ἑαυτῶν πολίταις αἰσχίστας ὑπομένοντες ἐξαμαρτεῖν, Idem in Areop. ἐπὶ τοῖς γονεῦσιν ἐξαμαρτάνειν. Interdum etiam ἐξαμαρτάνων ſine adiectione, vt apud eūdem ibidem, ὥσθ' ἡμᾶς μὴ καλεῖν τοὺς ἐξαμαρτάνοντας.

M

Ἐξαμαρτάνομαι, pro Peccare facio, apud eos qui vocantur ο ἑ ἑ interpr. vt 4.Reg.10, ὃς ἐξήμαρτε τὸν Ισραηλ.

Ἐξαμαρτάνομαι paſſiuū, cuius potius vſurpatur præteritum ἐξημαρτημένος (q.d. erratus, ſeu peccatus) pro mendoſo, & in quo erratum ſeu peccatum ſit. Ariſtot. Polit.4, de oligarchia & democratia loquens, ἡμεῖς δὲ ὅλως πάσας ἐξημαρτημένας τῇ φαύλῃ, pro Mendoſas, vel Perperam conſtitutas. ET Ἐξημαρτημένος aduerbium, Mendoſè. Item, Perperam, Pla. De leg.

N

c.2. Προσξαμαρτάνω, Præterea erro. Gal. ad Glauc. lib. 1, καί τινι ἄλλῳ προσξαμαρτάνοντες, Aliud peccãtes, In alium errorem delabentes.

c.2. Συνεξαμαρτάνω, Vnà erro, Vnà delinquo. Isocrates, ὡς συνεξαμαρτάνοιεν πλυσάζειν, Consuetudinẽ habere cum iis qui vnà vel simul delinquunt.

NHMEPTHΣ, Verus. q.d. In quo dicendo non erratur, (vt Gall. *Sans faute*, & in quibusdam locis *Sans faillir*, pro Verè) Homerus Il. α, v. 513, Νημερτὴς μὲν δή μοι ὑπόσχεο καὶ κατάλυσον. Vbi Eustathius tradit νημερτὴς esse τὸ μὴ ἡμαρτημένον δηλ. τὸ ψεύδεσθαι, ἀλλ' ἀληθές. Et Odyss. γ, Λίσσεσθαί δέ μιν αὐτὸν ὅπως νημερτέα εἴπῃ. Ponitur νημερτὴς aduerb. etiam pro Verè: vt & hic accipiunt quidam. ET Νημερτέως aduerb. Verè, vt Od. ι, Νημερτέως τὸν μῦθον ἐνίσπες.

A'MEI'BΩ, F. ψω, Commuto, Permuto, Muto. Iliad. ζ, Ὅς ποθὲ Τυδεΐδῃ Διομήδεϊ πὰρ' ἄμειβε Χρύσεα χαλκείων, id est, Qui cum Diomede Tydei filio sua permutabat arma, aurea permutans æreis. Debere autem verti hic ἀμείβω permuto, patet ex ipso prouerbio, ab antiquis etiam ita enuntiato, Diomedis & Glauci permutatio. De qua Plato loquens, pro ἀμείβειν dixit διαμείβεσθαι, in Phædro, καὶ παρ' ἑνὸς χρύσεα χαλκείων διαμείβεσθαι τοῖς. Apud Hermogenem, ἀμείβειν ὄνομα αὐτὶ ὀνόματος, Nomen cum nomine commutare, Nomen aliquod alio permutare. vbi notanda est alia constructio quàm apud Homerum, qui non dicit χρύσεα αὐτὶ χαλκείων, sed χρύσεα χαλκείων. Ponitur ἀμείβω & cũ vno accusatiuo, pro Muto. vt apud Iulianum, πολλὰ ἀμείβων χρώματα, ὡς περ ὁ χαμαιλέων, Multos mutans colores, chamæleontis more, vel Colorem subinde mutãs. Lucianus in Anacharside, ἄλοπι ἄλλην γῆν ἀμείβων, Aliàs aliam regionem mutans. Vel sic Latinius, Subinde terram mutans. Poterat dicere & ἄλλην γῆν ἐξ ἄλλης ἀμείβων, vel ἄλλην ἐξ ἄλλης γῆς ἀμείβων. qua forma loquendi est vsus Plato, sed cum participio vocis passiuæ ἀμειβόμενος. Vide Ἀμείβω pro Prætereo. ‖ Dicitur etiam ἀμείβω pro Permuto, more mercatorum. vnde apud Apollonium lib. 2, ὦνον ἀμείβοντας βιοτήσιον, exponitur Merces esculentas permutant.

Ἀμείβω, Alterno. vt Il. λ, Εἰ ἐθέλοι παλίζοκον, ὅλιγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων, paulum alternans genua, id est alternis vel permutatis vicibus paulum mouens vnum genu post alterum. id est, paulatim & sensim progrediens. Mihi enim videtur sic explicari commodè posse hic locus. ‖ Huic signific. affinis est ea qua pro Succedo ponitur cum vnico casu, & eo quidem accusatiuo, ἀλλήλοις ἀμείβοντες ταχυγράφοι, Sibi inuicem succedentes librarii celeres. Quasi, sese inuicem alternantes: vel, Scribendi ministerium alternãtes. Ἀμείβω exponitur itidem διαδέχεται à scholiaste Euripidis, in hoc eius versu, Καὶ μὴν ἀμείβει καιρὸν οὐ καιρὸς πόλει vbi absolutè ponitur.

Ἀμείβω, Prætereo, Pertrãseo: vt πολλοὺς πότους ἀμείβειν, & ἀμείβει πλὼ ὁδόν: pro quo dixit Nonnus, οἶμον ἀμείβειν. quod exponitur etiam Viam pergere. Apud Apollonium, μῆκος ἄμειβον, prætereibant, prætereuehebantur. Aristides in Panath. ἡ δὲ περίμετρος τῶν ἐπαρχιῶν τῶν, στενὸν μὲν ἀμείβουσι πόλεις ὡς ἂν εἰ πίπτω ἀμείβοντας ἔστιν οὗ, id est, Prætereuntes binas ternásque vrbes. In hac autem significatione sæpe & composito διαμείβω vtuntur. ‖ Ἀμείβω pro relinquo apud Sophoclem, si eius scholiastæ credimus. nam ἀμείψας exponit καταλιπὼν in hoc eius versu ex Philoctete, Ἔξειμ' ἀμείψας, πὰς δὲ πατρίους τύχας. Fortasse tamen hic ἀμείψας exponere aliquis malit vt in proximè citatis locis.

Ἀμείβοντες, Tigna ædificium sustinentia, vel Trabes ædificium sustinentes, quæ sese inuicem fulciunt. Il. ψ, Ὡς δ' ὅτ' ἀμείβοντες δίε πλατὺς ἕρμασι τέκτων Δούπασε ὀφλοποιοῖο. Dicuntur verò ἀμείβοντες (vt opinor) quòd videantur alterũ cum altero ipsum sustinẽdi ædificii officium permutare, & quandam velut vicissitudinem in ferendo onere inter se habere, quum vnum ab altero excipitur, vbi iungi incipiunt. Vel quòd à muro ad murum transeant. Quidam arrectaria tigna & tibicines interp. Subaud. autem δοκοί, aut quid simile.

ΑΜείβομαι, Pass. voce, sed actiua significatione, Permuto, Commuto. Plutarch. De exilio, ἀμείβομαι γῆν τὴν οἰ-

A

κείαν πατρὶς ἄλλην, Commuto cum terra commuto. Plato in Apologia, ἄλλην ἐξ ἄλλης πόλεως ἀμειβόμενος, Ad verbum, Aliam ex alia ciuitate mutãs. pro, Aliam atque aliam ciuitatem subinde mutans, aut etiam breuius & Latinius, omittendo nomen aliam, Subinde ciuitatem mutans. Posset etiam dici Græcè eadem significatione, ἄλλοτε ἄλλην πόλιν ἀμειβόμενος, vt Lucianus dixit ἄλοτε ἄλλην χλῶ ἀμείβων. Item vt dicitur ἀμείβω πολλὰ χρώματα in loco modò citato, Muto multos colores: id est, Subinde colorem muto: sic ἀμείβομαι γυναῖκας, Muto vxores, pro Identidem vxorem muto, Vxorem aliam atque aliam duco, vel Vxorem vnam ex alia duco. In Anth. epigr. κύκνον ἀμειφάμενος exponitur In cycnum mutatus: secundum quam expositionem dictum fuerit ἀμειφάμενος κύκνον, pro ἀμείψεις εἰς κύκνον, posito aoristo verbi medii pro aoristo verbi passiui.

Ἀμείβομαι, absolutè positum, Alterno. Il. ι, Οἱ μὲν ἀμείβόμενοι φυλακὰς ἔχον, Alternantes agebant vigilias, vel Alternis seu vicibus agebant vigilias, id est vicissim. sic Od. ι, Ὠρχίδην δὲ διὰ πάσης πολυδοπίης Ταφίοι ἀμείβόμενοι, id est (inquit Eustathius) κατὰ μέρος ὀρχούμενοι πανηγυρικῶς. At Od. α, — ἀμειβόμενοι κατ' οἴκους exponitur in breuibus scholiis, Alii alios per successionem excipientes. Erit igitur ἀμείβεσθαι hic positum pro διαδέχεσθαι eodem ferè modo quo in loco Euripidis paulo antè à me citato. Apud Gregorium ἀμείβομαι cum accusatiuo itidem pro Succedo: quum εἰς ἑαυτοῦ ἀδελφὸν ita scribit, ταύτην τὴν ἀγρυπνίαν εἰς ὕπνος τῆς νήσου ἀμείβεται, His vigiliis succedit, Has vigilias excipit, Has sequitur.

Ἀμείβομαι, Transeo, Pertranseo. Il. ι & κ, & alibi, — ἀμείψαντ' ἔρκος ὀδόντων, Pertransierit vallum dentium. Il. ο, cum alia constructione, Θρώσκων ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλοι ἀμείβει. Capitur etiam ἀμείβομαι μεταφορικῶς pro Traduco, Traiicio, quod est quasi dicas transire facio: vt in Anthol. epigr. πικρὸν φάρμακον ἀμείψαμένη exponitur Quæ traieci, transuexi. ‖ Ἀμείβεσθαι exponitur etiam ingredi: vt apud Euripidem, ἀμείψασθαι πύλας, Ingredi ianuas. Alii transire hic quoque interpretari malunt.

Ἀμείβομαι, Remuneror, Gratiam rependo, Vices refero, Par pari refero. Apud Demosthenem, ἀμείβομαι τοῖς ὁμοίοις, Par pari refero. vel, cum Budæo, Paria facio. Dicitur pro eodem τοῖς ἴσοις ἀμείβομαι, à Basilio in quadã epistola. Dicitur verò & ἴσοις ἴσα ἀμείψασθαι. At verò ἀμείβεσθαι σὺν ὑπερβολῇ, est non esse contentum paria facere, sed cum fœnore referre beneficium. Qua autem forma dicitur ἀμείβεσθαι τοῖς ἴσοις, eadem ἀμείβεσθαι τοῖς ὑπερβολαίοις apud Chrysostomum, id est Contraria rependere: vt quum malum beneficio reddimus. ‖ Interdum habet accusatiuũ solum ἀμείβομαι: vt θεοὺς ἀμειβόμεθα, Deos remuneramur. sed vtplurimũ alium casum adiunctum habet. interdũ cum accusatiuo personæ datiuũ rei. Herodianus, δώροις τινὰ αὐτὸς μεγαλοπρεπῶς ἠμείβετο, i. Donis eos remunerabatur. Chrysostomus De sacerdotio, πόσην τοὺς τοιαῦτα αὐτῆς ἀμείψασθαι δωρεάν; Quãta eos remunerabitur munificentia? Interdum autem habet ἀμείβομαι accusatiuũ personæ cum genitiuo rei, non tamen eodem pertinentem quò datiuus: nam per datiuum exprimitur id quo remuneramur, id est, quod pro remuneratione damus: at per genitiuum, id quod remuneratione dignum à nobis existimatur: vt ἀμείψομαί σε τῆσδε τῆς δικαιοσύνης, apud Lucianum, Remunerabor te ob istam æquitatem, vel Remunerabor istam tuam æquitatem, Digna ista tua æquitate tibi rependam, Gratiam pro ista tua æquitate referam. Sic dicitur ἀμείβομαί σε τῆς φιλίας, & ἀμείβεται αὐτὸν τούτων ἡ τύχη, Pro his gratiam illi refert fortuna. ‖ Interdum ἀμείβομαι cum participio ponitur: vt ἀμείβεται δοῦναι, Vices refert in conferendis beneficiis, id est Vices refert in beneficentia, Beneficia rependit beneficiis, vel pensat, Beneficentia respondet alteri.

Ἀμείβομαι, Vices sermonis reddo, id est Respondeo, Responsum do, apud Homerũ sæpe: vt Od. μ, Αὐτίκα δ' Εὐρύλοχος στυγερῷ μ' ἠμείβετο μύθῳ. Od. β, — οὐδέ πῃ ἔτλη Τῶν μῦθον χατὶ μοῦνον ἀμείψασθαι χαλεπαίνων. Interdum absolutè ἀμείβομαι, vt Il. α, Μυκηναίων δ' αὖ ἄνδρα ἑκάστην ἀμειβόμην ὀπὶ καλῇ. Pro eodem ἀντιμείβομαι sæpe apud eundem

poetis: quo vtitur & Xenophon, ἀπαμείβω dicens pro Respondi. Est autem & simplex ἀμείβομαι in vsu pro Respondeo in prosa, Plutarchus in Coriolano, αἱ δὲ γυναῖκες, ἠμείψαντο δὲ ὀλολυγμῷ. Item ἀμείβομαι cum accusatiuo rei. Idem Plutarchus in Othone, ἀντὶ τούτων τῷ φωνασκοῦντι μετὰ φωνῆς πολεμικῆς ἀμειψάμενον, Quum illi clamore bellico salutationi respondissent. vel, Quum illi clamore bellico salutationem excepissent. Sic ἀμείβεσθαι dicitur apud Lucianū is qui salutatus resalutat: verbo hoc iuncto cum aduerbio. φωνασκοῦντι μὲν γὰρ, καὶ ἀμείβομαι αὐτῷ ὁμοίως, Ego illi respondeo similiter, id est, Vices in salutando reddo, Vicissim saluto, Salutem reddo. Apud Synesium autem ἀλλήλοις εὐχαριστίας ἀμείβεσθαι, Sibi inuicem respondere mittendo nuntia, id est, Sese mutuò certiores facere.

Ἀμείβομαι, passiua voce pariter & significatione: vt ἀμείβεται φόνος apud Euripidem, Rependitur cædes vel retribuitur, Rependuntur cædis vices, id est Vicissim fit cædes.

Ἀμοιβή, ῆς, ἡ, Mutatio, Permutatio, apud Dionysium Halicarnasseum. ‖ Item Retributio, Compensatio. Ponitur enim pro ἀμοιβή: sed hoc vsitatius quàm illud.

¶ Ἀμοιβή, ῆς, ἡ, Mutatio, Permutatio. Mutationes (inquit in Ann. post. Bud.) sunt quæ à Græcis ἀλλαγαὶ dicuntur & ἀμοιβαί. vt ἐάν τις μίαν γοῦν ἀλλαγὴν παρελάσῃ vel παρέλθῃ, Siquis vel vnicam mutationem præteruehatur, id est, mansionem demutandis equis destinatam. Est ἀμοιβὴ & permutatio, mercatorum more. vt apud Plutarchum ἀμοιβὴ δέκα μνῶν exponitur Permutatio decē minarum. Quod decem minis permutari potest, Quod decem minarum est instar. At ego illam significationem quæ à Budæo ponitur, nequaquam priorem esse dixerim.

Ἀμοιβή, Vicissitudo: vt apud Platonem De legibus 2, αἱ τῶν ἑορτῶν ἀμοιβαί, Festorum vicissitudines. Alii exponūt, Festorum varietates. Apud Plutarchum in Galba, ἀμοιβαὶ τοῦ ὀχήματος, Vicissitudines vehiculorū. Nisi quis malit mutationes interpretari: vt in proximè præcedente annotatione à Budæo exponitur, qui ei synonymum facit ἀλλαγάς.

Ἀμοιβή, Compensatio, Retributio, in bonam & in malam partem. Pro retributione in bonam partem, id est Gratiæ relatione, Remuneratione, Pensatione meritorum, vt Od. α, — εἰ δ' ἄξιον ἔσται ἀμοιβῆς. Sic Od. γ, δίδου ἀμοιβὴν ἐκατόμβης, id est remunerationem. Luc. in Caucaso, ταῦτά μοι τὴν ἀμοιβὴν ἀπόδοτε τῆς βουλῆς, Hanc mihi pro consilio gratiam retulistis. A Politiano apud Herodianum redditur etiam Præmium. Dicitur & ἀμοιβαὶ plurali numero: vt Synes. epist. 31, ἡμῖν δοκεῖ σοι φρυκτοὺς αἴρειν ἀμοιβὰς τῆς εὐδιχοῦς ἐκείνου μηνύσεως. ‖ Ἀμοιβή, Retributio in malam partem, Pœna, Supplicium. Od. ι, Εἰ δέ μοι οὐκ ἐθέλουσι βοὸν ὀπιπτεύειν ἀμοιβήν. vnde Apollonius Rhodius videtur sumpsisse, κακὴν ἔτεκεν ἀμοιβὴν Ἀμυθαονίς. Hesiodus in Ergas, Ἔρδειν αὖτ' ἀδίκων χαλεπὴν ἐπέθηκεν ἀμοιβήν.

Ἀμοιβός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, vt ἀμοιβὸς χάρις, Gratia mutua, Gratia quæ vicissim refertur: ἀντιχάρις. At verò ἀμοιβὸν ὄπλευρον variis modis apud Homerum exponitur, quos vide apud Eust.

Ἀμοιβαῖος, ου, ὁ, Mutuus, Alternus: vt ἀμοιβαῖοι λόγοι, Mutui siue alterni sermones, Vicissitudinem habētes sermones, Dialogi. Apud poetas autem dicuntur esse ἀμοιβαῖοι λόγοι quum personæ singulis versibus sibi inuicē respondēt, aut etiam crebrius quàm singulis versibus & pauciorbus verbis quàm versus integri. quod & ἀλληλοστιχία dicitur, vt tradit Eustathius. Dicitur & ἀμοιβαῖα χάρις. pro ἀμοιβὸς χάρις, siue ἀμοιβή, quæ explicata modò fuerunt. Dionysius Areopag. ἐγὼ δὲ ὅπ ἀμοιβαῖα ἔχει τὴν ἀντιλήψιν ἐκάστης δυνάμεως, id est, Noui pro meritis præmium & pœnam laturum esse quenque, vt vertit Budæus. Apud Nonnum ἀμοιβαῖος τοῖχος exponitur Paries respondens & è regione positus.

Ἀμοιβαίως, aduerb. Vicissim, Alternis. Bud.

¶ Ἀμοιβαῖ, ἁδος, ἡ, Mutatoria, Permutatoria: vt apud Homerum, Odyss. ξ, χλαῖναι ἀμοιβαῖ, Permutatoria

læna, id est, quæ habetur ad cōmutādam aliquando aliam cum ea. Apud Nonnum ἀμοιβάδα βίβλον exponunt vulgò Alternum librum. Fortasse autem ibi nomen positum est pro aduerbio. Certè Alternum librum durè nimis interpretantur.

Ἀμοιβαδόν, aduerbium, Idem quod ἀμοιβαίως, Vicissim, Alternis. Apollonius lib. 2, Ὣς οἳ γ' ἀλλήλοισιν ἀμοιβαδὸν ἠγορόωντο, Sic illi se vicissim compellabant. Vtuntur hoc aduerbio interdum & prosæ scriptores. Ἀμοιβαδὶν, Sortitò, Per sortitionem. vide Ἀμοιβαδόν.

Ἀμοιβαδὶς, aduerbium, Idem quod ἀμοιβαδόν. Sed magis est poeticum ἀμοιβαδὶς quàm ἀμοιβαδόν. Apoll. lib. Arg. 2, Ἀλλήλους δ' ἐρέτας ἀμοιβαδὶς, Sese mutuò interrogabant, vel vicissim.

Ἀμοιβηδὶν etiam dicitur & Ἀμοιβαδὶς, Iohicè pro ἀμοιβαδόν & ἀμοιβαδὶς. vsurpant autem illa poetæ vt producant penultimam syllabam, quæ cum α est breuis. Il. σ, — ἀμοιβηδὶς δ' ἐδίκαζον, id est, Per vices, Vicissim. Vel (inquit Eustathius) κῦμα λαχμοῦ πρὸ καὶ κλῆρον ἄλλοτε ἄλλος. id est, Sortitò, siue Per sortitionem, modò hic, modò ille.

Ἀμοιβάδιος etiam reperitur: vt apud Apollonium Argon. 2, — ἀμοιβάδιος ἐλάασκον, Alternis remigabant.

Ἀμοιβαδὶς nomen proprium citharœdi apud Plutarch. τοῦτο Ἀμφίονος ἀρετῆς, & apud Athen.

C. Ἀντ' ἀμείβομαι, F. ἀμαι, Vicissim respondeo. nam Hesychius exponit non ἀποκρίνομαι, sed ἀντὶ τοῦ ἀποκρίνομαι. & ἀντὶ μεγάθους itidem ἀντὶ τοῦ μεγαλύνομαι. Alii ὦ ἀμοιβὸς ἀποκρινόμενος. Potest tamen exponi etiam simpliciter Respondeo. Est autem freques apud Homerum hoc verbum, vtpote repetentem sæpe hoc hemistichium, Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη: vt Il. κ, Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς. & Od. μ, Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη φιλοπαίγμονι θυμῷ Ζεύς. & Od. η, Τὸν δ' ἀπαμειβόμενον προσέφη εἰδυῖαν ἀμαρτῇ. Et Odyss. ν, initio, Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀντὶ μείζετο, φώνησέν τε. Vsus est autem huius verbi in oratione etiam soluta, videlicet apud Xenophontem, ἀναβ. 2, Κλέαρχος μὲν ἐκεῖ πυθόμενος ταῦτα εἶπε. Τισσαφέρνης δὲ ὧδε ἀπεμείψατο.

C. Διαμείβω, vel potius Διαμείβομαι, Permuto. vt apud Plutarchum in Aristide, 105, ὃν τούτῳ δ' οἱ Δελφοὶ προθυμότατα δημοσίᾳ συνεμείβοντο τοῖς Σπαρτιάταις τὴν τάξιν, Permutarunt cum illis locum. Id est, A sinistro cornu in dextrum concesserunt, in quo locati erant Spartani. Idem in Cimone, 160, δημοσίᾳ συνεμείβοντο πρὸς αὐτὸν τὰ ἱμάτια. Vbi obserua πρὸς αὐτὸν loco datiui αὐτῷ. Alicubi verò rei cum qua ut permutatio hanc dat constructionem: vt quum dicit, παῦσαι δημεψαμένους πρὸς ἀργύριον ἡμᾶς, permuta pecunia. At verò Solon inuersa constructione dixisse videtur δημοῦσθαι τὸν πλοῦτον τῆς ἀρετῆς, apud eundem Plutarchum, apud Basilium, & alios, pro δημοῦσθαι τὴν ἀρετὴν τῷ πλούτῳ. ita enim scripsit, Ἀλλ' ἡμεῖς αὐτῆς οὐ δημεψόμεθα Τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον. quum tamen nolit dicere, Non permutabimus diuitias virtute, sed contrarium potius. Ideóque rectè Budæus δημοῦσθαι hoc in loco esse dixit Permutare, hoc est emere, vel pro alio accipere.

Διαμοιβή. Permutatio. Plutarchus in Fabio, ὡς καὶ ἡμῖν μέτεστι τῆς κατ' ἄνδρα δημοσίας, διῤῥήθησαν ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων παρ' ἀλλήλοις παραχρῆμα καὶ δημόσιοι. Gall. dicitur Echange des prisonniers. Et ab ipso eadem significatione dicitur ἄνδρα ἀνδρὶ λύεσθαι.

C. Ἐναμοιβαδὶς, Permutatis vicib⁹, Vicissim, Apoll. Rhod.

C. Ἐξαμείβω, vel Ἐξαμείβομαι, Immuto, In varias formas muto. Sed Hesychio ἐξαμοιβὴ non solùm ἐξαλλαγή, sed etiam ἁπλότης & πρόσταγμα. Imò verò illi expositioni Ἐξαλλαγὴ tertium dat locum. Vereor autem ne verbo ἁπλότης apud eum (pro quo ἁπλόης repono) aliud subsit mendi genus.

Ἐξάμειψις, Immutatio. Item Vicissitudo: vt apud Plutarchum De def. orac. αἱ κατ' οὐρανὸν ἐξαμείψεις καὶ περίοδοι exponitur Cœlestes vicissitudines & conuersiones.

Ἐξαμοιβός, οῦ, ὁ, Permutatorius: vt ὕματα ἐξαμοιβὰ apud Homerum, quæ permutatis vicibus induūtur, modò hæc, modò illa. Od. θ, v. 249, Εἵματά τ' ἐξαμοιβὰ, λοετρά τε θερμὰ, καὶ εὐναί. Id est τὰ ἄλλοτε ἄλλα ἀμοιβόμενα, inquit Eustathius. ex quo & Phæacum luxum declarari. Eodem autē sensu ἐξαμοιβοὺς χιτῶνας dixit, Odyss. ξ, Οὐ γὰρ πολλαὶ χλαῖναι ἐξαμοιβοὶ καὶ χιτῶνες.

C. Ἐπαμείβω, vel Ἐπαμείβομαι, Permuto. Il. ζ, v. 230; Τεύχεα ἀλλήλοις ἐπαμείψομεν, arma inter nos (vel inuicem) permutabimus. Item Iliad. ζ, v. 339, — νίκη δ' ἐπαμείβεται ἀνδρας, Victoria alternat homines. Ita enim puto reddi posse, tam liberè vtendo Latino Alterno, quàm ille Græco ἐπαμείβομαι vsus est. Mollius tamen fuerit, Victoria vices in hominibus alternat. Idem certè significauit Hom. νίκην appellando ἐπεσκλίσιν.

Ἐπαμοιβός, οῦ, ὁ, Alternans. In vulg. lex. exponitur Alternus siue Alternans in hoc Apollonii loco Arg. 2, — ἄλλος ὁμῶς ἐπαμοιβος ἔρηται Ἄλλῳ.

Ἐπαμοιβαδόν ET Ἐπαμοιβαδίς (q. d. Permutatoriè) Per vices. Apud Homerum autem Odyss. ε, circa finem, — ὡς ἄρα πᾶσι Ἀλιήλοισιν ἔσαν ἐπαμοιβαδίς, exponitur ἐναλλαξ & ὀπιπλεγμένως, in breuibus schol. Eustathius quoque, τὸ δὲ ἀλλήλοις ἐπαμοιβαδίς, inquit, πρὸς δύο ἐστὶ τὸ πρὸ ὀφθαλμῶν πυκνότητα. ὀπιπλεγμένοι γὰρ ἀλλήλοις ὀπτικῶς πυκνοῦται. Exponitur autem illud ὀπιπλεγμένως, Implicitè: ego malim Conserté. nam quæ conserta sunt, alia aliis velut mutuò superincumbunt. Sunt & qui, Alternatim intertexta interpretentur. Cæterùm admonet Eustathius ἀμοιβαδὸν esse κοινόν: at verò ἀμοιβαδίς, poeticum, id (opinor) de his etiam compositis intelligens.

Ἐπαμοιβίς, οῦ, ὁ, Permutatorius: vt χιτῶνες ἐπαμοιβοί, vide paulo antè in Ἐξαμοιβίς.

C. ΜΕΤαμείβω, Transmuto, μεταμάσσω, Hes. ET Μεταμοιψις, Transmutatio.

C. ΠΑΡαμείβω, vel Παραμείβομαι, Permuto. Apoll. Arg. 2, — παρὲκ γένυ χεύεις ἀμοιβάν, vel pro παραμείβων, vel pro παροιχόμενος. Vide suprà Ἀμείβω. ‖ Παραμείβω, Prætereo, Prætergredior, Præteruehor, Transeo: vt κάλπιν παραμείβον, apud Apollonium. Et apud Nonnum, παραμείβειν δρόμον. Synes. παραμεῖψαι τὰς σειρῆνας. Sæpe etiam in passiua voce παραμείβεσθαι eadem significatione; vt apud Xenophontem Pæd. 5, παραμειβομένου δὲ τὸν πόλιν τὸ στράτευμα. Plutarchus παραμειβόμενος δὲ Λάεμονα. Apoll. Arg. 2, ὃς παραμείβοιθεν. Interdum autem sine casu, vt παραμείβόμενοι ποταμοί, apud Luc. Sic apud Hesiodum, Ἡ δ' ἄρα παραμείβετον, μυθῶ δέ τι ἔργον. vt dicitur Tempus præterire, elabi: interdum & fugere. Eadē est autem ratio huius significationis verbi παραμείβω quæ & de verbo παρσμάσσω à me suprà fuit reddita. quia enim vnum locum prætereuntes & in alium venientes, locum loco commutamus seu permutamus, ideo hæc verba vtrunque significant.

ΑΜΕΥΩ, siue Ἀμεύομαι secundum quosdam ab ἀμείβω, licet aliunde deducat Etymologistes, capitur pro Trāseo, Pertranseo. Quam significationem & verbo Ἀμείβω dedimus, & eius quoque passiuo ἀμείβομαι. Nam Ἀμεύσασθαι Hesychius exponit, ἀμείψασθαι διελθεῖν πραιώσασθαι. Etymologistes ἀμεύω exponit πορεύομαι, id est Vado, Iter facio.

Ἀμεύσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pertransibilis: vt ὅπη καὶ ἀμεύσιμον, apud Apollonium Rhodium, Quà transiri potest. vel, Quà iter fieri potest, Quà via patet. ὅπη καὶ ἀμεύσιμον inquit Etymologistes, pro ὅπη πορεύσιμον.

Ἀμειψιπής, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Compositum ex ἀμεύω & ἔπος, Respondens verbis, seu sermonibus, Mutuos sermones reddens, Mutuò compellans. Etymologistes & Hesych. ἀμειψιπὴς exponunt, διαλεγόμενος καὶ ἀμειβομένῳ τοῖς λόγοις.

ΑΜΕΡΓΩ, Exugo. Propriè, Exugo oleas, & amurcam exprimo. Atque hanc esse propriam huius verbi significationem probari posse videtur ex ἀμόργη. Dicitur autem & μόργω, vt tradit Eustathius, addens, vtrum ab altero factum sit, non constare. Sunt præterea qui ἀμέλγω pro ἀμόργω dici velint, sunt qui contrà. Exponit vero Eustathius & καρπολογῶν, id est Fructum decerpere.

Ἀμόργη, ης, ἡ, vel potius Ἄμαργη (nam hæc scriptura & frequentior, & ad ponendum discrimen cum ἀμόργη herbæ seu coloris genus significante, melior) Amurca, Oliuæ expressæ recrementum, apud Dioscoridem, & alios. Erotianus in lexico in Hippocratem, ἀμόργη, ὡς ἔνιοι τὸ ὑποστάθμιον τοῦ ἐλαίου. Apud Theophrastum De caus. plant. lib. 2. cap. 13, & Galenum ad Glauconem, exponitur Fæx olei. Hesych. ἀμόργη, πυτία ἐλαίου, ἰλύς. Legitur apud Aristot. ὁ ἀμόργης.

Ἀμοργεύς, έως, ὁ, Qui exugit oleas, Qui amurcam exprimit.

Ἀμοργός, οῦ, ὁ, Qui exugit. ἀμοργοὶ vt inquit Eustathius, dicebantur oratores qui ad rempublicam pertinentia veluti exugebant. Dicebantur verò iidem & μοργοί.

Ἀμορβίτης, ου, ὁ, Placentæ genus. ἀμορβίτας Hesychius exponit πλακοῶντας. In vulgatis lexicis Græcolatinis exponitur etiam Simila frixa oleo. Apud Athenæum lib. 14 legitur, Ἀμορβίτης, placentæ genus apud Siculos: vbi ἀμοργίτης repono pro ἀμορβίτης.

ΜΟΡΓΝΥΜΙ & ΟΜΟΡΓΝΥΜΙ, Fut. ξω. Præt. χα, tanquam à Μόργω & Ὁμόργω. Visitatius tamen (præsertim apud Homeri posteros) Ὁμόργνυμι quàm Μόργνυμι vt in composito Ἀπομόργνυμι docebo, ex Eustathio. Frequentia sunt autem & Ὁμόργνυσθαι & Ὁμόρξασθαι voce passiua & media, in signif. actiua. Abstergo exponitur hoc in loco Apollonii Arg. 2, δάκρυ δ' ὁμορξαμένω. Apud Homerum autem ἀπομόρξατο δάκρυ vult Eustathius esse potius Expressit lacrymam. nam verba quibus id exponit, aptè Latino isto (& quidem Terētiano, in hoc loquendi genere) reddi posse existimo. Sed & pro Imprimo & Inuro poni simplex Ὁμόργνυσθαι tradit Budæus, sicut & composita Ἀναμόργνυξ, & Ἐναπομόργνυξ, & Ἐξομόργνυξ, item Ἐπομόργνυξ, quæ mox sequuntur. Suidæ est Ἀπομάσσω seu ἐκμάσσω, item Ἀποψήχω, & Ἀποψᾶν. Hesychio itidem Ἀπομάξαι & Ἀποψᾶν. quæ significatio datur & composito Ἀπομόργνυμι, in illo etiam Homeri loco, vt paulo pòst dicetur.

C. ΑΝΑμόργνυμι, vel Ἀναμόργνυμαι, Imprimo, Inuro, Quasi Tergendo premendòque imbuo. Plut. in Cicerone metaphoricè τὰ τῆς πόλεως ἀναμόρξασθαι πάθη δι' ὁμιλίαν ἢ σωπήσαι τοῖς πολιτευομένοις, pro Affectus populares imbuere & inurere. Bud. pag. 655.

C. ΑΠΟμόργνυμι, vel Ἀπομορύω. Fut. Ἀπομορξω, tanquam ab Ἀπομόργω. propriè Exprimo, ὀκπιέζω. si credimus, Eustathio. is enim in hunc locum Il. β, ἀπομόρξατο δάκρυ, annotat ex μόργω fieri μόργνω, hinc μορύνω, ab hoc μόργνυμι: vnde fit Ἀπομόργνυται & similia. Sed & ex μόργω fieri compositum Ἀπομόργω, vnde sit Ἀπόμοργμα. At verò μόργω fieri ex ἀμόργω, quod est ὀκπιέζω, secundum veteres: vnde sit ἀμόργη dicta ἀπὸ τοῦ ἐλαίου ὑποστάθμη. Fuerit igitur (inquit) Ἀπομόργω & Ἀπομόργνυμι propriè τὸ ὀκπιέζειν vnde ἀπομόρξατο δάκρυον, pro ἐξέθλιψε, καὶ οἷς ὀκπιέσας ἀπὸ γαγε τὸ ὀφθαλμοῦ. Deinde subiungit apud Homeri posteros esse frequentius ὁμόργω & ὁμόργνυμι cum pleonasmo literæ ο, quàm μόργω & μόργνυμι. Ponit & aliā sententiam, vt videlicet ὁμόργω & ἀμόργω idem valeant. Hanc autem ratione non carere ait, quòd sic dicatur ἀσταφίδες & ἰσταφίδες: item ἀσακὸς & ἰσακὸς indifferenter. Ἀπομόρσιμαι (inquit Budæus) Exprimo, Informo. Paulo pòst, Significat etiam Abstergo. quia exprimendo fit abstersio. Plura in Commentariis. Cæterùm Ἀπομόργνυμι, seu voce passiua Ἀπομόργνυμαι, non solùm ponitur pro Exprimo (quod est ὀκπιέζω, vel ὀκπιέσας ἀπάγω, aut ὀκθλίβω) sed & pro Exprimo significante ὀκτυπῶ & Ἀπομάττομαι. Budæus tradens capi pro Exprimo, Informo, citat Areopagitæ locum in quo est aliud supercompositum ἀναπομόργνυται. ita enim ille scribit, καὶ γὰρ ἀπορίαν δίνιλω ἀναπομόργνυται τοῖς ἀπλοῖς τῆς ψυχῶν. vbi scholiastes exponit ἀναπλάττεται. Sed & Ἀπομόργνυται inuenitur expositum Exprimit & repræsentat, apud Alexandrum Aphrodiseum, Probl. 2, τὸ πρῶτον ἀχῶν Ἀπομόργνυται καὶ τὸ τῶν πλείστων χρῶμα. Vbi & Imprimit vel Imbuit nonnullis placet interpretari. ‖ Significat etiam Abstergo (inquit Budæus) quia exprimendo fit abstersio. Est autem frequentissima hæc significatio quam Budæus notat. Hom. Il. ψ, Καί ῥ' Ἀπομορξαμένω κατέλυσε δύσετο χιτῶνας. Il. β, — ἀπομόρξατο δάκρυ. Sic Apollonius Argon. 2, ἀπομόρξατο ματρὸς Ἰδρῶ, Sudorē abstersérunt à facie. Vbi notandum est vsurpari aoristum medium. Aristophanes autem participio aoristi passiui vsus est, dicens τῷ ὀργῷ Ἀπομορχθείς ad imitationem illi⁹ Homerici, modò citati, ἀπομόρξατο δάκρυ, pro Abstersit lacrymam. Est enim τῷ ὀργῷ Ἀπομορχθείς, Ira

abſterſi:vel ad verbum,Abſterſus iræ. Sciendum eſt præterea ἀπομόρξασθαι abſolutè poſitum exponi etiam δακρύσαι,id eſt Plorare.ἀπομορξάμενος, inquit Heſychius, ἐδάκρυσε.Suidas autem citat etiam locum hunc in quo ita vſurpatur,ὥστ' ἐγὼ μὲν ἠλίπασα κἀπομορξάμενος ἰδὼν αὖθις φοινιξὶ πλεκτὸν ἐπ' αὐχένος ζώνην κειμένην . deinde ſubiungit,habere hanc ſignificationem ἀπὸ τῶν ἀδιαλοιπτως δακρυόντων,id eſt, à conſequenti. abſterſionem enim conſequi lacrymas. Citat deinde ἀπομόρξασθαι poſitũ pro ἐξεμάξατο,vel ἐξωμοιώσατο. Iã verò & hoc animaduertendũ eſt in loco Homeri modò citato ex Il.β, legi & ἀπεμόρξατο & ἀπομόρξατο. Euſtathius in ſuis commentariis ambiguam relinquit ſuam lectionem,quum priore in loco ἀπομόρξατο, in poſteriore autem ἀπεμόρξατο habeat. De quo vide & pag.1587.Sed & alibi idem grammaticus verbum ὀμόργω (vnde eſſet ἀπομόρξατο) poſteris Homeri tribuit.Heſychius vno in loco habet ἀπεμόρξατο,in altero ἀπομόρξατο, vtrobiq; expoſitum ἀπεμάξατο. Suidas participium quidem ἀπομορξάμενος, ſed ἀπομορξάμενος & ἀπεμόρξατο duntaxat.Etymologiſtes autem ait ex ἀμόργω, mutato α in ο,fieri ὀμόργω: vnde ſit ὀμόρξω: aoriſtus ὤμορξα, ὠμορξάμην, ὠμόρξατο.& ἀπομόρξατο,inquit,σωαρχαϊκῶς.Ita ille.Hoc autem conſtat,ſi ἀπομόρξατο apud Homerum legamus,vt habent quædam exẽplaria, (non ἀπεμόρξατο) ab Ὀμόργω eſſe, habente ſimplex Ὀμόργω,pro quo ſit potius in vſu Ὀμόργνυμι.

Ἀπόμαγμα,τος,τὸ,Quod eſt expreſſum ex alio.Item,Quod eſt abſtergendo expreſſum. Vel, Quod exprimitur & repræſentatur. vel Expreſſa forma & ſimulachrum.Exponitur etiam vno verbo Abſtergimentum,vt & ἀπόμαγμα vertitur à Gaza. ΕΤ Ἀπόμορξις, εως,ἡ,Expreſſio.Item Abſterſio. Dionyſius Areopagita ἀπόμαγμα pro ἀκμαγεῖον vſurpat in hoc libri περὶ νοερᾶς ἱεραρχίας loco,teſte Budæo , ἀλλ' ἡ τῶν μεταχόντων διαφορότης ἀνόμοια ποιεῖ τὰ ἀπομάγματα τῆς μιᾶς καὶ ὅλης καὶ ὡσαύτως ἀφ' ἧς τυπίας.

C.1. Ἐναπομόργνυμαι,Imprimo,Inuro.Syneſ.Ioãni, ἀγγαύων γὰρ ἡμᾶς ἐναπομόρξῃ τῷ σώματι ἕξιν,Nos enim tangens,inures piaculum. vel (vt Budæus interpretatur liberius) Si enim me tangeres, contagione reatus me inficeres & contaminares. ‖Ἐναπομόργνυμαι, Abſtergo , Detergo.nam ἐναπομόργνυσθαι exponitur non ſolùm ἐναποτίλλεσθαι & ἀναμάττεσθαι, ſed etiam ἀποψήσασθαι ex Polluce. Suidæ autem ἐναπομόργνυσθαι eſt ἐναποψᾶσθαι & ἐναπομάττειν in quodam loco Ariſtoph. Sed & ἐναπομόργνυσθαι alicubi eſſe vult idem,quod ἐναποπλύνεσθαι.

C.Ἐκμόργνυμι vel Ἐκμόργνυμαι, ET Ἐξομόργνυμι ſeu Ἐξομόργνυμαι,Imprimo,Exprimo.vt Plato De leg. lib.6,οἷς ταῖς ὑγρωμέναις ψυχαῖς ἢ σώμασιν ἐξομεργνύμενον ἐκτυποῦσθαι,id eſt exprimentem & inſculpentem. Vide Bud.Cõment.pag.654.Sic idem Plato in Gorgia,ἐὰν ἐάσῃς ἐμὲ ἔτι ἐξομόρξασθαι τοῖς τοῦ ψυχοῦ . Suidæ ἐξομόργνυται eſt ἀποπλύνεται, item ἀφανοῦται. quod poſterius vocabulum mendoſum eſſe ſuſpicor. Citatur autem ex Ariſtophanis Acharnenſibus, ἢν ἐξομόρξῃς Πρίπτε τῷ δρυπεπτικῷ σοι,pro ἐναποψήσῃς & ἐναπομάξῃ.quũ Suidas ibi legat ἐναπομάξῃς, eandem alioqui expoſitionem afferens.

C.Εἰσομόργνυμι,vel Εἰσμόργνυμαι,Imprimo,Inuro. Bud.ex Greg.Carminibus. Vide Cõm. p.655. Quæ ſignificatio (inquit)ex eo manauit quòd in fricando & odor & color hæreſcit.quare etiam προσπελάζεσθαι dicitur.

C.ΠΡΟΣομόργνυμι vel Προσομόργνυμαι, itidem pro Imprimo,Inuro.Exponitur & Abſtergo.

Ἀμέλγω, F.ξω.Mulgeo.Prouerbialis eſt verſus Theocriti in Cyclope , Τὼ πρόβατον ἄμελγε· τὰ δ' ἐπὶ φόβονται ἰόντες; Id eſt,Mulge eam quæ adeſt.quid eum qui fugit inſequeris?Suidas & Euſtathius ex ἀμόργω factum eſſe volunt,vnde & ἀμόργνυμι.

Ἀμέλγη(vt habetur apud Ariſtophanis enarratorem & Suidam)peculiari ſignific . capitur pro Extra legitimum tempus fructus immaturos auellere, quod fures facere ſolent. hæc autem annotantur in hunc Ariſtophanis in Equitibus verſum,Η. οὐ πανοῦν ἀμέλγεις τὴν ξένην τοὺς καρπούς. vbi ipſe enarrator ἀμέλγεις exponit ἀποδύεται,ἁπαγάζεις,πτοεῖς δὲ καρπίζῃ, id eſt Eos deterres pis tanquam fructum,Eos vindemias.In vulg.lex.Græcolat. annotatur hanc eſſe propriam ſignificationem: quòd videlicet dicat Ariſtophanis ſcholiaſtes &Suidas ἰδίως λέγεται ἀμέλγειν τὴν, &c. verùm ego ἰδίως non accipio pro κυρίως, id eſt Prὸpriè , Propria ſignificatione: ſed pro Peculiariter,Peculiari ſignificatione.

Ἀμολγεύς,έως,ὁ,Mulctra. Theocritus Idyll.8,de capra,Ἅπας ἐπὶ κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα κομεῖ.

Ἀμολγὸς,ου,ὁ, itidem Mulctra,in vulg. lex. ſed vereor ne potius Ἀμολγὶς,ίδος,ſcribendum ſit.

Ἀμολγαῖος,adiectiuum : vt ἀμολγαῖος μαστὸς in Anthol. epigramm . Mamma quæ mulgetur . quaſi quis dicat, Mulctraria mamma. Apud Heſiodum autem ἀμολγαίη μᾶζα,ex lacte facta,quod videlicet ex mulctu prouenit,vbi dicit,Μᾶζά τ' ἀμολγαίη,γάλα τ' αἰγῶν σβεννυμένων. Athen. autem lib.3 exponit τὴν ποιμενικὴν καὶ ἀκμαίαν. quòd ἀμολγὸς ſit τὸ ἀκμαῖόπαιον. vbi fortaſſe addendum eſt τῆς νυκτὸς,quum Euſtathius pag. 838,exponens vocẽ ἀμολγὸς, ſcribat , ἢ καὶ τὸ ἀκμαῖον καὶ μέσον τῆς νυκτὸς , ὡς βούλονται τινες καὶ οἱ περὶ Ἡσίοδον ἀμολγαίῳ μᾶζαν ἱρμωδιόντες.

Ἀμολγὸς,οῦ,ὁ, Tempus quo mulgentur pecora.Quia autẽ mulgentur veſperi & extrema nocte,ideo pro vtroque tempore ponitur,inquit Euſtathius.Dicitur autem vel ἀμολγὸς per ſe,vel cum genitiuo νυκτὸς:vt apud Homerum Il.ο & χ,item Od.ν,& alibi,— νυκτὸς ἀμολγῷ . Heſychius tradit Euripidem dixiſſe ἀμολγὸν νύκτα tenebricoſam.alios autem ἀμολγὸν appellare partem noctis qua mulgent . Apud eundem legitur ἀμολγῷ expoſitum, Media nocte,ea hora qua mulgent. ‖Idem exponit ἀμολγεῖς τοὺς ἀμέλγοντας τὰ δημόσια,ad verbum,qui mulgent publica.Intelligit autem (opinor) depeculatores. Vide Ἀμοργὸς paulo antè. HINC Ἀμολγάζω quod apud eodem Heſychio exponitur μαστεύω.

ἌΜΙΛΛΑ, ης,ἡ,Certamen, Concertatio,Contentio. Ariſtoteles Rhet. 1,ὅπου γὰρ ἄμιλλα, ἐνταῦθα καὶ νίκη ἐστί,id eſt, Vbi enim eſt certamen,ibi eſt & victoria.Plutarchus Sympoſ.5,πρὸς τὰ θηρία γινομένας ἀμίλλας , Certaminibus aduerſus feras , vel cum feris. Iſocrates , θεωροῦντες τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰς ἀμίλλας ἄχθονται. Apud Platonem De leg. ἄμιλλα ἀρετῆς exponitur Studium virtutis. ἄμιλλαν ποιεῖσθαι, Contendere. Iſocrates Panegyrico,περὶ οὗπερ ποιούμενοι τὴν ἄμιλλαν,de hoc contendentes.Apud Demoſthenem, τὴν ἄμιλλαν ποιεῖσθαι ὅτι τοῖς ἵπποις τοῖς τῶν ἰδίων ἀνδρικοῖς,Budæus reddit Certatim contendere.

Ἀμιλλότερος,Contentioſior . nam ἀμιλλότερον Heſychius exponit ὀπτικὸν ἐρίζοντος . Hoc autem vocabulum vel à nomine ἄμιλλα,vel à verbo barytono Ἀμίλλομαι fiat neceſſe eſt.nam à circunflexo ἀμιλλῶμαι nullo modo poſſe formari videtur.

¶ Ἀμιλλάομαι,ῶμαι,Fut.ήσομαι,Certo, Contendo . Ἀμιλλᾶσθαι πρός τινα,Contendere cum aliquo : vt πρὸς ἀλλήλους ἀμιλλώμενοι,Luc.in Satur. ἀμιλλᾶσθαι πρὸς τὴν τύχην, Aduerſus fortunam contendere, Cum fortuna certare, Ariſtides.Citatur etiam ex Xenophonte ἀμιλλᾶσθαι ὅτι τὰ θηρία,pro Certare cum feris: vt ſit ὅτι τὰ θηρία pro πρὸς τὰ θηρία.Interdum etiã dicitur ἀμιλλᾶσθαί τινι pro πρός τινα. Aliquando verò datiuus qui ponitur poſt ἀμιλλᾶσθαι,eſt inſtrumentalis: vt quum dicitur ἀμιλλώμενοι τοῖς ἵπποις,Certantes equis, id eſt Cõtendentes equeſtri certamine. ‖Nonnũquam habet & præpoſitionem περὶ iunctam genitiuo,præter datiuum,aut præpoſitionem πρὸς accuſatiuo iunctam : vt ἀμιλλώμενοι περὶ νίκης πρὸς ἀλλήλους,Certantes inter ſe de victoria . Interdum pro περὶ ponitur ὑπὲρ: vt apud Plutarchum in Numa, ἀμιλλᾶσθαι τοῖς πολίταις ὑπὲρ τῆς ὁμοιότητος . vbi notandum præter præpoſitionem ὑπὲρ iunctam genitiuo nullam habere conſtructionem. Quinetiã accuſatiuo iungitur ἀμιλλῶμαι : ſed duntaxat quum certa adiunguntur verba:vt ἀμιλλᾶσθαι τὸν δίαυλον,apud Platonem.Fortaſſe autem vtcunque tolerari poſſet Latinè itidem Certare ſtadium:ea forma qua dicitur Vincere olympia. Certè Currere ſtadium Latinis vſitatum eſt. Dicit verò Plato itidem ἀμιλλᾶσθαι τὸν δίαυλον,& τὸν ἱππικὸν.Locus eſt lib.De leg.8. Eodem autẽ libro , paulo poſt illũ locum

genitino iungitur, πίμπλης δὲ ἕξεων ὁν βαφύτερον ἐπιτίθω ἐπορμαίζοντες ἀφύσσομεν λευκὸν ὁδὸν ἁμιλλώμενον. Quo in loco Budæus aliquid subintelligendum existimabat, videlicet φράσον, aut præpositionem ἅμα, sicut paulo pòst sequitur, δι' ὁρῶν πυκνὰ καὶ παντοίας ὁδοὺς ἁμιλλώμενον. Fortasse tamen (quod Budæi pace dictum sit) præpositionē ἅμα nihil necesse fuerit extrinsecus adhibere, quum in ipso Platonis habeatur loco, verbo videlicet iuncta. Scimus autem Græcos interdum præpositionem quæ seorsum alioqui ponenda foret, verbo annectere, dando eandem ipsi verbo constructionem quam haberet si seorsum posita præpositio esset. quod tamen fateor fieri rarius in præpositione ἅμα quàm ἐν aut ὑπό. Sciēdū est præterea citari ex Euripide locum in quo ἁμιλλῶμαι itidem genitiuum habet, non significantem tamē certaminis genus, vt in præcedentibus ex Platone exē plis. Euripidis verba sunt, ἁμιλλῶμαι πόδα λόγου, quæ exponuntur in vulgatis lexicis Græcol. Hac contendo oratione.

Ἁμιλλῶμαι σοὶ σοί, Certo tecum, id est Æquo te, Tibi non cedo, Te inferior non sum. Athenæus, ἡ πόλις δὲ σοὶ ἀπάσαις ἡμιλλᾶτο σοὶ πρυδής, id est, Vrbs autem illa cum qualibet certabat de luxu, vel cōtendebat, Quamlibet luxu æquabat. Interdū pro præpositione σοὶ cū genit. ponitur: vt si in loco illo Ath. pro σοὶ βυφῆς diceres τρυφῆ. Sic Libanius dixit, ἁμιλλῶμαι σωφροσύνῃ σοὶ τοῖς γέρουσι, Certo temperantia cum senibus, vel Certo aut contendo de temperantia cum senibus.

Ἁμιλλῶμαι σοὶ τοῦτο, Enitor ad hoc, Certatim contendo ad hoc. Isocrates in Areopagitico, σοὶ γὰρ τοῦ ἐκείνων ἀνθρώπου, ἀλλ' οὐ σοὶ τοῦ τῆς πεφαλαίοπα πονηρίας ἁμιλλητέον ὑμῖν ἐστι, Nam ad illorum virtutem, non autem ad ipsorū temperatam improbitatem enitendum vobis est. Videtur ἁμιλλᾶσθαι accipi pro Eniti & in hoc Platonis loco, ἁμιλλησόμεθα ἁπάντων πλεῖστον αὐτὸς λαβεῖν. vt sit, Enitetur ad hoc vt omnium plurimum accipiat. Exponitur tamen vulgò Certabit vt omnium plurimum habeat.

Ἁμιλλᾶσθαι (inquit Budæus) pro Æmulari id est Inuidere, poni videtur apud Gregorium, datiuo iunctum.

Ἄμιλλημα, ατος, τό, Certatio, Contentio: vt ἄμιλλα certamē. & vt ab ἄμιλλα fit ἁμιλλῶμαι, sic vicissim ἄμιλλημα ab ἁμιλλῶμαι

Ἀμιλλητήρ, ῆρος, ὁ, Certator. Apud Sophoclem in Antigone, vbi dicit, — μὴ πολοῖς ἐπ Τροχοις ἁμιλλητῆρας ἡλίου παλιν, scholiastes ἁμιλλητῆρας exponit τοὺς ἀμοίβους δρομεῖς χαλκήλατους, id est qui inuicem sibi succedunt. Nec plura ille. Ego autem existimo Sophoclem periphrasticè τροχοὺς ἁμιλλητῆρας ἡλίου (id verbum, rotas certatrices solis) appellare temporis spatia: quòd soli ex cuius cursu vicissitudinem temporum metimur, tribuatur currus. in curru autem vna rota videatur volubilitate quodammodo cum altera certare. Hæc mea est opinio: fieri tamen potest vt aliò respexerit. Nonnus hoc nomen genitiuo iunxit: appellans μῶδον (id est sermonem) ἁμιλλητῆρα σιωπῆς, id est ἁμιλλώμενον σοὶ τῷ σιωπᾷν, Certātem cum silentio, quasi certamine quodam silētium superantē. Exponunt vulgò apud eum, Silentii æmulum & aduersarium.

Ἀμιλλητήριος, α, ὁ ἡ, Certatiuus, Certatorius: vt ἁμιλλητήριοι ἵπποι, apud Aristidem, Certatores equi. Ea forma qua dicuntur bellatores equi. Hesychius ἁμιλλητήριος exponit ὁ διεξιζων πολύ. idem Multum contendens.

Ἁμιλλητήριον, α, τό, Locus in quo certatur, vt exponit Suidas. Secundum quam expositionem ita dicetur ἁμιλλητήριον vt ἀγωνιστήριον. Exponūtur verò ἁμιλλητήρια etiam ἀγωνίσματα, id est Certamina.

Ἁμιλλῶμαι, Certo. & Ἀμίλλομαι, barytona, pro circunflexis ἀμιλλῶμαι & ἁμιλῶμαι. vt apud Syngelum Ναιλώοις ἀμιλλόμενος χύμασι, si modò scriptura deprauata non est, ac ω pro o reponi non debet.

ΑΜΜΟΣ, α, ἡ, Arena. Hesychius ἄμμος exponit ἡ ψάμμος, alii autem differre volunt. A ψάμμος quidam factum putant, ablata litera ψ, alii verò ψάμμος ab ἄμμος, ea addita. Athen. 7, ὁπ τῶν μικρῶν ἐν φαύλων τῶν ὡς τὴ ἄμμον ὁμοιομερῶν κοκκίων. Prouerbium est, ἄμμον μετρεῖς, Arenā metiris, de quo vide Eras.

A C. Ἀμμοβάτης, ου, ὁ, Per arenam incedens. Nomen est cuiusdam serpentis.

C. Ἀμμοδύτης. q.d. Arenam subiens. Serpēs quidam Aetio qui & cenchrias. ET Ἀμμοδυάτης, α, ὁ, Arenam subiēs, Arenarius, in Anthologia epigr. Vide Ψαμμοδύτης paulo pòst.

C. Ἀμμοχωσία vide in Ψαμμοχωσίᾳ.

C. ΚΑΘάμμιζω, Arena obruo. Aristot. De anim. lib 9.

C. Ὑφάμμιος (q.d. Subtus habens arenam) Arenosus, Arenaceus, Sabulosus. ὑφάμμια χωρία, Arenosa loca, Theophrasto, Gaza interpr. Idem, ἐν δὲ τῷ ἀλμώδει καὶ ὑφάμμῳ φυτεύσει. sub. γῇ. In solo sabuloso, & (ex consequenti) tenui & exili. cui ἡ πίειρα γῆ opponitur. ET Ἀνύφαμμος γῆ, cōtr. Nō arenosa terra, vel Nō arenosus ager.

C. Χρύσαμμος, ου, ἡ, aurea arena.

Ἀμμώδης, ους, ὁ ἡ, Arenosus. πόποι ἀμμώδεις, loca arenosa.

¶ Ἄμαθος, ου, ἡ, Arena. Suidas ἄμαθον tradit esse campi puluerem, ψάμαθον autem eum qui est prope mare, id est litoralem. Ammonius ψάμαθον ait esse ἄμμον παραθαλασσίαν, at ἄμαθον, esse κόνιν: vt, — τύχα γ' ἀμάθου βαθείης. Hesychius autem scribit ἄμαθον esse arenam mediterraneam, ψάμμον autem & ψάμαθον esse maritimam. Sed apud hunc lexicogr. fœdissimū mendum est, aut ego valde fallor. nam μεσόγειος apud eum scriptum esse perperam pro μεσόγεως, contendo, atque ita repono. Eustathius autem scribit ἄμαθον esse terram arenosam, aut puluis genus: ψάμαθον autem, esse ἄμμον. Ait & videri Homerum κονίην & ἄμαθον pro eodem accepisse, quòd quum dixisset, — ἀτρυγέος ἐκτὸς δ' Ὠκεανοῖο κύματος ἐν κονίῃσι, subiunxerit, — τύχα δ' ἀμάθοιο βαθείης. Idem ἀμαθύνω exponens ait veteres ἄνυσθον dixisse significare κόνιν πεδιάσιμον. Secundum Hesychium quoque in alio loco ἄμαθος est ἡ χερσαία καὶ τὸ πεδίον κόνις. Quanquam non pauca exemplaria hoc loco, vt legit Eustathius sed quædam ψαμάθοιο. & quidem in ipsa editione Romana, contextus ita habet, quum illi qui subiungūtur Eustathii commentarii habeant ἀμάθοιο. Ammonius certè (vt apparet ex loco modò à me citato) eandem quam Eustathius scripturam secutus est. legit enim & ipse ἀμαθοιο, sed non prætigens particulam ψα habentem α elisum per apostrophum. ac certè vt iuuat dimensionem versus hæc particula, ita eius euphoniā multum lædit.

Ἀμαθώδης, ους, ὁ ἡ, Arenosus. ET Ἀμαθόεις pro eodē apud poetas, in fœminino ἀμαθόεσσα, in neutro ἀμαθόεν. Sed in hexametro versu dici solet ἠμαθόεις. quòd eum ingredi non possit ἀμαθόεις, quum tres sint breues.

Ἀμαθύνω, In ἄμαθον redigo, id est In arenam seu puluerem redigo, Perdo, Destruo. Iliad. ι, — πόλιν δέ πυρ ἀμαθύνει, Vrbem autem ignis in puluerē redigit. vel potius in cinerem.

Ψάμμος, idem quod ἔμμος, Arena, Sabulum: vt ψάμμος ἀριθμὸν ὑπερπίφυγε, Pindarus apud Plutarchum. Vtuntur & prosæ scriptores. Et ψάμμοι plurali numero apud Athen. τὰς ὠὰ Λιβύῃ ψάμμους. Cæterùm sunt qui ψάμμος ex ἄμμος factum velint, sunt qui contrà: ego illos potius sequor.

C. Ψαμμοδύτης, Piscis ἀπὸ τῆ δύειν τὴν ψάμμον sic dictus, id est, Ex eo quòd arenam subeat, in ea videlicet se occultans. vnde & ἀμμοδύτης. Nonnulli arenarium vocarunt. Alio nomine καλιώνυμος appellatur. Quod autē habuimus paulo antè Ἀμμοδυάτης, citatum ex Anthol. epigr. versus gratia additum habere videtur ω. cōsule tamen locum.

C. Ψαμμακόσιοι, οἱ, ET Ψαμμακόσια, Ϛ, Arenarum numerum æquantes, seu æquātia, id est Innumeri, seu innumera. Eupolis, ἀριθμῶν ἦσαν ψαμμακοσίων. Fictitium vocabulum ad imitationem numeralium quæ in κόσιοι & κόσια terminantur, vt τετρακόσιοι, πεντακόσιοι, &c. Hinc autem dicitur quòd ψάμμος ἀριθμὸν ὑπερπίφυγε (vt loquitur Pindarus) id est, in numerum non cadat. Inuenitur etiam scriptum ψαμμοκόσιοι & ψαμμοκόσια. sed quum exemplo illorum τετρακόσιοι & πεντακόσιοι hæc dicantur, quin itidem α habere debeant, minimè mihi dubium est. HINC & Ψαμμακοσιομέτρια ἐρωτικά, Aristo-

phani Acharn. itidem pro innumeris. Quod ego (contra Eustathium) ad Ouidianum illud refero, Gargara quot segetes, &c. vt dicatur de illis quæ tam sint innumera, quàm & maris arena & segetes montis aut ciuitatis illius. Scribitur autem & Ψαμμιακοσπόρημα ex: sed quod de ψαμμιτόπωα & ψαμμιακόπωα dixi, idem & de hoc dicendum fuerit.

Ψαμμώδης, ους, ὁ ἡ, Arenosus, Sabulosus. ET Ψαμμώτης pro eodem.

Ψαμμῖτις, ιδος, ἡ, vt ἡ ψαμμῖτις (q.d. Arenacea) quidam apud Athen. lib. 7.

Ψαμμισμός, οῦ, ὁ, nomen verbale tanquam à ψαμμίζω, pro In arenam defodio. adeo vt ψαμμισμὸς ad verbum sonet Defossio in arenam. In vulg. lex. ψαμμισμὸς ex Paulo Ægineta lib. 3, cap. 41, Vsus arenæ à sole feruefactæ ad deliccanda hydropicorum corpora in ipsam defossa. Qua de re vide Dioscor. lib. 5. cap. de arena: Aetium lib. 10. cap. 18: Cornelium Celsum lib. 3. cap. 21. Dicitur & Ἀμμοχυσία.

Ψαμμίον, ου, τὸ, Arenula. Alex. Aphr. Probl. lib. 1.

¶ Ψάμαθος pro ψάμμος, sicut ἄμαθος pro ἄμμος, Arena. Il. 1. v. 385, Οὐδ' εἰ μοι δοίη ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε. pro quo dixerit aliquis Comicè ludens, οὐδ' εἰ μοι δοίη ψαμμακόσια. Apud Sophoclem pro ipso litore (vt & alicubi apud Homerum, si bene memini) vbi dicit ἀμφὶ χλωραὶ ψάμαθον ἐκβεβληκυῖαι. quod schol. exponit, περὶ τὸν παράλιον τόπον τὸν χλοηφόρον. Dicitur & ψάμαθοι plurali numero ab Homero, in Bœotia. φύλλοισιν ἐοικότες ἢ ψαμάθοισιν. & Od. γ, — ὅθι ψαμάθοις ἁλίηισι. Annotat autem Eustathius ψάμαθον quidem esse idem quod ψάμμον, at ἄμαθον videri esse κοπρώδες εἶδος.

Ψαμαθώδης, ους, ὁ ἡ, Arenosus. Idem quod ἀμαθώδης. Sunt tamen qui differre velint, vt ψάμαθος ab ἄμαθος.

¶ Ψαμάθη, Nereidum vna, Phoci mater, Hesiodo, in vulg. lex. ἀπὸ τῆς ψαμάθου fortasse fictum nomen.

ΑΜΝΟΣ, οῦ, ὁ, Agnus. quod Atticè aspirari scribit Eustathius. Vsitatum autem est vocabulum vtriusque scriptoribus. ἀμνὸς περσέπτης à Nicandro dicitur: sed à schol. reprehenditur. De etymo autem huius vocis dicam paulo pòst in Ἀμνίς.

C. Ἀμνοπάτος, ου, ὁ, Pastor, ποιμὴν, Hesych.

C. Ἀμνοφόρος, ου, ὁ ἡ, Agnum ferens, siue agnam. Ab ἀμνὸς siue ἀμνή, & φορεῖν.

Ἀμνοφόρος, apud Theocritum dicitur Cerua grauida, quasi gerēs in vtero ἀμνούς. accipiēdo ἀμνοὺς latius pro fœtibus ceruæ, i. hinnuleis. tāquam videlicet ἀμνὸς generale sit nomen, significans cuiuslibet animalis catulum. Locus habetur Idyll. 11, — τρέφω δέ τοι ἴνδεκα νηδὺς Πάσας ἀμνοφόρους. Sed alia est etiam lectio μαινοφόρους, de qua vide schol. qui ἀμνοφόρους exponit ἀμνίδας ἢ βρέφη φερούσας.

C. Ἀμνοχαῆ, Agni mentem habens, Simplex, aut Fatuus. Aristophanes in Equitibus, Καὶ σκοπῆς γε τὴν πολιτῶν ὄψιν ὁποία ἀμνοχαῶν. vbi schol. ἀβέβαιός τις, τουτέστι μωρὸς καὶ ἀνόητος. Videtur ἀμνοχαῆ dici pro ἀμνοκαοῦ, ἀμνοκαοῦ autē quasi ἀμνοκαοῦ. Scribit enim Eustathius, ἀμνοχαῆ, ἀμνὸς τὰ εἰς νοῦν. παρὰ τὸ κρῆν (ὅ ἐστι νοεῖν) ὡς ἀμνός. Vide in Erasmi Chiliadibus annotationem meam in prouerbiū Ouium mores: vbi & ex Æschylo protuli θεοκατηγόρων idem prorsus significans quod ἀμνοχαῆ.

Ἀμνή, ῆς, ἡ, Agna. Inuenitur etiam scriptum ἄμνη, quum tamen passim scribatur ἀμνός. Orph. Argon. ἐκ' αὐτοῦ δὲ γλάγος ἀμνῆς. Sed in nonnullis edit. ἄμνης. Quem accentum habet hoc nomen & in quibusdam edit. Anthologiæ epigrammi. Apud Eustathium legitur ἀμνὴ, quem de hac voce consule.

Ἀμνὶς, ίδος, ἡ, ET Ἀμνάς, άδος, ἡ, Idem quod proximè præcedens ἀμνή, id est agna. Theocr. Idyll. 5, in principio, Οὐκ ἀπὸ τᾶς κραίας σὺ δ' ἀμνίδες; Vbi schol. annotat ἀμνίδας dici τὰ μικρὰ θηλάσματα, tanquam ἀμβλυωπά. Itidem verò Etymol. ἀμνὸς à λάω deducit, præfixo α priuatiuo, vt dicatur ἀμνὸς quasi ἄλαος. sed & aliam affert etymologiam, à μνοὺς significante mollem pilum, seu tenerrimam aut molliſſimam lanam cum qua nascitur: vt sit ἀμνὸς, παρὰ τὸ τὴν τοιαύτην τρίχα ἔχειν. Ego verò inter has de etymologia controuersias, tanquam primitiuum posui.

Ἀμνάδες appellari virgines quoque, tradit Hes.

Ἀμνειὸς, οῦ, ὁ, idem quod ἀμνὸς, Agnus. Quidam autem volunt ἀμνειὸν dici agnum qui iam sit adulta ætate. Etymologiſtes scribit ἀμνειὸς eadem forma dici qua ἀρνειός. quod ἀρνειὸς fieri à genitiuo ἀρνὸς eadem forma qua ἀδελφειὸς ab ἀδελφὸς, scribit Eustathius.

Ἀμνία, Ouis, aut secundum alios, Agnus. Hesych.

¶ Ἀμνίον, ου, τὸ, Membrana fœtui proxima, ipsum totum à vertice ad imos pedes inuoluens, Corr. ex Galeno. qui Gorræus & alia ex eodem affert, quæ apud eum lege in Defin. med. Vide & Theophilum Anatom. lib. 5. cap. 18. Pollux quoque ex duabus tunicis quæ sint circa fœtum, eam quæ sit intrinsecus, tenuiorem & molliorē, ἀμνίον ab Empedocle vocatam tradit, sicut alteram χωρίον. (scribitur & χορίον) Cæterùm hanc vocem ἀμνίον quidam ab ἀμνὸς, ab eius videlicet molliciē seu teneritudine, alii à μῆλος deduxerunt (vnde & ipsum ἀμνὸς quosdam deriuare diximus) vt sit quasi τὸ ἁπαλὸν μήλου.

Ἀμνίον dicitur & Agnellus, vt quidam volunt.

Ἀμνίον putauit Erasmus poni pro μυῖον, quod muscū significat: vt esset α pleonasticum, sicut in ἄσταχυς pro στάχυς. de qua eius opinione vide meam annotationem in prouerbium Muscum metere: quæ est in libro Animaduersionum mearum in calce Chiliadum excuso à patre meo.

Ἀμνεῖν pro θερίζειν, id est Metere. de qua signif. eandem illam annot. consule.

ΑΜΟΡΓΗ, ης, ἡ, Herba quædam purpurea, vt scribit autor Etymologici, εἶδος βοτάνης πορφυρᾶς. vnde ἀμόργινα indumenta dicuntur purpurea. Fortasse tamē flos herbæ potius purpureus vocandus fuit quàm ipsa herba. apud eundem ἀμόργη coloris genus esse scribit Methodius.

Ἀμοργὶς, ίδος, ἡ, est (teste Hesychio) καλάμη quædam est ex qua fit ἔνδυμα, ἢ ὕφασμα, ἢ χιτών. Vbi pro quānam re καλάμη, accipiat, ambigi potest. præsertim quum Etymologiſtes in verbo ἀποῤῥῶξαι scribat, ἀμοργὶς ἡ, τῆ καλάμου τῆς αἰγίλωπος τὸ λεπτότατον μόριον: idem verò alio loco scribat, ἀμοργὶς ἡ καλάμη τῆς ἐξ ἧς τὰ ἐνδύματα ἀμόργινα οἱ δὲ λινᾶ ὑφάσματα· οἱ δέ, &c. Suidas autem dicit esse λίνου καλάμην. In vulg. lex. Græcolatinis ἀμοργὶς scribitur esse lini species tenuissima, bysso non dissimilis: fortasse quòd Suidas scribat ἀμόργινον, simile bysso & pretiosum.

Ἀμόργινος, ου, ὁ ἡ, Colorem habens herbæ quæ dicitur ἀμόργη, aut floris illius herbæ, Purpureus, vel Ruber cū Etymologiſte. Ἀμόργινος χιτωνίσκος, id est Amorgina tunicula, dicitur à nomine ἀμόργη, quod est coloris genus, simile byssо. Significat & pretiosam vestem. Sic apud Etymologiſten Methodius. At Hesychius habet ἀμόργινα, λεπτοῦ φῆ ἱμάτια, id est, Indumēta tenui filo contexta. pro qua expositione videtur facere locus Æschinis in Timarchum, ἐπὶ δὲ τοῖς τούτοις γυναῖκα καταλιπὼν ἀμόργινα ὅπλα μέλλω ἐργάζεσθαι, καὶ ἔργα λεπτὰ εἰς ἀγορὰν ἐκφέρουσα. Athen. lib. 8, πορφυροῦν ἀμφίβαιον ἀμοργίνῳ καλύμματι ἐσκιαγραμμένον. Etymologiſtes postquam dixit Ἀμόργη δὲ, καλάμη τις ἐξ ἧς ἐνδύματα ἀμόργινα· οἱ δὲ λινᾶ ὑφάσματα· οἱ δὲ ἀπὸ ἀμόργου τῆς νήσου. οἱ δὲ ἀμοργίνους ἐρυθροὺς τὸ χρῶμα. Quanquā in exempl. vulg. legitur ἀμόργου, sed ego ἀμόργου repono. quum ita vocari insulam cum ex aliis constet, tum ex Stephano: qui postquā dixit ab ἀμοργὸς insula fieri ἀμοργῖνος eadem forma qua ἰρινῶς: (vt Simonides dicebatur ἀμοργῖνος) paucis interiectis, subiungit, At ἀμόργινος χιτὼν, coloris est propriū. Quod etiam facit cōtra eos quos ἀμόργινα indumēta ab insula Amorgo putauisse denominata, refert Etymologiſtes. At Pollux ita scribit, Amorgina autem fieri optima quidem in Amorgo, esse verò & has ex lino aiunt. Cæterùm ἀμόργινος χιτὼν vocabatur & μόργις. Suidas postquam scripsit, Ἀμόργινον, simile byssо & pretiosum, subiungit, Dicitur & ἀμόργινα fœminino genere.

ΑΜΟΣ, Vnus, Aliquis. vel, Vnus aliquis. Esse autē Ionicæ vel Doricæ dialecti tradit Eustath. Ab hoc autem fiunt ista, οὐδαμὸς & μηδαμὸς: à quibus aduerbia cum alia tum οὐδαμῶ & οὐδαμῶς: μηδαμῶ &

δαμῆ & μηδαμῶς. quæ hìc omissa, in ᾱ & μὸ ponam.

Ἀμόθεν, Alicunde, Ex aliquo loco, Ab aliquo, Vel ab vno aliquo. vt οὐδαμόθεν, Nullicunde (si fas esset hoc aduerbio vti) Ex nullo loco. Od. ι, initio, Τῶν ἀμόθεν γε θεά θύγατερ Διὸς εἰπὲ καὶ ἡμῖν, id est, πόθεν καὶ ἀπό τινος ἑνός. Hesych. autem exponit Ab aliqua parte, vnde volueris. Apud Platonem pro Alicunde, lib. De leg. 7, μηχανᾶσθαι δὴ δεῖ τὸν νομοθέτην ὁντινοῦν ἀμόθεν γε πόθεν, ὅτῳ τινὰ τρόπον τοῦτ' ἔσται ἢ κάλλ.

Ἀμᾶ, ET Ἀμῶς, ET Ἀμοῖ, aduerbia itidem ab ἀμὸς facta, sed quæ composita cum aliis particulis vsurpentur. Dicitur enim Ἀμᾶγε, Ἀμαγέ τη, Ἀμαγέτου, Ἀμαχέπως, Ἀμωσγέπως, Ἀμφιγέποι.

Ἀμαγέτη, Quodammodo, Quadantenus, Quoquomodo, vel Quouis modo. vt Agathias apud Suidam, ἔδοξέν οἱ ἀμαγέτη ἀποπειρᾶσθαι τῆ φρουρείου. Apud eundem (idem, vt opinor) ἀμαγέτη τῶν παρεπιόντων ἀλαμβάνειν.

Ἀμᾶγε, Hesych. exponit ἀμαγέπως, accipiens (opinor) vtrunque pro ἀμαγέπως, siue ἀμωσγέπως, quod habes hic in proximè sequentibus.

Ἀμωσγέπως pro eodem dicitur. Plutarchus in Pericle, ἐπολιόρκει τὴν Σαμίους, ἀμωσγέπως ἐπὶ πολλῶν τὰς ἐπιχειρήσεις ἢ δόξαν μαχόμενος ἢ τῇ τύχῃ.

Ἀμαγέτου autem & ἀμοιγέποι aliam habent significationem: & ἀμαγέτου quidem exponitur ab enarratore Aristophanis, ἀπαπαχοῖ, id est Vbique, Vbiuis: in hoc Aristophanis versu in Acharn. Ὑμᾶς μὲν οὐδὲν μὴ διαφορεῖν ἀμαγέτου. At ἀμαγέποι ab Hes. explicatur ὅποι ποτέ, Quencunq; ad locū. At ἀμωσγέποι alibi scribit, per οι videlicet in secūda & vltima syllaba, & exponit In aliquem locū. aut Vno modo. Itidē verò ἀμαγέτου enarrator Aristophanis non vno illo modo explicat, videlicet per ἀπαπαχοῖ, sed & ὅπως αὐτύχῃ, καθ' οἱονδήποτε τρόπον. Mirum est tamen hisaduerbiis eodem scriptis pacto significationem vtrāq; tribui. ac merito fuerit alicui suspecta hic exemplariū fides. Apud Suid. legitur etiam Ἀμωσγέποι.

¶ Ἀμὸς Doricè pro ἡμέτερος, Noster: vt ἀμὸν πατέρα, Patrē nostrum, apud Sophoclem. Sic & πόλιν ὑμὴν dicit Homerus Vrbem vestram, & ὑμὰ κτήματα, vestras opes, tanquam ab ὑμός. Vide inter pronomina.

¶ Ἄμος, Quando, aduerbium temporis, pro ἦμος, cui respōdet τῆμος. Vide ἦμος.

Α'ΜΠΕΛΟΣ, ου, ἡ, Vitis, Vinea.

ἄμπελον φυτεύειν Vitem serere, Cicero interpretatur. Od. ι, — ἠλὶ ἄμπελος αἴπη φυομένη Οἴνον ἱεμεναίφυλον. Dioscoridi lib. ε, cap. 2, dicitur ἄμπελος οἰνοφόρος, i. vitis vinifera, ad differentiam (vt opinor) aliarum duarum, quarum vnam ἄμπελον λευκὴν, id est Vitem albam, alio nomine βρυωνίαν: alteram, ἄμπελον μέλαιναν, id est, vitem albam, item βρυωνίαν μέλαιναν vocat.

C. Ἀγριάμπελος, (q. d. ἀγρία ἄμπελος, Vitis syluestris) Labrusca. Vide οἰναίθη secundum quosdam.

C. Ἀμπελόκαρπον, ου, τὸ, Herbæ nomen, quæ & ἀπαρίνη. Dioscor. lib. 3. cap. 183.

C. Ἀμπελόπρασον, ου, τὸ, apud Dioscor. lib. 2, c. 130. Marcellus vult esse agreste porrum quod in vinetis nascitur. Sonat ad verbum, Vitiporrum, id est Vitis porrum, In vite nascens porrum.

C. Ἀμπελουργὸς, οῦ, ὁ, Vinitor. ad verbum, Cuius opus est in vite, Qui operatur circa vitem, ex ἄμπελος & ἔργον.

Ἀμπελουργικὸς, ὴ, ὁ, Vinitorius, Ad vinitorem pertinens. ἀμπελουργικὴ, Ars vinitoria, Ars vitium colendarū. subaudiendo τέχνη. Pla. Pol. ι, Ὅπερ δὴ δρέπανον δὴν φυλάττειν, ἡ δικαιοσύνη χρήσιμος & κοινῇ καὶ ἰδίᾳ ὅπου δὲ χρῆσθαι, ἡ ἀμπελουργική.

Ἀμπελουργία, ας, ἡ, Vineæ cultura, Vinitoris actio. Theophrastus alibi ἀμπελουργίαν & κλάσιν, alibi ἀμπελουργίαν & θρυλὼ pro eodem dixit, vt annotat Bud. in Comm.

Ἀμπελουργέω, ῶ. F. ήσω, Vinitoris opus facio, Vinitoriam artem exerceo, Vites puto, siue amputo. quod est vinitorum. ἀμπελουργεῖν (inquit B. in C.) Vites putare, Sarmēta expurgare quæ vitem onerāt: citátq; Theophr. locū.

Ἀμπελουργεῖν metaphoricè. Æschin. Demosthenē hæc verba dixisse ait, ἀμπελουργοῦσι τινὲς ἡ πόλει, αἱ ἀπτόμενοι τὰ κλήματα τῆ δήμου. i. (Bud. interpr.) Quidā sunt qui sic ciuitatē vt vitē vinitores putādā susceperūt, hominésq; ex populo excidere quasi palmites instituerūt.

Ἀμπελουργοῦμαι, pass. vnde ἀμπελουργούμενα ἄμπελος apud Theophr. Vinea quæ amputatur. vel κλᾶται. nam Bud. vult ἀμπελουργίαν ab eo dici etiam κλάσιν.

C. Ἀμπελόφυτος, ου, ὁ ἡ, Vitibus cōsitus: vt ἀμπελόφυτος γῆ, secundum Suidam, quæ vna voce ἀμπελών.

C. Ἀμπελοφύτωρ, ορος, ὁ ἡ, Vitis sator. vel potius Vitisator vna voce, vt apud Virgil. ἀμπελοφύτορι Βάκχῳ, Vitisatori Baccho, in Anth. epigr.

Ἀμπέλινος, ου, ὁ καὶ ἡ, Viteus, Vitigineus, Vinealis. Exponitur etiā Vinearius, Vineaticus. ἀμπέλινα φύλλα, Aristot. De animal. lib. 3, Folia vitiginea, vt Columella vocat. Herod. lib. 2, οἶνος ἀμπέλινος, Vinum vineale, Vitea pocula, Virgil. Addit autem Herodotus ἀμπέλινος ad differentiam vinorum è frugibus confectorum. Apud eūdem ἀμπέλινος καρπὸς, Vitis fructus.

C. Ξηραμπέλινος, vt ξηραμπέλινος χρὼς, Colorem habens vitibus arefactis simillimū. Certū enim genus vitis adulto iam autumno pampinis rubet velut cruentatis. Ita Thylesius. At alii, sumpta ex Suidæ verbis coniectura, ξηραμπέλινον χρῶμα dici putant pullum & atrum colorem, quē pulliginē Plinius, atrorē appellauerit Gell. quòd videlicet Suid. χλαμύδας ξηραμπέλινας appellatas etiam ἀτραβατικὰς tradiderit. Dictas enim esse atrabati cas ille putat à colore atro, vel à trabea qua simul vtebantur. Vide ἀτραβατικὰς apud eum.

Ἀμπέλιος, idē quod ἀμπέλινος (sicut αὐτοώπιος & αὐτρώπινος pro eodē dicūtur) vnde ἀμπέλιος βότρυς, Vitē racem. At ἀμπέλιος cum ι solo, nomē proprīū, inquit Suidas.

Ἀμπελόεις, Vitifer, Vineas habens. Vineosus ad verbum, si ita loqui liceret. ἀμπελόεις, vt Etym. ait, εἴδους τοῦ ἀζαρόεντος μετασχηματισθέν. Hes. ἀμπελόεσσα exponit vites habētem. A Suida ἀμπελόεσσα γῆ exponitur ἀμπελόφυτος, i. Solum vitibus consitū. Quod & ἀμπελόεσσαν πόδον vocāt poetæ, & vna voce dicitur ἀμπελὼν siue ἀμπελών. At Hom. ἀμπελόεντα vocans Epidaurū, intelligit πολυάμπελον, iuxta quosdam. i. vitibus abundantem. Secundū hanc autem signif. ἀμπελόεις sonabit ad verbum Vineosus, si hoc adiectiuo vti liceret.

Ἀμπελῖτις γῆ, Vinealis terra, quæ & φαρμακῖτις: vt citatur ex Dioscor. lib. 5. cap. 173. Sic autem dictā tradunt quòd aduersus innascentes viti bus vermes illini soleat.

Ἀμπέλιον, ου, τὸ, Dim. Viticula. vnde ἀμπέλια apud Aristoph. Viticulæ. quo diminutiuo nomine Cicero vtitur. Quidam ἀμπέλια vites exponunt.

Ἀμπελών, ῶνος, ὁ, Vinetū, Vitibus cōsitus locus. Vinea quoq; (secundum quosdā) pro loco vitibus cōsito vsurpatur.

Ἀμπελιών etiā dicitur tetrasyllabè pro eodē, more Attico, vt vult Eust. eadem forma qua ἀκανθιών.

¶ Ἄμπελις, ίδος, ἡ, Auis quædam à vite dicta: vt συκαλὶς, à ficu, Latinè fœcedula. de qua Martialis extat hoc distichū,

Quum me ficus alat, quum pascar dulcibus vuis,
Cur potius nomen non dedit vua mihi?

perinde ac si queratur poeta quòd ea quæ συκαλὶς vocatur, non potius ἀμπελὶς appelletur.

Α'ΜΥΝΩ, Auxilior, Opem fero, Suppetias eo, Succurro, Aliquem defendo. vel Ab iniuria defendo.

Hom. Il. φ, — αἰεὶ δέ τι ἀμυνέμεν ἄλλοισι. Il. π, — ἢ ἀμυνέμεν οἷσι τέτυκται. Il. ι, — νῦν δέ τι πάμπαν ἀμυνέμεν υἱοῖσι θανόντων. Il. φ, Τρωσὶ παρεστάμεναι καὶ ἀμυνέμεν. Alibi quoq; hæc duo copulat: vt Il. ο, Θαρσεῖ νῦν. τέον τι σοὶ ἐπιπνείουσι Κρονίων Ἐξ Ἰδης σεσίησι παρεστάμεναι ἢ ἀμυνέειν. Isocr. οἱ δὲ πάντων τῶν ἄλλων ἀμελήσαντες, ἥκουν ὑμῖν ἀμυνοῦντες, Venerūt vobis auxiliaturi, siue opem laturi. aut breuius, Venerunt vobis suppetias. Xenophon. Pæd. 3. μὴ φεύγειν καταλιπόντας αὐτὰς, ἀλλ' ἀμύνεσθαι & πίνουσι ἢ ἐσθίουσι ἢ σῖτον αὐτοῖς. Pla. De leg. 3, οὐ δὴ ἤμυνεν ἱεροῖς τισὶ ἢ τάφοις, Neque opē ferebat tēplis & sepulchris. vel Neq; propugnabat pro tēplis & sepulchris. Alii tamē, pro sacris & sepulchris interpret.

Ἀμύνω, Propello, Propulso, Arceo. passim apud Hom. cum accus. & dat. vt Od. ϑ, Ἄστυ ἢ πυκάσαι ἀμύνειν πῦρ αἰθόμενον ἢ ἥμῳ, Ab vrbe & liberis arcēs crudelē diē, vel propulsans. Sic Il. π, ὅς σφιν ἀμύνω Ἦμαρ αἰαλόεσσαν. Il. ρ, Ἦ τι σέθεν γε σάοσα βέλος ἐχεπευκὲς ἀμῦναι. Il. ι, — ἀμῦναι νηυσὶ θοῇσι Πῦρ αἰθόμενον, Arcere vis ignem à nauibus, Defendere naues ab igni, vel Defendere ignem nauibus. vt Virgil. dixit Sol Titiū pecori defēdite, pro à pecore. vt idē alibi, — defēdo

à frigore myrtos. Aliquãdo pro dat. ponitur genitiuꝰ, A vt Il.ν,— ἠ αὐτοῦ κῆρας ἀμύνειν. & Il.ε, Τρῶας ἄμυνε νεφ. Interdũ additur præpositio, vt Od.ρ, — ἀμφὶ δὲ οἴκου ἀμῦναι. Sic & apud Apoll. Arg. ι, ἀπὸ μισθὸς ἄμυνον λοιβίω. Nisi quis malit hic dicere ἀπὸ μισθὸς ἄμυνον esse pro ἀπάμυνον μισθός: & ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι, pro οἴκου ἀπαμῦναι. Vsus est autem huius verbi hac quoq; in significatione apud prosæ scriptores, sed cum illa priori constructione. videlicet cum datiuo & accus. Chrysost. De sacerdotio, κἀκεῖνα μὲν οὐδὲ τὸ σῶμα πολὺ αὐτοῖς διώκειν ἀπ' ἀμυνῶν θάνατον. id est, Mortem propellere, propulsare, Eos à morte defendere, vel tueri. B

Ἀμύνω, Vlciscor: vt ἀμύνω σοὶ νεκρόν, Vlciscor te mortuum, Vlciscor mortẽ tuam. Videtur ad verbũ sonare, Propugno pro te mortuo. Dicitur etiam ἀμύνεσθαι σοὶ νεκρόν. Vide exemplum ex Homero. Hesychiꝰ ἀμύνειν inter cætera αἰτᾶν τιθέναι vult significare, id est Vices referre.

Ἀμύνομαι, Iniuriam propulso, Vim arceo, Resisto, Dimico, Propugno pro aliquo. Il.ω, Ὅς κέ σευ αὖτε ἔλθῃ C ἀμυνόμενος. Il.ω, Αἴσιμα, τοῦ σφῶϊν ἀμύνεσθαι φίλον ἦεν. quibus in locis absolutè ponitur. Habet aliquando genit. vt τοῦδ' ἀμύνομαι, Il.μ. nisi quis extrinsecus aliquid subaudiat. Habet & accusat. vt Il.ρ, Ἀμφ' αὐτοῦ βεβάασιν ἐγὼ ἀμύνεσθαι ἀχαιούς. Νῶϊν δὲ ζωοῖσιν ἀμύνειν πολεμίους ἦμαρ. Vbi ἀμύνεσθαι ἀχαιούς, vel Iniuriam propulsare ab agminibus, Pro agminibus propugnare: vel Tueri, seu defendere agmina potest exponi. De qua signif. dicam paulo pòst. Interdum verò habet præpos. περὶ cum genit. vt ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης, apud eum aliquoties, Pugnare pro patria, vel Propugnare. Sic Il.σ, Οἱ δ' ἀμυνόμενοι πέρι πάντων περὶ πατρῶν. Apud oratores autẽ (vt ait Suidas) ἀμύνεσθαι dicuntur qui illatam iniuriam vlciscuntur. In qua signif. à Suida posita vsurpatur interdum absolutè (vt in illo Bratidæ celebri dicto) apud Plutarchum πῶς ἄν τις ἄμυνοιτο. &c: ὡς οὐδεὶς ἔτι μικρὸν οὐδ' ἀδικεῖς, ὁ μὴ ζήσεται τοῦτο ἀμυνόμενος) sæpe vero cum accusat. idque nõ solùm in prosa, sed & in carmine. Hom. Od.μ. Τίνα δέ κ' ἀμύναιμι. Demosth. Phil.3, ἵν' ὅπως ἀσφαλέστατα καὶ ῥᾷστα αὐτὴν ἀμυνούμεθα, Tutissimè & facillimè ipsum vlciscemur. Herodianus, τὸν ἐχθρὸν ἡμυνάμην. Dicitur etiam ἀμύνεσθαί τινα ὑπέρ τινος. Isocrat. ad Philippum, ἡμᾶς δὲ τί ὑπὲρ ὧν κακῶς ἐπάθομεν, ἀμυνομένους βουλόμεθα αὐτούς. id est, Vlciscì eos ob iniurias quibus nos affecerunt. vel, Pœnas ab eis reposcere iniuriarum. Potest autẽ Lat. dici Vlciscor te pro iis iniuriis (vt Terentius dixit) Ego te pro istis dictis & factis vlciscar. ‖ Dicitur & ἀμύνομαί τινα τοῦτο: vt apud Lucianum, ἀμύνομαί σου τοῦ γέλωτος, Vlciscor te ob risum, vel Vicem reddo tuo risui. Ἀμύνομαι autem cum accusat. possumus aliter quàm per verbum Vlciscor interpretari. vt ἀμύνομαι τοὺς πολεμίους Vlciscor hostes, aut Iniuriam ab hostibus illatam propulso. Aut breuius, Hostiũ iniuriam propulso: vel Defendo me aut tueor aduersus hostes. Sic ἀμύνομαι τοῖς ὄπισθεν ἥκουσι, Tueor me aduersus eos qui me adoriuntur. Xen. ὅπλα κτῶνται οἷς ἀμύνονται τοῖς ἀδικοῦσιν, Habent arma quibus iniuriam inferentibus resistunt. vel, Iniuriam illatam propulsant. aut, Vim vi repellunt. Reperitur & ἀμύνομαί τι ἀδικούμενα. notandum est autem eiusdem significationis accusatiuos esse in hoc & illo loco: sed in hoc accusatiuum rei, illic personæ esse. ‖ Capitur verò ἀμύνεσθαι in prosa in illa etiam significatione quam primam ei dedi, initio huius annot. videlicet pro Dimicare, Propugnare, Tueri, Defendere. vel Propugnando tueri. Xen. αἱ δ' ἄλλαι φυλαὶ τὰς πύλας, ἀμυνόμεναι καὶ ὑπὲρ τῆς πόλεως, κατεπαύσαν. Dem. ad epist. Philippi, μηδ' ὑπὲρ ὧν ἐκεῖνοι δικαίως κτησάμενοι παρέδοσαν ἡμῖν, ἀλλὰ τῶν ἀρπασθέντων ἀμύνεσθαι, id est, Nec pro iis quæ illi iustè à se parta nobis tradiderunt, velle fortiter propugnare. Plut. ἀμυνόμενοι ὑπὲρ τῆς βασιλείας. Apud eundẽ in Problem. ἀμύνομαι περὶ τὴν ἀδελφήν, interpret. Pro sorore propugno, Sororem defendo. Dicitur & cum accus. vt ἀμύνομαι τὴν Ἑλλάδα, Pla. De leg. Pro Græcia dimico, vel propugno, vel Græciam tueor, Græciã defẽdo. aut, Græciæ opem fero: vt ἀμύνομαι cum accusatiuo idem significet quod ἀμύνειν cum datiuo: id est, idem valeat

ἀμύνεσθαι τὴν Ἑλλάδα, quod ἀμύνειν τῇ Ἑλλάδι. Cæterùm omittendum non est, in Homeri loco paulo antè citato, in quo vtrunque habetur verbum, ἀμύνεσθαι σχεῖν, exponi posse per hoc verbum Tueri vel Defendere, vt illic admonui. Est verò & hoc obseruandum: vt Latinè duobus modis dicitur Vlciscor te: significando videlicet Vlciscor te pro iniuria mihi à te illata, vel Vlciscor alium pro iniuria quam tibi intulit: ita & ἀμύνομαί σε dupliciter vsurpari, sicut ex præcedentibus patet exemplis.

Ἀμύνομαι, Arceo, Propello. Propulso: vt ἀμύνετο πολεῖς ἦμαρ, Il.λ & ρ. Sic apud Plutarchum in Publicola, ἔστη ἐπὶ τῆς γεφύρας ἀμυνόμενος τοῖς πολεμίοις, Hic stans pro ponte hostes arcebat. Sic apud eundem in Lycurgo, ἀμυνόμενοι δ' ἐνίκων exponi potest Arcẽtes vel propulsantes.

Ἀμύνομαι, in bonam etiam partem: vt ἀμύνεσθαι τὰς ἴσας, Par pari referre, apud Aristotelem in Problem. Autor Budæus. Itidẽ apud Eustathium Aristophanes grammaticus docet ἀμύνεσθαι pro ἀμείβεσθαι simpliciter poni, citans Alcmanis hunc locum, οὐ γὰρ πορφύρας πέσος κόρος ὥστ' ἀμύνεσθαι. & hunc Thucydideum, ἀξιοῦντα τοῖς ὁμοίοις ἡμᾶς ἀμύνεσθαι. Existimo autem ἀμύνεσθαι τοῖς ὁμοίοις significare Par pari referre, itidem vt τοῖς ἴσοις ἀμύνεσθαι. Vt autem ἀμύνεσθαι in bonam etiam partem sumitur, sic & Gall. *Se reuenger* (quod propriè sonat ἀμύνεσθαι) & *Auoir sa reuenge*, eleganter dicitur pro Gratiam referre.

Ἀμυνάθω Atticè pro ἀμύνω. vt δικάθω pro δίκην. Aristophanes Nebulis, ἀμυνάθετί μοι ταχὺ βοηθῶν, Opem ferte mihi vapulanti. D

Ἄμυνα, ης, ἡ, Vltio, Vindicta, Propulsatio iniuriæ. Aliquando absolutè ponitur: nonnunquam cum genitiuo, vt Alexander Aphrod. πρὸς ἄμυναν τῶν ἀδικούντων, Ad eos propulsandos qui nobis iniuriam inferunt, Ad propulsandam eam quæ nobis ab aliquibus infertur iniuriam.

Ἄμυνα, in bonam partem, vt & ἀμοιβή, Gratiæ relatio, Beneficii compensatio, Retributio. ἄμυνα, ἀμοιβή, Suid. Eust.

Ἀμυνίας, ου, ὁ, pro ἀμυντικός, Hesychius & Suid. Hinc ἀμυνίας θυμὸς apud Comicum, inquit Eustath. id est (vt opinor) Animus vltionis cupidus, vel vlciscendi. In vulg. lex. Græcol. legitur ἀμυντίας. Est autem & nomen viri proprium Ἀμυνίας. Suid. E

Ἀμυντικός, ὴ, όν, Iniuriæ propulsatiuus, Ad iniuriam propulsandam aptus, vel Ad iniuriã propulsandam instructus, siue ad defensionem. ἀμυντικὴ δύναμις ἡ πρὸς τοὺς πολεμίους, Plat. in Epist. Vis propulsatoria iniuriarum, Facultas iniuriæ propulsandæ. Animaliũ quædam φυλακτικὰ esse dicuntur (inquit Bud.) id est cauta & prouida: quædam ἀμυντικά, id est defensioni siue ad defensionẽ instructa, quæ tueri sese possunt & vim arcere. Ide annotat apud Aristotelem Ethic. quarto, ἀμυντικὸν oppositum συγγνωμονικῷ, sed non declarant huius nominis eo in loco significationem. ego existimo ἀμυντὴν ibi verti posse Cupidum vltionis, Deditum vltioni, Cupidum vindictæ. quem nostrates vocant hominem vindicatiuum.

Ἀμυντήρ, ῆρος, ὁ & ἡ, Auxiliator, vel Vltor. Iliad.ε, ἀμυντὴρ Ζηλός, Od.π. Καὶ φάσθαι εἰ καὶ νῶϊν Ἀθήνη σὺν Διὶ πατρὶ Ἀρείσιν. ἵνα μὴ ἄλλοι ἀμυντῆρες μαρμαίρωσι. vnde ἀμυντὴρ & ἀμυντῆρες (ἵνα) pro eodem accipi patet. G

Ἀμύντωρ cum genitiuo, Propulsator, Expulsor: vt Simonides οἶνον dixit esse ἀμύντορα δυσφροσυνάων, Propulsatorem mœrorum, vel expulsorem. Vinum autem quia Latini dicunt genere neutro, propulsator dici vix possit: videndum igitur an vinum propulsatorium aut expulsorium interpretari liceat.

Ἀμυντὴρ, ῆρος, ὁ, Idem quod ἀμύντωρ, Auxiliator, vel Vltor, vel, Propulsator. H

Ἀμυστὴρ, Pars cornu ceruini, apud Aristotelem in 9 de historia anim. vt in suo lexico Budæus scribit. In vulgatis autem lexicis Græcol. habetur, Ἀμυστῆρες, Admnicula, Rami in ceruorum cornibus, qui impendent ante frontem. Aristot. an. lib. 9. cap. 5.

Ἀμυντήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, Auxiliatorius, Propulsatorius, Expulsorius. ἀμυντήρια ὀδόντες, In vulg. lex. Græcol. exponitur Dentes execti serrative. Sed ad verbum ἀμυντήρια dicuntur, quasi Ad vim propulsandam apti.

Ἀμυντήριον, Tutamen, Munimen. Ἀμυντήρια, inquit in Comm. Bud. Tutamina, Arma tutoria. hoc est φυλακτικά, vt thorax, galea, ocreæ. ἀμυντήρια etiã, inquit, δι' ὧν μαχόμενοι ἀμυνόμεθα τοὺς ἐχθρούς, ᾗ ἀσπὶς, ξίφος, id est, Quibus in pugna propulsamus hostium iniuriam. vt gladius. Quæ Budæus ex Græcis grammaticis sumpsit. Idem in Annot. prior. in Pand. Exarmare feras, A B est dentes, vngues, vel alia noxia membra adimere, vel etiam tutamina; quæ Græci ἀμυντήρια appellant, quibus vim propulsare nata sunt. Hactenus Budæus. Cæterùm cum ἀμυντήρια subaudiri semper existimo ὅπλον, & cum ἀμυντήρια itidem ὅπλα. quod substãtiuum exprimit Diodorus, ex cuius verbis manifestum esse potest quæ sint arma ἀμυντήρια, quæ item σκεπαστήρια. ita enim ille lib. 3, pag. 130 & 131 meæ editionis, de Amazonibus loquens, ὅπλοις δὲ χρῆσθαι σκεπαστηρίοις, ὄφεων μεγάλων δοραῖς, ἰχθύσι τῆς Λιβύης ταῦτα τὰ ζῶα τοῖς μεγέθεσιν C ἔκπλησσα· ἀμυντηρίοις δ', ὡς ξίφεσι καὶ ταῖς λόγχαις, ἔτι δὲ τόξοις, οἷς μὴ μόνον, &c. id est, Armis autem eas vti σκεπαστηρίοις quidem serpentum grandium exuuiis, habente Libya huiusmodi animalia incredibili magnitudine: ἀμυντηρίοις autem, gladiis & lanceis, item arcubus; quibus nõ solùm, &c. Sunt igitur arma σκεπαστήρια, Arma operto ria, Arma corpus operientia, vel tegentia, vel Arma corpori operimentum seu tegmen præbentia: quanquam tegmen vocatur aliquando à poetis ipse etiam clypeus. Operto ria autem arma dicere non dubitaut: D quòd, quum Opertorium dicat substantiuè Seneca, videatur & Opertorius adiectiuè dicere, concessum esse. ἀμυντήρια autem Defensoria arma, Propulsatoria arma, Arma quibus vis repellitur. Aristophanis interpres ait fulmina esse præcipua Iouis ἀμυντήρια.

C. Ἀντ' ἀμύνομαι, Vicissim auxilior. In vulg. autem lex. exponitur Obsisto rursum, Me vlciscor.

C. Ἀπ' ἀμύνω, Propulso, Propello, Arceo. Cum datiuo & accusatiuo: vt Iliad. α, — ἡμῖν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι. Sic & apud Herodotum, ἀπαμύνειν στι τὰ κακά. Inuenitur & cum genitiuo & accusatiuo, vt τῶν ἀλλων ἀπήμυνε τὰ κακά. Mala propulsabat ab aliis, id est ἡμύνετο ἀπὸ τῶν ἀλλων τὰ κακά.

Ἀπαμύνομαι, Pass. Iniuriam propulso, Resisto, Vlciscor hostem, vel iniuriam mihi illatam. Od. π, Αὐτὰρ μνίος εἰμὶ, καὶ οὔπω χρηὶ πίσυρσι Ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι ὅτις θοὸς χάλκεος ἦλθη. qui versus posterior & alibi habetur. Sic & Od. λ, de Tityo, vbi dixit vultures illi adstantes ne cur tundere, subiũgit, ὁ δ' οὐκ ἀπαμύνεται χερσί. Eustath. in hoc verbo vult otiosam esse præpositionem, & ἀπαμύνασθαι nihil esse aliud quàm ἀμύνασθαι. Cæterùm vsus est huius verbi in prosa quoque: vt apud Basilium in oratione ad iuuenes, ὥσπερ μὲ ἀδελφὸν ἐκείνων τῇ διδαγμάτων, ὅτι ὦ τύπτοντι κῆ τῆς σιαγόνος καὶ τὸν ἕτερον παρέχειν τὴν σιαγόνα δεῖν ἀπαμύνασθαι.

C. Ἐπαμύνω, Defendo ab iniuria, Auxilior, Succurro. Il. ι, — μηδή με ἕλωρ Δαναοῖσιν ἐάσῃς Κεῖσθαι, ἀλλ' ἐπάμυνον. Alibi. — ἐπαίρω Κτενομένῳ ἐπαμῦναι. Et in oratione soluta. Isocr. Paneg. καὶ τοῖς ἀδικουμένοις ἀεὶ τῶν Ἑλλήνων ἐπαμύνουσαν. Iungitur autem & dat. pers. vt ἐπαμύνειν τῇ συμφορᾷ & ἐπαμύνειν τῇ ἀδικίᾳ. apud eundẽ. ‖ Ἐπαμύνειν accus. pers. iunctum, exponitur Vlcisci, in hoc epigr. loco, Τίσω δολίῳ ἐπάμυνον.

Ἐπαμύντωρ, Auxiliator, Vindex. idem quod ἀμυντήρ.

C. ΠΡΟ ἀμύνω, vt προαμύνω σοί, q. d. ἀμύνω σοὶ σοί, i. ὑπὲρ σοῦ, Protego te, Propugnator tuus sum. Quod & simplici ἀμύνω significatur.

C. ΠΡΟΣ ἀμύνω, vel προσαμύνομαι. Insuper auxilior, Insuper opem fero. Il. β, — ὄφρα ἴδωμαι Ἥν τινά οἱ χ' ἡμεῖς προσαμύνομεν. Citatur autem ex Plutarchi Romulo προσαμύνεσθαι voce passiua pro Propugnare, Protegere.

ΑΜΥΣΣΩ vel Ἀμύσσω. Fut. ξω, Rado vnguib⁹. Vellico, Lacero, Discerpo, Carpo. eo sẽsu quo à poetis vsurpatur interdum hoc verbum, & (Seruio teste) in Leg. duodecim tabularũ scriptũ erat, Mulier faciẽ ne carpito. Quanquam apud Ciceronem legitur, Mulieres genas ne radunto. Vide ἀμυχή, non multo post. Prouerbium est apud Suidam μηδ' ἄκανθα ἀμύξῃ τοὺς ἀγαθούς, Probos ne spina quidem vellicauerit, aut punxerit. Il. τ, — χερσὶ δὲ μιν ἄμυσσε παρηϊὰ τ' ἠδὲ μέτωπα ἰδὲ γλαφυρὰ περόωντα. Ab αἷμα, inquit Etymologistes, fit ἀιμάσσω, & mutato α in υ, ἀιμύσσω. vt μαίομαι, μαίθομαι, μυῖθος. significat autem αἱματῶ, & rado vnguibus. Ponit & aliam Etymologiam à μύζω siue ἀμύζω, prorsus friuolam & ineptã. Ideo rectè Eustathius non hanc sed illam sequutus est, ἀμύσσειν tenuari docens; quanuis quasi ἀμύσσειν dicatur. Sciendum est autem, licet dicant grammatici ἀμύσσειν esse propriè ξέειν τοῖς ὄνυξι, id est Radere vnguibus: interdum tamen datiuum illum addi ab autoribus: vt quidam apud Suidam, ποτὲ μὲν τοῖς ὄνυξιν ἀμύττων τὰς παρειάς. ‖ Ἀμύσσειν exponitur etiam Lancino.

Ἀμύσσω (inquit Bud.) Scarifico. Pollux, ὅπερ γὰρ ἔλεγον τὸ ἀμύσσειν, ὃ οἱ νῦν καταξέειν.

Ἀμύσσω, metaphoricè, Animum exulcero, Saucio animum alicuius, apud Basilium. Æschines in epistolis, καὶ μισθὸν οὐ τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐσόμενον ἔχειν ὃ πᾶν ἀνθρώπου ἀμύξει, Quod mẽtem exulceret, dolorem videlicet refricando. Homerus Il. α, — σὺ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἀμύσσεις. Poterit autẽ hîc reddi etiã Carpo. transfertur enim eodem à poetis Latinis. adeo vt ἀμύσσω tam in propria quàm in translatiua significatione hoc eodem verbo interpretari possimus.

Ἄμυξις, ιως, ἡ, Vellicatio, Laniatio, Laceratio. Item Scarificatio.

Ἄμυξ, υχος, ἡ, idem quod proximè præcedens ἄμυξις, & quod ἀμυχή, sequens paulo pòst. ἄμυξ, ἀμυχή, Hesych.

Ἀμύξ, aduerb. q. d. Vellicatim, Discerptim. Malè autem apud Nicandri schol. & alibi ἄμυξ scriptum est pro aduerbio. Vide καὶ ἀμυχηδὸν alio aduerbio paulo pòst.

Ἀμυχηπηδόν, Aliud aduerbium, Idem. Nicandri scholiastes ἀμύξ ἐμφῦσα apud eum exponit, ἀμυχηπηδὸν καὶ καταξυστικῶς ἐμφῦσα. Nam in hoc loco ipsius poetæ in Theriacis, Ἡνίκα θορνυμβοῦ ἔχιος θολερῷ κυτόδοντι Θυρσὰς ὀδὰξ ἐμφῦσα, ait ab aliis legi ἀμυξ ἐμφῦσα pro ὀδὰξ ἐμφῦσα. Sed ibi malè legitur ἄμυξ paroxytonè.

Ἀμυχή, ῆς, ἡ, Idẽ quod ἄμυξις. Plut. ἀμυχὰς καὶ πομφόλυγας ἀφεῖναι, i. Lacerationes plangentiũ sustulit. hoc est, quæ fieri solebant à plangentibus. Est tamen in duodecim tabularum lege (quã Cicero ait ex Solonis legibus translatam) non verbum lacerare, sed verbum radere. ita enim ibi, Mulieres genas ne radunto.

Ἀμυχαὶ Dioscoridis interpretes Parua hulcera siue Hulcuscula vertunt. quidam Hulcuscula cutis: vt lib. 5. cap. 3. οὐχ ὅστις δ' ἀλλαντοπώλης τὰ μεγάλα τραύματα ὅτι τῶν λυατδήκτων, ὡς τὰ μικρὰ καὶ ταῖς ἀμυχαῖς ἐμφυῆ. Rectè autem videtur addi genitiuus cutis. quia & Græci lexicographi ἀμυχὰ exponũt ὀπιπόλαιον ἕλκος, id est Superficiale hulcus. vnde & ἀμυχὰ aduerbiũ, pro ὀπιπολαίως, id est Superficialiter. ‖ Sunt & qui ἀμυχαὶ, Tubera liuentia interpretentur: vt in hoc loco, ἀμυχαὶ πᾶσαι ὅτι περισσοῦσι. Apud Plutarchum autem De tranquill. πραγματικαὶ καὶ ἀμυχαὶ vulgò interpretantur aspera & caua loca, vel aspera tremulosaque loca, perperam, meo quidem iudicio.

Ἀμυχὶς, apud Suidam reperitur in expositione nominis ἄμυξις. exponit enim, ἀμυχὶς, κατάξεσις, ξέσις. Vbi si non malè ἀμυχὶς legitur pro ἀμυχὴ, certè diminutiuũ formã habere videtur ἀμυχὶς, genitiuum habens ἀμυχίδος.

Ἀμυχὶ, aduerb. Cum vellicatione, Superficialiter: Quasi radendo summam cutem. Vide proximè præcedentem annotationem.

Ἀμυχηδὸν, aduerb. quod ex ἀμυχὴ factum esse patet. ἀμυχηδὸν apud Etymologistẽ exponitur ἄκροις δακτύλοις, id est Primoribus digitis, vel Summis digitis. Videtur tamen potius significare, In lacerationis, aut vellicationis modum, aut Per vellicationem, & quasi quis diceret, Vellicatoriè, seu Vellicatum, aut Discerptim. Idem videtur & ἀμυξὶ significare.

ΑΜΦΙ, præpositio, Circa, De. quanuis autem eius frequentissima significatio sit Circa, cum accus.

aut De, cum genitiuo vel dat. tamen à genitiuo ordien A
tes (vt ordinem casuum sequamur) quas illi iuncta habeat præterea significationes, dicemus.

Ἀμφὶ, cum genitiuo, De, περὶ. Od. ϑ, Ἀμφ' Ἄρεως φιλότητος ἰοῦ τε καὶ οἴστοῦ τ' Ἀφροδίτης. Luc. in Astrol. vbi Ionica dialecto vtitur, ἀμφὶ τῶν αἰτίων ἐρωτᾷ. ‖ Item Ἀμφὶ cum genitiuo, Propter. Apollon. Arg. 1, — τῆς δ' ἀμφὶ δίλῳ ἐμέγηρε βαρεῖαν, id est, Propter hanc, Huius causa, vel gratia, Huius nomine. ‖ Ἀμφὶ pro ὑπὲρ, Per. vt quum dicitur Oro te per Iouem. Idē Apollon. Arg. 2, — Φοίβου τ' ἀμφὶ ϗ αὐτῆς εἴρεσθαι Ἥρης Λίσσομαι, Oro atque obtestor B
per Phœbum. ‖ Ἀμφὶ cum genitiuo pro Circa, citatur ex hoc Herodoti loco, ἀμφὶ πόλιος οἰκεῦσι. exponitur enim, Circa vrbem habitant.

Ἀμφὶ, cum datiuo, itidem pro De, περὶ, Atticè secundum quosdam. vt apud Sophoclem in Aiace, ἀμφὶ μὲν πότμῳ δῦ ϗκησε, id est περὶ πότμου. Ibidem ἀμφὶ πείθοῖ scholiastes exponit περὶ σοῦ. Sic vtitur passim & Herodotus, vt, ἀμφὶ δὲ ὧδε αὐτοῦ δίξὸς ἀμφίρεται λόγος, De eius autem morte duplex vulgatur fama. Idem, ἀμφὶ δὲ ἀποδρήσῳ τῇ ἐμῇ, πίσομαι, De meo autem discessu. vel C
Quantum autem ad discessum meum attinet. Sic ἀμφὶ Ἑλένῃ μάχεσθαι apud Homerum exponitur περὶ τῆς Ἑλένης, Pugnare de Helena: alii tamen pro Propter malunt accipere vt paulo pòst dicetur. At in hoc eiusdem loco Od. ξ, — κακὸν φάσαν ὧδε βουλὴν Ἀμφ' ἐμοί, manifestè ἀμφ' ἐμοὶ pro περὶ ἐμοῦ positū est. Sic & ἀμφὶ βουλαῖσι & ἀμφὶ χαίῳ apud eundem indubitatè pro περὶ βουλαῖσι & περὶ χαίῳ. ‖ Ἀμφὶ datiuo iunctum ponitur etiam pro Circa vel Circum, idque frequentissima & maximè recenta significatione præsertim apud poetas. Hesiodus Θῆκαν δ' ἀμφ' ὤμοισιν ἀνὴρ ἀλκτῆρα πίδηον. Homerus Od. ξ, — ἀμφὶ πόδεσσι ἑοῖς ἀρίεσσι πέδιλα. Apoll. Arg. 2, Ἀμφὶ δὲ χαλκείας κόρυθας κεφαλῇσιν ἔθηκε, id est, Æreas autem galeas circum capita posuerunt. vel, Capitibus circumposuerunt. Sic & apud Theocritum ἀμφὶ στήθεσσι, Circa pectus. ‖ Ἀμφὶ, Propter: vt ἀμφὶ φόβῳ apud Euripidem scholiastes exponit διὰ τὸν φόβον. Sic ἀμφ' Ἑλένῃ μάχεσθαι nonnulli (vt modò dictum est) exponunt Propter Helenam pugnare, vel Helenæ causa. Itidem & in hoc versu. Ἅλλα μοι ἀμφ' Ὀδυσῆϊ δαίφρονι δαίεται ἦτορ, exponitur ἀμφ' Ὀδυσῆϊ, propter Vlyssem. Potest E
etiam fortassis verti In Vlysse, id est In Vlyssis recordatione. nam In hic aliquando Latini vsurpant. Od. λ, Καὶ σαώσῃς, πίων κ' ἐπὶ Καυταμώνῃσιν ὀλόμενος Ἀμφ' ἐμοί. Id est, Propter me, inquit Eustath. vel, Super me. ‖ Ἀμφὶ pro κατ', Contra. Soph. Aiace, Λόγχης αἰτίαται δοὺς μὲν Ἀτρεϊδῶν κάτα, Τοὺς δ' ἀμφ' Ὀδυσσῆ. id est κατὰ τῶν Ὀδυσσέως, Aduersus Vlyssem. vt dixit Ἀτρεϊδῶν κάτα.

Ἀμφὶ, Circa, cum accusatiuo apud prosæ scriptores potius quàm cum datiuo. vt ἀμφὶ πόλιν πόλιν. Circa vrbē. F
Lucianus in Prometheo, ἀμφὶ ἑσπέραν ἔχων τὰ πολλά, Circa fornacem vt plurimum occupatus sum. Accepit autem hoc loquendi genus ex Xenophonte, vt opinor. nullus enim (si bene obseruaui:) ex Græcis antiquis scriptoribus frequentius eo vtitur: vt Prædix 7, οὐκ οἶμαί σοι σχολὴν εἶναι ἀμφ' ἡμᾶς ἔχειν. Sic lib. 8, ἀμφὶ τοῖς ἄλλοις φίλοις ἦσχον. Itidem lib. 5, ἀμφὶ δεῖπνον ἦν, Circa cœnam occupatus erat. ab eodem agricolæ vocantur οἱ ἀμφὶ γῆν ἔχοντες, Circa terram occupati, Quibus res est cum terra, vel est cum terra negotium, vt Latinus quidam scriptor loquutus est. Dicunt verò eodem sensu nonnunquam, εἶναι περί τι, & γίνεσθαι περί τι. Notandum est autem Xenophontem dixisse ἀμφὶ δεῖπνον ἔχειν, pro Circa cœnam occupatum esse, id est, Occupatum esse in cœnando, in sumenda cœna, vel in sumendo cœnæ cibo. at verò apud Thucydidem, τὰ ἀμφὶ δεῖπνον appellari, quæ ad prandium pertinent, id est ad instruendum & apparandum prandium pertinentia. ‖ Οἱ ἀμφὶ Πρίαμον, ad verbum, Qui sunt circa Priamum vel erant (subauditur enim ὄντες) pro ὁ Πρίαμος, Priamus. Homerus Iliadis γ, H
Οἱ δ' ἀμφὶ Πρίαμον καὶ Πάνθοον, ἠδὲ Θυμοίτην, Λάμπον τε, Κλυτίον θ' Ἱκετάονά τ' ὄζον Ἄρηος, pro, Priamus & Pāthous, & Thymœtes, &c. vt docet Eustathius. & ipse Homerus mutato hoc genere loquendi, subiungit Οὐκ ἀλίγων τε καὶ Ἀντιθέων, pro οἱ δὲ Οὐκ ἀλίγοντες καὶ Ἀντιθέους ἔχε, re-

tinendo eandem sermonis formulam. Est autem non minus, imò etiam magis vsitatum in prosa hoc loquendi genus. Lucianus, οἱ μέντοι ἀμφὶ Ἀριστίππου τε καὶ Ἐπίκουρον ἐδόκουν παρ' αὐτῶν ἐφέρεσθαι, Aristipp⁹ & Epicurus primas tenebant. Sic οἱ ἀμφὶ Σωκράτην reperitur positum pro Socrates: οἱ ἀμφὶ Κορινθίους, Herod. pro οἱ Κορίνθιοι, Corinthii. Vsurpatur autem hæc phrasis & in obliquis casibus. Synesius, ἐδεήθη τοῦ ἀμφὶ τὸν ἱππέα Παῦλον καὶ Διονύσιον, pro τοῦ ἱππέως Παύλου καὶ Διονυσίου. Vsitatum est verò & περὶ pro ἀμφὶ in huiusmodi formula sermonis, vt οἱ περὶ Ἀναξαγόραν apud Aristotelem, pro Anaxagoras. Sic apud Plutarchum in Demetrio, οἱ περὶ Φίλιππον καὶ Ἀλέξανδρον. Quoniam verò (inquit Budæus) sub voce plurali singulos significat hic sermo, ideo singularis numeri verbo iungi potest figuratè. quomodo Herodotus lib. 1 vsus est, his verbis, καὶ οἱ ἀμφὶ Πεισίστρατον, ὡς ἐστρατήγησε τὸν Μαραθῶνα, ἔσεσθαι δοκέω τοῦτο μὲν τοῦ τὸ σῶμα ἐόντος, ἀπηυτομολήκεσι δὴ παρὰ Λυκώνιδος Ἀθηναίοισι ἱρόν, καὶ ἀνάθημα ἵδρυται τὸ ὅπλα. Aliquando tamen (subiungit idem Budæus) pro homine & comitatu eius vel sodalitate accipitur, vt apud Plutarchum in Demetrio, οἱ δὲ περὶ τὸν Φαλαικρέα, πάντες μὲν ὤοντο δεῖν χάριν τὸν κρατοῦντα, ἅμιλλαν δὲ προσβάσεις οὐδαμοῦ ἀπέφηναν. Hactenus Budæus. Sciendum est autem in nonnullis locis ambiguum esse vtro modo intelligendus sit hic sermo. vnde & duplices extant in quibusdam locis interpretationes: vt apud Thucydidē, οἱ ἀμφὶ Πείσανδρον, Pisander cum sociis. vel, vt alii, ipse Pisander, nihil adiungendo. Sic οἱ ἀμφὶ Κῦρον apud Xenophontem, Cyrus & eius milites. vel, secundum alios simpliciter, Cyri milites. Sic apud Platonem, οἱ ἀμφὶ τὸν Ὀρφέα, Orphe⁹ & eius sectatores. vel, vt alii, simpliciter, Orphei sectatores. ‖ Ἀμφὶ itidem cum accusatiuo, Circiter. Lucianus, ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους. Idem, ἀμφὶ τὸ ἑβδομηκοστὸν ἔτος ὢν ἀπέθανον, Quum annos esses natus circiter quinquaginta. vel (vt alii) Quū circa quinquagesimum esses annum.

Ἀμφὶ περὶ, cum accus. positæ, ὀκτὼ περὶ τὰς χιλίους, pro alterutra sola. ll. β, Ἀμφὶ περὶ κρήνην. Interdū autem περὶ præponitur, posita post ipsam particula τε, itémq; post ἀμφὶ. vt Il. ο, — περί τ' ἀμφί τε βάλλον. Sic Apoll. Arg. 2, — ὅφις περί τ' ἀμφί τ' ἔρυτο Ἀθήνας. Existimo autem hanc copulam ab vtroque inseri metri gratia potissimū. Suidas ἀμφὶ περὶ exponit ἐξ ἑκατέρου μέρους, id est, Ex vtraque parte: in cuius exēplaribus malè inter ἀμφὶ & περὶ distinctio interposita est.

Ἀμφὶ, pro περὶ & ὦν & ὅτι, & pro δύο, in compos. Eust.

Ἀμφὶ, aduerb. tunc casu, vt & Circùm Latinè aliquando Exponitur & Circumcirca. Apoll. Arg. 2, — ἀμφὶ δ' ἅπαντα. potest tamen subaudiri hic aliquis datiuus extrinsecus. Exponitur & Circumcirca, ibidē, — ἀμφὶ δ' Κόλχων ἔδραι ναιετάουσι.

Ἀμφὶς, aliud aduerb. ex ἀμφὶ præpositione factū, addita litera σ: vt ex præpos. περὶ nt πέρξ, additione literæ ξ. Vtrinq; , Ab vtraque parte. Il. ι, σθεναρὼ δ' ἄξονε ἀμφὶς, id est ἀμφοτέρωθεν, inquit Eustath. At Il. ν, Ἡ χ' ἵππους ἐξ λαὸν ἐλαύνεις ἀμφὶς ἰόντας. vbi ἀμφὶς idem ait significare vel in circuitu, aut circumcirca: vel Ἀμφὶς aduerb. pro præpositione ἀμφὶ (significante Circum) accipi: vt intelligatur ἀμφὶ τὰ τάχεα ἵππων. Idem & alibi ἀμφὶς pro ἀμφὶ positum annotat. Apud Hesiod. autem ἀμφὶς, Circunquaq; aut secundū Hesych. Apertè significat in Ergois, Πάντα μὰλ' ἀμφὶς ἰδών. at Il. β, itidem cum verbo ἰδών iungitur, sed genitiuū habet: hoc loco, Ἀμφὶς ἀμφὶς ἰδών: secundum hanc expos. περὶ περὶ βάθος τὸ ὄρυμα vel περὶ κλίσας.

Ἀμφὶς, Sine, Seorsum, cum genit. vt ἀμφὶς Διός, pro Absque Ioue, vel Seorsum à Ioue, apud Homerum. Apud eundem Od. ω, — πολλὰ χρόνον ἀμφὶς ἐόντα Φιλότητος id est χωρὶς inquit Eust. vel πόρρω. Hesych. in Διαμφὶς tradit & Æschylum in Prometheo vincto ἀμφὶς posuisse pro χωρὶς. Interdum cum verbo iunctū (non in compositione tamen) idē significat: vt ἀμφὶς φρονεῖν, Seorsum deliberare vel cōsultare. pro Diuersa consilia agitare. Sic ἀμφὶς φρονῶν exponitur διχόνοιαν, quasi διχόφρονα.

Ἀμφὶς, Extra, itidē cum genit. vt apud Hom. ἀμφὶς ἑδὸς δρεμέτοιο, id est ἐκτὸς, inquit Eust.

Ἀμφὶς, Inter, In medio. Iliad. γ, — ὀλίγῳ σ' ἐπὶ ἴσῳ ἀμφὶς

χρουσι, Parum terræ erat inter vtrosque. vel In medio, A si non subaudiatur casus.

Ἀμφοῖς ἔχω, pro περιέχω, Complector. Hes.

C. Διαμφὶς, Vtrinque. Item, Seorsim. κεχωρισμένως, & ἐξ ἑκατέρου μέρους. Vtitur Dionys. in lib. De situ orbis. ΒΤ Διαμφίδιος (q.d. Seorsim positus, Separatus) Diuersus, Alienus. Διαμφίδιον μέλος Hesychius exponit ἀλλοῖον & διῃρημένως κεχωρισμένον.

ΑΜΦΩ, Ambo. Il. ε, Ἄμφω ἀφ' ἡμείων, εἰ χρεὼ ἔπρός γε φύγῃσιν. Interdum etiam Ambæ, vt apud Hesiodum, — ἄμφω χείρε ἰσθλαί. Interdū articulus præfigitur, vt Odyss. σ, C — τὼ δ' ἄμφω χεῖρας ἀνίσχον.

Ἀμφοῖν, in duali, gen. vel dat. Syn. ἐπ' ἀμφοῖν τοῖν δρυοῖν. vbi notandus est dualis cum plurali coniunctus. (quod & in δυοῖν fit aliquando: vt δυοῖν ἀρρένων) ἀμφοῖν χεροῖν, Ambabus manibus. ἀμφοῖν ποδοῖν, Ambobus pedibus. Est & fœm. gen. interdum, sicut ἄμφω: vt ἀμφοῖν ταῖν δέλτοιν. ¶ Absolutè interdum ponitur ἀμφοῖν, subaudito nomine χεροῖν, idque more Attico: vt apud Homerum ἀμφοτέρωσε & ἀμφοτέρωθι, subaudiendo χερσί: vt si Latinè dicamus Ambabus, pro Ambabus manibus. D

C. Σωάμφω, pro Simul ambo, vel simpliciter pro ἄμφω, Ambo. Vtrique, vel Vtraque. Polyb. lib. 1, ὁ δὲ τολίμων ἅπαξ μὲν σωάμφω ἐσφαλκὼς ἦν τοῖς πολεμίοις. Vbi obserua præfixum esse articulum. Philo De mundo, σωάμφω θεωρεῖν τὰ ὁπωσοῦν, vtrunque expendentes, de re statuere, Bud. interpr.

¶ Ἀμφοτέρως, ἀμφοτέρα, ἀμφότερον, Vterque, vtraque, vtrunque. Aphthonius, μόνος γὰρ πάντων ἐπ' ἀμφοτέρῳ κρίνεται βίῳ. qui locus citatur in vulg. lex. Græcol. Il. ζ, Ἀμφότερον, κόσμος ἦν ἵππων ἐλατῆρί τε κῶδος. Od. ο, Ἀμφότερον, κῦδός τε καὶ αἶσα καὶ ὄνειαρ Δ[illegible]πήσαν τε ἴμεν. vbi ἀμφότερον ait Eustathius significare δύο ταῦτα, id est hæc duo: τόδε καὶ τόδε, hoc & illud. Il. γ, — Ἀρητροίων Ἀχαμέμνων Ἀμφότερον βασιλεύς τ' ἀγαθὸς, κρατερός τ' αἰχμητής. Vbi eodem modo positum est ἀμφότερον quo in præcedente loco: & Eustath. inter se eos confert vt similes: alibi tamē aduerbialiter positum hic censet ἀμφότερον, vt postea dicetur.

Ἀμφοτέρω, in duali, Od. ζ, Νῶϊ δὲ ἀμφοτέρω ὠμοιήμεθον ἁρμηνείης. Isocr. in Panegyr. ἀμφοτέροιν αὐτοῖν ὀρθῶς τῆς Ἑλλάδος ὄντοιν. E

Ἀμφότεροι, in plurali, in quo & frequentius vsurpatur: & ita quidem frequenter vt Budæus in eo solo vsurpari scripserit. Οὐδέτερος etiam (inquit in Comm.) & οὐδέτεροι pluraliter dicitur, sed ἀμφότεροι semper pluraliter profertur. At singularis & dualis habētur in modò citatis locis. ac, si singularis in vsu non fuisset, iocatus ex vocis ambiguitate nō diceretur Philippus in illo dicto quod à Plut. refertur, ὁ μὲ ἑκάτερος ἀμφότερος, ὁ δὲ ἀμφότερος, οὐδέτερος. nec traderent grammatici ἀμφοτερὸς scribi ὀξυτόνως quum est nomen proprium, ad differen F tiam nominis appellatiui. quod tamen in illo Plut. loco obseruandum non videtur, ne discrimine posito per accentū, gratiam quæ est ex ambiguitate, amittat, sicut & in ἑκάτερος. Ponitur autē in plurali sicut & apud Latinos Vtrique pro vterque: vt apud Terētium Vtrique ab vtriusque deuincimini: pro Vterque ab vtroque. Gal. ad Glauconem, καὶ εἰ δι' ἀμφοτέρων ῥινῶν αἷμα πολὺ φέροιτο, τοῖς ἀπαλοῖς ἀμφοτέροις ἐνεβάλλετο τὸν σωλῆνα δύο. Per vtrasque nares, & vtrisque intestinis, pro Per vtranque narem, & vtrique intestino. Athen. de G Stratone & Nicocle, ἀλλ' ἀμφότεροι βιαίῳ θανάτῳ διεφθάρησαν. Interdum articulus præfigitur, vt Il. υ, Ὡς τοὶ ἀμφοτέροις μάκαρες θεοὶ ὀπιπεύεσκον Σύβαλον. Neutro genere ἀμφότερα. Xenoph. ἐδόκει δ' αὖ ἀμφότερα ταῦτα, &c.

Ἀμφότερα (inquit Budæus) de pluribus dicitur, sed vt duobus: hoc est, in duo genera diuisis. Aristot. in 2, De hist. anim. loquens de lacerta & crocodilo, τούτοις ἀμφότερα τὰ πτερὰ, καὶ τὰ σκέλη καὶ τὰ ὀπίσθια, καμπτέα εἰς τὸ σκέλος.

Ἀμφοτέρως, sæpissimè per se ponitur, subaudito substantiuo χρεί: & ἀμφοτέρωσε Ionicè pro ἀμφοτέρως. Od. σ, — ὃν αὖ κακὰ μητιόωσι μνηστῆρες ἀμφοτέρωσε. Sic alibi ἀμφοτέρωθεν ἰδέξατο. Non tamen semper hunc datiuum χρεὼ omittit: vt Od. ε, Ἀμφοτέρωσε δὲ χεὶρ ὑποσύμβολος λαξιπήρης. Vsurpatur autē & in prosa ἀμφοτέρως interdū pro

ἀμφοτέραις χερσί. ac fortasse sic accipitur hoc in loco, ἀμφοτέραις τὴμὲ ῥινὸς, τὴν δὲ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐπιλελημένος, id est Quū ambabus, vna quidē nares, altera autē oculū prehendisset. Quæ mea interpretatio valde discrepat ab ista quæ in vulg. lex. habetur, Pariter tum nare, tum oculo mutilatus. Sed quidnam subaudiendo ἀμφοτέραις pro Pariter posset accipi, & quomodo ἐπιλελημένος (pro quo illic ὑπολελειμένος) mutilatum significare, viderint ii quibus ea placebit interpretatio. Notandum est autem, vt dicitur ἀμφοτέραις subaudiendo χερσὶ, ita & ἀμφοτέρων dixisse Theocritum subaudientem ποδῶν, in fine Idyllii 14, — ἐπ' ἀμφοτέρων δὲ βεβακὼς Τολμασῆς ὀπόταν μόλοι θρασὺν ἀναστήσων, id est, Vtrique pedi insistens.

Ἀμφότερος, absolutè: vt ἀμφοτέρων ἕνεκα, Vtriusque rei causa Et cū præpositionibus δίχα, κτλ. ὁπί. δι' ἀμφότερα Propter vtraque, pro Propter duo, id est, Duabus de causis, Duplici de causa. Et pro eodem interdum κατ' ἀμφότερα. Quod tamē & aliter exponitur nonnunquā, videlicet In vtranque partem, Vltro citróque. Ac tum subauditur substantiuum μέρη. Interdum & ἐπ' ἀμφότερα sonat In vtrāque partem, subaudito eodem substantiuo. Exponitur & In ancipiti. quæ explicatio fortasse conuenire possit huic loco Thucydidis, ἐπ' ἀμφότερα γὰρ ἐνέβαινον ταῖς γνώμαις. q.d. ad verbum, Habentes sententias in vtrāque partem, id est (vt quidam interpretati sunt) Quum sententiis variarent. Aliud autem substantiuum quàm μέρη sunt qui subaudiendum alicubi putent. vnde hunc Platonis De legibus locum (vbi legitur ἐπ' ἀμφοτέρα sequente genitiuo) ἐπ' ἀμφότερα σώματός τε καὶ ψυχῆς, interpretantur Ad vtranque rationem, corporis & animi. vel, Ad vtrunque tam animi quàm corporis cultum. Sed viderint quibus ea interpretatio probatur.

Ἀμφότερον aduerbialiter ponitur interdum, inquit Eust. vt Il. γ, Οὔτέ γ' Ἀτρεΐδης Ἀρητροίων Ἀχαμέμνων, Ἀμφότερον, βασιλεύς τ' ἀγαθὸς κρατερός τ' αἰχμητής. & Il. ζ, Καὶ μὰ τριοβρυπάτῳ πόντῳ Κρόνος ἀσχολιώτης, Ἀμφότερον, ἠμὲν τε θεοῖσι τέτυκται καὶ θνητοῖσι Κίκλησσι. & Il. ν, — χώσατο δ' αἰνῶς Ἀμφότερον, νίκης τε δι' ἔγχεος ὀρθωθῆναι. & Il. ν, Ἀμφότερον φιλότητι δι' αἰδοῖ φῶτας ἑῆας. At ego in primo illo loco ex Il. γ, & in similibus nō video cur ἀμφότερον esse non possit nomen: de cæteris autem nihil dico.

Ἀμφοτέρως, aduerbium, Vtroque modo, Vtraque ratione apud Plutarchum.

Ἀμφοτέρῃ, Vtrobique, Vtrinque, vt in vulg. lexicis Græcol. exponitur. Videtur certè eandē quā & ἀμφοτέρως significationem habere.

Ἀμφοτεράκις, Idem quod ἀμφοτέρως.

Ἀμφοτέρωθι, Ἀμφοτέρωθεν, Ἀμφοτέρωσι, aduerbia loci, Vtrobique, Vtrinque, Vtroque: vel Vtraque in parte, Ab vtraque parte, In vtranque partem. ἀμφοτέρωσι exponitur etiam Vltro citróque.

C. Σωαμφότερον, q.d. Simul vtrunque. Item pro ἀμφότερον simpliciter, id est Vtrunque. Plato Epistola 8, ὑπὸ ξυναμφοτέρων. Sic σωαμφοτέρου apud Aristotelem & Galenū. Ξυναμφότερον (inquit Bud. pag. 517) numero singulari, licet ἀμφότεροι tantùm dicatur pluraliter. Quibus verbis ita refragantur vulgata lexica, vt nullum tamen afferant exemplum quod illis opponant. Thucydides ὁπλίται ξὺν ψιλοῖς, σωαμφοτέρους ἐς τετρακοσίους, id est, Qui simul iuncti, ad quadringentos erant. Apud eundem, σωαμφότεραι τῆς. Demosthenes, ἃ σωαμφότερα οὔτω πεφυκέναι αἰσχρῶς.

Ἀμφοτερίζω, In vtranque partem vergo, Sum anceps. Item, Vtrinque cingo, vel attingo, inquit Bud. citans hunc Strabonis locum, ex lib. 6, de Sicilia loquentis, τὰς δὲ πλευρὰς ἃς ἀμφοτερίζουσιν αἱ βᾶσις ἄκραι, δύο μὲν εἴσω κοῖλαι, τρίτη δὲ, πυρτή. Nisi lis εἰς ἃς.

C. Ἐξαμφοτερίζω, Vtraque re excido. Item, In dubio pono. Vel, Dubium facio, Hes.

B C. Ἐπαμφοτερίζω, cum datiuo (inquit Budæus) Vtroque pertineo, In vtranque partem vergo, Ancipitem me præbeo, & mediam naturam habeo. Inter duo aut plura genera ita intercedo vt in nullo genere planè censeri possim. Aristot. De part. anim. lib. 3, φασὶ γὰρ ἐπαμφοτερίζειν τούτοις τὸ ἦπαρ καὶ ὁ σπλήν. Idē Arist. De gen. an. lib. 4,

ὁ δὲ ἄνθρωπος ἐπαμφοτερίζει πᾶσι τοῖς γένεσι. id est, Cum omnibus generibus ambigit, vt Gaza vertit. Id est, Cum omnibus generibus æquè intercedit homini similitudo, quod quidem ad partum attinet. Liuius de hermaphrodito, lib. 7 De bello Punico, Et Sinuessæ natum ambiguo inter marem & fœminam sexu infantem, quos androgynos vulgus appellat. Hæc Bud. Sunt autem & qui illud ἀμφοτερίζειν τύπῃσι interpretentur, Ancipiti inter hæc esse specie. Sic apud eundem, De anim. al. lib. 2, ἐπαμφοτερίζειν τῇ φύσει τῇ ἀνθρώπῳ, interpr. Natura ancipite hominem imitari. Addit Budæus ex eodem Aristotele, ὁ δὲ πίθηκος, διὰ τὸ τῷ μορφῷ ἐπαμφοτερίζειν, καὶ μήτε πέρων τὴν ἴδ καὶ ἀμφοτέρων, διὰ τοῦτο, &c. Quæ interpretatur ita, Simia verò, ob id quòd in medio posita sit & bipedum & quadrupedum, quod quidem ad formam attinet. Vel, Quòd controuersia sit inter bipedes & quadrupedes. Citat & ex Platone, De republ. lib. 9, καὶ γὰρ ταῦτα ἐπαμφοτερίζειν, &c. id est (vt ibidem vertit) Hæc ambigi. id est, ambigua & controuersa esse in vtram partem magis vergant. Cæterùm pro anceps & ambiguum esse, construitur interdum & cum ὅτι vel ὡς licut ἐπαναίρω. vt Aristot. Ethic. 7, ἐπαμφοτερίζοντα διὰ τὸ ἄδηλον ὅτι τὸ βέλτιον καὶ τὸ χεῖρον, id est Ancipitia & ambigua ad melius & ad deterius, inquit idem Bud. in alio tamen ordine hanc significationē ponens. Ἐπαμφοτερίζω, Verique sufficio, Aristot. De gen. lib. 4, εἰ δὲ φύσις οὐ δύναται πολυχοῦν οὕτως ὥστ' ἐπαμφοτερίζειν, idē Bud. Ἐπαμφοτερίζειν, Alternare. Plut. ἐπαμφοτερίζων τοῖς λογισμοῖς, Alternantibus in eo sententiis, inquit idem Bud. Ἐπαμφοτερίζω, In neutras partes trāseo, Integrum me & medium præbeo, vt exponit idē Bud. in hoc Plutarchi loco, τοῖς δὲ Βοιωτοῖς ὁρῶν ἐπαμφοτερίζοντας.

A N, Coniunctio interdum potentialis, interdum expletiua. Demosth. ad Aphobum, ἔτι δὲ τὸ σεσημ' ἂν ἐξελέγξαι ζητῶν, οὐχ ἥκιστ' ἂν με τὸν παῖδα τὸν γεγραφότα τὰς μαρτυρίας. Hic alterum ἂν est δυνητικὸν, alterum παραπλήρωμα τοῦ, inquit Bud. vt apud Aristot. in 10 Ethic. μᾶλλ' ἂν τοῦτο δόξειεν ἂν ὁ τῆς εἰρηνικῆς νομοθετικὸς γενόμενος. Et apud Aristophanem in Vespis, ἐγὼ γὰρ οὐκ ἂν ὁρκίσαιμι μᾶλλ' ἂν τὸν βίον λαβεῖν ἂν ἕνα μου τῶν δικαστῶν. Quod sit autem ἂν δυνητικὸν, id est potentiale, & cur ita vocatum à grammaticis, ex iis quæ sequuntur eius vsus exemplis colligendum est. In quorum multis interpretandis verbum Posse assumemus. vnde & potentialem dictam volunt, quòd videlicet quædam τῷ δύνασθαι significatio ea includatur. Cū præt. imperfecto indicatiui, Demosth. contra Midiam, χρησιμώτατοι γὰρ ἂν ἦσαν ἅπαντων, Essent enim omnium vtilissimi. Vel, esse possent. quum sine ἄν, significent hæc verba, Vtilissimi enim erant. Cum præterito perf. Idem, ἤδη γάρ ποθ' ὑμᾶς αὐτοὺς πάλαι ἂν ὑπολώλατε, Iam pridē periissetis. vel, Iampridem poteratis periisse. vel, Iampridem fieri potuisset vt periissetis. Ita enim resoluo vt ostendam vim δυνητικὴν inclusam (vt dixi) huic particulæ. nam sine ἄν sonat πάλαι ὑπολώλατε, Iampridē periistis. Iunctæ autem cum præt. pluſquamperfecto huius particulæ in vulg. lex. Græcol. ponitur hoc exemplum, ex Demosth. ἦν ἃ δύναμαι πάντων ἂν ἐμαυτοῦ πλεῖστ' ἐμοῦ γέγαφα. quo in loco Dem. ὑποπαιτιᾶται τὸν vsum σὺν τῷ ἐδυνάμην, sed qui vim habeat τῆ παρατατικῆ, annotat Bud. Cum aor. 2, μὴ ἂν οἴηθῆτε τιμωρεῖν μοι Ἀθηναῖοι, Non putasset. Antipho contra Leocratem, πῶς δ' ἦν οὗτος ἢ μισόδημος τότε ἢ μισοπόλεμος, ὃς γε ἐδυνήθη ἂν ἅπαντα ἑαυτὸν ὑποποιῆσαι ἰδίᾳ; id est, Qui potuisset. Syn. τὸν μὲν, ὅτι ἐκείνους δεῖ οὕτ' εἰς μὰ πεπόνθατε, ἀλλ' ἐπίστασθ' ἂν ἐκείνους δὲ καὶ μὰ πολλά παθόντας, ὅτι σωφρονεῖν ἂν, id est (interpr. Bud) Hunc, ideo quòd etsi facinus non admisit, est tamen eiusmodi ingenio vt fecisse credi possit: hos, quòd etsi crimen non confinxerūt, idonei tamen sunt qui confinxisse existimentur. Cum aor. 2. vt, εἶπον ἂν, εἰ ἀκούσαιμι, Dixissem si audiuissem. Obseruādum est autem, vt in interpretatione Latina indicatiuum modum non retineamus, nisi periphrasi vtamur.

Cum optatiui etiam ponitur modò hoc, modò illo tempore. Cum præsenti: Lucianus, καὶ οὐ τοῦτο μόνον ἂν σε πλεῖν ἐν Ἀσσυρίων οὐκ ἂν φθάσας χρόνῳ ὑμᾶς ἐγρῦσαι. Sic, ἢ ἀὰ λέγομεν, Cur diceremus? vel, Cur dicamus? Cum aoristo, οὐκ ἂν διαφέροις ἔστ' ἔφηβός ὢν ἔτι ἂν καὶ παρθένος, Non diiudicaueris, vel Diiudicare non possis. Nisi quis malit, Non diiudicares, aut Diiudicare non posses. Lucianus, δυοῖν γὰ πατέρων οὐκ ἂν ἀμφοτέρων. Demosthenes, πῶς ἂν ἀμφοτέρως συνεφαίνετο γένοιτο; Homerus quoque optatiui indefinito aliquoties iungit istam particulam: vt Iliad. 1, Τυδείδην δ' οὐκ ἂν γνοίης πότερος μετέπρεπε, Non cognosceres, vel Non animaduerteres. siue Non animaduertas, aut Nō animaduerteris, aut Animaduertere nō possis. Il. ω, ὑπὲκ ἂν τις τοιμπὴν ὀνοσσάμενος μαχέσαιτο. Il. 1, Τυδείδης, ὅς νῦν γε καὶ ἂν Διὶ πατρὶ μάχοιτο, id est, Qui nunc vel cum ipso Ioue dimicet, siue dimicaret. aut Dimicare posset, vel possit. Notandum est verò hoc in versu ἄν aliter collocatū quā in prosa collocare liceret. in ea enim dicendum foret, ὅς νῦν γε καὶ Διὶ πατρὶ μάχοιτο ἄν, vel, ὅς νῦν γε μάχοιτο ἂν καὶ Διὶ πατρί. vel, νῦν γ' ἂν καὶ Διὶ πατρὶ μάχοιτο. Il. α & β, Ἦ γὰρ ἂν Ἀτρεΐδῃ νῦν ὕστατα λωβήσαιο, Alioqui enim nunc postremùm Atrida cōuitiareris. Aut potius Cōuitiatus esses. Sic Plato De repub. lib. 8, οὐ γὰρ ἂν τοῦλοιπὸν τὸν βίου ἡμῶν ἐτελεύτα ἐπίσατο, Alioqui enim cæcum vitæ ducem non constituisset. Dicitur & καὶ τ' ἄν, pro καί τοι ἄν, vt apud Xenophontem, ἄγνοιαν καὶ τ' ἂν εἴη αὖ Κύρῳ. Item ἄν cum optatiuo post relatiuum. Xenophon, λέγω ἃ οὐκ ἂν τις βούλοιτο ἀκοῦσαι. Budæus in Comm. quum dixisset, ὁ δ' ἂν ἀορίστου ὁμοίως plerunque cum subiunctiuo construitur: vt, ὅ, τι ἂν λέγῃς, ἔγωγε ἂν διαφέροιμι, subiungit, Interdum autem & optatiuo: sed tum demum quum res præterita narratur. Aphthonius in vita Thucydidis, de Antiphonte, ἐμαρτύρησε δὲ αὐτῷ καὶ Θουκυδίδης ὁ μαθητὴς, ὅτι ὦ ἂν σύμβουλος ἡμῶν γένοιτο ἀεὶ τὰ ἐκείνου ἐπῄνει ἐπὶ τὰς δίκας. Demosth. Phil. 2, ἐκόλαζον δ' οὕτω καὶ ἐπιμωροῦντο οἷς ἂν δόξειεν δωροδοκεῖν. Idem Pro corona, ὦ πόσου ἂν σὺ πρίαιο; καὶ πρίν γε λαμβάνειν; ὡς ἐκ τούτων δῆλον. quum oporteret. vel quum oportebat.

Cum subiunctiuo etiam collocatur. Isocr in Panegyrico, οὕτω γὰρ ἀμφοτέρων ὑμῖν πεπείσεσθε, ὡς ἐγὼ δ' ἂν διδάξω περὶ αὐτῶν, ita exp. vt optimè docere possitis. Galenus lib. Meth. 10, ὅπως σκέψῃ δ' ἀκριβὴς ἄν σοι γένηται διελεῖν τοῦτο, &c. Consideratio exacta tibi fuerit (vel, esse possit) si diuidas, &c. Plato in Phædro, καλὸν γοῦν ἂν ὦ Σώκρατες εἶδος ἦ καταγελάστως ὁ ἔσται λαβών, id est, Atqui bellam ô Socrates speciem is intellectu perceperit qui hoc assequi posset. vel, Intellectu perceperit qui hoc assequutus fuerit, vt Budæus interpretatur: qui & ἦ pro ἐὰν positum scribit. Citat & Alcidamantis hunc locum vbi eadem periodus vtrunque modum habet: ὁμοῦ γὰρ ἅπαντα μέλλει φορτίον δυσάλωτος, ὅτῳ τὰ κουφότατα μεταλαβεῖν, ῥᾳδίως μεταχειρίσαιτ' ἄν· ὁ δὲ πρὸς τὰ κοῦφα τῇ δυνάμει δυσκούφιστος, οὐδὲν ἂν τῶν βαρυτάτων οἷός τε ἦ φέρειν. Addit idem, Quum autem ἂν est ἀορίστου, plerunque cū subiunctiuo construitur: vt ὅ, τι ἂν λέγῃς, ὅσου ἂν δέῃ φέρῃς. Quibus exemplis à Budæo prolatis videntur hæc esse similia. Lucianus, ὁπηλίκος ἂν ᾖ, Γοσηδῶνος υἱός ἐστι, Qualiscūque sit, filius est Neptuni. Idem in Anacharside, ἀλλ' ἔνθα ἂν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι δόξῃ, ἀντιλέγε δοκῶ, Sed vbicunque tibi non rectè quidpiam dici visum fuerit, statim contradicere. nam quanuis δοκῶ præsentis sit temporis, est ita vertendum tamen. Alii, Sed vbicunque non rectè quid dici videatur. Dem. ὡς λέγων ἀνηκόους ὅτου ἂν βουληθῆς. Sic, ἀδικεῖσθαι φαίην ἂν ὅσα ἂν οἴωνται συμβῆναι αὐτοῖς. Habet verò cōiunctiuū ἄν & quum annectitur aduerbiis temporis, ὅτε, ὁπότε, ἐπεί & apud poetas ὄφρα: vnde ὅτ' ἄν, ὁπότ' ἄν, ἐπήν, & ὄφρ' ἄν: vel potius coniunctim, ὅταν, ὁπόταν, ἐπάν, ὄφρα: vt & ἐπειδὰν passim coniunctim scriptum reperitur, nō diuisim ἐπειδὴ ἄν. Exempla vide cum vnoquoque aduerbio.

Ἄν cum infinitiuo tria tempora significat, inquit Budæus. Dem. ἔφασκέ γε μικρὰ βουλῆσθαι τῶν πάντων ὑμῶν δοῦναι, ἢ μικρὰ ἀναλῶσαι ἄν, ἢ μὴ τὰ δίκαια ποιῆν, εἰλάχιστ' οἱ πλούσιοι; Vel diuites modicas pecunias in id impendere voluisse? Vel modica pecunia emptum voluisse, ne iustā collationē præstare cogerētur? Quod etiā per futurū dici potest, licet sit rarius. vt Pla. De rep. 6, καὶ δυσμενὲς γὰρ ἂν τις οὐ φοβοῖτο πολέμιόν τε πολέμιος, καὶ ἀπὸ τῶν μαχητῶν οἱ τοιοῦτοι ἤδη, γιγνόμενοι αὖ αὐτὸν τοῦτον εἶναι οὐκ ἄμεινον ἀκούσονται. Simul iūxit τοῦτον αὖ & ἀκούσονται αὖ inquit Budæus (at ego αὖ cum γιγνόμενοι iungi existi-

mo) Iungitur autē cum futuro plerunq; in verbis quæ futurum poſcunt, vt νομίζω, ἡγοῦμαι, τιμῶ, ἐλπίζω, φέρε δὴ κἀγώ, & ſimilibus. Antiph. φέρε χαρίζωμαι, ἐλπίζων οὕτως αὖ ἄμεινα πράξειν. Iſocr. in Buſiride, ἐνόμιζε γὰρ πᾶς μὴ παύσεσθαι ἐλεγχθεὶς ἀλλ' ἐφ' ἅπασι μείζοσιν καταφρονήσειν. Idē in eodem, ἡγούμενος ἂν ταῦτα μᾶλλον αὖ δοκιμάσειν. Idem De pace, οἴμαι πάντας αὖ ὑμᾶς καταγνώσεσθαι. Æſch. φέρε πρόφερε. præteritum futuro coniunxit, τίνα τάξιν τῶν πρόσθεν λέγων οὐκ ἂν ἔφη φυλάττειν, ἀλλ' ὅτι πρίψω πνί. vt ſit, οὐκ ἔφη ὅτι πρίψω, negauit ſe permiſſurum. Fit tamen & aliter in iis verbis interdum: vt Thucydides, ἐλπὶς γὰρ καὶ πάσας οὐκ ἂν πολλῷ πνι αὖ χρόνῳ τῶν παλαιῶν. Xenophon, ἐξῶν ἐλπίζω, εἰ τίνα πρὸς ἐμὲ ἔχοιεν πρόφασιν, πανόμοι' ἂν σοι τοῖς καλοῖς καὶ πιστὰ ἔργα ἐπιδείξασθαι ἡμᾶς. Iſocr. line illis etiam verbis per futurum extulit in Areopagitico, ἡμεῖς γὰρ ὧν μὴ ὑπὲρ τῶν οἰκοδομῶν τῶν παλαιῶν ὡς τὸν νεὼν οἰκοῦμεν, οὐκ ἔστιν ὅπως; οὐκ ἂν βουλευσόμεθα, ἢ τὸ πολεμεῖν ἡμῖν, καὶ βιωσόμεθα, ἢ ῥᾳδίαν ἅπασι κακὰ ποιήσομεθα. Hæc autem de ἂν iunctis cum infinitiuo, tradūtur in Comment. Budæi eodem modo, niſi quòd ex exemplis illic ſunt quædam paulo prolixiora. Notandum eſt autem, vt Demoſthenes dixit (in primo quod à Budæo citatur exemplo) δοκῶ αἰσθέσθαι ἄν, ita & Xenophontem dixiſſe Hell. 6, δοκῶ ποιήσασθαι ἄν. & eūdem Demoſthenē Olynth. 2, δοκεῖ ἴσχυν ἄν. vnde colligēdum eſt, ἄν cum verbo δοκῶ aut δοκεῖ (contrà quàm cum iis quæ paulo antè fuerunt enumerata, νομίζω, ἡγοῦμαι, &c. quæ affinem illi habent ſignificationem) potius aoriſto iungi quàm futuro. Hoc etiam obſeruandum eſt, præſens tempus itidem & aoriſtum infinitiui modi cū ἄν potius per futurum reſolui in interpretatione, quàm per præteritum, vt à Budæo reſoluitur in Demoſthenis loco qui primus citatur. Lucianus, οἴει ἡμᾶς ἐρεῖσθαι ἄν; Putas nos eſſe nauigaturos; Herodotus, οἱ δ' ἐπὶ τὰ δένδρεα ἔφασαν ἐρεῖσθαι ἄν τοῦτο, Illi negauerunt ſe vllius rei gratia id facturos. Demoſth. Olynth. 2, ὅστις πολλῶν μὲν ἄν τις ἴσχυν δοκεῖ μεγάλην τῇ πόλει φανεραὶ γεγενῆσθαι τὴν οὐσίαν φανερὰν γεγενημένην τῇ πόλει. hic ἰδεῖν ἄν pro ὄψεσθαι, id eſt viſurus eſſe, perſpectur' eſſe. Niſi quis malit, Videre poſſe, vel Valere perſpicere: aut etiā per futurum participii, valiturus perſpicere. ſed durius eſt hoc participium. Lucianus, οἴει δέ με φεύγειν πάντας ἄν τι τῶν ἐμῶν εἰπεῖν; Putaſne me talia omnibus eſſe dicturum? Animaduertendum eſt autem in hoc Luciani loco, vt & in proximè citato ex eodem, οἴει cum aoriſto iunctū, licet ſynonymum verbis ἡγοῦμαι, & νομίζω, quæ futuris potius iungi, paulo antè dictum eſt. Exempla autem τοῦ ἄν iuncti cum præterito infinitiui vide in annotatione abhinc ſecunda.

Cum participio etiam iungitur (idque non rarò) particula ἄν. Cum præſenti, vt Demoſth. Pro corona, τῶν πάντα Ἑλλήνων πολλὰ ἂν ἐχόντων μισοῦντα καὶ Κορινθίους καὶ Θηβαίους. Idē Olynth. 3, καὶ τὰ μὲν ἄλλα πωπότ', πολὺ ἂν ἦν εὐπειθῆ. Vt Iſocr. ad Philippum, βέλτιστον ἦν ὁμοίως ἂν ἡμᾶς καὶ σὲ συνεχῶς ἄρχοντας, πολὺ οἱ δόξητε &c. Nullo pacto videba poſſe Græciam tranquillitate frui. Quòd ſi verbum ἐνόμιζον præceſſiſſet, ἄξιον ἦν vtique dixiſſet. ‖ Cum aoriſto etiā ſæpe. Demoſth. ὑμεῖς δ' οἱ μεμελλήκατε πολλὰ καὶ δίκαια ἂν ἐκείνοις εἰπεῖν, &c. id eſt Qui ſuccenſere poteratis. vt interpretatur Budæus. Ariſtoteles, τῶν δ' ὄντων ἐν τῷ σωθέντι λέγεται ἃ σωθέντα ἦν, ὡς διαχωρισθέντ' ἂν ἦν τὸν αὐτὸν ἕκαστον. Id eſt, Quod niſi foret, ſuopte quæque nutu ſeparata eſſent & diſſipata. vt vertit idem Budæus. qui & ſubiungit, Per præteritumque ſæpe loquuntur de futuro, vt in his ipſis exemplis, Quod niſi ita ſit, ſuopte quodque nutu vtique omnia diſſipatum iri? Demoſth. contra Midiam, τῷ δ' μηδένα ὑφεῖσθαι τὸ λοιπὸν, τὸ δίκαιον τὸν αἰεὶ λαφύττοντα λῃ προσήκειν διδόναι, μόνον ἄτοπον ἂν ἡμῶν; id eſt (eodem interprete) Ne autem in poſterum quiſquam huiuſmodi petulantia vti auſit, quis non videt hoc præſtaturum, ſi vt quiſque conuictus ac damnatus iniuriarum fuerit, ita pœnam legitimam luerit. Idem Demoſthenes, οὕτω πάνυ τινὰς ὄντας αἰσθοῖς ἂν ὑμᾶς καὶ μιαροὺς, καὶ τοῦ ἂν ὑποσχεῖν τίνειν καὶ παθεῖν, & qui omnia & dicere & facere ſuſtineat. hoc eſt ὑποστόμαρος. Idem, μὴ πάνυ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοιούτοις οὕτω χρησταῖς ὑμῖν ἂν ὑμῖν, ἀλλ' ὡς πᾶς ἔχει ὑμεῖς, Nolite ergo aliter erga eos affici, qui, ſi liceret illis, ita de vobis ſtatuerēt.

Latini ſic loqui quodammodo videntur, quum per futurum ſubiunctiui efferunt quod dicunt: quod ipſum à præterito formatur. Cicero pro Cælio, Quare ſiquē etiam horum minorum aliquid offendit, iam iſta deſeruerit, iam ætas omnia, iam dies mitigarit. Hactenus Budæus. Sciendum eſt autē partic. in aoriſto cum ἄν aliā quoque admittere interpretationis formam. nam Budæus ἡγούμην ἄν vertit per futurum in loco Demoſthenis paulo antè citato: ſed pro Hoc præſtaturum, dicere licebat Hoc præſtare poſſe: vt apud Thucydidem, lib. 6, καὶ ἐς ἀνδρὸς αὖθις οὔτε ὄντα, οὔτε ἂν ἡγούμενα λογισμοῦσιν, licet οὔτε ἂν ἡγούμενα interpretari, Ea quæ futura non non ſunt. vel, Ea quæ eſſe non poſſunt. ſi ſcholiaſtem ſequamur, qui exponit οὐχ οἷά τε ἡγεῖσθαι: ſecundum quam expoſitionem particula ἄν meritò & hic διωπετικὴ appellaretur. ‖ Reperitur vero ἄν & cum infinitiui futuro in nonnullis locis, ſed qui ſuſpecti eſſe poſſint. Plutarchus in Camillo μαχουμένων ἂν βέλτιον. Iſocr. De pace, καὶ μᾶλλον ἂν ὑμᾶς λυπήσοντα. Suſpecti autem ſunt huiuſmodi loci, tum quòd pauci ſimiles reperiantur, tum quòd facilis fuerit deprauatio vnius literæ. nam mutato α in ο fieri potuit futurum μαχουμένων ex aoriſto μαχαμένων, itidem futurum λυπήσοντας ex aor. λυπήσαντας.

Iungitur etiam ὁ ἄν (inquit Budæus) quum vim habet διωπετικὴν, σὺν ᾧδέ κως ἔχοντι μέρει, quod tamen Theodorus Gaza negauit. Plato in Phædro, ἡγοῦ οὖν τοῦτο μέθοδος εἰκὸς ἂν ὡς τῷ τυφλοῦ πορεία. Demoſth. φέρε συμβουλεύσω, Αὐτὸς δὲ πειράσομαι τὸν τρόπον εἰπὼν ὃν ἂν μοι δοκεῖτε μάλιστα παρασκευάζεσθαι. Idem φέρε δὴ σκοπῶμεν. Ἀλλὰ πάντα ταῦτ' ἐστὶ τῶν βαρβάρων ἂν ἁλωκέναι. Xen. Pæd. 4, καὶ πάνυ ἔγωγε ὅτι τοῦτο εἰκὸς μάλιστα πάντων ἐστὶ τοῦ σπείραντος ὧν τοιοῦτον καταλῆψεσθαι ἂν ὡς δεῖ τὸ ἄρουρον σπαρῆναι ἔχον. Ponitur & σὺν ἐπιφωνήσαι κῶ, vt idem in OEcon. dixit, ὅτι μὲν δὴ τὰ γράμματα ὀρθίσασθαι ἡκιστόν ἂν.

Ἂν conuenit etiam interrogationibus cum particula δῆ, inquit Budæus. Æſchines contra Cteſiphontem, σὺ δὴ ἂν ἡγούμην ἀποκτῆσαι, σὺ γὰρ ἂν φοβοῖο μὴ οὐκ ἐν τῇ πόλει, ἀλλ' ἐκ τῆς οἰκίας ὅπου κίνδυνος ἔσοιτο; Tu vt vicum vnum ad defectionē traheres? Quum autem ſine δῆ ponitur non habet eandem vehementiam, vt illud Demoſthenis Pro corona, τί ποιῶν ἂν ἢ τί οἰόμενοι λέγειν τοὺς ἀστοὺς αἰθρώπους ἐποιεῖτε; Quid dicturos fuiſſe exiſtimatis, aut quid facturos? Et illud, τὸ χαίρειν ἂν τῶν ὑμετέρων αὐτῶν ἕνεκα τῶν ἀλογευομένων, ἐκεῖνα διώκειτε.

Ἂν apud Iſocratem vim etiam habet verbi taciti ac ſubaudiendi (inquit Budæus) in Panegyrico, πρὸς τοῦτο ἐσπουδάκασι σουδὲν ὅσον περ ἂν τῆς ἑαυτῶν χώρας φροντίζοντες, Tam enixè contenderunt, tam accurate præſto fuerūt, quàm facere potuiſſēt ſi ſuum agrum populantes vidiſſent. Affert enim particula hæc compendium orationi. Plato in Philebo, δόξαν μὲν ἥδομαι ἂν τυγχάνοιμι, τὰ δ' ἄλλα ταῦτα οὐκ ἄν, non etiam, non item concederem. Hæc Budæus exempla citat: quibus addere iſta mihi viſum eſt. Demoſth. contra Midiam, ἐγὼ μὲν γὰρ ἴσως διατάμοιμι, καὶ ἄλλός τις ἄν, ῥᾳδίᾳ λόγον καὶ συκοφαντήσας. pro καὶ ἄλλός τις ἂν διώσαιτο. Ibidē, οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἄν. ἀλλ' οὐ Μειδίας. pro, οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἂν καπήδυ, niſi fallor. Fortaſſe autem particulam ἄν præcedente δῆ, orationis compendio ſeruire non immeritò dixerimus in his Herodoti locis, & ſimilibus: ita enim ille, lib. 6, ὁ, τι λόγος πολλὸς ἐν Σπάρτῃ ὡς Ἀρίστωνι ἀπόρημα παιδοποιὸν οὐκ ἐόντι. πολλῷ γὰρ ἄν οἱ καὶ τὰς πρώτας γυναῖκας, id eſt, Et magnus eſt apud Spartanos rumor prolificum ſemen Ariſtonem non habuiſſe. ſuſceperum enim fuiſſe liberos ex prioribus etiam vxoribus. pro, Nam ſi fuiſſet ei prolificum ſemen, ſuſceperum fuiſſe, &c. Idem, ὦ παῖ Καμβύσεω· εἰ δὴ καὶ ἐπιτρόπῳ σοὶ δὴ ἂν κοτὲ ἐς δεσπότην τύχης ἀπίκευ, id eſt, O fili Cābyſis: te enim dii reſpiciūt. nō enim ad tam proſperā fortunam euaſiſſes. pro, Niſi enim te dii reſpicerent, non ad tam &c. Sic Il. β, Ἀλλὰ μάλ' οὐκ Ἀχιλῆϊ χόλος φρεσὶν, ἀλλὰ μαθέμων. Ἦ δὴ ἂ Ἀτρεΐδης ταῦ ὕστατα λωβήσατο, id eſt, At enim nihil eſt bilis in Achillis pectore, ſed eſt lentus. nam Atrida nunc poſtremùm conuitiatus eſſes. pro, Nam ſi aliquid bilis eſſet in ei⁹ pectore, nunc poſtremùm ὁ Atrida cōuitia jactaſſes. Aptiſſima verò eſt his locis paſ-

ticula Alioqui,itidem compendio ſeruiens. Vt ſi dicas hîc, Alioqui enim ô Atrida nũc poſtremùm conuitia feciſſes.Habetur autem &Il.α idem verſus,Δαιτὸς ἔορος ἔα πολεμίζειν,ἐπὶ γὰρ ἀνδάνοῦσιν ἀοιδαοῖσιν.Ἦ γὰρ αὖ Ἀτρεΐδην νῶϊ ὧδε λώβη ἐόσθην.Citatur & Platonis locus in quo εἰ γὰρ αὖ itidem accipitur pro Alioqui non.

Græci (inquit Budæus) τὴν συλλαβὴν τῆς ὁριστικῆς, vel aliud tempus σὺν τῷ εἰ συνδέουσιν,(id eſt cum coniunctione εἰ)iungunt,de præterito loquentes: tũmque vim habet optatiui, vel optatiui certè loco ponitur, quum αὖ δευτερικὸς additur. Gregorius,εἰ μὲν σὺν ἐμοὶ ἐμαίνεσθε ὅσπερ ἐγώ, ἐζηλοῦμεν ἂν ὑμᾶς ὅσῳπερ καὶ ἐγώ.Hic non συλλαπτικῶς,sed ἀφελέστερον vſus eſt:quod idem eſt. Demoſthenes,ὅτι τῷ ἀδικεῖσθαι ἂν ἐμάνητε τῷ ἑαυτῶν,εἶτα πρὸς ἐμοὶ χαλεπῶς. Hic ὑπερσυντελικῷ vſus eſt σὺν τῷ συλλαμβάνοντι,ſed qui vim habet τῷ συλλαπτικῷ.Hæc Budæus. Vſus autem particulæ αὖ,quum in poſteriore parte periodi ponitur,εἰ autem in priore, ex his exemplis patebit. Plato in Apologia, εἰ γὰρ πάλαι ἐπεχείρησα πράττειν τὰ πολιτικά, πάλαι ἂν ἀπολώλειν,Si iampridem rempubl.tractare aggreſſus fuiſſem, iamprid̃ periiſſem. Æſchines,εἰ ἴσως φράσειεν,νῦν αὖ ὠνειδίζετο πωῦον τὸ δήμου,Si ſaperetis,ne nominaretur quidem populi nomen. In hoc autem poſteriore exemplo vtrunque verbum in eodem & modo & tempore ponitur: at in priore,in eodem quidem modo vtrunque, ſed non & in eodem verbo. Alia de αὖ cum εἰ iuncto, commodius in εἰ dicentur.

Quædam ſunt geniera loquendi in quibus εἰ in priore parte periodi ponitur, αὖ in poſteriore:vt modò dictum eſt. Sunt verò alia in quibus αὖ in priore,εἰ μὴ in poſteriore collocatur.vt apud Xenophontem lib.Ὑπομν. ι,οὐκ αὖ ἐφείλεσθαι εἰ μὴ ὑπέσχετο ἀληθεύειν. Interdum verò πλὴν εἰ,non εἰ μή. vt apud Iſocratem,Οὐ εἰσιν ἰδιῶται αὖ δικαίως ἡσυχίαν ἄγουσαι,πλὴν εἰ δόξειε &c. Sed & εἰ interdum ſolum(id eſt non habens annexũ πλὴν aut μὴ)poſteriorem locum occupat. vt Iſocr.ἐφεῖναι αὖ πάλιν. Ἐκείνους ὑμᾶς ἡγοῦμαι θᾶττ' αὖ ἀφεῖσθαι τῆς δόξης ταύτης,εἴ τις ὑμῶν ὀρθῶς δείξειε. Sed plura de his,quum ad tractationem coniunctionis εἰ ventum fuerit.

Αὖ geminatum ait Budæus ſibi magis συλλαπτικὸν videri quàm δευτερικὸν in hoc Xenophontis loco,Paed.5,ὅσῳ δ' αὖ κουρότερον συνεθίζωμεν ἄν τι πλείονος,τόσῳ πρὸς ὀρθὸν ἄγοντες ἥδιον αὖ ἀνεκτησόμεθά τι ἐξ ἀρχῆς ὀρθῆς καὶ καταδήσομεν. Addit,& in ſuperioribus exemplis idẽ eſſe poſſe.Sunt autem Iſocratis ambo: prius ex Areopagitico,ἡμᾶς γὰρ ἴσως μὲν ὑπὸ τῶν πολιτῶν ὡς τῷ πλήθει ὡς τῷ οἰκεσμῷ,οὐκ ἔστιν ὅπως οὐκ αὖ βουλόμεθα ἐν πολ..&c.posteri ex oratione ad Philippum, Οὐδεμίαν ἡδονὴν αὖ ἡγῶμαι ἡσυχίαν ἄγουσαν,πλὴν εἰ δόξειε πᾶσι τοῖς Ἕλλησι πόλεμον ἐξενεγκεῖν. Ex eodem Bud.attuli exempla τῷ αὖ δευτερικοῦ & συλλαπτικοῦ in eadem clauſula, quum incepi de hac tractare particula. Idem alibi αὖ eſſe πλεονάζον dicit in hoc Platonis loco,in Alcib.1,δικαίᾳ καὶ δίκαιον αὖ ἡγεῖσθαι,εἴ τῳ μὴ παρόντα τυγχάνοι.Cæterùm exiſtimo,qua ratione αὖ habebitur συλλαπτικὸν in duobus Iſocratis locis modò citatis(ac præſertim in poſteriori) eadẽ habitum iri & in his duobusDemoſthenis,Olynth.3,Ἃ μὲν δίκαια σωπῶ,πολλὰ αὖ ἴσχον τιμῆν.Et Pro corona,Τὸν πάντ' Ἀθηναίων πολλὰ αὖ ἐγκώμια μυριακῆσαι καὶ Κορινθίοις καὶ Θηβαίοις.Quinetiam cum præterito imperfecto indicatiui reperitur αὖ poſitum συλλαπτικῶς apud Ariſtoph. ſi bene memini. In vulgatis lexicis Græcolat.hic Herodoti locus citatur, tanquam αὖ ſuperuacaneum habens,cum eo tempore iunctum,ἢ δὲ χιὼν κλαίουσι αὖ ἐξ ὠδόντων.

Αὖ cum ὡς mihi videtur itidem συλλαπτικῶς poni,vt dicam quum de ὡς αὖ tractabo,in ὡς.

Καὶ pro ἔτι & αὖ vide in Καί.

Αὖ iunctũ cũ aduerbiis ἐπὶ,ἐπειδὴ,item ὅτι,ὁπόταν,&c. (vnde ἐπεὰν,ἐπειδὰν,ὅταν,ὁπόταν &c.)vide in ſingulis.

¶ Αὖ pro ἐὰν,id eſt Si,vide poſt Εἰ.

Α' ΝΑ', præpoſitio,Per.Hom.Od.ξ,Χάρμα ἀν' ὑλήεντα, Per locum ſyluoſum. Apud eundem,ἀνὰ στρατὸν,Per exercitum, Inter milites.Et ἀνὰ δῆμον,Od.τ,Per populum ciuitatis, Per ciuitatem,Inter ciues. Item,Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστυ δὴν ὡς εἰσορόωσιν, Incedentem per vrbem. Sic apud Plutarchum, ἀνὰ τὰ ὄρη στείβειν ὑμᾶς, Palantes per montes.Sic ἀνὰ τὸν βίον, Per vitam,In vita.&apud Dioſcoridẽ,ἀνὰ πᾶν ἔτος, Per ſingulos annos, Quotannis. Exponitur & Apud.νε πολλὰ δὴ ἔλεσε χρήματ' ἀνὰ Αἰγυπτίους,Apud Ægyptios multum pecuniarum collegi.Vertere etiam licet Inter:vt ſit, Inter Ægyptios. Sed & hic poſſis interpretari Per:Ægyptum ponens pro Ægyptiis:vt ſit,Collegi per Ægyptum. ‖ Ἀνὰ στόμα ἔχειν,In ore habere,pro ἐν στόματι ἔχειν,inquit Euſtathius. (à quo dici obſeruandum eſt ἐν στόματι ἔχειν,pro ὀξὺ στόμα τινὸς ἔχειν)Il.β, Τῷ ἴκε καὶ βασιλῆας ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορεύειν. Quem locum Homericum imitatus Xenophon dixit, ἐπὶ πᾶσι τοῖς ἀνὰ στόμα ἔχουσι ἐπαινουμένοις. Et poſt eũ Lucianus, ἀνὰ στόμα εἶναί τινι, pro Celebrari ab aliquo. Sic & ἀνὰ μέσον exponitur ἐν μέσῳ, & ἀνὰ μέρος,ἐν μέρει:ſignificãte tamen aliud præpoſitione ἐν hic,quàm illic. Inuenitur autem ſæpe ſcriptum ἀνὰ μέσον coniunctim,ſicut & ἀναμέρος.quinetiam ἀνάμισος adiectiuum habetur apud Herodot. De quibus tamen tractabo in Μέσος & in Μέρος.

Ἀνὰ apud poetas cum datiuo pro Cum.vt Il.α,Σκῆπτ' ἔχων ἐν χερσὶν ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος, Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, Vnà cum aureo ſceptro.σὺν τῷ χρυσῷ σκήπτρῳ, inquit Euſtathius.ſubiungens, Vel, ſecũdum alios, ἀνὰ pro ἀΐων· ἵνα τοίνυν τὸ σὺν ἐκφύγωμεν τῷ σκήπτρῳ.Sũt & qui ἀνὰ pro Circa hîc accipiãt. ‖ Significat & Super apud eoſdem,ſæpe quidem cum datiuo: interdum tamen & cũ accuſatiuo,vt apud Homerum, ἐπὶ δ' ἄρματα καὶ βωμοῖς. &,καὶ ἀνὰ ῥοδοδάφνῃ ἄκρῳ.& in Odyſſ. ἀνὰ φαιδίμῳ ὤμῳ.& apud Pindarum,χρυσέαις ἀν' ἵπποις. Cum accuſatiuo autem,vt — καὶ τ' ἴππια νῶτα καὶ μέλαν αἷμα. Euſtath. ‖ Idem in hũc locum Il.ι,Ἧς εἶπον,ἀνὰ ἰὸς ἔδυ,ait ἀνὰ ἰὸς eſſe pro ὅτι ἰὸς,poſita præpoſitione vna pro alia: aut eſſe pro ἀνέδυν ἰὸς,ſubaudita ὅτι.

Α' pro ἀνὰ interdum ponitur à poetis,ſequente etiã conſonante,ita vt non ſit locus apoſtropho. Cum datiuo,vt αἱ βωμοῖσι,apud Hom. Cum accuſ.autem,vt αἱ πύργους,& αἱ δόκανας,apud eundem,hoc Od.ξ,illud Iliad. ε.Sic & apud Heſiodum,αἱ φυτά,vbi ſcribit, ὁππόταν φερέοικος αἱ φυτὰ βαίνῃ.Vbi quædam exemplaria habent ἀμφὶ τά.Sic & ἀμπέδιον,pro αἱ πέδιον(id eſt ἀνὰ πέδιον)ſcriptum reperitur apud Homerũ. quæ ſcriptura meliore ratione niti mihi videtur quàm illa altera ἀμφὶ πεδά. Sæpe& in verbis ex ἀνὰ compoſitis, vbi fit tmeſis, ponitur αἱ pro ἀνά:vt Od.ξ,— αἱ δὲ συβώτης ἵστατο. pro αἵστατο ὁ συβώτης. Sciendũ eſt autem αὖ etiam ſcriptum inueniri addito accentu,in ſuperioribus exemplis, aliiſque huiuſmodi, multorum etiam codicum conſenſu: ſed altera ſcriptura magis mihi probatur.

Ἀνὰ ποταμὸν πλεῖν,aduerſus flumẽ nauigare, vel aduerſo flumine nauigare,apud Herod.exponitur.

Ἀνά cum accuſatiuo habet & aliam ſignificationẽ. declarat enim æqualem quandam diſtributionem:idque diuerſis modis, vt ſequentia exempla docebunt. Dioſcor.lib.1,cap.91, ἀσπάλαθου τὸ καὶ ξυλοβάλσαμον ἀνὰ ὀλκὴν μίαν.μίξαν ὃ καὶ κινναμώμου καὶ καρδαμώμου καὶ ναρδου ἀνὰ ὑλκὴν μίαν.Id eſt(vt habet vna ex vulgatis interpretationibus)Et xylobalſami atque aſpalathi ſingulæ drachmæ:cinnamomi,cardamomi & nardi ſingulæ vncix. Aliæ,Singulorum vnciavna.Vel, Vniuſcuiuſque vncia vna. Sic ἀνὰ δραχμὰς ιβ,apud eundem,Singulorum drachmas duodecim.Eodemverò & apud cæteros medicos modo,vbi de medicamentorum compoſitionibusagunt.Dion hiſtor.lib.55,καὶ πως τῷ στρατηγικῷτων ἔξ λαχοῦσιν ὅτι πεῖα ἴσα διακῦν προσέταξε,ῥαδδούχοις πᾶσι ἀνὰ δύο καὶ τῇ ἀρχῇ ἱππικὰ τῇ προσούσῃ χωρισθείς.Sic vſi ſunt hac præpoſit. & Euãgeliſtæ. vt Matth.c.20,ἀνὰ δηνάριον ἔλαβον,acceperunt ſinguli denarium. Luc.9,μηδὲ ἀνὰ δύο χιτῶνας ἔχειν,Singuli binas tunicas,vel Binas tunicas,non adiecto nomine Singuli,vtpote quod ſub Binas intelligatur.Ioann.2, ὑδρίαι χωροῦσαι ἀνὰ μετρητὰς δύο ἢ τρεῖς, hydriæ capiẽtes ſingulæ binos aut ternos metretas.Rurſum Luc.9,κατακλίνατε αὐτοὺς κλισίας ἀνὰ πεντήκοντα,Facite vt diſcumbant per ſingulos quoſque diſcubitus quinquageni. Sic autẽ & Plinium hanc particulam interpretatũ eſſe comperio cum alibi,tum in hoc

Aristot. loco μία ἀπὸ τῶν πέντε πύλων ἔτικτεν ἑκάστη. ἀνὰ πέντε δὲ ἔτικτον. Ita enim Plinius, Reperitur & in Peloponneso quinos quater enixa. Vbi quanuis eadem sit interpretationis forma, alium tamē distributionis modum hic significat ἀνά. Est enim quod Gall. dicimus *à chasq̃e fois*.

Ἀνὰ vacat etiam interdū (nescio tamen an & apud classicos scriptores) vt Apocalyps. capite 21, versu 21, καὶ οἱ δώδεκα πυλῶνες, δώδεκα μαργαρῖται· ἀνὰ εἷς ἕκαστος τῶν πυλώνων ἦν ἐξ ἑνὸς μαργαρίτου. id est, Et duodecim portæ, duodecim margaritæ vnaquæque portarum erat ex vno margarita. vel, Et singulæ portæ è singulis erant margaritis. Quæ sententia perfecta est, quum tamen in interpretatione omiserim præpositionem ἀνά. vnde & superuacaneam esse eam apparet. At veteri interpreti videtur negotium exhibuisse hæc particula, non animaduertēti quod dico. Ita enim vertit, Et duodecim portæ, duodecim margaritæ sunt per singulas: & singulæ portæ erant ex singulis margaritis.

Ἀνὰ in compositione sæpe significat iterationem & velut redintegrationem: vnde & per syllabam Re Latine exprimitur: vt βλαστάω, pullulo: ἀναβλαστάω, repullulo. βιόω, viuo: ἀναβιόω vel ἀναβιώσκω, reuiuisco. Interdū & aduerbii Sursum significationem inclusam habet vt in ἀναβάλλω, quum significat Sursum tollo, Attollo. Sic in ἀναζωπυρέω. Habet verò & alias significationes, quæ nisi cum ipsis verbis quibus præfigitur, considerari nō possunt. nam interdum simplicium significatio hac præpositione præfixa planè mutatur: aliquando verò eadem retinetur, sed velut augetur. vt in βοάω, ἀναβοάω, sicut Lat. Clamo, Exclamo. Sæpe etiam vacat: vt ἀναλῦσαι θυμόν apud Homerum, pro λῦσαι. Sed notandū est per dialysin apud eū poni, ἀνὰ θυμὸν λῦσαι. vt in ἀνὰ κρατῆρα ἔχεαν, pro ἐνέχεαν, & in aliis. Hoc etiā nosse oportet, vtrunque s, illabam corripi in hac præpositione quum seorsum ponitur at in compositione interdum producere posteriorem: vt Il. φ, Ὀρθὰς ἀναΐξας. ἀπὸ δ' ἵδρωτος ὄζυ' ἀπ' ὤμων.

Ἀ'ΝΑ'ΓΚΗ, ης, ἡ, Necessitas. vel ab ἀνάω, id est regno: vel ab ἄγω, ἄγη. deinde ναγκη, pleonasmo literæ κ. quasi ἡ πάντα κρατοῦσα, vt vult Etymologistes: qui & deam esse scribit, aliásque præterea derivationes affert, valde (meo quidem iudicio) frivolas. Sed & illam ab ἄγω non satis exactè tradit. nam dicit quidem esse κ pleonasticum, at de præfixa syllaba αν tacet. in qua certè α epentheticum esse, illique deinde ν accessisse, euphoniæ gratia, dicendū fuerit (vt opinor) sequendo eius explicationem: volentis nimirum esse dictam quasi ἡ πάντα ἄγουσα. quod ἄγουσα valeat κρατοῦσα. Quod autē ad primum illud etymon attinet ab ἀνάω, facilioremque eius viam in ἀναλίσκω tradit: quum dicit ex ἄνω ἄναγος, deinde ἄναγπος, factum ἀνάγκη & ἀνάγκη. Aristoteles De mundo aliud etymon sequutus, dixit, εἱμαρμένη καὶ τὸν ἀνάγκην εἶναι δι' ὃν πάντα γίνεται τὸν θεόν, εἶναι δὲ αὐτὴν οὐσίαν ἀτρεπτον. id est, Existimo autem etiam ἀνάγκην non aliud appellari quàm deum, veluti qui sit immobilis substantia. Quem suspicor, quum hæc scriberet, ἀνάγκης etymon imaginatum esse ex α priuatiuo & verbo ἄγω, vt sit Quam quis non possit ἄγειν, id est ducere seu impellere quò velit. Ego verò inter has de etymo huius vocis controuersias, primitiuæ locum dandum illi censui. Xenoph. Pæd. 2 οὐ γὰρ οἶδα διδάσκαλον πόσων ἀνάγκης κρείττων τῆς ἀνάγκης, Non enim est magistra vlla horum melior quàm necessitas. Apud eundem ἀνάγκῃ πείθεσθαι. Necessitati parere. Plato Cratylo, δεσμοὺς ζώων ἕκαστον οὐ πάνυ οἶμαι ὀρθῶς ὀνομάζω· ἀλλ' εἰ μέν ἐστιν ἀκρατὲς ὂν καὶ ἀνάγκην ἔχον, δεσμὸς ἂν εἴη ὀνομασία; Apud Xenophontem in Laced. pol. ὑπάρχειν ἀνάγκην cum infinitiuo, Imponere necessitatem aliquid faciendi. Demosth. Olynth. 1, εἰς ἀνάγκην ἐλθεῖν ἡμᾶς ποιεῖν, Veniamus in necessitatē faciendi, vel Adducamur in necessitatem, Id est, Cogamur facere. Apud Euripidem, ἐς ἀνάγκην κάμπτομαι, ad verbum, In necessitate versor, pro Ad necessitatem adducor, Imponitur mihi necessitas, pro Cogor. Isocrates plurali numero dixit ἀνάγκας, in Archidamo (πρὸς οὓς πολλὰς ἀνάγκας ἀφιλονείκως. Sic & apud Demosthenem in epistola Philippi, πολλῶν καὶ δεινῶν ἰσχυρὰς

τὰς αἰτίας ὑπῆρξε, ἀπαλύτρωτα πολλῶν ὄντα. Apud Plutarchum cum genitiuo, in Numa, αἰτία ἀδικίας ἡ ἀπορία, Necessitas est iniustitiæ inopia, id est, Coactio ad iniustè agendum.

Ἀνάγκη, subaudito verbo ἐστί, Necesse est: pro Necesse est. Plato in Timæo, τὸν δὲ νοῦ καὶ ἐπιστήμης ἐφετὸν ἀνάγκη πᾶσι τοῖς ἐμφρονεῖ εὐπορεῖν αἰτίας. θορύβου μεταδιώκειν. id est (Cicerone interprete) Illum autem qui intelligētiæ sapientiæque se amatorem profitetur, necesse est intelligentis sapientisque naturæ primas causas conquirere. Dicitur & ἀνάγκη μοι τοῦτο ποιεῖν, Necesse mihi est hoc facere, Cogor hoc facere, Hoc mihi necessariò faciēdū est. Xenoph. οὐκ ἀνάγκη αὐτοῖς ὑπομένειν. Non cogūtur curam suscipere. Dicitur & πᾶσα ἀνάγκη, Omnis necessitas est, pro Omnino necesse est. Gregorius Nazianzenus, εἰ γὰρ ἀληθῶν λύσεται, ψευδέμβολος ἀληθοῦς, πᾶσα ἀνάγκη. Idem, ἕωσπερ γὰρ ἦν, πᾶσα ἀνάγκη. Cicero tamen πᾶσα ἀνάγκη apud Platonem, perinde vertit ac si ἀνάγκη simpliciter scripsisset. nam hæc ex Timæo verba, ὅταν δὲ ἐκ τῶν ἀρχέτυπων εἰδῶν καὶ πᾶσα ἀνάγκη τόδε τὸν κόσμον εἰκόνα πρὸς τοῦτο, ita reddit, Ex quo efficitur vt sit necesse hunc quem cernimus mundum, simulachrum æternum esse alicuius æterni.

Ἀνάγκη, Causa necessaria, vt alicubi reddiderunt quidam. Cicero, pro eo quod Plato dixerat, ἀνάγκην πρὸς ὧν ὁ θεὸς ὑπεθήκατο, scripsit, Causam iustam deus ipse dederit. Sed vix ausim tamen dicere interpretationem esse verborum Platonis.

Ἀνάγκη, ΕΤ Ὑπ' ἀνάγκης, ΕΤ Πρὸς ἀνάγκην, ΕΤ Ἐξ ἀνάγκης, Necessitate, Necessariò, Coactè, Inuitò. Sunt autem Homeri (& aliorum etiam poetarum) ἀνάγκη, & ὑπ' ἀνάγκης. apud quem scribit Eustathius dativum illum α. ἀνάγκῃ aduerbialiter poni (sicut & alios pleroſque dativos aduerbiorum formam induere solemus) Hos autem ille locos affert, — ἦμαρ δαμάσσῃς ἀνάγκῃ, & — σφίσιν ἐργάζεσθαι ἀνάγκῃ: quibus similes sunt alii complures. vt Od. α, Οὐ μὲν γάρ τι σέθεν γε κακώτερον ἀνάγκῃ. & Od. χ, — καὶ δ' ἐκφέρεσθαι ἀνάγκῃ. Od. ι, Τοὺς δ' ἐγὼν ὀΐω πάντας ἄγειν κατὰ μῆλα ἀνάγκῃ. Sic & Xenophon vsurpat ἀνάγκῃ, Pæd. 4, ἀπιέναι οὐκ ἀνάγκη, ἀλλ' ἡδέως μὲν καὶ χαίροντες ἐνίκα ἀξιοῖτο. Etiam ὑπ' ἀνάγκης pro ἀνάγκῃ, Homerus vsurpat, Od. β, Ὡς τό μ' ἐξεπίθοντο, καὶ οὐκ ἐθέλοντα ὑπ' ἀνάγκῃ. vbi καὶ οὐκ ἐθέλοντα superuacaneum est. Explicat autē Eustathius ἀνάγκῃ positum aduerbialiter, βίᾳ καὶ ἀκουσίως. Erotianus quoque apud Hippocratem ἀνάγκην significare βίαν tradit. Sed & Πρὸς ἀνάγκην non solum eadem forma dicitur qua πρὸς βίαν, sed eadem significatione etiam, videlicet pro Coactè & Inuitò. Vide & aliam expositionem paulo pòst in Ἀνάγκαι, pro tormentis. Ἐξ ἀνάγκης autem Cicero per periphrasin interpretatus est apud Platonem. nam quod hic dixit in Timæo, πάντ' οὖν ἐξ ἀνάγκης ταῦτα οὕτω γεγενῆσθαι, ille vertit, Ita necessitas cogit vt eadem sint. Vbi tamen reponendum credidērim Coget.

Ἀνάγκη exponitur etiam Fatū: sed malim (periphrasi vtedo, quæ vim vocis includat) Fati necessitas vel Fatalis necessitas. Plutarchus, εἰ δὴ καὶ Κάσσανδρον καταλαβεῖν ἀνάγκη φυλακὴ Μακεδόνων ξύμμαχον. Idem alibi, οὓς καταλαβὼν ἀπὸ ταυτησὶ τῆς ἁμαρτίας Λακεδαιμονίων καὶ Βοιωτῶν πραγμάτειας, vbi subaudiri ait Budæus vel πρόσχρεων vel ἀνάγκην. Euripides plurali numero vtens ἀνάγκας θεῶν appellauit calamitates ex necessaria deorum voluntate euenientes, id est, Ex fatali quadam necessitate à diis impositas. Vnde ἀναγκαῖον τῶν θεῶν, Cic. Philipp. 10 dicit necessarium & fatalem penè casum.

Ἀνάγκη, Iudicialis clepsydra, Hesychius. Pollux autem ἀνάγκην generaliter σκεῦός τι διατιτρὸν esse tradit, ex nonnullorum opinione, nitentium quodam Aristophanis loco in quo τὰ ψηφίσματα & τὴν ἀνάγκην conjungit.

Ἀνάγκη, Necessitudo (quam significationem nōdum à quoquam annotatam reperi) vide in Ἀναγκαῖος.

Ἀνάγκαι, Tormenta, quorum videlicet vsus est quum quæstio adhibetur. Citatur enim ex Polybii fragmentis τὰ πρὸς ἀνάγκας ἤτοι τὰ πρὸς βασάνους ἔτοιμα eadē significatione. Memini certè me in quibusdā verbis

legere βασάνων ἀνάλκῃ. quorum ego exemplo, in poematio quod Nouo teſtamento præfixi, ita ſcripſi, Οὐχ ὕπερ χρυσοῦ βασάνων ἠρώσατο ἀνάλκῃ. Sed & ἀνάλκων ſunt qui in eadem ſignif. accipiant in hoc Plut. loco in Public. ἐσὺ ἀνάλκων ἂν αὐ δηλώσων ἦσθα, vt ſit pro Ne quæſtio quidem hoc illi expreſſiſſet.

C. Ἀναλκεσθένεια & Ἀναλκεσταγία, & ſiqua ſunt huiuſmodi, vide in verbis quibuſcum hoc nomen compoſitum eſt.

C. Ἀναλκιτεῖν, Neceſſitate equitare, id eſt Neceſſariò neceſſitatem equitandi habere. Eupolis (teſte Suida) ἀναλκιτεῖν dixit pro μὴ ἀνάλκως ἱππεύειν. B

C. Ἐπάναλκις, ὁ, Neceſſe, Neceſſarium. Demoſth. ἀλλ' ὅτι μὲν οὖν πολὺ τοὺς ἀφανίσαντας ἐπάναλκις. Et in quadam lege, τοὺς δὲ ἀσεβήμασι χρωμένους ἐπάναγκες. Sic ferè ſubaudito verbo δεῖ. Plutarch. autem in Solone, ἐπάναγκες μὴ εἶναι ἐμὲ πρίασθαι τὸν πατέρα, Neceſſe non eſſe. At in Act. Apoſt. cap. 15, v. 28, habetur cum genitiuo plurali πλὴν τῶν ἐπάναγκες τούτων, pro Præterquam hæc neceſſaria. vnde diſcimus eſſe nomen indeclinabile.

Ἐπάναγκες, aduerbialiter poſitum, Neceſſariò. Apud Demoſth. κελεύουσι τῆς συγγραφῆς ἐπιδεῖξαι τὰ χρήματα ἐπάναγκες. C

Ἐπαναγκάζω autem vide inter compoſita verbi Ἀναγκάζω.

C. Καταναλκή, Violentior amoris illecebra. vnde μανικαὶ καταναλκαὶ Syneſio, (inquit Budæus) vbi ſcribit, ἀλλ' ἐγώ τι καὶ ἐτοίδας οἶδα καὶ καταδήσεις καὶ ἱμερικὰς καταναλκίας. Sed quum hic addatur ἱμερικάς, non habebit καταναλκίας per ſe illam ſignificationem. ‖ Καταναλκή, Catanance, herba, cuius duæ ſpecies, quæ ambæ feruntur πρὸς τὰ φίλτρα ἀφελεῖν, (inquit Dioſcorid. lib. 4, cap. 134) id eſt ad amoris illecebras facere. Meminit & Plin. lib. 27, c. 8. Sunt qui eam noſtro tempore ignorari putẽt: alii eam eſſe cui biſtortæ nomen eſt, arbitrantur. D

Καταναγκάζω autem vide inter compoſita verbi Ἀναγκάζω.

¶ Ἀνάλκη apud Homerum & alios poetas, ſubſtantiuum, pro ἀνάγκη, vt Ἀθήνη pro Ἀθηνᾶ, & σπλήνη pro σπλήν, per παραγωγήν. vt Iliad. ζ, & Odyſſ. τ, — ἀνάλκη γὰρ ἐπῆλθε.

Ἀνάλκη, Neceſſitudo, id eſt Affinitas ſeu propinquitas. Herodot. Clione pag. 14, in fine, Ἀλυάττεω γὰρ ἔγημε τὴν θυγατέρα Ἀρυήνεω Ἀστυάγεϊ τοῦ Κυαξάρεω παῖδι. ἀτὰρ δὲ ἀνάλκαιος ἰσχυρῆς συμβαίνουσι ἰσχυραὶ οὐκ εἰλόμενοι συμμίσγειν. vel (vt in quibuſdam vet. libris legitur) συμβαίνειν. Hæc autem ſignificatio nondum annotata fuit, vti dixi: ac certè rariſſimam eſſe arbitror, quum tamen alioqui ἀνάλκαιος pro Neceſſario, id eſt Neceſſitudine coniuncto, & annotatum ſit & frequentiſſimè reperiatur. E

¶ Ἀναλκαῖος, ου, ὁ, Neceſſarius, Neceſſariò eueniens, vel Neceſſarius, id eſt Coactus. eodem ferè modo quo neceſſarium & voluntarium Cicero inter ſe opponit. itẽ Ἀναλκαῖον, Quod ex neceſſitate fit: & vitari nequit. Demoſthenes Pro corona, ἃ πολιτικὰ τοῖς πόλιν οἰκοῦσιν ἀπάσας καὶ ἀναλκαῖα ἁμαρτήματα, Peccata quæ neceſſariò conſequuntur, Peccata quæ vitari nequeũt. Sic & ὀλιγανθρωπίαι ἀναλκαῖαι videntur appellari apud Athenæum. Et apud Homerum ἀναλκαῖοι πολεμισταί ſunt qui ex neceſſitate & coacti pugnant. Od. ω, Καὶ πολιοὶ περ ἐόντες ἀναλκαῖοι πολεμισταί. Apud eundem ἡμαρ ἀναλκαῖον Il. π, appellatur dies quo quis in ſeruitutem redigitur. quò reſpiciens Sophocles appellaſſe videtur ſeruitutem ἀναλκαίαν τύχην, in Aiace, — τῆς ἀναλκαίας τύχης Οὐκ ἔστιν ὅστις μᾶλλον ἀνθρώπων κακόν. vbi ſcholiaſtes annotat ἀναλκαῖον duobus modis dici: aliquando de iis quæ ſecundum naturam conſequutionem quãdam habent, vt quum ita loquimur, ἀναλκαίως τὸ πῦρ θερμὸν, καὶ τὸ γάλα λευκόν. Aliquando autem de eo quod ex neceſſitate fit: quo ſenſu dictũ eſſe à Sophocle ἀναλκαίας τύχης. Huc pertinet quod Euripides dicit, πᾶν τὸ ἐξ ἀνάλκης δεῖλον. Fortaſſe tamen ἡμὲρ ἀναλκαῖον malit aliquis de die intelligere quo fatis concedimus, id eſt fatorum neceſſitati. Apud Homerũ μῶλος ἀναλκαίος exponitur ἀναλκαστικὸς, id eſt Coactiuus, vel Coactorius, quo imponimus neceſſitatem & cogimus aliquid facere. Od. ρ, Ὅς τε ἑῶν ἄνωγας ὑπὸ μεγάροιο δίεσθαι Μύθων ἀναλκαίων. Eodem ferè modo ἀναλκαῖαι ἀποδείξεις videntur à Platone dici quaſi demonſtrationes neceſſitatem imponentes credendi quod dicimus. Cicero certas probationes interpretatus eſt. ‖ Dicitur & ἀναλκαῖόν ἐστι, pro Neceſſe eſt, cum infinitiuo ἀναλκαῖον ἐστι, vt antea dictum fuit. vt ἀναλκαῖόν ἐστιν αὐτὸν βουλεύεσθαι αὖθις. Lucianus in Caucaſo, ἐφᾶς ἀναλκαῖον αὐτὸν ἔσεσθαι ἥμισυ. id eſt, Vides neceſſariò futurum vt ſit humilis, ſequendo quorundam interpretationem. Nonnulli ἀναλκαῖόν ἐστι cum infinitiuo interpretari ſunt alicubi Operæ pretium eſt. Annotatur & τὸ θεῖον ἀναλκαῖον apud Euripidem ſignificare fatum deorum. Intelligo autem fatalem neceſſitatem à diis impoſitam. vt πᾶς ἂν θεῖα ἀναλκαῖα dixi appellari res euenientes ex fatali quadam neceſſitate à diis impoſita.

Ἀναλκαῖος, Neceſſarius; Cuius vſus eſt neceſſarius, Cuius tanta eſt vtilitas vt eo carere non poſſimus. vt πῦρ ἀναγκαῖον τῷ βίῳ τῷ ἀνθρώπων, Ignis neceſſarius vitæ hominum. Apud Thucydidem, τὰ καθ' ἡμέραν ἑκάστην ἡμέραν ἀναγκαῖα, Res quarum vſus ſingulis diebus eſt neceſſarius. Iſocrates ἀναλκαῖα τῷ βίῳ dixit res ad vitam neceſſarias, in Panegyr. καὶ μὴν δὴ καὶ τὴν πρὸς τοὺς θεοὺς εὐσέβειαν ἀναγκαῖα τῷ βίῳ χρήσιμος, καὶ τοῖς ἀνθρώποις μεμηχανημένας. id eſt Ad vſus vitæ neceſſarios. Alibi Ἀναλκαῖα dicit non addito genitiuo βίου. in Buſir. εἰκόμιος, ἡγούμενος τὰ μὲν ἀναλκαῖα καὶ τοῖς πένησιν ἐκ τῆς χώρας καὶ τῆς πρὸς θεοὺς εὐσεβείας ὑπάρχειν. Item τὰ ἀναγκαῖα dicuntur quæ præcipuè ad rem faciunt, quæ ſunt in aliquo negotio præcipua, & quæ maximè conducunt. in qua ſignificatione Demoſthenes vſurpat etiam ſuperlatiuum ἀναγκαιότατα: Pro corona, μικρὰ δ' ἀκούσεται ὑμῶν αὐτῷ τὰ ἀναγκαιότατα. Ibidem, ἀλλὰ πολλοῦ καὶ ψευδῆ αὐτοῦ τὰ ἀναγκαιότατα τιμῶν οἶδεν αὐτός. ‖ Interdum ἀναγκαῖος exponitur ſimpliciter χρειώδης vel χρήσιμος, id eſt Vtilis, Fructuoſus. Sic apud Homerum ἀναγκαῖοι δμῶες pro eo quod eſt χρειώδεις, vt volunt ſcholiaſtæ. Et Thucydidis enarrator apud eum ἀναγκαῖον explicat χρήσιμον. ‖ Quidam apud Herodotum τὰ ἀναγκαῖα expoſuerunt res graues & ſerias, qui ita expoſuiſſent fortaſſis & in hoc Plutarchi loco in Apophth. πολλάκις ἐμοὶ λέγει τὸν ἀναγκαῖον δεῖν φίλον φιλόπονον εἶναι. Poſſumus tamen hic ſimpliciter ἀναλκαῖα res neceſſarias, vel negotia neceſſaria interpretari. ‖ Ἀναγκαῖον, inquit Suidas, vocatur ab Iſæo τὸ δεσμωτήριον, id eſt Carcer. Calliſthenes autem dixit ἀγγεῖον, & ita potius dici debet. Heſychius tamen dicit ἀναγκαῖον, τὸ δεσμωτήριον, nihil addens. ‖ Item, Ἀναγκαῖον, mẽbrum virile. quaſi quod ſit neceſſitatis cuiuſdam ſignũ. Suid. Euſtathius.

Ἀναγκαῖος, Neceſſarius, id eſt Neceſſitudine coniunctus. Euſtath. ἀναγκαῖον non βίαιον ἢ ἀναγκαστὸν, & ὀλιγοχρόνιον ἢ χρήσιμον ſignificare vult duntaxat, ſed etiam τὸν συγγενικὸν καὶ φίλιον. Dicitur ἀναγκαῖος, inquit Budæus, neceſſitudine & propinquitate coniunctus. Xen. Hell. 5, ἀναλκαίου μοι ὄντος καὶ ὁμοπατρίου. Cui exemplo à Budæo prolato addam hoc ex Iſocrate, in quo euidentiſſima eſt hæc ſignificatio, ὅσοι μηδ' ὄνομα συγγενείας ἔχοντες, οἱ πιστότερους σφᾶς αὑτοὺς ἡγοῦνται τῶν ἀναγκαίων παρέχειν.

Ἀναγκαίως, aduerb. Neceſſariò. ἀναγκαίως τὸ πῦρ θερμὸν & τὸ γάλα λευκόν, Neceſſariò ignis calidus eſt & lac candidum. id eſt, Ignem calidum eſſe & album lac neceſſe eſt. Philo De mundo, ἅπερ ἀνάγκη δή ὅτι μάλιστα ἀναγκαίως ἔχειν πρὸς εὐδαιμονίαν. Inuenitur non rarò ἀναγκαίως ἔχει, ſequente infinitiuo, pro ἀναγκαῖόν ἐστι, Neceſſe eſt. Iſocrates, ἀναγκαίως ἔχει παρ' ὑμῶν τὸν δικαίων τυγχάνοντα πιεῖν. Cicero, ἀναγκαίως ἔχει vertit Siciuber neceſſitas. vt videre potes in meo lex. Cic. Græcolatino. G

Ἀναγκαιότης, τος, ἡ, Neceſſitudo, Id eſt Propinquitas generis. Lyſias, ἡγούμενος δεῖν ἅπασι τοῖς ἀναγκαιότητας οὐδενὶ μᾶλλον προσήκειν ἢ τοῖς παῖδας ὑπὲρ τῶν πατέρων ζημιοῦσθαι.

¶ Ἀναλκάζω, F. σω, Cogo, Compello, Adigo. Iſocr. ad Philippum, τῷ δὲ συμφέροντος πείθοντος, τῷ δὲ παρόντων κακῶν ἀναλκάζοντων. Id eſt, Vtilitate ſuadente, cogentibus autem malis præſentibus. vbi ſubauditur infinitiuus, qui vtplurimum ſolet adſcribi. Citatur in vulgat. lex. Græcol. hic

Xenoph. locus in quo accusat. rei inanimæ habet, πρὸς δὲ A ἀφροδίτην καὶ τὰ ἄψυχα ἀναγκάζεις. Ammonius tamē vult ἀναλίσκειν de animatis dici, βιάζεσθαι de inanimatis: vt βιάζεσθαι πρὸ ναῦν. sed confunditur hæc differentia. Budæus ἀναγκάζω interpretatur etiam Vrgeo, Vexo. Fit autem ἀναγκάζω ab ἀνάγκη, eodem modo quo κακοδαίζω à κακοδαὴ, & αὐχὴ ab αὐχάζω, vt Etymologistes docet.

Ἀναλίσκομαι, Cogor. Plato Symposio, παῦπα δὴ ἀναγκάζομαι, ὑμῖν αὖπις καὶ εὐστόμα ἐπαμῦναι τυπάζειν.

Ἀναγκαῖος, ου, ὁ, Coactus, Non voluntarius. Thucydides, B ἀναγκαστὴ ἐκβαίνης, id est Non volūtarii, Inuiti. CVI OPPONITVR Ἀναγάγκαστος, Minimè coactus, Volūtarius. itē ἀναγάγκαστον, Ex voluntate manans, Quod præter voluntatem non fit, Quod coactè non fit. Arrianus philosophus, ἀκούσιπτα πᾶπ ἴδιωτ, ἀναγάγκαστα, ἀνωδυπάθιτα.

Ἀναγκαστὴς autem actiua significatione, Qui cogit, Qui necessitatē imponit. Quo sensu ἀναγκῆον μῶθον Eustath. exponit ἀναγκαστήν. Ad verbum, ἀναγκαστὸς, Coactiu⁹, Coactorius. id est, Vim habens cogendi.

Ἀναγκαστικὸς, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem quod ἀναγκαστὸς. secundum C vulg. lex. Græcol. in quibus ἀναγκαστικὰ δικαιοσύνης exponitur Cogentia ad iustitiam.

C. Ἐπαναγκάζω, Cogo, Compello, Demosth. & Andoc. Et Ἐπαναγκάζομαι, Cogor, Compellor. vt ἀρῶ ἐπαναγκασθὴς, Aristoph. Potest vehementiam quandam addere simplici, potest & eius significationem habere duntaxat.

C. ΕἸσαναγκάζω, pro simplici ἀναγκάζω, Cogo, &c. Platoni: vt εἰσβιάζεσθαι pro βιάζεσθαι, inquit Bud.

C. ΕΞαναγκάζω, eiusdem significat. cuius ἐπαναγκάζω præcedens. Exponitur tamen & Excito, Vrgeo: item Instigo, vt in hoc Xenophontis loco, πρὸ ὀργὴαν πλαγᾶς ἐξαναγκάζοιτ.

ΚΑΤαναλίσκω, pro simplici ἀναλίσκω, Cogo: aut Vehementer cogo, vt in Ἐπαναλίσκω dixi. Καταναλίσκομαι pass. indem pro ἀναλίσκομαι, vt Hist. eccles. lib. 4. in epist. cuiusdam Petri Alexandrini, ἐξ οἰκείων ταύτῃ διορθῶσαι καταναλίσκεται. Thucydides autem καταναγκάζεσθαι mihi videtur dixisse pro A coactis extorqueri, vel Per vim fieri.

C. ΠΡΟΣαναλίσκω, Insuper cogo. Itē pro simplici ἀναλίσκω, Cogo, Budæus ex duobus Platonis locis. Vide Comm. p. 72.

C. ΣΥΝαναλίσκω, Simul cogo. Vel pro simplici Cogo. Polyb. συναναλίσκοιτο τὸ σῶμα πιφανῶ. Et in pass. voce, ἐ νόμῳ συναναλισκόμῃ, Xenoph.

ἈΝΑΛΙΣΚΩ, (Fut. ἀναλώσω, Præt. ἀνήλωκα, vel ἀνάλωκα, aor. 1, ἀνήλωσα siue ἀνάλωσα & ἀνάλωσα, à themate Ἀναλόω) Absumo, Insumo, Impendo. Aristophanes, εἰς οἷα ἀναλίσκω οἱ θεοὶ τὰ χρήματα. Xenophon, ἀναλώσας χρήματα, & ἄνευ δαπάνης, opponit inter se, Hell. 6. Apud Aristophanem autem φειδόμενος & ἀναλῶν contraria sunt, in Pluto, Χαίρω τὸν φειδόμενος ὡς οὐδεὶς ἄλλος, Πάλιν τ' ἀναλῶν ὠμὸς αὖ πάπου δέη. Vbi notandum ἀναλῶν absolutè poni, pro Sumptus faciens, vel Insumens pecunias, si subaudiatur accusatiuus χρήματα. Dicitur etiam ἀναλίσκω εἰς τὶπ, vel ἀναλίσκω χρήματα εἰς τὶπ, aut ἀργύριον aut χρυσὸν, vel πιὼ οὐσίαν (aut tale quid) Xenoph. ἀνήλωκα τὰ χρήματα εἰς τοὺς στρατιώτας. Plutarch. in Publicola, εἰς τοὺς θεμελίους ἀναλῶσαι λίτρας ἀργυρίου πεντακισμυρίας. Aristophanes, εἰς τὰς πομπὰς δᾷδ' ἀναλοῦσι ταῦτα καὶ τὰ πίττα. Sic dicitur ἀναλίσκειν εἰς ἕδρας. Budæus ἀναλίσκειν χρήματα apud Pausaniam interpretatur Suppeditare pecuniam. Non solùm autē dicitur ἀναλίσκειν χρήματα, sed & ἀναλίσκειν χρόνον, item ἀναλίσκειν πόνον, Item ἀναλίσκειν λόγους siue λόγες. Ponitur & cum aliis accusatiuis. ἀναλίσκειν χρόνον τι & πόνον ὅπῃ ἀπὸ τοῦ ἀρχοῦ ἕ, apud Platonem Pol. 2, Tempus & laborē impendere siue insumere in, vel Tempus & operā ponere in &c. Demosth. Pro corona, ἐπειδὴ δ' οὐκ ἐλάττω λόγον ἔλλα δίξιὸν ἀνάλωκα. Idem ibidem, πολυπραγμοσύνες λόγες ἀναλωκέναι. Dicimur autem ἀναλίσκειν χρόνον, Consumere tempus in rem aliquam, id est Impendere. Et vicissim χρόνος dicitur nos & nostra ἀναλίσκειν, id est Absumere, cōsumere. vnde & tempus edax. Isocrates, καλὸς γὰρ ὁ χρόνος ἀναλῶσιν, ἢ νόσος ἐμφύσαι.

Ἀναλίσκειν, Mercedem dare, vel Impensas suppeditare, inquit Budæus, citans hunc Demosthenis locum, καὶ ἐστιάσεις φρύγιον ἀναλίσκειν. Et ex eodem, ἢ ἐμισθάρνει ὧν ἔκαστος ἀναλίσκειν. Id est Prostabat, Merebat. Plato De rep. lib. 8, ἀναλίσκοντες χωρίξ τι καὶ οἷς ἕκαστοι δῶσι. Themistius in Sophista, καὶ τὸ ἐπαρκῶν ἁπλῶς καὶ ἀναλίσκειν τῆς ὁμιλητῆς.

Ἀναλίσκειν, Consumere, Extinguere, Perdere. Xen. Pæd. 2, ἔσχε δὲ πᾶσα τὰ τοῦ σώματος θεῖα ἀνηλωκέναι. Demosth. in Epitaphio, εἰς σφετέραν ἕκαστον δόξαν ἀναλῶσαι. Xenophon rursus Pæd. 2, πολὺ δὲ ἂν ἧττον εἰς ἐμὲ ὑπὸ τῆς παλαιᾶς πεπωκόμεναι ἀναλωθείησαν. Et Suid ἀπόλωται pro πεφόνευται per catachresin positū testatur. A Latinis quoq; dicitur interdum Consumere morte. vnde Cōsumptus morte Tibullus, apud ipsum (si bene memini) Tibullū.

Ἀναλίσκομαι, pass. sequitur significationes actiui, Absumor. Insumor, &c. & pro Absumor, id est Extinguor, in loco proximè citato ex Xenophonte.

Ἀναλίσκομαι, in actiua significatione pro ἀναλίσκω, apud Platonem in Gorgia. ἀλλ' ἐὰν χρυσίον πράκτορος ἢ πολύ, μὴ ἀποδιδῶ οἷς δεῖ, ἀλλ' ἔχων ἀναλίσκηται καὶ εἰς ἑαυτὸν καὶ &c.

Ἀναλόω à quo etiā dixi ἀναλῶσαι &c. format etiā ἀνόω, infinit. & ἀναλῶν particip. præs. temporis pro ἀναλίσκων in locis quos paulo ante ex Aristoph. citaui. & apud Aristot. OEcon. 2, ἀναλουμένων pro ἀναλισκομένων, vbi scribit, καὶ τῶν ἀναλωμάτων τ' ἄλλων ἀναλυμένων, πάντα τι &c.

Ἀνάλωμα, ατος, τὸ, Impensa, Expensa, Sumptus. Apud Demosthenem ἀνάλωμα & δαπάνη pro eodem, sicut & ἀναλίσκειν & δαπανᾶν idem fere significant. Idem Pro cor. ὑπὲρ τῶν ἰδίων ἀναλωμάτων καὶ δίκαιον εἶναι τοὺς πολίτας ἀπόνους ἐκπλεῖσθαι. id est, Propriis impensis. Plutarch. in Coriol. ἀνάλωμα συμβαλλόμενοι παρ' αὐτῆς. Apud Thuc. τὸ ἐπιβάλλον ἀνάλωμα φέρειν exponitur, Pro portione pecuniam soluere.

Ἀνάλωσις, ως, ἡ, Insumptio, Consumptio. vt ἀνάλωσις χρημάτων, Insumptio pecuniæ, ἀνάλωσις τῆς ἰσχύος apud Lucian. Consumptio virium.

Ἀναλωτὴς, οῦ, ὁ, Consumptor, Absumptor, Impensor, apud Platonem.

Ἀναλωτικὸς, ὸν, ὁ, Cōsumptiuus, Absumptiuus, apud Greg. E Apud Platonem autem ἀναλωτικὸς opponitur τῷ χρηματιστῇ, vt ait Budæus

C. Πολυανάλωτος, ου, ὁ, In quod multa insumuntur, πολυτελὴς, Bud.

C. Φιλανάλωτὴς, οῦ, ὁ, Qui lubenter sumptus facit. q. d. Qui sumptus facere amat. Vnde opponi φειδωλῷ apud Plat. scribit Bud. In vulg. lex. exponitur etiam Consumptor, Sumptuosus: item Prodigus.

C. ΑΠαναλίσκω, Absumo, Insumo, Consumo, Erogo. Vnde pass. partic. ἀπαναλισκόμενα, Thucyd. Et Ἀπαναλόω, vnde ἀπαναλωκίας apud Thucydidem pro ἀπαναλωκίας. vbi dicit ἀπαναλωκίᾳ φυλακῆς τοῦ τειχῶν μέρος τι τὸ ἐπιπεσὸν, quum murorum custodia consumptissēt. Id est, Quum in eam insumi necesse fuisset.

ΕΞαναλίσκω, Absumo. Item Exhaurio. Et Ἐξαναλόω pro eodem, sed parum vsitatū. à quo ἐξαναλῶσαι pro Exhausisse pecuniis & patrimonio, apud Athenæū, de meretrice amatorem spoliante. à cuius pass. est ἐξαπόλωται, apud Phil. De mundo, τὸ οὖν θαυμαστὸν εἰ μὴ τὰ ὄρη ταῖς τοῦ ὑετοῦ φοραῖς ἐξαπόλωται; Chrysost. De sacerd. ἐξαναλωθέντων ὑπὸ πόνων. Æschines, ἐξαναλωμένοι ὑπὸ τοῦ τοὺς Φιλίππου πολέμους καὶ πάντως ἀπόρως διακείμενοι. pro Exhausti. Sic & Dem. τοῖς συμμορίταις dixit, ἐξαναλώσασι τὸ αὑτῶν ἴδιοι πόνοις οἴκοι καὶ τὰ κοινὰ τὴν πόλει.

c. 2. Δυσεξανάλωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui difficilè consumitur. In vulg. lex.

ΕΠαναλίσκω, Insumo. Et Ἐπαναλόω, vnde ἐπαναλωτὴς, Isocr. Areop. Ἐπανάλωτα Demosth. pro Vltra insumpsi.

C. ΚΑΤαναλίσκω, Consumo, Absumo, Impendo. accusat. Isocr. καταναλίσκει τινὰ ὁ τοῦ βίου χρόνος εἰς τινὰ τῶν λόγων φιλοσοφίαν, Vitæ otium impende literis libenter percipiendis. Plutarch. in Pericle, τὸ φύσει φιλοτιμὸν ὁ ἡμῶν, εἰς θηρία καταναλίσκοντος, In bruta insumentes. Et καταναλῶσαι apud Isocratem tanquam à καταναλόω: in Euagora, εἰς ἃ στρατιὰν πλέον ἢ πεντακισμυρίαν ἄλλατα κατανάλωσεν. Sic Xe-

nophon καταναλώσαντες χρήματα. Budæus per καταναλίσκειν & καταναλίσκειν explicat τὸ καθαναλίσκειν, vt sit Consumere, Absumere, Profundere. Idē τῷ ἀφανίζω synonyma facit hæc verba, ἀφανίζω, καταναλίσκω, τρυχῶ & interpretatur Accidere, quo sensu Liuius dixerit Accisæ à Camillo Volscorum res. Idem καταναλωκέναι apud Isocr. exponit Accisum, Exhaustum. ¶Hesychio præter ἀναναίω, est etiam ἀναίνειν, generali significatione arctius constricta.

C. Γ A Παραναλίσκω, Obiter & præter destinatum Impendo, Perperam consumo. Greg. De baptis. ἡ πόλεως ἀναναλίσκειν. Idem or. 2 in Iulianum, καὶ πονηρὸν ἦθος καὶ οὖπως ἐφὸν ἀναναλίσκειν. Bud.

Παραναλωμα, ατος, τὸ, Sumptus superuacaneus & inutilis, quiq; frustra fit. τὸ αἰωρτιλῶς ἢ ἀφελῶς ἀπαλωλὸν, ἢ τὸ περιττὸν ἀνάλωμα. Plutar. de Cethego loquens in Cicer. παραναλωμὰ γίγνεται τῷ ταμίᾳ κριτὴ δοθὲν, id est Impensa superuacua. quia alter duorum corruptus satis erat. quod verbum hominis erat leges & iudicia ludibrio habētis. Ælian. De quadrigis tam pusillis factis vt à musca tegerētur, & opere simili opificio ad admirationem tantum facto, εἰ γὰρ δεῖ ἔτι ἕτερα ἢ χρόνου ἀναναλώματα; Quàm frustra tempus contereret Synes. τῶν ἐκ ὑπερφόνου γεγενῶς ἀναναλώματα, id est, Obiter ob alterius odium perditus, non causa sua. Est enim ἀναναλώματα, Additamentū, & velut appendix impensæ destinatæ. vt Basil. ἕλκος ποδῶν καὶ σώματος ἀμυρφία, νόσων ἀναναλώματα. i. (inquit idē Bud.) Quæ obiter à morbis consumuntur, qui alios effœdus habent. febris enim hominem torrens, vnà etiam decorem & colorem delet. ¶Παραναλωμα Suidas exponit ἐκθεσίδημα in quodam loco vbi Macrinus dicitur cædes innocentium hominum facere solitus ἀναναλώματα τῆς τρυφῆς.

ΑΝΑΞ, κτος, ὁ, (pro ἄναασος, inserto τ per pleonasmū) Rex. Hom. Od. ρ, Γεραπάλῳ, εἶπε ἀνάκτων παῖδες ἔασιν. Interdum verò additur genitiuus αἰῶρῶν, vt Il. α, initio, Ἀτρεΐδης τε ἄναξ ἀνδρῶν, καὶ δῖος Ἀχιλλεύς. Et Iliad. υ, ἄναξ ἀνδρῶν Εὐμηλεῦ. Tribuitur verò hæc appellatio diis quoque ab eodem poeta, sine vlla adiūctione. vt ibidem, Ἀπόλλωνι ἄνακτι. Et Il. β, Ἑρμείας τ' ἄναξ. Od. μ, Ἥλιον αἰνὴν ἀνάκτων. In vocatiuo ἄνα. vt, Od. ρ, Ζεῦ ἄνα. Sed & Euripides dixit, ostendens dominitatis significationem hac voce includi, Ἄναξ θεοὺς γὰρ δίκαιος καλεῖν χρεών. Isocr. in Euagoræ encomio, καὶ τὸ μέγιστον, ὅτι τὸν ἐξ αὐτῆς ἡμιθνῆ νόσον καταλαβόντα ἀνέστησε καὶ τοσοῦτον ἐπέθηκε χρόνον, ἐφ' ὃν ἐβασίλευσε καὶ κατέλιπε παῖδας τοὺς αὐτοῦ βασιλεῦσαι τῆς Κυπρίων ἀρχῆς ἀπάσης, ἐκ τούτων ἕνα τὸν πρεσβύτατον ἄνακτα καὶ κύριον ἁπάντων ἀποδείξας. Ὦ ἄναξ etiam sæpe dicitur pro ὦ ἄναξ. vt initio Argon. Orphei, Ὦ ἄναξ Γυμνῶν μελέων, ἱκετηρίαι, μαίης. Vbi scribitur etiam Ὤναξ & Ὦνναξ, tanquam coalescente α cū ω. Soph. οἴκτιρε μ' ὦ ὤναξ παῖδα τὸν σόν. Ita enim vulgò ibi scribitur, cum ' post ω, non cum ν.

Ἄναξ, Herus, Dominus. Od. κ, Ὡς μ' ὅπλων ἀμφὶ ἄνακτα χώρης δαίτηθεν ἰούσαι ἀείρωσι. αἰφὶ, &c. Et Od. ρ, — δμῶες & ἄνακτες appellantur famuli & domini. Item Od. α, οἶκος ἄνακτος, domus dominus. Cæterùm ἄναξ secundum etymologistē dicitur quasi ἄνω τὰξιν ἔχων, vel ὁ ἄνω αἴρων. Secūdum quosdam verò significatio τῆ ἄνοιξ est inclusa huic nomini. quæ deriuatio Eustathio non satis videtur placere. mihi quidem certè nullo modo placet: sed nihilo magis illæ duæ priores. Non defuerunt & qui ab αἰακοὶ siue ἄναξις (quod est Dioscuris tributum epitheton) deduci arbitrarentur. item qui ab αἰακῶς aduerbio. Egoverò existimem potius ἄναξ primitiuum esse, à quo fiat αἰακῶς aduerbium: in qua opinione videtur & Methodius esse apud Etymologistē. apud quem habetur etiā, fieri αἰακὸς ab αἰάσσω, eodem modo quo φυλακὸς à φυλάσσω. Quin autē sit αἰάσσω verbum à nomine ΦΑΝΑΞ factū, minimè dubium est. Vide Ἄναξις.

Ἄναξις, In Cypro nobiles quidam viri, suos habentes ὑπηκόους. Vide Athenæum lib. 6. καὶ τὸ πάγμα ἔνδοξον ἐν Κύπρῳ ἄναξις ὀνομάζεται, inquit Eustath.

C. Ἀμφιάναξις dicti dithyrāmbici poetæ, quòd subinde his verbis vterentur, ἀμφὶ μοι αὖτε Φοίβος ἄναξ Δήλιε. Suidas. HINC Ἀμφιαναξίζειν, proœmio vti, προοιμιάζειν, inquiunt Suidas & Aristophanis enarrator: quòd proœmia dithyrambici poetæ ordirentur ab his vocabulis ἀμφὶ & ἄναξ. vnde apud Aristophanē in Nebulis proœmia eorum imitantem, legitur, Ἀμφί μοι αὖτε Φοῖβ' ἄναξ Δήλιε. ¶Suidas ἀμφιαναξίζειν exponit etiam, Canere Terpandri νόμον (vel potius, secundum Terpandri νόμους. nam Varinus habet τὰ ἄδειν κατὰ τὸν Τερπάνδρου νόμον, qui appellatur ὄρθιος. cuius proœmiū huiusmodi erat, Ἀμφί μοι αὐτὸν αὖ ἄναχθ' ἑκατηβόλον ἀείσω φρενί. Pro quib⁹ tamen verbis habentur hæc duntaxat apud Aristophanis enarratorem, Ἀμφὶ ἐμοὶ αὖ ἄναχτα ἑκατηβόλον. post quæ subaudiēdum ait ἔσω, aut χόρδευσον, aut aliquid huiusmodi. Leguntur verò apud Suidam Periādri nomine hæc verba (seorsum ab illis quæ modò ex eo protuli) ἀμφὶ μοι αὖτος αὖ ἄναχθα. Sed Περίανδρος apud eum deprauatè scriptum fuisse existimo pro Τέρπανδρος.

C. Χειρώναξ, pro χειροναύαξ, vide Χείρ.

Ἄναασσα, ης, ἡ, Regina. Filii & fratres τῶν βασιλέως (id est regis) vocantur ἄνακτες: sorores autē & vxores, ἄναασσαι, inquit Suidas. Sed apud Homerum ab Vlysse vocatur ἄναασσα regis etiam filia. ita enim compellat Nausicaam Alcinoi filiam, Od. ζ, Ἀλλὰ ἄναασ' ἐλέαιρε. Vide in loco Isocratis paulo antè citato, ἀνδὰ τὴν μὲν, βασιλέα καλούμενον, τοὺς δὲ ἄνακτας, παῖδας ὄντας, αἰάσασθαι.

Ἀναάσσω, F. ξω, Regno, Impero, Regnopotior, siue imperio: tam cum genitiuo, quàm cū datiuo. Il. α, — Τυδεΐδῃ πὶ ἐφ αἰάσσεις. Od. λ, Καδ μείων ἐΐσασα. Ibidē, Ζωὸς Φαίηκεσσι φιλήτορσιν ἀνάσσω. Heliodus, ὁ ἀδιαπόπαυστον αἰάξειν. Homerus tria hæc vno in loco posuit eodem pertinentia, κρατεῖν, αἰάσσειν, σημαίνειν. Il. α, Πάντων μὲν κρατέειν ἐθέλει, πάντεσσι δὲ αἰάσσειν, Πᾶσι δ' σημαίνειν. Idem Il. π, priori loco ponit σημαίνειν, posteriore autem verbum ἀνάσσειν cū participio κρατέων. Idem ἀνάξασθαι dixit voce media, Τεῖς γὰρ δή μιν φασὶν ἀνάξασθαι χθονὶ εὐρεῖ.

¶ΑΝάκτωρ, ορος, ὁ, Rex, vel Herus, Dominus. Item Deus, Ἥλιος, Βασιλεύς, Hesych.

Ἀνακτεία, ας, ἡ, Regnum, Imperium. Item, Dominium. δεσποτία, vt à Suida & Hesychio exponitur. At verò ἀνακτήϊον apud Hom. adiectiuum est, à nominatiuo singulari ἀνακτήϊος.

Ἀνακτήϊος, ου, ὁ καὶ ἡ, siue ἀνακτόριος, Regius, vel Herilis. vtpote ab ἀνάκτωρ significante regem, vel dominum, siue herum. Odyss. ο, Δεσπόσας ἄμι ὕδωρ ἀνακτήϊον ἐπίωσι. Citatur autem ἀνακτορίοιο δώκου, pro Regiæ sedis, & ἀνακτορίῳ ἐχθρῷ, pro Regio inimico, ex Anth. epigr. ¶Dicta item fuit Miletus ἀνακτεία, ab Anacte quodam Cæli & Terræ filio.

Ἀνάκτορον, ου, τὸ, Regia, Palatium. Et plurali numero pro eodem, ἀνάκτορα. nam exponitur à Suida τὰ βασίλεια. & ἀνακτόρων ab Hesychio οἴκων βασιλέων, seu potius βασιλείων. ¶Est etiam ἀνάκτορον, Templum: sicut ἄνακτας vocari diximus deos quoque: & ἀνάκτωρ ex Hesychio expositum fuit itidem, Rex & Deus. Suidas item ἀνάκτορα non solùm τὰ βασίλεια, sed etiam τὰ ἱερὰ significare tradit. Lucianus de seruo paulo antè manumisso loquens, ἔπι πλεῖ πόδιλλα περικεῖσθαι, καὶ τὸ μηλωτὰ ὡς ἔφη τὰ ἀνάκτορα φορεῖσθαι. vbi pro ἀνάκτορα quidam poni volunt. Apud Dionysium Areopagitam habetur ἱεροῖς ἀνακτορίοις. vbi dicit. Διὰ τίνων ἴσμεν ὅτι φασμάτων ἐν θείοις ἱεροῖς ἀνακτορίοις; vbi ait enarrator, ἀνάκτορα Ἕλληνες ὀνομάζουσι τὰ παρ' αὐτοῖς ἡμῶν τὸ τέμενος.

Ἀνάκτορον peculiariter Templum Cereris, secundum Hesychium. atque ita crediderim sumi apud Athenæū, lib. 4, Ἐλευσῖνί τε μυστηρίων ὄντων, ἐθηκεναύτῃ θρόνον ἐν τῷ ἀνάκτορον. Sed notādū apud Hesychiū legi, Ἀνάκτορον, τὸ τοῦ Διὸς μητρὸς ὃ καὶ μέγαρον καλοῦσι, ὅπου τὰ ἀνάκτορα πίνουσι.

Ἀνάκτορα, (inquit Budæus) Theodoritus Eccles. hist. lib. 5, pro gradibus altaris magni ponere videtur, vel loco edito. aut pro adyto altaris, ἐπειδὴ ὁ καιρὸς ἐκάλει τὴν ἱερὰν πρᾶξιν ἐν ὑψηλοτέρᾳ διαστάσει ἑστηκέναι, ἀναγκαῖον ἦν τὰ ἀνάκτορα ἐπιβῆναι. Idem, τοὺς ἐν παλαιστρίταις περὶ ἱερεῖς ἐκβαίνειν νόμους, ὑπερβαίνειν τὰ ἀνάκτορα ὠνείδιζον. ¶Suidas ἀνάκτορα explicat etiam ἱερεῖα.

Ἀνάκτειον, Substantiuè, idem quod ἀνάκτορον, Templum. Citatur tamen ex Herodoto ἱρὸν ἀνακτήϊον.

¶Ἄνακες, ων, vel Ἀνακοί, Dioscuri, Castor & Pollux. At Cicero

cero De natura deorum lib.3,ſcribit,Διόσκουροι etiam apud Graios multis modis nominãtur. Primi tres,qui appellantur Αἴακες,Athenis ex Ioue rege antiquiſſimo &Proſerpina nati,Tritopatreus,Eubuleus,Dionyſius. Secundi,Ioue tertio nati ex Leda,Caſtor & Poilux.Tertii dicuntur à nõnullis,Aleo & Melampus,Emolus,Atrei filii, qui Pelope natus fuit.Hæc Cicero. Sciendũ eſt autem Αἴακας dictos ſecundum Plutarchum in Numa,ἀπὸ τῆς τοῦ δήμου αἰσχύσπου.Secundum eundem autẽ in Theſeo, vel διὰ τὰς αὐχμὰς vel ab αἴειν Atticè ſignificante ἀεί. aut certè ab αἰακῶς. nam αἰακῶς ἔχειν dici τοὺς ὀπτιμαλμίους ἢ φυλάττοντας ὁποιῶ. Quam etymologiam cæteris longè anteferendam cenſeo: quæ ponitur etiam apud Etymologiſten, ſed cum falſa expoſitione huius aduerbii αἰακῶς. ſcribitur enim ibi, αἰακοὶ, Διόσκουροι,ὅτι αἰακῶς(ὃ ὅτι εἰλικρινῶς) εἶχόντο τῆς Ἀθηναίοις. Cæterũ quod Plutarchus dicit, Αἴακτας appellatos reges fortaſſis ab αἰακῶς,contrariũ eſt iis quæ leguntur apud eundem Etymologiſten,ex Methodio,videlicet αἰακῶς ſignificare ὀπτιμάλμως καὶ προνοητικῶς καὶ φυλακτικῶς, idque ἀπὸ τῆς Αἰάκτων, vtpote quibus φροντίδες εἶσι τῆς ὑπατείας,id eſt curæ & ſolicitudines ſunt de ſubditis.Certè vtrum prius fuerit, an αἰακῶς, an αἰακὸς, & vtrum ab vtro deriuatum ſit, coniicere non facilè fuerit. Euſtathius, Αἴλιος γοῦν Διονύσιος αἰακοὺς τοὺς Διοσκούρους φησὶ λέγεσθαι ὡς αἰακῶς. καὶ καπύχεται, φησὶν, αἰακοῖν Διοσκούροιν. Apud Heſych.quoque habetur αἰακοῖν, τῶν Διοσκούροιν.

Αἰακοὶ, Locus quidam Athenarũ, apud Lucianum. Budæus.

Αἰάκειον, ου, τὸ, Templum αἰάκων, id eſt Dioſcurorum. Διοσκούρειον, inquit Heſychius: τὸ τῶν Διοσκούρων ἱερὸν, Suidas.

Αἰάκεια, τὰ, , Feſtum Dioſcurorum. αἰάκεια (inquit Pauſanias apud Euſtathium) ἑορτὴ Διοσκούροιν αἰακοῖν. Apud Heſychium autem ſingulari numero etiam in ἑορτῆς ſignificatione habetur.ita enim ibi legitur,αἰάκειον, τὸ Διοσκούρειον, ἢ ἑορτὴ Ἀθήνησι.

¶ Αἰακῶς,aduerbium,Cum cura & diligentia, Seduló. & αἰακῶς ἔχειν τινὸς, Curam alicuius gerere, apud Herodotum & Thucydidem. Herodotus,αἰακῶς δὲ ἔχειν τῆς τροθυμίης. Thucydides lib.8,ὅπως αὐτῶν αἰακῶς ἕξουσιν, ἵνα ἐκπλέωσι. vbi αἰακῶς ἔχειν τινὸς videtur eſſe Obſeruare magna cura quempiam. Scholiaſtes tamen exponit ſimpliciter ὡς εὖ φυλάξειν. Heſychius αἰακῶς exponit ὀπτιμαλῶς, προνοητικῶς. Suidas ὀπτιμαλῶς, φυλακτικῶς, rectè hæc duo aduerbia ponens: ſiquidem & Plutarchus in Theſeo ſcribit αἰακῶς ἔχειν dici τοὺς ὀπτιμαλμίους ἢ φυλάττοντας ὁποιῶ.

Αἰακῶς,Regiè,Regaliter.βασιλικῶς,Suidas. ‖ Apud Etymologiſten autem αἰακῶς dicitur poni pro αἴω. vbi αἰακῶς eſt pro eo quod apud alios ſcribitur αἰκαὶς.

— Ἄ'NEMOΣ, ου,ὁ, Ventus. Ab ἄω deriuatum putatur, ſiue ἄημι, ſignificante πνέω,id eſt Flo,Spiro: interiecto ν.facto videlicet prius ἄϊμος, deinde ἄνεμος. Vox eſt tã poetis ¶ proſæ ſcript. vſitata, ſicut & apud Lat. Ventus.& quæ eſt inter Ventum & Auram differentia apud hos, eadem & apud Græcos inter ἄνεμον & αὔραν, ſecundum quoſdam. Ariſtot.autẽ De mũdo,ſcribit,τὰ δὲ ἐν ἀέρι πνεύματα καλοῦμεν ἀνέμους. αὔρας δὲ τὰς ἐκ ὑγροῦ φερομένας ἐκπνοάς.id eſt,Flatus qui in aere flant,vocamus ἀνέμους: at verò αὔρας,ex humore prodeuntes expirationes.Idem ibidem quid ſit ſiue ἄνεμος, ſiue πνεῦμα (idem enim valet vtrũque)docet his verbis,ὅτι τῆς ξηρᾶς [ἀναθυμιάσεως] ὑπὸ ψύχους βιαίως ὥσπερ ῥοῆς· ἄνεμος ἐγένετο. οὐδὲν γὰρ ἕτερόν ἐστιν ἄνεμος ἢ πολὺς ῥεῦσις καὶ αἴρεσις, ὅταν ἅμα καὶ πνεῦμα λάβῃ. id eſt, A ſicca verò[exhalatione]orta ſolet ἄνεμος, quum à frigore ita protruſa eſt illa vt fluat. nihil enim eſt hic aliud quàm aer multus fluens & coacerua-tus: qui etiam πνεῦμα nominatur.Poetæ dicunt interdum πνοιὰς ἀνέμου ſiue ἀνέμων, pro ἄνεμον ſiue ἀνέμους ſimpliciter,vt Homerus Odyſſeæ β,— πάντα μοι πνοιῆς ἀνέμοιο. & Odyſſeæ λ,— λιάζετο Ἐς πνοιὰς ἀνέμων. Apud eundem habetur ἀνέμου θύελλα ſiue ἄελλα,id eſt,ad verbum, Venti procella: Odyſſeæ κ, αἰὲν ἐρίπνα χαλῇ ἀνέμου θύελλα. Aratus;— εἰ δέ κε νηὶ Υάδων ἐμπλήσῃ δεινὴ ἀήτου θύελλα,id eſt (Ciceróne interprete) Sin grauis inciderit vehementi flamine ventus. At Iliadis ρ paulo aliter, Ὡς δ' ὅτ' ὑπὸ λιγέων ἀνέμων ἀπὸ χάσματα ἄελλαι.

Ἄνεμος,filii Ἀστραίου & Ἠοῦς, Heſiodo in Theog.

C. Ἀνεμόδαπα ῥητὰ,vide paulo pòſt in ἀνεμοτραφής.

C. Ἀνεμόδρομος, ου,ὁ καὶ ἡ, Curſor cum vento currens. Vel, Curſor qui à vento impellitur. Lucianus, De vera hiſtoria lib.1.

C. Ἀνεμοδῶπαι dicti fuerunt quidam apud Corinthum, quaſi ſopitores venti,quòd incantamentis quibuſdam ventorum tempeſtates ſedarent. ἡμῖν ἐν Κορίνθῳ τοὺς ἀνέμους καταμύττοντες,inquit Euſtathius.ad quod ſolers fuiſſe narratur Empedocles, cuius etiam ars quædam ad hanc rem, memoriæ prodita eſt. hinc & κωλυσανέμιος fuit vocitatus,ſeu κωλυσανέμας(vt inuenitur etiam ſcriptum) quòd videlicet ventos prohiberet, ſeu arceret. verùm ſecundum quoſdam non incantamẽtis ſed circumpoſitis Agrigentinorũ vrbi innumeris alinorum pellibus,auertit ab ea ventos quibus infeſtabatur.Meminit Laertius.

C. Ἀνεμοσκέπης, A vento tegens, A vento defendens. A Budæo exponitur liberius, Aduerſus iniuriam ventorum factus.Hom.Il.π, - χλαινάων τ' ἀνεμοσκεπέων.Apud eundẽ Od.ζ & η,σκέπας ἀνέμοιο. Volunt tamen quidam grãm. ἀνεμοσκέπης eſſe à verbo σκέπω nõ autem à nomine σκέπας: & ſcribendum contendunt ἀνεμοσκέπης,non ἀνεμοσκεπής.alioqui ſignificaturũ,Qui à vento tegitur.

C. Ἀνεμοτρεφής, ές, ὁ καὶ ἡ,& Ἀνεμοτραφής, A vento nutritus, A vento auctus & corroboratus. Suidas autem dicit ἀνεμοτρεφὲς eſſe quod nutritum fuerit in locis bonos ventos habentibus,vel quæ ſint bene vento expoſita.hoc enim ſolere eſſe & ſolidius & validius. Aut certè ſignificare Quod à vento nutritur. Apud Homerum Iliadis λ, ἀνεμοτρεφὲς ἔγχος exponitur Haſta corroborata à ventis antequam ex arbore abſinderetur. & Iliad. ε, ἀνεμοτρεφὲς κῦμα, Fluctus alimentum à vento ſumens & incrementum. Nam quo vehementius flat ventus,eo maior oritur fluctus. Dicũtur & ῥητὰ ἀνεμοτραφῆ, de quibus Euſtathius, Ἄλλως γὲ (inquit) ἀνεμοβλαφῆ ἀκούομεν ῥητὰ τὰ κοῦφα καὶ αὐξομένῳ πνεύματι. Hæc autem (addit)idiotæ opifices ἀνεμώδη ῥητὰ appellant:quæ videlicet πνοαὶ δονοῦσι ταπείνων ἀνέμων. quæ verba, Homerica ſunt. Videtur autem fuiſſe hoc vocabulum ἀνεμώδη ῥητὰ apud vulgus duntaxat in vſu.

C. Ἀνεμόφθορος, ου,ὁ καὶ ἡ, A vento diſperditus, A vento periens. σπέρματα ἀνεμόφθορα, Semina vento perdita ſeu corrupta, Euſtathio autore. Itidem verò ἀνεμόφθορα ἐπαοιδαί, apud Græcos Bibliorum interpretes, Oſeæ cap. 8.

Ἀνεμοφθορία, ας,ἡ, Corruptio quæ fit à vento.ἡ πληγὴ τῆς ἀνέμων, Suid.

C. Ἀνεμοφόρητος, ου,ὁ καὶ ἡ, A ventis diſiectus, A ventis dilatus,id eſt,in diuerſas partes latus.

C. Ἀνεμώκης, εος,ὁ καὶ ἡ, Velox. Ad verbum, Vento velox, ſiue celer. Venti celeritatem habens,ſeu velocitatem. ἀνεμώκεσι δίναις, Apud Ariſtophanem exponitur πρὸς τὸ ἀνέμου ὠκείας συροφαῖς. Apud Suidam ponitur etiam ἀνεμώκεως (qui genitiuus eſt ab ἀνεμώκης) tanquam nominatiuus.

C. Ἀνεμώλιος, ου,ὁ καὶ ἡ, Ventoſus, Vanus, Inanis, Friuolus, Futilis. A genitiuo ἀνέμου fit ἀνεμώνιος, deinde ἀνεμώλιος, inquit Etymologiſtes: compoſitum eſſe negans. Alii tamen volunt ex ἄνεμος & ὅλλω conflatum eſſe, vt ſit ἀνεμώλιον Quod ventus perdit, Quod à vento rapitur,& ita perditur,Quod cum vento interit.Iliad.φ, Νηπόποι,ἦ τιν' ἔτι ἔσχες ἀνεμώλιον αὖτως; Apud eundem Od. η & λ,ἀνεμωλια βάζειν, id eſt ἀνεμοφόρητα, vt ait Etymologiſtes. Vide Euſtathium de huius nominis formatione.

Ἀνεμωλία herba,vide Ἀνεμώνη.

‖ C. Ἀλεξάνεμος, Ventos arcens: vt Odyſſ.ξ, χλαῖναί τέ μοι εἰσὶν ἀλεξάνεμοι.

C. Ἰσάνεμος, Par vento,velocitate videlicet,id eſt Velociſſimus,apud Euripidem. Sic Homerus dicit ἴσον ἀνέμοισιν ὁμοίην.

C. Κωλυανέμιος, vide suprà in Ἀνεμοκοίτης.
C. Λαισηγένετος ὦος vide in Λαισήτης.
Ἀνεμώδεις, εσσα, ές, Ventosus, ea significatione qua dicuntur loca ventosa. Est autem poeticum vocabulum αἰνεμόεις, quod vt ingredi versum hexametrum possit, mutat α in η interdum. dicitur enim ἠνεμόεις, ἠνεμόεσσα, ἠνεμόετ, Od. τ, — ἔχει δ' ἠνεμόεσσαν πτύχας ἠνεμόεσσας.
Ἀνεμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Vento plenus, Ventosus, Venti naturam habens, αἰνεμώδης.
¶ Ἀνεμόω, ῶ, Ventilo, Vento agitari facio. Ἀνεμοῦμαι pass. vnde partic. ἠνεμωμένος. Luc. τῇ ἐπάρᾳ δὲ ἠνεμωμένον τὸν πλοῦν σωτῆρα, id est, Ventilatum, vt vult Bud. Ἠνεμῶσθαι praeterea est Suidae, τὸ πρὸ ἑνὸς ἐπιπνεῖσθαι, in hoc Aeliani loco, ἢ ἰδίᾳ πνεῦσαι τὸν ἄνεμον τὸν ἀκρατῶς ἠνεμωμένον.
C. Διανεμόω, Idem. Exponitur etiam Ventis expono, in vulg. lex. Et διανεμῶσαι ἱστία, iubas vento expassas, in Epigr. pro διϊανεμῶσαι.
C. Ἐξανεμόω, ῶ, vel potius Ἐξανεμοῦμαι pass. vt ἐξανεμοῦσθαι de segetibus dictum, quum iam matureſcentes perflatu nimio exinaniuntur & quasi euentilãtur. Theophr. De hist. pl. lib. 8, cap. 10, ἀπόλλυται δὲ καὶ ὑπὸ τῶν πνευμάτων καὶ ὑπερβολῆς καὶ ἀνομβρίας, ὅταν ἢ αὐχμώδης ληφθῇ, ἢ ἀνεμώδης καὶ ἀνάνεμος. μᾶλλον δὲ ἡ κριθή. πολλάκις γοῦν ἤδη ἐν ταῖς ἀνεμωδίαις. οὐχ ἥκιστα δὲ καὶ πνεύσεις μεγάλαι καὶ πλείω χρόνον ὀπωρινὰς ξηραίνουσι καὶ ἀφανίζουσι. ὃ καλοῦσί τινες ἐξανεμοῦσθαι. Gaza vertit Euentari, sine autore (vt opinor) loquutus. Vide Plinũ lib. 18, c. 17. Ἐξανεμώδης καὶ αἰσείζων ab Aretha dicitur pro In ventrum euanescens, vt tradit Bud. Ab Aristotele autem equae equientes alio sensu ἐξανεμοῦσθαι dicuntur, De hist. anim. lib. 6. ‖ Suidae ἐξανεμοῦσθαι est ἐπαρτᾶσθαι: Hesychio autem nõ solùm μανωσίζεσθαι, sed etiam ξηραίνεσθαι, quod conuenit cum illo Exinaniri, de segetibus dicto paulo antè.
¶ Ἄνεμος, ου, ὁ καὶ ἡ, itẽ Ἀνεμώδιος, item Ἀνεμαῖος, Vento plenus, Vanus, Euanidus: Subuentaneus, secundum quosdam: vt ἀνεμώδιον ὠόν, Subuentaneum ouum, quod & ὑπηνέμιον dicitur. Ventosum hac in significatione sunt qui dici posse existimẽt. Inuenitur & ἀνεμαῖον κύημα expositum Fœtus euanidus. Plato ἀνεμαῖον πόον opposuit πολυγονίᾳ, i. fœcundo, in Theaeteto. ‖ Metaphoricè ἀνεμαῖος ἄνθρωπος, Homo leuis, inconstans, & instabilis merè. διὸ καὶ τοὺς κενοῦ λόγου ἀστάτους, ἀνεμαίους φασίν. Eust.
Ἀνεμίζω, Vento impello siue agito. Ἀνεμίζομαι, pass. Vento impellor siue agitor. Iac. epist. cap. 1, ὁ γὰρ διακρινόμενος ἔοικε κλύδωνι θαλάσσης ἀνεμιζομένῳ καὶ ῥιπιζομένῳ.
¶ Ἤνεμος pro ἄνεμος, poet. Hes.
C. Ἠνεμόφοιτος, ου, ὁ ἡ, Per aera vadens, Aerius.
C. Ἀνήνεμος, ος ὁ ἡ, Ventorum expers, Tranquillus. ἀνήνεμος γαλήνη, in Epigr. ET Ἀνεμία, Ventorum expers tranquillitas. Aristot. in Probl. quod tamen vocabulum Luciano improbari scribunt.
C. Ἀπήνεμος, ος, ὁ ἡ, Ventos non habens. aut, A vento procul remotus. Hes.
C. Δυσήνεμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Difficiles & malos ventos habens. δυσήνεμος χθὼν apud Dionys. De situ orbis, Ventis vexata regio. Est itẽ δυσπέσεχος, Hesychio & vulg. lex. Graecol. Grauiter olens & fœtens. CVI contrarium Εὐήνεμος, Bonos & prosperos ventos habens. Et metaphoricè, Serenus, Pulcher, Suid. Apud Eurip. Εὔνεμος λιμήν, A ventorum iniuria tutus portus.
C. Νήνεμος, ου, ὁ ἡ, Ventos non habens. Item Serenus, Trãquillus, & idem quod αἰήνεμος: item & δῦπος, Hesych. Hom. Il. ϐ, νήνεμος αἰθὴρ, id est χωρὶς αὔ̃μου. Compos. ex νὴ priuatiuo & ἄνεμος, seu poetico ἤνεμος. HINC Νηνεμία, Ventos nõ habẽs serenitas. Et quemadmodũ γαλήνη propriè de maris tranquillitate dicitur, sic νηνεμία de serenitate aeris. Annotatur autẽ Atticos νηνεμίας absolutè pro — γαληνίας ὕπος dicere. ET Νηνεμώδωρον Quod à vẽtis nõ amplius agitatur, Tranquillũ. Vide Hes.
C. Ποδήνεμος, ν, ὁ ἡ, q. d. Pedibus (i. pedum velocitate) ventos aquans, Pedibus celer. ποδήνεμος ἵππος, Il. ι, & in Epigr. ποδήνεμος αἴθοψ apud Suid. qui interpretatur & ταχὺς ἵππος. Hes. autem ὃς περὶ ταχείας: item ὑπόπτερος.
C. Προσήνεμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vento expositus, Aurae patens. προσήνεμος ἄλως, Xenophon. προσήνεμον ἢ πνεῦμα πῶδες, Theophr. & ὁ προσηνέμου, In aura. Xenophon OEconomico, λιμὴν ὃν τὸ ὑπηνέμου μέρος φαῦλον, οὗτος ὃν τὸ προσηνέμου

νέμου. vbi προσήνεμον & ὑπήνεμον opponuntur. Sic & apud Theophr. Bud. Vide Ὑπήνεμος.
C. Πυρήνεμος, ου, ὁ ἡ, Ignem ventilans: vt πυρὶ νεμίεις ῥιπίδας, in Epigr.
C. Ὑπήνεμος, ν, ὁ ἡ, (inquit Bud) Aurae patẽs, i. vẽto expositus: vt ὑπήνεμος νεοττιά, Vento expositus nidus, hoc est nõ occultus & in terra defossus. Aristot. De hist. anim. Ὑπήνεμος tamen nonnunquam προσήνεμος opponitur, vt apud Xenoph. in OEcon. vbi περὶ τῆς λιμνῆς loquitur, Ἢν δέ τις, ἔφη, λιμνᾶσθαι τὸν ὑπηνέμιον ἱρχόμενος, δῆλον, ἔφη, ἐγγὺς ἤδη ὄντα τοῦ ἀχυροδόκην ἔχειν τὸν ὄχθον, id est, Ita ventilare incipiat, vt primùm id ventiletur quod ab aduerso vento longissimè distat: vt scilicet progrediatur ventilatio sursum versus & in aduersum ventum (ad eam partem videlicet quae προσήνεμον μέρος τῆς ἄλω dicitur) Gallicè au dessous du vent. Haec Budaeus in suo lexico, addens etiam opponi sic & apud Theophrastum ὑπήνεμος & προσήνεμος: quod Theodorus non intellexerit. Idem certè Theodorus ὑπήνεμον τόπον apud Theophrastum De causis plant. lib. 3, vertit locum tranquillũ. Soph. Antigone, Καθ' ἡμᾶς ἄκρον ὀκ πάγον ὑπήνεμοι pro A vento auersi. Quam interpretationem quum locus apertè poscat, contrariam tamen vulg. interpres habet, sed à me emendatam in editione tragoediarum selectarum Graecol.
C. Ὑπηνέμιος, ου, ὁ ἡ, Ventosus (Subuentaneus, si Latinè dici potest) Cui subest ventus. Vilissima significatur hoc vocabulum de ouis irritis & ex quibus nihil gignitur, quae fœminae mutua inter se libidinis imaginatione cõcipiunt. Plin. libri 10, caput 58 ita claudit, Ipsae autẽ inter se (si mas non sit) fœminae aequè saliunt, pariuntque oua irrita, ex quibus nihil gignitur. quae ὑπηνέμια Graeci vocant. Idem Plinius eiusdem libri cap. 60, itidem de ouis, Quidam & vento putant ea generari: qua de causa etiam zephyria appellantur. Vide & ἄνεμα ὠά. item κενόσουρα ὠά. Aristoph. apud Athen. lib. 9, πολλαχοῦ τῶν ἀλεκτρυόνων ὑπώνυμα βίᾳ ἅπτεσθαι ὠῶν πολλάκις. Legitur & apud Aristotelem aliquoties. Huc autẽ Lucianus alludens in lib. De sacrificiis, dixit Iunonem sine congressu virili concepisse Vulcanum ὑπηνέμιον παῖδα. Ab illis denique ouis ducta metaphora dicitur ὑπηνέμιον quicquid est inane, vanum & futile. vnde ὑπηνέμιος λόγος, Plutarch. De audiendo, pro inani, & ex quo nullus gignitur meris conceptus aut editur, quique audienti non prodest, vt inquit Budaeus. Sic Lucianus, ὑπηνέμια ὀνείρατα dixit futilia. ‖ At Graeci poetae ὑπηνέμιον variè vsurpat, eodem ferè modo quo Latini poetae suum ventosum. vnde apud Nonnum ὑπηνέμιος πεζός, & ὑπηνέμιον πνεῦμα.
Ἠνεμώεις, εσσα, ές, Vẽtosus, Vẽtis perspirabilis. Inde metaph. Altum significat, quòd loca altiora ventis magis perui a sint: vt ἠνεμώεντα Ἴλιος apud Homerum. Significat etiam Celerem & Ventos velocitate assequentẽ, quemadmodum apud Oppian. De venat. lib. 3, Παρδάλεις τ' ὀλοαὶ καὶ πτελέης ἠνεμόεσσαι.
Ἠνεμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Ventosus. Ἠνεμῶδες item Hesychio ἠχῶδες significat, quòd venti vehementiores sonitum quendam & murmur edant. Hinc Virg. Ventosum aurae murmur.
Ἀνεμώνη, Minerua fuit cognominata in Peloponnesi quodam loco, quòd ibi ventum pernicioſum sedaret.
¶ Ἀνεμώνη, ης, ἡ, Herba sic dicta quòd vento flante aperiatur. Esse autem tradunt papaueris genus, cuius flos rosae quidem speciem praeſe fert, sed omni odoris gratia caret. Vnde ortum prouerbium, ῥόδον ἀνεμώνῃ συγκρίνεις, Rosam cum anemona confers. Sunt qui herbam hanc anemonam fremium à Latinis appellari velint. Caeterùm ad huius nominis etymum respiciens Ouidius, ita clausit Metamorphoseon librum decimum,

Nanque malè haerentem & nimia leuitate caducum
Excutiunt iidem qui perflant omnia venti.

vel, vt in aliis codicibus, — qui perflant nomina. Sed legendum potius, vt in vetustis, — qui praestant nomina. Loquitur autem ibi de flore ipso. In vulgatis lexicis scribitur, ἀνεμωλίαν Theophrasto lib. 7. historiae plantarum cap. 10, idem esse quod ἀνεμώλιον, & Latinis fremium.
Ἀνεμώλιος, metaphoricè, Vanitas. Luc. μηδὲ ἀνεμώλιος

αἱ ἀνημῶναι τῶν λόγων, id est (inquit Bud.) vana verba, frivola, nugatoria.

¶ Ἀνημώρεια, siue Ἀνημώλεια, Vrbs Phocidis, apud Homerum Il. β, cuius ciuis dicitur ἀνημωρεύς. Sic autem appellata fuit à ventis eam perflantibus. Vide Stephanũ & Eustath.

ΑΝΕΥ, aduerbium, Absque, Sine. Ex α priuatiuo & verbo νίεσθαι, vt vult Eustathius: sed ridiculum videtur esse hoc etymũ. ἄνευ ἠχῆς, Sine sono, Cicero vertit, Sine vllo sono. Interdum redditur per Citra: vt, ἄνευ τῆς πρὸς ἄνδρα ὁμιλίας, Citra virilem congressum. ἄνευ τῶν πραχθέντων, Factis procul, in vulg. lex. exponitur ex Gellio. Ibidem, ἄνευ πλεόνων, Exceptis aliis, Cicero quoq; particulã hanc variis modis exprimit: vt quũ hæc Epicuri verba, οὐκ ἔστι ἡδέως ζῆν ἄνευ τοῦ φρονίμως, vertit, Non posse iucundè viui, nisi sapienter viuatur. Idẽ hunc ex Timæo Platonis locum, in quo bis hoc aduerbium habetur, χωρὶς δὲ τοῦ παντὸς οὐδὲν αὖ τοιοῦτον ὁρατὸν ἡμῖν πέφυκε, οὐδὲ ἁπτόν, ἄνευ πυρὸς στερεοῦ· στερεὸν δὲ οὐκ ἄνευ γῆς: sic reddit, Nihil porrò igni vacuum videri potest, nec verò tangi quod careat solido: solidum autem nihil quod terræ sit expers. Posset tamen & his in locis ἄνευ verti Sine, vel Absque.

Ἄνευ, Præterquam quòd, vt Budæus vertit in hoc Demosthenis loco, ὁ γὰρ τοῦτο ἐκεῖνος πόλεμος, ἄνευ τῆς δόξαν καλλιὼ ἐκείνῃ, ἐν πᾶσι τοῖς καθ' ἡμέραν ὑμᾶς διήγαγεν ὑμᾶς.

Ἄνευ postponitur nonnunquam, vt Sine apud Latinos: vt οἷς ἄνευ, & πᾶσιν ἄνευ, Quibus sine, His sine. Est autem ἄνευ in vsu tam prosæ scriptoribus, quàm poetis: vt Αἴαντα ἄνευ ἐμεῖο.

Ἄνευθε & Ἄνευθεν, apud poetas tantùm pro eodem. Iliad. χ, Οἷος ἄνευθ' ἑτάροιο. Il. π, Μὴ σύγ' ἄνευθεν ἐμεῖο Interdum ponitur sine casu. Etymologistes ait nullum extare aliud aduerbium illi simile in θεν desinens.

C. Ἀπάνευθε & ἀπανεύθεν etiã dicuntur pro Sine, vel Procul à, aut Seorsum. vt Il. α, ἀπάνευθε θεῶν. Il. ψ, Μὴ ἐμὲ σὸν ἀπάνευθε λίποι ἀδάκρυτα ἄκλαυτα. Achmet. Il. υ, Εἴως κεν ῥ' ἀπάνευθε θεοὶ θεσπέσιον ἔτον αἰχμήν. Od. ζ, αἳ κε τ' ἀπάνευθεν ἔωσι.

ΑΝΕΨΙΟΣ, οῦ, ὁ, Consobrinus, Amitinus, Patruelis, Fratris vel sororis filius. ἀνεψιοί (inquit Hesychius) ἀδελφαὶ εἰσί. Dicitur autem interdũ ὁ ἐκ πατρὸς ἀνεψιὸς, & ὁ ἐκ μητρὸς ἀνεψιός. Isæus, ὁ νόμος δίδωσιν ἀλλήλοις τοῖς ἐκ πατρὸς ἀνεψιοῖς. id est (vt Budæus in Comm. interpretatur) Lex refert hæreditatem amitinis, vel patruelibus, vel agnatis. Variè enim (inquit) accipitur ἀνεψιός. Idẽ in lexico suo scribit, Demosthenes fratris & sororis liberos inuicem ἀνεψιοὺς appellat, & eorũ filios ἀνεψιαδοῦς, in oratione contra Stephanum. Plutarchus Theseum & Herculem appellat ἀνεψιούς. Homerus Il. ι, Ἦ μάλα πολλὰ ἔπαθε καὶ ἀνεψιοὶ ἀμφὶς ἐόντες. vbi Eustathius ἔπαθε ait vocari πάντας τοὺς συγγενεῖς, ὡς ἀπὸ τοῦ ἴσου. dici autem ἀνεψιοὺς, τοὺς τῷ ἡλίκους, ὡς ἀπὸ μέρους τοῦ ἀνεψιοῦ. esse autem ἀνεψιοὺς qui postea nominati sunt ἐξάδελφοι. Cæterùm ἀνεψιὸς vult Etymologistes esse ductum ἀπὸ τοῦ ἀνῆσθαι. vt sit ὁ ἄνωθεν συνειμένος εἰς συγγένειαν. sed viderit.

Ἀνεψιά, ᾶς, ἡ, Consobrina, Patruelis. Xenophon, συνελαύνειν τοὺς ἐμοὺς ἀδελφοὺς καὶ ἀδελφιδοῦς, καὶ ἀνεψιάς. Citatur ex Plutarcho in Solone ἀνεψιὰ μητρὸς pro Consobrina matris. Plut. in Probl. Rom. ἀλλὰ τοῖς συνοικοῦσι χώρησαν ἀνεψιαῖς. συνοικεῖν. vbi quidam ἀνεψιὰς vertunt neptes, alii rectius consobrinas.

Ἀνεψιότης, ητος, ἡ, Consobrinitas, ad verbum, vel Patruelitas. Gradus propinquitatis quam ἀνεψιοὶ faciunt & ἀνεψιαί. Apud Demosthenem, μέχρι ἀνεψιότητος.

Ἀνεψιαδοῦς, ὁ, Filius consobrini, siue consobrinæ, siue patruelis, vel amitini. Demosthenes (vt paulo antè ex Budæo retuli) fratris & sororis liberos inuicem ἀνεψιοὺς appellat, & eorũ filios ἀνεψιαδοῦς, in oratione aduersus Stephanũ. ἀνεψιαδοῦς (inquit Hesychius) ὁ ἐκ τῶν ἀνεψιῶν γεγονὼς ἢ τῆς ἀνεψιᾶς. Fit autem ἀνεψιαδοῦς ex ἀνεψιὸς eadem forma qua ἀδελφιδοῦς ex ἀδελφός.

Ἀνεψιαδῆ, Filia consobrini, vel consobrinæ, siue patruelis, vel amitini.

Ἀνεψιάδης, vide apud Poll. & Suidam in vita Hesiodi.

C. Ἀνεψιὸς pro ἀνεψιὸς putat poni Bud. afferens hunc

Ἀνεμώνη, metaphoricè. Vanitas. Luc. μηδὲ σὺ ἡμᾶς Platonis locum in Euthydemo, ἔστι δὲ ἐκεῖ Ἀξίοχος μὲν ὁ ἐκ τοῦ Ἀλκιβιάδου τοῦ παλαιοῦ, ἀνεψιὸς ἢ τοῦ νεωτέρου Ἀλκιβιάδου. Sed & à Polluce ἀνεψιοὶ & ἀνεψιοὶ pro iisdem poni quidam tradiderunt. Ego tamen in ἀνεψιοὶ restringi signif. puto. Idem & de Ἀνεψιάδης dico.

C. Ἐξανεψιός, Expatre consobrinus. ἐξανεψιοί, Quorum patres sunt inter se ἀνεψιοί, aut matres inter se ἀνεψιαί. Iul. Poll. 3, οἱ ὑὸν τὸν ἀνεψιαδῶν καὶ πάλιν ἐξανεψιοί τε καὶ ἐξανεψιαί.

ΑΝΗΘΟΝ, ου, τὸ, Anethum, herba nota, quæ & apud nostrates Græcum nomen ex parte retinet. Sic autem appellatur secundum Etymologistẽ, ἀπὸ τοῦ ἄνω θεῖν, quod citò crescat. Aristoph. in Nub. ἵνα μὴ ἂν ἄνηθον ἢ τὸ τετράβυτιρον ἁπαξ.

C. Ἀνηθοειδής, ἐος, ὁ ἢ ἡ, Anethi speciẽ seu formam habens, i. similis anethe. Ex ἄνηθον & εἶδος.

Ἀνήθινος, ου, ὁ καὶ ἡ, Anethinus, Ex anetho confectus, vel Ex anetho constans: vt ἀνήθινος στέφανος, Anethina corona, pro Ex anetho confecta, citatur ex Theocrito. Et ἀνήθινον μύρον, ex Dioscoridis lib. 1, cap. 62. Item ἀνήθινος οἶνος, ex eiusdem lib. 5, cap. 67.

ΑΝΗΡ, Vir, in genitiuo ἀνδρὸς, & itidẽ in cæt. sed ἀνέρος, ἀνέρι, ἀνέρα dicunt poetæ, & interdũ etiã ἀνδρὸς, ἀνδρὶ, ἄνδρα. in prosa autem vsurpantur hæc, non item illa. Vocatiuus est ἄνερ: vt πάτερ à πατήρ. Vt autem Vir apud Latinos variè sumitur, sic ἀνὴρ apud Græcos. Ἀνὴρ simpliciter pro ἄνθρωπος, vt Vir pro Homo. καὶ ὁ ἁπλῶς ἄνθρωπος, inquit Eustathius, vt in τί χρὴ πάσχειν ἀνδρὶ. & in compositis ἀνδραποδιστὴς & ἀνδροφόνος. nam in his & similibus ἀνδρὸς appellatione omnis ἄνθρωπος intelligitur. Possunt autem alia multa exempla proferri præter hæc Eustathii, huius significationis, ex Homero, quin etiam ex prosa: vt quum dicitur ἀνὴρ ῥήτωρ, & ἄνδρες ἀγωνισταὶ à Demosthene: & passim ἄνδρες Ἀθηναῖοι. Sed & in aliis quibusdam loquendi generibus: in quorum tamen bona parte viri appellationem potius quàm hominis vsurpamus, Latinè ea interpretantes: vt quum Thucydides de captiuorum permutatione loquens, dicit, ἀνὴρ ἀντὶ ἀνδρὸς ἐλύθη παρ. Sic & quum dicitur κατ' ἄνδρα pro In singulos viros, vel Per singulos viros, aut potius aduerbialiter Viritim. ‖ Vsurpatur itidem pro ἑαυτοῦ, vt ἄνθρωπος, cum apud alios, tum apud Gregorium identidem: vt ὅπερ γὰρ ἀνὴρ αἰδέσιμος ἐμοὶ. pro Erat enim ille. Item, ἐξωμότης πρὸς τὸν ἄνδρα διαφορᾶς, pro Aduersus illum.

Ἀνὴρ, Vir, id est mas, non fœmina, Masculus. Plato De legibus, τῶν ἀνδρῶν ἄπαις. Carens liberis maribus, Masculæ prole carens. Huc pertinet istud loquendi genus, οἱ πρὸς ἀνδρῶν οἰκεῖοι. iidem enim appellantur οἱ ἐκ τῶν πατρίων οἰκεῖοι, videlicet agnati & gentiles, vt ait Budæus. De tauro etiam dicitur in Anth. epig. vt Virgil. dixit, Vir gregis ipse caper.

Ἀνὴρ, Vir, id est Non eunuchus, Virilitatem suam habens, id est sua virilia, Non eunuchus. vt in ænigmate quod ex Clearcho profert Athenæus, ἀνὴρ πτηνὸν ἀνὴρ ὄρνιθα πτηνὸν ὄρνιθα ἰδὼν πτηνὸν ἰδών, &c. Nec malè tamen in Actis Apostolicis ἀνὴρ & εὐνοῦχος cõiunguntur, cap. 8, ἰδοὺ ἀνὴρ Αἰθίοψ, εὐνοῦχος, δυνάστης, &c. hic enim ἀνὴρ cum Αἰθίοψ iungitur, & simpliciter pro ἄνθρωπος vsurpatur, de quo vsu modò dictum est. ‖ In epigrammate quodam incerti autoris quod est Anthol. epigr. lib. 1, ἀνὴρ & μαλακὸς opponuntur. vbi à quibusdam ἀνὴρ exponitur Nõ effœminatus. videtur etiam exponi posse Non eneruatus, ex Ouidio. Secundum quosdam autem ἀνὴρ hîc dicitur Non obscœnus, & μαλακὸς contrà Obscœnus. Confer epigramma illud in fontem Salmacin cum iis quæ de eo scribit Ouidius Metamorph. 4. Huius vndas appellat obscœnas idem, lib. 15.

Ἀνὴρ, Vir, id est Virilem ætatem habens, Vir ætate. Plut. in Alcib. ἐν παισὶ δὲ μειρακίοις καὶ ἄνδρα πάσῃ σωφροσύνῃ τὴν ἡλικίαν. Hinc illa loquẽdi genera, εἰς ἄνδρας πλεῖν, item εἰς ἄνδρας ἐγγεγράφθαι, item εἰς ἄνδρας δοκιμάζεσθαι, item εἰς ἄνδρας τελεῖσθαι. vbi ἄνδρας (id est viros) solemus virilem ætatem interpretari. dicimus enim, Ad virilem ætatem peruenire, vel Ætatem virilem attingere, siue attigisse. Dicitur etiam εἰς ἄνδρας

ληθῆν & ἀφθλαθῆν ab Aphthonio, item εἰς ἄνδρας ἀφικέσθαι ad verbum, Ad viros peruenire, id est Ad virilem ætatem. Illud autem εἰς ἄνδρας ἱκνεῖσθαι dicit Demosthenes. Citatur & εἰς ἄνδρας σωφρονεῖν ex Isocrate, pro εἰς ἄνδρας πολεῖν. Idem εἰς ἄνδρας δουναι θῆναι dicit, in Areopagit. ἐπειδὴ εἰς ἄνδρας δοῦναι θῆναι. Sed & δοῦναι θῆναι per se significat idem quod εἰς ἄνδρας δοῦναι καθίστημι. in hoc Demosthenis loco aduersus Midiam, εἰσφέρων ὑπὲρ τῆς δόξης ὧν ὁ πατήρ μοι κατέλιπε, καὶ ὧν δίκαιον ἐμὲ δοῦναι καὶ ποιῆσαι θαι. vbi δοῦναι θῆναι Budæus exponit εἰς ἄνδρας ἤδη καθίστασθαι, & εἰς ἄνδρας τελεῖν ἀρχαίως, & εἰ. ἄνδρας ἐγγενέσθαι μαίνεσθαι. Romani enim dicebant virilem togam sumere. quod ἀνδροῦσθαι etiam dicitur Aristoteli. Ἄνδρα γενέσθαι etiam est Maiorem annis fieri, vt quo tempore οἱ ἀνδρωθέντες λόγον ἀπῄτουν τῆς οἰκήσεως, id est, Rationem reposcebant & reliquæ tutelæ administratæ. Non solùm autem dicunt ἄνδρα γενέσθαι, sed etiam ἄνδρα πλέειν. Xenophon Pæd. 8, πλεῖς πανηγυρίδας, πλὴν ἀνδρείας. Nec solùm inuenitur ἀνὴρ πλέων, sed & ἀνὴρ μάτην, quem sequitur ἀφρόνως τῇ ἡλικίᾳ. hunc autem ἄνδρα μάτην præcedit ἀνὴρ νέος.

Ἀνήρ, Vir, id est Virili animo præditus, Strenuus, Fortis. Iliad. ϗ, Ἀνέρες ἔστε φίλοι, μνῆσαι δὲ θούριδος ἀλκῆς. aliis quoque multis in locis sic vtitur. & apud Thucydidē scholiastes ἄνδρας exponit ἀνδρεῖοι. Sic & Latini virum vsurpant in certis loquendi generibus. Horatius autem nouè dixit, Nam siquid in Flacco viri est, pro Siquid virilis animi, meo quidem iudicio. ‖Dicuntur etiam aliquando ἄνδρες quicūque aliquid dignum viro vel dicunt vel faciunt: & non esse ἄνδρες, qui seruile quidpiam & abiectum facere sustinent: vt Xenophon in Hierone, de iis qui laudis & gloriæ cupiditate ducuntur, ait, ἄνδρες καὶ οὐκ ἐπ' ἄνθρωπε μόνον νομιζόμενοι. Herodotus in Polymnia, δῆλον δ' ἐποιεῦντο ὅτι πολλοί μὲν ἄνθρωποί εἰσιν, ὀλίγοι δ' ἄνδρες, Multos quidem esse homines, paucos autem viros. Cicero lib. 5 epistolarum ad fam. in epistola ad Publium Sestium, Vt & hominem te & virum esse meminisses. Rursus Xenophon Pæd. 4, ὡς ὁ πάππος τοιοῦτος, οὐκέτι ἀνὴρ ὄζει, ἀλλὰ σκυθρώπιος. Idem Hellenicōn -, μετεγνωκότα καὶ ὑπερφιλοῦντα τὸν Λυκομήδην, καὶ μόνον ἄνδρα ἡγούμενον. Æschines in Ctesiphontem, σοφίζει δὲ ἀνδρὸς οὐ σοφίζεις.

Ἀνήρ, Vir, id est Maritus. quæ significatio vnà cum præcedente haberur in apophthegmate cuiusdam Lacænæ quod commemoratur à Plutarcho in Lycurgo, μόναι γὰρ ἀνδρῶν ἄρχουσιν ὑμῶν αἱ Λάκαιναι. μόναι γάρ, ἔφη, λαμβάνουσιν ἄνδρας. Homerus Odyssea ?, Ἄνδρά τοι καὶ οἶκον καὶ ὁμοφροσύνην ὀπάσσαι Ἐσθλήν. & subiungit, nihil potius esse ac præstantius quàm quum concordes eandem domum habitant ἀνὴρ ἠδὲ γυνή, id est maritus & vxor. Iungitur cum genitiuo: vt ἀνὴρ ἑταίρης, Maritus illius. Athen. 12, ἡγοῦνται δὲ αἰσχρὸν οὐδὲν εἶναι τὰς ἀνδρευομένας τῶν ἑαυτῶν. Dicitur item ἀνδρὸς ὥραια, virgo nubilis. quod genus loquendi aptissimè (vt opinor) exponere possumus Horatianis verbis, Tempestiua viro. Planè enim Græcorum imitatione videtur ita loquutus fuisse. Odyss. α, — καὶ ἀνίεις μητέρα δώτῳ. Iliad. τ, Ἄνδρα μοι ὦ ἔδοσαν με πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ. Possumus tamen in huiusmodi loquendi generibus, ac præsertim in hoc vltimo, ἄνδρα accipere simpliciter pro viro, non pro marito. sicut & quum dicitur puella ἀνδρὸς δεκτική. q.d. capax viri, Latinè viripotens.

Ἀνὴρ ancipitem habet vocalem α, id est quæ produci vel corripi possit. His in locis producitur, Iliad. ν, Αἶσις δὲ αἰσιμὴ ἔρριζε, κύριος κάμω, ἀνέρα δ' ἀνήρ. Odyss. α, — καὶ ἀνίεις μητέρα δώτῳ. Iliad. λ, Ἑστήκει κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀχεύοντες. Iliad. σ, — μή δ' ἀνέρες οἷς ἔπι χῆρας. & alibi frequenter. Corripitur autem hic, Iliad. ρ, Ὅππότ' ἀνὴρ ἰθὺς ἔλαση θοὸν δαίμονα φωτὸς μαχέσασθαι. Il. π, Ἔνθα δ' ἀνὴρ ἕλεν ἄνδρα καθαπτόμενος ὑσμίνης Ἡγεμόνων. qui versus habetur etiam Il. ο. quanquam in editionibus quibusdam particula δὲ non additur eo in loco: sed legitur ἔνθ' ἀνὴρ, & ita longam haberet priorem ἀνὴρ. Sed obseruauit particulam hanc in iisdem editionibus non solùm temerè omissam, sed & additam nonnunquam: vt in versu quem modò ex Il. ρ protuli, Αἶσις δὲ αἰσιμὴ ἔρριζε, &c. nam cum in aliis quibusdam editionibus, tum in Florentina ibi legitur, Αἶσις δ' ἀμφὶ αἰσιμὴ ἔρριζε, non sine manifesto errore.

C. Ἀνηρόδασμος, ου, ὁ, Angusta via, vt quæ vni duntaxat viro sufficiat, quæ vnum tantummodo virum capiat. στενὴ ὁδὸς, Hesychius. Dici puto quasi ἀνηρὸς βασμός.

C. Ἀνηροβόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Viriuorus, Virorum deuorator, Homines vorans: vt ἀνηροβόροι κύνες. & in Anthologia epigrammatum, Ἀνηροβόρε, ὁμάτηχε κυνῶν, ἄλουρε κακίστη.

C. Ἀνηρογήνεια, ας, ἡ, Virorum genitura, Virilis sexus genitura, vel propagatio, vt exponitur apud Hippocratem. Secundum quosdam tamen ἀνηρογήνεια est generaliter Hominum genitura, siue propagatio. Malè autem scribitur in quibusdam libris & in vulgatis lexicis ἀνηρογήνεια cum accentu in antepenultima. ita enim esset nomen ὁπλιτικὸν: vt ἀφροσύνεια, νεογήνεια.

C. Ἀνηρογόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Virum generans, vel gignens. Apud Hesiodum ἀνηρογόνος dicitur ἡμέρα, dies. in Diebus, μάλ' ἀσύμφορός ἐστι φυτεῦσαι. Ἕβδομη δ' ἀνηρογόνος. Quo in loco ἀνηρογόνος, ab eo dicitur Virorū generatrix. Fortasse virisatrix possemus interpretari, ex virisator (eadem forma facto qua virisator) deducentes fœmininum virisatrix: sed asperius est fœmininū quàm masculinum. A quibusdam ἀνηρογόνος ἡμέρα apud Hesiodum exponitur dies viripara. A Nonno ἀνηρογόνος χεὼς vocatur humus ex qua formatus fuit Adam, quasi virigeneratrix. Vide γονος, ex quo & ἀνὴρ componitur hoc nomen.

C. Ἀνηρομώης, ου, ὁ, vel Ἀνηρόμοιος, ad verbum (si ita dici posset) Marifœmina, pro Mas & fœmina, Vir pariter & fœmina, Vtrunque habens sexum, vel Vtriusque naturæ, vt loquitur Plinius: ex cuius libro 3 citantur hæc verba, ἀνηρομώαι appellabantur populi quidam in Aphrica, vtriusque naturæ, inter se vicibus coeuntes: quibus dextra mamma virilis erat, sinistra verò muliebris. Plato in Symposio, ἀνηρόμοιον γὰρ ἦν τότε ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ εἶδος καὶ ὄνομα, ἐξ ἀμφοτέρων κοινὸν τότε ἀρρενός καὶ θηλέος· νῦν δ' οὐκ ἔστιν ἀλλ' ἢ ὄνειδός τι λόγου κείμενον. Augustinus de androgynis loquens, In his (inquit) sic vterque sexus apparet, vt ex quo potius debeant accipere nomen incertum sit. Hi alio nomine ἀμφίσβητοι vocantur, item ἑρμαφρόδιτοι, ab Hermaphrodito Mercurii & Veneris filio, qui cum nympha Salmacide confusum sexum habuisse perhibetur.

Ἀνηρόγυνοι vocantur etiam illi quibus excisa sunt virilia. qui & ἀπόκοποι, & χωνίδες, item ἡμιχωίαικες, item ἡμίανδροι, id est Latinè ad verbum, Semiuiri. Vide Pollucem. ‖Ἀνηρόγυνος ab Hesychio exponitur non solùm ἑρμαφρόδιτος, sed etiam ἀσθενὴς & ἀνίσχυρος, id est Debilis & imbecillis, Inualidus. quæ significatio videtur manare ex proximè dicta. nam fere cum virilibus excinditur etiā virile robur, & vigor virilis. Est item ἀνηρόγυνος ex Suida Effœminatus, Muliebri & molli animo præditus, ἀνανδρος. In Parabolis Solomonis capitur pro socorde & parum strenuo, ac non virili, vt scribit Budæus.

Ἀνηρόγυνος, ου, ὁ καὶ ἡ, adiectiuum· vt ἀνηρόγυνα λουτρὰ ex Anthologia epigr. citatur pro balneis vbi promiscuè viri & fœminæ lauantur. ‖Sunt qui ἀνηρόγυνος velint Bacchi etiam cognomen esse.

C. Ἀνηροδάμας, αντος, ὁ, Gemma quædam, sic dicta quòd impetus hominum domet, Plin. nam δαμάω (pro quo & δαμάζω) sonat domo.

C. Ἀνηροδῦμος, apud Hesychium (si mendum nō est) ὕπανδρος γυνή.

C. Ἀνηρόδομος, ου, ὁ, quasi ἀνηρὸς δόμος, Triclinium. τρίκλινος, Suid. Hesych. Idem quod ἀνηρών, secundum quosdam.

C. Ἀνηρόκμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, A viro interfectus. Sophocles in Aiace, — ἐν μέσοις βοτοῖς Σιδηροκμήτοις. vbi scholiastes, σιδηροκμήτοις, τοῖς σιδήρῳ φονευθεῖσιν, οἷς ἀνηροκμήτοις. Vide κάμω.

C. Ἀνηρκαίμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, A viro elaboratus, A viro

constructus: vt ἀνδρομήτῳ ὅπλῳ τόμῳ, Il. λ. Sic & Hesychius ἀνδρομήτους ἀγῶνας dixit certamina à viris laborata, cum labore peracta. Sed Hesychius ponit & aliam expositionem apud Homerum, vt ἀνδρομήτῳ possit significare, In quo vir mortuus iacet. Vide κάμω.

C. Ἀνδροπόθαλος, ω, ὁ, Nequam, Improbus, Veterator. κακοῦργος, Suidæ. Hesychio κακοῦργος & πανοῦργος, scribenti etiam duplici λ.

C. Ἀνδροκτασία, ας, ἡ, Hominum vel hominis cædes, Homicidium. Il. ψ, — ἀνδροκτασίης ὑπὸ λυγρῆς. Item Il. λ, Ἔκ τ' ἀνδροκτασίης, ἐκ δ' αἵματος, ἐκ π πυδυμοῦ. Aliquãdo etiã pluralem numerum vsurpat: vt Iliad. ν, — μαίνεαι τ' ἀνδροκτασίας π. Item Iliad. ς, Παύσασθαι βροτολοιγὸν Ἄρεα ἀνδροκτασιάων. Possumus autẽ ἀνδροκτασίας simpliciter interpretari Cædes, vel Homicidia. Vide verbum κτείνω, quod significat Interficio.

C. Ἀνδροκτόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Hominis vel hominum interfector, Homicida. ἀνδροκτόνου χωμαστοῦ, Plutarch. πᾶς ἄν τις ὑπ' ἐχθρ. VNDE Ἀνδροκτονία idem significans quod proximè præcedẽs ἀνδροκτασία, & ab eodẽ verbo κτείνω; sed ab alio eius tempore deriuatum.

C. Ἀνδρολήμων, ης, ὁ, Virilem habens animi elationem. ἀνδρολήμων, ἀνδρὸς ἔχουσαν λῆμα. Hesych.

C. Ἀνδρολυμία, ας, ἡ, vel Ἀνδρόλυμον, ου, τὸ, Corporum pigneratio. hæc autem dabatur non contra eos qui profugos suscipiebant, sed contra eos apud quos facinus perpetratum fuerat. Itẽ, Corporis prehensio, vt docet Budæus in Comm. Eundem in Annot. posterior. consule, & inde vocis huius exẽpla pete. Si (inquit Suid.) extra Atticam vir Athenienſis interfectus fuisset, & ciuitas in qua perpetratum id homicidium erat, eum qui eius autor esse videretur, ad pœnam poscentibus non daret: tres licebat ciues illius ciuitatis capere, & pœnã homicidii daturos Athenas abducere. atque hoc appellabatur ἀνδρολήψιον. Citat deinde hũc Demosthenis locum in oratione aduersus Aristocratem, ὡς δὲ τύπτεις, ὀνόμενος, ἐὰν μήτε δίκας ὑπ' ἐμοῦ παρ' οἷς αὐτὸ τὸ πάθος ἠδίκησαι, μήτε τοὺς δικάσοντας ἐνδιδῶσι, καὶ δίκην τούτων τῷ μὴ χρῆσθαι τῷ ἀνδρολήψιον. Subiũgit idem Suidas paulo aliam interpretationem nominis ἀνδρολυμία, ex Harpocratione descriptam, quem adi. Dicitur autem ἀνδρολυμία forma eadem qua ποδοπολυμία. A λαμβάνω enim fit λῆψις nomen verbale, pro quo in cõpositione λυμία.

C. Ἀνδρολογέω, ῶ, Fut. ήσω, Viros lego vel colligo, ad militiã videlicet, Delectum habeo. Alciphron, ἀνδρολογοῦσί δὲ ὁπόταν Πειραιεῖς ἢ Φαληρόθεν. Sic dicitur vt ξενολογῶ & στρατολογῶ. Hesych. ἀνδρολογεῖ explicat στρατολογεῖ.

Ἀνδρολογίζω, pro eodem. sed ab Hesychio ponitur duntaxat præcedens.

Ἀνδρολογία, ας, ἡ, Virorum collectio ad militiam, Virorum delectus. Item, Collectio quælibet quæ fit viritim: vt Maccab. cap. 2, τὸ πατρῷόν σου κατ' ἀνδρολογίαν κατασκεύασμα εἰς ἀργυρίου δ' ἐχουσαὶ δισχίλιαι, ἀπίσχλιν, &c. Vbi exponitur Præparationes viritim collectas.

C. Ἀνδρομανής, ές, ὁ καὶ ἡ, Insaniens viris, Insaniens virorum amore, Viros insanè amans vel appetens. De muliere dicitur: vt contrà vir dicitur γυναικομανής, insaniẽs amore mulierum.

Ἀνδρομανία, ας, ἡ, Virorum insanus amor, qualis est impudicarum mulierum. Greg. ἀλληλοφονίαις, μυιχίαις, ὁπορνίαις, ἀνδρομανίαις.

C. Ἀνδρομάχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cum viris vel cum viro decertãs, vt θηριομάχος, Cum fera vel cum feris decertans. In Anthol. epigr. ἀνδρομάχοις χορεί.

Ἀνδρομάχη, ης, ἡ, Nomẽ proprium mulieris. ita enim vocabatur vxor Hectoris, secundum quosdam grammaticos, ἀπὸ τοῦ ἀνδρῶν καὶ τοῦ μάχων. Sed eleganti & apto ioco potest ex proprio nomine fieri appellatiuũ, & vocari ἀνδρομάχη quælibet mulier litigare & rixari cum viro solita. Hoc sensu, dii boni, quàm multæ sunt hodie per totum orbẽ Andromachæ: sed ibi præsertim abundant ἀνδρομάχαι vbi viri sunt γυναικοκρατούμενοι.

C. Ἀνδρομήκης, ους, ὁ καὶ ἡ, Virilem altitudinem seu staturam habens, ἀνδρὸς μῆκος ἔχων. est tamen μῆκος propriè longitudo: sed hominis longitudo vix dicatur. Gaza vertit Altitudinem hominis. Nostrates itidem dicunt De la hauteur d'un homme. nam hauteur est altitudo. Xen., Hell. 3, στυρακίοις ἀνδρομήκεσι ὅπλοις. Et apud Athenæum lib. 5, σὺν ἀνδρομήκεσι λαμπροῖς χρυσῷ πεπλήμασι. Itẽ ἀσπὶς (id est clypeus) dicitur ἀνδρομήκης, qui & ποδιαῖος apud Homerum. Vide Eust.

C. Ἀνδρόπαις, αιδος, ὁ, Puer ad virilem ætatẽ tendens, Puer iam grandior. ¶ Vel, Puer virilem prudentiam præ se ferens, Puer aliquid virilis prudentiæ resipiens. Hes. vtranq; ponit expositionẽ, Suidas priorẽ duntaxat. Ego posteriorẽ malo: nisi ἀνδρύμβος accipiatur potius pro eo qui virilitatẽ quãdã præ se ferat. Affertur autẽ ex Soph.

C. Ἀνδροπληθία, ας, ἡ, Hominum multitudo, Hominũ amplus cœtus. ἀνδρῶν πλῆθος. Suid.

C. Ἀνδροποιός, οῦ, ὁ ἡ, ἡ, Viros faciens. In vulg. lex. Græcolat. ponitur hoc vocabulum, sine autore.

C. Ἀνδροπρεπής, ές, ὁ ἡ, ἡ, Virum vel viros decẽs, Viro seu viris conueniens, Viro siue viris dignus: vt ἀνδροπρεπὴς μορφή, Digna viro forma, Virum decens forma. Compositum cum verbo πρέπω.

C. Ἀνδροσάθων apud Suidam & Eustathium, Ἀνδροσθὴς apud Hesychium, Virilia grandiora habens, Membrosus, eo sensu quo de obscœno deo dicitur. Sed Hesych. vult ἀνδροσθὴς posse etiã intelligi ipsum virile mẽbrũ.

C. Ἀνδρόσαιμον, ου, τὸ, vel Ἀνδρόσαιμος, ου, ἡ, Ruta syluestris, πήγανον ἄγριον. Sic dicitur quòd eius flores, si digitis terantur, sanguineo succo manẽt. αἷμα enim est sanguis. Vide Dioscoridem. Oribas. alio nomine ascyron vocari dicit: Aetius atractylida.

C. Ἀνδρόσακες, εος, τὸ, Herba quædam amara, tenues cirros sine foliis habens. de qua lege Dioscoridem. Fortasse ita dicitur quasi ἀνδρὸς ἄκος.

C. Ἀνδρόσιτις, ὁ ἡ, ἡ, Hominibus noxius. in Anthol. epigr. ἀνόμαι, est noceo: vnde σῖτις.

C. Ἀνδροφάγος, ου, ὁ ἡ, ἡ, Hominiuorus, seu Homiuorus, Humana carne vescens. idem quod ἀνθρωποφάγος. Philostratus in Heroicis.

Ἀνδροφαγέω, ῶ, Humana carne vescor. idem quod ἀνθρωποφαγέω.

C. Ἀνδροφόνος, ου, ὁ ἡ, ἡ, Homicida. Il. ω, Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο κάρη μὴ χερσὶν ἔχουσα. Vnde Horatius homicidam Hectorem nominauit. Apud eundem Homerum Achillis manus dicuntur ἀνδροφόνοι. Apud Hesiodum ἀνδροφόνος μελίη. In Anth. epigramm. ἀνδροφόνος φρενίτις. Vsurpatur autem non solùm in carmine, sed & in prosa. φόνος est cædes, sed in cõpositione capitur pro cædem perpetrante.

Ἀνδροφονία, ας, ἡ, Homicidium. pro quo ἀνδροκτασία apud poetas, præsertim heroicos, quòd ἀνδροφονία versum heroicum ingredi non possit. Apud Homerum ἀνδροκτασιάων exponitur ἀνδροφονιῶν. Dicitur verò & ἀνδροκτονία interdum in prosa, pro eodem.

Ἀνδροφονίω, νῶ, Homicidium perpetro, Sum homicida. Interdum pro φονεύω simpliciter, vt apud Hippocratẽ in epistola ad Demagetum, βασιλῆας ἀνδροφονίοισι, γλιχομένους ἀρχμητῆρας ζηπυῦσι.

C. Ἀνδρόφωνος, ου, ὁ ἡ ἡ, Virilem vocem habens. Comicus quidam apud Athenæum lib. 9, ἡ δ' ἀνδρόφωνος γύναιμα γλαύσεται. Compositum cum φωνή.

C. Ἀνδρόφιλος, ου, ὁ, Virum amans, vel Viro amicus. Magis proprii nominis speciẽ præ se fert, quàm appellatiui: sicut δίφιλος ex quo per syncopẽ factũ fuit δίφιλος.

C. Ἀνδροφόντης, ου, ὁ, Homicida, aut magis ad verbum Viricida. Il. ρ, ἐνυάλιος (id est Mars) hoc epitheton habet. scribitur tamen ἀνδροφόντης potius quàm ἀνδροφόντης. Eustathius vtriusq; scripturæ meminit, ex cuius verbis colligimus, ἀνδροφόντης scribendo, dici primùm ἀνδροφόντης pro ἀνδροφόντης, deinde per epenthesin ipsius ι, ἀνδροφόντης.

Composita in quibus remanet duntaxat ἀνδρ, vocali amissa. ἀνδρεκτόνον tamen pro diuersa etymologia, vel retinuisse α, vel amisisse videri potest: vt ibi dicetur.

C. Ἀνδρεξαλία, ας, ἡ, Fortitudo, Strenuitas. Item, Actio digna forti viro. quasi ἀνδρὸς ἀγαθοῦ ἔργον. accipiẽdo ἀγαθὸν pro strenuo & forti. Quidã apud Plut. in Apoph. ἀνδρεξαλίας ἢ παλαιστρικὰς μισθοὺς ἢ δωρεὰς δίδωμι. Vsurpatur

aliquoties à Xenophonte. Significat autem ἀνδραγαθία potius ipsum habitum ad fortitudinem, quàm ipsam actionem: sed tamen interdum hanc quoque significationem habet, idem valens videlicet quod ἀνδράγαθημα. vnde & ἀνδραγαθήσειν plurali numero pro ἀνδραγαθήματα. Diodorus Siculus lib.15, pag.487 meæ editionis, τῆς γὰρ ὅπλα λίαν ἐπιδεδωκυίας τοῖς ἀνδραγαθίαις.

Ἀνδραγαθία, inquit Budæus, apud Dem. Officium viri boni, Probitas. κατόρθωμα.

Ἀνδραγαθίζομαι, Fortem virum me præsto, Fortiter me gero, Strenuè me gero, vel Strenuè rem gero. vnde Ἀνδραγαθίω.

Ἀνδραγαθίζομαι, Probum virum me præsto. Ex Thucydide Bud. in Comm.

Ἀνδραγαθίω, ῶ, Idē, Fortiter vel Strenuè me gero, Strenuè seu fortiter rem gero, Viriliter ago, Fortē virū me præsto, Præclarū aliquod facinus edo, & viro forti dignū. Idem ἀνδραγαθεῖν & ἀνδραγαθίζεσθαι. sed illud frequentius quàm hoc: & illud voce actiua, hoc voce passiua enuntiatur. quod puto voluisse significare Suidam, quum scribit, ἀνδραγαθίζομαι, ἀνδρίζομαι. ἀνδραγαθῶ δέ. Plutar. in Eumene, ὁ δὲ ἐξευλαβεῖτο ἀνδραγαθεῖν τοῖς περὶ αὐτὸν ἀγαμόσιν, αἰτησάμενος. Interdum cum accusatiuo. vt apud eundem in Apophth. καὶ πολλὰ τῶν βαρβάρων χώρας ἀνδραγαθήσαντα ἀφῄρηται.

Ἀνδραγαθεῖν dicuntur viri, ipsæ autem res ἀνδραγαθεῖσθαι, id est fortiter geri, vel præclarè. vnde participium ἀνδραγαθούμενος, cui opponitur ἠμελημένος, in hoc Plutar. loco, τὰ μὲν οὖν ἠμελημένα λελύσθω τοῖς ἀνδραγαθουμένοις.

Ἀνδραγάθημα, ατος, τό, Facinus viro forti dignum, Factū virile, vel forte, aut strenuum, Actio viri fortis, Res fortiter gesta, vel præclarè gesta.

Ἀνδραγαθητής, οῦ, ὁ, Qui facinora edit viro forti digna, Facinorum præclarorum perpetrator, Virum fortem se præstans, Fortiter se gerens. A Budæo ponitur hoc nomen sine exemplo.

C. Ἀνδράχεια, τά, Præda ex viris capta. τὰ ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν ἀγρευόμενα. Apud Homerum, Spolia viris detracta, in bello videlicet interfectis. Iliad. ξ, 999, Ὅσσοι δὴ τῶνδε βροτοὶ τέτατ' ἀνδράχει Ἀχαιῶν Ἕκτορ. ἐπὶ &c. eadem forma dicitur qua βοάχεια, μοιχάχεια, ζωάχεια. Videntur autem hæc potius à nomine ἄχος quàm à verbo ἀχεύω deduci.

Ἀνδραλγής, οῦς, ὁ, Virorum strangulator, ὁ τοὺς ἄνδρας ἄγχων. Carnifex, Tortor. ‖ Tradit autem Eust. δήμιον appellari solitum etiam carnificem minus inuidioso nomine, quàm postea ἄνδραλγον.

Ἄνδραλγος, Idem, vt vult Eustathius.

C. Ἀνδράπαξις, ιος, ἡ, Atriplex, apud Theophrastum. sed ἀνάφαξις frequentius nominata reperitur, nec etymi ratio traditur secūdū quod possit ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν deriuari.

C. Ἀνδραχθής, ής, ὁ καὶ ἡ, Viro ponderosus, Viro grauis, Virum grauans siue onerans, aut sufficiens ad onerandū, Virum, id est virile robur, desiderans. Od. κ, Οἵ ῥ' ἀπὸ πετράων ἀνδραχθέα χρέματα δίων Βάλλον. & ἀνδραχθεῖς γόγγροι quidam dixit apud Athenæum, γόγγροι πολλοὶ ἀνδραχθεῖς ἐν Σικυῶνι ἁλίσκεται. Sunt igitur ἀνδραχθεῖς siue χρεμαστοί, siue γόγγροι, ἀνδρὶ ἐοικότες ἄχθος ἔντες, vel quorum vnusquisque possit esse ἀνδρὸς ἄχθος. Exponitur etiam ἀνδροβαρεῖς à βάρος, idem significante quod ἄχθος.

Ἀνδραχλη, ης, ἡ, vide in ἄγριακος, ex Eustathio.

Ἄνδραχλος, Herba quædam hortēsis, dicta sic quasi ἀνδρόμιμος, id est viro-similis, facta videlicet syncope, & mutata tenui in aspiratam.

C. Ἀνδράχνη, Portulaca. Huius duæ species, quarum vna ἀνδράχνη ἀγρία appellatur, quæ eiusdē est cū αἰπζώῳ, (id est sedo) generis.

C. Ἀνδρείκελος, ου, ὁ καὶ ἡ, quasi ἀνδρὶ ἴκελος, Viro similis. Eadem forma dicitur qua θεείκελος.

Ἀνδρείκελον, substantiuum, Simulachrum, Statua. in statua enim similitudo viri apparet. Anth. epigr. lib. 4, ὅπως ἀνδρείκελα πύξῃ.

Ἀνδρείκελος, Coloris genus, χρώματος εἶδος, inquit Hes. Ab Hermolao Purpurissum exponitur. Xen. in OEcon. καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπαλειφόμενος ἀνδρεικέλῳ. Idem, οὔτ' ἀνδρεικέλου χρῶμα ἐρυθρὸν κάλλιον ἐστίν.

A Ἀνδρηλατέω, τῶ, ad verbum, Virum seu viros expello. Capitur pro In exiliū pello, In exiliū mitto. Plato Polit. 8, loquens de delatoribus, καὶ ἀνδρηλατῶ καὶ ἀποκτίνυμι. Est ἐλαύνειν Pellere, sed in cōpos. sæpe dicitur ἐλατῶ, & mutato ε in η, ἠλατῶ. ante ἐλατῶ autē est ἔλατος. vt in ἠλάτης, χρυσήλατος.

Ἀνδρωνυμικός, οῦ, ὁ, ea forma qua dicitur πατρωνυμικός. Est autem πατρωνυμικὸν ὄνομα, q. d. à patre denominatiuū nomen. quomodo & ἀνδρωνυμικὸν ὄνομα esset nomen à viro denominatiuum. grammatici tamen ἀνδρωνυμικὰ ὀνόματα simpliciter dicunt esse virorum nomina, vt Διονύσιος, Ἀπολλώνιος, Ποσειδώνιος, Δημήτριος.

B

Aliud compositorum genus.

C. Ἄναυδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui non se præstat virum, Parum virilis, Minimè fortis, Instrenuus, Ignauus. Item Effœminatus, Mollis. Isocrates in Encomio Euag. ἐξ ἀναύδρων δὲ πολεμικούς. Æsch. in Ctesiphontē, τὸν ἄναυδρον καὶ λελοιπότα τὴν τάξιν. Plutarchus in Solone, ἀναύδρεις καὶ γυναικώδεις πάλιν. Et τὸ ἄναυδρον substantiuè, Ignauia. Thucyd. lib. 3, τὸ δὲ σῶφρον τῆς ἀναύδρου φειδωλίας. ‖ Ἄναυδρος secundum quosdam dicitur & Qui est euiratus: de qua significatione vide in Ἀναυδροῦμαι.

C

Ἄναυδρος γυνή, Innupta mulier, Viro carens mulier, id est marito. (vt ἀνδρα diximus maritum etiam significare, sicut Latinis virum) apud Platonem. Ἄναυδρος γυνή (inquit Bud.) ἡ ἄφετος, Quæ innupta est. Cui opponitur ὕπανδρος apud Chrysost.

Ἀναύδρως, aduerb. Non viriliter, Ignauè. Isocr. ὅπως μηδεὶς ἀναύδρως φανεῖται δεξάμενος πόλεμον.

Ἀναυδρία, Ignauia, Instrenuitas. Demosth. Phil. 1. ἐξὼν αἰσχύνῃ καὶ ἀναυδρίαν καὶ πάντα τὰ ἄλλα ὀφλισκάνειν αὐτῷ ἦσαν δημοσίᾳ. Ex Plat. De leg. affertur ἀναυδρίας δίκη.

D

Ἀναυδρόομαι, οῦμαι, Ignauus reddor. A Gregorio poni videtur pro Euirari seu Virilitatem deponere, vbi de Gallis sacerdotibus loquēs, dicit, ἡ Φρυξὶ τὸ καταπίμπλασθαι ὑπ' αἰλῶν κλυσμοῖς καὶ ἀναυδρουμένοις ὑπ' ἀλγημάτων. Bud.

C. Αὔπανδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, vt nauis capta αὔπλοος, id est cum ipsis hominibus. Sic Polyb. lib. 16, ὡσεὶ τὴν μὲν πληγεῖσαν αὔπανδρον καταδῦναι. Αὔπανδρον (inquit Hesych.) σὺν αὐτοῖς τοῖς ἀνδράσι. quod malè pro aduerbio acceperunt vulg. lexicorum consarcinatores. quum ille intelligat αὔπανδρον id significare cum πλοῖον aut σκάφος, aliòue conuenientem significationem habente nomine. Ex Greg. ἵνα μὴ αὐτάνδρου τῆς νηὸς βαπτισθῶμεν, pro Ne vnà cum ipsa naui submergamur. Quæ expositio planè mihi suspecta est. Illam enim sequendo, αὐτάνδρου nihil aliud fuerit quàm αὐτῆς. In iisdem αὔπανδρος πόλις affertur ex Dion. Halicarn. lib. 7, pro vrbe populosa. De qua etiam expositione dubito.

B

Αὐπάνδρι, aduerbium, Vnà cum ipsis viris. Polyb. 55, à tergo, τὸ ὅλον αὐπάνδρι σκάφος ὑποχείριον γίνεται τοῖς ἐχθροῖς.

Αὔπανδρον, aduerb. itidem dicitur in vulg. lex. sed perperam, vt paulo antè docui.

C. Ἔπανδρος, ου, ὁ ἡ, ὁ, Virilis, Virilitatem præ se ferens. Palæphatus de Minerua, δι' ἀνδρείαν δὲ τὴν αἰτίαν καὶ τὸ ἔπανδρον καὶ χορηγοῦσαν αὐτῇ εὐπιθήσαι πολὺ ἔχλυε.

C. Εὔανδρος, ου, ὁ ἡ, ὁ, vt εὔανδρος πόλις, Strenuos seu fortes viros habens ciuitas. Quæ à strenuis viris incolitur. Aristoph. Nubib. εὔανδρον γῆν Κέκροπος.

Εὐανδρία, ας, ἡ, Abundantia fortium virorum, Copia virorum præstantium. Georg. Leont. in Helenes encomio, κόσμος πόλεως εὐανδρία. ‖ Εὐανδρία, Virilitas, vt εὐανδρεῖν Virilem esse & vegetum.

C

Εὐανδρίω, δρῶ, Bonis viris & acribus abundo, apud Strabonem de Alexandria loquentem, inquit Bud.

ET Εὐανδροῦμαι, pro eodem. Plut. οὐ μόνον πολυανδρεῖσθαι τοὺς οἴκους αἰσθητέον ἐν τῷ πλείονα τροφῆς τόπον πληροῦσθαι, ἀλλὰ καὶ τὸ μέγεθος, εὐανδρεῖσθαι. ‖ Εὐανδρῶ, Vigeo & virilis sum. Suidas. Et Plutarchus in Camillo, ἐλέμβοις δὲ τριεῖς ἄνδρας ὁπλίταις θεωροῖς, καὶ ταῦτα μακρὰν εὐανδροῦντα πληρώμασι καὶ νόμῳ πατρικῷ καταπεπλάσταις ἐξέπεμψαν.

D

C. Ἡμίανδρος, ου, ὁ, Semiuir (non eo sensu quo Nessus centaurus appellatur semiuir ab Ouidio, sed quo sacerdotes Cybeles vocantur semiuiri) Lucianus, ὁ δὲ Γάλλος ἡμίανδρος.

E

C. Καταυδρία, ας, ἡ, idem quod ἀναυδρία, Ignauia. Soph. Αἰα ce δηλίαν & καταυδρίαν coniungit, timiditatem & ignauiam: τὴν δηλίαν καὶ δεδοῦπα καὶ καταυδρίαν σε φίλεστ' Αἴας.

C. Μοναυδρέω, δρῶ, Vnicum maritum habeo. Suid. ex quopiam cuius tacet nomen, οὐκ ἤθελεν Αἰγυπτίων αἱ γυναῖκες ἔτι παλαιὸν μοναυδρεῖν.

C. Ὀλιγανδρέω, δρῶ, F. ήσω, Virorum paucitate & penuria laboro. oppositum τῷ ἱκανανδρῶ. Plut. ἀνηνέχθησαν τῇ βουλῇ ὀλιγανδρηθῆναι, Ad paucos viros redactum. Sic Thucydides, πολλοὶ γὰρ φθορὰν ἐν τῇ ναυαγίᾳ τῇ σκαφῶν, ἀπολόμενοι οἷς ἐς τὸ ναυτικὸν ὀλιγανδρίᾳ κατέπαξαν.

HINC Ὀλιγανδρία, per quod Budæus interpretatur τὸ ὀλιγανθρωπία.

C. Πολυάνδρος, ου, ὁ ἡ ή, Multos viros habens, vt apud Nonn. γυνὴ πολύανδρος.

Πολυανδρέω, ῶ, Multos viros habeo, Viris abundo. cui opponitur λειτανδρῶ. Strabo lib. 8, οὕτω δὲ πολυανδρῆσαι τὴν χώραν συμπεσοῦσαν πάσῃ, ὥστε καὶ ἀπιθανίαν τῆς ἰώνων ἔχειν. Et Πολυανδρέομαι, idem, cuius vsum vide suprà in Εὔανδρος.

Πολυάνδριος πάφος, adiect. Hesych. pro πολυχώρητος. Qui multos capit. Et substantiuè apud Suidam πολυάνδριον τὸ πάφος, μνῆμα, Cœmiterium, & κατοπάφιον. Locus sepulturæ destinatus, Quò multorum virorum corpora mortua feruntur. Æl. Ἅλφαρητις δὲ ἐν οἷς νεκροὶς, εἰργάσατο κοινὸν πολυάνδριον. Nazianz. οὐ ναοὺς βεβηλωμένους ἁγίων αἵμασι, καὶ θυσιδίοις ἀπὶ ναῶν πολυανδρία.

C. Ὑπάνδρος, ου, ὁ ἡ ή, Qui vel quæ sub viro est, Viro subiectus, Viro obnoxius: vt ὑπάνδρος γυνή. Paul. Rom. 7, ὕπανδρος οὖσα τῷ ζῶντι δέδεται.

C. Φίλανδρος, ου, ὁ ἡ ή, Amans viri, vt Φίλανδρος γυνὴ, Quæ mariti amore tenetur. In malâ quoque partem φίλανδρος γυνὴ & μοιχευτρία à Platone dicitur in Sympos. Virosa & impudica. quemadmodũ ecõtra αἰδρόγυνος & φιλογύναικες. HINC Φιλανδρία, ας, ἡ, Amor mariti, quod Plutarchus De Penelope in Vita Homeri dixit. Bud. Comm.

Aliud compositorum genus.

C. Ἀνδρόπαιραι, Amazonum epithetum, quòd viris aut pares essent & æquiparandæ, aut aduersariæ, eorumque consuetudinem abnuerent. Latini Viragines dicunt. Compositum ex ἀνήρ & αἴρος genitiuo nominis ἀνήρ: cui ι per ἔκτασιν poeticè inseritur.

C. Βωπαίνηρος, ου, ὁ, Alens & educans viros. vnde Φήμη βωπαίνηρα apud Hom. vbi significare videtur non tam virorũ quàm virorum strenuorum & fortium educatricem. Comp. ex βώσκω & ἀνήρ.

C. Δηϊάνειρα, ὰ, nomen proprium vxoris Herculis. Compositum ex δηΐος & ἀνήρ, διὰ τὸ καυστικὰ γεγονέναι τῶν ἀνδρῶν Eustath.

C. Κυδιάνειρος, ου, ὁ, Gloriam viris afferens, vel Claros viros habens, vt κυδιάνειρα ἀγορή, apud Homerum. & alibi πατρὶ: κυδιανείρᾳ.

C. Μηϊάνειρα, mulieris nomen proprium apud Pausaniam.

Aliud compositorum genus.

C. Ἀγαάνωρ, ορος, ὁ. Hesych. interpretatur, ἀγαπητὸς τῷ ἀνδρείαν, ἢ ὑπὸ τῆς ἀνδρείας ἀγαπώμενος. quæ tamen expositio potius conuenit τῷ ἀγαπάνωρ. Vide Ἀγλαώνωρ. Addit esse quoque nomen proprium filii Ancæi.

C. Ἡμιάνωρ, ορος, ὁ, Semiuir. idem quod ἡμίανδρος. nisi quòd alterum poetis, alterum solutæ orationi familiarius est.

C. Μεγαάνωρ, ορος, ὁ, Magnos viros faciens, & ex consequenti superbos. epithetum diuitiarum apud Pindarum. μεγαάνορος ἔξοχα πλούτου.

C. Πολυάνωρ, ορος, ὁ, Multos viros habens. Eurip. Στόνῳ πολυάνορι, Frequenti viris. Idem quod in prosa oratione πολύανδρος.

C. Στυγάνωρ, ορος, ὁ, Odio prosequens viros. Æschyl. in Prometh. Amazonum exercitum στυγάνορα vocat. Comp. ex στυγέω & ἀνήρ.

¶ Ἠνορία, seu Ionicè ἰωρίη, Virilitas. idem quod ἀνδρεία, nisi quòd poeticum est. Hinc ἰωρίηφι datiuus poeticus, per παραγωγὴν τῆς φι. Factus est fortasse à genitiuo ἀνέρος. Cæterùm hic positũ fuit ἰωρία, propter sequẽtia composita in ηνωρ, quæ ferè omnia deducunt inde

grammatici. licet multa ex ἀνὴρ deduci posse videantur, sicut & præcedentia composita in ανωρ.

C. Ἀγανήνωρ, ορος, ὁ, Virilitatis & fortitudinis amans. ex ἀγανήνω & ἰωρίη. Est etiam nomen proprium apud Homerum, nempe filii Ancæi. Quare constat mendum esse apud Hesychium in ἀγαάνωρ, cui ibidem tribuitur quod huic tribui debet.

C. Ἀγλαώνωρ, ορος, ὁ, Admodum virilis, seu strenuus, fortissimus. Vel, Superbus, Ferox, Præfidens. q.d. Nimium virilis. Nam quemadmodum (inquit Eustath.) aduerbiũ ἄγαν (ex quo & ἰωρίη hoc nomen compositum esse dicit) tam in bonam quàm in malam partem capitur, sic etiam ἀγλαώνωρ modò in laude modò in vituperio ponitur. ita vt aliquando strenuum & fortem significet, interdum præferocem. vt sit ὁ ἄγαν τῇ ἰωρίῃ χαίρων (vt alibi scribit idem) sicut ὑπέρθυμος dicitur ὁ ὑπὲρ τὸ δέον τῆς ὁπλίσεως χαίρων, ἢ θρασύτατα. Aliam etymologiam affert idem Eustathius vt videlicet compositum sit ex ἄγαν & ἰωρίη, Qui virilitatem admiretur, aut Qui alios ob virilem animum admirationi sit. Tertia etymologia apud eundem est ex ἄγω & ἀνήρ, Qui viros ducat, Qui viris præsit & imperet. Sed ἀγήνωρ in vitio potius poni sciendum est. sic Il. ι, in fine, ὃ δὴ ἀγλαώνωρ ὄδε καὶ ἄλλως. Sic Od. υ, proci dicuntur ἀγλαώρης. Apud eundem tamen θυμὸς ἀγλαώνωρ in laude potius dicitur Od. λ, — κραδίη καὶ θυμὸς ἀγλαώνωρ. Est etiam nomen proprium vnius Phoronei filiorum: vnde patronymicum Ἀγλαωνείδης. HINC Ἀγλαωνεία nomen substantiuum, Virilitas, Strenuitas. Et interdum Audacia, seu potius Præfidentia, Superbia. Hom. Il. χ, Καὶ δή μιν κατέπαυσεν ἀγλαωνείης ἀλεγεινῆς. Et in plurali numero, ἀγλαωνείαι, Il. ι, Νῦν αὖ μιν πολὺ μᾶλλον ἀγλαωνείαισιν ἐπῆκας. ET Ἀγλαωρίω verbum, quod pro Superbio poni solet.

C. Εὐήνωρ, ορος, ὁ, Bene virilis, seu Bene viriles & strenuos faciens. Epithetum apud Homerum τῷ οἴνου. Est etiam χαλκὸς dictus ἰλιώνωρ, vt ait Eustathius, non quòd virile per se & forte æs sit, sed quòd armis quæ antiquitus ex ære fiebant, muniti, virilliores & animosiores simus. quomodo & æs quod ad lebetes & tripodes conferebatur, ἰλιώνεα χαλκὸν apud Homerum vocari ait: & οἶνον ἰλιώνεα: vt item σίδηρον.

C. Ῥηξιώνωρ, Viros frangens. Vel, Virilitate & strenuitate frangens & perrumpens [hostium agmina] videlicet ἀπὸ τοῦ ῥῆξαι τοὺς ἀνέρας. Vel, ἀπὸ τοῦ ῥῆξαι τὴν ἰωρίην. vtranque formationem apud Eustath. habes. Ex qua intelligitur Fortis, Strenuus, Bellicosus. Sed peculiariter dici putatur de eo qui fortitudine acies hostium perrumpat. Sic Homerus Il. ν, Achillem vocat ῥηξιώνεα, θυμολέοντα. HINC Ῥηξιωνεία, Fortitudo. Peculiariter tamen illa fortitudo perrumpendi agmina. Od. ξ, — θάρσος μοι Ἄϊνις τ' ἔδοσαν ἠδ' Ἀλκὶν καὶ ῥηξιωνείλην.

C. Ὑπερθυμιώνωρ, ορος, ὁ, Supramodum virilis, Fortis. vt ὑπερθυμίωνες ἥρες Ἀχαιῶν. & apud Hesiodum βασιλῆα δ' ὑπερθυμιώνορα. Annotat Eustath. in ἀγλαώνωρ, ὑπερθυμιώνωρ & ἀγλαΐωρ idem aliquando esse, & sicut ἀγλαώνωρ interdum in malam partem accipitur, sic accipi etiam ὑπερθυμιώνωρ, vt sit Qui supra modum & supra quàm viros deceat, robore vtatur, Superbus, Ferox. HINC ὑπερθυμιωρίω, Fut. ήσω. Supramodum virilis & fortis sum, Suprà quã viro dignum sit, robore vtor, Ferocio, Superbio: modò in bonam partem interpretando, modò in malam.

C. Ὑψήνωρ, ορος, ὁ, Alta seu celsa Virilitate præditus, Celsos viros faciens, id est, Faciens vt Celsi & quasi elato capite ingrediantur: vt apud Nonnum ὑψήνορα ζυγὸν (eodẽ modo quo Homerus ἰλιώνεα χαλκὸν & οἶνον dicit, & Pindarus μεγαάνορα πλοῦτον) non quòd per se honor talis sit, sed quòd tales efficiat eos qui præditi eo sunt.

Ἀνδρόθεν, aduerbium poeticum, Ex viro, vel A viro. In Anthol. epigr. Accipit enim formam aduerbiorum quæ ex nomine locorum formantur: vt Ἄνδρος Andros insula, vnde ἀνδρόθεν, ex Andro insula.

Ἀνδροτής, ῆτος, ἡ, Virilitas, Virilis fortitudo. Hom. Il. π, in fine, Ψυχὴ δ' ἐκ ῥινῶν πάλτο πρὸς ἀϊδόσδε βεβήκει, Ὃν πότμον γοόωσα, λιποῦσ' ἀνδροτῆτα καὶ ἥβην. vbi Eustathius ait quosdam accipere ἀνδροτῆτα simpliciter pro ἀνδρὸς φύσιν καὶ

ἀνδρωπίνως. Hesych. explicat ἀνδρείως. Legitur & δόξαπῆτα, sicut & in aliis huiusmodi locis Hom.

¶ Ἀνδρώμενος, η, ὁ, Humanus. ἀνδρώπινος in prosa, ἀνδρόμενος in carmine. Iliad. υ, — χροὸς ἀνδρομέοιο. Odyss. ι, — ψωμοὶ ἀνδρόμεοι.

¶ Ἀνδρηδόν, Aduerbium poeticum, pro Virtim. pro quo in prosa dicitur κατ' ἄνδρα. Hom. Odyss. ν, Ἀλλ' ἄγε οἱ δεῦμεν πεῖσαι μῦσαι νήδυμον ὕπνον Ἀνδρηδόν.

¶ Ἀνδρῆος, ου, ὁ, Virilis, id est Ad virum pertinens, non ad mulierem. vt ἱμάτιον ἀνδρῆον apud Xenophontem, Indumentum virile, id est ad virorum vsum accommodatum. vt ἱμάτιον γυναικεῖον, Indumentum muliebre. Idem Pæd. 8, ὅσα δ' ἱμάτια πεποίηται μὲν ὑπὸ ἀνδρείας, ὁ δ' χρῆται γυναικεῖα. Plato in Alcibiade priore, ἔστι ἄρα τὰ μὲν γυναικεῖα, τὰ δὲ ἀνδρεῖα μαθήματα. Athen. 14, ἀνδρεῖα καὶ γυναικεῖα σκεύη. Inuenitur etiã τὸ ἀνδρεῖον μόριον, pro membro virili apud Lucianum, εἶδα σοι τὸ ἀνδρεῖον μόριον ἀνεφύη. ‖ Numero plurali ἀνδρεῖα erant πυρρίχαι quædam apud Cretenses, sicut φειδίτια apud Lacones. Athen. lib. 5. Ἐν Σπάρτῃ φειδίτια καὶ συσσίτια τῆς Κρήτης ἀνδρεῖα μᾶλλον παίδων ὀπτανείας αἱ πόλεις σώζουσιν. Verùm antiquitus Lacones non φειδίτια vocabant, sed ἀνδρεῖα, sicut & Cretenses, vt inquit Aristoteles Pol. lib. 2. Dicebantur autem ἀνδρεῖα sodalitia publicè epulantium, à virorum appellatione: quòd soli viri huiusmodi epulis interessent, nec ad eas accederent mulieres, vt quidam tradunt. Itidem verò ἀνδρῶνας Græci appellant οἴκους vbi conuiuia virilia solent esse, quòd eò mulieres non accedant, vt scribit Vitruuius lib. 6, cap. 9.

Ἀνδρῆς, Virilis. id est Strenuus, Fortis, Virum se præbens, Viro digna gerens. Cui opponitur ἄνανδρος. Plato in Epitaphio, ὅστις δὲν ὁ σώφρων, οὗτος ἔσται ὁ ἀνδρῆος καὶ φρόνιμος. id est (vt vertit Cicero) Hic est ille moderatus, hic fortis, hic sapiens. Interdum dicitur ἀνδρῆος ἐς πᾶν. vt ἀνδρεώτατος ὢν τύχας πάσας: ἅπαντα, Strenuissimus est ad omnia. Ἀνδρεῖον, τό, substant. apud Thucyd. dè vulgò exponitur Virile robur: in hoc loco lib. 2, καὶ οὐ τὴν παρασκευὴν οἱ μὴ ὀπλῖται τῶν ἀσκήσει δυνάμεως νέοι, ὅσῳ τὸ ἀνδρεῖον μᾶλλον μετέχουσι παρ' ἡμῶν ἢ ἀνεπιφθόνως διαπονούμενοι, &c. Sunt qui vigorem virilem sint interpretati: ego τὸ ἀνδρεῖον pro τῇ ἀνδρείᾳ accipiens, exposuerim vno verbo Fortitudinem.

Ἀνδρεῖα absolutè, vt Latinè Virilia. ἀνδρεῖον μόριον pro eodem ex Luciano paulo antè annotaui.

Ἀνδρείως, Aduerb. Viriliter, Strenuè, Vt virum decet. Aristoteles Rhet. 1, τὸ ἀνδρείως καλλίων καὶ αἱρετώτερον τῇ σωφρούσῃ.

Ἀνδρεία, ας, ἡ, Virilitas, id est Strenuitas, Fortitudo, Animi robur, Animi præstantia. Aristot. Rhet. 2, καὶ σώφρονες μᾶλλον ἀνδρείας, καὶ ἀνδρεῖοι μᾶλλον σωφροσύνης. Ab eodem Rhet. 1, sic definitur, ἀνδρεία ἐστὶ δι' ἣν ἔργα καλὰ ἐν τοῖς παρεισίοις ἐστὶ καὶ εἰσὶν ἐπιτρεπτικοὶ τοῦ νόμου. Secundum eundem Pol. 1, ἀνδρεία est quæ facit θάρσος. At verò apud Thucydidem scholiastes quodam loco per ἀνδρείαν ait ipsum significasse θάρσος. Inuenitur autem scriptum modò ἀνδρεία, modò ἀνδρία. quæ scripturæ varietas in aliis etiam nonnullis nominibus reperitur. Suidam tamen sequendo videtur potius scribẽdum ἀνδρία, vt differat ab ἀνδρεία adiectiuo, veluti quũ dicitur ἀνδρεία ψυχή. ac sanè in emendatis codicibus passim occurrit scriptum ἀνδρία.

Ἀνδρεία, Virilitas, id est Virilis ætas. Harpocratiõ ex Antiphonte.

¶ Ἀνδρικός, οῦ, ὁ, Idem quod ἀνδρεῖος, Virilis, id est ad virũ seu viros pertinens. Apud Xenophontem Hell. 6, χορὸς ἀνδρικός, Ex viris constans.

Ἀνδρικός, Virilis, id est Strenuus, Fortis, ἀνδρεῖος. Platoni μάλακες dicuntur esse ἀνδρικοί, id est fortes, strenui. Obseruandum est autem quod tradit Eustathius, quamuis ἀνδρεῖος & ἀνδρικὸς idem valeant, dici tamen ἀνδρικὴ γυνὴ, no ἀνδρεία γυνή. Dicitur etiam ἀνδρικὸν quicquid est viro forti dignum. vt dicuntur à Latinis fortia facta, forti viro digna. ἀνδρικὸς πόνος apud Lucianũ, Labor virilis, id est Virum fortem decens, Viro forti dignus. vel simpliciter, Viro dignus.

Ἀνδρικῶς, Aduerb. Viriliter, Strenuè, Fortiter. Aliquando etiam pro Validè, Robustè. vt apud Aristophanẽ Equitibus, πρῶ' ἀνδρικῶς. ‖ A Budæo exponitur Vehementer in hoc Dioscoridis loco, vbi de ebeno loquitur, ἀνδρικῶς δὲ πρὸς πρὸς παλαιὰ ῥεύματα. id est Vehementer confert.

Ἀνδρικὶ, itidem aduerbium, & itidem significans Viriliter, Strenuè, ἀνδρικῶς, ἀνδρείως. Vtitur autem hoc ἀνδρικὶ Aristophanes.

Ἀνδρίζομαι, Virilem ætatem ingredior, Ad firmam & robustam ætatem peruenio. Budæus ex Polluce exponit Vir fio. Apud Lucianum in Anachar. ἀνδρίζεσθαι πρὸς ῥώμην exponitur Corpore corroborari, Robur virile assumere corpore.

Ἀνδρίζομαι, Viriliter ago & fortiter, Viriliter me gero, apud Platonem in Theæteto. Idem in Phæd. ἀλλ' ἀνδρίσιον γ' ἐφθεγξάμην ὑμῖν ἴσως ἦν. Est ἀνδρίζομαι (inquit Budæus) Ago more viri: vt ἀνθρωπίνομαι, Ago more hominis, vel more humano. Item, Ad fortitudinem me comparo. vt Aristot. Ethic. 3, ἅμα δ' καὶ ἀνδρίζονται ὡς οἷς ὄντι ἡ ὀργὴ, ἢ καλὸν τὸ ὑποστατέον. Dicuntur ἀνδριζόμεναι mulieres naturam muliebrẽ fortibus factis superantes. quales à Latinis appellantur viragines. Admonui autem paulo antè ex Eustathio, ἀνδρεία γυνὴ non dici, sed ἀνδρικὴ, pro forti.

Ἀνδρίζω, inquit Suidas, τὸ ἀνδρίς τι ποιῶ, id est Virile quippiam ago. & ita ἀνδρίζω idem fuerit quod ἀνδρίζομαι. sed exemplum vocis huius actiuæ nullum adfert. verùm actiuè dici possit ἀνδρίζω, vt γυναικίζω Hippocrates dixit.

¶ Ἀνδρῷος, α, ὁ, Virilis, Ad virum pertinens. Leo imperator constit. 20, pag. 445 nostræ editionis, τῶν τε γυναικείων καὶ τῶν ἀνδρώων.

Ἀνδρόω, ῶ, Virilem reddo, Virile robur ministro. Bud.

Ἀνδρόομαι, ῶμαι, Virile robur, vel ætatem virilem assumo. Virilitatem attingo, id est viriles annos, Ad virilẽ ætatem peruenio, Vir fio, Togam virilem sumo, si Romano more velimus loqui. Herodotus, τὸ δὲ ἀνδρωθῆναι δύσκολον ποιήσασθαι. Aristot. Ethic. 10, οὐκ ἴσασιν δὲ ὅσοι νέοι ὄντες ἕξεως καὶ ὀρθῆς παιδεύσεως τυγχάνουσιν ὀρθῆς, δηλοῖ καὶ ἀνδρωθῆναι δεῖ ὀλίγου τινὸς εἶναι. Vide paulo antè, τὸς ἄνδρας ἐγγενέσθαι, & alia eiusmodi.

Ἀνδρωθῆσαι etiã dicitur quæ cũ viro consuescit, cui virginitatem vir eripuit. ἀνδρωθῆσαι, ἀνδρὶ συνοικήσασαι, διαχρηθῆσαι, Hesych. Idẽ ἀνδρώσασθαι exponit συγγενέσθαι. c. 2. Ἐξανδρίομαι, ῶμαι, Vir fio, In virum euado. Ἀνὴρ ἡ ὁδὸν τῶν ὡρίων ἐξανδρωμένος. Et ἐξανδρούμενος pro Ad virilem ætatem perueniens, ex Aristoph. citatur.

¶ Ἀνδρώομαι, Augeor, Robustũ euado, in vulg. lexicis. Et secundum quosdam, idem quod ἀνδρουμαι proximè præcedens. Sed ego corruptum esse existimo pro ἀνδρώομαι.

¶ Ἀνδρώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Virilis, Virum decens, vel Fortem virum decens, Forti viro dignus. aut Virili & forti animo præditus. Magnanimus. Plut. De non irascendo, ὡς οὐκ ἀνδρώδης, οὐδὲ ἀνδρώδης, οὐδὲ ἔχουσα φρόνημα καὶ μέγεθος ὀργήν. Idem in Consol. ἢ δ' Μαρίου λόγους ἀνδρώδης φαίνεται μοῖρα. Aristot. Pol. 5, ὅταν ἀνδρώδης τις ὢν, μὴ μετέχῃ τῆς πολεμικῆς. Idem Rhet. 2, φιλοπόλεμοι γὰρ καὶ ἀνδρώδεις εἰσὶ τὰ ἤθη οἱ δίκαιοι τῶν πλησίον. Ἀνδρώδης, τό, Virilitas, Virile robur. Et pro ἀνδρεία.

Ἀνδρωδῶς, Aduerb. Viriliter, Fortiter, Vt virum decet, vel fortẽ virum. Isocr. in Panath. τῆς δὲ συμφοιτῶν μὴ λίαν ἡτταμένους, ἀλλ' ἀνδρωδῶς ὑπὲρ αὐτῶν διαγωνιζομένους.

¶ Ἀνδρών, ῶνος, ὁ, Domus pars in quam viri seorsum à mulieribus se recipiunt. Aristophanes, τὰ δικαστήρια καὶ πάσας ἀνδρῶνας πάσας πνίγει. Citatur autem locus hic à Suida, apud quem legitur, ἀνδρῶνα, οἶκον ἔνθα οἱ ἄνδρες εἰώθασιν αὐτοῖς ἀθροίζεσθαι. Notandum est autem hic ἀνδρῶνα dici οἶκον, vt ἀνδρῶνας à Vitruuio οἴκους: scribente lib. 6. cap. 9, Græcè enim ἀνδρῶνας appellãt οἴκους vbi cõuiuia virilia solẽt esse, & eò mulieres nõ accedãt. Hæc Vitr. Ego pro loco in quo conuiuia celebrãtur, reperio in hoc Xenophontis loco, μέλλω γὰρ ἐπαῖειν Ἀνδρῶνιον. οἶμαι οὖν ἂν καταβαλὼν πολὺ ἂν μοι λαμπρότερον φανεῖσθαι, εἰ ἀνδρῶνα ὅλον καθαρώτερον πλὴν ψυχῆς, ὡς τάχιστα ἴωμεν, ὁ ἀνδρῶν κεκοσμημένος ἔσται. Apud Athenæum lib. 12, ἀγῶνα τε ποιεῖσθαι τῶν ἐλευθέρων τοῖς ἀνδράσιν καταβαίνειν.

Ἀνδρεῶν etiã dicitur pro ἀνδρῶν, itẽ ἀνδρεῖον in carmine, per epentheſin literæ ι, metri cauſa. Habetur autem ἀνδρεῶν apud Herodotũ in Thalia: ac ſecundum Suidã ἀνδρεῶν apud illum ſignificat μέγας οἶκος, id eſt domum magnam.

Ἀνδρωνῖτις, ιδος, ἡ, Idem quod ἀνδρών. Dicitur autem γυναικωνῖτις itidem, Domus pars in quam mulieres ſeorſum à viris ſe recipiunt. πρὸ ἀνδρωνῖτιν εἰς πρὸ γυναικωνῖτιν κεκμάσαι, apud Suidam. Plutarch. De non iraſcendo, δι' ὧν ἔνιοι τὸ θυμὸν ἐκ τῆς γυναικωνίτιδος εἰς πρὸ ἀνδρωνῖτιν οὐκ ἐᾶν μεταπαίζουσιν.

¶ Ἀνδρεῖον, ου, τὸ, diminut. Homulus, Homuncio, Homunculus. Eupolis, μηδ' ἀνδρεῖον ἴδῃ. Ariſtoph. ἀνδρείοις καὶ ἀνδρεΐοις.

Ἀνδρεύριον, aliud dimin. Homululus. Syneſ. ἀνδρύεια ποτὰ ἐκ Vſitatus autẽ eſt hoc diminutiuũ ἀνδρεῖον (teſte Euſtathio) quàm proximè præcedens ἀνδρεῖον.

Ἀνδρικὸς, diminut. itidem Homuncio. Dicitur eadem forma qua ἀνθρωπικὸς pro ἀνθρώπιον.

ΑΝΔΡΑΠΟΔΟΝ, ου, τὸ, Mancipium. ſecundum quoſdam derivatur ἀπὸ τοῦ ἀποδόσθαι, quod eſt vendere, vel ἀπὸ τοῦ πούς, quod ſignificat cõpedes quibus vinciri ſolebant mancipia. Sed vide an rectius alii à nomine πόδις. q. videlicet dominus ſit velut caput, ſeruum tanquam pedes habens. Niſi quis ſpectet quod Latini dicunt Seruũ à pedibus. Demoſth. Philipp. 3, ἔστιν οὗτ' ἀνδράποδον ἀποτιμήσασθαι ῥᾴδιον οὔτε ὡς ἔτυχεν ὠνήσασθαι. Plut. in Apophth. ἀνδράποδα χρηστὰ καὶ κακὰ ἐκάλει. Obſeruandum eſt autẽ generali ſignificatione ἀνδράποδον dici quemlibet hominem in bello captum, & ſeruituti mancipatum, ſiue ſeruus alioqui, ſiue liber & ingenuus natura ſit. vnde ad diſcrimen dicuntur ἀνδράποδα δοῦλα & ἀνδράποδα ἐλεύθερα. Xenoph. Hell. 1, καὶ τὰ ἀνδράποδα τὰ δοῦλα, πάντα ἀπώλετο. Hoc autem, quamuis compoſitum, ſeorſum tamen poſui, tum quòd eius etymum ſit controuerſum, (quod ad alteram compoſitionis partem attinet) tum quòd ſignificatio paulo à ſimplici remotior.

Ἀνδράπεδα pro ἀνδράποδα apud Homerum, Il. ν, per metaplaſmum, ſicut in κείρεται. Legitur ibi & ἀνδραπόδεσσι, vt ait Euſtathius.

C. Ἀνδραποδοκάπηλος, ου, ὁ, Mango, Venalitius, Venalitiarius, Mancipiorum venditor. Ad verbum, Caupo mancipiorum. Dicitur & σωματέμποροι, vt Suidas docet, qui tamen καπηλεῖον in hoc nomine ſimpliciter exponit πωλητήριον, id eſt vendere.

¶ Ἀνδραποδώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Mancipialis, Ad mancipium pertinens. ἀνδραποδώδης τεῖχος, apud Euſthatium. Item ἀνδραποδώδης, Mancipio conueniens, Mancipio dignus, Seruilis, δουλοπρεπής. Dicitur etiam homo ἀνδραποδώδης, Minimè ingenuus, Nihil ingenuitatis habens, Illiberalis, Seruili ingenio præditus, apud Xenophontem. Ariſtot. Rhet. 2, διὸ καὶ ἀνδραποδώδεις καὶ φαῦλοι καὶ ἀχάριτοι οὐ νεμεσητικοί. Nec ſolùm ἀνδραποδώδης, ſed & βοσκηματώδης appellatur à philoſophis qui mancipiorum ſeu pecudum more trahitur ab affectionibus prauis & perturbationibus. quinetiã voluptates priuæ vocantur à Platone ἀνδραποδώδεις.

Ἀνδραποδωδῶς, Aduerb. Mancipialiter, (ſi dici poſſet) Seruiliter, Illiberaliter, Seruili more, Mancipiorum more. Plato Sympotio, οὐδ' ἠναγκάσθη ὡς ἀνδραποδωδῶς δέχεσθαι.

Ἀνδραποδωδία, ας, ἡ, Mancipialitas, (ſi dici poſſet) Seruilitas, contraria ingenuitati. Ab Ariſtotele ἀνδραποδωδία, ſic dicitur vt ἡμερωδία, (inquit Bud.) Polit. 7, ἀπιμίας ἀντὶ λαθυτήροις ἀνδραποδωδίας χρῆν.

¶ Ἀνδραποδίζω, vel Ἀνδραποδίζομαι, Mancipo, quaſi ἀνδράποδον reddo, id eſt Mancipium reddo, Mancipium eſſe facio. Exponitur vſitatiore loquendi forma, Mancipio capio, In ſeruitutem redigo. Item Captiuum duco, vel In captiuitatem abduco, vel in ſeruitutem. Thucydides, παῖδας δὲ καὶ γυναῖκας ἀνδραποδίσαι. Xenophon, τὸ ἀνδραποδίζεσθαι τοὺς φίλους, ἄλλῳ τῷ δοκεῖ. Plato De rep. 1, καὶ αὖπως ἀνδραποδισάμενος δουλώσηται.

Dicimur etiam ἀνδραποδίζειν vel ἀνδραποδίζεσθαι vrbes, quas ſubigimus & in ſeruitutem redigimus, ſiue ſubiugamus. Thucydides, καὶ ἀνδραποδίσαντες πρὸ πόλιν.

Demoſth. Olynth. 3, Φίλιππον δ' ἐᾶν πόλεις Ἑλληνίδας ἀνδραποδίζεσθαι. Pro eodem dicitur ἐξανδραποδίζεσθαι. Polybius, πολλάκις δὲ καὶ ὅλας πόλεις ἐξανδραποδίζονται χρημάτων ἕνεκα.

Ἀνδραποδίζεσθαι paſſiua voce dicuntur itidem homines pariter & vrbes, (vnde λαὶ ἀνδραποδισθεῖσαι πόλεις apud Demoſthenem) Mancipari, In ſeruitutem redigi, In captiuitatem ſiue in ſeruitutem abduci. Metaphoricè verò vſurpatur & in hac voce, aſſumpta etiam aliquando præpoſitione ἐξ: vt apud Plutarchum in Antonio, καὶ τὸν ἐξωνδραποδισμένον κομιδῇ τοῖς μυρίοις πτολεμαΐοις, id eſt, Magnopere captum pollicitatione Ptolemæi regis, & veluti Ptolemæo mancipatum, vt vertit Bud.

Ἀνδραποδίζειν, & Ἀνδραποδίζεσθαι præter ſignificationem receptam ſignificant etiam generalius Vim alicui afferre. βιάζεσθαι, Heſych.

Ἀνδραποδισμός, οῦ, ὁ, Mancipatio, Redactio in ſeruitutem, Subiugatio. A quibuſdam Captiuitas alicubi exponitur, ab aliis Captiuitatis ſeruitus. De vrbibus quoque dicitur, ſicut & ἀνδραποδίζεσθαι. Demoſth. Olynth. 1, ἀλλ' αἰσχύνης ἢ ἀνδραποδισμοῦ ἢ παντὸς.

Ἀνδραποδισμός, per ſe poſitum, Plagium, Plagiarium crimen: ſicut & ἀνδραποδιστής, Plagiarius. Plato De leg. lib. 9, ἀνδραποδισμοῦ ἐπιτίμιον ἐχέτω τὴν πρέπουσαν μετὰ τὸ δούλου.

Ἀνδραποδιστής, οῦ, ὁ, Mancipator, Quiſquis aliquem in ſeruitutem redigit. Apud Xenophontem vocantur ἀνδραποδισταὶ ἑαυτῶν, Sibi ipſis ſeruitutem imponentes tanquam mancipiis, Seipſos in ſeruitutem redigentes, libertatem ſuam vendendo. Sed peculiariter ἀνδραποδισταὶ vocantur plagiarii, qui videlicet liberos homines in ſeruitutem redigũt. Intelligimus enim plagiarios, tam eos qui liberum hominem vendunt pro ſeruo, quàm qui ſeruum alienum vendunt, tanquam ſuum. ἀνδραποδισταί, inquit Euſtathius, οἱ περὶ ἀνδραπόδων πεῖραν ἔχοντες ἐμπόροις. Eránteq; ἀνδραποδισταὶ plurimi in Theſſalia, vt ex eodem, item ex Suida, diſcimus. apud quem legitur, διαβάλλονται δὲ οἱ Θεσσαλοὶ ὡς ἀνδραποδισταί καὶ ἅρπαγες. Dictus eſt autem ἀνδραποδιστὴς (vt apud Suidam & enarratorem Ariſtophanis legitur) ὅτι πολλοὶ ἀνδράποδα ἀπεδίδοσαν, id eſt à venditione ἀνδραπόδων, hoc eſt mancipiorum. Sed miror vtrique horum in mentem non veniſſe, non poſſe aliam dari nominis ἀνδραποδιστὴς quàm nominis ἀνδράποδον etymologiam: & ἀνδράποδον eſſe primam vocem à qua factum ſit verbum ἀνδραποδίζομαι, ab hac deinde verbalia ἀνδραποδισμὸς & ἀνδραποδιστής.

C. Ἐξανδραποδίζομαι, idem quod ſimplex ἀνδραποδίζομαι, In ſeruitutem redigo, apud Herodotum, Plat. Plutarch. Vide ſuprà metaph. ſignificationem in Ἀνδραποδίζομαι. HINC ἐξανδραπόδισις, In ſeruitutem redactio, Mancipatio.

¶ Ἀνδραπόδιον, ου, τὸ, diminutiuum, Mancipiolum, apud Athenæum.

¶ ΑΝΔΡΙΑΣ, άντος, ὁ, Statua, Simulachrum. Eſt autem propriè Statua virilis, vtpote ἀπὸ τοῦ ἀνδρὸς facto nomine ἀνδριάς. In epiſtola Phil. apud Demoſthenem, ἀνδριάντα χρυσοῦν ἀνιέρωσαν εἰς Δελφούς. Ariſtot. Polit. 5 ἀνδριάντα τὸν ἐν τῇ ἀγορᾷ καθήμενον. Copulantur ſæpe ἀνδριάντες & γραφαί. vt apud Plutarchum in Fabio, ταῖς γραφαῖς οὕτω συνεπαγορεύσαντα ἢ τοῖς ἀνδριάντας. Idem περὶ δεημάτων, πινάκια ἀλλότρια, καὶ γραφὰς ἢ ἀνδριάντας.

C. Ἀνδριαντοποιός, οῦ, ὁ, Statuarius, Statuarum artifex. Μύρωνος τοῦ ἀνδριαντοποιοῦ, apud Athenæum lib. 11.

Ἀνδριαντοποιία, ας, ἡ, Statuarum confectio, Actio ipſa faciendi ſtatuas. Exponitur etiam Ars ſtatuaria, Ars faciendi ſtatuas. quod tamen magis propriè ſignificatur nomine ἀνδριαντοποιικὴ, ſubaudito nomine τέχνη. Xenophon, ὅτι δ' ἀνδριαντοποιία Γελίσκωνος παιδεύματα.

Ἀνδριαντοποιέω, ῶ, Statuas facio. VNDE Ἀνδριαντοποιικὴ, Ars faciendi ſtatuas, Ars ſtatuaria. Subauditur enim τέχνη.

C. Ἀνδριαντοπλάστης, ου, ὁ, Statuarum fictor. quaſi ἀνδριάντων πλάστης, à πλάττω. HINC & ἀνδριαντοπλαστικὴ, Ars fingendi ſtatuas. Idem quod ἀνδριαντοποιικὴ.

¶ Ἀνδριάσκος, ου, ὁ, Statua parua. Syllaba σκος diminutio-

nem denotat.

ΑΝΘΟΣ, ους, τὸ, Flos. ſecundum Etymologicum παρὰ τὸ ἄνω ἰέναι ὁτὲ τοῦ αὐξάνεσθαι, ex eo quòd ſurſum aſcendat dum creſcit. Od.κ,—γάλακτι ἢ οἴνῳ ἡδεῖ ἄνθος. Il.ρ,-αἴθωνι λάχνῃ Il.β,—ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν. In genitiuo plurali dicitur ἀνθέων non ἀνθῶν, ad differentiam τῶν ἀνθῶν, item participii ἀνθοῦντ à verbo ἀνθεῖν. In Atticiſmis, ἀνθέων, οὐκ ἀνθῶν. Plur.in Præc.de ſan.ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀνθέων ἐσμαί. Apud Athenæum lib.11,χρῶ τῷ ἀνθέων χάριτος. Theophr.De cauſ.plant.ἵνα ἢ πλεῖστ ἀνθέων ὦσι πεπτώσεως &c. Et poeta quidam apud Plutarchum, αἱρόμενος ἄχθομαι αὖ ἀνθέων κόσμῳ ψυχᾷ. Reperio tamen frequenter etiã ἀνθῶν apud eoſdem, vt apud Athenæum lib.2, χρῶ τῷ πλεῖστ ἀνθῶν ἀνοίᾳ. Apud Theophraſtum lib.2, ἵνα πλεῖστ ἀνθῶν νύκτωρ μὴ συμμένῃ. Et 3, ἀμφισβητῶ ἢ δὲ περὶ πλεῖστ ἀνθῶν ἐστίων. Xen.in Cyneg. πλεῖστ ἀνθῶν πάσομαί.

Ἄνθος dicitur & aliarũ rerum quàm herbarum & ſtirpium.vt ἄνθος ἁλός, flos ſalis, quem deferri aiũt à fluuio Nilo, Dioſc.lib.5.& apud Iulium Pollucem ἀδάμας χρυσοῦ ἄνθος. Apud Plutarchum πορφύρας ἄνθος. Apud Hom. πυρὸς ἄνθος.

Ἄνθος capitur etiam metaphoricè, vt flos apud Latinos.vt ἥβης ἄνθος apud Homerum Il.ν, Καὶ νῦ ἔχει ἥβης ἄνθος, ὅ τε κράτος ἐστὶ μέγιστον. Quo etiam modo dicitur ἄνθος τῆς ὥρας.vnde apud Platonem ἀνθοῦσης τῆς ὥρας. ‖Item ἄνθος perſe poſitum, Decor corporis, vt Budæus exponit in hoc Platonis loco in Sympoſio, καὶ αὖ ὀπτικὸς ὢν τὴν ψυχὴν τίς, καὶ ἰὼν σμικρὸν ἄνθος ἔχῃ, ἐξαρκεῖ αὐτῷ καὶ ἐρᾶν καὶ κήδεσθαι. ‖Ἄνθος pro κόσμος. vt apud Æſchylum initio Promethei, Τὸ σὸν γὰ ἄνθος, παντέχνου πόρου σίλας.vbi ſcholiaſtes exponit τὸν σὸν κόσμον.

C. Ἀνθοβάφος, in vulg.lex.Græcol exponitur Tinctor, ſine autore. ἄνθινον quidem Heſychius exponit βαπτόν. Vide βάπτω.

C. Ἀνθοβόλος, υ, ὁ καὶ ἡ, Flores iaciens, vel Flores emittens. ea forma qua dicitur ἰοβόλος. Exponitur etiam Florulentus. Quidam ἀνθοβόλον πεῖχα dixit in Anth.epigr.

Ἀνθοβολίω, ῶ, Flores iacio, ad verbum, Spargo flores. ἀνθοβολεῖν (inquit Budæus) eſt flores in aliquem iaculari, floribus reſpergere, quod fit honoris cauſa ciuitates ingredientibus. Citat autem exemplum hoc ex Plutarcho, in quo tamen paſſiua vox non actiua vſurpatur, in Pópeio, πολλοὶ δὲ στεφανηφοροῦντες ὑπὸ λαμπάδων ἐδέχοντο, καὶ πανήμερον ἀνθοβολούμενον.

Ἀνθοβολεῖν, Flores emittere. In vulg.lex.Græcol. exponitur etiam Fragrare, Redolere. cuius ſignificationis exemplum deſidero.

C. Ἀνθοβόσκον, vt refert Heſych.idem eſt quod ἀνθοβόρον, Sophocl. Æthiop.

C. Ἀνθοειδόστικτον, Textum floridum, Chordula filo floridulo contexta, vt annotatur in vulg.lex.

C. Ἀνθολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Florilegus, vt apes florilegæ dicuntur à Latinis. ‖Vnde & Ἀνθολογία, Florum collectio, & Florilegium exponitur apud Luc. ‖Inuenitur & Ἀνθολόγιον apud Suidam. ita enim vocat librum collectaneorum Iohannis Stobæi, quaſi in quo ſint autorum Græcorum collecti flores. At Græcorum epigrãmatum volumen extat inſcriptum non ἀνθολόγιον ὀπτιγραμμάτων, ſed ἀνθολογία ὀπτιγραμμάτων, à Planude, vt vulgò creditur. ‖Ἀνθολογικά, Libri de florum collectione, ſeu de legendis floribus ſcripti: ea forma qua dicitur ῥιζοτομικά.

Ἀνθολογέω, γῶ, ſiue Ἀνθολογέομαι, οῦμαι, Flores lego, Flores decerpo, ſiue carpo. Ariſtot. De hiſt.anim.lib.9, αἱ δ' ἀνθρήνας ζῶσι μὲν οὐκ ἀνθολογοῦσαι ὥσπερ αἱ μέλιτται, id eſt, Viuunt autem ἀνθρήνας non flores decerpendo, ſicut apes. ‖Apud Hippocratem ἀνθολογεῖν cum accuſat. ſimpliciter pro Legere vel Decerpere, in epiſt.ad Crat. καὶ δεῖ λίμνας βοτάνας ἀνθολογῆσαι.

C. Ἀνθοποιός, ὁ, Florificus, Flores producens.

C. Ἀνθοπωλίον, λοῦ, ad verbum, Flores vendo. Heſychius tamen exponit (ſi apud eum mendum non eſt) Vinũ vendere, Pharmaca vendere, οἰνοπωλεῖν, φαρμακοπωλεῖν. Sed aliud verbum quàm ἀνθοπωλεῖν puto explicare voluiſſe Heſychium hiſce duobus.

C. Ἀνθοφόρος, υ, ὁ καὶ ἡ, Florifer, Florigerus. vt menſis Maius eſt ἀνθοφόρος. Pro quo ex epigrãm. & ἀνθηφόρος citatur invulg.lex.

Ἀνθοφόρια, Proſerpinæ feſtum, ſic appellatum ex eo quòd Pluto eam rapuiſſet legendis floribus intẽtam. Scribitur etiam ἀνθηφόρια. Dicitur autem eadem forma qua & ὠσχοφόρια, aliud feſtum.

Ἀνθοφορίω, ῶ, Flores fero, vel Flores gero. Item, Flores cõporto, ſeu conuecho. Citatur ex Dioſc. in præfatione libri primi.

C. Ἀνθοφυής, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Flores emittens ſeu producens, Florulentus. vt in Anth.epigr. ἀνθοφυῆ πέρην exponitur Ala florulenta. Vide φύω.

C. Ἀνθοφόρια, ὧν, Feſtũ Proſerpinæ, inde dictũ quòd eam Pluto legendis floribus occupatam rapuerit. Cæl.lib. 14,cap.10. Hoc feſtum eſſe quidam putant quod Romani Florifertum vocabant, autore Feſto. Pollux lib.1, Κόρης δὲ Σικελιώτης γαμήλια καὶ ἀνθηφόρια.

C. Ἄνθος, ους, τὸ, Flos odoratus, Floris odor. Theophr.in 4, χυμώδη δὲ ἐν τῇ γῇ, μεγάλα καὶ χλωρά, καὶ ἄνθος μὲν ἔχοντα. Id eſt Florem odoratum habere, vel Flore odorato eſſe. Bud. ὀδμὴ enim eſt odor.

C. Ἀνθοσμίας οἶνος, Florum odorem habens vinum, Odoriferum vinum, Odoratum vinum: eo modo quo dicitur odorata cedrus à Virgilio. Ex ἄνθος & ὀσμή. vel ἀπὸ τόπου εὐοσμίου, vt ait Suidas. Sũt & qui non à loco, ſed à certouuæ genere ſic appellatum exiſtiment. At Heſychius habet duntaxat, ἀνθοσμίας οἶνος, βότρυς, καὶ αὐτὸς ἔχων. Legimus apud Plautum Florem vini veteris. Ariſtoph.in Pluto, οἶνον ἀνθοσμίαν facit μέλανα. Vide Suidam, item Athenæum & Euſtathium, ex quibus diſces vinum hoc fuiſſe factitium.

Ἀνθοσμίαι λειμῶνες apud Luc. Odorifera prata, Floribus variis fragrantia, ſiue redolentia.

C. Ἀνθηδών, όνος, ἡ, Apis ſic dicta παρὰ τὸ τὰ ἄνθη ἔδειν, ex eo quòd edat flores. ‖Eſt item vrbs Bœotiæ & Paleſtinæ, apud Heſychium. Hinc ἀνθηδόνιος οἶνος. Vide Stephanum.

C. Ἄνανθος, ίος, ὁ καὶ ἡ, Flore carens. vt apud Theophr. hiſt. plant.L1, ἄνανθον δίνδρων. Et metaph. ἀνανθῆ σώματα ἐν ψυχῇ, Plato Sympoſio. Exponitur etiã Floris infœcundus, Florem non proferens.

C. Διανθής, ίος, ὁ καὶ ἡ, Duplicem florem habens. vt exponitur apud Theophr. ἄνθη διανθῆ, Hiſt. plant. libri 1, capite 21. de roſa & lilio. Sed mirum ni pro hac ſignif. ſcribtur fuerit potius δίανθῆ.

C. Εὐανθής, ίος, ὁ καὶ ἡ, Pulchrè floridus, ἀξιολήϊς. Inuenitur & ſuperlat. ἀνθηέστατος. Accipitur & pro venuſto: vnde ἀνθηρὸς γλῶσσα apud Suid.

Εὐάνθης ὁ Σάμιος, Euanthes Samius, ſcriptor quidam apud Plut. in Solone.

C. Κολοβανθής, ίος, ὁ καὶ ἡ, Mutilum florem habens, ad verbum. In vulg.autem lex. exponitur minutulum florem edens. Vbi etiam additur ononin herbam flore pumilo eſſe & in ſiliqua, ob idque κολοβανθῆ & ἐλαβανθῆ dici à Theophr. lib.6, cap.5. ET Κολοβανθῶν verbum (pro quo ibi Κολαβανθῶν) Florem ſeſſilem gerere, ex Gazæ expoſitione affertur, apud eundem Theophr. hiſt. plant. lib.8.

C. Λευκανθής, Florem album habens. vnde λευκανθὶς κόμη, apud Soph. Canum caput, per catachreſin. ET Λευκανθίζω, Albi floris more candeo. λάμπω, Heſych.

C. Πολυανθής, Multos habens flores, Floribus abundans: vt ἔαρ dicitur πολυανθὲς paſſim à poetis. Sic ὕλη πολυανθὴς apud Homerum Od.ξ, vbi admonet Euſtathius non eſſe perpetuum epithetum, ſed intelligi quæ πολυανθὴς ſit ὅτε καιρὸς ἦν ἀνθεῖν.

C. Πρωϊανθής, Maturè florens, vel præmaturè, exponitur in hoc Theophraſti loco, de narciſſo loquentis ψιλανθὴς δὲ σφόδρα, καὶ ὀλιγόκλαστος, ἢ πρωϊανθὴς· ὁ πότερος δὲ λαμβάνει τὴν ὄψιν.

C. Μηνάνθης, υ, ἡ, Menſiflora, vt Gaza interpretatur apud Theophraſtum hiſt.plant.lib.4, cap.11, vbi tamen & μίναν θος ſcribitur.

C. Χάλκανθος, υ, ὁ, & Χαλκάνθη, ἡ, & Χάλκανθον, τὸ, Atramentum ſutorium. vt interpretatur Celſus. quod (vt inquit Gorræus) eſt ſuccus concretus, ex chalcitide genitus &

efflorescens. Secūdum quam definitionem ex χαλκὸς & ἄνθος compositum esset. Cuius colores varii quum sint,(nā & candidū est albæque violæ simile,& pallidū, & viride & cæruleum,& omne præterea perspicuum & nitens)à superiori ætate vitriolum appellatum est. De eo vide quæ idē Gorræus scribit prolixius in suis definitionibus medicis,& Dioſc.lib.5,cap.114.

C. Φλέγματος, υ, ὁ, Caluus, φαλακρός. αὖλις γὰρ ἡ λιθικὴ φλέξ. Suidas.

C. Μηλανθής, ές, ἡ, (vt Eustath.annotat ex quodam vet.autore) ζῶον μεῖζον σφηκὸς ἐκ δὲ ἀνθήσεως τῶν μηλέων γλυκώδωδμον, ἣ ἀρχομένῳ ἀνθεῖν ποιεῖ παρέμφυον. οὗ παῖδες λίνον τείνοντες ἐξάπλοντες, εἶτα πίπτοντας & φερομένους δι' ἠέρος ἐλπομένους, ἡδόμενοι τῇ θέᾳ παρίστανται, ὡς χεῖρας ὑπερτρομοῦντες. Atticis autem μηλάνθιον vocari scribit, & non ab ὄνθος sed ἄνθος compositum esse:alio verò nomine χρυσαλλίδα quoque appellari. Vide plura in Χρυσαλίς.

¶ Ἀνθηρὸς, οῦ, ὁ, Floridus,Florulentus. Dicuntur ἀνθηραὶ nō solùm herbæ & stirpes, sed & aliæ res metaphoricè: vt colores. Plut.De adul.discer.οἱ γραφεῖς ἀνθηρὰ χρώματα & βάμματα μιγνύουσι. Lucianus,ἀτιμίαν παύειν τὸ ἀνθηρὸν ὑποσκώπτοντες τῶν χρωμάτων. Rursus apud Plutarchum πρὸς ἡδυπάθειαν, ταῖς ἀνθηραῖς καὶ ποικίλοις χρείαις. Ἀνθηρὸν etiam dicitur quicquid amœnum est & iucundum aspectu.vnde ἀνθηρὸν & πρῶτον copulantur nonnunquam, vt apud Plutarchum in Pericle, τῆς χρόας τὸ ἀνθηρὸν ἅμα καὶ πρῶτον. Interdum etiam ἀνθηρὸν dicitur quod est iucundū auribus. vnde apud Isocratem ἀνθηρότερον καὶ χρειότερον λέγοντας. Sicut & apud Aristophanem ἄνθος tribuitur λόγοις. Xenoph.Pæd.1,νέα & ἀνθηρὰ copulat, καὶ πρόσφατα μᾶλλον ἐν ταῖς μουσικαῖς νέα καὶ ἀνθηρὰ δοκιμαῖ. Denique ἀνθηρὸν dicebant generaliter iucundum & aliquo modo amœnum ac delectabile. Plutarchus hominem quoque ἀνθηρὸν dixit,De adul.discer ἀεὶ παρέχειν ἱλαρὸν καὶ ἀνθηρὸν καὶ πρὸς μηδὲν αἰτιᾶσθαι πρὶν ὑπ' αὐτοῦ μέμφεσθαι ἑαυτόν.

Ἀνθηρὸν substantiuum est interdum, pro Floriditas, Amœnitas.

Ἀνθηρῶς, Aduerb.Floridè. Item, Amœnè,Iucundè. vt ἀνθηρῶς λέγειν. Isocr. aduersus sophistas,ἀνθηρότερον καὶ χρειότερον τῶν δικῶν φαίνεσθαι λέγοντας.

C. Ἀνθηροχαφεῖσθαι, Floridè scribi.Cicero ad Att.lib.2,epist. 6, Et hercule sunt res difficiles ad explicandum, & ὁμοιοσχιδεῖς: nec tam possunt ἀνθηροχαφεῖσθαι quàm videbātur.

¶ Ἀνθινὸς, οῦ, ὁ, vel Ἀνθεινὸς, Floridus, Floreus. vt ἀνθιναὶ στέφανοι apud Plutarchū, Florea corollæ, id est factæ ex floribus. Vocatur mel ἀνθινὸν, (quasi floreum) quod vere factum est: (quia videlicet ex floribus faui construuntur) ὡραῖον autem, quod æstate. Homerus Od.1, lotū appellat εἶδαρ ἀνθινόν.

Ἀνθιναὶ dicuntur etiam vestimenta. ἀνθινοὶ χιτῶνες apud Athenæum lib.12.ἀνθιναὶ στρωμναὶ apud eundem,lib. 4. στολὴ ἀνθινή, Plut.in Hellen. Pictas verò vestes (inquit Baysius)in fallor,ἀνθιναὶ appellant, quarum multa mentio apud Athenæum, Strabonem,& alios. Sciēdum est autem & ἀνθινὰ dici nonnunquam per se: vt apud Athen.lib.12, Syracusis lege prohibentur mulieres ornari auro, & ἀνθινὰ φορεῖν.

¶ Ἀνθινὸς in vulg.lex.Græcol.exponitur Floribꝰ addictus, sed absque vllo exemplo. Citatur ibidem ex Theophrasti lib.4,cap.12 De caus.pl.ἀνθινὰ σπέρματα pro florū semina. Verùm de scriptura hac non constat.

¶ Ἀνθινοειδὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, vulgata lex. interpretantur Floridus in hoc Theophr.loco.hist.plant.l.7, cap.12,ὅταν ὑπὸ ἀνθερίκων σιωπάτων σκώληξ ὃς εἰς δύο μεταβάλλει ζῶον πτηνὸν ἀνθινοειδές. de quo mendo vide in ἀνθρώνη. Annotant etiam esse Gallicā mespili speciem,Theodoro.

¶ Ἄνθινος, ου, ὁ, Floridus,in usdem vulg.lex.

Ἀνθώδης, Flore plenus,Florulentus. Theophrast.hist.lib. 1,cap.21.

¶ Ἀνθοποιΐα, ας, ἡ, poetis Floriditas. Citatur ex Anth.epigr. pro herbis luxuriantibus.

¶ Ἀνθέω, ήσω, F. ήσω, Floreo. Vsurpatur sæpe metaph.sicut apud Latinos Florere.ἀνθοῦσαι παρειαί, Florētes genæ,vel Floridæ genæ,quæ & διανθεῖς. nam barba velut efflorescere videtur in mento, vnde & hoc quidam appellatū volūt ἀνθερικίσκα. Hom. Od.λ, - περὶ σφῶϊν ἰὼν ὑπὸ χροτὶ φαίνεται

ἰούλους Ἀνθεμίδας, παρέσται πηλοῦς ἀναπλῆσαι λάχνη. Hinc & ἀνθοῦσης ὥρας, apud Platonem,& ἀνθοῦσα ἀκμὴ, citatur ex Dioscoride,lib.1.cap.151, pro Florētes ætate, Vigorem ætatis adhuc habentes, vel ætatem vegetam. Apud Hippocratem autem ἀνθοῦσα sine adiunctione, pro ἀκμάζοντες, vt ait Erotianus. Ἀνθεῖν, Florere, Splēdescere, Nitere: eo modo quo nitent & splēdescūt colores. Xenoph. Pæd.6, ὡς τὴν γραφὴν μὲν χαλκῷ, ἥδιον δὲ φοινικὶ ἅπασαν ἡ γραφή. Item Ἀνθεῖν, Florere, id est Inclarescere, Celebrari, & illustrem esse. In pretio esse, Vigere, In honore esse. Aristoph. ὅτ' ἐγὼ τὰ δίκαια λέγων ἤνθουν. Idem, παῦσαι γὰρ ἀνθεῖ δῆτα τουτοί Demosth. Olynth.2. τὰ ἰδιώτατα εἰς ἐμὲ ἅπαξ καὶ βέβαιον χρόνον ἀπέχει, καὶ σφόδρα γ' ἔνεστιν ὅτι ταῖς ἐλπίσιν, ἂν τύχῃ, παχέως δεῖ &c.

Ἀνθεῖν cum dativo Scatere, Exuberare. Lucianus, πῶς δὲ ἀφύτων ἔρημος ὁ χῶρος ἡδυόσμῳ ἀνθεῖ πηγῇ τε καὶ ἀγελαίοις ὑπνοις.

Ἄνθημα, ατος, τὸ, vel Ἄνθησις, εως, ἡ, Florum emissio, Florum productio, vel floris. Efflorescentia, Florescentia, si ita dici posset ipsa florendi actio. At ἀνθήματα potius vsurpatur plurali numero pro ἐξανθήματα, quod explicabitur suo loco.

Ἀνθητικὸς, ὴ, ὸν, Ad florendum aptus, sine idoneus, Florendi vim habens. Exponitur etiam Floribus fœcundus. Eadem forma dicitur qua βλαστητικὸς à βλαστῶ.

¶ Ἄνθηλη, ης, ἡ, ab ἀνθέω futuro verbi ἀνθῶ, vt vult Etymologistes. Est flos euadēs in lanuginem, πάππον à quibusdam appellatam. Dioscor.lib.3, ἄνθος ἐκπαππούμενον, ὃ καλοῦσιν ἔνιοι ἀνθήλην. A quibusdam Paniculi exponitur,&dicitur esse in frugibus certis(vt in panico & milio)item in plantis quibusdam lanosus flos, qualis in summa arundine per autumnum floret. Legitur apud eūdem Dioscoridem ἀνθὴν καλάμου. Ruellius Lanuginem paniculæ,Hermolaus Paniculæ florem reddit.

Ἀνθήλιον, υ, τὸ, Diminutiuum, Flosculus. Dioscor.lib.3, περὶ μασχάλας ἀνθήλια μικρὰ μήλινα, vbi flosculi exponitur. sic & in hoc eiusdē loco,lib. 4, καυλὸν ἔχει ἐφ' ᾧ ἀνθήλιον στρόβιλα ὁμοίους. Quidam tamen ab ἀνθήλη putarunt esse diminutiuum,non ab ἄνθος.

¶ Ἄνθη pro αἰσθήσεως capitur,Suida teste.Legitur enim apud eum, αἴσθης, αἰσθήσεως. Theoph. Hist.pl.lib. 7, καὶ ἰόλων τὰ μὲν δένδρα ἢ αὖξειν ἀφόαν ποιεῖται. vbi videtur αὖξειν pro αἴσθησιν dixisse. Ἄνθη tamen pro ἄνθος, Flos, vt docet Nicādri scholiastes.eadē significatio in vulg.lex. Græcol. ex Philostrato citatur: & in loco illo Theophrasti αἴσθησιν ἀφρίας ποιεῖται exponitur, Florē vniuersum profundunt.

Ἀνθητήρια, ων, τὰ, ad verbū quasi dicas Floralia. ita dicebātur Bacchanalia, διονύσια, Hes.Etym. ΕΤ Ἀνθιστηριών, ῶνος, Mensis octauus apud Atticos, quo videlicet ἀνθεστήρια, celebrabantur, ducta appellatione ἀπὸ τοῦ ἀνθεῖν quòd tunc terra florere incipiat, vt Etymologistes scribit: siue quòd terræ fœtus magna ex parte tunc floreant. Volunt enim hunc octauum mensem fuisse Aprilem. Aprilis (inquit Macrob.Satur.lib.1 cap. 14) ἀνθεστηριὼν vocatur,ab eo quòd eo tempore cuncta florescant. Quidā etiam ex Philostrato Aprilem esse tradunt,quo & pueri Athenis floribus coronarentur. Gaza tamen Nouembrem esse censuit. Vide Erasmum in prouerbio, Θύεται Κᾶρες, νικᾷ δ' ἀνθεστήρια. Idest, Cares foras: peracta enim sunt anthesteria. Sed in quibusdam codicibus ἀνθυστήρια & ἀνθυστηριών mendosè legitur, nec non ἀνθιστήρια & ἀνθιστηριών in vulg.lex. Hesychius præterea ἀνθιστηριάδας à Rhodiis ait appellatas puellas nubiles.

C. Ἀνανθέω, ήσω, Refloresco. Exponitur tamē in vulg.lex. & Floreo, item Diu floreo. sed compositio ex ἀνὰ has signif. non admittit.

C. Ἀπανθέω, ήσω, Defloresco, Florem seu flores amitto. vt λειμῶνες ἀπανθήσαντες, Prata quæ flores amiserūt, vel quæ florere desierunt. Quod dixerat Theoph. οἱ δὲ τοὺς πολέμους ἡμέρας λέγοντες, ὅτι ταῖς ἐπτὰ φασὶν ἀπανθεῖν. Plinius interpretatur, Hordea defloreſcunt, quum tardissimè, septem diebus. Plato Sympos. metaph. vsus est, ἀπανθεῖ γὰρ καὶ ἀπορρεῖ τὸ σῶμα πᾶν ἢ ψυχῆς ἢ ἄλλου ὁτουοῦν οὐκ ἐπιζητοῦντος. Vbi mirum videri possit quòd τῷ ἀπανθεῖ addatur

ἀπανθησία. VNDE Ἀπάνθησις, Floris ſeu florum amiſſio, Ipſa defloreſcendi actio. Exponitur etiam florum marcor. Theophr. de cauſ. pl. lib. 5, ὅταν ὅτε ἀνθῇ καὶ ἀπανθήσαν, eo tempore quo defloreſcit. Plin. dicit in vitibus defloreſcentibus, hac de re loquens.

Ἀπάνθησις, q. d. Defloreſcentia. Vulgò exponitur Defloratio: quod ſi diceretur, actiuam non paſſ. ſignificationẽ haberet.

C. Ἐξανθίω, ῶ, Efflореſco, vt in hoc loco qui ex Num. 17 cap. affertur, ἐξανθήσην ἀνθη καὶ ἐλάσησι καρπα. ¶ Ἐξανθῶ interdum contrà pro Defloreſco, ἀπανθῶ.

Ἐξανθῶ in metaph. ſignificatione multo frequentius eſt, interdum pro Scateo. vt apud Thucydidẽ lib. 2, φλυκταίναις μικραῖς καὶ ἕλκεσιν ἐξανθοῦσι, Puſtulis paruis & vlceribus ſcatens. Vnde (vt opinor) mutuatus Lucianus, πᾶς φλυκταίνης ὅλος ἐξανθῶν. Gregorius autem cũ aduerbio vſus eſt hac in ſignificatione, dicens κακῶς ἐξανθῶν, perinde acſi quis diceret ἐξανθῶν κακῶς ἕλκεσι: vbi de leproſo ſcribit, μὴ πάλιν ἐξανθήσῃς κακῶς. Exponitur autem apud eum κακῶς ἐξανθῶν, Vitiligine laborare. Ἐξανθῶ, vt Pullulo, metaph. ſignif. vel Emergo. Plutar. in Theſeo, ἐξανθοῦντα αἰκακίαν. Ariſtot. Metaph. 3, ἐπὶ γὰρ τούτων τῆς ὑπολήψεως ἐξανθησάσης ἀφορίαι δόξαι τῶν εἰρημένων ἢ τῶν ἐναντίων ἐγκλείσουσιν. A Baſilio ponitur etiam (inquit Bud.) pro Per ſumma emineo & erumpo. ¶ Ἐξανθῶ interdum & accuſatiuũgitur pro Emitto, Plutarc. in Alexandro, 714. b, de naphtha loquẽs, ἅμα τῷ ἀφεῖναι καὶ ἅψασθαι φλόγα τὸ σῶμα καὶ πυρὶ κατοχλεῖ ταῦτ. Sic vſus eſt in lib. qui inſcribitur γυναικῶν ἀρεταί.

Ἐξάνθημα, ατος, τὸ, Quod efflоruit. Vel Ἐξάνθημα (inquit Budæus) Quod efflоruit. Et ſubiungit ex Laertio in Diogene, ἔλεγε πρὸς τοὺς δόξης ἐξανθήματα. Vel q. d. Efflореſcentia. ¶ Ἐξάνθημα, vel potius plur. numero Ἐξανθήματα dicuntur Puſtulæ ſeu Papulæ, per metaphoram. Ἐξανθήματα (vt quidam ſcribunt) Eruptiones leues humorum per cutem, diuerſorum generum: adeo vt φλυκταίνας & ψυδράκια & ὀθόνια πόδας & λειχῆνας & alia multa tumorum genera comprehendant. Sunt qui putent ἐξανθήματα Plinium nunc papulas, nunc pituitæ eruptiones interpretari: quũ tamen ille non omnes papulas itavocet, ſed eas demũ quæ à pituitoſo humore fiũt. In vulg. lex. ex Ariſtot. citatur etiam ἐξάνθημα ὁ καλεῖται λεύκη, De animal. 3.

C. Ἐπανθίω, ῶ, Superfloreo. Ἐπανθῶν dicitur quod ſuperfloret ſeu ſuperfloreſcit, id eſt quaſi in ſuperficie efflореſcit. vt Ariſtoph. Nubibus, ὡς μάλιστα νῦν ἡ γοῦς, Lanugo malis ſuperflorebat. ¶ Ἐπανθῶ metaphoricè frequentius vſurpatur pro Enitere, Effulgere, Exiſtere, Conſpicuum eſſe. Ac primùm de colore. Lucian. de facie muliebri loquens, χρὴ δ' καὶ τὸ ῥύθμια ἐπανθῶν. id eſt ὑπερέρπειν. Sic dixit Synefius, καὶ λύπης ἐπανθοῦσί μοι κατὰ τῆς καρδίας ἐλύθημα. Et Gal. ad Glauc. lib. 2, καὶ ἱδρῶτος ἐπανθοῦσι ποιοῦσιν οἵ τῆς λελυμένοις ἐπιδρόμου πνευματῶδεις. vbi Bud. interpr. Exiſtit, vel Per ſumma ſcatet. Exponitur etiã Emicat. Apud Herodotum ἐπανθοῦσα ἄμη exponitur Exudans falſugo. Bud. rurſum ἐπανθεῖν interpr. Per ſumma eminere & conſpicuum eſſe: in his locis. Strabo 12, ὕστερον δ' ὁρᾶσθαι πλοῖα ἐπανθοῦντα τῇ θαλάσσῃ. Baſil. de Iulitta loquens, ᾗ τῇ ἐπανθούσῃ φαιδρότητι τὸ σῶμα χαρὶς ἡ ψυχὴ ἐμφαίνουσα. Hoc verbum ad alia etiam multa tranſfertur. vt apud Ariſtoph. καὶ τὸν πύπαλον ἀπανθῶ. ἐπανθῶ. Luc. de narratione dilucida loquens, ἔπειτα τὸ σαφὲς ἐπανθείτω τῇ λέξει. Idem, τὸν εἰς τοσοῦτον ἐπανθῆσαι τῶν Ἑλλήνων. Plato De leg. lib. 4, ὅσοις δὲ θεὸς παισὶ καὶ θηλείαις, τοῖς μὲν ἀκράτως ἔχειν ἡδονῆς σύμφυτον ἐπανθεῖ, τοῖς δ' ἐκράτως. id eſt (Budæo interprete) Quod elucet, Quod apparet in illis. vel, Quod præ ſe ferunt. vt dicitur indoles hoc vel illud præ ſe ferre, vel indoles talis aut talis elucere.

Ἐπανθησις, q. d. Superfloreſcentia.

C. ΠΑΡανθῶ, ῶ, idem quod ἀπανθῶ, Defloreſco, Theophr. de cichorio, συμβαίνει δ' καὶ παρανθεῖν αὐτοῦ μέρος μὲν ἄνω. καὶ τότε ἄχνη τὸ μαπαπώρω. Idem, ὡσαύτως δ' καὶ ἀκρίς καὶ γὰρ αὕτη τῇ κόσῳ αὐξεῖ, καὶ παρανθίσασα τὸ χειμῶνος καὶ τοῦ θέρους παρῆλθεν. Hæc Budæus, qui & alium affert eiuſdem locum: addens deceptum eſſe in hoc verbo Theodorũ. Locus ille eſt ex lib. 8, De hiſtor. plantarum, παρανθοῦντα γὰρ ἡμαρὸν αὐξεῖν λέγουσι. πλὴν ἀεὶ μὲν παρανθοῦντος ὑπερ καὶ ὑπερ λέγουσι. κατὰ μέρος γὰρ αὐξεῖν. In quo verbo (inquit) Theodorus deceptus eſt, qui Florere interpretatur ſemper. In vulg. lex. Παρανθῶ exponitur Adfloreo. Sciendũ eſt autẽ eodem modo dici παρανθεῖν pro ἀπανθεῖν, quo παρανθὴς pro ἀπανθὴς. ¶ Παρανθεῖν metaphoricè apud Plut. in Bruto, ὅταν παρανθήσῃ καὶ παρανθῇ τὸ τῆς ὀργῆς, Quum conſenuerit ira & deferbuerit. B.

¶ Ἀνθίζω, Floridũ reddo, Floribus conſpergo. Quidam ἀνθίζειν expoſuerunt Floridare, ad verbũ quidem, ſed durиuſculé. Ἀνθίζω, inquit Budæus, Varietate diſtinguo, Multiplici materia & venuſtate exorno. Halic. in Iſocrate, ἀνθίσαι βουλόμενοι τὸν λέξιν, concinnitatem & nitorẽ orationi addere. Pauſ. El. 1, τὴν δ' ἀφίστρατε τοῦ θεοῦ χρόνιον ὄντα σκληρὸν, μετάλλοις τοῖς πᾶσιν ἐνανθίσαντες.

C. ΑΠανθίζω, Decerpo flores, Defloro. Metaphoricè pro Decerpo ſeu colligo, apis more flores legentis. Lucianus, αὐτὰ γοῦν ἄττα ταῦτα, πόθεν ἀγόμενα ἢ παρ' ὑμῶν τῶν Ἀλαλαζόνων, ἢ κατὰ τὸν μακάριον ἀπανθίσαντα; Plutarchus de audiend. poem. ὁ μὲν ἀπανθίζεται τὸν ἰσοτέλειαν, ὁ δ' ἐμφύεται τὸ καλὸν ἐκ τῆς κατασκευῆς τῶν ἁρμάτων. ¶ In vulg. lex. adnotatur capi ἀπανθίζω pro Floreo etiam, id eſt pro neutro ἀπανθῶ. ſed exemplum huius ſignificationis deſidero.

C. ΔΙανθίζω, Floridis coloribus pingo, inquit Budæus. vnde χλαμύδες διηνθισμέναι, Plut. in Philopœmene, 120, in poſter. pag. Idem interpr. διανθίζω, Eleganter & variè concinno, item Elegantia & varietate diſtinguo, & cõcinno, in hoc Herodiani loco, τὸν δὲ κεφαλὸν ἐκόσμει στέφανος λίθοις πολυτελέσι διηνθισμένος. Baſil. Ad diuites, ἔδαφος ταῖς ὑπερῴοις διηνθισμένον, Vermiculatum pauimentũ. Sic Greg. τὸ φιλοπόλιχον dixit, ἡμεῖς μὲν οἰκήσομεν οἰκίας ὑπερλάμπρους, λίθοις παντοίοις διηνθισμένας. Ego exiſtimo διηνθισμένος alicubi reddi poſſe Eleganter intertextus, vt in illo Herodiani loco.

Ἐξανθίζω, Tingo: ſequendo Suidam, qui exponit βάπτω, afferens hunc locum, ποικίλας ἐξανθίζει καὶ βάπτει. Sed ἐξανθίζω puto eſſe propriè Floridis quibuſdam coloribꝰ tingo. In vulg. lex. malè exponitur & βλαστάνω, quod ab eo ponitur pro declaratione verbi ἐξανθῶ. In iiſdẽ malè citatur ex Leuitico, ἐξανθίζουσα θρὶξ pro Fuluus capillus: quum manifeſto errore legatur ἐξανθίζουσα pro ξανθίζουσα. ET Ἐξανθισμὸς in iiſdem, Eruptio puſtularum. In qua ſignif. ἐξανθισμὸς erit ab ἐξανθίζειν poſito pro ἐξανθεῖν: vnde & ἐξανθήματα, quod itidem exponi Eruptiones puſtularum, ſeu papularum, diximus.

C. Ἐξανθίζω, Floridum reddo, id eſt Colorem hilariorem illino, apud Lucianum, inquit Budæus. Vtitur autem Lucianus cum alibi, tum hic, οἱ δ' ἐκφαίνουσι καὶ ἐξανθίζουσι καὶ ἐκόλλων καὶ ἐρρύθμιζον καὶ ἐπανθίζον χρυσῷ. Idẽ Budæus ἐπανθίζω eſſe vult Floridis coloribꝰ illuſtro, vel Floribus ſpargo, hunc afferens Gregorii locum, in lib. De homine, τί οὖν ἐκεῖνό ἐστιν ὃ καλὸν τε καὶ κακοῦ πυκνὰ φαίνεται ἔχειν τὸν γνόφον, πᾶς δ' αἰσθητὸς ἡδονῆς ἐπανθισμένον;

Ἐπανθισμὸς, Exornatio ſeu Illuſtratio quæ fit adhibendo floridos colores. In vulg. lex. citatur ex Dioſcor. pro flore.

C. ΓΕΡΙανθίζω, Floribus vndiq; orno, vel floridis quibuſdam coloribus. Greg. (teſte Budæo) περιωθισμένον dixit τὸν περικεχρισμένον iucundo colore. In vulg. lex. περιανθίζω exponitur Flores colligo. Item tranſlatè, Orno. in qua ſignif. citatur ex Cyrillo, περιανθίζειν λόγοις τὴν ἀληθείας δόξας.

¶ Ἄνθεμον, ου, τὸ, pro ἄνθος, Flos, καθ' γλῶτταν, vt vult Euſtath. vnde fit ἀνθεμώνες. Suidas quoque ἄνθεμα roſas interpretatur in hoc Ariſtoph. loco, ἔχων σίφαντα ἀνθέμων.

Ἄνθεμον, herba quædam, Latinorum nigella, ſecundum Gazam. & ἄνθεμον φυλλώδες, Nigella foliоſa, apud eundem. Plinius quoque huius herbæ nomen agnoſcit: attamen anthemum lib. 23, cap. 8, aliter deſcribit quàm Theophraſtus lib. 7, capite 13. quod enim eo loco Theophr. anthemo adſcribit, id Plin. lib. 21, cap. 17, anthemidi tribuit.

Ἄνθεμα, Saltatio quædã plebeia, vt refert Athen. lib. 14. Dipnoſoph. quam ſaltantes hæc verba pronunciabant, Vbinam mihi roſæ vbi violæ vbi apia pulchra? Heſychius

sychius quoque annotat esse mazæ quoddam genus, & itidem ἀνάθημα: quod ab ἄνθος originem non habebit, sed ab ἀνατίθημι.

Ἀνήμη, ης, ἡ, Hesychio herba est quæ alio nomine amara cus vocatur.

C. Ἀνθημόῤῥυτος, ος, ὁ καὶ ἡ, A flore fluens. vt ἀνθημόῤῥυτον γάλακτος apud Euripidem, de melle.

C. Ἀνθέμιον, ου, τὸ, Anthemidis species secundum Dioscor. l. 3, c. 154. Plinius quoque lib. 22, cap. 21, anthemidem ab aliquibus eranthemum vocari tradit, quoniam vere floreat: vt compositum sit ex ἦρ (contracto ex ἔαρ) & ἄνθεμον.

C. Κυνέανθεμον, τὸ, vt in vulg. lex. annotatur, Dioscoridi lib. 5, id est quod Aristot. l. 9 histor. cap. 40, ἀκάνθιον, Varroni erithace, Plinio cerinthus & sandaraca, Gazæ & Marcello cerago, Hermolao & Fuchsio vernigo. Compos. ex κυνὸς & ἄνθεμον. Vide Ἐρυθάνθεμον.

C. Λευκάνθεμον, ου, τὸ, Anthemidis species, vt tradit Dioscor. l. 3, capite 154. Plinius etiam lib. 22, cap. 21, anthemidem ab aliquibus leucanthemum & leucanthemidem vocari scribit.

C. Μελάνθεμον, ου, τὸ, Plinius c. 22, l. 22, anthemidem sic ab aliquibus vocari scribit.

C. Χρυσάνθεμον, & Χρυσοκόμη, ης, τὸ, Herba est quæ alio nomine helichrysos dicitur & amarantus, item buphthalmus & chalcas. Latinis caltha dicitur: ab herbariis verò quibusdam calendula, & cotula non fœtida, vel ἀνθεμίδος species coloris lutei esse putatur, vt annotatur in vulg. lex. De qua vide quæ scribat Dioscor. lib. 4, cap. 57. 58. Plin. l. 21, c. 6, & 25. |Χρυσάνθεμον quoque Hesychio adiectiuū est, & significat aureū florē habēs.

Ἄνθεμον, ου, τὸ, Herba quæ & gith, vt in vulg. l. annotatur. Hesych. est τὸ ὁλόκληρον χρυσίον, ἢ γραμμάτιον ἐλαιοειδὲς ἐν κίσσι, ἢ τόπος Ἀθήνησιν ἐν τῇ ἀκροπόλει. Bud. in suo lex. annotat in illo Eccles. loco, capite vltimo, ἕως ἂν συσπασθῇ τὸ ἀνθέμιον τῇ χρυσοῦ, Suidam interpretari τὸ ὁλόκληρον χρυσίον, Olympiodorum autē οἱονεὶ ἀνάθημον, ἤγουν ἀνάκλιτον, Repositorium: Hieronymum verò Vittam.

Ἀνθμὶς, ίδος, ἡ, pro ἄνθος capitur, sicut & ἄνθεμον. Suid. enim versum citat in quo ἀνθεμίδων exponit ἀνθῶν. Habet tamē ἀνθμὶς formā dimin. |Item Ἀνθεμὶς, Anthemis, quæ ab aliquib⁹ argemona vocatur, vt tradūt vulg. lex. Plin. l. 22, c. 21, ab aliquibus leucāthemida, ab aliis leucanthemū, ab aliis eranthemū. quoniā vere floreat: ab aliis chamæmelum, quoniā odorē mali habeat: ab aliis melanthemū nominari scribit. Quem vide & in c. 17. l. 22. item Dioscor. l. 3, c. 154. Orib. quoque in Collect. callā & chrysocallam appellari scribit.

Ἀνθεμώδης, ους, ὁ, Floridus, Vernans. ἀνθηρός. Il. Ε, - λειμὼν ἀνθεμώδης dicitur pratū floridū. Ab Eustathio exponitur θαλερὸς & ἀνθηρός. Heliodus itidē γαῖαν ἀνθεμώδεσαν dixit. At verò λέξις ἀνθεμώδης, secundū grammn. aut Variegatus & veluti florū coloribus pictus: aut pro ἀνάθημα πᾶς, ab ἄνθημα pro ἀνάθημα, quod quidē fit ἀνάθημα. Vide Eust.

Ἀνθεμωδίας, ου, ὁ καὶ ἡ, Floridus. Idē quod ἀνθεμώδης. Hesych. ἀνθεμώδη, ἄνθος ἔχοντα.

Ἀνθεμίζομαι, Fut. ίσομαι. vnde ἀνθεμίζειν ex Æschylo citatur in vulg. lex. pro eo quod Liuius Deflorari dicit, & Græci τὸ ἄνθος ἀποθρίπτειν.

ΑΝΘΙΑΣ, ου, ὁ, Piscis quidā à floriditate dictus. alio nomine ἱερὸς ἰχθύς, id est Sacer piscis, item αὐλοπίας. Citatur ex Aristotele lib. 6. Anim. cap. 17. Vide Athenæum.

ΑΝΘΗΣΚΑ, τὰ, Flores. & ἄχεια λάχανα, τὰ ἀθεριπόνητα ἀνήθη, vt in vulg. lex. annotatur. Apud Etym. scribitur ἄνθρυσκα per υ, qui postquā dixit esse Flores, ab ἀναθρώσκειν deducit, additque, anisum quoque à Cretēsibus sic appellari. Hesych. autem, Ἀνθείσκον, (inquit) λάχανον ἴσχον ἄνθος, οἷς ἀθλίοις, ἢ τὸ ἄγνηστον.

ΑΝΘΥΛΛΙΣ, ίδος, ἡ, Herba quam falsolā vocat Ruellius, vt in vulg. lex. annotatur. De qua vide Gal. 6. Simpl. Dioscor. l. 3, c. 153. Plin. lib. 21, c. 19, anthyllio vocat, & anthyllida. lib. 26, cap. 8. ab aliis autem & anthycellion nominari scribit. Ἀνθύλλιον, υ, τὸ, idem, Plinio. Gorræus addit, ἀμπέλιον à quibusdam dici, autore Dioscor. Ideo in quibusdam lex. Auricula muris exponitur.

ΑΝΘΕΡΕΩΝ, ῶνος, ὁ, Mentum. (licet propriè ἀνθερεῶνα est quod sub mento carnosum est, quidam cum Polluce scripserint, γένειον apud eum interpretantes Mentū) Sic autem dictum putatur ἀπὸ τῶν ἀνθῶν, quòd in eo barba efflorescat, seu quòd pilorum quasi floré vestiatur. Nam & Latini poetæ florem hac signif. dixerunt. Quo lubentius illi etymo acquiesco, reiiciens duo reliqua quæ ab Etym. afferuntur, quorum vnū est, διὰ τὸ δι' αὐτοῦ ἀναθεῖν τὸ πῶμα, alterū, vt sit ἀνθερεὼν quasi ἐνθερεών. quia (inquit) κατ' αὐτὸν ἐνδύεται τῆς ἀσφῆς, id est dum imponitur ori cibus, ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ καταπίνειν. Sed primam illam etymologiam particularius etiam (vt ita loquar) docet Eustathius, pag. 141, vbi ἀπὸ τῶν ἀνθῶν deductum esse tradit ἀνθερεών, mutato per systolen ω in ε. & addito per pleonasmum α vero ε. ac eiusdem esse formæ cum ἀκανθερεών, χθαμαλερεών, &c. Hom. Il. α, — καὶ λάβε γενειάδος ἁψάμενος δεξιτερῆφι· ἢ ἄρ' ἔπ' ἀνθερεῶνος ἐλεύσεται Ἀσιαδάων φωνήεσσα βίη. Vbi obseruare possumus quod & a Plinio traditum est, mētum in supplicando attingere, moris fuisse antiquis. Idē Hom. Iliad. ι, Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν γλώσσης τερμίδιον ἦμα χαλκὸς ἀπηνὴς, Αἴχμὴ δ' ἐξόπιθε διὰ νείατον ἀνθερεῶνα. Vbi Eustathius annotat ἀνθερεῶνα esse aperte τὸν ὑπὸ τὸ στόμιον τῆς γλώττης, &, apertius loquendo, τὸ πῶλος τὸ ὑπογλώσσιον: Idem verò grammaticus in alium locum Iliad. γ. p. 425, putat ἀνθερεῶνα & ἀπαλιὸ διπλοῦν pro eodem poni. Suidas certè & Hesych. esse dicunt τὸν ὑπὸ τὸ γένειον τόπον. addit verò Suidas & λάρυγγα. Rufus Ephes. esse dicit τὸ ἄνω ἐξοχὴν τῆς κάτω γναθου. Cæterùm Euphorionem scribit Etymol. de muliere etiā dixisse ἀνθερεῶνα in hoc versu, Τίπτον μὴ σύ γε μικρὸς ὑπ' ἀνθερεῶνας ἀείρας, sed reprehensum fuisse ab iis qui primi illius etymi autores essent, videlicet ἀπὸ τοῦ ἄνθησαι τῷ πώγωνι. Cælius Aurelianus Chron. lib. 1, cap. 4. Gutturis atque rumæ partes, quas ἀνθερεῶνας appellant. Idem alibi, Collum atque gutturis partem quam ἀνθερεῶνα vocant. |Ἀνθερεών à Nonno ponitur pro ore, (pars pro toto) vbi scribit, — ἐπέβαπτε θυώδεϊ ἀνθερεῶνα.

Ἀνθερεών, Herbæ etiam cuiusdam nomen, si Etymologistæ credimus.

ΑΝΘΡΑΞ, ακος, ὁ, Carbo. ἐπ' ἀνθράκων ὀπτᾶσθαι apud Athenæum libro tertio. Apud eundem lib. 8, ἀπ' ἀνθράκων & εἰς ἄνθρακα opponūtur. ἄνθρακες ἡμίπυροι, Carbones accensi. i. prunæ. Interdū tamen ἄνθρακες sine additione dicuntur prunæ.

Ἄνθραξ, Carbunculus, Gemma quædam. ἄνθρακος σφραγίς, Eccles. cap. 35.

Ἄνθραξ. Carbunculus, hulcus quoddam, siue exulceratio similis iis quæ vstæ sunt, vt Paulus Ægin. post Galenum docet, addens fieri sanguine in atræ bilis naturam cōuerso, quum inferbuerit. |Ἄνθραξ quoque Suidæ piscis genus est quod super carbones assatur. vide Ἀνθρακίζομαι.

C. Ἀνθρακοπώλης, Qui carbones vendit, Carbonarius. Pollux lib. 7.

Ἀνθρακιὰ, ᾶς, ἡ, Pruna, Ignis ex congestis carbonibus, vt scriptum est in vulg. lex. Græcol. sed sine autore. Suidas autem ἀνθρακίδας dicit esse pisces minutulos super carbonibus assari solitos. qui idē erunt quos & ἀνθρακίδας ipse vocat, & Hesych. ἀνθρακίδας.

Ἀνθρακιὰ, Carbonum strues, Carbonū congeries seu prunarum. Hom. Ἀνθρακιὴν σορέσας ὀβελοῖς ἐφύπερθε πάσσε. Athen. lib. 8, πᾶν ἰχθύων πτερὸν ἀνθρώπινα σοὶ ἀνθρακιᾷ. Apud Dioscor. lib. 5, ἀνθρακιὰν ποιεῖσθαι.

Ἀνθρακιά, Carbonaria fornax. Theophr. in 5, πίμπρασι δὲ καὶ ἐκδιδοῦσιν εἰς τὰς ἀνθρακιὰς τὸ ἰδιάζον τῆς ὕλης ἡ γῆ. Idem, εἰς μὲν πλὴν ἀνθρακιὰν οὐ πάσχα ζητοῦσι. Gaza Carbonem vertit.

Ἀνθρακίας, ου, ὁ, Ater vt carbonarius, Titionarii faciem habens. Luc. de Empedocle, Ἀνθρακίας τὰς ὄψεις, καὶ σποδοῦ πλέως καὶ καταπεφλεγμένης, Bud.

Ἀνθρακώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Carbonum nigrorem habens, Niger vt carbo, Colorem carbonis habens.

Ἀνθρακώδης, Poeticum. vt ἀνθρακώδεις πυρσοὺς, apud Nonnū, Ignis ex carbonibus factus. q. d. Carboneus ignis.

Ἀνθρακώδης, Carbonem referens, Carbonis more ardens,

vel rutilans.

Ἀνθρακίς, ίδος, ἡ, Carbonarius. eadem forma qua dicitur κεραμίς pro laterario. Hinc Ἀνθρακεύω, Carbones conficio. Theophr. φασὶν ἔνιοι ξύλον ἀντὶ τοῦ κάειν καὶ ἀνθρακίσαι. Discrimen inter φλογισαὶ & ἀνθρακίσαι notat Arist. Meteor. 4. ¶ In vulg. lexicis exponitur etiam Tiliones facio.

Ἀνθρακίον, ου, τὸ, Carbũculus, Paruus carbo. Et vt apud Latinos & apud Græcos interdum Gẽma per hoc nomen diminutui forma positum significatur.

Ἀνθρακίον, Paruus caminus. Item μικρὸν τετράλινον. Itẽ κυβερνήτιον, Hesych.

¶ Ἀνθρακίω, F. ώσω, In carbones redigo, In carbones conuerto, Torreo, Asso. Et Ἀνθρακοῦσθαι, pass. In carbones redigi. Sæpe etiã vsurpatur compos. Ἀπανθρακίζω. vt apud Luc. pro Torreri seu Cõburi. In vulg. lex. pro eodem scribitur & αἰθρακιάω, sed vitiosè, vt puto.

C. Ἀπανθρακίω, κῶ, Fut. ίσω, In carbones verto, seu redigo, Incendo, ita vt in carbones redigam. Ἀπανθρακίομαι, ούμαι, pass. In carbones redigor. vt ἀλλ' ἀπανθρακίσομαι ὅλως ὁ καλοδαίμων καὶ ζίφιος. Verba sunt Xanthi fluuii apud Lucianum.

C. Κ Α Ταπανθρακίω, ῶ, Fut. ίσω, Idem. vnde καπνοθρακομφός, quod ex Soph. citat B. in suo lex. Pro eodẽ in vulg. lex. habetur & Καπανθρακίω. Hes. addit, καπανθρακῶσαι esse etiam καπνίσαι.

Ἀνθρακίζω, Idẽ quod ἀνθρακίω apud Aristoph. Apud eũdẽ ἀπανθρακίζω, eadem significat. vt βοῶν ἀπανθρακίσαι ὅλον, πλακοῦντας ὤπτα. Apud eundem ἀπανθρακίζομαι exponitur ἄνθρακας ζωπυροῦμαι, vel ὀπτὰ ἐσθίομαι.

Ἀνθρακίζειν apud Arethã in Apoc. Carbonis seu carbũculi speciẽ præ se ferẽs aut colorẽ habẽs, πάσχος ἐρυθρὸν ἢ ἀνθρακίζον, Eadem forma dicitur qua κρυσταλλίζω.

C. Ἀπανθρακίζω, Torreo, Asso. Attici (inquit Eustathius) pro ὀπτᾶν dicunt ἀπανθρακίζειν, vt etiam indicat comicus. Athen. lib. 7, πρὸς γὰρ εἰς τὰ ἀπανθρακίζειν ὀπτοπλόκοις ἰχθῦς εἰς ἄλμην ἀπίκαπτον. Idem, φρύξας, ἐψήσας, κἀπανθρακίσας, ἀπαλίσας, &c. Suid. ἀπανθρακίζειν dicit esse Comedere ἄνθρακας piscium genus quod assum editur: itẽ ὀπτὰς ἐσθίειν, vel ἄνθρακας ζωπυρεῖν. HINC verbale Ἀπανθράκισμα, ατος, τὸ, Quicquid tostum est in prunis, teste Bud. ITEM Ἀπανθρακὶς, ίδος, ἡ, Piscis cui conuenit assatio, adeo vt quos Athen. dicit in illo priore loco πρὸς εἰς τὰ ἀπανθρακίζειν ὀπτοπλόκοις ἰχθῦς. dicere quis possit vno verbo ἀπανθρακίδας. quos pisces Hesychius ἀπανθρακίδας quoque nominat. scribit enim, ἀπανθρακίδες τὰ ἐπ' ἀνθράκων ὀπτώμενα ἰχθύδια. Et in lex. Græcol. legitur Aristoph. ἀπανθρακίδας vocasse pisciculos in prunis assatos. ¶ Est vero & placẽtæ genus, secũdũ eundẽ Hes. ἀπανθρακίδες (inquit) οἱ τοὺς ὄπισθεν ὀπτοπλόους ἰχθύας. Item, ἀπανθρακὶς, πέμματος εἶδος. Athen. lib. 3, περὶ λαγάνου loquens, τὸ παραφορόν τ' ὀξὺ καὶ ἄδοξον, καὶ μᾶλλον αὐτοῦ ἐπὶ τῆς ἀπανθρακὶς καλουμένου. Et paulo pòst Diocles Carystius apud eum scribit, ἡ δ' ἀπανθρακὶς ὅτι πλακοῦς λαγάνου ἀπόφυσις. ἔοικε δὲ καὶ οὗτος ἐπ' ἀνθράκων ψήνεσθαι ὡς τὸν παρ' Ἀττικοῖς ἐγκρυφίας. Intellige autẽ οὗτος ὁ λάγανος: nã ibi varia enumerat λάγανου genera.

ΑΝΘΡΗΝΗ, Crabro, Vespa. Vtroque modo enim exponit Gaza. Aristoph. Nubib. τὸν ῥᾳδιαλφὸν κωπύμορφος ὡς σφὴξ ἐπ' ἀνθρηνῶν. Suidas ait esse genus vespæ, sed poetas abuti pro ape. Hesait esse genus apis.

C. Ἀνθρηνοειδὴς, έος, ὁ & ἡ, Speciẽ habens ἀνθρήνης, Referẽs crabronem seu vespam, quæ ἀνθρήνη dicitur. Theophr. hist. pl. l. 7, c. 12, ὅτ' ἂν ἀνθρήνη σημαίνῃ) σταλικὸς ὡς εἰς ἀνὴρ μετρίως ζῶν πλὴν ἀνθρηνοειδὴς οὐδ' ὅπως ὁ αἰσθήσεως αἰσθήσῃ, διαφέρων ὀπτάτως. Quæ sic vertit Gaza, Vermis in albuco gignitur qui in aliud animal volatile floridúmq; trãsfiguratur: quod, quũ herba florere incipit, erosò stratum operculo euolat. In qua interpretat. non dubiũ est quin Gaza vulg. lectionẽ sequut' sit, videlicet ἀνθρωποειδὴς, pro ἀνθρηνοειδὴς. quã tamẽ verã esse lectionẽ nemo mihi (vt opinor) negauerit. Sed & aliud legisse idõ Gaza ἢ κακοήθη, alioqui non ita fuisse interpretaturus, videtur.

¶ Ἀνθρηνίσιον, ου, τὸ, Fauus vespæ quæ dicitur ἀνθρήνη. Suidas, Hesychius.

A ΑΝΘΡΩΠΟΣ, ου, ὁ ξὺ ὔ, Homo. Apud Platonẽ in Cratylo ἐτυμολογίαν vox hæc ἄνθρωπος, vt sit ὁ ἀναθρῶν ἃ ὄπωπε. Ab Etymologiste dicitur ita nominatus ἀπὸ τοῦ ἄνω ὁρᾶν. i. à sursum aspiciendo. Ad quam etymologiã pertinebit illud Ouidii, Pronáq; quũ spectẽt animãtia cætera terras, Os homini sublime dedit, cælúmque videre. Iussit, & erectos ad sidera tollere vultus. Est & aliud ἐτυμον apud Theophrastum ἀπὸ τοῦ διαθρεῖν τὰ ὁρώμενα. Ἄνθρωπος ἀγαθὸς apud Platonem in Minoe. Ἄνθρωπος πάντως μέν πως ἐστὶν ἐπιστήμων, ἄλλος δέ του πονηρὸς, ἀλλὰ καὶ πάνυ χρηστὸς, apud Demosth. aduersus Midiam, Latinè Homo probus, vel Vir probus. Inter ἄνθρωπον & ἄνδρα tale esse discrimen quale inter hominem & virum, docuimus in voce ἀνὴρ. Æschines tamẽ ἄνθρωπον pro viro dixit, scribens, ἄνθρωπος & γυνὴ, pro ἀνὴρ & γυνή. Cicero ἄνθρωπον Hominis naturã aliquãdo vertit. vt διαλυομένου τοῦ ἀνθρώπου, Quũ hominis natura morte dissoluitur. Apud eundem ἀνθρώπου φύσις, humana natura. Vide lex. Cic. Græcol. à me editum.

Ἄνθρωπος, de muliere dictum. Demosth. περὶ παραπρ. de matrona loquens ἀδημονούσης δὲ τῆς ἀνθρώπου. Plut. in Alcib. Τοιοῦτος ἔρως καταλαμβάνει τινὰ ἄνθρωπον.

C. Ἀνθρωποβόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Hominiuorus, seu Hominorus, Homines vorãs. Vnde ἀνθρωποβορία, Homines voro.

C. Ἀνθρωπόγλωττος, ου, ὁ καὶ ἡ, Linguam humanam habens.

C. Ἀνθρωπογονία, Hominum generatio. quo nomine fertur inscripsisse quendam suum librum Aratus. Dicitur autem ἀνθρωπογονία eadem forma qua θεογονία. Gregorius ἀνθρωπογονίαν dixit libri θεσίους.

D C. Ἀνθρωποδαίμων, ονος, ὁ, ex Euripide citatur pro De⁹ ex homine factus. Suidas autem scribit ἀνθρωποδαίμονας fuisse dæmones qui humano induti corpore, atque sic & dæmones & homines existentes, totum orbem concusserint.

C. Ἀνθρωποδίτης, ου, ὁ, in vulg. lex. exponitur Captator seruorum, Plagiarius. quod vocabulũ, si suspectũ non videatur, propriè significabit eũ qui hominẽ ligat: ex ἄνθρωπος & δέω. Sed tolerabilius ἀνθρωποδιστὴς, vt ἀνδραποδιστὴς.

C. Ἀνθρωποδηκτος, ου, ὁ & ἡ, Ab homine morsus, apud Dioscoridẽ, vt κυνόδηκτος à cane morsus. Dioscorides de iuglãdibus loquẽs, μετὰ δὲ κρόμμυόν φησι κυνόδηκτα καὶ ἀνθρωποδήκτα ποιεῖ. i. Cõterũt ad ea quæ à cane vel homine morsa sunt. Exponitur tamen illic ad morsum caninum & humanum. Vide δάκνω.

C. Ἀνθρωποειδὴς, έος, ὁ, καὶ ἡ, Humana specie præditus, Humanam formam habens. Apud Athenæum lib. 11, κύρας ἀνθρωποειδεῖς. Apud eundem ὦπες dicitur esse ἀνθρωποειδὲς τὸν μισοφώνη. Apud eundem lib. 8, dicuntur veteres τοὺς θηρὶς ἀνθρωποειδεῖς ὑπερπαθῆσαι.

E Ἀνθρωποειδῶς, aduerbium, Humana specie, Secundum humanam formam. Exponitur etiam Humanè.

C. Ἀνθρωποθύω, Hominem vel homines sacrifico ἄνθρωπον θύω. VNDE ἀνθρωποθυσία apud Athanasiũ Sacrificatio hominis vel hominum, Hominum immolatio. Plut. de Herodoto, Βύσιριν ἀπολύσας τῆς λεγομένης ἀνθροποθυσίας καὶ ξενοκτονίας.

C. Ἀνθρωπόθυμος, ου, ὁ, καὶ ἡ, Hominis animum habens, ἀνθρώπου θυμὸν ἔχων. In vulg. lex. Græcol. exponitur Homini in furore similis. Vide θυμός.

C. Ἀνθρωποκτόνος, Homicida, apud Euripidem. Vsurpatur verò & in prosa. HINC ἀνθρωποκτονία, ας, Hominẽ vel homines interficio, Homines iugulo. Vtitur idem Euripides in Hecuba. Apud Gregorium Nanz. ἀνθρωποκτονῶν τοῖς δαίμοσιν, Homines sacrificare. Vide κτείνω.

C. Ἀνθρωπολόγος, ου, ὁ, καὶ ἡ, De hominibus libenter verba faciens, apud Aristotelem in Ethic. Bud.

C. Ἀνθρωπόμορφος, ου, ὁ, καὶ ἡ, Humanam formam habẽs, ἀνθρώπου μορφὴν ἔχων. Apud Strabonem ἀνθρωπόμορφος θεὸς, qui apud Athenæum ἀνθρωποειδὴς.

H Ἀνθρωπομορφέω, ῶ, Humanam formam tribuo, Efficio ἀνθρωπόμορφον. Fit enim ἀνθρωπομορφέω ex ἀνθρωπόμορφος. Compositũ autẽ est ἀνθρωπόμορφος ex ἄνθρωπος & μορφή.

C. Ἀνθρωπονοσὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Humanæ naturæ cõditioni obnoxi⁹. Ad verbũ Humanis passionib⁹ siue affectionib⁹

obnoxius. vt Hom.apud Eustath.deos fingit παμπάθεις καὶ ἀνθρωποπαθεῖς.id est, Patientes eadem quæ & homines.Est etiam ἀνθρωποπαθὴς, vt ait Bud.Humanitatis affectu præditus,velHumano more affectus.

Ἀνθρωποπάθεια, ας, ἡ, Humanusaffectus, Conditio humanæ naturæ affectionibus obnoxiæ. Vide Bud.in Comm.

Ἀνθρωποπαθῶς, Aduerb. Humano affectu. Hermogenes hunc citans versum, Ἦ ῥα δὴ αἶσχός ἐμοὶ πάθε Κρόνι παῖς ἰὼ ἀγκυλομήτεω, dictū hoc esse ait ἀνθρωποπαθῶς & πανικῶς.

Ἀνθρωποπαθέω, ῶ, Humanum quippiam patior, Humano more afficior.Bud.in C.

Ἀνθρωποποιητής, ὁ, Hominum factor seu fabricator,id est, humanarum formarum. Apud Lucianum ἐν Φιλοψευδεῖ ex statuariis alii sunt ἀνθρωποποιοί, qui homines fingunt,alii θεοποιοί,qui deos fingunt.

Ἀνθρωποποιία apud eundem, Hominum fabricatio, seu humanarum formarum.

Ἀνθρωποφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Homines comedēs, Homines deuorans,Humana carne vescens.ἀνθρωποφάγοι ἰχθῦς, apud Athen.lib.7. ‖Ἀνθρωποφάγοι peculiariter appellātur populi quidam humana carne victitantes.

Ἀνθρωποφαγία, ας, ἡ, Hominum deuoratio, Esus carnium humanarum.

Ἀνθρωπογενής, ές, ὁ καὶ ἡ, Humanam habens naturam, Ortū humanum habens, vel ex hominibus. Herodotus ait Græcos existimasse deos esse ἀνθρωπογενεῖς, id est(vt Valla exponit)Ex hominibus esse ortos.

Compositum autem Ἀνθρωπάρεσκος non seruat ο, sicut præcedentia.Est autem ἀνθρωπάρεσκος, Hominibus placere studens,Hominum fauorem aucupans. Dicitur etiam ἥδεσκος citra compositionem, Gratiæ aucupator & captator,Qui apud omnes gratiosus esse cupit. Paulus ad Corinth.6,μὴ κατ' ὀφθαλμοδουλίαν, ὡς ἀνθρωπάρεσκοι, ἀλλ' ὡς δοῦλοι Χριστοῦ.Cyrillus, οἱ κατόδοξοι καὶ ὑποφαῦσαι καὶ ἀνθρωπάρεσκοι.

Ἀνθρωπαρέσκεια, ας, ἡ, Studium placendi hominibus. Dicitur & ἥδεσκεια citra compositionem.

C.Ἀνθρωπόλεθρος, ου, ὁ, Hominum pernicies, Hominibus perniciem seu exitiū afferens,Homicida.ὁ φονεύς, Suid. Vide ὄλεθρος.

C.Ἀνθρωπουργὸς & Ἀνθρωπουργία apud eccl.scriptores,idem quod ἀνθρωποποιὸς & ἀνθρωποποιία.

C.Ἀπάνθρωπος, ου, ὁ ἡ, Inhumanus,Immanis,Crudelis.vnde &verbum Ἀπανθρωπεύομαι,aduerbium ἀπανθρώπως,& nomē ἀπανθρωπία.Est autem ἀπανθρώπως, Inhumaniter, Citra vllā humanitatē,Crudeliter. ‖Hesych.postquam ἀπάνθρωπος apud Soph. dixit significare Durus,Immisericors,addit quoque αὐθέκτης,ἄφρων.

Ἀπανθρωπία, ας, ἡ, Inhumanitas,Crudelitas. Apud Lucianū misanthropi γνωρίσματα enumerantur hæc,δυσκολία καὶ πραχύτης, καὶ ὀργὴ καὶ ἀπανθρωπία. Verbum autem ἀπανθρωπεύομαι,Inhumanus sum, velA consortio hominum abhorreo,μισανθρωπῶ. Hippocr.in epist. ad Philopœmenem,σιγηροί τε γὰρ οἰσιν καὶ μισήρεες καὶ φιλόρημοι τυγχάνουσιν, ἀπανθρωπεύονται τε, ξύμφυλον ὄψιν ἀηδεστάτην νομίζοντες. id est, Homines auersantur, Hominum consortiū fugiunt.Pollux tamen ἀπάνθρωπος & ἀπανθρωπία & ἀπανθρώπως dicere permittit, at ἀπανθρωπεύεσθαι prohibet. ἀπανθρωπεύεσθαι γὰρ οὐκ ἐρεῖς, inquit. Est etiā Suidæ κακία, ἡ ὅταν τις μὴ κατ' ἄνθρωπον ποιῇ.

Ἀπανθρωπος, Carens hominibus,seu hominū frequētia.vt ἀπάνθρωπος πόλις apud Pollucē, quæ & ὀλιγάνθρωπος.Luc.in Caucaso, ἐρήμη καὶ ἀπάνθρωπος γῆ.

C.Αὐτοάνθρωπος, υ, ὁ, Homo ipse per se,Hominis idea.Arist. Eth.1.αὐτὸ(inquit Suid.)ἔλεγον οἱ φιλόσοφοι,τὸ κυρίως λεγόμενον & ἡ ἰδέα ἀφ' ἧς Αὐτὸ ἰδιάλεκτον,αὐτοάνθρωπος λέγεται καὶ αὐτοδόξαστον,τὸ κυρίως καὶ μᾶλλον δοξαστόν.

C.Εὐανθρωπέω, ῶ, F.ήσω,& Εὐανθρωπίζω, F.ίσω,Inter homines versor & ago.Hoc συναναστρέφεσθαι,(ait Bud.in C.)εὐανθρωπεῖν etiā dicitur & εὐανθρωπίζειν. Peculiariter hoc verbo vtebantur veteres theologi de Christi inter homines conuersatione loquentes: pro quo Eusetiā dixit ἐν ἀνθρώποις πολιτεύεσθαι,vt ibidē annotat B. Gēnadius,καὶ σφόδρα λαβόμενος αὐτῶν,εὐλωβούμενον. HINC Εὐανθρώπησις(vt in C.habet Bud.)apud Dionys.& Greg.quæ significat cōuersationē vitamque Domini nostri hominis inter homines:seu(vt annotat in suo lex.) Ærumnosa Dei inter homines apparitura,Dei incolat⁹, De⁹per ora hominū ærūnosè traductus sub integumēto &persona iustæ humanitatis:ἡ ἀφίξομαι τῷ ἐμῷ λόγου,Damasc.74.75.

C.Ἐξανθρώπος, υ, ὁ καὶ ἡ, vt ἐξάνθρωπος ὑπομφορεύς, apud Athenæū de spasmo loquentē,Quæ ex homine ratione prædito insanam beluam efficiat propemodum, vel Quæ ex hominū numero tollat. VNDE ἐξανθρωπωθῆναι, à verbo ἐξανθρωπίζω,Ex homine in aliā quasi naturā verti,Ex hominū numero eximi, Hominem esse desinere.

Ἐξανθρωπίω, ῶ, F.ίσω,In vulg.l.exponitur, Ad humanū cultū traduco. Plut.De Socr.dæm.θαυμάζοντα Σωκράτης ἀνδρὸς ἀτυχίᾳ καὶ ἀφῆκεν μᾶλλον ἢ φιλοσοφίαν ἐξανθρωπίσαντος, Qui mānsuetam reddidisset & plenam humanitatis philosophiam.

C.Ἡμιάνθρωπος, υ, ὁ, Semihomo.Luc. idem quod ἡμίανδρος.

C.Μισάνθρωπος, υ, ὁ καὶ ἡ, Osor hominum,Inhumanus.quo nomine Timō dictus est, de quo Luc. dialogū scripsit.

Μισανθρωπία, ας, ἡ, Odium hominum,Inhumanitas.

Μισανθρωπέω, ῶ, F.ήσω, Odi homines,Alieno in homines animo sum. Bud.in C.scribit μισανθρωπεῖν esse id quod Hippocr.ἀπανθρωπεύεσθαι dicit. quibus oppositum est φιλανθρωπεύεσθαι.

C.Ὀλιγανθρωπία, ας, ἡ, Paucitas raritásque hominū. Thuc. lib.3,διὰ ἐρημίαν τε ἐφθείρετο καὶ ἐς ὀλιγανθρωπίαν κατέστη. Idem significat quod ὀλιγανδρία.

C. Πολυάνθρωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multos homines habens, Frequens hominibus.Aristot.Pol.7,ὅπου χαλεπὸν, ἴσως δὲ ἀδύνατον, ἀνομοίαν φύλαν πολυάνθρωπον.

Πολυανθρωπία, ας, ἡ, Multitudo & frequentia hominū. contrarium ei quod proximè præcessit ὀλιγανθρωπία.

C.Συναναστρέφω, ῶ, F.ήσω, Cū hominibus conuersor & consuesco.Plut.in Polit. præc.ἀλλ' ἴσως καὶ ἡμᾶς ἐᾶσαι καὶ διαίτῃ καὶ ὁμιλίαις παιδῶν καὶ θεραπείαις γυναικείοις, οἷς ὁμοδημεῖν καὶ συναναστρέφειν πρὸς πολλοὺς βουλόμεθα. Quibus verbis(vtB. scribit in C.)significat hominem plebicolā & ad popularitatē se componentem. Συναναστρέφω & συναναστρωπίζω quæ idē cum hoc significāt, vide in Ἀνθρωπεύω & Ἀνθρωπίζω.

C.Ὑπεράνθρωπος, υ, ὁ καὶ ἡ, Qui est supra hominem, Qui humanam conditionem excedit. A Bud.exponitur Humanum fastigium excedens: dicitque accipi interdū pro ὑπὲρ ἀνθρώπινον μέτρον φρονῶν.

C.Φιλάνθρωπος, υ, ὁ καὶ ἡ, Amans hominum, Studiosus hominū,Humanus.Syn.epist.14,σφόδρα ὑμᾶς εἰς τὰ τῆς μὲν ἀδικουμένης ἡμῖν φιλάνθρωπος. Herodian.l.4,χρηστὸς πρὸς τὸν καὶ φιλάνθρωπος τοῖς σπουδαῖοις. Hinc compar.φιλανθρωπότερος apud Theoph.in Ep.& φιλανθρωπότατος apud Dem. Res quoque ea quæ humaniter & benevolè præstatur, φιλάνθρωπος dicitur,vt apud Dem.φιλάνθρωπον ἡ ποίησις. & φιλάνθρωπα λίχνα,apud eūdē. ‖Est etiā herbæ nomen apud Dioscor.l.3,c.104,& apud Plin.l.27,c.5(quæ alio nomine aparine vocatur)inde dicta φ hirsuta quū sit, vestib⁹ hominū adhæresçat:vt tradit idē Plin.lib.24.c.19.

Ἀφιλάνθρωπος, υ, ὁ καὶ ἡ, Humanitati non studens, Inhumanus. VNDE Ἀφιλανθρωπία, ας, ἡ, Inhumanitas,& Ἀφιλανθρώπως aduerb.Inhumaniter.

Φιλανθρωπία, ας, ἡ, Amor hominum,Humanitas,&(vtGell. interpr.l.13,c.15)Dexteritas quædam benevolētiáq; erga omnes homines promiscua.Philo l.3 De vita M.πᾶς ὁ χρηστὸς καὶ φιλανθρωπίας ἡγήσεως ἠξίωσεν.Itē l.1,πᾶσι μὲν δίκαια τὰ σύμφωνα δικαίοις ἔπεικεναι καὶ φιλανθρωπίαν.

Φιλανθρωπιία, ας, ἡ, idē quod φιλανθρωπία, vt citatur invulg. lex.ex schol.Hom.Il.π.

Φιλανθρώπως, aduerb. Humaniter. Plutar. Symp.sept.sap. ἔνθρωπος ὅτως ἔχοιεν εἰκείως καὶ φιλανθρώπως ἄνευ τοῦ λυπεῖν. Macc.l.2,c.9,ὅπερ εἰκὸς καὶ φιλανθρώπως ἀναλογουμένοις τὴν ἡμετέραν ἐπιείκειαν.

Φιλανθρωπέω, ῶ, F.ήσω, Human⁹ sū, Humanūme præbeo.Pol. l.2,οἷς ἐὰν μὲν συγγνώμην παρὰ τοῦ κρείττονος καὶ φιλανθρωπίαν, ὅπως λάβωσι καὶ ἀπολογησάμενοι ἡσύμφοροι, ἀπορήσουσι καὶ δικαίως γένωνται πρὸς τοὺς φιλανθρωπεύοντας. Actiuā etiā signif.habet,& personæ accusatam admittit,vt apud eūdē Pol.l.3,καὶ τοὺς μὲ ἀπιθάνους ἐπολιόρκει τῇ ἀφελείᾳ οἷς ἔτυχεν, οἷς δὲ προσεδόκωμεν φιλανθρώπως, Humanūse gerebat erga, Humanitertractabat.

Φιλανθρωπεύομαι, F.εύσομαι. Idē.Gregorius de Constantino

magno qui Iulianum educauerat, ἐκ τοῦ μάνου τὴν ἀνθρωπίνην καὶ φιλανθρωπότητα. Hinc participiū φιλανθρωπούμενος apud Dem. ἐπὶ δὲ τοῖς φιλανθρωπούμενος ὑπὸ αὐτοῦ, In comitatē benigne tractatéq; cōpositus, vt B. in C. interpr. VNDE φιλανθρώπευμα, ατος, τὸ, Liberale facinꝰ & benignitatis plenū, vt ibidē B. exponit. Pl. in Demet. Ἔχαιρε δὲ πάντας, οὐχ εἷς ἐξαιρούμενος ἀπολαύειν αὐτοῦ τῆς ἡμερότητος καὶ τοῦ φιλανθρωπεύματος· ἀλλὰ καὶ τοῖς ἐχθροῖς, ὡς ἔφη δόξαν, ὡς ἔφη βέλτιον τὸ φιλανθρώπευμα τοῦτο εἶναι, καὶ ἔφη χρῆναι, καὶ πάντα. Idē in l. Vtra anim. prud. ἀποτεμνόμενος τὸ ἐπιεικὲς καὶ φιλανθρώπευμα τῆς παλαιᾶς ἐν Ἀττικαῖς.

¶ Ἀνθρωπότης, Humana natura, Humanæ naturæ conditio, pro quo à theologis Latinis vsurpatur Humanitas. Vt in hoc loco, Τίς δὲ τὴν ἀνθρωπότητα ὑπὲρ ἡμᾶς ὑπέτλη, αἰτία; Apud Gēnadium ἀνθρωπότης & ἀνθρωπεία φύσις pro eodem, vbi scribit, οὐ γὰρ ἔλαβεν ἡ ἀνθρωπότης τὸν Χριστὸν ἢ Σωτῆρα, ἀλλ' ἡ θεότης τὸν λόγον ἐπὶ πλάσει τῆς ἀνθρωπείας φύσεως.

¶ Ἀνθρώπιος, α, ὁ, Humanus, Ad homines pertinens, Ad humanum genus pertinens: vt Ἀνθρώπιον αἷμα apud Athenæum lib. 13, Humanus sanguis. Ἀνθρώπια πρόσωπα apud Pl. in Apol. Res humanæ. Ἀνθρώπιον ἦθος, apud Luc. Hominū genus vel Humanū genus. ‖ Ἀνθρωπία τέχνη apud Thuc. Ars humana. Apud eūdē Thuc. schol. exponit ἀνθρώπια Humanæ naturæ conuenientia, l. 7. ἃ ἀνθρώπια δράσαντες ἀντικατέστησαν. Citatur ex eodem ἀνθρώπιον pro humano ingenio. Itē ex Herod. ἢν τὸ ἀνθρώπιον, pro Quātus est hominū captus. Sed videndū est ne fortè accipiendū sit vt apud Thuc. ἢν τὰ ἀνθρώπινα pro, Vt sunt res humanæ. Reperitur etiā interdū τὰ ἀνθρώπια, pro τὰ ἀνθρώπεια πρόσωπα, Res humanæ. vt apud Xenoph.

Ἀνθρωπίως, Humano more, Hominū more. Vel, Vt homines decet, Humanitus. Ἀνθρωπίως φέρειν apud Aristoph. Thuc. l. 5, τὰς παρὰ τὰνθρωπίως ἐπιπεσούσας. Vbi schol. exponit ἢν τὸ ὀφειλόμενον τῇ ἀνθρωπίνῃ ἡμῶν.

Ἀνθρωπῖος Ionicè pro ἀνθρώπιος, Humanus. Vnde ἀνθρωπίη apud Herod. sine adiectione. Pellis hominis, vel Corium hominis (vt Plaut. dixit, Meus herus elephanti corio cōtectus no suo est) Locus Herod. est in Terpsichore, ἐξέδειρε καὶ ἔφαρξε τὴν ἀνθρωπίην: sed hoc in loco Eust. legit ἀνθρωπείην. Secundū quē ἀνθρωπίη erit pellis hominis, subaud. διφθέρα eodē modo quo dicitur βυρσὴ, λεοντῆ, λυκίη, hircina, leonina, lupina, sub. pellis. κατ' ἔλλειψιν τῆς διφθέρας, inquit ille. Dicitur verò & per contractionem, ἀνθρωπῆ, sicut illa πραγῆ, λεοντῆ, λυκῆ.

¶ Ἀνθρώπινος, η, ον καὶ ἀνθρωπικός, Humanus, Ad homines pertinens. idē quod ἀνθρώπιος. Apud Plat. ἀνθρώπινον ἦθος, idem quod ἀνθρώπιον ἦθος. Apud Dem. ἀνθρώπινος λογισμός. Apud Plat. rursum ἀνθρώπινος αἰσθησις. Dicitur etiā interdū ἀνθρωπίνη in fœm. gen. Ἀνθρωπίνη σοφία apud Xen. Præd. 1, ἀνθρωπίνη φύσις apud Plat. Humana natura. A Cic. etiā exponitur Humani generis natura, & φύσιν ἀνθρωπίνην ἔχειν, Hominē esse. ‖ Dicitur etiā ἀνθρώπινον, Humanæ naturæ conueniens, Quod est secundum conditionē humanæ naturæ apud Xen. Præd. 5, ἀνθρώπινον ἦν τὸ γῆμαι καὶ παῖδας ποιήσασθαι. Et apud Plut. in Cor. ἐκ δὲ ἀνθρωπίνου πάθους γενόμενος. Apud eundē Xen. Præd. 3, ἀνθρώπινά μοι δοκεῖς ἀμαθεῖν, Ab humana natura non aliena.

Inuenitur etiam τὸ ἀνθρώπινον pro eo quod est Conditio humanæ naturæ, vel Res humanæ. Plato in epist. τὸ γὰρ ἀνθρώπινον οὐ πάνυ βέβαιον. i. Res enim humanæ non valde sunt stabiles. Apud Thuc. ἢν τὸ ἀνθρώπινον, Vt sunt res humanæ, vel Vt fert humanæ naturæ conditio.

Ἀνθρωπινώτατος superl. gradu vsurpatur à Strab. lib. 15, pro ἀνθρωποπρεπέστατος. Appellat enim simiam animal ἀνθρωπινώτατον, quasi Humanæ naturæ maximè particeps. vel, Ad humanum ingenium proximè accedens.

Ἀνθρωπίνως, aduerb. Humanitus, Hominum more, Vt fert humanæ naturæ conditio. Apud Athen. l. 9, dicit comicus quīdā, ἀνθρωπίνως λαλεῖν, pro Humano more loq, quod Aristoph. dicit ἀνθρωπίως φέρειν. ‖ Videtur etiā interdū accipi ἀνθρωπίνως pro φιλανθρώπως. i. Humanè Vt decet humanā naturā. Dem. in Arist. ἀνθρωπίνως ἐπιεικείᾳ πᾶς συμφερέσθω. Ibidē, νόμως ἀνθρωπίνως & καλῶς χρῆσθαι. Vbi ἀνθρωπίνως à quibusdam exponitur Clementer.

¶ Ἀνθρωποειδής, ῆς, ὁ, Idem quod ἀνθρώπινος siue ἀνθρώπιος. Aristot. Rhet. 1, καὶ δι' ἄλλας αἰτίας ἀνθρωποειδεῖς. Plut. in Con-

A iol. ἀλλὰ μᾶλλον ὅτι τὸ κρεῖττον καὶ ἀνθρωποειδέστερον πεφύκασιν. Greg. Nanz. ἀνθρωποειδέσι φωναῖς dicit ad naturam humanam magis accedentes.

Ἀνθρωπικῶς, aduerbiū, Idē quod ἀνθρωπίως vel ἀνθρωπίνως, More hominū. Luc. in Zeuxide, καὶ ῥέρει ἀνθρωπικῶς.

¶ Ἀνθρωπίη, ης, ἡ, Humana pellis, subintellecto nomine substantiuo δορά: vt & in λεοντίη, ἀλωπεκίη, κυνίη. quæ tamen & per cōtractionem dicūtur λεοντῆ, ἀλωπεκῆ. vt & Pollux lib. 2, ἀνθρωπῆ. Herodot. Varinus pro eadem ἀνθρωπίνη quoq; apud Herodotū legi, scribit: in quo idem substant. δορὰ subintelligendū erit. Vide suprà Ἀνθρώπιος.

B ¶ Ἀνθρώπιον, diminutiuū, Homuncio, Homunculus, Homulus. Τοῦτο δὲ καὶ φύσει κίναδος ἀνθρώπιόν ἐστιν ἐξ ἀρχῆς ὑγιὲς πεποιηκός. Dem. Pro corona. Apud Xenophontem ἐστὶ τοῦτο ἀνθρώπιον. Idem significat Ἀνθρωπάριον, ου, τὸ, & Ἀνθρωπίσκος, ὁ. Apud Aristophanem in Pluto ἀνθρωπαρίῳ καταδαίμονι.

Ἀνθρωπεύομαι, More hominum ago, Ea quæ sunt hominis vsurpo, vt Bud. exponit apud Aristotelē Ethic. 10. Quidā verò interpretātur Ex natura humana ago. Vel Ea ago quæ ad hominē spectāt. Nōnulli etiā, Humanè ago.

C C. Συνανθρωπεύω, F. ίσω, & Συνανθρωπεύομαι, F. εύσομαι, Cū hominibus consuesco & cōuersor. Theophr. 3 de Plāt. καὶ ἐν ὕπνῳ ἄλλα ἐν ἄλλοις, ἡμᾶς ἐκ τῶν ὡς τὰ ζῶα ἐν συνανθρωπεύοντα καὶ ἐν διαφόροις πλείοσιν. Theologi quoque quum Christi hominis aut angelorum cum hominibus conuersationem declarare volunt, hoc verbo vtuntur, sicut & eo quod paulo antè præcessit, ἐνανθρωπῆσαι. Synes. κατ' Ἀνθρώπιον. καὶ εἰ δύνατον ἐν ἀγγέλου πλεῖν ἢ πεντήκοντα ἐνιαυτοὺς συνανθρωπεύσαντα, μηδὲν ἀστολαῦσαι τῆς ὕλης κακὸν εἰς ψυχήν, τί δεῖ καταβαίνειν τὸν ἐμὸν τοῦ δεῦρο; Συνανθρωπίζω & συνανθρωπέω huic synonyma sunt: quorū alterū vide in ἀνθρωπίζω, alterū in ordine suo post πολυανθρωπ.

D ¶ Ἀνθρωπίζω, Homines imitor, Humano vel hominū more ago, aut Humano ingenio præditus sum. Suid. exponit ἐπὶ τὸ ἀνθρώπινον φρονῶ. ‖ Archytas in epistola sua ad Dionysium ἀνθρωπίζειν dicit pro Humaniter agere, Humanū se præbere, Humanitatis officia exhibere.

Ἀνθρωπίζομαι apud Theologos Græcos, Homo fio: vt apud Gregoriū & Damascenū Christus dicitur ἀνθρωπισθείς. i. Homo factus. ἐνανθρωπῆσαι pro eodē de Christo itidē, sæpe dicunt. ‖ At Ἐξανθρωπίζομαι significat Homo esse desino, vel in hominum numero esse, Ex hominibus abo.

E Ἀνθρωπισμός, οῦ, ὁ, Humanitas, i. Humani & cōpositi mores, nō efferi: vt in illo dicto Aristippi, οἱ μὲν γὰρ ἀπαιδεύτους, τοὺς χρημάτων, οἱ δὲ ἀπαιδεύτους ἀνθρωπισμοῦ δίεντας. Bud. in Lex. Idē in Cōmētariis, Quòd si literarum elegantia & ea quæ humanitas à moribus excolendis dicta est, ἢ κατ' ἀνθρωπισμὸν παιδεία, tam aduersa veritati sunt atque sapiennæ, vt &c.

F C. Ἐνανθρωπίζω, vide Ἐνανθρωπέω.

C. Συνανθρωπίζω, F. ίσω, Cum hominibus versor, Idē quod συνανθρωπεύω & συνανθρωπέω. Athen. de canibꝰ loquēs, τί, τι συνανθρωπίζον ζῶον καὶ οἰκουρόν.

¶ Ἀνθρωποῦσθαι, verbū fictitiū apud Plut. in hoc ad Colotē. loco, εἶτα κερμοδῶν, Οὔτοι, φησὶν, ἀνθρωπον τῷ ὄντι ἐστὶν ἡ ζῶον ἐν λίμνῃ, αἰσθάνεσθαι δὲ ζῶον ὄν καὶ ἀνθρωποῦσθαι ἢ ἀνθρωποῦσθαι.

G Ἄνια, ας, ἡ, Mœror, Tristitia. Secundū Etymolog. ab ἰάω quod est Sano, fit ἴα: & præfixo α priuatiuo interiectóq; ν, ἀνία. Ideóq; ι producitur in hoc nomine. Ponit & alias duas etymol. quarū posteriorē videtur ex Platonis Cratylo sumpsisse. Hom. — δόλῳ τοι τάνυ ἦ αἴσης. Et Od. μ. Σκύλλῃ δ' οὐκέτι μυθήσομαι οὐδὲ πύθωμαι αὖτις. Soph. Ὅσας αἰσίας μὴ καταστένειας φθίνῃς.

H C. Ἀνάνιος & Δυσάνιος. Est αἰάνιος, seu ἀνήνιος, Nō habēs αἰάνην, i. mœrorē, seu tristitiā, Mœrore carēs. Sed ab Hes. (vt & ab Etym.) exponitur etiā ἀζήμιος, i. Innocuꝰ, Innoxiꝰ. Quā signif. ex cōsequenti puto sumi. nā quod est innocuū tristitiā nō affert. Sed ponitur ab vtroque & tertia signif. cuius ratio nō facilè reddi possit. volūt enim αἰάνια dici etiā Superbum. A Τ Δυσάνιος, qui & Δυσανίης, is dicitur qui mœrorem leui de causa concipit. vel (vt inquit Gal.) Cui res paruæ tristitiā afferūt, vel magnæ vehemētiorē aut diuturniorem q̄ aliis hominibꝰ. Vtitur Hippocr. itē Antiphō, teste Suida, apud quē mēdosē

legitur δυςαίτιος. Ab Aristot. in Physiogn. δίκαιος oppo A
nitur τῷ δύσθυμω. Itidem verò Gal. δίκαιος & δύσθυμον opponit, scribens, δίκαιοις τε γὰρ ἔοικε σωφίζειν ἐνίοτε τὸν ἡμέρως ἡδέως διαγαγεῖν, καὶ ἄσμενον δύσθυμον λυπηθῆναι. Exponitur δίκαιος & Anxius. ΕΤ Διςαιάω in vulg. lex. Anxium reddo, Sum mœstus. sed sine autore.

Διςλώτος apud Gal. in exposit. vocab. Hippocr. contraria signif. ὁ μὲν ἁπλῶς ἀνώμαλος. sed abundare existimo particulam μέν. Apud Erotianum certè δίςλωτος expositionem habet cum ea conuenientem quam τῷ δίκαιος dedimus, nisi quòd in genitiuo ponitur. Scribit enim, B
δίςλωτος, δίχθομος καὶ δίκαλος παρὰ αἰτίας φασίν. quod φερούσης mendosè positum puto pro φέρουσα, aut φέρων. neque enim posse videtur δίςλωτος esse genitiuus.

Ἀνιαρός, ός, όν, Mœrorē afferens, Tristis, Mœstus. Itē, Ἀνιαρὸς τοῖς ἐχθροῖς apud Aristophanem, Hostibus grauis & molestiam afferens. Xen. Pæd. 1, ἀνιαρὸς ὁ καὶ σωφρονεῖν ὧν ἀσωτεῖν διήγαμαι. Apud eundem Pæd. 8, ἡδὺ & ἀνιαρὸν opponuntur. Apud Dem. Pro corona, τὰ ἀνιαρὰ sine adiectione, Res aduersæ, ὅτι τοῖς μεγίστοις ἀνιαροῖς οὐδὲν ὁμοίως ἔχει τοῖς ἡδέσι.

Ἀνηρός pro ἀνιαρός apud Herodotum & poetas. vt πόνῳ καὶ ἀνηρῷ, Od. ε. Herodot. ὅσα ὁ χάλκια καὶ ἀνηρά. HINC comparat. ἀνηρότερος.

Ἀνιαρῶς, Aduerbium, Mœstè, Acerbè. Cum mœrore. Apud Xen. ἀνιαρῶς ζῆν, Vitā acerbā ducere, Insuauiter viuere.

Ἀνηκὸς, idem quod ἀνιαρὸς, & ex eo factum per syncopen, deinde per pleonasmū literæ γ, si Etym. credimus. Sed pro pernicioso potius accipitur. Vtitur Nicander.

Ἀνιώδης, ους, ὁ ἡ ἡ, Molestus, Iniucundus, ἀνιαρός. Theophr.

¶ Ἀνιάω, ῶ, Molestia afficio, Mœrore afficio, Contristo, Tristitiam affero. Xen. Pæd. 1, καὶ φίλους ὠφελεῖν καὶ ἐχθροὺς ἀνιᾶν. Pyth. in Carm. aur. Ἀλλὰ πάλ' ἐκπλήσσειν ἃ σε μὴ μετέπειτ' ἀνιᾶσιν. Apud Aristoph. πᾶς ἐξ ἀνιάσας.

Ἀνιᾶν item pro Lædere & dolorem inferre corpori, apud Gal. vt ait Bud.

Ἀνιῶμαι, ᾶμαι, pass. Mœrore afficior, Contristor, Doleo. Xen. ἐξ ὧν αὐτὸν ἀνιῶνται. Et Pæd. 8, cū part. ἀκηκοότα ἐμοῦ ἀνιᾶσθε, pro τοῦ ἀκηκοέναι, vel ἢ ἀκηκόατε. Apud Hom. Od. ο, cū dat. - οὔ τίς σε ἀνιᾶται παρεόντα, Nemo offenditur te præsente. i. tua præsentia, Nemo contristatur ob tuam præsentiam. Sic dicitur ἀνιῶμαι τῷ πρόγματι, Grauiter rem fero, Res est mihi dolori. B

C. Ὑπανιάω, Dolere facio, Dolore afficio. Et Ὑπανιῶμαι, Doleo, Indoleo. Aristoph. Neb. ἴωδιν ὑπανιάσει τὴν γυναῖκα.

¶ Ἀνιάζω, Idem quod ἀνιῶ, Od. τ, - πῶπ ἀνιάζη. Capitur & pro pass. ἀνιᾶσθαι, vt δυμῷ ἀνιάζων, Il. φ, & Od. χ. Itē Od. η, ἀνιάζοιεν ἑταῖροι.

ΑΝΤΑ, aduerb. poeticum, Coràm, Palàm, Ante oculos, In conspectu. Item, Apertè, Manifestè. Ἄντα ἰδών, Il. ρ & χ. Item Il. ω, — θεῶν γὰρ ἄντα ἰώκει. vbi ἄντα accipio eodem modo quo ἀντίον apud eundē poetam, in hoc ipso loquēdi genere, vt Od. β, - θεὸς ὡς ἀλίτοιος ἀντίον. Et Od. γ, - ὁμοιωθήμεναι ἀντίον. Sic autem ἀντίον Eustathius exponit αὐτοπρεπῶς & αὐτοσχεδίως. Dicitur autē etiā εἰς ἄντα ἰδεῖν. vt Od. ο.

Ἄντα cum casu, videlicet cum genitiuo, Ante, ἔμπροσθεν. vt Ἄντα παρειάων χαλκὸν λιπὲ κρήδεμνα. id est Ante genas, vel Eregione genarum. Dicitur etiam ἄντα πρὸς τίνα, vel τινί, Esse ex aduersō alicui, pro Esse ex aduersa parte, Stare ex aduerso, Stare contrà, Esse aduersus aliquem, Aduersari alicui. Il. ρ, Ἀλλά σύ γ' Αἰάντος μεγαλήτορος οὐκ ἐθέλεσκες Στῆμεναι ἄντα. Il. ω, Ὅς κέ σευ ἄντα ἔλθῃ ἀμυνόμενος. Il. ϑ, Τολμήσας Διὸς ἄντα πελώριον ἔγχος ἀείρας; id est, Audebis aduersus Iouem hastam attollere. Eustathius ἄντα ἴστασθαι ait esse δηλοῦν τὸ ἀντίστασθαι. ΕΤ cōpos. Ἐξάντα, quod & Ἐς ἄντα diuisim scriptum inuenitur, pro simplici ἄντα. vt Iliad. ρ, Ἔγνω ἐξάντα ἰδών, & Odyss. ω, Γνῶ ἐξάντα ἰδών. ΕΣΤ aliud compositum Ἔναντα, quod Hes. exponit φανερῶς, id est Manifestè.

Ἀντίον etiam pro ἄντα vsurpatur, vt in locis modò citatis ex Homero. Apud eundem Iliad. σ, — δύο μεγάλ' ἄντίον Σπέσθην. Et Iliad. τ, — οὐδέ πῃ ἔτλη Ἀντίον ἰέμεναι. Eustathius autem ἀντίον ἰέναι ait esse idem quod ἀντιοῦσθαι apud Homeri posteros. Idem vult ex ἀντίον fieri ἄντα, sicut ex κρυφίον fit κρύφα. Sed legitur apud Etymologistem esse ἄντα barytonum, ex quo mutato in circūflexum ἀντῶ fiat ἄντίον, & ex ἄντίον deinde ἀντίος. Apūd eundem habetur ἄντα fieri per syncopen ex ἀντία, sicut ὦκα ex ὠκέα & σάφα ex σαφέα: aut certe ἄντα ex ἀντῶ, sicut ὦγα ex ωγῶ. vnde priùsne fit ἄντα an ἄντίον, incertum manet. Ad ἀντίος autem quod attinet, à præpositione ἀντί Eustathius deducit. Ego autem non video quid obstet quin ex ἄντα deducamus ἀντάω, ex quo fiat barytonum ἄντω, vnde fit ἄντίον, nisi quis malit ex ἀντα formare. Ex ἄντίον autem videndū est an esse possit ἀντίος, quod ex se formet ἀντίάω, sicut ἄντα formatur ἀντάω.

Ἄντην E contrario in vulg. lex.

C. Ἀνάντης, ους, ὁ καὶ ἡ, καὶ τὰ ἀνάντη, Acclinis, Arduus, Sursum tendens. vt ἀνάντης ὁδός, quod in vulgatis lexicis citatur ex Platone: & ἀνάντη ξυλα, τὰ ἄνω φερόμενα, apud Varinum. Sic ἄναντες in neutro genere & velut substantiuè positum: vt πρὸς λόφῳ ἀνάντη πολλά, & πρὸς ἄναντες ἔπινον τὸν ὄπιν τὸ οὐρανοῦ. quæ duo exempla apud vulgatos lexicogr. reperiuntur. Annotat Suidas, quicquid sit ἄναντες, id etiam esse κρέμαντες, at non viceuersa. id enim quod κρέμαντες sit, abruptum esse & inaccessum, quódque non recipiat eum qui ascendere cupiat: contrarium verò huic esse κάταντες. Hinc metaphoricè, quum ea quæ accliuia sunt & in arduū tendunt, accessum habeant difficilē, eidē Suidæ significat δύσβατα τὰ, λυπηρὰ καὶ δύσχρηστα, quódq; opposita habeat βάσιμα, ἡδέα, πρᾶα. Hesychio est etiā εὐμαρὲς ἄβατον. Cæterùm deductionē huius cōpositi & sequētiū nō ponūt grāmat. Sed ab ἄντα seu ἄντίον detiuata esse videtur (licet ab illis significf, recedāt) vel ab Ἀντάω, quod ex ἄντα factū esse puto. D

C. Ἐπάντης, ους, ὁ ἡ ἡ, Accliuis. Suid. interpretatur ὑψηλός, in hoc Thuc. loco, εἰ ὁ Ἀλυάττεω ὄρυγμα ἐκεῖ πολὺ ἀπὸ τοῦ λόφου ἐπάντες ὄντος (δικτεῖσθαι γὰρ ῥᾷον οἱ λίθοι) ὑ δλυάττεω βιάσασθαι, αἰτιχόμενοι.

C. Κατάντης, ους, ὁ ἡ ἡ, Declivis, Procliuis, Deorsum vergēs: oppositum τῷ ἀνάντης & προσάντης, vt Suid. testatur. vt καταντη ὁδὸν apud Aristoph. & κάταντες, Eregione, sicut exponitur in vulg. lex. apud Hes. autē ὀπὴ κάταντες ἐμπροσθεν. Xen. Hellen. 3, ἐξ ὅτου πρὸς λοφους ἐπικλινεῖς πᾶς ἐς τὸ κάταντες. Itē metaph. Pronus, Facilis, Vel κατ' κράτος, apud eūdē Hesychium.

C. Παράντης, ους, ὁ καὶ ἡ, Accliuis pariter & declivis, Obliquus, vt habent vulg. lex. Vide Παέρατα paulo pòst.

C. Προσάντης, ους, ὁ ἡ ἡ, Arduus, Aduersus, Præruptus. Suid. enim interpr. Ἀπόπαυον ἡ μὴ παρῆκον μηδὲ ἀποδιδόμενον τὰ αἰτούμενον. vt προσάντης χωρίον. Metaph. etiā a locis difficilibus transfertur ad personas, res aut verba. quāobrē Suid. δύσχρηστος & ὀκνηρὸν interpr. & Hes. σκληρὸν, ἐχθρὸν, ἀνδρὸς. in quē sēsum in vulg. lex citatur ex Xen. in Apol. Socr. ὑπὸ τῶν προσάντων πάλαι ζῶμαι καὶ προσάντης: itē λόγος προσάντης: itē προσάντης ex Eur. Oreste. VNDE aduerb. προσάντως, Asperè, Hostiliter, Infestè. vt apud Suid. μὴ ἀκαίρως προσκαλῇ μήτε προσάντως. Sic apud Diod. προσάντως λίαν.

C. Ἄναντα, τὰ, poet. pro ἀνάντη, Accliuia, Ardua, Alta. Suid. etiā δύσχρηστα interpr. & Hes. τὰ μὴ βατὰ, ἐμπόδια. apud Soph. verò in Inacho, πάντα μὴ κυκλοπρεπῆ, πρὸς τὸ αἰτεῖν ὁ δεῖ κατακάπτοντα πάντα.

C. Καταντα, τὰ, itidē poeticè, καταφορὰ, Suid. & pro κατάντη, à κατάντης. Κάταντα, aduerb. Sursum deorsum, ἄνω τε κάταντα. Luc. σὺ δ' ἄθλιος τὰ μὲν πρόσω φρονῶν, τὰ δ' ἐπὶ βάθος ἀεὶ τὰ πολλὰ κἀκ κάταντα (πλαύτην γὰρ, ὡς οἶδα, ἡ πόλις) πρόσθεν ἴδρωκας κἀκ πλουτίας, id est, Sursum deorsum curritans, vt Terent. Bud. Sic apud Hom. Il. ψ, Πολλὰ δ' ἄναντα, κάταντα, παρεστήκει δέ σφιν ἅρματα τ' ἐπιδόκιμα τ' ἄλλοι.

C. Παέρατα τὰ, poeticè & ipsū pro πρόσω, & (vt Hes. exponit) τὰ πρὸς τὸ ἀπίκτυ, οἷ πλάγια καὶ πρόσω προαιμένα τῆς ὁδοῦ.

Ἀντᾶος, α, ὁ, Aduersus. Itē Aduersarius, Cōtrarius, Infestus, Hostis. Citatur ex Eur. ἀντᾶία πάντη pro Aduersūvulnº. & ex Apol. Rhod. ἀντᾶιον δαίμονα. Vide Hes. Ab ἄντα vel ἀντί.

ΑΝΤΑΩ, ῶ, Occurro, Obuius fio, Obuiā eo, In occursum eo. pro quo in prosa vsurpantur potius composita συναντῶ vel ἀπαντῶ. Sophocles, Μή τοι γέ σου δύςτηνος ἀντήσας θάνῃ, id est Tibi obuius factus. Homerus autem genitiuo iungebat. vt Iliad. ω, Ἀντίον γὰρ ἐγὼ πολὺ εἰμὶ ἀνέρος. Apud eundem exponitur

τυχεῖν, id est Consequi, Nanciscì: iunctum itidem genitino: Od. γ, Τοῦ γὰρ κεῖ πλείστης λωπήσατο δῖος Ἀχιλλεύς. Item Od. ρ, Ἀλλ' ἄγε μοι καὶ ἔπειτα λέξον τίνας λώπησε ἑταίρους. pro ἔτυχες ἑταίρους. & ἔτυχες ἑταῖρε per periphrasin pro εἶδες, Vidisti. Sic & apud Herodotum λωπήσας pro ἔτυχε, vbi scribit λώπησας ξεινίου μεγάλου. At vero in malam partem apud eundem, ἀπικνέεται τῷ ὑπὸ Κύρου λωπηθέντι. vbi αἰτᾶν exponitur Perferre: sed verterim potius Nanciscì. nam Latini non solùm bonum sed & malum nanciscì dicunt. A

Ἀντάομαι, ὁμαι. pass. voce apud Hesych. idem.

Ἄντησις, ιως, ἡ. (ab αἰντάω, non αἴντω, vt modò docui) Occursus, Obuiam itio. Item αἰντήσεις, Supplicationes, Supplices preces. ἱκετηρίαι, ἱκεσίαι, Hesych. B

Ἄντησις etiam legitur, cum pleonasmo literæ τ, in hoc versu quem Etymologistes citat, Ἣ ἧς κατ' ἄντησιν ἰὼν ὁδὸν ἔβλεπε καλήν.

C. Δυσάντησις, ι, ὁ καὶ ἡ, Cuius malus seu sinister est occursus, Cui occurrere malum est & periculosum. Vel, Cui occurrere difficile est. vt δυσάντητον ἦμαρ apud Lucianum. ‖ ΤΣ Δυσάντης (vel Δυσαντὴς, vt alii scribunt) pro eodem apud poetas. vt Opp. De venat. lib. 3, Φοβέῖτο δὲ δύο φῶτα δυσάντη, κερχνώδοντα, id est Sinistri & inauspicati occursus. Citatur & ex Nonno. Δυσάντη, δυσοφόρητον, Hesych. C

C. Εὐάντησις, ι, ὁ καὶ ἡ, contrarium proximè præcedenti Δυσάντησις. Hesych. quoque interpretatur καλῶς ὑπαντῆσαι, & vulg. lex. Obuius, Expositus, Propitius. Suidas nomē etiam proprium esse scribit. Etymologistes annotat esse & Rhex epitheton, pro ἱλάσιμος per ἀφαιμαγών.

Ἀντίδιον, Aduerb. Suppliciter. ἱκετηρικῶς, Hesychius. Fortasse autem & alteram significationem sequendo verbi ἀντᾶν, potest accipi aliquido pro Per occursum, vel In occursu, siue Occurrendo. D

C. Ἀπαντάω, τῶ, (fut. ἀπαντήσω & ἀπαντήσομαι, apud Thuc. & Xen.) Venio obuiam, Obuiā procedo, Occurro. Dicitur ἀπαντᾶν τινι, vel ἀπαντᾶν εἴς τινα ἢ τόπον. Thucyd. lib. 2, ἐπειδὴ ὡς ἐπύθοντο εἰς Ἐλευσῖνα καὶ τὸ Θριάσιον οὐκ ἀπήντησαν. Et 3 καὶ τοῖς αὐτοῖς παρῆσαν ἀπαντήσοντες τοῖς Ἀθηναίοις εἰς τὸ μεσόγαιον. Ibidem, ἔδει σημαίνειν ἐς τὸ ἄστυ καὶ γὰρ ἂν ἐβοήθουν. Dicitur & οἱ ἀπαντῶντες sine adiectione, Obuii, Qui occurrūt. vt apud Lucianum in Nigrino, βαίνων πρὸς οἰκίας καὶ συνεχῶς πρὸς ἀπαντῶντας. ‖ Ἀπαντᾶν exponitur etiam Me confero, Me offero, Transto sum, cū εἰς vel ἐπὶ varia accusatiuorum genera habentibus. Aristoteles Ethicōn 9, καὶ εἰς τὰ κοινὰ ἥκιστα οἴονται δεῖν πρὸς συμφορὰς ἀπαντᾶν, ad funera deducenda se conferre & offerre. Bud. interpr. qui etiam antequam locum illum proferret, dixerat ἀπαντᾶν esse officii gratia obuiā ire, vel deducere & comitari. Quibus Budæi verbis addi potest quod nonnulli annotarunt, ἀπαντῶντας δούλοις ecce esse quos Donatus aduersiores vocet, in illud Terētii in Adelphis, Neque seruulorum quisquam qui aduorsum ierant. Et ἀπαντᾶν ἐπὶ τὴν κυρίαν, vel ὅτι τὴν κυρίαν, Obire diē vadimonii, eodē Bud. interpr. Exponit vero & Adesse ad iudicium die vadimonii. Item, Ad vadimonium, vel Ad vadimonii diem occurrere. Sic ἀπαντᾶν ὅτι τὴν δίαιταν, Demosth. in Midiā. Sed & discipuli ad scholam venientes ἀπαντᾶν à Laertio dicuntur, in Theophr. vita, ἀπιόντων ἢ εἰς τὴν διατριβὴν αὐτοῦ μαθηταί τε καὶ ξένοι. Huc autem referendam puto & illam significationem Budæo ponitur pro Conuenire, Coire, Cogi, ex Aristotele. quem vide Comm. p. 691. ‖ Ἀπαντᾶν pro Ruo, Euado & Erumpo, idem Budæus in hoc Greg. loco, ἵν' αὐτὸ τὸ ὑφάλιον ἀπαντᾷ πρὸς ἑαυτὸ συμφορῶν. In vulg. autem lex. citatur ex Reg. lib. 1, cap. 22, ἀπήντησε πρὸς τοὺς pro Irrue in hos. In iisdem citatur & ex Plat. ἀπαντᾷν εἰς τὰ ἀγρία. Ex Luc. ἀπαντᾷν ὅτι ἢ μηχανᾶν. Ex Demosth. ἀπαντᾶν εἰς ἢ τίμημα pro Obuiam ire & deprecari pœnā. Ex Aristot. autē Pol. ἀπαντᾷν ἐπὶ τὸ πέλος pro Contendere ad finem. E

Ἀπαντᾶν, Contingo, Euenio. Alex. De fort. ἂν ἀπαντήσῃ τῷ σκάπτοντι θησαυρός τινος ὄψεως, Bud. 690. Et ἀπαντῶντα idem p. 691 exponit apud Xen. Oblata & fortuita, non rogata aut impetrata, vt auguria oblata & auspicia. In loco tamen Xenophontis quem affert, malit fortassis aliquis genitiui ἀπαντώντων facere nominatiuum ἀπαντῶντες: nisi alio loco illa interpretatio comprobetur. ‖ Ἀπαντᾶν de persona dictum pro Incido (vt proximè præcedens ἀπαντᾶν de re, pro Euenio, Cōtingo) eo sensu quo dicitur aliquis incidere in librū aliquem, ex quo intelligitur & eum legere. Sic Athen. ἀπαντᾶν συγγράμμασι, & ἀπαντᾶν τοῖς δράμασι. Bud. ibidē. F

Ἀπαντᾶν, Respodeo, quod est Occurre (sensu eo quo dicitur occurrere obiectioni) Isocr. Busiride, ἵνα καὶ τοῖς εἰρημένοις ἀπαντήσω τι &c. Plut. οὐκ εἰς τὸ χαλεπὸν ἀπαντῶν. Philo De mundo, οὐκ ἔστιν τοῖς πολλοῖς ἀπαντᾶν, tantæ argutiæ respondere. Sunt autem qui in huiusmodi locis ἀπαντᾶν exponant etiam Pedem cōferre, Obsistere, Resistere. Quò pertinet ἀπαντᾶν quod citatur ex Aristoph. pro ἀναπαύεσθαι & μάχεσθαι. Sed & ἀπαντᾶμοι τοῦτο ex Æschine citatur pro Hoc mihi obiicitur & respondetur. ‖ Ἀπαντᾶν ponitur & pro Respōdeo significante Euentu conuenio & congruo. Synes. φῶτα τὸν ἀπὸ λόγου γραφέντα τὰ πρὸς τῆς τύχης οὐκ ἀπαντᾷ κατὰ λόγον, Cui in literis educato fortunæ bona vt par erat non respondent.

Ἀπαντᾶ τοῦτο τῇ Ἀναξαγόρου σοφίᾳ, in vulg. lex. citatur pro Abhorrent hæc ab Anaxagoræ sophia: sed mendosè.

Ἀπάντημα, ατος, τὸ, ΣΤ Ἀπάντησις, εως, ἡ, (frequentius) Occursus, Obuiam itio, vt Cic. ad Att. dixit. ‖ Item respōsio, Plut. in Pol. præc. πρὸς τὰς ἀπαντήσεις τὸν λόγον διδόμενον ἔχειν.

C. Προαπάντημα, (q. d. Præoccurro) Obuiam præcurro, ΣΤ Προαπάντησις, Obuiam itio qua præuenitur aliquis. Est etiam προαπάντησις (vt in vulg. lex. annot.) Quum præpostero ordine prius se offert quod posterius est.

C. Εὐαπάντησις φιλανθρωπία in vul. lex. ex cap. 4. lib. 2 Macc. affertur pro Humanitas omnibus promulgata: sed mōdosè. In iisdem διαπάντησις exponitur Obuius, Comis. Quarum expositionum prior falsa est: posterior ferri posset, si intelligamus διαπάντησιν dici comē, eo comitatis genere quæ obuiis exhibetur.

C. ΚΑ Γαυάω, τῶ, Deuenio, Euado, Polyb. in 4, πολλάκις τὸ πλεῖστον ἐφιέμενον εἰς αὐτοὺς ἢ εἰς τὸ μηδὲν καταντᾶν ἐώλειν. pro καταντᾶφον, inquit Bud. Comm. 691. Vbi & κατωτέρω εἰς τὴν Πτολεμαΐδα Act. cap. 21 vult esse Deuenimus. Ibidem, καταντῆσαι εἰς Βαβυλῶνα ex Diodoro affert pro Tandē peruenit. Idē Bud. alibi ex Greg. affert in primis illis significationibus, Deuenire &c. euadere: in Epitaph. patris sui, καὶ τὸ αὐδίειν τὸν γεραιὸν, καὶ τοῖς καταντήσασιν. Idem καταντήσαι in hoc Basilii loco aliquantisper limi li exponit Definet, Exibit. p. 251, ἵνα σοι τὸ ἡδὺ εἰς πικρὸν καταντήσῃ πέρας.

Καταντᾶν εἰς ἑαυτὸν τὴν ἐπιορκοσύνην, pro Retorquere in seipsum, in vulg. lex. citatur ex Macc. lib. 2, cap. 4.

C. ΣΥΝαυάω, Occurro, seu Obuius fio, Incido in aliquem. Hes. οἱ καινοπρεπῶς συναντῶντες. Et Συναντῶμαι voce pass. pro eodē. Herodian. lib. 1, ἔτι δέ τινα δαίμονα συμπεσεῖν τῇ Μαρκίᾳ τὸ παιδίον, Incidit in Marcia. ‖ Συναντᾶν & Συναντῶμαι pro Euenio. Laert. in Diogene, ὡσοῦν λέγειν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ αὐτῷ συνεπιπτεν. εἶναι γοῦν ἄοικος, ἄπολις, &c. Item συναντήσαντα ex Ecclesiastæ cap. 2, vide in Συναντήμα.

Συναντᾶν etiam dicitur, vt apud Nonnum, Μαρίῃ τοὶ φίλα μύθοισι συνάντην.

C. Συνάντημα, ατος, τὸ, Occursus, Euentus. Eccles. 2, εἰς συναντήματα τοῦ ἄφρονος κἀγὼ ἐμοὶ συναντήσεται, id est (ad verbum) Euentus amentis mihi eueniet. Vide Bud. Comm. p. 690.

C. Ὑπαντάω, τῶ. vel Ὑπαντάομαι, ῶμαι, Obuiam procedo. Herod. ὑπαντῶντων ἢ δορυφορούντων. Idem, ἢ δὲ δαμαλὶς προεκέλευε, ὑπαντιόωσα αὐτοῖς. Sunt qui exponant, Honoris causa obuiam procedo. Quæ expositio conuenire illi priori Herodiani loco posset, & nōnullis illi similibus, sed aliis plurimis nequaquam. Imò & generalius esse puto ὑπαντῶ seu ὑπαντῶμαι, quàm Obuiam procedo. licet Bud. pro illius significationis exemplo addat & hunc eiusdem scriptoris locum, qui libro tertio habetur, προσιὼν δὲ φοίτρος ἐπὶ τοὺς μὲν τι πικρὸν προσῆκεν, καὶ τοὺς ὑπαντιόμενος αἰσχύνειν. nam hic ὑπαντιόμενος nequaquam esse dixerim Obuiam procedentes, sed po-

tius Qui fortè illi obuii fierent.

Ὑπάντησις, ωος, ἡ, Occursus. ET Ὑπαντὴς, ῆς, ἡ, in vulg. lex. pro eodem.

C. Ἀντιπαντάω, ῶ, F. ήσω, Occurro, in vulg. lex.

Ὑπαντίω pro ἐπαντάω, vnde ὑπήντιν Ἡρακλεῖ, in Anthol. epigr. Occurrit Herculi.

¶ Ἄντω, barytonū, idem quod ἀντάω circunflexum, Occurro, Obuius fio. Sed magis in vſu eſt paſſiua vox Ἄντομαι. Il. ο, Φαίης κ' ἀκμῆτας καὶ ἀπειρέσιας ἀλάλκοιεν Ἄντῳθ' ὁππόθι πολέμοιο. ǁ Verùm non ſignificat duntaxat Occurro, ſed etiam Supplico, vt docet Etymologiſtes cum Heſych. sic & Ἀντίος ab eodē exponitur ἱκετῆς, ET Ἀντίδιον aduerbiū, ἱκετηρικῶς. quæ tamen fiunt ab illo circunflexo verbo ἀντάω, non ab hoc ἄντω, quod eſt barytonum.

C. ἈΠαντάομαι, Reſiſto: vt in vulgatis lexicis ex Euripide citatur.

C. ΣΥΝαντομαι, Occurro. idē quod συναντάω in proſa oratione.

C. ΥΠαντομαι, Occurro. Herodian. οὐκ ἀναμένας ὁ ὁ Ἀρπάδαξος ἐπαλώπηξ αὐτὸν ἐν τῷ πρὸ τῆς πόλεως πεδίῳ.

¶ Ἀνταντίζω, vnde & ΣΥΝαντιζω, F. ίσω, Concurro. Theniſt. 31, διαφερόμενοι δὲ πρὸς ἀλλήλους περὶ τῆς ἀρχῆς, εἰς μίαν ἄπαντες δόξαν συναντίζοιεν περὶ τῆς ἡσσης τῶν ἀπείρου. Citat Budæus.

ΑΝΤΙ, Præpoſitio, idem valens quod Latinis Pro. vt Il. γ, τρεῖς ἑνὸς ἀντὶ πεφάσθαι, Tres pro vno interfectos eſſe. ἓν ἀντ' ἑνός, Vnum pro vno, id eſt, Vnum vni conferendo, ſeu componendo, Plato De leg. 4. Comicus quidam apud Athenæum, lib. 12, Γυναῖξὶ δοῦλοι ζῶσιν ἀντ' ἐλευθέρων. Xen. Hell. 7, ἄλλον τινὰ φίλον ἀντὶ βασιλέως ζητῶν, Alium quēpiam amicum quærere pro rege, vel Alium amicum quàm regem. Sic ἄλλος ἀντὶ apud Heſiodum in Theogonia, — ἵνα μὴ βασιλῆος ἄμωμον ἄλλος ἔχῃ Διὸς ἀντὶ δίκης αἰσυμνητάων. Alex. Aphrod. ἀντὶ ἱματίων πτερύγαλε πτερά, Pennas pro veſtimentis. id eſt Pennas veſtimentorum loco, aut veſtimentorum vice. Hom. Il. ι, — ἀντὶ τοῦ πολλῶν λαῶν ὅδιν ἀνὴρ ὃν τινα Ζεὺς κῆρα φιλήσῃ, Loco multorum populorum, vel Inſtar multorum populorum. Sic ἀντὶ πολλῶν ἀὸ χῦσαι, Multorum in inſtar fueris. vel eſſe poſſis. Ab Heſychio ἀντὶ πολλῶν exponitur ἴσους πολλοῖς.

Ἀντὶ cum infinitiuo, articulo τὸ interiecto, per circūloquutionem verti ſolet: vt apud Iſocratem in Panegyrico, ἀντὶ δὲ τοῦ πρὸς ἑπέρους πρὸς τὰς χώρας πολεμεῖν, ὅσης πιέζοις πρὸς ἀλλήλους οἱ πολῖται μάχεσθαι, id eſt, Pro eo quod bellare deberent. Gall. *Au lieu qu'ils devroyent.*

Ἀντὶ cum verbo αἱροῦμαι ſæpe iungitur, nōnunquam & cum δίκομαι, item ἀγαπῶ, & tum per Pro ſolet itidē reddi, tranſferendo ad verbum. Demoſth. initio Olynthiacæ 1, αἱρεῖσθαι πολλῶν ἀντὶ χρημάτων ὑμᾶς ἐλεύθερα νομίζω. Iſocr. in Encom. Euagoræ, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ζῆν ἀποθνήσκειν ἠνάγκασε μύθοις. Synefius, πολλοὶ μὲν ἂν θανάτοις ἀντὶ ἱερωσυνῶν εἱλόμην. Xen. Pæd. 7, εἰ δίξαιτ' ἂν βασιλείας ἀντὶ τοῦ ἵππου. Rurſus apud Demoſthenem Pro corona, ἀγαπᾶν τοῦτο ἀντὶ ἁπάντων. Videtur tamen in huiuſmodi loquendi generibus poſſe ἀντὶ exponi etiam Præ. Ponitur verò & cum ἀμάρτεσθαι: vt ἀντὶ παντὸς ἁμαρτεῖν. quod Budæus exponit Nihil magis mereri velim.

Ἀντὶ vertitur etiam interdum per Propter, vel per ablatiuum Gratia. Ariſtoph. in Nubibus, — ἀντὶ τούτου τοῦ διδάγματος μόνου Διὸς φιτύσω σου κύκλῳ τὴν καρδόπην. id eſt, Huius præcepti gratia, vel Propter hoc præceptum. Demoſth. Pro corona, εἶτα μ' ἐρωτᾶς ἀντὶ ποίας φρενὸς ἀξιῶ τιμᾶσθαι; Sic ἀνθ' ὅτου exponitur Cuius rei gratia, Quamobrem. ad verbum Pro quo, Pro qua re. Demoſth. ὡς ἐγὼ μὰ τοὺς θεοὺς οὐκ οἶδα ἀνθ' ὅτου, Neſcio cuius rei gratia, Neſcio cur, vel quamobrem, Neſcio qua de cauſa. Lyſias, ἥτις ἦλθε πρὸς τὴν πόλιν ἔχθρα, ἀνθ' ὅτου ἐγὼ οὐκ ἐπίσταμαι εἰς αὐτὴν ἐξαμαρτών. Sic autem dicitur ἔχθρα ἀνθ' ὅτου Græcè, vt Cauſa eſt quamobrem Latinè, ſicut annotat Budæus. qui etiam docet ἀνθ' ὅτου & ἀνθ' ὧν pro eodem dici nonnunquam: ſicut Quamobrem & Quas ob res à Cicerone dictum eſt. Exponit autem Budæus ἀνθ' ὧν, Pro eo quòd, Propterea quòd, Idcirco quòd. Iſocr. in Helene, νομίζων ὀφείλειν τῶν τὴν ἔριν ἀνθ' ὧν ἐκεῖνος ἀνηρ ἐστεφανώθη. Lucianus, ἀπόδος ἀνθ' ὧν σε δίπορθμον

A σαμεν. Ariſtoph. Pluto, — δεῦρο δεῦρο Ἀνθ' ὧν ἐμὲ ζητεῖτε τὴν εὐθηνητικὴν ἀφανίσας.

Ἀντὶ in compoſitione æqualitatem indicat, vt in ἀντίθεος, ἀντάνδρεια, ἀντίχλωρ. Sed & apud Homerum Il. ϑ, — γυναικὸς ἄρ' ἀντιπάλοιο, hic Euſtathius ait ἀντὶ γυναικὸς ἡμιόδους, ſignificare ἴσον γυναικὶ ἡμιόδει. ǁ Sed multo plura ſunt compoſita in quibus ἀντὶ ſignificet Contra ſiue Aduerſus.

¶ Ἀντίος, ου, ὁ, Aduerſus, Ex aduerſo ſtans, E regione poſitus, vel ex aduerſo, Qui eſt in cōſpectu. Exponitur etiā Obuius. Aliquando ſine caſu. vt Il. α, — ἀλλ' ἀντίοι ἔσταν ἅπαντες. & Il. λ, Ἀρπώθη ὑὸ μάχῃ καὶ ἀντίοι. Sic Xenoph. Pæd. 7, καὶ ὡς εἰδέναι ἐκ τοῦ ἐναντίου παῖδα προσφερόμενον, ἀντίος ἰλαύνει. Aliquando verò cum caſu, & quidem genitiuo, apud Homerum: vt Il. ε, — ὅς πῃ τοῦγ' ἀντίος ἔλθοι. & Il. λ, Ὅς ῥα πότ' Ἀτρεΐδῃσι Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἦλθεν. Itidem apud Heſiodum in pugna dicitur aliquis ἴσα δαῶν ἀντίος alterius: in Aſpide, Ἀλλ' ἄγε παῦε μάχης, μηδ' ἀντίος ἴσαο ἑμεῖο. Ibidem, Ἀντίος ἴστω ἐμεῖο, μάχης ἅμοσον μεγαίων. Inuenitur autem in proſa ἀντίος Λέσβῳ, pro Qui eſt è regione Leſbi. Apud Plutarchum ἀντίος cum datiuo, in Camillo, ἵππον, ἐξήλασεν ἀντίος ἀνδρὶ μεγάλῳ, id eſt, Tēdens aduerſus magnum virum. Herodotus, ἀντία ἔθεντο τὰ ὅπλα αὐτοῖς, arma illis contraria ſiue aduerſaria, id eſt aduerſum eos.

Ἐκ τῆς ἀντίης ex Herodoto citatur pro Ex aduerſo: eo videlicet modo quo dicitur ἐξ ἐναντίας.

Ἀντίος autē ponēdū fuiſſet poſt ἄντω Etymologiſtē ſequēdo, qui ſcribit ab ἀντῶ fieri ἄντω, ab ἄντω aute ἀντίος. Sed Euſtathius ab ἀντὶ putat deductum eſſe ἀντίος: qui tamen videri poſſit ſignificationis præpoſitionis rationem minus habuiſſe.

Ἀντία Rhea dicta ex eo quòd Telchinibus aduerſaria fuit. Sed Etym. ab ἄντω, deducit.

C. Ἀντόφρων, ονος, ὁ, Contrarium ſentiens, ἐναντία φρονῶν, Heſych.

C. Ἀντοχέω, ῶ, Fut. ήσω, Aduerſor, Renitor. ἐναντεῦμαι. Heſych.

Ἀντὰς, άδος, ἡ, & in plurali ἀντάδες, Tonſillæ, vt Celſus vocat: quæ & παρίσθμια dicuntur. Eſſe autem partem corporis propriè, & non morbum, declarat Ruffus Epheſ. lib. 1 De part. corp. hum. quum ait, παρίσθμια δὲ καὶ αἱ ἀντάδες καὶ μῆλα, τὰ ἐκατέρωθεν τῇ φάρυγγι ἔθους ἐκκοῶδη καὶ ἀδενοειδῆ. eáſque quatuor eſſe tradit. nec diſſentit Pollux, quum ſcribit, Τῶν ἔνδον ἐν τῷ στόματι τὰ ὑπερῷα πάππαι, αἱ δὲ ἐκατέρωθεν παρεῦχονται ἐφέλκεις, ἀντάδες καὶ παρίσθμια καλοῦνται. Vnde autem dictæ ſint, teſtatur idē Ruffus lib. 2, παρίσθμια δὲ εἴρηται ἀπὸ τῆς ἐν γένυσι πόρου καλῆς· (οἱ γὰρ ἀρχαῖοι τὰ γένυα ἰσθμοὺς ἐκάλουν) ἀντάδες δὲ ἀπὸ τῆς κατὰ τὸν ἰσθμὸν ἀντιδόξου τῶν σώματος ἀλλήλαις ἐναντίας φαίνεσθαι, καὶ μάλιστα ὅταν φλεγμαίνωσι. Paulus autē Ægineta lib. 3 cap. 26, ἀντάδας in ſingulari numero pro morbo ponit. dicit enim, ἔστι δὲ ἀντὰς ὅλκος σκληρώδης τῶν παρισθμίων.

Ἀντίας verò, ου, ὁ, nomen hiſtorici apud Plut. De fortuna Alexandri.

Ἀντίον, Aduerbium, Ex aduerſo, E regione. αὐτὸς δ' ἀντίον ἦεν Ὀδυσσῆος. id eſt ἀντικρύ, ἐξ ἐναντίας. Capitur & pro Cōtra, Aduerſus: vt in ἀντίον ἴστασθαι, item ἀντίον αὐδᾶν, & ἀντίον εἰπεῖν, apud Homerum. Sed ἀντίον αὐδᾶν Od. ο explicatur vno verbo Reſpōdere: & Il. α, ἀντίον εἶπεν, contradixerit: ὅς τις σοὶ ἀντίον εἴπῃ, qui tibi contradixerit. At verò ἀντίον ἰλάσσῃ apud eundem poetam eſt ἀπαντῆσαι Euſtathio, id eſt obuiā venire. Ἀπαντίον pro eodem ponitur in vulgatis lexicis, vt εἰς τὸν ἀπαντίον, In vlteriorē ſ. continentem. ITEM ET Καπαντίον pro eadem ſignificatione citatur ex Epigramm. καπαντίον ὄμμα βαλοῦσα.

Ἀντία, aduerbium aliud ſignificationem eandem habēs. Herodotus ἀντία ἴζεσθαι τοῦτοις. vſurpans datiuum pro genitiuo Homeri, in loco modò citato, ἀντίον ἷζεν Ὀδυσσῆος. Poetæ eiuſdem eſt ἀντία δεσπούνης φάσθαι, Odyſſ. ο. vbi quidam exponunt Coram domina, alii Aduerſus dominam: vt ἀντία Πηλείωνος μάχεσθαι apud eundem, Il. υ, &, τίμημαι ἀντία σεῖο, Il. χ.

¶ Ἀντάω, ῶ, Idem quod ἀντάω, Occurro, Obuiam eo vel Obuiā venio, Obuius fio. Apoll. Arg. 2, ἀντάσαι ἀνδράσιν

ὀξήτους, Occurratis hominibus hoſpitum amantibus. vel, Incidatis in homines. vel, Incurratis in homines. Gregorius, Ἢ πορὸς, πὶ Διὸῖ φαιτρίσου αἰπάσοντας. pro Vel in ignem, vel in Deum incurſuros. ¶ Capitur item αἰπάω (ſicut & αἰπάω, vt modò dictum fuit) pro Aſſequor, Conſequor, τυγχάνω, μεταλαμβάνω. vt in Anthologia epigr. αἰπάσας γήρεος, Senectutem conſequutus. Ibidem, λιτάσας πέρματος, Aſſequutus ſum finem. Sic Il. α, — ἀρνῶ νίασις αἰγῶν τε πελείων Βούλεται αἰπάσας, id eſt, Conſequutus nidorem, Adeptus nidorem. Idem Od. φ, Αἱ γὰρ δὴ ζωοῦσιν ὀνήσιος αἰπάσειν. Sophocles, οὔπω τῶν πάλαι αἰπάσας, οὔτε γῆρων παρ' ἡμῶν. Sunt qui αἰπάω itidem pro μεταλαβεῖν vel κατωνεῖν accipiendum tradiderint, in hoc loco Homeri vbi iungitur accuſatiuo, καὶ ἐμὸν λέχος αἰπάω ξ. Alii pro ὑπερπέζουσα ſiue ὑπερφωνοῦσαν intelligunt. Vide Heſychium & Euſt.

Αἰπάω, item Precor ſupplex, Supplico. Soph. Aiace, Καί σ' αἰπάσω θεὸς τ' ἐφετμὸν Διός. Eandem ſignificationem & verbo αἶπω dedimus ſuprà.

Αἰπάομαι etiam inuenitur, paſſiua voce. Apoll. Arg. 2, καὶ ὑπὸ ἅρμα αἰπάασθαι, Occurrere armatus, Contrà tendere, Tendere aduerſus eum. In altera autē ſignificatione Il. ω, Πατὴρ δ' αἰπάασθαι ἠδὲ γάμοιο.

C. Ὑπαιπάω. F. άσω, Occurro. idem quod in proſa ὑπαπάω.

¶ Ἀπάζω (idē quod αἰπάω, & in proſa etiam aliquando locum habens, non item αἰπάω) Obuiam procedo, vel Obuiam prodeo. Plutar. in Dione, ἄλλων ἐπ' ἄλλοις αἰπαζόντων, καὶ διοιμώων ἐπιέναι τὸν Δίωνα. Apud Lucianū quoque pro Occurro, Obuiam prodeo, cum datiuo, ſicut & ὑπαπάζω. At verò apud Herodotum cum accuſatiuo pro Obuiam procedo infeſtus, Tendo aduerſus aliquem: vt αἰπάζω τὸν Ἀρχίων στρατόν. Item, αἰπάζωμαι τὸν ὀπίσω. Apud eūdem habet accuſatiuum à præpoſitione εἰς rectū, vt αἰπάζει εἰς πέλαγος. quod exponitur, In pelagus obuiam contendit.

C. Συναπάζω, F. άσω, Occurro. idē quod συναπάω in proſa. vnde συναπάζον apud Sophocl.

C. Ὑπαπάζω, Fut. άσω, Occurro, Obuiam eo. idem quod ὑπαπαω & ὑπαντάω. Lucian. ἐπὶ δὲ ἀφικόμενα, καὶ ὑπαπάζον ἡμῶν, ἠσπάζοντο μετ' δακρύων οἱ ἑταῖροι. Eſt etiam, Hoſtiliter occurro, Incurro. in qua ſignificatione accuſatiuū admittit, ſicut & αἰπάζω: vt apud Plut. αἱ δὲ ὅπλα πεμιέναι ἐπῆραι πρὸς τὴν κύκλωσιν ὁρμαμοῦσαι, ὑπαπάζουσι ταῖς πολεμίοις, At ſubſidiariæ cohortes curſim circunductæ, in aduerſos hoſtes incurrunt. vt Bud. in Cōmentariis interpr. Syneſius de fluctu idē hoc verbum vſurpauit, itidem pro Occurrere. γίνεται δ' τὸ διοῦτον ὅταν μὲν τὴν λίξασα πνεύματι καὶ τὰ παρ' ἑαυτὴ συναπαίσαντα κύματα, ἀλλ' ἰσχὺν ἔχον τὸ ἐπιτεῖνον τῆς κινήσεως, ὑπαπάζῃ τῇ τῆ πνεύματος ὁρμῇ, καὶ ἀπεμβάλλῃ τοῖς ἰμῶσι.

¶ Ἀντιῶ, ῶ, vel potius, Ἀντιόομαι, οῦμαι, Aduerſor, Sto contrà, Tendo aduerſus. Apud Herodotum, αἰπεῦμαι τὸν βάρβαρον, Tendo aduerſus barbarum. vt dicit αἰπάζω τὸν Ἀρχίων στρατόν. Citatur etiam αἰπεύμενοι pro Occurrentes prælio, & αἰπώσομαι pro Obuius fiam. Denique αἰπὼ ἔναι generaliter pro Aduerſari, Contrarium eſſe: in quo ſignificatu frequentius eſt in proſa ἐναντιοῦσθαι.

C. Ἐναντίος, ου, ὁ, pro αντίος, Aduerſus, Qui eſt in conſpectu ſeu coràm, Qui eſt eregione, Oppoſitus. Il. ζ, v. 251, Ἔνθά οἱ ἠπιόδωρος ἐναντίη ἔλυθε μήτηρ. Vbi Euſtath. ἐναντίη ſcribit non ſignificare ἐναντίωσιν, ſed poni pro αἰπροσώπως. ſicut & paulo antè dictum ſit, πάλαμαι παυρέων ἐπιρρῆξαι ἐναντίοι. Sic autem & apud Xenophontem, ἐναντία θεῖναι τοῖς πολεμίοις inuenio pro Obuertere hoſtibus. q.d. Aduerſa hoſtibus ponere, ſeu Ex aduerſo hoſtium: Pæd. 3, vbi pulcherrima eſt ſententia, μωρὸν γὰρ τὸ, κρατῶν βουλεύεσθαι, ὡς τυγχάνει τὰ σώματα καὶ ὅπλα καὶ ἄλλα ταῦτα, ἐναντία θεῖναι τοῖς πολεμίοις φεύγοντας. Thucydides lib. 1, δύο γὰρ ἅμα ξαι ἐναντίαι ἀλλήλαις τοῖς λίθους ἐπῆγεν. Et quod Dioſc. dixit ἐναντία ἀλλήλοις φύλλα, lib. 4, quidam ex Plinio interpretati ſunt, Aduerſa inter ſe folia. Xenoph. Pæd. 1, καὶ ὡς εἶδεν ἐκ τῆ ἐναντίου καθεζόμενον στρατόπεδον, αἴτιος ἐλέγετο. Ἐξ ἐναντίας aduerbialiter, pro Ex aduerſo, Eregione, Aduerſa fronte. quod & vna voce ſcriptum inuenitur Ἐξεναντίας. Ariſtot. De mundo, ἡμίσειες ἐξεναντίας φαίνεται ἡλίου τε καὶ σελήνης. Sic ἐξεναντίας, vel ἐξ ἐναντίας ἔρχεσθαι, Ex aduerſo prodiēs, ſeu Aduerſum. Ponitur Ἐξεναντίας & pro Econtrario, Contrà. de qua ſignificatione infrà dicetur. ¶ Ἐναντίον aduerbium itidē pro Ex aduerſo, Aduerſum, Coram. Hom. Od. ζ, Αὐτὰρ ὁ οὔπω φαίνετ' ἐναντίον. At Il. α, στρὸς πατρὸς ἐναντίον exponitur Obuiam ſuo patri. — Θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἀείρεν Ἐξ ἑδέων, στρὸς πατρὸς ἐναντίον, Dii vnà omnes conſurrexerunt è ſedibus obuiam ſuo patri. In ſoluta etiam oratione frequens eſt pro Ex aduerſo, Coram. Thucydides lib. 6, pag. 206, ἀλλ' ἐναντίον αἰπάσαν ἤδη λέγειν. Plato in epiſtola, καί με πάντων ἐναντίον διηρώτησας, Et me coram iſtis interrogaſti, vel Iſtis præſentibus. Sic ἐναντίον ὁρώντων, apud eundem De legibus. Et ἐναντίον βλέπειν, Demoſthenes.

Ἐναντίος, Aduerſarius, Hoſtis. Heſiod. Theogonia, Ἤδη γὰρ μάλα δηρὸν ἐναντίοι ἀλλήλοισιν, quod exponit Heſych. ἐριζόντες πρὸς ἀλλήλους. Homericum autem exemplum huius ſignif. non itidem occurrit (mihi quidem) vt alterius. Thucyd. lib. 4, pag. 142, καὶ μὴν τοὺς ἐναντίους οὕτω καλῶς ὁρᾶν ὥστε αἰσθέσθαι τὰ πλείω βλαπτόμενα. Xenoph. εἰ γὰρ ἐναντίοι κρατοῦσι τῆς γῆς. Et ἐναντίον τινὶ πρόσεισι dicitur quod fit aduerſus aliquem: vt apud Demoſthenem Pro corona, ἅπαντ' ὅσα πώποτε ἐναντία ἐπράξατο Θηβαίοις. Et ἐναντίον pro Aduerſus. In qua ſignificatione videtur & ab Homero poni, vt Il. ο, Τὸν μὲν πρῶτον, ἀρείθοος καλέσασκε, Ἕκτορι καὶ Τρώεσσιν ἐναντίον. In proſa autem dicitur etiam ἐναντία aduerbialiter. Thuc. ζ, καὶ γὰρ εἰκὸς ἐναντία ἡμῶν ἐναντία Θηβαίοις. Idem, ἔπλεον ὅτι τῶν Ἐπιδαυρίων, Κερκυραίοις ἐναντία πολεμήσοντες. ¶ Ἐναντίος, Aduerſus, Contrarius. Luc. in Herc. οὔπω ὅλως αἰπτίνοισιν, ἢ τοῖς ποσὶν αἰπερείδοισι, πρὸς τὸ ἐναντίον τῆς αἰχμῆς ξυμπλέζοντες. Cic. apud Platonem κατὰ τὰ ἐναντία & κατὰ παλίντια, Contrariè & Contrariis curſibus, vertit, vt videbis in meo Ciceroniano lex. Xenophon Hellen. 4, ἀπεκρίναντο ἐπὶ τὰ ἐναντία λέγειν τὰ συμφέροντα, contraria vtilitati. Sed frequētius dicitur τὰ ἐναντία, ſicut & τὰ ἐναντίον. Æſchines τὰ ἐναντία τῶν καλῶν. Plato De republ. 1, τί δ' ἂν δίκαιον πάσχοι τούτων παίαντία ἐπάρχει. Dicitur & cū datiuo παίαντία τούτοις. vt Ariſtot. Pol. 5, περὶ ὧν δ' ἀναπάζουσι, ἴσα κέρδος καὶ ζημία, καὶ παίαντία τούτοις. Sic & cum datiuo perſonæ, Iſocr. τοὐναντίον δὲ πάντα τοῖς πλείστοις τῶν ἀνθρώπων. Sed & cum genit. interdum, vt παίαντία πόντων, Xenophon, Contra quàm iſti. Interdum verò ſequentem habet particulam ἤ, vt Latinè Contrà habet partic. Quàm. Plat. Sympoſio, ἢ οἶδα ὅτι τοὐναντίον δεῖ παῖναι ἢ ὁ ἔπαινος. Sic Demoſthenes, ἐναντία ἢ ἴδῃ. Ariſtoph. τοὐναντίον ὁρᾶν ἢ πρόσθεν. Obſeruandum autem in illo Platonis loco παῖ παὐναντίον (quod & apud alios non infrequens eſt) eodem modo dici quo Gall. tout le contraire. Habet verò hoc nomen & comparatiuū ἐναντιώτερος, & ſuperlatiuū ἐναντιώτατος. Ariſtot. Ethic. 2, cap. 8, τὰ γὰρ ἀπέχοντα πλέον ἢ μέσου, ἐναντιώτερα δοκεῖ εἶναι. Apud Thucydidem autem lib. 3, δύο τὰ ἐναντιώτατα. Et Xenophon, παῖ τὸ ἐναντιώτατόν ὄντι. Plut. De frat. am. παῖ ἐναντιώτατας ἔχοντα δυνάμεις. Aduerbialiter autē ponitur παὐναντίον pro Econtrario, Contrà: vel παραυτία. Xen. ὅς, παίαυτία πόντων, ἴσχυεν μὴ ὅτι τῶν δίκαιων ἀλλὰ τῶν σώματος ῥωστῶν. pro Contrà quàm iſti. Sed & κατὰ τὰ ἐναντία exponitur etiam per aduerbium Contrariè, vel Contrario modo. At ὅτι παίαυτία χρῆσθαι ex Ariſtot. Pol. affertur pro In contrariam partem vti. De ἐναντίως autem infrà dicetur.

C. Ἐναντιολογία, ας, ἡ, Contradictio.

C. Ἐναντιόφωνος, ου, ὁ & ἡ, Contrariam vocem habens.

C. Ἐναντίσιος, ου, ὁ, Aduerſarius, q.d. Vim & potentiam contrariam habens. ἐναντίαν βίαν ἔχων. vnde eſſe puto ἐναντίσιος dictum quaſi ἐναντίσιος. Vſitatius eſt aduerbium Ἐναντίσιον, Aduerſus, Contra. Od. ξ, — οὐδέ τις ἔτλη Μῆναι ἐναντίσιον. Il. υ, Δείσαν ἐπιδ' ὅτι κέν τις ἐναντίσιον ἄλλος ἔλθῃ Ἐν πολέμῳ. Et eodem libro cum genitiuo, Πηλείδαο Ἀχιλῆος ἐναντίσιον πολεμίζειν.

Ἐναντιότης, τητος, ἡ, Contrarietas, apud philoſophos.

Ἐναντίως, aduerbium, Contrariè, Contrario modo, cum genitiuo. Ariſtot. in Probl. ἐναντίως αὐτῶν ἔχει. Et apud Hermogenē, ἐναντίως ἔχει pro αἰπάλιν. Demoſth. autem ἐναντίως ἔχει πρὸς τὰς καταλλαγάς dixit Olynth. 1, pro

ἐναντίον ὅσι τοῖς κατὰ λαχῆς, Contrarium est, Vel, Aduersatur. A

¶ Ἐναντιόομαι, οῦμαι, Aduersor, Repugno, Obsto. Thucyd. lib.5, καὶ ὃ δοὺς τι καθ' ἡμῶν τῇ πόλει ἐναντιοῦται. Isocr. ἕτοιμος μὲν τοῖς νόμοις ἐναντιοῦσθαι. Dicitur etiam ἐναντοῦμαί σοι εἰς τοῦτο, Thucyd.lib.1, καὶ ἅμα αὐτὸς μὲν ἐκείνῳ χρείας τινὸς ἢ οὐκ ἐς τὸ πᾶν σοι ἐναντοῦμαι. Dicitur & cum πρός, & quidem non solùm cum accusatiuo rei, sed & interdum cum accusatiuo personæ: vt ἐναντιοῦσθαι πρὸς τοῦτο, Huic rei aduersatus, Plutarchus Pericle. Et apud eundē in Camillo, ἐναντιοῦσθαι πρὸς ἀνθρώπους. Sed & cum infinitiuo dicitur ἐναντιοῦμαι: vt apud Platonem Apologia, μόνος ἐναντιούμην ὑμῖν μηδὲν ποιεῖν παρὰ τοὺς νόμους, Repugnabam vel Obsistebam quominus faceretis. Exponitur etiam Intercedebam ne faceretis. Ex eodem libro affertur, ὅ μοι ἐναντιοῦται τὰ πολιτικὰ πράττειν, pro Quod me deterret à republica capessenda. Sed malim simplicius, retinendo propriā signif. verbi, Quod mihi obstat ne rempublicā capessam. ¶Sed & res quæ contrarium exitum habet ei quem cupimus, dicitur nobis ἐναντιοῦσθαι. Ita enim intelligo apud Thucydidem, lib.8, πρὶν δ' αὖτις τὰ ἐν τῇ Λέσβῳ πάντα ἐναντιοῦσθαι. ¶Nonnunquam etiam ἐναντιοῦμαί σοι: ταὐτὰ est Contradico his, vt apud Plat. Item ἐναντιοῦσθαί τινι dicitur aliquid pro ἐναντίον εἶναι, contrarium esse. B C

Ἐνάντωμα, Quod aduersatur, seu obsistit. Thucyd. lib.4, γνόντες δὲ οἱ τῶν Λακεδαιμονίων στρατηγοὶ ὅτι ἐνάντωμα τι γίγνοιτο. Vbi Valla interpretatur Impedimentum. Animaduertentes autem (inquit) Atheniensium duces huic rei impedimētum intercessisse. Demosthenes Pro corona ἢ τοῦτό τῆς τύχης τι συμβῆναι ἐνάντωμα. Quod malim per verbum interpretari, Fortuna in re aliqua aduersata sit. Sunt qui offensionem reddant. ¶Ἐνάντωμα, Repugnantia in factis aut dictis, Quum alicuius facta seu dicta inter se discrepant. Athēn. lib.5, ἐν ᾗ ἐν τοῖς Χαρμίδου ἐνάντωματα ἐξ ἀπὸ τοῦ δεξαλόγου ὁ βουλόμενος εὑρήσει. D

Ἐναντώσεως, εως, ἡ, Repugnantia, & q.d. Contrariatio. vt ἐναντίωσις est Contrarietas. Interdum tamen illud pro hoc etiam accipitur. Isocr. plurali numero ἐναντιώσεις aliquoties dixit, vt in Panath. λόγον πολλῶν ἐναντιώσεων μεστόν, Quo multa repugnantia loquitur. E

C. Ἀπέναντι ET Κατέναντι, ITEM Ἀπεναντίον ET Κατεναντίον, Ex aduerso, Eregione. Contra, (vt Virgil. dicit Italiam contra) Et Coram, In conspectu. Matth.11, πορεύεσθε εἰς κώμην τὴν ἀπέναντι ὑμῶν. Et cap.27, καθῆσθαι ἀπέναντι τοῦ τάφου. At cap.eodem, pro Coram, ἀπενίψατο τὰς χεῖρας ἀπέναντι τοῦ ὄχλου. Marcus κώμην τὴν κατέναντι dixit quam Matthæus τὴν ἀπέναντι. Sic autem & ex Luc. affertur κατέναντι Ὀλυμπίων pro Ex aduerso Olympiorum. ¶Sed & pro Aduersus apud Plutarchum legitur. Quo dixit modo Gregorius quoque, κατέναντι Κυρίου πεποίηκα, pro aduersus Dominum. Ἐναντι etiam in eadem significatione habetur in vulg. lex. sed sine autore. F

Ἀπεναντίον ET Κατεναντίον, VEL Ἀπεναντία ET Κατεναντία, eandem cum proximè præcedentibus significationem habent. Vsitatiora tamen sunt κατεναντίον & κατεναντία quàm ἀπεναντίον & ἀπεναντία. Pro quo dicitur & ἀπεναντίας. Chrysostomus, λόγος ἀπεναντίας τῇ εἰρηνικοῖς ἱστάμενος. q.d. Stans aduersus, id est Aduersans, Repugnans. Sed scribitur etiam ἀπ' ἐναντίας, sicut ἐξ ἐναντίας quoq; scribi diuisim, antea docui. Κατεναντίον autē (vti dixi) frequentiore est in vsu. Pro Ex aduerso, seu Eregione, Apoll. Arg.1, κατεναντίον ἄρκτου. Ibidē, κατεναντία νήσου. Sic Dionysius Alexandr. κατεναντία κεῖται. In Anthol. autem epigr. cum genitiuo, alia significatione. nam κατεναντίον ἦλθον ἀχῆνος exponitur simpliciter Descenderunt in certamen. At κατεναντίον pro Aduersus, cum datiuo: Hesiod. — τίς κεν ἐμεῖο ἔτλη στῆναι ἐναντίον ὁρμηθῆναι. Sic autem lib. 1 eiusdem Anthol. epigr. Σωφροσύνη καὶ Ἔρως κατεναντίον ἀλλήλοιιν ἔλαχον. G

C. Ὑπεναντίος pro ἐναντίος, Aduersarius, Hostis. Hesiod. ὑπεναντίοι ἀλλήλοισιν. Citatur autem & ex Xenophonte, οἱ ὑπεναντίοι pro οἱ ἐναντίοι, Hostes. Sic autem & Polyb. τὰς πόλεις αὐτῶν καταπεπληγμένων τὴν ὑπεναντίων. ET Ὑ- H

πεναντίως, aduerb. vt ὑπεναντίως ἀλλήλοις ἔχειν, pro ἐναντίως Sibi mutuò aduersantur, Inter se repugnant. ET Ὑπεναντιοῦμαι, itidem pro ἐναντιοῦμαι: vt ὑπεναντιούμενος ἐκείνοις Plutarchus in Pericle, Aduersans illis. Ex eodē autem & Budæus affert ὑπεναντιωτὴς, pro Refragatus, Obsistens. Sed non semper tamen vacat in his compositis præpositio. nam idem Budæus ὑπεναντίος vertit Subcontrarius in hoc Aristot. loco, Polit. 2 ὑπεναντίος δὲ καὶ ὁ περὶ τὴν πενταπολίαν νόμος πρὸς ταύτην τὴν διόρθωσιν. Idem ὑπεναντίως αἰτιᾶσθαι interpretatur Subcontrariè opposita. Iam verò & in Ὑπεναντιοῦμαι mihi non dubium est quin præpositio ὑπὸ aliquid de significatione τῆς ἐναντιοῦμαι remittat: vt fit ὑπεναντιοῦμαι, Aliqua ex parte aduersor, seu Aliquantum aduersor: Nisi quis malit, Clanculum seu occultè aduersor.

ΑΝΤΙΚΡΥ, aduerbium, Ex aduerso, Eregione. Item aduersum. Ex ἀντὶ & κάρα fit ἀντικάρα, deinde ἀντικαρύ, & per syncopen ἀντικρύ, inquit Etymologistes. At ego simplicius ex ἀντὶ deriuo, cætera pro syllabica adiectione habēs. Quidam grammatici circumflectendam vocalem υ putauerunt in hac voce: passim tamen acuto non circumflexo accētu notata reperitur. Genitiuo iungitur tam in prosa quàm in carmine: vt ἀντικρὺ Χίης, Eregione insulæ quæ dicitur Chios. Il. ϑ, Ἕκτορος ἀντικρύ, Aduersus Hectorem. Ponitur etiā sine casu pro Eregione, vel Coram, In conspectu. item Palam. Il.ε, Μήτε σύγ' ἀθανάτοισι θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαι. vbi notandum est υ correptum in hoc aduerbio, quod alibi producitur. A

HINC compos. Ἀπαντικρύ & Καταντικρύ. Pausan. in Lac. ἀπαντικρὺ ὃ ὑπὸ ὀνομαζομένῃ κολώνα. Aristot. De mundo, καταντικρὺ ἀλλήλων δύο σημεῖα. Legitur & apud ipsum Homerum Odyss. ξ, in fine, Ἀλλὰ καταντικρὺ πίλνος πίσυρ. vbi schol. exponit κατευθύ. Dicitur etiam ἐκ τοῦ ἀπαντικρὺ & ἐκ τοῦ καταντικρὺ pro ἀπαντικρὺ & καταντικρύ. B

Ἀντικρύ, Penitus: vt Il. ρ, Ἀντικρὺ δ' ἀπάλοιτο διὰ ῥινοῦ τε χιτῶνος ἔλυτ' ἀκωκή. Item Il.γ, Ἀντικρὺ δὲ παρὰ λαπάρην δόμεν ἐν χροὶ τῶνα, id est διόλου siue διαμπερές, vt docet Eust.

Ἀντικρὺ pro αὐτικρές, id est Aperte. Il.η, Ἀντικρὺ δ' ἀπόρουσε, id est φανερῶς, Hesych. Eust. C

Ἄντικρις, aduerb. pro αὐτικρὺ ponitur aliquando, id est Eregione, Ex aduerso. vt apud Thucydidem in 2, οἰόμενοι πόλας τὰς θύρας τῶν οἰκημάτων εἶναι, καὶ αὐτίκρις δίοδον ἐς τὸ ἔξω. vbi schol. annotat hic αὐτίκρις idem esse quod ἐξ ἐναντίας, semper tamen alibi significare φανερῶς. Suidas quidem certè putauit ἀντικρὺ duntaxat, non item αὐτίκρις, accipi pro ἐξ ἐναντίας. Citatur tamen ex Plutarcho in Lycurgo αὐτίκρις itidem pro ἐξ ἐναντίας: vbi legitur αὐτίκρις κατασαί. D

Ἄντικρις, frequentius ac ferè semper pro Apertè, Planè, Palàm, Propalam. Lucianus, ὕβρεις αὐτίκρις καὶ ἀτιμίαι, Iniuria est manifestè. vel Iniuria est manifesta. Idem, φόνος αὐτίκρις πεποίηται. Plutarchus in Pericle, Κεφαλὴν δ' αὐτίκρις παλλακὴν αὑτῷ εἶναι. Idem in Fabio, οὐ κρύφα καὶ σοφιστικῶς, οὐδὲ συσκευαῖς, ἀλλ' αὐτίκρις ἔφη χρῆσθαι τοῖς πολεμίοις. Idem, πρὸς Γερμανοὺς αὐτίκρις ὑπὸ Κελτῶν ἐπολέμησαν, id est Apertè, siue Aperto marte, vt Budæus vertit. Apud eundem Plutarchum in Lycurgo ἡ αὐτίκρις ἁρπαγή, Manifesta ablatio. A grammaticis exponitur φανερῶς, ἢ διαῤῥήδην. Demosthenes αὐτίκρις & ἁπλῶς copulat in Aristocrate. Suidas vult significare ἀληθῶς hoc in loco, ὥστε ἐνίοτε αὐ εἶναί τινας αὐτοὺς ἕνεκα καὶ νόθους αὐτίκρις. E

Ἄντικρις, Ferè. cuius significationis exemplum hoc citatur ex Gaza in Somnio Scipionis, ὅσος ἀριθμὸς, σαφῶς ἀριθμὸς αὐτίκρις ἀπάντων τῶν ὄντων ὅτι.

C. Ἀπαντικρὺ, Eregione, ὁκ ἔ αὐτικρὺ, Ex aduerso. Vide suprà

C. Καταντικρὺ, Eregione, Ex aduerso. καταντικρὺ τῆς ὁμοίως ὅτι. Thuc. lib.7, Πλαταιεῖς ὁ καταντικρὺ Βοιωτοῖ Βοιωτῶν μόνοι εἰκότως κατ' ἔχθος [ὡς Συμμαχικῶν ἡμαρτον.]

ΑΝΤΛΟΣ, ου, ὁ, vel Ἄντλον, ου, τὸ, Sentina. Dicitur & Ἀντλία. Hom. Od. ο, Ἄντλῳ δ' ἐνδὺς πόντου ὡς εἰναλίη κήξ. vbi Didymus exponit τῇ αὐτλίᾳ τῆς πλοίου. Ἄντλον (scribit Eustath.) ὁ πόντος ἔνθα τὸ ὕδωρ συῤῥεῖ τὸ, τι ἀεσθὲν καὶ τὸ ὂν τῆς ἀρνωνίας. quod (inquit) αὐτλία etiam dicebatur, vt ostendit is qui scripsit, Ἄντλος αὐτλία, διξαιῶς. Obseruandum autem est hic ἄντλον priore loco neutrum, posteriore ἄντλος masculinū

ab Eustathio poni: si modò ipse ita scriptum reliquit, ac non potius ἄντλος vtrobique. ¶Cæterùm ἄντλος Hesychius vult secundum quosdam significare etiam mare. pro qua significatione citatur hic Euripidis locus in Hecuba, Ἁλίαθρόν πε ὡς ἐς ἄντλον ἐμπεσὼν Λίχγος. ¶Item Ἄντλος, Aceruus manipulorum, σπορὸς δραγμάτων, Hesychio. Secundum Suidam, ὁ συλλογὴ τῶν ἀσταχύων ἐν τῷ ἄλῳ. A

C. Κάπαντλος ET Ὑπέραντλος, vt κάπαντλον vel ὑπέραντλον σκάφος, cuius sentina exūdat, inquit Budæus. Poll. ὑπέρ-καπ[ὸν τὸ κῦμα] εἰς κοίλην τὴν ναῦν, εἰσίπτει. κάπαντλον δὲ τὸ σκάφος. Vsitatius est ὑπέραντλον σκάφος, quod ab eodē alibi ponitur. Transfertur autem ὑπέραντλος & ad alia, pro Redundans, Exuberans, Circunfluens. vnde ὑπέραντλον ὕβριν τοῦ βίου dicit Lucianus, exuberantem improbitatem hominum, & quæ omnem modum supergreditur. Apud eundem dicit Plutus de prodigo, φάσκων βουλόμενος τὴν ὑπερβολὴν, μὴ ὑπέραντλος ἡμῖν ὁ πλοῦτος αὐτῶν. Sed & cum genitiuo interdum ponitur: vt ὑπέραντλος συμφορᾶς apud Euripidem, Cui calamitas exuberat, & maior est quàm vt ei ferendæ par sit. ET Ὑπεραντλεῖσθαι apud Lucianum pro ὑπέραντλον ἔχειν τὸ σκάφος. B

Ἀντλίον, ου, τό, Vas quo aqua sentinæ exhauritur. quod alio nomine vocatur ἀντλιαντλητήρ. Eust.

Ἀντλία, ας, ἡ, secundum Budæum, Ministerium & pœna exhauriendæ sentinæ. Artemid. in Oniroer. σωτὴρ ἦ, πᾶσιν ἰδόντι ἕτερον, εἰς ἀντλίαν καταδικασθῆναι.

C. Ὑπαντλεῖα, τά, Vasa ærea, Cadi. Hesych.

¶ Ἀντλίω, ῶ, Haurio, Exhaurio. Propriè Exhaurio sentinā, vt vsurpatur à Luciano. Aristot. OEcon. 1, τὸ γὰρ ἔμῳ ἀντλεῖν τοῦτ' ἔστι. D. Ioannis cap. 2, ἀντλήσαντι καὶ φέρειν τῷ ἀρχιτρικλίνῳ. ¶Reperitur ἀντλεῖν politum etiā pro Infundere, in hoc ex Anthol. epigr. disticho, Φαῦλος ἀνὴρ πίθος ὅστις τετρημένος, εἰς ὃν ἅπασας Ἀντλῶν τὰς χάριτας, εἰς κενὸν οὐδὲν ἔχας. C D

Ἀντλεῖν, Exhaurire laborem, Exantlare (quod vulgus dicit Exanclare) Æschylus in Prometh. vincto, pag. 27 meæ editionis, Ἐγὼ δὲ τλῶ παροῦσαν ἀντλίαν τύχην. Sic apud Euripidem, ἀντλεῖν βίον, Ærumnosam vitam exantlare. Lucianus, ἀνδρὶ πλουτεῖν δουλείαν ἀντλοῦντα. In vulgatis lex. Græcol. scribitur Ἀντλάω quasi idem significās quod ἀντλίω. quū tamē nō possit ἀντλάω aliud esse quàm ἀπατλάω, ex eo factum per syncopen. & ita accipit hoc verbū Etymologistes, quū scribit, Ἀντλῶ, τὸ δηλοῖ τὸ ἄντλον. τὸ δὲ τὴν ἀντλῶν ἢ καρπεῖν ἐκεῖθεν τὸ ὕδωρ τὸ δηλοῖ τὸ ἐφειμένον πάντων ἐπιφορήμασιν. E

Ἄντλημα, ατος, τό, Haustus, vel Haustio, si dici posset. Exponitur etiam Perfusio à Ruellio in hoc loco Dioscoridis, lib. 4, cap. 64, in fine, καὶ τὸ ἄντλημα δι' αὐτῶν ἀντλεῖν ὑπνοποιόν ἐστι. Interpretatur enim, Eorundem fotu & perfusione somnus allicitur. Fuerit tamen alioqui ἄντλημα etiam Infusio: quemadmodum ἀντλεῖν pro Infundere annotauimus paulo antè. ¶Est etiam ἄντλημα, Vas ad hauriendam aquam, Haustorium, vel Haustrum, vt ex Lucretio interpret. Valla. D. Ioann. cap. 4, ἄντλημα οὐκ ἔχεις. pro ἀντλητήριον. F

Ἄντλητης, ου, ὁ, VEL Ἀντλητήρ, ῆρος, ὁ, Haustor. Sed ἀντλητὴρ exponitur etiam κάδος ναυτικὸς ab Hesychio, id est, Cadus nauticus. Secundum Eustath. autem ἀντλιαντλητὴρ Vas quo aqua sentinæ hauritur. & scribit quendam ex veteribus tradidisse ἀντλιαντλητῆρα non κάδον appellandum esse. ¶Est verò & cyathi nomen apud Athen. qui & ἀρυστὴρ dicitur. G

Ἀντλητήριον, ου, τό, Idem vas quod & ἀντλητήρ. Dion, ὅτι γὰρ πολλὰ ἦν ἐν μεγάλαις ἀντλητήρια ἦν ἔχον.

C. Ἀπαντλίω, τλῶ, F. τλήσω, Haurio alicūde, Exhaurio. Capitur etiam metaphoricè pro Hauriendo minuo: vt apud Æschylum in Prometheo vincto, pag. 10 meæ editionis, —Ἦ σοι Οἷόν τι δυσπαθὲς τόνδ' ἀπαντλῶν πόνων; Vbi scholiastes malè ἐλαφρύνων, quum dūtaxat sit ὀπτανφίσων. vt apud Euripidem, ἀπαντλεῖν ἀνθρώπους ψυχῆς, id est ὀπτανφίσαι, Alleuarim, Alleuare possim. Vel Lenierim. ἀπαντλοίην ἄν Hesychius exponit ὀπτανφίσαιμι ἄν, ex hoc Euripidis loco, aut simili quopiam verba illa sumens. Sunt & qui exponāt hic Exhaurire possim. sed exhaurire est plus quàm ὀπτανφίζειν. nam qui exhaurit aquam loci alicuius, nihil prorsùs in eo relinquit: qui simpliciter ex ea haurit, eam minuit, non locum prorsus euacuat. Passiua vox est Ἀπαντλέομαι, οῦμαι, Haurior. Citatur autem in vulg. lex. ex Dioscoride lib. 5, cap. 23, ἀπαντλούμενον νομαῖς ἵπποις, pro Nomas fotu cohibet. At ibi legitur non ἀπαντλούμενον, sed καπαντλουμένη, statim initio, Ὀξάλμη ὠφελεῖ καπαντλουμένη πρὸς νομάς, &c. & exponitur à Ruellio, Acida muria contra nomas fotu auxiliatur. Et sic passim apud Dioscoridem participiū hoc vsurpatur. item verbale καπάντλημα, vt eiusdem libri cap. 21, non semel. Vide paulo pòst. H

Ἀπάντλησις, ως, ἡ, Haustio, Exhaustio. ET Ἀπάντλημα, Quod haustum est. Eodem modo quo à καπαντλεῖν dicitur, καπάντλησις & καπάντλημα.

C. Ἐξαντλίω, τλῶ, Exhaurio, Haustam aquam aut aliud effundo. Luc. σφὼν ὅλως εἰσρυῆναί μοι, κἂν ἀπουδὶ ἐξαντλῶν. vnde Ἐξαντλοῦμαι passiuū. Idem in Hermotimo, ὑπὲρ ἐμοῦ γὰρ κἂν πλὼ παροιμίαν τὸ σκεῦος ἐξαντλούμενον εἰς τὸ ἔμπαλιν. Et metaphoricè apud eundem dicitur in Timone, σοὶ εἰσὶν μὲ ἀπήμονες λακπατίδιοι καὶ λαφυσσίδιοι δὲ ἐξαντλούμενοι. Nam autē dixit ἐξαντλεῖν ὠὶ ἔχειν pro ἀντλεῖν ἐξ ὧν ἔχειν. I

Ἐξαντλεῖν, Exantlare & perferre, inquit Budæus, citans hæc Basilii verba de homine loquentis, ζῶσι μυρίοις πάθεσι ὑποκείμενοι, τὸ δὲ ἡμετέρας εἰς ἡμᾶς μυρίων κακῶν ἐκμισθωσάμενοι ἐξαντλοῦσι, id est exantlans. Sic autem Euripides ante eum ἐξαντλεῖν γόους, Exantlare luctus, id est perferre.

C. 2. Μεταξαντλίω, τλῶ, Haustum transfundo. Athen. lib. 5, μεταξήντλησε πάλιν τὴν θάλασσαν ἀρχαίοις, quod Bayf. interpretatur, Rursusque aquam marinam extraxit machinis.

C. Ἐπαντλίω, τλῶ, contrarium præcedenti ἐξαντλῶ: vt ἐπαντλῶ ὕδωρ, Haustam aquam infundo (nam exponendo simpliciter Infundo, non puto proprietatem huius verbi exprimi) Luc. ὥσπερ εἰς τὰ τῶν Δαναΐδων πίθου ὑδροφορῶν μοι δοκῶ, καὶ μάτην ἐπαντλῶν, τὸ κόσκινόν μοι φέροντες. Sic & alibi, εἰς Δαναΐδων πίθον ἐπαντλεῖν. Et metaphoricè pro Impleo. vnde apud Plutarchum, ὅλον δὲ καὶ τὸν βίον τὸν ὀδυνηρὸν καὶ τὸν πολλῆς φροντίδος ἐπαντλούμενον, id est Refertum, Abundans. Quò pertinet quod in vulg. lex. habetur sine autore, ἐπαντλούμενος ταῖς φροντίσι. Sed & τὸν λόγον ἐπαντλεῖν eodem metaphoræ genere dicitur à Synesio, vt videlicet Lat. Funditare verba. Budæus tamen ἐπαντλεῖν τὸν λόγον alit esse apud illum Fundere verba: sed malim frequentatiuo Funditare vti. Existimo autem illud loquendi genus ex hoc iambico sumpsisse Synesium, Σοφοὺς ἐπαντλῶν ἀνδρὶ μὴ σοφῷ λόγους. qui affertur à Plutarcho περὶ ἀδολεσχίας, in principio. Sed Synesius (vt videmus) genitiuo vsus est. Philo De vita Mosis libro 1, ἀναπίπλαμβάνοις ὧν τῷ πάσσοφῳ μυελὸς δίχολος ἐπαντλοῦσι. J

Ἐπαντλεῖν apud medicos, quod & καπαντλεῖν, & ὑπορρίχλειν, & καταιονᾶν, Infundere ad fouendum, vel Infusione fouere. Gal. ἐπαντλεῖν ἐωῷ χρὴ ὧδε δὲ ἁβρὰ πείτης ἢ πισάρτης ὕδωρ θερμὸν, ὅρον ἔχοντα τῷ πιέσασθαι τὰς καταιονήσεως τῷ εἰς ὄγκον ἐρυθρὸν ἐκφῦναι τὴν σάρκα. Et pass. Ἐπαντλᾶσθαι: vt apud Dioscor. lib. 1, cap. 99, εὖρον ἀνθρώπου ἕως δύο ξέστας ἁρμόζει ἐπαντλούμενον, deinde, τὸ δὲ κατὼθεν ἐπάντλημα, κατοδύκτης, id est, si pars foueatur illa. K

Ἐπάντλημα ET Ἐπάντλησις, apud medicos, Infusio aquæ, vel alius liquoris, fouēdi potissimùm gratia. Vel, Ipsa actio perfundēdi quempiam aqua, vel alio liquore, seu fouendi eo aliquam corporis partem. vnde Fotus etiam redditur, & Fomentum. Dioscor. lib. 2, ἐπάντλημα χαλκαίνης ὄφελος χρῆσαι, Eius fotus gangrænæ vtilis est, vel Eo fouere gangrænam vtile est. Sic in loco qui paulo antè cum ἐπαντλεῖν citatur fuit, τὸ δὲ κατὼθεν ἐπάντλημα κατοδύκτης [ἁρμόζει] Si illo foueantur, vel Si illis infundatur. Ἐπάντλησις, Infusio aquæ in hominem qui lauatur, Budæus ex Galeno. Vide Καπάντλημα & Καπάντλησις. L

C. ΚΑΤαντλίω, τλῶ, Hausta aqua perfūdo, & propriè cum magna quadam abundantia. Alioqui simile est ὠὶ ἐπαντλεῖν. Dicitur metaphoricè, vt apud Aristophanem

Vespis, ἀλλ' ὅταν ξυνήγορος παῖς σου καταντλῇ, His accusationibus te aspergit, Has accusationes in te fundet, vel funditabit. Et γέλωτα καταντλῆσαί τινος, Risu obruere (inquit Budæus) vel Ridendum exponere. Plato De rep. lib. 7, καὶ φιλοσοφίας ἔτι πλείω γέλωτα καταντλήσομεν, Maiore ludibrio philosophiam afficiemus. A

Καταντλεῖν vsitatum medicis, vt de ἐπαντλεῖν modò dictum est. Sed vt ex Galeno modò habuimus, ἐπαντλεῖν τοῖς δι' ὕδατος θερμοῦ, ita sciendum est ab eodem dici inuersa illa constructione καταντλεῖν ὕδατι θερμῷ: vt καταντλεῖν σοι ὕδατι θερμῷ ὅσον ἱκανόν, διαφορῆσαι τοὺς πόρους ἰσχύρας. Sic idem dixit, ἐλαίῳ χλιαρῷ ἄνω ἀρχὰς τῆς θεραπείας οὐχ ὕδατι καταντλοῦντι πιστὸς μόνον, id est, Perfundo oleo, seu foueo. Sic apud Dioscoridem, καταντλεῖν θαλάττῃ ἕλκη. Et pass. voce dicitur vicissim ipsum ὕδωρ vel ipsum ἔλαιον καταντλεῖσθαι, Infundi fotus gratia, id est eo foueri pars ægra. Aphrod. Probl. lib. 1, τὸ θερμὸν ἔλαιον καταντλούμενον ὠφέλιμον. quod in vulg. lex. redditur Calidum oleum perfusum prodest. Quum potius dicendum sit, Si calido oleo pars illa perfundatur. Aut, Calidum oleum infusum, Si calidum oleum infundatur. Aut, Si calido oleo pars foueatur. Vel, Calidi olei fotus. Sic καταντληθῆσαι θερμῇ ἀμόργῃ πεδαχεσιὰς ὠφελεῖ, Dioscor. Idem, τὸ δὲ ἀφέψημα αὐτῶν καταντλούμενον, κάταγμα ταχὺ ἰᾶται, Si ossa fracta eorum decocto foueantur, celerius solidantur. Sed & καταντληθῆσαι exponitur apud eundem ex Barbaro & Marcello, Calens imposita, lib. 3, cap. 11. At Καταντλήσας πολὺ λιθάργυρον εἰς ἀγγεῖον alio modo ab eodem Dioscoride dicitur: vbi καταντλήσας quidam interpretantur, Ex alto fundens: alii, Trāsferens. B

Καπάντλημα ET Καπάντλησις, idem quod ἐπάντλημα & ἐπάντλησις, sed illa his vsitatiora, & quidem de perfusione quæ fit fotus gratia. potius quàm de alta vlla. In vulgatis lex. exponitur καπάντλημα, Fomētum quod cum infusione fit, Fotus. q.d. Exhaustio. Quod postremum verbum perperam additur. Dioscor. lib. 1, καπάντλημα ποδάγρας ἄριστον τὸ ἀφέψημα τῶν φύλλων, Foliorum decocto podagras foueri vtilissimum est. Apud eūdem eodem libro, ὑγρῶν καταντλήμασι καὶ πιεσμάτων redditur, In liquidis & siccis fomentis. C

C. ΠΕΡΙαντλέω, τλῶ, Circunfundo. Plut. περὶ ἀδολεσχίας in principio, Σοφοῖς ἐπαντλοῦσι καὶ ῥᾳδίοις μὴ σοφοῖς λόγοις, μᾶλλον δὲ περιαντλοῦσι λόγοις αἰθριάτῳ λαλοῦσι μὴ προσέχοντας οὐκ ἀκούοντας, μὴ ἀκούοντι δὲ μηδ' λαλοῦσιν. Item περιαντλούμενον pro καταντλούμενον de quo modò dictum fuit. Dioscor. lib. 2, περιαντλούμενον ὑπνώσεις παρέχει.

C. ΠΡΟΣαντλέω, ῶ, ἤσω, Haurio, idem quod αὐτλέω. Addunt vulg. lex. esū: etiam Fouere apud Alexandrum Trallianum.

ΑΝΤΡΟΝ, ου, τὸ, Antrū, Locus subterraneus aut profundꝰ. Hesl. Luc. De hist. scr. ἐς οἷ ἄντρον καταφυγὼ κοῖλος καὶ μυρίπνους καὶ δάφνης ἐς ταὐτὸ συμπεφυκότων. Ammoniꝰ inter ἄντρον & σπήλαιον ita distinguit, vt ἄντρον cauerna sit sua sponte orta, σπήλαιον autem manufacta. Quam tamen differentiā Hesych. non obseruat, qui αὐτὸν esse dicit σπήλαιον, ἢ σπήλαιον σκοτεινόν. Vulgatis lexicis significat etiam Cuniculos, & Atramentarium in Anthol. epigrammatum ἀπὸ τῆ αὔω πεπῶσθαι. D

C. Ἀντροειδὴς, ἐος, ὁ ἡ ἐν, Antri formam habens.

C. Ὑπανδὴς, ου, ὁ ἡ ἐν, Qui sub antro est vel in antro degit: vt ὑπανδὲς γῆ, & ὑπανδὲς πέτρα. quod vulg. lex. Saxum cauū interpretātur. item ὑπανδὲς apud Hesych. Qui in antris latitant aut degunt.

Ἀντρικὰς, άδος, ἡ, Quæ libenter in antris versatur, ἢ τὰς αὐτὰς φιλοχωροῦσα, Suid. cuius hoc exemplum affert ex quodā quem non nominat autore, Ὅφρ' ἔλῃ λιπαρὸν παῖγνιον ἀντρικάδων.

Ἀντρώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Antris plenus, Cauernosus, σπηλαιώδης, Hesych.

ΑΝΤΥΞ, υγος, ἡ, apud poetas, Ambitus & Circunferentia, propriè quidem currus: sed transfertur & ad alia. Idem autem valere dicit Eustathius αὐτὸν γε & ἕτερον & κύκλον (masc. vel neutro genere) & ἀψῖδα seu ἄψιν. αὔτυξ (inquit Hesychius, ἁμάξης περιφέρεια. Alii, ἡ περιφέρεια αἰωρᾶται τῶ ἁρματίου δίφρου. Itē αὔτυγες pluraliter αἱ περιφέρειαι τῆ ἁρμάτων, secundum Suidam citantem hunc versum, Ζωστῆρες ὀριόδμις ἑκατὸν ἐξ αὐτύγων. Hesiodus, Ἅρματα δ' ἀμφίπτυκτα καὶ αὔτυγες ἀμφὶ ἑκάζεσθαι. Homerus, — δοιαὶ δὲ περίδρομοι αὔτυγες εἶεν. Idem Il. λ, — καὶ αὔτυγες αἱ περὶ δίφρον, Ambitus qui sunt circa sellam curulem. In vulg. lex. Græcol. αὔτυξ exponitur Summa curuatura rotarum, Semicirculus ante currū amplectens ambas rotas, Gyrus rotæ superior. Ponitur etiam interdum αὔτυξ siue αὔτυγες pro toto curru: vt etiam potest accipi in versu quem citat Suidas, ἑκατὸν ἐξ αὐτύγων. & in lib. 1 Anthol. epigr. αὔτυγά quidam vocauit currum, à parte totū. Est & αὔτυξ ἀσπίδος, Orbis clypei: vt Il. ζ, Αὐτὺξ, ἣ πομφάτη ἦεν ἀσπίδος ἐμφαλόεσσης. Dicitur & ὅπη ζυγὸς τῆς κιθάρας, inquit Eustathius. vnde & αὔτυγα χορδῶν dixit Euripides. Item αὔτυγα μηρῶν dixit quidam in Anthol. epigr. pro circunferentia seu ambitu femorum, vel rotunditate. Dicitur verò αὔτυξ etiam de cælo, videlicet οὐρανοῦ αὔτυξ, sicut & οὐρανοῦ ἄψις: quasi dicas Fornix cæli. à poetis Latinis dicitur itidem metaphoricè Axis cæli. Eustathius, ἡ μεταφορὰ ἐκ δὲ καὶ οὐρανοῦ αὔτυγα ἐγύρωσεν, vt ostendit illud, ἐξ αὐτύγων οὐρανίων. Denique & temporis αὔτυγα dixit Nonnus, quasi gyrum tēporis seu circulum. quòd tempus circumagi & circumuolui videatur. C

C. Εὐαύτυξ, υγος, ὁ καὶ ἡ, Pulchram circunferentiam aut orbem habens. ἀκάξων, Suid.

C. Θραυσαύτυξ, υγος, ὁ ἡ, Frangens canthum seu orbē currus. vt apud Aristoph. in Nebulis, Ὦ πολυπὶ δαίμων, ὡς τύχαι θραυσαύτυγες ἵππων ἐμοί. vbi tamen interpres non male legit θραυσάμπυκες, propter sequens ἵππων.

C. Ὑψαύτυξ, υγος, ὁ καὶ ἡ, Altè cameratus, Altos fornices habens.

Αὐτυχθὸς, οῦ, ὁ, Colligatus, Alligatus in modum τῆ αὐτύγων. A verbo αὐτυχῶ deductum, inquit Suid. qui αὐτυχθὸς exponit σωδεδεμένος, Hesl. αἰαδεδεμένος.

ΑΝΥΩ, item Αὐτῶ vel Αὐτῶμαι, (thema illud magis poeticum, hæc magis prosæ orationis) Perficio, Efficio, Conficio, Perago, Expedio. αὐύσας τὸν ἔργον, Quum opus confecisset, seu perfecisset. Od. π, — αὐύσασθαι πάλιν ἔργα. Inuenitur etiā αὐύσας πολλὸν ὁδὸν, pro Quum viam longam confecisset. Sic & δρόμον αὐύειν, Cursum conficere seu exigere. & Odyss. ο, — ὄφρα τάχιστα Νῆα αὐύσῃς ἁλὸς ἐς πολυκμήτου ἀλμυρὸν ὕδωρ, id est, Conficeret cursum per mare. Alii exponunt Trāsmitteret. αὐῶ πικρὸν ἵμερον apud Theocritum, Peragebat amorem acerbum. id est, Transigebat tempus in acerbo amore. Citatur item αὐῶ αἰρεσίαν, ex Anthol. epigr. pro Expedio remigationem. Ibidem, ἤνυσεν ὑμέναιον, Peregit nuptias. Cæterùm Homerus, teste Eustathio, dixit αὐέειν, sexta coniugatione: qui autem post eum fuerunt Attici, αὐύειν, tertia coniugatione. quemadmodum ἀρύεσθαι dicitur & ἀρύσασθαι. Vbi notandum & αὐύειν & ἀρύσασθαι scribere Eustathium vnico τ. Scriptum tamen reperitur αὐύττειν cum ττ in certis quorundam autorum locis: vt apud Aristophanem & Thucydidem, & Platonem. & Suidas αὐύττειν itidem habet. (Sed apud Xenophōtem non semel cum simplici τ habetur) Verùm suspecta esse possint in hac scriptura exemplaria. Hoc constat, si αὐύττω dicatur Atticè, lingua cōmuni dici αὐύσσω: cuius tamen nullum exemplum reperire potui. Præterea scholiastes Thucydidis scribit Atticos pro αὐύττειν dicere αὐύειν. Plato De rep. 6, ὁ θεραπεύων ἂν ἀλγῶν τι θεραπεύοι, ἢ μόγις σμικρὸν αὐύττων; Suidas ex quodam historico citat, ὁ δὲ Νῖνος οὐ ἀμηχανίᾳ λιῶ, μηδὲν δεῖν ἀμφὶς αὐύττειν, id est θεραπεύειν, inquit. Ibidem, ἐπὶ οὐδὲν τι πλέον ἔχον αὐύττειν οἱ βάρβαροι. Latini dicūt Nihil promouere. Dicunt etiam interdum Nihil agere, eodem modo quo dicitur οὐδὲν αὐύειν, pro Nihil promouere, Nihil proficere, Fruftra in re aliqua laborare. vnde αὐύσας οὐδὲν quidam exposuit Re fruftra tentata. Demosthenes, ὡς δ' οὐδὲν ἤνυεν, id est, Quum autem fruftra conaretur, vt Budæus exponit. Iungitur & participio, pro Prosum, Confero. Thucyd. lib. 2, φόρους δ' ὕλλων εἰς αὐτὸ, καὶ λίθους, καὶ ξύλα, καὶ ὅτι ἄλλο αὐύσειν μάλιστ' ὀπλομαθοῦντα. Scholiastes autem exponit πλεονεκτεῖν ἐκ ὕλης. Apud Homerū αὐύω cum partic. E F G H

cipio. Il. η, Οὐκ ἀνύω βουλήν σε, ἵνα σὺ φίλτερός ἐσσι. ‖ Ἀνύω exponitur etiam Impleo: vt ἤνυσε γῆρας, in Anthol. epigr. Implevit senectutem. Et apud Sophoclem, ἀνύειν τὸν αἶσαν, Implere fata. Sed potest & hic ἀνύω accipi vtin ἀνύω ὁδόν. vt sit ἤνυσε γῆρας, Exegit senectutem. & ἀνύειν τὸ αἶσαν sit ἀνύειν πλὴν ἐφ' ὃν ὁ αἶσα ἰόν. ‖ Est præterea ἀνύω idem quod ἀναλίσκω, Consumo: vt Od. ω, Ἀνὴρ ἐπιδὴ σε φλὰξ ἤνυσε Ἡφαίστου. Capitur etiam pro Perdo, Destruo, vt docet scholiastes Sophoclis. ‖ Quibus significationibus vicina est hæc, qua ponitur pro Occido. vnde ἀνυσθείς participium passiuum pro πεφονευμένος apud eundem scholiasten. Idem verò & compositum ἐξανύω significat apud Homerum, Il. λ, Ἦ πλὴν ἐξανύω γε καὶ ὔστερον αἰπὺν ὄλεθρον. ‖ Iunctum autem ἀνύω cum accusatiuo & præpositione ἐπὶ significat Impetro, vel Obtineo, aut Consequor: vt in Antholog. epigr. ἤνυσα μέλιτι τὴν ἐπὶ μοίρῃ, Hoc à Parcis impetraui. Sed & cum accusatiuo solo: vt apud Aristophanem in Pluto, ἀνύειν ἅλατα. Sic & apud Theocr. ἀνυσάμενος τὸν ἀμόν.

Ἀνύτω cũ spiritu aspero (vt docet Suidas, Eustathius item ex Ælio Dionysio) pro σπεύδω, Festinare, Properare. Tamen cum apud alios, tum apud Aristophanem in hac etiam significatione tenuatur, vt hoc in loco, vbi ei μέλλειν opponit. in Pluto, ἀλλ' οὐ μέλλειν χρὴ σ' ἀλλ' ἀνύτειν, vel ἀνύειν, vt alii ibi legunt ei. Sæpe item participium ἀνύσας hoc sensu vsurpatur, pro Festinatione adhibita, vel Cum festinatione. quod aptius redditur aduerbio Properè, vel Confestim: vt in Nubibus, ἀνύσαι' ἀνύσας τὸ φροντιστήριον. Idem, λέγ' ἀνύσας ὅ, τι φῂς πρῶτα. Dicitur etiam ab eodem ἀνύσας ἦ, pro ἀνύσας simpliciter. ἦ enim vacat: vt, ἀκολουθήσῃς ἐμοὶ ἀνύσας ἢ δι' ὑπερῴων. Item, ἀνύσας ἦ κατάβαθι. Idem inuertens hanc loquendi formam, dicit ἔσω δῶν pro σφῷν ἀνύσας.

Ἀνύομαι, passiua voce, Perficior, Efficior, Conficior. vnde ἤνυσται tertia præteriti singularis, Effectum est. & participium ἀνυστὸς apud Sophoclem. ‖ Ἀνύεται δὲ autem pro ἀνύεται, & ἠνυσάμην, paulo antè citata pro ἀνύσῃ & ἤνυσα, sunt ab ἀνύομαι significationem actiuam sub voce passiua habente.

Ἀνῠ́ων participium pro ἀνούμενος, vide paulo post in ὄνομαι.

Ἄνυσις, ιως, ἡ, Perfectio, Effectio, seu Effectus. Il. β, — ἄνυσις δ' οὐκ ἔσπετον οὐδὲ μετόπισθε: vbi exponitur ἁπλῆς παρέξις in paruis scholiis. Apoll. Argon. 2, Πέζῃ τε ταμπλείης ὁπίσω ἄνυσιν τε κελεύθου, id est, Viæ confectionem. eo modo quo ἀνύειν ὁδὸν interpretamur Viam conficere. ‖ Item ἄνυσις, Profectus. Od. ρ, ἐπεὶ οὐκ ἄνυσίν γε κατὰ δῆμον ὁρῶμεν, Quia nó nanciscemur aliquid commodi ex fletu. Alibi πρῆξις pro eodem ab ipso dicitur, in eadem sententia exprimenda, Οὐ γάρ πω πρῆξις πέλεται κρυεροῖο γόοιο. Est autem πρῆξις pro παρέξις. P ssemus tamen ἄνυσιν effectum interpretari hoc etiam loco.

Ἀνύσιμος, ου, ὁ ἡ τό, Efficax, Effectum magnum habens. Itẽ, Conducibilis, Vtilis. Xenophon Pæd. 1, εἰς τὸ πυθέσθαι ὅτι ἂν αὐτὸν εἶναι ἀνυσιμώτερον τῷ &c. Plato De leg. 4, πῶς δὲ καλλίστη τε ἀνυσιμώτατα ἐκ τοῦ βίου τὸν διάπαντα. Apud Lucianum ἀνυσιμώτατον φάρμακον, id est Præ sentissimũ, vt Budæus exponit.

Ἀνυστός, ἡ, ὁ, Qui effici potest, Efficibilis, si dici posset. ἀνυστὸν καθίστημι, Effici potest. & εἰς ἀνυστὸν ὅτι, pro κατὰ τὸ δυνατὸν, vel κατὰ δύναμιν, Quoad fieri potest, Pro viribus. Plutarchus in Lycurgo, ἐπεδήμουν εἰς ἀνυστὸν ἐξ ἀνθρωπίνης διανοίας ἀπάντων πολιτείαν καταλιπών. ‖ Item ἀνυστόν, Prõptum, Facile, Bud. ex Phalaridis epistolis.

C. Ἀνήνυστος, ν, ὁ ἡ ἡ, Qui perfici nequit, Qui ad finem perduci nequit, ἀπέλειστος. Od. τ, ἀνήνυστόν ὅπ ἔρξω.

Ἀνυστικός, ἡ, ὁ, vel Ἀνυπτικός, Efficax, Effectum magnum habens, Xen. ἀνυστικωτάτη χρημάτων ἀπὸ γεωργίας, Efficacissima & promptissima opum comparandarum ratio.

Ἀνυστέα positionis aduerbium pro ἀνυστέον, apud Atticos, vt βαδιστέα pro βαδιστέον, inquit Corinthus. Efficere oportet, Perficere oportet.

C. Ἀνήνυστος, ου, ὁ ἡ ἡ, Idẽ quod ἀνήνυστον: nisi quòd illud magis poeticum sit. Eustathius dicit ἀνήνυστος esse regularius formatum. ἄνυστος enim dici, non ἄνυτος. attamen sicut γνωστὸς in simplici dicitur, ἀγνώμων autem in composito (sicut & in aliis) ita etiam ἀνήνυτος dici abiecto σ. vt ἀνήνυτον πέλας καμεῖσθαι, Ad finem non perducitur. Et ἀνήνυστος αἰών, in epist. Phalar. Hesychio etiam est δίψυχος & ἀκατάπαυστος. Significat etiam Inanis, μάταιος. ea enim quæ perfici non possunt, frustra quum fiant, vana sunt: vt Philo De mundo, ἵνα μὴ ἀνήνυστον καὶ ματαιοπόνον ἄθλον εἰς πλοῦν τὸν ἐπὶ τοῖς ὅροις. Suidæ significat etiam Multus, Innumerabilis, Infinitus, Immensus. Polyb. μεγίστης συμφορομήνης ἀφθονίας περὶ τὴν Θρᾴκην, ὥστε καὶ τὸ μῆκος ἀνήνυστον ἔχειν δοκοῦσαν τὴν ὁδόν. Cui simile exemplum aliud citat, ὅπλα τε χαλκοῦ πλῆθος ἀνήνυστον καὶ βιλῶν ἀνήνυστον ἀριθμὸν κατασκευάζειν συνεβούλευον.

C. Παρανύτης, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui omnino effici potest. πάντα δυνατός, Suid.

C. Δυσανύτης, ου, ὁ ἡ ἡ, Effectu difficilis, δυσκατόρθωτος. Suidas & Hesychius. Sed Suidas habet δυσήνυτος. Hesychius autem vtrunque.

C. Διανύω, seu Διανύτω, F. ύσω. Conficio, Perficio: vt διανύειν τὴν ὁδὸν καὶ τὸν πλοῦν. Greg. ἵνα τελέσῃς τὴν ὁδὸν προθύμως διανύσαι. Xenophon, ἃ πόλεις διανύουσι. Διανύεσθαι in voce passiua & significatione actiua citat Budæus, ex Ptol. τοῖς περὶ ἁπλοῦς αὐτῶν ἀξόνιους νηΐοις ἀπαρτίαις ἢ τόποις διανύεσθαι. In passiua quoque significatione reperiri Hesychius & Suidas testantur, quum ἐξανύεσθαι per πληροῦσθαι explicant. quomodo & βίος διανυόμενος in vulgatis lexicis citatur.

Διάνυσις, ιος, ἡ, Iter. vt Bud. interpr. in hoc Ptolem. loco περὶ ἕκαστον τῶν τόπων πέρατος ἀφωρισμένα ἀφ' ἑαυτῶν διανύσεις ἀφ' ἑκατέρων ἰσημερινῶν διανύσιον κατὰ τὸ γλῶ καὶ κατὰ πλάτος.

D. Ἐξανύω, F. ύσω, Perficio, ἁπλόω, καταπράττομαι, τελέω, εἰς τὸ τέλος ἄγω, Hesychius & Eustathius. vt apud Sophoclẽ, πάντα θεοὶ νέμοι ἐξανύσαι. Et ἐξανύσαμι ἵππος, & τὸ βίον ἐξανύσαι. quæ in vulgatis lexicis citantur. Ἐξανύειν αἷμα eadem lexica apud Euripidem interpretantur Eliciat sanguinem. & apud Herodotum, ἐξανύουσι τῆς Μαγνησίης χώρης ὅσον Σηπιάδα, Oram Magnesiam tenẽt super Sepiadem. quæ expositio suspecta meritò esse possit. In iisdem ἐξανύω neutraliter cum infinitiuo positum reperitur, vt ἐξανύω κρατῆν, pro Efficio vt cohibeam.

C. 2. Δυσεξάνυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Effectu difficilis. δυσεξάνυτος δεσμὸς Inenodabilis nexus, Euripides. vt habent vulgata lexica.

C. Ἐπανύω, F. ύσω, Perficio, ἁπλόω. Hesychius enim ἐπανύσαι per ἐπιπλῶσαι exponit. vnde passiuũ ἐπανύομαι, à quo ἐπανύθη apud Hesiodum, cuius hoc in vulg. lex. citatur hemistichium, Νίκη ἐπανύθη, id est ἐπληρώθη, vt Varinus annotat.

C. ΚΑΤανύω, F. ύσω, Cõficio, Perago. συμπλῶ, Hesychius. vt καταυῦσαι τὴν πορείαν, & καταυύσας ὁρόμους. Plutar. in Dione, καθ' ἑκάστην νύκτα καταυύσας ἐπιβατικούς. Apud Synesium epist. 73. quidam interpretantur Consumere in hoc loco, ὁ δὲ λιμὸς καὶ ὁ πόλεμος οὕτω πᾶν ὅσον ἔδῃ καταυύσῃ. sicut & Hesychius καταυύσαι per καταφθεῖραι explicat. In hoc autem Sophoclis loco, — φίλης γὰρ σφαγὴν κατανύσας, cũ genitiuo construitur, duplicémque (vt annotat interpres) admittit expositionem. nam vel significat Nacti sunt, ἐπιτυχόντες (qui enim aliquid peragit, idipsum adipiscitur postquam perfecit) Vel potius ἐκείνης ἥνυσαν, Contrà illam peregerunt id quod volebant: vt Ægistho inscelligendum relinqueret, id in ea seu in eam perpetratum esse quod ipsi de Oreste nuntiarant, eædem videlicet. Neutraliter quoque & absolutè reperitur: nisi quis & ibi accusatiuum πορείαν aut ὁδὸν aut simile quid subintelligere malit: vt καταυῦν εἰς λιμένα, Peruenio in portum: sicut καταίρω & καταῤῥέω, vt Bud. annotat. Et in vulgatis lexicis καταυῦσαι πλοῦς, Nauis meat. & καταυύσας πλοῦς, ex Herodoto, Naue delatus.

C. ΠΡΟανύτω, F. ύσω, Antè vel citius perficio. Xenophon Pæd. 2, οὕτω γὰρ ἑκατέρωθεν αὐτὸς πλείονα προανύτων ἂν χρόνον ἔλθοι.

C. ΥΠανύω, F. ύσω, Ministro: vnde ὑπανῦσαι quod Hesych. ὑπουργῆσαι interpretatur. Sed repono ὑπανύσασθαι.

¶ Ἄνυ, poeticè pro ἀνύω: imò, vt Eustathius vult, prototypum est τῷ ἀνύω. Homerus Odyss. ζ, — ὄφρα οἱ ἵππους Ἥρη ὠκυπόδους ἐπιβήσεται, id est ἵνα καὶ ἐπιβήσεται. Eustath. Inde & apud Aristophanem partic. ἄνυ, Ταῦτα μὲν ἔφης αὐτῷ σὺ· ἄνυτε δὴ σπ-

ὁς ἔπ-

ἰς σημεῖον. id est, αὐόντως τὸ ἐκεῖ σημεῖον & διείσπαστος, inquit interpr.

Ἄνομαι, pass. idem quod αὐέομαι. vnde illud quod Aristoph. interpr. citat, μᾶλλα γὰρ νὺξ αὖη. Il. ε, Ὅππότε Ἡφαίστοιο τέλος ἀνὰ δαῖτα θάλειαι καίηται. ι. αὐέσται, πλησθῶσι. Hesych. Apoll. Argon. 2, νέον ἦμαρ αὐομένοιο, quod exponitur Recens desinente die. id est in crepusculo. Citatur verò ex alio eius loco αὐομένοιο, sed fortasse legendum itidem αὐομένου. Sic pro αὐομένου quod codices excusi habent apud Arat. alicubi, in manuscriptis reperi αὐομένῳ. Extat autē & apud Herodot. αὐόμενον ἔτος, i. Exactus annus, Bud.

Αὐη, ης, ἡ, Hesychio αὔησις, ἔφεξις, Effectus, Actio. Sed Hes. habet αὐή, quūαὔην legam⁹ apud Callim. hymno in Iouē. Αὐὴ verò adiect. quod Hes. ἀχρὴ interpr. quódq; pro αἰεὶ ab aliquo poeta vsurpatū videtur, locum hic nō habet.

C. Ἀαυής, ἐος, ὁ ἢ ἡ, Qui perfici nequit, οὐ παυσόμενος, inquit Hes. Ἀαυὴς autem cum accentu in penult. eidem Hesychio χρήσιμος significat.

C. ΚΑΤ αὐχμῶ, Eust. in hoc Hom. versu Od. ρ, — πίνοιεν δ' αὖθι παρ' οἴνον Μαψιδίοις, πολλὰ δ' ὑπὸ πλευρὰς καπήσιν, interpretatur Absumere, δαπανᾶν εἰς ἄλφιτον πλεονασμῷ, καθ' ὁμοιότητα τοῦ καταφαγεῖν. ita vt sit εἰς ἄλφιτον αὐχμεῖν. Sic etiā καταυάω, καταῶ Hesychio significat: cuius exēplū ex Syn. vide in καταυάω.

Ἄνω, aduerbium loci, Suprà, vel Sursum: oppositū habens κάτω, id est Infrà. atque vt hoc à κάτ', sic illud fit ab ἀνά. Significat autem tam in loco, quàm ad locum. οἱ ἄνω ὄντες, Qui sunt supernè, vel in superioribus locis. ἡ ἄνω πόλις dicitur pro ἀκρόπολις. Itē à Philostrato & aliis rex Persarum vocatur ὁ ἄνω βασιλεύς. Sic Ath. 3, πωλεῖται δὲ Πέρσαις τε καὶ τοῖς ἄνω τότε χρόνοις. Hom. Od. λ, Λᾶας ἀνὼ ὤθησκε πεσὼν πρὸ λόφοιο, id est Sursum. Cūarticulo ὁ ἄνω, vel ἡ ἄνω, Superior: τὰ ἄνω, Superius. τὰ ἄνω τῆς οἰκίας, Partes superiores domus: apud Xenophontem De arte eq. ὡς οὐδὲν τὸ οἰκίας οὐδὲν ὄφελος ἄνω εἶναι, εἰ τὰ ἄνω τοῦ καλοῦ ἔχει. Habet interdum genitiuum ἄνω: vt ἄνω τῶν θορυβιατῶν apud Æschinē ἀεὶ ὠθοῦσι. Καὶ μικρὸν θορυβῶν ἄνω τῶν θορυβιατῶν, Quum altius repetere res capisset, vt interpretatur Budæus. Copulantur sæpe ἄνω & κάτω, aliquando interiecta coniunctione καί, aliquando sine ea. Lucian⁹, ἄνω γὰρ κάτω πλανᾶσαι ἀεὶ ἐοικὼς, ἀγρεὺς αὖ λαγῶ τινὶ ἐμπεσών, id est, ad verbum, Sursum deorsum vagor. At verò apud Platonem in Hippia minore ἄνω καὶ κάτω πλανᾶσθαι vult Budæus esse, Toto cælo errare. Et apud Chrysostomum in 1 ad Cor. ἄνω καὶ κάτω positū pro Vbique & passim. Plato rursus in Gorgia, οὐκ οἶσθ' ὅτι γράφεις ἑκάστοτε τοῖς λόγοις ἄνω καὶ κάτω ὦ Σώκρατες. Sic ἄνω & κάτω τοῖς νόμοις γράφειν dixit Demosth. in Midiam. Plato autem, ἄνω καὶ κάτω μεταπλᾶσαι τοὺς νόμους, in Minoe. Et apud Demosth. Pro corona, τὴν μὲν οὖν λόγον οὐ δεῖ ἄνω καὶ κάτω διαγιγνώσκειν ἐλέγχειν ἀεὶ τὴν ὑπογεγραμμένων νόμων. Idem in Phlebo, ἀεὶ γὰρ ἅπαντα ἄνω τε καὶ κάτω ἰέναι. Dicitur etiā ἄνω καὶ κάτω μεταβάλλειν. Gal. Therap. 1, ἀλλ' ἀρέσκει δίκην ἄνω καὶ κάτω μεταβάλλοντας. Apud Dinarchum, ἄνω καὶ κάτω μεταβαλόμενος. Homo varius & inconstans. Denique ἄνω καὶ κάτω ποιεῖν vel πεῖσθαι, ad verbum, Sursum deorsum facere, pro Miscere, Turbare. Demosthenes, πάντ' ἄνω & κάτω πεποίηκε. Idem Philipp. 3, ἅπαντας ἀναμίξαντας, καὶ ἄνω καὶ κάτω τὰ πάτρια τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα. Nostrates dicunt eadem planè loquendi forma, *Mettre tout ce que dessus dessous*. Vide Erasmum in prouerbio Sursum ac deorsum.

Ἄνω, Aduerbium etiam temporis, non tantùm loci. vnde οἱ ἄνω χρόνοι apud Demosthenem, Superiora tempora. Pro eodem verò dicitur οἱ ἐπάνω χρόνοι, quod frequens est apud Diodorum Sicul. qui etiam τοῖς ἐπάνω opponit τοῖς ὑστεραίοις. Apud Philostr. οἱ ἄνω πρὸς αὐτοῦ, Eius maiores.

Ἀνωτέρω (pro quo & Ἀνώτερον) Cōparatiuus gradus ab ἄνω, Superius, Altius: vt μικρὸν ἀνωτέρω τούτων. Et pro Superioribus temporibus, vel Altius repetita temporum memoria, apud Herodot. ἀνωτέρω οὐδὲν πρηγμάτων πρόσθεν ἐγένετο. Ab ἀνωτέρω fit nomē Ἀνώτερος, Superior. vnde & Ἀνωτερικός: vt ἀνωτερικὰ μόρια, Superiores partes. Apud Gal. ἀνωτερικὰ φάρμακα sunt contraria τοῖς ὑπολυτικοῖς.

Ἀνωτάτω autem superlatiuus est gradus; i. In supremo loco. Philo De mundo, ἀνωτάτω εἶναι δεῖ αὐτὸν τῆς ἀρίστης

& ὁ ἀνώτατος, Summus, Supremus, Qui est in supremo vel summo loco. Apud philosophos τὰ ἀνωτάτω γένη, Sūma genera. Galenus, ἀπὸ τῶν πρώτων καὶ ἀνωτάτω γενῶν ἀρξάμενος. Laert. in Zenone, τὴν δὲ πρᾶξιν τὰ ἀνωτάτω εἶναι γένη πέντε ἐφ' ἃ λύπην, φόβον, ἐπιθυμίαν, ἡδονήν. Dicitur etiam τὰ ἀνωτάτω sine substantiuo γένη: vt Dioscorides, καὶ ἔστι τὰ ἀνωτάτω μερίζεται δίχα, id est, In summa duo genera diuiditur. Philo, γεγράφασι πέντε εἶναι τὰς πάσας τοὺς ἀνωτάτω συμβεβηκότι, id est, Summaria diuisione, vt vertit Budæus. Et apud Naz. πρὸς αἱ ἀνωτάτω δόξαι περὶ Θεοῦ, ἀναρχία καὶ πολυαρχία καὶ μοναρχία, id est Generalissimæ. Nisi quis malit ἀνωτάτω ad tempus referre: vt sint αἱ ἀνωτάτω antiquissimæ, quasi ex altissimo repetitæ.

Ἄνωθεν, aduerbium ab ἄνω deductum, significationem habens è loco, propter additā syllabā θεν. Exponitur Desuper, Supernè, E superiori loco, E superioribus vel supernis locis. Ab alto. Ponitur interdum sine casu, interdū cū genitiuo. ὁ ἄνωθεν, Superior, Qui est è superiori loco. & τὰ ἄνωθεν, Superiora, vel Quæ sunt à superioribus locis. Apud Herodotum, ἄνωθεν τοῦ στρατοπέδου, E loco qui supra exercitum. Ἄνωθεν pro Cælitus, E cælo, non semel in sacris Noui testamenti libris.

Ἄνωθεν significationem quoq; temporis habet, sicut & ἄνω. quemadmodum tam Superiorem locum quàm Superius tempus, vel Superiora tempora Latini dicūt. Demosthenes Philipp. 3, ὑπὸ τῶν ἄνωθεν χρόνων. quū pro eodem dixisset antè ὑπὸ τῶν ἐμοῦ θεν χρόνων. Vnde οἱ ἄνωθεν, Qui superioribus fuerunt temporibus, id est Maiores, Aui. Nazæ. ἐκ τῆς παλαιᾶς αὐτοῦ φίλων ἕξ τῆς ἄνωθεν ἐμπειρίας, id est, Ex antiquā amicitia, vt Bud. vertit. Synesius, Λάκων γὰρ ἀνωθεν εἰμί. ¶ Capitur etiam pro, A principio, vt in hoc Nazareni carmine, Ἐν τῷ μὲ ἐκ ἄνωθεν: (vbi obiter notandum est literā ν metri causa ablatam) Sic & apud Demosth. Capitur verò & pro Altiùs repetendo (vt docet Budæus ex eodem Demosth. & ex Themistio. Demosth. in Midiam, ἐγὼ δὲ πρῶτον διδάξω, ἄνωθεν δὲ βραχέως ὑπομνήσω ὑμᾶς ὁ λόγος ὃν λέξω, καὶ ἄνωθεν ἀρξάμενος διέξειμι. Apud eundem idem valet ἐξ ἀρχῆς εἰπεῖν πρότερος. Quidam ἄνωθεν ἀρξάμενος interpretē: Ab ipso exordii capite. Budæus apud eundem Demosthenem ἄνωθεν ἐξετάζειν τὸ γένος exponit, Genealogiam repetere, & aliis verbis Græcis, ἄνωθεν διεξελθεῖν ἐξ ἀρχῆς πρότερος. ¶ Capitur etiam pro Denuo, De integro, sicut annotat Budæus. & sic accipiunt quidam apud D. Paulum ad Galat. cap. 4, πάλιν ἄνωθεν δουλεύειν θέλετε. & apud D. Ioan. cap. 3, ἄνωθεν γεννηθῆναι, Denuo nasci, vt Bud. vertit. Alii malè ἄνωθεν hic accipiunt pro Ex alto, id est Cælitus. Notandū est autem ἄνωθεν poni pro Denuo, eodem modo quo ἐξ ἀρχῆς, quod propriè sonat A principio. Et fortasse in illo Pauli loco ἄνωθεν exponi non debet Denuo (ne sint πάλιν & ἄνωθεν posita ἐκ τῆς περισσολογίας) sed Ab initio, vt etiā in Theodori Bezæ interpretatione habetur: qui & πάλιν Retrorsum vertit. ¶ Hoc autē scire oportet, ἄνωθεν quoq; reddi aliquando Retro: vt οἱ ἄνωθεν ἄρχοντες, id est, Retro principes, inquit Bud.

C. Ἐπάνω, cum genit. Supra. vt apud Ceb. Theb. ἐπάνω πάντων ἐστί. sic ἐπάνω ἐστὶ τοῦ ὕπνου εἰμί. Interdum significat Supra quàm, Amplius quàm, vt Corinthiorum 15, μεθ' ἑνὸς ἐπάνω πεντακοσίοις ἀδελφοῖς. Marci 14, ἠδύνατο γὰρ οὗτος πραθῆναι ἐπάνω διακοσίων δηναρίων. Additur etiam aduerbiis temporis, vt 1 Cor. 15, ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης καὶ ἐπάνω, Ab eo die & deinceps.

Ἐπανωθεν, cum genit. Idem: vt in Epigr. Τῆς κλινῆς δ' ἐπανωθεν τὰ φορτία πάντα πεσόντα.

Ἐπανωθεν, Desuper. Bud. in hoc Thuc. loco, καὶ ἐλθὼν ἐπανωθεν, vertit In vertice montis.

C. Ὑπεραίω, cū genit. Supra. Gal. ad Glauc. μικρὸν δ' ὑπεραίω τοῦ πυκνοτάτου χωρίου ὀπτηλίαι ἀσήμου. Paul. Ephes. 4, ἀναβὰς ὑπεραίω πάντων τῶν οὐρανῶν: vt & cap. 1, καὶ ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ αὐτοῦ ἐν τοῖς ἐπουρανίοις, ὑπεραίω πάσης ἀρχῆς: vbi vetus interpres exponit Longè super. Quùm autem absolutè ponitur, accipitur pro Sursum in cælis.

Ὑπερανωθεν, De loco superiori, Desuper.

Ἀνάγω, Præt. imperf. ἀνῆγον, Fut. ἀνάξω, Aor. 1. ἤναξα, Præt. medium ἦγμαι seu ἄγμαι absque augmēto. Iubeo, Hortor, Suadeo, Instigo. Od. ι.

Ἐρέπω, οὗμαι καίνος ἐπιπροΐει καὶ ἀνώγᾳ. Od.π, Αὐτὰς πτερνιώ δοιὰς τ' ἄλμας πάσαι αἰάξει. Od.χ, Δὴ τότ' ἔπειθ' ἱπποσύνη ἐπιπροΐει καὶ ἀνώξει. Præteritum autem medium ἀῶγα sæpe pro præsenti accipi solet. vt Odyss.γ, Ἀλλ' ἐς μὲν Μενέλαον ἐγὼ κέλομαί τε καὶ ἄωγα. In passiua quoque significatione reperiri testatur Hesychius, qui αἰώκτας exponit κελεύστας. licet ὦ ἄωχθε & αἰώχθω actiuâ significationem tribuat: nam κέλθω & κελεύσω interpretatur. Eustathius hoc verbum ab ἄω, id est αἴω derivatum esse scribit vt ex πρὸ, πρώγω.

Ἀνωΐω etiam pro eodē dicitur, vt Od.ξ, Ἀλλ' ἔγε μ' ἰωὴ καὶ πίμπλαθι βαιὸν ἀϋτῆς: item in eodem libro, Ἀγχοῦ δέ μιν ξυμὸς αἰὼν ἐταίρων ἀνίει. id est ἀναπαύει. Il.β, — τοῖσι δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη Εἰδομένη κήρυκι ἐπισπέρχουσα λαὸν ἀνώγει, populū iubebat silere. Hesych. Ἰωὴ ἀγὴ etiam ponit, quod interpretatur ἡσυχία. vulg. autem lexica Ἰωὴ ἀγά.

Ἀνωγή, ῆς, ἡ, Iussum, Adhortatio. ἀνάκλησις, Suid.

Ἄνωξις, εως, ἡ, Idem. Item βύλλωσις, Hesych

Ἀνωχμή, ἡ, ἀνάκλασις πρὸς τὰ ἔσω. Hesych.

ΑΞΙΝΗ, ης, ἡ, Ascia, Dolabra. Exponitur etiam Securis, quum tamen securim constet esse πέλεκυν, & ita constituenda sint duo diuersa securis genera. quum Homerus & Xenophon distinctè hæc duo ponant ἀξίνας & πελέκεις, Il. ε, Οἳ δ' ἐν πελέκεσσι καὶ ἀξίνῃσι μάχοντο. Xen. Hell. 3, πολλὰ δὲ ξίφη, πολλοὶ δὲ ἐλελίσκοντο, πέλεκεις δὲ πελέκεις καὶ ἀξίνας. Rursus Homerus Il.ρ, Ἀξίνῃσι δ' ὑλοτόμοισιν ἰαλέμῳ ἀμφὶ πελέκεσσι Μακρῷ, ἠΰτε φῶτε. Vult autem Eustathius ab ἄγω significante κλᾶν, id est Frangere, deriuatum esse ἀξίνη. intelligens videlicet à futuro ἄξω sumendam esse deductionem. Quòd si vera est hæc etymologia, non satis commodè videtur reddi nomine securis: si quidem à secūdo dicta est securis, ἀξίνη à frangendo.

C. Ἀξινομαντία, ας, ἡ, Diuinatio per securim seu ascia. Plin. lib. 36, cap. 19, Hoc dicuntur vti magi in ea quam vocant ἀξινομαντίαν.

Ἀξινάριον, ου, τὸ, item Ἀξινίδιον, diminutiua forma, Parua ascia, Dolabella, Securicula, secundum quosdam.

ΑΞΙΟΣ, ου, ὁ, Dignus. cum genitiuo, & tam in bonam quàm in malam partem: vt ἄξιος ἐπαίνου, Dignus laude: ἄξιος μέμψεως, Dignus reprehēsione. Xen. vno eodemque in loco vsurpat in vtranque partem: Pæd. 5, οὐκ ἂν ἐπαίνου σοὶ ἄξιος εἴην μᾶλλον ἢ μέμψεως. Vbi notandum poni datiuum σοὶ eodem modo quo in hoc eiusdem loco, ἐκπάζει ἑαυτὸν, ὅπου τῶν φίλων ἄξιος εἴη. Est autem ἄξιός εἰμι τούτου σοί, Dignus sum hac re tibi pro Mereor hoc à te. Ponitur verò datiuus hic cum ἄξιος & in malā partē: vt ἄξιος ἦν θανάτου τῇ πόλει, Dignus erat morte ciuitati. pro Iudicio ciuitatis. id est Dignum morte censebat ciuitas. Verùm sæpius sine hoc datiuo personæ ponitur, cum solo genitiuo. Demosth. in Midiam, λύξω πολλῶν θανάτων οὐχ ἑνὸς ὄντα ἄξιον. Idem ibidem, μῖσος καὶ φθόνος & ὀργή. τούτων γὰρ ἄξιά σοι ἐσμεν. Xen. Pæd. 5, ἄξια ἐπιμελείας, Digna studio & cura. ἄξια σπουδῆς, apud Plutarchum, & ἄξια λόγου πόλις, apud Thuc. Xen. Pæd. 4, εἰ δέ τι πλείου ἄξια ἐλάμβανον ὧν διεπονούμην, Res plurimo dignas, id est, Res maximi pretii, Res plurimi æstimādas, hoc est Pretiosissima quæq;. Dicitur etiā vir aliquis πλείου ἄξιος, sicut & ἄξιος τῶν πολλῶν apud Aristophanem. q. d. quantiuis pretii. cui opponitur οὐδενὸς ἄξιος, Nullius pretii. λύει γὰρ πολὺ τῶν μηδενὸς ἀξίων, apud Demosth. id est, Nullius autoritatis. Aliquando verò additur datiuus rei in hoc loquendi genere, vt ἄξιος πλείου ἢ πλούτου καὶ ζῆν, id est, Maximi faciendus tum nomine diuitiarum, tum nobilitatis. Interdum & datiuus personæ, vt ἄξιος πλείου πᾶσιν, Maximi faciendus ab omnibus. vel Qui maximi fit. sic ἄξιος μεγάλου πᾶσι, Magni faciendus. vel, Qui magni fit, Qui magno est in pretio apud omnes. Item πλείου ἄξιον pro Operæpretiū, vt apud Andocidem, ὃ μοι πλείου ἄξιον ἐγένετο, Quod mihi fuit operæ pretium fecisse. Apud Xenophontem autem, πλείου ἄξιοι κακῶσαι videtur dici pro οἷς πλείου ἄξιόν ἐστι κακῶσαι. Vtitur autē Budæus hac voce operæpretium in exprimenda etiam hac loquēdi forma ὅσου ἄξια μισῆ παρεῖναι: ex hoc Demosthenis loco, ἔστι δέ που ἐν ἀστοῖς ὅσου ἄξια δεῖ μισῆ ἐν ταῖς τόσαις παρεῖναι καμάτοις, id est (inquit Budæus) Quantum operæ pretium afferat ægroto, Quàm vtilis sit ægroto, Quanti æstimetur opera & cura muliebris circa ægrotum. Dicitur etiam aliquid esse πολλοῦ ἄξιον, vel ἄξιον τοῦ, πολλοῦ: vt πολλοῦ ἄξια χρήματα, apud Thucydidem. Xenoph. ἀπομν. 2, ἃ δὲ καὶ ὑμῖν δοκεῖ πολλοῦ ἄξια εἶναι, ὥστε πρίασθαι. Synes. ἄξιον τοῦ πολλοῦ τὸ χωρίον. Alicubi ἄξιος cum οὐκ commodius redditur Indignus, quàm Non dignus: vt apud Platonem epistola 7, οὐκ ἀξίως εἰσιόντας γέγονε τῇ πόλει, pro Indignus fuit dedecore. Aristot. Pol. 2, ὡς οὐκ ἴσων ἀξίως ὄντας, Tanquam qui indigni sint qui æquam cum cæteris portionem accipiant. vel, Tanquam indignum sit eos accipere. Alicubi ἄξια verti potest vtroque modo, vel Digna, vel Non indigna: vt ἄξια σαυτοῦ φρονεῖς, Te digna, vel Te non indigna, aut Quæ te decent. ‖ Ἄξιος autem cum infinitiuo, vt apud Isocratem in Paneg. οὐδὲν γὰρ ἂν, περὶ τούτων οὐκ ἄξιος εἴην μὴ πεῖραν. & apud Platonem in Apologia, τί ἄξιός εἰμι παθεῖν ἢ ἀποτεῖσαι, & apud Sophocleni, ἄξιος βιώσιμον τυχεῖν. Hom. Iliad. ξ, Ἦ ῥ' οὐχ ὧδ' αἶψα Προδώσουσιν Ἀχαιοὶ ἐμεῖο ἕκητι Ἄξιος. ‖ Dicitur etiam ἄξιόν ἐστι, cum infinitiuo, pro Dignum est, Æquum est. Decet, Par est. Aristot. Ethic. 3, ἄξιον ζῆν τὸν ἀνδρεῖον, Æquum est vt vir fortis viuat. Xenoph. οὐκ οἴει σοὶ ἄξιον εἶναι ὀπτᾶσθαι ὅπως δύνασαι; Idem, ἀξιόν ἐστι ἐμοὶ μισεῖν αὐτόν. Decet me eum odisse, Par est vt eum oderim.

Ἄξιος cum genitiuo pro αἰπάξιος, Æquiparandus, apud Homerum: vt Il. ϑ, — νῶϊ γ' οὐκ ἐθέλω ἴσα ἄξιοι ἔμμεν Ἕκτορος. & Il. ο, Νῶϊ γ' ἠμὲν πάντων Ζεὺς ἄξιον ἦμαρ ἔδωκε Νηῶν ἠδ' ἐμεῖο.

Ἄξιον, Æstimationem habens & pretium, Æstimabilis. Bud. interpret. Plut. οὐσίαν δραχμαίων ταλάντων ἀξίαν. Idem, οὔτε φυτῶν ἄξια τάλαντα πεντήκοντα, Valentia tribus talentis, Quæ æstimari possent tribus talentis. Xenophon Hell. 4, Φαρνάβαζος ἦλθεν ἔχων τοῦτο τὸ χρυσοῦ ἀξίωμα. Demosthenes autem dat nomini ἄξιος hac in significatione præpositionem εἰς cum accusatiuo: vt ἄξια σύμπαντα εἰς μυρίας δραχμάς. Idem, καταλιπὼν ὁ ξύλα καινὰ εἰς ὀγδοήκοντα μνᾶς ἄξια.

Ἄξιον, Pretiosum, Magni pretii, τίμιον. Xenophō Pæd. 3, καὶ φέροντες καὶ ἄγοντες ὅτι ἑκάστοις ἄξιον εἴη. id est πολυτελές. ‖ Habet verò & contrariam significationem apud Atticos. capitur enim pro εὐωνον (vt discimus ex Polluce, Suida, Eustathio, & aliis) id est Vile. vnde ἀξιώτερον & ἀξιώτατον, Vilius, Vilissimum. Lysias, καὶ ἀξιώτερον τὸν σῖτον ὠνήσασθε. Idem, ἡγεμόνας συμφέρειν ὑμῶν τοῖς σώμασι τούτων αἱρεῖσθαι μόνους, οἳς ἀξιώτατον τοὺς πολίτας. δεῖν γὰρ αὐτοὺς ὁμολογῆσαι ἐλάττονος πωλεῖν ἢ μισθώτερον. Aristoph. Equitibus, Οὐ πώποτ' ἀφύας εἶδον ἀξιωτέρας.

C. Ἀξιοβίωτον, Dignū viuere. οὐκ ἀξιοβίωτον εἶναι, apud Xen. Hell. 4, Indignū esse viuere, εἰ ὠμόσατο οὕτω μὲ οὐκ ἀξιοβίωτον εἶναι, id est, Vitā acerbam fore. Sic dicitur vt ἀβίωτον.

C. Ἀξιοζήλως, aduerb. Dignè æmulatione, id est Egregiè. Exponitur etiam Laudabiliter. Vide ζῆλος.

C. Ἀξιοζήλωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus æmulatione. Item, Non spernendus, Non negligendus, Bud. Ab ἀξιοζήλωτος tertia persona præteriti τῆ ζηλόομαι, fit ζηλωτός.

C. Ἀξιοθαύμαστος, ου, ὁ ἡ, Admiratione dignus, Admirabilis. Xen. Athen.

C. Ἀξιοθέατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Spectatu dignus, Visendus, apud Lucianum. Herodian. lib. 2, ἔσεσθε δὲ τῇ τῆς πλησίας αἰκίᾳ & πᾶσιν ὑμῖν ἀξιοθέατοι. Herodotus Ionicè vsurpat ἀξιοθέητος. A πλήσσω tertia singulari τῆ θήσομαι fit θητός.

C. Ἀξιοθρήνητος, ου, ὁ ἡ, Luctu dignus, apud Euripidem. Θρῆνος enim est luctus.

C. Ἀξιοκοινώνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus qui admittatur in societatem, Dignus cum quo societas contrahatur. Plato De republ. 2, δίκαιοι τὸ μὲ τῆς δικαιοσύνης μὴ πάνυ ἀξιοκοινώνητοι εἶναι.

C. Ἀξιόκτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus qui quæratur & possideatur, Digno pretio quæsitus, vel Quærendus iusto pretio, Bud. Xen. Pæd. 5, ᾧ δίκαιον ἦν ἢ ἐστὶν ἢ ἐσται ἀξιόκτητα ἐν χρείσσοσι μοι. Theodor. in Eccles. hist. ἡ δὲ βασιλὶς τῆς θεραπείας μισθὸν ἐξιόμενον ὃν ἐώμιζεν ἀξιόκτητον, χρυσὸν ἢ ἀργύριον. Fit ex ἄξιος & κτῶμαι, quod à κέκτημαι tertia præteriti τῆ κτάομαι formatur.

C. Ἀξιόλεκτος, Dictu dignus, Laudabilis. pro quo perpe-

ram apud Hesychium ἀξιόλεκτος scriptum esse manifestum est.

C. Ἀξιόλογος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus commemoratione, Memorabilis, Laudabilis. Item, Non aspernandus, Non pœnitẽdus, Alicuius pretii. Xenophon, τῇ δὲ πεζικῇ καὶ τῇ ὁπλιτικῇ τῇ φίλων βεβαιοῦντα εἶναι τὴν ἀξιολογωτέραν. Thucydides lib. 3, οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἐγκλήματα ἔχοντες ὁπλομαχίᾳ τε τῇ πεζομαχίᾳ ἀξιόλογα δοκοῦντα εἶναι. id est, vt scribit scholiastes, ἀπλῆ τινα καὶ ψιλικά.

Ἀξιολόγως, aduerb. Memorabiliter, Ita vt res sit commemoratione digna, Egregiè, Præstanter.

C. Ἀξιομακάριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus qui felix prædicetur, Dignus qui inter felices annumeretur. & ἀξιομακαριστότατος superlatiuus gradus apud Xenophontem in Apologia Socratis, Dignus qui inter felicissimos annumeretur.

C. Ἀξιόμαχος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad verbum, Dignus qui cum alio prælietur. Capitur pro Viribus par ad pugnam, Par cõserendæ pugnæ, In pugna æquiparans alium. Cum dativo vel præpositione πρός habente accusatiuum. Thucydides, ἀξιόμαχοι δοκοῦντες εἶναι τῇ Ἀργείων συμμαχίᾳ. Pausanias in Achaicis, ἡ Λακεδαιμόνιοι στασιάσαντες οὐκ ἀξιόμαχοι πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς εἶναι. Idem, ὁπόσαι πόλεις ὡς οὐκ ἀξιόμαχοι πρὸς τοὺς Ῥωμαίους ἦσαν. Notandum est verò & hostem hosti dici ἀξιόμαχον: & eius δύναμιν (id est exercitum) dici itidem ἀξιόμαχον: vt apud eũdem Pausaniam ἀξιόμαχοις δυνάμεσι πρὸς τοὺς στασιάζοντας. Fit autẽ ἀξιόμαχος à nomine μάχη, vnde & alia multa composita. Alii malunt à verbo μάχομαι.

C. Ἀξιομίσητος, ου, ὁ & ἡ, Dignus qui odio habeatur, Dignus odio. Plutarch. περὶ φθόνου, Μισοῦνται δὲ πολλοὶ δικαίως ὑπ' οἷς ἀξιομίσητοι καλοῦμεν. Μισῆν est odisse. tertia sing. præt. à passiuo μισεῖσθαι est μεμίσηται.

C. Ἀξιομνημόνευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus commemoratione, Dignus cuius fiat mentio, Memorabilis. Xen. Hellen. 4, ἡ τῶν πρόσθεν τὰς μὲν ἀξιομνημονεύτους γράψω, τὰς δὲ μὴ ἀξίας λόγου παρήσω. Vbi notãdũ ἀξιομνημονεύτους & ἀξίας λόγου, pro eodẽ poni, & ἀξίας λόγου idẽ valere quod & ἀξιολόγους compositũ. Verbi pass. μνημονεύομαι tertia singularis præteriti est μεμνημόευται, vnde μνημονευτός.

C. Ἀξιόνικος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus victoria, Dignus qui vincat. Vel, Idoneus ad victoriam adipiscendam, Vincere idoneus: Vel Qui victoriam emeruit & ea dignam fortitudinem præstitit, seu dignum robur. Xen. Pæd. 1, καὶ οὔτε ἀθλητὴς πολλὰ πονήσας καὶ ἀξιόνικος ῥᾳθύμως, αἰσχρῶς διαπλέοιτ' ἄν. Herodotus, ἀξιονικότατοι τῶν ἁπάντων Ἀθηναῖοι. Idem ἀξιονικότερος οὐδεὶς τοῦ Ξέρξεω ἦλθε τὸ κράτος. Iulianus imperator in quadam epistola, οὔτε ἵππου πρὸς θεῶν ἀξιονικότερον ἐς τοσοῦτον χάρματος καθεῖρξαι. Verbum νικᾶν est vincere, nomen νίκη est victoria.

C. Ἀξιοπενθής, ές, ὁ καὶ ἡ, Dignus luctu, Lamentabilis, apud Euripidem: qui & ἀξιοθρήνητος pro eodem vsurpat. nam & πένθος significat idem quod & θρῆνος, videlicet luctum.

C. Ἀξιόπιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Fide dignus, Dignus cui fides habeatur, Dignꝰ cui credatur. Refert in suis Apophthegmatis Plutarchus quendam dixisse de eo qui caput & barbam tingebat, τὸν ἄπιστον ἐν βριχῇ, μὴ νομίζειν ἀξιόπιστον ἐν πράγμασι. Exponit gramm. ἀξιόπιστος, ὁποτεοῦν ἱκανός: sicut ἀξιόχρεως, ὁ ὁτιοῦν χρῆναι ἱκανός. cui definitioni consentaneum est hoc quod aiunt dixisse Lycurgum, τὸ μὲν ἀξιόχρεων ἐν τῇ οὐσίᾳ, τὸ δ' ἀξιόπιστον ἐν τοῖς ἤθεσι κεῖσθαι. Interdum dicitur ἀξιόπιστος εἰς τινα: vt apud Xenophontem, ἀξιόπιστον εἰς ταῦτ' ἡγησόμεθα. quod exponitur, Dignum cuius fidei hæc committantur. ‖ Accipitur etiam ἀξιόπιστος (sicut & ἀξιόχρεως interdum) pro ἱκανός, & οἷός τε, Idoneus, Sufficiens. Plutarchus, καὶ ταῦλοχα πρὸς τοσαύτην ναυτικὴν ἀξιόπιστα. Est πίστις fides.

Ἀξιοπίστως, aduerbium, Cum fide sufficiente. In Pandectis ἀξιοπίστως ἀσφαλίζεσθαι, vt ait Budæus, est Idoneis sponsoribus cauere. quod de stipulante melius dicitur, vt Latinè Cauere sibi stipulantẽ dicimus aut emẽtem.

Ἀξιοπιστία, ας, ἡ, Fidei sufficientia, Fides idonea. Nazianz. μὴ ζήτει ἀξιοπιστίαν τῶν κηρύσσοντας ἢ τῶν βαπτίζοντας.

C. 2. Καταξιοπιστόομαι, F. ῶσομαι, (cũ genit.) perf. Fide indignũ [aliquẽ] iudico. Aut, Dico aduersꝰ [aliquẽ] quæ si deindigna sint. Nã alterã harũ signif. habere videtur in hoc loco quẽ Suid. affert. ἵνα δὲ μὴ δόξω μόνος τῶν τοιούτων αὐτὸς καταξιοπιστόω τινάς, μεταδώσομαι μιᾶς ἀποκρίσεως.

C. Ἀξιόποινος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus pœna, Qui pœnam meruit, vel Qui meritas dedit pœnas, Qui dignè punitus est. Item ἀξιόποινος, Meritas pœnas de aliquo sumens, Dignè aliquẽ puniens. Apud Spartanos erat Minerua ἀξιόποινος, teste Pausania. ποινὴ Græcis, est pœna Latinis.

C. Ἀξιοπρεπής, ές, ὁ καὶ ἡ, Qui dignitate præditus est, id est dignatione, Quem honor decet, Honore dignus (vt interpretatur Budæus) censens ex ἀξία (meo quidem iudicio) & verbo πρέπω compositum, non ex ἄξιος. Xenophon in Symposio, καὶ νῦν ἐν τῇ ἑορτῇ ἀξιοπρεπίσατε δὲ καὶ ὑμᾶς εἶναι τῶν παρεσκευασμένων· καὶ σῶμα ἀξιοπρεπίσατον μὲν ἰδεῖν τῆς πάλης ἔχει, ἱκανὸν δὲ μάχεσθαι παρέχειν. Exponitur etiam Dignitatem præ se ferens. ‖ Est subst. hinc factũ Ἀξιοπρέπεια, Dignitas, Amplitudo. ‖ Est aduerb. Ἀξιοπρεπῶς, Cum dignitate. vt idem valeant quod simplicia ἀξία & ἀξίως. Obseruaui tamen non pauca cum πρέπω composita nomina pro simplicibus accipi.

C. Ἀξιοσκέπτως, ου, ὁ & ἡ, Dignus cõsideratione seu animaduersione, Cõsiderandus. Xen. Hell. 5, ἐγὼ δὲ ἀκριβάμενος ὅτι καὶ μᾶλλα ἀξιοσκεπτότερα λέγω.

C. Ἀξιοσπούδαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus cura & studio, Dignus quem studiosè consectemur. Pro eodem dicitur σπουδῆς ἄξιος & ἀξιοσπούδαστος, sicut ἀξιόλογος & λόγου ἄξιος. Fit tamen ἀξιοσπούδαστος non ex ἄξιος & σπουδή, sed ex ἄξιος & ἐσπούδασται tertia singularis præteriti à σπουδάζομαι.

D C. Ἀξιοτέκμαρτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sufficientibus argumentis probatus. A tertia singularis præteriti verbi τεκμαίρομαι.

C. Ἀξιοφίλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus qui ametur, apud Xenophontem. A πεφίληται tertia singularis præteriti τοῦ φιλοῦμαι.

C. Ἀξιόχρεως, ω, ὁ καὶ ἡ, Qui soluendo est, Sufficiens ad soluendum debitum. Locuples, id est, Qui satisfacere potest. Vnde per translationem dicitur ἀξιόχρεως μάρτυς vt apud Latinos Locuples testis, pro Fide dignus. Apud Demosthenem ἀξιόχρεως ἐγγυητής, Philipp. 4. Plato in Apologia, ἀξιόχρεων ὑμῖν τὸν λέγοντα αἰσθέσθαι, id est, Dignum cui credatis, ἀξιόπιστον. Capitur etiã generaliter pro Sufficiens alicui rei vel incœpto, Par alicui rei, Idoneus ad aliquid, Dignus. Ponitur autem ἀξιόχρεως interdum per se, interdum cum infinitiuo, interdum cum præpositione εἰς accusatiuo iuncta. Xenophon Pæd. 7, ὁπόσοι ὁπλομαχεῖν ἦσαν καὶ ἀξιοχρεώτατοι αὐτοῖς ἐδόκουν καινοὶ εἶναι καὶ πόνων καὶ αἰσχρῶν. Demosthenes Olynthiaca 3, τῶν δ' ἄλλων οὐδενὸς ὄντος ἀξιόχρεω πρὸς τὸ πρᾶξαι τῶν ἡμῖν αἰτίων. Idem, οἰόμενοι αὐτοὶ ἀξιόχρεως εἶναι τῷ Φιλίππου ξένοις πρὸς τὰ παρόντα. Herodotus, ἀξιόχρεος δοκῶ ἐμαυτῷ θώϊα. Pausanias, ἀμφορεὺς δὲ ἡ καλπὶς ἐστὶν ἀοχτίκτων πίθοις εἰς ἄμιλλαν ἡμῶν· ἀπὸ ἀξιόχρεως; Ex ἄξιος fit & χρέος quod est debitum. Vide Ἀξιόπιστος paulo antè.

Ἀξιόχρεως, Satis amplus, Non aspernandus, Non pœnitendus. Apud Athenæum, ἐξουσία μέγεθος ἀξιόχρεων ἔχουσα, id est lustã magnitudinẽ, quod est ἀξιόλογον. Sic πρὸς ἀξιόχρεως apud Thucydidem exponitur Iustus apparatus. secundum scholiastem ἀστραλής. Idem alibi apud eundem ἀξιόχρεων exponit μεγάλων.

G Ἀξιόχρεον cum ο in fine Suidas barbarum esse ait. citatur tamen pluralis ἀξιόχρεα ex Luciano, à singulari ἀξιόχρεος.

Ἀξιοχρέως, aduerbium, Sufficienter. ἱκανῶς, vt habet Hesychius. Nisi fortè legendum est apud eum ἀξιόχρεως & ἱκανῶς.

Composita autem in quibus perditur ο nominis ἄξιος, sunt hæc.

C. Ἀξιάγαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Admiratione dignus, Admirabilis. δίκαιοι ἀξιάγαστοι apud Syn. Ex ἤγασται tertia præteriti ab ἀγάζομαι fit ἀγαστός. Est autem ἀγάζομαι Admiror.

C. Ἀξιάκουστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus auditu, Dignus qui audiatur. Xen. ἀξιοθέατά τε καὶ ἀξιάκουστα, Digni qui spectentur pariter & audiantur. ‖ Sonat ἀξιακουστὸν etiam Memorabile. quod enim est memorabile, auditu dignũ

est. Ex ἤκω, tertia sing. præter. ab ἀκούομαι fit ἀκουστός.

C. Ἀξιακροάτης, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem, Dignus auditu. Xenophon Lacedæmoniorũ politia, χορὸς ἀξιακροατοπάτης καὶ ἀγὼν ἀξιοθεατοπάτης. Ab ἀκροάομαι tertia sing. præteriti ab ἀκροῶμαι fit ἀκροάτης.

C. Ἀξιαμνήμων, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus commemoratione, Dignus qui commemoretur, Memorabilis, Commemorandus. Herodotus non semel vtitur, sed Ionicè scribẽs ἀξιαπόμνημος: vt ἀξιαπομνημότατα ἔργα, maximè memorabilia. Fit ex ἀπόμνημι tertia præteriti ab ἀφομνοῦμαι. Pro eodem dicitur ἀξιομνημόνευτος.

C. Ἀξιέπαινος, ου, ὁ καὶ ἡ, vel Ἀξιεπαίνετος, Laude dignus, Laudabilis, Prædicandus, Commendabilis. Xenoph. Pæd. 3, ἐπεὶ μέντοι γε, εἰ ἕκαστος τὸ μέρος ἀξιέπαινον πεποιηκὼς, τὸ ὅλον αὐτὴ καλὸν ἔσχεν. Fit autem ἀξιέπαινος ex ἄξιος & ἔπαινος: at verò ἀξιεπαίνετος, ex ἄξιος & ἐπαινετὸς formato ab ἐπήνεται tertia præteriti verbi passiui ἐπαινοῦμαι.

C. Ἀξιεπιθύμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus qui expetatur. ἐπίεκτος, Varin.

C. Ἀξιέραστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus qui ametur, Amabilis. qui à Xenophote dicitur ἀξιοφίλητος. nam ἀξιοφίλητος est ἄξιος φιλεῖσθαι, vt ἀξιέραστος est ἄξιος ἐρᾶσθαι. ab ἤρασται tertia singularis præterim à passiuo ἐράομαι. Apud eundem Xenophontem, πάνυ ἀξιέραστα. & apud Plutarchum in Romulo, ἀξιέραστον αὐτὸν θεῷ μνηστῆρα, Dignam visam deo quæ ab eo amaretur, vel dei amorem emeruisse.

c. Ἐπαξιέραστος, ν, ὁ καὶ ἡ, idem, apud Philon. De V. Mos.

C. Ἀνταξίοστος, ου, ὁ, Æquiparandus, Æqualis pretii: vt χρυσὸς οὐκ ἀνταξίοστος τῇ ἀρετῇ, Aurum non est æquiparandum cum virtute. Hom. Il. α, ψυχῆς ἀνταξίοστον, Cum anima æquiparandum, Tanti faciendum quanti anima. Idem, Il. λ, Ἐπεὶ οὔ τοι ἔπλετο πολλοῦ ἀνταξίοστος ἄλλων. Xenophon, πολλῶν οἰκετῶν εἶναι ἀνταξίοστον εἶναι, Existimo multorum seruorum instar esse. Rursus apud Homerum Iliad. α, ἀνταξίοστον ponitur sine genitiuo, pro Æqualis pretii, ἴσον τῇ τιμῇ, τὸ ἰσότιμον.

C. Ἀνταξίους, ου, ὁ, Indignus. Plato Epist. 7, οὐκ ἀνταξίους ἀκοῦσαι νέῳ καὶ μὴ νέῳ, Non indignum est iuuene & non iuuene, audire. Eodem vtitur in lib. De leg.

Ἀνταξία, ας, ἡ, Indignitas, in vulg. lex.

C. Ἔνταξίος, Dignus vt ἀνταξίως γάμου apud Sophoclem, Gregorius, πῶς πρὸς οἷσιν ὄλοισιν ὀλοιὸν ἐς φυγὸν τὸ ἀνδρὸς ἀνάξιον, Dignius & magnificentius. Bud.

Ἐναξίως, Dignè, Pro dignitate & merito. Nazianz. τῶν καλά ζητῆς ἐναξίως.

C. Καταξίως, Dignè, pro Dignitate: vt καταξίως ἐμοῦ, apud Sophoclem, Pro mea dignitate.

Ἀξίως, aduerbium, Dignè, Pro dignitate. Ponitur interdum sine casu: vt apud Isocratem in Panegyrico, πῶς μὲν οὖν ὑμᾶς ἀξίως δυνατὸν ἔσται περὶ τῶν πραγμάτων εἰπεῖν. Demosthenes Philipp. 2, πάντες μὲν οἱ γνώμενοι λέγειν, ἀξίως δ' οὐκ ἔστιν οὐδεὶς δεδυνῆσθαι. Frequentius autem cum genitiuo vt apud eundem Isocratem καθ' ὑπόθεσιν, in eadem sententia exprimenda, ὃς οὐκ ἀξίως ἂν λέγοι τῶν πραγμάτων. Idem in Panegyrico, ἐγὼ δ' ὑμᾶς καὶ τῶν πραγμάτων ἀξίως ἔτι τοῦ καὶ τῆς δόξης τῆς ὑμετέρας. Vnde existimare possit aliquis in locis illis prioribus post ἀξίως subaudiendum reliquisse Isocratem & Demosthenem genitiuum τῶν πραγμάτων. Capitur autem tam in bonam quàm in malam partem, sicut & ipsum nomen ἄξιος. Isocrates in Archidamo, σκοπεῖσθαι δ' ὅπως ἀξίως ὑμῶν αὐτῶν πολεμήσομεν. Demosthenes Olynth. 3 πράττειν ἀξίως ὑμῶν αὐτῶν. Citatur item ex Platonis Apologia, πράττων ἀξίως ἀνδρὸς ἀγαθοῦ, pro Faciens vt decet virum probum, Viri probi tungens officio. Nisi fortè πράττειν aliter hic exponi potest. ἀξίως τῶν καλῶς τι πεπαιδεῦσθαι, Pæd. 5. In malam autem partem, vt ἀξίως τῷ ἀδικήματος apud Æschinem, Pro dignitate sceleris. id est, Vt meretur scelus. Quidam vertunt Pro magnitudine sceleris. Quum autem dicunt ἀξίως λόγου, non debet ἀξίως verti Pro dignitate. sed ἀξίως λόγου, Dignè commemoratione, id est, Ita vt res sit vel fuerit vel esset digna commemoratione, aut memoratu. vt, ἀξίως λόγου μαχόμενοι, Pugnantes ita vt res foret memoratu digna, id est Pugnã memoratu dignam edentes. Dicunt pro eodem ἀξιολόγως vno verbo.

Ἀξίως pro Δεόντως, Vili pretio: vt ἀξίως πεπράσατο, apud Pollucem.

Ἀξία, ας, ἡ, Dignitas eo sensu quo dicitur Pro dignitate rei, id est, Vt res meretur. Demosthenes aduersus Midiam, τὸν κατ' ἀξίαν τοῦ πεπραγμένου δεῖν λαβεῖν. κατ' ἀξίαν, Pro dignitate, Pro merito, vel meritis, Isocrates in Areopag. τὸν δὲ κατ' ἀξίαν ἕκαστον τιμᾶσθαι. Sic apud Platonẽ, κατὰ τὴν ἀξίαν ζημιοῦσθαι. Dicitur & πρὸς ἀξίαν: vt τῷ πρὸς ἀξίαν διαιρέτῃ, id est, eius quod pro cuiusque dignitate est. Et ὑπὲρ τὴν ἀξίαν, Vltra quàm meremur, Quæ merito nostro maiora sunt, apud Areopagitam. Et παρὰ τὴν ἀξίαν, Præter dignitatẽ, id est Indignè, Immeritò: vt παρὰ τὴν ἀξίαν δίκην φεύγω. & cum genitiuo apud Demosthenem Olynth. 2, ἃ οἱς οἱ παρὰ τὴν αὐτῶν ἀξίαν δεδεκαωκόσι Θετταλοί.

Ἀξία, Dignitas, id est Dignatio (inquit Budæus) ἀξίωμα. Demosthenes Pro corona, τὸ φρόνημα ἀφεῖναι καὶ τὴν ἀξίαν τὴν ἑαυτῆς. Cui significationi vicina est ea qua dicuntur οἱ ἐπ' ἀξίας, Magistratus. Lucianus, καὶ πῶς ἐπ' ἀξίας πρὸς διερμηνεύοντες. Sic dicitur vt οἱ ἐπ' οὐσίας.

Ἀξία, Æstimatio. Xenophon Pæd. 8, τὰ γὰρ πολλὰ δοκοῦντα ἔχειν, μὴ κατ' ἀξίαν τῆς οὐσίας φαίνεσθαι αἰφνιδίως τοῖς φίλοις, ἀλλὰ δηλείαν ἕκαστα διὰ παντὸς ἀπέχειν. Apud Basilium in epistolis κατ' ἀξίαν ἁπλῶς exponitur Æstimatu vile. Plato De leg. 9, τὴν δὲ τῆς βλάβης ἀξίαν, ἥτις δικαιοῖ, ἥτις πλάτους ἀξίας οἱ δικασταὶ τιμήσουσιν. Citatur & ex Xenophonte ἀξίαι plurali numero, εἰσί τινες ἀξίαι φίλων, pro Sunt quædam amicorum æstimationes & valores. Sed non satis Latinum est vocabulum valor.

Ἀξία, Iustum pretium. Xenophon, οὐδενὶ ἂν μὲν ὀπτὸν πωλεῖν κατὰ δεῖπνον, ἀλλ' οὐδ' ἂν ἔλαττον τῆς ἀξίας λαβεῖν. id est Minus iusto pretio, inquit Budæus. Et apud Æschinem τῆς ἀξίας ἀποδίδοσθαι, Iusto pretio vendere, vt ait idem. Et apud Aristotelem Ethic. 9, τὸν ἀξίαν ζητεῖν pro Indicare, quod institoris est & venditantis merces. Dicitur pro eodem ἀξιωτῶ vna voce. Item σύλλα, Iusta merces, Digna merces, Aristot. Ethic. 9, οὐ γὰρ πρὸς χρήματα ἡ τοιαύτη ἀξία μισθοῦται, pro Neque enim digna merces philosophiæ pecunia rependitur, Budæo interprete. Sciendum est autem ἀξία in huiusmodi loquendi formulis posse pro substantiuo nomine accipi (sicut in locis modò citatis in quib⁹ Æstimationẽ interpretati sumus) vt ἀξία sit pro ἀξία τιμή: vel subaudiri nomen τιμή, vt ἀξία censeatur adiectiuũ. At verò in hoc loquendi genere quod est apud Lucianum, ἀποτίνειν τὴν ἀξίαν, & ὑπέχειν τὴν ἀξίαν, constat ἀξίαν non esse substantiuum nomen, sed adiectiuum, & substantiuum ζημίαν debere subaudiri post ipsum, vel δίκην. Dicitur autem τὴν ἀξίαν ἀποτίνειν, vel ὑπέχειν à Luciano, Qui dat meritas pœnas, Qui dat pœnas quas meretur, vel, quibus dignus est. Est defectuosa loquutio (inquit Budæus) τὴν ἀξίαν ἀποτιθέναι ἢ ἀπολαβεῖν. hoc est, ζημίαν τὴν ἀξίαν καὶ ζημίαν. Exemplum autem τῆς ἀξίας ἀποτιθέναι, item τῆς τὴν ἀξίαν ἀπολαβεῖν non ponit Budæus: sed eadem esse videtur ratio in hoc genere loquendi, ἀξίαν ἀποδίδοναι, quæ est in isto Xenophontis loco, Pædiæ 4. ὧν δ' ἕκαστος ἄξιος ἐπιδοὺς παρ' ὧν σοφίαν πρίωμαι, πῶς τὴν ἀξίαν ἐκάστῳ ἐν λόγῳ καὶ ἔργῳ τιμὴν ἀποδίδωμι.

Ἀξιότης, τητος, ἡ, pro ἀξία, Dignitas, Dignatio.

¶ Ἀξιόω, ῶ, Dignum esse censeo, Dignor. Cum genitiuo, vt apud Sophoclem ἠξίωσαν scholiastes exponit ἄξιον ἡγήσαντο: & apud Thucydidem ἀξιῶ scholiastes itidem explicat ἀξίους ἡγοῦμαι. Sic ἀξιοῦσιν αἱ πρὸς πάντων, Omnia sibi vendicant, Dignos se existimant qui accipiant omnia. In malam etiam partem, vt apud Demosthenẽ Pro corona, ὧν ἆρ' τις οὐκ ὀρθῶς συμβουλεύσεται ὑμῖν θεραπεύσασθαι, τῆς μεγαλοψυχίας ἀπιμίας ἀξιώσαντι, id est, Dignus ea censuerit is. vel potius, Ea affecerit vt dignos. Plato in Apologia, οὐκ οἶδα μὴ ὑμῶν ἀξιοῦσι κακεδοκιστής. Sæpius cum infinitiuo, pro Dignum esse iudicẽ (eo modo quo dixit Virgilius, — si credere dignũ est) Æquũ esse cẽseo. Aristoph. in Pluto, σὺ γὰρ ἀξιοῖς βελτίω πρᾶγματ' ἢ σοφὸν εἶναι Xen. ἀξιοῦσιν αἱ πόλεις τοῖς ἄρχειν ὡς τὸ πολὺ τοῖς οἰκήτορας χρῆσθαι. Luc. in Anach. τοῖς δικαίοις πόνοις κατεγνωσμένοι αὐτοὶς ἀξιοῦμεν. vbi ἀξιοῦμεν quidã non vertũt ea quũ existimamus, sed Operæpretium esse existimamus,

Nonnulli, Volumus. Sic & ἀξιῶς quidam vertunt Vis in illo Aristophanis loco quem proximè citaui, item in hoc Isocratis (& in similibus) in Archidamo, εἰ δὲ μηδεὶς ἀξιοῖ ὑμᾶς ἀξιώσεως ζῆν ἀποστερούσης τῆς παιδείας. At μὴ ἀξιῶ est Indignum censeo, Indignor. Aristot. Pol. 5. de tyrannis loquens, διὸ καὶ τοῖς ἐπιτηδείοις πολεμοῦσιν, ὡς βλαβεροῖς ὄντας τῷ ἄρχοντι, οὐ μόνον δίκην τὸ μὴ ἀξιοῦν ἄρχεσθαι δεσποτικῶς, id est, Quòd indignum censeant se dominico imperio parere. pro δίκην τὸ ἀξιοῦν ἄρχεσθαι μὴ δεσποτικῶς. Pausanias in Messenicis, οὐκ ἠξίου τὸν ἄνδρα ἰδιωτεύειν, Indignabatur. Thucydides, ὑμᾶς οὐκ ἀξιῶν τὰ μὴ δίκαια ἐν ὀρίοις διαφέρειν. Item ἀξιῶ (inquit Budæus) Perhibeo, Existimari volo, Talem me esse prædico. Arman. ἀναδ. 2, αἱ πᾶς διαπὶ Ἄργους τῆς Ἡρακλείδων ἠξίου. Sic fermè Thucydides, καὶ τὰ νῦν παλαιὰ καὶ μέγιστα ὧν ἴσμεν ἠξιώσαμεν, Dignos nos esse censuimus qui tales nos exhiberemus. Quæ exempla Budæus affert. Videtur autem ἀξιῶ itidem pro Existimari volo, & Talem me esse prædico, sumi in hoc quoque Plutarchi loco, οὐ πλούτου μόνον ἀλλὰ λόγου ἠξιοῦσιν, ἀλλ' εἰ μή, &c. Exponitur ἀξιῶ & per verbum Peto, seu Postulo, quæ significatio finitima est supradictæ, pro Æquum esse censeo. quum enim ἀξιῶ vertitur Peto seu Postulo, intelligendum est Peto vt rem quam æquam esse iudico: vt, χρόνον ἠξίουν λαβόντες ἀπολογήσασθαι, Petebant sibi dari spatium ad respondendum iis quæ obiecta ipsis erant. Aliquando copulantur ἀξιῶ & δικαιῶ, item ἀξιῶ & δίομαι. Demosthenes Pro corona, οἵτινες ἀξιοῦσιν καὶ δικαιοῦσιν αὐτὸν πιστεύειν τοῖς λόγοις. Idem ibidem, ἀξιῶ δέ μου πάντων ὁμοίως ὑμᾶς ἀκοῦσαι. Idem rursus ibidem, ἀξιῶ δ' ἐγὼ δίκαιον τοῦτο μεμνῆσθαι ὑμᾶς.

Ἀξιῶ, Existimo, Puto. Plato in Apologia Socratis, ἀξιώσατε καὶ ὑμεῖς δίκαιος μου κατηγόρους γεγενῆσθαι. Citatur item ex Herodoto, ἀξιόω ἀδικεῖσθαι pro Iniuriam mihi fieri arbitror. Item apud philosophos pro δοξάζω καὶ δογματίζω, & quasi axioma constituo, vel ὑποτίθεμαι. quod nostrates dicunt, Ego id pro vna maxima pono. quasi pro vno axiomate. Ita Budæus, citans hunc Aristotelis locum in problematis sect. decimaseptima, τὸ μὲν δὴ παρ' ἀριθμῶ τοὺς αἴτους ἀξιοῦν εἶναι ἀεὶ δύο γινομένους, θύρας.

Ἀξιῶ, Indico, quod institoris est & venditantis merces. Plato De legibus lib. 11, ὁπόσοι αὖ πωλῶν ἀξιοῦσι τὸ πωλούμενον. Aristoteles autem ἐπαξιῶ τοῦτο dicit pro Indico. Bud.

Ἀξιοῦμαι, οῦμαι, passiuum, Dignus censeor, Dignus existimor vel habeor: vt apud Plutarchum in Publico ἀξιοῦμαι βουλῆς, Dignus habitus senatu, id est, Dignus habitus qui in senatum reciperetur. Item ἀξιοῦμαι vel ἠξιωμένος πάντων, Qui hæc emeruit, Qui hæc est consequutus tanquam iis dignus. ἀξιοῦμαι τιμῆς, Affectus honore, Quo dignus est habitus, Quem dignari sunt alii honore. ἀξιοῦμαι κοινῆς τραπέζης, Dignus habitus qui ad communem mensam admitteretur. ἀξιοῦμαι δωρεῶν, Donatus muneribus quibus dignus censebatur. Sunt autem necessariæ hæ aut similes periphrases ad exprimendam vim Græci verbi: non solent tamen semper adhiberi, nam ἀξιοῦμαι δωρεῶν vertitur breuius à quibusdam, Muneribus honestatus. & ἀξιοῦμαι κοινῆς τραπέζης, Ad communis mensæ honorem admissus. Itidem ἀξιοῦμαι ζημίας (vbi notandum ἀξιοῦμαι in malam partem capi) Affectus supplicio. pro Dignus iudicatus qui afficeretur supplicio. Cicero Dignari posuit passiua significatione, Græco ἀξιοῦσθαι planè respondens. De oratore lib. 3, Res complures dissimiles, quæ tamen simili laude dignentur, ὅμοιος δὲ ἐπαίνῳ παρομοίῳ ἀξιούμενα.

Ἀξίωμα, ατος, τὸ, Dignitas, Autoritas, Amplitudo. Demosthenes, ὡς δὲ τὸ τῆς πόλεως ἀξίωμα καθῶν αἰφνιδίου εἰς τοὺς ἀμφικτυόνας. Euripides, Τὸ δ' ἀξίωμα κἂν κακῶς λέγῃ τὸ σὸν, Πείσῃ. Vnde οἱ ἐν ἀξιώματι dicuntur (vt & οἱ ἐν ἀξιώσει & οἱ ἐν ἀξίαις) Magistratus, Qui honores gerunt. vel Primates. vnde & εἰς ἀξίωμα προάγειν, Honoribus augere, Ad honores prouehere. ‖ Huic significationi est affinis hæc quam ponit Budæus ex Constantino in Grammatica, vt capiatur pro autoritate, id est

dicto vel scripto magni alicuius autoris. Iocus Constantini est, πολλὰ γὰρ ἀδεικτὰ ἀξιώματα τῶν ποιητῶν εἰς βεβαίωσιν τῆς ἀληθείας. Item pro senatus autoritate Gazam vsurpasse annotat.

Ἀξίωμα apud dialecticos, Enuntiatio vel Enuntiatum, Quicquid enuntiatur, Effatum, Pronuntiatum. Nam his omnibus modis Cicero interpretatur hoc Græcum vocabulum, vt videbis in meo lexico Ciceroniano Græcolatino. Gellius prolopquium vocat. Donatus in Terentium annotat ἀξίωμα esse sententiam vel enuntiationem quæ vno verbo nexam contineat & perfectam intelligentiam, eamque à veteribus Verbum appellatam. Verba ipsius Donati proferam, enarrans enim hunc Terentii locum in Andria, Quin tu dic vno verbo, Vno verbo, ἀξιώματι, vna sententia. Nam ἀξίωμα sententia est, vel enuntiatio vno verbo nexam continens & perfectam intelligentiam. ἀξίωμα enim constat ex nomine & verbo. Ité in hunc Eunuchi locum, Vtinam istuc verbum ex animo ac verè dicere. Verbum, inquit, pro dicto. Sed propriè ἀξίωμα, id est sententia vel enuntiatio quæ vno ligatur & astringitur verbo, verbum à veteribus dicebatur. Item in locum illum Adelphorum, Non meum illud verbum facio. Nũc verbum inquit, pro ἀξιώματι posuit, quod vno stringitur verbo. Idem alibi, Completæ, inquit, sententiæ pronuntiatio ἀξίωμα nominabatur. Plutarchus in Platonicis quæstionibus, τὸ δὲ ῥῆμα καὶ πτῶμα ποιεῖ τὸν προφέροντα πτῶσιν ἀληθῆ καὶ τὸ ψεῦδος ἀφορίζων συνέστησεν οἱ μὲν φάσεις, οἱ δὲ ἀξίωμα, Πλάτων δὲ λόγον προσηγόρευε. Cicero itidem dicit, Itaque contendit omnes neruos Chrysippus vt persuadeat omne ἀξίωμα aut verum esse aut falsum. Item alibi, Licet enim Epicuro concedenti omne enuntiatum aut verum aut falsum esse non vereri, &c. Notandum est autem Plutarchum in loco quem modo citaui, φάσιν generaliter dicere ἀξίωμα esse φάσιν, non certum genus φάσεως. quidam tamen φάσεις ἀπλᾶς siue αἰαπόφατους appellari putarunt ἀξιώματα potius quàm παρὰ ἀπόφασιν διοριστικάς. sed Alexander in librum Topicorum 8, Aristotelis, ostendit vtraque ab eo dici ἀξιώματα. Quid autẽ thesis ab axiomate differat, vide apud Budæum in prior. annot. in Pandectas ex Ioanne Grammatico.

Ἀξιωματικός, ὀν, ὁ, Habens ἀξίωμα, id est Autoritatem. Autoritate præditus, Autoritatis plenus, vel autoritatis & dignitatis, Plenus maiestatis, Augustus. Dionys. Halicarn. de Isocrate, ὑψηλότερός ἐστι Λυσίου καὶ τῷ ἐμβριθείᾳ, καὶ μεγαλοφρονεστέρῳ μακρῷ, καὶ ἀξιωματικωτέρῳ. Plutarchus De musica, ἐπὶ τὴν μὲν τὸ μεγαλοφρονεστικὸν καὶ ἀξιωματικόν, ἡ δὲ τὸ παθητικὸν ἀποδίδωσι. Ité, Dignatione & maiestate venerandus, Dignitate oris præditus, vt apud Plutarchum de Pompeio loquentem. ‖ Ponitur etiam τὸ ἀξιωματικὸν subſtantiuè pro Amplitudine & dignitate, vt ait Budæus. Idem in Commentariis scribit, Autoritas est ἀξίωμα, τὸ ἀξιωματικόν, τὸ κῦρος, ἡ πίστις, vt autoritas instrumenti.

Ἀξιωματικοί, Qui in dignatibus sunt constituti. Bud. ex Paul.

Ἀξιωματικῶς, aduerbium, Cum autoritate, Cum dignitate. ‖ Item apud dialecticos ἀξιωματικῶς τι λέγειν, Aliquid vt axioma ponere, quod nostrates dicunt Aliquid pro vna maxima ponere. Bud.

Ἀξιώσεως, εως, ἡ, Idem quod ἀξίωμα. vnde εἰ ἐν ἀξιώματι & εἰ ἐν ἀξιώσεως itidem sunt, videlicet Primates vel Magistratus. ‖ Est etiam Amplitudo, vt ait Budæus. A Suida exponitur ζημία in quibusdam locis quos citat. ‖ Et ἀξίωσιν Plutarch. in Cæsare non semel vocat postulatum, vt ait idem. ‖ Apud Thucydidem autem ait ἀξίωσιν esse Existimationem vel præsumptionem & fiduciam sese non spernentis. Locus Thucydidis est hic, καὶ εἰ ὀλιγωρότερον ἢ πολλοὶ ἐς σφᾶς αὐτοὺς τὴν ἀξίωσιν ποιοῦνται εἰλήφασι, μᾶλλον ὄχλῳ Ἀθηναῖοι ὄντες Πελοποννησίων ἐκράτουν. Schol. autem ἀξίωσιν hic exponit πίστιν. Quidã verò ἀξίωσιν λαμβάνειν hic vertũt Sibi tribuere vel assumere: vt & apud Plut. in Pericle, οὐκ ἐῶ ἄδικος ἀξίωσις αὐτὸν, pro Non iniuria id sibi assumebat. Citatur ex eodẽ Thuc. ἀξίωσις τοῦ ὀνόματος pro σημασία. Præterea ex Hermog. pro

pœna, ex Æschine pro instituto. sed alii aliter accipiũt apud vtrunque. Æschinis locus est hic in Ctesiphontẽ, καὶ τὼ ἀξίωσιν ταύτην εἶεν λαβόντε ἡμᾶς. A

Ἀξιωτέον, aduerb. positiuum, Existimandum est.

C. ΑΝΤ ἀξιόω, ῶ, Vicissim peto, Vicissim postulo, Bud. At in vulg. lex. Græcol. ἀπαξιῶ τὰ ὅμοια citatur ex Thucyd. pro Paria rependo. sed locus examinandus est.

C. Ἀπαξιόω, ῶ, F. ώσω, Dedignor, Non dignor, Indignũ iudico, Contemno. poniturque interdum absolutè, vt, μηδένας ἀπαξιούτω ἢ τύχης πλάσμα νομίζεσθαι, ὅτι, &c. Interdum cum infinitiuo, vt apud Herodian. lib. 7, τὸ δὲ πλῆθος ἐκάστοτε ηὔξετο, τῶν μὲν πατρίων δήμου ἀπαξιούντων ὀλίγον καταφρονητέον εἶναι. Interdum cum accusatiuo, vt apud Appian. ὁ δὲ δῆμος τὸν Μάριον μισοῦντα τὴν ὑπατείαν οὐκ ἐχειροτόνησε, τὸν ἄνδρα ἀπαξιῶν, ἀλλὰ τὸ φρόνημα δεδιὼς αὐτοῦ. Plut. De defect. or. καὶ τὴν αἰωμαλίαν ἐῶ σοὶ τὸν θεὸν ποιεῖν, τῶν μὲν ἀποσοφιζόμενον καὶ ἀπαξιοῦντα τὴν καινίαν, τῶν δὲ πάλιν αὖ σεβομένων, Auersantem & aspernantem vitia. vt Turn. interpretatur. Interdũ cum genitiuo rei & accusatiuo personæ, vt apud Aristot. De mundo, οἱ μὲν αὖ τὴν τῶν καλλίστων ἀπαξίωσιν. Ἀπαξιῶν, Renuens, Inuitus, Dedignans. Plut. αὐτὸ τὸ Μίλωνος μεταβαλεῖν ἐδόκουν φεύγειν ἀπαξιοῦντος. vbi Bud. μεταλαβεῖν quoque legi posse existimat, & Indignari apud Lat. lic etiã accipi annotat. Ἀπαξιόω Hesychius exponit quoque ὑποφαυλίζομαι.

Ἀπαξίωσις, ως, ἡ, Dedignatio, Plin. Contẽptio, Despicientia, Cic. καταφρόνησις, Suid. Polyb. ὁ δὲ Φίλιππος ἐδυσχέραινε διὰ τὴν τῶν Κερκυραίων ἀπαξίωσιν.

C. Ἐπαξιόω, ῶ, F. ώσω, Postulo, Rogo: vt vulg. lex. apud Sophocl. interpretantur.

C. ΚΑΤ ἀξιόω, ῶ, Dignor, Dignum iudico. πρὸς ἀξιῶ. Suid. οἱ μὲν κατηξίωσαν τὸν Τίμαρχον, ὡς τὸ σωτηρίαν αἰτῆσαι πρὸς ἐμέ, οὐ προσεδέξατο. In passiuis lignit. plerũq; cũ genit. cõstruitur, & significat Dignus iudicor aut sum qui &c. vt Lucæ 7, καταξιώθητι εἰσφυγεῖν ταῦτα πάντα. Etiamsi de 20, οἱ καταξιωθέντες τῆς αἰῶνος ἐκείνου τυχεῖν. Interdũ cum genit. vt 2. Thess. 1, εἰς τὸ καταξιωθῆναι ὑμᾶς τῆς βασιλείας τοῦ θεοῦ.

Ἄορ, ρος, τὸ, Ensis, vel Ἄωρ: cum α vel ᾱ. nam etiã producitur. Od. κ, Σπασσάμενος τανύηκες ἄορ παχέος περὶ μηροῦ. Eodem lib. Ἀλλ' ἄγε δὴ κολεῷ μὲν ἄορ θέο. In eodem, Ὅππότε Τυδείδης ἄορι πλήξειε νέεσθαι. Quibus in locis corripitur α, sicut & in aliis multis. Sic apud Hesiod. — ἐρυσσάμενος ἡὲ ἄορ ὀξύ. At producitur cum alibi, tum Il. υ, Τὸν μὲν δουρὶ βαλὼν, τὸν δὲ ξυνὸν ἄορι πύψας. Sic autem & in compos. producitur α, vt in proxime sequente χρυσάωρ. Cæterùm ab ἀείρω deducit ἄορ Etym.

C. Χρυσάωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, Ensem aureum gestans. Hesiodus, - Ἀπόλλωνα χρυσάορα γείνατο Λητώ. Sed puto accipi (intelligendo ex parte totum) prọ eo qui splendida arma gestet. Suidas habet etiam accusat. χρυσάορον, quem exponit non solùm χρυσοφόρητον, sed etiam χρυσοποίητον.

Ἅπαξ, aduerbium, Semel: vt οὐχ ἅπαξ μόνον, ἀλλὰ δὶς καὶ τρὶς, Non semel tantùm, sed bis atq; adeo ter. Od. μ, — ὅτε τ' ἄλλοι ἅπαξ θνήσκουσ' ἀνθρωποι, id est, Quum alii homines semel moriantur, non bis. Ponitur autem hac in significatione cum genitiuo interdum: vt ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ, Semel in anno, & ἅπαξ τῆς ἡμέρας, Semel in die. Herodotus autem dixit ἅπαξ ἐν τῇ ζωῇ, Semel in vita. Item, vt dixit Horatius, Quem semel arripuit, tenet occiditque legendo, sic Isocrates in Panathenaico, καὶ σώζειν ἄνδρ' αὖ ἅπαξ καπέρωσι. Apud nostrates vne fois (quod propriè significat Semel, vt Deux fois Bis) sic etiam capitur. Ita enim redderemus Isocratis verba, Et garder ce qu'ils auront vne fois empoigné. Quidam ὅπαξ ἅπαξ interpretari sunt Simulatque, in hoc loco, ὅπαξ ἅπαξ ἐκπίοιεν, ἀθρόοι δίοιντο, Simulatque semel pepererint. Posset etiam exponi, Si semel pepererint. Gall. Depuis qu'vne fois ils auront.

Ἅπαξ, Semel. quod vernacula lingua dicit, Tout en vn coup, vel Tout à coup. Hom. Od. μ, Βούλομ' ἅπαξ σὲν οὖμα καὶ ἐν χαρὶν ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι. Potius enim ἅπαξ cum ὀλέσσαι quàm cum χαρὶν iungendum est. Eodem modo videtur accipi & in hoc Thucydidis loco, lib. 1, καὶ ἐδόκουν ἅπαξ σφεῖς ἀπάντων βουλεύσασθαι. vbi scholiastes exponit παντελῶς. Videri etiam possit dixisse ἅπαξ σφεῖς ἀπάντων, pro σφεῖς ἁπάντων, de quo composito dicemus paulo pòst. Vt verò ἅπαξ exponit Thucydidis scholiastes παντελῶς, ita & Semel accipi solet pro Omnino siue Prorsus (quod est παντελῶς) in hoc Tullii loco, in Orat. pro Deiotaro, Cum facilè exorari Cæsar, tũ semel exorari soles. Gall. Vne fois pour toutes.

Εἰς ἅπαξ, (quod & Εἰσάπαξ) apud Demosthenem, quod dicitur Gallicè, Pour vne fois, Pour vn coup: barbarè autem Vna vice. Olynth 2, τὰ ξιαῦτα εἰς μὲν ἅπαξ καὶ βραχὺ χρόνον αἰτήσει· καὶ σκέψασθε γὰρ, ὅτι τοῖς ἐλπίσιν, αὐ τύχῃ τοῦ χρόνου ὃ φασκόντων καὶ θεὸν αὐτὰ καταμένειν. Fortasse nõ malè εἰς ἅπαξ & βραχὺ χρόνον redderemus; Ad certum aliquod tempus, idque breue. Aut vtendo aduerbio Semel, videtur opus esse particula Duntaxat, vel huiusmodi alia, Semel duntaxat & ad breue tempus.

C. Εἰσάπαξ. vide proximè præcedens Εἰς ἅπαξ.

C. Ἐφάπαξ, idem quod εἰσάπαξ & καθάπαξ.

C. Καθάπαξ, Semel, Omnino, Prorsus. συμπάντως, Hesych. Demosthenes in Midiam, ἄπιστος ἦσθ καθάπαξ. Ide pro corona, οἱ καθάπαξ ἐχθροὶ τῆς πόλεως τοῖς Ἀθηναίων κρίνεται φίλοις. In vulgatis lexicis exponitur etiam Per omnia, Denique. Et citatur ex Dioscoride ὧν τὰ καθάπαξ, itidẽ pro Omnino.

C. Ἁπαξάπας, ασα, αν, ὁ, Semel omnis. Vsurpatur potius in plurali ἁπαξάπαντες: vt apud Aristophanẽ in Pluto, vbi dicente Chremylo, — εἶεν ἡ τοὺ πάντες κακοί, respondet Plutus, Μὰ Δί' ἀλλ' ἁπαξάπαντες, id est ὁμοῦ πάντες (vt inquit scholiastes) Simul omnes. Dici etiam potest Semel & Simul omnes. Budæus apud Lucianum ἁπαξαπάντων exponit Omnium omnino.

C. Ἁπαξαπλῶς, Aduerbiũ, In vniuersum, Omnino. Exponitur etiam Sine delectu à Budæo in hoc Luciani loco, καὶ ἅπαντας ἁπαξαπλῶς ὠθεῖζων. Compositum est ἅπαξ cum ἁπλῶς.

Ἀπειλή, ῆς, ἡ, Comminatio, Minæ. Apud Latinos dicitur plurali tantùm numero Minæ: apud Græcos vtroque numero vsurpatur. Apud Homerum frequens est in plurali: vt Il. ρ, — τοῦ τι ἀπειλαὶ Οἴχονται, ταὶ Τρωσὶν ἀπείλεον ἠδ' Ἀχαιοῖς. Odyss. ν, οὐδ' ἐνοσίχθων Λήθετ' ἀπειλάων, τὰς ἀπηλέα Ὀδυσῆι Γρώεσσιν ἐπέπνει. Iliadis ξ, Ἀργεῖοι μάλα οἱ ἀπειλάων ἀκὴ πνοὴ. Demosthenes in Midiam, πολλὰς δὲ δίκας καὶ γραφὰς καὶ νὴ Δία ἀπειλὰς ὑποπτεύσας. Plutarchus in Coriolano, πολλάκις δ' ὑπ' ἀπειλῆς καὶ φυλάξεσι κατὰ μάχας ἡμύνθησαν καὶ κεκράτηκασι.

Ἀπειλὴ τοῦ πτῶματος apud Alexandrum Aphrodiseum eodem ferè modo dicitur quo τὸ φέρεσθαι ἀπειλὴν πάθους. sicut videlicet Latinè dicitur minari ruinã parietes, quũ ei periculũ impendet à ruina. Vnde & ἀπειλὴ τοῦ πτώματος à quibusdam non Minitatio strangulationis, sed Periculum strangulationis exponitur.

Ἀπειλὴ est etiam Gloriatio, καύχησις, inquit Eustath.

Ἀπειλέω, ῶ, Fut. ήσω, Minor, Minitor, Interminor. Aliquando ponitur cum solo datiuo personæ, aliquando cum datiuo personæ & accusatiuo rei. Homerus Iliadis α, — ἀπειλήσων δέ τοι ἦλθε. Odyss. υ, — μάλα σέ γ' ἐμὲν ἀπειλήσας ἀγορεύει. Xenophon Pædiæ 6, καὶ τοῖς μὲν τὸ δίον ποιοῦσιν ἐπιτελεῖν, τοῖς δὲ κακοποιοῦσιν ἀπειλεῖν ἰσχυρῶς. Rursus Homerus Iliadis ο, Ἄλλο δέ τοι ἐρέω καὶ ἀπειλήσω τό γε θυμῷ. Alicubi verò ne datiuus quidem personæ ponitur, sed subaudiendus relinquitur. Iliadis φ, — ἀπειλήσας δ' ἀπέπεμπε. Demosthenes Philipp. 1, ἀπειλῇ καὶ λόγοις ὑποφάνοις, ὡς φασι, λίχνῳ. Itidẽ nonnunquam cum solo accusatiuo rei, subaudito videlicet datiuo personæ, vt ἀπειλέω ταῦτα apud Herodotum, Mortẽ minitor. Dicitur etiam ἀπειλῶ σοι sequente εἰ μή. Xenophon Pædiæ 4, καὶ τὸν πεμπόμενόν δὴ ἀπειλοῦσιν εἰ μὴ ἰσχυρῶς ταῦτα ἀπαγγείλοι. Apud Aristophanem autem ἀπειλῶ sequente ὅπ, in Pluto, ἀπειλῶ ὅπως ἐξ κοσμίους μόνους βαδιεῖσθε. Et cum infinitiuo, vt apud Æschin. Ξ, ἀπειλῶ εἰσαγγεῖλαι. Interdum etiã pro datiuo personæ ponitur genitiuus cum præpositione κατά: vt apud Plutarchum in Camillo, μεγάλας ζημίας ἀπειλῶν κατ' αὐτῶν ἐπανιούσης, id est, Ingentes mulctas minitans ei qui non paruisset. Ex quo loco apparet perinde esse siue dicas, ἀπειλῶ σοι εἰ μὴ ἀπαγγείλεις, siue ἀπειλῶ σοι μὴ ἀπαγγείλαντι. Dicitur

etiam ἀπειλεῖν eo modo quo Minari, in hoc genere loquendi. Ruinam minari.

Ἀπειλέομαι, ῆμαι, pass. vox, pro Minis terreor, vt exponit Budæus in hoc Xenophontis loco in Sympoſio, οὐκ ἔτι ἀπειλοῦμαι, ἀλλ' ἤδη ἀπείλωμαι ἄλλους. Poteſt etiam exponi Minas perfero. ¶ Euſtathius autem participium aor. med. ἀπειλησάμενος pro ἀπειλήσας poni docet.

Ἀπειλεῖν pro αὐχεῖν ſiue καυχᾶσθαι, id eſt gloriari. vt Il. φ, Ὃς ποτ' ἀπειλήσει. Od. φ. Ἢ μὲν ἀπειλήσας ὅπλα φέρηται ἠδ' ἀείσῃ. Vult autem Euſtath. verbum ἀπειλεῖν pro hac ſignificatione aliam habere etymologiam, quàm pro altera. Sed neutra ſatis certa eſt, imò nec ſatis veriſimilis: licet vtraque nitatur etiam Etymologiſtæ autoritate, qui tradit ἀπειλεῖν capi & pro εὔχεσθαι: vt οὐδ' ἠπείλησεν ἀνάκτι. cuius ſignificationis meminit & Euſtathius.

Ἀπειληπτής, οῦ, ὁ, Minax. vt ἀπειληπτὰ νόμιμα apud Platonẽ De legib. Minaces leges, vel Plenæ minarum. vt Plena minarum verba vocat Horatius ἀπειληπτικοὺς λόγους.

Ἀπειλητήρ, ῆρος, ὁ, Comminator, ſeu Minator, Qui comminationibus vti ſolet, ſeu minis, Minax. Et in fœm. gen. Ἀπειληπτεία, Comminatrix. vt ἀπειληπτεία φωνὴ apud Nonnum, Vox cõminatrix, Vox minitabunda. HINC & adiectiuum Ἀπειλητήριος, α, ὁ καὶ ή, idem quod ἀπειληπτικός, vt ἀπειλητήριοι λόγοι apud Herodotũ. Verba minacia, Verba minarum plena.

Ἀπειλητήρ, Iactator vanus. ὁ μάταιος καὶ χαῦνος & εἰς κενὸν αὐχῶν. ita enim accipit ἀπειλητῆρες Euſtathius in hoc loco, Il. ν. Ἦ μοι ἀπειλητῆρες, Ἀχαιίδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί. Sed poteſt & in altera ſignificatione accipi. Cæterùm ſciendum eſt ἀπειληπτικὸς & ἀπειλητὴρ à verbo ἀπειλῶ potius eſſe deducta quàm à nomine ἀπειλή. quod quidem ſecundum quoſdam itidem ab ἀπειλῶ deriuatum dicemus, ſecundum alios contrà hoc verbum ab illo nomine.

Ἀπειλητήριος vide paulo antè cum Ἀπειλητήρ.

C. Ἐπαπειλέω, λῶ, Minor, Comminor. Nam ἐπὶ in hoc verbo vel vehementiam addit, vel vacat. vtpræp. in Cõminor. Il. α, Λῆγ' ἔριδος σὺ δ' ἔπειτα μετοπίσω Ἀχαιῶν. Soph. Aiac. ἐμοὶ δὲ δὴ ἐπηπείλησ' Ἴσα, ad verbũ, Mihi aſperaverba cõminat' eſt. quod poti' per ablat. Mihi aſperis vel acerbis verbis cõminat' eſt. Vide Ἐπηπείλησε apud Suidã.

—ΑΠΛΟΟΣ, & per contractionem ἁπλοῦς, ingenitiuo ἁπλοῦ, Simplex, Non inuolutus. vt ἁπλοῦς λόγος, Simplex oratio, Non inuoluta oratio, vel Nulla inuolucra habens. Iſocr. in Paneg. ἔστω δ' ἁπλοῦς καὶ ῥᾴδιος ὁ λόγος ὁ περὶ πάντων. Ab eodẽ in Panath. ἁπλοῖς λόγοις & χαλεποῖς inter ſe opponuntur. Euripides, Ἁπλοῦς ἐν ἐχθροῖς μῦθος ἁπλῶς εἶναι χρεών. Vbi ἁπλοῦς μῦθος pro ἁπλῶς λόγος ponitur. Denique per ἁπλοῦν λόγον, id eſt ſimplicem orationem, intelligunt orationem non inuolutam, nullaſque ambages habentem, ſed & apertam & breuem, nihilque fuci habentẽ. Dicunt etiam ſæpe ὡς ἁπλοῦν λόγῳ, pro Vt apertè breuitérque loquar & ſine vllis ambagibus. Videtur autem mihi Liuius duo hæc Græca verba voluiſſe ad verbum exprimere, quum dixit, Simplicem ſuam orationem eſſe. ea enim ſe dicturum, quæ ni fiant, nulla ſit pacis cõditio. De vi: itidem vſurpauit hoc nomen Xenophõ Pæd. ι, ἁπλουστέρα καὶ ἀδυνατέρα παρ' ἡμῖν ἡ ὁδός, quaſi minus ambagioſa via.

Ἁπλοῦς ἀνήρ etiã dicitur ſicut apud Latinos Simplex vir. A quibuſdam tamen ἁπλοῦς ἀνὴρ exponitur etiã Vir candidus. Plato De rep. ι, αὖθρα ἁπλοῦν καὶ ἡμερώτερον, ἢ δοκεῖν ἀλλ' ἢ ἀγαθὸν εἶναι ἐθέλοντα. Sic ἁπλοῦς ὤπτας oppoſuit dolo Ariſtophanes in Pluto, Οὐ γὰρ δόλου τῷ ἔργον ἐστὶν ἁπλῶς ὤπτων. ¶ Sed ἁπλοῖ vocati etiam fuerunt qui mente carerent, id eſt ſtulti. Iſocr. ad Nicoclem, ἁπλοῦς δὲ ἡγοῦνται τοὺς κακῶς οὐκ ἔχοντας. Sic ἁπλοῦν pro ὄνθῳ, ſtultum, Bud. citat ex Ariſtotele Meteorol. ι.

Ἁπλοῦν, Planè verum & ſine controuerſia, vt ait Budæus, citans hæc Platonis in Phædro, εἰ μὲν γὰρ ἓν ἁπλοῦν τὸ μανίαν κακὸν εἶη, καλῶς ἂν ἔπος ἐλέγετο· νῦν δ' ἦν &c. Huc autem facit fortaſſe quod ait Euripides, Ἁπλοῦς ὁ λόγος τῆς ἀληθείας ἔφυ. Fieri etiam poteſt vt ἁπλοῦν copulatum cum δίκαιον ſit ita accipiendum. vt quum dicit Demoſthenes in Androtionem, ἁπλοῦν μὲν οὐδὲ δίκαιον οὐδέν. & Xenophon Pæd. ζ, οὐδὲν ἔφη, ὦ Κῦρε, ἔχω ἁπλούστερον εἰπεῖν, οὐδὲ δικαιότερον. Niſi quis malit ἁπλοῦν hic eſſe ſimpliciter

id eſt minimè fucatum. cui interpretationi non magnopere repugnabo.

Ἁπλότης, ητος, ἡ, Simplicitas, Syneſ. εἶδες ἁπλότητα ἀντὶ πολυπραγμοσύνης. Opponitur & τῇ διπλότητι in propria ſignificatione ſumpto.

Ἁπλότης, ητος, ἡ, Simplicitas. vt ἁπλότης τοῦ ζῆν, ſicut ἁπλοῦς ζῆν dicit Ariſtophanes. Æſch. in Cteſiphontẽ, ἔπειτα ὅτι τῷ ἁπλότητα καταφεύγει.

Ἁπλῶς, Aduerb. Simpliciter, Simplici modo, Simplici via & ratione, Non accuratè. Verſus eſt comici cuiuſdam apud Athenæũ, Ἀχαρνικός εἰμ' ὡς δ' ἁπλῶς μοι δύσλεγε. q. d. Craſſa minerua. Ita enim interpretãdum puto hic ἁπλῶς, quòd hæc interpretatio conuenire optimè videatur cum ἀκριβικός. Sic vſus eſt Ariſtoteles, ſcribẽs, λίαν ὑπ' ἀπλῶς εἰρῆσθαι. Iſocr. ἁπλῶς & ἀκριβῶς (id eſt accuratè) inter ſe opponit: ad Philippum, μήτε παντάπασιν ἁπλῶς, μήτε λίαν ἀκριβῶς. Itidem in Panegyrico, τὸν δ' ἀκριβῶς ὀνομάζοντα λέγειν, ἁπλῶς οὐκ ἂν μὴ δύνασθαι φανείημεν. Quibus in locis videtur ἁπλῶς poſſe etiam exponi Inelaboratè. Præſertim quum alibi ἁπλῶς εἰρῆσθαι dicat quæ μηδεμιᾷ κοσμήσεως μετέχει in Panath. Budæus pro Nullo delectu, Inſcitè, Imperitè, Stultè, ab eodem Iſocrate alibi poni ait. Sunt qui itidem apud Plutarchum in Solone ἁπλῶς exponant Nullo habito delectu, vbi iungitur cum αἰτίᾳ λέγειν. ¶ Aliquam cognationem habet cũ præcedentibus ἁπλῶς, quum pro Leuiter ponitur. Euripides, οὐχ ἁπλῶς φέρω, Non leuiter fero, id eſt, Maiorem in modum id mihi dolet. Quidam verterunt, Dolet id mihi non vulgariter. Budæus in hoc loco Iſocratis paulo antè citato, μήτε παντάπασιν ἁπλῶς, μήτε λίαν ἀκριβῶς, vult ἁπλῶς eſſe Leuiter, vel Tenuiter. Idẽ ait Areopagitam οὐχ ἁπλῶς vſurpaſſe pro Non de nihilo, Non abs re.

Ἁπλῶς, Simpliciter, Vno modo. ſicut dicitur interdũ Simplex & vnius modi. Plut. De poet. aud. καὶ πόσοι ἔφυσαν τῶν ἁπλῶς ἢ τῶν πολλαχῶς λεγομένων ὅτι παρ' αὐτῆς.

Ἁπλῶς, Simpliciter, id eſt Per ſe, Sine adiectione, quod & Abſolutè dicit vulgus, præſertim quum tractãtur grãmatica.

Ἁπλῶς, Simpliciter, Candidè, Sine fuco. Demoſth. Pro corona, ὡς ἔστιν αὐτὸν ἁπλῶς καὶ μετ' εὐνοίας πάντας εἰρηκὼς τοὺς λόγους. Non malè etiam verterit aliquis (meo quidem iudicio) ἁπλῶς καὶ μετ' εὐνοίας, Simpliciter & amicè: vt dixit Plinius iunior in quadam epiſtola, Simpliciter & amicè reprehenderunt.

Ἁπλῶς, Omnino, Prorſus. Theoph. De cauſ. lib. ϛ, ἁπλῶς δὲ πολλὰ λίθους φιλεῖ ἐκ γῆς ψιλῆς οἴεται τινες συμφέρειν. Pro eodem dicit paulo pòſt ὅλως δέ. Quidam comicꝰ apud Athenæũ lib. ϛ, ἁπλῶς γὰρ οὐδὲν ἐν μακαρίᾳ τινὶ ζωῇ, ὧν λέγω σωίζεται. Idem ſonat ἁπλῶς & in hac phraſi ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν. Iſocr. ad Philippum, πᾶσιν, ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν, ἀφελοῦς ὁρμῆσαι πρὸς τὸν πόλεμον. id eſt Omnino, vel Vt in vniuerſum loquar, inquit Budæus. Exponitur etiam, Vt ſummatim dicã, Vt vno verbo eloquar. Iungitur verò ἁπλῶς cum πάντῃ ſiue πάντα, & extra hoc loquendi genus. Demoſth. Phil. ι, οἶμαι δ' ἔγωγ' ὡσπερεὶ πάνθ' ἁπλῶς, οὐδὲν ὑποστειλάμενος, παρρησιάσομαι. vbi ἁπλῶς itidem verti poteſt Omnino, ſiue Prorſus.

¶ Ἁπλοϊκός, ή, όν, Simplex, Candidus, Apertus, Nõ fucatus, Homo minimè malus, Non verſutus. Lucianus, πρὸς αὖθρα οἷόν σε ἁπλοϊκὸν καὶ τῶν ὄντων καινωνικόν. Idem, ὡς ἀφελὴς ὁ παῖς οὗτος καὶ ἁπλοϊκός. Apud eundem in ſuperl. gradu, ἁπλοϊκώτατος αὖξεωτες. Huic opponitur παντοῖος, id eſt Vafer, Verſutus, Verſipellis. ¶ Dicitur etiam de rebus: vt ἁπλοϊκὸς λόγος. Vnde illud, τὸ ἁπλοϊκῶ τῶν λόγων αἱρεῖσθαι τὸ εὐκαταθύμητον καὶ ἐμπεδότολον.

Ἁπλοϊκῶς, Aduerbium, Cum ſimplicitate, Candidè, Sine fuco.

¶ Ἁπλοΐς, ίδος, ἡ, Veſtis ſimplex, cui opponitur διπλοΐς. Vt plurimũ dicitur ἁπλοΐς ſine ἑσθὴς. Homerus tamen dixit ἁπλοΐδας χλαίνας, Od. ω, Δαΐδικα δ' ἁπλοΐδας χλαίνας. Pollux lib. ζ, cap. ιγ, ἁπλοΐδες, ἀπτηνίδες, διπλασίδες, & δίϕολοι quid ſint, his verbis indicat. Lanæ quædam ſunt ἁπλοΐδες (de quibus Homerus, Χλαίνας τ' εὐήεσσα ἔνας καθύπερθε θοάων ἔσσαθ') quædã verò διπλᾶ: vt Διπλῶν ἀπαδίλων. has autem Attici ἁπλοΐδας & διπλασίδας & δίϕολους no-

minabant.

C. Ἁπλοΐζομαι, Simplicem & candidũme exhibeo, Simplicitate vtor. Xenoph. Ἀπομν. 4, λόγῳ, ἔφη, σὺ οὐδὲ ἁπλοῦς εἶ τοῖς φίλοις ἄπαντα δῆλα ἁπλοΐζεσθαι. id est, Sine calliditate loqui. Bud. interpretatur Sine cautione loqui & agere, & aperte animi sententiam iudicare.

¶ Ἁπλόω, ῶ, Expando, Explico, Extendo, & passiuũ Ἁπλόομαι, ῶμαι, Expandor. Vnde praeteritum ἀπλωμένος, Expãsus. Capitur etiam à Dionysio Areopagita pro Singularis & simplex, & ἀπλωμένος, inquit Budæus. quòd, siquis expansa & explicata conuoluat, ex simplicibus faciet duplicia, aut etiã multiplicia. ἁπλῶσαι ὡς λόϊνον, Her.

C. ΑΝαπλόω, ῶ, F. ώσω, Explico, Expando, Dioscor. lib. 2, cap. 189, ὅταν [πάσχει] καὶ αἱ εἰκεῖαι καρδίαι ἀναπλούμεναι βόσκειν αἵματα, id est, Dehiscens, pandénsque sese. vt Ruell. interpretatur. Reperitur & ἀνάπλωμένος, Explicatus, Expansus.

C. ΕΞαπλόω, ῶ, F. ώσω, Expando, Explico. Suidæ autem est Duplico, aut Multiplico, hoc in loco, Ἆρ' ὀκτὼ ταῦτα δὶς ἐξαπλοῦ καὶ κα. id est, διπλασιάζων, πολυπλασιάζων. Vbi notãdum est scribi in editione Chalchondylæ ἑξαπλῶν, cum ἁ in medio dictionis: in Sophocle autem autẽ diuisim ἐξ ἁπλῶν. Est enim versus iste in Aiace Μαστιγοφόρῳ, qui integer sic habet, Ἆρ' ὀκτὼ ταῦτα δὶς πέντ' ἐξ ἁπλῶν κακά. ita vt à Suida locus iste malè sit citatus & expositus. c

¶ Διπλόος, & contractè διπλοῦς, ῆ, Duplus. vt apud Paulum 1. Tim. 5, οἱ καλῶς προεστῶτες πρεσβύτεροι, διπλῆς τιμῆς ἀξιούσθωσαν, Duplici honore. Sic διπλοῦς λόγος, Duplaris proportio, & διπλοῦν ὄνομα, nomen compositum. διπλοῦν κόκκινον, Bis tinctum coccinum, Exodi 25: vt habetur in vulg. lex. Eustathius inter διπλοῦν & διπλάσιον sic distinguit, vt διπλοῦν κατὰ μάχην dicatur, διπλάσιον autem κατ' ἀριθμόν. D

Διπλοῖς cum genit. Duplo maior quàm. cuius exemplum cum Gazæ interpretatione in vulg. lex. hoc adfertur, τὸ μάχης διπλῆς τῆς χοίνικος μαλίσης, Duplo maior quàm apes frugi. In qua significatione Matthæus Euãg. cap. 13, vsus est comparatiuo, πλεῖον αὐτῶν ἐστι τῶν πετεινῶν διπλότερον ὑμῶν.

Διπλοῖς (vt referunt vulg. lex.) Marcello interdum significat non Duplex, sed Latus & grandis, vt apud Dioscoridem lib. 2, cap. 113, quemadmodum etiam Duplex apud Lat. vt apud Virg. in Georg. —duplici aptentur dentalia dorso. Et paulo post, Duplex per lumbos agitur spina.

Διπλοῖ in plurali numero accipitur etiam pro Duo. vt διπλοῖ βασιλῆς. item διπλόα ἱμάτια. quorum prius ex Sophocle, posterius ex Apollonio Rhodio citatũ reperitur in vulg. lex.

Διπλοῖς duplicem etiam & versipellem significat: vt contrà ἁπλοῖς hominem simplicem. διπλοῖς ἀνήρ, Euripides.

Διπλῆ nota est & γραμματικὸς in comœdiis atq; tragœdiis, cui' vna species dicitur ἴσον πλευρικῷ, alteratéque latus. figura est trianguli obliqui sine basi. Vide Hephæstionem περὶ μέτρων. & scholiast. Aristoph. in Pluto. Διπλῆ etiam Hesychio est ἐρχήσεως εἶδος ἢ κρούσματος.

Διπλόη, ης, ἡ, Duplicitas. Themist. De anima lib. 2, ὃν τρόπον ὁ ἐν τῇ ἁπλότητι διπλόον τὸ πλοῦς εἴλεγεν, οὕτω δὴ καὶ ἐν τῇ φύσει ἔστιν πλὴν διπλόα ζῶα. Bud. Comm. Pisides apud Suidam, ἐπιχαρὲν ὑμῖν πλὴν βουλῇ ὑπερμίσει ἢ τῇ χθονὸς ἐμπεσοῦσα διπλόῃ. Gregor. ἐν τῇ σῇ φιλοπονίας λόγῳ διπλόα appellat varium & multiplicem Scripturæ intellectum, de allegoria Legis loquens, εἰ μὴ τοῖ καὶ ἀγὼ κρύπτων ἀπόῤῥητον καὶ βαθύτερον (οἶα δὴ πολλὰ τῷ νομικῷ βιβλίῳ καὶ τῆς διπλόης) οὐκ ἂν ἦν τῇ παιδείᾳ. Διπλόη etiam (licut διπλόος de versipelle dici paulo antè indicaui) vafritiã versutiámque ac fraudem significat hominis aliud in ore aliud in corde habentis, opponitúrque τῇ ἁπλότητι, id est ἀρετῇ. Gregor. alter frater Basilii, in libro De homine, ὃ ὅτι μὲν ἀγαθὸν ἁπλοῦν καὶ μονοειδὲς δεῖ τῇ φύσει, πᾶσιν διπλόον καὶ πρὸς τὸ ἑταῖρον συζυγίας διηνεκὲς τὸ ὂν καλόν, πιθανὸν τε καὶ καταχρήσιμον. Bud. Comm. Διπλόη, inquit Suidas, ἡ ἔξωθεν φαινομένη, ἔσωθεν δὲ γέμουσα κακίας ἢ οἱ φιλίαν μὴ ὑποχρέμψει, πρόσχημα δὲ αὐτὴν τοῖς πολεμίοις.

A Διπλῆ, aduerb. Dupliciter. Synes. epist. 98, διπλῆ τιμώμενος, ἢ ὡς μηδὲν τῶν χαριζομένων καὶ τῇ αὐτοῦ δεσπότῃ τιμωμένων διπλῆ ἦν, Duplo magis quàm, sicut etiam διπλόος ἦν. Plato lib. 1 De rep. διπλῆ δὲ οἱ ἀγροὶ ἀποκείσονται, Duplo amplius quàm cæteri ea amplectuntur.

Διπλοΐς, ίδος, ἡ, Læna duplicata, διπλασιάζων χλαῖνα ἐν τῷ φορεῖσθαι. Hesychius. Vulgata lexicá de hac intelligi dicunt quod Horat. lib. 1 epistol. dixit, Contrà quẽ duplici panno patientia velat. item Tunicam & Pallium in sacris Bibliis exponi, & Chlamydem 1. Reg. 14.

B Διπλοΐζω, F. ίσω, Duplico. Hesych.

Διπλόω, ῶ, F. ώσω, idem quod Διπλοΐζω, Duplico. Plutarch. Camillo, καμπτῆσαι σίδηρον καὶ διπλοῦσθαι, Flecti ferrum atque duplicari.

C. Ἀναδίπλωσις, ωσις, ἡ, Figura apud grammaticos. q.d. Reduplicatio. Fit tanquam ab Ἀναδιπλάω. Vide Ἀναδιπλασιασμός.

Διπλωμα, ατος, τὸ, Vas (vt Gorræus tradit in suis Defin. medic.) duplex. id quod patet ex scriptis Galeni libro γ περὶ κρίσεως πόσεως, vbi Critonis arteriacas describit. eas enim ipse ἐν διπλώμασι coquendas præcipit: quo modo vnguẽtarii vnguenta sua præparare solẽt, in magnum lebetem calidam aquam infundentes, & in eum alterum statuẽtes qui medicamentum quod coqui debet contineat: deinde suppositis carbonibus aut lignis quæ fumum non faciunt, ignem accendentes. Idẽ habet libro etiã quinto, vbi coquendi olei lentissimi rationem instituit. Verùm non semper ab eo διπλωμα dicitur, sed aliquando διπλοῦν ἀγγεῖον, & διπλοῦν σκεῦος, quo nihil est in officinis pharmacopœorum vsitatius, à quibus & Duplex vas & Balneum Mariæ appellatur. Hæc ille. Sunt etiam διπλώματα (vt annotat Bud. in Pand.) quas literas patentes nunc appellamus: cuiusmodi sunt edicta & mandata principum regio signo sancta, & quas bullas pontificias vocant. Cic. in Epist. Diploma statim nó est datum. de literis Cæsaris loquens, quibus Balbus restituebatur. Verbum est Græcum, quippiam duplicato compositum significans aut complicatum, vt linteum quod πτύγμα dicitur. Paulo pòst scribit appellari à Macrobio Chartulas complicatas & lino traiectas obsignatásque, eóq; in loco Codicillos etiã Latinè ab eo vocari. vnde Codicillaris potestas Lampridio. Vocari igitur codicillos chartuláve signo principali obsignatas, vel tesseras, quibus agnitis qui ἔπαρχοι dicuntur, hoc est præsides & alii magistratus præfectique, vehicula cum equis publici cursus accommodarent. Plura qui desiderat, consulat eius Annot. post. in Pand. E

Τεσσαλόος, οῦς, Triplus, Triplicatus. τετταλοῦν ὀθόνιον, Triplicatum linteum, τετταλᾶ κωλία, Triplices fauces, Aristot. lib. 5 Animal.

F Τεσσαλῆ, aduerbium, Tripliciter, Triplicatò. Il. α, -αὶ πὰρ Ἀχαιοὶ Τεσσαλῆ πρὸ πάλης τ' ἀποπέσομεν. id est, vt exponit Hes. τετταλασίως ἢ πεντάπλασα.

Τετραπλόος, οῦς, Quadruplus, Luc. 19, εἴ τινός τι ἐσυκοφάντησα, ἀποδίδωμι τετραπλοῦν, Reddo quadruplum.

Τετραπλῆ, aduerb. Quadrupliciter. cuius exemplum vide in præcedente Τεσσαλῆ.

Πεντάπλοος, πλοῦς, eodem modo dictum esse videtur. vnde sit πεντάπλοος calix apud Athenæum lib. 11, cui nomen inditum quòd in eo quinque rerum species essent cõmixtæ, vinum, mel, caseus, farina, & paululum olei. Præmii autem loco calix is dabatur in ludis publicis, ephebis cursu certantibus. Vide Athenæum lib. 11, & Eras. in Chiliad. Sed & πεντάπλας φλιὰς ἐπάνω legitur 3 Reg. cap. 6, pro Quincuplicia limina. G

Ἑξαπλόος, οῦς, Sesquplex, vt Bud. exponit. Vnde & Ἑξαπλῆ aduerb. quod ex Areopag. citat. SIC Ἑκατόπλους, & cætera huiusmodi, siue à denario numero, siue centenario, siue millenario, siue alio formata fuerint, iuxta eandem analogiam exponi poterunt. quæ singulatim omnia hic inferere prolixum nimis esset.

H ¶ Διπλασίων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Duplo maior, cum genit. vt apud Polyb. διπλασίων ἑαυτῷ φαίνεται, Duplo maior apparet quàm sit, Bud. interpr. Isocr. Panath. διπλασίαν ποιεῖσθαι τὴν Ἑλλάδα τῆς ἐξ ἀρχῆς οὐσίας. Aristot. De mundo, ἐν διπλασίονι πάντων χρόνῳ. Interdum

cum ῆ. vt Isocrates De pace, διπλασίας ἡμῖν ποιῶ τὰς προσόδους λαμβάνουσας. Plato Epist. 7, διπλασίαν τὴν παροῦσαν ἀρχὴν ποιῆσαι, Duplo maiorem reddere. Vel, vt alii, Duplicare.

Διπλάσιος, (& interdum etiam Διπλασίων) Duplex, διπλοῦς. Thuc. lib. 2, διπλάσιόν τι πόνον ἔχειν, καὶ ἐν ἀμφισβήτησιν μᾶλλον γίγνεσθαι. Sic διπλασίας ζημίας dixit idem lib. 3. Isæus, διπλάσιον καθίστησι τὸ μίσθωμα, Geminat piaculum, interpr. Bud. Idē apud Demosth. ἀποδιδόντων διπλάσια τὰ κτήματα, interpr. Esto dupli persequutio. Sic apud Plat. De leg. διπλασίαν ἐκτίνειν vertitur Duplum restituere. Apud eundem, πλέον ἢ διπλασίας τιμῆς ἄξιος, Duplici honore aut eo amplius dignus. Et, σὺν διπλασίονι ἐλαίῳ, in vulg. lex. pro Cum olei partibus duabus. Διπλάσιοι plur. num. apud Plut. in Apoph. 206, pro Bis tot, vt annotat Bud.

Διπλάσιος ἵππος, Anthol. epigramm. lib. 2, Duplicata vestis.

Διπλασίως, aduerb. Vt διπλασίως ἐλαύνω, Platoni De leg. Duplo minora.

C. Διπλασιολογία, vt γεωμετρολογία, verba sophistarum, apud Plat. in Phædro, Bud.

Διπλασιάζω, Duplico, Duplo maiorem facio. Plutar. De Socr. dæm. διπλασιάσαι τὸν ἐν Δήλῳ βωμόν. Philo De vita Mos. lib. 1, διπλασιάσας ἢ χρεάς. HINC Διπλασιασμός, Duplicatio. Plut. ἐθισ. αἰτια.

c. 2. Ἀναδιπλασιάζω, idem quod ἀναδιπλόω, & ὑποδιπλόω. Reduplico. VNDE Ἀναδιπλασιασμός, Reduplicatio, quæ & ἀναδίπλωσις. Cuius exēpla sunt hæc, δάπτω, δαρδάπτω. & κάμω κεκάμω, sic λάσκω λελάσκω, sic λάχω λελάχω. Tryphon exempla reduplicationis in nominibus etiam ponit hæc, ἀπαρτηρὸς pro ἀρτηρὸς, & ἰπήτυμος pro ἴτυμος.

C. Τεσσαπλάσιος, Triplo maior, seu amplior, -ΕΤ Τεσσαπλασίων, pro eodem. Item pro Triplus, τρίπλοις. ΕΤ Τεσσαπλασιάζω, Triplico. vel Triplo maiorem facio.

C. Τετραπλάσιος, Quadruplo maior, seu amplior. ΕΤ Τετραπλασίων, pro eodem. Plato De rep. lib. 2, τετραπλάσιον χρόνον ἀναλίσκειν, Quadruplo temporis plùs impēdere. Aristot. Probl. ἐν τετραπλασίονι λέγω, In quadrupla proportione. Dioscor. ἐν τετραπλασίονι ἀγγείῳ, In vase quadruplo capaciore. Vel, Quadruplæ capacitatis, vt alii reddunt. Idē libro 1, τετραπλασίονα σμύρνα ἀναλογεῖ τῷ κιννάμωμῳ, myrrhæ quadrupla ad cinnamomū proportio.

Τετραπλασιάζω, Quadruplico, eadem forma, qua διπλασιάζω, & τριπλασιάζω. Sed & τετραπλασιασμὸς verbale.

C. Πεντάπλασιος, Quincuplo maior seu amplior. Vel Quintuplus. Exponitur & Quinquies tantus. ΕΤ Πενταπλασίων, pro eodem. SIC Ἑξαπλάσιος, ΕΤ Ἑξαπλάσιος, Sescuplo maior, vel Sescuplex. Exponitur & Sexies tantus. vt ἑξαπλάσιος τοῦ κρητῆρος (quod Herodoti esse puto) Sexies tantus quàm crater. SIC Ὀκταπλάσιος, Octuplus (& Octuplicatus etiam, ex Liuio) sic deniq; & reliqua huiusmodi, secundum eandem significationis analogiam, vt suis locis dicetur. ΕΤ Πενταπλασιάζω, Ἑξαπλασιάζω, itidem.

¶ Δίπλαξ, ακος, ἡ, Duplicata vestis, διπλῆ, μεγάλη διπλοΐς, ὡς τὴ διπλῆ χρῆσθαι. inquit Hesych. Il. γ, — ἣ μεγάλην ἐσθῆτα δύσαι, Δίπλακα μιλτοπάρηον. vbi Eustathius dicit subintelligēdum ἐσθῆτα aut ὁρμὴν, aut tale quid. Quosdam autem subaudire χλαῖναν, & intelligere per δίπλακα, magnam, quæ dupla indui possit. & paulo pòst, ὡς δὲ ἰωνικὸν τιθεῖσι, δίμιτον νοοῦσί τινες. Alibi verò scribit non solùm de lana dici, verùm (vt & τρίπλαξ) de aliis quoq;. Ac certè Il. ψ, legitur etiam δίπλακι δηϊῷ. Aliā autem habere originem hæc duo δίπλαξ & τρίπλαξ quàm διπλοῖς, τριπλοῖς, videtur existimasse idem Eustath.

Τρίπλαξ, ακος, ἡ, Triplex, τρίπυχος, τριπλῆ, Hesych. Iliad. σ, — τοὶ δ' ἠΐτοι βάλλε φαεινὼ τρίπλακα μιλτοπάρηον. i. τρίδιπλον καὶ τριῶν πλάκας, inquit Eustath.

Α' Π Ο, Præpositio solum genitiuum regens, Abs, vel A. Il. π, Οὐ γὰρ πω τις Τρῶας ἀπώρινεν ἐπ' Ἀχαιοὺς ἐς Πριάμου πόλιν φοβέεσθαι μελαινάων ἀπὸ νηῶν. id est Fugiebant à nauibus. Il. υ, initio, — Θεοὺς ἀγορὴν δὲ καλέσσατ' Ἐρεμνὴν ἀπ' οὐλύμποιο πολυπτύχου, Conuocare deos à vertice olympi. Ἀπὸ autem differre hoc modo à ἐκ dicit Ammonius, vt ἀπὸ inanimatis iungatur, vt ἀπ' Ἀθηνῶν, Ab

Athenis: ἐκ autem animatis, vt ἐκ Σωκράτους, à Socrate. Homerus autem, inquit, permutato præpositionum vsu dixit ἐκ νηῶν αἰτίσεται pro ἀπὸ τῶν νηῶν. sicut alibi vsurpans ἀπὸ in propria significatione, scripsit, Οὐδέποτε πρόσθεν μεν αἰτάων ἀπὸ νηῶν. Eustathius quoque in hunc versum Il σ, Τεύχεα καλὰ φέρουσα παρ' Ἡφαίστοιο ἄνακτος, annotat, magis propriè dictum esse παρ' Ἡφαίστοις quàm ἐκ νηῶν. nam ἐκ πρὸς, conuenire animato, ἀπὸ πρὸς, inanimato. Vsurpant verò ἀπὸ cū in aliis loquendi generibus in quibus Latini A vel Abs, tum verò in his. vt ἀπὸ πάντων σχολὴν ἄγων, Naz. Ab omnibus feriatus. Plut. A Icibiade, οὐδὲν ἐλπίσας τῇ πόλει χρηστὸν ἀπὸ στρατείας ἐκείνης λήψεσθαι, Nihil commodi speraſſe ab illa expeditione. Vel ex illa. Ἀπὸ στόματος εἰπεῖν, vel ἀπὸ μνήμης εἰπεῖν, quod Cicero A memoria exponere dixit quodam loco. pro Memoriter. ἀφ' ἑαυτῆς δυνάμεως χρήσιμος εἶναι apud Xenophontem, A seipso vtilitatē afferre valens. Isocr. De pace, ἃς συμφορὰς ἀφ' ἑαυτῶν γιγνομένας, Calamitates quæ ab ipsis procedunt. Item, vt Latini dicunt Ab illo tēpore, sic Græci ἀπ' ἐκείνου τοῦ χρόνου, & sæpius omisso genitiuo χρόνου. Isæus, ἀπ' ὀκείνου ἀφήκατε δίκας ἐπ' ἐμοῦ ἐξ ἀφίκετο. Ex illo etiam dicunt Latini, subaudientes itidem ablatiuum tempore. Ἀπὸ τοῦ νεωῦ, & ἀπὸ τοῦδε, Ab hodierno die. Sed exponitur ἀπὸ τοῦδε (sicut τὸ ἀπὸ τοῦτου & τὸ ἀπὸ τοῦδε) aliis etiā modis. Apud Thucydidem ἀπὸ τοῦ πάνυ ἀρχαίου, subaudito itidem χρόνου. Itē ἀπὸ in hac significatione cum aduerbio vt ἀπὸ πέρυσι, ab anno superiore. Inest verò tēporis significatio, & in aliis loquēdi formulis cum ἀπὸ. vt ἀπὸ γενέσεως, A primordio. ἀπὸ γενετῆς, A natiuitate. Item ἀπὸ sequente μέχρι, vt ἀπὸ πρώτης ἡμέρας μέχρι ταύτης τῆς ὥρας. Sic ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, A principio vsq; ad finem. Bibliorum autē Græci interpretes post ἀπὸ posuerūt ἕως. vt 3. Reg. cap. 13. ἀπὸ πυρεοῦ ἕως ἀγαθοῦ οὐκ ἐλάλησε. Sed & ipsam ἀπὸ fine μέχρι Cicero vertit Vsque à, quum ἀποπροόρους apud Aratum interpretatur Vsque à prora. Apud eundē πρωΐ ἀπὸ νυκτὸς reddit idem, Prima confestim à nocte. Quinetiā vt A in lingua Latina sumitur pro Post, sic & ἀπὸ in Græca, vt ἀπὸ δείπνου, à cœna, vt Il, θ, Οἱ δ' ἀπὸ δείπνου ἕλοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί Ῥίμφα καὶ ἰλαδόν· ἀπὸ δ' αὐτοῦ θωρήσσοντο. vbi annotāt scholiastæ ἀπ' αὐτοῦ esse μετ' αὐτὸ, sub. τὸ δεῖπνον. & ita vsurpari alibi ex. Sic dicitur ἀπὸ δείπνου εἶναι, Cœnatū esse. Eodem verò modo vsurpatur γίνεσθαι & participium γενόμενος cum ἀπό. vt apud Plutarchum in Catone ἀπὸ τῶν στρατωτικῶν γενόμενος ἔργων, Post munera militaria peracta. Postquam munera militaria obisset. Budæus vertit Post munera militaria quiescens. Est item apud Diodorum Siculum passim obuiū hoc loquēdi genus, ἀπὸ δὲ τούτων γενόμενος. pro Post hæc à se peracta. vel His peractis, His finitis. Et sic rursum Plutarchus in Othone, ἀπὸ τούτων γενόμενος, μετ' μικρὸν ἤκουσι θορύβου. Idem in Cæsare, γενόμενος δὲ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἐκείνης, τετάρτῳ γεγάμηκε γυναῖκα Πομπηΐαν. Quod tamen & aliis modis exponi potest, sed eodem sensu. Vt autem capitur ἀπὸ his in locis, ita & quum dicitur ἀπὸ σάλπιγγος, & ἀπὸ παραγγέλσεως, secundum quosdam. Exponunt enim ἀπὸ σάλπιγγος, Post tubam, id est Post auditam tubam, vel Post tubæ sonitum, Quam tuba insonuerit. & ἀπὸ παραγγέλσεως, Post imperium quasi per manus traditum, vel Post denuntiationem. Quidam etiam verterūt, Ex imperio. sed ego mallem Per imperium, quàm Ex, imperio. vel Post imperium: vt paulo pòst docebo. Ἀπὸ σάλπιγγος autem nō video quo alio possit verti modo quàm per Post. Xen. in Hipparchico, καὶ τὸ ἀπὸ σάλπιγγος αὖθις δεύτερον σάλπιγγα ἐπαύειν, καλόν. Item quod dicitur Græcis ἀπὸ στόματος (vel potius ἄπο) Latinis est ad verbum, Abs. re, ex imitatione Græcorum, vt quidem creditur. Vide ἄπο.

Ἀπὸ, E. vt ἀπὸ τῆ πίχεος μάχεσθαι, vel ἀπὸ τῶν νηῶν, Pugnare è muro, Pugnare è nauibus, postquàm A nauibus. Xenoph. Hell. 1, ἀπὸ τῶν νηῶν ἐμάχοντο. Potest etiam verti Ex muro.

Ἀπὸ, Ex. Apud Xenophontem. λαμβάνομεν δὲ οὔτε ἀπὸ τῆς γῆς οὐδὲν, οὔτε ἀπὸ τῶν οἰκιῶν, id est Nihil percipimus neque ex terra, neque ex domibus. Vbi obseruandum in priori parte periodi ἀπὸ, in posteriori autem, ἀπὸ χε-

nophontem posuisse indifferenter. Posset vērò τὰ ἀπὸ A quàm ἀπὸ per præpositionem A reddi, si λαμβάνω verteremus Accipimus. Sic & in hoc Isocratis loco De pace, πρὸς συμφορὰς τὰς ἀπ' αὐτῆς γεγενημένας, possumus ἀπὸ vel per Abs vel per Ex reddere, prout hoc vel illo vtemur verbo in exprimendo participio γεγενημένας. Itidē verò ἀπὸ & ἐξ indifferenter vsurpant, quum dicunt ἀπὸ τοῦ ἴσου vel ἐκ τοῦ ἴσου, aut sine articulo, ἐξ ἴσου. id est Ex æquo, pro Æquo iure. Thucydides, καὶ μάχῃ μὲ ἀπὸ τοῦ ἴσου ἡγεμῶσι, θρασύμως ἐπέμψαν. Sic & ἀπὸ τοῦ ἴσου dicitur ab eodem pro Ex æqua conditione: vel potius præpositione omissa, Æqua conditione. Item vt Græcè ἀπὸ μέρους, sic Latinè Ex parte. Dicitur etiam ἀπὸ συνθήματος, vt Latinè Ex composito, Ex compacto & constituto. Sic dicitur ἀπὸ κελεύσματος & ἀπὸ ἰσχύος σημεῖον apud Thucydidē. Ἀπὸ vertitur Ex & in huiusmodi loquēdi generibus, ἀπὸ δίκαιον εἶναι ζῆν, item ἀπὸ πολέμου βιοτεύειν. Xen. Præd. 3, εἰθισμένοι ἀπὸ πολέμου βιοτεύειν, Soliti ex bello viuere, id est, victum quærere. vt dixit Ouidius, Viuitur ex rapto. Sic apud quendam, Victus ex rapina. Est autem apud Isocratē ἀπὸ δικαστηρίων ζῆν. Huc pertinet ἀπὸ τῶν καινῶν πλοῦτος apud Aristophanem. Citatur etiam ex Thucydide, ἀπὸ πολέμου ἐφθάρησαν pro Ex bello sunt attriti. sed Latinius diceretur Bello attriti, præpositione omissa. At in hac loquutione, ἀπὸ τῆς λύπης κοιμώμενος, potest ἀπὸ verti Ex, vel Præ: vt sit, Ex somnum conuersus ex mœrore, vel Præ mœrore.

Ἀπό, De, Matth. 15, καὶ γὰρ τὰ κυνάρια ἀπὸ τῶν ψιχίων ἐσθίει, Canes de micis comedunt. ἀπὸ τῶν σῶν ἀναλίσκω, apud Isocratem, Absumo de tuis bonis, vel de tuo. Sic ἀπὸ τῶν σῶν δειπνῶ, Cœno de tuo. vt apud Terentium, Olet vnguenta de meo. pro Meis sumptibus. Aristoph. in Pluto, ἀπὸ τῶν ἐμῶν διατρέφειν. Plut. in Publicola, ἀπὸ τῶν ἰδίων πολίταις εἰς πόλεμον ἐπιτηδείων χρήματα, De suis facultatibus. Quidam tamen exponunt Pro suis facultatibus, id est Pro modo seu proportione suarum facultatum.

Ἀπό, Per. vt Il. φ, Τόξῳ ἀπὸ κραπνοῦ Τρώων ἀλέεσκε φάλαγγας. Sic apud Thucydidem scholiastes quodam loco ἀπ' αὐτῆς exponit δι' αὐτῆς. Sic ἀφ' ἑαυτοῦ δυνάμενος χρήσιμος εἶναι vertitur, Per se valens prodesse. Plut. De Alex. fort. lib. 1, ἡ γὰρ φύσις αὐτάρκης ἐστὶν ἀφ' ἑαυτῆς πρὸς τὸ καλόν. id est Per se. Potest tamen aliis modis verti. Budæus interpretatur Suapte sponte. Apud Chrysostomum, κατελύθη πόλεμος ἀπὸ προσευχῆς, Per preces bellum finitum est, seu cessauit. Nisi quis malit ἀπὸ προσευχῆς vertere Post preces. Item ἀπὸ προγραφῆς, Per programma, Programmate. Xenophon, πρὸς γοῦν ἄλλης ἀρχῆς τὸ ἐπιπλεῖν ἢ που αὐτοῖς πολέμοις αἰσθάνοιτο, ἢ ἀπὸ βοηγγελίσεως γίγνοιτο μᾶλλον, ἢ ἀπὸ κήρυκος, ἢ ἀπὸ προγραφῆς. Sic apud eundem ἀπὸ βοηγγελίσεως malim vertere Per denuntiationem quàm Post denuntiationem. quia ipsemet ἀφ' βοηγγελίσεως alicubi dicit quod aliis in locis ἀπὸ βοηγγελίσεως. ‖ Ἀπ' ἐμοῦ, A me, id est Per me. hoc est Nō obstabo. Xen. Præd. 3, καὶ ὅτι πώποτε ἔλαβον καὶ ἔδοσαν πάντες τὰ πατρῷα καὶ ἀδελφὰ μὴ ἀμφοτέρους ἀπ' ἐμοῦ εἶναι πιστεύσητε, & vtrosque liberos per vtrosq; esse placuit. hoc est παρ' ἐμοῦ & ἐμοῦ ὄντα, inquit Bud.

Ἀπό, Absque. Thuc. lib. 6, ἔλεγε δὲ τοὺς Ἀθηναίους αὐλίζεσθαι ἀπὸ ὅπλων ἐν τῇ πόλει. id est χωρὶς ὅπλων, inquit scholiastes. Sic & quum vidua vocatur γυνὴ ἀπ' ἀνδρὸς ὤν. quasi γυνὴ ἄνδρὸς ὤν. vel χωρὶς ἀνδρὸς ὤν. Itidem ἀπ' ὀμμάτων dicitur ὁ ἄνθρ ὀμμάτων, Qui est sine oculis, Qui caret oculis, Oculis captus. ὁ πηρωθείς, inquit Eustathius: vt Δίδυμος ὁ ἀπ' ὀμμάτων. Similem significationem habere dicit ἀπὸ in hoc loquendi genere, ὁ ἀπὸ ὑπάρχων, ὁ ἀπὸ βασιλέων. Manasse autē hæc ex Homerico ἀπὸ θυμοῦ, pro ἐξ ὠῆς ψυχῆς. Quidam tamen non ἀπὸ θυμοῦ legunt, sed ἄπο θυμοῦ, scribentes ἄπο cum accentu in priore. Sic & ἄπο τῶν ὅπλων apud Synesium pro Procul ab armis, vt postea dicetur.

Ἀπὸ cum genitiuo suo aliquando nomine vno reddendum: vt οἱ ἀπὸ τῶν μαθημάτων apud Laertium, Mathematici. Itē οἱ ἀπὸ φιλοσοφίας καὶ λόγων, Philosophi & literati. vel Studia literarum tractātes. Sic οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς, Stoici: & οἱ ἀπὸ τοῦ περιπάτου, Peripatetici. Athenæus, εἰς τῶν ἀπὸ τῆς στοᾶς. id est εἰς τῶν στωϊκῶν. Sic οἱ ἀπὸ βήματος, Concionatores: & οἱ ἀπὸ σκηνῆς, Comici vel tragici, vt vertit Budæus apud Plutar. in Demetrio. Quidam verò οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς vertunt, Qui sunt è philosophorum numero. & οἱ ἀπὸ τῶν στοᾶς, Qui sunt è Stoicorum numero. vel Qui sunt Stoicæ factionis. vt οἱ ἀπὸ τοῦ περιπάτου, Qui sunt Peripatetiēæ factionis. qui sectæ potius dicere debuerant, quàm factionis. Sed rectius hic est quod breuius, Stoici, Peripatetici. ‖ Eadem autem interpretationis ratio tenenda est & in his loquutionibus, ὁ ἀπὸ πηλοῦ, ὁ ἀπ' αἰθρίας ὤν. nam ὁ ἀπὸ πηλοῦ idem aliter dicitur vno verbo, ὁ πηλανισθείς, id est, In sartagine frixus. Athenæus, ἡ δὲ ἀπὸ πηλοῦ, βαρεῖα καὶ δύσπεπτος. Idē, ὁ μὴ ἀπ' αἰθρίας ὤν, ἁλυσίτελος. Alibi dicit pro eodem ὁ ἐξ αἰθρίας ὤν.

Ἀπὸ cum genitiuo suo per aduerbium redditur interdū. vt ἀπὸ ταυτομάτου, vel ἀπὸ τύχης, Fortuitò, vel Forte fortuna. ἀπὸ μνήμης vel ἀπὸ στόματος εἰπεῖν, Memoriter exponere. quod etiam dixit Cicero alicubi ad verbum, A memoria. Sic & quū dicitur ἀπὸ τῆς παραφασεως, pro ἐκ παραφάσεως seu φανερῶς, vt apud Thucyd. & ἀπὸ σπουδῆς pro σπουδαίως, vt apud Homerum. & ἀπὸ τῆς παραχρῆμα, pro παραχρῆμα vt apud Xenophontem.

Ἀπὸ cum genitiuo suo interdum per nomen ablatiui casus redditur: vt apud Aristophanem in Pluto, ζῆν σοι τὸν ἀπὸ σμικρᾶς παιδὸς ἱδίλω δαπάνης. id est Parua impensa, Paruo sumptu, vel Paruis sumptibus, Cum paruo impendio. Sic & ἀπὸ σμικρῶν positum reperitur. Itidem in hoc loco Demosthenis, στεφανοῦσιν Ἀθηναῖον τὸν βουλεύσαντα χρυσῷ στεφάνῳ ἀπὸ ταλάντων ἑξήκοντα, quidam vertunt ἀπὸ ταλάντων ἑξήκοντα, impendio sexaginta talentorum. Sed videtur posse verti simplicius στεφανοῦν ἀπὸ ταλάντων ἑξήκοντα, Corona è sexaginta talentis: Vel sine præpositione, Corona talentorum sexaginta.

Ἀπὸ in quibusdam loquendi generibus vix potest reddi Latinè sine alicuius vocabuli adiectione: vt apud Thucydidem lib. 2, οἱ ἀπ' Ἀθηναίων Ἴωνες, Ab Athenien sibus in coloniam deducti Iones, οἱ ἀποικοι τῶν Ἀθηναίων, inquit scholiastes. Puto verti etia posse, Ab Athenie sib⁹ oriūdi. ‖ Apud Plutarchum in Othone, ἀπ' ὀλιγάνδρων τῶν θαρρούντων exponitur, Audentes quum sint pauciores.

Ἀπὸ per tmesin etiā ponitur, sicut & aliæ præpositiones. nec verò in carmine dūtaxat ita vsurpatur, sed interdū & ab Herodoto. Iliad. σ, Πρῶτος ἐμοὶ ἀπὸ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσῃ. Aristoph. in Pl. Εἰ μὴ φοβοῖτο γὰρ, ἀπὸ' ὤλεσ' ἂν κἀγὼ κακὸν κακῶς. Herodot. καὶ ἀπὸ μὲν ἑωυτὸν ὦλισε, ἀπὸ δὲ ὤλεσε Κῦρον. Quum autem in tmesi postponitur præpositioni, tum & accentum in priorem reiicit, aliarum præpositionum more quæ sunt dissyllabæ. vt, — ὄλεσεν ἄπο δάκρυα πίπτει.

Ἀπὶ superuacaneum interdum apud poetas, cum aduerbiis πόσφι, πρασσόθεν, & aliis huiusmodi. Nam dicunt ἀπὸ πόσφι & ἀπ' ὀχεσφίν pro simplicibus πόσφι & ὀχεσφίν. ‖ Contrà autem defectum præpositionis ἀπὸ notat scholiastes Thuc. in hoc eius loco, lib. 3; ἐπειδὴ πᾶσιν ἡ πόλεμος φοβερὸς ἦν τὸ τῶν Ἰώνων πόλεων καταλαβεῖν τινα.

¶ Ἄπο, aduerb. retracto in priorem syllabam accentu. ἀπὸ θυμοῦ (inquit Budæus) vel potius ἄπο. pro ἀπὸ θύμου, Nō ex sententia, Non cordi. vt ἄπο θυμοῦ ἐμοὶ ταῦτ' ἐποίησεν ὁ ἄρχων, id est μισητὸς, inquit Suidas. Sūt qui velint ἄπο tam in hoc loquendi genere, quàm in istis, ἄπο γοόωμαι, ἄπο φρίσσω, ἄπο κείρομαι, aliisque eiusmodi, propriè sonare ἄπειμι, id est procul. vt apertè apud Homerū cum alibi, tum in hoc versu Il. β, Καὶ νῦν κέν τις δὴ ἔτι μᾶλλον μάων ἄπο ἧς ἀφ' ἑχοιο Ἀχαιάδα. Sic ἄπο πατρίδος, Procul à patria. Il. β, ἀπὸ λοιπὸν φίλης ἄπο πατρίδος εἶμι. Alicubi χωρὶς exponitur eodem sensu, vt Od. ο, — ἄπο τῆσδ' ἐφοβεῖτο ἰέναι ὑφαίνειν, seorsum ab his. Sed pro Procul in multo plurib⁹ locis apertè positum reperitur. Sic & in illo dicto, ἄπ' ἔπος ἐπὶ ἔπος. Itē in ἄπ' ὀφθαλμῶν γίνεσθαι. Sic & ἀπ' ἐλπίδος dicitur Procul à spe. Apoll. Argon. 2, — μάλα πολὺ ἄπ' ἐλπίδες ἐπλετο νόστου. Aliter tamen ἀπ' ἐλπίδος quidam exponunt in hoc Plutar. loco in Pericle, ὧν καὶ Τυρρηνία καὶ Καρχηδὼν οἰόμενος ὑπάρξειν ἀπ' ἐλπίδος. Exemplaria tamen vulgata ἀπ' ἐλπίδος habent non ἀπ' ἐλπίδες, sed perperam. Huc pertinet & τὰ ἄπο δόξης, quod Eustathius exponit τὰ περίεργα καὶ ἐμποδὼν ὑποπίπτοντα, in hoc versu Il. κ, Ἀλλ' ἡ τοι γὰρ τὰ γ' ἄλλα σάοος καὶ ἄπο δόξης. Scribitur tamen in vulgatis

Homeri editionibus non ἄπο sed ἀπό. Itidem in hoc Synesii loco, σιώθξαι Κυρηναίοις μάχρὶν ἀπὸ τῆς ἄπωθεν. φησὶ δεῖν, Budæus legendum censet ἄπο, interpretans Procul ab armis. Exponitur tamē ἄπο non solùm per Procul, seu Longè, sed & per alias voces in huiusmodi formulis sermonis. Afferam autem Budæi interpretationes. ἄπο γνώμης (inquit) Longè à sententia animi. Pausanias, καί πως ἔφη τὰ ἔωθεν ἐγίνετο οὐκ ἀπὸ γνώμης, Satis è sententia euenerunt. Idem valet ἄπο θυμοῦ pro ἀποθύμως, Non ex animi sententia, Displicens. Themistius, ὅπου πανταπάσιν ἀπὸ θυμοῦ καὶ δυσφορία ἡ μέλαινα ἥκει, id est κατὰ θύμος. Item ἄπο pro ἔξω vult sumi Budæus in ἄπο ξύλου, quam significationem Eustathius dat huic præpositioni in ἄπο θυμοῦ (vel ἀπὸ θυμοῦ, vt apud illum scribitur) quum ἄπο θυμοῦ exponit ἔξω ψυχῆς. Addit præterea Budæus, idem propemodum esse ἄπο ξύλου quod ἄπο σκοποῦ. Plato, οὐκ ἄπο ξύλου τοῦτο ὀνόματι διαρρηδίσκεται, Satis consentaneum erit, Non alienum erit. Nazianzenus, πόδ' ἀγχιστῆ ἐστὶ πλησίον, καὶ πιστὸν οὐκ ἄπο ξύλου. id est Non abest, Satis consentaneum est eius moribus. Item οὐκ ἄπο ξύλου pro Non immeritò, citat ex Galeno. & huic ἄπο προσώπου opponi docet ἀπὸ ξύλου & κατὰ ξύλον. At verò ἄπο σκοποῦ (quod idem ferè esse cum ἄπο ξύλου putat, vt modò dictum est) exponit Præter propositum, Præter intentionem & consilium. Item Non absurdè. Vertit & per Procul in hoc Dionysii Halic. loco, δοκεῖ δή μοι μὴ ἄπο σκοποῦ αὖ εἰκάσαι τινὰ ὧδε Ἰσοκράτης ῥητορικὸν τῷ Πολυκλείτου καὶ τῷ Φειδίου πάθος, id est (inquit) Non absurdè, Nō procul à cohærenti & congruenti cōparatione. Huc pertinet ἄπο καιροῦ, quod aliquando ponitur aduerbialiter pro ἀκαίρως: interdum verò præfixo articulo præbet vsum adiectiui nominis. dicunt enim τὸ ἄπο καιροῦ quod intempestiuum est. Item ἄπο καιροῦ subaudito ὄντι, vt apud Platonem, ἴσως γὰρ οὐκ ἄπο καιροῦ πάλιν ὥσπερ ἴχνος μαθεῖν. At verò ἄπο προσώπου est apud Latinos ex Græcorum imitatione, Abs re. de hac autem loquendi formula dicetur in πρόσωπον. Cæterùm sciendum est reperiri in variis autorum locis iunctum cum supradictis genitiuis, γνώμης, θυμοῦ, καιροῦ, & reliquis, seruato accētu in posteriore: sed tamen tanti refert alicubi vtro modo scribatur, vt sit etiam contrarius pro diuersa scriptura sensus. In exemplū proferam hoc loquendi genus ἀπὸ γνώμης, cui planè contrarium est ἄπο γνώμης. Dion historicus, p. 60 nostræ editionis, οἱ πόνοι γὰρ τοῦτο οὐκ ἀπὸ γνώμης σφᾶς ποιοῦντας εἰδώς. Vbi ἀπὸ γνώμης prorsus ita dicitur vt ἀπὸ ψυχῆς apud Demosthenem. Si igitur ibi ἄπο scripseris cum accentu in priore, planè contrarium sensum & alienum loco illi dederis. Vicissim si in loco Pausaniæ paulo antè citato pro ἄπο γνώμης scripseris ἀπὸ γνώμης, contrariam sententiam illius loci & minimè ei consentaneam habueris.

Ἄπο cum πρό, vacante πρό: vt ἄπο cum νόστιν vacante vicissim ἄπο. vt apud Homerum ἄπο πρὸ οἴκων, Procul ab ædibus. Apoll. Argon. 2, νηὸς ἄπο πρὸ μολόντες. Il. α, ἡμὲν ἄπο νόστιν ἰόντα. vbi exponitur vel Procul vel seorsum. & legitur ἄπο in vulgatis exemplaribus: (quòd positum sit per anastrophen, vtpote præcedente genitiuo ἡμῶν) at non item in præcedentibus locis cum πρό. ac certè non satis commodè scribi videtur cum accentu in priore, sequente illa præpositione. quare ad vitān dam incommoditatem hanc satius est ἀπὸ πρό coniunctum scribere. Vide igitur suo loco ἀπὸ πρό sicut & ἀπόπροθεν & ἀπόπροθι.

Ἄποθεν vel Ἄποθι, E longinquo, Eminus, Procul. πόρρωθεν. Aristot. De mundo, πολλὰς δὴ καὶ μεγάλας εἶναι τὰς ἀπὸ τῶν μεσημβρινῶν ἄποθεν κεῖσθαι. Plut. in Romulo, ἄποθεν τῆς Ἄλβης, Procul ab Alba. Sic ἄποθεν per ω cum genitiuo. Thucyd. l. 3, πρόσχωρικὸς δὲ ἦν ἄποθεν τῶν Ὀλπῶν, ἥκιστα ἀπὸ χώρου. Aristoph. in Pluto, κεἰμὴν ὀλίγον ἄποθεν τῆς κεφαλῆς. Citatur & ex Æschine, ἄποθεν ἀπὸ τῶν κλιμάκων. Et sine casu, ex Apoll. Arg. 2, ἆρα νῦ ἄποθεν ἔσκεν. Et ex eodem libro, ἔσκεν ἄποθεν ἠλάσασα. Thucyd. lib. 4, ἐν κύκλῳ ἄποθεν ἑστηκότες. ΕΤ Ἀπώτερος καὶ Ἀπώτατος, Remotior, Remotissimus. quibus vsitatiora sunt aduerbia Ἀπωτέρω, Ἀπωτάτω, Magis procul, Maximè procul. Æschin. contra Ctesiph. οἷς ἔστιν ἀπωτέρω οἱ κίνδυνοι, A quibus periculo longius aberant. Sic ἀπωτάτω δικαίας ὁ ξένος, Longissimè ab ignauia absunt hi mores. Quæ aduerbia cum nominibus per articulum coniuncta, nominum vim habent, vt οἱ ἀπωτέρω φίλοι apud Suidam, Qui quidem amici sunt, non tamen affinitate aut familiaritate proximi & coniunctissimi.

¶ Ἄπιος, Longinquus, Procul remotus. vt ἀπία γῆ, apud Hom. Τηλόθεν ἐξ ἀπίης ἵκεο. vbi tamen Eustath. alia quoque expositionem affert. vult enim ἀπίων dici vel πρὸ δηλονότι & μακρὰν, ex ἄπο! vel Peloponnesiam ab Apide. hūc autem Phoronei filium fuisse tradunt. Meminerunt & alii vtriusque interpretationis.

Ἄπιος, Pirus. secundum quosdamita dicta quòd primùm ex illa Apia regione de qua modò dictum est, allata fuerit. Sic autem appellatur non solùm Pirus arbor, sed & Pirum fructus, apud Athenæum & Dioscoridē. Ita enim hic auspicatur 1 libri caput 168, Ἀπίαι δὲ πολλαὶ εἴδη, πᾶσαι δὲ σύφοιτοι. & sequens caput ita, ἡ δὲ ἀχράς εἶδός ἐστιν ἀχείου ἀπίου. Eustathius in Homerum, ὄγχνη δὲ καὶ ἐλαία καὶ τοῖς παλαιοῖς ἡ ἀχὶς ἄπιος, ἤτοι ἡ ἀχράς, διὰ τὸ ἄσχετον τὸν στόμαχον. subiungit & etymologiam: ἄπιος, (inquiēs) dicitur, vt non habens πέπτα. Refragantur Eustathio quidam, putantes ab Apia regione deductum nomen ἄπιος vti dixi. ἄπιοι πίπιροι, Pira matura, Dioscor. lib. 5. Apud Theocritum ἀπίσιο πεπαίτερος, Piro maturior. A quibusdam ἄπιος appellatur Pirus satiua, vt ἀχράς Pirus agrestis. sed Eustathius autor est ἀχράδα dici etiam ὅτι πρὸ ἡμέρων. & ex Plutarcho in Probl. citatur ἀχράς positum pro ἄπιος.

Ἄπιος ex Theophrasto affertur pro herba quæ alio nomine ἰσχὰς dicitur. ¶ Fungi etiam species esse putatur ἄπιος.

Ἀπιοειδής, ές, ὁ καὶ ἡ, Piri formam seu speciem habens. & ἀπιοειδὴ φύλλα exponitur Folia velut piri.

Ἀπίτης οἶνος, Vinum ex Piris factum. Quod Normandi vocant Poiré: vt vinum ex malis factum, Pommé.

ΑΠΤΩ, Necto, Annecto, Alligo. Ita Bud. ex Luciano, locum tamen non proferens. Sed habemus Anthol. epigr. lib. 1, in hoc satis vulgato Statyllii Flacci districho, Χρυσὸν αἰὲν θύρῃσιν ἔλιπε βρόχον· αὐτὰρ ὁ χρυσὸν Οἰνὶ λίπε νύχθ' ὑρίης, ἣν φέρον οἱ θύρετ βρόχον. id est, laqueo collum nodauit, vt Naso loquitur. vel alligauit. Intelligēum est autem in priore versu (vt de hoc obiter admoneam) non simpliciter ἔλιπε βρόχον, sed ἔλιπε βρόχον quē ἄπλειν ἤθελεν. At verò Ἀλλαθὼν βρόχον αἰπὺν ἀφ' ὑψηλοῖο μελάθρου, Od. λ, est κρεμάσασα, vel ὃν δήσασα ὑψόθεν, Eustath. Suidæ quoq; ἄπτων est διεμβύων (addenti & κρατῶν) Sed & Plato Cratylo, τὸ δὲ ἄπλειν, καὶ δεῖν, ἴσως τοῦτ' ἔστι. Sunt qui ἄπλειν sumi etiā putēt pro σφίγγειν. Cæterùm multo frequētius est hoc verbū in cōpositis. quib⁹ verò cū præpositis componatur, ex sequentibus patebit. Passiua item participia ἀπτόμενος & ἡμμένος inueniuntur posita, pro Annexum, & quod Cicero vocat Aptum. vt quum ab eo dicitur sapiens totus esse aptus ex sese. Aristot. De part. an. lib. 2, ἔστι σύνθετον ἕκαστον αὐτῶν καθ' αὑτὸ εἶδος, ἀλλ' ἢ μόνον ὡς σωματικὸν ἢ ἀπτόμενον καὶ πρόσθετον. Budæus postquam ἀπτόμενος esse dixit Aptus, id est Consertus & Cōpositus, hoc ipsum exemplum affert. Idem, Aptus etiam est, inquit. ἀπτόμενος καὶ ἀναρτώμενος, dependens ex aliquo. Citatur autem & ex Plut. λοιμὸς ἐμπίπλει ἀπτόμενος καὶ καρπῶν ἀφορίας. Quod exponitur, Pestis incidit, sterilitas quoque agrorum consequitur. Et ex eodem, Τὸ φρονεῖν καὶ λογίζεσθαι πυρὸς ἀπτεται, pro Cum rationali animi parte coniungitur. Sed Budæus ἅπτομαι pro συμφύομαι etiā affert ex Theophr. id est Hæreo, Cōglutinor, p. 567. Inuenitur ἡμμένος (sicut & ἐξημμένος) etiam pro Suspensus, Appēsus ¶ Ἅπτομαι autē pro Tango, Capesso, &c. eiúsque composita, seorsum ponere decreui.

Ἄπτω autē pro Accendo, tanquā aliud thema, ab illo ἅπτω separauī.

Ἅπτημα, ατος, τὸ, Nexus, Vinculum. Item Illaqueamentum, vt Bud. ex Hesychio scribit. Dionys. Alex. de Apolline, pag. 73, edit. paternæ, — χρυσέης αἶα λύεται ἅπτημα φαρέτρης. id est λύει τὸν τῆς φαρέτρας δεσμόν, inquit Eustathius. Qui in alio eiusdem poetæ loco ἅπτημα πέζου exponit τὸν σιδη-

δεσμον. Vulg. autem lex. apud eundem ζώνλυσ etiam significare tradunt. Xenophō (inquit Bud.) ἄμματα pro maculis retium accipere videtur: vnde dicit ἀδεσμήμυστ αἰαμμάτως, enodes. Pollux autem dicit βρόχους (id est maculas) ἐκ πυκάσων ἀμμάτων πεποιημένους, inde δίχαμματος ἄρκυς. Hæc Bud. Legimus certè & apud Plutarchū ἄμματα τῆς βρόχου, sed de arundine piscatoria. scribit enim in lib. De prud. anim. ἔνιοτε τῶ ὁρμαθῶ οὐ πολὺν πολύκλωνον τὸν ἄμματον τῆ βρόχου, οὐδὲ μαχεῖαν: quæ Grynæus interpretatur, Et funiculum ipsum nodorū vinculis nec multiplicibus nec asperis faciunt.

Ἄμμα metaph. vt ἄμμα παρθενίας, vinculum virginitatis, in Anthol. epigr. Et ἄμματα πλοκῆς, ibidem.

C. Ἀνέμματος, ν, ὁ χρῆν, Vinculo seu nodo carens. vt ἀδεσμήμυστ αἰαμμάτως, dicit Xenoph. pro Enodes, interprete Bud. Δίχαμματος, apud eundem Xenoph. decem ἄμματα habens: vt Τειακοντάμματος, apud eundē, cōstans triginta ἄμματα. Nam δίχαμματος ἄρκυς ab eo dicitur, δίκτυα autem τειακοντάμματα. Vide ἄμμα quod proximè præcedit.

¶ Ἄψις, ῖδος, ἡ, vel Ἁψὶς (cū α habēte spiritū asperū aut lenē) Conexio, vt quidē apud Hom. ἁψῖδες λίνου exponitur ab Hesychio, videlicet συναφαί, item ἁμματα. Etymol. quoque significare ait δίκτυον. Locus est il. ε, λύπησας οὓς ἁψῖδα λίνου ἐξοπίσω παράσχῃ. Vbi Eustathius exponit παγίδα καὶ πλέγμα καὶ αἰκάλας. In vulg. autem lex. hæc leguntur, Ἄψις, Testudo, Fornix, Arcus, Arcuata figura, vel Cōstructio arcuatim facta, Plinio, Arcatum curuamen, Ouidio. Sic ἁψὶς θριαμβόφορος, arcus triumphalis, qui imperatoribus erigi consueuerat. Quī honos concessus est etiam Liuiæ Augusti vxori, & antea nulli fœminæ: sed tamē non fuit extructus. Dion, καὶ εἰκόνες αὐτῆ ἐπ' ἀψίδων ἐν τῇ τῶ Τιβερίου χαλκῆ ἐπιθῆσαι, &c. Item, ἁψὶς τῶν θριαμβοφόρων ὠνομάσθη. Cicero huiusmodi arcus appellat fornices: & Liuius Dec. 4, lib. 2, Fornicibus signa aurata instituit. Ἁψὶς est etiam curuatura rotæ, id est lignum supra rotas tenēs scalas, seu in quo figuntur radii: videlicet ligneus rotæ circulus. ἀπὸ τῶ ἅπτεσθαι, id est à tangēdo: quòd rotæ quum voluuntur, terram contingant. Hesiodus τελαμῶνα δ' ἁψῖσι θέμεναι δικασσάρῳ ἁρμαξῆ. vbi accentu acuto notatur prior. Significat etiam vinculum, ἀφὸ τῶ ἅπτειν, quod est δεσμεῖν. Dicuntur item ἁψῖδες circuli in stellis, teste Plinio. Apud Homerum ἁψῖδες λίνου per periphrasin pro δίκτυα, id est retia, plagæ, ἄμματα καὶ σπαρτὰ τῶ δικτύου. Hactenus vulg. lexica. His autem addo, primùm quod ad ἁψῖδα attinet, de rota dictam, hoc exemplum ex Plut. in Consol. ad Apollonium, προχοῦ γὰρ ἀστεισίχορος δηλονότι ἁψὶς ὑπὸ γέροντι, δηλονότι ἅπτεται. quæ puto prouerbialia esse alicuius poetæ verba. Hesychio quoque ἁψῖδες sunt τὰ κύκλα τῶν ὀχῶν, αἱ περιφέρειαι, ἢ καμπαί. Suidas habet duntaxat ἁψῖδες, καμπαί. Quod autem ad etymum attinet, nō dubium est quin omnibus huius vocis significationibus accommodatius sit deducere eam ab ἅπτω, id est connecto, quàm ab ἅπτομαι, id est tango. nam etiamsi missam faceremus expos. Hesychii σπαρτὰ & ἄμματα in illo Homeri loco, & Eustathium sequeremur, καμπαὶ exponentem, id est curuaturas, scimus omnem curuaturam & arcuatam figuram ἅπτειν inter se partem vnam cum altera. De iis autem qui ἁψὶν scripserunt in illo Homeri loco, notantes α spiritu tenui, quanuis alioqui hæc vox ab ἄπτω deducatur: de ἄψ item quod in versu Hesiodi modò citato legitur, consule Eustath. & Etymologistē. In illo certè Plutarchi loco ἁψὶς reperio cum α spiritum habente asperum. sic & apud Hesychium ἁψῖσι bis, cum α itidem: sed idem habet ἀψῖσι cum ἀ, sicut & Suidas. In Dionis tamē loco quem initio protuli, videmus ἐπ' ἀψίδων nō ἐφ' ἁψίδων scriptum esse. Sed in ea Homeri editione quam octo ab hinc mensibus dedi, ἁψῖσι legitur cum α habente spiritum asperum, quòd eam scripturam antiquissimum & fide dignissimum bibliothecæ meæ exemplar comprobet.

¶ Ἄψις, ιος, ἡ, Membrum. Od. ϕ, Εὖδε δ' ἀνακλιθέντα· λύθεν δέ οἱ ἄψεα πάντα. id est, Soluta ei sunt omnia membra [dormiēti.] Esse autem hic ἄψεα idem quod μέλη, ostēdit epitheton quod somno tribuitur, λυσιμελής. perinde ac si hîc diceremus λύθεν δέ οἱ μέλεα. Vnde etiam refelli posse existimō alteram illam τῆ λυσιμελῆς expositionē, ἀπὸ τῶ λύειν τὰ μέλη τὰς seu τοὺς μελεδῶνας. Cæterùm vult Etymol. ἄψεα propriè esse iuncturas membrorum, per catachresin autem pro membris accipi, ab ἅπτω, ἄψω. & dici ἄψεα, quasi τὰ ἐξ ἀλλήλων συνημμένα καὶ συναρμοσμένα. Hesychius verò negat etiam planè aliud esse iuncturas membrorum significare. Sed Suidas Etymologistæ assentitur. (qui tamen quod ad etymū attinet, deducit ἀπὸ τοῦ ἑφὰ πιέζειν ἀλλήλων) Præterea illud epitheton λυσιμελὴς dubitationem hanc tollere videtur. Quāquam si quis in illo Homeri loco ἄψεα iuncturas membrorum interpretaretur, sensus idem maneret. Affert autem Etym. hunc Nicandri versum, Τῶν δὲ πεπαυόντων ὀλίγος χρὼς ἄψεα δομεῖ.

C. Ἀνάπτω, Adalligo, Religo, Appendo, Suspēdo ad. Hom. Od. γ, Πολλὰ δ' ἀχάλματ' ἀνῆψεν, ὑφάσματα παντοίοπ. Vbi Eustathius ἀνῆψεν vult esse ἐκρέμασεν, vel ἀνέθηκεν, aut ἐξύφανεν, vt quum dicitur βρόχον ἀνῆψε. Idem alibi docet ἀνῆφθαι ἔκ τινος τόπου dici πεφυκέναι χρεών, pro ἀνηρτῆσθαι, exponens hoc Od. μ hemistichium, — ὅτε δ' αὖτε πέφυκε ἀνάπτειν. Apoll. Arg. 2, τὴν δὲ τὸ πρωτοπάτωρ ἀνῆπτο. Sed & ἀνάφασθαι act. signif. pro Religabimus, ex Euripidis Medea citatur, Ἐκ τῶνδ' ἀναφόμεσθα πρωμνήτιδα κάλων. Et ex Philostrato, ἀναφᾶσθαι τὸ πλοῖον. ¶ Ἀνάπτομαι, Circumiicio, Induo. vt Epigramm. lib. 6, — στέρνοις τεθειλὸν ἀναπτὸ μάλιν. vnde metaph. ἄρκος ἀνάπτεται Apollonio, pro σχεδιάζεται. in quo eū arbitror imitari illā Homericāmetaphorā ὑπερμενέος ἀλκὴν, aliáque huiusmodi. ¶ Ἀνάπτομαι, in καταπτόμενον citatur ex eodem pro κτῶμαι.

Ἀνέπτω, Circumpono, Appono alicui quasi ei alligans. vt μέμψιν ἀνάπτειν τινί, lib. Epigramm. 1 quod videtur dictum ad imitationem huius Homericæ phrasis, μῶμον ἀνάπτειν, Odyss. β, — ὀλίγης δέ τε μῶμον ἀνάψαι, quod quidam exponunt Notam inurere. sicut & apud Apollonium Argon. 2, — τί νυ τόσσα κόλα ἀνῆπται; Cur tibi tot dolores sunt inusti? Budæus scribit ἀνάπτειν μῶμον sibivideri dictum trāslatione sumpta ab iis qui ridiculū quid suspendunt iis quos ridere volunt. Sequendo autē hāc Budæi expositionem ἀνάπτειν propriè esset Appendere, id est Ad aliquem suspendere. ¶ Ἀνάπτω, Attribuo, Tribuo, Acceptum fero. Plut. in Probl. τὸ μὴ πλεῖστα τῶ γαμικῶ εἰς τὸν Ἥρωτα ἀνάπτειν. Ibidem, Μοναρχῶν τινὶ χάριν ἀνάπτων, Beneficium acceptum ferens. Idem in Lycurgo, τινὶ δημοσίᾳ καὶ τινὶ ἰδίᾳ τῆς πολιτείας εἰς τὸν Πύθιον ἀνῆψε. Sic & alibi vtitur eodem modo. Alex. De fato, ἀνάπτειν εἰς ἑαυτὸν αἰτίαν τῶν γινομένων, id est Sibi causam vendicare. Exponitur etiam ἀνάπτειν τινὶ in huiusmodi locis Referre ad aliquem. id est Referre rem quampiam ad aliquem tanquam eius autorem. Existimo autem, qualē habet metaphoram ἀνάπτω in huiusmodi loquendi genere, talem habere propemodum verbum Pendere apud Latinos: vt quum dico, Salutem meam ex tua pendere humanitate existimo: perinde est acsi ita loquerer, τινὶ ἡμῖν σωτηρίαν ἀνάπτω τῆ σῆ φιλανθρωπίᾳ. vt hic ἀνάπτω propriè sit Appendo, sicut in præcedenti loquutione ἀνάπτειν μῶμον. Viderint tamen viri docti an bene iudicem.

c. 2. Ἐξανάπτω, cum genit. & accus. Appendo aut Suspendo ad vel ex. Iphig. Taurica, οἱ δ' ἐπωτίδων αἴσω ἐξ ἐξανῆπτον, pro ἀνῆπτον αἴσω ἐξ ἐπωτίδων, Anchoras ex epotidibus suspendebant. Alii autem interpr. Anchoras de epotidibus demittebant.

C. Ἀφάπτω, Suspendo. vnde ἀπαμμένος, pro Suspensus, Herodoto, ab eius pass. voce. Idem, ἀπαφθῆναι αὐτὸν τῶν κεφαλῶν ἐς τὸ ἄσκον, demisit vel afflixit in vtrem cruore plenum. Ἀφάπτω item Applico, Admoueo, Suid. Hactenus Bud. Suidas tamen ἀφάπτειν exponit προσκολλᾶν in Appiano, dicente, ξύλα δ' ἤμελλον ὡς καταπλήξας ὁπλίτας ἐς χεῖρας ἐλθόντας ἀφάπτειν.

H. C. Ἐνάπτω, Alligo, Adalligo. Item Illigo. Suidas ἀναπτόντες exponit ἀναδησάμενοι (id est alligantes) hoc in loco, ἐκ χελιδόνος εἰς τὸ ἀστεῖον χεῖλος πτερωθέν τῆ δίκτυον ἀναπτόντες. Basilius de vipera illa cuius mentio fit Act. Apost. capite vlt. οὐχ ὁρᾶς ὅτι φρυγανίζοντι μοι τῶ Παύλῳ ἐκ θέρους ἔχις, οὐδεμίαν ποιησαμένη βλάβην, Quum se illigasset Paulo. Ἐνά-

πτ.

πλεκτ Bud.exponit etiam Innectere,Committere, Adiũgere. ¶Et pass.Ἐκάπτομαι pro Alligor, Annector. Itẽ Committor,Coagmentor. vnde Συέσχος κόπι ἐκπεμείνω apud Aristoph.Cómisso,Coagmentato. Est ἐκπεμείνος & Indutus.vt apud eundem comicum, διφθέραν ἐκπεμένος.Sic & ἐκπέπλαι apud Lucianum, καὶ γὰ πλω διφθέρα ἐκπέπλαι πλω τὸ λέοντος.Sed & ἐκαλάμβος eadem signif.in eiusdem Timone, ἐκαλάμβος πλω διφθέραν ἢ χλῶ ἐργαζομαι. Ἔκαμμα, Vinculum. Ἔκαμμα τῆς ἀλκύλης apud Plutarchum in fine Philop. Amentum iaculi, vel Nodus amenti iaculi.

C.Ἐξάπτω, Adnecto,Innecto,Alligo.Item, Appendo.Lucianus in Hercule, οὐ γὰ ἔχων ὁ ζωγράφος ὅτι ἐξάψῃ τῆς στρατῆς τῶς πλ διαμέλ ἀρχάς. id est(Budæo interprete)Quũ enim pictori reliquum iam nihil esset vnde catenularum extrema innecteret. Apud Alexandrum Aphrod. ἐξάπτειν τὸ βάρος.pro Appendere pondus.In vulg.lexicis citatur ex Plutarcho Themist. πλω χλῶ ἐξῆψε τῆς θαλάσσης, pro Ad mare terram adiunxit. quæ interpretatio mihi non placet. Ex Euripide autem affertur in isdem, ἱκετείαν γόνασιν ἐξάπτωσθαι, pro Tuis genibus supplex aduoluor. Ἐξάπτεσθαι passiuum hanc etiam actiui signific.retinet: nam ἐξημμένος κορυφῆς ab Areopagita dicitur pro A summitate dependens. vt annotat Budæus: qui & ἐξημμένος πλω πόρρω eodem dici modo tradit quo ἐξηρτημένος πλω πόρρω. Idem ex Synesio affert, ἐκ τῆς σωματικῆς διαθέσεως ψυχικῆς αἰτίας ἐξῆφθαι, pro Dependent à &c. Idem ἐξάπτεσθαι τῶν πολεμίων ex Polybio & Plutarcho affert pro Hærere vestigiis. hoc est E vestigio sequi & assequi. Vide C.p.78.

C.Ἐφάπτω, Alligo.Ἐφάψαι(inquit Hesych.)δῆσαι ἰματίοις.Et pass.Ἐφάπτομαι, Alligor.Item Impendeo (vt quod supra caput alligatum est, illi impendet.)Hom.Il.β,—Τρώεσσι δ' κήδε' ἐφῆπται, pro ἐπήρτηται, impendent,Bud.

Ἔφαμμα, vide statim post cum Ἐφαπτίς.

Ἐφαψις, Vinctura,vt exponitur à Bud. in hoc Galeni loco, ἔνιοι τῶν διὰ δέσματος ἐφαψίς.

Ἐφαπτίς,ίδος,ἡ, Vestis militaris genus. Vtebantur & Græci equites (inquit Bayfius) eo genere vestis quam ἐφαπτίδα appellat Athenæus in quinto: his verbis, πάντες οἱ πρωτεύοντες εἶχον πολυτελεῖς ἐφαπτίδας, πολλοὶ δὲ καὶ χρυσοῖς καὶ ζωωτάς.Budæus quoque ex eodem loco vestem militarem fuisse probat. Hinc fit vt ἐφαπτὶς Sagus aut Paludamentum à nonnullis redditur. Pollux certè est συστρεμμάτιόν τι φοινικοῦν ἢ πορφυροῦν, ὃ καὶ ἐπὶ χεῖρα εἶχον οἱ πολεμικοὶ τῶν ἡρώων. Vbi suspicatus sum aliquando tale quid ab eo intelligi quale est quod vocamus *escharpe*. In vulg.lex.citatur ex Iosepho De antiq. ἐφαπτὶς pro ἐπωμὶς, id est superhumerale. Cæterùm apud Strabonem ἐφαπτίδας mulieribus etiam tributum inuenio, lib.7,p. 129, πορμαίτιες ἱέρειαι, πολύτριχες, λευχείμονες, καρπασίνας ἐφαπτίδας ὑποπεπορπωμέναι. ΑΤ Ἔφαμμα generaliter significare videtur quoduis indumenti genus. A Suida certè exponitur generali vocabulo περίβλημα, afferente etiam Polybii locum: apud quem ita legitur lib.2(nã à Suida paulo aliter scribitur) οἱ δὲ Γαισάται, ὑπολαβόντες ὅτι τοὺς ἵππους προκεκινήκασι, διὰ τὸ πυκὰς τῶν πόπων βαπτὰς ὄντας ἐμπλέκεσθαι τοῖς ἐφάμμασι, γυμνοὶ μετ' αὐτῶν τῶν ὅπλων καπίσσουσι τοὺς σάγους ἀποῤῥίψαντες. Vbi obseruãdum, quod generali voce ἐφάμματα vocarit, postea particulari σάγους dixisse. Cæterùm ἐφαπτὶς & ἔφαμμα hic posui, quòd maiori cum ratione videantur ab ἐφάπτω deduci significante Annecto & vincio, aut ab eius passiuo, quàm ab ἐφάπτομαι quod Attingo declarat. nam ea quibus amicimur, corpori velut circumalligata esse videntur.

C.ΚΑΘάπτω, Annecto, Alligo, Appendo. Anthol.epigramm.lib.4,—τίς ὁ ψώχας συγὰ καθῆψε μάτην. Nam hîc esse puto καθᾶψε pro καθῆψε, sicut μάτην pro μάτλω. Xenophon, ἐμβαλὼν τὸ ὀρόβιον εἰς τὰς ὁδούς, καθάπτων τοὺς πορευομένους ὅπῃ πλω χλῶ. Synesius metaph. καθάπτω πιτύρου ὑμᾶς ἀπὸ τῆς ὁπτάλου, id est Copulo & inuicem deuincio. At verò Act. Apostolicorum capite vltimo καθῆψε τῆς χειρὸς αὐτοῦ exponitur Inuasit manum eius: sed ego duram esse hãc interpretationem arbitror, quũ nec in verbo ἅπτω nec in aliis eius compositis, vllum huius significationis addatur exemplum. Malim igitur vertere, Illigauit se eius manui. vt sit καθῆψε pro καθῆψεν ἑαυτὸν, quod tamen & ipsum rarum esse fateor. Sed eodem modo Basilius dixisse mihi videtur ἐκάλας pro ἐκάλασε ἑαυτὸν, in hoc loco, φιλοσοφούμενος τὸν Παῦλον ἐκάλας εἶχε.vbi eandem refert historiam. Nisi forte & hîc ἐκάλα dixisse Basilium pro Inuasisse, dicat aliquis. verùm is(quicunque sit)hoc dicto linguæ Græcæ rudem se ostendet:Fateor tamen ad sensum aut nihil aut parum interesse vtro modo καθῆψε τῆς χειρὸς interpretemur. In vulgatis certè lexicis citatur etiam καθάπτειν εἰς τὸ στόμα, pro Os attingunt, ex Aristot.De anim. lib 5.

Καθάπτειν & pro Induere. Soph.Trach.καθῆψεν ὥστε πῆς ἐμοῖς ἐφεννύων χροὸς τὸν ἀμφίλυκον. Non tamen simpliciter hîc est Induit,sed Induit velut illaqueando me illa& irretiẽdo.vnde aptissimè vertit Cicero, vel potiùs Accius, Quæ me irretiuit veste furiali insciũm. Vide Καθαπτός.

Καθαπτὸς,ὸν,ὴ,Ligatus,Vinctus,Astrictus. Hesychius καθαπτὰ λύειν prouerbium esse ait de illis qui nodum aliquem solutu difficilem soluere conarentur. Sed alii pro καθαπτὰ in hoc prouerb.κάθαμμα legunt.cuius tamen locum perpetam occupauit apud Suidam vox κάθαρμα. Κάθαμμα λύειν (inquit Erasmus)id est Nodum soluere, dicebatur qui negotium alioqui impeditum facilè conficeret. ¶Aristophanes in Ranis, δύρσοισι καὶ νεβρῆ δορᾶς καθαπτὸς pro ἐνδεδυμένος, Suidæ,id est Indutus, Amictus. Existimo autem verbali καθαπτὸς sicut & verbo καθάπτω, hanc etiam significationem dari quòd (vt antea dixi) ea quibus amicti sumus, velut circumalligata sint corpori. Hinc etiam ἔταμμα pro περίζωμα, vt infrà dicetur. ¶Καθαπτὸν ὄργανον, vide in Καθάπτομαι, significante Tango.

Κάθαπτος,accentu in antepen.pro alia signific. vide apud Hesych.

Κάθαμμα, Vinculum, Nodus, ἄμμα, vide paulo antè in Καθαπτός.

c.2. Περικαθάπτω, Alligo. apud Dioscoridem, περικαθάπτουσιν ἄμβακα,Operculum alligant.Ita Bud. Ego malim Circumalligant, si vtriusque præpositionis vis exprimenda sit. In vulg.autem lex. περικαθάπτω exponitur Apto, Pertracto, Cooperio.qui postremus error natus est(vt opinor)ex eo quòd alligandi operculi mentio fiat à Dioscoride.

C. ΠΕΡΙάπτω, Circũnecto, Circũappẽdo, Adalligo,vt περιάπτων βοτρύων λίθος,Dioscor.lib.2. Et pass.voce περιάπτω eadẽ signific. vt Lucianus περιάπτεται τῆς Γοργόνος κεφαλὴν ἐν τῷ στήθ.Sic Plut.in Pericle, περιαπτομένων λίθων πολυτελῶν. ¶Sed(vt Budæus annotat)Περιάπτω est etiam Pro amuleto appendo. Quam significationem à Budæo poni intelligẽdum est tanquam peculiarem. sicut & hanc qua esse ait Gesto pro ornamento colli.Exempla vide p.568.

Περιάπτω, Acquiro, Concilio, Comparo. Xenoph. τῇ πόλει περιάπτειν τ' ἀγαθόν. Et, μεγάλας δ' ὑμᾶς τῇ πόλει περιάψειν. Et in malam partem aliquando pro Impono, Imprimo, Iniungo. vt Plato Apologia, τῇ πόλει αἰσχύλον περιάπτειν. Sic Aristoph.in Pluto, πολὺ τῆς πενίας περᾶν αἴσχιον ζημίας αὐτῷ περιάψαι. Vide Bud.ibidem.

Περίαμμα,ατος,τὸ, Quod circumnectitur & circumalligatur alicui:sed peculiariter περιάμματα appellantur quæcunque ad arcendas noxas alicui corporis parti(præsertim autem collo)alligantur.vnde Amuleta interpr. Budæus. Dioscor.de hippoglosso, δεκτικὸν δ' ἐστὶν ὠμὸν περίαμμα τῇ χρίσμοτι κεφαλαγρεῦσι. Plinius tamen de ea loquens ita dixit, Capitis dolorem corona ex iis imposita minuit. Sũt qui περιάμματα differre velint ab iis quæ ἀποτέλεσματα vocantur,quæ ex superstitiosa magiæ vanitate proficiscũtur: quũ περιάμματα ex naturæ proprietate agãt,eáque Galenus non improbet. Nazianz.autem περιαμμάτων appellatione ἀποτελέσματα etiam complexus putatur, vbi dicit, νόσοι δίχοσι περιαμμᾶτ' ἐν ἐπαοιδαῖς τε ἐπαοιδὸς ὁ πανσόφος σωτὴρ χθών. Anth.epigr.l.1,Οὐκέτ' ἀπηλεγὴς ἐν περίαμμα φέρων. Ita enim legendũ,licet vulg.exẽpl.habeãt καὶ περὶ ἄκμα.

Περιάπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Circūnexus, Circumalligatus. Sed peculiariter dicitur τὸ περίαπτον pro proximè præcedente περίαμμα. Citatur ex Dioscor. lib. 3, cap. 167, ἔστι περίαπτον διεκτικὸν οὖρων, pro Alligatur prendétque ex collo iis quæ difficulter pariunt. Et ex alio eiusdē loco, φασὶ ὃ ὅτι περίαπτον ἐξ αὐτοῦ ποιεῖ διώνυς, pro Gestatum ex eo amuletū. Ex Theophr. item affertur περίαπτα copulatum cum ἀλεξιφάρμακα. Aristot. Ethic. lib. 1, cap. 8, οὐδὲν δὴ προσδεῖται τῆς ἡδονῆς ὁ βίος αὐτῶν, ὡς περιάπτου τινὸς, ἀλλ' ἔχει ἐν ἡδονῇ ἐν ἑαυτῷ. Vbi Lambinus περίαπτον Appendicem reddit.

Προσάπτω, Alligo, Appēdo, Affigo, προσδέω. Et metaphoricè apud Luc. καὶ προσάψαντες ἐν ψυχῇ τὴν μνήμην τῶν παρελθόντων, de iis qui animi intentionem defigunt in præteritæ voluptatis recordationem. Ita Budæus. Cicero certè in Platonis Timæo προσάπτειν vertit Affigere; vt videre potes pag. 10 mei lexici Ciceroniani. Apud Sophoclem προσάπτω σοι τιμάς, Tibi honores attribuo, pro Te honoro, Te colo. Sed & in malam partem interdum: vt apud Isocratem in Busiridis encomio, παλαιότερον αὐτοῦ τὸ μέγεθος τῆς ἁμαρτίας προσῆψας. Budæus αἰσχύνω tribus tanquam synonymis interpretatur, Attribuo, Contribuo, Assigno, in hoc Aristotelis loco De mūdo, τινὲς δ' Αἰγυπτίων ἐμὲ μὲν τῷ Λιβύῃ, σὲ δὲ τῇ Λιβύῃ προσάπτουσι. Quod & προσνέμειν dicitur. Et προσάπτω σοι τοῦτο, Hoc tibi attribuo, tanquam autori, Huiusce autorem facio. Lucianus de literarum inuentione loquens, Συμωνίδην δέ τινες προσάπτουσι τῇ μνημοσύνῃ ταύτῃ. Προσαίπτω, pro προσάπτω, poeticè. Προσαίπτω, προσάπτω, Suidas. At Hesychius habet Προσαίπτω, προσπίπτω, sed puto reponendum esse προσιάπτω, quod tamen suo loco non erit.

Σύναπτω, Colligo, Coniungo. Synesius epist. 57, τὸ δὲ συνάπτειν πρὸς τὰ κεχωρισμένα πρὸς τὸ θεῖον; Plutarchus in Lycurgo, πρὸς ἀρετὴν τὸν αἰδέσιμον τῷ μισεῖν συνάπτει. Idem in Othone, αὐτὸς συνῆψε τοῖς περὶ Καικίναν. Plutarch. De puer. educ. ἵν' ἐρίζῃ καὶ παίζῃ τὰ φίλτατα πρὸς τὸν ὁμήλικα τῶν ἀγαθῶν συνάψω, Coniungam, Contexam: vel Adiungam, Attexam. Et metaphoricè συνάπτω ἀνοίαν ἢ τὰς πόσεις πρὸς ἀλλήλας, in Philostratis epist. Sed & συνάπτειν per se pro συναρέσκειν εἰς εὔνοιαν. Xenophon, ὅταν πάντων ἡ φιλία ὁμοδυνάμῳ συνάπτει τοὺς καλοὺς τοὺς καλοῖς καὶ ἀγαθοὺς. Sic Latinè Coniuncti homines, & Coniunctio. Quinetiam vt Coniunctio de affinitate dicitur interdum, sic & συνάπτειν interdum ad eam pertinet. vt συνάπτω γάμον, Euripides. & κηδεύσας σοι συνάψαι, apud eundem. Συνάπτω Budæus non solùm Coniungo & Confero exponit (addunt vulgata lexica & Copulo, Coagmento) sed etiam Coalescere facio, Ferrumino, Conglutino, apud Theophrastum. Sed exemplum significationis Conferēdi nullum affert Budæus. quod nobis alioqui suppeditat hoc loquendi genus συνάπτειν τῷ μάχῃ, apud Plutar. quod Latini Conserere prælium, Manus conserere. Eadem autem forma συνάπτουσι ἱππομαχίαν Ἀμαζόσι, apud Aristidem. Sic & συνάπτω σοι πόλεμον dicitur, vel ἔρις σοι, Euripides. Thucyd. Item συνάπτω σοι εἰς χεῖρας, Plutarchus in Pericle. Sed & συνάπτω σοι sine adiunctione, eadem signif. videlicet, pro Prælium confero, Confligo tecum, Congredior. Plut. in Antonio, τῶν ἐπιπλῶν συναπτόντων ἅμα τῇ βοῇ καὶ πατάγῳ τῶν ὅπλων. In quibus loquendi generibus videri potest subaudiendus accusat. μάχῃν, aut alius huiusmodi. at quum dicitur συνάπτω σοι εἰς χεῖρας, tunc vix possit accusat. itidem subaudiri, ideóque συνάπτω neutraliter accipi fateamur necesse est. Optimè autem respondet συνάπτω hac in significe. Gallico verbo *attaquer*, quum dicitur *s'attaquer*. (nam vt hodie proferatur & pronunciatur *s'attaquer*, pro *s'attacher*, sermonis nostri ex Italo corruptela obtinuit) Iam verò vt συνάπτειν πόλεμον est Prælium committere, id est Confligere, sic etiam συνάπτειν τινὰς est Committere aliquos ad prælium, vt apud Plut. Alcibiade, Περικλέους συνάψαντος αὐτούς, vbi exponitur etiam, Quum Pericles eos ad bellū excitasset. ‖ Συνάπτω exponitur etiam Contraho, nō solùm in supradictis illis loquēdi generib⁹, συνάπτω γάμον & συνάπτω κηδεύς, sed & in aliis, vt in συνάπτειν κακά τινι apud Eurip. (vbi tamē exponitur etiam Inuehere, item Cumulare) item in quodam Theophrasti loco συνάπτειν μέλη, contrahere membra & comprimere. ‖ Quinetiam Συνάπτω neutraliter (Bud. tamen dicit Passiuè) pro Hæreo, apud eundem, ὃ οὐ συνάπτει τῇ γῇ, Quod non hæret solo. Idem verò Theophr. συνάπτειν cum eodem datiuo pro Contingere dicit. Sic Aristot. De hist. anim. lib. 3, αὐτὰ δὲ συνάπτουσι οὐδὲν πρὸς ἰδίας τῶν ἑτέρας φλεψίν. Et apud Herodotum, συνάπτειν τῇ πόλει, pro Planitiei contiguus est. Aristot. De anima 2, συνάπτει οὐκ εἰς τὸ ὑπογάστριον, Jungitur hypogastrio. In vulg. lex. τύχη δέ μοι συνάπτει πόδας exponitur Fortuna me pede contingit. Exponitur συνάπτειν & Coire. vt apud eundem Aristot. πόροι συνάπτοντες εἰς ἕν, Meatus in vnum coeuntes. Sed & cum accusat. ὅρκους, redditur hoc eodem verbo. nam συνάπτειν ὅρκους interpr. Iureiurando coire.

Συνάπτω, Conuenio, Congruo, Quadro, Consentaneus sum, inquit Bud. afferens ex Aristot. Metaphys. 7, τὸ δὲ καθόλου καὶ τὸ ἧμισυ ἐξ αἱ ἰδίαι συνάπτουσι. Vide Cōm. pag. 615. Καὶ εἴτι ἄλλο συνάπτει πρὸς τὴν ἀπορίαν ταύτην, Theophr. De caus. pl. 4, Siquid aliud ad hanc dubitationem attinet. Gall. Qui y attouche. id est eam attingit.

Συνάπτω, Appropinquo, Aduento, Appeto, Polyb. lib. 5, συνάπτοντος ἤδη τοῦ χειμῶνος. Et συνάπτειν εἰς Συβάριν. Vide Bud. Comm. p. 614.

Συνάπτομαι voce pass. Colligor, Connector, Coniungor. vnde & συνημμένος, Coniunctus, Connexus. Synes. epist. 19, ἀλλ' εἰ δίκαιόν ἐστι χάριν ἔχειν τοῖς συνημμένοις τῇ γενέσει. Apud Greg. λόγοι πάντες συνημμένοι, Ratio omnib⁹ cōiuncta & quasi inhærens. Ex Anthol. epigr. affertur, ἁρμόσει γὰρ τέλεια συνάπτεται pro Congruit: ex Aphthonio autem, συνήφθαι τῷ Ἄππῃ pro Congressus sum cum Latona. q. d. Comminus sum. Apud Herodotum, συνῆπτε μοι νεῖκος πρὸς ἐκείνους, Contracta erant inimicitiæ. Magis tamen ad verbum respondet phrasis Gallica, *S'attacher une querelle*. pro quo dicitur *Attaquer*, vt paulo antè admonui. ‖ Συνάπτεσθαι voce media itidem pro Contrahere. vt συνάπτεσθαι κῆδος Thuc. Contrahere affinitatem. Sic συνάπτεσθαι τῆς ξυγαρχίας τὸν γάμον, Luc.

Σύναμμα, ατος, τὸ, Copula, Vinculum. Plut. Alexandro, τὸν Ἀλέξανδρον ἐμηχανήσατο λύσαι, δίκτυμνον τῇ μαχαίρᾳ τὸ σύναμμα. Vtitur & Aristot.

Σύναψις, Coniunctio, Connexio. A Bud. exponitur Cohærentia in hoc Aristot. loco in fine lib. 10 Metaph. ὥστε δῆλον ὅτι συνεχὲς ἐν ἑνὸς ἐξ ὧν ἓν τὸ πέρας γίνεσθαι καὶ τὴν σύναψιν. Quod Plato dixit in Timæo, ἐν τῇ τῆς σύναψιν, Cicero reddidit, Quúmque inter se penè contingant. vt videbis pag. 29 mei lexici Cicer. In vulg. lex. σύναψις τῶν χειρῶν ex Bud. in epist. prior. exponitur Consertio manuum: sed & σύναψις sine adiunctione, Prælium.

Συναπτὸς, ὴ, ὸν, Continuus. vt συναπτὸς ἐνιαυτὸς, Continuus annus, in Pand. sæpe, vt inquit Bud. Apud Aristoph. autē in Concion. χαλὰ συναπτοῖς λωΐας Λακωνικαῖς, schol. exponit ἃς συνάπτουσας καὶ διεμπλέκουσι τὰ ὑποδήματα, id est Quæ colligant & connectunt.

Συναπτικὸς, ὴ, ὸν, Colligatorius, Colligandi vim habens. cui opponitur χωριστικός.

Συναφὴ, ῆς, ἡ, Σύναφεια, idem quod σύναψις, Coniunctio, Connexio. & q. d. Coalescentia. cui opponitur διάζευξις. vt apud Plut. De frat. am. καθάπερ ἐν διαχάραγμα πᾶσιν ἐμφθέγγει διάζευξιν οὐ συναφὴν ποιοῦσι. Interdum συναφὴ peculiariter dicitur de commistione corporum maris & fœminæ. vnde ἡ κατὰ τὴν συναφὴν ἡδονή, Voluptas quæ est in coitu.

Συνάφεια, idem, vti dixi. quod Basilius vsurpauit de coniunctione coniugali. nam virum & vxorem vocat etiam συναφῆτας καὶ τὴν ζυγίαν. Chrysostomus συνάφειαν μέλους dixit metaphoricè loquens, τὸν πάντων οὐ σφόδρα ἡμῖν ὥστε τὸν ἀδελφὸν εἰς συνάφειαν τοῦ μέλους ἡμῶν συμπλακῆναι αἰσχύνεσθαι; id est (inquit Bud.) vt reuocemus ad ecclesiæ gremium fratrem errore mathematicorum abductum.

Συναφὴς, ἐς, ὁ καὶ ἡ, Coniunctus, Contiguus, συνάπτω ἔχων.

¶ Ἅπτομαι, Tango, Attingo. vt ἅπτεσθαι τοίχου, Iliad.β. Lucill.Anth.epigr.lib.2.Ἔστι, καὶ ἐπὶ πλέον μᾶλλον ἅψασθαι. Matth. 14.ἵνα μόνον ἅψωνται τοῦ κρασπέδου Vbi obserua additum μόνον, sicut in præcedente, ad maiorem emphasin. Apud Paulum, 1 ad Cor.cap.7, initio, καλὸν ἀνθρώπῳ γυναικὸς μὴ ἅπτεσθαι, Mulierem non attingere.quo declarari existimatur viri cum muliere congressus. Plut. autem in Themist. ἅπτεσθαι Πελοποννήσου, pro In Peloponnesum pervenire. Exponitur & In Peloponnesum appellere.Sed malim, verbum Attingere retinendo, Cæsarem imitari, qui Britanniam attingere, eodé planè modo dixit, De bello Gall.lib.4. Sed & Tangere hac in significatione dixit post Plautum. ¶ Ἅπτομαι in alia etiam significatione metaphorica possumus ad verbum interpretari Tango: videlicet quum pro Taxo ponitur, seu Increpo. Herodot.in Terpsich. ἐπιστάμενος ὅτι τὸν ἐμὸν ἄνδρα ἀπόλλυται κατατρώσας. Sic Terentius Tangere vsurpauit, in Eunucho, Quo pacto Rhodium tetigerim in conuiuio. Hoc & Perstringere dicitur. ¶ Sed ἅπτεσθαι ἀνθρώπου non tantùm dicimus quum eum tangimus verbis, sed & quum manum in eum inijcimus. in qua signif. ex Plut.citatur. (& ex Plat. De leg. ἅπτομαι βιαζόμενος, pro Manus infero) Possumus autem ἅπτεσθαι ἀνθρώπου, & Inuadere hominem interpretari alicubi. vt quum pestis apud Thucydidem lib.2. πανωλεθρίᾳ ἐπῆλθε τοῖς Πελοποννησίοις καὶ ἅπτεται, Inuasit homines. Quæ interpretatio verbo ἅπτεσθαι conuenit cum aliis etiam genitiuis iuncto. vt quum dicitur à Plutar.in Publicola ἅπτεσθαι τῆς πολιτικῆς ὕλης, fames inuadere ciues. (Ita vulg.autem lex. ἅπτεσθαι ἐνεχύρων, Pignora capere, exponitur ex autoritate Budæi) at quum Dioscorides περὶ ἄγρου scribit, ἅπτεται δὲ καὶ κεφαλῆς, καιρὸν ὀπτέρων, possumus quidem & hic Inuadit caput, interpretari: sed magis tamen proprièe cum Budæo, Tentat caput. Huius autem significat. verbi Tento, exempla vide cum apud Budæum, tum in Thesauro linguæ Latinæ quem pater meus edidit. Cæterùm in vulgatis lexicis affertur & ἁλαλήμενος αὐτῆς, ex Plutarcho, pro Eius amore vecors. quod mendosum puto. ¶ Ἅπτομαι (inquit Budæus) Attingo & tracto artem aliquam, & illi studeo. vt ἅπτεσθαι τῶν μαθημάτων, Plato, ἅπτεσθαι μουσικῆς, Athenæus. Cum huiusmodi autem genitiuis ἅπτεσθαι exponitur & aliis modis, videlicet Vacare, Operam dare, Animum adiicere. vt ἅπτεσθαι γυμναστικῶν, apud Galenum: ἅπτεσθαι τῆς τέχνης, apud Plutarchum. Interdum tamen ἅπτεσθαί τινος μαθήματος est simpliciter Attingere & degustare. pro quo itidem γεύεσθαι dicunt. Sic Plato De rep.3. τί δ' ἂν αὖ γυμναστικῆ πολλὰ πεῖν καὶ δοκῆ τὰ βέλτιστα, μουσικὸς ἂν καὶ φιλόσοφος μὴ ἅπτηται; Et paulo pòst, ἅπτηται μαθήματος γενόμενον οὐδενός. ¶ Ἅπτομαι λόγου in vulg.lex.citatur ex Euripide, pro Vtor rationibus, non reddita verbi ἅπτεσθαι significatione. Ex eodem, ἅπτομαι τῆς τύχης ἄρτι, pro Res mihi succedit prosperrimè. Afferuntur & hæc (ex Plutarcho, vt opinor) παγκάλως καὶ σοφῶς ἔοικεν ἅπτεσθαι τῶν Θεμιστοκλέους πολιτικῶν πραγμάτων, pro Celeriter & audaciter visus est rempublicam attigisse Themistocles. Quasi verò ἅπτεσθαι τῶν Θεμιστοκλέους τὰ πολιτικὰ πράγματα dictum esset inuersa constructione pro ἅπτεσθαι τῶν Θεμιστοκλέους τῶν πολιτικῶν πραγμάτων. Sæpe autem & per Capesso redditur: vt Plutarchus, πρὶν ἢ Καῖσαρ ἐλθὼν ἅψασθαι πολιτείας. Apud eundem verò in Publicola, ἅπτεσθαι τῆς πολιτείας quidam exponunt Animum ad capessendam rempublicam appellere. Rursum ἅπτεσθαι τῶν ὅπλων, Arma capessere, apud eundem. Ἅπτομαι cum nonnullis genitiuis vertitur & per Aggredior, quod verbo Capesso affine est. vt ἅπτεσθαι τῶν πραγμάτων dicitur à Thuc. Sic ἅπτεσθαι τοῦ πολέμου, apud eundé l.b.5, Bellū aggredi, vel Bellum capessere. Apud eundem Thucydidé lib. 2, ἅπτεσθαι τῶν περὶ τὸν πόλεμον, Capessere quæ ad bellum pertinent, Incumbere in apparatum eorum quæ &c. Apud Plutarchum tamen ἅπτεσθαι πολέμου accipitur etiam pro Committere bellum. vt Budæo credimus. In loco tamē quem affert, malim ἅψασθαι πολέμου vertere, Prælium aggressi sunt, vel Prælium committere cœperunt. Nam prælium cō mittere duo significat.

Ἅπτομαι, Gusto, Esito. Budæus ex hoc Plutarchi loco, ἔστι δὲ καὶ φλοιὸς λέγεται, καὶ ζώων ἀγρίων ἔστιν ἅπτεσθαι. Alibi autem ex Laertio affert in Pythagora, ἀπέχεσθαι μὲν ἀστραγάλου κυνός, ἅπτεσθαι δὲ ἱεροῦ καὶ ἱεπτοῦ. Idem, τῶν ἰχθύων μὲν ἀπέχεσθαι ὅσων ἱεροί. Sed multo antiquioris scriptoris addo testimonium; Thucydidis videlicet, lib.2, in illa sua descriptione pestilentiæ, τὰ δὲ ὄρνεα καὶ τετράποδα ὅσα ἀνθρώπων ἅπτεται.

Ἅπτομαι pro Annector, vide cum Ἅπτω, Annecto.

Ἅπτομαι, pro Accendor, vide cum Ἅπτω, Accendo.

Ἅψις, εως. ἡ Tactus, Tactio. Item Contrectatio & Attrectatus, quidam Ciceroniane posse reddi volunt. Ἅψις (inquit Budæus) Tactus, pro αἰσθήσει, apud Aristotelem Meteorol.4, κίνησις ὑπὸ τῆς κατωτάτω ἀναθυμιάσεως ἀπὸ τῆς ἁφῆς. Citatur ex eodem De animal.l.4, ἁφὴ χυμῶν.

C. Ἁψικορέω & Ἀψιμαχέω & Ἀψιμαχία, vide in Κόρος & in Μάχομαι, & in Μάχη.

Ἅπτος, ος, ον. (q.d. Tangibilis) Qui tangi potest, Sub tactum cadens. Cicero ἅπτὸν ὄν vertit alicubi Tangi potest. Alibi reddit Tangitur. Alibi interpr. Sub tactum cadit. Sed & Tractabile dixit quod Plato dixerat ἅπτον in Timæo. Harum autem interpretationum testimonia ex meo Cic.lexicò petere potes. Plut.De primo frigido, ὅτι ἐφάπτεται, ὅτι ἁπτόν, ὅτι ἀπτόν, ὅτι τῇ ὄψει αἰσθητόν γνωστόν.

C. Ἄαπτος, ος, ὁ καὶ ἡ, q.d. Intangibilis, vel Non tangendus, apud Homerum. Cuius tamen vocis controuersia est apud gramm. derivatio, vt ex his patebit quæ olim ex illis annotaui. Ἄαπτος, q.d. Non tangibilis. Vel, Non tangendus, & Euitandus. Aut, Lædi nescius, Qui lædi non potest, Cui nocere non potest ἄαπτοι χεῖρες apud Hom. & Heliodū aliquot locis, ἃς οὐ δύναταί τις ἁψαμένη τραῦμα, Quas nemo potest lædere, Lædi nescias. q.d. Inuiolabiles. Nam ab ἧπτω verbum ἅπτω, vnde nomen ἅπτος: cui præfixo α priuatiuo, ἀάπτος, & sublato ι, ἄαπτος. Aut (si α primū sit ὀξυτονον): exponetur, Quæ valde possunt lædere. Etym. & Suidas ex Herodiano. Idē Etym. ponit & aliā derivationē, ab ἄπτω pro ἅπτομαι. i. tango. οὐκ ἂν τις ἅψαιτο. i. Quas nemo possit attingere. quasi ἀπροσάπτους, ἀπροσπελάστους. i. Inaccessas, Ad quas prope accedi non possit, aut accedendum non sit. Hesych. explicat & ἀπτοήτους. i. Interritas, Imperterritas. quæ expositio est Aristarchi, vt testatur Eust. Idē ait Aristoph. scripsisse ἀΐπτους per ι, quasi ἀῤῥήτους. i. Ineffabiles. Vel, Quas sequi nemo possit. Egoillam deductionem ab ἅπτομαι, vt simplicissimam, ita tutissimam esse existimo.

Ἅπτικός, Tangēdi vim habēs, Tāgēdi facultate præditus. Et ἁπτικὴ αἴσθησις, q.d. Tactiuus sensus aut tactorius. & ἁπτικὴ δύναμις, Tactiua vis. Et ἁπτικώτατος, pro Tagēdi vim præcipuè seu præ cæteris obtinens. vt lingua est ἁπτικώτατον μόριον nā gustus est quædā tactus species.

C. Ἀνθάπτομαι, Vicissim aliquid aggredior, Vicissim manus inficio, Bud. ex Herodoto. Exponitur ab eodē Capesso: & citantur hæc exempla. Plato De rep.7, ἐὰν πίῃ τις ὅτι λογισμῷ ἴσθι καὶ αὐτὰ ἅπτεσθαι αὐτῶν μᾶλλον ἰδιωτικῶς. Idem in epistolis dixit, ἅπτου αὐτῆς ἁβρῶς. Itidem Arrianus, ἐπὶ μᾶλλον ἀκριβῶς αὐτῆς ἅπτεται τοῦ ἔργου. Thuc.lib.1, αἰεὶ ἅπτεσθαι τῶν πραγμάτων. id est αἰεὶ λαμβάνεσθαι, Capessere res, id est rerum administrationē. Huiusmodi autem in locis vacat præpositio. ¶ Capitur etiā pro Attingo, Attactu lanio. Aristoph.in Ran. ἐγὼ νὴ Δί' ἐκαπνιεῖφαλος ἥδ' ἀπάλαιχα σοῦ δέδρακα σχέτλια, πολλῶν γ' ἀνθαπτόμενος. ¶ Dicitur etiā αἰθάπτεσθαι φρενῶν (vt Latinè Tangere animū) res quæ tristitiā nobis affert: apud Eurip.in Medea. ¶ Ἀνθάπτεσθαι capi etiam videtur pro Increpare, siue Reprehēdere (sicut αἰτιλαμβάνεσθαι interdū.) Thuc.l 8.p.2-9, διόπερ ἐν δέει ἡμῶν ἦσαν μὴ ἐπιτιλοῖς ὕσοις μᾶλλον ἀνθάπτοιτο. Vbi quidam significare putant Increpauit. Nam Vallæ certe interpretationis nulla iniri ratio potest. ita enim vertit, Eoque libentius ferebat stipendium non esse persolutum.

C. ΕΝ Ἁπτομαι. Tango, Attingo. Aristoteles Metaphysicōn 1, αὐτοὶ δὲ δι' ἃς πάντες τὰς ταύτης αἰτίας ἐνεμείνεσαν εἰσί. pro Attigerunt huiusmodi genus causæ. Et paulo pòst, ἅψασθαι pro eodem dicit, ἐπεὶ μὲ οὖν ταύτης τῆς αἰτίας ἅψασθαι μόνον. Budæus.

C. Ἐφάπτομαι, Attingo, Contingo. Et Pertineo, Attineo, inquit Budæus. subiungens ex Aristotele Ethicōn 3.

ὑδί δὲ ἐ ἀπάδειας τῆς αφετικῆς πάθους ἀορχῆν ὑπάρχει, πλὴν A
ὅσον ἐφάπτεται τῶ πλείω, Attinet ad finē bonorum. Interdum pro simpliciter Tangere, vt τῆς κεφαλῆς ἐφήψατο. Et apud Soph. μήπως ἔφαψαι παθῶν. Apud Plut. quoque ἐφάπτεσθαι, prò Attrectare sumi testatur Bud. ‖Ἐφάπτομαι, Capesso, vel rursus Attingo significare putat Budæus in hoc Plat. loco De legib. lib. 10, ὁπόσοι πώποτε πρὸς θεῶν φύσεως ἐφήψαντο ζητήματων. Idem Budæus ἐφάπτομαι, inquit, Capesso. vnde συνεφάπτομαι, Simul suscipio & aggredior. Plutarch. prò Aggredior opus faciendum. Plato pro Assequor: vt ἐφάπτεσθαι τῆς ἀληθείας. Hæc Bud. B
Videtur autem à Plutarcho in Numa dici ἐφάπτεσθαι θεοῦ eodem sensu quo à Platone ἐφάπτεσθαι τῆς ἀληθείας: vt sit Deum assequi mente, seu intellectu. Exponitur tamen & Deum intelligere, vel percipere. ‖Ἐφάπτομαι (addit Budæus) Vindico, id est αἰτῶ χρῆμαι. Plato De legibus 337.

c.1. Ἀνέφαπτος, Intactus. Vide exemplum apud Suid. qui tamen ἀνάλωτον exponit.

c.1. Συνεφάπτομαι, Simul capesso, Simul suscipio & aggredior, vt modò dictum fuit. Sic Plut initio Philopœmenis, παρεκάλει τῆς ἀρετῆς συνεφάψασθαι. Sic apud eundē in Pericle, συνεφάπτεσθαι τῶ ἔργου, vbi scribit, πλὴν ἦσαν οἱ λέγοντες ὡς συνεφαπτόμενος τῶ ἔργου καὶ συνεπιλαμβάνων. Subauditur autem datiuus personæ. nam proprie dicitur συνεφάπτομαί σοι τῶ ἔργου, Tecum opus aggredior. Quod exponitur etiam Adiuuo te in opere. Chrysost. θεὸς ὑμῶν συνεφάπτεται τῶν πόνων ἡμῶν, Nostros labores subleuat. Luc. συλλαμβανέσθωσαν καὶ ἡμῖν συνεφάψασθαι τῶ συγγράμματος. Plut. in Galba, πολλοῖς φόνοις συνεφαψάμενοι, Qui cæteris in perpetranda cæde adiutores non fuerat. Vel, Qui operam suā in perpetranda cæde non præstiterat. Verti etiam potest, Qui manus cædis immunes habebant, præsertim quum ἐφάπτεσθαι sit manuum. ‖Συνεπέφαπτο paulo aliter apud Athenæum, vbi dicuntur Stoici συνεπαφάπτεσθαι τῆς ἡδονῆς, simul cum aliis voluptatem capessere, vt eius fautores. Budæus tamen simpliciter Simul capessere & suscipere exponit. Athenæi autem locus est hic, καὶ τὴν συνοῦσαν πᾶσι συνεφήψατο ταύτης ἡδονῆς. C

Συνεφάπτομαι (inquit Budæus) minus est quàm συναίρομαι, quasi Summis digitis attingo, vel Simul onus attingo: non etiam Tollo & in humeros suscipio. Hæc quidem ille. sed ego & συναίρεσθαι & συνεφάπτεσθαι & συλλαμβάνεσθαι, tria verba tribus diuersis metaphoris indifferenter à Græcis scriptoribus pro Adiuuare seu Opitulari poni obseruaui. D

c.1. Παρεφάπτομαι, Leuiter attingo (inquit Bud.) Stringo. hoc est θιγγάνω. Plut. De fato, ἡ τῆς θείας τάξεως καὶ δημιουργίας τῶν διυπάρχων θεότητος δηλοῖ, καὶ πάντας καὶ πείθει παρεφάπτεσθαι τοῖς ἔργοις. Et addit, Minus est παρεφάπτομαι quàm συνεφάπτομαι apud eundem, p. 753. E

C. ΚΑΘάπτομαι, Tango animum alicuius meis dictis. Hom. Il. α, Ἀλλὰ σὺ τὸν γ' ἐπέεσσι καθάπτεσθαι μαλακοῖσιν. Vbi exponitur etiam Demulce, Delinito. Quinetiam sunt qui καθάπτεσθαι interpretentur Perstringere, Lacessere. At ego, quum videam καθάπτεσθαι tam in bonam quàm malam partem sumi in veteribus poetis, aptiorem non mihi videor excogitare posse interpretationem illa, Tango animum alicuius verbis meis. quod & ipsum in vtranque sum potest partem. Nam Eustathio certè nequaquam subscripserim. scribēti in hunc versum Odyss. β, 39. — ἔπεσσι χόρσας καθαπτόμενος φθονέοντα, esse καθάπτεσθαι simpliciter τὸ ἁμιλᾶσθαι, vel ὑποπτεύεσθαι δηλῶ λόγου φθόνος τινός. Et in alio eiusdem poetæ loco, καθαπτόμενοι, φίλον ἦτορ, esse pro ἑαυτοὺς λαλοῦν. (de quo loco postea dicam) Addit autem apud Homeri quidem posteros esse πραχύτερον ἐν λόγοις φθονερεῖσθαι, cum genitiuo. Sed & apud Heuodum habemus χαλεπῶν καθαπτόμενος ἐπέων, sicut in illo Hom. versu: & rursus Il. κ, μαλακοῖς ἐπέεσσι. in quo Hesiodi loco καθαπτόμενος redditur Incessens, habita videlicet illius loci duntaxat ratione. Sed & apud Hom. Il. ο, v. 127, οἱ δ' ἐπέεσσι καθάπτετο θῦρον Ἄρηος, licet nō addatur χαλεποῖς, aut huiusmodi quidpiam, talia tamē esse videm⁹ quæ sequūtur, vt nō malè hic fortasse reddatur Perstringebat, vel Increpabat. At quum dicitur Odyss. ν, ἐς ἔφατ', ὀτρύνων πάλιν καθαπτόμενος φίλον ἦτορ, nequaquam cum

Eustathio dixerim esse simpliciter, Se ipsum alloquens vel Seipsum compellans, sed Tangens animum tuum his dictis & afficiens. Perinde ac si dixisset, Quæ verba animum eius tangere, eiusque motum comprimere. sequitur enim, ὡς πίσυνος μάλ'.

Καθάπτομαι apud Homeri posteros in malam partem pro Perstringo, Incesso, Taxo, Mordeo dicaciter, Increpo. Thuc. lib. 6, pag. 202, ἐπεμέμφοντο Νικίᾳ καθαπτόμενοι. Luc. εἰ δὲ ἐπιχειρήσειεν, ὦ θεοί, ὑμᾶς ἐρωτᾶν καθάπτεσθαι, μάλα δὲ ὑβρίζειν ὄντας, μὴ ὀπτμαλεῖσθαι τὴν αὐθρωπον λέγοντες ὡς θεοὺς &c. Plut. De Herod. malig. ἡ δὲ Ἡροδότου κακοήθεια λανθάνει μὲν ὅτι, κἀμοὶ δοκεῖ καὶ μαλακωτέρα τῆς Θουκυδίδου, καθάπτεται δ' καὶ λυπεῖ μᾶλλον, ὡς &c. Idem alibi, καθήψατο πικρῶς Δημοκήδοντος.

Καθάπτεσθαι τῶν μαρτύρων (inquit Bud.) est Testari, Testē laudare & vocare citareque. Herodot. in Vrania, ταῦτα μὲν Κλεάνδρου τοῦ Θεοκύδεος ἔλεγε. Δημαρήτου τε καὶ τῶν ἄλλων καθαπτόμενος. Id est, eorum quæ dicebat, gnaros esse aiebat & testes. Hæc Bud. Ex quo vulg. lexica afferunt præterea καθάπτεσθαι παρόντας apud Herodotum esse verbum iuris, pro Præsenti manum iniicere. id est Manu prehendere & præsentem obiurgare. ‖Καθάψομαι εἵματα in iisdem citatur ex Euripide pro Induam corpus. item, Καθήψατο τὸν τυραννίδα, ex Plut. Solone, pro Tyrannidem inuasit. item, ex eiusde Plut. Numa, καθαλάμψας καθαρᾶς αἰθρίας καὶ ἰσχυρᾶς pro Cui tinctura vehemens & aeris mutatio est. ‖Gal καθαπτόμενοι vult Hippocrates esse etiam αἰσθανόμενοι σφοδρῶς.

Καθαπτὸν ὄργανον (q.d. tactionale) Quod tangitur, seu pulsatur. Sic dicitur apud Athen. vt σαμβύκη ὄργανον ἔμμετρον. A Budæo καθαπτὸν exponitur tactionale.

Καθαπτικοὶ λόγοι, Verba quibus aliquem perstringimus, Mordacia dicta, Bud.

C. ΠΡΟΣάπτομαι, Leuiter tango, Primoribus digitis tango, Attingo. Xenoph. προσαψάμενος μόνον τῆς χειρὸς, quæ solùm attigerint ore. vbi χειρὸς datiuus est instrumēti. Dioscor. προσάπτεται τῆς τριχός, pilū attingit. Capitur etiam metaphoricè: vt προσψαύσωμεν μόνον τῆς φερομένης apud Æschinem. Philo De vita Mosis lib. 2, ἐπειδὴ συνέβαινε μηδενὸς ἀδικήματος ἑκουσίου προσάψασθαι. quod Turn. exponit, Nullum crimen voluntate susceptum in se admiserat.

¶Ἁφὴ ἧς, ἡ, Tactus, Sēsus qui manuum ministerio fit, Cōtrectatio. vt ἁφὴν ὀδόντων Tactum [su]præbet, Tangi potest. ‖Ἁφὴ significat etiam generalius manuū functionem. vt Plat. Axiocho, καταλαμβάνομεν αὐτὸν ἤδη ἀφῆς σωματικῆς μέτοχον, ἀλλὰ τῆς ψυχῆς. Offendimus eum recuperata manuum functione & viribus, ψηλαφητοῦ καὶ ἁπτικῆς ἀφῆς καὶ σωματικῆς. vehemens animi morbi impetus vires profternit vt manus nihil sustinere queant: quarum functio quùm recuperatur, dicimur συνεκτήσασθαι τὴν ἁφήν. Ita quidam vir doctus exposuit. ‖Ἁφὴ est etiam Ictus, Percussio, πληγή. Ἁφὴ annotant vulg. lex. esse etiā puluerem quo palæstrita post vnctionē inspergebantur, vt corpora ceromate & sudore lubrica, mutuas luctantiū prehensiones admitterent. Vel potius illū iactum pulueris inlidiosū, quo luctator vtebatur vt antagonista apprehensum facilius supplantaret: déque eo intellexisse Plinium lib. 35 cap. 11: Ouidiumq; Metam. 9, Ille cauis hausto spargit me puluere palmis, Inq; vicem fulua iactu flauescit arena. Martiale itē pro Latina voce vsurpasse lib. 7 in Philænin: Perottumq; malè apodytērū exposuisse. Eadē lex. scribut esse etia Cōmissurā, lūcturā. ¶Ἁφὴ præterea ab ἅπτω, Incensio, Accensio, vt apud Herod. lib. 7, περὶ λύχνων ἁφάς, Circa lucernarū accensionem, Sub crepusculū noctis. Ἁφὴ est etiā χρωτὸς λίπασις Hesychio & Suidæ: qua tamen ἀλοιφὴ, vel potius ἄλειψις dicitur (i. vinligo) vt in vulg. lex. habetur. Caterùm ἁφὴ pro tactu hic posui (post composita ab ἅπτομαι) propter illa quæ à se deriuata habet verba.

C. Ἀνάφης, ἐος, ὁ, καὶ ἡ, apud Nazianz. Intactilis: quod Lucretius Intractatus vocat, & Gratius Intactus: vt annotant vulg. lex. Hes. interpretatur ἄψαυστος, ἀψηλάφητος, ὁ μὴ ἐψηλαφημένος. Plut. De primo frigido, τὸ δὲ αἰσθητὸν καὶ ἁπτὸν ἔστιν, καὶ ὅλως ἄπειρον, οὐκ ἔχω διαφορᾶ, ἀλλ' ὁμοίον ἐστί. Id est (Turn. interp.) Quod autē intractabile est, quod coloris

& qualitatis penitus est expers, differentiam nullã habet, sed semper simile est.

C. Ἁπαρής, ίος, ὁ καὶ ἡ, Qui facilè tangi potest. Facilè contrectabilis. Hesych. & Suidas interpr. etiam ἁμαλακτης, quod vulg. lex. exponunt Facili lentore mollis. HINC Εὐαφῶς aduerb. apud Luc. Decẽti tactu, vt habent vulg. lex. vt, ὑποβάλλειν τοις δακτύλοις ἁβρῶς.

Ἁφάω, F. ἁψω, Contrecto, Tracto, ψηλαφῶ Il. ζ, — αἰνόλα πᾶξ ἁφόωντα. id est ψηλαφῶντα, ἢ λειοτριβοῦντα, & (vt habet Eustath.) χειρίζομαι, φιλοκαλοῦντα. Dicitur autem ἁφόω poeticè pro ἁφάω vt καυάω pro καυάω. nam verba in άω desinentia in όω ipsi interdum finiunt.

Κ Ἁφάασθαι, Palpo, Cõtrecto. ψηλαφῶ, παρὰ τὸ ἁφάω. idẽ quod præcedens ἁφάω. Apoll. Arg. 1. ὀφ χερσὶν ἁφάασθαι. Est etiam Demulceo. item & Solicito cũ accus. vt scribunt vulg. lex. nullo tamen addito exemplo.

C. Ἀμφαφάω, Contrecto, & q.d. Circumattrecto. τῇ ἀφῇ διερευνῶ, vt Eustathius exponit in hoc Odyssex θ loco, Καὶ κ' ἀλαὸς τὸν ξεῖνον διακρίνειε τὸ σῶμα Ἀμφαφόων. Sic apud Apoll. Rhod. Argon. 1, Ταὶ χερσὶ ἀμφαφάων. Idem quoq; in pass. voce significat: vt Od. ο, — χρύσειον ὅρμον Χερσὶν ἀναψαφόωντα. At Od. θ, Εὖ μὲν πάσσον οἶδα εὐξέστου ἀμφαφάασθαι. Eustathius exponit; μεταχειρίζεσθαι. Addunt vulg. lex. reperiri quoque in Epigr. pro ὑφαίνω.

C. Ψηλαφάω, F. ήσω, Tango, Contrecto. Eustath. musicum esse vocabulum dicit, compositum ex ἁφάω & ψάω, seu eius deriuatiuo ψάλλω, cuius aor. 1 est ἔψηλα: propriéque de chordarum contactu dici, ἀπὸ τοῦ ψαλτήριον ἁφᾶν. Etymologicus ex μῆλα (id est oues) deducit, & ἁφάω: vnde mutato μ in ψ fiat ψηλαφῶ. Xen. De arte equestri, καὶ ἁπλῶς δ' ἔχειν ὧν ψηλαφῶμεν εἴ πως μάλιστα ἥδιστα. Metaphoricè etiam accipitur pro Perscrutari, sumpta translatione à cæcis, qui palpando viam quærunt. vt apud Polyb. ὑπαρχων φύσει τοιοῦτος παντὸ πραγμα ἐξ ἀκριβείας καὶ πάσαν ὑπόνοιαν ἐψηλάφα. Iosephus in Antiquit. καὶ ὅπως ἂν κρύφα τὸν πόλεμον ψηλαφήσειε τὸν Ἀντίοχον, attentata. Plutarch. de Socr. παρὸ δὴ τοῖς μὲν δημόταις νοσοῦσι μὴ ὑπὸ σκότου, δῆλα φανὴς δὲ φωτὸς ψηλαφῶντες γνωρίζομεν. Pro eodem ponitur etiam ψηλαφίω in vulg. lex. & à Suida ψηλαφίζω.

Ψηλάφημα, ατος, τὸ, Cõtrectatio. Polyb. de turpi amatore loquens, ἀεὶ δὲ τοῦτο πρὸς τὴν ἐξ ἐπιθυμίας ἡδονὴν ψηλάφημά τι πρὸς ἀκολασίαν ἐστίν. Bud. Sed puto hæc esse Xen.

Ψηλάφησις, εως, ἡ. Contrectatio, Palpatio. Plut. περὶ τῶν ἑαυτὸν ἐπαινεῖν. copulat τὴν ἁλισμοὺς & ψηλαφήσεις.

Ψηλαφᾶν etiam reperiri apud Hipp. scribunt vulgata lexica. ibique interpretem exponere frictionem.

Ψηλαφητὸς, ὸν, ὁ, Contrectabilis, Palpabilis, Qui tactu percipi potest.

Α Π Α Λ Ὸ Σ, ὴ, ὸν, Tener, Delicatus, Mollis. A nomine ἁφὴ secundum Etymologistẽ & Eustathium. nam ἀπὸ ἁφῆ tactum significante fit ἁφαλὸς, deinde mutata in tenuẽ aspirata ἁπαλὸς. vt sit ἁπαλὸς quasi Tactui cedens. quæ enim mollia sunt, tactui cedunt. vnde contrà quæ sunt dura, vocantur αἰπύτατα. Dicitur autem ἁπαλὸς tam de persona, quàm de re. & ta de re quæ ad animum quàm de re quæ ad corpus pertinet. dut etiam tam de re incorporea & intellectuali, quàm de habente corpus, & tãgibili, vt vulgò loquuntur. Homerus Odyss. φ, dixit χέρας ἀπείρονας ἁπαλάς. Et Il. τ, — ἁπαλοὶ πόδες, id est Molles pedes. quo in loco σκληρὸς contrarium est τῷ ἁπαλός. Sic & τυρὸς ἁπαλὸς, Caseus mollis, in Anthol. epigramm. Item ἁπαλὸς οἶνος, Vinum molle seu tenerum, apud Dioscoridem. cuius vini meminit & Eustathius, sicut & contrarii σκληρός. ait autem vina Tarentina & omnia sub hoc climate esse tenera. Quidã tamen apud Dioscoridem οἶνον ἁπαλὸν pro nouo vino, id est musto, accipiunt. Addit autem Eustathius, metaphoricè appellari vinũ vel σκληρὸν vel ἁπαλόν. Dicuntur & στέγαι ἁπαλαὶ, cibi delicati. Itẽ γραμμαὶ ἁπαλαὶ pro μαλακαί. Apud poetas Græcos ἵμερος est ἁπαλὸς, sicut apud Latinos Amor seu Cupido mollis, seu tener. itidẽ omnia ἱμερτικὰ, id est amatoria seu Cupidinea (id est ad Cupidinem pertinentia) dicuntur ἁπαλά. Plato Symp. παῖ ἀστεῖ δὴ καὶ ἡμεῖς χρὴ σώματα πεμπτέον εἶναι ἐρασταῖς, ὅτι ἁπαλός. Huc pertinet quod est apud Heliodum in Theogonia, ἁπαλὰ φρονήματα.

Ἁπαλὸς, Mollis, id est Non vehemens, Lentus. vt ἁπαλὸν πῦρ, Ignis mollis, Ignis lentus. Coquus apud Athenæum lib. 7, exponens quomodo assauerit pisces quosdam, ait, Οὕτως ἁπαλὸν ἔδωκα καὶ θερμὸν τὸ πῦρ. In Anthol. epigr. ἁπαλὸν πνεῦμα, Mollis aura.

Ἁπαλὸν aduerbialiter positum pro ἁπαλῶς, Odyss. ξ, Καὶ θ' ἁπαλὸν γελάσας. id est Molliter ridere.

Ἁπαλότης, ητος, ἡ, Teneritudo, Teneritas, Mollities. Plato Symp. ἐκ τοῦ ὑπεδεῖξαι τὴν ἁπαλότητα.

Ἁπαλαίω, Tenerum reddo, Mollio, Emollio. Xenoph. Lacedæm. pol. ἁπαλαίειν & διαθρύπτειν posuit pro Emollire, & quasi deliciis frangere, τοὺς παῖδων πόδας οὐ ὑποδήμασιν ἁπαλαίουσι, σώματα δὲ ἱματίων μαλθακολαῖς διαθρύπτουσι. Capitur etiam pro Delicatè & molliter attingo & tero, vt ait Budæus, citans hunc Xenophontis ἐκ ἱππικῆς locum, τοῦ δ' ἐν τῇ ῥάχει τεῖχον διῶ μὴ εὐδένει ὀρχέω δὲ ἁπλῶσαι, ἢ ὃ χρὴ τρίβειν καὶ ἁπαλαίειν, ἢ πᾶν φύσει κίνητον.

C. Ἁπαλόχειρος, ου, ὁ καὶ ἡ, est compositũ primum ordine alphabeti, ex ἁπαλὸς & χεὶρ χειρός. Vnde significat Teneram carnem habens, aut cutem.

C. Ἁπαλοτρεφὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Molliter nutrit⁹, Cibis delicatis nutritus. Apud Homerum ἁπαλοτρεφὴς σίαλος à quibusdam exponitur Porcus saginatus. Eustathius vult appellatum ἁπαλοτρεφῆ ad differentiam τῶν συάχων. Il. φ, Κτίσεν, μαλδύσας ἁπαλοτρεφέος σιάλοιο. Notum est τρέφω significare Nutrio, Alo.

C. Ἁπαλοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mollifer, ad verbum, Mollia ferẽs, vel Mollia gestans, videlicet vestimenta. ὁ τὰ μαλακὰ φορῶν, vt est apud D. Matthæum, cap. 11. φορέω, ῶ, fonat Fero seu Gesto.

D C. Ἁπαλόχρως, ωτος ὁ καὶ ἡ, vel Ἁπαλόχροος, όου, Tenerã cutem habens. vt apud Heliodum in Ergonis 1, Καὶ δέρμα παρθενικῆς ἁπαλόχροος οὐ δέρκεαι. Inuenitur & ἁπαλόχροον σῶμα καὶ λευκόδερμον. Potest etiam significare Mollẽ colorem habens, vt χρως pro colore capitur: sicut in his compositis, μονόχρους, ποικιλόχρους, πολύχρους.

C. Ἁπαλόχρως, ωτος, ὁ καὶ ἡ, Idẽ quod præcedens ἁπαλόχρους. Nam χρως pro χρους in multis compositis accipitur.

¶ Ἁμαλὸς, Mollis, Tener. Item Debilis, Imbecillis. Pro ἁπαλὸς. Hesych. ἁμαλὸν exponit ἁπαλὸν, ἀσθενῆ. Odyss. υ, Ὡς δ' ὅτε κύων ἁμαλῇσι περὶ σκυλάκεσσι βοήσῃ. Iliad. χ, Ἁρπάζων ἁβρὸν ἁμαλὸν, ἢ τε πρόσθεν λαχόν. Eustathius tamen vult ἁμαλὸν ἁβρὸν posse etiam intelligi, secundum veteres, τὸν μαλακὸν καὶ τριχώδη, id est villosam. effeque & aliam scripturam, videlicet ἁβρὸν μαλὸν pro ἁβρὸν ἁμαλόν. Vnde & apud Theocritum legi μαλοπάρηος significans idem quod ἁπαλοπάρηος. Hinc etiam esse μαλερόν. Reperitur verò & ἁμαλὸς cum spiritu aspero: sed frequentior altera scriptura cum tenui, (licet ab ἁπαλὸς aspirato deductum putetur) quam & deducta ab eo verba ἁμαλύνω & ἁμαλδύνω retinent.

Ἁμαλῶς, Aduerb. Molliter, Imbecillé. Exponitur etiam μαλθακῶς, ἀσθενῶς, ab Etymologiste & Hesychio: ab hoc verò & ἁπαλῶς (sed habent eius exemplaria mendosè scriptum ἁμαλλῶς duplici λ.) Quid autem ἁμαλῶς significet Hippocrati, vide in Gal. lexico.

Ἁμαλόω, ῶ, Aboleo. Ἁμαλοῖ, ἀφανίζει. Hesychius. Sed scribendum potius existimo ἁμαλόω vnico λ, si quidem sit ab ἁμαλὸς.

Ἁμαλάσσω, Perdo, Corrumpo. Propriè autem Corrumpo velut tenerum quiddam & molle. Lycophron, — ἡμαλαψε κάρχαρος κύων.

Ἁμαλδύνω, Idem quod ἁμαλάσσω: itidem ab ἁμαλὸς deductum, vt vult Eustathius. Capitur & pro Demolior, Euerto, Solo æquo. vt Il. μ, Τεῖχος ἁμαλδύνας. & passiuum Ἁμαλδύνομαι in eadem significatione. Il. ν, Ὡς κέν τι μέγα τεῖχος ἁμαλδύνηται Ἀχαιῶν. Secundum Hesychium ἁμαλδύνειν est non solùm Abolere, sed etiã Tabefacere. Exponitur & Deleo, Oblitero, in vulg. l. Gr.

Ἁμαλδύνομαι, Pass. Corrũpor. Item Euertor, Destruor. vt τεῖχος ἁμαλδύνεται, in loco Homeri modò citato. Apud Aristoph. in Pace, tanquam tragicum verbum vsurpatur ἁμαλδυνθήσομαι, pro Perdar, E medio tollar: in hoc versu, Ἀλλ' ἢ μάλ' οὐκ ἐᾶν Διὸς ἁμαλδυνθήσομαι. Gal. & Erotianus apud Hippocr. ὄμματα ἁμαλδύνεται exponunt ἀφανίζεται & ἀμαυροῦται.

ΚΑΤ. ἀμαλδύνω etiam dicitur (præfixa videlicet huic verbo præpositione κατά) Idem pro Perdo, Corrũpo, Aboleo. Greg. in Carm. Ἄρρασεν ἠέλιος, πιλνᾷ δ' ὑπὸ νίφος Κάλλος ἀπ' ἀμάλδυνε. A

Ἀμαυδρὸν etiam fit ab ἀμαλδύνω. Nam ab ἀμαλδύνω primùm fit ἀμαλδυντόν, Euanidum, Abolitum: deinde per transpositionem literarum ἀμαυδρόν: quo vtitur Alcæus. Ἀμαλδύνω (inquit Etymologistes) ἀμαλδυντόν, τὸ ἀφανὲς καὶ ἀφανιζόμενον, ἢ καθαιρετόν ἐστιν ἀμαυδρόν. Vbi καθαιρετόν manifestum est esse deprauatum. fortasse ἀφανιστόν est reponendum, vt sit ἀφανιστὴ pro ἀφανίζεσθαι. Ab B ἀμαυδρὸν autem fit Ἀμαυδρόω, ῶ, id est Aboleo, Lædo. nam ἀμαυδρόῖ exponit Hesychius ἀφανίζει, βλάπτει.

ΑΠΤΩ, Accendo. Aristoph. ἅπτε πῦρ λύχνον. Sic λύχνον ἅπτειν Luc. 8, & 11, & 15. Et pass. ἅπτομαι, Accendor. vnde ἡμμένος partic. Accensus, vt ἡμμένος σιδήρος, Palus accensus, vel ignitus. Aristoph. de Cyclope exæcato loquens. Idem, δ δὲ ὑπισχνεῖτο πῦρ ἡμμένον. Metaphoricè etiam ponitur interdum ἅπτεσθαι. vt ἀπτομένης τῆς μέθης, in vulg. lex. pro Quum accederetur ebrietas. q. d. Quum incalesceret ebrietas. In illis tamen exponitur, Inter initia ebrietatis. C

ΚΑΝ ἀνάπτω, Accendo, Incendo. Plato in Timæo, φῶς ὁ θεὸς αὐτῷ ἐν τῇ περὶ γῆν δυτικῇ τῇ πρὸς ἑσπέραν. id est (Cicerone interprete) Deus ipse solem quasi lumen accendit ad secundum supra terram ambitũ. Ἀνάπτομεν itidem exponitur Incendimus siue Adolemus in hoc Nonni hemistichio, -αἰὲν ἀνάπτομεν ὄργια βωμοῖς. Et πῦρ ἀναπτόμενον ὑπὸ τῶν παρθένων, apud Plutarchum in Camillo. Item ἀνάπτω, Incendo, metaphoricè, Suscito, Exuscitò. Chrysostomus, μηδὲ τὸ κοιμηθῆναι ἤδη τισὶ ἀνάψαι πάλιν. Æschines, καὶ ἐγὼ τὰ ἀναφθέντα τῷ δήμῳ καὶ πάλιν ἰσχύσαντα. D

Ἀνάπτω τὸ πνεῦμα, pro Spiritum traho, citatur ex Aristot. Probl. in vulg. lex.

Ἀνάπτομαι, Incendor. Itẽ metaph. Exuscitor, sequendo significationes actiuæ vocis. Exempla etiam quædam cũ exemplis actiuæ vocis habes.

ΚΑΝ ἐνάπτω, Idem. A cuius pass. ἡ χόλος ἐνῆπται, apud Aristophanem.

ΚΑΞ ἐξάπτω, Accendo, Succendo. Plato epist. ἐξάπτει τὸ χωρίον. Synes. epist. τὸν ἐνόντα σμικρὸν ἔτι τῆς ὀρθοδοξίας ἀπιστίαν ἐξάψαι πάλιν καὶ ἐξαπτόμενα καὶ σβεννύμενα, apud eundem. E

Ἔξαψις, ιως, ἡ, Accẽsio, Inflãmatio. apud Alexãd. in Probl.

ΚΕΦ ἐφάπτω, Idem. A cuius pass. ἐφημμένος, Accensus, Ardẽs, Et metaph. νεῖκος ἐφῆπται, Contentio exarsit. Il. φ, Ἐξ ἧς ἀφαντάτην ἔχεις καὶ νεῖκος ἐφῆπται.

ΚΥ ὑφάπτω, Succendo. Xenophon Pæd. ς, τὸ μὲν πῦρ τοῖς ἀπολαμβάνουσι καίει· οἱ δὲ καλοὶ καὶ τοῖς ἄπωθεν θαυμάζουσιν ὑφάπτει. vbi metaphoricè accipitur.

ΑΡΑ, Vtique, Profectò. Item pro Itaque, Igitur. Apud Homerum autẽ pro expletiua habetur, magna ex parte. Sed ego ita mihi apud eũ obseruasse videor, subiunctam quidem particulæ δή aut alii, ferè esse expletiuam: at quum sola ponitur, non itidem. vt Iliad. ι, Ὡς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ. Ibidem, Ὡς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ὀτρύνεσκον ἰέναι Ἀχαιῶν. Ibidẽ, Ὡς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα τῷ μᾶλλον μὺκλύον, ἠδ' ὀτρύνθη. Sic Od. ξ. Παρ δ' ἄρα μιν Ταφίων ἁρπαξ κτάπτοσιν ἑῶιον. Et statim pòst in tribus membris quæ duobus versibus continentur, primo datur ἠ ἄρ, vel (vt alii scribere malunt) ἦ ἄρ': secundo ἠ ἄρα: tertio αὖτάρ. ita enim legimus, Νὺξ δ' ἀδιάκριτος ἦλθε καὶ ἀσκεπέμονες, ἦε δ' ἄρα Ζεφύροιο πάϊς αὐτὰρ ἄπ' ἔφυρον μάζας αἶψ' ἐφυδρος. His certè omnibus in locis aliisque huiusmodi nemo mihi (vt opinor) negauerit eundem planè sensum cum sola particula ἤ manere. Alicubi tamen ἠ ἄρα aliter reddenda videtur Latinè quàm ἦ sola, vbi videlicet in priore parte illæ duæ, in posteriore autẽ hæc dũtaxat ponitur, vt Odyss. γ, Ἡμίσεις δ' ἄρα μοῦνοι ἔσαν ἡρωϊκοὶ μνηστῆρες Αὖθι &c. Ἡμίσεις δ' αὖ ἀλεώμεθα νηλεὲς ἦμαρ. Hic enim ἡμίσεις δ' ἄρα &c. reddiderim, Ac dimidia quidẽ pars &c. at in ἡμίσεις δ' αὖ ἀλεώμεθα, ἦ per Autẽ, seu Verò. Vt autem pòst ἦ vacat frequenter ἄρα, sic & pòst ὡς vacare videri possit: vt Od. ζ, quum dixisset in principio comparationis, Ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν ἀνεὴρ ἀκέσσατο πεπρὼ ἀνὴρ, duobus interiectis versibus, subiungit in accommodatione, Ὣς ἄρα τῷ καὶ πάχεα &c. Itidẽ verò alibi. Sic & pòst articulum pòstpositiuũ ὅς abundare meritò iudicetur. vt Il. ο, — ἀρίστῃ δή, ἣν ἄρα χαλκὸς Ἥφαιστος Διὶ δῶκε φορήμεναι. Denique apud Homerum vacare vt plurimum particulam ἄρα existimo, eodem planè modo quo ῥά. (Imò verò hanc ipsam eandem esse cum illa puto, ablata litera α ex principio, vt contrà in ἄρ aufertur ex fine.) Sunt & qui pòst νὺξ vacare existiment ἄρα: vt apud Hesiodum initio Ergon, Οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην ἐρίδων γένος. Sed hîc νὺξ ἄρα videtur esse Haud equidem: vbi Equidem emphasi non caret. Sic autem ἄρα vacat & pòst ἦ: vt Il. ε, Ἦφαιστ', ἦ ἄρα δή πῃ ἔσαν ἦσί σε ἀλύσκω, vbi annotat Eustathius quoque παρέλκειν particulam ἄρα, quum sola ἦ ad interrogationẽ sufficiat. Sed addit, quod ad accentum attinet, Homeri posteros fuisse etiam hic scripturos ἆρα cum circunflexo. Sed simul intelligit (vt opinor) fuisse ipsum producturos. Inuenitur tamen ἄρα quoque priore longa: vt infrà docebo. Alicubi certè ita vacat vt interim quãdã vinciẽdæ orationis & quasi cõtinuandæ vim habeat, & quidem cum affirmatione eorum quæ dicuntur. vt Il. ν, quum dixisset Homerus, Νῦν δ' οὐκ Ἀτρεΐωνι παρίστασαι οἶον ἄγουσα, interiectis quatuor versibus subiungitur, Ἔνθ' ἄρα (vel ἔνθ' ἄρ, vt in aliis cod. legitur) οἱ νίζοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί, Ἄλλοι μὲν χαλκῷ &c. Sed qua Latina particula reddi commodè possit, hoc verò non facilè fortasse dici possit. Budæus certè δὴ significare ait in illo: sed δὴ variis Latinis particulis, pro loco, reddi scimus. Esse autem ἄρα in prosa quoque πρόσληψιν, docet idem: afferens ex Demosthene, καὶ δὴ καὶ τοῦτο ἀκούω τι λέγειν, ὡς ἄρα τρεῖς τι χαλεπώτερον πρᾶγμα &c. Sed in quibusdam locis videtur velle aut πρόσληψιν esse omnino, aut debere reddi per tandem. vt apud Xenoph. ὦ Ζεῦ καὶ πάντες θεοί, οἷους ἄρα ἔχομεν ἱππέας. Sic apud eundem, ὁπόσους ἄρα, & ὁπόσοι ἄρα. At pòst εἰ vel αὖ vult reddi per Forte. vt Demosth. εἴπερ ἄρα ἐστὶν ἀξιος. Idem, αὖ ἄρα τοῦτο λέγουσιν. Greg. αὖ ἄρα δύνωνται, si fortè possint. Sed & Thucydidem ipsum sic sæpe vti scribit. Sic & apud Xenoph. pòst εἰ μή, itidem pro Forte. εἰ μὴ ἄρα, Nisi forte. Alicubi verò particula Nã subiũctiua ad interpretationem Græcæ ἄρα adhibetur. vt quum πῶς ἄρα vertitur Quisnam. Sic apud Xenoph. καὶ πῶ ἄρ' οἴει παθὼν καλὸν φιλῆσαι; Quidnam.

Ἄρα, Vtique, Nempe. Luc. καὶ λέπτ' ἂν τῆς σαλπιγκτικῆς εἰκάσας, Ἕλληνες ἄρα, ἔφη, ὑμεῖς ἐστε ὦ ξένοι. ac si diceret, οὐκοῦν Ἕλληνες ὑμεῖς. Bud.

Ἆρα, vel Ἄρα οὖν, aut Ἆραγε, Igitur, Ergo, interdũ præpositiũ, interdũ postpositiũ. Plat. De rep. lib. ς, ἆρα οὖν ἐκ τοῦδε τὸ πιόνδε γίγνεται. Xen. Œcon (non autem Synes. vt in vulg. lex & in Comm. Bud.). κἂν ἄρα γε ἵππον τις πριάμενος μὴ ἐπίσαιτο &c. Siquis igitur, Vel, Ita siquis equum emerit. Sic enim legendum in Bud. Comm. Qui alibi tradit hîc ἄρα adiunctam vim interrogationis habere. Idem hoc in Plut. loco, μίαν ἄρα Κορυνλία Κορυνλία τύχην εὑρὼν ἢ ἀμείνονα: ἄρα itidem esse vult Igitur, sed quæ indignationẽ includat. Idem Bud. in alio rursum Xenoph. loco, νὴ ἄρα γε νὴ interpr. Ita ne terra quidem, vel, Nimirum ne terra quidem. Inuenitur ἄρα postpositum etiã particulæ οὖν, iunctæ cum που. vt apud Phil. De mundo. ὅπου ποτ' οὖν ἄρα τὰς ῥίζας καθῆκε, σκεπτέον, vbinã igitur radices egerit considerandum. G

¶ Ἆρα interrogatiuum (cum ᾶ nõ ά) An, Vtrũ, Aristoph. ἆρα παίσει φιταλίζων; desinẽsne imponere? Sed frequẽti adiũctam habet aliquam particulã. Idẽ Aristoph. Neb. ἆρά γε ζῶντ' ἄρ' ἐγὼ ποτ' ὄψομαι; vbi ἆρα exponitur Vtrũ, ἄρα autem δή.

Ἆρά γε & Ἆρ' οὖν pro Vtrum. Ἆρά γε ponitur & pro Nũquid: de qua signif. vide paulo pòst in ἆρα μή. Interdũ verò Ἆρ' οὖν pro Nónne igitur? Ἆρα πω, Vtrum tãdem? Synes. vt docet Bud.

Ἆρα μή, Nunquid & Vtrũ. quod in consequentia sermonis ἀλλὰ μὴ dicitur. Bud. Sic & ἆρά γε exponitur Nunquid in hoc Aristoph. loco in Pluto ἆρά γε ἀποφαίνω &c. Sic in Neb. ἆρά γε αἰθέρα &c. Citatur & ex Theocrito ἆράγε πω pro Nunquid forsitan?

Ἆρ' οὐκ, Nónne. Interdum verò ἆρ' οὖν οὐ, pro eodem.

Vide exempla apud Bud. Citatur autem ex Sophocle A οὐκ ἄρ' (inuerso harum particularum ordine) itidem pro Nonne, Οὐκ ἄρ' Ἀχαιῶν ἄνδρες εἰσὶ πλείω, &c.

Ἄρα pro ἄρα significante δή, aut etiam prorsus vacante, affertur ex Sophocle. vt Τίνος ποτ' ἄρ' ἔσφαζε χθὲς δέμωρος; Et, Ὦμοι βαρείας ἄρα τῆς ἐμῆς τύχης. Sed alii in his aliisque huiusmodi locis ἄρα scribunt, etiamsi α producatur.

ΑΡΑ, ᾶς, ἡ, Precatio, Preces. Vel, Supplices preces. Od. σ, — θεὰ δή οἱ ἐκλυεν ἀρῆς. vbi Eustath. ἀλγὼ significare existimat. Il. ο, — Θεὸς δ' ἐξαίσιον ἀρὴν Πᾶσιν ὁπηνήνειε B id est πλὴν ἰατρίας, inquit idem Eustath. Sed & Herodotum ita vsum hac voce comperio: vt quum dicit in Eratone, Λεύτεω ἀρὴν ἐποιήσαντο παῖδα γλυκέα. Sic autem & plurali numero ἀραί, vt Lat. dicitur Preces, & alio nomine Græco in prosa vsitato ἀγαί. vt ἀρέων αἴων, Il. ο, & ἀρέων αἰούσας, Il. ϕ. Et apud Hes. in Ergois, Οὐ γὰρ τοῖγε κλύουσιν, ἀποπλύνονται δέ τ' ἀρὰς. Est autem suprà ἀρὴ Ionicè pro ἀρά.

Ἀρά, Imprecatio, Diræ. Cui significationi primum locum non dedi (vt vulgò solet) quòd habeatur apud C Homeri posteros potius quàm apud ipsum Homerũ. Æschines, καὶ πρὸς τούτοις ἐστὶν ἃ καὶ ἰσχυρὰ ἐστὶν ἐπὶ πᾶσιν ἐπικεῖσθαι τὸ γίγνεσθαι γὰρ οὕτως ἐν τῇ ἀρᾷ, εἶπε παῖδι, φησὶ, θεοῖς ἐχθροῖσι, ἐναγὴς ἴσθι Ἀπόλλωνος. Idem, ἐπόξεται τῶν ἱερῶν καὶ ἐναγὴς ἔσται τῇ ἀρᾷ ἔνοχος. Plato, ἀρᾷ Διὸς ἐνέχεσθω. Dicitur ἔνοχος εἶναι τῇ ἀρᾷ vel ἐνέχεσθαι qui diris imprecationibus deuotus est, obidque detestandus: vt docet Budæus, illum Æschinis locum afferens. Ex Plutarcho citatur in Solone, ἀραὶ ποιεῖσθαι κατὰ τῶν ἀξόνων. Et ex eiusdem Theseo, ἀρὰς θέσθαι κατὰ σοῦ. Et ex Camillo, ἀρὰς θέσθαι ὅτι τοὺς πολίτας, Ciuibus mala imprecatus. Legimus verò apud eundem in Amat. narrat. Λακεδαιμονίων ἀρὰς ποιουμένου pro κατὰ Λακεδαιμονίων. Dicitur & ἐπάγεσθαι ἀραὰς: & ἐπάγεσθαι τινὶ τὰς παλαμναίους ἀράς: item ἐνέχεσθαι δεινὰς καὶ σκληρὰς ἀραὰς. apud Appianum in Parthico, ἀρὰς ἐπήγετο δεινὰς αὐτῷ καὶ φοβερὰς, δεινοὺς πάντας θεοὺς καὶ ἀποτρόπους ἐπ' αὐτοῖς καλῶν καὶ ὀνομάζων.

Ἀρά, Noxa, Damnum, apud Homerum, vt Odyss. ρ, — ἀρὴν δὲπὸ οἴκου ἀμῦναι. At Iliad. ω, copulat ἀρὴν & λοιγὸν, itidem cum ἀμῦναι. & Il. σ, dicit ἀρὴν ἀλάπαξε. E

C. Ἔναρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Diris deuotus. ἔνοχος & ὁπαπάξαρος ab Hesych. exponitur. Sed repono apud eũ ἀρᾶ ἔνοχος.

Ἀραῖος, ου, ὁ, Imprecationibus diris deuotus, vt accipi dicit Budæus à Sophocle, non afferens tamen locũm. Sed ego hunc esse puto ex Antigone, θεὸς οἷς ἀραῖος ἄγαμος ἀεὶ ἔφυ μαντικὸς ἔρχομαι. Vbi scholiastes exponit ὁπαπάξας. Obseruãdum est autem ἀραῖος fœminino etiam genere ibi poni. Citatur & ex Euripide in vulg. lexicis, Εἴθ' ὦ ἀραῖον δαίμονι βροτῶν γένος. qui versus ibi exponitur, Vtinam liceret hominibus deos execrari. quum contrà dicendum fuerit (sequẽdo illam notationis ἀραῖος expositionem) Vtinam liceret diis homines execrari. F Sed ἀραῖος act. etiã sumitur pro eo qui imprecatur, & diris deuouet: vt in alia Sophoclis tragœdia, videlicet in Trachiniis, — εἰ δὲ μὴ, μάντις ὅδ' ἔφυ Καὶ πάρος ὤν, ἀραῖος, ἐκπεπότηται βαρύς. Planè enim reticio hic schol. expositionem ἐπάγεσθαι. Accipitur autẽ actiuè ἀραῖος in hoc itidem loco qui in vulg. lex. affertur, — ὅστις ἀραῖα δώματα γλυκύνομαι.

Ἀραῖος, Noxius (vt ἀραὶ significare etiam noxam dixi) nam ἀραίας pro βλαβερὰς à Sophocle poni autor est Hesych. At Etym. ἀραιόπρωρος exponit βαρύπρωρος: addens, ἀραῖος, ἀτυχὴς, ἄθλιος. G

¶ Ἀράομαι, ῶμαι, F. ήσομαι, Precor, Vota facio. Il. α, Πολλὰ δ' ἔπειτ' ἀπαύδα κιὼν πρὸς δῶμα γεραιὸς Ἀπόλλωνι ἄνακτι. Ibidem, Πολλὰ δὲ μητρὶ φίλῃ ἠρήσατο. Et Il. ζ, Δαίμονα ἀρήσασθαι, ἐπόχεσθαι δ' ἑκατόμβας. Cum infinitiuo apud eundem vbi exponitur etiam Optare: Od. τ, Καί δέ μ' ἀρᾶσθαι πάλιν ἤνωγε ὁπὶ μεγάροιο. Et Od. σ, Παῖπε δ' ἠρήσατο παραὶ λέχος ἐντὶ κλισίῃσι. At Sophocles iungens itidem infinitiuo, addidit & datiuum θεοῖς, scribens, ἅ σε πολλοὶς θεοῖς ἀρᾶσθαι ζῶντα πρὸς δόμους μολεῖν. Apud Herodot. cum accus. H ἀρᾶσθαι ἀγαθά.

Ἀρῶμαι, Imprecor: vt ἀρᾶσθαι ἀρὰς apud Euripidem Imprecari diras. Odyss. β, ἐπὶ μήτηρ συγχεῖς ἀρήιτ' ἐνιπὰς Οἴκου ἀπερχομένου. Quod minus vsitatè dicetur Imprecabitur erinnyas, pro Precabitur & inuocabit aduersus me. Eustathius tradit ὁπαπάζειν hoc sensu dictum fuisse. Demosthenes, ἀραιόμορος ἐξώλειαν αὐτῷ καὶ γῇ καὶ οἰκίᾳ.

Ἀρημάδιος, Læsus, Damnum passus. Od. ι, Τίπτε πόνον Πολύφημε ἀρημάδιος ὤρσας; id est βεβλαμμένος: vt exponitur ab ipso etiam Eustathio. in qua significatione (licet ipse hoc non addat) necesse fuerit ab ἀρᾶσθαι deducere quod sit ab ἀρᾶ significante βλάβη, non autem ab illa significatione ἀρᾶς qua pro ἀλγὼ ponitur. Hesychio autem ἀρημάδιος confusè est βεβλαμμένος & ἀλγόμενος. Quod autem de ἀρημάδιος illius loci Odyss. ι, idem & de ἀρημάδιος huius loci Odyss. ε, dicendum censeo, Ἄνδρα γέροντα δύη ἀρημάδιον. At in isto eiusdem poetæ loco in a versu lib. ζ Iliadis, Τῶν καὶ καμάτῳ ἀρημάδιος alia etiam affertur expositio, & quidem multo (meo quidem iudicio) aptior: videlicet κακοπημάδιος. sed ita vt ἀκημάδιος scribatur, cum α habente spiritum asperum. Existimo autem de hoc ipso loco intelligi debere quæ ab Etymologico scribuntur, videlicet, Ἀρημάδιον, τὸ καταπεπημμένον καὶ παραπεπόδισμένον. deinde dicit, Fortasse ab ἀκηδίας. nequaquam enim ab ἀράομαι deductum esse. Quibus hæc adduntur (nullo tamen vinculo cum præcedentibus iuncta) ἀίρω, ἀίρτης, ἤρημαι, καὶ ἀρημάδιον. Intellexit autem (vt opinor) ficui non placeat illa deriuatio ab ἀρητείας (vt certè nullo modo mihi placet) posse hanc alteram sequi ab ἀίρω. Sed secundum hanc deductionem malè apud eum ἀρημάδιον cum spiritu tenui scriptũ est. Cæterùm in illo loco δύη ἀρημάδιον, scribi etiam ἀρήμαδον cum accentu in antepenultima (vt ἀκαχήμενον) tradit D Eustathius.

Ἀρητήρ, ῆρος, ὁ, (ad verbum Precator) Sacerdos. Il. α, initio, Οὗτος ἀνὴρ ἦλθε πρὸς νῆας Ἀχαιῶν λυσόμενός τε θύγατρα φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα Χρύσην τ' ἀμφ' ἀπόλλωνα ἑκατηβόλον Ἀρητῆρα. In hoc autem vocabulo manifestã Etymologistæ futilitatem perspicere operæpretium est. (vt eum eiusdem in aliis etiam multis quæ nobis minus perspecta esse possunt, suspectum habeamus) Nam quum ἀρητὴρ verbale esse τῷ ἀρῶμαι luce clarius sit, vt si à Precor deducamus Precator, ille tamen quasi planè nescius in quam se partem vertere debeat, scribit Ἀρητὴρ, ἱερεύς, vel ὡδέ πως· ἀρὰς ποιεῖται, vel ὡδέ· τὸ αἴρειν πὰς χεῖρας εἰς ὕλας, vel ὡδέ· τὸ ἀρύσασθαι ἢ ὑδρεύεσθαι, vel ὡδέ· τὸ ἀρῶ ἀρᾶς, ἀρέσθαι, ἀρέσθαι & ἀρητὴρ Ionicè. E Ἀρήτειρα, ας, ἡ, Sacerdos, fœmina, in poemate quod antiquo Musæo falsò tribuitur.

Ἀρητὸς, ὴ, ὁ, Precibus expetitus. Item, Eiusmodi quem deprecari debeamus. Item, Diris deuotus. Nonnunquam & Pernicios̃us. Vide Eustath. Pro Pernicios̃us, id est βλαβερὸς, citatur etiam ex Sophocle.

C. Δημάρητος, seu Δημάρατος, ου, ὁ, Populi votis expetitus. Id nomen Ariston Lacedæmoniorum rex filio suo indidit (vt narrat Herodotus Eratone) quia οἱ Σπαρτιῆται παρὰ δημοσίᾳ αὐτῷ ἀρὰ ἐποιήσαντο παῖδα γενέσθαι.

C. Πολυάρητος, ου, ὁ, Multis precibus expetitus, Multis votis exoptatus: vt Od. ζ, Ἦ πῆς οἱ ἀξαμένη πολυάρητος ἠδὲ καὶ υἱὸν, Οὐρανὸν εὐρύν κατιδοῦσ'. id est πολύευκτος.

C. ΑΝ Ἀράομαι, ῶμαι, F. άσομαι, Imprecationem aut votum factum reuoco. ἀπαράσθαι citat ex Callisthene Suidas, exponitque ἀθετεῖν τὰ ὑφ' ὑμῶν ἀρᾶσθαι.

C. Ἐξαράομαι, ῶμαι, F. άσομαι. Ἐξαράσασθαι (inquit Suidas) est vota persoluere, hoc est vota quæ in templorũ fundationibus fieri solent.

C. Ἐπωδή, ᾶς, ἡ, Imprecatio, Execratio, κατάρα. accipitur & in malam partem, vt apparet ex Il. ι. nam quum dixisset, Πολλὰ κατηρᾶτο, συῶς δ' ἐπιείλετ' ἰοῦσα, mox addit, — θεοὶ δ' ἐπέλυον ἀπαρὰς.

Ἐπεύχομαι, ῶμαι, F. άσομαι, Imprecor. Construitur cum datiuo personæ & accusatiuo rei: vt Appian. in Parth. ὁ δὲ Ἀπῖος ᾠχετόφρασμαι ὅτι πρὸ πύλου, ἵππων ἐφεδρὰ καὶ μάχιμα ὅτι πρὸ πύλου. καὶ τῷ Κρασσοῦ ἡμιολίῳ κατ' αὐτὸν, ὅπερ ὤμοσε καὶ κατηράσατο, ἀρὰς ἐπηρᾶτο δεινὰς αὐτῷ καὶ φοβερὰς, δεινοὺς πάντας θεοὺς καὶ ἀποτρόπους ἐπ' αὐτοῖς καλῶν, καὶ ὀνομάζων. Sic Æschin. ἐπαρώμενος αὐτῷ Ἡρακλέα. & ἐπαρησάμενος Πέρσαις πολλά.

Ἐπωδήσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Execrabilis. Phocyl. Σπέρματα μὴ κλέπτειν ἐπωδήσιμος ὅστις ἀρέσσῃ.

Ἐπάρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Execrabilis, Diris deuotus. Thucyd. iiii.

dides lib.2,π, Πελασγικὸν καλούμενον, τὸ ὑπὸ τὴν ἀκρόπολιν, ὃ καὶ ἐπάρατον πολλοὶ ἐκάλουν. Æschines contra Ctesiphontem, καὶ λυμαίνῃ ὁ τῶν ἐξαγιστῶν καὶ ἐπαράτων ὠνόμασμένος. Hinc & superlat. ἐπαρατώτατος apud Synes. Budæus in Comm. scribit idem significare ἀναγὴς, ἐξάγιστος, ἀλιτήριος, ἐπάρατος, κατάρατος, ὀλοκατάρατος, ἀρᾶ ἐπιχώριος vel ἔνοχος, & quo Apostolus vtitur ἀνάθεμα, & μιασμα, quod poetæ sibi vendicant.

C. Κατάρα, ας, ἡ, Imprecatio, Execratio. Plut. περὶ φιλαδελφ. Ὡς ὁ μὲν ἐκ πραγικῆς τινος καὶ πάρας ἅπτεται τῷ ἀδήρῳ δῶμα δέμνια χόρτης. Sic apud Herodot. κατάρας ποιέεσθαι, vt ἀρὰς ἐποιήσατο idem ipse autor dixit, contrario tamen sensu.

Καταράομαι, ῶμαι, F. άσομαι, Execror, Diris deuoueo, Imprecor. Reperiturque interdum sine casu, vt apud Aristophanem Vespis, — καί μοι μὰ δήτα Εἰς σὲ βαλεῖν καὶ τὴν πάμφαιον, ὅπως ἄρειον ᾠδεῖσθαι Καταρασάμενος ἐγὼ τοῖς ἡδυρύσιν. Interdum cum dativo personæ solo, vt apud eundem in Nebulis, καταρᾷ σὺ τοῖς διδασκάλοις; Interdum cum dativo personæ & accusativo rei sicut præcedens ἐπεύχομαι: vt lib.2.epigr. Ἤν τι ἔχῃς ἐχθρὸν Διονύσιε, μὴ κατάρασαι Τῷ Γέροντι τούτῳ, μηδὲ τὸν Ἀμφικράτη, Ne imprecaris. Interdum cum accusativo rei aut personæ solo: vt κατάρασθε τοὺς διώκοντας apud Aristidem. Matth.5, Εὐλογεῖτε τοὺς καταρωμένους ὑμᾶς.

Κατάρασθαι quoque in passiua signif. reperitur vnde illud Matth. 25, πορεύεσθε ἀπ' ἐμοῦ οἱ κατηραμένοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον.

Κατάρατος, ου, ὁ, Diris deuotus, Execratione dignus. κατάρας ἄξιος. Demosthenes Pro corona, οὐχὶ τοὺς καταράτους τούτους ὡς τάχιστα μοι τεθνάναι νομίσατε, οὐδαμῶς παρέδωκα ἐγὼ τοῖς ὑμετέροις οὔτοις, Sceleratissimos homines, Budæus Comm. p. 453. vide Ἐπάρατος.

c.2. Δημοκατάρατος, ου, ὁ, A populo diris deuotus, Populo execrabilis & inusus. Citatur ex Naz.

c.2. Ἐπικατάρατος, ου, ὁ ἡ Execrabilis: vt Ioann. 7, ἀλλ' ὁ ὄχλος οὗτος ὁ μὴ γινώσκων τὸν νόμον, ἐπικατάρατοί εἰσι. vide Ἐπάρατος.

¶ Ἀρά, ᾶς, ἡ, & apud poetas Ionicè etiam Ἀρή, Commination, Minæ, Verba minacia & quibus etiam alicui imprecamur. Vnde apud Homerum Il.υ, λοιγοῦ ἀρὴ ἔπι & ἀρητὴ copulatur. At Il.ρ, μειλιχίοις [ἔπεσι] ἀρὴν opponitur, Πολλὰ δὲ μειλίχοισι παρασπόμενος, πολλὰ δὲ ἀρῇσι. Vbi Eustathius, ἀρὴν δὲ λέγει τὴν ἀρὰν, ἤτοι ἀπειλήν. Et addit, ἀπλῶς πως διὰ τῶν ἀρῶν πάντως οἱ μειλίχιοι λόγοι. Idem ibidem (sicut & aliquot aliis locis) fieri hanc vocem ab ἀρὰ per pleonasmum diphthongi ει scribit. Apud Hesychium autē legimus ἀρὴν expositum non solùm ἀπειλὴν, sed etiam βλάβην. Idem verò & pluralem numerum ἀρὰς habet expositum ἀπειλάς. Sed in vulg. editionib. legitur ἀρέας cum accentu in penult. sicut & in ἀρέας quod exponit πόλους Περσικάς.

Ἀρεώ, ᾶς, pro ἄπιον ᾧ, Minor, Etym.

ΑΡΗΣ, Mars. ab ἀρὰ signif. βλάβη: si Eustathio credimus, asserenti tamen alibi & aliud etymum, videlicet ἀπὸ τοῦ εἴρειν τὰ ἄρειν. Etymologicus autem alia quædā addit. Ἄρης, Mars: vt Il.ο, — Δαναοὶ δηΐοισι τέτυκτο Ἄρηος. In Bœot. — φόβον Ἄρηος φορτούσας. Et Il.λ, vbi dicitur Ἔβλητο εἶδος Ἄρηϊ ἀνδροφόνῳ καὶ ἐναγεῖ ἰσάρη π. Et Il.ε, Ἄρες, Ἄρες, βροτολοιγὲ μιαιφόνε τειχεσιπλῆτα (vbi obserua a huius nominis diuersam habere quantitatem syllabicam eodem in loco) Et aliis denique plurimis in locis cum apud hunc poetam, tum apud alios, Ἄρης pro deo Marte. ‖ Ἄρης, Prælium: vt & Mars accipitur à Latinis. Il.β, Νῶϊ δὴ ἔρχ' ἐπὶ δεῖπνον ἵνα ξυνάγερμὲ Ἄρηα. quod alibi ἔνδοθι Ἄρηος συνάγην, & συνάγην ὑσμίνην, vt Il. ξ. Et Il.σ, Αἴθ' ὄφελες σὺν νηυσὶν ἄρειος ἀλκτῆρες ἔσεσθαι, id est ἀλκτῆρσι εἶναι τῶν πολεμίων, vt inquit scholiastes. Sic & apud Sophoclem Antigone ἄρης pro πόλεμος. Nec solùm generaliter πόλεμον significat, sed & peculiari significatione τὴν περὶ πόλεμον ὁρμήν, inquit Eustathius: vt Il.ρ, — δῦ δὲ μιν Ἄρης Δεινὸς ἐνυάλιος. Vbi tamē exponit idem gramm. ἔνθεος γέγονε πολεμικὸς Ἄρεος. Schol. Sophoclis in quodā Aiacis loco vult ἄρης accipi pro λύσσα siue μανία. ‖ Ἄρης, Vulnus, Plaga, Il.ν, — ἔνθα μάλιστα Γίνετ' ἄρης αἰχμῇσιν ἐϋξόου ἀζυρόεσσα βροτείη, id est πόνος καὶ τραῦμα, inquit Eustathius. Nec solùm pro vulnere sed & pro cæde ipsa quæ fit vulnerando. Qua in significatione vsus est etiam Sophocles in Aiace, πεφόρτισμαι λιτόλβοισι ἄρμοις ξανακλίναι ἀγῶ· τοῦδε τυπεῖς. Vbi scholiastes exponit θάνατον (sed aptius exponetur φόνον) afferens illum Homeri locum, modò citatum, ἄρης ἀλκτήρ, quasi ibi ἄρης mortem significet: quum pro vulnere accipiatur, vt dictum est. ‖ Ἄρης item pro ferro. de qua signif. vide Eustath.

Ἄρης in communi sermone genitiuum habet ἄρεος, inquit Eustathius: & vt dicitur Σωκράτης Σωκράτους ὦ Σώκρατες, eodem modo Ἄρης Ἄρεος Ἄρες. At verò genitiuus Ἄρεως per ω est à nominatiuo Æolico Ἄρευς, quo vsus est Alcæus. Sed in hoc Homeri versu Il.σ, Αἴ κέν πως σὺν νηυσὶν ἄρειος ἀλκτῆρες ἔσεσθαι, Aristarchum legisse Ἄρεω, qui genitiuus esset similis τοῦ Μενέλεω & Πειρέω. Ionicè autem ἄρηος ab eodem nominatiuo Ἄρης. Sed & genitiuum illi datum fuisse ἄρεω, vnde per extensionem Ionicam dixisse Archilochum παῖδ' Ἄρεω μαντόνου. Quinetiam habuisse genitiuum ἄρηος, vt ostendit Ἀρηϊάδης patronymicum apud Homerum, & Ἀρηΐων diminutiuum. Vide Eustathium. Reperitur certè in prosa genitiuus ἄρεος, datiuus ἄρει, vel potius cum contractione ἄρει. Accus. ἄρην. Apud Aristophanem autem etiam ἄρη sine ν.

C. Ἀρήϊος, ου, ὁ, Bellicosus, Egregius bellator. Q.d. Celer seu agilis in prælio. Il.υ, ἀρηϊδόων αἰζηῶν. Vide Hesych. & Eustath.

C. Ἀρήϊφατος, ου, ὁ ἡ ἡ, In prælio occisus. Il.τ & ω, Μῆας ἀῒ ῥα πᾶσιν ἀρηΐφατος κατέδοιτο. Et Od.λ, Ἄνδρες ἀρηΐφατοι. ET Ἀρείφατος pro eodem. Sed ἀρείφατοι φόνοι ex Euripide affertur, vbi ἀρείφατοι fuerit simpliciter pro ἄρειοι, vel à Marte perpetrati. ‖ Hesychius autem ἀρείφατον λῆμα exponit ἰσχυρόν, pro ἄρειον οἷον, inquit, citans Æschylū. Etymol. quoque ἀρήϊφατος vult significare non solùm τὸν ἐν πολέμῳ πεφονευμένον, sed etiam τὸν ἐν πολέμοις ὁπλιζόμενον, ex quo intelligi πολεμικόν.

C. Ἀρήϊφιλος (q.d. Marti carus, vel Cui carus est Mars) Bellicosus, Strenuus bellator: vt ἀρηΐφιλος Μενέλαος, Il.γ.

C. Ἀρημανής, ἐος, ὁ ἡ ἐς, ET Ἀρημαίος (q.d. Marte furens, Bellandi amore insanus) Martius, Bellicosus. Dionys. Alex. — ἵνα παῖδες ἀρημανέων Ἀσσυρίων. vbi Eustathius ait vocatos Arimaspos ἀρημανέας vel ἀρημαίους, ostendens se legere vel ἀρημανέων vel ἀρημαίων. Sed ἀρημανέων certè regularius esse nemo mihi negauerit: atque adeo sic etiam legimus in epigrammate cuiusdam Simyli poetæ apud Plutarchum in Romulo, Οἵπλα δ' ἐπιπροχαλόντες ἀρημανέων ἀπὸ χλοῶν. Apud Etymol. perperam (vt opinor) ἀρημαίνος cum ει in penultima. Ἀρημαίος (inquit Bud.) Bellicosus & pugnax. Strabo de Gallis, & Plutarchus. Laert. 288. Idem Plutarch. in Themist. 39 in fine pro Marte ponere videtur. Hæc Bud. Apud Plutarchū certè in Rom. inuenio copulata πολεμικὸς & ἀρημαίος. ‖ Perdix autem ἀρημανὴς est εἶδος, teste Hesychio. AT Ἀρημανὴς, Arianus, ab Ario, in Ecclesiastica historia. ET Ἀρημανίτης, pro eodem, apud Theodoritum in Eccles. hist. vt annotat Budæus.

Ἀρημαχόχος perperam in vulg. lexicis scribitur, de quo vide in κακόχος.

C. Ἀρήσαλμος (q.d. A Marte audaciam sumens) Martius, Bellicosus, Citatur ex Epigr.

Ἄρειος ET (apud poetas) Ἀρήϊος, Martius, Ad Martem pertinens. Hom. Il.η, Παιρόθροον καὶ ὄλεθρον ἀνηνάμενοι πόλις ἄρειον id est Martis, τὸ τοῦ Ἄρεως (inquit Eustath.) vel κρεῖττον τῶν ἐκ ταύτης τῆς Τρώων πόλεως. Et ἄρειος pro Martius, in Ἄρειος πάγος, Martius collis, propriè. Lat. tamen potius Vicus Martius. Dictus & composita voce Ἀρειοπαγίτης, à quo & iudices, quorum ibi tribunal erat, dicti Ἀρειοπαγῖται. Vide in Πάγος. Alterum adiectiuum Ἀρήϊος (poeticū vti dixi) Martius, Ad Martem pertinens, vel Marti conueniens: vt πύκτα ἀρήϊα, item ἵππα ἀρήϊα, apud Homerū: vt & Lat. Martia arma. Hesychius tamen ἀρήϊα exponēs πολεμικήν, ad hos locos Homeri respexit, vt opinor. Sed & ἀρήϊος bellicosum significat, vt Lat. Martius. Il.π, ἀρήϊος Ἀχιλλεύς. Et Il.τ, αὐδὴς ἀρήϊος. Cæterùm scribit Eustath. pag. 894, τὸ δὲ αἰολικὸς ἀποβιάσαντες τὸ ἄρειος: quibus tamen repugnantia scribere videtur pag. 817.

Ἄρειος proprium etiam nomen cum aliorum, tum celebris illiùs hæretici, vnde Ἀρειομανὴς & Ἀρειομανίτης, de quibus paulo antè dixi. Eustath. de ἄρειος loquens, ἐξ οὗ (inquit) καὶ ἄμεινον παρά τισι τὸ ἄριστον, Ἄρειος δηλαδὴ διὰ διφθόγγου, ὁ κατ' ἀλήθειαν θεσμώμως ἀρείικός. Sed & psaltes quidam olim dictus fuit Ἄρειος cum solo ι.

¶ Ἀρείων, Præstantior. Propriè autem Marte præstantior, Præstantior armis, vtpote ab ἄρης. Homerus Odyss. υ, χείρονα & ἀρείονα inter se opponit. Ἀρείων exponitur alicubi & Melior. Sic & ἄρειον interdum Præstantius, interdum Melius. Hesiod. Erg. δικαιότερον καὶ ἄρειον. Phocyl. πολὺ ἡδύτερον ἢ ἄρειον.

¶ Ἄριστος, Præstantissimus, Optimus. superlat. gradus: vt ἀρείων, comparatiui. Propriè Marte præstantissimus, Armis præstantissimus, seu præliо: sed generaliter accipitur. vnde cum ἄριστος additur τὰ πολέμικα (sub. κατὰ) vel ἐν τοῖς πολεμικοῖς (vt à Plut. in Publicola) pro eo qui sit præstantissimus in rebus bellicis. Hom. Il. τ, Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος. Od. ξ, Ἄξεθ' ὑφ' ὑμὸν τὸν ἄριστον. Interdū cum accusat. interdū & cum datiuo: vt Il. γ, Δύσπαρι εἶδος ἄριστε. At Il. ψ. Αἴαν νείκει ἄριστε. Interdū verò huic nomini præfigitur ὄχα, sicut & aduerbio Ἄριστα, de quo paulo pòst. Sed & πολὺν ἄριστος, Il. α. Et μάλ' ἄριστον, pro Longè præstantissimus, Il. β. ‖ Apud Thucyd. autem cum infinitiuo, ἄριστοι ἀπαλλάξαι, lib. 3, maximè idonei qui fallamini. Schol. ὀξυπόνοοι καὶ ἕτοιμοι.

Ἄριστοι, Optimates, Primores, Proceres. Qui & Summates Plauto. In vulg. lex.

Ἄριστος de re etiam dicitur, non solùm de persona. vt ἄριστον σῶμα, Xen. Hell. 5, ἄριστα μὲν τὰ σώματα ἔχοντας, ἀλκὰς δὲ καὶ ὁπλοφανίας. Præstantissima corpora, vel Robustissima, Firmissima. Apud Homerum ἀρίστη βουλή, Præstantissimum consilium, vel Optimum. Sic Herodianus libro secundo, συμβουλεύοιτο γὰρ ἡμῖν ἀεὶ τὰ ἄριστα καὶ σωτήρια.

Ἄριστα, aduerb. Præstantissimè, Optimè. Odyss. ρ, Αὐτὰρ ὁ φεξήμῳ ὅτις ὄχ' ἄριστα ἥμηται. Cum genitiuo interdū, vt ἄριστα πάντων ἔχει, optimè moratus est. Sed hic genitiuus pollet & verbo ἔχει tribui. ‖ Ἄριστα pro ἄριστον etiam, notat apud Homerum Eustath.

Ἀριστεύω, aliud aduerbium, Præstantissimos vel optimos quosque deligendo. Eadem forma dicitur qua πλουτίνδην. Aristot. Pol. 2, πάντων δ' αἱρουμένων ἢ ἀρχὴν ἀριστίνδην, id est (Bud. interpr.) In hunc magistratum optimum quenque legunt. Affertur ex eodem libro, ἀριστίνδην ἢ πλουτίνδην δεῖ αἱρεῖσθαι τοὺς ἄρχοντας, optimos & ditissimos quosque eligere in magistratus. Lucianus, πλουτίνδην καὶ λύσεις ἀλλὰ μὴν ἀριστίνδην καλεῖν αὐτούς. Sic οὐκ ἀριστίνδην μὲν ὁπλομαχοῦσιν, Isocr. Paneg. Et apud Plat. De leg. 9, ὃν τῶν ἀρίστων ἀρχόντων ἀριστίνδην ἀποψηφισάμενον δικαστήριον exponitur, Optimus quisque ex eorum numero electus qui anno proximè præterito functi magistratibus fuerunt.

¶ Ἀριστεύω, F. σω, Præstantissimus sum omnium & maximè strenuus, Omnium fortissimè me gero. Hom. Il. ζ, Αἰὲν ἀριστεύειν καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων. Quoniam autem à superlatiuo fit, (licut καλλιστεύω à κάλλιστος) genitiuo itidē iungitur interdum, vt Il. ζ, Ἕκτορ, ἦ δὴ μάλιστα ἐμῶν ἀνιόντων ἀγυιὰς μαχέσασθαι Τρώων ἠδὲ πολιάων. Vbi obserua & infinitiuum: vt & Il. τ, — ἐν δ' αὖτις ἀριστεύοντε μάχεσθαι. pro ἐν τῷ μάχεσθαι, aut κατὰ τὸ μάχεσθαι. Perinde acsi dixisset, ἀριστεύοντε μάχῃ, aut κατὰ τὴν μάχην: aut certè ἐν τῇ μάχῃ: vt apud Corn. in alleg. ἐν γὰρ τῇ πρὸς τοὺς γίγαντας μάχῃ φασὶ δοθῆναι τοῖς θεοῖς ἀνίκητα ἢ Ἡλιακά. Nam & in soluta oratione frequens est huius verbi vsus. Xenoph. cum genitiuo vsurpat (licut Homerus) vbi scribit, ἐν οἷς πολέμοις ἐκεῖνοι δῆλοί εἰσι πάντων ἀριστεύσαντες τὴν καθ' ἑαυτοὺς ἀνδρωσύνην. Sic Plutarchus in Numa, ἀριστεύων τῶν βαρβάρων, vbi exponitur Bellicosissimus barbarorum. Sophocles autem accus. rei iunxit in Aiace, ἃ πρῶτα καλλιστεῖ' ἀριστεύσας στρατοῦ, Quæ vide vt interpretatus sim in Καλλιστεῖον.

Ἀριστεύειν ponitur etiam generalius pro Strenuum se præstare, Strenuè vel fortissimè dimicare. Plutarch. Solone, ἀριστεύειν ὑπὲρ τῆς πατρίδος. Apud Nazianz. autem ἀριστεύειν κατά τινος, Fortissimè pugnare aduersus aliquē. Lucianus, ὁ δὲ τοιοῦτος δὴ ὁ Ἀλκιβιάδης ἠριστευκὼς τῶν Ζωπυρίδου

A συμμαχῶν.

Ἀριστεῖον de alia etiam præstantia dicitur quàm quæ est in rebus bellicis: vt apud Theocritum ἀριστεύοντος ἐρετμοῖς, præstantissimi arte remigandi. Et ab Appiano Bell. ciuilium lib. 2, dicitur territorium optimum ἀριστεύειν: vbi scribit ἀριστεύουσα γῆ περὶ Καπύην.

Ἀριστοπρεπὴς, οῦς, ὁ, Qui quasi ita comparatus sit natura vt omnium fortissimè se gerat. Vel, Fortitudine cæteros superare solitus. In vulg. lex. exponitur Strenuus, non expressa vi vocabuli.

B Ἄριστος, ου, ὁ, Qui omnium præstantissimè & fortissimè in bello se gerit, Omnium fortissimus. Addo autem genitiuum Omnium, vt ostendam vim habere superlatiui. Sic Homerus ἀριστῆας Δαναῶν & ἀριστῆας Παναχαιῶν dicit. Plutarch. in Κομ. Ῥωμ. Ἄλλοις ἀριστεῦσι καὶ στρατηγοῖς ἔδωκαν. Rursus apud Homerū paulo etiam generalius pro optimatibus seu proceribus, & quibusuis qui primarii sint inter alios. vt Odyss. ζ, ἀριστῆες πάντων Φαιήκων. Et Od. θ, μνηστήρων ἀριστῆες.

Ἀριστία, ας, ἡ, Egregia strenuitas, Egregiæ fortitudinis specimen. Exponitur etiam Præclarum militiæ factum. Et simpliciter Fortitudo, Strenuitas. Sophocles, κρίνειν ἔμελλε κρίτης ἀριστίας πέρι. Et ἀριστίας ἀγαλμάτων ἠμφίεσαν. Et in Anthologia epigramm. — ἀριστίης σύμβολα δεινύμενοι. Herodianus lib. 7, παύεται τὴν μαχίμου καὶ τὴν ἀριστίαν αὐτοῦ.

Ἀριστῖον, ου, τὸ (eadem forma dictum qua καλλιστῖον) Fortitudinis præmium, Præmium seu honorarium quod datur fortitudinis ergò. propriè quod datur ei qui omnium fortissimè & strenuissimè se gessit. Xenophon Hellen. 1, κρατίστοις ἠμφισβήτοις ἀριστῖα ἔδωκαν. Isocrates Panegyrico, καὶ τοὺς ἅπαντας τοὺς πανηγύρεις διατελέσαντας, ἅξιος ἦν αὐτῷ ἀριστίων ἐξαιρεθῆναι. Æschin. in Ctesiph. ἀπετυχὼν τῶν ἀριστίων. Ex Plutarcho autem in Theseo affertur χάρας ἀριστῖον, pro ἀριστῖον simpliciter. ‖ Ἀριστῖον generalius pro alio etiam præmio: vt σοφίας ἀριστῖον, Sapientiæ præmium, Plut. Themistocle.

Ἀ Ρ Η Γ Ω, fut. ξω, Auxilior, Opem fero. (propriè autem in bello, quum ab ἄρης deducatur) Il. α, Ἦ μάν μοι πόρες ἔπαρ καὶ χερσὶν ἀρήξειν. Vsus est & Xenoph. hac voce, licet alioqui poetica: vt Paed. 1, τοῖς φίλοις ἀρήγειν. & in OEconom. ἀρήγειν τῇ χώρᾳ. Sed & Dioscorides vsus est, vt quum dixit ἀρήγει πολυχρηστίᾳ. Ex quo affertur & iuncta accusatiuo, ἀρήγει δ' ὀδύνας, sed manifesto errore pro ὀδύναις. ‖ Euripides cum accusatiuo rei & datiuo personæ dixit, ἀρῆξαι χεῖρα δουλίαν μοι πόνους, pro arcere eadem à filiis, vel propulsare. Sic ἀρκεῖν & pro Propulsare & pro auxiliari accipi docui antea, quorum alterū ex altero pendet.

Ἀρηγών, όνος, ὁ καὶ ἡ, Auxiliator, Auxiliatrix, vel Defensor. Iliad. η, Δοιαὶ μὲν Μυκάλῃ ἀρηγόνες εἰσὶ θεάων.

Ἀρωγός, idem quod ἀρηγών, & apud eundem Homerum eodem libro, Οὐ γὰρ ὅτις δούδιαν πατὴρ Ζεὺς ἔστ' ἀρωγός. Apud Sophoclem ναὸς ἀρωγοὶ τῆς Αἴαντος exponitur Curatores nauis & adiutores: ab aliis, defensores. Apud eundem Aiax ἐπωνυμῶν inuocat ἀρωγούς, id est auxiliatrices, vel vindices. Dioscorides vt verbo ἀρήγειν vtitur, ita & hoc nomine quod ab eo deductum est: vt δύναμιν ἔχει ἀρωγὸν τῶν περὶ ὑστέραν παθῶν, pro Vim auxiliarem habet. Citatur & ex Epigramm. ἀρωγὸς βροχιτῶν pro Arcens pluuias: & rursus ex Sophocle τὰ ἀρωγὰ pro τὰ ὠφέλιμα id est quæ prosunt. Vide & ἐπαρωγός post Ἐπαρήγω.

C. Ἀρωγοναῦται δαίμονες in Anthol. epigr. Defensores nautarum dii, Auxiliantes nautis dii. Exponitur etiam, Dii fauentes & propitii nautis.

Ἀρωγή, Auxilium. Hom. Il. η, Ζεὺς δὲ ἀρωγή. Vtitur & Il. ψ.

C. Ἐπαρήγω, vide post Ἐπαρήγω.

C. Ἐπαρήγω, idem quod simplex ἀρήγω, Auxilior. Il. α, ὅτι Τρώεσσιν ἀρῆξαι, pro ἐπαρῆξαι Τρωσίν. id est βοηθῆσαι.

HINC Ἐπαρήγων ET Ἐπαρωγός, pro Ἀρήγων & Ἀρωγός, Auxiliator, Auxiliatrix. Item Adiutor: vt apud Apoll. ἐπαρήγονες exponitur Adiutores. Itidem Epigr. lib. 6, τὸ ζωᾶς ἐπαρωγὸν, Vitam adiuuās. Et Apoll. Arg. 1, ὅτιν ἐσθλὸν ἐπαρωγὸν ἀέθλων. sic Ἐπαρωγὴ pro ἀρωγή, Auxilium, apud eundem Apoll.

Ἀπαρήγω in vulg. lex. quod si non est perperam posi-

tum pro ἐπαρήγω, significabit Auxiliando propulsō
C. ΣΥΝαρήγω, Simul auxilior. At in vulg.lex. simpliciter Auxilior.

ΑΡΕΤΗ, ῆς, ἡ, Virtus, sed propriè virtus bellica. Ex variis enim etymis huiusvocis, sequor illud quod ab ἄρης eam deducit. Qua in re etymo Latinæ vocis Virtus iuuari me posse existimo. hanc enim à Vir deriuari notum est, & quidem ab ea significatione qua pro forti & strenuo (& quasi habente aliquid ἄρεως, id est Martis) vsurpatur. Cæterùm & nomen Artē fuerūt qui ab hoc Græco ἀρετὴ ortum putauerint: quæ & Donati fuit opinio. Hom. Il. ν, Συμφερτὴ δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν κεφαλὰ λευκῶν. Il. ψ, — αὐτὰς ὃ κρείσσων ἀρετῇ τε βίῃ τε. Od. ρ, Ἥμισυ γάρ τ' ἀρετῆς ἀποαίνυται ἀρνύσσαι Ζεὺς Ἀνέρος, ὅν τ' ἂν μιν κῆρ δούλιον ἡμαρ ἕληται. Et Odyss. σ, πάσης πολίουσι φίλοισι Παιήονι ἀρετάων. Sic & alibi dicit παιήων ἀρετάων: sed & pluraliter numero παιήονες ἀρεταί: vt Il. ε, Παιήονες ἀρεταί, ἠμὲ θοῶν ἵππων ἠδὲ μάχεσθαι. vbi obserua ἀρεταὶ tribui ποιν eodem modo quo dicit Iliad. υ, — ποδῶν ἀρετῇσιν ἀναφαίνων. Cum quibus optimè conuenit ἀρετὴ ἵππων apud eundem poetam, c Il. ψ, quum ea in optimè currendo sita sit. Eustathius in hunc Odyss. locum, lib. η, Ἀλλ' ἐθέλεις ἀρετῇσιν ἐμὸν φαεινώσω πατέρα ὀπάσσω, annotat hic ἀρετῇσιν non dici solùm αἰδοίοις, vt alibi, sed simpliciter πλουσίοις καὶ ἀγαθοῖς καὶ ἀέθλοις δεξιώσασθαι. At αἰδοίοις peculiariter significare vbi dicit, Οἵη ἀρετῇσιν οἷος ἐπιπρέπεις. item in illo loco, Παιήονος ἀρετῆς μεμνησκεν. Addit idem Eustath. ἀρετῇσι significare & eam quam εὐδαιμονίαν posteri huius poetæ appellarint, id est beatitudinem. Vt quum dicit Odyss. σ, Ὄφρ' ἀρετῇσι παρέχωσι θεοὶ ἠμὲν γεωσάτ' ὀρώρῃ. Et eodem lib. vbi dicit Penelope, — ἤτοι ἐμοὶ ἀρετῇσι εἴδος τε δέμας τε Ἄλιτο ἀθανάτοισι. Hinc autē D esse verbum ἀρετᾶν: vt ἀρετῶσι λαοὶ ὑπ' αὐτῷ. item, οὐκ ἀρετᾷ κακὰ ἔργα. At ego (quod tam docti grammatici pace dictum sit) ἀρετῇσι existimo potius vocari in illis locis vigorem corporis quàm felicitatem. quum præsertim in priore subiungatur ἠμὲν γεωσάτ' ὀρώρῃ: quod simile est illi Theocritico, οἷς γόνυ χλωρόν.

Ἀρετὴ apud prosæ scriptores interdum Virtus generali appellatione, vt & apud philosophos, oppositam habens κακίαν. (quam Hesiod. appellās κακότητα, ei itidē opponit) interdum peculiarius, prout hoc vel illud ei E adiūgitur, aut prout de hac vel illa re agitur. Cic. apud Platonem ἀρετῇσι vertit virtutem. Ab eodem autem alibi ἡ κατ' ἀρετῇσι ἕξις redditur Actio honesta. Apud Isocratem ad Demonicum, ἡ τῆς τρόπων ἀρετὴ exponitur Virtus morum. Apud Plut. in Fabio, ἀρετὴ πολιτικὴ Ciuilis disciplina. Sed & apud Platonem in Apologia Socratis, δικαστοῦ γὰρ αὕτη ἀρετή, Hoc enim iudicis est officium. Quæ interpretationes à vi vocis ἀρετὴ longius recedere videntur. ¶ Ἀρετὴ in prosa etiam tribuitur aliis quàm hominibus, vel brutis, vt ἀρετὴ τῆς F χώρας, Plat. De leg. Regionis præstantia, aut bonitas. id est feracitas.

C. Εὐάρετος, ου, ὁ ἡ, Virtutis particeps, vel Virtute præditus, vt exponit Bud. in hoc loco Damasceni, καθαρώτερα γὰρ τὰ ἄῦλα τῆς ὑλικῆς, καὶ εὐάρεστα τῇ κτιστῇ συνιζάνοντα. Herodianus lib. 2, ἔνδοξον καὶ εὐαρετον ἀρχὴν dixit imperium glorioſum & commendabile virtutis ergò, eodem interprete. A Suida autem in Θέογνις appellatur εὐάρετος βίος, Vita per virtutem transacta. Philosophi tamen (si Eustathio credimus) quum ἀρετῇσι dicant, ab G ea tamen virum εὐάρετον denominare dubitant, & potius ἐπιστημονικῶς appellant σπουδαῖον.

C. Φιλάρετος, ου, ὁ καὶ ἡ, Virtutis studiosus. Aristoteles libro 2, Ethic. cap. 8, καὶ ὅλως τὸ κατ' ἀρετὴν τῷ φιλαρέτῳ [ἡδέα δοκεῖ].

C. Αἰνάρετος, vide suprà in Αἶνος.

Κρατέω, τῶ, Virtutis felicitatem assequor. id est, quæ virtutem comitatur. Hom. Od. ϑ, Οὐκ ἀρετᾶ κακὰ ἔργα. Vbi vulgò exponitur, Non rectè succedunt. Alii, Non reddunt beatum. Vel, Ad felicitatem non perueniunt. At H mea illa expositio aptius vim verbi exprimere mihi videtur: vt hic sit sensus, Quem successum habet virtus eundem habere non possunt iniqua facta. Affert tamē Eustathius aliam expositionem: sed quæ conuenire nō possit cum hoc altero loco, Odyss. τ, ἀρετᾶν δὲ λαοὶ ὑπ' αὐτῷ, (vel ὑπ' αὐτῷ, vt in aliis) quod ille exponit εὐδαιμονίαν ζῶσι: ego itidem Virtutis felicitatem consequuntur, Vel, Debitam virtuti felicitatem percipiūt. Possint tamen & aliæ expositiones vtriusque loci afferri.

Ἀρεταίνω apud Eustath. videtur idem esse.

ΕΝΑΡΩ, Occido, Interficio. Iliad. ϑ, Ἐκ τῶ δὴ πόλεμα δίδυμα ἀνδρας ἐναίρω. Et Il. ν, Ἀλλήλους κατὰ ὅμιλον ἐναίρομεν ὀξέϊ χαλκῷ. Et ἐνήρατο voce media apud Heliodum pro ἀνῄρει, Occidit, Καὶ ᾧ ἐν Διὸς υἱὸς ἐνήρατο πλατὺ χαλκῷ. Cæterùm ἐναίρω quidam ab ἄρης, alii ab ἔναρα deduxerunt, id est spolia. vnde τὸ ἐναίρειν (sicut & τὸ ἐναρίζειν) nōnulli spoliandi significationem perpetuò includi voluerunt. Quod tamen falsum esse videmus cum aliis in locis, tum in hoc Iliad. φ, Ἥπου βέλτερόν ὄτι κατ' οὖρια ἦρας ἐναίρειν. Alii ἐναίρω interdum separatam habere spoliandi significationem scripserunt, sicut & interdum occidendi. Ego verò, etiamsi ἐναίρειν nonnunquam sit spoliare (cuius tamen significationis exemplum non affertur) multo magis rationi consentaneum esse iudico, vt postquam ἐναίρω ab ἄρης deductum fuerit, ab ἐναίρω deinde ἔναρα deruemus, à quo ἐναρίζω formari nemo non videt. ¶ Sed ἐναίρω ponitur etiam pro Corrumpo, Perdo. qua in significatione vtitur Homerus passiuo ἐναίρεσθαι, Od. τ, Μηκέτι νῶϊ χρὴ καλὸν ἐναίρετο. Lubenter autem verbo Corrumpere hîc vtor, quòd Plautus & post eum Ouidius Oculos lacrymis corrumpere dixerit.

C. Ἐναροκτόνος dicitur θάνατος id est interfector: vt sit θάνατος ἐναροκτόνος, Mors interfectrix. ex ἐναίρω & κτείνω alioqui synonymis, vt μωσολογέω ex duobus indem synonymis esse factum videmus. Lege Eustathium pag. 437.

C. Ἐξεναίρω, Interficio. Hesiod. in aor. post. vsus est, Κύκνον τ' ὀξέϊ ναρεῖν. ΕΤ ΚΑΤεναίρω. idem, in Epigr. Hes. habet etiam κατηνήρατο pro Interfecit.

¶ Ἔναρα, Spolia, Exuuiæ. πῦλα, λάφυρα. Il. ζ & η, ἔναρα βροτόεντα, quæ Leonides appellat λάφυρα αἱματόεντα Epigr. lib. 2. Il. ζ, — φέροι δ' ἔναρα βροτόεντα Κτείνας δῖον ἄνδρα. Il. η, Χθιζὼ δ' ἑκάτερος, ἔναρα βροτόεντα φέρωμαι. Sic Il. ρ, Χαίζουσι δὲ νέκρον, ἵνα δὴ ἔναρα βροτόεντα. Heliodus quoque hoc epitheto est vsus in Aspide, λεπτὸν ἔναρα βροτόεντα. Hesychius ἔναρα exponit etiam ὅπλα. sed restringendum id esse puto ad arma quibus spoliatus hostis fuerit.

C. Ἐναρφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, (per syncopen pro ἐναροφόρος) Spolia ferens, Exuuias ferēs. q.d. Exuuifer. Ex consequenti autem, Bellicosus, Strenuus bello. Etymol. ΕΤ Ἐναρηφόρος pro eodem in Epigr.

Ἐναρίζω idem quod ἐναίρω, Interficio. Item Spolio. Vel Interficio & interfectum spolio. Il. ρ, Νωλεμὲς ἰσχανόωντο, καὶ ἀλλήλους ἐναρίζον. Il. φ, Τρῶας δ' οὐ πρὶν λήξω ἐναρίζων ἐγχείῃσιν. ΕΤ compos. ΕΞεναρίζω. Idem. Il. η, — Σιμοείσιον ἐξενάριξε. ΙΤΕΜ ΚΑΤεναρίζω, Idem: vt apud Sophocl. Aiace, λείας κατεναρισμένας ὁπὸ χερός.

Ἐναρίζειν pro πυκνοφασπιᾶν etiam, teste Hesychio.

ΑΡΑΒΟΣ, ου, ὁ, Strepitus, κτύπος. Hesych. ψόφος, θόρυβος. Eustathius dicit δοῦπος non tam asperum significare sonitum quàm ἄσχαλος. Homerum enim δουπεῖν de corpore in terram cadente dicere, de armis autem ἀσχαλᾶν: in hoc versu qui Il. ε & alibi habetur, Δούπησαν δὲ πεσόντες, ἀσχάλων δὲ πύκ' ἐπ' αὐτοῖς. Hesiodus, Δεινὸς δέ σφιν ἀϋτὴ χὴ, ἄσχαλος δ' ἅμα γίνετ' ὀδόντων. Est ἄσχαλος (inquit Camer.) stridor dentium, vt in frigore & consternatione. Quo modo Hom. Iliad. κ. vsus est hoc vocabulo, quum de Dolone dicit, — ἄσχαλος δὲ δολῷ τόμα γίνετ' ὀδόντων Χλωρὸς ὑπαὶ δείους. Etymologiæ ἄσχαλος est ἡ ἐν ἄρει βοή, vt sit ἄσχαλος quasi ἀεσχάλοος. Vel, ἡ ἐν ὄρει βοή, quasi ὄσχαλος. Vel, ἡ ὅτι πλεῖστα ἔραται βοαί, quasi ἔσχαλος. Et quanuis primum etymum posuerit ἡ ἐν ἄρει βοή, subiungit tamen, de ferro nonnisi per catachresin dici.

Ἀσχαλιὰς, οῦ, ὁ, quoque hinc deriuatum videtur. nam ἀσχαλιὴ πνοὴ Hesych. interpretatur τυφωνικὴ: vt sit vētus repentinus & procellosus. ΕΤ Ἀσχαλίδες, Venti pulueremem excitantes, αἱ μετὰ κονιορτοῦ πνοαί, vt idem Hesych. exponit.

Ἀσχαλίω, ῶ, F. ήσω, Strepitum seu fragorem edo. Il. ε, Δούπησαν δὲ πεσόντες, ἀσχάλων δὲ πύκ' ἐπ' αὐτοῖς, id est, ἠχήσαντες, ἤχη-

σιν, Hes. Reperitur etiam cum accusatiuo:— vt μάστιγα ἀραξάσθαι ἑδόντας, apud Apoll. Argon. 2.

C. Ἀμφαράσσω, ῶ, F. ἄσω, Circunstrepo. Il. φ. Ἐπὰ δ' ἐπάραξε πλευρὰ ποσὶν ἐκόπησε δ' ἡνία, Τάλχά τ' ἀμφαράξησιν Apud Hesiodum autem in Scuto Herc. ἀμφαράζιζον scribitur à verbo ἀμφαραΐζω. sic enim in omnibus habetur exemplaribus, Ἅρματα δ' ἄλτοντο καὶ ἄντυγας ἀμφαράζιζον.

Ἀ Ρ Ἀ Σ Σ Ω, vel Ἀράσσω, F. ἄξω, Eustathio propriè est τὸ ἀφῃρημένον τίμνω, ἀποκόπτω τι ἄκρης. Amputo, Abscindo. sic enim Homerus & Herodotus vtuntur. Il. ν, Δικτάμνου δ' Ἐλεανὸς ἴφι ῥάδινον ἤλασε κέρσας Θηρητῆρι, μεγάλῳ, ἀπὸ δ' ἄκρον ἀράξας. Item Pulso, Tundo. Gregorius, τὴν δυσφαλῆ ἀράξασθαι ὤμων. Syn. de quodam supra modum superbo & elato, ἐπάρατον, inquit, φάσθαι τῇ κεφαλῇ τὸν οὐρανόν. Ἀράσσειν est etiam Illidere, συγκρούειν. Lucianus, ταῖς κεφαλαῖς ἀράττειν ἀλλήλους. Sic quoque ἀράσσεσθαι, duæ res dicuntur, id est, Collidi inter se & cōfligi. Alciph. in Epist. καὶ οἱ ἄγγελοι ὡς ἀλλήλους ἀρασσόμενοι. Metaphoricè item de verbis probrosis φάσσειν dicitur, vt apud Soph. ὀνείδεσιν ἤρασσε, Conuitiis impetebant. Hesychio præterea ἀμελγεῖν significat. Notandū verò est, ἀῤῥάξαι scribi & ἀράξαι: sicut & ἀπαῤῥάξαι, καταῤῥάξαι & cætera.

Ἀράγμος, οὗ, ὁ, Collisio, Pulsatio, Strepitus. ἀράγμὸς δεσμῶν apud Euripidem, Fragor vinculorum. ἀράγμὸς τῶν στέρνων, Percussio pectoris, Planctus, apud Sophoclem in OEdip. Col.

C. Ἀπαράσσω, F. ἄξω, Deiicio, Deturbo, Depello. ἀποκατάγνυμι, Hes. Il. ξ, — ἀπάραξεν δὲ χαμᾶζε Αὐτῆ σὺν πήληκι κάρη. Sic Herod. in Vrania, τοὺς ὀπισθίους ἀπὸ τῆς καταδύσεως ἐκ βάλλοντες ἀπῤῥάξαι.

C. Διαράσσω, F. ἄξω, Pertundo, Perrumpo, Perfringo. Hesiod. in Scuto Herc. τὸ δὲ πίτναν, ἤλασε μηρὸν, Παντὸμὴ σανίδων· δέχε δὲ μάλα σάκος ἄρσεν ἄραξε. quod per tmesin dixit pro διήραξε, videlicet διῆρε.

C. ΕΝαράσσω, F. ἄξω, Illido, Pausan. Messen. οἱ κριοὶ ὅτι τὸν βωμὸν αὐτόματοι καὶ βίᾳ πολλῇ κέρασι ἐναράξαντες, ἀπεθανάτισαν. Bud.

C. Ἐξαράσσω, F. ἄξω, Exturbo, Effringo, ἐκρήγνυμι, κρούω, Suid. hæc verba citans, καὶ ὅτι μᾶλλον ἐξήλαυνον εἰς ὀργὴν καὶ ἠπείλουν ταῖς θύραις ἐξαράξειν, hoc est σωτρίψαι, καταβαλεῖν. Metaphoricè etiam ἐξαράσσειν λόγοις πιὰ dicitur sicut ἀράσσειν ὀνείδεσι paulo ante habuimus, pro verbis probrosis incessere, λοιδορεῖν. Aristophanes Nebulis, Ἐγὼ δέ τ' ἐκ ῥώμης ἐπεχείρουν· ἀλλ' ἀλλοῖς ἐξαράσσω Πολλοῖς κακοῖς κἀσχήμοσιν, id est κρούω αὐτὸν, λοιδορῶ, πλήττω πολλοῖς κακοῖς: vt Schol. exponit.

Ἐξάραγμα, ατος, τὸ, Fractura, σύντριμμα, vt Gal. apud Hipp. exponit.

C. Ἐπαράσσω, F. ἄξω, Irruo, Illidor, Impingor, Incumbo: vt Bud. in Comm. exponit: afferens hoc ex Synesio exemplum, ἵνα αὖτις ἐπαράσσῃ πάλιν, κῦμα ἐλαύνων ὑψηλὸν καὶ πρανές. vide paulo pòst ὑπῤῥάσσω.

C. Ἐξαράσσω, F. ἄξω, Repello. vnde illud quod in vulg. lexicis citatur, ἐξαράξασθαι εἰς τὰς νίας.

C. ΠΡΟΣαράσσω, F. ἄξω, Allido. προσκρούω, Suid. προσβάλλω, συγκρούω, Bud. Alciphr. ἡ δὲ κωμῳδία τὰ μὲν πρὸς ταῖς πέτραις προσηράσσετο, τὰ δὲ εἴσω αὐτοῦ πάνυ ἐῤῥήγνυτο. Greg. de homine, ταῖς ἔνδοθεν προσπαραπιπτούσαις προσβολαῖς.

C. ΣΥΝαράσσω, F. ἄξω, Collido, συγκρούω, Confringo, Bud. Luc. οὐ μόνον ἔφη συναράξαι ταῖς ὀδοῦσι. Sic in passiuo, πολλοὶ μὲν οὖν αὐτόθροοι συναράσσονται ἀλλήλοις, id est, Inuicem vel mutuò collidebantur & confringebantur. Arrian. lib. 5, ἐπεκελεύοντο πολλῶν πλοίων ὅτι τὰς πέτρας καὶ συναραχθέντων. quo in loco Bud. ὅτι τὰς πέτρας emendādum censet. Huc pertinet etiam συναρήραχται apud Hesych. pro συγκέκαπται. Συναράσσω est etiā Confligo, vel confligor, Bud. Comm. Aristot. De mundo, συναραττόντων αὐτμῶν πνευμάτων. Est autem hoc verbum (vt Budæus in Comm. annotat) τῆς διαλογεομένων. συναράσσω enim & συῤῥάσσω reperitur.

C. Ὑπαράσσω, F. ἄξω, Succutio, κινῶ, κλίνω, Suid. apud quē hoc citatur exemplū, ἵππων χρεμπτόντων, τῆς γῆς ταῖς πυκνὰ αὐτῶν ὑπαραττομένης, ὅπλων κρουομένων.

Ῥ Ά Σ Σ Ω, F. ἄξω, Idem quod ἀράσσω, vt Bud. in Comm. scribit, annotans verbum esse διαλογεόμενον. vnde ῥάξαι quod Suidas ex Apollodoro citans exponit καταβαλεῖν. Demosth. in orat. contra Conon. εἶθ' ὑποσκελίσαντες καὶ ῥάξαντες εἰς τὸν βόρβορον, οὕτω δὴ ἔθηκαν ἐκ μαλθάκου καὶ ὑγιείνοντος, ὥστε, &c. Allisêrunt, Dereceruit. Bud. Sic Esaiæ 9. ῥάξει ὁ Θεὸς τοὺς ἐπαίροντας ὄρους ὅτι ὄρος Σιὼν ὅτι αὐτῶν, id est Elidet, vt Hieron. interpr. Huc pertinet etiam Ῥαχεῖς quod Hesych. exponit ἀποκαχεῖς. Ῥάσσω significat etiam Eustathio τὸ ἐῤῥωδιώδως καταπίπτω: Indéque dicit esse καταῤῥάκτης. ῥάσσω autem deriuari à ῥώ, vt à φώ φάσσω.

Ῥάξις, εως, ἡ, ὁδὲν σύῤῥαξις, Conflictus acierum. Budæus ex Plutarcho.

Ῥακτήριος, ου, ὁ, ψοφώδης καὶ θορυβώδης, Strepitum multum edens. Hesych. qui hunc ex Philoctete versum citat, Μέλη βοᾶν ἄναυδα καὶ ῥακτήρια. Ῥακτήριον verò eidem Hesychio est saltatio quædam. Ῥακτήρια autem plurali numero substantiuè itidem posita exponit idem τύμπανα, item κίνητρα αἱπὸ τοῦ κῶπαι, ἢ τὰ ἀράσσοντα. ET Ῥάκτεια, παράδεισοι ἐν οἷς πυκναὶ καρπαὶ ἀναδίδονται. Hesych. Ῥάκτης quoque huc pertinere videtur quod Hesychius exponit λόφος, & Ῥάκτοι, quod eidē significat φάραγγες, πτῶμα, χαράδραι.

C. ΑΠΟῥάσσω, F. ἄξω, Amputo, Auello. ἀποκόπτω, Suid. qui hoc prouerbium citat de iis qui vi aliquid faciunt, ἀπὸ ῥαγίσεως τοῦ τυπόμενον τὸ καλούδιον. INDE est ἀπόῤῥαξ quod Hesychius ἀπορῶγα, ἀπόσπασμα, ἀπότμημα exponit. Ἀποῤῥαξὶς autem modus ludendi pila, quorum præter hunc tres adhuc alii à Polluce recensentur, ὀπισθουρος, φαινίνδα, οὐρανία. hunc autem sic describit lib. 9, ἔδει τὴν σφαῖραν ἀπόνως πως πρὸς τὸ ἔδαφος ῥῖξαι τε καὶ ἀναδῆξαι μόνον τὸ τύπημα τῆς σφαίρας, τῇ χειρὶ πάλιν ἀναπέμψαι ἐς τὸ πλῆθος τῶν πτημάτων νεῦμαι. D

C. ΕΠῥάσσω, F. ἄξω, Irruo, Incumbo, & idem quod ἐπαράσσω, vt Bud. in Comm. docet, hoc ex Diodoro citās exemplum, οὗπερ μάχεσθαι μὴ βίας πολλῆς ὑπῤῥάξαντες τοῖς πολεμίοις ἀθύμους ἡγησάμενοι.

Ἐπῤῥακτὸς, οὐ, ὁ, Incumbens hiatu. vt ὑπῤῥακτὰ θύρα apud Plutarchum, πρὸς ἡμιώρια ἀνοιγομένη. Λεπτίνης ὁ Ἀρχῖας εἰς ἀκρωτήριον οἴκημα ἐπηλύμενος, θύραν ἔχων ὑπῤῥακτὴν ἐπὶ ἀκρῶν πλατείαν τὸ καλούμενον, ἐκαθηύδε μὴ τῆς ἑταίρας, id est, Quæ in modum portæ cataractæ claudebatur, hoc est incumbentem in hiatum introitus. Bud. Comment. vulgata lexica interpretantur Porta pendula & recidens, ex Liuio.

C. ΚΑΤΑῥάσσω, F. ἄξω, Frāgo, Rūpo. Herod. & Καταράσσω, ἔστι δὲ ὑποφαίνη τῷ θύρακος μέρος, καταῤῥαχεῖσης ἢ ἐπ' αὐτῷ ἐληγμένης. αἱπὸ τῆς καταῤῥαγείσης, καταῤῥωγμάς, inquit Budæus Comm. Est etiam Impetuosè deturbo, καταῤῥίπτω, καταβάλλω, Hesych. Demosthenes κατ' Ἀριστοκράτους, Καταῤῥαξὶ δ' εἰς τὴν θάλασσαν ἅπαντας. Neutraliter aliquando significat Erumpo. Diodor. εἰς ἣν πᾶσι τὸ χάσμα καταράσσων ὁ ποταμὸς μετὰ πολλοῦ ψόφου, κατεφόδης γίνεται. Aristot. De mundo, ὥσπερ σωίζονται, καὶ ὄμβροι καταράσσουσι, χάσκει τι καὶ χάλαζαι. In qua significatione etiam passiuè vsurpatum reperitur, vt ὄμβρων καταῤῥαγέντων μεγίστων apud Herodotum. Aliquando Defluo & cassito more salientium aquarum. quod & καπακροτίζειν dici Bud. in Comm. autor est. Gal. Method. 8, εἰ δὲ μᾶλλον εἰκρινὲς ὕδατος ψυχρὸν καταράσσει τὸ ἀγγεῖον. vbi genitiuo iunxit αἱπὸ τοῦ, ἀράσσει τοῦ ἀγγείου. Idem, εἰς οὓς καταράσσουσιν ὕδατος κρουσοὶ πλείους. Idem Method. 13, transitiuè vsus est, ὥσπερ μέσῳ τῷ ὀφθαλμῷ τὰ φάρμακα, πρότερον ἀφ' ἑαυτοῦ τὸ ἄνω βλέφαρον, δεύτερον δὲ καταράσσοντα κατὰ τῆς κεφαλῆς. Καταράσσω Hesychio est etiam πρεμπτυπίω.

Καταῤῥάκτης vel Καταράκτης, ου, ὁ, Cataracta. qua voce & Latini vtuntur. Locus est (vt Bud. in Comm. scribit) abruptus & præceps in flumine, vnde aqua ruit potius quàm fluit: vt cataractes Nili apud Strabonem lib. vltimo. καταῤῥάκται (inquit Eustathius in Comment. in Dionys. De situ orbis) ὅτι παρὰ καθόλου ἀφίενται οἱ πετρώδεις τόποι, οἷς ὅτι παρὰ τὰς ὁδὸν βαίνειν οἱ ποταμοὶ ἀναχαιτίζοντες τοῖς ῥοαῖς διώκοντες, ὑπερβαίνουσι, πολὺ σωματοῦντες ῥεῦμα, καὶ τῷ πλημμύρᾳ καταῤῥάσσοντες, ὅπου ἀφωδὶς βιαίως καταπίπτουσι. ἐξ οὗ καὶ οὐρανοῦ καταῤῥάκτης φαμέν. Vide & Suidam in Καταῤῥάκτης vbi Istri cataractas describit. Καταῤῥάκτης est etiam

vectis quo porta obſtirmatur, ὁ κλῆ πύλας ὀπίσω: vt Euſt. exponit in illum Homeri locum, Il.ω, — δόρυ δ' ἔχε μοῦνος ὀπίσω Εἰλάπινος. Dionyſ. Halic. lib.8, καταῤῥάκτας τῶν πυλῶν ὀχυρώσας. Significat etiã ipſam portam cataractam (vt Liuius vocat) & idem quod δόρυ ὀπίσω ῥηκτὸν paulo ſuprà. Euſtathius verò adhuc ſpecialiùs dicit eſſe ὄνομα πύλης ἐσθλοῦ χου. αὐτολούσης ἐν πολιορκίᾳ πύλεως: alibi autem δόρυ καταῤῥάκτου κλιμακτὸν αὖθω, eandémque eſſe videri quam Homerus Od.χ. ὀρθοδόρυ nominat. Plutarchus in Antonio, ἐν οἷς καταῤῥάκτας αἴφνης κλεῖθρας καὶ μοχλοὺς καρπίους ὄντας. Apud Sophoclem autem καταῤῥάκτου ὁδοῦ (id eſt ὑδοῦ) ſchol. dictum vult δηλοῦν τὸ ῥεῖθρον ἰκανὸν τὸν τόπον κατασθῆσαι ἔχειν εἰς ὁδόν, quem antè nominarit χαλκόπουν αὐλῶνα. Quidã verò lexicographi Græcolat. καταῤῥακτὸν ὁδὸν hîc legunt, vt ſit à καταῤῥακτὴς: ſicut & apud Aratum ſcribunt ὑετῶν δόρα καταῤῥακτῆ κλεπίδων: quo modo dicitur & δόρα ὀπωρικά. ‖Eſt præterea nomen auis rapacis. καὶ ἡ ὄρτυξ αἰτωδὴς (vt Euſtathi⁹ in Dionyſ. De ſitu orbis) καταῤῥάκτης καλεῖται, ὡς ἂν τοῦτον καταῤῥάσσουσα τῇ ἡσυχίᾳ τὰ ὄρνια. Plinius aues quas cataractas à luba vocari tradit, Diomedeas nominat. De quibus quid ipſe ſcribat vide lib.10, cap.44, & Ariſtotelem lib.2 anim. & lib.9, cap.12. Leuit.11, Iudaïs huius auis eſu interdicitur: vbi Mergulum interpretantur. Notandum autem eſt & καταῤῥάκτης ſcribi vno ρ, & καταῤῥάκτης, ρ duplicato.

C. ΠΡΟΣῥάσσω, idem quod προσῤῥήγνυμι. nam Suid. προσῤῥῆξαι exponit προσεκρῆξαι. HINC Πρόσῤῥαξις, εως, ἡ, quod Bud. interpretatur Conflictus, citãs hoc ex Philone exemplum, τῆς κόσμων χύσεως ἀλληλοτυπίαις καὶ ὀπλοκρασίαις τῶν ἀτόμων αἰκισθείσα· τῶν δὲ φθορεὺς, αὐτομάτως καὶ προσῤῥάξεσι τῶν χειρόνων.

C. ΣΥΡράσσω, F. ξω, Confligo, συμπίπλω, Bud. συμπίπω, Heſych. Xenoph. Hellen. 7, ὡς ἐδόκει μάχεσθαι ταῖς πολιτείαις, σιωπῇ ῥᾴξαι. Philo De mundo, γίνεται γὰρ τῶν κουφοτάτων καὶ βαρυτάτων πρὸς τὴν φύσιν αἰτιωτάτων ἀκαταστασία συῤῥαγέντων ἀλλήλοις. id eſt (Bud interprete) Siquidem tunc neceſſe eſt vt leuiſſima natura & grauiſſima, quæ ſunt aduerſariæ, inter ſe confligerentur. Dicitur etiam de fluminibus cum impetu confluentibus. Diodor. μεγάλων δὲ ῥευμάτων εἰς ἕνα τόπον συῤῥαγέντων, ἰλυσθεῖσα πολλὰ καὶ φοβερὰ σιωπᾷ ἐστι. Vulg. lex. interpretantur etiam Conuenire inter ſe, in hoc Thucydidis loco, συῤῥάξαντι αὐτῷ αὐτῶν. qui locus ſuſpectus tamen eſſe poſſit.

Συῤῥαξις, εως, ἡ, Conflictus, συμβολὴ, σύμπλεξις. Plut. πολὺ μὲν ὄρμου καὶ φοβερὰν χαλάζῃ σύῤῥαξιν. Idem De fortuna Alex. addidit etiam genitiuum ὅπλων, Ἐπὶ ἴππων γε πλατὺς καὶ σταδίους καὶ ἀκαλινάκους καὶ συῤῥάξεσιν ὅπλων αἰχίνεται λῶ.

ΡΗΣΣΩ (pro quo tã in proſa quàm in carmine dicitur potius Ῥαγνύω vel ῥήγνυμι) F. ξω. P. χα, Frango, Rũpo, Dirumpo. Hom. Il. ψ, Ἀτρεκὲς χεῖα πρήξω, σὺν τ' ὄστε' ἀεικέξω. Et Il. μ, τοῖχός τε ῥῆξαι. Heliodus in Alpide, Οὔτ' ἔῤῥηξε βαλὼν, οὔτ' ἔθλασε. Rurſus Hom. Il. γ, Ἦ οἱ ῥῆξεν ἰμάσσας βοὸς ἰφι κεραυνῷ. vbi Euſtath. ῥῆξαι eſſe ait βίᾳ ἰλυσμοῦ δηλοῦν ψαῦσαι τὸ σωματικόν. Idem ῥῆξαι τίχας· αἰδῶ, Il. ο, item ῥήγνυσθαι φάλαγγας, Il. η, eo modo dixit quo Latini Perrumpere aciem. hæc enim interpret. (quum etiam ſit ad verbum) nullam aptiorem reperiri poſſe exiſtimo. Et Ῥήσσομαι (pro quo Ῥήγνυμαι) Aor. 2. paſſ. ἐῤῥάγην. vnde particip. ῥαγείς. Xen. Pæd. 1, ὥσπερ ἱμάτιον ῥαγὲν εἴ τις ἀνείρειε. Item Hellen. 5. ῥήγνυται πολιὰ δὴ φλοιός.

Ῥῆξαι φωνὴν, Ariſtoph. & Demoſth. vt Virgil. Rũpere vocem: videlicet Poſt ſilentium loqui, & quaſi vocem geſtientem edere, id eſt, Sinere vt erumpat. Sic Bud. Comm. pag. 782. vbi vide plura. Ibidem ῥῆξαι φωνὴν de elephante à Plut. dictum interpretatur Stridorem vocis emiſiſſe. Sic ῥῆξαι κλαυθμὸν, Plut. Pericle: & ῥῆξαι δάκρυα, Epigr. lib. 5, In lletum erumpere, In lacrymas erũpere. Vel, ἔῤῥηξε δάκρυα, Eruperunt ei lacrymæ. ‖Ῥήγνυμι, Edo, Erumpere facio: vt Plut. ῥήγνυσι πηγὰς καὶ ποταμοὺς ἀθλίου χάρος, Emittit fontes, Scatet fontibus, quaſi terra rupta ſcatebram elidit. Ita Bud. Qui & ſubiungit ex Homero Iliad. ω, ἔειδε ῥήγνυσα, pro Excitauerunt, Ediderunt.

Ῥήγνυσθαι fluctus & vndæ dicuntur, hoc eſt rumpi & diuidi. Eſt etiam Diuelli. Plato Pol. 2, ῥαγλῶσι τὴν γῆν. pro quo Cicero Offic. 3, cum locum interpretans, ſcribit, Quũ terra diſceſſiſſet. Greg. de Baſilio, καὶ τὰ ῥαγέντα κόσμου, Diuelli, Abſtrahi, Abripi, Bud. ‖Ῥήγνυσθαι, Cum vehementia & fragore elidi, & ſupernè decidere, vt procelloſa pluuia & grando ſolet. Ariſtot. ῥηγνυμένων δὲ χαλαζῶν ἐξαίσιον. ‖Ῥήγνυσθαι, Erumpere. Ariſtot. ὅσοις δὲ διὰ τὸ ῥήγνυσθαι τὰ καταμήνια, inquit Bud.

Ῥήσσω, pro Vehementer ferio, apud Homerum Il. ε, — τὸν δὲ ῥήσσοντες ὁμιλῷ, Μολπῇ τ' ἰῦγμῷ τε ποσὶ σπαίροντες ἵππων. Hîc enim Euſtath. ῥήσσοντες eſſe ait σφοδρότερον τοῦ χλῷ ποσὶ παίοντες. Exponitur & κροτοῦντες. Heſychius ῥήσσει exponit τύπτει & κόπτει: item τύπτει, κροτεῖ. Cæterùm quum vulgò ſoleant ῥήξω & cætera tempora à ῥήγνυμι inuſitato deduci, malui à ῥήσσω, quod non prorſus inuſitatum videmus eſſe. Apud Homerum certè ἔρρηξα ῥήγνυσθαι exponitur ἔῤῥησσον. Itidem Suidas ῥήγνυσθαι exponit διέῤῥωται, & ῥηγνύμενον, διαῤῥησσόμενον. Sic etiam ῥηγνύμενον κῦμα exponitur διαῤῥησσόμενον. quæ expoſitiones ſunt tanquam à ῥήσσω vſitato. Sed & in Lucæ Euangelio legimus, cap. 8, διαῤῥήσσων τὰ δεσμά. Vide & καταῤῥήσσω.

C Ῥῆγμα, ατος, τὸ, Quod ruptum eſt. Item Ruptio. ῥήγματα γῆς Ariſtot. Ruptiones terræ, Vbi terra rupta dehiſcit. Budæus Diſceſſiones terræ, item Salebras interpretatur. ‖Ῥῆγμα peculiariter apud medicos eſt etiam Ruptum, ſeu Ruptio, vt Gorræus vertit, qui addit, eſſe carnoſæ partis ſolutionem citra vulnerationem. nec in muſculis tantùm ſed in venis etiam atque arteriis ῥήγματα fieri, quoſdam contendere, ex Galeno de ſanguinis reiectione differente. vnam enim eius cauſam τὴν ῥῆξιν (hoc eſt rupturam vaſis) ab eo conſtitui, quam peculiari nomine Celſus lib. 4, cap. 4, ῥηγμοχασμὸν (q.d. hiantem rupturam) vocauerit. Omnem autem ex ictu vel graui caſu vel alio quopiam valente motu, vel ex diſtentione excitari: cum ecchymoſi quidem omnino, aliquando verò & cum contuſione circum ipſam præruptam carnem conſiſtere. Gal. ἡ δὲ διαῤῥήξις τῆς ἰνὸς, ἢν μὲν ὀστοῦν, ὀνομάζεται κάταγμα· ἢν δὲ παρὼν σὰρξ ἴνας, σπάσμα· ἢν δὲ ζεῦγμα, ἕλκος καὶ ῥῆγμα. Demoſth. in orat. Pro corona, ῥήγματα & σπάσματα copulat. Olynth. autẽ 2, & in or. ad Philippi epiſtolam ῥῆγμα & τραῦμα.

HINC Ῥηγματίας (ſeu Ionicè apud Hippocratem ῥηγματίης) Qui ruptis laborat, id eſt ταῖς ῥήγμασι, vt Budæus in Commentariis exponit: ſeu ὁ ἐῤῥαγὼς πρὸς ὀπὴν ἔχων: vt Galenus explicat ὑπὸ παῖς ἰλώσεως. Dioſcorides ὠφελεῖ ἰσχιαδικοὺς, ξυσώδεις, ῥηγματίας. Pro eodem Ῥωγματίας etiam apud Hippocratem reperitur vt Galenus tradit.

Ῥῆγμα Heſychio eſt etiam ταῖς αἱμόου κατὰ μῆκος, σχάλαγμα.

Ῥηγμοχασμὸς, οῦ, ὁ, Hians ruptura. De qua Celſus lib. 4, cap. 4, in hunc modum ſcribit, Autorésque medici fuerũt, vel exeſa parte aliqua ſanguinem exire, vel rupta, vel oræ alicuius venæ patefacto. primam, ἡμόρροιαν, ſecundam, ῥηγμοχασμὸν, tertiam, αἱματόμωσιν appellant. Gorræus tamẽ dubitat nũ legẽdũ ſit ῥῆγμα aut χάσμα: quum Galenus & reliqui medici ῥῆξιν ſimpliciter dixerint, & nemo alius eam dictionem videatur vſurpaſſe.

Ῥῆξις, εως, ἡ, q.d. Ruptura. Quidam ex Plinio Fracturam interpretantur. Ariſtot. De mundo, καὶ ῥῆξιν νέφους, In fractura nubis. Apud medicos autem ῥῆξιν Gorræus idem eſſe tradit quod ῥῆγμα: quoſdam tamen ex veteribus etiam ῥαγάδας ſic vocaſſe. In vulg. verò lex. dicitur eſſe etiam exhulceratio oculi in cornea tunicula ex ictu vel vehementi inflammatione facta, quæque diſruptionẽ tunicarum oculi adferat, ac humores per quos videmus, diffluere compellat.

C. Μονόῤῥηξ, Defractus, Abſciſſus. ἀπῤῥηγμένος, ἀπεσπασμένος, Heſych.

Ῥήκτης, ου, ὁ, Ruptor, Effractor. Ariſtot. De mundo, quum terræmotuum ſpecies recenſet, etiam σεισμοὶ ῥήκτας cõmemorat, nimirum ταῖς χάσμασι αἰνίττεται ἢ γλῶ αἱαῤῥηγυῖας. vbi Bud. effractores interpretatur, quòd hiatum vi eruptione facta parefaciant.

Ῥηκτικὸς, ὴ, ὸν, Ruptorius, Rumpendi vi præditus.

C. Ἀῤῥηκτὸς, ου, ὁ ἢ ἡ, Infractus, Infragilis (quo vtitur Ouidius) ἄῤῥηκτος, στερεὸς, ἰσχυρός. vt ἄῤῥηκτος πεφιλὴ apud Hom. Iliad. ψ,

Il.ϕ, id est (vt exponit Eustath.) πυκνώσῃ, δι' ἧς οὐδὲ αὖ νέκυος ῥῆξαι βέλος, vt alibi poeta dicit. Sic φωνὴ ἄῤῥηκτος, Il. β, Vox frangi aut debilitari nescia. Philo De mundo, δῆσαι οὐκ ἄῤῥηκτος ἀλλὰ μόνον διῤῥῆλυτος. Greg. quoq; πλάκας θεοῦ ἀῤῥήκτους dixit.

Ῥηγή, ῆς, ἡ, Ruptio. Galenus apud Hippocr. exponit χάσμα, ῥῆγμα.

Ῥαγάς, άδος, ἡ, Ruptura, Fissura, Rima. Dioscor. lib. 1. cap. 95, πρός τε τὰς ἐν ποσὶ καὶ διαπύοις ῥαγάδας ἁρμόζει. Peculiariter autem Ῥαγάδας medici vocant ani fissuras. sic enim Scribonius Largus cap. 223 interpretatur. Celsus autem lib. 6. cap. 18 Ῥαγάδα vocat, quum nimirum in ano cutis exciditur: & Nicol. Alex. (vt referunt vulg. lexica) ῥαχμάδας. Gorr. dicit esse ani hulcuscula oblonga, vocariq; etiam rimas, quibus ani musculus veluti prosciissus sit, non aliter quàm labra quandoque & manus ex vehementi frigore. Dici verò etiam ῥῆξεις à quibusdam veteribus, à Plinio Fissa. Ῥαγὰς Hesychius exponit, πλύξ, ἢ σαφυλὶς, ῥωγάς.

C. Ἀῤῥαγής, ές, ὁ & ἡ, Infractus, Infragilis, & idem quod suprà ἄῤῥηκτος. Hesych. exponit στερεός, ἀκατάπτωτος. Chrysost. τὴν ἀκλινεῖαν τῆς ἀῤῥαγοῦς. Theoph. De plant. lib. 5. cap. 5, τὰ δὲ ἀχάλκαστα γλυφοῖσιν οὐ πάνυ εὐόρατα, κυπαρίττου, λωτοῦ, πέτρου τε καὶ ἐλάτης, καὶ οὐ πάνυ ἐλαίην ῥιζῶν ἀῤῥαγεῖς γὰρ αὖται καὶ ὁμαλὸς πως ὁ φλοιός, Fissuris carent, Integræ sunt. Ἄῤῥαγὲς autem ὄμμα Hesych. exponit, τὸ δακρύον, Non lacrymãs: quo pacto dici etiã soleat καταῤῥαγὴ μὴ δάκρυον.

C. Δυσῤῥαγής, ές, ἡ, ῆ, Difficilis ruptu. vt δυσῤῥαγὲς σκῦτος apud Lucianum.

C. Πυροῤῥαγής, ές, ὁ & ἡ, Igni fractus. vt πυροῤῥαγῆ κεραμία apud Suid. ὅσα ὑπὸ τῶν πυρὶ ῥηγνυμένων ὑπὸ τῶν ὀπτῶν, Lateres vel testæ quæ in igne, dũ coquũtur, rũpũtur. citat autẽ Suid. ex Cratino hũc locũ, Ἅσπερ πυροῤῥαγὲς καὶ κακῶς ὠπτημένον. Quoniã autẽ fictilia quæ ignis vi crepuerint, ἄβρυα ἢ χαῖ, vt Suid. habet, & inutilia sunt, metaph. πυροῤῥαγὴς significat ἄβρυς, ἄχρηστος. vt apud Aristoph. in Acharn. — ψοφεῖ λάλον τι καὶ πυροῤῥαγὲς, καὶ ἄλλως πάνυ ἐχθρόν.

Ῥαγάς, άδος, ὁ, Rimosus, Lacer. Nicand. de salamandra οὐδέ τι οἱ φλοὸς Σίτου ἀεσθέσι ῥαγὰς ἕλοι, ἄκρα τε χῶρα, i. (vt schol. exponit, τὸ διῤῥωγός. διῤῥηγὼς δὲ τὸ δίρμα τῆς σαλαμανδρας, δι' ὧν ῥωγάδων ὁ ἰὸς αὐτῆς καταστάζων, τὸ πῦρ καταβύνει.

Ῥαγόω, ῶ, F. ώσω, Seco, τέμνω: Suidas & Etym. in Ῥάγος.

Ῥάγδιν, aduerb. Abruptè. Plut. De def. orac. τὸ δὲ τοῖς δαίμοσι τοὺς ἀνθρώπους, μοναρχικῇ ῥᾳδιουργίᾳ λαμβάνειν καὶ τῆς ἐπῶν τῆς Ἐμπεδοκλέους ἀμβροσίας ἢ ἄπας ἢ πλείας ἡνιπάπας ὑπαφίεσθαι, i. Abruptè ex Empedoclis versibus capientes. HINC Ῥαγδαῖος, α, ὁ, Impetuosus, Vi perrũpẽs. ὀξύς, ὁρμὴς μετὰ, ἄῤῥηξις, σφοδρός, ἰσχυρὸς, φοβερὸς, σκληρός, Hesych. ἄκρις, κεκινημένος, βίαιος, Suidas: qui dicit metaphoram esse ab imbribus. Theophyl. epist. 14, καὶ ῥαδδαῖος σκηπτὸς ἡμῖν ἐπιδήμησε. Plut. πρὸς ἠθικῆς αἰτιατ. ῥαδδαῖον & σφοδρὸν coniungit. De homine præcipiti & impetuoso dici apparet ex his exemplis quæ Suidas affert. Antiphanes Ἀχαιοῖς, Ῥαδδαῖος, ἅμαξας. Diphilus Πολυπράγμονι, Τί ποτ' ὄντ' ἐστὶν οὕτως ῥαδδαῖος ὥστ' ἀλυθῆναι. VNDE Ῥαδδαιότης, ητος, ἡ, Impetuositas. pro quo in vulg. lex. perperã scriptũ est Ῥαγαδαιότης.

¶ Ῥάκος, έος, τὸ, Lacera vestis, διῤῥωγὸς ἱμάτιον, inquit Eust. distinguens illud à πέζων, quem dicit esse ἱμάτιον ἀπὸ ῥακὸς τὰς κροκίδας, ὅπερ τινὲς κρόκας, quod idiotæ τριποζίων vocẽt. Aristoph. Ἀνθ' ἱματίου μὲν ἔχειν ῥάκος, αὐτὴ δ' ἡλίκης τὰς κροκίδας ἐκτίλλουσα. ‖ Apud medicos autẽ Panniculũ interdũ lignificat, interdũ linteolum: Gal. αἱ ἁλαμβανόμεναι δι' ὑγροῦ ῥάκει πεδαχῷ ὀξαλίδος χυλὲς, Excipiatur succus oxalidis panniculo vestis detritæ. Dioscor. ῥάκος λινοῦν sæpe dixit, αἱματῶδες, vt λινοῦ ῥάκει πυμαίνοντες τὸ ἀγγεῖον. Bud. Comm. ῥάκη λινᾶ apud Dioscor. Ruellius vertit Lacerata linteola, Marcell. Linteorũ lacinias, vt annotant vulg. lex. ‖ Ῥάκος in hoc Aristoph. loco in Ranis, Σὺ δὲ κατόψει μ' ὅπῃ γέλωτι Κἀπ' ἀπιλείᾳ πινδὸ Τὸν σανδαλίσκον ἢ τὸ ῥάκος, quidã (vt schol. scribit) Laruam exponunt, quidam πεδοῦσιον. Apud eundẽ in Pluto vulg. lex. exponunt Cicatricem, seu Rugã & laciniam faciei, hoc in loco, Εἰ δ' ὁκτακισμυρίοις Τὴν τὸ ψιμύθιον, ὃ ψὴ κατάπλαστα τὴν ὀφρύοιν τὸ ῥάκος, ὥσπερ ῥυπίδας, vt habet Bud. ‖ Transfertur etiá (vt eadẽ vulg. lex. tradũt) in hominẽ nihili, apud Lucian. in Tim. à veste detrita reiiculáq; sumpto cõuitio. Æolicè verò Βρῆκος pro Ῥάκος dicitur pleonasmo literæ β, vt βραδίων, βρόδιον, βρίζα, pro ῥᾴδιον, ῥόδιον, ῥίζα, sicut docet Eustath.

C. Ῥακόδυτος, ου, ὁ & ἡ, Pannis laceris obsitus. ῥακόδυτος σοὶ ἀνὴρ apud Euripid. in Rheso. VNDE Ῥακοδυτέω, ῶ, F. ήσω, Pannis laceris obsitus sum. Chrysost. in epist. ad Rom. 6, οὐκ ἐχρῆν, πεπονθότα, ῥακοδυτῆσαι.

C. Ῥακοφορέω, ῶ, F. ήσω, Laceram vestem gesto. VNDE Ῥακοφορῶν, ῥάκεσιν ἐσθημένος, Pannosus, Bud.

C. Ῥακίδυτος, Lacera veste indutus. κακοείμων.

Ῥακιόεις, εντος, ὁ, Pannis laceris plenus, Pannosus. citatur ex Epigramm.

Ῥακκάδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Lacer. ῥαγαλέος & διῤῥωγώς. vt ῥακκάδες σῶμα in Epigr. Gal. 2 ad Glauc. συμβαίνει πολλὰς φύσεις τὸ δεῖν τῆς κατὰ τὸν ὑπόκαυσιν αἱρούσης πόνου δίρμα λεπτὸν ἐκανὰς ἡμῖν καὶ κατ' ὀλίγον ῥάκος ὄντ' ἡγοῦμαι τὸ ὄνομα αὐτῷ θεὸς πού ἐπῆλθεν πάλαι, τὸ ῥακκάδες. Vbi Linteosum reddi posse B. in Cõm. existimat; ad hunc locum explicandũ hæc ex Celsi lib. 2 De sudore adducens; Si minore vi opus est, etiã solum linteũ: si maiore, extincti titiones, involutique pãniculis & sic circũdati. ῥακκάδες κόλποι (vt habent vulg. lex.) sinus quibus tenuis cutis & attritis vestium fragmentis similis superiacet.

Ῥακκολέον, ῥάκους, Hesych.

Ῥακόομαι, ῶμαι, Laceror, & in modum detriti panniculi rumpor. Plutar. in Symposio περὶ τῶν λυπούντων ἀνθρώπων loquens, & δεῖ τὸ θεῖον δεχθῆναι καὶ τοῖς ἴσοις μεταπίπτειν ἢ παραῤῥοεῖν, ἢ τοῖς δίρμασι φλοιὸν ἢ ῥακοῦσθαι. Bud. Comm. Apud Dioscor. lib. 5, cap. 101, ὕλας ἀσπιτῶς, ἐῤῥακωμένα πρόσωπα ἢ σπίλοις ἠμαυρωμένα, Rugosas facies & cicatricosas laceratásque vertit Ruell. Rugosos vultus Marcell. sic etiam ῥάκους superius ex Bud. ῥυπίδα. exposui.

Ῥάκωμα, ατος, τὸ, Ex attritis panniculis cõsuta vestis. Budæo idem est quod ῥάκεσι, citátque in Comm. hunc ex Aristoph. Acharn. locum, Ὦ παῖ δὸς αὐτῷ Τηλέφου ῥακώματα. Plinio verò lib. 27 cap. 12, Rhacoma aliud est, videlicet idem quod Rha ponticum, vt Gorræus docet.

Ῥάκωσις, ωσις, ἡ, Vocabulum medicum est. quid autem sit ostendit Paulus Ægin. lib. 6 cap. 67, his verbis, χαλωμένου τοῦ κατὰ τὸν ὄσχεον δίρματος, χωρὶς τοῦ ἔνδον αὐτῷ σωμάτων, ἡ ῥάκωσις γίνεται: quum scroti cutis laxatur absque iis quæ intra ipsum sunt.

Ῥακιάζω, Vestimenta desicco. ἱμάτια ξηραίνω, Hesych.

Ῥάκιον, ου, τὸ, dimin. à Ῥάκος, Vestis vilis, detrita & pertusa, Bud. Aristoph. δός μοι ῥάκιον παλαιοῦ δράματος. Sumitur etiam pro vili & detrito panniculo. Luc. in Dial. Diog. & Poll. περιῶνιον ἔχων τολύπυρον, ἄκαυτα αὐτὸ καὶ ἀπαλαμυρον, ᾧ τὴν ὀπτησιχαῖς τὴν ῥακίων ποικίλον. Aristoph. Vesp. — ἡμεῖς δ' ὅσ' ἐστὶ πῦρ ἰδεῖν, Ἐπιζώσασθαι ῥακίοισι, καὶ παπαπαῖ σμάλιν.

C. Ῥακοσυρραπιδοποιός, ου, ὁ, τὸ ῥάκια συλλέγων. Eurip. (vt docent vulg. lex.) ab Aristoph. sic cognominatus fuit quòd aliorum poetarum dictis, ceu plumis alienis, se ornauerit: vel quòd ferè pannosos reges in scenã produxerit.

Ῥακίδες, Surculi, Rami. ὀρέδαμνοι, κλάδοι, Hesych.

¶ Ῥαχὶς, & in plur. ῥαχαὶ, in vite dicuntur (vt in vulg. lex. annotatum est) flagella vel potius brachia quæ duramenta & duramina vocant Columella & Plinius. quæ in nouellis vitibus putare, agriculturæ lege vetitũ est. Sicque apud Theophr. legendum est, lib. 3, De caus. pl. cap. 9, ἅπαν δὲ φυτὸν, ὅταν ὀκλάσας ἢ ἐπιστρέψαν, ἵνα ῥίζωσιν αὖ, μηδὲν κινοῦσι τῆς αὖω. καθάπερ ὅτι τῆς ἀμπέλου ποιοῦσιν, αἱ φέροντες εἰς ῥαχάς.

Ῥάχος, τος, τὸ, à quo ῥάχη Hesych. exponit ὑπερῤῥάχισμα & ὑπερπάσματα. Et ῥάχος, υ, ὁ, Spinosus palus, Etymol. & Eustath. Apud eundem Hesych. habetur ῥαχοί, cuius expositiones ibi vide.

Ῥαχία, ας, ἡ, Rupes excurrens in mare, ita dicta quòd circũ illam fluctus collidantur. Vide Etymol. & schol. Thucyd. pag. 125 in hunc ipsius Thucyd. locum, ἢ ἀμυνομένοις παρ' αὐτῷ τῷ ῥαχίαι. Suidas à Thucydide ῥαχίαι appellari scribit locum cui alliduntur fluctus (dicens etiam esse ἀκτῷ) Iones autem sic appellasse τὸν ἀπρόσιτον ἢ αἰγιαλὸν χώρησιν τῆς θαλάσσης, id est (vt Cam. interpr.) maris gurgites & recessum. Idem meminit prouerbii, ῥαχίας καλλίστρος. Hesychius ait ῥαχίαν nominari φοίνικα τὸν ῥόδον αἰγιαλόν. Vide Eustathium, item Etymologistem.

Valla apud Herodotum in Euterpe ῥαχίζω vertit Vadosum æstuariũ. Quidã addũt, Reciprocationẽ fluctuum sine aquarum æstum ita dici. ¶ At Etym. vult & terram quandã in metallis ῥαχίαν appellari: & apud Soph. ῥαχίαν de monte dici. Quinetiam locum arboribus consitum, à quibusdam ῥαχίαν fuisse nominatum.

ῥάχις, ιος, ἡ, Spina dorsi, ita dicta secundum quosdam à metaphora τῆς ῥαχίας, quæ significat rupem in mare excurrentem, vt modò dictũ fuit. Alii alias huius appellationis reddunt rationes, de quibus consule Etym. Ῥάχις pro dorso folii citatur in vulg. lex. Item pro dorso terræ, citatur ex Epigr. Et pro dorso montis (vt Lucianus loquitur) apud Herodot. habemus in Melp. & in Epigr. Gall. itidẽ dicitur *la coste d'une mõtagne*. In iisdem lex. ῥάχις est pars læuis à qua in polypode ordo acetabulorum inchoatur, apud Aristot. De anim. lib. 4. HINC Ῥαχίτης, vt ῥαχίτης μυελὸς, Spinalis medulla, Spinæ dorsi medulla. ET Ῥαχίζω, Per spinam dissecо: Quidam autem generalius exponunt, Concido ingẽti plaga. quod optimè respõdet nostrati verbo *eschiner*. Sophocl. Aace, — ἴκαρε πολυκέρων φόνον, Κύκλῳ ῥαχίζων. Et in alio eiusdem tragœdiæ loco, ἔσφαζε καὶ ῥάχιζε. Vide scholiasten. A quo verbo deductum Ῥαχιτὴς significat virum perditum, & qui grauia mala perpetrat, si eidem schol. credimus (sed apud eum legitur hæc vox sine σ) Hesychio autem Ῥαχιτὴρ non solùm hoc significat, sed etiam mendacem & ostentatorem.

¶ Ῥάξ, ακὸς, ἡ, Acinus. Plato 8 De leg. ἐὰν ὁ δὲ δοῦλος μὴ πίσας τὸν ἀκατόπιλιν, πλὴν γωνείων ἅπτηται τοῦ τῆς ἀμπέλου, ἢ ῥᾶγα βοτρύων καὶ σύκων συκῆς, ἰσαρίθμιος πληγὰς τύπτεις μαστιγούσθω. id est, Iuxta acinorum in racemo numerum. Nõ tantùm verò de vuæ acinis ῥάξ dicitur, verùm etiã de aliarum plantarũ acinis. nam Dioscor. tragoῥᾶγας tribuit, & Theophr. (sicut & idem Dioscor.) illio: quas alii ῥᾶγας Plin. nucleos interpr. lib. 19 cap. 6. Vide & Ῥᾠξ paulo pòst. ¶ Ῥᾶγες vocãtur etiã (vt Ruff. Eph. testatur) τὰ ἐσώτατα τῶν δακτύλων: (quæ & κορυφὰς nominat) Extremitas nimirũ digitorũ intrò vergẽs, quæ rotũdiores est. vbi pulpulæ teretes digitos terminãt q. d. vuas. Cam.

C. Ῥαγοειδὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Acini formam habens. Hoc nomine appellatur secunda oculi tunica, ὅτι (vt scribit Ruff. Eph.) ἔοικε ῥαγὶ τῇ ἔξωθεν λεπτότητι καὶ τῇ ἔσωθεν διαπύτῳ. Gortæus inde dicta vult, quòd vuæ folliculo à quo pedunculus auulsus est, quam simillima sit. vt enim illum, ita & hãc tuhicã parte sui anteriore leuiter cõpressam esse, & in medio ad pupillã, perforatã. Hanc lib. 7 c. 7 sic describit Celsus, Huic [tunicæ proximæ] interior adiuncta est media parte qua pupilla est, modico foramine concaua, circà renuis, vlterioribus partibus ipsa plenior, quæ ῥαγοειδὴς à Græcis nominatur. Pollux lib. 2, hanc tunicam ῥαγοειδῆ etiam vocat. sed mendosè, vt opinor.

C. Ῥαγολόγος, ου, ὁ, Acinorũ collector. epithetũ est echini in Epigr. vt testatur Suid. VNDE Ῥαγολογία, ας, Ion. ίη, Acinos lego. quo Theocr. schol. vtitur, accusi. ei iungẽs, vt videre potes in Ῥαγίζω paulo pòst.

C. Μικρόῤῥαξ, ακος, ὁ καὶ ἡ καὶ τὸ, Paruos acinos habẽs. μικρόῤῥαξ σταφυλὴ citat Bud. ex Plat. lib. 8 De leg.

C. Ὀμφακορράξ, ακος, Acerbos & immaturos acinos habẽs. Epigr lib. 1, εἰς ἄμπελον, vnico ρ, Ἣ δοκεῖς ὀμφακορᾶγας ἐλαίνειν τοὺς ἀπικότας Βότρυας.

Ῥαγικὸς, ὴ, ὸν, q. d. Acinalis. ῥαγικοὶ μύκητες apud Theophr. Plãt. lib. 3, cap. vlt. Acinorum pediculi,

Ῥαγώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Acinosus.

Ῥάγιον, ου, τὸ, Acinus paruus. ¶ Est etiã phalangii species (vt Aetius Tetrab. 4, Serm. 1, cap. 18 testatur) figura rotunda, colore verò nigra, acini vuæ nigræ similitudine: vnde etiam appellationem accepit. Ῥᾠξ verò à Nicandro dicitur, vt inferius videbis.

Ῥαγίζω, Fut. ίσω, Acinos carpo. Theocr. Idyll. 1, Αἰεὶ φορτοῦσα τὰ πολίσσονα ῥαγίζοντα, id est, vt schol. exponit, τοὺς ῥᾶγας αἰεὶ λέγουσι ῥαγολογοῦσι αὐτάς.

¶ Ῥαγὰς, ἀδος, ἡ, Fissura. ῥῆξις, διαῤῥαγὴ, διάῤῥηξις, Hes.

Ῥαγαλέος, α, ον, Rimosus, Fractus. καταῤῥηγμένος, διαῤῥαγὲς, διαφθορὰν ἔχον πεπηγμένος, ῥαικόδης, Hes. πολύρρηγες, Eust. Od. ν Ῥαγαλέα δυσεώδεα, κακῶς μεμορυγμένα καπρῶν. Item paulo pòst, ἀντὶ τοῦ Πυκνὰ ῥαγαλέα.

A Ῥωγὰς, άδος, ἡ, adiect. Lacera, Fracta, Rimosa. διεῤῥωγὼς, Suid. citãs hoc exemplũ, ὡς τὴν ἵππον ῥωγὰς αἰπόλων πέσε, ἄρτων ἰώλων πᾶσα ἡ κρηὼ πέτρης. Nicand. Ther. Ἠ σφίλαι ἢ ὅλμῳ κεκάσσας, ἢ ῥωγάδι πίσσῃ, i. (vt schol. tradit) τῇ λιθίνῃ ὕδρᾳ. Hesych. exponit etiã κρημνὸς διῃρημένος: ita vt idem sit quod Rupes Latinis, aut Saxũ hians. Nicander Ther. Οὐ γὰρ ὅτ' ἂν χαράδρεια λίτρη ἢ ῥωγάδι πέτρῃ, i. (vt à schol. exponitur) κεχηραμένῃ, ὅπερ ἐστὶ τὸ φωλεόν. Ῥωγὰς Hes. in plurali num. significat etiam ῥαγάδας γῆς, Rimas terræ. quod Marcellum quoq; in Dioscor. lib. 4 tradere annotant vulg. lex. Idem Hesych. scribit ῥωγὰς significare etiam alias ὀρυσσόρους, aliis ὀκταμοίδα, aliis σχεδίας, aliis κλίμακας καὶ αἵπεις τὰς βαθμοὺς τῆς κλιμάκων.

B Ῥωγμὴ, ῆς, ἡ, Rima, Bud. C. citãs hoc ex Aristot. exẽplum, καὶ ζωπυρούμενος δὲ ἤδη δρυοκολάπτης, ἀμύγδαλον εἰς ῥωγμὴν ξύλου ὡς σφῆν, ὃν πεῖτα πλήσῃ δίκωλα. Interpretatur etiã Salebram ibidẽ. Ῥωγμὴ quoq; apud medicos est (vt Gorr. habet) diuisio caluariæ superficiaria, vel profunda quidem, sed eatenus vt fractũ os loco non moueatur. Differentia est fracturæ capitis, vt habetur apud Paulum lib. 6, cap. 9.

Ῥωγμὸς, ῦ, ὁ, Rima. ῥῆξις, εἶδος, καῖλος τόπος, Hes. ῥῆξις γῆς, Suid.

Ῥώχμη, ης, Rima.

Ῥωχμὸς, οῦ, ὁ, Scissura, Rima. ῥῆξις, ἢ βάθος γῆς, ἢ ῥηγμὸς, Hes. ῥῆγμα γῆς, Suid. Propriè verò Scissuram in genere significare, ostendit locus ille Il. ψ, Ῥωχμὰς εἶλιν χαίνας, & Eust. ῥῆγμα exponit. & schol. ῥῆξις, addens postea ad ampliorẽ explicationẽ, τόπος κεχαραγμένος ἀπὸ ὁμαλείου ὕδατος. Budæus Comm. Terræ discessionem reddit & χάσμα. Vulg. lexica Terræ labem ex Cicerone interpretantur.

D Ῥωξ, ωγὸς, ἡ, Fissura. ῥῆγμα Eust. χάσμα, Varin. VNDE Ἀμφιῤῥωξ, ῶγος, adiect. Vndiquaque ruptus, λιθωγμένος. Suid. vt in Epigr. κλωσοὶ τ' ἀμφιῤῥῶγας, & apud Apoll. ἀμφιῤῥῶγας πέτρας. ET Ἀῤῥωξ, ῶγος, Infractus. idem quod suprà Ἀῤῥηκτος & Ἀῤῥαγὴς.

Ῥῶξ Suidæ est etiam εἶδος πέτρας, si mendo carent eius exempl. Apud Hom. verò Odyss. χ, Ἐς παλαίμας Ὀδυσῆος αἰὰ ῥωγὰς μεδήσιο, Eust. exponit δόδους, ῥήγματα, σχεδίας: dicens quosdam in neutro etiam genere ῥῶγας accepisse vt κῶας.

Ῥῶξ idem quoque significat quod Ῥαὶξ paulo antè, & κύκλος vt Hesych. & Suidas habent. ὁ ῥὼξ ὁ τοῦ βότρυϊ, Acinus in racemo. Esaiæ 68, ῥωγῶν μείζους σύλαξαι, Acinis maiores folliculi. Eust. tamen ῥὼξ pro acino sumptum, barbarũ esse scribit. Hesych. verò, in Ῥάγα, scribit, ἰῶ ἡμῶς ῥῶγα, Ἀπιοὶ ῥᾶγα. HINC comp. Πυκνορρώξ, ῶγος, Densus acinis. epitethum vitis. ET Φιλερρώξ, ῶγος, Amans acinorum. itidem vitis epithetum in epigr. de Soph. ET Εὐρώγης, ους, ὁ ἢ ἡ, q. d. Bene acinatus, Acinosus. Εὐρώγια πιπάσκα σταφυλῆς.

Ῥὼξ (inquit Gorr.) ὁ ῥαγοειδὴς χιτὼν. sic dicta est tunica vuea, quæ tantam habet cum vua similitudinem vt vuæ etiam nomine donata sit.

Ῥὼξ quoque dicitur phalãgium quoddã ab acini similitudine, quod ipsum & Ῥάγιον ab Aetio dictũ fuisse paulo antè indicaui. (Etymologicus tamẽ scorpii speciem esse vult) De quo Nicander in Ther. — ἀσπαλόωσα ῥὼξ Κίκλησιν ποσσὶν ἐπασσύτερος ποδὸς ἴσχων. Vbi notandũ est, quum animalculum id significat, ῥὼξ à fœminino genere in masculinum transire.

¶ Ῥηγμὶν, ῖνος, ἡ, Littus. Eustathius idem esse dicit quod Ἰὴν & αἰγιαλὸν, εἴτε ὅτι ῥήγνυται καὶ διίσταται, ὅτι πίπτουσι, τὰ κύματα πολύπτωτα. ideóque & ἀδιαπλῆγας ἀκτὰς vocari. Alibi autem ῥηγμῖνα ab Hom. appellari ὑπερφάνειαν, ἢ τὸ ὕδωρ ἀπὸ τῆς παλαίας, quam & ἁλμυρὰ νῶτα θαλάσσης nominet, ἢ διὰ τὸ ῥήγνυσθαι πρὸ πάντων: ἢ ἐπὶ κύματα ῥήγνυται ἡ ἐκεῖ. Et Βαθῖαν in Od. μ addi propterea quòd ῥηγμὶν ἡ κοῖλος αἰγιαλὸς sit αἰσαθὴς vel αἰγιβαθὴς, hæc autem βαθῖαι. dicit enim Homerus Odyss. μ, Ἡμῖς μὲν πρόπαρ' εἰλὺς ῥηγμῖνα βαθῖαν Τύπτεν. Budæus verò scribit ῥηγμῖνα propriè esse τὸ ὕδωρ τῇ γῇ συνερηγνύμενον, citans hunc ex Aristotele Meteor. 2 locum, ὅπου ἂν συμβαίνῃ αἰεὶ τοῖς αἰγιαλοῖς ἐν τῇ παλίρροιᾳ ὅπου μὲν γὰρ κυμαίνουσα ἐπιβαίνῃ, σφόδρα πλησίαι ἀλλήλων γίνονται αἱ ῥηγμῖνες· ὅταν δὲ γαλήνη, διὰ τὴν μακρὰν ἄπεχρίαν, λεπταὶ ἀεὶ καὶ ἁλῖαι.

Ῥηγμὸς, οὗ, ὁ, Littus. ὅθεν τὰ ῥάκεσιν τὰ κύματα ἐκεῖ. Hesych.
¶ Ῥήσσω, ῥῆξαι antiquis significabat etiam βάπτω, Tingo.
Ῥῆγος, ους, τὸ, Stragula tincta. Eustath. tradit ῥῆγος de quorundam sententia esse τὸ σαγίον, ὅθεν τὰ ῥήγματα τῶν προσώπων: alibi verò dicit, ῥήγια τὰ βαπτὰ ἱμάτια ἢ ὑφάσματα, ἢ καὶ ἄλλως τὰ ἐρεώδη σώματα καὶ ποίκιλα τὰ βαπτά. ὅθεν τὸ ἔξαι ὁ δεῖ βάψαι, καὶ ῥηγλατῆσαι, ὡς φασιν οἱ παλαιοί. Odyss. τ, Ὡς δ' ὅτε τις χλαῖναν καὶ ῥήγεα πολλὸν ὀΐκῳ. Hes. verò exponit etiam ῥάκος, ἔρεσμα, σπάργανον, ἐσθῆτα ῥάλαια. HINC
Ῥηγεύς, έως, ὁ, Tinctor, βαφεύς. Hes. Pro eodē apud Etym. legitur Ῥαγεύς, & apud Hes. Ῥεγεύς. Ῥηγεὺς quoq; vulg. lex. idem significat (quemadmodū ῥῆγος etiā apud Hesych. exponitur βάμμα, ῥάκος & ῥάμμα, cuius exēplum Etymol. affert ex Anacr. ποικίλα ῥήγεα: & ῥήγμα ab Etymol. pro eodē ponitur, citante hunc ex Ibyco locū, Ποικίλα ῥήγματα) at apud Hesych. scribitur etiam Ῥηγεταὶ eadem signif.
C. Ἀναῤῥήγνυμι, vel Ἀναῤῥηγνύω, Diffringo, Disrumpo Item, Disseco, Diffindo. Aristot. De mūdo, στενωθέντος πολλὰ μέρη τῆς γῆς ἀναῤῥῆξαι. Sophocl. in Aiace, Ταὶς δὲ πλευροκοπῶν δίχ' ἀναῤῥήξω.
Ἀναῤῥηγνυμι, Erūpere facio, Erūpo, actiuè sumptū, pro Emitto cum eruptione. Ἀναῤῥήγνυμι, inquit Bud. Effundo, Violenter edo, Emitto, Emitor. Gregorius εἰς Ἀθανάσιον, de Iuliano tyranno. ᾧ ὅτ' ὤφειλε πάρωθεν ἐκ ταὐτοῦ βασιλείου τῆς ἀσεβείας ἀναῤῥῆξαι ἀθρόως.
Ἀναῤῥήγνυμαι, Diffringor, Disrumpor. Item, Dissecor.
¶ Paulo Ægin. ἀναῤῥηγνύμενα hulcera sunt quæ præpropere cicatrice duxerunt & postea φλεγμαίνοντα ἀναῤῥήγνυσθαι, vt scribit Bud. non addens quomodo ἀναῤῥήγνυσθαι sit in huiusmodi locis interpretandū. Ego autē existimo posse exponi Disrumpi, vel Rūpi: vt Tibull. dixit pustula rupta, lib. 2, El. 3, Læderet & teneras pustula rupta manus.
Ἀναῤῥήγνυμαι, Erūpo: vt ἀναῤῥήγνυται πηγαί, Erumpūt fōtes, apud Greg. Apud eundē, ὡς ὅταν τὸν ἐμπεπλεῦσον ὕδατος, πρὶν μία κρατυνθῆναι, εἰ καιρὸς λάβοιτο, ἀναπτῆναι καὶ ἀναῤῥήγνυσθαι φιλοῦσι. vbi ἀναῤῥήγνυσθαι videtur ad ῥεῦμα, sicut ἀναπτῆναι ad πῦρ referre. Plut. ἐθνῶν ποτὲ τούτων ἅμα ἀναῤῥαγέντων. Idem in Cic. εἰς ἅπαν ἀναῤῥαγησόμενος πόλεμος, in omnem eruperus audaciam. Apud eundē in Theseo, ἀναῤῥήγνυται κακὰ, Sic dicitur aliquando ἀναῤῥήγνυται πόλεμος, Erumpit bellum.
Ἀνάῤῥωγα (vt ἔῤῥωγα à simplici ῥήγνυμαι) Disrupt⁹ sum, Apud Aristot. De anim. 2, ἀναῤῥωγὸς σῶμα exponitur à quibusdā Os reticulum: at secundu Bud. exponendū fuerit Hiās vel patēs. est enim ἀναῤῥωγὸς interdū Apertus, Hians, Pateus. cuius signif. exēpla citat duo ex Aristot. Est tamen ἀναῤῥωγὸς proprie Disruptus siue Discissus, aut Dissectus. Sed quia quæ disrupta siue dissecta sunt, hiant, ideo recte illo modo exponitur.
Ἀναῤῥῆξις, εως, ἡ, Disruptio, Discissio. Plut. ἰμβολαὶ γηῶν οὐκ ἦσαν, οὐδὲ ἀναῤῥῆξεις.
Ἀναῤῥῶγες, αἱ, Nomen ex præterito ἀνέῤῥωγα formatum, Ruptura siue Disruptura, Pars disrupta, vel Rima, seu Hiatus. Grāmatici exponētes illum locum, ἀναῤῥῶγας μεγάροιο, aiūt esse τὰς ἐν τῷ μεγάρῳ διέδυσιν ἢ τὸ ἀναῤῥηγμα τοῦ τείχους. ἢ τὰς ῥαγάδας. οἱ δὲ τὰς αὐλάσεις. Sed melius ἀναῤῥῶγας, de quo in Ῥωξ.
C. Ἀποῤῥήγνυμι, vel Ἀποῤῥηγνύω, F. Ἀποῤῥήξω. Aor. 1 ἀπέῤῥηξα, à themate Ἀποῤῥήσσω (quod etiam vsurpatur, sicut & simplex ῥήσσω) Abrumpo, Disrūpo, Frāngo. Vt autē dicunt Latini Abrumpere vitā, sic & Græci Ἀποῤῥῆξαι βίον. dixit enim Euripides Ἀποῤῥῆξαι βίον. Sed & ψυχὴν Ἀποῤῥῆξαι dicunt, id est Animā abrumpere: vt in epigrāmate, Ἐνθάδ' Ἀποῤῥῆξας ψυχὴν βαρυδαίμονα κεῖμαι. Itidem apud Suidā ita loquitur prolix scriptor nescio quis, Ἀποῤῥῆξαι τὴν ψυχὴν δι' ὧν ἔπαθε μοιχὸς ἢ ὁμοῦ ποὺ τυχόντα. Quum autē Latini dicant Abrūpere silentium, Græci Ἀποῤῥῆξαι φωνὴν dicunt, quod est ad verbum, Vocē abrumpere. Pitides apud Suid. οἱ λίθοι δέχεται φωνὰς Ἀποῤῥήξοντα. Latinis autē Vocem alicuius seu sermonē abrumpere est idē quod interrumpere. ¶ Aliquando Ἀποῤῥῆξαι præter accus. habet genitiuum, & tum significat quasi abrumpēdo diuellere: vt apud Æschin. οὐ γὰρ ἦν δεῖν Ἀποῤῥῆξαι τῆς εἰρήνης τοὺς συμμάχους. Neutra etiam signif. vsurpatur Ἀποῤῥῆξαι à Luciano pro Erumpere. Sic & in Anthol. epigramm. Ἀποῤῥήξας ἀπὸ δεσμῶν, Quum erupisset è vinculis. Vel, Quum se proripuisset.
Passiua vox est Ἀποῤῥήγνυμαι, Abrumpor, Disrūpor, Frangor: vt Ἀποῤῥήγνυμαι τὸν ὦμον, Frangor humerum. Xenoph. φοβούμενοι μὴ Ἀποῤῥηγνύωνται τοὺς ὤμους. Sic poetæ Latini dicunt Fractus brachia. id est, Cui fracta sunt brachia, vel Fracta brachia habens. Aor. 2 est ἀπερράγην tanquam ab Ἀποῤῥήσσομαι. Participium aor. 2 Ἀποῤῥαγείς. Plutarchus, Ἀποῤῥαγὴς αἴφνης ἐφαίνετο φλογοειδής. id est Hiatu cæli velut per abruptionem facto. ad verbum, Abrupto cælo. Apud Thucydidem Ἀποῤῥαγὴ est aululsum, lib. 5, καὶ τὸ μὲ δώδυμον κέρας αὐτῆς πρὸς τὸν πρὸς τῷ ἠόνα, ὅσον δὴ καὶ φεύγειν ἦν, ἀδύνατος Ἀποῤῥαγὴ ἐφάνη. id est, Ἀποπεπτωκὸς τῆς ἄλλης τάξεως, inquit schol. Præteritū ἀπέῤῥηγμαι minus est vsitatū, & pro eo vsurpatur potius præteritum med. ἀπέῤῥωγα, de quo iamiam dicam. Secundum Poll. ἀπορρῆξαι & ἀπηχθαι dicuntur interdū ὅτι τῆς φαντασίας καὶ διχογνωμονεῖν.
Præt. medium est ἀπέῤῥωγα, vnde participium ἀπεῤῥωγώς. nam vt in aoristo mutatur η in α, ita in hoc præterito medio ω in ω, præter consuetudinem. ἀπέῤῥωχα, inquit Suidas, non ἀπέῤῥηκται. Significat autem ἀπέῤῥωγα, Abruptus sum, vel Aululsus, cum genitiuo, præfixam habente præpositionem ἀπό. Pausanias in Atticis, ἀπεῤῥώγασι δὲ αἱ πᾶσαι νησίδες. Aliquando sine ἀπό: vt, τῆς φίλης ἀπεῤῥωγυίας συζυγίας apud Nazianzenum. id est ἀπηκρωμένης teste Suida. secundum quem ἀπεῤῥωγὼς interdum est etiam καπηχοδόμος.
Ἀπορρώξ, ῶγος, ὁ καὶ ἡ, Adiectiuum, Abruptus, Præruptus. Polyb. in 5, κατὰ δὲ τὰ πλεῖστα μέρη κρημνοῖς καὶ πέτραις ἀπορρῶξιν ὠχυρώθη. Budæus præruptas petras interpretatur. Plut. φρούριον ἀπορρῶγα κρημνῷ περιπεπόλισμον. in Alexandro, πρὸς πύλας ἀπορρῶγας ἐλαύνων. At verò αἱ πέτραι ἀπορρῶγες sunt Homero αἱ δι' ῥωγῶν, in Eustathio credimus, ὡς ὅπου σῶμα τῇ πολλαχοῦ διὰ αὐτῶν. Locus Homeri est hic Odyss. ε, — δύο δὲ σκοπέλοιο ἐπ' αὐτῷ Ἀκταὶ ἀπορρῶγες, λιμένι τοπαπηδήσαι. Est autem διερρωγέναι ad verbum Interruptæ. ex quo intelligitur Dehiscentes. Idem Eustathius alibi ἀπορρῶγας πέτρας esse vult τὰς ἀλλήλων ἀπερρωγυίας, id est quæ sint aliæ ab aliis abruptæ & aululsæ. ¶ Substantiuum etiam est ἀπορρώξ aliquando pro Fragmentum aululsum, vel Pars aululsa. ἀπόῤῥηγμα, inquit Hesychius. A scholiaste Nicandri exponitur simpliciter μέρος (id est pars seu portio) in hoc loco Theriacōn, — ὅθεν ἀπορρὼξ Δεσχαμαὶ μίσγεται ποτῷ ἐπὶ κιρράδος οἴνης. Sed exponitur præterea ἀπόῤῥοια, item ἀπόσταγμα ab Hesychio. quam significationem non dubium est quin ei dare voluerit in his duobus Homeri locis, qui sequuntur. Prior est Odyss. 1, Ἀλλά τοι ἀμβροσίης καὶ νέκταρός ἐστιν ἀπορρώξ: posterior habetur eiusdem Odysseæ libro proximè sequēte, videlicet libro κ, Ἔνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα Περιφλεγέθοντ' ῥέουσι Κωκυτός θ', ὃς δὴ στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀπορρώξ. Eustathius quoque Ἀπορροίαν exponit in priore loco, in altero autem ad eam explicationem lectores remittit. At certum est vt vnō in loco accipitur, ita esse in altero accipiendum. Est autem Ἀπόῤῥοια ad verbum Emanatio. Ab Hesychio exponitur etiā Ἀπόσταγμα, quod est stillamentum seu distillamentum, si verbum verbo reddatur. quæ interpretatio videtur præsertim loco priori esse accommodata. In hoc autem Arati loco, — οἵη ποταμοῖο Ἀπορρώξ, scholiastes afferens illum priorem Homeri locum, ἠὲ πάρος ὅθι Ἀπορρώξ, exponit ᾗ ἀπόῤῥοια καὶ ἀπόσταγμα. tanquam videlicet etiam pro significatione Ἀπορροίας eandem habeat derivationem. Ac certè Eustathius quoque vult hoc nomen in significatione Ἀπορροίας esse derivatum, non minus quàm quum est adiectiuum, vt quum dicunt Ἀπόῤῥωγα πέτρα vel κρημνός. Videtur autem posse Ἀπόῤῥηγμα seu Ἀπόσταγμα etiam de fluuio dici, sicut ei tribuuntur brachia: vt sit Ἀπορρώξ tanquam brachium ab eo aululsum. Sed quum in priore illo Homeri loco non agatur de flumine, ei quoque vix conuenire possit.
C. ΔΙΑ ῥήγνυμι, vel Διαῤῥηγνύω, Diffringo, Dirumpo, Perrumpo. Et Διαῤῥήγνυμαι. Diffringor, &c. Item Dehisco, vt interpr. Plin. apud Arist. Interdū Διαῤῥήγνυσθαι est Rūpi, crepare. Xen. Pæd. 8, ἵνα ἐθίσει πολεμίῳ ἐπὶ διάστημα φέρεσθαι

διαῤῥαγῆναι γὰρ αὖ. Sic Lucian. De hist. scrib. ὑπὸ μεγαλοπρεπείας ἔπους ἅπαξ ἢ πλείονος, ἐς τ' αὖ διαῤῥαγῆ ἐόντων. Et vt inuidia rumpi dicitur Latinè, & Gall. quoque Crever d' envie, sic & διαῤῥήγνυσθαι ὑπὸ τῆ φθόνου dici solet. Luc. in Timone, ὅπως οἱ κόλακες ἐκεῖνον διαῤῥαγῶσιν ὑπὸ τῆ φθόνου. Dicitur & διαῤῥήγνυσθαι sine adiectione: vt apud Demosth. Pro corona, κἂν διαῤῥαγῶσί τινες τοῦτον. Bud. vult διαῤῥήγνυμι itidem dici pro Rumpo, id est Stomachum moueo, Disrumpo, Dolore & indignatione impleo: sed exemplum non affert. At Latini verbi Rumpor metaphoricè posiri exempla vide apud eum, pag. 784.

Διαῤῥήκτης, Idē. vt διαῤῥήκτων τὸ διάφραγμα, Euang. Luc. c. 8.

Διαῤῥηχώς, Qui dirupit. Præt. med. διέῤῥωγα, Diruptus sum. vnde partic. διαῤῥωγώς, Diruptus. vt τὸ διαῤῥωγὸς ῥάφαι, Chrysost. Suere quod diruptum est. ἱμάτια διαῤῥωγότα, vestes scissæ, lib. 1 Reg. cap. 4. Et διαῤῥωγότα χείλη, apud Dioscor. lib. 1, exponitur Fissa labia, Rimosa labia.

Διαῤῥήκτης, ου, ὁ, Insidiator, ὁπλοῦλος, Hesych. si mendo carent exemplaria.

Διαῤῥωξ, Abruptus. vt διαῤῥὼξ κυμάτων ὁρμός, in vulg. lex. citatur ex Euripide pro Compages fluctibus abrupta, id est anfractus. Sed hæc mihi suspecta sunt.

C. ΕΚῥήγνυμι, vel Ἐκρηγνύω, Effringo, Scindo. Apud Sophoclem ἐκρήξει neutraliter positum, Erúpet, in Ajace, ἐκρήξει μάχη. Itidem verò ex Aristot. Meteorol. 2. p. 192 Bud. affert ἐκρῆξαι pro Erumpere. Sed Ἐκρήγνυσθαι potius dicitur pro Erumpere. Gal. ad Glauc. 1, κινεῖται γὰρ αὐτῶν ἅπαξ τοῦ ἢ δὶς, ἀδῦνες ἐκρήγνυται [τὸ αἷμα]. Erúpit, Profluit: vt antea dixerat ῥέον de eadem re loquens. Sed ἐκρήγνυσθαι maiorem quandā vehemētiam habet. Et apud Aristot. ἐκρήγνυνται γὰρ αἱ φλέκτιναι, itidē pro Erumpūt. Apud Herodot. ἐκραγεῖν εἰς αὐτὸν pro Erumpere præcipitem in iram, Excandescere, Bud. Comm. pag. 783. Ibidem, νόσος ἐκραγεῖς ex Aristot. pro Coortus. Idē Bud. in lex. ἐξερράγη ὁ πόλεμος affert ex Themistio pro Bellū exarsit, vel excitatum fuit, in Exploratore, καὶ ἐντεῦθεν ὁ πόλεμος ἐξερράγη Ἀχαιοῖσί τε καὶ Λιτωλοῖς.

Ἔκρηγμα, ατος, τὸ, Quod ex alio abruptum est, aut abscissum vt Gal. apud Hipp. ἔκρηγμα exponit ἀπόχωσμα ῥάκους. Est etiam Abruptus locus, Salebra. Item, Eruptio aquarum in magnis imbribus, Bud. ex Theophr. Suidas autem dicit ἐκρήγματα esse τὰ ἀπὸ τῶν χειμάῤῥων γινόμενα ἐν τοῖς πεδίοις κοιλώματα.

Ἔκρηξις, εως, ἡ. Diruptio. In vulg. lex. Effractura; ex Paulo iurisc. Item, Vociferatio: sed sine autore. Scimus tamen dici ῥῆξαι φωνήν, & interdum ῥῆξαι quoque sine adiectione (si vel ipsi Hes. credendū est) pro Vociferari.

Ἔκραγη Suidæ idē quod ἔκρηξις. nā hoc per illud explicat.

C. ΚΑΤΑῥήγνυμι, vel Καταῤῥήγνυω, Confringo, Diffringo, Dirumpo, Discindo. Et Καταῤῥήγνυμαι, Confringor, &c. vt ἡθμὸς καταῤῥήγνυται Luciano, Vestis dirumpitur. Sed actiua etiam voce καταῤῥηγνύναι τοὺς πόδας dixit Xen. Pæd. 3. Καταῤῥήγνυμι, Cum impetu decidere facio, Deicio. Gal. ἡ ἧπαρ αὐτῶν καταῤῥήξει χολώδη, Venter deiecit biliosa. Bud. Apud Plut. in Fabio, καταῤῥῆξαι εἰς χεῖρας τοὺς πολεμίους, Cōpulit, Fecit vt se proriperent, vel vt ruerent. Et Καταῤῥήγνυμαι, Ruo, Decido, Delabor. Bud. ex Strab. εἰς κρημνὸν καθ' ὃν καταῤῥήγνυται τὸ ὕδωρ. In vulg. lex. καταῤῥήγνυσθαι ὅπῃ πλὴν χιλῶν exponitur Ad terrā discissum labi. Item, αἷμα καταῤῥήγνυται, ex Plut. in Fab. exponitur Vetus cū fragore incidebat. Et ex Aristoph. καταῤῥαγὴ πόλεμος pro Erupit bellum. A Budæo p. 784, καταῤῥωγὼς exponitur etiā Abruptus, Salebrosus, ex Aristot. ΕΤ Καταῤῥήσσω, idem. καταῤῥήξαι κοιλίαν, ex Dioscor. citatur pro Turbat ventrem. Exponitur etiā Cōstrepo, Insono, ex Hesychio.

c.1. Πλευρὰ καταῤῥήγνυμι itidē pro Diffringo, Lacero, in vulgatis lex. Et Πλευρὰ καταῤῥήγνυσθαι ex Xenoph. Pæd.

C. ΠΑΡΑῥήγνυμι, vel Παραῤῥήγνυω, Disrumpo, Diffringo, invulg. lex. Παραῤῥαγείς, Disruptus. Et παραῤῥωγώς, idē.

C. ΠΕΡΙῥήγνυμι, vel Περιῤῥήγνυω, Circūfringo. Περιῤῥῆξαι, Circunfundere flumē & circundare. Isocr. in Buliride, τὸν τῆ Νείλον ὑπὲρ τῆ χώρας περιῤῥῆξαι. Et περιῤῥήγνυται ὁ ποταμὸς. exponitur, Fluuius diuortia facit, Fluuius diffusus circumiectos rigat cāpos, ex Curtio. Et περιῤῥωγίαι ex Aristot. De anim. lib. 8 pro Circumruptum esse.

A C. ΠΡΟΣῥήγνυμι, vel Προσῤῥήγνυω, Allido. Et Προσῤῥήγνυμαι, Allidor, Illidor, Offenso. Basil. Athanasio, πολλήκεις προσῤῥήγνυται. Bud. p. 784. Exponitur προσῤῥήγνυμαι & his verbis, προσπαπτεκάτομαι, προσκόπτω, προσκρούω.

C. ΣΥΡῥήγνυμι, vel Συῤῥηγνύω, Confringo. Item, Cōmitto, Irrito: vt πόλεμον συῤῥῆξαι, Plut. ex Chrysa apud Bud. 784. Et Συῤῥήγνυται πόλεμος, Committitur bellū. Thuc. οὐ μάλα ὁ πόλεμος πω σωφρόνως, Haud dū tamē cōmissum erat bellū. Συῤῥήγνυσθαι dicuntur & qui inter se cōfligunt & pugnant. Bud. ex Chrysost. Comm. p. 784. Idem in lex. ex Plut. in Alex. πότου δὲ γενομένου συῤῥαγέντος, pro, Feruente iam conuiuio.

Σύῤῥηξις νεφῶν, Conflictus nubium, σύῤῥαξις: ab aliis autem exponitur, Nubium fragor, ex Greg. Naz.

ΑΡΑΙΟΣ, ά, όν,

Rarus, Tenuis, Spongiosus. cōtrariū ei quod dēsum est. Il. π, Λάψαντες λιγέως σπόγγοι ἀραιῆσι μέλαν ὕδωρ. at Eust. στρεπτῆς. Dioscor. lib. 5. c. 102, ὀθόνιον καθαρὸν ἀραιόν. Aristot. De mūdo, ὥσπερ ἡ ὁμίχλη μέν, ἀτμώδης ἀναθυμίασίς τις ἄγροικος ὑδατος, αἶρος μὲν παχυτέρα, νέφους δ' ἀραιοτέρα, Nube rarior. Sic ἀραιὸς σφυγμὸς apud medicos, Pulsus rarus: & ἀραιὸν πνεῦμα, Spiritus qui lōgo tēpore trahitur, apud Hipp. lib. 1 περὶ ὀπτῆμ. Gorr. Hes. in Erg. Τετραύλοι λεπτοὶ καὶ πᾶσι πάγυλοι ἀραιαί, Leues, Agiles. λεπτὰς, λιαφράς. ἀπὸ ξύλων αἰθέριων δηλονότι καὶ οὐ πυκνῶν ἀπὸ φύσεως, ait schol. Significat etiā Tenuis & angustus apud Hes. in hoc hemistichio, — ἀραιὴ δ' ἔσοδός ἐστιν. Contrà in vulg. lex. ἀραιὸς πόρος, Amplū foramen exponitur. Est etiā Imbecillis, ἀδυνὴς, Hesych. Il. σ, de Vulcano, χωλεύων ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀραιαί. Ἀραιόπορος quoque Hesychio βραδύπορος significat.

D Ἀραιὰ, ᾶς, ἡ, significauit apud veteres, vt scribit Ruff. ventrē & vniuersa intestina, quanquā Hes. tenuia tantùm interpretatus sit. Pro intestinis vsurpasse videtur Nic. in Ther. loquēs de viperæ fœtibus, — δι' ἀραιῆς γαστρὸς αἰσθρώσασης, ἀμήτορες ἐξεφύοντο. ΥΝΔΕ etiā μαδαρὰ appellatur quod idē est atq; μανιπίεσον. Gorr.

Ἀραιότης, ητος, ἡ, Raritas, Laxitas spōgiosa: cui opponitur πυκνότης, Densitas. ἀραιότης τῆς γλώσσης, Linguæ fungositas, Bud. De placit. phil. lib. 4. ἀραιότης τῆς γῆς, Raritudo terræ, secundum Columellam.

E Ἀραιῶς, aduerb. Rarè, Raris interuallis. Leuiter. Item μὴ ῥᾳστα ἀραιῶς, apud Suid. qui hoc citat exemplum, δεῖ γὰρ ἡμᾶς ὑδραν τὸ μνήματος ἀραιῶς ὅπως ἀφίῃ.

Ἀραιόω, ῶ, F. ώσω, Rarefacio, Relaxo. Gal. ἡ μὲν πύκνωσις ἰᾶται χρὴ τοῖς ἀραιοῦσι, ἡ δὲ πίλησις τοῖς χέουσι, id est Rarefaciētibus. Aphrodis. lib. 1, Probl. πρὸς τὴν πλάστιν τῆ κοίλου ἀραιούμεθα, Ad finē prandii relaxamur. Sic ἀραιοῦν πότον. Huic opponitur στύειν & θλίβειν καὶ στύφειν.

Ἀραίωμα, ατος, τὸ, Interstitiū, Rima, Hiatus, Raritas. Bud. ex Luciano.

F Ἀραίωσις, εως, ἡ, Rarefactio, Attenuatio. Aristot. De mūdo, γίνεται ἢ [ἡ ὁμίχλη] ἢ πρὸς ἐξ ἀραιώσεως ἀρχῆς νέφους, ἢ ἐξ ὑστερήματος, id est, vt Bud. interpr. Gignitur vel ex nubis primordiis rarescentibus, vel ex reliquiis nubis.

Ἀραιωτικὸς, ή, όν, Rarefaciendi vim habens. Ἀραιωτικὰ φάρμακα (inquit Gorr.) relaxantia medicamenta. sic dicuntur quæ meatus cutis aperiunt. quibus contraria sunt τὰ πυκνωτικὰ, hoc est condensantia.

ΑΡΑΧΝΗΣ, ου, ὁ,

Araneus vel Aranea. Hesiodus in Ergois — νεὴ νήματ' ἀεροπόποιο ἀράχνης. Suidas distinguit inter Ἀράχνης & Ἀράχνη, ita vt ἀράχνης sit animalculum ipsum, ἀράχνη autem tela. quæ tamen differentia non semper obseruatur, sicut videre est apud Plutarchum in lib. Vtra anim. prud. τὰ δὲ ἀράχνης ἔργα (inquit) καινὸν ἱστὸν χιμαιρῶν καὶ ὥρας σκληρὰς ἀρχέτυπον. Dictam autē volunt aut ἀπὸ τοῦ ἀραιὰ ἴσχειν ἔχειν, aut ἀπὸ τοῦ εἰς τὸν ἀέρα ἄρειν τὰ ἴχνη.

Ἀράχνη, ης, ἡ, Aranea tela propriè, vt volūt gramm. itē Aranea. sicut ex præcedēt. patet, & ex Dioscor. lib. 2, c. 68. vbi & ἀλκὸν & λύκιον ab aliquibus eā vocari scribit. Pro aranea tela ponitur in Epigr., Καὶ τόχ' ἂν ἐφράσθη δι' αἰθέρος εἰμὶ ἀράχνη Τοῖς πόδας ἐμπλέξαις ὑπλος ἑκηβόλος. Ἀραχία pro Ἀράχνη Atticum esse Hesych. autor est: Ἀράχνιος autem exponit ἀράχναι.

C. Ἀραχνοειδὴς, ἐος, ὁ ἡ ἡ, Aranei formā habēs, vel Telæ araneæ formā habēs. vnde ἀραχνοειδὴς χιτών, oculi tunica

à medicis propter tenuitatem dicta, quæ & ὑαλοειδὴς & ἀμφιβληστροειδὴς vocatur, vt scribit Ruff. Eph.

C. Ἀ ρα χνοῦφης, ους, ὁ ἢ ἡ, Ab aranea contextus.

Ἀ ρα χναῖος, α, ὁ, Ad araneã pertinens, aut Ab aranea factus. vt ἀ ρα χναῖος μύης in Epigr. & ἀ ρα χναῖα ῥήματα. ET Ἀ ρα χνεος pro eodẽ: vt testatur Suid. Ἀ ρα χνικὸς quoq; idem Suidas ex Callia citat: quod quidẽ non exponit, eandẽ tamen cũ præcedẽtibus signif. habere videtur.

Ἀ ρα χνώδης, ους, ὁ ἢ ἡ, Araneosus. Citatur invulg. lex. ex Aristot. lib. 5 Animal. cap. 23, exponiturque Araneæ speciem imitans.

Ἀ ρά χνιον, ου, τὸ, Araneæ tela. Od. ϖ, — Οἱ δυσσῶς δί ϖου ἄλιὸν Χήτυ ὠδυναίων κατὰ ἀ ρά χνια κοῖτας ἔχουσα. | Ἀ ρά χνιον, Araneus & Aranea. Arist. ϖῶν δ' ἀ ρα χνίων ϖῶν γλαφυρῶν ἢ ὑφαινόντων ἀ ρά χνιον ποκνὸν, δύο ὄντι ζῷ ον. Bud. vt Ἀ ρά χνιον, sicut & Ἀ ρά χνη, sit non solùm tela sed & animal. Ἀ ρά χνιον etiam (vt apud Latinos Araneũ) vitium est oliuis & vitibus peculiare. Theophr. Hist. pl. lib. 4 cap. 17, statim ab initio, γίνεται δὲ ἢ ἄλλο νόσημα ϖερὶ τὰς ἐλαίας, ἀ ρά χνιον καλούμενον. φύεται γὰρ ϖερὶ & διαφθείρει τὸν καρπόν. Plinius lib. 17, cap. 24 araneam vocat, quum veluti telæ involuunt fructum & absumunt.

Ἀ ρα χνιώδης, ους, ὁ ἢ ἡ, Araneosus.

Ἀ ρα χνιόω, ῶ, F. ώσω, Et pass. Ἀ ρα χνιοῦμαι, quod Araneis squalere, Araneis vitiari significat, vt annotat Bud. citãs hoc ex Aristot. exẽplum, de apibus, ὅταν γὰρ μὴ ἔχωσιν ὁδὸν ἢ ϖόρον ϖαρύοντα, οὐ ϖοιοῦσι κηρία. ἐὰν δ' ἀ ρα χνιωθῶσι τὰ κηρία. Araneari Gaza interpretatus est. Ἀ ρα χνιόω vulg. lex. est etiam Aranei speciem refero.

Ἀ ΡΓΟΣ, οῦ, ὁ, Albus, vt Il. α, initio, Οὐρῆας μὲν ϖοιμένι λαῶν ἐπῶχθο καὶ κύνας ἀργοὺς. i. λευκοὺς, & alio nomine hinc deriuato ἀ ργῆτας. vt & gymnasiũ quoddam Athenien sium dictum Κυνόσαργες à cane albo, inquit Eustath. qui tamen & alias duas expos. affert: videlicet per antiphrasin ϖαρὰ ϖοδῶν ἦσιν, vel reuera ἀ ργοὺς, i. pigros seu desides, vt qui βραδύπους dicũtur. Sic & equus ϖόδαργος ab Hom. appellatus, vel quasi Pedes habens albos, vel quasi Pedes habens celeres. Sed & χλῶα ἀ ργλὼ apud eundem poetam, alii album anserẽ interpretantur, alii pigrum seu desidem. quam posteriorem interpret. sequitur Eustath. nullam alterius mentionem faciens. Denique in aliis etiam plerisque locis vtroque modo hæc vox exponitur: quum tamen multa ab ea deriuata sine controuersia albedinis signif. habeant.

C. Ἄ ργυφος, ου, ὁ ἢ ἡ, Albus. Il. ω, Ἡ, καὶ αἰσ ξας ὅϊν ἄ ργυφον αὐτὼς Ἀ χιλλεὺς Σφάξ'. Vbi Eustath. notãdũ esse scribit, ὑφὴν non solùm de vestibus, sed etiam de animalibus dici. Od. κ, Τὸν μὲ βουκολίων, τὸν δ' ἢ ἄ ργυφα μῆλα νομεύων.

HINC Ἀ ργύφιος, ου, ὁ, idem significans. Od. ι, Λύτὸν δ' ἢ ἀ ργύφιον φῶρος μέγα ἴνυτο νύμφη, id est λευκοΐφις, inquit Eustath. Suidas etiam μῆλας exponit, respiciens forsan ad ἀ ργύφιον αἰπός, Il. σ. Ἀ ργυφὺς, ύος, vulg. lex. pro eodem ponunt, nullo tamen addito exemplo.

C. Λίπαργος, ου, ὁ ἢ ἡ, Albus. λίπαργος βοῦς (inquit Eust.) ὁ λαπάρας ἔχων λευκάς. ἀλλὰ ἢ λίπαργος, φασὶν, ἡ χρὼν, ὥσϖερ τὸ λευκαίνειν τὸ λίπαι.

C. Πόδαργος, ου, ὁ ἢ ἡ, Albos vel celeres pedes habens, quẽadmodum Eust. accipi quòq; posse tradit. Est verò etiã nomen proprium equi, vt Podarge nomen harpyæ.

C. Πύταργος, υ, ὁ ἢ ἡ, Nates albas habẽs. vnde & pro effœminato accipi queat. Subst antiuè verò sic dicitur aquilæ genus cauda albicante, quam apud Aristot. Theod. ait Albicillam Latin. dici posse. quæ & ϖεδροφόρος dicitur, & à Theodoro Hinnularia vertitur. Apud Eustathium est vna ex tribus ἱρακοειδοῦς speciebus.

Ἀ ργᾶντες ταῦροι, Albicantes tauri, apud Pindarum, vt refert Eustath. οἱ δασὺ λίπους ἢ ϖεμφιλὼ λευκοί.

Ἀ ργῆνός, οῦ, ὁ, Albus, Candidus. Il. ξ, — ἀ ργῆσι καλυψαμένη ὀθόνῃσι. Oppian. lib. 3, Ἀ ργῆσιν ἐελϕῶν τε ϖολυϖλόκοισιν ἀ ρνα κῆσι, candidorum hœdorum. Sic lilia ἀ ργῆνα dicuntur in Epigramm. Ἀ ργὸς etiam reperitur in eadem significatione: sicut καλαδρὸς dicitur, & apud Pindarũ καλαδεννός.

Ἀ ργινὸς, οῦ, ὁ, Albus. Noti epitheton, quem Eustathius λευκάνορα quoque à sophis vocari tradit.

Ἀ ργινὸς, οῦ, ὁ, Velox. Quidam vt tradit Eust. volunt epithetum noti esse, nõ autem ventũ aliquem specialẽ, quum quatuor tantùm ventorũ mẽtio fiat apud Hom. noti, euri, borex, zephyri. dicit enim Hom. Il. λ, — ὡς ὁτὲ ϖνοιὴ ζέφυρος νέφεα συφελίξει Ἀ ργέσταο νόϖοιο βαθείῃ λαίλαϖι τύϖτων. Aristoteles tamen & Strabo ac cæteri scriptores hunc etiam ventũ agnoscunt. Sed, notandum est tunc accentum in penultimam retrahi, qui in vltimã reiicitur quum epitheton est, non autẽ propriũ: vt Eustath. annotat. Gellius lib. 2, cap. 22 Caurum Latinè vocat, dicitque ab occidẽte aduersus aquilonẽ flare. Aristot. De mũdo, ἢ ϖρηστὴρ ἀ ργέστης μὲν ἀϖὸ τῆς ϖερινῆς δύσεως ϖνέων, ὃν τινες καλοῦσιν ὀλυμϖίαν, οἱ δ' ἰάϖυγα. Hesych. exponit ἀ ργέσται, οἱ ἐϖίσημοι.

Ἀ ργὴς, ῆϖος, ὁ, Albus, Candidus. Il. γ, — κατὰ χρὼ ϕᾶϊν ἐοικὼς ἀ ργῆτι ϕαεινῷ. Sic ἀ ργῆτα κεραυνὸν Hesych. exponit λευκὸν ϖαχύ. Tradunt vulg. lex. declinari & ἀ ργὴς ἀ ργῆτος. vnde illud apud Homerum fit, ἀ ργῆτι δμιῷ. Etymol. verò cum Eustath. συστολῇ esse tradit.

Ἀ ργὴς, ῆϖος, ὁ, Velox etiam significare colligi queat ex hoc loco Aristot. De mũdo, ϖρὸς δ' ἢ κεραυνῷ (inquit) οἱ μὲ ϖαχέως διαϖίϖτοντες, ἀ ργῆϖες λέγονται, i. Ex fulminibus quæ raptim emicant, ἀ ργῆϖες vocãtur. Quo sensu apud Hom. ἀ ργῆτι κεραυνῷ dictum videri possit.

Ἀ ργὴς quoque in vulg. lex. pro Albus ponitur, sed sine exemplo. forsan pro genitiuo ἀ ργῆτος: quem per συστολὴν ab ἀ ργῆς fieri Eustath. tradit. vt modò dixi.

Ἀ ργηστὴρ, ῆρος, ὁ, Albus, Splendidus, & idem quod ἀ ργῆς, vt Heliodus annotat.

Ἀ ργόεις, εντος, ὁ, Alb⁹. Luc. ὁ αἰθαλόεις ἢ ἀ ργόεις ἢ σμαραγδαλέος κεραυνός. Ἀ ργίνης quoq; Suid. exponit λευκός.

Ἀ ργυόεις, εντος, ὁ, Albus, Splendidus. Il. β, καὶ ἀ ργυόεντα λύκαστον, i. λευκόχλοον. Apoll. Argon. 2, ἀ ργυόεσσαν ἀεὶ ϖερὶϖτερόϕοιο ϖάχνην. Hesychio est etiam ἀ ργιαλώδης.

Ἄ ργιος, ου, ὁ, Albus, Celer. Hesych.

Ἀ ργαίνω, F. ανῶ, Albico, λευκαίνω, Eustath. ex Euripidis Alcmæone. & Opp. De ven. lib. 3, Γασίῃσι δ' ἀ ργαίνουσαν ἰχὼ & ϖολὺν ῥαθαμιγξί.

¶ Ἄ ργιλος (seu Ἄ ργιλλος, vt apud Hesych. scribitur) υ, ἡ, Terra alba & pura. Ita Suid. qui hoc epigrãma citat, Ἀ κρίδα Δημοκρίτου μαλεϖίϖτερον ἀδὲ ϕανοῦσαν Ἄ ργιλος δουλχαὶ ἀμϕὶ κίλβηθρον ἔχει. Plin. lib. 17, cap. 7, Λευκάργιλλον vocat [Græci] candidam argillam, qua in Megarico agro vtuntur, sed tantùm in humida frigidáque terra.

C. Ὑπάργιλος, υ, ὁ ἢ ἡ, Subargilus, vt Gaza vertit. Malim dicere Subargillaceus. Theophr. lib. 3, cap. 4, χλοῦ ὑπάργιλον καὶ ϖλακώδη dicit.

Ἀ ργιλώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Argillosus, Argillaceus. Suidas exponit etiam ῥυπαρός. Item Ἀ ργιλλώδης γῆ, λευκὴ, & καθαρά.

C. ΕΝΑΡΓΗΣ, ους, Clarus, Euidens. De persona aut re quæ oculis cernitur. Od. π, — χαλεϖοὶ δ' ἦσι ϕάσθαι ἐναργεῖς. Luc. De cal. κυνηγετοῦσί οἱ ϕαντάσματα ἐναργῆ ϖερὶ τὸν ὕϖνον ὁρᾶσθαι. Polyb. ϖοτὲ μὲ ἐτοὺς ἐναργὴς, ϖοτὲ δὲ κυκλοτερὴς: id est (Turnebo interprete) Interdum stans aper

omnium oculos, ratò recubans. De re item dicitur aut verbo. Demosth. contra Mid. πᾶσι πάσχειν καὶ ζῶσι ὁρᾶσιν ἐναργὴς ἡ ὕβρις πεφαίνται, id est (vt Budæus interpretatur) Est iniuria reipsa conspicua omnibus numeris euidentiæ. Et ἐναργεῖς λέξεις apud Hermogenem, αἱ σημαντικῶς πραγ καὶ παρῳκημέ. Hesychio est quoque βέβαιος, ἀσφαλής.

Ἐναργία, ας, ἡ, Euidentia, Illustratio, vt Cicero & Quintilianus interpretantur. Demetr. γίνεται δὲ ἐναργία, ἐὰν μὴ ἐκ ἀκριβολογίας ᾖ τὸ παραλεῖπειν μηδὲν, μηδ' ὀκτέμνειν.

Ἐναργῶς, ET Ἐναργῶς, Euidenter, Perspicuè. Plut. καὶ τοῦτό μοι δοκεῖ σαφῶς ὠφέλειαν ἐναργῶς παρέσεσθαι, Luculenter.

ἈΡΓΥΡΟΣ, ου, ὁ, Argentum. Od. ζ & ψ, Ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχεύεται ἀνὴρ ἠφαίστῳ αἰπὺ ἴδρις. Et Od. ρ, Χρυσοῦ τ' ἠλέκτοιό τε καὶ ἀργύρου ἠδ' ἐλέφαντος. Hoc commation alicuius poetæ a Timotheo cãtatum refert Plutarch. in Apophth. Σὺ δὲ τὸν γηλόφιππα ἄργυρον αἰνεῖς. Xen. Pæd. 8, τὸ δ' ἐμὸν σῶμα ὦ παῖδες, ὅταν πλουτῆτε, μήτε ἐν χρυσῷ ᾖτε, μήτε ἐν ἀργύρῳ. Athen. 6, ὁ δὲ ἄργυρος ὀλίγος ἐν οἰκίαις μᾶλλον. Et ἀργύρου παντοδαπὰ ἀγάλματα (cum genit. sine præpositi. ad declarandam materiam) apud Pausaniam in Atticis Ex argento facta. At quum argenteum nummum significare volunt, seu pecuniam, ἀργύριον dicunt.

C. Ἀργυρόβιος, ου, ὁ ἡ, Neruum arcus habens argenteum. ἀργυρότοξος. factum vocabulum ex illo Homeri, Δεινὴ δ' ἡ κλαγγὴ γένετ' ἀργυρέοιο βιοῖο.

C. Ἀργυρωνώμων, ονος, ὁ, Argenti spectator (vt Bud. in ann. pr. in Pand. interpretatur) Qui argentum ad Lydium lapidem probat. τραπεζίτης, δοκιμαστής, Hes. Lucian. in Hermot. καὶ ὑπάρχει σοι καὶ τῶν πρὸς ἀργυρωνώμονας, διαγινώσκειν ἃ μὲν δοκιμα καὶ ἀκίβδηλα, καὶ ἃ παράκομμένα. Hos & καλλυβιστὰς & ἀργυρασμοβολεῖς, inter minutulos nummularios (id est cãpsores vulgò dictos) ponit Budæus, publicámque causam non habere dicit.

C. Ἀργυροδίνης, ους, ὁ ἡ, Argenteos vortices habens. ἀργυρέαις δίναις ὑδάτων ῥυόμενα, διοικούμενος, Eust. Il. β, Οὐδὲ γὰρ Πηνειῷ συμμίσγεται ἀργυροδίνῃ. id est, λαμπρὰ καὶ καλὰ ῥεύματα ἔχοντι. δίναι γὰρ αἱ τῶν ὑδάτων συστροφαί.

C. Ἀργυροειδὴς, ὑος, ὁ ἡ, Argenti formam habens. Argenteus, Camer.

C. Ἀργυρήλος, ου, ὁ ἡ, Argenteos clauos habens, Hesych. Il. β, Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὠμοῖσιν βάλετο ξίφος ἀργυρήλον, id est (vt schol. exponit) ἀργυροῖς ἥλοις δεδεμένον. Eustath. ἀργυρήλατον dictum esse tradit διὰ τὴν ἀργυρέαν κώπην, cuius meminit Homerus Il. α.

C. Ἀργυροθήκη, ης, ἡ, Argento reponendo destinatus locus, Loculus in quo seruatur pecunia. Pollux ἀργυροθήκαι ib Atticis γραμματεῖον quoque vocata fuisse, & γραμματεῖον Βοιωτικὸν, tradit lib. 4, cap. 2.

C. Ἀργυροκόπος, ου, ὁ, Qui argentum seu argẽteos nummos cudit, Qui pecuniam signat. Vulg. lex. exponunt, Argentarius, Mẽsarius, Opifex & faber argentarius. Plutarchus De non fœner. χρυσοχόοις ἢ ἀργυροκόποις.

HINC Ἀργυροκοπέω, ῶ, Argenteos nummos cudo, vel (vt Cicero loquitur) Argentum signo. Chrysost. πεπεφύκασιν ἄξιον ὅπ εἰς καιρὸν ἀργυροκοπεῖ ἀργυροκοπῆ. hoc est, concionator concionatur. ad Thessal. 42. Bud. ET Ἀργυροκοπεῖον, Locus cudendo argento destinatus, Officina argentaria, Signandæ pecuniæ officina, Vbi moneta percutitur. Athen. lib. 5, μᾶλλον ἢ εἰς τὰ ἀργυροκοπεῖα διείσκυνε ἢ χρυσοχόεια, διῤῥητορεύων καὶ φιλοτεχνῶν εἰς τοὺς τραπέζας καὶ τὰς ἄλλας τριβάς. Bud. ὃ ἐκ κοπῆς τὸ νόμισμα, ὅπερ νῦν τινες σημαντήριον καλοῦσι. Suidas ex Harpocr. apud quem scribe Ἀργυροκοπεῖον. ET Ἀργυροκοπτῆρας λόγους, quod Pollux ex Cratini Trophonio affert, per iocũ & metaphoram dictum. non enim verba aut orationem cudere propriè dicere possis. Propriè verò nihil aliud significabit quàm Ἀργυροκόπει. Varinus exponit τραπεζίτας καὶ οἱ τὰ ἀργύρια ἐργαζόμενοι.

C. Ἀργυρολόγος, ου, Qui argentum, i. pecuniã, colligit. Coactor, vt Bud. interpr. qui Susceptores, ἀποδέκτας & ἀποδέκτορας & πωλέτας dictos fuisse tradit. Thuc. ἢ ὅτι τοὺς ξυμμάχους ἀργυρολόγους ἀντὶ δίδυλα, Coactrices, Exactrices pecuniæ. Hesych. πωλώνας exponit.

Ἀργυρολογία, ας, ἡ, Argenti (i. pecuniæ) coactio & exactio. Xen. ἐπεὶ δὲ πλείω πλεονεκτεῖσθαι τοῦ ἄλλου ἄλλῃ ἔχοντος ἐν ἀργυρολογίαι.

Ἀργυρολογίαι.

Ἀργυρολογέω, ῶ, F. ήσω, Pecunias posco & exigo, εἰσπράττω. Bud. Cõstruitur cum accus. Polyb. de Lacedæm. ὅτ' ἦναγ καθάπαξ φόρους μὴ τοὺς ὑπαιτίους ἀπαιτεῖν, ἀργυρολογεῖν δὲ πάντας τοὺς Ἕλληνας. Synes. Simplicio, ἐπὶ τοὺς ξένους οὐκ ἐᾷ ἀργυρολογεῖν, ἀργυρολόγησι δ' αὐτῶν τὰς πόλεις. HINC Ἀργυρολόγητος, Ad pecuniam colligẽdam institutus. 2. Maccab. 11, ἀργυρολόγητον ἱερὸν πεποίηται, Templum in pecuniæ quæstum habiturum esse.

C. Ἀργυρομιγής, ές, ὁ ἡ, Argento mixtus.

C. Ἀργυρόπιζα, ης, Argenteos pedes habens. Il. α, Ἀργυρόπιζα Θέτις, i. λαμπρόπους. ἀπὸ μέρους ὅλον καλεῖ. πίζα γὰρ ὁ πους. vt habet schol. Eust. allegoricè dictã ait, quoniã αἱ πίζαι maris, i. extremitates propè littus, ἀργόρεαι sint ὡς δῆλον ἐκ τοῦ: interiora verò nigriora. vel καλλίστυρος, ἢ ἡ παρ' Εὐριπίδῃ ἀβρὸν βαίνουσα παλαιστικῷ ποδί. vel κόσμον λαμπρὸν περὶ τὰς ὠὰς τῆς ἱματίου ἔχουσα.

C. Ἀργυρόπους, οδος, ὁ ἡ, (q. d. Argẽteos pedes habes. Ath. lib. 5, πάντας δ' ἔξης ἐπόμπευον ἐν χρυσόποσι μὲν φορείοις ὀγδοήκοντα γυναῖκας, ἀργυρόπους δὲ πεντήκοντα, Lecticis cũ pedibus argenteis. Cam. Sic & κλῖναι ἀργυρόποδες. Ἀργυρόπους δίφρος (inquit Harpocr.) ὁ Ξέρξου, ὃς αἰχμαλώτου ἐπικαλεῖτο, ᾧ οὐ καθῆκόμβος ἐδιάρει τῶν ναυμαχιῶν αἰτήσαντος εἰς τὸν παρόντα τῆς Ἀθηνᾶς.

C. Ἀργυροπρᾶται in Pand. Græcis, vel Ἀργυροπρᾶκται) fortasse, ab exigendis venditarũ rerũ pretiis, dicti nũmularii, vt Bud. in Ann. in Pand. tradit, dicẽs eos non tã pecuniarum permutationẽ quàm maiorẽ negotiationẽ exercuisse: pecunias etiã eis custodiẽdas dari solitas, fœneratò interdũ, interdũ gratuitò: Romæ autẽ etiã auctionibus interueniisse, & pecunias ibi à licitãtibus stipulãtes, auctionantibus repræsentasse: & huiuscemodi argẽtarios publicã causam habuisse. Horum instar nunc terè esse apud nos qui vinarii venditores pecuariique dicũtur, & cetarii piscariique, operã negotiãtibus præbentes identidẽ cõmeantibus, ne in foro diu sedere cogantur & à singulis emptoribus pretia expectare.

Ἀργυροπρακτικὸς, οῦ, ὁ, Ad argentũ elaborandũ faciẽs. Hinc Ἀργυροπρακτικὴ, videlicet τέχνη, Argẽtaria. ἀργυροπρακτικὴν ἐργάζεσθαι, Argentariam facere, vt ex Cic. interpretatur Bud. in Comm. Ἀργυροπρακτικὰ ἐργαστήρια, Argentariæ officinæ. Argentarias absolutè vocat Plautus.

C. Ἀργυροπωλέω, ῶ, F. ήσω, Pecunia numerata vendo. Bud. ex Polybio, lib. 3, ἀργυροπωλήσας δὲ τὰς πόλεις, καὶ πωλήσας πολλῶν χρημάτων.

C. Ἀργυρόπωλος, ου, ὁ, Argenteũ arcũ habẽs. καλλίτοξος. Hes. λαμπρότοξος, Eust. Il. φ, Ὣ πόποι, ἀργυρότοξε Διὸς τέκος.

C. Ἀργυροφάλαρος, ου, ὁ ἡ, Argẽteis phaleris ornatus. Athen. lib. 5, in Antiochi põpa, ὡς [ἱστόρηκε] οἱ μὲν πλείους ἦσαν χρυσοφάλαροι καὶ χρυσοτρίαινοι, οἱ δ' ἄλλοι ἀργυροφάλαροι.

C. Ἀργυροφεγγὴς, ους, ὁ ἡ, Argẽto splendes. Epigr. lib. 2, — ἐν ἀργυροφεγγεῖ λιμῷ Fame quam afferebant lances argento splendentes (i. argenteæ) vtpote cibo vacuæ.

C. Ἀργυροχάλινος, ου, ὁ ἡ, Argenteis frenis ornatus.

C. Ἀργυροχόος, ου, ὁ, Argenti fusor, Faber argentarius.

C. Ἀργυρωνέομαι, ἀργυρολογῶ, ὠνὴ τῷ παρεπομένῳ. Hesych.

C. Ἀργυρῳδίγχη, ης, ἡ, Argentangina. Argentaria angina. Bud. Ea Demosthenẽ, quum pecuniis corruptus in cõcione synanchen excusasset, laborare quidã dixerunt. Vide Gell. lib. 11 cap. 9, & Bud. in Pand. & Eras. in Chiliad.

C. Ἀργυραμοιβὸς, οῦ, ὁ, Nũmulari⁹, Argẽtari⁹. ὁ κέρμα ἀντὶ ἀργυρίου ἀλλασσόμενος, ὁ τραπεζίτης, ὁ ἀργυροπράτης, κολλικτήριος, Suid. HINC Ἀργυραμοιβικῶς, adu. Nũmulariorũ more.

C. Ἀργυράσπιδες, οἱ, Argenteis parmis insignes. Bud. Ἄγημα τῶν ἀργυράσπιδων ἐπὶ Ἀλεξάνδρου, Hesych. Horũ mẽtionem facit Athenæus lib. 12, in nuptiis Alexandri magni.

C. Ἀργυρηλάτης, ου, ὁ, Argenti cusor. ἀργυροκόπος, Hes.

C. Ἀργυρίππη, ης, ἡ, (q. d. Argẽteos equos habens) vrbis nomen à Diomede conditæ. Suid.

C. Ἀργυρώνητος, ου, ὁ ἡ, Argẽto emptus, Venalis, Venaliti⁹, Emptiti⁹. οἰκέτης ἀργυρεῖος ἀργυρᾶς, Hes. δοῦλος Suid. apud quẽ legitur etiã ἀργυρώνη. Plut. pellices ἀργυρωνήτους vocat emptitias. At ἀργυρώνητός σοί ἐστιν apud Eurip. est Mancipium tuum, Emptitius tuus seruulus.

C. Ἀναργυρος, ου, ὁ ἡ, Argẽto carens, Pecuniis destitutus. Pecunias non habens, etiamsi ei aliarum facultatum

copia ſuppetat. Suid. Plato De leg. 3, πολλάκις δ' οὐκ ἄν ποτ' ἐχθίονται ἄχρυσοί τε καὶ ἀνάργυροι ὄντες. Sic Athen. lib. 6, καὶ ὡς τῆς Ὀμπυβασιλείας, ἀνάργυρος, ἔτι δὲ ἄχρυσος ἰδιώτευσας.

C. Ἐπάργυρος, ν, ὁ καὶ ἡ, Inargentatus, vt Plinius loquitur. ἐπηργυρωμένος, vt apud Athenæum legitur. κλίνας ἐπαργύρους dixit Herodotus de Delphicis donariis loquens. Heſychio autem ἐπάργυρος eſt etiam μισθωτός.

C. Καπάργυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inargentatus, Argenteus. Athen. l. 4, Dipnoſ. καὶ τῷ ἄφοδον τοῖς μὲν ἐξιώμασι, φορεῖα σὺν τοῖς κομίζουσι· τοῖς πλείοσι δὲ, καταργύροις σκυτίναις κεκοσμημένοις ἵπποις, Id eſt, Bud. interprete, Partim equos inſtratos argenteis ephippiis referebant.

C. Παναργυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Totus argenteus, Heſych. Ex ſolido argento conſtans.

C. Πολυάργυρος, ου, ὁ ἡ ἡ, Multum argenti habens.

C. Ὑδράργυρος, ου, ὁ, Argentum viuum. Metallū eſt (inquit Gorræus in Definit. med.) in argentifodinis naſcens, album, aquæ inſtar liquidum, & valde mobile. paulo pòſt quum duo eius genera poſuiſſet, addidit, Nomē enim ex aqua & argento ductum eſt, quòd argenti quidem colorem referat, nec tamen vt argentum vno loco conſiſtat, ſed aquæ modo diffluat. ob id ab Ariſtotele ἄργυρος ὑγρὸς dicitur, quod nomen Alex. Aphrodiſeus ὑδράργυρον interpretatur. Verùm Plinius purum illud & natiuum nominat argentum viuum: factitium autem illud ex minio, hydrargyrum, diuerſis verbis diuerſas res ſignificari putans. Hæc ille, apud quem plura reperies, & apud Dioſcor. lib. 6, cap. 19, Theophraſtum, περὶ λίθων, Plin. lib. 33. cap. 8.

C. Ὑπάργυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Subargenteus, In quo argentum mixtum eſt, Bud. Euripid. ὑπάργυρος χθών, propter metalla. Polluci verò κίβδηλος eſt. At Heſych. ὑπάργυρον τὸ κιννάμωμον exponit.

C. Φιλάργυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Amans argenti, Cupidus pecuniæ, Auarus. Plut. De irac. ὀργιλώτατος γὰρ ὁ φιλάργυρος ἐστὶν εἰκοτόμων, ὁ χαιρίμβολος ἐστὶ φιλοπλοῦτον. Et φιλαργυρώτατος apud Xenophōn.

c. 2. Ἀφιλάργυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non amans pecuniæ, Non auarus.

Φιλαργυρία ας, ἡ, Argenti amor, Pecuniæ cupiditas, Auaritia. φιλοχρηματία, Heſych. ὑπόληψις τοῦ τὸ ἀργύριον καλὸν εἶναι. Plut. περὶ ἀδηλότ. ἀρ' οὐκ οἱ τῶν ὀπτασιῶν δεῖσθε τῶν φιλαργυρίαν ψεγόντων καταβοῶσιν.

Φιλαργυρέω ῶ, Pecuniæ auidus ſum. 2. Macc. οἱ δὲ φιλαργυρήσαντες, id eſt (vt Budæus interpretatur) Cupiditate pecuniæ ducti.

C. Ψευδάργυρος, ου, ὁ, Adulterinum argentum, quod iuſtam bonitatem non attingit. Vulg. lex. ex Strabone.

¶ Ἀργύρεος, ου, ὁ, Argēteus (vt χρύσεος ex χρυσὸς) vt ἀργύεος κρήτη apud Homerum Od. η & ο. Iliad. ε, — ἀργύεοι ῥοαί. Il. γ, Καλαὶ ἀργυρόσιν ὀπταυείοις ἀφετμαί. At in proſa per cōtractionem dicitur ἀργυροῦς (ſicut & χρυσοῦς) & in plurali ἀργυροῖ, ἀργυραῖ ἀργυρᾶ. Sic apud Athen. ἀργυροῦν ποτήριον, & ἀργυρᾶ πίνακος, & ἀργυραῖς Συρίαις, & ἀργυρᾶ κίστη: apud Plutar. ἀργυροῖς ἥλοις, & ἀργυραῖς λεκανίδας. Reperio tamen apud eundem Athenæum ἀργύρεον etiam ſicut & χάλκεον: lib. 2, καὶ εἰς χάλκεον ἢ ἀργύρεον ἄζηλος ἱστάμενον, ἢ τοιοῦτο ἰώδης. ‖ Heſychius vult ἀργύρεον ſignificare etiam Splendidum & pulcherrimum, item Splendidū & nitidum.

Ἀργυρία λιμός, ad verbum, Argentea fames, pro argēti penuria. ſequendo Heſychium, qui exponit ἀργυρίου απορίαν. At in Anthol. epigr. Argentea fames ſignificat famem quam famelico relinquunt appoſita vaſa argentea, ſed alioqui vacua, aut certè minimum cibi habentia. Locus eſt Anthol. epigr. lib. 2, pag. 186 meæ editionis.

Ἀργυρίας λόγχης μάχου καὶ πάντα νικήσεις, apud Suidā verſus hexameter prouerbialis, id eſt ad verbum, Argēteis haſtis pugna, & omnia ſuperabis. Vide quæ Eraſmus poſt Suidam de hoc prouerbio ſcribit, in horum verborum expoſitione, Argenteis haſtis pugnare.

¶ Ἀργυρόω ῶ ſ. F. ώσω, Argento, Deargento (vt χρυσόω, Deauro, Inauro) Budæus ex Plutarcho in Philopœmene: ſert καταργυρωθέντων ὅπλων καὶ χαλινῶν. Α Τ Ἀργύρωμα quanuis formam verbalis hinc deducti habeat, alienam tamen ſignificationem habet. nam ἀργυρώματα Bud. eſſe ait vaſa argentea in hoc Laertii loco in Arceſila, καὶ πρός τινας ἀργυρώματα λαβόντας εἰς ὑποδοχὴν φίλων. Idē alibi ex Polyb. & Athen. affert ἀργυρώματα pro vaſis argenteis, ſeu ornatu vel ſupellectile argentea. Quidam argentum menſile ex Vopiſco interpretantur. Lyſias ἀργυρώματα itidémq; χρυσώματα dixit, teſte Polluce.

Ἀπαργυρόω, F. ώσω. In argentum verto, hoc eſt Argēto mutō ſicut Ἀπαχρυσόω, ſignificat Auro muto. Bud. ex Artemidoro.

C. Ἐξαργυρόω, F. ώσω, Adæro, id eſt ære æſtimo. Bud. in Annot. poſt. in Pand. Ἐξαργυρώσας vulg. lex. apud Herodot. interpret. Qui in pecuniam redegit.

C. Ἐπαργυρόω, F. ώσω, Inargento, Argēto obduco. Athen. lib. 8, — ὀπτὰ πάντ' ἐμοὶ μὴ πολλ' ἄγαν, Μηδ' ἄχρια λίαν, μηδ' ἐπηργυρωμένα. Μέτρια δέ.

C. ΚΑΤαργυρόω, Vide in Ἀργυρόω paulo antè.

B. ΠΕΡΙαργυρόω, ῶ, F. ώσω, q. d. Circumargento, Argento circumobduco. Athen. lib. 11, ὀκτώματα ποιεῖν ἐξ αὐτῆς, ἐπὶ χείλη περιαργυρῶντας καὶ χρυσοῦντας.

Ἀργυρόω, (inquit Bud.) Argentum effodio, id eſt μεταλλεύω. Strabo, πολὺ δὲ ἀργυρεύονται ἰδιωτῶν οἱ πεῖραν ἡμέραις τέτταρσιν εὐζωϊκὴν ἐξαίροντες. HINC Ἀργυρεῖον, ν, τὸ, Argentifodina, (inquit Bud.) Strab. & Alciphr. 181, in fine. Sic & Xenophon, Νικίας λέγεται ὀπτατεῦσαι εἰς τὰ ἀργυρεῖα πολλὰ καὶ παλαιόν, quem præfiſſe argentifodinis. Ἀργυρεῖον exponitur etiam Argentarii officina, & Argētaria, ex Plauto.

Ἀργυρικὸς, ἡ, ὸν, Pecuniarius, Ἀργυρικὴ ζημία, Mulcta, Plut. in Solone. ἀργυρικὸς ἀγών, apud Athenæum lib. 12. Ἀργυρικὸν Argentatum etiam vulg. lex. ex Liuio interpretantur.

Ἀργύριον, ν. τὸ, χαμαικοῦν ὁ καὶ βιωτικὸν καὶ κοῖλον λέγεται. Heſychius idem quod Ἀργυροθήκη Polluci.

Ἀργυρίς, ίδος, ἡ, Argentea phiala: vt χρυσὶς aurea phiala. Χρυσὶς δὲ καὶ ἀργυρὶς, (inquit Pollux) φιάλαι μέν εἰσιν, ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τῆς ὕλης ἔχουσι. Creatur & ex Athē. lib. 11, pro hac ſignif. ‖ Ego autem apud eum reperiō lib. 3. Alexarchum quendam noua finxiſſe vocabula, ex quibus fuiſſe ἀργυρίδα pro drachma. ‖ Apud Suidam ἀργυρὶς ψῆφος. Heſychio eſt etiam λιθάργυρος.

Ἀργυρῖτις, ιδος, ἡ, vt ἀργυρῖτις ψάμμος, argentea arena, Dioſcorid. Sic ἀργυρίτιδες φλίζις, venæ argenteæ, Ariſtoteles. Ἀργυρῖτις, ſicut χρυσῖτις (inquit Suidas) ἡ ἐργαζομένη χρυσὸν ἢ ἄργυρον. In vulg. lex. ἀργυρῖτις terra ex qua effoditur argentum, Spuma argenti quæ in Sicilia fit, à candore quaſi argentea dicta.

Ἀργυρῖτης autem, ἀργυρίου (id eſt pecuniæ) ſignificationem habens, vide poſt Ἀργύριον.

¶ Ἀργύριον, ν. τὸ, Argentum, id eſt Nummi argentei. Et generaliter Pecunia, ex quocunque ſit metallo. Vnde ἀργύριον πωλῆσαι, & πωλῆσαι vel παρασκευὴν εἶναι ἀργύριον, vt in prouerbio παρασκευὴ ἡ κακὸς πάντα εἶναι ἀργύριον. Xenophon Pæd. 3, χρήματα δή, ἔφη, σοὶ ἔστω τοῖς ἡσυχίοις οἷς ὁ πατὴρ κατέλιπεν, ἴσθι, εἰς ἀργύριον λογιζόμενα, πλείω τῶν τεσσαράκοντα μνῶν. Plutar. in Galba, πρῶτον αὐτῷ πέντε καὶ εἴκοσι μυριάδας ἀργυρίου. Ἀργύριον pro Pecunia quæ debetur, Demoſtheni ſæpe in orat. aduerſus Timocratem, vt annotat Bud. Plurali etiam numero ἀργύρια pro ſing. ἀργύριον, apud Ariſtophanē & Eupolidem inuentū à ſe teſtatur Pollux. ‖ Ἀργύρια, Argentei numnii. Matth. cap. 26.

C. Ἀργυροθήκη, ης, ἡ, Argenti, id eſt pecuniæ theca, q. d. Repoſitorium argenti. Vide ἀργυροθήκη.

C. Ἀργυροκόπος, ου, ὁ, Argentarius. Pro hac ſignif. affertur ex lib. 4 Reg. cap. 12.

Ἀργυρόω, Flagito, vel aufero argentum. Exponitur & Cōcutio à Bud. in Comm. Et paſſ. Ἀργυρόομαι, Capturas facio, Nundinor, Lucror, Bud. ex Demoſth. Eodē ſenſu (ni fallor) dicimus *Faire argēt de tout*. Et Ἀργυρισμὸς, Capturarum conſectatio, Idem Bud. Dicitur autem eadem forma qua χρηματισμός.

ΑΠαργυρίζω, F. ίσω, Ære muto, id eſt vēdo, Themiſt. in Sophiſta, τὸν οἶνον ἢ τὰ ὄψα ἀπαργυρίζων. Eſt etiam Exigo pecuniam, in Pand. & Ἀπαργυρισμὸς, ῦ, ὁ, ibidem.

Ἀρσυείδιον, Pecuniola. Aristoph. δίδω μικρὸν ἀρσυείδιον δοῦλος ἀγοράσαι. A

ΑΡΔΩ, F. ῶ, Irrigo. Et Ἄρδομαι, Irrigor, vt Ibycus apud Athenæum lib. 13, καὶ δώσω σοι μυλίδι ἀρδόμαι ῥοαῖ οἰκ ποταμίᾳ. ‖ Ἄρδω, Potum præbeo, Aquor, vel Adaquo, Aquatum duco, vt Bud. interpretatur, a pud Herodot. καὶ ἄρσας τὸν ἵππον. Et Eustath. ex eodē affert ἤρδε τὸν ἵππον pro ἐπότιζεν.

Ἄρδμὸς, Irrigatio. Item Potus, vel potius ποτισμός, Aquatio. Iliad. ε, Ἐν ποταμοῖ, ἵνά τ' ἄρδμὸς ἦεν πάντεσι βοτοῖσι. Et Odyss. ν, — ἐν δ' ἀρδμοὶ ἔσταν παροίθε παρ' ἄκας. Sed vult Etymologistes ἄρδμὸς esse ab ἄρδω circunflexo. fuisse enim ἄρδμος scribendum ab ἄρδω barytono. ET Ἀρδμὸς pro eodem, Nicander apud Etymologicum: quod certè commodiùs ab illo ἄρδω circunflexo deduci constat, à quo & ἀρδίσασι apud Herodotum.

C. Νεαρδὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Nuper irrigatus. Iliad. φ, v. 352, Οἷς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς βορέης νεαρδέ' ἀλωὰ Αἶψ' αὐ ξυσσύῃ. Videtur autem & hoc compositum esse potius ab ἄρδω circunflexo.

Ἀρδάλιον, ι, τὸ, Vas in quo pecudes adiquātur. Vel potius, certa pars vasis quod κεφάλιον appellabatur. De illa voce lege Pollucē, Eustathium, Hesychium, Suidam. apud quem pro κεφάλιον, χάσμα, reponendum puto κεφαλίου χάσμα, ex Helychio & Eustathio. Constat autem ἀπὸ τοῦ ἄρδω deriuari. C

C. ΔΙ ἀρδω, ET ΕΠ ἀρδω, ET ΚΑΤ ἀρδω, pro simplici ἄρδω, Irrigo. Vtitur Arrianus verbo ἐπάρδω, quod & cæteris vsitatius est. Κατάρδω autem ex Aristophane citatur & metaphorica significe. pro Perfundo laudibus: in Acharnē. οὔτε ποιοῦργον, οὔτε κατάρδων, ἀλλὰ βίπτας δίδασκων. ITEM ΠΡΟΣ ἄρδω. vnde pass. Προσάρδομαι in vulg. lex. exponitur Irrigor & Alluor. D

¶ Ἀρδεύω, idem quod ἄρδω, Irrigo. Item Adiquo. In vulg. lex. citatur ex Theophrasto ἀρδευόμενα τοῖς ψυχροῖς, pro Adaquata frigidis. Et ἀρδευόμενος πρὸ ὕδατος, pro Aqua sub æstus, ex Gaza interpr.

Ἄρδησις & Ἄρδευσις, Irrigatio, vel Adaquatio. Vsitatiora hæc (ac præsertim ἄρδευσις) quam ἄρδμὸς.

ΑΡΚΕΩ, ῶ, (a quo Latinos suum Arceo sumpsisse facilè crediderim) Propulso. vt Il. ζ, Ἀλλά μ' ὔπνος ἔπειτα λυσιμελὴς ἔλαβεν. Sic & Il. ε, Ὅς οἱ ἔπαρ παιδὸς ἀπὸ χροὸς ἦρκε' ἑλέσθαι. Dixerat autem paulo antè, πυκινὸς δέ οἱ ἦρκει ἀπὸ ἕο. Vbi meminisse oportet eius quod ab Eustathio scribitur pag. 612, videlicet vbi additur accusᾶ ἄρον vel ἔμπαλιν, aliusve huiusmodi, tum esse plenum loquendi genus: at quum non additur, habere ellepsin: vt quum dicitur ἐπλάδησεν pro ἐπλάδησεν τὸ βίον. Soph. Aiace, Ἀλλ' οὐ γὰρ εὐλαξ' ἔστι γ' ἀρκέσαι, propulsare ab illo mortem. Ἀποσοβῆσαι τόδε, videlicet τὸ θανεῖν. hāc enim schol. expositionem sequor potius quàm alterā, εἰς τὸ ἀρκέσαι, τοῦ παῦσαι ὑπηρετῆσαι. Huc autem pertinet & illud ἀρκέσει quod ibidem à schol. exponitur κωλύσει, in hoc loco, — ὡς οὐκ ἀρκέσει Τόν μ' ἐν λίθοισι παῖσι κατξανθὲν θανεῖν. At vulg. lex. interpretantur, Vt non par esset futurus quin lapidibus totus discerptus interiret. ‖ Ἀρκῶ, Auxilior, βοηθῶ. (quæ significatio ex præcedente quodammodo pendet. nam qui malum aliquod à quo piam propulsat, ei opitulatur) vt Soph. Aiace, ἄρκεσόν μοι pro ἐπάρκεσον, quod est βοήθησον (inquit schol.) id est Opitulare. Sic ἀρκεῖν φίλοις, apud eundem. ‖ Sed & apud hunc ipsum ibidem, Οὐδ' ἔργα μείω χειρὸς ἀρκέσας ἐμῆς, à schol. exponitur non solùm δείξας & ποιήσας, sed etiam βοηθήσας, quarum expositionum nullā probare possum. nam illæ duæ priores sensum quidem aptum afferunt, sed inusitatam huic verbo dant signific. At postrema vult ἀρκέσας esse pro βοηθήσας, sed cui nouā & inusitatā μεταφορικὴν naturam tribuit. Existimo igitur sumendum potius pro Qui suppeditaui. vt ex ἀρκῶ significante Sufficio, fiat ἀρκῶ, eiusdem quidem significationis, sed μεταφορικώτερον. nā qui aliqua suppeditat, facit vt illa sufficiant. Durum tamen esse fateor Suppeditare cum huiusmodi accusatiuo: ideóque malim interpretari simpliciter, (extendēdo paulo latius significationē) Qui præstiterit. Sed ἀρκεῖν pro Suppeditare apud ipsum etiam Dem. fuisse putat Budæus. E

Ἀρκῶ apud posteriores scriptores, Sufficio, Satis sum. Item Par sum, Satisfacio. cum ὅτι, vel ὡς, habentibus accusatiuum: vel cum datiuo. Plato De rep. 2, πῶς ἡ πόλις ἀρκέσει ὅτι τοσαύτῃ τοιαύτῃ χρήσεται; Chrysostomus, οὐκ ἀρκῶ ὡς τοῦ τῆς ἁρμαξιᾶς ὄγκου. Synesius, κλέψας σαυτὸν ἀπὸ τῶν δημοσίων χρόνον ὅσον ἀρκέσει ὡς μάτην ὀπτωλῆς, Quantum satis esse possit ad scribendum epistolam. Apud eundem cum datiuo, πῶς ἀρκέσω μακίμοις ἐχούσαις σωίχμαις, Par esse potero solicitudinibus, vel Satisfacere solicitud. Sed & cum participio ex Chrysost. affertur οὐκ ἂν ἤρκεσαν ἀπολογούμενοι, pro Non sufficerent ad respōdendum. Sed & ex Soph. citatur ἀρκεῖτε μύων, pro Sit satis eum manere. ‖ Ἀρκεῖν res etiam dicitur, vt ἀρκεῖ μοι ταῦτα, Sufficiunt mihi ista, Ista mihi sunt satis. Herodian. lib. 4, ἅπαν γὰρ ἁλόντας τὴν ἑαυτῶν χώραν ἤρκει μόνον. Demosth. In Timocr. πότερον τίνος ἐστὶν ὁ νόμος κριτής, ἢ δεικνῦσιν ἀρκεῖν οἱ κείμενοι. Vnde τὰ ἀρκοῦντα, Quæ sufficiūt, Quæ satis sunt. Xenophon Præd. 8, ἐπιδεὶς τῶν ἀρκούντων ἐκτήσατο. Sic dictum est illud, Τὰ ἀρκοῦντα ἔχω. Sed ἀρκεῖ μοι ταῦτα exponitur etiam His contentus sum. Thucyd. καὶ οὐδὲ ταῦτά σοι ἄκοντι. Frequenter autem in hac significe. additur infinitiuus, vt Isocr. De pace, οὐκ ἤρκεσε δ' αὐτοῖς ταῦτα ἐξαμαρτεῖν. Interdum verò additur & μόνον, quod vacat. vt Xenophon Præd. 1, οὐ δὲ χωρία μόνον ἀρκεῖ σπείσασθαι. Quanuis autem ἀρκεῖ μοι ταῦτα reddatur His contentus sum, propriè tamen sonat Sufficiunt mihi ista, vel Satis sunt. quæ idem valent. At quum dicit Dioscorides πῖς ἐπὶ πάντων ἀκροῦσι τῇ χρήσει, ibi ἀκροῦσι de persona dictum, necessariò vertendū est Contenti sunt. Sed rarum est ἀκροῦσι ita positum (nisi me memoria fallit) potiusque dicitur ἀκροώμενοι, de quo mox tractabo.

Ἀρκῶ, Duro, Permaneo. Thucyd. lib. 1, ἐς ὅσα ἡσυχίαν οἱ πόλεις τῶν ἀνθρώπων ὅτι πλεῖστον ἀρκεῖν οἱ αὖ &c. Quam significationem esse potius compositi διαρκῶ, docebo vbi composita recensebo.

Ἀρκέομαι, οῦμαι, Sufficio, Par sum. Thucydides lib. 2, οὔπω γὰρ ἱκανοὶ τοσοῦτον ἀκροώμενοι ἀπεχρώντισε. Sed frequentiùs est pro Contentus sum, Acquiesco. Nam qui contentus est aliquibus rebus & acquiescit, illæ ei sufficiunt. Hinc particip. ἀρκεσθεὶς apud Plutarchum, ἀρκεσθεὶς πόποις. Et partic. præsens apud Apostol. ad Hebr. cap. 13, ἀρκούμενοι τοῖς παροῦσι. Interdum copulatur cum ἀγαπῶ, vt ἀγαπῶ καὶ ἀρκοῦμαι τοῖς διδηπτημένοις, Acquiesco arbitrorum sententia.

Ἀρκούντως, Aduerb. Sufficienter, Satis. Abundē. Thucyd. lib. 1, pag. 8, ὠφέλημα χρῆσιν αὐτῶν ἀρκούντως ἔχει Et ἀρκούντως ἔχειν, pro ἀρκεῖσθαι, Contentum esse. Apud Xen. tamē ἐπὶ μὲν ῥᾴστοις ὑπὸ τύχης εὑρεῖν ἀρκούντως χρώμενος, exponitur Qui rebus inuentu difficillimis contentus vtitur. q. d. Qui ita vtitur vt sit contentus. F

Ἄρκεσμα, ατος, τὸ, Auxilium. Hesych. in ἀρκές.

Ἄρκεσις, εως, ἡ, Auxilium, βοήθεια. Item Vtilitas, vt exponitur in hoc Soph. versu in OEdipo Coloneo, Τίς πᾶσι ἀνδρὸς μὴ βλάπτοντος ἄρκεσις; G

Ἄρκιστον, Antrum Idæ Creticæ, sic à Curetibus nominatū ab ἀρκέσαι significante βοηθῆσαι, quòd opem tulerit illis, quum Saturnum fugerent: eos videlicet occultando. Vide Xenionem apud Etymologicum. Ex cuius Xenionis verbis perperam intellectis annotatur ἀρκέσαι, pro Abscondere.

Ἀρκετὸς, ή, όν, Sufficiens. ἀρκετὸν, Sufficit, Satis est, in Anth. epigr. Habes etiam Matth. 6, & 10. Item 1 Pet. c. 4. ET Ἀρκετῶς, aduerb. Sufficienter, Satis. Hesych.

¶ Ἀρκὼ, Auxilium, Hesychius. Apud quem vide & alias significationes.

Ἄρκιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Propulsatorius, Vim propulsandi habēs. (cui significationi primum do locum, sequendo ordinem quem tenui in exponendo verbo ἀρκῶ) Nicand. Theriacis, Οἷσιν γὰρ πάϊκασται δίεσσαι ἄρκια νοῦσον. id est ἀποτρεπτικὰ καὶ βοηθητικά. At in fine Alexipharm. ἄρκιον exponitur βοηθητικὸν, item ὠφελιμώτατον. Suidas certè ἄρκιον exponit & ipse nō solùm ἱκανὸν, sed & ὠφέλιμον. Cui significationi affinem habet in hoc Oppiani loco, De venat. lib. 3, Κοῦπτ' ἐπὶ καπυλυγκὶδι σκέπας ἄρκιον ὕρῃ. Hic enim ἄρκιον σκέπας exponitur Idoneum tegmen. H

Ἄρκιος, Sufficiens. Anth. epigr. lib. 1, Ἀσπὶς οἰνοβάτας ἄρκιος ἡ Βρομίου. Sic exponitur & in hoc versu Hesiodi in Ergois, Μισθὸς δ' αἰδοῖ φίλῳ εἰρημένος ἄρκιος ἔστω. Sed potest & alia afferri, vt paulo pòst docebo. Ἄρκιον Eustathius appellari etiam scribit τὸ μίσθιον. | Ἄρκιος dicitur & de persona. estque ἄρκιος ποιεῖν qui sufficit ad faciendum, id est cui sufficiunt vires: & breuius, Qui facere potest. Apollon. Argon. 2, πᾶσι γὰρ ἄρκιός εἰμι. Sed & ἄρκιον apud Homerum itidem licebit sumere pro δυνατὸν, Il. β, — οὔ οἱ ἔπειτα Ἄρκιον ἐστὶν ἔπειτα φυγεῖν κῆρας θανάτοιο. Eustath. tamen exponit οὐδὲν οἱ ἔσται ἄρκιον, id est ἐπαρκέσει πρὸς τὸ φυγεῖν &c.

Ἄρκιος ab Hesychio exponitur etiam ἔπαρκος. quæ significatio fortasse conuenire possit illi Hesiodi versui quem paulo antè citaui: vt promissam mercedem iubeat esse ἄρκιον, id est ἔπαρκον, paratam. hoc est, non differri. Sic & isti eiusdem libri versui, Ὡς αὖ χρηίζων καὶ ἐς ὕστερον ἄρκιον ᾖσιν, aliquis fortasse illam Hesychii expositionem accommodare velit: sed hic ἄρκιον videtur posse simplicius sumi pro Quod tibi sufficiat, Quod tibi satis sit. In illo autem altero versu μισθὸς ἄρκιος itidem fortasse fuerit simpliciter Merces quæ satis sit, & qua contentus esse possit. Moschopulus dicit ἱκανὸς τῇ γνώμῃ αὐτοῦ.

Ἄρκιον, tanquam compar. gradus, ab eodem Hesych. exponitur etiam αἱρετώτερον. quæ expositio videri an conuenire possit huic loco, ex lib. 2 Epigramm. — τὸ μὴ ἐπαύσον ἠδὺ πόθῳσι Μίτρον, ἐμοὶ πάσης ἄρκιον ἀρετοσύνης.

C. Ἐπάρκιος, pro ἄρκιος. Epigramm. lib. 1, Πλοῦτον ἔχειν ἐθέλω τὸν ἐπάρκιον. vbi ἐπάρκιον lubenter exposuerim μέτριον (quam significationem τοῦ ἄρκιον etiam dat Eustath.) vt sit quod dixit Alph. Mitylenæus, αὐτάρκεις ἔχειμαι βίῳ.

C. ΑΝΤαρκέω, κῶ, Sufficiunt mihi vires ad resistendum, Par sum ad resistendum. Hoc propriè sonare puto αὐταρκῶ, sequendo significationem τοῦ ἀρκῶ. Sed & simpliciter pro Resisto videtur sumi. Sic apud Suidam quidam non nominatus scriptor, πρὸς τὰς ἀνδραποδίξεις αὐτάρκουν ἐμαυτῷ. vbi ille exponit ἐξίσχυον & ἠδυνάμην. Budæus autem vult αὐταρκεῖν esse Ad vltimum vsque obsistere, & non cedere, in hoc Platonis loco in epist. ad Dionysium, καὶ πρὸς σοῦ διϊσχυριζόμενος ὡς οὐκ οἷός τ' ἔσομαι αὐταρκέσαι τοῖς διαβάλλουσιν ἡμᾶς.

C. ΑΠαρκέω, κῶ, Sufficio. vnde ἀπαρκεῖ pro ἀρκεῖ, Sufficit, Satis est. ET Ἀπαρκὴς, Sufficiens. Hesych. ἀπαρκῆ exponit non solùm αὐτάρκη, sed etiam ἁρμόζοντα.

C. ΔΙαρκέω, κῶ, Sufficientes vires habeo, Par sum. Cum πρὸς, Luc. De luctu, διαρκεῖν πρὸς τὸ πένθος τὸ μέγεθος, Parem esse tam magno luctui, Esse ferendo tam magno luctui. Apud eundem, διαρκεῖν πρὸς τὸ δίψος. Simile illud διαρκέσαι πρὸς τὸν ἄθλον εἰ πάλαις. Rursus apud Luc. cum præpos. ἐν, διαρκεῖν ἐν ταῖς καμάτοις. Phalaris autem cum datiuo, διαρκῶ λύπῃ, Dolori ferendo sufficio. Sic autem & simplex ἀρκῶ cum πρὸς habente accusat. item cum solo datiuo eadem in significatione, antea annotatum fuit. | Διαρκῶ, Duro, Perduro, Permaneo. Luc. De hist. scrib. Ἀποσπᾷ καὶ ἐπὶ ἡμέρας διαρκοῦσι τοῖς πολλοί. Sic πρὸς ὀλίγον διαρκεῖν, Parumper durare. Et Plutarchus in Fabio, οὐ διήρκεσε τῷ βίῳ πρὸς τὸ τοῦ πολέμου τέλος, Nò permansit in vita. Vita ei vsque ab belli exitum non superfuit. Ex Luc. rursum affertur, διαρκῶ λέγων pro Pergo dicere.

Διαρκῶ, pro Suggero. vt διαρκεῖν τοῖς γεωργοῦσι citatur ex Plut. in Solone, pro Suggerere victum agricolis. Et ex Æsopi fabulis, διαρκεῖν εἰς ὁδὸν pro Suppeditare. Itē ex Isocrate, ἵνα εὐδοκιμῇς ἅμα καὶ διαρκῇς, pro Vt pariter laudem consequaris, & facultates suppeditent. Sed alii cum διαρκῇς repetunt εὐδοκιμῇς, hoc sensu, Vt tibi gloriam compares, & partam quamdiutissimè conserues.

Διαρκὴς, ἐος ὁ καὶ ἡ, Sufficiens, Abundè instructus, Qui satisfacere potest. Theophr. De caus. plant. lib. 2, διαρκὴς εἰς ἄμφω ἡ φύσις, vtrique parti natura sitis facere potest. Plutarch. in Solone, πρὸς ὕδωρ οὐ πάντα μοῖς ὄντα ἀναλώσιμα ἢ χώρα διαρκής. Item, τὰ ὁπωσοῦν διαρκῆ, Quæ satis esse possint. Rursum Plutarch. in Fabio, ὁ χρόνος ὃν κατανάλωσε πρὸς τὸν πόλεμον διαρκὴς εἰς ἅπαντα. | Et pro Durans, Perdurans. Gal. ὅσα σφοδροποίησαν καὶ διαρκεστέρους τὴν ἰσχὺν τοῖς σώμασιν ἢ σύμμετρος θερμασία παρέχει. Sic apud Luc. διαρκέστερα δὲ διαρκέστερα, quæ diutius durāt. Ex Hermogene affertur & τὸ διαρκὲς substantiuè pro Continuatio.

Διαρκῶς, Sufficienter, item Perseueranter. Ælianus, καὶ ἔτι μᾶλλον τῇ πολιτικῇ διαρκῶς ἐνεκαρτέρει. Xenoph. ῥᾴστη ζωὴ δὲ εἰς τὸ γῆρας διαρκέστατα. In vtroque autem horum loco rum perseuerandi & perdurandi signific. habet: ideóque malè in vulg. lex. illic διαρκῶς Sufficienter, hic διαρκέστατα Sufficientissimè exponitur.

Διάρκεια, vt ἐκ τοῦ διάρκειαν τῷ πνεύματος apud Hermog. Id est, tempus quo durare vnus spiritus potest eius qui aliquid pronuntiat. Sunt qui continuationem interpretentur.

C. Ἐξαρκέω, κῶ, Sufficio, Sum satis. Xenoph. Ἐξαρκέσει μοι ὅτι τις ἀγαθοὺς παῖς ψυχὰς ἢ αὐτὸς ὑπεσήμην. Et apud Euripid. Τάδε ἐξαρκεῖ πόσει, Hæc sunt satis marito. (In vulg. lex. tamen, Hæc probātur marito.) Cum πρὸς aut εἰς Aristid. οὐκ ἐξήρκουν εἰς αὐτοπάλων μέρος. Dioscor. lib. 5. εἰς πικλίαν ἐξαρκεῖ. Et cū infinit. vt ἀρκῶ. Antipho, καὶ οὐκ ἐξήρκεσεν αὐτῷ ὅσα τε καὶ πλείω τὴν πόλιν ἀδικῆσαι, Non satis illi fuit, Nō cōtentus fuit. | Ex Xenoph. autē affertur, ταῦτα ὁ φίλος πρὸς τοὺς φίλους ἐξήρκεσεν, pro Hæc amicus amicis abunde suppeditauit.

Ἐξαρκούντως, Sufficienter, Satis, Quantum satis est, Abunde. Isocr. ἐξαρκούντως διδόντων. Vbi Bud interpr. Plenè.

Ἐξαρκὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Sufficiens. ἐξαρκῆ ἀρκοῦσαι, Hesych.

C. Ἐπαρκέω, κῶ, Propulso, Hom. Iliad. β, — εὖδέπι οἱ τόγ' ἐπὶ κῆρ λυγρὸν ὄλεθρον. Sic Apoll. Arg. 2, ἐπαρκέσαι καπέτην, Ærumnam propulsare, Defendere ab ærumna. Et pro Opitulor, Opem fero. Sophocl. σοί τοι μόνον δίδορκα παίδων ἐπαρκέσοντα, opem laturum. Eodem modo Euripid. in Hecuba, τέκνοις ἐπαρκεῖν. At in Oreste, cum accusatoris loco datum, εἰ σοι μὴ ἐπαρκέσω. | Ἐπαρκῶ, Suppedito, Suggero (quibus verbis subest auxiliandi significatio) Aristot. Ethic. 6, οἱ δ' ἐν πλουτοῦσι τὰ δυνατὰ ἐπαρκεῖν πᾶσιν ὅσοι οἱ πάσχοντες δέονται. Sic Xenoph. ἐπάρκει μοι ὁπόσον ἐδυνάμην φέρεσθαι. Et cum Attico genitiuo apud eundem, πᾶσιν ἀβρόως ἐπαρκεῖ ἑαυτοῦ. Sic Aristot. Ethic. 9, ἐπαρκεῖ τοῖς ἐνδεέσι τοῖς γνωσθεῖσι. Interdū cū solo datiuo, ἐπαρκεῖν τοῖς δεομένοις, Subuenire egenis, vt Aristoph. Pluto, Isocr. & Demosth.

Οὐκ ἐπαρκεῖ πρὸς τὴν χεῖρ, Alex. Aphrod. Non sufficit venter ad concoquendum, Non sufficientes vires habet. Et breuius, Non potest.

Ἐπαρκούντως, Sufficienter, ἐπαρκούντως μοι, Sophocl.

Ἐπάρκεια, Auxilium, Eurip. Hecuba, Καὶ δεῦτε νῦν ἡμᾶς εἰς ἐπάρκειαν καλεῖν. | Apud Polyb. sæpe pro suppeditatione, vt lib. 5. ἐκ τῆς ἐκείνων πρὸς πάντα ἐπαρκείας ἀφαιρεθησόμενον. Exclusum ir: commeatu qui inde suppeditabatur.

Ἐπάρκιος, Auxiliator. Sed ab Hesychio ἐπάρκιοι exponitur non solùm βοηθοί, sed etiam ἔμπυροι, si mendum non est. | At ἐπάρκιος cum solo ι, pro sufficiens, vide post Ἄρκιος

C. Επαρκὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Sufficiens. ἐπαρκεῖς, αὐτάρκεις, Hesych.

C. ΠΡΟΣαρκέω, κῶ, Auxilior, Opem fero, in vulg. lex. Sed quū exponatur per προσβοηθῶ, inclusam habebit motus significationem vt sit Auxilio venio, Ad opē ferendam venio.

C. Αὐταρκὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Sufficiens, (q. d. Sibi sufficiens, vel Per se sufficiens) sufficiētes ad aliquid vires habēs. Aristot. De mundo, ὅταν τὸ πνεῦμα χαλῶσιν μὴ αὐτάρκεις, Quū spiritus impar quatiendæ terræ fuerit. Sic cum infinitiuo apud Herodor. lib. 8. αὐτάρκεις ἰσομάχους αἱρεῖσθαι τοῖς ὁπλιτεύουσιν. Et Thucyd. lib. 2 pag. 64, dixit, σῶμα πᾶν αὐτάρκες τὸ μηδὲν διαφέρειν πρὸς αὐτὸ, ἰσχύος πέρι ἢ ἀσθενείας: declarans nullum corpus resistere morbo potuisse (Quod Valla non intellexit, vt ego in mea editione Latina docui.) Eadem constructione dixit Basil. in epist. ad Naz. καλύμματα τοῦ σαρκὸς πρὸς χειμῶνα καὶ θέρος αὐτάρκη, Frigori & æstui obsistere valens. q. d. Satis virium habens aduersus frigus & æstum. Rursum Thuc. illo eodem libro dicit, καὶ τὴν πόλιν τοῖς πᾶσι παρεσκευάσαμεν καὶ ἐς πόλεμον καὶ ἐς εἰρήνην αὐτάρκεστάτην, Rebus omnibus instructissimam, vel Ita vt ei abundè suppetant omnia. Sic & αὐτάρκης πρὸς ἀρετὴν exponitur Satis instructus ad virtutem suopte ingenio. Quo etiam modo exponitur apud Xenophontem, μηδὲ ἄλλου προσδεῖσθαι, ἀλλὰ αὐτάρκης τοῦ πρὸς τὸν πόνον γενέσθαι.

Αὔταρκης dicitur de re, Quod satis est, Quod sufficit, Quo quis contentus esse possit. Sed & de persona dicitur αὐτάρκης: éstque αὐτάρκης Qui contentus est eo quod habet, Qui sufficere sibi putat quæ habet. De re dictum: vt Herodot. lib. 8, ὅτι τοῖς μὲ πάντα αὐτάρκη ἐστὶ, ἡ καὶ ὀλίγα πλέον πολυχρονίην. Idem lib. 7, ἃ δὲ μικρὰ καὶ ὀλίγα πρὸς αὐτάρκη τῷ ἀνδρὶ βουλόμενος ἔπεμπε. id est, minora quàm vt ipsius cupiditati satisfacerent, Pol. interpr. Apud Gal. ὅσον αὔταρκες, Quantum satis sit. De persona autem dictum αὐτάρκης significat (vti dixi) eum qui suis contentus est, Qui est sua sorte contentus. vt quum dicitur, μόνος ὁ αὐτάρκης πλούσιος ὁ αὐτάρκης. quod vulgò nostrates dicunt, Il n'est richesse que de contentement. Sed αὐτάρκης dicitur etiã Qui habet quo contentus esse possit, Qui habet quæ sufficiant. Vnde opponitur αὐτάρκης & ἀνδεής. vt apud Aristot. Eth. 10, ἀνδεὴς γὰρ ἀνδεὴς ἡ εὐδαιμονία, ἀλλ' αὐτάρκης. Sic apud Philonem De mundo, αὐτάρκης & προσδεὴς opponuntur. Ex Xenoph. affertur, ὃς τις δὲ ταπρὸς ὢν, καὶ μὴ αὐτάρκης ᾖ, pro Copias non habet sufficientes. Sed & cum genitiuo, vt αὐτάρκης τῶν ἐόντων. Aristot. OEcon. 2, Satis habens agri. ¶ Verum αὐτάρκης Bud. interpretatur etiam, Qui sibi satis esse potest, in hoc Laertii loco in Aristippo, τοὺς δὲ σοφοὺς, αὐτάρκεις ὑπάρχοντας, καὶ δεῖσθαι φίλων. Idem αὐτάρκης interpr. Modico contentus, in hoc eiusdem Laertii loco, de Socrate loquentis, αὐτάρκης τε ἦν καὶ σώφρων. Et hoc eiusdem de Xenocrate, ᾧ δὴ καὶ αὐταρκήσασθαι ἔδωκεν.

Αὔταρκες videtur etiam dici τὸ μέτριον, mediocre. Ac certè ita accipio in hoc Alphei Mitylenæi versu, libro 1 Anthol. epigramm. Αὐτάρκους ἔσχον μοῖραν βίου Μακεδόνος. quem conuenire existimo cum eo quod in alio eiusdem libri loco dicitur, πλοῦτον ἔχειν ἐθέλω τὸ αὐτάρκιον. Sed & τὸ αὔταρκες substantiuè pro mediocritate seu frugalitate alicubi me legere memini. Budæus autem, postquam dixit αὔταρκες significare μέτριον, id est eum qui sit frugi, siue eũ qui sibi sufficere nouit, ex Luciano affert hunc locum, (vbi τὸ αὔταρκες substantiuè itidem ponitur pro αὐτάρκεια) Ὁρᾷς μοὐ τὸ μέτριον καὶ αὔταρκες τῆς οὐσίας.

Αὐτάρκως, Aduerb. Satis, Sufficienter. vt αὐτάρκως ἔχω, Tantum quantum mihi sufficiat. Herodian. l. 3, ὡς ὁ αὐτάρκως ὥρᾳ αὐτῷ πρὸς τὸν πόλεμον διατρίβειν.

Αὐτάρκεια, ας, ἡ, Animus sua sorte contentus. Exponitur & Frugalitas, (quam significationẽ & τὸ αὔταρκες substãtiuè posito dedi paulo antè) in hoc Polybii loco, ἄξιος μὲν ἐπαινεῖσθαί τι καὶ θαυμάζεσθαι, μᾶλλον δὲ τῆς αὐταρκείας τοῦ βίου.

Αὐταρκέω, κήσω, Sufficio, Satis sum, vt in vulg. lex. exponitur. Αὐτάρκησε, Duro, id est Non deficio, Budæus ex Gaza. Fortasse autem significat etiam Animo sum sua sorte contento.

C. Ζωαρκὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Vitæ auxilians, & vitam adiuuans, Vel, Ad vitam sustentandam sufficiens. vnde ζωαρκὲς πνεῦμα, apud Nonnum exponitur Vitalis spiritus: & ζωαρκὴς μῶλος, Viuifica oratio, Alma oratio.

C. Ὀλιγάρκης, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Paucis contentus, Modico contentus. Vnde etiam exponitur Frugalis, vel Homo frugi. Et τὸ ὀλιγάρκες substantiuè, Contentum esse paucis, Animus paucis contentus. Luc. τοῦ ἥδεσθαι χαρόντων κατηγορῶν, καὶ τὸ ὀλιγάρκες ἐπαινῶν. ET Ὀλιγαρκία siue Ὀλιγάρκεια, idem. Greg. θαυμαστὸν ἡ ἐγκράτεια καὶ ὀλιγαρκία. At in vulg. lex. mendosè ὀλιγαρία redditur Penuria cibi, quum hæc significatio sit vocabuli ὀλιγαρία.

C. Παναρκὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Vndequaque sufficiens, vel sufficientes vires habens. Suidas autem παναρκέος exponit. Magni & potentis: & πάνυ παναρκέος vult esse τοῦ παντοχῆ κάμπτοντος. quæ expositio vim afferre verbo ἀρκέω mihi videtur.

C. Πολυαρκὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Ad multa sufficiens. Vel Multum sufficiens. Item, Diu durans, Pertinacis vsus, inquit Bud. afferens ex Luciano, ἐπὶ τὸ πολυαρκὲς τῆς τεχνίας. In vulg. autem lex. πολυαρκέστατον τῶν ἀθλητικῶν γυμνασίων ex Galeno citatur pro Vberrima omnium exercitationum. Quæ interpretatio non placet. ¶ AT Πολυάρκης, proprium nomen cuiusdã Lacedæmonii Plut. in Pericle.

C. Ποδάρκης, non Ποδ' ἀρκὴς (ideóque à superioribus separatum) Pedibus sufficientes vires habens, Pedibus satis valens [videlicet ad euadendum aut ad persequendos hostes, vt scribit Etym.] Vnde exponitur etiam, Pedibus celer, ab Hesychio. Vox est poetica.

Ἄρκτος, ὁ καὶ ἡ, (vel Ἄρκος, de quo infrà) Vrsus, vel Vrsa. Luc. in Demonact. τὸν ἢ κυνηγὸν ἢ ἄρκτον ἢ λέοντα φιλοσοφοῦντα. Est etiã nomẽ piscis apud Aristot. & Oribas. quem interpretes Latinè Vrsam vocant. ¶ Est præterea signum cæleste quod Latini Septentrionem, Vrsam, & Græci à similitudine ἅμαξαν etiã, i. currum, vocant. Eustath. dicit hanc fuisse filiam Lycaonis, nomine Callisto: eámque ob amoris cum Ioue commercia à Iunone in vrsam conuersam, atque à Diana iaculo confectam, à Ioue eius miserto inter astra relatam. Aliter fabulam narrant Arati & Hesiodi scholiastæ, quos consule. Il. σ, Ἄρκτον δ' ἣν καὶ ἅμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν. Duæ autem sunt vrsæ. quarum maior Helice, minor Cynosura appellatur. Accipitur verò etiam pro parte orbis septentrionali: vt apud Herod. lib. 2, διήκει μέχρι καὶ εἰς τὰ βόρεια ἔθνη, ἃ δὴ πρὸς πάντας τοὺς ἄρκτους τοὺς ὑπὲρ Ῥωμαίους οἰκεόντων ἐστίν.

c C. Ἀρκτοφύλαξ, ακος, ὁ, Vrsæ custos. De quo Aratus, Ἀρκτοφύλαξ τὸν ῥ' αὖθις ἐπαλείουσι βοώτην, Οὕνεκ' ἀμαξαίην ἐπαφώμενος ἔδεται ἄρκτου. Quos versus sic Cicero reddidit, Arctophylax, vulgò qui dicitur esse bootes, Quod quasi temone adiunctam præ se quatit vrsam. Arati scholiastes dicit hunc esse Ἀρκάδα (quem & Eustath. ab ἄρκος, pro ἄρκτος dictum vult) Callistûs ex Ioue filium: qui vnà cum matre à pastore cui nutriendus traditus fuerat, interfectus, à Ioue vnà cum matre inter sidera sit collocatus.

D C. Ἀρκτοῦρος, υ, ὁ, ad verbum, Vrsæ cauda. Stella est (inquit Seruius) post caudam maioris vrsæ posita. vnde Arcturus dicta est ἀπὸ τῆς οὐρᾶς καὶ ἄρκτου. Arat. — ὑπὸ ζώνη δέ οἱ [ἀρκτοφύλακι] ὠκὺς Ἐξ ὄψιν ἀρκτοῦρος ἐλίσσεται ἀμφαδὸν αἰεί. quod Cicero sic vertit, Huic autem subter præcordia fixa videtur Stella micans radiis, Arcturus, nomine claro. Huic scholiastes Hesiodi tribuit quod Arctophylaci attribuit scholiastes Arati. ¶ Est etiam herbæ nomen quæ alio nomine ἄρκιον dicitur. de qua Dioscor. lib. 4, cap. 6, Gal. l. 6 Simpl. Plin. lib. 27. c. 5.

E C. Ἀπαρκτίας, vide in Ἀπαρκτίας post Ἄρκος.

Ἀρκτῖνος, ου, ὁ, Vrsinus. Ἀρκτῖνον στέαρ, Vrsinus adeps.

Ἀρκτῖνη, ης, ἡ, Vrsina, videlicet pellis. Subintelligitur enim substantiuum nomen δορά, vt in λεοντῆ, ἀλωπεκῆ, & similibus.

Ἀρκτικὸς, ή, όν, Septentrionalis. vt πόλος ἀρκτικός. AT Ἀνταρκτικὸς, septentrionali oppositus.

Ἄρκτος, υ, ὁ, Arctous, Septentrionalis. Herodot. lib. 2, λέγει τῆς ἀρκτίης θαλάσσης ὅτι τῇ μεσημβρίαν βλέπουσι δῆκον.

Ἄρκτυλοι, vide paulo pòst in Ἄρκιλοι.

F C. Ἀρκτύω, F. σω, In vrsæ occisæ honorẽ (vel simpliciter in eius memoriã) virgines Dianæ cõsecro. Et ἀρκτεύμεναι παρθένοι, virgines quæ ita cõsecrabantur. Nã pestẽ quæ ob interfectã vrsam Dianæ sacrã in Attica grassabatur, nõ prius cessaturã respõdit oraculũ, quam compellerẽt virgines τῆς παλαιπαίσης ἄρκτου ἀρκτεύειν. Sed & ipsæ puellæ ἄρκτοι vocabantur. Vide Harpocr. Suidã & Hesych. itẽ Pollucem: necnon Cælium lib. 26 cap. 19, qui & Libanii testimonium affert. HINC Ἀρκτεία, Illa consecratio virginum Dianæ. ἡ τῶν ἀρκτευομένων παρθένων πάλη, Hesych. sed posito πλάτη pro πλάτη. ET Ἐξαρκτύειν Occidere, in vulg. lex.

G ¶ Ἄρκος pro Ἄρκτος non dici, quanuis ex cuiusdam grammatici autoritate tradat Eust. & alicubi afferat exemplũ ex quodã comico, qui vt risũ moueret, τ exemerit: ψιλόν δέ, καὶ καλῶ τὸ ἄρκτον ἄρκον: in multis tamẽ deriuatis abiectũ esse τ ostẽdit. Etym. verò ἄρκος primariò ab ἀρκέω deriuatũ vult, deinde τ insertum: etymologiæ autem ab ἀρκέω rationem addit, quoniam ἐπαρκεῖ ἑαυτῷ, & hyemem transigit sine congesto victu.

H C. Ἀπαρκτίας (sic enim euphoniæ gratia scribi ex Rhetorico lexico docet Eustath.) seu Ἀπαρκτίας, ου, ὁ, Ab vrsa seu septentrione flans ventus. Gell. l. 1, cap. 22, Latinè Septentrionarium vocat, obiectum directúmque in Austrum. Aristot. De mundo, τοῦ βορείου ἰδίως ἀπαρκτίας καλεῖται ἀπὸ τῆς πόλου καὶ τῆς μεσημβρινῆς πλαγίου.

Ἄρκιος, ᾱ, ὁ καὶ ἡ, Septentrionalis. vt ἄρκιος πνοή, Eustathio, ἡ τῶ ἀπαρκίου, Flatus Septentrionarii venti. Citat verò hoc ex quodam exemplum, ᾧ μιὰ πνοὴ πλάζει καὶ καταψύχει πνοὴ ἄρκιος ὡς, ταύτην αἰσθάνεις μόλις.

Ἄρκειος, ᾱ, ὁ, Vrsinus. idē quod Ἀρκτῶος. vt λίπος ἄρκειον, Vrsinus adeps.

Ἄρκιλοι, οἱ, Vrsorum catuli, ἢ τοὺς ἄρκτων ἢ γε ἄρκων τοὺς σκύ. ita Eustath. qui alibi σκύμνους quoque appellat. Notandum verò est, apud Pollucem scribi Ἀρκτύλοι ab ἄρκτος, cum υ.

ΑΡΚΥΣ, υος, ἡ, Rete. Xenoph. Cyneget. πρὸς δὲ ἄρκυς Φασιανοῦ ἢ Καρχηδονίου λεπτοῦ λίνου καὶ τὰς ὀθόνας & τὰ δίκτυα. Et οἱ δὲ πρὸ τῆς ἄρκυσι, Retia seruantes, vt Bud. interpr. Pollux vult ἄρκυς magnitudine inferiores esse quàm δίκτυα & ὀθόνας, μακρυφάλῳ autem κρύμμα similes. Eustath. ex Paulaniæ autoritate ab ἄρκυς proximè præcedente deriuatū vult, addens ab Atticis aspirari. Suidas verò vel ab ἕλκω, verso λ in ρ, vel ab σκεπάζω, vel ab ἔσχατον τὸ καλύπτω. Ἄρκυς Hesychius exponit etiam μεσόπυλον: & in plur. Ἄρκυα δίκτυα, λίνα.

Ἄρκυς, Reticulum, Ornamentum muliebre. Hesych. γυναικεῖον κεκρύφαλον vocat. Vulg. lex. interpr. etiam Caliendrum, Vitta.

C. Ἀρκυοστασία, ας ἡ, Retium tentio, ἢ δικτύων στάσις, Pollux. Ἀρκυοστάσιον autem, ᾰ, τὸ, vel ἀρκυοστάσιον, Locus in quo tenduntur retia, τόπος ἐν ᾧ ἵστανται τὰ δίκτυα, Pollux. Xenophon Cyneget. ἵνα ἐὰν ἡ πλησίον τὸ ἀρκυοστάσιον τῆς ζητησίμου, μὴ φοβῆται ἀκούων ὁμοῦ τὸ φόβητρον ἐὰν ἢ ἀπ' ἀνθρώπων πολύ, ἢ ὅπου κωλύει τοῦτο καὶ θῆραι πτηνῶν καὶ τετράπους τὰς ἀρκυοστασίας. Quo in loco notandum est Florentinam editionē habere ἀρκυοστάστον pro ἀρκυοστάσιον. Bud. tamen ἀρκυοστάσιον legit in Comm.

C. Ἀρκυόστατος, ᾱ, ὁ, q.d. Retium tensiuus. Euripides Oreste, Τοῖς δ' [ἐδόκει] ἀρκυστάτοις Μηχαναῖς ἐμπλέκειν Παῖδα Τυνδάρεω, ἐπεὶ ὁ μισῶν ἔφυσε δράκων, Irretientibus machinis. ἀφελκύσαι δὲ λίνα ἐμπλέκειν ἢ ἐμβάλλειν τῷ Ἑλένῃ, ἢ εἰς ἀρκυοστάτου μηχανὴν ἢ ὡς ἀφέλκυσμα λίνων, vt schol. explicat. ΑΤ Ἀρκυόστατα, Loca vbi retia figuntur, vt Hesych. exponit. Vulg. verò lex. ex Sophocle pro ipsis retibus ponūt.

C. Ἀρκυωρός, οῦ, ὁ, Retiarius custos, Qui stat ad retia ad indaginem, Bud. ὁ τῶν ἀρκύων φύλαξ, Eustath. & Suid. Xen. Cyneg. τὸν δὲ κυνηγέτην ἔχοντα ξύλινα ἡμιλιθίῳ ἑλαφρὰ ἰδεῖν, ὅτι τὸ κυνηγέσιον, καὶ ὑπὸ δίαιταν, ἴσως τι τῷ χειρὶ ῥόπαλον ἢ ὁ ἀρκυώρων ἔπαιδας. Vbi notandum accentum collocari in υ sicut & à Bud. in Comm. ΗΙΝΕ Ἀρκυωρίω, ῶς, F. ήσω, Retia custodio, Sto ad retia ad indaginem. Accus. iungitur apud Eupolidem, vt citat Eust. σὺ δὲ τὰ καλώδια ταῦθ' ἀρκυώρει. ex quo loco ostendere vult, ἄρκυς ab Atticis aspirari: quod etiam in Florentina Xenoph. editione videre est.

ΑΡΝΕΟΜΑΙ, οῦμαι, Recuso. Itē Nego, Inficior, Od. α, Ἦ ῥ' οὔτ' ἀρνεῖται συλήσας γαμόν. Et Od. ϑ, Οὐκ ἐς ἀδὴν ἔσ τε καὶ ὧν ἔτος ἀρνήσασθαι. At Il. τ, Λιτομένους δ' ἀρνεῖσθαι ὁ δ' ἀρνεῖτο συναχίζων videtur iungi cum infinit. videlicet ἀρνήσασθαι repetito ἀπὸ τῆ κοινοῦ. Apud Demosth. quoque cum accusat. in orat. Pro corona, καὶ ταῦτ' ἀρνούμενος παῖσα τὴν ἐμφανεστάτην χάριν ταύτην τῷ χρόνῳ. vbi exponitur non solùm Recusans, sed & Detrectans. ‖Apud eundem cum infinit. & particula μὴ, pro Nego, Inficior. Philipp. ζ, ἢ δ' αὖ ἀρνηθεῖεν ἄνοι ὡς οὐκ εἰσὶ παῖδες. Apud eundem, ὥσθ' ὑπάρχειν μὴ λαθεῖν. In epigr. autem nouè dictum, Ἀνέρες ἀρνήσαντο, καὶ οὐκ ἐφύσαντο γυναῖκες, pro Negauerunt se viros esse. Itidem verò cum accus. ἀρνεῖσθαι τοὺς δεκάστας, ex Aristoph. scholiaste affertur pro Reiicere & repellere fœneratores. Hesychius ἄρνασ ait Clazomenios significare iusiurandum, vnde esse ortum ἔξαρνος.

C. Ἀρνησίθεος, vel Ἀρνησίθεος, Negans Deum, ὁ τὸν θεὸν ἀρνούμενος. Prius illud ex Chrysostomo, posterius hoc ex Cyrillo est.

Ἄρνησις, εως, ἡ, Recusatio. Item (& frequentius) Negatio, Inficiatio. Luc. De salt. ἀρνήσει τὸ τῶν ἰδίων θεῖναι, & μηδὲν πρὸς ἀρχιμῶ, ὁ μαλθακῶν τι τοῦτον ἀθετεῖν δοκοῦσι.

Ἀρνητικός, ή, όν, Negatiuus. vt apud gramm. ἀρνητικὰ μόρια, Negatiuæ particulæ. id est quibus vtimur ad negandū, vt οὐ & μή.

A C. Ἀπαρνέομαι, οῦμαι, F. ήσομαι, Pernego: quia est significantius quàm simplex ἀρνοῦμαι. nam & ἀρνοῦμαι καθόλου exponitur, & apud Suidam ἄπαρνος itidem ὁ ἀρνούμενος καθόλου. Cum accusatiuo, vt apud Plutarchum in Pericle, τὸν Ἀν Θεμιστοκλέους φόνον ἀπαρνούμενοι, τὰς αἰτίας εἰς Ἀσπασίαν καὶ Περικλέα βάπτουσι, Cædem pernegantes, vel Prorsus inficiantes. Thucydides, τὸν δὲ σῖτον Ἀρχέδικον ἀπαρνηθέντα τὸν πίεσαι, ὥσπερ ὀλίγου δεῖν καὶ τὸν πόλεμον. Apud Plat. epist. 7, ἀπαρνήσω absolutè ponitur, εἰ μὲν οὖν εἶχα δέ τι εἰπεῖν ἀπαρνήσω καὶ λευσῖνος τὸ δεῦρο ἰέναι ἀπαρνήσω, καθάπερ εἶπον, νῦν δὲ &c. id est Planè denegaui adeum vocātem accedere. Citat Budæus ex eodem Platone, μὴ ἀπαρνοῦ μοι γένη, pro Noli mihi negare, id est recusare.

Ἄπαρνος, ος, ὁ καὶ ἡ, Qui prorsus inficiatur, Qui pernegat. ὁ ἀρνούμενος καθόλου, Suidas. Sic dicitur vt ἔξαρνος ab ἐξαρνοῦμαι: atque adeo à Polluce cōiungūtur hæc duo ἔξαρνος & ἄπαρνος.

C. Ἐξαρνέομαι, οῦμαι, Idem, & interdum pro simplici ἀρνοῦμαι. Æsch. νὺξ ἔξαρνοῦμαι πρᾶξαι τόδε. ΥΝΔΕ Ἐξάρνησις, Negatio, Inficiatio. ΕΤ Ἐξαρνητικὸς Aristoph. Nub. Inficiandi peritus, Νεῶ μὲν γ' ἰδεῖν εἰ πρᾶγμ' ἔξαρνητικὸς Καὶ πλοκικός. A Budæo tamen exponitur Inficiator, sed malim Inficiandi peritus, aut In inficiādo exercitatus.

Ἔξαρνος, ου, ὁ καὶ ἡ, positum cum verbo εἰμὶ, pro ἐξαρνοῦμαι, Inficior, Herodotus lib. 3, Δυνατὸς γὰρ καὶ ὁ Πρηξάσπης ἔξαρνος ἐμοὶ μὴ μὴ ἐπακτῆναι Σμέρδιν. Sic Demosth. ἔξαρνος ἐμοὶ μὴ πεπεῖσθαι. Plat. Hippia, πῶς γὰρ οὐ ταλαίπωρόν ἔξαρνοι εἶ τὸ καλὸν μὴ καλὸν εἶ; Luc. ἔξαρνος εἶ μὴ εἰρηκέναι σοφά. Apud eundem cum duplici negatione, νεῶ μὲν γὰρ ὦ Ἀλέξανδρε οὐκ ἂν ἔξαρνος γένοιο μὴ οὐκ ἐμὸς εἰ τὸ εἶ. Ponitur & cū ὡς: vt apud Aristidē, ἔξαρνος γένομαι ὡς οὐχ ὕπνου τοῦτ' ἐστι. Et cum πρὸς, vt ἔξαρνοι εἶ πρὸς χρημάτων, apud Isocr. Sed & cum genitiuo sine πρὸς, hoc in loco qui in vulg. lex. affertur sine autore, ἔξαρνος πείσου ταλαίπωρος γίνεται. Dicitur certè & ἔξαρνός εἰμι τοῦτο. Demosth. in Aristocr. ἔξαρνος σωτηρίας ἔξαρνος γίνεται. Isæus, θαυμάζω εἰ ἔξαρνοί εἰσι τὰ ὡμολογημένα. Idem, ἔξαρνος τῇ μαρτυρίαν. Et ἔξαρνον εἶναι ἢ διαφθορᾶς, Isocr. Paragraphico. Hesychius (vt suprà docui) scribit ἄρνασ Clazomenios esse iusiurandum, vnde factum esse ἔξαρνος.

B ΑΡΟΩ, ρῶ, F. όσω, Aro. vt ἀρόσιμος χθών, Hes. Erg. Hom. Odyss. ι, Οὔτε φυτεύουσι χερσὶ φυτὸν, οὔτ' ἀρόωσι. vbi Eustath. ἀρόωσι videri aut esse coniugat. secundæ. Vtuntur & prosæ scriptores. Ἀρηρομένος, Aratus, Hesych. Suid. ΕΤ Ἄρομα, Aratio, eidem Hes. ΙΤΕΜ Ἄροσις, Aratio. Iliad. ι, Ἐν δ' ἄροσις λείη, vbi schol. ἀροτείαις. Et in plur. γῆς ἀρόσεις apud Aristot. Ἄροσις schol. Homeri etiā pro χώρα εἰς τὸ σπείρεσθαι ὀπωρινὰ ἀρόσιμα. vnde exponitur quoque Ager frumentarius. ΕΤ Ἀρόσιμος, Arabilis, Ἀρόσιμος γῆ exponitur etiam Aratus seu cultus ager, & Seges. ΕΤ Προάροσια, Sacrificia quæ ante arationem fiebant. Item Πρηροσία, Sacrificium apud Athen. Item Παραροσία, Precatio quæ fiebat incipiente aratione. Quæ tria apud Hesych. tribus diuersis locis habentur: sed duo posteriora mihi suspecta sunt. Vide apud Suidam Προάροσια & Προαροσία.

Ἄροσις pro præcedente Ἄρομα, Aratio. Hesiodus initio Dierum, ἀρόσιμο δὲ δυσμάων. sub. ἀρχομένῳ. Apoll. Arg. 2, βοῶν ἄροσις μέλεται, boum aratio. (vnde & βοῶν ἀροτῆρες dicūtur) Apud Hom. Odyss. ι, plur. ἀρόσιμον, v. 122, οὔτ' ἄρα πώμενον καταλέχεται, οὔτ' ἀρόσιμον. Et tragica allegoria ἄροσις παίδων pro procreatione liberorum. Vsus est ea & Lucianus, γόμῳ γυναῖκα ἁλόντα ἐλευθέρων ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων. ‖Ἄροσις, Annus, Soph. secundum Eustath. vide Ἀροτὶς quod proximè sequitur.

Ἀροτὶς, ῖδος, ὁ, Arandi tempus. (quod Aratus appellat ἀροτήσιον ὤρῃσιν) apud Theophr. Sed non constanter hanc accentus differentiam pro ista signif. retineri apud eū, scribit Bud. ‖Itidem verò ἄροτον pro anno, non ἄροσον, apud Sophoclem quidam scribendum putant, nullum tamen eius locum proferentes. At ego contrà in duobus eius locis ἄροτον non ἄροτον pro anno scriptum inuenio, assentiente ipso etiam scholiaste. vterque est in Thrachiniis, τὸν ἤδη παρελθόντ' ἄροτον, Et δυοῖν ἐτοῖν ἄροτος. Eodem ferè modo Latini poetæ messes pro annis dicunt. Quod autem ad differentiam illam attinet, va-

nam esse puto.præsertim quum dicat Eustath. ἄροσον proparoxytonū significare non solùm τὸ ὑπ' ὀδὸν ἀροτριᾶσθαι ἔργον, sed & ἀνάπαυσιν Sophocli. Sic & differentiā quæ inter ἄμητος & ἀμητός statuitur confundi, antea docui. Bud. in C. ἄροσον, segetem & terrā subactam significare traditi ἄρουρα autem, sementem, id est tempus & ipsam actionem serendi, quæ tamen confundi. Vide pag. 846.

Ἀρουρᾶς, ᾶ, ὁ, Arabilis, Qui arari potest.

C. Ἀνήροτος, ε τ Εὐήροτος. Est autem Ἀνήροτος, Inaratus. Nam quod dicit Hom. Od. ι, Ἀλλὰ τὸ γ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται, id ipsum est quod ab Horatio scribitur, Reddit vbi cererem tellus inarata quotannis. Hom. ibidē, Ἀλλ' ἤγ' ἄσπαρτος καὶ ἀνήροτος ἤματα πάντα. Abiit autem in prouerbium prior ille Homericus versus. A T Εὐήροτος, est Aratu facilis, Vel Bene aratus. Ἐὐήροτος, καλῶς ἠροτριωμένον, Suid. ε τ Εὐάροτος apud Arch. in Epigr. Ἐὐάροιο αὔλακα.

Ἀροτήρ, ῆρος, ὁ, Arator. vt βοῶν ἀροτῆρα apud Hesiod. Lat. itidē bouem aratorem dicunt: quem Ouidius appellauit etiā ruricolam. μιλιὸς, ὁ, ἀροτήρ, Il. ψ.

Ἄροτος, του, ὁ, in prosa, idem quod poetis ἀρότηρ.

Ἀροτώνυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Arabilis, in Epigr. ε τ Ἀροτώνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad arationem pertinens. Apud Aratum autem ἀροτώνιος ὥρη, Arationis tempus.

Ἀρόσιν apud Gregor. pro ἀρόω, Arare. τὸ δὲ γαῖαν ἀρόσιν Μόχθος.

Ἀρόται dicti serui à Syracusanis, inquit Eustath. At verò ex Polluce affertur ἀρόστιμοι, ex Syracusanorum itidem lingua, pro iis qui quum alioqui liberi essent, propter inopiam seruiebant.

C. Ἀφαρόω, ῶ, Aro, idem quod simplex ἀρόω. vt Suidas testatur. Ἀφαρότης autem, quod Etym. exponit αἰαροτρίας deducens à φαρός significante ἄροσις, (vnde & φαροῦν pro ἀροῦν Hesych. affert) & pro quo Hesych. ἄφαρος in eadem significatione ponit, locum hic non habet.

C. ΚΑΤαρόω, ῶ, Idem quod simplex Ἀρόω, Aro. vnde καταρῶσι, Arant, vulg. lex. afferunt ex Aristoph.

C. ΓΕΡιαρόω, ῶ, Circumaro, vt Plin. loquitur. vnde περιαρόσαι citatur ex Plut. in Publ.

¶ Ἄροστρον, ου, τὸ, Aratrum. Hom. Od. ε, ὕλοτομοι δ' ὑπὸ βαλὸς ἀρόστρου. Et πλατὺ ἄροστρον, aliquoties apud eundē. Plut. Hell. ἀρότρου & σπόρου ἀμέτρου.

C. Ἀροστῆρες, Vomer. Iudic. cap. 3, in fine, ὃν τοῖς ἀροτροπόδαις ἐπὶ βοῦν ἐπέταξε τοὺς ἀλλοφύλους. Dicitur vsitatius ὕννις.

C. Ἀροτροφορέω, ῶ, Aratrum fero. Archias lib. 1 Epigr. titulo εἰς ζῶα, qui est 33, — καὶ σὺ θαλαμεῦ Διλφῖνες γαιηζόοξον ἀροτροφορεῦν.

Ἀροτραῖος, ου, ὁ, Ad aratores pertinens, Rusticus, Agrestis. vt ἀροτραῖον θαλάμην ex Epigram. affertur pro Thalamus agrestis.

Ἀροτρεύς, ῆως, ὁ, Idem quod ἀρότηρ seu ἀρότης, Arator. E T Ἀροτρεύω, Aro, apud Nonnum, ἀροτρεύει ἀσπόρον. VNDE Ἀροτρευτήρ, ῆρος, ὁ. Arator, in Epigr.

Ἀροτεύω, idem quod proximè præcedens ἀροτρεύω, sed vsitatius. Et pass. Ἀροτεύομαι, vnde ἀροτευθείς, & ἀροτευτός. E T Ἀροτεύω, vnde ἀροτευτέω. Et pass. particip. ἀροτευτιώμενος. ITEM Ἀροτειάζω, vnde ἀροτειασμός apud Suid. HINC Ἀροτείασις, Aratio.

¶ Ἄρουρα, ας, ὁ, Aruum, Arata terra, Ager. Exponitur & Cāpus. Il. σ, Ἐν δ' ἑτέην τρέπον μαλακὴν πίειραν ἄρουραν, Εὐρεῖαν, τρίπολον. Idem Il. ζ, φυτάλιῆς καὶ ἀρούρης copulat, vbi φυτάλια Eustathio est ἡ φυτοφόρος γῆ, at ἄρουρα, ἡ ὕλη ἄρασις. Et plur. numero ἄρουραι, Il. ψ, Λαὶξ ἀμήκητος ὅτε φείσεται ἄρουραι. Idem Hom. Il. φ, de lapide loquens, Κείμενον ὃν πολέες, μάλα μακρά, πρυχόν τε μάλα τε, Τὸν ῥ' ἄνδρες ἀρούρης Θέσκελα μερμήριξαν ἐϋρρεῖος ἀπὸ λαιᾶς. Vbi obserua, quod dixerat πολέες, vocare ἄρουραν. Sic Il. γ, — ὀλίγη δ' ἰὼν ἐμὸς ἄρουρα exponitur Exiguus campus. Sophocl. Λύκαιε ἀργὺς ἄρουρας βέλτιον dixit. Ab Aristot. pro segete poni ἄρουραν scribit Bud. ‖ Sed ἄρουρα generaliter etiā pro γῆ, Terra, Tellus. vnde illud Homero cum Hesiodo commune ζείδωρος ἄρουρα. quo etiam sensu dicitur Il. ζ, — βροτὸς εἰ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσι. Sic accipitur ἄρουρα & Il. ψ, — ἐπὶ πάντων ἄχθος ἀρούρης, tellutis inutile pondus. Et plerisque aliis locis. ‖ Ἄρουρα, Cypriis σπορὰς οἶπυ καὶ ἀγρούς, inquit Hes.

Ἄρουρα, Terræ mensura centum cubitorum, Eustath. ex Herodoto. Budæus autem apud Herodotum ἄρουραν idem ferè esse scribit quod iugerum. Idem B. hæc scribit, Ἄρουρα, Iosepho contra Appionem & alibi, est mensura. ἄρουρα πόδας ἔχει, inquit Suid. id est vlnas (ὀργυιὰς) octò, & trientē (est enim vlna sex pedū) vel passus decē: vt passū pro quinque pedibus intelligamus. Hæc Bud.

C. Ἀρουρεύτης, ὁ, ἡ καὶ ἡ, Agricola. q. d. In aruo laborans.

C. Ἐπάρουρος, Qui circa aruum opus facit, Agricola. Exponitur etiam Hortulanus mercenarius, ex Hesychio, qui habet ὄπιγλος, vel κατουρὸς ὀπιμώδης. At Eustathius ὁ γλιὸν ἐργαζόμενος, vel (inquit) ἁπλῶς ὄπιγλος. Affertur autem hoc nomen ex isto Homeri versu Od. λ, Βυλοίμην κ' ἐπάρουρος ἐὼν θητευέμεν ἄλλῳ Ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ. Sed meminit & alius lectionis Eustathius, videlicet πάρουρος (nimirum legendo κι πάρουρος) vt ita vocetur ὁ εἰς φυλακὴν τῶν πεπομένος καρπῶν.

Ἀρουραῖος, α, ον, Ad aruum pertinens, In aruo nascens, Ruralis. In vulg. lex. etiam Arualis & Aruensis, ex Gaza apud Theophr. ἀρουραία θεὸς ab Aristoph. iocosè vocatur Euripidis mater quasi Agrestis dea, quòd olerum venditrix esset: vt & apud Hesychium legitur. A Demosthene autem Æschines ἀρουραῖος Οἰνόμαος vocatur, quòd Æschines OEnomaum in Tragœdia perperam egisset: vt habemur in vulg. lex. Meminit & Hesych. sed ad prauam actionem non referens.

Ἀρύειον, ου, τὸ, diminut. Ruscum, Agellus. In Anth. epigr. Εἰ δὲ ἐπαμβρηθῇ τὸ ἀρύειον ὅσσον ἀπ' ὄχθου.

ΑΡΠΗ, Falx. Hesiodus, Δεξτερὸν ἢ πλοίσιον ὑλάσσειν ἄρπην, Μακρὴν, καρχαρόδοντα. φίλτρα δ' ἀπὸ μήδεα πᾶσι Ἐσσυμένων ἔμμεν. Vbi & pro ense falcato sumi potest: (& quidem aptius fortasse) quæ etiam significatio huic vocabulo tribuitur.

Ἅρπη, auis quædam aquilæ similis, siue ex aquilarum genere. Eustath. ait esse vel ἰκτῖνον, vel aliud animal αἰτωδὲς, in hunc Homeri locum Iliad. τ, Ἠὲ λάρῳ ἢ ἰκτῖνι κελαινοτέρῃ ὀρεσκῴῳ, λιγυφώνῳ. Tzetzes quoque ἰκτῖνον esse putauit, id est miluum.

Ἅρπη, Stellæ quædam paruæ & crebræ quæ in summa Persei dextra manu notantur (vnde illud, οἷς ἐπ' ἄρπην καπνιζόντων) nam harpē poetæ Perseo affinxerūt. Vnde Naso de illo loquens, Vertit in hunc harpen spectatam cæde Medusæ. Lucianus de eodem in dialogo Tritonis & Nereidum, τῇ δεξιᾷ τὴν ἅρπην ἔχων, ἀπήμα τὴν κεφαλὴν αὐτῆς. videlicet τῆς Μεδούσης. ‖ Ἅρπη (vt in vulg. lex. annotatur) significat item apud medicos humorem quendam ex flaua bile totum corpus latè corripientem. ‖ Ἅρπη Hes. vult esse etiam ἄνημον.

Ἅρπης, Cretensibus ἰκτῖνος, miluus, teste Hesychio. qua in significatione quosdam ἅρπην etiam accipere apud Homerum, modò dictum est.

Ἁρπάσιμος, Rapio, Etymol. Ἁρπασμαί, Falce vtor. Rapio. Hes.

¶ Ἁρπάζω, F. ἁρπάσσω (& mutatione Dor. τῶ δ in ξ, ἁρπάξω, inquit Eust.) Rapio. Hom. Il. ε, de leonibus loquens, Τὼ μὲν ἄρ' ἁρπάζοντε βόας καὶ ἴφια μῆλα, Σπαθμοὺς αἰθομένους κεκαφήοντε. Ita enim legendum est (sicut & mea editio habet) nō ἁρπάζοντε, vt in multis exempl. legitur. Aristoph. in Pluto, μὴ 'γὼ κλοπᾶς, ἀλλ' ἥρπακας; ‖ Ἁρπάζω, Cor... o. Luc. ἁρπακτόμορφος ἐκ τάξεως καταπήδησις τοῦ λαιμοῦ τῆς Ἀχαρνᾶς, correpto arcu. Et metaphoricè pro Citò intelligo & mēte percipio, quasi Mente corripio, ex Sophocle citatur. De qua signif. vide in Σωαρπάζω. ‖ Ἁρπάζω ἐκ τοῦ ποδὸς, Eripio te ex igne.

Ἁρπακάμβος, pro ἅρπαξ ἀμβός, nouè dictum (mihi quidē certè nouè) a Macedonio Epigr. lib. 2, — ἁρπακάμβης ἴχνια Φερσεφόνης, raptæ Proserpinæ vestigia.

Ἅρπαγμα, ατος, τὸ, Rapina, Platoni De leg.

Ἁρπαστὸς, ὸν, ὁ, q. d. Raptitius. Ἁρπαστὸν, τύπος σφαιριστικῆς, Eustath. Vulg. lexicis est genus pilæ grandioris, dictum ꝙ quisque arripere nitatur. vnde Martialis, Siue harpasta manu puluerulenta rapis.

Ἅρπαγμα, ατος, τὸ, Idem quod ἅρπαγμα, Quod raptum est, Rapina, Præda rapta. Iosephus, ἅρπαγμα καὶ λάφυρον γεγόνασιν. ‖ Ἅρπαγμα Æschini, Furtum, Concussione quæsita pecunia, inquit Bud. Locum autem Æschinis hunc esse puto, in Ctesiph. τὰ ὑ πρὸς τοὺς τειμήτας καὶ τοὺς ἐπιστάτας ἁρπάγματα. A T Ἁρπαμὸς, οῦ, ὁ, Raptus, Ipsa

Ipſa rapiēdi actio, Direptio. (in qua ſignif. vſitatius eſt Ἁρπαγή, de quo poſtea) ET Ἁρπάδην apud poetas Rapaciter. Itē Raptim. De quo Lat. aduerb. vide paulo pòſt in Ἁρπακτικῶς. ET Ἅρπακτος (eadē formatione) Raptus, Ereptus, Furto ablatus. Heſ. Erg. Χρήματα δ' οὐχ ἁρπακτὰ γένοιτο πολὺν ἀμείνω. Ibidē verò ἅρπακτος πλόος exponitur ἀβέβαιος καὶ μεψιμοίρους à Tzetze. ITEM Ἁρπακτήρ, ῆρος, ὁ, Raptor, (pro quo in proſa Ἁρπακτής, vt apud Greg. ἁρπακτὴν καὶ ζιαζῶντα τῆς ζωπλείας τὸν ἱμάτιον) Il. ψ, Ἀργείων δὲ ἑκάστῳ ἵππους ὀπάσω ἁρπακτῆρας. Fœmin. autē Ἁρπάκτειρα, Raptrix, in Epigr. HINC & Ἁρπακτικός, Rapiendi peritus, Rapax. Et aduerb. Ἁρπακτικῶς, Rapaciter, Cū rapacitate. Itē Feſtinanter: vt Latini quoque ſuū Raptim vſurpāt.

Ἁρπαγή, ῆς, ἡ, Raptus, Ipſa rapiēdi actio, ἁρπαγμός. vt quī dicūtur milites à Th. & Xen. ἐφ' ἁρπαγὴν βαδίζειν. Et ἁρπαγὴν ποιεῖσθαι apud Thuc. Apud Xen. autē etiā ἁρπαγὴν ποιῆσαι. Apud Plut. in Othone ἁρπαγὴ τῶν κρεπτῶν exponitur Interuerſus crater. Itē ἁρπαγαὶ in plur. vt, νὴ τὰς ἁρπαγὰς χρημάτων, νὴ τὰς αἰχμὰς γυναικῶν καὶ παίδων. Iſocr. in Pan. καὶ γυναικῶν αἰχμὰς καὶ χρημάτων ἁρπαγάς. Polit. apud Herodian. παῖς ἐξ ὁπλιτοδρομίας ἁρπαγὰς vertit Incurſus & populationes. HINC Ἁρπάγαιος, Rapto quæſitus. Itē Abreptus, vt ψυχὴ ἁρπαγαίη, in Epigr. Vbi tamen exponitur etiā Rapax.

Ἁρπάγη, Harpago, inſtrumentum vncos habens quo vaſa ex puteis retrahūtur, vt inquit Heſ. addēs λύκον ab Eurip. vocari. (qua metaph. Liuiū itidē lupū appellaſſe videmus) Prius autē dixerat, ἁρπαγὴ ξυτή. Polluci, eſt etiam κριάγρα. ſcribit enim col. 232, coquinaria inſtrumenta enumerans, κριάγραν, λῶ καὶ ἁρπάγιον ὀκάλιον, καὶ λύκον καὶ ἐξαυτῆρα. Vide eundem & col. 373, vbi malè ἁρπαγὴς pro ἁρπάγης. ET Ἁρπάγια dicta quædam ἀγγεῖα, id eſt vaſa, itidem à rapiendo. de quibus Alex. Aphrodiſeus Problematum libro 1, ὅτι τῶν λαμβανόντων ἁρπαγίων ἀγγείων ὁ δεξάμενος ἐν τῷ σώματι ἐστὶ διάμβυος αὐτῶν τὸ ὕδωρ οὐκ ἐᾷ ῥεῖν διὰ τῆς τρυμαλιᾶς. quæ verba ita redduntur, Vaſa quæ harpagia nominantur, ſi digito admoto foramen eorum ſuperius obturetur, aquam nullam per fundum emittunt. Eud. ἁρπάγιον Aphrodiſeo in Probl. vas eſſe ait clepſydræ ſimile.

Ἁρπάγη dictus etiam locus in quo raptus fuit Ganymedes, ſi Euſtathio credimus. IDEM locus Ἁρπάγιον appellatus fuit, vt ſcribitur apud Athenæum lib. 13, & in alio ipſius quoque Euſtath. loco, vbi nullam ἁρπάγης mentionem facit: adeo vt pro illa ἁρπαγίου ſignificatione ſuſpicione apud me non prorſus careat. Cæterùm & Ἁρπάγιον apud eum ſcribitur p. 986.

Ἅρπαξ, αγος, ὁ, Rapax, (tranſectis literis) Interdum cum genitiuo. vt Ariſtoph. in Nebulis dicit ἅρπαγα τῶν δημοσίων. Reperitur & ἁρπαγίστατος ſuperlat. ‖ Ἅρπαξ ſubſtant. etiam, Rapina, ἁρπαγή. Heſiod. Δώς ἀγαθὴ, ἅρπαξ δὲ κακή.

Ἅρπαξ, Harpago, ἁρπάγη, de quo paulo antè.

C. Ἁρπαξίβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, E rapto viuens. Propriè ſonat, Rapiens victum, vt Μισθοφόρων ἁρπαξίβιον σκιὴν στρατιωτῶν, poeta quidam apud Athen. Subiungo autem hanc vocem illi ἅρπαξ, non quòd ab ea deducatur, ſed quòd eādem cum ea formationem habeat.

Ἁρπαλέος, ου, ὁ καὶ ἡ, vt ἁρπαλέα κέρδεα apud Homerum, Odyſſ. η, Lucra quæ auidè rapiuntur. Ex quo intelligitur, Quorum cupidiſſimi & ſtudioſiſſimi ſumus. ἁρπαλέα (inquit Euſtathius) τὰ παν ποθούμενα. Ἁρπαλέων autem δίκη apud Plutarch. in Polit. Repetundarum actio exponitur. Quam expoſitionem falſam eſſe alii eiuſdem & aliorum ſcriptorum loci oſtendunt. ET Ἁρπαλέως, aduerbium, Raptim, Cum feſtinatione, Prompte. Item, Auidè. Odyſſ. ζ, Ἠμὲν πίνει καὶ ἔδει πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς Ἁρπαλέως. q. d. Cibum & potum auidè rapiebat, vt ſolent famelici. Subiungit enim, ἦρχε γὰρ ἐδητύος ἠδ' ἀπαμύνειν. ITEM Ἁρπάλιμος, quod idem videtur eſſe Heſychio cum præcedente Ἁρπαλέος. ET Ἁρπαλίζομαι, Lubenter accipio. ADDO autem Καρπάλιμος & Καρπαλίμως. nam Heſychio καρπάλιμος eſt Celer, & καρπαλίμως itidem Celeriter. pro quo Latini eodem metaphoræ genere Raptim dicunt. Sequor autem longè breuiorem viam & tutiorem, deducendo καρπάλιμος & καρπαλίμως ab ἁρπάλιμος, quàm ſequutus ſit Etymol.

¶ Ἁρπάδιον, ίου, τὸ, Funiculus. vt Suid. exponit, addēs ſignificare & ἱστὸν in hoc hemiſtichio, ἁρπαγεὺς ἡνίκ' ἂν ἁρπάδια. Ἁρπάδιον, ῆς, ἡ, Funis, Laqueus. Pollux quum πλόκια ſiue πλοκαρίδια deſcribit, inter cætera addit, καὶ ἔστι τῷ ὄντι ἡ ἁρπάδιον βρόχῳ ἔοικε πως ἐκ πολλῶν πεπλέχθαι, ὥστε καὶ σχίζεσθαι ἐκ ἁρπάδιον καλεῖσθαι πλέγμα οἱ ἔξω ὄντα ἀπείρου σχοινίου ἢ σχοίνου. Xenoph. δολοῦσι δὲ ἐκείνοις πλέγμασι καὶ ὀλύγμασιν, ἐλάφους καὶ πλοκαρίδας καὶ ἁρπάδιας. Laſcari in Epigr. (vt vulg. lex. annotauit) eſt etiā inſtrumentum quo filum rotando glomeratur. Pollux verò ἁρπάδιας Herodot. νήματα dixiſſe teſtatur: Critiā autē ἁρπάδιον τὸ λύειν ἰσχύν, ſagittarium. Accipi etiā poteſt pro chorda arcus in hoc Epigrammate quod Suid. citat, καὶ πολλοὶς οἴοισι τόξα περφυρέης ἤνυσα ἀφ' ἁρπαδίης. ab ipſo tamen exponitur ἡ δι' ἀσπάρτου θήρα.

Ἁρπαδονίζω, F. ίσω, Illaqueo. δι' ἀσπάρτων θηρῶ, vt Heſ. exponit, addens, eſſe etiam λωποδυτῶ, ſpoliare.

¶ Ἅρπις, Amor, apud Æoles vt Heſych. tradit. Etymol. rationem addit, ἀπὸ τοῦ ἁρπάζειν τὰς φρένας, citans hunc ex Parthenio in Crinagora verſum, Ἀμφοτέρους δήσας ἅρπις ἀλυσίοις.

¶ Ἅρπυιαι, αἱ, Rapaces quædā deæ, quas Zetes & Calais Boreadæ profligarunt. Heſiod. Theog. Ἠελέκτρῃ δ' ἄρ' ἔπειτα Θαυμαντίδι κυδρῇ, Ἀελλὼ τ' Ὠκυπέτην τε, Ἅι ῥ' αἶμα μετ' ἀθανάτοις καὶ οἰωνοῖς ἀγαθοῖσι πέλονται Ὠκείῃσι πτερύγεσσι. Euſt. ſcribit fuiſſe dæmonia alata quæ etiam homines vi raperent. vnde ſiquis ex hominum oculis abreptus eſſet, ab harpyis dilaniatus dicebatur. ‖ Scribit idē eſſe etiā ventos καταιγιδώδεις καὶ ἁρπακτικούς, vt & Heſiodi ſchol. ἁρπακτικὰς πνοὰς, τὰς ἐκ τῆς ὑδατώδους αἰθέρος ζιγνομένας. & Heſych. αἰθέριον συστροφὰς καὶ δινήσεις. Ἅρπυια Heſychio eſt etiā ἁρπαγὴ δι' ὄνυχος. Etym. ab ἅρπω (i. ἁρπάζω) derjuari dicit, vt ab αἴθω, αἴθυια, ab ἄγω, ἀγυιά: alibi ſcribens Ἅρπυια etiam per pleonaſmum τῆς pro eodem dici.

C. Ἀναρπάζω, Abripio, Surſum rapio. Il. ρ, — ὅτε μιν ἀνὰ ἔργεσι αἰθέριον φοῖβος Ἀπόλλων. vbi Euſtath. ait ſuperuacaneam eſſe præpoſitionem in αἰθέριον, aut ſignificare πάνυ αἰθέριον ἁρπάσαι. Ego hic exiſtimo aptè interpretari αἰθέριον Sublimē rapuit. vt Virg. dixit Æn. 5, Sublimē pedib' rapuit Iouis armiger vncis. Sic apud Plut. in Rom. αἰθεριωτάτους εἰς θεοὺς, ſublimis rapt' ad deos. At Od. ε, Ἀλλά μ' αἰθέριον ζάξαι πάφιε, poſſit videri potius ſuperuacaneā habere præpoſitionē verbū αἰθέριον. ‖ Interdū Subitò è medio tollo. Iulianus imperator Aſinerio, χωλαίνει τινὰ τῶν φρουρούντων τὴν γέφυραν ἐπὶ ὥρας ἀναρπασθῆναι. id eſt, De medio ſubito tolli, Bud. interpr. Sic Lucianus, ἀναρπασθεὶς αἰθέριος. Latini eadem vtentes metaphora dicunt Immatura morte præripi, & interdū & ſimpl. Rapi. Celeritatē autem indicari verbo ἀναρπάζεσθαι ex Plutarcho apparet. ita enim ſcribit in Θησέα. ad Apollonium, de iis loquens qui amicorum deplorant mortem, ἐὰν δὲ παχὺς ἀποθάνῃ, ὀδυρόμενοι, λέγοντες, ἀνηρπάσθη. ἐὰν μακρὸς, μέμφονται ὅτι καταφθίσας καὶ τιμωρηθεὶς ἀπῆλθε. Exiſtimo autem ἀναρπάζειν cum celeritate impetum etiam denotare vt plurimum: ideóque videndum eſt annon ἀναρπάζειν alicubi verti poſſit Tranſuerſum rapere.

Ἀναρπάζω, Ad pœnam rapio, vel De medio tollo. Demoſth. Phil. 4, ἐὰν ἀναρπασμένος αὐτὸν ἐγὼ ἔμπαλιν ἀγάγω. Idem contra Midiam λέγοντα τὴν ἔξιν, φόνου κατηγορῶν μὲ ἀνηρπάσθαι.

Ἀναρπάζω, Sedibus euello. Æſchines, πόλις ἀσυμποσίων καὶ συμμάχων ὑπὸ μέσης τῆς Ἑλλάδος ἀνήρπασεν. Significat etiam ἀναρπάζεσθαι, Sedibus euelli, hoc eſt ἀναιρεῖσθαι, inquit Bud. citans exemplum præcedens.

Ἀναρπάζομαι, Paſſiuum, Abripior, Surſum rapior. ‖ Itē Subitò è medio tollor. ‖ Itē, Ad pœnam rapior. ‖ Præterea Sedibus euellor. Exempla autem paſſiui verbi in actiuo poſita ſunt. Cæterùm interdum futurum Ἀναρπάσομαι, ponitur pro αἰαρπάσω, vt apud Plutarchū in Othone, ἀναρπαζόμενοι πρὸ ὀφθαλμῶν, pro ἀναρπάσοντες.

Ἀνάρπαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Abreptus, Surſum raptus, Sublimis raptus. vt ἀναρπαστος dicitur Ganymedes, id eſt ſublimis raptus. Ac forteſſe Virgilius vim huius Græci verbi exprimere volens, dixit de eo, Sublimem pedibus rapuit Iouis armiger vncis. ‖ Item ἀνάρπαστος, Repentè aut ſubitò raptus. Lucianus, καὶ τὸ μεταλ.

πεξὺ ἐλπίδων ἄγεσθαι αἱ ἁρπασίους ἡμῶν ἀφ' ὧν πάσχομεν. A
‖ Sunt etiam ἁρπασίους, vt ait Budæus, Qui de medio tollunturᵣ& qui sic reuocantur è proscriptis. Herodianus, lib. 3, πλείους γοῦν ἦσαν οἱ ὑπὸ τοῦ Σύλλα πεπεισμένοι ἁρπασίους ἐπιέναι, hoc est, Rapi ad se iubebat, abrogato imperio.

C. Ἁρπαλέος, Abripio, Rapio. Aristoph. in Pluto, — ἐρῶ τὸν ἱερέα τοὺς ἁρπαλέους καὶ τοὺς ἰσχάδας. Et passiuū Ἁρπαλέομαι, Abripior, Rapior. vnde ἁρπαλέη apud Plut. & ἁρπαλέης φλοιὸς, Xenoph. Raptus cortex ex ligno, vt inquit Bud.

C. Διαρπάζω, Diripio. Item Discerpo. Apud Xenoph. Pæd. 7, pag. 107, διαρπάσαι πόλιν, Diripere vrbem. Paulo antè dixerat πεῖσαι ἁρπαγῆναι. Apud Platonem autem De rep. lib. 1, διαρπασθέντος actiua signif. pro Discerpturus. Ε Τ Διαρπαγή, Direptio. Ε Τ Εὐδιάρπαστος. Direptu facilis, Direptioni expositus.

C. Ἐξαρπάζω, Eripio, cum genit. Plut. in Fabio, ἐξαρπάσας Ἀννίβου Μινούκιον, Eripiens Annibali Minucium. q. d. Eripiens è manibus Annibalis. Exponitur etiam, Liberans ab Annibale Minucium. Chrysost. τὸ τῆς διανοίας φύλακα τῆς πλάνης ἐξάρπασαι, Ab errore eripuit. Sic ἐξαρπάζομαι, Eripior. vnde ἐξάρπαστα, apud Demosth. Pro corona, sine casu, ἐξάρπαστ' αὐτὸ ποιοῦντες. Homerus autem ἐξάρπαξε dixit Il. γ, — τὸν δ' ἐξάρπαξε Ἀφροδίτη.

C. Π Ρ Οαρπάζω, Præripio. Gregor. in Macc. encomio, συναρπάζοντες ὡς ἂν ἅρπασι τοῖς βασανίσι, Præripientes cruciatus, tanquam thesauros.

C. Σ Υ Ναρπάζω, Corripio. Aristoph. in Nubibus, παχέως τινὰ ξυναρπάσασαν. Apud Sophoclē initio Aiacis, ξυναρπάζειν φρενί, ad verbum, Corripere mente pro Statim mente percipere. Quæ significatio vereor ne falsò in vulg. lex. tribuatur verbo ἁρπάζω per se posito.

C. Ὑφαρπάζω, Subripio, Clàm rapio. Aristoph. iocosa metaphora dixit in Nub. ὑφαρπάζειν σοφίαν. Et ὑφαρπάζειν τὸν λόγον, pro Sermonem interpellare, apud Herodot.

ΑΡΡΗΝ, vel Ἄρσην, ενος, ὁ καὶ ἡ, Mas seu masculus. de sexu dictum. vt apud Aristoph. οὐδὲ τὴν ἀνομίαν μαζὸν οὐδ' ἕν' ἔστ' ἄρρεν' ὥστε δ' αὐτὴν θῆλυν. Nec tantùm de animantibus dicitur, sed etiāde plantis: cū apud alios, tū apud Theophr. vt quū dicit duo genera γογγυλίδων esse, ἄρρενα καὶ θῆλυ. Et φοίνικας ἄρσενας itidē apud Athenæum. Ἄρρενα verò εἰκὰ, Masculos edētia. ‖ Metaphoricè significat Strenuum, Fortem, & Qui efformi natus non sit. Synesius, ἐγὼ γάρ τοι τὸ μὴ θῆλυ ἄρρεν οἶμαι. Virum sum, Sum fortis & virili animo. Epigramm. lib. 2, — ἄρσενες ἦμεν Ὁμήρου, Masculi Homeri. id est qui fortia ducū facta cecinit. Plutarchus ἄρρενα βοῦν, ἄρσεν ῥοῖμον, ἄρσεν εἰκμήν. ‖ Ἄρρενα vel ἄρσενα Hesychio significat etiam τὸ κατόπιν τῶν ὀξίχων ἐκ τοῦ οἷς παιλότητα ἐμπίπτουσα. Eustath. ab ἄρδειν deriuat, (ficutab ὄων ᾠός) διὰ τὴν σπερματικὴν ὑγρότητα. B

Ἀρρενικὸς vel Ἀρσενικὸς, οὖ, ὁ, Masculinus. vt ἀρσενικὸν γλῆος apud grammaticos. ‖ Ἄρρενικον verò seu Ἀρσενικὸν (quod Eustath. ἰδιωτικῶς ἄρσενικον dici tradit) Latinis Auripigmentum vocatur, τὸ τῆς χαλκίτεως φάρμακον, vt tradit idē Eustath. addens ex Ælio Dionysio, ἄρρενικὸν nō ἀρσενικὸν dicendum esse: quod tamen apud scriptores non obseruatur. De hoc Dioscor. lib. 5, cap. 121. Plin. lib. 33, c. 4. Gorr. in Defin. med. Pro hoc legitur apud Hesych. Ἀρσενὸν quod tamen exponit χρῶμα τῆς ἴδος χλωρόν. C

Ἀρρενώδης, Virilis, Fortis. vnde Ἀρρενωδῶς, aduerb. Masculè, Fortiter.

Ἀρρενόω, οῶ, Ρ. ώσω, Masculum reddo. Syn. epist. 146, ὅτι δυμόσεως ἀρρενοῦσι ἢ ἱερεῖ σου ψυχήν. Et in Pass. Ἀρρενοῦμαι, quod Masculescere dixit Plinius.

C. Ἀπαρρενόω, οῶ, Ρ. ώσω. Idem. Fit autem ab ἄρρην, vt ἀπὸ θήλεως & θηλυνθῆναι ἀπὸ τοῦ θηλύνω, Effœmino.

ΑΡΣ, ἀρνὸς, ὁ vel ἡ, Agnus, vel Agna, Il. γ, Οἷσιν ἄρ' ἔπρεπε λέοντε, ἐπεὶ μάλα πολλὰ ἔδηδεν. Il. α, Αἶψα τοι ἀρνὸν ἱερεύσομεν ἠδὲ καὶ οἰὸν Βούλῃ) αἰπόλιον. Vbi Eust. dicit addi πολλὰ, vt poeta significet agnos grandiores, quum ἄρνες sint immaturiores adhuc & minores. Aliud autē significat Ἄρνες apud Theoph. l. 8, c. 7, [ἐλαττοῦται δὲ] ἢ αἱ ἀκμαὶ μικραὶ ἢ τοῦτο ὅτε πολλοὶ ἄρνες. vbi Theod. Agnos vertit. C

Notandum verò tradere Eustathium ἀρὴς non habere nominatiuū monosyllabum, sed Ἀρνὸς ἀρνός, & per syncopen ἀρεὸς, unde vel ab ἀρεὸς esse, quòd in votis faciendis precibúsve agni sacrificarentur: vel à ῥέω vt ἀῤῥὴς à ἀφὴς, & similia.

Ἀρνὸς, ῦ, ὁ, Agnus qui annū excessit. scribitur enim apud Polluc. lib. 7, τὸ δὲ ἔτειον ἄρνα, ἔπειτα αὖ ἀμνὸν ἢ ἀρνίδα· εἶτα αὖ πάλιν ἀρνὸν, ἔπειτ' ἀρνειὸν ἢ ὄϊν πυκνάς. Vbi tamē Ἀρνεῖον aliquis fortasse legere malit. quanuis apud Erymol. Horus ex Herodiano dicat ει in ἀρνειὸς prorsus πλεονάζειν. D

C. Ἀρνοφάγος, ε, ὁ ἡ ἡ, Agnos deuorans.

C. Ἀρνοβόσκος, ὁ, Agnis vescens. citant vulg. lex. ex Epigr.

C. Πολύαρνος, ρνος, ὁ ἡ ἡ, ῆ τὸ, Multos agnos habens. Il. β, Ἀβρὸς δὲ Θρήκων ἦλθε πολυάρνιθος ἄ. id est πολυβρίμους, Pecoribus abundanti, Diuiti, à parte totum intelligendo: vt docet Eustat.

C. Ὑπάρνος, ε, ὁ ἡ ἡ, Agnū sub se habens. vt ὑπάρνου πώεα apud Hes. & ὑπάρνοις ouis, quod vulg. lex. ex Eurip. affertur.

C. Ἀρνόγλωσσον, ε, τὸ, Agnina lingua, seu plantago. Dioscor. lib. 2, cap. 153. Addunt vulg. lex. reperiri etiam ἀρνόγλωσσος in fœm. gen.

C. Ἀρνόφυλλον, ε, τὸ, q. d. Agnifoliū, herba qua agni delectātur. Hesych. Cynsū exponit, addēs herbā esse θαμνώδη.

Ἀρνακὶς, ίδος, ἡ, Agnina pellis vnà cum lana. vt Suid. exponit. Aristoph. — εἶμι πρὸς αὐδῶντ' ἄνδρα καλὸν ἐξ ἀρνακίδων γεώμορον ἀποστρατιώτην, vbi schol. ad ἀρνακίδων alludisse poetā dicit. Poll. ἔνδυμα δὲ αἰπόλιον ὑπορρῳῴφων ἀρνακὶς, ὡς μαθεῖν ἔστιν ὑπὸ τοῦ δέρματος ἢ δορὰ τοῦ κυνός. Potest etiā Calceamēti genus hyberno tempore ex agninis pellibus confecti exponi in hoc Plat. Symp. loco quem Pollux citat, Ἐνεκαλλώπιζον πρὸς πόδας οἷς πίλους τε καὶ ἀρνακίδας.

Ἀρνεῖον, ε, τὸ, propriè Locus vbi agninæ carnes vēduntur, Macellū agninarū carniū. κρεοπωλεῖον τῶν ἀρνείων, Hes.

Ἄρνειος, ε, ὁ, Agninus, ἄρνεια κρέα Luc. ἄρνειος φόνος, Agnina cædes Soph. vbi Tricl. dicit esse synecdochē partē pro toto grege: & Eust. exponit τὸν τῆς λείας αἰπόλιον τὸ συμμικτον.

Ἀρνειὸς, ῦ, ὁ, Agnus adultior. Eust. dicit esse ἀφέλκυστον ἄρνα, ὃ πάλιον, οὐκ αἰπαλὸς ἔτι ἄρνα ὃ τὸ ἀρνίον. Est itaque ἄρς vnius anni, deinde ἀρνίον seu ἀμνὸς, tum ἀρνειὸς, & deinceps λέων τριετώμων, vt Pollux annotat, licet apud eū ἀρνὸς scribatur: vt videbis in ἀρνός. Ἀρνεῖος autem cum εῖ mensis nomen est, vt tradit Eust.

Ἀρνίον, ε, τὸ, Agnell⁹. vt Ἄρνίος χρυσόμαλλον ἀρνίον, quod Eust. dicit esse ποιητικὸν ἀρχαϊκὸν, χρυσοῦν ἐμπεπαρμένον ἀρνίῳ πρὸς τὸ τῆς πυθμένος μέσον.

¶ Ἀρνευτὴρ, ῆρος, ὁ, Vrinator. κυβιστητὴρ, δύτης, καλυμβητής. Il. π, ὁ δ' ἀρ' ἀρνευτῆρι ἐοικὼς, Καππάδοκι ἀπ' ὀλοοῖο δίφρου. vbi Eust. annotat, ἀρνευτὴρ δ' ὅτι παραλλὰξ εἰς θάλασσαν δυόμενος, καὶ ἀπὸ ὁμοιότητος τῶν ἀρνῶν τοιούτως τὰς σκιρτήσεις, τὰς μὲν ὀπισθίους ποδῶν ἄλλοτε, τὰς δὲ κεφαλῇ τῇ γῇ πλάζεσι. HINC Ἀρνευτικὴ, ῆς, Vrinatorum exercitia, vt exponunt vulg. lex. κυβιστητικὴ, Hesych.

Ἀρνευτὴς, οῦ, ὁ, piscis alio nomine ἱππουρος & ἱππουρις dict⁹, διὰ τὸ σωματικὸς ἱππείους. Eustat. ex Athen. Plin. etiā Hippuri piscis meminit. Frequenter (vt habent vulg. lex.) subsilit, ac desilit, caprarū modo, quæ posterioribus insistunt pedibus saliunt & terræ caput impingunt.

ΑΡΝΥΜΑΙ, Capio, Recipio, Cōsequor. Propriè autem volunt esse; Dādo ἄρνα, pro eo aliquid vicissim accipere: vel breuius, ἄρνα re quapiam permutare. & (vt loquitur Eust.) ἄρνα δίδοται ὡς ἐν καπηλείᾳ, αἰνλαμβάνειν πέπρον χρήσιμον: per catachresin verò αἰπὴ καπηλικὴ. sic verò & ἀ πόλις esse πωλεῖν, & ab ὄνος secundum quosdam ὠνεῖν, quòd in pecoribus veterum diuitiæ & commercia consisterent. Hinc certè μισθὸν ἄρνυσθαι, mercedē capere, apud Aristot. & Plat. De rep. l. 1, φασὶ δὲ γε τοὺς μισθὸν ἀρνυμένους ὠφελεῖσθαι τοὺς δημιουργούς. Et in Protagora, σοφιστὴν ἀποφαίνει ἀνθρώπους ἀρετῆς διδάσκαλον, ἀργύριον τοῦτον μισθὸν αἰτοῦντας ἄρνυσθαι. Idem cōposita voce dicitur μισθαρνεῖν, quo & ipse in illo priore loco vtitur. Et ἄρνυμαι βίοτον ἐκ χερῶν in Epigr. Consequor victum è manibus, id est è labore manuum. Et ἄρνυμαι κλέος apud Euripid. Consequor gloriam. Sic autem vulgò exponitur ἄρνυμαι apud Homerum quoque: sed illi (meo quidem iudicio) ponus significat Capio & Consequi seu adipisci conor, quàm Capio & Cōsequor. Il. χ, — ἐπεὶ οὐχ ἑκὰς ἦεν ἀ ἐσσὶν E

Ἀρτύω, Non capiebant, Non conabantur adipisci. Sic πειλὼ ἄρτυμαι videtur esse potius Conor pœnas sumere, quàm Pœnas sumo, tā Il. α, Τιμὴν ἀρτύνομεν Μενελάῳ σοί τε κυνὸς πρὸς Τρώων, quàm eiusdem Il. ε, Τιμὴν Ἀτρεΐδῃ τε Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ Ἀρτυνόμεν. Ideoque verterim vtrobique, Ad sumendum pœnas, non Sumētes pœnas. Fortasse etiā cōmodè reddetur πειλὼ ἀρτύμενοι παρὰ Τρώων, Pœnas expetētes à Troianis. Nam alicubi apud Cic. qui expetit pœnas ab aliquo, dat operā vt sumat, nōdū autem sumit. Sic autem & Odyss. α, in principio ἄρνυσθαι conatum significat, Ἀρνύμενος ἑὴν ψυχὴν καὶ νόστον ἑταίρων, Consequi conās vitam suam [id est vitæ suæ incolumitatem] & sociorum reditum. At schol. breuium autòr ineptè mihi videtur vbiq; verbo αἰτιᾶσθαι hoc exponere. ‖ Ἄρνυμαι pro αἴρυμαι apud Plat. De leg. lib. 12, ζωλὼ αἰχμὴν ἀρνύμενος μᾶλλον ἢ μετ' αἰδοῦς καλὸν καὶ δυσδαίμονα θάνατον.

C. Ἀπάρυμαι, Aufero. ἀφαιρῶμαι, Hes.

ΑΡΤΗΡΙΑ, ας, ἡ, Arteria, Spiritus semita, Plin. Spiritꝰ cōceptaculū, Gell. vt & apud Soph. πλεύμονος ἀρτηρίας Accius vertit Pulmonū spiritus. Philar. dicit esse corpꝰ in lōgū porrectū, teres instar canalis, ac sinuosum, duabus tunicis contextū, ex corde propagatum, & in singula corporis mēbra distributum diffusū, aeris & spiritus naturalis abūdātioris receptaculū, mixti cū pauculo admodū sanguine. Ruffus verò Ephes. tradit arterias à vetustis Græcis φλέβας (i. venas) vocatas fuisse: item ἀορτάς, πνεύματικὰς ἀγγεῖα, σηραγγας, κυρώματα καὶ ῥοῦς. Earū coplura genera ponit Gorr. in suis Def. med. quē cōsule. Volūt aūt dictā ἀπὸ τοῦ τὸ ἀέρα τηρεῖν, vt refert etiā Philar. vel ab ἄημι quasi ἀήτειαν, verso postea λ in ρ. Sed prior illa nominis huius notatio vt multo receptior, ita & longè verisimilior est, siquidē pro primitiuo habendum non est hoc nomen.

C. Ἀρτηριοτομία, ας, ἡ, Arteriæ dissectio. Est remedii genus quod arteria secta adhibetur: Gorræus.

Ἀρτηριακός, οῦ, ὁ, Arteriacus, Ad arteriā pertinēs. vt ἀρτηριακὸν πάθος, idē quod βεγγος. i. Raucitas: vt scribit Paulus lib. 3, c. 28. Gorr. ‖ Ἀρτηριακὸς verò de homine intellectū, idē est quod βραγχώδης, Raucus. Est enim raucitas proprius asperæ arteriæ affectus. ‖ Ἀρτηριακὸν no additovel τὸ αἱμάδοτον vel alio quopiā nomine, dicitur à recentioribus med. (vt ait Gal.) τὸ τῆς ἀρτηρίας βραχείας φάρμακον. Gorr.

Ἀρτηριώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Arteriosus, vt anatomici interpret.

Ἀρτηριώδης φλὲψ, Arterialis vena, Gorræus.

ΑΡΤΙ, aduerb. Modò, Paulo antè. ἀπὸ μικροῦ ἐξ ὑπογύου. Plat. Νῦν ἄρτι ἦσαν οἱ τῶνδε πατρομάμοι, Nuper vel Nuperrimè. Sic ἄρτι Thuc. dicit lib. 6, p. 206, quod p. 201 dixerat πρώην. Sic ἐς φάος ἄρτι μολόντας, in Epigr. recèns natū. i. ἄρτι γεγονότας. Coniungitur etiā cū verbis præs. temporis, & tunc solet verti Nūc, Iam, Primùm. Soph. Aiace, ἴσθι γὰρ αὐτὸν ἄρτι τυγχάνει. Xen. in Apol. Socr. ἢ ἄρτι δακρύεις; an nunc fletis? Theophr. ὅταν ἄρτι φύῃ), Quū primùm emergit. Sic apud Herodian. l. 1, ἄρτι τῆς μειρακίων ἡλικίας ὑπεβαίνοντα. vbi Polit. vertit, Primas nunc adolescentiæ metas ingredientē. Sic Iohan. 9, τοὺς νῦν ἄρτι βλέποντας; Notandū tamen Isocr. ἄρτι in præs. cū alio præt. tēporis verbo copulasse, in or. cōtra sophistas, οἱ μὲν νῦν ἄρτι τῆς σοφιστῶν αἱρεσεώς ἅπτονται, καὶ πρώην ἐφοίτων παρ' ἐμοὶ τῆς φιλοσοφίας. Vbi pro Modò, vel Recèns accipi possit. Ἄρτι μέν, ἄρτι δέ, Bud. apud Luc. sæpe significare scribit Tum hoc, tum illud. Ἄρτι genitiuo etiam iungi tradit idem Bud. vt παραυτά, citans ex Greg. 139 ἄρτι τοῦ καιροῦ τὰ ἀδελφὰ αὐτοῦ πρωτοβλαστήσαντα: & exponens Commodùm.

Ἀπ' ἄρτι, Ab hoc tempore in posterū. copulat enim tempus præs. vel paulo antè præteritum cum fut. Frequēs est in Nouo Test. vt Ioan. 1, ἀπ' ἄρτι ὄψεσθε τὸν οὐρανὸν ἀνεῳγότα. Itidem Matth. cap. 26, οὐ μὴ πίω ἀπ' ἄρτι ἐκ τούτου τοῦ γενήματος.

Ἄχρι τῆς ἄρτι ὥρας, Vsque in tempus præsens. Vtitur Paulus 1 Cor. 4.

Ἕως ἄρτι, Idem, Vsque in præsens. Ioan. 5, ὁ Πατήρ μου ἕως ἄρτι ἐργάζεται.

C. Ἀρτιβλαστής, Qui nuper germinauit. Ἀρτιβρεχής, Nuper rigatus. Ἀρτίγαμος, Qui modò vxorem duxit. Sic Ἀρτιγενής, Ἀρτίγονος, Ἀρτιδιδής, & alia multa huiusmodi vide in nominibꝰ aut verbis quibuscum compositum est hoc aduerbium. At Ἀρτίπους, Ἀρτίσκιος, Ἀρτιπρεπῶν, & huiusmodi composita quibus integritatis & velut incolumitatis cuiusdam significatio includitur, vide post Ἄρτιος: hoc autem post Ἄρω.

Ἀρτίως, aliud aduerb. Modò, Paulo antè, Nuper. Idē enim significat quod ἄρτι, licet Suidas & Ammonius distinguant. Demosth. παρεσκεύασμαι, ὡς ἐγὼ νῦν πᾶσι ἀρτίως. Sic Plato ἀρτίως τίνων. Aristoph. ὀψὲ ἀρτίως εἰσήγαγες. Apud Æschinem cum præt. pluſquamperfecto exponitur Recèns seu Recenter. ὅτι ἀρτίως κατῆλθεν ὁ δῆμος, Quum recèns redisset, vel Quum paulo antè redisset. ‖ Ἀρτίως apud Aristoph. exponitur Iam, vel Iamdudum, in hoc Nub. loco, vbi dicenti ἀπόλει κακώς, respondet alter ἀλλ' ὦ γαθ' ἀπόλωλ' ἀρτίως.

ΑΡΧΗ, ῆς, ἡ. Principiū, Initiū, Exordiū. Il. λ, — κεφαλὴ δέ οἱ ἔπλετ' ἀρχή. Hes. ἀρχὴ δὲ πάντων ἥμισυ παντός. Plat. Pol. 2, ἀρχὴ παντὸς ἔργου μέγιστον. Opponitur τῇ ἀρχῇ τέλος, seu πλοῦτος vel πέρας. vt apud Dem. Pro corona, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἀρχῆς δεῖ πάντων ἄχρι τῆς τελευτῆς διελθεῖν. Idē in Epit. ἔστι γὰρ ἕστι ἀπάσης ἀρετῆς ἀρχὴ μὲν σωφροσύνη, πέρας δ' εὐδαιμονία. Apud eundem ἀρχὴν ποιεῖσθαι, Ol. 3, ποιοῦμαι δ' ἐγὼ τὴν ἀρχὴν ὀρθῶς ποιήσασθαι, μάλιστα μὲν ἀπὸ τῆς τελευτῆς ἀντιστρόφως ποιεῖσθαι λόγον. Frequens item est ἀρχὴν ποιεῖσθαι, vt & Latinè dicitur interdū Initiū facere, pro Incipere. Isocr. Panath. ποιήσασθαι πρόρρησιν τοῦ ἀρχῆς. Idē in Hel. encomio, τοῦ μὲν ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου ποιήσεσθαι τὴν ἀρχὴν τῆς ἡμετέρας αὐτῶν. Sed & ἀρχὴν λαμβάνειν (vt rursus Lat. Initiū sumere) apud Plat. De leg. A quo & ἀρχὴν ἄρξασθαι dicitur in Tim. θείαν ἀρχὴν ἤρξατο πάντων ἐξ ἐμφρονος βίου. Quæ Cic. interpr. Diuinæ, sempiternæ sapientisque vitæ induxit exordiū. Et ibidē, ἢ γέγονεν ἀπ' ἀρχῆς τινος αὐξομένης, pro An ortus sit ab aliquo temporis principatu, eodē interpr. Sed & ἀρχὴν ibidē ab illo redditū Causam, vide in meo Cic. lexico: simulque & alios locos in quibus hāc vocē interpr. ‖ Ἀρχὴ exponitur etiā Fundamētum, vt ἀρχὴν βάλλεσθαι, Plato in epist. Fundamēta iacere. Et Demosth. Olynth. 2. dixit ἅπαν προσήκειν τὰς ἀρχὰς καὶ τοὺς ὑποθέσεις vbi ἀρχὰς quidam Fundamenta interpret. Sic autem ἀρχὴν ὑποθέσεως paulo antè ex eo attuli. ‖ Herodian. lib. 2, ἀρχὴν τῆς ἀγορᾶς appellauit ingressum fori, vt Ang. Polit. interpretatur. At de ἀρχὴ posito ab Aristotele pro τὸ ἓν ἕνεκα, lege Bud. Comm. pag. 130. Itē de his loquendi generibus τὸ ἐν ἀρχῇ αἰτιᾶσθαι & τὸ ἐξ ἀρχῆς αἰτιᾶσθαι. vide pag. 141. 143. ‖ Iungitur genit. ἀρχῆς cum præpos. ἀπὸ & ἐξ. & dicitur ἀπ' ἀρχῆς (quod & coniunctim scriptum inuenitur ἀπαρχῆς) vel ἐξ ἀρχῆς, pro Ab initio vel A principio. A rhetoribus vocatur locus ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους, qui à Donato dicitur A summo ad imum: in quo persequimur ordinem criminum, & signa non simul omnia sed carptim singula, vt inquit Sulp. Victor. Vide exempla apud Donatū in Andr. Consule & Hermogenem. Appellatur hic locus & τὸ ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους. In quibusdam Noui testamenti locis (non alibi, quod sciā) ἀπ' ἀρχῆς ponitur non simpliciter pro A principio, sed pro A principio mundi (& quod alibi dicitur ἀπ' ἀρχῆς κόσμου, & ἀπ' ἀρχῆς κτίσεως) vt Ioannis 8, de diabolo, ὃς ἦν ἀνθρωποκτόνος ἦν ἀπ' ἀρχῆς. Ad hunc enim locum & alios huiusmodi respexisse puto eos qui ἀπ' ἀρχῆς dixerunt significare etiam Ab æuo, vel Ab æuo condito. At ἐξ ἀρχῆς vtitatius est itidem pro Ab initio (accipiēdo simpliciter) inueniturque & ipsum coniunctim scriptum. Demosth. autem non solùm ἐξ ἀρχῆς dicit pro Ab initio, sed & τὸ ἐξ ἀρχῆς pro eodem, vt in orat. Pro corona, τὸ δὲ ἐξ ἀρχῆς δεῖν ὀρθῶς καὶ δικαίως τὴν ὁδὸν τῆς πολιτείας ἐλθεῖν. Aliquādo ὁ ἐξ ἀρχῆς vertitur Primus: vt ἡ ἐξ ἀρχῆς τάξις, Primus seu primæ originis ordo. Vel simpliciter, Originis ordo. Alicubi ὁ ἐξ ἀρχῆς redditur etiā Pristinus. Sed ponitur ἐξ ἀρχῆς sine articulo, & pro Denuo, Ab integro. quod ἐξ ὑπαρχῆς dici etiam solet. Demosth. ἐξ ἀρχῆς μὲν συνοφαντῶ. Interdum verò iungitur cum πάλιν vel αὖθις, ὀνομάζεται τὸ ἐξαλλήλου. vt ἐξ ἀρχῆς πάλιν, Aristophanes. Dicitur & ἐν ἀρχῇ, pro Initio. Herodianus libro 8, ὁ δὲ στρατὸς ἤχθετο ἐν ἀρχῇ μισεῖ πεῖσμα. Idem lib. 5, δέον ἐν ἀρχῇ πᾶσι πᾶσιν, quod Polit. interpret. Quod statim à principio facere oportuerat,

&c. Ἀρχὴν quoque aduerbialiter positum (vt πίλος ad- A
uerbii locum habere videmus pro Denique, Postremò)
significat Principio, Antè omnia. Quidam verò inter-
pr. etiam Primò, In primis, In Axiocho qui Platoni ad-
scribitur, ἀρχὴν γὰρ οὐ Ἀξίοχε σωφρονιστέον ἁπάντας μᾶλλον ἢ τοὺς ἀστυφύλακας, Principio enim, nisi vnà suppo-
neres &c. ἀρχὴν (inquit Bud.) apud Lucianum, Princi-
pio, Vel Primùm, hoc est Iamprimùm. Et πρὸ ἀρχῆς ea
dem signif. vt Nonnus pro eo quod apud Iohannem le
gitur πρὸ ἀρχῆς (cap. 8, v. 25, πρὸ ἀρχὴν ὅ, τι καὶ λέγω ὑμῖν) di-
xit ἐξ ἀρχῆς, id est Ab initio. Alias tamen varias huius B
loci Iohannis expositiones habes in Annot. Bezæ. Po-
nitur certè πρὸ ἀρχῆς & in alia quadam signif. quam à
paucis intellectam puto (quod ostendunt variorum in-
terpretum lapsus) à nemine verò Latinè expressam in-
uenio, ac nō facilè quidē certè exprimi posse existimo.
Eius autē exēpla sunt. Xen. Pæd. 1, pag. 2, οἱ δὲ Πέρσαι νό-
μοι σωφρονίζουσι δικαιόνται ὅπως πρὸ ἀρχῆς μὴ πονηροὶ ὦσι-
ν οἱ πολῖται ὥσπερ παιδός τινος ἔργον ἡ αἰσχρὸν ἀφιέναι. pro eo
quod est (vt præcedentia ostendere videntur) Dant o-
peram vt ne vllo quidem modo tales sint. Vel, Vt pror- C
sus etiam non sint tales. (iungendo Prorsus vel Omni-
no non cum Tales, sed cum Sint) Sic eodem libro pag.
18, τῷ δὲ πρὸ ἀρχῆς μὴ κάμνειν τὸ γράπτυμα, πότερον σοὶ δεῖ μέλειν.
Tibi danda est opera vt prorsus nō ægrotet, Vel vt pla
nè non ægrotet. Vel, Danda tibi est opera vt ne ægrotet
quidem. Quæ tamen interpretationes mihi ipsi non sa
tisfaciunt: & memini me alias afferre olim quæ magis
satisfacerent, sed quæ hoc tempore non succurrunt. In-
terpres certè vtroque in loco πρὸ ἀρχῆς vertit Initio. A-
pud Thucyd. νῦν δὲ πειρῶνται ἀρχὴν exponitur Ne tantulū D
quidem conantur. Idē in 6. λέγοντες νῦν ἐπαγγέλλειν πρὸ ἀρχῆς.

Ἀρχαὶ, Initia, Cicero interpr. vt quum hæc Stoicorū
verba, ἀρχαὶ τῆς καθηκόντων, ἃ ὥσπερ καὶ φύσαν, interpreta-
tur, Officia proficiscuntur ab initiis naturæ. Vtitur & A-
ristot. & alii hoc plurali. Quo differant ἀρχαὶ & στοιχεῖα vi
de apud Suid. im. Iunctus autem & hic pluralis cum præ
positione, aduerbialiter ponitur. Dicitur enim κατ' ἀρ-
χὰς vel τὸ κατ' ἀρχάς, pro Initio, vel Ab initio. Demosth.
in Philipp. ὅτι μὲν δὴ μέγας ἐκ μικροῦ καὶ παιπαλοῦ τὸ κατ' ἀρ-
χὰς ὁ Φίλιππος ηὔξηται. Scribitur etiam καθ' ἀρχάς coniun- E
ctim, & παραρχάς. Sed & τὰς ἀρχὰς aduerbialiter po-
nitur sine κατά: vt apud Polyb. lib. 16, ὡς ἐς μὲ ἀρχὰς ἀγωνί-
ζεσθαι ἠναγκάσθη πύλος ἢ &c. Ἀρχαὶ τῶν δεσμῶν à quibus dā
exponitur Summæ ansæ vinculorum, in hoc Luciani
loco, in Herc. τί γὰρ ἔχων ὁ ζωγράφος ὅλην ἐξάψει ταῖς στρα-
τοῖς τὰς τῶν δεσμῶν ἀρχάς. At Bud. vertit Extrema catenula-
rum. Ἀρχαὶ, Primitiæ, in vulg. lex. Hesych. autem
ἀρχὰς exponit ἀπαρχὰς & βαθμίδας.

Ἀρχῆθεν, aduerb. poeticum, Ab initio, ἐξ ἀρχῆς. Vtitur He- F
rodot. in Thalia, φθόνος ἦν ἀρχῆθεν ἐνεφύτευε ἀνθρώποισι. Vti-
tur & Philo, καὶ ἡ τῶν καθεστώτων ἀρχῆθεν μεγαλόνοια.

Ἀρχὴ autem pro magistratu, vide post deriuata ab ἀρ-
χὴ significante Principium.

C. Ἀρχοειδὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, q. d. Principii formam habens. Bu-
dæus ἀρχοειδὲς interpr. Primigenium, Primarium, vbi
scribit Aristot. νῦν δὲν ὅτι ἀρχοειδέστερον τῶν ἀξιωμάτων. Affert
ex eodem in 3 De part. anim, hæc de iecore dicta, κεῖται
γὰρ ἐναλμῶς πρὸς ἀρχοειδῆ λίπα. G

C. Ἀρχέτυπον, υ, τὸ, Exemplar primigenium, Vel Forma pri
migenia, Bud. interpr. Latini quoque archetypū dicunt,
vocem Græcam retinentes. Exponitur & Forma prin-
ceps. Aristot. De mundo, τὸ ἀρχέτυπον τῷ χρόνῳ ἐν σχήματι.
Existimo autē ἀρχέτυπον dici quasi ἀρχὴν τοῦ τύπου. (vt
principiū typi appelletur typus initio factus & omniū
primus.) Ideóque hic post ἀρχὴ non post ἄρχω posui. Fa-
teor tamen posse etiam significationē verbi ἄρχειν hoc
composito, sicut & similibus, inclusam videri, eodē sen-
su. Non malè autē ἀρχέτυπον verti Primam formā, osten
dit synon. πρωτότυπον. Cæterùm huius vocis primum &
propriū vsum esse arbitror in imaginibus. vt apud Luc.
habetur in Zeux. ἡ εἰκὼν ἕως ἔτι αὐτὸ γράφει, ὅτι τοῦ Δὸς τὴν
σκιὰν αὐτοῦ ἀκριβῆ τῷ σώματι μεμιμημένην τὸ ἀρχέτυπον
ἐν αὐτῷ &c. Dicitur & ἀρχέτυπος γραφὴ, vt apud Phil. De vi
ta M. L 3, πρὸς ἃς ὕλας, καθάπερ ἐκ' ἀρχετύπου γραφῆς ἢ τοῦ
σώματος εἰκὼν μιμήματα ἐπιτεχνᾶται. Per metra-
ph. autem tam ἀρχέτυπον subsūt. ἢ ἀρχέτυπος adiect. de a- H

liis etiam rebus dicitur. ΕΤ Ἀρχετυπία, Exēplar, Idea,
vt interpr. Bud. in hoc. Dion. Areop. loco, De cæl. hier.
ἃ δυνατὸν ὅτι δι' αὐτῶν εἰκάζεσθαι πρὸς τὰς ἀϋλους ἀρχετυπίας.

C. Ἄναρχος, υ, ὁ καὶ ἡ, Principio carens, quod de Deo solo di
citur. Exponitur etiam Æternus, ex consequente. Greg.
ὁ ὢν Υἱός, εἰ καὶ μὴ ὡς αἴτιον ὁ Γατέρα λαμβάνῃς, οὐκ ἄναρχος, (ἀρ-
χὴ γὰρ Υἱοῦ ὁ Πατὴρ, ὡς αἴτιος) εἰ καὶ ὢν πρὸ ἀπείρου χρόνου τοῖς ἀρχὴν,
καὶ ἄναρχος. ΕΤ Συνάναρχος, Vnà cum alio carens
principio. vt Christus dicitur τῷ Γατρὶ συνάναρχος, Patri
coæternus. ‖ At Ἄναρχος, Principe seu duce carens,
vide post alterum Ἀρχή.

¶ Ἀρχαῖος, υ, ὁ, Pristinus, Antiquus (nam & Latini Antiquū
aliquando pro pristino dicunt) vt εἰς τὸ ἀρχαῖον, Aristo-
ph. pro In pristinum statum. Sic εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀποκατά-
στασις dicitur In pristinum statum restitutio. Et πάλιν εἰς
τὸ ἀρχαῖα καταστῆσαι. Item, εἰς τὸ ἀρχαῖον ἄγειν, In pristinam
formam vel priorem restituere. Sed & ἀρχαῖος ἑταῖρος a-
pud Xen. vt apud Ouidiū Antiquus amicus. Invulg.
lex. annotatur etiā οἱ ἀρχαῖοι, Maiores: vt τὰ ἀρχαῖα, Aui-
ta bona. Quinetiam ἀπὸ τῆς ἀρχαίας, pro Ab initio. Hesy-
chius certè ἀρχαῖον inter cætera vult esse σωφρόνων, sed acci
piens σωφρόνων pro τὸν ἐξ ἀρχῆς. vt si εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀποκαταστῆ-
σαι interpreter In priorem statum restituere, hæc vox
Priorem significabit Pristinum, & qui fuerat ἐξ ἀρχῆς,
id est Initio. Ex his autem patet cur hanc significatio-
nem præcedere voluerim. ‖ Ἀρχαῖον, υ, τὸ, Sors vsu-
rarum. Isocr. καὶ τὸ ἀρχαῖον καὶ πρὸς πάντας ἀποδιδόναι. Dem.
in Dionysod. ἡμῶν ὑπάρχοντων περὶ τῶν πάντων ὁ λόγος ἐστὶν, ἀλλ' ἱκανὰ
παρεῖχε ἀποκαλεῖν δικαιώματα. Dicitur autem ἀρχαῖον sub-
audito substantiuo δάνειον, siue δάνισμα, quod alibi ad
ditur. Inuenitur & ἀρχαία κεφαλαία apud Demosth. καὶ Ai-
schin: sed κεφάλαια synonymum irreptitium esse putatur.
Vide Bud. p. 132 & 133. Ἀρχαῖον (vt ibidem docet) dici-
tur etiam de bonis alicuius pro sorte & capite vnde fru
ctus & reditus manat, adeo vt τὰ ἀρχαῖα vocet Demosth.
τὰ πατρῷα, Auita bona, quorum accessio ἔργον & πρόσοδος & ἀπαρχαία appellatur. Hanc autem vocis ἀρχαῖον
signif. (cuius exēpla ibi habes) videlicet pro sorte bo-
norum, priore loco ponit, ego posteriore: sed vtracun-
que prior sit, existimo, sicut in illa subauditur δάνειον,
vt sit ἀρχαῖον δάνειον: sic & in hac subaudiri ἀγαθὰ cum
ἀρχαῖα, vt sit ἀρχαῖα ἀγαθά. Minimè autem recedit ab ἀρ
χῆς significatione hic vocum istarum vsus: quum possi
mus (meo quidem iudicio) & ἀρχαῖον δάνειον exponere
τὸ ἐξ ἀρχῆς, & ἀρχαῖα ἀγαθὰ itidem τὰ ἐξ ἀρχῆς. Dico au-
tem ἀρχαῖα tantùm in hac posteriore sortis significat.
quum ἀρχαῖον singul. ne ipse quidem Budæus vllo exē-
plo comprobet.

Ἀρχαῖος, Antiquus, Vetustus, παλαιός. Nam cum apud
alios, tum apud Æsch. ἀρχαῖον & παλαιὸν pro eodē legi-
mus. Dem. Phal. (aut quicunque est autor libri qui illi
adscribitur) εἰ τὰ ἀρχαῖοι αἰεὶ τῶν παλαιῶν εἰσὶ πιθανώτεροι. οἱ γὰρ ἀρ-
χαῖοι ἀνδρες εἰσὶ πιθανώτεροι. Apud eundē τὰ ἀρχαῖα ἀγάλματα.
apud Athen. οἱ ἀρχαῖοι πίνακες, & ὁ ἀρχαῖος βίος. apud Luc.
ἀρχαῖα σοφίσματα. apud Synes. ἔθος ἀρχαῖον καὶ πάτριον.
Deniq; vox hæc generaliter de persona & re in vsu est.
Dicitur ἀπὸ τῆς ἀρχαίας, & εἰς τὸ ἀρχαῖον, substantiuè. Thuc.
lib. 2, ἐγὼ οὐκ ἔπαυσα ἀπὸ τῆς ἀρχαίας. Idem eodē libro, ἀπὸ τοῦ πάνυ
ἀρχαίου, ita inde vsque à prima antiquitate. Ad verbum,
ἀπὸ τῆς ἀρχαίας, Ab antiquo. Et εἰς τὸ ἀρχαῖον, In antiquum:
pro In antiquum morem, seu priscum. Dicitur etiam τὸ
ἀρχαῖον aduerbialiter pro Antiquitus, Olim, cum ab a-
liis, tum à Pausania. ‖ Ἀρχαῖος, Stultus, Ineptus. Plato
Euth. καὶ ἀρχαιότερος εἶ τῆς διάνοιας. Alia exempla habes a-
pud B. p. 132. Quid autem huic significationi metapho-
ricæ occasionē dederit, expositi in ea quam scripsi pro
Herodoto apologia. Vide & Ἀρχαϊκός.

C. Ἀρχεγόνος, υ, ὁ ἡ ἡ, (q. d. Antiquus origine) Primigenius,
Primordialis. Aristot. De mundo, ἥλιος ἢ σωτὴρ καὶ ἀρ-
χεγόνων αἰτίας, propter principem causam & primordia
lem, B. interpr. Alii eodem sensu, Primā causam & pri-
migeniā. In vulg. lex. ἀρχεγόνος vertitur Primigen⁹ ex
Varr. Primigenius & Principalis, ex Lucr. Primitiuus,
ex Colum. Primitius, ex Ouidio. Dicitur & ἀρχήγονος
pro eodem. ΕΤ Ἀρχαιογονία, Antiqua origo. A Basilio
autem sæpe pro antiquitate ponitur, teste Bud. In Græ
cis autem Pand. simpliciter pro origine, vt idē scribit.

C.Ἀρχαιολογέω,γῶ,De rebus antiquis disſero,Res antiquas seu priscas scribo.Luc.AtTh.lib.7,τὰ ὡσεὶς τὸ δοκεῖν τινι ἀρχαιολογῶν,id est(Camer.interpr.) Vetera quædam declamitãdo ingerere. Itẽ,Antiquo sermone vtor. Ετ Ἀρχαιολογία,Historia de rebus antiquis,vt Iosephi,&Catonis origines,inquit Bud. Dicitur & plur.ἀρχαιολογίαι. Plut.De Herod.αἱ γὰρ ἱκεσίαι καὶ ὡδαὶ ἔτι τῆς ἱστορίας μᾶλλον τοῖς μύθοις δίδοσι καὶ τοῖς ἀρχαιολογίαις.

C.Ἀρχαίπλουτος,vide in Παλαίπλουτος cum παλαιόπλουτος.

C.Ἀρχαιόηθης,ες,ὁ καὶ ἡ,Antiquis moribus præditus. Et ἀρχαιόηθη διηγήματα,Thuc.l.1,Instituta quæ mores antiquos resipiũt. Id est,Simplicitatem antiquam præ se ferentia. Ita enim puto interpretandum hoc nomẽ: non(vt in vulg.lex.)Antiqui mores. Ετ Ἀρχαιόηθως, Antiquis moribus,Antiqua morum simplicitate. At ἀρχαιόηθως εἰπεῖν,ex Isocr.Paneg. affertur pro,Antiquo loquendi more vti,seu antiquis vocabulis. Ετ Ἀρχαιόηθεια,Antiqui mores,vt Bud.interpr. apud Plut.in Phoc.ἡ Κάτωνος ἀρχαιόηθεια. Sed ἀρχαιόηθεία exponitur etiam Priscaviuendi forma.

C.Φιλάρχαιος, Antiquitatis amator,Antiquarius.Athen.3, Νικάνδρου καὶ παθήματα ἱστορικὰ ὑπομνήματα ὡς φιλάρχαιον ἀναγνῶναι πολυμαθῆ

Ἀρχαίως, Antiquè,Antiquo more.Antiqua morum simplicitate,Absque malitia.Interdũ pro Stultè.Demosth. Philipp.3,ὅτου ὁ ἀρχαίως εἶχον.

Ἀρχαιότης,ητος,ἡ.Antiquitas,Pausan.

C.Ἀπαρχαιόω,χαιῶ,F.ωσω, Antiquum reddo,Obsolescere facio.Ἀπαρχαιόομαι,ῶμαι,Antiquus fio,Obsolesco,vnde ἀπηρχαιωμένον ὄνομα,vel ἀπηρχαιωμένη λέξις,Obsoletavox. Dionys.Hal.de Thuc.loques,ἡ γλῶττα ἀλλὰ καὶ ἡ ἀπηρχαιωμένη καὶ ξένη λέξις ὑπὸ Λακεδαιμονίων αὐτῶν καὶ καινῆς καὶ πεποιημένης. Et de Isocr.ἡ γὰρ αὐτὴ λέξις πολλῷ μᾶλλον ἀπηρχαιωμένη ἂν ὀνομαστὴ ἀπειροκαλίας. Antiphanes apud Athen.l.11,Ἔπειτα μηδεὶς τὴν ἀπηρχαιωμένων τούτων τερψίνην,τὴν τ Τελαμῶνα,μηδὲ τὴν Παιώνια,μηδ' Ἀρμόδιον.Notandum est autem hoc cõpositum non præcedente (quod sciã)simplici Ἀρχαίω.

¶ Ἀρχαϊκὸς,& Atticè ἀρχαϊκὸς, Antiquitatem seu antiquã simplicitatem aut rusticitatẽ præ se ferens,siue in moribus,siue quod ad artem attinet. Plut.in Publ.ἁπλοῦς καὶ ἀρχαϊκὸς τὴν ἐργασίαν. Exponitur etiam τὸ ἀρχαϊκὸν, Simplex, Imperitu, Stultum. Et ἀρχαϊκὰ φρονεῖς, apud Aristoph.μωσᾶ & ἀνόητα & ληρώδη. Ετ Ἀρχαϊκῶς, Antiquo more,Antiqua simplicitate seu rusticitate,Pingui quadam Minerua.Item Stultè.

Ἀρχαΐζω, Antiquitatem seu antiquos imitor.vnde Ἀρχαϊσμὸς à grãm.(& nominatim à Donato in Terent.)vocatur loquẽdi genus in quo priscũ sermonem imitamur. Ετ Ἀπαρχαΐζω,cõpos. quod aliter exponitur, videlicet Antiquũ reddo,Antiquo nomine appello. Itẽ,Antiquitatis formam tribuo,vt in hoc Athen.loco,ἀγνοσοφ.l.1, τὸ ἡμῶν,φησὶ, φιλόσοφον ὄρχησιν Μίμφιν ἀκάλεστον,ἀπαρχαΐζοντες τῷ βίῳ τὸ σῶμα τῆς αὐτῆς κίνησιν τῆς τῆς πόλεως ἀρχαιοπρεπῆ καὶ βασιλικωτάτην.

¶ Ἄρχω, Incipio,Initiũ facio.Od.γ,& alibi,-μύθων ἤρχε. Od. χ,Ἄρχετο νεῖκος ἐείσαι. Et Il.α,-ἦρχε ἀγορεύειν(pro quo alibi μύθων ἦρχε) Verba facere cœpit. Sed illud Græcum loquendi genus melius respondere puto Gallico, *Il commence a dire*,pro *Il se met a dire*,vel *Il mit a dire*.(quo termo vtitur Herod.vt alibi docebo) Interdu ἄρχειν exponitur etiã Principiũ esse,seu origine,vel Autorẽ esse. Thuc. ἥδε ἡ ἡμέρα τοῖς Ἕλλησι μεγάλων κακῶν ἄρξει.Et ante eũ Herod.eodẽ verbo in re simili exprimẽda vsus erat, ἄρξειν ἀπειρώτατον ἑωυτὸν Λακεδαιμονίοισι μοχθέων κακότητος.Pl.epist. 3,ἦν δὲ τοῖς ὅπλοις χαμαιζήλῳ ἦρχε,caput erat. ΙἈρχειν,Priores partes occupare,vt docet B.quẽ vide p.130. Apud Thuc.ἄρχω τῆς μάχης,Prior pugnã capesso.Sic ἄρχειν πολέμου apud eundem,& ἄρχειν τῆς διαφορᾶς. Ita ponitur ἄρχω &cũ genit.χειρῶν,quũ dicitur ἄρξαι χειρῶν δίκαιον (vt apud Dem.)qui prior lacessiuit aut rixa aut bellũ,& qui prior percussit, vt interpr.Bud. Qui alioqui ἄρχειν ἀδικίας apud Pausin. vertit Principiũ & causam scelerũ dare. Obseruandũ est autẽ,ἄρχειν in hac posteriore signif.multo esse vsitatiũs prosæ scriptoribus q in altera, pro qua ἄρχεσθαι potius dicunt. Homerus autem pro genitiuo posuit participiũ in hoc loquendi genere Il. β,380,—ἐγὼ δ' ἦρχον χαλεπαίνων,id est(vt doctè exponit Eustath)ὡσεὶ κατῆρξα τοῦ χαλεπαίνειν, non (vt imperitè redditur in vulg.lex.)Incipiebam irasci.

C.Ἀρχέκακος,ε,ὁ ἡ,Qui initium dedit malorum , Autor malorum,Causa & origo malorum . vt ἀρχέκακε νηῒς, apud Hom.Il.ε,v.63 , Ἀρχεκάκοις , ἅ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γένηται.vbi ostendit Eustathius esse velut etymon, q.d. αἱ κακῶν καθάρξασαι τοῖς Τρωσὶ πᾶσι . Idem alibi quoque ἀρχέκακος ab ἄρχω deductũ tradit.Quod ideo dico nequis miretur hicà me positũ potius quàm post ἄρχω.

C.Ἀρχέσπαρος,Ἀχέσπορος,vide in Σπαρὸς & in Ἔσπερος.

C.Ἐξάρχω,Incipio, Auspicor.vt Odyss. ἀμολπὸς ἐξάρχοντες,Cantum incipientes.Exponitur etiam,Cantũ præeuntes & auspicantes,Vel , Cantus auspices. Idem Il.σ, & ω,ἐξῆρχε γόοιο.Sic Plut.Romulo,ἐξάρχειν ὀρνιθείας παρ' ἄνος:& in Lycurgo,ἐξῆρχεν ἱμεροέντων παιάνων. Luc.itidẽ de cantu,sed sine casu,ἅπαξ αὐτὸν ἕκαστος ἐξάρχει,ὡσεὶ τὸ μέλος ἐπαιάζοντες.Dicitur & de aliis rebus,vt Plut.in Galba,πάντες ἐξάρχειν δόγματος,quod Bud.interpr.Autorem fieri & confirmatorem senatusconsultorum. Iungitur ἐξάρχειν accusatiuo quoque.vt Hom.Il.β, Βυλαὶς τ' ἐξάρχειν ἀγαθαῖς,vbi ἐξάρχων βυλαὶ exponitur Autor existens consiliorum.Ego malim, Primus proponens cõsilia,aut aliquid huiusmodi:sensu tamen non valde diuerso.Xen.quoque accusatiuũ dedit huic verbo, Pæd. 3,ἐξῆρχεν ἐμοὶ Διοσκούροις παίζοντα πρὸ τοῦ νομίζειν.Et in 7,παίζοντα ἐξάρξω.Sic ab eodem dictum est,ἐξάρξομαι σοῦ μικρὸν αὖ καιρὸς ἡ παίζειν.Vide pag.141 & 142. In vulg.lex. affertur ex Euripide,ἐξάρχω ὕμνων pro Iurare incipio. Et ex Sophocle,εἰ δὲ μ' ὧδ' ἐξῆρχες λόγους pro Si me huiusmodi verbis aggressa fuisses.

Ἐξάρχομαι etia dicitur: vt apud Apoll.ἐξάρχεσθαι ἀεθλεύων.Xen.Hellen.3,ἐξάρχομαι παίζειν. quod exemplũ miror à Budæo proterri quum paucis antè lineis scripsisset ἐξάρχω tantùm dici actiua voce . Sed & ἐξάρχου κατᾶ apud Eurip.pro Primus auspicare canistra,Primã coronam è calatho carpe,vt vertit Erasmus.

Ἔξαρχος,Inceptor.(vt dixit Terẽt.O mearũ voluptatũ omniũ inuẽtor,inceptor,perfector.) Itẽ Dux, Princeps, vt ἔξαρχος τῆς ἱερῶν,Plut.in Numa.Sic ὁ τῆς ἱερητῆς ἔξαρχος Naz. Itẽ Princeps alicuius rei cõficiendæ.Basil.ἔξαρχοι τῆς καθόλου αἱρέσεως. Exponitur etiam Præcẽtor.

C.ΚΑΤάρχω,Prior (vel primus)facio,vel dico. Plato in Sym. ἀλλὰ τύχῃ ἀγαθῇ καταρχέτω Φαῖδρος,ἡμᾶς ἐγκωμιάζειν τοῦ ἔρωτα, Sed(quod bonũ faustumq; sit)Phædrus primas dicendi de amore partes habeat . Sic Basilius , ἰδοὺ μὲν νῦν καὶ καταρχὰς τοῦ γράμματος αὐτοῖς, En nunc priores scribendi officium occupamus. Xen.cum infinit.interiecto articulo τοῦ,lib.ἀπομν.2,καθάρχομι τὸ καλεῖν αὐτόν, Prior illum inuitarem.Q.d. Anteuerterẽ illum inuitare.Ex Phalaride autẽ affertur cũ infinit. sine articulo, καθάρχω πλημμελεῖν. Ιtem , Autor sum alicuius rei, Exemplũ præbeo.Athen.ὥςπερ τὸν ὅλον χρῶτα ἀπελαύειν,ἢ τῆς ψιλώσεως αὐτὸς τοῖς λοιποῖς καθάρξαι. Idẽ Athen. lib.12,addidit ὡσεὶ τὸς,scribens de Omphale , ἥτις ὡσεὶ τὸ καθάρξαι δοκεῖ τῆς εἰς Λυδοὺς ἀφροσύνης πρωτείας,Quæ exemplum vltionis præbuit, Vel,Quæ initium dedit vltionis. Vel (inuerso genere loquendi) A qua vltio initium sumpsit.Vel, Quæ prima fuit vltrix . Nam quomodo hic καθάρχω per Lacesso aut Prouoco cum Budæo interpretari possimus,non satis intelligo. Ιtem, Princeps sum alicuius artis aut facultatis . vt Bud. exponit in hoc Chrysostomi loco,διὸ καὶ Ἑρμῆς τὴν ὁμιλίαν ἔδωκε τοῖς ἀνθρώποις,διὰ τὸ τὸ λέγειν καθάρχειν.Sed καθάρχειν hic Chrysostomus dixit simpliciter pro eo quod Act. Apost. cap.14,est ἡγεῖσθαι,vbi id narratur. Rursum Bud. apud Laer.τῶν τ' Ἀκαδημίας καταρξάντα vertit Academicorũ principẽ & cõditorẽ. Ικαταρχὴν simpliciter etiã pro Incipere,Inchoare(vt quidẽ interpr.vulg.lex.)cũ genitiuo itidẽ,vt καταρχὴ μάχης,apud Eurip . καταρχὴ τοῦ πολέμου,Plut.in Thes. Inuenitur autẽ καταρχὴ & accus.iunctũ:vt apud Plat.in Euthydemo,ἅπαντα γὰρ ταῦτα καταρχὴ λόγων. Ικαταρχὴν pro ἔξαρχὴν, Aristot. καθάπερ καὶ τοὺς κορυφαίους καταρξάντες σωματοποιοῦσι καὶ ὁ χορός.Vnde ὁ κατάρχων,Præcentor,Præsultor.

καταρχὴ,ῆς,ἡ,,Initiũ, Exordiũ.Polyb. μείζονες πολέμου καὶ Καταρχαί. Athen.ὀπῶδην πρὸ καταρχῆς πεποιήμεθα. Bud.133. Ικαταρχαὶ, Libatio,Primitiæ,in vulg.lex.

c.2. Προκαθέρχω, (q.d. Præexisto) Anteuerto, Antegredior. Gal. ἅπαντα τὰ προκαθηρχηκότα τῆς νόσου. ‖ Προκαθέρχω, Præpolleo, Antiquiore loco numeróque habeor. Areopag. apud Bud. 140. ΕΤ Προκαθάρξις, Principium, Origo. ΕΙC Προκαθαρκτικός, Principalis, Originalis, Primarius, apud Basil. Idem pagina 141. At προκαθάρξις τῆς δίκης in Pand. Gr. Litis contestatio. Quod tamen est à προκαθέρχομαι, potius quàm à προκαθάρχω. Dicitur enim ἡ δίκης προκαθέρχεσθαι, non item προκαθάρχειν, quod sciam.

C.1 Ὑπάρχω, Initium do [rei,] Primus facio, aut dico. vt apud Thucyd. ὑπάρχω τοῦτο, Primus hoc facio. Ita enim puto reddi posse (si simplex quæratur interpretatio) in hoc eius loco, lib. 1, p. 25, ἵνα μὴ αὖ φθόνος τις τοῦτον ὑπάρξῃ. Bud. tamen rectè & ipse ὑπάρχω interpr. Autor sum, Meum est hoc institutum & exemplum. Vel, Initium rei do. vt Andoc. οἱ ὑπάρξαντες τῆς εὐδαιμονίας αἰτίοι τῇ Ἑλλάδι. Nam capitur tam in bonam quàm in malam partem. Et in mutua beneficentia ὁ ὑπάρξας, prior est: at ὁ εὖ πάσχων & ἀντιποιῶν, posterior, apud Aristotelem. Demosth. Pro cor. δι' ἃς ἀνηκόντως ἃς ὑπῆρξαν εἰς ὑμᾶς. Sic Isocr. Plat. ὥστε δικαίως ἂν ἡμῖν αὐτοῖς ἀνηκέστοις ἐπιπλέκοιμεν ὧν αὐτοὶ πολλαπλάσια εἰς ὑμᾶς ὑπάρξαντες. Vbi obserua, sicut & in illo Demosth. loco, εἰς ὑμᾶς, quū alioqui dici etiā possit ὑμῖν. Sic enim cum dat. personæ, apud Æsch. De falsleg. καὶ τὰς ἀνηκεστίας ἃς ὑμῖν ὑπάρξαι λέγω. Plut. autem pro illo reiaccus. dedit genitiuum, πάλαι δ' ὅμοιος χρείας τινὸς ὑπάρξαι καὶ φιλανθρωπίας ἐμοὶ αὐτόν, iamdiu occasionem quærens materiámque hominis promerendi beneficio quopiam atque benignitate. Quibus exēplis consentanea est participii pass. ὑπηργμένον significatio, de quo infrà. Cæterùm ὑπάρχω eadem in significatione, sed in malam partem, à Budæo exponitur Lacesso, Excito contentionem aut simultatem. Dem. ὥστε αἰτιώτερον αὐτοῦ πεποιῆσθαι τὴν ὑπάρξασαν. Sic Plato ἀμφισβητοῦντα νόμῳ opponit τῷ ὑπάρχοντι in Gorgia, ἀμφισβήτους, μὴ ὑπάρχοντας. Quibus exēplis immiscet Bud. & hoc Dem. τῆς γὲ ἔχθρας ὁπόθεν ἔσται ὑπῆρξεν. Vbi tamē ὑπάρχω nō significat per se Excito contentionem aut simultatem, quum addatur genit. ἔχθρας: sed duntaxat Initium do, Incipio, Autor sum. Possit etiam (meo iudicio) τῆς ἔχθρας ὁπόθεν ὑπῆρξεν aptè verti, Ab illo simultas profecta est. (vbi vacare ὁπόθεν obseruandum est.) Sic autem ὑπάρχω cū aliis gen. vt ἀδικίας & βίας. Sed ὑπάρχω ἀδικίας apud Herodot. non est simpliciter Infero iniuriā: nec ὑπάρχω βίας apud Plutarchum est simpliciter Infero vim (vt in vulg. lex. habetur) sed Prior infero iniuriam, Prior vim infero.

Ὑπάρχω, Sum, Aristot. De part. an. l. 1, πολλὰ καὶ παρὰ πολλοῖς ὑπάρχει τῶν ζώων. Cuius signif. & hæc afferuntur exēpla: Dem. ὑπάρχω σοφὸς εἶναι ἱκανὸς: & ὑπάρχω ἐμαυτῷ μάρτυς. & ὑπάρχει δῆλος. Idē initio or. Pro cor. πεπαίτηκα [θάνατον] ὑπάρξαι μοι παρ' ὑμῖν εἰς πυρὶ τὰ αἰχμάλωτα. Idem alibi, ὑπάρχει μοι σφόδρα τι ἀπέχθεια. Et Aristot. Pol. 5, ὑπάρχει μᾶσσον τοῖς τυράννοις, pro In tyrannos odium existit. Apud Herodian. ἐν οἷς χρόνοις αὐτῷ ὑπάρχοντα. Iungitur & cum præt. vt Dem. ὧν τῷ περὶ τῶν Ῥοδίων dixit, ἅπασιν ἐγκώμιον ὑπάρχειν μοι δοκεῖτε. Idē Ol. 3, ὑπῆρχον Ὀλυνθίοις διάφοροί τινα κεκτημένοις. Dicitur etiā ὑπάρχω ὤν, vt τυγχάνω ὤν, sed longè rarius. Herodot. ἐπῆρξε ὀπίσω ἑωυτοῦ. Dem. in Mid. ἐν ᾧ ἔχθρος γε ὑπῆρχον ὤν. ‖ Ὑπάρχω exponitur etiam Suppeto. vt Demosth. ὑπάρχει σοι πόθεν παρ' ἐμοῦ. Idē, ἃ ὑπάρξει δεῖ παρ' ὑμῶν. Et ὑπάρχει παρ' ὑμῶν τὰ δίκαια. Idem, ὑπάρχουσα οὐσία, Quæ suppetunt facultates, Bona quæ adsunt, vel Præsētia bona. Pro quo dicitur & vno verbo, (sed præfixo articulo) τὰ ὑπάρχοντα, apud Demosth. Et cum genit. personæ, τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ apud Matth. Luc. & Paulum. Theopompus apud Athenæum ὑπάρχοντα & οὐκ ὄντα inter se opponit, lib. 6, καὶ τῶν μὲν ὑπαρχόντων ἐμέλησεν, ὧν δ' οὐκ ἦσαν ἐπεθύμησεν. Plato in Tim. πότερον δι' ὑπάρχοντος, pro Quū hoc sit, vel Quū hoc ita sit: quod tamē Cic. vertit, Hoc posito. Et ibidē, τούτων δ' ὑπαρχόντων, Ex quo posito & constituto &c. Vide mei Ciceroniani lexici pag. 13 & 15. ‖ At ὑπάρχω σοι, pro Adsum tibi, id est faueo, Sto à tuis partibus, apud Demosthenem. Vide Budæū pag. 135.

Ὑπάρχει μοι δοῦναι τοῦτο, Hoc mihi facere licet, vel Contingit mihi hoc facere, (sed accipio Cōtingit, vt apud Horatium, Non cuius homini contingit adire Corinthum) Mihi facultas est. Ὑπάρχει (inquit, Bud.) est etiā Licere, Contingere, Euenire. Demosth. ἐμοὶ μὲν ὑπῆρξε φοιτᾶν εἰς τὰ θεοπέσια διδασκαλεῖα. Et Plat. Sympos. ὡς ὑπάρχοι μοι τοῦτ' ἀκοῦσαι, tanquam mihi liceret. Plut. τὸν δὲ διαλαθεῖν τὸν φρουρὸν καὶ διαπεφευγέναι οὐχ ὑπῆρξε, non licuit. Thucyd. ὡς ἐφ' ὑπῆρχε, pro Vt licuit, Vt tempus tulit. Vide Bud. p. 136. His autem subiungendum puto ὑπάρχοντα pro δυνατά, & ἐκ τῶν ὑπαρχόντων, pro ἐκ τῶν δυνατῶν, vt apud Thuc. exponit schol. In vulg. autem lex. ἐκ τῶν ὑπαρχόντων exponitur, Pro præsenti copia, Ex præsentibus facultatibus. Item, Pro præsenti rerū conditione, Pro præsentis temporis ratione. ἐκ τῶν παρόντων. ex Plat. epist. 7, πῶς οὖν δὴ δίκῃ αἰσχρῶς οἴσεται γένοιτ' ἂν ἐκ τῶν ὑπαρχόντων αἰτίας; ‖ Item ὑπάρχει σοι ταῦτα, hæc tibi obtingunt & obueniunt, apud Polyb. Et, ταύτῃ τῶν θεῶν αὐτοῖς ὑπαρξάντων τιμήν, diuinitus delatū honorē. Basilius, καὶ οὐδὲν ὑπῆρξεν αὐτῷ [sub. ἐκ τοῦ μηχανήματος] πλὴν τοῦ δημοσιῶσαι ἢ ἐχθρὸν εἶναι, Nihil ei obtigit vel obuenit ex eo. (puto enim & hic posse verba illa retineri) q.d. Nihil commodi vel vtilitatis ei fuit ex ea re. ‖ Ὑπῆρχεν αὐτῷ ἡ φεύγειν ἐκ Χαλκίδος, ἢ πεισθῆναι ἢ καταλειφθῆναι, Æschin. in Ctesiph. pro Necesse erat, inquit Bud. Cui exemplo addo hoc ex Demosth. in Midiam, ταῦτα δὲ οὐδεὶς ὑπὲρ αὐτοῦ πώποτ' ὑπῆρξεν. Hoc enim ὑπάρξει itidem significare puto Necesse erit.

Ὑπάρχουσα τιμὴ sic dicitur vt γενομένη τιμὴ, pro iusto rei pretio, Bud. ex Demosth.

Ὑπάρχει τὸ κινούμενον τῆς τὸ κινοῦντος ἰσχύος, pro Quod mouetur, superat vires eius quod mouet, in vulg. lex. affertur ex Aristot. De gen. anim. lib. 5. Et ex eodem, De part. an. 3, ὑπάρχει τῶν ἀμφοτέρων ἄκρων τὸ μέσον.

Ὑπάρχομαι, vnde ὑπῆρμαι, & partic. ὑπηρμένος. Bud. ὑπηρμένον (sequendo eam significationem quæ data fuit verbo ὑπάρχω cum accus. δικαιοσύνην) esse dicit beneficium quod paria meretur & gratiam postulat repēdendam. Vide exempla ex Aristot. & Demosth. pag. 135. At ex Herodoto ὑπηρμένον citatur pro iniuria vltrò illata.

Ὑπαρχή, ῆς, ἡ, Principium, Initium, Ortus. vnde ἐξ ὑπαρχῆς idem quod ἐξ ἀρχῆς. vt Aristot. De part. an. lib. 4, πάλιν ἐξ ὑπαρχῆς περὶ τῶν ἀναίμων διαπιπλέον, Denuo ab exordio, Rursus ab integro. Luc. κατ' ἐξ ὑπαρχῆς αἰσθάνεσθαι, deinde denuo reuixit. ‖ Significat etiā beneficium vltrò collatum, id est priorem beneficentiam, quæ & προϋπαρχὴ dicitur Bud.

Ὑπαρξις, ιως, ἡ, q.d. Existētia. A Budæo exponitur Substātia & Vita: vnde inquit, Ἀνυπαρξία Areopagitæ pro interitu. Quomodo autem ὕπαρξις differat ab οὐσία, vide apud eundem pag. 137. Idem alibi ὕπαρξιν interpretatur subsistentiam in quodam loco vbi ἀπὸ τῆς οὐσίας distinguitur. Apud Alex. Aphrod. Probl. lib. 1, ἔχει ἡ συμμέτρῳ κράσει τὴν ὕπαρξιν τὸ ἀνθρώπου σῶμα, exponitur Constat habitu temperato hominis corpus. Et apud eundē λαμβάνειν τὴν ὕπαρξιν ἐξ αἵματος, Ex sanguine prouenire. Et διδόναι τῇ τεκούσῃ τὴν ὕπαρξιν, Edere seu producere capillū, τείχα φύειν. Inuenitur & ὑπάρξεις plur. numero. Ammonius τὰ μὲν γὰρ ὀνόματα τὰς ὑπάρξεις σημαίνουσι τῶν πραγμάτων, τὰ δὲ ὀνόματα τὰς ὠφελείας ἢ τὰ πάθη. Ὑπαρξις, Substantia (vt Quintil. loquitur) id est Bona, Facultates. Polyb. ὕπαρξις γὰρ ἐκάστοις ἐστὶν ὁρίσματα τὰ χρυσός. Sic Apostol. vtitur ad Hebr. 10. ΕΤ Ἀνυπαρξία contrarium. q.d. Inexistentia. Apud Areopagitā pro interitu, vt modò dictum fuit.

Ὑπαρκτός, Existentiam habens. (Suidas autem ὑπαρκτὰ exponit μόνιμα & ὑπάρχοντα) C VT opponitur Ἀνύπαρκτος, Non existens, vel Qui existere non potest, seu in rerum natura esse. Plut. De prud. anim. αἰσχρὸν ἡγοῦμαι τὸν αὐτάρκη τοῦ ἀνυπάρκτου γενομένης. Idē, ἀνύπαρκτος ἡ λιχνοβίη περὶ τὸν σῶμα δόξαν ἔχει. Philo De mundo, ἀϊδιότητα & τὸ ἀΐδιον ἀνύπαρκτον inter se opponit.

Ὑπαρκτικός, vt ὑπαρκτικὸν ῥῆμα apud grammat. Substantiuum verbum, quale est εἰμί, Sum. Eustath. cum alibi sæpe, tum pag. 75.

c.2. Προϋπάρχω, interdum pro ὑπάρχω: vt οἱ προϋπάρχαντες ὧν ἐκεῖνοι νῦν, Qui priores partes occupant in beneficentia, Qui beneficentia præueniunt; Qui priores munificentiam exercent. Eodem sensu apud Isocratem προϋπάρχειν cum genitiuo: vt προϋπάρχειν τῆς ἀντιδόσεως. Hinc προϋπαρχμάτια, apud Demosthenem beneficia in quempiam antea collata. Vide Budæi Comment. pag. 138. Rursus apud Isocratem πρὸς Φίλιππον ponitur προϋπάρχειν in malam partem, προϋπάρξαι τὰς ἔχθρας. vt antea habuimus ὑπάρξαι τὰς ἔχθρας.

Προυπάρχω, Sum antè, Præcedo tempore: vt οἱ προϋπάρχοντες νόμοι, Præcedentes leges, vel Antegredientes tempore, Antiquiores leges. Pausan. ἢ προϋπῆρξεν Ἀγαμέμνονι φόνος Ταντάλου, An præcesserit illi cædes. id est, An præcessent cædes ab illo perpetrata. Dicitur & προϋπαρχμάτα pro προϋπάρξαντα, Quæ præcesserunt, Antecedentia facta. Demosthenes Pro corona, οὐ κατ' ἐμοὶ μὰ Δί' οὐδὲν τῆς προϋπαρχμάτων ταύτης βίᾳ. Eodem vocabulo eadem in re vtens Aristot. Rhet. lib. 1, dixit, ὅσα κεῖται τὸ προσῆκον [ἐπαινεῖν] ἢ εἰ ἄξια τῆς προγόνων καὶ τῆς προϋπαρχμάτων.

Προϋπαρχή, ῆς, ἡ, Antegressa beneficentia, Beneficēti aqua quis præuenit alterum. Aristot. Ethic. 9, οἷον δ' οὐκ ἴσον ἑτέρῳ προϋπαρχοῦσα φιλία.

Προύπαρξις, q.d. Præexistentia. Damasc. τῶν τῆς Πελχήνους λήρημάτων τὸ ἀπόπτυμα, προύπαρξιν ψυχῶν δογματίσαντος, Qui animas ante corpora creatas iam olim fuisse prodidit. Propriè autem προύπαρξις Deo tribuitur, vt qui sit & ante ipsam ὕπαρξιν & ante τὰ ὑπάρχοντα, vt Dionysii Areopag. schol. scribit. Vide Bud. p. 139 & 141.

c.2. Συνυπάρχω, Simul sum, vel Vnà sum. Philo De mundo, τὰ φύσει συνυπάρχοντα, ἀδιαιρέτως ἀπαρτώμενα τῆς συζυγίας.

¶ Ἄρχομαι, Incipio, Initium facio, vel Initiū sumo. Od. o, & aliis locis, ἤρχετο μύθων, quod alibi ἦρχε μύθων. Xen. Hell. 6, ἄρχεσθαι ἀπὸ αὐτοῦ ὧν ἐφολοίπατε. Sic ἄρχομαι συλλόγου. Et ἀρξάμενος τοῦ μὴ ψεύσασθαι. Et ἄρχομαι ἀπὸ θύτων, Demosth. Luc. Sic apud Plutarchū Apophth. τὸ δὲ ἀπ' ἐμοῦ ἄρχειν ἡμᾶς, τὸ δ' ὑπ' ἐκείνου πάσχειν. At Homerus præpositionem omisit, quum dixit Il. 1, Ἐν σοὶ μὲν λήξω, σοῦ δ' ἄρξομαι. Citatur autem & ex Platone De leg. ἀρχόμενος πίσσης, pro Qui initium sumit ab arte. Vt sit perinde acsi legeretur ἀπὸ πίσσης, hanc interpretationem sequendo. Xenophon vsus est & præpositione ἐκ pro ἀπὸ, dicēs ἄρχομαι ἐκ τῆς δὲ τῆς ἀρχῆς. Ponitur & cum aduerbio è loco vt Isocrates Nicocle, ἐπῄνουν ὁ Κασταλίδιος ἠρξάμην. Sed & ἄρχεσθαι ἀρχῶ ex Platonis Timæo affertur pro Rationem principii inire. Præteritum est ἦρσμαι: à quo participium ἠρσμένος, quo vtitur Greg. sæpe, vt annotat Bud. Interdū autē sine casu, vt ἀρχομένης ἀπὸ νυκτός, Aratus: quod Cicero interpret. Prima de nocte. & Ἠρίου ἀρχομένοιο, Ad æstatis primordia. Ad verbum, Incipiente nocte, Incipiente æstate.

Ἄρχομαι, pro ἀπάρχομαι, Od. ξ, — ὡμοθετῶν συβώτης, Πάντων ἀρχόμενος μηρίων. Vide ἀπάρχομαι.

Ἄρχομαι pro Initium habeo. Greg. De theolog. lib. 1, οὐκ ἄρχεται γὰρ ἐκεῖ χρόνου ὁ χρόνων διακόπτης. Vide Budæum pag. 134 & 135. Fortasse autem potest ἄρχεται hic aliter etiam exponi.

Ἄρχμα, ατος, τὸ, vel potius plur. ἄρχματα, Primitiæ, pro ἀπάρχματα (vt modò dixi ἄρχομαι pro ἀπάρχομαι) Od. ξ, Ἥρᾳ. καὶ ἄρχματα θεοῖσι θοῇσι.

Ἀρκτέον, Incipiendum est. Soph. Aiace, ἀλλ' ἀρκτέον τὸ πρᾶγμα. Philo, ἀρκτέον τῆς εἰσηγήσεως.

C. Ἄναρκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nullius imperio subditus. Hesych. ex Soph. Vtitur & Thuc. lib. 5 p. 194.

C. Ἀπάρχομαι, (inquit Bud.) Primitias soluo & decerpo, cum genitiuo Herodot. πάντων ἀπαρχόμενοι, καὶ θυσίας οἱ πρόσχρηστοι. Item, Libamenta facio, ex eodem in Melpomene. Vide Cōment pag. 141. Plut. Symp. sept. sap. τί ὁ Σόλων, ἢ ἀπίσουμεν, ἢ τίνος ἀπαρξόμεθα; Sed & hæc afferuntur huius signific. exempla. Idem Theseo, ἀπάρχεται τῆς θεοῦ τῆς κόμης, De coma primitias dat deo, seu offert. Ibidem, ὥ καὶ καρπῶν ἀπάρχεσθαι. Plato De leg. οἷς ἀπόξασθαι πάσης ἀρχῆς ἵνα δικάσειν, velut quasdam deo primitias offerentes, vnum iudicem deligere è singulis magistratibus. Idem, ἀπάρχομαι τῇ αὐτοῦ, Pro primitiis

A autem præcido. Hactenus vulg. lex. Reperio autem & cum præpositione ἀπὸ, apud Philonem De vita Mosis lib. 1, ἀπὸ τῆς ἑπομένης ἀπάρχεται τροφῆς. At Homerus accusatiuo iungit: vt Iliad. τ, Κάββεσθ' ἀπὸ πείρατα ἄρξάμενος. & Odyss. ξ, ἀπάρχεσθαι κεφαλῆς πείρατα ὧν τυεὶ βάλητε.

Ἀπάρχομαι pro ἄρχομαι. Aristides, ἔδοξεν ἀπάρξασθαι ταῖς τῆς βασιλέως ὑποσχέσεσι, Placuit delibanda iam esse regis mandata. Ἀπάρχομαι, Primas partes accipio, Primitias occupo, vt apud Aretham, Χριστὸς πρῶτος ἀπάρξασθαι τῆς ἐξ ἀπιστίας καὶ δι' αὐτὸν ἐλπιζομένης παλιγγενείας. Et apud Gregorium idem Christus ἀπάρξασθαι τῆς ἀναστάσεως, pro Edidit primordium resurrectionis. Vide p. 141. Suidas addit, ἀπάρχεσθαι esse ἀπὸ τῶν ἀγνώτων ἀρχόμενον ἐμβάλλειν: apud quem plura vide. Et apud Eustath. ἀπαρχμάτιον αὐτὶ τοῦ ἀναγκαίτατος, pag. 1183.

Ἀπαρχή, ῆς, ἡ, & frequentius Ἀπαρχαί, Primitiæ. Plutarch. De Rom. fort. ὧν πυεῖται ἀπαρχὰς ὀπτῶν. Theophylact. epist. ἡ δὲ τῶν σιμῶν αὖ ἐστιν ἀπαρχὰς ἐπιμίσασθαι. Apud Platonem De leg. Ἀπάρχειν ἐπιτελεῖν. Interdum metaphoricè, vt apud Philonem De vita Mosis lib. 3, ψυχικοῦ καλοῦς ἀπάρχειν προσηκόντως τῷ ἀπείρατο. Vbi ἀπαρχὴ exponitur Libamentum. Ἀπαρχὴ apud Paulum 1 Cor. cap. 15, redditur Initium ab Ambros. Hesychius autem hunc peculiariter locum exponit ἀπαρχὴ Χριστοῦ, significare dicens πρῶτος Χριστός. sed mendosè legitur apud eum ἀπαρχῆς pro ἀπαρχή.

Ἀπάρχησις idem quod ἀπαρχή, in vulg. lex.

Ἄπαρχμα, ατος, τὸ, vel potius Ἀπάρχματα plur. numero, idē quod ἀπαρχαί, Primitiæ. Gregorius De baptismo, τῶν θείων ἀπαρχμάτων ὠφέλιμον καὶ εὐπρόσδεκτον, id est Anniuersariis primitiis, quibus amicis antiqui parentare solebant. Ἀπάρχματα quæ à tragicis appellantur μαγείσματα, videlicet τὰ τῶν φονεύσιν ἀκρωτηριάσματα. Viue Etymol.

C. Ἐνάρχομαι, Incipio: vt Plutarchus in Cicerone, καὶ μέλλοντος ἐνάρξασθαι τοῦ λόγου. Idem ἐναρχέσθαι sine adiectione dixit in Camillo, ἐνάρχεσθαι μέλλοντος, Quum dicendi initium facturus esset. Ἐναρχόμενος σπαίρων ex Philostrato citatur pro Libationem faciens extis. Et ἐναρχόμενος καὶ ἐξ, ex Euripide pro Ritè quis auspicetur canistra, id est Auspicetur tollere è corbe frondes, Erasmo interprete. Ἐνηρμένος part. cip. passiua significatione, apud Synesium, ἵνα ἐνηρμένοις πρέπουσι τοῖς κοσμοῦσι.

c.2. Προεναρχόμαι, Antè incipio, in vulg. lex.

C. Ἐπάρχομαι, (inquit Bud. Auspicor, Capi. II. a, Νόμισαν οἱ ἄλλοι πάντων ἐπαρξάμενοι δεῖπνον, id est τὰ πίνειν ἀρξάμενοι, καὶ σπεῖσαι ὑποσχόμενοι. At Eustath. aliter exponit, quem consule.

C. ΚΑΤάρχομαι, Incipio, Inchoo. vt καταρχέσθαι τῆς μάχης apud Polybium. Sic Plutarchus Symp. sept. sap. καταρχέσθαι τοῦ λόγου. Et καταρξάσθαι τῶν ἱερῶν, sæpe apud Demosth. Auspicari sacra. Ex Plutarcho in Publicola affertur καταρξαμένου τῆς ὁμιλίας, pro Quæ rei autor & hortatrix fuit. Καθάρχεσθαι (inquit Budæus) est etiam victimam ferire. & ad alia transfertur. Luc. in vita sua, σκυτάλῃ τινὶ κεφαλὴν πλησίον λαβών, οὐ σφόδρα οὐδὲ σφοδρῶς μου καταρξάμενος, Capiti meo valide incussit, vt sacrificantes solent. Plutarchus de nece Cæsaris, ἅπαντα γὰρ ἦν καταρξάσθαι καὶ μυήσασθαι τὸν φόνον. Luc. de Oreste & Pylade, in Taurica, ἤδη δὲ Ἰφιγένεια καταρχὰς θύσων, id est, Cultrum iam adigit. Quod & καθιερεῦσαι dicitur. est enim καθιερεῦσαι ferire. Καπάρχομαι, Hostiam & sacrificium libo. quod fiebat antequam hostiam ferrēt. Herodotus de Hercule loquens, ἐπὶ δ' αὐτῷ πρὸς τῷ βωμῷ καπάρχοντο. Apud Homerum autem cum accusatiuo Od. γ. Χέρνιβά τ' οὐλοχύτας τε καπάρχετο. Vide Bud. p. 140. Καπάρχομαι θανόντα δεσπότην οἰκείοις in vulg. lex. affertur ex Herodoto pro Prosequar luctu mortuum herum.

c.1. Προκαπάρχομαι, Auspicor. Synes. Vide Budæum 140. Apud Thucydidem autem lib. 1, pag. 10 in principio, οὐκ Κορινθίῳ αἰδρὶ πρέπει καπαρχόμενοι τῶν ἱερῶν, Valla interpretatur, Neque in suis sacris virum Corinthium præficiebant, quum hoc aut simili modo interpretari debuerit, Neque rem diuinam auspicabantur; viro Corinthio operante sacris. Προκαθάρχειν δίκης, in Pand.

Contestari litem. Et ἀ δίκη ἐπεκτάρχει, ibidem.
Ὑπάρχομαι, Incipio. Gal. χάφειν ὑπῆρξάμην, Scribere cœpi. Idem, οἷς ὑπῆρξατο, pro Vt cœperat. ¶ Atquum scribit idem, καὶ μὲν δὴ καὶ ἐκεῖ τῆς τῶν νοσημάτων διαφορᾶς, ὁπόσα πέφυκε καὶ ὁπόσα, καὶ ἐκεῖ τῶν συμπτωμάτων, Ἱπποκράτης μὲν ἐφεξῆς πάντων ὧν ἴσμεν, ὑπῆρξάσθαι φαίνεται, interpretor cum Budæo, Præiuisse posteritati & præmonstrasse, vt sit pro οἰονηήσασθαι. Existimo tamen posse etiam verti, Prima eius scientiæ velut elementa tradidisse.

¶ Ἀρχὴ in altera signif. cum suis deriuans, partim iisdem, partim diuersis.

Ἀρχὴ, Principatus, (vt ἀρχὴ in altera significatione Principium) Imperium, Dominatus, Dino. Item, Magistratus. vt in prouerbiali dicto Biantis quod Aristot. refert in Ethicis, ἀρχὴ ἄνδρα δείκνυσι Thucydides lib. 1, μὴ κεκτῆσθαι τοῖς λιμέσι τοὺς ἐν τῇ Ἀττικῇ ἀρχῇ, qui in ditione Atheniensium erant. Idem lib. 2, τῆς ἀρχῆς ἀπαυθαιρεῖσθαι βουλόμενοι, Dominatu [Atheniensium] liberari cupientes. Idem lib. 1, ὅτι τὴν ἐκείνου ἀρχὴν ἧς κατ' ὀλίγον ἐπῆρξε, In illius magistratu. Plurali etiam numero dixit ἀρχαὶς lib. 3, καὶ καταλύσας τὰς ἄλλων πόλεων ἐς τὸ βουλευτήριον καὶ τὰς ἀρχάς, id est Conciliabula & magistratus. Præterea imperio seu dominatu, cum genitiuo: vt ἀρχὴ νεῶν, Imperium in nautas, Plato De republ. Sic ἀρχὴ στρατοῦ χθονίδιος exponitur Qui militibus præest. Et ἐν ἀρχῇ γθονίδιος, sine genitiuo, Summam potestatem adeptus. ¶ Ἀρχαὶ in vulg. lex. pro principe parte seu sede, ex Alex. Aphr. citatur, ἐν ταῖς ἀρχαῖς ἱδρῦσθαι τὸ ἦθος, ἐν καρδίᾳ καὶ ἧπατι.

C. Ἀρχελυπάδης, ου, ὁ, Magistratus ambiens. quasi παὶ ἀρχὰς λύπων. Etym. & Eust.

C. Ἀρχολάβης, Magistratus susceptor, ad verbum. In vulg. lexicis exponitur Quadruplator. Habetur apud Hesychium in Ἀρχώνης.

C. Ἀρχολίπαρης, Magistratus ambiens. quasi λιπαρῶν τινα ἀρχῆς τύχῃ. Vel, ὁ ὀκ τῷ ἄρχειν λιπαρούμενος. Etym. & Eustath. Potest & ab ἄρχω esse.

C. Ἀρχώνης, ου, ὁ, Magistratuum emptor. Aliter tamen Etymol. Rursus aliter Hesych. Vtrunque vide.

C. Ἀρχαιρεσία, ας, ἡ, & plur. Ἀρχαιρέσιαι, item Ἀρχαιρέσια, ων, τὰ, Comitia. Ita enim Charisius interpretatur ἀρχαιρεσίας. Ad verbum, Electio seu electiones magistratuum. Aristot. Pol. 3, ὅτι τε παὶ ἀρχαιρεσίας καὶ τὰς δώσεις τῶν ἀρχόντων. Plutarchus autem ἀρχαιρέσια dixit neutro genere, vt testatur Bud. Comm. pag. 142. Ἀρχαιρεσία autem vel potius ἀρχαιρεσίη Ionicè, affertur ex Herodoto.

HINC Ἀρχαιρεσιάζω, Comitiis interfum, Ad comitia eo. Item, Creo & designo in comitiis magistratum, Bud. ibidem, ex Plutarcho. Ἀρχαιρεσιάζω exponitur etiam Magistratum ambio, Prehenso, Liuio: Sum magistratuum cãdidatus. Plutarchus in Othone, ἀρχαιρεσιάζοντες ὑπὲρ Ὄθωνος, Pro Othone ambientes. ET ΣΥΝἈρχαιρεσιάζω, In petitione adiuuo, Candidato faueo & adsum: vt ibidem scribit.

C. Ἄναρχος, Principe seu duce vel dominatore carens, Qui nullius dominatui subest. Il. β, Οὐκ οἰ ἄναρχοι ἴσασι. Plato De leg. lib. 12, μηδέποτε ἄναρχον μηδένα εἶναι. ET Ἀναρχία, Status eorum qui principe seu dominatore carent. (q. d. Principis aut dominatoris carẽtia) Philo De vita M. lib. 3, ὡς ἂν ἀναρχίας γθονιδίης, ἄφετοι πρὸς ἀσέλειαν ὥρμησαν, quasi tum imperium nullum esset. Ἀναρχία, inquit Bud. dicitur de republ. quum carent magistratibus. Xen. Hell. 8, de statu Atheniẽsium dixit sub xxx tyrannis. ¶ Ἀναρχία, Contumacia aduersus eos qui nobis præesse debent, Detrectatio imperii. Item, Soluta licentia, Licentia qua vuusquisque pro libidine omnia agit. Sumitur autem ex consequente hæc significatio. licentia enim est vbi vel nullus est qui imperet, vel imperium detrectatur. ἀναρχία δούλων καὶ παίδων Bud. ex Aristot. Polit. pro licentia. Sic exponitur & in hoc Platonis loco, lib. 12 Leg. πρὸ δ' ἀναρχίας ἐξαιρετέον ἐκ παντὸς τὸν βίον, &c. (vbi tamen videndum num & in altera signif. sumi possit) Philo De vita Mosis lib. 1, ὅταν εἰς ἀναρχίαν ἐκδιαπτῶσιν, quum imperium detrectantes insolescunt.

C. Πολύαρχος, ου, ὁ, & Πολύαρχον, subst. tit. pro πολυαρχία, Multorũ dominatus. Naz. τὸ πολύαρχον πανωδίης, Vbi multi dominantur, ibi seditio esse solet. ET Πολυαρχία, idem quod Hom. πολυκοιρανίη appellat.

C. Φίλαρχος, ου, ὁ, ἡ, Imperii seu imperandi cupidus. ET Φιλαρχία, Imperii seu imperandi cupiditas, aut dominandi.

Composita autem cum præpositionibus nomina quære post verba, vt ἔξαρχος post ἐξάρχω, & ὕπαρχος post ὑπάρχω, &c.

C. Μόναρχος, ου, ὁ, vel Μοναρχὴς, Monarcha, Qui solus dominatur, seu imperat. Æschyl. Prom. vincto, — ὁρᾷς ὅπα Τέχνῃς μόναρχος οὐδὲ ὑπόδουλος κρατῶ. Thucyd. lib. 1, τύραννον ἢ ἐώμην ἐγκαθῆσθαι πόλει, ᾗς ἦ ἂν μηδὲ μονάρχους ἀξιῶμεν καταλύειν. Sic & apud Herodot. in Thalia μουνάρχος, Ionicè inserto υ. Apud Aristot. & alios μοναρχὴς. ET Μοναρχία, Solius dominatus, Vnius imperium, Monarchia. Herodot. in Thalia, κῶς οἱ αὐτὸν χρῆμα καταρτηλέον μουναρχίη, τῇ ἔξεστι αἰδοδύνως ποιέειν τὰ βούλεται; ET Μοναρχικὸς, Ad monarchum pertinens, seu ad monarchiam. μοναρχικὴ δυσωπία, Monarchæ potentia. Et apud Platonem τὸ μοναρχικὸν quod peculiare est monarchiæ. ¶ Μοναρχικὸς, (inquit Bud.) Monarchiæ fauens. Appian. Ciuil. bell. 5, ἐγὼ δ' Φουλβίας ἡδόμην μοναρχικῆς. ET Μοναρχέω, χῶ, Solus impero, seu dominor. Et pass. Μοναρχέομαι, vt regio dicitur μοναρχεῖσθαι quæ vnius duntaxat dominatui subest, quæ ab vno solo regitur. Interdũ autem μοναρχεῖν genit. habet, vt apud Strabonem lib. 5, ὑπὸ τῶν Σύλλα μοναρχησάντων Ῥωμαίων.

C. Ὀλιγαρχία, ας, ἡ, Paucorum dominatus. Thuc. 6. pag. 211, ὥσπερ μόνῃ δήμου ξύμπαν ὠγκωμένου, ὀλιγαρχίαν δὲ μόρος. Idem lib. 8, p. 291, ἐν ᾧπερ δὲ μάλιστα ὀλιγαρχία ὀκ δημοκρατίας γθονὸς μόνη ἀπόλυται. Sciendũ est autẽ ὀλιγαρχίαν dici etiã peculiarius paucorum eorũmque diuitum dominatum. Ὀλιγαρχία (inquit Bud.) Pla. De rep. lib. 8, 104 & 107, ἡ ἀπὸ ζημιῶν κατάστασις τῆς πολιτείας. Sic ab ipso appellatur ἐν ᾗ οἱ πλούσιοι μόνοι ἄρχουσι. ET Ὀλιγαρχικὸς, Ad oligarchiam pertinens. Et ὀλιγαρχικὸν peculiare oligarchiæ. Apud Thuc. autẽ lib. 8, p. 285, ἐν ὀλιγαρχικῷ κόσμῳ, i. Statu oligarchiæ. Idẽ lib. 6 p. 216, ὅτι σωφροσύνη ὀλιγαρχικὴ καὶ τὸ εὐτακτικὸν. ¶ Ὀλιγαρχικὸς, Oligarchiæ fauens, Paucorũ dominatu gaudens. ET Ὀλιγαρχέω, χῶ, vide ὀλιγαρχοῦντες, Pauci dominatum obtinẽtes. Et πόλεις ὀλιγαρχούμεναι, apud Platonem. & Aristot. Ciuitates dominatui paucorum subditæ.

C. Ἀρχηγὸς, οῦ, ὁ, Præses, Dux, Autor. Isocr. Panath. δικαίως ἁπάντων ἐσκαλίσασθαι ὡς ἀρχηγοῖς γεγενημένοις καὶ διδασκάλοις τῶν ἔργων. Tale est ἀρχηγὸς ἁπάντων κακῶν quod exponitur Princeps & architectus maleficii, ex Cic. pro Cluentio. Idẽ Isocr. Nic. Τοῦτος μὲν ὁ τῶν ἡμῖν ἀρχηγὸς, Autor generis, vel Princeps generis, vt Ouid. loquitur. Ita vsus est & Plut. in Alcib. τὸ Ἀλκιβιάδου γένος αὖθις Εὐρυσάκην τ' Αἴακόν τ' ἀρχηγὸν ἔσχεν δόμῳ. In Anthol. epigr. Τόλμα νεῶν ἀρχηγέ, audacia autor nauiũ. ET Ἀρχηγικὸς (vt inquit Bud.) Principalis, Præcipuus: vt ἀρχηγικὸς δῆς. Areop. πάντων ὧν εἰπεῖν περὶ θεῶν ἀρχηγικώτερον ὡς ὢν ὁ θεὸς, ὀκ ἂν ἐφιστοβυτήρας τοὺς ἄλλων αὐτὸς ἀφορίζων ὑμνεῖται.

C. Ἀρχηγέτης, ου, ὁ, Præses, Princeps, Dux, apud Herodotũ. Quã signif. ἀρχηγὸς quoq; habet interdũ. Ἀρχηγέτας Hesych. nõ solùm ἄρχοντας, sed & peculiariter ἥρωας ἐπώνυμοι τῶν φυλῶν, ἤτοι ὧν Ἀθηναίους. Xen. Hell. 6, Ἠρακλεῖ τε ὧ πατρὶ ἀρχηγέτῃ. Vide Ἀρχαγέτης. Et Ἀρχηγέτης fœm. gen. Plut. Alcib. ἀρχηγέτης Ἀθηνᾶ. quod quidã ex Cic. exponũt etiã Patrona. ET Ἀρχηγετέω, Principatum obtineo, Præsũ. AT Ἀρχηγετέω, τῶ, apud Soph. Electra, pro Incipio, Auspicor. ITEM Ἀρχηγετέω idẽ quod Ἀρχηγέτω.

C. Ἀρχαγέτης cum α in secunda syllaba, Dorico sermone (aut etiã peculiariter Spartano) apud Plut. in Lycurgo, qui ἀρχαγέτας appellati reges scribit. ἀρχαγέτας ὄ, inquit οἱ βασιλεῖς λέγοντο.

Ἀρχικὸς (inquit Bud.) Imperitandi peritus vel cupidus. vnde ἀρχικώτατος ἔφη, Isocr. dixit in Panegyrico. Idem alibi hunc locum afferens dicit ἀρχικὸν dici vel Imperitare solitum, vel Ad imperitãdum aptum. Sed inuenio ἀρχικὸς simplicius etiam positum: vt apud Synes. ὁμοίαν τὴν αἰτοῦσαν ἐκ παίδων τῆς τέχνης τῆς ἀρχικῆς, Ab arte imperatrice vel gubernatrice. Et apud Aristot. Polit. 4, τὸ γὰρ ὁπλιτικὸν μέρος

ἀρχικώτερόν ὅτι, exponitur ἀρχοντικώτερον Imperiosius. Plutarchus autem genitiuo iūxit ἀρχικός, in opusc. De lib. instit. καὶ ὁ μὴ νεὸς ἀρχικὸς ὅτι πᾶ λόγου.

Ἀρχεῖον, ου, τὸ, Magistratuum curia, Locus collegii cogendi Bud. ex Paul. Idem pro ἀρχὴ id est pro ipso magistratu ex Aristotele affert. Vide pag. 132. Ἀρχεῖον exponitur etiam Archiuum, (quam vocem ex illa sumptam esse constat) item Tabularium ex Cicerone. Est autem Seruio (in illud Virgil. — nec populi tabularia vidit) Armarium & instrumentum publicum in quo acta publica asseruantur. Quod optimè conuenit cum iis quæ de ἀρχεῖον ab Hesychio & Suida scribūtur. ‖ Bud. illo in loco addit, τὰ ἀρχεῖα non modò τὰ βασίλεια (id est regiam) sed etiam in castris prætorium & principia significare apud Xenophontem sæpe. Sic Plut. in Galba, ἀκόλαστον εὗρεν πλῆθος καὶ θηρίοις παρεσπόγγισε τὸ στρατόπεδον ἐν ἑσπέρᾳ στρατωτικῇ, καὶ διέφθειρεν ἐν τοῖς ἀρχείοις. Suidas (si eius exemplaria mendo carent) apud Xenoph. legit ἀρχεῖα.

Ἀρχεῖον, ου, τὸ, (q. d. Imperiolum) Paruum imperium. Itē, Paruus magistratus, Magistratus pedaneus, vt Budæus vertit in hoc Demosthenis loco, ὑπογραμματέων καὶ ὑπηρετῶν ἀρχείοις. Aristophanes in Auibus, λαχόντες ἀρχεῖον.

Ἄρχω, Principatum obtineo, Impero, Imperium teneo, Dominor, Præsum. Item, Magistratum gero, seu Magistratu fungor. Il. ι, Ἀτρείδη σὺ μὲν ἄρχε. σὺ γὰρ βασιλεύτερος ἐσσί. Idem datiuo alicubi iungit: vt Il. π, Ἄρχε δὲ Μυρμιδόνεσσιν. Sed in prosa genitiuo potius iungitur: vt Xenoph. Pæd. 1, circa initium, ὡς ἀνθρώπῳ πᾶσι τοῖς ἄλλοις ζώοις εἰς μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις ἄρχειν. Et paulo antè, ἄρχοντες ὡσὶ εἰσι καὶ οἱ βουκόλοι τῆς βοός. Apud Thucydidem lib. 2, ἄρχειν τῆς στρατιᾶς, Ducem esse, seu imperatorē. Cum accusatiuo autem dicitur ἀρχὼ ἄρχειν, Magistratum gerere, Magistratu fungi. ‖ Ἄρχομαι pro ἄρχω, id est Impero, Imperium obtineo, in vulgatis lexicis perperam ponitur, ex Il. β, Ἄρχου Ἀργείοισι καὶ κρατερὰς ὑσμίνας. Ibi enim ἄρχου non est pro ἄρχου, sed mendosè scriptum est ἄρχου pro ἄρχοῦ cum apostropho, id est ἄρχουι, ab ἀρχύω, quo alibi vtitur Homerus.

Ἄρχων, Principatum obtinens, seu imperium, Qui præest, vel præfectus est, Magistratus. Aristot. De mundo, οἷς στρατιᾶς ἄρχοντι, ἢ πόλεως, ἢ οἴκου. At ex Plutarchi Fabio citatur, ὑμῶν τῆς ἄλλων ἄρχων ὄνει, pro Vobis aliis in rebus imperat. Sæpe sine genitiuo. Polyb. οἱ καθεσταμένοι μὲν ὑπὸ τῆς ὑπάτων, ἄνευ ἄρχοντος, ὡσαυτοδιόλυμοι δὲ PRAEFECTI. ‖ Sed ἄρχων priuato nomine peculiarique dicebatur Athenis qui ita præerat iudicibus, iudiciorum que moderator erat vt Romæ Prætor. Vide Bud. pag. 130. Hinc sæpe apud Demosthenem ὁπὶ ἄρχοντος, addito nomine huius vel illius: vt ὁπὶ ἄρχοντος Νικοκλέους, & ὁπὶ Χαιρώνου ἄρχοντος, &c. in orat. Pro corona. Cicero Græcam hanc vocem retinuit.

Ἄρχομαι, Sum sub principatu seu dominatu, Sum sub imperio (dicitur etiam Subesse imperio) Mihi imperatur. Herodianus lib. 6, τὴν δὲ Ἀλέξανδρον ἐπίσκωπον ὡς ὑπὸ τῆς πανθ' ἀρχόμενον. Vbi Politianus interpretatur, Quòd sub matris autoritate adhuc esset. ἄρχομαι δουλικὴν ἀρχὼ apud Aristotelem in Pol. redditur Seruile iugum fero. Sæpe verò redditur Ἄρχομαι verbo Pareo vel Obtempero: vt ἄρχομαι ὑπὸ τῶν νόμων, Plutarchus in Apophth. Obtempero legibus. Et ἄρχομαι ταῦτα, Plato De legibus, In his pareo. Sic verò & Cicero ἄρχεσθαι vertit apud hūc ipsum, (vt videbis in meo lex. Ciceroniano) lectorem tamen admoneo vt diligenter attendat quibus locis hæc interpretatio cōueniat: quæ alioqui multis non conuenit, & qua in plerisque abusos esse interpretes comperi. Non enim quicunque ἄρχονται, dici possunt parere: quum rebelles non desinant propterea ἄρχεσθαι. Obseruandum est autem ἀρχόμενος sæpe dici sine adiectione pro iis qui sunt sub imperio vel dominatu, seu ditione alicuius: & qui alio nomine ὑπήκοοι appellantur: Latinè (vel potius nō satis Latinè) subditi. Xenophon Pæd. 7, τὸ φιλεῖσθαι ἄρχοντα ὑπὸ τῶν ἀρχομένων. Idem 8, εἴπ ἀρχόμενοι Κῦρον ὡς πατέρα εἰσέδοντο. ‖ Ἄρχομαι, pro ἀρχὴν ἔχω, vide post ἄρχομαι significans Incipio.

Ἄρχμενος, pro ἀρχόμενος, Etym.

Ἀρχός, οδ, ὁ, Princeps, Qui imperium obtinet, Dux. Vox est poetica pro qua in prosa ἄρχων. Il. β, — οὐ μὲν ἔοικεν Ἀρχὸν ἐόντα, κακῶν ὅττι βασπέμπωμεν Ἀχαιῶν. Interdum cum genitiuo, vt eodem libro, Ἀρχεις αὖ νηῶν ἠρίω, πᾶς πειθομένοισι. ‖ Ἀρχός, Podex. Item Intestinum rectum, apud Aristot. in 4 De gen. animal. vt habent vulgata lexica. Suspicor autem huic significationi (podicis inquam) occasionem præbuisse eiusmodi aliquem iocum qualis est in Anthol. epigr. in eo quod incipit Πορδὴ λιπαρὴ πλουσίῳ πλουσίῳ, &c. ET Ὄρχαμος: itidē pro ἀρχὸς, id est princeps: & ex eo ortum. nam ex ἄρχω fit ἀρχός, deinde ἄρχαμος (ea forma qua πλόκαμος ex πλόκος) & mutato α in ο, ὄρχαμος. Scio tamen & aliam deductionem afferri. Cæterùm ὄρχαμος ab Homero iungitur genitiuo, Od. ξ, — συβώτης ὄρχαμος ἀνδρῶν. vbi Eustathius ait ita vocari subulcum, vel tanquam ἀρχικὸν ἄνδρα, vel tanquam ἄρχοντα δούλων ἑπέρων. Ego vero existimo ita dici vt Gall. C'est le roy des hommes. Quo etiam modo iocatus est autor opusculi quod Moretum inscribitur, de illo suo fortissimo heroe.

C. Ἐπάρχω, Impero, Imperito, Dominor. Xen. Pæd. 4, χώρας ἐπάρχω πολλῆς. Sic Εὐρώπης ἐπῆρχον, Isocr. Paneg. Et ἐπάρξασθαι Μακεδονίας, apud eundem. ‖ Ἐπάρχειν, vt inquit Budæus, significat etiā Præesse, Præfici (malim Præfectum esse, faciendo Præfectum nomen) vt Herodianus, ἅπασαν δὲ αὐτοῦ ἐπάρχοντες τῆς στρατοπέδων δύο.

HINC Ἔπαρχος, Præses, Præfectus: vt ἔπαρχος πόλεως apud Herodianum. item ἔπαρχος τῆ στρατοῦ vel τῆς στρατοπέδων, Præfectus vrbis, vel Prætecturam vrbis gerens, & Præfectus exercitibus, vel Præfectus prætorii, vt Politianus alicubi vertit. Plutarchus in Galba, ἔπαρχος τῆς αὐλῆς, Aulæ præfectus. Ibidem, τῆς αὐλῆς καὶ τῆς δορυφόρων ἔπαρχος. Ponitur etiā interdum ἔπαρχος sine adiectione. & sic vtitur Herodianus quoque, vbi Politianus interpretatur Præfectum. Quidam ἔπαρχον per se positum significare aliquando putant Præsidem prouinciæ, Prætorem. HINC Ἐπαρχία, Præfectura, Prouincia. Plutarchus, Δολοβέλλαν ἔκρινε καθ' ὅσιος ἐπαρχίας.

ET Ἐπαρχιώτης, Prouincialis, Qui est ex prouincia. Et fœm. genere ἐπαρχιῶτις in Paul. (vt scribit Bud.) Prouincialis mulier.

C. ΚΑΤάρχω, Imperito, Dominor, Præsum, Plato in Protagora, σὺ γὰρ καταρχὴς τοῦ λόγου. Sic Basil. οἱ τῆς ψυχῆς ὑπερέσιον λαβόντες, ὅπ καὶ τῆς ψυχῆς καταρχὴν φιλονεικῆσι.

C. ΣΥΝάρχω, Vnà impero, seu dominor, Vnà magistratu fungor, Collega sum in magistratu. Dem. ITEM Συνάρχος idem quod συνάρχων, Collega. ET Συναρχία συνιοῦσα. Collecti magistratus. in vulg. lex.

C. ΥΠάρχω, Impero, Imperium gero, Præsum. Strabo de Sybaritis loquens, Τοσοῦτον δ' ἀτυχία διώκησαν ἡ πόλις αὕτη ὡς πᾶ πάρων μὲ ἐθνῶν τῆς πλησίον ὑπῆρξε. Bud. autem postquam ὑπάρξαι poni dixit pro ἄρξαι, id est ἀρχὼ πιὰ ἄρξαι, ex Synesio affert, ὥστε ἄρξαι περὶ τοῦ ἀρχεῖν, ἢ ὑπάρξαι μᾶλλον ἀρχώ. Vbi tamē videtur Synesius compositum à simplici voluisse distinguere. ET Ὕπαρχος, Præses, Præfectus. Herodotus in Terpsich. καὶ καταστάμενος Ἀρταφέρνης ἀδιαφόρων ἑωυτοῦ δώματα ὕπαρχον τῆς Σαρδίων. Xen. Pæd. 8, pag. 118, διδάσκειν τῆς ὑπάρχων πρὰ ὅ, τι τῆς βούλοιτο ἱκανοὺς δὲ ἐφη ποιεῖν αὐτὸν ἐρᾶν. Idem Hellen. 7, pag. 372, καὶ Ἀνδρόμαχος μὲ ὁ Ἠλεῖος ὕπαρχος, ὃς καὶ ἅπας ἐδόκει τῆς σωάψαι τῶν μάχων. Budæus de huius vocabuli significatione in Comm. ita, ὕπαρχος rector prouinciæ dicitur à Strabone de Ægypto loquente. Apud Lucianū significat etiā legatum in exercitu. Apud Aristot. & Herodotum significat σατράπην. Hæc ille, qui in lex. scribit ὕπαρχον pro præside & præfecto à Gregorio sumi. Locum autem Luciani in quo pro legato poni ait, hunc esse arbitror, in Dialogo Alex. Annibalis, &c. vbi dicit Annibal, ἐγὼ γοῦν μετ' ὀλίγων ὁρμήσας ἐς τὴν Ἰβηρίαν, ὅσους ὕπαρχος ὢν ὧ ἀδελφῷ, μείζονα ἠξίωσθην, ἄδικος κρίσις. In vulg. lex. ὕπαρχος exponitur etiam Proprætor. Hesychio autem ὕπαρχος est εἰσενόμος, πολέμου ἡγεμών. ‖ Ὕπαρχος tamen propriè (addit Budæus) τὸν ἀρχόμενον significat, hoc est τὸν ὑπ' ἀρχὴν ὄντα: ὕπαρχος

νετὸ τὸν ὡ ἀξιώματα. Sophocles Aiace, Ὕπαρχος ἄλλου δ᾽ ὗρ᾽ ἐπῆλθ᾽ ἐσας, οὐχ ἅλων Σμαπηγός, ὥστ᾽ Αἴαντος ἡγεῖσθαί ποτε. Hactenus ille. At ego discrimen hoc apud scriptores Græcos obseruatum non reperio: qui(vt opinor) itidē quum ὕπαρχον vocant præfectum seu præsidem, præpositioni ὑπὸ subiectæ alii potentiæ significationem includunt: vt sit ὕπαρχος quasi ὁ ὑπ᾽ ἄλλῳ ἄρχων, vt ὕπαρχος quum pro satrapa ponitur significat τὸν ὑπὸ τῆ βασιλεῖ ἄρχοντα, adeo vt aptissimè reddi posse videatur Gallica voce *lieutenant*. quæ certè & ipsa vtrunque itidem significat. nam qui sub rege alicuius loci imperium obtinet, dicitur *lieutenant du roy*: quòd si cōtingat aliquē in eius locum ad tempus suffici, hic eius legatus dicetur itidem esse *le lieutenant du lieutenant du roy*: vt ὕπαρχος dicitur priore significatione ὁ ἄρχων ὑπὸ τῆ βασιλεῖ, at posteriore, ὁ ἄρχων ὑπὸ τῆ τῦ βασιλέως ὑπάρχῳ. In illo tamen Sophoclis loco & similibus ὕπαρχος ἄλλων, fateor resolui aptius in ὑπὸ τὰς ἀρχὰς ὤν.

¶ Ἀρχύω, idē quod ἄρχω, Dominor, Impero. Il.ε, Ἀρχύων Τρώεσσι καὶ κραπαρὸς ὑσμίνας. Sic & Il.β, Ἄρχυε Λρηϊφιν καὶ κραπαρὰς ὑσμίνας. ita enim legendum ἄρχυε cum apostropho (vt sit pro ἄρχυον) sicut editio mea habet: non ἄρχυε, vt superiores. quod esse pro ἄρχου, tanquam ab ἄρχομαι, falsò annotatum fuit in vulg. lexicis, vt admonui antea.

C. Ἀρχίατρος, Princeps medicorum, Ἀρχιποίμην, Princeps pastorum, Ἀρχιγραμματεύς, Princeps scribarum, Ἀρχιερεύς, Princeps sacerdotū, &c. vide in Γαστρός, in Βουκόλος, & ita de cæteris. Verùm sciendum ἀρχὴ non semper in his compositis verti Princeps, sed interdū Præfectus, vel Qui præest: interdū etiam aliter. Sic ἀρχίατρος verti etiam potest Qui medicis præest.

ΑΡΩ, Apto, Adapto. Vel neutra signif. Cōgruo. Vix dici potest quàm multa vocabula ab hoc themate deriuent grammatici, alioqui tamen inusitato, (vt ego quidem arbitror) licet ab eo formata quædam tempora non raro apud poetas sint in vsu. Ego hic ex Etymologico & Eustathio quædam quæ ad sequentia viam nobis velut sternāt, profetam: quibus & mea adiungam.

Ἄρσασπις καὶ θυμῷ exponit Etymol. ἁρμόσασπις καὶ ψυχῇ. Sunt autem ista verba ex hoc loco Iliad.α, Ἀλλ᾽ εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοὶ Ἄρσασπις καὶ θυμὸν ὅπως ἐπιεικέσσεται ἔσται. Vbi ἄρσαι καὶ θυμὸν volunt esse Congruum animo & desiderio alicuius reddere: vt videlicet id in quo alicui gratificamur & in quo satisfacimus, animo eius id animo eius velut congruū est. Sed quod attinet ad deductionem, ponitur hæc, vt receptissima, ita & simplicissima: vt sit ἄρσασπις ab ἄρσαι futuro Æolico verbi ἄρω. Sic & Od.α, Νῆ᾽ ἄρσας ἱερὰ ἑκατόμβοια ἐπόησεν. vbi ἄρσαι νῆα est munire & instruere: quod qui facit, aptam reddit. Sic Apoll. Arg. ε, δεύεσθαί τε ξυστὸν καὶ ἀσπίδα ἄρσασθαι νῆα. At Od.β, Ὅπλοισόν τ᾽ ἴτια καὶ ἄλυσιν ἄρσαι ἅπαντα Eust. exponit quidē γόμωσαι, sed dicit esse ἐκ τῆ ἀδιακολουθήτως, quia ἔρμοσαι τὸ πληρῶσαι τοῦ πανουργῶ. Apud Hesiodum habetur media vox ἀρσάμενος pro ἄρσας, vbi canit, Ἥφαιστος πίσυρας μέγα τε σθένος ἠρσάμενος τε Ἀρσάμενος τεχνήεντα, id est Aptè fabricatus, vt quidam interpretantur. sed vide infrà alio sensu dictum ἀρηρὸς παλάμαις δόρυ. Legitur & compos. ἐπάρσαι, tanquam ab ἐπάω, Il.ξ, — πυκνὰς δὲ σύνεχε σθένεϊ ἐπάρσας Καὶ δὲ κρυπτῇ, id est ἐφάρμοσον, inquit Eustath. ab ἄρω ἄρσαι, Æolicum barytonum. vnde & illud, ἄρσασπις καὶ θυμόν. Inuenitur & ἄρηται in actiua signif. pro ἤρμοσε, de quo paulo pòst.

Ἄρδην pro ἀρδῆσαι, id est σωπρμόδησαι, apud Homerū Il.π, v.210, Μᾶλλον δὲ τίχες ἄρδην ἐπὶ βασιλῆος ἄκουρ. Pro σωπρμόδη, inquit Eust. ab ἀρῶ τὸ ἁρμόζω. Affert tamen & aliam expositionem, sed quam minus probat.

Ἄρηται, præt. medium, de cuius formatione ita Etym. Ἄρω, id est ἁρμόζω, futurum ἀρῶ: præteritum medium ἤρα. Est & ἀρῶ circunflexum, futurum ἀρέσω, præteritum ἦρκα, medium ἦρται, & per ἀναδίπλασιασμὸν Atticum, (id est per reduplicationem Atticam) ἄρηται, participium ἀρηρώς. Progrediens autem longius ad formandum participium ἀραρυίας quod apud Homerum habetur, addit, Et mutatione Dorica vocalis η in α, fit medium præteritum ἄρασται, participium ἀραρώς. Ab hoc ἄρηται est ἁρήρη in modo subiuncto. Odyss.ε, Ὅφρ᾽ αὖ μὴν κὰν δοῦρατ᾽ ἐν ἁρμονίῃσιν ἁρήρη. At Iliad.γ, ἀρήρει legitur, Εἶλετο δ᾽ ἄλκιμον ἔγχος ὃ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει. vbi exponitur ἥρμοσο, hastam quæ eius manui quadrabat. q.d. quæ mensuræ manus congruebat. Ex consequenti autem intelligendum est, Quam facilè vibrabat. Puto enim quod Homerus dicit ὃ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει, perinde esse ac si in soluta oratione quis dicat ἔγχος τὸ ἁρμαρχιδίσαν αὐτῷ ὄν. Sic idem poeta Il.π, Εἶλετο δ᾽ ἄλκιμα δοῦρε, τά οἱ παλάμηφιν ἀρήρει. Apud Apoll. ἄλλος ἄρηρεν ἄλλῳ exponitur Cohæret. Ex Hesiodo autem citatur ῥίζησιν ἀρηρώς pro Hærens radicibus. Et αἰπρόπα σκολόπεσσι τυχεῖα, Odyss.ω, Munita, κατασφαλισμένα. vt ἄρσαι ἵππα ἐρέτῃσι antea expositum fuit Munire & instruere. ¶ Ἄρηρε affertur etiam pro Decretum & statutum est, ex Euripide & Epigramm. Quæ significatio affinitatem habebit cum θυμήρης, quod τῇ ἀρέσκειν significationem habet. ¶ In actiua autem significatione ἄρηρε pro Compegit, Od.ε, Γόμφοισιν δ᾽ ἄρα τοὺς γε καὶ ἁρμονίῃσιν ἄρηρε ET compos. ΣΥΝάρηρεν, vnde participium συναρηρώς, apud Apol. lib.ε, ῥοῦς συναρηρότα γόμφοις, Compacta, Coagmentata. ET Ἤρεκε atque Ἄρεκε (vnde illud ἀρεκρίας paulo antè memoratum) mutato η in α, metri causa, vt videlicet corripiatur syllaba quæ producenda alioqui esset. Hom. Il.σ, Καὶ τὰ μὲν ἀσπήσας περιηγέος ἤρεκε πίπτων, id est ἥρμοσε, Adaptauit. At Odyss.ε, Αὐτὰρ ἐπὶ δείσματα καὶ ἤρεκε θυμὸν ἑῷ ᾧ, quidam ἤρεκε interpretantur Confirmauit, vel Corroborauit, aut Instauravit: alii, Exhilarauit, alii, Composuit & quasi compegit. Sed non dubium est quin hic ἤρεκε inclusam habeat τῆ ἀρέσκειν (quod & ipsum hinc deriuatur) significationem, quam & vocabulo θυμήρης includi modò dictum fuit: vt sit Satisfecit animi sui desiderio. Possit tamē fortasse & sic exponi, Animum, id est animi desiderium, reddidit aptè & cōuenienter expletum. Mirum autem nemini videri debet quòd tribuat θυμῷ huiusmodi desiderium, quum Xenophon τῇ ψυχῇ idem tribuat. Cæterùm ἤρεκε sunt qui per metathesin factum esse volunt ex ἄρηκε.

At ἄρεκες (vt in Epigr. ἄρεκες πόδα exponitur Accommodauis pedem) participium habet ἀρεκὼς quòd passiuè accipitur pro Compactus, Aptatus, Innexus. vt Il.γ, Καλὰς, ἀργυρέοισιν ὀπασσυείσας ἀορτῆρας. Alibi, Θυραίοις ἀρεκτῆρσι. Sed & passiua vox ἀρεκτὸς ex Apollonio affertur, itidem pro ἁρμόστε. ITEM Ἀρέκω præsens ab hoc præterito formatum, vt πεπλήγω à πέπληγα, & πεφύκω à πέφυκα. Hom. Il.ω, Ὡς δ᾽ ὅτε τις ἴσχει αἶψα ἀρέκων πυκινῇσι λίθοισι Δώματος ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλεείνων, Ὡς ἄρεκον κόρυθές τε καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι. ET Ἀρεκέσκω ab hoc ἀρέκω, Od.ξ, Αὐτὸς δ᾽ ἀμφὶ πόδεσσιν ἑοῖς ἀρεκέσκετο πέδιλα. vbi ἀρεκέσκειν est adaptare. SED ET Ἄρηκα formauit præsens ἀρήκω, ex cuius pass. est ΠΡΟΣαρηκται addita præpositione, apud Hesiodum in Ergois, Γόμφοισιν πλάσας προσαρήρται ἰσοδοῦσι. Sic autem ex præt. ὄρωκα factum ὀρώκω, deinde ὀρώρεμαι (vnde fit ὀρώρεται apud Hom. Od.τ) docet Eustath.

Ἄρμιος, Congruens, Aptus. Ex ἁρῶ (inquit Etymol.) fit ἀραρὼς vnde ἀραρισμένον, & per syncopen ἄρμενον. Od.ε, Ἐν δ᾽ ἴσαν πίσυες καὶ ὀπήκριον ἄρμενον αὐτῇ. Hesiodus in Erg. μάλα γὰρ νύκτες ἄρμιος εὕτε, id est ἁρμόδιος. Idem in Aspide aliquoties. μάλα γὰρ νύ οἱ ἄρμια ἔπην, Valde apta & opportuna, & quæ animo eius satisfacerent. Apud eūdem autem iungitur cum infinitiuo, in Diebus, Οὐδὲ μὲν ἐν στέγῃσι, ἔκτη κεύρη τι ἡμιάσθαι Ἄρμιος. ¶ Ἄρμια sunt qui interpretantur Necessaria apud eundem in Aspide, Οἳ ῥά μιν ἐκάτεζον καὶ ἄρμια πάντα παρῆεν. Quod loquendi genus habetur & in Theogonia. Sed malim vtrobique (retinendo vsitatam signif.) ἄρμια interpretari Ad eius vsus accommoda. Idem in Erg. Χρήματα δ᾽ εἰν οἴκῳ πάντ᾽ ἄρμια πάντα ἀρῆται, vbi exponitur Parata. At Tzetzes exponit ἁρμόδια καὶ μὴ τῶ προπόντως ἐκπεσόντα. ET Ἐπάρμιος pro ἄρμιος, ex Heliodo itidem affertur.

Κάρμος, ου, ὁ, & Κάρμον, ου, τὸ, Velum, Carbasus. quam significationem Eustath. ex isto Homeri loco sumptā putat, Od.ε, Ἐν δ᾽ ἴσαν πίσυες καὶ ὀπήκριον ἄρμενον αὐτῇ. Sed ἄρμενα Eustath. habet neutro genere. ¶ Ἄρμενα

πίχυς generaliter, pro instrumentis artis, ex Epigr. affertur. ET Τειάριθμος νεῶς (ab ἄριθμον significante Velum) Trinis velis instructa nauis. Itē τειαρίθμα πλοῖα exponitur Robustissima nauigia apud Lucianum, scribentem, τειαρίθμα καὶ αἰπόλεθρα πλοῖα.

Ἄρος, Vtilitas, ὄφελος, apud Æschylum: ab ἀρόω Eust.

C. Πάραρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non bene compositum corpus habens, vel Non bene compositam mentem habens, apud Theocr. Vide Eustath.

C. Ἑέταιρος ἑταῖρος, apud Homerum sæpe, Apti socii, Sodales quorum nobis apta est societas. Vel, Socii cum quibus bene nobis conuenit (vt demus verbo ἄρω eam metaphoram quam habet & verbum Conuenire.) Exponitur etiam, Qui amicitia inter se aptè iuncti sunt, vel Apto quodam amicitiæ vinculo inter se iuncti.

C. Ἔειπος, vt ἐείπος ἀοιδὸς, Od. α, Cuius cantus harmoniā habet (nam & ἁρμονία fit ab ἁρμόζω, hoc autem ab ἄρω) ὁ ἁρμονίως ᾄδων, inquit Eust.

C. Ἀνάρσιος, ου, ὁ, Hostis, Cui cum altero non cōuenit (verbo ἄρω & verbō Conuenire eandem metaphoram tribuendo) Il. ω, v. 365, Οἵτινες δικιδμίης καὶ ἀνάρσιοι ἐχθίστεσσιν. Sic & Od. ξ, hæc coniungit. ET Ἀνάρσια, Intolerabilia, item Iniqua. Suid. & Hesych. cui Ἄρσιον itidem est δίκαιον. ET Ἄναρσις, Rixa, Bellum, in vulg. lex.

ΑΡΜΟΣ, & eius deriuata hīc omissa vide aliquātō pōst.

ΑΡΘΜΟΣ, οῦ, ὁ, Amicitia, Inde ducta signif. quòd per amicitiam apta voluntatum coniunctio & veluti cohærentia quædam esse soleat. Ἄρω, ἥρμαι, ἁρμὸς, & epentheti τῦ θ, ἀρθμός. Hæc Etymol. qui & affert ex Apollonio, ἀρθμὸν ἔθηκε μετ' ὀφίεσσιν. In vulg. lex. legitur & ἀρθμὸς ὁμηροσύνης, expolitum Fœdus cōcordiæ.

Ἄρθμιος, ου, ὁ, Amicus. Herodotus, Ἀ. Ἑλλήνων μὲν ἐόντων ἄμεμπτον ἀρθμίων, τῷ δὲ βαρβάρῳ συμμαχέων. Ex eodem affertur, ἄρθμια ἦν σφι ἐς ἀλλήλους, pro Intercedebat amicitia inter eos. ET Ἀρθμία, ας, ἡ, Amicitia, Concordia.

Ἀρθμέω, ῶ, Amicitiæ vinculo iungor cum alio. vnde ἀρθμήσαντες exponit Eustath. εἰς ἀρθμὸν ἦγον ἁρμονίαν φιλικὴν ἐλθόντες ἀλλήλοις, in hoc Il. η, v. 302, Ἦ ῥ' αὖτ' ἐν φιλότητι δόμεν καὶ ἀρθμήσαντε. vbi tamen legitur potius ἀρθμήσαντε sine σ. quæ lectio & apud Etymol. extat.

¶ Ἀριθμὸς, οῦ, ὁ, Numerus. Dici quidam putarunt ἀριθμὸν quasi ἀρθμὸν, quòd fiat ἐκ μονάδων ἁρμοσθῆς. Od. λ, — πάσας γ' ἂρ ἐτώσεε, λίπεν δ' ἀριθμόν. Od. π, Ἀλλὰ τὸ λὺ πλέονες. πάρα δ' ὕσαν ἐννέα δ' ἀριθμόν. Xenophon Præd. 6, ἀριθμὸν ἔλεγον εἰς δώδεκα μυριάδας. Ponunt autem ἀριθμὸν per accusatiuū in quibusdā loquēdi generibus vbi nos dicimus Numero per ablat. vt δέκα, vel δώδεκα εἶσι τὸν ἀριθμὸν, numero sunt decem vel duodecim. Sic Plato, νομοφύλακας ποιήσασθαι ἀριθμὸν πεντήκοντα καὶ πέντε. Xen. Hellen. 3, παρόμοιοι τοῖς Ἕλλησι τὸν ἀριθμόν. Pro eo autem quod dicimus Lat. Denarius numerus, Duodenarius numerus, &c. dicere solent, ὁ δέκα ἀριθμὸς, & ὁ δώδεκα ἀριθμὸς, &c. Εἰς ἀριθμὸν πλεῖν, Censeri in numero, Annumerari, vt quidam apud Athenæum lib. 14, κ' εἰς αὐθρῶν μοῦ πλοῦσιν ἀριθμόν. Obseruaui autem sæpe copulata ἀριθμὸν & σταθμὸν, (interdum etiam ἀριθμὸν & μέτρον) in re pecuniaria. Xenophon in Symposio, σταθμῷ καὶ ἀριθμῷ ὡς πλείστου πλοῦτου ὀπτυμιῶ οὐ πώποτε. Ibidem, οὔτ' ἀριθμῷ, οὔτε σταθμῷ ἐπάρκει μοι, ἀλλ' ὅπόσον ἐδυνάμην φέρεσθαι, τοσοῦτόν μοι παρεδίδου. Plutarch. Apophth. ἀργυρείου δὲ καὶ χρυσίου οὐκ ἀριθμὸν ἀλλὰ σταθμὸν ἔσεσθαι. Quem alibi comperio idem narrantem dixisse μέτρον quod hīc σταθμόν. Idem Pericle, πάσης μὲ ἀπολώλεκας, πάσης δὲ λήμματος δ' ἀριθμοῦ καὶ μέτρου βαλλόντος. Sic infrà ἀριθμοῦντας καὶ μετροῦντας ex Xenophonte proferam. Plurali numero ἀριθμοὶ, Numeri: vt ἀριθμοὶ τακτικοὶ, Numeri militares, Budæo interprete, apud Xenophontem Præd. 3, οὗτοι γὰρ ἀπολειφθέντες πάσης τῆς καταλοίπου ἀφῃροῦντο ὑπὸ τῶν πολεμίων ἀριθμοῖς. Et vt dicitur Latinè Omnes habere numeros, Omnes implere numeros, Omnibus numeris absolutum esse, sic dixit Isocrates in Busiride, ἅπαντες δ' ὑπὲρ ἀριθμοὺς ἀφειλκυσῶν ἐξ ὧν ἔδει τ' αὖ πρὸς τὰ κακὰ διατίθεσθαι, εἰς τοῦτο καὶ αὐτοὺς καὶ αὐτοὺς ἀφεῖξε μανίας ἐξεῖναι ἀφικέσθαι. ‖ Ἀριθμὸς affert Erasmus ex Aristophane pro Numerus, eo etiam sensu quo legimus apud Horatium, Nos numerus sumus, & fruges consumere nati.

C. Ἀνάριθμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Innumerus ἀναρίθμια, πλῆθος, ἄπειρος, vt Suidas explicat, citans Heracliti dictum, εἷς ἐμοὶ μύριοι ἂν εἴησαν ἐὰν ἄριστος ὦ· οἱ δὲ ἄριστοι ἀνάριθμοι, οὐδείς. Xenophon Cyri Pæd. 7, πάμπολλαι μὲν ἱππικαὶ ἄρχαι, πάμπολλοι δὲ ταξίαρχοι καὶ λοχαγοὶ καὶ πεντηκοντάρχαι δὲ ἀναρίθμητοι. Ἀνήριθμος apud poetas idem, α in η metri causa mutato. Sophocl. Trach. Ἣ κατὰ πάντα τὸν πάλαι τὸν ἄπορον Χρόνον βιοῦσ' ἐς ἡμᾶς ἀνηρίθμων; ‖ Accipitur verò etiā pro homine qui in nullo numero est, vt Cicero loquitur. vt apud eūdē Soph. Aiace, Ἐγὼ δ' ὁ πάλαι Παλαιὸς ἀφ' οὗ χρόνος Ἰδαῖα μίμνω δυσμαχία πάις μόλων Ἀνήριθμος, id est (vt scholiastes exponit) οὐδενὶ ἀριθμῷ παραβαλλόμενος, ἀλλὰ παρεμπίπτων.

Ἀναρίθμιον autem Hesychio est ἐχθρὸν, sicut vicissim Ἔναριθμος, φίλος.

C. Ἐνάριθμος, ου, ὁ καὶ ἡ, pro Non vulgaris, Qui aliquo in numero habetur, Bud. Plato Philebo, πολλὴ ἄπειρός τις ἑκάστων καὶ ἐν ἑκάστοις πλῆθος, ἄπειρον ἑκάστοτε ποιεῖ τῷ φρονεῖν, ἢ οὐκ ἐλλόγιμον, οὐδ' ἐνάριθμον, οὐδ' εἰς ἀριθμὸν οὐδένα ἐν οὐδενὶ πώποτε ἀπέδοτο.

Ἐναριθμος, ου, ὁ, Qui annumeratur, Annumeratus, In numero habitus, Bud. συμψηφισθεὶς, καταριθμηθείς, Hesych. Il. β, — σὺ δ' ἀπόλεμος ἠδ' ἄναλκις, Οὔτέ ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναριθμιος, οὔτ' ἐν βουλῇ, neque numeratus in bello neque in consilio. Od. μ, — ἄλλῳ ἐνὶ οἴκῳ πατρὸς ἐναρίθμιον εἶμεν, quæ in numerum illum sufficiatur. Apollon. Argon. — ἐνὶ χθονίοις ἐναρίθμιος. Basil. ἐναρίθμιον ἔχειν τοῖς σοφοῖς. Hesychio est etiam φίλος, σωσάμης, vt ἀναρίθμιος ἐχθρός.

C. Ἰσάριθμος, ου, ὁ ἡ, Numero par. Herodianus lib. 6, ὡς καδὸν ἰσαρίθμου ἡμιολίου τῇ ἑκατέρωθεν πεντάτῃ στρατιᾷ. Plurali verò numero significat Totidem. Gregorius, ἐντοσῷ ἐν τῷ τεσσαρακοστῷ ἐμφύσησαν τὸ Ἡλίου φωσφόρου, καὶ τὸ αὐτὸ τῷ ἰσάριθμον κατ' ἐνιαυτὸν ὀπτάκλινον. Alibi ἴσην pro eodem ponit, Ἐλαττόνου τι τῶν ἴσων δέκα μοίρας δεῖ τὸν παῖδα τῆς Συμαιπόδος, Totidem inclinationes & incuruationes. quasi totam, vt totam quotam: hoc est τοσαύτας ὀπτακλίσεις ἢ δέκα μοίρας, vt idem ipse loquitur. Bud.

C. Μεταρίθμιος, ου, ὁ, Annumeratus, Cōnumeratus. citatur ex Apollon.

C. Συνάριθμος, ου, ὁ ἡ, q. d. Connumerus, Qui eodem numero continetur & eum auget. citatur ex Phalar.

Συνήριθμος, ου, ὁ ἡ, Idem, in Epigr.

¶ Ἀριθμέω, μῶ, F. ήσω, Numero. vt φῶκας ἀριθμήσει, Od. λ. & μυστῆρας ἀριθμήσας, Odyss. π. Xenophon Præd. 2, τὰ δὲ ἀριθμούμενα ἡ μαθήσεως, σχήματα ἔχοντα eo modo quo antea ἀριθμὸν & μέτρον copulata ostendimus. Et pass. Ἀριθμέομαι, οῦμαι, Numeror. (vnde infinitiu⁹ poeticus apud Homerum ἀριθμηθήμεναι, pro ἀριθμηθῆναι. vt Il. β. v. 125, ἀριθμηθήμεναι ἄμφω) vt ἀριθμοῦμαι ἐν γράμμασι, Numeror inter literas, apud Lucianum. μακάρων ἀριθμεῖται, Theocr. Inter beatos numeratur. Apud Gregorium, εἰς Θεοῦ φάλαγξιν ἀριθμήσῃ, In Dei acie connumereris. Idem, εἰς ἓν ἀριθμουμένους, Qui numerantur in vnum (vt Vnum sit neutr. gen.) pro Qui vno numero copulantur, vt ibi exponitur. Sed ponitur ἀριθμοῦμαι signif. etiam actiua pro ἀριθμῶ, apud Thucydidē & Aristotelem. vt docet Budæus pag. 314. ‖ Ἀριθμεῖν τι ἐν ἀφελείᾳ μέρει, Demosth. in Midiā Numerare aliquid in beneficii loco, vt etiam Cic. loquitur.

Ἀρίθμησις, εως, ἡ, Numeratio, Enumeratio. ET Ἀριθμητὸς, Numerabilis. CVI Ἀναρίθμητος opponitur Innumerabilis. Item Immensus, vt Soph. Aiace, ὁ μακρὸς κἀναρίθμητος χρόνος. Et in plurali Ἀναρίθμητα, Innumerabiles. AT Εὐαρίθμητος, Numeratu facilis, Et ex consequenti, Paucus. Ἀναρίθμητα, Plato in Apol. & in Symposio. ET Ἀριθμητικὸς, Numerandi peritus. Plutarchus Apophth. καθάπερ οἱ τῆς ἀριθμητικῆς ἀκτυλοι τοῦ μὴ μυριάδας, &c. Item Ἀριθμητικὴ [sub. τέχνη] Numerandi ars, Arithmetica. Interdum autem additur illud substantiuum τέχνη, vel ὄπτημα. vt Plutarchus De prudent. an. τὸν ἀριθμητικὴν ὀπτήματι αὐτῶν. Interdum Ἀριθμητικὸς, κὴ, κὸν, Ad arithmeticam pertinens, vt ἀριθμητικὴ ἀναλογία apud Aristot.

C. Ἀναριθμέω, μῶ, Enumero, Dinumero. Et Ἀναριθμοῦμαι, pro eodem, affertur ex Demosthene. In Axiocho qui Platoni inscribitur, πολλὰ δὲ πρᾶγμα τοῦτ' ἐμαυτὸν ἀναριθμῶν.

μαι τὰ λεχθέντα, Apud me tacitus recenſebo, vel repetã. A
C. Ἀπαριθμέω, θμῶ, F. ἠμήσω, Pernumero, Percẽſeo (vt exprimatur aliquo modo vis præpoſitionis ἀπὸ (vel ſimpliciter, Numero, Enumero, Recenſeo. Xen. in Œconomico, Ἐξαπαριθμήσασθαι ἐν χαλκῷ μέρει ἑκάστα. Iſocr. ad Philippum, ὅταν ἀπαριθμήσῃ τὰς τὸν λόγον ἀπιστίας, καὶ μηδένα ἔτι λείπῃ ἀμφισβητεῖν, ἀλλ' ὡς ἀπαριθμῶν. Vſurpatur inter dùvox paſſ. ἀπαριθμοῦμαι adiuncta: ſicut & ἐξαριθμοῦμαι, itẽ καταριθμοῦμαι. Et ἀπεριθμησάμενος participium vocis mediæ apud Xenophontem, ἀπεριθμησάμενος ἅπαν τὸ στράτευμα, Quum recenſuiſſet vniuerſum exercitum. B
Paſſiuè autem Ἀπαριθμοῦμαι, Pernumeror, Percenſeor. vel Numeror, Enumeror. vnde participium ἀπαριθμηθήσας apud Iſocr. in Archidamo, καὶ τοσούτων ἀπαριθμηθέντων καιρῶν, πολὺ πλείω τὰ ἐξαλειφθέντα τῆς εἰρηθέντος ὄντα.

Ἀπαριθμῶ τὰ χρήματα, Numero pecuniã, id eſt Repræſentò pecuniam. vnde apud Iulium Pollucem coniunguntur καταβαλεῖν, καταριθμῆσαι, ἀπαριθμῆσαι: itidem, καταβολή, καταβλητός, ἀπαριθμήσεις. Suidas quoque ἀπαριθμησάμενος exponit ἀποδόντων, item καταβαλόμενος, hoc in loco, ὁ δὲ Γάϊος ἀγνοεῖ ὡς ἀπαριθμησάμενός τι τῶν ἐσταυσιαίων χρημάτων ἔδωκε τῷ στρατηγῷ τῷ ῥωμαίων. Sed præſtat habere Xenophontis teſtimonium, ſic vtentis Præd. 3, ἐγὼ δ' ὅτι ἔστι σχοῦμαι, αὐδήσεις οὔ δίδωμι, αὖθ' ὧν αὖ ἐμοὶ δικαίως, ἢ ἕλλα πλείονος ἄξια διεγλήσῃ, ἢ τὰ χρήματα ἀπαριθμήσῃ, λῶ διδόναι. Suidas addit, ἢ ἀπαριθμῶν αὐτὰ τὰ ἀποκληρῶν, ſed exemplum non affert.

Ἀπαρίθμησις, ως, ἡ, Pernumeratio, Percenſio. vel, Numeratio, Enumeratio, Recenſio. Item pro καταβολή: vt ἀπαριθμήσις χρημάτων, idem quod καταβολή, καταβλῆσις, vt modò ex Polluce docuimus.

C. Διαριθμέω, ῶ, F. ήσω, & paſſ. voce Διαριθμέομαι, οῦμαι, F. ήσομαι, Dinumero, Diſtinctè numero, Numerando diſcerno, Enumero. Plato lib. 7, De leg. μὴ ἀριθμῶν τὸ παράπαν εἰ δώδεκα, μηδὲ νύκτα καὶ ἡμέραν διαριθμεῖσθαι δυοκαίδεκα ὄντ. Eſt etiam ὀλιγολογέω, Heſychio.

Διαρίθμησις, ιως, ἡ, Dinumeratio, Supputatio, Vitr.

ἌΡΘΡΟΝ, ου, τὸ, Articulus, ſeu Artus (vt Virgil. Et magnos membrorum artus, magna oſſa) Compages. Plinius nodos corporum vocat, articulos Celſus: vt annotat Camerarius. Eſt naturalis oſſium σύναξις, vt definit Galenus libro De oſſib. Vel, eſt oſſium coniunctio ad motum comparata. Hippocrati eſt oſſis caput, ſeu oſſis proceſſus aut finis rotundus, qui in alterius oſſis cauitatem inſeritur. Gorr. Soph. Trach. Μάρψας πόδος γὺν ἄρθρον ἢ λιγύζεται, Vbi lenteſcit vinculum compagis. Camer. Eurip. ἢ λύσιν ἄρθρων ἐκπεπλῶσα, de Hecuba foras ptodeunte. Sic apud Dioſcor. ἄρθρων ἀλγήματα. ἄρθρα λιπαυσμάτα. Herodotus naturam equæ ἄρθρα etiam vocauit, quòd membrum hoc ſine obſcœnitate ſuo nomine minus exprimi poſſe videatur & generis appellatione notari ſoleat. Camer. Herodot. Thalia, τῆς ἵππου ταύτης τὸν ἄρθρον ὑπεψαύσας τῇ χερί. Idem Melpomene, ὑπὸ [φυσητῆρας ὀστέους] ἐσήκης ἐς τὸν θηλέων ἵππων τὰ ἄρθρα, φυσᾶσθαι τοὺς σώμασι. Ἄρθρον metaphoricè dicitur etiam de voce, vt ἄρθρον τῆς φωνῆς ποιεῖν, Vocis articulum formare, Ariſtot. lib. 4 Anim. Et ἡ ἐν ἄρθροις φωνή, Vox explanata, Gaza. quemadmodum apud Latinos Cicero etiam Articulatim diſtinctéque dicere, Lucr. Articulatim diſcerni, & Articulatè ſalutem dicere, itidem Cicero dixit. Epicharmea autẽ ἄρθρα φρενῶν Quint. Cic. interpretatus eſt Neruos & artus ſapientiæ. Ἄρθρον eſt etiam (vt articulus apud Latinos) vocabulum grammaticum, omnibus ſatis notum. Etymologiſtes deducit ab ἀρῶ τὸ ἁρμόζω, ἢ ἀπὸ τοῦ ἀρηρέναι ἀλλήλοις: aut ab ἄρω verſo τ in θ.

C. Ἀρθρίμβολος, ου, ὁ ἢ ἡ, Qui membris iniicitur. Et plur. numero ſubſtant. τὰ ἀρθρίμβολα, Inſtrumẽta tormentorũ, quæ artubus in quæſtionibus ad confeſſionem exprimendam adhibentur, Fidiculæ. δαμασήια, βασανιστήρια, ὄργανα βαλλόμενα εἰς τὰ ἄρθρα, vel ὄργανα στρεβλωτικὰ εἰς ἀνάρθρωσιν οἱ δήμιοι τὰ τῶν κακούργων μέλη. Heſych. Gregorius in Encom. Maccab. ὧν οὐδὲν ἔπαθον, οὐδ' ἐμαλάχθησαν. οὐδὲ ἀπλανοῦρα ἐπῆσαν, οὐκ ἀρθρίμβολα ἐστρεβλώθησαν, οὐ ξύλα περιεβάλλοντο, οὐ ξυστῆρες.

C. Ἀνάρθρος, ος, ὁ καὶ ἡ, q. d. Inarticulatus, Non articuloſus, Plin. Articulis carens aut Malè articulatus, Opponitur (vt Bud. docet) τῷ ἀρθρώδει καὶ διηρθρωμένῳ. Ariſtot. in Phyſiogn. de pardo loquens, καὶ ὅλον αὔαρθρόν τι καὶ ἀσύμμετον. Oppian. 3. De venat. Σάρκα δ' ἄσπετον, ἄναρθρον, ἀτίδιλον ὠπάσατο. Idem ἄναρθρον δορὸν βρίφος dixit quod Heſychius ἀνύπαρκτον vocat. Vide Ἔναρθρος. Metaphoricè eſt etiam ἄπους, ἀδυνὴς, Heſych. Debilis, Artuum beneficio deſtitutus, Eneruis, Plin. Soph. de Philoctete, — ὡς ἄναρθρος καὶ καταῤῥακωμένος. Eurip. Oreſte, — ὅπου μ' ἀπηνὴς Μαιὰς, ἄναρθρός εἰμι, κἀδύνατος μέλη. id eſt ἀδύνατος, μὴ δυνάμενος χρῆσθαι τοῖς ἄρθροις. ſchol. Dicitur etiam vt ἄρθρον, de voce. Plut. De Socr. μιμεῖσθαι καὶ ἀφιέναι φωνὰς πυκνὰς ἀναρθρους, indiſtinctas. Eſt etiam ἀμίσεκτος, καὶ ἄναρθρος Heſychio, ἀπραίσκτος Suidæ: apud quem accipitur etiã grammaticè ὅτι συλλαβῆς λειπούσης τὸ πρῶτον, ἢ λόγου λείποντος συλλαβιῶ. HINC Ἀναρθρία, ας, ἡ, Articulorum ſeu artuum debilitas, & q. d. Eneruitas.

c. 2. Ἀδιάρθρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inarticulatus, Non articulis nodiſque diſtinctus, vt pedes elephantorum. ἔστι γὰρ τὰ περὶ τοὺς δακτύλους ἀδιάρθρωτα ἔχει τοὺς πόδας, id eſt Leuiter diſcretos vt Gaza reddidit. Bud. ἀδιάρθρος δάκτυλος, Indiuiſus digitus, idem Gaza.

C. Ἔναρθρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Articulatus. Athen. lib. 8, τῶν ζώων τὰ μὲν ἔναρθρα, ὡς ἄνθρωπος, ὄνος, βοῦς· τὰ δὲ, ἄναρθρά ἐστιν, ὡς ὄφις, ὄγρια, πτώμονες. Metaphoricè etiam φωνὴ ἔναρθρος dicitur. vnde Heſychius exponit διάρμοστον, ἢ ὑπὸ χράμματα διηλουμένη φωνή. HINC Ἐναρθρως, aduerbium, Articulatè ſeu Articulatim, quibus Cicero vtitur. κρικωδῶς.

C. Ἐξάρθρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ex articulis ſuis emotus, Luxatus, ἐξοστωμένος, ἐκπεπληγώς, Suid. Hippocrati ὁ τοῦ περὶ ἄρθρων ſignificat etiam eum cui extant iuncturæ ὁ τοῦ κατὰ φύσιν ἔχων, id eſt abſque vitio. Cam. Cui articuli naturaliter extant & prominent, Gorr. ex Galeno.

Ἐξαρθρόω, ῶ, F. ώσω, Articulis (ſeu artub⁹) emotus ſum, Excido. Galen. παύσασθαι τὰ ἐξαρθρούμενα πολὺ ἐπὶ πλεῖον ἐκβαίνοντα. ἐξαρθρωμένος κῶλον, Luxatum membrum, Cam. Ἐξαρθρῶν & ὀλισθαίνειν ita à quibuſdam diſtingui tradit Gorræus vt ἐξαρθρῶν vſurpetur ad ea oſſa ſignificanda quæ toto loco mota ſunt: ὀλισθαίνειν verò ad ea quæ paululum, non autem ex toto naturali ſede exceſſerunt. hanc tamen differentiam ab Hipp. ὁ τοῦ περὶ ἄρθρων non obſeruari.

Ἐξάρθρημα, ατος, τὸ, Luxatio, ἔκπτωσις ἄρθρων. ἰσραμμένον, σφάλμα, Bud. Eſt poſitio articuli deprauata & præter naturã, vt definit Gorræus, addens eſſe qui per ἐξάρθρημα non omnem luxationem intelligant, ſed eam tantùm in qua totus articulus à ſua ſede omnino receſſit. paruam enim luxationem παρέρθρημα vocari. Sic etiam Ægineta ἐξάρθρημα intelligi dicit περὶ ἄρθρου πλείως ἐκπεπτώτος, παρέρθρημα verò περὶ παρακεκινημένης μόνον, ὀλισθαινούσης δὲ

Ἐξάρθρησις, ως, ἡ, Idẽ. ἀρθρῆσαι κῶλον, Luxatũ mẽbrũ, Bud.

C. Παραρθρόω, ῶ, F. ώσω, Ex articulis parum dimoueor aut dimotus ſum & detortus, Paululum luxatus ſum. Galenus 11 De vſu part. de ſpina dicit, firmiorem quidem illam futuram fuiſſe ſi fabricata hanc eſſet natura de vno continuo oſſe, ὥστε ἐξαρθρῆσαί ποτε, οὔτε παρεξαρθρῆσαι διωσοειδῶς αὐτῆς.

Παράρθρημα, ατος, τὸ, Parua luxatio, per quam ſcilicet articulus paululum à ſuo loco naturali exceſſit: in quo differt ἀπὸ τοῦ ἐξαρθρήματος, quod magna perfectáque luxatio eſt. Dicitur & alio nomine διάστημα. Gorr. Galen. 2 De comp. med. κατ' ἡμῖν, Ποιεῖ καὶ πρὸς παρεξαρθρήματα καὶ λυγώματα. quæ tantùm παρεκπτώσεις ſunt.

Παράρθρωσις, ως, ἡ, Idem.

C. Συνάρθρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Articulo copulatus. Apud Heſych. vocabulum eſt grammaticum, μετ' ἄρθρου προσηρτημένον ἢ ὀνόματος.

Ἀρθρικὸς, ὴ, ὸν, Articularis, Articulis quadrans & conueniẽs, Gorr. ex Hippocr. Ἀρθρικὸς, Ex articulis laborans, Podagricus vel Chiragricus. Arthricus. Cicer. ad Pætum Latinè dici poteſt Articularius. Plaut. in Mercat. Nec podagricus eſt nec articularius, Bud. Notandum tamen, apud Ciceronem in Epiſt. lib. 9. epiſt. 15, Atthriticum quædam exemplaria habere, non Arthricum, vt legit Bud.

Ἀρθρῖτις, ἡ

Ἀρθρῖτις, ιδος, ἡ, Artuum ſeu articulorũ dolor, vt Cic. vocat: Articulorum morbus (vt Scrib.) Vel (vt Plin.) Morbus articularis ſeu articularius. Eſt (vt Gorr. docet) Articuli tumor dolorificus, quẽ fluxio in eum decũbẽs excitauit. Aretæus, ξυνὸς μὲν ἁπάντων τῶν ἄρθρων πόνος ἡ ἀρθρῖτις· ἀλλὰ τὸ μὲν, πόδαγρα καλοῦσι χειρός· τὸ δὲ, ἰσχίων· χεσάγρη δὲ, γλουνῶν. Herodian. lib. 3, ἀπὸ τῆς ἀρθρίτιδος νόσου καμνων.

Ἀρθριτικός, ἡ, ὁ, Articulorum morbo laborãs, Articularius, vt Plautus vocat: Cicero vocabulum Græcum retinet. Aretæus, μάλιστα μὲν οὖν ἅπασιν ἀρθριτικοῖσι ξυνὸς ἄπνοια. Dioſc. lib. 1. cap. 102, ἀρθρικὴ δὲ καὶ ποδαγρικοῖς καὶ ἀρθριτικοῖς.

Ἀρθρώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Articuloſus, Plin. & Quintil. Xenophon Cynege. τὰς καμπὰς ἐλαφρὰς, καμπὰς ἀρθρώδεις ἐνώδη κάτωθεν τοῦ μετώπου. Ariſtot. de leone, καὶ ὅλον τὸ σῶμα ἀρθρῶδες καὶ ῥωμῶδες. alibi διηρθρωμένον dixit. Xen. opponit τῷ ἀνάρθρῳ. Bud.

Ἀρθρωσία, ας, ἡ, eſt διάρθρωσις in qua oſſis cauitas articulũ excipiens ſuperficiaria eſt, capútque quod in eam inſeritur, humile atque depreſſum. Ita Gorr. apud quẽ, ſi deſideras, plura reperies.

¶ Ἀρθρόω, ῶ, F. ώσω, Articulo (vt Lucr. Mobilis articulat verborum dædala lingua) Fingo, Formo. vt ἀνθρώπους τοὺς φωνοῦντας. ¶ Eſt etiã Articulatim diſtinctéque formo & explico, Explano, σαφῶ Heſych. vt ἀκριβῶς διελεῖν καὶ ἀρθρῶσαι τὰ τῆς οὐσίας συμβεβηκότα.

C. Διαρθρόω, ῶ, F. ώσω, Articulis ſuis diſtinguo. Apud medicos (vt Cam. annotat) eſt lungo: vt διηρθρωμένοις δάκτυλοι. Sic lacertus ad cubitum διαρθροῦται, annectitur ſeu articulatur. Sic coſtas ſingulas ſingulis vertebris διαρθροῦσθαι ſcribit Galen⁹, quod προσαρθροῦσθαι dixit Hipp. Cam. Eſt etiam Effingere & conformare, Camer. ἀπομάττειν, ἀποτυπώσειν, Exprimere, Bud. διαγλύφω, Suid. vt Plato Sympoſ. de Apolline homines iuſſu Iouis fingente, καὶ τὰς μὲν ἄλλας ῥυτίδας τὰς τοῦ δέρματος ὀλίγας ἐποίησε, καὶ τὸ τῆς διηρθρωμένης, ἔχων ἐν δεξιᾷ τὸν ἥλιον ἤρξατο ὡς οἱ σκυτοτόμοι πρὸς τὸν καλούμενον, λεαίνοντος τὰς τῶν πολλῶν ῥυτίδας. Sic lingua vocem in palato reſonãtem διαρθροῖ, Fingit. Cam. ¶ Eſt præterea Membratim & artuatim abſoluere, cõponere, Exactè fingere. Itẽ Explicare. Ita Bud. citãs hæc ex 1 Ethic. 7, δόξειε δ' ἂν πᾶσιν εἶναι πρὸς ἀρετὴν καὶ διαρθροῦσθαι καλῶς ἔχοντα τὸν βίον. Vltimam manum imponere. Ponitur & pro Explanare, lib. 1 Metaphyſ. 9. & in 1 De gener. anim. συνεχυμένην καὶ μὴ διηρθρωμένον. Bud. Sic διαρθρωῦν τὰ λιγόμβρα, quod διαδηλοῦν Heſych. exponit. διαρθροῦν τινὰ λέξιν, Articulatim vocabula reddere, vt ex Gaza interpretantur vulg. lex. Heſychio præter ἀκριβοῦν, eſt etiam ὁμολογεῖν.

Διάρθρωσις, εως, ἡ, Articulatio (vt Plinius vocat) Membratura, Artuum commiſſura. vt διάρθρωσις καρανῆς Camer. Vbi ceruix committitur cum capite. Διάρθρωσιν Gorræus ſcribit à Galeno ſæpe accipi generatim pro omni oſſium compoſitione ad motum voluntarium comparata: nonnunquam ſpeciatim ſumi, eſſéque alteram τῆς ἄρθρου (id eſt articulationis) differentiam: alio verò nomine προσάρθρωσιν ab Hippocrate vocari, eſſéq; oſſium connexionem omnino laxiorem: ſic vt euidens facilis magnúſque motus ſit, cuiuſmodi in cruribus, brachiis, manibus & pedibus habeatur. Eiuſque tres differentias à Galeno ſtatui, ἀνάρθρωσιν, ἀρθρωσίαν, γύγλυμον. Accipitur pro artuum agilitate in hoc Plutarchi loco in Lycurgo, αἱ γὰρ συχναὶ καὶ διάφοροι μᾶλλον ἕξεις ὑπὸ καινοῖσι πρὸς τὴν διάρθρωσιν. Eſt etiam explanatio, Bud.

Διαρθρωτικός, οῦ, ὁ, Articulandi & membra committendi vim habens.

c.1. Ἀδιάρθρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Articulis membriſque ſuis non diſtinctus. ἀδιάρθρωτον ἔμβρυον, Fœtus informis, Camer. σῶμα ἀσχημὲς καὶ ἀδιάρθρωτον. Lucian. ἀδιάρθρωτος γλῶττα τοῦ ἰχθύος, Inexplanata, Theod. Item ἄσημος, ἀναρμοστος, Heſych. ἀδιάρθωτος, Suid.

C. Ἐξαρθρόω, ῶ, F. ώσω, Artus ſuis locis emoueo. Heſych. de organis σπειλωτικοῖς, εἰς ἃ ἐξαρθροῦσιν οἱ δήμιοι τὰ τοῦ κατα δίκην μέλη. Ariſtot. Phyſiogn. ἐξαρθρωμένας ὑπωμίδας, Scapulas extantes dixit. Camer.

Ἐξάρθρωμα, ατος, τὸ, ſiue Ἔξαρθρωσις, εως, ἡ, dicitur ab Hippocrate, quum os citra fracturam ſuo loco mouetur: quod malum alio etiam nomine ἔκπλωμα atque ἔκπλω-

A σις appellatur. Gorr.

C. ΠΡΟΣαρθρόω, ῶ, F. ώσω, Per articulos annecto. Coſtas ſingulas ſingulis vertebris προσαρθροῦσθαι ſcribit Hippocrates, pro quo διαρθροῦσθαι dixit Galenus: vt refert Camer.

Προσάρθρωσις, εως, ἡ, Hippocrati idem eſt quod διάρθρωσις, hoc eſt, oſſium motorum commiſſura naturalis. Gorr. Vide Διάρθρωσις paulo anté.

C. ΣΥΝαρθρόω, ῶ, F. ώσω, q.d. Coarticulo, Compingo, Cam. ex Ethic. 1.

B Συνάρθρωσις, εως, ἡ, Compages oſſium, Camer. συνάρθρωσις τῶν μελῶν, Membrorum compactio, vt Cicero vocat. Συνάρθρωσις (inquit Gorr.) eſt compoſitio κατ' ἄρθρον oſſium quæ nec validè nec manifestò, ſed obſcurè & difficulter mouentur. Cuius ſpecies tres ſunt, ῥαφὴ, γόμφωσις, ἁρμονία. Idem paulo antè ſcribit σύμφυσιν & συνάρθρωσιν apud Hipp. idem eſſe.

ΑΡΤΑΩ, τῶ, F. τήσω, Appẽdo, Suſpẽdo. Et Ἀρτῶμαι, ῶμαι, Appendor, Suſpendor. vnde ἤρτηκε, Suſpenſum eſſe: vt apud Syneſ. ep. 4. οἷς σοὶ ὁ ὦ πολλὰ πλέοσιν ἀπὸ λεπτῆς φασὶ μίτου τὸ ζῆν ἤρτῆσθαι, Illis è tenui filo vitã eſſe ſuſpenſam aiũt. Gr. Naz. ἓν ἤρτηται τῷ ἑτέρῳ, Vnum ex altero pendet. ¶ Ἀρτῶμαι metaph. eſt etiã Pendeo animi, & Spem meã in aliquo collocatã habeo, vt inquit Bud. afferẽs ex Herodiano lib. 4, ἤρτηται γὰρ πᾶσα ἡ Ῥωμαίων ἀρχὴ τύμπασα καὶ δρασμὸς καὶ πίστις. At Polit. interpr. Nũc totu Romanũ imperium in virtutẽ veſtram recũbit & fidem. ¶ Ἀρτῶμαι ἔκ τινος (addit Bud.) Adiunctus ſum alicui, Socius vel comes ſum alicui, & aſſecla. Xen. Hell. 6, ἐγὼ τῷ ξύμπαντι ἠρτημένων πόλεων. In vulg. lex. ἄρτιστα τὰς ἀρχὰς exponitur originẽ ducunt. Et ex Philoſtr. ἤρτηντο δὲ Φοινίκων στρατὸς, Ex Phœnicibus exercitus conſtabat.

D Ἄρτημα, ατος, τὸ, Quod ſuſpenſum eſt, vel appenſum, Item Appendix. Sed ἄρτημα peculiari ſignif. Lorum ex quo marſupium dependet. Vide & Heſ.

Ἀρτάνη, ης, ὁ, Laqueus. Item, Suſpendiũ. Soph. Antig. Πλεκταῖσιν ἀρτάναισι κοσμῆται βίον. ¶ Polluci lib. 10, Ἀρτάνη eſt ξύλον ὃ λαμβάνει ὅσπερ αἴλινον τὸν ζυγόν.

C. Ἀναρτάω, Suſpẽdo. ἀναρτῶ ἑαυτὸν βρόχῳ. Suſpendo me laqueo. ἀνήρτησαι, ἀνακρεμᾶσαι, Heſ. Suid. ¶ At ἀναρτᾶν ἑαυτὸν εἴς τινα metaph. dicitur pro Spẽ ſuã & præſidiũ in aliquo locare, & cũ eo vitæ ſubſidia ſociare. Dem. ὥσπερ τὸν Λυκούργου παῖδων dicit, εἰς τὸ δῆμον ἀναρτήσασιν ἑαυτούς. pro Qui populo ſe adiungũt & populares eſſe volũt, vt exponit idẽ Bud. Ego autem ſuſpicor, ἀναλᾶν ἑαυτὸν εἴς τινα perinde eſſe ac si diceretur ἀναλᾶν τὰς ἑαυτῶν ἐλπίδας εἴς τινα, i. Suſpendere ſuas ſpes ex aliquo, hoc eſt, Suſpẽſas ex aliquo vel pendẽtes ex aliquo ſuas ſpes habere. Dicitur etiã ἀναλᾶν τινὰ ταῖς ἐλπίσι. Procopius apud Suidã, ὁ δὲ ἐπαῦτων ὅπλοις ἔχων τὰς ἡμετέρας ἐλπίσιν αὐτὸς ἀναρτᾷ, id eſt, Suſpendente ſimili ſpe. vt dicitur aliquẽ vel alicuius animum ſuſpendere expectatione: pro Suſpẽſum habere, vel tenere, ſeu detinere. Et apud Suet. Ambiguis reſponſis & calida cunctatione ſuſpendere. Et apud Plaut. Suſpendere alicuius animum, non addito ablatiuo.

Ἀναρτάομαι, ῶμαι, in voce & ſignif. paſſiua, Suſpendor. vt ἀνηρτημένος τῷ ἅρματος apud Philoſtratum, Suſpenſus è curru. ¶ In metaph. quoq; ſignif. vt vox actiua. Demoſth. ἀναρτῶν ἐλπίσιν ἐξ ἐλπίδων. Præt. autẽ ἀνήρτημαι exponitur Suſpẽſus ſum, vel Pẽdeo: vt εἰς τὸν ἥλιον ἀνηρτῆσθαι τὴν ἐλπίδα τὴν Νεμαῖαν. Sed & vice verſa ἐλπίδες dicuntur ἀνηρτῆσθαι, vt Latinè Spes pendere. Chryſoſt. De ſacerdotio, ἀνηρτῆσθαι τὰς ἐλπίδας τῆς σωτηρίας εἰς ἕτερον μηδένα, Salutis ſpes nõ aliũde pẽdere. Inuenitur & ὁπὸ τῶν ἐμοὶ γνωρίμων ἀνηρτῆσθαι, apud Luc. pro eo quod Lat. dicitur, reddendo verbũ verbo, E nutu meo pendentes. Interdũ & alii datiui quàm ἐλπίσι huic verbo adiũguntur. vt ἀνηρτημένος τῇ ὀπτασίᾳ, Suſpenſus è cupiditatibus, vel potius Pendens è cupiditatibus. Plutarchus autem dixit ἀνηρτημένων πάντων ὅλων, in Othone, πάντων πρὸς αὐτὸν ἀνηρτημένων πᾶς ὅλως. id eſt, interprete Budæo, Quum omnes eum oculis deſignarent, ex eo ſuſpenſi, Quum omnes in eum verſi eſſent, nutum eius expectantes, & ex vultu eius pendentes. Quod autem Plato dixit ὅταν δὲ αἰσθήσεις ἑαυτὰς ἀνήρτηται πρὸς τὰ πρὸς ἀλλοτριότητα φύ-

portæ, vertit Cicero, Nam cui viro ex ſeipſo apta ſunt omnia quæ ad beatè viuēdū ferūt. Quo in loco præpoſitionē εἰς habet hoc verbū, ſicut & in paulo antè citatis locis. At in loco Plut. proximè præcedēte, iungitur præpoſitioni ἐπὶ.

Ἀπηρτισμένοι τὰς ψυχάς, Suidas exponit ἐπηρτισμένοι, citans hunc locum, οἱ δὲ τὰς ψυχὰς ἀπηρτισμένοι, κατηφοῦντες μὲν τὴν καινὴν τῆς ἱκεσίας νόμον, παρ' οὐδὲν δὲ ἡγησάμενοι τὸν τῆς συγγενικῶν ἀφιδρυμάτων θεὸν ἀσέβειαν.

Ἀνήρτημαι cum infinit. familiare Herodoto, pro Suſpēſus ſum deliberatione aliquid agendi: vt ἀνήρτημαι στρατεύεσθαι, & ἀνηρτημένος ἔρδειν κακῶς. Item, ἀνηρτημένα σοὶ χρήματα ἔργα ἔχειν, ἵππα ποιέειν. In vulg. tamen lex. ἀνήρτημαι in huiuſmodi locis redditur Animatus ſum.

Ἀνήρτωμαι, voce paſſ. ſignif. act. adipſū declarat quod ἀναρτῶ declarare diximus. Habet verò & aliā ſignif. de qua ſic Bud. Ἀναρτῶμαι voce paſſ. tantùm, Concilio mihi & Aſciſco, Amicitiāq; deuincio. Xen. in Præd. exordio, ἀνηρτήσατο ὑπὸ ποσοῦτα φῦλα ὥστε καὶ διελθεῖν ἔργον ὄντα. Idē alibi, τάχ' ἂν τοὺς πατέρας αὐτῶν ἀνήρτητο, Amicos & bene cupientes reddidit ſuo congreſſu, ita vt diuelli ab eius amicitia nō poſſent. Hactenus Bud. Nō dubito autē quin ἀνήρτητο ſit eodē modo accipiendū in hoc Philoſtrati loco, ἀνήρτητο τοὺς Τρῶας τῷ λόγῳ. Alii tamē vertunt, Oratione Troianos ſuſpendebat. Cæterùm notandum eſt Bud. addere in præcedētis loci interpr. verba hæc, ita vt diuelli ab eius amicitia non poſſent, ad exponendā metaphorā. Fortaſſe autē eam ſine periphraſi poſſimus exprimere ſi ἀναρτῶμαι reddamus Mihi obſtringo. Nā qui alicui eſt obſtrictꝰ, ex eo veluti ſuſpēſus eſt. adeo vt ſit mihi Obſtrīgo vel Deuīcio, quaſi Ex me ſuſpēdo.

Ἀνάρτησις, εως, ἡ, Suſpenſio, ἀνακρέμασις καὶ ἡ ὀπὸ ξύλου καθήλωσις, Suidas.

Ἀνάρτησις, Metaphoricè. Obſtrictio, Deuinctio, quæ videlicet fit bene merendo de aliquo.

C. Ἀπαρτάω, τῶ, Suſpendo, Appendo: vt ἀπαρτῶ τὰς ἐλπίδας ἐκ τούτου, Suſpendo ſpes ex hoc, id eſt, In hoc ſpem meam colloco. Ex eo autem pendere ſpes noſtra dicitur in quo illam collocamus. Luc. in Timone, ὦ πολλοὶ ἐμοὶ τὰς ἐλπίδας ἀπαρτήσασά μοι τῆς βίου. Ex Euripide autē affertur ἀπαρτῆσαι δίρῳ pro Collum appendere. Sic Ἀπαρτῶμαι pro Suſpēdor. vt apud Dioſcor. βοτάνιον ἐκ μόνων ἀπηρτημένον, Herbula pediculis annexa. q.d. Ex pediculis ſuſpenſa. Tale eſt ἀπηρτημένος ἐκ χαινίων. Ἀπαρτῶ (q.d. Seorſum ſuſpendo) pro Dirimo, Diſtraho, Diſſocio. Luc. De hiſt. ſcrib. οὔτε ἄχαρι ἀφιστῶντα καὶ ἀπαρτῶντα. Et Ἀπαρτῶμαι, itidem pro Dirimor, Separor, Diſto. vt Philo De mundo, ἀπαρτώμενα τῆς συζυγίας, Dirimiē ſua coniugatione. ἀπαρτῶνται ἀλλήλων πλεῖον, Ariſtot. Magno inter ſe diſtāt interuallo. Gaza autē, ἀπηρτημένα τῶν ῥιζῶν φύλλα, vertit Procul radicibꝰ erūpunt. Ἀπαρτῶμαι apud Xen. Aberro, Longius digredior. Vide Bud. p. 735.

C. Διαρτάω, τῶ, Diduco, Dirimo, Interuallo quodā intercipio. Plut. Timol. καὶ διαρτῶντες ὁδὸν ἱκανὴν ὀπτῶ τὸν δυόμενον ἀπὸ τῶν Συρακουσῶν. Et apud Philonē De mundo, διαρτηθὲν pro Diductum & non cohærens. Bud. p. 739.

C. Ἐξαρτάω, τῶ, Suſpēdo, Alligo, Annecto. Herodian. ἐξαρτήσας ὡς ἀπὸ φέρτρου ζώνης τὸν τράχηλον ὀβρόχου. Et ἐξαρτᾶν χρυσοῦν, Suſpendere de collo aurū. Syneſ. epiſt. 109, metaph. τοσούτων ἡμᾶς ἐξαρτῶσι κριτῶν οἱ θεοὶ δόξαι τ' ἔχουσιν αἰσχύνης (q.d. Ex tot iudicibus nos ſuſpendunt, Vel Tot iudicibus nos alligant) pro Pendere nos ex tot iudicibus volunt. Budæus doctè, Pendere nos ex tot hominum iudicio faciunt. Ex Plut. autem Themiſtocle affertur, ἃ δὴ τούτων ἐξαρτῶσί τινες, pro Quæ ex his nonnulli contexunt. Ἐξαρτῶ, eodem metaphoræ genere quo apud Lat. Deuincio. pro Amicitiā alicuius concilio, quaſi eum ex me ſuſpendendo, i. ex meo nutu. Syneſ. epiſt. 98, ἐξηρτήσω σεαυτὸν ἐμοὶ ἐποίησας δὲ σύ. Idem ἐξήρτηκε eadem ſignif. dixit, & quidem itidem actiua, epiſt. 10. Alibi autem paſſiua, δεῖ δή σε ἀλλήλων ὑμᾶς ἐξηρτῆσθαι. Ἐξαρτῶ, autē pro Tollo ſurſum, vide in Ἐξαρτῶμαι.

Ἐξαρτῶμαι, τῶμαι, itidem Dependeo. Ariſtid. in Panath. ὃ δὲ τούτου ἐξήρτηται, Ex hoc dependet, Huius eſt appendix. Apud eundem, ἐνὸς ἀνδρὸς δόξῃ ἐξαρτώμενοι, E viri vnius gloria pendentes. Tale eſt, ἐξήρτηται τῆς ἐκβάσεως μόνου, pendent ab euentu. In vulg. lex. affertur ex Xenoph. Pæd. 5, ἐξαρτᾶται τῆς ἰσχύος pro Pendebit è viribus & ſuſtentabitur. Rurſus ex Plut. in Galba, ἐνὸς ἐξηρτημένα στρατεύματα, ab vno ſuſtentati exercitus. Ἐξαρτῶμαι exponitur Pendeo in alia etiam ſignif. videlicet pro Magnopere deditus ſum: vt apud Athenæum 12, ἔστω ὃ ἐξηρτῆσθαι τῆς ἡδυπαθείας οἱ τότε. Ἐξήρτημαι, Coniunctus ſum, Adhæreo. Plutarchus in Antonio, ἓν γὰρ μεγάλα πεδία τοῖς λόφοις τούτοις ἐξήρτηται, Ingens planicies his collibus coniuncta eſt, vel adhæret. Vel, His collibus continuò ſubiacet, vt Bud. interpr. Itē Ἐξήρτημαι, Cōiunctus & connexus ſum, Coniunctam habeo rationē, Idem Bud. ex Plat. Ἐξήρτημαι τούτου, Sum comes, Sū aſſectator. Cingo & δορυφορῶ Plut. ἐξηρτημένον ὁρῶντες αὐτῷ τὸ πλῆθος, videntes plebem eum cingentem & conſectantem. Ἐξήρτηται ἡ χώρα πρὸς νότον, apud Strab. pro Aſſurgit, Attollitur. Bud. p. 739. Idem verò & Ἐξαρτῶ interpret. Eleuo, Tollo ſurſum. μετεωρίζω. ſed exemplum non addit.

C. Ἐπαρτάω, τῶ, Suſpendo deſuper, (vnde ἐπαρτᾶσθαι dicitur quod impendet) ὀπικρέμαινυμι. Suidas ex Ælian, cuius locos apud eū vide. Æſchines in Tim. καὶ φόβους ἐπήρτησε τοῖς ἀκροωμένοις pro Metum iniecit. Et paſſ. ἐπηρτημένος κίνδυνος apud Herodianum Impendens periculum. Vide Bud. p. 740.

C. ΚΑΤαρτάω, τῶ, à quo καταρτήσω affertur in vulg. lex. ex Herodoto, ſed quod videtur eſſe malè ſcriptum pro καταρτίσω. Sic & καταρτημένον apud eundem pro καταρτισμένον legi puto in Thalia.

C. ΠΑΡαρτάω, τῶ, Suſpēdo è cingulo, vel Succingo vt enſem. Luc. De Herc. καὶ τὸν χρυσοῦν παρήρτηκε. Ετ Παράρτημα, Quicquid ita ſuſpenſum geſtatur, Quicquid ab alio dependet & annexū eſt vt appendix, Quicquid applicatur & admotum ſuſpenditur. Luc. οἴεται γὰρ (ἔφην) ἐπαοιδαῖς τισὶ τὰ τοιαῦτα παύεσθαι ἢ τοῖς ἔξωθεν ἐπαρτήμασι;

C. ΠΡΟΣαρτάω, τῶ, Appendo. A cuius paſſ. voce eſt partic. προσηρτημένος: vt προσηρτημένον χύτρα apud Dioſc. quod exponitur Appēſum ollæ. Et προσηρτημένα Bud. ex Theophr. pro Adhærentia. Et metaph. ἰδίᾳ γὰρ μόνῃ ταύτῃ [τῇ ἡδονῇ] προσηρτημένους, Deditos huic voluptati & ex ea pēdētes. Plut. Pōp. προσηρτῆσθαι μιᾷ ἑταιρίᾳ, ſociare ſe iuuenibus factioſis & ab eis nō diſcedere, vt inquit Bud. Alii, Et iis adhæreſcere. Ετ Προσάρτησις, q.d. Appenſio, Additamentum, In vulg. lex.

C. ΣΥΝαρτάω, τῶ, Appēdo, Annecto. Pro qua ſignif. affertur in vulg. lex. συναρτήσας χθόνα, ex Eurip. Medea. Et Συναρτῶμαι paſſ. itidē pro Appēdor, Annector, Cōnector. vt συνήρτηται τῇ ἐλαίᾳ, Venæ cōnectitur, Ariſtot. De an. lib. 1. Itē συνηρτῆσθαι pro Adhærere. Συνηρτῆσθαι pro ἀκολουθεῖν, Bud. ex Plut. p. 734. Ετ Συνάρτησις, Connexio rerū & colligatio, quū vna ab altera dependet. Bud. ἀκολουθίαν exponit apud Plut. Vide p. 734.

Ἄρλιος, α, ὁ καὶ ἡ, Integer, Incolumis, Non læſus. Quòd ſi oſtendat (ſi quidē fides illis habēda eſt qui ab ἄρω deducunt) hāc aut aliquā huiuſmodi afferri poſſe exiſtimo, vt ἄρλιος ſit Cōpagem ſuā habēs, ſeu retinēs. Quia quæ integra ſunt, veluti cōpacta & coagmētata ſunt: contrà eorū quæ nō integra ſunt, & quib' aliquid deeſt, partes velut diſſolutæ eſſe videtur. Sed (vt ingenuè fatear) nec mihi ſatis hæc ſatisfaciūt, nec aptiora tamē excogitare me poſſe arbitror, ad tuendā hāc etymol. ab ἄρω. quā tamē ſequatur & breuiū ſchol. autor, quū ἄρπα exponit ἡρμοσμένα, necnō Heſych. exponēs ἠρμοσμένα. ſed ille habet ἔτιā ὑγιᾶ, & quidē priore loco: apud hūc autē præcedūt explicationes duæ, ἀπηρτισμένα & πλήρη. Idē paulò post, ἄρπον, ὑγιές, ὁλόκληρον. Et quod ad deriuat. illā attinet ab ἄρω, ipſe quoq; Euſt. ἀρτιοῦν (quo priꝰ eſt ἀρτύειν) ab ἀρῶ deducit: quod ἀρτιοῦν ab ἄρλιος eſſe, ſicut & ἁρπάζω, neminē inficiaturū exiſtimo. Quinetiā idē p. 839, ἄρλιον & ἀσφαρές copulat, ſcribens, ἀρτύνεσθαι δὲ μαχίμων λέγεται τοὺς στρατιώτας, ὡς ἔφη, σῶας, καὶ οὕτως ἄρλιον καὶ ἀσφαρὲς γίνεσθαι τὸν στρατόν. τὸ γὰρ φθάνειν, συμμαχίαν ἀρτύειν, ἀλλὰ φυλακὴν ἔχειν καὶ δίωξιν. Quæ quum ita ſint, ego quoque hoc etymum vocabuli ἄρλιος ab ἄρω ſiue ἀρῶ, ſequendum putaui, dum melius aliquod ſe offerret. Alioqui certè, ſi cum bona grammaticorum venia potuiſſem, primitiuū locū ei (ὦ ἄρπος inquam) dediſſem. Cæterùm

mihi nunc aliud in mentē venit, quod illud etymum adiuuet: vt nimirū ἄρπα apud Hom. interpretemur Cōsentanea, & quum φρεσὶν ἄρπα ἤδη dicit Il. 1, & alibi (vnde & cōpos. ἀοτὶ ἔοικεν) & quum ἄρπα βαίζειν Od. 9. Quidni verò ἄρπα βαίζειν interpretemur Cōsentanea loqui, quum hæc Latina vox aliquā τὸ ἄρω signif. includat? Illud autē φρεσὶν ἄρπα ἤδη conferre possumus cū eo quod Latini dicunt Mentē bene cōpositam, & Incompositos animi motus, οὐκ ἀρήους, οὐκ ἀεκαστάτους. Hæc sunt quæ de hac signif. nunc afferre possum. Meanwhile coniecturā de ratione propter quā ἄρπος Integrū significet, paulo antè protuli. Igitur ad exēpla venio. Luc. de Vulc. loquens in lib. De sacrif. ἢ οὐδὲ ἄρπον τὸν πόδα. χωλὸν ἕλκων γὰρ αὐτὸν ἀπὸ τῆς πομπῆς. Paulus apost. 2. ad Tim. in fine cap. 3, ἵνα ἄρτιος ᾖ ὁ τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος, πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἐξηρτισμένος, 1. Vt perfectus sit homo Dei, ad omne opus bonum perfectè instructus. Sunt autem qui hāc πλεονότητος signif. à numero sumptā putāt qui ἄρτιος appellatur, id est par, & impari opponitur. ¶Ἄρτιοι ποιεῖν πᾶν πρᾶγμα ex Herodoto affertur pro Huic rei faciendæ sufficiētes. sed suspectus est locus. ET Ἀρτίως, aduerb. Integrè, Perfectè, Hesych. Item pro ἁρμοδίως, i. Cohærenter & aptè. vt in hac expos. quam ex nescio quo schol. affert Bud. ἀπαρτίζω esse τὸ ἄρτιος συμπληρῶ, τουτέστιν ἁρμοδίως καὶ ἁρμοσμένως. SED & Ἀπαρτίως apud Hipp. legimus quod exponitur ἀπηκριβωμένως καὶ ἀκριβῶς. AT Ἀπάρτιον ποιεῖσθαι ex Plut. pro Auctionem bonorum facere & auctionari, vide apud Bud. C. p. 736. ET comp. Ἀπαρτιολογία, Ratio quæ quadrat, in qua nihil nec excurrit, nec deest. Bud. ex Herodoto, pag. 736. Consule & Eustathium de hac voce.

Ἄρτιος ἀριθμός, Par numerus, cui opponitur περισσός, Impar. Plut. De def. orac. τοῦ περισσοῦ τὸ ἀρτίου κρατηθέντος. Sed & illi quorum par est numerus dicuntur ἄρτιοι. vt apud Luc. in Hermot. οὕτω μὴ γὰρ, ἵνα ἄρτιοι ὦσιν οἱ ἀγωνιστοί, οὔτε ἑκτὸν, ἢ πάσαρες, ἢ δώδεκα. Sunt autē qui existiment ἄρτιον suā πλεονότητος significationē hinc accepisse, quòd videlicet ἄρτιος ἀριθμὸς, i. Par numerus, à geometris πέλεκος dicatur, qui τοῖς ἑαυτοῦ μέρεσιν ἴσος ὄντι. & hinc ἄρτιον appellari quod omnibus suis partibus cōstat, ita vt nihil neque desit neq; superlit. HINC cōpos. Ἀρτιπέλεκυς, υ, ὁ & ἡ, Parimpar. vt ἐκ τῆς ἀρτιπελέκεως φύσεως. In vulg. lex. ITEM aduerb. Ἀρτάκις, Pariter, i. Pari numero. Plut. De def. orac. ἢ ὃ πυθαῖς αὖ μὴ ἀρτάκις λαμβάνηται, τὸν δέκα ποιεῖ πέλεκυν· ἐὰν δὲ περισσάκις, ἑαυτὸν πάλιν ἀποδίδωσιν, i. At quinarius si pariter sumatur, decem perfectum numerū edit: sin impariter, se rursum procreat. ET Ἀρτάζω, Ludo par impar, Gall. *Ie ioue à pair ou non*. Aristoph. Pluto σαπῶν δ' οἱ θεράποντες ἀρτάζωσι χρυσοῦς. A quo Ἀρτασμός, Lusus eorū qui ludunt par impar. vt exponit Bud. in hoc Aristotelis loco, Rhet. 3, τύχοι γὰρ ἄν τις ἐν τοῖς ἀρτασμοῖς ἄρτια ἢ περισσὰ εἰπών.

C. Ἀρτεπής, Ἀρτιμυής, Ἀρτίπους, (pro quo apud Luc. ἄρτος τὸν πόδα) Ἀρτίροων, &c. priorem illam ἀρτὴν signif. seruantia, vide in Ἔπος, in Μέλος, & sic in cæteris.

¶ Ἀρτίζω, Cōpono, Adorno, Præparo. Et Ἀρτίζομαι, pass. voce, sed signif. actiua, apud Theocr. in Hyla, νύμφαι χορὸν ἀρτίζοιτο. Sed vsitatiora composita, Ἀπαρτίζω, Ἐξαρτίζω, Καταρτίζω.

C. Ἀπαρτίζω, Perfectū & absolutum reddo, Omnibus numeris expleo. Et pass. Ἀπαρτίζομαι, vt apud Basil. in Hexaem. κόσμος ἀπηρτισμένος, Mundus omnibus suis partibus absolutus. Ἀπηρτισμένος εἰς ἀπώλειαν, Consummatæ iniquitatis effectus, Bud. ex Chrysost. p. 737. At Ἀπηρτισμένος ἀριθμὸς, vide in ἀπαρτιολογία. ¶Ἀπαρτίζω (addit Bud.) ferè absolutè ponitur: & affert ex Aristot. Pol. 5, ὥστε ἀπαρτίζειν πρὸς τὸ μέγεθος ἢ τὸ ἀξίωμα τὴν ἀρχῆς, quod interpret. Vt æquare prudentia & grauitate morū possit magnitudinē dignitatis & principatus. ¶Quare & pro Quadrare ponitur (subiungit idē) vt apud Aristot. ὁ τῇ ἀπαρτιζούσῃ ὥρᾳ pro ὁ τῇ καθηκούσῃ, vt alibi loquitur. Ex eodē Aristot. affert pro Adæquare, vtà Cic. dicitur, Equitum vrna adæquauit. Vide Comm. pag. 734 & 735. ¶Ἀπαρτίζειν, Dispertire, Diuidere. vnde apud Ioseph. De antiq. ἀπαρτίζεται εἰς ἑπτὰ κεφαλάς. ET Ἀπαρτίζοντως, aduerb. Perfectè, Expleto numero, Ita vt nihil desit, nihilq; supersit, inquit Suidas. quem adi. ET Ἄπαρτισμός, Perfectio (eo sensu quo dicitur aliquis Perficere opus, quum extremam ei manum imponit) vt Euang. Lucæ c. 14, v. 28, εἰ ἔχει τὰ πρὸς ἀπαρτισμόν, An habeat quæ ad perfectionem operis requiruntur. HINC & Ἀπαρτί, quod exponitur ἀπηρτισμένως, id est Plenè, Omnino. & q. d. Expletè. Vide Suidā. Apud Hesych. ἀπαρτιᾶ, mendosè (vt opinor) explicatur ἀπηρτισμένως, ἀκριβῶς.

c. 2. ΣΥΝαπαρτίζω idem quod ἀπαρτίζω. Bud. 735, ex Themistio, συναπαρτίζειν γὰρ τοῖς πόνοις αὐτὰ ἀναλήμματα, Æqua esse magnitudine. Chrysost. τὸ γὰρ ἰσχνὸν καὶ λεπτὸν τῷ βίῳ τούτῳ συναπαρτίζεται.

C. Ἐξαρτίζω, Absolutum reddo. Item, Absoluo, Expleo. vt Act. Apost. cap. 21. v. 5, ὅτε δὲ ἐξένετο ἡμᾶς ἐξαρτίσαι τὰς ἡμέρας, id est, Expleuisse dies illos, vel Peregisse. ¶Ἐξαρτίζω, Apparo, Adorno, Instruo, vel Perfecte instruo. vnde 2 ad Tim. 3, in fine, πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἐξηρτισμένος, instructus, vt vetus etiam interpres reddit. Rectius tamen alii, Perfectè instructus.

C. ΚΑΤαρτίζω, pro ἀπαρτίζω, Perficio, Absoluo. Bud. Καταρτίζω (inquit idem) Absolutū reddo: (vt apud Gregorium Nazianz. καταρτίζειν οἷς ὁπόσοις ἦμεν, Absoluere & cōsummatos reddere) Itē, Omnib⁹ numeris partibusq; absoluo, & absolutè compono. vt Luc. 6, καταρτισμένος δὲ πᾶς ἔσται ὡς ὁ διδάσκαλος αὐτοῦ. ¶Interdū καταρτίζειν, Accommodare & concinnè aptare, Coagmentare. vt epistolæ ad Hebr. 10, σῶμα δὲ κατηρτίσω μοι. Greg. καὶ εἰς τὸν προφητείας καταρτισμένον, Compositum animo & veluti concinnatum ad prophetiæ donum accipiendum. Basilius, ὁ πᾶσι τοῖς μέρεσι τῆς ἀρετῆς καταρτισμένος πρὸς τὸ τέλειον, Omnibus virtutis numeris coagmentatus & absolutus. Sic ad Cor. cap. 1, v. 10, καὶ μὴ ᾖ ἐν ὑμῖν σχίσματα· ἦτε δὲ κατηρτισμένοι ἐν τῷ αὐτῷ νοῒ καὶ ἐν τῇ αὐτῇ γνώμῃ, participium καταρτισμένοι Beza reddendum putat Coagmentati, vel Coadunati & compacti, vt totum quippiam quod suis omnibus partibus aptè inter se cohærentibus componitur. Idem ad Rom. 9. v. 22, σκεύη ὀργῆς κατηρτισμένα εἰς ἀπώλειαν vertit Vasa iræ coagmentata ad interitum. Alii verterunt Aptata, Apparata. Ad huius autem annotat. te remitto pro aliorum etiam locorum noui Testamenti expositione in quibus hoc verbum habetur. Cæterùm vt hîc κατηρτισμένοι quidam verterūt Aptata (quorum primus fuit vetus interpres) ita & Budæus καταρτίζει vertit Aptat & accommodit, in hoc Basilii loco, ἧς ἡ παναγίους ὥρας ἡ πνευματικὴν χώνην τῆς ψυχῆς καταρτίζει. Sed vertit etiā, Fingit, Formar. addens & Græcam expositionem, ἀσκεῖται ποιεῖ καὶ ἁρμόζουσαν. Καταρτίζω, Ex multis vnum compono. vt Dioscor. in præfat. libri 6, τὰ κατηρτισμένα τῶν ἰδιαιτημάτων, Edulta è multis rebus concinnata & composita. ¶Καταρτίζω hinc ducta metaphora, Ad concordiam atque vnanimitatē reduco, Perturbatos & seditionem agitantes sedo & compono, Herodot. Terpsich. μάχης οὔσης μεγάλης καταρτίσαντο, Direptos consociarunt, Dilidentes conciliarut. Hæc Bud. qui huc refert significat. illius etiā καταρτίζειν quod ad Galat. c. vlt. legitur, vt sit pro Cōponite: & addit translationem esse ἀπὸ τῶν ἐξαρθρημένων, quum luxati artus sibi restituuntur. nam καταρτίζειν pro Reponere in artus mēbra luxata, dicit Æginet. (sic autē & Galli metaphoricè dicunt *Remettre un homme*, pro Commotū & immodicè perturbatū sibi restituere, seu mentis suæ potestati, è qua exierit) sed videtur & aliā ille locus interpretationē admittere: de qua in proximè sequentibus. ¶Καταρτίζω enim est etiam, Reconcinno, Resarcio, Instauro. vt apud Polyb. πῶς καταρτίσασθε αὖθις. Sic Matth. 4, καταρτίζοντας τὰ δίκτυα αὐτῶν. Eodem autem modo quidā illo in loco c. vlt. ad Gal. καταρτίζετε τὸν τοιοῦτον ἐν πνεύματι πραΰτητος, interpr. Instaurate huiusmodi hominē. Quæ interpret. magis mihi placet quàm altera: quæ tamen eundem ferè sensum efficit. Vetus interpres vertit, Instruite. Vidē Budæi Comm. p. 737 & 738.

Καταρτισμός, οῦ, ὁ, Perfectio, Absolutio. Item Instauratio: vt 2. ad Cor. cap. vlt. v. 9, τοῦτο δὲ καὶ εὐχόμεθα, τὴν ὑμῶν κατάρτισιν. vbi vet. interpr. Consummationem vertit: alii Instaurationē. sicut & v. 11, καταρτίζεσθε idē interpr. Perfecti estote, quod alii Instauramini. Ex Plutar. in Thebb. ii.

mist. affertur ὁπλίσια καὶ καταρτίσεις pro Cura & institutio. ET Καταρτισμός, idem. Apud Æginetam Restitutio luxatorum in naturalem situm legitimumque. Basil. de animo dixit, ἀλλὰ πάντα εἰς οἰκοδομὴν καὶ καταρτισμὸν τῆς ψυχῆς ἡμῖν χαρίζεται οἰκονομήσαντα. vbi vertunt Institutionem. Καταρτισμός, Reconciliatio. seruando metaphoricam signific. ipsius verbi. Item, Reconciliatio, Ipsa resarciendi actio, Instauratio. ET Καταρτιστής, Reconciliator. quo sensu Herodot. in Terpsich. καταρτιστῆρας dixit, sicut & καταρτίσαντο pro Reconciliarunt.

¶ Ἀρτύω, & Ἀρτιόω, interiecto ι, Apparo, Adorno, Instruo, Struo. Od. υ. v. 241, Μνηστῆρες δ' ἄρα Τηλεμάχῳ θάνατόν τε μόρον τε Ἥρτυον. Et Od. π. v. 448 — τῷ δ' ἤρτυεν αἶσαν ὄλεθρον. Et ξ, λόχον ἦρε νέμων ἀρτιόων τινας. i. συνασκευάζοντας vel συναίξαντας. Hesych. Apud Herodot. ἤρτυσαν τὰς ὁπὸ τοῦ λόφου, Insidias struxerunt. Iliad. ο, v. 303, Τεμένιον ἤρτυναν, ἀείσιτον καλέσαντες, Ἔκτορι καὶ Τρώεσσιν ἑαυτόν. quod Eustath. exponit ἑτοιμάσαντες καὶ παρασκευάσαντες. Et Ἀρτυνόμαι, pass. voce pro eodem, vt Il. β, v. 55, Τοὺς ἄρα συγκαλέσας πανδημεὶ ἤρτυνετο βουλήν. Ἀέρτυε, Condio. Soph. ἐγὼ μαίζφος ἀρτύσω ζωμόν. A cuius passiu ἤρτυμαι, Conditus: vt Athen. 2, ἁλὶ τὴν ῥᾶ πλυτηλὰς ἠρτυμένη. HINC Ἄρτυσις, Ipsa actio condiendi. ET Ἄρτυμα, Condimentum. vt in Batrachom Κοσμοιῶπις χύτρας ἀρτύματα παντοδαπῶν. Plut. De lib. instit. ἡ ἀκρασίας, τῷ πολλῶν ἀρτυμάτων. A QVO Ἀρτυμα τώδης, τος, ὁ καὶ ἡ, In condiendis cibis vsum habens, Ad condiendos cibos accommodatus. ET Ἄρτυσις, aliud verbale, quod exponitur Condimentarius ex Plinio, apud Dioscor. lib. 2, ἀλὶ ἀρτυσὶς ἁλί, Condimentario sali, vel Conditaneo sali. Ἄρτυσις autem pro fructibus cinarum, qui vulgò artichaux, ex Alex. Tralliano affertur. ITEM Ἀρτὺς & Ἄρτυος. Ab Hesychio ἀρτὺς exponitur φιλία, id est amicitia: item συνάρτησις. (sed ἁρτὼ habet eius exemplaria, non ἁρτώ, & quidem expositum non solùm φιλίαν, sed etiam σύμβασιν ἢ κρίσιν: at ἄρτυος, συνάρτησις) Ἄρτυος autem, ἄρχων. Sed tradunt alii, ἄρτυος inuile ἀρχόντων Epidauriorum peculiare nomen. At Ἀρτυνεῖς pro quibusdam Argiuorum magistratibus ex Herodoto affertur. Sic ἁρμοστὰς à Lacedæmoniis appellatos tulisse antea docui, cuius significationis eadem est ratio. AT composita Ὀφαρτύτης & Ὀφαρτυτὸν vide in Ὀφείρ.

C. ΑΝαρτύω, Adorno, Struo, Molior, in vulg. lex.

C. ΕΞαρτύω, Adorno, Apparo, Instruo. Thuc. 2, ἐξήρτυον ἕκαστον ἐφ' ἑαυτοῦ πρὸς τὰ παρόντα ξύμφορα ἕκαστα. Polybius 5, & ταύτας ἐξήρτυε ταῖς δυνάμεσι. Sic Herodianus, ἐξήρτυε τὰ καθ' ἑαυτόν. Idem, ἐξήρτυε τὰ σώματα ἐμμελῶς. Idem ἐξήρτυε ἡ ἡδονὴ ναυτικόν. Vtitur & alibi sæpe. Interdum autem & ἐξαρτύεσθαι significat. act. dicitur: vt lib. 1, ναυπηγεῖται τὰ ἐξαρτυόμενα ἡ Ἑλλάς. Pass. autem significat ἐξαρτύεσθαι apud eundem, vt lib. 1, & τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἄριστα ἐξήρτυται, πλὴν ἵππων τῶν ἰδίων καὶ δημοσίων, Et reliquo omni apparatu instructissimi sunt. Sic lib 6, καὶ ναυσὶ καὶ πεζῷ στρατιὰ ἐξηρτυμένη. Et ἐξηρτυμένοις στόλοις. Plut. in Per. Ἐξαρτύειν est etiam παρασκευάζειν, Hesych.

Ἐξαρτυσία, Apparatus, vt ἐξαρτύσεις τοῦ στόλου, Suid.

C. Ἐφαρτύω, Apto, Adapto. Od. ϑ, v. 446, Αὐτὰρ ἐπὶ ῥιπτὺν πῶμα, id est πωμάσθη, inquit Eust.

C. ΚΑΤαρτύω Compono, Coagmẽto, Instruo. Pro καταρτυθῆναι citatur ex Plat. De leg. Et καταρτυθῆναι apud Alciph. 123. b. pro Instructus, vt scribit Bud. q addit, Greg. εἰς πίστωσιν dixisse pro καταρτύειν Astruere, i. Affirmare & tueri argumẽtando, ἐπὶ δὲ ἀπιστούμενα τὰ ἀληθέστερα, φέρε καταρτύσωμεν τὰ ἡμέτερα. Apud Plut. autẽ in Sertorio φρενὸς καταρτυθείσης pro Mentis stabilis & compositæ, vt vult idem Bud.

c. 2. Παρασκαρτύομαι, Compono, Ex multis vnum facio. In vulg. lex.

C. ΠΑΡαρτύω, Componò, Accõmodo. citatur ex Bas. epist.

C. ΣΥΝαρτύω, Apparo, Instruo, Adapto. Apud Apol. Arg. 2, ἀσπίδα νῶτα συναστύσαντες ἔριψαν, exponitur Instruentes. Legitur autem & συνκαρτυσάμενοι.

¶ Ἀρτίω. τῶ, F. τίσω, Et Ἀρτίομαι, οῦμαι, Apparo, Paro. vt ἀρτίσαι νέας, & ἀρτίσαι πολέμιον, & ἀρτίσαντο πολεμεῖν ἐξ ἀρχῆς. quæ exẽpla ex Herodoto afferũtur. ἀρτίον) Hes. exponit ἑτοιμάζον. ET Ἔναρτὴς, ίος, ὁ ἡ, Paratus, Qui est in prõptu: vt Od. ϑ, — ἡ ἐναρτὴς εἰσὶν ἑταῖροι. & ξ, — καὶ ἐναρτὰς ἅμμιν ἑταίρους. Sic ἐναρτὴς νῆες, & ἐναρτὰ πώεα, apud Apoll. ITEM verb. cõp. ΠΑΡαρτίσμαι, ῶμαι, Præparo, Struo, apud Herodotum. Et παρηρτίστο στρατιὴν, pro Comparabat exercitum, apud eundem.

Ἄρτεμής, ίος, ὁ ἡ, Incolumis, Integer. Il. π, Ὡς εἴδον ζωόν τε ἡ ἀρτεμέα παρεπόντα. ET Ἀρτεμάω, ῶ, Incolumis sum. Vel, Valeo, Sum integris viribus. Vel, Vinb' præditus sum. Hes. Ἀρτεμέα (inquit in illũ locũ Eust. p. 577) pro ὑγιῆ, quasi ἀτεμέα, vel ἄρτιον. VNDE & Ἄρτεμις secundum quosdam (Lat. Diana) ἡ παρεστικυῖα ὑγίειαν.

Ἄρταμος, ου, ὁ, Lanius, Coquus. Hoc autẽ à dilecandis carnibus nomẽ habent. Apud Lycophr. Interfector, vt παῖς ἄρταμος κλεηδόνων. Vide Eustath. qui ἄρταμον dictum tradit quasi τὸ εἰς ἄρτα τέμνοντα. HINC Ἀρταμέω & Διαρταμέω, Concido in frusta. Item Trucido. ἀρταμοῦσιν ἄνδρας, Eurip.

Ἄρεσκω, F. έσω, P. εκα. Apud Hom. ἀρέσαι (sicut & ἀρέσασθαι) pro Placare, seu Amicum reddere. vt Il. ι & τ, Ἀλλ' ἐθέλω ἀρέσαι. Bud. interpr. Placare. Volunt autẽ ἀρέσκω nõ solùm accipere fut. verbi ἀρῶ, videlicet ἀρέσω, sed ab hoc ipso fut. formari. Vide Eustath. Vtitur autẽ Hom. eadẽ sign. voce media Ἀρέσασθαι: vt Il. τ, Αὐτὰρ ἔπειτά σε δαὶ τὸ σὸν κλυτὸν ἀρεσάσθω. Et Od. ϑ, Τοιγὰρ ἐγὼν τὸν ξεῖνον ἀρεσσάμεσθ' ὡς σὺ κελεύεις. At Il. ο, — ἕως κε δόμεναι ἐθέλῃσιν ἀποτμὸν ἕπι καὶ τὸν τῷ Εἰρηται. vbi schol. ἐξιλεωσόμεθα, item θεραπεύσωμεν. Quæ posterior expositio cõuenit cum ea quæ ab Hes. datur infinitiuo ἀρέσασθαι, videlicet ἱάσασθαι. Eustath. tamen vult in illo etiã loco esse σωφρονιζῶσαι φιλικῶς. sed mihi videtur debuisse distinguere inter ἀρέσασθαι iunctũ accus. personæ, & ἀρέσασθαι habẽs accus. rei. Cæterùm Xen. quoq; dixit ἱεροῖς θεοῖς ἀρεσκίας pro Placare. Ἀρέσκω (apud Hom. posteros) Placeo. Xen. ὦ χείρων βούλει σὺ ἀρέσκειν; Ilocr. De pace. ἀρέσκοντας ὑμῖν λόγους ἐροῦσιν. Thuc. 3, ὥστε τῷ μηδὲν ἀρέσκον λέγειν. Iúgitur & accus. & dicitur vel res vel persona ἀρέσκειν τινά, Placere alicui. Thuc. 1, εἴ σοὶ τῶνδε ἀρέσκει, Si quid horũ tibi placet, Tibi probatur. Sic ἀρέσκομαί σοι, Tibi placeo. Bud. Ἀρέσκομαι exponit ἀρεστὸς φαίνομαι, & Probo me tibi: vt apud Syn. ἀλλ' ἐπεὶ ὑμῖν οὐκ ἀρεσκόμεθα, Quoniam nosmet vobis nõ approbamus, Quoniã vobis his non satisfacimus. Pla. De rep. 8, ἥκιστ' αὐτὸς ἀρέσκοι, Quãmaximè ipse probet. Hæc & alia exẽpla Bud. p. 730. At Cic. ἀρέσκειν cũ accus. vertit simpliciter Placere, in Plat. ep. ad Dionis propinquos, ἐλθόντα δέ μου ταύτην λιγέμβολον αὖβίος ὀλβαίμων οὐδαμῶ ἠδαμῶς ἤρεσεν. Hæc enim Cic. interpr. Vita illa beata quæ ferebatur, nullo modo mihi placuit. Iungitur & infinit. vt ἀρέσκει μοι παίζειν, Placet mihi ludere. vel libet. Herodian. 2, ἡ πρῶτον ἀρέσκει σοφιστὴν ὄντι τὸ στρατηγεῖν. ET particip. τὰ ἀρέσκοντα, Placitũ: & τὰ ἀρέσκοντα, Placita: vt Plut. inscripsit lib. περὶ τῶν ἀρεσκόντων τοῖς φιλοσόφοις. ET Ἀρεσκόντως, aduerb. Græc. Xen. μὴ κατ' ὥραν ἀρεσκόντως γέ μοι ταῦτα ποιεῖς, Non ita vt hora mihi placeat. Eudæus C. Vbi nota, casum cum quo verbum construitur, in aduerbio retineri. Euripides, ἀρεσκόντως σοι, Ex animi tui sententia.

Ἀρέσκομαι τούτῳ, q. d. Placetur mihi hac in re (nã prorsus ad verbũ reddi nõ potest). Satisfit mihi, Acquiesco, Placet conditio. Luc. δεῖ γὰρ ἀρέσκεσθαι καὶ ἁλίσκεσθαι τοῖς παροῦσι. Aristot. Eth. 4, ἡ τῷ Σιμωνίδῃ μὴ ἀρεσκόμενος, In hoc Simonidi non astipulatus, Simonidis sententiã non probãs. Vide Bud. p. 730. Redditur ἀρέσκομαι & aliis verbis, eodẽ tamẽ sensu: vt apud Herodot. μὴ ἀρεσκόμενος τῇ κρίσει, Inuisam habens sententiã. Et apud Thuc. μὴ ἀρεσκόμενος τῇ καταστάσει quidã reddunt, Exosus domicilio: alii, Grauatus habitare. Apud eundẽ Thuc. lib. 1, λόγοις τοῖς ὑπὸ σοῦ ἀρέσκομαι redditur, Tuis verbis gaudeo. quæ interpr. habetur & in vulg. lex. Sed distinguit Aristot. χαίρειν (quod est gaudere) ab ἀρέσκεσθαι, quũ scribit Eth. 9, μήτ' ἀρεσκόμενοι τοῖς αἰτίοις, μήτε χαίροντες ἢ λυπούμενοι.

Ἀρεστὸς, ὸν, ὁ, ἡ, Placitus, Gratus. ὅπως αἰεὶ ἀρεστὸς ὦ τῇ πόλει πρᾴττων τὰ πολιτικά. Plutarch. τοῖς δὲ χρηστοῖς οὐκ ἰδιῶ ἀρεστὸς. Et in Cæsare ἀρεστὸς τῷ δήμῳ, Popularis. Bud. Cõm. Sic τὸ ὃ αἱρετὸν, ἀρεστὸν, Cic. vertit, Quod optabile, id esse expetendũ. Ἀρετὸν autem Budæus in Annot. in Pand. idem esse ait

quod Græci aliàs δόγμα & δόκημα appellant, Latini autem Decretum & Placitum. indéq; esse quæ vulgo Aresta dicuntur, quum potius pervnum r Aresta dici debeant. & sicut Placita Plin. appellarit maximè ratas opiniones medicorũ, sententiásq; constantes inter medicos de ratione medicinæ, (quales sunt Aphorismi Hippocratis) ita populi scita & senatusconsulta, & Curiæ Gallicæ aresta, i. placita, intelligi posse. nam Placere verbo pro decernere & statuere senatusconsulto, antiquos vti solitos. Ἀρεστὸς etiam in vulg. lex. pro eodẽ ponitur, eique oppositum Δυσάρεστος: sed sine autore & exemplo. A B

C. Αὐτάρεστος, ου, ὁ, Sibiipsi placens, ὁ ἐφ' ἑαυτῷ ἀγαλλόμενος, Hesych. αὐθάδης. Bud.

C. Δυσάρεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui placere difficulter queas, Morosus. Isocr. ὁμιλητὴς ἴσθι, μὴ δύσκολος ὢν μηδὲ δυσάρεστος. Idem Panath. οὕτω μοι τὸ χρηστὸν ὂν δυσάρεστον καὶ μικρολόγον ἐστὶ μᾶλλον ἢ μεγαλόψυχον. Eurip. Oreste, δυσάρεστον εἰ νοσοῦντας. Δυσαρεστεῖ τὰ ὄντα ἡ οἰκέτις, Ægrè ferentes rem domesticã, Non contenti re familiari: vt interpr. vulg. lex. apud Lucianũ. Δυσάρεστον, τὸ, substantiuè vsurpatũ Morositatẽ & offensionẽ significat: vt apud Chrys. τὸ δύσκολον τοῦ τρόπου τοῦτο. Sic apud Plut. διαφυγεῖν βυλόμενος τὸ δυσάρεστον ἢ χαλεπὸν τῶν πολιτῶν. Idẽ in Cõsulto sept. sap. pro animo offenso posuit, ἀλλ' εἰσὶν εἰς ἅπαντα τὸν βίον ἐμμένῃ τὸ πρὸς ἀλλήλους δυσάρεστον C

Δυσαρέστως, aduerb. Morosè. δυσαρέστως ἔχειν πρός τινα, Offenso esse animo: vt Bud. in C. exponit, dicẽs idem esse quod δυσαρεστεῖν.

Δυσαρεστέω, ῶ, F. ήσω, est (vt Bud. in C. tradit) Non hilaritet affectus sum. Implacidè me habeo, Morosum me præbeo, vt ægroti qui in lecto acquiescere nequeunt & iactantur. Synes. οὕτω δὲ ἔοικε τὸν ὑπὸ λύπης δύνασθαι σκιαγραφούμενον καὶ δυσαρεστοῦντα, ὅταν αἰσθάνηται δύνασθαι τὸν δύνασθαι, Et sic illic ex animi sententia non sis, licet ad aliã trãsire aliámque. Aristot. de columba, in 6 De hist. an. ἐὰν γὰρ ἀναχωρῆσι τινος ἢ φόβου ἢ ταραχῆς, εἰ πόρρω ἀπέλθῃ, ἀθυμεῖ τε πάνυ, καὶ δυσαρεστεῖται, ἢ καὶ δι' ἡμέρας πολλῆς. Eadem signif. habet in pass. voce. Gil. Ther. 8. ὅπερ ἐπὶ οἰκέτου τὰ ὄνειρα τοιαῦτα φαίνεται ποιεῖν τὸν ὑγιαίνοντα ὅτι, καὶ τῷ ἤδη δυσαρεστουμένῳ. hoc est (vt Bud. ibidẽ interpr.) Qui iam morbo cõflictãtur, vt Celsus loquitur: & qui iam implacidi sunt à mala valetudine Aduentante & ineunte. Sic enim Gal. intellexit. Hipp. τὸ, πῦρ ἐν ᾧ τὸ ἐσώμενον πρὸ ὠδῖνος, δυσαρεστεῖται πᾶν. Addit, apud Polyb. quoq; πρὸς πολιτῶν in pass. vsurpatum non semel reperiri. At notandũ, in illo Hipp. loco construi cum datiuo, quum in cæteris exẽplis nullus ei casus sit additus. Δυσαρεστῶν etiã (vt addit) est δυσαρέστως ἔχειν πρός τινα, Offenso esse animo. Polyb. 2 Hist. μὴ ταῦτα δυσαρεστήσαντες τοῖς τῆ προηγουμένου βασιλέως παρεῖναι ὅτι μὴ νομίμως αὐτῶν ἀπεχώρησαν. Idem voce pass. 3. Hist. ἐπειδὴ δὲ ἀρχὰς δυσαρεστεῖσθαι, καὶ τὸν αὐτὸν φησι, τοῖς ἐπ' Ἀντίοχου πραττομένοις. αἰτία τοῦ, ἐπειδὴ οὐκ ἀπεδέχοντο, ἐπειδὴ κατ' ἔκστασιν. Basil. ταῦτα οὖν εἰδὼς, πάσῃ δυσαρεστούμενος τῇ θείᾳ οἰκονομίᾳ. D

Δυσαρέστησις, ιως, ἡ, Displicentia sui & exdiũ, vt Seneca dixit: seu Displicina, quo vocabulo Plaut. vsus est. Pla. Axiocho, κλαυθμυρίζῃ μᾶλλον ἢ ἐκ ταύτης τῆς δυσαρεστήσεως μίαν ἔχων φωνήν. Polyb. τῆς παρούσης ὀπτῆς δυσαρέστησις. vbi interpres vertit, Talium rerum detestatio.

C. Εὐάρεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bene placens, Gratus, Placitus, Bud. C. Basil. ἵνα καὶ ταύτῃ δουλεύσωμεν, ὡς ἂν εὐάρεστοι ὦμεν Κυρίῳ.

Εὐαρεστέω, ῶ, F. ήσω, Libens acquiesco, & hilaritate cõprobo. vt Bud. in hoc Plut. ἀγαμεμνονικῶς loco vertit, ὅπως νῦν μὲν ἡδὺν ὢν ἐκ βύπτης συνεστώμενος, εὐαρεστήσειν αὖ τῇ τοιαύτῃ ὑβρεῖ δόξῃ, i. οὐκ ἀπαρέσειν αὖ. Aretha in Apocal. 21, οὐ γὰρ ἐν πανηγύρεσι καὶ χαμαιήλοις ὁ ὕψιστος εὐαρεστεῖται νικῶν. In passiuo quoque idem significat: vt apud Diodorũ, πάσας δὲ φρονήσεις φιλοπονηθείσας κεχρημένας δοῦναι ταῖς ἀπορίαις, εὐαρεστουμένας ἀπιέναι καὶ τὸ δίκαιον, hoc est (vt Bud. Comm. exponit) εὐμενῶς δεχομένας. Bene secum actum esse & comiter existimantes, Nihil quicquam succensentes aut ægrè ferentes dimisit. Chrysost. in 7 ad Hebræos, ἱερὰς θείας θυσίας εὐαρεστεῖται ὁ Θεὸς, Quibus placatur, Quas libẽter admittit, ἀρέσκεται. Bud. Reperitur verò & cum accusatiuo constructum, vt apud Epicurum, τοῦ τὰ ζῶα ἅμα τοῦ ἡδονῆς ἐφίεσθαι, τῷ μὲ ἡδονῇ εὐαρεστεῖσθαι, τοῦ δὲ πόνῳ προσκρούειν. quem locum Cicero (vt in meo Ciceroniano lexico Græcolat. annotaui) sic vertit, Omne animal, simulatque natum sit, voluptatem appetere, eáque gaudere vt summo bono: dolorem aspernari, vt summum malum. Εὐαρεστέω significat etiam Placeo. vt apud Basil. ὁ τοιοῦτος εὐαρεστήσας Ἀθηνᾷ, πειρατὴς ὑπῆρξε. & ad Ambros. Mediol. εὐδοκήσατέ μοι τὸν Θεὸν ἡμῶν τὸν καὶ ἐκ τῶν ἔργων ἐκλεγόμενον τοὺς αὐτῷ εὐαρεστοῦντας. E

Εὐαρέστησις, ως, ἡ, Placabilitas. Aristot. ἡ τοῦ δεκμαστοῦ εὐαρέστησις, quasi Placabilitas, Animus non ægre, & Placidè composita mens, vt in Comm. Bud. exponit. Vulg. lex. apud Naz. interpretantur etiã Gratiæ reconciliatio.

Εὐαρεστήριος, ου, ὁ, Placatorius.

Ἄρεστρον, ου, τὸ, Libum. εἶδος πλακοῦντος τῶν Σκυθῶν ἀφιερωμένος, ὡς παρὰ καὶ τὸ τὸ πᾶσιν. ἀδηλὸν τὸ αἰτίαν ὁ ζητῶν ἀρέστρον. Etymol. vel διὰ τὸ ὅτι ἔθος τὸ θεῶν ἀρέσασθαι. Eust. ex Ælio Dion.

Ἀρεστήριον, ου, τὸ, ἱερεῖον ἢ σῶμα πρόσφατον ἔθος θυσίας.

C. Ἀπαρέσκω, F. έσω. Displiceo, Nõ placeo, Improbor. Thucydides, καὶ δῆλον ὅτι εἰ τοῖς πλείοσιν ἀρέσκοντες ἐσώθη, τοῖσδε αὖ μόνοις οὐκ ὀρθῶς ἀπαρέσκομεν. Plutarch. in Cæsare, ἤρκει γὰρ (ἔφη) τὸ μὴ χρῆσθαι τοῖς ἀπαρέσκουσι. Dicitur etiã ἀπαρέσκει μοι τοῦτο, Displicet mihi istud. Itẽ cum infinitiuo, vt ἀπαρέσκει μοι παίζειν, Displicet mihi ludere. Qui infinitiuus mutari potest in nominatiuum in interpretatione, vt si dicas, Displicet mihi lusus. Interdum articulus τὸ præfigitur infinitiuo, vt apud Laertium in Platone, ἢ τὸ πολλὰ δὲ καθ' ἡδονὴν ἀπαρέσκειν αὐτῷ. Iungitur etiam accusatiuo personæ interdum, sicut & simplex ἀρέσκω. Plato, ἂν μή πω μὲ τοῦ ῥηθέντος ἀπαρέσκῃ. At verò iunctum accusatiuo rei significat Improbo, Repudio: sed id quidem non itidem apud classicos. sic vsi sunt Bibliorum Græci interpretes, Ecclesiastici cap. 21, ἔπαυσεν ὁ σοφὸς παλαὸν ἢ ἀπο-σεν τὸν λόγον, Et improbauit sermonẽ. Vel, Et sermo illi displicuit.

Ἀπαρέσκομαι, Ægre fero, vel implacidè: oppositum τοῦ ἀρέσκομαι, inquit Bud. Datiuo iungitur. Herodianus lib. 5. ἀπαρέσκοντό τι αὐτοῦ τοῦ βίου, ὡς αἰσχίω μᾶλλον ἢ κατ' ἄνδρα γραπτῶν. Item Improbo: vt apud Philoponum, ἀπαρέσκεται ὁ Ἀλεξάνδρου τῇ Πλατωνικῇ δόξῃ. In Pandectis, οὐδεὶς αἰσχύνεται πολλῶν ἀπαρεσκόντων τὸν μητρῷον ἢ τοῦ πάππου. Sic dicitur ἀπαρέσκομαί αὐτοῦ τοῦ βίου, Eius vitam improbo, Displicet mihi eius vita. Sed & dici possit ἀπαρέσκομαί αὐτοῦ οὕτω βιοῦντι. Iungitur enim hoc verbum datiuo etiam personæ. Et dicitur ἀπαρέσκομαί σοι, pro Tu mihi displices: sicut ἀπαρέσκω σοι pro Displiceo tibi. Citatur ex Nazianzeno, τῇ μητρὶ ἐν οἷς ἀπηρέσκετο, ὅμως ἐπῄνει. vbi tamen non existimandũ est esse aliã cõstructionẽ quàm cum datiuo. nam intelligendũ est ita, τῇ μητρὶ ἐπῄνει ἐν ἐκείνοις οἷς ἀπηρέσκετο, id est, ἃ αὐτῇ ἀπήρεσκεν, Quæ ipsi displicebant.

Ἀπαρέσκομαι, Placo, Demereor. Aorist. medius huius verbi sic vsurpatur apud Homerum, cum accusatiuo, Il. τ, — οὐ μὲν δὴ πω μεμαότ' βασιλῆα Ἄνδρ' ἀπαρέσσασθαι, ὅτις τίς περ ἐπιτρέπῃ; id est, εἰς ἀρέσκειαν ἀγαγεῖν. Dixerat autem paulo antè, Αὐτὰρ ἔπειτά σε δαπτὸν ἐνὶ κλισίῃς ἀρέσασθαι Πείρῃ. Ait autem Eustathius per hæc indicari τὸ εἰς φιλίαν συναρμοσθῆναι. Idem annotat αὖθι ἀπαρέσασθαι imperfectum videri esse sermonem: at ἀπαρέσασθαι δαπτὸν vel δαῖτα, integrum. Cæterùm quod attinet ad illam expositionem τὸ εἰς φιλίαν συναρμοσθῆναι, si rationem habuisset loci quem exponebat, vt posset cum eo illa explicatio accommodari, dixisset τὸ εἰς φιλίαν συναρμόσαι. vt & Hesychius actiuè explicat: & accusatiuus cui iungitur, euincit ita exponendum.

Ἀπάρεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ingratus, Iniucundus, Talis vt placere non possit. Contrarium τοῦ ἀρεστὸς, quod fit ab ἀρέσκω simplici.

C. ΔΥΣαρέσκομαι, Displiceo. ἀπαρέσκομαι, Hesych. & Δυσαρεστικὸς ὦμοι, μὴ ἀρέσκοντες, apud eundem.

C. ΕΞαρέσκομαι, Placo. Xenoph. (vt Bud. Comm. annotat) datiuo ferè semper iungit. OEcon. καὶ γὰρ ἡ θεραπευτικὴ τέχνη συμπᾶσι τῇ γεωργίᾳ, ὥστε ἔχειν καὶ τοῖς θεοῖς ἐξαρέσκειν ἂν δύνασθαι. Demosth. accusatiuo copulauit hoc in loco, ἐὰν τοῖς κυρίοις δικαίοις ἐξαρέσωσιν.

C. ΕΠαρέσκομαι, Placo, Reconcilio. in vulg. lex.

C. ΣΥΝαρέσκει, impersonaliter, Complacitum est, vt Terent. & Plaut. loquuntur. Dem. ἢ συμπράσσει τοῦτό μοι, ἢ

σωνίσφετέον αὐτῷ, id est (Bud. interpr.) Etiã mihi complacita sunt. Xen. ἥδιόν γε τὰ φρούρια μεδέσει σωφρονικῶς μοι.

¶ Ἄρτεκος, ου, ὁ, Blandus, Gratiæ aucupator & captator, Qui apud omnes gratiosus esse cupit, ab omnibusque gratiam inire: vt Budæus interpretatur, addens Aristotelem. Eth. 9, huiusmodi homines, amicos ciuiles vocare, non priuatos. οἱ δὲ πολῖται καὶ πᾶσιν οἰκείως ὑπουργοῦντες, οὐδενὶ δοκοῦσιν εἶναι φίλοι πλὴν πολιτικῶς, οὓς καλοῦσιν ἀρέσκους. Ethic. 4, ὁ δὲ τοῖς ὁμιλίαις καὶ τῇ συζῆν οἱ μὲν ἄρεσκοι δοκοῦσιν εἶναι, οἱ πάντα φίλοι ἡδονὴν ἐπαινοῦντες καὶ οὐδὲν ἀντιτείνοντες, ἀλλ' οἰόμενοι δεῖν ἀλυπητοὺς ὑπουργοῦντας εἶναι, quasi Obsecundatores, ac sese omnibus dantes. Budæus ibidem dicit hos vulgò Curiales vocari.

C. Δυσάρτεκος, ου, ὁ ἡ, Contrariam præcedẽti habet significationẽ. vnde vitio vertitur adulatori in Parasito Euripidis apud Athen. lib. 6, Οὐ δεῖ θεᾶσθαι ὅστις δυσάρεσκος τρόφος.

C. Εὐάρτεκος, Blandus, Placere cuilibet volens (vnde Εὐαρέστως ἔχειν Budæus exponit ἥδιστον εἶναι, Dare se alicui) Item, Placidus, Obtemperans: pro qua significatione Bud. hunc ex Xen. locum adducit, Δοκεῖ μοι καὶ ἡ ἀγαθὴ ἀρχὴ πάντα τοῦτο ποιεῖν ἡ πόλις διαφερόντως ἥδεσθαι.

Ἀρτεκία, ἡ, Comitas assentatrix, vt Bud. interpret. in hoc Theophr. Χαρακτήρων loco, ἡ δὲ ἀρέσκεια δόξει μέν, ὡς ὅρῳ τοῦτο, εἶναι φιλία οὐκ ὀλίγου δεῖ τῆς βελτίονος ἡδονῆς ὑποδεεστέρα. Athen. 6, παύσω δὲ τὴν κολακείαν πᾶς, ἁπλῶς εἰπεῖν ἁπάντων τοῦτο, ἀρέσκειαν προσαγορεύσιον. Est eidem Bud. Facetosa vrbanitas, χαριτησμός, καμψότης, συμπολογία, Lepos in sermone. Laert. in Pythag. ἀπέχεσθαι καταγέλωτος καὶ πάσης ἀρεσκείας, οἷον σκωμμάτων καὶ διηγημάτων. Interpretatur etiam Gratiam in hoc Diodori loco de Hephæstionis funere, πᾶν γὰρ ἡμιόνων ἕκαστος τοσαῦτα βάρη τῆς τοῦ βασιλέως ἀρέσκειας, δι' ἃ πολλοὶ εἰδώλοις δι' ἐλέφαντος καὶ χρυσοῦ καὶ πᾶν ἄλλων σωμάτων ἀνθρώπους παρ' ἀνθρώπων, id est, Hoc maximè spectãs quomodo regis gratiam ea ratione iniret.

Ἀρεσκύομαι, F. ύσομαι, Comiter appello, Comiter cum aliquo ago & blandior, Bud. φιλοφρονοῦμαι, Hesychius. Plutarchus τοὺς παρ' ἀγορᾷ. Οἱ μὲν τῆς παρ' ἀρεσκομένων ἡδῶμενοι κολακείας. HINC Ἀρέσκυμα, ατος, τὸ, Blanda appellatio & adulatoria, vt Bud. Comm. vertit in hoc Plutarchi in Demetr. loco, ἐπεὶ γὰρ ὧν ὁ πρῶτος τούτων ἦν τοῦτ' ἐκεῖνος ἀρεσκύματος.

C. Ἐξαρτεκύομαι, F. ύσομαι, Placo, Diis sacrifico. in vulg. lexicis.

Quæ ab ἄω deriuata spiritum eius tenuem in asperum mutarunt. Alioqui certè hoc vocabulum ἁρμὸς cum suis deriuatis huc non reiecissem: imò nec diuerso literarum genere scripsissem, vtpote simplicem verbalis formam habens.

Ἁρμός, οῦ, ὁ, Apta commissura, Coagmentatio, Compages. Ἁρμὸς (inquit Budæus) pro compage in hoc Xenophontis loco, loquentis de corpore leporis ad celeritatem compacto, οὐδὲν γὰρ πρὸς ὄντων ἐναρμόττεις τούτῳ, ὅμοιόν ἐστι τῷ ἁρμόν. In Hippiatria (addit idem Bud.) pro luxati membri compage poni videtur. Ἁρμὸς λίθου pro lapidis commissura citatur ex schol. Aristoph. Ἁρμοὺς, (inquit Pollux) quidam appellant tam summi humeri quàm cubiti articulum (q.d. compages) alii κατὰ τὰ μετάφρενα. Eidem Polluci ἁρμοὶ sunt interstitia costarum.

Ἁρμοῦ Lucrh. Congruenter, ἁρμοδίως. ¶ Ἁρμοῦ autẽ cum tenui, Nuper, νεωστί, ἀσπόρως. Sic Etym. & schol. Theocr. in eius locum, Idyll. 4, — ἃ δὲ ἄναυδα Ἁρμοῖ μ' ὠδὴ ἐπὶ — ἐπὶ τὸ τοῦτον. Æschyl. Prom. vincto, Ἁρμοῦ πίπτωμαι — ἐς ὑπνον. Nam secundum hæc quæ modò dixi, tuerit ita scribendum ἁρμοῖ cum tenui. Sed Eust. contrà ait magis receptũ esse vt ἁρμοῦ cum aspero scribatur pro νεωστί. Existimari autẽ vocẽ esse Syracusanorum. dici enim ἁρμός, ἁρμοῦ, ἁρμῷ, ex quo per systolen ἁρμεῖ, vt ἀξῖ pro ἄξω, & ἐνδεῖ pro ἔνδον apud Theocr. Vide & Etym. Hesych. vult ἁρμοῦ non solùm significare ἁρμόνιος & ἀσπάρτως, sed etiam ἡσύχῃ & ἐξαίφνης. Erot. in Exp. vocum Hipp. ἁρμῷ (nam ita legitur apud eum) ait significare ἡσυχῇ, & μικρῷς.

C. Ἁρμολογέω, ῶ, Cogruenter coagmento, Aptè cõmitto, Cocinno, Aptè cõpingo. vt ἡρμολόγηται δέφος, in Epigr. Et ἁρμολογημένη οἰκοδομή expon. Structura coagmẽtata. in Epigr. ET Συναρμολογῶ, pro eodẽ. quod etiã exponitur, Congruente proportionũ ratione construo. Paulus ad Eph. 2, v. 21, de Christo loquens, ἐν ᾧ πᾶσα ἡ οἰκοδομὴ συναρμολογουμένη αὔξει εἰς ναὸν ἅγιον ἐν Κυρίῳ. Idem cap. 4, versu 16, itidem de Christo, ἐξ οὗ πᾶν τὸ σῶμα συναρμολογούμενον, &c. vtrobique pro cõgruenter coagmentato.

¶ Ἁρμόζω, vel Ἁρμόττω. F. σω, Quadro, Congruo, Conuenio, vtpote aptè cohærens. (ἁρμόζειν autẽ actiuum cum suo passl. postea exponã) Xen. Pæd. 1, p. 7, ἴσως οὖν βέλτιον εἶναι ἑκάστοις τὸν ἁρμόζοντα ἑκάτερον ἔχειν χιτῶνα, vtrunque habere sibi congruentẽ tunicã, seu conuenientẽ: i. (vt præcedentia ostendunt) magnum magnam, paruũ paruam. Habetur autem eo ipso in loco ἁρμόττων pro eodẽ, ὅπου μὴ κατασκευὴν τὸν ἁρμόττοντα κρατῇς. Dioscor. lib. 6, c. 1, ἁρμόττοντα τοῖς φαρμάκοις πιπτώκοσι, exponitur Congruentia iis qui venenũ biberunt. Malim tamen Conducẽtia: vt sit pro συμφέροντα. Ex Isocr. autem affertur præpositioni πρὸς iunctum, πρὸς τὰς συνηθείας ἁρμόττει, Hoc ad vitæ consuetudinem accõmodum est. Et ex eodem in Paneg. πρὸς ἃ τοῖς νῦν εἰσιν ἁρμόττοντες λόγοι. Ex Theophr. De caus. pl. lib. 3, ἁρμόττει εἰς δυσχείμερους τόπους, Frigidis locis conuenit. Sæpe verò & infinit. iungitur: vt apud Isocr. De pace, ἃ μὲν οὖν ἐν τῷ πρὶν πολέμῳ διαῦτα πρᾶξαι. Et cum infinit. pass. apud eundẽ in Euag. encomio. ἅπαντα τὰ παῦτα πρὸς ἐκείνου ῥηθῆναι φύσιν μᾶλις' ἁρμόσει. Plat. epist. 8 βασιλέας ἁρμόττει γίνεσθαι κρείττους ἡδονῶν, &c.

Ἁρμόζω, vel Ἁρμόττω, act. signif. Apto, Adapto, Aptè coagmento. (cui actiuæ ideo posteriorem locum dedi quòd & minus vsitata esse videatur quam altera, & passiua vox inter hanc & illam non tam incommodè interiecta fuisset) Homerus Odyss. ι, Τίτρηνεν δ' ἄρα πάντα καὶ ἤρμοσεν ἀλλήλοισι. Dicitur & ἁμάζιος in hac act. signif. vt — ἁρμόζετο χαλκῷ Εὐρείῃ ἐν δίφρῳ, in eodem libro: vbi redditur Apta, vel Concinna: sed malim Aptè compinge. Sed & in prosa ἁρμόζεσθαι pro ἁρμόζειν ponitur, vt Plut. Solone, ταῖς νόμους ἁρμόζεσθαι τοῖς πολίταις, Leges accõmodat ciuibus. Et Philo De mundo, τὰς κεφαλὰς ἡρμόζετο τοῖς θηρίοις, capita cum ceruicibus cõpegit. Qui duo loci ita exponuntur in vulg. lex. additur autem & hic ex eodem Plut. in Themist. ἁρμοττόμενος πόλιν πρὸς θάλασσαν, & redditur, Ciuitatis animos ad rem marinam disponens. Suidas ἁρμόζεσθαι cum eadẽ constructi. exponit ὑποπτεύειν δεδιέναι in hoc loco autoris anonymi, ὁ δὲ γυνὴ ἐκφέρει τὰς εἰσόδους ἁρμοζόμενος πρὸς τὴν ὑποκειμένην ὑπόνοιαν. Rursus in vulg. lex. ἁρμόζεσθαι σύριγγας, (cuius exempla habes & apud Bud. pag. 314) Componere fistulas. Et ἁρμόσασθαι αὐλόν ex Luciano, itidem Componere. ¶ Ἁρμόττειν τὴν πόλιν, Luc. Costituere & temperare ciuitatem, Budæo interpr. vnde & ἁρμοσταὶ dicti. Quod harmostarum munus exercere, videtur appellasse Xen. ἁρμόζειν in Laced. polit. vbi dicit ἁρμόζονται οὐ τὴν πόλιν, & ἁρμόζοντες ὅτι ξένης. ¶ Ἁρμόζειν vel ἁρμόζεσθαι, autore Budæo, Iungere connubio, Nuptum dare. (addẽdum autem & Despondere, vt paulo pòst docebo) Appianus, μισεῖ δ' οὖν τῶνδε τὴν δίκην τὸν Πομπήιον Σκιπίων Μαρκέλλῳ. Chion Matridi, ἥρμοσται δὲ καὶ τὰς ἄλλας παῖδας ἤδη τοῖς χρηστοῖς Ἀθήνῃσι. Sed & ipse vir dicitur sibi ἁρμόζεσθαι vel ἁρμόζεσθαι γυναῖκα, vt apud Herodotum Terpsich. ἁρμοσάμενος Τήλεως Σκιρωνίδα. Et ἥρμοσται ἡ Μίλωνος Σκιρωνίδα Δημοκήδης γυναῖκα. Paul. autẽ ad Cor. 2, c. 11, in principio, dixit ἡρμοσάμην γὰρ ὑμᾶς ἑνὶ ἀνδρὶ, παρθένον ἁγνὴν παραστῆσαι τῷ Χριστῷ. vbi vet. interpres ἡρμοσάμην vertit Despondi, Erasmus Adiũxi, Beza Præparaui. Fortasse autem Despondi retineri possit, sic interpretando locum, Vos vni viro despõdi [nempe Christo] quos sisterem illi [tanquam] castam virginem. Possumus autem dicere ἁρμόσασθαι puellam alicui, vel Aliquẽ sibi eam ἁρμόσασθαι, quæ tamen illi postea nõ sistatur & connubio detur. vt in illo Herodoti loco qui est in Terpsichore, post ἁρμοσάμενος Τήλεως Σκιρωνίδα, sequitur ψυχὴ δὲ ἦν γάμων. Quare hîc despondendi verbo vti possumus, in interpret. at nullo modo Iungere connubio, aut Nuptui dare, interpretari. Sciendũ est autẽ Lat. quoq; non solùm patrem puellæ vel adolescẽtis dici Despondere, sed ipsum etiã adolescentem Despõdere sibi puellam.

Ἁρμόζομαι vel Ἁρμόττομαι, pass. Aptor, &c. Chrysost. ἀι ψυχαὶ δεῖ τῶν ἀγίων σωμάτων ἁρμόζονται καὶ συνίστανται. Vbi exponitur Compinguntur. Fortasse autem commodius exponetur Stat firma earum compages. A Platone autem De rep.8, ἡρμοσμένη ψυχὴ, vocatur Animus compositus & sibi consentiens, qui vacuus est vanis cupiditatibus, vt vult Bud.p.314, vbi vide locum. Idem ἥρμοσται exponit Aptus est, in hoc Polybii loco, πᾶς γὰρ Ῥωμαῖος ὁμοίως ἥρμοσται πρὸς πάντα τόπον καὶ καιρὸν καὶ πρὸς πᾶσαν δόξαν φαύλην. A

Ἁρμοζόντως, aduerb. Congruenter, Conuenienter. vt ἁρμοζόντως ἔχει, Congruit, Conuenit. B

Ἁρμογή, ῆς, ἡ, Apta iunctura, Compages, Coagmentatio, Luc. in Zeuxide, καὶ ἡ μίξις ἡ καὶ ἡ ἁρμογὴ τῶν σωμάτων, καθ' ὃ συναπτόμενα καὶ συνδούμενα τὸ ἱππικὸν, &c. Herodianus lib.3, διέστησε τὸ ὕδωρ κατ' ὀλίγον ἀπὸ τῆς ἁρμογῆς. ‖ A Suida ἁρμογὴ exponitur δόξα in hoc loco μαθόντες ὑπὸ τῶν περὶ τὴν παλαίστραν ἁρμοζῶν τῆς πορείας. ‖ Eupolis autem ἁρμονίαν etiam (musicam videlicet) appellauit ἁρμοζῶν, Polluce teste, lib. 4, cap. 8. ‖ Ἁρμοζὼ vocari etiam volunt quidam colorum transitum, in pictura. C

Ἁρμοσία, ας, ἡ, Gubernatio: vt vulg. lex. exponunt. Ἁρμόσιοι, Moderatores. Ita dicti apud Lacedæmonios magistratus qui mulieres in officio continebant. Vide Hesychium.

Ἁρμοστὴς, οῦ, ὁ, Moderator, Temperator. vt quos suis vrbib⁹ Lacedæmonii præficiebant, ἁρμοστὰς appellabant, quòd eorum munus esset omnia bene componere & quasi concinnare: quod est ἁρμόζειν seu ἁρμόττειν. quo etiã sensu ἁρμόττειν τὴν πόλιν & ἁρμόζειν ἐν τῇ πόλει dicitur. Xenophon Hell.1, καὶ ὁ Λάκων ἁρμοστὴς Ἐπύνικος. Demosth. Pro corona de Lacedæmoniis loquens, καὶ τὰ κύκλῳ τῆς Ἀττικῆς κατειχόντων ἁρμοστῶν ἢ φρουρῶν. Plutarch. in Lycurgo ἁρμοστὰς & παφορικὰς copulauit. Ab eodẽ De Alex. fort. lib.1, ἁρμοστὴς & διδασκάλους coniunguntur, extendente latius ἁρμοστοῦ significationem. Sic autem & Pollux lib. 2, scribit διδασκάλους, (id est reconciliatores) ab Herodoto dici καταπεμπῆρας. posse autem & ἁρμοστὰς appellari. ‖ Ἁρμοστὰς Dionys. Areopagita appellauit episcopos etiam, vt tradit Bud. in Comment. pag. 315. quos adi: simul & eius Annot. in Pand. ‖ Ἁρμοστὴς, Cui desponsa est puella (vt ἁρμόζειν pro Despondere) Polluci μνηστήρ. Sed hunc nominis ἁρμοστὴς vsum probare non videtur: quũ scribat, ὁ δὲ πατὴρ ἐγγυᾷ, ἁρμόζει. ὅταν τις τῷ παιδὶ τὸν ἁρμοστὴν τὸν μνηστῆρα ὀνομάσῃ. D E

Ἁρμοστὴρ, ῆρος, ὁ, Hesychio idem qui & ἁρμοστὴς. Bud. in Comment. hæc (ex aliquo, vt opinor, grammatico sumpta) scribit, ἁρμοστῆρας ἐκάλουν πάλαι Ἀθηναῖοι τοὺς εἰς τὸν βίον ζῆν διατάττοντας. Id est, ἁρμοστῆρας olim Athenienses appellabant qui statum ciuitatis ita ordinabant & componebant vt bene honestéque viueretur. ‖ Eidem ἁρμοστῆρες sunt λίθοι δύο πρὸς τῷ αὐτῷ τῆς θύρας πάχωμοι, antepagmenta Vitruuio, vt quidam annotarunt. F

Ἁρμὸς, οῦ, ὁ, Conueniens, Congruens. Philemon apud Athen. lib. 13, Καί μοι λέγ' ἔστ' ἔσθ' ἁρμὸς, Σόλων.

C. Ἀνάρμοστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Incongruus, Inconcinnus, Inconueniens, Minime conueniens, Non quadrans, Non habilis. Xenoph. scutũ inhabile vocat ἀνάρμοστον, vt ait Bud. Luc. De hist. scribit. ὁρᾷς τὸ ἀσύμφυλον καὶ ἀνάρμοστον καὶ δυσκόλλητον τῷ πρόσθεν. Plut. in Pericle, ῥῆμα μηδὲν ἀπρεπὲς ἀκοῦσαι ἀπ' αὐτοῦ πρὸς τὸν παρεστῶτα χρείαν ἀνάρμοστον. Hesychius ἀγόμφωτα exponit ἀνάρμοστα.

Ἀνάρμοστος sine adiectione, Inconcinnus, Incompositus, Ineptus. Aristoph. in Nub. τυφογλύφων εἶ κἀνάρμοστος. Sic etiam Budæo est σόλοικος, σκαιὸς, ἀπίθανος, ἀπειρόκαλος, μάταιος.

Ἀναρμόστως, aduerb. Incongruè, Inconuenienter, Inconcinnè, Ineptè.

Ἀναρμοστία, ας, ἡ, Incongruentia, Incongruitas, Inconueniẽtia. A Platone in Phædro, τῇ ἀρμονίᾳ & κατασκευῇ opponitur. Plut. περὶ ψυχογον. τίνα δ' ἐστὶν ἀναρμοστία ψυχῆς οὐκ ἐχούσης λόγον, id est (Turn. interpr.) Animi proportione carentis non apta & incómoda comparatio. ‖ Apud Lucianum ponitur pro ineptia. Budæo teste. H

Ἀναρμοστέω, ῶ, Sum ἀνάρμοστος, id est Incongruus, Non congruo, Non conuenio, Non quadro. Plato De leg. 4. ὡς δὲ πρὸς ἅπαν πρᾶγμα πρὸς πάντα νόμον αἰεὶ ἁρμοστῆ καὶ ἀναρμοστῇ λεκτέον. Apud eundem ἁρμόττειν & ἀναρμοστεῖν opposita, De rep. lib. 5, ἆρα ἃ νῦν διήλθομεν εἰς μὲν τὴν ἀγαθοῦ ἕξιν ἡμῖν ἁρμόττει, τὸ δὲ τῆς κακοῦ ἀναρμοστεῖ; C

Εὐάρμοστος, ε, ὁ καὶ ἡ, Aptus, Habilis, Dexter, Quadrans. τὸν συμφέροντα καταζεύγνυσθαι, vt Suid exponit, addens hoc exẽplum, εὐάρμοστος πρὸς παῖδας ὁ καιρὸς ἁρμοστὸς τίθη. Sic de puero Basil. ἁρμοδὴς καὶ πρὸς παῖδα εὐάρμοστον. Et Isocr. ἕξιν ψυχῆς πρὸς ἅπαντα εὐάρμοστον dixit. Bud. interpretatur etiam Versatilis ingenii homo, πρὸς πάντα τὸν φύσιν εὔτροπον ἔχων. Εὐάρμοστον quod harmonicè cõpositum est εὔρυθμον, vt Bud. interpr. apud Halicarnass. in vita Lysiæ. ἔστι δὲ καὶ ὅτι κινήσεως μελισμοῦ καὶ πλοκῆς φθόγγων. HINC Εὐαρμόστως, aduerb. Aptè, Concinnè. Isocr. ὡς ἔοικε τοῖς ὑπὸ τῶν τύχης εὐκαίρως καὶ εὐαρμόστως πρὸς τὸν τῶν συνόντων τρόπους ἔχουσι. D

Εὐαρμοστία, ας, ἡ, Aptitudo, Dexteritas, Lepos, Bud. Cõm. Plut. in Pomp. ἄπτωσις ἐν ὅπλοις, πληγαὶ τῆς λόγου, διαρμοστία πρὸς τύχην. Plato 3 De rep. ἀλογία ἄρα καὶ ἀναρμοστία, καὶ δυσχημοσύνη, καὶ δυρυθμία ἀηδία ἀκολουθεῖ. (Bud. interpr.) Honestus igitur sermo & congruentia & concinnitas, consequentia sunt bonitatis morum. E

C. Ἁρμόζω, seu Ἀναρμόττω, Fut. όσω, Adapto, Copulo. Halicarn. lib. 4, προσευτρεπῶ τὴν προσευτρεπεστέραν ἁρμόσας. quẽadmodum ἁρμόζειν de coniugali etiam copulatione dici suprà docui.

C. Ἀφαρμόζω, vel Ἀφαρμόττω. Non cõuenio. Bud. Cõm. dicit opponi τῷ ἐφαρμόζω, esseque ἀπέοικα, Dissonus sum, & ἀπαρτὴς, citius ex Basil. hom. 10, ἐκβαλε ἀπὸ σου διάνοιαν ἀφαρμοζουσαν τῷ μεγέθει τοῦ θεοῦ. Vulg. lex. exponũt etiam Accommodo apud Lucian. F

C. Διαρμόζω, vel Διαρμόττω, F. όσω, Disiungo, Disgrego. sic enim interpretandum esse (non, cum vulg. lex. Compono, Coapto, Dispono,) patet ex hoc Eurip. in Oreste loco, Εἰκαίῳ δ' ἀλλοδαλλοσπίγγος ζυγὸν μόσιν ἵππιον ζεύξαντες ἐν ἑρμοῖσιν. Τοὺς δ' εἰκῇ κώδιν' ἄλλοθ' ἄλλοσε διαρμόσαντες ἀπῶσε δισσοὺς. id est (Phil. Melanchth. interpr.) Auellens procul à domina. at schol. exponit πρὸς διαρμόσαντες καὶ συλήσαντες.

C. Ἐναρμόζω, vel Ἐναρμόττω, Fut. όσω, Concinno, Coapto. Halicarn. de Isocr. εἰς πρέποντας ἐναρμόζων ἅπαντα τὰ τοιαῦτα. Est etiam Adiũgo, Adapto, id est Cum aliis apto, vt Bud. exponit in his locis qui sequuntur. Synes. ἀλλὰ καὶ ταῖς ἐτημυείοις περὶ αὐτοῦ ἱστορίαις, τῷ ὄντι σοφῷ ἐναρμόσας, ὡς συχνὸν ἡμᾶς ἐχρῆν αὐτὰ ἐπαινεῖν. Luc. πηλὸς γὰρ τῷ χαλκεῖ ἐναρμόσας καὶ ζήσας. Paus. λιβία δὲ ἐναρμόσαι πάλαι, ὡς μάλιστα αὐτῶν ἕκαστον ἁρμοσθῆναι τοῖς μεγάλοις λίθοις εἴη. Item Apto, Accommodo. Synes. Τοῦτο σοι δρᾶμα ἐκ τραγικοῦ κωμικὸν, ὃ πολλαχοῦ ἡμῖν ἐναρμόσει, καὶ ἐγὼ τοῖς πρὸς σε χαίρουσι. Neutraliter quoq; vsurpatur. vnde Bud. exponit etiam præter ἐφαρμόττειν & ὁμολογεῖν, Cõuenire, Cohærere, Quadrare. ἁρμόζει. ex Greg. Sic apud Plutarch. πρὸς Ἡρόδ. κακ. Εἰς ταῦτα τὴν ἐξεταζομένων ἕκαστον αὖ ἐναρμόττει πάθεσι. G

C. Ἐξαρμόζω, vel Ἐξαρμόττω, Harmonico concentui non sum consonus. In vulg. lex. ἐξαρμίζω exponitur Auello, Disiungo. Et subiungitur ἐξαρμόσαι, id est τὴν ἁρμονίαν καὶ συμφωνίαν καθελεῖν, sociatam neruorum concordia (vt loquitur Fabius) dissoluere. vt fit quod Gall. dicitur Desaccorder. Sed hæc nullo testimonio ibi confirmantur.

C. Ἐφαρμόζω, vel Ἐφαρμόττω, Adapto, Accommodo. Hes. Πάντα δεῖ οἱ χοὶ κόσμιον ἐφάρμοσαι παλαιᾷ Δίκῃ. Phil. De vita M. lib. 2, ἄλλοτε ἀλλοίας ἐφαρμόζοντα λέξεις. Apud Synesiũ exponitur Inserere vel Adiungere, epist. 4, ἀλλὰ καὶ ταῖς ἐφημερίσι περὶ αὐτοῦ ἱστορίαις, τῷ ὄντι σοφῷ ἐφαρμόσας. ‖ Ἐφαρμόζω, neutrum pro Congruo, Conuenio, Cohæreo, Quadro & Cõsentaneus sum, cum datiuo vel cum ὅτι aut πρός habentibus accusatiuum. Vide Bud. pag. 439. ΕΤ Ἐφαρμογὴ, Conuenientia, Cohærentia, Quadratio. Plut. τῇ πρὸς αὐτὸν [τινὰ κατάστασι] ἐφαρμογῇ καὶ πρεπούσῃ. Vide Bud. ibidem. H

C. ΚΑΘαρμόζω, Adapto, Compono. ΕΤ comp. 2, Συγκαθαρμόζω, apud Sophoclem, Πτερῶν' ἀδελφὸν πόδα συγκαθαρμόσαι. quod exponitur πρέπειν ἁρμόσαι.

C. ΜΕΘαρμόζω, vel Μεθαρμόζομαι, Transmuto adaptando

aliter. Interdum etiam vertitur ſimpliciter Apto, Ac- A
cōmodo: & ita Budæus in hoc Baſilii loco, τῆς πίστεως ὡς ἰατροὶ πλήρωται, καὶ καιρὸν ἄγοντα ἄγων ἐφ' ἑκάστῳ τὰ ὑποκείμενα πάθη μεθαρμοζόμενοι. Interdum ſimpliciter, Commuto, Verto, Tranſtero. Philo De mundo, μεθαρμοσάμενος ψευδῆ δόξαν εἰς ἀλήθειαν. Idem De vita Moſ. lib. 2, εἰς Ἑλλάδα γλῶτταν τὴν Χαλδαϊκὴν μεθαρμόζασθαι διενοήθη. Idem ibidem De vita M. lib. 2. ἐφεξῆς τὰς ἄλλοτε καιρὰς καὶ ἄλλοτε ἐφεξῆς μεθαρμοζομένων ἕξεως, ſubinde ſe commutans. Μεθαρμόζω apud Luc. pro Emēdo & caſtigo, id eſt Meliorem reddo, inquit Bud. Sic Suidas μεθάρμοσον expoſuit ἐπανόρθωσον. Idē Bud. tradit μεθαρμόζουσαν in malam partē poni à Greg. pro In deterius formo, vel In peius digero, vbi ſcribit, οὐκ οἶδ' ὅ, τι πρᾶξον, ἐξαίφνης μεθαρμόζεται τι καὶ μεταβάλλεται. B

C. ΠΕΡΙαρμόζω, Circumapto, Circumadapto, Aptè circūpono. Pl. Camillo, τοῖς θυρεοῖς περιήρμοζε λεπίδα χαλκῆν.

C. ΠΡΟΣαρμόζω vel Προσαρμόττω, Adapto, Accommodo. Plato in Timæo, ἐκ μέσου μέσον ξυναρμόττων προσαρμόττειν. quæ Cicero interpr. Atque ita medio medium accommodans copulabat. Pl. in Sol. πρόσαντα νόμοις προσαρμόζων. C

C. ΣΥΝαρμόζω vel Συναρμόττω (q. d. Coapto) Coagmento, Concinno, Aptè compono. vt Deus dicitur hominis corpus συναρμόττειν. Apud Xen. paſſ. vox, Apomnem. lib. 1, τὸ σῶμα συνήρμοσται σοι. Plut. in Solone, συναρμόσασθαι πρὸς ἄλληλον τὴν πόλιν. Ex Euripide autem affertur, συνήρμοσεν ὀφθαλμὼ ἐμοὶ πάλαι, pro Coniunxit oculos. ¶ Συναρμόζω, neutrum, Congruo, Conuenio, Quadro. Xenoph. καὶ αὐτοῖς χρῆσθαι οἱ πατέρες πεπαιδεύκασιν εἰς φιλίαν. Συναρμόττουσι apud Plat. in Timæo. Cicero vertit Copulantur. ET Συναρμοστής, οῦ, ὁ, Coagmentator, Concinnator. Ex Naz. autem affertur pro Conciliator, ἐγὼ τούτου συναρμοστὴς, ἐγὼ τυμφοσόλος. At ex Luciano in Anacharſide πολιτείας συναρμοστήν, pro reipubl. moderatorē. Sed exponitur etiam Συναρμοστὴς, Simul præfectus, Collega illius magiſtratus quem ἁρμοστὴν vocari dictum eſt. Sed exemplum huius ſignificationis non additur.

¶ Ἁρμόδιος, α, ὁ, Cōgruus, Conueniens, Aptus. & idē quod ἔγκυρος apud Heſiodum, vt Tzetzes exponit. ¶ Ἁρμόδιοι Heſychio ſunt etiam Domeſtici ſeu familiares, Cognati, Amici. Itē Suidæ ἀρεσοί. ¶ Ἀριοδίνη autē μάλος, prouerbium eſt de lugubribus ac triſtibus, vt Eraſmus annotat. erat autem cantilena in Harmodium & Ariſtogitonem qui Athenienſes Piſiſtratidarum tyrannide liberarunt. Vide Eraſ. Chil. & Ariſtoph. ſchol. E

C. Ἁρμοδίστατος, ος, ον καὶ ή, Concinnus, Congruus, ὁμοίως ἢ ἴσως ἐξακίμβος, Heſych.

C. Ἀναρμόδιος, α, ὁ ἡ ἡ, Nō idoneus. Quod è Theoph. lib. 1 Inſtitut. tit. 23 citant vulg. lex. Exponut etia Inconueniēs, è Quintil. & Incongruens, è Plinio.

¶ Ἁρμονία, ας, ἡ, Idem quod ἁρμός, Compages, Coagmentatio, Apta cōmiſſura. Hom. hoc nomine plur. num. vſus eſt Od. lib. 8, de aſſerū apta compage, Γόμφοισι δ' ἄρα τοῖγε καὶ ἁρμονίῃσιν ἄρηρεν. &, Ὅσσ' ἀνὴρ ἁρμὸν καὶ δευκέα' ἐν ἁρμονίῃσιν ἀρήρῃ. Phocylides de homine dixit, id eſt de hominis corpore, Οὐ καλὸν ἁρμονίῃσι καλυπόμενον αἰθρώσσειν. Quidam ἁρμονίαν τῶν σώματος compactionem membrorum corporis ex Cic. interpretantur. Ariſtot. De mundo, ἐν ἁρμονίᾳ πρῶτον ἢ ἐν τάξει τὸ πῶν χῆμα τῆς χαλκίδος. vbi exponitur, In cohærente coagmentatione. Ariſtoteli (inquit Bud.) de fornicato opere loquenti, ἁρμονία eſt coagmentatio & compages, ſiue cohærentia. ¶ Ἁρμονία autem (concentum quidam vertunt) apud muſicos quæ ſit, declarat Ariſtot. De mundo, his verbis μουσικὴ ὀξεῖ ἅμα καὶ βαρεῖ, μακροῖς τισὶ καὶ βραχέσι φθόγγοις μίξασα ἐν ἴσῃ φύσει φωνᾶς, μίαν ἀπετέλεσεν ἁρμονίαν. i (Bud. interpr.) Muſica autē acutis & grauibus ſonis, longiſq; & breuibus vnà permixtis in diuerſis vocibus, vnum ex illis concētum abſolutum reddidit. Sic & Plato De leg. lib. 2, pag. 213, τῇ δὲ τῆς κινήσεως τάξει ῥυθμὸς ἑνὸς εἶπε. τῇ δ' αὖ τῆς φωνῆς, τῷ τε ὀξέος ἅμα καὶ βαρέος συνειρομένων, ἁρμονίας ὄνομα προσῆψεν. Quò reſpexiſſe puto Quintilianum quū ἁρμονίαν eſſe dixit diſſimilium concordiam. Ciceronem autem de hoc verbo conſule in meo Cic. lexico. Plut. De Alex. fort. lib. 1, ἡ δὲ Πάριδος [λύρα] παίοντος μαλακὰ πάντα καὶ θήλεα ἁρμονίαν ἐρωτικῶν ἥψατο μέλεων. Exiſtimo autem, quum ἁρμονία de muſicis ſonis dicitur, ἰδιωτικῶς poni, ac ſubaudiri genitiuum φωνῶν, aut alium huiuſmodi. Cæterùm particularius etiam loquentes muſici ἁρμονίας eſſe quatuor dicunt. de quibus Luc. in Harm. ita, καὶ τῆς ἁρμονίας ἑκάστης διαφυλάττειν τὸ ἴδιον· τῆς Φρυγίου τὸ ἔνθεον, τῆς Λυδίου τὸ βακχικὸν, τῆς Δωρίου τὸ σεμνὸν, τῆς Ἰωνικῆς τὸ γλαφυρόν. Athenæo autem p. 166, ſunt hæ tres, ἡ Δώριος, ἡ Αἰολὶς, (ἣ καὶ Ὑποδώριος λέγεται) ἡ ἰαστί. HINC Ἁρμονικὸς, κὴ, κὸν, Ad harmoniam pertinens, Harmoniam habens. Interdum verò Ἁρμονικὸς dicitur Harmonicæ muſicæ peritus, vel ſimpliciter Muſicæ peritus, aut Muſicus. Plato in Phædro, ὥσπερ ἂν μουσικὸς ἁρμονικῷ (τῷ), ὅτι δὴ τυγχάνει ὀξυπάρυφος ἑξυπάρυφῳ ἐγγὺς βαρυπάρυφῳ χορδὴν ποιεῖν. De Ariſtoxeni ſectatoribꝰ qui ἁρμονικοὶ vocabantur, quòd auribus plus tribuerent autoritatis quàm rationi (contrà quàm ii qui κανονικοὶ vocabantur) lege Cælium Rhod. VNDE compoſitum Ἐναρμονικὸς, οῦ, ὁ, Ad harmonicæ muſicæ modulos compoſitus. & Ἐναρμονικὸν melodiæ muſicæ quoddam genus, quod Macrob. lib. 2, cap. 4 in Somn. Scip. propter nimiam ſui difficultatem ab vſu receſſiſſe ſcribit: ex reliquis verò duobus (nam tria cōmemorat) chromaticū infame eſſe mollicie: medium autem, i. diatonum, mūdanæ muſicæ doctrina Platonis adſcribi. De his Ptol. etiam in Muſicis, Plutarchus, Vitruu. lib. 5, c. 4, & Cæl. Rhod. lib. 9, cap. 3. SED ET Ἁρμονίδης, nomē proprium fabri apud Hom. ab ἁρμονία deductum eſſe puto, quum ille ἁρμονίας duobus locis dicat de compage nauis.

Ἁρμόνιον, ου, τὸ, Quod aptè cohæret. Vulg. lex. D

C. Ἐναρμόνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Harmonicæ muſicæ modulis inclusus, ἐμμελὴς, Suid. ἐναρμόνια μέλη, ἐναρμόνιον ἆσμα, ἐναρμόνιον κρῦμα. Tranſfertur etiam ad alia, & ſignificat Cōtinnus, Aptè compoſitus. Philo De mundo, ἕξιν ἐναρμόνιον τῷ παντὶ μέρει εἰληχὼς, id eſt Continuam digeſtionem & cohærentem. Sic Plut. De def. orac. ἐναρμόνιος ὁ καὶ ἡ τοῦ παντὸς συστάσεις. ET Ἐναρμονίως, aduerb. Compoſitè ad muſicæ melodiæ modulos. vt ἐναρμονίως ἄδειν, Euſtathius.

C. Παναρμόνιος, ου, ὁ ἡ, Omnibus harmonicæ numeris conſtans, Admodum concinnus. πανάρμονιον ἡρμοσμένος. Suid. Παναρμόνιον autē Heſychio eſt εἶδος ὀργάνου ὅλου πεζομίτου. ἁρμονία δὲ ἡ διὰ πασῶν ἀκολουθία. E

C. Πολυαρμόνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multas harmonias habens. πολυαρμόνια ἔργανα, vt πολύχορδα καὶ παναρμόνια. B. ex Plat. Bas. t. 1. p. 521. a.

¶ Ἁρμαλιὰ, ſeu Ionicè Ἀρμαλιὴ, Cibus. ἀπὸ τοῦ ἁρμόζειν καὶ ἐφαρμοττειν τὰ μέλη, Heſychius. ἢ ἀπὸ τοῦ αἴρειν τὰ σώματα, ἢ ὅτι δίκην ἅρματος φέρει τὰ σώματα. Etym. Heliod. Τίμος δ' ὦμου βοείαν, ὅτι δι' αὐτῆς τὸ πλεῖον εἶν Ἁρμαλιῆς. Apud Suid. Ἣν ἄν τις πλειοπόλιν οἴνῳ ἁρμαλιλιὴν. Et apud Heſ. ἁρμαλιᾶς ἔχος, Vehiculum quod exercitui commeatum circumuehebat. ἢ ἔφιππος καὶ θρεπτικός. & ἁρμαλιᾶς ὄχος, ὁ σκευοφόρος. Etymol. Vulg. lex. exponunt etiam Velum nauis. quæ expoſitio mihi ſuſpecta eſt.

ΑΡΜΑ, ατος, τὸ, Currus, Quadrigæ. De equis propriè dici annotat Euſtathius Odyſſ. ρ, Ἵπποισι πρεσύπεμφα καὶ ἅρμασι κολλητοῖσι. Xenoph. Pæd. π, Μετὰ δὲ πύπις ἐζήτει ἅρμα λευκὸν χρυσόζυγον. Herodian. ἅρμα ἑξάτωλον. vbi Polit. vertit, Setuges equi. Athen. tamen ἑλεφάντινα ἅρματα dixit, & Etymol. ζεῦγος βοῶν itidem exponit. Ἅρματα plur. numero ab Homero pro ſingulari ſæpe vſurpari συμβάτερον ἢ ἡρωϊκώτερον, docet Euſt. addens, in ſingul. numero rarò apud eum reperiri. Ἁρμάτων ὄχους pro ἅρματα dixit Eurip. Phœniſſ. ἐλήλαυνον ἁρμάτων ὀχοις ἱππικὰς ἑπτάπλας. ¶ Ἅρμα accipitur etiam (vt annot. vulg. lex.) pro pondere & onere, Hierem. cap. 14. ¶ Eſt etiam nomen proprium pagi Bœotici prope Mycaleſſum, nomen ſortiti à fracto ibi Adraſti curru, aut à curru Amphiarai eò cōfugientis: item locus Atticæ in Parnethi: vt ſcribit Euſtath. addens prouerbium, ὁπότ' αὖ αἰρᾷ ἢ δι' Ἅρματος, de rebus rarò euenientibus & longo tempore interiecto. ait enim, ἔγωγε οἶδ' ὅτε καὶ διὰ χρόνου ἀδήλου. Vnde gētile nomen Ἁρματιδής. Ἅρμα autem ab ἄρω deriuari docet Euſtathius ex Ariſtarcho, dicens eum quēadmodum ἅρμα aſpiratur, etiam ἧρται aor. 1 ab ἄρω aſpirare.

C. Ἁρματοδρομία, ας, ἡ, Curule certamen, Bud. Quum cursu currus certant.

C. Ἁρματομαχέω, ῶ, F. ήσω, Ex curru pugno. Vtitur Eust. dicens vsitatum id certamen fuisse Achæis vtentibus ἐφαιρεωμένοις δίφροις.

C. Ἁρματοπηγός, ὄν, ὁ, Currus fabricans, Qui currus compingit, Carpentarius, vt Valla exponit. Il. ϑ, Τίω μὲν δ' ἁρματοπηγὸς ἀνὴρ αἰζηὸν ἐπάρω Ἐξέπαμ'. id est ἁρματα συνιστηγούων, πίκτων. Scholiast. V N D E Ἁρματοπηγέω, ῶ, Currus fabricor.

C. Ἁρματοποιός, οῦ, ὁ. Qui currus fabricatur. Camer.

C. Ἁρματοτροφέω, ῶ, F. ήσω, Curules equos alo, ἅρματα τρέφω. Diog. Laert. in Polemone, τὸ παιδικὸν αὐτοῦ θεραπεύειν πρὸς τὴν τοῦ πατρὸς καὶ ἁρματοτροφῆσαι. ic enim ibi legendum pro ἁρμοστροφῆσαι. Vnde Ἁρματοτροφωῦπες, quos ex Ælio Dionysio Cælius Rhod. lib. 18, cap. 25, ab Atheniensibus ἡνιόχους, (q. d. aurigas) vocatos fuisse tradit & ditissimos atque ἀξιολόγους habitos.

Ἁρματοτροφία, ας, ἡ, Curulium equorum nutritio. Bud. apud Xen. ἱπποτροφίαν exponit.

C. Ἁρματοτροχία, ας, ἡ, Curriculi orbita. Bud. ex Æliano. Pro eodem Homer. ἁμαξοτροχία dixit propter versum. Il. ψ, Ἀλλ' ὅτε δὴ πολλὴ γίνετ' ὁδὸς ἁρματοτρῳὼν ἁρματοτροχιὴ καταπύσσει Ἐν λειτῇ κονίῃ. vbi notandum est accentum poni in vltima, licet alibi in penultima reperiatur. Differunt autem Ἁρματοτροχιὰ & Ἁμαξοτροχιά, vt Eustath. docet: quòd ἁρματοτροχιὰ fit ὑπὸ τροχῶν [ἁρματείων] ἰσχνὸν ἴχνος, seu ἴχνος τροχῶν ἅρματος, id est vestigium à currente curru impressum: ἁμαξοτροχιὰ autem ἐμοσφρομία, ἡ μᾶλλον ἡμοῦ συνοδία ὑπὸ τροχῶν, aut secundum veteres ἡ εἰς πάνυ σαθρὸς ὑπὸ τροχῶν.

C. Ἁρματηλασία, ας, ἡ, Currus agitatio, Aurigatio, Curule certamen. Xen. Pæd. 6, καὶ ἐν Κυρηναίοις ἔτι νῦν ἅρμα τηλασίαν καπίλιον.

Ἁρματηλάτης, ου, ὁ, Aurigator, ἡνίοχος, Hesychio. Xen. Sympos. Ἔστι τις οἰνοχόος μικρὸς τοὺς ἀγαθοὺς ἁρματηλάτας, ἥδιον ἐκκεκλαικότας τὰς κύλικας. E T per syncopen Ἁρμηλάτης pro eodem.

Ἁρματηλατέω, ῶ, F. ήσω, Aurigo, Certo aurigatione in curru in certamine, vt B. exponit, adducens hunc Xen. Sympos. locum, ἁρματηλατοῦντα δὲ ἐγὼ εἶδον τῇ σκιᾷ καμψαι, Αὐτὸν ἡνιοχεῖν ἐδόκει, οὐ δὲ ἐφέρετο. E T Ἁρμηλατέω, idem.

Ἁρματήλατος, ὁ, ἡ καὶ ἡ, Per quem currus agi potest aut actus est. vt ὁδὸς ἁρματήλατος, id est, (vt Bud. exponit) ἁμαξήλατος (vel τραπήλατος) λεωφόρος. Via vehicularis & curulis. Plaustraria via, Militaris via. E T Ἁρμήλατος, idem.

C. Ἁρματηλασία, ας, ἡ, Aurigatio. Aristoph. Pace, Καὶ τῶν κλεινῶν περιτρωχᾷ ὑπ' ἀρματηλασίας. vbi schol. annotat poeta, quum dicere debuisset ὑπὸ ἀμαξιτῶν, αἰνίττεσθαι τοὺς ἀμαξιτεύοντας, dixisse ὑπ' ἀρματηλασίας, αἰνίττεσθαι τοὺς φασιδώμους τῶν ἁρμάτων αὐτῶν, aut τῆς τῶν ἁρμάτων ἡνιοχείας.

C. Ἁρμαμαξα, ας, ἡ, Carruca, Carpētū. Sūt qui putēt differre ab ἅρμα, quòd illa esset vilior. Herodot. l. 7, ἐκ τῶν ἁρμάτων ἐς ἁρμαμαξας, E curru in essedum. apud Xen. tribuitur plerunque mulieribus. Pæd. l. 3, αἰσθάνῃ ὅτι παῖς ἁρμάτιον τι τῶν παίδων χαλκοῦν. Item 7, ὥσθ' ὑπαντιάσαντες τῷ ἁρμαμάξαντι ἐπὶ τὴν ἁρμαμαξαν ἐπῆλθον τῷ χαλκῷ. Idem, ὃς ἔφασκε τῶν ἁρμαμαξῶν αἱ ἄγαν τὰς χαλᾶς. Lib. 6, tamen σκυτοτόμων ἁρμαμαξῶν meminit, & Athenæus lib. 5, Alexandri corpus ἁρμαμάξῃ portatum scribit: & ex Aristide citant vulg. lexica, ὑπὸ τῶν ἁρμαξῶν ἐπεκάετο ἁμαξοδρομία ἐν ἁρμαμαξῶν ὁμαδίοις τοῖς βασιλικοῖς.

C. Ἁρμαξοικοι. Bud. ex Strab. lib. 7, de barbaris nomadibus loquente, citat, & paulo pòst ἁρμαξοικοι Σκύθαι. pro quo legendum videtur Ἁμαξοικοι, aut certè ἁρμαμαξοικοι. (sicuti in Ἁρμαμαξα legimus nomades reges non in ἁμαξαις, sed ἁρμαμαξαις circumisse.) qui ita dicti fuerunt φ in plaustris domicilia haberent, quæ quò vellent circumducere possent.

Ἁρμαμαξικός, ὴ, όν, Curulis. vt ἁρμάτιον μέλος apud Eurip. Oreste, inde dictum (vt Etymologicus ex Didymo & Alexandro docet) quod caneretur vel in Hectorem curru raptatum, vel in matrem deùm curru à Phrygib. circùduci solitam, vel in nubentes virgines quas eadem curru antiqui vehebant. (vnde & πάροχοι dicebantur.) Vel ἀπὸ τῶν σωμάτων καὶ ἐσκυμβρίου δρόμου τῶν ἁρμάτων: Vel ab Harmateo inuentore. At ἁρμάτιον φθόγγον apud eundē Eurip. dicit esse ὀξὺν καὶ λεπτόν. Plutar. De fort. Alexan. Ἀντιφάνους περὶ τὸ ἁρμάτιον αὐλοῦντος νόμον. Sic apud Suidam ἁρμάτιοι ᾠδαὶ, & Eurip. ἁρμάτιοι στόμιγγες.

Ἁρμάτος, ου, ὁ, idem. vt ἁρμάτος νόμος & ἁρμάτιον μέλος apud Suidam. Compositū (vt vulg. lex. è Valgio in Plutarc. musicam, referunt) ab Olympo Marsyæ discipulo de Hectore bigis raptato. Xenoph. Cyrt. Pæd. 6, ταῦτα εἰπὼν, καὶ ἅμα ἐπὶ τὸν ἵππον ἐμβὰς ἐκέλευε τοὺς ἄλλους ἕπεσθαι τῷ ἁρματίῳ. Fortasse autem ἁρμάτιος his in locis scribendum est.

Ἁρματῖται, οἱ, Bigales, Bigarii, Vulg. leg.

Ἁρματίας, ιτος, ὁ, Curulis. Athen. lib. 1 ex Critia, Θεῖον δ' ἁρματίτην δίφρον σωστήσαι σοφόν.

Ἁρματόω, F. ώσω, Aurigo. Eurip. in Oreste de Pelope, Ποντίων σκάλων πίσσαν ἁρματώσας, Aurigans in littore marinorum fluctuum. Eodem verò sensu paulo antè dixerat Πέλοψ ὁππόσ' ἁλάταισι διεδίφρευσε. Scholiastes tamen exponit ἐκ τῶν ἁρμάτων βαλών.

Ἁρμάτιον, ου, τὸ, diminut. Curriculum, Curt. Paruùs currus.

Ἄ'ΡΩΜΑ, ατος, τὸ, Aroma, Odoramentum. Θυμίαμα, ἀνάθημα μυρεψικὸν, Suid. Plut. Alex. ὁδὸν δὲ θαυμάσιον εἶδον ὑπὸ ἀρωμάτων καὶ μύρων ὁδεύουσαν.

¶ Ἄρωμα autē apud Aristoph. pro ἀρώριμα, & apud Eupolidem pro ἄλφιτον, huius loci non sunt, sed ad Ἀρόω pertinent.

C. Ἀρωματοφόρος, ου, ὁ ἡ, Aromata ferēs. Plutar. Alex. ἔπειτα, ἔφη, τὰ ἀρωματοφόρου κρατήσας Ἀλέξανδρε, πλουσίως ὅπως ὀπῇ θυμιάσῃς.

Ἀρωματικός, ῆ, όν, Aromaticus, Odoratus. Plut. Ἀνάθημα τὸ ἀρωματικὸν ἔχειν.

Ἀρωματίτης, ου, ὁ, Aromatites. quo etiam Plin. vtitur. nam quod Diosc. lib. 5, cap. 64, ἀρωματίτης οἶνος dicit, illi Aromatites est, id est Vinum ex aromatis confectum. lib. 14, cap. 16. Aromatites etiam gemma à Plinio cōmemoratur lib. 37 cap. 10.

Ἀρωματώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Aromata redolens, Odoratus. Athen. lib. 1, ὕπνος ὁ παγιωτικός, ἕως τὸ ἡδὺς ἔχει τὸ ἐκ τῶν ἀρωματωδῶν.

Ἀρωματίζω, F. ίσω, Aromata resipio. Aphrod. Probl. lib. 1, ἡ τοῦ δορκὼν κόπρος ἀρωματίζει. Act. etiam significationem habet, significatque Aromatis seu Odoramentis imbuo. Diosc. ἀρωμάτιζον ὃ τί ἂν μίγνυται ἢ ζωρότερον, ἢ πρὸ ὀλίγου, ἢ μᾶλλον πάσης τῆς ζωῆς, τὸ ὑπὸ τῶν ἀρωμάτων. pro quo paulò pòst ἀνάθλιβε dixit. act. signif. dixit.

C. Ὑπαρωματίζω, Subodoratus sum, Aromata aliquatenus redoleo. Diosc.

Ἄ'ΣΙΣ, ιος, ἡ, Limus. Eust. dicit esse ῥύπον ἐν ὕδατι ξηρὸν, ἢ σκωρωδέστερον καὶ ὅμοιον τῷ αὐτῷ, τὸ ἐξύδατος ξηρὸν, ἢ σκληρότερον εἰπεῖν, ἢ ἰλύς. ὅθεν τὸ ἄζω τὸ ξηραίνω addēs quibusdam synonyma esse hæc, ἰλὺς, ἄσπις, χέραδος. Il. φ, — πόσσην οἱ ἄσιν καθύπερθε κάλυψε. Nicand. Ther. — εἴλυπε πολύσπορος εἰ. ἀλλ' Νεῖλος Πανσαιδμος κατέχευεν ἄσιν. ¶ At ἄσις cum i subscripto est ab ἄδω, Cano.

Ἄσπος, ου, ὁ, Limosus, ἰλυώδης, vt Eustath. inter alias multas expositiones, hunc Il. β locū, Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι, exponit. ¶ Ἄσπος verò λίθος (qui & ἀφροφάγος) Celso lib. 4 cap. vlt. ab Asia dictus est, Galeno autem & Plinio lib. 36 cap. 17, ab Asso Troadis, vnde & Assius scribitur.

Ἀ'ΣΑΜΙΝΘΟΣ, ου, ἡ, Solium balneatorium, Peluis, ἡ χαλκοῦν πύελος, λεκάνη, Eust. λουτὴρ σκάφη, schol. Od. ϑ, Ἐς ῥ' ἀσαμίνθους βάπτις εὐξέστους λοέσασα. Eustath. dictum vult παρὰ τὸ ἄσαι seu ἄσλω (in Iliade enim dupliciter à veteribus illud vocabulū scribi testatur) μυθέσθαι, à sordibus diminuēdis, hoc est eluēdis. Est verò & poculū, inquit Pollux, ὡς Ὅμηρός πού μιμούμενος, Τηλεμάχου δισσὸν ἀσαμίνθοιο, καὶ Κρατῖνος ἐν Χείρωσιν, Ἐξ ἀσαμίνθου πώλικος λείβων. Alibi tradit quosdam in Cratini Heroibus pro κίλωτες accipere, quosdam pro poculo.

Ἀ'ΣΒΟΛΗ, ης, ἡ Ἄσβολος, ου, ἡ, Fuligo, ἡ αἰθάλη τοῦ πυρός, ἡ κατὰ πυὸ, Suid. Gorræo idem est quod λιγνύς, tradenti ex Galeno, esse vaporem terrestrem ex materiis immodicè assis, vstisque. Adhæresci non tantùm caminis, sed etiam fornacibus & lucernarum rostris, vt ex Plinio pātet. Athen. l. 13, Ταῖς ὀφρυσὶ πορφύρας ἔχει ὡς ζωγραφοῦσι ἀσβόλῳ. Aphr. lib. 2 Probl. ὀφρύονται ἀσβόλης ἢ ὀγράκων. Eust. dictam vult quasi πιὼ ἄσην (ὁ ὅτι ῥύπτει) βάλλουσα μὴ ὄψιν.

Ἀσβολόεις, εντος, ὁ, Fuliginosus, apud poetas.
Ἀσβολώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Idem in prosa.
Ἀσβολόω, ῶ, F. ώσω, Fuligine inficio. Athen. lib. 13, Ἄνθρωπον ἄλχει τῷ σώματος ἀσβολωμένον. Ἀσβολόω etiam reperitur. vnde Ἀσβολᾶν apud Hesych. quod præter μέλαν exponit etiam μάγα, ὑβρίζειν.
C. Ἀπασβολόομαι, ῶμαι, F. ώσομαι, Fuligine excutio, vt Ruellius interpr. in hoc Dioscoridis loco, lib. 5, c. 87, de ære vsto, ἔνιοι δὲ καὶ θείῳ καὶ τῇ ἁλῶν σωμάτῃ ἐν χύτρᾳ, καίουσιν ἐφ' ἱκανὰς ἡμέρας· οἱ δὲ τῷ θείῳ μόνῳ χρῶνται, ἀπασβολοῦντες μόνον. Vbi tamen quibusdam potior videtur Marcelli versio, Nonnulli solo sulphure vtuntur, verùm fuligine hoc nigrescit. Apud eundem alibi, ἀπασβολωθῇ vertitur In fuliginem euanescat seu transeat.

ΑΣΚΕΩ, ῶ, F. ήσω, Exerceo. Xen. Præd. 1, ὅπου πάντα σώματα θεραπαινῶντες ἀσκεῖτε. Sic Luc. De salt. ἡσύχουσα μὲν τῇ ψυχῇ, ἀσκοῦσα δὲ τὸ σῶμα. Rursum Xen. ἀσκεῖν δὲ σώματα πρὸς ἱππον, dixit eodem illo libro. Apud Herodotum ἀσκέων πενταέθλους, Exercens pentathlon, vel Exercens se pentathlo. vtroque enim modo exponitur. Interdum cum accus. personæ, et. imque accusat. rei, vt Xenoph. Præd. lib. 8. p. 136, καὶ ἀσκεῖν αὐτόν τε καὶ τοὺς σφῶν ἑαυτῷ δὲ πολεμικά. Idem in lib. De arte equestri, ἀσκεῖν τῷ ἱππικήν, & τῷ ἱππικὸν μαλιστᾶν pro eodem posuit, vt delicet pro παιδεύεσθαι, vt annotat Bud. Apud Isocr. ἀσκεῖν ὅπως τοὺς ἀπαίδευτος. ‖ Ἀσκῶ interdum etiã redditur Colo. vt ἀσκεῖν τὴν ἀρετὴν, Xenoph colere virtutem. Sic Isocr. ad Nicoclem, ἀσκεῖν δικαιοπραγίαν, & ἀσκεῖν σωφροσύνην. Nonnũquam vertitur Operam dare, vel Vacare, vt λόγοις ἀσκεῖν, & ἀσκεῖν ἢ πέλειν. In qua signif. iungitur etiam infinitiuo, vt ἀσκῶ πιεῖν, apud Xenoph. Sic & apud Luc. Act. Apost. cap. 14, sequendo vulgata exempl. ἀσκῶ ἔχειν (quod Bud. interpr.) Meditor habere. sed in nonnullis vetustis libris lego ἔχον, interpungendo post ἀσκῶ. Ex Luciano etiam affertur ἀσκῶν κιθαρίζειν, quod esse videtur pro ἀσκῶν τὸ κιθαρίζειν. ‖ Ἀσκῶ pro Doceo (inquit Bud.) apud Plat. Euthyd. σοφίαν τε καὶ ἀρετὴν ἀσκεῖν. Sic Aristophanes ἀσκεῖν τὸν υἱὸν τὸν ὁπλιτεύειν. Item ἀσκῶν κρατεῖν ex Aristot. affertur pro Vincere docens. Huc pertinet Ἀσκῶ pro Instruo, apud Chrysost. De orando Deo, ῥᾴδιον ὑμῖν καθ' ἑαυτοὺς ἀσκεῖσθαι τὸν τρόπον. Vt autem Ἀσκῶ pro Doceo, sic Ἀσκοῦμαι pro Doceor, Studeo, ponitur. Vnde apud Greg. εἰ λόγοις ἀσκοῦμαι, καὶ ἔργοις μαθήσομαι. Sed & Plut. ἀσκούμενοι cum μανθάνοντες copulauit. Sic apud Athen. ἀσκητὴς τὰ πολεμικά, pro πεπαιδευμένος, eruditus & exercitatus in reb⁹ bellicis. (Sic autem & actiuum ἀσκεῖν pro παιδεύεσθαι modò fuit annotatum) Ita dicitur ἀρετὴν ἀσκεῖσθαι. Accũ accus. ἀσκεῖσθαι in hoc loco, qui in vulg. lex. affertur, ἀσκούμενος τὴν πυρικὴν ἄσκησιν ἐπὶ τοῦ Ῥοδίου. vbi exponitur, Cynicã disciplinam sequutus sub Rhodio. Ἀσκεῖσθαι apud Lucian. præpos. πρὸς iunctum, πρὸς τὸ ἀσκεῖσθαι.

Ἀσκίω, ῶ, Elaboro, Concinno, Elaboratè concinno, Orno, vt ἀσκήσασα χιτῶνα, Od. α, v. 440. Vtitur & Philo De vita M. lib. 3, ὡς ἂν ταῖς ἐδέσμοις ἡδέσμοις ἀσκήσωσιν αὐτάς. Herod. in 4, κόμας τε τῇ κεφαλῇ ἐπιπλέξαντο ξανθὰς, καὶ εἰς πολυχρυσίην τὴν Γελωνῶν ἀσκημένας. Qui loci diligenter obseruandi sunt. nam simplicis hac in signif. rarus est in prosa vsus, nisi me memoria fallit. ‖ At ἀσκεῖν μᾶλλον magis nouè pro Nutrire barbam, apud eundem Herodian. lib. 5, Pollit. interprete.

Ἄσκημα, ατος, τὸ, Id in quo nos exercemus. Xenoph. γυμνικὸν ἄσκημα ἠσκήκαμεν τὰ πολλά. Α Τ Ἄσκησις, Ipsa actio se exercẽdi, Exercitatio. Xen. Præd. 8, πολεμικὴν ἄσκησιν & πολεμικῶν ἀσκήσεων pro eodem dixit. Et ἄσκησις εἰς τὸ πολεμικὸν, Plut. Lycurgo. ‖ Sed apud Lucianum aliósque nonnullos ἄσκησις peculiari significe. poni animaduerti pro studio quod certæ cuipiam philosophicæ sectæ impenditur. vt ὁ βίων σοφός, de Diogene philosopho, καὶ πᾶσα τοῦ ἀνδρὸς ἐπαγγελία (vbi interpr. vertit Artem, perperam, meo iudicio) Sic in illo quem antea protuli loco, ἀσκούμενος τὴν κυνικὴν ἄσκησιν. ‖ Ἄσκησις apud Basil. pro exercitatione mentis in rebus diuinis, & earum meditatione, vt scribit Bud. vnde Ἀσκητὴς & Ἀσκητήριον & Ἀσκητικὸς βίος peculiaria ecclesiasticis scriptoribus: de quibus vocabulis paulo pòst. Sed & μοναδικὴ ἄσκησις legitur in hist. de Iuliano cæsare, τῷ κάμῳ ἀσκητικὸς μόχθος καὶ μοναδικὴν ἄσκησιν ὑπεκρινάμενος.

Ἀσκητὴς, (aliud verbale itidem à tertia persona formatũ) q. d. Exercitator. Cum genit. apud Xen. Præd. 1, ἀσκηταὶ ὅπως τῷ καλῶν κἀγαθῶν ἔργον. Sine adiectione autem, pro athleta, apud Plat. De rep. lib. 3, ἡ τῶν ἀσκητῶν ἕξις. ‖ Ἀσκητὴς apud eccles. scriptores, Qui se in rerum diuinarum meditatione exercet, vt apud Damascenum, τοὺς θεοφόρους ἀσκητάς. id est monachos, inquit B. Vtitur & Theodoritus, scribens, ὡς μὲν οὖν ἀσκητὰς ἐκ τῆς ἀρετῆς φοιτητὰς αὐτοὶ κατ' ἐκεῖνον διέλαμπον τὸν καιρόν. Et Ἀσκήτρια, Puella aut quæuis mulier quæ meditationi rerũ diuinarũ se dicauit. Ἀσκήτριαι (inquit Bud. Puellæ Deo dicatæ. Ἀσκήτριαι (vt in vulg. lex.) inter sacras mulieres nominantur in Pand. quũ de raptu virginum agitur. Moniales quidam vocant. Ε Τ Ἀσκητικὸς, (q. d. Exercitatiuus, vel Exercitatorius) Ad exercitationem comparatus, Ad exercitationem pertinens. Exponitur etiam Exercitationi vacans: (Intelligitur autem peculiariter de exercitatione animi in meditandis rebus diuinis) vt ἀσκητικὴ τοῦ λογίου apud Theodor. Et Ἀσκητικὸς βίος, & ἀσκητικὴ παλαίστρα, apud eundem Theodoritum. Ε Τ Ἀσκητήριον (q. d. Locus exercitationis seu meditationis) Secessus exercitatorius, Secessus quẽ incolebãt hi ἀσκηταί, apud Basil. Cœnobium, Monasterium. Greg. tamen vtrunque posuit, videlicet ἀσκητήρια & μοναστήρια, quum in orat. in Basil. scribit, ἀσκητήρια ἢ μοναστήρια δεινμάδων.

Ἀσκητὸς τὸ, τόν. Dicitur ἀσκητὸν quod exercitatione consequi possumus. Aristot. Eth. 1, πότερον ὅτι μαθητὸν, ἢ ἐθιστὸν, ἢ ἄλλως πως ἀσκητόν. Sic Xenoph. ἅμοι γε δοκεῖ πάντα τὰ καλὰ καὶ τἀγαθὰ ἀσκητὰ εἶναι. At ex Plut. Lycurgo affertur ἀσκητὸς ἀνὴρ pro viro exercitato & experiente. ‖ Ἀσκητὸς, Elaboratus, Arte elaboratus, Affabrefactus. vt Od. ἡ ἀσκητὸν νῆμα. Sic ἀσκητὸν λέχος. Item Ornatus, apud Theocr. Ἀσκητὰ πέπλῳ τι ἐν ἄμπυκι. Apud Hesiodum autẽ πῖλον ἀσκητὸν quidam interpr. Pileum habilem.

C. Διασκέω, κῶ, Exorno, (sequendo illam simplicis signif. quæ ex Homero posita est) A cuius pass. voce est particip. Διασκημένοι apud Athen. pag. 217, διασκημένοι τὰς κόμας χρυσοῦ κόσμῳ, Compti, Compositi, Ornati.

C. Ἐξασκέω, κῶ, Exerceo. A quius pass. voce est ἐξήσκηται apud Athen. ὅπως ἐξησκημένοι εἶεν πρὸς τὰς ἡδυπαθείας. Quæ Bud. interpret. Sic eruditi & docti erant in luxu. Xen. ἰὼν ἔφην πάντα ἐξησκημένα εἶναι οἱ ἱππῆς. In vulg. lex. ἐξασκεῖν pro Docere affertur ex Plutar. Pericle· ἐξασκῆσαι ἦν δι' ἀναπολογίας εἰς ἀπορίαν καταλείουσαν. ‖ Ἐξασκῶ autem pro Exorno, Como, (sicut & de διασκῶ modò dictum fuit) Item Elaboro, Affabrefacio, vide ex Athen. & Luc. apud Bud. p. 318.

C. Σωμασκέω, κῶ, Corpus exerceo. Sed de gymnasticis exercitationibus, quales sunt athletarum, peculiariter dicitur. Satyrus apud Athen. lib. 12, de Alcibiade loquens, ἐν Θήβαις ἦν σωμασκῶν καὶ γυμναζόμενος. Polit. apud Herodianum lib. 7 σωμασκούντων interpr. Exercitatissimorum. Ε Τ Σωμασκία, Corporis exercitatio. in qua signific. affertur ex Xenoph. Bud. autem σωμασκίαν interpr. Curationem corporis (eo sensu quo Curare cutem dixit Horat.) in loco quem Suidas affert.

Φωνασκῶ, vide in Φωνή.

ΑΣΚΟΣ, Vter. Iliad. γ, Ἀσκὸν ἐν αἰγείῳ. In vtre caprino. Vtitur Luc. de Tomyri loquens, quæ caput Cyri in vtrem sanguine plenum mersit. Apud Homerum. ἀσκὸς βοός, Pellis bouis. ‖ Ἀσκὸς de hominis corpore etiam dicitur vel viuo vel mortuo. Vide Eust. ‖ Ἀσκὸς de homine obeso & vinigurgite (eo ferè modo quo Gallicè Vn sac à vin) Antiphanes apud Athen.

C. Ἀσκοθήκη, Marsupium, vt Suidas exponit. Ex ἀσκὸς & θήκη. Vsus est autem hac voce Ascopera & Suetonius.

C. Ἀσκοκαμπίνη, Vas vinarii, Poll. Affertur & ex lib. Iudith.

C. Ἀσκοφλαυείζειν, pro quo Eustath. ἀσκῶ φλαυείζειν, quem vide pag. 1552.

C. Ἀσκοφόροι, Vtres ferens in sacris Bacchanalibus. Ε Τ Ἀσκοφορῶν, Vtres ferre in illis sacris. Etymol.

Ἀσκίτης ὕδρωψ, Hydropis species in quo humoris aquosi siue serosi copia cum pauciſſimo spiritu in membrana

abdominis interiore inter peritonæū & inteſtina continetur,& veluti in vtre quodam (vnde nomen habet) concluſa eſt.Gorr. ¶Et ἀσκίτης, cuiuſdam populi nomen,de quo lege Euſtathium.

Ἄσκωμα, Pellis muniens remos qua parte ſcalmo incumbunt,vt ex Heſych.Suida & Ariſtoph.ſchol. annotatur. Sed eidem ſchol.alibi eſt lorum quo remus ſcalmo alligatur. Ariſtoph. Acharn. Ἄσκωμ' ἔχεις που τῶν περὶ τὸν ὀφθαλμὸν κάτω. Vide & alia de hac voce apud Pollucem.

¶ Ἀσκώλια, Feſtum Bacchi Athenis in quo ſuper ἀσκοὺς (id eſt vtres) inflatos & vnctos vnico pede ſaltabāt,vt delabentes riſum excitarent. HINC Ἀσκωλιάζειν, Super vtrem ſalire.Quò pertinet quod dixit Virgil.Georg.2,Mollibus in pratis vnctos ſaliere per vtres. ¶Ἀσκωλιάζειν generaliore etiā ſignificatione pro Saltare vnico innitentē pedi. Ariſtoph.in Pluto, ἀσκωλιάζ' ὀλαῦθα τοῦς τῶν αἰβρίων. Ac Plato Symp.248, ὥσπερ ἐφ' ἑνὸς ποδὸς πάντας σκόλιος ἀσκωλιάζοντας. Gal.ad Glauc.lib.2,καὶ ἀσκωλιάζειν ὃ λέγ' ἅπαξ σκόλιος ἐποίουν τὸ παιδάριον, ὅτως ἐπ' ἀκεῖνο φέροντο πλέον τῆς ἕδρας. Exponitur etiam Claudicare. Vide Pollucem,Heſych.& Euſt. ET Ἀσκωλιασμός, Saltatio illa τῶν ἀσκωλιαζόντων.

¶ Ἀσκίον, υ, τό, (diminut.) Vtricul⁹, Paruus vter, Plut.in Artoxerxe, ὡς ἀσκίῳ φαύλῳ διὰ βαρυθρίου ὕδωρ. ET Ἀσκίδιον, aliud diminut.apud Ariſtoph.

Α'ΣΠΑΖΟΜΑΙ, Amplector, ſeu Amplexor,Comiter accipio, Amicè excipio, Aīmiter cōplector.Itē Saluto.Iliad.x,v.542, πὶ δ' χαείπης Δολίῃ ἠασπάζοντο ἕκαστοι πολλὰ μειλιχίοισι. vbi Euſtathius ſcribit eſſe ὡς ἐπὶ ἑκάστου, & quaſi εἰς ἑαυτὸν ἀσπάζεσθαι. Idem poeta Od.γ,v.35, Νεστόρ' ἠασπάζοντο καὶ ἱππόθεν ἄντην ἰόντα. vbi idem ſchol. exponit ἠσπάζοντο καὶ εἶπον δεξιώσεως εἰς ἑαυτούς: addens & talem quendam ἀσπασμὸν morem ſuo tempore apud nonnullas gentes receptū.Scribit etiam,pro Oſculari ſolitos veteres addere datiuum φιλήματι. Xen.Pæd.6,ἠασπάζοντο ἀλλήλους ὡς ἐκ δυσμενῶν. Eodem libro,καὶ ἔχουσα ἡ Παίθη τῶς ἐπ' ἀμφοῖν αὖ ἀσπάσαιτο αὐτὸν,καταφίλησον τὸ δίφρον. Ariſtoph.Nub.Σπερμιάδην ἀσπάζομαι. vbi exponitur Saluere iubeo. Syneſ.ἄσπασαι κἀκεῖνον παρ' ἐμοῦ, Saluta illum verbis meis. Quidam tamen volunt ἀσπάζεσθαι vbi proSalutare ponitur, non eſſe ſimpliciter pro Salutare, ſed oſculo & complexu. Verùm memīniſſe oportet eius quod modò ex Euſtath.protuli,de addito datiuo φιλήματι. Pro hoc autem inuenio etiam additum μετὰ τοῦ φιλεῖν à Plut.in Pericle, ἠασπάζετο καὶ τὴν ἡμέραν αὐτὴν μετὰ τοῦ φιλεῖν. Sed & ἀσπάζεσθαι τῷ στόματι ex eodem affertur pro Oſculari.Quinetiā quum ſcribit in Fabio, περιλαβὼν τὸν Φάβιον ἠσπάζετο, hic ἠσπάζετο quidam interpr.Oſculabatur.In nonnullisverò aliorum quoque autorum locis,vbi ſine adiectione ponitur hoc verbum,ita redditum à quibuſdam interpretibus fuit. ¶Ἀσπάζεσθαι αὐτοκράτορα, eodem modo quo Lat.Salutare imperatorē, Salutando appellare.Plutarch.ἀσπασαμένων αὐτὸν αὐτοκράτορα τῷ πραιπωτίῳ. Sic apud eundem in Fabio,οἱ δὲ πραιπῶται τοὺς πραιπωτίους, πατέρας ἠασπάζοντο. Ex eodē in Numa affertur ἀσπάζεσθαι ἑρωτικῶς,pro Adamare.

Ἀσπάζομαι, Amplector,id eſt Amo.vt ἀσπάζομαι χρήματα apud Plat.De rep.lib.1,(vbi ἀγαπῶ pro eodem ponitur) Amore pecuniarum teneor. Sic ἀσπάζομαι ἡσυχίαν. Amo quietem,vel Delector quiete. Ἀσπάζομαι(inquit Bud.) Amplector:proCupidè apprehendo aliquid. Xen.de canibus fallacibus loquens,ἀσπαζόμενα ὃ τὰ ψεύδη,id eſt Fallax veſtigium amplectentes pro certo. Et ἀσπάζομαι τοῦτο(addit idem Bud.)Huius rei cupidus ſum. Hermog.vbi περὶ δριμύτητος diſſerit, dicit Sophoclem φίλανδρον appellaſſe Atalantam διὰ τὸ ἀσπάζεσθαι τοὺς ἀνδράσιν εἶναι.

Ἀσπασμός, οῦ, ὁ, Amplexatio,Salutatio. Paulus Apoſt.1 ad Cor.c.16,& alibi,ὁ ἀσπασμὸς τῇ ἐμῇ χειρὶ Παύλου.Matth.23, & Mar.12,& Luc.11,τοὺς ἀσπασμοὺς ἐν ταῖς ἀγοραῖς. AT Ἄσπασμα, Res quam amplexamur. Plut.in Conſol.ad vxorem,πάντων ἥδιστον ἡμῖν ἄσπασμα καὶ θάλπος καὶ ἄκουσμα παραψυχὴ ἑαυτοῦ.In vulg.tamen lexicis huic voci ἄσπασμα ſignificatio τοῦ ἀσπασμοῦ.duntaxat tribuitur.

Ἀσπαστός, οῦ, ὁ, Quem quis amplectendum elit, Amplectendus, Optatus, Acceptus.Od.ϕ, Ὡς ἄρα τῷ ἀσπαστὸς ἔλθῃ πόσις εἰσοροώων.Et ἀσπαστὸν apud eundem Res grata, Digna quam amplectamur.Herodianus lib.3, ὡσεὶ πεισόμενος καὶ δικαίᾳ καὶ ἀσπαστὰ ἀκούειν.id eſt,Quaſi hæc ei conditio ſūmopere amplectenda videretur,Bud.interpret. At Politianus ita,Quum ſe optata ac lubentia ſimularet audire. Herodotus comparatiuo ἀσπασίτερος vſus eſt,itidem pro gratiore. Apud Heſiodū ἀσπαστὸν aduerbialiter etiam. ET Ἀσπαστῶς aduerb.Libenter. Herodian.lib.2,οἷς πιστεύσας ὁ Ἀλβῖνος πολὺ πρόθυμον ἐδέξατο ἀσπαστῶς. ET Ἀσπαστύς, ύος, ἡ, Salutatio, apud Callimach.

Ἀσπάσιος, α, ὁ, poetis idem quod ἀσπαστὸς poetis pariter & proſæ ſcriptoribus.Odyſſ.λ, Ἀσπάσιος παῖδεσσιν ἰδὲ δόμῳ αὖτις ἐμοῖσιν Οἶκαδ' ἐλεύσεται.Et vt dicitur Lubens hoc facio,pro Lubenter,ita & ἀσπάσιος pro ἀσπασίως interdū ponitur ab Homero. ET Ἀσπασίως, aduerb.Il.φ,—ἀλλ' ἀσπασίως εἰσίχνεο Εἰς πόλιν.

C. Ἀσπασπάζομαι, Reſaluto, Viciſſim amplector. Budæus ex Plut.

Α'ΣΠΙΣ, ίδος, ἡ, Clypeus.Is autē rotūdus erat. Virgilio autore intelligi poteſt, qui pergrandem Cyclopis oculum comparat clypeo Argolico)ſcutum verò,formæ oblongæ,maiuſque clypeo:idē quod Θυρεός, quià ſimilitudine foriū denominatur,vt oſtēdit Turnebus inſuis Aduerſ.lib.11,cap.17.Il.σ, ἀμφὶ ἀσπίδες ὠμφαλόεσσαι. Item ἀσπὶς ταυρέη,Il.π. πολυδαίδαλον ἀσπίδα θοῦρι,Il.λ.Et φαεινὴ ἀσπὶς,Il.χ.Et ἀσπίδας ἠνώγεως,Il. ξ.Plura ἀσπίδος epitheta & quæ eius ſint partes,Vide apud Pollucem. παρ' ἀσπίδα καθίσαι, In clypeum ſe locare, apud Xenoph.idem eſt quod Ad ſiniſtram. ¶Ἀσπὶς ponitur etiam pro ipſo clypeatorum agmine, ſeu ipſis clypeatis, Herodot.ἀσπὶς ἑξακισχιλίη.Lucian. ἀσπίδος ὅσον οὐκ ἄρχειν. Apud Xenoph.verò Hellen.2,καὶ ἐβάθυνον τὸ βάθος οὐκ ἔλαττον ἢ ὀκτὼ πεντήκοντα ἀσπίδων. Bircizheimer⁹ interp. Ordine lato nō minus quàm quinquaginta hominum inſtructo. Suidas etiam ὄξιν eſſe vult in hoc Ariſtoph.loco, Ἴσως δ' ἐφ' ὄξεῖς παῖσι δοῦναι ἀσπίδας. Εἰς ἀσπίδα ἄξειν apud Euripidem Phœniſſ. hoc in loco,Ἥκουσι πέντε μονομάχῳ μάλιστ' ἀγεῖν Εἰς ἀσπίδα ἄξειν βασιλικῶν δόμων ὕπο,ſchol.exponit εἰς μάχην,εἰς συμβολήν,In certamen. Ἀσπὶς Euſtath.deriuat ab ἀσπαίρω,& ἀσπίζω,id eſt σπαίρω ἢ μὴ πάσσον τῷ μαζίῳ μορφούμενον ἢ κυκλοειδὲς καὶ μὴ εἰς μῆκος ἐκπεταμένον. Ariſtoph. verò ſchol.etiam ab ipſa aſpide.ἀπὸ τοῦ εἰς κύκλους πολλοὺς ἑλισσόμενον [τὸ ζῶον τοῦτο] καὶ σκιάζειν. κυκλοειδεῖς γάρ εἰσιν αἱ ἀσπίδες τῶν παλαιῶν.ὡς Ἀχιλλεύς, Ἄλλῳ δὲ πόνῳ, ἀσπὶς κύκλον λέγω.

C. Ἀσπιδεῖον, υ, τό, Vbi clypeus figitur.Suid.

C. Ἀσπιδοποιός, οῦ, ὁ, Qui clypeos fabricatur.Poll. lib.7. Ἀσπιδοποιία, ας, ἡ, Clypeorum fabricatio. Itē Clypei deſcriptio quæ apud Homerum habetur: vt Euſtath. vocat.

C. Ἀσπιδοφόρος, υ, ὁ καὶ ἡ, Clypeum geſtās, Clypeatus. ET Ἀσπιδηφόρος apud Euripidem pro eodem,ſeu vt Suidas exponit) πολεμιστής.

C. Ἀσπιδοφέρμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Qui clypeo ſe alit, Qui ex clypeo (& per conſequens ex bello) viuit.Eurip. Phœniſſ. Σπαρτῶν ἡμῖναι, ἀσπιδοφέρμονα θίασον ἔνοπλον.1.vt ſchol.exponit, ἀσπιδοθρέμμονα.(φέρουσι γὰρ τὸ θρέψαι) τὸν ἐν ἀσπίδι θρέψαντα, ζωπύρει τὸν Σπαρτῶν λαὸν τὸ πολεμικόν.Euſtath.ἀσπιδοφέρμονα θίασον exponit ἀσπιστάς.

C. Ἀσπιδαποβλής, ῆτος, ὁ, Qui clypeum abiicit, Deſertor militiæ.ῥίψασπις Ariſtoph. Veſpis,Εἶτ' ἀθάλως χὠ μέγας ὑπὸ τοῦ κολακώνυμος ἀσπιδαποβλής.

C. Ἀσπιδοῦχος, υ, ὁ καὶ ἡ, Clypeum tenens, Clypeatus.Eurip.

C. Ἀργύρασπις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, Argenteum clypeum geſtans. Vide Ἄργυρος.

C. Λεύκασπις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, Album clypeum habens.Il.χ, Δηϊφοβον δ' ἐκάλει λευκάσπιδα, μακρὸν ἀΰσας. vbi Euſtath. annotat,εἶδα δόκιμον,ὡς εἰκός, ἔχοντα λευκὸν σάκος. καθὰ καὶ Ἀρχίλοχος φησὶ Σοφοκλεῖ λευκάσπιδες ἱππόται.

C. Ὅμασπις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, Vnà [cum alio] clypeum geſtans, Commilito,Epigr.

C. Ῥίψασπις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, Clypeum abiiciens, [& fugiens,] Ignauus, Suid.idem quod paulo antè Ἀσπιδαποβλής, ὁ ῥίψας τὴν ἀσπίδα. Pollux ex Platone, Ῥίψασπις μὲν γὰρ οὐκ ἂν πᾶσιν εἰκότως δικαίως δοκοίης δὲ ὅπλων.

C. Φίσκασπις, ιδος, ὁ ἢ ἡ, Clypeũ ferẽs, Clypeat⁹. Itẽ Bellico fº. In Epigr. Πυκρὼ ἀλλήλοις ἔκτορ χάριν ἢ φίσκασπις Αἴας ὁπ πολέμου μνῆμ' ἔφερον φιλίης. Item φίσκασπις Ἄρης. Epigr.

C. Χάλκασπις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, Æreum clypeum gestans, Bellicosus. Eurip.

C. Γυμνάσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Clypeo tectus. Il. Κῦφα ποὶ προβλῆας καὶ ὑπασπίδια προβαλίζων. id est ὑπὸς τῆς ἀσπίδος βαίνων, ἢ ὁ προβαλόμενος τὸ ἰσχίον, ἀλλ' ὑπ' αὐτῷ τὸ σῶμα κρύπτων, vt exponit Eustath. addẽs aliis esse ὀνόματα ὧδ ἐρχόμενος: quomodo & Sophocl. scholiastes in Aiace, — τὸν ὑπασπίδιον Κόαμον φέρεται exponit ὑπόπλοον. Eurip. ὑπασπίδιον κοῖτον ἰαύει, Sub clypeo dormit.

Ἀσπιδώτης, ου, ὁ, Clypeatus. ἀσπὶς. idem quod Miles, à parte totum intelligendo, quemadmodum & αἰχμητὴς, ὁπλίτης, θωρηκτὴς, κορυστὴς, ἱππότοξος, & similia. Eust.

Ἀσπιδοῦς, οῦς, ὁ καὶ ἡ, In clypei modum rotundus, περιφερὴς δίκην ἀσπίδος ποιῶν ὄγκος: vt Eustath. exponit in hoc loco Od. λ, ὑπὸ μεσσάβατ' ἀσπιδοῦς πέδιον. addens, sicut hæc expositio non satisfaciat, legendum δίχ' ἀσπίδος, vt sit ἐπὶ πλάτος μέσον ἢ πλατὺ, ὥσπερ τὸ ἀσπίζω τὸ ὑπαίνω. Hesychio est etiam ἀσπίδας ἔχων, sed malè apud eum ἀσπίδας legitur, & interpungendum est post πέδιον. Qui errores vulgatis lexicis falsæ expositionis occasionem dederunt.

Ἀσπιδύα, ἀσπίδας, Hesych. Resolutum forsan Ionico more ex Ἀσπιδία, quod ἀσπίδων πλυγὰς exponit, dicens esse etiã partem nauis ὡς πρύμνα.

Ἀσπιδὸν, aduerbiũ, q.d. Clypeatim, Testudine facta, δίκην σωματοειδοῦς. Suid.

Ἀσπίδιον, υ, τὸ, Paruꝰ clypeus. Sic etiã dictũ à veteribus est ἄλυσσον, ϕ fructum ferat depliciũ scutorũ effigie. Gorr.

Ἀσπιδίσκος, υ, ὁ, aliud dimin. Paruus clypeus. Ἀσπιδίσκοι verò Hesych. sunt etiam τῆς κυπάρισσος ἐπὶ ἄκροις κλῶνες. ET Ἀσπιδίσκη itidem Paruus clypeus, Hesych. (apud Pollucem verò est etiam τὸ κυρτούμενον τὸ παρὸν in curru: & apud eundem Hesych. περιφερὴς κόσμος ὁπλοις ἱππικὸς.) vt & Ἀσπιδίσκιον apud Eust. quod πλατύτερον exponit.

¶ Ἀσπίζω, F. ίσω, Clypeo protego & defendo.

Ἀσπιστὴρ, ῆρος, Clypeatus, Φυλακτὴρ, vt Suid. in hoc Soph. Aiacis loco exponit, Ἀλλ' ἄνδρες ἀσπισταὶ εἰς ἅλιες λεώς.

Ἀσπιστὴς, οῦ, ὁ, Clypeatus, Miles, à parte totum intelligendo, vt αἰχμητὴς, θωρηκτὴς, κορυστὴς, sicut docet Eust. Il. ζ, — ἀμφὶ δὲ μιν κραιπνοὶ ἕλκες ἀσπιστάων Λαῶν.

c. 2. Συνασπίζω, F. ίσω, Simul dimico. vulg. lex.

C. ΠΑΡασπίζω, F. ίσω, A latere stãs clypeo munitus pugno. Παρασπίζειν (inquit Bud.) dicitur qui quasi παραστάτης & socius est certaminis & periculi in prælio, à latere non discedens. Plutar. in Pelop. 91. ΝΥΝC Παρασπιστὴς, οῦ, ὁ, Qui à latere stans clypeo munitus pugnat. παρεστὼς ὁπλίτης, Hesych.

C. ΠΡΟασπίζω, Clypeo obiecto protego, Propugno. προασπίζω καὶ προΐσταμαι (inquit Bud.) κυρίως λέγεται ὅτι τὴν ἔμπροσθεν ἴσταμένων ὑπὲρ πολέμου, καὶ βοηθούντων τοῖς ὅπλοις, Cum inter principes & antelignanos. Herodian. καὶ τὰ ὀπτικώμενα πρὸ ἀσπίδος τοῖς ὄχθαις τὴν ποταμὸν, προασπίζοντα τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς, Milites limitaneos qui imperii fines tuentur. ΥΝDΕ Προασπιστὴς, οῦ, & Προασπιστὴρ, ῆρος, Propugnator, Qui inter clypeatos primus certamen init. προμάχος, βοηθὸς, Hesych.

C. ΣΥΝασπίζω, Confertis clypeis pugno, Testudine facta pugno, Testudine succedens pugno, vt Bud. ex Liuio exponit. Luc. πάντες ἅμα συνασπίσαντες ἐπ' αὐτόν. ΥΝDΕ Συνασπισμὸς, οῦ, ὁ, Quum confertis clypeis pugna initur. ὅταν ἕκαστος αὐτὸν τῇ φαλαγγὶ κατάσχῃ πρὸς ἑαυτὸν, Suid. Συνασπισμὸν B. vult esse apud Cæsarẽ hoc in loco, Confertissima acie phalange facta successerunt. Et apud Liuium, quum scribit, Sublatis super capita scutis, continuatis ita inter se vt non modò ad cæcos ictus, sed nec ad inferendũ quidem ex propinquo telum, loci quicquam esset: testudine facta subibant. Sic apud Hom. Il. υ, Θοὰξ ἄρης δόρυ δουρὶ, σάκος σάκεϊ προθελύμνῳ. Ἀσπὶς δ' ἀσπίδι ἔρειδε, κόρυς κόρυν, αἰχμὴ δ' αἰχμήν. ET Συνασπιστὴς, οῦ, ὁ, Qui vnà sic pugnat, Commilito.

C. ΥΠασπίζω, F. ίσω, à Bud. ponitur, sed sine expositione & exemplo. ΥΝDΕ Ὑπασπιστὴς, οῦ, ὁ, Clypeatus, Satelles, ὁπλοφόρος, Suid. q. etiã hæc affert, τῶν ἱππέων ὑπασπισταὶ οἱ δορυφόροι περὶ αὐτὸν ὑπῆρχον. Est etiam βοηθὸς, Hesychio, Adiutor, Defensor, vt apud Eurip. Phœniss. — ἔρημος πᾶς ὑπασπιστοῦ σίλυ. id est ἀσπιδηφόρου. vt schol. exponit.

C. ΥΠΕΡασπίζω, Clypeo protego, Propugno. βοηθῶ, ἀμύνομαι, Hes. Polyb. ὑπερασπίζοντες & σπίζοντες πολέμιοι. Naz. orat. ἵνα ὑπερασπίσῃ σου. Basilius, ὑπερασπιζόμενος ὑπὸ θεοῦ. ΥΝDΕ Ὑπερασπισμὸς, οῦ, ὁ, Defensio, Propugnatio. ET Ὑπερασπιστὴς, οῦ, ὁ, Defensor, Propugnator.

C. Ἐνασπίδω, ῶ, Clypeo armo. vnde ἐνασπιδώσομαι, apud Phauor. κατοπλισόμεθα, ἀσπίδι σκεπασάμενοι. ET Συνασπιδῶ, idem quod συνασπίζω. Xen. Hell. 7, οἱ δ' Ἀρκάδες αὖθις συνασπιδοῦσιν.

¶ Ἀσπὶς, ίδος, ἡ, Aspis serpentis genus. Paulus Æginetа lib. 5, cap. 18, Τρία τῆς ἀσπίδος εἴδη φασὶν ὁ Γαληνὸς· τὴν μὲν, χρυσῆν καλουμένην, τὴν δὲ, χαλκοῦν, τὴν δὲ πέλιον, πυάδες.

C. Ἀσπιδόδηκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ab aspide morsus seu ictus.

C. Ἀσπιδότροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui aspidibus vescitur. Galen.

Ἀ ΣΤΗ Ρ, ῆρος, ὁ, Stella. Il. φ, v. 75, Οἷον δ' ἀστέρα ἦκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω, Ἡ ναύτῃσι τέρας. vbi annotat Eustath. (quod & ab aliis traditur) ἀστέρα vnum esse corpus: at ἄστρον esse ζῴδιον multos habens ἀστέρας. quæ tamen differentia in Epigr. cõfunditur, vbi ἀστέρα pro astro legimus, vt in vulg. lex. scribitur. Vbi & affertur ex Homero Iliad. ε, Ἀστὴρ ὀπωρινὸς ὁ καλύτατον, pro sydere quod canicula dicitur, Græcè κύων, & alio nomine κύστρον. ¶ In iisdem ἀστέρων γένος, pro quibusdam aquatilibus marinis, ex Aristot. & Plinio. ¶ Ἀστὴρ Ἀττικὸς, Aster Atticus, Herba quæ & βυβώνιον (q.d. Inguinalis) appellatur. A stellæ quidem similitudine, ἀστὴρ, quòd autem in Atheniensi agro optima & frequẽs nasceretur, ἀττικὸς appellata fuit. Gorr. ¶ Ἀστὴρ pro collyrio quodam, item pro stomachico medicamento, item pro pastillo, vide apud Gorræum. ¶ Ἀστὴρ, Samia terra. Frequentius tamen γῆ σαμία, vel Σάμιος ἀστὴρ, Gorr. ex Galeno, Paulo Ægin. Aetio & Celso. ¶ Ἀστὴρ, Gemma, quæ & βάμμα, vulgò *rubi bulley*. vt in vulg. lex. annotatur ex Plutar. De flum. ¶ Ἀστὴρ, vrbis nomen: item cuiusdam viri Olynthii qui Philippum altero oculo priuauit. ¶ Ἀστὴρ Hesychio Pharetra etiam est.

C. Ἀστροειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Stellæ formam habens. ἀστροειδὲς τὸ σῶμα. Eurip. schol. ΥΝDΕ Ἀστροειδῶς, aduerb. Stellæ in modum.

C. Ἀστροσκόπος, υ, ὁ καὶ ἡ, Stellarum contemplator.

C. Ἀστρωπὸς, ῦ, ὁ, Stellatam faciem habens, Stellatus, καθάπτης, Eurip. Phœn. Γίγαντι γηγενεῖ τε προσόμοιος, ἀστρωπὸς ἐν χαραῖς. id est ἀστροειδὴς τὸ σῶμα, καὶ πλὴν ὀφθαλμῶν χαπτὸς, τὸ ὅλον λαμπρὸν ἔχων ὡσεὶ ἀστέρες. Schol.

C. Ἑξάστερον, Pleiades, à 6 stellis, licet 7 videãtur. Eust. ex Arat.

C. Κατάστερος, υ, ὁ & ἡ, Stellatus. Naz. Or. de cauda pauonis.

Καταστερίζω, F. ίσω, Stellis distinguo, vt Bud. interpr. apud Procl. De sphæra. καταστερίζειν τὴν σφαῖραν. & κατεστερισμένα ζῴδια. Apud Proclum etiam est καταστερίζονται εἰς δρέπανον, Cum stellis suis in falcem formantur, seu distinguũtur. Et apud schol. Hom. κατεστερισμένας ἐν τῷ οὐρανῷ τὰς ταύρου ὑάδας. Exponitur etiam in stellarum numerũ refero, hoc in loco, Ζεὺς ἢ συμπαθήσας αὐτὸν κατεστέρισε. ¶ Ἀστερίζειν quoque reperitur. vnde ἠστερισμένα apud Plut. In stellam vertisse.

Ἀστέριος, ου, ὁ, Stellans, Sydereus, Suid.

Ἀστέριος, υ, ὁ, Stellans. Ἀστέριος λίθος, Asteria gemma, Plinio: quæ vnde hoc nomen inuenerit, vide apud eum lib. 37, cap. 9. ¶ Ἀστερία verò seu Ἀστερίη, Persæ vxor apud Hesiod. Theog. Itẽ vna ex Alcyonidibus, de qua Suid. Et vrbs Lydiæ, quæ & Asteris, (licet Asteris Eustathio sit insulæ nomen) cuius ciuis Ἀστερώπης & Ἀστέριος. Et ἀστερία βαλὴς, piscis quidam apud Athen. lib. 8. ¶ Ἀστέριον, phalangium apud Nicand. Ther. Plin. l. 29, cap. 4. Item vrbs Thessaliæ, ll. β, de qua Eust.

Ἀστερίας, υ, ὁ, Stellaris. ἀστερίας ἱρωδιὸς, Asterias Plinio, l. 10, c. 60: auis ex genere ardeolarum. Vide Aristot. lib. 9 Anim. c. 1. ἀστερίας ἵππος, apud eundẽ l. 9, c. 36. ἀστερίας γαλεὸς, Athen. l. 11, piscis ex mustellorum genere.

Ἀστερίσκος, υ, ὁ, Stellula. Asteriscus. Erat nota (vt Eustath. refert) literæ X similis, quatuor punctis distincta, singulis in singulis angulis. solebat addi locis insignibus, quem admodum contrà obelus τῆς ἀθετουμένης: asteriscus autem & obelus simul, iis quæ optimè expressa essent, sed non

non posita suo loco. Est etiam herbæ nomen apud Theophr.l.4,c.13,quam Inguinalem vertit Gaza.

Ἀστρόεις, εντος, ὁ, Stellatus. ἀστέρας ἐμπεπυκνωμένους ἔχων. Suid.

¶ Ἄστρον, ου, τὸ, Astrū, Sidus, Signū seu ζῴδιον ex multis stellis constans, vt docui in Ἀστήρ. sed vt ἀστὴρ pro ἄστρον sic etiam (& quidē frequentius) ἄστρον pro ἀστὴρ ponitūr: sicut Lat. Sidus pro stella. Il. κ, Ἄστρα δ' ἀνὰ φαεσίμβροτα, παρώχηκεν δὲ νύξ. Hes. Theog. Ἄστρα τε λαμπετόωντα τά τ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται. Aristot. De mundo, τὴν γεωμένην ἄστρων τὰ μὲν ἀπλανῆ, τὰ δὲ πλανητά. Luc. De salt. in propria signif. vsus est, scribēs, Κασσιέπεια καὶ Ἀνδρομέδα καὶ Καφὰς οἷς δὴ ἄστροις ἐγκαπήλευεν ἡ τῶν μνηστήρων πίστις. ¶ Ἄστρον peculiariter appellatur astrū Canis seu Canicula. vt Alcæus apud Athen. τὸ γὰρ ἄστρον φθινοπίλιπται. Sic apud Xen. τὰ ἄστρα ὀπώρας. Theophr. in 6 De causis pl. περὶ ὥραν καὶ τὸ ἄστρον. Hinc ἀστροβλῆτα δένδρα, de quib' infrā. Ἄστρασι pro ἄστροις apud poetas, vt ὀνείρασι pro ὀνείροις, per metaplasmum. Vsi sunt tamen hoc dat. Greg. etiam & Damascenus.

C. Ἀστρίσκος, ου, ὁ, Astronomus, Suid.

C. Ἀστροβλής, ῆτος, ὁ, ἡ, Sidere [caniculæ] percussus, Siderat'. Propriè dicitur de plātis nouellis quum siccata tellure humorē trahere nequeūt, aut sidere quocūq; modo afflantur. vnde homines arescente corpore, ἀστροβλῆτες, & Latinè Siderati dicuntur. vt Bud. in Pand. docet, addens, hoc ab Aristot. & Ægineta σφακελίζειν etiam dici. Ἀστροβλὴς γίνεται, Sideratur, ὑπὸ βροντῆς καροῦται. Et ἀστροβλῆτες ἄμπελοι, Eustath.

C. Ἀστρόβλητος, ου, ὁ, ἡ, idē, ἀστροβολήμενος, σφακελίζων, B. Theophr. l. 5 De caus. pl. c. 10, scribit ἀστρόβλητα γίνεσθαι τὰ φυτὰ & μέρος (i. siderari plātas nouellas acsurculos) suæ causa imbecillitatis: quod accidit quū siccata tellure humorē trahere nequeunt. quapropter plurima pereunt sub sidus. Arist. De iuuēt. & sen. εἰ τὰ θήλεα ἴσχει ἐκ συμβαίνει καὶ μᾶλλα, ἢ μὴ διὰ τὸ ἀπέψυκτον ὑπὸ τῆς γῆς ὑγρὸν καταψύχειν, φθείρεται μᾶλλον τὸ θερμὸν, καὶ λέγεται σφακελίζειν καὶ ἀστρόβλητα γίνεσθαι τὰ δένδρα.

C. Ἀστροβολία, ας, ἡ, (q.d. Sideris perculsio) Sideratio. Theophrast. De caus. plant. lib. 5, cap. 10, ἡ μὲν οὖν ἀστροβολία δι' ταῦτα συμβαίνει, καὶ ἐν δι' ταῖς πληγαῖς ταῖς ἔξωθεν καὶ ταῖς ἐλκώσεσι. Vide præcedentia ἀστροβλὴς & ἀστρόβλητος, & paulo pòst ἀστροβολισμός.

Ἀστροβολέομαι, οῦμαι, Sidere [caniculæ] percellor. Theophr. De caus. pl. lib. 5, c. 11, ἔνιοι δὲ καὶ τὸ ἀστροβολεῖσθαι σφακελίζειν καλοῦσι. Hesych. tradit esse etiam morbum quendam puerorum.

Ἀστροβολησία, ας, ἡ, idē quod ἀστροβολία & ἀστροβολισμός. Theophr. l. 5, c. 11 De caus. pl. κοινότατα δὲ φαίνεται τῶν τοιούτων δι' ὅπου τε καὶ ἡ ἀστροβολησία.

Ἀστροβόλητος, ου, ὁ, ἡ, Sideratus. ὑπὸ τοῦ κυνὸς ἐσφάλμενος, Hes.

Ἀστροβολισμὸς, οῦ, ὁ, q.d. Sideris perculsio, quā iphacelismum quidā appellant, vt inquit Theophr. l. 5, c. 11 De caus. pl. Sideratio Plinio dicitur, morbus nimirū arborū afflata rū sidere, quocunque modo id acciderit. Peculiare autē nomen siderationis est sub ortu canis, siccitatū vapor, quum insitæ ac nouellæ arbores emoriuntur, præcipuè ficus & vites. Bud. in Pand.

Ἀστρόλιον, οὐ Ἰταλίᾳ ἔνιοι τὸ διάδημα λέγουσι, ἢ ἀστρόβιλον. Hes.

Ἀστρολίως, vel (vt Hesych. habet, ἀστροβόλως) ὀστρακῶς, Πλάτων τοῦ τὸ ταχέως. Varinus.

C. Ἀστροΐδας, παχὺς, στιφρὸς, ὀστρακώδης, Hesych.

C. Ἀστροθησία, ας, ἡ, Plures stellæ simul positæ quæ sidus faciunt. Constellationem quidam vocant. Ath. ἀστροθησία τῶν πλειάδων. Bud. ἀστροθήσιαν interpr. Astri posituram, vt Arcturi & Virginis, atque aliorum, ex schol. Arati.

C. Ἀστρόθυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad stellarum positum pertinens. ἀστροθύτους καταύρας, in Epigr.

C. Ἀστροθύτης, ου, ὁ, Qui astris sacrificat, Astrorū cultor. Planetarios & venerarios tales vocari à Tertull. tradūt vulg.

C. Ἀστρίτης, Canis sidereus, quem Ægyptii solechyn vocant, vt tradit Cæl. Rhod. dicens inde Cynicum annū vocatum esse.

C. Ἀστρολόγος, ου, ὁ, Qui ex astrorū supputatione futura prædicit. Qui Chaldæi olim nūcupabātur & genethliaci, Augustini tēporib' mathematici & planetarii, nūc astrologi passim vocantur, quādoq; & in sacris literis diuini-

Cæl. Rh. HINC Ἀστρολογία, ας, ἡ, Scientia illa astrologorū. Hes. γενεθλιολογίαν exponit. Vide Epigr. l. 2, tit. περὶ ἀστρολόγους. ET Ἀστρολογικὸς, ὴ, ὸν, Ad astrologiā pertinēs. Plut. De an. prud. μηδὲν ἀστρολογικῶν κακότων δεδιέναι. ET Ἀστρολογέω, ῶ, F. ήσω, Circa astrologiā versor, Astrologiā tracto. Athen. l. 9, ἐδίδασκεν ἡμᾶς περὶ ἀστρολογίαν.

C. Ἀστρομέων, Stella quæ Ægyptiis Isis & Sothis dicitur, vt tradit Orus Apollo: dicēs inter reliqua sidera principatum obtinere viden, vt quæ, dum oritur, nunc maior sit, nūc minor, interim splendidior, interim verò secus.

Ἀστρονόμος, ου, ὁ, Astrorū scientiæ peritus. Plato Epinom. σοφώτατον ἀνάγκη τὸν δὴ τῶν ἀστρονόμων εἶναι, μὴ τὸν κατὰ Ἡσίοδον ἀστρονομοῦντα, ἃ πάντας πεῖ πάντες, οἶμαί τε καὶ αἰσθανόμενοι, ἀλλὰ τὸν τὰς ὀκτὼ περιόδους τὰς ἑπτὰ περιόδους. Consule locū. HINC Ἀστρονομία, ας, ἡ, Astrorū scientia, ἡ τῶν ἄστρων διάταξις. Suid. Plato Symp. ὧν ὀπτικήν, περὶ ἄστρων τε φορὰς καὶ οὐσίαν ὡρῶν, ἀστρονομία καλεῖται. ET Ἀστρονομικὸς, Ad astronomiā pertinēs, itē Qui astronomiā tractat. Philo De mundo, ἦλθεν εἰς λόγους Χαλδαῖος, παῖς ὢν ἀστρονομικός. ET Ἀστρονομέω, ῶ, F. ήσω, Astronomiā tracto. Aristoph. Nub. Τί δῆτ' ὁ σοφὸς οὗτος εἰς τὸν οὐρανὸν βλέπει; Respondet discipulus Socratis, Αὐτὸς καθ' αὑτὸν ἀστρονομεῖν διδάσκεται.

C. Ἀστροπλανέω, ῶ, F. ήσω, Circa astra (seu astrorū scientiā) versor. ἀστροπλανῶνται, περὶ τὰ ἄστρα ἀναφέρονται τὴν διάνοιαν. Varin.

C. Ἀστροφαὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Stellis (aut stellarum in modū) resplendens. λαμπρὸς, λευκὸς, Hesych.

C. Ἀστροφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Stellifer, Stelliger.

C. Ἀστροχίτων, ωνος, ὁ ἡ, Stellis velut tunica indutus, Stellis amictus. Orph. Arg. Νὺξ δὲ τότ' ἀστροχίτων μέσσην ἐδρόμεσε πορείαν.

C. Ἄστατος, ου, ὁ ἡ, Astris carēs, Nō stellat'. Damasc. ὃν οἱ νῦν σοφοὶ ἀνάστρον σφαῖραν ἔλεγον. Exponitur etiam ἀφεγγὴς, Obscurus.

C. Ἔναστρος, ου, ὁ ἡ, Astris apertus, vt exponitur in vulg. lex. Theophr. De caus. pl. l. 5, c. 18, ἢ ὁ πηλὸς ὀμιχλώδης καὶ ψυχρὸς, ἢ καὶ ὅλως ἔναστρος [γλίσχρος.]

Ἀστεσίος, ου, ὁ, Cri & Eurybiæ filius, quem Aratus ἄστρων ἀφ' ἑσπερίων πατέρα vocat.

Ἀστερικὸς, ὴ, ὸν, Sideralis, Plin.

Ἀστρῶος, ου, ὁ, Sidereus, ὁ ὢν τῶν ἄστρων, Suidas. vt ἀστρῶα σώματα, Alex. Aphrod. Problem. ἀστρῶον αἰθέρα, Epigram. Ἀστρώος autem αἰετὸς, Aquila quæ ad sidera volando ascendit, Sublimipeta.

Ἀ Σ Τ Ρ Ά Π Τ Ω, Fulguro. Ἀστράπτειν (inquit Eust.) ex quo ἀστραπὴ, videtur fieri τῷ τὸ ἀστέρας ἰάπτειν, i. ἀστεροβλῆς ἡμᾶς πέμπειν. Secus Etym. quē adi. Il. ι, Ζεὺς ἀστράπτων. Et Il. ρ, Ἀστράψας ὑμάλα μεγάλ' ἴαχεν. Arist. Rhet. 2, ᾧ ἢ ἤστραψε καὶ ἐβρόντησεν. ¶ Ἀστράπτειν, Fulgere, Coruscare, Micare. καὶ ἀστράπτοντα εἶδηρον, Opp. De ven. l. 3. Idē ibidē, Καὶ πυρὸς ἀστράπτοισιν ἀπ' ὀφθαλμῶν ἀμαυρωθῇ. Sic Xen. Cyn. ἀστράπτουσι τῆς ὄμμασιν. Arist. De mūdo, ἀστράπτουσι χρυσῷ καὶ ἠλέκτρῳ ἢ ὑφάσμασιν ἀστράπτοντα. Passē etiā voce vsus est Xen. Pæd. 6, p. 100, ὥστε ἤστραπτε μὲν ἀφ' ἑκατέρου αὐτοῦ ἡ φαιδρότης πᾶσα ἐπὶ τὰ πρόσω. Sed suspicabitur aliquis fortasse mendosè scriptum esse ἤστραπτε pro ἤστραπτε.

Ἀστραπὴ, ῆς, ἡ, Fulgur, Fulgetra, seu Fulgetrum. Aristoph. Nubibus, βροντὴ μὲν ἐγένετο δι' ἀστραπῆς. Vnde autem oriatur ἀστραπὴ, ita docet Aristot. De mundo, ὅταν ὁ πνεῦς ἐκπέσῃ πυρώδης τὸ νέφος καὶ λάμψας, ἀστραπὴ λέγεται, id est, Fulgetra est spiritus ignitus & coruscans, dum nubes disrumpuntur. Eadem de re & Alex. Aphrod. Problem. lib. 1, ὅτι τῆς ἐμπεσούσης τοῖς νέφεσι καὶ χειμῶνι ἀπορρωγοῖς γίνεται ἡ λεγομένη ἀστραπή. id est, In attritu nubium, ἀπορρώγων gignitur, cui nomen ἀστραπὴ inditū est. Plurali etiam numero dicitur ἀστραπαὶ, vt apud Xenoph. Hellen. 7. ὡς δ' αὖθις ἀστραπαί τε καὶ βρονταὶ λίθων αἰσίους αἰσίως φανεῖσαι. ¶ Ἀστραπὴ metaph. Fulgor, Splendor, vt ὅπλων ἀστραπή. vnde quidam tragicus dixit, κατέχειν ἄπαν πεδίον ἀστραπῆς. HINC Ἀστραπαῖος, q.d. Fulguralis: vt ἀστραπαῖα ὕδατα, Plut. Symp. Aquæ fulgurales. i. quæ cadūt quū fulgurat. Ἀστραπαῖος αἰτήμων. Arist. Meteor. 2, (q.d. Vētus fulguralis) Vētus qui fulgura ciet. At ἀστραπαῖος Ζεὺς, Fulgurator Iuppiter, apud Aristot. De mūdo

C. Ἀπαστράπτω, Fulguro, Coruſco. Vel Circunquaque fulguro. Neutrum. Interdum actiuum fit, & accusatiuo

iungitur, ſicut Ἀποκάμπω. Lucianus, χρυσὸν εἶδον πολὺ τοῦς οἵες καλὸν, οἷαν τὴν αὐγὴν ἀπαστράπτον, Qualem fulgorem eiaculans. Ad verbum, Qualem ſplendorem effulgurãs. ſi ita loqui fas eſſet.

c.2. Ἀντιπαστράπτω, ſiue Ἀντιστράπτω, Cõtrà fulguro, E contrario fulguro, vel Ex aduerſo, Fulguro aduerſus fulgurantem. vt Salmoneus dicitur τοῖς οὐρανίοις κεραυνοῖς ἀντιπαστράπτειν. & apud Lucianum idem ἀντιστράπτων τοῖς κεραυνοῖς, ſicut ἀντιπαίζων τοῖς βροντοῖς.

C. Διαστράπτω. Fulguro. Propriè ſonat. q.d. Diffulguro.

C. Ἐνστράπτω, (q.d. Infulguro, Intra fulguro) Interno ſplẽdore radio. In vulg. lex.

C. Ἐξαστράπτω (q.d. Effulguro) Fulgur emitto.

C. ΚΑΤαστράπτω, Fulgore vel fulgetra illuſtro, inquit Bud. qui & paſſiuam vocem affert ex Gregorio, καταστράπτομένη τὸ ὄρος βλεπέτω καὶ καταστραπτόμενον. Quod quidam interpr. Montem fulgure coruſcantem. Idem, καὶ πᾶσαν φορτὶ καταστραπτομένην πλὴν πόλιν. ¶ Κατέστραψε impersonaliter poſitum ex Plut. in Galba affertur pro Fulgurauit.

C. ΠΕΡΙαστράπτω. Splẽdore circũdo, Illumino, Illuſtro, vt interpr. B. citãs ex Greg. De nat. Domini. ἡ τοῦ φωτὸς τοῦ πανυφάντου περιαστράψαν. Act. 9, v. 3, καὶ ἐξαίφνης περιήστραψεν αὐτὸν φῶς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, vbi περιήστραψεν αὐτὸν verti ſolet Circumfulſit eum. quod tamen verbum cum hac conſtructione non ſatis Latinum eſſe creditur. Alii igitur reddũt, Lux eum circumfũdit. quod non placet. Alii, Lux eius oculos perſtrinxit. Ego malim, Fulgor oculos eius perſtrinxit. non quòd φῶς fulgorem ſignificet: ſed vt interpretatio nominis huius compenſet quod alioqui dẽeſſet interpret. verbi περιήστραψεν. Hoc autẽ ex alio eiuſdem libri loco, videlicet cap. 26 (vbi Paulus ipſe eadem de re loquẽs inducitur) περιέλαμψε exponere poſſumus. Baſil. homil. 2 in Hexaem. τῇ ὑπερβολῇ τοῦ καλλους τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν περιαστράπτοντα, pulchritudine ſupramodũ magna oculos noſtros perſtringentia. ¶ Περιαστράπτω, alia etiam conſtructione, tanquam neutrum, Act. cap. 22, ἐξαίφνης ἐκ τοῦ οὐρανοῦ περιαστράψαι φῶς ἱκανὸν περὶ ἐμέ.

C. ΠΡΟσαστράπτω, Affulgeo. vt προπαστράπτειν τοῖχῳ, Affulgere muro. Naz.

C. ΣΥναστράπτω, Pariter coruſco. Ex eodem Naz. affertur.

¶ Ἀστροπὴ poetis idẽ quod ἀστραπὴ, Fulgur. VNDE Ἀστροπητὴς Iuppiter Hom. Fulgurator. Il. α, Ὀλύμπιος ἀστροπητής.

Σπροπὴ pro eodem, ET Σπόρος apud Sophoclem. ¶ Item Fulgor, Splendor. vt χαλκοῦ στροπὴ Homerus. HINC Σπορπηφόρος (eadem forma qua περιφορητός) Qui fulgur ſuſcitat. Iouis epithetum Heſychio. Cæterum ſi ἀστροπὴ ex στροπὴ factũ dicamus, non contrà, στροπὴ aũt dici velimus παρὰ τὸ στρέφειν ἑαυτοῦς, ſiue παρὰ τὸ στρέφειν τοῖς ὤπασι τὸ ὁρᾶν, alibi collocãdũ fuerit: ſed quid veteres ab eadẽ origine à qua & ἀστραπὴ, deriuare, nõ ſatis intelligo.

ΑΣΤΥ, Γιγνοὶ γὰρ κ' ἄστυ μάλα γεράμω ὀπιπνυοι. Et in eodẽ, Πύργους ἄστεα ποιά. Thuc. l. 6, p. 212, πρὶν μὲ πόλεων τὰ δὲ χωρίων αὐτοῖς ἀφορᾶν, ἢ ἔτι, ὅδε ἡ ἢ ὅριον. Idẽ l. 1, ἢ κατ' ἔθνη ἢ καθ' ἕκαστον ἄστυ. Ariſtoph. Nub. ἔπειτ' ἔγημα Μεγακλείους τοῦ Μεγακλέους Ἀλωπεκῆθεν ἄγροικος ὢν ἐξ ἄστεως. At Il. ρ, vbi Hom. dicit Φεύξεσθαι νῦν ὅτ' τοις κε πόλιν ἢ ἄστυ σαώσω, Euſt. dubitat an ἄστυ Hom. vocet arcẽ, πόλιν autẽ, reliquã vrbis partẽ in inferiore loco ſitã, aut viceuerſa: an ὁπότε πόλις hæc duo pro vno poſuerit. Addit etiã, πόλιν veteres hìc intellexiſſe παλατίαν, at verò ἄστυ τὸ πῖχος. ¶ Ἄστυ peculiare fecerunt Athenienſes vrbis ſuæ nomẽ: ſicut & poſtea πόλις vocata fuit peculiari nomine Alexãdria. Hinc & ἀστεῖος & ἀστικὸς ciues Athenienſes. Sed & ἀστικὰ λαία, quæ inde erat: præſertim verò quæ ex arce. quam etiam pro ſacra habebant. Euſtath. 349 & 1383.

C. Ἀστυγείτων, ονος, ὁ & ἡ, Vrbi vicinus, propriè: ſed generaliꝰ ponitur pro Finitimꝰ, Cõterminus. Thuc. l. 1. κατ' ἀγέλους ἢ μᾶλλον κατὰ ἕκαστα ἀστυγείτονες ἐπολέμουν. Et πόλις ἀστυγείτων, vrbs noſtræ finitima. Plut. in Romulo, ἀστυγείτων Γώμης πόλις, ciuitas Romæ propinqua. Apud Ariſt. aũt Pol. 7, ἀστυγείτονες πόλεμοι. ET Ἀστυχθονικὸς, adiect. vt ἀστυχθονικοὶ πόλεμοι, Bella finitima. in vulg. lex. Videtur aũt intelligi de bellis quæ inter finitimos geruntur, vt & ἀστυγείτονες πόλεμοι apud Ariſtot.

A C. Ἀστυνόμος, υ, ὁ, (q.d. Vrbis adminiſtrator) Ædilis, aut Qui ædilitium aliquod munus obtinet. Ἀστυνόμοι (inquit Bud.) Curatores decoris vrbium, viarũ & ædificiorum commodè ædificandorum. cuiuſmodi decem Athenis fuiſſe perhibentur. Demoſth. in Timocr. εἰ μέν τις ἀγορανόμος, ἢ ἀστυνόμος, ἢ δικαστὴς κατὰ νόμους ἡμώμοτο, κλοπῆς ἂν τὰς δίκας ἐλάμβανεν. ET Ἀστυνομία, Ædilitatis munus, aut ei ſimile. Vide Ariſtot. Polit. 6, pag. 183, & Plat. De leg. lib. 6, pag. 761. At inter ea munera quæ maximè neceſſaria ſunt (inquit Bud. in Annot. poſt. in Pãd.) prima eſt ἀστυνομία, quaſi quædam lex vrbica quæ de rebꝰ ſtatuit. Quo ſub genere multæ formæ continẽtur, &c. Sed miror Budæum ſcripſiſſe, ἀστυνομίαν dici quaſi quãdam legẽ vrbicã, quũ ἀστυνομία ea forma dicatur qua οἰκονομία & alia multa: & vt οἰκονόμος dicitur quaſi Adminiſtrator ſeu Diſpenſator domꝰ, à νέμω, deinde οἰκονομία Adminiſtratio domus: ita & ἀστυνόμον quaſi vrbis adminiſtratorem, & ab eo ἀστυνομίαν quaſi vrbis adminiſtrationem appellari, minimè obſcurum ſit.

C. Ἀστύοχος, υ, ὁ καὶ ἡ, Vrbem tuens ſeu protegens (verbo ἔχω eam habente ſignific. quam & in πολιοῦχος multiſque aliis) vt in Epigr. ἀστυέχου τύχος. Et ἀστυόχου μερίμνης, Vrbem tuentis curæ. Id eſt Curæ qua quis vrbẽ tuetur.

C. Ἀστυπολεῖν, In vrbe verſari, Per vrbem incedere. Athen. 217, Θεόπομπός φησι χιλίους ἄνδρας αὐτῶν ἀλουργεῖς φοροῦντας στολὰς ἀστυπολεῖν. Euſtathius autem πολυπλανῆ ἔρχεσθαι (quod eſt Odyſſ. α) ait eſſe ἀστυπολεῖν. ¶ At Heſych. ἀστυπολεῖ exponit ἀγλαοφορεῖ & ἰχθυοφορεῖ.

Ἀστὸς, ὕ, ὁ, Ciuis. Et Ἀστὴ, fœm. Xen. in Athen. pol. ἰσηγορίαν τοῖς μετοίκοις πρὸς τοὺς ἀστούς. Plut. Alcibiade, ἑταίρας ξένας καὶ ἀστὰς σωφρόνας. ¶ Ἀστοὶ peculiariter vocati ciues Athenienſes, vt modò dictum fuit in Ἄστυ.

Ἀστεὺς, (pro quo & Ἀστυεὺς ſcriptum inuenitur, ſed rarius, niſi me fallit memoria) Vrbicus, Vrbanus, Qui in vrbe habitat. Opponitur τῷ ἀγροίκῳ & ἀγροδιαίτῳ. Apud Luc. in Dearum iudicio, πῶς οὖν σοὶ δυνηθείην ἄγροικος ὤν, δικαστὴς γενέσθαι, &c. Statim pòſt, τὰ γὰρ ἀστεῖα κρίνειν, τῷ ἀστῶν μᾶλλον καὶ ἀστικῶν. Sic apud Theocritum in Buccoliſco, σὺ μεμάθηκα Ἀγροίκως φιλέειν, ἀλλ' ἀστυκὰ χαίλια θλίβεις. (ita enim ibi ſcribitur ἀστυκὰ cum υ) Synel. autẽ ἀστικῷ & ἀγροδιαίτῳ inter ſe opponit, in lib. De inſomn. ¶ Ἀστεὺς, Scitus, Feſtiuus. Item Prudens, Circunſpectus. VNDE aduerb. Ἀστείως, Feſtiuè. Et Prudẽter. nã Δωσιθέου & Δωρίωνος Suid. exponit in quodã quẽ affert loco. ITEM Ἀστεπὴς eadem ſignif. ex Sozomeno affertur, ἀστεπὲς παρθένους vocante ἀστεπεῖς. id eſt Vrbicas.

Ἀστῖος, idem quod proximè præcedens ἀστικὸς, propria ſignif. Euſtath. Heſych. ¶ Ἀστῖος, Vrbanus (metaphoricè) Feſtiuꝰ, Lepidus. qui & χαρίεις dicitur. Item Comis. Iſocr. ad Nicoclem, ἀστῖος εἶ πειρῶ & σεμνός. τὸ μὲν γὰρ τυραννίδι πρέπει, τὸ δὲ φεύγειν τοῖς σωφρονοῦσιν ἁρμόττει. Idem ibidem, τοῖς δὲ βουλομένοις ἀστίους εἶναι, ταπεινοὺς φαντάζεσθαι. A Xen. Præd. 2, ἀστῖοι & δεξιοὶ ἔστε copulantur. Apud Athen. lib. 12, cum infinit. mulier quædam dicitur ἀστεία ἀποκρίνασθαι. Sed & dictum ipſum vocatur ἀστεῖον ab Ariſtophane. Vnde etiam ἀστεῖα apophthegmata apud Ariſtot. Rhet. 3. Apud Luc. autem ἀστεῖα πάντα, ſine adiectione. Quale eſt, ἀστεῖα πάσχειν ἡμᾶς. ¶ Ἀστεῖος generaliore ſignif. Cui aliqua gratia ineſt, Venuſtus, Elegãs, Honeſtus. Act. Apoſt. 7, v. 20, de Moſe, καὶ ἦν ἀστεῖος τῷ Θεῷ, pro Fuit venuſtus diuinitus. Ita enim malo cũ Beza interpretari, quàm cum aliis, Gratus Deo. Imò verò nõ dubitẽ ἀστεῖον hic ex Philone (quũ aſſentiatur Bibliorũ textus) exponere ἀστεῖον ὀφθῆναι. Qui etiã ſcribit de eodem, ἡδονῆς ἦν ὁ παῖς ἀδὺς ὄψιν ἀφεῖναι ἀστεύεσθαι ἢ κατ' ἰδιώτην. id eſt Indolem liberaliorem & honeſtiorem. Vel, generoſiorem. Quinetiã Plut. De Socr. dæm. ἀσχημοσύνη & ἀστεία inter ſe oppoſuit, εἰ γὰρ ἡ πάντων χαλεπὸν τὸ κτῆσιν εἶναι νομίζω τὴν μὲν ἀσχημοσύνη, τὴν δὲ, ἀστείαν. Vbi animaduerte de re dici hoc nomẽ. Sic & ἰδιώτης ἀστειότερον legimus apud Herodianũ lib. 4, & ἀργυροῦν ποτήριον ἀστεῖον τῶν ὄψων, apud Athen. lib. 3. Apud Synel. epiſt. 57, ἀστεία ἀπολογία, Honeſta excuſatio. ¶ Ἀστεῖος (ſi Bud. credẽdũ eſt) pro eo qui iuſtæ ac quadratæ eſt magnitudinis, Ariſtot. Ethic. 4. Vide Cõm. p. 173. In vulg. autẽ lex. ex

Plat.Pol.1,affertur ἀστεῖος καὶ εὐήθης pro probo & simplici.Item ex Plutarch.Themist.ἀστεῖος ἄρχων pro bono principe. ET Ἀστείως aduerb.Vrbanè,Festiuè,&c.Plut. De præcept. sanit.τὸ παίζειν ἀστείως ὑπὸ Φιλίππου, ὡς ἀπαιδεύτως μεμφτέον. ITEM Ἀστεότης, τητος, ἡ, Vrbanitas, Festiuitas. ET Ἀστεισμὸς pro eodem, vt quidā annotārūt. SED ET Compos.Ἀστεολογία,apud Luc. ET Ἀστειρρημοσύνη idem signif. Verùm in vulg.lex.Ἀστυλογία scriptum est vno in loco,in altero Ἀστυλογία,vtrobique perperam. Et Ἀστειρρήμων,ων, Facetè loquor,vel Festiuè,Festiuo sermone vtor.

Ἀστιζόμαι,vrbanitate sermonis vtor,Facetè loquor,Facet⁹ sum.Plut.ἐκεῖ παίζων καὶ παίζοντας ἀστιζόμενος,Vrbanè differens,vt interpr.B. Idē apud sch. Aristoph.ἵνα ἐμοὶ ὑπὸ τῆ παλαίστρης δοκῆ ἀστείζεσθαι vertit Facetè & dicaciter loqui. Idē B.hūc Iosephi locū,l.2 in Apionē,ὅπου γὰρ ἀστιζόμενος γέγραφε interpr. Sic enim scripsit facetus videri volens. Ab.Hesych.ἀστιζεσθαι(apud eū tamen ἀστείζεσθαι)exponitur etiā παιπαίζειν. ET Ἀστιότης,Vrbanitas,Festiuitas. Apud Suid.autē Ἀστειμὸς scriptū est,quod exponitur πεζολογία. ITEM Cōp.Ἐναστίζομαι,quod Hesch.est ἐνικῶ nō retinēs simpl.sign. AT Προσαστιόμωρος Suid.exponit ὀνειδιστικόν.Ita enim apud eū legitur,nō προσαστιόμωρος.

Ἀστιάομαι (idē quod ἀστίζομαι)à B.annot.sed sine autore.

¶ Ἀστυλὶς,vel Ἀστυΐς, Lactucæ genus rotundum ac minimæ radicis & latis foliis.Eā Athen.à Pythagora ἀνήχου appellatam scribit quòd venieri refragetur.vt Plin.etiā loquitur de ea scribens l.19,c.8. Sed habet Astylida quū apud Athen.l.2 ἀστυτίδα legamus. ¶ Ἀστυλὶς præterea Hesychio planta est ἰξὸν producens.

ΑΤΑΛΟΣ, Tener.eo præsertim sensu quo pueritiis ætas tenera appellatur.vnde apud Hes.παῖδι ἀπαλὰ φρονέοντι,exponitur Puerū puerilia sapientē.Sic & Hom.Vide cōpos.Ἀταλόφρων,quod proximè sequitur. De etymo autem τῦ ἀπαλὸς lege Etym.& Eust.

C.Ἀπαλόφρων,siue Ἀπαλάφρων,Tener.Ad verbū,Tenera sapiens,seu cogitans,Nondū per tenerā ætatē de laborio sa re vlla cogitās:iuxta illud,Νέα γὰρ φροντὶς ἂν ἀλγῶν φιλεῖ. Hom.Il.ζ,v.400, Παῖδ' ὀπὶ κάλπον ἔχουσ' ἀπαλάφρονα, νήπιον αὖτως. Idem Il.ε,v.567,Παρθενικαὶ δ' ἦ καὶ νήπιοι ἀπαλὰ φρονέοντες.vbi Eust.ex ἀπαλὰ φρονέοντες cōpos.esse dicit ἀταλόφρων.Hes.tamē ἀταλόφρων habet.quæ scriptura analogiā aliorū huiusmodi cōp.magis retinere mihi videtur.

C.Ἀπαλόψυχος,Molli animo præditus,Qui est pusilli & angusti animi. Affertur ex Epigr.

Ἀπάω,(vel Ἀτάω)Delicatè nutrio,tanquā videlicet tenellū puerū,Magna curā educo.Soph.πίαν ψυχὴν ἀτηθών. Exponitur & Adolesco,Cresco. & ita quidā interpr.apud Hesiod.in Erg.Ἀλλ' ἐκατὸν μὲν πᾶσι ἔπι ῥίζαι κακότητος ἐν δὲ πίθῳ Ἐλπὶς ἔσω' ἀτέλεστον μένειν ἔνδοθι οἴκου. Est etiā συμβιᾶν apud Hom.Il.ν,- ἄπασι δ' ἅμα ἐστὶ ἑκὰς ἀπὸ αἰπύ. Vbi B.interpr. Lusitabant. Pono autē Ἀπάω post Ἀπαλὸς (nō cōtrà) vt Ἀπαδάω post Ἀπάδαλος.Sciēdū est porro Ἀπάω à nōnullis ideo scribi φ producat primā.Nec verò tantùm aliā scripturā, sed & aliā etymologiā ei dederunt. quorum ego neutrū rationi consentaneū esse puto.

ET Ἀπφάω,idē.Od.ο,Παῖδα γὰρ αἰδροῖσιν ἐοῖ μαζοῖσι πιφάω. Apud eundē verò eiusdem Od.ξ,σίας ἀάλους ἀπιφάω,nutriendo sagino. At verò apud Theocr. Ἀρνεὸς πάσσαν καλοῖς ἀπιφάω Ἄβροτιν exponitur δεξιοῦται. Hes. habet ἐπ-. præt. ἀτίτηλα,quod exponit αὐξήσω.

Ἀτάλματα, pueriles lusᵘ,Saltus pueriles.ἅλματα,παίγνια,Hes.

ΑΤΑΩ, ήσω,Fut.τήσω,Lædo, Noceo, Noxam seu damnum infero. Et passiuum Ἀτάομαι, ήσομαι, Lædor,Damno afficior.Sophocl.Aiace, -ἀτᾶσθαι τινῶν. Idem in Antigone,Ἐκ τοῦ δ' αἰσχρῶν λημμάτων ἕλοις κάκιστα Ἀτωμένους ἴδοις ἂν ἢ στυγοῦσι δῆτα. Vtitur & aliis aliquot locis: vtuntur verò & alii.Sed vult Eustathius ἀτάω esse posterorum Homeri,ἀτάω autem ipsius Homeri.quod annotat in hunc v.331 Il.υ,Αἰνεία τίς σ' ὧδε θεὸς ἀτέρπεα κηδέα θῆκε &c.vbi exponit pass.signif. βιάζεσθαι, addens etiā εἰς φρένας. Verùm Hesych.ἀτέρπεα vult esse ἀπαιδεύτους, de hoc ipso loco fortasse intelligens.

Ἄτω,&per plenasmum τῦ α,Ἀάτω,idem quod ἀάω, Lædo.Od.λ, Ἀεὶ μοι δαίμονος αἶσα κακὴ κραδίην ἀτέρπεται οἶος, Et Iliad.τ,Καὶ γὰρ δὴ νέκυσσιν Ζεὺς ἄσκοπα πάντα ἄεισεν &c.Ita enim legendum est, vt etiam vetustiss.meus codex habet.Et Odyss.η,Εἰ μὲν γὰρ ῥίαλον ἵππον ἔχεσκε, καὶ μέγα ἄσθη. Sed receptior est lectio μάλ' ἀάσθη.Sicque Homerus alibi passim in hoc verbo α geminat.vt Odyss.κ,Ἄασέ μ' ἔπαροί τε καὶ οἰνοβαρείη.quasi ab Ἀάτη.Et Il.θ,—τῆσι δ' ἄτη ἄασας.Ité Odyss.φ,Ἄασεν δὲ μεγάρου.Et in voce media,Il.ι,ἀασάμενοι, & ἀάσασθε μέγα φρονέοντες.In quib⁹ locis accipitur vox media pro passiua:quæ tamen & ipsa in frequenti est apud eum vsu,vt Il.τ,—ἔπιπτε δ' ἐπὶ πολλὸν ἀάσθη.Et Il.π,— καὶ μάλ' ἀάσθη Νέστορος. Sic etiam Hesiodus dixit in Erg.εἰ δ' ἄδικον βλάψας,πίσυνος δ' ἀάσθη. Legimus verò & ἀᾶται in præsenti apud eundem Homerum,Il.τ,v.91, Γρῖφα Διὸς θυγάτηρ Ἄτη ἃ πάντας ἀᾶται.& v.129,Λύτις ἐλθέσθαι Ἄτην ἣ πάντας ἀᾶται.Vnde & Ἄω thema videmus quosdam constituisse.Cæterùm Eustathius vult in ἄσι & ἄσατο &similibus esse α per synæresin seu crasin, pro ἄασι & ἀάσατο, atque adeo ἄτη quoque pro ἀάτη eodem modo dictum esse.Vide pag.1173,vbi inter cætera scribit,ἄσα θεὰ cum vnico α in principio,esse potius χορίσασθαι.Item,ἀπὸ γὰρ ἄω θεὰ, ἀάτη ἢ ἄτη γίγνεται. Ei tamen hac in re assentiri nequeo,α ex pleonasmo esse potius existimans. ¶ Ἀασάμενος apud Apoll.Arg.2,schol. exponit ἁμαρτάνων.

C.Ἀασίφορος,ν,ὁ καὶ ἡ,quasi ἄσιν φέρων (id est ἄτλω) Damnā afferens,Damnosus. Nam & sequendo Etymol. ex ἄσιν factum fuit ἄπιν, mutato σ in π.

C.Ἀάσφρων,Læsus mente, Læsam mentem habens, id est Demens,φρενοβλαβὴς & φρενῶν ἀασθείς,vt Homerus loquitur. Vide Hesych. Ab Eustathio autē ἀασίφρων quoque ita exponitur,sed malè(vt opinor)diuersas signific.& à diuersis etymis ortas confundente. Cæterùm hoc ἀασίφρων à verbo ipso factū dicere possumus, ea formatione qua βλαψίφρων: non autem ab ἄσιν posito pro ἄπιν,vt proximè præcedens ἀασίφορος.

Ἄασις,ν,ὁ ἡ ἦ,Innocuus,Innoxius,& Ἀάσιμος,vide post Ἄπη.

¶ Ἄπη, ης,ἡ,Noxa,Dānū,Clades,Il.τ,Οὐ δυνάμην λελαθέσθαι ἄτης ἣ σοφὸν ἀάσθη. Item Il.β & ι, Σοὶ μὲν μάλα Κρονίδης ἄτην ὀπάσσει βαρεῖαν. Quò respiciente Soph.dixisse puto ἄτη συνεπτέσθαι καλῶ. Est enim eadem vsus metaphora. Hesiod.in Erg.Αἰεὶ δ' ἀμβολιηγὸς ἀπήρατος πολέμοιο καὶ ἔριδος ἄτηπρος. ¶ Ἄπη apud Hom.dea quædam damna & infortunia hominibus immittens,cuius descriptio est Il.ι.Sed & Il.τ, —ἄπη δ' ἐπὶ πᾶσιν ἀᾶται.Hanc Noctis esse filiam cecinit Hesiod.Apud Eurip.autem ἄται vocantur Erinnyes in Oreste,Ἄται γὰρ αὖται πλείον' ἢ φρένες μανῶ. HINC Ἄατος,Innocuus,Innoxi⁹,ex α priuatiuo,&ἄπη,vt sit ἄτης expers, i.noxæ,seu dāni. (licet alii ab ipso verbo ἄω deducēdū putauerint) Vel cōtrà;Valde noxius,vt α non sit priuatiuum,sed intensiuū,sicut apud Apoll.Arg.1,ἄατος ὕδεις pro ἡ λίαν βλαπτική,vt ibi scribit schol. DE Ἀάατος autem hæc sunt quæ olim scripseram. Ἀάατος,Innoxius,vel contrà,Non innocuus,Noxius. Il.ξ, Λῆμνῳ τῷ μοι ὅμοσσον ἀάατοι εὐρύς τε θεῶν ὅδωρ.Vbi annotat Eustath.ex tribus α duo esse priuatiua.nam secundum α esse priuatiuum ἄπης,at primum tollere hanc priuationem. vnde ἀάατον appellari τὸ μὴ στερούμενον ἄπης τῆς ὀπτορίας.i.quod nō priuet noxa periuros,sed maximè causa sit noxæ illis. & eadem forma dici ἀάατος qua ἀάπτερος, ἀάπτυκτος, ἀάγωνος.de quibus suo loco dicemus.Addit, Quidam autem,eo φ ἀάατος appelletur Σλάζα.i.noxa,ἄατον quidē exponunt ἀπηρόν.i.noxium : ἀάατον autem,τὸ πολυλαβές,i. valde noxiū. Item Od.φ habetur,—κατ' αὐτοῦ πέξαι λάπτη,Μνησίφονον ἄθλον ἀάατον.vbi idē schol.scribit,ἀάατος autem nunc quoque ὁ ἀπηρὸς,ἀπὸ τοῦ ἄτλω.id est,noxius,ab ἄπη, quod noxam significat. nam ab hac voce per priuationem ἄατος, innoxius, & per secundam priuationem ἀάατος,non innoxius,sed noxius. Potest verò & pro Multum noxius accipi,tanquam ab ἀάω, quod est nocere.Vnde ἄατος simpliciter Noxius,& per πλεονασμὸν.id est intensionem,ἀάατος, Valde noxius. Item Od.χ.v.5 legimus,Οὔτις μοι δὴ ἄθλος ἀάατος ὀπτηλίησιν.vbi idem scribit, ἀάατος posse hìc esse Carens noxa, vel contrà,Valde noxium,per ironiam. Hæc Eustathius. Ab Apoll.Rhodio lib.1 Argon.κρατὸς ἀάατος videtur appellari ἀάζηλος.q.d.robore inuiolabilis. Qua voce nō malè fortassis vtamur & in illo Hom.versu quem primum citaui,vt sit ἀάατον στυγὸς ὕδωρ, Inuiolabilis aqua, stygis. vnde Virgilius dixit, — stygiámque paludem,

Dii cuius iurare timent & fallere numen.
Ἄϋατος etiam apud Hesych. Innoxius, Damnosus. exponit enim ἀζλαβής. Reperio autem hanc vocem apud Soph. in Œdipo Colon. vbi κατὸν αἴατος τῶνδε schol. exponit ἀζλαβὴς vel αἰσίτιος. HINC Αἴατι aduerb. Sine damno, Impunè. (pro quo Hesychius Ἀΐατι cum solo ι, exponens ἄνευ ἄτης καὶ βλάβης) apud eundem tragicum in Antigone, Εἰ ζῶντ' αἰατὶ τῶνδε κείσεται κράτη. vbi schol. χωρὶς βλάβης καὶ τιμωρίας. Plato quoque De leg. l. 9, αἰατὶ κτείνῃ. & lib. 11, αἰατὶ τυπτήσῃ dixit, vtrobiq; pro Impunè. Suid. quoque Ἀΐατι habet cũ nudo ι, & exponit ἀζλαβῶς, ἀβλαβῶς, ἀνυπευθύνως & τιμωρίας. Citatur aũt & ex Isæo.
C. Ἐξαίτης, Indemnis (quasi ἔξω ἄτης) Qui incolumis euasit, Qui defunctus est malo. Plato in Phæd. ἐξαίτης ἐπέσησε τὸ αὐτὸ ἔχοντα. Et cum genit. κακοῦ, item γέσου, necnon ῥήματος, apud Suid. ¶ Ἐξαίτης Hippocrati, teste Gal. est ὑγιής. ¶ Etymologico est etiã Mente motus, Furens.
Ἀτηρός, οῦ, ὁ, Noxius, Damnosus. Ἀτηρὸν, βλαβερὸν, inquit Hesych. VNDE Ἀπάρτηρος, pleonasmo syllabæ πα, pro eodem: vt apud Hesiodum ἀπαρτηρεῖ ῥιπίδι. Homerus autem ἀπαρτηρὰ ἔπη appellat contumeliosa verba seu aspera. Il. α, Ῥηϊδίως δ' ἐξαῦτις ἀπαρτηροῖς ἐπέεσσιν Ἀτρεΐδῃ ἀντιφερίζῃς ἐπιτάρροθος εἶναι. ET Ἀπαρᾶσθαι, Nocet, Fatigat, Cõtristat. Hesych.
C. ΑΤΑΣΘΑΛΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, (de cuius compositione lege Etymol. & Eust.) Damnorum magnorum autor, Perniciosus, Improbus, Sceleſtus. Item Vecors. Od. θ, Ξεῖν' ἦ καλὸν ἔπος ἀπατήλῳ αἰδρὶ ἔοικας. Et ἀτάσθαλος ἴδεις, Od. π. Et ἀπάσθαλον ἦθος, Il. ε. Rursum Od. π, ἀπασθαλα μηχανάασθαι. quo loquendi genere vtitur & Hesiod. in Erg. ETATÉ σθαλία, Improbitas damna inferens, seu damna inferre gaudens. Item Proteruia, Petulantia. Exponitur & Temeritas, item Vecordia. Sed apud Hom. hanc vocem in plur. numero passim inuenio, in singulari autem vbi legerim no satis memini. Od. φ, ἀπασθαλίαι δέ οἱ οἷῳ ἔχθεα ἔσσαν. Od. μ, — μή που τις ἀπασθαλίῃσι κακῇσι Ἡβεῶν ἄλλοι μᾶλλον ὀπαζόμενος. Il. ω, Κεῖνοι γὰρ σφετέρῃσιν ἀπασθαλίῃσιν ὄλοντο. Sic Od. κ, Τοὔνεκ' ὄλοντο καὶ αὐτοὶ ἀπασθαλίῃσιν ἔλοντο. Et Od. α, οἱ ὑπὲρ καὶ αὐτὴν Μοῖραν ἀπασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἄλγε' ἔχουσι. Et eodẽ sensu Od. ψ. Τῷ δ' ἀπασθαλίας ἔπαλον κακόν. Hesiodus quoque dixit in Erg. — ὅθ' ἀπάνευθεν Δῆμος ἀπασθαλίας βασιλέων. ET Ἀπασθαλόω, atque Ἀπασθαλεύω. Priore vtitur Homerus pro Improbè ago, Proteruè me gero. Od. σ, Μή τις ἐπ' Ἴρῳ ἧκε κάκιον, ἐμὲ χρεὼ πάσχειν Γλίχεται ἀπασθαλόων. Posteriore vsus est Greg. in Carm. Καὶ γὰρ μὰ πλήσειαν ἀπασθαλεύοντα δαιμόνες, Ἐλπὶς ἐμοὶ ζωοῖο.
ΑΤΕΜΒΩ, Contristo, Tristitia afficio. (quod qui facit, damnum infert) Od. β, Ἐξ οὗ κτήματα θυμὸν ἐμὸν κατέπηλαν Ἀχαιοί. Itẽ sæpe pro Priuo. Atque adeo in illo etiam loco Eustath. exponit στείρει. quam expos. sequendo, significabit (vt opinor) Priuat animum illorum sua spe, id est Frustratur. Sic & Ἀτέμβομαι pro ὀδυνῶμαι & pro σύρομαι, Hesych. Cuius posterioris signif. exempla sunt apud Homerum frequentia. Vult autem Eust. ἀτέμβειν esse dictum quasi εἰς ἄτιμον ἐμβιβάζειν, sicut ἀτίμβειν quasi εἰς ἄτιμον ἐμβαίνειν.
ΑΥ̃, Rursum. Item Retro, seu Retrorsum, apud poetas. vnde αὖ ἰόντι apud Hom. quod & cõiunctim αὐτόν scribitur. At pro Rursus in prosa etiam legitur. Interdũ verò αὖτις αὖ ponuntur ὀκτωδεκαπλάσιον. Dem. 145, καὶ τούτων ὑπὲρ αὐτῆς αὖ πεφροντικότων. Idem, καὶ ἀπειλᾶτ' αὖθις αὖ πάντας ὑβρίσθαι. Ponitur etiam pro Viceuersa: & pro Contra. vt Dem. ἐστὶ γὰρ οὐδενὶ πώποτε ἡμετέρων ἐχθρῶν ὑπάρξαν οὐδὲν ἀφ' ἡμῶν πεπονθὼς κακόν, ἡμῶν δ' αὖ δικαίως πολλὰ πολλά. Item pro Vicissim. Aristid. 113, αὖθ' ὧν αὖ καὶ πρόσθεν ἤδη ἐπήμυνον ὀφείλουσι τὰς πρώτας τιμάς. At αὖ præcedente καὶ in hoc Plat. loco videtur sumi pro Tum verò: ἔφη γὰρ δεῖν οἱ ζῶντα δίκα προϊόντα γεγενῆσθαι Σόλωνα καὶ τὸ πάντων πρωτεῖα ἐλαβηκέναι. Item ὁ αὖ respondens particulæ μέ. apud Aristidem, πιοῦσι μὲν πρὸς τοὺς δόντας θεοὺς ἡμῖν ὁμόφρονες, οὕτω δ' αὖ καὶ τοῖς ἀνδράσιν ὁμιλήσουσιν αὐτοῖς. Et ὄ pro ὅτι sæpe (quod & Hesych. annotat) item παραπλησιασμοῦ non raró. ¶ Αὖ αὖ fictitiæ voculæ ad imitationem latratus canum, ex Aristoph. Vespis.
¶ Αὖπις pro αὖ, Rursus. Apoll. Argon. 2, — πρὸς αὖπις πόντον ἀγὸς κέλευθον; Exponitur autem πάλιν id est Rursus, in his etiam locis Homeri Iliad. β, Αὐτὰρ ὁ αὖτε Πύλονδε νέων Ἀπὸ πομπὸς ἵκανε, &, Αὐτὰρ ὁ αὖτε θοὸς Ἀχιλλεὺς ὄρνυτο πομπῇ λαῶν, &, Αὐτὰρ ὁ αὖτε Θυέστ' Ἀγαμέμνονι λεῖπε φορεῖσαι. sed malim interpretari Vicissim, aut ei? interpretationem omittere. At Iliad. γ, Δαὴρ αὖτ' ἐμὸς ἔσκε κυνώπιδος, εἴπατ' ἔπειτα, accipitur pro δέ. quod etiam confirmat interlinearis expositio mei vet. exemplaris, quæ est huiusmodi, αἰδρεῖλεφος δὲ ἐμοῦ τῆς αἰσχυντὸς ἔσκε χρ. Sic & Il. α puto accipi, — τιμὴν αὖτέ μοι ἔμμορε Ζεὺς Ἀχαιῶν Ἐν παλάμῃς φορέουσι δικασπόλοι. Sic autẽ & Il. χ duobus in locis vicinis positum, in posteriore pro Autem ponitur, in priore autem superuacaneũ esse videtur. Ita enim ibi legitur, Ἕκτορος ὃς μοι πολλὰ βοᾷ ὅτι μεῖ' ἔχειν ἴδῃς ὃν κορυφῆσι πολυπτύχου, ἄλκοθι δ' αὖτε Ἐν πόλει ἀκρόπατρ' ἔσσῃ καὶ αὖτέ σε δῖος Ἀχιλλεὺς Ἄσσον ἰὼν ἐλάσειε δόρυ. ¶ Αὖτε ab Hom. pro Posthac in hoc loco poni censeo, qui est Iliad. ι, Ταῦτα μὲν αὖτέ κε πάντα παρήσεται. εἰ δέ μιν αὖτε Ἄσσον μέγα Πηλέμοιο δοάσσεται ἐγγὺς ἐόντα, Νῦκα ἁλὶς, &c.
ΑΥ̃ΘΙΣ, Rursus, Iterum, αὖ. Item Αὖθι, necnon Αὖθιν (vt πίσω & πίσωσε) si Eustathio credimus. Sed & Αὖτις pro αὖθις apud Homerum frequentissimum est. quod tamen αὖτις Ionicæ linguæ adscribitur. Interdum cum πάλιν ponitur αὖθις, & ὁτὲ παραλήλου dicitur αὖθις, vt Il. β, Οὐ γάρ μιν πάλιν αὖθις (vel αὖτις) ἀνήσει δῖος ἀγήνωρ. Ita & apud Aristoph. Sic etiã Dem. αὖθις αὖ, pag. 145. Rursum autem Hom. dixit Iliad. α, ἦ ὕστερον αὖτις ἰόντα. Idem sæpe cum verbo simplici ponit, loco præpositionis ἀνὰ cum illo iunctæ. vt αὖτις ἵκωμαι, Odyss. ξ, pro ἐπανέλθω. Et αὖτις ἴσαι apud eundem exponitur ἀνὰ χωρεῖν. Et αὖθις καὶ αὖθις, pro Idẽtidem in vulg. lex. Αὖθις in posterum, Posthac, Postea. Odyss. ξ, Αὖθις δὲ πτήσεσθε. Plato in Apol. ἐάν τι καὶ αὖθις ἐπὶ τούτοις ἁμάρτω, ὥσπερ διώκω. Sic εἰς τὸν αὖθις χρόνον, pro In posterum. Et ὁ αὖθις χρόνος, Posterũ tẽpus, Sequens tẽpus, apud Philonẽ. Itẽ ἐς αὖθις, Posteà, in vulg. lex. ex Isocrate. ¶ Αὖθις pro Retro etiam, vt tradit Eustath. In hoc autem loco Il. γ, vel Retro vel Rursus interpretari possumus, v. 36, Ἐς αὖθις (vel αὖτις) καθ' ὁμολογίδν Τρώων ἀγερώχων.
C. ΕΙΣΑΥ̃ΘΙΣ, (vt αὖθις) In posterum, In futurum, Posthac. Plat. De rep. lib. 1, ὥστε εἰσαῦθις σκεψόμεθα. Plut. in Romulo, τῆς εἰσαῦθις δυνάμεως πηγή. Plut. ὁ πλείω μὲν αὐτῷ χαλεπὸς εἰς τὸ παρόν, καὶ εἰσαῦθις ὠφελήσων. Sicut dicitur etiam εἰσαπίπτω. At Xenoph. in Sympos. dixit, ὥστε μοι, ἔφη, δοκεῖ ἀμφίλογόν εἶναι, εἰσαῦθις ἀπὸ τοῦ μεθ' ἡμέραν, pro εἰς τὸν αὖθις χρόνον. Vbi malim εἰς αὖθις distinctè scribere, vt in planè simili Thucyd. loco, lib. 4, pag. 142, ὡς ἰδίας διαφορὰς εἰς αὖθις διαλαλήσομεν.
C. ΕΞΑΥ̃ΤΙΣ, pro αὖτις siue αὖθις, Rursus, Denuo. Il. γ, ἐξαῦτις μαχέσασθαι. Hesiod. ἐξαῦτις ἀμείψαι. Et Apoll. 2, ἐξαῦτις ἀμείψατο. Vacat autem ἐξαῦτις cum ἀμείβεσθαι. quidam interpretantur Vicissim respondere.
ΑΥ̓ΤΑΡ, siue Αὐτάρ, Autem, Sed, Verùm, Item, Cæterùm. Odyss. ν, Οἱ δ' εἰς Σιδονίην εὖ ναιομένην ἀφίκοντο· αὐτὰρ ἐγὼ λιπὼν αἰπὺν χείμβρος ἦλθον. Vbi pro Autẽ accipitur, sicut & alibi sæpe. Non rarò etiã eas quæ modò positæ fuerunt signif. habet, necnon & alias, in locis qui passim apud hunc poetam occurrunt, & qui alioqui citare volenti altius repetẽdi essent, vt structura orationis perspici & inde huius particulæ vis cognosci posset: idcóque ad eos lectorẽ remittẽdum censui. SED ET Αὐτάρ pro eodem dicitur. Quam particulã Eustath. vult sumi pro coniunctione δέ (& quidẽ δέ locum obtinẽte coniunctionis δή) in hoc loco Il. χ, Ἕκτορ, αὐτάρ που ἔφης, Παρροκὴ ἐξαπαφίζων, Σῶς ἔσσομ', vt sit pro Ἕκτορ, ἔφης δή. Sed αὐτάρ nõ in carmine duntaxat, verùm & in prosa vsurpatur: vt videbis apud Bud. pag. 916. Cæterùm quũ Eustathius αὐτὰρ ex ἀτὰρ factum putet interiecto υ, ego contrà αὐτὰρ præcedere puto, atque adeo esse αὐτὰρ quasi αὖτε ἄρ. quod quidem si verũ nõ est, at multo verisimilius esse contendo quàm infinita quæ passim apud grammaticos leguntur.
ΑΥ̓ΓΗ, ῆς, ἡ, Splendor, Lux. Il. χ, Ἀμφὶ δὲ χαλκὸς ἐλάμπετο εἴκελος αὐγῇ Ἢ πυρὸς αἰθομένοιο, ἢ ἠελίοιο ἀνίοντος. At αὐγὴ πυρὸς Eustath. alibi exponit locum qui ab igni ardente illustratur: vt Od. ζ, — ἡ δ' ἥστο ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν πυρὸς αὐγῇ, id est πάντῃ φωτιζομένη ὑπὸ τοῦ πυρός. Et Odyss. ψ, Ἕζετ' ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐναντίον ἐν πυρὸς αὐγῇ. i. ἔνθα φλὸξ ἀφίει τὸ πῦρ. ¶ Αὐγὴ ἠλίου (vt apud Lat. Lux) accipitur etiam pro die. vt apud Nicãdr. Ther. — ἀνίη

ἡ' αὐγαὶ Ηελίῳ μειζόων ὀπιπεύοιτο οἷαι κεφάλης Οὐλύμποιο κατ- A κοιφηρὸν ὑπερχεύσῃ κυπάσσοντα. ‖ Αὐγαι plur.numero(vt apud Lat.Lumina)ōculos quoque ſignificat.Nic.Alex. Η' ὅθ' ὑπὸ ζοφίης νυκτὸς κικαλομμένος αὐγὰς, id eſt ὀφθαλμοὺς, vt ſchol.explicat. ‖ Αὔγη verò cum accentu in penult.nomen proprium Haleæ filiæ apud ſchol.Soph.

C. Αὐγοειδὴς, ές, ὁ καὶ ἡ(q.d.Splendoris formā habēs)Splendidus.vt apud Suid.ὡς ἔχει ζωὴ ἡ ψυχὴ αὐγοειδὲς ὄχημα λεγόμενον, αἰγοειδές τι ἢ αἰδῖον.PhiloDe mundo,φῶς αὐγοειδέστερον τοῦ πυρός.

C. Αὐγαυγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Lucis ſeu ſplendoris reflexionē habens. VNDE verbū Αὐγαυγέω, ῶ, Lucē reflecto, vel ſplēdorē.à quo nomen Αὐγαύγεια, apud Plut. Lucis ſeu ſplēdoris reflexio, Lux reflexa.q.d.Oblucentia, vel Offulgentia. Bud. B

C. Αὐγαυγὴς, ῆος, ἡ, Splendor lucis.Effulgentia,Fulgetra,inquit Bud. HINC Αὐγαυγίζω, Splendorem relido,vt corpus ſplendidum,vel Lucem edo.Et paſſ.Αὐγαυγίζομαι. vnde Συναυγαυγίζομαι.Baſil.ἀλλ' ὁμοῦ τι φλοὶ αὐγλαμψι, καὶ συναυγάζεται τὸ φῶς. Ab hoc verbo fit verbale Αὐγαύγασμα, ατος, τὸ, Effulgentia,Relucentia. Gregorius,μεγάλου φωτὸς μικρὸν αὐγαύγασμα.vbi quidam exponunt,Ingentis luminis exiguus radius. Videtur autem Gregorius ex cap.1 Epiſt.ad Hebræos hoc verbum ſumpſiſſe, vbi legitur de Chriſto,ὃς ὢν αὐγαύγασμα τῆς δόξης, καὶ χαρακτὴρ τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ, φέρων τε τὰ πάντα &c. C

Αὐγαυγὴς, ές, ὁ ἡ ἡ, Fulgidus, Lucidus, apud Heſych. Eſt autē ex αὐγαυγὴ factum.

C. Διαυγὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, Pellucidus, Trāſlucidus, Quintil.Limpidus, λαμπρὸς, φωτινὸς, Heſ.διαφανὴς. vt διαυγὴς ὕδωρ, in Epigr.Philo De mundo,μυδρίαις ὑπορωπίσι διαυγεῖς λιθάδος.Et διαυγὴς τάμα, διαυγὴς πηγή. Itē ὄμματα διαυγίστερα τοῦ ὁπτικωτέρως διὰ αὐτοῦ ἢ ἡ ψυχὴ ἰδεῖν. HINC Διαύγεια, ας, ἡ, Perlucens ſplēdor. ET Διαυγία pro eodē vt Διαυγίαις λίθοις, quod Suidas ex Naz.citat,exponens ἐκλαμπρις.

C. Κυαναυγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Cæruloum ſplendens. κυαναυγέσιν ὀφρύσι, Eurip.Nigris ſupercilīs,vt quidam exponunt.

C. Αὐταυγὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, Splēdore ſeu lumine defectus, Obſcurus. Orph.hymnoin Plutonem,Ταφπόεσσαν λειμῶνα ἀβρύσιον ἠδὲ λιταυγῆ.

C. Μελαναυγὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, Atrū ſplēdens, Ater.Eurip.Hec.φοίνιον ὄψιν Αἷμα πάρειναι ὀκ χρυσοφόρῳ Δειρῇς πασμῷ μέλαν αὐγεῖ.id eſt μέλαναν ὀψιν ἔχοντι.ſchol.

C. Παναυγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Omni ex parte ſplendidus.

C. Περιαυγὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Circūquaq; ſplendens, Perlucidus. Plut.ὑπὸ καπνῶδες ὀπτὸν δὲ τι καὶ κοῖλοις καὶ περιαυγὲς φασμένῳ ἢ εἰδώλων ἀφ' ἑτέρου εἴδους μορίας προσπιπτούσης. AT Περίαυγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vndiquaq; ſplendidus.Ariſt.De mūdo,ἡλίου δίδυμα ἴσως φαεσιν λαμπρότητος ἄστρα περιαυγῆ.i.(Bud. interpr.) Area eſt edita imago ſydereæ claritatis vndique illuſtrata.

C. Συναυγάω, ῶ, F. άσω, Corradiātia, Bud.interpr.apud Plut.De plac.phil.Πλάτων δὲ συναυγάζειν [τὸ δεκτικὸν συμβαίνειν αὐτῷ].

C. Τηλαυγὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, Lōgè ſplendorē ſuū ſpargēs, aut Eminus ſplēdēs.τηλοφανὴς. ‖ Eſt & nomē propriū apud Suid.

Τηλαυγῶς, Splendorē ſuum lōgè ſpargendo. λαμπρῶς.Heſ.

Τηλαυγέω. ῶ, F. ήσω. Longè ſplendorē ſpargo,Eminus ſplendeo. VNDE Τηλαύγημα, ατος, τὸ, & Τηλαύγησις, εως, ἡ, Splendor longè diſperſus aut eminus apparens.Τηλαύγημα verò Suidæ eſt etiā φῶς λάμπρας ὀπῆς τοῦ σώματος ὀπτασία: pro quo Heſych.habet φῶς λαμπρόν. C

C. Χρυσαυγὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, Auri in modū ſplendens.Citatur ex Naz. & Dion. De ſ.orbis.χρυσαυγεῖ πηδῷ, in Epigr. VNDE Χρυσαυγέω, ῶ, F. ήσω, Auri in modū ſplendeo.Χρυσαυγοῦντα verò Heſ.præter εἰλουμένα exponit etiam αἰγοπάλεντα.

C. Υπαυγὴς, ες, ὁ καὶ ἡ, Qui eſt ſub luce.Compoſitum ex Homerico ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο, Od.β, quod(vt Euſt.docet)idem eſt ac ὑφ' ἡλίῳ, aut ὑφ' ἥλιον.

C. Σκιαυγέω, ῶ, F. ήσω, Cæcutio more eorū qui ex vmbra aut tenebris prodeuntes,ad lucis aſpectū caligant.ἀμβλυώττω. Gal.ὁ ſλοκαῦν ὑπτ. ἐλαφρός. D

Αὐγήεις, εσσα, εν, Splēdidus. Accipitur etiā pro eo qui oculorum acie valet: vt apud Nicād. Ther.de ſerpente qui verno tēpore è latibulis prodiens cæcutit, μελαίνοο δὲ ῥ' ἀπὸ γήρυος ὄρτο ξέσασθαι βοσκηθεὶς οἰκόν τι καὶ αὐγήεντα πίηται.id eſt ὀξυδερκέσι παρέχει.ſchol.

Αὐγὴς, Dilucidus, Perſpicuus.vulg.lex.

Αὐγάζω, F. άσω, Illuſtro. Naz.in or.De paſcha, ὑραυὸς κόσμον ὅλον αὐγάζων.Et in paſſ.Illuſtror,apud eundē in Or. αὐγαζόμενος ὑπὸ λίθου σάρειρον. ‖ Αὐγάζω voce tā act.q paſſ. ſignificat etiam Video, Aſpicio,Intueor.Actiua,vt apud Soph.Phil. ναὸς ἄξιον αὐγάζειν ὄρμον.i.δύσεσθαι τὸ λιμένα ὁρῶν.ſchol.Philo De vita M.3,ἵνα καὶ αὐτὸς αὖ φῶς καθαρὸν αὐγάζῃ τὸ ἴδιον τῶν, Inſpiciat, Contēpletur. Paſſ. Il. ψ, v.458, Οἷος ἐγὼν ἵππους αὐγάζομαι.i.θεωρῶ, ſchol.Epigr.I. 2, Τρὶς γὰρ θαλίης χαρὶ κάσπετον, οὗ δέ τε πυκνῶν Σχαίων ἠελίους πλείονας ἠγάσατο, Plures ſoles vidit.Heſiod.Erg.-νῦ δὲ σὲ δηρὸν Αὐγάσεται. Apoll.Arg.2,-νύξ τις ἔταλ' Αἴσονα αὐγάσασα ἐς ὄμματα καλὰ θοῖα. ‖ Αὐγάζω, Neutraliter etiā reperitur pro Splendeo, Illuceſco, vt apud Paul.2 Cor.4,εἰς τὸ μὴ αὐγάσαι αὐτοὺς τὸ φωτισμὸν τοῦ διαγγελίου τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ. ET Αὐγῶ, αὐγάζομαι. Heſych:

Αὔγασμα, ατος, τὸ, ET Αὐγασμὸς, οῦ, ὁ, Splendor.

Διαυγάζω, F. άσω, actiuè, Illuſtro, Illumino, φωτίζω exponit Heſ. ‖ Eſt etiā Diffulgeo, Tranſpareo. Plut.de fulg.τῷ ὑπωϊῷ καὶ τοῦ ἡλίου διαυγάζειν, Diffulget.Bud. Alex.Aphr. πλέον διαυγάζῃ, Magis reſplendet.ſic etiā διαυγάζεσθαι pro Splēdere Bud.ex Theodoro proferē. ‖ Διαυγάζω neutraliter quoque eſt Diluceo, Diluceſco.B. Polyb.3,ἅμα τῷ διαυγάζειν, Quū diluculaſſet, Bud.Sic 2 Petri 1, ἕως οὗ ἡμέρα διαυγάσῃ. AT Διαυγῆσαι, διορᾶσαι, Heſych.

Διαυγασμὸς, οῦ, ὁ, Tranſlucens ſplendor. Plut.De plac.phil. de fulgure,ἡ δὲ διαυγὴ καθαρὰ πολὺ μελαίνας τοῦ νέφους τὸν διαυγασμὸν ἀποπλύνει, Effulgentiam efficit, Bud.

D AΥ'ΤΟΣ αὐτὸ, αὐτὴ(pronomen)Ipſe, Ipſa, Ipſum.Refert interdum perſonam, interdum rem. Il.θ, Ἔνθ' ἵππους ἔστησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, Λύσας ἐκ ὀχέων, κὰδ δ' ἠέρα πυκνὸν ἔχευεν. Αὐτὸς δ' ὃ παρὰ φιν καθίζετο κύδεϊ γαίων, Εἰσορόων Τρώων τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν. Hic refert perſonam. eſt enim αὐτὸς ὁ videlicet ὁ πατήρ. At in iis quæ proximè ſequuntur eſt αὐτὸς referens rem.Subiungit enim,Οἱ δ' ἄρα δεῖπνον ἕλοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ Ἵππους τ' ἠδὲ καὶ ἄνδρας· ἔπειτα δ' ἔπειτα θαλάσσης. Sed hic magis neceſſarius fuit relatiui vſus quàm in illo priore loco, poterat enim copulatiua particula verbo καθίζειν iuncta,idē efficere. Sed obſeruaui,vt alicubi relatiuum duntaxat eſſe, ita etiam alicubi cum relatione emphaſin quoque aliquam inclusam habere. Sic eodem libro,& quidem paulo pòſt,v.69,Καὶ πάτερ ὀρθὰ κέλευθα πατὴρ ἐπέταινε θάλασσαν. at verſu 75, Αὐτὸς δ' ἐξ ἴδιης μεγάλ' ἔκτυπε. Sic Iliad.1, circa principiū,αὐτὸς ὃ μὴ προπάροιθε πυθέσθω.Fortaſſe autem de hoc etiam loco(plurimi autem alii quærentibus occurrent) dici idem poſſit, vbi fœmininum habetur αὐτὴ: Iliad.ζ, Ὣς ἔφαθ'. ἡ δ' ἄρα μάλλον ἐπὶ μάχαρ' ἀμφιπόλοισιν Κίνυτο· τὴ δ' ἄρ' ἀόλλισσεν κῆρ ἄσχετα γεραιά. Αὐτὰρ ὅτ' ἐς θάλαμον καταβήσετο κηώεντα: At ſimplicē relationem rei indicat in illo loco quem modò protuli,— ἀπὸ δ' αὐτὴ θωρήσσετο. Itidem verò in iſto, Iliad.κ, -μὴ θεμοίατο θυμῷ Νικρεῖς ἀμβαίητον· ἀκήδεστον γὰρ ἔτ' αὐτῇ. De αὐτὸς autem quod in principio Il.habetur lege Euſt. Cæterùm in proſa multo frequentior eſt huius pronominis vſus quàm in carmine, poetæ enim aliis particulis ſæpe loco eius vtuntur.Xen.Præd.1,pag.11,συμαθόντων δὲ τῶν Ἀσσυρίων πολέμιοι εἶναι οἱ τῇ χώρᾳ, ἐβοήθει καὶ αὐτὸς μετὰ τῶν ἵππων τοῖς αἰεὶ αὐτῶν, & ὁ ἐκ αὐτοῦ ὠφέλιμος. Thuc. lib.4,καὶ ἀπ' αὐτοῦ δύνασθαι, pro Ex ea re, vel Ex illa re. Alia exempla paſſim occurrent. In vulg.lex.annot.hoc pronomen αὐτὸς in ſacris libris nonnunquam abundare,figura Hebraïca,vt quum dicitur ὃν ἔχουσιν αὐτόν, quod quidem hic ἀπροσδιόνυσον eſt: quum in huiuſmodi opere in quo de lingua Græca agitur, Hebraiſmi tractandi non ſint. At ego exemplum αὐτὸς abundantis (niſi ego valde fallor) ex ipſo Thucydide proferam. Is libro 4, p. 151 ita ſcribit,πρὸς ὃ Γυλιππίδας ὀργὴ τοῦδε τὸ Δήλιον, ὡς αὐτοῦ ἡσυχάζῃ ὂν Βοιωτοὶ ἐπῆρχον, πέμπει τὸ στράτευμα, &c.

Αὐτὸς non ſemper relatiuum eſt, ſed & quandam demōſtrationis ſignificationem habet. Luc.in Hermot. αὐτὸ ἰφικτὸν ἐς Αυπάτε τὸ μεγέθους. Tale ferè eſt, τὸ αὐτὸς ὕδωρ πρὸς πλυτῶν ἡδύτερον. Interdum verò pronomini demon-

ſtratiuo additur. vt Ἀθηναῖοι αὐτοὶ ἔτι, Thuc. lib. 6. Idem libro 1, καὶ λεγόντων ἀμφὶ μὲ ἰδίων οὐ πρέπειν αὐτοῖσιν, αὐτὰ δὲ ταῦτα, ὅτι &c. Sed & αὐτὸ τοῦτο peculiari quodam loquendi genere dicitur. Luc. De ſalt. εἰ μὲ συρφετὸς ἄνθρωπος, καὶ αὐτὸ τοῦτο ἰδιώτης. Syn. epiſt. 4, ἐγὼ μὲ γὰρ ἔγνων ἀπολαύσας παρ' ὑμῶν ἐπὶ ᾧ μὲ ἀπολωλέναι, αὐτὸ δὲ τοῦτο καὶ ἀφεῖσθαι. Alio autem modo dicitur αὐτὸ τοῦτο διαῤῥαίνομαι, ſub. præpoſ. pro Hoc ipſo nomine lætor. ‖ Iungitur αὐτὸς & cum ἐκεῖνος, & dicitur αὐτὸς ἐκεῖνος, vel ἐκεῖνος αὐτὸς. vt apud Plut. De Socr. dæm. ἐκεῖνον μὲ σωῖ αὐτὸν ἔφασαν. Sed & cum ἐγὼ iungitur ab Homero, & cum σύ. (nam αὐτὸς per ſe etiam verbis primæ quoq;, & ſecũdæ perſonæ iungitur) vt Odyſſ. ζ, — ὄφρ' ἐγὼ αὐτὸς Ἄλκμηνι ὁμοίιον ἀπολέσσωμαι. Idem Odyſſ. φ, Ἐνθάδ' μὲ δὴ ὅπῃ αὐτὸς ἐγὼ κακὰ πολλὰ μογήσας Ἦλυθον εἰκοστῷ ἔτει ἐς πατρίδα γαῖαν. Vbi tamen maiorem quandã emphaſin habere videtur quàm in præcedente loco, præſertim quum addatur ὅδε. Et cum pronomine ſecundæ perſonæ σύ (id eſt Tu) vt Od. ρ, Αὐτὸς ἐγχρίμπτω σε βουλομ' ἐπαυρέμεν, ἤ τινα τῶνδε. Interdum verò σε, ſicut & μὲ, longiore interuallo ab αὐτὸν ſeparat. Xen. verò Pæd. 3, αὐτοὺς ἡμᾶς dixiſſe videtur pro Noſmetipſos. Cæterùm vt iungitur αὐτὸς cum ἐγὼ, ſic & ἐμὸν αὐτοῦ σῶμα apud Eurip. Quod Latini imitantur, quum dicunt, Meum ipſius negotium.

Αὐτόπατος Ariſtoph. vt apud Plautum Ipſiſſimus.

Αὐτῷ pro ἑαυτῷ, vel σαυτῷ, vel ἑαυτῇ: itidémque in cæter. caſibus: & αὐτῷ pro ἑαυτῷ &c. Vide in Ἐμαυτοῦ, in Σεαυτοῦ, in Ἑαυτοῦ, poſt Ἐγὼ, poſt Σὺ, poſt Ἑ. Sed ſciendũ eſt αὐτῷ potius ſcribi quum pro ἑαυτῷ vel σαυτῷ ponitur. Sic & apud Soph. Aiace, πῶς γ' αὐτὸς αὐτοῦ πολεμίους ἂν ἐῶ θάπτειν. (vbi ponitur pro πῶς ἐμαυτοῦ πολεμίους) ſunt qui αὐτοῦ ſcribere malint cum ſpiritu aſpero.

Αὐτὸς cũ numeralibus nominibus, eo ſenſu quo Gallicè dicitur *Luy troiſieme, Luy quatrieme*. Thucyd. lib. 8, ὧν ἦρχε Δωριεὺς ὁ Διαγόρου, πέμπτος αὐτός. Sic lib. 1, πέμπτος αὐτὸς, & alibi ſæpe. Sic autem & Homerus vſus eſt, ſi bene memini.

Αὐτὸς ἕκαστος, vide in Ἕκαστος. Αὐτός τις, vide in Τίς.

Αὐτὸς, Ipſemet. Il. γ, Ἄξιτε δὴ Τρῶες μεγάθυμοι βίλιον ἄστυ ἅμμιν Αὐτός. Ita enim puto hic accipi αὐτὸς, quum ſequatur, ἐπεί οἱ παῖδες ἀφραίνουσι καὶ ἄτιτοι. Sic autẽ exponẽdum puto & Euang. Iohãnis cap. 4, in principio, καίτοι γε Ἰησοῦς αὐτὸς οὐκ ἐβάπτιζεν, non baptizabat ipſemet. Sic autem poſitum in aliis etiam noui Teſtamenti locis obſeruaſſe mihi videor.

Αὐτὸς de aliquo κατ' ἐξοχὴν, vt quum de Pythagora dicebatur αὐτὸς ἔφα. Sic & apud Homerum. Vide Euſt.

Αὐτὸς ποιῶ τοῦτο, pro Sponte mea hoc facio, Vltrò, vt Hom. τί μὰ κατύδοντα καὶ αὐτὸν Ὀτρυνέεις.

Αὐτὸς pro μόνος, olus, Aliorum ope non adiutus. vt apud Hom. — αὐτὸς γὰρ ἰὼν πεφυλάξεται ἠμὲν ἔπειτα.

Αὐτοῖς pro σωῖ αὐτοῖς, vt αὐτοῖς ὅπλοις, & αὐτοῖς αὐδρράσι. vide Bud. p. 989. ‖ At quum dicitur αὐτοῖς ῥήμασι, vel αὐτοῖς λέξεσι. (quod & per aduerb. αὐτολεξεὶ) ſignificat His ipſis verbis, vel Illis ipſis verbis, Ad verbum. Liban. in vita Dem. ἔφηται γοῦν ὅτας αὐτοῖς ῥήμασι. Plut. ad Col. τοῦτο γὰρ ὁ Κολώτης αὐτοῖς λέξεσιν οὐκ ἐφθέγξατο.

¶ Ὁ αὐτὸς, Idẽ. qua in ſignif. (& αὐτὸς ſine ὁ apud Eurip. & Soph.) Athen. lib. 12, τῷ αὐτῷ ἰδεῖν ὄψιν ὁ τὴ αὐτὴ τυχεῖν. Cum dat. vt ποιῶ σοὶ αὐτὰ σοί, Eadem tecum facio, Eadem quæ & tu facio. vt & Horatius datiuo iunxit Idem in hoc verſu. Inuitum qui ſeruat, idem facit occidenti. Sed & Lucretius ante illum ita loquutus fuerat, ſcribẽs, -eadem aliis ſopitus quiete eſt. Thuc. τοῖς αὐτοῖς Ἀθηναίοις φίλους καὶ ἐχθροὺς νομίζειν, pro Eoſdem quos & Athenienſes. Sic Xenoph. Hell. 5, τὸ αὐτὸν ἔχθρον καὶ φίλον Ἀθηναίοις καὶ Λακεδαιμονίοις νομίζειν. Sic & alibi paſſim apud hoſce hiſtoricos in deſcribenda fœderum formula. vt Gall. dicitur *Amis des amis, ennemis des ennemis*. Iſocr. Ad Philipp. cum ὁ iunxit, hoc modo, τῷ αὐτῷ τρόπῳ ἔχων διάνοιαν περὶ ἡμῶν καὶ κατὰ τοὺς πατέρας. Idem verò cum τῷ αὐτῷ addidit & τοιούτῳ ibidem, ὅτι ἔχαφον τῷ αὐτῷ τρόπῳ τοιοῦτον ὑμῖν. Thucyd. ὁ αὐτὸς εἰμὶ τῇ γνώμῃ dixit, Idem ſum ſententia, pro Eiuſdem ſum ſententiæ cuius & antea fui. Vel, In eadẽ permaneo ſententia. Et εἰς τὸ αὐτὸ, vel ὀπίσω αὐτὸ, pro in vnum & eundem locum. Et apud Thucyd. ὅτι τὸ αὐτὸ εἰ γε δύναμαι ἔφερον, exponitur, Sententiæ in idem conuenire. Scribitur autem & ὁμοῦ αὐτοῦ, vna voce. At κατὰ τὸ αὐτὸ, Vno & eodem tempore. Interdum tamen κατὰ τὸ αὐτὸ de loco etiam dicitur: vt κατὰ τὸ αὐτὸ ἐγένοντο.

ITEM ταὐτὸ vel ταὐτὸν (ſicut & ταὐτὸ neutro genere) pro τὸ αὐτὸ, Idem. Ariſtoph. κατὰ ταὐτὸ. Plato epiſt. 7, ταὐτὸν δὴ ἐν Δίωνα ἔσχηλε. Idem De leg. ταὐτὸν δικαιότερον. Ibidem εἰς ταὐτὸν συμβαίνειν. Et Iſocr. in Helene, εἰς ταὐτὸν συμπίπτειν. Philo De mũdo ἓν καὶ ταὐτὸν ὑποκείμενον. Chryſoſt. ταὐτὸν cum aduerb. ὥςπερ junxit, ſequente εἰ, ſcribens ταὐτὸν ποιήσεις, ὥςπερ εἴ τις τὸν ἰχθὺν ὀπτᾷ τῷ ὕδατος ἐξάγαγε. Cum datiuo (de qua conſtructione modò dictum fuit) vt ἐν κατὰ ταὐτὰ τοῖς πολλοῖς, Non eodem modo quo vulgus. Dicitur autem & ταὐτὰ ταῦτα. Demoſth. ταὐτὰ δὲ ταῦτα Ἀργεῖοι ἐψηφισμένοι εἰσί. Plato ταὐτὰ οὐ ταῦτα, Eadem hæc. Sciẽdum eſt autem ταὐτὰ etiam ſcriptum inueniri (ſed rarius) ſicut & ταὐτὸ ſeu ταὐτόν. HINC Ταυτότης, q. d. Idẽtitas. Ariſtot. Ethic. 8. Et pro ταυτολογία, vt in vulg. lex. annot. ET Ταυτίζω pro εἰς ἓν τίθημι, apud Philoponũ. id eſt, Tanquam vnum & idem cẽſeo & pono. Ita Bud. qui & Ταυτίζεσθαι ex eodem affert, μετάλλαξε δὲ τοῖς ὅροις, ὅταν τι ταυτίζεσθαι. Ταυτὸν γάρ ἐστι τὸ ἀπὸ δείπνου περιπατῆσαι τῷ ὑγιαίνειν. Euſtath. pag. 1512, ὅτι δέ ποτε καὶ ταυτίζονται τὸ φέρειν καὶ τὸ ἄγειν, pro Ponuntur in eadẽ ſignificatione. Suidas autem ταυτίζομαι exponit ἰδιοποιοῦμαι. AT compoſ. à ταυτὸ, vt Ταυτοδυναμεῖν, Ταυτοπαθεῖν, Ταυτολογεῖν, vide in iis vocabulis cum quibus ταυτὸ compoſitum eſt.

C. Ἑξαυτῆς, vel Diſiunctim Ἐξ αὐτῆς, Continuò, Statim, q. d. Ex hac ipſa hora (vt Gall. *ſur l'heure*) Omnino enim puto ſubaudiri ὥρας. atque adeo huius vocis ſignificationẽ illis etiam aduerbiis includi, Αὐτίκα, Παραυτίκα & Αὐτόθεν, Παραυτόθεν. Rarus tamen eſt huius aduerbii ἑξαυτῆς vſus, cuius exẽpla duo affert Suid. Habetur etiã Marci cap. 6, & apud Paulũ in epiſt. ad Philem. cap. 2.

C. Αὐτάγγελος, Αὐταλήθεια, Αὐτανθρωπος, &c. item Αὐτογώμων, Αὐτοδίδακτος, &c. (αὐτὸς in his aliud ſignificante quàm in illis) vide in vocabulis ipſi pronomini adiunctis. Quod & de altero cõpoſitorum genere dictum puta, vt Φίλαυτος, Περιαυτολογῶ, &c.

Ε C. Παραυτὰ (quod & παρ' αὐτὰ) vide in Αὐτίκα, & Παραυτόθεν poſt Αὐτόθεν.

Αὐτοῦ (aduerb. in loco) Ibi, Illic. Interdum etiam pro Hic. Odyſſ. ο, Μή μα πάρεξ ἄγε πῆα διοτρεφὲς, ἀλλὰ λίπ' αὐτοῦ. Apud Thucyd. & Xenoph. αὐτοῦ pro Illic, & pro Ibidem, teſte Budæo. Ex Plat. affertur τῇδε αὐτοῦ poſitum ὅτι τῷ παρ' ἀμήλου, ſicut ex Ariſtoph. ὀπτᾷ αὐτοῦ, in Pluto, κἀὐτὸς μοι δοκῶ ὀπτᾷ αὐτοῦ κατακρύπτειν.

Αὐτόσε, (aduerb. ad locum) Illuc, Huc. Item Eodem, vt exponitur in hoc Plat. loco, De rep. lib. 2, σκοπῶμεν αὐτὸ εἰ οὕτως ἔχει ἢ μὴ, ἐπειδὰν αὐτόσε ἔλθωμεν.

Αὐτόθι (itidem aduerb. in loco) Ibi, Illic, Vel Iſtic. Odyſſ. ξ, Τῷ κέ μιν πολλὰ ὄπισσιν ἀνὴρ εἰ αὐτόθι ἐλθὼν ἐνίκα. Et ο, — λιλαίεται αὐτόθι ἐλθεῖν. Syneſ. epiſt. 10, τὸ δὲ μὴ βαρῆσαι αὐτοῦ τῷ αὐτόθι γενέσθαι διατείνω, ὑμέτερον ἔργον, pro Iſtic, Apud vos. ET Αὐτόθεν (aduerb. è loco) Illinc, Inde, Vel Iſtinc. Thuc. lib. 2, αὐτόθεν ὁρμώμενον. Idem in 7, ἀπὸ τοῦ αὐτόθεν ξυμβεβηκότων. Apud Baſil. pro Iſtinc, in epiſt. ad Leontium, χρόνια μὲν σοι τὰ παρ' ἡμῶν γράμματα, ἃ μὲν χρονιώτερα τοῦ αὐτόθεν. Xenoph. Ναῦς μὲν τις αὐτόθεν φάναι. Vbi redditur, Ex hoc ipſo loco. ‖ Αὐτόθεν Apud eundem exponitur Ab hoc tempore: vbi ſcribit, κρεῖττόν ἐστιν αὐτόθεν τοῖς τοιούτοις τοῦ ἔργου ὀπίσω εἶναι. Sic & Latinis Dehinc & Abhinc ſunt temporis aduerbia. ‖ Αὐτόθεν autem, teſte Budæo, eſt etiam Ex tempore, apud Hermogenem. Vide Comm. pag. 886. ‖ Αὐτόθεν pro Confeſtim, Protinus (vt idem Bud. ſcribit) vel Iam inde, apud Polybium 90, in fine. In vulg. etiam lex. Plato De leg. 11, αὐτόθεν τὸ ἀργύριον καταβάλλω, pro E veſtigio pecuniam numero. Donatus certè in illa Terentii verba in Andria Actus 3 ſcena 2, Miſſa eſt ancilla illico, Quod (inquit) Græci dicunt αὐτόθεν ἐπέμφθη. Nam loci ſignificatio eſt, etiam breuitatem temporis notans. ‖ Αὐτόθεν, Primore ſpecie, Bud. ex Baſilio, 231. ET C. Παραυτόθεν itidem pro Confeſtim, & quaſi Iam hinc

ex hac ipſa hora. Arrianus, παραυτίκα ὡς ἔχομεν ἐπιχείρησις. A
Αὖθι, idem quod αὐτόθι, & ex eo per ſyncopen factum. Od. ο, — παρ' ἡμῖν αὖθι μένοντες. Apud Apoll. eſt etiam aduerb. ad locum, pro Huc, lib. 2, ἡμέας αὖθι πέλασσε.

¶ Αὐτίκα, Statim, Quamprimùm, Extemplo, Illico. vt αὐτόθι quoque Donato eſſe Illico, modò dictum fuit. Item. Primo quoque tempore. Il. ε, Ταῦτα μὲ αὐτίκα πάντα παρίστατο. Odyſſ. ο, — αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἦλυθεν ἠώς. Et Il. β, Αὐτίκα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευε. Alicubi autē iungit cum ἔπειτα: vt Il. β, Κάλχας δ' αὐτὲ ἔπειτα θεοπροπίων B ἀγόρευε. Alibi autem iungit cum νῦν, vt Od. ι, ἐμοὶ μοι πὸν ἑταῖρον εἶπε Αὐτίκα νῦν. Sic & Od. υ vſus eſt. Apud Herodotum, αὐτίκα τε εἶδον καὶ πλῆθος δακρύων αὐέδυσα, pro Quumprimum vidi, magnam lacrymarum vim effudi. Sed alii pro Quamprimum vtuntur (vti dixi) ſeu Statim. Iungitur autem in proſa quoque cum illis omnibus temporibus. Quum autem futurum habet, redditur etiam Mox. Cum quo futuro ſæpe adiunctum habet μάλα, vel δὴ μάλα. vt apud Ariſtoph. ἔσομαι μὲν αὐτίκα μάλα. Demoſth. ἀγανακτήσω δ' ἂν αὐτίκα δὴ μάλα. Idem, ὅσας ἀκούσεσθε αὐτίκα δὴ μάλα. Plato De rep. 1, ἐὰν αὐτίκα δὴ μάλα. Et ὡς αὐτίκα in vulg. lex. Quācelerrimè, Quamprimum. C Item Αὐτίκα cum genitiuo, vt αὐτίκα νυκτός, Statim nocte, Simulatque nox aduenit.

¶ Αὐτίκα, In præſens, In præſentia. Hom. Odyſſ. ξ, — ἅμα τ' αὐτίκα καὶ μετόπισθε. Sic autem eſt vſus Thuc. præfixo articulo τὸ (vt ſolet præfigi aduerbio πρόσθεν, & aliis) libro 2, οὔτε ὅσης ἔπειτα μὴ τὸ αὐτίκα πίπτῃ. Hanc autem ſignificationem frequentius habet in proſa, quum αὐτίκα interficitur inter articulum & nomen ad quod ille pertinet. vt apud eundem Thucyd. lib. 3, ἐν τῷ αὐτίκα φόβῳ, in præſenti metu. Idem lib. 1, ἐπὶ καὶ τὸ δίκαια μεῖζον ᾤοντο D βουλεύεσθαι ἕνεκα τοῦ αὐτίκα. Idem lib. 3, ἔπεισαν ὅσαι πρὸ αὐτοῦ αὐτίκα βουλεύσειαν ἑκατὸν πλέας. Sed alicubi τὸν αὐτίκα non ſolum Præſentem ſed ſimul etiam Breue vel Momentaneum interpretatos eſſe quoſdam videmus. Idē Thucyd. lib. 4, μὴ ἐνδιδόντες τὸ αὐτίκα δηοῦν, τῆς δὲ αἰεὶ αὐτοῖς ὀλίγῳ πλείονος εἰρήνης ὀπτῶντας, Præſentem belli aſperitatem eamque breuem. Idem lib. 6. pag. 220, τὸ μὲ αὐτίκα & τὸ δὲ μέλλον inter ſe opponit. Apud eundem lib. 4, p. 156. legimus ἐν τῷ αὐτίκα. ¶ Αὐτίκα, aut Αὐτίκα δὴ vel δή, aut Αὐτίκα μάλα ſeu δή που, alium etiam habet vſum E quem à nemine annotatum reperio. Is autem eſt, quū nobis ad eius quod diximus confirmationem, in promptu eſſe exemplum docere volumus, atque adeo id proferimus. q.d. Ne longè abeam, Ne longè exempla petam. At ſic vtuntur non Xenophon duntaxat & Plato, ſed & reliqui omnes (vt opinor) Græci ſcriptores. Vſus autem eſt & Callimachus in hymno Apollinis, Αὐτίκα χαλκῆας μὲ ὑδρίομεν Ἡφαίστου. Apud Ariſtoph. in Pluto, Αὐτίκα ita poſitum, ſequente χὠ (αὐτίκα χὠ δρχὶ δέξειν' ὁ Ζεὺς τῶν θεῶν; redditum fuit à nonnullis Principio, ab aliis Iamprimum, de quibus interpretationib⁹ alibi dicam. ET Παραυτίκα compoſitū, pro eodem, niſi quòd augere videtur ſimplicis αὐτίκα ſignificationem: vt ſit non ſolùm In præſens tempus, ſed quaſi In præſens momentum. Sæpe tamen ſimpliciter pro αὐτίκα ponitur. Sic Xen. Pæd. 2 & 8, αἱ παραυτίκα ἡδοναί, & Demoſth. Philipp. 2, ἡ παραυτίκα ἡδονὴ καὶ μανία, cui opponitur τὸ τὴν ὕστερον σωφροσύνην μέλλον. Et εἰς τὸ παραυτίκα, & ἐν τῷ παραυτίκα pro εἰς τὸ αὐτίκα & ἐν τῷ αὐτίκα. Apud Paulum autem 2. ad Cor. cap. 4, v. 17, τὸ γὰρ παραυτίκα ἐλαφρὸν τῆς θλίψεως ἡμῶν, exponitur, Momentanea leuitas oppreſſionis noſtræ. ET Παραυτὰ pro eodem apud Polybium, vt ſcribit Bud. Interdum autem genitiuo iungitur παραυτὰ pro Simulatque: vt apud Gregorium παραυτὰ τῷ σιμβαίνοντι, Simulatque miraculum factum fuit. Vide Bud. pag. 241. Dubium eſt autem ſitne παραυτὰ ex παραυτίκα per ſyncopen factum, an eodē modo dicatur quo ἐξ αὐτῆς & αὐτῆν ac παραυτῆν.

C. ΑΥΤΟΜΑΤΟΣ, ου, ὁ & ἡ, & interdum Αὐτόματη in fœm. Ex ſeipſo aliquid faciens, non alieno impulſu, Spontaneus, Vltroneus. Hom. Il. β, Αὐτόματος δὴ οἱ ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος, Spontaneus venit, vel Sponte ſua venit, aut Vltrò venit. Id eſt, Non inuitatus. Sic & apud

Ariſtoph. αὐτόματος ἥκω. Et apud Thucyd. lib. 6, τὰ δ' αὐτόματα ἔξει. Et morbi apud Heſiodum in Erg. αὐτόματοι φοιτῶσι, Non accerſiti. Rurſum Hom. Il. 1, Αὐτόματοι δὲ πύλαι μύκον εὐρυωποί, pro quo Latinus quidam poeta dixit, Sponte ſua patuere fores. Ita & Xen. Hellen. 6, ὡς οἵτε νεὼ πάντες αὐτόματοι αὐτώσοντο. Athen. 11, ἐλαίαν ἱερὰν αὐτομάτην ἀναφυῆναι. Quinetiam terra quæ ſponte ſua & inarata, cū Horatio, vel (vt Virg. loquitur) nullo cogēte, fert fructū, dicitur ab Heſiodo φέρειν αὐτοματίην: in Erg. — καρπὸν δ' ἔτος ζείδωρος ἀρούρα Αὐτοματίην πολλὸν πεδίου ἄφθονον. Sic αὐτόματος πόνος in Epigr. Labor non coactus, ſed vltro ſuſceptus. At vero αὐτοματοβόλος apud Apoll. exponitur, Iniuſſi, Qui à nemine reguntur, Rectore carentes. Αὐτόματοι autē μηχαναὶ dicūtur αἱ καθ' αὑτὰς ἐνεργοῦσαι, Opera mechanicorum quæ per ſe mouen & aliquid efficere videtur: qualia ſunt horologia. Vide Euſt.

Αὐτόματος γίνεται exponitur etiam interdum Sponte naturæ oritur, vel Fortuitò oritur. Et (vt inquit Gell. in fine capitis libri 13) quod Cicero fatum atque naturam videtur dixiſſe, id multo antè Demoſthenes τὸν πρόσφορον καὶ τὸν αὐτόματον θάνατον appellauit. αὐτόματος enim θάνατος quaſi naturalis & fatalis, nulla extrinſecus vi coactus venit. At quod Demoſthenes dixit Olynth. 1, τινὶ γὰρ ὁ παὶς ὠφελεῖται μᾶλλον, αὐτόματον, redditur potius Fortuitò euenit. Sic & Æſchines in Cteſiphontē, ἐὰν δ' αὐτόματόν τι συμβῇ. Quibus locis addi hic poſſit, qui rurſus eſt Demoſthenis Olynth. 1, τὸ μὲν παρὸν αἰεὶ πρόσιμεν, τὰ δὲ μέλλοντα αὐτόματα οἱ θεοὶ ἀφήσειν καλῶς. Sed & ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου pro αὐτομάτως γίνεται, dicitur: item, ἀπ' αὐτομάτου, & ἐκ τοῦ αὐτομάτου: quæ exponuntur, Sponte naturæ, Fortuitò, Caſu quodam, Temerè. (Cicero quoque ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου Fortuitò interpretatur) Plato in Apologia, ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου αὐτὸν τοῦτο ἐμοὶ πεπρᾶχθαι δή. Xenoph. ἀπ' αὐτομάτου προσγίνεται. Et ὁπὸ τοῦ αὐτομάτου apud Plutarchum De orac. μηδεμίᾳ λογῳ θείᾳ κεχρῆσθαι τὸν θεὸν ἀλλ' ἐκ τοῦ αὐτομάτου καὶ χειμῶνας καὶ σεισμοὺς εἶναι, ἀλλὰ πάντας ἐκ τοῦ αὐτομάτου καὶ χειμῶνας καὶ σεισμοὺς εἶναι. vbi exponitur Fortuitò & temerè. Interdum verò αὐτόματον (ſiue τοῦ αὐτόματον) & τύχη copulantur. vt in eodem libro, ἀλλὰ χωρὶς πάσης τῆς κατὰ τύχην καὶ αὐτόματον. vbi exponitur Fortuna & temeritate. Alicubi autem αὐτόματον redditur etiam Caſus temerarius. Quomodo autem αὐτόματον differat ab eo quod τύχη appellatur, docet Ariſtot. Phyſic. 2, & Plutarchus in lib. De fato, pag. 649. Vide & Themiſtium. Item Alex. περὶ ψυχῆς, 159. 160. ¶ Dicitur autem & Ταυτόματον pro eodem, (quod etiam ταὐτόματον inuenitur ſcriptum, cum apoſtropho in prima ſyllaba, ſed rarius) pro τὸ αὐτόματον. Sic ὁπὸ τοῦ ταυτομάτου in loco Plutarchi paulo antè citato. In vulg. tamen lexicis affertur τοῦ ταυτομάτου præcedente etiam τῷ, in hoc loco, ἀπὸ τῷ τοῦ ταυτομάτου παραγενόμενος μάρτυς, Teſtis fortuitò interueniens. Budæo τοῦ ταυτόματον (ita enim ſcribit) eſt Caſus temerarius, in hoc Polybii loco, ἔστι γὰρ ὅτε καὶ τοῦ ταυτόματον αὐτοφυᾶ τοῖς ὀπτωλαῖς τῶν ἀγαθῶν αἴρεσιν. Cæterùm quod ad etymum huius vocis attinet, ex autoribus ad quos modò te remiſi, eam petere poteris. item ex Euſtathio: cui tamen in eo aſſentiri nequeo quòd huic voci αὐτόματος pro vna ſignificatione nūm dat etymum, pro altera autem alterum. Quod autem in vna earum, αὐτόματος ex αὐτὸς & μάτην componit, in hoc certè autorem habet ipſum etiam Ariſtotelem in illo quem modò citaui loco. ET Αὐτοματος, aduerb. Sponte, Vltrò. Sine alieno impulſu. Item, Fortuitò, Temerè. Plut. De Pyth. orac. ἔτυχον αὐτοματος τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐγώ, &c. Et αὐτοματος ὁ θεὸς αἴτιος τοῖς ἀγαθοῖς, Vltrò, Spōte ſua, non autem Temerè vel Fortuitò, vt in vulg. lex. redditur. Sæpe autem αὐτοματος & ἀπὸ τύχης ſeu κατὰ τύχην copulantur (q.d. Temerè & fortuitò) vt à Plut. De Pyth. orac. & in Fabio. ET Αὐτοματία, (q.d. Spontaneitas) Fortunæ temeritas, Euentus rerum fortuitus. Plut. in Polit. præc. Timoleontem αὐτοματίας templum ſtruxiſſe tradit.

R c. 2. Αὐτοματοποιοί, Artifices operum quæ αὐτόματα vocari, paulo antè dictum eſt.

Αὐτοματίζω, Sponte facio. Xenoph. Pæd. 4, ἀλλὰ μέλῳ μέμψεως γε πρὸς ἐμοῦ ἄξιοι ὦσι, τι ποιοῦντες ἐκόντες, γνώσεσθε ταῦτα αὐ-

ὁμαρτίτως: id est (inquit Bud.) Qui ne sponte quidem fecimus quod illi conducibile est, sed eo permittente. Aristot. De gen. anim. lib. 1, ἐπὶ μὲν γὰρ τῶν ἀπὸ τύχης γίνεται, τὸ δὲ ἐπὶ τῶν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ αὐτοματίζειν τὴν φύσιν. id est (inquit idem Bud.) Sponte naturæ. ET Αὐτοματισμός, Actio quæ sponte fit, aut Ille quasi habitus agendi sponte.

C. Αὐτοματίζω, Spōte subministro. Philo De vita M. lib. 2, βύθιον ὄντα καὶ βύχιον, καὶ ἀφθονώτατον αὐτοματίζοντα.

ΑΥΧΗΝ, ένος, ὁ, Cervix, τὸ μεταξὺ ῥαφαλῆς καὶ ὤμων, inquit Aristot. vel (vt idem alibi) τὸ μεταξὺ ἀρχῆς τοῦ τραχήλου. Hom. Il. φ, Αὐερύουσα παρ' ὤμον ἐϋξοάνις ἀκόντιον Αὐχένα τε κῆλος τε. Idem Il. π, — ὁ δ' ἐπ' εὐρέας αὐχένα ἦκεν. Aristoph. Nub. ὥστε φιμώσουσι βύσσῳ τὴν ξύλῳ τὸν αὐχένα. Dicitur autem & de brutis, vt apud Homerum de bobus & anseribus, apud Xenophontem de equis. ‖ Αὐχὴν metaph. Angustia loci, Angustus locus. vt Latinis metaph. Fauces. Atque adeo Cervix apud Melam, vt in vulg. lex. annot. Sic Herodotus τὸ ἀνώτατον τῶν αὐχένος dixit de faucibus Thermopylarum quà illæ maximè paterent. Sic apud eúdem αὐχένα Βοσπόρου, in Melpomene, & αὐχένα χερσονήσου in Erat. legimus. Aristot. De mundo, loquens de mari, καὶ γινόμενόν τι ἐν ὀλίγῳ κόλπον αὐχένα. Et Basil. ὄρους αὐχένα dixit. ‖ Αὐχὴν pars claui & gubernaculi in quam gubernator incumbit, vt ex Polluce annotatur. Quò pertinere hūc Chrysostomi locum existimo, in 2 ad Cor. 78, τῶν ναυτῶν ἀφειμένων, ὅτε πρὸς αὐχένα καθήμενος. At Eustathio Αὐχὴν & Αὐχένιον est ipsum πηδάλιον, pag. 1533. De etymo autem huius vocis dicam in verbo Αὐχῶ.

C. Ἀναύχην, Cervice carens. vt Empedocles κάρηνα ἀναύχενα vocat capita sine cervicibus, apud Aristot. de anima lib. 3.

C. Βυσαύχην, Qui humeros adducens, cervicem contrahit, quales in iudicio naturarum Aristot. insidiosos esse ait. Aristophani sunt vtres βυσαύχενες. Camer. ex Polluce.

C. Γυλιαύχην, Qui collo est gracili & prælongo. Vide & alias expositiones apud schol. Aristoph. in hunc eius locum in Pace, γυλιαύχενας ὀρχεσταὶ νεοτρυφεῖς.

C. Δολιχαύχην, Cervicem prælongam habens. De cygno dicitur ab Euripide, vt δολιχόδειρος ab Homero de eodem.

C. Ἐρεαύχην, Cervicem elatam & arduam seu proceram habens, vt ἐρεαύχενες equi apud Homerum, ὑψαύχενες ἡμίονοι. Vide Eustath.

C. Κυρταύχην, Cui incurua est cervix.

C. Μακραύχην, & Μακραύχενος (in vulg. lex.) Cui collum est prælongum. Eurip. Phœnissis μακραύχενα κλίμακα per catachresin appellauit altas scalas.

C. Μεσαύχην. In vulgatis lexicis μεσαύχενες, Media cervice hgati.

C. Σκληραύχην, Qui dura est cervice. Cui indomita est cervix, vt Horæ loquitur. Vel, Cui cervix est rebellis, cum Claudiano. σκληροτράχηλος, ἀκάμπης, Suid.

C. Στεναύχην pro στεναύχην, Arctæ cervicis seu angustæ. vt στεναύχην ἀὴμων in Epigr.

C. Ὑψαύχην, (q.d. Alticervix) Elatam cervicem habens. vt ὑψαύχην ἵππος καὶ ἀγέροχος apud Nazianz. Caput erectis cervicibus altum ferens. qui ab Homero ἐρεαύχην dicitur. Est etiam Apollinis epithetum in Epigr. ‖ Ὑψαύχην metaph. Superbus. quòd superbi elata cervice incedere soleant. Sed ὑψαύχην per catachresin aliter etiam vsurpatur: vt quum Nonnus φωνὴν ὑψαύχενα appellauit vocem altam. HINC Ὑψαυχενίω, νῶ, & Ὑψαυχενίζω, & Ὑψαυχέω, χῶ, Cervicem effero, Cervicè erecta incedo. de equo propriè: (vt ὑψαυχενίσας ἵππος apud Pollucem) metaphoricè autem & de superbis hominibus dicitur. Plutarchus autem in libro De propria laude non odiosa, αἰσθήσεις καὶ πόνους esse dicit τοῖς ὑψαυχενοῦσιν, scribens, ὥσπερ οὖν τοῖς ὑπὸ τῆς εὐπαθείας ὑπερφυῶς. τοὺς καὶ ὑψαυχενοῦντας, αἰσθήσεις ἡγούμεθα καὶ πόνους, id est (Camer. interprete) Quemadmodum eos qui inter deambulandum sese efferunt, & cervicem extendunt, sto lidos & leues esse dicimus. Ὑψαυχῶ autem dixit Pho

cylides, Ὑψαυχεῖ δ' ὁ πολὺς πλοῦτος. Ὑψαυχηλῶ pro eadem signif. ex Epigr. citatur. Superbit, Fastu turget. q.d. Cervicem attollit. Plut. σεμνύεσθαι, ὑψαυχεῖν, καὶ κομᾶν ἐν μεγαλοπρεπείᾳ.

C. Ὑψαύχην, Idem. VNDE Ὑψαυχηνία de equo, Bud. ex Polluce.

¶ Αὐχένιος, ου, ὁ ἡ ἡ, (q.d. Cervicalis) Ad cervicem pertinēs. vt αὐχένιοι τένοντες, apud Hom. Odyss. γ. Et αὐχένιος ζυγός, iugum quod cervici imponitur. ‖ In vulg. lex. αὐχένιον κάρηνα exponitur iugum. Αὐχένιον autem substantiuum vide in Αὐχέω. HINC C. Διαυχένιος, & Ἐπαυχένιος, item Παραυχένιος, necnō Περιαυχένιος, & Ὑπαυχένιος. Apud Platonem διαυχένιος μυελὸς exponitur Cervicis medulla. q.d. Cervicalis medulla. At ἐπαυχένιος ζυγός, iugum quod cervici imponitur. quod & αὐχένιος ζυγὸς dicitur. Παραυχένιος autem, Collo impositus & aptatus. vt παραυχενίη φαρέτρη, in Epigr. Et Περιαυχένιος: vt περιαυχένιος σειρὴ, torques quæ cervici circumponitur. Apud Nazianz. autem in orat. De Basil. περιαυχένιον ῥάκος σφενδονᾶται περὶ στέρνα ἱερέων. pro sacerdotali veste, vt Volaterranus interpr. At Budæus cucullum significari suspicatur. At Ὑπαυχένιος, Cervici subiectus, Qui est sub cervice. Et Ὑπαυχένιον substantiuum, Luc. in Gallo, Cervical. Quod cervici supponitur: vt ὑπαγκώνιον, quod cubitis supponitur. At Ὑπαύχενον apud Aratum (quod nonnullis mendi suspectū est) vide in meo Cic. lexico.

¶ Αὐχενίζω, Cervicem incido, Cervicem frango. Gall. vno itidem verbo Esgorger. Soph. in Aiace, Καὶ ὃς μὲν αὐχενίζει, ὃς δ' ἀὖ πρόπαν ἔσφαζεν. ‖ Αὐχενίζειν in Hippiatria (inquit Bud.) Loro caput equorum complecti & astringere, ad hoc vt venæ intumescant, & sanguis detrahatur scalpro. ET Αὐχενιστὴρ, Lorum quo id fit.

C. Ἀπαυχενίζω idem quod αὐχενίζω. Niger tamen in Philostr. Heroicis ἀπαυχενίσαι ταῦρον interpr. Frænare taurum. ‖ Apud Phil. De mundo ἀπαυχενίζειν pro Contumaciter reluctari, Bud. interpr. Vide Suid.

C. Διαυχενίζομαι, Cervicē attollo seu erigo. Vel quod Gall. dicitur se rengorger. quod vt de equis primùm, deinde per metaphoram de superbis dicitur, sic & διαυχενίζεσθαι. Vide Poll.

C. Ἐξαυχενίζομαι, vnde Ἐξαυχενισμὸς quod exponitur Excervicatio (ex Hieron. in cap. 3 Nahum prophetæ) & Contumacia pervicax.

C. ΠΑΡαυχενίζω, Cervicem demitto, Propēdeo collo deuexo, vt in vulg. lex. exponitur. At Hesych. habet duntaxat παραυχενίζων, παρακλίνων.

ΑΥΧΕΩ, χῶ, Glorior, iacto me. Thucyd. lib. 2, κρατήσαντες δέ τινας ἡμῶν, πάντας αὐχοῦσιν ἀπωλέσθαι. id est, Superatis aliquibus ex nobis, gloriantur omnes pulsos esse. Philo De vita Mosis lib. 1, ὁ μὲν μόνον τὸν κόσμον, ἀλλὰ καὶ τὴν κεκμηκυῖαν αὐτὴν αὐχῶν ὁρᾶν. Luc. μόνος οὗτος αὐχήσας πεζὸς πλεῦσαι. Et cum accusat. Aristid μόνοις γὰρ ἡμῖν ὑπάρχει καθαρὰν ἀνθρώπου ψυχὴν καὶ πολιτείαν αὐχῆσαι. Sic Synes. Ἐπὶ τοιούτοις αὐχοῦσι. At in Batrachom. Ξεῖνε λίαν αὐχεῖς ὀλίγα γενόμενος. In vulg. lex. habetur & pass. Αὐχοῦμαι, sed sine autore: quem etiam reperiri non posse existimo, sicut & Budæus putauit. scribit enim, Αὐχεῖν (vt opinor) actiua voce tantùm dicitur. Cæterùm quum inter alia τῷ αὐχέω etyma ponatur vnum quo ab αὐχῶ deducitur, ego contrà non dubito quin αὐχῶ ab αὐχέω deriuatum sit, vt αὐχῶ idem significet quod præcedentia verba cōposita ὑψαυχῶ & ὑψαυχῶ. Quòd si aliquod quærendum sit vocabuli αὐχέω etymum, nullum magis rationi consentaneū esse arbitror quàm vt ab αὐχμὸς deducatur, ob siccitatem & duritiem, dicaturque αὐχέω quasi αὐχμέω. De quo vide Eustath. p. 1917.

Αὐχὴ, Gloriatio, Iactatio, Animi elatio, κόμπος, ἀλαζονεία, in vulg. lex. Apud Hesych. autē habetur αὐχαὶ, καυχήσεις. ET Αὔχημα, Idem: sed vsitatius. Vtitur Thucyd. lib. 2. Accipitur autem & in bonam partem à Damasceno.

ITEM Αὐχητὴς, q.d. Iactabundus, Gloriabundus, vel Ad iactantiam comparatus. ET Αὐχήεις, Idem, in Epigr. Apud Nonnum autem pro alacri & cui cervix est erecta, vt annot. in vulg. lex.

C. Κιναυχὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Vanè iactabundus, Vana iactans, Iliad. Υ.

C. Μεγαυχὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Magna iactans, in Epigr.

C. Μεγάλαυχος, ου, ὁ ἡ, Magna iactans. Vel simpliciter, Iactator. Item Μεγάλαυχα, Res magnæ iactantiæ plenæ. Ita enim exponendum puto in hoc Luciani loco, καὶ ἄλλος ἐν τῷ Θιαστήτῳ πολλὰ μεγάλαυχα καὶ σοφὰ ἀφεκτὴν καὶ τῷ Σωκράτει. ET Μεγαλαυχία, Iactantia. ET Μεγαλαυχέω, χῶ, vel Μεγαλαυχέομαι, οῦμαι, Magna iacto, seu grandia, Vel, Iacto me de magnis rebus. Aut simpliciter, Iacto. Vtriusque vocis exempla suntapud Bud. pag. 356, eas tamen non interpretantem.

C. Ἐξαυχέω, χῶ, Glorior, vel Valde glorior. In vulg. lex. θαρσῶ. σεμνύνομαι.

C. Ἐπαυχέω, χῶ. vt ἐπαυχῶ τοῖς ἔργοις, pro αὐχῶ ὅτι τοῖς ἔργοις, Glorior ob ea quæ dicis. vel Efferor. nam ἐπαυχεῖς ὅτι τοῖς σοῖς λόγοις apud Aristophanem exponitur μεγαλοφρονήσας ἐξ ὧν σοῦ λέγον. ¶ At ἐπαυχῶ λάμψει apud Sophoclem explicatur βεβαίως οἶδα & πέποιθα, vt Gall. dicitur *Ie me vante de cela*, de re quam nobis certò pollicemur, vtpote quæ omnino in nostra sit potestate.

C. ΥΠΕΡαυχέω, χῶ. Valde glorior, vel me iacto. Phal. in epist. ὑπεραυχεῖν ἔδει χρηστότητι.

¶ Καυχάομαι, χῶμαι, Glorior, Me iacto. Item Exulto. Lycurgus apud Suidam, ἐφ' οἷς καυχᾶσθαι τοὺς ἄλλους αἰσχύνεται. Apud Aristot. Pol. 5, διὰ τὸ καυχᾶσθαι εἰς πολιτικὰ τὸν αὐτὸν exponitur Quia iactasset se eius abusum esse ætate. Paulus apostolus aliquoties hoc verbo vtitur: qui & πολὺ μᾶλλον ἡδέως καυχῶμαι dicit 2 ad Cor. cap. 9, v. 2, pro Iacto, vel Iactans prædico.

Καύχημα, ατος, τὸ, Gloriatio, Iactatio. Item, Id de quo quis gloriatur (q. d. Gloriamentum) vt apud Lesbonactem, καὶ κἂν πέντε δύο ῥήσεσι καυχήματα ἀφίστης. οὐκ ἂν ἐλαθόμην &c. Sic & apud Paulum ad Rom. cap. 4, καύχημα ἔχει, vertitur, Habet quod glorietur. HINC Καυχηματίας. Glorioſus, Iactator: vt φρονηματίας, φρυαγματίας, in schol. Aristoph.

Καύχησις, εως, ἡ, Gloriatio, Iactatio. Vtitur sæpe Paulus apost. apud quem epist. ad Rom. cap. 15, v. 17. ἔχω καύχησιν (licet & de καύχημα ἔχει modo dictum fuit) exponitur Habeo quod glorier. Expoui autem eodem sensu potest, Gloriandi occationem habeo. ET Καύχη ex Pindaro affertur pro eodem.

C. Ἐγκαυχάομαι, ῶμαι, Iactor, Glorior, (pro quo in vulgatis lexicis habetur Ἐναυχάομαι) q. d. Insuperbio. vt ἐγκαυχᾶσθαι πλούτῳ, Insuperbire diuitiis.

C. ΕΠΙαυχάομαι, χῶμαι, (q. d. Glorior aduersus aliquem) Insulto [alicui.] VNDE Ἐπαύχησις, Insultatio, apud Hermog.

C. ΚΑΤΑναυχάομαι, ῶμαι, Idem. Paul. cap. 11. ad Rom. Μὴ κατακαυχῶ τῶν κλάδων. In vulg. lex. ponitur & aliud verbum pro eadem signif. videlicet Καζωχῶμαι, & affertur ex epist. Iac. cap. 2, καὶ καζωχᾶται ἔλεος κρίσεως. quæ omnia falsa sunt: quum ibi non καζωχᾶται sed κατακαυχᾶται legatur.

ΑΥ Ω, (potius quàm Αὔω cum tenui, vt ostendit Αὑαίνω) Sicco, Arefacio. Item Accendo, vt Od. ε, in fine, — ἵνα μή τοι ἔτι θᾶλπος ἀΐσσοι.

Αὖος, ου, ὁ, Siccus, Aridus. vt ξύλα αὖα, Od. ε & ι. Sic Pausan. in Achaicis, τὰ αὐαίνοντα τῶν ξύλων: quibus χλωρὰ opponit. Hesiod. Ergus, Αὖον καὶ διερὸν ἀρόων, siccum & humidum. Et apud Plat. De leg. lib. 6, ὑλαῶν καὶ ξηρῶν. Item αὖον βοᾶν, Sonum acutum edere. vt Il. μ, — κόρυθες δ' ἀμφ' αὖον ἐλάμπετον. Vide Eustath. Obseruandum est autem hoc nomen cum tenui scribi, licet αὔω aspiretur à quo deriuatum esse creditur. HINC Αὐότης, Siccitas, Aridítas.

Αὖος, Fluuius, cuius accolæ dicti Παραυαῖοι, vt scribit Steph. in hac voce.

Αὐαλέος, Idem. vt Hesiodus, αὐαλέος δ' ἔπι χρὼς ὑπὸ καύματος. ET Αὐσταλέος, Idem. Nonnunquã & pro Squalidus, Squalens. Apoll. Arg. 1, αὐσταλέος κονίῃσι. Et αὐσταλέης κεφαλῆς, in Epigr.

C. ΑΝαύω, Accendo. In vulg. lex. sine autore.

C. Ἀφαύω, Idem. Et pro Exarefacio (sicut ἀφαυαίνω) apud Aristoph. Vide Bud. 549.

C. ΕΝαύω, Accendo: vt πῦρ ἐναύειν, Herod. Xen. Dimarch. Et Luc. τὸν κεραυνὸν ἐναυσάμενος ἐκ τοῦ Οἴτης. Et ἐναυσθεὶς ἀπὸ ἑτέρου πυρός, Plut. in Numa. Vide Bud. Comm.

HINC Ἔναυσμα, Id quo ignis accenditur. Igniariũ, item Suscitabulum quidam interpret. ex Nonio. Item metaphoricè Fomes, Fax, id est Incitamentum. Herodian. διαῦτα ἔχων ἐναύσματα εἰς βασιλείας ὁρμήσειεν. Vide Bud. ibidem.

C. Ἐξαύω, Accendo, Torreo. ὀπτῶ, Eustathius ex Platone comico.

C. ΚΑΤαύω, Torreo. Item ἀφαυίζω, Eustath. ex Alemane, pag. 1547. vbi & hanc scripturam notat cum τ, licet ab ἀΰω aspirato.

¶ Αὐαίνω, Arefacio. Et Αὐαίνομαι, Arefio. ET Αὔασμός, Exiccatio. Item, Siccitas. ET Αὔανσις, Arefactio. Item Senium & tabes plantarum. Bud.

ITEM Αὐαπνεύσεις.

C. Ἀφαυαίνω, Idem apud Theophr. Et pass. Ἀφαυαίνομαι, apud Athen. lib. 7, vbi dicuntur Sirenes fecisse ἀφαυαίνεσθαι suos auditores, cibi obliuiscentes. Ita enim legendum non ἀφαναίνεσθαι, vt in quibusdam codicibus.

ET Ἐξαυαίνω, item ΚΑΘαυαίνω, pro eodem. Vide Budæum 549.

ΑΥΣΤΗΡΟΣ, ὀρὸ, ὁ. (ab αὔω enim fit αὖτος, deinde αὐστηρὸς) Austerus: vt αὐστηρὸς χυλὸς, Austerus sapor. Et αὐστηρὸς οἶνος, Austerum vinum, apud Dioscor. ¶ Αὐστηρὸς de homine dictum, Austerus, Seuerus, Rigidus: vt in hoc eleganti dicto illius qui interrogatus, cur, quum alioqui esset αὐστηρὸς, inter pocula se exhilararet (ita enim interpretor hæc verba, διὰ τί αὐστηρὸς ὢν, ἐν τῷ πότῳ διαχεῖται) respondet, καὶ οἱ θερμοὶ πικροὶ ὄντες, βραχὺ ὕδωρ γλυκαίνουσι. Diog. Laert. in Zenone pag. 363, καὶ ἄκρατον δὲ εἶναι αὐστηρὸν πολλαπλασίως λεγόμενον τῷ αὐστηρῷ οἴνῳ. Cyrillus αὐστηρὸν κριτὴν τῶν θεῶν appellauit. Plutarch. αὐστηρᾶς καὶ λιτῆς τραπέζης τοὺς Φωκαέας dixit mensam frugalem & tenuẽ, vt inquit Bud. Linacer autem αὐστηρὸν vertit Tædium afferens, in hoc Galeni loco, ἔπειτα τὸ μὲν ἥδιον ἀπομαθεῖν, αὐστηρὸν δέ.

Αὐστηρῶς, aduerb. Austerè, Seuerè. Item Tenuiter, vt apud Plut. ἀπλούστερον καὶ αὐστηρῶς διαιτώμενος. quod conuenit cum αὐστηρὰ καὶ λιτὴ τράπεζα, quod ex eodem relatum modò fuit.

Αὐστηρότης, Austeritas, Item Seueritas. Quid autem αὐστηρότητα gignat, Vide apud Alexandr. Aphrod. in Probl. In vulg. lex. Αὐστηρία etiã affertur ex Theophr. sed mendosam esse vocem puto.

C. Ὑπαυστηρὸς, Subausterus, apud Dioscor.

ΑΥΧΜΟΣ, οῦ, ὁ, (ab αὔω pleonasmo literæ χ) Siccitas ex vehementi æstu. Siccitas aeris à Bud. vertitur, in hoc Theophr. loco, τῶν μεγάλων ἐπαγωγὸς ὡς δυσαμένων καὶ ὄμβρον καὶ αὐχμὸν φέρειν. Apud Aristoph. Nub. τῷ αὐχμῷ opponitur ἐπιδεία. Thucyd. lib. 1, αὐχμοί τε ἦσαν παρ' οἷς μεγάλοι, καὶ ἀπ' αὐτῶν καὶ λιμός. Philo De vita Mos. lib. 1, τὰς ὑπὸ αὐχμοῦ τῆς φλογμοῦ ἐν μέσῳ χειμῶνι [ἀνθούσας.] Αὐχμὸς exponitur etiam Squalor: vt αὐχμὸν πολιὸν, Squalore obsitus. Apud Synesium autem De insomniis αὐχμὸς καὶ propenuria mentis. ¶ Αὐχμοὶ etiam afferunt vulg. lexica ex quodam Theophrasti loco pro lucernarum luminibus: sed eum mendosum esse constat.

Αὔχμη, idem quod αὐχμὸς, in vulg. lex.

Αὐχμώδης, ους, ὁ ἡ, Æstuosus, Aridus præ æstu. Item Squalidus. πᾶς αὐχμώδης φυτοῦται εἰκῇ. Synes. In vulg. lexicis, αὐχμώδης ἔτος, Squalens annus. αὐχμώδης πρασιὰ ξηρὸν καὶ αὐχμῶδες σῶμα, ex Gal. ad Glauc. Item αὐχμώδης ὄρος, Mons opacus. ex lib. 1 Regum cap. 23.

Αὐχμηέις, εντος, ὁ, apud poetas, Squalidus. Hom. in hymn.

Αὐχμηρὸς, Squalidus. Luc. in Somnio, μᾶ δί' ἣν μὴ, ἔφην ἐγὼ, καὶ αὐθρικὴ, καὶ αὐχμηρὰ καὶ πολὺ κόμιλλον. Idem De salt. βίῳ αὐχμηρῷ συζῶν, καὶ μόνον τὸ σκληρὸν, ἀγαθὸν ἡγούμενος.

Αὐχμάω, μῶ, Areo præ æstu. Synes. αὐχμᾶσι τὰ φυτά, quod ex consequente exponitur Sterili. Est etiam Squaleo.

Αὐχμάω, μῶ. Idem.

ΑΦΑΥΡΟΣ, ου, ὁ, Imbecillis, Debilis. Hesiod. ἀφαυρότερον

εἰ π ἄϋπνος. Hom.Iliad.ν, Ὅς εὖ πολὺν ἀφραμόπορος χεῖ- A
μῶνος πμβρος π. Sequor autem Eustathium in hac deriua
tione τῶ ἀφαυρὸς ab αὔω.

ΑΥ Ω, Clamo, Resono, Reboo. Il.υ, circa principium, αὖεν δ' Ἀλιάς. & paulo post, αὖεν δ' Ἄρης. Apollon. Arg.2, αὖεν δὲ πόντος Σιμηδαλίων. vbi exponitur Reboabat. ¶Item pro Flo. vnde Αὖη quod proximè sequitur. ¶At Αὔω Dormio: de in Γαύω verbo.

Αὖη, Flatus, teste Hesychio, qui exponit πνοή. Vnde & Αὔω danda fuerit τῶ πνέω significatio.

C. Ἄϋτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vocis expers, & propriè Clamoris ex- B
pers. Item Mutus. Vide Ἄϋτος quod proximè sequitur.

C. Ἄϋτος idem quod ἄϋσος, ex quo deducitur. Nam ex αὔω fit ἄϋσω: ex quo, ἄϋσος: ex hoc autem, Atticè ἄϋτος. Il.γ, — οἱ δ' ἴσαν μάχης, αὐτώ τ' ἰηχήσαντο. Et Il.β, Τίπτ' ἄϋτω ἰηχήσασθε. At ὁ ἄϋσος exempla non reperio. Sequutus autem sum in formatione deductionem quæ mihi præ cæteris placuit.

¶Αὔω per dialysin, Idem quod αὖω. vt Il.β, v.334, — αὐτοσχέδην ἐπ' Ἀχαιοῖς. Sic Il.ρ, v.183, — Τρώεσσιν ἐκέλευε, μακρὸν αὐήσας. ET cōpos. Ἀναύω, Exclamo. vnde ἀναύσας, C
Theocr. HINC Αὐτάω, τῶ, Idem. vt Il.μ, v.160, — κέρυθες δ' ἀμφ' αὐτὸν αὐτάουσι. Sic Hes. — πλήμυραι μάλ' αὐτάουσι. VNDE Αὐτή, Clamor, Vox. vt Od.ρ, 434, — βοὴ δ' ἐς πόλιν ἵκετ' αὐτή. pro quo in proximè sequenti versu dicit βοὴ. Et Il.ν, v.312, — ὧρτο δ' αὐτὴ Ὀϊλῆϊ ἀμφιπόρῳ, de clamore bellico. ¶Αὐτὴ interdum ex consequenti pro ipso bello: vt Od.λ, v.382, Οἱ Τρώων μὲν ἔτ' ἐξέφυγον στόνον αὐτῆς. Alioqui αὐτῆς à bello interdū separat, vt Il. α, v.491, — πόλεσσι δ' αὐτῆς τε πόλεμόν τε.

ΑΥΔΗ, ῆς, ἡ, Vox. Eustath. αὐδὴν putat esse potius τὴν ἀφωνίαν, at φθογγὴν esse φωνὴν simpliciter, & generaliore signif. sed quod ab αὔω & δέω volunt fieri αὐδὴν, vt ita dicatur διὰ τὸ ἐναρμονίως πνεῖσθαι, hæc verò subtilitas nimis longè petita mihi videtur. Il.α, v.249, de Nestore, Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή. Pro quo Hesiodus in Theog. — γλυκερὴ οἱ ἀπὸ στόματος ῥέει αὐδή. Rursum Hom. Il.τ, in fine, Ὡς ἄρα φωνήσασ' ἑκατόμβοιος ἐκπροθορούσης ἔβαλον αὐδήν. HINC Αὐδήεις, Voce præditus, Vocalis: vt Il.τ, v.407, Αὐδήεντα δ' ἴθυνα. Et αὐδήεσσα γυνὴ, Voce humana prædita, vel Celebris. Vide Eustath. ET E compos. Ἄναυδος & Ἔναυδος (pro quo & Ἐραυδὴς) Vocè carens, Mutus: & Voce præditus, Vocalis. Od.ι, ἄπνευστος ἠδ' ἄναυδος. Epigr. lib. 5, χαλκὸς ἀναυδής. Sed ἄναυδον ἔργον apud Sophoclem Aiace, Nefandum factum. in qua interpr. ad vocis Lat. etymum respicio. Oppositum autem Ἔναυδος, quod non solùm φωνῆς ab Hes. exponitur, (id est vocalis) sed & ἔμπνους, id est Spirās: vt vicissim in loco quem modò ex Homero protuli, copulātur ἄπνευστος καὶ ἄναυδος.

¶Αὐδάω, ἀδῶ, F. δήσω, Vocem edo, Loquor. Interdum absolutè, interdum cum accus. Il.α, — καὶ νῦδε μάστης ἀμύμων. Et Il.ε, Ἀνδρὶ δ', ὅτῳ πόνον αὐδήσασχ' ὅσσον &c. de Stentore. ¶Αὐδῶ affertur & pro Alloquor ex Od.ι, — ἰὸν φίλον αὐτὸν νῦδε.

Αὐδάομαι, ῶμαι, signif. etiam activa, vt πολίτας αὐδωμένους apud Eustath. Sic & in hoc Soph. loco activa signif. exponitur, Ἠνάγκαζ' ἐκ' ἐχθροῖς χάριν φωνῆσαι πρέπειν. Dicebat vt verteret, pro Hortabatur vt, &c.

Αὐδᾶσθαι autem ex Herodoto citatur pro Loqui.

C. Ἀνώδυνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non dicendus, Non commemorandus. Apud Soph. Aiace, κ' οὐδὲν ἀνώδυνον φανεῖσαμ' ἂν δρῶσί γ' ἐξ, &c. Vbi schol. ἀνώδυνον exponit ἀπόρρητον, ἀνήκεστον, ἄλυτον. Ego puto significare, Nihil est quod dici non queat, vel Nihil est quod dicere non liceat [fieri posse] quū hoc quod alioqui incredibile habitum fuisset, eue- D
nisse videamus. ¶At Nicander ἀνώδυνον pro αὔωδυν posuit hoc in versu Alexiph. Ἀνώδυνον ἤπιον ἀνώδυ τὸν κῆρ ἀνιᾶσιν.

C. Ἀνωδύω, ῶ, F. δύσω, Vetо, Interdico, Prohibeo, ἀπαγορεύω. Sophocles in Aiace, Τὸν αὐθ' ὑπνώδη Τεῦκρος ἐνδήσειν τάφῳ Μὴ ζῶντα πατρίων. Sic apud Euripidem, ἀνωδύω δ' Ἄρεα E
σοι μὴ παρεῖναι εἰς πολὺν χρόνον. Itidem apud Aristophanē, ἀνωδύω μὴ δόλον. Idem in Nebulis, Τούτων ἀνωδύω, κοὐδὲν ἀνωδύω, κοὐδὲ μιᾶς ἀνωδύω ἔξεστιν μὴ ποιεῖν χορόν. Quem locum citat Suidas postquam dixit ἀνωδύω

significare ἀπαγορεύω, item ἀπολέγομαι. quum tamen neutrum significet hoc loco, sed potius Denuntio, vt Budæus tradit. A quibusdam exponitur Iubeo: & ita ἀνωδύω duo prorsus contraria significarēt.

Ἀνωδύω (sicut & ἀπαγορεύω) Deficio. Theophr. De historia plant. lib.5, σημεῖον δὲ τοῦ οὐδέποτε ῥήγνυσθαι, καθάπερ ἐλαίκ καὶ ὄρις· ἀλλὰ ἀσθενοῦν ἀνωδύνει ὁ ἄλλος ἀνωδύνει. Apud Lucianum, ὑπὸ τοῦ λιμοῦ πεινῶν ἐξῆς ἡμερῶν ἀνωδυνῶν, Triduana fame confectus. vel Qui deficit præ fame. Exponitur item Enectus fame. Suidas ἀνωδύνει exponit etiam ἀπολέγομαι, vti modò dixi. In fabulis Æsopicis ἀνωδύνει pro Lassescо, teste Budæo. Itidem in Anthol. epigr. ἀνωδύνησε, Fessus, Defatigatus.

Ἀνωδύνει, Loquendi facultate deficior. ἀνωδύνησε enim Erotianus apud Hippocratem vult esse τὸ ἄφωνον γενέσθαι.

c.2. Προανωδύνω, δύνω, Prius deficio, vel defangor.

C. Ἐξανωδύνω, δύνω, Eloquor. Iliad.α, Ἐξανύδα· μὴ κύδει τόν.

C. ΜΕΤανωδύνω, δύνω (q.d. Interloquor) cum dat. Od.α, ἵππῳ δαιτάπιος μετανύδα. pro πῦδα μετ' ἀθανάτοισι, Verba inter deos faciebat, & q.d. in medio deorum cœtu. Sic Od.ν, Φαίηκεσσι μετανύδα. ¶Μετανύδω cum accus. etiam personæ pro Alloqui, Apollon. Argon.2, Αὐτὰρ ὁ τὸν γ' ἐπέεσσιν ἐπιφραδέεσσι μετανύδα. Vbi quidam putāt esse pro Alloquebatur pòst.

C. ΠΑΡανωδύνω, δύνω, Alloquendo cōsolor. Od.ο, Καί μοῖρας ἀναύτους παρανύδησας ἀπὸ πάμπαν. At Odyss.λ, cum accus. rei, Μὴ δή πω θανάτου γε παρανύδα φάσθαι Ὀδυσεύ. Vbi Eust. nimium generali exposit. (meo quidem iudicio) παραμυθεῖσθαι δὲ explicat παραμυθεῖσθαι. Sed vt durum est Ne mihi consolare mortem, ita nimium audax, Ne mihi commemora mortem. (vt habet vulg. interpr. ad verbum) quo fit vt interpretandum putem, Ne me de morte cōsoleris. Aut, Ne mihi mortis solatia afferas. id est, afferre conaris.

C. ΠΡΟΣανωδύνω, δύνω, Alloquor, Compello. vt Od.ξ, Ὀδυσῆα προσανύδων. Aliter autem construit in hoc versu Iliad.α, (qui & alibi sæpe repetitur) Καί μιν φωνήσας, ἵνα πρόφρων περ ἀνύδᾳ.

c.2. Ἀπροσανύδητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non compellatus. Item Insalutatus. In vulg. lex. exponitur etiam Colloquii expers. & subiungitur, καὶ καταλλάσσων ἀπροσανύδητος, Commercia habens citra colloquii vsum.

C. ΣΥΝανωδύνω, δύσω, (q.d. Simul loquor) Cōsentio, Assentior. eadem formā qua & σύμφημι pro Assentior ponitur. Item apud Sophoclem pro Confiteor.

ΑΦΡΟΣ, οῦ, ὁ, Spuma. Luc. in Pseud. ἀφρὸς ἐπιπολάζων πλάσματος τοῦτο. Nonnus, ἀπὸ πλοίου ἀφρὸν ὀδόντων. sic ἀφρὸς ἀχύρου, ἀφρὸς θαλάσσης, ἀφρὸς νίτρου. ¶Ἀφρὸς etiam piscis quidam est, vt videbis in Ἀφόν-

C. Ἀφρογενής, ους, ἡ, E spuma genita. ET Ἀφρογένεια, ας, ἡ, Idē. Sūt autē epitheta Veneris. Hesiod. Theog. Ἦ δ' Ἀφροδίτην Ἀφρογενείην τε θεὰν καὶ εὐστέφανον Κυθέρειαν Κυπρογενέα θ' ἱμερόεσσαν ἐπωνόμασαν κατὰ κόσμον ἐπεὶ ἀφρῷ θρέφθη.

C. Ἀφρόκομος, ου, ὁ ἡ, Spumantes capillos habens, aut Spumans in capillis. Musæus, ἀφροκόμους ῥαδάμανθυς.

C. Ἀφρόνιτρον, ου, τὸ, Aphronitrum, Spuma nitri. Aet. lib.1, cap.60, Ἀφρόνιτρον καὶ νίτρου ἀφρὸς διαφέρουσιν ἀλλήλων, ὅπερ ἐστὶ τοῦ νίτρου ἀφρὸς ξηραινόμενον· ὅτι φέρεται, ἀλλήλῳ πεσόντα ἀβλαβέστερον εἰς τὸ ὀφθῆναι· ἀφρόνιτρον δέ, οὐκ ἀλυκωδές, οὐδὲ διαλυόμενον, ἀλλὰ πετρῶδες. Gorræus ἀφρόνιτρον scribit esse genus nitri fossile, ἀφρὸν verò νίτρου, nitrum factitium. quanuis Dioscorides vtrunque sub nomine ἀφροῦ τοῦ νίτρου comprehendere videatur. aphronitrum verò ab aphrolitro tantum differre quantum hoc ipsum aphronitrum à sale: esse enim aphronitrū mediū aphrolitri atq; salis. Cæterùm Phrynichus Atticos hac voce non vti scribit, sed proea ἀφρὸν νίτρου dicere.

C. Ἀφροσέληνος, ου, ὁ, q.d. Spuma lunæ. Nomē est lapidis qui alio nomine σελενίτης dicitur, διὰ τὸ διείσης διαυγείαν τοιαύτην μοιάζειν τῇ τῆς σελήνης περιωχῇ: vt Dioscor. lib.5. c. 169 tradit. Plin. lib.37. cap.10, Seleniten & ipse vocat, dicens ex candido transfucere melleo fulgore, imaginem lunæ continentem, redderéque eam in dies singulos crescentis minuentisque numero. Marcellus Lunarē Latinis nominari scribit.

C. Ἀφροπόρδον, ου, τὸ, est Allii prægrandis genus, sic dictũ quòd eo trito in oleo & aceto, mirum in modum excrescat spuma. Sic Gorræus, addens appellari etiam αἰπτικόρδον. Colum. lib. 11 cap. 3, Vlpicum, quod quidam alliũ Punicum vocant, Græci autem ἀφροπόρδον.

C. Ἀφροφυής, ές, ὁ καὶ ἡ, Spumam innatam habẽs. sic enim exponitur ἀφροφυῆ πίτταλα in Epig.

C. Ἀφρολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Spumilegus. vulg. lex. ex Epigr.

C. Ὑπάφρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Spuma tectus, Spumosus, Non manifestus. sic vulg. lex. citantia ex Euripide ὔπαφρον ὄμμα. Varino est ὑγιαίαν ἔχων ἰμφιφῆ ἀφρῷ. Item κρύφιος καὶ ὕπουλος.

Ἀφρώδης, ες, ὁ, Spumosus, ἀφρώδης, ἀφρώδεστον ὑγιεινόν, Epigr. ET Ἀφρώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Spumosus. ἀφρῶδες ἵππος Pollucis lib. 4. est ὡς ἐπαθῆ λευκότης τις ἡ μιγαλία.

Ἀφρέω, ῶ, F. ήσω, Spumo. vnde ἄφρετον apud Hesychium, ἄφρισον, ἴδρωσον. Ἀφρύσσετα, ἀφρίζοντα, ταραχωδῶς vt exponit Gal. apud Hipp. ET Ἀφείζω, F. ίσω, idem. Spumesco. Spumam excito. vulg. lex. VNDE Ἀπαφείζω, F. ίσω, Despumo. ET Ἐπαφείζω, idem, in vulg. lex.

¶ Ἀφρύη, seu Ἀφρίης, seu Ἀφρός, (quod nomen esse Ionum tradit Archestratus) Apua piscis, qui ita dictus est quòd è spuma nascatur: vnde & Veneri dicatus est, vtpote quæ & ipsa ortum è spuma habuisse perhibetur. Dicitur etiam & Ἀφύη, & quidem vsitatiore vocabulo. Athen. lib. 7, καὶ τὸν παλαίφιλον γέροντα, ὃν ἡμεῖς μὲν ἀφύην, ἄλλοι δὲ ἀφρύην ὀνομάζουσιν, οἱ δὲ ἀφρόν. Sed eidem ἀφείης est species ἀφύης, alias etiam enumerantis. De hoc pisce lege præter Athenæum, etiam Plinium, lib. 31. cap. 8. Existimatur autem esse is vilis pisciculus qui Gall. menuise appellatur, nomine collectiuo: vt & ἀφύας Atticos plurali nũ. potius quàm sing. ἀφύην dicere, quidã tradiderũt. Ἀφύη autem dici putatur quasi μικροφυής. De quo lege Eustathium. AB Ἀφύη deducitur Ἀφυῶδες χεῶμα, quod Erotianus exponit λιθωσιλιον. ET Ἀφύω verbum, quod Gal. apud Hippocr. esse ait ὑπολιθιάζω. SED & Ἀφύδιον diminut. apud Athen. legitur.

¶ ΑΦΡΟΔΙΤΗ, ης, ἡ, Venus. ita dicta quòd è maris spuma ortum habuerit, teste Hesiodo (quem & Plato atq; alii in hoc etymo sequũtur) οὕνεκ' ἐο ἀφρῷ Θρίφθη. Hinc & Ἀφρογένεια. Aristot. autem ita vocatam tradit quòd seminis natura sit ἀφρώδης, id est spumosa. At Hecuba apud Euripidem etymum detorqueus, ἀφροδίτειν dicit ait quòd sit ἀφροσύνης θεά, vt ann. in vulg. lex. Fingitur autẽ Iouis filia: vnde apud Hom. Il. ε, Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη. Et Il. υ, — Διὸς κούρης Ἀφροδίτης. ‖ Ἀφροδίτη pro Venere ipsa libidine (quam & Ἀφροδίτης ἔργα vocant poetæ) interdum ponitur. Quidam apud Plutarchum in lib. qui περὶ ἠθικῆς ἀρετῆς inscribitur, τὸ φαγεῖν, τὸ πιεῖν, τὸ τῆς Ἀφροδίτης τυγχάνειν. Sic accipitur (ni fallor) & in versibus quos ex Mimnermo vertit Horatius. Ex Euripide citatur pro vehementi ardore & cupiditate. ‖ Ἀφροδίτη (vt & Latinè Venus) Venustas, Lepos, Gratia, Decor. Luc. in Scytha, ἐσαῦτις ἀφροδίτην ὅτι τὴν γλαῦκην ὁ τυφλὸς ἔχει. Sic in isto Æliani loco, διῆλθε πᾶν λόγῳ φιλοτίμως τε καὶ σὺν ἀφροδίτῃ οὐ μάλα πιθανῇ. Hanc autem signif. retinent ἐπαφρόδιτος & αὐτεπαφρόδιτος. ET Ἀφρὼ apud Nicandr. pro Ἀφροδίτη.

C. Ἀναφρόδιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, A venere alienus, Inuenustus. Plutarchus, πᾶσι γὰρ ἔξεστιν ἀκολάστοις ἀδόκιμοις, πᾶσι μισολόγοις & φιλαίδροις, ἀπαφρόδιτοις καὶ ἀχαρίτοις ἀποκαλοῦσι. Et ἀναφρόδιτος εἰς τὰ ἐρωτικά, Lucian. quod quidam exponunt Aduersa Venere natus.

C. Ἐπαφρόδιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, & Ἐπαφρόδιτος, ου, ὁ, Venustus, Iucundus, ὀπίθωμος, ήλε. Xenoph. Symp. ἡ δὲ τῆς ψυχῆς φιλία δῆλον τὸ ἀγαθὸν ἔχει καὶ ἀκαριστέρα ἐστίν. & mox, δῆλον τοῦτο καὶ ἐπαφροδιτωτέρα. ‖ Ἐπαφρόδιτος, est etiam nomen proprium.

Ἀφροδίσιος, ου, ὁ, Venereus. Sophocl. Inacho, ξανθὴ δὲ ἀφροδίσια λάπτε παρὰ ἐπταγώνοις δόμοις. Theophyl. ep. 66, φιλοσοφοῦντος γὰρ λοιμεμοῦ βίλος ἀφρόδισιον ἔχ' ἅπαξ. Pla. Sympos. ἀφρόδισιον γὰρ ὄρνιν εὐφανῆ ἔχει ἐμπόριον. Prouerbium id est, ὅτι πᾶσι δι' ὥρατα ἐμυόντων πολλάκις καὶ ὀπτοπωλούντων, vt tradit Suid. Ad quod videtur respexisse Ouidius Amor. lib. 1, quum inquit, Nec, si quem fallas, tu periurare timeto: Commodat illusis numina surda Venus.

AT Ἀφρόδισια, ὰ, plur. num. Res venereæ. Lucr. De sacr.

ἐρωτικὸς ἦ ὢν ἢ εἰς ἀφροδίσια κεχωλιάκως. Athen. οὐδὲ πρὸς ἀφροδίσια εἶχεν ὁρμήν. Idem, ἐκλύσεις πρὸς τὰ ἀφροδίσια.

‖ Ἀφροδίσια item Festũ Veneris. (Veneralia quidam interpretantur) Athen. lib. 5, initio, Ἀπηγόρευε τῷ βασιλέως διώκτῃ Ἀφροδίσια ὀπτιλοιῶν Ἀσσύριος. Idem lib. 13, ὅτι δὲ καὶ Ἀφροδίσια ἰδίᾳ ἄγεσθαι αὐτὰ αἱ ἑταῖραι, Ἄλιξις ὁ Φιλούσης φησίν, Ἀφροδίσι' ἦγε τοῖς ἑταίραις ἡ πόλις. Plutarch. An seni administr. resp. πότερον ἀφροδίσια ταύταις ἄρχουσι παίπτ τὸν λοιπὸν ἢ δι' ἔτους ἢ κατὰ μῆνα τινὰ ταῦτ' ἔχουσιν. sic enim legendum pro ἀφροδίσιαν αὐτῆς. ‖ Ἀφρόδιον autem sing. numero forma diminutiua (vt Budæus scribit) Venusc̃ula, Statua seu signum Veneris. Athen. lib. 13, φιλάργυρος δέ τις ἑταίρας ὑποκοριζόμενος αὐτὴν, εἶπεν, Ἀφρόδιον ἐμὸν Πεσεξιπίλους. Exponitur item Veneris sacrificium Bud. verò apud Athen. lib. 5. ἐξῆς δὲ τούτων ἀφροδίσιον κατασκεύασε τρίκλινον, interpretatur; Ab his erat Aphrodisium (i. conclaue Veneri dicatum) instrumentum etiam ipsum triclinari lectisternio. Philostr. epist. 22, καὶ ὁ λίνους χιτὼν ὡς ὁ τῆς Ἴσιδος, καὶ τὸ κατάπλεῖον ὡς ἀφρόδισιον.

C. Ἀναφροδισία, ας, ἡ, Rerum Venerearum nulla cupido. Itẽ Inuenustas, Inelegantia.

C. Ἐπαφροδισία, ας, ἡ, Venustas, Lepos, Elegãtia. Appian. & τὸ ὂν πᾶσιν ἐπαφροδισίαν ἐκφαίρων ἰσημολόγῳ πρὸς ἑαυτόν. Athen. 6, πᾶν ἐπαφροδισίας ἢ χάριτος ἐῶ μεστόν.

Ἀφροδισιακὸς, οῦ, ὁ. vt Ἀφροδισιακὸς λίθος, Aphrodisiace gẽma Plinio lib. 37. quæ ex candida rufa est.

Ἀφροδισιὰς ab Apuleio vocatur Acoron, quam ab Italis Veneriam appellari addit.

Ἀφροδισιάζω, F. άσω, & Ἀφροδισιάζομαι, F. άσομαι, Venerẽ exerceo, Vtor rebus venereis. Xenoph. ὥστε δὴ καὶ ἀφροδισιάζειν ὥσπερ χηλῶν. Ἀφροδισιάζεσθαι passiuè acceptu, Bud. est Mulierbria pati apud Ath. Subiũgit autẽ ex Aristot. hist. anim. 7, loco, αἱ γὰρ νέαι πάμπαν ἀφροδισιαζόμεναι, ἀκολαστότεραι γίνονται. VNDE Ἀφροδισιαστικὸς, οῦ, ὁ, Rerum venerearum vsus. Aristoteles. ἀλλὰ τῆς πλείστης συμβαίνει ὀκ τῆς ἀφροδισιαστικῆς ἔκλισις καὶ ἀδυναμία. ET Ἀφροδισιαστὴς, οῦ, ὁ, Salax, Libidinosus. Bud. Aristot. in 7 De hist. anim. μεχρίπερ πᾶσον τὸ σῶμα τῆς ἀφροδισιαστικῶν ἀρρένων. Athen. ζῶον κακόηθες καὶ πανοῦργον, ὃ δὴ ἀφροδισιαστήν. Idem de gallo, ἀφροδισιαστικὸν τὸ ὄρνιον. ‖ Ἀφροδισιαστικὸς apud medicos est etiam Venerem iciens, vel Libidinem mouens, vt in vulg. lex. habetur.

ΑΧΟΣ, εος, τὸ. Dolor, Mœror, Tristitia. ἡ ἄφωνος αἰκία, ᾗ τοὺς παλαιοὺς. ὥδηκε τὸ ἀ στερητικὸν μόνον, καὶ τὸ χαίρειν: vt Eustath. tradit, afferens tamen alibi aliam expolitionem & etymologiam, dicens videlicet esse ἄχαρ σύγχυσιν, ὁκ τοῦ ὀδύνη πιεῖ, καὶ τοῦ χῶ. τὸ χέω. Il. β, — ἐπεὶ μὲν ἄχος κραδίλιν καὶ θυμὸν ἵανεν. Odyss. ϑ Τῷ δ' ἄχος ἀμφιχύθη θυμοφθόρον. Poetarum magis proprium hoc vocabulum est: reperitur tamen (vt & alia poetica nonnulla) apud Xenoph. ἄχος αὐτὸν ἔλαβεν, Pæd. 6. & apud Plutarch. Caio, πῶς ὦ βουλοὶ ἄχος ἔχε καὶ κατήφεια δηλή.

Ἀχεσὶς, ίος, ὁ ἡ, Dolorificus, Molestus, ἀνιηρός. Suid.

Ἀχέω, F. ήσω, Doleo, Græcè fero, Tristor. δηφοώ, λυποῦμαι, ἄχθομαι. Od. λ, Ἐνθ' ὄγε κεῖτ' ἀχέων, μάλα δὲ φρεσὶ πῆχυς ἀέξει. Interdum cum accusatiuo iungitur, vt Doleo apud Latinos. Hesiod. in Clypeo. Herc. — μητρὸς ἀχίζετ' ὀπηδὸς Ἣν ἄτλα ἀχέων, Calamitatem suam dolens. Ἀχέομαι quoque pro eodem ponunt vulg. lex.

Ἀχύω, idem quod ἀχέω. inde enim & deriuatur, interiecto υ. Odyss. φ, — τὸ γ' ἔπτυκα θυμὸν ἀχύων. Odyss. ω δύρόμενός τε καὶ ἀχύων.

Ἄχνυμαι, idem quod ἀχέω. Od. ξ, ἣ γὰρ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἰμοῖσιν Ἄχνυμαι. Eustath. ab ἄχω deriuat, à quo ἄχνω, & Doricè ἀχνόω: vnde per metathesin ἀχνύω, à quo ἀχνύομαι, deinde ἄχνυμαι. HINC, Ἀχνύος, ἡ, Mœror, λύπη. Varin. Ἀχλύμενος etiam ab Hes. λυπούμενος exponitur: quod mutato ν in λ, ab ἄχνυμαι deductum fuerit.

¶ Ἄχω, primitiuum præcedentium verborum, secundum grammat. ideóque & idem significans. à cuius voce passiua est ἄχθομαι, quod Hesychius exponit συγχῶ, μέμφομαι.

Ἀχαίνω, Dolore afficio. λυπῶ, Odyss. ε, — ἣ μάλα πολλὰ Ἠνάριστον ἔθηκε, id est, Mœrore & tristitia affecit. λύπησε. Hesiodus Theog. Ῥίγησε δ' ἅμα θυμῷ ἀχαίνετο. Et in passiua voce Iliad. ϑ, Αἶψά κ' ἔπειτ' ἀχαίνετο, id est λυπεῖτο. & apud

Theocr. Idyll. ϑ, ὡς καὶ νύμφα χαμαιζήλῳ ἀκαχοῦτο. Hinc etiam est Ἀκαχμένος, vt docet Eustathius Odyss. α, — ἔγχεσ ἀκαχμένον ὀξεῖ· χαλκῷ. i. τῷ λυπηρῷ τῷ ὀξύτητι τοῦ σιδήρου. quo tamen in loco aliam etiam expositionem affert, videlicet ἔχον ἀλγος καὶ ἀκηδίαν δι' ὀξύτητα σιδήρου, aut (vt alii exponũt) κεκοπιακός, ἐπιμελῶς εἰργασμένον, σεσιδηρωμένον. Methodius (vt referunt quidam gramm.) Homerum Æolicè his vti tradit ἀλαλήμενος καὶ ἀκαχήμενος & per syncopen ἀκαχμένος.

Ἀκαχόω, ῶ, F. ήσω, ΕΤ Ἀκάχημι, Tristitia afficio. λυπέω. vnde passiuum ἀκάχημαι, Tristitia & mœrore afficior. κατηφῶ μαι. Od. ϑ, — ἐγὼ δ' ὀρόων ἀκάχημαι. Il. μ. Νηλὴς ἠμείλικτος ἐπήλυθεν ἠδ' ἀκάχησε πατήρ, id est (vt Eustath. exponit) ἤχθετο, Dolore & tristitia afficiebantur. Est autem ἀκαχέατο tertia persona præteriti plusquamperfecti, ex communi ἀκάχητο, dialysi Ionica facto ἀκαχέατο, & postea inserto propter versum. Iliad. τ, — οἴομαι ἢ κατὰ πάντα τετάφθαι, ἢ που τοῦτόν γε ἀκαχέμεν. Od. υ, Ἡμίσεα μὲν κλαῖε πόθῳ ἀκαχήμενος ἦτορ.

Ἀκαχίζω, F. ίσω, Idem. vnde in passiuo Il. ζ, μή μοι τὰ λίαν ἀκαχίσθω θυμῷ. Et Od. λ, τὸν μέν τε θεοὶ ἀκαχίζομεν. Aymid.

Ἀκαχμαι, Tristor. ἀδημονῶ. Il. ε, Ἦ ῥ' ἐς δίφρον ἑλὼν ἑτάρην ἀκαχμένος ἦτορ φίλον ἦπαρ. Hinc etiam sunt Ionica illa ἀκαχέατο & ἀκαχέδατο. quorum prius est præteritum plusquamperfectum, factum dialysi, vt indicaui in ἀκαχέατο: alterum perfecti temporis est, interiecto ε & η ante α tertiæ penult. Ionum more formatum: sicut ex πεφοβήμεθα, πεφοβέδατο, ex ἐλήλαται, ἐλελάδατο: vt tradit Eust. HINC Ἀκαχμοσύνη, ης, ἡ, Tristitia, Mœror, Angor.

ΑΣΧΑΛΑΩ, Mœreo, Doleo, Tristitia affectus sum. Item, Indignor, Ægrè fero. Vt ἀχάλλεται ὅτι τῆς δίκης δίκην, Demosth. in Midiam. Sic Plutarch. Pericle, ἀχάλλεται ὅτι τῇ πολίτιδι. Interdum verò cum solo datiuo, id est præpos. non interiecta: vt apud Xenophontem De re equestri, ἀχάλλων τῷ πραχύτητι. Chrysostomus autem dixit ἀχάλλειν πρὸς τὴν συλλῆψιν. ET compos. Συναχάλλω, Cõdoleo. Cæterùm ἀχάλλω ab ἄχος deducunt Etymol. & Eustathius: vt sit ἄχος, αχαλλω, deinde interiecto ε, ἀχάλλω. Quod mihi probatur: at non item quod addit Eustathius, (vtpote vanæ subtilitatis plenum, meo iudicio) videlicet ἀχάλλειν esse ἄχος ἄλλο ἔχειν. Scribiturque ibi (pag. 814) ἀχάλλειν vnico λ, nescio an de industria, vt melius cum ἄλλος conueniat, an ex errore.

¶ Ἀχαλάω, λῶ, Idem significat, sed magis est poeticum. præcedit autem barytonum ἀχάλλειν hoc ἀχαλᾶν, sicut μειόω prius est quàm μειῶν. Hom. Il. β, Ἀχαλάα σὺν τοῖσι πολιζύγῳ. Et ibidem, Ἀχαλάασαν δὲ νῆσοι. ET compos. Συναχαλάω, λῶ, Condoleo. Et Atticè Ξυναχαλῶ. Æschyl. in Prom. vincto, pag. 19, Ὅστις, Πρεμνηδὸν σεῖσαν οὐ ξυναχαλᾷ Μίχθοις.

ΑΧΘΟΣ, ους, τὸ, Pondus, Onus. Aristoph. Ran. Μὴ 'πὶ σοῦτῳ ἄχθος ἐπ' ἐμαυτῷ φέρων, Εἰ μὴ καθαρὸν ἦν πρὸς πάντα πρόσφορον ἐμοί. Il. ε, Ἀλλ' ἦμαι ὧδε νῆσιν ἐπὶ ταύτην ἄχθος ἀρούρης. Ἄχθος γῆς prouerbialiter de homine inutili dicitur. Quemadmodum ἄχθη γαίης Nicander vocat etiam serpentes & venenatas bestias: pondera videlicet noxia & detrimentosa. βλαβερὰς schol. exponit. ‖ Metaphoricè significat etiam λύπην βαρυώδυνον, (seu vt Bud. annotat, λύπην βαρεῖαν καὶ διοχλοῦσαν τὴν ψυχὴν ἐπ' ἀζουλίαις συμφώναις.) vnde & ab ἄχος factum esse Eustathius docet, πλεονασμῷ videlicet τοῦ θ. Soph. ἄχθη γ' ἔφερε δεῖν ἄχθος ἄτυστα, Dolorem & molestiam intulerunt.

Ἀχθοφόρος, ου, ὁ, Baiulus, Vectarius, Sarcinarius, vt ex Varrone & Cæsare exponitur. Pollux lib. 7. cap. 19, οἱ ἐξ ἀγορᾶς ἢ λιμένος καμίζοντες, ἀχθοφόροι, ἀμφοραφόροι, ὑδροφόροι, ξυλοφόροι, σκευοφόροι, ὑλοφόροι, πλινθοφόροι, πλοφόροι, ξυλοτρόποι, φρυγανοφόροι, φόρτικες. HINC Ἀχθοφορία, ας, ἡ, Onerum portatio. ET Ἀχθοφορίων, ῶνος, F. ίσσω, Baiulo. Luc. μᾶλλον ἢ ὑπὸ ἀχθοφορῶν ὑπὸ πολυτίμων πεζόμενος.

ΕΤ Ἀχθοφορία. Philo De mundo, ὡς ἀχθοφορεῖν τὸν κόσμον ἰσχύειν.

Ἀμηχθής, ές, ὁ καὶ ἡ, Grauis, Molestus. ET Ἀμηχθίζω, Grauo, vt habent vulg. lex.

Ἐπαχθής, Onerosus, Grauis. Item Molestus, Inuidiosus: vt Bud. apud Hermog. hoc loco interpr. Τὸ ἑαυτὸν ἐπαγθῆ ἐπαχθεῖνοι καὶ δημοσίαν. Sic Æschines De falsa legat.

πολιτῶν τὰς ἐπαίνους καὶ ἐπαχθές. Et Plutarch. Themist. τῆς συμμαχίας ἐπαχθής. Plato Epist. ἐπαχθέστερος ἐμοὶ γίγνου. VNDE Ἐπαχθῶς, aduerb. Molestè. ET Ἐπάχθεια, ας, ἡ, Molestia, Offensa. Chrysost. πρὸς ἡμᾶς.

ET Ἐπαχθίζω, F. ίσω, Onero. Philo ἐπιβαρῶ καὶ ἐπαχθίζω Γαΐου, Τί αὖ λιῶ μαίζει ἀχθόν, ἢ τὸ πανοῦν βαρὺ τῆς γυμνασίας μὴ μᾶλλον ψυχῇ, πρόσθεμα ὂν ἐπαχθίζον; Sic apud Æsopum senex ligni cæsis in humerosque sublatis, πολλὰ ἐδόκει ἐπαχθῆ ὤμοις ἐπιβαλὼν ἐπαχθίζειν.

c. 2. Ἀνεπαχθής, ους, ὁ ἡ ἡ, Non onerosus, Non molestus. VNDE aduerb. Ἀνεπαχθῶς, Non molestè, Non grauatè. vt ἀνεπαχθῶς φέρω, Non grauatè fero. Thuc. ἀνεπαχθῶς τοῖς ἴδιοις πρὸς τὸ κοινὸν διακονοῦντες. Item Non inuidiosè. Vt apud Hermog. τῷ ἑαυτὸν ἐπαινεῖν ἐπαχθοῦς ὄντας ἧττον καὶ ἀνεπαχθῶς ποιῆσαι μάθωμεν πρῶτον.

C. Μολιβδαχθής, ους, ὁ καὶ ἡ, Plumbigrauis. Vulg. lexic. ex Epigramm.

C. Σποδαχθής, ας, ἡ, q.d. Onus excussum. Plutarchus in Cæs. καὶ σποδαχθεῖσι ζημιοῦσι τοὺς ὀφείλοντας. Cui similis est χρεοκοπία. nam χρεοκοπῶ δω, debito fraudari significat, decocta videlicet pecunia. Ita Bud. Cõm. Antea verò dixerat χρεῶν ἀποκοπάς, hoc est Nouas tabulas (q.d. æris alieni decisiones) idem esse quod σποδαχθείαν. Hanc in Atheniensium rempublicam Solon primus inuexit, vt Diogenes Laert. in eius vita ab initio testatur, addens, τὸ δ' ἰῶ λύσεσθαι ἑαυτῶν τε καὶ κτημάτων. καὶ γὰρ ὅτι σώματα ἐδανείζοντο, καὶ τοῦτο δ' ἀποτείσαι ἐδήτουν. ἐπὰ δὲ πολλαὶ τῶν ὀφειλομένων αὐτῷ [Σόλωνι] παρῆσαν, σεισάχθειαν ἐποίησε τοῖς, καὶ τοῖς λοιποῖς τὸ ἔπιον ἀποδυσπετεῖν ἔφαξε. καὶ ἔστ' ὀνόμασε κλῆσιν σεισάχθειαν. videlicet ἀπὸ τοῦ ἀποσείσασθαι τὰ βάρη δανείων, vt Hesych. tradit.

C. Σπιραχθής, ους, ὁ καὶ ἡ, Cui spira [caudæ] grauis & ponderosa est. Nicander περὶ ἰοβόλων θηρίων loquens, Οὐκ ἄρα δὴ κείνου σπειραχθέα κεύθεα λαγὼς ἴχνεσι μιμήσοιτο. Vbi scholiastes, σπειραχθέα, inquit, τὰ ὕπτια τῆς σπείρας βαρυώδυνα. τὰ γὰρ μακρὰ ἑρπετὰ δηλοῖ τὸ βάρος τῆς οὐρᾶς σπειραχθέα καλεῖσθαι, δηλοῖ τὸ ὡς ἄχθος καὶ βάρος ἔχειν τὴν οὐράν.

Ἀχθηδών, όνος, ἡ, Onerosus, Grauis, Molestus. λυπηρὸς καὶ ὀδυνηρὸς, Suid. Xenophõ Apomn. 4, ἀχθηδονέστατον τοῦ βίου γῆρας, Senectutem vocat. ἀχθηδονὰ πάθη, Tristes affectus, Plut.

Ἀχθηρὸς, ία, ὸν, ἡ ᾶ, ἡ, Grauis, Molestus. λυπηρὸς, Hesych. VNDE Ἀχθηρῶς, Grauatè, vel Grauatim, vt Cicero loquitur, aut (vt Liuius) Grauiter. λυπηρῶς, ἀλγεινῶς, ἀσμενῶς, ἐπαχθῶς. Poll. lib. 3.

¶ Ἄχθομαι, F. ίσομαι vel ήσομαι (tanquam ab ἀχθέομαι, οῦμαι) Grauor, Pondere premor. Ingemo sub pondere. Od. ε, Ἀλλ' ὅτε δὴ κείλην τῆς ἤχθετο πῆμα γένεσθαι. id est ἐβαρύνετο τῇ πλήξει, vt schol. exponit. Theophyl. οἱ ἄπιστοι τοῖς βότρυσιν ἄχθονται, οἱ ἀχθόμενοι βελτίους. ‖ Item eadem metaphora qua Lat. Grauatè fero, pro Molestè fero, Ægrè fero. In qua significatione aliquãdo cum genitiuo construitur. Plut. in Publ. ἄχθομαι τῆς οἰκίας (vbi tamen & ἵνεκα subintelligi potest) Aliquando (& quidem frequentius) cum datiuo, Aristophanes Nub. Ἦ μὰ σὺ πύστις τῷ χόρῳ τοτ' ἀχθήσῃ. Aliquando cum præpositione ὅτι datiuo iuncta. Xenoph. ὅτι τοῖς οἰκέταις ἀχθόμενος. Interdũ cum accusatiuo Atticè, vt ἄχθομαι τοῦτο. vt & Il. ε, Λίην ἄχθομαι ἵλεος ὤμοι βοτὸς ὕπαιον αἰπήν. Nonnunquam cum participio. Aristoph. οὐκ ἀχθέσῃ πλέον ἢ τῶν πόνων. Xenophon Pæd. 3, ἐγὼ ἄχθομαι πρέσβυς ὤν. Quandoque cum ὅτι. Xenophon Pæd. 3, ἀχθόμενος ὅτι πρέσβυς ἤμαι. Plato verò Apolog. ὑπὲρ τῶν ποιητῶν ἀχθόμενος dixit, id est, Vicem poetarum dolens. ‖ Item Succenseo. Plato Apolog. καί μοι μὴ ἄχθεσθε λίγον τι παίσαντι. Sic etiam Xenophon Pæd. 7, ἀχθόμενος καὶ ὀργιζόμενος pro eodem posuit. ‖ Ἄχθεταί σοι τοῦτο, pro Hoc tibi graue est, Hoc tibi molestum est. Budæus ex Gregor. carm. — ὅ σοι κάλιον ἄχθεται ἄλλων.

Ἄχθομαι autem pro Inuisus sum, falsò annotatur in vulg. lex. ex hoc loco Homerico, Odyss. ξ, — ἤχθετο πᾶσι θεοῖσιν. quã hoc ἤχθετο non ab ἄχθομαι sit sed ab ἔχθομαι.

Ἀχθηδών, όνος, ἡ, Dolor. Tristitia, λύπη, ὀδύνη Suid. Hesych. μὴ σοὶ ἀχθηδὼν μου ἀκούειν, Ne graue tibi sit me audire. Bud. apud Platon. 5 De legibus αἰτίαν τῆς λύπης poni annotat. Plato Crat. Ἀχθηδὼν δὲ καὶ πολὺ δήλον αἰτίαν μείζονα τῆς

πνεῦμα τῇ τῆς φορᾶς βίᾳ φέρει. Et λιπαρὴς τῇ ἐμψυχίᾳ ἄχθεσθαι dixit Thucyd. lib. 2.

C. ΣΥΝάχθομαι, & ΚΑΤάχθομαι, pro ἄχθομαι, aut Valde ἄχθομαι. ΑΥ. ΣΥΝάχθομαι est Condoleſco, Vicem [alicuius] doleo. Iſocrates, ἐπὶ τοῖς φίλοις συνάχθονται. Idem, συνάχθομαί σοι τῇ ἀπωλείᾳ.

Α Ω, vel Αὰ, F. ἄσω, Flo, Spiro. vt apud Apoll. Argon. 2, Ζηρηΐς ἄεν ὦρος. At αὔμενος (quod tamen tāquam ab ἄημι afferri ſolet) μετὰ περισπωμένου verbi αὰ, vt ſcribitur apud Euſtath. Vide etiam de ἄει in Ἄημι. Legitur autem & ἄητος apud Apoll. Arg. 2, — ἐπ' ἄλλοτε δ' ἄλλος ἄητος, ſed obſerua ἄητος, & confer cum iis quæ Euſtath. de accentu verbi Αω differit. HINC Ἄημα, ατος, τὸ, Flatus, Spiritus. Satyrus in Epigr. Ἡδὺ μὲ ζεφύρου πρηνέος ἦρε πνοιὴ ἄημα. Sic Sophocles, Ἀνὴρ τ' ἄπνους πολυμάτην. ET Ἄητος itidem pro flatu, Eurip. ET Ἄητις, Flatus, Ventus. (quum alioqui debuiſſet ἄνητις ſcribi ab ἀὴ ἄνω, eadem forma qua πάντις & μάντις) Apud Hom. interdum αὔμενος ἄητις (vt Iliad. ο,) & Obſid. η, ζεφύρου λιγὺ πνείοντος ἄητις. Interdum verò ipſe ἄυτμος, id eſt ventus: vt Od. ι, — καὶ ὀπιπεύσειεν ἄητας. Heſiodus autē fœm. gen. ἄητις dicit, tanquam ab Ἄητη, vt in Erg. — ἤ τ' ἄπτωλοι γε κακὴς ἀπὸ χῶρον ἄητις. Idem, νηνεμίη τ' ὀλίγη ἄητις.

¶ Ἄημι idē quod Ἄω, ſed multò vſitatius. A quo ἄημι eſt ἄη, pro Flabat, Od. μ, v. 325. Μίμνε δὲ πρὸς ἄλσεος (vel ἄλλεος) ἄη νότος. Vbi ſcribit Euſtath. legi etiam ἄεν, idque in multis exempl. ſed ἄη comprobari & duali ἄητον, quo vtitur in Ἠέτην ἄητον, Il. ι, in principio. Addit & Heraclidem, qui βαιὸς cognominatus fuit, ita legēndum eſſe: ſcribentē, vt ex φιλάω fit φίλημι, ſic licè, ita etiā ex ἀὴ fieri ἄημι. & vt ex φίλη fit φίλητον, eodem modo ἄητον ex ἄη. Hæc ille ex Heraclide. Alibi autem annotat eſſe ἄητον pro ἄνεμον, vt πίθητον. Et partic. ἀὴς αἴητος (vt ἀθὴς ἀθήτος) apud eundem poetam. Ἀήσιμος autem quod ex pſeudonymo Muſæo affertur, Euſtathius μαρτυρεῖν dicit τῷ Ἀὴ ἀέσιμον μόνον. Item Ἄητος paſſ. voce pro eodem. vnde ἄητον Apoll. Arg. 2, — μάχας ἐφίσαν ὄρος ἄητον. Et Ἀήμενοι, Flantes, Heſych. ET Διάημι, comp. Perſio, Heſiod. in Erg. cum genit. — ἀλλά τυ καὶ τῆλ' ἔτυχες ἰὼν διάημεν ἀνεμόεντα περ ἰόντων. Alibi cum genit. itidem, ſed cum præpoſ. διὰ, in eodem opuſc. Καὶ διὰ παφλητῆς αἴσσει λίγεος αἰ διάημεν. Ibidem cum accuſ. πάσας αἰ διάημεν.

Ἀίσσω etiam annotat Heſ. pro αἴσσω; id eſt ſilare. Euſt. αἰίσσω ſcribit eſſe κοινῶς λεγόμενον, item αἰέκελος οὐ. EX HOC certè (quæcunque ſit eius formatio) fieri exiſtimo Ἀτάσθαλος, ET Ἀτάσφαλος. Dicitur autem ἀτάσθαλα πάλασσα, Vētis furens mare. ἢ ὅτε πολύμητις ἐπ' αἴσσῃσι μάχῃσι μολέσθαι, inquit Heſ. apud quem ἀτασθάλοισι ſcribitur cum ει. AT Ἀτάσφαλος ponitur pro leui & incōſtanti. item pro temerario, atque adeo pro ſtulto. Sonare autem puto ad verbum (licet Euſtath. aliud dicat) Ventoſa mente præditus. Il. υ, v. 182, — ὃ δὲ ἴμασθε σὴν ἀτάσφαλον. Et ἀτάσφαλα ξυμὸν apud Heſiodum. HINC Ἀτασφροσύνη, Leuitas, Stultitia. cuius pluralis eſt Odyſſ. σ, ἀτασφροσύνῃσι.

C. Δύσαης, ου, ὁ ἢ ἡ Εὐρὺς & Ζαὴς. Item Ἀήρυτος. Hom. Od. ε, αἴλινον δύσαον dicit pro δύσαον, Pernicioſè ſtrepentiū vel Grauiter ſpirantium, id eſt Grauiter ſtrepentium in ſpirando. Quidam Grauiter ſtrepentium interpretantur. At δύσαης ζέφυρος, aut δύσαης, aut ὁ δύσαος πόλος. Vide Euſt. HINC Εὐάης opponitur, Vtiliter ſpirans (ad verbum Bene ſpirans) Salubriter ſpirans. Herodot. Euterpe, ἀνὴρ εὐάης πνοῇσι καὶ ἀλέῃσι λείῃ, id eſt Vento molliter ſpirante. Sed in omnibus edit. typogr. ἀνὴρ hic perperam legitur pro ἀνὴρ. De quo errore & in ἀναγὴς admonui, vbi vulg. lex. exemplum illud afferunt. Apud Heſiodum autem χώρου ὐ ἀνῆτι, In loco qui vento ſalubriter ſpiranti eſt poſitus. AT Ζαὴς, Vehementer flans, ſeu impetuoſè flans. Hom. Il. μ, ὅς τ' ἄλλους ζαὴς, τόφρα σφιν ἐπέπνευσε δύσαης. id eſt βίαιος. ob particulam ζὰ quæ vehementiam ſeu vim indicat in iis quibus eſt præfixa vocabulis. DE Ἀήρυτος autem non conſentiunt inter ſe grammatici. Nam Ἀήρυτος ἄνεμος Hom. Odyſſ. ε, v. 411, ſecūdum quoſdam eſt ὁ ἄπνους αἰὼν (quod exponitur Flans in ſuperficie, Flans per ſumma (ſecundum alios eſt ὁ ἄφατος, & ὁ αἰώρας καὶ πνοὰς, ſeu αἰώρας

Ἀήσιος item legitur apud Hom. Oyſſ. γ, v. 183, 183. — οὐδέ πω' ἴσθε Ὄφρ', ἐπεὶ οὐ σοῦ γε θεὸς ὧδε πολὺν ἀέσιος. Cuius ἀήσιος thema inuſitatum eſſe tradit Euſtath. videlicet ἀάω, ſicut φραδάω, & ὀδράω, ac talia.

¶ Ἄεθμα, ατος, τὸ, Flatus, Anhelatio. φύσημα, πνεῦμα πολύ, Heſych. item τὸ ἐκ φύσεως ἢ πόνου φύσημα. Apoll. Argon. 2, οὐδέ οἱ ἄεθμα κατὰ ῥῖνας ἰάλλεν. Eſt etiam vocabulū medicū: apud Lat. Anhelationē & Suſpiriū appellāt Scribonius, Plinius, Seneca: & Celſ. lib. 4, c. 4, difficultatem ſpirandi vehementiorē nominat, vt ſpirare æger ſine ſono & anhelatione non poſſit. Gorr. ex Gal. com. in Aphor. 46, lib. 6, ſcribit Hipp. eam ſolùm ſpirādi difficultatem ἄεθμα nominare in qua multum creber anhelitus eſt: quum tamen Hippocrate poſteriores medici affectionem quancunque pectoris diuturnā, ſimpliciter ἄεθμα nūcuparint, ſuóq; tēpore reſpiratione quæ in curſu & vehementi exercitatione fit, ἄεθμα vulgò vocari ſolitā eſſe ſcribat Gal. Aret. αἱ δὲ θρόμοι καὶ γυμνασίων καὶ πάσης ἴσχνου διαπνοῆς ἢ αἰσχύνῃ, ἄεθμα καλεῖται, ἢ ἢ νόσος ἀναφήνασα, ἢ ὅλη καλεῖται ἄεθμα. HINC Ἀεθμαντικός, Ad anhelationem ſeu ſuſpirium pertinens. vt αἰσθμαντικὰ πάθη. Et ἀεθμαντοί, Anhelatores Plinio, Suſpiriоſi Marcello. ET Ἀεθμάζω. F. άσω, Anhelo, πνέω, Suid. ITEM Ἀεθμαίνω, pro eodē. Aret. ἐν τοῖς παρεξυσμοῖς ἀεθμαίνουσι ἢ ὕδρ. VNDE Ἐπιεθμαίνω, Idem.

¶ Ἄτμος, ου, ὁ, Flatus, Halitus, Vapor, Fumus. ἡ ἐξ ὑγροῦ ἀναθυμίασις, Heſ. Idē quod apud poetas αὐτμή. Plut. Δεκτικώτερα δὲ ἀδημονοῦσαν ὅπως ἀτμοὶ πυκνοὶ καὶ ἀναξυμίασις πικρὰς συνιστάμενοι ἢ ὑπὸ ψυχῆς ἀναπροσῶσαν ἀφίεσθαι. Dioſc. de piſſelæi cōfectione, ὅταν ὀπὸν τοῦ ἀναφυομένου ἀτμοῦ ἡμέρᾳ [πρὸ ἕρου] ſtillicidium [πρὸ ἕρου] quod Plin. vertit. Velleribus ſuprà halitū eius expantis. ET Ἀτμὴ, ῆς, ἡ, VEL Ἀτμὸς, οῦς, ἡ, Idē. ἀναξυμίασις, ἀναθυμίασις, Heſ. A QVO Ἀτμοδύχος, ου, ὁ, ἀτμίδα ἔχων, apud eundem Heſych.

C. Ἀτμοειδής, ους, ὁ ἢ ἡ, Fumi ſeu vaporis ſpeciem gerens. Ἀτμοιδής, ους, ὁ & ἡ, Vapores multos emittēs, Vaporiferus, vt ἀτμοιδὴς ἀφεψήματα.

Ἀτμίζω, F. ίσω, Vaporo, Exhalo, ἀναξυμίζω, Heſ. VNDE Ἀτμισμὸς, οῦ, ὁ, Suffitus, Vaporatio.

C. Ἀπατμίζω, Exhalo vaporē. Emitto in vaporis modū, actiuè. Capitur & paſſ. ſeu neutraliter, ſicut ἐξατμίζειν. nā vtrunque pro Euaporari ſeu expirare dixit Ariſtot. nō ſentiel, teſte Bud.

C. Ἐξατμίζω, Exſorbeo exponitur in vulg. lex. Eſt tamen potius Vaporē elicio. Bud. exponit Exhalationē ſubduco, citās Ariſtot. probl. 1, ſegm. 2, ἐπειδὴ γὰρ πολὺν τὸν ἐξατμίζει τὸ ἐφεστηκὸς ἀλέαν ὑγρὰν, ἡ τὰ λεπτὰ αὐτῶν ἀπτόμενον, ἐκφλέγει τὸ πνεῦμα τῆς. Et ἐξατμίζομαι, Euaporari, Exuctus reddi, Arēſcere, q. ἐξιπταμίζομαι, Expirare. idē quod ἀναξυμᾶσθαι Ariſtoteli. B. Ariſt. 4 Meteor. ἐπὶ μὲν γὰρ ὑγρὸν ὄντα μὴ ἐξατμίζεται, ὕδατος ὄντα δὲ μὴ, ἢ κατὰ γῆς καὶ αὐλακῆς &c. Vnde Ἐξαλμώδης, In vaporem euanidus, vt vulg. lex. exponunt: alii Vapidè ſe habens è Suetonio interpretantur.

c. 2. Συνεξατμίζω, Mecū exhalando aufero, vt Bud. exponit. Ariſtot. Meteorol. ὥσπερ ἱματίου ἐὰν ὑγρὸν μόνον καθ' αὑτὸ ὑγρὸν, ὑπὸ τῆς ἴσης θερμῆς συνεξατμίζοντος τὸν ὑγρὸν ξηράνῃ.

C. Ὑπατμίζω, Vaporem ſubduco. ὑπαλμώδης, Suffitu euaporatus vt exponitur in vulg. lex. VNDE Ὑπατμισμὸς, οῦ, ὁ, Suffitus vaporē eliciendo factus. Dioſc. lib. 5 cap. 26, καὶ ὁ ὑπατμισμὸς δ' αὐτοῦ τῷ ἀφεψήματι. vbi Ruell. vertit Decoctum ſaporis ſuffitu.

ΑΥ ΤΜΗ, ῆς, ἡ, Halitus, Spiritus. Il. ε, — αἶψα δ' ἀὐτμὴ ἔχε πάντα μάτην. Vbi Euſt. αὐτμὴ δ' (inquit) ἐκτῶς μὲ ἀνέμου, ἐντὸς δὲ τὸ ἔμψυχον πνεῦμα. ἀπὸ τῆ ἄω. Item Vapor, Fumus. Od. enim ω, ἔνθα πολὺς ἵστατ' αὐτμὴ, Euſt. exponit ὁ ἀτμὸς, ὡς ἀναθυμίασις, ἀπὸ τῆ ἄω ἢ αὔω τὸ πνέω. ἐστὶ πνεῦμα ἐκ ἀναθυμίασις φλογωτή. Sic apud Heſiod. Theog. v. 861, — πρήσσων γαῖαν Ἀυτμῇ λαιψηρῇ καὶ ἀπείρονα πόντον ἐοῦσαν. vbi tamen quidam ardorem ſignificare volunt. nam & Heſychio φλὸξ eſt. Fit autē αὐτμὴ tanquā ab αὔω pro ἄω: αὔω per dialyſin fit ἀΐω: deinde interiicitur μ.

Αὐτμιώ, ῶντος, ὁ Idem quod αὐτμή. Ιλ. Κάδ δ' ἄρα οἱ κυπαλῆς χὶ αὐτμὴ δίος Ὀδυσσεὺς Ῥίμφα διώκων. Od. γ. κηώεν δ' ἀνέμων ἐκ αὐτμὴ χέυας.

ΑΥ̓ΡΑ, ας, ἡ, Aura, Ventus leuior. ἡ ἐξ ὑγροῦ φερομένη ἀναπνοή, Expiratio ex humido prodiens, vt Aristot. in lib. De mundo definit. Theodor. Gaza accentu acuto in penult. notam scribit. Sic autem Aristoph. in Ranis Αὔρα τις ἡδίστη μυστικὴ πνεῖ. Et poeta quidã apud Athen. λευκὴ ὑπαὶ κυρτὰς ἐγγελᾷ στὰ κύματα Αὔρα. Inuenitur tamen & αὔρα post. breui. Xenoph. Hell. 6, εἰ μὴ αὖρα φέροι, Idem διὰ πυρὸς καὶ αὔρας dixit Sympos. Et αὔρας ἡρῴω apud eundem. Athen. lib. 2, Καὶ ἐλπὶς αὔρας, ἐλπὶς ἀπατᾷ μέγα. & lib. 9, Παραθεῖ δ' ἵππον ἐλὸν αὔρας Ἀθάνας. Αὖρα verò ἀβέβαιον. Pollucis lib. 4. cap. 9, tradanti de personis comicis, ἄρχει παρὰ δὲ τὸ δοκεῖν ἀβέβαιον εἶναι, χιτῶνι μόνῳ ὑποζωσάμενος λευκῷ χρώμενον. Sed legendum puto ἄβρα.

C. Ἄῡχμος, ὁ, Diluculum, Crepusculum. ὁ παρῳδὸς ὄρθρος, ἀπὸ τοῦ ἀσχολεῖσθαι πρωΐαν ἔχλην πρὸ αὔρας. vt Suidas exponit citans ad hunc locum explicandum, Homeri illud hemistichium, αὔρη δὲ ψυχὴν πρῶτα νώτου ἔβη.

C. Ἄναυρος, ου, ὁ ἢ ἡ, Auræ expers. Item substãtiuè Torrẽs, χειμάρρους. nã οἱ ῥύακες τῶν σωστικῶν ποταμῶν καλοῦνται, vt Apollonii schol. ab initio libri primi exponit hoc in loco, Χειμαρρόου ῥοῆσι κιὼν ἀβρὸ ποσὶν ἀπούρου. Phil. epist. 21 de eadem re loquens, λέγω γὰρ (inquit) οἷς τὸν ἄναυρον ἀβροβαίνοντας αὐτῷ [τῷ Ἴσσῳ] τὸν ποταμὸν, ὃν ταχὺν ἡ κρημνὸς τῷ ῥεύματι. Vbi tamen proprium nomen esse videtur, vt fortitan & apud Apoll. nam & Heliodi schol. sub finem clypei Herculis Ἄναυρον Thessaliæ flumen commemorat. Apud Nicandr. verò Alexiph. quem dicit, Κῦνο φυτὸν Κηπῆνι ὁ δὴ ῥα ἐκόμισσεν ἄναυρος, schol. exponit αἱ ὄχθαι τῆς ποταμοῦ.

C. Μαλῳαὶ, αἱ, Leues aurꝛ, Leues venti. Hesiodus Theogon. quũ de quatuor ventis loquutus esset, addit, Αἱ δ' ἄμυδις μαλῳαὶ αἰθυσσόμενοι θάλασσαν. vbi schol. exponit, κατὰ διαστάσεις πνοαὶ, αἱ καμπίας, θρασίας. Fortassis tamen in illo Heliodi loco diuitum μαλῳ αὖραι legi posset, vt admonui.

Ἦτορ, τὸ, Cor, Animus. Itidem ab ἄω, vt pluribus locis tradit Eustath. Sunt qui declinent ἦτορος, ἦτορι: ille tamẽ indeclinabile esse tradit. Il. ε, Ὦ φίλοι, ἀνέρες ἔστε καὶ ἄλκιμον ἦτορ ἑλέσθω. Il. β, Φωνὴ δ' ἀῤῥηκτος, χάλκεον δέ οἱ ἦτορ ἐνείη. Il. ψ Τῶν δ' ἐγὼ οὐ πρόσθεν δέχομαι χάριν οὐδὲ μοι ἦτορ. Od. η, — μυθήσομαι δέ τοι ἦτορ ἐτητύν. Sæpe autem vocat φίλον ἦτορ. vt Il. ε, — μήτως φίλον ἦτορ ὀλέσσῃς. Ibidem, — μαίμησε δέ οἱ φίλον ἦτορ. Il. κ, — καὶ ἀνέψυχεν φίλον ἦτορ. Sed & hoc obseruatione dignum, sæpe dici ab eo ἦτορ ἐν φρεσὶ vel ἦτορ ἐν στήθεσι. vt Il. τ, Θαρσαλέον νύ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσὶν. Sic Odyss. ψ. — ἦ μοι τῇ γε σιδήρειον γε φρεσὶν ἦτορ. Et Od. ν, Ἀλλ' αἰεὶ φρεσὶν ἦσι ἔχων διὰ μείνον ἦτορ. At ἦτορ ἐν στήθεσι, vt Od. ρ. — μηδέ τοι ἦτορ Ἐν στήθεσιν ὄρεστο. Et Il. χ, — σὺ δέ μοι αὖτε τῷ Στήθεσι πάλλεσθαι ἦτορ. Sed & ἦτορ dicit ἐν καρδίῃ, Il. υ, — σὺ δέ τι οἱ καρδίῃ ἐνὶ δῆμεν ἦτορ.

C. Μεγαλήτωρ, ορος, ὁ, Magnanimus. Il. π, Οἱ δ' ἅμα Πατρόκλοιο μεγαλήτορος ἀμφεχύθησαν Ἕστιχες. At μεγαλήτωρ Ὑμνος (Od. ι, — ἀλλ' οὐ πίσυνον ὑμὸν μεγαλήτορα θυμὸν) tautologiam habet, vt si dicas μεγαλόψυχος ψυχή.

Αὐλός, οῦ, ὁ, Tibia. Hom. Il. κ, Αὐλῷ συρίγγων τ' ἐπιτερπέϊ, καὶ κιθάρῃσιν, ἀμφαδὸν τ' ἀνθρώπων. Pro eo autẽ quòd Hom. αὐλῷ ἐπέεσσι dicit, legimus apud Athen. αὐλῷ βόμβου, καὶ κυμβάλων ἠχῷ. Apud Luc. in Harm. ἁρμόσασθαι δεῖ τὴν αὐλὸν ἐς τὰ ἀκριβῆ, καὶ ἐμπνεῖν ἐς τὸν λωτὸν δεξιῶς καὶ ἐμμελῶς. Idem ἐμφυσᾶν pro ἐμπνεῖν dicit in eodem Harm. φιλοπονώτερον ἐμφυσῶν ὀξέως ἢ πνεῦσαι τὸν αὐλόν. Idẽ Ad dicent. Prom. ᾧ ἐπ' ῥυθμοῖς ἕπεται φωνὴ αὐλός. Sæpe autem αὐλὸς & κιθάρα simul fit mentio, seu λύρα. vt idem De salt. αὐλὸν, οἱ δοκεῖ, καὶ κιθάραν. Plutarch. in opusc. Verum Athenien. &c. ἅτε αὐλοῖς ἢ λύραις. Deducitur autem vel ab ἄω, id est flo (licut & αὐλέω) vel ab αὔω id est Clamo. Videtur tamen Eustathius ad priorem magis inclinare.

Αὐλὸς, Quicquid est angustum & in rectitudinem productum. In vulgatis lexicis annotatur ex Athenæo hoc nomine significari figuram quamlibet in rectitudinem productam, vt est stadium, & sanguinis è naribus torrens. Sed (vt cætera omittam) χρυσοῦν αἵματος ab

Athenæo generaliusacipi existimo pro sanguine quẽ ex aliqua corporis parte velut eiaculamuri. Hom. Od. χ, — αὐτίκα δ' αὐλὸς ἔσκε ῥέειν πᾶσ' ἀμφὶ μέτωπα ἀθρήσειεν. Hinc & Αὐλὸς, Iaculum omne prolixũ, vt quidã annotarunt. Bud. autem scribit Xenophontem vocare venabuli αὐλὸν qua sunt illius velut aures. καὶ ἢν μέσῃ τῷ αὐλῷ κρίκοι ὦσι χαλκοῖ μικροί. vbi eãm αὐλὸν pro κοντῷ dixisse existimat, nisi lis mendũ. Et subiungit, αὐλὸν partẽ esse hastilis quæ ferrò induitur. Sic verò & Eust. αὐλὸς, inquit, ἢ ὁποῖόν τι αἰχμῆς ἢ τὸ ξύλον ἐμβάλλεται. Vnde Hom. αἰχμητὰς δαΐφρονας αὐλοὺς appellat Od. ι. Addit autẽ Eudæ, αὐλὸν in telis etiã esse apud Ægin. Αὐλὸς (vt idem inquit, Annulus fibulæ, in hoc loco Hom. Od. τ, — αὐτὰρ οἱ περόνη χρυσοῖο πέτυκτο Αὐλοῖσιν διδύμοισι. Vbi Eustathius scribit αὐλοὺς appellari ῥαβδοειδεῖς ὅρας αἱασιμωτέρας ἀλλήλαις ἐκ τοῦ κατακλείσαι τὰς περόνας. quas etiã ob hanc causam paulo antè καλὰς δαῖς ὑγρὰ μέσσους appellauerit. Item Αὐλοὶ pisces, vide in Σωλῆνες.

C. Αὐλοειδὴς, ἐος, ὁ ἢ ἡ, Tibiæ formam habens. Bud. est Tubulatus, Cauus, apud Theod. in Eccles. hist. κοῖλος αὐλοειδὴς σωτηρίας αὐλοειδεῖς πτυκτίας ἐπλήρου.

C. Αὐλοπάω, F. ήσω, Fistulas compingo.

C. Αὐλοποιὸς, οῦ, ὁ, Qui fistulas conficit.

C. Αὐλοῤῥύπης, ου, ὁ, Idẽ, Qui tibias perforat. Poll. ex Comicis.

C. Αὐλῳδὸς, οῦ, ὁ, Tibicen. Differre ab αὐλητὴς annotat Bud. ex hoc Ath. loco lib. 12, αὐλῳδοὶ δὲ παρῆλθον, Διονύσιος ὁ Ἡρακλεώτης, Τήρσολος Καζικηνὸς· παρῆλθον δὲ καὶ αὐληταὶ, οἱ ποιοῦσι τὸ πυθικὸν νόμιον. VNDE Αὐλῳδία, ας, ἡ, Tibiarũ cãtus. ET Αὐλῳδικὸς, ὴ, ὸν, Ad tibiarũ cantũ pertinẽs. vt αὐλῳδικὸς νόμος. At αὐλῳδικὸς ποιητὴς, Tibiarũ cãt. perit.

C. Αὐλωπὸς, οῦ, ὁ, Fistulæ instar oblõgos oculos habens. Est piscis nomẽ apud Opp. ex genere τῶν αἰθίων. qui cur ita dictus sit, explicat ipse his verbis, Ἄλλοις δ' ἀλωπὸς καὶ αὐλωπὸς καλέουσιν Οὕνεκα τοῖς καθύπερθε ἐλισσομένη κατὰ κόλον Ὀφρὺς ἱερὸν ἀμφὶς ἀκρόμος ἱστοφαής. Αὐλωπίας apud Aristot. Hist. an. lib. 6. c. 17, idẽ esse videtur piscis. nam αἰθίαν etiã vocari scribit. Αὐλωπίας verò Hesychio est καλλιόφθαλμος. AT Αὐλῶπις, ιδος, ἡ, epithetũ galeæ est apud Hom. quũ quasi in fistulã abit, hoc est, in angustũ & oblõgũ, vel ὅτου λήγει εἰς ὀξὺ τὸ αὐλίσκῳ ἐοικὸς ἐν ὀλόφοις σιδ. vt docet Eust. vel ὅτου ὀπὴ τοῦ μέσου ὡσεὶ ὀρθὸν αἰχμήν, vt tradit Ath. Il. κ, — ἐρύσατο γὰρ τροφάλειαν Τρίπτυχος αὐλῶπις.

C. Ἄναυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tibiarum expers. Plutarch. Συσίας μὲν γὰρ ἀχόρους καὶ ἀναύλους ἑορτὰς καὶ ἱερίων ἄναυλα θύοντων. Αὐλὸς Eustathio est item χαλκοῦς, καὶ ἐπὶ πολεμικοῖς, τοῦτο δηλοῖ, ἡ καὶ κέλευσ ὁ δι' αὐτοῦ καὶ ὀπτικὸς τόπου μέσου χαλκοῦς, ὃς ἐστιν ὀπτικὸς σωλήν. Et Il. π, — ἔχε τὸν φεύγοντες, ἀναύλους Πλήσσοντα νικῶσιν, sunt ἄναυλοι illi ἐπὶ τοῖς πολλοῖς πολεμοῦντα καὶ οἱ στενὴ διώρυχας, ἢ οἱ αὖθις ἔφορον τόπου σωλῆνα ἢ στενὸν ἢ ὀπτικὸν αὐλόν.

C. Ἔξαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui tibia exempta aut effracta est. Quitibiæ sonum amplius nõ edit. Poll. lib. 4. ὁ δ' ἔξαυλος

αὐλὸς καὶ ἄγλωττος & ἄφθογγος, ἀφανὴς, ἀφώνους, ἄξαυλος. VNDE Ἐξαυλίω, ῶ, Fut. ίσω, q.d. Extibio. Ἐξηυλισμένος γλῶτταν, videlicet τὸν αὐλὸν apud Pollucem, seu γλωττίδος (vt Etymol. vocat) Linguláe tibiarũ inueteratæ, & quæ tibiis inflandis aptæ amplius non sint. Quod vocabulum Ἐξηυλισμένος metaphoricè de aliis inueteratis rebus dicitur, vt docet idem Etymol. ET Παραξαυλίω, idem, nisi præpositio aliquid immutare simplicis significationem putanda sit. vnde παραξηυλισμένος, Extritam fistulæ lingulam habens. Eustath. Inter scõmata in senes hoc etiam refert, addens, ὅτι ὅταν ὑπὸ γήρως αἰχῆος, οἷς ὑπὸ ὀπτιμιμένων (seu, vt Aristoph. schol. habet, ὑπὸ ἰδίων) γλωττίδων αὐλοῦ. Est autem vocabulum hoc sumptum ex Aristoph. Achar. Οὐδὲν ὄντας, ἀλλὰ κωφοὺς, ἠπαραξηυλισμένους. Sic etiam Suidas, τὸν παρηξυλισμένον exponit ᾧ διεφθαρμένον ἢ ἀμυδρὸν ὑπὸ γήρους.

C. Καλαμαύλης, ου, ὁ, Qui calamo in tibiam formato canit. Eustathio idem quod μόναυλος.

C. Κάπυλον, καπαυλημένον, καπαπεπλαδμένον. Hesych.

C. Κεραύλης, ου, ὁ, Qui cornu in tibiã apteto canit. Cornicẽ. nam ex cornu etiam tibias fieri solitas Pollux docet.

C. Μεσαύλια. vide in Διαύλιον.

C. Μόναυλος, ου, ὁ ἡ, Tibialem quendam cantum vnicum & simplicẽ edens, vt quidam interpr. μόναυλος κάλαμος apud Eustath. qui Osiridis inuẽtũ esse dicit, vocarique à Dorien sibus in Italia πτόρμον, seu σατορμόν (πτόρον enim Dorien sibus esse σάτορον) Μόναυλος etiam qui eiusmodi organo vtebatur, quem ibidem Eust. καλαμαύλην & ῥαπαύλιον quoque dictum fuisse tradit. Et τὸ μόναυλον apud Athen. lib. 4, Vnius tibiæ concentus. ἦν δὲ τὸ Ἀλεξανδρέων καταφανὲς ὡς ἀμούσον, καὶ τὸ μόναυλον σιωπῶσιν ὀνομάζεις. VNDE Μοναύλιον, ου, τὸ, Organum quoddã tibiale vni & simplicis cãtus. Athen. l. 4, φορμίσματα καὶ μοναύλια, κόσμον ἢ πολέμου ὄργανα. ET Μοναυλέω ῶ, F. ήσω, Tibia vnius cõcentus cano. Plutarch. Cæs. ὅτε γὰρ αὐτὸς αὖθις Λίβυς ὀπτιδημιόμβος ὄρχησιν ἅμα καὶ μοναυλῶν θαύματος ἀξίους.

C. Ὁμαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cõsonus. Soph. Ed. tyr. παιᾶνὶ λαμπτὴρ, τοιόδε τοι γῆρυς ὅμαυλος. i. ἐμφθόγγους, ὁμόφωνος, Schol.

C. Παράυλος, ου, ὁ ἡ ἡ, A tibiæ sono discrepãs, Absonus. ἀπῳδὸς, vt Eustath. exponit, hoc in loco, ὑπὸ ἐμφύτου χαυνότητος καὶ ἡδυλογίας ἀτίμητοι μέλη παράυλα. quemadmodũ & apud Soph. Aiace Τίνος βοὸς παράυλος ἔβλεψε πάτας exponit ἢ ξυμφθόγγου αὐλοῦ ἢ ὅλως θελγωδίας ἢ ὅλως πάρεσις. Vbi tamen (vt schol. annotat) intelligi etiam potest ἢ παρεπτερωμένη ἀγνὶς, ὅθεν τινὲς αὐλοῦ: sicut Œdip. Colon. Ἥκεις ἐμὲ ἄξων ὑπὲρ ἐπιδόμους ἀγυιᾶς, Ἀλλ' ὡς παράυλον οἰκέσῃς. id est ὑπὲρ αἰχέως, vt itidem schol. ibi explicat.

C. Πλαγίαυλος, ου, ὁ ἡ, Qui obliquis tibiis canit. VNDE Πλαγιαυλίζω, F. ίσω, Obliqua tibia cano. Eusti

C. Προαύλιον, ου, τὸ, Præludium in tibiarum cantu. Aristot. Rhet. 3, τὸ μὲν οὖν προοίμιον, ὅπερ ἐν ἀρχῇ λόγου, ὁμοίως ἐν τοῖς ἄλλοις προοίμιόν ἐστιν ἐν αὐλήσει προαύλιον. Hesychio προαύλια (sic enim scribendum) sunt τὰ προαυλήματα, ὡς τὸ προάμβουλα, τὰ προπαρασκευάσματα. VNDE Προαυλίω, ῶ, F. ίσω, In tibiarum cãtu præludo. Aristot. Rhet. 3. ἐν γὰρ οἱ αὐληταὶ ὃ, πρὶν ἄρξασθαι αὐλῆσαι, πρότερον προαυλήσαντες σωθῶσι τὴν εὐθεσίαν.

C. Πυθαύλης, ου, ὁ, Qui Pythium carmen tibia canit: id est pæana: vt tradunt vulg. lexica. Cælius verò Πυθαύλης habet, Qui tibiis quodammodo persuadet. At Καμπαύλας apud Vopiscum quosdã intelligere ait qui flexili tibiarum cantu vtantur.

C. Ῥαπαύλης, ου, ὁ, Qui tibias compingit aut inflat. Eustathio idem est quod μόναυλος.

C. Συναύλος, ου, ὁ ἡ ἡ, Consonus, σύμφωνος: sic enim etiam quidam exponunt, vt ξυναύλους βοὰς, apud Aristoph. VNDE Συναυλία, vel Ξυναυλία, ας, ἡ, Consonantia, συμφωνία, Hesych. id est Tibiæ cantus cum alio quopiam musico instrumento coniũctus. Aristoph. schol. ξυναυλίαν vocat quum vel duo tibicines idem canunt, vel cithara & tibia ξυμφωνεῖ. Athen. lib. 14, ξυναυλίας λύπας ἀνὴρ συμφωνίας ἀμούσους, αὐλῷ ἢ ῥοθμοῦ χωρὶς λόγου ἢ προσῳδιῶν. Ibidem, ἀεὶ δὲ τῆς αὐλᾶς φωνῆς λύραν κατανύσας, ἐνὶ πολλάκις καὶ αὐτὸ ἡμᾶς συναυλίαν ἔδειξεν. Transfertur etiam ad fletum & lamẽta. vt apud Aristophanem Equit. δεῦρο νῦν προσκλαῦσον ἵνα ξυναυλίαν κλαύσωμεν αὐλούμενοι.

νου νόμον. Et Synesius epist. ad fratr. νῦν δὲ ἐν ἐρήμοις ἀκταῖς συναυλίαν ὀλοφυρόμεθα.

C. Φίλαυλος, ου, ὁ ἡ, Amans tibiarũ cãtus. Aristoph. Ran. ὁ φίλαυλος ἔπαυλος ἀλαφός. Aristot. Ethic. 10, οἱ δὲ φίλαυλοι ἀδυνατοῦσι τοῖς λόγοις προσέχειν ἐὰν καταύσωσιν αὐλητοῦ, μᾶλλον χαίροντες αὐλητικῇ. Et φίλαυλοι μοῦσαι, Soph.

Αὐλικὸς, ὴ, ὸν, Fistularis, Tibialis. sic enim Plinius calami quoddam genus αὐλητικὸν Græcis dictum, interpretatur. Αὐλικοὶ verò Suidæ sunt τὰ αὐλητρίδια, Tibicines.

Αὐλίσκος, ου, ὁ, Parua tibia aut fistula. Nec tantùm de tibia musica dicitur, sed de quauis fistula & tubulo generaliter. αὐλίσκος enim in galea apud Eustathium est fistula in quam conus seu crista infertur: in fontibus verò fahentibus, id è quo aqua effunditur: canaliculus seu canalicula vt Gellius loquitur. Apud medicos etiã vsitatum vocabulum est: de quo Cal. Aurel. Acutor. lib. 3, Clysteris αὐλίσκον, quem nos tibiam dicere poterimus. ¶ Αὐλίσκοι, οἱ, Inaures, ὠτάρια, Hesych.

¶ Αὐλίω, ῶ, Tibia cano. Athen. αὐλεῖν καὶ πυρίζειν. Plutarchus Alcibiade, αὐλήσαντα τὸν Ὀρθάσιον παῖδα τὸν ἑαυτοῦ ἐρωμένου διαλίγδην. Idem in Apophth. ἀλλὰ φάλλειν καὶ αὐλεῖν. Interdum verò additur accusatiuus: vt κατάρειον μέλος αὐλῆσαι, Plutarchus in Lycurgo. Nonnunquam dat. uus instrumenti, vt αὐλεῖν αὐλῷ, apud eũdem Plutarch. in Galba. Quia & alio organo quàm αὐλῷ dicitur aliquis αὐλεῖν, vt αὐλεῖν κίθαρι, quod ex Luciano citatur. Et Αὐλίομαι, οὔμαι, passiuum Tibia canentem audio, Tibiæ cantum audio, Mihi canitur tibia. sic Xenophõ in Pæd. Vide Bud. Comm pag. 1078. VNDE Αὔλημα, ατος, τὸ, Carmen ad tibiarum sonum. vt αὐλήματα κιθαριστῶν apud Pollucem. ET Αὔλησις, εως, ἡ, Ipsa tibiæ inflandæ actio. ET Αὐλητὴρ, ῆρος, ὁ, Tibicen. A QVO Αὐλητήρια, Theca tibiarum, Hesych. ET Αὐλητικὸς, ἡ, ὸν, Tibicina, Quæ tibia canit.

Αὐλητὴς, οῦ, ὁ, Auletes (vt Cicero etiam vocat) Tibicen. ὑλὸς αὐλητὴς ab Atticis dici, non αἰαυλὴς lex. vulg. ex Phrym. docẽt. αὐλητὰς ἄνδρας, Demosth. Exponitur etiã ἀκροατὴς αὐλοῦ. VNDE Αὐλητικὸς, Ad tibicinem pertinẽs, vt αὐλητικὴ παιδιὰ, & αὐλητικὰ ἐπιτάγματα. Αὐλητικὸς κάλαμος apud Theophr. à Plinio Tibialis redditur. Αὐλητικὴ ἐπιστήμη, Ars tibia canendi. αὐλητικὸς ἄριστος ὁ Θηβαῖος, Aristot. Rhet. Αὐλητικὸς etiã Tibiarũ inflandarũ peritus.

C. Ἐπαυλίω, ῶ, F. ήσω, Incino seu Præcino. Budæo idem est quod ἐπᾳσαυλίω, i. Accino. Aristophanis tamen schol. manifestè distinguit, his verbis. ἐπᾳσαύλιον γὰρ τῆς τραγικῆς ἢ τῆς κωμικῆς ἐπύλωσιν ἢ ἐπᾳσαυλίωσις τῆς νεωτέροις χορῶν. Luc. de sacr. ζῶον ἁρμονίαν καὶ ἡμίφωνον ἤδη τὴν θεὰν ἐπαυλοῦν.

C. ΚΑΤαυλίω, ῶ, F. ήσω, Tibiæ sono permulceo: vt Bud. C. exponit, dicẽs genit. iungi, citrãsq; Plat. locũ, vbi mates pueros διὰ παντὸς ὧν τὰς dicũtur ἀπὸ χρῆς ἂν καταυλῆσαι. Idẽ tamen in lex. annotat μεταφορικῶς dici καταυλεῖσθαι τὸν cuiusmodi constructionẽ videbis paulo pòst ex Greg. Καταυλοῦμαι verò in pass. est Tibiæ cantũ audire, aut Tibiis personare. Luc. de tauro Phalar. ἡ βοὴ ἡ ἀπὸ τῆς αὐλᾶς μάλα σοι ἐκπαιδικῶς τὸν μῦθον ἀναπλάττεται, εἰ δὲ τὶς παῖς μεταξὺ καταυλοῦμενον. Strabo lib. 17, πᾶσα γὰρ ἡμέρα καὶ πᾶσα νὺξ πλήρης ἐστὶ τῶν κωμαστῶν καταυλουμένων καὶ καταχορευομένων αἰσθήσει. Plut. μία νύκτος ἐφ' ἡμέρᾳ πολλὰς κατυλεῖτο καὶ κατεφλυάρει. Καταυλεῖν nonnunquã metaphoricè non tantùm de oblectatione ex tibiarũ cantu, sed etiã generaliter de quibusuis mollioribus aurũ titillationibus dictum reperitur: vt apud Greg. μὴ ἀκούειν καταυλούμενον, μὴ ὀσμᾶσθαι ὀκτηλαιούμενον, μὴ γεύεσθαι καταπορθύτου μένου: vbi notandũ accusatiuũ esse iunctũ. Καταυλεῖσθαι est quoq; Exibilari & Derideri, seu (vt Suid. explicat) χλευάζεσθαι, qui hoc exemplum affert. ἀφορίζεσθαι δὲ οἱ Λακεδαιμόνιοι τὴν πιχῶν, γελοίου τινὸς καὶ καταυλουμένου.

Καταυλητὴς, οῦ, ὁ, Tibiarũ inflatus seu incentio, vt Cic. & Gell. loquũtur. Theophr. de calamo tibiali (sic enim αὐλητικὸν Plin. vertit) lib. 4. c. 12, γίνεται δέ φασιν ἡ χρήσιμον, καὶ καταυλήσεως βραχείας διὰ, καὶ καταῤῥαπτὰ τὰς γλωττίδας ἔχει. Quæ Plinius sic reddidit, Et fieri vtiles in trimatu, apertioribus earum lingulis ad flectendos sonos. VNDE compositum Προκαταυλητὴς, οῦ, ὁ, Quum tibiæ recenter factæ vtiles redduntur ludicra &

exercitatoria lusione antequam in theatrum afferantur: quum deteruntur & leniuntur: vt Bud. explicat. Theophr. ibidem, τὸν γὰρ οὕτω τμηθέντα σκληρὸν μὲν εἶναι ὕστερον γίνεσθαι χείρονα, καὶ ἀσθενεστέρους εἰς ἅπαντα πολλῆς. Et Plinius, Sic præparatæ, aliquot post annos vtiles esse incipiebant: tunc quoque multa domādæ exercitatione, & canere tibiæ ipsæ docendæ.

C. ΠΡΟΣαυλαίω, ῶ, F. ήσω, Accino tibia: vt vertit Bud. citans hunc Athen. locum, ἢ ἡμαγμένης αὐλὸς ὁ προσαυλούμενος τῇ μαγάδι. Vide Ἐπαυλέω paulo antè.

C. ΥΠΑΥλέω, ῶ. F. ήσω, Succino tibia. Luc. De salt. ἐνὸς ἢ δύο ὑπαυλησάντων ἢ αὐλεῖν ἀρξάντος. Ath. lib. 6, Ἱέρων φησὶν τὸν Ἀρτεμίσια, ἐφ' οἷς ἐνίκησε λιπαρεῖς ὑπαυλοῦντα.

Sequuntur composita ex αὐλὸς aliud quàm tibiam significante.

C. Δίαυλος, ου, ὁ, Circūactus curriculi huiusmodi, vt quum ad metam peruenissent, flectentes, eò rursus recurrerēt vnde cursum inierant. i. Curriculū duplex. Ita Bud. in Pād. addens, Vitruuiū δίαυλον vocare duorū stadiorum ambulationis circuitionē. Suid. exponit, ὁ δὶς τὸν στάδιον ἐν τῷ πορείᾳ, τὸ πρόσω καὶ πάλιν ἐλθεῖν καὶ ὑποστρέψαι. Ab αὐλὸς autē deriuat Eust. quod vocabulū Ath. exponit inter alia etiā παρὰ τὸ δίχα πεμφθὲν εἰς ἀλλήλους χῶμα, ὡς ἐφ' ᾧ τὸ στάδιον. Alias etymologias si desideres, reperies apud Aristoph. schol. ‖ Metaph. etiam est ἀκάτιον αὐτοκωπεῖ αἰσχαμψὶς (vt Eust. tradit) aut (vt Suid.) ἡ μακρὰ πλεῖσις. vt διαύλοις κώπαις χρησόμενος, Reciprocis fluctuū curtib⁹. Plut. De mundo, ἔξωσε ὁ πνεύμων εἰς δίαυλος. quo sensu paulo antè dixerat, ἔξεις δὲ ὅτι πνεῦμα αἰσχρόφορον ἐφ' ἑαυτῷ: ἰτέ, αἰσχακάμπτει πάλιν ἄχρις αὖ ὅτου τὸ αὐτὸν ἐφίκηται πάντα ἀφ' οὗ τὸ πρῶτον ὥρμησεν. ‖ Est etiam mensura duorū stadiorum, hoc est mille & ducentorum pedum. tantum enim continebat diauli cursus, eundo videlicet & redeundo.

C. 2. Διαυλοδρόμος, ου, ὁ, Qui diaulum currit, Qui cursum circensem peragit, ὁ δίαυλον δραμών. Bud. C. ΥΝDΕ Διαυλοδρομέω, ῶ, F. ήσω, quod Bud. C. interpr. Quum ad calcem perueneris, rursus ad carceres cursu redire. Aristot. De gen. anim. 2, ὡς τὸν τῆς φύσεως διαυλοδρομοῦντος ἢ αἰολιπόλης ὁπόταν πλησιάσῃ οἴκαδε πάλιν.

C. 2. Καμψίαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, q.d. In diaulo reciprocans. ἐν χορδαῖς χόρδα καμψίαυλον αἰσχρογοῦν ἔχει. Eust. exponit τὴν ἐπὶ αἰσχρόφωνον ἐπὶ τὴν πλήρωσιν τῶν χορδῶν.

Διαυλίσκος, ου, ὁ, Canaliculus in dioptris quo visus dirigitur, vulgò *la mire*: vt vulg. lex. exponunt in hoc Polyb. loco, δύο μὲν σκοπὸν διόπτραν ἔχειν διαυλίσκους ἔχουσαν, ὥστε τῷ μὲν σκοπεύειν, τὴν μὲν τὸν δεξιὸν τόπον, τὴν δὲ τὸν εὐώνυμον διαυλίσκον θεωρεῖν.

C. Δολίχαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Longas tibias seu fistulas habēs: vt δολίχαυλοι αἰγανέαι, sunt (vt scribit Eust.) μακρὰς αὐλοὺς ἔχουσαι, id est κοιλότητας ὀπῶν δεχομένας, αἷς ὁ τοῦ ξύλου αὐλὸς ὠτίτης: aut (vt alibi exponit) αἱ μακρόξυλοι: aut (vt alibi) μακροσκόπροι. αὐλὸς γὰρ (φασὶ) καὶ ὁ ὀπὴ τῆς αἰχμῆς ἢ τὸ ξύλον ἐμβάλλεται.

ΑΥΛΑΞ, ακος, ἡ. Sulcus. ἡ τῆς ἀρόσεως εἰς μακρὸν τομή. vt explicat Eust. dicens, ἤγουν τὸ γινόμενον ὑπὸ τοῦ ἀρότρου παρατομάδιον. Heliod. — αὔλακι ἐλαίνῃ ἰθύειν. Philo, ὡς αἱ ἀπαιμόνητος εἰς αὔλακας, ἀρούσεως καὶ σπείρουσι. PRO quo Doricè dicitur & Ὠλαξ, ακος, ἡ. (ΥΝDΕ Ὁμώλαξ, ακος, ὁ ἢ ὁ, q.d. ὁμὸς αὔλαξ, Qui eodem sulco comprehēditur, Vicinus. Apoll. 2, Βούζυγες δ' ὅτι πᾶσαι ὁμόλακες. id est ὅμορον schol.) ΕΤ Ἄλοξ, οκος, ἡ. (SEV per metathesin Eustathio Ὦλξ, quo & Homerus vtitur, dicens, ἰειμένων ἐν ὤλκῃ) quod metaphoricè etiam accipitur: vt apud Eurip. Phœniss. Μὴ σπορὰ τέκνων ἄλοκα δαμάσῃ βίᾳ. quemadmodum apud Soph. etiam ἄλοκες, αἱ σποραὶ, αἱ κόπαι, οἱ γάμοι. Itē Γλυφὴ Πλάτωνος, Hesych. qua metaphora etiam Ennius Exarare & Perarare literas dicunt. A QVO verbum Ἀλοκίζω, F. ίσω, Sulco, ἀρόσῃ τὴν αὔλακα, vt exponit Suid. citans Aristoph. hunc locum, ἴχνη δ' ἀλοκίζειν ἐν τῷ μέλιτι τὸ χωρίον. item τὴν ὄνυχι χαράξω ἐν πυκτικῷ πινακίῳ, Vngue noto in tabellis cēsoriis. ΕΤ Comp. Κατηλοκίζω, idē. vnde per tmesin apud Eurip. κατ' ὄγυξιν ἠλοκίσμεθα.

C. Αὐλακοχόπος, ου, ὁ, Sulcos efficiens, Sulcator. αὐλακοχόπος ἀνήρ. In Epigr.

Αὐλακίζω, F. ίσω, Sulco. ΥΝDΕ cōp. Διαυλακίζω, q.d. Persulco, Peraro. ΕΤ ΚΑΤαυλακίζω Sulco. vulg. lex.

Αὐλή, ῆς, ἡ, Area, Locus apertus & vacuus ante magnas ædes, quem vulgò *une court* appellamus. q. d. cortem. Quoniam autem apud Homerum oues & alia animalia ἐν αὐλῇ stabulantur, ideo αὐλὴ redditur Caula, Ouile, Hara. Il. ω, — ὅστ' ὄϊες πολυπάμμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ Μυρίαι ἑστήκασιν ἀμελγόμεναι γάλα λευκόν. Od. ξ, in principio, Τὸν δ' ἐξ ὄρεος δάμνα δῖ' ὑφαίνων, ἔνθα οἱ αὐλὴ Τηλοῦ πὰρ πόλιος τέτυκτο ἐν χώρῳ. vbi dicitur de loco in quo erant porci. vnde Haram quidam interpretantur: alii generaliore vocabulo Septum. At pro corte in qua sunt aues, Odyss. ο, — χῆνάς φέρων ἐκ χηνοβοσκείου πίλωρον Ἤμαρ ἐξ αὐλῆς. Synesius, ἐπεφύκεσαν δὲ τοῖς οἰκείοις αὐλαῖς. vbi quidam interpretantur Impluuium. Ath. lib. 5 non solùm tradit αὐλεῖν ab ἄω appellari locum qui à ventis perflatur (seu qui vtrinque ventum excipiat) sed addit, Homerum αὐλεῖν semper ponere ὅπου πνεῖ τὸν ἀέρα πᾶσαν. Sic Philo De vita Mosis lib. 3, τὸ ὑπαίθριον appellatum dicit αὐλεῖν. Sed tamen tam apud Homerū quàm alios αὐλὴ exponitur etiam Atrium, in quibusdam locis. Αὐλὴ (inquit Budæus) apud Athenæum pro triclinio prægrandi, id est œco, in quo nuptiæ in regia celebrantur. Hodie salam dicimus. Apud Greg. 181, idem Bud. Atrium interpretatur, vbi scribit ille, ὡς οἱ κατηχούμενοι, ἐν ᾗ τοῖς πιστοῖς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἔστιν ἡμῖν ἐκεῖ μένειν, τὰ ἅγια καταβλέπειν. Quin & Ζηνὸς αὐλὴ apud Homerum legitur Odyss. ω, v. 74. Ζηνός που ἐνὶ δῶ γ' ὀλυμπίου ἔνδον ἐόντες αὐλῇ. vbi Aula Iouis, vel Regia Iouis, vertitur. quem tamē locum aliter etiam scriptū fuisse tradit idem Athenæus. Sed ipse Æschylus ex illo Homeri loco mutuatus dixit in Prometheo vincto, ὅσοι τ' Διὸς αὐλὸν εἰσβαίνω. ‖ Αὐλὴ apud Homeri posteros Aula, Domus regia, vel Regia, sine adiectione, Domus principis. Legimus autem apud Athenæum αὐλαὶ fuisse vocatas hasce domos, vel quòd ante illas essent ampla loca subdialia, vel quòd satellites iis solerent περιαυλίζεσθαι. Hac autem in signif. Menandri etiam & Diphili auctoritatem affert. Polyb. μάχαι τε καὶ διαχωρίσεις αἵματος περὶ τὴν αὐλὴν [Philippi.] Sic & alii nonnulli vsi sunt. At Herodianum obseruaui non αὐλὴν simpliciter sed βασίλειον αὐλὴν passim dicere. Eodem autē modo & Galli vna eademque voce significant locum ὕπαιθρον qui est ante ædes, & ipsam aulam: sed accipiendo tamen potius aulam pro ipso rege, eiúsque simul comitatu habitante illam regiam domum, quàm pro ipsa domo. Quæ cum dico, non ignoro interim posse duas harum duarum significationum afferri derivationes, vt videlicet *cour* illum ὕπαιθρον locum significans (quem nonnulli aream dici volunt) sit à corte: at *cour* pro aula regis, atque adeo ipso rege vnà cum suo comitatu, sit à curia. vnde & potius *cour* sine *s* scribendum sit, vt & pater meus scribere solebat. ‖ Αὐλὴ, Locus in quem capite damnati ducebantur, postea dictus ἀφέτειον, Suid. Vide αὐλαμοί. ‖ Αὐλὴ item in significatione ἰσθμοῦ ponitur, teste Polluce.

C. Ἔναυλος, ου, ὁ, Stabulum, & Spelunca. Item generaliter, Domicilium. Hes. Γείρανα δ' οὔρεα μακρὰ θεῶν χαρείοντες ἐναύλους Νυμφάων. ‖ Ἔναυλος etiam ὁ ὀφθαλμὸς τῆς αὐλῆς. Vide Eustath.

Ἔναυλος autem deriuatum ab αὐλὴ, vide in illo nomine.

C. Ἔπαυλος, ου, ὁ, Stabulum. Item Casa. Iliad. ψ, circa finem, — οἵτινες πώεσσι φυλάσσουσιν ἐπαύλοις. ‖ Sophocl. autem ἔπαυλα dixit.

C. Μέσαυλος, ου, ὁ, vel Μέσαυλον, ου, τὸ, Locus in medio stabulo, seu in media caula, aut etiam casa, Bud. Alii propriè volunt esse ianuam quæ sit inter duas αὐλάς, sed pro tota casa seu tugurio accipi. Vide Eustathium. Apud Euripidem legitur & μέσαυλος adiectiuè, vbi dicit Θύρας μεσαύλους. ‖ Μέσαυλον etiam dixerunt Attici pro μέσαυλον.

Μεσαύλιον in eadem significatione apud Suidam. Item μεσαύλιον vocabatur χοῦμά τι μεταξὺ τῆς αὐλῆς αὐλοῦμένον, inquit Eustathius. ‖ Μεσαύλιος autem nomen serui apud Homerum hinc ductum.

C. Μόναυλος, ου, ὁ ἡ, Qui solus stabulatur aut habitat.

VNDE Μοναυλία,ας,ἡ, Vita ſolitaria,i.cælibatus. Plato De leg.vt Συναυλία,Coniugium.

C.Πρόαυλον,ſeu Προαύλιον,ου,τὸ,Aulæ veſtibulum.Poll.Suidas. ‖ Item, Προαύλια plur. num. Dies qui nuptias anteit:ſicut Ἐπαύλια Dies qui eas ſequitur. Vide in Ἀπαυλίζομαι.

C.Συναυλία,ας,ἡ,Cohabitatio. ἡ συνοίκησις δύο καὶ πλειόνων. συναυλίαν δὲ λέγ πς,pro μόνας αὐλίζεσθαι ἐν ταῖς ἑαυτῶν. Bud.in Ariſtot.Polit. Contubernium coniugale exponit. Sic Greg.χ' συζυγίαν τινὰ καὶ συναυλίαν.

C.Ὕπαυλος,ου,ὁ, Qui in aula eſt. (q.d. Qui eſt ſub aula) Apud Sophoclem in Aiace exponitur Qui eſt intẽtorio.

Αὔλειος,ου,ὁ καὶ ἡ,vt ὑπὸ δὲ ἐκ' αὐλείου, Hom. Od.α, vbi malè quædã exẽplaria habent coniunctim ἐκμυλείου. quem tamen errorem ſequuntur vulgata lexica. Et ἡ αὔλειος θύρα,Atrii ianua,vel Atrienſis. Bud.αὔλειον θύραν apud Plat.in Sympoſ. Ianuam veſtibularem & atrienſem,apud Lyſiam autem atrium interpretatur, pag. 1066. quam vide. Inuenitur & plur.numero,αἱ αὔλειαι θύραι apud Herodotum & Ariſtoph. in Veſpis.Sic & epigr. lib.2,Σπίλιαδαι αὐλείας ἀμφιπλίκτου θύρας. vbi exponitur Fores atrienſes.

Αὔλειος etiam per ſe dicitur, vt Plutarchus in Pompeio, ἀλλὰ τῆς θύρας ἀποκλείσας· τὴν αὔλειον, ἑτέραις θύραις ὤχετο κρύπτων. ET Προσαύλειος, Ad aulas pertinens: niſi mendoſè in vulg.lex.affertur ex Eurip. τὰ προσαυλείους τύχας,Fortunas aularum.

Αὐλικὸς,οὐ,ὁ, Aulicus, Qui eſt ex alicuius principis aula. Plut.in Polit.Præcept.οἱ μὲν ὠμοὶ αὐλικοὶ κόλακες. Et apud eundem in Demetrio αὐλικὴ περιεργία. ‖Αὐλικὸς in malam partem,vt &noſtrum courtiſan aliquando.Plut. ἠδὴ φοβηθέντα τὴν τῶν αὐλικῶν καλεῖσθαι καὶ διαφθορέας.

Αὐλαία,ας,ἡ, Aulæum. item Tentorium, vt Bud. interpr. in hoc Plutarchi loco in Alexandro, de deliciis comitum eius loquentis, Φιλώτας ὁ παῖδων ἐκάτην αὐλαίας πρὸς θύρας γενέσθαι,id eſt Tentoria,inquit. Apud eundem Plut. accipi ait pro velo quod currui matronali prætenditur.Αὐλαῖαι quæ Lat. Aulæa. Athen.αὐλαίαις φοινικίναις περιέχετο. Idem,αὐλαῖαι ζωσταὶ καὶ διάχρυσοι καὶ διάλιθοι. Philo De vita M.lib.3, κλῖναι δὲ καὶ αἱ αὐλαῖαι καταπετάσματα εἶναι. Et numero quoque ſingulari apud Plutarchum in Themiſt. ἐγὼ γὰρ ἤμην τὴν αὐλαίαν αἰτήσων. Curtius Aulæam Latinè itidem dixit genere fœminino. ‖ Αὐλαία Heſychio eſt etiam ἡ ὠὰ αὐλὴ διατεί ζουσα,vt ſit adiectiuum. ‖ Αὐλαία item dicitur pro αὐλὴ per καταχρησιν. Euſtath.

¶ Αὔλιον,Stabulum.Et generaliter Domicilium, ſed potius quod eſt ruri. Apoll. Arg.2,κλισμός τι καὶ αὔλιον. Dicitur autem ab αὐλὴ vel ὑποκοριστικῶς,vel κατὰ παραγωγήν. Vide Euſtath. Αὔλιον antrũ dictum, quòd in eo Bacchus ſtationem habuerit,ſeu pernoctarit. Var.

Ἐπαύλιον vide poſt Ἔπαυλις.

¶ Αὖλις(ad differentiã Αὐλὶς,quæ eſt vrbs Bœotiæ) Domicilium,Locus vbi pernoctatur. Item Tentorium, Caſtra. Hom.Il.ι, Εἶμι γὰρ ἐς πατρὸς ἐμὸν καὶ ἄστεος αὖλιν ἱκέσθαι. Ex Herodoto etiam affertur τὴν αὖλιν ὅπου τις τὸ πλοῖον ἐποιήσατο. vbi tamen legitur & αὐλιὸν. ‖ Αὐλὶς etiam Bœotiæ vrbem inde nomen habuiſſe volunt quòd in ea Græci caſtrametati ſint.

Αὔλιος ἀνὴρ, Qui ad αὖλιν ducit animalia, Veſper. Euſtath.

Αὐλείτης, Villicus,vt ſit ab αὖλις ſignificante ἔπαυλιν. Vide Var. Heſychius autem Αὐλήτην habet cum ἠ vtrobique, & exponit τὸν τῆς κώμης ὀπτιμαλούμενον τῇ φρουρᾷ.

C.Ἔπαυλις,ιος,ἡ, Villa,Caſa.Plut. καὶ ἓξ ἵππους τῆς παλαίστης ἐπαύλεις ἐξίππους. Idem in Pericle,τὸν χόρτον ἐκ τῆς ἐπαύλεως ὁσημέραι φέρειν τῇ πόλει.Philo De vita M.lib.1, καὶ αἱ κατ' ἀγρὸν ἔπαυλις. Ἔπαυλις eſt etiam Stabulum, vt lex. Gr.tradunt.

Ἐπαύλιον,itidem pro Villa,vt Bud.interpr.Diminutiui tamen ſpeciem præ ſe fert.Æſch.in epiſt. ἐπαύλιόν σοι ἐδόθη μέροσ,μᾶλλα πάντα ἐρείπια. Plut. De garrul. ἐπαυλίου τινὸς ἐν προαστείῳ.

Ἀπαύλια autem & Ἐπαύλια, item Προαύλια vide in Ἀπαυλίζομαι.

¶ Αὐλίζομαι, Stabulor.vt Od.μ, μνηστῆρες ἐμοὶ αὐλίζεσθον ἰόντε,& συὸς αὐλαὶ

ΑΥ Λ 626

A λιζόμενοι,eiuſdem Odyſſ.ξ.Sic apud Ariſtot.De hiſt.animalium lib.9, αἶγες quoque dicuntur αὐλίζεσθαι. Ipſi etiam homines dicuntur αὐλίζεσθαι in aliquo loco, Cubare,Pernoctare.Thucyd.lib.4,pag.116,in principio,& alibi ſæpe.Xenophon Pæd.4, ὡς αὐλίζοιτο ἵππος ἐν ὁδῷ,τὸν ἵππον αὐτοῦ αὐλίζοιτο παρ' ἡμῖν. Sic & Hell.1, ὃ πᾶσον ὃ στρατὸς, αὐτοῦ ηὐλίζετο. Ex lib.2 Regũ cap.12 affertur, ηὐλίσθη ὑπὲρ γῆς pro lacuit ſuper terram. ‖ Αὐλίζομαι à Budæo exponitur etiam Stationem habeo,item Excubo. vide Παραυλίζομαι. ET Αὐλισμός,Pernoctatio,διαγρυπνήσεις,Heſych.

B Ἀπαυλίζομαι,Fut.σομαι, Seorſum ſtabulor,Seorſum ſtationem habeo. VNDE Ἀπαυλόστομος in Anthologia epigrammatum,Seorſum ſtabulans, vel A ſtabulo diſcedens. Ἀπαυλίζομαι eſt etiam Seorſum pernocto, de hominibus dictum. VNDE τὰ Ἀπαύλια,Dies in quo ſponſus apud ſocerum ſeorſum à ſponſa pernoctat,ἀπὸ τῆς νύμφης ἀπαυλίζεται, inquit Pollux. At autor Etymologici habet Ἀπαύλια feſtum quoddam apud Athenienſes.quia tum incipit puella χωρὶς τοῦ πατρὸς αὐλίζεσθαι, i. ſeorſum à patre pernoctare, ſeu cubare. vel, cubiculum habere. ITEM Ἀπαυλητικὴ χλανὶς apud Poll. quam ſponſa mittit ad ſponſum eo die qui ἀπαύλια dicitur. Iam verò & dona quæ ſponſæ dantur vocabant ἀπαύλια,teſte Polluce. Cæterùm notandum eſt,quoſdam ἀπαύλια & ἐπαύλια vnam eandémque diẽ facere.Nam ita Heſychius, Ἀπαύλια καὶ Ἐπαύλια, διὰ τοῦ λ γρ. ἡμέρα ἐν ᾗ ἐπαυλίζεται τῷ ἀνδρὶ ἡ νύμφη. vbi ponitur etymologia non τῶν ἀπαύλια,ſed τῶν ἐπαύλια.Etymologiſtes vtriuſque vocis etymum ponit. nam poſtquã dixit Ἀπαύλια dici feſtum, ὅτι πότε ἤρχετο ἡ κόρη χωρὶς τοῦ πατρὸς αὐλίζεσθαι,ſubiũgit, ἢ πότε ἐπαυλίζεται τῷ ἀνδρὶ ἡ γυνή. vnde cõiicere eſt,illum quoque ſcripſiſſe Ἀπαύλια ἢ Ἐπαύλια, vel καὶ Ἐπαύλια, vt Heſychius:quum priore loco etymum illius,poſteriore autem etymum huius vocabuli ponatur. Dicitur autem ſponſa ἐπαυλίζεσθαι τῷ ἀνδρὶ,id eſt Pernoctare apud maritum,vel Cubare iuxta maritum. Iulius Pollux contrà etymum ponit non τῶν ἐπαύλια,ſed τῶν ἀπαύλια, atque an hæc duo eadem faciat,an diuerſa, vix certò ſtatui poteſt. nam Προαύλια facit diem præcedentem nuptias. προαύλια δ', inquit, ἡ πρὸ τῆς γάμου ἡμέρα.deinde ſubiungit, ἐπαύλια δὲ, ἡ μετ' αὐτὰ.καὶ ἀπαύλια δὲ, ὅτε ἡ νύμφιος εἰς τὸ πατρῷον ἀπὸ τῆς νύμφης ἀπαυλίζεται.Sic certè intelligi poteſt locus Pollucis, quaſi dixiſſet,ἐπαύλια, autem quæ eam ſequitur quæ & ἀπαύλια dicitur. ea eſt autem in qua ſpõſus,&c. Sed hìc ſcrupulus manet quomodo poſſit idẽ eſſe dies ἀπαύλια & ἐπαύλια, quum ſecundum etymologias quas attuli, contraria ſignificent. nam contraria ſunt ἀπαυλίζεσθαι τῷ ἀνδρὸς,id eſt χωρὶς τῷ ἀνδρὸς αὐλίζεσθαι, & ἐπαυλίζεσθαι τῷ ἀνδρί. Acron certè videtur ἀπαύλια(ea ſignific.qua apud Poll.) repotia nominare voluiſſe quippe qui dicat fuiſſe diem quo nupta ad parẽtes redire ſolebat. Nam certè illam domo ſua relicta ad parentes redeuntem, dicemus ἀπαυλίζεσθαι τῷ ἀνδρὸς, non contrà ἐπαυλίζεσθαι τῷ ἀνδρί. Sed animaduertendum eſt Acronem dicere fuiſſe diem ſeptimum.quòd ſi hac quoque in re velimus illi cum Polluce conuenire,dicendum fuerit Pollucem diuerſos dies ſtatuere ἐπαύλια & ἀπαύλια. nam ſcribit ἐπαύλια fuiſſe poſtridie nuptiarũ quum Acron ſeptimo demum ſolitam nouam nuptam ad parentes redire dicat. Heſych.tamen rurſum in ἐπαύλια,ait eſſe diem ſecundum nuptiarum, in qua propinqui munera ſponſo & ſponſæ afferant:& fortaſſe dici ἀπὸ τῶν ἐπαυλίζεσθαι τοῦ γυμφίου ἡ νύμφη. vbi videtur deeſſe τῷ ἀνδρί: quòd & in altero loco habetur.Suidas quoque ſcribit quoſdam putaſſe ἐπαύλια dici eum diem,vt pote ἐν ᾧ ἔθος ἦν ἐπαυλίζεσθαι τῷ γυμφίῳ ἡ νύμφη.Sed quòd dicit τὴν δευτέραν μετὰ τοὺς γάμους ἡμέραν (id eſt, Secundum à nuptiis diem) accipio tanquam impropriè dictum pro eo quod dicit Heſychius τὴν δευτέραν τῶν γάμων. vt videlicet non dicat δευτέραν ἀπὸ τοὺς γάμους,quaſi alia ſit interiecta: nihilo magis quàm quum dicitur aliquis eſſe ſecundus à rege. Pauſanias autem apud Euſtath. vult eſſe diem καθ' ὃν ἐπὶ τῇ τοῦ γυμφίου οἰκίᾳ ἡ νύμφη πρῶτον ἐπαύλισεν. i.: Diem in quo primũ ſpõſa in ædibus ſpõſi pernoctauit:

vt sit ἀπαύλισις pro simplici παύλισις: non autem ita accipiatur vt in superioribus locis, quùm dicitur νύμφη ἐπαυλίζουσα τῷ ἀνδρί, quasi αὐλίζουσα ὅτι τῷ ἀνδρί. Addit præterea idem Pausanias, vocari ἐπαύλια munera etiam quæ postridiè nuptiarum à patre sponsæ afferuntur ad sponsum & sponsam, cum quadam velut pompa. Sed an eadem sit dies τὰ ἐπαύλια & τὰ ἀπαύλια, & an Repotia vocari debeat, sequendo Budæum: quòd si eadem dies esse dicatur, quomodo fieri possit vt contrariæ sint etymologiæ, aliorum esto iudicium. Vnum addam, me in citando Hesychii & Etymologistæ loco scripsisse ἀπαύλια & ἐπαύλια, ὀξυτόνως, non ἀπαυλία & ἐπαυλία, vt habetur in vulgatis illorum exemplaribus: quòd & apud Suidam & apud Pollucem non hoc sed illo modo scribatur, videlicet ἐπαύλια: & apud Pollucem sit etiam ἀπαυλίοις in datiuo: adeo vt quin ἀπαύλια scripserit, & voluerit plurali numero neutro genere efferri, dubiũ nemini esse possit. magis autem idoneum huius rei autorem desiderare religio mihi est, & aliis debere esse videtur. Nec verò me mouet quod Eustathius ait, Pausaniam vocare ἐπαυλίαν ἡμέραν, καθ' ὃν ἐκ τῆς τοῦ νυμφίου οἰκίας, &c. Nam (vt taceam, Suidam qui eadem Pausaniæ verba citat, ἐπαύλια scribere, non ἐπαυλία) scimus non ἐπαυλίαν scripsisse Pausaniam in suo lexico cum ν, sed sine ν, vt esset in nominatiuo. Fieri autem potest vt in exemplari quo vsus est Eustathius, ἐπαυλία scriptum esset ὀξυτόνως, sed contrà quàm tamen scriptum ipse Pausanias reliquisset. inde & is accentus mouerit Eustathium vt ἐπαυλίαν ἡμέραν ex Pausania nobis proferret. Imo verò ne hoc quidem constat, an ἐπαυλίαν scripserit Eustathius, ac non potius ἐπαύλια, ex quo aliquis ὑποδιορθωτὴς fecerit ἐπαυλίαν. Veruntamen vtut sit, Pollucem sequens, ἀπαύλια & ἐπαύλια scribo, sicut ὀξυτόνως. Oblitus eram præterea te admonere, non videri sequèndum etymologistèn in eo quod ἀπαύλια dicit ἑορτὴν fuisse apud Athenienses. De quo tamen ἐπέχω.

C. ΕΝαυλίζομαι, Stationẽ habeo, Castra metor, Inhabito. Thuc. lib. 3. καὶ ἐνηυλίσαντο, Noctem illic egerunt.

HINC Ἐναύλισμα, Domicilium, ἐνοίκισμα, Suidas. (Hesychius autem dicit πρὸ ἡμέρου τι οἴκημα) ET Ἐναυλιστέον αὔπτον, Strabulare autrum, Lustrum, in vulgatis lexicis.

C. Ἐπαυλίζομαι, vt ἐπαυλίζομαι τῇ πόλει, Castra ad vrbem pono, Plut. in Sylla.

C. ΚΑΤαυλίζομαι, Stationem habeo, Castra metor. Plutarchus Publicola.

C. ΠΑΡαυλίζομαι, Iuxtà cubo, vel excubo. Athen. lib. 5. ἢ δῆλόν τι παρεννυλίζεται καὶ παρεναιμᾶται τοῖς δορυφόροις τοῖς βασιλείοις, ob id quòd excubent ad regias principum.

C. ΠΡΟΣαυλίζω, In aula sto. Vulg. lex.

C. ΣΥΝαυλίζομαι, Vnà cubo, (propriè) Vnà commoror, Cõtubernalis sum, Eodẽ vtor contubernio. Luc. Act. cap. 1, in principio, καὶ συναυλιζόμενος παρήγγειλεν αὐτοῖς, &c. vt quidem in nonnullis veteribus codicibus legitur, & apud Epiphanium quoque, necnon apud quosdam alios eccles. scriptores Græcos. Multo tamen frequentior est altera lectio συναυλιζόμενος, de cuius duplici expositione dixi in ἁλία post ἅλις. Ego verò nihilominus συναυλιζόμενος magis probo, quòd συναυλιζόμενος pro συναυλίζων, id est Congregans, nimis durum sit, atque adeo vix vllis auribus tolerabile: deinde quòd hoc verbo ne in voce quidem actiua videatur vsurus fuisse Lucas, qui vulgaribus alioqui delectatur: postremò quòd non satis aptè hic Christus congregare eos dicatur quum præcesserit ἐπισυνάγων αὐτοὺς καὶ λέγων, &c. imo quoddam hic esse ὕστερον πρότερον videri possit. At si συναυλιζόμενος pro συναυλίζων accipiamus, multo etiam magis dixerit aliquis in illius verbi vsu esse τὸ φιλόκαλον & minimè Lucæ stylo consentaneum. Suo tamen vtatur quisque iudicio. ‖ Συναυλίζομαι quoq; accipitur & pro Congregor, Conuenio. Propriè Cõuenio ad idem habitaculum. Luc. ἐπὶ συναυλίζουσαν ἅπασιν. Et apud Xenoph. Pæd. 1, pag. 3, in fine, ἔξεστι δὲ καὶ εἰς τοὺς τελείους ἄνδρας συναυλίζεσθαι, exponitur, Ad viros perfectos aggregari, vel Viris perfectis associari. Ab aliis autem, Virorum perfectorum contubernales esse. Vsus est autem & voce actiua Συναυλίζω, itidem pro Congrego, Hell. 1, συναυλίζων πρὸς πλὼ σκίμπλω πλὼ ἑαυτοῦ.

ΑΥ Ω, significat etiam Splendeo, Fulgeo. (teste Eustathio) ideóq; ab eo fieri vult cum alia, tũ Αὔριον & Ἀὼς pro quo Ἠὼς. Exemplum tamen huius significationis τῷ ἄω nullum (quod sciam) affert. Etymolog. quidem certè ἠὼς ab αὔω (non ab ἄω) deducit, significante itidem λάμπω. vt sit αὔως, & abiecto υ ἀώς: deinde ἠὼς, verso α in η. Idẽ aduerbii αὔριον alias etymologias affert: ex quib' vna est, vt ab αὖρα deducatur: iuxta illud, Αὔρα σ' ἐγὼ πᾶσαι μοῦ ψυχὴ πνεῖ ἠῶθι θεός.

ΑΥ ΡΙΟΝ, (aduerb. temporis) Cras, Crastino die. Od. α, Αὔριον εἰς ἀγορὴν καλέσας ἥρωας Ἀχαιούς. Hesiodus in Erg. Μηδ' ἀπὸ δαιτὸς ἰὼν ἐς τ' αὔριον, ἐς τ' ὑπερῶα. Dicitur interdum ἡ αὔριον sub. nomine ἡμέρα. & sic vsus est Xenophon. Et Præd. 4, λῶ αὔριον ἴης θεοῖ, τῇ ἐπιρρᾳ αὖ αὐλίζοιο παρ' ἡμῖν. Hic enim subiungit τῇ ἐπιρρᾳ, tãquam αὔριον idem significãte quod τῇ αὔριον ἡμέρᾳ. Plut. Apophth. ἐκέλευσεν ὁ νόμος ἀπὸ τῆς αὔριον κυρίους εἶναι. Sic dicitur εἰς πλὼ αὔριον. Sed & εἰς αὔριον, sine πλὼ, eadem signif. ponitur. Athen. lib. 4, καὶ εἰς αὔριον παρεκάλει σωσίφιλον πᾶσι πάλιν ἥκοντα μετὰ τῶν φίλων καὶ τῶν ἡγεμόνων. id est, In diem posterum cœnã ei condixit, vt Bud. interpr. Scribitur autem & coniunctim Εἰσαύριον, vt in proximè sequentibus dicetur.

C. Ἐσαύριον, siue Εἰσαύριον, ET Ἐπαύριον, ET Μεταύριον. Est autem Εἰσαύριον (quod & diiunctim Εἰς αὔριον, vt antèa ostendi) Cras, vel In posterum diem, Postridie. Ἐπαύριον quoque pro Postridie. At Μεθαύριον, Perindie, vt scribit Bud. Eodem autem modo dicitur ἡ ἐπαύριον, & ἡμεταύριον, sub. ἡμέρᾳ.

Αὐριζειν, Procrastinare, In crastinum differre. Item Algere. Etymol.

Η Ω Σ, οῦς, & per contractionem οῖς, Aurora. vt Ἦμος δ' ἠερίη φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς, sæpe apud Homerum. Et Il. ω, — ἠὼς ὅτε δῖα φανείη. Quibus in locis loquitur tanquam de dea: quã tamen magis propriè describit cum alibi, tum Il. β, Ἠὼς μὲν ῥα δι' ὠκεανοῖο μακρὸν ὄλυμπον Ζωὸν φάος ἐρέουσα καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν. Pro diluculo vtũtur & solutæ orationis scriptores, vnde ἅμα ἠοῖ, apud Herodotum, Diluculo, Simulatque illuxit. Vide Ἑως. ‖ Ἠὼς pro die toto, per synecdochen, vt Iliad. α, Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ὀκτὼ τοὶ δυώδεκα γῆμιτ' ἠώς. ‖ Ἠὼς, Oriens. Od. κ, — οὐδέ τ' ἴδ' ἄλλο ὅτι ζόφος, οὐδ' ὅτι ἠὼς, Οὐδ' ὅτι ἠέλιος φαεσίμβροτος εἶσ' ὑπὸ γαῖαν. Sic & in soluta oratione, τὰ πρὸς ἠῶ, vel potius ἑῶ dicuntur partes orientales.

Ἠοῖος, vel Ἠῷος, Matutinus. Hom. Odyss. η, Πᾶσιν δ' ἠκέλιον ἐφάμην, Gallicè planè ad verbum, *Tenoit la matinee*. ἠῶος ὀλοφυδνός, Matutinus ploratus, in Epigr. Et ἠῶος ἀστὴρ, Apoll. Rhod. dicitur ὁ ἑωσφόρος. Hesiod. ἠῶος ἀχέει αὐδήν, Matutinus fũdit vocem, pro Mane. Sic Matutinus & Vespertinus, in carm. pro Manè & Vespere. ‖ Ἠοῖος vel Ἠῷος, Orientalis: vt ἠοίη Φάλασσα, Herodot.

Ἠῶθι, aduerb. In aurora, Diluculo, Mane. Et ἠῶθι πρὸ apud Homerum, Ante auroram, πρὸ ἠοῦς, inquit Bud. Eustathius tamen habet ὀλίγας. ΑΤ Ἠῶθεν. q. d. Ab Aurora, pro ἑῶθεν. Od. ξ, Ἠῶθεν γὰρ τὰ σὰ ῥάκεα δύσεται ἀλίξει. ¶ Ἑως in soluta orat. pro ἠώς. Vnde ἅμα ἕῳ, Thuc. (sicut & ἅμα ἠοῖ) Prima luce, Ipso statim diluculo, Simulatq; illuxit. Dicitur verò & ἅμα ἕῳ γίγνομένῳ eadem signif. ab eodem. Dicitur & πρὸς ἕῳ ἴδι, pro Aurora instat. Aristot. πρὸς ἑῷ & πρὸς ἑσπέρας inter se opponit. ‖ Et τὰ πρὸς ἕῳ μέρη, Aristot. Partes quæ orientem spectãt, Partes orientales. Aristides autem dixit βαδίζουσα ἐπὶ εἰς τὰ πρὸς ἕω pro Ad orientem. Xen. Pæd. 8, πρὸς ἕω βλέπουσα ἵσταται πλὼ σκίμπλω.

Ἑῷος, Matutinus. Et ἑῷος Apollo, Eous Apollo q in Thyniade insula colebatur, φ sub diluculũ in eã Argonautæ appulissent. Apoll. Arg. 2, vocat ἑῷον Ἀπόλλωνα. ‖ Itẽ ἑῷος, Orientalis. Et ἑῴα sine adiectione pro Orientali tractu. Greg. ὅτι τὸ Βυζάντιον πλὼ πρὸς δυσμὰς τῆς ἑῴας πόλεως. Idem in Athan. ὅπλα μὲν ἐστιν ἃ καὶ τῆς ἑῴας ὄσον ἐδιώξατο. Et καθ' τὰς ἑῴας apud Aristot. De mundo, pro In partibus orientis, vt scribit Bud. Sed ἑῴα pro diluculo etiam ponitur. vt apud Synes. ἥκατε δὲ φυσικῶς ἑῴας ἀφ' ἑσπέρας. Subaud. ἡλίου, inquit idem Bud.

Ἔωθεν, (q.d. Ab aurora) Diluculo, Mane. ἔωθεν ἕως, Aristophan. A diluculo statim, Scatim ab aurora, Summo mane. Xen. Pæd. 7, ὅπως ἕωθεν ἁρξάμενοι ἀκούειν τῶν προσταττομένων, μὴ ἐλάττω μᾶλλον ἢ πρὸς ἑσπέραν ποιῶσιν. Athen. 12, τῶν μὲν ἡρώων ἕωθέν τις ἢ πρὸς ἑσπέραν ψόγος ἐπιφερόμενον εἶχε. ΕΤ Ἑωθινός, Matutinus. Μέχρι δείλης, ἐξ ἑωθινοῦ, Xen. A mane ad vesperam. (ab ἑωθινὸν substantiuè posito: nisi subaudiatur cum ἑωθινοῦ aliquod substantiuum) Et ἐπὶ τὸν ἑωθινὸν, Polyb. Sub matutinum tempus. Fortasse autem hic quoque Bud. δείλου subaudire voluit. Quidam apud Athen. πάντας ἑωθινοὺς πίνειν ἀφ' ἑσπέρας.

Βῆτα B Β β ϐ

BΑ'ΖΩ, (verbū omnino poeticum) F. σω, & ξω, Pr. αχα. Loquor, Dico, Verba facio. Item, Orationē habeo. Interdū absolutè & sine casu, interdū cum accus. rei, vel rei simul & personæ. Quarū omnium constructionum ex Hom. & Hesiodo exēpla proponā. Igitur sine casu, vt Od. λ, v. 510, Αἰεὶ κακὸν ἔβαζε, καὶ οὐχ ἡμάρτανε μύθων. Vbi inter pretari possumus, Orationem habebat. Et Odyss. γ, v. 227, Οὔ τι πω ἐν ἀγορῇ δίχ' ἐβάζομεν, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ. c Et Od. σ, v. 168, Οἵη δὴ μὲ βάζουσι κακὸν κατὰ δῆμον ἁπάντων φρονέουσι. Cum casu autem: & quidem cum accus. rei, vt Odyss. λ, v. 463, — κακὸν δ' ἀπεμόλια βάζειν. Sic Od. ξ, 127, — ἀπατήλια βάζει. Et Od. θ, v. 240, — ἄρπα βάζειν. Itidem Hesiod. in Erg. — φιλέει δὲ πὶ κέρτομα βάζειν. At cum accus. rei & accus. personæ, vt Il. π, v. 207, Ταῦτά μ' ἀχρόμενοι θεὸν ὣς ἐβάζετε. Sed & diuersa ab his omnibus constructio apud Hesiodū habetur, videlicet cum dat. rei, cū quo accus. persona subauditur: in hoc versu Ergon, Μὴ ψόγον ἀνθρώποισι κακὸν ἐπὶ ἔργα βάζειν (Ita enim lego, aut certè Βάζοντ' ἐπίηται, pro Βάζοντες ἐπίωσι) id est, eos verbis asperis alloquentes. Sciendum est autem & tertiam personā præt. pass. vocis reperiri apud Hom. Odyss. ξ, v. 407, — ἔπος δ' ἔπι μοῖρα βάκτο) Δεινὸν, ἄφαρ τό φάτο εἰπὲ παξάσαι ἄνακτα. Vbi annotat Eust. ex vet. gramm. sententia, βάκτο non esse simpliciter εἴρητο, quod sonat Dictum est, sed esse πολυάρητο, id est Nugaciter dictum est, & q. d. Deblateratum est. Vel, Siquid per vaniloquentiam nobis excidit. His enim modis vim verbi πολυάρητο exprimi posse arbitror. ‖ Βάζω esse etiam Vaticinor, in vulg. lex. annot. sed sine autore & exemplo: ego quid de hac signif. sentiam, in nomine Βάζις (quod ab hoc verbo deriuatum est) aperiam. Cæterùm quod ad etymum huius vocis attinet, non vnum sed varia grammatici affe rūt. Etymologistes tradit à Βοῶ fieri Βῶ, deinde ab hoc Βῶ formari βάζω (vt à φῶ deduci videm φάζω, cuius fut. φάσω: deinde pleonasmo literæ κ, præsens φάσκω) sed posse etiam esse βοάζω à Con, deinde per syncopen βάζω. Heraclides autem celeberr. gramm. scribit, Primatium thema est φῶ, significans λέγω. (id est dico) à quo partic. aor. φάς, & per syncopen φάς. A φῶ autem fit φάζω, à quo φοβάζω. Quibus addit, Facta deinde & alia mutatione verbi φῶ, videlicet mutato φ in β, idque ex Macedonica dialecto (vtpote cuius est Βίλιππος pro Φίλιππος, aliáque huiusmodi) fit βῶ, ex quo βάζω, ea forma qua ἀγαζω ex πῶ, & αἰάζω ex αἰῶ. Hæc ferè Heraclides apud Eustathium. At ego (quod Heraclidis aliorúmque grammaticorum pace dictum sit) verbi βάζω aliam esse originem censeo, & quum à βάζω deducant βαβάζω, ego cōtrà βαβάζω præcedere persuasum habeo. βαβάζω autem tam antiquum esse credo quàm est πάππα & μάμμα, seu μαμμᾶν, atque adeo μαμᾶν apud Aristophanem. Vt enim hæ voces prima sunt & naturalia balbutientis puerulorū linguæ velut rudimenta (quæ in nostratibus quoque puerulis alii sque nonnullis manent) ita etiam βάβα inarticulatam quandam vocem ex balbutie sumptā esse arbitror, hoc modo syllabas geminare solita (vnde habent illi in nostro sermone suū etiam *dada* pro equo, & *dodo* pro dormire, aliáque huiusmodi) vnde formatum sit verbum βαβάζω, pro quo postea per apocopen dictum fuerit βάζω, & quod peculiare inarticulatæ puerulorum balbutiei erat, tandem & viri articulatè loquentes cómune cum illis habuerint. Sic autem & alia multa vocabula primum vsum valde mutasse, obseruare poterit qui diligenter grammaticos, ac præsertim Eustathiū, leget. Cæterùm quū hæc ita sint, non erit quod lector multas multarū vocum etymologias (id est multas otiosorum grammaticorum nugas) silentio à me præteriri miretur. Hoc vnū addo, minimè dubium esse quin nostrum *bauer*, & item *bauard* & *bauarde*, à βάζω vel potius à βαβάζω manarint.

Βάξις, εως ἡ, Sermo, Oratio. Soph. Electra, p. 110, Κλύοις ἂν ἤδη φῶτα σοφὸν ἐπεσταλμένον Κεκρυμμένῳ μου βάξιν. Et paulò post, Σπείρω ματαίαν βάξιν ἐ. πᾶσαν πόλιν. ‖ Βάξις, Rumor, Fama. quæ signif. (quantū meminisse possum) frequentior est. Eurip. Oreste, Κεἰλὼ ἀκούσας βάξιν, ὡὸ φόβῳ σφαλείς, Ἤγγειλά μοι τι. Soph. Aiace, Οἵαν τὸ σὸν βάξις, ὡς θεοῦ πνοὰς, Δῃλᾷ Ἀχαιοῖς πᾶσιν, id est Fama de te excitata. Ibidem, Μή μ' ἀξιώσῃς βάξιν ἀλγεινὴν λαβεῖν. Sed & in illo postea riore loco Electræ hanc ei significat. dare malim. ‖ Βάξις, Vaticinium, Oraculum. vt exponitur in hoc Apollonii loco, Arg. 2, — Γλαυκείη τε βάξις. Hinc autem factum esse existimo vt & verbo βάζω vaticinandi data sit significatio. Cæterùm notandum est quod Heraclides apud Eustath. dicit, ὅτι δὲ τῷ βάζω καὶ ἡ βάξις δυσεκφώνητον.

Βάζαξ & Βαζάκτης, à Βάζω deducunt Etymol. & Eustath. at ego à Βαβάζω, vbi & illa posui.

C. Ἀζάνω, F. ανω, P. ηνα. Ignoro, Taceo, Ob ignorantiam quod dicam non habeo. Hom. Od. η, Τῷ ἴσασι κατὰ δῆμον Τρώων πόλιν οἰ περ ἀζάνεσιν Παῖτες. Formatur autē sic. Βάζω significat Loquor. præteriti passiui tertiam personā habet βέβακται, vnde nomē βακτὸς, à quo verbum ἀβακτῶ (vt à πίπακται βακτὸς, deinde ἀπακτῶ) & sublato τ ἀζανῶ. Itē ἀζάνεσαν pro ἠσωφρόνησαν, Etymol. Suidas. id est, Desipuerunt, Stulti fuerunt, vel Stultè egerunt.

Ἀζανὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Taciturnus, Mutus. Item, Quietus, Placidus, Mitis. Sappho, ἀλλ' ἀζανῆ πάμφυτα ἔχει, id est, ἠσύχιον καὶ ἥμερον, inquit autor Etymologici. Suspicor autē legendum ἄζανῆ φύτα pro πάμφυτα. Hesychius habet ἀζανές: sed mendosum puto esse exemplar. ἀζάνεν autem exponit ἀφελῆ, ἀσωφρόνητον, ἠσύχιον. id est, Simplicem, Inconsultum, Quietum vel placidum. Addit & ἄπειρον, ἀδύνατον,

τὸν, ἄκακον. Item ἀβλαβὴς explicat ἄβλαξ, ἄρρενος, σώφρονος. Eustathius quoque docet ex Rhetorico Lexico, ἄβλαξ significare τὸν ἄλυπον καὶ ἀσύντηκτον καὶ ἄκακον. A

Ἀβλαβῶς (Aduerbium ἀπὸ ἀβλαβὴς) Quietè, Placidè. Etymol.

Ἀβλαχίμων, ονος, ὁ ἢ ἡ, Mutus. Item Stultus. Hesychius ἀσύντηκτος, Suidas μωρὸς exponit.

Ἀβλαχίζω, idem quod ἀβλαχεύω. Habet etiam passiuum Ἀβλαχίζομαι, cuius participium ἀβλαχιζόμενος apud Anacreontem, pro Quietus & non tumultuosus. Etymolog.

¶ ΒΑβλαίζω, Inarticulatè loquor, Inarticulatam vocem edo, id est βαῒ μὴ διηρθρωμένα λέγω, vt scribit Hesych. Sed addit quosdam exponere Vociferor. ‖ Gaza autē quod Cic. in lib. De senect. dixit. In cunis vagire, interpretatus est, ὁ κατὰ δὴ βαβλαίζειν. Quæ certè significatio magnā cum illa priore affinitatem habet: quum vagitus quoque sit ἀδιάρθρωτος. B

Βάβαξ & βαβάκτης, (Gall. Bauard) Loquax. Item Nugator. ‖ Accipitur & pro eo qui furore à Cybele, aut à Libero patre aliove dæmone immisso percitus est. Vide Eustathium. Cæterùm quanuis à βαζω hæc deducat Etymol. (vt videlicet ex βάξω futuro verbi βαζω fit βαξ, ex quo per reduplicationem βάβαξ: at βαβάκτης fit à βίβακτης, cuius suprà memini) & Eustathius quoque dicat βαβάκτης ἀπὸ τοῦ βάζειν, ego tamen magis rationi & iis quæ paulo antè hoc de verbo differui, consentaneam deductionem à βαβάζω existimaui.

Β Ά Κ Χ Ο Σ, ου, ὁ, Furore à dæmone quopiam immisso percitus. Eustathius pagina 1494, postquam dixit βάβαξ esse μαινόμενος, ἄσυντος, γάλλος, καὶ παρὰ παλαιοῖς, eundem βαβάκτην dici addit, ἀπὸ τοῦ βάζειν, vnde (inquit) etiam βάκχος appellatur ὁ μανιώδης & ἀκρατής. Idem verò p. 1431 (vnde meam illam τοῦ βάκχος interpretationem excerpli) scribit, ὅτι [Φρύγα] φασὶν, ὁ παροξύνων ἢ ἐγείρων ἢ ἀπὸ τοῦ μαίνεσθαι, παρὰ χωρὶς Κύβελος ἐλέγετο, ὁ καὶ Σάβος καὶ Σαβάζιος, καὶ βάκχος καὶ βαβάκτης, καὶ βάβαξ καὶ ἔμμανὴς καὶ φλυάρων. Quod autem ad formationem huius vocis attinet à βάζω, idem pag. 493 scribit, βάζω, βίβαχα, βάκχος, & pleonasmo τοῦ κ, βάκχος. qualem pleonasmum ex simili formatione in ἀκχὼ etiā esse tradit. Hact. ille. Existimo autem βάκχος (sicut & βάβαξ ac βαβάκτης) à βάζω deduci significante φλυαρεῖν (quemadmodum βίβακτης exposītum fuit πεφλυάρηται) vt sit βάκχος qui furore agitatus nugas multas deblaterat. Nisi qs ad immanē hac chātū vlulatū seu boatū referre malit: & tū optimè conueniet verbi βάζω etymologia tanquā à βοάζω. ‖ Sed & ipsum Liberum patrem seu Dionysum βάκχον appellari notissimum est: Β Τ Βάκχη fœm. vt Cassandra βάκχη apud Eurip. quasi furore percita. quòd vates esset, vaticinatio autem non absque furore contingere putaretur. Sed Βάκχαι peculiari nomine, quæ & Mænades, Bacchi sacerdotes, quæ furore ab illo immisso agitabantur. Β Τ Βακχίδες, pro eodem Aristot. & Plut.

Βάκχος, Ploratus, κλαυθμὸς, inquit Hesych. Phœnicū lingua. ‖ Est & nomen piscis apud Athen. & Plinium. Vide & alia de hac voce apud eundem Hesych. Β Τ Βάκχος, Pini genus. Item, ἄμπελος ἢ μυρρίνη, apud schol. Nicandri.

C. Βακχίβακχος, Acclamatio quæ fiebat Dionyso in sacrificiis. Aristoph. ἰὼ ἰὼ παῖδες ὦ Βακχίβακχον ἄγετε. Vide Eustath.

Βακχῖος, Furore Bacchico afflatus. Et, Bacchicus, Ad Bacchum pertinens. vt βακχία ὄρχησις, Plat. Et βακχῖος ῥυθμὸς, Plutarch. ‖ Βακχῖος autem, sine adiectione dicitur quidam pes ex breui & duabus longis constans, vt μολόσσιος, eo quòd hymnis in Bacchum & dithyrambis esset vsitatissimus. ‖ Βακχῖον, templum Bacchi. Plural. autem Βακχῖα, sacrificia Bacchica, Aristoph. Β Τ Βακχιαστὴς, Qui maximè Bacchum imitatur, In vulg. lex.

Βακχικὸς, κὴ, κὸν, Bacchicus. Β Τ Βακχιακὸς, pro eodem, in vulg. lex.

Β Τ ἐκβακχεύω, Βακχεύομαι, Bacchor, Bacchanalia ago, Furore Bacchico agitor. Vel, Furore afficior, seu rapior, Bud. apud Plat. in Ione. Arrian. lib. 6, φιλοῦσι γὰρ, ἅτε ἄνθρωποι ὄντες, οἱ ἵπποι τὴν φιλοχωρίαν, καὶ Διονύσου ἔτι καὶ τῆς ἄμα Διονύσῳ βακχείας μνήμην. ‖ Interdum generalius pro Furore

bacchantium more. vt Theodor. Hist eccl. lib. 1, οἱ καρυστάδης καὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ εἰδώλιον περιπίπτειν βεβακχευμένοι. Nonnunquam pro Insolesco cum quodam furore, vel Furibunda quadam insolentia feror. vt βακχεύεις ὑπὸ ἀλαζονείας. ‖ Βακχεύω interdum transitiuè pro Bacchari facio, In furorem Bacchicum impello. Vnde Βακχεύομαι, In Bacchicum furorem impellor. Idem Theodor. Hist. eccl. 3, ὑπὸ τῆς πνευματοφόρων βακχευόμενοι δαιμόνων, λυττῶντες καὶ κορυβαντιῶντες εἰς ἀγρὰς ἐξεπήδων. HINC Βακχεία, Bacchatio. Plutar. Sympos. 4, οἷον ἡ βακχεία τῶν πεπωμένων. Herodian. 5, βακχείαις καὶ ὀργίοις πρὸς πλείους ἢ χιλίους. Β Τ Βακχεῖμα, itidem Bacchatio. & Βακχεύματα plur. num. Bacchationes. Item, Bacchanalia. Plutar. in Consol. ad vxor. εἰ γὰρ ἐβακχεύμασι δεῖ μόνον τὴν σώφρονα μένειν ἀδεᾶ φόβου. ITEM Βακχεύτωρ, Dionysi epitheton in Epigr. Β Τ Βακχευτικὸς ῥυθμὸς, in iisdem epigramm. Bacchicus. Sed βακχευτικὸς exponitur etiam Ebrius. Β Τ Βακχευτικὸς, κὴ, κὸν, q. d. Bacchatiuus, Ad bacchationem seu ad bacchantes pertinens.

C. Ἀβάκχευτος, ος, ὁ καὶ ἡ, Alienus à Baccho, vel Bacchici numinis expers. Aut Malè bacchans. Euripides Oreste, ἀβάκχευτον ἱάσιν dicit προπαροξύτονον βάκχευτος, vt exponit Scholi. Baccho non conuenientē, Alienum à Baccho, vtpote tristem. Idem ἀβάκχευτον Valde bacchantem explicari posse ait: aut ἀβάκχευτον ad abstemia sacrificia esse referendum, quæ deabus illis offerebantur: videlicet Eumenidibus, quas ibi chorus alloquitur. ‖ Ἀβάκχευτον πράκτορα appellat Nonnus vino carentem, hoc in versu, Οἰνοχόου δρηστῆρες ἀβακχεύτοιο πρακτῆρος. ‖ Habemus præterea apud Hesych. Ἀβάκχευτον, λιτοῦ ὕφασμα ἐσθῆτος εἶδος. Sed deprauatum suspicor esse locum.

C. ΕΚβακχεύω, pro Vehementer bacchor, Debacchor. Βακχεύω. Vel transitiuè, In bacchicum furorem impellō. Quæ significat. & simplici βακχεύω suprà tributa fuit. Pass. Ἐκβακχεύομαι, itidem Bacchor, Debacchor.

C. ΣΥΜβακχεύω, Vnà bacchor. Vel, Vnà cum aliis bacchanalia celebro.

ΒΑΜΒΑΙΝΩ, Inarticulatè loquor, Confusum quendam sonum edo. Balbutio. Bion in quodam idyllio, Βαμβαίνει μου γλῶσσα, καὶ οὐκ πάρος ἦνθ' ἁπαλή. Pro quo tamen βαμβαίνει mendosè legitur καμβαίνει. Primam autem pono hanc signif. quòd magis etymo à Βάζω sit cōsentanea. à quo istud etiam verbum deduci arbitror, sequendo ea quæ de propria illius signif. dixi. Itali certè hodiéque puerulum bambino vocant. ‖ Alioqui βαμβαίνω, si respiciamus eam signif. in qua ponitur ab Homero Il. α (pro Dentes quatere præ metu, seu Crepitare dentib⁹) non repugno quin per onomatopœiam factum dicamus: & ita hic locum non habebit. Sed & aliam exposit. huius vocis affert Eust. p. 811. Β Τ Βαμβαλίζω, Præ frigore tremo. Vide Eustath. ibidem.

Β Ᾱ quoque Β Τ ΒΑΒΑΙ, ITEM Βαβαιάξ, hic ponenda censui: non quòd ex Βαβάζω orta esse putem, sed quòd vt βαβάζω de inarticulatam vocem edentibus dicitur, ita & hæc vocabula esse inarticulatè loquentium, & velut ab eodem balbutiei genere ortū habere, dicere possimus. Adde quòd nullus aptior illis locus se offert. Βᾶ igitur apud Hermippum est vocula risus sonum imitans. Hæc eadem particula βᾶ est etiam eorum qui se mutuò inclamant. Ei autem inter aduerbia locum dare non dedignatur Eustathius, quem vide pag. 855. Α Τ Βαβαί est quod Latini Papæ dicunt, alteram synonymam vocem Παπαὶ vsurpantes. Est enim βαβαὶ admirantis aduerbium. Plato, βαβαί, λιπὼν δ' ἐγὼ, ὦ φίλτατε, τοσοῦτον, οἷς ὑπερμυθεῖς &c. Interdum cum genit. vt βαβαὶ τῆς ἀνδρείας. Nonnunquam etiam geminatur, quo vtitur modo quidam apud Athen. lib. 4. Α Τ Βαβαί, βαβαιάξ schol. Aristoph. ait esse χαρτλακτικὸν pro φεῦ φεῦ, in hoc Aristoph. loco in Pace, Βαβαὶ βαβαιάξ, οἷς μεγάλα ἐν δημοσίᾳ Τοῖσι Μιλησίοις ἐπίκειται ἐπιτίμια. ADDO Παπαὶ (synonymum τῷ βαβαὶ) quo & Latini vtuntur, vti dixi. Luc. cum genit. πάπαι τῆς ἐπαίνου Ὁμήρου. quæ verba sunt admirantis laudes quibus Homerus vtitur. Ex eodem autem Luc. affertur Παπαπαπαιάξ pro voce dolentis. Fortasse autem παπαὶ παπαιάξ scripsit Lucianus, imitans Aristophanicum illud βαβαὶ βαβαιάξ, de quo

modò dictum fuit.

ΒΆΘΟΣ, ους, τὸ, Profunditas. Xen. Pæd. 7, p. 112, πηχεῖς πλάτος ἔχων πλεῖον ἢ ὅπλα δύο καὶ δέκα. & paulo pòst, ἡ βάθος γὰρ οὐκ εὐθὺ ἀπ' ἄλλου ἄλλος ἐστὶν ἢ ὅπλα τῷ ὅπλῳ ἴσα πᾶν ὕδατος ὑπερέχειν. Ab eodem verò scriptore τὸ βάθος τῆς φάλαγγος dicitur quod à fronte introrsus protenditur, vt inquit Bud. Qui etiam tradit βάθος altitudinem dici quæ refertur ad τὸ μῆκος, vt in hoc Polybii loco, de castrametatione Romanorum loquentis, ἥμισυ πεποιῶντες τὸ βάθος τῆς μήκους ἑκάστης σπείρας, dimidiata ad longitudinem altitudine signi vel cohortis cuiusque. Βάθος B sæpe etiam redditur Locus penitior, vel Locus penitissimus, seu intimus. Et apud Gal. Ad Glauc. lib. 1, ὁκόσα τῷ βάθους ἀναφέρεται exponitur Ex imo. Et εἰς βάθος, Penitus vel Introrsum. Interdum etiam Profundè, Altè. Sed & διὰ βάθους, vel διὰ τῆς βάθους per aduerbium sæpe redditur. vt apud Synes. εὐθὺ στόμα διὰ τῆς βάθους, valde altè inhæret. ‖ Βάθος, Scrobs. vt exponitur in hoc Theophr. loco, De caus. plant. 4, καὶ διὰ τοῦτο εἰς βάθος καταδύεται vbi tamen Gaza reddidit simpliciter Altè demittunt. Politianus certè βάθος Aggerem interpr. apud Herodianum. In vulg. lex. exponitur etiam Gurges altus. ‖ Βάθος metaph. vt κακῶν βάθος apud Naz. εἰς κακῶν βάθος ἐμπεσόντες. Alio etiam metaphoræ genere vsurpatur βάθος à Plut. in l. De aud. σὺ δὲ βαρύτητα καὶ πλάσιν καὶ σχηματισμὸν ἡρῴκιμον δόξαν ἀκροατοῖς καὶ βάθος ἔχοντας αἰδοῦς. Vbi βάθος interpres Luscinius vertit Grauitatem, alii Autoritatem & maiestatem reddiderunt: at ego potius βάθος pro recondita quapiam doctrina, vel profundo iudicio, accipio. Huc pertinent quæ sermone Gall. dicimus *Vn homme qui ha de fons*. Item, *Enfoncer vne matiere*. Vide Ἐμβαθυός.

Βαθυς, εῖα, ύ, Profundus. vt βαθὺς ποταμὸς (sicut βάθος ποταμοῦ ex Xenoph. annotauimus) ἀπὸ βαθείας τῆς γνώμης ἔλθων, inquit Synes. pro E profundo pectore, Ex intimo pectore. Ad multa autem adiectiui huius significatio partim per metaph. partim per catachresin extenditur. Dicitur enim βαθεῖα καὶ καίριος πληγὴ à Luciano. Eodémque modo apud medicos βαθεῖα τομή, sectio altè adacta. Et εἰρήνη βαθεῖα, Alta pax, id est profunda, ab Herodiano aliquoties. Bud. esse ait pacem certam & omni belli suspicione carentem. Et ὕπνος βαθύς, apud Lucam & alios scriptores, Somnus profundus. Vnde illud ὡς βαθὺν ὑπνώσῃς. subaud. accusat. ὕπνον. Virgil. itidem altam quietem dixit. Et βαθεῖαι ἤδη νυκτὸς, Alta iam nocte, seu profunda. Quod exponitur etiam Multa adhuc nocte, & Concubia nocte. Sic apud Lucam in Euang. initio cap. 24, ὄρθρου βαθέος, diluculo profundo. Interdum verò vox Profundus seu Altus in aliam mutãda est: vt βαθὺς πώγων, prolixa barba, seu promissa. itidémque βαθεῖα γῆρα. Et βαθὺ γῆρας, Longa senectus, apud Synes. & Bas. Apud Greg. autem ἐν βαθυγήρᾳ καὶ πάσῃ ἐσχάτῃ αἰκαπαῖς exponitur etiam In extrema seu summa senectute. Apud Aristoph. itidem in Nub. πεσὼν εἰς βαθὺ τῆς ἡλικίας. ‖ Βαθὺς, Crassus, Plenus, vt inquit Bud. ex Theophr. afferens καυλὸς βαθύτατος. Idem βαθὺ interdũ sumi dicit pro vasto & amplo, subiungens ex Aristotele De mundo, τὸ δὲ ὑπὲρ ταύτην, βαθὺ ἔχει τὸν ὑπὲρ τοῦτον μαθεῖν λόγον πόνον. Et ex eodem loco, καὶ τὸ βαθύτατον τῆς ἠπείρου. At de ὕλη βαθεῖα & de βαθὺ λῶτον apud Hom. consule Eustathium.

Cõpar. Βαθύτερος, Profundior. Βαθίων, superl. Βαθύτατος, & Βάθιστος, Profundissimus, quo vtitur Homerus Il. θ, — ἦχι βαθύστατον ὕδωρ χθονός ἐστι βέρεθρον.

Βαθέως, aduerb. Profundè. ET Βαθύτης, Profunditas.

ET Βαθύω, Profundum facio, In profundum fodio. Profundè excauo. Hom. Il. ψ, v. 421, — βάθυνε δ' ἄρα χῶρον ἅπαντα. Anacreon, Ποτήριον δ' οὐκ οἶδα τὸν ἐμὸν ὅσον δεῖ βαθῦναι. vbi vacat οἶδα. Citatur autem ex Nonno pass. partic. βεβαθυσμένη χεῖρες pro Cauatæ manus seu cauæ.

C. Ἐμβαθυός, Sapiens, Prudens. Quod nomen ideo illi datur, quòd sapientes profundas habere soleãt cogitationes, & res quasi altè introspicere. Quod etiam facit pro illa expositione quam attuli paulo antè loci Plutarchi in quo ἀκριβεῖς καὶ βαθεῖς ἔχοντας αἰδοῦς dicit. Ἐμβαθυοῖς, inquit Hesych. σοφοῖς, σοφιεῖς.

A ΒΑΙΝΏ, Fut. βήσομαι. Pr. βέβηκα, à Βάω, Aor. 2, ἔβαν à Βῆμι, Gradior, Incedo, Eo. vt Il. φ, initio, Ἐπεὶ δὴ βῆ ῥοθμαίχων κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ. Et in quodã oraculo, Βαῖνε δίκης ἄτερ· μᾶλλα τοι κακὸν αἰσχρόν ἔσεις. In prosa quoque ita sumitur: vnde μεγάλα βαίνειν & ἄκρα βαίνειν, illud de incessu superbo, hoc de incessu molli Luc. ἀλλ' ὑπερφυῶς μεγάλα βαίνων παρῆλθες. At ἄκρα βαίνειν exponitur à Suida θρυπτεσθαι, κολακεύεσθαι (quam posteriorem expositionem erroris occasionem vulg. lexicis præbuisse crediderim, βαίνειν interpretantibus etiam B Adulari) sed Budæus ait posse quoq; significare, Magnificè sese & lautè inferre. Huc autem pertinet & illud loquendi genus quod proverbiale habetur ἴσα βαίνων Πυθοκλεῖ, de superbo dictum apud Demetr. Phal. & apud Athen. lib. 5. Sed & aliter ἴσα βαίνειν vsurpat Dem. quum scribit, ὥσπερ ἰώμενα σωιζόμενον ἀτυχεῖν Λεπτίνην, ἴσα βαίνων ἐβάδιζεν ὑπερφρονῶς ἐκείνῳ. Est autem propriè ἴσα βαίνειν Passibus æquis ire. Βαίνω hanc primam significationem habet & in isto loquendi genere βαίνειν ἐν ῥυθμῷ. quo ita vsus est Lucianus, ἐν ῥυθμῷ ἔβαινε πρὸς αὐλόν. Et alibi, καὶ βαίνειν ἐν ῥυθμῷ καὶ σύμφωνα τῇ ἐν μέλει πρὸς τὸν χορόν. Sed is post Platonẽ, qui De leg. lib. 2 scripserat, ὅσοι προσάδειν αὐτῶν καὶ βαίνειν ἐν ῥυθμῷ γεγέναται δυνατοὶ καὶ μέλῃ. Bud. apud Plut. βαίνειν πρὸς ῥυθμὸν interpr. Numerosè incedere, vt (inquit) Lacedæmonii ad pugnam. ‖ Quanuis autẽ βαίνειν & ἰέναι pro eodem ab Homero ponantur, interdum tamen infinitiuum ἴμεν verbo βαίνω adiungit, vt βῆ ῥ' ἴμεν εἰς χαλκεῶνα, Od. θ, v. 273. & βῆ ῥ' ἴμεν εἰς Ἀγαμεμνονα, v. 277, & βῆ δ' ἴμεν οἴκαδε πρὸς δῶμα, v. 287. Quibus in locis (sicut & in similibus) βῆ ἴμεν seu ἴμεναι exponitur Ingressus est ire, ab aliis Cœpit ire, ab aliis Festinauit ire. At ego interpretor Perrexit ire, aut per præsens, Pergit ire, ex Liuio, cui hoc loquẽdi genus aliquando significat non continuare iter, sed ingredi iter. Possimus autem (vt opinor) interpetari etiam Ingredi iter. vt βῆ ῥ' ἴμεν εἰς Ἀγαμεμνονα, Ingressus est iter ad thalamum. q. d. Profectus est ire. vt Gall. *Il partit pour aller*. Animaduertendum est autem poetas & Homerum præcipuè hoc verbo sæpe vti in compositione, disiuncto tamen à sua præpositione: ac tum ad simplicis significationem respiciendum amplius non esse. Quare in vul. lex. malè in βαίνω tales loci ponũtur. ‖ Βαίνω, Abeo, Il. 6, — εἰς μὴ κῦρες ἔβαν πατρός τε καὶ οἴκου. Ibidem, Ποῦ δὴ σωσῆναί τι καὶ ὄρνια βήσεται ὑμῖν; Ibidẽ, Ἔννια δὴ βεβάασιν Διὸς μεγάλου ἐνιαυτοί, Abierũt anni nouẽ, Vel Elapsi sunt, aut Exacti sunt. ‖ Apud Homerum ἐφεκαλλίσσατο βήσατο δίφρον, pro Conscendit currum, Et βῆσε apud eundem, pro Imposuit & quasi Conscendere fecit. vt Iliad. α, — ἐς δ' ἑκατόμβην βῆσε θεός. Sed videtur vtrobique iungenda præpositio verbo: vt ibidẽ ὃν δ' ἑκατόμβην βῆσαν pro ἐξεβίβασαν. Sic autem & Herodot. actiuè dixit ἄνδρας ἐπ' αὐτὰς ἔβησι, pro Viros illis imposuit. At βῆσαι ἀφ' ἵππων Hom. pro καταβῆναι, vel ἐξ ὀχῆφι μετ' ἀνδράσι. Vide Eustath.

Βέβηκα, Situs & fixus sum, Fũdatus & firmatus sum, vt βεβηκὼς ἐπ' οἰκίας ἐν δαπέδῳ, Xenoph. Sic ὅπου μέσου βεβηκέναι. Plat. in Parm. Super punctum medium fixum esse. Βεβηκέναι Plut. & pro Basin habere. Et βεβηκυῖα μάχη, stataria pugna, eidem Plut. in Philop. 110. Et βεβηκὼς pro firmo & constanti, vt βεβηκυῖα δόξα εἰδέα eidem Plut. & βεβηκὼς αἰὼρ, Greg. ad Basil. Quorum exẽpla vide apud Bud. p. 94 & 95. His additur ex Philostr. in Heroicis, ἡ κεφαλὴ δὲ ἐβεβήκει ἐπ' αὐχένος, Caput ceruici innixum erat, Vel, In ceruicẽ recũbebat. Et τὸ βεβηκὸς ex Plut. pro firmitate & securitate. Cam. δὲ βεβηκὸς dici tradit firmum & illabefactatum: afferens ex Herodoto in Polym. ἐβεβήκεσαν ἐς τὸν πάντα χρόνον τὸν τυραννίδα Κῴων δὲ βεβηκυῖαν, quæ interpr. Acceptum à patre regnũ bene constitutum. ‖ Βαίνω accusiunctum apud Euripidem signif. hãc retinere videtur. nam βαίνω πόδα quod ex eo affertur, esse puto Figo pedem, Firmo gressum. Exponitur tamen minus ad verbum, Iter facio.

Βαίνειν & Βαίνεσθαι de animalium coitu dicuntur pro Inire & iniri. Aristot. De animal. lib. 5, τὰ μὲν ἐλέφας ἄρχεται βαίνεσθαι δέκα ἐτῶν, ὁ δὲ ἄρρην βαίνει πέντε ἐτῶν πρὸς ὧν.

Βάω autem quanuis in vſu non ſit, nec Βῆμι, (nulla ſaltem eorum vſus exempla afferant noſtri grām.) ab illis tamen variè formata tempora reperiuntur apud poetas, quorum nonnulla hic ſubiunxi, eorum formationem ex grammaticis petendam tibi relinquens. Pro βίβημαι dicunt βέβαα, vnde partic. βεβαώς. Quinetiā pro βεβάκασι repęritur βέβαᾱσι per ſyncopen factum. At βεβάμεν eſt infinitiuus. Præterea futurū βήσομαι in præſens tranſit interdum, (quod & in aliis verbis vſuuenit) vnde eſt βήσετο δίφρου apud Hōmerū. Theocritus autem Dorica vtens dialecto, βανοῦμαι etiam dicit pro βήσομαι, vt annotat ſchol.

A Βῆμι autem pro ἔβην ſumitur ſæpe βᾶν, & βαὶ pro ἔβαν, quod ipſum eſt pro ἔβην. Et βάτλιον pro ἰβήτλιον. vt τὸν ἡ αἴνιον βάτλιον. Et in imperat. βᾶ pro βᾶθι, vnde καταβᾶ pro καταβᾶθι. Apud Theocritum autem legitur etiam βᾶμες pro βαίνωμεν, eamus. Cætera ex grammaticis pete.

Βῆμα, ατος, τὸ, Greſſus. Paſſus. vt κῆ βῆμα, Inter eūdum. βήματα βαίνειν, i. κῆ βῆμα ποιεῖσθαι, Euſt. Xen. Pæd. 7, ἐν τῷ μὴ ταχὺ πολλὰ βήματα ποιεῖσθαι μεγάλους, μεγάλην ὁδὸν ἀπέδη. Vnde & paſſus menſurā ſignificat, vt Bud. ex Plutar. Demetr. exponit. quomodo etiā accipi poſſet Act. Apoſt. cap. 7, ἐν οὐκ ἔδωκεν αὐτῷ ἐν αὐτῇ [τῇ γῇ] οὐδὲ βῆμα ποδός. licet alii veſtigium ibi ex Hebræo idiomate interpretentur. A QVO Βηματίζω, Fut. ιῶ, τὸ τῆς περὶ μητρέων. vt Heſych. exponit, dicens, vocabulum eſſe Macedonicum. quod Budæo eſt Per paſſus metiri, vt quum millia paſſuum Romani diſtinguebant per octona ſtadia, vt inquit Polyb. in 3. VNDE Βηματιστής, οῦ. ὁ, Qui per paſſus metitur. Athen. Βαίτης γοῦν ὁ τῆ Ἀλεξάνδρου βηματιστὴς, ὃν καὶ ὀπτιχαρῶνα Σπαθωσὶ τῆς Ἀλεξάνδρου πορείας. Βῆμα præterea Locus dicendi in concione aut iudicio, vt Bud. in Comm. exponit. Tribunal: in caſtris verò ſuggeſtum vocant. Vnde apud Plutar. in Demetr. οἱ ἀπὸ τοῦ βήματος, Concionatores, Bud. Demoſth. ὅτι τὸ βῆμα αἰτίαν, hoc eſt ἰδημηγόρησα, Bud. Æſchin. contra Cteſ. οἱ βίλες, ὅταν χαλασθῇ τὸ βῆμα τῆς, ἕως ἂν ἔτυχε. Paulus Rom. 14, πάντες γὰρ παραστησόμεθα τοῦ βήματος τοῦ Χριστοῦ. Herodian. lib. 6, ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἀφορίσας τοὺς ἐκ Ῥώμης στρατιώτας, σωφρονεῖν τε πάντας καλέσας ἐς τὸ συνήθης πεδίον, ὅτι βήματος αἰτίαν ἔσχε πάλαι. VNDE Βηματικὸς, ὴ, ὸν, Qui ſedet pro Tribunali, Iudex: vt exponitur in vulg. lex.

¶ Βάσις, εως, ἡ, Greſſus. βάδισις, πορεία. Soph. Aiace, Τί δῆτα τοῦ μακρὰς πάροιθ' ἐπιπνεῖται βάσεις; apud eundem Philoctetes pedes veneno putrefactos habens, οὐκ ἔχων βάσιν. Herod. πραχεῖα γὰρ ἦσαν ἡ χοίνικες, ἐοῦσι μὲν πεζοῖς καὶ τῶν βάσιν ἐλαχίστην καὶ τῶν πορείαν ἐλαφρὴν παρεχομένοις. Sic etiam κῆ ποδὸς βάσιν pro Pedetentim dixit Bud. ¶ Item Pes, vt Pollux apud Platonem interpretatur hoc in loco, ἡσὶ βάσεις ὑποστήματος πλοίου: ¶ Vnde metaphoricè in iis quæ rhythmo cōſtāt, pedem quoque ſignificat, ſeu (vt Bud. vocat) Clauſulā rhythmi, & rhythmum ipſum, & partem rhythmi, τὸ τίθεσθαι τοὺς πόδας ἐν ῥυθμοῖς, vt Pollux explicat. Plato lib. 3 De rep. ἐπάδοντα δὲ αὖ ἐν ταῖς ἁρμονίαις τὰ μὲν ῥυθμοὺς, μιᾶ πάντας αὐτοὺς δεῖσθαι, μηδὲ ποικίλους εἶναι βάσεις. Ariſtot. 2 Polit. ὥσπερ καὶ ἔστιν τῶν συμφωνιῶν ποία ἡ μονοφωνία, ἢ τὸ ῥυθμὸν ἕνα εἶναι μίαν, Vnam pedem, vnā ſemper & eandem clauſulam, hoc eſt ἀδιάπαυστον. Hermogenes de clauſulis grauis orationis loquens, δεῖ γὰρ πάντως τὸ λόγον ὅπου τινὸς τῶν εἰωθότων ποδῶν τὸ σημεῖον ποιῆ, χωρὶς μὲ καταλήξεως, ἵνα μὴ εἰς τροχαῖον ἐμπέσῃ ἡ βάσις μηδ' ἀρτᾶται ὁ ῥυθμὸς, δηλαδὴ βεβαίως ᾖ. Id eſt, Ne clauſula rhythmi cataſtecti ca in trochæum incidat, quem rhythmum oportet inſiſtere & claudi, ſeu clauſula ſtabiliri. Ita Bud. Comm. Βάσιν paulo pòſt exponens rhythmi poſitionem. Βάσις ἡ βεβαία in vulg. lex. apud Hermog. exponitur Clauſula hærens & firma quæ à Trapezuntio conſtans & impedita dicatur. Βάσιν item eadem vulg. lex. annotat ab Hermogene dici partem exordii quæ colligat eius propoſitionem cum redditione, id eſt comprobationē, quum βάσις ſit ἡ τοῦ κώλου καταληκτική, id eſt Clauſula: & βάσιν forſan eſſe quæ ab Aldo Depoſitio dicitur: cōmodè verò exitum exponi poſſe. Βάσιν ἰαμβικὸν eadem vulg. lex. ex Ariſtoph. ſcholiaſte interpretantur verſum monometrum iambicum, vt, ἡ πάντως βάσιν αἰτιατικὴν, verſum anapæſticum monometrum, vt, κόπτων μὲ ἀρότ' βάσιν δακτυλικὸν, verſum dactylis duobus conſtantem, vt ἔκλαε σῇ φρενί. ¶ Eſt etiam vocabulum mathematicorum, vt βάσις κέντρου, Baſis centri, Punctum medium. ¶ Item apud architectos nota vox eſt, qua & Latini vtuntur: fulcimentum videlicet & quidam veluti pes columnarum, ſtatuarum ſeu fabricarum quæ à fundamento conſurgunt & ſuperpoſitæ fabricæ ſuſtinent pondus. quò ſpectat phraſis illa ὁλοβάσεις ἀνατμηθῆναι, Penitus & ex ipſis fundamentis exciſum eſſe. Apud Vitruuium in catapultæ deſcriptione, Βάσεις ſedes eſt in qua ſtatuitur columella quæ machinam ſuſtinet. Βάσεις etiam vaſorum, dicuntur ea quæ eorū collocandorum cauſa parata ſunt: vt ſunt orbiculi. — HVIC oppoſitum Ἀντίβασις, ιος, ἡ, Vitruuio in catapultæ deſcriptione, Eſt & poſterior columna quæ Ἀντίβασις dicitur, ſuſtinéque etiam catapultam.

Βάσιμος, ὴ, ὸν καὶ ἡ, Peruius. Galen. καὶ πάντα ἄπαντα βάσιμα καὶ πάλιμα. Id eſt Commeabilia, Tranſmiſſu facilia. Bud. ¶ Item, Stabilis, Fixus, Conſtans. ἑδραῖος, βέβαιος, στάσιμος, Heſych. vt βάσιμος πῆξις apud Naz.

Βατὴρ, ῆρος, ὁ, Qui graditur ſeu incedit. ὁ βαίνων, βαδιστὴς, Heſych. ¶ Item Limen, ἐφ' ᾧ καὶ βαίνομεν, apud Pollucē, qui hunc Amipſiæ locum citat, Ἐπ' αὐτὸν πεὶς τὸ βατῆρα τῆς θύρας. ¶ Item in παιδιᾷ δρομικῇ eſt vnde curſores deſiliebant. τὸ ἄκρον (ſeu ἡ ἀρχὴ, vt Euſtath. habet) τὸ σταῖμα τοῦ πηδήσαντος ἀφ' οὗ ἀφίενται τοῦ δρόμου: vt Heſych. explicat. vnde illud, Αὐτὸν πάντα τὸ βατῆρα τὸ λόγου. id eſt ἀρχὴν καὶ ὁρμητήριον, vt Euſtath. explicat. ¶ Item Meta apud eundem Pollucem lib. 3 cap. 30. in titulo enim περὶ ἀγῶνος γυμνικοῦ ſcribit ἵνα ᾖ παιδιὰ, τέλος ἢ πέρμα καὶ βατήρ. ¶ Apud Nicandrum verò Theriacis hoc loco, — ἐρεμνὸν δὲ βατῆρα κόψαντες ῥάδινα πολυσήριος κεδνίοιο, ſcholiaſtes exponit βακτηρίαν, κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ κ. mox addit, alius eſſe τὸν πολυμήκη ῥάβδον μεθ' ἧς βοσκουσι: Demetrium verò Chlorum tradere βατῆρα dici ἐπιδιὰ τὸ βοᾶν ἐλαύνειν: Antigonum autē ἀπὸ τοῦ πολὺ βαίνειν περεῖν.

Βατήριος, ου, ὁ, Scanſorius. Phocyl. Μηδ' ἀλόγους ζώοισι βατήριον ἐς λέχος ἕλκειν.

Βάτης, ου, ὁ, αἰχμητὴς πίληκος, Heſych.

Βατὶς, ιδος, ἡ, Peruius. βάσιμος, εὔβατος. vt βατὴ τεῖχος, ὁδὸς βατὴ πολλοῖς. & βατὴ γῆ, apud Nazanz. Sic Arrian. πάντα ἦν Ἀλεξάνδρῳ βατὰ καὶ ἀπαρεμπόδιστα τῇ ἐλάσει.

Ἄβατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inacceſſus, pro Inacceſſibilis, Inuius, Imperuius, Auius. Iulianus in quadam epiſtola, ἡ ἢ, ὥσπερ ἐν θαλάττῃ πετρώδης ἄκρα, καίτοιγε, ἄβατος, ὀλίγου δεῖν φαίνει, ἢ αὐτῆς ὄρνιθι. alludens, vt opinor, ad πέτρας quæ ἄορνος appellata quondam fuit. ὁδὸς ἄβατος, ἡ ἀπόρευτος, Suidas, id eſt, Via per quam itet facere non poſſumus, Via inuia: vt dictum fuit, Inuia virtuti nulla eſt via. Huic opponitur βατὴ, item βάσιμος καὶ βατὸς tamen ſit hoc ἄβατος, præfixo α priuatiuo: abillo non itidem ἀβάσιμος, quòd ſciā.

Ἄβατος ἑλλὰς, Iſocr. ad Nicoclem. i. Inacceſſa Græcia: non propter viæ difficultatem, ſed propter bellum, Liberum & tutum acceſſum ſeu aditum non habens.

Δύβατος, Acceſſu vel aditu difficilis, Acceſſum ſiue aditum difficilem habens. pro δύσβατος. Ait enim Heſiodi ſcholiaſtes quidam ἄβατον ὁδὸν dici aliquando ἢ δύσβατον, eodem modo quo ἀπήρατος θάλασσα vocatur ἡ δυσπέρατος. Sic Æſchylus initio Promethei videtur dixiſſe ἄβατον ἐρημίαν, pro δύσβατον. Sic Herodianus in Commodo, δι' ἀταλαίας καὶ ἀβάτου ὁδοιπορίας κατ' ἐλάγιστα εἰς τὴν Ἰταλίαν παραδόντα. Id eſt, per compendiaria & auia itinera: vt loquitur Saluſtius in Iugurtha, Ipſe cum delectis militibus Metellum ſequitur nocturnis & auiis itineribus. Quanquam hic fortaſſe auiis intelligetur rectius pro deuiis. At Tacitus apertè in illa ſignificatione auia vſurpat, quum dicit, Per auia & derupta præibat eum. Item, Dimiſſo equo per derupta & auia, ſequentes fruſtratus eſt. id eſt, διὰ τῶν ἀπορρώγων, καὶ ἀβάτων. Herodotus, ἀπορρώγια ὄρεα, ἵνα μὴ ἐνδέχεται ἀνθρώπους ὁδεύειν εἶναι. quod Euſtathius explicans duobus verbis, dicit ἀβάτους χαράδρας.

Ἄβατος, Sacer, Nō adeundus. Suid. ἄβατον, ἱερὸν, ἀπρόσιτον. id eſt, ἄβατον, Sacrum, Non adeundum, vel inacceſ-

sum. Quidam tamen aliter intellexerunt hæc Suidæ verba. nam quum ἱερὸν ἀπρόατον legerent non interposita distinctionis nota, putarunt subiiciendum esse cum adiectiuo, ἱερὸν interpretantes sacrificium. vnde ita scripserunt in quibusdam Lexicis, ἄβατον, autore Suida, sacrificii genus ad quod non cuiuis aditus patet. At Suidas intelligit (vti dixi) ἄβατον significare sacrum. quòd videlicet ad sacra loca cuiuis aditus non pateat. vnde Isocr. in Hel. encomio, ὅσοι δ' αὖ Ἑλλήνων ὥραν ἔμφυλάξουσιν, ἄβατον πᾶσι ποιήσουσι, ὡς περ ἱερὸν, φυλάξαντες. Plutar. in lib. περὶ πολυπραγμ. circa finem, ἱερὸν ἀμὴ δεῖμις ὁρᾶν γίνονται θεαταὶ, πᾶσις ἄβατος πανοῦται. Sic & Dei templum ἄβατον sibi esse dicit Theodosius apud Theodoritum, quod ipsis etiam seruis atque adeo mendicis esset αὔτατον. vbi notandum est opponi αὔτατον & ἄβατον. Interpretatus sum autem suprà in hac significatione, Sacer, Non adeundus: respiciens ad hunc versum, Sacra bonæ manibus non adeúnda dex. id est, ἱερὰ τῆς ἀρρίσιν ἄβατα. |Hinc & ἄβατον substantiuè positum reperitur apud Plutarch. in Probl. pro adyto, ὁ τοῦ ἀβάτου τοῦ Διός. & apud Diodorum Siculum, lib. 3, pag. 101 meæ editionis, παρῆλθε μὲν τοῦ στρατοῦ τοῦ εἰς τὸ ἄβατον. Præterea ἄβατα loca etiam quædã fuerunt cognominata, vel quasi proprio nomine appellata, quòd ad ea impossibile aut certè difficillimum esset accedere. De quibus vide in Thesauro propriorum nominum.

Ἄβατος, Desertus, Desolatus. Suidas postquam ἄβατον exposuit ἱερὸν & ἀπρόατον, addit ἔρημον. Vt autem ex eo quòd sacra loca sint ἄβατα, id est, ad ea nõ cuiuis pateat aditus, siue ad ea quẽlibet accedere fas nõ sit, ἄβατον pro sacro positum fuit: ita etiam quòd loca ἔρημα, id est deserta, plerũque sint ἄβατα, hoc est, aut imperuia omnino, aut vix peruia, (vnde Æschylus, ἄβατον εἰς ἐρημίαν) pro deserto ἄβατον vsurpatum fuit.

Ἄβατος ἴλαφος. Non inita cerua. Lucianus, ἐλάφου ἢ θηλείας, ἔτι παρθένου & ἀβάτου. Idem mulierem ἄβατον dixit hoc sensu in Lexiphane. At ἵπποις ἀβάτοις vocat quibus nondum quis insedit, quæ nondum conscenduntur. id est μήπω αἰσθανομένοις. Cæterùm quãuis ceruam, item mulierẽ ἄβατον dixerit pro πρὶν μὴ ζεύγνυσθαι. vix tamen mulier dicatur βαίνεσθαι (opinor) nisi καταχρηστικῶς, sicut nec Latinè Iniri. Possit autem dici ἵππος ἄβατος (itidem vt ἔλαφος ἄβατος) etiam ἡ μήπω βαινομένη.

C. Δύσβατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui difficulter adiri aut scandi potest, Imperuius. Herodian. lib. 4, μεγάλα ὄντες τῷ χώματος τὸ μέσον καὶ δυσβάτου ὑπὸ πλήθους συνειλεγμένου, Vix peruio aggere. Idem lib. 2, ἐρήμῳ τι γῇ καὶ δυσβάτῳ φράξας πρὸς ἀφορμὴν ὠχυρώσατο. ET Δύσβατον, τὸ, neutro genere substantiuè vsurpatum, Adeundi aut transeundi difficultas. vt apud eundem Herod. lib. 2, προσκλῆμα ἐχυρὸν νομίζων πρὸς τῇ αἰσπολῇ ὁδὸν τὸ δύσβατον τοῦ ὄρεος, vbi de Tauro monte loquitur. HINC Δυσβατόω ῶμαι, F. ώσομαι, Difficilem aditum vt transitum aut receptum facio. Xen. μεμνῆσθαι χρὴ κἀκεῖνο χρὴ, μήποτε ὅτι πρὸς κρείττους ἐλαύνετε ἐπὶ δυσίππους δυσβατοποιούμενον. hoc est, Equis receptum difficilem facientem. Bud. Comm.

C. Εὔβατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui facilè adiri aut transiri potest, Peruius. Xen. Hell. 4, εὐβατώτερον γὰρ ἐκεῖνο τοῦτο τὸ ὄρος ἢ ὁπλίταις ἢ ἵπποις.

C. Ἠλίβατος, ου, ὁ ἡ ἡ, Tam altus aut profundus vt ab eius accessu aberres. πρὸς τὸ ὑψηλὸν ὅσον οὐ ποτὲ χεῖν βάσεως, Eust. Vel Ἠλίβατος, Tam altus vt soli vni peruius sit. Hom. Il. ο, — ὕψι πέτρη Ἠλίβατος μεγάλη. Sic ἠλίβατον ὄρος apud Apoll. lib. 2. Et apud Eurip. Hippol. Ἠλιβάτοις ὑπὸ κευθμῶσι θηρώμενα. A T Ἠλιβάτης, ου, ὁ, paronymum est πρὸς Ἠλίβατος, vt Eust. docet, citans ex Antiphanis Cyclope, βοῦς ἀγελαίους, ταύρους ἠλιβάτας, αἶξ ὑραίας, κριοὺς ὁμήλικας.

C. Λευβάτης, ου, ὁ, q. d. Læuigradus. Apud Athen. lib. 7, piscis nomen est, quem alio nomine ῥίνλον vocari scribit, esse verò λευκόχρων. Vulg. lex. Læuiraiam interpretãtur.

C. Ὑψίβατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Altigradus, Altus. vt ὑψιβάτου πέτρας Soph. Aiace, i. ὑψηλοῦ βαθυχεῖ χαρακτῆρι. schol.

C. Κιονοβάτης, ου, ὁ, Qui columnam adminiculo scandit. Hes.

C. Ταχυβάτης, ου, ὁ, Celerigradus, Pernix. Eurip.

C. Τετρασυνωρίδοβάτης, ου, ὁ, Qui quadrigis conscensis iter facit, Qui quadrigis vehitur.

A C. Χαλκοβατὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Qui æri seu æreis fundamentis insistit. ἰχνηλὰς βεβηκὼς, στερεὸς. vt χαλκοβατὴς δῶ, Il. α.

Βατέω, ῶ, F. ήσω, Vado. |Βατοῦσι verò, quod pro βατέουσι Doricum est, ὅτι ζώων μίξεως, de coitu animantium à Theocrito dici, Eustath. autor est. |Βατέω est Itẽ Calco, pro πατέω, lingua Delphorum. Plutarch. in Hell. τὸ πατεῖν βατεῖν, καὶ τὸ πικρὸν βικρὸν ὀπτικῶς καλεῖσθαι. A T Βατέω, F. ήσω, Ineo, ὀχεύω. Theocr. Idyl. α, Ὦ πόλος ἅπας ἐσορῇς μακάδας οἷα βατοῦσι. vbi volũt βατοῦσι pro βατέουσι positum esse: reguraliter tamen Doricè pro βάσι τοῦσι poni, dicendum esset.

C. Ἀκροβατέω, vide in Ἄκρος.

C. Ὀρθοβατέω, ῶ, F. ήσω, Rectus seu erectus incedo.

C. Σκηνοβατέω, ῶ, Fut. ήσω, act. In theatrum produco. Bud. C. exponit, Peruulgo, Traduco, Omnium oculis expono: dicens, tractum esse ab antiquæ comœdiæ licentia, quæ flagitia priuata sic traducebat, hoc est ὀνειδίζειν, παραδείγματίζειν. Heraclit. ad Hermodor. ἵν' ἔχοντες δ' ὧν ἁμαρτάνοντες αἰσχύνωνται, καὶ φανερουσάζοντες, σκηνοβατῶσιν αὐτῶν τὴν ἀσχήμοσύνην, id est, Et suam ipsi flagitiosam vitã infament & insigniant. Qui enim in scenam prodeũt, omnibus noti sunt. VNDE Ἐπισκηνοβατέω, ῶ, Et pass. Ἐπισκηνοβατέομαι, οῦμαι, In proscenium prodeo. Vide Bud. 868.

C. Δίβαμος, ν, ὁ καὶ ἡ, Qui duobus pedibus incedit, Bipes. Eurip.

C. Ταχυβάμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Celerigradus, idem quod ταχυβάτης. vnde ταχυβάμονες ὄρνιθες, de quibus vide Suidam.

C. Τετραβάμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Quadrupes. Eurip. Phœniss. ἅρμασι τετραβάμοσι. Quadrigis, Curribus quatuor rotarũ. alii Quadriugis curribus.

¶ Βάδην, Gradatim, Pedetentim, Lẽto gradu. B. Il. ν, Τῷ δὲ βάδην ἀπιόντε. Xenoph. βάδην πορεύεται. Athen. 9, πότε δὴ ποτὲ ὁπότερον ἐπαγαγεῖν, καὶ πότε βάδην. Xen. ὅτι σχολαίαν προυφαίζετο, ὅτι βάδην ἐπανήκουεν. Idem, ὁ Κῦρος ὁπλαῖς ὁμοίως τοῖς βάδην, ῥυθμῷ ἐχρῆτο. Et βάδην ἐπιχωρεῖν, καὶ κατὰ σκέλος, καὶ κατὰ βραχὺ ὑπισχνεῖσθαι, Pedatim discedere. Bud. Xen. Hell. 5, ἰδόντες αὐτοὺς, ὅσον οὐ βάδην ἀπῆλθον. Plutar. Caio, κατὰ σκέλος τοῦτον οὐ βάδην. Gall. Plus vite que le pas. (Nã βάδην πορεύεσθαι est ad verbum, Aller le pas.) Latini dicunt Accelerare gradum.

Βάδω, F. άσω, Vado. à quo Eustath. teste, deriuantur βάδος, & βαδίζω, quod vide infrà.

Βάδος, ν, ὁ, Iter βάδισος, ὁδός. Aristoph. Auibus, Διὰ ταῦτα τὸν δὶ ὧν βάδον βαδίζομεν.

¶ Βασμὸς, ν, ὁ, seu Βαθμὸς, Gradus. Hesych. Phrynichus Attice βασμὸς dici, Ionicè βαθμὸς, autor est. Quod quanuis à Phrynicho tradatur, passim tamen vsitatius esse βαθμὸς, notissimum est. |Βαθμὸς metaphoricè accipitur etiam pro gradu dignitatis seu gradu honoris. Greg. de Athanasio, καὶ γὰρ ἐν ἀρετῆς οὐχ ἥττων ἢ βαθμῶν ὑπερέμενας. Exponitur etiam πόδος, id est Limen. Nomũ quoque militare est, ἡ ἐφ' ἑνὶ τῆς φάλαγγος τάξις. vt Etym. docet. |Βαθμοὶ præterea Hesychio sunt ἴχνη, πόδες, καὶ δίφροι τοῦ βασιλέως. A T Ἀναβασμὸς seu Ἀναβαθμὸς vide post Ἀναβαίνω & Καταβαθμὸς post Καταβαίνω, &c.

C. Ἔμβαθμος δικαστὴς in Pand. Ordinarius iudex, vt inquit Bud. qui ex Authent. etiam affert.

B Βαθμὶς, ίδος, ἡ, Grad^s [vt in scala] Tricl. explicãs βάθρα apud Soph. Œdip. Tyr. ὁ πᾶσι ἵνθα ἡ ὀκλασία ἐγίνετο, βαθμοὺς μὲν καλῶν διειλημμένους, ἄλλας ἐπ' ἄλλαις ἵν' οἱ σωμασθένεις πάντες καθέδραν, αἰσχυντηλίκως ἐκρῶντο τῷ ἐπιμόνου ἐν μέσῳ. Βαθμίδες Hesychio sunt etiam ἀρχαὶ λόγων, forsan metaphora à cursorum certamine sumpta. nam νύσσα Suidas exponit inter alia βαθμὶς, καμπτήρ. ἐκεῖ ὁ παμπόνων οἱ σταδιοδρόμοι. Sed si Hesychii explicatio vera est, βαθμὶς in σταδιοδρομίᾳ idem foret quod βατὴρ & βαλβίς. |Βαθμίδες sunt etiam bases quædam ac sinus in brachii siue humeri osse, vtrinque singulæ, in quas quum extenditur flectitúrque tota manus, vlnæ ipsius coronæ siue processus ingrediuntur: vt docet Gorr. addens paulo pòst, nihil aliud esse quàm summæ extensionis inflexionisque terminos: propriè autem in brachio siue humero: licet Hippocr. non hos modò, sed cæteros omnes sinus in quibus recipiuntur ossium tubera siue processus, eo nomine appellarit. Polluci est [illegible]

πήχεως ἀπὸ βάσεως.

Βαθμηδὸν, Gradatim, Bud.

¶ Βάθρον, ου, τὸ, Gradus, Scala. Herodian. ἐκ τούτου τῆ βάθρα τὰ εἴσω ὑπὸ τῆς κλίμακος φέρεται, Gradus scalari similitudine. Bud. ‖ Item, Sedes, Scamnum, Subsellium. ἐφ' οὗ τις κάθηται ἢ τῶν ἀναγκαίων, Suid. Sic Dem. ἀπὸ τοῦ τὰ βάθρα ἀναγκαῖα, καὶ τὰ πρὸς χρείαν πρῶτα. Lucian. οὐ μὴ ἀφέξομαι τῶν βάθρων, καὶ οὐχ ἁπλῶς τῶν τυχόντων ἀλλὰ τῶν ἀρίστων ἁπάντων. Plutar. βάθρων αἰσχρῶν. Soph. Œdip. τύραννος, ὑμῖν μὲ βάθρων ἥκω. Ad quam significationem tam referendum est βάθρα Hippocratis, vt recentiores medici appellarunt (hoc verò Hippocrates ipse aliàs ξύλα, aliàs ἡλίσκους vocat) quo, affixis ei cruribus, & pro organo & pro scamno vsi sunt. de quo vide Gorr. & Oribas. in lib. De machin. ‖ Item Fundamentum, Basis. Plato Phædro, ὁ αὐτοῦ βάθρῳ βεβώς, In sancta basi nixam vel fundamento. Budæus. Plutar. ἱδρυμένος ἐν βάθρου σχήματι, ὃ φασι Πλάτων. Sic apud Soph. Aiace, Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον αἰζηλόν, id est ἡμίλοφον, ὑφορμον δ' ὃν ἔφασκε ναύλοχον Σαλαμίς, schol. Pausan. τῇ δὲ ἀναβάσει τὸ βάθρον, μέχρι τοῦ δευτέρου σχήματος. id est βῆμα, βάσις, ὑποπόδιον, vt Bud. ex Hesychio exponit. ‖ Βάθρα Hesychio & Suidæ sunt quoque ἀγάλματα. ‖ Βάθρον quibusdam est etiam πόδιον, Solum. quò referunt illud Soph. Aiace, ὦ πατρῷον ἑστίας βάθρον. Et apud Eurip. φοίνιος Ἀχιλλέως βάθρα. ΑΥ Ἀνάβαθρον, vide post Ἀναβαίνω, & Ὑπόβαθρον post Ὑποβαίνω.

C. Πρωτοκάθεδρος, ου, ὁ, Qui in primis subsellis sedet, aut Qui in subselliis iudicialibus primus sedet. vnde Pollux εἰπὼν δικαστῶν loquens, οὓς τοῦτο ἡ ξύλον, ἡ θεσμοθέτης, μάλιστα μὲν δικαστὰς ἐν τῇ πρώτῃ καθέζεται, πρωτοκάθεδρον Ἑπτάκις φασὶν ὁ κωμικὸς Διοκλέης. Quò respexit Aristoph. in Vespis, dicens, Ἱερὰ γὰρ τούτων τὴ δικαίᾳ, καὶ τίνες Ἦν μὴ 'κ τοῦ πρώτου καθίζητ' ξύλου. ΥΝΟΣ Πρωτοκαθέδρια, ὁ, F. ου, In primis subsellis, aut in subsellis primum collocatio. in lib. Esther de Amano, ὕβριστὴν καὶ ἐπιπρωτοκάθεδρον τῶν φίλων αὐτοῦ, Posuit eius solium super omnes amicos quos habebat, vt vulgò exponitur.

C. ΑΜΦΙΒΑΘΡΟΝ, Ἰβάθρου hic omissum, vide pag. seq.

C. ΑΝΑΒΑΙΝΩ, F. ἀναβάσομαι, Præt. ἀνέβασα. aor. 2, ἀνέβην, huius tota formatio simplicis βαίνω. Ascendo, Conscendo. Il. α, ἀνέβη μέγαν οὐρανόν. Dem. Pro cor. ἐφ' οἷς αὐτὸς ἔδει τὸ βῆμα ἀνέβαινε. Xenophon. Hellen. 6, ἀναβαίνει δεῖ τὸν ἵππον, καὶ πάλιν ὀρθὸν διιππάσασθαι. Item ἀναβαίνειν ἅρμα apud eundem Præd. 6. & apud Homerum simile, Od. ε, — αὐτὰρ ὅ γ' ἅρματα νῶϊ χαλᾶ βαίνων. Sic Aristot. De mundo, οὐδὲ στασιάζοντα ἀναβαίνει. Dicitur & ἀναβαίνειν ἐπὶ ἵππον, Conscendere equum. Xenoph. Præd. 7, ἀναβαίνων ἐπὶ τὸν ἵππον. Iungitur & genitiuo apud Homerum ἀναβαίνειν pro Conscendere. vt Od. β, Ἂν δ' ἐβαν Τηλέμαχόν τε νεὸς βάθρα. vbi Eustath. ait aut deesse præpositionem ἐπὶ, aut esse ἀναβαίνειν τῆς νηὸς dictum pro ἐπὶ τῆς νεὸς ἔβαινε. Apud eundem poetam iungitur & dativo, Il. ε, — πυρὸς ἀναβαίνοντος. vbi itidem accipi vult Eustathius προσβαίνοντος ἐπὶ τῷ πυρί. Apud eundem poetam ἀναβαίνειν dicitur absolutè pro Conscendere naue. vt Il. α, Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀνέβαινον ἐπὶ πρυμνήσι' ὀφέλλαν. vbi ἀναβαίνειν in paruis scholiis exponitur ἀναπηδᾶν, ἐπιβαίνειν. Eustachius autem in hùc loctim annotat ἀναβαίνειν esse ἀναπλεῖν. Idem alibi annotat ἀναβαίνειν & ἀναχθῆναι esse τὸ ἀπὸ τῶν λιμένων ἀναπλεῖν (id est è portu soluere) quibus opponi καταπλεῖν & καθορμίζεσθαι, tanquam videlicet supra terram fiat aqua, & ita conscendatur in nauigãdo. In Imperatiuo dicitur ἀνάβα pro ἀνάβαθι, Ascende. vt, καταβᾶ pro κατάβαθι.

Ἀναβαίνειν, Inire. vt ἀναβαίνειν ἐπὶ ἵππον, Equũ inire. vnde οἱ ἀναβαίνοντες τὰς θηλείας ἵππους, Admissarii equi.

Ἀναβαίνειν, Peruadere, Perambulare, Incedere per. vt Od. ζ, Ἐκ δὲ τοῦ τοῦτον φάος ἀνθρώπους ἀναβαίνει Ἑλλάδα pro ἀνὰ δὲ ἀνθρώπους βαίνει, Incedit per homines rumor. id est Peruadit hominum aures.

Ἀναβαίνειν Thucydidis schol. exponit ἀναχωρεῖν. id est Retrocedere.

Ἀναβαίνειν, D. Matth. cap. 13 exponitur Emergere, Succrescere: ἀνέβησαν ἄκανθαι, Emerserũt spinæ, vel Succreuerunt. alii, Increuerunt.

Ἀναβαίνεσθαι apud Homerum in significatione actiua cum accusatiuo pro Imponere in nauem: quasi Ascendere facere in nauem, ἀναβαίνεσθαι εἰς πρῷραν. Hesych.

Ἀναβαίνομαι, Ascendor, Conscendor. v. ἵππος ἀναβαινόμενος, Equus qui conscenditur, apud Xenophontem. Apud eundem ἀναβεβαμένος ἵππος, Equus conscensus. οἱ δὲ λαμπάζοντες ἀναβεβαμένοι ἵππου, ἀπέβαν πεσόντες.

Ἀμβαίνω etiam dicitur per syncopen pro ἀναβαίνω. vt Nεκροῖς ἀμβαίνοντες, Il. κ. Vnde & ἀμβάσεν apud Eurip. pro ἀνεβάσεν, & ἀμβάσαν pro ἀνέβαινον, ascendere. ab ἀναβάσομαι.

Ἀνάβασις, εως, ἡ, Ascensus, Ascensio. Xenoph. Hell. 6, καὶ τῆς μιᾶς Κύρου ἀναβάσεως. Scripsit & libros septem quos Κύρου ἀνάβασιν inscripsit, eadem ratione qua ἑπτὰ βασιλέα ἀνάβασιν Hell. α dixit. Inuenitur & ἄμβασις pro ἀνάβασις, præsertim apud poetas.

Ἀναβατὸς, ὴ, ὸν, Ascensibilis, Qui conscendi potest, Scãsilis. ‖ ET Ἀμβατὸς per syncopen. vt Il. ζ, — ἔνθα μάλιστα Ἀμβατὸς ἐς πόλις. Hesiodus. — πὴ δ' ἀμβατὸς ἐς πόλιν ἦεν. HINC ἀναμβατὸς ἵππος, pro ἵππος ὁ μὴ ἀμβατὸς, Equus q cõscendi non potest, vt à quibusdã annotatum. Sed (vt doctè Bud. scribit) ἀνάμβατος ἵππος Xenophonti est Qui sessorem non habet, qui caret equite.

C Ἀναβάτης, ου, ὁ, Ascensor, Cõscẽsor. Peculiariter Cõscensor equi, Qui conscẽdit equum. Xen. De arte equestri, ἀλλὰ μὴν ἀκριβείας γε τῆς ἀναβάτου ἀπορήσεται τοῦ ἵππου καὶ τῆς ὥρας καὶ τοῦ σώματος ἐκφερεστέρου τοῦ φέροντος παρέχειν. id est Sessori, vel equiti. Ibidem, ὡς δεῖ τὸν τέλειον ἱππέα τὸν ἀναβάτην. ‖ Dicitur & Ἀμβάτης per syncopen apud eundem, & eius exemplo apud Arrianum.

Ἀναβάτης equus, ἐφιππίς, inquit Hesych. Latinis Admissarius equus. Antea quoq; dictum est ὑπὸ ἀναβατῶν τὰς θηλείας ἵππους appellari equos admissarios.

D Ἀναβαδὸν, aduerb. Scansim. Aristot. De histan. 6, αἱ δὲ ἀκρίδες τοῦ ὀχείου τοιοῦτόν, ὅταν ἔρπωσι, δῆλον ἀναβαδὸν, δηλοῦσι γὰρ μόνας ὅτι τῆς γῆς. vbi ἀναβαδὸν Budæus ait significare Supergrediendo & scansim. dicens ita formari vt ἀναβὰς δὸν & ἐπαναβαδίζειν.

Ἀναβαδὸν cum accentu in penult. Pedibus in altum exporrectis sitie extensis. ἀναβαδὸν καθήμενος, inquit Pollux, pro ἄνω τὰς πόδας ἔχων. id est, Sublimes habens pedes Aristoph. Pluto, Νυνὶ δὲ πυνθάνει ἀναβαδὸν ἀποπατοῦσαι. vbi scholiastæ explicatio cõuenit cum illa Pollucis. Idem poeta in Acharn. — αὐτὸς δ' ἴδον ἀναβαδὸν ποιῆ Τροχηδόν. vbi idem enarrator ἀναβαδὸν exponit In alto loco sedens. Est & apud Suidã ἀναβαδὸν καθῆσθαι, μετέωρον καθέζεσθαι. id est Sublimem sedere. Sequitur apud eundem Aristophanem non multo pòst, — ἀναβαδὸν ποιεῖς, Ἐξὸν καταβαδόν. ‖ Quidam ἀναβαδὸν existimarunt etiam contentionem & impetum significare: & illud Aristophanis modò citatũ ἀναβαδὸν ποιεῖ τροχηδόν, interpretati sunt, Totus est in cõponenda tragœdia. Sed viderint.

Ἀναβασμὸς, οῦ, ὁ, Idẽ quod ἀναβαθμὸς, inquit Hes. accipiẽs, (vt opinor) eã ꝟ ἀναβαθμοῦ significationẽ qua pro scala gradu ponitur. ita enim Pausanias ἀναβασμὸν vsurpat. scribẽs in Phocicis, ἀναβασμοὶ δὲ λίθου τοῦ αὐτοῦ εἰσὶν ἐς ἑκατὸν ἐπὶ τοῦτον, καὶ ὅσον τοῦ ἀναβασμοῦ τούτου οἱ σταθμοὶ τοῦ Φωκίων καθέζονται. Ibidem, ἀτὰρ εἰσὶν αἱ πλευραὶ τοῦ σταδίου ζώσαις ὥσπερ ἐν κλίμακι οἱ ἀναβασμοὶ, id est, Sicut in scala gradus.

¶ Ἀναβασμὸς, οῦ, ὁ, Ascensus. ἀναβασμοὶ, ἀναβάσεις, Suidas. Itẽ Gradus scalæ. ‖ Interdum & sedilia vocantur ἀναβασμοί. Pollux, ὃς δ' ἀναβασμοὶ, καὶ βάθρα, καὶ ἕδραι, καὶ ἑδώλια.

a Ἀναβαθμὶς, ίδος, ἡ, Diminutiui formam habens, significat gradum scalæ, sicut & ἀναβασμὸς. Ex. 10, ἀναβαθμὶς τὸν ἀναβάσεων δεῖ τὸ θυσιαστήριον, Gradib' nõ ascendes ad altare.

Ἀναβαθμικὸς, οῦ, ὁ, Gradualis, ad verbum, Gradatim factus, id est per gradus, quales sunt in scala.

Ἀναβάθρα, ας, ἡ, Scala nauis, & Ἀναβάθρα pro eodem inquit Budæus, citans hunc Luciani locum, οὔτω λύει τὰς ἀναβάθρας. ἢ ἀναβάθρας αὐτὰ ἀμοῦσα. τὰ δὲ ἐπὶ μέσου ἀνατεταμένα τὰ ἱστία καταπετάσματα.

Ἀναβήλιον, ου, τὸ, Pulpitum, Scala, Gradus superior scansilis. Item Subsellium. Quæ significationes huic nomini dantur in vulg. lex. Græc.

c. 2. Ἐπαναβαίνω, Superascẽdo. Item Supergredior. Aristoph. ἐπαναβαὶ ὅτι τὸ φορτίον. Herodian. lib. 7, ἐπαναβαίνοντες τὴν εἰσόδον, Ascendẽtes supra dictos. Ἐπανωτέρω, Superior: vt ἐπανωτέρω, Inferior, B. ex Aristop.

Et ἐπικαθολικὴ & καθολικὴ αἰτία Dioſc.l.7, Suprema & vniuerſalis cauſa. ¶ Ἐπιβαίνω, de coitu animalium, pro Poſt alium ineo, ἐπιχεύω, inquit Bud. afferens ex Ariſtot. De animal. 6, ὁ μὲν ὄνος ἐπιβαίνει ἀμφοτέραις ταῖς ὀχθαις τοῦ ὀχθήματος. HINC Ἐπιβάσεως, quo Syneſ. vtitur, ſimpliciter pro ἀναβάσεως, epiſt. 11, & 96, & quidem eadem de re loquens.

C. ΑΜΦΙβαίνω, Præt. ἀμφιβέβηκα, Circumambulo, Circũeo, Obeo, Circumgradior, Circumincedo. Euripides, ἀμφιβαίνει μου θράσος, Fiducia me circumit, vel potius circuit. Latinè, Inceſſit me fiducia. Il. ζ, — πάντος φρένας ἀμφιβέβηκε, mentem meam inuaſit, vel occupauit. Item nubes dicitur montem ἀμφιβαίνειν, id eſt περικίπτειν (inquit Euſtath.) circumtegere.

Ἀμφιβαίνω, Metaphoricè, Protego, Tueor, Defendo. in compoſitione quidem, cum accuſatiuo, vt Il. α, — ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας: at quum ſit dialyſis, cum datiuo vt Il. ε, — ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαίνη. Sumpta eſt autem metapho ra (inquit Euſtathius) à brutis animantibus quæ ſuos catulos circumire ſolent, pro iis propugnãtia. ET Περιβαίνω pro eodem. vt Il. ϑ, Λίας δ' ἐκ ἀμάλην κασιγνήτοιο πονῆτος, Ἀλλὰ ἕων περέβη. Sic Il. ρ, Πατρόκλῳ περβαίτην, Τρῶαν τὸν ἄριστον ἔπορε. Ibidem Ἵππους περιβαίνειν. At Il. ε, Οὐδ' ἔτλη περιβῆναι ἀδελφεοῦ κταμένοιο, Euſtath. περιβῆναι eſſe dicit τὸ ἐπαμῦναι τῷ πεπτωκότι καὶ πρόμαχον γενέσθαι.

Ἀμφίβασις, εως, ἡ, Circumuentio. Il. ε, Δείσε δὲ μή οἱ ὄγε ἀμφίβασιν κρατερὴν Τρώων ἀλεώχειν, Timuit Troianorum circumuentionem: id eſt, Timuit ne circumuẽiretur à Troianis. Eſt etiam ἀμφίβασις (iuxta ſignificationem quã verbo vnde formatur dedimus) Protectio, Defenſio. atque ita Euſtathius in illo Homeri loco intelligit ἀμφίβασιν. Heſychius ait, ἀμφίβασις eſt ὑπὲρ πεπτωκότος μάχη. quæ expoſitio peculiaris eſſe videtur eidem Homeri loco. quod aũt ſcribitur in vulg. lex. Græc. Varinũ annotaſſe, Propriè ἀμφίβασιν eſſe πρὸ τοῦ πεπτωκότος μάχεσθαι, apertè falſum eſt. neque enim apud eum eſt πυρίως. ſed ita legitur, Ἀμφίβασις, κίνησις, ὁρμή. ἢ περὶ πεπτωκότος μάχη. ἀμφιβάσεις δὲ, &c. ſunt autem ex Heſ. ab eo deſcripta hæc verba, ἢ περὶ πεπτωκότος μάχη, &c. licet apud illum ſit ὑπὲρ, non περί.

Ἀμφίβασις exponitur etiam Diſceptatio, Contentio, Altercatio, ἀμφισβήτησις, apud Herodotum. Dicitur verò & Ἀμφίβασις pro ἀμφίβασις. vnde apud eundem, ἐς ἀμφιβασίας λέγεσθαι αὐτοὺς ἐκπίπτειν.

ΑΝΤΙβαίνω, Cõtrà eo, In cõtrariã partem gradior, Cõtrà tendo. Capitur pro Aduerſor, Refragor, Renitor. Alex. Aphr. ἀντιβαίνοντες τῷ πειθοῖ. Et cum πρός habente accuſ. Plut. in Lyc. ἀντιβῆναι πρὸς δημοκρατίαν. Dicitur etiã ἀντιβαίνειν (teſte Bud.) Reſiſtere, quũ videlicet homo impulſus, tamen renititur. Luc. ἢ ὅτι βαρὺ ἦν αὐτοῖς τὸ ἔρμα, ὅμως ἀντιβαίνοντες ἤνεγκαν ἂν περιέφοντες. Sed & res aliqua dicitur nobis ἀντιβαίνειν. i. Obſtare, vel Malè cedere, vt idẽ ſcribit, hunc citans Pauſaniã in Arcad. ὡς δὲ οἱ πιρόντα πλοῦ παρῆν ἀντιβαίνειν εἰ τὰ παρ' αὐτοῖς, πίλος καταφθίγγονται εἶναι τοῦ Ἀρτέμιδι ἄγαλμα.

Ἀντίβασις, ET Ἀντιβάτης ET Ἀντιβατικὸς fiũt ab ἀντιβαίνω. Eſt autẽ Ἀντίβασις, q. d. Contrà itio, vel Ex aduerſo itio. vnde etiam Occurſus exponitur. Capitur & pro Refragatione. Ἀντιβάτης ad verbũ ſonat Cotrà gradiens. ſed capitur pro repagulo ianuæ, quòd veluti renititur & obſiſtit. Ἀντιβατὸς autem vulgò exponitur Obuius. cuius ſignif. exemplum deſidero.

C. ΑΠΟβαίνω F. ἀποβήσομαι, P. ἀποβέβηκα. Aor. 2, ἀπέβην. vide licet ἀοριστικῶς, vt ſimplex βαίνω. Deſcẽdo. Il. γ. Ἐξ ἵππων ἀποβαίνει ὀπὶ χθόνα. & ϑ, Ἐξ ἵππων δ' ἀποβαίνεις ὀπὶ χθόνα μῶλον ἄκουον. & Il. ω, Ἐξ ἵππων δ' ἀπέβαινον ὀπὶ χθονί, φαίνετο δὲ. Euſt. ἐξ ἵππων ἀποβῆναι ait eſſe τὸ τῶν ἁρμάτων κατελθεῖν. Alicubi aũt Hom. ſupprimit hæc verba ἐξ ἵππων. vt Il. λ, Αὐτὰρ ἐπεὶ μὲν ῥ' ἀπέβην ὀπὶ χθόνα πολυβοτείρην. pro ἐπὶ ζυγὸς, inquit idẽ Euſt. Legitur & ἀποβαίνειν τῶν ἵππων, ſine præpoſ. apud Luc. pro Deſcendere ex equo. Dicitur etiam de deſcenſu ex naui, & quidem frequentius, præſertim in proſa, vnde ἀποβάθρα, ſcala nauis. Plut. Alcib. πολλαχοῦ οὐ περίμενον ἀποβὰς τῆς τριήρους, πρὶν σαὶς ὅπλα τῶν, &c. Sic & ἀπορβαίνειν τινὸς, & interdum ἀπό τινος. vt & ἀποβῆναι ἀπὸ τῆς τριήρους, apud Herodot. Dicitur & ἀποβαίνειν ἐπὶ γῆν, à Thucyd. Deſcendere in terrã. i. è naui in terram.

Xen. Hell. 1, Ἀλκιβιάδης ὁ θεασάμενος τοὺς περιπόλους ἀπόβασιν εἰς γῆν. ἰδὼν δὲ ὁ Μίνδαρος, καὶ αὐτὸς ἀποβὰς, ὁπλίτας τοὺς μὲν μαχόμενος ἀπέκτεινεν. Sic dicitur ἀποβαίνειν εἰς νῆσον, aut in aliquam vrbem. Thuc. l. 2, καὶ ἐς Μεθώνην τὴν Ἀλεξάνδρου ἀποβαίνουσι τῷ πυνθανομένῳ ἐπεπόλαιον. Et quũ Methonã deſcendiſſẽt Id eſt, copias ad Methonã expoſuiſſẽt. Pro quo & ἀποβάσεις ποιήσασθαι dicit ſtatim póſt. Bud. alicubi apud Iſocr. ait ſignificare Appello: ſicut & ἀπόβασιν appulſum. Nõnunquã ἀποβαίνειν ponitur ſine adiũctione, pro Deſcendo in terrã ex equo, vel è naui. Sic in loco Xen. modò citato, καὶ αὐτὸς ἀποβάς, pro ἀποβὰς ἐς γῆν. ſed ibi facilè ſubaudiri poſſunt ea verba ex præcedente verſu.

Ἀποβαίνω, Diſcedo, Abeo, apud Hom. poſitum ſine adiectione. vt Il. ζ, Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἕκτωρ. & Il. β, voce media, Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπεβήσετο. ¶ Et vt ἀπέρχομαι & ἀποφεύγω (quæ propriè ſignificant. Abeo) capiuntur pro Morior, ſic & ἀποβαίνω interdum. nam ἀπίβη, exponit Suidas ἀπέθανε.

Ἀποβαίνω, Euenio, Contingo, Accido. Iſocr. De pace, ὧν μὲν γὰρ ἠλπίζομεν οὐδὲν ἀποβέβηκεν. Eorum enim quæ ſperabamus nihil euenit. Idem alibi, καὶ πάντα τἀναντία ἀποβέβηκε. Xen. Pæd. 7, πῶς ἀποβέβηκε τῷ σὺ μὲν ἐν τοῖς ἀγαθοῖς χρησθαι. Philo De mundo, παρ' ἃς τὸ δοῦ ἢ τὸ χεῖρον φαίνεται ἀποβαίνειν. quæ ſic reddit interpr. Quorũ vi quod rectè, quódque ſecus contingat; euenire cẽſent. Et de τοῖς ἀποβαίνουσιν, ad verbum, Ex euenientibus. i. prout res feret, inquit Budæus. ἀπέβαινε τι κατ' γνώμαν, apud Theocritũ, Ex animi ſententia euenit. vel vnoverbo Succeſſit. Interdũ etiam ἀποβαίνειν ſine adiunctione eſt ſuccedere: vt apud Phalarin, ἀπέβη τὸ δόξαν. Contrà de eo quod non ſucceſſit, & cuius euentus noſtris votis non reſpondit, dicitur οὐκ ἀπέβη. Notat & Budæus ex Polluce, τὸ ἀποβιβάσαι δὲ τὸ ὀκβαν dici τὸ πλοιαρχῆσαι.

Ἀποβαίνω, Euado. Lucianus. ἀπέβης ὅμοιος τῷ φεύγοντι. Idem ἄλλοι αὖθις ἀποβαίνουσιν. Iſocrat. in Areopagitico, πολὺ γὰρ πολλοὺς τοῖς ἔργοις ἀποβαίνειν ὁμοίους αἰσχίω ἐστὶν ἢ τοῖς λόγοις παιδευθῆναι. Iungitur etiam cum præpoſitione εἰς. Theocritus in Hyla, — εἰς ἁλὸς ὄγκον αὖθις ἀποβαίη. Plato, καὶ πλεῖστον δή, οἶμαι, φαῖμεν αὐτοῖς ἐν πόλει καὶ πολιτικὸν ἀποβαίνειν αὐτὸ, ἀγαθὸν ὂν καὶ πολιτικόν. Plutarchus, in Probl. Græcis, ἀπέβη δὲ εἰς εὐδίαν χρηστὰν αὐτῆς. Vbi planè videtur vſurpari ἀπέβη vt verbum euadet in hoc loco Ter. in Andr. Profectò euadet in aliquod magnũ malũ.

Ἀποβαίνω, Erumpere, vel Effundi. Theophr. de Nilo loquens, ὅταν ὁ ποταμὸς ἀποβῇ.

Ἀποβαίνειν, Certare certamen quod ἀποβάτης appellatur. Vide Ἀποβάτης.

Ἀπόβασις, εως, ἡ, Deſcenſus. Interdum ſine vlla adiunctione eſt Deſcenſus è nauibus, vt apud Thucydidem lib. 8, ἀπόβασιν ποιησάμενοι εἰς πάνορμον τῆς Μιλησίας. Id eſt, (inquit ſcholiaſtes) ἀποβάτης τῶν πλοίων. Idem ſcriptor l. 2, χρόνῳ δ' ὕστερον τοῦ θέρους ἐς Κεφαλληνίαν, καὶ ἀπόβασιν ποιησάμενοι ἐς τὴν Κρανίων γῆν, ἀπαντήσῃ &c. Ibidẽ, καὶ ἀποβάσεις ποιησάμενος, ἃς ἐβούλετο αὐτὸς ἕκαστα ἐν ὁδῷ ἦν. ad verbũ, Quũ deſcenſus ſeu deſcenſiones feciſſet. i. Quũ è nauib' vnà cũ ſuis deſcendiſſet. Elegantius & breuius, Quũ ſuas copias expoſuiſſet. Hoc autem nomen in hac ſignificatione Thucydides frequenter vſurpauit. ¶ Apud Iſocratem eſt Appulſus, teſte Budæo.

Ἀπόβασις, Euentus, Exitus. Plut. in Sol. καλὸν μὲν ἡ τυραννὶς χωρίον, οὐκ ἔχον ὁδὸν ἀπόβασιν. Quanquam pro deſcenſu etiam accipi hoc loco poſſe tradit Bud.

Ἀποβάτης, ου, ὁ, ad verbum, Deſcenſor. Sed ita vocatum fuit quoddã certaminis equeſtris genus (teſte Suida) quod q certabat, dicebatur ἀποβῆναι. Il eidem credimus. ET Ἀποβατικὸν ἔχει hîc dicebãtur, vt idẽ ſcribit: vt ſiquis ab apobate certamine dicat rotas apobaticas. Plut. in Pho. Φώκων ἢ ὃν ἱππασαμένου ἀγωνιουμένου τινὰ Ἱππίου ἀποβάτου, φησὶν. Lego autẽ Φώκῳ (vet. codices ſequens) nõ Φωκίων. ¶ Apud Athen. ἀποβάτης vna ex Alexidis comœdiis inſcribitur.

H Ἀποβατήριος, ου, ὁ ἢ ἡ, ad verbũ, Deſcenſorius. Eſt & Iouis cognomentum. vnde & ſacra quædã ἀποβατήρια. Heſych. ἀποβαθέρας exponit ἀποβατηρίας, vt mox, videbimus.

Ἀποβάθρα, ας, ἡ, Scala naualis, qua videlicet è naui deſcenditur. ἀποβάθρα (inquit B.) Scalæ quibus in nauem aſcẽ-

ditur & è naui deſcenditur. Luc. οὐ γὰρ ὦ Ἑρμῆ, ἔδει σε ἀποβάθραν ἐκεῖσε ἵστασθαι διαβησόμενον αὐτούς, ἀλλὰ κἀκείνους ἀναβαίνειν, γυμνοὺς ὑπερβαίνειν αἰωρουμένους, Propriè tamen ἀποβάθρα eſt ſcala qua deſcenditur, ſicut ἀναβάθρα ſcala qua aſcenditur: ſed quoniam vna vtrunque officium præſtat, ideo ſignificatio nē vtranq; accepit. Thuc. l. 4, ὁ μὲν τις τῶν ἀγόντων ἐπέπεσε καὶ τὸ ἑαυτοῦ κλιμακτῆρι αἰσχύνας ἐκβῆναι ἀπὸ νεῶν, ἐχώρει ὅτι τάχιστα ἀποβάθραν. vbi ſchol. tradit ἀποβάθραν appellari ξύλον à nauibus in terrā. Iul. Pollux. ἀποβάθρα (inquit) & διάβαθρα, quā ſcalā vocant. Heſych. item ἀποβάθραν eſſe ait ἀποβατηρίαν, vel κλίμακα καταγωγίδα.

Ἀποβάθρα, Olla pedes habens. ἀποβαθρὰς (inquit Suidas) καὶ τὰ κάτωθεν, ἃ λέγονται οἱ χυτροπόδες. Vide Χυτροπους.

C. ΔΙΑβαίνω, Trāſeo, Tranſeo, Tranſicio. Heſi. Theog. διαβαὶ πόρον ὠκεανοῖο. Herodian. 6, διαβαίνων τοὺς ποταμούς. Et διαβῆναι ſine huiuſmodi adiectione. Thuc. l. 1, καὶ ἐς αὐτὴν διαβιβηκότες ἤδη Πωκλίδες. Et 2, ὅπως μὴ διαβαίητε ὡς βασιλέα. ¶ Διαβαίνειν διὰ τοῦ ἡλίου ex Alex. Aphr. affertur pro Per ſolē ingredi & iter facere. Et ex Luc. Anach. ὑμῖν ὅπου μεγάλα διαβαινόντων ἐπ' αὐτούς, vobis tā magnis gradib⁹ eūtibus in eos. Ex Ariſtoph. itē in Veſp. οὕτω διαβάς, pro Sic incedēs. Vide proximè ſequētē ſign. ¶ Διαβαίνω (inquit B.) Diuarico, Artem. Onirocr. 27, Sto cruribus diuaricatis. Plut. Ad præf. indoctū, εἰ τερμίζοιμι μεγάλους καὶ αἴρους φαίνεσθαι δοκοῦντας κολοσσοὺς αὖ διαβιβηκότας στόδρα καὶ διαπεπαμένους καὶ κιχανόπας, πλάτους. Xen. De ar. eq. ὅταν γὰρ πάνυ πρὸς ὀργὴν ἀπὸ ἵππου ἄρασθαι βούλωνται, διαβαίνοντες πάντῃ μᾶλλον ἢ συμμιμοῦνται αὐτόν). Ariſt. De animal. l. 5, de elephātibus loquens, ὀχεύεσθαι μὲν οὐ θήλεια συλλαμβάνεται καὶ διαβαίνουσα, ὁ δὲ ἄρρην ἐπιβαίνων ὀχεύει. (quod Theodorus nō intellexit). Idē in Phyſ. de leone, βαδίζων δὲ βρενθύεται τὸν τράχηλον, καὶ μεγάλα διαβαίνων, διαπαλαίων τὰς ὠμοπλάτας ὅταν πορεύηται). Quæ ego tot exēpla protuli, vt in iis diligēter cōſiderata hæc ſignif. iudicari poſſit annō & alicui ex proximè præcedentibus locis ea cō uenire poſſit. Cam. διαβαίνειν eſſe dicit etiā Prodire & conſiſtere, afferens ex Tyrtæo, Ὅστις αὐτὸν διαβὰς ἐν προμάχοισι μένῃ. Ego δ' διαβάς in alio eiuſdem verſu de illa diuaricatione crurum intelligi ſcio: an autem & in iſto, aliorum eſto iudicium.

Διάβασις, ιως, ἡ, Tranſitus ſeu Tranſitio, Traiectus ſeu Traiectio. διαπεραίωσις, vt Thuc. ſchol. explicat. Xen. Hell. 2, πέμψαντας ἐπὶ τὴν διάβασιν τὸν Κηφισοῦ. Ipſos etiā pontes διαβάσεις vocari Cam. docet.

Διαβατής, οῦ, ὁ, Traiector. Διαβάτης Pollux è Demoſth. citat, ſed non explicat.

Διαβατός, ὴ, ὸν, Qui trāſiri & traiici poteſt. διαβατὸν fluuium Cam. interpr. Vadoſum. Apud Greg. verò, αἱ πῆς ἢ ἀπορρητότερον εἰπεῖν ἢ βαθύτερον τὸν ἐκ πολλοῦ χρόνου πύσεις ῥοαῖ, καὶ διάβατα τὸν ὀλίγης τῆς σοφωτέρων, Bud. Intellectū & perceptu interpr. CVI contrariū Ἀδιάβατος, ος, ον, ὁ, ἡ, Qui trāſiri & traiici nequit. ATQVE Διαβατικός, ή, όν, Tranſitiuus, Qui tranſeundi item & penetrandi vim habet. φιλοσοφώτατος τοῖς ἢ διαβατικώτατος, Ad ſumma ſemper tēdens, vt Bud. apud Greg. exponit. Et διαβατικὸν ῥῆμα, apud grammat. Tranſitiuum verbum. vide Μεταβατικός.

Διαβατήριος, ος, vnde plur. num. neut. gen. Διαβατήρια, Sacrificia pro tranſitu, ſeu (vt Cam. declarat) Sacra ante expeditionem, propriè Lacedæmoniorum. ſic dicta vt γαμήλια, χαριστήρια. Thuc. τὰ διαβατήρια θύσαντι, Pro tranſitu ſacrificantes. Plut. Lucullo, ἵνα τὴν Εὐφράτην διαβατήρια Thucyd. ὡς οὐδ' ἐνταῦθα τὰ διαβατήρια αὐτοῖς ἐγίγνετο. id eſt (Camer. interpr.) Quum ne ibi quidem ſacra addicerent vt expeditio ſuſciperetur. Xenoph. ἐπὶ ἐχθροῦ τινος αὖθις τὰ διαβατήρια.

Διαβάθρα, ας, ἡ, Scala nautica, Pons. Idem etiam Ἀποβάθρα ſignificare, Camerar. ex Luciano Toxaride docet. Item Scala qua ſcanditur in muros, vt Budæus ex Strabone refert. ATQVE Διαβάθριον, ου, τὸ, Calceamenti quoddā genus. Athenæus libro 13, ex Alexide Comico, μακρά τις διάβαθρον λεπτὸν φορεῖ. paulò antè verò dixerat idem Comicus, τυγχάνει μακρά τις οὖσα· φαλλὸς ἐν ταῖς παννύχοις ἐγκεκαπύκται. Pollux Calceamentum hoc & viris mulieribus commune fuiſſe tradit. Feſtus vero Diabathra eſſe ſcribit genus ſolearū Græcanicarum: à quo Diabathrarius apud Plautū, qui huiuſmodi ſoleas conficit.

A Διάβασμα, ατος, τὸ, Tranſitus, ſeu Tranſitio. Item Greſſus. Θεὸν ἢ ἡμῶν διαβήματα. Nazianz.

Διαβατέος, q.d. Tranſiturio. Trāſire cupio. Suid. ex Agathia, ὁ ἢ πορεύεσθαι ἐπείγεσθαι ἐπὶ τοὺς Ῥωμαίους διαβατέον ἐστί.

Διαβήτης, ου, ὁ, (vt citat Bud.) σκευή, ὅ ἐστιν ὄνομα καθ' ἓν τοῖς ἀρχιτέκτοσι δοκεῖ τῆς καταμέτρης μοιρίζεσθαι πλήθος. Plutar. in polit. præcept. pro perpendiculo ponere videtur, 581, de oratione Demoſth. ἐξομοιοῦσθαι πικροῖς καὶ τραχέσι τοῖς κανόσι καὶ διαβήτου ἀπηκριβωμένοις. Bud. ¶ Eſt item Circinus, à diuaricatis cruribus. Ariſtoph. interpres inſtrumentum eſſe dicit ad literæ Λ ſimilitudinem, cuius (vt Cam. habet) duo brachia ita diſponūtur vt vnum figatur in ſuperficie quacunque, alterum ad certum interuallum extendatur, & ita circumactum deſcribat σχεδίαν. i. lineam quæ in planicie ambiat circulum. Ariſtoph. Nub. Κατὰ τῆς βαπτίζης καταπάσας λεπτὴν πόαν, Κάμψας ἐλλίσσον, εἶτα διαβήτου λαβών, &c. ¶ Eſt præterea Sipho, vt Colum. lib. 3, cap. 10 ſcribit, Naturali enim ſpiritu omne alimentum virentis, quaſi quædā anima per medullam trunci veluti per ſiphonem, quem diabeten vocant mechanici, trahitur in ſummum. Ad cuius ſimilitudinem dictus etiam morbus ille quem ſubitam potus omnis per vrinas cum magna ſiti perfuſionem Gorræus definit: eo nomine appellatum quòd humor corporis nullo in loco conſiſtit, ſed ſubinde de loco in locū διαβαίνει, hoc eſt pertranſit, nō aliter quàm per ſiphonem aqua. Aliis nominibus vocatur ὕδρωψ εἰς ἀμίδα, & διάῤῥοια εἰς ὕδωρ, & δι' ἀκρῶν. Latini nullū illi peculiare nomē dederunt. Aretæus σπειρῶν καὶ μαλίων εἰς ὕδρωπα ξυμπῆξιν definit. Etymologiam verò idem affert, τῷδέ μοι δοκέει καλέεσθαι διαβήτης ὀπίσκιον, οἷόπερ καὶ διαβητοειδέα, ὕνεκεν ἐν τῷ σκιῇ τὸ ὑγρὸν οὐ μίμνει, ἀλλὰ ὅκως διαβάθρῃ τῷ ἀέρι πρὸς εἰς ἔδαφος χρέεται. Vide Galen. de loc. affect. lib. 6. Paul. Æg. lib. 3 cap. 45.

c. 2. Ἐπιδιαβαίνω, Poſt alīū qui tranſiit, etiam ipſe trāſeo. Eum qui tranſiit ſequor. Xen. Hell. 5, καὶ διέβησαν πάλιν ἐπὶ τὰ αὐτὰ σφίσιν οἱ μὲν ἐπελαύνοντες μάλα βραδέως, καὶ ὡς φεύγοιεν, διώκοντες, ὅπη διέβαινον.

C. Προδιαβαίνω, Prior vel Prius tranſeo. Xenoph. De re equeſtri, προδιαβῆναι αὐτὸν πρῶτον πόρον, Prius ipſum equitē trāſire foſſam, & ita adducere equū nondum aſſuefactum ad ſaltus. Camer.

C. ΕΙΣβαίνω, vel Ἐμβαίνω, Ingredior. ἐμβαὶς ἐς ποταμόν, Herodot. Apud poetas autem Εἰσβῆσαι actiua etiam ſignif. pro Impono, & q.d. Ingredi facio. vt Il. α, ἐς δ' ἑκατόμβην βῆσαν θοήν, Impoſuit naui (vt contrà eodē libro, de eadē hecatombe, Ἐκ δ' ἑκατόμβην βῆσαν ἐκηβόλῳ Ἀπόλλωνι, pro Expoſuerunt è naui in terram, Eduxerunt è naui.) Sic Apoll. Arg. Λιπόντ' εἰσβήσαντες ὅσον χλιὸν ἦν ἄγελος. HINC Εἴσβασις, Ingreſſus. ET Εἰσβατὸς τόπος, Locus quem ingredi poſſumus.

c. 2. Ἐπεισβαίνω, Etiā ipſe ingredior. Sæpe etiā pro Εἰσβαίνω. Xen. Hell. 3, ἐπεισβαίνων τῷ ἵππῳ ὅτι πλεῖ θαλάττην μάχῃ δυνατὴν ὤν, de Pharnabazo ſuis in prælio nauali ſuccurrente.

c. 2. Συνεισβαίνω, Simul ingredior, Vnà cum aliis ingredior. συνεισβῆναι σκάφος, Eurip.

C. ΕΚβαίνω, Egredior, Exeo. Hom. Od. ε, Μήπως μ' ἐκβαίνοντα πεδάλῃ. Idē diſiuncta præpoſitione, Il. α, Ἐκ δ' ἕλε αἰπὺ ἕρκος ὀδόντων φράσσατο. Et vno verſu interiecto, Ἐκ δ' Χρυσὸς ἧκε θοὸν πετόμενον. Thucyd. addit ὀπίσω, ſcribens, μηδέτερα ἐκβαίνειν ὀπίσω τῆς γνώμης. Hom. Il. γ, ὀπὶ δ' ἔβαν αἰπύ. vbi exponitur Deſcenderunt [de curribus] vel Deſiluerunt: In vulg. lex. ἐκβαίνω τῆς φύσεως, A natura diſcedo. Et ex Plat. Pol. 2, τῆς ἑαυτοῦ ἰδέας ἐκβαίνειν. Et ἐκβαίνω ὀπὸ τῆς νομοθεσίας ex eodem, A ferendis legibus me vindico, Leuor, Defungor. At ἐκβαίνω τοῦ ὅρκου ex eiuſdem Sympoſio Bud. interpr. Non ſto iureiurando, Fidē promiſſam non præſto. Ἐξεβαίνω, Digredior. Dionyſ. Halic. l. 6, ἐπάνειμι δὲ ὅθεν εἰς τοῦτον ἐξέβην τὸν λόγον, redeo vnde digreſſus fui. Sic autem ante illum loquutus fuerat Xenoph. Hell. 7, ἔνθεν εἰς ταῦτα ἐξέβην ἐπάνειμι. ¶ Ἐξεβαίνω cum aduerbio ad locum, aut præpoſitione, Eurip. Iphig. Taurica, ἐξέβην δ' ἄλλοσε, Aliò digreſſus eram, vel abieram. Plutarchus De oraculorum defectu, καὶ γὰρ οἱ ἀφ' ἑστίας ἄλλοτε παλαιότατοι μαντεῖς ἐκεῖνοι ἐξέβαινον. ¶ Ἐκ-

Ἐκβαίνω cum accus. vt ex Platone Polit.1, profertur, τὸν τοῦτο ἐκβαίνοντα κολάζουσι, In eum qui hoc transgreditur, animaduertunt. ǁ Ἐκβαίνω, Exitum habeo, Euenio. Itē Euado. Dem.Olynth.1, ὅσοις γὰρ τὸ πλοῦν πᾶσιν ἐκβαὶ, ἕκαστον τῶν ἐσομένων ὡς ἂν πολλὰ κρίνεται.

Ἐκβῆσαι Hom.act.tign.pro ἐκβιβάσαι, Educere.q.d. Egredi facere. Od.ω, v.199.300, τίς ἔμπορος ἡ λῃστὴς Νηὸς ἐπ' ἀμφιρύτης, οἱ σ' ἐκβήσαντες ἵκοντο; Qui autem te eduxerunt è naui, vel, Qui è naui in terram te exposuerunt. Vide aliud exemplum suprà in Εἰσβαίνω.

Ἔκβασις, τως, ἡ, Egressus. vt Od.ε, v.410, Ἔκβασις ἥ τε φαείνῃ δίῃς πολιοῖο θαλάσσης. Itē Exitus, Euentus, apud Areop. Et Euasio, Apoll.2, - νὺξ ἔλπομαί σοι Τόδων ἐπαρήξειν εἰς ἔκβασιν, Ad euadendū. ǁ Ἔκβασις ex Seru. affertur pro figura quæ à Lat. Excursus dicitur. At Quintil. ἐκβάσεις aliter accipit, quēvide l.5. ET Ἐκβάσιος Apollo (q.d. Egressiuus) cōsecratus ab Argonautis ad Cyzicū, apud Apoll.l.1. sicut vicissim Ἐμβάσιος in littore consecratus, quū nauē cōscensuri essent. ET Ἀπέκβασις, Ex quo nō est egressus.

c.2. Ἐ Γκβαίνω, Egredior. idem ferè quod Ἐκβαίνω.

c.2. Μετεκβαίνω, Trāscēdo, Migro. vt exponitur in istoHerodoti loco, μετεκβαίνειν ἐκ τῆς ἀρμαμάξης ἐς ἁρμάμαξαν. Bud. μετεκβαίνω exponit E naui in nauē transeo, in hoc Antiph. loco, ὅπου τὸ πλοῖον ἔρρωμεν τοῦτο, εἰς ὃ φασι μετεκβαίνειν αὐτὸν ἀπὸ ταυτησῆ.

c.2. Παρεκβαίνω, Digredior; Abscedo. Hesiod. - ἢ μή τι παρεκβαίνοιμι δίκαιον. Vbi exponitur etiā Deflectūr. Apud Polyb. pro Digredior [à proposito] l.4, ἀπὸ τούτων παρεξεβήμην. ǁ Itē Παρεκβαίνω, Excedo. vt Cam. interpr. in hoc Plut. loco, Symp.4, ὁ δ' ἁπλῆς καὶ μετρίους ἡδονὰς ὑπερεκβαίνῃ καὶ φύσιν ἡλίκης; Sic autē exponitur & apud Arist. Eth.4, ὁ γὰρ μικρὸν παρεκβαίνων οὐ ψέγεται. Et cū acc. in eadē sign. παρεκβαίνειν τὸ μέσον, apud eūdē. Cū eodē casu pro Trāsgredi, παρεκβαίνειν τὰ νενομισμένα, Pl. in Numa. Arist. Pol.5, αἱ μὲν τῶν τυραννίδων κατίσεις ὀλιγοχρόνιοι τῶν βασιλείων παρεκβαινόντων τὰ πάτρια. ǁ Παρεκβαίνω, Degenero, Aristot. Vide B.475. HINC Παρέκβασις, Digressio. Itē, Trāsgressio, Excessus. Theophr. ὅταν παρέκβασις γένηται, πολλοῦ παρεκβαίνῃ τὸ ῥῆθρον. Arist. Ethic.8, παρέκβασις ἡ, βασιλείας μέν, τυραννίς. Et Hermogeni ac cæteris rhet. παρέκβασις Digressio à proposito, & quasi euagatio. A QVA Γαρεκβατικὸς λόγος, Quæ dicūtur per digressionem. Ad verbū Digressiua oratio. Naz. μικρὸν παρεκβατικώτερος ἡμῖν ὁ λόγος, Paulo lōgius per digressionem euagatur nostra oratio. ET Γαρεκβατικῶς, Per digressionem. q.d. Digressiuè!

C. ΕΜβαίνω, (vsitatē, si bene memini, ἐς ἐσβαίνω seu εἰσβαίνω) Ingredior. vnde part. ἐμβεβαὼς apud Hom. Il.ε, ἵππουσιν μ' ἐπιβάντε καὶ ἅρμασιν ἐμβεβαῶτε. vbi annotat Eust. ἐμβεβαῶτε hic cum dat. ἵπποις dici vt qui sint pars ἅρματος. alioqui non dici ἐμβαίνειν ἵπποις, sed potius ἀναβαίνειν ὅπὶ ἵππους, vel ἵππων ὄπιβαίνειν. Apud Plut. ἐμβαίνειν εἰς πατρίδα. Et ἐμβαίνειν εἰς τὰ αὐτὰ πάλιν, Xen. Præd.1, Ingredi idē periculū. i. Subire. Quod & Adire dicitur. ǁ Ἐμβαίνω pro Ingredior. i. Gradior, vel Gradum facio, apud Luc. (inquit B.) vbi dicit ἐμβῆναι ῥυθμὸν ἐμβαίνειν. Apud Dem. autē Pro cor. legitur, ἐν αὐτοῖς τοῖς δεινοῖς καὶ φοβεροῖς ἐμβεβηκώς. Plato autē cū dat. in Phæd.178, ἐὰν μὲν ἕκητον ἐμβεβαὼς τῷ ὀλιγοθυμίᾳ. Vbi etiam obserua ἐμβεβαὼς quod est in subiūct. ǁ Ἐμβαίνειν ἐς τὰ πάλαιστρα pro ἀφ' ἑλκῶ παλαίειν, vide Suid. ǁ Ἐμβαίνειν τινί, Insultare alicui (accipiēdo Insultare in propria signa) Od.χ, v.164, Τῷ δ' ἐγὼ ἐμβαίνων, ἄορι χαλκείῳ ἐξ ὀστέου ἕλασσα Εἰλατινάμενον. Legim' aūt apud eūdē λακτὶ δὲ πάντα βαίνειν pro ἐμβαίνειν λακτί τινι, vt Terēt. dicit Calcib' insultare. Sed & Il.π, Μή τις ἀτ' ἀνέμοιο θοὴν ἀέρτην πάλαι ἐλθόντων ἔμβαιεν, Eust. esse valet ἐπιβῇ: sicut & in proximē præcedēte loco. At Suid. exponit καταλάβῃ. Hes. aūt ἐμπεδὸν βαίνῃ) & ἀσφαλῶς. At pro Insultare, metaphorica signif. in hoc iābico, Μὴ ἐμβαίνε δίκτυα τοῖσι πέλας· τὸ γὰρ πέλας ἐγγὺς ἀεί.

Ἐμβάλλειν, Intrudere, Iniicere seu Conicere. vt apud Herodot. l.4, circa finem, ἐνέβαλε εἰς φροντίδα, In solicitudinē coniecit, Cura affecit.

Ἔμβασις, εως, ἡ, Ingressus, Introitus. A QVO Ἐμβασιώνιος poculi cuiusdā nomē inde dicti q̄ potātes faceret ἐμβαίνειν ἐς τοὺς πόνους. ǁ Itē, Solium, in quo nos lauamus. ex Diosc. l.6, τὸ σπέρμα λύει πινόμενον εἰς ἔμβασιν. Citatur & ex Alex. Aphr. ET Ἐμβάσιος Apollo, de quo suprà in Ἔκβασις.

ET Ἔμβαθι itidē pro solio. exponitur. n. πέλος. A T Ἔμβατὴς ex Eur. affertur pro sessore, ἐμβατὴς ἁρμάτων. (sic ἁρμάτων ἐμβεβαὼς modò ex Hom. habuimus) Ἐμβάται aūt (pro quo annot. & ἔμβατα neut. gen.) dicuntur calcei q-dā, vel cothurni (secūdū quosdā: quia legitur etiā οἱ τραγικοὶ ἐμβάται) vel cothurnis similes. A pud Poll. tamē ἐμβάται sunt τὰ κωμικὰ ὑπόδήματα (vt καθαρτοὶ sunt τὰ βαρυκά) & ita ἐμβάται fuerint potius socci. B. ἐμβάται calceos præaltos fuisse scribit: hunc (vt opinor) Luc. locū sequēs De salt. p.189, ἐμβάταις ὑψηλοῖς ἐπηχήμασι. aut certè hūc, ἢ τὸ σφυρωτὸν ἀποτίμως, ἢ κατωκας ἀπὸ τῶν ἐμβατῶν. Apud eundē Luc. alibi, ἐμβάται χρυσαῖ. Xen. aūt ἐμβάται equitibus quoque tribuit. Sed ἐμβάτης pro modulo ex Vitr. affertur l.4. ET Ἐμβατὴρ, pro balistæ foramine (quod & ἀκίτητον) ex eodē Vitr. citatur. Vnde & apud Hes. vbi habem' ἐμβατῆρ, ἀφ' οὗ τοὺς ἀρχαίους τόπους, pro τόπους quidā reponūt ὀπάς. A T Ἐμβατὸς, adiect. Qui ascēdi potest. HINC & Ἐμβατήριος, q.d. Ingressiuus. vt ἐμβατήριος ῥυθμὸς & ἐμβατήριος παιάν, Plut. in Lycurgo (vnde apud Lucianum ἐπὶ ῥυθμὸν ἐμβαίνειν) ad quos prælium cōmittebatur. Quò pertinet quod suprà annotaui ex Suida ἐμβαίνειν εἰς τὸ πλήθος. Apud Pollucem autem ἐμβατήριον ἆσμα legitur. Ἐμβατήρια autem seu ἆσματα seu αὐλήματα dicebantur (teste Cam.) ad quæ ὁμαλῶς μετ' ῥυθμοῦ βαίνοντες, cōmittere prælium solebant, vt ostendit Thuc. l.5. Et ἐμβατήρια μέλη apud Athen. l.14, quæ & ὀπόπαια vocari solita scribit, vsitata apud Lacones.

Ἐμβάδον aduerbiū, Pedestri itinere, vt Bud. interpr. in hoc vetsu 505. Iliad.ο, Ἐμβάδον ἴξεαι πατρίδα σαῖαν ἵκανε. Vide Eustath. Idem Budæus affert & ex Pausania, p.g. 166, οἱ δὲ αὐτῆς μέσης διελθεῖν ἐμβάδον τὸ ὕδωρ ἐδυνήθησαν, id est Pedibus gradiendo.

Ἐμβάδον autem, apud Hom. posteros nomen est, & significat τὸ τῆς ὀπτηδίου σχῆμα χώρημα. Boe. Io (inquit B.) τὸ ἐμβάδον est area. Et Gal. i. quod intra circumcurrentes lineas figurarum continetur, vt area trigoni.

Ἐμβάς, άδος, ὁ, vel potius pl. Ἐμβάδες, iidem qui & Cothurni, Poll. Cui subscribit hic Luc. locus in Gallo, de tragicis histrionibus loquentis, καὶ τῆς ἐμβάδων ἢ τοῦ ὁπλοῦ ἀμορφοποιίας, ἢ οὐκ ἴδῃ λόγον τοῦ πόδος. Quare malè vir quidā doctus ἐμβατικὸς & ἐμβάδας eiusdē sign. esse scripsit. Sed Poll. sciendū est, licet vno in loco dicat calceamenta tragica vocari cothurnios & ἐμβάδας, in alio κοθόρνοις Latinis similes dicere. Ἐμβάδες αἰτοῦν ἡ κυκραγίνας, Aristoph. 208, vt Calceos poscere & Soleas poscere Latinē. quod faciebāt è mēsa surgentes. B. ET Ἐμβάδιον (diminutiui forma) Calceus vel Solea, Aristoph. 33. B.

Ἐμβάς (addit Hes.) μέρος τι τῆς χαλκώσεως. In vulg. autē lex. ἐμβὰς ex Polybio affertur pro spatio quadrato circa lignum quod ponebant vbi castrametaturi erant.

Ἐμβάδες, calceamenta quædam, ab ingrediendo dicta, vt ἀναβολάδες à cursu. Camer.

c.2. Ἐπεμβαίνω, Ingredior. vt πρὸς ἐπεμβαίνειν apud Nonnū. & apud Dem. ἐπεμβαίνειν dicūtur nautæ & remiges. Ἔπεμβασις, Insulto, Premo. Soph. Electra, Ἐχθροῖσιν αὐτοῦ ζῶν τ' ἐπεμβάσῃ πολύ. Exponitur etiā ἐφόδευμα, quod & significat interdum Insulto in metaph. signif. VNDE Ἐπίμβασις, ἡ, Incursus. ET Ἐπεμβάδον, Ascendendo, in Epigramm.

c.2. Προεπεμβαίνω, Insuper insulto. Soph. Electra, Οὐδ' ἔστιν ὅπως καὶ προεπεμβαίνειν ἔχει; ǁ Ex Diosc. autem affertur προεπεμβαίνω εἰς ὕδωρ pro Descendo in aquam.

¶ Κενεμβατῶ, ῶ, F. ήσω, (compos.) Per inane gradior. Plut. Flamin. ὅταν γὰρ ἡ φωνὴ πολλὴ φέρουσα διαπεμπόμενος ἐπ' αὐτὰς ἐδραῖον αἰτιατικὸν τοῖς πεμφθεῖσι, ἀλλ' ἐλαθησαν πολὺ κενεμβατοῦσαι, id est Euntibus per inane: de auibus quæ in theatrum cecidere præ clamore. Bud.

¶ Ἐμβατῶ, F. ήσω, Pedem infero, Pedem pono. Cōstruiturque aliquando cum accusatiuo, aliquando cum dat. aliquando cum εἰς. Greg. εἰς Καισάρειαν, Σὺ δὲ μοι τοῖς ὑμετέροις ἐμβατῶσι τὸ ἐμὸν καὶ ἡμερωτέρῳ πάλιν. Idem, ἕως μάλιστα τοῦτο τοῖς λεγομένοις ὑπαίνιττεται, τοῖς δὲ καὶ σαφεστέρως λόγοις εἰς ἐμβατῶσιν. Idem, Σολομὼν ὁ ἐκφαντέλεκτος ἀδιαπαύστῳ πόδι ἐμβατῶν τοῖς ἔθνεσι, τοῦτ' ἐστὶ πόδι ἰλυσίᾳ. Idē quoq; ὁ τοῖς ἀνωτέρω ἐμβατῶν χρόνοις, dixit. Iūctum verò cum præp. εἰς, plerunq; possessionis alicuius additionem aut intrusionē declarat,

apud oratores frequens vocabulum. Ἐμβατεύειν εἰς τὴν A
κληρονομίαν vel εἰς ἢ οὐσίαν, Cernere & adire hæreditatē, vel Immiſcere ſe hæreditati & bonis. cui⁹ ſignif. exēpla vide apud B.p.98. Itē, Ire in poſſeſſionē bonorū: vt ἐμβάτευε εἰς τὸν νεών, In poſſeſſionē nauis ibant. Ἐμβατεύειν εἰς τὸ χωρίον, Poſſidere vt ſuū cœpit. Bud. Apud Paulū Apoſt. etiā in eadē ſign. vſitatū vocabulū, epiſt. ad Col. 2, ἃ μὴ ἑώρακεν ἐμβατεύων, Bud. interpr. In eorum quæ nō vidit poſſeſſionē pedē ponēs, vel In eorū quæ nō vidit poſſeſſionē ingrediēs. Sic Œcum. in Act. Ap. ὁ κύριος ὁ τῆς καρδίας ἐμβατεύων. Sic ἐμβατεύειν εἰς ταῖς ψυχαῖς apud Chry B
ſoſt. & Gregor.

Ἐμβαίνω, Coſcendo. Itē Ingredior. vt ὀπίσσαίνειν ἵππῳ aliquoties apud Hom. Conſcēdere cubile. Sic ἵππων ὀπιβήσομαι, Il. ε. Et δίφρον ὀπιβαίνειν, Il. ψ. Et πλοῖ ὀπιβαίνειν, Od. ι. Quo etiā modo Plut. in Them. ὀπιβαίνειν τοῦ αὐτοῦ βήματος. Et Luc. ὀπιβὰς τοῦ πλοίου. Itē Herodian. l. 4, ἅμαπας ἢ ἵππου ὀπιβαίνων. Sed & aliā conſtr. habet in hac ſign. Thuc. 1, ὀπὶ ταῖς ναῦς ὀπιβαίνης. At ex Herodoto affertur cū ὀπὶ habēte genit. ὀπιβὰς ὀπὶ νεώς. Itē cum accuſ. ſine præpoſ. & interdū pro Cōſcendere, interdum pro Ingredi. vt Κολχίδα γῆν ὀπιβαίνης, Apoll. 2. pro Ingredi. vt Πηλέως ὀπιβάς, apud Hom. Ingreſſus. Sic λειμῶν ὀπιβαίνω, Soph. Aiace. Sed & cū dat. vt Il. β, v. 355, -ὅτε νηυσὶν ἐπ' ὠκυπόροισιν ἔβαινον. Et ὀπιβὰς πεζοῖς σταθμοῖσιν, ex Pl. Apoph. Et ex Thuc. τὰ ἀλλήλων ναυσὶν ὀπιβαίνειν ἐπειρῶντο, Alii in aliorum naues trāſgredi conabantur. Legitur & Act. Apoſt. c. 25, in principio, ὀπιβὰς τῇ ἐπαρχείᾳ pro Ingreſſus prouinciā. Quod tamen quidā interpr. Suſcipiens prouinciam. Ἐμβαίνω pro Ingredior, etiam cum εἰς habente ſuum accuſat. ex D
Platone citatur, ὀπιβαίνειν εἰς λόγον.

Ἐμβαίνειν cū genit. interdū alio verbo redditur q̄ Ingredi, quidē tamē ſenſu: vt apud Herodian. l. 7, ἅμα ᾧ τῆς Καρχηδόνος ὀπιβαίνῃ, Polit. reddit Simulatq; Carthaginē attigit. Sic quū de ætate dicitur apud eūdē, l. 5, τῷ δωδεκάτῳ [ἔτει] ὀπιβαίνοντα. q. 12 annū attigiſſet. Sic aūt & Plato De leg. dixit ὀπιβαίνειν ἐπὶ τὴν παλαιότητα. Poteſt tamēverti etiā Ingreſſus eſſet, ſicut & alibi, vbi dicit ἄρτι τῆς μειρακίων ἡλικίας ὀπιβαίνοντα. Sed ὀπιβαίνειν ſæpe alicubi exponitur etiā Ingredi hoſtiliter, Inuadere, Incurſare. vt Od. ξ, αἴτ' ὀπιβαίης ὀμῳδὸς βοῶν, pro ὀπιβαίνῃς. Bud. aūt apud Dem. ὀπιβαίνειν τῆς Ἀττικῆς ait exponi poſſe Inuadere Atticā. Sed & cū dat. ex Xen. ὀπιβαίνω affert pro Inuadere, Pæd. 5, ὀπιβαίνων τῷ Ἀσσυρίῳ. Et ex Arr. l. 6, ὡς ἦ ἐπιβαίη τῇ Νύσῃ Ἀλέξανδρος. Cū acc. quoq; in hac ſign. apud Soph. Aiace, οἱ δ' ὅταν πληγὴ ὀπίσω. At ὀπιβεβηκὼς ὀπὶ ὄνον Matth. 21 redditur Inſidēs aſinæ, & à vet. interpr. Sedēs ſuper aſinam. Sic & Plut. οἱ ὀπιβεβηκότες pro Inſidentes, Vecti.

Ἐπιβαίνω cū gen. exponitur & Peruenio, in hoc Xen. loco, ἐπιβὰς ἀφειμένων βελῶν, Ad telorū iactū peruenerūt. Aliqd tale ſign. & in hoc Phil. loco videtur in l. De mūdo, ὥσπερ γὰρ οἱ ἀπὸ φλαυρᾶς παχυτῆτος ὕλης ὀφθαλμοὶ πόρρω ἐπιβαίνουσι, διὰ λεπτῆς τῆς γῆς χωρεῖν ἄχρι τῶν μακρὰν ἄστρων ἀφιγμένοι τὰ ἀναβλέπειν οὐρανοῦ. Bud. tamen vertit, Oculi eo vſque ſurſum tollantur vt ad cælum excurſent.

Ἐπιβαίνω, Ingredior. i. Gradior, Incedo. Heſiod. in Erg. -ἔσσι τ' ὀπιβᾶσι νεφέων ἴχνος ἐπ' ἀτρύτοιο. Pl. Lyc. ῥυθμῷ πρώτην αὐλὸν ὀπιβαίνοντα, quod Luc. ἐμβαίνειν dicit.

Ἐπιβιῶναι ἀφροσύνης Hom. Supremū gaudii gradū attingere, & ὀπιβιῶναι αἰσχύλης, Supremū impudētiæ gradū attingere, vel Ad ſupremū gradum imp. peruenire, vel poti⁹, peruenīſſe. Aut ſimplici⁹, Ad gaudiū peruenire, & Ad impudētiā peruenire. vel apti⁹, Ad impudētiā prorūpere. Nūc. n. nullæ aptiores interpr. horū loquēdi generū in mētē mihi veniūt q̄ iſtæ, quæ tamē alioq; parū ſatisfaciūt. At ὀπιβίωσις act. voce, vt ὀπιβίωσις ἀνθρώπῳ, Il. ϑ, Facere vt quis ad gloriam perueniat, ſeu gloriā conſequatur, Gloriæ compotem quempiam reddere.

Ἐπιβώμιος, τὸ, εἶδος χοιρείου ἢ χόσου, Heſych.

Ἐπιβώτης, ου, ὁ, Qui inſcēdit, Inſcēſor, vt Lāpr. loquitur. Od. ο, v. 262, Ἴππων τ' οἰωνιστὴν ὀπιβώτας. Ἐπιβώτης πόντος ex Nōno vulg. l. interpr. Qui patriā adiit. Pro ὀπιβάτης etiā, ſeu ἀναβάτης: item pro mobili & agili vſurpari, eadem lex. tradunt. Accipitur verò & pro ἔχων τινάς, vt Od. ψ, — σοὶ δ' ὀπιβώτορε κάσσω.

Ἐπίβως, ωος, ὁ, Scāſio, ἀναβάτης, βάσις, Heſych. ὀπίβωρα,

Suidas. Greg. ἐπὶ ξηρᾶς ὀπίβαται. Philo, De mūdo, vbi creationē animaliū deſcribit, ὥς περ ὀπίβασιν τοῖς ἐμψύχοις πόδας δοὺς. Quod Bud. vertit, Vt pedes anteriores ſcāſionis vicēobtineant. Exponitur etiā Baſis, Fundamentū, Id cui res aliqua inſiſtit, ſeu innititur. A T Ἐπιβάσιον Hyperidem appellaſſe actionē [in iudicio,] eſſéque occupationem alienæ domus ſeu familiæ, ex Polluce tradit Camer.

Ἐπιβάσιος, α, ὁ ἢ ἡ, Scanſorius. vt ὀπιβάσιοι μηχαναί, Machinæ ſcandendis muris accommodæ: citant vulg. lex. ex Ioſepho· exponūntque Pontes vel tollenones obſidionales. Ἐπιβάσια abſolutè etiam ponitur, pro ὀπιβάσια μηχανήματα. vt apud Suid. ὁ δὲ τὰς μηχανὰς ἐπῆγε, πύργους ξυλίνους καὶ χελώνας, ἢ ὅσα τοιχῶν ὀπιβάσια. Quo vocabulo Synes. 17 metaphoricè vſus eſt pro honoribus & iis rebus quibus ad maius faſtigiū aſcēditur, vt Bud. explicat. ὥσπερ πικροῖς ἡμᾶς ἡ πόλις ὀπιβασίοις ἐξέτεινεν, de electione ſua in epiſcopum loquens, poſt quā omnia ſibi incommoda obtigerunt.

Ἐπιβάτης, ου, ὁ, Inſcenſor ſeu Vector, Eques equo inſidens, C
Bud. ὁ ὀπὶ τῶν βαίνων, Heſych. Greg. καθάπερ ἵππου δορμοῖ ἢ ἁρματηλάτου τὸ ὀπιβάτου λογισμὸν ὑπορρίψαντος. Ἐπιβάτου à recētioribus dictū eſſe etiam cū quē Hom. ἔμπορον vocat, τὸ ὀπὶ τὰ ἀλλοδαπὰ νηὸς ἢ πλοῦν ποιούμενον, Bud. tradit. i. cū qui naue aut ſua aut conducta veteretur, Cam. V N D E Ἐπιβατικὰ πλοῖα, Heſych. παρεπίβατα exponit, ὀπὶ τὸ ἐμπορικὸν πλεόντων. Plerunq; verò pro claſſiario milite capitur, & qui nō remigandi cauſa ſed tantùm pugnādi, naue cōſcēdit. Attici (vt inquit Euſtath.) πᾶς ὁ μέτοικος κωπηλάτης, vocant ὀπιβάτας: ὀπιβάτας autem, μαχητάς. pro quo aliquando & ὀπιβάται νεῶν dicūtur. Polyb. l. 16, ἢ τὸ σπάφος καὶ τοὺς ὀπιβάτας ἐκ τῶν αὐτῶν διέφθειραν. vbi Propugnatores Bayfi⁹ vertit. Thuc. l. 8, εἶχον δ' ὀπιβάται τὸ πλεῖστον τῆς ὁπλιτείας ἀναλίσκοντες. Ἐπιβάτιον Heſ. exponit etiā τὸ πέρας τοῦ πόδος. V N D E Ἐπιβατικός, ή, όν, Ad epibatas pertinens. Et τὸ ὀπιβατικὸν Milites claſſiarii, vt Bud. interp. apud Ariſtot. τὸ μὲν γὰρ ὀπιβατικὸν εὐδύπορον. A T Ἐπιβατικὰ ῥήματα apud grām. Theod. Gaza vocat, ἃ τὴν διαβατικὴν ἀλλοιοῦσι, vt ζῶ ζωῶ, μάχομαι μάχω· διδάσκω σε ἃ χράμματα. Bud.

Ἐπιβατός, ή, όν, Qui coſcendi poteſt. vt ὀπιβατὸν τεῖχος, Murus aſcenſu facilis, vt Bud. apud Plutar. interpr. Idem ὀπιβατον, (alio accētu) interpr. Subditus, Obnoxi⁹, in hoc Arethæ in Apocal. loco, ὀπιβατος ταῖς ὑπὸ χεῖρα ἀρεταῖς.

Ἐπίβαθρον, ου, τό, Naulū, Merces pro conſcēſa naui, μισθὸς ὀπιβάσιος τοῖς, Euſt. Od. ο, Καὶ δὲ καὶ ἄλλῳ ὀπίβαθρον ἐγὼν ἐθέλουσά γε δοίην. Apoll. Arg. 1, Ναῦ δ' ἴθι, καὶ πρώτῃ ἡμῖν ἐπιβᾶσα θύραζε δέξο δυωλικίην, Ἠέ τοι ἢ πρὸ ὀπίσσω ἐπηβολίη χαλεπὴ γένηται. A T Ἐπίβαθρα, ας, τά, Pons qui machinis admouetur ad muros vrbiū ſcādēdos, vt Bud. apud Arrian. ex Vitruu. interpr. Quē Camer. pontem oppugnatoriū, γεφύραν πολιορκητικὴν vocat. ſicut ſuprà ὀπιβάσιοι μηχαναὶ & ὀπιβάσια. ‖ Quod vocabulū metaphoricè etiā captur pro gradu & via ad rē aliquā. ὀπίβαθρον Suid. exponit Ioſeph. ἡγούμενα ἢ τὸ τούτου χαίνειν ὀπίβαθρον τοῖς ἁμαρτησομένοις βουλομένοις, Patefactū aditū ad peccandū, Rudimenta ad peccādū, vt ex Cic. quidā interpr. Sic apud Suidam πρόφασιν ἢ ἀρχὴν εἶναι ὀπίβαθρον αὐτῷ κακοποιεῖν ἢ καταλαμβάνειν.

Ἐπιβάτης, F. βάσα, Sum epibates vel vector. λέγει δὲ ἐξ ὀπὶ πλοίου, inquit ſchol. Ariſtoph. Item Aſcendo, vt apud Lucian. ὁπόταν δ' ὑμῶν τις ἐθέλοι ἐκ τοῦ ὕδατος ἐπὶ τὸν ἵππον ἐπιβαίνειν, ἐπὶ τὸν ἵππον τὸν βαθμὸν τὸν δεξιὸν. Sic ὀπιβαίνειν τείχους & ὀπιβαίνειν Camer. pro eodem ponit. Itē Vehor, Supergredior, Innitor, Inſiſto, Incumbo. Greg. de Baſilii libris loquens, ὅταν δὲ ἐπὶ τούτοις τοῖς ἐκεῖ πολέμιοις τοῖς λόγοις, βιαίοτερον ἐκεῖθεν ἔχων, & πρὸς ἀπόζυμον ἢ ἀλλόθεν, ὀπιβαίνειν τὸ ἀκίνητον ἡνιόχου & δυνατοῦ. Damaſc. 7, De trinitate, ἐχομένων τῆς ἀνωτάτω ἀνάγκης ὀπιβαίνειν. Haſt. Bud. ‖ Itē Inuado, & Occupo, Mihi vſurpo, vt apud Plutar. Anton. Συρίας ὀπιβαίνειν ἔμελλεν, i. Hoſtiliter ingredi, Bud. interpr. Sic ὀπιβατεύειν χωρίων apud Suid. Herod. Thal. ὀπιβαίνειν τῆς Σμύρδιος ὀνόματος, Smerdis nomē ſibi vendicās. ‖ Ἐμβαίνειν pro Inire, de animalibus dictū, vide ſchol. Ariſt. in Ran. in illa verba, ἐμβαίνων Κλεοίνῃ ‖ Xen. vendin Sym. ὅτι ὁ ἵππος βούλεται ἐμβαίνειν, Cam. interpr. Siquādo in vno eodémq; li-

bro percurritis aliquid, Vel lectioni insistitis.

C. ΚΑΤΑβαίνω, Descēdo. oppositum τῷ ἀναβαίνω. Il. ω, Οἱ μὲν ἐπὶ ἴππων πόλιος κατέβαν, πολὺ δὲ ἀρίστη. Et alibi, ἐς πεδίον κατέβαινε. Apud Xen. καταβαίνειν ἀπὸ τοῦ ἵππου, sicut & ἀναβαίνειν ἵππου dicitur. Dem. καταβαίνων ἀπὸ τοῦ βήματος. Apud Aristoph. καβάδα pro καταβάθρᾳ. ‖ Καταβαίνειν, Descēdere. i. Demittere se. Basil. Lib. ὅπως διαφέρητε τῆς παιδιᾶς πρὸς ἡμᾶς καταβῶμεν, Ad nostram mediocritatem descēdere, Bud. ‖ Καταβαίνω pro Incurro, Cōpeto, Cōgruo (inquit idē) apud Aristot. Pol. 7, ἐξ ἧς ἀρχὴ ἡ συζυγίας καὶ ἡλικίας εἰς τὰς χρείας καταβαίνειν τούτους. ‖ Καταβατέον γ' ἐστ' αὖθις Camer. interpr. Aggrediendi sunt, apud Aristoph. in Vespis.

Καταβαίνομαι passi. etiam dicitur. Καταβαίνεται ὁ ἵππος (inquit Bud.) quum ἀναβαίνεται descendit ex equo, vt ἀναβαίνεται quum ascendit. Xen. παχὺ τὸ καταβαίνεται καὶ ἀποχαλινοῦται.

Καταβάθμιος, ου, ὁ, Descensus, In vulg. lex.

Καταβάδην, aduerb. q. d. Descensim. Id est, Tanquam descendendo. Apud Aristoph. autem καταβάδην καθήμενος exponitur κάτω τὰς πόδας ἔχων.

Κατάβασις, Descensus. vt ἡ εἰς ᾅδου κατάβασις, Descensus ad inferos. ΕΤ Καταβάτης, q. d. Descensor. Ab Hesychio exponitur ἀπὸ τῆς ὁρμῆς ἀποβάτης. ΕΤ Καταβάτης vide paulo pòst in Καταιβάτης.

Καταίβασις etiam dicitur, sed à poetis metri causa. Itidem Καταβάτης: quod peculiariter Ioui etiam tribuitur, itē fulmini. dicitur enim καταιβάτης Ζεύς, itē καταιβάτης κεραυνός. de quib⁹ lege Eust. At καταβάτης fœm. gen. Apollon. apud quem καταιβάτης κίλβιξ exponitur Decliuis via. Sic καταιβάτης οἶμος apud Nonn. Dicitur & Καταιβατὸς pro καταβατός. vnde fœm. κατταιβατή. vt κατταιβατὴ διὰ πύλης ἀνθρώποιν, per quas descendere possunt homines. δι' ἣν καταίβασις ἔστ' ἀνθρώποις.

c.r. Ἀνακαταβαίνω, ΕΤ Ἐπικαταβαίνω, ΕΤ Προκαταβαίνω, ΕΤ Προσκαταβαίνω. ΙΤΕΜ Συγκαταβαίνω, ΕΤ Ὑποκαταβαίνω. Ἀνακαταβαίνω exponitur Descēdo, Conténo: sed sine testimonio. Ἐπικαταβαίνω itē & Προκαταβαίνω exponitur simpliciter Descēdo, & quidē sine autore: quūm Ἐπικαταβαίνω præpos. ὅπου videatur esse pro ὦ aut εἰς, at Προκαταβαίνω, Antè descēdo. Προσκαταβαίνω autē pro Descēdo ex hoc Cebetis loco affertur, αὐτομάτη ἀπὸ τῆς κρημνοῦ προσκαταβαίνουσι. Sed προσκαταβαίνω ad verbū sonat Insuper descēdo. Συγκαταβαίνω autē illis duobus multo vsitatius est, quod proprie sonat Vnà descēdere vel Simul descēdere. A Polyb. ponitur pro Descēdere in locū hosti æquū, vt, εἰ ἀναίσιμα τοῖς εἰππεῦσι ἐπὶ τοὺς ἐκ φάλαγγος καιροὺς ἢ τόπους συγκαταβαίνειν. ‖ Itē Συγκαταβαίνειν (inquit idē B.) apud Aristot. Coire, Conuenire, Concurrere. i. Cōpetere, Pol. 7, de cōiugib⁹ loquens, ἵνα συγκαταβαίνωσι ἅμα ἡλικίας ὅτι τὰ αὐτὰ καιρὸν, ἢ μὴ διαφωνοῦσιν αἱ δυνάμεις. Et paulo pòst, ὡς οὕτω γὰρ ἁρμόζοιτο πρὸς τὰς σώματα σύζυξις ἴσχυρὰ, ἐὰν μὲν ἡ πόλεως ἢ τεκνοποιίας συγκαταβαίνωσι καιροὺς δι' καιρούς. ‖ Συγκαταβαίνειν respōdens ad verbū Gall. condescendere. Diod. Sic. in hist. Alex. σπουδάζοντων μὲν συγκαταβαίνειν εἰς τὸ διὰ μάχης κρίνειν τὸν πόλεμον ἑτέρων δὲ διὰ λόγων διαπραγματεύεσθαι. Addit B. συγκαταβαίνειν à Polybio l. 5 & alibi poni pro Demittere se, Dedere se, Flectere animū suū. Sic autē συγκαταβαίνειν de Deo dictū in cuiusdā demissionis signif. ex Chrys. citat in ep. ad Tim. 99. ΕΤ Συγκαταβάσεις quoq; de re eadē dictū scribit. itē plur. num. συγκαταβάσεις τῶν λόγων. Syn. autē 19 συγκαταβαίνειν appellauit demissionē animi ad res seculares. Addit & ex Greg. 195, πλὴν ἐν τῷ ἰσχύειν αὐτὸν ἐπιτηδείως καὶ ἐν τῷ πενιχρὸν συγκαταβαίνειν. i. (inquit) Descēdere in humiliū familiaritatē. ΕΤ Συγκαταβατικῶς aduerb. vt συγκαταβατικῶς εἰρηκέναι apud Areth. in Apoc. i. Cū demissione sui (vt exponit idē B.) p. 903, τῶν ἢ ὡς ἐκεῖ ἀνθρωπίνως συγκαλύπτων ὁ Υἱὸς τὸ Θεῖον συγκαταβατικώτερον συγκαλύπτει). ΑΤ Ὑποκαταβαίνειν ad verbū quidē est Subdescēdere, vel Clā descēdere: exponitur autē in vulg. lex. Aliūde subingredi. Citatur ibidem ex Thuc. ἐκ τοῦ τειχῶν ὑποκαταβάντες, pro Ex muris descēderūt. At Cam. ista Hippocr. in Aph. ἑκάστων ὑποκαταβαίνειν ἐπὶ τὸν ἀνθρώπινον ἢ ἐπὶ τὸν μᾶλλον ἀνθρώπινον τῆς ἰσχάτων ἢ, interpr. Tātum à tenui victu paulatim recedere, quantū remiserit morbus, vt ab extremo periculo absit.

A C. ΜΕΤΑβαίνω, Digredior, Trāsgredior, Trāseo, Arist. Pol. 7, ἔτι δὲ ἴδιον ἐξαχόθεν ὕδωρ μεταβαλεῖν. Gal. ad Glauc. 1, πρὸς ὃ μεταβαλὼν ὅτι τῶν ἐφεξῆς ἐστὶν ὀπτικοῖς ἐκλύσεων λόγων. Quod autem apud Hom. legitur Od. 9, v. 490, Ἀλλ' ἄγε δὴ μετάβηθι, καὶ ἵππου πόσιν ἄλλου Δυσκαπέος, Eust. à quodā per parodia mutatū ait in Ἀλλ' ἄγε δὴ μεταβᾶθι καὶ ἄλλου τόν ποτον ἄειστον, quod prouerbialiter dicatur ὅτι τῶν δὴ ἔξω ἀπόντων τὰ δικαιώματα. Idē Od. μ, μεταβαίνειν ἄγρα esse dicit τὸ μεταπηδᾶν, ad occasum videlicet. ΗΙΝΕ Μετάβασις, ωσ, ἡ, Transitio. Peculiariter autem vocatur μετάβασις schema quoddam apud rhetores, quod, vulgò Transitio. De hoc vide Fab. & Rutilium Lupum. ΕΤ Μεταβατικός, q. d. Transitiuus. Et ita Bud. interpr. apud Phil. μεταβατικὰ εἰπεῖν, vbi dicit, ἃ μεταβατικῇ τινὶ πάσῃ χρώμενα φωνῇ, φαίνεται ἡμῖν ζωὰ εἶναι). Apud grammat. autem μεταβατικὰ ῥήματα quorum significatio in aliā personā transit quàm ei⁹ qui loquitur. ΑΤ verò Ἀμεταβατα ῥήματα illis opponuntur, q. d. Intransitiua: quorum videlicet significatio in aliam personam non transit: & casum nō regunt. Quidam Lat. gramm. neutra vocarunt. vt πλουτῶ, Sum diues, est ἀμεταβατα: quòd si dicere liceret πλουτῶσι, pro Dito te. i. Diuitem facio: tum esset μεταβατικὸν. sed pro eo dicitur πλουτίζω σε. Sic ὑγιαίνω est ἀμεταβατα, at ὑγιάζω est μεταβατικόν. In vulg. tamen lex. ζωλῶ vocatur μεταβατικὸν, quòd in eo fiat μετάβασις (id est transitus) ab accusatiuo ad genitiuum, vt ζωλῶ σε τῆς ἀβυλίας. ΕΤ aduerb. Μεταβατικῶς, vt μεταβατικῶς κινεῖσθαι apud Philonem, quæ transitu moueri & quasi locali motu vti queunt. Addit Budæus μεταβατικῶς esse perinde ac siquis dicat Trāsibundè vel transeuntèr, aut Præteribundè, seu Promouenter.

D C. Γ ΠΑΡΑβαίνω, Transgredior, Transcendo. Qua in signif. meraphoricè vsurpari solet. vt παραβαίνειν τοὺς νόμους, & παραβαίνειν τοὺς ὅρκους. Lat. Violare leges, Violare iusiurādum. id est Peierare. In Anthol. epigr. Τὸν παραβάντα νόμους θαμίστιον ἔκτισε μάστιξ. Sic Dem. in Mid. ἢν δέ μὴ παραβαίνῃ τοὺς νόμους ἄλλοθί τι πεπτικότα δράχμαί. Quæ Bud. interpr. Quòd si ille contra legum interdicta quinquaginta drachmas accipere in animū induxisset, &c. Antipho, τίνας ὅρκους ἂν ἂν πλημμέλησαν παραβαίνειν; Sic Thuc. l. 5, παραβάντες τι ἐφάσαν αὐτοὺς τοὺς ὅρκους. Apud Dem. Pro cor. p. 167, παραβαίνειν τοὺς ἄλλους καὶ τὰς κοινωνίας, Bud. interpr. Aliquid cōtra sodalitatem & fœderum communionē admittere. Haber & pass. παραβαίνομαι hāc signif. Thuc. 3, παραβαινόμενον ὑπὸ τῶν χρόνων. Idem, αἱ γε [κοινωνίαι] ἐν τοῖς πολέμοις πολεμίαι, νομίζει παραβαίνεσθαι. Sic παραβατὸς νόμος in argumento orationis κατ' Ἀνδροτίωνος. Hunc autem Syn. locū, ἀλλ' ἀναίσιμα γὰρ ὧν καιροῦ ἀπαρέσκειν ἢ ἀκριβείᾳ παραβαίνεσθαι. B. interpr. Sed necesse est remitti multū de exacta iustitia. ‖ Παραβαίνειν exponitur etiam Præterire: vt Aristot. Œcon. 2, παρέβη τρεῖς ἡμέρας. Apud E Aristoph. autē in Vesp. παραβαίνει Cam. exponit Procede. nā τρόπον, παραβαίνει κύκλῳ reddit, Verte & circūquaq; procede. Alii reddūt Versa te (seu volue) & prodiin orbē.

Παράβασις, Transgressio. vt παράβασις τοῦ νόμου. Interdum autem παράβασις sine adiectione pro παράβασις τοῦ νόμου seu τῶν νόμων, ponitur, quæ & παρανομία. Atque ita illo nomine vtitur Paulus, qui & παράβασις plur. num. dicit epist. ad Gal. c. 3. Autor autem epist. ad Hebr. cap. 2, παράβασιν & παρακοὴν copulauit. ‖ Παραβαίνει χάσμα in vulg. lex. exponitur Prodeo in medium, ex Aristoph. Quum tamen in iisdem ex illius schol. annotetur παράβασιν in comœdiis appellatam, quum chorus ad populum conuersus, aliquid extra fabulæ argumentum loquitur. Quod quia anapæstis versibus fieri solebat, ἀναπαίστους nominatam fuisse. Esse autem παράβασιν partem quæ quasdam versuum cæsuras haberet. at eius partem nomen habuisse παρεμβατον. Bud. annotat duntaxat παράβασιν esse comœdiæ partem, remittens ad hūc sch. ΗΙΝΕ Παραβατικὰ μελήματα, pro versiculis quib⁹ hæc parabasis cōstat, citatur ex schol. Aristoph. in Vesp.

F Παραβατὰ poetis idem quod παράβασις, vnde παραβατικὰ apud Hesiodum pro delictis (ad verbum, transgressionibus) in Theogonia, de Parcis, Αἵτ' ἀνθρώπων τε θεῶν τε παραβατὰ ἐφύλαξαν.

Παραβάτης, Transgressor, Violator legis. Hoc autem

nomen eccleſiaſtici ſcriptores peculiariter dederunt Iu A liano Imperatori, ἀποβατέω eodem ſenſu quo & ἀναβατέω vocantes. ‖ Παραβάτης (pro quo apud Homerum παραβάτης) Qui è curru pugnat, Dominus currus, vt inquit Bud. citans ex Xenoph. Pæd. 9. τὰ μὲν [ἅρματα] καὶ ἀναλαβόντα τοὺς ἀποβάτας, τὰ δὲ καὶ ἀπιόντα. Apud Poll. legitur παραβάτης, quem à Platone ἀναβατέω μικρὰ antè nominari tradit.

Ἀπαράβατος, ν, ὁ καὶ ἡ, vt ἀποβατέος νόμος, apud Epictetū, Lex quam nemo tranſgreditur, vel Lex quam nemo tranſgredi poteſt. ‖ At verò ἀποβατέον ἱεροσυλίαν in epiſt. ad Hebr. cap. 7 exponitur Sacerdotium quod præterire non poteſt: & ex ſequenti Sacerdotium perpetuum. ‖ Ἀποβατέον δυνάμει pro ἀμεταθέτως apud Gal. καθ' ὅπως, & apud Paulum Ægin. Compoſitio cuius faculras non fallit. Invulg. lex.

C. ΠΕΡΙβαίνω, Circumeo. Et apud Homerum Circumeo protegendo, Vel Circumeundo protego. Vide quæ dixi in Ἀμφιβαίνω. ΑΤ Περιβάδην ex Polluce exponitur Pedibus alternatim motis.

C. ΠΡΟβαίνω, Prægredior, Antegredior, Præcedo. Ariſtot. C οὐ προβαίνει τῷ ἀριστερῷ τὸ δεξιὸν, ἀλλ' ἐπ' αὐτοῦ. Niſi fortè pro τῷ ἀριστερῷ legendum eſt τὸ ἀριστερόν. Et Προβαίνω metaph. Antegredior, Anteeo, id eſt Antecello, Supero. vt Il. ζ, v. 112, — ἦ μὲν γὰρ πολὺ προβέβηκας ἁπάντων Σῇσι σθένεϊ. Et Il. ψ, in fine, — ὅσσον γὰρ ὅσον προβέβηκας ἁπάντων, Ἠδ' ὅσσον διὰ μοῦνα πόδας καὶ χεῖρας ἐκάστου ἄρειος. vbi Euſtathius exponit προέχεις. Ab Heſiodo autem accipitur & pro Præſum, Imperium obtineo: Τρωσὶν προβέβηκα.

Προβαίνω, Progredior, Prouehor. metaph. etiam Polyb. καθ' ἣν εἰς τὸν προβαίνοντα ἀμφοτέροις ἀδικίας καὶ πλεονεξίας D ὥστε &c. id eſt προκαλυόμενον. Et προβεβηκώς, Qui progreſſus eſt aut progreſſum ad aliquid fecit. De tempore etiam dicitur. vnde προβαίνοντος χρόνου, Progreſſu temporis. Ad verbum, Progrediente tempore. Itidem προβεβηκὼς τὴν ἡλικίαν vel τοῦ χρόνου, Qui eſt ætatis prouectæ. Vſitatius tamen προβεβηκώς vel προβεβηκυῖα ſine adiectione. Luc. ὅπως ἴδῃ τούτων τινὰ μάλιστα προβεβηκότων. Plut. in Camillo, καὶ τοῖς οὐκ ἐν ὥρᾳ τῆς πολιτείας, ἀλλ' ἤδη προβεβηκόσι. Plato epiſt. ἡλικίας εἰς τὸ πρόσθεν προβαίνειν. At no- E uè dictum à Luca Euang. cap. 1, προβεβηκότες ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτῶν. ‖ Item Progredior, id eſt Prodeo. vt προβαίνειν τῆς οἰκίας, apud Chryſoſt. De ſacerd. ‖ Ex Ariſtoph. autem affertur προβαίνειν & cum accuſ. πόδα, pro Prodire.

Πρόβασις, Prægreſſio, vel Progreſſio, ſequendo ſignif. verbi. ſed exponitur & βοσκημάτων κτῆσις ab Heſychio. de qua ſignif. vide in Πρόβατον. ΑΤ Προβάδην aduerb. apud Heſiodum pro Inter progrediendum, Inter eundum: Μήτ' ἐν ὁδῷ μήτ' ἀτραπὸς ὁδὸν προβάδην ἀπέρυκε. vbi (vt tradit Cam.) vetat meiere procedentem. quia hoc fieri F vult a ſubſidentibus, aut applicantibus ſe ad parietem. ΑΤ Πήδημα, exponitur Progreſſus. à Suida autem πήδημα (id eſt ſaltus) in iſto iambico Ariſtoph. in Pluto, ὦ τυπτὸς ἡμῶν Ἐμβὰς χαρίεντων ἐρρύθμως προβήματα.

C. ΠΡΟΣβαίνω, Aſcendo, Cõſcendo. Hom. Il. β, Ἕως μὲν προσεβήσετο μακρὸν Ὄλυμπον. Cũ dat. autẽ in ſoluta or. vt Plut. προσέβη τῷ καπετωλίῳ. & προσβαίνειν τῷ μεγάλῳ. ‖ Eſt etiã Accedo. vnde πρόσβασις pro acceſſu apud Polyb. ſæpe, vt tradit B. ‖ At Il. ε, λὰξ προσβάς eſt pro λὰξ ἐμβάς, Calcibus inſultans. ΗΙΝC Πρόβασις, Aſcenſus. Itẽ Acceſſus, vt modò dictũ fuit. ΑΤ Προβατὸς, vt χωρίον ἔνθα οὐ προσβαίνει ἄνθρωπος ex Xen. Locus quẽ mors cõſcendere nequeat, vel Ad quẽ accedere. ΑΤ Ἀπρόσβατος cõtrà Inacceſſ. vt Luc. in Cauc. λίθοι τινὲς πέτραι καὶ ἀπρόσβατοι.

C. ΣΥΜβαίνω, Congredior, Pedem contero. Soph. Aiace, p. 70, Οὐ γὰρ μαχοῦμαι φῶτ' ἐναντίον ποδί. vbi ſchol. exponit συνοικήσω.

Συμβαίνω, Cõuenio, Tranſigo, Paciſcor, Fœdus ineo. Thuc. συνέβησαν τοῖς Πλαταιεῦσι τοιάδε πρὸς τοὺς αὐτοὺς ἀφεστηκότας ὅπλα. Cum illis pepigerunt, vel Fœdus inierunt. Alba cum ἐκ iungit, ξυνέβησαν ἐκ τῆς Λακεδαίμονος. Et συνέβησαν εἰς τάδε ex Herodoto in Clione. Et ex Ariſtoph. ταῦτ' ξυνέβημεν, pro Inter nos cõuenit. Idem in Ranis, Οὔτοι γὰρ Αἰσχύλος συνέβαινεν Αἰσχύλῳ, Non cõuenie- H bat inter Athenienſes & Æſchylum. Cam. Rurſum Thucyd. συνέβησαν καθ' ὁμολογίαν, pro Deditionem fecerunt. Vel, Tandem compoſuerunt, & in fidem recepti ſunt. Vſurpatur & paſſ. hoc verbũ in ſignif. paciſcendi vt apud eundem Thuc. lib. 4, ἕως αὖ περὶ τοῦ πλείονος ξυμβαθῶ. Συμβαίνω, Conſentio. vt apud Syneſ. epiſt. 58, οὐ ταὐτὰ δὲ ἡ γλῶττα τῇ γνώμῃ συνέβαινε, Lingua cum mente cõſentiebat. Sic in hoc adeſpoto loco qui à Suida affertur, τοῦτο δεῖ σκοπεῖν, εἰ συμβαίνει τοῖς λόγοις τὰ πράγματα. Et Συμβαίνει, Conuenit, Cõſentaneũ eſt, Ariſtot. ſæpe. Itidem συμβαῖνον, Conſentaneum, Conueniens, Ariſtot. Polit. 106.

Συμβαίνω, Contingo, Euenio, (cui ſignif. immeritò primus dari ſolet locus) vnde τὸ συμβαῖνον quod contingit, τὰ συμβαίνοντα ſeu συμβεβηκότα quod contigit. Interdum verò τὸ συμβαῖνον ſeu τὰ συμβαίνοντα redditur Euentus. Demoſthenes, συμβαίνει πολλὰ ἡμῶν ἐν χειρί. Thucyd. lib. 2, καὶ ἄλλο πάσχοντας ὅ, τι καὶ ξυμβαίνοι. Idem ibidem lib. 2, ξυνέβαινε τοῖς Ἀθηναίοις οὕτω, Hoc Athenienſibus vſuuenerat. Demoſth. εἰ γὰρ ἔφη μοι συμβαίνοντα ἡ ἀτυχία. Syneſ. ἐὰν συμβαίνῃ, pro Siquid ſecus acciderit, Bud. Sæpe autem cum infinit. Thuc. 1, ξυνέβη γὰρ τοῖς Ἐπιδάμνοις πολιορκουμένοις προσχωρῆσαι ὁμολογίᾳ. Plut. in Fab. πάνυ κακῶς ἀκοῦσαι καὶ καταφρονηθῆναι συνέβη τὸν Φάβιον, contigit vt malè audiret & contemptui eſſet Fabius. Demoſth. Phil. 1, συμβαίνει καὶ νυνὶ σκοπεῖν. Idem Olynth. 2, βραχέος λόγου συμβαίνει δεῦσαι, Contingit vt nobis opus ſit. In quibus Demoſthenis locis paulo aliter accipitur συμβαίνειν quàm in illo Plut. poſſumúſq; & per Fit in illis interpretari. Interdum verò additur infinitiuus qui abũdat vt apud Thucyd. 3, αὖθις δὲ στερεμοῦ ἐγκαθεζομένου αὐτοῦ μοι δοκεῖ τὸ τοιοῦτο ξυμβῆναι ἡμῖν. Hic enim ſine ἡμῖν eadem manet ſententia. At Plato iunxit aliquoties hoc verbum cum participio, vt epiſt. 7, ξυνέβη ἡμῖν ὁρμήσασι. Ibidem, τὸ σμικρὸν τῶν μεγάλων καὶ μυρίων κακῶν αὖθις ξυμβαῖνον ἡμᾶς ὁρμήσαι. ‖ Συμβαίνει & συμβέβηκε cum infinitiuo Bud. accipi ait non ſolùm pro Contingit & Euenit, ſed & pro Conuenit: afferíque ex Philone, διὸ καὶ τὰς ἀφορμὰς αὐτῶν αἰσθητὰς ὅτι μὲν χρόνῳ πολλῷ μόλις δὲ συμβέβηκε. Sic & alibi itidem. Vel (inquit) Conuenit, id eſt conſtat, vt alibi De mundo 112. Sic Ariſtides 110. ‖ Συμβαίνειν pro Succedere apud Thucyd. me legere memini.

Συμβαὰ participi. imperſonalis verbi ſignificationẽ retinet aliquando. vt apud Syn. epiſt. 66, συμβαὰ δὲ ἰδεῖν, ἐπίρρωσέ μοι πρόπαν τοὺς ὀφθαλμούς, Quòd ſi videre contigerint. Συμβαὰ alicubi exponitur etiã Quum accidiſſet.

Συμβεβηκὸς, τὸ, Quod accidit, Euentus. Philo De vita Moſis lib. 1, διὰ τὸ συμβεβηκὸς ὅλῳ τῷ βασιλείῳ οἰκήματι αἴδημα, Ex euentu. Et τὰ καθ' συμβεβηκὸς, Quæ timere & caſu eueniunt, in vulg. lex. Item τὰ συμβεβηκότα, Rerum attributa, in iiſdem. Et καθ' συμβεβηκὸς apud Ariſtot. cæteróſque philoſophos quod vulgo dicitur Per accidens. ΑΤ Συμβεβηκότως pro eodem, affertur ex Nicomacho Arithm. lib. 1.

Σύμβαμα, ατος, τὸ, Euentus, Caſus fortuitus. vt quum dicit Euſtath. ἀξιόπιστον eſſe τὸ τυχὸν σύμβαμα. ΑΤ Παρασύμβαμα: ſicut dicitur σύμπτωμα & παρασύμπτωμα. Luc. in Vit. auct. ὁ τοιοῦτος οὗτος μὲν δὴ τοῦ σύμβαμα τινὸς χαλεπὸν, τὸ τρῶμα δὲ, παρασύμβαμα προσήκατο.

Σύμβαμα (inquit Suidas) Propoſitio ex nomine & verbo perfectam ſententiam reddẽs. Stoici (inquit Priſcian.) ἀξιώματα & συμβάματα, id eſt dignitates vel cõgruitates, vocabant has conſtructiones quæ per nominatiuum abſoluuntur: vt, Ego Priſcianus ſcribo, Apollonius ambulat. Illas verò quibus trãſitiones ab alia ad aliam fiunt perſonam, in quibus neceſſe eſt cum nominatiuo etiam obliquum aliquem caſum proferri, παρασυμβάματα dicebãt, hoc eſt, minus quàm cõgruitates. vt, Cicero patriam ſeruat. Vide Ammonium, vbi σύμβαμα & παρασύμβαμα, itidémque ἀξιοσύμβαμα & παρασυμβάματα copulat.

Σύμβασις, εως, ἡ, Compoſitio, Paciſcatio. Thuc. lib. 1, οὐδὲ ξύμβασιν ἐχώρουν. Idem ibidem, καὶ ἐς ξύμβασιν μᾶλλον ἢ φιλίαν τὴν πόλιν ἀγαγών. Et ξύμβασιν ποιεῖσθαι lib. 1. Et lib. 3, διὰ τὸ μηδεμίαν πόλιν ἔλθοι ἐς ξύμβασιν. Eurip. Phœniſſis, καὶ ξύμβασίν σοι Οἰδίπου τίνυς δόμοις. Σύμβασις loſe-

pho ſæpe Fœdus, Pactum, Cõuentum, inquit Budæus. Plurali etiamnum. συμβάσεις dicitur. vt apud Syneſ. ἀδελφοῦ πρὸς συμβάσεις, καὶ τὴν ὁμόνοιαν, vbi exponitur Reconciliationes. HINC Συμβατίων, Compoſitionis deſiderio teneor, apud Thucyd. ET Συμβατικὸς λόγος, apud Thucydidem & Plutarch. itidem Sermo de pace componenda, Sermo ad compoſitionem ſeu pacificationem pertinens, aut de ea tractans.

ET Συμβατικῶς, q.d. Pacificatorié. Plutarchus in Ciceronc, ὁ δὲ Κλώδιος οὐδὲν πώποτε συμβατικῶς ἔσχε, q.d. Se pacificatorio animo eſſe. Bud. vertit, In amicitiam cum Cicerone redire velle. Apud Gregorium autem in epiſtola ad Baſilium, οὐδὲ ἡμεῖς ἔχομεν συμβατικῶς πρὸς ἀλλήλους, Concorditer. ITEM Συμβατίως pro συμβατικῶς, vt συμβατίως λόγους apud Thucydidem. AT Ἀσύμβατος, ος, ὁ καὶ ἡ, Qui compoſitionem non admittit, Qui à pacificatione eſt alienus. Theophyl. epiſt. ἀσύμβατος γὰρ ὁ Ἔρως ὁπλιτεύμασιν βάλος. Plut. De primo frig. εἰ μὲ γὰρ ἦν στέρεσι καὶ ἕξιν αὐτάδεσιν, πολεμικὸν καὶ ἀσύμβατόν ἐστι, id eſt (Turnebo interprete) Priuationis enim & habitus repugnantia hoſtiliter infeſta eſt & implacabiliter diſſentit. Thucyd. lib. 3, ἵνα τὸ ἀξύμβατον, Quòd res ad compoſitionem nõ perueniat, vel peruenire nequeat. τὰ ἀσύμβατα, Greg. Quæ diſſident. ET Ἀσυμβάτως, Alieno à compoſitione animo. Plutarchus, Ἀντωνίου μὲ ἀσυμβάτως ἔχοντος, Quum Antonius paciſci recuſaret. ‖Ἀσύμβατος pro Non conueniens, Non congruens, Incohærens. Pro quo alii ἀσύμβατος ſcripſerunt. vnde & Ἀσυμβάτως ἔχειν citãt ex Gazæ gramm. lib. 4. Sed eadem paulo pòſt non ἀσυμβάτως ſed ἀσυμβάτως ſcriptum habent.

C. 2. Ἐπισυμβαίνω, q.d. Superaccido, vel Inſuper accido. Ἐπισυμβαίνω (inquit Bud.) Poſtea accido, Accedo, vt qualitas ſubſtantiæ. Baſil. in Hexaem. 45. Vide Themiſtiũ. Apud Hermog. τὸ ὑπισυμβαίνοντα τῇ ἀφηγήματι exponitur τὸ ὑπηγούμενα.

C. ΥΠΕΡβαίνω, Trãſgredior, Prætergredior, Trãſcẽdo. Herodot. ὑπερέβησαν τὸ πύργου, Turrim tranſcenderũt. Iũgitur tamẽ potius acc. vt Chryſ. ἐς ἑπτὰ ὑπερβῆναι. Apud Arr. autẽ l. 6 cũ χρ῀ habetur, ὑπερβαίνοντας χρ῀ τὰ τείχεα (inquit Cam.) Muros tranſcendiſſe, & ita perueniſſe in vrbẽ. Et peculiariter pro Aſcendere ſuggeſtũ. ex Ariſtoph. Cõc. ‖Eſt etiã Excedo, Supero. vt ὑπερβίβασε τὴν ἀτοπίαν. Pl. in Numa, Omnẽ abſurditatẽ exceſſit. Sed genit. etiã habet pro Supero, Antecello, Præſto, vt πάντ' ἄλλων ζώων ὑπερβίβασεν ἄνθρωπος, Ariſtot. De mun. ‖Ὑπερβαίνοντες dies intercalares. Bud. ex Macr. Idẽ B. ὑπερβαίνω exponit etiam Prætereo, ex Æſchine. Cum qua ſignif. conuenit & ὑπερβαίνομεν quod Cicero reddit Omittimus apud Epicurum. Pro his enim Epicuri verbis ἵνα δ' ὅτι πολλὰς ἡδονὰς ὑπερβαίνομεν, ὅταν πλείους ἡμῖν τὰ δυσχερῆ ἐπιφέρωσιν, Cic. dixit, Voluptates omittimus maiorum dolorum effugiendorum gratia. Sed & ὑπερβαίνω pro Trãſmitto, id eſt Non dico, ab Iſocrate poni idem Bud. ſcribit. Vide Ὑπερβατῶς.

Ὑπέρβασις, pro quo Ὑπερβασία apud poetas, Trãſgreſſio, & metaph. Delictum. Heſiod. ὑπερβασίας ἀλιτόντων. ET Ὑπερβατὸς, Qui tranſcendi ſeu tranſiri poteſt. Sed ὑπερβατὸν à rhetor. dicitur traiectus verborum ordo, quæ quaſi tranſcendant. ὑπερβατὸν (inquit Camer.) vocant grammatici longiorem ſententiæ tranſitum interrumpúmque contextum illius. Fabius tranſgreſſionem verbi interpretatur: quẽ vide & cæteros rhetores. ET Ὑπερβατῶς, aduerb. quod ex Fabio redditur In trãſitu, ex Plinio In tranſcurſu. vt ſit idem quod παρόδῳ: id eſt, Defunctoriè, ſeu Perfunctorié. Hippocr. De arte, ἔνιοι δὲ τῶν ἰητρῶν μοῦνον ἅπτονται τῶν εἰς δὲ δημιουργίαν, ἀλλ' ὑπερβατῶς. Reſpondet autem hoc aduerbium Gallicis verbis, En paſſant par deſſus. Tale ferè eſt & Saltuatim apud Siſennam. Conuenit autem cum huius aduerbii ſignificatione ea quam poſtremam ipſi verbo dedi.

Ὑπερβάλλων, Supergrediens. Areth. in Apocal. 890. Et alibi pro immodico. Bud. ‖Ὑπερβάλλων τὸ δὲ πήγνυσθαι, Non iuſto paſſu gradatim progredi, ſed tranſultare aliquem locum. Idem Bud. ex Ammonio in Ariſtot. Categ.

A C. ΥΠΟβαίνω, (q.d. Subgredior.) Deſcẽdo. vnde ὑποβαίνειν, pro Subeſſe & Inferiorem eſſe, ponitur, inquit Bud. Idem ὑποβίβασις affert ex Hermog. 107, 108, & 179, pro Subeſt, Secundarium eſt. Id eſt, Minus præcipuum eſt: Vel, Tãquam ſpecies eſt ſub genere. Vel, Eſt tanquam fundamentum. Et ex Platone, ὑποβεβηκέναι, pro Deſcẽdere, id eſt Decreſcere, Inferius eſſe. Et ex Suida, Inferiore conditione eſſe. Item ex Dione Areopagita, ὑποβεβηκὼς cum gen. Inferior. cui opponit ὑπερβεβηκώς.

B ‖Ὑποβαίνειν pro Retrogradi ex hoc Gal. loco affertur, ὅτις δ' οὐκ ἐθέλει ὑπεκ μέσεια, τοῦ ἐκ ἐμοῦς, τοῖς δὲ ὑποβαίνουσι ὑπεκ δέκατεύεται πλέον. HINC Ὑπόβασις quod Bud. affert (ſed non exponens) ex hoc Greg. loco in Epitaphio in patrem ſuum. 27, βαθμοῖς μεγέθους καὶ ὑποβάσεσι. Sed addit, ὑπόβασιν in ſchol. in Areopag. tanquam pro baſi poni. Heſychius autem ὑπόβαθρα exponit per ὑπόβασις. cuius vocis & aliam apud eum ſignif. vide. ET Ὑποβασμὸν apud eundem, ὑπόβαθρον, de quo in proximè ſequenti.

C Ὑπόβαθρον, ου, τὸ, Fulcrum, vel potius Solum, vt inquit Cam. ſubiungens ex Xen. Apomnem. 2, οὐ μόνον τὰς στρωμνὰς μαλακὰς, ἀλλὰ καὶ τὰς κλίνας ᾗ τὰ ὑπόβαθρα παῖς πλίναις, id eſt (eodem interpr.) Mollia ſtragula, & lectuli molles, & ea quæ lectulis ſupponũtur, vt mollia ſint cubilia. ET Ὑπόβαθρα, Idem Cyrill. Τούτῳ ὑποβάθρα σοι καὶ καλλάμβος, Hoc fulcrum & quaſi ſuſtentaculum ita vulg. lex. vbi ὑπόβαθρα exponitur etiam Fundamentum, & Scabellum. Quidam verò & Subſellium interpretati ſunt. Vide Heſych.

¶ Βάσκω apud poetas pro βαίνω, vt Il. α, βάσκ' ἴθι νηὸς ἔσω, quæ poſita ſunt ὀπὶ τοῦ προβαλλόμου, q.d. Proficiſcere, vade. D HINC Διαβάσκω pro διαβαίνω. A Suida autem exponitur περιέρχομαι (id eſt Circumeo) & περιέπω. ET Ἐπιβάσκω quod actiua ſignif. ſumitur Il. β, — κακὸν ὄπιβασκε μετ' ἀνδράσιν ἔμμεναι ἀχαιοῖς, Inducere in exitium. q.d. Imponere ſuper exitium, quaſi aſcenſum dando. Ducta metapho ra ab iis qui imponuntur equis. ET Παραβάσκω apud eundem poetam, pro παραβάτης εἰμί. nam παρέβασκε Bud. exponit παραβάτης ἦν, id eſt (inquit) Dominus currus: cui ſubſeruit ἡνίοχος.

E ¶ Βιβάω, ῶ, ET Βίβημι, pro βαίνω, ſunt itidem poetica. vnde Iliad. γ, μακρὰ βιβῶντα: at Il. π, v. 213, Aiax πὶν μακρὰ βιβὰς, καὶ δίων ἀλιγάστιον ἶσχε, id eſt magnis paſſibus gradiens, διέπων οἷς μήκεσι πολὺ τὸ σκέλος. cui opponitur, ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων. quod & ὀπὶ σκέλος χωρεῖν dicitur. Euſtath. Citatur & ex Luciano βιβὰς μακρὰ τοῖς ποσὶ, ſed hæc tamen (vt opinor) tanquam ex Homero ſumpta vſurpante, quæ alioqui ſoluta oratio non admittat.

C. ΠΡΟβιβάω, ῶ, Progredior. Idem quod προβαίνω. Od. ο, Τὸν δ' ὦκα προβιβῶντα πόδας φέρον.

F C. ΠΡΟΣβιβάω, βῶ, Accedo. Plato Phædro, οἷς ἔπος ἀπιστῶν προσβιβᾷ. vbi Cornarius vertit, Quibus ſiquis fidem nõ habeat. Apud Ariſtophanẽ verò Auibus, καὶ τὸ τῷδε & τὸ κεῖνο καὶ τὸ δίῤῥο προσβιβᾷ λέγειν, ſcholiaſtes exponit συνεφαρμόζει.

C. ΣΥΜΒιβάω, ῶ, Vnà eo, Comitor. συμπαραβάλλομαι. Heſych. ‖Item Συμβιβῶ ει pro συμπάθω ει, διδάσκω ει apud eundẽ. Suidas verò συμβιβῶ in futuro exponit διδάξω, ὑπισχνοῦμαι, ποιῆσω πείσω.

¶ Βαβάω idem quod βιβάω, vt μακρὰ βαβάων, Il. π,

G ¶ Βιβάζω, F. άσω, Admitto, Admiſſario admoneo. vt Bud. exponit. Admitto animalia ad coitum, Camer. Ariſtot. hiſtor. anim. 6, de ſue, Θῆλυν δὲ οὐ δεῖ διδόναι βιβάζειν εἰ δὲ μὴ, πάλιν αὐτὴν ἥξει. αὐ δὲ ἐργάσεται βιβάσει, μία ἐχέτω ἡμέρα. Plinius lib. 8, cap. 51, Ne prima ſubatione neque antè flaccidas aures coitus fiat. Plutarch. Lyc. καὶ κύνας μὲ καὶ ἵππους ὑπὸ τῶν κρατίστων δεῖ ἐχέτω βιβάζεσθαι. Et βιβάζομαι Admiſſario admoneor; Ineor. Ariſtot. de aſina, πέπωκεν δὲ βιβάζεται ἑβδόμην ἡμέρᾳ, καὶ μάλιστα δέχεται τὸ πῶλον ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ βιβαζομένη. Plut. Hell. Διὰ δὲ τοῦτο τὸ τῶν Ἀχαιῶν πλῆθος τῶν ἵππων ἀφαιρεῖσθαι οἱ Ἀργεῖοι βιβάζεται. ‖Βιβάζω Budæo eſt etiam Ineo: & Varino παρέρχομαι, ὑπερπηδῶ.

H Βίβασις, εως, ἡ, erat (vt ex Pollnce Camerarius refert) Laconicæ ſaltationis genus, quaſi admiſſionem dicas: & in hac victoribus præmia propoſita, nõ modò pueris ſed

virginibus etiam. Subsiliendum tamen erat ac pedibus attingendæ nates, & numerabantur saltus. Et refertur de vna huius generis saltatione inscriptio, χίλια πήχεα βιβάσεις σὺ δὲ πεντακόσια ἀφήκωσε. vbi Pollux addit, οὐκ οἶδα ἔστ' ὅπῃ πεντάκοσιον, ἢ πέντε πήχεις φέροντες. Hesychio est etiam κοῖτη, πλοῖα.

C. ΑΝΑΒιβάζω, ab ἀναβιβάω: vt à βιβάω fit βιβάζω. Ipsum autem βιβάω à βαίω, pro quo dicitur βαίνω. Est autem ἀναβιβάζω, Ascendere facio, Impono, vt Ἀναβαίνω ἐφ' ἅρμα, Ascendo currum: Ἀναβιβάζω ἐφ' ἅρμα, Aliquem ascendere facio in currum, Impono currui, Tollo in currum, vt Cicero loquitur. Sic ἀναβιβάζω ὅπῃ τὴν πόρκην. & ἀναβιβάζω ὅπῃ τὴν ὄπιν. Apud Herodotum, ἀναβιβάζω ὅπῃ πλοῖα πορίω, Super struem impono. ‖ Apud Xenophontem ἀναβιβάζειν τὴν ἱππίαν, Instruere equo, Dare equum. quod vulgò dicitur Monter. inquit Budæus. Apud eundē in Pæd. 6, σπουδὰς ἀναβιβάζων exponit Exploratores præmittens & præcurrere iubens. ‖ Metaphoricè vsurpauit Plutarchus ἀναβιβάζειν, dicens ἀναβιβάζειν εἰς πλοῦτον pro Ornare honoribus. quasi Ascendere facere ad honores, Excitare & erigere ad honores, Vel Promouere, seu prouehere ad honores.

Ἀναβιβάζειν τὸν τόνον Gaza vsurpat pro Reiicere accentum in præcedentem vocem, & quasi retroiacere.

Ἀναβιβάζω, & frequentius in voce media Ἀναβιβάζομαι, Ascensurum produco, Prodire facio, Produco. Budæus quum προβήσεσθαι interpretatus esset In medium producere & excitare, atq; exēpla huius significationis attulisset, subiunxit, Hoc etiam ἀναβιβάσασθαι dicitur. id est excitare. Andocides, πάντα γὰρ ἀναβιβάσομαι ὑπονόμενον ὑπ' ἐμοῦ τοῦτο, Citat alibi ex Demosthene τὰ παιδία ἀναβιβᾶσθαι (pro ἀναβιβάσεται) & exponit In iudicium & in locum editum scandere faciet, vt sint conspicui coronæ populari, hoc est προβήσεται. Exponit idem ἀναβιβάσασθαι, In iudicium proferre vel in concionem. Possumus tamen aliquem ἀναβιβάσασθαι dici quem aliò producamus quàm in iudicium & concionem, vt opinor. Lucianus in Anacharside, ῥήτορας ἀναβιβάζονται ἐς ὁμολογίας ὑπὲρ αὐτῶν. vbi malè interpretati sunt quidam ἀναβιβάζονται Conducunt. quasi verò ἀναβιβάζονται idē esset quod μισθοῦν.

Ἀναβιβάζομαι, pass. Imponor, Attollor. ‖ Item In equum tollor, idem quod ἀναβαίνομαι, apud Xenophontem. ‖ Item Producor in medium.

E. 1. Ὑπεραναβιβάζω, simpliciter pro ἀναβιβάζω. Sonat autem Superascendere facio. Thuc. 3, καὶ ὑπεραναβιβάσαντες ἄνδρας πλείους, Sublatis in turres plurибus.

C. ΑΠΟΒιβάζω, Descēdere in terram facio. Ἀποβαίνειν ποιῶ, vt exponit Thucydidis scholiastes, hoc in loco libri 7, ἐς Ταίναρον ἀποβιβάσαι αὐτούς. Latinè dicitur, Expono in terram. Xenophon, Ἀλκιβιάδης διαπεσὼν τὸ στράτευμα τῆς Ἀνδρίας χώρας ἐς Τῆνον. Idem, τοὺς μὲν ὁπλίτας ἐς τὸν Κορησὸν ἀποβιβάσας. Aliquādo vnico accusatiuo, vt apud Plutarchum, καὶ ἀποβιβάσας πόντους, πάλιν ἀπῆλθε. Synes. autem dixit, πλοῦ τι ταῦτ' ἐστορμίζειν λιβυστικὸν ἢ χαλίνην, ἢ ἡμᾶς ὅπῃ τῆς πείρας ἀποβίβασαι. Sunt qui exponāt etiam, Traiicio, Transmitto.

C. ΔΙΑΒιβάζω, F. άσω, Traiicio, διαβαίνειν facio, Transmitto, Budæus. Xenophon, καὶ ὅτι τῆς Χίου τὸ στράτευμα διεβίβασαν. Herodot. διαβιβάζειν τὸν στρατὸν ἢ γεφύρας, Per pōtes traducere exercitum.

C. ΕΙΣΒιβάζω, Inscendere facio. Isocr. De pace, καὶ πάντ' ἂν εἰς πεδία πυρῶν, τοὺς δούλους ταύτας εἰσβιβάζειν.

C. ΕΚΒιβάζω, E naui educo & emitto, Exire facio. sic dicitur vt ἐκβαίνω. vtroque enim pro eodem vtitur Xenophon in 1 Hellen. Budæus. Plato in Gorgia de gubernatore, οὐδὲν ὅτι οὐδὲν βελτίους αὐτοὺς ἐξεβίβασεν ἢ οὗ ἐνέβησαν. Sic Diodor. ἐκβιβάσας τὰς στρατιώτας, pro ὅτι τοὺς ἵππους, Naui educens. ‖ Ἐκβιβάζειν verò τὴν ἐφεστηκυῖαν, idem Budæus in Pæd. exponit Exequi. paulo antè verò annotarat ex iisdem Pæd. ἐκ μὲν τοῦ ἀποφαίνειν παρεχόμενος ὅτι τὸ ἀναβιβάσαι τοιοῦτόν ἐστιν. quod eodem modo exponi posse videtur. VNDE Ἐκβιβαστής, οῦ, ὁ, quod interpr. idem Bud. Exactor rei iudicatæ, Exequutor sententiæ, Apparitor, Viator qui in ius vocat.

C. ΕΜΒιβάζω, Impello, Induco, Introduco: cui opponitur

εἴσω. Bud. Pla. ἐμβιβάζω σε εἰς πλοῖον. Dem. ἐμβιβάζειν αὐτὸν εἰς τοὺς ὑπὲρ τούτου λόγους. Sic apud Xenophontem dicit quidam, πειρῶμαι ἐμβιβάζειν εἰς πλοῦ δικαιοσυνίου τοὺς οἰκέτας. Galenus ad Glauconem lib. 1, ἐμβιβάζω σε τῷ ὕδατι. Et Dioscorides. lib. 2. capite. 189, ἐμβιβαζέσθω ἐν βαλανείῳ.

C. ΕΠΙΒιβάζω, Ascendere facio, Induco, Adduco. Plato ep. 7, σμικρὸν εἰς πλοῖον ὑπεβιβάσας, ἐξέβαλεν ἀπήμους, In naiculam impositum eiecit cum ignominia. Lucæ 10, de Samaritano, ὑπεβιβάσας δὲ αὐτὸν ἐπὶ τὸ ἴδιον κτῆνος, Impositum suo iumento. Act. Apost. 23, κτῆνή τε παρασχεῖν, ἵνα ἐπιβιβάσαντες τὸν Παῦλον, διασώσωσι πρὸς Φήλικα, Vt impositum Paulum saluum perducerent.

C. ΚΑΤΑΒιβάζω, Descendere cogo, Bud. Deduco. Plutarchus De virt. muliebri, καὶ τοὺς πολίτας καταβιβάζων ἀπὸ τῶν ὁμαλῶν, ὀρύττειν ἢ φορεῖν ἢ καταίρειν ἰωμένους τὸ χρήσιμον. Idem Themist. καταβιβάζει πρὸς πόλιν πρὸς Φιλάκραν. Idē Camillo, καταβιβάζεσθαι ὑπὸ τοῦ διδασκάλου παῖδας περὶ τὰ τείχη περιπατοῦντας καὶ γυμναζομένους, A præceptore pueros circa mœnia causa deambulandi atque sese exercendi, produci. Synesium accus. & genit. dixit, πρὸς ἐμὴν ψυχὴν ἁμαρτόντας ἑαυτοῦ καὶ καταβιβάσας τῇ φιλοσοφίας ἀξιώματος. Apud Dioscor. verò καταβιβασθὲν ἄχρι τρίτου ἐπὶ τῇ ἑψήσει, Redactum ad tertiam partem decoquendo, Ad tertias decoctum.

C. ΜΕΤΑβιβάζω, Trāsfero, Auerto, Aliò abduco, Budæus. Plato lib. 7 De rep. μὴ γὰρ πάντα μεταβιβασθέντα ἔσονται σοι εἰς τὸ κάλλιστον ἐκεῖνο. Idem Gorg. μεταβιβάζειν τὰς ὀρθὰς ἡμῶν καὶ μὴ ὀρθὰς τρέπειν, πείθοντας καὶ βιαζόμενους ὅπῃ τοῦτο ὄφελον ἐμβλέπειν ἑκάστους. Aristoph. Pace, τοῦτο γὰρ δαίμων φαύλως εἰς ἀγαθὰ μεταβιβάζει. quod Referre in melius Virgilius dicit. Est etiam Ab opinione deduco, μεταπείθω, vt Bud. ex Alex. Aphrod. in Top. interpr.

C. ΠΡΟβιβάζω, Produco. Act. Apost. 19, ἐκ δὲ τοῦ ὄχλου συνεβίβασαν Ἀλέξανδρον, προβαλόντων αὐτὸν τῶν Ἰουδαίων, Ex turba produxerunt Alexandrum, propellentibus eum Iudæis. In quo significatu metaphoricè etiam capitur, pro Propono, Ob oculos pono: vt Deut. 6 προβιβάσεις αὐτὰ τοῖς υἱοῖς σου. ‖ Item Produco, id est Impello & porro ire facio, Promoueo, hoc est augeo & ad ampliora proueho. vt Bud. interpr. in hoc loco Gregor. Νῦν χρὴ μικρὸν προσάψαι αὐτοὺς εἰς τὸ ἔμπροσθεν, καὶ προβιβάζειν τοὺς ὑφηγητάς. Item Proficere facio & progredi. Xen. Apomnemon. 1, εἰ δὲ καὶ ἐγκράτειαν καλόν τι καὶ ἀγαθὸν αἰδοῖ καὶ σωφροσύνῃ ἐνόμιζον, ὁπόσα ἐφίλουν τούτοις προβιβάζει λέγων εἰς ταὐτὸν παιδεύειν. id est, Si temperantiores reddebat discipulos Socrates. Sic Æsch. τῷ λόγῳ προβιβάζων ὑμᾶς. vbi προβιβάζων legitur. Hactenus Bud. Quo sensu Produco etiam apud Latinos vsurpari quidā tradunt. vt Ad Herenn. lib. 4. Vt productus studio & viribus vltrà facilè procurras. Et Plinius lib. 9. cap. 35, Penè histrioni comparatus, & quidem nulla sponsione ad hoc producto. Cliens itidem & litigator (vt tradunt vulg. lexica) patroni causam acturi os faciens atque instruens, αὐτὸν προβιβάζειν dicitur. Eodem sensu Herodias Matth. 14 dici potest προβιβασθεῖσα ὑπὸ τῆς μητρὸς αὐτῆς. ‖ Προβιβάζειν etiam (vt eadem lex. docent) dicuntur perorigæ qui equas submittunt equis, aliàque id genus iumenta. Apud Aristotelem verò neutraliter pro Prius inire capitur in 5 De hist. anim. de apro, ἐχέτω δ' ὑπὸ χοιράδος, καὶ μὴ προβιβάσας ἄλλῳ.

C. ΠΡΟΣβιβάζω, Admoueo, Adiungo, Accedere facio, Promoueo, Sisto, Statuo, Loco, Bud. Plut. Pompeio, ὡς εἷς τῶν πολιτῶν προσβάλλοντες αὐτὸν καὶ προσβιβάζοντες ἀξιοῦσιν. id est, Proximum facientes, vt Bud. exponit. Item Incito, Impello, Adduco, verbis videlicet. Lucianus Anachars. ἐγὼ οὕτω λέγω αὖ ἵνα προσβιβάσῃς με τῇ ἡδονῇ τῶν ἐμῶν ἐπῶν. Sicut etiam apud Aristophanem Bud. interpretatur Adduco, πείθω, qui in Equitibus dicit Εὖ προσβιβάζεις μ'. vbi tamen schol. habet præter πείθω, παρορμῶ, etiam προκαλοῦμαι.

C. ΣΥΜΒιβάζω, Concilio, Coire in amicitiam facio, Ad amicitiam fœdúsque adduco. Bud. εἰς φιλίαν ἄγω, Hesychius. Thuc. συμβιβάσαι δὲ καὶ τὸν Περδίκκαν Ἀθηναίοις. hoc est συμμαχικοὺς αὐτοὺς ἐποιήσατο καὶ εἰς ἀεὶ φίλους ἀπέδειξε vt Budæus ex Gregorii quodam loco exponit. Damasc.

de elementorum concordia, εἰ μή τις παραδιδόαμος διδάμις ταῦτα συνιβίζασι. Apud eundem Thucyd. συνιβάδησαν, Pacti sunt, Conuenerunt. Item συμβιβάδησ ὅτι τοῦτοις, De his conuenisse atque transactum esse. In qua significatione neutraliter etiam reperitur apud Platonem De rep. lib. 6, μνησθῆναι ὅτι παιδιὰ εἴη ψυχῆς διάνοια, συνιβιβάζοντα δικαιοσύνης πέρι καὶ σωφροσύνης. id est, Inter nos conuenit, vt Bud. interpr. ‖Item Compingo, Coagmento. Bud. Fabri enim lignarii seu tignarii ligna συμβιβάζουσι quum illa inter se committendo aptandóque coire faciunt. Sic apud Paulum epistola ad Colost. cap. 2, ἐξ οὗ πᾶν τὸ σῶμα διὰ τῶν ἁφῶν καὶ συνδέσμων ἐπιχορηγούμενον καὶ συμβιβαζόμενον αὔξει τὴν αὔξησιν τοῦ θεοῦ. vt & ad Ephes. 4, ἐξ οὗ [Χριστοῦ] πᾶν τὸ σῶμα συναρμολογούμενον καὶ συμβιβαζόμενον. ‖Item Accōmodo & ad cohærentiam adduco, Conuenire facio, Confero, Bud. ex Gregor. contra Iul. ἄλλα ἄλλοις συμβιβάζων καὶ συναρμόζων, καὶ εἰς ἓν ἄγων πάντα τὰ τῶν προφητῶν. hoc est, συμβαίνειν ἀποφαίνων, Ex his prophetarum oraculis canticū vnum cōponens & coagmētans. At Act. Apost. 9, συνίχυνε τοῖς Ἰουδαίοις τοῖς κατοικοῦσι τὴν Δαμασκόν, συμβιβάζων ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός, eidem Budæo significare videtur Ex collatione sacrorum vaticiniorum docens & probans: quemadmodum apud Platonē Hipp. min. διαπονοῦμαι καὶ ἐπισκοπῶ, καὶ συμβιβάζω τὰ λεγόμενα, Mente recolo quæ dicta sunt, eáque inuicem confero, vt, si consentanea sint, intelligam. ‖Item Coniicio. sic enim capi Act. Apost. cap. 16. Bud existimat, ὡς δὲ τὸ ὅραμα εἶδεν, εὐθέως ἐζητήσαμεν ἐξελθεῖν εἰς τὴν Μακεδονίαν, συμβιβάζοντες ὅτι, Ex insomnio Pauli atque iis quæ nobis acciderant, coniicientes. συμβάλλοντες. ‖Item Doceo, Instruo, vt Bud. apud Esaiam 40 exponit: & Suid. itidem διδάσκω, διδάσκομαι. 1 Cor. 2, τίς γὰρ ἔγνω νοῦν Κυρίου, ὃς συμβιβάσει αὐτόν;

Συμβίβασμός, οῦ, ὁ, Pactum, Transactio, Concordia. Διάλυσις, ὅταν ἀμφιβαλομένου χρέους συμβιβασμός. Ita Budæus ex Pand. ET Συμβίβασις, ιως, ἡ, πίστις, διδαχή, πίστις. vt Hesych. explicat. In hoc verò apud Suidam loco εἰς συμβίβασιν καὶ ὁμολογίαν ἐλθεῖν περί τινος, idem videtur significare quod συμβιβασμός. ET Συμβιβαστικός, ὴ, ὸν, Pacificatorius, Bud. Plutarchus in Alcibiade, καὶ πρὸς πᾶν συμβιβαστικὸν καὶ δίκαιον αὐτοκράτορες ἡμῖν λέγοντες, Ad quamuis pacificationem, seu (vt vulg. lexica exponūt) Ad quodcunque fœdus.

C. ΥΠΕΡβιβάζω, Traduco, Tralicio, Transfero, Transcendere facio, vt vulgata lexica exponunt. VNDE Ὑπερβιβασμός, οῦ, ὁ, Figuræ nomen apud grammaticos: vt quum vel accentus vel litera exvna syllaba in aliam traducitur: quemadmodum in ἔγγρα, quod fit ex ἐγγώ, in καρδία pro καρδία. Sic & Plutarchus in vita Homeri ὑπερβιβάζειν πὰ τυχία vocat quum καίπερος ponitur pro καίπερ.

C. ΥΠΟβιβάζω opponitur τῷ ἀναβιβάζω, vt Bud. scribit. Pol. διδακτὸν ὁ τὸν ἵππον καὶ ὑποβιβάζεσθαι. ἔτι δὲ τὸ δύνασθαι πὰ σκέλη, ἐγκαθέζεσθαι τε καὶ παπτινοῦν ἑαυτόν, ὥστε ῥᾳδίως ἀναβαίνειν τὸν ἱππέα. Ita ὑποβιβάζεσθαι equus dicetur quum se submittit sessori. ‖ Est etiam Subduco. Dioscor. lib. 3 cap. 35 de tragorigani speciebus, ὑποβιβάζουσι γὰρ πὰ χαλάσθη. VNDE Ὑποβιβαστικός, οῦ, ὁ, Subducendi vim habens. ‖Ὑποβιβάζω Hesychio est quoque ἐλαττόω, ὑποκαταβαίνω.

ΠΡΟΒΑΤΟΝ, ου, τὸ, Pecus. Πρόβατα (inquit Camer.) placet grāmaticis appellatas esse omnes pecudes, eo quòd priores βαῖαις, id est gradus, alii sequantur. Sed propriè oues πρόβατα dicuntur. Hæc ille. Quàm autē latè pateat hoc vocabulum, & vnde hanc significationem acceperit, vide apud Etymologistēn & Eustathium. Cæterùm Hipp. quoque in lib. De artic. πρόβατα nominasse πάντα τὰ βοσκήματα autor est Galenus. A B eadem autem origine est πρόβασις apud Homerum pro prouentu seu reditu quem ex pecoribus aliquis habet. Odyss. ζ, v. 75, Ὑμέας ἰδυίῃσι κεμάλιά τε πρόβατά τε. vbi Eustathius κεμάλια esse ait τὰ ἐρίφια, addens, τὰ παρ' ἡμῖν ἐρίφια: at πρόβατον, inquit, τὰ παρ' ἡμῖν αἰγοπρόβατα, videlicet τὰ δι' ὧν τὸ δοῦν προβαίνοντα. vnde peculiariter per excellentiam vocata sint πρόβατα. Hæc ille. Galli certè hodiéq; *bien mou*

A *bles & immeubles* itidem nuncupant, paulo tamen aliam huius appellationis rationem sequentes.

Πρόβατον, Ouis. Theophylactus epist. 2, ὁ τοξίαρχος ἦν τῶν προβάτων ὁ Σαμμαεὺς μεταχειρίσας ἀπόλωλε. Et apud Lucianū passim, itémque apud alios. ET Προβάτιον diminutiuum, Ouicula. Aristoph. Pluto prouerbialiter προβατίου βίον λέγει, pro μωροῦ, id est stulti. De qua metaph. lege Erasmū. Hippocr. generali itidem significat. in libro De sacro morbo, οὐ γὰρ ὅτῳ αἰτίῃς ἄλλο πρόβατον οὐδὲν ἢ αἶγας καὶ βόας. Nisi fortè πρόβατον ibi reponendum est.

B Προβατικατήλος, ου, ὁ, ET Προβατοπώλης pro eodem apud Hesychium, Ouium venditor, vel Pecudum venditor. Vtitur autem sæpe Chrysostomus nomine προβατοπώλης.

Προβατικός, κή, κόν, Adoues seu pecudes pertinens. q. d. Ouiarius, seu Pecuarius. Eupolis impropriè προβατικὸν χορὸν appellauit τὸν ἐξ αἰγῶν. Προβατικὴ κολυμβήθρα (vt legūt Ioh. 5, Cyrillus, Chrysostomus & Theophylactus) pecuaria piscina, id est, Ex qua potare & in qua mersari pecudes solebant. Vide plura in Bezæ annot.

Προβάτιος, Ouillus. vt Aristot. De animal. 3 προβάτιον γάλα, Ouillum lac. Sic προβάτιον ἦθος, Ouilli mores, prouerbialiter pro simplicibus seu fatuis.

Προβατώδης, Oues imitans: vnde προβατώδης exponitur ἀνόητος, item μωρός, inquit Bud.

Προβατεύς (SEV Προβατευτής, apud Poll.) Ouium pastor, Opilio. ET Προβατεία, Pecuaria, vel res pecuaria, inquit Bud. subiungens ex Plut. in Solone, οἷς ὅτι πᾶς τοῖς μᾶλλον καὶ προβατείαις διατείνοντας, quos ἀπὸ τοῦ γεωργοῦ. D distinguit. Aristot. τοιμαδικὸν πλῆθος appellat. Idē, προβατεία, inquit, & κτηνοτροφία, Plutarcho in Publicola, Res pecuaria, vel potius Fœtura ouilli pecoris. ET Προβατευτικός, κή, κόν, vnde προβατευτικὴ τέχνη, Pecuaria ars, Xen. Œcon. ET Προβατεύσιμος, vt apud Philonem προβατεύσιμος τόπος vel προβατευσίμη (nam vtroque vtitur) Ouibus aptum gramen, seu vtile. q. d. pecuariū gramen.

Πρόβατμα, ατος, τὸ, idem quod πρόβατον. Hesychius plur. προβατήματα exponit πρόβατα.

E ΑΜΦΙΣΒΗΤΕΩ, ῶ, Fut. ήσω, tanquam ἀμφισβατέω, quod & Suidas habet. (ἀμφισβατῶν autem sine σ apud Hesych. legitur, cui τὸ ἀμφισβητεῖν significationem tribuit) Ἀμφισβητῶ inquit Suid. μὴ συμφωνῶ, ἀλλ' οἷον χωρὶς βαίνειν, καὶ ἀμφιβάλλειν. Meminit & Etymolog. huius etymi, licet alia ponat: quæ non refero, quod planè iudicem futilia. Ἀμφισβητῶν, Controuersari, Ciceronē interprete, nam hunc Platonis in Protagora locum, ἐγὼ μὲν καὶ αὐτὸς ὦ Πρόδικε καὶ Σώκρατες ἀξιῶ ὑμᾶς συγχωρεῖν ἀλλήλοις, καὶ περὶ τοῦ λόγου ἀμφισβητῶν ὑμῖν, ἐᾶν δὲ μή: ita vertit (vt Priscianus refert) Nunc à vobis Protagora & Socrates postulo, concedatis alter alteri: & inter vos de huiusce modi rebus controuersemini, non cōcertetis. Dedit autē fortassis hic Plat. locus occasionē grāmaticis huius distinctionis, ἀμφισβητῶν, ὅτι φίλων: ἐᾶν, ὅτι ἐχθρῶν. Ἀμφισβητῶ σοι vel πρός σε, Tecū cōtendo. & ἀμφισβητῶ σοι περί τινος, vel τινί, vel περί τινι. sed vsitatiores hæ quæ posteriores cōstructiones. Aristot. Pol. 3, ἀμφισβητοῦσι τοῦ τὸ πρόβατος ἰσότητα, De rei æqualitate inter se contendunt. Alibi autem dicit ἀμφισβητοῦσι τῆς ἰσότητος τῆς πολιτείας. Isocrates, ἀμφισβητῶ σοι τῆς ἀρχῆς, De imperio tecum contendo. Idem, ἀμφισβητῶ σοι τῶν χρείων. Idem, περὶ ὧν αἱ πρὸς ἀλλήλους ἀμφισβητοῦσι. Budæus autē, ἀμφισβητῶ τοί τινι, καὶ διαλέγομαι, ait significare, Contendo, Ambigo, vt Cicero loquitur. hoc est, ἐλέγχω, Certo, Litigo. Et addit, Ἀμφισβητῶ περί τινι, & πρός τινα, Non admitto, Non concedo. Hæc Budæus. Sed videndum est quomodo & significationes & cōstructiones huius verbi (quod frequentissimè apud Græcos scriptores occurrit) sint distinguendæ. quam rem tractauit nemo, quod sciam. Dico igitur ἀμφισβητῶν aliquando significare Contendere de re aliqua, id est disceptare, aliter videlicet de ea sentientem quàm alii: id est, vno verbo, Controuersari: eóque sensu ἀμφισβητῶν vsurpari in loco Platonis primùm hic citato: & hic apud Aristotelem, vbi ei opponit ὁμολογῶν, Rhet. 1, ἐπὶ δὲ πολλοῖς ὁμολο-

γουῖης ἄμφω συμφέρειν, ἀεὶ τὸ μᾶλλον ἀμφισβητοῦσαν. Habet verò in hac significatione alias cõstructiones præter iam à nobis positas. Nam & datiuo rei iungitur. vt Aristot. Ethic. 6, ἀμφισβητεῖ τοῖς φαινομένοις ἀνάγκης, Controuersatur de iis quæ euidentia sunt. vel, Adducit in controuersiam ea quæ, &c. aut, Vocat in cõtrouersiam. vel Contendit de iis, &c. Idem verò significat ἀμφισβητῶ ὡς τι apud Platonem, in hoc quem Budæus citat loco ex eius Philebo, ἔφη σοῦ, ὦ Πρώταρχε, ὡς ἐγώ τινα λόγον οὐ παρ' ἡμῖν μάλιστ' ἀμφισβητῶν. licet hic Budæus velit ἀμφισβητῶν ὡς τὸν λόγον, significare, Non admittere, Non concedere. Sed qui de re aliqua controuersatur, eam non admittit nec concedit, eique refragatur, & reclamat. vnde ἀμφισβητῶν quidam etiam verterunt Refragari, Reclamare. Iungitur verò ἀμφισβητῶ & cum infinitiuo, ac tum per verbum Contendo aptissimè interpretari possumus. vt apud Demosthenẽ in Paragr. ad Apat. ἔστ' ἀμφισβήτησιν εἶναι μὴ οὐ ἡμᾶς διαπεπαῖσθαι. Apud eundem, ἀμφισβητῶ μὴ ἀληθῆ λέγειν, Contendo re non vera dicere: si modò rectè legitur hic locus in vulgatis lex. Græcol. vbi & hic Chrysostomi De sacerdotio locus citatur, in quo ἀμφισβητῶ cum infinitiuo itidem iungitur, sed loco genitiui posito, præcedente articulo τῶ. ita enim legitur, ἀμφισβητήσεις ἡμῖν τῶ μὴ καλῶς ἦναι τῆδε. c

Ἀμφισβητῶ, Contendo in iudicio, Litigo, Ambigo. Isocr. ad Nicoclem, ταῖς κρίσεις ποιοῦ σεαυτὸν οὐ τοιοῦτον οἷος ἀλλήλοις ἀμφισβητοῦσι, μὴ τοιοῦτον χαρίζου, Noli ad gratiam de iis de quibus inter se ambigunt, sententiam ferre. vel de quibus inter eos ambigitur. Aristot. Pol. 4, οὐ γὰρ περὶ τοῦ κρίσεως γίγνεσθαι ἀμφισβητήσεως περὶ τῶ ὀνόματος. d

Ἀμφισβητῶ τινα, vel τοῦτο, aut περὶ τούτου, Contendo de hoc tanquam ad me pertinente, Hoc mihi vendico. vt apud Themistium, εἰ τῶ σοφίσματος ἡμφισβήτουν, pro Si rem vendicarem mihi, vt Budæus in lexico interpr. apud Demosthenem in epist. Phil. ἀμφισβητῶν καὶ τῶν οὐδὲν ὑμῖν προσηκόντων. Isocrates, ἀμφισβητῶ σου τῆ χωρίου. Idem, τῶν δὲ καταλιφθέντων ἦλθον ἀμφισβητήσοντες. Idem in Euagora, ἀμφισβητοῦσι περὶ βασιλείας. Aristot. Pol. 3, ἀμφισβητοῦσι τὸν τῶ πράγματος ἰσότητα. qui tamen locus & aliam admittit interpretationem. Additur interdum datiuus personæ, vt apud Isocratem, ἀμφισβητῶ σου τῆς ἀρχῆς, Certo tecum de imperio, vel Contendo tecum. Exponitur etiam, Dubito de tuo principatu. sed hæc expositio mihi planè videtur reiicienda. Notãdum est autem affinem esse hanc significationẽ proximè præcedenti, qua ἀμφισβητῶ ponitur pro Contendo in iudicio, Litigo. nam ferè fit vt de iis litigemus, & apud iudicem contendamus, quæ nobis vendicamus, & de quibus tanquam ad nos pertinentibus contendimus. Interpretor autem ἀμφισβητῶ τῆδε, Contendo de hoc tanquam ad me pertinente, non quòd verba hæc, Tanquam ad me pertinente, sit necesse adiungere, quum ipsos autores interpretamur: sed vt distinguam hanc verbi Contendo significationem à præcedentibus. Occurrunt verò multi autorum loci in quibus hoc facilè subauditur. verbi gratia, in hoc quem Suidas ex autore non nominato profert, ὁ δὲ Πτολεμαῖος εἰδὼς τοὺς ἑαυτοῦ προγόνους ἐσχηκότας τὴν κοίλην Συρίαν, ἐπεσκεύαζε ἑαυτῶ μεγαλίας ἀμφισβητῶν τούτῳ, id est, Ptolemæus autem sciens suos maiores cauam Syriam tenuisse, magnos apparatus faciebat, de hac contendens. Hîc nihil opus est dicere, de hac contendens tanquam ad se pertinente: quum id facilè subaudiatur ex eo quod præcesserit, Sciens suos maiores eam tenuisse. Iam verò & ex eo Demosthenis loco quem paulo antè citaui, ἀμφισβητῶ καὶ τῶν οὐδὲν ὑμῖν προσηκόντων, videtur posse colligi, ἀμφισβητῶ nos solere (certè debere) τῶν ἡμῖν προσηκόντων. Perinde ac si dictum fuisset, ἀμφισβητῶ καὶ τῶν οὐδὲν ὑμῖν προσηκόντων, ἢ προσήκοντα. Sæpe autem in hac significatione genitiuum habet. Ἀμφισβητῶ τῆς χώρας, vide apud Suidam in ἀμφισβητῶ, & apud Budæum in Comm. in ἐπιτροπικὸν λόγον. e

Ἀμφισβητῶ, Dubito, Ambigo. Aristot. Rhet. 2, καὶ ἀμφισβητοῦσιν ὡς οὐκ ἔστιν ἀεὶ τὸ ἴσον καὶ τὸ δίκαιον. Possit ἀμφισβητοῦσιν accipi pro dubitant & in illo eiusdem loco, modo citato ex Rhet. ἡ δίκη δὴ πολλάκις ὁμολογουμένης ἄμφω συμφέρειν, ἀεὶ τῶ μᾶλλον ἀμφισβητοῦσαν. f

Ἀμφισβητοῦμαι, Ambigi, In controuersiam venire, In cõtrouersiã adduci, aut vocari. vt τοῦτο ἀμφισβητοῦμαι, Hoc controuersum est, De hoc est controuersia, De hoc cõtenditur. Demosth. contra Timocratem, καὶ δὴ ἀμφισβητοῦμαί τινα, παρὰ τοῦτον δίκην λαγχάνω, Siquid autem in cõtrouersiam veniret, disceptationem in iudicio constituerem. Vt autem ὁμολογῶ & ἀμφισβητῶ ostendi apud Aristotelem opponi, sic ὁμολογούμενον & ἀμφισβητούμενον apud Isocratem tanquam contraria ponuntur in Archidamo non semel. ἀμφισβητούμενα, Res quæ in controuersiam fuerũt adductæ, Res controuersæ, vel De quibus disceptatum fuit. Ἀμφισβητούμενα χρήματα apud Thucydidẽ exponitur, Res quæ ex fœdere repetuntur. Sed vt diximus ἀμφισβητῶ τινος verti aliquando Vendicare sibi quidpiam, ita hîc ἀμφισβητούμενα posset reddi, Quæ vendicantur à quibusdam, Quæ sibi quidam vendicant ex conditionibus fœderis. g

Ἀμφισβητοῦμαι, Controuersiam patior: vt inquit Budæus, citans hunc Demosthenis locum in paragr. ad Aparturium, ὃ δὲ οὐ μόνον ἀμφισβητοῦμεν, ἀλλὰ καὶ ἀπεστερῆσθαι ἐσμέν, οὐδὲν ἧττον τοῦ κτᾶσθαι ἐπιθυμοῦμεν. Vbi veteres codices non ἀπεστερῆσθαι habent (vt legit Budæus, sequẽs vulgatas editiones) sed ἀπορρεῖν: quæ lectio in alterius locum reponẽda est. Cæterùm malim ἀμφισβητοῦμαι interpretari Controuersia mihi mouetur, quàm Controuersiam patior.

Ἀμφισβήτημα, ατος, τὸ, Controuersia, hoc est Res de qua disceptatur iudicio, inquit Budæus: restringens controuersiæ nomen, & id accommodãs ad locos eos in quibus ἀμφισβήτημα de re ea dicitur de qua in iudicio disceptatur. quum alioqui ἀμφισβήτημα tam latè pateat quàm Latinè controuersia.

Ἀμφισβήτημα, Quæstio inter disputantes agitata.

VNDE Ἀναμφισβήτητος, Non controuersum, Quod constat & conuenit.

Ἀμφισβήτησις, εως, ἡ, Controuersatio, Disceptatio, Contentio. Item Dubitatio. Isocr. in Archidamo, ἀεὶ μὲν ἄλλοτ' ἄλλων ἀμφισβήτησις ἐγίγνετο. Idem in Panath. Λόγους ἐποιοῦμεν πείζειν δυναμένους, τοὺς πολλὰς ἀμφισβητήσεις ἔχοντας. Idem Ad Nicoclem ἀμφισβητήσεις & διαλύσεις inter se opponit.

Ἀμφισβήτησις, Actionis quoddam genus, apud Poll.

Ἀμφισβητήσιμος, ν, ὁ καὶ ἡ, Controuersus, In controuersia positus, De quo controuersia est, De quo disceptatur. vel Dubius, De quo dubitatur: ἀμφισβητούμενος. A Budæo exponitur Cõtentiosus, Cõtrouersiosus: sed malim Cõtrouersus cum Cicerone dicere. τῆς ἀμφισβητησίμου χώρας, Xenoph. Hell. 3. Apud Demosthenẽ Pro corona, ἐν ἀμφισβητησίμῳ τοῖς πράγμασι τότε ἦν, In controuerso erãt, pro In controuersia positæ erant. vt si dicas In ambiguo esse, vel in dubio, pro Ambiguum esse, vel Dubium esse.

Ἀμφισβητικός, ῆ, όν, Cõtentiosus, id est Cõtentionibus deditus. Ἀμφισβητικὸς (inquit Budæus) dicitur ὁ ἐριστικός, ὁ αἰτιολογικός, ὁ περὶ λόγους ἀγωνιστικός, Acer & Argutus in disceptationibus.

Ἀμφίσβαινα, ης, ἡ, Serpens quædam ita dicta, quasi vtrinquegrada. dicitur enim antrorsum & retrorsum incedere: geminum habẽs caput. Hesychius tradit illã cauda etiam iter facere: adeo vt quibusdam dubium sit num duo habeat capita. Verùm Nicander ἀμφικάρηνον vocat, id est bicipitem: scribens in Theriacis, Τὸν δὲ μετ' ἀμφίσβαιναν ἑλίσσεται καὶ μετόπισθεν Δίπτυχος ἀμφικάρηνος, αἰεὶ γλιάσασα ἀμοιβαίῃ. Eustathius, ἀμφίσβαινα, ὅτι ἑκατέρωθεν βαίνει, ex aduerbio ἀμφίς. Hesychius tamen ait scribi etiam ἀμφίσμαινα, cuius scripturæ Nicandri scholiastes nõ meminit. Apud Etymologicum legitur & ἀμφίσλαινα.

ΒΑΔΙΖΩ, Vado, Eo. Demosth. βαδίζω ἐπὶ τὸ βῆμα. Idẽ, βαδίζειν ἐφ' ἡμᾶς. quod exponitur, Aduersus nos tendere. Plutarchus Publ. βαδιῶν ἐπὶ τὸ πρᾶτόμενα. Et cum εἰς, item ἐπί, apud eundem, vt in Lycurgo, βαδίζει εἰς οἶκον. Idem in Fabio, βαδίζειν εἰς τὰ πάτρια, Ad rempub. se confert. βαδίζειν ἐν μέσῳ in vulg. lex. Gressus ad numeros glomerare: cui opponitur apud Athenæum, βαδίζειν ἀρρύθμως. In iisdem βαδίζειν ἀρχὴν τοῦ, præuio ipse

mine iter facere. ὁδὸν βαδίζειν, Iter facere, ex Xenoph. Et ὁδῷ βαδίζειν ex Luciano: quod tamen aliter sumitur. Sed & βαδίζε δεῦρο pro Hucades, ex Aristophane. Et πόθι βαδίζεις, sed sine autore. Dicitur autem & de brutis βαδίζειν. Xenophon de lepore, ὅταν ἀτρέμα προϊῇται, πρὸς ἃ βαδίζοντα δῆλα εἶναι ἐώασιν. Vt autem βαδίζω, licet neutrum, in βαδιοῦμαι exit, ita & aliis verbis idem vsuenire docet Budæus pag. 895. Cæterùm perperam Suidas βάδος à βαδίζειν deducit, quum contrà βάδος, sicut & βάδιον præcedere, & hæc à βαίνω deduci, ab his autem βαδίζω, manifestissimum sit. nam sicut à τείνω fit τάδιον, sic à βαίνω fieri βάδιον, Etymol. quoq; fatetur. At Eustathius à βάδος vult factum esse βάδω, ex quo deriuatum sit βαδίζω. Suspicatur autem βάδος vocabulũ esse ab Aristophane iocosè fictum, vbi dicit πόθι τὸν βάδον βαδίζομεν. Quod perinde esse puto ac siquis Latinè dicat, Hanc viam viamus vel (minus licenter) Hos gradus gradimur, pro Hoc iter conficimus.

Βαδιστέον, Vadendum est, Eundum est. Plutarchus Galba, εἰ γὰρ αὐτῷ πρὸς Καίσαρα βαδιστέον. Et βαδιστία Atticè pro eodem, Aristoph. Acharn.

Βάδισμα, ET Βαδισμός, ET Βάδισις, Incessus, Gressus. Luc. τὸ σχῆμα Ἑλληνικὸς, καὶ κόσμιος τὸ βάδισμα. Addit Bud. accipi βάδισμα à Demosthene pro modo ingrediendi. Pro Βαδισμὸς autem in vulg. lex. affertur ex Nazianzeno, βαδισμὸς, ἢ ἀπ' ἄλλου ποδὸς ἄλλο μετάβασις. At pro Βάδισις, ex Aristoph. in Pluto, βάδιν πιεῖται, id est Graditur. Ex eodem citat Bud. δῆλος ἦν ὁδὶ τῇ βαδίσει καὶ τῷ πάχει. vbi βάδιν ingressum seu gradum esse tradit.

Βαδιστὴς, Cursor, δρομεύς. ex Euripide.

Βαδιστὸς, ET Βαδιστικὸς. Exponitur βαδιστὸς in vulg. lexicis Per quem incedi potest, sed sine exemplo. Βαδιστικὸς autem apud Aristophanem habetur in Ranis pro eo qui ferendo ambulationis labori est idoneus. Gallicè, grand chemineur.

C. Ἀπαβαδίζω, Abeo: Discedo. vt εἶμι, Eo: ἄπειμι, Abeo. Exponitur tamen Eo, tanquam significationem simplicis habens.

C. Διαβαδίζω, Pertranseo. Bud.

BAIΟΣ, οῦ, ὁ, Paruus, (Etymologistes à βαίνω deducit, de quo etymo ille aliique cum eo viderint) Βαιὸς ἰδεῖν, Paruus aspectu. βαιὸς πέτρος, paruum saxum, id est corrosum, vt exponunt vulgata lexica, & κῦ βαιὸν id est κῦ μικρὸν apud Dionys. De situ orbis. Oppian. in cõparat. dixit βαιοπόροισί τ' ἐφωπλίσσαντο λαγῳοῖς, In minores lepores armantur. Βαιὸς pro Modicus, Paucus, seu (quod proprè βαιὸς significare Suidas dicit) Vnus, accipitur in hoc Sophoclis loco, πάτερ ἐχώρει βαιὸς, ἢ πολλοὺς ἔχων λόχους ἄνδρας; Idem Aiace, Οὐ δῆτ' ἔστι σοὶ μὲ βαιὸ', ἀεὶ δ' ὑμνούμενα. Et aduerbialiter apud eũdem, Τί βαιὸν ὕστερ' ὠφελήσει τῆς συμμάχου; Quid tam parum curas?

Βαιὸς, idem quod & βαιός. Proprie verò βαιὸν esse tradũt vulgata lexica ex grammaticis, τὸ δὲ μικρότητα βάιον μὴ ἔχον. quæ βαίον & ὤν: vel per ἀφαίρεσιν τοῦ ν à βαιὸς factum. Alias etymologias vide apud Hesychium & Etym. Il. β, Ἴστημι οὐδὲ βαιὸν, Ne tantillum quidem, οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον καὶ ἐλαχιστότατον.

ΒΑΛΑΝΟΣ, ου, ἡ, Glans. Proprie quercus fructum esse volunt: deinde ad similes aliarum quarundam arborum fructus transferri. (imò Marcellus tradit fructus lõgiores hoc nomine contineri: quemadmodum glandis appellatione apud iurisconsultos [illegible]es omnes ferè fructus, vt quidam tradũt) vnde Βάλανοι φοινικῶν, φοίνικες: & Σαρδιανὰ quæ castaneæ (vt Plinius docet) dicuntur, & Ἐλεοῦργοι, pro iisdem: itẽ βάλανοι φηγοῦ, & φοίνικες (quæ compos. voce φοινικοβάλανοι appellantur) & δάκτυλοι, quáisque balanos etiam populari nomine vocari autor est Plin.) & Διὸς βάλανοι, quas Dioscor. castaneas vocat, Hermonax autẽ & Timachidas apud Athen. nuces Ponticas. Apud medicos est etiam celebris βάλανος μυρεψική, quam Plin. & Aet. μυροβάλανον voce composita dicunt: Glans vnguentaria: fructus arboris myricæ similis, magnitudine auellanæ nucis: quæ quòd in Æthiopia, Ægypto, Arabia & Petra oppido iuxta Iudæam nascatur, Αἰθιοπικὰ, Θηβαϊκὰ, Ἀραβικὰ, Πετραῖα, Ἰουδαϊκὰ, & Αἰγυπτία dicta est (vt

Gorr. testatur) addens falsò quosdam opinari esse eam quæ hodie nux muscata nominatur. Βαλανίου πίτυρα huius glandis succus, vel eiusdem expressæ retrimentum, vt idem autor docet. VNDE Βαλανίνος, Qui è glãde hac fit. vt βαλανίνον ἔλαιον, Oleum è glande vnguentaria seu myrobalano factum. Βάλανος est etiam Glans, id est, arbor ipsa glandifera: & specialiter arbor quædã apud Theophr. lib. 4, cap. 2, quam à fructu nomen obtinuisse scribit. De qua apud ipsum plura reperies.

Βάλανος est etiã ex aquatilium animantiũ genere, ἀπὸ τῆς περὶ ὀρύτας βαλανίους ὁμοιότητος, vt Athen. indicat: quem consule lib. 3, & Aristot. lib. 4 anim. Plinius quoque balani meminit. Est præterea medicamentũ quod in glandis formam effictum, sedi imponitur ad deiiciendam aluum. quo significatu collyrii voce abusum esse Columellam lib. 6. cap. 6, Cæliumque Aurelianum medicum βάλανον transtulisse collyrium, id est glandem quæ podici subiicitur, tradunt vulg. lex.

Est item extremi penis carnosa substantia in glãdis similitudinem facta, vtrunque penis meatum, quem natura vrinæ & seminis communem effecit, complectens & ambiens. Gorr. VNDE Βαλανοβόρος, Glandiuorum, Diogenes cinædum quendam appellasse fertur: quo sensu Martialis quoque Pastas glande naues dixit. ET Βαλανίζω, F. ίσω, Glandem sedi subiicio, vt medici loquuntur. ὅπερ γὰρ τοῖς ὀνείοις σίαπις καὶ λίπους τοιαῦτα πλάσματος, ᾧ αἱ πλυσῆρες χρῶνται, βαλανίσαι Ἱπποκράτης εἶπε. Poll.

Βάλανος. Obex, Pessulus, μοχλός. proprie verò Aristophanes & Thucyd. schol. esse vult τὸ βαλανίδιον εἰς τὸν μοχλὸν ἐμβάλλον, quod & μάγγανον vocetur. Ferrũ quod inest μοχλῷ, & à claue ducitur ac reducitur. vulg. lex. Thucyd. τὰς πύλας ἔκλεισεν, συνεχεῖ αὐτοῦ αἰτὶ βαλάνου χρησάμενος εἰς τὸν μοχλόν. A QVO Βαλανάγρα, ας, ἡ, Clauis dicitur πρὸς τὸ ἀγχβάλλειν πλὴν βάλανον. Xenophon Hell. ζ, πρὸς δὲ αἱ πύλαι πλὴν βαλανάγρας τῆς πύλης. ET Βαλανόω, ῶ, F. ώσω, Obice traiecto obsero. Βάλανοι γὰρ τὰ μάγγανα τῆς κλειδώσεως. vt Aristoph. schol. annotat in hunc Auium locum, Καὶ νῦν ἅπαντ' ἐκεῖνα πιπόλωται πύλας Καὶ βαλανώται.

Βάλανοι sunt etiam Hesychio τὰ ἐξωτερικὰ τοῦ ὄρμου μέρη τοῦ χαλκοῦ. ψάλια Suid. exponit.

C. Βαλανηφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Glandiuorus, Qui glandibus vescitur. Plutarchus Cato, μάλιστα ζημίους δ' Ἀρκάδας πλὴν δρυῶν, βαλανηφάγους ὄντας τῷ θεῷ χρεμῶ φησὶ καταφρονεῖν τῆς.

C. Βαλανηφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Glandiferus. βαλανηφόροι φοίνικες apud Athenæum.

Βαλανεῖα, τὰ, Quæ in glandario genere comprehenduntur, vt σιτηρεῖα, σιτώδη, καρυηρεῖα, βοτρυηρεῖα, πυριηρεῖα, Theophr. & [illegible]ηρεῖα, Aristot. Ita Bud.

Βαλανώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Glandibus plenus: aut Qui glandis figura est, vt ex Gaza exponunt vulg. lex. Et τὰ βαλανώδη itidem Glandes.

Βαλανίζω, Glandes excutio. Erasmus in Prouerbio, Aliam quercum excutere. Epigramm. lib. 2, Ἄλλην δρυῦν βαλανίζει Μινύθιον. Vide βαλανίζω suprà, alia signif.

BAΛΑΝΕΙΟΝ, ου, τὸ, Balineũ, Balneũ. dictũ volũt παρὰ τὸ ταῖς βαλάνοις αὐτῶν. Suidas enim glandibus veteres vesci solitos fuisse docet, earumque putamina succendisse. Plut. οὔτε γὰρ βαλανείου (φησὶν ὁ Δείσιος) οὔτε λόγου μὴ καταβύοντος ὀρθρίου ὄζει. Athen. lib. 8, ἀπιστοῦσι ὡς ἀσθενοῦσι ἔωθεν ἡ πόλις πιεῖν ἐν τῷ βαλανείῳ.

C. Βαλανηπύφαλλος, ου, ὁ καὶ ἡ. Athen. lib. 11, epitheti hoc esse dicit φυσαλὸς apud Cratinum, inde dictarum quòd εἰ ὀμφαλοὶ αὐτῶν καὶ τοῦ βαλανείου οἱ τοῖχοι similes essent: vel quòd earum ὀμφαλὸς ἰσθμοῦ similis esset: vel διὰ τοῦ ὀμφαλὸν τοῦ ἐν ταῖς χωνευτικαῖς πύλοις: vel διότι τὰ πλοῖα. τοῦ Δ' Ἰδίου βαλανείου κυκλοειδῆ τὰς σανίδας ὄντα. πεῖς ἐκφορεῖς ἔχει κῦ μέσον, ἐφ' οὗ χαλκοῦς ὀμφαλὸς ἵσταται, Has eaidem ab Ione μεσομφάλους dictas fuisse idem Athen. docet.

Βαλανεύς, ἰος, ὁ, Balneator. Plato Pol. 1. Est etiam πολυπραγμόνων, ἀδίκων, Hes.

Βαλανεῖον, F. εῖον, proprie Aquam in balneo ministro: deinde de quouis ministerio dicitur. Aristoph. Pace, Ἀλλ' οἱ πόδες μοι δοκοῦσι, κἀγὼ μισῶ βαλανεῖον, Ipse mihi ministrabo. ἡδυπάθειαν καὶ ὑπουργίαν. διὸ τοῦ ἑαυτοῦ ὕδατι χρῶνται ἴδιῳ

ἐν τῇς βαλανείοις κρυπτόντων. vt ibidem ſchol. explicat. Hè ſychio eſt etiam λαμπρύνομαι, παρ' ὅσον οἱ βαλανεῖς, ὅταν ἀποβάπτωσι τὸ ὕδωρ, κραυγάζουσι.

Βαλανεύτης, ου, ὁ, Balneator. quem ἀποβαπτίζω vulgò dictum fuiſſe Suidas indicat. Item πολυαρχίμων, πλεόφαγος, vt tradit Heſychius. ET Βαλανιστὴς, pro eodem, Suidas.

Βαλανὶς, ίδος, ET Βαλανίστρια, ης, ἡ. Balneatrix.

ΒΑΛΛΩ, Iacio, Iaculor. Quod poſterius exiſtimo primæ & primariæ verbi βάλλω ſignificationi reſpondere. vt enim dicitur Iaculari ſaxa, Iaculari ferrum, Iaculari fulmen, & Iaculari aliquem ſaxis, ferro, fulmine. eodem modo βάλλειν λίθον & βάλλειν τινὰ λίθῳ dicunt Græci. Sed poſterior hæc conſtructio verbi βάλλω nihilo eſt infrequentior altera, imò verò & frequentior: quod contrà in verbo Iaculor vſuuenit. Adde quòd Iaculor poeticum eſt potius quàm oratorium, quum βάλλω contrà veriſque ſcriptoribus peræquè ſit in vſu. Sic autem & verbum ἀκοντίζω (cui ad verbum reſpondet Iaculor) vtroque modo conſtrui, docui ſuo loco. Sed exemplum huius conſtructionis βάλλειν λίθον aut πέτρον, pro Iacere lapidem, ſimpliciter, vix puto apud Homerum reperiri poſſe, præſertim quum ſcribat Euſtathius pag. 451 quoſdam negaſſe Homerum ponere βάλλειν pro ἀφιέναι ſimpliciter: quibus & ipſe ſubſcribere videtur. atque adeo in hoc loco Il. ι, Χαλκὸν ἐνὶ πλησιβαλὼν, exponit βαλὼν non ſimpliciter ἀφεὶς ſed ὀπίσω βαλὼν, ita enim eius verba intelligo, pag. 551. Sunt tamen qui Iliad. γ, — ἀσπὶς δολιχόσκιον ἔγχος Καὶ βάλε Ἀτρεΐδαο κατ' αἰσπίδα πάντοσ' ἴσην, (qui verſus repetitur ſtatim pòſt, mutato duntaxat Ἀτρεΐδαο in Πελεμίδαο) interpretentur, Et iecit ſeu coniecit [haſtam] in clypeum. Sunt & qui reddiderint, eodem ſenſu, Et iecit tragulam per clypeum. (notandum eſt autem eos repetere accuſatiuum ἔγχος) Sed Euſtathius videtur cenſuiſſe exponendum ἐπέτυχε τῆς αἰσπίδος, id eſt, Ipſe ἀττigit clypeum, vel (vt quidam) Confixit. Quod Latinum verbum non probo, quum ὀπίσω χαίειν opponatur ſimpliciter verbo Aberrare. Videtur autem illa cõſtructio cum χ', ſimilis eſſe noſtrati, quum dicimus, Il a frappé contre le bouclier. Cæterùm exempla certiſſima huius ſignificationis verbi βάλλειν, videlicet pro ὀπίσω χαίειν, proferam paulo pòſt, vbi de eo loquar ſolum perſonæ accuſatiuum habẽte. Vt verò dicitur βάλλειν λίθον, aut aliud quod iaculari poſſumus, ſic & metaphoricè βάλλειν λόγον. vt apud Gregorium in Baſil. epit. οὐδὲ ἔξω τῶν στομάτων βάλλειν τὸν λόγον. Inuenitur & βάλλειν τὸν στόμιον, de quo poſtea. Alterius autem conſtructionis non deſunt apud hunc quoque poetam exempla. nam vt Xenoph. dixit βάλλειν βώλῳ, & Euripides βάλλειν πέτρᾳ Iaculari aliquem ſaxis, id eſt Iaculari ſaxa in aliquem (pro quibus frequentius eſt Petere lapidibus ſeu Impetere, aut Inceſſere) ſic & ille, Iliad. γ, Τοῖσίν τε Τρωσὶν ἐπίκουροι λελάσιν τ' ἔπεσσιν. Sic apud eundem Il. σ, legimus, Βάλλον δ' ἀμφὶλοχοις χαλκήρεσιν ἰσχάνεον. Et Il. χ, — ὀξέϊ χαλκῷ Τύψαι τὸν βαλέειν. Sed & βάλλειν βάλλεσθαι legitur Odyſſ. τ. Tale apud Theocritum, Βάλλειν καὶ μάλεσθαι τὸν αἰπόλον. Et βάλλω σὲ τραγικῇς; in Epigr. Dicitur etiam metaphoricè λόγοις βάλλειν, & κακοῖς λόγοις βάλλειν, vt apud Latinos Maledictis inceſſere. Soph. autem dixit κακοῖς, ſubaudito nomine λόγοις, in Aiace, κακοῖς βαλοῦσί σου ἡμᾶς, Maledictis nos inceſſetis, Probra in nos iactabitis. Euſtathius πῶς βαλεῖν per ſe etiam poſito, videtur calumniandi ſignificationem dare: vt docebo in Ἐπιβαλεῖν. ‖ Sciendum eſt autem interdum βάλλω per ſe poni vt Iaculor, Demoſth. Philipp. 3, κοὐ μόνον βάλλει, μηδὲ ἕξδίκει Xenoph. Hell. 2, ἱκόντα ζῶν, ἑάλωκεν. Sic & apud Thucydidem lib. 3, ὑπὸ ὀπισθοφύλακες καὶ κατόπιν καὶ αὖθις ἄρχουσι βάλλοντες, Iaculantes, vel Miſſilibus petentes. Itidem in prouerb. quod à Suida refertur, βαλεῖν φάξι ἐμπεσόν, per ſe ponitur βαλεῖν, quod alii interpretantur Emiſſo iaculo, alii Infixo aculeo. De quo prouerbio conſule Eraſmum. ‖ Βάλλω σε, pro Attingo, item Ferio, Figo, Saucio. Il. δ, — καὶ ἑλὼν αὐτὸν. vbi Euſtath. ſcribit βάλλειν aperte pro ὀπίσω χαίειν accipi. Sic & in ænigmate quodam Clearchi quod ab eodẽ grammatico poſt Athenæum refertur, pag. 715, λέφη

καὶ λίθῳ βάλει τὸ πρὶν βάλει. vbi docet, βάλει priore loco eſſe pro ἀφήσει, πήξει, ἐμβαλεῖ: at poſteriore pro οὐκ ἔτι χαίσει ſiue οὐκ ὀπίσω χαίει. Hoc autem ſenſu dicitur & βάλλειν σκοπὸν videlicet pro Attingere ſcopum. Greg. καὶ ἐμὲ σκοπὸν ἄλλοι, ὃν οὐκ εἰκῇ ὄντας βέλπειν, ἢ δι' ἃ λόγου ἀφεστώμεθα. Dicitur autem & βάλλειν ὅτι σκοπὸν, à Xenophõte. Ex Thucydide autem citatur & βάλλειν cum ὅτι habente accuſatiuum perſonæ, βάλλειν ὅτι τοὺς πυθομένους ὥρμησαν. Vbi βάλλειν fuerit Petere, ſicut & in locis antè prolatis. At βάλλω pro Ferio, Vulnero, Il. ϛ, Βέλεϊ καφαλὴν καὶ ἐπ' ἰνίον ὀξὺ δυεῖ. Volunt autem grammatici βάλλειν eſſe vulnerare è lõginquo, at τύπτειν è propinquo. vnde eſſe illud in fine libri λ Iliad. Ὅσπερ ἐν' ἄνδρασιν καὶ αἰσύπεσσι ὀϊστὶ χαλκῷ.

Βάλλω, Iacio, Proticio, ῥίπτω. vt Odyſſ. ι, Οὔτ' ἄνδρας βαλέειν, i. ἀκοντίζειν, τῷ βοὸς ῥῶπας, Euſt. Sic Il. β, — πρὸ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ, ſceptrũ in terrã proiecit. id eſt ἔρριψε ſeu κατέρριψε. Et Il. η, Τὸν μὲν πὰρ πόδ' ἑὸν χαμάδις βάλε. Et Od. ζ, Καίτοι μὲν ὅ γ' πυρὶ βάλε, in ignem iaciebat. Apud eundem ὅ γε κονίῃς βαλεῖν, in puluerem proiicere: quod periphraſticè dicitur pro Interficere. Il. θ, Τόφρα δὲ κονίῃσι βάλεις θαλερὰς ἐνεγκόπαι. Apud Apoll. Arg. 2, ῥόον εἰς ἅλα βάλλει, Iacit, Deuoluit. Vide & βάλλειν ἄμματα. Βάλλω autem pro Abiicio, vt βάλλειν τοὺς ὀδόντας, vide in Γρωθόλος. ‖ Βάλλω, Emitto, vt Hom. βαλέειν τ' ἄπο δάκρυ παρειῶν. Sic Eurip. Hippolyto, — αἵτ' ὄσσων σὸν ἄπο βαλοῦσι δάκρυ. Latini quoque non ſolùm Emittere lacrymas & Profundere, ſed & Proiicere lacrymas, interdũ dicunt, ſed freq uẽtius, Profundere. ‖ Βάλλω, Pono, Immitto. Il. ρ, Παίοντ' ὀ χείρεσσι βάλω καὶ φοίνικι δίῃ. Et Il. ν, κονίῃ βαλὼν (omiſſa præpoſ.) pro ὀ κονίῃ ἔθηκε. Et Il. λ, — φορτίνας μετ' ἀμφοτέροισι βάλωμεν. Et εἰς οἶκον βάλῃσι, Od. ξ. Αὐτίκ' ἄρ' εἰς οἶκον βάλε φάρμακον ἔνθεν ἔπινον. quod Euſtathius exponit ἐνέβαλεν, ἐνέθηκε. Apud eundem poetam aliquoties legimus χεῖρα βάλλειν ἀμφί τινι. vt Odyſſ. φ, Ἀμφὶ δὲ χεῖρα φίλῳ βάλεν ἴσχίῳ. q. d. Poſuit manum circa enſem. Pro quo potius diceretur Apposuit manum enſi, vel Circumiecit. Quod nihil aliud eſt quàm Cepit. pro ἔλαβεν, vt inquit Euſtathius. Qui tamen in loco ſimili vult βάλλειν ſignificare ῥίπτειν vel πρόϊναι: in hoc videlicet verſu, qui eſt 137 Od. α, Ἀμφὶ δ' ἄρ' Ἀρήτης βάλε γούνασι χεῖρας Ὀδυσσεύς. Ego autem in his locis præpoſitionem verbo iungendam exiſtimo, vt docebo in Ἀμφιβάλλω. (vbi & de βάλλεσθαι πάρα ἁμφ' ὤμοις pro ἀμφιβάλλεσθαι) Sic porro idem ſcholiaſtes Iliad. ι, Χεὶρ ἐπὶ σὺν βαλεῖν, vult eſſe vel ἧκε, vel ἄφες; vel ὀπτρέχειν ἐπὶ σὺν βαλεῖν, vt ἐπὶ σὺν πυθέσθαι, & quidem ὀπίσω χωρῆς. Ego χαλκὸν βαλεῖν ὀ σὺν πιέσαι puto eſſe Immittere, vel potius Intrudere. Nec verò dubito quin hic itidem iungi debeat verbo præpoſitio, vt ſit pro ἐμβαλεῖν σὺν πιέσαι. Itidem apud Euripidem Oreſte, ὀ πύλαισιν αἰκιὰ βάλω, quod exponitur, Apponam aures foribus, videtur accipiendum pro ἐμβάλω αἰκιὰ πύλαισι. In vulgatis lexitis citatur ex Herodoto, ἔμβαλε τὸν αὐχένα βρόχῳ pro Collum laqueo circundedit. ‖ Vſurpatur βάλλειν pro Ponere in metaphoricis etiam loquendi generibus: vt apud eundem poetam βάλλειν ὀ θυμῷ, ad verbum Ponere in mente, pro Verſare in mẽte, ſeu In animo cogitare: vt Odyſſ. ξ, v. 201, 202; — ὡς ὀ οἱ θυμῷ Λῃϊάσιν βάλλοιεν, καὶ ὀ πολὺ ἄμεινον ἔῃσιν. id eſt ὀ θυμῷ πάσι, vno verbo; vt ſcribit Euſtathius: addens etiam, βάλλειν ſignificare vel ἐνὶ ὀπίσω χῶρῃς, καὶ ὡς αὖθις ἐμβάλωσι, vel ἐνὶ νῷ βάλειν, vel ἐνὶ νοῦ βάλειν, nõ dubium fuerit quin βάλλειν ſit ſimpliciter θεῖναι, quũ habeamus inde factã vocem compoſitam νεοθρεμμῶν. Qua forma dicuntur à Virgilio, Mente alta repoſtum, & Senſibus imis reponas. Cæterùm frequentius voce paſſiua βάλλεσθαι vtitur Homerus (ſi bene memini) quàm actiua, in hoc loquendi genere. Sic Il. ο, v. 566, Ἐν θυμῷ ἧ βάλλετο ἔπος. vel ἧ ἐβάλετο. Et Odyſſ. μ, v. 117, Σοὶ δὲ πυκίμηδε' ἔπειτ' ὀπίσω μεμαὼς (αἴκ' οἱ θυμῷ βάλλῃ) ἐπιτέλλεσθαι ἐκείνῃς, &c. Itidem Iliad. ξ, v. 50, Ἐν θυμῷ βάλλεσθαι ἑκὼν ἀέκοντι, atque alibi. Aliquando autem ὀ φρεσὶ βάλλεσθαι pro eodem dicitur. vnde illud non

semel apud hunc poetam & apud Hesiodum quoque, —σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι. Et apud Homerum rursus, ποσὶν μετὰ φρεσὶ βάλλω. Possumus verò (& commodius fortasse) in his omnibus locis præpositionem verbo iũgere, vt sit ἐμβάλλειν vel ἐμβάλλεσθαι θυμῷ aut φρεσί. Vtuntur autem hoc verbo, & quidem in pass. voce, prosæ etiam scriptores, in simili vel potius eodem loquendi genere, mutantes duntaxat præpositionem: dicunt enim βάλλεσθαι εἰς νοῦν, quod Homerus βάλλεσθαι ἐν θυμῷ, & βάλλεσθαι ἐν φρεσί. (Herodotus autem etiam εἰς θυμὸν βάλλεσθαι dixit) quod exponitur Animaduerto, Intelligo. Item, Animum appello: vt apud Plut. in Theseo, βάλλεσθαι εἰς νοῦν τὸ ἔργον, Animum ad opus appellere. Synes. Euoptio, ἡμεῖς δὲ πλῶ μὲν ὅσην αἰτίαν οὐκ ἐβάλομεν εἰς νοῦν ἐλαλήσαμεν, i. (Bud. interpr.) Non statim causam intellexi-mus. Potest βάλλομαι εἰς νοῦν commodè etiam exponi, alicubi Animo capesso, vel Mente capesso, vt apud Plutarchũ, μέγα καὶ θαυμαστὸν ἔργον εἰς νοῦν βαλλόμενος. Apud Chrysost. βεβλημένος εἰς νοῦν (vbi obserua βεβλημένος signific. act.) Bud. interpr. Qui in animum induxit, & vt faceret consilium cepit. Sciendum est autem Eurip. c inuersa ista constructione dixisse, βάλλεσθαι νοῦν εἰς φρενῶν δόσεις, pro βάλλεσθαι φρενῶν δόσεις εἰς νοῦν, in Theseo, Εἰς φρενῶν δόσεις νοῦν συμφορᾶς τ' ἐβαλόμην, quod Cic. interpr. Mecũ futuras commentabar miserias. Quem locum vide p. 110 & 111 mei lex. Cic. Iam verò & βάλλεσθαι per se positum, eandem signif. habet apud Herodot. qui βάλλεσθαι ἐν ἑαυτῷ nõ semel dicit pro Apud se cogitare, In animo suo versare. Et apud eundem βαλόμενος ἐν ἐμαυτῷ ἔπρηξα, Re apud me perpensa, seu considerata, vel Meo ipse vsus cõsilio. Qui loci nobis Homericum istum exponunt, Od. α, v. 235, Νοῦν δ' ἐπίρρως ἐβάλοντο θεοὶ κακὰ μητιόωντες, nec de eius lectione dubitare sinunt: ac dicere cũ Eustathio, meliorem esse hanc lectionẽ ἐβάλοντο quàm alteram ἐβέλοντο: quasi verò hæc ferri vllo modo possit. Sed nec probo ei' expositionem, vt sit ἐβάλοντο positũ pro ἔρριψαν, metaphora sũpta ἀπὸ τῆς κύβων. Planè enim esse puto ἐβάλοντο pro ἐν θυμῷ ἐβάλοντο, vt dicat, Aliud apud se statuerũt, Vel (cũ Ouid.) Diis aliter visum. Cæterũ in vulg. lex. falsò citatur ex eodẽ Herod. βαλόμενοι ἐφ' ἑαυτῶν pro Cõtracti, item βαλόμενοι ὅτι σφίσιν αὐτοῖσι e pro Inter se colloquuti: quum ad proximè præcedentẽ signif. cõmodius referri possint. Videtur autem βάλλω poni pro πῆμι in oratoriis etiã quibusdam dicendi formulis: vt in βάλλειν πρός τινα αἰτίαν, quod ex Platone citatur pro Culpam in aliquem reiicere. ‖ Βάλλω affinem verbo ἵημι significationem habet in hoc Eurip. loco, in Ione, Οὐκ εἰς ἀπίστους δεσπότας βαλεῖς χρεών, id est Proponeres, vel Trades, Imperties. Apud Matth. autem cap. 25, v. 27, ἔδει σε οὖν τὰ ἀργύριά μου βαλεῖν τοῖς τραπεζίταις, Tradere mensariis, vel Committere. aut Ponere apud men f sarios. nam verbo Ponere vtitur Horatius hac in re. In illa autem tradendi significatione optimè conuenit Gall. *bailler* cum Græco βάλλειν.

Βάλλω cum ἀνά, vt Iliad. π, v. 768, Αἶψα δ' ἀνὰ ἀλωὰς ἐβάλετο πανσυδίῃσι ὄρνις, pro cõposito συμβάλλω.

Βάλλω, Verto, seu Flecto interpretor apud Homerũ, vbi dicit βάλλειν κάρη ἐπίρρωτα, Il. ϒ, v. 306, Μήκων δ' ὡς ἐπίρρωσε κάρη βάλεν, Aliò caput vertit, seu flexit. Nam quod Eustathius βάλλειν hìc quoque ad significationẽ τοῦ πῆμι vel τοῦ ῥίπτειν reducere vult, nimis coactum atq; g adeo violentum mihi videtur. Tolerabilior autem fuerit posterior hæc expositio, videlicet per verbũ ῥίπτω, in altero illo genere loquendi huic simili, Odyss. π, v. 179, Ταρβήσας δ' ἐπίρρωσε βάλ' ὄμματα μοι δὲ θεὸς εἶπε. Nam hìc possimus interpretari, Aliò vertit oculos, (pro quo breuius Auertit oculos) vel Aliò coniecit oculos, eodẽ sensu.

Βάλλ' εἰς κόρακας, pro ἔρρ' εἰς κόρακας. q. d. Facesse, vel Abi ad coruos. Sed Latini pro eo dicunt, Abi in malam rem. De quibus loquendi generibus lege Erasmum. h Quanuis autem hoc βάλλε verbo neutro reddatur, (sicut & quum dicitur βάλλ' εἰς μαχαίρας) quidam tamẽ pronomen σεαυτὸν subaudiri tradiderunt, perinde ac si diceretur βάλλε σεαυτὸν εἰς κόρακας.

Βλῆμα, ατος, τὸ, Iactus vel potius Ictus, apud autorem par-

A tiorum schol. Homeri, vt videbis in βολή. Ego tamen apud classicos scriptores inueniri non arbitror. ‖ Seleucus autem apud Athen. lib. 3. βλῆμα dici ait τὸν ὀπτὸν βουμελίσιον ἄρτον & θερμόν. HVC Βλωμὸς pertinere videtur (quod & ipsum à βάλλω deducit Eustath.) Bucella, Offella. Vel, Fragmẽtum, vt exponitur ab aliis ex Hesychio. VNDE ἐκβέβλωμος ἄρτος apud Hesiodum, Panis octo bucellarum, seu, Octo turũdarum, vt alii. ET Βλωμίλιοι ἄρτοι, Panes qui incisuras habentà Romanis dicti quadrati. Philemon quidam apud Athen. lib. 3.

B Ἄβλης, ητος, ὁ καὶ ἡ, Nondum iactus, Nondum coniectus. A βίβλητται, tertia persona præteriti verbi βάλλομαι præfixo α priuatino. Hom. Od. η. — οὐκ ἄρ' ἔλεπ' ἰὸν Ἄβλητα, id est, Extraxit sagittam nondum coniectam in quenquam. Ex hoc autem intelligimus nouũ. Ἄβλης, inquit Eustath. ὁ μήπω βεβλημένος, ὅ ἐστιν ἀφειθείς καθάπαξ. Vel (vt alibi exponit) ὁ μήπω βλαπτὼν ἵππον ὀπτευόντων πρός. Autor Etymologici ἄβλητα exponit τὸν κακόβλητον, id est Malè iactum: aut Nouum & nondum iactum, sed nuper fabricatum, & integrum adhuc venenum in se habentem. Hoc enim puto significari his verbis, ἀκέραιον τὸν ἰὸν ἐν αὐτῷ ἔχοντα. Quidam tamen ἰὸν hic interpretati sunt cuspidem: quo exemplo, viderint.

C. Κεραυνοβλής, ῆτος, ὁ καὶ ἡ, Fulmine ictus. Theophr. Hist. pl. lib. 3. cap. 9, λέγουσιν ὡς καὶ κεραυνοβλῆτος αὖται μόναι γίγνονται, καὶ οὐ θύεται ἐκ τούτου. Βλητός, ὸς, ὸν, Ictus. Item Attonitus, Apoplecticus. ὁ ὑπὸ τῆς ὀξέων νοσημάτων ἀθέως θανών, Var. Citatur ex Hippocrate De morb. lib. 1. Apud Hesych. verò βλῆτος legitur. ET Βλητοὶ apud eundem Hesych. οἱ τῆς ἁμάξης ὄχοι, σφῆνες, ἐμβλήματα. Item γόμφοι καὶ σύνδεσμοι ἀξόνων.

D Ἄβλητος, η, ὁ καὶ ἡ, itidem à βίβλητται, & idem quod ἄβλης. vt ἄβλητα βέλη, nondum missa tela, nondum iacta ad vulnerandum, quæ nondum vulnerarunt. Τὰ μὴ πεμφθέντα εἰς πρᾶσιν, inquit Suidas. Et Hesychius ἄβλητα exponit καινά, ἄθρωτα ἔτι ἄλλοτι βεβλημένα. sed non addit substãtiuum βέλη. ad quod si referatur ἄθρωτα (vt Varinus existimauit) significationem actiuam habebit, pro, Quæ non vulnerarunt.

Ἄβλητος, Non ictus. vel, Non ictus sagitta, Quem sagitta seu telum non ferit. Hesychius explicat ἄθρωτος ὁ μὴ βληθείς, id est Nonvulneratus sagitta, seu telo. non, vt vulgus exponit, Non vulnerabilis, seu Inuulnerabilis, Ab omni telorum incursu, tutus & inuiolabilis. Nam accommodat hic lexicographus expositionem suam loco huic Homerico, Il. η, in fine, Ὅς τις ἔτ' ἄβλητος καὶ ἀπήμων ὀξέϊ χαλκῷ. vbi ἄβλητος eum significat qui ictus nõ sit, aut non vulneratus, non qui ici non possit, seu vulnerari. Sicut & αἰσυλόπτης nõ capitur pro ὁ οὐ δυνάμενος ὑπαίτιος, sed simpliciter pro ὁ μὴ ὑπαίτιος. Obseruandũ est autem hanc constitui à grammaticis differentiam inter hæc duo nomina ἄβλητος & ὑπαίτιος, vt illud dicatur de eo qui nullũ emin', hoc de eo qui nullũ cõminus vulnus acceperit. Sunt qui in illo Homeri loco exponant ἄβλητος Illæsus: sed nimiũ generali vocabulo.

C. Διόβλητος, η, ὁ, A Ioue ictus, id est Fulmine tactus. Διὸς βέλεσι βλαβείς, Eust.

Βλητικός, οῦ, ὁ, Ictibus seu (vt est in vulgatis lexicis) vulneribus patens.

Βλῆτρον, ου, τὸ, Clauus ferreus. Suidas eponit σύμβλημα: Eustathius verò alicubi συμβολίω: Il. autem ο, in illum versum, Νώμα δὲ ξυστὸν μέγα ναύμαχον, ὃν παλάμῃσι Κολλητὸν βλήτροισι, exponit κύκλον σιδηροῦν δι' οὗ τὸ δόρυ ξυστὸν εἰς ἓν συμβάλλονται δόρυ ναύμαχον. Fit autem à βάλλω βλῆτρον vt à πλέκω πλῆκτρον. HINC Βλητρώσας deriuari possit quod Hesychio est ἐμβαλών.

Βλήδην, aduerb. Iaciendo. q. d. Iactim, μετὰ τοῦ βάλλειν. Hesychius.

Βολή, Iactus, Coniectus, Coniectio. vt ἐξ ἀπαντίου βολῆς, Xen. Hell. 4, & ὑπὸ βολῆς ὀιστοῦ, Plut. (vt Lat. teli iactũ dicũt. Sed & cõiectionẽ telorũ Cic. dixit) Sic βολὴ αἰβήλεων apud Opp. Devenat. lib. 3. Itẽ λίθων βολή, Herod. lapidũ iactus, vel cõiectus, ex Lucr. & Cic. Et in plur. λίθων βολαῖς apud eundẽ. At verò αἰθέων δόλας apud Herod. lib. 1 & 4 Pol. vertit florũ sparsiones: quia videlicet iaciẽdo sparguntur. Idẽ apud eũdẽ ἐφ' ἁλιέων βολὰς παραδόξους lib. 1 interpr.

oculorum faces. Sed βολαὶ ὀφθαλμῶν sine adiectione, posſumus reddere ad verbum, Coniectus oculorum, ex Cic. Bud. autem apud Homerum Od. ἡ, ὀφθαλμῶν βολὰς interpr. Oculorum fulgorem & vegetam aciem. ‖Βολὴ, Ictus, Plaga. vt Od. ω, v. 160, Ἀλλ' ἔπεσόν τε κακοῖσιν ἐνιπλοκίῃσι βολῆσιν. id eſt πληγαῖς, inquit Euſt. At ſcholiaſtes exponit βλήμασι. Sicut & Od. ρ, v. 283, Οὐ γάρ τι πληγῶν ἀδαήμονι οὐδὲ βολάων, itidē βλημάτων exponit. AT verò ἡλίου βολὰς apud Apoll. & Sophocl. aliósque poetas, aptè (vt opinor) ex Lucretio, Verbera radiorum interpretari poſſumus, (ſub. ſolis) imò non dubito quin hiſce Latinis Græca illa exprimere voluerit. ‖Βολὴ pro ἀποβολὴ, Abiectio, Amiſſio, ex Theophr. De cauſ. plant. αἰγῶν πεσὼν βολεύω. Vide Ἄβολος & Φυμοβολαῖ, &c.

Βολαὶ olim dicebantur etiam dolores qui ſentiuntur in partu, vt tradunt vulg. lex.

Βόλος, ου, ὁ, Iactus, vt Valer. Max. vocat. Bud. C. exponit Retis iactum, Rete piſcatorium, i. fundam. Suid. τὸ βαλλόμενον εἰς ἄγραν ἰχθύων. Exempla vide apud Bud. C. p. 432. Quòd verò Plut. βόλον ὠρίαζε dicit, id Valerio (vt B. in Pand. annotat) eſt Iactum emere. Reperitur tamen & βόλος ὀπτύων apud Ariſtoph. ‖Item βόλος πίσσινος, ἢ παγετὸς, ἢ κωλυτικὸς dicitur pro alea iactu, vt ibidem B. tradit: quo vocabulo Plautus quoque vſus eſt, apud quem in Rud. quidam dicit, Profectò nimis lepidè iecisti bolon.

Eſt etiam βόλος τῶν ὀδόντων (vt ibidē addit B.) in veterinis, quum dentes pullinos amittunt. Ariſtot. 6. De hiſt. an. ἀκμάζει δὲ ἡ ἵππος ἡνίκα ἂν ἡμίονος ᾖ τοὺς βόλους. ‖Et βόλοι ῥόσου, Stillæ roris, vt vulgata lex. exponunt apud Naz.

Compoſita quorum alia ad βάλλω, alia ad βολὴ, quædam & ad βόλος commodius referri poſſunt.

C. Βολοκτυπία, Sonitus ex iactu teſſerarum, dum mouētur, Sonitus in ludo fritillo: de quo Mart. lib. 4. Dum blanda vagus alea decēber Incertis ſonat hinc & hinc fritillis.

C. Ἄβολος, ου, ὁ, Qui nondū amiſit dentes ætatis indices, i. γώμους. ſic enim appellātur à Xen. Ita Budæus in ſuis Cōm. citato Ariſtot. hoc loco, in quo de equis & mulis loquitur, ἀκμάζει δὲ ἵππος ἢ ἡμίονος μέχρι τοὺς ὄλους· ὅταν δὲ πάντας ὦσι βεβληκότες, ῥᾴδιον γνῶναι ἡλικίαν. διὸ καὶ λέγουσι γώμιον ἵππον ὅταν ἄβολος ᾖ· ὅταν δὲ βεβληκότες, οὐκ ἔτι. Citat & Ariſtot. hæc ex Anim. l. 6 verba, ἀκμάζει δὲ καὶ ἵππος καὶ ἡμίονος μέχρι τοὺς βόλους. ‖Ait autem Suid. ita etiā dici pullū qui nōdum habeat dentē γώμιον. ‖Eſt porro dens dictus γώμιος, quoniā ex eo pullorū equinorū, item vitulorū, ætas γνωρίζεται, i. cognoſcitur, vt inquit autor Etymol. Pollux quoq; ait γώμιον dici dentē ætatis indiciū præbentem, qui decidere ſolet. Apud quos obſerua γώμιον ſing. numero, non γώμιους plurali. At verò apud Suid. legitur, ὀδόντας ἐξ ὧν γνωρίζεται ἡ ἡλικία. quæ lectio ſtare nō poteſt: ſed aut ὀδόντα ἐξ ὧν, aut ὀδόντας ἐξ ὧν legendū, vt quiuis perſpicere poteſt. Fit autē ἄβολος à nomine βόλος (quæ vox dētis indicis, ſeu dentium indicum aut pullinorum amiſſionem inter cætera ſignificat) præfixo α priuatiuo.

Ἀβολήτωρ & Ἄβολος, idem quod ἄβολος. Suid.

C. Δεξιβόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui dextra manu iacit [telum.]

C. Δικυπρόβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ſecundùm [dentes indices] iacit. Pollux δικυπροβόλους equos inter pullos & equos πλείους, medios ſtatuit.

C. Δίβολος, ου, ὁ καὶ ἡ: vt δίβολος ἄκων apud Eurip. quod alii exponunt Telum anceps, Laſcaris autem Bina tela. At δίβολοι χλαῖναι, quas Heſych. ab aliis δίμιτας exponi ſcribit, ab aliis δικάς: ſicut & Poll. Atticè ἀπαγίδας & δικαιδας ac δίβολους nominari tradit, quæ ab Homero ἀμφιδρόμους & δικάδας vocentur. VNDE Διβολία apud Plut. Erotico. quod idem ac δικαὶ ſeu δίβολος χλαῖνα eſſe videtur. οἱ δὲ φίλοι καλὸν καλῶς ἐν τῇ χλαμυδίῳ ἢ τῇ διβολίᾳ σωφρονίσαντες. de quodam peregrè abituro.

C. Διόβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, A Ioue miſſus, vt vulg. lex. ex Eurip. exponunt. Poſſit tamē eſſe etiā idem quod διόβλητος, A Ioue ictus, id eſt fulmine tactus.

Ἐπιβόλος, ου, ὁ, Verba [probroſa in aliquem] iaciens, Verbis [probroſis] impetēs, Cōuitiator, Blatero, vt Gell. vocat. ἐπεα, αἰκία, βλῆσις, βλῆσσον, & βλάσφημος, vt Euſt. explanat. Homer. Il. β, de Therſite, Ὅς τις λωβητῆρ ἔχε ἐπιβόλα ἴσχ' ἀγορεύων. VNDE Ἐπιβολία, ας, ἡ, Conuitiū, Nugæ. Od. δ, Ἀλλὰ σκόπουν ὅτι κεν μετὰ πρῶτα ἐμοὶ ἔπιον ὧδε ἕηται τὸ σκῆπτρον ἐπιβολίας αἰσχρὰ φέρουσα. Vbi Euſt. dicit eſſe vel τὰς πρὸς ἑαυτὸν ἐπιβολὰς & λοιδορίας, vel τὰς κατὰ πρὸς βιαίων μισητῶν ὕβρεις, vel τὰς παρ' ἑαυτῶν εἰς τὸ εἶναι τῷ Ὀδυσσεῖ καὶ εἰς τὸν αὐτοῦ υἱὸν φλυαρίας, vel potius λοιδορίας & βλασφημίας.

ET Ἐπιβολέω, ῶ, Verbis probroſis impeto. à quo Ἐπιβολίων apud Gr. in Carm. quod Budæo idē eſt ac ἐπιβόλος.

C. Εὐβόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Appoſitus. Metaphora ſumpta abeunte iaculādi, Recta ad ſcopū ad quē iactus dirigitur, tendens, ἐξ εὐθείας βάλλων, Suid. Philo De mūdo, Μωσῆς δὲ εὐβόλῳ χρώμενος ὀνόματι π. vbi Bud. vertit, Moſes appoſito nomine vſus. Idē, καὶ πᾶς εὐβόλους σκοποὺς αἰσθήσεως [πέμπων,] Cōiecturis ſagacibus orbatam. VNDE Εὐβόλως aduerb. Recto & deſtinato iactu, Rectè. Idem Philo, εἰ δὲ ἀστόχως ἢ εὐβόλως, οὐκ ὀπτέον τοῖς μακαρίοις. Et Baſ. ὀρθῶς καὶ εὐβόλως ἐξετυπώθη. ET Εὐβολία, ας, ἡ, Rectus iactus, Recta cōiectura. ET Εὐβολέω, ῶ, F. ήσω, Directè cōiicio. Idē Philo, ὁ γὰρ νοῦς οὐκ ἂν ὕπως ἀστόχως εὐβόλησεν, id eſt, Ictū certo & deſtinato collimaſſet.

C. Κορωνοβόλον ὄργανον, Ad cornices petēdas inſtrumētum, vt eſt funda. Vulg. lex. ex Epigr.

C. Κεραυνοβόλος, ου, Fulminis iaculator. vulg. lex. ex Lucian. VNDE Κεραυνοβολία, ας, ἡ, Fulminis iaculatio. ET Κεραυνοβολέω, ῶ, F. ήσω, Fulmen iaculor, Fulmine peto.

C. Παλίμβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, Veteratorius. πεῖρα τοῦ καὶ πολλάκις ἐπιμεμπλῆσθαι αὐτὸς, ἴσως ἐκεῖθεν γεγονὼς ὢν καὶ ὁ μαστροβόλος, i. Mercator, ἅτε ἢ δοῦλος ὢν πολλάκις οἱ μαστροβόλοις ἐπράθη, q. in nūdinis ſæpe permutatus & addictus, diuēditatus, emptitatus, dinūdinationibus cōtritus veterator, Veteratorius. Plut. Themiſt. δολερὸς καὶ παλίμβολος ἀνήρ. Veterator. Pla. lib. 4. De leg. ἐμπειρίας γὰρ καὶ χρήματα πολλὰ καὶ πολιτείας ἐμπεπλᾶσθαι ἑαυτῷ, ἢν παλίμβολα ἢ ἄπιστα τῇ ψυχῇ ἐπιλάβῃται. Hæc B. Exponitur etiā Incoſtans, Mutabilis, Qui facilè in diuerſum reſoluitur. Eraſ. in Chil. putat ſumptū ab inſtrumētis ſic arte confectis vt facilè recurrāt in diuerſum, atque hinc detortū in hominē lubricæ fidei. ſic παλίμβολος ἢ παλίστροφος γνώμη. Et apud Suid. τὸ Σωτικὸν τῇ παλιμβόλου. Idē Suidas ait poſſe exponi etiā ἐπαοιδόλος, ἐπαοιδογνώμων. VNDE Παλιμβολία, ας, ἡ, Dolus, Incōſtantia, Fluctuatio animi. διαπαλπτὸν γνώμην, vt Suid. explicatin hoc Agathiæ loco, πολλαὶ δὲ φρυαγαὶ καὶ ἀχρυπνίαι, καὶ αἱ τὰ πάντα ἀξιοπιστίαι, ἐλπὶς καὶ δέος καὶ παλιμβολία.

C. Πετροβόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Lapides eiaculans. vt πετροβόλοι apud Xen. πετροβολισταὶ. Lapidum iaculatores. Polyb. lib. 5, πρὸς δὲ τοὺς ἐκ τῆς πολιορκίας δεξαμένους τὰ ξύλα καὶ τοὺς πετροβόλους. Et apud Ioſeph. Antiq. lib. 9, πετροβόλα τε καὶ δορυβόλα, ſ. ὄργανα, machinæ quæ lapides eiaculātur, ſeu (vt ex Paulo Diacono citant vulg. lex.) Petrariæ machinæ: vt ſunt baliſtæ, catapultæ, ſcorpiones: quibus lapides ſaxa & ſilices emitti teſtantur hiſtorici. App. Libyc. κατὰ πέλτας ὀξυβελεῖς καὶ λιθοβόλους. VNDE Πετροβολικὸς, ἡ, ὁ, Idē, vt πετροβολικὸν ὄργανον apud Polyb.

C. Πλειστοβόλος, ου, ὁ, Qui taxillis ludens plurima puncta ſortitur aut facit. Vulg. lex. ET Πλειστοβολὶς παιδιὰ, de qua Pollux lib. 9. ET Πλειστοβολίνδα apud eundem eodem lib. pro eodem. ὑμοίως ἡ δίξα τῶν κύβων, ἀλλὰ καὶ δίξα τῶν ἀστραγάλων ὅτι τὸ πλεῖστον ἀριθμὸν βαλεῖν. ET Πλειστοβολίω apud Suidam quod quidem non explicat, videtur tamen huius eſſe ſignif. AT apud Heſychium legitur & Πλειστοβάλειν, vno λ, forſan pro πλειστοβολεῖν. exponit autem παίζειν ἀστραγάλοις, Ludere taxillis.

C. Πρωτοβόλος, ου, ὁ, Qui primus iaculatur. Epigr. At ἵππος πρωτοβόλος (ita enim apud Euſtathium quoque ſcribitur cum accentu in penult.) exponitur à Budæo ex Hippiatria, Qui primos dentes emittit. Vult autem Euſt. βάλλω in hoc cōpoſito ſignificare ὀκβάλλειν & ῥίπτειν: ſicut & quum homo dicitur βάλλειν τοὺς ὀδόντας. Affert autem & ex quodam comico, γνῶμα γνοῦ βίβλεται, οἷς οὐδὲ ἱππίης. vbi γνῶμα pro γνώμονα poni docet. ET Πρωτοβολίω, ῶ, Primus iaculor. Plut. Apophth. πρῶτος ὁ πρωτοβολήσας ἐκβάλλων τοὺς ὀδόντας τοῖς ἐλαφείοις καὶ βυλεῖοις. At Ezech. cap. 47, πρωτοβολήσει ξύλον βρώσιμον, in vulg. lex. exponitur, Lignum frugiferum afferet primitiua.

C. Ῥιζοβόλος, ου, ὁ ἡ ἡ, Qui radices emittit & quaſi eiacula-

tur. VNDE Ῥιζοβολίω, ῶ, Radices mitto, Radices ago. vt ῥιζοβολῶ τὰ κάτω, in Epigr.

C. Ῥινοβόλος, ν, ὁ καὶ ἡ. vt ῥινοβόλῳ πατάγῳ, Sono naribus edito & impulso, vt vulg. lex. ex Epigr. interpr.

C. Σιδηροβόλος, ω, ὁ καὶ ἡ, Ferrum iaculans. vt σιδηροβόλος μηχανή, Bud.

C. Σκίβολος, ου, Conuitiatorius, Impostorius. Item Conuitiator, Impostor: Callim. σκίβολα μυκόωντα. ET Σκιβολλῶ, Conuitior, Conimpero verbis mordacibus. est enim apocope ex ἐγκίβδηλον βάλλειν, vt tradit Eustath. Item Ποπίλλω, vt Aristophan. schol. exponit. in eius Equit. πρῶ' αὐτοὺς, καὶ μὴ σκιβολῶμεν πάνυ. ET Σκιβολάω, ῶ, Idem. Hesych.

C. Τηλεβόλος, ν, ὁ καὶ ἡ, Longè seu procul iaculans, Eminus feriens. Strabo lib. 4, ἔστι δ' ὑγρότερον ἐκείνης ξύλον, ὃ τηλοῦ μὲν ἐξ αὐτόλας ἐρίμβρεμον, τηλεβολώτερον βέλους. Et τηλεβόλος ἰὸς lib. 6 Epigr. Quo etiã modo Lascaris bombardã τηλεβόλον dixit, κατ' ἐξοχὴν τηλεβόλα.

C. Τρίβολος, ν, ὁ, Tribulus. Herba hæc inter eas quæ secundum spinam folia habent, à Plinio numeratur. Eius duæ species commemorantur, altera terrestris, altera in aquis nascens. Terrestris, inimica frugibus est, & à Plinio inter terræ pestes numeratur. Vnde & Apostolus ad Hebr. 6, de terra infrugifera, ἀκάρπους ἔχουσα ἀκάνθας καὶ τρίβολους. Vide Theophr. hist. plant. lib. 4, cap. 11. Dioscor. lib. 4, cap. 15. Plin. lib. 21. cap. 15, lib. 22. cap. 10.

Τρίβολοι sunt etiam (vt B. in Pand. annotat) machinulæ ferreæ, dolosæ, trigona aut tetragona forma, quæ in quamcunque partem incubuerint, vnum aut plures aculeos infestos protendunt. Latinè Muricès dicuntur. Plut. Apophth. de Scipione, Πολυβίου συμβαλόντος αὐτοῦ κατασπεῖραι τριβόλους σιδηρεῖς, ὅπως μὴ δι' ἐφόδου γένοιντο οἱ πολέμιοι τοῖς χώμασι. Pro quo Valer. Max. Suadentibus quibusdam vt circa mœnia vrbis quam obsideret, ferreos murices spargeret, ne subita eruptione hostes impetum in præsidia nostra facere possent. Tribulos Vegetius etiam vocat, à seminis tribuli figura triquetra: quem consule lib. 3. Budæus lingua vernacula, vt & herbam ipsam, calciatrappas nominari scribit.

Τρίβολος vulg. lexicis est etiam Tribula seu Tribulum (de quo Varro lib. 1 cap. 51, E spicis in aream excuti grana: quod fit apud alios iumentis iunctis ac tribulo. id fit è tabula lapidibus aut ferro asperata: quo imposito auriga aut pondere grandi, trahitur iumentis iũctis, vt discutiat è spica grana: aut ex assib. dentatis cum orbiculis. Idémque Plostellum Pœnicum etiam vocari scribit) & huc referunt illud 2 Reg. cap. 12, de Dauide qui Ammonitas iussit ferris secari & tribulis ferreis proteri, cultrisq; subiici, ἐποίησεν αὐτοὺς ἐν πρίοσι καὶ ἐν ταῖς τριβόλοις ταῖς σιδηραῖς καὶ ἐν πελέκεσι σιδηροῖς. Τρίβολοι item in frænis sunt quæ lupatis adduntur vt sua asperitate equos oris durioris coerceãt. Poll. lib. 1, τὸ δὲ αὖ ἐπὶ αὐτῷ [τῷ χαλινῷ] δακτύλιοι, ἰχνοι, τρίβολοι, ὡς ἂν μαστῶν ὁ ἵππος.

C. Φυλλοβόλος, ν, ὁ καὶ ἡ, Qui folia amittit. (ab ea verbi βάλλω signif. de qua in πανσπερμοβόλος dictum fuit.) VNDE Φυλλοβολία, ας, ἡ, Foliorum amissio. Theophr. lib. 1. cap. 15, ἐκ αἰτίαλογον ἂν αἱ φυλλοβολίαι τῶν βλαστήσεων. ET Φυλλοβολέω, ῶ, F. ήσω, Folia amitto, vt Varro loquitur. Theophrast. ibidem, φυλλοβολεῖ δ' ὑπὸ τὸ μετοπώρου καὶ ὑπὸ τὸν μετοπωρον. Est etiam Folia spargo. Herod. αἰάζουσι ἐς τὸ καπηλεῖον ὑπὸ τῆ δήμου ἀφημοῦμένου & φυλλοβολέμενον, i. (vt Bud. inter pr.) Frondibus cõspersum præ lætitia τῇ συγκλήτου κρίσεως ἀποδεξάσης. Idem ἀφίεμαί τι καὶ ἐφυλλοβόλουν τὸν Μάξιμον.

C. Ὠκυβόλος, ν, ὁ καὶ ἡ, Celeriter feriens, Bud. Permix, Gazæ apud Aristot. de aquila quæ λαγωφόνος dicitur. ἔστι δ' αἰετὸς ὠκυβόλος καὶ δηλήμων, καὶ ἄφοβος. Sic ὠκυβόλους χεῖρας & ὠκυβόλων ἰῶν in Epigr. Quæ subito ictu impetunt.

Βολαῖος, ν, ὁ, Impetuosus. vt βολαῖος δίνος apud Eust. qui à βολὴ deducit: eodem modo quo apud Athen. ὁρμητικὸς esse dicitur. Vulg. lex. exponunt etiam Irrentus.

Βολὶς, ίδος, ἡ, Iaculum, Suidæ. Quò pertinere etiam potest βολίδες αἰσιαι, Sapient. 5, Quo vocabulo & Plin. lib. 2 cap. 26 vtitur, dicens ita differre à lampadibus, id est facibus, quòd faces vestigia longa faciant, priore ardente parte: bolis verò perpetua ardens longiorem

trahat limitem. Item, Funis alligato plumbo quo nautæ deprehendunt fundum maris. Nauticum perpendiculum dici potest. κατασπειρόμενα alio modo dicitur. Bud. VNDE Βολίζω, F. ίσω, Bolidem demitto, Bud. Bolide fundum maris exploro. Eustathius exponit βαίθος πολλάκις μέσον μολιβδίνῳ καθίησι πρὸς ἔρευναν. Alibi verò σημειοῦται δέ καὶ λίθους βάλλειν εἰς βαθὺ τοῦ ὕδατος. Act. Apost. 27, καὶ βολίσαντες εὗρον ὀργυιὰς ἑπτὰ· καὶ βραχὺ διαστήσαντες, καὶ πάλιν βολίσαντες, εὗρον ὀργυιὰς δεκαπέντε.

Βολίω, ῶ, F. ήσω, Iacio. Idem propè quod βάλλω. vnde apud Homerũ, πίθῳ ἀταλάντῳ βεβολήατο, Eustathius exponit βέβλωται, addens, ᾗ συγκοπῇ: innuens videlicet βέβλωται ex βεβόλωται (pro quo Ionicè βεβολήαται) factum esse. Sic Il. ι, ἄκρῃ βεβολημένος ἥπαρ. Alibi verò scribit πόθεν παρὰ τοῦ βολῶν, siue βολίζειν, ἐβάθους ταλάσσης δηλοῖ μέτρημα δηλ. καὶ τῷ μολίβδῳ βάλλειν τινός, respectu simplicis βολεῖν esse ἁπλοῦν.

C. ΑΜΦΙβάλλω, Circumiicio, Circũpono, Circundo. Od. ξ, Ἀμφὶ δέ μοι ῥάκος ἧκε καὶ εἵματα βάλλεν, per anastrophẽ pro ἀμφέβαλόν μοι, Mihi circumposuerunt, Mihi circundederunt. sic & Od. ψ, Ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖναν καὶ ἕννυχα βάλετο. Sic & Odyss. π, Ἀμφὶ δ' ἄρα Ἀρήτης βάλε γουνὸν χεῖρας Ὀδυσσεύς. Ἀμφικάλλω, Comprehendo, Amplector, Complector. Od. ρ, Καὶ κρέας, ὡς οἱ χεῖρες ἐχαίδευον ἀμφιβαλόντα. vbi ἀμφικαλεῖν exponit Eustathius σφιγγεῖν, ἤτοι σφίγγειν. Idem explicãs hũc eiusdẽ poetæ locũ, τῶν δ' ἐγὼ ἀμφικαλὼν ταλάμοιν δέχομαι, ait ἀμφικαλεῖν esse σφιγγαβεῖν & περιλεῖσαι. Ἀμφικάλλω, Induo. vt ἀμφικαλύψασα κάρῃ ἐπὶ δουλοσύνην ἀεικέα, apud Euripidem, Induens capiti tristem seruitutẽ. quam significationem habet & in voce passiua, vt paulo pòst dicetur. Existimo autem & in hoc versu Homeri, Il. ρ, in fine, Οἵη δ' οὔ τις ἐμίσνετο κρατερὸν μένος ἀνδρῶν ἀμφιβαλόντων, nihil aliud esse ἀμφικαλόντες quàm ὁπλιζόμενος, id est, qui induerint, vel postquam induerint. eodem videlicet modo quo ὁπλισάμενος ἀλκὴν dicit. Scio tamen aliter illud ἀμφικαλόντες in scholiis Græcis exponi.

Ἀμφικάλλω, Dubito, Ambigo. Greg. De homine, ὅτῳ δ' ἄλλο τι περὶ τοῦ αἰδοίου ὁ νοῦς ἔδει, νὺξ αἰεὶ μία καὶ τὴν ἡμέραν ἀμφιβάλλειν. Eustath. ait in hac significatione ab Homero nusquam vsurpatum fuisse.

Ἀμφιβάλλομαι, pass. Circũiicior, Circũponor, Circũdor.

Ἀμφικάλλομαι, Accingor, Induor, vel Accingo me, Induo me. cum accus. significante (vt plurimũ) aliquod armorum genus. vnde Hes. ἀμφικάλλεται exponit etiam ὁπλίζεται. Od. χ, Καὶ κυνέην παλίγκλωνον ἔθηκε κρατὶ φίλῃσιν ἀμφὶς δ' Αὐτὸς τ' ἀμφικάλυψε καὶ ἱππουρίν. Phocylides, Τὸ ξίφος ἀμφικάλῃ μὴ πρὸς φόνον, ἀλλ' ἐς ἄμυναν. id est Præcingere ense, vt loquitur Ouidius.

Ἀμφίβλημα, ατος, τὸ, Indumentũ, Vestimentum. ἀπὸ τοῦ ἀμφιβάλλω, Hes. Apud Eurip. in Phœn. παντοῖα ἀμφιβλήματα, Indumenta armorum omnis generis, vel Indumenta cũcta quibus quis armatur: in hoc versu, Ἐκφέρει πόλῳ, πανοπλίαν τ' ἀμφιβλήματα. i. (inquit schol.) Indumenta omnia hominem armantia: vt thoracem, galeam, ocreas.

Ἀμφίβληστρον, ν, τὸ, Circũdatorium, ad verbũ, Omne instrumẽtum ad circundandũ. fit enim ab ἀμφιβάλλειν significante Circundare. Peculiariter autẽ ἀμφίβληστρον appellatur rete. nà exponitur δίκτυον à Suida & Hes. est autẽ generale nomẽ δίκτυον. at quidam volũt certum retis genus ita vocatũ. Verriculũ à nõnullis exponitur, ab aliis Retiaculum. Funda etiã ab aliquib⁹. Hoc certè constat esse rete piscatorium. Hesiod. — δῆσε δὲ χερσὶν ἰχθύσιν ἀμφίβληστρον. & quidã apud Athen. lib. 10, Ἰχθύων ἀμφίβληστρον αὐτῷ παιδὸς ὑπεζώσθων. Habetur & Matth. 4, item Marci 1. Dicitur autem ex eo quòd vndique complectatur, vel circundet.

Ἀμφίβληστρον, metaph. appellatur à Soph. tunica (quasi videlicet inuoluens & irretiens more retis quod ἀμφίβληστρον dicitur) in Trachiniis, Καπήλευε πῶμα τῆς ἐμῆς ἐσθῆτος ἀμφίβληστρον, i. (Accio interpr.) Hac me irretiuit veste furiali insciũm.

Ἀμφιβληστροειδής, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Formam habens retis quod ἀμφίβληστρον appellatur. vt ἀμφιβληστροειδὴς ὑφὴ λινοῦ χιτῶνος, apud Pollucem.

Ἀμφιβληστροθηρικὴ, ῆς, ἡ, Ars piscatorũ qui vtuntur reti quod appellatur ἀμφίβληστρον. Sic dicitur vt ἀλιευτικὴ, fabam diendo πίσον, apud Iul. Pollucem.

Ἀμφιβολεύς, έως, ὁ, Piſcator. ἀμφιβολεὺς Heſychius exponit ἁλιεύς. Apud Eſaiam quoque cap. 19. ἀμφίβολοι inter piſcatores numerantur. Videtur autē propriè de iis dici qui vtuntur retis genere quod appellatur ἀμφίβληστρον.

Ἀμφίβολος, ος, ὁ καὶ ἡ, Qui vndique feritur. Thucydides lib. 4, οὐκέτι ἦν ἀμφίβολοι ἤδη ὄντες, ὑπὸ πάντων βάλλεσθαι, Hique quum vndique ferirentur, non iam hoſti reſiſtere poterant. Vel, Quum ab vtraque parte ferirentur. Arrianus apud Suidam, οἱ δὲ Μαῦροι ἐκατέρωθεν ἤδη ἀμφίβολοι γενόμενοι, καὶ ὑπὸ τῶν διωκόντων παιόμενοι, καὶ ὑπὸ τῶν ἐκ πάντων ὁπλιζομένων ἀθρόων αὐτοὺς ἀπεθνῄσκον. Plutarchus in Camillo, ἀμφί Β Γαλοι γενόμενοι ὑπὸ τῶν πολεμίων. vbi quidam exponunt Circundati ab hoſtibus. Videtur autem in loco Arriani modò citato abundare aduerbium ἐκατέρωθεν, quum ἀμφίβολοι per ſe ſignificet ἐκατέρωθεν βαλλόμενοι.

Ἀμφίβολος, metaph. Ambiguus, Anceps, Dubius: vt λόγοι ἀμφίβολοι, Iſocrat. in Panath. ἀμφίβολος φήμη, Plutarchus in Othone, Ambiguus rumor. ἀμφίβολος πρόσωπον, Qui eſt ancipiti facie. Itidem ἀμφίβολοι κάμακες, in Anthologia epigr. Ancipites. ‖ Ponitur ἀμφίβολον ſubſtantiuè etiam. vt ἐν ἀμφιβόλῳ εἶναι apud Thucydidem, C In ancipiti eſſe. vſurpando ancipiti ſubſtantiuè: vt præcipiti, quum dicitur Eſſe in præcipiti, vel Stare in præcipiti. Idem Thucydides, εἰς ἀμφίβολον πίπτειν καὶ ἀγαθή. ‖ Interdum ἀμφίβολος dicitur ipſa perſona. vnde ἀμφίβολός ἐστι, pro Ambigit, In dubio eſt. Suidas ἀμφίβολοι exponit Qui vndique feriuntur. aut Conſilii inopes, Quos variæ inceſſunt cogitationes, incertos quid potiſſimū eligere debeant. Deinde ſubiungit locum Arriani à me modò citatum, rurſum illi hunc attexens, ὁ δὲ Γαμφρίσιος ἵππος ἀμφίβολος ὀφθείς, βραχὺ παρωκεῖτο. Vtrique tamen loco prior tantùm expoſitio conuenire videtur.

Ἀμφιβόλως, aduerbium, Ambigué. Athenæus 12, ἀμφιβόλως δ' αὐτὸ εἴρηκεν ὁ Ἰδομενεύς. Et lib. 9, ἀμφιβόλως δ' εἴρηται τὸ ὠδῖνι, &c.

Ἀμφιβολία, ας, ἡ, Ambiguitas in ſermone, Ambigua dicti alicuius ſententia. vnde & vni ex vitiis orationis nomen hoc tribuitur. Dicitur etiam ἀμφιβολία, Vox anceps, vt apparet ex Suida.

Ἀμφιβολία, Incertitudo conſilii de re quapiā, Hæſitatio hominis ambigentis quid ſit agendum, vel vtrum E ex duobus ſit agendum. vt ἐν μεγάλῃ καὶ δεινῇ ἀμφιβολίᾳ, Valde ambigebam, Valde conſilii ambiguus eram, vt Tacitus loquitur. Ad verbum, In magna ambiguitate conſilii conſtitutus eram. ſi modò ambiguitas conſilii dici poſſet ἀμφιβολία: vt Ambiguus conſilii dicitur à Tacito ὁ ἀμφίβολος, vel ὁ ἐν ἀμφιβολίᾳ καθεστηκώς, aut ἀμφιβολίας γέμων. nam inuenitur & hoc loquendi genus.

C. ΑΝΑ βάλλω, quaſi ἄνω βάλλω, Surſum tollo, Attollo, Erigo. ἀναβάλλειν ἵππον ὅτι τὸν ἵππον, apud Xenophontem, idē quod ἀναβαίζειν, Tollere in equum. Apud Ariſtotelem I in Probl. ἀναβάλλειν τὰ ὄμματα & καταβάλλειν τὰ ὄμματα opponūtur pro Attollere oculos & Demittere oculos. Euſtathius aīt eum qui fodit, dici ἀναβάλλειν χοῦν, id eſt ſurſum iacere: cui contrarium ſit καταβάλλειν. Alibi ait formicas quoque dici ἀναβάλλειν κόπρον χοῦν. Eſt & apud Xenophontem Pæd. 7, ἀναβάλλειν γῆν, Egerere terram fodiendo. Apud eundem dicitur à Callimacho fons aquam ἀναβάλλειν pro Erumpere aquam quaſi ſub ſiliēpem. Bud. ex quibuſdam ſcholiis annotat & hoc, ἀναβάλλειν τὸ χαλκοῦν, id eſt, Bullat, Efferueſcit, Redūdat. G

Ἀναβάλλω, Sterno & excutio, vt equus ſeſſorem, inquit Budæus. Xenophon, ἵππον γὰρ αὖ καὶ ἐπιστήσαι ὁ ἵππος καὶ ἀναβιβάσαι τὸν ἀναβάτην.

Ἀναβάλλομαι (inquit Budæus) Remoror, Protraho, Prolationibus implico. Demoſthenes, ταῖς λόγοις οἷς ἀναβολὰς ἡμῖν, i. Quibus nos remorātur & differre cogunt.

Ἀναβάλλομαι, Differo. vt in prouerbio, ἔχῖνος τὸν τόκον ἀναβάλλεται. exponitur enim, Echinus partum differt. Sic ab Homero vſurpatur Od. τ, Μνάων τοῦ ἀναβαλλόμεθ' ὧδε γάμοιο ἄλλην. Vſitatior eſt tamen hæc ſignificatio in voce paſſiua ἀναβάλλομαι. H

Ἀναβιβάζομαι, Surſum tollor, Attollor, Tollor. ἀναβάλλομαι εἰς ἵππον, Tollor in equum: vt ἀναβάλλειν εἰς ἵππον diximus à Xenophonte poni pro Tollere in equum. Idem ἀναβεβάσθαι abſolutè pro eodem vſurpat, in Hip-

parchico, ὅταν γεμίσω ἀριστερὰς τὰς Περσικὰς ἵππους ἀναβεβασμένους, καὶ δύο ἐπὶ δεξιὰς ἀναβεβασμένας. A

Ἀναβάλλομαι, Induor, Amicior. Ariſtoph. Veſpis, οὐκ ἀναβαλεῖ; Non amicieris? ἀναβάλλομαι, inquit Budæus, Amicior, ἐνδύομαι. vnde ἀναβαλλὸν ἐνδύεσθαι, ſignificat Induere in modum amiculi, Amictim circumiacere. In Pſal. 103, ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον. Chyſoſt. De ſacerdotio, ἀναβαλλόμενοι τὰς χλαίνας. Suidas ait Atticos dicere ἀναβάλλεσθαι ἱμάτιον non autem ἀμπεχόνην.

Ἀνακάλλομαι, Reſupinor, θρύπτομαι. Dionyſ. Halicar. de quadam Iſocratis oratione loquens, τὸ μὲ ὑπτιον καὶ ὡς ἀναβεβλημένον τῆς ἀναγῆς. id eſt, Supinū & delicuis affluens. ‖ Videtur autem huic ſignificationi quam annotat Budæus, eſſe affinis iſta quæ ab Euſtathio ponitur, vt ſit idem quod Pigror aliquid facere, Tardus ſum ad aliquid faciendum, Detrecto facere. Sed notandū eſt, hac in ſignificatione nō paſſ. accipi ἀναβάλλομαι, ſed actiuè.

Ἀνακάλλομαι, actiuè poſitum (vt & in proximè anno tata ſignificatione) capitur & pro Differo, Prorogo, Procraſtino. Ἀναβάλλομαι (inquit Budæus) vt & ἀναπέμπομαι, Reiicio, Cunctor, Prolato, Procraſtino. quod & ὑπερβάλλομαι dicitur, Dilationes quæro, Diem de die duco. Baſilius, μὴ δότωσαν ἀναβάλλου ἡμέραν ἐξ ἡμέρας. Sic Plutarchus in Cæſare, τὴν σύγκλητον ἀναβαλέσθαι, Senatus diem diſtuliſſe. Hæc ille. Xenophon Hell. 6, πάντα μὲ ἀναβάλλονται τὴν ἀπόκρισιν. Idem Pæd. 8, ἐπὶ δὲ ἀκούσεται αὐτῶν, πολλοῦ χρόνου ἀνέβαλλεν τὴν δίκην ἀκούειν, Auditis autem illis in lōgum tempus differebat iudicationem. Æſchines in Cteſiphontē, ἀλλ' εἰς πρὰ χειρὸν αἰτεῖ ἀναβάλλου καιρόν; Sic Plut. in Themiſtocle, πᾶν ἀναβάλλεται εἰς τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Cum infinitiuo, Xenophon Hellen. 1, ἀεὶ ἀναβάλλεται μοι διαλεχθῆναι. Ammonius vult ἀναβάλλεσθαι & ὑπερτίθεσθαι ita differre vt ἀναβάλλεσθαι ſit præterire tempus idoneum agendæ rei cuipiam: ὑπερτίθεσθαι autem illud idoneum tempus expectare. ‖ Vſurpatur & paſſiuè in hac ſignificatione pro Differor. Iſocrates, οὐδὲ εἰς τοὺς παῖδας ἀναβαλλόμεθα τὰς παιδείας.

Ἀναβάλλομαι, Ad iudicium alterius reiicio, Arbitrio alterius permitto. Luc. ἀλλ' ὅτι σὺ τὸ πᾶν ἀναβαλλόμενος, ἢ ὅ, τι ἂν δόξῃ σοι, τοῦτο ποιεῖν τέλος ἐπιθήσεις. Bud.

Ἀναβάλλομαι idem quod προοιμιάζομαι, ſiue ἀναπρόομαι, aut προαναπρόομαι: vt exponūt Gr. lexicogr. Ἀναβάλλομαι, inquit Bud. τὸ προοιμιάζομαι, id eſt Præfationem dico, vel Præludium cātus facio. quod etiam ἀναπρόομαι dicitur. Iſocr. in Panath. ἃ δὲ καὶ νῦν ἐβουλήθην καὶ πρὸ ἐμαυτοῦ ἢ περὶ τῶν ἄλλων, ὡς ἂν χορὸς, προαναβαλέσθαι, ταῦτ' ἔστιν. id eſt, Quæ præfari ſtatueram eo modo quo chor⁹ quædam præcinere ſolet. Hæc ille. Notandum autem iungi accuſatiuo hic ab Iſocrate: vt & iunxit is qui dixit ἀοιδὴν ἀναβάλλεσθαι, pro Cantus præludium facere: & Aphthonius, μουσικὴν ἀναβάλλεσθαι σιώπησιν. at cum infinitiuo apud Homerum, Od. α, Ἥν τε φορμίζων ἀναβάλλεται καλὸν ἀείδειν. vbi ſciendum & aliam proponi verbi ἀναβάλλεται explicationem ab Euſtath. vt videlicet ſignificet idem quod alibi ἀνεκίνησε. id eſt ſpiritum reduxit, & quaſi ſurſum attraxit, vt faciunt videlicet qui ad cātum ſuam vocem præparant. Apud Suidam autem eſt annotatio ineptiſſima, videlicet ἀναβαλλόμενος, cum λλ eſſe ὑπερπλήθοντος: ἀναβιβρώσκοντος autē per λ, προοιμιαζόμενος. quaſi verò in vtraque ſignificatione non vſurpetur & Præſens & Aoriſtus poſterior huius verbi.

Ἀναβάλλομαι, Suſcipio. vt apud Herodotum, ἀναβάλλεσθαι μάχας πρὸς Μεσσηνίους, Aduerſus Meſſenios prælia ſuſcipere. Ita quidē in vulg. lex. Græcol. ſed ego ſic interpretari nolim.

Ἀνάβαλσις, εως, ἡ, Dilatio, Prorogatio, Procraſtinatio. Iliad. β, οὐκ ἔτ' ἐπειτα Τρωσὶν ἀνάβαλσις κακοῦ ἔσσεται οὐδ' ὀλίγῃσι. Ibidem, Καί κεν ἀνάβαλσις λύσσης γένοιτο μάχηφι.

Ἀναβαλδὸν, aduerb. In modum amiculi, Amictim. vt ἀναβαλδὸν ἐνδύεσθαι, In modum amiculi induere, Amictim circumiacere. Herodotus, ἐπαναβαλδὸν σῶμα τὴν φορίσιον, hoc eſt quaſi circumiectum & obuolutum. Bud.

Ἀναβολή, ῆς, ἡ, Egeſtio. vt ἀναβολὴν χοῦ interpretati ſumus Egerere terram. Capitur & pro ipſa terra egeſta. nam Euſtathius ἀναβολὰς πόρων eſſe vult τὰ ἐκ τῶν πόρων ἀναβαλλόμενα χοῦται.

Ἀναβολή, in prosa frequentissimè, idem quod ἀίσβλησις in carmine. Isocrat. De pace, μηδ' ἀναβολὴν ἀλλ' ἀπαλλαγὴν τῶν παρόντων, Nec dilationem sed liberationem inueniemus præsentium malorum. vel, Nec intermissionem inueniemus, &c. ἀναβολὴν ποιεῖσθαι pro ἀναβάλλεσθαι, Differre, Procrastinare. Plut. in Camillo, ἐγὼ μὲν ποιήσῃ τῆς ἐμποδίας ἀναβολὴν, Statuit vltionē non differre. apud Thucydidem, ἀναβολὴν τοῦ καιροῦ ποιῆσαι. Vsurpatur interdū & pluralis numerus pro singulari, vt apud Plutarchum, ἀναβολὰς τῶν γάμων ποιεῖσθαι, pro ἀναβολὴν ποιεῖσθαι, Nuptias differre, vel procrastinare, vel Moram afferre nuptiis. Dicitur verò & alia forma, ποιεῖσθαί τινας ἀναβολάς, pro ποιεῖσθαι ἀναβολὰς τινος. vt apud Thucydidem, ἐς ἀναβολὰς ποιῆσαι τὴν ἀναχώρησιν. Idem dixit, ἐς ἀναβολὰς φέρειν. Plato autem dixit ποιῆσαι ὡρίσθαι ἐπ' ἀναβολῇ, pro Dilatione data. quod vulgò dicūt Ad terminū. De leg. lib. 11, μηδ' ὅτῳ ἀναβολὴν φέρειν μηδὲ ὡρίσθαι ποιοῦντι μηδένα. Ἀναβολὰς ποιεῖσθαι, Differre, Causari, προφασίζεσθαι apud Demosthenem, inquit Budæus. Dicitur etiam ὁ ἀναβολαῖς ἦν. quo genere loquendi sæpe vtitur Philostratus. Ἀναβολαὶ ἱππικαί, Dilationes propter sonticum morbum aut aliam legitimam causam impetratæ. Bud.

Ἀναβολή, vt vult Eustathius, capitur & pro ἀνάπαυσις, id est (inquit Bud.) ὄκνησις, Cunctatio.

Ἀναβολή, Amictus. vt τὴν ἀναβολὴν ἱμάτιον. Synesius, σὺ δὲ Ἥλιος πρόπολος καὶ ἀναβολὰς εἰς τὴν ὥραν τῶν ἵππων.

Ἀναβολή, Proœmium carminis, siue initium. Aristophanes in Pace, ξυνιλίττετ' ἀναβολὰς ποιούμενα. vbi scholiastes exponit τὰς ἀρχὰς τῆς ᾠδῆς, id est Initia canticorum, subiungitque versum Homericum paulo antè à nobis citatum, Ἤτοι ὁ φορμίζων ἀείδει &c.

Ἀναβολεύς, έως, ὁ, Id in quod impositō pede conscēdimus equum. Item ἀναβολεύς, Homo cuius ministerio vtimur ad hoc ipsum. Sic Eustathius. Budæus autem quū ἀναβάλλειν ἐπὶ ἵππον docuisset significare Tollere in equum, subiungit, Inde ἀναβολεύς qui huiusce modi munere fungitur. Plutarch. in Crasso, ἅμα δ' ἵπποις τοῖς Κράσσου παρῆσαν χρυσοχάλινοι, καὶ οἱ ἀναβολεῖς αὐτῶν ἀράβιοι παρεσκεύασαν, καὶ παρέπεμπε πλὴν τῶν ἵππων ὁπλοφόρους. de stratoribus Parthorum regis loquēs. siquidem stratores à sternendis equis dicti sunt. Addit aliquanto pòst, Ἀναβολεῖς etiam sunt subices ephippiarii è cremasteribus pendentes, quibus velut adminiculis in equos scandimus. Plutarchus in Graccho, ἄλλους δὲ λίθους ἐλαφροτέρους ἀπὸ χώρας ἀλλήλων ἐκπίπτοντας ἐποίησεν τῇ ὁδῷ διᾶραι, ὡς ἂν ῥᾳδίως τοῖς ἵπποις ἔχοιεν ὁπλαίνειν ἐπ' αὐτοῖς, ἀναβολέως μὴ δεομένοις.

Ἀναβολαῖον, ου, τὸ, Amictus, Pallium. Hieronymus in cap. 4 Esaiæ, Mutatoria & pallia (quæ significantius Symmachus transtulit ἀναβολαῖα) ornamenta sunt mulierum, quibus pectora & humeri proteguntur.

Ἀναβολάδιον, ου, τὸ, Dimin. Amictorium quo humeri operiuntur: inde dictum quòd ab inferioribus partibus ad superiores eleuetur. vt scribitur in vulgatis lexicis Græcol.

C. ΑΝΤΙβάλλω, Contra iacio, Ex aduerso iacio. ‖Item, In alterius locum iacio, Vnum pro alio iacio, vel initicio. vnde dicuntur ἀντιβαλλόμενα, quæ in aliorum locum iniiciuntur in medicamenta: vtpote æqualia, id est æquales vires habentia. quæ recentiores medici vocant Quid pro quo, vt ait Marcellus Virgilius in Dioscoridem. Quidam ἀντιβάλλειν putarunt hoc sensu exponendum Permutare: & ἀντιβαλλόμενα Quæ permutantur.

Ἀντιβάλλω, Vicissim iacio. vt ἀντιβάλλειν λόγους πρὸς ἀλλήλους dicuntur Lucæ Euang. cap. 24, Qui vicissim iaciunt sermones inter se. id est, conferunt sermones inter se, vt vulgò interpretantur. Etiam Conferre exemplaria dicitur ἀντιβάλλειν. Strabo lib. 17, ἐγὼ γοῦν ἀπορούμενος αὐτηχάφων εἰς τὴν ἀντιγραφὴν, ἐπ' ἄκρον ἄκρον αὐτὸν ἀναβαλόν.

Ἀντιβολή, ῆς, ἡ, Collatio. vt ἀντιβολὴ λόγων, Collatio sermonum inter duos. quasi vicissim iaciantur sermones. ‖Ἀντιβολὴ αὐτηχάφων, Collatio exemplarium. Strabo in loco modò citato. Citatur ἀντιβολὴ etiam pro ἀντιπροβολή, ex Plat. Vide ἀντιπροβολή.

ΑΠΟβάλλω, Abiicio, Reiicio, Repudio, Respuo, apud Platonem. Hinc & nomen ἀποβλητός, Abiiciendus vel Reiiciendus, aut Repudiādus. Aut, Dignus qui reiiciatur, seu respuatur. Ἀποβάλλειν (inquit Eustathius) τὸ ἀπορρίπτειν. vnde ἀποβλητός. Pro hac tamen significatione tradunt grammatici quidam vsurpari verbum istud in passiua potius significatione quàm actiua. Lucianus, διέφθορεν γὰρ ὡς ἀποβαλλομένους τὴν δόξαν, αὐτὸς ἕνεκα παντὸς ποιουμένους. Id est, Comperiebam enim eos qui gloriam respuerent nihil non eius causa facere. Aut, Qui gloriam reiicerent, seu aspernarentur. Hoc est, Qui gloriam se respuere seu abiicere dicerent. Vel, respuendam esse dicerent.

Ἀποβάλλω, Amitto. Plutarch. in Fabio, εἰ μὴ γὰρ οὐ πολὺ τῶν ἀπίστων, ἀλλ' αὐτὸς ἐγὼ παρέλαβον. Polyb. lib. 1, πλοῖα τῶν ἰδίων ἀπέβαλον. Plutarchus in Romulo, ὑπὸ Ῥωμύλου πεντήκοντα μὲν ἱππεῖς ἀπέβαλον. Sic & imperator apud Latinos amittere milites dicitur. Thucyd. lib. 2, ἄνδρας τινὰς ἀποβάλοιεν. Opponitur autem ἀποβάλλω in hac significatione verbo σώζω, proprié. interdum tamen & verbo ἔχειν, item κτᾶσθαι. Apud Xenophontem enim, vt victores τὰ ἑαυτῶν σώζουσι, victi itidē τὰ ἑαυτῶν πάντα ἀποβάλλουσι. Idem in 8 scribit non ita iucundum esse pecunias ἔχειν, vt est acerbum eas ἀποβάλλειν. Isocrates autem in Archidamo, ἀποβάλλω videtur opponere verbo κτῶμαι ita scribens, ὧν ἐκεῖνοι μὲν πολλῶν πόνων καὶ κινδύνων ἐκτήσαντο, ταῦτ' ἡμεῖς ὑπὸ λόγου τινὸς ἀποβαλοίμεθ'. Sed & ἀποβάλλειν τὴν κεφαλὴν dicitur aliquis, pro Amittere caput. Id est, Capite plecti. Eodem planè modo dicunt nostrates *Perdre la teste*. hæc enim duo verba sonant ad verbum Amittere caput. Notanda est autem verbi ἀποβάλλειν constructio similis verbo ἀποθνήσκειν, & ἀπολέσθαι. nam vt dicitur ἀποθνήσκειν ὑπό τινος, vel ἀπολέσθαι ὑπό τινος: sic ille dixit ἀπέβαλον ὑπὸ Κίμβρων, ad verbum Amiserunt à Cimbris, id est, Iacturam illius passi sunt à Cimbris. Interpres tamen in alla videtur fuisse opinione, vt qui verterit à Cimbris victi. quasi legeretur ὑπὸ Κίμβρων νικηθέντες, vel ἡττηθέντες. Volunt præterea ex grammaticis nonnulli ἀποβαλὼν esse ὁ ἄκων ἀπολέσας, at ἀποβαλόμενος esse ὁ ἑκὼν ῥίψας.

Ἀποβάλλομαι, voce & significatione passiua, Abilcior, Reiicior, Respuor. à qua voce formatur ἀπόβλητος, Reiiciendus, Respuendus. Capitur etiam pro Amittor.

Ἀπόβλημα, ατος, τὸ, Quod abiicitur, seu reiicitur. Quasi quis dicat Reiectamentum. Et ἀποβλήματα plur. num. exponitur Reliquiæ quæ abiiciuntur.

Ἀπόβλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Abiiciendus, Reiiciendus, Repudiandus, Respuendus, Spernendus. Fortasse potest etiam verti Reiectaneus. Il. β, Οὔτι ἀπόβλητον ἔπος ἐστὶν ὅ, τι κεν εἴπῃ. Il. γ, Οὔτι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα. Quem versum accommodans suo proposito Lucianus dixit, οὔτι ἀπόβλητα εἶναι τὰ δῶρα τὰ παρὰ τοῦ Διός. A B hoc adiectiuo fit aliud, videlicet Ἀποβλητικός, quod exponitur Qui amittit, sed videtur exponendum potius Qui amittere potest. vel, Qui est eiusmodi vt amittat, Qui est obnoxius huic infortunio vt amittat. Cum genitiuo, sicut contrarium eius ἀπρόπτωτος & alia huius formæ.

Ἀποβολή, ῆς, ἡ, Abiectio, Reiectio, Repudiatio. Proabiectione apud Platonem, De leg. lib. 12, καὶ τῆς ἐκ τῶν πολεμίων ὅπλων ἀποβολῆς. ‖Item Amissio, Iactura, vt χρημάτων ἀποβολή.

Ἀποβολεύς, έως, ὁ, Abiector, Reiector. vt ἀποβολεὺς ὅπλων apud Platonem lib. 12. quem differre ἀπὸ τῆς ῥιψασπίδος ostendit.

Ἀποβολιμαῖος, ου, ὁ καὶ ἡ, pro ἀποβολεύς, apud Aristophanem De pace, — ἁλὼν Ἀποβολιμαῖος τῆς ἵππου ἐγένετο. Est autem factum hoc ad exemplar τῶν ὑποβολιμαίων, data opera. nam (vt scholiastes docet) ὑποβολιμαῖος dictus est quidam à poeta ἅμα μὲν καὶ ὅτι τὸ ἀποβαλεῖν τὰ ὑπὸ τοῦ καὶ τὸν ὑποβολιμαῖον εἶναι. Vt autem ὑποβολιμαῖος proprie sonat Subiectitius, ita ἀποβολιμαῖος (si quis formæ rationem habeat) sonat Abiectitius.

C. ΔΙΑβάλλω, Trucio, Trāsmitto, Transfreto. Herodot. διαβαλεῖν εἰς τὴν Νάξον. Thuc. ὃν ἐκ Καδὲς ὁ Ἀγησίλαος διεβίβασε

αὐ πατέρας ἔπαιον διαβάλλοντες. Plutarchus cum accusatiuo, διαβαλὼν τὸν Ἴππιον. Ἀπιστίαν αἴρει. Ex Herodoto autem citatur & διαβάλλειν τοὺς πίνας. Interdū διαβάλλω alteram traiiciendi significationem habet pro Transfigere: (vt Linguam traiecit arundine, apud Naſonem) ſic enim Dioſcorides lib.4,cap. 76 dixit, καὶ ὁ φλοιὸς διαβληθεὶς λίτρῳ. Alibi διαπείρειν λίτρῳ dicit. Vt igitur in hoc poſtremo exemplo διαβάλλω pro διαπείρω, ſic in præcedentibus pro διαπλέω ſumitur.

Διαβάλλω, Calumnior, Obtrecto. Sed propriè ſignificat (vt opinor) Calumnior, traiicièdo culpam in alium, vt ab vna traiicièdi ſignificatione ad alteram quæ metaphorica eſt, trāſeat hoc verbum διαβάλλω. Extat Luciani libellus inſcriptus περὶ διαβολῆς, id eſt De calumnia, in quo ſæpe repetuntur διαβάλλειν & διαβάλλεσθαι. In eo ſcribuntur & hæc, πείσῃ δ' ὅτων ἀκούσεσθαι τῶν, καὶ παρ' ὧν ὁ τὴν κακοηθείαις, τὸ διαβάλλοντος καὶ τὸ διαβαλλομένου καὶ τὸ πρὸς ὃν ἡ διαβολὴ γίγνεται. Sed διαβάλλω ſæpe etiam ſonat generaliter Criminor, Inculpo, Infimulo. vnde & ψευδῶς additur ab Iſocr. Ad Nicocl. Dicitur autem διαβάλλω vel cum accuſ. perſonæ (& quidem frequētius) vel cum accuſ. rei. Cum accuſ. perſonæ, dicitur διαβάλλω τινὰ εἰς φαρμακίαν, vel εἰς φαρμακίαν ὄντα, vel εἰς φαρμακεῖς εἶς, vel φαρμακίας τινί. Dicitur & διαβάλλω τινὰ ὅτι πότων. Item διαβάλλω τινὰ εἴς τινα, nonnunquam verò & πρός τινα, necnon περὶ τινα. Quarū conſtructionum exēpla (cæteras lectori obſeruandas relinquens) eodē ordine proferā: ſed quædā in actiua, quædam in voce paſſi. Luc. De cal. οὗ, τὸν μὲ ἰατὸν διαβάλλειν τινὶ φαρμακίᾳ, τὸν πλούσιον δὲ τοῖς τύραννον. Plato in Epiſt. Διονυσίῳ ἤδοντο διαβεβληκότι τοῦτον εἰς ὅτι βουλεύοντα γνώσεσθαι τύραννον. Thucyd. 5, ὅπως ὁ τῷ δήμῳ διαβαλῶν αὐτοὺς οὐδὲν ἀληθὲς ἐρεῖ τῷ ἔχοντι. Plutarch. in Sympoſ. ſept. ſap. pag. 1, ἀλλ' ὅταν ἴδω, διαβεβλῆσθαι μοι δοκοῦσι δεῖ εἶναι. Herodot. lib. 2. ἐγὼ γὰρ τοῦτο ὅτι βίᾳ μὲ σφέρεσι διαβεβλημένον. Idem lib. 1, ἐφ' ᾧ καὶ λαμπρύνεσθαι σωφροσύνῃ διεβάλετο. Luc. in Macr. τὸ δὲ μὴ πρὸς τοῦτο τὸ μέρος διαβληθῆς. Cum εἰς autem idem ſcriptor alibi, ſi bene memini. Denique cū περὶ, vt διαβάλλεται περὶ τὰ χρήματα, in v. l. At cum accuſat. rei, vt διαβάλλοντες αὐτοῦ τὸν μεθύοντα, Plut. in Othone.

Διαβάλλω exponitur etiam Inuidiam conflo, In inuidiam adduco, Odioſum reddo. vnde & τοῦ φθόνου ἐν opponunt Baſil. & Chryſoſt. apud Bud. p. 500. Quinetiam res quæpiam dicitur διαβεβλῆσθαι cum qui propter illam male audit. Herod. lib. 6, καὶ διέβαλλε ἐὸν ὅτι τῶν τὸν ἀρχὸν αὐτοῦ, pro Infamiæ nota attulit, vt vertit Polit. Sic apud Plat. in Epiſt. exponitur διεβλήθην, vbi ſcribit, ἄδην γὰρ ὑπὸ Φιλιστίδου τοῖς μισοφόροις ἐν εἰς τὸ Συρακοσίων πλῆθος διεβλήθην, Satis inuidiæ mihi conflatū eſt apud, &c. Ibidem, ἀπαγγελλον ὅτι διεβεβλημένος εἶμι ὑπὸ τῶν πλουσίων. Hinc & Διαβεβλημένος, Qui inuidia laborat, vel infamia, Infamis, Ignominioſus. Quod participium de re etiam dicitur. vt ὁ διαβεβλημένος βίος, Herod. 7. Sic ζημία μᾶλλον τοῦ διαβεβλημένη, Plut. Symp. 4. Sed & generaliter interdum διαβεβλῆσθαι dicitur res de qua fama ſparſa eſt. vnde apud Herod. lib. 7, πάντων γὰρ δὴ μᾶλλον καὶ διεβεβλητο, redditur, Tritū iam vulgatumq; apud omnes erat. Διαβάλλω (inquit Bud.) pro συκοφαντῶ, Inimicos reddo. Plato De rep. lib. 6, p. 83, μὴ διαβάλλωμεν ἡμᾶς ὡς θερμὸν μάχην ἀνὴρ φίλοις γεγενημένος. Et in Symp. circa finē, 265. opponitur enim τοῦ συκοφαντῶ. Itē paſſ. Διαβάλλεσθαί τινι, vel potius in prat διαβεβλῆσθαί τινι. pro Inimicum eſſe alicui, Offenſum eſſe alicui. Plat. in Phad. 15, de philoſophis loquēs, εἰ γὰρ διαβέβληνται μὲ πάντα χρὴ τοῦ σώματος. Ita Bud. Sed διαβεβλῆσθαί τινι & pro Inuiſum eſſe alicui poni exiſtimo.

Διαβάλλω, Decipio, Fallo. Herodot. Terpſich. καὶ διαβάλλων αὐτὸν ἔλεγε. Et paſſ. voce, Ariſtoph. Auibus, διαβαλοῦμαί σ' ὁ ἥρως.

C. Ἀδιάβλητος, ὁ, ἡ, Quem calumniari nō poſſumus, Inquem calumnia non cadit. ΑΤ Εὐδιάβλητος, Quem facilè calumniari poſſumus, Qui calumniæ patet.

Διαβολή, ῆς, ἡ, Calūnia, Criminatio, Obtrectatio. Herodot. in Polym. διαβολὴ γὰρ ὀλίγου δεῖν πάντων. Apud Plat. in Apol. Socrat. ἡ ἐμὴ διαβολή pro Calumnia qua premor. Quod exponitur etiam, Id ex quo mihi conflata eſt inuidia. Sic autem ex eodem in Epiſt. ὁ διαβολῆς εἶναι pro Calūniis premi: & ex Iſocr. διαβολὰς ἔχειν eadē ſignif. Et ſingul. διαβολὴ ἔχει, ex Plut. Ex quo etiā εἰς διαβολὴν ἐμπίπτειν, & διαβολῇ περιπίπτειν pro In calumniam incidere, ſeu incurrere. At ex Thucyd. διαβολὴν φέρειν πρὸς τοὺς πολλοὺς τινὶ πρός τι. Apud quem legitur & διαβολὴν διαλύειν, lib. 2, ἐκ πολλῶν χρόνων μόλις διαλύσειν τινὶ διαβολήν. Item διαβολαὶ πρὸς ἑκάτερους ἀπολύω apud Plat. ¶Sed quum dicit Iſocr. ἀλλὰ δοῦ τὰς διαβολὰς καὶ ψευδεῖς ὦσι, vertēdum exiſtimo Accuſationes, quòd addatur ψευδεῖς. Neque enim calumnia quædā vera eſt, quædā falſa. Quod & de διαβολὴ in propria ſignif. ſumpto dicere poſſumus. Vidè Thuc. p. 291.

Διάβολος, (ΕΤ Διαβολίς apud Euſtath.) Calumniator, Criminator, Obtrectator. vt apud Athen. plerique ex Platonis diſcipulis dicūtur fuiſſe τραγῳδοὶ & διάβολοι. Et ſuperlat. διαβολώτατος Ariſtoph. in Equit. ΕΤ Διαβόλως aduerb. Calūniatoriè, Criminatoriè. Thuc. pag. 202, ᾗ ὅτι αὐτοῦ διαβόλως εἰρηκότος.

Διάβολος, Diabolus, in ſacris literis: qui Satā ab Hebr. dicitur. Vocatur autem διάβολος ille pluſquam capitalis humani generis hoſtis quòd Deu apud homines calumnietur, vel potius (ſequendo alteram huius verbi ſignif.) quòd hominibus Deum infenſum reddat. Sic Arethas ſatanam vocari διάβολον ſcribit, ὡς διαβάλλον τὰ θεῖα τοῖς ἀνθρώποις, ὡς τοῦ Ἀδάμ. Vocatur tamen ὁ κατὰ χρόνος ἡμῶν Apocal. 12. vbi etiam habetur, ὁ δράκων ὁ μέγας, ὁ ὄφις ὁ ἀρχαῖος, ὁ καλούμενος διάβολος καὶ ὁ σατανᾶς. Hebræis certè Satan aduerſarium ſonat: vnde ita per antonomaſiam appellari conſtat. ΗΙΝΕ Διαβολικὸς adiect. Ad diabolum pertinens, Vel, Diabolo conueniens, Vel A diabolo prodiens. Chryſoſt. homilia quadam in Geneſin, ἀλλὰ ἁπλοῦς αὐτοῦ τις μικρὰ διαβολικὴ ἔπνευσε.

Διαβολία, ας, ἡ, Pilum. vt interpr. Polit. in iſto Herod. loco, lib. 2, τὰς τε διαβολίας καὶ τὰ δόρατα ὀπίσω.

c. 2. Ἐν διαβάλλω videtur calumniādi ſignif. habere, ſed aucta. πᾶ ὁ διαβάλλω (ſicut & ſimplex βάλλω) Euſt. exponit τὸ δεμπαχὺ βαλεῖν συκοφαντικῶς. ΕΤ Πρὸ διαβάλλω, Ante calunior, Anteuerto in calūniādo. ΕΤ Προσδιαβάλλω, In ſuper calūnior, Calūniā augeo. Vnde Προσδιαβάλλομαι, Plut. Pericle, ὡς πρὸς διαβολὴν μᾶλλον εἰς τὰ λαμπρὰ μέν.

C. ΕΙΣβάλλω, Inicio, Immitto, opponitum videlicet τοῦ ἐκβάλλω. Sic Herodot. εἰσβάλλειν τὸ ῥέθρον dicit, vt Hom. citra comp. εἰς ἅλα βάλλειν. Quo etiam modo dictum eſt illud ῥόον εἰς ἅλα βάλλει. Eurip. quoque εἰσβάλλειν accuſat. iunxit, ſed qui regatur à præpoſ. quum dixit, βοῦς πάντα εἰσεβάλομεν, Boues ad mare ducebamus, vel agebamus.

Εἰσβάλλω vlitatius in neutra ſignif. pro Ingredior, Introeo. cum præpoſ. εἰς. Theophr. εἰσβάλλουσι δὲ εἰς τόπον ἀδύς ἡ ὁμιχλὴ πρόσβαλλει. Sic fluuii ipſi dicuntur εἰσβάλλειν, Ingredi, id eſt influere. vt Polyb. 4, τῷ γὰρ Ἴστρου πλείους τόμαστιν εἰς τὴν πόντον εἰσβάλλοντες. De iiſdem dicitur & ἐκβάλλειν. Quomodo autem hæ duo contrariæ ſignif. verba dici de re eadem poſſint, docebo in ἐκβάλλω. ¶Εἰσβάλλω, Ingredior hoſtiliter, Inuado, Aggredior, vt εἰσβάλλειν εἰς τὴν Ἀττικήν, Thuc. (quod & ἐμβάλλειν, & quidem frequentius) Et πυρετὸς εἰσβάλλει, non addita præpoſ. apud Galen. Febris inuadit, ſeu adoritur.

Εἰσβολή, Ingreſſus, Introitus. Sed frequentiſſimè de hoſtili ingreſſu: vnde & Incurſus, & Irruptio, item Expeditio redditur. Polyb. μετὰ δὲ τὴν εἰσβολὴν, καταστρατοπεδεύσας, &c. Herod. 7, τῆς ἐπ' Ἰταλίαν εἰσβολῆς ἔτυχε. Eſt etiam Aggreſſio: vnde & εἰσβολὴ τοῦ πορεύεσθαι. Et Locus ad aggrediendum ſeu inuadendum opportunus. Polit. apud Herodianum lib. 3, φρουρήσοντα τὰς Ἰταλίας τὰς εἰσβολὰς vertit, Qui aditus Italiæ obſideret. ¶Εἰσβολή, Ingreſſus fluminis & oſtium. Pauſanias, ὁ δὲ ποταμὸς ἐς τὴν εἰσβολὴν τὴν ἐς τὸ πέλαγος, ἀλμυρὸς οὐδὲν ἧσσον. Sed & εἰσβολαί, & plur. numero εἰσβολαὶ ſine adiectione ſæpe dicuntur. ¶Εἰσοδος (inquit Bud.) Ingreſſus & principium, Proœmium, vt εἰσβολὴ τοῦ λόγου, & εἰσβολαὶ τοῦ λόγου. D. Halic. in Lyſia, φημὶ δὲ πάντων ὀλίγων εἶναι τὸν ῥήτορα ἐν ταῖς εἰσβολαῖς τοῦ λόγου καὶ χαλεπώτατον. Sic apud Quint. Ingreſſus operis. Sic autem à Dionyſ. Longino accipi puto εἰσβολὴν, vbi dicit, ὁ δ' ἐν ἀρχῇ τῇ εἰσβολῇ πάντα πάγιον. ΕΤ Εὐείσβολος, ου, ὁ ἡ, Ingreſſu facilis, Ingreſſum facilem habens. vt εὐείσβολος χώρα, quæ & εὐέμβολος, vſitatius.

c. 2. Παρεισβάλλω, Latēter inuado, Clam aggredior. Talem autem ſignificationem præpoſitioni περὶ dat Bud. &

in παρεμβάλλω.

c.2. Συνεισβάλλω (ea ſignificatione qua εἰσβάλλει πρῶτος, vt modò dictum eſt) Simul aggredior, ſeu inuado. Gal. ad Glauc. εἰ περιφὴς ἄγχιστα συνεισβαλεῖν.

ΕΚβάλλω, Eiicio, Expello. Plut. in Polit. præc. πολλοὶ ἐκβαλόντων, ὑμεῖς ἐδέξασθε. Demoſth. Olynth. 1, τοὺς μὲν ἐκβαλὼν, τοὺς δὲ καταλύσας τῆς βασιλείας. Et ἐκβάλλειν ἐκ τῆς ἀρχῆς, Iſocr. Sic ἐκβάλλειν ἐκ τῆς πατρίδος, Expellere patria, Ablegare, In exilium mittere. Pro quo & ἐκβάλλειν interdum per ſe ponitur: vt apud eundem Demoſth. in or. πρὸς Ναυσιμ. Οὐκ ἐξ' ἐκβαλεῖν κύριος τὸν αὑτοῦ υἱόν. id eſt, Finibus patriæ expellere eum non poſſit, Bud. At ἐκβαλεῖν πάντα apud Eurip. Ione, non Expellere, ſed Exponere Camer. interpr. Item ἐκβάλλειν, Excutere. vt ἐκβαλὼν πλὴν θύρας Demoſth. Excuſſo oſtio. ‖Ἐκβάλλειν δάκρυ, Eurip. Ione, Lacrymas profundere. ‖Ἐκβάλλειν peculiari ſignif. dicuntur & mulieres quæ abortum faciunt, pro Partum eiicere, ſeu Fœtũ abigere aut expellere. (Quod Vlpianus quoque dixit Eiicere, ſubaudito itidem accuſatiuo) Theophr. ἢ ἐὰν ὑπολίπῃς, γυναικὶ ἐὰν δοῦῃ, ἐὰν μὴ ἐγκύμονι, ἐκβάλλειν φασίν. Interdum additur accuſ. vt Plut. c πᾶσαι γὰρ αἱ τῶν γυναικῶν ἐξέβαλον αἰδῶ. ‖Ἐκβάλλω, Reiicio, Repudio. Plato De rep. lib. 2, ὧν ἐγὼ λέγοιμι μίαν τοὺς τόμους ἐκβλητέον. ‖At ἐκβάλλειν in Euang. Luc. redditur Proferre, cap. 10, v. 35, ἐκβαλὼν δύο δηνάρια. Vide Βαλλάντιον.

Ἐκχέω, Exeo, Erumpo. vnde ἐκροαὶ ποταμῶν, Oſtia fluuiorum. q.d. Exitus Plato Phædone, πέπτει δὲ ποταμὸς οὗτοι καὶ μίαν ἐκβάλλει. Pro eodem ἀναπίπτειν dicit. Sic apud Polyb. ἐκβάλλειν & ἐκβολή. Dicitur autem pro eodem εἰσβάλλειν τοὺς ποταμούς & ἐκχέειν, ingredi & egredi, ſeu exire, i. Influere & effluere: ſed diuerſo reſpectu: ἐκβάλλειν D videlicet quatenus ex vno loco exit antequam alium ingrediatur: εἰσβάλλειν autem quatenus ex vno egreſſus, alium ingreditur: quorum vtrunque in στόμασι etiam & oſtiorum ſignificatione conſideramus. Sed ἐκβάλλειν Homer. dixit, at poſteri eius εἰσχέειν potius & εἰσβολάς.

Ἐκβλητος, Eiiciendus, vel Reiiciendus, Reiectaneus, Reiiculus, Dignus qui reiiciatur, ἀπόβλητος: vt apud Heraclitum, κύνες κοπρίων ἐκβλητότεροι. Item ἔκβλητον apud Euripidem, Maris eiectamentum, vt loquitur Cornel. E Tac. ‖At βρέφος ἔκβλητον, Infans expoſitus, ἔκθετον, Euſtath.

Ἐκβολή, Eiectio, Expulſio. Item ἐκβολή, Eiectio mercium in tempeſtate, Iactura. Bud. ex Demoſth. 434. Ariſtot. autem ἐκβολὰς dixit plur. Ethic. 3. Ἐκβολή, Eruptio. vt ἐκβολὴ σίτου, Thucyd. Eruptio frumenti è terra. Erumpentia ſeu enaſcentia frumenta Camer. vertit. Apud Dioſc. quoque ἐκβολὴ τοῦ καυλοῦ exponitur Eruptio caulis. Sed & ἐκβολαὶ ad artem naualem pertinens ab eodẽ Camer. redditur Eruptiones, apud Thuc. lib. 7. Ἐκβολὴ ποταμοῦ, Exitus fluminis, Oſtium. Sæpius autem plural. ἐκβολαί. Thuc. 2, τῶν Ἀχελῴου τοῦ ἐκβολῶν οὐδὲν ἀπέχουσα. Politian. apud Herodianum interpr. Fauces. Nec tantùm exitum fluminis ſignificat ἐκβολή, verumetiã quemcunque exitum. Plut. in Demetr. ἅμα δὲ καὶ εἰς Συρίαν ἀπετέμνετο ἐκβολάς. Sed ducta λέξις τοῦ ποταμοῦ ἐκβολὴν metaphora vocari ἐκβολὴν ἐπὶ τὴν finem verſus, tradit Euſtath. pag. 900. ‖Et ἐκβολὴ τοῦ λόγου, Digreſſio ab inſtituto ſermone. Thuc. lib. 1, ἐξ οὗ τὴν ἐκβολὴν τοῦ λόγου ἐποιησάμην. ‖Ἐκβολή, Luxatio artuum. in Hipp. quæ alibi ἔκπτωσις. Item χάλασμα. Bud. G

Ἔκβολος, ου, ὁ ἢ ἡ, vt ἔκβολον οἴκτων βρέφος. Eurip. Phœniſſ. pro ἀπόβλητος, Expoſitus infans. Item ἔκβολος apud Eurip. ὀξὺ ἀκροτήριον, vt tradit Euſtathius.

Ἐκβολας, άδος, ὁ, vide Ἐκβόλιμος.

Ἐκβόλιμος, ν, ὁ καὶ ἡ, Eiectitius. Cui opponitur ἐμβόλιμος, Intercalaris. Ita Bud. p. 434, qui & affert ex Ariſtot. τὸν τῶν ἐκβολίμων τοῦ ἐμβρύου. Sed ἐκβόλιμον ἔμβρυον quidam exponunt etiam Abortiuum: & addunt ex Plinio, Ægyptus ecbolimam habet [vuam] abortus facientem. Qui dã tamen libri ἐκβολάδα habent: quam etiã lectionem admittit Bud. In vulg. autem lex. annotatur & ἐκβολὰς pro purgamento argenti ex Strabone. H

Ἐκβόλιμος ET Ἐκβολιμαῖος, Expoſitus. ea ſignif. qua dicitur Expoſitus infans. Cam.

A Ἐκβόλιον, υ, τὸ, q.d. Eiectorium. id eſt Eiectrix medicina. Nã hoc nomine vocatur à Dioſcoride & aliis medicamentum eiiciens ſeu abigens ex vtero fœtus enectos. vt lib 2, ἐκβόλιον τῶν ἐμβρύων πεσσόν. Alibi autem ſine adiectione, vt in 4, ἐκβολίους χυμούς. Et ἐκβόλιος οἶνος, Vinum quo partus eiicitur.

c.2. Διαχέω, Traiicio, Per medium emitto & traiicio. Bud. pag. 537 ex Galeno. In vulg. lex. citatur ex Ioſue cap. 15, διαχέαλει τὸ ὄρειον ὅτι τοῦ κορυφίου ὄρους, pro Tranſit terminus per verticem montis. Ε Τ Διαχοὴ, Traiectio. Item, Eruptio & exitus per locum anguſtum & interceptum. Idem Bud. 434, ex Diodoro B

C. Ἐμβάλλω, Iaculor in [aliquem] Iniicio, Immitto. Hom. Odyſſ. ξ, ἐμβαλε νηὶ κραυνόν. Apud Thucydidem ἐμβάλλειν πῦρ, Ignem iniicere, vel Ignem immittere. Sic dicitur χαλινὸν ἐμβάλλειν τῷ ἵππῳ, Iniicere frænum equo: vnde paſſiuè apud Xenophontem De arte equeſtri, ἐμβάλλοιτο ὁ χαλινός. Et ἐμβάλλειν πληγάς, Iniicere plagas (vt & Cic. loquitur) quod vide infrà in Ἐμβάλλω ſignificante Impono. Exponitur Immitto in hoc loco Xen. Œconomico, τοῖς δὲ δι' πελίας τύπος ἕνεκα ἐμβάλλειν τροφίτῳ, & in metaphoricis loquendi generibus, pro Iniicio [animo.] Immitto [in animum,] Inſpiro. vt ἐμβάλλειν ἔρωτα, Polyb. Sic ἐμβάλλειν ὁρμὴν θυμίαν τῷ στρατεύεσθαι, apud eũdẽ. Et ἐμβάλλειν προθυμίαν στρατιώτας, dixit idem, Alacritatem militibus iniicere. i. eorũ animis indere. Et Plutar. voce paſſiua ἐμβάλλεσθαι προθυμίαν ταῖς ψυχαῖς. Eodẽ modo Demoſth. Philipp. 1, τῷ φιλοτιμεῖσθαι τούτῳ ἐμβαλεῖν Φιλίππῳ. Reperitur & εἰς νοῦν ἐμβαλέσθαι ὅσον, apud Demoſth. & Plutar. pro In animum inducere, Animo concipere. Tale & ἐμβαλέσθαι Homericum quod vide infrà. Sic & in aliis loquutionibus: vt apud Iſocr. εἰς ἃ πολλὴν ἐπιτροπὴν ἔδοσαν δόξαν χαρακτῆρα τοῖς ἔργοις ἐνέβαλεν, Indidit vel Iniecit. Ἐμβάλλειν λόγον περί τινος, Iniicere ſeu inferre ſermonem aliqua de re, vel Iniicere mẽtionem. Plutar. in Camillo, ἐνέβαλε λόγον εἰς πολλούς. Sic apud Plat. De rep. 1, ἐμβάλλειν λόγον, vbi exponitur etiam In medium afferre. Ex Xenoph. autem citatur, ἐμβαλέσθαι περὶ τούτου λόγον, & ἐμβάλλειν λόγον, vel βυλὴν εἰς τὸν δῆμον pro Rem ad populum referre, Rem conſultaneam proponere. Sic ἐμβάλλειν ψῆφον περὶ τούτου, pro In ſuffragia mittere. Bud. 437. Ex eodem ſcriptore affertur & ἐμβάλλειν ſine adiectione, ἔμβαλε περὶ τούτου pro Refert de hoc, id eſt Pone in conſultationem, Diſquirendum propone. ſub. accuſ. λόγον, vel potius ψῆφον. ‖Ἐμβάλλω, Cõicio, Impello, Intrudo. vt ἐμβάλλειν πνὰ εἰς τὰ δίκτυα, Xenoph. ἐμβάλλειν πνὰ εἰς τὸ βάραθρον, Ariſtoph. Itidem ἐμβάλλω τινὰ εἰς ἀτυχίαν, apud Æſch. Sic Dinarch. in Philocl. τὸν εἰς τοσαύτην αἰσχύνην καὶ ἀδικίαν πολλοὺς ἐμβεβληκότα. Dicitur & ἐμβάλλειν πνὰ εἰς ὑποψίαν, Coniicere in ſuſpicionem. Pro quo dicitur potius Adducere aliquem in ſuſpicionem. vel inuerſa conſtructione, Iniicere alicui ſuſpicionem.

Ἐμβάλλω, vel Ἐμβάλλομαι, Impono. Luc. Hiſt. vera 1, 2, καὶ τὴν ναῦν ἐποκειμένην, ὕδωρ τι ὅσον πλεῖον ἐμβαλλόμενον καὶ τὰ σῖτα ὑπεπίδια. Et lib. 1, ὕδωρ ὑπὸ γῆν ἐμβάλλεσθαι pro eodem dicit: & ibidem, σῖτα ἐμβάλλεσθαι. Hinc etiam ἐμβάλλομαι ſeu ἐπεμβάλλομαι pro Deuoro, cibum videlicet auidè ingerens in ventrem, apud Baſilium. Vide Ἐπεμβάλλω. Huc videtur referendum & illud Demoſth. loquendi genus, ἐμβάλλεσθαι ὑπηρεσίαν, vt hoc videlicet verbum ex Pono cõpoſitum interpretemur, Interponere teſtimonium, vel Interiicere. Nam Proferre teſtimonium Latini quidem, ſed minus ad verbum. ‖Ἐμβάλλω pro Impono, eo etiam ſenſu quo dicitur à Cicerone Plagam imponere: pro quo frequentius Plagam incutere, ſeu infligere, aut vulnus infligere, dici ſoler. Plut. in Cæſare, Βροῦτος εἰσπὸ μίαν ἐνέβαλε πληγὴν εἰς τὸν βουβῶνα Iniicere plagam (redeundo ad primam illam ſignificationem) interpretari etiam poſſis, & quidem ex Cicerone.

Ἐμβάλλω, Inſero, Interſero. Item Intercalo. Demoſth. ἐμβαλεῖν τινὰ δίκαις. Ariſtoph. ἐμβάλλειν τινὰ χεῖρ' ἀναλοῦν τῶν δημοσίων κυλοφῶν. Inſerit dextram [dextræ.] Nam alteram Bud. interpretationem, Porrigit dextram, non probo, ſi vis verbi exprimenda ſit. Ab interſerendi an

tem ſeu intercalandi ſignificatione dicitur ἐμβόλιμα A ἡμέραι, & ἔμβολιμαῖα, de quibus infrà. ‖Ἐμβάλλω, Infero [arbores] ἐμφυτεύω. Demoſth. ἅπαν ἀλλῶν φυτὸν ἐμβεβλημένα.

Ἐμβάλλω, pro Ingredior, Ingredior cũ impetu, Irrũpo. (neutraliter quidem, ita tamen fortaſſe vt ſubaudiri etiam poſſit accuſ. πόδα, vt Lat. dicitur Inferre pedẽ in aliquem locum, & Efferre pedem pro Ex eo egredi) Plutar. in Antonio, ὡς εἰς τὴν ἀγορὰν ἐνέβαλε, καὶ τὸ πλῆθος εἴκων διέστη, Poſtquam cedente turba in forum irrupit. At in hoc Themiſtii loco in Sophiſta, ἐμβαλλειν accipi B poteſt ſimpliciter pro Ingredior. καὶ δορυφορεῖ μὲ ἐμβάλλοντα εἰς τὴν ἀγορὰν σοφιστὴς ἅπας. Sic & flumina dicuntur ἐμβάλλειν εἰς τὴν θάλατταν, Ingredi mare, id eſt Influere in mare. Ἐμβάλλω exponitur etiam Ingredior hoſtiliter, Infeſto exercitu irrumpo, Populabundè percurro. hoc eſt ὀπτεύω. Sic ἐμβάλλειν εἰς τὴν Ἀττικὴν & εἰς τὴν Ἀβδηρα, Antiph. & Xenoph. Bud. 435. Ἐμβάλλειν (ibidem) Impetum facere, Incurrere, Offendere, vt ἵππος ἐμβάλλων τοῖς ἀκοντίοις, Plato De rep. l. 8.

Ἐμβάλλω κώπας, Incumbo remis, apud Homerum ex- C ponitur: Ἐμβαλέειν κώπας, ἵν' ἐπ' ὀκριόεσσαν ἁλείομεν. Et additur, ἐμβάλλειν eſſe τὸ κρῦσαι τὴν ναῦν ταῖς κώπαις. Sed facilè crediderim ἐμβαλεῖν κώπας dici ſubaudito accuſat. χεῖρα: ſicut in proximè præcedentibus exemplis πόδα cum ἐμβάλλειν mihi videri ſubaudiendum dixi.

Ἐμβιβάσαι ſignif. activa in aliquot exemplis paulo antè citatis: vt in ἐμβαλεῖσθαι εἰς πλοῖον ex Demoſth. Quò pertinet illud Homericum, Τόφρα δέ τε ἱππῆες ἐφ' ὑψηλῇσι βάλωσιν. Et illud Heſiodi, Ὅς δέ κε μὴ δύνηται, μήτ' ἀμᾶν μήτ' ἄλλον ἐπ' ἔργατον ἐμβιβάσασθαι. Et ἐμβιβάσασθαι. Item ἐμβαλλόμενος pro ἐμβάλλω, id eſt Impono, vide ſuprà. Sed & ἐμβεβλημένος pro ἐμβεβλημένος apud Dinarch. in Demoſth. τὸν εἰς τὰς δεσμωτίδας ἀτυχῆ ἐμβεβλημένον πλοῖον πάνυ. ‖In vulg. lex. aſſertur & ἐμβάδην λαγῶν ex Ariſtoph. pro Aggredimini lepores. Quæ conſtructio mihi ſuſpecta eſt.

Ἔμβλημα, ατος, τὸ, Emblema, Quod operi cuipiam iniicitur & inſeritur [ornatus gratia.] Magis autem peculiari ſignif. ἐμβλήματα fuerunt appellata vaſorum aureorum argenteorumque ornamenta, quæ his ita inſerebantur, vt quoties libitum eſſet reuelli poſſent. Hoc nomine comprehendi exiſtimãtur, & quæ in parietibus vermiculata, in pauimentis teſſellata, in lignis ſegmentata dicuntur. Vide Bud. in Annot. pr. & Cælium. Emblemata (inquit Cam.) dixere etiã Latini Græca voce opera teſſellata, & ad varietatem tranſtulerunt. ‖Ἔμβλημα, Inſitio mitioris ſurculi in ſylueſtrem. v. l.

Ἐμβολή, ῆς, ἡ, Iniectio, & q.d. Inſertio. pro qua ſignif. aſſer- E cur ἐμβολὴ τῆς ἀθρόων. ‖Irruptio, Impreſſio, Impetus irruentis aciei. Ἐμβολὴ τῶν στρατοῦ, (inquit Bud.) Inuaſio hoſtilis, Conflictus aciei inſtructæ, Impreſſio in hoſtes facta. Sic Θηβαίων ἐμβολή, Ariſtot. Pol. 2. ἐμβολὴν ἔχειν, ex Plut. in Cam. pro Aggreſſi ſunt. Dicitur autem & de aliis rebus, vt ἐμβολὴ χαλάζης ex Ariſtide. Syneſius quoque τὰς ἐμβολὰς τῶν πνευμάτων dixit. Et ἐμβολὴ τῆς ναυμαχίας, Conflictus claſſis. Thucyd. 2, εἶπε γὰρ ὅτι παραβύσεσθαι ὡς χάριν ἐς ἐμβολήν. ‖Sed & ἐμβολῶν quidam interpr. Roſtrum nauis. vt Xen. Hell. 4, ἐμβολὰς ἔχουσι πεντήρεις. Sic & Bayf. apud Polyb. Bud. autè ἐμβολῶν eſſe ait caput arietis machinarii hoc in loco Thucyd. lib. 2, ἢ ἔδοξε ῥύμην ἐμπίπτουσι, ἀπαυλίζειν τὸ τεῖχος τῇ ἐμβολῇ. ‖Ἐμβολὴ, Oſtium fluminis, vt ὠκεανοῦ ἐμβολή, Bud. ἔτ Διεμβολος ac Διέμβολος, ab ἐμβολὴ ſignificante irruptionem. Nam διεμβολος χώρα appellatur ab Ariſtot. Polit. 7, In quam non facilè irrumpere hoſtes poſſunt: contrà ἀνέμβολος, in quam facilè.

Ἐμβολάς, άδος, ἡ, vt ἐμβολὰς ἄπιος Ariſtoph. Pira inſititia, vel (vt Horat.) inſitiua.

Ἐμβολεύς, q.d. Iniector. vt quidam ἐμβολέα χαράκων appellauit πάσσαλον in epigrãm. Palum ſeu ſtipitem acutum braſſicæ depactorem. id eſt quo fit ſcrobis in quam braſſica iniicitur & depangitur. Vide Ἔμβολον. Item Aggreſſor, inuaſor. v. l. F

Ἐμβόλιμος, ος, ον, καὶ η, ον, (q.d. Iniectitius) Intercalaris, Bud. interpr. Inſertus, Intercalatus. vnde Plut. menſes & quidã dies ἐμβόλιμοι. Macrobii autem quædam exempl. ἐμβεβολισμένοι habent perperam pro ἐμβολίμους. Et ἐμβόλιμα, intercalaria carmina, Ariſtot. De poetica. Vide B. p. 436.

ἔτ Ἐμβόλια (mendoſè fortaſſe pro ἐμβόλιμα) dicta parua quædam retia Poll. teſtatur ὡς παρεμβαλλόμενα τοῖς μείζοσιν ἰχθύσι. ἔτ Ἐμβολίσματα, Panni diuerſi hinc inde conſuti. q.d: Iniectamenta ſeu inſertamenta pannorum. Affert autem ex Aquila & Theodotione Hieronymus, quem vide in Ezech. cap. 16. ‖ἔτ Ἐμβολιμὸς, Intercalario. v. l.

Ἔμβολον, (q.d. Iniectorium) Inſtrumẽtum ruſticum ad iniiciendum in terram & depangendum. Exponitur Paſtinum, vel Paxillus quo ſemina depanguntur, in hoc Theophr. loco De hiſt. pl. l. 2 φασὶ δεῖν ἀφροὺς γίνεσθαι, φυτεύοντα ἔμβολον. ‖Veſtis, Repagulũ. vt χαλκοῦν πέπλον ἔμβολα, Eurip. Phœn. ſunt (inquit Cam.) veſtes reuincti ære, vel trabes quædam æratæ, quæ ſolebant de muro ante portas demitti.

Ἔμβολον, vel Ἔμβολος, Roſtrum nauis. Polyb. de Romano foro loquens, ὥσπερ τοὺς χαλκωμένους ἐμβόλους ἐν τῇ ἀγορᾷ. At verò apud Pindarum (vt ſcribit Cam.) anchora ἐμβόλου ὕπερθε reponitur, quam interpretantur Trabem eminentem in roſtris quæ anchoram ſuſtineret. ‖Ἔμβολος Æliano Acies cuneata. Quam ſignificationem habere puto in hoc Plut. loco in Fabio, ἐμβόλῳ τοῦτῳ στρατεύματι τοῦ Ἀννίβου φάλαγγος χρησάμενος. vbi tamen vulg. lex. Roſtrum interpr. Bud. poſtquam ἔμβολον eſſe dixit aciem cuneatam, ſubiungit, ἔτ Ἐμβολον δὲ καὶ στοιβὴ ἐστὶ impreſſio agminis in cuneum aut roſtrum conformati & compoſiti. Quod autem ſubiungit, Et pars machinæ qua machina ingruit, aliam eſſe ἐμβόλου non ἐμβολοειδοῦς στοιβολῆς (vt malè in vulg. lex.) expoſitionẽ neceſſe eſt. Vide p. 436. Quid autem ſit ἔμβολος in Cteſibicis machinis aliiſque id genus, lege apud Vitruuiũ. ‖Ἔμβολος præterea, ſiue ὀπίσθολος vel ὀπισθόξυλος, in curru dicitur (vt in vulg. lex. ex Polluce annot.) illud quod axi inſertũ rotam continet ne excidat. ἔτ Ἐμβολοδίτης eius vĩnculum vocatur.

C. Κυανέμβολος, ν, ὁ καὶ ἡ, Cæruleum roſtrum habens. Ariſtoph. Equit. καὶ κυανέμβολοι καὶ μισθοφόροι τριήρεις. Et Ranis, ναῦς κυανεμβόλους. vbi ſchol. exponi ait vel αἱ τοὺς ἐμβόλους ἔχουσι κυανοῦ βεβαμμένους, vt μιλτοπάρηοι, αἱ μεμιλτωμέναι. vel αἱ πίνουσι τὸν θάλασσαν, cuius aqua eſt κυανή.

C. Προέμβολος, ν, ὁ, Heſychio, ἔτ Προέμβολον, ν, τὸ, Suidæ, ἔτ Προεμβολὶς, ίδος, ἡ, Lignum quoddam (vt vulg. lex. habent) eminens ad proram nauis, cui roſtrum affigitur, quo impetum faciunt in hoſtium claſſes. Προεμβολα Suidas exponit τὰ ἔξω τῆ ἔξωθεν τῆς νεὼς ὡσεὶ ἀκρώτομα. Et Polluci Προεμβολὶς eſt τὸ καταλῆγον ὅπη τὸν ἔξω.

C. Χαλκέμβολος, ν, ὁ καὶ ἡ, Æreum ſeu æratum roſtrum habens. Χαλκέμβολοι νῆες, Roſtratæ naues, B. Appian. Mithridat. νῆες ἑξήκοντα χαλκέμβολοι ὀκτακόσιαι. ἔτ Χαλκεμβολὰς, άδος, ἡ, Idem in fœm. gen. vt χαλκεμβολάδων πλοῖα apud Eurip.

C. Κοιλέμβολον, ν, τὸ, vocabulum militare eſt, ἐπειδὰν ἡ αὐτόματος ἀφαλαγξία τὸ μὲν ἐπόμενα κέρατα σωάψῃ, τὰ δ' ἡγούμενα ἀραιώσῃ.

C. Συριγγοέμβολος, ν, ὁ, vel Συριγγέμβολος (vtroque enim modo apud Euſt. ſcribitur) Canalis ſubterraneus quo aqua in caſtella obſeſſorum ducitur, δι' οὗ ὡς ὅτι πολὺ ὕδωρ πορεύονται οἱ πολιορκούμενοι, vt Euſtath. tradit, quem (vt addit) ὁ Θρᾴκιος ὁμιλία τζιρέμβολον θρᾳκαλεῖ. Compoſ. ex σύριγξ & ἔμβολος idem ſignificantibus. ἔτ Συρέμβολος, ου, ὁ, per ſyncopen τῆς κοιλολιθοτομίας idem eſt, vt Euſt. alibi docet.

c. a. Ἀντεμβάλλω, Viciſſim iniicio, vel In locũ alterius iniicio ſeu repono. A Budæo exponitur Refundo, Rependo, Viciſſim repono: ex Theophraſto in 9, vbi de herbis legendis loquens, ſcribit, τὸ πιόμενον τὸ ἀσπλήνιον πιόντα, ἀντεμβάλλειν κελεύουσι τῇ γῇ πλησιάσαντα καὶ μαλίσταν. ‖Apud Galenum & Æginetam (vt idem tradit) ἀντεμβαλλόμενα ſunt ſuccedaneæ medicinæ.

Ἀντεμβάλλω, Cõtrà irruo, Contrà facio impetũ. ἀντεμβάλλειν τῇ ἐμβολῇ apud Syneſ. (vt inquit Bud.) Impetũ ex aduerſo moliri.

Ἀπεμβολή, ῆς, ἡ, Iniectio seu repositio vnius in locum alterius. ‖ Item *ἀπεμβολαί*, (inquit Budæus) Summæ cardinis partes quæ in cauum induuntur. vel, Ex partes ossium quæ in vertebras prominent. ‖ Ιτē Ἀπεμβολή, Incursus seu incursio quæ fit viciſſim, Impetus qui fit ex aduerſo. eo ſenſu quo verbum *ἀπεμβάλλω* à Syneſio accipi dictum eſt.

Ἐπεμβάλλω. q.d. Superiniicio. A Bud. exponitur, Alium ſuper aliū immitto, Intercalo, Interſero, Plat. Crat. *τοῦτον μὲν γὰρ τὸ ὄνομα δῆλα ὅτι ἐπενεδόθη ὑπὸ ἀνομάτων, ὅτι πολλάκις ἐπεμβάλλω γράμματα, διὰ δὲ ἑξαιροῦμαι, ποιοῦντα ἀνομάζοντες*. Luc. *πολλὰ ἡμᾶς τοῦ μάτην ἕνεκα καὶ διωνίας ἐπεμβάλλουσι*, Multa intexim numerorū & vocalitatis cauſa, Camer. Plato Tim. *οὔτ' ὀπίσω μακρὸν λόγον παρεμβαλεῖν ἄλλον μῆκος ἐπεμβλητέον*, Nec rurſus hic locus eſt vt diſputationi per ſe longæ obiter aliam æquè longam attexamus. Huc quoque pertinet *παρεμβάλλειν* rhetorum vocabulū, quod eſt In modum parentheſis aliquid in medio periodi inſerere & intexere, ſicut *ὀπίσω πιθέσθαι*, in periodi fine aliquid attexere. ‖ Item *ἐμφυτεύω*, vt *ἐμβάλλω*, hoc eſt *ἐγκεντρίζω, ἐμφυλίζω*, Idē B. VNDE *Ἐπεμβολάδες ἄμπελοι* apud Athen. l. 14, id eſt *αἱ ἐγκεντρισθεῖσαι ἄμπελοι*, vt B. explicat. ‖ Et Superadiicio, ſeu (vt Bud. exponit) Auctarium addo, *ὀπίσω πατρὸς* Lucian. *καὶ μὴν ἐπεμβαλὼ χρίνιας ὑπὲρ τὸ μέδιμνον πίσυρας*. ‖ *Ἐπεμβάλλω*, Vrgeo, Impello, Bud. exponit in hoc loco Xenoph. de venatore venabulo aprum conficiente, *καπροῖ γὰρ ἢ μάφισιν ἐπὶ τὸ ὠσθούλιον, ἢ ᾗ δίξιά ἐπεμβάλλει*. ‖ Item, In alium irrumpo, Super alium ingredior, *ἐπεμβαίνω*: vt fluuius in alium fluuium incidens. Bud. p. 437.

Ἐπεμβάλλομαι, Deuoro. Bud. ex Baſil. hom 9, *ὥσθ' ἅπαν χλωρὸς ὡσαύτως λάβρως τὴν ὕβριν ἐπεμβάλλεται, ὡς μηδὲ ὀπίσω πιζόμενον ὡς τὴν μέλλουσαν ἴνδυσιν*.

Ἐπεμβολή, ῆς, ἡ, Figura oratoria non admodum abſimilis parentheſi. De qua Hermog. & Bud. C. p. 437.

c.1. Παρεμβάλλω, Interiicio latenter, Interſero, Clàm immiſceo, vt interpr. Bud. ſubiungens ex Gal. *παρεμβάλλοντες τὴν ὀρρὼ λαθρα σκαμμωνίας ὀλάχιστον*. Et ex Theophr. *ὡς οὐσίας ἢ ἐξ παρεμβάλλοιεν π.* Item Παρεμβάλω, Intercalo, vnde *παρεμβεβλημένον* Cic. in Epiſt. intercalarem tranſtulit. Et pro Inculco extra rem. vt Demoſth. in Tim. *αἰχρὰς ὑποψίας παρεμβάλλει*. Vide Bud. 589. ‖ *Παρεμβάλλειν ἑαυτὸν ὑπὲρ ἑτέρου*, in Pad. Intercedere, Fideiubere. Bud. ‖ Præterea *παρεμβάλλω* dicitur imperator quū in acie inſtruenda milites ordine certo locat. vt Polyb. hiſt. 2, *παρεβάλοντο πρὸς πλοῦς*, &c. Bud. 588. At in vulg. lex. *παρεμβάλλειν* hic exponitur Diuerſi generis milites certo ordine interſerere & collocare. & additur, id eſſe quod Cæſ. De bello Gall. l. 7, dixerit Interiicere: ſcribens, Galli inter equites, raros ſagittarios expeditoſque leuis armaturæ interiecerant. Vbi tamen ſimplicius accipi exiſtimo. ‖ *Παρεμβάλλειν*, Tentoria collocare ordinibus diſtincta, atque inter ſe paribus ſpatiis congruentique poſitu reſpondentia. Ita Bud. ex Polyb. pag. 589. HINC & *Παρεμβάλλειν* generalius pro Caſtra locare. quo ſæpe LXX interpr. vſi ſunt.

Παρεμβολή, Interiectus, Interiectio (vt Fab. vtitur) Item, Intercalatio. A Bud. exponitur etiam Interlitio ſubdola, & Interiectio rei nihil ad rem pertinentis. Demoſth. in Cteſiph. *ὑπὲρ παρεμβολῆς πράγματος*. Vide Bud. p. 589. Idem *παρεμβάλλειν* interpr. Attexere, in hoc Chryſoſt. loco, *οὐ γὰρ ἁπλῶς ἔφησεν, ἵνα ὁ αὐτὸν μάρτυρίαν ἔχῃ, ἀλλὰ καὶ πολλὴν τὴν ἔξωθεν παρεμβάλλῃ*. ‖ Παρεμβολή, Tentoriorum poſitus & metatio ordinatione caſtrenſi conſtās. Et Παρεμβολή, Intercalatio ſubſidiariorum inter ordines primæ aciei. à qua quomodo *παράταξις* & *τάταξις* differant, lege Bud. eadem pag. & Ælianum. ‖ Παρεμβολή. Caſtra, *στρατόπεδον*. Plut. in Galba *εἰς τὴν παρεμβολὴν ἀφίγοντας*. HINC Παρεμβολικός, Caſtrenſis. vt idem Plut. Sympoſ. *τὰ τῆς στρατιωτικῆς καὶ παρεμβολικῆς διαίτης*. ‖ Et Παρεμβολικός geometricum vocabulū affertur ex Capella lib. 6.

Παρεμβόλιμα, τά, Intercalatio reticulorum verbum venaticum. Bud. ex Poll. 185.

c.2. Προεμβάλλω, Prius inuado: vt exponunt vulg. lex. ET Προεμβάλλω *εἰς τὴν γῆν* iiſdem eſt Offenſo in terram. id

A eſt impingo.

c.2. Προσεμβάλλω, Inſuper adiicio. Impello. v. lex.

c.1. Ὑπερεμβάλλω, Intermitto. v. l.

C. ΕΠΙβάλλω, Iniicio, vel potius Superiniicio (hāc enim omnium primam ſignificationem eſſe puto) Thucydides lib. 2, *ὥ, τι ὀπίσω ἐπιβάλλοιτας, ἄνωθεν αὐτὸν, ἵνα μὴ μάχοιτο αὐτῆς κάτωθεν τὸ χώμα τος*. Herodianus autem *ἄνωθεν* addidit, lib. 8, *φρυγάνων τι αὖθις ὀπιβαλόντων*. vbi vacat illud aduerbium, vel ipſa præpoſitio. Pro Iniicio autem, vt *ὀπιβαλεῖν τινι τὰς χεῖρας*, ſiue *ταῖς χεῖρας*, pro Iniicere manum alicui, apud Lucianum. (quod loquendi genus ex illis Homericis verbis manaſſe exiſtimatur, Odyſſ. *ι*, — *ἐπάροις ὀπὶ χεῖρας ἑταίρους*. hoc enim *δίδωσιν ἀφορμὴν τοῖς ὕστερον λέγειν ὅτι βίας τὸ, χεῖρας ἐπιβαλεῖν*, vt inquit Euſtath.) Interdum etiam pro Iniicere manus, vt fit vendicando ſibi rem aliq' am & aſſerendo. Ariſtoph. Nub. *τινὰ χεῖρ' ὀπιβάλῃς;* Manum iniicis, [tuum aſſerens?] Polyb. *ὀπιβάλλειν τὰς χεῖρας τοῖς τῆ, τινὸ καιρίοις συνέχειν σφάλμασι*. Hic enim Bud. interpretatur Iniicere manus, id eſt *αἰτιᾶσθαι*. verùm haud ſcio an & pro Manus admouere rebus, id eſt Res capeſſere, accipi poſſit. Vt autē dicitur *ὀπιβάλλειν τὰς χεῖρας*, ſic & *ὀπιβάλλειν τὰς ὄψεις*, Iniicere oculos, vel potius Adiicere oculos. Syneſ. epiſt. 67, *εἰδέναι ὀπιβαλεῖν τὰς ὄψεις τῇ πόᾳ*. Sic Herodianus, *ὀκείνου τοῖς σφραγῖσι τὰς ὄψεις ὀπιβάλλοντος*. ‖ *Ἐπιβάλλειν πορφύραν*, Iniicere purpuram. Herodianus lib. 6, *πορφύραν ὀπιβάλλοντες βασιλικὴν αὐτοπρεπῆ αἰαγοβύσιον*. vbi Polit. interpr. Purpuram circundant. Ego libenter reddo Iniicere purpuram, tum quòd ordine perſequi velim omnia loquendi genera in quibus *ὀπιβάλλειν* aliquam iniiciendi ſignificationem habet, tum quòd ita ipſe Cicero dixerit Iniicere pallium, De nat. deorum lib. 3, Eique laneum pallium iniecit: quum paulo antè dixiſſet, Aureum ei detraxit amiculum. Vide *Ἐπιβάλλομαι*. Hinc pertinet illud *ὀπιβάλλειν* quod Iniicere ſiue Superſternere exponitur. vt apud Ariſtoph. *τίς αὖ δέτ' ὀπιβάλλοι ἐξ ἀφανισθὼν χοίμῳ ἀποστιπτίδα*; ‖ *Ἐπιβάλλω πληγάς* (ſicut & *ἐμβάλλω*) Iniicio plagas. In qua interpretatione, quæ planè eſt ad verbum, Ciceronem rurſum ſequor. Scimus autem alioqui frequens eſſe Plagas infligere, item inferre. Xen. *πολλὰς πληγὰς ἐπιβαλὼν τῷ ἁλισκομένῳ*. Dicitur autem & Imponere plagas ab eodem Cicerone. Quam imponendi ſignificationem habet *ὀπιβάλλω* cum aliis nominibus. vt Gal. ad Glauc. lib. 2, *ὀπιβάλλειν αὐτοῖς τοῖς ἀπλαίστοις φάρμακα*, viſceribus ipſis medicamenta imponere. Aphrod. in Probl. *τὸ ἔλαιον ἀθρόως ὀπιβαλλόμενον λυχναίᾳ φλογὶ, σβέννυσιν αὐτήν*, oleum impoſitum. (quod magis propriè Infuſum) *ὀπιβάλλειν χαρακτῆρα*, apud Ariſtotelem Polit. 1, Imponere notam (vel potiùs Apponere notam, cum Cicerone) itidémq; *ὀπιβάλλειν σφραγῖδα*, apud Herodotum. Licet Bud. poſtquam *ὀπιβάλλω* dixit ſignificare Addo ſeu Adiicio, illum etiam ex Ariſtotelis Polit. locum in exemplum afferat. Dicitur & *τέλος* ſeu *φόρον ὀπιβάλλειν* (nō enim puto *ὀπιβάλλειν* per ſe, vt ponitur à Budæo) .i. Vectigal imponere & ſtatuere. Ariſtot. OEcon. 2, *τέλος δὲ τῷ σίτῳ ἐπιβαλεῖν*. Idem, *ὅτ' ὀκεῖνος πλείους φόρους ὀπιβαλεῖν ἐβούλετο ἔπαξαν*. Plut. in Antonio, *τέλος δὲ τῇ πόλει δεκάτην ὀπιβάλλοντος φόρον*. Vbi & Indicere tributum exponitur. Hinc *ὀπιβάλλειν ἀργύριον*. quod exponitur Mulctare pecunia (quū ſit propriè Imponere pecuniā, id eſt Imponere mulctam pecuniariā) Et *ὀπιβολὴ ὀπιβάλλειν*: de quo vide in *ὀπιβολή*. At ſignif. propè contraria *ὀπιβάλλειν δαπανήματα*, citatur ex Maccab. pro Suppeditare ſumptus. ‖ *Ἐπιβάλλω*, Inſero, vel Impono, (vt *ἐμβάλλω* ſuprà.) Xenoph. in Cyneg. *ὀπιβάλλοντα τοῖς βρόχοις ὀπὶ ἄκρα ἐχαλινώματα τῆς ὕλης δίκρανα*. id eſt (Bud. interpr.) inſerētem amenta vel anſulas plagarum in ſtipites ſylvæ bicipites. ‖ *Ἐπιβάλλω ἐμαυτὸν*, Obiicio me. vt Camer. vertit in hoc Luc. loco De domo, *ἵνα μὴ τῶν ἀγαθῶν ἐμαυτὸν ἐγὼ φέρων ἐπιβάλω*. ‖ *Ἐπιβάλλω*, Adiicio, Addo. Plut. in Apophth. *οἷς ὀπιβαλὼν τῇ βοιωταρχίᾳ τοῦτο τὸ μέρος πέντε ἐτῶν μῆνας*, Quòd quatuor mēſes ſtépori præfixo addidiſſet. Ariſtot. de Thalete loquēs, Polit. lib. 1, *ἀρράβωνα δόντα δραχμὰς τοῖς ἐλαιουργίοις τοῦ ὁ Μιλήσιος πάντων, ὀλίγου μισθοῦ μόνου, αὐτὸς ὑπὸ ὀδενὸς ὀπιβαλλόμενος*, Nemine addente ad pretiū

quod ille ſtatuerat. Id eſt (vno verbo) Licente. Ἐπιβάλλω ſunt qui itidem exponant addo, Matth. cap. 9, ἐπιβάλλει ἐπίβλημα. id eſt Addit, vel affuit, Budæus. Alii tamen vertunt Immittit, cum vet. interpr. ¶ Vt autem Ἐπιβάλλω hic reddunt Immitto, ita Bud. apud Theophraſt. ἐπιβάλλειν κλήματα, Submittere palmites. Vide pag. 441.

Ἐπιβάλλω, Tendo aliquò vel Aliquò peruenio felici reſtóq; curſu, & quaſi collimãdo. Quã ego expoſ. ex multis Euſt. in vnam redactis colligo. Hom. Od. ε, v. 295, Ἡ ὑπὸ φύρτις ἐπίβαλλε, (nauis videlicet) id eſt ἔθεεν καὶ ὁπότε χῶς ἔτυχεν ſiue ἔρρεν. Idem Euſtathius alibi, ἐπιβάλλει γοῦν πως τοῖς μαλακῶς ἐργαζομένοις (inquit) ἤγουν ἀκριβῶς μὴ ἐσχαρῶς καὶ ὁπωσοῦν τύχῃ τοῦ. vnde ego ἐπιβάλλω ἔργῳ τινὶ eſſe dico, Incumbo rei alicui, ad eam tanquam ad ſcopum collimans. Cui meæ interpretationi addo & hanc, quæ eſt Budæi, Certa commentatione incumbo ad intelligentiam rei, Quod mente agitaui aſſequor & percipio. Plut. τῶν κατὰ τύπον ὅμοιος ἐπιβλέπων: Idem Bud. hæc Dionyſii Areop. οἱ κατ' ἰδίαν ἑκάστοις ἐπιβάλλων [ὁ θεῖος νοῦς] interpretatur, Non per formam ſingulis rebus incumbens, ac ſeſe applicans & admouens. Quod etiam προσβάλλειν dici poſſe tradit. (Hic autem reponendum exiſtimo κατ' ἰδίαν pro κατ' ἰδίαν, licet hanc lectionem ipſe Bud. ſequatur) Affert ex Baſilio cum accuſ. τὸ μὴ τῆς τυχοῦσαν ἕκαστον ἐπιβάλλειν μαθήματι, id eſt (inquit) quaſi Seſe addicere & animum appellere. Et ex eodem, ſine caſu, δυνάσθαι λαβεῖν ἐπιβαλεῖν τῇ ἀκριβείᾳ τῆς ἀκολουθίας, pro Aſſequi & contingere. ¶ Ἐπιβάλλω capitur & pro Incumbo in propria ſignific. ſumpto, ſiue Ingruo. Plato in Phædro, πανταχοῦ καὶ αἰεὶ ἐπιβάλλειν. Plut. in Ariſtide, ὅπου τοῖς Ἕλλησιν οἱ μισθοφόροι ἐπιβάλλειν ἔμελλον, in quã partem incubituri erant. Plura exempla à Bud. ponuntur p. 439 & 440, inter quæ vnum Dionyſii Hal. quod minimè conuenire exiſtimo. Ἐπιβάλλω in ingruendi itidem ſignific. ſeu potius irruendi, Marci 4, v. 37, καὶ γίνεται λαῖλαψ ἀνέμου μεγάλου καὶ τὰ κύματα ἐπέβαλλεν εἰς τὸ πλοῖον, id eſt, Et irruebant fluctus in nauigium. At Vetus interpr. malè, Et fluctus mittebat in nauim. faciens videlicet ἐπέβαλλεν actiuum, & dans ei nominat. λαῖλαψ. Sciendum eſt autem in vulg. lex. ἐπιβαλεῖν citari ex Apoll. Rhodio cum eodem nomine, ſed alia conſtruct. & pro alia ſignif. videlicet ἐπιβάλλειν κύμασι pro Fluctib' infeſtare & inuadere. Idem Budæus, interiectis aliquot aliis ſignif. Ἐπιβάλλειν etiam (inquit) ſol dicitur in ortu quùm irradiat & incumbit ſuis radiis & ingruit. Exemplis autem quæ affert, addi hoc poteſt ex Syneſii epiſt. 148, ἐπιβάλλοντος ἤδη τοῦ ἡλίου. quod quidam interpr. Primo autem radio appulſo. ¶ Idem Bud. alibi, poſtquam ἐπιβάλλω dixit ſignificare etiam E veſtigio ſequor, & Veſtigiis hæreo, exemplum hoc affert ex Plutarchi Æmylio, ἐπιβαλὼν τῷ ἄρματι τῷ βασιλέως, vbi tamen ἐπιβαλὼν addit eſſe quaſi Incumbebat. Denique verbo ἐπιβάλλω ſignificatio impetus ſubeſt & in hoc Marci loco, cap. 14, in fine, καὶ ἐπιβαλὼν ἔκλαιε. Bene enim aſſentior interpretanti Et quum erupiſſet, id eſt foràs ſe proripuiſſet. Magis tamen ad verbum (id eſt reſpiciendo primã verbi βάλλω ſignificationem) nec minus cõmodè reddi poſſe exiſtimo, Quum ſe foras proiecciſſet. Quo loquendi genere ipſe etiam Cicero vtitur. ¶ Exponitur & Incido. vt apud Ariſtot. ὅταν ἐπιβάλλῃ καύσων ἀφῇ ἢ ψυχρία. & apud Plut. τὰ ἐπιβαλλόντα Quæ incidunt. ¶ Ἐπιβάλλω, Aggredior, Capeſſo, Incæpto. vt τῆς ναυτικῆς ἐπιβάλλειν στρατείας, Plut. pro τῆς ναυτικῆς ἅπτεσθαι. Ptol. Geogr. l. 1, καὶ μὴ πάσης ἁπλῶς ἐπιβαλλόντων τῷ μέρει τούτῳ, Hanc partem tractandam ſuſcepiſſe. Fortaſſe autem in his loquendi generibus ſubaudiri poſſit accuſ. χεῖρας.

Ἐπιβάλλει μοι τὰ τοιαῦτα. Hæc res ad me pertinet. Herodot. τὸ ἐπιβάλλον τῇ κτησάμενος λαβόντες, Portionem quæ ad ipſos pertinebat, Portionem quæ ipſos contingebat, vt alii interpr. In quibus Herodoti verbis nomen μέρος ſubaudiendum eſſe docent cum alii loci, tum hic Euang. Lucæ cap. 15, vbi itidem fit portionis bonorum mentio. πάτερ δός μοι τὸ ἐπιβάλλον μέρος τῆς οὐσίας, id eſt (inquit B.) Da mihi attinentem ad me partem bonorum vel facultatum. Aut (vt vet. interpr.) Quæ me contingit. Sic etiam ἐπιβάλλον μέρος Demoſth. τῆς τοῦ ἄλλου ἀνθρώπου τύχης τὸ ἐπιβάλλον ἐφ' ἡμᾶς μέρος μετειληφέναι νομίζω πάντα πάντας, Ratam quãdam partem ad nóſq; pertinentem tuliſſe exiſtimo communis aliorum mortaliũ fortunæ. Idem, εἰ μὴ τὸ ὅλον, μέρος γ' ἐπιβάλλει τῆς βλασφημίας ἕκαστος καὶ μάλιστα σύ. Ariſtot. Pol. 3, ἥμιλυ ἄλλα καὶ τὸ κοινῇ συμφέρον οὐσίᾳ καθ' ὅσον ἕκαστον ἐπιβάλλει μέρος ἑκάστῳ τῷ ζῆν καλῶς, veruntamẽ cõmunis vtilitas ciuitates cogit pro ea parte vtilitatis quæ ad vnũquemque attinet ad cõmodius viuendum. Bud. Dicitur autem & τὸ ἐπιβάλλον σοι, ſub. μέρος, pro Quantum in te eſt vel fuit. Et ab Ariſtotele τῇ μελαίνῃ φυσικὰ lib. 9, ᾧ τὸν πάχυν ὅτι πουτὸν ἡμῖν ἐπιβάλλειν, pro Pertinere, vel Pertingere. Cæterùm quod ad contingendi ſignif. attinet, illis exemplis addo ex Syneſio iſtud, epiſt. 19, μάλιστα ἄξιον ἡμῖν τι καὶ οὗ ἂν ἡμεῖς ἐπιβάλωμεν, vbi ἐπιβάλλειν cõtingendi quidem ſignif. itidem habet, ſed paulum diuerſam. ſignificat enim Quos nos contingimus, pro Qui nos aliqua propinquitate & neceſſitudine contingunt. Ἐπιβάλλει μοι τοῦτο ποιεῖν, pro, Officio meo conuenit hoc facere, & Res ipſa poſcit vt vt hoc faciam. Cui formulæ ſimile exemplum affert B. ex Baſil. Sic Ariſtot. τῇ τῆς ἄλλου ἕκαστον ἔοικεν ἐπιβάλλει αὐτῷ, id eſt, Quatenus functioni eius congruit & conuenit. (ſic grammatici ἀπροσώπως dicunt εἰς πάντα ἀριθμοὺς καὶ πάντα πρόσωπα ἐπιβάλλειν, Conuenire, Cohærere, Quadrare.) Affert tamen ille & proximè præcedentem ſignif. verbi Attinere: vt ſit Pro eo quantum eſt quod ad functionem eius attinet.

Ἐπιβάλλω ſignif. paſſiua pro Claudor, Operior, B. affert ex hoc Ariſtot. loco, lib. 3 De part. anim. πίφυκε δὲ ὑπὸ τοῖς στέρνοις. ᾗ διήκουσι ὁ ἀὴρ εἰσέρχεται, ὅταν ἀνοίγηται ἐκείνους ἐπιβάλλει τι καὶ ἀναπίπτοντα, τῇ ἀρτηρίᾳ τῷ πνεύμονι καὶ τῷ αὐτῷ τῷ πνεύμονι καὶ τῷ αὐτῷ ἀναπνεομένῳ, Quemadmodum illis quæ arteriã habent & pulmonem, clauditur & aperitur pulmo aſpirãdo & reſpirando. Inde ἐπιβλὴς, Peſſulus, Vectis, Repagulum. Hactenus Budæus. Mihi verò ἐπιβάλλειν in paſſiua illa ſignif. durum videtur. nec verò ἐπιβλὴς ſecundum illam dicitur, ſed ſecundum actiuam, videlicet ὃν ἡμεῖς ἐπιβάλλομεν (non autem ὃς ἐπιβάλλει pro ὃς ἐπιβάλλεται) i. ſimpliciter, Quem nos iniicimus, vel obiicimus, aut obdimus oſtio, verbis Terentianis.

Ἐπιβάλλομαι, Superiicior, Iniicior. vnde ἐπιβλητὶς, Iniectus. Herodian. lib. 8, ἐρυμάτων τε αὖθις ἐπιβαθέντων. Interdum etiam actiuè pro Iniicio. vt Heſiod. in Op. & D. de aratris loquens, Εἶχ' ὑπέρ γ' ἄξαις, ὑπέρ γ' ἐπιβουτὰ βάλοιο. Et pro Induor, vel Induo, ſicut ἐπιβάλλειν antea protuli eo ſenſu quo Cic. dicit Iniicere pallium. Galen. μὴ γυμνὸς περιέρχου, ἀλλ' ἐπιβεβλημένος ἱμάτιον, pro quo apud Marc. (cap. 31) ἐπιβεβλημένος σινδόνα) Indutus ſindone. Quod & Indutus ſindonem dici poſſet. Ariſtot. κλίνας τὴν ἱματίων ἐπιβαλόμενον. vbi poteſt etiam exponi Induentes, vel [Sibi] induentes. Ad verbũ, Iniicientes [ſibi.] ¶ Ex Homero ἐπιβάλλεσθαι citatur & pro ſimplici Iacere, Od. ξ, — καὶ ἐπὶ κλῆρους ἐβάλοντο, Et ſortes iecerunt, ſeu miſerunt. Apud Theophr. itidem ἐπιβάλλεσθαι quandam mittendi vel potius emittendi ſign. habet (eo ſenſu quo Mittere folia vel fructum dicitur arbor, vel emittere) vt apud Theophr. ἐπιβάλλεται πάλιν ἄλλας βλαστούς. quos βλαστοὺς nos Gall. iettons à iaciendo itidem appellamus. Budæus tamen nullam ſignificationis iaciendi mentionem faciens, exponit Denuo orditur & inſtaurat.

Ἐπιβάλλομαι, Capeſſo, Aggredior. Item Incipio. Et quidem interdum pro Manum admoueo, in propria ſignif. vt — βοᾶν ἐπιβάλλει ἐχέτλαις. Sed metaph. frequẽtius. Polyb. μισθὸν ἐπιβεβλῆσθαι τῇ τῶν καθόλου πραγμάτων συντάξει. Idem lib. 5, ἵνα αἰσθόμενοι ἧττον ἐπιβάλωνται τόλμῃ καὶ πράξει. Et vt Aggredior interdum caſui, interdum infinitiuo iungitur, ſic ἐπιβάλλομαι. Apud Demoſth. Pro corona, in quodam periphraſi καὶ πᾶς ὅρκος λύειν ἐπιβάλλεται καὶ ἀναιρεῖν. Ibidem ἐπιβάλλεται τοῦτο ποιεῖν (vbi ἐπιβάλλεται vertì etiam poteſt Conatur.) Iungitur etiam accuſat. eadẽ ſignif. Plato Timæo, οἷς ἐρῶσιν ἴσχειν ποιεῖ καὶ πολὺν ἐπιβάλλοντος ὕπνον. vbi obſerua ἴσχειν & ἐπιβάλλεσθαι pro eodem poni. Idem De leg. 1. 10, καὶ ἀξιοῦν μείζονα ἐπιβαλλόμενον, καὶ τῶν ὁμοτίμων ἀνωτέρω εἶναι. Plut. Theſeo, ἐπιβάλλεται

σιῶ ναυπηγίας. Quod vulg.lex interpr. Animum ædificandis nauibus adiecit. In iisdem affertur ex Thucyd. ὑπβαλεῖται δουλείαν ἀσθαίρετον, pro Sua sponte seruitutẽ suscipiet. ¶Interdum etiam ὑπβάλλομαι genitiuo iungitur pro Cupio: vt Il.ζ, Μήτις νῶϊ ἑταίρων ὑπβαλλόμενος, μετέπιθε Μιμαίτην. id est ἐρώμενος καὶ ὑπεύθυνος. Vel (eodem sensu) ἡλίων ὑπτυχεῖν. vt ἐπίζηλος pro ὀπτυχής, inquit Eustath. qui etiam admonet, cum alios, tum Aristotelem verbo ὑπβάλλεσθαι vti itidem pro ἐρᾶσθαι. Budæus autem & exemplum ex illo (Aristotele dico) hoc affert, Polit.1, ὅσοι ὀρχεῖσθαι καὶ τῷ δύζειν ὑπβάλλονται. B

Ἐπίβλημα, ατος, τὸ, Quod adiicitur seu additur. A Bud. Additamentum & auctarium exponitur, Matth.9, οὐδεὶς ἐπιβάλλει ὑπίβλημα ῥάκους ἀγνάφου ἐπὶ ἱματίῳ παλαιῷ. Vbi vide & Bezam. ¶Ἐπίβλημα, Vestimentum exterius, Amiculum, Stragulum torale, (sicut & ὑπβάλλεσθαι pro Induere poni dictum est) vt idem apud Galenũ interpr. Vide pag.444 ¶At ὑπβλήματα τὰ κατὰ τὸν οἶκον pro ornamentis domus, vt sunt tapeta, ex Esaiæ cap.3 affertur in vulg.lex.

Ἐπίβολος, ου, ὁ, Pessulus, Repagulum, Vectis. Sic autem appellatur ex eo quòd foribus iniiciatur, vel superiiciatur, seu obdatur. Il.vlt.—Σύριον ὅς ἔχε μοῦνος ὑπβολος εἰλάπινος. ET Ἐπίβλητις apud Hesych. Idem. Itẽ Trabs, seu Tignum. C

Ἐπιβλητικῶς, ab ὑπβάλλειν dicto de mente in aliquam cogitationem incumbente. Philop. δεῖ τὸ μὲν δύνασθαι ἡμᾶς ὑπβλητικῶς τῇ αὐτῆς φύσει πλησιάσαι. vbi ὑπβλητικῶς Bud. vertit, Ita vt in eam incumbat intellectus.

Ἐπιβλήδην. q.d. Iniectim, vel Superiectim. Apoll. Argon. 2, ὑπβλήδην ἐλάσσαι. vbi exponitur, Adigentes & inuiciendo committentes. D

Ἐπιβολή, ῆς, ἡ, Iniectio. vt χειρὸς vel χειρῶν ὑπβολή, Iniectio manus, in Pand. Plut. Sympos. lib.4, αἱ μὲν γὰρ παλαίοντων ὑπβολαὶ καὶ ἕλξεις κοσμίως δέονται. vbi itidem iniectiones manus seu manuum exponitur, alio tamen sensu. Sic apud Thuc. λιθίνων ἱματίων καὶ σινδόνων ὑπβολαί interpr. iniectiones. Sed videtur Thucydides de induendis illis loqui (vt suprà ὑπβεβλημένος σινδόνα, Indutus sindone, vel Qui induit sindonem: vnde & ὑπβόλαιον & ὑπβλημα, indumentum) cui etiam significationi conuenire verbum Iniicere, antea docui. Apud eundem Thuc. ὑπβολαὶ πλίνθων, Impositiones laterum seu laterculorũ, vt quidam interpr. (pro quo mallem, inuersa orationis forma, Lateres aliis alios impositos, vel superpositos) alii structuras: alii, coagmẽtationes. Sic autem Budæus ὑπβολὰς apud Galenum (vbi dicit τὰ τῇ κροκίδι ὁσαιοῦν λεπτὰ ἐπιδοθῆς ἔχει ὑπβολάς) ait posse exponi Coagmenta, vel Commissuras. Annotarunt denique nonnulli, in applicitis aliisque super alias sedentibus rebus & imbricatis (vt Vitruuius loquitur) habere locum ὑπβολὴ, id est ὑπόπτωμα καὶ ὑπόπτυξις: quæ apparet in laterũ positura in tectis, squamarum situ, in piscibus, in lorica conserta, & id genus. Budæus rursum ὑπβολὰς (in loco Galeni citato) appellat applicamenta squamatim incũbentia, seu in modum squamarum insidentia. nã quod Celsus dixit, Inferiora ossa superioribus leniter incidunt, id Græcè esse ὑπβάλλουσι. Et Thuc. ὑπβολαὶ πλίνθων appellat (vt idem scribit) structurã lateritiam, quia laterculis constat aliis super alios incumbentibus. Hactenus ille. ¶Ἐπβολὴ pro impositione ponitur alia etiam signif. nam vt diximus ὑπβάλλειν πῖλος seu φόρον esse Imponere tributum, ita ὑπβολὴ πίλους seu φόρου, Impositio tributi. Sed & per se positum reperitur ὑπβολὴ, id est sine adiectione, in eodem significatu. quo modo & Gall. *impost* vsurpatur. Interdum verò & generalius accipitur. Ex Esdræ lib.1, citatur pro indictione, μισθωσία φορολογία μισθὸς ἄλλη ὑπβολὴ χώρας. Et ὑπβολὴ, Mulcta, quasi quis impositionẽ dicat. sicut ὑπβάλλειν ὑπβολὴν, perinde acsi dicamus, Imponere impositionem: ὑπβάλλειν ὑπβολὴν, Imponere mulctam (vt loquitur Liuius) q.d. Imponere impositionem. Lysias, ὑπβολὴν ὑπβάλλοντες ζημιωσῶσι. E

Ἐπιβολὴ, Incubitus. (eo sensu quo mens dicitur incũbere in rem quampiam) Themistius De anima l.3, ὥσπερ γὰρ τῇ αἰσθήσει τὸ μὲ λιτικὸν καὶ τὸ φῶς κατ' ὑπβολὴν, τὸ δὲ μέ-

λαν καὶ τὸ σκίας καὶ στέρησιν, &c. vbi ὑπβολὴν vocat (Bud. teste) applicationem intellectus & incubitum in rem intelligibilem, vel ipsius rei intelligibilis in intellectum incursum: quem etiã ἔμφασιν appellat ex Platone, quasi impressionem. Hinc ὑπβολὴ & pro notione ac conceptu mentis, qui & ἔννοια dicitur. Et πρώτη ὑπβολὴ, Gal. Prima notio Cic. vt docet Bud. Et sicut ὑπβάλλειν ponitur ac pro Incumbere in propria significatione sumpto, & Ingruere, sic ὑπβολὴ hanc etiam incubitus significationẽ habet. Est item Infestus & hostilis accessus, Impetus & incursus aciei. Plut. in Cæsare, ὑπβολῆς ἅμα ποδὸς τῶν ἱππέων γενομένης, id est προσβολῆς, & ὁρμῆς. Bud. Sic & Polyb. τὰς μὲν ἀρχὰς ἀπέκναυσε τὰς ὑπβολὰς, Ab inuasione temperarunt. Sic Galeno ὑπβολὴ τοῦ ῥίγους est inuasio frigoris in febre: vel accessio. vt Bud. interpretatur.

Ἐπβολὴ, Aggressio, Inceptatio, (vt ὑπβάλλειν dixi esse etiam Aggredi, Capessere, Inceptare) Ptol. Geogr. ἡ μὲν οὖν ὑπβολὴ τῆς κατασκευῆς. Exponitur & Inceptũ, Propositum, Institutum. Diodorus, μεγάλης ὑπβολῆς ἐπετυχών. Polybius, ταχέως κατανενόηκε τῆς προκειμένης ὑπβολῆς, statim assequuta est quod faciendum susceperat, vel quod facere in animum induxerat. Et in plurali ὑπβολαὶ Incepta, seu conatus. Diodorus, ἔστι μὲν οὖν ὅτε ἡ ταπείνωσις τὴν αὐτοπροαίρετον τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν. Et Plut. in Alexandro dixit, ἡ γὰρ τύχη ταῖς ὑπβολαῖς ἐπιτείνουσα, appellans ὑπβολὰς inceptas & susceptas res agendas. Vide Bud. Comm. p.440 & 444. Cicero quoque ὑπβολὴν interpr. conatum, vbi quod Stoici dixerunt ἔρασθαι τῆς ὑπβολῆς φιλοπεδίας δεῖ καλῆς ἐμφανούσης, esse dixit conatum amicitiæ faciundæ ex pulchritudinis specie: vt habes pag.60, mei Cic. lexici.

Ἐπβολὴ in vulg.lex. exponitur etiam Defensio, Propugnaculum, apud Theophr. De caus. lib.3 cap.22, vt ille dicat προσβολὴν ποιεῖν τοῦ ἡλίου τῷ, deinde ὥστε ὑπβολὴν ἔχοντες, eadẽ de re. ¶Ἐπβολὴ in iisdẽ illis exponitur & Transitus, in his Polybii verbis, δεῖ τὸ τῆς ὑπβολῆς ἀδύνατον. ¶Apud eundem verò redditur & Dignitas, Amplitudo. vbi dicit μεγάλην τὴν προσθήκην ποιήσας τῆς ὑπβολῆς. Et ταχέως κατανενόηκε τῆς προκειμένης ὑπβολῆς, pro Celeriter ad tantam peruenit amplitudinem. Quæ expositio ei repugnat quam Budæum eidem loco dare modò dictum fuit, & quæ illi optimè (meo quidem iudicio) conuenit. Quum verò in hoc loco ὑπβολὴν falsò interpretatos esse Amplitudinem comperiam, simili & in altero interpretatio mihi suspecta est. Itidem verò & proximè præcedens, qua pro transitu accipi volunt.

Ἐπίβολος, Cõpos, vide in Ἐπίβολος. ET Ἐπιβόλως in Ἐπιβόλως. ¶Sed ὑπίβολος ex Poll. affertur & pro Fibula quæ axi indita ipsum impedit ne rotis excidat: ab ea verbi ὑπβάλλω signif. quam & in ὑπβλὴς habet.

Ἐπίβολον, idem quod ὑπίβλημα, in vulg.lex. ibi enim exponitur vestimentum, item Additamẽtum: & citatur ex Ezech.cap.13.

¶ Ἐπίβολος, ου, ὁ, ἡ, ab ὑπβάλλω, pro ὑπήβολος. Propriè autẽ ἐπίβολος dicitur qui compos factus est rei alicuius, & ad eam veluti collimauit. sed generaliter apud Homerũ pro eo qui hoc vel illud adeptus est, atque adeo possidet. Hom. Odyss.β, —νῦ γὰρ νηὸς ἐπίβολος, νῦ δ' ἑταίρων Γίγνομαι. Vbi ineptè redditur Nauis compos, pro possessore nauis. Possit etiam reddi fortasse nõ malè, Nauem enim non obtineo. Qui enim nauem obtinet, eam adeptus sit necesse est. Quæ dico ad illas Eustathii expositiones respiciens, ὑπτυχὴς, ἐγκρατὴς. Sed quod ad formationẽ attinet, illis nequaquam assentior ex quorum sententia scribit, à βάλλειν significante τυγχάνειν τῇ σκοπῷ fieri βόλος, ἢ βολὸς, deinde ἐπίβολος: nec rursum iis qui ἐπίβολος dici putant quasi ὑππίβολος, sed ἐπίβολος licentia poetica atque adeo sua dixisse Hom. existimo pro ὑπίβολος: qui autẽ postea hanc vocis huius signif. retinuerunt, (nisi quod de aliis rebus eam vsurparunt) scripturam quoque sibi retinẽdã putauisse atque adeo retinuisse. Soph. Antigone νῦν ἐπίβολον φρονεῖν. vbi commodè vti possumus voce Compos, reddentes Compotem mentis. Aristot. Ethic. περὶ τὸν τοῦ ζῆν καλῶν κεκτῆσθαι ἐπιβόλους, Compotes & adepti. Et Plat. Euthydemo, ὥσπερ

τῆς πάνυ ὀξυτάτης ἐπιβόλας, Compotes & peritiam adeptos. Ita enim & hic interp. Bud. quem vide p. 1449. Item Eustath. 1448, aliquot significationis nominis huius exempla proferentem. Apoll. Arg. 2, Νωῖν γὰρ δὴ πᾶσι μάλιστ' ἐπιβολος ἐς ἀλεωὴν Εἴ κεν ὀϊσθείημεν, &c. vbi schol. exponit ὀξυτάτη χώρις, (afferens tamen & alias expositionem.) Idē in fine eiusdem libri, Εἴ πῃ καὶ ἄλλοθι πως ἐπίβολος ἔασιν ὁρμή. vbi schol. ἀσφαλής. Reperitur & superlat. ἐπιβολώτατος apud Synes. ET Ἐπιβόλως aduerb. quod Eustathio est ὀξυτάτως. Fortasse autem & σωφρόνως explicari possit, id est prudenter: & quidem aptius quàm ipsum nomen ἐπίβολος ab eo exponatur σωφρονος, p. 1406. vix enim ἐπίβολος ita sumi crediderim sine adiectione, & non addito genitiuo φρενῶν, vel alio huiusmodi. ET Εὐεπιβόλως idem quod ἐπιβόλως, Suidæ. AT Εὐεπιβόλως eidem est Manifestè, Rectè, σαφῶς & ὀρθῶς.

c.1. Προεπιβάλλω, (q.d, Præiniicio) Polyb. 16, μὴ τὸ ἐκείνου πλῆθος ἡμῶν προεπιβαλεῖν τοῦ Φιλίππου ταῖς χερσίν. i. (Bayfio interprete) Nisi enim ille anteuertisset impetum facere in Philippum. Ad verbū, Prius iniicere manus in Philippum.

c.2. Συνεπιβάλλω, Competo, Incurro eodem. Pol. 2, ὅσα δὲ συνεπιβάλλει τοῖς ὑφ' ἡμῶν γεγραμμένοις καιροῖς, Quæ incurrūt in ea tempora de quibus ego scribo. Bud. At Συνεπιβάλλομαι, Vnà aggredior. cum genit. rei & dat. personæ. Luc. συνεπιβαλεῖν ἐμοὶ τοῦ ἔργου, Vnà mecū opus aggredi.

C. ΚΑΤΑβάλλω, Deicio, Deturbo, Prosterno, Euerto. Thuc. lib. 3, καταβαλεῖν ἐκ τῆς πόλεως. Plut. Pericle, ὅπως, εἶπον, ἐγὼ καταβάλω παλαίων, ἐκεῖνος ἀπολέγων οἷς οὐ πέπωκε, νικᾷ. Vbi obserua dici πεπωκέναι de illo quem quis καταβάλλει. Dicitur & metaphoricè pro Euertere, vt καταβαλεῖν τὰ μητρῷα τῆς πόλεως δίκαια, apud Synesium. Et cū ἀπό: vt dicitur Deiicere ex aliquo loco. Xen. Hell. 5, καταβάλλουσιν ἀπὸ τοῦ ἵππου (At καταβάλλειν cum solo genit. vide in Καταβάλλομαι.) Itē cum εἰς, vt Deiicere in aliquem locum, seu Proiicere. Hesiod. in Theog. Κάββαλ' εἰς πόντον. vbi κάββαλ' est per syncopen pro κατέβαλ'. & εἰς πόντον, pro εἰς πόντον. In quibusdā aūt metapn. loquutionib⁹ καταβάλλειν, sequente itidē præpos. εἰς, cōmode verti posse existimo per Cōiicio, vt καταβάλλειν εἰς φόβον, quod vno verbo redditur Terrere: sed & totidē pōlis verbis, expressa vi verbi καταβάλλειν, interpr. Cōiicere in terrorē, vel Cōiicere in metū: vt loquuti sunt cū alii, tū Liuius. Eodē dixit modo idem Plato, καταβάλλειν εἰς φθόνον. quod exponitur Subiicere inuidiæ. At ego malim Coniicere in inuidiam. Sed & Euripid. dixit καταβάλλειν εἰς συμφοράς, quod itidem verti potest Coniicere in calamitatem. At καταβάλλειν εἰς μηδὲν rectius redditur, Redigere in nihilum, quàm Coniicere in nihilum. Interdum καταβάλλειν cum dat. solo, pro καταβάλλειν cum illa præpositione εἰς habente accusatiuum: vt quum dicitur καταβάλλειν τὰ σπέρματα τῇ γῇ, & εἰς τὴν γῆν: quod est Iacere in terram semina, potius quàm Coniicere. & vsitatius etiā per verbum Mandare, eadem constructione, Mandare terræ semina. Sæpe autem & καταβάλλειν τὰ σπέρματα sine adiectione dicitur. Basil. ἀλλ' ὁ Ἡσίοδος μὲν ὁ γεωργὸς μήτε σπέρματα καταβαλών. Alicubi etiam καταβάλλω reddi debet Abiicio aut Proiicio (vt modò interpret.) potius quàm Deiicio. vt apud Xenoph. Præd. 2. p. 17, καταβάλλει ἐλαύνων. At in metaph. loquutionibus, potest & Abiicere & Deiicere reddi. vt Plut. καταβάλλων ἑαυτὸν ὡς τινα τῶν παρημελημένων, Se abiiciens, vt vnum quempiam ex cōtemptis hominibus. Vel, Se deiiciens. Vel, Se demittēs. (Cicero certè Abiicere se & Prosternere hoc sensu dixit in Parad. Sic te ipse abiicies atque prosternes vt nihil inter te atque inter quadrupedem aliquam putes interesse.) Sed & pro Demittere, extra metaphorā: vt apud Homerum Argus canis οὐατα κάββαλεν ἄμφω.

¶ Καταβάλλω, Telis peto & obruo, Sterno, inquit Bud. subiungens hæc exempla. Polyb. in 5, καὶ τὴν μὲν Γαλατῶν οὐκ ὀλίγους καταβαλεῖν. Idē, ἐπὶ τοσούτοις μὲν καταβαλεῖν τῶν Μυσῶν. Plut. in Cimone, καὶ σποδιᾷ πολὺν ἐγχεάμενον ἀθρόως, πολλοὺς μὲν ἀπέκτεινε καὶ κατέβαλεν. Xen. ἄνδρα καὶ ἵππον κατέβαλλον, καὶ πολλοὺς αὐτῶν καταβαλόντες. Ita quidem Bud. verùm ego existimo καταβάλλω non esse simpliciter Telis petere & obruere, sed Telis petitum atque adeo obrutum prosternere. (nisi quis his verbis Obruere telis, prosternendi etiam significationem includat.) vt καταβάλλειν breuitatis gratia fit quod alibi dicitur ἐκποτίζειν καὶ καταβάλλειν, vel ἐκποτίζοντα καταβάλλειν. vt Præd. 1, καὶ πέδιλον καὶ ἐκποτίζων καταβαλεῖς. ¶ Apud Isocr. & Athenæum ἱερεῖα καταβάλλειν sunt qui non simpliciter Prosternere, sed Conficere, seu Interficere interpret. Sic autem apud Xen. Præd. 4, καταβάλλει τῷ ἄρκτῳ. Cam. vult significare vel Sternit vel conficit.

Καταβάλλω, Soluo, Persoluo, Pendo. vt καταβάλλειν τὰ προβάτια, Luc. Naulum soluere. ἐκεῖνα πάλαι καταβαλεῖν, Plut. Themistocle. Idem in Camillo, χιλίας λίτρας καταβαλεῖν χρυσοῦ. Sic Demosth. παῖς ὑπὸ τῶν νόμων τοῖς τοιούτοις ζημίας καταβάλλειν, Legibus irrogatas mulctas persoluere. Idē καταβάλλειν τοῖς καπήλοις εἰς τὰ βυρσοπώλια, Menstruas pēsiones vectigalium soluere, Vel Pendere mēstruas summas. Bud. interpr. Dicitur autē καταβάλλω ἀργύριον ὑπέρ τινος, pecuniam soluo pro hoc: vel τούτου, subaudita præpos. ὑπέρ. Luc. in Vit. vend. πόσου ὑπὲρ αὐτοῦ καταβαλῇ; respōdetur, μνᾶς δώδεκα. Alterius autem constructionis quā dixi, exemplum est apud Philostr. in Heroicis, καταβάλλω σοι δραχμὰς τοῦ βοηρύου. Sed non omnino suspicione mendi apud me caret hic locus, & siqui sunt similes: omissāmque in illis esse præpositionem mihi fit verisimile. Cæterùm καταβάλλειν de aliis etiam rebus dicitur quæ exhibentur, quàm de pecunia, vt apud Herodotū, καταβάλλειν τὰ σιτία τῇ στρατιῇ. quod vulgò exponitur Commeatum exercitui comportare: ego autem interpr. existimo Commeatum subministrare: aut Pecuniā ad commeatum pendere.

Καταβάλλω habet & aliam significationem (& quidem neutraliter positum) quam Budæus itidémque lexicorrhaptæ prætermiserunt. Herodianus l. 1, ἐπεὶ δὲ καταβαλοῦσαι αἱ τῆς θέας ἡμέραι, τὸ δὲ ἀμφιθέατρον πεπλήρωτο. pro Postquam autem spectaculi dies adfuit. Eadem prorsum metaphora dicitur à Latinis dies appetere, sed pro Adfuturus propediem esse, & Propinquus esse, non autē pro Adesse. Quæ tamen diuersarum linguarum loquendi genera inter se conferenda sunt.

Καταβάλλομαι, Deiicior, Prosternor. vnde καταβεβλημένος, Deiectus, Prostratus. Et metaphoricè etiam pro Abiectus, Despectus, habitus, Neglectus. Sed & καταβεβλημένον φρόνημα dicitur pro Spiritus abiecti & demissi, de eo qui καταβάλλει ἑαυτόν, i. abiicit seipsum, vt Ciceronē loqui, ostendi paulo antè. Alicubi verò καταβάλλεσθαι cum præpos. ἀπὸ, habente suum genitiuum: interdū & cū solo genit. vt καταβέβλημαι τῆς ἄνω δόξης apud Greg. Naz. pro De superna gloria deiectus est. Qui locus suspectu mihi reddit hunc eiusdem scriptoris, καταβαλὼν ἐκ αἰσχύνης τοὺς σοφήτας, pro Prophetas ignominia notabo, vt quidem in v. lex. exponitur. Καταβάλλεσθαι & pro Conici seu Retrudi, citatur ex Theophr. De caus. pl. l. 3, καταβάλλεται πυρὸς ἐν τοῖς ψυχροῖς, Conicitur in loca frigida, seu reconditur. Aut, Locis frigidis committitur. vt καταβάλλειν τὰ σπέρματα τῇ γῇ, Latinè dicitur etiam Committere terræ semina. ¶ Καταβάλλομαι frequēter actiua etiam signif. vt καταβάλλεσθαι τὰ σπέρματα, pro καταβάλλειν τὰ σπέρματα antea posito. (id est Iacere semina) habes apud Bud. p. 447. Dicitur & καταβάλλεσθαι θεμέλιον itidem pro Iacere fundamentum. Et καταβάλλεσθαί τι pro Ordiri aliquid, Præmoliri auspicarique, & (vt alii) Ab integro texere, quasique ab elementis ordiri: denique pro Præstruere aliquid & quasi fundamēta eius iacere. vt quum Greg. εἰς Ἀθανάσιον dicit, ἡ μεγάλη Θεοῦ βουλὴ καὶ σοφίαν πρόρρησιν καταβάλλεσθαι τῆς θεαμάτων τοῖς ἀνθρώποις. Vide alia exempla apud Bud. pag. 447, & 448. Alicubi autem dictum reperitur περὶ τὸν κόσμον καταβεβλῆσθαι passiuè pro περὶ τὸν καταβεβλῆσθαι τὸν κόσμον τὰ θεμέλια, accipiendo in propria significatione. vt Them. in Ph. 6, ἐγὼ ὅπου τὰ θεμέλια καταβέβλητο ἐγίνετο οἰκία.

Καβέλημα, ατος, τὸ, Quicquid extenuus parti superiicitur, siue fimbria, siue aliud quid simile: vt Gorr. apud Hippocr. exponit. (pro eo verò Galen. habet, καβίβλημα ἐξ ὑπομελισίνου ὑφάσματος τὰ συγχεῖν τὰ ὑποκείμενα.) Athen. lib. 12, μίτρα ὑπὸ χρυσίπασος, ἣ καυσίαν ἀλεωρὴν ὕσιν ἔσφιγξεν, ὅθεν τὸ τῶν φύρσεων τὰ πολυτελῆ καταβλήματα τῆς ὑφασμάτων. At in

in theatro seu scena καταβλήματα dicebantur aulæa aut tabulæ pictæ quæ ad argumentum fabulæ facerent. ὑπάσματα (inquit Pollux l.4,c.19,) ἢ πίνακες ἔχοντες γραφὰς τῶν χρείαν τοῦ δράματος παρεχόμενοι.

Καταβλητικός, ἡ, ὁ, Deiiciendi & prosternendi vim habens. Xen.De re equ. ἀγαθὸν ἦν καὶ αὐτὸ πιστεῦσαι, ἐλπίσαντας ἐφ' ἑαυτῶν τὸν πόλεμον ἐξαίφνης ἀπαῦσαι. τοῦτο γὰρ καταβλητικόν. vbi interpr. Hæc enim est ratio prosternendi.

Καταβολή, Iactus qui fit ex alto deorsum. vt Chrysost. verba illa epist.ad Ephes.cap.1, πρὸ καταβολῆς κόσμου, enarrans, scribit, ὡς ἀπό τινος ὕψους καταβεβλημένον μεγάλου αἰῶνα διανοίᾳ. Exponit autem Budæus πρὸ καταβολῆς κόσμου, Ante iacta mundi fundamenta. Vide p.447 & 448. Item vt καταβάλλω σπέρμα vel καταβάλλομαι, dicitur Iacio semen, sic καταβολὴ σπέρματος, & interdum καταβολὴ sine adiectione, Iactus seminis, Sementis. Et in epistola ad Hebr.de muliere dicitur, πίστει καὶ αὐτὴ Σάρρα δύναμιν εἰς καταβολὴν σπέρματος ἔλαβε, Vim ad iaciendum seu emittendum semen accepit. Nam καταβολὴ interpretari conceptionem, violentum esse videtur. ‖ Καταβολή, Pensio. vt καταβάλλειν τὰς καταβολὰς εἰς τὸ βουλευτήριον, Dem. Pendere pensiones. Et καταβολὴ apud Plat.& Aristot. vocabulum est per metaphoram ductum ab eorum similitudine quibus statis diebus in orbem redeuntibus certas summas pecuniarum dependere solenne est, vt sunt αἱ καταβολαὶ τῶν πλουσιάτων. Bud.ibidem. ‖ Καταβολὴ πυρετοῦ, Accessio febris, Demosth.& post eum Gal. Bud.ibidem. ‖ Ἐκ καταβολῆς, pro Denuo, vel De integro. Camer.ex Polyb.1, τὰ μὲν ἐπισκύζοντα σκάφη, τὰ δὲ ἐκ καταβολῆς ἀναπήγνυσθαι. ‖ Καταβολὴ pro calumnia in v.l.citatur ex hoc Cleobuli iambico, φθονὴς καταβολὴ τὸν βίον λυμαίνεται.

Καταβολάς, άδος, ἡ, Ramus, Hesych.

Καταβολεῖον, ου, τὸ, (inquit Thucydidis scholiastes) vocat nūc vulgus quoduis emporium & maritimū oppidū: quod olim dicebatur ὁπάριον.

c.1. Ἐπικαταβάλλω, Demitto. Bud.Comm.in hoc Xenophōtis loco de canibus, ἡμιλλῶντο μὲν πρὸς τὰ ἴχνη, ὅπου καταβάλλουσι τὰ ὦτα, scribit idem esse quod καταβάλλω. Habere verò etiam significationem oppositam τῷ προκαταβάλλω.

c.1. Παρακαταβάλλω, Depono aut abiicio aliquid prope suū locum. καταπίπτω ἢ καταρρίπτω (inquit Eust.) ἐχθὲς τὸ δόρυ πρὸς πόδα. vt Il.ψ, Αὐτὰρ ἐπεὶ τοὺς πρῶτα παρακάββαλον ἄσπετα τεύχεα. In illo autem eiusdē libri loco, Ζωμὰ δ' οἱ πρόσθεν παρακάββαλον, exponit πρὸ τῶν αἰδοίων ἔθηκε. ‖ Est etiā vocabulum forense. Παρακαταβάλλειν enim dicebantur ii qui de bonorum aliquorum possessione disceptarent, quum certam pecuniam pro litis æstimatione deponebant, qua is qui iudicio vinceretur, temeritatis pœnam lueret: quæ erat decima pars rei controuersæ in causis priuatis, in publicis autem quinta, vt tradit Pollux. vt παρακαταβάλλω σοι τῇ κλήρῳ, quod B.ex Isæo interpr. Sacramento vel sponsione tecum de hæreditate cōtendo. Scribunt v.l.Latinè id dicendum potius Sacramento q̄ Sponsione agere. In sponsione enim satis fuisse interposita tantùm stipulatione & satisdato de pecunia multatitia cauisse: in sacramento verò ipsam vtrinque deponere necesse fuisse: vt ex Varr.lib.1 De ling.Lat.ostēdunt: sicque Ciceronem dixisse Sacramento contendere, & iusto sacramento contendere. Exempla verò huius significationis habes apud Bud. Comm.pag.17.18. HINC Παρακαταβολή, ῆς, ἡ, Actio hæc, qua (inquit Bud. C.p.17) qui experiri volebant, hoc est tam actor quàm reus, apud acta decimam partem æstimationis litis deponebant, multam scilicet futuram temerè litigantis. ita dicta (vt alibi docet) propter pignoris intercessionē, quemadmodum sponsio apud Latinos, quòd solenni verborum conceptione & satisdato fieret. Huic enim apud Athenienses παρακαταβολῇ similem fuisse sponsionem apud Romanos, idem B.in Pand.annotat: quāquā sponsio fieret interposita tantùm stipulatione certæ pecuniæ quam perderet is qui spōsione vinceretur, παρακαταβολὴ verò paratæ pecuniæ depositione. Aristoph.schol. σωματίμους πρυτανεῖα etiam vocari scribit. & Latinè quidā Sportulā vocant (accipiūqnt; παρακαταβολὰ

pro ipsa deposititia & multatitia pecunia) vt quæ in translatione atque prouocatione ad aliud iudicium, ab appellatore tatum deponeretur. Dem.contra Pant. ἐμὲ μὲν οὖν πρόσκαλεῖται μὲ δίκην πάλιν ἐπὶ ἴσῃ σίτου αἰτίᾳ παρακαταβολάς, Post hæc prouocat & lacessit me iudicio rursus, simulatq; deposita pignora in spōsione sustulit. c.2. Προκαταβολή, q.d. Præiacio. Chrys. προκαταβολὴ τῆς ἀποφάσεως. Ite Repræsento, Ante diē soluo. Bud.C. VNDE Προκατάβλημα, ατος, τὸ, Quod ficsoluitur. sic verò appellabatur Athenis Repræsentatio pēsionis vectigalium. (AT Προκατάβλημα, vt ibidē B. addit, est πρόστιμημα, & quod ob morā multæ nomine dependebat εἴ τις φλυαροίη ὧν δημοσίῳ ἐκτίμητοι ἦμεν, publicani scilicet & alii qui altero tāto multabatur. Exēplū habes p.447. Pro eodem Suid.habet προκατάβλημα. Significat etiā, vt v.l.tradūt, Accessio, Corollarium, Quod sesim accessit, Accessio sortis: apud Dem. (ἐν Ἀνδροτ.) ET Παρακαταβολή, idē quod προκατάβλημα. Τῶν πάλαι προσκαρπομένων (inquit Suid.) προῆκε τοῖς ἰδίοις τὰς ὠνουμένοις, οἷς αἷς ἔχουσιν εἰσπράττειν τὰ δημόσια. ὁ τὸν ἕκτον μόριον πρὶν δέκατος τὸ ἔτος, εἰσφέρων εἰς τὸ δημόσιον, τοῦτο προκαταβολὴ καλεῖται. (quod quidā ex Sen. exponut in antecessū soluere) τὸ ὑπὲρ τοῦ δεσπότου προτιμία δίδοσθαι, προκατάβλημα.

Προκαταβάλλομαι, Præstruo, προδιαπραγματεύομαι, B. Greg. In Iul.1, ἐμὲ ἔχθραν δεῖ τὸν ἀδελφὸν στάσεις προκαταβάλλεσθαι. (B.interpr.) Odiū quidē interfecto fratre quasi fundamentū ponens, primordialemque causam atque occasionē, Vel, Occasionē præmolies. Sic Chr.1 ad Cor. 15, μεγάλην ἐκκοπὴν καὶ θημώνιον προκαταβαλλόμενος τῷ περὶ τῆς ἀναστάσεως λόγῳ. Et προκαταβεβλημένη, Antegressum & fundatū, & Præexistes, προϋπάρξαν. Cuius signif. exēpla habes apud B.C.p.449. vbi præter alia dicit Alex.Aphr. προηγούμενα & προκαταβεβλημένα αἴτια pro eodē ponere, hoc est pro cautis antegressis & iā existētibus: & προκαταβεβλημένον non multum abesse à significat. τοῦ προηγουμένου καὶ προϋπαρκτικοῦ καὶ προϋπαιτίου.

C. MET Ἀκάλλω, Inuerto, vel Obuerto. Il θ, v.94, Πὴ φάλαγγε μὴ νῶτα βαλὼν κακὸς ὧν, ὀπίσω ἑμὸς, i. μεταβαλὼν νῶτα. Qui aute fugiunt, inuertunt, seu potius obuertunt terga. Latini tamen simplici vtentes, Vertere terga dicunt. Greg. Homerū imitatus. μεταβαλὼν τὰ νῶτα dixit. X.autem (Econ. μεταβαλὼν τὸ γεῶ, pro Vertere solum arando. Bud. Affertur autē & ex Theophr.l.3, c.25, μεταβαλὼν τὸν γεῶ, pro Inuertere terrā, cespites refringendo: sicut ex alio eiusdem loco γεῶ ἀνατρέπειν eadem signif.

Μεταβάλλω vel Μεταβάλομαι, Muto. Aristot.in Probl. ὁ εἶνις μεταβάλλει τὴν πίστιν, οὐ προσαγορεύεις. Xen. οἱ μεταβαλόμενοι πάντα, ψυχὴν ἢ ἅλπους ἕνεκα μεταβάλλει. Isocr. De pace, ἐγὼ δ' οὐ μεταβάλλω ταῦτα τὸ ἔτος. Sic Aristoph. Vesp. μεταβάλλεται τὰς ὄψεις. Aristot. rursus cum αὖθις vsus est, De part.anim.l.5, τὰ μὲν γὰρ ἀεὶ μίαν ἔχειν βούλεται, ἡ μεταβάλλει αὖθις ἐπ' ἄλλην ἐπιτηδειότητα. ‖ ET Μεταβάλλειν, sicut & Μεταβάλλεσθαι, pro Mutari. Aristot. Politic.5, ἀλλὰ μεταβάλλει ἡ τάξις πᾶσα τῆς πολιτείας εἰς ὀλιγαρχίαν, Mutata est. Thuc.2, ὑμεῖς δὲ μεταβάλλεσθε, Vos autē mutamini. Sic Animi mutauerant, pro Animi mutati erant, ex Liuio B. affert. Μεταβάλλεσθαι πᾶσαν μεταβολὴν, Plut. Sertorio, pro In omnes facies se vertere. Sic idem Bud. qui & μεταβάλλεσθαι pro Conuerti ex Arriano affert. Rursum verò sign. actiua pro Transferre, ex Xen. ἐὰν τὸ δόρυ εἰς τοῦπισθεν μεταβάλῃς.

Μεταβάλλω τὴν ζωήν, pro Concoquo cibum, affertur ex Gazæ interpr. apud Alex. Aphr. in præf.1 libri. Sed & hic tamen mutationis signif. retinetur: nā cibus in concoctione mutatur. ‖ Μεταβάλλω de cōmutatione mercium vide in Μεταβολὰς: & Μεταβάλλειν pro ἀλλαγῆναι, vide in Μεταβολή.

Μεταβάλω, Muto sedē, Migro, In aliā regionē cōmeo. de auibus apud Aristot. De hist. an. 8, μεταβάλλουσι δὲ ὅτε πρὸς Σκυθῶν εἰς τὰ αὐτὰ τῆς Λιβύης. Hinc & μεταβολὴ pro migratione. Vide B.p.469. Vbi & μεταβαλόμεναι anguillæ εἰς τοὺς ἰσχάδας, interpr. Translatæ vel Cōmeantes. Μεταβάλλομαι, Trāseo. i. Sū transfuga. Plut. in Ant. ἀπὸ Ἀντωνίου μεταβαλόμενος πρὸς αὐτόν. Et μεταβάλλομαι Gal. pro Trāseo & Degenero de vna specie in aliā. ‖ Itē μεταβάλλομαι, Me pœniter, Muto mentē seu sententiā, vel

mutatur mihi mẽs. μεταπολᾶ & μεταβαλλόμαι, quæ sign.' A (vt notat B.) pd illã accedit quẽ de trãsfuga dicitur. τὸν δὲ τὰ αὐτομόλου θοῦς μεταβάλλεσθαι. Sic Thuc.l.8,p.285 & 291.

Μεταβάλλομαι pro Vendo & permuto, apud Aristot. in Œcon. inquit Bud. qui etiam μεταβολεύειν, πωλεῖν affert ex Poll.127. In v.l. citatur ex Plat. De leg. μεταβαλλόμενος οἶνον σφῆσιν pro In vino vendendo cauponariam exercens. Et μεταβαλόμενοι ἐν τῇ ἀγορᾷ à Xen. de mercatoribus dictum, pro In foro permutantes.

Μεταβλητικός, κή, κόν, Murabilis, vt B. in hoc loco Theophr. lib.6 De causis pl. exponit, ὅσῳ γὰρ ἂν ἧττον τι μέλλει γίγνεσθαι, μεταβλητικώτερον (ἦ) τὸ ἧττον ἀληθὲς, ἁπλῶς καὶ ἀμεταβλητον. Et μεταβλητικὰ ζῶα, Gaza apud Aristotelem vertit Animalia sede mutabili & vaga degentia. Μεταβλητικὸν B. est etiam Quod mutationem facit, apud Aristot. Metaphys.4, αἴτιον ἢ ἡ ὁ πατὴρ τέκνου, ἢ ὅλως τὸ ποιοῦν τοῦ ποιουμένου, καὶ τὸ μεταβλητικὸν τοῦ μεταβάλλοντος. Sic μεταβλητικὴ eidem B. est Permutatoria, (vt κτητικὴ & χρηματιστικὴ) ἣ ἐκ καπηλεύσεως. Aristot. 1 Pol. 10. Idem 103, τῆς ἢ μεταβλητικῆς μέγιστον μὲν ἐμπορία. c

c.2. Ἀμεταβλησία, ας, ἡ καὶ ή, Immutabilis, Incommutabilis. vt φωνὴ ἀμεταβλησία, Vox immutabilis, pro μονότροπος, Semper eadem. Et ἀὴρ ἀμεταβλησία apud Alex. Aphrod. Aer non alteratus, Aer purus.

Ἀμεταβλησία, ας, ἡ, Immutabilitas, Incõmutabilitas. Theophr. De caus. pl. l.6, c.28, τὸ ἔλαιον παὶ ὀσμαὶ δοκοῦσι διὰ τὴν ἀμεταβλησίαν.

c.2. Δισμεταβλησία, ας, ὁ καὶ ή, Difficilis mutatu. Pl. De primo frig. τὸ ἢ ἐναντίον δισμεταβλησία. Vbi Turn. At contrarium vix commutabile est. D

c.2. Εὐμεταβλησία, ας, ὁ καὶ ή, Facilè mutabilis. Et τὸ εὐμεταβλησία, Mutationis facilitas.

Μεταβολή, ῆς, ἡ, Mutatio. vt in prouerb. Eurip. μεταβολὴ πάντων ἡδύ. Apud Thuc. μεταβολὴ ἐμπεσοῦσα. Et ἡ κατὰ τόπον μεταβολὴ ex Cic. exponitur, Loci mutatio & Loci commutatio. Item μεταβολὴ seu μεταβολαὶ ποιεῖσθαι Aristot. Budæus μεταβολὴ migrationem interpr. vide pag.469. ‖ Μεταβολή, Paraphralis. vt Dionysius Thrax μεταβολαὶ Odysseæ appellauit quam scripsit eius paraphralin. Eustath. Sic & Nonni μεταβολὴ Euangelii Iohannis. ‖ Μεταβολή, Figura quædam per quam res diuersæ coniunguntur: vt vult Quintilianus lib.9, cap.3. vbi & exemplum vide. E

c.2. Ἀντιμεταβολή, ῆς, ἡ, Ex aduerso mutatio. figura qua verba declinata repetuntur. v.l.

c.2. Ἀμεταβόλος, ν, ὁ καὶ ή, Immutabilis, Incommutabilis. Idẽ quod ἀμεταβλησία.

c.2. Εὐμετάβολος, ν, ὁ καὶ ή, Facilè mutabilis. ῥᾳδιουργός, ὀξύρροπος, εὐμετάβολος, Fluxus, Bud.

Μεταβολεύς, έως, ὁ, Qui merces mercibus aut etiam pecunia commutat. Quidã tamen minus esse generale putarunt. Propolam, ex Cic. Bud. interpr. Μεταβολεὺς Aristoph. schol. propriè est ὁ κατὰ μικρὸν πωλῶν, ὡς φησὶν (inquit) οἱ νῦν λεγόμενοι κάπηλοι. Ἀφ' ὧν οὖν μεταβολεύει. Quomodo autem ab αὐτοπώλης, κάπηλος, ἔμπορος & παλίγκαπηλος differat, apud eundem reperies. Eust. verò simplicius exponit, dicens μεταβολεῖς ὁλκῶν καὶ ὠνίων καὶ πωλητῶν, οἱ αὐτὰ καπηλεύοντες. F

Μεταβόλος, ν, ὁ, Negotiator, B. Propola. φορτηγωγός, Hes. μεταφορεύς, Suidæ. Idem quod μεταβολεύς, quanquam μεταβολεὺς multo vsitatius esse constat. Aristophanis verò scholiastes. μεταβόλους suo tempore vocatos fuisse scribit eos quos Aristoph. φορτίδας nominat. hoc est, τοὺς φορτηγοῦντας καὶ φορτίδιον τὸ ὄψον φέροντας εἰς ἀγορὰν καὶ πλοῖα, καὶ μεταπεμπομένους πλείονας. G

Μεταβολικός, ν, ὁ, Mutabilis, Cõmutabilis, vt q.dã exponũt.

c.2. Συμμεταβάλλω, Vnà mutor, vt v.l. interpr. At Συμμεταβάλλομαι eadem v.l. ex Æsch. exponunt ἀφίσταμαι.

C. Π Α Ρ Α βάλλω, Obiicio. (eo sensu quo dicitur Obiicere edẽdum brutis) Od.4, Παρὰ δ' ἴκελον ζωὸν, αἶψα δ' ὑπὸ κρῖ λάβεν ἠδὲ ἔμιξεν. Plato Phædro, παρέβαλε [τῆς ἵππου] τῷ ἐμῷ ἔρωτι. Et παραβλητὸς ζώοις apud Athenæum, vt Lat. Obiectus bestiis. Itẽ Παραβλήματα, Obiicio & ostento, quasi προβάλλομαι, vt apud Dionem, πρὸς τὴν ἀρχὴν ἐλθὼν ἡσύχως παραβαλλόμενος Συφακιδοῖς. B. 450 & 451. ‖ Παραβάλλω, Proiicio, vel Coniicio: vt exponitur in his Thucydidis locis, lib.2, φορυσῶσι δὲ ὕλης φασιάλους παρέβαλον κατὰ τὰ χώματα ἐς τὸ μεταξὺ προσῶσαν τῆς πίσσης καὶ τῆς προσχώσεως. Et lib.6, οἱ δὲ λίθους ἢ ξύλα ξυμφορεῦσι παρέβαλον ὅτι μὴ ἐν Τροχάλοι καλουμένῳ. Cæterùm quod verbi Iaci o compositum aptius horum locorũ interpretationi esse quàm illa duo possit, nõ perspicio: sed nec ea tamẽ mihi satisfaciunticui visus est alioqui hic verbi παραβάλλω vsus inter maximè proprios collocandus, licet à Budæo prætermissus. Sciendũ est autẽ & pass. παραβεβλημένους λίθους apud eundem Thucyd. legi, quod exponitur παρεφορημένους. ‖ Παραβάλλω, Flecto, Detorqueo. vt Παραβάλλω seu Παραβάλλομαι τὸ ὄμμα, Oculos intorqueo, Vel, Limis oculis toruisque aspicio. Ita Bud. ex Luciano & Aristoph. Sed addo, παραβάλλειν videri hic dici quasi Per transuersum iacere. Qui autem per transuersum oculos iacit, transuersim aspicit. Quæ significatio apertior est in his eiusdem Aristoph. verbis in Equitibus, ἔπειτα τὸν ὀφθαλμὸν παράβαλλ' εἰς Καρίαν τὴν δεξιὰν, τὸν δ' ἕτερον εἰς Καρχηδόνα. Quinetiam illam meam expositionem adiuuat hic Xenoph. locus, παραβάλλειν τὸ ἕτερον οὖς πλάγιον pro In latus conuertere. A Platone dicitur παραβάλλειν τὴν κεφαλὴν de eo qui auscultandi gratia conuertit caput & admouet. Budæus tamẽ sim pliciter interpr. Admouere, quem vide p.451. Ad illum autem Plat. locũ pertinet hic qui ex Prouerb. Solom. cap.5, citatur, ἑκοῦσι λόγοις παραβαλεῖ σὸν οὖς. Pro Admouere legitur item in hoc quem ex Suida affert loco, ὁ δὲ παραβαλὼν τὸν ἑαυτοῦ ἵππον τῷ Παρθενοπαίου ἵππῳ. Eodem certè modo Plut. dixit παραφορᾶ παραβάλλοντες. Et Theophr. παῖς ἀμπέλοις κόπρον παραβάλλειν dixit Radicibus fimum admouere. Bud. 449. Sed & in hoc loco quem idem Suidas habet, τὸ ἑαυτὸν παραβαλεῖν αἰδρεῖ ἀγωνῖ, pro Admouere accipi posse ait: tradens tamen & aliã expositionem, videlicet Homini ignoto sese permittere, vel indulgere. Ego verò quid hoc de loco sentiam, mox dicam. ‖ Παραβάλλω, Committo. vt Aristid. παραβάλλοντες μόνον τοῖς τοῦ παλίμου κινδύνοις πάλιν. (de quo locovide & in Παραβάλλομαι pro Audacia præcipiti periculum adeo) Sic & in hoc quem v.l. afferunt loco, παρέβαλεν αὐτοῖς παῖδας τοῦ Ἑλλάδα γλῶσσαν διδάσκεσθαι. Sed cum παραβάλλοντες quod in illo Aristidis loco legimus, non malè conuenire videtur παραβαλεῖν quod modò ex Suida protulimus, videlicet ἑαυτὸν παραβαλεῖν αἰδρεῖ ἀγωνῖ, vt sit Viro ignoto seipsam cõmittere. At παρέβαλεν αὐτοῖς παῖδας fortasse exponi etiam possit Liberos deposuit apud eos. vt apud Herodotum ἡμέων ἀμφοτέρων παραβαλλομένων τὰ τέκνα, redditur, Deponente vtroque liberos suos. Sic & apud Plut. in Cat. 114, Deponere, id est Depositum dare, παρακαταβάλλειν. Ponitur & pro Apud sequestrem deponere. ‖ Παραβάλλω, Accedo & appropinquo, Ad aliquem me applico. Plut. in Demetr. Κλεανθίδου τοῦ Σπαρτιάτου παραβάλλοντος εἰς τὰς Θήβας. Et παραβάλλειν εἰς τὰς ἡδονάς, Aristot. Applicare se ad voluptates. Bud. p.450. Sed & παραβαλοῦ pro Accede, pag. seq. ex Aristoph. affert. ‖ Παραβάλλω, Trãsmitto, Traicio. Thuc. πῶς εἰς Ἰωνίαν παραβαλεῖν, Traiecturas esse, Vel potius, Appulsum iri. Aristot. De animal. 8, ὅταν μὲν οὖν ἐκεῖθεν παραβάλλωσιν, Quum illinc huc appelluntur. Hæc Bud. Et ταῖς ναυσὶν εἰς τὸν Ἑλλήσποντον παραβαλεῖν. in epist. Phil. apud Demosth. Sic in v.l. ex Herodoto affertur, παρέβαλε τριὴρεα δίκα ἐὼ Σκιάθου. At ex alio Thuc. loco, πῶς παραβάλλειν εἰς Ἰωνίαν pro Appellere naues. Et παραβαλεῖ quoque in illo Aristoph. loco non solùm pro Accede, verumetiã pro Appelle nauem, sequendo schol. accipi posse tradit Bud. ‖ Παραβάλλω, Confero, Compãro. (quæ signif. non malè præcedenti subiungi videtur, quod aliquid cum alio collaturi id illi admouere plerunq; soleamus) Dicitur autẽ παραβάλλω οὕτω & πρός τινα. Luc. εἰς σοφὸν ἦν, φασὶν, ἐμὲ παραβαλεῖν. Isocr. Euag. εἰ μηδὲν ἄλλο πρὸς αὐτὸν τοὺς Εὐαγόρου παραβάλλειν. Et pass. voce Παραβάλλομαι, Conferor. X. ἐκ τῶν κτημάτων ἃ ἄλλοι παραβαλλόμενοι φίλοι ἐγένοντο. ‖ Παραβαλλόμενοι ἄρτιοι δεῖ καλαμᾶν τινα ex Platone De rep. 2, affertur pro Collocantes: ex Herodoto autẽ οὐδὲν παραβαλλόμενος σοφίης πέρι pro Nihil ad sapientiam pertinens protulisse. ‖ Παραβάλλομαι signif. Audacia

proiecta periculum adeo,& ριψοκινδυνος,(vbi meminiſ- A
ſe oportet eius quod ex Ariſtide attuli, παρακεκινηκως και
δεδωκως,)ex Homero manauit, apud quem legimus Il.ι,
Αιει εμοιγε ψυχη παραβεβηκοτος πολεμιζειν,pro Diſcrimini
intrepidè obiiciens,vt Bud.interpr.Sic autem & Thuc.
dixit lib.2,οι αυ μη και παραβαντες τω ομοιω παρακινδυνευσαντων. Idem παρακεκινδυνευκοτων lib.3 dixit.
Nonnunquam etiam dicitur παραβεβηκεναι τον κινδυνον,vt
Plut.De virt.mul.παραβαλοντα εις ρωμην πολυ. Sic dixit
Syneſ.και εις νικην παραβεβηκοτος. Quod non malè red
detur,Cum fluctu dimicans: quum verbum Dimicare B
incluſam habeat periculi ſignificationem. Sæpe etiam
ſine adiectione ponitur,vt Plut.Pericle.,στρατηγοις τοις
ου τα παραβαλλεσθαι χρωσι μονας τας τυχηλαμπρας. Vnde autem
manaſſe hanc verbi παραβαλλομαι ſignific.exiſtimè,di-
cam in Παραβολος. ‖ Παραβαλλομαι,Decipio.Suid.
ex Thuc.cuius tamen locum non profert, ſed hic eſſe
creditur.εις ουδεν πωποτε αυτον ου τοις εσω, βασιλεα δηλωσαι-
ας, παραβαλοντα. Sed ego hic Suidæ nequaquã aſſentior,
& pro Coniicere in diſcrimen,accipere malo, quum &
exempla eiuſdē cum eadem conſtruct.ſignificationis c
apud illum ſcriptorem habeamus. & optimè huic eius
loco conueniat. SED ET Παραβαλεπαρος à παραβαλλω factũ eſſe ſignificante Decipere,apud Euſt.legi-
mus p.1406,pro eo qui ſodales ſuos decipit.

Παραβαλλω pro Laxo,Suid.ex Ariſtophane. ‖ Idem
παραβαλοντα ex Æſchine in Cteſiph.citat.

Παραβλημα,ατος,το,Quod animantibus comedendũ]ob-
icitur . το ζωοις εις βρωσιν παραπιπτομενον,(vt Euſt.explicat)
Pabulum. At Xen.Hell.7, πασα ὁ παρασκευασθεις εις τας
ναυμαχιας ἡ τα παραβληματα παρεσκευαστο, Pluteis obiectis. D

Παράβλητος,ου,ὁ, ET Παραβλητικος,ὴ,όν,ὁ, Adiectitius, Com-
parabilis.

C. Ἀπαράβλητος,ου,ὁ και ἡ, Qui comparari cum alio non po-
teſt,Diſſimilis. Apud Theophr.l.1,c.4 De hiſt.pl.Gaza
vertit Inſociabilis.

Παραβλήδην,aduerb.Per comparationem,ὁπερ παρεβολης &
συγκριτικως,vt Euſt.exponit.Nonnus, Νῶϊ σχολιοις ἐπιτασι
παραβλήδην ἀγορευω. Apud Apollonium verò Rhod.
Argon.lib.2,ὡς τω γ' ἀμφαλοεσσα παραβλήδην ἀγορευον. Et 3,
Ἡκα ἡ μαιομένοισα παραβλήδην ἀγορευεν,ſcholiaſtes expo E
nit παραβαλλουσα ἑαυτην ἀμφιβολιους ἐξ ἀπορρητων. Palamedem
verò ſcribit exponere ἐξ αἰφνιδιου ἡ παραλογιστικως. Il-
lem Simul ità,Doloſe,Obliquè,vt vulg.lex.interpr. ἀ-
παταπτικῶς ἡ παραλογιστικως,Euſt.Quo modo accipiunt il-
lud Il.ν,Κυπριδιους ἐπιτασι παραβλήδην ἀγορευον. Quan-
quam Euſt.ibi in prima ſignific.vocabulũ hoc capit,
dicens,λεγουσι τους παραβολους, ἡγουν συγκρισιν,ibi eſſe,ὁτι δυο
αὐτῷ Μενελαῳ ἀφιγονοι εἰσι θεαι, Ἡρη τ' Ἀργαιη, και Ἀλαλκο-
μενηις Ἀθηνη. Schol. verò aliter etiam explicat, παραβα-
λων τινι ἀρχικῷ τῷ λογου ὁμοιον ἑαυτον ἀπεφαντευσατο. F

Παραβολη,Comparatio,Collatio. Fabius lib. 5, cap.11, Pa-
rabola (quam Cicero collationem vocat) longius res
quæ comparantur repetere ſolet.vt&c. Volunt autem
grammatici quatuor eius eſſe genera:fieri enim colla-
tionem vel in ſimilitudine κατα, vel διαφορας,vel φυ-
σεως,vel αναγκης.Plura apud eos de hac figura,& exem
pla paſſim apud autores vide. Sed hoc ſciendum eſt
(quod Beza non prætermiſit)παραβολης nomine in Eu-
angelio paſſim non tam comparationem aut collatio-
nem quàm allegoriam &ænigma intelligi. ‖ Πα-
ραβολη,Concurſio. Plato Tim.χορειας ἡ τουτων αὐτῶν και G
παραβολας ἀλληλων,id eſt Luſiones autem deorum,& in
ter eos ipſos concurſiones. Vbi Luſiones ſcribens,non
dubito lectionem à me olim ex coniectura repoſitam
ſequi, quòd eam à viris doctis comprobatam eſſe vi-
deam.Quanuis autem hæc vocis παραβολη ſignificatio
ad vnam earum quæ verbo παραβαλλω dantur,accede-
re videri poſſit,vereor tamen ne aliter legerit Cicero.
‖ Παραβολη eſt etiam ſectionis conicæ appellatio. Item
παραβολη apud arithmeticos & geometras, qui & μερι-
σμος dicitur,Partitio ſeu Diuiſio,contraria ratio multi-
plicationi.C. ‖ ET Παραβολικος,Cõparatiuus.vt παρα-
βολικα ὑπερθεματα apud gramm.aduerbia cõparatiua.i.
quibus in comparatione vtimur : & apud Euſt. παρα-
βολικῶς ἡ ὑπερθετικῶς ἐιρηται.

Παραβολιδιον, ET per ſyncopen metri cauſa Παραβολι-

διον, Homeri ſcholiaſtæ idem eſt quod παραβολιον. A-
pud Apollonium verò lib.vltimo, de delphinibus cir-
cum nauem gregatim curſitantibus, Ἀλλοτε μεν παρα-
προ ὀρουσθεν, ἀλλοτ' ὀπισθεν, Ἀλλοτε παρβολιδην, ſchol.expo-
nit παραβολως καθως οιονει παραπαιοντες. Quod autē Ara-
tus dixit,τα δε οι ἑξῆς πεσσοις κυπτα γελωτα, παρβολιδην δις,
παρ' δις πεπλησται,Cicero vertit,Præter quadruplicesſtel
las in fronte locatas,Quas interuallum binas diſtermi
nat vnum. Et pro illo Arati, Τους μεν παρβολιδην ὀρους
παραβαλλεται ἑξων,Cicero,Hoſce æquo ſpatio deuinctos
ſuſtinet axis.vbi ſchol.ὡσανει παραβολικῶς και παραλλη-
λως,ſeu ὡς παραλληλα.

Παράβολος,ου,ὁ και ἡ, Audax, Confidens, Temerarius peri-
clitator. Ita Bud.qui tamen exempla affert in quibus
hoc nomen rei non perſonæ tribuitur. Plut.in Cæſ.πολ-
λη μεμιξται τοις παραβολοις και μεγαλα προληψις ἐστιν ἐξ,αλλα μη
βουλευσασθαι.Cui loco ſubiungit,Et παράβολον ἐργον dici-
tur audax facinus in bonam quoque partem. Polyb.
πολυ δὲ παραβολωτερον και καλλιον ἐιναι τον ἐξ ἑτοιμου μεν ολεθρον
ἡ ἐλπιδι φαυλῃ. Synelius pro hoc πολλαι ῥιψοκινδυνιαι dixi-
xit.Et paucis interiectis,Pro hoc Cicero proiectum di
cere ſolet:vt pro Cluētio, Quorum eminet audacia at-
que proiecta eſt.Hactenus Budæus. At ego illas inter-
pret. Confidens & Temerarius periclitator,exemplo
quod ſubiungit minimè conuenire dico: ſed iis locis
in quibus παράβολος perſonæ tribuitur,vt apud Ariſto-
ph.Veſpis,πανυ γε νη,πορρω πιχρος και παράβολος. Cui loco
& ſimilibus vtcunque accommodari poſſe illam Bud.
interpretationem non nego,ſed hanc multo aptiorem
ex Cicerone affero, Ad audendum proiectus,vel Ad au
daciam proiectus. Sed multo frequentius de re dici-
tur,vt in prioribus illis exemplis. Malim autem παρά-
βολον ἔργον,proiectæ audaciæ facinus interpretari quam
ſimpliciter Audax facinus,cum Bud.eo.nam παράβολον
eſſe multo plus quàm θρασυ,oſtendit παράβολος θρασυτης
apud Plut.in Numa.id eſt(vt Cic.loquitur) Eminens &
proiecta audacia. Sed παράβολον ſæpe etiam redditur
Periculoſum:vt παράβολον ἀγωνισμα. Polyb.Et παρά-
βολον φαρμακον,Plut.in Publ. Sed παράβολον plus eſſe q
Periculoſum,oſtendit hic Plinii locus in epiſt. Sunt e-
nim mirabilia quæ maximè inſpectata, maximè peri-
culoſa,vt quæ Græci magis exponunt παράβολα. ET
aduerb.Παραβόλως. Dicitur autē παραβόλως fieri quod
cum proiecta quadam audacia fit. Plut.in Galba, παρα-
βολωτερον ἀγωνιζεσθαι. In vulg. tamen lexicis παραβόλως exponitur Temerè & periculoſe,item Inſperatò,in
his Pol.verbis,ὡς ὑφ' ἡμῶν βραβευθησεσθαι ἡ τυχῃ μαλλον παρα-
βόλως. ET Φιλοπαράβολος, Qui proiectæ audā-
ciæ facinora amat. Plut.in Phil.ἐπει φιλοπαράβολον και
φρασυμον ὁπωσουν τας κινδυνους. Cæterùm παράβολος à verbo
παραβάλλομαι deduci conſtat (quod malui interpretari
Audacia proiecta periculum adeo,quàm cum Bud. Au
dacia præcipiti) παραβάλλομαι autem inde hanc ſignif.
accepiſſe credo,ὁ qui eminente &proiecta quadam au
dacia facinus aliquod aggreditur, is perinde facere vi-
deatur ac ſiquis vltra metas omnes iaculetur.(Quod au
tem Latini dicunt Aleam iacere, aliam originem ha-
bet) Fortaſſe tamen malit quiſpiam παράβολον dici
quaſi παραβάλλω ἑαυτον κινδυνῳ.

c.1. Ἀντιπαραβάλλω,Confero inter ſe,ſeu comparo. Plato
Apol.αντιπαραβαλλοντα τα ἑαυτου πρὸς τους ἐκεινων,Caſus meos cum illorum caſibus conferentì, id eſt ἀντι-
παραβιβαζοντι, vt idem alibi loquitur. Habet autem & dat.
αντιπαραβαλλειν,pro accuſatiuo cum præpoſitione πρὸς,
ſicut ἀντιπαραβιβαζειν:Plut.in Themiſtocle,αντιπαραβαλ-
λει τας ἑαυτου ταις ἐκεινου πραξεσι. Ἀντιπαραβαλλομαι
paſſ.Comparor, Conferor. ET Ἀντιπαραβολη,ης,ἡ,
Comparatio, Collatio,αντιπαραβιβασις.

c.1. Ἐμπαραβαλλομαι pro Inuicio,Iudo.B.ex hoc loco affert:
Phalar.ep.μαδι ἑμπαραβαλῃ τῃ σωτῃ ψυχῃ εις ἀπαραιτητα
λαιψηρος ἰλυος.

H c.1. Προσπαραβαλλομαι.vt apud Thuc.προσπαραβαλλοντες λιθους, Aggerunt in ſuum vſum lapides.

Γ ΕΡ Περιβαλλω Circumiicio, Cingo, Circũdo. vt περιβαλλειν
τα δικτυα τοις σκιλαις, Galenus ad Glauconem. Et ἱματι-
α περιβαλλεται αὐτῷ τοις τραχηλοις, Plutarch.Publ. Et

περιβάλλειν χέρα πέπλοις, Circumiicere manum peplis, vel Circumponere. (quod exponitur etiam Amplecti peplos manu) Sed & περιβάλλειν πέριξ, Plut. in Themistocle, videtur exponi itidem posse Circumiicere vel Circumponere. Quinetiam ξίφος περιβαλέσθαι ὤμοις, Od. ξ. in fine, ita interpretari possumus (pro quo alibi ἀμφιβαλέσθαι) Sic Od. χ. ὡς περιβαλόμενοι ἰδὲ πύκα ἰσπερεσιμνάων, seu περιστήσωμεν. Et actiua voce, Iliad. ε. περιβάλλεν αὔτυξα [ἀσπίδα]. i. περιθῆκε. At περιβάλλειν τεῖχος τῇ πόλει, Aristot. Circundare mœnia vrbi. Vel, mutata constructione. Vrbem mœnibus cingere. Dicitur & περιβάλλεσθαι pro περιβάλλειν, vt περιβάλλεσθαι τὸ φρούριον τῇ πόλει & περιβάλλειν τὸ φρούριον. ἑώμασι, apud Xen. Alia autem construct. ex Herodoto, περιβάλλειν τεῖχος τὴν πόλιν. ‖Metaph. item vtuntur hoc verbo: sed inuersa construct. vt Isocr. συμφοραῖς περιβάλλειν τινά (πῶς συμφοραὶ περιβάλλειν τινί) q.d. Cingere aliquē calamitatibus vel Circundare. Sed exponitur potius Irretire, vel Implicare, vel Inuoluere. Tale est περιβάλλειν κακοῖς apud Xen. & Æschin. & ὀνείδεσι περιβάλλειν, Demosthen. & πίστει περιβάλλειν, Plut. epist. 7. Eodem autē modo Dioscor. περιβάλλειν κατδακρύοις τὸν λεγόμενον dixit. Sic & Plutar. in Fabio ἀνδρα περιβαλόντα ἔκτεινε. quod aptè redditur Insidiis circumuentum occidit. Sic autem Bud. ditur Insidiis circumuentum occidit. Sic autem Bud. vertit Circumuenti vel Oppressi, in hoc Basilii loco, ῥᾳστώνης καὶ ψυχῆς ἡδονῇ καὶ ἀπάτῃ ὀνείδεσι περιβληθῆναι. Idem illud Cic. in Verrem, In quot laqueos se induit, vertit ὁπόσοις ἑαυτὸν βρόχοις περιέβαλε. Vide pag. 466. ‖Περιβάλλομαι etiā vertit Induo, vel Assumo, Capesso, in hoc Plut. loco, ὡς τοῦτον περιβαλλόμενος σωφροσύνην καὶ ὅσιον. Et subiungit exēplū ex Liuio, Iuuenis longè alius ac cuius simulationē induerat. Huc autē pertinēt & hi loci quos addit (sed interiectis aliis sign.) Luc. de Bacchо, δύναμιν ἀμφὶ μηροῖς περιβαλλόμενος. Isocr. δύναμιν περιβάλλεσθαι καὶ πίστιν ἑαυτοῖς παρασκευάζειν. Vtrobiq; autē περιβάλλομαι δύναμιν (nam malè ibi περιβάλλομαι solùm habetur) esse ait Cingo me & circundo sepióque potentia & copiis. Et ex Liuio affert, Succinctus armis legionibúsque. Iungitur autē περιβάλλομαι & cū aliis nomin. vt περιβάλλεσθαι χλαμύδα λέγω) pro Habitū sumpsisse, ex Pl. in Numa: & περιβάλλεσθαι βίβλους τὸ χρῆμα pro Personam indui, ex Xen. Affertur verò & ex Luciano, περιβεβλημένος νεφέλιον, pro Cinctus nube. Legitur itē & περιβαλέσθαι ἱμάτιον, vel ἱμάτιόν τι, vt Act. Apost. cap. 22. Sic Greg. περιβαλοῦ τὸ κάλλιστον. ‖Vt autem περιβάλλεσθαι ἱμάτιον dicitur qui induit vestem, id est, qui amicitur veste: sic & περιβάλλειν ἱμάτιον vel ἱματίῳ Induere alium veste, id est Amicire. Herodianus, χλαμύδι πορφυρᾷ περιβαλλειν. Sed & περιβάλλειν sine adiectione: vt Greg. ἰδὼν ἵδρωτι γυμνόν, περιβαλεῖν. Hinc περιβολὴ & περιβόλαιον pro amictu.

Περιβάλλω, Amplector, Amplexor. Plut. in Sympos. sept. sap. περιβάλλειν τὸν βίαιον ἡδονῇ καὶ φιλίᾳ. Syn. epist. 4, περιβάλλομαι ὡς τὸν ἔμψυχον οὖσαν μυΐσκην. Xen. autem de lepore dixit metaph. περιβάλλειν καὶ ἀγαπᾶν πάντας οἷς ἐπιτρέφει. Et περιβάλλειν ὦτα dixit Gaza, quod Cic. Complecti animo. ‖Περιβάλλομαι, Amplector, id est Colligo, Comparo, Quæro. vt δόξαν περιβάλλεσθαι, Xenoph. Et πλοῦτον περιβάλλεσθαι, Polyb. Vide alia exempla apud Budæum p. 466.

Περιβάλλειν τὸ πέρμα apud Homerū. q.d. Amplecti metam, pro Ad metam peruenire. Nam Eustath. apud eū Il. ψ, v. 461. Ἧπται γὰρ ὡς περὶ ἴδον περὶ πέρμα βαλόντας expo nit τὸ πέρμα τοῦ δρόμου χύσαντας. Hesychius, περιλαβόντας τὸν καμπτῆρα ἑαυτοῦ breuium scholiorum, περιλαβόντας τὸν καμπτῆρα. ‖Περιβάλλειν apud eundem poetam pro ὑπερβάλλειν, Superare. Il. ψ, ἴσει γὰρ ὅσσον ἐμοὶ ἀρετῇ περιβάλλετον ἵπποι. Sic & Od. ο, — ὁ γὰρ περιβάλλει ἅπαντας Μινύρας δύρεσιν. Sic & περιβολὴ apud Basil. pro ὑπερβολή, vide paulo pòst. Περιβάλλειν autem pro περιστοὰ βάλλειν vide in Περιβολή.

Περίβλημα, ατος, τὸ, Quod [corpori] circumiicitur, Indumentum, Amictus, & idem quod περιβόλαιον. Anachars. epist. ἐμοὶ μὲν φρύγιλημα, χλαῖνα Σκυθική, Mihi amictui est Scythicum tegmen, vt Cic. 5 Tusc. interpr.

Περιβλητικὸς, ὴ, όν, Vox rhetoribus vsitata. vt περιβλητικὸν κῶλον, quod περιβολὴν τοῦ λόγου facit. Exēpla habes apud Bud. C. p. 467. CVI opponitur Ἀπερίβλητος λόγος, Oratio cui περιβολαὶ adhibitæ non sunt. Hermog. εἰ μὴ κόμματά τις ὑπολαβοι, λέγοι ἂν ἀπερίβλητόν τι καὶ καθαρόν ὄν.

Περιβολὴ, Amictus, Vestitus. Item Cultus, Gestamen, vt à Bud. exponitur apud Basil. plur. num. περιβολαί: & apud Herodianum, οὔτε ταῖς πλούτου περιβολαῖς λαμπρούς, vt signif. Opulento amictu, vel Gestaminibus sumptuosis. Sed in Comm. pro copia etiam sumi posse tradit, sicut & περιβολὴ alibi sumitur. (vide pag. 467.) Quam posteriorem interpretationem malim. Idem περιβολὴ Luciano αἰσχολία, id est habitum, significare in suo lex. scribit. ‖Περιβολὴ, Amplexus, Fotus. Idem eadem p. 467, ex Xen. Sic Plut. in Rom. ὦ περιβολαί, καὶ φιλοφροσύναις, In amplexibus & gratulatione. ‖Περιβολὴ, Comprehensio & summa rei: Isocr. ad Phil. εἰ μὲν οὖν περιβολὴν τοῦ λόγου ποιοῖς. Item, Ambitus orationis & periodus, Isocr. Et περιβολὴ Hermog. schema quoddam orationis & sententiæ. In v. l. λόγον περιβολὴ exponitur Variegatus & inflexus sermo. B. ex Hermog. docet περιβολὴ opponi τῇ καθαρότητι, id est (vt ipse interp.) puro sermoni nudóq;. HINC & Ἐμπερίβολος λόγος, cui itidem opponitur ἀπερίβλητος καὶ καθαρός. Dicuntur autem hæc ἀπὸ τοῦ περιβάλλειν τὸν λόγον, quod est Illustrare & locupletare orationem, Fusam & amplam orationem facere, & omnia adiuncta complectentem. vnde etiam περιβαλλόντως τὸν λόγον & περιβεβλημένον eundem vocat quem & ἐμπερίβολον. Eustath. autem vult hæc dici ἀπὸ τοῦ περιβάλλειν, quod significet περιτὰ πλέκειν. ἅπερ ἐστὶ ἐμβάλλειν. ET Περιβόλαιον, Amictus, Amiculū, Indumentum. In Herc. furente sunt περιβόλαια σαρκὸς ἐδῶντα, i. περιβλήματα, Incrementa iuuenilis carnis sen corporis. Camer.

Περίβολος, (non Περιβολὴ) Ambitus, Septum. Thucyd. 1, de ambitu mœnium loquens, τῶν τε γὰρ περιβόλου βραχέα εἴρηκεν. Et lib. 2, ἐξηκοντα ὅλως σταδίων ὁ ἅπας περίβολος. Et lib. 3, ἔλαχε μὲν δὶς δύο ἔτη περίβολος. Synesius epist. 72, ἐκτὸς ἂν ἔφη μένειν ἐκτὸς τῶν περιβόλων τῶν ἱερῶν, Manere intra claustra & septa sacra.

Πρόσπερίβολος, Insupercircundo, idem propè quod Περιβάλλω, Circundo, Circumplector, Circumuallo. Thucyd. προσπερίβαλλε τείχη τῇ πόλει, Vrbi murum circundo, vt Valla reddidit. In qua significatione passiua etiā vox vsitata est, actiuè tamē sumpta. quēadmodū apud Isocr. Euagora reperitur, τείχη προσπερίβαλλε. & apud Plutarchum Themist. προσπερίβαλλε τὸν πλοῦν ἐρημον τοῖς νεωσί.

Προσπερίβολος, Vltra modū āplector, B. Demosth. Phil. 1, οὐχ οἷός τ' ἦσθ' ἃ κατέσπασται, μόνον ὅπως οὗτοι, ἀλλ' ἀεί τι προσπερίβολος. Pausan. Atticis, πρῶτον ὅπως μόνοις ὧν Δημοτέλης προσπερίβολος ποιεῖ τὴν ἀλλην, Vltra iustos fines prorogare imperium, vel vltra modum à maioribus acceptum. Basil. de auaritia & cupiditate immodica loquēs, ἀλλ' ὅσῳ περ ἂν πλείω προσπερίβολος ᾖ, τῷ ἴσον δίοπται καὶ πλείονος.

CΠΡΟβάλλω, Proiicio. Aristoph. Plut. ῥαγάλια τοῖς γεωμόροις προβάλλειν. Et Dioscor. phlegma ex ore proiicere, προβάλλειν vocat l. 7. Est & Proiicio eo sensu quo dixit Cicero, Diogenes proiicisse iussit inhumatum. ita enim Plut in Pericle, προβαλεῖν ἄταφον τὸ σῶμα. Hom. voce etiam media κλοιὸς προβάλλεται dicit Il. α: & alibi pro προΐσχω, προτείνομαι, vt scribit Eustath. At Odyss. ε, v. 331, Ἄλλοτε μέν τε νότος βορέῃ προβάλεσκε φέρεσθαι, puto esse Protrudebat, liceraliter exponatur. Vultautē Eust. προβάλλω esse etiam προσφέρω, id est Antè iacio. Et προβάλλεσθαι ῥιμάλια pro προκαταβάλλειν, ex eodem Eustath. annotatur. ‖Προβάλλω autem, vel potius Προβάλλομαι, pro Obiicio (eo sensu quo dicitur Obiicere telum) vide paulo pòst cum Προβάλλομαι mediæ vocis. ‖Προβάλλω, Emitto, Profero, Produco. vt αὖος προβάλλει, Dioscor. lib. 1. Idem lib. 4, cap. 50, προβάλλει ῥάγου ὀσμὴν, Emittit odorem hirci, vel Fundit odorem. Id est, hircum olet. Quo etiam modo Alex. Aphrodiseo αἱ δυνάμεις dicūtur τὰς ὀσφύας προβάλλειν. Cui signif. emittendi & producēdi affinis est ea qua pro Promere ponitur seu Depromere, quod & Proferre. vt Matth. 12, ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος ἐκ τοῦ ἀγαθοῦ θησαυροῦ τῆς καρδίας προβάλλει τὰ ἀγαθά. Aristoph. autem προβαλεῖν est Proferre, alio sensu: vbi dicit ἴτω προβαλῶ τὼ χεῖρε κἀξίτω, Proferes man? &

extendes. Et apud eundem τὸν μηρὸν ὧδε προβαλόντα, femur proferre & protendere. ¶ Προβάλλω, Propono. Aristoph. Nub. ἔπειτ' αὖ τὸν προβαλὼν τὸν δεξιόν, Sic ἐρώτημα προβαλεῖν, Plut. Lyc. Quæstionem proposuit. Idem ἀπορείας προβάλλειν dixit in Symp. sept. sap. Bud. προβάλλειν apud Plut. exponit Quæstionem proponere. Itē προβάλλειν apud eundem esse ait Differentem interrogare. At Alex. Aphr. dixit προβάλλειν εἰς ζήτησιν, scribens, καὶ προβάλλειν εἰς ζήτησιν τὰ μέσον ἔχοντα χώραν. Hinc τὰ προβαλλόμενα, Quæ proponuntur & in quæstionem adducūtur: quæ & προβλήματα. Et προβεβλημένα διανοήματα ex Naz. citatur pro cogitationibus dubiis. Ex Luc. autē affertur προβάλλω εἰς μέσον pro Sisto, Repræsento. Et ex Sophocle, προβάλλω ἐμαυτὸν εἰς ἀρὰς, pro Obiicio me imprecationibus & facio obnoxium. Itidem verò προβεβλημένα κτήματα apud Naz. exponitur Creaturæ nostris oculis obiectæ & propositæ. Sed & quū dicitur προβάλλω σοι πλοίαν, obiiciendi signif. retinet hoc verbū. Possumus tamen reddere etiam, Terrorem tibi incutio. Apud Homerum autem Od. τ, v. 331, Ἄλλο μέν τι τό τ' ἐς βορέην προβάλεται φέρτερον Eust. προβάλλειν exponit.

Προβάλλομαι quoque (vt de προβάλλειν modò dictū est) Profero, item Sisto, vel Præsentem sisto. Nam προβάλλεσθαι μάρτυρας est proferre testes, apud Isocr. & Demosth. Vel Producere testes, vt Bud. interpr. quem vide p. 453 & 455. Et ταῖς πόλεσι προβάλλεσθαι apud Naz. Proferre leges, vel potius Citare, Allegare. Item προβάλλομαι, Designo, Creo. (quod aliquam proferendi seu proponendi signif. inclusam habet.) Et προβάλλεσθαι itidem pass. signif. pro Designari, Creari. Vide Bud. p. 453. Idem p. 463 interpr. προβάλλεσθαι Eligendos proponere & nominare. ex Plat. De leg. 6. ¶ Προβάλλομαι vt Profero, ita etiam Præfero, vel Præ me fero, interdum sonat. vt Demosth. Pro corona, εἰ χρὴ τὴν μὲν ἀεὶ ἄπασι τοῖς καλοῖς, πλαττομένην προβαλλομένους ἐλπίδα. Quo dixit modo Basilius, οἱ πλοῦ δοραὶ τῷ προβάτῳ ἐμβεβλημένοι, καὶ πλοῦ δόξης χαίτας ἄμφω προβαλλόμενοι ἢ φρένας. Et Greg. itidē, ἢ λεόντιον μὲν τὸ εἶδος προβαλλόμενον, Leoninam speciem præ se ferenti.

Προβάλλομαι, Obiicio, Obtēdo. Et Protendo, seu Prætēdo. has enim signif. quas Bud. disiunxit, ego cōtrà vt affines coniungendas arbitror. Προβεβλημένος πλοῦ ἀφίσταται, Obiiciēs sariſſam & porrigens: eo sensu quo dicitur Infestum telum obiicere. Sic autē & pugiles pugnos plagásque intendentes aut pugnos infestos prætendētes, προβάλλεσθαι à Naz. dicuntur. Æsch. προβάλλονται γάπη τὸ τῆς αἰσχύνης, Prætendunt saltē aliquid turpitudini. Dem. Pro cor. ταῦτα προβάλλομαι ἐγὼ τῆς Ἀττικῆς, Hæc ego obtendi Atticæ vel prætendi (vt Virg. dicit segeti prætendere sepē). i. Hæc propugnacula opposui, His propugnaculis Atticum agrū circūmuniui., Chrys. De prec. sine præp. τὸ παρὸν τὸ ὄπιθεν τῆς πραπίδος προβεβλημένος. Sic & προβεβλημένος τῆς ἀκμαιότητος apud Naz. Defēsor seu propugnator Ecclesiæ, Qui videlicet tanquā propugnaculū obtēditur seu prætenditur, vel potius obtentus & prætētus est Ecclesiæ. Xen. autem addit & ipse præpos. ὑπὲρ, dicens προβάλλεσθαι ὑπὲρ τούτου ὅτῳ φίλον πλησίον. vbi tamē malim Opponere. (nā q aliquid obtendit seu prætēdit, id ei opponit à quo tuerivult illū cui obtēdit. i. pro quo obtendit.) Bud. tamen apud Naz. vbi προβάλλεσθαι κεφαλαί dicitur hydra, nō adiecto gen. vertit Protēdere & prætendere. Eū vide p. 454 & 455. Vt autē in illo Xen. loco προβάλλεσθαι interpr. Opponere, sic & in hoc Naziāzeni, προβαλοῦ τὸ ὕδωρ ἢ τὸ πῦρ. Simile verò est προβαλοῦ τὸν ῥαιὸν τῆς πίστεως. Sed & cū χρῆ apud Naz. προβάλλεσθαι τὰς πομπὰς χρὴ τῶν πανηγύρεων, Opponit ieiunia tentationibus. Cæterùm ideo alicubi verbo Opponere vti malo, & quū dico in illo Dem. loco Obtendi Atticæ, significat Pro Attica & in illius defensionem: at si vertā Obtendere in illo Xen. loco, & similib⁹, erit Obtēdere illi pro Aduersus illud. Dicitur etiā προβέβλημαι τοῦτο, Hoc mihi obtentū est vel prætētū. προβέβλημαι (inquit B.) Præ me habeo, Lateo post tutamen. Xen. Præd. 6, προβεβλημένοι ἢ ὡς ἂν ἀποφεύγοιμεν μάλιστα. Interdū Προβάλλεσθαι exponitur etiā Obducere. vnde προβεβλημένος pass. voce. & signif. apud Naz. ἢ πηχῶν τινα ὀφρύων προβεβλημένους, Crassa hac obdu-

A ctis caruncula. ¶ Προβάλλομαι eadem item metaph. qua Lac. Obtendo & Prætendo, pro Prætexo, προφασίζομαι, apud Basil. Vide Bud. 455. & Eustath. p. 1405.

Προβάλλομαι, Insimulo, Postulo, Reū defero, Diē dico. Dem. ἃ νῦν ἐγὼ προβάλλομαι αὐτῷ. Itē Προβάλλομαι, Despuo, Abominor, Auersor, Execror, Plut. Vide Bud. 454 & 455. Exēplis autē ab eo prolatis addi potest aliud ex Phil.

Προβάλλεται habet apud Hom. & aliā sign. à B. & cæteris prætermissā, videlicet pro ὑπερβάλλομαι. Od. τ, v. 218, ἐγὼ δέ τι σεῖο τοιοῦτόν γε προβάλλομαι ἔπλετο μοῦνον. i. Te superauero.

B Πρόβλημα, τος, τὸ, Obiectaculū (de qua voce dicā in Προβολή) Quod obiicimus pro munimento seu tutamine. vt Obiectæ vallo munitiones, Liuio: Oppositum & obiectum hostib⁹ propugnaculū, Cic. Exponitur igitur πρόβλημα, Munimen seu Munimentū, Tutamē, Propugnaculum, Tegmen. Plato p. 174, προβλήματα esse dicit ἄπλα, πῖλος, προβλήματα γαῖαι & λίθοι, & omnia προβολῆς ἕνεκα ἐργασθέντα. Xen. P. 6, πρὸ δ' ἐκείνου τοῖς ἄρμασι χαλκοῖς πύργοις προβλήματα κατεσκεύασται. Plut. προβλήματα ποιοῦσι τοὺς δίφρους. Idem militarem testudinem προβλημάτων σχῆμά τι esse ait. Sæpe aūt genit. iungitur, vt πρόβλημα κακῶν, Aristoph. Vesp. Propugnaculū aduersus mala. Sic πρόβλημα χειμώνων, Platoni Tim. Propugnaculū aduersus hyemē. i. hyemis iniurias. Et apud Soph. Aiace, μοῦνον φόβου πρόβλημα ἔχειν, Nihil quod metū propulset. Nec tamē inficior genit. aliquādo aliter accipi, eo videlicet modo quo dicit Cic. Classis pulcherrima Siciliæ propugnaculū. Ita enim Herodian. l. 2, πρόβλημα ἔχειν τὴν ὅλην αἰσθησιν. Et πρόβλημα τοῦ σώματος. At de genit. personæ dubitari non potest: vt, si dicam πρόβλημά μου. constat enim esse pro τὸ ἐμόν. Et metaph. πρόβλημα dicitur, (vt ab Hom. ἔρκος) Propugnator & defensor: vt apud Luc. τὸ πρόβλημα τῆς Ἑλλάδος, Columē Athenien sīū, Salus & tutela Græciæ. ¶ Πρόβλημα Cam. Prætextū interpr. in hoc Soph. versu in Phil. λαβὲ πρόβλημα σαυτοῦ παῖδα τόνδε. dicit enim (inquit) Vlyssem sibi quasi prætendisse illum puerum.

Πρόβλημα, Quod explicandum proponitur, Quæstio, Propositū etiā reddit B. ex Cic. in Part. Idē Bud. Cōtrouersiam etiā apud Hermog. interpr. Aristot. Polit. ε, ἐμπίπτει δ' εἰς ἄλλο πρόβλημα ἡ σκέψις ἐπίπαν. Idē De poet. περὶ ὃ προβλήματός ἐστι λύσεως. Differentiā aūt quā geometræ inter πρόβλημα & θεώρημα constituunt, vide apud Bud. 460. 461. Eādem tamen sign. his duobus à Plut. dari, in Marc. vbi de Archimede loquitur, 97 & 98, idem testatur. HINC Προβλήματα δή (inquit idē) In quæstione & disceptatione positus, Addubitatus. Plutar. τῶν τὰ μέρη προβλήματα τῶδε χάρτου καὶ πότερον.

Πρόβλης, ητος, ὁ καὶ ἡ, Proiectus, (vt apud Ouid. Proiectus in æquor) Prominens. vt Il. β, πρόβλητι σκοπιλῳ. Apud eundē Od. ε, αἰπεῖαι πρόβλητες, Eminētes rupes in littore maris, Cam. interpr. Et Il. μ, πύλαι πρόβλητες, Eminentes seu extantes pali, eodem interpr. Vide Eustath.

Πρόβλητος, η, ὁ ἢ ἡ, Proiect⁹ (vt dicitur Foras proiici.) Soph. μηδεὶς κύων πρόβλητος.

Προβλητικὸς, Producendi vi prædītus. Bud ex Gregorio, πρὸς ἡμιτομὴν καὶ προβλητικὴν τοῦ ὁ αὐτῷ χρῶτο ἀγαθοῦ.

Πρόβολή, Obiectus: vt in exemplo quod modò ex Platone protuli in Πρόβλημα. Accipio autem vocem Obiectus eo modo quo Tacitus, quū dicit, Obiectu montis quo sæua ventorum arcentur. Qui mons dici poterit πρόβλημα id est obiectaculum. nam προβολὴ intelligo ipsam velut actionem obiiciendi & opponendi aliquid, seu prætendendi: at πρόβλημα id quod obiicitur. quam aut cui assimilem signif. Obiectaculum apud Varr. habere videtur. Sed προβολὴ pro πρόβλημα sæpe accipitur, vt quum Sophocles δείματος προβολὰν vocat quod alibi φόβου πρόβλημα, modò à me prolatum. Euripides Oreste, ὁ δ' ἀκόνιμος θανάτου προβολάς, Petens vt mortem effugere liceret. Ad verbum, Aliquid morti obiicere. A Budæo προβολὴ exponitur Munimentum tutelare, Tutela, Integumentum, Lorica. quarum significationum exempla vide pag. 462. At pagina 456 tradit προβολὴ dici etiam Propugnaculum & castellum, ambitumque mœnium hostilem impetum arcentem. vt Xenoph. ἔνθα τὰς Ἀθήνας τειχίσματα appellat προβολὴν τῆς χώρας.

Προβολή, Proiectura & protectum, (vt idem tradit) Prominentia, Pars prominens vel tecti vel ſuggrundæ, vel rei cuiuſcũque: vt palpebrarũ pili προβολαί ſunt τῶν ὀφθαλμῶν. Vide p. 15. 456 & 462. Προβολὴ metaph. pro eo quod prætenditur & prætexitur (vt Lat. dicunt prætextum) Tertull. aduerſus Praxean, Siquis putauerit me προβολὰ aliquam quærere. A

Πρόβολη, Status pugilis in procinctu ſtantis, occaſionique inferendæ plagæ imminentis, vt agitatoris in carceribus equos currumque ſuſtinentis, id eſt ἕτοιμος καὶ ἕτοιμα ἐπέχοντος ἄρχειν αὐτὸν ἐκ τῆς βαλβίδος ἐλίσσειν. Ita Bud. p. 457, qui & ὀπλίτης ἐπὶ τοῦ ἴσου ἐν προβολῇ apud Plut. interpr. In procinctu atque in veſtigio ſtantes. Aliã huius vocis expoſ. vide ibidem. B

Πρόβολη, Intentio & obiectio iudicii dictati, quaſi petitio digladiantis. Ita ex Hermog. Budæus p. 456. Ibidem προβολὰς ab eo vocari ait intentionem accuſatoris: & ab Iſocrate actionem quæ intenditur κατὰ τῶν συκοφαντούντων. Ex Vlpiano in orat. Demoſth. contra Mid. annotatur, προβολὰς fuiſſe etiam actionem Athenis aduerſus eos qui aliquam iniuriam die feſto & ſolenni intuliſſent. C

Προβολή, Nominatio & proditio. Bud. ex Greg. Vide pag. 454.

Προβολαὶ αἰκιῶν Euſtath. apud Dionyſ. Alex. exponit ἐκρύσεις, ſed admonens legi etiam προμηλαί.

Προβολὴ perperam apud Plutar. pro προσβολή, vide in Προσβολή.

Προβόλαιον, Tutamen, vt habetur in vulg. lex. Α τ Προβόλαιος (inquit Camer.) dicitur in oraculo de haſta (vt videtur) directa quaſi ad pugnam, Εἶπε τὸν προβόλαιον ἔχων πυλαχμίδης ποτ. Eſt aute oraculum hoc apud Herodotum Polymn. D

Πρόβολος, ου, ὁ, idem quod προβλὴς λίθος apud Homerum, vt Euſtath. ſcribit, hoc eſt (Bud. interprete) Scopulus eminens qui æſtum maris frangit. exempla apud eum habes Comm. pag. 462. Tropicè verò (vt Euſtath. annotat) apud Homer. poſteros accipitur. 1. (inquit Bud.) pro tutore, propugnatore, defenſore, ſecuritatis conciliatore & præſidio. cuius ſignificationis exempla ibidem apud eum reperies. Apud Ariſtidẽ verò de vrbe Athenarum loquentem, quum dicit, καὶ θορύβου τοιούτου διὰ τῆς ἀπάσης διῃρηκότος, αὐτὴν ὡς τὸ ἔρυμα καὶ προβόλους, interpretatur Propugnaculum. Alibi verò & Scutum exponit. Heſychio verò præter προβόλους & προμάχους, eſt etiam προπολὴς κυβερνήτης, ἱερεύς. Προβόλοι v. lex. ſunt etiã in pontis conſtructione trabes pro fulturis, atque pali ligneiſtifuca adacti: quas Sublicas à Cæſare, à Liuio Sublicia vocari ſcribunt. Plut. Cæſ. ἀλλὰ ζεῦγμα προβόλοις ξύλων μεγάλων διὰ τοῦ ῥοῦ πεπηγόσιν. Προβόλης eſt quoque τὸ πλῆθος σπόρου δεχθέν, Suidæ & Heſychio. E

Προβόλιον, ου, τὸ, Venabulum. δόρυ ᾧ χρῶνται οἰκουμενόται, Bud. σβωὶν Heſych. Xen. προβόλιον προβάλλεσθαι χρὴ, Venabulum prætendere. Bud. Idem Cyneg. ὃ δὲ προβόλια ἔστω πρῶτον μὲν λόγχας ἔχοντα. F

Προβολεὺς, έως, ὁ, Productor, vt Budæus Comm. exponit. vt apud Dionyſ. Ar. τῷ ὡ γὰρ αἴτιος καὶ ὥσπερ προβολεὺς καὶ ὑποφήνας, vbi cauſam productricem & προβολία proeodem dixit. Sic Gregor. Patrem cæleſtem ὑφηγήτορα καὶ προβολία vocat: vt Damaſcenus eundem Patrem nominat λόγου ὑφηγήτορα, καὶ διὰ λόγου προβολία ἀκφαντικοῦ πνεύματος. Vbi notandũ eſt eum facere diſcrimen inter ὑφηγήτορα & προβολία. Vide Bud. p. 462 & 463. G

c. 2. Ἀντιπροβάλλομαι, Contrà propono & nomino deſignãdum. Plat. De l. 6, ἐὰν δέ τι ἄρχων δοκῇ τινι τῶν μὲν προβιβλημένων ἀμείνων εἶναι τῶν προβεβλημένων τινὸς, ἐπιτρεψάσης αὐτῷ ὅπου ἄντικα προβάλλεται, πρὸ τοῦ αὐτὸς ἀμοιβὰς αὐτὸν ἀντιπροβαλλέσθω τὸν ἕτερον. VNDE Ἀντιπροβολή, ῆς, ἡ, Comparatio in nominando, quæ & ἀντιβολὴ dicitur. vulg. lex.

c. 2. Ἐπιπροβάλλω, Superiniicio. Sic v. l. ex Plut. Romulo.

ΠΡΟΣΒΑΛΛΩ, Adiicio, (eo ſenſu quo dicitur Adiicere oculos, vel Adiicere mentẽ. Vnde & Adiectæ voces ex Cic. aliquãto pòſt) προσβάλλειν τὸν ὄψιν, Adiicere oculos, Obtutũ figere. Naz. ἀλλὰ καὶ φωτὶ σαθροπήρου ἴσα προσβαλόντος ὄψιν. Plutarchus Sympoſ. ſept. ſapient. ὁμοῦ

σῶ Νειλόξενος, ἀλιξάκης, εἶπών, ἀπεγράψω τὸν ὄψιν· ὁ δὲ Θαλῆς προσέβαλε τὴν ἀναίσθητον πολὺν χρόνον. id eſt, oculum obtutumque fixit, vt vertit Bud. Sed non malè etiam reddiderit quis, Attẽtius curioſiuſque intuitus eſt, vel ſpectauit. Obſeruandũ eſt autem accuſ. ὄψιν ex præcedent. repeti: quẽ tamen aliquando prorſus omitti exiſtimo. Προσβαλνω pro Adiicio etiam ſignificante Addo ſunt qui accipi velint: afferentes hunc Dioſc. locũ lib. 1 cap 54 προσβαλε ῥίζας. Vbi tamen à Ruellio exponitur Immittito. Προσβάλλω, Admoueo. Gal. σπύρα μηλίσπη ἐπὶ τοῖς πτηοῖς προσβαλεῖν. Cic. Accõmodo ex Plat. Timæo vertit. At προσβάλλειν ἀπιμίαν τινὶ verti non poteſt Admouere infamiam alicui, ſed reddi debet Irrogare infamiam ſeu ignominiã, vel Inurere infamiam. Budæus interpr. etiam Infligere infamiã. Dicitur & προσβάλλειν πρὸς ἕτερον pro Incitare in eum & irritare, Stimulare & impellere. Bud. ex Demoſth. exemplum affert. p. 453. Προσβάλλω, Allido, Collido, Impingo, Conſligo. Plut. de Bruto loquens, καὶ τῷ ξίφει γυμνῷ προσβαλὼν τὸ σίτιον ἀπέτεμεν. Ita Bud. qui rurſus προσβάλλειν interpr. Impingere, item Intorquere, Illidere: & affert ex Æſch. in epiſt. ad Philocr. ἐκ τούτου οὖν προσβάλλειν αὐτοῖς τὸν λόγον τοῦτον ἐπετελάμβανον. Vbi tamen reddere malim Infligere. Προσβάλλω neutraliter poſitum, Irruo, Adorior, Inuado, Impetum facio, Irruptionem vel Impreſſionem facio. In qua ſignif. apud nullum ſcriptorẽ frequentius quàm apud Thucyd. eſſe puto. Dicitur autem & προσβάλλειν πολεμίοις, & προσβάλλειν πόλει, vel πύλαι, ſeu ῥύμαι, &c. vt ex ſequentibus exemplis patebit. Igitur lib. 1, ἐπεὶ γὰρ προσβάλλοιεν ἀλλήλοις, ἢ βραδέως ἀπαλλάσσοιεν. Et lib. 3, προσέβαλον τοῖς Αἰτωλοῖς. At lib. 2, προσβαλόντες τῇ Οἰνόῃ. Et 3, καὶ τὰς ῥύμας προσβαλόντες. Rurſum lib. 3, item 2, προσβάλλειν τῷ πύλῃ dicit. Sed & cum præpoſ. πρὸς, lib. 2, καὶ πρὸς τὴν πόλιν προσβαλόντες. Huius autem exemplo vſurpat & cæteri, ſed potius cum dat. Προσβάλλω dicitur & de acceſſu minimè violento & infeſto. vt Luc. τίς ἡ φωνὴ προσέβαλεν ἡμῖν παρρησίαν; Quæ vox aures noſtras inceſſit? Quæ vox auribus noſtris incidit? Sed vſitatiore loquendi genere, (præſertim ta mẽ apud poetas) Quæ vox pepulit aures noſtras? Cic. Adiectæ voces vſurpat. lib. 2, De nat. d. tanquam προσβαλοῦσαι. Dicitur & ὀδὰξ μὴ προσβάλλειν, ſeu ὀδμῇ, à Theophr. 1. Incidere, Incurrere, Appelli, vt Bud. interpr. Quem mirror, poſtquam ſcripſit προσβολὴν de incurſu & acceſſu violentiore dici, exemplum illud ſubiungere.

Προσβάλλομαι, Adiicior. vt προσβαλλομένων ὄψιν ὀδύνη, Oculi qui adiiciuntur, Obtutus qui figitur. Et προσβάλλεσθαι, Inici, Imponi. vt Dioſc. lib. 8, προσβάλλεται τοῖς δήγμασι. Item προσβαλλόμενον dicitur Id in quod quippiam incurrit, vel incidit vel incumbit & appellitur: & Id quod oppugnatur. Bud. 452.

Προσβολὴ, Adiectus ſeu Adiectio (ſi vti liceat hoc verbali in in ea ſignif. qua dixi paulo ante Adiicere oculos) Coniectus. vt προσβολὴ τῶν ὀμμάτων Plat. Theæteto. Sic προσβολὴ τῆς ὄψεως, apud Phil. De vita M. l. 3, σμαραγδῶν δὲ ἴσως καὶ ἴασπίδων ἡ τοῦ πυκνοῦ ἀέρος φαντασία καὶ ἡ τῆς ὄψεως προσβολή. Dicitur autẽ & Coiectus oculorũ à Cic. Προσβολὴ, Admotio (ſequor autem in his quem in ipſo verbo tenui ſignificationum ordinem) vt σπύρας προσβολή, Dioſc. lib. 7. Dicitur autem ab Euripide in Medea & de admotione oris quæ fit oſculando. ex quo affertur etiam προσβολὰς ποιεῖσθαι φιλίας. Apud Plut. autem Sympoſ. 4, exponitur Contago, ἡ τῆς προσβολῆς καὶ διαῦσεως καὶ παλύσεως πάθη ζῷα ἀνθρώπους οἴονται. Προσβολὴ, Commiſſura, Cic. interprete. Vide Bud. p. 453, & meũ Cic. lex. p. 23. Προσβολὴ τῆς ἀτιμίας. q. d. Inflictio ignominiæ. vt προσβάλλειν ἀτιμίαν, Infligere ignominiam, pro Irrogare. Προσβολὴ, Appulſus eo ſenſu quo Cic. appulſum ſolis, item appulſum caloris & frigoris dixit. Προσβολὴ, Appulſus nauis. Item, Impreſſio ruentis aciei impetuſq; militum cuneatim incurrentium. Plut. φάλαγξ χρώμενος προσβολῇ ἰσχυρᾷ, id eſt Quæ perrumpi impreſſione non poterat. Apud eundẽ verò alibi pro τῇ προσβολῇ κρατυνάμενοι reponit Bud. προσβολῇ, vt ſit, Impreſſione valida irrumpentes. Itidem verò Valla apud Thucydidem non ἐν προσβολῇ τῆς Σικελίας, ſed ἐν προσόλῃ τῆ

Σικελίας legit: quippe qui verterit In prominẽtibus Sicilię locis. Vt autem προσβολὴ est hostium, ita & athletarum, quum inter se aggrediuntur. & Petitio gladiatorum ad vulnera infligenda. Ad hostilem autem προσβολὴν pertinet hoc loquendi genus, ἐκ προσβολῆς, quod exponitur, Primo statim impetu, apud Philostratum. Et ὁ ἐκ προσβολῆς ἀγὼν, pro pugna quæ in vrbis aggressione circa muros committitur, ex eodem Plutarcho affertur. Rursum ex eodem in Publicola, προσβολῆς ὀξείας τοῦ πνεύματος, pro Impetu acerrimo ab hostibus facto. Ita vulg. lex. Sciẽdum est autẽ Thucydidem ante Plut. hoc genere loquendi aliquoties vsum fuisse, & in eo προσβολὴν (vel potius προσβολὰς, nã plurali vti solet) Oppugnationem verti. vt lib. 2, προσβολὰς παρεσκευάζοντο τοῦ τείχους πανσυμβόλοις μηχαναῖς καὶ ἄλλῳ ὅπῳ. Ibidem, πάσῃ σῷ προσβολὰς ποιήσεσθαι. Idem lib. 5 καὶ προσκαθεζόμενοι τὸν Ὀρχομενὸν πάσῃ ἐπολιόρκουν, καὶ προσβολὰς ἐποιοῦντο. Sic & Bud. hæc Polybii verba, de quadam vrbe loquentis, ἐξ ἧς ἐδόκει πανσυμβόλοις προσβολαῖς, interpr. Quum statim aduenientes oppugnare adortus esset. Apud eundem Thuc. alicubi προσβολαὶ exponitur (& rectè quidem, meo iudicio) Pugnæ tumultuariæ. vt lib. 3, καὶ προσβολαὶ, ὡς τὸν εἰώθεσαν, ἐγίγνοντο τοῖς Ἀθηναίων ἱππεῦσιν, ἐν παρέργοις. Idem lib. 7, προσβολὰς & ξυστάδην μάχας inter se opponit, pag. 162. A scholiaste autem προσβολὴ alicubi ὁρμὴ sis, atque adeo μάχη (item προσβολαὶ, συμπλοκαί) alicubi verò & πρόσμισις ac καταδρομὴ exponitur. In vulgatis autem lexicis illud eiusdem Thucydidis antea citatum, ἐν προσβολῇ τῆς Σικελίας, exponitur Dum in Siciliam transmittunt. Affertur ibidem ex Polybio, ὅσης μόνον στενῆς καὶ τραχείας τῆς προσβολῆς pro itinere nõ solùm angusto sed etiam aspero. quum tamen προσβολὴ iter simpliciter significare nullo modo possit. Rectius igitur Bud. (meo iudicio) προσβολὰς in simili Plutarchi loco interpr. Aditus ad aggrediendum: in Cæsare, ὑλώδης πάσης καὶ προσβολὰς ἀφεῖσας ἔχοντας ἐμηχανᾶτο τοῦ τείχους διελθὼν ὁ Καῖσαρ, ὡς μὴ ἐκκλεῖσθαι, &c.

Προσβολὴ de aliis etiam dicitur. A Bud. προσβολὴ exponitur Violentia & impressio præpotentis, aut tyranni: & affert ex Gregorio in Iul. καὶ πολλῆς πληθύος καὶ χαλεπῆς ἧκεν προσβολῆς. Apud Theodor. legitur προσβολὴ φθόνου, quòd inuidia velut irruptionem faciat in animum eius quem incessit. Aggressionem quidã verterunt: Bud. appulsum. Et πυρετοῦ προσβολὴ Galen. ad Glauc. pro accessione febris, sed ita vt impetus significatio includatur. Bud. pro εἰσβολὴ pomi scribit. Προσβολὴ, Noxa, Offensio, vt idem vertit in hoc Synesii loco, ἵνα δὲ ἄρα χαλεπωτέραν μοι γένοιτο τὴν πάθους τοῦ προσβολήν. Vbi tamen alii προσβολὴν cum πάθους iungentes interpr. Aggressionem, Insultum. Itidem tamen προσβολὴ exponitur Noxa [ob læsum numen] apud Aristophanem, Χώπου ποτ' ὀφὶ δαιμόνων ἡ προσβολή. verùm & hic de irruentis impetu commode intelligi posse videtur. Sic enim & Synes. εἰ δαιμόνων εἰσὶ προσβολαὶ τὰ γενέσια δὶ Ἀνδρονίκου.

Προσβάλλομαι pro Προσβάλλομαι apud Homerum (præfixa præpositione Dorica προτὶ, aut certe facta ex Dorica ποτὶ, pro πρὸς) Adorior, Aggredior. Itẽ Coerceo, Castigo: vel simpliciter Increpo. Hom. Il. ε. v. 884. Ταύτῃσι δ' ὔτ' ἔπι προσβάλλεται, ὔτε τι ἔργῳ. id est ὀπτᾶται ἔστι, Eust.

C. ΣΥΜΒΑΛΛΩ; Conicio. vt apud Theophr. De causis pl. 3, exponitur, συμβάλλειν τὰ χόρτα εἰς τὰς νίας. Sed frequentius est pro Coniicio metaph. vnde Coniectura. Plato Crat. εἰ σοῦ τὴν ἰσχὺν συμβαλεῖν τῷ Κρατύλου μαντικῇ, ἱκανὸς ἂν ἀκούσαιμι. Itidem ex Dioscoride citatur, συμβάλλειν τὰς φύσεις pro Cõcipere, id est coniectura consequi. Sic pass. συμβάλλομαι. Paul. in Mess. οἱ μάντεις ἀπείρως εἶχον συμβαλλεσθαι τὰ εἰκυῖα. At Budæus apud Herodotum in Polymnia vbi dicit συμβαλεόμενος διεξίσω, vno in loco vertit Coniectura assequens, in altero autem Subducta ratione. de qua significatione postea dicam. Vt autem συμβάλλω pro Coniicio, & cõiectura assequor, ponitur, ita etiam pro Intellectu assequor. (quam significationem, vt affinem proximè præcedenti, subiungendam ei putaui) vt apud Cebetem, δι' ἀμελείας συμβάλλουσιν τὰ λεγόμενα. Sic apud Plut. in Amat. narr. συνεβάλετο ἡ σοφὴ ξυνέσει, Polit. vertit Intellexit. Fortasse autem & συμβαλεῖν in loco Platonis modò prolato aliquis ita accipiendum putauerit. At συμβαλλόμενος ἀπόδειξιν τῆς φιλοσοφίας, Plut. in Fabio, quidam interpr. putant Animo volues. His addendum cẽseo συμβάλλομαι pro Computo, vel Rationem subduco. vt apud Herodotum in Polymnia à Budæo verti dixi, aliam tamen similis loquendi generis quod ibidem habetur, interpretationem afferentis. Atenim in Erat. vbi scribit idem Herodotus συμβάλλεσθαι ὅτι δακτύλῳ πὴ μιλίας, pro Supputare accipi, omnes fatentur.

Συμβάλλω, Coniungo. vt συμβάλλειν τὰς δέξιας apud Euripidem eo modo quo Virgilius, Dextra coniungere dextram. Sic & apud Xenoph. Paed. 1, συμβαλεῖν φασὶ Γεβᾶν. Sed & pro Connecto, Contexo, ex Philostr. Heroicis, συμβάλλω σίφωνα ἐκ λεπίδων. Item Commisceo, vt quum ab Arriano fluuii quatuor dicuntur συμβάλλειν τὸ ὕδωρ εἰς τὸν Ἰνδὸν ποταμόν. Quo & Homerus modo olim dixerat ῥοὰς συμβάλλειν, Ilia. Sed & sine accusponitur συμβάλλειν hac significe. vt apud eundem historicũ, αὖθις δ' ὁ Ἀκεσίνης ἔπι ξυμβάλλει τοῦ Ὑδραώτου. Hinc & συμβάλλοντες ποταμοί, Confluentes. Dicitur verò & de aliis rebus neutra signif. pro Coeo (vt quæ inter se coniunguntur & commiscentur) & ita exponitur apud Aristotelem Problem. sect. 3, συμβάλλει εἰς ἓν τὸ τῇ ἑτέρᾳ ὄψει. Itẽ in hoc eiusdem loco, de venis loquentis, καὶ συμβάλλουσιν ἀλλήλαις. Hinc etiam pro cõgredior, & Occurro. vt apud Appianum, ἵνα σφίσι συμβάλλει Κλεοπάτρα. Et apud Arrianum, ξυμβαλεῖν αὐτῷ, pro Cum eo coniungi & ei occurrere. Hinc apud Homerum συμβλῶπε pro Occurrebant & participium συμβλωπὼς apud eũdem Od. ο, pro συμβεβλωπώς. Ab hac autem significatione est σύμβολος pro obuio. Συμβάλλω, Committo (vt committimus aliquos ad certamen) Iliad. γ, Ἀτὰρ ἔμ' ἐν μέσῳ καὶ ἀφενείους Μενέλαον Συμβάλετ'. Sic συμβάλλειν τὰς δυνάμεις apud Plutarchum. ἡνιόχους συμβάλλειν apud Xenoph. & Æschinem: & κάθεσις συμβάλλειν apud Paul. Sed hinc addit μαχουμένους. Interdum verò & pro Committo aliquos, id est sibi inuicem inimicos reddo. vt συμβαλεῖν ἀνδρας φίλους, Xenoph. Ped. 6. Iungitur autem συμβάλλειν & cum accus. vt Lat. Committere (veluti quu dicimus Committere pugnam vel prælium) & quidem addito interdum personæ dativo. vt συμβάλλω τίσι μάχην, vel συμβάλλω σφι εἰς μάχην. Sic συμβάλλω σφι ἀγῶνα apud Euripidem. At συμβάλλειν ἔριν apud eundem exponitur Contentionem inter se exercere. Soph. autem (hinc, vt opinor, ducto loquendi genere) dixit συμβαλεῖν ἔπη καὶ pro Maledicta regerere, veluti quandam verborum pugnam committendo. Sed & συμβάλλειν sæpe per se pro Committo pugnam, Pugno, Prælior. vt συνέβαλον τοῖς πολεμίοις, apud Polybium. Cum πρὸς autem iunxit Isocr. ἀλλὰ πρὸς μόνους τοὺς πρεσβύτους τοὺς ἡμετέρους συμβάλλοντες.

Συμβάλλω, Confero. & quidem tribus diuersis significationibus, (quam etiam ob causam ea quæ sequuntur, huc referuãda existimaui) Primùm vt Cõfero dicitur pro Cõtribuo, sic & συμβάλλω, vel potiùs συμβάλλομαι. Χεπέτρος ὧδε ἀριθμῷ πλέω συμβέβληται ἡμῖν. Vtque sumpta hinc metaphora Confero dicunt Latini pro Prosum, Adiuuo, sic & Græci suũ συμβάλλεσθαι. Dicunt autem συμβάλλομαί σοι, & συμβάλλομαί σοὶ τοῦτο, vel πρὸς τοῦτο, siue εἰς τοῦτο. quorum exempla sunt apud Herodotum, Xenophontem, Plat. qui & De rep. 1, nomen μέρος addit, scribens, μέγα μέρος εἰς τοῦτο ἡ τοῦ χρημάτου κτῆσις συμβάλλεται. Deinde, quemadmodum Confero sermonem vel sermones cum aliquo, sic συμβάλλειν λόγους τινὶ apud Eurip. legitur. (pro eadem autem significatione affertur & συμβαλεῖν τινὶ εἰς λόγους) Tertiò, vt Confero pro Comparo interdum sumitur, sic & συμβάλλω apud Herodot. cum dat. apud Aristotelem cum πρὸς, Ethic. 2, πρὸς πολλοὺς συμβάλλοντες.

Συμβάλλω, Vtendum dò, Commodo. Item, Fœneror. Suidas enim μεταδιδόναι & κιχρᾶν exponit in hoc loco (qui est ex Aristoph. Concion. licet ille taceat) Ἔπειτα συμβάλλειν πρὸς ἀλλήλας ἴφη ἱμάτια, &c. Et συμβαλόντα in quodam Arriani loco pro δανεισάμενον accipi ait:

Poterit autem fortaſſe & in hac ſignif. ad verbū Confe A
to reduci.

Συμβάλλω ἐμαυτόν, Paciſcor, Contractus conuentáque ineo. Bud.pag.619, ex Iſocr. & Demoſth. Et συμβάλλω ταῦτα, Hæc ſtipulor, ex eodem Iſocr.

Σύμβλημα, ET Σύμβλησις, Commiſſura. In vulg.lexicis σύμβλησις pro Compago, ex 26 Exodi affertur: & σύμβλημα pro peſſulo, item ſolidatione, ex Eſaiæ cap.42.

ITEM Συμβλητός, ή, όν, Conferendus, Qui conferri & comparari poteſt. Theocr. Ἀλλ' οὐ συμβλητ' ἐστὶ κασιόβατος αὐλᾷ αἰγιλώπα Πρὸς ῥόδα. Alia exempla vide apud Bud.p. B
610. inter quæ vnum ex Ariſtotele in quo συμβλητὰ vult eſſe comparabilia & commutabilia. Quam duplicem ſignificationem ibi non admitto. AT Ἀσύμβλητος, Non conferendus, Non comparandus, Non æquus, Impar. Idem Bud. ibidem ex Ariſtot.

Συμβολή, Ipſe actus coniiciendi. Item, (ſequendo metaph. verbi coniicio ſignif.) Coniectura. Qua in ſignificatione Plutarchum vti teſtatur Bud. ‖ Συμβολή, Conjunctio, Iunctura, Commiſſura. vt συμβολαὶ τῶν ὀστῶν, oſſium c
iuncturæ, Plat. Tim. Et ex Ariſtot. 2. De part. an. affertur, συμβολαὶ τῶν χειλῶν εἰσὶν ἴνιαι τῶν γραμμάτων pro Nonnullæ literæ labris comprimuntur. Et συμβολή, Locus vbi confluūt fluuii, velut aquas cōiungentes, Cōcurſus confluentiū, Bud. Sic Arr. ξυμβολὴ τοῦ τε Γαδείρου καὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ dixit, & alibi ſæpe plur. ξυμβολαί. ‖ Συμβολή, Commiſſio (vt dicuntur aliqui ad certamen committi) ſeu Parium comparatio ad pugnam. Quam interpr. addit Bud. ſubiungens ex Herodiano, δι' ὀρτύγων μαχὰς καὶ ἀλεκτρυόνων συμβολάς. Item Commiſſio prælii (ſi ita dicere liceat, vt dicitur Committere prælium) Cōflictus, D
Congreſſus, apud Herodotum & Xenoph. ‖ Συμβολή, Collatio quæ fit à ſingulis in commune. vt quum Athenæus dicit lib. 7, πρὸ συμβολῆς πρὸ εἰς τὸ συμπόσιον ὑπὸ τῶν πινόντων εἰσφερομένου. Et ex Canone 54 Concilii Laod. affertur, ἐκ συμβολῆς συμπίνειν ὀπτᾶλεῖν. Et plural. συμβολαί, vt apud Plaut. ac Terent: Symbolæ, Quæ quiſque conferebat, Collectæ (vt quidam ex Cicerone interpr.) Sic quidam comicus apud Athen. Ὅσης ἡ' ὅτι δεῖπνον ἢ φίλον τιν' ἢ ξένον Καλέσας, ἔπειτα συμβολὰς ἐπαγαγεῖν. Et συμβολαί, Auxilia ſeu adiumēta ad bellum quæ à E
quopiam conferuntur. Sic apud Plutarchum in Antonio dicitur iniquum eſſe à bello mulierem reiicere συμβολὰς πολεμικὰς διδοῦσαν. ‖ (Item συμβολὴ pro pacto, vide in Σύμβολον.) HINC Ἀσύμβολος, Qui ſymbolam non confert. Gellius lib. 6, cap. 13, Ne omnino immunes & ἀσύμβολοι veniremus, coniectabamus ad cœnulā non cupedias ciborum, ſed argutias quæſtionum. Sic ἀσύμβολον δεῖπνον, in quo conuiuæ ſymbolas non conferunt. Item Ἀσύμβολος metaph. pro inerti & inutili, & qui nihil in medium attulit. Bud. pag. 610 ex Plut. F
Coriol. ET Ἀσυμβόλως aduerb. Sine ſymbola, vt Cteſibius interrogatus quid illi ex philoſophia ſupereſſet, reſpondit, ἀσυμβόλως ζῆν. ET Βραχυσύμβολος, in Epigr. Qui paruum ſymbolam ad conuiuium confert.

Σύμβολον, υ, τὸ, Nota. Cic. interpr. vt verbum nota eſt & ſignum rei animo conceptæ. Ariſtot. De ſenſu, πρὸς ἃ γὰρ ὀνομάτων ἕκαστον, αὐτοῖς ταῦτα. Etymologiam (inquit Cicero) notationem appellamus, quia ſunt verba rerum notæ. Itaque hoc idem Ariſtot. σύμβολον appellat, quod Latinè eſt Nota. Hæc Cicero. Accipi autem σύμβολον pro ſigno ab ea verbi συμβάλλειν ſignif. qua pro Coniicio accipitur, Budæo aſſentior. Vt autem Nota ſeu Signum latè patet, déque variis rebus, deinde & de quibuſdam peculiariter dicitur, ſic & σύμβολον: vt ſequētibus exemplis docebo. Ariſtid. in Panath. μέγα καὶ φανερὸν σύμβολόν ἐστι τῆς εὐτυχίας ἐξ ἀρχῆς, Magnum eſt ſignum præſtantiæ huius ciuitatis. Id eſt indicium. Plutarchus Romulo, ἅμα τε καιρῷ τῆς ὀπτανομένης σύμβολον. Herodian. 3, καλλιόνημα τῆτο καὶ τούτου σύμβολον νομίζοντες. Demoſthenes, σύμβολον ποιεῖσθαι τῆς ἥττης, pro indicio & argumento ſalutis habere. ‖ Σύμβολον peculiariter pro ſigno militari (ſicut & σημεῖον à generali ſignificatione ad hanc particularem tranſit) Herodian. 4, ἐν ᾗ φανεῖσθαι σύμβολα. Hanc tamen ſignificationem ra- H

ram eſſe puto. Σύμβολον autem de re militari alio etiam ſenſu dicitur, pro eo videlicet quod potius Inſigne appellatur, vt apud eundem Herodi. τὰς τε ζώνας ἃς ἐφόρεον καὶ ἕτερα σύμβολον ἕκαστοι ἐφόρεον γραπτοὺς ἀφαρπάσαντες, i. (Politiano interprete) cæteris militiæ ſignis. At βασιλείας σύμβολα ſeu βασιλικὰ σύμβολα aliquot apud eundē locis Inſignia imperii, Inſignia imperatoria, Inſignia principatus idē interpr. Sed annulū peculiariter vocatum fuiſſe σύμβολον ex Plinio diſcimus, lib. 33 cap. 1, videlicet, vt certæ cuiuſdam dignitatis ſignū ſeu inſigne. Denique σύμβολον in re militari dicebatur quod alio nomine σύνθημα, id eſt Teſſera, ſignum bello, vt dixit Virgil. — vt bello teſſera ſignū. (vbi lege Seruium) Et Silius eū imitatus, — tacitū dat teſſera ſignū. Ab hui⁹ autem ſignif. ſimilitudine Symbolum apoſtolicum appellatum fuiſſe exiſtimatur, vt videlicet velut teſſera ad internoſcendos veros Chriſti milites eſſe poſſet: ſed aliam & quidem certiorem huius appellationis rationem vide paulo pòſt. Recentiores autem theologi ſymbola vocarunt in ſacramentis viſibilia ſigna, vt aquam in baptiſmo, panem & vinum in cœna Domini: quæ ſymbola ad rem ſignificatam referūtur, vt in cœna ad corpus & ſanguinem Domini. Quidam tamen ſymbolorum appellationem generaliter ad ipſa etiam ſacramenta extenderunt.

Σύμβολον dicebatur etiam ſignum quoddam, vel (magis propriè) teſſera quam publicè dabant ciuitates quibuſdam hominibus ſibi amicis, vt hoſpitaliter & amicè acciperentur in oppidis fœderatis, vt ſcribit Bud. afferens ex Lyſia, λέγων ὅπ ἔλαβε σύμβολον παρὰ τῆ βασιλέως τῆ μεγάλου. Et paulo pòſt, πολλῶν γὰρ ἀγαθῶν καὶ ἄλλων χρημάτων ἀπορούσην ἔδωκε τὸ σύμβολον ἐν πάσῃ τῇ ἠπείρῳ. Sic hodie (inquit) vocari poſſunt teſſeræ collybiſticæ, quas literas collybicas vocāt, quaſi ad permutandā pecuniā externam inſtitutas. Hodie *lettres de change*, vel *lettres de banque*. Sed & priuatus vſus hoſpitaliū teſſerarum fuit, vt ex Plauto in Pœnulo & Ciſtellaria liquet. Hinc autē Tertull. lib. De præſcrip. Conteſſerationem hoſpitalitatis dixit. Fuit autem antiqui moris (inquit Bud.) teſſeram dari hoſpitibus dimidiatam, quam quicunque attuliſſet ad hoſpitem, continuò agnoſci poſſet, & hoſpitio accipi, tanquam amicus & vetus hoſpes. ‖ Σύμβολον præterea apud Pollucem lib. 9 accipi putatur pro ea teſſera quam numariam Suetonius appellat, quæ Gall. *un marreau* vel *un bulletin*. Meminit autem hic & teſſeræ frumentariæ, cuius & Plinius, ac Iuuenalis: Vlpianus item & Paulus. De his lege Bud. annot. prior. in Pandect. ‖ Σύμβολον, Teſſera theatralis, quæ (vt in vulg. lex. ſcribitur) in congiariis iaciebatur à principe, largitioniſque ſpeciem numerumque notis oſtendebat. quæ omnia principis liberalitate obtinebat is, prolata teſſera, cui fortuitò obtigerat. Dion, σύμβολα δίδυμα εἰς τὸ θέατρον κατὰ κεφαλὴν ἔρριπτε, τὰ μὲν ἀργύρεον, τὰ δὲ ἐλεφάντινα.

‖ Σύμβολον autem pro omine (quòd videlicet rei futuræ ſignum ſit) vide in Σύμβολος. Exponitur autem & Præſagium, item Augurium; vt ibidem dicetur. ‖ At σύμβολα Pythagorica apud Plutarchum & alios, non ſimpliciter ſigna ſunt ſed occultæ cuiuſpiam rei ſigna. vnde & Ænigmata quidam interpretati ſunt. ‖ Σύμβολον (inquit Budæus) ſignificat etiam ſimilitudinem & quandam naturæ communitatem. Ariſtot. De gen. & interitu, lib. 2, τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ ἐξ ὕδατος γῆ καὶ ὁμοίως πῦρ ἐξ ἀέρος· ἔχει γὰρ ἄμφω τούτω ἄμφω σύμβολα. Volūt autē quidā conuenientiā naturæ & cōmunitatem ſic appellari, ducta ab hoſpitalibus ſymbolis metaphora, vt ſit velut ſocietas quædam & neceſſitudo ex hoſpitio contracta. Ab hac autem συμβόλου ſignif. eſt Gall. verbum *ſymboliſer*: quod tamen nec antiquum, nec ab omnibus eſt receptum. ET Συμβολικός (ab hac συμβόλου ſignificatione) Ænigmaticus, Allegoricus. & συμβολικῶς θεολογεῖν. de quibus vide Bud. p. 621 & 622. Eidē verò alibi Συμβολικὸς eſt Significatiuus. & ſubiūgit, συμβολικὸν εἶναι τῆς κεφαλῆς, id eſt ὀπτάλιον. ET Συμβολικῶς aduerb. Ænigmaticè, Allegoricè. At in v.l. Conſtrualiter. id eſt, Per comparationem præteritorum & futurorum. Heſych. συμμετρικῶς.

Σύμβολον, Commissura, à συμβάλλω signif. Commito. Plato Symp. ἕκαστος οὖν ἡμῶν ἔστιν ἀνθρώπου σύμβολον, ἅπερ τετμημένα ὥσπερ αἱ ψῆφαι, ἐξ ἑνὸς δύο. ζητεῖ δὴ αἰεὶ τὸ ἑαυτῷ ἕκαστος σύμβολον. Alibi τεμάχισιν dixit. Σύμβολον commissurā vocare videtur: inquit Bud. qui tamen antequam locum proferret, dixerat σύμβολον esse αὐτὶ τοῦ τμῆμα, quasi tesseram & frustum abscissum. Hæc ille, respicies (vt opinor) ad id quod paulo antè ex eo retulim⁹, tesseram videlicet solitam dari hospitibus dimidiatam (quæ Gall. taille) vt huc alludens Plato, dicat homines olim δίρυες fuisse, ob idque nunc virum & mulierē tanquā tesseras dimidiatas rursum inter se committi velle. A B

Σύμβολον, Quod confertur, à συμβάλλω significante Confero. Collecta, sicut & συμβολή, quidam interpret. Ego tamē nullum ex classicis scriptoribus exemplum citatum inuenio nominis σύμβολον hac in signif. positi. at genitiui plur. numeri συμβόλων suppetunt mihi nonnulla: sed quæ non immeritò alicui suspecta fuerint, quum facilis accentus lapsus esse potuerit, ex συμβολῶν à συμβολή, in συμβόλων à σύμβολον. Legimus tamē apud Gell. lib. 6, cap. 13, in fine, Talia symbola. Et apud Plaut. ac Terentium, non solùm symbolam, sed & symbolū. Verùm hoc ne ibi quidē apud quosdā suspicione caret. Vtut sit, σύμβολον Apostolicū potius ab hac τοῦ συμβάλλω significatione quàm ab altera (ad quam id nonnullos referre dixi) appellatum fuisse, Augustini etiam testimonio confirmari potest. is enim Serm. de temp. 115 collationem interpretatur, quia (inquit) collata in vnum totius catholicæ legis fides symboli breuitate colligitur. Hæc ille. σύμβολον tamen est potius quod confertur, aut collatum⁹ est quàm collatio, si quidem hæc pro ipsā conferendi actione accipiatur. C D

Σύμβολον, Pactum, Conuētum, à συμβάλλω significante Paciscor. Pro qua significatione ex Aristotele affertur, Polit. 3, εἰσὶ γοῦν αἱ πόλεις συνθῆκαι περὶ τοῦ ξενικοῦ, σύμβολα περὶ τοῦ μὴ ἀδικεῖν, καὶ γραφαὶ περὶ συμμαχίας. Ex eodem autem Rhet. 1, συμβολαί (non σύμβολα) cum συνθῆκαι copulatum: vbi scribit, καὶ πίνων ἐξαγορῆς δοῦναι καὶ ἄνευ εἰσαγορᾶς, ἵνα πρὸς τοὺς καὶ συνθῆκαι καὶ συμβολαὶ γίγνωνται. In quibus locis paulo aliud σύμβολα & συμβολὰς quàm συνθήκας esse videmus. Harpocr. tamen συνθήκας interpretatur, sed peculiari significatione. ait enim σύμβολα esse συνθήκας αἷς αἱ πρὸς ἀλλήλας αἱ πόλεις διάφορα πρᾶττουσι τοῖς πολίταις, ὥστε δίδοναι καὶ λαμβάνειν τὰ δίκαια. E

HINC Εὐξύμβολος, ος, ὁ καὶ ἡ, Cum quo facilè paciscimur, Facilis in commercio, Xen. (Item ἀξύμβολον σημεῖον Bud. Signum fausti ominis, Signum faustum.)

CONTR. Δυξύμβολος, apud eundem, πολλῶν χρημάτων ὀλίγου δεῖ ξυμβαῖ, καὶ ἐξ ὧν τοῦτο δυξύμβολός ἐστι.

Σύμβολος, ου, ὁ, vel Σύμβολον, ου, τὸ, Omen. (quòd signum sit rei futuræ) Synes. ἵνα μὴ παντὶ σύμβολος ἀπαίσιος γένηται. Greg. ὡς ἐπαγωγὸν τὸ σύμβολον. Exponitur & Augurii, Auspicii. & affertur ex Plutarcho in Pericle, τὸ πεσὸν ἐπὶ συμβόλων ἀποφαίνει. Apud Xenophōtem autem dat. συμβόλοις ab vtroque nominatiuo esse potest, Apomn. 1, οἰωνοῖς τε χρῶνται καὶ φήμαις καὶ συμβόλοις καὶ θυσίαις. F

¶ Σύμβολος Hesych. est non solùm οἰωνός, sed etiam quod datur forum iudiciale ingredientibus. ¶ Συμβολος exponitur etiam Obuius. VNDE Συμβολεῖν & Συμβολῆσαι apud Hesychium pro Obuium fieri, Occurrere. G

C. 2. Συμβολοκοπέω, πῶ, Symbolas do in conuiuia, vt Bud. interpretatur in hoc Ecclesiastici loco, cap. 18, in fine, μὴ γένου πρὸς γυναῖκας συμβολοκοπῶν ἐν δαπάνῃ σου. Ex alio autem eiusdem libri loco affert, μὴ χωμικὸς μὴ συμβολοκοπικὸς ἐν οἴνῳ, pro Ne des symbolum vel annulum.

C. 2. Ἀπουμβολάω, λῶ, Occurro, si mendosè non legitur apud Hesychium, ὑποσυμβολᾶν, συναντᾶν.

Συμβολαπεύω, Paciscor, Contraho. Hesych.

¶ Συμβόλαιον (multo frequētius quàm σύμβολον) Pactum, Conuentum, & quidem generali signif. Demosthenes, καὶ συμβόλαια πάντες συμβάλλονται. Plato, συμβολαίων περὶ ἃ πρὸς ἀλλήλους συμβάλλουσι. Isocr. in Panegyrico, ἴδιᾳ συμβόλαια, Priuati contractus, Bud. interpr. Qui etiam addit συμβόλαια & δικαιώματα in Pand. pro eodem accipi, videlicet pro instrumētis & indiciis, ac probatoriis syngraphis, vel scriptis quibuscunque, vt testamento. H

Συμβόλαιον exponitur etiam Commercium, item Negotium. Synesius, μανθάνουσι δὴ πρῶτα παῖδες ἐκ πατρὸς τὰ συμβόλαια χαίρειν πρὸς ἄνθρωπον ὑποβόλιμον. Basil. ad Candidianum, συμβόλαιόν τι πρὸς αὐτὸν εἰπεῖν ἐχρήσατο. Et συμβόλαιον κοινωνικὸν apud Plutarchum in Romulo, est Communis societas & commercium, in vulgatis lexicis.

HINC Συμβόλαιος δίκη, Controuersia vel iudicium de pacto & contractu. Bud. ex Thucyd. apud quem tamen ipsemet legit συμβολαίας δίκης, nō συμβολαίους. ET Συμβολαιοχάρτος, Tabularius, Qui cōtractus scribit. Bud. ex Pandectis.

¶ Συμβολία, Occursus, pro συμβολία. Item casus, vel Successus, vt exponit Camer. in hoc Apoll. versu, — δαΐζεις δὲ συμβολίην κεχαρυῖαν. Est autem πλεονασμικόν.

C. ὑπαλλω hic omissum, vide post ὑποβάλλω.

C. ΥΠΟβάλλω, Subicio, oppositum τῷ ὑπερβάλλω. vt in hoc Athenæi loco (qui mihi propterea ad indicandam primam huius verbi significationem visus est aptissimus) κἀπὼ ὧν ὑποβαλεῖν τῷ Μυκηναίων ἱερείων, αἷμα δηλονότι ὑποβαλεῖν πηγαίδα. Sic pass. ὑποβάλλεσθαι τῷ πίνῳ, ex schol. Aristoph. pro Supponi vel Subiacere. At signif. act. ὑποβάλλεσθαι τορευτάς. Luc. Subicere toralia, vel potius Substernere, vt Bud. interpr. Ex eodem Luc. ὑποβάλλεσθαι βιβλία, pro Substernere libros, vel Substratos habere. Et metaph. ὑποβάλλουσι σφᾶς αὐτοὺς ὑπὸ τὰς συμφορὰς apud Isocr. Seipsos calamitatibus subiiciūt. Vel, ad verbū, Seipsos sub calamitates subiiciunt. Atq; ita malim, quum apud Cic. inueniam, Virtus sub varios incertosque casus subiecta. Huc pertinet apud Æsch. in Ctesiph. ὑπέβαλεν ἑαυτὸν φίλον Θηβαίοις. q.d. Subiecit se Thebanorum imperio. ¶ Ὑποβάλλω, Suggero, videlicet commonefaciens. Xen. ἢ ὑποβάλλειν δυνήσεται ἐμοῦ τι ὑπολαβεῖν. Vbi & verbum Subiicere retineri possit. vt Terent. Phorm. Si meministi quod olim dictum est, subnice. Et ὑποβάλλειν τινός τινος, Herodian. Cuiusdam admonitu, id est ὑπομνήσαντός τινος. Vide Bud. 464. ¶ Idem ὑποβάλλειν esse scribit Interfari, Sermonem interpellare, & præpropere excipere. vt Æsch. in Ctesiph. αὐτοῦ ὑποβαλεῖν. Sic autem Hom. ὑποβάλλειν Il. τ, dixit. Vtrumque locum affert p. 463. Sed addo, hic quoque verbo ὑποβάλλειν aliquā verbi Subiicio signif. includi. Sic enim apud Varr. Subiicit Scrofa, De formæ cultura hoc dico, &c.

Ὑποβάλλω, Suppono, (quod & ipsum verbo Subiicio interdum significatur) vel potius Ὑποβάλλομαι. vt mulieres αἱ τὰ τόκια ὑποβαλλόμεναι, Basil. apud Budæum 464. Item Ὑποβάλλομαι, Falsò quippiam mihi ascribo, Mihi quasi subditicium assumo. Strabo, ἐλλόγιμα ὑποβαλλόμενος. Consule eundem B. p. 463. Ex Soph. autem Aiace, ὑποβαλλόμενοι κλέπτοισι μύθοις οἱ μεγάλοι βασιλῆς, pro ὑποπτεύουσι, Verba clàm ferentes fallunt. Additur autē, ὑποβάλλεσθαι. signif. etiam Per interpretem loqui.

Ὑποβάλλομαι pro προβάλλομαι & ὑποπτεύομαι. Vide Budæum pag. 463.

Ὑπόβλημα, ατος, τὸ, Substramen. Bud. ex Hippiatr.

Ὑπόβλητος, ου, ὁ, Suppositicius, Camer. Subditicius, Bud. τόπος, Suid. ὑποβολιμαῖος. vt ὑποβλητα βρέφη. & apud Suidā, ὑποβλητοι αὐτοὶ εἰσιν αὐτοῖς καὶ τόποις ἄπιστοι. Metaphoricè etiam capitur pro οὐκ ἀληθὴς ἀλλὰ πεπλασμένος. Sophocles, Οὐδείς ἐρεῖ πώποθ' ὡς ὑποβλητον λόγον Δῖαν ἔλιξας, ἀλλὰ τῆς σαυτοῦ φρενός, id est γνήσια τῆς σῆς διανοίας· οὐχ ὑπόβλητα ἀλλ' εἰλικρινῆ σαυτοῦ. Sic idem Soph. Œdip. Colon. dixit, Τὸ σὸν δ' ἀρῖκτον δεῦρ' ὑποβλητον τέκνα. Vbi quidam exponunt Subornatum & ab alio instructum. Et apud Platonem, ὑπόβλητον πρόσωπον, Homo subditicius. Bud.

Ὑποβλήδην, aduerb. Subiiciendo. (eo sensu quo Virgilius dixit, — vix pauca furenti Subiicio, & raris turbatus vocibus hisco) vel Interpellato sermone, Excipiendo verba dicentis nondum finita, vt v. l. exponunt. Obstrepere, Camer. Interfando, Bud. Il. α, Τὸν δ' αὖ ὑποβλήδην ἠμείβετο Διῒ Ἀχιλλεύς, id est ὑποβλητικῶς, καὶ ὡς ἐν παρεκβάσει τοῦ διεξοδικοῦ λόγου, Eust.

Ὑποβολή, ῆς, ἡ, Subiectio, & (si dici posset) Substratio. Plato apud Athenæum 2, τοῦ δὲ τοῦ σώματος σώζεσθαι ἡ περιβολὴ χωρίζουσι καὶ ὑποβολή. ¶ Item Subiectio rei

falsæ pro veræ, Fraus. Basil. epist. ὑποβολὴ προσώπου χρηματίσαντος, Accersita persona vsus, vt vulg. lex. interpr. In quibus huc refertur iste etiam Polybii locus, αὐτοπρόσωπος ἢ διὰ τῆς ὑποβολῆς ὑποκρινόμενον. Apud Plutarchum verò Romulo, ὑποβολὴ τῶν κλεπτῶν Bud. vernè Adulteratio. ¶ Admonitio. Xenoph. Pæd. 3. ἀλλ' ἀγαπητὸν ἡγοῦμαι καὶ ἐκ ὑποβολῆς δυνάμενον αὐτὸν ἀγαθὸν εἶναι, Præclarè cum eis agitur si monitu etiam proficiant, vt Camer. interpr. Eo sensu Livius verbo Subiicio vsus est, Quæ ipsis suâsponte non succurrebant, ea duces admonendo atque hortando subiiciunt. ¶ Item Subiectio eo modo quo interfando & interpellando alicuius sermonem aut respondendo, subiicere dicimur. vnde ἐξ ὑποβολῆς. Diogenes Laertius, Σόλων δέ φασιν Ὁμήρου ἐξ ὑποβολῆς ἔχοντα ἀσφαλῶς εἰδέναι, ὅτι ὅπου ὁ ποιητὴς ἔληξεν, ἐκεῖθεν ἄρχεσθαι τὸν ἐχόμενον, Solon statuit vt Homeri versus alterius accinerentur, ita vt vbi vnus desiisset canere, alter inde auspicaretur.

Ὑποβολιμαῖος, α, ὁ, Suppositicius, Subditicius. Cui apud Demosth. γνήσιος opponitur, Luc. ἐγὼ δ' οὐκ οἶδα μέλα ἐκπάλαι ἐκείμελιε, ὑποβολιμαῖος αὖτ' ἐκείνου τυγχάνω. Metaphoricè etiam capitur. Plutarchus, τὴν δίνοιαν ὑποβολιμαίαν καὶ παρέγγραπτον ἔχειν, ἅπερ μικρὸν ῥεῖ. Sic ὑποβολιμαῖος λόγος.

Ὑποβολεύς, έως, ὁ, Monitor, Qui admonendo atque hortando subiicit & suggerit. Plut. Pol. præc. μιμεῖσθαι δεῖ τοὺς ὑποκριτὰς, παῖδος μὲν ἴδιον καὶ ἀξίωμα τραγῳδίᾳ νέμοντας, τῷ δ' ὑποβολέως ἀκούοντας καὶ μὴ προκαθαίνοντας ὅις ῥυθμοῖς. Et Philo, ὡς ἂν ὑποβολέως ἐκάστοις ἀγκύλας ἀγκύλας ὑπηχοῦντος, Velut monitore cuique clanculum subiiciente. ¶ Item Interpres, διερμηνευτής. Eust.

Ὑπόλογος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pignerationi obnoxius, & Obiectus pro pignore: quam hypothecam verbo Græco iurisconsulti sæpe vocant. Est enim ὑπόλογον, τὸ ὑποκείμενον πρὸς δανείσει καὶ τόκον, siue domus, siue prædium, siue res mobilis sit. Hæc Bud. Vnde apud Pollucem ὑπόχειον χωρίον & ὑπόλογον pro eodem ponuntur. Eust. ex Pherecyde citat, ἐχόρας τὴν οἰκίαν τὴν Πολυπώτου καὶ ἐβάλε ὑπόλογον; Ὑπόλογον etiam vocatur in Pand. προγαμιαία δωτιά: vt Bud. tradit.

Ὑπήλογον etiam apud Suidam reperitur pro ὑπόλογον, in priore signif. id est ὑποκείμενον πρὸς δανεισμόν.

c. 2. Καθυποβάλλω, Subiicio. Magentinus, ἔπι γὰρ δέκατον τὰ ὁμώνυμα τῷ ὀρθρῳ καθυποβάλλονται. Et καθυποβαλλόμενος τῷ δεσμῷ, In vincula coniectus. Bud.

c. 1. Προϋποβάλλω, q. d. Præsubiicio. Budæo Comm. est ferè idem quod Præstruo, Præmolior, & Fundamenti loco vel inchoamenti pono. Themist. De anima 1, οἷς γὰρ τὴν ὄρεξιν ἡ φύσις ἐδωκε λογισμὸν, θύμιος καὶ τὰς λοιπὰς πάσας δυνάμεις εἰς ὑπηρεσίαν τοῦ λόγου προϋποβάλλεται. Idem infernus, εἰ δὲ ἡ φύσις προϋπεβάλετο τὰς δυνάμεις, καὶ προπάρασκευὰς ἐνέδιδου τῇ ἐνεργείᾳ, νῦν ἂν ἐγεννᾶτο. Id est (Bud. interprete) Quòd si natura cõparatũ esset vt prius insint potentiæ in homine quàm actus, ingenerentur & insint quasi inchoamenta animæ.

ΥΠΕΡβάλλω, (Superiicio: vt Quint. ὑπερβολὴ superiectionẽ reddidit) Exupero, Excello. Item Supero. Cum accusatiuo personæ, & dativo rei, ὑπερβάλλω τινὰ τούτῳ: & tam in bonam quàm in malam partem. vt ὑπερβάλλειν τῇ φιλοτιμίᾳ apud Xenophontem. Sic ὑπερβαλέσθαι πάντας αἰσχρῶς αἰσθραγίᾳ, Aristid. At ὑπερβάλλειν πάντας αἰσχρῶς πλήμμ τι καὶ μιαρίᾳ, rursus apud Xenophontem Hellen. 7. Sic Demosth. Pro corona, Αἰσχίνης ἔοικεν πεπονθὼς ὑπερβέβληκε ἅπαντας αἰσχρῶς εἰπόντα. Sæpe autem accus. personæ omittitur. Aristoph. Pluto, ὑπερβάλλουσι τῇ μοχθηρίᾳ. Xen. Pæd. 1, ὡς δὲ εἶδον τὸ πρόσωπον τῆς αἰδοῦς ὑπερβάλλον ἄρχει. Isocr. in Euag. ὑπερβαλλόντως, & καταδεεστέρους ὄντας opponit. Sic etiam dicitur ὑπερβάλλουσα αἰδοσαλία, & contrà ὑπερβάλλουσα μοχθηρία, & ὑπερβάλλον αἶσχος, ac similia. Sic ὑπερβάλλουσα πτωχεία apud Athenæum 12. Sæpe autem in exuperationis signif. vtitur Xenophon τῷ ὑπερβαλλόντι (sicut & alii nonnunquam) Sed & participio ὑπερβαλλόμενος actiuè vsus est Pæd. 5, τοὺς δ' ἄνδρας τοὺς ἀγαθοὺς ὑπερβαλλομένους. vbi accipitur pro superantes, Vincentes. ¶ Ὑπερβάλλειν autem dicitur etiã peculiari superãdi significatione, qui in auctione superat. id est pluris licetur. Bud. pag. 464. ex Andocide. Sed & alteram superandi signif. obseruani in verbo ὑπερβάλλειν, & quidem propriam. Thucyd. lib. 8. pag. 196. ὑπερεβάλετο ἤδη τὰ ἄκρα. Bud. quoque ex Aristotele affert ἐξ ὑπερβάλοντα τοὺς ἵππους de delphinis, pro Saltu superant. emẽdatius tamen legi existimans ὑπεράλοντας, ex alio eiusdem scriptoris loco. Quà in re libenter illi assentior: hoc tamen addo, Plinium verbo Superiecto, quod planè respondet τῷ ὑπερβάλλειν seu ὑπερβάλλεσθαι, ita vsum esse.

Ὑπερβάλλω, Excedo. Cui opponitur ἐλλείπω, & ἀπολείπω. Hesiod. Erg. Μήτ' ἄρ ὑπερβάλλων βοὸς ὀπλὴν, μήτ' ἀπολείπων. Aristot. autẽ in Ethic. ὑπερβάλλειν, (vel ὑπερβάλλειν τῷ δέοντος) & ἐλλείπειν inter se opponit. Sed & vocẽ pass. ὑπερβάλλομαι opposuit Plato ἐλαττοῦσθαι. Hinc ὑπερβολὴ & ἔλλειψις itidem opponuntur.

Ὑπερβάλλομαι apud Lucianum In aliud tempus reiicio, Differo: vnde ὑπερβολὴ καιροῦ apud Herodot.

Ὑπερβεβλημένως, Supra modum.

Ὑπέρλαμπρος, ος, ον καὶ ὑ, Excellens. Demosth. ὑπέρλαμπρον παντὶ λόγῳ τὴν αὐτὴν ἀρετὴν καταλελοίπασι. Bud. At ego aliter legendum & exponendum puto.

C. Ἀνυπέρλαμπρος, ος, ὁ καὶ ὑ, Qui superari non potest, Quem nihil antecellit. Itẽ Nimius. Dem. Olynth. Τὴν φιλοτιμίαν παιδὸς ἀνυπέρβλητον εἶδ). Isocr. Paneg. Τὸ συμμαχεῖν ἀνυπέρβλητον ἡγουμένους ἔχειν τὴν δύναμιν. Athen. 3, ἄνθρωπος ἀνυπέρλαμπρος εἰς πενιείαν. VNDE Ἀνυπερλάμπρως aduerb. Vltra modum. Aristot. Rhetor. εἰ δ' ἐργαζόμενοι λυποῦνται ἀνυπερβλήτως, μὴ πιμωρεῖσθαι.

Ὑπερβλίδην, Exuperanter.

Ὑπερβολὴ, Exuperatio, Exuperantia. Potius autem verbo vtendũ est in reddendis loquendi formulis nomẽ istud habentibus: quæ & elegantes & valde vsitatæ sunt. Isocrates in Busir. enc. εἰς δυσπειθῆ δ' ὑπερβολὴν δυσμενείας ἥκειν. Quæ ad verbum sonant, Ad tantam autem exuperantiam felicitatis perueniunt. Sed reddi potius debent verbo quàm verbali: hoc aut simili modo, Adeo autem exuperat eorum felicitas: Vel, Adeo autem modum omnem felicitas eorum supergreditur. Vel, Adeo autem quosuis alios felicitate superant. Sic & quum dicunt τῶν εὐδαιμόνων ὑπερβολὴ λείπει, vel ἀπολείπει, vel καταλείπει: (quod loquendi genus frequentissimum est) vt apud eundem Isocratem in Euag. λείπεται δ' ἐμοὶ ὑπερβολὴ τῆς πανηγύρεως. Luc. σκέψασθε εἴ τινα ὑπερβολὴ ἀδικίας ἀπολέλοιπεν, Considerate an aliquem alius ad maiorem nequitiam locum reliquerit. Vel, An quicquam sibi ad nequitiam reliqui fecerit. Polyb. ὥστε μὴ καταλιπεῖν ὑπερβολὴν, quod Budæus interpr. Vt maius esse non possit. Cic. in epist. Epicuri πᾶσι ὑπερβολὴν οὐκ ἀπολείποντα τῇ ἐν ἑαυτοῖς μεγέθους interpr. morbus ad quorum magnitudinem nihil possit accedere. Vide meum Cic. lexicũ. Et res aliqua dicitur οὐκ ἔχειν ὑπερβολὴν. vt Demosthenes in Midiam, τοῦτο γὰρ τοῦτο οὐκ ἔχει ὅπου ὑπερβολὴν καταμιαρίας, id est (Budæo interprete) Hoc flagitium nullo scelere superari potest. Vel, Sũmũ est hoc scelus. Ego autem existimo huiusmodi phrasibus Latinè exprimendis accommodatum esse & illud loquendi genus, Nihil magis scelestum dici aut fingi potest. At de illo Pauhno loquendi genere 2 ad Corinth. 4, καθ' ὑπερβολὴν εἰς ὑπερβολὴν lege Bezam. ¶ Et ὑπερβολὴ peculiari appellatione figura quædam apud rhetores, à Fabio dicta Mentiens superiectio. Exponitur etiam Exuperatio, Item Superlatio & Verba superlata. & definitur, Oratio superans veritatem, alicuius augendi minuendiue causa. Vide Cic. & Fab.

Ὑπερβολὴ, Excessus, sæpe apud Aristotelem: cui opponitur ἔλλειψις vel ἔνδεια. Pla. Protag. σὺ δ' ἡ ὑπερβολὴ ἀλλήλων καὶ ἔλλειψις. Isocr. Nic. αἱ γὰρ μετεώτητες μᾶλλον ἐν ταῖς ἐνδείαις ἢ ταῖς ὑπερβολαῖς ἰσχύουσι. Interdum ὑπερβολὴ redditur Quod est nimium: à nõnullis & Nimietas, ex Colum. Et quod Cicero dixit in Orat. Magis offendit nimium quam parum, quidam esse putant ὑπερβολὴν & ἔλλειψιν.

Ὑπερβολὴ, Transmissio (vt Transmittere ardua loca dicimus) apud Polybiũ exponitur, ἡ τοῦ Ἄλπεως ὑπερβολή. Et ὑπερβολαὶ τῶν ὀρέων apud eundẽ, Cacumina montium, Iuga, vt quæ exuperantem quandam altitudinem habeant. Sed & ὑπερβολαὶ sine adiectione dicitur, vt Plut.

Fab. Τὴν ὑπερβολὴν εἶναι πᾶς ὅπως. Ibidem, βοῦς ἐλαύνειν ὅτι τὰς ὑπερβολάς. ‖ Ὑπερβολή, Dilatio. Herodotus, ὑπερβολὴ κακοῦ ἐγένετο Καρυστίοισι, Carystiis clades dilata fuit. ‖ Ὑπερβολή, ficut & Ἔκβολή, sectionis conicæ appellatio. Camer. Citatur ex Archimede.

Ὑπερβόλαιος, Superlatus. Plutarchus De defectu orac. καὶ συμμιγέντων καὶ διεζευγμένων καὶ ὑπερβολαίων. id est (Turn. interpr.) Coniunctarum, disiunctarum, superlatarum.

Ὑπερβολικός, ὁ, ἡ, Excedens, Nimius. ΥΝDΕ Ὑπερβολικῶς, Supra fidem, Plutarch. Sympos. οὐχ ὑπερβολικῶς ἀλλ' ἀληθῶς φησὶ πλὴ πυρφυρᾶ καὶ πελυτίλεσιν τῆς πόλεως δημηγορῶν εἶναι.

Ὑπερβολάδην, Supra modum. in carm. Theogn.

Ὑπερβολία, Excessus, Iniuria. ὕβρεις, κόροι, Hes.

Ὑπερβολιμαῖος, ου, ὁ, ι. ὁ ὑπερβολὴν ὤν, vel ὑπερβολαῖς χρώμενος. Camer.

Ὑπέρβολος, (λίθος) Saxum quod iniici solebat iis qui in mare demergebantur. Ad quod Aristoph. alluſit, Ἐκ τοῦ λαρύγγος ἐκπρεμάσας ὑπέρβολον. Fuit enim hoc nomine Athenis quidam insigniter improbus, interfectus in Samo, vt scripsit Thuc. Hæc Camer.

C. Ὑποβάλλω, quod hic esse debuit, vide ante Ὑπερβάλλω.

Ἀκροβολάω, ου, ὁ καὶ ἡ, Iaculator, Propriè qui è summitate loci alicuius iaculatur, vel summitatē versus. Ex ἄκρον & βάλλω, sic formatum vt ἰοβόλος, ἐλαφηβόλος, & alia multa. Ex hoc autē ἀκροβόλος fit proximè sequēs verbū ἀκροβολίζομαι. ΕΤ Ἀκροβολὰς pro ἀκροβόλος, vnde in Anthol. epigr. ἀκροβολεῖς ἀκίδες. quod tamen explicāt Mucrone ferientes. hoc autem comp. ἀκροβόλος, vnà cum verbo quod ab eo deducitur, siquis inter præcedentia eiusdem formæ composita reponere malit, non magnopere repugnabo.

Ἀκροβολίζω, & frequentius Ἀκροβολίζομαι, Iaculor. Propriè è summitate alicuius loci iaculor, vel Ex edito quopiā loco iacula emitto: quasi ἐξ ἄκρου βάλλω. Aut Summitatē aut Cacumen aliquod versus iaculor, & iaculationem dirigo. videlicet quasi τὸ ἄκρον βάλλω. Interdum verò & latius patet, nec significat tantùm Iaculor iaculis vtendo: sed dicitur etiam λίθοις, ἀκροβολίζεσθαι. Item generaliter, pro Missilibus pugno, Velitor, Velitarem pugnā ineo. Exponitur etiam, Certaminis præludia facio, Ferentariorum dimicatione vtor. Sunt & qui explicent, Pugnam lacesso. Lucianus in Timone, πότερον οὖν ὅτι πάγον τινὰ ἀναβαὶ ἀπλαύτω αὐτοῖς, ὡς λίθοις ἐξ ὑπερδεξίων ἀκροβολιζόμενος; Xenophon Pæd. 8, νικῶ δὲ ὅτι ἀκροβολιζόμενοι, ὅτι εἰς χεῖρας συνιόντες μάχονται. Thucyd. lib. 3. χρόνον μὲν οὖν τινα ὀλίγον ὑπὸ τοῦ ἀλλήλους ἀκροβολίσασθαι. vbi Scholiastes, οἱονεὶ πρόρριζον ἔβαλλον αὐτούς. ‖ Metaphoricè etiam capitur ἀκροβολίζομαι, itidem vt Velitor apud Latinos. ἀκροβολίζεσθαι (inquit Budæus) Velitari verbis & certamen lacessere, apud Chrysost. in epist. ad Corinth. 1. Legitur verò & apud Herodianum, lib. 8, ἀκροβολισάμενοι ἀλλήλοις ἔπεσι.

Ἀκροβολισμός, οῦ, ὁ, Iaculatio. Plato De Leg. lib. 7, γυμνάσια πρὸς ἁρπαγὴν καὶ ἁρπαγεῖα ὀξυτῆτός τε καὶ ἐν ἅπασιν ἀκροβολισμοῖς ἕνεκα διαγωνισμάτων. Item, Velitatio, Velitaris pugna, Præludium pugnæ, Luc. in Timone, ἀσφαλῶς πρὸς σωτηρίας ὡς ἐπὶ εἰς ἀκροβολισμὸν ἐκπηδήσετε. Xenoph. Hell. 1, ἐπὶ τὸ τεῖχος ἀκροβολισμοὺς καὶ ἐφόδους ἐποιοῦντο. Politianus apud Herodianum ἀκροβολισμοὺς interpretatur leues pugnas & velitares. ‖ Sumitur item metaphoricè pro velitatione quæ fit verbis: vt ἀκροβολίζεσθαι pro Velitari verbis. Exponitur ἀκροβολισμὸς etiam ἐριθισμὸς à Suida.

Ἀκροβολιστής, οῦ, ὁ, Iaculator, Veles, Ferentarius, apud Ælianum. ΕΤ Ἀκροβολιστικὰ, apud eundem Velitum tela.

ΑΝΤΙΒΟΑΕΩ, λεῖς, Occurro, cum datiuo. Il. ω, Ὅς μοι τοιόνδ' ἦκεν ὀδυσσῆος αἰπόλιον. Et Il. π, Τοιοῦτοί σ' οἷόν μοι ἐπέσσεαι αἰπόλιόν. Et alibi sæpe. Sed iungitur etiam genitiuo, pro μάχεσθαι & ὁπλομαχεῖν. vt Il. η, — νῦν δὲ μάχης καυστείης αἰπόλιόν. vbi Eustath. τυχεῖν exponit, at breuium schol. autor, μάχεσθαι. Et Od. φ, — ἐπεὶ οὔ τιν' ἔοντος αἰπόλιον. vbi Eustathius scribit hîc αἰπόλιον esse ὁπλομαχεῖν, alibi autem συναντᾶν. apud posteros autem Homeri ἐπῶν significare. Idem in illum priorem locum annotat αἰπόλιον esse quasi ἄντικρυ βάλλειν & ὁπλομαχεῖν, Aliā

A tamen derivationem quidam attulerunt.

Αἰπόλιον, Supplico, Oro, Obsecro, apud Homeri & Hesiodi posteros. in qua signif. videlicet pro ἀντικαλεῖν, vel (vt alibi) ἱκετεύειν, ait Eustath. αἰπόλιον dici ἀπὸ τοῦ ἄντικρυ πόδας βάλλειν τοὺς ἱκετεύοντας, id est ῥίπτειν. Iungitur autem accusatiuo. Aristophanes Nub. αἰπόλιόν σε. Idem, ὁ δὲ τὸν πατέρ' ὑπὲρ αὐτῶν ὡς τάχ' ἐκὼν αἰπόλει με. Demosthenes in Midiam pro Obtestari & obsecrare, αἰπολοῦμεν ὑμᾶς καὶ λιταρευόμεθα νὴ αὐτήν. Luc. καί σε αἰπολοῦμαι ὡσεὶ αὐτῆς τῆς Ἀφροδίτης. Plutarchus cum infinitiuo, de supplicibus loquens, συγγνώμην ἔχειν αἰπολοῦσιν. In præt. imperfect. αἰπόλουν apud Athen. lib. 11, κἀπολόμην ὑπὸ σοῦ αἰπολούμενος. Item passiuū Αἰπόλημα, Obsecror, Aristoph. ΕΤ Αἰπόλησις, Supplicatio, Deprecatio. Ph. Apol. ὦ, πρὸς θεῶν τὸ οἰκτεῖραι καὶ τῆς αἰπολήσεως. ΕΤ Αἰπολία, quod Eustath. apud Eupolidem δέησιν exponit. ΙΤΕΜ Προσαναπολῶ, Vltra supplico, vel obsecro.

ΒΕΛΤΕΡΟΣ, ρα, ρον, Melior, Præstantior. βελτίων, κρείσσων, ἀμείνων, καλλίων. Hesych. Hom. Il. φ, Ἤπερ βέλτερόν ἐστι κατ' ἄκρας ἤματα κείρειν Αἰγυπίους τ' ἐλάφους, ἢ κρείσσονι ἶφι μάχεσθαι. Sic Hesiodus Erg. v. 367, Οἴκοι βέλτερον εἶναι, Domi esse melius est. Phocylides, Βέλτιστος ἀνὴρ ὃς τὰ συνοφιεῖ ἑαυτῷ. Aristoph. tamen scholiastes in positiuo gradu exponit φρόνιμος. Vide Ἀβέλτερος quod proximè sequitur.

¶ Ἀβέλτερος, ου, ὁ, Stolidus, Amens, Stultus, Vecors, Vesanus. Ex α priuatiuo & comparatiuo βέλτερον factum esse Suidas & Hesychius videntur indicare velle, quum exponunt, ὁ τὸ βέλτερον μὴ γινώσκων, id est, Qui quod melius est non cognoscit. At Simplicius in Epictetum, ex α priuatiuo & βελτίων compar. mascul. gen. vult fieri: sed alia ratione. ait enim ἀβέλτερον appellari quempiam, ὅτι νῦν ἔχει πρὸς συγκρινόμενος, βελτίων φανήσεται, id est, Quum nō habet cui collatus, melior videri possit. Suidas tamen aliam quoque affert etymologiam: dicens βέλτερον significare prudentem, & à βάλλω fieri, vt à φέρω φέρτερος. Aristophanis scholiastes itidem βέλτερος significare dicit φρόνιμος. De qua significatione si constet, ego hanc etymologiam vt magis propinquam recipio: vt videlicet ἀβέλτερος ex α priuatiuo & nomine βέλτερος fiat. Alteram autem sequens, dicerē potius ὁ τὸ βέλτερον μὴ γινώσκων, id est τὸ βέλτερον. Ἀβέλτερος & ἄμφεως opponuntur apud Athen. lib. 13, — οὔτ' ἀβέλτερος, Οὔτ' αὖθις ἄμφρων, Ἀβέλτερος νεῦς, Suid. Vide χαῦνος.

Ἀβελτέρως, Aduerb. Stolidè, Stultè. Plut.

Ἀβελτέριος, pro ἀβέλτερος, vt ἡμιτέριος pro ἡμίτερος. Eust. ex Herodiano quem appellat τὸν τεχνικόν.

Ἀβελτηρία, ας, ἡ, vel potius Ἀβελτηρία, Stoliditas, Stultitia, Amētia, Vesania. Hes. Suid. apud quē Menāder, εἰς τὴν ἀβελτηρίας ἥλασεν αὐτοῦς ὁ νοῦς ὧντι, &c. Apud eūdem paulo antè habetur, ἀβέλτερος νοῦς. Plutarch. πῶς οὖν τις διακρ. &c. Ἔνιοι δὲ δεισιδαιμονίας ἀηδίστητα, καὶ παυρχίαν ἀβελτηρίας ἀπολείπημα τιθέν). Idem in Fabio, ἀβελτηρίας ἕνεκα καὶ ῥᾳθυμίας ὑπονοίαν εἶχε πρὸς τοῖς ἐχθροῖς. Sequens autem Aristotelem (vt opinor) ἀβελτηρίαν & ῥᾳθυμίαν copulat. sic enim ille lib. Rhet. 2, τὰ δὲ τοιαῦτα εἰς ἀβελτηρίαν καὶ ῥᾳθυμίαν. οἷ οἱ ἀπὸ Κίμωνος καὶ Περικλέους καὶ Σωκράτης.

Ἀβελτηρία Demosthenī sæpe pro ignorantia quæ prudentiæ opponitur. B. in Lex.

Ἀβελτεροκάκκυξ, γος, ὁ, Idem quod ἀβέλτερος. Suidas. Idē exponit & κενός, id est, Vanus, vel Ventosus, præsertim quum de homine dicitur.

ΒΕΛΤΙΩΝ, ονος, ὁ καὶ ἡ, Melior, Præstantior. Dem. πρὸς τὸ βέλτιον. Οἱ νέοι γὰρ ἡμῶν δι' ἐκείνου ἴσονται τὸν αἰῶνα βελτίους, Ad frugem morum meliorem redigentur. Thuc. lib. 8. Τοσοῦτον γοῦν ἀδίκει βέλτιον εἶναι καὶ χεῖρον ὁ Ταμώς, ὃς ἐφυγαδεύθη, παρῆν.

Βελτίονος, Melius.

Βελτιόω, F. ώσω, Meliorem seu Melius reddo. Philo De vita Mos. lib. 3, ἐπεὶ ὅσῳ περ ἀγαθοῦ ἀρίστου φιλοσοφία θειοτέρα, δημιούργημα θεοῦ παγκάλου βελτίονα, In melius prouexit. Idem, πρὸς μὲν παιδείαν τὸ σῶμα, ἔπειτα καὶ τὸ σῶμα δι' ἐκείνης ψυχῆς ἐβελτιοῦτο, Animus primùm, deinde per animā corpus proficiebat. Plut. νέῳ δὲ αἰδοῖ βελτιουμένῳ τὸ ἦθος, Qui melior fit. ΥΝDΕ Βελτίωσις, ωσις, ἡ, In melius prouectio.

Philo De vita Moſis lib.1, ἔτι τὰ μυσταγωγίαν καὶ ἅμα βελ τόνων ἠθῶν, Tum ad vitæ morumque diſciplinam.

Βέλτιστος, η, ὁ, Optimus. οἱ βέλτιστοι τῆς πολιτῶν, Optimates. Plutarch. βελτίστας γάρ ἐσμεν ἑαυτῶν αὐξήσαντες ὅσον ἐφ' ἡμῖν τοὺς θεοὺς βασίζωμεν, Tum denique longè optimos fieri homines. Thuc. lib. 4, Ἀλλ' ὡς τὰ βέλτιστα συμβουλεύσοντες ἥκομεν.

ΒΕΛΟΣ, ους, τὸ, Telum, Iaculum, Sagitta, Haſta miſſilis. καὶ τὸ πόρρωθεν βαλλόμενον, vt Euſt. explicat, licet alibi ſcribat βέλος propriè eſſe τὸ τῆς ὀϊστοῦ σιδήριον: indéque ipſum totum βέλος nominari, vt & αἰχμὴ. quum pars δόρατος ſit propriè, per ſynecdochē pro δόρυ accipitur. Odyſſ. υ, Οὐκ ἰδάλλεις τὸν ξεῖνον ἀλεύασθαι γε βέλε. αὐτός. Et Il. β, — μετεπαυόμενοι δὲ μάχοιτο Ἀλλήλων ἀλεείνοντες βέλεα στυφέλοντα, Πολὺν ἀφεσσάμενοι. Et Iliad. η, — ὁ δ' οὐχ ἅλιον βέλος ἧκεν. Vbi Euſtathius annotat βέλος pro δόρυ accipi, vtpote μάκιστον φάρθον. Antè enim de eodem dixerat, αἰχάτησι δουρὶ φαεινῷ. Athen. ἐν ᾧ λίθοι βέλος ὑφεστῶτι πεπάλασται λίθοι ἀπ' αὐτοῦ ἀφεὶς καὶ δωδεκάπηχυ βέλος. id eſt, Saxa tritalētaria teláque miſilia duodenigenti pedum facilè eiaculàs, Bud. De aſſe. Ἐντὸς βελῶν εἶ dicitur qui intra teli iactum eſt, vt idem Budæus Comm. exponit. Contrà verò apud Luc. De hiſt. ſcr. ἢ ὅπως αἰσχαλῶς μοιχεύσω τὸν πολέμου αὐτὸς ἔξω βέλους ἑστώς. ¶ Quum verò peculiariter deo tribuitur. Fulmen eſt: vt apud Herodot. Διὸς ἰὸν ἐνισπεῖν ἐς ἀνθρώπους. Deus fulmen iaculatus eſt. At Soph. Trach. addidit & κεραυνοῦ, dicens Ἔνισπε δ' ὡς τάχος, ἵν' ἐκπάσῃ λαβὼν βέλος Πάτρῳ κεραυνοῦ. ¶ Eundem verò Sophoclē gladium quo interit Aiax, ἶσχυς ἔχθιστον βελῶν audaciter dixiſſe, autor eſt Euſtath. Ariſtoph. tamen ſchol. in hoc Acharn. loco, Ἀλλὰ μή μοι σοφίσασθ' ἁλὰς καὶ πρόσθου τὸ βέλος pro ξίφος etiam poni ſcribit. ¶ Βέλος Euſtathio eſt etiā ipſe ictus & dolor ex ictu illatus, vt Il. ξ, καὶ δέ οἱ ὄσσε Νὺξ ἐκάλυψε μάλα τὸ βέλος ἀμφὶ μετώπῳ ἐδάμα. Id ipſum etiam tradit ſchol. Eurip. Βέλος dici ſcribens καὶ τὸ πεμπόμενον, καὶ τὸ πεπτωκὸς ἀπὸ τοῦ βολῆς τοῦ βέλους. ¶ Βέλος αὖ Homerus metaphoricè dixit etiam extremum dolorem parturientis. vt Il. λ, Ὡς δ' ὅτε τὴν ὠδῖνα βέλος γλυκὺ θῆκε γυναικὶ Εἰλείθυιαν, πότνιαι ἃς τίκτουσι μογοστόκοι εἰλείθυιαι. Βελῶν verò differentiam qui ſcire deſiderat, conſulat Paul. Æg. lib. 6 cap. 88.

C. Βελέαινα, quaſi Telorū remediū, à quibuſdam dicitur ὁ δίκταμνος, vt habetur apud Dioſc. quòd tradat vulneratis captas mederi, à paſtu eius ſtatim decidentibus telis. Gorr.

C. Βελοθήκη, Theca ad reponenda iacula, Pharetra. Heſ.

C. Βελομαντία, ας, ἡ, ſeu ῥαβδομαντία, genus eſt vaticinationis, quum mittuntur ſagittæ in pharetram, & commiſcentur inſcriptæ ſiue ſignatæ nominibus ſingulorū, vt videatur cuius ſagitta exeat, & quæ prius ciuitas debeat oppugnari. Vulg. lex. ex Hieron. in Ezech. cap. 21.

C. Βελοποιός, οῦ, ὁ, Telorum fabricator. Camer.

C. Βελόστασις, ως, ἡ, dicitur vt ἱπποστασία, Budæo autore. Legitur Ezech. 4 in principio, & 1 Maccab. 9, βελοστάσεις ἢ μηχαναὶ καὶ πυροβόλα. vbi exponitur Baliſta.

C. Βελοφαρδόκη, ης, ἡ, Phalarica, vt habent vulg. lex. Apud Plut. verò in Sylla βελοφαρδόκη καὶ χόρτοι, interpres vertit Sagittæ & glandes.

C. Βελόπαια à quibuſdam dicitur ὁ δίκταμνος, vt habetur apud Dioſcoridem, quòd & ſagittarum & partuum remedium ſit. Gorr.

C. Βελολάκη, ῆς, ὁ, Tela miſſilia extrahens. Βελολάκου Bud. interpr. Ferramentum chirurgi ex Celſi lib. 6 cap. 16. Paulus Ægin. lib. 6. cap. 88, ἐκπωματοποιὸς δὲ δι' ὀδοντάχας ἢ ῥιζάχας ἢ βελολάκης, ἢ ἑτέρας τινὸς ἀρχαίου. ΥΝDΕ Βελολαξία, ας, ἡ, Teli infixi extractio: cuius tres ex Homero ſpecies tradit Euſtath. Il. η: ἐκπαλῶ, quum telum educitur diſciſſa latius carne, vt in Eurypylo: διωσμὸν, quum protruditur ac propellitur, ſeu eicitur, vt Celſus loquitur: vt in Diomede: ἐξολκὴν, quum extrahitur, vt in Menelao. ΕΤ Βελολακικὸς, ὴ, ὸν, Ad telorum extractionē pertinens, vt apud Ægin. lib. 6 cap. 88, ὅτι τὸ βηλακικὸν τῆς χειρουργίας μέρος τῆς διασκευαστικῆς ἐστί. ΕΤ Βηλακίω, ὦ, Tela extraho. Ægin. ibidem, αἰρεῖν δὲ βηλακιοῦντα ἁμαῦ τὰ βέλεα χαίρειν ἐρεσσόμενα κακόν.

C. Βηλοβόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Iaculis gaudens, Iaculator. Apollinis epitheton in Epigr.

A C. Ὀξυβελὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Acutam habēs cuſpidem. Id enim propriè ſignificare vult Euſtathius, dicens βέλος eſſe τὸ τῆς ὀϊστοῦ σιδήριον. Il. η, ἄλλο δ' ὀϊστὸς Ὀξυβελής, καθ' ὅμιλον ὀπηδέσαι μεμαώτων. Ὀξυβελὴς Suidæ eſt etiam ὀξὺ βέλος ἔχων. quo propemodum ſenſu echinus ab Empedocle (vt Plutarchus ἐν τοῖς πάθεσι refert) ὀξυβελὴς dictus eſt, quippe qui aculeis armatus ſit admodum acutis. Etymologico autem ὀξυβελὴς eſt Qui celeriter iaculum mittit, aut Qui celeriter iaculo ictus eſt. Ad priorem ſignificationem pertinet hoc Diodori lib. 20, ὡς ἔφην μὲ B [εἰς τοὺς λίμβους] τὰ πεπιστατμένων ὀξυβελῶν πρὸς πρόρωτάτω βάλλοντας, καὶ τοῖς τόποις ᾗ ἔδοξεν χρῆσθαι μάλιστα. Id eſt (Bayfio interprete) Impoſuit machinas quæ tela quamlongiſſimè emittere valerent, eóſque homines qui illis machinationibus exactè vti poſſent. Ὀξυβολᾶν autem, quod Suidas exponit τὰ χεῖρας ἀκοντίζω, hic locum non habet.

C. Τριβελὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Tres cuſpides habens. τριβελὲς δόρυ vulg. lex. citant ex Epigr. pro τρίαινα.

C. Ἑκατηβελέτης, ου, ὁ, Eminus iaculans, ὁ ἑκὰς βάλλων. Sic enim exponendum eſſe docet Euſtathius, dicens Simonidem parum σεμνῶς de Apolline ſcripſiſſe quòd ἑκατὸν βέλεσιν αἰεὶ τὸν ὁ Πυθοῖ δράκοντα. niſi quis ἑκατὸν numerum finitum prò πολλοῖς infinito accipere velit. Iliad. α, Μίλων Ἀπόλλωνος ἑκατηβελέταο ἄνακτος. PRO eodem ab ἑκὰς & βολὴ (mutato α in η metri cauſa) dicitur Ἑκηβόλος. Il. α, Στῆμαθ' ἔχων ὃν χερσὶν ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος.

ΑΒ QVO Ἑκηβολία, ας, ἡ, Iaculatio è longinquo. Il. ε, Ἀλλ' ἤτοι τὸν γε χρεῖος ἀπῆμυνε ἰοχέαιρα, Οὐδὲ ἑκηβολίαι ἦσαν τὸ σχεδίην γ' ἐκάκαστο.

¶ Βέλεμνον, ου, τὸ, idem quod βέλος, Heſych. Suidas. Il. ο, Ἑκτωρ δ' ὡς εἶδεν Τεύκρου βλαφθέντα βέλεμνα. D

¶ Βελονίτης, ου, ὁ, Lapis qui ſagittæ effigiē repræſentat, ex ampla radice deſinens in tenuiſſimā aciem: in cuius intimo corpore aurea quædam armatura interdum eſt, in aliis autem terra aut arena, aut alius etiam lapis. quæ omnia in acutum æquè ac βελονίτης ipſe, turbinata ſunt. De quo Gorr.

¶ Βελόνη, ης, ἡ, Acus. Eupolis apud Pollucem, Ἐγὼ δὲ σέξω σε βελόνῃσι τευσί. ¶ Eſt etiam nomen piſcis qui ab Ariſtotele, Speuſippo, & Dorione (vt refert Athen. lib. 7) alio nomine ῥαφὶς dicitur, ab aliis αἰβλεννής: à Plinio autem Acus, Aculeati, (plurali numero) & Belone etiam Græco nomine ſeruato. Gaza verò & ipſe Acum vocat, necnon Aciculam, vt habent vulg. lex.

C. Βελονοειδὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Acus formam habens. Sic dicitur proceſſus vnius oſſis κροταφοειδοῦς, ab interiori eius parte exoriens, ſolidus, oblongus & ſubtilis inſtar ſtyli, graphii vel acus, quem proinde veteres appellarunt στυλοειδῆ, γραφιοειδῆ & βελονοειδῆ: & quidam à gallinacei calcaris ſimilitudine κεντροειδῆ, vt tradit Gorræus.

E C. Βελονοπαίλτης, ου, ὁ, Qui acu veſtes variegat & ζωγράφῳ, vt Heſych. exponit. Qui acu [veſtes] pingit, vt Latini etiam loquuntur. Phrygionem verò vno verbo iidem nominant.

C. Βελονοπώλης, ου, ὁ, Qui acus vendit. Eſt etiā nomen proprium apud Ariſtoph. Pluto.

Βελονὶς, ίδος, ἡ, Acicula.

¶ Ὀβελὸς, οῦ, ὁ, Veru, vt Od. ξ, — ἓξ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἕκηται. Sunt & qui ſubulas interpr. Sic autem vocari putatur quòd ſimile ſit βέλει. Apud Herodot. legimus ὀβελοὺς βουπόρους σιδηρέους. Apud Ariſtoph. autem in Ach. ὀβελὸν Bœotice pro ὀβελόν. HINC Πεντώβολον, Veru quinque cuſpides habens, Veru quinquefidum. Il. α, — τέσσι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπώβολα χερσὶ, tenebant manibus quinquefidum quiſque veru. Euſtathius autem fuiſſe inſtrumentum coquinariū πεντάδακτυλον, & cæteros τρισὶν ὀβελοῖς, at ſolos Cumæos, gentem Æolicam, πεμπωβόλοις vſos fuiſſe tradit. Ab illis autem & hanc vocem profectam eſſe: vt Æoles πίμπλημι pro πίμπρημι dicunt. Quod ſiquis πεντώβολον dicat (inquit) quinque obolos ſignificabit. Ibidē tamen τρεῖς ὀβελοὺς poſſe τριώβολα nominari ſcribit.

ΑΤ Ὀβελίας ἄρτος, Panis veru aſſatus: Vel, Qui obolo emitur, ὀβελὸν accipiendo pro ὀβολόν. ΕΤ Ὀβελιαφόροι, qui panes illos in Bacchi pompa impoſitos humeris ferebant. Vtranque autem expoſitionem ἀβελίου ἄρτου affert Athen. ſed Pollux (quem vide) ἀπὸ τῶν ὀβελίσκων deducit.

σεων deducit. HINC & Ἀκροβελία, Extremitas pa A
nis qui ὀβελίας dicitur, id est τῶν ὀβελῶν ὠτλημάτιος, Verubus toſtus. Quanquam apud Euſtath. legitur ἀκροβελίας cum σ in fine. Sed quum velit eſſe ſubſtantiuum (vt & proximè ſequēs apud eum ἐπωβελία) apparet eum ſcripſiſſe ἀκροβελία. Alioqui enim ὀπτητικῶς dicendum eſſet ἀκροβελίας ἄρτον. Apud Heſychium autem legitur Ἀκροβέλια (per ο & tanquam à nominatiuo ſingul. ἀκροβέλιον) expolitum, τὰ ἄκρα τῶν ὀβελίσκων καὶ τῶν ὀβελιαρίων. quā vltimam vocē corruptā eſſe ſuſpicor, & legendū, ὀβελίου ἄρτου, aut ὀβελιαίου ἄρτου, pro quo apud Euſt. ὀβολιαίου. B

Ὀβελός, Nota quædā, veluti virgula recta certis ſcriptorum locis apponi ſolita. Dicitur obelus (inquit Hieron.) quòd obelo, id eſt veru, ſit ſimilis: vel quia tanquā veru ſuperflua iugulat & confodit. Hæc ille. Vide Ἀστερίσκος, & Euſt. HINC Ὀβελίζειν, pro quo Lat. dicūt Expungere. Cic. Epiſt. ad fam. lib. 9, Alter Ariſtarchus hos ὀβελίζει. Vide Eraſmum. Hermog. tomo 2. περὶ ἰδεῶν quædam ὠβελισμένα apud Demoſth. profert. Baſil. in Hexaem. 31, ὠβελὸν eſſe dicit ἀπιστίας σημεῖον, & ὠβελισμένα exemplaria dicit quæ obelum notatum habent. C ET Ὀβελισμός, Obeli appoſitio, Notatio quæ fit appoſito obelo.

Ὀβελίσκος, ου, ὁ, Veruculum, qua voce vtitur Plinius. Apud Xen. βυπάρῳ ὀβελίσκῳ Suidas exponit βύβλα, id eſt ſubula. ‖ Ὀβελίσκοι à figura dicti fuerunt lapides pyramidum forma, ſed minores: qui & apud Latinos nomen ſeruarunt. Imò & multo vſitatius apud illos nomen hoc fuiſſe conſtat. ‖ Ὀβελίσκος pro lamina enſis (quæ vulgò etiam *lame*) ex Pol. affertur, κάτομα ξίφους καὶ τὸν ὀβελίσκον ἔχει ἰσχυρὸν καὶ μόνιμον. HINC Ὀ- D
βελισκολύχνιον (q. d. Verulucernium) Lucerna (inquit Bud.) vel Laterna obeliſco præfixa, qualis eſt qua prælucere ſolent viatoribus nocturnis. apud Ariſtot. Polit. 4, & περὶ τὴν ὀλιγανθρωπίαν αἰσχρὸν τὰ ἀρχεῖα ὥσπερ τοὺς ὀβελισκολύχνια ποιεῖν. Vbi quidā Luminaria obeliſcis impoſita, alii Lychnia candelabris impoſita interpr. ET Ὀβελισκολύχνος apud Athen. 295, quem ſimilem vult eſſe ξυλολυχνίῳ. Bud.

¶ Ὀβολός, Obolus. Nummus minutus, vtpote ſexta pars drachmæ (quæ ὁβολὸν ἑξαὶ dicitur Euſt.) Sed oboli E
temporis progreſſu multū imminuti fuerūt, & mutati in eos qui φόλεις dicti fuerunt. Chryſoſt. λεπτὰ δύο apud Marcū c. 12, exponit ὀβολοὺς δύο. Vide Eraſ. in prouerb. Obolo dignus, & Obolis quatuor non emam. Cæterùm vt ὀβελὸς à βέλος, ſic iſtud ὀβολὸς ab ὀβελὸς deriuatū putatur, quòd ὀβελοῦ figuram haberet, ita tamen vt non prorſus in acutū defineret. De huius autē nominis deriuat. lege & Plut. in Lyſandro. HINC Διωβολον, ET Τεμωβολον. Significat autem διώβολον duos obolos, quos populus ad concionem veniens accipiebat. Ab hoc no F
mine eſt Diobolaris Lat. de contempto & parui pretii. Vide Eraſmum. Solebāt & ori defunctorum duos obolos imponere, quò alluſiſſe putāt Ariſtoph. (inquit Budæus) in hoc Ranarum loco, vbi de nauta loquens, dicit, δύ' ὀβολὼ μισθὸν λαζών. ET Τεμιωβολον, Tres oboli. Thucyd. Hanc autem fuiſſe iudicialem mercedem ſcribit ſchol. Ariſtoph. Et διώβολα ab ὀβελὸς vide in Πεμπταβολον paulo antè. AT Τοκώβολος adiectiuè dicitur res quæ in vſuras ſextantes oppignerata eſt. vt Bud. ex Euſtath. tradit. Τοκώβολος autem cum σ in ſecunda, eſt ſimpliciter quæ oppignerata eſt. ET Ὀβολιμαῖος, q. G
d. Obolaris. vt ὀβολιμαῖον κέρδος in epiſtola Theanûs, ἐπὶ ὀβολιμαῖον κέρδος τρέπεσθαι, μεγάλοις ζημιοῦται. Et ὀβολιμαῖος τόκος apud Euſtath.

C. Ὀβολοστάτης, Fœnerator. vt Bud. apud Ariſtoph. in Nubibus interpr. κλαίει ὦ βολοστάται, αὐτοί τι καὶ ζημιοῦσθε καὶ τόκοι τίκτουσιν. Item Ὀβολοστάτις fœm. gen. Poll. 124. ET Ὀβολοστατική, Ariſtot. Pol. 1, Fœneratoria [ars.] ITEM Ὀβολοστατῶ, τῶ, Fœneror. Sed de turpi & ſordido lucro dicitur. Vide Poll. 115. Luc. in Menippo, ἀργυρίζουσιν, ὀρύσσουσι, πωλοῦσιν, ὀβολοστατοῦσι. H

ΒΑΑΒΙΣ, ῖδος, ἡ, Eſt locus vnde ii qui curſu certant, emittuntur. vt docet Pollux: (licet idem curſus etiā terminum à quibuſdam βαλβῖδα nominari ſcribat.) Carceres Latini vocant. Græcis verò aliis nominibus dicitur

ὕσπληξ, ἀφετηρία, γραμμή. Ariſtophanis ſcholiaſtes dicit eſſe τὸ ἐν ἀρχῇ τῆ δρόμου κεκμῶσιν εἰκαιρίως ξύλον, quod paratis ad curſum curſoribus ablatum fuerit, indéque & ἀφετηρία vocatum: vel πλὴν ἀπὸ τοῦ ὕσπληγα γενομένου γραμμοῦ. Dictum verò hoc vocabulum etiſi vel διὰ τὸ ὀπτὸν τῆς γραμμῆς τῆς ἀπὸ ὕσπληγος βεβηκέναι τοὺς δρομέας: vel ἀπὸ τοῦ ἠσβάλλεσθαι βάδην: (quia primùm lento gradu incederent antequam currerent) vel ab ἅλλομαι quaſi ἀλβίς, & facto ἐπενβιβασμῷ, βαλβίς. Euſtathius etiam à βάλλομαι deducit, quanuis nominis rationem non addat. Apoll. Arg. 3, Τίσιον δὲ πρώτιστον πάλιν ἄεθλος ἀείρεσθαι. Ὅσσον τ' ἐκ βαλβῖδος ἐπιβολος ἄνδρα τύπωσε Γίγνεται, ὁππότ', &c. Ariſtoph. Equit. Ἄφες ἀπὸ βαλβίδων ἐμέ τι καὶ ζυνεῖ. ‖ Metaphoricè accipitur pro Initio. vt apud eundem Ariſtophanem Veſpis, Καὶ μὴν ἀνὴρ γ' ἀπὸ βαλβίδων τῶν ἐκ τῆς ἀρχῆς ἀποδίδωμι τὴν ἡμιτέραν, id eſt ἀπ' ἀρχῆς, vt ſchol. explicat. ‖ Apud Sophoclem verò Antig. βαλβίδων ἀπ' ἄκρων ἤδη νίκην ὀρμῶντ' ἀλαλάξαι, ſchol. exponit κρηπίδων τῶν πίλνοις, metaphora ſumpta à curſoribus. ‖ Βαλβῖδες Euſtathio ſunt etiam αἱ ὠὸν φρέατα καὶ ἄλλοις ζευκτοῖς ἴσα παὶ καὶ ἐξοχαὶ δι' ὧν καπίσιν εἰς αὐτά. ‖ Apud Hippocratem verò βαλβὶς eſt κοιλότης τῶν βλεφάρων, id eſt, Cōcauitas oblonga, autore Galeno: & τὸ ἔχειν ἐκατέρωθεν ἐπικατάστασις, vt Heſychius ſcribit. ‖ Eſt etiam βαθμὸς, ἔρεισμα, eidem Heſychio.

B ΑΑΑΝΤΙΟΝ, ſeu Βαλλάντιον, Crumena, Marſupium. Plato De republica 1, τὰ βαλλάντια ἀποτίμησιν. (quod & vna voce βαλλαντοτομεῖν) Herodian. 5, βαλλαντίῳ τινὶ χρημάτων μεστὸ, δίλιτρ' ἐνεσθσίας. Hæc vox (vt ego arbitror) ſi vnico λ ſcribatur, ab aoriſto 2 βαλεῖν deducēda fuerit: ſi duplici, à præſenti βάλλειν. Ita autem ſcriptum habet Florentina editio lib. 7, epigr. in hoc Simonidis hemiſtichio, — τὸ σὸν βαλλάντιον οἶδεν. Atque adeo apud Lucam quoque ita ſcriptum in aliquot veruſtiſſimis exemplaribus legere me memini. Alioqui in illo Simonidis loco metri cauſa geminata videri poſſit conſonans. Vt ſit, quin ab illo quod dixi verbo deducatur, minimè dubitandum puto. Plutarchus certè velut ad eius etymum alludens in lib. περὶ φιλοπλ. ſcripſit, ἅλμα συσπᾶσθαι καὶ ἀπορράπτειν ὡς τὸ βαλλάντιον, ἵνα στέγῃ καὶ φυλάττῃ τὸ εἰσβληθὲν ἀδιώπτως. Quibus ſubiungitur, καίτοι τὸ μὲν βαλλάντιον, ἐμβληθέντος τοῦ ἀργυρίου, γίνεται ῥυπαρὸν καὶ δυσωδές. Fortaſſe tamen & ad alteram ſignificationem τὸ βάλλειν ἀργύριον hanc vocem reſpicere, non immeritò quis dixerit: videlicet pro Soluere pecuniam, ſeu pendere. Quo dixit modo Libanius βάλλειν δύο ὀβολούς. Nam βαλεῖν τὸ ἀργύριον τῆς τραπέζης Matth. cap. 25, eſt ſimpliciter quod Gallica voce hinc ducta dicitur *bailler*. Adiuuat tamen & ille locus noſtram nominis βαλλάντιον etymologiam. Adiuuat autem & quod Lucæ cap. 10 legitur, v. 35, ὃν βαλὼν δύο δηνάρια ἔδωκε τῷ πανδοχεῖ. vbi ὃν βάλλειν eſt ἐκ τοῦ βαλλαντίου ἐκφέρειν. Sed pro eo quod Libanius dixit βάλλειν δύο ὀβολούς, multo vſitatius eſt καταβάλλειν. quod compoſitum pro illa etymologia & ipſum facit. Cæterùm ad ea quæ de orthographia huius nominis dixi, addo, in illo Plutarchi loco βαμβάλιον primo ſcribi cum μ, deinde βαλλάντιον cum λ. HINC Βαλλαντοτόμος, Crumenarum inciſor, vno itidem verbo Gallico *Coupebourſe*. Exponitur & Saccularius, ex Vlpiano & Aſconio. Apud Ariſtophanem legitur & βαλλαντοκόπος. ET Βαλλαντοτομεῖν, Crumenas incidere. ITEM Βαλλαντίδιον, Crumenula. Eupol. apud Poll.

ΒΟΑΕΙΩΝ, ῶνος, ὁ, Fimetum, Sterquilinium. κοπρεών ſeu κοπρεκβολεῖον, οὗ πόσεως δηλαδὴ ζώων βάλλεται ἡγουν ῥίπτεται, vt Euſtath. declarat, dicens Atticū eſſe & à βολὴ deriuari, eique ἀκόλουθον eſſe καὶ τὸ βόλιτον ἢ βόλιστον ὅτι κόπρου τοπίδιον.

ΒΟΛΙΤΟΝ, ου, τὸ, (ſecundum Euſt.) ſeu Βόλιτος, ου, ὁ, (ſecundum ſchol. Ariſtoph.) Stercus bubulum, vt Pollux oſtendit: licet Ariſtoph. ſchol. ὄνων ἀποπάτημα propriè eſſe tradat: quum tamen alioqui tribus in locis apud Ariſtophanem vbi hoc vocabulum explicat, βοὸς etiā mētio fiat, & ipſe alibi βοὸς σκύβαλον eſſe dicat. Theophr. hb. 5, cap. 7, αὐ ὁ βολίτῳ φυτεύηται σπέρμα, Si ſemen ſtercore bubulo inuolutū ſeratur. At apud Ariſtoph. Equit. Κἄχθη γ' ὅτι δι' ὄνων τῶν βολίτου πλουσίους, Διπλασίους βουσὶν

ἐμβριθέστατα, sch. exponit πᾶς ὁ βοῦς ἐπαχθέστατος. A QVO A

Βολίτινος, η, ὁ, Stercoreus, propriè Qui est ex vaccino stercore. Apud Aristoph. Ran. Io πάτταλον σκέλος βολίτινον habere dicitur. vbi schol. exponit ὄνειον, dicens ideo à quibusdam ὀνόκωλον nominari.

Βόλβιτον, ου, τό, seu Βόλβιτος, η, ὁ, idem quod Βόλιτον. nisi quòd βολιτον Atticum esse tradit Aristoph. schol. Dioscor. lib. 2, cap. 98, ἰδίως δὲ ἄρρενος βοὸς βόλβιτον ὑστέραν φησὶ παλαιὰν ὑπὸ κυμώδους ἀποκαθίστασθαι. Ex hoc βόλβιτον, significare Fimũ, Festus Imbulbicare apud Latinos dictum esse scribit, quod Pueruli stercore inquinare exponit.

B

ΒΟΛΒΟΣ, οῦ, ὁ. Bulbus. ἄγχειόν τι κρόμμυον, vt Eust. explicat, addẽs ex Herodiano gramm. dici q. ὁ βίαγλον ἀπὸ καλλιάδρου. Aristoph. verò schol. exponit ὄδυον. i. Tuber terræ. Theophr. λιπὸ ῥίζης δὲ σπείρεται καὶ κρόμμυον καὶ βολβὸς καὶ ἄρρον. Βολβὸς ἐδώδιμος, Bulbus esculentus: βολβὸς ἐμετικός, Bulbus vomitorius: βολβὸς ἄγχειος, Bulbus syluestris, quem ἐφήμερον quidam vocãt & Colchicum: venenata autem herba est. Bulborum plura genera vide apud Theophr. Hist. pl. lib. 7, c. 13, Plin. lib. 19, c. 5, circa finem. ¶ Omnes etiã radices rotundæ & tunicatæ, vt lilii, croci, squillæ, arundinum & similes aliæ, βολβοὶ dicuntur. Apud Dioscor. verò lib. 1. c. 114, βολβοὺς καλάμου Marcellus oculos vocat, quo nomine veteres in radice arundinis dixerint eam partẽ vnde soboles quotannis nascitur. ¶ Βολβὸν etiã ὀφθαλμοῦ Paulus Ægin. dicit lib. 6, cap. 17, de pterygio, βλάπτει δὲ τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ τι κωλύειν τῇ σπαστικῇ τῶν βολβοῦ τοῦ κίνησιν.

C

C. Βολβοειδὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Bulbi formam habens, Bulbosus.

Βολβίτης, ης, ἡ, Bulbine, Bulbi quædam species, vt Theophr. lib. 7. c. 13 docet, & Plin. lib. 19, cap. 5, circa finem, quam lib. 20, cap. 9. idẽ Plinius dicit herbam esse porraceis foliis, rubicundo bulbo. Athen. lib. 2, αἱ δὲ βολβῖται καλύμμαι καὶ λεχυλόπαι ἀφίεισαν τοὺς βολβούς.

D

Βολβώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Bulbosus. Theophr. βολβώδη δὲ τοῦτο ὅτι σφογγύλα ταῖς ῥίζαις.

Βολβάριον, υ, τὸ, Bulbulus. Epist. ET Βόλβιτον, υ, τὸ, Idẽ, vt habent v. l. Hippocrati verò lib. 2 γυναικείων aliud est. scribit enim de hoc, conspici ἐν πυροῖς, Αἰγυπτίοισι δὲ μᾶλιστα, ῥιζώματι ὅμοιον κυμίνῳ Αἰθιοπικῷ. Vide Galen. ἐν τῷ τοῦ Ἱπποκράτους γλῶσσαν ἐξηγήσει.

E

Ἀμβλύς, εῖα, ύ, Obtusus, Hebes. propriè de ferro cuius acies est obtusa. Plut. in Xerxe, ᾧ καθάπερ ἀμβλεῖ ξιφιδίῳ μόλις αἱμάτων τὸν ἄνθρωπον ἀπήνυσεν. id est, Quo tanquam obtuso pugione interfecit. ¶ Transfertur ab acie ferri ad aciem oculorum. vnde ἀμβλὺ ὁρᾶν, ad verbũ Obtusum cernere. id est visu hebeti. ponitur autem hic ἀμβλὺ aduerbialiter. ¶ Per metaphorã ἀμβλὺς, Languidus, Remissus. vt ἀμβλὺς πρὸς δρόμον, Eur. Ad cursum remissus, Non acer. Plut. in Alcib. τῶν τὸ κήρυγμα δεδιότων, ἀμβλυτέρους ἐποίησε πρὸς τὸ μάχεσθαι, Fecit vt animo essent minus alacri & prompto ad pugnam, Fecit vt remissiore essent animo. Potest etiã (meo quidẽ iudicio) exponi Tardiores ad pugnã. id est ὀκνηροτέρους. nam Hesych. ἀμβλύτερον exponit ὀκνηρότερον. Idem ibidẽ φοβεῖσθαι μὴ πρὸς ἢ κρίσιν ὁ δῆμος ἀμβλύτερος αἰσθήσηται. Cicero hunc Eurip. versum, Νῷν δ' ἀμβλὺς εἶμι καὶ κατηρτυκὼς κακῶν, transfert, Sed iam subiectus miseriis obtorpui. ¶ Ἀμβλὺς, Debilis. Thucyd. schol. in quodam eius loco ἀμβλύτερος explicat ἀδυνατώτερος. Quomodo autẽ ἀμβλὺς ad βάλλω vel potius ad eius compositum ἀναβάλλω pertineat, docet Eustath.

Ἀμβλύτατα, aduerb. superlat. gradus, Obtusissimè. Pla. De legib. δεῖ τοιαύτα ἀμβλύτατα αὐτὸς αὑτὸν ὁρᾶν. Ἀμβλὺ ὁρᾶν, Obtusum cernere, paulo antè expositum, admonens ἀμβλὺ aduerbialiter accipi.

Ἀμβλύτης, τος, ἡ, Obtusitas, Hebetudo. ¶ Item Tarditas, Remissio animi, per metaphoram, quam & adiectiuo ἀμβλὺς dedimus.

¶ Ἀμβλυόω, Obtundo, Retundo, Hebeto, Obtusum reddo & hebes. ¶ Ἀμβλυόειν, præter nota significata (inquit Bud.) Tardare & impetum frangere & retundere significat. Plut. in Caes. de Bruto, τὸν μὲν ἐξ ἐπιπαθοῦς ὁρμὴν ἐσχηκότα πρὸς κατάλυσιν τῆς μοναρχίας ἠμβλυκέναι φησὶ τοῦ Καίσαρος ἅμα καὶ χρεῖος. Et alibi sæpe itidẽ vsus est. Hactenus Bud. Idẽ Plutarchus in Pericle, καὶ τὴν δύναμιν ἀμβλυόντα.

Ἀμβλυόομαι, Pass. Obtundor, Hebetor. ¶ Item metaphoricè, sicut & actiuum. Thuc. lib. 2, τῆς τῶν ξυμφορᾶς τὴν ἐπιοῦσαν ἀμβλυώσειν. id est (vt exponit schol.) ἀπονωτέραν τὴν ἐπιοῦσαν συμφορᾶ. quanquam in vulg. exempl. legitur ibi ἀπονήσειν, sed repono ἀπονώσειν, quum ἀπονήσειν nullo modo conueniat: & sequatur apud eundem scholiasten, γνώμῃ μὲν ἀπονωτέραν τὰς ὀργάς.

Ἀμβλυτικὸς, ὸν, ὁ, Hebetatiuus, Hebetandi vim habens, vel vim hebetatiuam. Athen. lib. 2, ἐπὶ ὄμμασι καὶ ἀμβλυτικὸν ὄψεως. Dioscor. lib. 7, cap. 1, ἀμβλυωπικὰ τῆς δριμυτήτων, Hebetatiua acrimoniarũ, Hebetantia acrimonias. Idem lib. 5, cap. 165, ἀμβλυωπικὴν τοῖς αἰθυιηρείοις δύναμιν ἔχει.

Ἀμβλυώττω, Cæcutio, Caligo, Allucinor, Sum luscitiosus, Non cerno acutum, Hebetem habeo aciem oculorum. Plato Pol. 6, ὀφθαλμοὶ ἀμβλυώττουσί τε καὶ ἐγχεῖς φαίνονται τυφλῶν. id est Caligant, interprete Budæo. Lucianus, οὕτω κἀγὼ σοὶ ἀμβλυώττω πρὸς τὸ φῶς. Cæcutio, καὶ βαρύομαι τοῖς ὀφθαλμοῖς, inquit Budæus. Idem Lucianus in Timone, λημᾶς καὶ ἀμβλυώττεις πρὸς τὰ γιγνόμενα, Cæcutis & lippus es ad ea quæ fiunt, In iis quæ fiunt non es perspicax, vel ad ea quæ fiunt. Aliquando τὸ ἀμβλυῶττον ponitur tanquam nomen substantiuum pro caligatione & cæcutientia. Ἀμβλυώττω autem non esse compositum (vt putauit autor Etymologici, & cum eo viri nostræ ætatis doctissimi) alibi probare conabor.

Ἀμβλώττω etiam dicitur pro ἀμβλυωττῶ, inquit Hesychius. Est autem ἀμβλυωττῶ idem quod ἀμβλυώττω, Cæcutio. factum ergo existimo ἀμβλώττω ex ἀμβλυώττω, ablato per syncopen υ. Nam quin ἀμβλυώττω dici possit sicut & ἀμβλυώττω, minimè cuiquam dubium esse debet. Vtitur autem hoc verbo ἀμβλώττω Nicãder in Theriacis Ὀμμασιν ἀμβλώττων. ¶ Est etiã ἀμβλώττω siue ἀμβλώσκω, Abortor, Abortiuum pario, ἀμβλόω, de quo postea.

Ἀμβλυωπὸς, οῦ, ὁ, vel Ἀμβλυωπὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Obtusam habẽs aciem oculorum & hebetem, Qui est oculis hebetibus. vnde ἀμβλυωποὶ κριταὶ apud Lucianum, Iudices non acutùm cernentes. Theophr. lib. 3 De causis plant. καὶ ἀμβλυωπὴς ὀπτήσονται πολλοὶ τὸν ὀφθαλμόν. Ibidem, ἀμβλυωπὴς ὀφθαλμοὶ τῆς ἀμπέλου. id est Excæcati oculi, vt Budæus interpretatur. Dicitur autem ἀμβλυωπὸς ex ἀμβλὺς & ὤψ ὠπὸς, eodem modo quo dicitur ὀξυωπὸς (quod illi opponitur) ex ὀξὺς & ὤψ ὠπός.

Ἀμβλυωπὸς, in actiua significatione, Obtusam reddẽs aciem oculorum & hebetem, Oculorum aciem hebetans. vt apud Dioscoridem lib. 2, cap. 174, ἀμβλυωπὸς ὠφέλιμον. Apud eundem, ἀμβλυωπὸς φακὸς, eadem signif.

Ἀμβλυωπέστερος, Comparat. Qui est hebetioribus oculis, apud Athenæum. In vulg. lexicis ἀμβλυώτερος legitur, itidem verò in Luciani loco modò citato scribitur ἀμβλυωπὶ non ἀμβλυωπί. quam scripturam vtrobique esse mendosam perspicuum est.

Ἀμβλυωπία, ας, ἡ, Visus obtusus, Hebes oculorum acies. Budæus visum obtusum apud Gregor. interpretatur. Vtitur & Plutarchus Sympos. 4.

Ἀμβλωπὶς etiam reperitur & ἀμβλωπὶς apud Theophrastum, lib. 3, cap. 10. vbi si mẽdum non est, ἀμβλωπὶς & ἀμβλωπὶς per syncopen perdidisse υ dicemus, vt ἀμβλώττω pro ἀμβλυώττω. ¶ Citatur verò & ἀμβλῶπις ᾠδαὶ ex Euripide, id est hebetes oculi, vel cæcutientes. quæ scriptura si mendosa non est, ab ἀμβλώψ esse dicemus pluralem ἀμβλῶπες. siquidem à singulari ἀμβλωπὶς pro ἀμβλυωπὶς, pluralis esset ἀμβλωπῖς, de quo modò dictum est. ¶ Iam verò & Hesychius habet ἀμβλώπη, quod exponit τυφλὴ, id est cæca. apud quem nemo dubitare potest quin ἀμβλώπη mendosè scriptum sit παροξυτόνως pro ἀμβλωπὴ ὀξυτόνως, vt sit ἀμβλωπὸς, ἀμβλωπὴ, ἀμβλωπὸν, pro ἀμβλυωπὸς, ἀμβλυωπὴ, ἀμβλυωπὸν.

¶ Ἀμβλόω, ῶ, Fut. ώσω, Abortior, Abortiuũ pario, vel Abortum pario. Ἀμβλῶσαι (inquit Eustathius) τὸ φθεῖραι βρέφος ἐν γαστρὶ, id est, Interimere infantem in vtero. Vsurpantur frequentius COMP. Ἐξαμβλόω & Ἀπαμβλόω, quorum hoc apud Plutarchum extat, illud apud Aristoph. & Platonem. sed pro ἀπαμβλῶσαι apud Plutarchum legitur etiam Ἐπαμβλῶσαι. Dicitur autem, secũdum eundem Eustathium mulier ἀμβλῶσαι, quasi ἀναβάλλειν

ὰπὸ τῆς μήτρας τὸ ἔμβρυον. Ego autem pono post ἀμβλύς, eos sequens qui inde deducunt.

Ἀμβλόω, ῶ, F. ώσω, Idem quod ἀμβλωσω. nam Obtundo & Hebeto vertitur à Gaza.

Ἀμβλόομαι, ῶμαι, pass. Hebetor, Hebesco. Theophr. in 4 De plant. ἵνια ὃ καὶ ῥιζώσαντα νοσεῖ, καθάπερ ἡ ἄμπελος. ἀμβλοῶνται γὰρ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς σταφυλῆς. id est Hebetantur. Alibi autem vocat ἀμβλωπὶς κλῆμα cuius ὀφθαλμοὶ ἀμβλοῶνται.

Ἄμβλωμα, ατος, τὸ, vel Ἄμβλωσις, ως, ἡ, Abortio, Partus abortiuus, Partus abortiui infantis, vel potius simpliciter abortiui. ἀμβλώσεως κινδύνους, apud Greg. Abortionis pericula: In v.l. vertitur Partus pericula, non sine manifesto errore. ¶ Dicitur autē ἄμβλωμα nō solū pro ἄμβλωσις, sed etiā ἀμβλωθρίδιον, i. Abortiuus fœtus. vt docet Eust.

Ἄμβλωμα & Ἄμβλωσις, Obtusio & Hebetatio. vt ἄμβλωσις τῆς ὀφθαλμῆς, Hebetatio oculorum. Apud Theophrastum autem, vbi de vitibus loquitur, ἄμβλωσις ὀφθαλμῶν est excæcatio oculorū. Alii hebetationē vertūt.

Ἀμβλωθρίδιον, υ, τὸ, Idem quod ἄμβλωμα, Fœtus abortiuus. A quibusdā vertitur Partus abortiuus. sed partus abortiuus est ipsa ἄμβλωσις, nisi quis partum intelligat pro ipso fœtu, non pro ipsa pariendi actione. Videtur præcessisse ἀμβλώθριον, deinde addita syllaba δι, dictum fuisse ἀμβλωθρίδιον diminutiui forma. Quidam cum ἔκτωμα confundunt: alii distinguūt, ex quibus est Eust.

Ἀμβλωθρίδιον, Medicamentum quod abortum prouocat, vel, ad prouocandum abortum, Medicamentum ad partum abigendum, siue elidēdum, vt loquitur Celsus. Ἀμβλωθρίδιον, inquit Suidas, αὐτὸ τὸ φθεῖσαν φάρμακον, καὶ δὴ καὶ τὸ διαφθαρτήριον.

Ἀβλωθρίδιον etiam legitur apud Hes. idem significans quod ἀμβλωθρίδιον. Quanuis autem scriptura illa sine μ planè videatur ab omni etymologia verbi, à quo deducitur hoc nomen, aliena: tamen apud eum suo loco, sequendo seriem alphabeticam, posita est.

Ἀμβλώσκω, Idem quod ἀμβλόω. Suidas.

Ἀμβλίσκω, Idem. Dicitur autem ἀμβλόω & ἀμβλίσκω eodē modo quo ἀναλόω & ἀναλίσκω. Plato, καὶ ἐὰν τίκτον ἡ δόξη ἀμβλίσκειν, ἀμβλίσκουσι. Julius Pollux, ἀμβλίσκουσι δὲ (inquit) τὸ ἀμβλίσκειν ποιοῦσι, φησὶν ὁ Πλάτων. Id est, Plato autē ἀμβλίσκουσι dicit pro Faciunt ἀμβλίσκειν. hoc est, Faciunt abortiuum parere, Faciunt abortiri.

Ἀμβλίσκω etiam legitur apud Hes. in eadē significatione. itémq; de vite dictum, fortasse in excæcationis significatione. nam mendo carere non videtur hic eius locus, Ἀμβλύσκει, ἐξαπλοῖ κυρίως δὲ ὅτι ἀμπέλου.

Ἀμβλυσκαίω, Idem apud Pollucem.

ΒΑΠΤΩ, Mergo, Immergo. vt apud Arat. ταῦ μὲν εἰς κεφαλὴν μάλα πάντα βάπτων ὑπαυχεῖ. Pro quo Cicero, Hic caput & superas partes est demergere partes. Item Tingo (quod fit immergendo) Hom. Od. ι, Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ χαλκεὺς πέλεκυν μέγαν ἢ σκεπάρνον Εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτῃ. In Epigr. — ἐς ὕδατι κρουνοῦ ἔβαψε, Immersit. Dioscor. lib. 1, βάπτειν πείρας. sic apud Lucill. Epigr. 2, τὰς πείρας βάπτειν & τὴν κεφαλὴν βάπτειν. Apud Soph. βάπτειν ἰσχύν, Inficere, Imbuere. Apud Luc. autē noua constructa. Euang. c. 16, v. 24, ἵνα βάψῃ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου αὐτοῦ ὕδατος, pro Vt intingat extremū digitum suū in aquam. ¶ Βάπτω, Lauo, νίπτω. Suid. ex Aristoph. Βάπτειν etiam neutraliter nauis dicitur apud Eurip. pro ἅλος γίνεσθαι. Is enim in Oreste sic habet, Καί ναῦς γὰρ ἐκπλεῦσα πρὸς βίαν πολὺ Ἔβαψεν. ¶ Βάπτω schol. Nicandri exponit etiā ῥύομαι & γεμίζω, i. Haurio, Impleo [hauriendo sub.] in hoc loco Alexiph. Ἤ σὺ γεραίτερα καθαλμὰς βώλακας γαίης Ναιομένῃσι, καλεῦσι δὲ τήνη μέσσατα πύξαις Ἢ αὐτῷ ἅλα βάπτε. Sed melius conuenire videtur posterior expositio loco Eurip. in Hecuba. Βάψας ὑγρᾶς, &c. Pass. Βάπτομαι. vnde βεβαμμένος, & βάμμα.

Βάμμα, ατος, τὸ, Tinctura, seu idipsum quod tinctum est. χρῶμα, inquit Hesych. Plato 12 Leg. βάμματα δὲ μὴ φορεῖν, ἀλλ' ἢ πρὸς τὰ πολέμου κοσμήματα. Pro quo Cicero De legib. 2, Tincta verò absint, nisi à bellicis insignibus. Βάμμα Σαρδιανὸν, i. τὸ φοινικοῦν, à Sardo insula in qua purpuræ celebres fiebant. prouerbialiter accipitur pro plaga, de quo apud Suidam. Est etiā idem

quod ἔμβαμμα, hoc est Intinctus, quo Plinius vtitur. i. liquor in quo panem vel opsonia intingimus. Salsamentum vertunt vulg. lex. Dioscor. lib. 3, cap. 94 de rādice laserpitii, βύτομος δέ ἐστι μιγνυμένη καὶ εἰς βάμματα καὶ εἰς ἅλας. vbi Barbarus vertit, Commendatur ad intinctus iusculentáque. Nicand. Alexiph. — πηχαίόν τε πίους ὠὶ βάμματα μάλων. vbi schol. annotat βάμμα vocari omne ὑγρόν: &, si solū sine adiectione ponatur, significare acetū.

Βάψις, εως, ἡ, q.d. Tinctio, Ipse tingendi aut mergendi actus. βάψις χαλκοῦ καὶ σιδήρου, Temperatura æris & ferri. Citat Pollux ex Antiphonte.

Βαπτὸς, ή, ὸ, Tinctus, Infectus, s. colore aliquo. Aristoph. Pluto, Οὐδὲ ἱματίων βαπτῶν διακύσας ποικιλομόρφων. Sic ex Platone citatur βαπτὰ χρώματα. Colores. Et ex Eurip. βαπτὸν κάλπιν πηγαί, Fontem hauriendum situlis. nam & βάπτω in ea signif. suprà habuimus. ¶ Βαπτὸς est etiam nomen proprium apud Plut. ¶ Βαπτὸς etiam lapis est seu gemma bituminosa, molli odore prædita. sic dicta ex tinctura, quanuis Plinius non explicet quo colore fuerit tincta. sunt qui existiment anchusæ radice intinctam fuisse. Gorr. ΒΑΠΤΡΙΑ, ας, ἡ, Tinctrix. Pollux ex Eupolide. ΑΙ Βάπται, οἱ, in v.l. Fucati. Item, sacerdotes quidam apud Aristoph. Suid. & Politian. Misc. Item nomen Comœdiæ Eupolidis. Polit. cap. 10 Miscell.

Ἄβαπτος, ν, ὸ καὶ ή. vt ἄβαπτος σίδηρος, Non temperatū ferrū, ab α priuatiuo, & βάπτω, id est Intingo. Nam ferrum intingendo in aquam, temperatur. ἄβαπτος, οἰσύμπαστος, inquit Suidas. i. (vt opinor) οὐκ ἔχων τύμμα. quod de ferro dici solet. Apud Hesychium legitur, ἄβαπτος, οἰσυμώπαστος. malè, meo quidem iudicio: ac legendum credo ἄβαπτος, οἰσύμωπος: ἀβαπτόπαστος, οἰσυμώπαστος: vt & apud Suidā. Varinus hæc habet præterea, nescio vnde descripta, λέγεται καὶ ὅτι πᾶν ἀφύσητον λύχνον.

Βαπτικὸς, ή, όν, Tinctilis, in v.l.

¶ Βαφὴ, ῆς, ἡ, Immersio. Sophocl. Aiace, Κἀγὼ γὰρ ὅς τὰ δεῦρ' ἐκαρπούμην πάτῃ, Βαφῇ σίδηρος ὤν. Item Tinctura, Color. Philostratus Epist. ἵνα ἀγοράσῃ τὸ αἷμα τῇ καινότητι τῆς βαφῆς. Theophr. De caus. plant. lib. 1, cap. 14. βαφὴν ἀποβιάζεται πόα. At Plut. τὴν βαφὴν ἵνα ἀφείσῃ τῆς παρειᾶς, ὃν πολλῷ χρόνῳ διυφαίνουν ἱστοί, metaphoricè dixit pro macula. Item color fucatus. Philostr. epist. 39, ζωγραφίας παρειῶν καὶ χλοερᾶν βαφαί. Sic Herodian. φύσει δὲ τὸ σῶμα τὸν ὡραῖον ὑβρίζων βαφαῖς ἀχρώτοις. Simili ferè modò Plutarchus Pericle dixit, βαφὴ ἀπεκρύπτετο.

C. Ἄβαφος, ν, ὸ καὶ ή, Non tinctus.

C. Δίβαφος, ν, ὸ καὶ ή, Bis tinctus. vt δίβαφος πορφύρα. qua voce & Plinius vtitur lib. 9, cap. 39, Dibapha tunc dicebatur quæ bis tincta esset, veluti magnifico impendio, qualiter nunc omnes penè commodiores purpuræ tinguntur. Cicero quoque ad Cælium scribens, eleganti ioco, Curtius (inquit) noster δίβαφον cogitat: sed eum infector moratur.

C. Ὀξύβαφος, seu Ὀξύβαφον, & Ὀξυβάφιον, Acetabulum. ἀγγεῖον δι' οὗ χόλυμβον ὄξος, vt Athen. exponit lib. 2. Propriè dictum fuit vasculum in quod acetum infundebatur ad intingendos cibos: Pollux verò ἰμφάσια, κυλάρια, λεκάνια, πυελία & ὀξύβαφα inter ἀγγεῖα quoque ἡδυσμάτων ἢ βρωμάτων commemorat: addens mox, ὀξύβαφα olim vocata etiā τὰ ὑποδεχόμενα τὰς λαπάδας, seu (vt quidam emendant) τὰς λαπάχας: & alibi scribens ὀξύβαφα non solùm dici ὅτι καὶ τὰ παλαιστῶν, verùm etiam ὅτι καὶ εἰς τὴν ἐδεσμάτων χρείαν, sicut in Aristoph. Auibus, Ὀξύβαφον ὅπου ἔστι φρέαρ ἢ λάκκος ἢ ῥυπλίον. & in Phrynichi Musis, Καὶ ὀξυβάφων πρὸς χοίνικας ἢ δύ' ἀλιβύρων. Hinc ad mensuræ nomen translatum est quæ quartam heminæ partem contineret, τὸ μέρος κοτύλης, vt Græci loquuntur: hoc est (vt Budæus de asse scribit) 24 drachmas, id est quadrantale. Ὀξύβαφον vulg. lex. scribunt vocari etiam, similiter vt κοτύλη & κοτυληδόνα, ab anatomicis sinus profundiores ossiū capita excipientes: obseruari antē eiusmodi cauitates atq; acetabula in coxēdicis osse maximè, & in eo qui cymbā refert figura: vnde ei & nomē.

C. Κοκκοβαφὴς, ET Κοκκινοβαφὴς, ίος, ὁ καὶ ή, Cocco tinctus, Coccineo colore infectus, erat autem coccum rubens Galatiæ granum, Plinio teste. Citatur ex Athenæo.

C. Μελαμβαφὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Niger ex tinctura, vt in v.l. exponitur. seu Nigro colore imbutus. A
Βαφικὸς, ἡ, ὸν, Tinctorius. Vnde Βαφικὴ, ῆς, ἡ, s. τέχνη, Tinctoria ars.
Βαφεὺς, ἰῶς, ὁ, Tinctor.
C. ΑΠΟβάπτω, Intingo, Immergo leuiter. Dioscor. lib. 5, ἀποβάψας εἰς ὕδωρ, Intingens vel immergens in aquam.
Ἀποβάπτομαι, Pass. vnde ἀποβάφη apud Athen. lib. 7, ὅσης ἐν ἅλμῃ ποσσὶν πεζὸν ἀποβάφη.
C. ΕΜβάπτω, Immergo, Intingo. Aristoph. Nub. ἐνίκα ψιν εἰς τὸν κνισὸν αὐτῆς τῶν ποδῶν. Xen. Pæd. 2, ὥστε ὁπόταν αὐτοὺς λουτρὸν ἐμβάπτωσι. Athen. lib. 9 ex Aristoph. ἢ πῶς ἐγὼ Σπύλλ' ἀφαιρήσομ' αὖ ῥῆμα, εἰς ὄξος ἐμβαπτόμενος ἢ λάβοιμι φάγας. vbi dictiuè in pass. voce sumitur. VNDE Ἔμβαμμα, ατος, τὸ, Intinctus. Embãma etiã Colum. & Vlp. vocant. Xen. Pæd. 1, πατοῦσι τὰ ἐμβάμματα ἢ βρώματα. ET Ἐμβάφιος, Bibulus, vt v.l. exponunt. AT Ἐμβάφιον, ου, τὸ, Vas in quod intingitur. Galeno apud Hipp. idẽ est quod ὀξύβαφον. licut Nic. quoq; schol. κύμβον scribit appellari & κυμβίον & ἐμβάφιον & ὀξυβάφον. Pollux verò inter ἀγγεῖα ἐν οἷς τὰ ἁδύσματα ἢ βρώματα, vnà cum κιλαρίοις, λικαρίοις, βυκλίοις & ὀξυβάφοις connumerat. AT Ἐμφαβίαι, αἱ λοπάδες βαθεῖαι, ἀπὸ τοῦ βάπτειν ἐν βάφῃ. Hesych. B
C. ΕΠΙβάπτω, Immergo, Intingo.
C. ΚΑΤΑβάπτω, Demergo, Obruo,
¶ Βαπτίζω, Mergo, seu Immergo (vt quæ tingẽdi aut abluẽdi gratia aquæ immergimus) Plut. De superst. ¶ ἀεκμιᾷ χθιζὰ καὶ νεωστὶ, ἐβάπτισαν σαυτὸν εἰς θάλασσαν, ἐκάθισας ἐν τῇ γῇ δημέρδυσον. Sic apud Alex. Aphrod. βεβαπτισμένος pro Immersus. Bud. βεβαπτισμένος exponit etiam Intinctus. ¶ Βαπτίζω, Mergo, id est Submergo, Obruo aqua. Et βαπτίζομαι, Mergor, Submergor. Strabo lib. 6, de lacu Agrigenti loquens, ὑφ' ὧν τοὺς ἀκολύτους βαπτίζεσθαι συμβαίνει ξύλων ὥσπερ ὀπτοπλαζόντων. Basil. 256, τοῖς ἐν τῇ θαλάττῃ βαπτιζομένοις συμπαρεστὼς. Naz. orat. De sancto bapt. ἵνα μὴ αὐταρκέσω τῷ νηπιοβαπτίστῳ. ¶ Vt autẽ Latini aliquẽ aquis obrutũ dicunt, significantes submersum, itidemque vino obrutũ pro Bene appotũ & ad ebrietatẽ vsque, necnon Obrutũ aliquem negotiis, præterea Obrutum ære alieno: sic & Græcos suo βαπτίζεσθαι metaph. vsos esse cõperio. Plato in Sympos. καὶ γὰρ καὶ αὐτὸς εἰμὶ πολλῇ βεβαπτισμένος. Idẽ in Euthyd. ἐγὼ γοῦν βαπτιζόμενον τὸ μειράκιον, βουλόμενος ἀναπαῦσαι αὐτὸ μικρὸν ἀπὸ τῶν λόγων. i. Argumentis sophisticis obrutũ. Plut. in Galba. de Othone loquens, πίστα κιρκίων μυριάδων ὀφλήμασι βεβαπτισμένος.
Βαπτίζω, Abluo, Lauo. Marc. 7, v. 4, ἐὰν μὴ ἀγορᾶς, ἐὰν μὴ βαπτίσωνται, οὐκ ἐσθίουσι. Sic Luc. 11, v. 38, ὁ δὲ Φαρισαῖος ἰδὼν ἐθαύμασεν ὅτι οὐ πρῶτον ἐβαπτίσθη πρὸ τοῦ ἀρίστου. ¶ Apud Christianos autem βαπτίζειν de solenni illo mysterio initiationis dictũ qua Christo initiamur, nomen suum retinet. nã Baptizare dicim⁹. & qui Lauare seu Abluere, pro Baptizare, itidémque Ablutionẽ seu Lotionẽ pro Baptismo seu Baptismate, dicere ausi sunt, exposi iure optimo fuerunt. Cyprian. tamẽ cùm alibi, tũ in quadã ad Cæc. epist. (certo, vt opinor, cõsilio) pro βαπτίζοντες dixit Tingentes. nã hæc Matth. in fine cap. vlt. μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος, interp. ita, Docete omnes gẽtes, tingẽtes eos in nomine Patris & Filii & Spiritus sancti. Sequitur autem in hac interpr. Tertullianum magistrũ suum, qui non solùm Tingere sed & Intingere interpr. Quibusdam tamen verbum Græcũ hac de re dictũ Latino Mergere interpretari magis placuit. Atque adeo idẽ Tertullianus De corona militis, magis propriè interpretatus est Mergitare, seruata propter trinã in baptismo immersionẽ, forma quam frequentatiuã grãmatici vocant: sicut à βάπτω deductum βαπτίζω eam habere videtur. C D E F G
Βαπτισμὸς, ET Βάπτισμα, Mersio, Lotio, Ablutio, id est, ipse mergendi item lauandi seu abluendi actus. Marci 7, v. 4, βαπτισμοὺς ποτηρίων καὶ ξεστῶν καὶ χαλκίων καὶ κλινῶν. Item Baptisma seruato nomine apud Christ. scriptores. ET Βάπτισμος ex Luciano affertur pro lauacro. ET Βαπτιστήριον, Lauacrũ. Plin. Iunior, Cella frigidaria in qua baptisterũ amplũ & opacum. Habetur apud eũdem in epist. ad Gallum. Vide & Vitruuium. H
Βαπτιστὴς, Qui immergit, Qui abluit. Pharisæi à Iust. Martyre βαπτίσεως dicti sunt peculiari epitheto ab illa consuetudine de qua Mar. 7 agitur. Et Ἰωάννης ὁ βαπτιστὴς in Euang. q.d. Baptizator. ET Ἀναβαπτισὴς, q.d. Rebaptizator. Est autẽ hodiéq; diabolica anabaptistarum secta passim nota. ET Καταβαπτισὴς, de quo in Καταβαπτίζω.
Ἀβάπτιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Immersabilis, Qui vel quæ mergi nequit. nam βαπτίζω est mergo, præteriti passiui tertiam personam habens βεβάπτισται: vnde ἀβάπτιστος, præfixo α priuatiuo. Pindarus hoc epithetum suberi tribuit. Plutarchus, σώματος ἀβαπτίστου καὶ ἀκαφοῦς.
Ἀβάπιστον, ου, τὸ, Substantiuè Terebella, chirurgorũ instrumentum, sic dictum quasi quod non mergatur. Nam ita confectum fuisse aiunt vt altius defigi non posset, ne cerebri membranam læderet.
C. ΕΜβαπτίζω, Immergo. Apud Synes. metaphoricè, epist. 57, ἐγὼ δὲ ψυχὴν ἐμβαπτίζω μειρακίοις παραγμάτων. Idẽ in lib. De insomn. ἐγὼ δὲ τοῖς αὐτὸ ἐμβαπτιοῦσιν τὴν ἡδονήν.
C. ΚΑΤΑβαπτίζω, Submergo. Itẽ Obruo. vt exponit Bud. apud Alex. Aphrod. Probl. 4. AT Καταβαπτισὶς à Gregorio βαπτίσει opponitur.

ΒΑ'ΡΒΑΡΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, Barbarus, Pronũtiatione vitiosa & insuauiuentes literásq; malè exprimens, blæsorũ balborúmque more. Hãc enim primã vocabuli huius signif. fuisse Strabo l. 14 scribit, per onomatopœiam factum esse addens. Quum autẽ Græci (inquit) hoc vitiũ in peregrinis linguis animaduerterent, eos per conuitium βαρβάρους appellare cœperunt, quasi crassilingues seu durilingues: tãdem verò omnes qui diuerso ab illis sermone vterentur, hoc nomine appellarũt. De Caribus autem dictis βαρβαροφώνοις vide paulo póst. At quidá scripserunt peregrinos homines Athenis linguam Græcam discentes, quum aliquid ex ea proferre conarentur, in hanc vocem βαρβαρ subinde incidere solitos. Sed mihi magis rationi consentaneũ videtur vt vox hæc ab iis qui irridere illos volebãt, ficta fuerit, taquã eorũ βαττολογίαν imitãs. Cæterùm βάρβαροι opponũtur Græcis (sequendo quæ modò ex Strabone protuli) vt apud Plut. in Consol. μωμαίους γὰρ αὐθαδῶς φιλοπονήσαντας εἶσι, καὶ οἱ βάρβαροι τὴν Ἑλλήνων, καὶ οἱ χείριστα τῶν ἀμεινόνων. Sic Philostr. epist. οἱ μὲν βάρβαροι ἁπλοῦς, οἱ δὲ Ἕλληνες κρίνουσι. Dicitur autẽ βάρβαρος & pro Barbaricus. vt βάρβαρος γλῶσσα, Soph. βάρβαρος πόλεμος, Thucyd. Bellũ barbaricũ, i. à barbaris illatũ. βάρβαρον σκεῦος, X. Pæd. 3. βάρβαρος πόλις, Dem. βάρβαρος ὁπλή, Æsch. βάρβαρος χιών, Luc. Sed & βάρβαροι ἔμπλαστοι pro barbaricis emplastris. Interdũ autẽ ἡ βάρβαρος, sub. subst. γῆ vel χώρα, pro barbarica regione. Affertur & τὸ βάρβαρον pro barbaris. Apud Thuc. legitur & superl. gradu, lib. 8, λαζὼν κατὰ τάχος πλόται ζωγρεῖ τοὺς βαρβαροπάτας.
Βάρβαρος apud Paulum cuius est peregrinum & ignotũ idioma: ad Cor. 1 cap. 14. v. 11, ἐὰν οὖν μὴ εἰδῶ τὴν δύναμιν τῆς φωνῆς, ἔσομαι τῷ λαλοῦντι βάρβαρος· καὶ ὁ λαλῶν ἐν ἐμοὶ βάρβαρος. vel potius (vt habebat vnum ex nostris vet. exẽplar) ἐμοὶ βάρβαρος, sine ἐν. Tale est omnino quod dicit Ouidius, Barbarus hic ego sum, quia nõ intelligor vlli.
Βάρβαρος, Qui barbarè loquitur, Qui barbarismum cõmittit (de quo vide in Βαρβαρισμός.) Luc. in Solœc.
Βάρβαρος, Agrestis, Qui agrestibus moribus est præditus. Item, Inhumanus, Ferus. Sæpe autem & de re dicitur: vt Theophylact. epist. τὸ μανιῶδες τῆς κυνὸς καὶ βάρβαρον. Sic autem & Plut. μανικὰ & βάρβαρα coniunxit, sed βάρβαρα tamen potius simpliciter pro barbaricis accipiens: De Alex. fort. μανικὰ καὶ βάρβαρα γελασίεια θαλάσσης.
C. Βαρβαροσυμία, ας, ἡ, Barbara loquẽdi prauitas. Strabo 14.
C. Βαρβαρόφωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q.d. Barbariloquus) Barbarã vocem habens. Il. β, Cares βαρβαρόφωνοι appellantur quòd sermone Græco minimè puro vterentur, sed corrupto.
ET Βαρβαροφωνία, νῶ, Barbarè loquor. Item, Barbaro sermone vtor, vt qui Græco sermone vtens, eum corrumpit. κατὰ τῶν ἰουδαΐζω, Strabo.
C. Φιλοβάρβαρος, Barbaros amans. Item, Barbariem amans, & ex consequenti Osor elegantiæ.
Βαρβαρόω, ῶ, Barbarum reddo, id est agrestem & ferum, vel ferocẽ. Vel, Effero, Efferatũ reddo. Exponitur etiã Barbarorũ potestati subiicio. Pass. Βαρβαροῦμαι, Eur. Or. Βεβαρβάρωται χθὼν ὑπ' ἐμοῦ βαρβάρου. Sic & in Maccab

ET Ἐκβαρβαρόω, ῶ, Idem. sed vsitatius. Isocr. in Enag. A πρὸ δὲ τούτου ἐξεβαρβάρωσε. Et ὁ ἐκβεβαρβαρωμένος, ibidem, Effectus barbarus, Qui barbaros mores induit.

Βαρβαρίζω, Barbaris faueo, A barbarorum partibus sto. Xenoph. Hell. 5, pag. 316. Primam autem hanc signific. pono quòd conueniat cum vsitatissima signif. multorum verborum huiusmodi, vt μηδίζειν, λακωνίζειν, &c. ‖ Alioqui βαρβαρίζω est etiam Barbaros imitor, vnde βαρβαρίζειν à Theodorito in Eccles. historica Budæus positum suspicatur & pro Minari barbarico more. Sæpius autem est Barbarorum mores imitor, vel cultum. B Sed βαρβαρίζειν peculiariter dicitur (& quidē frequentissimè) de iis qui barbaros in suo sermone imitātur, eum videlicet corrūpentes. Hoc autē Barbarè loqui appellatur: sed ego & hic ad imitationem respici puto. Strabo βαρβαρίζειν (sicut & βαρβαροφωνεῖν) exponit κακῶς ἑλληνίζειν. Distinguūtur autem βαρβαρίζειν & γλοιτίζειν à Plut. περὶ δυσωπίας. sic & à Lucillio lib. 2 Epigr. HINC Βαρβαρισμός, Barbarismus. quem quidam à soloecismo distinxerunt, quidā autem confuderunt. vt docet Eust. sed ex iis quæ in Βαρβαρίζω attuli, distinguendum esse C constat. ὁ μὲν βαρβαρισμός, inquit Eustathius, ἁμαρτία ἐστὶ φωνῆς περὶ λέξεις ἢ τόνους γινομένη· ὁ δὲ γλοισμός, περὶ σωμάτων ἐστὶν ἁμάρτημα ἀφωνότερον λόγου αἰσχύνοντος. ET Βαρβαρικῶς, Barbaros imitādo, Barbaricè, Barbarico more. Plu. De Al. for.

Βαρβαρικός, κὴ, κὸν, Barbaricus. vt dicitur Ἑλληνικός. Xen. Hellen. 5, λέξ. & Ἑλληνικὰ καὶ βαρβαρικά. Apud Aristot. βαρβαρικὰ ἤθη, pro quo & βάρβαρα. Item vt τὸ βάρβαρον pro barbaris dicitur, sic & τὸ βαρβαρικόν. Interdum βαρβαρικός, Ad barbarorum mores accedens, Aliquid barbaricum habens. vt βάρβαρικὰ πίνειν, Plut. in Consol. ad Apoll. D ET Βαρβαρικῶς, Barbarico more, Barbarè.

ΒΆΡΟΣ, ους, τὸ, Pondus, Onus. Xenoph. Præd. 3, καὶ ἄλλο τὸ βάρος τῆς σιτοῦς. Idem Præd. 7, ᾧ γὰρ δὴ πλείω ὦμοι οἱ φόρτοι, τοῦτο βάρους αὖ κυρτοῦνται. Apud Sophoclem, βάρος πόνου, Pondus diuturnarum, pro abundāria. ‖ Βάρος Xen. metaph. Molestia: vbi scribit, χρὴ τὰ βάρεα μεταδιδόναι τοῖς φίλοις. Hanc autem metaphoram pulchrè declarat hic Aristot. locus Ethic. 9, cap. 11, κουφίζονται γὰρ οἱ λυπούμενοι ὑπὸ τῶν φίλων. διὸ καὶ ἀπορήσειέν τις πότερον ὡς τοῦ βάρους μεταλαμβάνοιεν, &c. Sūt au E tē correlatiua hæc βάρους μεταδιδόναι & βάρη μεταλαμβάνειν. ‖ Βάρος alia etiā metaph. vt Pōdus apud Lat. Plut. Pericle, οὐδεὶς βάρος ἔχων ἰσόρροπον οὐδ' ἀξίωμα πρὸς τοῦτο τὸν ἐχέγγυον ἡγεμονίαν ἐφαίνετο. Item βάρος, Grauitas, metaph. Plut. Demetrio 283, τὸ γὰρ αὐτὸ καὶ χάριν καὶ βάρος ἐν ὥραις εἶχε. Paulo pòst σεμνότητα βασιλικὴν cadē de re dicit. C Ἀβαρής, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Nō onerosus, Minimè grauis, Leuis. Aristoteles in 1 De cælo, τὸ μὲν δὴ ἀβαρὲς σῶμα, τὸ δ' ἔχον βάρος. Sic apud Lucianum, ὅπως ἄμεινον ἀβαρῆ εἶναι. Crediderit autem aliquis ab α priuatiuo & nomine βαρὺς F deduci, mutato ῡ in υ. sed Eustathius repugnat, qui in hac terminatione ad βάρος dicit respici, vt in ἀιδής, ad ἅδος: in ἀλαθινής, ad γλαθινος. sic in ἰμερτής, ad βέλτος.

Ἀβαρὴς, per metaphoram. Non molestus, Non grauans. D. Paulus 2 ad Cor. cap. 11, ἐν παντὶ ἀβαρῆ ὑμῖν ἐμαυτὸν ἐτήρησα, Omni in re me vobis minimè onerosum seruaui. Sic & Latinè dicitur aliquis esse oneri alii.

Ἀβαρὴς, Stultus, per aliam metaphoram. ἀσώτους, Hes.

Βαρέω, ῶ, Grauo, Degrauo, Deprimo pondere. Luc. βαρέσει γὰρ ταῦτα τὸ παρθμιον σωμα πόντια. Et Βαρέομαι, οῦμαι, Grauor. vnde ὑπωβιβαρημένος, In Epigr. Et Plat. Symp. βεβαρημένος οὖσιν, quod ex aliquo versu sumptum est. Apud Homerum autem βιβαρηότες οἴνῳ. Od. γ, pro βεβαρημένοι. Sic Od. τ, — βιβαρήστε με φρένας οἴνῳ. Apud Greg. βαρυθεὶς ταῖς πέδαις. Apud Herodianū βαρεῖσθαι pro βαρύνεσθαι significante Grauari (id est grauiter ferre) seu indignari cum accus. εἰ βαρούμενός τι αὐτῶν πλὴν ἀληθείας. Quæ quanuis ita sint, Lucianus tamen quendam Socratem τὸν λόγον Μόμου cuipiam vtenti verbo βαρεῖν, dixisse ait, ὡς οὐκ ἔστι τὸ βαρυνόμενον ἢ πονούμενος. Thucyd. itidem scholiastes βαρυνόμενος dicendum esse tradit, non βαρούμενος. Ex ipso tamen Luciano βαρύνομαι modò protuli.

Βαρύλλιον, Ponduseulum, B. ex Synes. 14.

Βαρυήκης, ὁ, Ponderosus, Grauis. Cui κοῦφος à Platone opponitur in Crat. & in Minoe. Et vt Gallicè dicitur homme pesant, cui opponitur agilis, sic & βαρὺς sumi videtur à Plutarcho in Cor. τοῦτο καμάτου βαρὺ ἔστι καὶ πραγμάτων. Apud Lucianum autem legitur in Tim. βαρὺς ὁπλίτης. At βαρὺς ἀνὴρ apud Nicandr. exponitur Robustus in Alexiph. — ὃ δὴ μοῦνοι γυμνάσιοι ἐκπονέοντι βαρυῶν καταιρήτην ἄνδρα. Cuius significationis hanc esse puto rationem quòd robusti soleant magis esse πάχεῖς & βαθυπόδες. quam ad rem pondus requiritur. Hūc autem referendam puto & βαρεῖαι χεῖρες apud Homerum: vt videlicet ita vocet robustam seu validam, aut πρὸ βαρέος ἀνδρὸς χεῖρα. Quidam tamen dextram manum intellexerunt. At βαρεῖαι χεῖρες alio sensu, vt paulo pòst dicetur. ‖ Βαρὺς de sono etiam dicitur. Xenophon Cyneg. πᾶς τόνος τῆς φωνῆς πιοὺμενον, ὀξὺ, βαρὺ, μικρὸν, μέγα. Sic apud Platonem, ὀξεῖα & βαρεῖα συναβῆ opponuntur: sicut & à Latinis acutus & grauis sonus. Sed & in βαρὺ στόμαχον eadem vox Latina retinetur, sed mutata in aduerb. exponitur enim Grauiter suspirans, Od. ἦ, βαρὺ δ' ἐστενάχοντο ἄκουσαν. Scribitur autē & coniunctim βαρυστενάχω. Huc porro referenda sunt βαρυηχὴς & βαρύβρομος & βαρύδουπος, & βαρύκτυπος, ac similia. ‖ Βαρεῖαι χεῖρες apud eundem Homerum sunt etiam manus violentæ, Il. α. ‖ Sed βαρεῖαν ἄτην posuimus eadem metaphora seruata reddere Graue incommodum, vel Grauem noxam. ‖ Βαρὺς etiam dicitur Grauis, id est Molestus, Odiosus. vt Herodian. ζ, εἰ μὴ τῆς εἰκοῦσης καὶ τῆς ἐπιτηδείου βαρύτερος ἐλέγετο & φορτικώτερος. Dicitur & de re: vt idem lib. 2, οὐδὲν τι μᾶλλον ἢ βαρὺ ἐπιβάντι. HINC Βαρέως, Grauiter. Sæpe pro Molestè, vt Latinè Grauiter. Xenophon Præd. 2, οὕτω βαρέως ἔφερε τὸ πάθος. Idem alibi, ἔοικας βαρέως φέρειν τι, grauiter ferre & iniquo animo. Et βαρέως ἔχω cum πρὸς, vt ex Aristot. afferetur Pol. ζ, c. 10, βαρέως ἔχω πρὸς τὴν ὁμιλίαν.

Βαρύτης, Grauitas. Βαρύτης καρηκώδης, Plutarchus De prud. animalium. Apud Hippocratem βαρύτητες & κάροι copulantur, qui ab iis νοῦσον φορικὴν scribit. ‖ Βαρύτης exponitur etiam Morositas. Quò pertinere videtur hic Isocratis locus in Panathenaico, τὰς μὲν τῶν ἄλλων ἀηδίας καὶ βαρύτητας ἀκόλως καὶ ῥᾳδίως φέροντας. Demosthenes autem Thebanis ἀκαλλησίαν & βαρύτητα tribuit. in orat. Pro cor. ‖ Βαρύτης est etiam schema orationis apud Hermogenem, vt annotat Budæus. Quidam onerosum sermonem interpr.

Βαρυῶ, Grauo, Premo. Hom. Od. 8, Εἶμαπα τὸ ῥ' ἐβάρυνε πολὺ οἱ πόρε Δῖα Καλυψώ. Et Il. τ, γῆρα βαρυόμενον. Apud Athenæum 2, βαρύνειν τὴν κεφαλήν, Capitis grauedinem afferre. Sic βαρυνόμενον τὴν κεφαλήν. At βαρυνόμενον τὴν γαστέρα dicitur quæ est grauida. Redditur & Ingraescere: vt in βαρυνόμενον ὑπὸ χυμῶν, apud Galenum ad Glauconem. vbi tamē Grauari malim. At βαρυνόμενον καμάτοις, Non malè Ingraescere, vt Cicero dixit corpus exercitationum defatigatione ingraescere, in lib. De senectute. Sed & quod Polybius dicit βαρυνόμενος ὑπὸ τῆς ἡλικίας, sic dicitur vt Latini ingraescentem ætatem appellant senectutem. ‖ Βαρυῶ, metaph. Molestia afficio. vt βαρύνειν τοὺς δικαστάς, Xenophon. Βαρύνομαι autem Molestia afficior, seu dolore, vel potius Graui dolore afficior. Sic vtitur Thucydides initio lib. 8. Idem lib. 2, ἐβαρύνετο & χαλεπῶς ἔφερον copulat. Apud Xenophontem, ἐοικότες βαρυνομένοις βαρυώδυνοι. Sic Plutarchus Numa, βαρυνόμενος τὸ βασιλεύεσθαι. Sæpe autem & G cum accusatiuo pro Grauiter fero, sicut apud Latinos Grauor. Plutarchus, ὄχλον ἐν πόλει βαρυνόμενος σιωπᾶν. Sic in Camillo, βαρυνόμενοι τὴν ὀλιγαρχίαν. Et in Thes. βαρυνόμενον τὴν θυσίαν. Poterit autem (vt opinor) & verbo Indignor reddi, accusatiuo itidem alicubi iuncto, in soluta etiā orat. vt Indignari imperia apud Quintil.

Βαρύω, pro βαρυόμαι, Grauor, Premor. Hesiodus Erg. — βαρύνεται δέ τ' ἐπ' αὐτῷ. Apoll. Arg. 2, καμάτῳ τε κεκμηότα μὴ βαρύῃσιν.

H ΒΆΣΑΝΟΣ, ου, ἡ, Lapis quo probatur aurū, Lapis index, Lapis Heraclius, seu Lydius, quem coticulam appellant, inquit Plinius, libri 33, capite 8. Athenæus Dipnos. 13 ex Pindaro affert, ἐπὶ δαίδαλα χρυσοῦ κλεινὰ βασάνῳ. Quæ tamen verba mendo carere non videntur. ‖ Βάσανος, Probatio,

Exploratio, Inquisitio, Examen. Synes. epist. 44, τὸ μὲ A
δὴ πάσης ἐλθεῖν βασάνου μετάστα καὶ ἀπρόμφον τὴν ἀλήθειαν. Philo De vita Mos. lib. 3, τὸ δ' ἰῶ ἄρα βάσανος ἀκριβὴς τῆς ἐκάστου διανοίας, Index certissimus. Iungitur autem & verbis correlativis δίδόναι & λαμβάνειν. Xenoph. Pæd. 7, τὸ δὲ πιστοῦσθαι, ἐν τῇ φορᾷ τῶν διαστῶν μαίνα βάσανον ἐδίδοσαν, q.d. fidem certissimam fecerant, probare volentibus, vel periculum facere: vt & βάσανον λαμβάνω τούτων apud Plutarch. Periculum facio. ‖Βάσανος peculiariter Inquisitio quæ per tormenta fit, Quæstio. Item Tormenta. Isocr. ἵνα μηδεὶς ἔλεγχος μηδὲ βάσανος γίγνοιτο B
ἐφ' αὐτῶν. Bud. αἰτεῖσθαι τοὺς οἰκέτας εἰς βάσανον interpr. Postulare seruos ad quæstionem. Pro tormentis autē frequens plur. numero ponitur βάσανοι. vt quum Demosthenes dicit (iisdem verbis secus vtens quàm Isocrat. in loco quem modò citaui) δῆλοι εἰσὶ πάντες ὄντες ἐπὶ δεῖ βασάνου ὁ ἔλεγχος ἔσεσθαι. Herodot. 4, ἔστι ἡμῖν καὶ δεῖ βασάνων χορήσασθαι μαθεῖν. Sed βάσανοι generaliter de quibuslibet etiam cruciatibus dicitur. vnde βάσανοι Matth. 4, etiam morbi appellantur, sed ii demum qui ægrotos acerrimis doloribus excruciant. Βασανίζειν tamen de ægroto C
dictum quidam reprehendere apud Lucianum videtur, vt paulo pòst docebo.

Βασανίζω, Exploro, Probo, Examino, Periculum facio. Aristoph. Ranis, κατ' ἴσης βασανιεῖν φησὶ τὰς πραγῳδίας. Plato, βασανίζειν τὰς ἐμπειρίας ἑκάστου, Experientia probare, Bud. interpr. Apud eundem Platonem βιβασανισμένος εἰς δικαιοσύνην, Quasi quodam examine ad iustitiam probatus, Ficino interpr. Tale ferè est apud Chrysost. De sacerdotio, ἀκριβὴς καὶ βεβασανισμένη ἔρευνα. ‖Βασανίζω, Torqueo ad eruendam veritatem, Quæstionem D
habeo de aliquo. Plut. De garrul. βασανίζει καὶ σφίγγει τὸν ἀλάστορα. Thucyd. lib. 8, ληφθεὶς καὶ βασανιζόμενος ὑπὸ τῶν ἐφόρων, ὡς ἐπὶ ξένου ὄντος καὶ ἐξόδου ἐπιβουλῆς εἴη. Sed generalius etiam accipitur pro Torqueri, Afflictari, (idem autem & de actiuo intelligendum) & quocunque modo vexari, apud Matth. & Marcum. Quinetiam à Matth. uaurigium dicitur βασανιζόμενον ὑπὸ τῶν κυμάτων. Minus autē nouè ab eodem dicitur σφοδρότερον δεινῶς βασανιζόμενος. Minus nouè, inquam, quia de ægrotis dici solitum, a- E
pertè ostendit (meo iudicio) quod apud Lucianum legitur in Solœc. videlicet alicui dicenti puerum suum ægrotantem βασανίζειν, Socratem quendam τὸν ἀπὸ Μόψου respondisse, ὅτι πῶς, ἢ τί βλασφημεῖτ' βασανίζοντες; Cuius ioci hunc esse sensum existimo, vt iste ad veram huius verbi significationem respiciens interroget, Quanam de re quæstio habeturIs qui de eo quæstionem habet, cuius rei veritatem ab eo elicere conatur? Quasi videlicet βασανίζειν hoc significet, non item illud quod alter eo significare voluerit.

Βασανισμός, ὁ, Exploratio, Quæstio seu Tormenta. ET F
Βασανιστής, Explorator, Bud. ex Themistio. Est etiam Tortor, Qui tormentis veritatem elicit. Bud. autē apud Dem. τὴν βασανιστὴν Μνησικλέα interpr. Quæstionis habendæ moderatorē & arbitrum. Itē Βασανίστρια fœm. eadē signif. ET Βασανιστήριον, q.d. Exploratorium, Instrumentū ad explorādū, vt Βασανιστήριον χρυσοῦ est lapis Lydius. Themist. in orat. quæ βασανιστὴς inscribitur, καὶ ὅλῳ τῷ ὀξυβύρτῃ ἡμῖν τάλλα μὲ χρυσοῦ, τάλλα δ' ἀργύρου, τάλλα δὲ ὑακίνθων βασανιστήρια. καὶ βασανίσαι τινες ὅτι τοῦτο καθήμενοι. Itē Βασανιστήριον, Locus in quo habetur quæstio. Item gene G
ralius, Locus cruciatus. Citatur ex Synesio.

Ἀβασάνιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, inquit Suid. Non examinatus, vel Nō exercitus, & non probatus. Erasmus pro adagio ponit ἀβασάνιστος ἄνθρωπος, Inexploratus homo, quem autorem sequens nescio. Ἀλλ' ἀβασάνιστος αὐτὸς ἢ ὑπὸ ἀληθείας κρίσις ἐφίσταται. Heracl. Pont. in Alleg.

Ἀβασάνιστον πρᾶγμα, Res tormētis nō examinata, De qua quæstio nō est habita, Cuius veritas tormētis non est inquisita. Antiphon, ὥστε ἀνωφύλακτον ἦν ἀβασάνιστον αὐτὸ ἐᾶσαι ἀνεξέλεγκτον. ἀ βάσανος enim, quòd quæstionē & tor- H
menta significat, fit verbum βασανίζειν, Lat. Torquere, id est Tormētis admotis aliquem examinare, Torquere hominem ad extorquendam abeo veritatem. Eius passiuum est Βασανίζεσθαι. Idem orator paulo antè, ὰ μὲν γὰρ τῶν ἀνθρωπίνων βασάνῳ δεῖ ἔστι καὶ οἷόν τ' ἦν αὐτῇ γε

δεῖσθαι· ἃ δὲ τῆς μὴ βασανισθῆναι ἕνεκα τὸν ἔλεγχον εἶναι.

Ἀβασάνιστος, Expers doloris, apud Ælian. in lib. De prouidēna, inquit Suid. à dolore videlicet qui fertur ἐν τῇ βασάνῳ, i. in quæstione, in tormētis. Vlpian. Quæstionē intelligere debemus & tormēta & corporis dolorē ad eruendā veritatē. ‖Apud Hes. exponitur etiā μὴ κολαζόμενος, i. Qui non punitur: Itē ἄτρωτος, hoc est inuulnerabilis. Cuius significationis exemplum desidero.

Ἀβασανίστως, Inexplorate, Re non examinata, vel non discussa. Sine certa probatione, Absq; examine, aut examinatione. Thuc. lib. 1, οἱ γὰρ ἄνθρωποι τὰς ἀκοὰς πρὸς τοὺς λεγομένους, ὡς ἐπὶ ὀλίγον σφίσιν ἕκαστα ἀβασανίστως παρ' ἀλλήλων δέχονται). Vbi Schol. quoq; annotat à lapide dicto βάσανος ductam esse metaph. Plut. πῶς δεῖ πόνον πονεῖν. Τοῖς γὰ μείζοσιν ἀβασανίστως προσδέχονται πίστιν.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ, έως, ὁ, Rex. Hom. Il. α, Δημοβόρος βασιλεύς, ἐπὶ καλῷ ἐπιθέτῳ κατάστησε. Et Il. β, pulcherrimo epitheto insignit (sicut & alibi) dicēs διοτρεφέος βασιλῆος. Sed alicubi κοῖρε addit: vt Il. ζ, — βασιλῆϊ γὰρ αἰδοῖ ἔοικας: & Od. ω, — βασιλῆϊ γὰρ αἰδοῖ ἔοικας: vtrobiq; simpliciter pro βασιλῆϊ. Apud eū tamen βασιλῆες & ἄναχτες dicuntur non solùm reges, sed quilibet ἐνδοξοι, βασιλικοί, vt inquit Eust. Qui & à Soph. in Oedipo Coloneo quot-quot ex Thebanis nobili genere nati erāt, χώρας αἰάκτας vocari scribit: ab Hesiodo autē βασιλέας iudices etiam appellari. Apud eundē Eust. de huius vocis signif. plura vide. ‖Sciendū est autē βασιλέα μέγαν à Græcis scriptoribus regem Persārum intelligi: (sicut hodieq; Turcarū imperator appellatur le grand Seigneur. quod & Itali imitantur) item βασιλέα interdum simpliciter a Dem. & aliis eundē nūcupari. Cæteràm βασιλεὺς quidā à βάσις & λαός deduxerunt, vt qui sit βάσις τοῦ λαοῦ, quod in eo velut fundata sit populi salus. Alii βασιλεὺς quasi ἀσιλεύς dici putarunt, vt qui sit inuiolabilis. Alias deductiones apud Etym. vide. ‖Βασιλεύς, Aristot. Regulus, ait.

C. Ἀντιβασιλεύς, έως, ὁ (Prorex) Qui regis locum obtinet.

C. Παμβασιλεύς, Omnium rex, Summus rex. Aristot. e Polit. ς.

C. Φιλοβασιλεύς, Regis amans. Plut. Apophth. Κραπρίς μὲν φιλοβασιλεύς· Ἠφαιστίων δέ, φιλαλέξανδρος.

Βασιλεύτερος, Qui regiā maiestatē magis præse fert quàm cæteri, Augustior. Item pro βασιλικώτερος, i. Regno dignior, vel aptior, vt Bud. interpr. Il. ι, ὃς βασιλεύτερός ἐστι. Iliad. λ, Βασιλεύτερός εἰμι. Od. ο, Ὑμαῖος δ' οὐκ ἔστ' ἄλλος ἐμεῖο βασιλεύτερον ἄλλο ἐν δήμῳ Ἰθάκης. ET Βασιλεύτατος, Regno dignissimus. Il. ι, σὺ γὰρ βασιλεύτατός ἐσσι.

Βασίλειος, ος, ὁ καὶ ἡ, Regius, Regalis. Herod. lib. 3, ἀπελθὼν εἰς τὸν βασίλειον φόρον. Plut. καθῆσαι βασιλείους δικαστάς. Herod. lib. 4, βασίλειον φόρεσαι πορφύρεον. Et lib. 1, μή τις ἰκνέοιτο ἐς τὰ βασίλεια τοῦ βασιλέος ἐόντα. Et apud Athen. lib. 3, σῦκα βασίλεια, quæ comp. voce συκοβασίλεια quoq; dicuntur. ET Βασίλιος, Ionica dialysi, idē. vt apud Apoll. δόμος βασίλιος: apud Nonn. βασιλήιος αἰθήρ. & in Epigr. βασίλιος αὐλή. VNDE Βασιλίς, ίδος, ἡ, fœmin. gen. Regia, adiect. Iliad. γ, Δῶκα δὲ οἱ πρῶτα βασιλίδος ἠϋκόμοιο πάσης. Et Hesiod. Theog. ἴχε βασιλίδα τιμήν. Et βασιλὶς ἀρχὴ apud Eurip.

Βασίλειον, ου, τὸ, Regia s. domus: vt in Græco quoque δῶμα subintelligi videtur. Xen. Pæd. ζ, πῶς ἂν ἄλλων σὺ πιστότερος εἴης τὸ βασίλειον φυλάττειν λαβών. Et in plurali apud eundem, ἔνθα τὰ τε βασίλεια καὶ τὰ ἄλλα κτήματα πεπόνται. & apud Platonem Axiocho, ἐν ᾗ τὰ βασίλεια Πλάτωνος, ἐν ᾗπερ τῆς τοῦ Διὸς αὐλῆς. Athen. ς, νεῶν δὲ τὰ βασίλεια λέγουσιν αὐλάς. ET Βασιλήϊον, Ionicè pro eodem.

Βασίλεια, ας, ἡ, Regina, seu (vt apud antiquos Eust. vsurpatum fuisse tradit) Domina. Od. υ, Ἀρχαλέον βασίλεια δίκην ἐπιειμένος ἀμφιβρότην Κόρη. VNDE Comp. Παμβασίλεια, Omnium regina, Summa regina. Aristoph. Nub.

Βασιλείδης, ου, ὁ, Regis filius. Suid.

Βασιλὴ pro βασίλεια Hesych. citat ex Soph. Iphigenia.

Βασιλικός, Regalis, Basilicus Plauto. Isocrat. Panath. ἀνὴρ τῷ ὄντι τῶν παραγενομένων καὶ βασιλικῶν. Idem, βασιλικὸν εἶναι τὸν γραπτικῶς ζῆν. Athenæus, βασιλικὴ ἡδονή, & βασιλικὸν συμπόσιον. Plutarchus Alex. τὸ νικᾶν τοὺς πολεμίους τὸ κρατεῖν ἑαυτοῦ βασιλικώτερον ἡγούμενος. Idem, δουλικώτατον μοῦδε τὸ τρυφᾶν, βασιλικώτατον δὲ τὸ πονεῖν. Sic etiam, metaphoricè βασιλικὸς ἀστήρ, Regia stella, βασιλικὸν κάρυον, Regia seu basilica nux. quod genus Plinius etiam

Basilicon & Persicon vocat. βασιλικὴ ἄμπελος, ex qua vna basilica apud eundem Plin. Necnon herbæ aliquæ huius nominis sunt. βασιλικὸν enim à recentioribus appellatur ocymum: item genus satyrii quod palmam Christi vocant: & ἄμμι apud Hippocratem, vt multi volunt. βασιλικὸν autē ἄχιον dicitur à quibusdam ἄμιος, vt habetur apud Dioscor. Gorr. Est verò & emplastri nomen apud medicos quod aliàs πετραφάρμακον appellatur. ET Βασιλικὴ, ῆς, ἡ, Regia domus. Et Basilica peculiari sign. Domus ampla & spatiosa causarum cognitioni destinata, quòd principes eò ad ius dicendum venirent. Vnde Subbasilicanos Plautus dixit qui ibi deābularent. Plut. Publ. εἰ μέλλει εἶδος τὸ οἰκίας Δομιτιανοῦ εἶναι, ἢ βασιλικὴν, ἢ βάραθρον. Idem in Galba, Παῦλλα βασιλική. Itē τὸ βασιλικὸν, Regia domus, vt citant ex Plat. v. l. Et Regia potestas, vt in iisdem annotatur. ET Βασιλικῶς, Regiè, Regaliter. Isocr. ad Phil. οὐ βασιλικῶς ἀλλὰ μᾶλλον τυραννικῶς αὐτῶν ἄρξας. B

Βασιλίνδα, Polluci lib. 9, cap. De conuiualibus ludis, ludi genus est in quo qui sorte rex factus est, facienda imperat: cui verò seruum esse sorte obuenit, imperata facit. C

Βασίλιννα, ας, ἡ, Regina, apud Menandrum.

Βασανὶς, ίδος, ἡ, substantiuè sumptum, itidem reginā significat, vt apud Athen. Χοροξέας βασανίδα: adiectiuè verò dicuntur βασανίδες ἰσχάδες apud Eustath. αἱ ἐκ τῆς βασανίου σύκου. Et βασανίδες calceamenti genus quod Poll. à regibus Athenensium gestari solitum testatur.

Βασίλισσα, ας, ἡ, Regina. Plutarch. Apophth. ἡ τοῦ Καρὸς βασίλισσα.

Βασιλίσκος, ου, ὁ, Regulus. βασιλίσκους αἱ τῶν βασιλέων τῆς Σπαρτιάτης χῆνες προσαγορεύουσι. Citat Tur. ex Athen. ‖ Βασιλίσκος item dicitur stella in corde leonis: & auicula quædam, & serpens de quo Plin. l. 8, c. 21. D

Βασιλεύω, F. εύσω, Regno, Dominor, Impero. Interdū absolutè ponitur, vt apud Plut. Ἀντιγόνου βασιλεύοντος. Apud Xen. βασιλεύων ἐν Πέρσαις. & apud Platonem ἐὰν οἱ φιλόσοφοι βασιλεύσωσιν ἐν ταῖς πόλεσι. pro quo Cicero, Si docti & sapientes homines resp. regere cœpissent. Apud Homerum verò cum dat. cōstruitur, Il. β, v. 206, — ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω Σκηπτοῦχος τ' ἦλθε θέμιστας ἵνα σφίσι βασιλεύῃ. E Sed apud prosæ scriptores plerunque cum genitiuo. Plutar. Alex. ἀφῆκεν αὐτὸν ἄρξαι Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν. Apud eundē βασιλεύεσθαι ἐν Ῥώμῃ. dicit apud Athen. Καὶ γὰρ ἐγὼ ἀποδείκνυμι Νοῦν μεγάλης βασιλεύσας. Peculiari verò & raro vsu in sacris literis significat Regem creo. vt 1. Regū 8, Βασίλευσον αὐτοῖς βασιλέα. In pass. Βασιλεύομαι est Regor, Regio domino gubernor, Sub regio imperio sū. Plut. Alex. τοσοῦτο μᾶλλον βασιλεύονται ὑπὸ τοῦ θεοῦ. Syn. χεῖρον οὖν ἐστὶ τοῦ πολιτεύεσθαι ἐβασιλεύθησαν. VNDE Βασιλευτικὸς ἄρχων αἰρέσεων, Qui ferre regnum apti sunt natura: vt vt Bud. interpr. apud Aristot. 3 Polit. E

Ἀβασίλευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Regem non habens, Sub rege nō viuens. vt apud Thuc. Χάονες καὶ Θεσπρωτοὶ ἀβασίλευτοι, Qui non solent reges habere, sed duntaxat præfectos & magistratus. Sic Θρᾷκες ἀβασίλευτοι, apud Xen. 5. Hellen. Formatur autem ἀβασίλευτος à βεβασίλευται tertia persona sing. præteriti verbi βασιλεύομαι. adeo vt Θρᾷκες ἀβασίλευτοι perinde sit ac Θρᾷκες οἱ μὴ βεβασιλευμένοι, id est Qui non regnantur: (si ita loqui liceat eo modo quo dicitur terra regnata.) propriè tamen sonare deberet, μὴ βεβασιλευμένοι, Non regnati. Herodianus, ἔμειναν δὲ δύο ἡμέρας ἀβασίλευτοι, Manserunt duos dies sine rege. vel, In interregno. F

Ἀβασιλεύτως, Aduerb. Sine rege, Sine regio imperio.

Ἐμβασιλεύω, Regno in, Regno inter. Od. ο, Τῶσιν δ' ἀμφοτέρῃσι πατὴρ ἐμὸς ἐμβασίλευε. Hesiod. Erg. Οἱ μὲν ὅσοι Κρόνου ἦσαν ὑπὸ χθόνα εὐρυοδείην ἐμβασίλευον.

Σύμβασιλεύω, Vnà regno, Simul regno.

Βασιλεία, ας, ἡ, Regnum, Regia potestas. Xen. Præd. 8, οὐ πόλλ' ἂν χρυσοῦ σκῆπτρον τὸ τῶν βασιλείων δέξασθαι ἔθελεν. Idem, καλλίστη καὶ μεγίστη τῶν ἐφ' ἡμῶν τῆ Ἀσίᾳ ἢ τῷ Κύρῳ βασιλεία ἐγένετο. G Plato Epist. τῶν ἐφ' ἡμῶν αὖ τυραννίδος εἰς βασιλείαν μεταστάσεως. ET Βασιλήη resolutione Ionica pro eodem. Herodot. τοῦ μὲν οὐδὲ ἡ βασιλήη ἐς Ἀλέξανδρον ἐτράπη. Βασιλεῖον pro aula regia etiam poni, scribunt v. l. H

Παμβασιλία, ας, ἡ, Regia potestas pleniſſima aut summa, Merum seu summum imperium. αὐτοκρατορία, κράτος αὐτοτύραννον. Citatur ex Aristot. l. 5 Pol. c. 11. 12. A

Φιλοβασίλειος, ου, ὁ ἡ, Regiæ potestatis amans. φιλοβασίλειοι Μακεδόνες, apud Plut.

Βασιλειάω, F. άσω, q. d. Regnaturio, Regnum affecto, βασιλείας ἀποπειρῶμαι, Eustath.

¶ Βασιλίζομαι, Regis more ago, Regiam speciem præfero. Appian. Mithr. αὐτός τε τὸν Μιθριδάτειον πάντων ἀποχωρίσας, βάλλεσθαί τε ὁρῶντας καὶ βασιλίζόμενον, ἢ δι' αἰχμῆς ἀποφαίνειν, (vbi locus corruptus esse videtur) Existimates eum in extrema desperatione quippiam experiri velle dignū rege pori⁹ quam ignauè mori. Idem 3 Ciuil. bell. φασὶν αὐτὸν βασιλίζόμενον οὐχ ἡγούμενον ἐπ, Non iā ducis munera sed regis obeuntem, Non iam ducis aut imperatoris speciem sed regiam præ se ferentem. Hæc Budæus.

Δια βασιλίζομαι, Idem, nisi præpositio aliquid significationi addere videatur. Eustathio certè βασιλεῖαι & διαβασιλίζεσθαι idem sunt. B C

ΒΑΣΤΑΖΩ, Porto, vt baiuli onera portantes. Aristot. De mundo, βαστάζειν μόρια ὑπὸ τῶν ὑποζυγίων. Hinc οἱ βαστάζοντες, qui baiuli Cic. Gerulī, Gellio. Scribit tamen Suidas βαστάζειν Atticis non esse ἄκυρον, sed rem aliquam manu contrectando eius pondꝰ explorare. Miror autem ab eo in huius significationis exemplum non afferri istum Homeri locum, Odyss. φ, v. 405, Αὐτὰρ ἐπὶ μέγα τόξον ἐβάστασε καὶ ἴδε πάντη. Hic enim (vt opinor) significat eum manibus versasse arcum, aut eius pondus videlicet aut aliud explorantē. At Eustath. ἐβάστασε dictum esse tradit κοινότερον, aliud non addens. Suidas βαστάζω exponit etiā δοκιμάζω. (nō solùm in βαστάζω, sed & in ἐβάστασε) quam significat. ab illo quem dixi explorationis modo ad alios translatā existimo. Vide Διαβαστάζω. ‖ Βαστάζειν pro Sepelire ex Sophocle affertur: sicut & συγκομίζειν hac in signif. ab eo poni scribit schol. HINC Βάσταγμα, ατος, τὸ, Onꝰ quod portatur. Gall. La portee. C

Ἀβάστακτος, ου, ὁ, ἡ, ἡ, (q. d. Importabilis) Portatu impossibilis. vt ἀβάστακτον φορτίον. Et aduerb. Ἀβαστάκτως, Ita vt portari non possit. Hesych. Ἀβαστάκτως. ΑΤ Δυσβάστακτος, Portatu difficilis. vt Matth. 23. φορτία βαρέα καὶ δυσβάστακτα. ET Δυσβαστάκτῳ (quo Hesych. exponit ἀβαστάκτως) Cum difficili portatione, Ita vt vix portari possis. CONTR. huic Εὐβάστακτος. C

Ἀνα βαστάζω idem quod βαστάζω, vel Porto sublatum in altum, seu Tollo in altum ad portandum. Luc. in Anarch. ἐς ὕψος αἰωρεῖσθαι τὰ αἰτίαλον. C

Διαβαστάζω eandem habet significationem quam modò τὸ βαστάζω ex Suida dedi, & ex Homero comprobaui. Affertur autem in v. l. hoc exemplum, διαβαστάσαντες τὸ ἐκπώματος βάρος.

ΒΑΥΝΟΣ, Fornax, Caminus, Eustath. & Aristophanis schol. At Hesych. βαύνους exponit etiam χωνευτήρια. Hinc autem βαύαυσος & κρίβανος (pro quo & κλίβανος) deduci, idem Eustathius aliique nonnulli scripserunt. sed & hoc ipsum nomen βαῦνος aliūde deduci putat Etymol. videl. ab αὔω, significante καίω, vt antea dictum est. Quidam autem Peloponnensium vocabulum esse putarunt istud βαῦνος.

Βαύνη itidem Caminus apud Hesych. Item χωνευτήριον. D

¶ Βαύαυσος, ου, ὁ ἡ, (quasi βαύτανος) q. d. Qui caminū accēdit, [ad conficienda sua opera] Qui igne ad conficienda sua opera vtitur. Vel, Qui ad fornacem seu fornaci assidens opus facit. Sed generaliter ita vocatur Artifex mechanicus, id est eorum operum quæ mechanica dicuntur, Qui quampiam artem mechanicam tractat, Siue Qui manibus sibi victum quærit. Exponitur & Artifex illiberalis, vel sordidus. Itē, Sedentarius artifex, ex Plauto: seu Sellularius, ex Liuio. Luc. De sacrif. ἀλλὰ βαύαυσον ἢ χαλκέα καὶ τεκτόνων. Alibi autem coniungit βαύαυσος & χρυσοχόος, & λιθοχρυσοχόος. Legitur & βαύαυσος τέχνης. Dicitur autem & de re: vt βαύαυσος τέχνη Aristot. Ars mechanica, Ars sedētaria, vel Ars illiberalis & sordida. Et βαύαυσον ἔργον apud eundem, Pol. 8. Apud Luc. βίος βαύαυσος. Et superlat. Βαυαυσότατος. vt apud E

eundem Aristot.Pol.1, βαναυσότατον δὲ ὧν ἂς τὸ σῶμα χεῖρον λογιζόμεθα μάλιστα. ‖ Βαύαυσος φιλότης ex Plat. Triuialis amicitia. ‖ Βαύαυσος pro ineptè magnifico, apud Aristot.Ethic.4, inquit Bud. ET Βαυαύστως aduerb. vt βαυαύστως βαδίζειν citat Bud.ex Chrys.in epist. ad Col.54. Quod esse ait q.d. παχυμερῶς.

C. Βαναυσουργία, Opus quod ad caminum cõficitur, Opus mechanicum, seu eius qui quampiam artem mechaniçam profitetur. Idem Polluci quod βαναυσία.

Βαναυσία, Ars quæ ad caminũ exercetur. Vel, Opus quod ad caminum conficitur, vel (generalius) ad ignem. Exponitur &. rsilliberalis, &c. sequẽdo analogiã sign. positarũ in βαύαυσος. B. interpr. sordidam & turpem professionem apud Plat. ‖ Βαναυσία, Inepta magnificentia, & aliquid prodigalitatis habens. Aristot. Eth.4, τῆς μεγαλοπρεπείας ἡ μὲν ἔλλειψις, μικροπρέπεια καλεῖται· ἡ δὲ ὑπερβολὴ, βαναυσία ἢ ἀπειροκαλία. Hippocr. autem ἀπελαυσίλω & βαναυσίλω copulauit.

Βαναυσικός, Ad eos pertinens qui βαύαυσοι appellãtur, vel ad eorum artem. Sed βαναυσικαὶ τέχναι X. Œc. eædem sunt quæ & βαύαυσοι. Aristot. autem Pol.6, Βαναυσικὸν μέρος, pars ea ciuium quæ artes illas exercet.

¶ Κείβανος, seu Κλίβανος, Clibanus, propriè in quo ordeum coquitur. dicitur enim quasi κρι θῆς βαῦνος. Quidam vt ἰπνὸν, furnum, (quo & Athen: rhodo exponit, lib.3) ita κρίβανον seu κλίβανον esse voluit qui Testus Catoni, Testum Plinio dicitur. Furnum certè non esse (quanuis Linacer apud Gal. ita reddiderit) ostendit vel hic eiusdẽ Gal. locus in lib. De antidotis, περὶ παίτων βύζυμός τε καὶ καλῶς ὠπτημένος ὁ ἄρτος ἔσται, κριβανίτης, οὐκ ἰπνίτης. Sic autẽ & apud Athen. panis ἰπνίτης (q & καμινίτης) ab eo distinguitur qui κλιβανίτης nomen habet. Sed & Plin. ac Colum. clibanum à furno distinguunt. Sunt qui μαγγάνον instrumentum esse putent eiusmodi quale est quod Gall. *earthen* dicimus: cuius & in Italia ad conficiendas quas *torte* appellant magnus est vsus. Dioscorides aliquid de eius forma scribit, vt in Κεβανοειδὴς videbis. Cæterùm quanuis longè vsitatius sit Κλίβανος, priorem tamen τοῦ Κείβανος locum dedi, propter illam quam attuli etymologiam, ex Eustathio petitam. cui & Etymol. assentiri videtur. Interim autem non sum nescius alios κρίβανον velle habere ρ ex linguæ Atticæ proprietate, pro λ quam habet ex linguæ communis vsu. Sed his repugnans Etymol. κλίβανον Doricum esse dicit.

Κεβανίτης, seu Κλιβανίτης, ET Κεβανωτὸς, Testuaceus, In testu coctus. vt κριβανίτης ἄρτος apud Athen. Aristoph. autem κριβανωτὸς pro eodem dixit.

Κεβανοειδὴς, seu Κλιβανοειδὴς, Clibani seu testu formam habens. Dioscor.1, πωμάσας τὸν λύχνον καινῷ ὀστράκῳ κεκαμένῳ κλιβανοειδεῖ, αὐτοῦ μὴ σβεννύοντος ἢ τινῶν, καπνὸν ὃ πνῖγμα ἔχοντα καταπέμπει οἱ κλίβανοι.

B Δ Α Λ Λ Ω, Fut. βδήσω, Mulgeo; Sugo. Plato, Ἐὰν δαιμονίζωσιν Ἀνικόλον πολὺ βδάλλοντα. Nic. in Alex. Ἢ σύ γε βδήλαιο νέον γλάγος ἔνδοθι πίλνος. vbi obserua vocem mediam. Aristot. autem pass. Βδάλλομαι, vt βόες βδάλλονται γάλα. Idem, βοῦς βδάλλεται ἀμφορέα. q.d. Mulgetur amphora, pro Amphora lacte implet. Ab Aristotele βδάλλειν de muliere etiam dici testatur Bud. HINC Βδάλσις apud Gal. De Sympt.4, Mulctus. item Suctus, quo vtitur Plin. ET Νεόβδαλτον γάλα, Lac recenter mulctum. VIDE Βδέλλω autem vide in Βδέλλα.

¶ Βδέλλα, Hirudo, Sanguisuga. Theocr. Idyll.2, τί μευ μέλαν ἐκ χροὸς αἷμα ἐμφυὲς, ὡς λιμνᾶτις ἄταυρος ἐκ βδέλλα πέπωκας; Habetur hæc vox & in Salom. parab. Cæterùm Etymol. à βδάλλω fieri scribit, mutato α in ε. At sch. Theocr. Βδέλλω esse dicit, significans ἀμέλγω & ἁπτίζω: vnde βδέλλα dicta sit ἡ ἁπτιζόντα καὶ πίνοντα τὸ αἷμα: Atticè autẽ βδάλλω pro βδέλλω dici. Idẽ tamen schol. alibi τῷ βδάλλω duntaxat mentionem facit.

Βδέλλα est etiam Bdellium, Hesychio teste. Sic & apud Arrianum, Dioscor. Galenũ. De bdellio autem consule & Plinium.

B Δ Ε Ω, Flatũ ventris emitto. In v.l. exponitur etiã Pedo. quam signif. habẽre mihi non videtur in locis quos ex Aristoph. subiungam. Quin & Suid. in Βδέντιδι, pro me facere videtur. Aristoph. οὐ βδεῖν, μηδὲ χέζειν. Idem in Pluto, ἀπὸ τῆς δίκης βδέουσα δριμύτερον γελῆς. Ibidem cum accus. λιβανωτὸν γὰρ βδέω. ‖ Sũt qui βδέειν accipi etiam pro Fœtere putent, ex consequẽti: atque ita apud Gal. κρῖνος libra, & Aetium l.8, c.33, φάλφης βδεούσης interpretentur, tanquam videlicet de tertio blatrarum genere, quod & Plin. odoris tædio inuisum esse testatur, l.29, c.vlt. circa finem.

Βδέλος, Flatus ventris. Exponitur & Crepitus. Item Fœtor extinctæ lucernæ. Erymol. postquam exposuit πορδὴ, subiungit hunc locum adespotum, τὸ βδέλος οὐκ ἴσως ἐστὶν ἡμῖν ὑποπτον διὰ παντὸς. De derivatione autem huius vocis illi non assentior.

¶ Βδίνω δαι, apud Suid. Hesych. Βδίνεσθαι, Flatum ventris emittere, vt βδεῖν. Illi tamen exponunt ἐκκενοῦσθαι seu κενοῦσθαι τὴν κοιλίαν. Ab hoc autem verbo fuerit fortasse Gall. *bedaine*.

¶ Βδύλλω, idem quod βδέω. Hanc enim signif. quam Suid. omittit, Hesychius autem vltimo loco ponit. primam esse existimo. Quod autẽ & pro Timeo atq; adeo Tremo, accipitur, in eo respici ad illos puto qui præ timore flatus ventris emittunt. quod exprimit & Luc. verbo composito vtens, ὑποβδύλλει ὑπὸ τῆ δίκης ὁ πορδαλέος ἰών. At βδύλλειν cum accus. pro Timere apud Aristoph. Eq. legitur, καὶ γὰρ οἱ πλούσιοι δεδίασιν αὐτὸν, ὅτι πάντας βδύλλει λεώς. Suidas exponit etiam ἀπαλίζειν, item μισεῖν. ET Ὑποβδύλλω, vide in loco Luciani modò citato. AT Hesych. Βδύλλων etiam habet, quod exponit, τρέμων, ἢ βδέων.

D Β Δ Ε Λ Υ Σ Σ Ο Μ Α Ι & Βδελύττομαι, Execror, Abominor, Detestor. Aristoph. Pluto, cum accus. Ἦπου σε δεῖ τὸν δεσπότην ἐβδελύττειν. Exponitur etiam Formido. in qua signif. (vel potius pro Exhorreo) videtur accepisse idem comicus in hoc loco qui est in Nubibus, Εἶτ' ὦ γύναι μαλίστα πασῶν ἡμερῶν Δίδυμα καὶ πέφευγα καὶ βδελύττομαι. Sed dicit de summa formidine ostendunt præcedentia: ideoque Exhorreo malim interpretari. Potest tamen (opinor) & pro Execror accipi. Greg. infinitiuo iunxit, περὶ φιλοπ. scribens, φαύεν αὐτῷ βδελυσσόμενα. In Apoc. cap.21 ἐβδελυγμένοις pro Execrabilibus. Affertur & vox actiua Βδελύττω ex Can.9 Conc. Antiocheni. De propria autẽ huius verbi signif. quid sentiam, dicam in Βδελυροὶς.

HINC Βδελυγμὸς ET Βδέλυγμα, Execratio, Abominatio. Item, Res execranda seu abominanda, Quod est execrabile seu abominandum. Luc. Euang.16, v.15, ὅτι τὸ ἐν ἀνθρώποις ὑψηλὸν, βδέλυγμα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἐστι. Sed Etym. βδέλυγμα est etiã fœtor. quæ signif. καὶ βδελυγμὸς quoq; datur. ET Βδελυγμία, itidem Execratio, Abominatio. A Chrysostomo accipi puto pro execranda quadã fœditate seu turpitudine, vbi scribit, δείξωμεν τὴν ὑπερβαλούσης γυναικὸς τὴν βδέλυγμίαν. ‖ Xenoph. pro nausea posuit. nam & Pollux eum βδελυγμίαν appellasse scribit τὸ δὲ τὴν πόρω διαχαίνειν, de hoc (vt opinor) loco intelligens, κυοριεμένους ἢ καὶ βδελυγμίαν παρέχει. Hesych. Fœtorem quoque exponit. ET Βδελυγμίας apud Etymol. quod in v.l. exponitur Fœtidus. ET Βδελυκτὸς, Execrabilis, Abominabilis. Paul. ad Tit.1, βδελυκτοὶ ὄντες. Greg. de Ægyptiis loquens, βδελυκτοὶ τὸ παλαιὸν, βδελυκτότεροι τὴν ἀπλοΐας τῆς προσκυνουμένων καὶ σεβομένων, id est (Bud. interpr.) Abominabiles ob errorem cultus deorũ, abominabiliores propter vilitatẽ eorũ quæ ab ipsis colũtur & adorãtur. CONTR. Ἀβδέλυκτος apud Æschyl.

¶ Βδελυρὸς, Qui est frontis prostitutæ, Proteruus, Flagitiosus, Impurus. Aristoph. in Ranis, Ὦ βδελυρὲ καὶ καταίσχυντε καὶ θαλμυρὲ σύ. Et Nub. βδελυρὸς, ἀναίδεια συκοφαντικὴ. Dem. in Mid. τὸν ἀεὶ καὶ παντὸς ἀνθρώπου ἐχθρὸν καὶ βδελυρόν. Hoc nomen de eo propriè dici qui perdita quadam impudentia præditus sit, ex nullo loco apertius ostendi posse existimo quàm ex hoc Theophr. in Charact. vbi dicit esse eiusmodi qui non dubitet retecta veste vel ingenuis mulieribus verenda sua ostendere. Plutar. De lib. instit. Σωκράτης μὲν γὰρ, λακτίσαντος αὐτὸν ποτὲ τοῦ θρασέος μάλα καὶ βδελυροῦ. ET Βδελυρῶς, Flagitiosè, Impurè βδελυρῶς βιοῦσθαι. Dem. ET Βδελυρία, Summa & perdita impudentia, Ingens proteruia. Plut. in Demetr. 185, de Stratocle adulatore perditissimo loquens, καὶ τῇ τῶ παλαιῶ Κλί

ωτος ὑπομιμῆσθαι δικαῖ βωμολοχία καὶ βδελυρία πρὸ φοβοῦ τὸν δῆμον ἀγαγέσθαι. Itē Flagitiosa & impura vita. Æschin. de eo vsus est qui stuprum in se admiserat, in Timarchum, ὅτε γ' οὐκ ἐθέλων πρὸ ἑαυτοῦ βδελυρίαν κατέχεεν. Ibidē, ὅταν κακῶς καὶ αἰσχρῶς δεκαπέμπτος τὸ σῶμα ὑπὸ μίσθης καὶ βδελυρίας ὥσπερ τοῖς δοῦλοις ἐξεκαύθαζε αἰσχυνόμενος. Ibidem, τίνι γ' ὑμῶν οὐκ ἄγνωστός ἐστιν ἡ Τιμάρχου βδελυρία; i. Flagitiosa vita. Budæus βδελυρὸν, itémque βδελυρίαν dici etiam putauit de summè atque adeo perditè auaro ac sordido: sequutus (vt opinor) Etymologistē, qui à βδέλλα nomen hoc deducens, exponit, ὁ αἰσχρὸς, ᾧ πανταχόθεν ἔδελλεν ἢ ἁρπάζειν βούλοιτο. (repono enim apud eum βδέλλειν pro ἔλλειν) verùm ego contrà à βδέω deduco, multo simpliciorē & significationi τῇ βδελυρᾷ accōmodatiorem hanc deductionē iudicans. Quinetiā quod idem Etymol. βδελύσσω à βδελύω, hoc autem à βδέλλα deducit, in eo quoque ab illo dissentio, ac βδελύσσω vel potius βδελύσσομαι à βδέω deriuo, ideóque propriè esse puto Auersor ob fœtorem. Hesychius certè βδελύξασθαι exponit etiam κινοῦσθαι πρὸς κοιλίαν.

-BE'BAIOΣ, α, ὁ, ὴ, ὸν, Stabilis, Firmus. vt βεβαία εἰρήνη. Isocr. & Xen. Firma pax. Ex Plut. Fabio, βέβαιος ἀτυχία. Ex Thuc. βέβαιος χάρις. Rursum apud Plut. δόξα βεβαία, certa & firma persuasio. Sic Thuc. εἰ βέβαιον ὑμῖν μηδὲν καθεστήξει ὧν αὖ δόξῃ πρὸς. Et apud eundem, l. 2, μέγα π τῆς δίκης τὸ βέβαιον ἔχοντες, Magnam quandam & certam animi fiduciam habentes. Sic βέβαιος φίλος Aristoph. qui Ennio Amicus certus. Id est, certæ vel firmæ fidei: vt rursus apud Thuc. l. 5, οὐ βεβαίους ἔφασκον εἶ) Λακεδαιμονίους, interpr. Nō firmæ fidei. At βεβαίους τὰς πύλας apud eūdē 143 exponūt Tutas portas. ‖ Βέβαιον, Securitas. vt Plato in ἐρωτήσει ᾧ τὸ βέβαιον ἐκεῖνος παρέχοι, Securitatē præstet, Fidē suā firmet. Aut Fiduciam afferat. ‖ Βέβαιον pass. signif. Certum & cō pertum, & de quo fiduciam habemus. Sed & βέβαιος de persona dictum, Is de quo fiducia concipitur, Is de quo nobis aliquid certò persuademus. vnde βέβαιός εἰμὶ πρός τινος, Certa fides habetur mihi hoc facturū me esse. Thuc. 3, καὶ εἰ μὲ αὖ πύθοιντο ἔτι πλέω ἄπαντες, βεβαιότεροι ἂν ἦμεν περὶ τῶν μελλόντων νεωτερεῖν. quasi quis dicat, Nobis essent certiores nihil rerum nouarum moliturī esse. id est Certiorē spē de iis conciperemus, fore vt &c. Alii, Maiore securitate confideremus. Ego autem illas expositiones attuli ad facilius declarandū passiuū huius vocis vsum, quē certè non minus durum existimo quàm esset Latine vsus vocabuli Certus de persona dictū, pro eo videlicet cui certò creditur. Sic Gall. assenté vtroque modo accipitur. Cæterùm à βέβαα pro βέβηκα formari puto βέβαος, licet aliam formationem afferat Etymol. Sed inter deriuata à βαίνω prætermissum, hìc ponendum censui, præfixa tamen nostra lineola.

Βεβαιότερος, compar. Stabilior, Firmior. βεβαιότατος superl. Firmissimus. ET aduerb. Βεβαίως, Firmè. vnde βεβαίως ἔχειν dicitur à Plat. De leg. quod firmum est. Et compar. Βεβαιοτέρως, Firmius, Stabilius. Sed βεβαίως exponitur etiam Certò, Exploratò.

Βεβαιότης, τητος, ἡ, Stabilitas, Firmitas. Aristot. Ethic. 1, c. 10, ὥσθ' οὐδὲν δεῖ οὕτω ὑπάρχειν τὴν ἀνθρωπίνων βεβαιότητα ὡς τὰς ἐνεργείας πάσας κατ' ἀρετήν. Apud Thucyd. videtur poni pro ἀσφάλεια, pag. 143. In v. l. βεβαιότητα ποιεῖσθαι, Dō fidem. Ibidē βεβαιότης exponitur etiam Constantia.

Βεβαιόω, ῶ, Fut. ώσω, Stabilio, Firmo, Firmū reddo, Tutū reddo. Itē Cōfirmo. Thuc. l. 6, τὴν ἀρχὴν βεβαιώσασθαι. At Herodian. τὴν ἀρχὴν βεβαιοῦσθαι. Aristid. Pan. οἵτε πολίτας βεβαιοῦσι τὴν ἰσονομίαν, id est Ratam faciūt. Bud. Et vt βεβαία εἰρήνη, sic & βεβαιοῦσθαι τὴν εἰρήνην dicitur. Herod. 4, καὶ ἡ εἰρήνη ὅρκοις καὶ συνθήκαις βεβαιοῦται, id est Sancire, Polit. interpr. Sic autem & νόμους βεβαιοῦσθαι, Bud. apud Demosth. in Aristog. 13, Sancire leges interpr. Idem apud Polyb. in 3, βεβαιοῦν τὰς ἐπαγγελίας, Promissa præstare. ‖ Βεβαιοῦσθαι pro eo quod iurisconsulti dicunt Præstare vt habere liceat ei cui stipulatione & sponsione euictionis cautum est. Vide B. 745. Idem p. 746, Βεβαιοῦμαι, pro Fidē facio, Pro compertō habeo, Affirmo, Confirmo, ex Platone & Paulo affert.

Βεβαίωσις, εως, ἡ, Confirmatio. Apud Thucyd. exponitur Firmamentum lib. 1, τὸ γὰρ βέβαιον τοῦτο πᾶσιν ὑμῖν ἴσχυ πρὸς βεβαίωσιν, καὶ πεῖραν τῆς γνώμης, Omne vestræ autoritatis firmamentum. In iure autem βεβαιώσεως δίκη actio ob euictionem, vt scribit Bud. 746. Vide & Pollucem de hac lib. 8. item Hesychium & Suidam: sed apud hunc pro ἐκ τοῦ βεβαίου ἀφοσιοῦσθαι reponunt quidam ἀπὸ τοῦ βεβαίου, sicut & apud illum ἀπὸ τοῦ βεβαίου pro ἐκ τοῦ βεβαίου.

Βεβαιωτής, Confirmator, Sancitor. Plut. Camillo refert à Numa institutos fœciales, φύλακας εἰρήνης, ὅπλων· μισεῖν δὲ καὶ βεβαιωτὰς αἰεὶ πολέμου ὁπλισάμενος. ET Βεβαιωτικός, Cōfirmatiuus. vt β. ἐπιφωνήματα, qualia sunt δήπου, δήπουθεν, δηλαδή, &c. Eustath.

C. Ἀβέβαιος, α, ὁ καὶ ἡ, Instabilis, Inconstans, ὁ ἀστήρικτος καὶ ἀμεταβλητος, Suidas. Id est Instabilis & facilè mutabilis. Plut. De superst. οὐ λέγω ὅτι Πλούταρχός ἐστιν αἰνίττεται ἀβέβαιος, ἀμεταβολος. Exponitur etiam ὁ μὴ πάγιος, id est, minimè firmus, aut, Non hærens firmiter. Ex α priuatiuo & βεβαιος.

Ἀβέβαιος de re vsurpatur etiam plurimum. Plutarchus, χαίρειν ἔδοξεν οὐ μόνον ἐπιμικτον καὶ ἀψίκορον καὶ ἀβέβαιον οὖσαν ἅμα καὶ μεταβάλλουσαν εἰς ἕτερα καὶ ἑτέρως. Aliquando & de persona. sic apud Athenæum vtitur Aristoteles, ex oculorum differentiis morum ostendens differentias, τοὺς δὲ λιπαρεῖς καὶ σκαρδαμυκτικοὺς καὶ τοὺς ὑγρούς, αἰσχροὺς εἶ), ἀβεβαίους δὲ εἶ) τοὺς ἀπίνεις.

Ἀβεβαίως, Aduerb. Inconstanter.

C. ΔΙΑΒεβαιόομαι, ῶμαι, Affirmo, Bud. ex Phal. Ex Plut. autem in Fab. affertur διαβεβαιούμενος περὶ τῶν πραγμάτων.

C. ΕΜβεβαιόω, ῶ, Constabilio, Confirmo. vt ἐμβεβαιοῦσθαι τὸ νίκημα, Plut. Lyc. ET ΕΚβεβαιόω pro eodem in v. l. si mendo caret.

C. ΕΠΙβεβαιόω, ῶ, item Ἐπιβεβαιόομαι, Cōfirmationem addo. q. d. Post confirmo.

C. ΚΑΤΑβεβαιόομαι, ῶμαι, Affirmo. Bud. ex Plut.

-BHΛOΣ, ὁ, Limē dom^s. Il. α, Ἥλυθε πόδες πεπαγὼν ἀπὸ βηλοῦ ἠπειρήσιο, A diuino seu cæleſti limine, i. humano domus cælestis. Imperitè autē interpr. hìc βηλὸν exposuerunt Calū: qui error & in v. l. seruatus fuit. HINC Βηλόθεν ἐπών, Quē (q. d. cui^s limē) ingredi cuilibet fas est, ὁ βαίνειν καὶ ἰέναι τὸν χοῦν. ΑΤ Ἀβήλητος cōtrà ὁ ἄβατος καὶ ἱερός. Iust. Sed dicitur ambo nō solùm de re sed & de persona. Et ex consequenti redditur Βέβηλος Profanus, at Ἀβέβηλος, Non profanus. Musæus apud Iustinum Marcyreni, θύρας δ' ὀβρίμοιο βιβήλοις. (ita enim rectius quàm βεβήλοις) eodē sensu quo Virg. — procul ô procul este profani. Et apud Gallum. ἐκὰς ἐκὰς ἔστε ἀλιτῆρες. At Ἀβέβηλος Non profanus, vti dixi: & interdum etiam sacrosanctus. vt ἀβέβηλα χωρία. Plut. de superst. ἐπὶ δούλῳ φεύξιμος βωμὸς, ἐπὶ δὲ λῃστοῦ ἀβέβηλα πολλὰ τῶν ἱερῶν. Item ἀβέβηλοι λόγοι, Nō vulgarda dicta. Suid. ET Βεβηλόω, ῶ, Profano, Cōtamino. μιαίνω, Hesych. & Suid. Quòd autem à βαίνω deriuatum putetur βηλὸς, nostrā illi lineolam præfixi.

BHΞ, χὸς, ὁ, Tussis. In prouerb. βὴξ αὐτὶ πορδῆς. Fœm. gen. frequenter ponitur, vt & Dioscor. βῆχα χρονίαν dicit lib. 1. Thucyd. autem masculi etiam gen. lib. 2, καὶ ἐν ᾧ πολλοὶ χρόνῳ καπόντων ἐν τῷ τότε ὁ πόνος οὐ βηχὸς ἰσχυρός. Ex Gal. affertur plur. τὰ βηχῶν. HINC Βηχικός, Ad tussim pertinēs, Tussicularis. vt βηχικὰ φάρμακα. Cælius Aurelian^s Medicamenta tussicularia vocat. Dicitur autem & βηχικὰ sine adiect. à Dioscor. Inuenitur & βηχικαὶ διαιρέσεις. Sed & βηχικαὶ apud Dioscor. vbi de ladano loquitur, subaudito nomine antidoti, vt putat Budæus. ET Βήχιον, herba Tussilago dicta, & Tussicularis eidem Cælio Aurelhano. Item Hesychio est πόσος ἐκ φάρυγγος.

Βήσσω, Tussio. Xenoph. Pæd. 2, ἐγὼ μέν τοι, ἔφη, θεραπεύω μὲν βήσσειν διὰ τὸ αὐτὸς πλεονάκις κατέχειν τὸ γάλακτος. ET Ἀναβήσσω, Extussio, Tussiēdo exuo seu excreo: vel simpliciter, Expuo, Excreo. vt apud Galenum ἀναβήσσων αἷμα φησὶ τὸ πνεύμονος. Itē Ἀναβήσσομαι, pass. apud eundē, ἀπεπήναντο αἷμα μετὰ πτυέλου ἐκ θωρακος διὰ τῆς φάρυγγος ἀναβήσσεσθαι, id est (ait Budæus) Reuici, Expui, Excreari, Extussiri, Retussiri, hoc est, Per os sumptū, per pulmonē reuici. ET Ἐκβήσσω, quòd & apud Gal. interpr. Extussio.

ΒΙΑ, Vis, Virtus, Robur. Hom.Il.ϛ & αξ item Od.ξ, εἰ δ' ὡς ἐβούλεσθε, βίη δέ μοι ὑμετέρη πάρ. Idem alibi, βίλω & κάρτος copulat. Sed & βίη Ἡρακλῆος periphrasticè pro Ἡρακλῆς, itidémque Πειρίθοιο βίη & Παλλάντιον βίη apud hunc poetam, sicut & apud alios alia huiusmodi habentur. Rara est autem hæc significatio in prosa: imò verò non temerè eius exemplum reperiri posse existimo. Videtur tamen Xen. hoc vocabulo in bonam partem vsus esse Hellen.6,p.350. sed hunc scriptorem πεπαιδευμένον quædam vsurpare, aliàs admonui. Sciendum est autem ab Æschylo in Prom. vincto κράτος & βίαν nominari Iouis satellites. Meminit & Callimach. hymno in Iouem, Σή τε βίη, σὴ κάρτος ὁ καὶ πίλας ἔσσατο δίερου. Vtriusque autem & ab Hesiodo (si bene recordor) fit mētio. At in illo Soph. Aiace, Μὴ 'ν βίᾳ σε μωλᾶσι παντὸς ναυστάτου Τεσσῶσι μοῖραι, ὥστε πλὴν δίκην πατεῖν, schol. exponit ἐξουσίᾳ, vt sensus sit, μὴ ὑπὸ τῶν ὑπηρέτων διὰ τοῦτο τὸν ἐξουσίαν, ὡς ἔτυχε, παθεῖν τι ἀδίκημα.

Βία, Vis, id est violentia. Item, Violentus impetus. Hes. Ergon, Καὶ τὸν δίκην ἰθύνοντ', ἐπὴν βίης ἐπιδεύηται. Hom. Il.α, — πλεῖόν ῥα βίη ἀέκοντος ἀνάγκη. Et Od.ο, Τῶν οὔ τις βίην τε κρατερὸν οὐρανὸν ἴκει. Et Il.ο, Ἦ ἔπι μὲν μάλα δηρὸν ἐπιπρὸ πεπάσσεται ἔστον ἰόντε Ἠὲ νέεσθ', μὴ βίη. q.d. ἢ πειθόντες, ἢ βιαζόμενοι. Ita enim (vt opinor) loquutus fuisset solutæ orationis scriptor. Sciendum est autem βίαν hoc posterius significatum frequenter in illa quoque habere. Demosth. ὅτι πολὺ μετὰ τῆς βίας καὶ ὠμότητος. Quæ Bud. interpr. Magnopere in violentiam crudelitatémque euadit. Sic autem & Herodianus βίαν & ὠμότητα copulauit. Polybius autem βίαν & θυμόν, scribens, ὁ δὴ Φίλιππος καὶ θυμῷ συμπαραδοθείς, In violentia & iracundiæ furore educatus, eodem Bud. interpr. Dicitur autem & βία & μετὰ βίας, pro Per vim. Thuc.3, οἱ δὲ πλείους ὑπὸ Λίμακος τοῦ βίᾳ κατέχοντος. At μετὰ βίας vide paulo pòst. Tribuitur porro βία & rebus inanimatis: vt quum βίαν τῶν πνευμάτων dicit Synesius. Sic Aristides, ἀλλ' ὁ λόγος δὴ ὥσπερ ῥεῦμα φέρων ἐπέστησε βίᾳ. ‖Hinc βίᾳ ἐμοῦ, Thuc. 1, Nobis inuitis. Sic βίᾳ Θηβαίων. Isocr. in Helene, Λέγεται δὴ ὑπό τινων καὶ μετὰ πολλῆς βίας Θηβαίων ἁρπάζαι παρίδρυσιν. Sic βίᾳ τῆς πομπῆς, pro Inuita multitudine, apud Demosth. βίᾳ θεῶν, Diis inuitis, Eurip. Et μετὰ βίας ἐπίομεν, pro Inuitè bibebamus, vel Coacti bibebamus, seu Cogebamur bibere, (q.d. per vim) ex Aristoph. affertur. Et tamen μετὰ βίαν χειροῦσι apud eundem in Vespis est Prehendunt per vim, & impressionem in eũ facientes.

Βίαι, Iniuriæ, Contumeliæ, Quæ per violentiam fiunt. Od. Ἀλλ' ἤτοι κείνων γε βίας ἀπὸ λοιγὸν ἀλῶμαι. Et Odyss.π, — βίας ὑποδύμενος αἰνάς.

Βιήμαχος, Vi & robore [non arte] pugnans. Epigr.

Βίκης, υ, ὁ καὶ ἡ, Valde robustus, Ex α augente, & βία. i. Robur, pro πολύκης. i. πολυδύναμος. & ita nonnulli in loco Homeri qui infrà citabitur, exponebant ἀβίων, vt Eustath. docet. Quòd si α sit priuatiuum, ἄβιος significabit Inualidum, Minimè robustum, Imbellem, ἀσθενῆ. ‖Aut ἄβιος, Non violentus, Violentia non vtens: vt βία significet violentiam, sitque ἄβιος, οὐ βιαίος. vnde colligatur & hæc expositio, ἀκ ἄδικος. vtranque habent Hesychius & autor Etymologici. Quòd siquis cum Eustathio explicet οἱ βίαν οὐκ οἴδασι, Qui violentiam aut vim non norunt, tunc passiuè accipiat βία, de vi quæ infertur: vt sit, Quibus vis non infertur. vel, Qui per vim & coacti nihil agunt. nam alioqui non conueniret quod subiungit, ἀλλ' ἥμενοι ἡδύ. id est, Liberi enim. Apud autorē Etymologici in voce γελαστοπάροχος, inter alias declarationes est hæc, vt ἄβιον capiatur pro μὴ βιαζομένων. quod itidem passiuè intelligendum puto, vt perinde sit ac τὸ βίαν οὐκ ἰδόντων: potius quàm actiuè, pro ἀβιαίων.

Ἀντίβιος, ὁ καὶ ἡ, Idem quod ἀντίος quod fuit antè expositum. Aduersus, Contrarius, Aduersarius. Il.α & ϛ, ἀντίβιον ἔστη μαχέσσθαι, Pugnare verbis inter se aduersantibus. Il.γ, — ἀντίβιον πόλεμον πολεμίζειν, ἠδὲ μάχεσθαι. Est autem ἀντίβιος quasi ἀντίαν βίαν ἔχων. secundum Etymol. autem, ὁ ἀντιπίπτων τῇ βίᾳ. id est διαμαχόμενος. itidem verò Eustath. ἀντίβιον ἔστι exponit ἀντιπαλαίσμα.

Ἀντίβιον & **Ἀντίβιλον**, & **Ἀντίβια** aduerbia, Cōtrà, Econtrariò, Ex opposito. Item Ex aduerso, Ex regione, Coràm, In cōspectu. quia qui aduersatur alii, stat ex aduerso eius in altera parte. Habetur apud Homerum hic versus, Il.γ. itē Il.ϖ, bis, Ἀντίβιον μαχέσασθαι ὑπ' αἰνῇ δηϊότητι. Apud eundem Il.φ, — καὶ ἔκτορα πυρὸς ἄντα βαλεῖν. Ἀντίβιλον.

Βιᾶδης, ου, ὁ καὶ ἡ, Modum excedens vis, Iniuria. ἀδικία. Suid.

Βιᾶρπης, ες, ὁ καὶ ἡ, Omnem vim excedens, Omni vi superior, Violentus. vt Il.σ, θυμὸς ὑπέρβιος. Od.α, Μητρὸς ἐμῆς μνηστῆρες ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες. Hes. Erg. β, — ὑπέρβιον ἄλγος ἔχουσι. Idem Theog. — κύκλωπας ὑπέρβιον ἦτορ ἔχοντας. ΕΤ Γ' ὑπέρβιον aduerb. sumptū pro ὑπὲρ δύναμιν, Vltra vires, Per vim. ὑπέρβιον, Suid. Il.ρ, — εἰ μὲ καλὸν ὑπέρβιον ἀμφαφάασθαι. Od.ω, Χρήματα δαρδάπτουσι ὑπέρβιον οὐδ' ὑπὸ φειδώ.

Βιήεις, ου, ὁ, Immani robore & vi præditus. πολεμιστής, Suidæ, qui ex Simonide. epigr. citat τὸν αἰνοβίην Ἀγάθωνα.

Βίαιος, α, ον, ὁ, (& interdùm etiam η) Violentus, Iniurius. vt ἔργα βίαια, quod ex Hom. Od. affertur. Apud Plat. De leg. τὰ βίαια quæ vi aguntur. Apud Thucyd. aliquoties εἴ τι βίαιόν τι πάσχει dicuntur quibus vis aliqua & iniuria infertur, siue, Qui aliqua afficiuntur iniuria. Plurali etiā numero dicitur βίαια πάσχειν, vt Plut. Pericle, Αἰχμητὰς δὲ καὶ τοξότας δοκοῦντας, καὶ βίαια πάσχειν. Illi autem βιαίως τι πάσχειν respondet atq; adeo præcedit βιαίως ἔχειν τινί, (vnde apud Luc. βίαιον μηδὲν ποιεῖν) pro quo Xenoph. βιαιότερόν τι dixit Hell.2, ὅσοι μὴ δὲ ἐπεπόνθεσάν τι βιαιότερον, καὶ ἐφοβοῦντο. nisi βιαιότερον extenuantis esse quis velit. Hinc autem & βιαίων δίκη, Actio de vi illata. Luc. in Herm. καὶ ὀλίγου δίκην ἔφυγον βιαίων. Dicitur autem βίαιος de variis rebus. vt βίαιος πολιτεία, Plut. De leg. βιαία δίκη, Synes. Violentū supplicium. Et βιαία χεὶρ apud eundem. Et βίαια πνεύματα dixit Philo. In illis autem sicut & in seq. exemplis obserua & βίαιος & βιαία fœm. gen. Apud rhetores autem βίαιος ὅρος, & βίαιον schema quoddam rhetorum, vide Hermog. apud Bud. p.223. Sciendum est porro βίαιον de persona etiam dici: vt Thuc.1, καὶ [ὅτι] οἵδε βίαιοι καὶ πλουτοῦσι εἰσί. Et in eodē, ἤδη δὲ καὶ βίαιον ὄντες ἀπεῖπον. Et lib. 3, οὐ καὶ ἐς τὰ ἄλλα βίαιότατος. Vbi redditur etiam Vehementissimus, Acerrimus: à schol. autem exponitur ἰσχυρός. quem tamen ἰσχυρότατος scripsisse credibilius est. ‖Βίαιος, Coactus. vt βίαιοι φυγαὶ apud Gregor. exponitur Coactæ voces. Sed & βίαιος φυγὴ pro Effusa fuga ex Thucyd. affertur.

¶ **Βιάω**, βιῶ, Fut. ήσω. Et **Βιάομαι**, ώμαι, Vim affero, Vrgeo. vel Violenter urgeo, Opprimo. Il.κ, v.372, Ἀλλὰ μάλα μεγάλῃ χρεὼ βιόμεσθα Ἀχαιούς. Idem eodem lib. v.145, itidémque Il.π, v.22, Μὴ νεμεσσᾶτον γὰρ ἄχος βιόμεσθα Ἀχαιούς. vbi βιόμεσθα exponitur Impulit. item Euasit: at ego malim Oppressit. nam opprimendo vim afferimus. Illi autem priori loco verbum Vrgere magis conuenire arbitror. Admonet autem Eustathius thema τοῦ βιόμεσθα esse βιῶ, cuius deriuatiuum sit βιάζω. Voce autem pass. vtitur Od.λ, Οἱ κείνων βιόωντο: & Od.ψ, — βιώσεταί τι παῖδα. At de illa constructi. Il.φ, — πάντα βιώσεται μηδὲν ἄπαστα, lege Eustathium. Ex Hesiodo autem affertur βιάομαι, pro Vim infero, Vitio. Hesiodus, οὐδέ μιν Κρονίδης ἐβιήσατο οὐδ' ἀπέρυκε, quod exponitur, Nihil ab ea per vim ademit. Bud. ex Herodoto etiam citat βιάομαι.

Βιάζω, idem quod βιάω, & ab eo deriuatum. Od.μ, v.197, Εὐρύλοχ', ἦ μάλα δή μ' ἐβιάζετο μερμήριξεν ἰόντα. Et pass. voce ac significat. Il.ο & ϖ, Αἴας δ' οὐκέτ' ἔμιμνε. βιάζετο γὰρ βελέεσσι. id est Opprimebatur. Sic Il.λ — πανυστάτῃ βιαζόμενον βελέεσσι. Vruntur autem hoc passiuo & solutæ orat. scriptores, licet βιάζω (vt opinor) non vsurpantes. Dicitur autem illis βιάζεσθαι signif. pass. Cui vis affertur, vel Qui cogitur [aliquid facere.] Thuc.1, ἀδικούμενοι δ' ὡς ἔοικεν, οἱ αὐθρωποι μᾶλλον ὀργίζονται ἢ βιαζόμενοι. Ibidē, βιαζόμενοι ὑπό τινων αἰεὶ πλεόνων. Et Plutar. Othone, βιάζεσθαι πολλὰ ὑπ' αὐτοῦ. Pro cogi autem cum infinit. Dem. ὅπως μὴ βιασθήσεται ἀμυνεῖν.

Βιάζομαι tamen act. signif. frequentius est apud prosæ scriptores quàm in passiua. quod non illis tantùm modis redditur, sed interdum etiam Violo. Item Eluctor. Item Exprimo (vt Cic. dixit Expressit hoc necessitas) aliisque nonnullis, qui cum exemplis declarabuntur. Thuc.1, βιάζεσθαι γὰρ οἷς αὐτὸς ἔχει, δικαίως τισὶ καὶ ἄλλοις ἐστὶ νομίσαι, Quibus potestas est vim afferendi [vel, Vim faciendi] non est quòd iudicia morentur. Plato De rep.1, ἐπι-

σαθαι πῶ λόγω. Apud eundem, διαζόμενος ὑπὸ κλαίοντων exponitur Vi aut Clim agens. Cum accuſ. autem iungitur, interdum perſonæ, interdum rei, ſed diuerſa ſignif. Nã διάζομαί τι eſt Vim affero, Vi adigo, Cogo, &c. qua in ſignif. oppoſitum ei πείθω paſſim legitur. (ſicut apud Lat. Vi & Precariò opponuntur) Xen. Pæd. 6, διαζόμενος ἂν μὴ ἑκὼν τοῦτο χωρίζοιτο, πείθων δ', εἰ δύναιτο, οὐκ ἂν ἔτι κωλύοι. Plutar. Amat. narrat. ὅτι δὲ πρὸ μιᾶς ἡμέρας τῶν ἀδύκτων τὸν ἔπαρχον διάπλουν. Demoſth. autem dicit διώκειν καὶ πλοῦν, καὶ πλεῖν, καὶ πλεῖν καὶ πνεύματος ἐναντίου διάζεσθαι πνεύματι. At διάζομαι πῶ eſt Vi efficio, Perimco, vel Vi efficere conor. Demoſth. μηδὲν ἂν φιλονεικεῖν Ἀθηναίοις, μηδὲ διάζειν τοῦτο μηδέν. Thuc. διαζόμενοι πρὸς κατάγειν, Vi in terram deſcendentes, B. Tale eſt apud eundem Thucyd. βιάζεσθαι τὸ ἔκπλουν. Et ὑπερύδρους λαῖτμα apud Apoll. Rhod. Fluctum eluctati. Ita enim malo quàm vt in v.l. Fluctui vim inferentes. Alioqui fateor & cum accuſ. rei eodem ſenſu iungi ſæpe quo & cum accuſ. perſonæ (conſiderandum eſt enim interdũ eundem ede vtriuſque ratiónem) Thuc. lib. 1, ἠνάγκαζον δ' αἰεὶ ἐν ἀμηχανίᾳ ὧν διάπλουν ποιεῖσθαι. Idem 8, διὰ τοῦτο διαζόμενοι. vbi διάζομαι exponere poſſumus Vim infero, vel Violo. Habet autẽ διάζομαι & aliam conſtruct. vt διάζομαι εἴσω, quod exponitur Vi perrumpo intrò. (Sic autem & apud Thuc. cum accuſ. lib. 7, pro Perrumpo, βιασάμενοι τὰς τῶν Ἀθηναίων ναῦς, Quum perrupiſſent [obſtantes] Athenienſium naues. Schol. autem exponit νικήσαντες. At βιάσασθαι πρὸ φυλακῆς à Bud. exponitur non Præſumpere, ſed Sũmouere) Reperitur & cũ ὑπὸ, vt apud Luc. De luctu, καὶ μύρῳ τῷ καλλίστῳ χρίσαντες τὸ σῶμα ὑπὸ δυσπραξίας ἐδὴ βιαζόμενον (quem locum Eraſm. perperam interpr.) Id eſt, corpus ad graueolẽtiam prorumpens, vel magna vi contendens. (Sic βιάζομαι δρόμῳ pro Contendo curſu ex Thucyd. affertur. quæ etia conſtructio obſeruãda eſt) At βιάζεσθαι ὑπὸ τὸν λόφον, in v.l. falſo citatum, de quo vide paulo póſt. Item cum præpoſ. εἰς, in Euang. Luc. c. 16, v. 16, ἀπὸ τότε ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ εὐαγγελίζεται, καὶ πᾶς εἰς αὐτὴν βιάζεται, itidem pro Irrumpit. Neque enim ablat. Vi adiungere huic verbo neceſſe eſt. Sed & cum δίχα, apud Thuc. rurſus l. 7, οὔπω δίχα τῶν τειχῶν βιασάμενοι, Quum vi pertranſiſſent. (at de βιάσασθαι πρὸ φυλακῆς modo dictum fuit) Quibus locis addo, non propter conſtructionis ſed propter ſignificationis ſimilitudinem, hũc eiuſdem ſcriptoris, lib. 3, ἐξ ὑπαρχῆς τὸ τεῖχος, ὡς δυνατὸν βιάσασθαι, pro Exitũ per vim moliri. ‖ Βιάζομαι, Cogo. (vt autem βιάζομαι, à βία ſit & hanc & alteram habente ſignif. ita fit à Gallico nomine *force* (quod eſt βία) verbum *forcer*, vtrãque & ipſum ſignif. habens: hanc quidem in communi vſu, illam autem in certis quibuſdam loquendi generibus) cum infinit. Luc. pag. 37, ὑμᾶς δ' ὡς ἀποκριμασθήσεσθε καταστὰς βιάζεσθε μαρτύρων πονήσαι. Idem alibi, βιάζομαι φιλῆσαι. Plut. Pericle, εἰ δ' ἦν βία τὸν θεὸν ἐλθεῖν. Interdum omittitur infinit. vt Luc. πῶς δὲ αὖ ἐν παρέσει τις ὁ πόθος οἱ θεοὶ βιάζονται; Sic & βιάζεσθαι paſſ. vel potius βιάσθαι, pro Cogi, ſuprà. ‖ Βιάζομαι, Conor, Nitor, Summa vi contendo. Itidem cum infinit. vt Thuc. 7, καὶ ἐβιάσαντο πρὸς τὸν λόφον ἐλθεῖν τὸν ὑποτειχισμένον. (at in v.l. perperam omiſſo infinit. βιάζονται πρὸς τὸν λόφον, ex Vallæ interpr. Vi perueniunt ad tumulum) Sic βιάζομαι ἄρχειν, Plutar. in Numa. Demoſth. καὶ πῶς μᾶλλον προσήκοντας βιάζεται Ἀθηναίους τῇ πρὸς πάντας πίστει, id eſt (inquit Bud.) Externos ciuitate donare contendit & nititur. ‖ Βιάζομαι, Stupro, Stuprũ infero. (pro quo & Latini peculiari ſignif. dicunt vim inferre: ſicut & Galli ſuum illud *forcer*) Plut. Amat. narr. οἱ δ' ἁπαλαὶ κόραι ὑπ' αἰσχύνης τὰς κόρας, βιάζονται. ‖ Βιάζομαι, pro δέχομαι τὴν διαίτην contẽdo (quod eſt ſchema rhetoricum) vide apud Bud. p. 223.

Βιάζομαι quanuis τῷ πείθειν opponatur, (vt paulo antè docui) dixit tamen Lucianus, nouè quidem, ſed eleganter tamen, πείθῃ διάσεσθαι, in Herc. καὶ αὐτὸν ὑμᾶς τὸν Ἡρακλέα λόγῳ τὰ πάντα ἡγούμενα ἐξεργάσεσθαι, σοφὸν ἡμῶν καὶ πειθοῦς τὸ πλῆθος διάσεσθαι. Quod certè perinde eſſe crediderim ac ſiquis dicat Violenta quadam ſuadela pleraque effeciſſe. Budæus tamen ita vertit, Suada pleraque eluctari peruincerèque ſolitum. Eraſmus verò ſic, Perſuadẽdo pleraque ſibi ſubegiſſe. At mihi mea interpretatio Græcæ formulæ energiam pariter & elegantiam multo melius reddere videtur.

Βιασμός, οῦ, ὁ, Violatio, Vis adhibita ſeu illata. Citatur ex Dioſcor. lib. 3. cap. 108, εἰ λεχόμενοι βιασμοί, vbi Ruell. Affectus quæ vrolẽtiæ dicũtur. Barbarus, Lymphationes.

Βιαστής, οῦ, ὁ, Violator, Qui vim infert. Naz. βιασταὶ τῆς Ἑσπερίας, Violentus regni raptor. v.l. VNDE Βιαστικός, ἡ, ὁν, Qui vim afferre poteſt. βιαστικὸς νόμος, Lex quæ cogit, ex Plat.

C. Ἀβίαστος, ον, ὁ & ἡ, Non factus violentè, ſeu per violentiã, Non violẽtus, Abſque violentia. Itẽ, Non coactus. Damaſcenus, διὰ τὸ αὐτεξούσιον καὶ ἀβίαστον τοῦ καλοῦ. Sic ἀβίαστος κίνησις, Motus non coactus, ſed ſpontaneus, ex α priuatiuo, & βιαστός, quod à διβίασται formatur tertia præteriti perſona verbi βιάζομαι.

Ἀβίαστος, Inexpugnabilis, Ineluctabilis, Robuſtus. Bud. in Lex.

Ἀβιάστως, Aduerb. Sine violẽtia, Non violentè, Nõ coactè.

C. ANTIβιάζομαι, Reluctor vim adhibens, Obſiſto vi. Philo de mundo, διὸ καὶ ἀλαΐθιος δ' ἅδε πως γὰρ κατάγηρος, ἡ φλὸξ οὐδὲν ἧσσον ἀντιβιάσεται, Nihilo ſecius flamma reluctans ſurſum illico reſilit. Non fit autẽ ἀντιβιάζομαι ex ἀντίβιος, ſed ex βιάζομαι præfixa præpoſitione ἀντί.

C. ΑΠΟβιάζομαι, Vim affero, Vi cogo. Plutarch. in Coriol. ὅπου δ' ἡμᾶς ἡ ἰσονομία πολλοῖς ἀπεβιάζεται καὶ πλεονεξίαις μόνον. Citatur autem ex Xenophonte, ἀποβιάζομαι τῆς ὀπωρήσεως. Paſſiuè verò etiam capitur apud Plutarch. De primo frig. ὥσθ' ὅταν ἐκπεσὸν τὸ ὕδωρ ἀποβιάζηται καὶ συμπλακῶμεν. Vbi Turneb. Vt aqua contracta in ſe atque compreſſa naues elidat.

Ἀποβιάζομαι (inquit Bud.) Enitor vt mulier in partu. Ariſtot. De hiſt. anim. 7, διαπονοῦσι δὲ μᾶλλον, καὶ ἐὰν μᾶλλον ἀποπνίγωσιν, ἀποβιαζόμεναι τῷ πνεύματι.

C. ΔΙΑβιάζω, F. άσω, Per vim cogo. Vi adigo. Vnde διαβιασάμενος apud Varin. id eſt διαγαγὼν καὶ ἐλθών.

C. ΕΙΣβιάζομαι, Vim infero, Violenter aliquid facio, Demoſth. τῇ πόλει εἰσβιαζομένων ἅπαντας πιθέσθαι, Qui violenter ſe cogunt adoptari. Hæc B. Item, Vi ingredior, B. q. d. Per vim irrumpo. Vi in aliquem locum contendo. Baſil. εἰς βασιλείαν εἰς βιασάμενος. Sic Plutarch, Numa, εἰς βιάζονται εἰς τὰς οἰκίας.

C. Ε Κβιάζω, Vi exturbo, Vi compello ex vno loco ſeu ſtatu in alium. Plutarch. Symp. 4. αἱ γὰρ ὁδοὶ τοῦ μεταβολὰς τοὺς εἰς ὑγείαν διαίτας ἐκβιάζουσι, Exturbant nos & deiiciunt à recta [via] ad ſanitatem. Idem, ἐκβιασθέντες ὑπὸ τῶν πάθους. Paſſiua voce in actiua tamen ſignificatione capitur pro Vi adigo, Per vim compello. Herodian. libr. 3, ἐκβιασάμενοι δὲ αὐτοὺς οἱ Ἰλλυριοὶ, Imminentibus à tergo Illyricianis, vt Polit. vertit. Idem 2, ἵν' οὕτω αὐτοὺς ἐκβιάσοιντο ὑπακοῆσαι, Itaque velut ad obſequium impulſuri. Sic Plutarch. De Socr. dæm. εἰ γὰρ δίψαν ἐνβιάζεται καὶ πιεῖν ἢ πρὸς ἕωλον ἢ πόρρω ἀπέβασις τὸν λογισμόν. Budæo eſt etiam Exprimo, Extorqueo,

C. 2. Ἀνεκβίαστος, ου, ὁ ἡ, Qui vi compelli nequit, Cui vis fieri nulla poteſt, Inuiolabilis. Plutarch. Ἔστι δίωξις καὶ πολλὰ τῶν μὴ καθ' εἱμαρμένην αἰτίων καὶ ἀνεκβίαστα καὶ πρὸς πάντα ἀπαντῶντα ἀνίκητα καὶ δυσάλωτον ἀπολλύει. Id eſt (Turneb. interpr.) Multa profectò numerabũtur in iis quæ fieri poſſunt, quæ non inſuperabili, non omniũ victori domitorique fato obnoxia erunt, vel fati ius omne ſubuertit. VNDE Ἀνεκβιάστως aduerb. Inuiolabiliter.

C. 2. Δυσεκβίαστος, ου, ὁ ἡ, Cui non facilè vis afferri poteſt, Quem non facile eluctari poſſis. Plut. de Coriolani corpore, ὥστε μὴ ῥᾴδιον εἶναι τοῦ σώματος ἐκ λαβῆς ἐκ δόρατος ἐκ βέλους ἐκ πάλης τοῦ πολέμου, δυσεκβίαστον. Bud. pro pertinace ab eodẽ poni tradit.

C. ΚΑΤΑβιάζω, Vi compello, Opprimo, Vrgeo. Plutar. Theſeo, καταβιάζεται ὑπ' ὀκείνου, Ab illo opprimitur, v.l. Καταβιάζομαι etiam actiuè idem ſignificat. Plut. ἀβέλτερος ἀθλητὴς ὁ λόγος ὁ ἐφετὴς καὶ καταβιαζόμενος.

C. ΠΑΡΑβιάζομαι, Vi detorqueo. Plut. μιᾶσαι τοὺς παῖδας παλαίειν μὴ ὑποπόδιοις, ἀλλὰ χειρὶ καὶ μηχανῇ παραβιαζόμενον καὶ διαστρέφοντα τὴν ἕνιν. Idem Lyc. ὕστερον ἐμπεσὼν πολλῷ ἀφορήτῳ καὶ ποικίλῃ τὰς γνώμας διαφθείρουσι καὶ παραβιαζομένους. Eſt etiam Vrgeo, Cogo. Plutarch. ἀβέλτερον. Παίζοντα μαχαίρια καὶ παραβιάζοντα καὶ τρέφοντα. id eſt (Tur-

nebo interp.) Omnia molliuntur, vrgent, torquēt. Act. Apost. 16, παρεβιάσατο ἡμᾶς. A

C. Π Ρ Ο βιάζομαι, Antè vim infero. Citatur ex Æsch. Ità cum infinitiuo ex Plutarchi Camillo.

C. Π Ρ Ο Σβιάζω, Adurgeo, Instando cogo. Thuc. ἐξ αὐτῶν μέρος οὐκ ὀλίγον προσεβιάσαντο, Eorumq; pars haud exigua coacta. Προσβιάζομαι verò etiam actiuè in eadem significatione capitur. Plutar. Symp. 4. εἰ δὲ δεῖ τὴν ὄπτησιν ἐκ τῶν ἑψομένων, μήτε ἐξ ἀρχῆς μηδὲν αὐτοῦ, χαλεπῶς ἂν μοχλεύουσι καὶ προσβιάζονται τὴν φύσιν, Vim afferentes naturæ. Lucian. De vocal. οὐδὲ ἐξ ἴσου πλείω προσβιάζεται. B

C. Σ Υ Μβιάζω seu Συμβιάζομαι, Simul vim infero. Vnde συμβιασθεῖσα μάχη apud Demosth. quod exponitur Simul occupata.

C. Υ Π Ε Ρβιάζομαι, Vi supero, Vim inferendo præpolleo. Thucydides libr. 2. ὑπερβιαζομένου τοῦ κακοῦ, οἱ ἄνθρωποι οὐκ ἔχοντες ὅ, τι χρήσωνται. Nam exuperante malo quum non haberent quid agerēt.

C. Υ Π Ο βιάζω, Violenter depello. vul. lex.

ΒΙΟΣ, Vita. (apud poetas frequentius βίοτος) cui C opponitur θάνατος, mors. Dem. Epitaph. Θανεῖν καλὸν εἵλετο μᾶλλον ἢ βίον αἰσχρόν. Sunt qui: βίον esse hominum, at ζωὴν brutorum potius existimēt: sed hæc differentia non obseruatur. Quinetiam ζωῆς βίος ex Plut. affertur, ὡς ἂν ὁλοκλήρωσιν τὴν ὁπλουστάτην τῆς ζωῆς βίον, & exponitur Vitæ cursum. Frequentiora sunt βιοτῶ seu βιοῦσθαι βίον & ζῆν βίον. Dem. Pro cor. λαχὼν βίον ἔζης, δηλονότι ἢ πρίμων. Et διαπλεῖν τὸν βίον, Trāligere vitā seu degere, vel simpliciter Degere, Viuere. Isocr. Busir. Δυσαιμόνως ἂν τὸν βίον διαπλεύσῃ. Idem Archid. παραπλεῖν ἢ τὸν βίον διαπλεῖν. Et βίον διέρχεσθαι, q.d. vitam pertransire, Plato Polit. 2. Ἐκδιαπερᾶσαι τὸν βίον, apud eundem. At διεξάγειν τὸν βίον, Polit. 1, est Vitam tolerare, Victitare. sed ibi legimus plur. num. βίους. qui obseruandus est: οἱ ἢ Καρχηδόνιοι ἓξ μὲν κατ' ἰδίαν βίους αἰεὶ διεξαγαγόντας, &c. Quum autem Per totam vitam signif. volunt, dicunt διὰ βίου. de quo vide in Διά. Vitam finire, est πλοῦν τὸν βίον (vel καταφέρειν τὸν βίον, vel καταπλεῖν τὸν βίον, vel μεταλλάττειν τὸν βίον, vel ὁλκεῖν τὸν βίον, vel ἀποψύχειν τὸν βίον, Isocr. Paneg. ἐπανύσασθαι τὸν βίον ἐπλοῦτον. Sed & sine accus. βίον hoc verbo vtuntur eadem signif. sic & cæteris præterquam illo ὁλκεῖν. Cic. apud Eurip. βίου ὁκωσοῦν Ad supremū vitæ diem peruenire interpr. Vide p. 147 mei Cic. lexici. Dicitur verò itidem ὁδὸς τοῦ βίου, item πλοῦς τοῦ βίου, Xen. Pæd. 8. (alioqui frequentius πλοῦς solum) pro fine vitæ. Hegesander autē apud Athen. audaci metaphora ἡμαῖος βίου appellauit (q.d. occasum vitæ) vergentem ad obitum vitam. Tribuitur autem & Empedocli illud loquendi genus. Contrà ἀκμαῖος τοῦ βίου. Xen. Pæd. 8. Apud quem Apomn. 2, Cicero ὁδὸν πρέπειν ὅτῳ τὸν βίον vertit Viuendi viam ingredi. vt videbis p. 43 eiusdem Cic. lexici. Sic autem Isocr. ὁδὸν βίου dixit, Ad Demon. ὅσοι γὰρ τοῦ βίου ταύτην τὴν ὁδὸν ἐπορεύθησαν. Apud eundem βίου τάξιν legimus in Panath. εἰ μὲ γὰρ τις παρελθοῦσι χρόνους ἐθαύμαζόν σου τὴν φύσιν καὶ τὴν τοῦ βίου τάξιν. Rursus ad Demon. Ἴσως γὰρ τοῦ βίου ταύτην πεπλεῦκας τὴν ὑπόθεσιν. Idem βίον διοικεῖν pro Vitam instituere dixit. In qua significatione afferunt v. l. & βίον οἰκονομεῖν. Item ex Æschine, βίον πρὸς ἄλλου τινὸς ὑπόδειγμα, pro Vitam fingere & formare ad exemplar. (at βίον πρὸς ἄλλο alio sensu vide infrà in Βίος pro victu) Præterea ex Plut. Pericle, ὁ καθ' ἡμέραν βίος pro Vitæ quotidiana consuetudo. Et ὁμοῖος τοῖς ἄλλοις βίος, Acta deinceps vita: & βίος ἴδιος, Vita priuata, ex Demosth. Apud Hom. Od. ε & τ, βίον ἀμφιπολεύειν eodem ferè modo quo apud Lucr. Vitam gubernare. Βίος (inquit Bud.) Vita, id est Mortales & humanum genus, quem mundū literæ sacræ vocant: qua voce & Lucanus vsus est, Nec sic horret iners scelerum contagia mundus. Aristot. De mundo, συνεπιμαρτυρεῖ δὲ καὶ ὁ βίος ἅπας, πλὴν οὗτοι χαίρειν λέγουσι θεοί. Id est Assentiuntur mortales omnes. Idem Bud. à Philone τὰ περὶ τὸν βίον ἀμφισβητήματα vocari tradit controuersias ciuiles & forenses.

Βίος, Victus, Annona. Item, Bona, Facultates. Et generaliter, Res ad vitam necessariæ. Hes. Erg. Οὐ γάρ μοι βίος ἔνδον ἐπηετανὸς κατάκειται ἔτι ζωῆς. Idem ibidem, Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισιν. Ibidem, — ἵνα τοι βίος ἦμος ἔῃσι. D

Ibidem, τῶν φέρει μὲ γαῖα πολυὺ βίον. Ibidem. Μοῦνοι δὲ νηὸς ἅπαντα βίον κατέδουσι πλῶται. vbi exposueris cōmodius facultates quàm Victum. At Homerus βίοτον potius dicere solet. Frequentissimus est autem & in soluta orat. hic nominis βίος vsus. Aristoph. βίον ἐκ χειρὸς ὀλίγον. Isocr. Paneg. οἱ τὰς μεγαλοπόλεις τοὺς μικροὺς βίους διοικοῦσες. Xen. Hell. 7, ὁ γὰρ βίος οὐκ ἐκείνους ὑμᾶς ἀπὸ τῆς θαλάττης. Luc. βίον ἢ ἄπορον ἀπὸ θαλάττου καὶ ἐμπορίας ἔχον. Cui opponitur εὐδαίμονος βίος apud Xenoph. & Isocr. Dicitur autem βίον περιζέσθαι & κομίζεσθαι & κτᾶσθαι & πορίζεσθαι, pro Victū quærere seu comparare. Æschines in Ctesiph. τὸν βίον οὐκ ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐφοδίων περιζῆται, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ὑμετέρων κινδύνων. Dem. in Nexaram, συμπεπλεγμένην τὸν βίον τοῦτον. Herodotus, βίον κεκτημένους ἀπ' ἔργων ἀνοσιωτάτων. Xen. Œc. ἀπὸ γεωργίας βίον πορίζεσθαι. quæ phrasis cæteris rarior est: citatur autē & ex Thucydide. Β. ζῆν τὸν βίον interpr. Annonā, in hoc Demosth. loco, ὁπόσοι τῆς χώρας τὸν βίον ἐκπορίζουσι ἡμῖν. Et Facultates, in hoc Aristot. loco qui est Eth. 9, καὶ οὐχ ἱκανὸς ὁ βίος αἴτιος τοῦ ἐφιέσθαι. Inuenio autem plur. num. βίους in hac quoque signif. nam Posidonius apud Athen. ἐκ τοιούτων ἀνδρῶν τοὺς βίους appellat rebus ad vitam necessariis instructissimos. Vsus est & Synes. ep. Tretzes apud Hesiodum Βίος sex habere significationes tradit. Pro arte, vt βίον ἐμπορικὸν ἢ φιλόσοφον ζῆν: Pro moribus, vt βίος χρηστὸς ὧδε: Pro hoc mundo, Pro tempore vitæ cuiusque, Pro fortunis, vt πολὺς ὧν αὐτοῦ ὁ βίος: Pro alimentis quibus vita sustentatur.

Compositæ partim à Βίος, vitam, partim à Βίος victum significante.

D C. Βιοδῶρος, Victum largiens, Almus. vt Plat. 2 De rep. Βιοδώροις παῖδας ἐναύχου τῇ Ἀργείᾳ πομπαῖ. Sic etiam terra Βιοδώτειρα dicitur.

C. Βιοδότης, ου, ὁ, κ τ Βιοδώτωρ pro eodem, in Epigrām. & Nonno. Apud Plat. verò & Βιοδότης reperitur.

C. Βιοθάλμιος αἰών, Diuturnæ vitæ vir. Hom. Hymn.

C. Βιοθρέμμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Vitā alens & sustentans. Almus. Aristoph. Nub. αἰθέρα σεμνόπτερον βιοθρέμμονα πάντων. Gaza verò apud Aristot. vertisse dicitur Pollens ingenio ac industria in vitæ muneribus.

C. Βιομήχανος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ad vitā sustentandā & victum parandum nihil non machinatur. Aristot. 9 Hist. anim. χλωρεῖον ἢ μαλθὴν μὲ ἀγαθὸς καὶ βιομήχανος, (quę sensu Δημήχανος ἐπὶ τὸν βίον etiam reperitur. & apud eundem Aristot. de vlula βιωπὰς καὶ δημήχανος, pro quo Budæus Δίοπις etiam dici testatur) Docilis & ad vitæ munera ingeniosus, vt vertit Gaza, qui alibi interpr. Ingenio valens in vitæ officiis. VNDE Βιομηχανία, ας, ἡ, Industria in vitā sustentanda & victu comparando. Citat Pollux ex Antiphonte.

C. Βιοπλανής, ής, ὁ καὶ ἡ, Qui victus quærendi causa vagatur huc illuc. id est Mendicus. At βιοπλανεῖς ἥδυς apud Nonn. interpr. Mores lubrici & inconstantes.

C. Βιοπορεστικός, οῦ, ὁ, Victū parans & suppeditans. ex Fuseb.

C. Βιοσῶος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vitæ seruator. vt Ἰησοῦς Βιοσῶος. & Βιοσῶος ὥρη, Hora salutifera. Nonn.

C. Βιοφθόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vitam corrumpens, Mortiferus.

C. Βιόχρηστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vitæ & victui vtilis.

C. Βιαρκὴς, ὁος, ὁ & ἡ, Ad vitā sufficiēs, Vitā & victū suppeditans. Nōn. ὑὸν νέα πίνυα βιαρκέος ἐσθλὸν ἐόντος. Almi Dei Patris.

C. Βιαρχος, ου, ὁ, Victui seu commeatui præfectus.

C. Βιώνης, ου, ὁ, Qui victum, seu ad victum necessaria, emit. ὁ τὰ δημόσια ἀγοράζων. Suid.

C. Βιωφελὴς, ὁος, ὁ καὶ ἡ, Vitæ vtilis, seu Vitæ humanæ vsib⁹ idoneus. Gell. Li, c. 22 ex Varr. quadā satyra refert, in cōuiuio legi nō omnia debere, & ea potissimùm quæ simul sunt ζωφελῆ & delectent potius.

C. Ἄβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inops, Cui non suppetunt ad victum necessaria, ex α priuatiuo, & βίος i. βίοτος, victus. Luc. in Dialogo Achillis & Antilochi, οὐ φὴς αὖ, οἶμαι, δίξασθαι αὐτῷ, ὅτι αἰτιᾷ αὐτὸν ἀπορίᾳ τροφῆς ἀβίους καὶ ἀκλήρους αὐθρώπους. Vbi respicit ad versum Homericum, Ἀνδρὶ πάρ' ἀκλέϊ, ᾧ μὴ βίος πολὺς εἴη. Ἄβιος, ἀκτήμων, inquit Bud. citans hunc Greg. locum, de martyribus loquentis, ὁρᾷς ἀβίους τούτους καὶ ἀοικήτους, καὶ ἀοικίους μονῆρεῖ καὶ αἰσίμους. Sonat autem ἀκτήμων, Nihil possidens, Nullas possessiones habens. Basilius tamē hæc duo distinguit, scribens, Ἄβιον, ἀκτήμονα

ἀκτήμονα, ἀοφεσίμονα, ἀσινὰ μάχης τῆ δξ. Apud Homerū item ἄλιοι sunt qui pro ὀλιγοβίοις accipiant in hoc versu Il.ν, circa principium, Γλακτοφάγων, ἀβίων τ', δικαιοτάτων ἀνθρώπων. & ita α non esset priuatiuum, sed duntaxat μειωτικὸν, id est diminutionis significationem habens: de quâ diximus antea. Sed intellige per ὀλιγοβίους qui parco aut tenui ac vili vruntur victu. Eandem autē aut huic affinem habebit significationem α, si cum Strabone ἄβιους explicemus, Mulieribus carentes, quasi videlicet degentes ἁμιγῶς βίου. Sed tunc βίος non victum, sed vitam declarabit.

Ἄβιος, Diues, apūd Antiphontē, Suid. Hesab α augē di vim habente, & βίος: accipiendo itidem hîc βίον pro victu, vt sit ὁ πολὺν βίον κεκτημένος, inquit Suidas. At qui in loco Homeri modò citato ἀβίων intelligebant μακροβίων, id est longæuorum, α quidem accipiebant itidem ὀρθῶς, verùm per βίον non victum, sed vitam significari volebant. Illi item qui ἄμα βίῳ πολυανδρίων intelligebant, vtpote ἀμαξοβίων, id est In plaustris viuentium. Item qui exponebant Domo carentium. At qui explicabant βίοις μὴ χωμένων (quæ explicatio est apud autorē Etymol.) βίος, id est vitas, pro legibus vitam hominum gubernantibus accipi posse credebant.

C. Ἀμφίβιος, ου, ὁ ξ ἡ, ex ἀμφὶ & βίος, quasi Vtrinq; vitā habens, Ancipitem vitā habens, id est Modò in aqua, modò in terra viuens. Columella lib. 8, cap. 13, Veni nunc ad eas aues quas Græci ἀμφιβίους vocant, quia non tantùm terrestria sed aquatilia quoque desiderant pabula: nec magis humo quàm stagno consueuerunt: eiusque generis anser præcipuè rusticis gratus est. Varro l. 4 De lingua Latina, Græci ea quæ in aqua & in terra possunt viuere, vocant ἀμφίβια. Sic autem omnino explicatur hæc vox ab Hesychio & Suida, vt hîc à Varrone. habetur enim apud illum, ἀμφίβιον, ὃ γῆ καὶ ὕδατι ζῷον δυνάμενον, apud hunc autem, ἀμφίβιον, ὃ ἀμφοτέραις δυνάμενον βιοῦν, καὶ ἁλὸς καὶ γῆς. Exponit tamen ἀμφίβια ζῶα & ita, (redit autem fere eōdem vtraque expositio) ἃ ὑγρᾶ καὶ χέρσαια. id est Aquatilia & terrestria. Plutar. Sympos. 2. ἀηδὲς καὶ πλωτὰ ἡμῖν ἅ καὶ πηκτὰ μοεῖα καὶ χέρσαια σαύρας, ἢ ἀμφίβια κροκοδείλους. Basil. Hom. 7 in Hexaemeron, κἂν ὑπομεῖναι ᾖ καὶ πολυπικὰ ὑπάρχῃ πνεύμονι ὑδρόν, μᾶλλον δὲ ἀμφίβια τὰ πικὰ τοῦτον ὄντα, ὡς φώκην καὶ κροκόδυλον καὶ οἱ πολύμοιροι ἵπποι. Interpretatus sum autē ἀμφίβιος Ancipitem vitam habens, vt sic interpretando offenderem hoc nomine contineri etiam nomen βίος. non ignorans Ciceronem ἀμφίβια ζῶα vocare bestias ancipites. quanquam nouitatem aliquā in hac appellatione videtur animaduertisse, quòd particulam Quasi præfigat. ita enim scribit De nat. deorum lib. 2, Bestiarum autem terrenæ sūt aliæ, partim aquatiles, aliæ quasi ancipites, in vtraque sede viuentes. ‖ Batrachomyom. autor, Ἀμφίβιον δὲ ἴδιον νομὸν βατράχων Κρείων. vbi ἀμφίβιον non ancipitis vitæ, sed ancipitem duntaxat interpretari oportet, vt posito nomine composito pro simplici. nam pastum ancipitem, vel pascua ancipitia dicere possumus, at pastum ancipitis vitæ, nequaquam: nisi pastum ancipitis vitæ intelligamus pastum eorum animalium quæ ancipitem vitam habent.

Ἀμφίβιος, Luciano iocosè appellatur Tiresias, qui vtrunque sexum habebat, quasi Ancipitem vitam habens: quòd anceps esset eius sexus. vel, Cuius sexus anceps vitam quoque redderet ancipitem.

C. Βραχύβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui brevis est vitæ, Cui breue viuendi tempus concessum est. Athen. 7, Βραχύβια φασὶν εἶναι τὰ πιότατα καὶ πλεῖστα ὀπίσω. Vnde Βραχυβιώτερος, comparatiuum Qui vitæ est breuioris. ET Βραχυβιότης, τητος, ἡ, Vitæ breuitas.

C. Ἔμβιος, ου, ὁ ξ ἡ, Cui vita seu vitalis aliqua vis inest, Qui vitam infitam habet, Viuidus, Viuax. vt Theophr. ἔμβιον φυτὸν Synes. De insom. πῶς δὲ ὄντων, ἃ τοιοῦτον ἔτι, μᾶλλον ἔμβια καὶ ἀφθονώτερα. Magis viuacia. Idem epist. 146, ἀμέτοχον τοῦ μάλιστος ἔμβιόν πως ψυχῆς πάθος ὑπέσπειρέ μοι, Viuū quendam animi affectum mihi infudit.

C. Εὔβιος, ου, ὁ ξ ἡ, Bene & commodè viuens. Aristot. Anim. hist. lib. 9, οἱ δὲ φρυνολόχοι δυσβιώτατοι καὶ χαμαιλεοντώδεις, Abunde viuunt, vt Gaza vertit.

C. Κακόβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Male, i. duriter viuens. Apud Plut. de Britannis qui ægrè viuūt & in egestate, inquit B. qui & exponit Ignobiliter viuēs. X. Pand. τί δὲ οἱ Γέροτες ἧττον ἔοικε κακοβιωτεῖν μὴ ὄντας ὑφ' ἡμῶν, ὅσῳ πενιχρότατα δὲ ζῶντας; ὑφ' ἡμῶν δ' οὐδὲν πράττοντα καὶ ὑφ' ἡμῶν αἰτιατοὺς εἶναι. Plut. Artoxer. ἀνθρώπῳ κακόβιος καὶ ἄπορος. Opponitur proximè præcedenti, item ὀλιγόβιος & βιομήχανος & βιωτικός.

C. Κοινόβιον, ου, τὸ, q. d. Vitæ communicata societas. Gell. lib. 1, cap. 9, Qui à Pythagora in cohortem illam disciplinarum recepti erant, quod quisque pecuniæ familiæque habebant, in medium dabant. & coibatur societas inse parabilis: tanquam illud fuerit antiquum consortium quod in re atque verbo Romano appellabatur κοινόβιον.

C. Μακρόβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui longam vitam degit, Longæuus. Lucianus in Macrob. ὅτι τῷ πάνυ τοῦ γένους καὶ τῷ πάνυ αἰεὶ μακρόβιοι γεγόνασιν ἄνδρες, οἱ γυμνασίους τοὺς καθήκοντας καὶ διαίτης τῆς ὀρθοτάτης πρὸς ὑγείαν χρώμενοι. Vnde Μακροβιώτερος apud Aristot. & apud Luc. ἔτη μακροβιώτατα. ET Μακροβιότης, τητος, ἡ, Vitæ longitudo.

C. Μελάμβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui nigram (id est obscuram) vitā degit. v. l.

C. Μικρόβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui exiguæ vitæ est.

C. Νυκτίβιος, ET Νυκτιρόβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Noctu viuens. id est Noctu vagans & victum quærens, interdiu verò latitans: vt noctuæ & vespertiliones. Vel (vt Νυκτῖβιος ab Hesychio exponitur) ὁ ἐν νυκτὶ ὡς ἡμέρᾳ διάγων.

C. Οἰόβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui solitariam vitam degit, Qui in solitudine versatur. Suidæ est αὐθάρτης, μονοτρόπος, μεμψιμοιρίας πλήρης, ὀκνηρὸς πρὸς φροντίδα.

C. Ὀλιγόβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pauco (id est breui) tempore viuens.

C. Παλίμβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Rediuiuus.

C. Πυρίβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, In igni viuens.

C. Σύμβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui alicui conuiuit, Contubernalis. Aristot. 9 Ethic.

C. Ὑγρόβιος, Qui in locis humidis viuit, Qui in aquis degit. Apud Nonnum est epithetum piscatoris.

¶ Βιόω, ῶ, Fut. βιώσω, (& sæpe f. pass. vocis βιώσομαι) Viuo. Dem. Pro cor. ἃ δ' αὐτὸς ἐγὼ βεβίωκα, δέξομαι. Luc. Macrob. τοὺς Χαβρίου ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν ἔτη βιοὺς λόγους. Plato Axiocho, ὡς ἐπ' ἀνθρώπῳ ἀνοσίως βεβιωκότι δοκεῖς. Quum sanctè & castè vixeris. In passiua etiam voce verbum hoc vsurpatum reperitur, idque in significatione tā actiua quàm passiua. Actiua, vt apud Plutarchum ad Col. πλείονα βίον βιωσόμενα. Herodian. lib. 5, ὑμεῖς δ' ἐν ἀδείᾳ καὶ ἀβλαβείᾳ βιώσεσθε. Aristot. Ethic. 10, cap. 9, ταῦτα δὲ μάλιστ' αἱ βιουμένας κατὰ τὰ τοιαῦτα καὶ ἐξηρτημένας. (‖ Apud Homerum verò Odyss. θ, — σὺν δόμῳ εὐκόσμῳ βιώσεται αὖθι μένουσα, translatiuè positum est pro Viuificasti.) In passiua autē significatione vsus est Demosthenes contra Midiam, τούτων τοίνυν καὶ τοῦτον ὄντων ἐν τῇ βδελυρᾷ τούτῳ καὶ αἰσχρᾷ μᾶλλα βεβιῶσθαι. Sic Cicero ad Atticum, Quare stomachor omnia, sed mihi βεβιῶσθαι. videtur iuuenes. Hoc est (vt Budæus exponit) Mihi vita acta est. Athen. 6, ἐμοὶ μὲν οὖν χρόνος ἱκανὸς βεβιῶσθαι· οὐ γήρως ἐστί. Et βεβιωμένος in particip. vt apud Demosthenem Pro corona, ἐξ ἁπάντων τούτων ἐπιτήδεια τὰ σοὶ καὶ ἐμοὶ βεβιωμένα, id est Vitæ tuæ & meæ instituta.

Βιώσκομαι, Viuesco, seu Viuisco. Aristoteles Meteorolog. 1, ἵπποι δὲ πόποι πάλιν βιώσκονται καὶ ὕδατος γίνονται χρῆσις, quibus verbis aliquanto antè opposuerat γηράσκειν καὶ ξηραίνεσθαι.

Βιῶναι etiam reperitur, & Βιοὺς & Βιῶν (frequentius tamen apud poëtas & Herodotum) quorum thema in vsu nō est. Odyss. ξ, — ἔτι γάρ τοι αὐτοῦ βιῶναι. Æschin. cōtra Ctesiphontē, ὡς πλείονα δίκας λέγῃ, ἢ ὡς βιῶναι; VNDE in passiua voce βιώτω apud Homerum Iliad. θ, Τὸν ἄνδρα μὴ ἀποκτείνω, ἄλλος δέ τις βιώτω. quanquam Eustath. Doricū esse vult pro βιούτω.

Βίωσις, ωσεως, ἡ, Vita, id est Ipsa viuendi actio. Act. Apost. cap. 26, τὴν μὲν οὖν ἐμὴν βίωσιν μου τὴν ἐκ νεότητος. Id est, Itaque vitam quidem meam actam à iuuentute. Exponitur etiam Vitalitas in v. l. ex Plin. VNDE Βιώσιμος, ου, ὁ ἡ, Vitalis, Plin. & Celso: i. Qui viuere potest, aut, superuiuendi spem habet, vt Suid. exponit hoc in loco, ὁ δυνάμενος

αἰσθλιψίας, καὶ ἔφη ὅτι βιώσιμος εἴη. Βιώσιμος (inquit B. C.) ὁ βιωτὸς dicitur qui victurus videtur & euasurus. Et βιώσιμον βρέφος, Vitalis infans. & βιώσιμος βίος. Sic Herodot. οὐκ ἂν ἐῶν ζώσιμα αὐτοὺς εἶναι, Viuere nō posse nō homines, vel nollent. At in illo Synesii loco qui est Epist. 47, νομίσας οὐκ εἶ βιώσιμον ἔτι τινὸς ἰδιώτης χεῖρας ἔχειν μείζονας ἢ νόμων, exponitur, Ratus viuendum non esse. A QVO Βιώσιμος, Aduerb. Vitaliter. vt Βιώσιμος ἔχω, Vitalis sum, apud Naz.

Βιωτέον, Viuendum est, Plato De leg.

Βιωτὸς, ὴ, ὸν, Viuendus, seu Vitalis. (eo videlicet sensu quo Cicero in Lælio, Cui potest esse vita vitalis, vt inquit Ennius, qui non amici mutua beneuolentia conquiescat) Plato Apol. ὁ δὲ ἀνεξέταστος βίος, οὐ βιωτὸς ἀνθρώπῳ, Nō est vitalis homini. vel, Talis homini putanda est acsi nō vixisset. Aristoph. Pluto. Τὸ παραδίκως πλουτεῖν βούλεται, ἢ φασιν οὐκ εἶναι βιωτὸν αὐτῷ τὸν βίον. Sic Naz. οὐδὲ βιωτὸς ἔτι αὐτοῖς ὁ βίος, Vita illis vita non est. Aliquando etiam neutro genere βιωτὸν solum vsurpatur eodem sensu quo βιωτὸς βίος, prō Viuendum. Plato Sympos. εἰ δὲ καὶ τοῦ ἕνεκα ἡδὺ ἦν βιωτὸν αὐτῷ τοῦτο. Idem alibi, ἰδιωτικῶς βιωτὸν ἐμοὶ ὄντι μᾶλλον διαφθαρμένου σώματος. Demosth. contra Mid. οὐ γὰρ ἐμοὶ μὴ βιωτὸν τοῦτο ποιήσαντι. id est, (B. interpr.) Neque enim mihi, si hoc in me admiserem, causa superesset cur vitam propagarē. q.d. (vt in Lexico scribit) Dignus essem supplicio capitali. Athen. 8, ὡς οὐ βιωτὸν ὄντα, οὐδ' ἀναγκαῖον. Luc. οὐκ ἂν ἔτι βιωτὸν αὑτῷ, Viuendum sibi non putauit.

C. Ἀβίωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nō viuens, Surd. Non vitalis, ab α priuatiuo, & βιῶσθαι, tertia persona singulari præt. ab inusitato themate βιόομαι. ἀβίωτος βίος, Vita non vitalis, vt loquitur Ennius. Dem. ἀβίωτον εἶναι τὸν βίον ὑπὸ αὑτοῦ. Synes. ὡς χρεὼν ἀβίωτος ἡμῖν ὁ βίος. Aristoph. Pluto, ἀβίωτον εἶναι μοι πεποίηκε τὸν βίον. Sic ἀβίωτος ἀοὶν, apud Xenoph. 3 Cyri Prædix. ἐπεὶ δὲ κακοῖς πανταχοῦ τε καὶ δηλητὴς καὶ ἀβίωτος ὁ αἰὼν ἐπικαθίστατο. Quod Cicero libri primi epistol. ad famil. epist. prima Vitam acerbam dicit, ἀβίωτον βίον aptissimè interpretari possumus, vt opinor. Hesych. ἀβίωτον exponit κακὸν, ἀνδῆ, ἀθλιωτόν. subaudiens fortasse βίον, vt sit Malam, vel potius Miseram, Iniucundam, Luctuosam vitam. Sic in loco Xen. modò citato ἀλγεινὸς & ἀβίωτος coniunguntur. Idem autem valent δηλητὸς & ἀθλιωτός. Apud Suid. tamen non ἀνδῆ legitur, sed ἀνιαρός. quæ scriptura si mēdosa non est, cum alio substantiuo iūgere voluit ἀβίωτον: aut certè exponere voluit ἀβίωτον absolutè positum, vt in locis sequentibus.

Ἀβίωτον substantiuū absolutè positū, pro ἀβίωτος βίος. Æsch. in Ctes. ἀβίωτον ἡγησάμενος εἶναι εἴ τινος ἀποτερηθείη δημοσθενείς. Plato l. 11 De leg. dixit ἀβίωτον ζῆν, pro ἀβίωτος ζωὴ. significat. iūt ζωὴ idē quod βίος. eius verba sunt, ἐξ ἀνιαρᾶς ἡδονᾶς σωμάτων ἢ ψυχῶν ξυμφοραὶ, αἷς ἀβίωτον ζῆν κεκτημένῳ. Huc autem loco & aliis huiusmodi accōmodare possis illa Suidæ adiect. in neut. gen. posita pro explicatione, κακὸν, ἀνιαρὸν, ἀθλιωτὸν. Pro eodē dictum ἀ βιωτὸν. vide suprà. Luc. ἀβίωτα pro ἀβίωτον dixit Atticè, ἀβίωτα γὰρ ἐμοὶ ἦν σοῦ ἀποθανόντος. Id est, Viuere nolebam. Bud. in Lex.

Ἀβιώτως, Aduerbium, Cum tædio vitæ, Ita vt tædeat aut taderet vitæ. Plutar. in Solone, ἔνιοι δὲ καὶ κινῶν θανάτῳ καὶ ἵππων αἰχμῇ καὶ ἀβιώτως ὑπὸ λύπης διετέθησαν. Sic ἀβιώτως εἶχον hoc in loco quem Suidas affert, ὁ δὲ ἀβιώτως ἦχον εἰ μὴ κρατήσαι τῆς πόλεως. Id est, vt loquitur Terētius, Ille autem nullam sibi vitam expetendam existimabat, nisi, &c. Vel, Vitam sibi minimè vitalem fore putabat, nisi, &c. Nam ἀβιώτως εἶχον εἰ μὴ, &c. id esse puto quod dicit Demosthenes, ἀβίωτον φάσκειν εἶναι τὸν βίον αὑτῷ εἰ μὴ, &c. In vulgatis autem lexicis ἀβιώτως ἔχειν exponitur, Periclitari de vita, Esse in discrimine vitæ: sed testimonium desidero.

Ἀβιωτόπους, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Acerbam vitam reddēs, apud schol. Eurip. nam explicans hunc ex Hippolyto Coronato versum, Κατακτανεῖν μὲ σοῖ ἀβίωτος βίος, ait, καταφορὰ ζωῆς ἀβιωτοποιὸς ἐγκαλεῖ μοι.

Βιωτικὸς, ὴ, ὸν, Ad vitam sustentandam & victum cōparādū industrius aut iunctus. Itē, Ad vitā sustētādā & victū conquirendum pertinens. Aristot. hist. anim. l. 9, de Argolio aue, πρὸς δὲ βίωσιν βιωτικὸς καὶ δύμηχανος. vbi Gaza, Pollet ingenio ac industria in vitæ muneribus. Alibi (vt Bud. docet) βιομήχανον & οὐκ εἰς τὸν βίον δύμηχανον dixit: alibi ἄβιος βίοτος. Act. Luc. 21, μήποτε βαρυνθῶσιν ὑμῶν αἱ καρδίαι ἐν κραιπάλῃ καὶ μέθῃ καὶ μερίμναις βιωτικαῖς, Curis huius vitæ. Et 1. Cor. 6, βιωτικὰ μὲν οὖν κριτήρια ἐὰν ἔχητε, id est, Itaque si iudicia habeatis de iis quæ ad huius vitæ vsum pertinent. Accipitur peculiariter & apud Theologos pro Secularis, itē, vt Bud. ex Basil. annotat, pro eo qui laicus est, id est profanus, non monachus. seu pro eo qui huius vitæ secularis curis & negotiis addictus est, aut eo qui ad huius mundanæ vitæ vsum tātummodo spectat. Chrys. De sacerd. ὡς δὲ πολλὴ ἡ αὐτοῦ μικρὸν ἀείμνηστα τῆ βιωτικοῦ κλύδωνος. Id est, Vbi tandem emersi à fluctibus seculi, Bud. Idem, Chr. αἱ φιλοσώματοι ψυχαὶ καὶ τοῖς βιωτικοῖς ἡδέως ἐγκαλινδούμεναι.

Βιωτικῶς, Vt fit in cōmuni vita. Item, Populariter, Bud.

C. ΑΝΑ Ἀναβιόω, ῶ, F. ώσω, Reuiuisco, ἀναζῶ. Vnde est ἀναβιώσιμι Reuiuiscerem: & apud Suidā, ἤδη δέ τινές φασιν ὡς ἔσοιτο τὸν Ἀσκληπιὸν διὰ τοῦ Διὸς ἀναβιώσαι, ὡς ἐξ ἀναβιώσαι αὐτὸν. & apud Athen. l. 9, de Hercule à Typhone occiso, Ἡλαίῳ δὲ αὐτῷ συμπαραστάντες ὀρτυγία καὶ Θεσπιαγόρης, ἐσῴζοντο τὰ ἀναβιώσαι. ΕΤ Ἀναβιώσιμος, Qui reuixit, Redituus, vt Bud. interpr. ΑΤ Ἀναβιώσκομαι & ipsum Reuiuisco significat: vt apud Plat. Phædone, ἐπειδὴ δέ ἐστι θάνοι, ἐῶσι ἐν τούτῳ τῷ σχήματι τὰ τεθνεῶτα, καὶ μὴ πάλιν ἀναβιώσκωσι: quemadmodum alio in loco dicit τῷ ἀποθνήσκειν ἐναντίον εἶναι τὸ ἀναβιώσκεσθαι. Interdū tamen est Reuiuiscere facio, Vitæ restituo, Exsuscito, vt apud eundem in Critone, μὴ ὡς ἀληθῶς ταῦτα σκίαμαχα ἢ πλησίον ἀπεκλινωκότων ἢ ἀναζωπυρήσων γ' ἂν εἰς τὸ ἔσω τ' ἦσον. Et alibi ἀναζωπυρεῖν τὸν παλαιὸν τρόπον, id est Exsuscitare. Vide Bud. C. p. 579. ΥΝΔΕ Ἀναβίωσις, ωσεως, ἡ, q. d. Reuiuiscentia, Reditus ad vitam, Resurrectio à morte, ἀνάστασις.

ΑΠΟ Ἀποβιόω, ῶ, F. ώσω, Morior, Viuēdi finem facio. nam βιόω est viuo. Videtur autem mihi talem quandam signif. habere præpositio ἀπὸ in hoc verbo, qualē habet præpositio Ex in verbo Expiro. Ἀπέβιω, Mortuus est, apud Artemidorum. Hinc Ἀποβίωσις nomen verbale, Interitus, Obitus.

C. Δ Ι Διαβιόω, ῶ, F. ώσω, Vitam produco, Vitā dego, vt διάγω & διαγίνομαι Bud. Ego tamē malim Vitā transigo seu traduco (vide Καταβιόω) X. τὸν λοιπὸν ἀπείρως διαβιώσῃ. Isocr. in Euag. διαβιῶναι ἀτυχῆ βίον. Luc. ὅτε δ' αὖτις ἀθλίως ἐν στενωπῷ διαβιῶν. Et Synes. in fine cuiusdam epistolæ, ἱππεύσῃς δ' ἐν ἀνδράσιν διαβιοὺς ἡδὺ καὶ ἀγαθοῖς μᾶλλον. In pass. voce etiam siue à διαβιόω siue à διαβιώσκομαι apud Plutar. Public. reperitur, ἀφ' ὧν διαβιώσονται φεύγοντες, Quibus exilium sustentare poterunt.

C. ΕΜ Ἐμβιόω, ῶ, F. ώσω, q. d. Inuiuisco. Theophr. de plātis quæ comprehenderunt terram & radices agunt, ὅσα δ' ἔχεται γῆ ὅταν ἐμβιώσῃ, πόρρω καθίεται τὰς ῥίζας. Idem, τὰ δὲ κοκκυμηλέα πανταχόθεν ἐμβιοῦται δῆτ. Idem in 1 De causis plant. τὸ ἐμβιοῦσθαι καὶ βλαστῆσαι δυνάμενον, Quod (vt Bud. explicat) non est exustum & enecatum. Et in pass. voce ἐμβιόω σῶμα τῇ γῇ. ΥΝΔΕ Ἐμβίωσις, ωσεως, ἡ, q. d. Inuiuiscentia.

C. ΕΠΙ Ἐπιβιόω, ῶ, Super viuo, Vltrà viuo, Superstes sum, ὑπερζῶ. Plato Epist. αἷς αὖ ἐγὼ ὑπεβιούμην. Et ὑπεβιώσατό σοι τὸν πατέρα λοιπὸν, pro ὑπερεβίωσε.

C. ΚΑΤΑ Καταβιόω, ῶ, Vitam transigo, vt Bud. interpr. in his locis: Athen. καὶ εἵλετο αὐτῶν οἱ ἔνδοξοι ἔξω τοῦ πόλεως καταβιοῦν. Herodian. ἀναγκάζει εἰς τὸν παρόντα ἐπιτηδεύσαντα ἐν τοῖς οἰκείοις καταβιῶναι. Plut. καὶ τὸν βέλτιον καὶ γενναίαν σοφὸν αὐτῶν καταβιῶναι. At ego τὸ διαβιῶναι potius Græcos vti existimo pro Vitam traducere, at τὸ καταβιῶναι pro Vitam ad exitum perducere, vt Cic. loquitur.

c. s. Συγκαταβιόω, ῶ, Vnà vitam transigo, vel extremam vitam transigo, sequendo ea quæ modò in καταβιόω dixi.

C. ΠΕΡΙ Περιβιόω, ῶ, Incolumis viuo, vel Superuiuo, Superstes sum, vt ὑπερβιόω. Ita Bud. subiungens hæc ex Plut. in Antonio, ἀπολωλεκὼς μέρος δὲ τοῦτου, μὴ περιβιώσεσθαι.

C. ΣΥΜ Συμβιόω, ῶ, Conuiuo. Luc. in Vitarum vend. συμ-

συμβίων δεξιὸς καὶ συμπεῖν ἱκανός. vbi obſeruandam puto horum duorum verborum copulationem, ex quorum poſteriore ſuum συμπόσιον deducunt Græci, quum Latini vocem ei reſpondentem Conuiuium ex Cõuiuere deducãt, quod priori illi videlicet τῷ συμβιῶναι omnino reſpondet. Iungitur autem εὐδαιμονέω dat. vi præpoſitionis nimirum. vt Demoſth. ἐγὼ δὲ δὴ ταύτῃ τυμβεβίωκα τύχῃ. Idem Pro cor. ἀγαθῇ δὲ (καὶ ἱερᾷ) τύχῃ συμβεβίωκα, τῆς ὑμῶν ὡς φαύλως κατηγορεῖς. Quibus in locis eleganter iungitur hoc verbum dat. rei, ſed tanquam datiuo perſonæ. nec verò hic Latinè neceſſe eſt verbo Viuendi ſignificationem habente reddere, ſed poſſumus & hoc loquendi genere, cum Budæo, (aut ſimili quopiam) vti: Egregiam fortunam adeptus. Nego autẽ eſſe neceſſe, alioqui poſſe & ita reddi non negans. nam & ipſe Bud. hoc etiam modo vertit, Bona fortuna vitam hactenus egiſti. Illa autem eiuſdem Demoſth. ταύτῃ συμβεβίωκα τύχῃ, vertit, Hanc ego ſortem adhuc habui. Nec minus eleganter dicit Cleanthes apud Athenæũ de Gorgia, illum συμβιῶναι ὦ φρονεῖν. ibi enim ita ſcribitur, φησὶν ὁ Κλεάνθης ὅτι δεῖ τὸ σπουδαίως ζῆν, φαδίως δ' εἰδέναι τὸν ὦ φρονεῖν συμβιῶναι. i. Conſtanti mente & nunquam delirante vixit. Sic autem & verbo συζῆν Græcos vti obſeruaui: vt quum (verbi gratia) dicunt πλεῖν τὴν πενίαν.

Βίος, ου, ὁ, Vita. Il. ω. Ἔνθα κέ τι Μοῖραι φαίη βίοιο πλῆσθαι. Od. α, Εἰ ἄρ' ἦν πᾶσιν βίοτος καὶ ἴσον ἀκοιτις. Sic apud Eur. Or. Electra ait, ἐπεὶ δ' ἅπασιν ἅπ βίοτος ἁμέλγεται εἰς τὸν αὐτὸν λιμὸν χρόνον. Ité Victus, Id vnde viuitur, Res ad vitã ſuſtentandã neceſſariæ, Bona; Fortunæ. Od. η, Οἱ δ' ἅμ' ἀγελείῃσι βίοτον κατακείρετε πολλόν, Κτήνεσι τελαμώχοις. Od. α, ἀνδρὸς ἐπ' ἀμφιάλοιο βίοτον καὶ δώματα καλά. Il. γ, Ἀφνειὸς βίοτῳ. Heſ. Erg. — βιότου γὰρ πλῆσαι πίμπλησι καλιήν.

Βιοτή, ῆς, ἡ, Vita. vt in his verſ. ὑγιείη πρεσβίστα μακάρων, μετὰ δ' αἰσιμον τὸ λεπτόφυλλον βιοτῆς. X. Pæd. 7, πῶς δὲ ὁ ἔχων μαχαίρας βιοτήν. Et βιοτὴ ἀσκητική, Vita monaſtica.

C. Εὔβιος, ου, ὁ καὶ ὁ, Commodè viuens, Liberaliter & prolixè viuens, Qui ſtrenui & induſtrii victus eſt, Qui in vitæ officiis ingenioſus eſt. idem qui βιωτικὸς & βιομήχανος, cui opponitur κακέβιος. Bud. Ariſtot. Anim. hiſt. θ, ἡ ἐλέα, ὡς περ ἀγέλης τῶν ὀρίστων, ἀβίοτος. Idem, τῶν δ' ἄλλων ἀβιοτώτατα.

C. Ὁμοιοβίοτος, ου, ὁ ἡ ὁ, Qui ſimili victu vtitur.

Βιότης, ητος, ἡ, Vita. Theodor. in 1 Eccl. hiſt. τὸ δὲ τῆς ἀνθρωπίνης βιότητος ἄδηλον ὀπτάμενος, τῷ θείῳ βαπτίσματος τὸ ὕδωρ ἐδέξατο.

Βιοτήσιος, ου, ὁ ἡ ὁ, Vitalis. vt βιοτήσιον ὕδωρ. & δαὶς βιοτήσιος apud Nonn. Et apud Apollon. Argon. 2, Ἀλλὰ σιδηροφόροι ταφελὶω χθόνα ναιετάουσι, Ὧνον ἀμειβόμενοι βιοτήσιον, de Chalybum gente quæ ferrum rebus ad vitam neceſſariis permutat.

Βιότιον, Victus exiguus & modicus. eſt enim dimin. à βίος. Ariſtoph. Pluto, Οὔτως γὰρ ἂν ἥδιον ἐγὼ αὐτῷ βιότιον.

Βιοτεύω, Viuo, Vitam dego, Victum quæro. Xen. Pæd. 4, ὡς δὴν φανερῶς βιοτεύων, καὶ δημόσιος ἔρημος. Idem Pæd. 4, εἰ σαυτὸν ἡδέως βουλοίμεθα καὶ δειπνεῖν καὶ νυκτερεύειν καὶ βιοτεύειν ἀπὸ τούτου. Idem Pæd. 3, εἰ θεμένοι ἀπὸ πολέμου βιοτεύειν. Plutar. de Amazonibus, εἶτα καὶ αὐτὰς ἀπαλλαγείσας βιοτεύσαι. VNDE Βιοτεία, ας, ἡ, Vitæ inſtitutũ, Vita, vt Bud. interpr. in hoc Xen. loco de agricultura, δεῖ δῶτα καὶ ἐνδοξότατα τῇ πόλει αὕτη ἡ βιοτεία, οὐκ ἂν πολίτας ἀρίστους παρέχοιτο δοκεῖ.

ΒΛΑΞ, ακός, ὁ, Qui ſummiſſus eſt aut abiectus præ luxu vel præ fatuitate. Quibus verbis reddere conor hæc Euſtathii, pag. 1405, ὁ καταβεβλημένος δηλονότι πρυφῶν καὶ ἀνιέμενος. ſed addit etiam καὶ μὴ δυνάμενος ὀρθοῦσθαι. Vult autem à βλάπτω per ſyncopen facto ex βλήγω eſſe βλάζω, vnde fiat βλαξ βλακος. Alterum autem etymũ à μαλακὸς, ex Etymol. pete. ego certè de huius nominis deriuatione ἐπίσχω: (præſertim quum Erotianus aliam & ipſe huius ſignificationis rationem afferat, quam tradam in βλαξ ſignificante quendam piſcem) ſed quantũ ex diuerſorum locorum collatione coniicere poſſum, in quibus eoſdem claſſicos ſcriptores comperio, puto dici βλαξ de eo qui ſit imbecillo remiſſóque animo præditus, miniméque induſtrius, ſed iners: ideóque nullo Latino vocabulo aptius reddi poſſe arbitror quàm Supinus. præſertim quum eadem & ipſum metaphora dicatur qua βλαξ, id eſt eadem qua vult Euſtathius, dici βλαξ (nam Supinus dicitur quaſi Supinus iacens) & Supinas etiam delicias dicant Latini, vt ille dicit κατακεκλημένος δηλονότι πρυφῶν. At in v. l. βλαξ exponitur Mollis, item Delicatus. Et Laſciuus. Ité, Qui ſe inaniter iactat. Item, Stolidus, Hebes, Stupidus. Adduntur etiam, Socors, Fatuus. Ex quibus omnibus vocabulis potiſſimùm placent hæc duo, Socors & Hebes: ſic tamen vt alterum illud Supinus, quod attuli, illis anteferendum cenſeam. Xen. Pæd. 1. pag. 10, ὡς δ' ἔστι τι ὀκνηρὸν καὶ βλακικὸν, δίδεσκε ἔγωγε, μὴ παιπάλημα βλαξ τις καὶ οἷος ἡδυπαθῶν. Vbi cur timeat Cyrus ne tandem βλαξ euadat, præcedentia oſtendunt. Democritus apud Plutarchum, in lib. De aud. ἔοικε δὲ καταφρονηταὶ καὶ ἠλιθίως ἀποκωφοῦσθαι τῶν ὑπὸ λέγοντων, οἱ δὲ δειμαίνουσι καὶ ἄκαιροι μᾶλλον βλάπτονται, καὶ τὸ Ἡσιόδειον οὐκ ἐλάνθανεν, εἰπόντα βλαξ αἰδὼς οὐδὲ πένητι πάρα τετιμένος ἐσθλῷ. Sed in vulg. Plutarchi edit. perperam hic legitur παιδιὰν δεῖ pro ἱππάδα. Pro quo apud eundem Plutar. hunc ipſum locum afferentem (ſed tacito autoris nomine) mendoſè itidem legitur ἱππάδα: videlicet in lib. De aud. poemat. ἀλλ' οὐδὲν ἔχειν ἡγοῦμαι τὸ βλακὸς αἴδεσθαι ὅτι παντὶ λόγῳ φησὶ ἱππάδα. quum vulgatæ editiones habeant παιδιάν. Dicitur autem & βλαξ ἵππος à Xenoph. & opponitur τῷ δρομικῷ. Budæus Socorem & ignauũ interpretatur. Apud Xenoph. legitur & ſuperlat. βλαυστότατος, in Apomnem. ἀξιοφανέστατός τε καὶ βλαυστότατός ἐστι. Cæterùm Feſto βλαξ eſt qui Latinè Stupidus. Quinetiam idem ſcribit, Blaterare, eſt ſtultè & præcupidè loqui: quod à Græco βλαξ originem ducit.

Βλαξ, Piſcis quidam omnino inutilis, & qui nulli animi inſti eſt eſui. Etymol. autem dicit ne canibus quidem edulem eſſe. Heſychius eum fœtidum eſſe tradit. Cæterùm an poſterius ſit piſcis nomen, an contrà pri⁹, grammatici certent. ET Βλακος idem piſcis apud Erotianum, (qui & βλάϊνον dici ait) ab eo autem deriuatũ βλακεύειν ſignificare ὅτι πλεῖστα δηλητήρια quia ille ἐν τῷ σωτικάζειν δηλητήριον ἔχει. ET Βλακιας Heſ. ſed eum ſcripſiſſe puto βλακιας.

Βλακικὸς, Socors, Ignauus, Iners, Piger. Apud Xenoph. (inquit Bud.) Iners: apud Luc. Stolidus. Ex Platone affertur τὸ βλακικὸν ἡμῶν, pro Ignauia noſtra. Erotianus apud Platonem Polit. lib. 1, βλακικὸν δ' ἡμῖν τὸ πλῆθος exponit νωθρὸν & ὀλιγόφρον. ET Βλακικῶς, Ignauè, Ignauorum & inertium more. Ariſtoph. Auibus. ὡς βλακικῶς διῳκοῦμεν: vbi ſchol. βραδέως. Affertur & Βλακικώτερον pro Ignauius, Stolidius. ET Βλακωδῶς ac Βλακωδέστερον ex Polluce idem ſignificat quod βλακικῶς & βλακικώτερον.

Βλακεύω, Socordiæ me dedo & inertiæ, Socorditer me gero, Pigritia vtor. Xenoph. in Lacedæm. Polit. ὧν καὶ ὅπου πύχες δή ὁ βλακεύων, ἁλιτρὰ μὲν αἰτιᾶται, πλεῖστα δὲ φεύγματα λαμβάνει. Damaſcius apud Suidam, καὶ παροξυνῶν τὸ λόγῳ πρὸς τὸ ἔργῳ βλακεύοντας. σὺ δὲ μοι χρῶ ἐπὶ τὰ κακίας ἐλάττω τὴν ῥαθυμίαν. Erotianus ait βλακεύειν esse ὅτι πλεῖστον δηλητηριάζειν, (eam huius ſignificationis rationem afferens quam ſcripſi in Βλαξ cuiuſdam piſcis nomine) ité ἀλιγορεῖν & μὴ νωθρείας καὶ ὀλιγορείας τι φορέσειν. Quum autem Hippocr. verba explicet, illam tamen ſignific. non addit quæ in v. l. huic verbo datur apud Hippocr. videlicet pro Contemnere. Βλακεύειν (inquit Bud.) Per delicias conſumere bona, τρυφᾶν, Per nequitiã viuere: cui contrariũ σπουδάζειν. ex hoc Luc. loco in Gallo, ὥσπερ ὁ οἰκονόμος βλακεύσας ἢ ὑφελόμενος λάθρᾳ. Dicitur & Βλακεύομαι. Euſtath. βλακεύεσθαι ait eſſe μωραίνειν, apud Xenoph. autem νωθρύνεσθαι. HINC Βλακεία, Socordia, Ineptia, Ignauia. Xen. Pæd. 7, circa finem, καὶ τί φοβεῖσθε αὐτῶν ὑπὲρ τοιαύτης εὐπορίας ὑπὲρ τῆς βλακείας ἡμᾶς κολάζειν; ET Βλάκευμα, Quod per ſocordiam fit. βλακεύματα (inquit Euſtath.) αἱ ἀνηθίαι.

Κ ΚΑΤΑβλακεύομαι, idem quod βλακεύομαι, ſeu βλακεύω. niſi quòd præpoſitio ſignif. auget. Hinc καταβλακευμένοι καὶ κάτω μένοντες, Gregor. in oratione De theol. Socordiæ dediti. A quibuſdam exponitur In molliciem inertiámque effuſi. à Budæo, Otio dediti, item Lu-

xui addicti, item In deliciis vitam agentes. ΣΥΝ Καταβλακευμένος, Socorditer, Per socordiam, Remisso animo. Ex Aristoph. autem affertur pro βεβλαβως & ηρυφακως, & παντελως μεθυσος illi opponitur.

ΒΛΑΠΤΩ, F. ψω, (quod à Βλαξω factum putatur, ex quo apud Hom. βλαξεται, vt paulo post docebo) Lædo, Damno afficio. Cic. apud Plat. in Apol. εἰ μέλλω βλαπτειν τινα interpr. Quòd mihi nocere se credide runt. Quem locum vide in meo Cic. lexico. Apud eundem Plat. in Apol. οὐκ ἐμὲ μᾶλλον βλάπτω ἢ ὑμᾶς αὐτούς. Xen. Pæd. 5, ὅτι δοκοῖ μεγα βεβλαφθαι. Apud Thuc. βλαπτεσθαι schol. exponit ἀδικεῖσθαι. Iniuria affici. Redditur etiã Damno affici, vel Detrimẽtum aut cladem accipere. In v. l. βλαπτειν βαλλω ἑλκεσι, Leui dãno affici. Obseruaui autem de diis cladem seu noxam aliquam immittentibus dici βλαπτειν ab eodem, cum alibi, tum hoc Symposii loco, ὑφ' ἡτις βλαπτει. Sed & apud alios hunc peculiarem istius verbi vsum me obseruare memini. Soph. certè aut Eurip. (non enim satis recordor vter) dicit ὀργὴ δαιμόνων βλαπτειν τινα, in hoc versu, Ὅταν γὰρ ὀργὴ δαιμόνων βλάπτῃ τινα. Quin autem hanc signif. ex Homero sumpserint, minimè mihi dubium est. apud eum enim variis illam in locis annotaui. ex quibus sunt hi: Iliad. ϕ, Ἐνθ' Αἴας μὲν ὄλισθε Διὸν βλάψεν δὲ Ἀθήνη. Et Od. ϕ, Οἵ τέ σφ' ἔβλαψαν πρὶν ἢ φρένας αἰὲν ἐοῦσας. Est autem ἧσι nominat. τῇ ἔβλαψαν, ex præcedente repetendus. Hic autẽ quanuis ἔβλαψαν sine adiectione ponatur, possit tamen ex seq. intelligi φρένας: atque adeo ex isto eiusdem poetæ versu, Od. ξ, Τοῦδέ τις ἀθανάτων βλάψε φρένας ὅφρα ἴδηαι. Et Il. ο, Ἀλλ' εἰ δή ῥα τόν' ἔβλαψεν φρένας ἀρτίπα Ζεύς Ἡμετέρας (vnde colligo βλαψίφρων, sicut & θεοβλαβης, dici de eo cuius sanæ menti damnũ diuinitus infertur) At Il. ϕ rursũ, paulo post illa verba, — βλάψω γὰρ Ἀθήνη, habetur eadem de re dictum, & tanquam epexegeticè, Οἳ πάντα, μέ' ἔβλαψε καὶ πόδας. Sed & βλάπτειν cum genit. vt βλάπτειν κελεύθου, Od. α, pro Ab itinere quempiam impedire, seu Itineri alicuius impedimentum afferre. Et βλάπτειν γόνατα quasi συμπεδίζειν, item βλάπτεσθαι pro φθονεῖσθαι & ἐμποδίζεσθαι, vide apud Eustath.

Α Βλάζω apud Homerum legitur Il. τ, βλάζεται ὃ γούνατ' ἰόντι. quod & alibi repetitur. Et rursum Il. τ, — βλάζεται ὃ λιγέως περ ἰὼν ἀγορητής. Cæterùm prius esse βλάζω quidam putarunt, (vti dixi) alii tamen vtrum prius sit, in dubio reliquerunt.

Βλάμμα, ατος, τό. Cic. 3 De fin. Emolumenta & detrimẽta, quæ ὠφελήματα & βλάμματα appellant.

Βλάψις, εως, ἡ, Damni illatio, Noxa. Plato De leg. 11, περὶ δὲ δίκων περὶ βλάψεων εἴπὶ τις ἔχει τέμαστ' ἢ καὶ βρώματ' ἀπαλείμματ' ἐκεῖν' ὰν φερούσας τιμαίτω.

Βλαπτικὸς, οῦ, ὁ, Nociuus, Lædendi & damnũ inferẽdi vim habens.

Ἀβλαπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Noxæ expers, Cui non nocetur. Apud Nicand. Non nocens, Innoxius. Formatur à βέβλαπται, tertia præter. persona verbi passiui βλάπτομαι. vnde & passiua magis ei conuenit significatio.

C. Εὐβλαπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui lædi seu cui noceri facilè potest.

Βλάβη, ης, ἡ, Noxa, Damnum, Detrimentum. Plato 8 De legibus, βλάβαι πολλαὶ καὶ σμικραὶ γίγνονται γειτόνων, Damna in vicinia facta. Idem De leg. 11, ἢ κακὸς ἴσθι καὶ ὑπὸ δίκης τῆς ἑαυτοῦ βλάβης. Ibidem, ἃ πρὸς βλάβην ἐξαιτοῦμαι μὴ ὠφελίας. Thucyd. lib. 5, καὶ οἴομαι ἐν βλάβῃ πλείονι. Aristoph. Vespis, θεοσταλοῦμαί σ' ὅστις εἶ, ὡς ἐκ γεραιᾶς, βλάβης τῆς φορτίων. Id est (B. interp.) Heus tu, quisquis es, in ius te voco damni iniuria dati in iis quæ importabam in forum. Βλάβης δίκη (inquit B.C.) Actio damni dati. Actio verò ob pauperiem à quadrupede factam, dicitur βλάβης δίκη πρὸς τετραπόδων: quam legem Solon tulit, autore Plut. in eius vita. ΙΤ Βλάβος, ους, τὸ, Idem Plat. De leg. 8, τὸ βλάβος ἀποτιτράω, Damnum restituat, Pauperiem factam restituat. Aristoph. Ran. οὐ δ' ὀπτήριον τὸ βλάβος.

C. Ἀβλαβὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, in actiua significatione, Innocuus, Innoxius, Nõ nocens. vt ἀβλαβὴς ἀβλαβῆς, Plato 2 De rep. Voluptates innoxiæ, non damnosæ. Cic. Stoicum hoc dogma, ἀβλαβῆς εἶναι τοὺς σοφούς, interpr. Alienũ esse à sapiente nocere. Potemus verò, vt opinor, eandem sequentes, ἀβλαβὴς interpr. Innocens, vt ἀβλάβεια vertit Innocentia.

Ἀβλαβὴς in pass. signif. Incolumis, Illæsus, Inoffensus, Damnũ seu detrimentũ nõ accipiens. Noxæ expers. Xen. 5 Cyri Pædiæ, ἢ τοὺς ἑαυτῶν αὐτοὺς ἀβλαβεῖς δεῖ παρέχειν. id est, Illæsos præstat. Sic apud Platonẽ ἀβλαβὴς & ἀπήμαντος copulantur.

Ἀβλαβῶς, Aduerb. Innocuè, Innoxiè, in actiua significatione. In passiua autem, Inoffensè, Illæsè.

C. Ἐπιβλαβὴς, ἐος, ὁ ἡ, Noxius, Damnosus, Detrimẽtosus.

C. Θεοβλαβὴς, ἐος, ὁ ἡ, q. d. Cui à Deo damna & pœnæ infliguntur. Sed peculiariter, Cui Deus abstulit intelligentiã. Bud. exponit Aduerso numine agens. Item ex Aretha, à Deo reprobatus. Herodot. Clione, ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Ἀστυάγης, Μάλιστα πάντων ἀνθρώπων ἐστὶ, ἢ τρατηγὸν αὐτίων, ὧδε θεοβλαβὴς ἐών, ἀπώλεξε Ἅρπαγον, inimicum videlicet suum. HINC Θεοβλάβεια, ας, ἡ, quod ab eodem Bud. exponitur Dira stoliditas in hoc Æsch. loco, τὴν θεοβλάβειαν ἢ τὴν ἀφροσύνην. Vide suprà βλάπτειν φρένας deo tributum.

Βλαβερὸς, ὰ, ὸν, Noxius, Damnosus, Detrimentosus. Plato Cratylo, ἀσύμφορον ἢ αἰσχρὸν καὶ ἀλυσιτελὲς ἢ ἀμυδρὸς ἀλλὰ καὶ βλαβερόν γε ἢ ζημιῶδες. Idem De leg. 11, βλαβερὸς γὰρ γονεῖς ἀγρόνοις, ὡς κύδεις ἄλλος ἑτέρους, διαμόπατα. X. Pæd. 8, ὅπως τοῖς μὲν ὠφελίμοις χρῶντο, τοῖς δὲ βλαβεροῖς ἀπέχοιντο.

C. Ἀπὸ Οβλάπτω, Lædo, tanquam simplex βλάπτω. Aut enim planè pro simplici capitur, aut (meo quidem iudicio) tale quid sonat ἀπὸ in ἀποβλάπτω, quale ob in Oblædo, quo vtitur Plautus.

Ἀποβλάπτομαι, Pass. Lædor, Damnum accipio. A Sophocle vsurpatur cum genitiuo pro Priuor, Iacturam facio. In Aiace, Τοιῦ δ' ἀποβλαφθέντος ἀρτίως φίλου, id est Priuatam tali amico, vel orbatam, aut Priuatam cum suo damno.

C. Ἐπιβλάπτω, Insuper noceo & damnum infero. Thuc. lib. 3, ἢ δίκας μὴ καὶ ἄλλο τι ὀπιβλάπτωσι.

C. Κατα Βλάπτω, Lædo, Detrimẽtis afficio. Naz. in Orat.

C. Παρα Βλάπτω, Oblædo. Chrysost. τί καὶ τὸ τῷ ἀνθρώπῳ παραβλάπτει, φησίν; Quid hominum generi nocet?

ΒΛΑΙΣΟΣ, Valgus. Bud. Cui distorta sunt & praua crura, & cui genua ac tibiæ conuersæ sunt, inquit Cam. qui & affert ex Gal. De causis morborum, κυκλοῦσι δὲ βλαισοῦν μὲν τὸ ὀστοῦν τὸ ὀκτὸς ῥέπον, ῥαιβὸν δὲ τὸ ὀστοῦν παρέκτασιν. Cui loco subiungit, Dextorta & introrta fortasse dicere possumus. Et Xenophõti sunt equi βλαισοί. quod vitium est tale vt interius atterantur pedes quando grandiuntur ac procurrunt. Hactenus Cam. Autor etymologici affert ex quodam quem etymologum appellat, ὁ δὲ τοῖς πόδαι ὀπὶ τὸ ἔξω διεγραμμένος, & addit, Qui literæ λ similis est (referens videlicet ad tibiarum distortionem) vnde & Cypseli mater, Corinthii tyrãni, λάμβδα vocabatur. Et subiungit βλαισὸν dictum esse παρὰ βεβλαμμένον τὸ ἴσον τῶν ποδῶν. Bud. in prior. annot. in Pand. Vari sunt pedibus incuruis & in se cõtractis, &c. Iis contrarii sunt valgi, qui altrinsecus prominentes suras habent, & in diuersum actas: quales cancri habent & lacertæ, autore Aristot. qui Ægyptios huiusmodi esse tradit in Probl. eadem ratione qua capillum crispum habent, & à calore intortum. Hi à Græcis βλαισοὶ dicuntur, vt illi ῥαιβοί. Aristot. διὰ τί οἱ Αἰγύπτιοι ἢ Αἰθίοπες βλαισοί εἰσιν; Cur Æthiopes & Ægyptii blæsi sunt cruribus? Sic enim transtulit interpres, qui blæsos Græcè protulit quos Festus valgos Latinè appellatos esse dixit. Blæsitas autem non modò vitium est linguæ sed eorum etiam vitiũ qui oblæsum gressum habent: quæ ratio est vocabuli apud Græcos, ἀπὸ τοῦ βλάπτω. Hactenus Budæus. Idem alibi affert, Θρᾷττα καρπὸν τῇ ῥάχι, βλαισοὶ, καμπὰς ἑλίττων. Et ex Hippiatria, σπάνιον ἐχέτω ὀπίσθιον, ἄστραγον ἢ ἰσχίον δὲ μᾶλλον, μὴ βλαισόν. Vide Alex. Aphrod. Probl. 24, l. 2, vbi quærit cur eunuchi sint βλαισοί. In v. l. βλαισὸν est etiã qui literã aliquam exprimere nõ potest: vt Dem. qui literã λ proferre nõ poterat: sed hoc sine exemplo. Latinis certè blæsum dici scimus qui impeditæ est linguæ. HINC Βλαισόπους, Qui distortos habet pedes. ΙΤ Βλαισόπους apud Etymologicũ eadem significatione. (si mendo careat eius exẽpl.) ΙΤΕΜ Βλαισόπους

Distortio, de qua dictū est. Aristot. Probl. ἡ ἢ βλαισότης ὀξὺν ὡς ἐπὶ πλέστης τὴν περιχῶν. ET VERB. Βλαισόω, ῶ, vide Βλαισοῦσθαι, Aristot. De hist. animal. ὁ δ' ἄνθρωπος τοὺς βραχίονας εἰς ὀπίσω τε καὶ ἐπὶ τὸ, πλὴν μικρὸν ἐβλαίσωται ὅτι τὰ πλάγια τὰ ἐπὶ τὸ. id est (in quit Bud.) Brachia flectit extrorsum. VNDE Βλαίσωσις, idem quod βλαισότης.

ΒΛΑΣΤΑΝΩ, Fut. Βλαστήσω, ἀ βλαστάω. aorist. 2, ἔβλαστον, Germino, Fruticor vel Frutico, de plantis. Sed & generaliter pro Nascor, Originem duco. vnde apud Soph. ἐξ ἀρχῆθεν δυοῖν βλαστόν. Idem, ὅσπερ ἀνθρώπου φύσιν βλαστόν. Æschylus, Ἀφ' ἧς τὰ πεδ' τὰ βλαστάνει βελέμνατα. Philo De mundo, αὐξῆσαι & βλαστάνειν copulauit. Βλαστάνειν actiuè, Produco. Alex. Aphr. τὰ καθ' ὑγρὰ χωρία βοτάνας οὐ βλαστάνει.

Βλάσημα, ατος, τὸ, Germen, Idipsum quod germinando prodiit. Greg. in encom. Macc. μητρὸς ἀνδρείοις ἀνδρῶν βλασήματος, Matris generosæ nobiles stirpes.

Βλάστησις, εως, ἡ, Germinatio. Theophr. φανερὸν ἢ γίνεται πόδι ἅμα τῷ ἔτει τὴν βλάστησιν. Pro quo Plin. Quod quum euenerit, detegitur statim in germinatione. Theophr. ἐάν δὲ καὶ τὴν ἐλάτινα φλοιοδῆσαι ὑπὸ τὴν βλάστησιν, αἰσθάνεσθαι μόνον τοῦ ὕδατος. Pro quo itidem Plin. Tradunt & abietem circa germinationem decorticatam, aquis non corrumpi. Scribunt quidam βλάστησιν esse non solùm germinum frondiumque productionem, sed etiam fructuum inchoationem.

Βλαστικός, οῦ, ὁ, Germinādi vim habens. Theophr. De caus. pl. l. 1, c. 3, τὸ γὰρ καταλειπόμενον, ἀεὶ βλαστικόν.

C. Ἀβλάστης, ου, ὁ καὶ ἡ, Non germinans, Germinare nō valens. Theophr. ibidem, ἀβλάστητα γὰρ τὰ ζύτινα διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν.

Βλάστη, ης, ἡ, Germen, Propago. Theophr. τοιοῦ δὲ μεγάλας καὶ παχεῖς ῥίζας καὶ παχεῖς βλάστας. Nicand. Ther. de echio, ὀλίγῃ δὲ πίεζε πορφύρεος αἰεὶ Βλάστη· ὡς ἔχεις σταδιαῖον δ' ἐφύβρισε καρῖνον. vbi schol. exponit στέλεχος. Βλάστην autem ζωὸν metaph. Plato incrementum vocat, Bud. teste. Et Plut. de Niobe, βλάστας πέντε βεβλημένα. Apud Soph. verò Trach. Ἰὼ καλεῖτο, τῆς ὀκεῖνος οὐδαμᾶ Βλάστας ἐφαίνει, δῆθεν ὡδὲ ἐκφορᾶν, schol. dicit esse γονεῖς ἀφ' ὧν ἐβλάστησεν. ET Βλαστῶν, οῦ, τὸ, pro eodem. Nic. Alex. circa finem, Κύπειρον τε βλαστῶν τανυδία. vbi schol. tradit κύπειρον quibusdā esse εἶδος φυτοῦ, i. plantæ speciem: quibusdā verò Κύπειρον βλαστῶν esse τὰ ἀπὸ τῆς Κύπρου νέμου βλαστήματα.

Βλαστός, οῦ, ὁ, Germen. Theophr. βλαστὸν ἔνια ἀφίησιν μικρὸν, ἄφυλλον, ὡς τὸν ῥιζίον. Pro quo Plin. de ficu Cypria, Hæc germina emittit sine vllis foliis, radici similia. Idem hist. pl. l. 3, c. 6, ὅταν ἁλίσκηται πάλιν ἀμπὼς βλαστός. Et paulo pòst, δεῖ γὰρ τοῦτον ἀποτάμνειν τὸν τῆς ἀμπέλου βλαστόν, κορμοῦσθαι.

C. Βλαστοκοπέω, ῶ, F. ήσω, Germina aufero & quasi amputo. Theophr. ὅταν ὑπὸ πνευμάτων βλαστοκοπηθῇ. Pro quo Plin. Vi tempestatum germinibus ablatis.

C. Βλαστολογέω, q. d. Germina carpendo lego. Theophr. De caus. pl. 3, ἐπὶ δὲ ὅμοιον τῷ ζύτινα καὶ ὡς τὸν δρύπτον ἡ βλαστολογία, δεῖ δὲ ζυτίνου δένδρου τινὸς ὄντος καὶ βλαστολογεῖν ὅταν δένδρος διαφαίνῃ τὸν καρπόν. Idem, ἔτι τε πάλιν βλαστολογεῖν ἀφ' ὧν αἴρεῖν. Vbi Budæus, Columella Pampinare dicit, & locum penè ad verbum vertit. Alicubi Cacumina defringere dixit. Sunt tamē qui scribant Cacumina defringere & Decacuminare propriè esse ἀκροτομεῖν. VNDE Βλαστολογία, ας, ἡ, Pampinatio, à legendis pāpinis vt herbis: quemadmodum B. ex Colum. refert. Theophr. Ibidem, δρύπτον δὲ καὶ ζύτινον πρὸς τοῦτο ἀφελεῖσθαι ἡ βλαστολογία. καὶ γὰρ ὁ τοιοῦτος εἰδέναι δεῖ ποῖα συμφέρει καταλιπεῖν καὶ τὰ ποῖα αἴρειν. vbi decacuminationem Gaza vertit.

C. Ἀβλάστης, ους, ὁ καὶ ἡ, Non germinans, Sine germine, Nō pullulans, Infœcundus. Theophr. cui & opponit βλαστικός. Plut. ἄκαρπος ὅλος & ἀβλάστης δῆμος ἐστὶν ἀρετῆς. ET Ἄβλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Theophr. ἀβλάστων ὄντων καὶ ἀκαθέκτων.

C. Ἀεβλαστής, ους, ὁ καὶ ἡ, Semper germinans. HINC verbū ἀειβλαστέω, ῶ, Semper germino. VNDE nomen verbale ἀειβλάστησις, Semper germinatio, Perpetua germinatio.

C. Ἀνάβλαστος. vt ἀνάβλαστον ἄφιεσι, Germen emittit. vulg. l. ex Theophrasto.

C. Ἀρτιβλαστής, ους, ὁ ἡ, ὁ, Recèns germinans. Theophr. ἐὰν μὴ ἀρτιβλαστῇ ἡ καὶ ὅτι αὐξήσῃ λαμβάνῃ.

C. Δυσβλαστής, ους, ὁ ἡ, Difficulter germinans. VNDE Δυσβλαστέω, ῶ, F. ήσω, Difficulter germino.

C. Εὐβλαστής, ους, ὁ καὶ ἡ, Bene germinans. Theophr. ἐὰν ᾖ εὐβλαστῇ καὶ εὔκαρπα μᾶλλον ᾖ. VNDE Εὐβλάστεια, ας, ἡ, Copiosa germinatio, vt Gaza vertit hoc in loco, ἡ γὰρ εὐβλάστεια ἀφαιρεῖται τὴν καρπόν. ET Εὔβλαστος, idem quod εὐβλαστής. Theophr. Εὐβλαστοῦσι γίνεται καὶ εὐαυξῆ μᾶλλον. VNDE Εὐβλαστία, ας, ἡ, Copiosa germinatio. Theophr. ὅσου γὰρ αἱ μαλακὸς ὁ ἀήρ, ἐνταῦθ' ἡ εὐβλαστία καὶ εὐκαρπία γίνεται. ET Εὐβλαστέω, ῶ, F. ήσω, Bene germino. Idē, συμβαίνει δὲ, ὅταν μὴ εὐβλαστῶσιν ἄγαν, ἀκαρπεῖν μᾶλλον.

C. Κακοβλαστής, ους, ὁ καὶ ἡ, Malè germinans. Theophr. δεῖ γὰρ μήθ' ὑφβλαστεῖν μήτε κακοβλαστεῖν τὸ καρποφόρον. ET Κακόβλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem. VNDE Κακοβλαστέω, ῶ, F. ήσω, Malè germino. Theophr. l. 4 De caus. pl. c. 8.

C. Λεπτόβλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tenuia germina edens.

C. Νεόβλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui nouissimè germinauit.

C. Ὁμοβλαστής, ους, ὁ ἡ, Simul germinans.

B. Ὀψιβλαστής, ους, ὁ καὶ ἡ, ET Ὀψίβλαστος, ου, Serò germinans. Theophr. δεῖ τὰ δὲ μὴ ὀψιβλαστῇ, τὰ δὲ ὀψιβλαστῇ, ταύτας αὖ πάλιν ἀποδεῖν τὰς αἰτίας. Idē, ἃ αἰτιῶνται περὶ τὸν ἐλαιῶνα τὸ ὀψιβλαστεῖν καὶ ὀψικαρπεῖν. VNDE Ὀψιβλαστέω, ῶ, F. ήσω, Serò germino.

C. Παλιμβλαστής, ους, ET Παλίμβλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Iterū germinans. Theophr. De caus. pl. l. 1, ὁ, σάχνες καὶ μικραὶ & ἀσπάλαθοι, ἂν παλιμβλαστοῦσ' ὦσιν. Vbi Gaza, Vtpote quæ secunda emerserit. Quod verò quidam Restibilis putant esse παλιμβλαστής, non omnibus probatur, quum Restibilis ager dicatur qui tulit segetē, ac rursus sèritur.

C. Πολυβλαστής, ους, ὁ καὶ ἡ, Multum germinans. VNDE Πολυβλαστία, ας, ἡ, Vberrima germinatio.

C. Πρόβλαστος, q. d. Prægerminans. Bacchum ita vocatū annotat Cæl. Rhod. quia egerminantibus vitium palmitibus illi fieret diuina res, vel quū easdē forēt putaturi.

C. Πρωϊβλαστής, ους, ET Πρώϊβλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Maturè germinans. Theophr. l. 1 De c. pl. c. 10, ὡς ὑπὸ μεγάλα καὶ ἐμπρόσθεν τὸ πρωϊβλαστὲς ἢ ὀψιβλαστὲς ἄφοβον ἐστίν. Idē De hist. pl. l. 3, c. 6, πρωϊβλαστεῖ δὲ καὶ κάρυα καὶ ὄρεις. VNDE Πρωϊβλαστία, ας, ἡ, Matura germinatio, seu Præcox germinatio, vt Plinius vocat. apud eundem Theophr. De caus. pl. l. 1, c. 15, ET Πρωϊβλαστέω, ῶ, F. ήσω, Maturè germino.

C. Πυκνόβλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Densè germinans.

C. Συμβλαστής, ους, ὁ καὶ ἡ, Congerminans. Item Germinationem iuuans. sic enim exponitur in hoc Theophr. loco lib. De c. pl. 2, c. 4, ζύτινος γὰρ ὁ ἀκρωτὴς ἀὴρ, ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν, ὑδρὸς ὢν ὑδρώδεσι, συμβλαστὴς ἂν καὶ εὔκαρπος.

C. Ταχυβλαστία, ας, ἡ, Celeris germinatio, seu Germinandi celeritas. Theophrast. τὴν δὲ ταχυβλαστίαν πᾶσι χαλεπὸν ἀποδοῦναι.

Βλαστικός, οῦ, ὁ, Ad germinandum propensus. Theophr. l. 1 De caus. pl. cap. 15, βλαστικώτατα δ' ἐστὶν, ὡς εἰπεῖν, τὰ μάλιστα ἀναξῆ τῇ φύσει.

C. ΑΝΑβλαστάω, Fut. ἀναβλαστήσω, tanquam ab ἀναβλαστός, Repullulo, Regermino, Renascor. Interdum capitur pro simplici βλαστάω. Plato De leg. lib. 8, ξυλοτομίαν τῆς ἐκ γῆς ἀναβλαστανόντων. HINC Ἀνάβλαστημα, ατος, τὸ. quod vide in Παραβλάστημα.

C. ΔΙΑβλαστάω, F. ήσω, Vnà germina protrudo. Theophr. hist. plant. lib. 3, c. 6, αὐτῶν δὲ τῶν καθ' ἕκαστα δένδρων τὰ μὲν συνδιαβλαστάνει τοῖς ἡμέροις, οἷς αἱ δράχμαι. Vbi Gaza, Ipsarum autem singularum arborum aliæ cum vrbanis germinare incipiunt.

C. ΑΠΟβλαστάω, ῶ, Germino, vel potius Egermino, ad exprimendā vim præpositi. Vtitur autem Colum. verbo Egermino. AB HOC Ἀποβλαστάω vel potius ἀποβλαστέω fiūt ἀποβλάστησις & ἀποβλάστημα. i. Germinatio, Germē. nā ἀποβλάστημα potius est Germē, ἀποβλάστησις, Germinatio. Apud Dioscor. quidā verterunt Capillamentum, quod de radicibus à Latinis metaph. dicitur. Capitur autē ἀποβλάστημα per translationē generaliter pro prole. Plato in Symp. ἵνα τὸ θνητὸν τοῦτο τοῦ ἀποβλαστήματος φύσει πᾶν μέρος. vt si dicas Latinè Suū germen, pro Suam prolem.

C. ΔΙΑβλαστάω, Germino, Pullulo. Theophr. l. 4 De c. pl. c. 9, σπείρεται ἐπὶ τὸ ἔαρ, καὶ διαβλαστάνουσι θᾶττον, Ad ver obseruntur & celerius enascuntur. Gaza. VNDE Διαβλάστησις, ους, ἡ, Germinatio.

C. ΕΚβλαστάω, Egermino. Theophr. De caus. pl. cap. 3, l. 1, τὰ μὲν ἐκ τῶν πλαγίων παρ' αὐτὰ τὰ γόνατα ἐκβλαστάνει. Et in v. l. citatur ἐκβιβλάστησι τὰς ἀρούρας. VNDE Ἔκβλαστημα, ατος, τὸ, Germen, Id quod egerminauit. ET Ἐκβλάστησις, εως, ἡ, Egerminatio. vt apud Dioscor. lib. 1, ἐκβλάστησις πρώτη, Prima germinum eruptio. & ibidem ἐκβλάστησις τῶν φύλλων.

C. Ἐπιβλαστάνω, Supergermino. Theophr. hist. pl. lib. 3, cap. 7, διὸ καὶ ἀλίγας ἐκ ὀπιβλαστάνει καὶ ἀξαίπτας, μὴ ἔχοντα ἀρχήν. Vbi Gaza, Qua de causa ratione optima nullum germen superuenit. VNDE Ἐπιβλάστησις, εως, ἡ, Supergerminatio. Theophr. ibidem, καὶ πόσα ἀεὶ πιεῖν μὴ πάσας τὰς ὀπιβλαστήσεις, Post quenque germinationis superuentum. Gaza. ET Ἐπιβλαστικός, ὸς, ὸν, Supergerminandi vim habens. Idem De caus. pl. l. 1, c. 15, καὶ ὅλως τὰ νέα πρὸς τὰ παλαιότερα ὀπιβλαστικώτερα. Vbi Gaza, Et omnino quæ iuuenescunt, quàm vetera, fertiliori prouentu sua germina duplicant.

c. 1. Προεπιβλαστάνω, Incrementum germinum accipio.

C. ΠΑΡΑβλαστάνω, Circumpullulo & renascor, seu (vt alii exponunt) Adnata emitto. Theophr. hist. pl. lib. 3, cap. 8, Ἀπασπάτης ἢ τῶ σιλίχους ἢ μὴ ἅμα πάντ', ὡς εἶπεῖν, παραβλαστάνει, καὶ ἀεὶ αἱ ῥίζαι σχεδὸν τὰ πάντα πεπαχύνασι. Vbi Gaza, Caudice præciso, reliquæ quidem omnes penè recrescunt. VNDE Παραβλάστημα, ατος, τὸ, Quod ita circumpullulat & renascitur. Pollux l. 7, ὁμοίως ἢ τῆς ἀμπέλου τὸ ἀπὸ γῆς ἕως μὲν ἂν φύσεως τοῦ κλήματος τοῦ δὲ ἑτέρου, αἱ παραφύσεις (ἃς ἔνιοι αὐ παραβλαστήματα, ἢ κατὰ τὸν Πλάτωνα αἰσθλαστήματα) αὐτομολίαι καλοῦνται. Quidam τὰ παραβλαστήματα κατὰ τῶν ῥιζῶν ex Plinio lib. 17, c. 10 interpr. Radicib⁹ pullulantem sobolem: & ex Colum. lib. 4, cap. 24, Sobolem repullulascentem: & ex Catone cap. 51, Pullos qui ab arbore ex terra nascuntur. ET Παραβλάστησις, εως, ἡ, Circumpullulatio illa. Theophr. αὐξάνεται ἢ πρώτον εἰς μῆκος, καὶ ὄζος ὑδεὶς ὑπὸ παραβλάστησις, οὐδὲ πάχος γίνεται. ET Παραβλάστη, ης, ἡ, Ramulus nepos, vt Gaza vertit. Quibusdam verò παραβλάστη sunt Adnata, Alijs adnascentia, siue appendices, atque ramuli qui iusto germini adnascuntur & succrescunt, quasique proles noua atque ascititia, è caule sponte pullulant. quos, si ab radice pullulent, Stolones potius Latinè dici iidem scribunt, quæ ipsi Plinio inutilis sit fruticatio. Theophr. hist. pl. l. 1, c. 4, αὗται ἢ τὰ μὲν ἅπτα εἰσὶν ὅμοιαι τῇ ἰτέᾳ, μᾶζους ἢ καὶ παχύτερας, καὶ παραβλάστας ἔχουσι καὶ ὑγρότητας. Vbi Gaza, Et ramulos humorémque habentes. Quo in loco quidam pro ἀπαραβλάστων paulo antè præcedēte, reponūt ἀπαράβλαστον, licet apud Athen. quoque legi illud confiteantur. ET Παραβλαστικός, ὸς, ὸν, Qui sic adnascitur & circumpullulat. Παραβλαστικὰ Bud. exponit Quorum germine caulis brachiatur, &, Quæ recisa ab radicibus circumpullulant & renascuntur. Theophr. hist. pl. l. 1, c. 5, ὅσα παραβλαστικὰ ἀπὸ τῆς ῥίζης, Quæcunque ab radice pullulāt, Vel Solescunt ab radice & fruticantur, vt quidam ex Virgil. & Cic. interpr. CVI CONTR. Ἀπαράβλαστος. Theophr. ibidem c. 9, εἰσὶ ἢ καὶ αἱ μὲν παραβλαστικαὶ εἰς τὸ ἄνω, καθάπερ ἄμπελος, ῥοιὰ αἱ ἢ ἀπαράβλαστοι, καθάπερ ἐλάτη, πιτυρίτης, πύκνης. Vbi Gaza, Quædam prolis sursumuersus procreandæ vim habent, vt vitis, vt punicæ: quædam nullam penitus proferre sobolem possunt. Idem l. 7, c. 4, de Laconica lactuca, ὀρθὴ ἢ ἐστὶν ἡ λακτὶς, καὶ ἀπαράβλαστος ὑπὸ τὸν καυλόν.

C. ΠΡΟβλαστάνω, Prægermino, Prius germino. Theophr. De caus. pl. l. 1, c. 16, καὶ φθάσαι καὶ προβλαστάνει πρότερον τῶν λοιπῶν. VNDE Προβλάστημα, ατος, τὸ, Quod prægerminauit, Præcedens germen.

C. ΥΠΕΡβλαστάνω, Germinationis modū excedo. Theophr. De caus. pl. lib. 1, cap. 25, ὅσα τοῖς φύσει ἀδύνατα, ταῦθ' ὅταν ὑπερβλαστάνει, διὰ σύμμετρος αὐξήσεις ἀδυναταί γίνεται πρὸς τὸν καρπογονίαν. Vbi Gaza, In arbores debiles germinum lasciuia minimè cadit. VNDE Ὑπερβλαστὴς, ὸς, ὸν καὶ ὴς, Germinationis modum excedens. Cui oppositum est Καταβλαστής: at medium inter vtrunque ἀβλαστής. Theophr. ibidem, δεῖ γὰρ μήτε ὑπερβλαστεῖς μήτε καταβλαστεῖν ἢ τὸν καρπὸν ἀφιέναι. Quod enim satis fructuum præstiturum sit, id neque excedere neque deficere in germinando oportet. Gaza.

C. ΥΠΟβλαστάνω, Suppullulo.

ΒΛΕΠΩ, Fut. ψω, Aspicio, Intueor. Cū præpos. εἰς & πρὸς, vt Dem. & Æsch. βλέπειν εἰς τὰ τούτων πρόσωπα. Sic Plut. De def. orac. εἰμί τι σὺ λέγῃς, ἔφη, πρὸς ἐμὲ βλέψας. Et Xen. addito aduerbio, βλέπω φιλοφρόνως πρός σε. Dicitur & εἴς τινα βλέπειν, & quidē interdū alia signif. vt paulo pòst docebo. Βλέπομαι pass. vt Luc. De luctu, μηδὲ γυμνοὶ βλέπωνται τῇ Κερβέρῳ. Βλέπω interdū etiā cū aduerb. vt ἄνω βλέπειν, & κάτω βλέπειν .i. Sursum vel deorsum in tueri. Pro quibus tamen potius dicitur Attollere oculos (Ouid. addidit etiā ablat. humo) & Demittere oculos vel Deiicere oculos in terram. Dionys. Long. αἱ τὰ βοσκημάτων δίκλω κάτω ἀνὰ βλέπουσαι. Quod idem Ouidius, de iisdem animantibus loquens, dixit ea prona spectare terras. Iungitur autem alius etiam generis aduerbiis: vt ὀξὺ βλέπειν, Aristoph. pro quo Horat. dixit Cernere acutùm. (Plato autem ad mentem illud loquendi genus transtulit) Item cum nominibus interdum, quorum quædam per aduerbia exponuntur, vt apud Aristoph. (qui præ aliis his loquendi generibus vtitur) βλέπειν καὶ ῥᾴδιμα, item βλέπειν ὑπόπτευμα, necnon βλέπειν ὀπὴν, explicatur βλέπειν δριμὺ vel δριμύπαπα. Apud eundem autem βλέπειν πυρρίχην & βλέπειν σκύτη habetur, quod Erasmus inter prouerbia retulit. Sed & κλέπτον βλέπειν in Vespis dixit pro κλεπτικὸν, id est Furaci aspectu esse. At ἀστραπὰς βλέπειν ex eodē affertur, pro Ex oculis quādam velut coruscationē emittere, seu Coruscante aspectu esse. ‖ Interdum autem βλέπειν dicitur pro Facultate videndi præditum esse, & opponuntur βλέποντες τυφλοῖς. Aristoph. Pluto circa princ. Οἱ γὰρ βλέποντες τοῖς τυφλοῖς ἡγούμεθα. Plut. Sympos. τὸν λέοντα τῆς ἀλίφ σωφρονιστὴν, ὡς τῆς γαμφωνύχων πτερωτῶν βλέποντα πικτὴν μόνος. ‖ Βλέπω denique sine adiectione interdū pro Viuo, apud Soph. & Eurip. apud hunc in Aiace, — ἴσως τι καὶ βλέποντα μὴ πόθοι, Θανόντ' ἂν οἰμώξειεν: apud illum in Hecuba, βλέποντι φίλῳ, cui itidem opponitur mortuus. Hoc autē loquēdi genus ab Homero mutuatos esse illos existimo, apud quem legitur Il. α, Οὔπω ἐμοῦ ζώοντος καὶ ὀπὶ χθονὶ δερκομένοιο. Sic autem Didonem Virgilianam tædet cæli conuexa tueri, id est viuere.

Βλέπω πρὸς ταῦτα, pro Rationem huius rei habeo. B. ex Aristot. Dicitur autem & βλέπειν πρὸς τινα vel εἴς τινα, pro Aliquid ab eo expectare, Aliquid sibi de eo polliceri. Quo sensu dicūtur Lat. oculi in quempiā cōuersi. Horatium autem puto Græcam phrasin imitari voluisse, quum dixit, De te pendentis, te respicientis amici. Apud Xenoph. certè memini me legere βλέπειν εἴς τινα pro Spem in eo suam collocare. Vide in Ἀποβλέπω.

Βλέπειν κάτω dicitur res etiam inanima pro Deorsum vergere, Aristot. De animal. lib. 2. Sic Lat. Spectare, & Gall. Regarder.

Βλέπω pro Caueo, apud Euang. vt βλέπειν ἀπὸ τῆς ζύμης & βλέπειν ἀπὸ τῶν γραμματέων. Sic Gall. Regarder, sed cum alia constructione. Spectare etiam ita dixit Plautus, Spectandum, ne cuiquam annulum det.

Βλέπω τῇ ὄψει pro Oculos aduerto vt videam, Ecclesiastæ 2.

Βλέμμα, ατος, τὸ, Aspectus, Intuitus, Vultus. Demosth. contra Mid. τῷ σχήματι, τῷ βλέμματι, τῇ φωνῇ. Id est (vt Bud. interpr.) Obtutu truculēto, Vocis atrocitate. Aristoph. Ἀλλ' οὐδὲ τὸ βλέμμ' αὐτὸ κἀν χοίρᾳ τύχοι, Ἀλλ' ἴσαν ὀπίσθιόν τι παπαυργικόν, Aspectus indicat eū aliquid secus admisisse, Bud. Herodian. lib. 4, βλέμματι δριμεῖ αἰφνῆς εἰς τοὺς ὀφείτου φίλους, ῥίμματά τε ἐγχειλοῦντας τοῖς πλείοσι. Lucian. τὸ βλέμμα ἴμαρος. Idē in Zeux. τὸ βλέμμα, καὶ τοι γελῶντος, θηριῶδες ὅλον, καὶ ὠμὸν τι καὶ αἱμάμορον. Theoph. epist. 15, τὸ δὲ βλέμμα ὅπη δυμῷ φοιτήσειεν, ὅπη μαλακώτερον τῇ ὑγρότητι, ἀλλ' αὐθρῶον καὶ πρᾶον ὁμοῦ. Varia autem huius vocabuli epitheta habes apud Cam. AB HOC est Βλεμεαίνω (Trucibus oculis circunspicio) vt tradit Eust. addēs leonum proprium esse hoc vocabulum, significaréque Terrere vel solo aspectu, aut Huc & illuc conuersis oculis circunspicere, aut (vt alibi scribit) ἀγριοῦσθαι καὶ ἀγελαῖον, καὶ λέοντα σαφοῦντα βλέμμασι καὶ ὄψεσι βλοσυρώπαις. aut ἀποβλέπεσθαι καὶ σκυθρώπιον εἶναι, seu χαυνότητι σκυθρωπάζειν. Quosdam tamen esse qui à βρίμω deriuent, eique

ϖεφυκῶς τὸ βρεμαίνω: vnde βλεμαίνω factum sit, sicut A
à κρίβανος κλίβανος. Nonnullos à φλέψ deducere q. φλεβαίων, pro παραῤῥώπτυσθαι καὶ ϖεφυμῶσθαι. Il. μ, Ὡς δ' ὅταν ἔν τι κύνεσσι καὶ ἀγρότῃσιν ἠνδρῆσι Κάπριος ἢ λέων ϖρόφρων ἰθὺς ἐόντες Δίνεϊ βλεμαίνων. Il. Φ, Ἕκτωρ δ' ἐν ϖρώτοισι κίε δίνεϊ βλεμαίνων. Apud Greg. verò, Εἰ δὲ σὺ καλλωπίσμασι ϖοσὶ δοκεῖς βλεμαίνειν, Bud. exponit, Si fucata facie tantùm efferris. HINC Ἀβλεμὴς, ής, ὁ καὶ ἡ, quod eidem Eustath. est ἀόργητος, ἀϊρμος, ἀ ϖαιδιὰς, ἄϖαλμος, ἀσθενής: quibus omnibus βλεμαίνειν contrarium est. Alibi autem vbi βλεμαίνω à φλέψ deducit, exponit τωθρός, quasi ἀφλεβὴς ϖς ὤν. B
quemadmodum Hesychio quoque est ϖαρειμένος: item & ἀϊρτὴς & κακός. Nicander, Ἕως δ' ὁϖλίζων ὅλον χαλάσσεται ἄτη Ἀβλεμίης. vbi schol. explicat ἀῤῥαθείς. VNDE aduerb. Ἀβλεμέως, Ignauè, Remissè. Iulius Pollux velut eodem pertinentia ponit μαλακῶς, ἀβλεμέως, βεβαδίως. Suidas explicat ἀῤῥοντίστως, id est negligenter. A μέλω fit ἀμελέως, vnde per metathesin literarum, ἀλεμέως, & addito β ἀβλεμέως. Sic autor Etymologici, & Suidas, ex Orione. C

Βλέψις, ως, ἡ, Intuitus, Ipsa intuendi actio. VNDE Ἀβλεψία, ας, ἡ, Cæcitas. Theophylact. epist. 10, Ὧν γὰρ ϖάντας τοὺς ἀλαοὺς ἀβλεψίας ὁ αἴτιος ἑαυτῷ δοκεῖ ϖαρέσασθαι ἡλίου ἐκλάμψις. Item, Inconsiderantia. AT Βλέψις, ὑός, ὁ, piscis nomen est apud Athenæum lib. 7, quem alio nomine κεφαλῖνον vocari scribit. Item nomen proprium viri.

C. Ἀβλεπέω, ῶ, F. ϖω, Non video, Non intueor, Oculos auerto. ab α priuatiuo, & βλεπέω, tertia persona singulari præteriti verbi βλέϖομαι. Apud Suidam, οἱ δὲ ἀβλεπτοῦντες καὶ αἰδούμενοι αὐτὰ ῥᾳθυμῶν ϖρὸς τὸν Φίλιππον, ἐσοήθουν.

Ἀβλεπέω, Cæcutio. Euseb. Ἀϖοδ. 8, ἀβλεπτοῦντες ἐ τὴν διάνοιαν ἐσκοτωμένοι.

Ἀβλεπέω, Pecco, Delinquo. vnde ἀβλέπημα, Peccatum.

Ἀβλέπημα, ατος, τὸ, Delictum, Peccatum. Apud Suidã, ὁ ϕέρων ἐκαρπέρει τὰ τῶν ἰδιωτῶν ἀβλεπήματα τὰ δὲ τῆς λογικωτέρων αὐτὸν ἡνία.

C. Ἀβλεπὴς, idem quod ἀβλεπτῶν. Hes.

Βλέπος, εος, τὸ, Idem quod βλέμμα (vt tradit Suidas) qui in hoc Aristophanis Nubiũ loco, Ἐπὶ τῷ ϖροσώπου τ' ὄζειν Ἀττικὸν βλέπος, exponit κακοῦργον βλέμμα καὶ ϖρασικὸν, quòd Attici ob impudentiam infames essent.

C. Ἄβλεπὴς, ής, ὁ καὶ ἡ, Despectus, Vilis, Nihili, Malus. Indignus qui videatur. Ita invulg. lex. Græcol. Ab Hesych. autem ἀβλεπὴς exponitur ϕαῦλον. quæ vox tam pro vili, quàm pro malo sumitur. Sed pro malo dixisset potius κακὸν, ad vitandam ambiguitatem.

C. Βλεπσαίμων, ονος, ὁ, Retortis oculis horrificóq; aspectu intuens, vt vulg. lex. exponunt: vt verò Cam. Strabus, D
quasi attonitus. Eustathius in explicatione τῆ ϖραβὶς, dicit esse διεστραμμένον ταῖς ὄψεσι καὶ ὑϖὸ δαίμονος ϖεπαγότα: Pausaniamque tradere in Socraticos hoc vocabulum dictum fuisse. Pollux tamen in titulo ϖερὶ ἀνοσίων aliter accepisse videtur. nam quũ dixisset, ὁ δὲ ὑϖερϖίπτης ἀϕ' ὧν δαίμων ἐ ϕαύλης, addit, κωμικὸν γὰρ ὁ βλεπσαίμων. sic enim ibi scribitur.

Βλεπτίζω. Nicto, Conniueo. σκαρδαμύττω, Hes.

Βλέπτησις, ως, ἡ, Aspectus. Βλέψις, vt Etymologicus explicat. Eustath. à tut. a τῷ βλέπω deducit, vt à τυχῶ τύχησις. G

Ἀνα-βλέπω, Suspicio, Sursum aspicio, Oculos sursum attollo. quasi ἄνω βλέπω: vt dixi antea ἀναβάλλω in prima significatione sumi pro ἄνω βάλλω. Xen. Pæd. 6, ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν, ἐϖύξατο. Idem Pæd. 1, οὐκ' ἀναβλέϖειν ϖρὸς τὸν ϖατέρα ὰ τῷ ἴσου δύναμαι. quod dici etiam potuisset ἀναβλέϖειν ϖρὸς τὸν ϖάτερα.

Ἀναβλέπω, Rursum cerno, vel video, Visum recupero. Plato de Stesichoro, ϖοιήσας δὲ τινὰ καλουμένην ϖαλινῳδίαν, ϖαῦσε χρῆμα ἀϖέβλεψε. Chremylus apud Aristophanẽ cæco Pluto dicit, ἐὰν γὰρ ἀναβλέψῃς κἂν μικρὸν χρόνον. Matth. 20, ἀνέβλεψαν αὐτῶν οἱ ὀφθαλμοί. Budæus ἀναβλέπω exponit Post cæcitatem oculis restituor.

Ἀνάβλημμα, ατος, τὸ, Aspectus vel intuitus in sublime. I Xenophon in Cynegetico loquens de canibus, καὶ ὑϖὸ τῆς ἀναβλημμάτων καὶ ἐμβλημμάτων τῆς ὄϖτῆς τοὺς καλλίστους ὁρᾶς τῶ λαγῶ. Quod Philelphus rectè vertere videtur (inquit Budæus) Acie tam reflexa quàm directa in leporis cubilia.

C. ΑΝΤΙβλέπω, Obtueor, Cõtrà aspicio, Ex aduerso intueor. Quidam exponunt Aduersis oculis intueor. Apud Lucianum in Piscatore, ἀντιβλέπειν τῷ ϕωτὶ, Contra lumen aspicere. Sic dicitur ἀντιβλέπειν τῷ ἡλίῳ, Contra solem aspicere, Aduersus solem oculos attollere. Xen. Hellen. 5, Ἐγὼ μὲν τῷ ἐμῷ ϖατρὶ οὐκ ἀντιβλέπειν δύναμαι. Reperitur etiam iunctum accusatiuo, vt apud Synesium, ϖᾶσιν ὀφθαλμοῖς ἡμᾶς ἀντιβλέψεται, id est, vt exponit Budæus, Nos rectà aspiciet? Vel, Aspectum nostrum sustinebit?

Ἀντίβλεψις, εως, ἡ, Obtutus.

C. 2. Ἀναντιβλεπὴς, ὲς, ὁ ἢ ἡ, In quem defigendi non sunt oculi, Contra quem oculi non sunt attollendi, vel Contra quem non ausit quisquam oculos attollere. præfixo α priuatiuo.

C. ΑΠΟβλέπω, Respicio, Intueor, Oculos conuerto ad. X. ϖολλάκις δὲ καὶ εἰς τὴν ἑαυτῆς σκιὰν ἀϖοβλέϖει. Aristoph. Nebulis, — ὑϖὸ τῶν γ' ἀϖόβλεπε. Ὁρᾶς τὸ θέλγον ϖῶϖ καὶ τὸ ϖειθόμενον. Sic cum ϖι adverbio ad locum iungitur hic, ἀϖοβλέϖοντά ϖοι τὸν Δία εἰ ϖαίσαιτο. Æschines dixit ταῖς διανοίαις ἀϖοβλέϖειν, vt Latini dicunt Oculis animi contemplari. or. contra Ctesiphontẽ, ἀλλ' ἐϖιδὴ ϖῖς σώμασιν ὑϖαρχῇς ἀθ, ταῖς γε διανοίαις ἀϖοβλέψαθ' αὐτῶν εἰς τὰς ξυμφορὰς, καὶ νομίσατε ὁρᾶν, &c.

Ἀϖοβλέπω, Suspicio, id est admiror & colo (teste Bud.) Demosthenes, ἀϖέβλεπεν, ἐζήλου, ἐϖῄνει. Alicubi θαυμάζειν ϖινὰ & ϖρὸς αὐτὸν ἀϖοβλέϖειν copulãtur: vt in hoc Luciani loco, De Peregrini morte, καὶ οὐδὲν ἔϖι καινουργεῖν ἐδύνατο ἐφ' ὅτῳ ϖαρελθεῖν τοὺς ὁμοτέχνους, καὶ θαυμάζειν ἢ ϖρὸς αὐτὸν ἀϖοβλέϖειν ϖοιῆσαι. Budæus postquam dixit ἀϖοβλέϖω esse Suspicio, hoc est admiror & colo: subiungit, Construitur & cum ϖρὸς præpositione, & significat Oculis designo, In eo spem meam colloco. quale est illud Virgilianum, Turnus vt infractos aduerso Marte Latinos Defeciisse videt, sua nunc promissa reposci, Se signari oculis. Citat deinde ex Xenophontis lib. Ἀϖομν. 4, ὥϚϖερ ϖρὸς ἑκάτερον ἀϖοβλέϖειν ϖρὸ ϖόλεν, ὁϖότε ϖαρὰ ϖατρὸς εἰώθεσαν διαίτᾶν. Deinde ex Hellen. 6, locum in quo nõ præpositioni ϖρὸς, sed εἰς iungitur, καὶ χρήματά γε δὴ ϖολλὰ ἡμᾶς ἀϕθονωτέροις χρῆσθαι, μὴ εἰς ὑϖοῦδρια ἀϖοβλέϖοντας, ἀλλ' ἐϖιρρωμένως ἔχοντας καρτερεῖν. Hactenus Budæus. Idem Xenophon eodem libro, ἡ σὴ ϖατρὶς εἰς σὲ ἀϖοβλέϖει, Patria tua te respicit. Id est, A te vel de te pendet, In te spem suam collocat, Te freta est. Citatur & ex Platone locus vbi ἀϖοβλέϖειν priore loco vsurpat cum εἰς in propria signif. posteriore autem cũ ϖρὸς, in ea de qua nunc agitur: in quadam epistola, εἰς ἕνα τινὰ ἀϖοβλέϖειν, καὶ ἐν τούτῳ μάλιστα ϖρὸς σέ. Citatur & ex Plutarcho in Theseo, ἀϖοβλέϖειν ϖρὸς ἕνα δικαίτλω, pro Dependere, vel Vnum dominum colere. Sophocles vsurpat simplex verbum βλέπω, in Electra, εἰς σὲ δὴ βλέπω. Cæterùm quum ἀϖοβλέϖειν ϖρός τινα vel ἐϖί τινα in locis proximè citatis verto, Pendere de aliquo, vel Respicere aliquem, Horatium sequor. quem voluisse Græci verbi metaphoram imitari persuasissimum habeo, in hoc loco, qui est in fine libri 1 Epist. 1, — & prauè sectũ stomacheris ob vnguem De te pendentis, te respicientis amici. Dicitur quidem certè & in oratione soluta aliquis Oculos omnium in se cõuertere pro eo quod Lucianus dicit (vt initio huius annotationis vides) ϖιεῖν ϖάντας ϖρὸς αὐτὸν ἀϖοβλέϖειν, videlicet præ admiratione. Sed & (secundum proximè explicatam verbi ἀϖοβλέϖω significationem) dicuntur conuerti in aliquem oculi ab iis qui aliquid ab illo sperant & expectant. Cicero in Catilinam, Video P.C. in me omnium vestrum ora atque oculos esse conuersos. Manat autem vna significatio ab altera, nam ferè fit vt in eo spem nostram collocemus quem admirationi habemus. Sic & apud Latinos eum iubemus nos spectare, quem volumus nobis fretum esse. Vnde est illud, Nihil periclι est: me specta.

Ἀϖοβλέπω, Rationem habeo, Quod Lat. dicitur eadem metaphora, Respectum habeo: eadẽ Gallicè quoque Y'ay regard, vel Y'ay esgard. Isocrates ad Philippum,

ἐπιβλέπω εἰς τὴν ἡλικίαν τὴν ἐμὴν δικαίως ἂν ἅπαντες A συγγνώμην ἔχοιεν, Rationem ætatis meæ habere par est, cui meritò veniam omnes dederint. Vel Respectū habere ætatis meæ. Vel, In me ætas spectanda est. quo potius modo (vt opinor) Cicero loqueretur. Demosthenes aduersus Midiam, ἐὰν δὲ ἀποβλέψωσιν εἰς τὰς οὐσίας τὰς τούτων. Rursum Isocrates ad Philippū, ἐπιβλέψας τοιοῦτον τοῖς λόγοις.

Ἀπιβλέπω, Specto, eo sensu quo Cicero dixit, Quid in iudicando spectare oportet. Item, Ad suam gloriam magis quàm ad cuiuspiam salutem spectare. Æschines in Ctesiphontem, ζητῶ πολλάκις πρός τί ἂν ἀποβλέποντες ἀποφήσασθε τὴν χάριν. Id est, Quò spectantes, vel Qua ratione moti. vel Quid vobis ante oculos pro ponentes. Gal. ad Glauc. ἀποβλέπω εἰς τὰς τῶν κοσμικῶν φύσεις.

Ἀποβλέπω, Specto, ea significatione qua dicitur domus ad Orientem vel ad Meridiem spectare. id est prospectum habere: citatur ex Plutarcho, ἀποβλέπει πρὸς θάλασσαν, Ad mare spectat. Vt Cicero dixit, In ea parte quæ ad fretum spectaret. Horatius Prospicere sic vsurpat, in isto versu, Laudatúrque domus lógos quæ prospicit agros. c

Ἀπιβλέπω, Specto, id est pertineo. Galenus, τὰ εἰς ὑγίειαν καὶ ζωὴν ἀποβλέποντα, id est Spectantia, inquit Budæus. Citatur & ex Luciano, πρός σε τὸ δικαστήριον ἀποβλέπει, pro Ad te pertinet. Sed fortassis aliter exponendum est.

Ἀποβλέπομαι, voce passiua, significatione actiua. Lucianus, οἵ σε πάντες ἀποβλέψονται, Te omnes respicient, Omnes ad te cōuertentur, inquit B. Suidas ex Æschine citat ἀποβλεπόμενοι pro θαυμαζόμενοι.

Ἀπόβλημα, ατος, τὸ, Respectus, Plautus, Et me respectu terruit. Citat Pollux hoc nomen ἀπόβλημα ex Phrynicho comico. D

Ἀποβλητος, η, ὁ καὶ ἡ, Idem quod περίβλεπτος, Conspicuus, Celeber. Omnium oculos in se couertēs. præ admiratione videlicet. Scriptor nescio quis apud Suidam, ἄνδρα τῇ Περσικῇ πολιτείᾳ ὄντα τῶν αἰχμῶν ἀποβλητον.

C. ΕΜβλέπω, Intueor, Oculos figo. Plato Epist. 7, ἐμβλέψας μοι καὶ μάλα τυραννικῶς. Athen. lib. 8, εἶτα χαίδιον ὡς ἰάλεμον αἰτεῖ. HINC Ἔμβλημα Xen. Intuitus, Rectus aspectus, apud Xen. ad differentiam τῆς ἀναβλήματος. Bud. E

C. ΕΠΙβλέπω, itidem pro Intueor, sed alia constructi. videlicet cum accus. vt ὀπιβλέπειν τινὰ χλωὸν, Luc. ὀπιβλέπειν τὸ πρόσωπον τῆς νοσούσης. Item ad animi oculos translatum. vt ὀπιβλέπειν τὰς τοῦ ἄλλου ἀτυχίας, sicut quidā Lat. poeta dixit, — similes aliorum respice casus.

C. ΠΑΡΑβλέπω, Limis aspicio, strabonum more. Vel, Obliquis oculis aspicio. Quidam & Obliquare oculos ex Ouidio exponunt. & Transuersa tueri, ex illo Virgilii, — transuersa tuentibus hirquis. Aristot. παραβλέπειν opponit πλαγιάζειν (quod est Fixis oculis & irretortis ac immotis aspicere) seu Acrioribus oculis intueri, vt Fabius loquitur. Teor. 1, de cometa, αἰνίζεται μὲν γὰρ εἰς αὐτὸν, ἀμυδρὸν ἐχόντα τὸν φέγγος, παραβλέπεσι δ' ἀφεμα τῷ ὄψει, πλέον, id est (inquit Bud.) Intuitu leuiter limo aspicientibus. Idē παραβλέπω exponit etiam Malè video, Negligenter aspicio. Item pro ὑποβλέπω Torue aspicio, ex Aristoph. Vide pag. 647 & 648. HINC Παράβλεψις ET Παραβλημα pro aspectu qualis est straborum. vnde στραβισμὸς etiam exponitur. ET Παραβλώψ, ῶπος, ὁ, Strabus vel Straba, Limis aspiciens. Ilud, παραβλῶπις τὸ ὀφθαλμῷ, Strabæ oculis. (abundat autē ὀφθαλμῷ) Et παραβλῶπες ὀφθαλμοὶ, Strabi oculi, Luc. de Thersite. F

C. ΠΕΡΙβλέπω, Circūspicio. Luc. παῖτα περιβλέπεται. Περιβλέπω, metaph. pro Affecto, in hoc App. loco, Bell. ciuil. 3, ὅτι δυνασείας ὢν ὁ Ἀντώνιος ἤδη μοναρχικῆς, ἀφίλου ἤθους καὶ στρατᾶς αὐτῷ περιβλέπει, id est (inquit Bud.) Affectabat, Circunspiciebat vnde pararet. Apud eundem verò eodem libro, χρήματα ἀγείρειν ἀφανῶς καὶ στρατὸν περιβλέπειν interpr. Lustrare, Recognoscere: vel, Vndique comparare. Περιβλέπω est etiam Admiror. Bud. autem à Synesio & pro Complector poni scribit. HINC Περίβλεπτος (q.d. Qui circunspicitur) Conspicuus, Spectabilis, Spectatissimus. Item, Illustris, Celeber. Item, Qui est admirationi. Xen. Sympos. καὶ δῆλον πᾶσιν περίβλεπτος G H

πός τε καὶ ὀνομαστὸς ἔσεσθαι καὶ ὑπ' Ἕλλησι καὶ ὑπὸ βαρβάροις. Idem Pæd. 6, ὁρῶ γὰρ σε ὑπὸ τῶν συμμαθητῶν περιβλεπτον περιλλοῦντα. Apud Plut. autem cum ὑπό, in Lycurgo, ὑπὸ πάντων περίβλεπτος ὑπὸ τῶν πολιτῶν. Sic autem & apud Isocratem, qui etiā in malā partem eo vritur, in Archid. αἰσχρὸν μὲν τὸ τιμᾶσθαι καταφρονητοτέρους, αἰσχρὸν δὲ τὸ περίβλεπτους ὑπὸ πάντων δι' ἀρετὴν εἶναι, περιβλέπτους ὑπὸ τῶν αὐτῶν δικαίως ἡγησομένους. Xenophon de equo etiam vsurpauit, comparatiuo vtens, De arte equestri, ἵνα τῳ μᾶλλον περίβλεπτός τε καὶ περιβλεπτότερος ἐν τάξει ᾖ. Dicitur præterea aliquis esse περίβλεπτος ἐν ὑπνῳ. vt περιβλέπτους ἐν ἀρετῇ ἡγεμόνας, Isocr. De pace.

C. ΠΡΟβλέπω, Prospicio, Præuideo. Et προβλέπεσθαι voce media, epist. ad Hebr. 11, in fine, τοῦ Θεοῦ περί τινος κρεῖττόν τι προβλεψαμένου. Quidam gramm. tradunt dici (diuersa significatione) προβλέπω σοι & σε, & πρός σε, sicut Lat. Prospicio illi, & illum, & in illum: sed exempla nō afferunt.

C. ΠΡΟΣβλέπω, Obtueor, Intueor, Aspicio, cum accusat. vi præpos. προς. est enim προσβλέπω σε pro βλέπω πρός σε. Aristoph. Pluto, προσέβλεψέ μοι τις. Plut. in Publicola, προσέβλεψαν αὐτὸν ἅλεω προσώπῳ. Theocr. autem in Hodœporis, ὀρθοῖς ὄμμασι προβλέπων (Doricè pro προσβλέπων) Rectis oculis intueri, seu obtueri, aut Aspicere contra aliquem. vt Plautus loquitur. quod cōfidentiæ esse putatur, & in manifesto facinore impudentiæ, inquit Cam. At Lucianus non dixit προσβλέπειν φιλίοις καὶ εἰρηνικοῖς ὄμμασι, seu ὀφθαλμοῖς, nec φιλίῳ καὶ εἰρηνικῷ προσώπῳ, sed φιλίον τι καὶ εἰρηνικόν, tanquam aduerbialiter his nominibus vtens pro φιλίως καὶ εἰρηνικῶς: in lib. De luctu, ζωὴ ἀθάνατος φιλίον τι καὶ εἰρηνικὸν προσβλέπων. Sophocles accus. rei iunxit, προσβλέπειν ἡ ἕξις σοι ζῶσά πω δοκεῖ. Greg. autē datiuū personæ pro accusatiuo huic verbo dedit, quum dicit, ἥλιῳ προσβλέψαντα.

C. ΥΠΟβλέπω, (q. d. Subaspicio) Dejectis oculis aspicio. A Budæo autē pag. 648 vertitur Limis oculis aspicio, sicut & παραβλέπω, non solùm apud Aristot. vbi de strabis dicitur, sed in hoc quoque Luciani loco, ὑποβλέπειν τινὰ οὐ δεῖ ἐς τὸν πλησίον δήπου. Sed alibi vult ὑποβλέπειν hîc esse Clam obseruare. Apud eundem interpretatur (eadem pag.) Improbè vel torue aspicio. Quoniam autem sic intuemur eos quos suspectos habemus, & auersamur, ideo & his etiam modis exponitur. Plato Critone, ὑποβλέψονταί σε, διαφθορέα ἡγησάμενοι τῶν νόμων. id est Suspectabunt te, inquit Bud. At Camer. interpr. Auersabuntur te. sicut & in hoc Lucianici Conuiuii loco, καὶ εἰσπλέοντα γε αὐτὸν ἀθρόως ὑποβλέπουσιν οἱ Σπαρτιᾶται, καὶ δῆλοι ἦσαν ὡς πάρα παράλογα καὶ ἀπροσδόκητα πάθοιεν. Quam interpr. & Bud. affert istius loci. Sed & quendam apud Arethamı ὑποβλέπειν accēpisse dicit pro Auersari & Fugitare. Idē Bud. ὑποβλέπειν interpr. Oculo minaci vel inimico aspicere. Vel, Per simultatem & minaciter aspicere, hoc in loco Platonis, οἱ δὲ γραπτῶν ὑπιβλέπειν αὐτὸν, ὡς καταφρονοῦντα σφῶν. Cui & hunc Luciani adiungit, ἢ ἀπειλητικόν τι καὶ χολῶδες ὑποβλέπει. Verùm in coment. ὑποβλέπειν illud interpr. simpliciter Limis oculis aspicere: hoc autem Improbè vel torue aspicere, vti dixi. Vt autem quod sentio dicam, hic quidem ὑποβλέπειν neutram harum interpretationum per se admittere mihi videtur, quum ei adiiciatur ἀπειλητικόν τι καὶ χολῶδες: at illic (videlicet in illo Platonico ὑπιβλέπειν, quod nihil sibi adiunctum habet) non improbem eam interpretationē quæ Lucianico ὑποβλέπειν tribuitur, videlicet Torue aspicere. Sed nec Minaci oculo intueri, displicet. Limorum certè oculorum significatio paulo latius extenditur, quum etiam Subridere oculis limis dicat Ouidius. Sūt qui & illa Virgiliana, — auersa tuetur, &, Illa solo fixos oculos auersa tenebat, ad ὑποβλέπειν pertinere velint: sed hoc posterius exemplum parum illi conuenire puto. HINC Ὑπόβλεψις ET Ὑπόβλημα, Aspectus qualis est limis oculis vel torue intuentium. ET Ὑποβλητικῶς, Limis oculis aspiciendo, vel toruis. pro quo dicit Homerus ὑπόδρα, & pro eodē apud Aristoph. legitur etiā ὑπόδρην. Bud. ab Œcumenio in Acta, pag. 38, ὑποβλητικῶς accipi scribit pro Oculis inuidis & maleuolis.

ΒΛΕΦΑΡΟΝ, ου, τό, Palpebra, i. (vt ex Poll. tradit Cam.) Pellis oculis obducta & hos tegēs, quæ & κάλυμμα vocatur. Marcellus autem in Dioscor. lib. 1 cap. 81, Βλέφαρα exponit Cilia vtrinque oculum in somno & in occursu noxæ alicuius claudentia. At Gorr. ex Plinio genas etiam interpretatur, dicens partes esse membranosas, pilis ornatas, suprà infràque oculos ambientes & claudentes. Etymolog. dictum vult hoc vocabulum quasi τὸ βλάπτοντος φάος. vnde à poeta quodam Græco non illepide ὀμματόφυλλον appellatur, perinde acsi oculi folium diceres: & à Cicerone tegumentum oculorum, vt Camer. declarat. Od. ψ, βλεφάρων δ' ἄπο δάκρυα ἧκεν. Od. υ, καὶ ῥά οἱ ὕπνον ὀπὶ βλεφάροισιν ἔχευεν. Philostr. epist. 50, ὁ ἵμερος τὼ ὀφθαλμὼ ἀκρόπολιν ἢ ξύλοις ἢ δὲ πυξίοις, ἀλλὰ μόνοις βλεφάροις πιέζας. At βλέφαρα συμβαλεῖν & ἐπιβαλεῖν, καταβαλεῖν, προσβαλεῖν: itémque κλεῖσαι, ὀπλεῖσαι, συγκλεῖσαι, Palpebras adducere & claudere. Cam. Apud Sophocl. verò Antig. Ἢ σ' ὀξύπικρος ἥδε βωμία πιεῖ λύτις καλαιὰ βλέφαρα, schol. exponit ἀπόλυσιν.

A

B

C. Βλεφαρόξυστρον, ου, τό, Instrumentum chirurgicum radendis, vellendis, concinnandisque palpebris aptum. Gorr. C

C. Ἀγκυλοβλέφαρον, ου, τό, à Celso lib. 7 cap. 7 dicitur quum inter se palpebræ coalescunt, aperirique non potest oculus: seu quum palpebræ cum albo oculi cohærescūt. Id verò Aetius lib. 7 cap. 66, distinctè προσφυσιν βλεφάρων nominat, & ἀγκύλωσιν. προσφυσιν, quum palpebræ vel cum albo vel cum nigro oculi, vel ipsæ inter se coalescunt: ἀγκύλωσιν verò peculiariter ὅταν πρὸς τὸ λευκὸν ἢ πρὸς φυσις τῶν βλεφάρων γίγνηται, καὶ δι' ὃν κινοῦνται ἐμποδίζηται ὁ τοῦ ὀφθαλμός. D

C. Καλλιβλέφαρον, ου, τό, (s. φάρμακον) Calliblepharū, sic enim & Plin. vocat, id est medicamentum ad ornatum & venustatem palpebrarum faciens. Καλλιβλέφαρα (inquit Marcellus Dioscor. interpres) vna appellatione & malorū remedia & formæ lenocinium in palpebris Græci appellant. ideóque Plinius quale erat malum in quo remedio opus esset, sic eam vocem variè vertit, modò glutinandis, modò replicandis, modò honestandis, modò circūlinendis palpebris dicens. Hermolaus verò & Ruellius Circumlitiones dicunt quibus palpebras ornant colorémque mentiuntur. E

C. Συνοφρυόβλεφαρος, Supercilitosus, Superbus. à magnis supercilis & adductis. In v. l.

C. Χαριτοβλέφαρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius palpebris gratia aliqua inest. Hoc nomine scribit Laertius Demetrium fuisse appellatum, quod venustatem oculorum notat. Cam. ¶ Est etiam eiusdem nominis frutex apud Plin. lib. 13, c. vlt. efficax in amatoriis.

Βλεφαρίς, ίδος, ἡ, seu Βλεφαρίδες in plurali frequentius, Cilia, vt Gorræus exponit, scribens Celsum non aliter quàm pilos palpebrarum dicere, Plinium verò Palpebras etiam vocare. (quod ex hoc loco patet. Eadem, inquit Plinius de capno herba, reuulsas palpebras renasci prohibet: pro quo Dioscorides dixerat, τὰς ὀπὸ τῶν βλεφάρων τρίχας μὴ ἐκφύεσθαι) esse autem pilos ad extremū vtriusque palpebræ ambitum sitos. Hos Cicero vallum vocat, vt & Galen. χαίτας. ¶ Βλεφαρίς (inquit Cam.) Aristoteli est & Palpebra, vt De partib. animal. 4, οὐκ ἔχουσι δὲ τὰ ζῶα ταῦτα τὼ ἄνω βλεφαρίδα. Nili & hoc loco pilus significatur. nam in ii περὶ μορίων planè dicitur, βλεφαρίδας δὲ ὅτι τῶν βλεφάρων ἔχει ὅσαι τρίχας ἔχει. in primo tamen ἱστορίας ζώων dicit non coire scissam βλεφαρίδα, id est omninò palpebram. De βλεφαρίσιν autem vsu, & quæ animalia βλεφαρίδας habeant aut non habeant, si scire cupias, apud eundem Camerarium reperies, ex Polluce & aliis scriptoribus multa de ea re afferentem. F

Βλεφαρίζω, F. ίσω, idem quod σκαρδαμύττω, Nicto, id est Crebrò cōnuneo. quod timiditatis indicium putatur. Cam.

ΒΛΟΣΥΡΟΣ, ός, ὁ, Terribilis, aspectu, Truculentus. ὁ τὸ βλέμμα ἐπουσύρων, vt Eustathius qui & ait habere quandam similitudinem cum θηλυβλώφ. nam vt ille θηλυβλέπει τὰς ὄψεις, ita hunc τὸ βλέμμα θηλυπόρον. non tamē vt θηλυβλώφ, ἐφ' ὕβρει dici. Accipitur tam in bonā quàm in malam partem. Ila, de Aiace, Μενελέων βλοσυρῶπα προσώπατα. vbi Eustathius δηλότητα προσώπου signi- G

ficare dicit. (fortasse intelligēs terribilē aspectū cū quadā grauitate. Plato l. 7, De repub. Τὸν τῷ βλεδαροπίπος ἢ ἀνδρειοπίπος προσαιμπίσαι, καὶ χρῆ δυνάμει τοὺς ἀκεδεσπίπις. προὸς τὸ τοὺτοις ζητητέον μὴ μόνον ψυχαίους τε καὶ βλοσυροὺς, ἀλλὰ καὶ, &c. vbi pro ἀξιωματικὸς & σιμὸς ponitur, id est (vt Budæus exponit) Censorius. Huc pertinet etiam illud quod ex Nicostrato affert Eustath. ἐπὶ τῷ Ἀφροδίτῃ ὀξέϊ βλοσυρεί γε τῷ ψυχῷ ἔχει. In malam partem capi potest apud Hesiodū in Clypeo Herc. — ὀπὶ δ' βλοσυροῖο μετώπου Δείμ' ἔχεν πτύσσον. Item, Κείατο πυκνοὶ ὀδόντες ὑπὸ βλοσυροῖσι λέουσι. Item, Κῆρες κυαναι λθηναι ἀρίζηλοι ἐρεμνὰς ὀδόντας Δειπνοποι, βλοσυροί τε. (vbi obiter annota cum nomine fœminino hanc vocem masculi. copulari) Sic βλοσυρὸν ὄμμα, Aspectus seu vultus trux siue truculentus. & apud Nicand. βλοσυρὸν δέρος, id est κατατετριχωμένον. Metaphoricè etiam ad alia transfertur. Theophr. in 9, καλλίστη δὲ τίλια γίνεται καὶ καθαρωτάτη ὅτ' ἂν μὴ προσηλίων καὶ προσβορέων ὁ δὲ πρὸς παλισκίων βλοσυρωτέρα καὶ βορεαδεστέρα, Ferior, Tetrior, vt Bud. exponit. Plinius verò lib. 16, c. 22 ita interpretatus est, Pix optima vbique ex apricis aquilonis situ: ex opacis horridior virúsque præferēs. Sic lib. 6 De caus. plant. cap. 22, ἔστι δὲ ὅτε ὄψη πλείστοι βλοσυρωπίαι, καθάπερ τὰ λιμναῖα, ταῦτα καὶ τὰς ὁσμὰς ἔχει βδελυρωπίας, βαρείας ὀργὰς καὶ ὀλεθρίας. Idem c. 18, εἰσὶ δ' ὅτε βλοσυρωπίαι ὕλαι καὶ σώματα διαφέρουσι βλάπτουσι. Apoll. Argon. 2, Σμερδαλέον δ' ὑπὸ πῶλοι ἐπὶ βλοσυρῷ ἔχον ἄκρῳ. vbi schol. annotat significare fortassis λαμπρόν. Horridam verò ex Plinio non ineptè exposueris. Sic βλοσυρὰ κύματα dicūtur in Epigr. Et apud Nicandr. βλοσυροῖο κυδοιμοῦ, id est, συγκλυδικοῦ, vt schol. exponit. Itē βλοσυρὸν δ' ἐκ αἷμα χέασθαι, id est μέλαν, κακόν.

ΒΛΗΧΑΟΜΑΙ, ῶμαι, F. ήσομαι, Balo. vnde βλαχεῖν οἰῶν apud Homerū, Balatus ouium. Theocritus de capris etiam dixit pro μηκᾶσθαι, sed compositā voce vtens, vt mox docebo. Quin & Aristoph. commune vtriusque facit in Pluto, quum dicit βλαχόμενοί τε προσέπιον αἰγῶν τε τιταιρώντων μέλη. Et schol. Theocriti scribit itidem esse βλαχεῖν eam caprarū quàm ouium. Sed falli eum existimo: & quod Theocritus καταβλαχῶντα de ouibus dixit, in eo esse catachresin. Apud Aristophanem autem syllepsin esse censeo: sicut vicissim μηκᾶσθαι Homerus non solùm caprīs sed & ouibus tribuens, illa figura vtitur. Aristophanes ad puerulorum vagitū transtulit in Vespis, τὰ δὲ παιδάρια συγκλαίοντ' ἄμα βλαχᾶται. Metaphoricè autem & in altero illo loco vsus est. Cæterùm Eustathius vult à βῆ deriuatum esse βλαχή, includens ei & nomen ἦχος, vt βλαχὴ sit ὁ τὸ βῆ ἦχος. Affert autem istud exemplum hu[illegible] ex Cratino, ὁ δὲ ἠλίθιος ὢν τὸ πρόβατον βῆ βῆ λέγει βα[illegible] ex quibus videri possit Eustathius existimasse βλαχὴ prius esse quàm βλαχάομαι.

Βλάχημα, ατος, τό, ET Βλαχή, Balatus. Od. μ, οἰῶν τε βλαχμός. Æschyl. in trag. quæ inscribit. Θήσας inscrib. βλαχαί (Doricè pro βλαχαί) vagitus infantium appellauit.

Βλαχώδης, ους, ὁ & ἡ, (q. d. Balatiuus vel Balatorius) Mente similis ouibus. προσβαλὼν τὴν τοιῶν ὁμοίως, inquit Suidas, subiungens hunc adespotum locum, μωρὸς δὲ ποιμὴν ἢ τὸν τοῦτο βλαχώδης πίμπτην ἤμελγεν. ET Βλαχμίας itidem Stultus, in vulg. lex. Apud Hesych. autem βλάχημα magis etiam spectè legitur pro μωρός.

Καταβλαχάομαι, ῶμαι, Theocr. pro βλαχῶμαι.

¶ Βλαχής, οῦ, ὁ, Debilis, Imbecillus. Alcæus, βλαχεῶν αἱμάτων ἀχαιμάτοις ποσί. Nicander, βλαχὴν μοῦσ' εἶπα μολπόρου ἐκ χοὶ τύμμα. Et apud Gal. βλαχεῖ πυρετῷ. quo & Alex. Aphr. vtitur. ET Ἀβλαχής, aut (vt alii) Ἄβλαχος, itidem pro Imbecillus, Inualidus, Infirmus. Hom. Il. ν, Νέστοι, οἵ ἄρα δὴ τάδε πίονα μηκασώοντο Ἀβλαχῆ, οὐδὲ ἴσασιν. Vbi Eustathius ἀβλαχὲς exponit ἀδυνῆ, addens, hanc vocem multis in locis positam esse, ac potissimùm ὅτι ὠμῶν, id est, de carnibus: (vsurpando carnes etiam de viuis) Idem in hoc loco Il. ε, Ἄκρῳ οὔτασε χεῖρα μεσάγμιος ὀξέϊ χαλκῷ, Ἀβλαχῷ, ait alios ἀβλαχῷ siniſtram, alios infirmam seu debilē exponere. Cæterùm in hac voce quidam α priuatiuum, quidam superuacaneum esse putauerunt, sicut in ἄσπαχυς pro σπάχυς. Qui autem α priuatiuum esse censuerunt, βλαχὸν pro valido & robusto

acceperunt: ex quibus fuit Heraclides Milesius, cui & ἀζληχρὸν scribere placuit, non ἀζληχές.

Ἀζληχὴς θάνατος, pro ἀζληχροπαθὴς, i. Inualidos reddẽs mortuos, autore Eustathio: vt ἀζληχροπαθὴς idem sonet quod ἀθανατοποιός: qua voce vtitur scholiastes Apollonii Rhodii, exponens hæc eius verba, — ἀζληχρὸν δ' ὅτι κῶμα κέκλιτ' ἀϊστώς. Dicit enim ἀζληχρὸν intelligendum ἀθανατοποιὸν, vel ἀθανὲς. Idem exponit ἀθανῆ & non sentientem, διὰ τὸ ἄϋσον. vt videlicet intelligatur de morte qua quis perimitur, morbo non conflictatus. tunc enim lenis & non vehemens, tranquilláque & quieta mors videtur esse. Atque ita propemodum putarim intellexisse Ælianum, cuius hæc sunt apud Suidam verba, καπήρισεν αὐτῶν τὸν βίον θρασὺς καὶ σὺν χαλκῷ, καὶ ἀζληχρῷ θανάτῳ τὸν ὁπλίτην καὶ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνον. Hesychius ἀπαλὸν exponit, id est mollem: eodem, vt opinor, sensu.

Ἀζληχρόνοσος, Morbus non vehemens, Morbus lentus, Morbus remissus & quasi languidus. Plutarchus in Pericle circa finem, ἀλλ' ἀζληχρῷ πρί νόσῳ καὶ μήκει χρόνου τὸ σῶμα χαλάσας. vbi quidam exposuerunt ἀζληχρὰν νόσον remissum & longũ morbum, quum tamen hac voce longitudo temporis non significetur, & ideo Plutarchus addiderit καὶ μήκει χρόνου. Hesychius ἀζληχρὸν explicat etiam ἀμάλακον & ἀπαρόν.

Ἀζληχρὸς in cõtraria significatione pro Robustus, ex Pindaro affertur ab Etymol. vt videlicet sit tanquam à βέζληκα, quum illa altera signif. sit potius tanquam à βεζλημένος. Quòd siquis plura de etymo huius nominis scire velit (videlicet τῷ βλαχρὸς) ipsum Etymol. itémq; Eustath. adeat. Subiunxi autem hoc nomen verbo βλαχῶ μαι & nomini βλαχή, illam etymologiam sequens quæ θεοδέκτῃ βλαχὼ esse vult, de illa tamen alioqui ἐπίσχον.

Ἀζληχρὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Idem apud Nicandrum.

Ἀζληχροποιὸς, ὕ, ὁ, vt θάνατος ἀζληχροποιὸς apud Eustathium, ἀζληχροὺς ποιῶν τοὺς θνήσκοντας. id est Imbecillos reddens morientes.

¶ Βλῆχον, ν, τὸ, Filix herba, scholl. Theocr. Apud Hesych. Βλῆχα. At Nic. habet βλῆθον, pro filice: & eius schol. addit etiã βλάχον. In v. l. βλῆχος herba affertur ex Theophrasto De c. pl. l. 1, cap. 8, Βλῆχος (inquit Gorr.) à quibusdam dicitur ὁ γλήχων, vt habetur apud Dioscoridẽ.

Βλῆχον seu Βλήχον, Legumínis quoddã genus apud Hippocratem. vt à Galeno exponitur. Sunt qui & βλαχοὶν scribant.

ΒΛΥΖΩ, F. ύσω, ΕΤ Βλύω (quod prius esse videtur, est tamen rarius) Scaturio, Mano. Epi[illegible], 2, Ἀλλ' ἵνα μοι θρέψασα κύλιξ βλύσσῃ λυαίῳ, Scat[illegible] manet multo vino. Nonnus actiuum facit adj[illegible] accusatiuo, ἕζλυε πηγὴ ὑγρὸν ὕδωρ. sicut Plinius dicit Arborum manantium picem resinámque. Apud Euripidem metaphoricè, λίγουσα μύθους ὧν βλύων ἀφειμένων. Βλύζω autem sæpe accusatiuo iungitur, pro Mano, Effundo. Gregorius loquens de Deo populum in deserto sustentante, ὥσπερ καὶ ἄρτον ἐμβρῆσαι καὶ βλύσαι ὕδατα. vbi Bud. exponit, Emisisse abundanter, quasi aquam è fonte vel herbã è solo, hoc est ἀναβλύσαι. Idẽ in isto iambo, ῥεῖθρα γλυκέα μοῦσ' ἐλῶσα βλύζει τωμύλη. Epigr. νῦν μοῦσ' βλύζων. ¶ Βλύζειν de latratu canum etiam dixisse quosdam refert Pollux lib. 5, in cap. περὶ φωνῶν ζώων. ΕΤ Βλύσσω, Profundo, Scatere facio: vulgo ex Nonno.

Βλυσηὶς, ίδος, ἡ, q. d. Scaturitrix. vnde in Epigr. Βλυσηίδι χλοεί, Manu scaturiente & fluente. Abundante.

C. ΑΕΙΒλύω, Perpetuò scaturio. ἀπηρία, Hesych.

C. ΑΝΑΖλύζω, Sursum erumpo scaturiendo, Scaturio sursum. vel simpliciter pro Scaturio. Propriè dicitur περὶ πηγῆς, id est de fonte. Athenæus, αἱ ἕζλυζον δὲ ἐξ αὐτοῦ κρουνοὶ δύο, ὁ μὲν γάλακτος, ὁ δὲ οἴνου. Aristoteles tamẽ dixit φλόγας ἐκ γῆς ἀναζλύσασαι, Flammæ quæ è terra eruperant. Ἀναζλύει apud Hesychium legitur, (à themate Ἀναβλύω) expositum non solùm ἀναζεῖ, sed & ἀναζέει, id est Effervescit, Ebullit. Fit autẽ à themate ἀναζλυω sine ζ participium ἀναζλυδήσας apud Strabonem. nam is de Ætna loquens, ita scribit, πλείους γὰρ ἐν τῇ κρατῆρι τῆς πέτρας, εἶτ' ἀναζλυδήσας.

Ἀναζλισις, ως, ἡ, Scaturigo. Aristoteles De mundo, πηγῶν ἀναβλύσεις.

Ἀναβλύσις, Fontes. Hes.

Ἀναζλυσταίνω, Idem quod ἀναβλύζω. Hesychius, ἀναβλυσταίνειν καὶ ἀναβλύσαι. sed eum aliter scripsisse suspicor. Theodor. Eccles. hist. 3, de Tigri flumio loquens, ἔστι δὲ ὅτε τῶν Ἀρμενίων ἀναζλυσταίνων ἐρᾷ. ΕΤ Ἀναζλυσταίνειν ex Rhet. lexico ponit Eustathius itidem pro ἀναζλύειν. Suidas autem Ἀναβλυσωπῆσαι habet, idque nõ solùm exponit ἀναζλῦσαι sed & ἀναζλαστῆσαι, id est, Repullulare, Regerminare.

C. ΑΠΟΖλύζω, Scaturio, Emitto aquas: vt fõs dicitur ἀποζλύζειν, sicut & simpliciter βλύζειν.

Ἀποζλύζω, Euomio, Per vomitum effundo. Homerus Πολλάκι μοι καπίδουσα ὀπὶ σίδηρον χαλκῆα, Οἴνου ἀποζλύζων. Suidas ἀναζάλλων exponit, item ἀπομῶν. In v. l. Graecol. nulla ponitur alia explicatio verbi ἀποζλύζω, quã hæc, Singultio comedendo, vt pueri faciunt.

C. ΕΚΖλύζω, Excaturio (B. ex Plut.) Emano.

C. ΠΑΡΑΖλύζω, Scaturiginis instar refundo & reiicio; Euomo. vt apud Suidam, εἴ ποτε πίνοντες οἴνου καὶ παραζλύσας τὸ πεπωκὸς, εἶτα ὕπνου μάλιστα ἡδόμην, id est (vt ipse exponit) παραζάλλων, ἀποπίνων.

C. ΠΕΡΙΖλύζω, Scatebris affluo, Vbique & passim scateo, vt B. exponit in hoc Aristot. De mundo loco, ἡ πηγὴ φυτῆς κομῶσα παντοδαπῆς, τάμπαλιν περιζλύζουσα καὶ παρεκχυθὲν μὴ ζώοις.

C. ΥΠΕΡΖλύζω, Supra modum scateo, seu (vt Bud. exponit) Exundo, Redundo, Exubero, Circunfluo. Areopag. φῶς ἀγαθὸν ὡς ἀκήρατος πηγαία καὶ ὑπερβλύζουσα φωτοχυσία. Chrysost. De sacerd. ὑπερζλύζουσιν οὕτω αἱ λιμναί. Greg. εἰ δὲ πυκνὸν ἀκρατὲς τῆς ὀργῆς ὑπερζλύσῃ. HINC Ὑπερζλυσις, ως, ἡ, Exuberantia. B.

ΒΟΑΩ, ῶ, F. ήσω, & Lepe ήσομαι, Boo, Clamo, Vociferor. Il. 1, Καὶ δίλλιτο εἰς ἀγορὴν κικλήσκειν ἄνδρα ἕκαστον, Μηδὲ βοᾶν. & Il. β, μακρὰ βοᾶν. & Il. ο, σμερδὸν δὲ βοῶσαν. Thuc. lib. 7, εἰ νικῶεν βοῶσιν ὡς ἐν δρόμοις ὄντες, ἐκεῖσε ἀφικομένοις τὰ ἐναντία βοήσεσθαι. Plato Apolog. ἐφ' οἷς ἴσως βοήσεται. Plut. An sen. admin. καὶ μάλα βοᾶν ἐν ἐκκλησίᾳ. pro quo Homerus vtitur illo μακρὰ βοᾶν. ¶ Interdum βοῶ pro Clamando seu clamans dico, Vel, Cum clamore dico. Thucyd. 8, ἀλλ' ἐπεκπίπτειν ἐβόων ἐς τὸν δῆμον καταλύοντα. Et cum μὴ, vt Lucill. lib. 2 Epigr. — οἱ δ' ἐβόων τοῦτον μὴ στρατοῦν. Aliquando autem pro infinitiuo ponitur ὡς cum præsenti. Demosth. Pro corona, βοᾷ ὁ βασιλεὺς ἔξω καὶ κηρύττει ὡς ἐν δημοκρατίᾳ δεῖ καὶ πιθ. vt accipiamus ὡς cum vtroque verbo. ¶ Sæpe & cum accusatiuo rei, eadem significatione: cuius constructionis exemplum est in Thucydidis loco quem modò protuli, τὰ ἐναντία βοήσεσθαι. Sic Naz. βοήσομαι τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Soph. autem βοᾶν μέλος, Clamore sublato cantare. ¶ At cum accusatiuo rei, βοῶ, Inclamo, Clamãdo voco. vt Luc. βοήσομαι τὸν πατέρα. Idem in Macrob. τί με βοᾷς; Apud eundem cum præpos. πρὸς, scribentem, εὐθὺς πρὸς ἑαυτὸν δῆτα βοᾶν. vbi exponitur Seipsum inclamare, ab aliis Apud seipsum clamore vti.

Βοῶ, Celebro, Herodot. vnde βεβοημμένος, Celebrat⁹, Celeber redditus. vt quũ dicitur βεβοημμένος Φάλαρις ὅτι τυραννίδι, καὶ Ἀρισταῖος ὅτι δικαιοσύνῃ. Pro eodem ἐκβεβοημένος apud eundem Herodot. vt infrà dicetur.

Βοᾶ ad inanima etiam transfertur. vt κῦμα βοᾶ, Il. ξ, & πίδακες βοῶσαι, Il. ρ. Sic Latini verbo Reboo hinc sumpto vtuntur.

Βοητὺς, ύος, ἡ, Clamor, Vociferatio. ea forma qua dicitur ἐριδητύς. Od. α, — μηδὲ βοητὺς ἔστω.

C. Ἄβοητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tacitus, Silens, Mutus. Ad verbum, Clamore carens.

Ἀβοητὶ, Aduerb. Tacitè, Sine clamore. At Hesychio, Facilé. nisi fortè legendum est apud eum ἀζοητὶ, id est Citra auxilium. Nam ad ea quæ facilè fieri possunt, auxilio minus est opus.

C. Ἀμφιβόητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Circunquaque celebratus. Idem quod περιβόητος, in Anthol. epigr.

Ἀμφιβόητος etiam reperitur pro eodem. Citat Hesychius ex Ione in Teucro.

¶ Βοὴ, ῆς, ἡ, Clamor, Vociferatio, vt Il. α, βοὴ δ' ἀσβέστος ὀρώρει.

Od.κ, Αὐτὰρ ὁ τῷ χ βολὴν ἕλε πάντος. At Il.ε, Αὐλοὶ φόρμιγγές τ' A
βολὴν ἔχον. Thuc.4, οἱ δὲ βάρβαροι ἰδόντες, πολλῇ βοῇ καὶ θορύβῳ ἐφέροντο. Luc. καὶ βοῆς μᾶλλον ἢ τῷ σώματι. Rursum apud Thucyd.8 legitur, ἅτε ἀπὸ βοῆς ἐπεκβοηθοῦντες τοῖς ὁπλίταις. Vbi scholiastes exponit ἀπὸ βοῆς, καὶ μὴ ἐμάχοντο. Idem verò loquendi genus (alioqui rarissimum) apud Xenophontem reperio Hell.2, ἐπεὶ δ' οὐκ ἐπαύοντο, ἐφοίτων ἄλλον ἄλλοθεν ἀπὸ βοῆς ἐπεκβοηθοῦντες, ὅπως μὴ δῆλος εἴη ἑκάστοις ὁ μὴ ἐπιβοηθῶν. vbi exponitur Clamore tenus. ‖ Βοή, Pugna, ex consequenti, quòd cum magno clamore confligi soleat. Hinc βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος, & Ἕκτωρ, &c. Bello strenuus. Quidam tamen exposuerunt hic quoque κραυγήν. vide Eustathium. ‖ Βοή pro auxilio, affertur ex Æschyli schol. in illũ locum Supplicum, Ὅμως ἄμαιτον, εἰ βοᾷ κλυόντι βοῇ, Ἀλκῆς λαβέσθαι.

Βοητής, ὁ, Clamosus, Vociferator. Gallicè criard. Luc. in Symp. ἐδεδοίκεσαν γὰρ τὸν Ἀλκιβιάδην βόλιν· ἀπηχὲς ὄντα καὶ κραυγητὴν καὶ κωμικὸν ἀπάντων. Pro quo βόλιν in v. l. perperàm legitur.

Βοησοβόας, ου, ὁ, Loquax, Blatero, q.d. Qui intempestiuè c
clamat. Sed exponitur simpliciter λάλος.

Βοησοβόης, ου, ὁ, q.d. Calamostrepus.

Αὐτοβοεί, q. d. Cum ipso clamore. Vrbem capi dicunt αὐτοβοεί quæ statim capitur & quasi primo impetu seu irruendo. Thuc.3, αὐτοβοεὶ αἱρεθῆναι [Ἀμφιλοχίαν.] Ibidem, δεῖσαντες οἱ ὀλίγοι μὴ αὐτοβοεὶ ὁ δῆμος τῷ πλείονι κρατήσῃ ἐπαλλήλων. Paulin. ὀλίγου μὲν ἦλθεν ἑλεῖν αὐτοβοεὶ πολλάκις. Reddit eum autem, Primo statim clamore.

C. ΑΝΑΒοάω, Fut. ήσω, Exclamo, Vociferor, Magna voce clamo. Est enim epitheticum αἰά hac in voce. ‖ Interdum accusatiuo iungitur, & significat Clamando profero, Magna voce dico, vel elata voce, Declamo. vt αἰᾶ πόλιν. & apud Platonem Epist.7, πᾶσιν αἰᾶσαι. Item Clamando voco, vel clamore, Inclamo. vt capitur apud Aristophanem ἀναβόησον: licet exponatur simpliciter κέλευσον.

Ἀναβόησις, Exclamatio, Vociferatio. vel Inclamatio.

C. Ἐπαναβοάω, Acclamo. vulg. lex. ex Aristoph. Pluto.

C. ΑΝΤΙβοάω, ῶ, Contrà clamorem edo, Clamando respondeo, vel Vicissim clamo. Item Reclamo.

C. Αὐτοβοάω, Ipse me mea voce prædico, Ipse mei præconem ago: vt Erasm. Chil. interpr. dicens αὐτοβοᾶν simile esse alii prouerbio, αὐτὸς αὑτὸν αὐλεῖ, & οἶκος ὁ μάρτυς. Αὐτοβοᾶς (inquit Suidas) ὅμοιός ὢν τῷ δόξαι, id est αὐτὸς ἑαυτοῦ μάρτυρι, ὡς κἀκεῖνος ὅμοιος ὢν τῷ δόξαι. VNDE Αὐτόβοητος, ος, ὁ καὶ ἡ, Qui ipse sua voce de se testatur. At αὐτόβοητος δάκτυλος apud Nonn. exponitur Digitus vocalis.

C. ΔΙΑβοάω, Diuulgo, Rumorem dissemino. Et q.d. Per clamorem huc illuc spargo. Thuc. 8, γραπτῶν καὶ σφῶν αὐτῶν διαβοώντων ὡς ὑπὸ Ἀγνώνος καὶ Τεισαφέρνους φθείροιτο τὰ πράγματα. vbi scholiastes exponit διαπορουμένων. Herodianus lib.2, διαπιστοῦσι δὲ πολλοὶ τῶν πόλεων τοῖς διαβοήσασιν ὅτι ὁ Κίμμωνος πέθανε, qui passim rumorem dissemināt. In pass. vsus eius creberrimus est tam in bonam quàm in malam partē, pro Celebror, Fama percrebresco. Plato epist. ταῦτα διαβεβόηται, Hæc sunt fama & hominū sermone celebrata. Ioseph. lib.7, πόλει διαβοητόν. Vbi famosissimæ. Plutarchus Pericle, διαβεβοημένος πρὸς τὰς ὀπτὰς αἰθρίους. Synes. epist. διαβεβοημένος Σπάρταλος. Sic διαβεβοημένοι στίχοι. VNDE Διαβόητος, ος, ὁ καὶ ἡ, Diuulgatus, Rumoribus crebris disseminatus. Herodian. lib.4, ἤδη ὑπὸ καὶ τοῦ φίλου διαβοήτου ὑπὸ τῆς τύχης, Vulgata passim per eos cæde. Sic lib.5, διαβόητον ἐποίησε φήμην. Item Celebratus, Nobilitatus, Diffamatus, tam in malam quàm bonam partem. Lucian. Pseud. αἰσχρὰ μᾶλλα τῆς ὅπη καλῶς διαβοήτου ἀκροάσεως ἀπεπλάσθη.

C. ΕΚβοάω, Exclamo. Basilius, οἱονεὶ παῖδα τινὰ ὑπὸ πληγῶν ἐκβοῶντα. Item Proclamo, vnde ἐκβόησις, Fama celebratus, Celeber, Budæus ex Herodoto. ‖ Apud Thucydidē verò lib. 1, ἐκβοάω est Cum clamore erumpo, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐκβοήσαντες ὀπτῆς τῆς Μυκήνης, ἐς πεζομαχίαν ἐσέπιπτον διαφθείροντες, id est (vt scholiastes exponit) μετὰ βοῆς ἐξελθόντες. VNDE Ἐκβόησις, εως, ἡ, Exclamatio. Synes. epist. 67, καὶ πανήγεις ἐκπίπτουσιν, ὡς ἐκεῖ παρόντα τὰς ἐκβοήσεις καὶ τὰς ὀλοφύρσεις πυνθάνεσθαι.

C. ΕΜβοάω, Inclamo, Clamorem tollo. Thucyd. lib. 4, p. 133, καταφρονήσαντες καὶ ἐμβοήσαντες, αἱρήσοι ὡρμήσαν ἐπὶ αὐτούς. Basil. & πάντες ἐφέρονται ἐμβοῶντες εὐκ εἰσπεύσονται. Luc. μεῖζον ἐμβοᾶν τῆς Σπίνθαρος.

C. ΕΠΙβοάω, Inclamo, vt Camer. interpretatur Thucyd. lib. 5, τὴν Ἄγιδι ἐπιβόησιν. In passiua voce significatione actiua capitur pro Inuoco, Imploro auxilium, Deūm fidem hominumque imploro, Bud. Cum clamore obtestor. Thuc. lib. 3, ἡμεῖς δὲ καὶ παρακαλοῦμεν ὑμᾶς, θεοὺς τοὺς ὁμοίως ἡμετέρους καὶ κοινοὺς τῶν Ἑλλήνων ὀπτῆρας ὁπλοφύλακας, πατρῴους θεούς, communis cultus & publica Græciæ deorum numina inuocantes. Camer. Et lib. 8, pag. 292, καὶ ὀπτῆρας μὲν ἐφεδρεύοντων ἐκ τῆς τῶν πολεμίων, ἀσπίσι τοῖς θείοις. Citat idem Budæus & ex Basil. 67. ‖ Ponitur & pro Celebro, In ore habeo, id est ὑμνῶ, vt idem Bud. tradit, apud Alex. ἐπιβόημα. 261. Ad quod in malam partem acceptum, referri potest illud Thucyd. lib. 5, καὶ δι' ἃ πάνυ τὰ ἴδια ὀπτιβοώμενος. quod Camer. interpr. Quum propria hæc mea in hominum sermones incurrant. nam laudem hoc loco nequaquam significari putat. HINC Ἐπιβόημα, ατος, τὸ, Acclamatio, vt Camer. in hoc Thuc. loco lib. 5 interpr. ὁ δέ, εἴτε καὶ δι' ὃ τὸ ὀπτιβόημα, ἢ καὶ αὐτῷ ἄλλό τι ἢ ἐς τὸ αὐτὸ δόξαι, ἐξαίφνης τὸ γραπτὸν ἀπῆγε. Quod vocabulum durum esse testatur Pollux. ET Ἐπιβόητος, ος, ὁ & ἡ, Celeber, Diffamatus, & in bonam & in malam partem. quanuis Pollux in deteriorem partem capiens, cum ὀπτήρητος & ὀπτίλογος copulet. Thuc. lib. 6, καὶ ἄξιος ἅμα νομίζω εἶναι ὧν τὸ πέρι ὀπτιβόητός εἰμι, τοῖς μὲ φθονήσασι μου ἐς ἐμοὶ δόξαν φέρει πιστά. verùm ibi & ἐπιβόητος legi indicatur. Et apud Anacr. Καί μ' ὀπτιβόητον ἐς γείτονας ποιήσεις.

C. Καρηβοάω, Præ sonitu & clamore vertigine capitis laboro, ὑπὸ ἦχου καὶ βοῆς πολὺ κεφαλῶ ἀλγῶ καὶ ἰλιγγιῶ, Hesych.

C. ΚΑΤΑβοάω, Reclamo, Clamore obruo, Clamore vinco, Bud. Clamoribus insector, Camer. Thucyd. κατεβόων αὐτοῦ πολλαὶ φωναὶ τὸν ὄχλον οἱ δήμαρχοι, Inuehebantur in ipsum. Philo lib. 3 De vita Mosis, σιωπᾶμεν καὶ ἀθροιζόμεθα καταβόων τῶν προφητῶν, Magno clamore prophetam increpabant. Greg. καὶ τῆς ἀνδημίας ὡς τυραννίδος κατεβοῶντες. Aristoph. Acharn. κατεβόησε δ' ἂν κἀγορὰς ὀξόπους πεντακοσίους, Superasset clamando ministros publicos ter mille, Camer. In eadem significatione media vox etiam vsurpatur apud eundem Aristoph. Equit. At in passiua κατεβοώμενος (inquit Bud.) dicitur qui omnium clamore in inuidiam vocatur. Appian. in 5 Ciuil. ἡ κατεβοώμενος ὑπερφόνως ὑπὸ τῶν ἀφαιρεμένων, ὅ φησι τινὰ ὑβρεῖν, de Augusto loquens cōtra quem oppidani Italicarum vrbium clamitabant ob agros ereptos & militibus datos. ‖ Καταβοάω exponitur etiam Imploro, in hoc Plutarchi loco Amat. Narrat. κατεβόα τῶν θεραπόντων. HINC Κατεβόησις, ως, ἡ, Conuitium, Incusatio, vt militum in imperatorē: Bud. ex Plut. ὁ αἰτίας ἐπῆγε καὶ κατεβόησεν ὡς ἢ καίριος ἢ κατεσκευασμένος, ἀλλὰ τῇ βουλῇ. Idem De defectu oracul. ἀλλ' ὅμως πολλὴ γέγονε καὶ ταύτῃ κατεβόησις ὑπὸ τῶν ἄλλων φιλοσόφων, Magnis etiam aliorum philosophorum clamoribus exagitatus & vexatus est. Volunt autem esse Attici hoc vocabulū, pro καταβοή, vt αἰτήσεις pro αἴτησις. EST autem Κατεβοὴ, ῆς, ἡ, idē quod κατεβόησις, seu (vt Bud. exponit) Reclamatio, Inuectio, Querela. Thucyd. lib. 8, παρευρήσεις ὅτι καταβοῆς τῷ αὐτῷ μείζονα. Et, καταβοῆς ἕνεκα τῆς ἐς Λακεδαίμονα. Idem lib. 1, αἰσθόμενοι δὲ καταβολὴν οὐκ ὀλίγην ἔσεσθαι ἡμῶν, παρήλθομεν. Quum autem intellexissemus conuitium nobis non exiguum fieri.

C. ΠΑΡΑβοάω, Acclamo. v. l.

C. ΠΕΡΙβοάω, Celebro, Diuulgo, Decanto. Greg. καὶ Ἰουλ. 2, τὸν ἐν σοὶ σωθέντα τῆς ἱλαρότητος αὐτοῦ καὶ λίαν γενναίαν καὶ πολλοῖς ἤδη τὴν ἑαυτοῦ φρονημάτων ἐκβεβοημένην, πεῖσον. id est Famigerata, vt διαβεβοημένην. Bud. HINC Περιβόητος, ος, ὁ καὶ ἡ, Celebratus, Decantatus, Nobilitatus, tam in malam quàm in bonā partem. Philo lib. 1, De vita Mosis, διδάσκων ἐκ τοιούτων αὐτοῦ τὴν ἀνδρείαν καὶ τὴν πρὸς ἀνθρώπους ἐπιείκειαν καὶ τὴν περιβόητον αὐτοῦ πρὸς τὸ θεῖον εὐσέβειαν καὶ ὁσιότητα. Illustrem & celebrem vatis pietatem ostendat. Lysias, ἐπαίνημα ἐκβόητον ἡμῖν. Plutarchus in Themist. ἐκβόητος νίκη. At in malam partem apud Demosthenem pro Ctesiphonte, αἰχμᾶς καὶ ἐκβοήτου φόνου,

Turpis famoſiſſimæque ſeditionis. Et apud Lyſiam in Apolog. aduerſus Sim. ᾧ πόσῳ μᾶλλον ἦν μὴ αἰσχύνης εἶναι, ἢ σωφρονεῖν ἦν. ET Περιβόητος, Clarè, Manifeſtè. v. l. ex Demoſthene.

C. ΠΡΟβοάω, q. d. Præclamo. Cohortor. v. l.

¶ Βοάσας quoque reperitur & Βοάσομαι ac Βοάσεσθαι apud poetas & Ionicos ſcriptores, pro Βοήσας, βοήσομαι & βοήσεσθαι per contractionem facta. Il. μ, — αἰνῶς οὔ πως οἱ ἔλπω βοάσασθαι γλωσσῆς Τέσσης γὸ κτύπος ἔστι. Et βοασόμεθα, quod Suid. exp. καλέσομεν, & μνησικοήσομεν. Apud Herodot. in Thalia βοωμένη, Fama celebrata, Celebria. (AT Βοῶσα apud Cratinum eſt βοήσασα, vt idem Suidas docet.)

HINC Ἀναβοᾶσαι apud Herodotum pro ἀναβοῆσαι, id eſt Exclamare. is enim in Clione, ὁ δὲ μέγα ἀμβοήσας εἶπε. Et in Thalia, οἱ δὲ, ἀμβοήσαντες μέγα ὀλολυγμὸν μιν ἐκέλευον. ET Ἐμβοάσομαι, pro ὀπιβοήσομαι apud Homerum Od. α, ἐγὼ δὲ θεοὺς ὀπιβοήσομαι αἴ κ' ἐθέλωσι. Il. χ, — σὺ γὰρ πρόπολον τὸν ὀλοὸν Πηλείωνα ἀγαναίτην ὀπιβοήσεαι ἄλλα γ' αὖτις.

¶ Βωτᾶν quoque idem quod βοᾶν, facto videlicet βοπῶ à βοάω, deinde per contractionem βωτῶ. VNDE Ἐπιβωτᾷ apud Herodotum. Hæc Euſt. ITEM Βωγρᾶν, eiuſdē eſt ſignificationis, quod ab illo βωτᾶν deriuat idem Euſtath. quemadmodum ex ἐλατᾶν (quod fit ab ἐλάω ſeu ἐλαύνω) ἐλαγρᾶν. Exponit autem βωγρᾶν, αἰακάζομαι vel ὀδυρόμενος, addens apud Theocritum poni pro ψηλαφητὸς ὁ ἀγνὼς αἰακάζομαί τινα. Od. μ, Ἀλλά μοι ἅλα σταθερὰς ἐλάσας, βωγρεῖν τε Κρατηὶ Μιτίγα τῆς σαύλης, ἢ μή τινα πῆμα βροτῶν. Theocr. Idyll. ε, τὸν ἄριστον βωγρεύσομες.

BOHΔPOΜΟΣ, ET Βοᾱδρόμος, Doricè, ᾱ, ὁ καὶ ἡ, Auxiliator, Opitulator, Βοηθός. Eurip. Phœn. ὦ πάτ', ὑπέρχου βοηδρόμῳ Παρνησίᾳ. Et in Oreſte, πρὸ βοηδρόμου. VNDE Βοηδρομέω, μῶ, Auxilior, βοηθῶ. Eurip. Oreſte, βοηδρομῆσαι θεοὺς δρόμοις τοῖς ἐμοῖς, id eſt, εἰς ὅτι βοηθείᾳ δραμεῖν, inquit ſchol. Vtuntur autem hoc verbo non ſolùm poetæ, ſed & proſæ ſcriptores interdum. Plut. ἐπὶ δὲ τὸν Σύλλαν μᾶλλον τρέπεται, Πομπήιον ὃ κατ' ἀρχὰς βοηδρομοῦντας ἐπ' αὐτὸν, id eſt Suppetias contra ſe venientes; vt B. interpr. Idem affert ex Luc. ἢ πῶς γάρτοι ὅτι καλέσαντας, εἰς βοηδρομήσαντας αὐτοὺς συμβάλοιτο, id eſt (inquit) Tumultuoſè accurrentes. De etymo autē harum vocum vide in Βοηδός.

Βοηδρόμιος, ᾱ, ὁ, Auxilietis. Callimachus in Apoll. Ὦ πολλοί, πολλοί σε βοηδρόμιον καλέσιν. ET Βοηδρόμια, ων, τὰ, Feſtum quoddam Athenis celebrari ſolitum, ob prælium à Theſeo aduerſus Amazones feliciter geſtum, QVIA Βοηδρομιὼν nomen eſt menſis eius quo illud geſſit. Ita quidam ex Plutarcho, cuius tamen hæc ſunt verba, in Theſeo, ἐμὲ οἶμαι μάχην Βοηδρομιῶνος ἑξδόμης ἱσταμένου νικῆσαι, ἀφ' ἧς τὰ Βοηδρόμια μάχεσθαι τοῖς Ἀθηναίοις ἔθος ἐστί. Apud eundem verò in lib. De frat. char. legimus, ἐν ᾧ δυτῆρας ἐχειροῦντο καὶ τὴν Βοηδρομιῶνος, ὡς ὁ ἐμὸς τὴν Ποσιδεῶνι τοῖς τὸν Ἀθηναῖον γενομένης διαφοράς. Eſt autem Græcorum tertius mēſis, quem Auguſtum quidā, alii Iunium, Septembrē nonnulli eſſe volunt.

BOHΘΟΣ, ET Βοηδός, (ſed prius illud apud ſolos poetas eſt in vſu) Auxiliator, Opitulator. Ex βοὴ & θέω, id eſt Curro: ſicut βοηδρόμος ex βοὴ & δρομάω (à δρόμος) quod in compoſ. τρέχω ſignificat: ita vt propriè de eo dicatur qui ad clamorem alicuius accurrit, periclitantis videlicet. Quidam tamen à βοὴ ſignificante μάχην deducere maluerunt. quo fit vt Euſtathius βοηδόον expo nat μάχιμον: vnde eſſe dicit βοηδόον ἄγαλμα in Iliade. Xen. Pæd. 5, μὴ χείρους βοηδοὶ ὦμεν σοί. Et βοηδὸς ὁρμᾶσθαί σοι, ex eodem. Apud Plutarchum Themiſt. πειρῶνται ὑμῖν παρεῖναι βοηδοί (vbi obſerua iungi cum eodem verbo cū quo & Xen. iungit) exponitur, Triremes nobis præſidio adſunt. Et Thucyd. βοηδοὺς πέμπειν, Subſidia mittō. ‖ Item Βοηδόος nomen proprium apud Homerum. Sic & Βάκχος (retracto accentu in primam) nomen propriū cuiuſdam philoſophi apud Plutarchum De plac. phil. VNDE Ἀβόηδος, ον, ὁ καὶ ἡ, Cui ſuccurri non poteſt. vt ἀβόηδον φάρμακον, Immedicabile venenum, apud Theophraſtum lib. 5, Hiſt. pl. Et apud Polyb. lib. 16, ἀβοήδους ἰατρίαζον πληγάς. id eſt (vt Bayf. interpretatur) Vulnera inflixerunt quibus arte nulla mederi quis poſſet.

ET Δυσβόηδος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui ſuccurri difficulter poteſt, Vix medicabilis. ET Συμβοηδός, ᾱ, ὁ, Qui ad ſuppetias ferendas vnà cum aliis conuenit, Auxiliaris.

Βοήθεια, ας, ἡ, Auxilium, Subſidium. τῆς ἀπορείας βοήθειαν λέγειν, ex Xenophonte. (vt τῆς ἰδίας ἀπορείας βοηθεῖν, Iſocr.) Et βοήθεια χρημάτων ex Demoſthene. Sæpe autem de auxilio quod fertur in bello, & quidem pro iis qui auxilio veniunt. Xen. Hellen. 7, ἀφικνεῖται καὶ ἡ παρὰ Διονυσίου διπλασία βοήθεια. Demoſthenes, βοήθεια ἡ εἰς Πύλας. Et βοήθειαν μεταπέμπεσθαι Iſocrat. in Archid. Item βοήθειαι plurali numero apud eundem & cæteros. Et βοηθείας πομπεῖα ex Æſchine pro Auxilia ſuppeditare.

C. Ἐκβοήθεια, ας, ἡ, Eruptio, vt apud Thucydidem exponitur lib. 3, καὶ ἐκβοηθείας ἐκ τοῦ ἐμφυλίου, πληθὺς ἐπῆν τῷ Ἀθηναίων καὶ τῶν ἄλλων ξυμμάχων. quæ expoſitio ſimile quid habet cum illa verbi ἐκβοάω pro μὴ βοᾶς ἐξέρχομαι.

C. Ἐπιβοήθεια, ας, ἡ, Auxilium.

C. Παραβοήθεια, ας, ἡ, Suppetiæ, Auxilia, Bud. Polyb. in 5, παραίνει τοῖς ἐν ἡλικίαις δεῖ τι τῶν ὑπαρχόντων τῷ τοιούτῳ καὶ τὰς ἐκ τῶν Ναυπλιέων παραβοηθείας.

C. Συμβοήθεια, ας, ἡ, Ad auxilium ferendum concurſus, Suppetiæ.

¶ Βοηθέω, ῶ, (q. d. ὅτι βοὴν θέω, Ad clamorem accurro) Suppetias eo. Auxilio venio, ſeu ad auxiliandum. Budæus βοηθῶ interpretatur Suppetias eo, item Occurro hoſtibus: & ſubiungit ex Iſocrate in Paneg. καὶ βοηθήσαντας ὅτι τοῖς ὅροις τῆς χώρας, μάχῃ νικήσαντας, ἔφασαν εἶναι. Idem Bud. βοηθοῦσιν ὅτι τὰ ἄκρα apud Xenophontem interpr. Suppetias eunt, vel mittunt. (Sic autem in v. lex. ἐκεῖσε βοηθεῖν redditur Illuc mittere auxilium) Tale eſt βοηθεῖν ὅτι τὰ Μίδεια. Thucyd. lib. 4, & βοηθεῖν ὅτι τῷ θαλάττῃ, Xen. Hellen. 1. Demoſthen. autem ἐβοήθησεν ὅτι τῷ τυραννικῷ εἴδει. Interdum cum εἰς, vt idem Xenoph. ibidē ἐβοήθουν εἰς Χαλκηδόνα ἐβοήθ. Sic βοηθεῖν εἰς Φωκέας ex Demoſthene. Sed interdū & ſine his præpoſitionibus motum indicat, habens ſolum datiuum: vt Thucyd. 3, οὔπω δὲ τῆς Ἀθηναίοις ἐβεβοηθήκεσαν. Ibidem, αἷς ἐδεῖ βοηθῆσαι αὐτῆς. Sic autem & alibi vtitur: vbi βοηθεῖν eſt Auxilio venire, vel Subſidio venire. Sed & ſimpliciter pro Occurro hoſtibus (vt Budæus interpretatur) vel Propugnatum accurro, apud hunc ſcriptorem legitur. In vulg. lexicis ex Herodot. affertur βοηθέειν ἐπ' αὐτὸν pro Ad ſe defendendos et obuiam tendunt.

Βοηθῶ, ſine motu, Auxilior, Opem fero: vt βοηθεῖν τοῖς ἀδικουμένοις, Iſocr. Idem Panath. οὐκ ἂν ἐπὶ καινοὺς τοὺς ἰδίους ἀπορείας βοηθεῖν ἐπιχειρῶν. At Xenophon addit accuſat. rei, τοῖς φίλοις τὰ δίκαια βοηθεῖν δυνάμενος. Ex Demoſthene autem βοηθεῖν τινι ὡφελοῦντα τοὺς πολίτας. Dicitur & βοηθῶ σοι τούτῳ, cum datiuo inſtrumenti, Hac re te adiuuo & tibi opitulor. q. d. Per hanc rem. Sic Xenoph. Hellen. 6, ᾧ ὅσους εἶχον ἑκάστας, ἅπασιν ἐβοήθ.: Tale eſt βοηθεῖν χρήμασι. Interdum verò vtrique datiuus ponitur, vt Æſchines in Cteſiphontē, βοηθῶ τῷ ὅρκῳ καὶ τοῖς θεοῖς καὶ τῇ γῇ τῇ ἱερᾷ, καὶ χερὶ καὶ ποδὶ, καὶ φωνῇ, καὶ πᾶσιν εἰς δύναμαι. ‖ Βοηθῶ, Patrocinor, Bud. ex Æſch. in Tim. μὴ βοηθῆσαι τῇ πόλει πάσῃ καὶ τοῖς νόμοις καὶ ὑμῖν καὶ ἐμαυτῷ. Sic Iſocr. ἄξιον δ' ἐστὶ καὶ τοῖς νόμοις βοηθεῖν καθ' ὅν, &c.

Βοηθοῦμαι, paſſ. Auxilio iuuor, Mihi feruntur ſuppetiæ. vnde βεβοηθημένον. Pla. epiſt. 7, ταύτῃ μοι βεβοηθημένον ἦν λόγοις φιλοσοφίᾳ & φίλοις, Hac ratione latum à me erat auxilium. Ex Hermog. βοηθούμενοι τοῖς ἐνθυμήμασι. Interdū βοηθοῦμαι dicitur qui re aliqua vt remedio iuuatur. Ath. 2, βοηθοῦνται δ' αὐτοὶ ὑδρομέλιτος πόσει. Dioſc. autem dixit lib. 4, cap. 83, ἀβοήθητον loquens, id eſt de fungis, βοηθοῦνται δ' αὐτοῖς ποικίλμασι νίτρου ἰσχνία, &c.

Βοήθημα, ατος, τὸ, Auxilium. Item, Remedium. Plut. Exponitur & Medicamentum apud Galenū ad Glauconem. HINC Βοηθηματικός, Auxiliatorius, Auxiliādi vim habēs.

Βοηθητικός, Auxiliaris, Qui auxiliari poteſt, Vel, Qui ſubenter auxiliatur. Aut, Aptus ad auxiliandum. Gall. ſecourable, à nomine ſecours, quod βοήθεια ſignificat. Ariſtoteles Rhet. 1, βοηθητικὸν εἶναι τοῖς φίλοις. Plut. Solone, βοηθητικὸς ἰδίᾳ τοῖς πένησι.

C. Ἀβοήθητος, Auxilio carens, Auxiliatorem non habens, Ope omni deſtitutus. Formatur à βεβοήθημαι, tertia perſona præteriti verbi βοηθοῦμαι, præfixo α priuatiuo. Epi

detus, ἀλλά σοι οἱ φίλοι ἀβοήθητα ἔσονται.

Ἀβοήθητος, Remedio carens, Immedicabilis, ἀνίατος, ἀθεράπευτος. Polyb. lib. 1, καί πᾶσι τοῖς ὑπ' αὐτῶν ἡμιωδῶν ἑλκῶν καὶ φυμάτων ἀπρόσιτον ἀβοήθητον συμβαίνει, καὶ τελέως ἀβοήθητα γίγνεσθαι. Sic ἀβοήθητον δῆξιν immedicabilem morsum Dioscor. appellat lib. 9.

Ἀβοηθητί, aduerb. Citra auxilium.

C. Δυσβοήθητος, ου, ὁ ἡ ἡ, Cui vix succurri potest, Cui ægrè auxiliū ferri potest. Vix medicabilis. CVI CONTR. est Εὐβοήθητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui facile est opitulari. Facilè medicabilis.

Βοηθητέον, Auxilium ferendum est, Opitulandum est. Vel, Remedium adhibendum est.

C. ΑΝΤΙβοηθέω, Vicissim auxilium fero. Xen. Hell. 7, ἀντεβοήθουν δ' αὐτοῖς καὶ οἱ.

C. ΕΚβοηθέω, Ad opitulandū procurro, Auxiliū fero, Plut. Amat. narr. 8, καὶ ναυσὶν ἐκβοηθοῦντων.

c. 2. Ἐπικοηθέω, Ad opem ferendam procurro. Thuc. lib. 8, ἐπεκβοηθησάντων τῶν Ἀθηναίων καὶ Φιλαμβίων τοῖς Χίοις. id est (vt scholiastes exponit) ὁρμησάντων εἰς βοήθειαν ὅτε τῷ συμβαίνῃ.

C. ΕΜβοηθέω, Auxilium fero.

C. ΕΠΙβοηθέω, Ad auxilium ferendum supernenio. Thuc. lib. 3, ἐπειδὴ πρὸς τρατὸν ἐπεβεβλήκει, πολὺ χεῖρι ἐπεβοήθουν πάντες. Idem eodē libro, ὅπως βοηθῶσι δι' τῶν Ἀμφιλόχων. Et lib. 1, Ἀθηναίων ὅπως ταῖς ναυσὶ πολλαῖς ὀλίγαις ἐπιβοηθῶσι, Auxiliū ferre alii aliis aduersus ingentē classem. Herodian. lib. 1, ἐπεβοήθουν τῷ δήμῳ, Populo suppetias raptum tulerunt.

C. ΠΑΡΑβοηθέω, Suppetias fero. Thuc. lib. 1, ἧς ὑπῆρχον τοῖς Κορκυραίοις ἐν τῇ ἠπείρῳ πολλοὶ τῶν βαρβάρων παραβεβοηθηκότες, Habebant multos barbaros auxiliares. Polyb. lib. 5, πάντα βυλόμενος ἐπανορθοῦν, καὶ παντὶ τῷ δεομένῳ παραβοηθεῖν. Et lib. 16, παραβοηθοῦντες τοῖς κινδυνεύουσι.

C. ΠΡΟΣβοηθέω, Ad opitulandum accurro. Thuc. l. 8, Λέων γὰρ ὕστερον δέκα ναυσὶ προσεβοήθησεν ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων. Et lib. 1, οἱ αὐτῶν ὁ κῦ γλῦ τρατὸς τῶν βαρβάρων προσεβεβοηθήκει, Quò eis copiæ terrestres barbarorum ad opem ferendam venerant.

C. ΣΥΜβοηθέω, Ad auxilium ferendum conuenio. Thuc. 3, ἡ χαλεπὸν ἀπόφαιον πρὸν ξυμβοηθῆσαι, καταπραφῶσι. In eodē lib. ὑπὸ τῶν αὐτόθεν ξυμβοηθησάντων & προσῳκισάντων ὀλίγον. Et lib. 7, ἀξιώσοντας συμβοηθεῖν ἐπ' αὐτοὺς καὶ ταῦτα ἐγγὺς ὄντας βοήθειαν πέμπειν, vt scholiastes exponit.

BOΑΞ, ακος, ὁ, Piscis qui à Plin. Box vocatur. Aristoph. ἀλλ' ἔχουσα χαλκέα Μισὴν βάκχον ἀπεβάλιζον οἴκαδε. Athen. lib. 7, ἀπὸ τοῦ βοᾶν, βοᾷ δὲ ὁ ἰχθὺς dictum esse hūc piscem scribit. Vnde Pherecrates, quum scripsisset, ἄλλοι φωνὴν οὐκ ἔχειν ἰχθῦς καὶ τὸ βδέειν, subiungit, τὸ δὲ Σκιὼν οὐκ ἔστιν ἄλλος ἰχθὺς ὑδάτων ἢ βοαξ. ET Βόαξ pro eodem. Numen. in Halieut. Ἡ λάβρακι σωμάδοπα, βόακας π, τελέγκας π. ET Βῶξ quoq; per contractionem pro eodem, vt docet ibidem Athen. citans ex Aristot & Epicharino. HIC idem piscis Βωκᾶς ab Aristoph. Byzantio (contendente nō rectè βῶκα appellari, vt eodē in loco testatur Ath.) dictus fuit, quoniam μικρὸς ὑπάρχων, μεγάλας ὤπας ἔχει, q. d. βοὸς ὀφθαλμοὺς ἔχων.

BΑΤΡΑΧΟΣ, υ, ὁ, Rana, dicta quasi βοάτραχος (quemadmodum & βότραχος pro βάτραχος apud Hipp. scribi Galenus autor est) ἀπὸ τοῦ βοᾶν μακρὰν ἔχειν, vt Etymol. docet. Autor Batrachom. Βάτραχος ὑψόσε ὠχρὸν δέμας ὕδατι λάβρῳ. ‖Est etiam piscis nomen quem Plinius modò Batrachum modò Ranam vocat, Aristot. autem inter σκάρη recenset. ‖Βάτραχος etiam dicitur διάτασις τῆς ὑπὸ τὴν γλῶσσαν μοιρῶν, μάλιστα δὲ τῆς φλιβῶν, vt Aet. tradit. Tumor (inquit Gorr.) phlegmonodes partiū quæ sub lingua sunt, sed maximè venarum, pueros præsertim infestans. Quem morbum interpr. modò Ranam modò Ranunculum vocant. ‖Hesychio est etiam ἑλκώσεως εἶδος.

C. Βατραχομυομαχία, ας, ἡ, Ranarum & murium pugna. cuius nominis prœmation Hom. adscribitur. Plutar. De Herod. ὡς τὴν Βατραχομυομαχίας γενομένης. sed in vulg. exempl. legitur βατραχομαχίας, quod significat simpliciter ranarum pugnam.

Βατράχιος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. Ranalis. vt βατράχιος μοῖρα apud Suidam. At βατράχιον, ου, τὸ (s. χρῶμα) Coloris species quo facies illinebatur antequā personæ repertæ fuissent: v tradit Aristoph. schol. VNDE Βατραχὶς (vt idē Aristoph. schol. docet) ίδος, ἡ, Vestis eo colore tincta. ἐσθὴς (inquit) ἐβατρίς, ὅτι ἐοικὸς τῷ ἐώμασι ἐχούσης τὸ χρῶμα. Vestis florida ad ranarum colorē accedens. Hesychio verò est ἱματίου χρῶμα ὁ βαπτὸς ὑπὸ βατραχίου πίας. Dion lib. 58, ἰσχυρῶς γὰρ τῷ ἡ βατραχίδι ἐκδιδόντι, καὶ δίχα τοῦ ἀπὸ τοῦ χρώματος τῷ φαρμάκῳ καλουμένῳ, φορεῖται. AT Βατράχιον, ου, τὸ, herba est quæ Latinis Ranunculus dicitur: de qua Dioscor. lib. 2 cap. 26, Plin. lib. 26 cap. vlt. Alio nomine σέλινον ἄγριον dicta & πολυσπέρμον apud eosdem autores.

Βατραχίσκος, ου, ὁ, Pars quædam in cithara. Hesych.

Βατραχίτης λίθος, Batrachites lapis. Plin. l. 37 cap. 10, Coptos & batrachitas mittit: vnam, ranæ similem colore: alteram ebori, tertiam rubentis è nigro.

Βατραχίζω, In morem ranæ nato. Apud Hippocr. accipitur pro In modum natantis ranæ extendi, quum de luxatione membrorum agitur. ὅπου δὲ βραχίζων ὀλισθήσῃ ἐς πλαγίην ἔξοδον, καὶ ὁ μηρὸς βατραχίσῃ. v. l.

BOMBOΣ, (per onomatopœiam, seu ex imitatione soni literæ β, vt ῥοῖζος à ρ, & σῆμος à σ) Bombus, Sonus quē edunt apes. Vnde βομβέουσα μέλισσα in Epigr. & βομβοῦσαι κλοιόσυραι, itidem de apibus dictum ab Apoll. Latini quoque bombum apibus tribuerunt. Reperitur autē & Bombitatio seu Bombizatio, de quibus vide in verbo proximè sequente. Transfertur βόμβος & ad alios sonos, vt ad sonum tonitrus.

Βομβέω, ῶ, F. ήσω, Bombum edo, vel Bombum facio, vt loquitur Varro de apibus (Fortasse autem & Bombitare seu Bombizare dicere possumus, prout apud Festum legendum censuerimus, nimirum vel Bombitatio, vel Bombizatio. sed prius illud magis mihi arridet) Apud Aristoph. Pluto, ψόφῳ etiam βομβοῦσιν περὶ πλοῦ καφαλῆς αἰτοῦσι. Transfertur autem & ad alios longè diuersos sonos. nam & tonitru dicitur βομβεῖν, item ῥόθος, necnon remi, quū pulsant æquor, aut verrūt, seu sulcāt, vt loquūtur poetæ. Odyss. μ, Τῶν δ' ἄρα δηρὸν ἀκουὴ ἐν χείρεσσι πέλασσε· ἐρετμὰ. Βόμβησεν δ' ἄρα πάντα κατ' ῥόον. Apud Senecam autem resonant non ipsi remi, sed freta pulsata remis. Apoll. Arg. 2, Κεῖνται δὲ κατάλυγες ὑπὸ σκελαὶ ἄκρας Ῥηχείας Κλυζούσης ἁλὸς ἴνδον ἰδόμβιον, id est ἦχον. ‖Quod autem Sappho dixit βομβεῦσαι δ' ἀκοαί μοι, Catull. interpr. – sonitu suopte Tinniunt aures: vt videbis inter Græc. poetarum Lyricorum fragmenta à me superioribus annis excusa.

Βομβήεις, εντος, ὁ, Bombum edens, vt in Epigr. βομβήεσσα μέλισσα. Exponitur etiam Stridulus.

Βομβητὴς, idem quod βομβήεις, in iisdem Epigr.

Βομβηδὸν, aduerb. Edendo bombum, Cum bombo. Apoll. Arg. 2, de apibus, Αἱ δέ τε πιὼς μὲν ἀολλέες ὣς τε σὶ σύμβλῳ βομβηδὸν κλονέονται.

Βομβαλὸξ, aliud aduerb. iocosè ab Aristoph. fictum ad similitudinem aduerbii βαβαὶ, inquit Eust. ET Βομβαλοκομβαλὸξ apud eundem Aristoph.

C. ΔΙΑβομβέω. vt διαβομβοῦσαι λίξεις περὶ τὸ χιλὸν ἢ ταῖς ἀκοαῖς, Dionys. Areop. pro Stridentes, vel Stridulæ, Tinnulæ, Sonoræ, Bud.

C. ΕΠΙβομβέω, Bombo seu bombis assono. In v. l. Bōbos edo & strepitum facio.

C. ΠΕΡΙβομβέω, Bombo circunsono. Et generalius pro Circunstrepo. Simocates apud Suidam, ὡς δὲ τὸ Περσικὸν περιεβόμβησε στράτευμα. Et passiuum Περιβομβοῦμαι, pro Persono apud Nazianz. περιβομβεῖσθαι τοῖς τοιούτοις λόγοις πᾶσαν ἀγορὰν.

¶ Βομβαίνω videtur esse Sonum bōbo similem edo, apud Basil. βομβαίνοντες τῇ γλώσσῃ.

¶ Βομβύλη, ης, ἡ, Apis quoddam genus magis obstreperæ quàm sint cæteræ, vt quidam tradunt. ‖Item Poculum quoddam anguſti oris. Vide schol. Apoll. ET Βομβύλιος, aut etiam Βομβυλιὰς, idem quod βομβύλη. Sunt autem qui sulitem interpret. apud Isocrat. vbi scribit quosdam βομβυλίων laudationē scripsisse. Vide Athen. & Suidam, Polluci βομβυλιὸς est illud etiam poculum anguſti oris, βομβοῦσι ἐν τῇ πόσει, vt ille ait, Ἐπ βομβυλιὸς ἰ.

λιὸς ἄχρηστος prouerbialiter de inutili, Suidas. HINC Βομβυλιάζω, quod apud Aristot. redditur Ventris murmur edo, in hoc Probl. loco, διὸ καὶ βομβυλιάζουσιν οἱ ῥηχὼς δεδιότες.

Βόμβυξ, Bombyx, Vermis ille qui telas araneorum modo texit adversem luxumque fœminarum, quæ bŏbycina appellātur. inquit Plin. quem vide lib. 11 cap. 22. itē Aristot. Poll. & Athenæum. ET Βομβύλιον, diminut. Idē, ex Aristot. De animal. 5. ¶Item Βομβύλια, quæ & Plinio Bombycina, in loco proximè præcedente.

BOPA', Pabulum, Esca, Cibus, [sed propriè brutorū] Aristot. Ethic. 3, ὁ γὰρ λέων βίρωνὰ ἰδὼν ἔλαφον ἢ ἄγριον αἶγα, χαίρει ὥσπερ βορᾶ ἕξει. Herod. βίβασις τὰ αὐτῶν σώματα τοῖς βουλομένοις ἀνδρῶν, ἔπειτα δὲ τοῖς κυσί τε καὶ ὄρνισι βορὰ εἶναι. Ex Herodoto citatur & pro cibo humano. Hinc Lat. Voro.

Βορός (vel βίρος, vt alii) Edax. Vnde superl. Βορώτατος, Luc. γυπῶν ἀκαθαρτοτάτη καὶ ἀνθρωποβορώτατη. quibus nominibus parasitum quendam insignit Timon.

C. Ὠμοβόρος, Crudiuorus. Συὰς ὠμοβόρους, Apoll. At Αἱμοβόρος, & Δημοβόρος, & Σαρκοβόρος, aliàque multa, vide in substant. cum quibus componitur βόρος.

BO'PBOPOΣ, Cœnum, Limus. Plut. De Socr. dæm. σὺς ἀκαθαρσίαν ἀφρὸς βορβόρου προσίεται. Sic & in prouerb. βόρβορος datur suibus, ἐς ὃν βορβόρου κυλισθείς, apud Naz. Et 2 Petri c. 2, εἰς λουσαμένη, εἰς κύλισμα βορβόρου. Luc. Lexiph. Τοῦτο. Βόρβορον σωρεύσας καὶ πηλώσας μου. Propriè autem ἡ ὰπὸ τῆς Χοιρᾶς κόπρος: quam expositionem sequens subiunxi nomini Χοιρά.

C. Βορβοροκοίτης, In cœno cubans.

C. Βορβορόπη, In meretricem iactatū ab Hipponacte, quasi videlicet βορβορώδη τὴν ὀπτὴν ἔχουσα. AT Βορβορωπὸν Hesychio est Quod cœni speciem refert, vnde & pro fœdo ponitur.

C. Βορβοροπόκριτος, ὁ, Aristoph. Equit. (q.d. Qui aliquid turbidi reddit tanquā cœnum) pro eo qui tœdum & turbulentum ciuitatis statum reddit, ὦ βορβοροπόκριτε καὶ πάλιν ἄπαντα τὰ πάλαι σὺ ταραττόμενος. Dicitur autem Χορβοροπόκριτος quasi βορβοροποιός τις, inquit B.

C. Υποχόοος, ου, ὁ ἡ, Cœnosus, q.d. Cui subest cœnum.

Βορβορώδης, Cœnosus, Cœno plenus, vel Cœnum referēs. Plat. πηλοῦ βορβορωδεστέρου.

Βορβορικοὶ dicti quidā hæretici quasi cœnosi, quòd turpissimas libidines sacris suis immiscerent. In v.l.

Βορβορόω, ῶ, Cœno obduco, In cœnum conuerto. Item Cœno contamino. Βορβορωθῆναι, pass. Aristot. ὕστερον δ' ἐνδέχεται ὑγρὸν τὸ πάτου βορβορωδέστερον ἐμφανὲς λιτόσρια. Apud Chrysost. autem pro Cōtaminor cœno. in epist. ad Coloss. 81, πῶς τὰ σπερματικὰ ἀμάκια ἐπιλίσχει φανερὰ ῥαδίως βορβορωθῶσι.

Βορβορίζω, Cœnum refero. vt apud Dioscor. lib. 5, βορβορίζων ἐν τῇ γεύσει, Cœnum referens in sapore, id est, Cœni saporē referens. Est etiam Cœno inquino. Ab Hesych. tamē exponitur simpliciter μιαίνω (id est Inquino) Cyprionū linguæ tribuēte. Sed dicit etiā esse γογγύζω, id est Murmuro. ET Διαβορβορίζω ex Aristoph. pro Exclamo, in v.l. ITEM Διαβορβορίζω pro Strepitum edo, vt ὑποχόνδρια διαβορβορίζοντα apud Hipp. Bud. Vide Βορβορυγμός, quod proximè sequitur.

¶ Βορβορύζω, Strepitum edo: sed peculiariter de intestinis murmurantibus seu crepitantibus. VNDE Βορβορυγμὸς: vt apud Dioscor. lib. 6, βορβορυγμοὺς τῆς ψόφους μὴ λεπτοὺς ὀπτῆρες. quod quidā interpr. Intestinorū tumultus & strepitus. ET Βορβορυγή, Strepitus ille. ITEM Διαβορβορίζω, ex Aristoph. pro Exclamo. quod alii cum σ scribunt Διαβορβορίζω. Crediderim autē βορβορύζειν hāc significāt. accepisse ex strepitu quem edūt qui per βόρβορον incedūt. ITEM Κορκορυγὴ idem quod Βορβορυγή apud Hes. scribit enim βορβορυγμὸν esse certū quendā sonū qui & κορκορυγὴ appelletur. Sed vox hæc κορκορυγὴ ex Æschylo annotatur generalius pro strepitu. ET Κορκορυγᾶν de ventre dictum apud Aristoph. pro Strepere, Latrare. A QVO Κορκορυγμός, Strepitus ille. ET Διακορκορυγᾶν compos. apud eundem Aristoph. pro Strepitum edere cogo. ex Aristoph. Nub. εἶτ' ἐπεσχόμην πάνυ χαίρων, ἕως πλάνης ὀλίγιστα αὐτὸν διακορκορύγοιμι.

A BOPE'AΣ, Boreas, Aquilo. Od. ε, Καὶ βορέης αἰθρηγενέτης μέγα κῦμα κυλίνδων. Od. ξ, Ἡ δ' ἔπεσε βορέῃ αἰνῷ ἀκραΐ, καλῷ. Hanc vocem à βορὰ deductam fuisse, apud Etym. legimus, & quidem duabus rationibus: vel quòd nos βορᾶς suidiores ac edaciores reddat, vel quòd frugibus incrementum præbens, βορὰν, id est alimentum, nobis ministret. Affert autem & alia etyma: sed quum nunc illud sequar quod βορέας à βορὰ deducit (quippe qui nomini βορὰ id subiūgam) ex duabus huius etymi rationibus priorē illam rationi magis consentaneam mihi videri dico. Cæterùm βορέας dicitur etiam pars à qua flat βορέας, Pars aquilonaris, i. septentrionalis. vt apud Thuc. ἐκ βορέου τοῦ πλεύρου exponitur Ad septentrionalem vrbis partem.

Βορέηθεν apud poetas A parte septentrionali. Ad verbum, A borea.

Βορεήθεν αἰκτὰ, Aquilonaria littora. ex Dionys. Alex.

Βόρειος, ου, ὁ καὶ ἡ, Borealis, Aquilonaris. vt βόρεια πνεύματα, Theophr. βόρειος θάλασσα, Ad boreā spectans. βόρειον κλίμα, Aristot. Et τὸ βόρειον (sub. illud κλίμα aut μέρος) Aquilonaris pars seu septentrionalis, Septentrio. Et pro eodem τὰ βόρεια plur. quod exponitur Septētrionales partes. ¶Item βόρειον herba seu frutex, alio nomine ἰλλυρικὸν εἶναι, in v.l. ET Βορειαῖος idem, vt βορειαίης νιφάδος, in Epigr.

C. Προσβόρειος, vide Πρόσβορρος.

Βορήϊος, apud poetas pro βόρειος. Apoll. Arg. 1, βορήϊοι ἠῖες.

Βορεάδαι, filii Boreæ, Zethus & Calais, Apoll. schol.

C. Ὑπερβόρειος. q.d. Superborealis, Superaquilonaris. Dicti sunt autem Hyperborei populi quidam Scythiæ, quia supra eos (id est vltrà) flat boreas, vt Seruius etiam testatur. Sed & pro iis qui ex remotissima quapiā regione aduenium, apud Luc.

¶ Βορρᾶς, idem quod βορέας. VNDE Βόρρᾶθεν, A Borea, Ab Aquilone. Quo aduerbio vtitur & Theodor. Hist. Eccles. 4. ET Καταβορρᾶς, ου, ὁ καὶ ἡ, Boreæ expositus, Boreæ obuersus, Bud. vt καταβορρᾶς οἰκία, Aristot. Oecon. 1. AT Παραβορρᾶς, Qui transuerso Borea perflatur, Qui à latere aut in orbē perflatur à Borea, Bud. apud Theophr. ET Πρόσβορρος siue Προσβόρειος, Qui à Borea perflatur, Ad Boream vergens, ex eodem Theophrasto.

BO'TPYΣ, υος, ὁ, Botrus seu Botryo, Vua. Marcell. Dioscor. interpr. docet, βότρυα esse non acinum, sed in racemum confertas coaceruatásque plures vuas. Theophr. De caus. plant. lib. 3 cap. 22, πλὴν ἐνίοτε τοῦτο μὲν οὐ τοῖς ὡρίοις καιροῖς, ὅταν δὲ χωνται τρυγᾶν οἱ βότρυες, μὴ ἐᾶν ἄχρις ἂν πανταπᾶσιν, ἁβρὸς ἦ. Aristophan. Ranis, βότρυος ἕλικα παυσάμενον. ¶Est & herbæ nomen, quam Botryn Plin. etiam vocat, quæ alio nomine Artemisia, à Cappadocibus Ambrosia dicitur. cuius descriptionem vide apud Dioscor. lib. 3, cap. 130, & apud Plin. lib. 27 cap. 8. Nominis verò rationem affert Plin. eodem lib. cap. 4, de Ambrosia loquens, Circa imum caulem in ramulis semen est vuis dependentibus, odore vinoso: qua de causa botrys à quibusdam vocatur. Marcellus verò ita dictam esse vult non quòd vuarum acinis aliquid simile habeat, sed quòd plura eius semina totis caulibus sic cōferta pendeāt vt racemi in vua imaginem faciant. ¶Βότρυα etiam dictas fuisse Pleiades, testatur Eustath. ἀπὸ πλείους ἴσως ἐν βότρυι.

C. Βοτρυόδωρος, ου, ὁ ἡ, Botrorum largitor. Aristoph. Pace, Ὦ πότνια βοτρυόδωρε. Pacis id epitheton, à rusticis ei impositum, quòd ea vigente vineæ colantur.

C. Βοτρυοσταγής, ές, ὁ καὶ ἡ, E botris distillans. Athen. lib. 1, Οἶδα δ' ἐγὼ καξ ἄλλων πόλεων βοτρυοσταγῆ ἔριπνα.

C. Βοτρυοστέφανος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sertis ex botryonibus confectis redimitus.

C. Βοτρυοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Racemifer. Eust. à Βοτρυοφόρες factū scribit ἐπὶ τῶν ο εἰς ν.

C. Βοτρυοχαίτης, ου, ὁ, Botros crinibus implicatos habēs. Bacchi epithetum est lib. 1 Epigr.

Βοτρυπός, ᾶ, όν, Qui è botrifero genere est, Qui botrifero genere comprehenditur. vt βαλανπός, σικυπός, καρυπός, σφακηπός. Et τὰ βοτρυπὰ pro ipsis botris.

Βοτρυίτης, ου, ὁ, & Βοτρυίτις, ιδος, ἡ, Botrytes & Botrytis.

ficut etiam Plin.vocat. vt βοτρύτης λίθος, Botrytes gemma:cuius(vt docet idē)alia nigra eſt,alia pāpinea, incipienti vuæ ſimilis.Βοτρυῖτις κισσὸ μαία, Botrytis Cadmia, Cypria alio nomine dicta: de qua Dioſc. lib. 5 cap. 84. Interior(inqt Plin.l.34,c.10 de Cadmia) optima, cameris depēdēs, & ab eo argumēto botrytis cognominata.

Βοτρυώδης,ους,ὁ,ἡ,Racematus,Racemoſus,Racemi in modū collectus & intortus. Ath. lib.10, Ἐξ ἧς βοτρυώδεις οἷναι ὑπὸ χθόνιον Πόρθον αἷμα χοὴ δῶμ. Et βοτρυώδεις κλῶνες in Epigr. Metaph.autē apud Apoll.Rh.Arg.2 πλόκαμοι βοτρυώδεις.

Βοτρυώδης,ους,ὁ ἢ ἡ,Racemoſus. Ath.lib.14. de piſtacio,ὃ δὴ καὶ βοτρυώδη τὸν καρπὸν ἀφίησι, λευκόφλοιον ὄντα & μακρὸν, παρεμφερῆ τοῖς δακρύοις, ἃ δὴ ῥαγῆν ὅταν ἀλλήλοις ὀπιδάλλει. Dioſc.de Cadmia, ἔχουσα τὸν ὀπωφόρον βοτρυώδη.

Βοτρυών,ῶνος,ὁ,Botryo,Martial. Βοτρυόνες, Vuæ,Condititii racemi.v.l.

Βοτρυώς,Vindemia.Συγκομιδή,Heſ.

Βότρυχος,Botri acinorum pediculus,ſeu Radix è palmite prodiens,vnde acini ipſi dependent: vt tradunt v.l. citantia Gal.2,De alimentis.

Βοτρύδιον,ου,τὸ,Acinus.Dioſc.de hippophae, ἔχει δὲ ἄνθη κορύμβοις ἐοικότα κισσοῦ, ὡς βοτρύδια ἐοικέναι ἀλλήλοις, μὴ τὰ λευκοῦ φοινίσσοντα ἐκ μέρους. Pro quo Plin. Hederæ modo racemoſa eſt, candidis & ex parte rubentibus acinis.

Βοτρυδόν, In modum racemi, Inſtar acinorum. Il.β,de apibus, Βοτρυδὸν δὲ πέπονται ἐπ' αὔλιον εἰαρινοῖαι. Vbi Euſt. ἔστιν γὰρ αὖ(inquit) ἰδεῖν τὸ ἔθος τῶν μελισσῶν, ὅταν ὅπη καὶ ὅπου ἢ αὔλιον, βότρυι ἐοικέναι, ὡς ἀπὸ ῥαγῶν συστομάδον ἐξαιθῶν ἐξιέναι γὰρ ἀλλήλων ὡς ῥᾶγες.

Βοτρυόομαι,ῶμαι, Racemor, vt Gaza vertit. Theophr. lib.1 De cauſ.pl. cap. 22, ἔτερον δὲ τὸ τῶν ἀμπέλων τῶν μαινομένων καλουμένων, αἳ οὐ μόνον βλαστάνουσι, ἀλλὰ καὶ πέπλοισι καὶ αὐξοῦσι καὶ βοτρυοῦνται, καὶ οὐ δύνανται πλεκωῦν. Quò videtur reſpexiſſe Plinius,quum ſcribit, Vites quidem & triferæ ſunt,quas ob id inſanas vocant: quoniam in iis alia matureſcunt,alia turgeſcunt,alia florent.

ΒΟΎΛΟΜΑΙ, in 2 perſ.βούλει cum ει. F.ήσομαι P. ημαι (tanquam à Βουλέομαι,ῶμαι) Volo.vt βούλομαι σίπυ ἄπιδος, item βούλομαί σοι, item βούλομαι δηλῶσαι ὑμῖν,Xen.Sic Pla.De rep.βέλομαι ἡσθῆναι.Et cum præterito ex Luc. in Somn. βέλομαι κεκτῆσθαι.Sic & part.cum infin. vt βουλομένων δυνατῶν ἡμῖν, Xen. Interdum ſine infinit.cum εἰ,vel articulo poſtpoſitiuo.Syn.De inſomn. καὶ ὥσπερ πρόπλους, εἰ μὲ βούλοιτο,Σικελικὴν,εἰ ὁ βέλοιτο,Μυσικήν. Cum articulo autem (vt Lat. Cuiuis, cuiuſuis,&c.) Luc.ὁ ὢν πλέων ἔστ' ἂν βέλει πορφυρίδος ἀμείνων.Sic Plut. in Gryllo, ἧς βέλει κορώνης τῶν σωφρονεῖν ἀπολειπῶν). Sic dicitur ἐφ' ὅτῳ βέλοιτο μισθῷ. Et cum ὡς, vt ὡς βέλοιτο, Vt volunt,Pro ſuo arbitrio.Ariſtot. Œcon.2, εἶτα ἐξαγωγὴν ἔδοσαν τῷ βουλομένῳ, ἐξάκτης πρίω, Deinde exportationem permiſerunt,primo cuique volenti,pretio conſtituto, Bud.interpr. In his autem & huiuſmodi locis poteſt etiam ſubaudiri infinit: Cæterùm iungitur βέλομαι & cum coniunctiuo,ſicut Lat.Volo.Luc.βέλει σκοπῶμεν; Idem, βέλει ἀπομόσωμαι; Et per periphraſin, ἐμοὶ βουλομένῳ ὅτι πιεῖν vel πιεῖν. q.d.Mihi volenti eſt,pro Volo.Et οὐκ ἔστιν ἐμοὶ βουλομένῳ.Thuc.2, ὧν γε πολλοὶ τῶν Πλαταιέων οὐ βουλομένῳ ἦν τῶν Λακεδαιμονίων ἀφίστασθαι.Idem,βουλομένους ὑμῶν ἀκοῦσαι ἔστιν. Idē αὖ βουλομένοις ἢ τοῦτο.Græg.ἔξεστι,ἀπόλαυε,ποίει ὅ,τι αὐ ἢ βουλομένῳ σοι,Quidlibet, Quodcúque libuerit. Aliquātum ab his diuerſum eſt illud Eurip.πᾶν ἥδιον ἢ τὸν βουλόμενον ἔχειν. Ex eodem affertur τὸ βουλόμενον ἑκόντος pro Voluntas eius vel Sententia. At ex Plat. De leg. βουλόμενος ἔμελλες λέγειν pro Dicturus eras. Pro nolle autē dicunt βέλειν præfixa particula ν vel μή.vt Dem.μὴ βέλειν δοκεῖν,No lite videri.Et ἡ βελόμενος interdū Inuitus exponitur.

Βέλομαι, eo modo quo dicitur Neſcio quid hoc ſibi velit:Luc.4,ᾧ σοί τινι τοῦτο βέλεται εἶναι ὁ Προμηθεύς, τοῦτο δοκῶ λέγειν εἶναι, Quòd ſi huiuſcemodi eſſe vis Prometheum. Quòd ſi ita intelligis Prometheum. Ita Bud. qui & addit ex Greg.ἐβούλετο δὲ ὁ λόγος αὐτῷ καὶ βασιλέως αὐτοῦ ἔμπροσθεν ἄγειν τὸν νοῦν ὑφημοῦμένων.i. His verbis ſignificabat Athanaſium regi etiam præponendum.Talia ſunt in v.l.(ſed abſque infinit.) τὸ αὐτῷ βούλει) τὸ λύσαι & τὸ βέλοντα αὐτῷ αἰ κύλικας At in hoc eiuſdem Greg.loco,Τί σοι, φησὶν, ὦ ἔσω, βούλεται τὸ χρῆσμου κράτις θλιβῆναι, Bud.interpr.Quid tibi visi& minātis verba eſſe tradit.

Βέλομαι cum accuſat. rei,redditur & verbo Cupio, aliiſque item modis. Greg.βέλομαί σοι πᾶν ἀγαθόν,i.(Bud. interpr.) Omnia tua cauſa cupio. Fortaſſe autem non incōmodè verterimus,Opto,ſeu Exopto. Ex Thuc. βέλεσθαι τὰ Συρακοσίων pro Studioſum eſſe Syracuſanorum.Et in ſimili eiuſdem loco,βουλόμενοι τοῦτο,Qui huius ſunt factionis. Cæterùm vt βέλομαι dico cōmodè verti poſſe in illo Gregor.loco, ſic & in iſto Homerico quidam vertunt, vbi tamen βούλομαι non cum accuſ. ſed cum infinit.iungitur:Il.α,— ἐπεὶ πολυ βούλομαι αὐτὸς Οἶκόν ἰκέσθαι. Βούλομαι apud eundem pro Malo, Præopto: cum alibi,tum Il α, Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι.Sic ex Plut.affertur De fort. mul.εἶπεν ὡς ἐβούλετο αὐτὸ μᾶλλον φέρειν ἢ ζῶφυτον συμμετέχειν Λεισθένους, pro Mallet.Sic Chryſ.in epiſt.ad Epheſ.165,& alibi non ſemel.

Βούλομαι,Cenſeo,vt Lat.Volo.Themiſt. Phyſ.4,βούλονται γὰρ εἶναι διάστημα ἐν ᾧ μηδὲν ὄντι σῶμα. Huc pertinet illud paulo antè citatū, καὶ εἰ γά σοι τοῦτο βούλεται εἶναι ὁ Προμηθεύς,exponendo Si ita intelligis.

Βέλομαι(ſicut & Ἥλω)pro Poſſum,vt Ariſtot.Pol.2, ἡ βέλτιστα γ' ἂν εἴη τοῦτ' εἶναι πόλις ὅπως αὐτάρκη συμβαίνῃ τὴν κοινωνίαν εἶναι.In hoc autem eiuſdem loco & eodem libro,vbi de Plat. politia loquitur,ἡ δὲ συνταξις ὅλη βέλεται μὲν εἶναι μήτε δημοκρατία,μήτε ὀλιγαρχία, μέση δὲ τούτων,ἣν καλοῦσι πολιτίαν,Bud.ait βέλεται eſſe itidem pro Poteſt,vel pro Tendit eò. Idem βέλεται interpr. Deberin hoc eiuſdē Ariſtot.loco, Pol.5,βέλεται δὲ ὁ βασιλεὺς εἶναι φύλαξ, ὅπως οἱ κεκτημένοι τὰς οὐσίας μηδὲν ἄδικον πάθωσιν.

Βέλημα, ατος, τὸ, Voluntas. Syneſ. τὸ τοῦ θεοῦ σοι πρὸς ὁπόταν τὸ βέλημα. ΕΤ Βούλησις, idem. Xenoph. Pæd. 5, δαίμονες αὖ σὺν τῇ τοῦ θεοῦ βουλήσει εἶεν. Thucyd. 3, καὶ ἐλπίσαντες μακρότερα μὲν τῆς δυνάμεως, ἐλάσσω δὲ τῆς βουλήσεως, Minora tamen voluntate,vel minora voto. Apud eundem βούλησις exponitur Sēcētia, lib.1, τῷ μέν τι βουλήσεως ἁμαρτάνοντες, ἄλλως ἔχοντα, Quòd eos ſententia tefellitlet.

Βουλητός, Sub voluntatem cadens. Apud Ariſtot. Ethic. quidam βουλητὸν reddunt Voluntati optabile, pro eo quod alii minus Latinè dixerunt Affectabile voluntate,nonnulli verò prorſus barbarè Voluntabile, pro eo quod quis velle poteſt aut debet.Ariſtot.Ethic.5, ὅσοις δὲ βουλητὸν ὧν τὸ πλοῦς, βουλητὸν ἢ καὶ αἱρετὸν τὸ πλεῖν. Plura ibidē hac de voce. Plat.De leg.5, τὸ βουλητὸν τῇ ἑκούσιον, ἀκουσίαν τε καὶ ἑκούσιον ἰδόντα.

Ἀκουλέω,ῶ,F.ήσω,P.ακα,Nolo,aut Non conſulto,vt inquit Suidas, Platonem citans,ſed non ipſum eius locū. Vtitur autem Plato pro Nolle, variis locis, vt De rep. 4,τί ἢ τὸ ἀκουλεῖν,καὶ μὴ θέλειν,μὴ ὀρθῶς. Et epiſt.7, ἀκουλῶ ἐμὲ ἐκπεσεῖν. Sic vtitur & Demoſth.epiſt.3. Fit autem à verbo βουλομαι,præfixo α priuatiuo.

Ἀκούλητος,ου,ὁ καὶ ἡ, Qui non vult, vt ait Suidas. Potiùs tamen paſſiuam ſignificationem habet, ſonans, Non volēdus,ſi Latinè dici poſſet.ἀκούλητον,Quod nolumus, Præter voluntatem accidens,A voluntate non manās, ſeu proficiſcens,Inuoluntarium. Ἀκούλητον κακὸν Suidas exponit ἀβούλητον. Latinè fortaſſe Malum inuolūtarium appellari poſſit:vt caſum inuolūtarium dixerit aliquis eadem ratione qua Cicero dixit caſum voluntarium, De finibus 2. quod Græcus vocaret συμφορὰν βουλητὴν, vel ἑκούσιον.Nam Plato De leg.5,βουλητὸν & ἀκούλητον opponit,vt ἑκούσιον & ἀκούσιον. Fortaſſe tamē apud Suidam putet aliquis κακὸν non iungendum cum ἀκούλητον,ſed interponēdā eſſe diſtinct. vt κακὸν ἀβούλητον ſit pro exp. vocis ἀκούλητον. Vide paulo pòſt ἀκούλητα συμβάματα.

Ἀκούλητος πρᾶξις,Factum non volūtarium, Quod fit præter voluntatē,vel fortuitò. ‖Sunt qui exponant etiā,Res incōſideratè ſiuè imprudēter geſtæ, ἀκούλητος cum ἄκουλος incōſideratè & imprudēter cōfundentes.

Ἀκούλητα συμβάματα, Aduerſæ res,Res contra votum cedentes, Quæ ex animi ſententia non cedunt, Quæ accidunt præter voluntatem, vel, contrà quàm vellemus.Dion.Hal.ἀρχ.11,ἃ οὐ γίνεται ὑπὸ χειλετοῖς καὶ ἀκουλήτοις συμβάμασι.

Ἀκούλητος βίος, Vita non placens, non optabilis, quæ inuito accidit.Bud.ex Alexandro Aphr.περὶ ψυχῆς.

Ἀβουλήτως, aduerb. Inuolũtariè, Non ex animo, Præter voluntatem. Basilius in epist. ad Eust. medicũ, Ἐγὼ μὲν οὖν ἀβουλήτως μοι τῆς ἐπιστολῆς ἁμαρτάνω, καὶ οὐκ ἀβουλήτως διὰ τὴν ἀπασχόλησιν, οὐκ ἀποδεχόμενος. Huic opponitur ἐκ βουλήσεως apud Demosth.

C. ΠΡΟβουλία, ἡ, inusit. à quo tamen præt. medium προβέβουλα in vsu est apud Hom. pro Malui, vel potius Malo (habet enim signif. præs.) Il. α, — καὶ γάρ οἱ Κλυταιμνήστρης προβέβουλα Χρυσηΐδος ἀλέγειν, eam malo quàm Clytæmnestram (q. d. βέβουλα πρὸ Κλυταιμνήστρης, Volo præ Clytæmnestra) pro Antepono Clytæmnestræ. Vt autẽ μάλω (inquit Eustath.) μαλῶ μαλήσω, deinde μάμηλα, & vt ex πεπάληκα fit πέπηλα, & δέδουπα ex δεδούπησα, sic βέβουλα ex βεβούληκα.

¶ Βουλή, ῆς, ἡ, Consilium. Hes. Erg. Ἡ δὲ κακὴ βουλὴ τῷ βουλεύσαντι κακίστη. Huic opponitur ἐσθλὴ βουλή apud Homerũ, qui & ὑπερφίαλα βουλεύω dicit, quæ videlicet ἐσθλὴ non est. Sed & βουλὰς ἀγαθὰς eadem signif. dicit Il. β, & ἀρίστη βουλὴ multis locis. Apud eundem Διὸς βουλεύω legimus, itemq; plur. Διὸς βουλάς, sicut & θεῶν βουλάς. Exponitur autẽ βουλή, γνώμη (id est sententia) initio Il. — Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή. Sunt & qui voluntatẽm interpr. Ego malim Consultum seu Decretum. Quo interpretor modo & hic, Il. β, — ἴσχει δ' βουλῆς ἐπακούσασ', & alibi. Cæterùm aliis scriptoribus commune est cum poetis hoc vocabulum, & quidem in frequenti vsu. Demosth. βουλὴν ἀγαθὴν cum Homero appellat (qui ἐσθλὴν βουλὴν pro eodem dicit) Bonum consilium, Salutare consilium: Philipp. 3, σημεῖόν γε καὶ πολλῆς πολλῆς καὶ βουλῆς ἀγαθῆς τὰ παρόντα πράγματα πρᾶξαι δεῖ. Et δίδόναι βουλὴν περί τινος, Dare consilium de re aliqua. Xenoph. Pæd. 7, βουλήν μοι δὸς περὶ τούτου ὦ Κροῖσε. ‖ Alicubi autem βουλὴ exponitur Consultatio, vel Deliberatio. vt apud Plut. in Galba, πρώτην βουλὴν πῆς φίλοις. Quæ interpr. conuenire huic etiã Dem. loco videtur, βουλὴν περὶ τούτου πρᾶξαι. Sed & apud Xen. βουλὴν verto consultationem: vbi βουλὴν ἐμβαλεῖν dicit quod Dem. & Plut. βουλὴν πρᾶξαι. Ita enim ille Pæd. 2, p. 19, ἐμβαλεῖν περὶ τούτου βουλὴν εἰς τὸ στράτευμα, τίνα χρὴ δοκεῖν, ἐμοὶ πρᾶξαι, &c. Quod Phil. interpr. Sententiam hac de re iniicere in exercitum: at ego, Consultationem [vel deliberationem] hac de re exercitui proponere. Vel, Hac de re ad exercitum referre. Pro eodem dicit paulo pòst, ἐμβαλεῖν λόγον & ἐμβαλεῖν ψῆφον. Quod autem ad vocis huius deriuat. attinet, scio Eustath. velle dici βουλὴ quasi βολὴ, sed non video quid obstet quin à propinquo βούλομαι potius deducamus.

Βουλή, Concilium seu consessus eorum qui cõsilium dant, Senatus. Item Locus in quem cõueniunt, Curia. Il. β, Βουλὴν δ' ἔσσυτο μακρὸν ἰὼν γερόντων. (vbi obserua vocabulũ γερόντων, quod cum senatus appellatione conuenit, eiq; originẽ dedit) Ibidẽ, Οὔτέ ποτ' ἐν πολέμῳ ἀκαχμένος, οὔτ' ἐν βουλῇ. Sic autẽ & apud Homeri posteros βουλὴ has signif. habet. Dem. Pro cor. οἱ μὲν πρυτάνεις πρὸ τοῦ βουλὴν ἐκάλεσαν εἰς τὸ βουλευτήριον. Idem in Mid. ἀγορεῦσαι, ἔφη, τὸ πρᾶγμα ὦ βουλή. vbi non mirũ est dari pluralẽ huic nomini, quum sit collectiuum, & perinde sit acsi dictũ esset ἀγορεῦσαι ὦ βουλευταί. Sic autẽ & alibi plurali iungit. Apud eundẽ oratorẽ, Atheniẽsium ἡ βουλὴ & τὸ δῆμου sæpe fit mentio. A Plut. βουλὴς ματαίων appellatur senator. Sed recẽtiores σύγκλητον βουλὴν, interdũ etiã σύγκλητον per se, eadem signif. videlicet pro senatu, dixerunt: sumpta (vt ait Eust.) ex isto Hom. versu occasione, Il. β, Τοὺς ὄγε συγκαλέσας, σύγκλητον ἱππόβοτον βουλήν. præcedit enim Βουλὴν δ' ἔσσυτο μακρὸν ἰὼν γερόντων, (vide Σύγκλητος in Συγκαλέω.) . Sed & τὸ συνέδριον τῆς βουλῆς apud Herod. legimus, lib. 2, pro τῇ βουλῇ simpliciter, & quidẽ potius in signif. loci quàm ipsorum βουλευτῶν. scribit enim, ἡμέρας οὐκ κατωλαβόμην κατηκόσας ὅτι τὸ συνέδριον τῆς βουλῆς, i. In curiam se contulit, vt vertit Polit. Dici autẽ & de loco βουλὴ, modò docui. cuius signif. manifestũ exemplum esse hoc puto ex Xen. Hell. 7, εἰ μέν τι ἐρχοντες πρὸς τοὺς στρατηγοὺς διήγγειλαν εἰς τὴν βουλήν.

C. Βουλαρχέω, χῶ, Consilii vel curiæ sum princeps. Bud. ex hoc Aristot. loco, Polit. 4, ἵνα ἡ τιμὴ ἦσι φυλαρχοῦσι καὶ βουλαρχοῦσι.

C. Βουληφόρος, (q. d. Consilium ferens) Cuius consilio resp. gubernatur, Il. β, Οὐ γὰρ πω τοίους ἴδομεν βουληφόρους ἄνδρας.

C. Ἄβουλος, ου, ὁ ἡ, Cõsilio carens, Consilii expers, Inconsultus, Incõsideratus, Nõ circũspectus, Imprudẽs. Item Stultus, Amens. ‖ Significat & κακόβουλον, i. malo cõsilio vtentẽ, vel malo cõsilio præditum. Soph. Trach. Τίς ὧδε πέφυκεν Ζῶν ἄβουλον εἶδέναι; i. δύβουλον ἢ κακόβουλον, vt ait schol. non vtilia suis liberis agitantem cõsilia, vel capientem. Sic apud Thucydidem ἀβουλεπίρων pro κακοβουλοτέρων ponitur, vt vult eius schol.

Ἀβουλόπατα Hesych. exponit ἀνωφελέστατα, i. Non spõtanea, Inuoluntaria. Est autẽ ἀβουλόπατα superlat. gradus, ideóque addenda foret particula Valde aut Maximè, & dicendum Valde inuoluntaria, vel Maximè inuoluntaria: sed vereor ne mendosè scriptũ sit apud Hes. ἀβουλόπατα pro ἀβούλητα: de qua voce modò dictũ fuit. de ἀβουλόπατα autẽ aduerbio superlatiui gradus mox dicetur.

Ἀβούλως, aduerb. Sine cõsilio, Inconsultò, Incõsideratè, Nõ circunspectè, Stultè. Hes. exponit ἀφρόνως, ἀμαθῶς, i. Imprudẽter, Imperitè. Item Basil. in epist. ad Simpliciam, ἀβούλως οἱ ἄνθρωποι καὶ μισοῦσι τοὺς κρείττονας καὶ φιλοῦσι τοὺς χείρονας. Hinc ἀβουλότερον cõparatiui gradus, pro Inconsultius, Imprudentius: ἀβουλότατα superlatiui, Inconsultissimè. Suidas in ἀβουλεῖ citat hoc exemplum, ex quo, non dicẽs, εἰ δ' ἐγὼ στόλον τοιοῦτον ἐπιβαίνοντα τῷ βασιλέως γνώμης, ἀβουλότατα διαπράξατο.

Ἀβουλεῖ, idem quod ἀβούλως, Suid.

Ἀβουλία, ας, ἡ, Consilii inopia, Incogitantia, Temeritas, Imprudẽtia. Item Amentia, Stultitia. Isocr. τὸ βουλεύεσθαι & ἀβουλίαν inter se opponit, ita scribens in Par. ad Demonicum, ὅπως μὲν οὖν μάλιστα βουλεύσεσθαι προσήκει, οἶμαι σε καὶ τἄλλα συμφορήσειν τὰ ὀκνηρὰ τῆς ἀβουλίας ὀφλισκάνοντα. Suidas ἀβουλία exponit ἄνοια καὶ μωρία, i. Amẽtia & Stultitia: exponit & ἀπαιδευσία, i. Insciti a seu Imperitia, aut Ignorantia.

Ἀβουλία pro δυσβουλία seu κακοβουλία, id est Malum cõsilium. Soph. Electra, Καλόν γε μὴ 'πὶ μὴ ξὺν ἀβουλίας πεσεῖν. Vbi schol. δυσβουλίαν. Sic ἄβουλος pro κακόβουλος apud eundem, vide paulo antè in Ἄβουλος.

C. Ἀριστόβουλος, ου, ὁ ἡ, Cuius optimum est consilium. ‖ Et nomen proprium.

C. Δίβουλος, η, ον, ὁ ἡ, Qui duplicis est cõsilii. Hes. in δίβουλος.

C. Δυσβουλος, ου, ὁ & ἡ, Cuius malũ vel infelix est cõsilium.

ET Δυσβουλία, Malum consilium, Infelicitas consilii. Aristoph. φασὶ γὰρ δυσβουλίαν τῇδε τῇ πόλει προσεῖναι.

CONTR. Εὔβουλος, Cuius bonum est consilium, seu felix. Item Consultus, Prudens. ET Εὐβούλως, Prudenter. ITEM Εὐβουλία, Bonum consilium seu prudẽs, Consilii felicitas. Τύχη τὰ ἀνθρώπων πράγματ', οὐκ εὐβουλία, iambicus est, cuius vetus interpretatio apud Cic. habetur ista, Vitam regit fortuna, non sapientia.

C. Εἰκαιοβουλία, Vanum consilium, Temeritas in capiẽdo consilio. Hesych. ματαιότης, Suid. ματαιοφροσύνη.

C. Κακόβουλος, ου, ὁ & ἡ, Cuius malum est consilium. Apud Aristoph. exponitur Stultus. ET Κακοβουλία, Malum consilium, Consilii peruersitas.

C. Κοπιοβούλαι, Senatores. σωφρονέστεροι, Hesych.

C. Μετάβουλος, vide post βουλεύω.

C. Πολύβουλος, ου, ὁ & ἡ, Cui multum est consilii, Qui consilio abundat, Valde prudens. vt πολύβουλος Ἀθήνη, Iliad. ε, & Odyss. ω.

C. Ταχύβουλος vide infrà in Μετάβουλος.

Βουλαῖος Ζεύς, Consiliarius Iupiter, vel Iupiter consilii præses. Itidem, βουλαία Θέμις. vtrunque Plut. Apud Harpocrat. autem βουλαία Ἑστία est ἡ ἐν τῇ βουλῇ ἱδρυμένη. Sed & Ioui βουλαίῳ ἱστίαι fiebant Athenis ὅπου τῆς βουλῆς. Vide Demosth. in Mid. Antiphon autem ita facies & Mineruæ βουλαίας mentionem, scribit, καὶ ἐν αὐτῷ βουλευτηρίῳ Διὸς βουλαίου καὶ Ἀθηνᾶς βουλαίας ἱερόν ἐστι.

Βουλεία, Functio eorum quæ ad senatoria munia pertinẽt & quidem quæ fit à senatore. Vide Harpocr.

¶ Βουλῆς, Senator, Thuc. 3, ἐτύγχανε γὰρ καὶ βουλῆς ὤν. Declinari autem Σουλῆς Σουλῆτος autor est Suidas. SED & παρὰ Σουλῆς Ἀρτέμιδος apud Plut. legimus in lib. περὶ τῆς Ἡροδ. κακ. si mendo carent exempl. Videtur autem esse pro Σουλαίας. Vide Βουλαῖος paulo antè.

¶ Βουλεύω, Cõsilium seu consilia agito, Cõsulto, Delibero. Il. β, — ἵνα καὶ Ἀχαιοὶ Νέστορι βουλεύσωσι. Ibidem, Εἰ δέ ποτ' ἐς

μίαν βουλεύσομαι. Et Il.α, Τῶν ὣς βουλεύσαντο διέτμαγεν, Re ita deliberata discesserunt. ‖ Βουλεύω cum accus. Delibero, Meditor, Cogito, Animo agito, Molior. Item Statuo, Delibero. Od.ξ, ψεύδεα βουλεύσας. & Od.ψ, κακὰ μήδεα βουλεύειν. Od.ε, ἄτης πῆμα κακὸν βουλεύσομαι. Et Sophocl. βουλεῦσαί τι φόνου. Pro quo apud eundem Hom. βουλεῦσαι περ ἐμεῖο φόνου, Od.π, Ὄφρά κε δηλήσηται φόνου περὶ βουλεύσομαι. Et cum infinitiuo, Od.ι, βούλευσε νοστήσαι. In soluta quoque oratione βουλεύειν sæpe accus. iungitur: vt βουλεύειν δρασμὸν apud Herodot. sicut βουλεύειν δρασμὸν & τὴν ἐπὶ δρασμὸν apud Luc. Sic & Xen. Pæd.1, λελήθεσαν ἡμᾶς ταῦτα βουλεύσαντες. Idem Pæd.8, μήτε αἰσθοῖς μηδὲν μήτε ἀκήκοεν μήτε πείσοιτο, μήτε βουλεύσοιτο. Dem. 145, ἁμὰ τοῖς Θηβαίων τοῖς βουλευσάντων τὴν καταλῦσαι τὴν ἐφοδ, id est (Bud. interpr.) Qui autores fuerant & consuluerant. Sic εὐβούλευσα ταυτὶ τὴν βουλὴν, Huius consilii autor fui, Hoc consilium dedi (vide Bud. Comm. 743.) Hesiod. Erg. Ἡ δὲ κακὴ βουλὴ τοῖς βουλεύσασι κακίστη, id est (etiam Salustio interpr.) Malum consilium consultori pessimum. βουλεύω σοι τὰ ἄριστα, Optimè tibi cōsulo, Optimè tibi consultum esse volo. Thuc. 4, βουλεύσειν ὅ τι τῇ πόλει τὰ ἄριστα. Non rarò & cum περί. Thuc. 8, καὶ περὶ τῆς χώρας τῆς ἑαυτοῦ βουλεύειν βασιλέα ὅπως βέλτιστα. Idem ἐξεῖναι περὶ Μιτυλήνης βουλεῦσαι ὅτιοῦν αὖ πάλιν βέλτιον. Sic Lat. dicunt Statuere de aliquo. ‖ Βουλεύομαι pass. signif. Demosth. βουλεύσεως καλῶς διακειμένης. Plut. Apophth. πυνθανόμενος μέ φησιν, ἔφη, παῖδα, βεβουλεῦσθαι ἢ ἰατρόν. Et in partic. τὰ σχεθὲν βουλεύματα. Item τὰ βεβουλευμένα, Demosth. τὰ ἐψηφισμένα, Consulta, Decreta. Bud.

Βουλεύω, Sū senator, βουλῆς μετέχω, vt Plut. loquitur Lys. 162, ὅτε βουλεύσαντες, ὅτε ἀρχὴν ἐδήμευσαν ἄρξαντες. Sic Dem. περὶ στεφ. dicit γράφω ψήφισμα βουλεύειν.

Βουλεύομαι idem quod βουλεύω, Consilium agito, Delibero, &c. sed in prosa βουλεύομαι nō solū sine casu, sed & sine eo ponitur potius quàm βουλεύω. Thuc. 1, δυνατὸς δὲ δοκεῖ εἶναι ταῦτα προξενῆσαι μετὰ σοῦ βουλεύομενος. Isocr. βουλεύου βραδέως, Delibera cunctanter, vel Consilium cape. Et εὖ βουλεύομαι, item ὀρθῶς βουλεύομαι, Plat: Rectū ineo consilium, Rem bene perpendo. Cui opponitur βουλεύομαι κακῶς. Et Thuc. 3, χεῖρον βουλεύσασθαι, Deterius consulere. Ex Demosth. autem βουλεύομαι σεμνότατα, Glorioſissimum ineo consilium. Xen. βουλεύομαι πῶς ἀποδρᾶναι. Idem cum ει, βουλεύεται εἴτε βέλτιον πολεμεῖν ἡμῖν, εἴτε φίλους εἶναι. Thuc. βουλεύονται εἰ καταλύσουσι. Cum περὶ etiam non raro. vt Aristot. Pol. 4, ἀρχαὶ definit ὅσοις ἐξουσία βουλεύεσθαί τι περὶ πολλῶν, ἢ κρῖναι καὶ ὁπωστιοῦν. Lys. in Alcib. καὶ περὶ τῆς σωτηρίας αὐτῶν κακῶς βουλευσάμενοι, Qui malè de suis reb. cōsuluerūt, Bud. At Gr. In Iul. nomine vsus est loco aduerb. Οἵ τε καίτοι περὶ ἑαυτῶν βουλευσάμενοι, Qui pessimè de se consuluerant & statuerāt. Et περὶ ἐμαυτῆς βουλεύσομαι ὅπως ἀκαταφρονήτως, ex Plat. epist. Sic Synes. ἐμέμφετο τῇ πόλει ὡς οὐδὲν περὶ σοῦ βεβουλευμένῃ φιλανθρώπως. Et βουλεύεσθαι περὶ τῆς ὁπώρας, Cogitare de commeatu, Cogitare de [comparando] commeatu. Cum accusatiuo autē (vt iam in loco illo Gregor. Τὰ κάτωθεν βουλευσαμένους) Hom. Il. β, Νῶϊ δὲ κακὴν ἀπάτην βουλεύσατον, Dolum improbum cogitauit, seu Cōmentus est. Thucyd. βουλεύεσθαι ἐκ ὑμῶν αὐτοῖς τὰ δέοντα. Idē lib. 6, καὶ εἰδὼς πολλὰ μὲν ἡμᾶς δεῖ βουλεύσασθαι. Apud Herod. βουλεύεσθαι ἀπόστασιν. Idem, βουλεύομαι στρατηίας περὶ φασίας, Animo agito tres expeditiones, Tria bella mouere cogito. Cum infinit. autē, vt βουλεύομαι μεταναστῆσαι, Delibero migrare, vel In animo habeo.

Βούλημα, Consultatio, Deliberatio, Vel potius, Consilium quod consultando seu deliberando capitur. Aut simpliciter Consilium. Sic in isto iambico, Σοφὸν γὰρ ἓν βούλευμα τὰς πολλὰς χάρας Νικᾷ. Thuc. βούλευμα χρηστόν. ET Βουλευμάτιον, dimin. ex Soph. & Aristoph. q.d. Cōsiliolum.

Βούλευσις, (nomen tarum) Consultatio, Deliberatio. Et βουλεύσεως δίκη, de qua lege Harpocr.

Βουλευτὸς, ὸν, ὁ, ἡ, (q.d. Consultabilis) In consultationem seu deliberationem cadens. Aristot. Ethic.

Βουλευτὴς, οῦ, ὁ, Senator. vt βουλευταὶ dicuntur Areopagitæ à Luciano.

Βουλευτὸς, Consultus, vt à Bud. exponitur in hoc Aristotelis loco, Ethic. ὥσπερ γὰρ ὅλως οὐ πᾶς φρόνιμος ὁ βουλευτός.

Βουλευτικὸς, Senatorius, Ad senatum seu ad curiam pertinens. βουλευτικοὶ νόμοι, Dem. βουλευτικὸς ὅρκος, Xen. βουλευτικὴ ἡλικία, Ætas decurionatus, Bud. interpr. ‖ Βουλευτικὸν, τὸ, Senatorum concilium. Synes. ὅπου τὸ βουλευτικόν τι καὶ τὸ γραπτωτικὸν ἰώρων εἶναι θηκικόν. ‖ Βουλευτικὸν, Senatoribus assignatus theatri locus, Aristoph. Vide eius schol. & Poll.

Βουλευτήριον, ου, τὸ, Curia. Cic. Verr. 4, Vt in curiā Syracusis, quem locum illi βουλευτήριον vocant.

C. ΔΙΑβουλος, Vide post διαβούλιον.

Διαβούλιον, Cōsilium apud Polyb. sæpe, inquit Bud. In hoc tamen Polybii loco, lib. 5, οἰόμενοι τοῖς φίλοις διαβούλιον πᾶσι χρήσιον εἶναι περὶ τῶν εἰς τὸν χοίλιον Συρίαν εἰσβολῶν, puto διαβούλιον esse potius consultationem, seu deliberationem. Sic ibidem, μετὰ δὲ ταῦτα συνῆγε τοὺς φίλους καὶ διαβούλιον ἐποιεῖτο. Et Διαβούλιον, pro temerario consilio, seu temeraria cogitatione ex LXX interpr. affertur: item simpliciter pro consilio, seu cogitatione. Vide Suidam.

ET Διαβουλία ex iisdem citatur pro eadem significatione. Apud Hesychium autē Διαβουλία est ἀμφιβολία. ITEM Διάβουλος apud eundem Hesychium διβούλος, Qui est duplicis consilii.

C. ΜΕΤΑβουλος, Qui citò mutat consiliū. Exponitur enim apud Aristophanem ταχύβουλος, quod signif. eum qui celeris est consilii, id est qui citò & repentè consilium capit: aut qui citò ex vno consilio ad aliud transit.

ET Μεταβουλεύομαι, Muto consilium, Me pœnitet. Lucian. Ad dic. Prometh. &c. ἐπὶ τῷ μεταβουλίᾳ, Ἐπιμηθέως ἔργον, ἢ Προμηθέως δέ. Fortasse autem illud μεταβουλος ponitur simpliciter pro μεταβουλευόμενος.

C. ΕΠΙβουλη, (q.d. Consilium aduersus quēpiam initum) Insidiæ. Luc. De cal. τὸ διαβαλλομένῳ δὲ τὴν ὑπόβουλον ἐπιγραφῶσιν. Herodian. 3, αἴσθρα ἀπατηθέντα, σοφόν τι πρὸς ὑπόβουλον. Ex Iustino Mart. ἐπὶ τῷ Διὸς ὑπόβουλῃ passiue, Ioui structæ insidiæ. Ἐξ ὑπόβουλης, Ex insidiis. Thucyd. 8, πλησίον ἐπ' αἰσθόμενος τὴν ἐκείνων πρὸς ἐξ ὑπόβουλης ἐν τῇ ἀγορᾷ πλησιόν. Ex Plat. De rep. 1, ἐξ ὑπόβουλης ἐν τοῖς λόγοις κατεργάζῃ, quasi struendo insidias, Insidiatorie. Ex eodem in v. l. μετ' ὑπόβουλης & τῇ ὑπόβουλῃ Consultò.

Ἐπίβουλος, η, ὁ καὶ ἡ, Insidiosus. Xen. Pæd. 1, ἐν ὑπόβουλον ἦν, καὶ κρυψίνοια, καὶ δολερόν. Herod. 4, ὀλέθρια καὶ ὑπόβουλα κατ' αὐτῶν σκήψασθαι Ἀντωνῖνον ἰωάγκασιν. ET Ἐπιβούλως, Insidiosè, Dolosè. Cuius superl. ὑπόβουλότατα apud Synes.

Ἐπιβουλεύω, (q. d. Consilium aduersus quempiam ineo) Insidior, Insidias struo. Item, Insidiosè molior. Cum accusat. Herodot. ὑπεβούλευον ἀποστάσιον, Rebellionē moliri, in v. l. Ego malim insidiosè moliri, si vim verbi exprimere necesse sit. Sic ὑπεβούλευον ἀποχώρησιν, Thuc. Et ὑπεβούλευον τὴν καταλῦσαι τυραννίδα, Idem. Et ὑπεβούλευον τὴν ἐκπλοῦν, apud eundem: quod exponitur Furtiuam abitionem moliri. Demosth. 219, εἰ γὰρ ἦν ὧν ἐπεβούλευε καταῤῥῆσαι, ἁπάντων ἂν ἀπηλλάγμην ἐγώ. Vbi Bud. ὑπεβούλευεν esse ait Molior, Struo, Insidiosè appāro. Itē cum accus. & dat. ὑπεβούλευεν θάνατον τινί. Herodot. ἐμοὶ γὰρ Καμβύσης ὑπεβούλευε θάνατον. Et Andocides 29, καὶ τὴν ἀνδρὸς θάνατον ὑπεβούλευσε. Et cum infinit. Ταῦτ' ὑπεβούλευεν ποιεῖν, Aristoph. Pluto. Sic ὑπεβούλευσε πατὴρ καταλῦσαι τὴν δημοκρατίαν, Lys. in Agoratum. Et ἐπεβούλευσε λαβεῖν, Demosth. Et ἐπεβούλευσε ἁρπάσαι, Idem. Et ὑπεβούλευσε τὴν Ἑλλάδα τύραννον, Plut. Publ. Sic ὑπεβούλευσε θηβαίοις τύραννος, Plato in epist. Non malè autem (vt opinor) Imminere occasioni verterimus in nonnullis eorum locorū in quibus infinitiuo iungitur. Cum dativo item iunctum, non solùm Insidior significat, & Insidias struo, sed etiam Molior, Capesso, Immineo: vt à Bud. exponitur apud Lysiam 169, ἐμοὶ γὰρ ἔδοξε καὶ τοῦτον ζῆν, οὗτος ἔργοις ὑπεβουλεύσατο, Mori enim debebat qui talia moliretur, interpr. eodem Bud. qui & exponit ὑπεχρεωῶτο. Sic Herodot. ὑπεβούλευε πρήγμασι μεγάλοισι, vbi tamen exponitur Mente agito. ὑπεβουλεύθη τούτῳ Bud. apud Synes. Inhiare diuitiis. At ὑπεβουλεύετο τῇ τυραννίδι, Plato epist. 7, Imminere tyrannidi, vel in tyrannidem, Affectare tyrannidem. Quum autem dicitur ὑπεβουλεύετο τῷ τυράννῳ, est Insidiari tyranno, Insidias struere. Politianus apud Plutarchum in Amat. narr. ὑπεβουλεύετο

Κορινθίοις interpr. Dolum primò Corinthiis intendit. A Sed & accusatiuo iungitur hoc verbum pro Insidiari. vt Dem. ἀλλ' ἁπλῶς ἐπιβούλευσί μοι. |Ἐπιβουλεύω alicubi exponitur etiam simpliciter Cōsilium ineo, seu capio, Delibero, vt apud Thuc. 3, ὅπως ἐπιβούλευσιν ὀξυλθῶν.

Ἐπιβουλεύομαι, Insidiis petor, seu appetor, Mihi struūtur insidiæ. Dem. De falsa leg. παρ' ὅλην τὴν πρεσβείαν ὑπό σου ἐμοὶ τοῦ ἐπιβουλευομένου, insidiis huiusce modi à te petitus, B. interpr. μυρίαις ἐπιβουλευόμενος ἐπιβουλαῖς, Chrysost. Alicubi autē per nomē redditur: vt apud Herod. 7, ἐπιβουλῇσι αἱρεθῇ, Ex insidiis occisus est, vel Per insidias. Philo De vita M. lib. 1, ἢ μὴ ἀμνήμονας ὧν ἐπεβουλεύθησαν εἶναι κρῆναι, Structarū sibi insidiarū non immemores.

Ἐπιβούλευσις, εως, ἡ, Insidiatio, Insidiæ. Plato De leg. ἐξ ἐπιβουλεύσεως ἡμιμάφθω φόνος. pro ἐξ ἐπιβουλῆς, Ex insidiis. Alii autem interpr. Consultò, Certo consilio.

Ἐπιβουλευτής, οῦ, ὁ, Insidiator. Soph. ἐπιβουλευτὴς στρατοῦ, Qui exercitui insidiatur.

Ἐπιβουλευτικός, Insidiatorius, Insidiosus. vnde superlatiuus ὑπερβολικώτατον φάρμακον καὶ τὸ ἐκ χωλίσκου, vt loquentem Cyclopem inducit Lucianus.

c.2. Ἀνεπιβούλευτος, Cui insidiari nemo potest, Insidiis non obnoxius, Ab insidiis tutus. Vnde τὸ ἀνεπιβούλευτον substantiuè, q.d. Immunitas ab insidiis. AT Εὐεπιβούλευτος, Cui facilè strui possunt insidiæ.

c.2. Ἀντεπιβουλεύω, Vicissim insidior, Insidiāti insidior, Cōtrà tendo insidias.

c.2. Προεπιβουλεύω, Insidiis præuenio, seu præuerto, Insidias anticipo. Thuc. Et προεπιβουλεύομαι, insidiis præuenior, Prior incido in insidias. Thuc. μὴ φθάσωσι προεπιβουλευόμενοι.

C. ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ, (q.d. Præcōsultator aut Prædeliberator, vel Qui pro alio consultat & in eius commodum) Primarius in consilio, Bud. interpr. apud Herodotum. Quidā πρόβουλον, primorem cōsilii eodem sensu interpr. item Senatus principem. Alii, Primarium in vrbe consulem, & prouisorem, ex Horatio. Plutarch. in Rom. vult Consules sonare προβούλους. Apud Aristotelem πρόβουλοι sunt qui consiliis suis populo prospiciūt, ne quid perperā ab eo decernatur, aut aliàs incōmodo afficiatur. Aristot. οἷς καλῶσι προβούλους ἢ νομοφύλακας. Vide B. p. 283.

Προβουλεύω, Consilio prospicio, vel prouideo, Vel simpliciter, Prospicio, Prouideo. Thuc. 3, προβουλεύσας ὅπως μηδὲν αὐτῶν δόξει, id est προνοσάμενος. Luc. in Caucaso, εἰ καὶ τὰ προβουλεύω εἰς τὸ κοινόν. Aristot. cum genit. Polit. 4, ᾧ ὀλίγοις ἔξεστι τῆ δήμου προβουλεύειν ὅπως ἀσχολοῦν ἔσται. vbi Bud. annotat προβουλεύειν ea forma dici qua προνοεῖν μέν. Apud Dem. verò & Plut. in Sol. προβουλεύειν τῆ δήμου, exponitur Consilio seu deliberatione populū præuenire; Consultare de re quapiā priusquā populo consultatio proponatur. Bud. autem hæc Demosth. verba De fal. leg. ὑμῶν ἦν προσῆκον μὲν περὶ πάντων τινὰ βουλὴν εἰσιέναι καὶ προβουλεύσασθαι δεῖ, interpr. ita, Apud vos autem rem ipsam curiæ innotescere moris est, déque ea re senatusconsultū fieri. Idem scribit προβουλεύειν dici solitam curiā Athenis, quando ante comitia populi ea res consulendo cēsendóq; in curia agitabatur qua de re populus in concione rogandus erat. Hinc προβεβουλευμένον q.d. Prædeliberatum. Polybius De pol. Romanorum, ἵνα μὴ συνεπικυρώσῃ τὸ προβεβουλευμένον ὁ δῆμος. Apud Aristot. autem Ethic. lib. 5, cap. 8, generaliore sign. προβουλεύσας seu προβουλευσάμενος aliquid facit, qui certo consilio id facit, & præcedēte deliberatione. Xen. hoc verbū cum προνοεῖν cōiunxit, ἀφ' ἑαυτοῦ χρήσιμον τῷ καὶ προνοεῖν καὶ προβουλεύειν. HINC Πρόβουλμα, Decretū quod ex consultatione consequitur, & q.d. præcōsultatione. Dionysio Halic. Senatusconsultū. Sic etiā Athenis προβούλευμα (inquit B.) curiæ decreta quæ in concione populi promulgabātur, vt eius suffragio cōfirmarētur. Dem. In Timocr. προσῆλθε τῇ βουλῇ, προβούλευμα ἐγγράφον μὲν τοῦτο ἦν, ἀπειλοῦσα δὲ θανάτους ὁ δῆμος. ITEM Ἀπρόβουλτος, vt ἀπροβούλευτος γνώμη, de qua non cōsultatum est in curia antequā ad populū referretur. Et ἀπροβούλευτον ψήφισμα Harpocr. ex Dem. in Androt. At sequendo generaliorē illam verbi προβουλεύω signif. quā ex Aristot. attuli, Ἀπροβούλευτος est apud eundem in Ethic. quod fit nō præmeditatè, & nō præcedēte cōsultatione, seu deliberatione, vt quod fit quodā iræ impetu. Sed & ἀπροβούλευτος act. dicitur vt Lat. Inconsultus, Qui res inconsultè agit. Vnde & ex Cebete affertur pro temerario. ET Ἀπροβουλεύτως, Nō præmeditatè, (si vti hoc aduerb. liceat) Absq; præmeditatione, vt apud Pla. De leg. l. 9, φόνος ἀπροβούλευτος πεφευγώς. Ex eodē affertur, ἀπροβουλεύτως τῷ ἀποκτεῖναι, Absque deliberatione interficiendi.

C. ΣΥΜΒΟΥΛΗ, ῆς, ἡ, (ET Συμβουλία ex Xen.) Consilium quod alicui datur. A Bud. exponitur Consilium, Cōsultatio, Admonitio. Pla. in Protag. καὶ εἰς συμβουλὴν τοὺς τε φίλους αὖ παρεκάλουν καὶ εἰσίους. Apud Aristot. Ethic. lib. 4, συμβουλῆς μεταδιδόναι πᾶσι, Facere omnibus censendi potestatem, eodem Bud. interpr. ET Σύμβουλος, Qui consilium dat, Consiliarius, Consultor. Dem. ἀλλ' ἕκαστος περὶ τῶν παραινουμένων εὐδαιμονεῖ προσήκει βουλεύειν· τὸ γὰρ μέλλον ἢ τὸ παρὸν ἢ τῇ συμβούλῃ πάξιν ἀπαιτῶ. i. (inquit B.) Officium & partes consiliarii sunt de futuro aut de præsenti statuere: quia in præteritū non valet consiliū. Apud eundem Dem. Pro corona σύμβουλον ποιήσασθαι, In consilium adhibere. Dicitur & σύμβουλος εἰμί σοι, pro συμβουλεύω σοι. ET Συμβούλιον, Consilium quod aliqui simul ineunt, Simul initum consiliū. Sic Matth. 12, συμβούλιον ἔλαβον κατ' αὐτοῦ, & Mar. 3, συμβούλιον ἐποίουν κατ' αὐτοῦ.

Συμβουλεύω, Consilium do, Consilio, Horat. Suadeo, Hortor, Autor sum vt hoc vel illud facias. συμβουλεύω σοι ποιεῖν, & συμβουλεύω μὴ ποιεῖν Dem. Itē συμβουλεύω σοι περὶ τούτου, Pla. Xen. Consilium tibi do hac de re. Apud Isocr. autē cum dat. pers. & accus. rei, ἃ τοῖς ἄλλοις καὶ τοῖς ἑαυτῷ οὐ συμβουλεύσειας. Et συμβουλὴ συμβουλεύειν in Dionis epist. ad Perdiccā, inter Plat. epist. Vnde συμβουλευθείς, Cui cōsilium datum est, Bud. ex Œcum. in Acta, 43. Συμβουλεύομαι autem Consilium peto, In consilium adhibeo, Consulo. Xenoph. ἀνάβ. 2, συμβουλευόμενός σοι τί χρὴ ποιεῖν. Sic Herodotus, συμβουλεύεσθαι μοι. Isocr. ὅταν ὑπὲρ τῶν σαυτοῦ μέλλῃς τινὶ συμβουλεύειν. Et cum μετ' ex Aristoph. συμβουλεύομαι μετὰ σοῦ. Bud. συμβουλεύομαί σοι. interpr. etiā Tecum commentor de re agenda. quæ interpretatio verbo συμβουλεύομαι, quum iungitur illi præpositioni, magis cōuenire videtur. Ex Plat. autem affertur passiuum συμβουλευθῆναί τι περὶ τοιούτου pro Consilium haberi de quopiam eorum quæ conducunt.

Συμβουλεύω pro ἐπιβουλεύω, id est Insidior, affertur in v. lex. ex hoc Lysiæ loco in peroratione De public. bonorum Niciæ fratris, καὶ προβεβουλευμένος ἦ μετέχειν τῆς ἀδελφῆς ὑπὸ τῶν συμβουλευόντων τοῦ πολέμου.

Συμβούλευσις, Idem quod συμβουλὴ sed parum vsitatum.

ET Συμβούλευμα, Consilium quod datum est, Consiliatio (à Consilio quo vtitur Horat.) & q.d. Consiliamentum. Xen. κάλλιστον ἦν συμβούλευμα τὸ ἄγειν Συρακοσίους ἐπὶ τοὺς μὴ κτᾶσθαι εἰς τοὺς μέλλοντας.

Συμβουλευτής, vide in βουλευτής.

Συμβουλευτικός, κή, κὸν: vt συμβουλευτικὸς λόγος, Oratio quæ cōsilium dat. Vel, Oratio ad consilium dandum apta. Vel Oratio suasoria, seu hortatiua. Apud Aristot. Rhetor. 1, περὶ ἧς ἡμῖν ἡ ἐπισκοπὴ τῶν λόγων, videlicet, συμβουλευτικόν, δικανικόν, ἐπιδεικτικόν. Et apud Hermog. συμβουλευτικὴ ἰδέα. Lat. Genus deliberatiuū dicunt, voce vicinam signif. habente. ET Συμβουλευτικῶς, Poll. τοῦ ἠθικῶς, Dando consilium, Hortatiué.

c.2. Ἀποσυμβουλεύω, Dehortor, Dissuadeo. Contrariū τῷ συμβουλεύω, vt ἀποσυμβουλεύω contrariū simplici συμβούλευω, & alteri composito ἐπισυμβούλευω. Citatur ex Phalaride in Epist.

ΒΟΥΣ, βοός, ὁ & ἡ, ET ΒΩΣ, Doricè, Bos, Vacca. Il. ψ, Γαλαξίαι μὲν βόες ἀρηροὶ ἰφθίμχθον ἀμφὶ καλῷ Σφακέλῳ τυ. Od. κ, βοῦς ἀγελαίας. Od. ο, ἄλλοισι βοῦς ἐερμένας. |Synecdochicè partem pro toto capiendo in fœm. gen. capi pro pelle bouina, Eust. tradit, id est δέρμα, βύρσα, τὸ σύμπαν βοός: vt ἐλέφας pro osse elephātino hoc est ebore: indéq; apud Hom. βοὸς τυκτὰς & βοὸς ἀσπίδας dici clypeos ex bubulo corio, ἀσπίδες ἐκ βοείας βύρσης πεπαχυσμένης. Il. μ, Οἱ ἀμφ' ἐπὶ ἀλλήλοις δέρμα τανύσσαμεν βόεον. Il. π, Οὔπω ἔγωγ' ἐδόκησε, εἰσόκε ἐν δρίστῃσι τομαῖσι βοὸς Αἰζηοῖο. Vnde & Hesychio est μάστιξ, Flagellū, sub. ex bubulo corio factū. quo sensu & Boues à Plauto vsurpatū tradūt nōnulli. |Me-

taph. dicitur de homine ſtupido & αἰναιβόητω, vt Euſt. docet, dicens inde eſſe βοίδης apud Menandrum pro ἀνοήτως, ἀνόητος, ſimile comico vocabulo ἀμυκός. vnde & βοῦς ἐν αὐλείῳ κάθηται, prouerbium ὅτι ἀχρειίας. ¶Eſt & piſcis nomen quem bouem Plin. etiam appellat, referēs eum inter piſces planos ſeu cartilagineos, id eſt inter πλατέα, quemadmodum Ariſtot. quoque lib. 5 De hiſtor. animal. & lib. 6, cap. 11. ¶Item πλακοῦς ſpecies apud Euſtath. vnde ἕβδομος βοῦς, qui poſt ſex πλακοῦς, id eſt placentulas latas rotundaſque, ſeptimus conficiebatur, cornua habens in modum nouæ lunæ. Aliter verò expoſitum βοῦς ἕβδομος habes apud Suidam & Camer. ¶Olim erat etiam numiſma Amicum, bouis nota percuſſum, didrachmum alio nomine dictū: vnde ἑκατόμβοια arma apud Homerum: & βοῦς ὀπὶ χλωρὴν βάλλειν, prouerbiū in eos qui pecunia corrupti, aut metu mulctæ dicenda reticent. de quibus Bud. in libro De aſſe, & Pollux lib. 9. ¶Et χοιροκόμος apud eundem Pollucem βοῦς dicitur. ¶Item in veſtibus ſuturarum cōmiſſuras, ſeu καὶ ὁ τῶν χιτῶν τὴν ῥαφὴν σημαίνει, βοῦς vocatas fuiſſe, idem autor teſtatur.

C. Βουάγωρ, ορος, ὁ, Armenti ductor, ἀγελάρχης. ET Βουαγὸν, ῶν, τὸ, ὑπὸ βοῶν ἀγόμενον ξύλον. vt tradit Heſych. dicens Laconica hæc duo vocabula eſſe.

C. Βυβόσιον, ου, τὸ, Locus vbi boues paſcuntur. vt Callim. ſch. exponit. Callim. hymno in Apoll. Γῆ καὶ βυβόσιον πλέθρον πλέον. Strabo, χώραν ἀρίστην βυβοσίοις, Solum paſcēdis armentis peraccommodatum.

C. Βύβοπες, ου, ὁ ἢ ἡ, Boubus paſcendis aptus. Od. ο, de Ithaca, Αἰγίλιπς δ' ἀγαθὴ καὶ βύβοπες.

C. Βυγλώ ις, ίος, ὁ καὶ ἡ, E boue genitus ſeu ortus. Apibus hoc epitheton tribuitur, vt refert Heſych. quòd ex bouinis oſſibus naſcantur. Bacchum etiam βυγλῆν & ταῦρον vocari tradit Plut. in Hell. quærens cur Eleæ mulieres eum βοῶν τοδὶ ad ſe venire precentur.

C. Βυλλωπὸς, Boum linguæ ſimilis herba, vt Plinius docet. Dioſc. neutro genere βύλλωπον vocat, ὅμοιον βοὸς γλώσσῃ. Linguam bubulam quidam appellant, Marcellus Borraginem. ¶Item piſcis nomen quem Latinè Soleam ex Plinio, & Lingulacam ex Plauto & Varr. quidam vocant, Hermol. à βοῦ particula epitatica dictum ſcribit.

C. Βυλὶς, ίδος, ἡ, Bupreſtis, Heſych.

C. Βυλλύσιον, ου, τὸ, Bouinum corium.

C. Βυλύουσι, ſic Βύλυσις, εως, ἡ, Boues excorians. Βύλυσις autem paſſ. ſignificationē habet, vt tradit Euſt. Βύλυσις ἥματα apud Heſiodum exponens Dies in quibus boues & (ex parte totum intelligendo) quæuis animalia excoriantur. Heſiod. in Op. & Dieb. de brumalibus diebus, κατ' ἤματα, Βύλυσις πᾶσα. id eſt αἱ μεσοῦσαι πλείονων, vt ſchol. explanat. Heſych. verò βυλύσαι exponit μαχαίρᾳ βοὸς δέρειν, vel, ſecundum alios, σπᾶν. At Βυλύσαι νόμῳ apud Suidam de iis qui vt in modum boum excorientur digni ſunt. ¶Βύλυσος ſeu Βυλύσσης eſt & fluuii nomen prope Cerinthum Euboicam ciuitatem. at Βυλύσσιον promontorium apud Thucyd. Salamini oppoſitum.

C. Βύζυγον, ου, τὸ, Boum iugum. ¶ΑΤ Βυζύγια (vt ſcribunt v. l.) appellabatur Athenis familia quædam ſacerdotio prædita, ſic dicta à Buzyge quodam heroe qui omniū primus iunctis bobus aratro terram creditur. de quo apud Heſych. ΑΤ Βυζύγιον, locus qui & Peltis vocatus, vbi Athenienſes eſſe dicebant tertiam ſacram arationem: vt eadem vulg. l. tradunt ex Plut. Nuptial.

C. Βυθοινὶς, ίος, ὁ καὶ ἡ, Qui à bobus depaſcitur. ὑπὸ βοῶν θηλαζόμενος ταῖς ὀδοῦσιν, hoc eſt βοῶν πρόφων, ſeu à particula βου epitatica, τολυφόρος καὶ πολυθρὶς, hoc eſt πολλὰς θηλὰς ἔχων, vt Sophocl. ſcholiaſt. in hoc Trach. loco explicat, Ἐν βουθῆρι λειμῶνι. quod Heſych. exponit, ὃν φασὶ βόες Ἥρας ὥρᾳ νέμεσθαι.

C. Βυθοίνης, ſeu Βυθοίνας, ου, ὁ, Boum vorator, Herculis epitherum. Βυθοίνῳ Ἡρακλεῖ, in Epigr. Greg. ὁ βυθοίνας ἐ χωρ χὸν τοκετοῦ ὄνος καὶ ἑ κρίτιλλο βοιῶ λαφύξας, καὶ πλὼ κλῶσιν λεῖζων ὀπὶ τῆς ἀφορίας.

C. Βυθύσιος, ν, ὁ καὶ ἡ, Ad boum mactationem pertinens. Βυθύσιον νύκτα, Noctem in qua boues mactati ſunt. VNDE Βυθυσία, ας, ἡ, Boum immolatio ſeu mactatio. Buthyſia, vt Sueton. etiam vocat. hoc eſt ſacrificium magnum & ſolenne. Athen. lib. 4, ὅταν δὲ θύωσι βόας, βουθυσία μεγάλη γίνεται, καὶ ἑστήκασι πάντες μετὰ τῶν δούλων.

Βυθύτης, ου, ὁ, Qui boues mactat. Athen. lib. 14, ὅτε μεγίστης καὶ τῆς Ἀθήνησι κηρύκων loquens, εἴωθε γὰρ μεγίστων καὶ βουθυτῶν ἐπιτυγχάνειν. ſic enim ibi Budæus legit pro βυτίνων. ΑΤ Βύθυτος, ου ὁ καὶ ἡ, idem eſſe dicitur quod βουθύτης. vt βουθύτου θεοῦ ἱερεῖς apud Eurip. & βουθύτις ἐπ' ἐσχάραις. HINC Βουθυτῶ, F. ήσω, Boues macto & immolo, Æſch. contra Cteſiph. περὶ πυθῆται καὶ ἃ νομίζομεν ποιῆσαι, περὶ ταυροκτόνου, καὶ λευκὸν ἵππον λαβὼν, βουθυτεῖ. De quo Cicero Tuſc. 4, Æſchines in Demoſthenem inuehitur quòd is ſeptimo die poſt filiæ mortem hoſtias immolaſſet. Athen. loco paulo antè citato, ἕτερον δέ φησι κύριον ἄχει πολλοὺς βουθυτοῦντας καὶ σκυλεύοντας. ¶Abuſiuè pro Sacrificare capitur, vt apud Ariſtoph. Pluto, ὁ δίκαιος μὲν ἔνδον βουθυτῶν τύχῃ καὶ πράγει καὶ κρέων ἐστιαρωμένος. At βουθυτῶ ὀπτήσια quod ex Phalaride affertur, ſimile eſt illi Dem. τὰ ὀπτήσια θύειν, Victimas poſt ſeu ob partā victoriam immolare: niſi quis ad Lucianicū illud, ὀπτήσια εἰσιόντα, referre velit.

C. Βυϊφλίω, F. ίσω, idem quod βουθυτέω, Boues ſacrifico. Βυϊφίτυσον, Βοῦν ἔθυσεν, Heſych.

C. Βυκάπαι, αἱ, Boum præſepia: τὰ βοῶν αἱ φάτναι. Heſych.

C. Βουκάρδιος, ου, ὁ ἢ ἡ. βουκάρδιος λίθος, Bucardia gemma, bubulo cordi ſimilis, vt tradit Plin.

C. Βουκέντης, ου, ὁ, Qui boues ſtimulo impellit. idem quod βοηλάτης. vt Πολλοὶ βουκέντται, παῦροι δέ γε γῆς αἰροτῆρες. ΑΤ Βύκανον, ου, τὸ, Stimulus quo boues punguntur & impelluntur.

C. Βύκερως, ω, ὁ ἢ ἡ, Bubulis prædītus cornibus. vt βούκερων ἄγαλμα apud Herodot. ¶Βούκερως, ET Βύκερας, ET Βουκέρως dicitur etiā Fœnūgræcū. Plin. l. 24. cap. vlt. Nec fœnogræco minor autoritas, quod τῆλιν vocant, alii κέρφος, alii βούκερας, alii αἰγόκερας, quoniam corniculis ſemen eſt ſimile: nos ſiliciam. Columella ſiliquam vocat quia, vt ſiliqua arbor, ſiliquatur. Nicand. Alexiph. Ἄλλοτι, βυκέρατος στιγόεντος ὄρφνα κεραίας Εὐκαμπὴς πελάσσῃ ἐπιλωμήσασθαι αἴξει. Ex hoc autem βουκέρατος per contractionem βούκερως factum eſt.

C. Βουκέφαλος, ου, ὁ, dictus Alexandri equus ſiue ab aſpectu toruo, ſiue ab inſigni taurini capitis armo impreſſi: vt tradit Plin. Qui Βουκεφάλας etiam Doricè vocatur, autore Camer. Vnde Bucephala dicta vrbs, Aſenorum caput, (apud Steph. Βουκεφάλεια) à Bucephalo ibi ſepulto, vt idem Plin. docet. cuius incolæ Βουκεφάλται.

C. Βουκιόω, ῶ, F. ώσω, τὰς βοῦς ἐπιλαύνω. Varin.

C. Βύκλοψ, Qui boues furatur.

C. Βουκόλος ET Βωκόλος, Doricè, ου, ὁ, Bubulcus, Armentarius. à βοῦς & κόλος, id eſt Θρέψ apud veteres, vt tradit Euſtathius ex Athen. lib. 6. Philoſtr. epiſt. 38, Ἀπόμων πομβώων ἦρξα, καὶ Ἀφροδίτη βουκόλων. Theocr. Δαμοίτας καὶ Δάφνις ὁ βουκόλος. Dicitur etiam nonnunquam ὁπὸ τροφεσσῶν (vt Euſtathius annotat) βουκόλος βοῶν. VNDE Βουκόλιον, ου, τὸ, Armentum boum. Philo, βουκόλια δὲ καὶ αἰπόλια, καὶ πώεια μεγάλα διαφυλάττοντο. Philoſt. epiſt. 77, ἐρυθροφόρᾳ τὰ βουκόλια διατρέφεις. (PRO QVO Βουκόλια etiam in fœm. genere citatur ex Apoll. Rhod. βουκολίαι βοῶν. At apud Heſiodum Theog. v. 346, Βουκολίας τ' αἰγόλας καὶ αἰπόλια πλατὶ αἰγῶν, dubitatur an ſit adiectiuum quaſi à βουκόλιος. ET Βουκολικὸς, ῆ, όν, Paſtoralis, Paſtoritius, Cic. Paſtorius, Varr. (PRO QVO Βουκολικὸς, Doricè. Theocr. Idyll. 1, Ἄρχετε βουκολικᾶς μᾶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς. & alibi, Βουκολικαὶ μᾶσαι μάλα χαίρετε) ET Βουκολὶς, ίδος, ἡ, quod idē eſſe videtur cū βουκολικὴ, adiect. In v. l. exponitur Bobus paſcēdis apta. ET Βουκολέω, ῶ, F. ήσω, Boues paſco. quod Bubulcitarier Plautus dicit, Il. φ, Φοῖβε, σὺ δ' αἰπολοῦσι ἰλικτὰς βοῦς βουκολέσκεις. quod Ionicum eſt pro ἐβουκόλεον: additumque habet βοῦς καὶ βουκολεῖαν, vt & οἶνον οἰνοχοεῖν dicitur. Ἀνακολουθῶς autē accipitur ſimpliciter pro Paſco, Alo. Sic Philoſtr. Heroic. dixit βουκολεῖσθαι ἵππων αὐτῆς, Equitatū ab eis paſci. Cui ſimile citat Varinus ex quodā poeta, πεζικὴν ἵππους ἐβουκόλουν. Vnde comp. voce Ἱππηβουκόλος apud Eurip. Ariſtoph. Veſp. Τὸν αὐτὸν ἄρ' ἐμοὶ βουκολεῖς σκεδάζων. vbi ſchol. exponit βόσκων. ¶Vnde metaphoricè capitur etiam in ea ſignificatione qua apud Latinos Paſco &

Lacto. Quò pertinet id quod Hesych. annotat, Βουκολῆσαι χρηστῆς ἐλπίσιν, Pasci bona spe: vt Ouid. dixit,—spes est quæ pascat amantes. & Virg. —vana spe lactat amantem. Item pro Demulceo, Delinio: item & Decipio. Lucian. ἀλλ' ὅμως καὶ νῦν τὰ τῆς φύσεως ἀφορητὰς βουκολοῦνται, Mitigant & leniunt. Aristoph. Pace, Μὴ βδῆτε μαδὶ χόλῳ· ἡμῶν δὲ τεῦδ', ὡς εἰ μανίωσος ὕπνῳ οὖν ἐκρύσιτε, Κατα- καὶ σχεδὸν ῥίψας με βουκολήσετ'. id est (vt schol. exponit) ἀπατήσετε. Philostr. Epist. 61, οἶμαι βιβυκόλημαι ὑφ' ἡλίκων. VNDE Βυκόλημα, ατος, τὸ, Lenimen, Lenimētum, Solatium. id est Ἡλίκωσις, vt Suid. hoc in loco exponit, ὅπως ἔχῃ τι βυκόλημα τῆς λύπης, οὐδὲν ἧττον τοῖς ἔχουσι τιμὰς χαρᾶς ζώων. ET Βουκόλησις, εως, ἡ, Delinitio, Deceptio. Plut. Polit. præc. αἱ δὲ ἑκάστου πλεονεξίαι πλοῦτον, ἡδονὴν ἀλόγου ζώου ἄγρας καὶ βουκολήσεως ἀφαιροῦσι. ET Βουκολητής, οῦ, ὁ, Deceptor. ἀπατεών. Hesych.

C. ΑΠΟβουκολέω, ῶ, Abgrego, A grege abduco, Aberrare & euagari facio. (propriè Aberrare facio à grege. Sed capitur etiam generaliter pro Aberrare facio. Volunt autem quidam ἀποβουκολεῖν propriè dici bubulcũ scabiosos boues à grege seu armento abducentem) ἀπάγω, ἀφίστημι. Vnde & Ἀποβουκολοῦμαι, pass. Abgregor, Abducor à grege, Aberro à grege. Lucianus, ἀλλ' οἶδά τοι ὁδόν· Αἶσ' εἶμαι πρός, καὶ δίες οὐδὲν μὴ ἀπολειφθείς ἡμῶν ἀποβουκολοῦμαι. id est, Ne aberret à grege, Ne abgregetur, inquit Budæus. Idem ait ἀποβουκολῶ significare Ex alieno grege elicitum abduco: citans hunc Luciani locum in Δὶς κατηγορουμένῳ, vbi dicit Mercurius, ἡ καὶ ἐξ ἧς ἐθνῆς αἰδοίας, ὧν τὴν ἱερατεύσουσαν αὐτῆς Διονύσου ἀποβουκόλησε. Capitur autem hic grex metaphoricè. Apud eundem Lucianũ ἀποβουκολεῖν cum accusatiuo & genit. simpliciter exponit Abduco, in hoc loco qui est in Amoribus, ὑπὸδὲν ἧ καὶ μικρὰ τῆ παίδος ἑαυτὸν ἀποβουκολῆσαι θελήσῃ.

Ἀποβουκολῶ, In errorem induco, Decipio. nam exponitur etiam ἀπατῶ. vt apud Varin. ex incerto autore, φάσκει τις τὰς ἐλπίσιν ἡμᾶς ἀποβουκολῶν. vnde ἀποβούκολημα Impostura, Deceptio. vt paulo pòst docebitur. In v. lex. annotatur ἀποβουκολεῖν sumptum etiam pro Mitigare seu Lenire, vt in hoc loco, ἀμηχανίους κέκμηκε τὸ τῆς φύσεως ἄφορτος ἀποβουκολεῖν. & Fallere itidem Latinè aliquando id significare: vt in hoc versu Horatiano, Iam vino quærens, iam somno fallere curas. Vide Βουκολῶ.

Ἀποβούκολημα, ατος, τὸ, Impostura, Deceptio, propriè tanquam abducendo ex alieno gregeised capitur pro quolibet impostura genere. Damalcenus de virgine Maria loquens, ὁ ὑ μυστικὰ, φυλακὴ τῆς παρθένου ὑπῆρχε καὶ πᾶσι ταῖς παρθένοις ὅπερ πρωτότυπος ἀποβούκολημα. i. Per id velamẽtum in errorem abductus est diabolus. Ita Bud.

C. ΔΙΑβουκολέω, Permulceo, Delinio, Decipio. Lucian. Διαβουκολεῖ αὐτὰς ἐν ἐπιλπίζει, Lactat ipsos & vana spe pascit.

¶ Βουκολίζω, Fut. ίσω, idem quod Βουκολέω, vt tradit Eustath.

VNDE Βουκολισμὸς, οῦ, ὁ, Pastoralis cantilena, Pastoritiũ carmen. ἡ τῶν βουκόλων ᾠδή.

C. ΑΠΟβουκολῶ, idem quod Ἀποβουκολέω. Suidas ἀποβουκολίσαι exponit ὑφαπατῆσαι, item ὀφθαλμῶσαι, item ἀποπλανῆσαι, subiũgitque exemplum hoc, οἱ δὲ ζωὴν ἀλόντες ἀποβουκολοῦνται, ἀποσκιρτῶσί τι τὸ κινδυνῶδες.

Βουκολιάζω, & Βουκολιάζω, Doricè, Fut. άσω vel άξω, Pastoritium carmen modulor, Βουκολικὸν ᾄδω φωνὴν λέγω. Theocr. Idyll. 1, Ἀλλὰ γὰρ ἱερὸ ὦνερ ἔσσι, καὶ ὐστιχαβουκολιαξεῖς. In passiua etiam voce eãdem significationem retinet: vt apud eundem Idyll. 8, Βουκολιάσθω Δάφνις, τὸν δ' ὠδὰς ἄρξω ἀοιδῶν. VNDE Βουκολιασμὸς, οῦ, ὁ, Pastoritii carminis modulatio. Genus (vt scribunt v. l.) modulandi pastoritium, quod perficiebatur tibiæ cantu & tripudio. ὁ τὺ Βουκολιαστὴς, οῦ, ὁ, Qui eiusmodi carmen modulatur. Theocr. Idyll. 6, —ἄμμιγα δ' ἐκόδαμος ἔσπε ἀρότου βουκολιαστάς ἔβα.

C. Βύκρανον, ου, τὸ, Caput bubulũ, apud Proclum De sphæra. Item Galea facta ex capite bouis. v. l. ΑΤ Βυκράνιον (inquit Gorr.) dicitur à quibusdam ἡ ἄμπελος μέλαινα, autore Dioscoride. scribit autem Gal. τὸ αἰγίφρυον sic etiã appellari.

C. Βουλυτὸς, οῦ, ὁ, Tempus pomeridianum seu vespertinum quo boues soluuntur, & à laborum onere liberantur, vt tradit Eust. seu, vt Hesych. ἡ διαπαυλία. Il. π, Ἦμος δ' ἠελίοιο

A λύσις μετεπέσσυτο βουλυτόνδε. Arrian. χίονα μάλα κρατερὸν ἔστι ὅτε βουλυτὸν ἀλγαίνομεν. Luc. ἀμφὶ βουλυτὸν ὥρᾳ.

C. Βούμαστος, ου, Bumastus, vt Cato, Colum. & Plin. vocant. & Virg. in Georg. -tumidis bumaste racemis. Genus est vuæ crassioris instar mammæ cuiuspiam, quam Cam. vuam bumammam interpr.

C. Βουμέλινος, ου, & Βουμελία, ας, ἡ, Bubula fraxinus, vt Gaza interpr. Fraxini quædam species est à Macedonibus sic appellata. Theophr. Deplantilib. 3, cap. 11, μείζων δὲ καὶ μακροτέρα ἡ Βουμελία. Et l. 4, cap. 9, πλείστη δὲ μέλια καὶ βουμέλιος [ἐν τῇ Νέλῳ πίπτων.] Plinius lib. 4, cap. 9 de fraxino, Bumeliam vocant in Macedonia amplissimam lentissimámque.

C. Βουμολγὸς, οῦ, ὁ, Bumulgus, Qui vaccas mulget. Epigr.

C. Βούμυσι, ει, q. d. Bomugi. Voces quædã mugitũ taurorũ imitantes (vnde & illæ pro tauris deo sacris habentur) quæ ad paludes fluuiis vicinas audiuntur. Aristot. Probl. sect. 25. ET Βουμυκαὶ, αἱ, φωναὶ μυκηθμῶδεις, Hesych.

C. Βούτομος, ου, ὁ καὶ ἡ, A bobus depastus: vt Aristoph. schol. in hoc Ran: loco exponit, Σκάφη ἐστὶ ποτὰμια βούτομος τὸ ὀπτᾶν ἁρμόζουσα, addens, ex Æschyli Philoctete desumptum hoc esse. Sed Βουτόμος cum accentu in penult. est βοῶν βρωτικὸς, Bobus pascendis accommodus: vt Soph. schol. declarat in hoc Electræ loco, ὁ παῖς Κείοιο βουτόμου ἔχων ἀκτάς. At αἱ λίμναι βουτόμοις, quod vulg. lex. ex eodem Soph. asserũt, significabit tantùm (si bene locus citatur) Boum gregibus, vel Boum more pascentibus gregibus.

C. Βούπαις, αιδος, ὁ καὶ ἡ, Bouis filius, Boue natus. idẽ quod βουγάϊος suprà. Αἰεὶ δὲ βούπαισι πλεκτάζεται μελίτταις Τίμβος Ὑμηττίῳ λευκόβροος μέλιτι, quoniã è tauris apes, ex equis vespæ nascuntur.

C. Βουπάμμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Boum possessor, Diues pecoris.

C. Βουπλάγης, ου, (q. d. Qui accedit prope boues) Bubulcus. Βουκόλος, ἀπὸ τοῦ πλησιάζειν ταῖς βουσὶ, καὶ κολλᾶσθαι αὐταῖς. vt exponit schol. Nicand. Alexiph. βουπλάγαι τε καὶ αἰγοκομῆες. Apollon. Argon. vlt. de rugitu leonis, Δείματο δ' ἀχαιλαίτα βόες μέγα πρεῖαι Βουπλάγαι τε βοῶν. vbi βοῶν ἁρπαλεωτὴν est.

C. Βουπλάστης, ου, ὁ, Qui boues fingit. Epigr.

C. Βούπλευρον, ου, τὸ, Bupleurum, quod Plin. lib. 22, c. 22, inter sponte nascentia olera à Græcis numerari scribit: cuius ibi descriptionẽ habes. Nic. Ther. Σκόρμια τε βουπλεύρου τε καὶ Ἰδαίης κυπαρίσσου.

C. Βουπλὴξ, ῆγος, ὁ καὶ ἡ, Boues feriens aut pungens. id est ipse stimulus quo boues punguntur. Βύκιστρον, ὃ πολλοὶ βοῶν αἱρετικὸν, ὃ μάστιξ γινομένη ἀπὸ τμήματος βύρσης. vt Eust. explicat. Il. ζ, de Bacchi nutricibus, ὑπ' αἰδοφόροιο Λυκούργου Θεσπεσίῳ βουπλῆγι. At Βούπληξ accentu in antepen. A bobus percussi. v. l. ET Βούπλαξ ακος, ου, τὸ, idẽ quod Βουπλήξ. citatur ex Epigr.

C. Βουπόιμων, ονος, ὁ, Boum pastor. In Epigr.

C. Βουκόλος, ου, ὁ, Qui circa boues versatur, Bubulcus.

C. Βουπόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad boues trãsfigendos aptus. Herod. σίλοις βουπόροις σιδηρέοις, E ferro verua ad boues torrendos. Eurip. βουπόροι σφαγῖς.

C. Βύπρηστις, ιος, ἡ, Buprestis, animal (vt scribit Plin. lib. 30, cap. 4) simillimum scarabeo longipedi: quod fallit inter herbas bouem maximè, (vnde & nomẽ inuenit) deuoratumque, tacto felle ita inflammat vt rumpat. Etymologiam autem huius vocabuli Nicander tradit in Alex. Ἡ καί που (inquit) δαμάλῃς ἐρεθίσσεται, ἤτοι μάχῃς, Πίμπρησι τὴν, ὅτε τὴν ἔφαγε νομαζόμενοι δαπόνται. Τύπτει τὸν, βύπρηστιν ὀπιπλόμενον νομῆες. De symptomatis quæ eius haustũ cõsequuntur & item remediis, idem Nicand. tradit. Dioscor. & cæteri medici tum Græci tũ Latini. Est & oleris syluestris species, vt Galen. in Hippocr. gloss. tradit, cuius & Theophr. meminit Hist. pl. lib. 3, cap. 8. Quod non intelligẽs Plin. scribit lib. 22, cap. 22, Buprestin magna inconstantia Græci in laudibus ciborum etiam habuere, iidémque remedia tanquã contra venenũ prodiderunt. Et ipsum nomen indicio est boum certè venenum esse, quos dissilire degustata fatentur.

C. Βύσσωρος, ου, ὁ ἡ, Qui bouem in prora habet. βουσσόωπες, Hesych. Βύσσωρος θεὰ (vt docet Eust.) apud antiquos πεντάλφα quoque dicebatur, quòd ex tribus constaret, duabus ouibus & boue, secundum Epicharmũ: aut

boue,capra & oue:aut apro,ariete & tauro. Βώπορας autem dicta quòd taurus eis,vt in naui prora,præiret.Hesych.tradit sacrificium esse centum ouium & bouis vnius,qui tanquam prora illarum esset. Quò pertinere videtur ἑκατόμβη βώπορος apud Plut.Symp.4.

C.Βώσταθμον,ου,τὸ,Boum stabulum,Bubile. ἢ οἱ βόες ἵστανται. Pollux.Idem quod βοαύλιον. ET Βώστασις, εως, ἡ. ET Βωστάσιον, ET (apud Suidam) Βουστάδιον, ου,τὸ, pro eodem.

C.Βουστροφηδὸν, Vertendo & flectendo se more boum arantium. ἐπὶ ὁμοίως τοῖς ἀροτριῶσι βουσὶ τὰς ἀνατροφὰς ποιῆται. Hesychius.

C.Βυπλέειν,Bouem immolare.θύειν, Hesych. βυθοπῶν.

C.Βώπιος,ου,ὁ καὶ ἡ,Bouis pretium æquans. βοώνητος, Hes.

C.Βούπορος,ου,ὁ καὶ ἡ,Boues penetrans & transfigens.seu Bobus penetrandis & transfigendis aptus.idem quod βουπόρος.Suidas citat hunc locum adespotum,Μαφούσιοι ἔχουσι δόρατα βουπόροις ὀβελοῖς ἴσα.

C.Βουβόφος,ου,ὁ,Qui boues alit & pascit,Bubulcus.

C.Βούτυπος,ου,ὁ,Bouem cædens,Qui boues mactat. Athenæus lib.14, μαγείων καὶ βουτύπων ἐπῆν πλῆθος. ‖Hesychio est etiam εἶδος ζώου καλουμένου ἔμπις.

C.Βούτυρον,ου,τὸ,Butyrũ.Spuma lactis, (vt scribit Plin.)cõcretiúsque quàm serum.inde dictum quòd è bubulo lacte plurimùm fiat. VNDE Βουτύρινος,ου,ὁ,E butyro factus.vt βουτύρινον μύρον, Butyrinum vnguentum, Dioscor.lib.1,c.66.

C.Βούταρος,ου,ὁ καὶ ἡ,A bobus aratus.

C.Βουφθάλμων,ου,τὸ,Buphthalmos herba,similis boum oculis, vt tradit Plin. alibi scribens aizoon maius buphthalmon & zoophthalmon aliis nominibus vocari, à Latinis sedum magnum & oculum.

C.Βουτόνος,ου,ὁ, Qui boues cædit,Qui boues mactat & immolat.ita dicebantur quidam sacerdotes. Paus.Att.πὶ τοῦτον Βοηδρομιῶνος ἔκπιπτεν ὁ βουφόνος ὅτι τῷ βωμῷ τῷ πολιέως Διὸς. Athen. autem lib.10 Διονύσου βουφόνου ἡμέρα ποτὲ exponit πλέκτου. HINC Βουφόνια,ων,τὰ,Boum cædes seu mactationes: festum apud Athenienses antiquum & celebre.De quo Aristoph.Nub.Quo in loco plura de hoc schol.annotat,& Suidas in suo lexico. ET Βουφονέω,Boues macto.idem quod Βοοθυτέω.Il.ι, Βουφόνον ὑὸς κλισίας καὶ δόρπον ἕλεσθε.

C.Βουφορβός,οῦ,ὁ,Qui boues pascit,Bubulcus. Plato Polit. de βουκόλῳ loquens,ἀλλ' αὐτὸς τῆς αἰγέλης ἕρπει ὁ βουφορβός, αὐτὸς ἰατρός, αὐτὸς εἰς γυμνυστής. VNDE Βουφόρβια, Armenta,Eurip. ET Βουφορβέω,Boues pasco.Euripid.Alc. Ἐλθὼν ὑ σαίαν πλησίον βουφορβουμένῳ ξένῳ.

C.Βοοβλώπις,ιδος,ὁ καὶ ἡ, Bubulas pupillas habens.i.pulchras. bubuli enim oculi pulchri censentur.Nonnus, ὄμμασι βοοβλώπιδι πρεσσόπου.

C.Βοοζύγιον,ου,τὸ,Boum iugum.

C.Βοοθύτης,ου,ὁ,Qui boues immolat.βουθύτης.

C.Βοοκτασία,ας,ἡ,Boum cædes seu mactatio.Epigr.

C.Βοοσφαγία,ας,ἡ.Boum mactatio. Epigr.

C.Βουσβόρος,ου,ὁ,Qui boues nutrit seu pascit.βουβόρος.

C.Βοάσπιον,ου,τὸ,Clypeus è boum agrestium pellibus, vt docet Eust.Od.π,δύο φάσγανα καὶ δύο δοῦρα Κάστορι, καὶ δοιὰ βοάσπια χερσὶν ἑλέσθαι. Etymolog.exponit τὰ ἐκ βοῶν ὅπλα μάχης ἀχθοφόρα λάφυρα.i.Manubiæ, Spolia. AT Βοάσπιος,Stultus,Stupidus. ‖Itē fluuius Locrorũ.ll.β.

C.Βοσφάλμιον,ου,τὸ,Galenus apud Hippocr.exponit βουφθάλμιον,dicens χρυσάνθεμα quoque appellari.

C.Βοαρμία,ας,ἡ,epitheton Minervæ, ἀπὸ τοῦ σωαρμόσαι καὶ ζεῦξαι εἰς ζυγὸν καὶ ἄροτρον βόας.

C.Βοεύλιον,ου,τὸ, Boum stabulũ, Bubile. idem quod βούσταθμον & βούστασις,vt tradit Pollux.

C. Βοηγενής,έος,ὁ καὶ ἡ,Boue prognatus. idem quod βουγενής.Epigr.Βοηγενέεσσι μελίσσαις.

C.Βοηλασία,ας,ἡ,Boũ abactio.Il.λ, — Ἥλειοισι καθ' ἁρπὴν νεῖκος ἐτύχθη Ἀμφὶ βοηλασίῃ. ET Βοηλάτης,ου,ὁ ἡ,Qui boues abigit:vt in Epigr.libr.1,titulo εἰς κλέπτας,Βοηλάτης Mercurius dicitur proBoum abactor . signif . etiam Qui boues agitat . Cuius fœmin. est βοηλάτης, ιδος,Boum abactrix vel agitatrix.Βοηλάτηρ ἄεθλον.Epigr. i.βουπλῆγα. VNDE Βοηλασική,ῆς,ἡ, Ars agitandi boues,seu bucolica.vt à Ficino exponi scribunt v.l. ET Βοηλατέω, ῶ,

A Fut. ήσω,Boues agito seu impello. quod Poll.citat ex Aristoph.

C.Βοώνης,ου,ὁ,Boum emptor.Hoc nomine appellatus fuit magistratus quidam Athenis,fortasse qui hostias emebat,vt scribit Bud.Demosth.contra Mid. μισθούμενον ὑπομβηστεῖν καὶ ἱεροποιεῖν ποτε,καὶ βοωνεῖν,καὶ τὰ ἱμάτια δύ. AT Βοώνητος,ου,ὁ ἡ,Boue seu bouis pretio emptus. βοώνητα Hesych.exponit ὅτι ὠνῆ βοῶν διδόντες.

C.Βοώπις,ιδος,ὁ,Bubulos oculos habens,id est μεγαλόφθαλμος,vt tradit Eustath. Alii exponunt δύοφθαλμος,& καλὴ, quòd boum oculi pulchri videantur . alii μεγαυόφθαλμος. Fœmin.est Βοῶπις.Iliad.α,Βοῶπις πότνια Ἥρη. Frequenter apud Hom.deabus hoc epitheton tribuitur, cui Eustath.simile esse dicit ἀμφώπιν. AT Βόωψ Vide in Βόαξ.

C.Βοώτης,ου, ὁ, idem quod Βοηλάτης, Boum agitator , Bubulcus.(nam bubulcus à Paulo iurisc. dicitur etiam qui bobus arat.) ‖Est item eius nominis signum cæleste quod Arctophylax etiam dicitur & à quibusdam Auriga:Οὗτος (vt scribit Aratus) ἀμαξαίης ἐπαφώμενος ἑδνάται ἄρηνος.Latini quoque Booten vocant.

C. Βοϊκλέψ,idem quod βουκλέψ,Boum fur.Athen. lib.9, à Sophocle Mercurium sic appellari scribit: quo sensu in Epigr.βοηλάτῃσι dictum paulo antè docui.

C.Βόσπορος,ου,ὁ,Bosporus. (q.d.Bouis traiectus) Duo huius nominis freta sunt,quorum alterum Bosporus Thracius , alterum Cimmericus dicitur:hac causa Bosperi vocati(vt scribit Ammian.Marcell.l.22,) quòd per eos quondam Inachi filia mutata(vt poetæ loquuntur)in bouem,ad mare Ionium permeauit. Quod & Æschyl. in Prometh.indicat. Apollon.Arg.2, Πρωτῆ διήνυτ' αἰὰ Βόσπορον ἰδνόεντα. VNDE Βοσπόριος,ου,ὁ,Bosporius.Sophocl.Βοσπορίων πορθμῶν ὕδρις.

C.Ἀβούτης,ου,ὁ, Bobus carens . Hesiod. Dieb. — κραδίλω δ' ἐλάχι' αὐτοῖς ἀβούτῃ,de gruum clangore arationis signũ dante & hyemis aduentum nuntiante. ‖Etymol.verò exponit ἀκτήμων ἄπορος,deducitque à βοτήριος si esset ἄβοτος,Egenus,Non habens vnde pascatur,seu Non habens pecora. Βοτὰ enim pecora sunt. CVI CONTR. Πολυβούτης,ου,ὁ,Multas boues seu multa pecora habens. Il.ι,Ἐν δ' αὐτοῖς ναίουσι πολυρρήνων, πολυβούτης. id est πολυβοτήμονες. AT Πολυβοῦς Od.θ,ab eodem Homero sutor quidam eo nomine dictus est quòd multas βοὸς(id est βύρσας seu pelles bouinas)haberet,vt scribit Eust.

C.Δεκάβοιος,ου,ὁ,Decem boum(id est eius nominis nummùm)pretio æstimabilis.Plut.Theseo ,ἔχουσι δὲ καὶ νόμισμα,βοῦν ἐγκεκαῦκε,ἢ δι' ὃ τὸν Μαραθώνιον ταῦρον , ἢ διὰ τὴν Μίνωος στρατηγὸν ἢ τοῦ γεωργίαν οἷς πολίτας καλῶν.ἀπ' ἐκείνου δὲ φασὶ τὰ ἑκατόμβοια καὶ τὰ δεκάβοια.Quò referendum est & quod ex Draconis legibus citat Pollux, ἀποτίνειν δεκάβοιον. SIMILE huic est Δωδεκάβοιος Duodecim boum,seu eius nominis nummùm, pretio æstimabilis. ET Εἰκοσάβοιος, SIVE Εἰκοσαβοίας,per pleonasmum τοῦ ς,& ἕκτη τῶν εἰς α,Viginti boum , seu eius nominis nummùm pretio æstimabilis. Odyss. α, de Laerte qui Eurycleam emerat, — ἐικοσάβοια δ' ἔδωκεν. vbi Eustath.exponit,σταθμὸν πολλῆς μεταλλικῆς δι' οὗ εἴκοσι βόες ὠνήσαντο. ET Ἑκατόμβοιος,ου,ὁ,Centũ boum (seu eius nominis nummùm)pretio æstimabilis.Bud.in lib. De asse vbi de βοῦς monetam quandam significante tractat,Quare ἑκατόμβοιον (inquit) dictum quicquid duabus minis Atticis æstimabile esset, id est ducẽtis drachmis.Inde Hecatombœa arma apud Homerum Il.ζ,(vt quidam volunt)vbi Homerus permutationem armorum Diomedis & Glauci scripsit.Vide præcedẽs δικάβοιος,ἑνιάβοιος sequens. Il. & β,—ἑκατόμβοιος δὲ ἕκαστος, id est,ἑκατὸν βοῶν.i. ζώων ἄξιος , Eustath. Et Iliad.φ,—ἑκατόβοιον δὲ τοι ἄλφον.vbi exponit idem Eustath.σταθμοῦ τι εἶδος,quam expositionem pleniorem habes in Εἰκοσάβοιος proximè præcedente. ET Ἐννεάβοιος,Nouem boum, seu eius nominis nummùm pretio æstimabilis.Il.ζ,de Glauco , Ὅς ποτὲ Τυδείδῃ Διομήδεϊ πύξ' ἄμαχε Χρύσεα χαλκείων,ἑκατόμβοι' ἐννεαβοίων id est(vt in Pandectis archetypis legitur) Aurea æreis, centenaria nouenariis. ET Τετράβοιος, Quatuor boũ seu eius nominis nummùm pretio æstimabilis. Cu-

iusmodi & alia reperiri poterunt aut fingi.

C. Ἐπίβοειος, ν, ὁ καὶ ἡ, vt ὀπίβοειον θῦμα, Sacrificiū post seu præter bouis immolationem factum. apud Lycurgum, ὃν ἐπὶ πᾶσι τοῖς ἱεροῖς. De quo Harpocrat. ex Philochori lib. 2 affert, ἐπὶ δέ τις τῇ Ἀθηνᾷ θύῃ βοῦν, σκαληνοῦ δεῖ κεῖσθαι Παυσανίου δὲ μὴ βοὸς καὶ σκαλεῖν τὸ θῦμα ὀπίβοειον.

C. Ἐχέβοιον, ν, τὸ, [Lorum aratro] bouem adiungens & applicans. Pollux lib. 2, ὁ δὲ πλατὺς ἱμὰς ὁ πρὸ ζυγοῦ ἐπιζευγνύμενος πλέθρος, ἐχέβοιον ἢ μεσόβοιον καὶ μεταξόβοιον καλεῖται.

C. Μεσόβοιον, ET Μέσαβον, poeticè, ν, τὸ, Medium inter boues iūctos lignum, vt Suid. exponit: vt alii, ἢ τὸ ζυγοδεσμὸν, ὥστε αἱ αὐχένες τῶν βοῶν δέδενται: vt alii, λάφον τὸ ἐπὶ τοῦ ζυγοῦ ᾧ πρὸς δέδενται ὁ ἰσοδρός, Lorum quo temo iugo alligatur. Polluci verò idem est cum ἐχέβοιον, vt modò ex eo annotaui. Hesiod. Erg. Βοῶν δὴ νῶτα ἴσταμεν ἔνδυον ἡμιόνοιν μεσάβῳ. Vbi Tzetzes, Μέσαβοι δ' (inquit) οἱ λάφοι, οἱ μέσον ὄντες τοῦ ζυγοῦ, καὶ σωδέοντες τὸν ῥυμὸν τοῦ ζυγοῦ. VNDE Μεσαβόω, ῶ, F. ώσω, quod Varin. propriè esse dicit lungo boues, βοῦς ζυγόω, abusiuè verò ad alia quoque animalia transferri.

C. Ἰσοδόη, ης, ἡ, ET Ἰσοδρός, ἑώς, ὁ, Lignum aratri longius quod inter vtrunque bouem medium est, & cui boues quasi assistunt, Temo. quod enim in curru & ἅρματι est ῥυμός, id in aratro est ἰσοδρός, vt tradit Eust. addens, barbarè dici σκαλάσιον quasi ἰσοδάριον. Polluci est τὸ μὲν πρὸ γόμου [ξύλον.] At Tzetzi ἰσοδρός, ἄνδριον, & ῥυμός, idem sunt. Hesiodus Erg. quum docuisset τρίτονον γόμῳ eligendum esse, eúmque firmissimum atque solidissimum, addit, Εὖτ' ἂν Ἀθηναίης δ' ὁμάδος ἐν ἐλύμασι πέσῃς, Γόμφοισιν πλάσας ἀρηρέμεν ἰσοδόῃσι.

C. Ἑκατόμβοια, ας, ἡ, Sacrificium centum boum, (quale Conō Lacedæmonius deuictis apud Cnidum, obtulisse dis scribitur) seu pecorum. (partem capiendo pro toto nā in ἑκατόμβῃ Homerus complectitur etiam ἄρνας & αἶγας.) quomodo & Pindarus dixit, πάντα ἑκατὸν θύειν. Alii intelligunt θυσίαν ἐξ ἑκατὸν βάσεων, id est ποδῶν, in qua immolarētur animalia quadrupeda vigintiquinque, quorum pedes centum numero. Alii finitum numerū pro infinito acceperunt, vt ἑκατόζυγον ἁμαξῶν pro πολύζυγον, & similia. Vnde Eust. & χιλόμβιον fingit. Iulius Capitolinus in vita Maximi & Balbini impp. paulo aliter describit. Hecatombe autem (inquit) tale sacrificium est: Cētum aræ vno in loco extruuntur, & ad eas centum sues, centum oues mactantur. nam si imperatorium sacrificium sit, centum leones, centum aquilæ, & cætera huiusmodi animalia centena feriuntur. VNDE Ἑκατόμβαια, τὰ, Festum quo hecatombe peragebatur, celebrari solitum antiquitus in Laconica singulis annis, eo quòd ἑκατόμβολις esset: vt Eust. autor est. ET Ἑκατομβαιών, ῶνος, ὁ, Mensis cuiusdam nomen ab istis sacrificiis fieri tum solitis denominati, quem Hippodromium Bœotis, Macedonibus Loum vocari scribit Plutarchus. Etymolog. κρονίωνα antè appellatum fuisse: Gaza verò solstitium æstiuum in hunc incidisse, primúmque Atticorum fuisse, autor est. Interpretum Plutarchi alii Maium & Aprilem, alii Iunium, quidam & Augustum dixerunt.

Βοάριον, ν, τὸ, Ad boues pertinens, Boarium. v. l.

Βόειος, ν, ὁ, ET Βόϊνος, poeticè, Bubulus, Boutnus. Odyss. ξ, — δίφρα βόειον. Sic βόεια κρέα, prò quibus absolutè ὀπτὰ etiam, subintelligendo κρέα, Alex. Aphrod. dixit. Et metaphoricè apud Aristoph. βόεια ῥήματα, pro μεγάλα καὶ κύρτου πλέα, vt schol. explicat, ὑψηλὰ καὶ ὑφηνάμενα, Grandia verba, Sesquipedalia. Il. ψ, — βόειαι ἱμάντες, Bubulis loris, id est ἱμᾶσι. Nonn. βοέης μίμημα φιλέθλης Ἄνδρα ἑκατομβαίου, Hominem vt bouem mactans. Βοὴν ἀγέλαι, Armenta bucera, vt Ouid. vocat, & Bucera secla, Buceriique greges, vt Lucret. At quòd Eleæ mulieres Bacchū precabantur vt βοέῳ ποδὶ ad se veniret, Plutar. exponit μεγάλῳ. cuius loci explicationem fusiorem apud eum in Problem. Hellen. reperies. HINC Βοεία, siue lonicè Βοείη, ET poeticè exēpto ι, Βοέη, sub. δορὰ, Bubula pellis: item Clypeus è bubulo corio factus. Il. χ, — ἐπὶ δ' ἴχ' ἑξαπλῆν σάκος βοείῳ Ἀρηΐθοιο. vbi Eust. exponit ἢ τῶν βοείων

τῶν ταύρου βοός, ἢ τῶν ἀσπίδων. At in illo Odyss. χ, — βοὸς δ' ἐπίπλοον βοείου, ἀφειωτοῦ additum fuisse βοός, idem Eust. annotat, vt in βυτάλος βοός, βυτιλάται βοές. Od. υ, Καμμένῃ αἰθούσῃ βοείῃ σίρῳ. HINC COMP. Ἑπτάβοειος, ν, ὁ καὶ ἡ, Ex septem bubulis pellibus factus. ἑπτάβυρσος, ἑπτάπυχος, vt Eust. declarat. Il. ν, — σάκος αἰόλον, ἑπτάβοειον. Metaphoricè capitur pro Impenetrabilis & infractus. quo modo Aristoph. Ran βυμοὺς ἑπτάβοείους dixit, id est μεγάλους. (PRO QVO Ἑπτάβοιος apud Soph. reperitur, à βοῦς significante βύρσαν, vt suprà docui. ἑπτάβοιον ἄῤῥηκτον σάκος.) ET Ὠμοβόειος, siue Ὠμοβοεύς, siue Ὠμοβοΐνος, siue Ὠμοβοΐνος, E crudo bouis corio factus. Epigramm. lib. 2, Καὶ τρία μοι κεράσας ὠμοβοεώτερα, Quum miscueris mihi tres cyathos multo crudiores. metaphoricè enim hic pro Crudus accipitur. Herodot. ὠμοβοέων δερμάτων, Bubularum pellium crudarum. Ὠμοβοίνας verò & ὠμοβοΐνους metaphoricè vocari eos qui in primā senectute sunt, tradunt v. l. Ὠμοβοΐνα autem substantiuè dicta, pro cruda bouis pelle citant eadem lex. ex Herodoto: sicut & Ὠμοβοίνας Suidas exponit βύρσας. ET DERIV. Βοειακός, & Βοεικός, ὀῦ, ὁ, E bubula pelle factus: itē simpliciter Bubulus. Thucyd. lib. 4, ζεύγεσι βοεικοῖς, Iugis boum. Item βοεικόν, τὸ τῆς βοὸς κρέας, vt ὑεῖον, Bubula, Suilla, Bud.

Βοᾶς, ἑως, ὁ, Lorum è bubulo corio factum. βόειος ἱμάς, vt Hom. etiam vocat. Odyss. β, Ἕλκον δ' ἰσχία λευκὰ εὐτροίβδοισι βοείοις. id est, ταῖς ἐκ βοείων δερμάτων κάλωσι, vt Eustath. declarat.

Βοεικός, οῦ, ὁ, Bubulus, vt & βοεικός.

Βοΐδιον, ET Βοϊδάριον, ν, τὸ, Bucula, Virg. Buculus, Colum. Athen. l. 12, θύεται ἅδη βοΐδια. Ἀτωτοφάγος λιπόπεζα. In Epigr. Βοΐδιον etiam reperitur tribus syllabis.

Βοΐσελα, Bubulæ carnes. κρέα βόεια, Hesych.

Βούβαλος, ν, ὁ, ET Βούβαλις, ιδος, ἡ, Bubalus. Æschyl. λεοντόχρωτα βούβαλιν πατρός. Soph. γηθμῷ βούβαλιν. Eustath. βουβάλων δ' [τραγικὰ,] πῶλοι. De hoc animali Aristot. lib. 3 Hist. anim. & Herodot. ‖ Hes. est etiam ἀγραύλαις.

Βούτης, ου, ὁ, Bubulcus, βουκόλος, βουκόμος, Suid. Adiectiuè verò capitur βούτου φόνον, quod tragicè dicti posse pro ἑκατόμβῃ tradit Eustath. id est Bubulam cædem, seu Boum mactationes & immolationes. ‖ Est etiam nomen proprium.

Βουκαῖος, ET Βουκαῖος, ου, ὁ, idem. Theocrit. Idyll. 5, Ἐργατίνα βουκαῖε. Nic. Βουκαῖος ὀρεστύπος. i. ἄγχεπα, Eust. Βῶκος Doricè dicitur pro eodem. id est Bubulcus, Messor, apud eundem Theocr.

Βωκίτης, ου, ὁ, Bubulcus, Rusticus. Hesych.

Βοῦδυς, υος, ὁ, ἀνόητος, ἀνήτης. Eust. ex Menan. Βοῦς enim metaphoricè pro homine stupido & αἰσθήτῳ accipi suprà declarauī.

¶ Βου quoque particula cū nominibus multis & verbalibus componitur, vbi non bouem significat, sed potius significationem eiusmodi dictionum auget. vt in Βουκάεσας, Qui instar bouis grauis (id est tardus & stupidus) est, μέγας καὶ αἰσθητικός, quemadmodum Eust. ex Herodiano explicat. Et βούκαρα, μεγάλα, apud Hes. Ab eodem exponitur etiam μεγαλοαύτης. deducit enim à βάεις, quod pro naui apud Herod. sæpe vsurpatum reperitur. Huiusmodi sunt Βούκασις, Βύκρωτις, Βουγαῖος, Βουκόρυζος, Βούλιμος, Βούκερος, Βούπαις, Βούπαλις, Βούπιπα, Βούπρωρ, Βούφαγος. quorum singula suis locis vide.

BOΩ, ῶ, F. ώσω, & ώσω, (vt tradit Eustath. deducēs inde βόας & βοτῆρ, itē Βώτωρ,) Pasco. Thema inusitatum, pro quo in vsu est βόσκω.

Βόας, ωος, ὁ, Pastus, Cibus. Il. τ, Τὸν μὲν Τηθύϊος πολὺς ἀλὸς ἐς μέγα λαῖτμα Ῥηΐ' ὀπιδνύσεσι βόαι ἰχθύσι. VNDE Cō pos. Βύβοως, ωος, ὁ, Voracitas. πολυφαγία. Hesych. ET Εὐβοσία, ας, ἡ, Pabuli bonitas seu vbertas, Bonum nutrimentum. εὐτροφία. Theophrast. hist. plāt. l. 1, cap. 18, ὅσα δὲ φέρει δι' εὐβοσίαν καὶ χώρας ἁρπτὰ αἰθρίους τοῖς καρποῖς.

Βοτῆρ, τῆρος, ὁ, Pastor. νομεύς. Odyss. ε. Soph. βοτὰ καὶ βοτῆρας ἐκπατύμους. Plut. Camillo, πομφόλυξι καὶ βοτῆρσιν. Idē Soph. Aiace κύνας βοτῆρας adiect. vsurpauit pro pastoritiis canibus, seu πομφολυξῖς. HINC Fœm. Βότειρα apud Eust. A QVO com. Πουλυβότειρα, Quæ multos pascit

seu alit.Il.γ,— ὅτε χθονὶ πυκνὸς ἵκηται.

Βοτηλιὸς,οῦ,ὁ,Pastoralis.βοτηλικὴ ἑορτὴ, Pastorium festum.

Βοτῆρες,Casæ pastorũ,Gurgustia. Plut.De f.Rom.βοτῆρες, καὶ καλύβαι,ἃς καθημὶ νομεῖς. Gurgustia pastorũ,armẽtariorúmque stabula. Sed mẽdi suspecta est illa scriptura.

Βοτὴς,ῆτος seu βοσκὴ,Suid. A T Βοτὴρ,οῦ,ὁ, Pecus,idem quod βόσκημα.propriè Pecudes quæ pascuntur. Soph. Aiace,ὀλέσας Δαναῶν βοτὰ καὶ λείαν. Aristophan.ἀλιεπρονάς καὶ πᾶλλα τὰ βοῦς παιά.Sic poeta quidã βοῦς πάσσω dixit.

C.Αἰγίβοτος,ε,ὁ ἡ ἡ,Capris pascendis aptus. Od.ν,de Ithaca,Αἰγίβοτος δ' αἶα μὴ καὶ βόσκος.Diod.Sardianus in Epigr. Αἰγιβότου Σκύρου οἷα λιτὰν πέδαν.

C.Βόβοτος,ου,ὁ ἡ ἡ,Bobus pascendis aptus. Vide in Βοῦς.

C.Εὔβοτος,ε,ὁ καὶ ἡ, Pascuus, Pascuis abundans, Pascendis pecoribus aptus.Od.ο,— ἀλλ' ἄγε δὴ μὲν Εὔβοτος,βῶμολος. id est εἰς βόσιν καὶ προφὼ ἕστηκεν ἵππος, vt Didym.exponit. Plutarch.Cam.ἡρμόσατο εὔβοτος χώρα, Pecoribus pascendis peraccommodata regio. Item, Bene pastus.εὔβοσκος. Theocr. Idyll.ε,— ἀλλ' ἄγε καὶ τὸ τὸν εὔβοτον αἰμὸν ἔδωδε.

C.Ζάβοτος,ε,ὁ ἡ ἡ, Admodum abũdans pascuis. Item, Abundans pecoribus. πολύφορβος, πολυκτήνιος. Hesych.

C.Θηρίβοτος,ου,ὁ καὶ ἡ, A feris depastus.Item, Feris pascendis aptus.

C.Πεμπάβοτος, Pastu seu cibo supẽrabundans. vt πεμπάβοτος ἠράπιξα apud Nonn.

C.Πολύβοτος,ε,ὁ ἡ ἡ,Multis pascendis aptus. πολλοὺς πρέφων, λιπαρὸς,Suid.

C.Σύμβοτος ε,ὁ ἡ ἡ,Cõpascuus.

C.Ἀγρεβότης,ε,ὁ,Qui in agris pascit. Sophocl.οἷς πυμλὼ ἀγρεβότας.

C.Αἰγιβότης,ου,ὁ, Caprarum pastor,Seu adiect. Capras pascens,vt in Leonidæ epigr.ὅς τ' ἀν' αἰγιβότιλλα Παὶ κατέχεις σκόπελον.

C.Οἰσβότης,ου,ὁ,Solus seorsum ab aliis pascens.Soph. Aiace, Νεῶν δ' ἀΐσφρονὲς οἰσβότας,φίλοις μέγα πῆμος θῦμῷ). id est, vt schol.exponit,αὐτὸς ἰδιωτεύων ἀβούταν βόσκων, μόναρχος ὢν ὧν λογισμοῦ,καὶ μηδενὶ πειθόμενος,seu ἐλεύθερον καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ φρένα, vt simile sit illi Homerico, Ὃν δυμὸν κατέδων, πάσσω ἀνθρώπων ἀλείτων.seu ὡσὲὶ φρενοῖ δίχ' ἄλλου ἢ ἄνω πλανήτης,metaphora sumpta ab ouibus quæ huc illuc vagantur,& solæ seorsim pascuntur.

C.Τ'οβότης,ου,ὁ, Qui sues pascit,Subulcus.

Βοτάμια,ὰ,Pascua. Thucyd.ἐπὶ βοταμίων,Pascuorum nomine.

Βοτὴρ,ῆρος,ὁ,Pastor.idem quod βοτὴρ præcedens. Od.ξ,Βόσκοισι ξεῖνοί τε καὶ αὐτοὶ βοτῆρες ἄνδρες.

Βώτης,ου,ὁ,Pastor.Cuius fœm.Βῶτις.Eust.

C.Παμβώτης,ι,Omnes pascens,Omnium altrix.simileHomerico illi πουλυβότειρα. Soph.Phil.Ὀρεσίοικα παμβώτωρ χθὼν. id est πάντας τρέφουσα,πολυτρόφε.

¶ Βόσκω,F.σκήσω,(à βοσκὸς) Pasco. Od.ξ,— αἰπόλια πολλὰ νέμεσθαι αἰγῶν Βοσκοίσι ξείνοις. Item Alo.sub.more pecudum.vt in quodam Odyss.loco,ὅστις ἦ καὶ αἴπιζον κῦμα θαλάσσης βοσκήσῃς.Cui simile est Odyss.α,— εἴ τε πολλοὺς βόσκει γαῖα μέλαινα.id est(vt Eust.exponit)βόσκει ὡς ἄνδρας ἀλογίστως ζῶντας καὶ ἅπτα βοσκήματα. Aristoph. Neb.ἄνδρας μετεωροφένακας, οὐδὲν ἁλοῦντας, βόσκουσ' ἀφανές. In pass.quoq; frequenter vsurpatur in iisdem significationibus. Od.φ.— ἦύτε ταῦρις βοσκόμενος λειμῶνι.Soph.Τίνας ἂν κείνους πόλιν μᾶλλον βόσκειν. Aristot.De mundo,ζῶσά τε ἀεὶ καὶ ὅσα γῆς καὶ ἐν ὕδατι βοσκόμενα.

Βοσκὸς,οῦ,ὁ,Pastor,νομεύς.v.l.

Βοσκὴ,ῆς,ἡ,Pastus,Pabulũ. Τροφή,Hesych. Apud Athen. lib.13,poeta quidam,ἢ ἦ τι κέκτηται βροτῶν Μίλητον ἢ βοσκὰς καὶ βίον δημήτειον.

Βοσκὰς,άδος,ἡ, Pascens,Pastui indulgens.Nicand.Ther.φορεῖ δέ τε βοσκὰς ἐπὶ λιβὸν Εὐρέαν. Apud eundem βοσκὰς ὄρταλις, id est νομὰς ὄρνις,vt schol.exponit. V N D E Βοσκάδιος,α,ὁ, Pascua carpens, Altilis. sic enim interpr. quidam apud eundem Nicand.βοσκάδιον χλωὸς νέον ὄρτυγα λιχῆα. |Βοσκὰς est & auis marinæ seu palustris nomẽ, similis anati,minoris tamen : vt scribit Aristot.Hist.anim.lib.8,cap.3.quam videtur intelligere Columella l. 8,cap.15,scribens,Clausæ pascuntur anates,querquedulæ,boscides,phalerides,similésque volucres quæ stagna & paludes rimantur. | Est etiam picis aridæ species quædam,de qua Dioscor.l.1,c.98,γίνεται δ' αὐτῆς ἡ μὲν πίττα ἰξώδης,βοσκὰς καλουμένη ἢ ὑγρά.

C. Γηροβοσκὸς, Παροβοσκὸς, Υἱοβοσκὸς, & similia, vide suis locis.

C.Προβοσκὶς,ίδος,ἡ,Promuscis,vt Plin.vocat. Cicero elephantorum manũ appellat. Græcè ἔκτομμα alio nomine dicitur.Aristot.μακρὰν δὲ τὴν ῥῖνα ἔκτομμα καλοῦσι, καθάπερ χεὶρ καὶ χοῖρος,ὡσὲὶ τὸ στόμα. Arist.Δύο τὰ οἷς ἔκτομμα προβοσκίδα καλεῖται ὅτι προσῆκται τὸ τῷ ζώῳ τὸ δὶ ὃ βόσκεται. Tribuitur & muscis, item sepiis, lofiginibus, & loltis piscibus ab Aristot.Anim.lib.4.

Βόσκημα,ατος,τὸ,Pecus,Animal quod pascitur.Xenophon Hellen.4,ἵλαον εἶναι πανήγυριν καὶ βουκόλια, καὶ ἱππόφορβια, ἅμα πανταχόθεν τὰ βοσκήματα.Et βοσκήματα Ἡλιάσιος apud quendam poetam. V N D E Βοσκηματώδης, ους,ὁ καὶ ἡ, vt βοσκηματώδη: αὔχενος,apud Eustath.& quod v.l. interpretantur Pecuarius.

Βόσκησις,ως,ἡ,Pastio.

Βοσκητέον, Pascendum. Aristoph.

C.Ἀποβόσκομαι, Depasco, Aristoph.

C.Ἐκβόσκω, Depasco, Absumo. Alex. Aphrod,ἐκ πολλῆς ὑγρότητος ἀκόσκητοι γίνεται αἱ ὑγραὶ γένεσις . In pass. quoque voce eadem significatione vsurpatur apud eundẽ, ὑγρότητα ἀκόσκητον ἔλος.id est διεξιὸν, ἀκαταπόητον. Exhauriens.

C.Ἐπιβόσκω, Pasco, seu Pasco super. Homerus Batrach. Οὐ πύτνοις χλωρῆς ἐπιβόσκομαι, Non pascor betis virentibus. In pass.voce capituretiam pro Depasco, Absumo.Herodian.L1,πάντα ἁπλῶν τὸ πῦρ ἐπιβόσκεται. V N D E Ἐπιβόσκησις,εως,ἡ, Depastio. Theophr.De caus. pl.lib.5 cap.vlt.χαλεπαὶ δὲ καὶ ἀπιβοσκήσεις, ὅτι συμπυκάσαι ἅμα τῇ ὕλῃ καὶ ἀφαιρεῖσι. E T Ἐπιβοσκὶς,ίδος,ἡ, Promuscis. vt tradunt vulg.lex.ex Arist.lib.4,de partibus animal. E T Ἐπιβοσκτωρ,ορος,ὁ, idem quod βοστωρ & βοτήρ, Pastor. Od.ι,νέω ἐπιβοσκτῆρε μήλων.

C.ΚΑΤΑβόσκω,& Καταβόσκομαι, Depasco.

C.ΠΕΡΙβόσκομαι, Circumpascor. Item Circũhabito apud Dionys.De situ orbis.

B P Ω Σ Κ Ω, E T Βεβρώθω, E T Βιβρώσκω,F.ώσω,Comedo, Depasco.Il.χ,Βεβρωκὼς κακὰ φάρμακ' ἐδὼν δέ τε μὴν χόλος αἰνός. Pro quo Virg. —coluber mala graminis pastus. Callim.hymno in Iouem,ὅτι δὶ γαστρὸς ἐκείνου ἔδωκε.Il.ψ, Ὧν βεβρώθοις Πελίαμον Πελιάμοιό τε παῖδας. Vnde in pass.Βεβρωθέα, Comesa, Adesa.

Βρῶμα,ατος,τὸ, Cibus, Edulium, Esca.Xen.Pæd.4, πανταχόθεν ἐμβάμματα καὶ βρώματα. Apud eundem βοῶμα καὶ ποῶμα. Athen.l.7,Ἑκάστης βρώματα καλοῦσι μαγίδας. | Item Quod exesum & erosum est.Dioscor.lib 1 cap.142,ἡ ἐκ τῶν ὀδόντων πάντως ἐστραγῆ, ἐμπεσοῦσον εἰς τὸ βρῶμα.

Βρώμη,ης,ἡ,Cibus. Ἐδώ.Od.κ,Ἀλλ' ἄγε δὴ σίτου βρώμης καὶ πίνεμεν εἶναι.

C.Ἐμβρωμα,ατος,τὸ, Ientaculum, τὸ πρωϊνὸν ἄριστον. vt quidã exponunt. | Item Erosio, seu Idipsum quod erosum est.vt ἐμβρώματα ὀδόντων apud Dioscor. Cauernæ dentium.

Βρωματίζω, E T C O M P. Ἐμβρωματίζω,Cibum do.πτίζω. Greg.de Christo,ἄξος πτίζεται, χαλεπὸν βρωματίζεται.

Βρῶσις,ως,ἡ,Cibus,& ipsa comedẽdi actio. Odyss.ο,παρίχθ βρῶσίν τε πόσιν τε.Hesiod.Theog. Οὐδὲ ποτ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρος ἵεται ἔσσον Βρώσιος. Xen. μὲ δὲ βρώσιος καὶ πόσιος οὕτως κατεπτυκὼς ἀνὴρ ἐῶ. | Item Adelio & Erosio.vt apud Matth.cap.6,σὴς καὶ βρῶσις, vbi exponitur Tinea & ærugo. V N D E Βρώσιμος, ν,ὁ καὶ ἡ, Edulis, Esculentus, Qui comedi potest. τὰ βρώσιμα, Edulia, Esculenta. E T Βρωσιάω, Esurio, Edere cupio. βρωσιᾶν ἔχω, seu ἐφίεμαι βρώσιος, vt Eust.exponit.

C. Ἀβρωσία,ας,ἡ,Cibi penuria.ἀσιτία, Pollux.

C.Βύβρωστις,εως,ἡ,Magna fames. Item, Tristitia, Acerbus dolor.Il.ω,Καὶ ἐ καὶὰ βύβρωστις ὀπὶ χθόνα δῖαν ἐλαύνει.Nic. in Ther.de quinta specie scorpionum,Τὴν δὲ βύβρωστις ὀνόμηνε. Eustath.annotat esse & dæmonis cuiusdã nomen apud Ionas. At v.l.pro quadam volucri à Nic, accipi testantur.

Βρωτὴρ,ῆρος,ὁ,q.d. Comestor, Qui comedit. vt βρωτῆρας ὀδόντας apud Nic.

Βρωτὸς, οῦ, ὁ, Qui comedi potest, Vescus, Edulis, Esculentus. Poeta quidam apud Athen. lib. 7, de salpa, βρωτὴ δ' μάλιστα ἐστὶ τηνικάδε μόνον. Βρωτὸν verò frequentissimè genere neutro pro edulibus seu esculentis capitur. Xenocrat. ἐν τῷ περὶ τῶν ἐδωδίμων ἔφη ὅτι ἡ σηπία βρωτὸν ἐστὶ καὶ πεπτόν. Pythag. Aur. carm. Λίχνου ἔργου βρωτὰ ἔδειν ἢ ποτά. VNDE Βρωτικὸς, ἡ, ὁ, Edax, Cibi auidus. ET Βρωτὶς, ίδος, ἡ, Cibus, Esca. Od. σ, — καί μιν ἔπειτα κελεύσεται θυμὸς Βρωτιὸν εἶδέ τε πότιμον. Il. τ, Τμεῖς δέ μοι ἐς βρωτιὸν ἐπιτρέψατε. A T Βρωτάριον quod Athen. l. 3, pro pane furfuraceo, i. αἰτὶ πιτυρίου ἄρτου à Philemone poni scribit, quem ἄλευρον seu πύλευρον Amerias & Timachidas vocent, huius loci non est.

Α Β C

Ἄβρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non exesus, vel Qui exedi nō potest, aut non solet, Canem & teredinem non sentiens. Dioscor. Vt autem ἄβρωτος fit à secunda persona βίβρωσκω, ita hoc à tertia βίβρωται.

Ἄβρωτος, Non esculentus, Non aptus esui, In cibos nō admittendus. Plut. Symp. 8, πολλὰ γὰρ τῶν ἀχρήστων καὶ ἀβρώτων φύεται, ὕδατα ἰῶν. Ἄβρωτος, pro ὑπτὸς ex Soph. citat Pollux lib. 6.

Ἄβρυτος, aut Ἄβροτος, ὁ βιβρωσκόμενος. Sic apud Hesychium non sine manifesto mēdo. Crediderim legendum, ὁ μὴ βιβρωσκόμενος. i. Qui nō comeditur. Et nisi præcederet ἄβρωτος, putarem ἄβρωτος scribendum.

C. Εὔβρωτος, ν, ὁ καὶ ἡ, Qui comedi facilè potest, Vescus, Edulis. Athen. l. 3 εὔβρωτος πρὸς ἐμφαγίαν.

C. Ἡμίβρωτος, ν, ὁ καὶ ὁ, Semiesus, Semiadesus. vt ἡμίβρωτοι χῆνες apud Xen. Anab. 2.

C. Ὠμόβρωτος, ν, ὁ καὶ ἡ, Qui crudus comeditur. Nic. Alex. ἄλλοτε δ' αὖτ' Νείμαις ὠμόβρωτα ἄδην, αἱμὰ φύλλα τὰ μὴ λίξας.

C. Ἀβρὼς, ῶτος, ὁ καὶ ἡ, Non exesus, Non adesus, in Anthic. epigr. Fit à βίβρωσκω secunda persona præter. pass. τῦ βρώω, eodem modo (vt opinor) quo ἀσπρὸς à πρώω, præfixo illic, vt hîc, α priuatiuo.

C. Ἡμιβρὼς, ῶτος, ὁ καὶ ἡ, Semiesus, Semiadesus. Epigr.

C. Νεοβρὼς, ῶτος, ὁ καὶ ἡ, Modò pastus, Qui non ita dudum cibum sumpsit. V. l. ex Hippocr.

ΑΝΑβρώσκω (pro quo & Ἀναβιβρώσκω dicitur) Corrodo, Exedo. Futurum habet ἀναβρώσω tanquam ab ἀναβρώω. vt & βρώσω dicitur tanquam à βιβρώω, non βρώσκω. Hesych. ἀναβρώσκων explicat κατεσθίων.

Ἀναβρώσκομαι, vel Ἀναβιβρώσκομαι, Exedor, Corrodor. ἐδώμαι. vnde & ἀναβρωσκόμενοι ἕρπητες dicūtur à Galeno qui & κατεσθόμενοι.

Ἀνάβρωσις, εως, ἡ, Corrosio, vel Exesio, vt Gaza interpr. Alex. Aphr. ἀνάβρωσιν ἐργάζεται. Fit ab διαβιβρώσκω secunda persona præteriti ab ἀναβρώσομαι inusitato pro ἀναβρώσκομαι.

Ἀναβρωτικὸς, ἡ, ὁ, Corrosiuus, Exesiuus, Corrodendi seu exedendi vim habens. vt apud Alexand. Aphrod. ἀναβρωτικὸς καρκῖνος, Corrosiuus cancer, vt Gaza interpr.

C. Ἀ ΠΟβρώσκω, Comedēdo absumo, Adedo. Vndè ἀπόβρωσις, Exesus, Erosus. Epigr.

C. ΔΙΑβρώσκω, seu Διαβιβρώσκω, Peredo, vt Cic. & Virgil. loquuntur. Vnde in pass. διαβέβρωσται, Peresū esse. A QVO Διάβρωσις, εως, ἡ, Peresio, Erosio. id est (vt Gorr. definit) Exulceratio à re acri & mordaci facta. Fit tum intrinsecus à vitioso succo, tum extrinsecus medicamentis valentibus aut igni. Aetius, ἡ δὲ διάβρωσις ὀξυτάτοις δακνώδεσι γίνεται ποιότησι. ET Διαβρωτικὸς, ὴ, ὸν, Peredendi seu erodendi vim habens. vt διαβρωτικὰ φάρμακα, Erosiua medicamenta, media inter ὀξυφλυκτικὰ & καυστικά.

C. ΕΠΙβρώσκω, Insuper comedo, Præterea comedo. Callimach. hymno in Iouē, — ἐπὶ δ' ἕλκεσι κηρίον ἕβρως. potest enim ibi esse tmesis, vel ἐπὶ seorsum accipi.

C. ΚΑΤΑβρώσκω, seu Καταβιβρώσκω, Deuoro, Deglutio. Hyperid. τὰ ὀστᾶ καταβέβρωκε. Apud Athen. Οἱ καταβεβρωκότες ἐμοῦ τοὺς οἴκους. Simile est quod Bud. ponit, καταβεβρωκὼς τὸ πατρῷον, Qui patrimonium vorauerat, Helluatus erat. VNDE Κατάβρωμα, ατος, τὸ, Esca, Cibus.

C. ΠΕΡΙβρώσκω, Circūcirca adedo, Circumrodo, Horat. Vnde pass. περιβέβρωσται, Exesus, Erosus. A QVO Περίβρωσις, εως, ἡ, Erosio in ambitu, Circumrosio.

C. ΥΠΟβρώσκω, q. d. Subedo. Aliquantulum adedo. Vnde pass. ὑποβέβρωται, Subrosus est.

¶ Βρωμάομαι, ῶμαι, Escam appeto, Esca indigeo. Vel potius, Escam appetens & famem sentiens rudo. Aut brutus, Præ fame rudo. de asinis enim propriè dicitur. Vide Pausaniam apud Eustathium, vide & Etymol. Suid. Schol. Aristoph. At in v. l. legitur Βρωμῶμαι esse Fœteo, Rudo: & propriè de leonibus & hircis & similibus malè olentibus dici.

Βρώμιος, Ruditus, Poll. ET Βρωμίης, ιτης, ὁ. ITEM Βρωμιστὴς, οῦ, ὁ, q. d. Ruditor. Nic. ἀγελαῖα βρωμίητις ὀπαδίσταται παρωμίῳ. q. d. Ruditoris. id est asini. Alibi de fœmina dicit βρωμίητις γάλα. A T Βρωμιστὴς apud Etym. habetur. PRO eodem & Βρωμήτωρ dicitur ab eodem Nicandro.

¶ Βρῶμος, ου, ὁ, Graueolentia, Fœtor, apud Dioscor. Idē significat. & in hoc Cyrilli loco, οἱ δίκαιοι ἄλας ἦσιον, ἵνα ἀμυχθῶσι βρῶμος καὶ δυσωδία. ET Βρωμάω, ῶ, Fœteo. Idem Cyrill. πῶς βρωμῶσι τῶν ἀκαθάρτων τὰ σώματα ἐν τῇ λαγνείᾳ ἐνόντος τῷ θεῷ. ET Βρωμώδης (interdum verò & Βρομώδης cum o in prima syll.) Graueolens, Virus redolens, Fœtidus, apud Dioscor. sæpe. item apud Athen. cum alibi, tum lib. 3, sed cum ω. In v. l. Βρωματώδης etiā affertur pro eadem signif. ex Dioscor. SED ET Ἄβρωμοι ἰχθύες apud Athen. 136, qui opponuntur τοῖς βρωμώδεσι. Item θάλασσαν Dioscor. ἄβρωμον γίνεσθαι dicit pro Virus deponere & salsuginē, vt Bud. interpr. hoc in loco, ἀποτίθησι δὲ ἡ ἀκίρατος θάλασσα καὶ ἀνυγὴς ποτίμου ὕδατος, ἄβρωμος γίνεται. Cæterùm in v. lex. Phrynichus βρῶμον pro fœtore dici negat. Quod autem in iisdē annotatur, βρωμᾶσθαι propriè de leonibus & hircis & similibus malè olentibus dici, huc pertineret, si adespoton non esset: manente tamen alioqui dubitatione de huius significationis origine. Adespoton verò est & quod ibidem legitur, βρῶμον dici sonitum intestinorum præ fame crepitantū. ET Βρῶμος pro quadam auenæ specie: sed rectius βρόμος.

Βραβεύς, έως, ὁ, Qui dat præmium certaminis, Iudex certaminis, vel arbiter & moderator. βραβεὺς (inquit Bud.) pro iudice certaminum. Plat. De leg. l. 12, γυμνικὸν ἀγῶνα θέντα βραβέως δεῖσθαι. Soph. Ὅσον γὰρ εἰσκύρξαι βραβεῖς δρόμου. Transfertur autem ad eum qui aliarum rerum sit arbiter, atque adeo aliorum etiam factorum det præmia. Eurip. Oreste, δίκης βραβῆς, q. d. Causæ rectores, id est iudices. Idem ibidem, Πυλάδη σὺ δ' ἦρα τῷ φόνῳ ἡμῶν βραβεύς, Καὶ κατθανόντων δῦ ἀφείλεσθον δίμας. Volunt autem gramm. à ῥάβδος deriuari hoc vocabulum. fit certè à Plut. in Antonio γυμνικὰ παρὰ τὰ ῥάβδων mentio. Quinetiam βραβεύω & ῥαβδοῦχον pro eodem poni à Platone in Protag. scribit Bud. Ab hac autem voce sunt Gall. brave & bravery.

Βραβῆς, idem quod βραβεύς. vt in epigr. antiquo apud Demosthenem, — οὐκ ἐπαίνου τυχεῖ, ἀλλ' ἀίδου κοινὸν ἔσχατα βραβῆ.

Βραβεύω, Præmium do certaminis. Itē, Certaminis sum arbiter & moderator, διατάττω, Poll. Cū accus. ἄμιλλαν iunxit Plut. in lib. De prud. anim. περὶ χειρὸς οὐκ ἄμουσον ἄμιλλαν μοῦσα σύμειρεν, ἣν ἔοικε, βραβεύσομεν. Bud. βραβεύειν pro Præmium distribuere citat ex Œcum. in Acta. Et ex Greg. ἐκεῖ φιλοπονίας cum dat. βραβεύων δικαίως χάριν καὶ ἀγαμίαν. id est (inquit) Veriſque suum ius tribuens. Apud Paul. ad Col. 3, v. 15, ἡ εἰρήνη τοῦ θεοῦ βραβευέτω ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν, quod Erasm. ad præmium refert: alii autē interpr. Regat & moderetur. Nam βραβεύω generaliter ponitur pro Moderor, Dispenso, (sub. more eorū qui brabeutæ dicuntur) vel Moderator sum & dispēsator, Sum arbiter, Sum præses. Synes. de amoribus loquens, ἐξ ἧς ὁ ἱμερτὸς βραβεύει θεός, id est (Bud. interpr.) quorum Deus arbiter est & moderator dispensatórque. Isocr. Areopag. ἐν ᾧ τὸν κληρώσει τινὰ τύχαι βραβεύειν id est (inquit Bud. Statuere pro suo arbitrio, Arbitrari. At in v. l. redditur Distribuere præmia. Cum accusat. Demosth. ἐξὸν ἡμῖν καὶ τὸ οἰκεῖα σώζεσθαι ἔχειν, καὶ τὰ τῶν ἄλλων δίκαια βραβεύειν. Et apud Athen. αἱ μὲν ἄρχαι ἡμῖν, οἱονεί τι δαιμόνιον, δικαίως βραβεύουσι τῶν πραγμάτων, id est Dispensans, Regens, Bud. Et βραβεύειν τινὰ δίκην, idem ex Plut. in Pompeio, & in Cic. pro Iudicio præsidere seu præesse, Causæ iudicem esse. Ex eodem Plut. in Rom. affertur βραβεύειν τινὰ ἐκ τοῦ ἴσου pro Diiudicare litem aut ibus. Item, πολίτας ἐβράβευε καὶ πόλεις κατέπαυε.

Bud.

Bud. βραβεύειν ibidem poni teſtatur pro Diſpenſatorẽ eſſe. Et paſſ. βραβεύεσθαι, Diſpenſari, Regi tanquam à brabeute. Polyb. οὐδὲ μὴν πᾶς ἐλπὶς ἁρπαγῆς, ἀφειπραξίας τὸ μιστόν, ἀλλ' ἅπας αὖ κατ' ἐκλογὴν ὑπὸ τῶν δικαιοτάτων καὶ φρονιμωτάτων αἱρεῖσθαι βραβεύεται. Plut. Cam. τῶν δ' ἀχθεσθέντων ὑπὸ Καμίλλου. A

Βραβυτὴς, Idẽ quod βραβεύς. Et metaph. vt Ariſtot. Rhet. 2, ἔστι δικαίου βραβυτὴς ὁ δικαστής. q.d. iurismoderator. Vult autem Etymol. vocari βραβευτὰς διὰ τὰ βαμβαλὰς ῥάβδους κατέχοντας.

Βραβεία, Actio ipſa moderandi certamen & de eo ſtatuẽdi. Exponitur & Diiudicatio ſeu Diſceptatio, ex hoc Euripidis loco in Phœniſſis, ὅπως κλύσω σὰς κοινὰς βραβείας. quod redditur in vulg. lex. Tuas de communi iure deciſiones.

Βραβεῖον, ου, τὸ, Victoriæ præmium. Paulus 1 ad Cor. 9, πάντες μὲν τρέχουσιν, εἷς δὲ λαμβάνει τὸ βραβεῖον. ‖Item, Sceptrum regium, ſi Etymol. autori credere dignum eſt.

C. ΚΑΤΑβραβεύω, q.d. Sententiam aduerſus quempiam fero qua brabio indignum pronuntio, quum tamen alioqui dignus ſit. Nulla enim aptior ad exprimendam vim præpoſ. κατ', in mentem mihi venit interpretatio. alioqui breuius reddi poteſt, Debito brabio priuo. Vel, Debito brabio fraudo. Paul. ad Col. 2, v. 18, μηδεὶς ὑμᾶς καταβραβευέτω. vbi huius verbi alias intgrpr. varias vide in annot. Eraſ. & Theodori Bezæ. Sic autem paſſ. καταβραβεύομαι pro Debito brabio fraudor. &c. ſequendo analogiã interpretationis vocis actiuæ. Sed generalius interdum vtraque vox vſurpatur: vnde καταβραβευθῆναι Bud. ſimpliciter vertit Damnatum (vt & Heſych. καταβραβεῦσαι exponit κατακρῖναι) in hoc Demoſth. loco in Midiam, vbi teſtium verba referuntur, καὶ δίκας ταύτην τὴν αἰτίαν ὑπεσχόμεθα. Στράτιππον ὑπὸ Μειδίου καταβραβευθῆναι καὶ ἀδίκως πάσας τὰς δίκας ἀπομεμεῖσθαι. Sed malè in vulg. edit. omiſſa hic eſt præpoſ. κατά. ET Παραβραβεύω, idem eſſe Heſychio ſcribit Eraſmus, quum tamen ille ſecus exponat. Ego certè eundem eſſe huius verbi ſenſum crediderim, ſed ſonare perinde ac ſi quis dicat, In brabio conferendo aliquem præterire. B

-ΒΡΑΔΥΣ, εῖα, ύ, Tardus (quod opponitur celeri) Odyſſ. β, — κηρύκων τε βραδὺς ἀκυτής. Et alibi, βραδὺς δὲ τὸν ἵππον. Plato Apol. βραδὺς ἂν ἦ πρὸς αὐτούς. Apud Xen. πολυπράγμων & βραδύπους contr. Item, Βραδὺς, Tardus, id eſt ſegnis: cui opponitur ὀξύς. Thuc. 8, διέφερε γὰρ πολὺ οὗτος τῶν ἄλλων, οἱ μὲν ὀξεῖς, οἱ δὲ βραδεῖς. Et τὸ βραδὺ pro ſegnitie apud eundem lib. 1, καὶ τὸ βραδὺ καὶ μᾶλλον, ὃ μάλιστα ἐμοὶ ἐμέμφοντο μάλιστα ἐμοῦ, Segnitiem & cunctationem. ‖Item, Tardus ingenio. Suid. ex Ariſtoph. A βαρὺς quidã deduxerunt, vt docebo infrà in Βαρύδειος. C

Βραδύτερος, comparatiuũ βραδύπους, ſuperlat. vide in Βραδέως.

Βραδέως, Tardè, Seró. Item ſegniter, Cunctanter, μαλθακῶς, Heſych. βυλεύεσθαι βραδέως Bud. interp. Lentè & remiſſè, Ethic. 6, καὶ φασὶ σοφίαν μὲν εἶναι ταχύ, βουλεύεσθαι δὲ βραδέως. Thuc. βουλεύσασθαι ὅσῳ βραδέως, ὡς ἐπὶ πολὺ βραχύν. quod Gall. dicitur prendre son temps à loiſir. Com. βραδύτερον, Superlat. βραδύτατα (ſicut à nomine ſunt βραδύτερος & βραδύτατος) vt βραδύτερον ἴλιγξ apud Plat. ſed additur βραδέως (licet τὸ βραδέως non itidem exemplum afferatur) ex Heſiodo, — βραδέως δ' ἔφαινε. Et ex Alex. Aphrod. βραδέως πολιτεύεται. Plut. in Fab. πάσχειν μὲν ἐγὼ σοφοκλέους, βραδέως δ' ἢ αὐτὸς ἔοικεν ὁ Μενέλαος. Quidam tamen apud Luc. reprehendẽs eum qui hoc βραδέως vſus erat, dixit, ἐχρῆν ὑμᾶς ὀξέως τοῦτο ποιεῖν. ET Βραδέως ὄντος apud Hom. Il. κ, pro βραδέως, vel ſecundum alios, βραχέως, & ex alterutro factum. Habes tamen & aliam expoſ. apud Heſych. & Euſtath. huius βραδέως. D

Βραδύτης, ῆτος, ἡ, Tarditas. Item, Segnities. Il. τ, ἡμιόνων βραδυτῆτι πεποιθέναι ποσσίν τε. Herodian. 3, μαλθακότης καὶ βραδυτῆτος δοὺς δίκας.

Βραδὺς pro eodem, vt dicitur πάχος. Xen. De arte eq. μᾶλλον τοῦ ἄγαν ἔχει, μᾶλλον τοῦ ἄλλου βραδύ ἐστι. E

Βραδύνω, Tardo, Cunctor. Philoſtrat. in epiſt. οὐ μὴ μᾶλλον μᾶλλόν τι βραδύνων ἐπ' ἀκτῆσι. Herodian. cum ὕστ, & cũ ος, ſed diuerſa ratione: lib. 1, ὑπέμεινεν ἐν ἑαυτῷ Κόμμοδον βραδύνοντα. lib. 3, ὁ δὲ πατὴρ ὕστ πολὺ ποιεῖν καὶ φοβεῖσθαι τὸν πλῆθος ἐβραδύνετο.

C. ΕΜβραδύνω, Immoror. vt ἐμβραδύνειν τῇ παιδιᾷ, Immorari ludo, pro Morari in ludo.

C. ΕΠΙβραδύνω, Immoror, Vltrà moror. Luc. καὶ μοὶ μὴ μικρὸν ὑπόβραδύνῃς, φόνου ἔχει σοι καλόν με, Id eſt, Te interimam niſi hinc citò abieris. Bud. interpr.

¶ Βάρδιστος pro βραδύτατος (& hoc ipſũ pro βραδύπατος) Tardiſſimus. vt Il. ϕ, — ἵπποι βαρδιστοι γένοντο. Eſt autem metatheſis in hoc βαρδίστας: ad quam tamen recurrendum non fuerit ſi cum Etymol. βραδὺς à βαρὺς deriuari dicamus.

ΒΡΑΖΩ, item βράσσω, Ferueo, Bullio. Heſychius enim βράσσει exponit ζέει. Sed ἔβρασεν in quodam loco quem Suidas affert, de mari dictum, ſignificat Æſtuando expulit, aut, Vi æſtus & agitationis eiecit. Sic & βίβρασται Epigramm. 3, - ὅσσα δ' αὖτε βίβρασται ψυχῇ τῇδε παρ' ἠϊόνι. Scholiaſt. Nicand. βοᾶσθαι apud eũ interpret. βράσσειν. Apud Apollon. autem Argon. 2 ὕδωρ βρασσόμενον redditur Efferueſcens. Budæus βράσσεσθαι interpretatur Agitari, Iactari, Concuti, in hoc Baſilii loco, 333, πάλαισαν ἀγέλαι τὴν βρασσομένην τοῦ κλύδωνος: & in iſto verſu Gregorii, Ἔνθα καὶ ἔνθα κακοῖς βρασσόμενον μεγάλοις. vbi eum de vita quaſi de pelago loqui admonet. Idem, Βρασσόμενος πάθεσι καὶ ἁλμυραῖς μελεδῶσι. Et βράσσεσθαι ὑπὸ τοῦ γέλωτος, Riſu concuti, vel quati. vt βρασσόμενος ὑπὸ τοῦ γέλωτος πλῆξαι τὴν γαστέρα. quod Bud. ex Luc. affert. Vide Βρασματώδης γέλως. Sciendum eſt autem pro Ferueo dici potius βράζω. C

Βράσμα & Βρασμὸς, Ebullitio, Feruor. Ité Agitatio, velut aquæ bullientis, vt inquit Budæus, ſubiungens ex Gregorio, ὅσος ἦν ὦ οἷος βρασμός τις καὶ ζέσις αἵματος. Et ex eodem, οὐδὲ γέλωτος ἀκρατὴς, οἵους βράσματα δικμάδα. HINC Βρασματώδης, vt Greg. de Iul. γέλωτι ἀκρατεῖ τινι καὶ βρασματώδει, Riſus immodici quibus ita concutimur vt venter doleat, ſicut modò dictum fuit in Βράσσω. D

C. ΑΝΑβράζω, actiuè, Ferue facio, Bullire facio. Dioſcor. lib. 1, καὶ ἀνάβρασον ὑποκαίων, Et bullire facito, igne ſuccenſo. Paſſiuum eſt ἀναβράζομαι, vnde participium ἀναβρασθεῖσα apud Apollonium Argon. libro 2, — ὥς τε δὴ πολλὴ ἅλμη ἀναβρασθεῖσα. vbi ἀναβρασθεῖσα exponitur Æſtu & feruore maris elata.

C. ΕΚβράζω, (potius quàm ἐκβράσσω) Bullire facio, ſeu feruere facio. Vnde ἐκβράζομαι, Ebullio, Efferueſco. Chryſoſtomus, τὸν ἔρωτα τῶν ἡδονῶν ἐκβράσαντες. ET Ἐκβρασμὸς, Ebullitio, ζέσις, Suidæ. ITEM Ἔκβρασμα, quod erumpit quaſi bulliendo. Vnde ἀκροβρασμάτων pro papulis ardentibus, ex Galeno & Ægineta. E

Ἀναβράσσω, & Atticè Ἀναβράττω, Feruefacio. B. ex Ariſtoph. in Ranis, κρέα ἀπέβραττεν ὀρτύγια.

Ἀναβρασμὸς, ου, ὁ καὶ ἡ, Feruefactus. vt ἀπόβρασμα ὕδωρ apud Dioſcoridem. Apud Ariſtophanem in Ranis, ἀπόβρασμα κρέα, Carnes elixæ, Carnes coctæ bulliendo.

Ἀποβράσσω, vel Ἀποβράττω (& ſecundum quoſdam etiam Ἀποβράζω, vt ἀναβράζω) Feruendo ſeu æſtuando expuo, ſiue eructo, Per æſtum expuo. Budæus interpret. etiam Exæſtuo ex Iuſtino. Ἀποβράσσομαι paſſiuum, Per æſtum expuor, ſeu euomor: aut ſimplicius, eiicior. Philo De mundo, ὅσα ἐκεῖ αἰγιαλοὶ ὠθοῦσιν ἀποβράττουσι, id eſt, inquit Budæus, Ab æſtu eiici in littora. q. d. Exſpumari, vno verbo: ſicut & ἀπόβρασμα Spuma exponitur. Greg. de igne Ætnæo loquens, οἱ δὲ τὸν πλησίον τόπον ἀποβράττουσιν, ἢ πόλεσιν ἐπιβρέουσιν. E

Ἀποβράζω, pro Deferueſco etiam capitur, Budæo teſte.

Ἀποβράσσω, ſecundum Heſychium eſt etiam διακρίνω μυρεψοὶ ἢ ἄλευρα ὀθόνῃ. vbi διακρῖναι quidam exponunt Diſcerno vel Secerno. Callimachus, — διάκρινε πυρὸν ἀπ' ἀκτέρεα φαῦλον ἀλετρεύς. HINC Ἀποβράσμα, ατος, τὸ, Furfur tritici. Ἀποβράσματα, inquit Heſychius, τὰ ἐπιβαλλόμενα τοῖς πυρῶν, Suidas ponit ſimpliciter τὰ ἀπόρρητα. ‖Item Spuma. F

¶ ΕΚβράσσω, Æſtus impetu eiicio, ſeu expuo. Vnde Ἐκβράσσομαι. Chryſoſtomus, πυκνοὶ τοῖς ἐπὶ τοὺς αἰγιαλοὺς ἐκβρασσομένοις. Dioſcorides, τῷ τοῦ πυτιοῦ ῥίζαν ἐκβράσσουσι τοῖς τοῦ κύνους. Athenæus, ἐκβράσσει τοῦτο ἡ θρυαλὶς τῶν ἀκτῶν. G

C. Ἐκβράσμος, Ipſa eiiciendi actio, quæ fit ab æſtu.

ἐκβεβράσματα θαλάσσης ex Tacito redditur Eiectamenta maris. Apud Dioscoridem autem lib.5, πυκνότατος γίνεται οἷον ἐκβρασμα ὀνομαζόμενον καλάμου, redditur, Spumæ modo erumpens.

ΒΡΑΧΥΣ, ος, ὁ, Breuis, Paruus, Exiguus. Propriè autem Breuis: vnde βραχύτης apud Platonem opponitur μήκει. Sic ξίφη βραχέα dicuntur Lacones habuisse, id est breues enses. Et apud Athenæum 14, Agesilaus perhibetur fuisse βραχὺς τὸ σῶμα. Tucydides autem βραχείαν & μεγάλην φωνὴν opponit, lib.1: idem lib.4, πλείονος & βραχυτέρας γῆς. Apud eundem ὁ βραχύς, subaud. δρόμος, lib.3, ὥστε ὁ βραχὺς τὸν δρόμον γίγνεσθαι. quod exponitur Vt breuis traiectus esset. Sic ab eodem dicitur δρόμος βραχύς. Item βραχεῖ μείζω τῆς ἀκμῆς. Item, ὁ βραχὺς μείζω ἡμέρας, lib.1. Vtuntur enim hoc vocabulo sæpe in breuitate temporis significanda. vt quum Hippocr. scribit, ὁ βίος βραχὺς, ἡ τέχνη μακρή. Dicunt item ὁ βραχεῖ & τὸ βραχύ, subaud. χρόνῳ & χρόνου. Chrysostom. τὸ βραχὺ τοὺς ἀπὸ τοῦ βίου πεπαῦσθαι φροντίδων, Qui ante breue [tempus] curis secularibus valedixit, id est Paulo antè, Non ita pridem. ὁ βραχεῖ autem apud Luc. exponitur Breui tempore, item Paulo momento, Subitò, Repentè. Sed ὁ βραχεῖ sæpius ponitur pro eo quod Latini dicunt Paucis, sub. verbis: vt apud eundem Anacharsi. τὰ μὲν πολλὰ οὐ ῥᾴδιον διελθεῖν ὁ βραχεῖ. In quo loquendi genere subaudiri posse existimo λόγῳ: at in hoc Euripidis loco (& similibus) ὁ βραχεῖ σωιζόμενος λόγου, datiuum βραχεῖ subst antiuè accipio, nisi quis aliud substantiuum quod commodè subaudiri possit, ostendat. Dicitur itidem plural. οἱ βραχέες (sed rarius) pro Paucis. Et οἱ βραχυβάται, Synes. πρὸς κατ' αὐτὸν ὡς οἱ βραχυπάντων ὄντων ἔχει, Vt breuissimè complectar. At δι' ὀλίγων non minus frequens est quàm ὁ βραχεῖ. Demosthenes, δι' ὀλίγων δέ ξαι. Lucian. ταῦτα ἱκανὰ δι' ὀλίγων ὡς οἶόν τε. In quibus locis subaudi ῥημάτων: quum οἱ βραχέων ῥημάτων δεῖξαι alicubi dicat Demosthenes. Alioqui & aliud quodpiã substantiuum huic synonymum subaudiri possit. At βραχὺ præfixa præpos. χατ', redditur aduerb. Paulatim, Sensim, (sicut & κατὰ μικρὸν) vt κατὰ βραχὺ μαλακίζεσθαι. Galenus ad Glaucon. lib.1. Thucydides tamen in vulg. lex. πολὺ κατὰ βραχύ τι πᾶσιν ἀπεπίλησε, pro Præter aliquantulum sparsit. Redditur autem illa voce Latina & cum comparat. vt βραχεῖ ὑπὸ πλείω, Plato De republica, Ali quanto vel aliquantulo plura. Et βραχὺ, item βραχύ τι, Aliquantum, Paulum. Thucydides 1, βραχὺ μέν τι ἐπέρασαν ἄλλῃ ὡι, βοηθήσοντες. Gregor. βραχύ τι τὸν λόγον αἰσχυνόμενοι. Et de tempore: vt βραχὺ πρὸ τῆς δείλης, Plutarch. in Galba, pro Paulo ante crepusculum. Interdum & Paulisper, vt Act. Apostol. cap.5. Nonnunquam verò βραχὺ aduerbialiter positum per Parum redditur, vt βραχὺ φροντίζειν, Aristophani & Demostheni, Parum curare, pro Non curare. Dicitur denique βραχὺ quod est parum, id est parui momenti, seu parui pretii. vnde βραχὺς ἄξιος apud Platonem De legib. pro contemnendo. Thucydid. autem dixit βραχύ τι καὶ οὐδενὸς ἄξιον. Apud eũdem verò βραχὺ, Paruum, id est Parui laboris. lib.3, βραχὺ γὰρ τὸ ἡμέτερον στράτευμα διαφθῆραι, ὁπόσον ἦν πολὺ διελθεῖν αὐτοῖς ἀφικομένοις.

Βραχέα, τὰ, Breuia. vt Virgil. In breuia & syrtes. ET Βραχέα tanquam à βραχύς, vt apud Plutarch. De anim. prud. ὥσπερ οὐκ ἐφεδρεύοντες βραχέαν, οὐδὲ εἰς πίναγας. Et Polyb. ἐπὶ τοὺς βραχέα καλουμένους. ita enim scribit Budæus, non βραχέα, licet ex alio eiusdem loco afferens βραχέα. Idem Bud. scribit βράχη à Polluce nominari inter nauigandi offendicula, & subiungit ex Herodoto, ὑπὸ τὰς δείλας εἰώθασιν πλοτίλλειν ὑπὸ βραχέων.

C. Ἀμφίβραχυς, Vtrinque brevis, Vtraque ex parte breuis. Pes est in carmine sic appellatus à Græcis quòd primã & vltimã habeat breuẽ, lõgã autẽ mediã. Huic opponitur ἀμφίμακρος. nã βραχὺς est breuis, vt μακρὸς, Longus. ET Τετράβραχυς, pes in carmine tribus brevibus syllabis constans.

Βραχέως, aduerbium, Breuiter, Paucis. Exponitur & Modicè, Leniter: vt in his Gal. ad. Glauc. 2, βραχέως δὲ τῶν ξηρῶν.

Βραχύτης, τητος, ἡ, Breuitas. Schol. Thuc. est etiam ἀδύνατον.

Βραχύνω, Breue reddo, Corripio. Apud grammat. syllabam βραχύνειν & ὀξύνειν contraria sunt, vt apud Latinos Corripi & Produci.

¶ Βραχίων, ονος, ὁ, Brachium, Lacertus. Eurip. Hecuba, — ὅτι τὸ φέρειν ἔπεστι. Οὔτ' ἴγχος αἴρειν τ' ἰσχὺν ἐν βραχίοσι. Etymol. vult dici quasi βραχυχίων, vel quòd sit βραχίων (i. βραχύτερος) τῶ λεπτῶ μέρους τῆς χειρός. Quid autem propriè veteres βραχίονος appellatione comprehenderint, docent Gorr. & Cam. ex vet. HINC Ἀβρὸς βραχίων, ονος, ὁ & ἡ, Cãdida brachia habẽs, pro Quæ est pulchra, signif. à parte totũ, eodẽ modo quo dicitur λευκὸς ἵππος. ITEM Βραχιονιστὴρ, ET Βραχιόνιον AC Περιβραχιόνιον, Xen. Pæd. 6, Ornamentum brachii, Armilla.

ΒΡΕΜΩ, Fremo, Murmuro. Il. θ, — κῦμα θαλάσσης Χέρσῳ ῥηγνύμενον, μεγάλα βρέμει. Et Il. 6, ῥέεθρα pro eodem. Sic autem Lat. Fremere, & frequentius etiam fremitum de mari resonante dicunt, sicut & Murmurare. Transitiuè apud Nonnum πολύστονον ἐβρεμεν ἠχὼ, q.d. Vocem cum fremitu edebant. Quin & propter πολύστονον non dubitem reddere Multifremam vocem edebant. Βρέμω, Fremo, id est fremebundè minor: vt Bud. interpr. in his Greg. Τοῦτον βρέμεται καὶ τῆς ὀκταπείας καὶ λεόντειον βρυχωμένου, ὁ ἡμιτάλας εἰσέρχεται. Itẽ in his eiusdem in Epitaph. patris, πατρὶ γὰρ ὁ βασιλεὺς βρέμων Χειστανῶν.

C. Ἐνεβρεμάτης, q.d. Grandifremus, Grandistrepus. vt Iupiter ἐνεβρεμάτης apud Hesiod. Magno cum strepitu seu fragore tonans. ET Ὑψιβρεμάτης, idem Iupiter ab eodẽ Hesiodo & Homero dicitur, q.d. Altifremus, Altistrepus. Redditur & Altritonans. est enim ὑψιβρεμάτης, Qui ab alto seu in alto strepit tonãdo. Significãnus tamen est ὑψιβρεμάτης, quàm Altritonans.

C. ΕΜβρέμω, & pass. voce Ἐμβρέμομαι, Infremo.

C. ΕΠΙβρέμω, q.d. Adfremo. Sed in isto Homeri versu qui est 739, Il. ρ. Ἐν σάλαι μεγάλῳ, τ' ὀπιβρέμει ἠὲ πνοιῇ, actiuè sumitur ὀπιβρέμειν de flamma quam vẽtus cum fremitu sufflat, vel quam sufflando fremere seu stridere facit.

Βρόμος, Fremitus, Ingens sonitus, Fragor. De sono maris dicitur, item de ventis in Epigr. Οὐκέτι κωφίσσεις αἰόλων βρόμον, ὑγρὰ χαλάζης. Aristot. De mundo, αἰολῆν δὲ πνεύματα ἐν ῥίφει πάχει καὶ νοτερᾷ βρόμον καὶ πάταγον ἀπεργάσεται μάχαν. Idem de terræ motu βρόμον & μύκημα (id est mugitum) pro eodem dixit, vt tradit Bud. Sic autem mugientem fremitum dixit Catullus. De ignis etiam crepitu dicitur, (atque adeo hanc propriã esse signif. vult Suidas: quod si verum esset, de βρέμω quoque, vnde illud deducitur, dicendum idem foret) atque ita vtitur Strabo (vt inquit Budæus) de fremitu ignis ὁμοίως τῷ ἀφανισμάτων τῆς Αἴτνης, & similium, cum alibi, tum pagina 121.

C. Ἀβρόμης, ου, ὁ καὶ ἡ, Fremitũ vel strepitum magnum edens, Valde perstrepens. Itẽ Valde vociferans, Multũ clamans, Clamosus, Tumultuosus: vt sit à βρόμος, præfixo intensiuo α. Hom. Il. ν, de Troianis, Ἕκτορα Πριαμίδην ἄμοτον μεμαῶτ' ἰέναι, Ἀβρομιοῖσι κέλευον, id est, πολύβρομοι ἢ πολύχοι, vt habetur in paruis scholiis. At Eustathius exponit ἄμα βρόμῳ, ἄμα ἰαχῇ. Sic & Porphyrius in Quæst. in Homerum. Hesychius quoque in Ἀβρομισμῷ τῷ (quæ vox deprauatè conflata est ex his Homeri verbis, ἀβρομιοῖσι, κέλευον, aut ego fallor) vult esse pro ἐκβρόμησε, vt ἄκοιτις pro ἀκοίτης: aut pro πολύβρομοι. q. d. multifremi: vt α sit intensiuum, sicut initio dixi.

Ἄβρομος, ου, ὁ ἡ, Fremitum seu strepitum nullum edens, Non vociferans, Non tumultuosus. Sic Hesych. apud quẽ habetur & ἄβρομος, Origanũ. VNDE Ἀβρομία, ας, ἡ, Tenebræ. Hesych. Pono autẽ post Ἄβρομος quòd suspicer tenebras ita vocatas quia nox strepitu carere solet, & omnia in ea cõticescunt.

C. Βαρύβρομος, υ, ὁ & ἡ, Grauifremus, Grauistrepus, sed Latinis, Horrisonus. Aristoph. πάντα πολλὰ δεινὰ, βαρύβρομα. Et βαρύβρομος βροντὴ apud Luc. poetico epitheto locose vtentem in Timone.

C. Ἐείβρεμος, idem quod præcedens ἐειβρεμέτης, q.d. Grandifremus.

Βρομάω, ῶ, idem quod βρέμω, Fremo. Apollon. Arg. 2, — αἰὲν ἐκάπυθε Σκόμβρος βρόμεσκε. ET Περιβρομάω, idē quod περιβρέμω, Circumfremo, apud eundem.

¶ Βρόμιος, Bacchus, Dionysus. à βρόμος enim deducit Etymol. at Suidas à βοή. vide vtrunque. Et βρομάδες χόροι ad iectiuè ex Aristoph. affertur pro οἱ διονυσιακοὶ ἀγῶνες. id est (ad verbum) Dionysia certamina. ET Βρομάζομαι ex Epigr. pro Bacchor.

B P O N T H, Tonitrus, vel Tonitru. Iliad. γ, Δεινὴν περὶ βροντὴν. Aristoph. Nub. — βροντὴ δ' ἐρράγη δι' αἰσπετόν. Et βρονταί plur. numero apud eundem, item apud Xenoph. & cæteros.

Βροντᾶος Ζεύς, q.d. Tonitrualis Iuppiter, Tonitruū autor.

C. Βροντοπερόεντες νεφέλαι. Aristoph. q.d. Tonitrufulminantes nubes.

C. Βροντοποιός, Qui tonitrum facit.

C. Ἐλαιβρόντης, A tonitru agitatus, Impetu quodam agitatus, qualis est tonitrus. vt ἐλαιβρόντα εἶπε apud Aristoph. exponitur ὡς ὑπὸ βροντῆς ἐλαυνόμενα.

Βροντῖον, ου, τό (q.d. Tonitruarium) Tonitrus officina, Machina in scena tonitrum edens, id est fragor tonitrum imitans, coniiciebantur enim in ænea vasa lapides, vt in γ. lex. (in quibus tamen βροντῖον dicitur fuisse locus in scena in quo strepitus ille edebatur) annotatum habes ex Poll. & schol. Aristoph. quos vide: item Eust.

Βροντία, Lapis quidam à tonitru nomē habens. Vide Plin.

Βροντάω, τῶ, Fut. τήσω, Tono. Od. ξ, Ζεὺς δ' ἄμβροτος βρόντησε & ἐμβαλε πὴ κεραυνόν. Et βροντᾶ imperson. Tonat, in v. lex. Item βεβρονταῦσθαι pro Attonitum esse. quā tamē signif. dicitur potius ἐμβεβρονταῦσθαι.

C. ΑΝΤΙβροντάω, ῶ, Contra tono, Obtono, Aduersus tonā tem tono, vt Salmoneus apud Lucianum dicitur αἰνβροντᾶν ipsi Ioui. Datiuum habet, sicut αἰνβοᾶν, & cætera huius generis.

C. Ἐμβροντάω, ῶ, Attonitum reddo, (intelligo Attonitum in propria significe.) Vnde Ἐμβεβρονταῦσθαι dicitur qui redditus est attonitus.) Et apud Plut. ἐμβεβροντᾶσθαι, Attonitū esse, id est stupidum, quasi fulmine stupefactum. Bud. Apud Luc. item, εἴπηκεν δὲ ὅμως ἀχαρὲς καὶ ὑπερβεβὸς μεγαλοφωνίας ἐμβεβροντημένος. HINC Ἐμβροντησία, Stupor quo percelluntur attoniti. Vel, Stupor qualis est attonitorum. Vnde pro vesania ponitur. Hesychio est μανία & φρενοβλαβία. ET Ἐμβρόντητος, Attonitus. Item, Vesanus. Dem. Pro cor. ἐμβρόντητα εἶπα τοῦ λέγειν;

C. Ἐπιβροντάω, ῶ, vnde ὀπιβρόντητος, Soph. idem quod ἐμβρόντητος. Exponitur etiam Vaecors, Vasanus.

C. ΚΑΤΑβροντάω, ῶ, Aduersus aliquem tono, vel Tonitru obstupefacio, seu attonitum reddo.

B P E X Ω, Madefacio, Intingo, Macero. Item Irrigo. vt Antiphan. arbores quæ sunt ἀβρεχέσι βρείθροισι χειμάρροις dicit die noctéq; βρέχεσθαι, id est irrigari. ‖ Item βρέχειν pro Bibere, Athen. ex Antiph. ἢ γὰρ φαγόντας δαψιλῶς βρέχειν. Et vt Lat. Madidus dicitur qui est appotus, siue qui plusculum se inuitauit, sic & βεβρεγμένος vsurpatur, id est ad verbum Madefactus. Nonnulli autē βεβρεγμένος Ebrius interpret. perperam, quum Hesych. quoque non exponat μεθύων, sed ὑπομεθύων, q.d. subebrius. ‖ Βρέχω, Pluo, apud Matth. Luc. Iac. constructione diuersa. Et Apoc. ἔβρεξεν ὑετός.

C. Ἄβρεκτος, ν, ὁ καὶ ἡ, Idem quod ἄβροχος. vt ἄβρεκτος παλάμη, Nonno, Manus non madefacta. à βεβρεκται tertia persona præteriti verbi βρέχομαι, præfixo itidem α priuatiuo.

C. Ἀρτιβρεχὴς, Nuper madefactus, Nuper irrigatus, in Epigramm.

Βρεχή, Madefactio. Item Pluuia.

C. Ἄβροχος, ν, ὁ καὶ ἡ, Non madidus. Nō madefactus, Siccus. Athen. 2, λιμὴν ἦν πλοίοις ἀβρόχοις πλεῖν ἐπιτήδειος, καὶ τὰ βεβρεγμένα πλοῖα ἀβρόχων. Sic ἄβροχος ἦν ἄγκυρα. Luc. Ap. i. anchora adhuc sicca, nondū madefacta. Huic opponitur ἡμίβροχος. ‖ Significat etiam interdum ἀνόμβρον, id est imbre siue pluuia carentem: quòd βρέχειν pro pluere ponatur aliquando. ET Ἀβροχία, ας, ἡ, Siccitas, Humoris penuria, aut imbrium.

C. Ἀμφίβροχος, ν, ὁ, Vndique madefactus, Omni ex parte madidus. ‖ Dicitur etiā ἀμφίβροχος, Vndique madidus, id est vino madens. vt Lat. quoque madidi dicūtur qui sint ebrii. In Anth. Ep. Ἡδὺ μεθυ βλύζων, βεβρεγμένος ἅμματι βάκχου. Suid. ET Ἡμίβροχος, Semimadefactus. ET Πολυβροχος, Multum madefactus. ET Ποντοβροχος, Mari madefactus, In mare immersus. Item, In mari submersus, ex Macc. 3.

C. Διβροχος, Bis madefactus, Bis intinctus, seu immersus.

C. ΑΝΑβρέχω, Madefacio, in v. l.

C. ΑΠΟβρέχω, Perfundo, Madefacio, Intingo, Imbuo, Macero, vt ἐὰν μὲν τὸν ἱλαρὸν τις τοῦ ἀποβρέξας ἁλίσκῃ. Passiuum Ἀποβρέχομαι, Perfundor, Madefio, Aqua diluor, vel maceror. Vnde participia ἀποβεβρεγμένος & ἀποβεβροχὼς, Madefactus, Dilutus. Dioscorides lib. 1, cap. 152, ἀποβεβροχὼς ᾖ ὡς ὁμβείῳ ὕδατι αἷμα ποιεῖ ὠφελεῖ πτώματος.

Ἀποβρεγμα, ατος, τό, Dilutum. Budæus ex Plinio. Est (inquit) aqua ea qua aliquid perfusum est vel prolutum, vel in qua madefactum fuerit, aut innatarit. vt in Hippiatria, ἢ προσὼ δὲ αὐτῷ χλωρὸς ἔστω χόρτος, ἢ ἐρέβινθος· ἢ καὶ ἀποβρέγματα ἐρεβίνθων παρεχέτω. Frequens est vocabulum hoc apud Dioscoridem, & variis modis redditur. vt ἀπόβρεγμα σμύρνης, Myrrhæ dilutum, Maceratæ vel madefactæ myrrhæ liquor, Aqua in qua myrrha madefacta vel macerata fuit. sic ἀπόβρεγμα ἅλμων apud eundem. item ἀποβρεγμα φύλλων.

Ἀποβροχὴ, ῆς, ἡ, Perfusio, Madefactio. Citatur ex Gal. ἀποβροχὴ τῆς κεφαλῆς pro perfusione capitis.

C. Ἐναποβρέχω, vt ἐναποβρέχω τὰ ἱλαίῳ ῥόδα, pro ἀποβρέχω ἐν ἱλαίῳ, Rosas in oleo macero.

C. ΔΙΑβρέχω, idem quod ἀποβρέχω. In Geopon. ὧν ἡ διαβεβροχὼς quod Columella vocat maceratum far. ET Διαβροχὴ idem quod ἀποβροχή. ET Διάβροχος, (oppositum præcedenti ἄβροχος) Madidus, Vuidus, Madefactus.

C. ΕΜβρέχω, (q.d. Immadefacio) Immergo. Budæus. ἐμβρεχόμενα μύρα, apud Dioscoridem interpret. Aspersa vnguenta.

C. ΕΠΙβρέχω, Perfundo. vt ὀπιβρέχειν τὸν στόμαχον τοῖς διὰ ψυχῆς. Sic Dioscorides ὀπιβρέχειν τὸν στόμαχον τοῖς διὰ ψυχῆς. ‖ Ἐπιβρέχειν ἁμαρτωλοῖς, Pluere super peccatores, apud Nazianzenum, πῦρ Σοδομιτικὸν πᾶσιν ἁμαρτωλοῖς ὀπιβρέχει. ET Ἐπιβροχὴ, Perfusio, Gal.

C. ΚΑΤΑβρέχω, itidem vt ὀπιβρέχω, Perfundo. Item, Mergo. Theophrast. ὅρυζ ὃ καταφυόμενον καὶ ἐν ὕδατι καταβρεχόμενον, ἀσαπές. VNDE Προκαταβρέχω, Antè perfundo.

C. Προβρέχω, Præmadefacio, Prius macero. Vnde Προβεβρεγμένος, Præmadefactus, Antè maceratus.

B. ΥΠΟβρέχω, q.d. Submadefacio, Aliquantum madefacio, vel irrigo, aut imbuo. vnde ὑποβεβρεγμένος dicitur Imbutus leniter vino, Aliquantulum appotus. Bud. ex Luc. Sympos.

¶ Βρεχμός, οῦ, ὁ, Et Βρέχμα, ατος, τό, Βρῆμα, Sinciput. Homerus Iliad. ε, Κύμβαλος ἀμφοτέρωθεν ὀπὶ βρεχμοῖό τε καὶ ὤμους Δεξιτερὴ μάλ' ἔπηκε. Vbi Eustathius scribit hanc partem ita vocari quòd in infantibus sit non solùm tenera, sed & valde humida, vt videri quodammodo possit βεβρέχθαι, id est madefacta esse. Alex. Aphrodiseus Problem. lib. 2, ὅτι τῆς φαλακρᾶς τὸ μὲν βρέχμα ψιλοῦται, αἱ δὲ τρίχες ἀποπίπτουσι.

¶ Βρύχιος, Submersus, Suidas. Apud Apollonium autem βρυχίοις ἀλοὶ exponitur βρυχαίοις, q.d. submersorii maris. ET Ὑποβρύχιος, idem quod βρύχιος, sed vsitatius. Apoll. Arg. 2, Κεῖται ὑποβρύχιος Σαρωνίδος ὕδατι λίμνης. Ex Herodoto ὑποβρύχιον φέρειν, pro Submergere. ET Ὑπόβρυχα pro eodem. ΑΤ Ὑπόβρυχα sunt qui aduerbialiter posita putent apud Homerum Odyss. ε, Τὼ δ' ἄρ' ὑπόβρυχα πολλὸν χρόνον. Vide Eustathium, qui & per onomatopœiam factum esse hoc vocabulum scribit, probans ex illis eiusdem poetæ verbis, ἀμφὶ δ' ἄρα βόβρυχε. Sed ego hic Etymol. sequi malui à βρέχω deducentem: alioqui certè βρύχιον dici putarem quasi βύθιον à βυθός.

ΒΡΟΧΩ, Sorbeo, Deglutio, Voro. Inusitatum thema, sicut & composita ἀναβρόχω & κατεβρόχω, quum tamen ἀναβρόξαι & καταβρόξαι reperiantur apud Hom. vt mox docebo.

ΒΑΝΑβρόχω, Fut. ξω, Idem, vel potius Resorbeo. Odyss. μ, Αἶψα δ' ἀναβρόξει παλάμῃ ἅλμυρὸν ὕδωρ. Ibidem ἀναβρόξασα χέρυβδις, id est καταπωτικὴ, inquit Eustathius. & Odyss. λ, Οὐκέτι γὰρ δὴν ἦβης ὑπὸ κήρων πίεσεν μέλεα ἀνθεμόεντα, Τόφρα δ' ὕδωρ ἁλὸς ἔτι ἀναβρόξειεν. id est, ἀναπλήσει, ἀναρροφήσει, vt exponitur in breuibus scholiis. Apud Hesych. habetur simplex ῥοφήσει: sed malim ἀναῤῥοφήσει. vt ἀναβρόχῳ ὕδωρ sit aqua resorpta. Eustath. ait in ἀναβροχὴν aut abundare præpositionem ἀνὰ, aut significare eandem actionem sæpius repetitam. Sed quomodo Χιμάσαι & ἀναβρόξαι Charybdin apud Homerum sint vertenda, docet Ouidius quum scribit, Quæque vomit totidem fluctus totidémque resorbet. haud quàm ad Homeri locum respexerit, hæc scribens, mihi non est dubium. Est autem thema inusitatum ἀνάβροχω, vt ait Eustathius: à quo formatum etiã ἀναβρόχω, exponit καταπίνειν.

ΚΑΤΑβρόχω, Idem. Od. δ, Ὃς κατὰ βρόξειεν ἐπὶ κρητῆρι μεγείρῃ.

¶ Βρόχθος, ου, ὁ, Guttur. Theocritus, Ὡς μάλιστα τὸν ἰχνὺν τὸν ἐν βρόχθοιν ἐμύτιν. Et βρόχθος pro Lagena, ex lib. 2 Epigram.

VNDE Βροχθίζω, Sorbeo, Glutio, Voro, Helluor, vt inquit Bud. sublungens ex Aristot. βροχθίσαι pro Sorbere, in Problematis, σημεῖον ὃ τὸ μὴ πίνειν πολύ, ἀλλὰ καὶ βροχθίσαι. Quas autem addit significationes, sequenti cõposito magis conueniunt.

NAM dicitur & Καταβροχθίζειν pro Deglutire, seu Vorare: Gallicè engouler (pro quo tamen pronuntiatur potius engoureler) q.d. ingluuiare. Lucianus, ὁπλομάχων ἀποσπάσας τὴν κρανῶν καταβρόχθιε. Sic apud Athenæum ἅρμιν τινὰ καταβροχθίσας ἰχθύων. At Βροχθώδης λίμνη Nicand. scholiastæ est caua, vel sicca, aut parum aquæ habens. vnde (inquit) βρόχθος significat etiam ὀλίγον πόμα. Quasi verò (vt dem illi, sicut & Etymol. autori, βρόχθος hoc quoq; significare) βροχθώδης prius esse possit quàm βρόχθος.

¶ Βρόγχος, ου, ὁ, Guttur. Galenus tradit Hippocrati βρόγχον esse vel totam asperam arteriam, vel guttur duntaxat. Etymologistes ἀπὸ τοῦ βρόχθου deducit. sed quum Eustathius ponat thema βρόγχος, & ab eo deducat βρόγχος, malui & hoc quod retulerim est significationis, & eodem retinet, ab eodem deriuare. Geoponic. autor βρόγχον appellat in hirco quod Varro gurgulionem. Scribit enim Varro, Hircus sit ceruice & collo breui, gurgulione longiore. Pro quibus legitur in Geoponic. τὸν τράχηλον ὀλιγοστὸν αὐχένα καὶ τράχηλον βραχὺν ἔχοντας, βρόγχον ὑμαλόπορον. HINC Βρογχοκήλη, Tumor in gutture seu aspera arteria exoriens. (quo qui laborat, Gutturosus Vlpiano) Celsus lib. 7, cap. 13, At in ceruice inter cutem & asperam arteriam tumor increscit. βρογχοκήλη Græci vocant. ET Βρόγχια (diminutionis forma) Asperæ arteriæ cartilagines penè circulares in totum pulmonem diuisæ. Gorr. In v. lex. Βρόγχια, Pulmonis concauitates, ex Alex. Aphrod. ἔχουσι τὰ βρόγχια οὐ τοιαύτας τὰς πολλὰς μόνον, καὶ πλατείας πλὴν τῶν μικρῶν οὐσῶν, ἧττον τὸ πάχος. Inuenitur & Βρογχία pro βρόγχια.

Βροχωτὴρ, ῆρος, ὁ, Vestimenti apertura qua collum insertitur inter induendum. Sic v. lex. ex Iosepho De antiq. Iudæorum, in descriptione sacerdotalis amictus, λαγωὸν δὲ παρέχων τὸν βροχωτῆρα τοῦ αὐχένος. vbi reponitur βρογχωτῆρα.

¶ Βεγχος, ους, τὸ, vel ου, ὁ, Raucedo, Raucitas, (quòd faucibus accidat) Aristot. Problem. Βεγχοις ἁλίσκονται. At Alex. Aphrod. Problem. lib. 1, Τὰς ἐκ φύσεως τοῦ λάρυγγος γινομένας ἢ τῆς φωνῆς τραχύτητας, ὁ δεόντως ὀνομάζων βεγχοις τραχύτητας. ET Βεγχώδης, Raucus. Et φωνὴ βεγχώδης, Aphrod. ET Βεγχαλέος, idem quod βεγχώδης. ET Βεγχαλέω, ET Βεγχαλόω, ῶ, Rauceſco. Aristot. Probl. καὶ οἱ βεγχαλέοντες διὰ τὴν ὑγρότητα τῆς φωνῆς. Apud Poll. Ritem βεγχᾶν. AT Βεγχαζέω, Hesychio est μηχανάομαι.

Βεγχία, Branchiæ quibus pisces spirant (inquit Budæus) quæ & illis sunt loco pulmonis datæ, vt scribit Aristoteles De respir. 378. Apud Theocr. Cyclops cõquerẽs q non esset nãtus piscis, dicit, Ὦ μοι ὅτ' οὐκ ἔτυν μ' ἁμάρη βεγχίχε ἴχθυι. Βεγχία apud Aristot. & pro faucib⁹ poni, inquit idem Bud. Qui & βεγχίων πνεύμονος συρίγγιον, apud Plut. interpr. Intestinis pulmonis fistulis coarctatis. ET Βεγχιοειδὴς, ἐος, ὁ & ἡ, Branchiis similis.

¶ Βρόχος, Laqueus. Thucyd. 2, βρόγχους περιβάλλοντες. Sed propriè esse volunt laqueum signif. restim ad suspendium, quia circũponitur gutturi, quòd βρόγχος dicitur. Od. χ, — ἀμφὶ δὲ πάσας Δμῳὰς βρόχοι ἦσται. Et Od. λ, Ἀλλὰ μάλ' βρόχον αἰπὺν ἀφ' ὑψηλοῖο μελάθρου. Herodian. 7, ὅκαρπος ἦν ἐπιφέρεται ζώνης τὸν βραχίονα, ὃν βρόχον τῇ βίᾳ αἱρεῖται. Bud. exponit etiã Transenna, Tendicula. Idem βρόχον ex Pollvce interpr. maculam retis quatuor modis constantem: & apud Xenoph. βρόχους maculas. HINC Βρόχος μόρος, q.d. Laquearis mors, apud Nõnum, θανεῖν θέλει βρόχον μόρον. ET Βροχὶς, ίδος, ἡ, in Epigr. idẽ quod βρόχος.

ΒΡΙΘΩ, Fut. σω, & Βέβρυμαι, Sum grauis, Ingraueſco, Onustus sum. Item Deorsum vergo præ pondere, Propendeo. Hesiod. Erg. Ἑπτὰ δὲ βέβρυθ' Ἁρμονίης ἱερὸν ἀκτῖνα, id est βαρυνόμενον, inquit Tzetzes. Hom. Il. π, Ὡς δ' ὅτε λαίλαπι πᾶσα κελαινὴ βέβρυχε χθών. vt scribit Eustath. πολλῇ ἐπομβρίᾳ significari, ὡς βαρυτέρας πλυνομένης γενομένης· ἡ γῆς. B. autẽ vertit, Quum terra grandine procellosa obtecta est & obruta. In prosa quoque locum aliquãdo habet hoc verbũ. Philo De vita M. lib. 3, ἅπασα ἀνὴρ βλασταῖς κέρνοι, καὶ ὑπὸ ἀφορίας καρπῶν ἐβέβρυτο, Ingraueſcebat. Syneſ. De inſ. ὥστε καὶ βέβρυθεν ὑπὸ κακίας συγκατακοπὰ πλὴν ἐφ' ἑαυτὸν ἀνηρ βαρυνθῆναι ψυχλιά. Et pro Deorsum vergo, Inclinor. Aristot. Probl. sect. 15, ὅταν δὲ βέβρυθεν ὅτι πλείονα μέρος. Philo De mundo, τὸ μὲν δὴ πορρωδέστατον χλιῶ, ὑπὸ τῆ πρὸς αὐτὸν ἑαυτὸν ῥᾳδιότητι πρὸς βέβρυθεν αἰεὶ γραζόμενα, Deorsum vergere, vel Pessum ire. Sed adiungitur sæpe κάτω huic verbo quum Vergo significat. Lucill. Ep. lib. 2, οὐχὶ κάτω βέβρυθεν βαρύς. Philo De v. M. 1, ὁ πόθος δὲ κάτω βέβρυθεν [αἱ χεῖρες,] ἴσχυον οἱ αὐτόπαλοι. Greg. ὅσον τὰ ὑπερκείμενα ἡμῶν ὑπαίρει τὸ σωθῆναι καὶ πάντῃ καὶ κάτω βεβρυθότας κραμάτας. Interdum autem βέβρυθα non simpliciter est Inclino, sed cũ impetu, ideóque redditur Incumbo, Ingruo, Impressionem facio. atque ita Bud. in hoc Plut. loco in Cæsare, οἱ δ' ἵππεῖς ἅπαντες ὅτι τὸ αἰφνιδίου ἐβέβρυθεν. Videtur autem ab Homero profecta esse hæc signif. Il. ρ, — οἱ δ' ἴσοι Δαναῶν βεβρυθότες ἔσσυτο Δύρατ' ἀϊσσόμενοι. Vbi crediderim βεβρυθότες tale quid esse quale apud Virg. magna se mole ferre. Quidixit alibi — densaq; ad muros mole feruntur. Βέβρυθα interdum exponitur etiam Onustus sum, Plenus sum, Abundo. vt Il. ε, Ἐν δ' ἐπὶ ταφυλῆσι μάλα βεβρυθυῖαι ἀλωαὶ. Od. τ, — βεβρυθυῖα δὲ δένδρεα καρπῷ. Sic Dionys. Alex. βεβρυθὸς ἀμάλλαις. Et βεβρυθὲς ὀλκὰς in Epig. Ibidem, καὶς βεβρυθὸς βέβρυθα. Ibidem, βεβρυθὴς μισθὸς metaph. quod fortasse dictum est eadem forma qua à Virg. Pietate grauem ac meritis. Admittit autem alicubi βρίθω vtranque expositionem, videlicet & pro χάσκω & pro βαρὺς ἔχω, quemadmodum & his in locis vbi genitiuo iungitur: Od. ι, Ταρσοὶ μὲν τυρῶν βεβρίθασι. nam Eustath. vult βεβρίθασι esse vel χάσκουσι, vel βαρὺς ἔχειν, vt sit βαρὺς ἔχειν τῶν τυρῶν. Sic Od. ε, εὐξέστη δὲ ῥάπτεται Σίπυι καὶ κρειῶν πάλιν ἐλπὶς βεβρίθασιν. De hoc enim (vt opinor) loco intelligẽs Hesychius βεβρίθασιν exponit duobus modis, vel βεβαρυμένας ἢ πεπληρωμένας. Veruntur autem & voce passiua iisdem signif. & cũ vtraque construct. Hom. Il. ι, Κάρτεϊ βεβρίθασι τοὺς ἐπὶ τὰ ἁμαρτάνειν. Et πολλῇ βεβρισμένα ἀλωαὶ in Epigr. Grauida. Hesiod. Aspide — πίπλοι βεβρίθασι μάχαιραι, ἃ σφι Δημήτηρος ἄκτιδές. Chrysost. quoque Ἐβεβρίθει dixit pro Ingraueſcere & propendere: cuius locum & alios vide apud Budæum pag. 360. Idem Chrysostomus, ἁμιλλώμενα καρπῷ βεβρισμένῳ. Cæterùm βεβρίθω à βαρὺς deductum esse arbitror, vt ex βαρύθω factum sit βρίθω per syncopen, deinde βρίθω, mutata vocali in ι. Quoniam autem primitiuum non esse puto, libenter illi præfixi. quòd si ab omnibus receptum iri putassem illud etymũ, post βαρὺς hoc verbũ posuissem.

Βρίθω metaph. Polleo, (vt apud Latinos Pondus habere tali metaphora dicitur) Soph. Αἰακὸς, Μακρὰ τίνων ἄρης

μαδίη, εἴ πνος πλέον Ἡ χαιρὲ βείδις, ὃ μακρῶ πλέπω βάδι.

Βείθος, εος, τὸ, Pondus, Grauitas. Aristot. ET Βειθοσύνη, idem, apud Hom. Il. ε & μ.

Βειδὴς, ἔος, ὁ, Ponderosus, Grauis. Vt Il. ε, Ἴχος βειδὲ, μάχε, σιδαρέη. ET Βειδύοος, Apollo, Grauem mentem (id est prudentem) faciens. In v. l. ex Epigr. ET Βειδυοπωπίης, in eodem Epigrām. volumine, lib. 2, Βειδυοπωπίου Διογένεος σινωπέος, Diogenis Sinopensis seueri [philosophi] seu seueram quandam grauitatem præ se ferentis.

C. Ἀβείδης autem (sicut Ἐμβείδης, & Ὑπερβείδης) cum η, non υ. Est autem Ἀβείδης, Pondere seu grauitate carens, Leuis, apud Eurip. Ἐμβείδης, Ponderosus, Grauis. vt Plut. De orac. def. δὲ ἐμβείδη καὶ πολυμερῆ. Idem in Romulo, ἐμβείδης καὶ ὁμοχλώδης αἰσθήσεις. De animi etiam rebus dicitur, sicut Lat. Grauis. vt Plato epist. 7, ἦθος φύσει ἐμβείδες, Mores natura graues. Et Plut. Pericle, φρόνημα ἐμβειδέστερον. Idem, An sen. administr. resp. ἅπας ἁδὴν ὄγκος δόγμα γεροντικὸν ἀδιβάθμητον παρεχόμενον, ἀλλ' ἐμβειδῆ πάντα καὶ καθεστῶτα. In v. l. legitur & ἐμβειθὴς ἡλικία. Sed & personæ tribuitur, sicut in hoc eiusdem Plut. loco, vbi à B. redditur Grauis, item Constans: in Demetrio, καὶ πάθος οὐ μειρακίου παθὼν, ἀλλ' ἐμβειδοῦς στρατηγοῦ, κεχρημένου φρονήμασι μεταβολαῖς. Idem Plutarch. alibi, ἦν ἐμβειδέστερος ταύτη καὶ μεγαλοφρονέστερος ὁ Δημοσθένης τοῦ Κικέρωνος. At Politian. apud Herodianum lib. 3, ἐμβειθῆ καὶ θρασυνόμενον interpretatur ferocem & audacem iuuenē. Apud Philonem autem, ἐμβειδεστέρας ἐπαναστάσεως ἐδέησεν, redditur, Asperius insurgendum fuit. ET Ἐμβειδῶς, Ponderosè, Cum pondere. Item metaphoricè, Cum grauitate, Grauiter, Constanter. Item, Asperè. Herod. 4, ὁ δὲ Ἀντώνιος ἐμβειδῶς τὰ πάντα καὶ θυμοειδῶς ἐπεφέρετο, quod interpr. Polit. Antoninus cuncta asperius ferociúsque gerebat. ET Ἐμβείδεια, Grauitas, Ponderositas. Item metaph. Grauitas, Constantia.

C. Ὑπερβείδης, Præponderosus, Grauissimus. Ex Soph. ὑπερβειδὴς ἄχθος, Grauissima molestia.

C. ΕΠΙΒείδω, Ingruo magno cum pondere. vt Iliad. ε, -ὅτ' ὀπιβείσῃ Διὸς ὄμβρος. Et Apollon. Argon. ι, πάντῃ ὀπιβείσασα ἄελλαι. Rursum apud Hom. de bello, Il. ν, -Μή ποτ' ὀπιβείσῃ πόλεμος. Item, Impressionem facio, Bud. interpr. in hoc App. loco, De bello ciuili l. 4, ὑπὸ ᾧ πολλῶν ὀπιβεισάντων ἐς ἀπίστους, πολλοὺς ἀνέκτειναν, Multis autem vnà impressionem facientibus oppressus. ΕΠΙβείδω actiuè, Degrauo, Prægrauo. Chrysost. γαστρὶ μᾶλλον ὀπιβείδων φαντασίας.

C. ΚΑΤΑβείδω, Ingraueſco. Item, Onustus sum. vnde καταβεβείδαται. Hesiod. ἵππις μαλλοῖς καταβεβείδαται. Sed βείδω exponitur etiam actiuè, Onero, Degrauo.

C. Βειδάρματος, Currum grauans, apud Hesiodum exponitur in Aspide, Τόων ὁμαδησε χθὼ βειδάρματος οὔλιος Ἄρης Κυκλωπὸς ἐπόρνυσι.

BΡΙ pro βριθὺ & βειαρὸν ab Hesiodo dici (sicut κρῖ pro κρίμνον Homerus dixit, Sophocles ῥᾳ pro ῥάδιον) autor est Strabo. Eustathius autem vult ex hac particula βεῖ (quā ὀπιπικὴν appellat, vulgò intē suam interpret.) esse nō solùm βειαρὸν, sed & ὄβειμον: item βειμοδόκη siue βειμᾶδαι, atque alia. Ego, quanuis non minus verisimilē existimem nominis βειαρὸν deductionem à βία (vt dicatur βειαρὸν quasi βίαρον) & cæterorum quoque aliam afferri derivationem sciam, illum tamen hīc sequi statui, vt ad vnum eundémque locum diuersa illa vocabula referre possim.

¶ Βειάω, Robustum reddo, Robur indo: item Robustus sum, Robore polleo. Vel, Potentem reddo, item, Potēs sum. Vtranque autem signif. habet in hoc Hesiodi versu initio Ergon, Ῥία μὲν γὰρ βειάει, ῥία δ' ἐβειάσατο χαλκήων. In Theog. autem βειάειν dixit pro Auctū reddere, (sicut Lat. Vim magnam de magno numero dicunt, quū propriè vis robur significet) in hoc versu, Ἐξ ὀλίγων βειάει, καὶ ὀλίγος πολὺς μείονα θῆκεν, vbi redditur, Ex paucis multiplicat.

Βειαρὸς, οῦ, ὁ, Robustus, Validus. A βία fieri βιαρὸς tradit Etymologistes, ex quo fit βειαρός: sed debuit potius ex βία deducere βειάω, ex quo deinde fiat βειαρός, vt ex ἰσχύω fit ἰσχυρός. HINC Βειαρόχειρ, Robustus seu validus manibus, Cuius manibus robur ineſt.

¶ Βείμη, ης, ἡ, Robur, Potentia. Etymol. ex Apoll. Argon. Μαδίης παρὰ βείμη φαρμάκου. Hesychio autem βείμη est ἀνάγκη, item ἡ χωλαικὴ ἀρρωστία. ET Βειμαὶ eidem Hesychio sunt ἰσχύες, Validæ. Item βειμὸς est μάχας & χαλεπός.

¶ Ὄβειμος, (vel Ὄμβειμος) Robustus, Validus, Præualidus. Item, Impetuosus. Il. ε, -ὄβειμον ἔχοι, vt & Lat. Validā hastā. Iliad. φ, -ὄβειμον ὕδωρ, Impetuosa aqua, vel rapida. Sed in malam partem sæpe ponitur pro violento, seu eo cuius violenti sunt & furētes impetus. ita enim ex Cic. aptè reddi posse existimo. Hesiod. Theogonia, Τρεῖς παῖδες μεγάλοι, καὶ ὄβειμοι, οὐκ ὀνομαστοί. Vbi legitur & ὄμβειμοι. Sic autem passim tam apud eum quàm alios poetas (ac præsertim apud Homerum) quædā exemplaria ὄβειμον, quædam ὄμβειμον habent: quæ varietas itidem in compos. inuenitur. Eustathius certè à βεῖ deducens, ὄβειμος dicit per pleonasmum & ἐπεξεργασίαν fieri, alterius scripturæ nullam mentionem addens. At ego memini me alicubi legere deductionē τοῦ ὄμβειμος ab ὄμβρος, quam sequendo non dubium est quin potius scribendum sit ὄμβειμος cum μ. Verùm ego in antiquioribus & fide dignioribus diuersorum poetarum exēplaribus scriptis ὄβειμος potius quàm ὄμβειμος observasse mihi videor.

C. Ὀβειμοεργός, οῦ, ὁ, Qui aliquid per violentiam facit, Effrænata violentia vtens, vel Cuius est effrænata violentia. (Vtor autem & hic Cicer. verbis, quum effrænatam violētiam dico) Il. ε & ψ. Obserua autem, in hoc composito posteriorem signif. τὸ ὄβειμος retineri.

C. Ὀβειμόθυμος, Animo violento præditus, Magnanimus, apud Hesiod.

C. Ὀβειμοπάτρη, Minerua apud Homerum, Præualidum patrem habens, seu præpotentem. Odyss. γ, Μίμνεν ἔπειτ' ἐν λοῇς γλαυκώπιδος ὀβειμοπάτρης. Apud Hesych. est etiam Ὀβειμοπάτωρ & Ὀβειμόπατρις. At in v. l. Ὀβειμόπατος ponitur à quo fit illud ὀβειμοπάτρη.

Ὀβείκελα, (quasi ὄβειμα καὶ καλὰ) Leonum catuli, Æschylo. Secundum quosdam autem & luporū catuli, vt addit Eustathius. ET Βείκελα, vel Βείκελοι, Larvæ. Vide eundem Eust.

¶ Βειμόομαι, οῦμαι, Fremo ira, Excandesco. Xenoph. Pæd. 4, ὀργὴν ἔσχε ὁ Κῦρος τοῦ τε Κύρου καὶ τῶν Μήδων, τοῦ καταλιπόντας αὐτὸν ἔρημον οἴχεσθαι. id est (inquit Budæus) Excandescebat, Fremebat ira in Cyrum. & quod posteà dicitur ὠργίζετο. Hæc Budæus. Sed quanuis de eadem re sequatur ὠργίζετο, multo tamen significantius esse constat βειμοῦσθαι. Pausanias autem dicit βειμοῦσθαι esse μετὰ πόνου ἀπειλῆς ὀκφοβεῖν, & Ælius Dionysius exponit ἀπειλεῖν. Quum autem τὸ βόημαι signif. hoc verbum retineat, fortasse & deductum ab eo videri possit. Ego tamen (vt dixi) Eustathium sequi volui.

Βειμᾶδαι etiam dici, ex quorundam sententia refert Eustathius. VNDE Βειμοδὸν ET Βόειμα deducere malo quàm ab altero. Signif. autem Βειμοδὸν Cum fremitu, & q. d. Fremebundè, in hoc Nonni versu, Ἀχνυμένης βειμοδὸν ἀπὸ φρενὸς εἶπεν ἀείλην. At Βόειμα ab Hesychio exponitur ὀπτασία.

C. Ἐμβειμᾶδαί τινι (q. d. Fremere in aliquem) apud Matthæum & Marcum illam comminationis significationem inclusam habet quam à Pausania & Ælio Dionysio dari τοῦ βειμοῦσθαι modò dictum fuit. Vet. interpres Comminari vertit, Beza Grauiter interminari. At Ioh. cap. 11, ἐνεβριμήσατο τῷ πνεύματι, καὶ ἐτάραξεν ἑαυτὸν, vertitur Infremuit. Ego hic aliquam horroris significationem eo includi existimo.

Βειμὼ, Proserpina, ἀπὸ τοῦ ἐμβειμᾶδαι ita dicta, vt tradit Etymologus. Eustathio autem βειμὼ est πτόησις μόνον δαιμόνιον τι φοβερόν.

Βειμαίνω, & apud Hes. Βειμαίνομαι, Excādesco, βειμοῦμαι.

¶ Βειμάζω, Leonis voce vtor. Item, ὀργᾶν τὶς σημαίνει, Cypriorum lingua, Idem Hesych.

BΡΥΧΩ, Frendo, Strideo dentibus. vt βρύχειν τοὺς ὀδόντας, Frendere dentibus. Act. Ap. 7, ἔβρυχον τοὺς ὀδόντας ἐπ' αὐτόν. At Epigr. lib. 4, cum singul.

num. ἡκτὸν ὀδόντα βρύχοντα. Apud Apoll. autē Arg. A 2, βιβρυχὼς absolutè pro Frendens. HINC Βρυγμὸς Suidæ, Stridor dentium. ET Καταβρύχω pro βρύχω de leone dictum in Epigr. ET Περιβρύχομαι in v.l. Circumfrendo.

Βρύχειν (aut cum Etym. βρύπειν) Athenienſes dicebant eos qui febricitabant. ET hinc Βρυχετὸς, Febris. Apud Heſych. eſt βρυχτὸν, πυρετόν. Fortaſſe autem occaſionem huic ſignific. præbuit dentium crepitus, quem rigore febris correpti edunt.

¶ Βρυχάομαι, χήσομαι, Rugio, B proprie de leonibus. ſed dicitur & de nonnullis aliis feris. HINC Βρύχημα & Βρυχηθμὸς, Rugitus. ET Βρυχὴ, idem apud Apoll. ET Βρυχηδὸν, Cum rugitu. Item Cum fremitu, in Epigr. ET Βρυχαλέος, Rugiens.

Βρυχασάομαι, ώσομαι, apud Nic. vbi ſchol. exponit Eiulare.

ΒΡΥΩ, Scateo, Scaturio, Pullulo. Item, Abundo, Circumfluo, Diffluo. Ariſtot. De mundo, ἐξῆς δὲ ἡ γῆ φυτοῖς βρύουσα καὶ ζώοις, πηγάς τε καὶ ποταμοὺς. id eſt Scatens, inquit Budæus. Vt autem hic dicitur terra βρύειν πηγαῖς, ita etiam dicuntur φυτὰ βρύειν & πηγαί. vt βρύουσιν C αἱ πηγαὶ apud Baſil. Item cum dat. βρύει ἡ πηγὴ νάμασιν. Cum quo caſu ſignificat & Circumfluo, Diffluo, Plenus ſum. vt exponitur in his Ariſtoph. βρύων μελίτταις καὶ ψεδάσιν. Sic πάλαι ταῖς ἡδοναῖς βρυούσῃ, Liban. ad Baſil. Et Chryſoſt. ταῖς πολυτελείαις καρποῖς τῆς ἀσωτείας βρύειν. Sed & in vet. prouerbio, (quod à Plut. & Galeno aliiſque multis refertur) ἄλλων ἰατρὸς, αὐτὸς ἕλκεσι βρύων. Sic autem & Latini verbo Scatere vtuntur. Sed & accuſ. iunctum reperitur βρύω. vt apud Greg. εἰ λέ ωρων ἴδρυτες πίστεως τὸ ἄ μορφον πονηρείαν ἀπεξέσης ἢ τὴν κακῆς ὕλης. Sic in Iac. epiſt. D c. 3, πηγὴ βρύει τὸ γλυκὺ (ſicut & Lat. Mano accuſ. interdum habet: πολυπλοκώτερον tamē.) Abſolutè etiam ponitur βρύειν, id eſt ſine caſu: vt quum βρύειν terra dicitur, germina emittēs, ex interpr. B. in hoc X. loco, ὅταν ἡ γῆ βρύῃ, μᾶλλον δὲ ἔργα ἢ τὰ ὄρη ἔχοισι. Et βρύουσα ἄμπελος apud Dioſcor. Pubeſcens vitis: ita φυτὸν βρύον, Planta pullulans. Sed βρύειν propriè dici de florente olea, ex quorundā ſententia tradit Euſt. Vult aūt & Poll. βρύειν dici μᾶλιστα ὅτι ἐλαίῃ. Βρύειος, q.d. Scaturitius, apud Euſt.

C. Πηγόβρυος, υ, ὁ, & ἡ, E fonte ſcaturiens. in v.l.

C. ΕΠΙβρύω, pro βρύω, Scateo, Plenus ſum. Alciphr. ἀμαχόμην καὶ μᾶλλον, μισθὸν ἄδην καὶ σκώληξιν ὀπιβρύουσαν.

¶ Βρυάζω pro βρύω, ſed formā habens quā (vt opinor) frequētatiuam dicere poſſumus. Vtitur quidam apud Euſtathium p. 1631.

¶ ΒΡΥΟΝ, Muſcus. Plin. lib. 12, cap. 13, Sphagnos in Cyrenaica prouincia maximè probatur. alii βρύον vocant. Et paulo pòſt, Sunt enim hoc nomine cani arborum villi quales in quercu maximè videmus, &c. Vocari aiunt & σπαλάχνον à Galeno & Dioſcor. ‖ Βρύον θαλάσσιον, Muſcus marinus, Alga. ‖ Βρύον, Herba lupus ſalictarius dicta, officinis autem Lupulus. ‖ Βρύον, Herba quæ & λειχὼ, quæ ſuper ſaxa naſcitur & rorulētis petris adhæreſcit. ‖ Βρύον, Vua, id eſt Fructus populi albæ, ex quo populneum vnguentum conficitur. ‖ Βρύον Democrito dicta etiam ἡ καυκαλὶς, teſte Dioſc. Vide Gorr.

C. Βρυοφόρος, υ, ὁ & ἡ, (q.d. Muſcifer) Muſci fertilis, Theophr. De cauſ. pl. lib. 2, cap. 5.

Βρυώδης, Muſcoſus. Item, Mollis, Friatilis, Fluxus. Galen. ad Glauc. lib. 1, βρυώδη καὶ διαῤῥέοντα σάρκα eos habere dicit qui facilè afficiuntur medicamētis vel ſanguinis miſſione. Hæc Bud. Affert autem & Gorr. ex ipſo Gal. l. 3 Meth. Med. βρυώδεις dici quod molle nimium eſt, & more algæ (quæ βρύον dicitur) fragile, vel potius in morē algæ cedens.

Βρυόω, ῶ, q.d. Muſco oppleo. A cuius paſſ. eſt participium βρυωθὶς, id eſt Muſco oppletus, Muſco obſitus. Ariſtot. De color. 386.

ΕΜΒΡΥΟΝ, υ, τὸ, (q.d. τὸ ἐντὸς τῆς γαστρὸς βρύον) Infans vtero concluſus, Infans qui geſtatur in vtero. Item generalius, Fœtus qui eſt in vtero. Dicitur enim & de E bruta. Lucianus, οὐ γὰρ ἀκύμονα ἦγεν ἡ γαστὴρ τὸ ἔμβρυον. Et paſſim apud Dioſc. vt quum dicit ἔμβρυα κτείνειν, & ἔμβρυα ἄγειν vel κατασπᾶν, item πνιγόμενα ἔμβρυα ἐκβάλλειν. Plinius autem Partus etiam interpretatur. vt quum pro his Dioſc. de anthemide dictis, πινομένη ἢ καταμήνια ἄγει καὶ ἔμβρυα καὶ λίθους καὶ οὖρα, ſcribit, Pellit mortuos partus, item menſtrua, in potu, & vrinam calculoſque. De brutis autem vtitur Ariſtot. vt quum ἀπεφαίτων ἔμβρυα dicit. Cæterùm Gal. De ſympt. cauſis lib. 1, tradit fœtū duobus primis menſibus nondum ἔμβρυον vocari, ſed κύημα. ‖ Apud Homerum autem ἔμβρυον dicitur pro βρέφος, de fœtu videlicet qui à paucis diebus ex vtero prodierit: Od., de brutis, ἐξόμβρος δ' ἔμελλον ἔτις καὶ μητρὸς ἄνακτας, Παῖτα καὶ μοῦρα, & ἔτι ἔμβρυον ἦκαν ἑκάστη. Sed & Ariſtot. de auibus etiam excluſis ἔμβρυον dicit, vt habent v.l. At Phocyl. βρέφος ἔμβρυον pro ſolo ἔμβρυον dixit, vt videbis in Βρέφος.

Ἔμβρυος adiectiuè (vt σκύλακα ἔμβρυον in Hippiatria, σκύλακα λαβὼν ἔμβρυον κατάζωσον μὴ πλησιάσῃς.) Itē Genitalis, vel Prolificus, vt B. vertit in hoc Theophr loco, De cauſ pl. lib. 1 cap. 1, pag. 110, ἀεὶ γὰρ τὸ μέλλον βλαστάνειν ἔχειν τι δεῖ τῶν ἔμβρυον ὑγρότητα καὶ ταύτην δύνασθαι τηρεῖν. id eſt (inquit Bud.) Humorem prolificum, vel σύμφυτον. Ab eodē Theoph. eiuſdē libri cap. 4, κενὸς eſſe dicitur ὅλος ἔμβρυος, (vel ὅλως, vt alii legunt) vbi à quibuſdam ἔμβρυος vertitur Genitalis ſeu Fœcūda, (nō aut ē viuax, cū Gaza) quòd Plinio etiam teſte, hedera, vt rubus, ex ſeſe naſcatur iterum, ſeipſamque ſua fœcunditate propaget.

C. Ἐμβρυοθλάστης, Vncus ſeu ſpiculum ad educendos fœtus, mortuos præſertim, in v.l. Sciendum eſt tamē, hoc inſtrumentum (quod æneum ſpiculum Tertullianus vocat in lib. De anima) non ab educendo fœtu, ſed potius à cōfringendo ſeu cōtūdendo, ἐμβρυοθλάστην appellari eóque reſpexiſſe puto Tertullianum quum de infanticidii officio ſic nominatum ſcribit, & addit, Vtique viuētis infantis perēptorū. Quæ etiā refragātur iis qui ἐμβρυοθλάστῃ ad educendos præſertim mortuos fœtus vſum fuiſſe volunt. Sed apud eum ἐμβρυοπάκτῃ habent vulg. edit. pro ἐμβρυοθλάστῃ, vt multi admonuerunt. Putatur autem idē eſſe inſtrumentum quod aliis nominibus ὄνυξ & πίσηρον, item ἑλκτὴρ, θλάσις, necnon ἐμβρυουλκὸς vocitetur.

Ἐμβρυοτομία, ας, ἡ, Vmbilici ſectio in fœtu recens in lucē edito. Vide Poll.

ΒΥΒΛΟΣ, ου, ἡ, Papyrus, S. Euſt. Ex hoc eſt prou. βύβλου δὲ καρπὸς ἐκ αἰτῆς σχοῖνος μάγαρ, de quo lege Suidam. Ex hoc funes fiebant, vnde βύβλινον σχοινίον dicebatur: quod tamen alii volunt eſſe cannabinū, alii ex philyra. Vide Euſtath. qui & calceamenta βύβλινα in vſu fuiſſe teſtatur. Quoniam autem & chartæ ex byblo fieri ſolebant, ideo βύβλος pro libro accipitur: ſed ſcribitur & βίβλος. Theophr. καὶ ὁ τὴν βίβλον ἐσθίων πλείστοι καὶ ψιάθους καὶ ἰσπάτας ποιοῦσι, καὶ σφυρίδας, καὶ σχοινία, ἐξ ὧν πέδας πλέω, καὶ ἐμφανίζεται δὲ τοῖς ὄζοις τὰ βιβλία. Herodotus dicit διφθέρας Iones vocaſſe τὰς βύβλους, quòd penuria βύβλων vterētur διφθέραις (id eſt pellibus) caprinis & ouinis. ‖ Βύβλος Phœnices vrbs antiquiſſima. Steph.

Βύβλινος, Papyraceus. Exponitur & Cannabeus, item Scirpeus, vt βύβλινα ὅπλα apud Herodotum. ΑΤ Βύβλινος οἶνος apud Heſiodum, Vinum ex regione Thraciæ quæ Byblia dicitur. Alii autem ab vrbe dicta Byblia, alii à Byblo fluuio Naxi inſulæ, alii aliunde deriuari putant. Scribitur autem & Βίβλινος.

Βυβλίον, Papyracea charta in qua nihil ſcriptum eſt: at Βιβλίον in qua ſcripſimus, vt vult Etymol. ſed Heſych. Βυβλία exponit βιβλία, eandem vtriuſque ſcripturæ ſignificationem eſſe oſtendens. ‖ Item Βύβλινον, Funiculus nauticus, non tamen ex byblo (id eſt papyro Ægyptia) confectus, ſed ex herba ei ſimili. Sic in v.l. at Euſtath. habet βύβλινον χοινίον.

Βυβλάριον, diminut. Chartula ex papyro. In Epigr. βυβλαρίων ἐπιπώτιον, vbi Laſcaris ait intelligi papyrū pertuſam inſtar trabeæ quæ tundit glebas ſegetis & frumētorū. Sic v.l. de quorū ſuſpecta fide dicetur in Σπιπώτης.

¶ Βίβλος, υ, ἡ, Liber. Demoſth. Pro cor. πᾶς βίβλους ἀναγνώσεται. Luc. in Herodoto, de libris eius loquens, ἔλεγεν ἢ μούσας καλλιόπην τὰς βίβλους ἀυτοῦ.

C. Βιβλοφόρος vide paulopòſt in Βιβλοφόρος.

Βιβλάδειον, ν, τὸ, ΕΤ Βιβλαείδιον, Libellulus, in Apocal. A

¶ Βιβλίον, Libell⁹ diminut. forma. Sæpe autē pro βίβλος, Liber. (vide locum Theophrasti paulo antè citatum. Luc.) De hist. scrib. πῶ μὲν τῶι ὀπτεχαφῶ ὀλίγου δεῖν μακροτέρην τῆ βιβλίῳ ἐπίχαφον. Et λεπτόχαφα βιβλία, apud eundem. Quidam comicus apud Athenæum, Δίπτεροφόν σου τὸν βίον τὰ βιβλία. Itē Βιβλίον idē quod χαμμάτιον. Exponitur & Tabellæ. Bud. ex Plut. affert pro libello supplice.

C. Βιβλιοχάφος, Librorum scriptor, Librarius. ΕΤ Βιβλιοχαφία, Librorū scriptio (ab ea significatione à qua dicitur scriba) Dioscor. lib. 1, ἄλλος δὲ συεχγίας πολύσφρικος, πυκνότητος, εἰς βιβλιοχαφίαν ὀπτίδιος. B

C. Βιβλιοθήκη, Bibliotheca, Libraria, Gell.

C. Βιβλιοκάπηλος, vide in Κάπηλος.

C. Βιβλιοπώλης, Bibliopola, Librorum venditor.

C. Βιβλιοφόρος, Librum ferens, Tabellas ferens, Tabellarius. ΕΤ pro eodem Βιβλιοφόρος ex Polyb. citatur.

C. Βιβλιοφυλάκιον, Locus vbi seruantur libri. ea forma qua dicitur χαρτοφυλάκιον.

Βιβλιακός, Librorum volutator, In librorum lectione versatus. Plut. in Romulo de Varrone, ἀνὴρ Ῥωμαίων ἐν ἱστορίᾳ βιβλιακώτατον (vbi Ald. editio βυβλιακώτατον habet cum υ) id est, Qui summam historiæ cognitionem ex plurimis libris petitam habebat. Ita enim vertendum puto, non simpliciter (vt alii reddunt) In historia versatissimum. C

Βιβλίδιον, Libellus. Demosth. ἐν γραμματιδίῳ δυοῖν χαλκοῖν ἐνυπαμβίῳ καὶ βιβλιδίῳ μικρῷ παρὰ τῶν ὁμολογίαν καταλείπειν τὸ πιστὸν τὸ δίκαιον. ΕΤ Βιβλίδριον apud Eust.

ΒΥΘΟΣ, οῦ, ὁ, Fundum, vel Profundum (substant. accip.) Imus gurges. Soph. εἰς βυθὸν πεσῶν. Et ἐκ βυθοῦ, Funditus. Plut. in Fab. metaph. ἐν τῷ βυθῷ τῆ κλύδωνι τῆς φυγῆς εἶναι. D

C. Βυθοβοσκής, In profundo nutrit⁹. At v. l. ex Maccab. βυθοβοσφεῖς κῆτος, In profundo vtero nutriens.

C. Ἄβυθος, ου, ὁ ἡ ἡ, Profundissimus. Propriè Fundo carēs. à βυθὸς quod fundum significat, præfixo priuatiuo α. Plato in Parmenide, δίσας μή ποτ' ἐς πᾶσα ἄβυθον φλυαρίαν ἐμπεσὼν διαφθαρῶ. Ita enim legitur in vetustissimis & fide dignissimis exemplaribus: (non ἄμυθον, vt in vulgatis editionibus) & eleganter dicitur, Ne in carētem fundo garrulitatem incidens, peream: tāquam in puteum aliquem, aut flumen aliquod fundo carens. E

Βύθιος, Qui est in profundo, Profundus. Luc. de Alpheo vrinatores imitante, οὐκ οἶδ' ὅτως βύθιος ὑποδύς, καταφορεῖ λαφύσσει. Et apud eundem pro Summerso, & non emergente, vt inquit Bud. Et βυθίη ναυμαχίη in Epigr. Quæ fit sub fluctibus. Ibidem τὰ βύθια, Aquatilia, vt habent vulg. lex. HINC Βυθίως, Sub fluctibus, ibidem. ΕΤ Ἐμβύθιος idem quod βύθιος, vt ἐμβύθιος πῆγα in Epigramm. quæ & ὕδαλος. Et ἐμβύθια κοίλη apud Athen. In alto mersæ, Bud. interpr. qui & addit τῷ ἐμβυθίῳ opponi τὸ ὀπιπολάζον καὶ αἰωφερές. F

Βυθίζω, In profundum iacto, Demergo. Polyb. 2, μίαν δὲ πυρπόρων αὐτῶν τοῖς αἰσθάσιν ἐβύθισαν. ΕΤ Καταβυθίζω, Idem, & quidem magis in vsu.

¶ Βυαὸς, idem quod βυθός. vt εἰς βυαὸν χωρεῖν pro Pessum ire. q.d. In imum gurgitem delabi. Βυαὸς apud Herodotum pro βυθὸς, inquit Suidas. Vide in Ἄβυαος quod proximè sequitur. HINC Βυαόθεν, Ex profundo, Ex imo. G

Ἄβυαος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem quod ἄβυθος, Fundo carens. Nam Iones βυαὸν dicunt pro βυθὸν (vt inquit Suidas, subiungens tamen aliam etymologiam, quæ & apud autorē Etymologici habetur. à δύω quod significat Subeo, Ingredior, per mutationem fit βύω: hinc βύσσα, βίβυκα, βίβυσμαι, βίβυσμαι, vnde βυαὸς & ἄβυαος, Quò nemo ingreditur ob profunditatem. At Etymolog. in voce ἀκρόβυστα, dicit, A βύω, quod significat Tego, Operio, βύσσα, βίβυκα, βίβυσμαι, βύστις καὶ ἀκρόβυστος. hinc etiam ἄβυαος (nam ex ἄβυσος fit ἄβυαος, mutando τ in α) dando ipsi α vim intendendi, Locus qui à multitudine aquarum operitur. At ego malim priorem illam etymologiam, vt longè simpliciorem, sequi quam modò ex Suida protuli: qui etiam exponit ἄβυαος, Quam ne βυθὸς quidem (id est fundus) capere possit. Sequendo autem hanc simpliciorem (vti dixi) etymologiam, simplicior mihi videtur hæc explicatio, ἄβυαος, Fundo carens, ex α priuatiuo, & βυαὸς, Fundum. Eustathius autem ait, βυαὸς, quod epitasi (id est intentione) aut per pleonasmum, fit ἄβυαος. At si in ἄβυαος pleonasticum (id est superuacaneum, esset α, nihil aliud significaret quàm βυαὸς, id est Fundum) cuius significationis exemplum desidero. Sed vtrouis modo formetur hoc nomen, cōstat vt adiectiuū passim vsurpari, sic λίμνη ἄβυαος, Aristoph. Ranis, Lacus seu palus fundo carens, in immensum patēs, immensæ altitudinis aut profunditatis. Itidem ἄβυαον βάθος, Fundo carens profunditas, id est immensa. Strabo lib. 17, ὑπὲρ τὰς νήσους τὰς πρὸς τῇ Συήνῃ τὰς πρὸς τῷ Νείλου εἶ), καὶ βάθος ἄβυσσον ἔχειν τὸν πόρον φασὶ τοῦτον τὸν τόπον. Notat autem hic locum Herodoti, qui est in Euterpe, vbi ait, τὰς ὧν δὴ πρὸς τῷ Νείλου ἰούσας ἀβύσσους. Ibidem βυαὸν habes pro βυθὸν, more Ionico, vt modò dictum est. Sic ἄβυαα χάσματα dicit Euripid. Phœnissis, sic ἀβύαου πύλαις Æschylus: sic idem ἄβυαον πλοῦτον metaphoricè, diuitias fundo carentes, in trag. ἐπὰ ὅτι Θήβας. Sic δρύμεια ἄβυαον, apud Aristoph.

Ἄβυαος subst. posit. Suidas profert ex Dauide (vt videlicet Græci eum interpretati sunt) ἄβυαος ἄβυσσον ὀπιπολῆς. Aliquoties extat in Nouo testamento, præsertim in Apocalypsi, vbi Arethas tradit ἄβυσσον vocari magnam profunditatem primi elementi, aut per priuationem τῆ βυθίζεσθαι (quasi dicas, quæ non βέβυσται, non operta, nec obturata est, sed magno hiatu semper patet) aut ex eo quòd magnam profunditatem habeat, vt α accipiatur ὀπτικῶς. Latinè Vorago aquarū hoc sensu dici possit. Videtur tamen aliquam emphasin habere Abyssus in Sacris literis, ideóque retineri solet etiam à Latinis interpr. hoc vocabulum. H

Ἄβυσσον, Proserpinæ templum. Vide Suidam. Est itē nomen lacus apud Argos, inquit Hesych.

C. Βυαοβαφὴς, ἐος, ὁ & ἡ, In profundum delabens præpondere. Vide Hesych.

C. Βυαοδομέω, Profundè cogito, vel in animo verso. Ad verbum, Profundè struo & molior. nam δομῶν (vnde δομέειν in compos.) est ædificare. vnde & à fundamentis ædificiorum quæ profundè iacīntur, sumpta putatur metaphora. Gallicè quoque dicimus, *Bastir quelque chose en son esprit*. Od. ρ, Ἔσθλ' ἀγορεύοντες, κακὰ δὲ φρεσὶ βυσσοδόμευον. Hesiod. δόλον φρεσὶ βυαοδομεύων. Vtitur eo & Luc. sed tanquam poetico, in lib. De calumnia, μισῶ δὲ, καὶ λαίφεα ἐπὶ τὰς ὁδοὺς τὰς δι' ἀφορίας, καὶ, ὡς ὁ ποιητής φησι, βυαοδομεύει τῷ ὀργίλῳ. I

C. Βυαόφρων, ονος, ὁ & ἡ, In profundo [pectore] cogitans. Vide de Hesych.

Βύαιμα, ατος, τὸ, Profunditas (tanquam à βυαίω, ῶ) v. Lex Epigramm.

ΒΥΡΣΑ, ης, ἡ, (vnde Bursa) Corium, Pellis. vt βόειαι βύρσαι Dioscor. Bubula coria. Plut. Alex. βύρσαι ζωαὶ ξηραὶ καὶ κατασκληθεῖσαι. Idem, τὸν δὲ Λίσανδρον εἰς βύρσαν ἐνεχθέντος καπρίσσαι, id est, In culeum, Budæo interpr. K

C. Βυρσοδέψης, ου, ὁ, Coriarius, Qui coria concinnat, Aristophan. ΕΤ Βυρσοδεψικὸς, Quo vtuntur coriarii, vel Ad coriorum concinnationem pertinens. vt βυρσοδεψικὴ ῥοιᾶς, à Plinio Coriarius frutex, à Colum. Rhus sutorius, vt in vulgatis lexicis. At Theophr. βυρσοδεψικὴ κόπρος, Spurcitiæ pellium dum concinnantur. ΕΤ Βυρσοδεψέω, ῶ, Aristoph. Coria concinno.

C. Βυρσοπαγὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, vt βυρσοπαγὴς ναῦς, Nauis corio cōtecta. q.d. Corio compacta. L

C. Βυρσοποιὸς, Coriarius, Poll. Q.d. Qui coria facit.

C. Βυρσοπώλης, Coriarius, id est, Qui coria vendit. schol. Aristophanis.

Βύρσινος, Coriaceus. Apud Aristoph. autē βυρσίνιον ἔχω exponitur ῥυτῆρα, ἱμάντα, Flagellum.

Βυρσεὺς, Coriarius, Act. 10. VNDE Βυρσεύω, Corium concinno, seu apparo. EX QVO Ἀβύρσωτος δορὰ Nonconciunata pellis. M

Βυρσόω, Corio contego. HINC Καταβυρσόω, eadem signif. apud Thucyd. 7, ταῖς γὰρ σφύραις καὶ ταῖς πλαῖς αὖθις

ὅπη πολὺ κατεβύρσωται.

A

ΒΎΩ, Obturo, Obſtruo. Pro qua ſignif. Bud. affert ex Athenæo, ἴζουσα ἀφ' ἧς τὸ στόμαται. Dioſc. βῦσμα λίνῳ βυσθήσω, Foramen lino obſtruatur. Bud. exponit etiam Infarcio, Conſtipo, & ex Luc. affert (non addens an ad hanc, an ad obturandi ſignif. referat) ῥαφανίδι πλὴν πυγχλὴ βεβυσμένος. ❙Item Impleo: vnde πήματος ἀσκηπτὸν βεβυσμένον, Hom. pro πεπληρωμένον. ❙Eſt etiam Tego, vt oſtendit ἀκρόβυστος. ❙Ex Herodoto autem ἐβέβυστο τὸ στόμα pro Os turgidum erat.

Βύσμα, q. d. Obturamentum. Ex Poll. tamen annotatur pro genere quodam marſupii ſeu peræ. ET Βύσρα pro eodem.

C. Ἀκρόβυστος, η, ον, (q. d. In extremitate tectus, id eſt, Extremam colis partem tectam habens) Præputiatus, Præputium habens. Cui opponitur περιτετμημένος, Circunciſus. ἀκρόβυστος & ὁ μὴ ἐμπεπλεγμένος Bud. ex Chryſoſt. ſic affert. Et ex Ioſue cap. 5 (in vulg. lex.) ἀκρόβυστοι ἦσαν.

ET Ἀκροβυστία, Præputium, cui opponitur περιτομή, Paulus ad Rom. 2.

Βυστὰς pro βεβυσμένος, Oppletus, Refertus, ex Ariſtoph. νῦν βυστὰς.

C. ΕΜβύω, Idem. VNDE Παρεμβύω, q. d. Interobturo. Item, Interfarcio & per media ſpatia inculco, vt Bud. interpr. in hoc Luc. loco, εἶτα μεταξὺ οὕτως ἀπλῆ ὁμαλὰ καὶ δημοπρὰ καὶ πωχρὰ παρενέβυσε.

C. ΕΠιβύω, Obturo, Obſtruo. Ariſtoph. τὸ στόμ' ὀπιβύσας κόρμαπεπλήρηκεν.

ΒΩΛΟΣ, ου, ἡ, Gleba. Geopon. ὅταν αἱ βῶλοι διαλύωνται ὥστε ἐπιχειρεῖν τὸν κονιορτόν. Pro quo Columella, Quum omnis gleba refringitur & reſoluitur in puluerem. Theophr. lib. 5 cap. 19, διαχεῖν τὰς βώλους, Diffundere glebas. Xen. Præd. 8, ὡς βαθεῖα γὰ ἔσται ἡ τῇ βώλῳ αἰτία. ❙Et βῶλος Ἀρμενία, apud medicos Gleba Armenia, ſeu Bolus Armenia, lapis colore pallidus, friabilis velut calx & aſter Samius, non tamen ſimiliter aſteri Samio leuis. De qua Aet. lib. 2 cap. 12. Vide & Βωλίτης. ❙Synecdochicè pro agro ſeu fundo capitur. Syneſ. epiſtola 38, πλὴν παρῴκουν βῶλον ὑποπλῆ τῇ συσκήπτῳ διαδεξάμενος. ❙Metaphoricè Maſſam ſignificat. vt βῶλος σιδήρου, Eccleſ. cap. 22. Quò pertinet & βῶλος χρυσία quod Apoll. Rhod. ſchol. ex Euripide citat pro ſole. ❙Πρῶτος autem βῶλος & λύτηρος, & ſic deinceps, in naui quid ſit, tradit Pollux lib. 1.

B

C

D

E

F

G

C. Βωλοειδής, ές, ὁ & ἡ, Glebæ formã habẽs, Glebæ ſimilis, Gleboſus.

C. Βωλοκοπέω, ῶ, F. ήσω, Glebas ſcindo vel frango, Occo. Sic enim Gaza apud Ciceronẽ vertit. Citat Pollux ex Ariſtophane. ET Βωλοκοπία, ας, ἡ, Glebarum fractio, Occatio.

C. Βωλοσοφία, ας, ἡ, Glebarum inuerſio, Repaſtinatio. Gaza De ſenect.

C. Βωλοτόμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Glebas ſecans. βωλοτόμοι μύρμηκες in Epigr. Vbi quidam vertunt Glebicidæ, Glebiſecæ.

C. Ἀδρόβωλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui craſſis ſeu grandibus glebis eſt. Vel, Plenis glebis, vt Bud. exp. Dioſc. lib. 1 cap. 81 de bdellii quadam ſpecie, ὑπαρὸν καὶ μέλαν, ἀδρόβωλον.

C. Βραχύβωλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Paruas ſeu paucas glebas habens. Epigr.

C. Ἐρίβωλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Gleboſus, Admodum gleboſus. Il. φ, Ἐρὶ δὲ Παιονίης ἐριβώλου, πηλὸν ἐοῦσης.

C. Μακρόβωλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui paruis eſt glebis. Budæus opponit τῷ ἀδρόβωλος. CVI CONTR. Μακρόβωλος, ου, ὁ καὶ ἡ.

Βωλώδης, ους, ὁ, Gleboſus.

Βώλαξ, ακος, Gleba. idem quod βῶλος. VNDE compoſ. **Ἐριβώλαξ,** ακος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἐρίβωλος, vt Euſtathius tradit, ab illo hoc deriuari ſcribens. Il. α, ὃν Φᾶσι ἐρὶ βώλακι, id eſt ἄγλαφ, λιπαρᾷ. ET Dimin. **Βωλάκιον,** ν, τὸ, Glebula. ſeu vt Heſych. exp. χωρίον βώλους ἔχον.

Βωλαρίον, ου, τὸ, Glebula. Bud. ex Strab.

Βώλιον, ν, τὸ, Idem. Ariſtot. De aud. mirab. φασὶ δὲ καὶ ἐν Βάκτροις τὸν Ὦξον ποταμὸν καταφέρειν βώλακας χρυσᾶς πολλάς.

Βωλιδὸν, Glebæ modo, ſeu (vt vulg. lex. ex Plin. exponunt) Aſſulatim.

Βωλίτης, ου, ὁ, Boletus. Fungi genus ſic dictum quòd con-

uolutum ſit & quaſi globoſum: (voluam enim, vt ſcribit Plinius, terra prius gignit, ipſum poſtea in volua, ceu in ouo eſt luteum) vel à colore τῆ βώλῳ, hoc eſt rubricæ illius qua pictores aurum operibus ſuis inducunt. Gorr.

ΒΩΜΟΣ, οῦ, ὁ, Baſis, ſeu (vt Euſtathius explicat, à βαίνω deducens) κτίσμα π ἀπλοῦς καὶ αἰάσημα ἐφ' οὗ ὄντι βεβῶσαί π καὶ πεδεῖσαι. Iliad. Φ, Ἅρμαπα σὶ ἀμβωμοῖσι ἔδνα, καὶ λπὰ πεπάσας, id eſt ἐπὶ δὲ αἰὰ βωμοῖς. Odyſſ. ν, Χρύσεοι δ' ἄρα κοῦροι ἐϋδμήτων ὑπὸ μήτων ἑστᾶσιν ἀϊδρομίας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες, Φαίνοντες νύκτας καὶ δώμαπα δαιτυμόνεσσι. Ad quem locum reſpexiſſe videtur Lucret. quum canit, — aurea ſunt iuuenum ſimulacra per ædes, Lampades igniferas manibus retinentia dextris, Lumina nocturnis epulis vt ſuppeditentur. ❙Item Ara, propriè (vt ex Neãthe tradit Euſtath.) dæmonum, vt ἡρῴων heroũm: quæ tamen differentia non obſeruatur à Sophocle & Euripide, vt ibidem Euſtath. annotat. Il. β, ἱεροῖς καὶ βωμοῖς Ἑρμιόνα αἰπεινὰ πολίεσσι ἐκαπόμβα. vbi Euſtath. ἱερὰς diſcriminis cauſa additum ſcribit. Eurip. Hecuba. Ἀλλ' ἴθι ναοὺς, ἵθι πρὸς βωμούς· ἵζω Ἀγαμέμνονος ἱκὰς γονάτων. Plut. De ſuperſt. ἔστι δούλῳ φόβιμος βωμὸς, ἔστι καὶ λῃσταῖς ἀσύλητα πολλὰ τῶν ἱερῶν. Herodot. βωμοὺς ποιεῖσθαι, Aras erigere. ❙Synecdochicè capitur pro ipſo templo, vt Euſtath. docet, & Sophocl. ſchol. in hoc Œdipi tyran. loco, Ὁρᾷς μήτε βαῖοὶ πλίκοι περιπόμπα βωμοῖσι ἕζεσθε.

C. **Βωμοειδὴς,** ές, ὁ καὶ ἡ, Aræ formam habens, Aræ ſimilis.

C. **Βωμολόχος,** ου, ὁ, Sacrilegus, ὁ λοχᾶν καὶ κρυφίως ὑποκαθῆσθαι περὶ πὰς βωμοὺς ὅπι τὸ ἁρπάζειν πὰ ὄντα πεπλήμμελα δύνατο. ❙Item Improbus, Sceleſtus. κακοῦργος, ἀσεβὴς. Ariſtoph. Equit. Ὦ δυμὰ τωὶ βωμολόχον ἐξόλοιπο. ❙Item Scurra, Aſſentator. Ariſtot. Ethic. 4, οἱ μὲν οὖν πῷ γελοίῳ ὑπερβάλλοντες, βωμολόχοι δοκοῦσιν εἶναι καὶ φορτικοί. Ibidem, ὁ δὲ βωμολόχος πᾶσιν ἐπὶ γελοίου. Poll. l. 6, ὁ δὲ κόλαξ, ἢ βωμολόχος αὖ λέγοιτο. In qua ſignificatione adiectiuè etiam ponitur. Ariſtoph. Ran. βώμολόχοις ἔπεσι χαίρει. Plutarch. De diſc. am. ab adul. οὔπω γὰρ ὠφελεῖ τόπον τὸ λυπηρὸν καὶ πικρὸν, ὅπου πέρπει τὸ βωμολόχον καὶ παιδιῶδες. ❙Eſt & huius nominis monedularum ſpecies apud Ariſtot. Anim. libro 9 cap. 24. VNDE **Βωμολόχως,** aduerb. Scurriliter.

ET **Βωμολοχία,** ας, ἡ, Scurrilitas, altéra extremitas τῆς ἀγροικίας apud Ariſtot. 2 Ethic. Plutarch. ἔνιοι δοκοῦσιν αἰσχρολογίαν μὲν καὶ αἰσχρουργίαν φεύγειν ἀγροικίαν δὲ βωμολοχίαν. Idem Lycurgo, παίζειν εἴθισμένον καὶ σκώπτειν αὐθις βωμολοχίας. Damaſcius apud Suidam, ὀπτῆρες ἰῶν, ἀγροικίας ὦν καὶ βωμολοχίας ὄπι πορρωτάτω. ET **Βωμολοχικὸς,** ου, ὁ, Scurrilis, B. interpr. Luc. ἔστι μὲν βωμολοχικὰ, καὶ οὐ κατὰ σπ. ET **Βωμολοχεύομαι,** F. εύσομαι, Scurram ago. Athen. lib. 13, σπουδάζοντας γὰρ ἐμελέτων, οὐ βωμολοχεύεσθαι. Sic Syneſ. paſſ. voce. A QVO **Βωμολόχευμα,** ατος, τὸ, Scurrile factum aut dictum. Ariſtoph. Pace, Τοιαῦτ' ἀφελῶν κακὰ, καὶ δέρπειν καὶ βωμολοχεύματ' ἀχθῆναι, Ἐπίπεσε πόλεμος μεγάλως ἡμῖν. id eſt (vt ſchol. exponit) βωμολόχα σκώμματα. ET **Βωμολοχέω,** idem quod βωμολοχεύομαι. Plutarch. πολίτης μή τι πολιτικὸν ὑπόπλεων ἀδοξίας τὸ ἀγυρτικὸν & ἀγοραῖον καὶ βωμολοχοῦν καὶ μιμῶν καὶ σκέπτια βωμολοχοῦν καὶ παιγνιῶδες ἦθος.

C. **Βωμοτόνος,** ου, ὁ, Qui ad aram contendit. **Βωμοτόνοι** dicebantur adoleſcentes Lacones qui verberibus ad aram Dianæ contendebant qui plura verba ſuſtinerent.

C. **Ἀπόβωμος,** ου, ὁ καὶ ἡ, Ab aris alienus ſeu remotus, Profanus. ἀσεβὴς, Heſych. AT Ἀποβώμαια ἱερὰ, Euſt. ſunt τὰ μὴ ὄντα βωμοῦ ἀλλ' ὄντα ἰδάφους καταγιζόμενα. Pro quo **Ἀπόβωμοι θυσίαι** apud Heſych. ab Ἀπόβωμος.

C. **Ἐπιβώμιος,** ου, ὁ καὶ ἡ. Greg. ὀπιβώμιον πῦρ αἰάπων, Ignem ſuper ara accendens, Idem in Theophan. καὶ Λακαινῶν ἱρήων ὀπιβώμιον αἷμα χαιτοφόρων πὰς μαίχεσι. Et ὀπιβώμια χαίτια, quod citat Bud. ex eodem Greg. 118, & Pauſan. Lacon. ὀπιβώμιον μέλος, Carmen ad aras: quod Polluci idem eſt cum ἀποδίῖον.

H

C. **Ὁμοβώμιος,** ου, ὁ καὶ ἡ, Cui ara [cum alio] communis eſt. idem quod σύμβωμος. Thucyd. lib. 3, θεοὺς τοὺς ὁμοβωμίους ἃ κοινοὺς πᾶσ' Ἕλλησιν ὀπιβωμίους, id eſt (Camer. interpr.) Communis cultus & publica Græciæ deorum numina inuocantes.

C Παραβώμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui apud aram eſt, Qui ab latere aræ eſt. Soph. OEd. tyran. πολλά τ' ὀπὶ μαπῆρις ἄκτισ' ἀβαβώμιοι ἄλλοθι ἄλλαι λευκαὶ πέπυκται ἱππόβοτα πεδία χιόνι. id eſt, ὅτι πολὺ ἀβὰ τοὺς βωμοὺς ἔρχομαι, vt ſchol. exponit. Luc ἀβαβώμιοι ἱερῶν.

C Περιβώμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui circum aram eſt.

C. Σύμβωμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui in eadem cum alio ara collocatus eſt, Eiuſdem aræ particeps. vt σύμβωμοι τῆς Ἀφροδίτης αἱ Χάριτες, quod Budæus adeſpoton in ſuo lexico aſcripſit.

Βώμιος, ου, ὁ καὶ ἡ. Euripides, Βώμιοι γὰρ ἑστᾶσι πόλεως Πειθοῦς ἕρκη δώματος. q.d. Foci altarei. Apud eundem βωμοὶ δικαίας, Aræ præfecti. Et βωμίαν ἔλαχον ἀσπίδων in Iphig. Aul. Aræ deſtinatam ceruam. Sophocl. Antig. Ἡ δ' ὀξυθήκτου βωμία πέλεξ λύει κελαινὰ βλέφαρα. id eſt πρὸς τὸν βωμόν. Euripides, γραῖα βωμία ἑζομένη, Anus ad aram ſedens.

Βωμὶς, ίδος, ἡ, dim. Arula, ſi ita dici poſſet. Herodot.

Βωμήρια, ας, ἡ, Quæ ad aras ſacra peragit, Sacerdos ſeu Sacerdotiſſa, Gell. Nicand. Alexiph. — ἀπὸ ἱεροφόρος ζάκορος βωμήρια ῥέζει. vbi ſchol. expon. ἱερεία. (PRO eodem ponitur & Βωμοπεία in v.l. Famulæ ab aris) quaſi à βωμίζω. NAM Ἐπιβωμίζω etiam reperitur pro Ad aras ſacrifico. vnde Ἐπιβωμίζοντα ab Heſychio exponitur, θύοντα.

Βώμευσις, εως, ἡ, Aræ extructio. βωμοῦ ἵδρυμα. Heſych.

Βώμαξ, ακος, ὁ, Idem quod βωμολόχος, id eſt ὁ περὶ τὰ θεῖα βωμὸν ἀεὶ καπηλεύων, ἄρτων, vt Etymol. exp. addens dici etiam de μαλακιζομένοις. VNDE Βωμάκευμα, ατος, τὸ, quod Heſychio eſt βωμολόχευμα, βδελύγμασι, πανούργημα κολακευτικόν. ¶ Βώμαξ forma dimin. capitur etiam pro parua ara. ¶ Eo nomine quoque dictum fuiſſe Euroam tradit Etymolog. διὰ τὸ βοὸς μυκηθμὸν ἀβασκάνου ἔχειν.

Γάμμα Γ γ ς Γ

ΓΑΪΑ, ας, ἡ, ſiue Γαῖα, (poët. vtrunque) Terra, Tellus. Vt autem prius eſſe γαῖα quàm αἶα exiſtimem (quum & alioqui hoc αἶα ex poëtarũ licẽtia profectum eſſe, metri cauſa literam primã abſcindentiũ, credibile ſit) faciunt cum aliæ ſynonymæ voces literam γ itidem habentes, tum varia ex vnaquaque earum compoſita, quum ex αἶα vix vllum me legere meminerim. At γαῖα (ſicut & γαίη) prius eſſe quàm γῆ, probare videtur, primùm quidẽ frequentiſſimus illarum vocum apud poetas vſus, huius contrà rariſſimus: deinde verò formatio huius γῆ ex γαῖα cum ſolo ι, quam affert Euſtathius. Cæterùm quanuis Etymolog. vocis huius γῆ etymum afferat, ex χῶ ſignificante Capio, id eſt Capax ſum, ego tamen γῆ ex γάω (vti dixi) at γάω ex γαῖα formatũ dico. γαῖα autẽ (ſi vllam alia in tota Græca lingua) primitiuã eſſe vocẽ perſuaſum habeo: ideóque hìc, ſicut & aliis propè innumeris locis, ridiculum eſſe etymologici autorem non diſſimulo. Eſt autem vel in eo reprehendendus quòd non ſolùm etymologiam, ſed etiam illud ipſum verbum vnde eam petere vult, fingat, ex χῶ videlicet χῶ faciens. Ideóque in huius grammatici lectione (ſicut & aliorum, pleriſque in locis) magnam adhibendam eſſe cautionem moneo. Nihilo autem magis monere nos debet quod ſcribit Euſtathius ex ſuorum παλαιῶν ſententia, ex χῶ ſignificãte χαῦσαι & πάχυνσις fieri γάα, vnde ſit γῆ per craſin: fieri itẽ γαῖα, vt μαῖα à μάω.

Γαῖα ſeu γαίη (ſicut & γῆ) nõ ſolùm terrã generali appellatione ſignif. (vt quum dicit Heſiodus in Erg. Πλείη μὲν γαῖα κακῶν, πλείη δὲ θάλασσα: & Homer. Od. ε & ι, γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον, & rurſum Od. ι, — ἀλλὰ ἐφ' ὑγρὴν Ἠλίου ἐς πίειραν γαῖαν, itidémque γαῖαν ἀπείρονα appellat, Il. υ, ſimili epitheto vtens) ſed & regionem, χώραν. vt Odyſſ. ρ, v. 553, Εἰπὲ δέ μοι γαῖάν τε πόλιν δήμους τε πολίτας. Sed & inſula Creta ab eodem γαῖα nomihatur. ſicut & Odyſſ. μ, — νήσῳ ἔν' ἔλπω Φαίνεσθ' ἀχαιῶν ἀλλ' οὐρανὸς ἠδὲ θάλασσα, quidam γαιέων expoſuerunt πόλεων (obſeruandus eſt autem pluralis numeri vſus) quam expoſitionem affert & Euſtathius, ſed ego latius accipere malim. Theocr. certè hunc locum imitans, non γαίας ſed pro eo αἰκτιῶ & ὄρος dixit, in Europa, Φαίνετο δ' οὔτ' αἰπὺ τις ἀλίρροος, οὔτ' ὄρος αἰπύ, Ἀλλ' αἰὴρ ἀδὺ ὑπῆεν, ὑπερθε δὲ πόντος ἀπείρων. Sed Virgil. ad verbum γαίας interpr. terras, En. 3, Poſtquam altum tenuere rates, nec iam amplius vllæ Apparent terræ: cælum vndique & vndique pontus. Ouid, autem dixit, Quocunque aſpicio, nihil eſt niſi pontus & aer. Cæterùm poſſumus fortaſſe in illo Homeri loco γαῖαν πλῶ exponere etiam Patriam tuam: quam ſignificationem habet cum alibi, tum in hoc verſu 18 Od. ι, — οὔτε τις ὧδε Ἠθάκης δύναται γλυκερώτερον ἄλλο ἰδέσθαι. Sæpe verò & πατρίδα γαῖαν vel αἶαν pro eodẽ dicit, vt videbis in Πατρίς. ¶ Alio etiam modo ſignificationẽ nominis γαῖα reſtringit Homerus, & eo quidem cæteris etiã linguis vſitatiſſimo, vt quum In terram cadere dicimus, & Terræ procumbere, & Premere terram poſito genu (quo ſenſu frequens eſt aduerb. Humi, vt Iacens humi, Fuſus humi, Procumbit humi, Proſternit humi) quanuis enim qui in elemento degit quod terra nominatur, in aliud quàm in terram cadere nõ poſſit (etiam ſi in terram immediatè non cadat, id eſt in aliquid terreum, ſed in aliquid ligneum, lapideum aut ferreum, aliuſve materiæ) additur tamen In terram. Tum igitur ipſum terræ ſolum & illam quaſi terræ ſuperficiem quæ à nobis calcatur, intelligimus, quacunque re ſit ſtrata. Talia ſunt autem apud Homerum; Iliad. φ, ὁ δ' ἄρ' ἐκ πρηνὴς ὅπτη γαίῃ Κεῖτο πολὺς: & Il. χ, — καὶ πίτνα πίτνα Βαλλόμενα κατὰ γαῖαν: & Il. α, πολλὰς δὲ ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν ἡρώων, αὐτοὺς δὲ ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν Οἰωνοῖσί τε πᾶσι, Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή. Huc pertinet & illud, Od. ο, — αἶψα καὶ ὀκρυόεσσα γαῖα κατίξει. Et Il. π, — πάρος ξυνὰ γαῖα καθίξῃ. quod dicitur de illis qui in bello morientes procumbunt terræ. Idẽ & γαῖαν ὀδὰξ λαζέσθαι non rarò ab Homero dicuntur (quẽ imitatus Virg. cahit, Æneid. 11, Procubuit moriens, & humum ſemel ore momordit) item αἶμα τε γαῖαν ἐρεύθει, necnon δύειν: interdum verò & ſubaudito datiuo αἶμα τε. Conſideratius porro hic nominis iſtius γαῖα vſus, mirũ cuiquam

videri non sinet (vt opinor) huc eiusdem poetæ locum vbi γαῖαν à montibus distinguens, canit, Il. υ, Δεινὸν δ' ὀρίνθησαν ἄνακτα ἀίδηλον π Στεῦτο δ' ὑφ' ἵππων, εἰνὶ ἔτρεσε Γοσσυλίων ἐπάκτη, Γαῖαν ἀπειρεσίην, ὀρέων τ' αἰπεινὰ κάρηνα. Quid autem hic Virgilius ὀρέων αἰπεινὰ κάρηνα interpretatur (mihi certè interpretari videtur) Ardua terrarũ, at γαῖα Campi. ita enim Æneid. 5, —tonitrúque tremiscunt Ardua terrarum & campi. Puto autem & alibi apud Virgil. aliquid huc pertinens legi, sed id mihi in præsentia memória non suggerit. A

At de γαῖα χθὼν dicendum erit in Χυτὸς post Χίω: itidem de γαῖα πυρὴ, in Κωφός. B

Composita à Γαῖα.

C. Γαιήοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Terram continens, ὁ σωτικτικὸς τῆς γῆς. Od. α, Ποσειδάων γαιήοχος, Qui terram suo ambitu complectitur. Vbi tamen Eustath. alias quoque etymologias addit, videlicet ὁ ὅτι γαίης ὀχεύμενος, Qui super terram vehiculo inuehitur. (tertia verò etymologia huius vocabuli quam ibidem adducit, ἀφὸ τὸ γαίειν ὄχεις, locum hic nõ habet) Nonn. γαιήοχος ἄγλαη. Dorice pro eodẽ Pind. Olymp. ode 1, dixit γαιάοχος Γοσιδᾶν. Sic apud Sophoclem, γαιάοχος Ἄρτεμις. PRO eodem contractè Γαιῆχος. seu (vt Suidas exponit) ὁ πολὺ γῆν ὀχῶν. C

C. Γαιηφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Terriuorus, Qui terra vescitur. Poeta quidam apud Athen. 7, —ἰουλοι Κυκλωπιάδαι μέγαιρε γαιηφάγοι, ἴππεσι γαίης.

C. Γαιογράφος, ου, ὁ, Qui terrestria seu terræ situm describit. τὰ ὡς τῆ γῆ γεγραφῶν, Hesych.

C. Γαιοδότης, ου, ὁ, Terræ dator. ὁ ἀπὸ πολῶν γῆν. Suid.

C. Γαιομισεία, ας, ἡ, Agricolatio. v. l. ex Epigr.

C. Ἀγάγαιον vide in Ἀγώγαιον paulo póst. D

C. Ἔγγαιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui in terra est. Plut. De primo frig. ἔγ τὸ ἔρεβος τῶν λαῶν ἄρα τὸ χθόνιον καὶ ἔγγαιον σκότος. Vbi Turnebus vertit, Ac profectò erebus ille terrenarum est tenebrarum obscuritas.

C. Ἐπίγαιος, ν, ὁ καὶ ἡ, Qui super terram est. ὁπὶ χθόνιος.

C. Ἰσόγαιος, ν, ὁ ἡ ἡ, Terræ æqualis.

C. Μεσόγαιος, ET Μισόγαιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mediterraneus. Paus. λέγεται δὲ οὗτος τὸ ἄλλο Ἀρκαδικὸν τὸ μεσόγαιον τῆς Πελοποννήσου. Et in form. gen. Μεσόγαια, Mediterranea regio. Thuc. lib. 6. τῆν πολὺ μεσόγαιαν ἐχόντων. E

C. Ὑπόγαιος, ν, ὁ καὶ ἡ, Subterraneus. Herodian. lib. 1, λεόντων δέ τινων ἐξ ὑπογαίων ἑκατὸν αἱ ἁρμάξαι ἦγον. Vbi Polit. Leontes centum cauea eductos. A T Τυγαιδίου Hesych. exponit ὑπόγαιον τύμβον.

C. Ἀντγαιόω, ῶ, F. ώσω, In terram verto. Vnde ἀντγαιοῦσθαι citat B. ex Artemid.

Γαιῆιος, ν, Terrestris, Terrenus. γαιῆιος; αἰὴρ, Nonn.

Γαιήϊος, ου, ὁ καὶ ἡ, Terrenus.

Γαίηθεν, E terra.

Γαῖος, ὁ ἀκάνθης ἄκυμος, & γαῖος βοῦς, ὁ ἐργατικὸς, Eustathius. A T Γαῖος, idem Eustath. Tarentinis scribit significare μέλος. nonnunquã esse & παχὺς καὶ αἰσθητικὸς. E T sic Βουγαῖος quoque exponi posse apud Homerum Il. ν, Αἴαν αἰολομίτρης, βουγαῖος, particula βυ significationem vocabuli intendente & augente.

Composita à Γῆ, quod extra compositionem inusitatum est.

C. Γεωγράφος, ου, ὁ, Qui terram seu terræ situm describit. V N D E Γεωγραφία, ας, ἡ, Terræ descriptio. E T Γεωγραφικὸς, οῦ, ὁ, Ad terræ descriptionem pertinens, Terræ descriptionis peritus. Et τὰ γεωγραφικὰ apud Ciceronem in Epist. ad Atticum, De terrarum descriptione commentarii. E T Γεωγραφίω, ῶ, F. ήσω, Terram describo. Aristot. De mundo, ὡς φασιν οἱ γεωγράφοντες. G

C. Γεωδαισία, ας, ἡ, Terrarum diuisio seu partitio. Aristot. Metaph. 2, ἅμα δὲ καὶ διὰ τῶν ἀλυσίδων, ἃς ἡ γεωδαισία περὶ αἰῶνας καὶ μακροὺς καὶ φλαυρους.

C. Γεώλοφος, ου, ὁ καὶ ἡ, E terra instar collis seu tumuli elevatus. E terra eminens. Philo De mũdo, οἱ πολλάκις παρ' αἰγιαλοῖς ἀθύρουσι, ψαμμίους γεωλόφους αἰτιμῶντες. Vbi Bud. Qui circa littora interdum ludibundi arenam cumulant aliusculé. Dioscor. lib. 13 cap. 17, de potentio, φύεται δ' ἐν ἀιθέσι καὶ γεωλόφοις χωρίοις. Pro quo Plin. lib. 27 cap. 22, Inuenitur in aquosis collibus. Et cap. 53, φύεται δὲ γεωλόφοις καὶ ἡλιώδεσι χωρίοις. Huc pertinet γεωλοφες ἄμαξα H

eadem significatione capitur, videlicet pro colle seu tumulo. Philo in eodem libro, χθαμαλὰ πόλεις καὶ ὄρη καὶ ὑψηλὰ, καὶ οἱ γεώλοφοι καὶ τὰς ἰσοπέδους, Colles que ad æquilibrium redacti cum planitie camporum. | Metaphoricè verò apud veteres dicebatur de homine crasso & αἰσθητικῶ, vt ex Ælio Dionys. Eustath. tradit, οἷα τῆς χθὸς χεσαμένου φασὶ μύθους εἰς τὸ ζωιῶσαι σκώπτεσθαι τοὺς μαχλοσυμάτας. V N D E Γεώλοφος, ας, ἡ, itidem Collis seu Tumulus. Strabo de Campania loquens, ἀξιόλογος δὲ τῆ δὶ ὅλης γεωλοφίας τὰ δύο ὄρη τὸ Σαυνιτῶν.

C. Γεωμέτρης, ου, ὁ, Qui terrã seu terræ spatia & fines metitur, Geometra, vt Latini etiã vocãt Græcã vocẽ retinẽtes. At decẽpedator, Agrimẽsor, & Finitor (quibus vocabulis Latinè quidã hoc Græcũ reddunt) specialiora sunt & agrorũ propria. Plutarc. Erot. γεωμέτραι πάντα τὸν δυναμένοις ἐφ' ἑαυτῆ ζωοποιῆσαι τὸ αἰσθητὸν & αἰσθητῆς οὐσίας, εἴδη καὶ σχήματα καὶ ὄγκους, μιμήματα στερεῶν καὶ κώνων καὶ δικαίρων, ὡσπείνοις. H I N C Γεωμετρία, ας, ἡ, Geometria, Terram dimetiendi scientia. Luc. in Nigr. πρακτικὸν τῆς ἀπὸ γεωμετρίας θεωρήματων. C

E T Γεωμετρικὸς, ὸν, ὁ, Ad geometram seu geometriam pertinens. Aristot. Ethic. ζ, αἰσθήσεις γεωμετρικὴ. Et γεωμετρικὴ, sub. τέχνη vel ἐπιστήμη, Geometrica ars. Athen. 7, γεωμετρικὴ ἣ καὶ σοὶ σεσῆγμαι φίλε. | Γεωμετρικὸς est etiã Geometriæ peritus, Plut. De Socr. dæm. διόμβροι Πλάτωνος, ὡς γεωμετρικοῦ λύσαι χρησμὸν αὐτῆς. V N D E Γεωμετρικῶς, aduerb. Pro portione, vt ἀριθμητικῶς, Æquali numero, Bud. ex Plut. Sympos. ἀριθμητικῶς ἢ γεωμετρικῶς ἀεὶ ζητεῖν τὸ μέσον καὶ δίκαιον. E T Γεωμετρέω, ῶ, F. ήσω, Terram dimetior. Item Geometricè metior. Xenoph. Sympos. ἀλλ' ἐπίσταμαι πόσους ψύλλα πόδας ἅλοιμ' ἀπέχει. παῦτα γὰρ οἱ φασὶ γεωμετρεῖν. Et pass. voce, vt γεωμετρουμένη ὑπ' αὐτῶν. Item Geometriæ præcepta discо, seu calleo. Quò pertinet adespoton illud, ἄριστον αὐτὸν εἰ γεωμετρεῖν, εἰ μεισεῖς ἐπακτικόν. V N D E Ἀγεωμέτρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad geometram non attinens. vt ἀγεωμέτρητον ἐπίκλημα apud Aristotelem. Item Geometriæ ignarus, Geometriæ non initiatus. Quale est Pythagoricum illud, μηδεὶς ἀγεωμέτρητος εἰσίτω. D

C. Γεωμιγὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Terræ mixtus. Terrenus. E

C. Γεωμόρος, ου, ὁ, Colonus. Γεωμόροι (inquit Bud.) Coloni inter quos ager diuiditur. Plato De leg. 8, μηδεὶς χθὸς ἐκ τοῦ κινεῖτω γῆς ὅρια γειτόνων ὃς δ' ἂν κινῆ τιμωρείτω μὴ ὁ βουλόμενος τῶν γεωμόρων. Callimachus in Iouem, — σὺ δ' ἔλαχες πολιαρχεῖν Αὐσῆς, ὧν ἕνεκα χεῖρα γεωμόρος, id est ὁ γεωργὸς, vt scholiastes exponit. E T Γεωμοσία, ας, ἡ, Agricultura. vulg. lex. E T Γεωμόριον, ου, τὸ, Terræ portio, τὸ τῆς γῆς μόριον. Hesych. F

C. Γεονόμος, ου, ὁ, Qui terrã distribuit. ὁ ὡς τὰ ἀγρονομίας διαιτῶν μῶν κληρῦχος καὶ νέμων πολὺ γλῶ. Hesych.

C. Γεωπένης, ου, ὁ, Terram esuriens, id est ὀλίγιστον γλῶ ἔχων, (cui amplus ager non est) vt Etymolog. & Suidas apud Herodot. exp. | Præterea idẽ quod γεωπόνος, ὁ γλῶ πίνων καὶ ἱρακοδάμνος, vt idem Suid. declarat. & Eustath. ὁ περὶ γλῶ πονούμενος.

C. Γεωπόνος, ου, ὁ, Qui in terra colenda laborat, Agricola. V N D E Γεωπονία, ας, ἡ, Agricultura. Phocyl. Εἰ δὲ γεωπονίην μελέτην μαχραὶ ἔσι ἄρουραι. E T Γεωπονικὸς, ὸν, ὁ, Ad agriculturam spectans. γεωπονικὰ, idem quod γεωργικὰ, Commentarii rei rusticæ. E T Γεωπονέω, ῶ, Fut. ήσω, Terram colo. G

C. Γεώπολις, ιδος, Agricolæ, vt Valla exponit apud Herodot. Polymn. ἐπεὶ δὲ μοι αὐτ' αἰχμητὰν καὶ γεωπόλιν ἔθηκε βίος. Vbi Bud. suspicatur legendum γεωπόνων. In antiquis verò libris pro eo γεωπόλων scribitur.

C. Γεωτόμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui terram scindit. In Epigr. accipitur pro Agricola, Qui terram findit [aratro.]

C. Γεωφάνιον, ου, τὸ, Locus in quo metallum, vt Suid. exponit. Hesychio autem est μέταλλον τῆς κεκραμένης ἄλλως ὑγρασίας. | At Nicãdri schol. herbam quæ Nicãdro phyllis dicatur & aliis φλεγμάλιον, in Samothracia appellari γεωφάνιον annotat.

C. Γεωργὸς, οῦ, ὁ, Agricola. V N D E bicomp. Συγγεωργὸς, οῦ, ὁ, Agricolationis socius. Aristoph. Pluto. E T Φιλογέωργος, ου, ὁ καὶ ἡ, Agricolarum seu agriculturæ stu H

diosus & amans. Vnde apud Xenophontem OEcon. φιλογεωργότατος. (A QVO Φιλογεωργέω, Agriculturæ studiosus sum, Agricolas seu agriculturam amo.) ET deriu. Γεωργικός, ὸν, ὁ, Qui ad agricolam seu ad rem rusticam pertinet, Rusticus. Theophr. lib. 4 De caus. Plant. cap. 8, γεωργικὰ πάθη. Vbi Gaza, Hæc opera agriculturæ delegauda. Sic apud Aristoph. γεωργικὰ σκεύη, Rustica instrumenta. Apud Platonem, γεωργικοὶ νόμοι, Leges de agricultura, seu agricolarum. apud eundem γεωργικοὶ πόνοι, & γεωργικὸς βίος. Et γεωργικὴ sub. τέχνη, Rei rusticæ scientia. Et γεωργικὰ subaudiendo συγγράμματα, aut tale quid, Commentarii de re rustica. vt οἱ περὶ γεωργικὰ συγγεγραφότες ἄνδρες, apud Athen. 14. ‖ Γεωργικὸς est etiam Rei rusticæ peritus. vnde γεωργικώτατος, Rei rusticæ scientissimus. Apud Plutarchum verò γεωργικὸς dicitur Ianus, pro Rusticis fauens, seu Qui rure delectatur, Ruris studiosus, quum in καμ. Rom. scribit, πολιτικὸν καὶ γεωργικὸν μᾶλλον ἢ πολεμικόν. ET Γεωργία, ας, ἡ, Terræ seu agri cultura. Plato Sympos. ὡσαύτως δὲ καὶ γυμναστικὴ καὶ γεωργία. Isocr. Areopag. ἐπήμυνον ταῖς ἀσθενείαις, τοῖς ὑφ' γεωργίας ὀπὸ πενίας μισθὸν προσδιδόντες. Luc. γῆν πόλιν καὶ γεωργίας καὶ φυτοῖς ἡμέροις διαφερόμενα, Et cultura agrorum. Interdum generaliter pro cultura qualibet ponitur. vt apud Plat. in Epinom. ἡ χώρας ξυμπᾶσα γεωργία. Thuc. lib. 1, περὶ γεωργίαν Χερρονήσου μαθόμενοι, ad colendam Cherronesum. Quò pertinet quod metaphoricè Gregorius dixit, πᾶσα πᾶσα τῆς πονηρᾶς τοῦ γεωργίας ὄζει, Praui cultus animi. ‖ Exponitur etiam simpliciter Ager. vt apud Platonem De legibus 5, ἐν γεωργίαις, In agris. Et apud Demosth. γεωργίαν παμπόνηρον. ET Γεώργιον, ου, τὸ, Veruactum, Aruum, Seges. Budæus ex parab. Solom. Sic Greg. De natali Dom. πονηρῶν σπερμάτων πονηρὰ τὰ γεώργια, Malorum seminum malæ segetes. Exponit etiam fructus, in Vita Lucæ 1010, πολὺ ἀλλὰ τῆς θείας ὁμιλίας πᾶσης τὸ γεώργιον; ET Γεωργόδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Ad agricolã pertinens. Plut. Pol. præc. ἢ τὰ γεωργοδῆ, Mores agricolarum.

Γεωργέω, ῶ, F. ήσω, Agrum colo, Agricolor. in qua significatione eius non habet. Demosth. Pro cor. γεωργοῦσι δὲ βουκήματα νέμουσι. Plutarch. Alex. γεωργεῖν ἐδίδαξεν Ἀραχωσίους. Herodian. lib. 2, ἔδωκε τοῖς γεωργοῦσιν ἀτέλειαν, Libertatem agricolis concessit. ‖ Cũ casu autem generali significatione pro Colo. Demosth. Pro corona, κτήματα ἔχων ὧν τῇ βιωτικῇ, καὶ γεωργῶν τὰ ἐκείνων. Herodian. lib. 7, πολλοὺς οὐχ ἧττον τοὺς τῇδε γῆν γεωργοῦντας. Idem 6, καίπερ τὴν οἰκεῖν καὶ χώραν γεωργεῖν. Sic γεωργεῖν γεωργίας. Et metaph. apud Theoph. epist. 32, αὐτὴ τῇ ἀμπέλῳ τοῖς ἔργοις γεωργοῦμεν. Et in pass. γεωργουμένη γῆ, terra quæ colitur.

‖ Transfertur hinc ad alia, significátque Excolo, φιλοτιμοτέρως θεραπεύω, καρποῦμαι. Messem facio, Fructum capio. Huc referri potest illud apud Theodor. in 4 Eccl. hist. ὁ δὲ Πρωτογένης γεωργεῖν ἐπεπίστευτο τὰς Κάρας, Excolere, In Christi fide instituere, Bud. interpr. Basil. τὴν ἀσέβειαν φιλοπόνως γεωργησάντων, Qui studiosè coluerũt & amplificarunt. Greg. τὴν κτωμένους & φρονίμους ὀργὴν γεωργήσας, Qui exercuit. Basil. ἡσυχίαν, ἣν πολλῷ καὶ ἄφθονον γεωργοῦμεν, Quam colimus & qua fruimur in secessu. Idem, πάχιον ὥσπερ ἑαυτοῖς γεωργήσαι, Merite & eo fruimini. Hipp ad Demag. de hominis miseria, τοὺς ἰδίους χρόνους ἰδίᾳ ἀλογιστίᾳ γεωργήσας, Temporibus vitæ per stultitiam & incuriam fruens, non alium inde fructum legens. τὸν ζῶν ἐν καρποῦ ἄμοιρος ἀλογίστως. Sic Greg. negotiatores annonæ pretium intendentes æque fame & penuria lucrum captantes, dicit καταφορτιστοῦσθαι τὰς οἰκείας καὶ γεωργεῖν ταῖς συμφοραῖς, ex calamitatibus publicis messem facere. Vide Bud. pag. 309, & 749. Res etiam aliqua γεωργεῖν π dicitur. Greg. in Basil. πόνων πυρώδων καὶ ἄφθονον, ὁ γεωργοῦσι πυκνὴ μανδὴν πονουμένοις, id est (vt Bud. exponit) ἐκφύειν ποιεῖν, Enasci faciunt & quasi producunt. Idẽ de apibus, ἡ δὲ μάλα πᾶς ἀνθηρίας ὀπωπότας, καὶ γεωργεῖ πᾶν ξυνέζευκτο καρπὸν γλυκὺν καὶ αἰώρητον. id est (vt idem Bud. exponit) φιλοπονεῖ, θηρεύει. VNDE Γεώργημα, ατος, τὸ, Terræ seu agri cultura. Plato De leg. 2, in fine, ἔκτισε δὲ τἆλλα αὐτὴ γεωργήματα, καὶ πᾶσαι ἡδοναί. ET Γεωργήσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui coli potest. ET c. 2. Ἀγεωργησία, ας, ἡ, Culturæ neglectus, Agricolationis intermissio. Theophr. De caus. plant. lib. 2. cap. 20. ET Ἀγεώργητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Minimè cultus, Incultus. Plutarchus Cor. ἔσπορος γὰρ ἡ πλείστη καὶ ἀγεώργητος ἀπολείφθη τῆς χώρας.

C. Γεωπὸς, ὁ γεωργὸς, Suid.

C. Γῶρες, οἱ, Terræ seu agrorum custodes. γεωφύλακες, μέσιτοι, πάροικοι, vt Hesych. exponit. Apud Suid. Γεῶρες scribitur cum ῶ, at in v. l. γεῶρες. Vide Γεώραι.

C. Γεώρυχος, υ, ὁ, Qui terram fodit, Suffossor. VNDE Γεωρυχέω, ῶ, Suffodio, Cuniculos fodio. Sic enim γεωρυχῶν apud Herodot. Bud. exponit.

C. Γεωπόνος, ου, ὁ, Qui terram seu agrum colit, Agricola. VNDE Γεωπονία, ας, ἡ, Terræ seu agri cultura. idem quod γεωπονία.

C. Γεοκόμος, ου, ὁ, Agricola. γεωργὸς, Hesych. At γεοκόμον Suidæ est χέρσιαμα.

C. Γεομόροι, οἱ, Coloni, propriè qui agrum inter se diuidũt. idem quod γεωμόροι paulo antè. At γεομόροι μύρμηκες apud Apoll. Arg. lib. vlt. (sic enim ibi scholiastes legit, quanuis vulg. editiones habeant γεοτόμοι) exponitur, οἱ περὶ τὴν γῆν κακοπαθοῦντες.

C. Γεοπότος, ου, ὁ, Agricola. γεωπόνος.

C. Γεοτόμος, υ, ὁ καὶ ἡ, Terram secans. Apollon. Rhodius Argon. lib. vltimo, Γεοτόμοι μύρμηκες. vbi schol. legit γεωμόροι, vti modò dixi. AT Γεοτόμον, ου, τὸ, Suidæ est ἄροτρον, Aratrum.

C. Γεωάρότης, ου, ὁ, Qui terram arat, Agricola, in Epigr.

C. Γεῶραι, οἱ, Qui terram custodiunt. Suid. Idem quod γῶρες præcedẽs. Γῶρας Hesych. exponit γεήτορας ἐξ ἄλλου γένους qui Israeli vocentur σωσήλυτοι. item τοὺς περὶ τὴν γῆν διαπονουμένους. Exodi 12, ἔν τε τοῖς γεώραις καὶ αὐτόχθοσι τῆς γῆς Aduenis & indigenis terræ.

C. Ἀνώγαιος, ω, ὁ καὶ ἡ, Qui supra terram est. ὁ ἄνω τῆς γῆς. vt ἀνώγαιον οἴκημα apud Suidam. CVI CONTR. Κατώγαιος, ω, ὁ καὶ ἡ. AT Ἀνώγαιον, ου, τὸ, vel Ἀνώγεων, cum ω vtrobique, Cœnaculum. ὑπερῷον. Mar. 14, & Luc. 22, ἀνώγαιον μέγα ἐστρωμένον, quidam triclinium vertunt, sed Budæo placet reddi Cœnaculum. Appellatum autem volunt ἀνώγαιον, tanquam partem domus non infimam, sed supra solum eminentem. quòd veteres in superiori ædium parte cibum sumerent. Quidam verò scribũt sic vocatum quòd subductius sit à solo: eodem quidẽ sensu, sed aliter expressa vi aduerbii ἄνω quod in hoc nomine inclusum est vnà cum nomine γαῖα. vt etiam docet Etymologistes, scribens, ἀνώγαιον, ὅτι τὸ ἄνω καὶ τὸ γαῖα. τὸ ἄνω τῆς γῆς ὄν. ἀνάγαιον δέ. Notandum est autem quod addit ἀνάγαιον δέ. significat enim esse & aliam scripturam quæ idem valeat, posita ανὰ pro ἄνω, & αι pro ε. Ac reuera in illo Lucæ loco, cap. 22, κἀκεῖνος ὑμῖν δείξει ἀνώγαιον μέγα, memini quum exemplaria vetera (quibus pater meus in editione Noui testamenti vtebatur) inter se conferrem, reperisse triplicem scripturam, ἀνώγαιον cum ε in fine, & ἀνώγεων cum ω in fine, item ἀνάγαιον. Sic & Hieronymus apud Danielem ἀνάγαια vertit cœnacula. Scimus autem ανὰ pro ἄνω etiam in aliis quibusdã compositis reperiri. ‖ Ἀνώγεων Callisthenes posuit etiam pro διεμωπήσεων, vt tradit Suidas.

C. Βαθύγεως, ω, ὁ ἡ καὶ ἡ, Cuius solum profundum est. βαθύγεος Theophr.

C. Εὔγεως, ω, ὁ καὶ ἡ, Cuius solum bonum est. Fertilis. εὔγεος.

C. Λεπτόγεως, ω, ὁ καὶ ἡ, Cuius solum tenue est & non pingue. Hesych.

C. Μελάγγεως, ω, ὁ ἡ καὶ ἡ, Cuius solum nigrum est. μελάγγεος, Theophr.

C. Γήπεγον, ω, τὸ, Locus subterraneus. Suid.

Hæc autem sunt tanquam à γεία,

C. Ἀμφίγειος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vicinus, Finitimus. quasi Circumterraneus. πλησίχωρος. Sic apud Dionysium De situ orbis ἀμφίγειοι exponitur πλησίχωροι.

C. Ἀπόγειος, ου, ὁ καὶ ἡ, A terra remotus. Plutarchus De primo frigidó, χειμῶνος μὲν ἀποστάντα φεύγουσι τῆς γῆς εἰς μετεώρους καὶ ἀπόγεως. Id est (Turnebo interpr.) Quum hyeme procul à terra in sublimes cœnationes fugiam⁹. Lucianus. Lex. ἐγὼ δὲ ἀπόγειος πίνων. Aristot. De mundo ventos etiam ἀπογείους vocat. εἰ μὴ (inquit) ἀπὸ τινος ἀφίης γῆς πνέοντες, ἀπόγειοι λέγονται. Vbi Bud. Venti qui è terra vli-

ginosa & humida prodeunt, ἀπήγματα, quasi terra oriun A
di. De quibus Plin. lib. 2 cap. 43, Et alios quos vocant Al
tanos, è terra consurgere. qui quidem quum è mari re-
deunt, tropæi vocantur: si pergunt, apogæi. Idem Ari-
stot. de iisdem ventis in Probl. sect. 26 quæst. 4, ὅτι οἱ πνε-
ῦσιν καὶ μὴ δύνανται ἅ ἀπήγματα φορεῖσθαι διὰ τὸ μὴ ἰσχυρὰ εἶναι
πρὸς ἀρχὴν τῆς κινήσεως καὶ φορᾶς. Vide Ἀπηλία paulo pòst.

Ἀπήγια vel Ἀπήγαια, plur. num. Retinacula nauium, Fu
nes quibus nauis alligatur in littore, πρυμνήσια. vnde
ἀπήγια λύειν, quod Latini dicunt Oram soluere. Lucia- B
nus, εὐχὴ αἰσχρόν ἐστι ῥᾴδιον, ἰὼ ἄναξ ὁπόσ' ὧν τὴν πλεύσιν
τὴν αὐτὸν, πάντα ἀπήγια λυσάμενος. Idem, ὥσπερ λῦσι τὰ ἀπήγια, πρὸς
ἀποβάθραν αἰτιώμενα, τὰ ἀγύμναστα αἰτιασάμενος, πάσσυν τὸ ἱστίον,
βύζην ὦ πορθμεῦ τὸ πηδάλιον. Homerus dicit πρυμνή-
σια λῦσαι.

Ἀπηλία, ας, ἡ, Venti nomen cui contrarius est qui di-
citur Ἔσπερία. Aristot. in Probl. διὰ τί ὅταν ἐναντίον ὁπότερον
ἡ Ἑσπερία. καὶ ἔστιν ἡ Ἑσπερία ἀφ' ἑσπέρας ἡ δὲ ἀπηλία
τὸ ἀπὸ τῆς γῆς πρὸς πνεῦμα παλαιᾶς πνεῦμα γινόμενον· ἡ δὲ Ἑσ-
περία, ἡ ἔσπερ παλαιόρροια. Gaza ἀπηλίαν vertit ventum ab- C
terraneum, id est à terra spirantem.

Ἀπήλιον vocabulum mathematicum vide in Ἐπήλιον.

C. Βαθύγαιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius solum profundum est. Philo
De vita Mosis, lib. 2, χώραν, εἰ βαθύγαιός ὅτι καὶ πίων, Num
ager sit soli feracis & pinguis. Et lib. 2, πηλὰς βαθύγαιος.
Idem De mundo, ὡς ἂν βαθύγαιον χωρίον σῶμα τὸ μέσον
κάθον. Vbi Budæus, Tanquam in agro quodam soli
fœcundi.

C. Ἔγγαιος, ου, ὁ ἡ, Qui in ipso solo est. vt ἐγγείους πηγὰς ἔχων,
In ipso solo fontes habens. Ἔγγαιος κτῆσις, est possessio
quæ in terra est, ἢ ὅτι τῇ γῇ, ἢ ὅτι τῆς γῆς, vt Suidas expli-
cat, non ἢ ὅτι τῇ ἐγχωρίῳ, vt quosdam intellexisse anno-
tat. Sic accipit & illud Demosth. contra Apatur. οὐκ ὄντος
ἐμοὶ πρὸς τοῦτο οὔτε ναυτικοῦ ὑπ' ἐγγείου συνοικίου. Et a-
pud Lysiam, τῷ νόμῳ κελεύοντος ἐκ ὅτου ἂν τοὺς τῆς ὀρφανοῦς
ἔγγαιον ἢ οὐσίαν καταστήσαι, εἶτ' ἢ ναυτικὴν ἡμᾶς ἀποφαίνει. Sic
apud Pisidem ἔγγαιον δρόμον exponit χερσαῖον, ξηρὸν, Qui
terra sit. Ἔγγειον eidem Suidæ est etiam ἀσφαλές.

HINC Ἐγγεόπαις, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui in ipsa terra nascitur,
Athen. lib. 2, ex Theophr. οἱ περὶ ἔγγειον πόαν τοῦτον ἡβῶσαι ἅμα καὶ φύσας, ἀφ' οὗ πῦδ' τοῦ καὶ τὸ φυὸν ἰδίου κέκλ Καλλίμαχον, ὃ
καλοῦσι μίσυν. ET Ἐγγεόφυλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Humi ha-
bens serpentia folia. Gaza exponit Humilifolium, apud
Theophr. Hist. plant. lib. 6 c. 6.

C. Ἐπίγειος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui supra terræ superficiē est, Humi
repens. vt ὀπίγειοι μύκητες, Athen. & ὀπίγειον φυτὸν apud
Philonem. Et generalius, Qui est supra terram. &
γήϊνος, Suid. Ἐπίγειον, ου, τὸ, apud Ptolemæum (vt tra-
dunt vulg. lex.) dicitur apsis ima planetarum, & in cir-
culis qui eccentri vel eccentrici dicuntur, pars terris ci D
tima, in cuius curuatura atq; margine quum planeta
stationem fecerit, terræ propinquissimus tunc compa
ret, vt remotissimus cum euagatione in ὑπηλίῳ in
summáque apside constiterit. vulgò augem vocant.
Ἐπίγεια iisdem vulg. lex. Rudentes etiam dicuntur, &
πρυμνήσια, Funes quibus nauis littori alligatur. In qua
tamē signif. paulo antè habes ἀπήγια. HINC Ἐπι-
γενέκαυλος, Cuius caulis humilis est, nec à terra eleuatus.
Humicaulis (vt Gaza vertit) seu, vt Bud. Qui caulem re-
ctum non habet sed humi stratum, nisi aliud apprehen C
derit, qui ob id ἀσκληνέκαυλος. cui contrariū ὑψηνέκαυλος.
quasi dicas Sessilis. vt ὑπηνέκαυλος ὕλη apud Theo-
phrastum Hist. plant. lib. 9. ET Ἐπιγεόφυλλος, ου, ὁ ἡ
ἡ, Cuius folia humilia sunt nec à terra eleuata. Hu-
milis & sessilis, vt Bud. exponit, addens ab ὑπηνεμόφυλ-
λος differre.

C. Εὔγαιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius solum bonum est. Dioscor. lib. 3
cap. 53, de ruta, φύεται δὲ ἐν χωλόφοις καὶ ἀγαθοῖς χωρίοις,
In collibus & læto solo prouenit, vt Ruell. exponit.

C. Λεπτόγαιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius solum tenue & minimè pin-
gue est, Athen. πᾶσαι παλαιόγαιον τὸ πεδίον, Tenue & maci-
lentum seu macrum, vt Plin. loquitur.

C. Μελάνγαιος, ου, ὁ ἡ ἡ, Cuius solum nigrum est. Theophr.
ἀλλὰ δεῖ μελάγγαιον εἶναι καὶ πίονα τὸν.

C. Μεσόγαιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mediterraneus. Philo De mundo,

οὐκ μὲν ἐπιπρὸς οὐ θαλάττιοι μόνον, ἀλλὰ καὶ μεσόγαιοι μοῖραι
κατοικίσθησαν, Non orræ tantùm maritimæ sed etiam me-
diterraneæ. ET Μεσόγαια, ας, ἡ, Mediterranea re-
gio. Thuc. lib. 1, ὅσοι δὲ μεσόγαιαν μᾶλλον τὴν μὴ ἐν πόρῳ κα-
τῳκημένοις, Qui mediterranea non autem ad mare in-
colunt.

C. Περίγαιος, ος, ὁ ἡ, Qui circum terram est, Qui terram suo
circuitu ambit. Alex. Aphrod. lib. 2 Probl. ἑστικεῖ ὁ Ζεὺς
τὸν περίγαιον πόσμον ἐπὶ ἀέρος. ‖ Item, Qui circum ter-
ram est nec in altum eleuatus, Terræ proximus, Circū
terram hærēs. Theoph. in ep. ἰῶ σοι πάλαι μεταφέρειν τὸ χα-
μαίζηλον, νῦν δὲ καὶ χθαμαλὸν καὶ περίγαιον. Philo De vita
Mos. lib. 2, ὁ [κόσμος] πρὸς ἡγεμονίαν τῶν περιγείων ἄναξ ἀνατέτακ
ἔλαχεν, Quod in orbe terrarum imperium & principa-
tum obtinet.

C. Πρόγαιος, ος, ὁ ἡ, Terræ propinquus & contiguus, Hu-
milis. Aristot. De mundo, loquens de sideribus errān-
tibus, ὥσπερ αὐτῶν τὸ μὲν πρόγειον, τὸ δὲ αἰώρητον, Vt eorū
aliud propius terram accedat, aliud sit altius. Philo De
vita Mos. lib. 1, ταῖς πτήσεις προγείοις πτερώσαι εἰς τὸ δύ-
ηρον, Humili volatu capturam adiuuat. Theoph. φύεται
δὲ πάντα ὅτι μὴ λίθος, ἐχ ὡς ἂν ἦπειρον πρὸς τὴν γῆν. πρός γε
δὲ ἄμφω.

C. Ὑπέργαιος, ος, ὁ ἡ, Qui supra terram est. ὑπέργαια animalia
vocāt v. l. quæ per summa telluris degunt, οἷς ἐναντία
τὰ βαθυγλοδυτικά.

C. Ὑπόγαιος, ος, ὁ καὶ ἡ, Subterraneus. Theoph. apud Athen. l.
2, ὑπόγαια ἢ τὰ θαλαττία εἶσι καὶ ὀπίγαια.

Γήϊνος, ου, ὁ, ἡ, Terrenus. γαῖνος, Suidas. *Bast. t. 1. p. 13. c.*

Γηώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Terreus, Terrenus. Plutar. De garrul. οἱ
Κιλίκιοι ὅταν τὸ ὕδωρ τὸ ἅλμυρὸ πίωσιν, ὅταν καταρύξωσι
εἰς τὴν γῆν τὸ πολὺ καὶ τὸ γηώδες ἀποκαθάρωσιν. Plato in
Axiocho, τὸ ὑπολειφθὲν σῶμα γηώδες ὂν καὶ ἄλογον, οὐκ
ἔστιν ὁ ἄνθρωπος, Reliquum corpus terrenum & ratio-
nis expers, non est homo. γηώδη χωρία ex agrorū par
tes dicuntur quæ nullos terræ mixtos habent lapides.
ἐν γηώδεσι καὶ ἐργασίμοις τόποις, In locis terrenis & cultis.
Et γηώδης λίθος, Geodes lapis, quem ideo dictum volunt
quòd terram in se complectatur.

Γῆσος, ου, ὁ, Agricola. γεωργός, Suid.

Composita à γῆ.

C. Γηγενής, ους, ὁ καὶ ἡ, E terra natus seu ortus. Cui genus è
terra est. Athen. lib. 2, φύονται δὲ οἱ μύκητες γηγενῆς, καὶ εἰσὶν
αὐτῶν ἰδιώτατοι ὀλίγοι. Eo modo γηγενῆς Suidas vocat A-
dam & Euam è terra factos. Γηγενῆς peculiariter di-
cuntur etiam gigantes illi terræ filii. Callimachus in
hymno εἰς λουτρὰ τῆς Παλλάδος, — φέροισα Τύχα τὴν Διὸς
κύον ἰῶδ' ἀπὸ γηγενέων. Aristoph. Neb. ταῦτ' ἔμαθες τὰ δι-
καια, εἶτα παρελθὼν ἄρτι θρέξει τοῖς γηγενέσι. Et γηγενῆ φυσή-
ματα Suidas exponit μεγάλα ὥστε σεσοβεῖν ποιεῖν, quòd anti
qua opinio esset, ὑπὸ πνευμάτων κατεχομένων σείεσθαι τὴν
γῆν. ‖ Γηγενὴς eidē Suidæ est & ὁ ὠλιγὸς καὶ νεκρώδης. Itē
ὁ τὰ γήϊνα φρονῶν, seu (vt Hesych.) ὁ γήϊνα ἐργαζόμενος καὶ ἀ-
μηχανῶν. ET Γηγενίτης, ου, ὁ, idem quod γηγενής. Plut.
Apophth. οὐ δεῖ τὸν γηγενίτην ἄργυρον αἰτεῖν.

C. Γήϊνος, ἐπὶ Γάϊνος, Doricè, ου, ὁ, Qui terrā quatit seu
cōcutit. ET Γάϊνος (inquit Etym.) ὁ σεισμὸς παρὰ τοῖς Ἀθη-
ναίοις, ὁ ἤτοι γῆς κινῶν. ITEM Γαΐνας, ου, ὁ, Terræ mo-
tus, σεισμὸς apud Eustath.

Γαϊσία, ας, ἡ, Terræ motus. γῆς σεισμὸς, Hesych.

C. Γηλεχής, ους, ὁ καὶ ἡ, Cui humi lectus est, Humi cubans.
idem quod χαμαιδόντης apud Hom. vt Callim. schol. do-
cet in hoc hymni in Delum versu, Γηλεχέες ἠδὲ πόντιε
ἀσπήτου λίθοιο, de Dodonæis. id est χαμαιπέτου, He-
sych.

C. Γήλοφος, ου, ὁ, Tumulus è terra exurgens. Colliculus. idē
quod γαίλοφος paulo antè.

C. Γήτης, ου, ὁ, Qui terram continet. idem quod γαιήτης
supra.

C. Γήπεδον, ου, τὸ, Ager, Fundus, Solum, vt Bud. apud Aristo-
telem Polit. 2, p. 108, exponit: seu, vt Eustath. τὸ ἐν πόλει
οἰκοπέδων οἰκίας, οἷς κηπίδιον, Quod soli adiacet prædiis
vrbanis, vt sunt horti: οἰκόπεδον verò destructarum ædi-
um area. Plato De leg. 5, τὸν φρεάμενον ἢ λατομήσαντα ὧν ἔ-
λαχεν οἰκοπέδου ἢ γηπέδου.

C. Γητεύς, ου, ὁ, Agricola. γεωργός, γεωμόρος, Hesych. idem
quod

quod γεωπόνος, & γεωπόνος suprà. ET Γεωπονία, ας, ἡ, Agricultura. γεωπονία.

C. Γεπόμος, ου, ὁ, Qui terram scindit seu findit. VNDE Γεπομέω, ῶ, F. ήσω, Terram scindo seu findo. Apoll. Arg. 1 de Chalybum gente ferrum eruente, ἀδηροφορον σφελην χθόνα γεπομόωντες. vbi perissologia est.

C. Γηφάγος, ου, ὁ, Qui terra vescitur, πᾶς, ἄπορος, οἱς πᾶς ὁ τῆς γῆς βοτάνας ἀπίζεσθαι ἔφης ἀμοιρωῶτα. Hesych. ex Callim.

C. Γήχυτον, ου, τὸ, Gorr. apud Hipp. ex Gal. interpr, Exterior pars terræ quæ mollis est & minimè lapidosa. τὸ ἀπαλὸν τῆς γῆς. Hesych.

C. Γηῶραι, idem quod χῶραι suprà. ἀλλάντειοι, ὀπίμπτοι, πηπταὶ τῆ τόπων. Suid.

Γήϊνος, ου, ὁ καὶ ἡ, ET Γήϊος, Terrenus.

Γήτης, ου, ὁ, Agricola, Rusticus. ὁ ἢ χλιῶ ἐργαζόμενος, γεωργός, Hes. ET Γήτης, cõtract. pro eodẽ. Soph. Trach. ὡς κἀγὼ πρὶν Γήτης ὤπασε ἐκπαγλον λαοῖς, Σπείρων μόνον εἰδυῖα.

Γήδιον, ου, τὸ, Agellus, Fundus exiguus. Xen. Pæd. 8, αὐτὸς σκάπτων καὶ σπείρων μάλα μικρὸν γήδιον, οὐ μέντοι γε πονηρόν γε ἀλλὰ πάντων δικαιότατον. Luc. σκάπτει πλησίον ὀρυττὸν καὶ ὑπολίθιον γήδιον.

Γῆθεν, E terra.

¶ Δημήτηρ, τηρος, & contract. τηρ, ἡ, ET Δήμητρα, ας, ἡ, Ceres: dicta quasi γῆ μήτηρ, (apud Latinos autẽ Ceres quasi Geres, vt scribit Cic. 4 De nat. d.) Dea frugum, filia Rheæ & Saturni, si Hesiodo credendum est. Hom. hymn. Δήμητρ' ἠύκομον σεμνὴν θεὸν ἄρχεο ἀείδειν. Orph. hymn. Σεμνὴ Δημητερ, κουροτρόφε, ὀλβιοδῶτι. Eurip. Δήμητρος ἀκτῆς ἀγρὸς, Pane carens. Herodot. Δήμητρος καρπός. |Metonymicè capitur pro ipsis cerealibus muneribus, vt apud Oppian. τυρὸν ὁμοῦ Δήμητρι μεμιγμένον, i. ἄρτῳ: pani, vt Eust. exponit. Sic apud Latinos Sine cerere & baccho friget Venus. HINC comp. Δημητρίουλοι, οἱ, i. Δήμητρος ὕμνος, nomen hymni in Cererem, vt tradit Eust. ET derivat. Δημήτριος, ου, ὁ, Cerealis. vt δημήτριος καρπός, & δημήτριος ἄρτος. (|Est & nomen proprium. Vnde Δημήτρια, τα, Festũ in Demetrii poliorcetæ honorẽ. Eust.) A QVO Δημητριακὸς, idem quod ipsum Δημήτριος, Cerealis. vt Δημητριακὸς καρπὸς, apud Alex. Aphrod. Cerealis fruges. AT Δημήτριον, ου, τὸ, Cereris lucus, Δήμητρος τέμενος, Eust. autore, qui vrbis etiam nomen esse tradit.

ΓΕΙΣΟΝ, ου, τὸ, Vel Γέισσον, Suggrunda seu Suggrũdium, i. pars tecti prominens qua stillicidia à parietibus arcẽtur: seu τὸ ὑπερεῦχον τῆ ὑπορύου vt Poll. exp. seu (vt Etym.) τὸ ὑπερ τῆς ὀροφῆς στέγασμα, vel τὸ ἄκρον τῆς ὀροφῆς, τὸ καλούμενον τιὼ προβόλιον. Deducit autem à γέα idem Etymol. autor. Eur. Or. Ἢ τῶνδε θριγκῶ κρᾶτα σωθησόμεσθ' ἐπὶ δῶν, Γῆξαι παλαιὰ γείσα, πίπτουσιν τάχα. Vbi schol. dicit γείσα idem esse quod θριγκούς, i. λίθους τοὺς ἔξωθεν τῆς δωμάτων ὑπερκειμένους. |Metaph. capitur pro eo omni quod suggrundarum in modum propendet. Sic in galea γεῖσον vocatur τὸ ὑπερ αὐτῆς προβόλιον. Et γείσα ὀφρύων, i. (vt Cam. ex Pollvce exp.) ille quasi projectus frontis cui oculi subsunt, αἱ προβολαί: quem Plinius ambitũ dixit genæ superioris. (Quò pertinẽtia habes in Γείσωμα. Γείσα etiã in femin. gen. apud Hesych. reperitur. ET Γεῖσος apud Suidã, pro eodem. i. τὸ στεφάνωμα οἴκου, quã expositionẽ cum aliis vide apud Hesychiũ. Γείσας verò idem à quibusdam tradit exponi etiam παῖδας τῆς ὠδυμίας τῶν.

C. Γεισῆτες, οἱ, Suggrundiorum fulcrum, cui illa quasi pedi innituntur. Camer. vide ὑπόδεμα paulo pòst. VNDE Γεισποδίζω, F. ίσω, Suggrundia fulcio, τὰ γείσα suis fulcris munio quibus insistant. A QVO Γεισπόδεμα, ατος, τὸ, Quod suggrundiis fulcri loco supponitur, τὸ ξύλον τῶν δοκῶν ἐφ' οὗ τὸ γεῖσόν ἐστιν, vt Suid. tradit. Pollux, αἱ δὲ προβολαὶ τῆς ὑπορύου οἰκημάτων, αἱ ὑπὸ ταῖς κατὰ τοίχους προβαίνουσαι, ὑποσφέματα· καὶ τὰ φέροντα αὐτὰς ξύλα, ὑπόσφαλα. ET Γεισπόδισις, ως, ἡ, Suggrundatio, Camer.

C. Ὑπήλιος, ν, ὁ καὶ ἡ, Qui sub suggrundiis est. Vnde αἰὲν ὑπήλιον maius, seu sedium magnum, præter alia nomina Plin. ὑπήλιον etiam vocari scribit, quoniam in suggrundiis ferè nascitur.

Γείσιον, ου, τὸ, Suidæ idem est quod γεῖσον. Γεσίον autem v. l. exponunt Septum, Lorica.

Γεισόομαι, ῶμαι, In suggrũdæ modũ cõformor, Bud. Grũdis imbricor, Gaza. VNDE Γείσωμα, ατος, τὸ, Suggrundatio. ad verbum Suggrundamẽtum dici potest. quod tamẽ verbum Gaza ex Aristot. Grundam & Imbricamentum transtulit, B. Aristot. De part. anim. 2, αἱ δ' ἐφρύες καὶ βλεφαρίδες ἀμφότεραι βοηθείας χάριν· αἱ μὲν ὀφρύες, τοῦ καταβαίνοντος ὑγροῦ, ὅπως μὴ καταπίπτῃ, τοῦ γείσωμα τοῦ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ὑγροῦ. Idem quod γεισπόδεμα paulo antè. ET Γείσωσις, ως, ἡ, Imbricatio, Suggrundatio, ὑπορύησις.

C. ΑΓΟ γεισόω, ῶ, F. ώσω, Imbrico, Imbricatim vel suggrundiorũ modo facio vel rego. Aristot. De gen. anim. 5, ὥσπερ μακραὶ καὶ ὑπογλύφουσαμφίκυρτοι, εἶτα ἔχει ἕνια τοῦ πτερυγίου, Aures longæ imbricatæque amplis suggrundis. X. de supercilijs etiã verbo ὑπογλύφεσθαι vsus est lib. 1, Memorab. dict. Socr. ὁρῶν τι ὑπογλύφοντα τὰ ὑπὲρ τοῦ ὄμματος ὡς μὴ εἰς τὰ κάτω τοῦ κρανίου ῥοῦς καταγοῦν, Et quasi suggrũdia supercilionum supra oculos projecisse, ne illos sudor de capite posset lædere. Camer.

ΓΕΙΤΩΝ, ονος, ὁ ἡ, Vicinus. Hesiod. πῆμα κακὸς γείτων. Plutarch. εἰ καὶ μεταλαμβάνειν ὕδατος ἀλλοτρίου δεῖ γείτονας. Demosthenes τὸ χωρίον τὸ ἐκ γειτόνων μοι ἦν τοῦτο, ὑδρίᾳ ἡλιωμένῃ ὑπὸ σφίσιν ὑπὸ πλουσίου, Hoc vicinum mihi prædium. Lucianus ἀνωχέτω μόνος ἑαυτῷ γείτων καὶ ὅμορος, ἐκποδὼν τῶν ἄλλων. Idem, ἄξιον ἦν ἐπὶ τὴν Ἰνδικὴν καὶ τὴν Αἰθιοπίαν διεξηλύθηκέναι, καὶ εἰς τὰ γείτονα αὐτῶν Αἴγυπτον καταβῆναι τὸν λόγον. |Accipitur etiam pro Vicinus, i. Affinis, Similis. Lucian. σκόπει εἰ γειτόνων ὄντα τὰ δόγματα, Specta num inter se affinia sint & consentiant. Volũt autẽ deductũ à γέα quasi γείτων, vel à γῆ quasi γηίτων.

C. Ἀγείτων, ονος, ὁ ἡ, Vicino carens, Cui vicinus non est.

C. Ἁλιγείτων, ονος, ὁ ἡ, Mari vicinus.

C. Ποταμογείτων, ονος, ὁ ἡ, Fluuiis vicinus. |Hui⁹ nominis herba est de qua Dioscor. lib. 4 cap. 101, ποταμογείτων φύλλον ἔστιν ὅμοιον σεύτλῳ, λεῖον καὶ ὀλίγον, ὑποκύπτον τῷ ὕδατι. Pro quibus Plin. lib. 26 c. 8, Similis betæ, foliis minoribus tantùm hirsutionibúsque, paulatim supereminẽs extra aquam.

Γείτειρα, ας, ἡ, Vicina. vt πίκτων πίκτειρα.

Γειτνία, ας, ἡ, Vicinitas. Apud Plat. lib. 8, Legũ, de Vicinia duorum hominum ὁμοτοιχίων.

Γειτνιάω, ῶ, Fut. άσω, Vicinus sum. Plat. Phocyl. ἀγρὸν γειτνιόντα κτήσῃ. (PRO eodem & Γειτνιάω dicitur, Fut. άσω, quo vtitur Alex. Aphrod. lib. 2 Probl.) VNDE Γειτνίασμα, ατος, τὸ, Vicinitas, Plato lib. 4 De leg. μάλα γε μὴν αὖ τοῦτο ἁλμυρὸν καὶ πικρὸν γείτνιμα, de mari vrbi vicino. Bud. ET Γειτνίασις, ως, ἡ, pro eodem, γειτνίασις, πλησιαστύς.

Γειτόσωος, ου, ὁ, Vicinus. Epigr. γειτόσωος ὢν καλύβης, E vicino tugurio.

Γειτνία, ας, ἡ, idem quod γειτνία. Vicinia. VNDE Γειτνιάω. ET Γειτνιάζω, Vicinus sum. Herod. lib. 6, πρὸς τοὺς γειτνιῶντας καὶ ὁμοφύλους βαρβάρους, Aduersus vicinos & eiusdem corporis barbaros. Polit. interpr. Ibidẽ, ἔθνη ὁμορεῶντα καὶ γειτνιῶντα Ἰταλία, Conterminæ vicinæque Italiæ. Et γειτνιάζω τῇ οἰκίᾳ. |Itẽ metaph. Vicinus, affinis seu cognatus sum, quo ad similitudinẽ. Luc. De hist. scr. ἀλλ' οἶδα τὸ πρόσωπον ἀμφοτέρῳ μοὶ γειτνιᾶν μέτριον αἰμᾶ καὶ κεκαυμένῃ. A QVO Γειτνίασις, ως, ἡ, Vicinitas, Plut. Pericle, βαρβαρικῆς αἰσθήσεως ἐν γειτνιάσει.

ΓΑΙΩ, Glorior, Superbio, Efferor. quod à γῆ Eustathius derivat. Iliad. α, v. 405, Ὅτε περ πρὸς Κρονίωνι καθίζετο πότνι' ἄλοχος γαίων. Sic & Il. λ, v. 81, Τὸν ἄλλων αἰνυμένη καθίζετο πόδας γαίων. Hesychius γαίωσιν exponit ἐγκαυχῶσιν. Γαιᾶται apud eundem Hesych. καρδομᾶται καταμωκᾶται.

C. Βουγαῖος, ου, ὁ, Qui valde se iactat, Magnus iactator. Il. γ, v. 824, Αἴας ἀμφιβρότης, βουγαῖος, πῶν ἔπος εἰπεῖν: Vtitur & Od. σ. Vide varias hujus nominis expositiones apud Eustathium pag. 961, in principio. A Plutarcho in Quæst. Gr. exponitur μεγαλαυχος.

ΓΑΥΡΟΣ, ου, ὁ, Superbus, Arrogans, Ferox. Item Qui elatus est & exultat aliqua re. γαῦρος λέων apud Dionys. Areop. Ferox leo. Plut. in Antonio, τὸ γαῦρος καὶ ὑψαλὸς opponit πατπαίπορος & ἀχθυσίστορος. Eurip. γαῦρος ἀλαζών. Lucianus, γαῦρος γὰρ ὑπὸ τῆ λόγου καὶ μετεώρος εἰμι. Plutarchus Apophth. ἱλαροὶ καὶ γαῦροι. Dicitur aliquis

γαῦρος τὸ φρόνημα, vt apud Aristoph. Itidémq; ipsum φρόνημα appellatur γαῦρον, in Epigr. Et τὸ γαῦρον per se pro animi elatione, apud Plut. in Ant. Cæterũ γαῦρος à γαίω deduco, vt videlicet à γαίω fiat γαίω (sicut αἰγαίω fit ab αἰγαίω) deinde γαῦος, & interiecto ρ, γαῦρος. Alii ab αἰγανὸς deriuant αἰγαυρὸς, vnde fit γαῦρος, abscisso α.

C. Γαυροειδὴς, ους, ὁ καὶ ἡ, Superbus. Suid.

Γαυρόω, ῶ, & Γαυρόομαι, οῦμαι, Superbio, Glorior, Efferor. Phocyl. Μὴ γαυροῦ σοφίῃ, μήτ' ἀλκῇ, μήτ' ἐνὶ πλούτῳ. Plut. in Cor. γαυροῦσθαι δικαιοσύνῃ καὶ ἀληθείᾳ.

Γαύρως ET Γαύρῳς, Hesych. idem quod γαῦρος.

¶ Γαυριάω, ῶ, Superbio, Glorior, Efferor, Me iacto. Dem. Pro corona, τί δὲ τῶν ἄλλων, εἰ παύσῃ γαυριᾶς, ἐφ' οἷς εἰκὸς σε ὑπερηφανεῖσθαι; At Plut. Lyc. cum ὅτι iunxit, γαυριῶντες ὅτι παῖδας συσπάσαι τὸν παιδαγωγόν. Et γαυριᾶσθαι de equo exultante apud Xen. De arte eq. HINC Γαυρίαμα, Gloriatio, Exultatio. ET Γαυριακὸς, Elatus, Superbus, in v.l.

ΑΓΑΥΡΟΣ, οῦ, ὁ, Superbus, Insolens. Apud Hesych. αὐθάδης, καμψίκακος. vbi legendũ puto, κομψὸς, κακὸς. nam & Suidas has duas signif. huic nomini tribuit: addẽs, ab Ionibus inopẽ, ab Atticis deditũ deliciis sic appellari. Etym. autẽ nõ ῥυᾳδιουργὸν ab Atticis ita dici, sed κοῦφον, ait. i. leuẽ. Nic. Ther. Τὸν ἀΐσσοντ' ὀϊστὸν ἀεὶ πτερόεσσιν ἀγαυρόν. Fit autẽ ἀγαυρὸς potius (meo quidẽ iudicio) à γαῦρος, præfixo α intensiuo, quàm ab ἀγανὸς, interiecto ρ, vt antea dixi. vtriusq; etymologiæ meminit Eust. Alias affert auctor Etymol. remotissimas.

Ἀγαυριάω, ῶ, Valde insolesco, Valde me effero, μεγάλως γαυριῶ καὶ ἐπαίρομαι, Etymol. ex Methodio.

Ἀγαυρίαμα, ατος, τὸ, Insolentia, Elatio animi. Hes.

Ἀγαυρισμα, Genus luctæ esse tradit Eustath. & se an ab ἀγαυρὸς deducatur, aut aliquid cum ea voce commune habeat, dubitare dicit.

ΓΑΛΑ, ατος, τὸ, (tanquam à γάλακτ) Lac generali signif. Hom. Il. ι, de ouibus, — ἀμολγῷ δ' ἔμπλητο γάλα λευκόν. Athen. 13, ὅτ' οὖν ἡ ἔφορος ἐμπλήσειε αὐτὸ τῷ γάλακτος. Prouerb. ὀρνίθων γάλα, vide apud Suid. & Erasm.

C. Γαλακτοειδὴς, ίος, ὁ καὶ ἡ, Lacteus, Lactis speciem præ se ferens.

C. Γηγακτοπόμος, Pastor, vt exponit Hes. Ἀπὸ τοῦ κομᾶν τὸ γάλα.

C. Γαλακτοπότης, ου, ὁ, (q.d. Lactibibus) Gal. de Scythis, lib. 2, ad Glauc. VNDE Γαλακτοποτέω, ῶ, Lac bibo. καὶ πολλὰ δὴ ἔθνη γαλακτοποτοῦσι, Athen. 2.

C. Γαλακτοτροφέω, ῶ, Lacte alo.

Γαλακτουργὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Lacticiniorum confector, vel (vt alii) dulciarjorum. Bud. interpr. γαλακτουργοὺς, Lactarios. item Dulciarios, apud Athen. 13.

C. Γαλακτοῦχος, Lac habẽs, & ex cõsequẽte Lactẽs. VNDE Γαλακτυχέω, ῶ, Lacto. Idem quod ὀπτίφω, Poll. DICITVR & Γαλυχέω, ῶ, per syncopen, itidẽ pro Lacto, Educo. Vnde metaph. in Eccles. hist. τὰ τῆς ἀνοσίας γαλουχοῦντες δόγματα, Quasi cum lacte illis imbuti. ET Γαλουχία, Lactatio. Item ipsa lactendi actio. (à Lacteo) Alciphr. ἄλλος μὲν γάρ ἐστιν ὁ τιτθεύων, ἄλλος δὲ γαλουχίας ἑτέρου τινός. Sed ibi cum ει scribitur γαλουχίας.

C. Γαλακτοφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Lactiuorus, Lacte victitãs. apud Hom. autem γλακτοφάγοι per syncopen, Il. ν. gentis cuiusdam epithetum.

C. Γαλακτόχροος, ου, ὁ καὶ ἡ, Lactis colorem habens.

Ἀγάλακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex α priuatiuo, & γάλα, i. Lac, Carens lacte. vt γυνὴ ἀγάλακτος apud Hipp. εἰκὸς φύσιος παιδίου, ὡς δὲ ἐγὼ γινώσκω τὸ πλεῖστον ξυμβαίνει καὶ ἀγαλάκτους τῇ πλείστας ταῖς γυναῖκας ταῖς ὀλίγα τὰ καταμήνια μαθεῖσας. Apud Nõn. ἀγάλακτος, Qui nõdum gustauit lac. Sic enim de illo cæco à natiuitate in Euangelio Ioannis loquitur, Τυφλὸς ἦν ἀγάλακτος. i. Cæcus antequam lac gustasset.

Ἀγάλακτοι νομαὶ, Autore Galeno, Pascua quæ lacti inepta sunt, Pascua quæ lac malum producunt iis animalibus quæ illis pascuntur. Bud.

Ἀγάλακτος pro πολυγάλακτος, i. Lacte abũdãs: vt sit α epitaticũ. vide Erot. in Hipp. Lexicũ à me excusum, p. 17.

Ἀγάλακτες, ων, οἱ, ex α sũpto pro ὁμοῦ, & γάλα, Fratres, quasi qui sint collactanei: aut qui idẽ lac suxerint. Hæc Etymol. ex Orione. Hesych. autẽ exponit, σύγγονοι, ἥλικες, ἅμα γάλακτος, hoc est, Fratres, vel cõsanguinei, Æquales [i. ætate pares] Collactanei. apud quẽ & nominat. sing. habetur ἀγάλαξ, & explicatur ὁμόπλους. Apud eundem legitur, Ἀγάλακτος, ὁμόθηλος. Hoc vocabulum, eiusdem veberis, illud, eiusdẽ nutricis participem significat, si mendosum non est. Suidas addit & ἓξ ἱερείων πεπωκότες, i. victimarum participes. HINC & Ἀγαλακτοσύνη pro συγγένεια, inquit Hesych. i. Consanguinitas.

Ἀγαλακτία, ας, ἡ, Lactis penuria. accipiẽdo α priuatiuũ vt in γυνὴ ἀγάλακτος, apud Hipp. at si ὀπτίφω sumatur (vt in πολυγάλακτος pro πολυγάλακτος) Lactis abũdantiã significabit.

C. Ἔγγαλον φρέαρ, Lac habens ouis, Hes. apud quẽ tamẽ interpunctio habetur inter Ἔγγαλον & φρέαρ. Dicitur autem ἔγγαλον pro ἐγγάλακτον ea forma qua γαλαχεῖν pro γαλακτοῦχεῖν.

C. Εὐγάλακτος, Bene lactati.

C. Ὁμογάλακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Collactaneus. ET Ὁμογάλακτος apud Aristot. lib. 1 Pol. cap. 1. Hesych. ὁμογάλακτας exponit τοὺς ἀπὸ τῆς μητρὸς, vel ἀδελφούς.

C. Πολυγάλακτος, ου, ὁ & ἡ, & apud poetas Πουλυγάλακτος, Lacte abundans.

C. Συγγάλακτος, idem quod ὁμογάλακτος.

Γαλακτώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Lacteus. Item Albidus, in v.l. In quibus additur τὸ γαλακτῶδες, apud Dioscor. Lac, Ruellio, at Marcello Serum lactis.

Γαλακτόομαι, οῦμαι, Lacteſco, In lac vertor, Ad lactis naturã aut colorẽ transeo, seu Degenero in naturã, &c. Theophr. ET Γαλάκτωσις, Degeneratio illa. ET Εἰγαλακτοῦμαι, Theophr. pro eodem.

Γαλακτίζω, Candorem lactis imitor, Candore lac refero.

C. Ἀπογαλακτίζω, Ablacto, A lacte depello. Virg. A matre depello, Varr. ET Ἀπογαλακτισμὸς, Ablactatio.

Γαλακτάω, ῶ, Lacte plenus sum, vel plena. Hesych.

Γαλακτικὸς, Lac referẽs, Lacteus. vt γαλακτικὸν ἄνθος. Dioſc. lib. 1 cap. vlt. Lacteus flos, Marc. & Ruell.

Γαλάκτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, vnde τὰ γαλάκτια, Lacticinia. v.l.

Γαλακτίτης, Lapis ita dictus quòd lacteum quẽdam succũ emittat, Dioſc. lib. 5 cap. 150.

Γαλακτίας κύκλος, Lacteus circulus in cælo. A Cic. Lacteus orbis. ‖Γαλακτίας, Lapis qui & μύροχθος dicitur, item λίθος γραφὶς Dioſc. lib. 5 cap. 151.

Γηγαλακτώδης, ους, ὁ, Lactens. vt πεδ. οἱ γαλακτώδεις, Od. ι. Sic χοῖροι γαλακτώδεις, Athen. Porci nondum delici, Porci subrumi, ex Varr. Dicitur & de lactentibus pueulis.

¶ Γλάγος etiã dicunt poetæ pro γάλα, vt Il. β, γλάγος ἄγγεα δύσει. VNDE Γλαγόεις ET Γλαγερὸς, Lacteus. ITEM Γλαγόων in Epigr. de semine. pro Lacteſcens, & nondum satis adultum. In v.l.

ΓΑΥΛΟΣ, οῦ, ὁ, Mulctra, quæ & Mulctrum, & Mulctrale. Od. ι, πάντα δ' ὀρῷ ἀγγεα πάντα, Γαυλοί τε σκαφίδες τε πτυκτοί τε κάδοι τε. Legitur & apud Plautum Gaulus pro quodam vase.

Γαῦλος autem priore circunfl. Nauigii genus. Aristophan. Auib. γαῦλον κτῶμαι καὶ ναυκληρῶ. In quem locum schol. affert ex Callimacho Κυκλοπίην Σιδόνιός μιν κατέπεμψε Γαῦλος (sed lego Κυκλοπῆ ob versũ) vbi scribit etiam esse Φοινικικὸν σκάφος. ‖Eust. sentinam quoque γαῦλον vocari tradit. ET Γαυλικὰ χρήματα Hesych. τὰ ἀπὸ τῆς πλοίου. Eundem & de γαῦλος consule.

ΓΑΛΩΣ, ὁ. declin. Γάλως, Γάλῳ, vel γάλως, Γάλωϊ: ET Γαλόως, Γαλόῳ, Glos, Soror mariti, vel Vxor fratris. Derivat autẽ à Γάλα vel à παλαιὸν Eustath. quẽ vide, item Poll. Vtitur autem Hom. ET Γαλοιὼ Suid. pro eodem.

ΓΑΛΕΗ, ῆς, (sed in prosa γαλῆ) Feles, Catus. In Batrach. Μὴ ποτὲ δὴ φαλίης, γαλέης μέτρον ἀμάξας. Et γαλέαι apud Theocr. in Adoniaz. αἱ γαλέαι μαλακὰς χθιζὰ κατηύδων. Aristoph. Pluto, Ἐπὶ δ' ἴδιος ἦλθ' ὥσπερ ἀμοιβαῖος γαλῆς. Luc. αἰρεται παρ' ἡμῶν ὡς γαλῆς. Plut. De curios. καθάπερ ὅταν γαλῆς ἐξέλθῃ δραμούσης αἴρεται ὁ μῦς καὶ ὑποφοβεῖται. In quibus locis de fele intelligi manifestum est. At γαλῆ κατωτὶς v.l. apud Dioſc. Mustela quæ in domibus nostris oberrat. Et γαλῆ ἀγρία, Syluestris mustela. Sed in multis autorũ locis γαλῆ redditum fuit Mustela in quibus alii Feles interpr. Γαλῆ ἀγρία qua cuniculos venabantur Hispani, Bud. ex Strab. 61 & 462. ‖Γαλέα vide ſαλεύς.

C. Γαλεάγρα, Bud. scribit Athenæum videri pro decipula accipere, vel potius pro cauea ferrea & quodam carceris genere: p. 261, ὁ δὲ Λυσίμαχος ἐμβληθῆναι αὐτὸν εἰς λίθι-

σν δὲ γαλεάγρου, καὶ δίκην ἠρέμα ἄκρα φέρουσι καὶ ῥιφέμενον, ὥσπερ ἐπὶ τὸν γαλεάγρου. Laert. in Diog. itidem ἠρέμα tribuit γαλεάγρου, 284, ἰδὼ γαλεάγρου ὡς φορὸν, ἐξ ἧς τὸ ἠρέμα, ἴφι, ἡ γαλεάγρα. id est ἡ ζώγρα. Idem pag. 216, ἁδρᾶς γαλεάγρας meminit, ἐν ἁδρᾷ ἀκτῇ γαλεάγρα φλοιεὺς καὶ ἀκάνθας. At Pollux lib. 10, γαλεάγρα inter σαῦρα, & vnà cū ea μυάγρα numerat. Quòd si γαλεάγρα in propria significatione idem quod μυάγρα significaret, huius signif. rationem hanc esse crederem, quod μυάγρα id est muscipula, officium fęlis ad mures capiendos præstet.

A

Γαλεώς, Mustellus, piscis, de quo dictum suprà in Ἀλωπηκίας. In v.l. γαλεοὶ νάρκαι (malè pro νάρκαι seu νάρκαι) ab hinnulo dicti pisces, qui & σκύλια, id est canicula, ex Aristot. Animal. 6. Et γαλεὸς ἀκανθίας, Mustellus spinax, ad differentiam. Et γαλεὸς λεῖος, Mustellus lævis. Et γαλεὸς ἀστερίας, Athen. 8. ET Γάγλα Suidæ idem piscis qui & γαλεός. AB ILLO γαλεὸς fit Γαλεώδης ET Γαλεοειδής. Vocat autem Aristot. De animal. 2, τὰ γαλεώδη τῶν ἰχθύων inter pisces mustellinum genus, videlicet cartilagineũ: vt ann. v.l. In iisdem Γαλεοειδῆς pisces qui sunt è mustellino genere. Mustellinum genus piscium, in v.l. ET Γαλεώνυμος Galeno, piscis qui pastinacam, qua nihil est vsquam in mari venenatius, persequitur, antipathia quadam. Galeos Plinio, lib. 32 cap. 2. In v.l.

B

Γαλεώτης, ου, ὁ, Stellio, vt interpr. Donat. in Ter. Aristoph. Nub. λίθῳ δ' ὀροφῆς νύκτωρ γαλεώτης κατήχησεν. Dicitur & ἀσπαλαβώτης. Vide Plin. ‖ Γαλεώτης pro fele apud Philostr. In v.l. ‖ Γαλεώτης Athen. piscis qui ξιφίας item & κύων dicitur in iisdem.

ΓΑΜΕΩ, μῶ, F. ήσω, Vxorē duco, vel Duco in vxorem. γήμας, qui vxorē duxit: ἄγαμος, qui non duxit. Il., Κούρῃ δ' οὐ γαμέω Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο. Hes. Erg. Τῷ δὲ μάλιστα γαμεῖν πάρα κάλλιπε γαῖαν. Aristophan. Ἔρημα Θέσμ. Thuc. ἀγαγόμενος θυγατέρα Θεαγένους. Filiā Theagenis duxerat in vxorē, vel Sibi iūxerat matrimonio, παρ' ἐλευθέρων γαμεῖν, Plut. Ducere vxorē ingenuis parentibus ortā. Et οὐκ γάμον γαμεῖν, Quasi cōtrahere matrimoniū, Æschy. At Eur. cū genit. γήμας τὴν Ἑλένης γάμον Πάρις. Idē, γῆμαί με λέληθα βασιλέως, quod expon. Filiā regis in vxorē ducere. In ysu est & γαμεῖν γυναῖκα. pro γαμεῖν simpliciter. quo dicit modo Eubulus comicus apud Athen. lib. 13, Κακῶς ἀπόλοιτ' ὅστις γυναῖκα δώσει πρὸς ἔγγαμα. τὸ γὰρ ἄπορον οὐκ ἐράσκαται. ‖ Γαμεῖσθαι autem dicitur quæ nubit. Od. α, Μητέρα δ', ἥν οἱ θυμὸς ἐφορμᾶται γαμέεσθαι, Ἀλλ' ἔτι, &c. Plut. De Herod. ἀγαθὸς γαμεῖσθαι καὶ ἀγαθὸς πάτηρ. Idē Lycurgo, ἑτέρῳ γαμεῖσθαι. Idē in Thes. γαμεῖσθαι τῷ Αἰγέως. Pollux tamen lib. 3 γήμασθαι dici vult (quo & Dem. vtitur) nō γαμεῖσθαι. Cæterùm obseruauit σαμουήλ in sign. futuri (sicut & σαμῶ ex Luc. affertur) in hoc Athen. loco, lib. 12, ἐπιστᾶσι καταπλέοντι ὁ Κότυς ὡς σαμουήλης αὐτῷ τῆς Ἀθηνᾶς.

Γαμέσαι est vxorem dare, vt σαμῆσαι vxorē accipere, inquit Eust. probās ex hoc versu 394 Il. ι, Παλλὰς Ἀθηναίη μοι ἐπήνυσε γαμέσσαι σαμέεσθαι αὐτός.

C

C. Ἀγάμαστος, ου, ὁ & ἡ, Qui vxorem non duxit, vel Quæ non nupsit. Poll. recētiorum comicorū vocabulū esse dicit pro ἄγαμος.

Γαμητίω, Nupturio, Nubere cupio, quū de muliere dicitur. At quum de viro, Vxorem ducere cupio. Alciphr. σαμητίᾳ γοῦν, καὶ γάμων ἀφροντίζομαι.

Γαμήλιος, α, ὁ ἡ ἡ, Nuptialis, Coniugialis, aut Cōiugalis, Cōnubialis. vt γαμήλιον λέχος, Nuptialis lectus, qui ab Horatio Genialis lectus. Et σαμήλιος φιλή, item σαμήλιον αὔλημα, Poll. Et σαμήλιος, Nuptialis placēta, Hes. Scribit enim, ὁ οἷς δὲ γάμος πανάμωμος πελασθῇς. Cū qua expos. bellè cōuenit hic Philæteri comici versus, (atq; adeo suprà ex eo videri possit) Οὐκ' ἐν τυχοῦσι πράγμασι γαμήλιος, apud Ath. lib. 7. At verò Eust. est γαμικόν. ‖ Γαμήλια, Sportulæ nuptiales, vt Bud. interpr. apud Dem. ἐπὶ Εὐβουλ. 214 & 217, subiūgens, καὶ γὰρ ἔστι καὶ τοὺς νόμους ὁ πατὴρ ἔγγαμα ἢ γαμηλίαν τοῖς φράτερσιν εἰσπέμπει. Remittit & ad Isæū p. 64, & ad Hesych. qui inter alia φιλὴ etiā esse dicit. ‖ Γαμήλια τά, Festa nuptialia, seu conuiuia, aut sing. Festū nuptiale, Celebritas nuptialis, vel Epulū nuptiale. Greg. ἢ γὰρ ἔστιν ἑλληνικὸν λιθάριον ἢ ἔστι τὰ ἔσπερα ἢ ἡμέρας, ἢ πολυμαθὲς ἢ γαμήλια ἢ ἡβηδόλια. ET Γαμηλιών, ῶνος, Ἀ

D

celebratione nuptiarū dictus mēsis, October, vel Ianuarius, vt vult Gaza.

Γαμίας, ου, ὁ, Marītus. (à fut. in έω) Est autem πανδήμιον hoc vocabulū, sed quo tamen vsus est Xen. Pæd. 4. (eū autē potissimū & alias quasdā voces à poetis mutuari, in mea librorū eius editione docui) AT Γαμετή, Vxor. quod & in soluta oratione frequens est. Sæpe autē additur γυνή. sic apud Athen. ἀνὴρ γαμετὴ & γαμετὴ & statim pòst γαμετὴ γυνὴ opponūtur. Apud Lysiā 88 γαμετὴ γυνὴ (inquit B.) ad differentiā τῆς παλλακῆς. Et apud Isæum idē quod ἐγγυητή, vt idē scribit. Hesiod. in Erg. dicit γυναῖκα Κτητὸν, ἥ γαμετὴν, ἥτις ἐῢ βουσὶν ἕπηται. ITEM Γαμέτης pro γαμετή, in Epigr.

C. ΕΠΙγαμέω, ῶ, q.d. Superduco vxorē, vel Insuper duco vxorem. Andoc. ἐπήγαμε τῇ θυγατρὶ τὸν μητέρα. Et pass. apud Plut. οἱ δ' ὑπεγγαμβρεύοντες ἀδελφοί, Ex secunda vxore nati. in v.l. In iisdē ὑπεγγαμεῖν μαρτυρὰν ex Soph. At Bud. ex Plut. citat ὑπεγγαμῶ per se pro Superducere nouercā filiis. Idem ὑπεγγαμεῖν τινὶ τινα ex Eurip. affert, pro Superinducere marito maritum.

C. Κερδεγαμέω, ῶ, Lucri gratia vxorem duco, Habeo lucri rationem in ducenda vxore.

¶ Γάμος, ου, ὁ, vel Γάμοι, οἱ, Nuptiæ. Odyss. ζ, Ἀνδρὸς μὲν γὰρ τοῦτο γ' ἀμφαδὸν γάμον ἐλθεῖν. Et Odyss. ο, ἐς γάμου ὥρην. Sic Plut. ἔτι δὲ ῥωμαῖοι τὰς γάμων ὥρας ἔχουσι. Athen. φιλοτιμεῖσθαί τι καὶ ἐν ὥρᾳ σπουδάσαι τοὺς γάμους. vnde & ὡραῖα γάμου puella apud Xen. Pæd. 4, & alios. Huic autem opponitur ἄωρος ὡς γάμον, Plut. in Lyc. Et γάμου κατωρία Athen. Apud Xen. Lac. pol. ὡς ἀκμαῖς σωμάτων γάμους ποιεῖσθαι, Vxorem ducere. At in v. l. γάμον ποιεῖσθαι ex Plat. De leg. nō solùm pro Nuptias celebrare, sed & pro Consuescere cum vxore. Item ex Plut. in Numa, γάμου Τατίας ἐλαχε, pro Tatiam accepit vxorem: & ex eodē in Romulo, ὡς γάμου δόθησαι, Nuptui datur. ‖ Γάμος pro celebritate nuptiali, & epulo. Od. α, v. 226, Εἰλαπίνη, ἠὲ γάμος. Ego festas nuptiarum dapes lubenter verterim.

C. Γαμοκλόπος, ου, ὁ, Nuptiarum fur, Adulter, in Epigr. ET Γαμοκλοπία, ας, Nuptias furor, Phocyl.

C. Γαμοστόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui nuptias apparat & instruit. In poem. quod Musæo adscribitur, γαμοστόλος νύξ, Nox pronuba, i. pronubæ officio fungens. ET Γαμοστολῶ, Nuptias apparo.

C. Γαμοτελίω, ῶ, Hesych. Nuptias celebro, Nuptiarum solennia celebro, Tacit.

C. Ἄγαμος, Qui vxorem non duxit, Cælebs. Vel, Fœmina innupta. Il. ζ, v. 40, Αἴθ' ὄφελες ἄγονος τ' ἔμμεναι, ἄγαμός τ' ἀπολέσθαι. Xen. Sympos. οἱ μὲν ἄγαμοι, γαμεῖν ἐπιθυμοῦσι· οἱ δὲ γεγαμηκότες, &c. Et ἄγαμος γάμος, Soph. OEdip. tyr. vt Lat. Innuptæ nuptiæ. HINC Ἀγαμία. ET Ἀγάμιον Hesych. Cœlibatus.

E

C. Ἀνύγαμος, ου, ὁ & ἡ, Iūctus vel iūncta infelici matrimonio.

C. Ἀρτίγαμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui nuper vxorem duxit, vel Noua nupta.

C. Ἐπίγαμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nuptui proximus vel proxima, Nubilis. Herod. Clione, ὅσον μὲν ὅσον ἐπιδεκέτεες Βαβυλωνίων ὑπεγγαμεῖ. Dem. ad Bœotū, ἐγὼ δὲ τὸν μὲν ἐπιγαμίου ἐκ ὑπεγγαμεῖ. ET Ἐπιγαμία, Affinitas, vt ὑπεγγαμίας αἰτήσεις παῖδας, Xen. Et Ius cōtrahendi affinitatem, apud eundem Pæd. 3.

C. Θεσγάμια, Festa Proserpinæ, in v.l.

G

C. Θετιγαμία, Nuptiæ à dea cum mortali contractæ. Ita enim dictæ Thetidis & Pelei nuptiæ.

C. Κακογάμιον, ου, τὸ, Nuptiæ malæ, i. in quibus cōtrahendis nō habita fuit quarū haberi debuit rerū ratio. atq; ita nō verear reddere Nuptias malo cōsilio contractæ. Hæc autē meā expos. cōfirmare videtur quod apud Poll. legitur, fuisse videlicet apud Laced. κακογαμία sicut & ἐλεγαμίου δίκης. nāin exemplū δίκης κακογαμίου existimo afferri posse quod Plut. in principio lib. περὶ πολυτέλειας ἀγωγῆς scribit, Archidamū à Laced. pecunia mulctatum fuisse quòd parvā vxorē duxisset, perinde ac si regulos nō reges illis procreare vellet. (legendū est enim ὑβριλίδας εἰπὼν Σαμαλίνους ex vet. cod. & ex Ath.) Huic autē κακογαμίᾳ opponi puto quod Ouid. dicit Apte nubere. ET Ὀψίγαμος, Seræ nuptiæ. vt illius de quo dictū fuit, νεῖκος ἐχεῖν δοίην, καὶ ἀρχὴν ἐπιδεύεσθαι, quod apud Athen. melenim. ii.

H

gere meminiſſe. Fuiſſe autem & ἐγγαμίου δίκης apud Laced. ex Polluce in odò retuli. A

C. Λυσίγαμος, ου, ὁ & ἡ, Soluens, vel qui ſoluit, nuptias. λυσγάμους αἰκείας, ex Epigr.

C. Μνήγαμος, ν, ὁ & ἡ, Qui vel quæ breui nuptias cõtrahet.

C. Μονόγαμος, ου, ὁ, Qui vnicas nuptias contraxit, Vnicam habens vxorem. ET Οἰόγαμος pro eodem, ex Epigr. Sed hoc exponitur & de fœmina vnũ habente virum.

C. Νυμφόγαμος idem quod νεόγαμος.

C. Ο ὀλιγάμου vide in Καταγάμου.

C. Πικρόγαμος, Cui acerbæ nuptiæ cõtigerunt. Od. α, v. 166, Πασῖν τ' ἀθανάτοισι πικρὸν γάμον ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν. B

C. Πολυγάμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui multæ ſunt nuptiæ. id eſt, Qui multas vxores duxit, vel Quæ multis viris nupſit. nam & de muliere dici tradit Pollux. ET Πολυγαμία, q. d. Nuptiarum multitudo, id eſt, Matrimonia cum multis cõtracta. Vel, Ipſe actus multas nuptias cõtrahendi.

C. Προγάμια, Dona quæ ante nuptias dabantur. Item Sacrificium quod ante nuptias celebrabatur, dictũ & προτέλεια, teſte Polluce.

C. Σύγγαμος, ου, ἡ, Vxor. q. d. Nuptiarum ſocia. Item σύγγαμοι, Inter quos eſt affinitas. & σύγγαμος pro riuali apud Eurip. vt ann. v. l. C

C. Τελεσίγαμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nuptias perficiens, Nonn.

Γαμικός, κὴ, κὸν, Nuptialis, Ad nuptias pertinens. κλίνη γαμικὴ apud Pollucem, cui addit & aliam dictam θαλάμιον. Apud Plat. γαμικοὶ νόμοι. Et Plut. liber inſcriptus γαμικὰ παραγγέλματα. Et τὰ γαμικὰ Thuc. lib. 2, Nuptiæ.

Γάμος poet. pro γαμικός, vt γαμίη ἀνὴρ, Opp. De venat. 3.

Γαμίζω, Nuptui collоco, Iungo matrimonio. Greg. νῦν δὲ ἐς γαμίζειν χάσας ὄβρι τὸ τῆς ἡλικίας ἀκόλαστον; Παῦλος δὲ τῶν ἐπόλμων. Paſſ. Γαμίζομαι, Nuptui collocor, ſeu dor, Nubo. ET Ἐκγαμίζω, idem: vnde ἐκγαμίζειν, Matth. 22. ITEM Ἐγγαμίζω eadem ſignif. in Pand. τῶν ἀναγκαίζοντας τοὺς γονεῖς ἐγγαμίζειν τοῖς ἑαυτῶν παισί. DICITVR & Γαμίσκω pro γαμίζω: vnde γαμίσκειν. Mar. 12, quo vſus eſt Ariſtot. in Polit. p. 22. ET Ἐκγαμίσκω idem quod ἐκγαμίζω: vnde ἐκγαμίσκειν apud Lucam pro eo quod γαμίσκουσιν Marcus, ἐκγαμίζουσι Matth. habet. C D

ΓΑΜΒΡΟΣ, οῦ, ὁ, Gener. Et nõnunquam Socer, πενθερός. Item Frater vxoris: necnon Maritus ſororis, ſecundum quoſdam, vt inquit Bud. Sed & generalius pro affini. Euſt. enim in hunc verſum 469 Od. ι, Οἷος σοὶ γαμβροῖσιν καὶ πενθεροῖσι τέτυκται, ſcribit hic quidem eſſe eos qui κουνοὶ ita nominantur, at verò in his tragici verbis κηδεύσας καλοῖς γαμβροῖς appellari γαμβροὺς eos qui alio nomine πενθεροὶ dicatur. Quin & Sophocleum Œdipum Iocaſtæ fratrem Creontem vocare γαμβρὸν, tãquam ἐξ ὁπλαμοξείας συγγενῆ. Apud Herodotum quoque pro affini poni teſtatur Bud. Vide & Poll. de ſignif. harum vocum γαμβροὶ & πενθεροί. Cæterùm volunt quidam gramm. à γαμῶσαι fieri γαμβρὸς, vt ſit γαμπρὸς deinde per ſyncopẽ & per epentheſin literæ β, γαμβρός. E

C. Μελλόγαμβρος, ου, ὁ, Qui breui futurus eſt gener, id eſt, ducturus eſt vxorem. μελλονυμφίος, Heſych.

Γαμβεῖον, ν, τὸ, vnde γαμβεία, Dona aut cõuiuia generi. Ita exponitur ex Heſych. qui tamen ſimpliciter δεῖπνα dicit non συμπόσια.

Γαμβρεύω, Cõnubio iũgo. Item Cõnubia iungo vel ſocio, vt exponunt v. l. in hoc loco Deut. c. 7, οὐ μὴ γαμβρεύσητε πρὸς αὐτούς. Addũt & ex Ioſ. De antiq. ἐγγαμβρεῦσαι ἤδη καθ' ὁμολογίαν τοῦ Γραίου ἦν, pro Iam gener per ſponſionẽ aſcitus erat, καθὼς ἐτύγχανεν ἤδη γεγαμηκώς, vt alibi dicit. ET Ἐπιγαμβρεύειν ex LXX interpr. affertur pro generũ eſſe, (qua in ſign. & ὁπλαμβρεύειν citatur ex Reg. lib. 1) itẽ Generũ facere, dãdo filiã. Et ὁπλαμβρεύσαι τοῖς λαοῖς τὰ γαμῶν ex Eſdra, pro Cum pop. terræ iũgere matrimonia. Et ὁπλαμβρεύσαι αὐτὴν ex Gen. pro Duc eã vxorẽ. Rectius tamen Beza Matth. cap. 22, ὁπλαμβρεύσῃ ὁ ἀδελφὸς αὐτῆς ἐπὶ τὴν γυναῖκα αὐτῆς, vertit nõ ſimpliciter Ducet vxorẽ, ſed Ducet affinitatis iure. ET Ἐπιγαμβρεία, Cõnubiorũ iũctio. At Euſt. ὁπλαμβεῖαν cum ſolo ι, in loco modò citato appellare videtur affinitatẽ quæ eſt ex iuncto matrimonio. F

ΓΑΝΟΣ, ους, τὸ, Lætitia, Gaudiũ, Oblectamentũ. Itẽ Splẽdor, Fulgor. Vide Heſ. HINC Γανόω, Lætitia afficio, Voluptatẽ affero. Et paſſ. γανύσθαι

ex Ariſtoph. pro ἥδομαι, Lætitia affectũ ſum. Itẽ Splẽdeo, vt γανόωσα ἀσπὶς in Epigr. Splẽdẽtes clypei Euſt. tamẽ γανόωντες θώρηκες in hoc verſu Il. ν, Καὶ πόρυς ἠδὲ ζώστηρες λαμπρὸν γανόωντες, exponit γαῖον ἱμαντῶντες τῷ βλέπεσθαι. quod nõ probo, ac potius Heſ. ſequor, qui γανόωντες (inde, vt opinor, ſumptũ) ſignificare ait λιπαρουμένους, λάμποντας. ET Γάνωμα, A C Γάνεσις, Lætitia. Itẽ Splẽdor, Nitor. ET Γανύδης ἡ λάμπρα γῆ redditur apud Theophr. Plenũ & lẽrum ſolũ. SED & Γανδᾶν eſt Splẽdere Heſychio. Cæterùm γάος Euſt. à γάλα alicubi deriuat, alicubi cõtrà γάλα ab hoc γάος. At Etym. ſcribit ἀπὸ τοῦ γλυκαίνω, γῆ γαῦλος, ἢ παλαιστὴ τῆς φωνῆς. ego primitiui locum dandum ei cenſui.

Γαίομαι, Gaudeo; Lætor. (licet inueniatur & γάννυμαι cum ν) Eſt autẽ propriè γάομαι, Læto quodã vultu aduenientẽ proſequor. vt Od. μ, — τῷ δ' ὅτε χωὴ ἐς πόντον τέτραπται Οἰκαδὲ νοσφίσσασα παρείσας), ὑδὲ γάνυται. Sic Il. ξ, Ἀνδρὶ φίλῳ εὐδόντι γανύσσεται. Hinc Gannire de canibus geſtiẽtibus, ductũ eſſe credibile eſt. Vide & de Ganeo paulo póſt. ITEM cõp. Ἐπιγάννυμαι, Inſulto. Heſ. tamẽ ſimpliciter χαίρω. Apud Apoll. cũ dat. vt Lat. Gaudere aliqua re, pro Frui, Arg. 2, — ὑδὲ γάνυσθαι Εἴα ἀπειρεσίοισιν ὀνείασι. ET Γανύομαι pro eodem, vnde γανύσσομαι apud Hom. Il. ξ. A QVO fit Γανυσσόμαι, vnde γανύσσονται apud Euſt.

Γαυρὸς, Hilaris, itẽ Iucũdus, Heſ. ET Γαυρόμαι eidem ſunt θρύπτομαι. ET Γαῦροι eidem (vide num malè pro γαυνοὶ) ſunt δαίμονες & ἄσημοι. id eſt prodigi. vnde Ganeones dictos crediderim.

ΑΓΑΝΟΣ, ὴ, ὸν, acc. in vlt. Comis, Mitis, Lenis, Placidus, Manſuetus. Hom. Od. α, Μήτε ἴσα φρονέων, ἀγανὸς καὶ ἤπιος ἔστω Σκηπτοῦχος βασιλεύς. Apud eundem Od. γ, ἀγανὰ βήματα Euſt. exponit ἡδέα, εὐσπόνητα, i. Iucũda tela, lenia. quanquã hic per ἡδέα, i. iucũda, nõ videtur cõmodè exponi. Ab eodẽ ἀγανὰ ἔπεα blãda verba dicũtur. Il. β, Τὸν δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐπιτρύσασκε παρεστάς. i. Lenibus verbis: quæ alibi vocat μειλίχια, alicubi etiã μαλακά. In hunc autẽ locũ annotat Euſt. ἀγανοῖς deduci à verbo γάνυμαι, præfixo α epitatico. q. d. verbis quibus quis γάνυται, i. gaudet: vnde & γάος, Gaudiũ. Addit, in Rhet. lex. hæc ſcribi, ἀγανὸν, Pulchrũ, & Iucundũ, & Lene. nonnunquã autẽ per antiphraſin, Sæuũ. At verò autor Etym. ſcribit, Ab ἀγάζω (quod eſt miror) fit ἀγανὸς, quod ab ἄγαν fit & verbo αἰνέω, αἰνῶ. vnde & ἀγανὸν, ἢ ἀγαθὴν, i. Bona. Item ἀγανὰς δηλαὶ ſignificare dicit bonas & σεμνὰς, i. veneratiuas, ad verbum. Notandum eſt autem ab eo hìc confundi duas etymologias in vnam, quum dicit, ab ἀγάζω fit ἀγανὸς: quod ab ἄγαν fit & verbo αἰνέω.

Ἀγανὸς ἴος, ὁ καὶ ἡ, pro eodem.

C. Ἀγανόφρων, ονος, ὁ & ἡ, Animo leni præditus, Animũ mitẽ vel manſuetũ habẽs. Ex ἀγανὸς & verbo φρονέω. q. d. Lenia ſeu mitia cogitãs. Heſ. exponit ἀγαθὸν, i. Bonus: itẽ ἀγαθὰ φρονῶν, i. Bona cogitãs. Itẽ, σωφρονικὸς καὶ φρενῖτις, i. Mãſuetus animo, ſeu mẽte. Sciendum eſt tamẽ à verbo φρονέω potius deduci (vt κακόφρων, σκολιόφρων: & à ſubſtantiuis incipientia, ἀνόητος, δύσφρων) quàm à φρὴν φρενός. Sic Hom. Il. υ, Οὐ πάντες ἐλπόμεσθα ἀμύμονα θυμὸν ἔχοντες, ἢ ἀγανόφρονα. Exponitur præterea Ἀγανόφρων, λίαν φρένιμος, ab eodẽ Heſ. nimis prudens, aut valde prudens. Quæ expoſ. Heſychii omnino falſa eſt, vtpote falſam etymologiam ſequẽs: quaſi videlicet ex ἄγαν & φρονέω vel φρὴν φρενὸς eſſet cõpoſitum. Quorſum enim o interiiceretur? certè dicẽdum eſſet ἀγάφρων, eliſo etiam ν ob κακοφωνίαν. G

Ἀγανοφροσύνη, ης, ἡ, Lenitas, Manſuetudo, Comitas. Hom. Il. ω, Σὴν τ' ἀγανοφροσύνην καὶ σὸν μειλίσσεσθαι ἔπεσσιν. ab Heſychio exponitur etiam Bonitas.

C. Ἀγανοβλέφαρος, ν, ὁ & ἡ, Blãda ſupercilia habẽs, Hoc epitheto dea Pitho ornatur à poeta quodã apud Athẽ. l. 13. A parte totũ, Blãdos oculos habẽs. Ex ἀγανὸς & βλέφαρον.

C. Ἀγανώπης, ιδος, ἡ, Blando aſpectu intuẽs. ἀγανώπιδος παρειᾶς. Heſ. exponit ἱλαρόβλεπτος, τερπνὰς, καλὰς βλεπούσης. Vbi παρειᾷ tribuitur poeticè quod eſt oculi, quũ dicitur καλὰς βλέπουσα, i. pulchrè intuens. Suidas habet, τερπὰ βλεπούσης, id eſt adverbum, Mitia ſeu blanda intuentis. vel Blandùm intuentis, aduerbialiter. H

ΓΑΡ, (Gall. car) Enim. Eodémque modo ſemper ſubiungitur. Il. ε, — μενοίνα τοῦτα νοήματα φαίνῃ ἐνὶ δήμῳ. Οὐ γάρ πως Τρῶάς γε δυνήσεαι ἔτι καὶ ἰόντα. Luc. indial. Amoris &

Iouis, ἀλλ' εἰ καί τι ἡμῖν σῶ Ζεῦ, σύγγνωθί μοι. παῖ δ' ἐν τῷ ἀ- μυ καὶ ἔτι ἄφρων. Iungitur & cum aliis particulis, quæ vel præcedunt vel sequuntur: vt μὲν γὰρ, & καὶ γὰρ, & γὰρ δή, item γὰρ δή που, & τἀρ που, & τἀρ τι. Xenoph. Pæd. 7, ᾧ μέλει, ἔφασαν οἱ σωφρονοῦντες, οὐδὲν αὐτῷ ἔστι διαμαρτεῖν. καὶ γὰρ πάλαιστοι αἱ πόλαι αἱ τῶν βασιλέως. ὡς ὃν κρίμνῳ δοκεῖ γὰρ ἡ πόλις πᾶσα τῇ τῶν τοκέων. Vbi obserua non tantùm vsum particularum καὶ γὰρ initio orationis, (Latini autem suo Etenim his respondente vtuntur vtroque modo) sed etiam γὰρ in sequente commate longiusculè traiectum. Et καὶ γὰρ δή apud eundem Xen. καὶ γὰρ δή τι μᾶλλον πλεί- B ται, &c. Sed multo frequentius est γὰρ δή sine καί. vt idem, ἀτὰρ γὰρ δή τοῦτον οὐκ αὖ ἔστι παρεῖξις. Plato in Apol. ἐγὼ γὰρ δὴ οὔτε μέγα οὔτε σμικρὸν σοφὸς ὢν ἐπίσταμαι οὐδείς. Et τἀρ δή που, ibidē, τί ποτε οὖν ὁ θεὸς λέγει; φάσκοντα ἐμὲ σοφὸν εἶναι; τί γὰρ δή που φαύλη). τί γὰρ ἡμᾶς εἰσπλεῖ (vbi obserua obiter vnū γὰρ alteri proximū, sicut & in illo Hom. loco. cuius ἐπανα- λήψεις extant & apud Homerū exempla, p. 940 & 941. Alicubi autem & tertium inuenire me memini) Et τἀρ που sine δή, apud eundem, οἶδα γάρ που τῆδ' ἐγγυαλίζειν κεν ὀπ, &c. Alibi, που γάρ τευ ἴσχοῦ μᾶλλον ἢ φυλακῆς, &c. At γάρ τι frequenter præfixam habet copulatiuam partic. καί. vt Demosth. καὶ γάρ τι μόνον τῶν πάντων ἐκεῖνό ποτ' ὀ τὴ τάλαν γέγραπται. Idem, καὶ γάρ τι τὸν μὲν τίνος τὸν δοῦλον τῶν ἐ- νομοθέτουν. Et γάρ τ' αὖ pro γάρ τι αὖ, (vt μήτ' αὖ pro μήτι αὖ) Xen. ἢν γάρ τ' αὖ σὺν ὦ Κῦρε. Apud poetas autem, γάρ τε, & γάρ νυ, item γὰ νύ τι, pro γὰ δή aut γάρ τι, seu γάρ που. Hesiod. μαλακὸς γὰ νύ τοι ἀνδρὸς ὕπνος. vbi tamen τοι pro σοὶ accipi etiam potest. At γὰ αὖ vix puto reperiri positū simpliciter pro γὰ, ideóque minimè (cum Budæo) illis addendū censeo. Sed nec in γὰ αὖ retinet γὰ suā signi- D ficationem, quum γὰ αὖ potius accipiatur pro Igitur. At ἀλλὰ γὰ & οὐ γὰ ἀλλά, item οὐ γὰ, potius ad ἀλλὰ & οὐ pertinent. De ἢ γὰ αὖ autem & γάρ νυ pro Alioqui enim, & οὐ γὰ αὖ pro Alioqui enim non, (vel potius pro Alioqui, sine part. Enim) vide apud Bud. pag. 992. Item ἢ γὰ αὖ pro Nam si, pag. 932.

Γάρ interrogationibus etiam adhibetur, significationem suam amittens. Exempla autem habes apud Budæum 931, & 932: quibus addi cum alia multa possunt, tum ista ex Homero. Iliad. ρ, Αἰνείαδαι, τίς γάρ νυ Ἀχαιὸν E ἄλλον ὁμοῖος, &c. Odyss. ξ, Ὦ φίλε τίς γάρ σε τοσόνδε κακὸν δάσσατο δαίμων; Sic autem apud Latinos, non solùm Enim sed & Nam interrogationi seruit. vt Virgilius, Nam quis te iuuenum confidentissime, nostras subsit adire domos? Sophocles, δίκαια γὰ πάσχ' ὑπ' ἀνδρὸς ἀθλίου κἀπώσομαι; Sic autem & Matth. 23. particulam γὰ interrogationi duntaxat seruire existimo, τίς γὰ μείζων ἐστίν, ὁ χρυσὸς, ἢ &c. ideóque vertere malim Vtrū maius est, sine enim. De οὐ γὰ autē & οὐ γὰ pro Nonne, vide in οὐ & οὐ. Item de γὰ vacante consule Bud. pag. 932. Atque præterea de γὰ obseruaui, F alibi à me tractantur.

ΓΑΡΓΑΡΕΩΝ, ῶνος, ὁ, Gurgulio. Esse autem à sono fictum hoc vocabulū tradunt Alex. Aphr. & Etymol. & Eustath. qui & γάργαρον Idæ promontorium itidem à sono nomen accepisse tradit. Scribit autē Gorr. gurgulionem esse carnem fungosam, oblongam, à palato iuxta narium meatus in os propendētem, superiori quidem parte latiorem, inferiori verò, in modum pyramidis acūtam. eāmque ad vocis modulationem facere: vnde & κλᾶν ἔχειν à quibusdam nominatam fuisse.

Γαργαρίζω, Gargarizo, Plin. vnde γαργαρίζόμενον σύφῳ Dioscor. lib. 1, Dum gargarizatur. HINC Γαργαρισμός, Ipsa gargarizādi actio, Gargarizat⁹ Plin. DICITVR & Ἀναγαργαρίζω, eadē significatione, quod ἀναπολχυλίζω dicebant veteres, vt discimus ex Iulio Polluce. Vt autē inuenitur ἀναπολχυλίσαι ὕδωρ vel ὕδατι, sic & ἀναγαρ- γαρίζειν ὕδωρ vel ὕδατι. Est autē ἀναγαργαρίζειν τὸ στόμα ὕδατι, Colluere os aqua: ἀναγαργαρίζειν ὕδωρ ἐν τῷ στόματι, Aquā in ore gargarizare, i. circūuolutare colluēdo eafauces.

Ἀναγαργαρίζομαι, pass. vt στόμα ἀναγαργαρίζόμενον ὑφ' ἡμῶν, apud Athenæum lib. 1, Os quod aqua calida colluitur. Dicitur etiam ἀναγαργαρίζεσθαι id quo fauces colluuntur. Dioscor. lib. 2, c. 67, ὅσα χυλοῦται ἢ ἀναγαργαρίζόμενον σὺν ῥητίναις.

Ἀναγαργαρισμός, ἀναγαργαρίζομαι, vel Ἀναγαργαρεισμός, ῦ, ὁ, Gargarizatio, Collutio faucium.

¶ Γαργαλίζω, F. l. πω, Titillo. vnde Γαργαλίζομαι, Titillor. Alex. Aphr. οἱ γαργαλίζόμενοι μασχάλας. Qui in alis titillantur. ‖ Γαργαλίζειν metaphr. pro Titillare id est Lætitia afficere. Bud ex Cebete, τὰς δὲ ἡδὰς παθείας μάγειρόν τινες ἡδεῖαν δοκεῖ ἢ ἱερεῖόν, ἕως ἂν γαργαλίζῃ τὸν ἄνθρωπον· εἶτ' οὐκ ἔστι. Idem Bud. γαργαλίζειν ex Plat. citat in Philebo, p. 227, pro Leuiter λιπαρῶς & ex eodē in Phædro γαργαλιζούσῃ pro Prurire, ζῴῳ πᾶσι σφόδρα ταχεῖ καὶ γαργαλιστῷ φύσιν τὰ πτερά. Suprà κνᾶσθαι dixerat de pueris dēticētibus. ΕΤ Γαργα- λισμός, Titillatio, Plato. Cic. voluptatū etiā titillationem dixit. ΕΤ Γαργαλος pro γαργαλισμός apud Luc. 269, εἶον ἐκεῖ ἐν τοῖς ὠσὶ τὰ πτερὰ ἐγαργάλιζεν σχετλιάσας, ὥστε γαργαλος παρεῖχέ μοι τὰ ἐρώμενα. Cæterùm quomodo γαργαλίζω à γάργαρον deduci possit, si significatio spectetur, aliis considerandum relinquo.

ΓΑΣΤΗΡ, έρος, ἡ, Venter, Ventriculus. Od. η & μ, ἔπιπτε δὲ γαστὴρ αἱμός. Et Odyss. σ, γαστὴρ κακοεργός. Apud eundem Odyss. ζ, de leone, — ἐλίσσεται δὲ ἑ γαστὴρ Μίλων πιπισκομένη καὶ ἐπὶ πολλὸν δέρμα ἐλάσσῃ. Hesiodus de fucis, Ἀλλάπεσιν κάματον σωτήριόν ἐς γαστέρ' ἀμῶνται. Dicitur autem mulier grauida ἐν γαστρὶ ἴσχειν, vt apud Herodotum & Pausaniam: (vnde locus cuiusdam negantis ἐν γαστρὶ ἴσχειν illam quæ triduo nihil edidit) vel ἐν γα- στρὶ φέρειν, vt Pla. De leg. Et ἐν γαστρὶ λαβεῖν, quæ concepit, in Epigr. Possumus verò γαστέρα gulā etiā interpretari (in ea signif. qua dicitur aliquis gulæ deditus esse) in nonnullis loquendi generibus: vt quum dicit Xen. γα- στρὶ χαρίζεσθαι: cui opponi ab eodē arbitror γαστρὸς κρείττω εἶναι. Possumus autem hic & ventris appellationē retinere, & γαστρὶ χαρίζεσθαι ex Horatio reddere, Duci ventre. Sed & γαστριμαργίαν videtur idem Xen. γαστρὸς nomine significare, quum dicit Hell. 5, τοσοῦτον γὰ ἰσχυρότερα γαστρὸς ἡδονή. At quum dicit Pæd. 1, ἱκανὰς τῇ γαστρὸς καὶ τοῖς γαστρὸς redditur cibi. Γαστὴρ, id est Ventriculus, os geminum habet, vnum supernum, quod στόμα τῆς γα- στρὸς proprie dicitur & στόμαχος, alterum infernum, angustius, quod πυλωρὸς appellatur. Hæc Gorr. qui & addit esse qui γαστρὸς nomine designari dicāt totam eam regionem quæ septo transuerso, hypochondriis & pube circunscribitur: sed eam ὀπισθόγαστρον potius vocandā sibi videri: γαστέρα autem peculiari nomine Galenum appellare ventriculū in quem cibi ingeruntur & cōcoquūntur. ‖ Γαστρὸς à Laced. dictæ sunt etiam γογγυλίδες, à Bœotis autem κραμβαι, vt Eustath. ex Athenæo refert. At Γαστρεὶς apud Hesych. ambas hasce signif. habet: exponitur enim ab eo γογγυλὶς ἢ κράμβη. Et Γαστρεὶα eidem est γογγυλὶς nomen apud Lacones.

C. Γαστροβόρος, q.d. Ventruorus. A Polluce ponitur cum γαστρίμαργος: ideóque puto significare Qui voracē ventrem habet. (nam Qui vētre vorat, nō satis significanter de helluone diceretur) ad verbum tamen sonat omnino illud Ventriuorus à me hîc positum.

C. Γαστροπληξ vide paulo pòst in Γαστρίμαργος.

C. Γαστρόχειρ, vide in Γαστρόχειρ.

C. Γαστροειδὴς, ἐος, ὁ ἡ, Formam ventris habens. Exponitur & Ventrosus ac Ventriosus. VIDE Γαστροώδης apud Eustathium.

C. Γαστροκνημία. ET Γαστροκνήμιον, Cruris pars posterior (vt prior ἀντικνήμιον) quæ est pulpa quasi ventricosa cruris, Latinis Sura. Cam. ex Polluce.

C. Γαστρολόγος, Qui de rebus ventri gratis differit, & eas exponit. ET Γαστρολογία, Liber quo hæc exponuntur, vt quidā ab Archestrato scripta, cui cognomē Ἡδυπάθεια.

C. Γαστρομαντύομαι, Alciphr. q.d. Ventre diuinor: vide Ἐγγα- στριμύθης.

C. Γαστρονομία, Leges de ventre alendo. Ita enim puto red- di debere γαστρονομίας pro libro illius Archestrati memorato ab Athenæo, γαστρολογίας etiam nomine inscripto.

C. Γαστρώλης, Vētris amans, Vētri deditus, Gulæ deditus.

C. Γαστρορραφία, Ventris vulnerati connexio, vt Cam. hæc verba interpr. ῥαφὴ γαστρὸς πρὸ ὠδῖνος.

C. Γαστρόχειρ, Ex manibus viuens, id est manuum labore. Apud Etymologistem γαστρόχειρες. Vide Ἐγχειροτέχνης paulo pòst.

C. Γασρίμαργος, ω, ὁ, Guloſus, Lurco, Helluo, Ventri ſupra modum deditus. Sed ſonat q. d. Inſanè ventri deditus, vel Ad inſaniam vſque ventri deditus. Sic enim puto reddi debere hoc nomen, vt vis eius exprimatur: quod minimè faciunt qui ſimpliciter Ventri deditus interpr. (γασρίμαργοι, inquit Heſ. τῇ κοιλίᾳ μαινόμενοι.) q. d. Gall. *Enragé apres ſon ventre*. Puto verò ex Homericis γαστέρι μάργῳ ortum eſſe. Eadem verò forma dicitur γασρίμαργος qua λιμάργος. vnde apparet nugari ſtrenuè Etymologiſten in iis quæ de hoc nomine ſcribit, ſicut & in aliis plurimis. Ariſtot. Ethic. 3, αἱ ἀπλήρωτοι γὰρ τῆς ἀναγκαίας ἡ φύσις ἐπιθυμία. διὸ λίχνοι τοιοῦτοι γασρίμαργοι εἰσὶ διὰ τὸ ἄπορον πληροῦν τὴν αὐτῶν. ET Γασριμαργία, Inguluies, Immenſa gula, (vt Cicer. in Saluſt. ſi modò Ciceronis illa oratio eſt) Helluatio. ET Γασριμαργέω, γῶ, Helluor, Immenſæ gulæ indulgeo, Chryſoſt. Cæterùm Euſtathio γασριμαργία eſt idem qui & γασρίμαργος ſiue γάσρις: non afferenti tamen huius ſignificationis rationem. at ego crediderim hoc quoque τῇ μαίνεσθαι ſignificationem habere, vt videlicet dicatur γασρίμαργος (ita enim collocatus eſt apud eum accentus) ea forma qua φρενοβλαβής.

C. Ἀγάστωρ, ορος, ὁ, ET Ὁμογάστωρ, ET Ὁμογάστριος, Frater qui ex eodem ventre prodiit, Vterinus. Iliad. φ, v. 95, — ἐπεὶ οὐχ ὁμογάστριος ἔκτορός εἰμι. Alibi autem addidit καὶ γαμβρός, Il. ω, v. 47, Ἠὲ καὶ γαμβρὸν ὁμογάστριον, ἠὲ καὶ υἱόν. Ἀγαστωρ autem pro ὁμογάστωρ ſeu ὁμογάστριος ita dicitur vt ἄλοχος quaſi ὁμόλοχος, atque adeo ipſum ἀδελφὸς (quod itidem fratrem ſignificat) quaſi ὁμόδελφος. Heſych. ἀγάστορες interpr. ἀδελφοί, δίδυμοι. ſed malè interpungi inter hæc duo nomina exiſtimo.

C. Ἐγχειρογάστωρ, ET Χειρογάστωρ (ſicut & Γασρόχειρ paulo ante) q. d. Manuenter, id eſt, Cui manuum labor ventri alimentum ſuppeditat, Qui manuum labore viuit. ἐγχειρογάστορες (inquit Heſych.) οἱ ἀπὸ τῆς χειρὸς γασριζόμενοι καὶ τῇ γασρὶ πείθοντες. Eoſdem & γασρόχειρας appellari tradit.

C. Ἐγκυγάστωρ, Ingentem habens ventrem. nam κυ epitatica eſt particula. Exponitur vno verbo Ventroſus, Ventrioſus.

C. Μεσογάστωρ, Medio ventre incinctus, Heſych. ET Ζωνογάστωρ apud eundem, quo illud μασογάστωρ exponit, ab aliis tamen ſecus expoſitum eſſe tradens.

C. Πλατυγάστωρ, ET Πλατυγάστης, Qui eſt lato ventre. Varro, Fur, qui vocatur ab aliis fucus, ater eſt, lato ventre. Pro quibus Ariſtot. ὁ δὲ φὼρ καλούμενος, μέλας ὅτι καὶ πλατυγάστωρ.

C. Προγάστωρ, Cui venter prominet, Cui pinguis aqualiculus propenſo ſeſquipede extat, vt loquitur Perſ. Ventrioſus. AT Προγαστρίδιον, Ventrale, Tegumentum, ventris, affertur ex Luc.

C. Ἐπιγάστριον, ου, τὸ, (q. d. Superuentrale) Quod eſt à pectore ad pubem vſque, Cam. Vel (inquit) ὀπιγάστριον, pars ſupra vmbilicum: vt ὑπογάστριον, pars infra vmbilicũ. Pollux ὀπιγάστριον circum vmbilicum nominat, impoſitum hepati & lieni: & quicquid infra vmbilicum ſit vſque ad pubẽ, ὑπογάστριον vocat. ὀπιγάστριον (ait Gorr.) tota ea caro quæ ab imis coſtis ad pubem vſque protenditur, quaſi ὀπὶ τῇ γαστρὶ κειμένη, quòd ventri incumbat. Idem ὀπιγάστριον interpr. Abdomen, addens, ex Celſo, eſſe partem humani corporis quæ à coxis & pube ſurſum verſus ad præcordia peruenit. Reprehenditque eos qui ὀπιγάστριον eſſe putarunt eam tantùm partem quæ ſupra vmbilicũ eſt quæq; iecinori & lieni incumbit. AT Ὑπογάστριον (de quo & modò dictũ fuit & in γαστὴρ quoque, q. d. Subuentrale) Imus venter. A quibuſdam redditur Pubes. Dicitur (vt ait Pollux) Pars ea ventris quæ ab vmbilico ad piloſas vſque genitalium partes pertingit. Alio nomine ἧτορ vocari idem autor eſt. A Latinis Imus venter rectius fortaſſe dicetur quàm pubes, quo nomine peculiariter ἤβιον appellant. Hæc ex Gorræus.

C. Ἐγγαστρίμαντις, ET Ἐγγαστρίμυθος vide in Ἐγγαστρίμυθος quod proximè ſequitur.

Ἐγγαστρίμυθος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. Vẽtriloqu⁹. quæ interpr. ex Auguſtino & ex Gratiani decretis affertur. Sic autẽ vocatur qui vel quæ in vẽtre dæmonem habet reſponſa interrogantibus dantẽ. Act. Apoſt. c. 16, v. 16, legitur, παιδίσκην τινὰ ἔχουσαν πνεῦμα Πύθωνος, id eſt, Ancillulam quandam quæ habebat ſpiritum Pythonis: vbi annotat Beza Græcos interpretes aliquoties in Bibliis pro hoc ſpiritu dixiſſe ἐγγαστρίμυθον, quòd ex obſeſſarum mulierculariũ ventre oracula ſoleret edere, & Hebræos videri non prorſus diſſimili ratione אוב & אובות vocaſſe, quòd earum ventres vtris inſtar intumeſcerent. In vulg. lex. annot. ex iiſdem interpr. ἐγγαστρίμυθοι & γοῶσαι pro magis & ariolis, & iis qui Pythones in ventre habebant. Sic & ἐγγαστρίμυθος μαντεία. Itẽ μαίνυσαί μοι ἐν τῷ ἐγγαστριμύθῳ pro Diuina mihi in Pythone. Item ἐγγαστρίμυθοι καὶ ἐπαοιδοί, Magi & arioli. Ἐγγαστρίμαντις & ἐγγαστρίμυθος (inquit Camer.) vaticinatrix quæ πύθων poſtea dicta fuit, vt illa euocatrix animæ Samuelis. Galenus tamẽ in expoſ. vocab. Hippocr. vult apud eum ἐγγαστριμύθους appellari qui clauſo ore loquuntur, quòd ventre loqui videantur. At Suidas non reddens huius appellationis rationem, dicit duntaxat ἐγγαστρίμυθον eſſe qui & ἐγγαστρίμαντις dicatur, quem (inquit) nunc quidam Pythonem vocant: Sophocles autem nominauit ευρυμάντιν: Plato philoſophus Euryclem, ab Eurycle tali vate (ſed Ἀρυκλείτου ſeu Ἀρυκλείτας pro Ἀρυκλέα reponendum apud illum arbitror.) Quibus ſubiungit locum Ariſtoph. in Veſpis, Μιμησάμενος τὴν Εὐρυκλέους μαντείαν καὶ διαίσιον, Ἐς ἀλλοτρείας γαστέρας ὁδὸς, κωμῳδικὸν πολλὰ χάσκειν. vbi vide & ſchol. Fuerunt denique (vt in vulgatis lexicis habetur) qui ἐγγαστριμύθους dictos putarint ἀπὸ τῆς γάστρης, id eſt vaſe quodam è quo vaticinia caperentur. ET Ἐγγαστρίτης affertur pro eodem.

C. Ἐγγαστριμάχαιραν appellauit Hipponax ὀνομαστὶ Hippomedontẽ quendam vorantem οὐ κατὰ κόσμον. Camer. At Heſychius ἐγγαστριμάχαιραν exponit τὸν ὀψοφάγον καὶ κατατιμῶσαν.

Γάστις, Guloſus, Lurco, Ventri deditus, Venter. (vt apud Lucillium, — viuite ventres) Vtitur Ariſtophanes Auibus. Et Γαστίστερος compar. Poll. ex Plat. comico.

HINC Γαστίζω, Ventrem expleo, Vẽtrem ſaburro. Itẽ, Opiparè & lautè accipio. Luc. ἐγὼ ὦ Δρίων γαστίσω τὸν Δρόμωνα. Vnde Γαστίζεσθαι, Ventrem ſuum ſaburrare, Helluari. Athen. 4, δεῖ τὸν τοιοῦτον εἰς ἀλλοτρείαν οἰκίαν ἐρχόμενον ὅπως δεῖπνον, μὴ γαστιζόμενον ἀδύνατον ὅτι τὸ σωματῶδες χωρεῖν. Sic Baſil. ἀλλ' οἶδα τὸν γαστιζόμενον καὶ καταδουλούμενον ᾗ ὅτι μαλακῆς κοίτης ῥίσκοται, πῶς ἀξίως χρὰς ὄρθριζεῖν. In Hippiatria dicitur & de equis γαστίζειν (inquit Bud.) pro Farragine diſtendere, id eſt χαίτῃ. ‖ Γαστίζω, In ventrẽ cædo, Ariſtoph. Veſpis: & γαστίζομαι, In vẽtrem cædor. Idem Ariſtoph. Equit. — ὑφ' οἵων ἥδιον γαστίζομαι. contra Phrynichum qui negat ab Atticis hac in ſignif. dici. ET Ὑπογαστίζομαι, vnde ὑπογαστίζειν quod Poll. exponit ὑπιχραΐζειν.

Γαστίδες, Quos infeſtant vermes dicti ἕλμινθες, Heſych. Apud Suid. autẽ legitur nomin. ſingul. γάστις hac ſignificatione.

Γάστρων, ωνος, ὁ, idem quod γάστις, Guloſus, Lurco, &c.

Γαστρώδης, ους, ὁ, Ventroſus, Ventrioſus.

Γαστρίδιον, ου, τὸ, dimin. Paruus venter.

Γάστιον, Edulii quoddam genus ex ſeſamo, Heſ. Etym.

Γαστρία dicta γογγυλὶς à Laced. teſte Heſych. id eſt Rapa.

Γαστεὶς, Rapa, vel Crambe, Heſych.

Γάστρη, ET Γάστρα, Fundum vaſis. Euſtath. γάστρων πείπονος apud Homerum exponit τὸν πυθμένα, alibi autem τὸ κοιλότατον. Athenæus de cratere prægrandi loquẽs, pag. 60, ἔχον δὲ ἄνω ἀκρωτήρια, καὶ ὑπὸ τοῖς γάστραις κύκλον. Dicitur & de naui γάστρα teſte Polluce, ſignificatque eius fundum, id eſt carinam. vel (vt alii vocare ex Saluſtio malunt) alueum. ‖ Γαστὴρ ET Γαστέριον eſſe genus vaſis quidam poſt Hermol. ſcripſerunt.

ΓΕ, Quidem, Certè, Vtique. Xenoph. Pæd. κ, οὐκοῦν, εἰ τοὺς Μήδους ἐθέλοιτε νικᾶσθαι, πότερον γε ἂν ἧττον πόνῳ ῥᾴδιον ἦν. Sæpe autem vacat, præſertim aliis vocibus adiũctum, articulo autem δε frequentiſſimè. Luc. De ſacr. καὶ πολύ γε, εἶπεν, μᾶλλον ἐκεῖνον τοῦτο ποιητέον. & paulo pòſt, οὕτω γε ἔπεισε &c. Sic Lat. Qui quidem nonnunquam pro Qui ſolo. Hom. Od. υ, — οὐχ ἵππων ἐπιδευὴς ἐστιν οὐδὲ νηῶν γε βοτῆρι pro

οὐδὲ solo. Sic οὐδέ γε pro οὐδὲ apud Xen. & πάνυ γε pro πάνυ, item ἔγωγε pro ἐγώ. At τί γε vt Lat. Si quidem.

Γέ, pro Saltem (sicut & Lat. Certè & Quidem certè hanc signif. interdum accipiunt) Demosth. εἰ μὴ ὅλον, μέρος γε, Si non summam, saltem partem. Et γε δὴ eadē signific. item γάρτοι, & γάρτοι που, necnon γε οὖν & γοῦν: quorū ex Demosth. & Xen. ac Plat. exempla vide apud Budæū 904 & 905. (vbi & de γοῦν posito pro γὰρ.) Verùm sciendum est à nonnullis alicubi reddi Tamen vbi alii vertant Saltem. vt apud Plut. Pericle, εἰ καὶ τὰ σφόδρα μικρὰ παιδιᾶς μιᾶς ἁπτόμενοι, δοκοῦσιν γ' ἴσως εἶναι. Idem, εἰ δεῖ μηδὲν ἄλλο φοβερὸν εἶναι αὐτοῖς, ὅπως γε μὴ θρασεῖς ὦσιν οἱ ἐχθροί. quod ex Erasmi interpretatione ita redditur, Etiamsi nihil esset aliud, tamen vel ob idipsum cauendum esset sibi, ne tantum audeant inimici. Ité γάρτοι (vel γάρτοι coniunctim) pro Verò, vel Atqui, Bud. 905. At de γαμοῦν vide in μέν, & de γάρτοι in μήν. Sciendum est autem γε sine accentu potius scribi.

ΓΕΛΆΩ, ᾰσω, F. ἄσω, & ἄσομαι. Rideo. Odyss. σ, — οἱ δ' ἄρα πάντες ἀνήνυξαν γελόωντες. Et ἡδὺ γέλασσαι, Il. β. Sic Il. λ, — ὁ δ' ἦ μάλα ἡδὺ γελάσσας. Huic autē τῷ ἡδὺ γελᾶν opponi puto γελᾶν χείλεσι apud eundem Il. o, quod est eorum qui Sardonium risum imitantur. At δακρυόεν γελᾶν vide in Δακρυόεις. Dicit autem Homerus & γελᾶν ὅτι τινί cum datiuo personæ, vt Il. β, & Iliad. ψ, pro Ridere de aliquo, id est de alicuius facto vel dicto. Soph. autē in Aiace, dicit εἰς ἐχθροὺς γελᾶν, pro ἐπ' ἐχθροῖς, De inimicis, id est de infortuniis inimicorum. Quod alii interpret. Ridere inimicos, id est irridere. Apud eūdē, κακοῖς vel ὅτι κακοῖς γελᾶν vertitur Ridere ob mala [aliena,] Insultare malis. Vtuntur autem verbo γελᾶν & prosa scriptores variis modis. Xen. Pæd. 1, αὐτὸς ἐφ' ἑαυτῷ μάλιστα ἐγέλα. Luc. τί γελᾷς; Quid rides? Apud eundem cum illo ἡδύ, De hist. scribēda, μάλα ἡδὺ ἐξ ἑκάστου γελάσεται. Apud eundem ἐγέλασα sine adiectione, certa quadam loquendi forma dicitur pro Risum mihi cies. vel Ridiculum est quod dicis: vt ἐγέλασα. ἐξ ἀγαθοῦ σὺ τηλικοῦτος ὤν; Ita Bud. Cum ὅτι autē iuncto datiuo interdum pers. interdum rei: vt γελῶ ὅτι σοι, Xē. Œcon. Sic Luc. τὸ θέατρον γοῦν ἅπαν ἐγέλα ἐπ' αὐτῇς. Cum dat. rei, Aristoph. Pluto, ὅτι τούτοις αἰσχύνεσθαι γελᾷ. Lat. potius dicunt Rideo de hac re, quàm Rideo de te. licet dixerit Cicero, Qui risus hominum de te erat? At Gall. *Ie me ri de cela, & Ie me ri de ceſtuy-la.* ‖ Γελῶ cum acc. Rideo, Irrideo. Naz. γελῶ σου καὶ τὰς συναριθμήσεις. Et pass. cum genit. sed subaud. ἵνηκα pro Irrideri, γελασθῆναι τῆς συναριθμήσεως. ‖ Ex Eurip. affertur γελᾶν ἀχαῖς pro Arridere. Apud Aristoph. autē Nub. ὅστις τούτοις γελᾷ non tam est Qui his arridet quàm Cui hæc arridēt. est enim τούτοις γελᾷ pro His oblectatur, His gaudet. ‖ Γελᾶν de inanimatis etiam dicunt poetæ pro Splendere, Nitere, Renidere, Floridum esse. Vide Hesych. & Eust. Horatius itidem dixit domum ridere argento, sicut & aurea lacunar renidere.

Γέλασμα, ατος, τὸ, Risus. Apud Æschylum metaphoricè in Prometheo, πολλῶν τε κυμάτων ἀνήριθμον γέλασμα. vbi vide schol. Simili metaph. Plut. De primo frig. καὶ βοὸς πολιῶν ὄρος γελᾶσαν. id est. Turn. interpr. Renident. Hanc metaph. imitatus est & quidam Latinus poeta.

Γελάσιμος, ου, ὁ & ἡ, Ridiculus, Risu dignus. Luc. γελάσιμα ἐστὶ παῖσαι καὶ μειρακιώδη. Phrynichus tamen in v. l. scribit Atticos γελοῖος non γελάσιμος dicere.

Γελαστής, οῦ, ὁ, Risor, & q.d. Risitator, Qui velut quandam ridendi artem factitat. Sic autem interpretor in ea sign. in quo de Democrito dicitur. ‖ Γελασῖνοι dicti sunt & dentes qui in risu nudantur, quasi renidentes, ὅτι γυμνοῦσι τοὺς γελῶντας, inquit Pollux. Γελασῖνοι rugæ & velut sulculi qui à ridentibus in ore fiunt. Vnde Mart. Nec grata est facies cui gelasinus abest.

Γελαστός, ή, όν, Idem, Risu dignus. vt — ἔργα γελαστὰ, Odyss. ϑ, v. 307. CONTR. Ἀγέλαστος, Risus minimè dignus, sed indignatione, inquit Suidas. ‖ Activa signific. sæpe sumitur pro Risus expers. vt ἀγέλαστοι ἡμιλιασταὶ & γελάσσαντα apud Athen. 14 opponuntur. Sic appellati fuerunt ἀγέλαστοι, vt qui nunquam risissent; Heraclitus, Anaxagoras Clazomenius, Aristoxenus. Vtitur Lucilius hac voce apud Cic. De fin. 5. Et ἀγέλαστος petra cui insedit lacrymans Ceres dum filiam quæreret. de qua lege Hesychium & Suidam, ac schol. Aristoph. HINC Ἀγελαστί, aduerb. Sine risu, Citra risum. Plato in Euthyd. ET Ἀγελασία, Risus abstinentia. Vel, q.d. Carēna risus. ITEM Ἀγελασίω, ᾷς, Nō rideo, Risus expers dego, Risū abstineo. Heracl. in Epist. Sciendum est autē Eustath. γελαστὸς & ἀγέλαστος ab inusitato themate γελάζω deducere, quæ deductio & in cæteris eiusdem formæ derivatis valet.

Γελαστὴς, οῦ, ὁ, Risor, vel Irrisor, ὁ ὀπτγελῶν, Suidæ.

Γελασὺς, ύος, ἡ, Risus. Callim. in fine hymni in Delum, Παίγνια καὶ ἐρίζοντι καὶ Ἀπόλλωνι γελασσώ. vbi inuersam puto particulam καὶ, vt sit παίγνια καὶ γελασσὼ Ἀπόλλωνι καὶ ἐρίζοντι.

Γελαστικὸς, κὴ, κὸν, Ridendi facultate præditus. q.d. Risibilis, activa signif. Sic homo dicitur esse ζῶον γελαστικὸν apud Sextum phil. & Porphyrium.

¶Γέλως, ωτος, ὁ, Risus. (& γέλως, ω, vnde accus. γέλων, apud Hom. sed & dat. γέλῳ ἔκφατον, Od. σ, Præ risu mortui sūt: vt hyperbole Gall. *Mourir de rire*. Alii autem volunt γέλω per apocopen esse à γέλωϛ). Od. θ, Ἄσχετος ἦρ' ἐσάρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσι. Alibi autem ὦρτο γέλως (pro quo in prosa dicitur γέλως ἐγήγερτο) Et Od. σ, πὼς χρὴ γέλωτα, Risum alicui mouere, Risum præbere. Dicit & γέλωτα παρέχειν καὶ ἀφροσυνίζειν (vnde hausit Xen. γέλωτα ἀφραίνεσθαι.) Sophocl. autē γέλωτα ἄγειν pro Ridere. Est porro in soluta orat. vsitatissimum illud γέλωτα παρέχειν, pro Risum mouere, Risum præbere. Xen. Pæd. 8, ὅτι δύνασαι καὶ ψυχρὸς ὢν γέλωτα παρέχειν. Sic Luc. Dicitur etiam (sed rarius) γέλωτα κινεῖν, quod adverbum respondet Latino Risum moueo. Item γέλωτα παρασκευάζω, Plat. Necnon γέλωτα ποιεῖν eidē in Char. ἐξ ἐπίτηδες γέλωτα ποιεῖν. Xen. autem Pæd. 2, paulo aliter dixit, γέλωτα πειρᾶ ποιεῖν ἐμοῦ. Sed & eum de quo rident, seu quem irrident, & derisui ac ludibrio habent, dicunt γέλωτα ποιεῖσθαι, sed frequentius πρὸς ἄλλους. Herodot. γέλωτα μέγιστον. Sic γέλωτα πρῆγμα πλὴν σαφροσυνέων. Dicitur & ἐν γέλωτι πρήσσειν, interdū verò ἐν γέλωτι καὶ παιδιᾷ. Et εἰς γέλωτα βάπτω, ad verbum In risum verto: Thucyd. lib. 6, εἰς γέλωτα ἔμπεσον τὸ πρᾶγμα. Pro eodē autem in v. l. legitur εἰς γέλωτα φέρω. Apud Xen. γέλωτα μηχανᾶσθαι Pæd. 2, est arte aliqua risum elicere. q.d. Risum moliri. At κατέχειν γέλωτα Xen. quod est ad verbū Risum continere. Aristoph. autem γέλωτα ἀποσβέσαι pro Risum compescere, dixit: ad verbum Risum abigere. γέλωτα καταπλῆσαί τινος vide in Καταπλήσσω. Demosthenes autem minus vsitata loquendi formula dixit Philipp. 4, ἐπὶ τοῦτο γε γέλως ἐλθὼν ὡς χρώμεθα τοῖς πράγμασι. vt si Gallicè dicamus, *C'eſt pour rire* (vel, *C'eſt une moquerie*) *comme nous mangeons les affaires.* ‖ Γέλως Σαρδόνιος, Risus Sardonius, vide apud Eras. in Prouerb. At γέλως πλατὺς Synesio est Risus effusus. ‖ Γέλως transfertur etiam ad maris serenitatem: de qua metaphora lege Eustathium.

C. Γελωποιὸς, οῦ, ὁ, (q.d. Risus artifex.) Qui risum ciet, Qui facit aut dicit quibus risum eliciat. vt Philippus γελωποιὸς in Sympos. X. & apud Athen. γελωποιὸς Μανδρολύμης, qui à Bud. exponitur Scurra. Idem γελωποιὸς reddit Festiuū acroama, ex Cic. ET Γελωποιῶ, Risum cieo, seu excito. Dictis aut factis risum capto. Vtitur Xen. ibidem. Et Plato De rep. 10, ὁ γὰρ τῷ λόγῳ κατῆχες ἐν σαυτῷ βουλόμενος γελωποιεῖν, φοβούμενος δόξαι βωμολοχίας, πάνυ αὖ αἰσθῇ. Bud. Γελωποιεῖν interpr. etiā Agere Scurram, vel Scurriliter agere. quam signif. habere puto in hoc Plut. loco in Pol. præceptis, vbi de iocis loquitur, μάλιστα γὰρ ἀδοκιμεῖ τὰ ἑαυτῶν πρὸς τὰς ἀμαθίας καὶ ἀπαιδίας. τὸ γὰρ ὀνειδιστὴν ἢ καταγέλαστον, γελωτοποιοῦντός ἐστι. Et Γελωποιΐα, Artificium excitandi risus, apud eundē Xen. in Symp.

C. Πρόγελως, ωτος, ὁ, Placidum ridens, Placido vultu ridēs.

C. Φιλόγελως, ωτος, ὁ, Zephyri epith. etiā in Epigr. Risus amans, Qui lubenter ridet. Aristot. Rhet. 1, ἔτι δὲ τὸ εὐθύμητον τοῦ φιλογέλωτος.

¶Γελοῖος, α, ὁ, Ridiculus, Risu dignus. Athen. 6, ὑμῖν (φασὶ) πρέπειν ὅτι τὸ ἀπὸ γῆς γελοῖον ἔστιν. Plat. Sympos. καὶ ἔστιν αὐτῷ γελοῖον πάθος. Et vt Lat. additur interdum Dictu cum

Ridiculum, quum dicimus Ridiculum dictu: sic & ἀκούειν cum γελοίοτερον addidit Plato in Apol. Dicitur autē γελοῖος & de persona: estque γελοῖος (id est ridiculus) qui aliquid risu dignum facit aut dicit. ‖ Γελοῖα vertitur aliquando Ludicra, locosa. vnde & γελοῖα opponuntur σπουδαίοις, vt apud Xen. Pæd. 2. Sic Isocr. οὐδὲν ἧττον σπουδῆς γελοίου χαίρουσι. ‖ Interdum & γελοῖον substantiuè dicitur pro loco, vt apud Plut. in Polit. præc. & alibi. Quinetiam vt γελοῖον dicitur aliquando iocus, ita γελοῖος Qui est iocosus, Facetus. Dion. Long. ἵνα μή τις γελοῖος εἶναι βιάζηται καὶ ἀστεῖος, ἀλλὰ γέλωτα κινεῖ μᾶλλον ἢ καταγελᾶται. Suid. tamē γέλοως proparoxytonè vult scribi pro γελωτοποιός. ‖ Γελοῖον etiam vocatur quod ad ciendum risum aptum est: atque ita videtur & Homerus suo γελαστὸν vsus esse Il. β, Ἀλλ' ὅ, τι οἱ ἔπεσσι γελοῖον Ἀργείοισιν ἔμεσσιν. Bud. apud Plut. ἔντεχνα τῷ γελοίῳ interpt. Risus excitandi gratia. Sic & in vulg. lex. τὸ γελοιότερον redditur Ad risum magis concitandum. ET Γελοίως, Ridiculè, Luc. ITEM comp. Σπουδογέλοιος q. d. Cuius studium est ridiculum. ex Strab. ET Φιλογέλοιος, Qui iocos & facetias amat, Qui libenter iocis vtitur. Aristot. Rhet. 2.

Γέλως proparox. vide in proximè præced. Γελοῖος. ET Γελοΐος, ibidem.

Γελοιάζω. Ridicula seu iocosa dico, Iocor. Pl. Apophth. Lac. σωφρόνου δ' ἦν γελοῖα λέγοντος, οὐ φυλάξων ὧν ὁ ξένος σωφρόνως γελοιάζων, ὅτως μὴ γελοῖος ᾖ, ὡς αὖ καὶ οἱ σωφρόνως παίζοντες, παίζοιεν; VNDE Γελοιασμός, Iocatio, apud eundem Plut. ET Γελοιαστής, Iocator. Item, Facetus. Basil. ἀστεῖοι καὶ γελοιασταὶ ἄνδρες. Greg. αἱ τῶν γελοιαστῶν σωφρονιστικαὶ καλλωπισταὶ λῆμαι. Vide & Athen. p. 83. ET Φιλογελοιαστής apud Poll. Qui iocatores amat, Qui facetis hominibus delectatur. Vel, Qui iocationem amat, Qui lubenter iocatur.

¶ Γηλὸς, pro scurra in v. l. affertur ex Epigr. sed cum ω non habente, subscriptum, ex Gazæ sententia.

C. Ἀ'Ν Ἀγελάω, ῶ, Rideo, in v. l. Videtur tamen αἰὰ intendē di vim habere.

C. Δ Ι Ά γελάω, ῶ, Derideo, Irrideo, cum accus. Lucian. Et διαγελώμενος, Qui deridetur. ‖ Διαγελᾶν metaph. de serenitate & tranquillitate. Plut. in Cæs. 232, ὥσπερ ἀπὸ γαλήνης τοῦ βίου γελᾶσθαι, καὶ ἡδὺ τὸ ἱλαρὸν καὶ μειδιαμάτων ἀρρήτων καὶ τερπνῶν ἐμπίπλασθαι Κλέωνα, &c. Theophr. De hist. pl. 8, p. 94, διαγελοῦσι ὑπὸ τῆς ὥρας, itidem ad tranquillitatem referēs: i. Vere iā adulto & tēpore mitescente, inquit Bud. Idē De c. pl. lib. 2, διαγελᾶσαν ἡμέραν dixit. Idem alibi, διαγελᾶσης ἤδη τοῦ ἀέρος: vbi Gaza, Cælo iam indulgente. Vide & in Γίλασμα.

C. Ἐ Γγελάω, ῶ, Irrideo, Illudo. cum dat. ἐγγελᾶν τινι, Illudere alicui. Eurip. Medea, ἐμοὶ σὺ μὴ ἐγγελᾶς. SED Ἐπιγελάω, vsitatius & significantius est pro Illudo, Insulto. Soph. Aiace, Φιλεῖ πάντας καὶ κρύφιος ἐπιγελᾶν. Sic Plut. ἐπιγελᾶν τῇ συμφορᾷ ἐχθροῦ. Ité cum præpos. ἐξ habētur suum genit. apud eundem Soph. ibidem.

C. Ἐ Κγελάω, Risum effundo seu emitto, In risum erumpo. Hesiod. οὐ σὺ ἐγέλασσαι πατρὸς ἀνδρὸς τὸ πάρος περ. Et Odyss. σ, de Antinoo, Ἦλθ' ἄρ' ὀφ γελάσας ὑπερηφάνοις μενεαίνων.

Ἐ Π Ι γελάω, ῶ, Arrideo. Xen. Apol. Socr. τὸν ἐπὶ λίγα πεπαυμένον ἐπὶ τῷ κεφαλίῳ αὐτοῦ ἐπιπεσόντα, καὶ ἄλλα ὑπεγελάσαι. ‖ Ité pro Illudo, Insulto. vt apud Luc. De Vulcano qui Martē & Venerem in adulterio deprehenderat, ὅτι καὶ ὑπεγελᾶ αὐτοὺς ἐφ' οἷς. Apud eundem ὑπεγελᾶ τὸ Σαρδόνιον. ‖ At ὑπεγελᾶ τὸ κῦμα apud Aristot. Problem. redditur ex Gazæ interpr. Fluctus superfringitur.

C. Κ Α Τ' Αγελάω, ῶ, Irrideo, Derideo cum genit. vi præpos. κατά: Xenoph. πολλῶν ἐπ' αὐτῷ καταγελᾶν. Herodot. tamen cum dativo. Et Καταγελάομαι, Irrideor, Ridiculus sum. Plato in Dial. οὐκ εἰκότως, ἀλλὰ τὸ μὲ καταγελασθῆναι ὑπὸ σοῦ οὐδὲν φροντίζω. Idem De rep. lib. 1, καταγελάσεται μῦθος, Ridiculæ fabulæ. ET Καταγέλως, Irrisio, Derisio. Xē. Et Aristoph. ὥσπερ καταγέλων πάντων τῶν δημοτῶν καὶ τῶν φίλων ἐξεχεῖτο. Synes. ὥσπερ ὀφλὼν καταγέλωτα ὑπὸ Nō animo irridendi.

C. Π Ρ Ο Σγελάω, ῶ, Arrideo. cum accus. vi præpos. Euripid. Medea, Ἄψυχα εἴδωλ' ὡς προσγελᾶσα σώματος, Arridens imagini in speculo.

Α Γ Α Λ Η Ν Η, ης, ἡ, Serenitas, Tranquillitas. Odyss. ι, Καί κε σ' ἔπειτ' αὖθις μὲ ἐπαύσατε, εἰ ὄ γαλήνη ἔπεσε πνοιῆς. Et Od. κ, — λείη δ' ἦν ἁλὸς αἰὲν ἰδεῖν γαλήνη. Et πόντος γαλήνη, Plutarch. Γαλήνη Eustath. apud Hom. accipit etiam aduerbialiter pro γαληνῶς, Od. ε, — εἰ δ' ἐλάων γαλήνην. Cæterùm nō probo illius deriuationem à γάλα: malóque à γελάω, vt dicatur γαλήνη quasi γελαλήνη. Sic Ouid. risum vultui sereno tribuit, — ridet vultu fortuna sereno. Sciēndum est autem γαλήνην metaphoricè etiam dici de serenitate vultus & hilaritate: quo vtitur modo Plut. ‖ Γαλήνη, Plumbago. Vide Hesych.

Γαληνός, Serenus, Tranquillus. vt γαληνὸν πλάσαι apud Luc. vbi tamen veretur Bud. ne legendum sit γαληνιᾶσαι. ‖ Γαληνός, metaph. Eccl. hist. l. 2, γαληνὸν βλέμμα, vultu sereno. ET Γαληνιαῖος idem Serenus. Bud.

Γαληνιάω, ᾷς, Serenus sum, Tranquillus sum. vt θάλασσα γαληνιῶσα in qua est γαλήνη. Gregor. metaph. γαληνιᾶσαι πνεύματα.

Γαληνίζω, (q. d. Sereneſco) Serenus fio, Tranquillor. τὸ γαληνίζον τῆς θαλάττης λευκόν. ET Διαγαληνίζω actiuè, & metaph. signif. Sereno, Tranquillo. Aristoph. Πνεῦμα δ' ἀήτου διεγαλήνισεν.

Γαληναία poet. pro γαλήνη, vt σαλήνη pro σελήνη, Eust.

Γαληνός, ὸς, ὁ, idem quod γαληνίος, (& frequentius) Serenus, Tranquillus. Luc. γαληνὴ ἅπαντα ἦεν. Et metaphor. Plato Axiocho, γαληνὸς δέ τις καὶ κακῶν ἄγευτος βίος. Sic Plut. εἰς γαληνώτερον ἦθος βίου μεταλλάξαι τι. Ad hilariorem vitam transiens, vt Bud. interpr. HINC Γαληνότης, Serenitas, ex Luc. ET Γαληνόω, ῶ, Sereno, Tranquillo. Plut. in Cæs. καὶ γαληνοῦσαι τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο πρόσωπον:

Γαληνὸς item pro γαληνός, ea forma qua σαφηνὸς, Budæus citat ex Arist. (incertum autem an ex Aristophane an ex Aristotele.)

Γαλῳὸς idem quod γαληνὸς, Etymol. Hesychio, item Eustath. ex Pausaniæ lexico. ET Γαληρωτὸν, Etym. Serenum & hilarem vultum habens. ITEM Γαληρὸς in signif. τῷ γαλῳός. Hesych.

Γ Ε Ι' Ν Ω, Gigno, Procreo. Sed quum hoc γείνω inusitatū sit, ab eius media voce Γένομαι deductum ἐγήραμαι in frequenti vsu est, idque apud vtrosque scriptores. nec tantùm de viro dicitur, sed & de muliere. vnde sunt qui & Pario interpretentur. Exempla ex multis pauca sunt hæc. Il. ε, Ἦ ὀλίγον εἰ παῖδα ἐοῦσαν γείνατο Τυδεύς. Odyss. ο, Γείνατο δ' Ἀντιφάτην. De matre autem dictum, vt Il. ε, Ἐκ γὰρ ἐμεῦ ἕκητι ἔασι, μοὶ δὲ σὺ γείνατο μήτηρ. Sic Iliad. π, — ἣν δέ σε γείνατο μήτηρ, (vbi abundat μήτηρ) Hesiodus, — Κύπρόνδε χρυσέην ἔνεκα γείνατο Ἀφροδίτης. Xenophon autem de vtroque parente simul dixit in Apologia Socratis, πῶς οὐ πάντας σοὶ παῖδας εἶναι μᾶλλον ἢ τοὺς γεναμένους. Alibi autem, nimirum in Apomnem. παῖδας γεναμένας appellauit matres, scribens, ἐμφανὲς γὰρ τοῖς γεναμένοις ἔρωτα τοῦ ἀπογίγνεσθαι. At verò in γείνεσθαι & γενόμενος (quæ significant Gigni, Nasci, & Qui gignitur, Qui nascitur.) solis poetis vsitata esse arbitror, Od. ϑ, — πᾶσι μετ' ἀνθρώποισι γενέσθαι ὄφρα νέοιτο. Il. ω, — ὅστις οἱ αἶσα γενομένῳ ἐπέπνυτο λίνον, ὅτε μιν τέκε μήτηρ. Hesiod. Γενόμην' οὔτε φρίκας ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι. Idem, Εἰ δ' αὖ γενόμεσθα πεπρωμένον ἦμαρ ἐκεῖνο. sed hic γενόμενοι pro γεγενημένοι, id est Nati, vt illic γενόμενα pro γεγενημένα accipi aiunt.

Γέγαα, Natus sum: interdum & simpliciter pro Sum. vnde γεγαὼς particip. vtraque solis poetis in vsu. Apoll. Argon. 2, καί μοι πατὴρ γεγαὼς. Od. ϱ, — τέων γεγαὼς ἐπὶ ἔπλω. Et in infin. Dorico γεγάμεν. ITEM Ἐγήγαα, vnde ἐγεγάτην apud Apoll. & ἐγεγαώς. Apoll. 2, — μακέρων ἥρωσιν ἐγεγαῶτας. Et Hesiod. Διὸς ἐγεγαῶτα, pro γεγαῶτα ὑπὸ Διός. lic & in cæteris exemplis. Variè autem hoc γέγαα formarunt grammatici. Aliqui enim ita γείνομαι, γείνω, præter. γέγονα, medium autem γέγενα: deinde per syncopen & pleonasmum literæ α, γέγαα. Alii sic: γείνω, γήσω, γέγαμαι & per syncopen γέγαα. Sunt & qui altius repetentes huius γέγαα originem, volunt à γῶ prorsus inusitato (ex quo esse aiunt ipsum γείνω) fieri γέγαα, vnde fit γέγαα Ionicè, eodem modo quo βέβαα à βέβαμαι.

¶ Γήγαμαι, & Γίγαμαι, (sed esse γέγαμαι rationi magis consentaneum, Heraclides apud Eustath. docet, scribens, vt

ex μάω fit μάομαι per duplicationem, deinde μίμνω ſecũ dum Ionas, per metatheſin vocalis ι in π: ſic ex γθύω eſſe γίγνω, ex quo fieri γίγνω, vnde γίγνομαι) Fut. γθήσομαι, Præt. γέγθημαι. Aor. 2, ἐγθην Ἴδιον. tanquam à γθάομαι, ῶμαι, quod inuſitatum eſt. Aor. 2 medius, ἐγθόμην. Præt. med. γέγονα, tanquam a γείνω. Significat autem Naſcor, Orior. Item, Fio, Sum, Contingo, & alia quæ ordine perſequar.

Γίγνομαι, Naſcor, Orior. (cui ſignif. primum do locũ ob Γίνομαι præcedens, quod hanc eandem habet) Od. ξ, Οἷσιν, ἐξ οὗ περῶτον γθήμην καὶ μ' ἔτρεφον αἰπύ. Et ψ, — ἔστιν ὅ τοι πρόσθε γθήτην. Heſiod. Erg. — ἀλλ' ἤ πρόσθε θεῶν ἦν, ἢ ἔπειτα γθήσαι. Hac quoque in ſign. proſa aor. 2 medium & præt. medium frequentius quàm alia tempora vſurpat. Iſocr. ad Phil. μηδένας ἄλλους καταλείπεσθαι κληρονόμους πλὴν τοῖς ἐξ ἀρχῆς γεγενῆσθαι. Plato Epiſt. 9, ἐκείνοις ἡμῖν οὐχ αὑτοῖς μόνον γέγονεν, pro quibus Cicero dixit, Non nobis ſolùm nati ſumus. Apud eundem idem Cic. γίγνεσθαι vertit nõ ſolùm Naſci, ſed etiam Oriri, Gigni: vt videbis in meo Ciceroniano lex. Plut. Conſol. ad Apoll. ἀλλ' οἶει σὺ διαφέρειν τῷ μὴ γθῆναι, ἢ γθάμενον ἀπογθέσθαι, alioqui τὸ γίγνεσθαι opponitur potius ἀπόλλυσθαι vel φθείρεσθαι. Plato in Timæo, γενόμενον καὶ ἀπολλύμενον, id eſt (Cic. interprete) Quod gignitur & interit. Ariſtot. Ethic. 2, καὶ ἐπ' ὀλίγων γίγνεται, ὑπὸ τούτων ἐξ αὐξάνει καὶ φθείρεται. Plato etiam cõpoſito vſus eſt: in Epitaph. γεγενημένων χρημάτων καὶ παίδων καὶ διαφθειρομένων. id eſt (Cic. interpr.) Et naſcentibus & cadentibus cum reliquis commodis, tum maximè liberis. γίγνεσθαι τυράννου παῖς, Natum eſſe tyranno patre in v. l. Sæpe & cum annorum numero, vt γεγονὼς ἔτη εἴκοσι, Xen. Natus annos viginti. Iſocr. γεγονὼς μὲν ἔτη πεῖσα μόνον ἀπολείποντα ἡλικιῶν. Apud eundem cum genit. (ſi mendo caret locus) in Panath. οἶδμαι γὰρ οὐχ ἁρμόττειν οὕτω τοῖς ἔτεσι τοῖς οὖσι νῦν καὶ πάσαις ὧν ἐγὼ τυγχάνω γεγενημένος. Et cum numero ordinatiuo, γεγονὼς πεντηκοστὸν ἔτος, Naz. Sæpe verò & cum aduerb. vt γίγνεσθαι καλῶς, pro Honeſto loco naſci, vel Claris parentibus naſci, ſeu Claros natales habere. Demoſth. Epitaphio, ἐπειδὴ δ' ἐγθῆναι καλῶς καὶ πεπαιδεῦσθαι σωφρόνως καὶ βιῶναι φιλοπόνως συμβέβηκεν, αὐτῆς &c. Sic γεγονέναι βέλτιον ἄλλων Iſocrati, pro Nobiliori genere natum eſſe quàm cæteri. Iungitur autem aduerbio & in alia ſignif. vt paulo pòſt docebo.

Γίνομαι, Sum, Fio. vnde γέγονα, Fui, vel Factus ſum. Ariſtoph. γέγονας ἡμῖν ὡς λέγειν πλουσίως; Itáne factus es diues? Sæpe autem pro Sum. In ſequent. autem exemplis pro loco reddi vel hac vel illa voce poteſt. Dem. Olynth. 2, ὡς τὰ δι' ὧν ἂν ἅπαντες εὖ λέγειν δόξαιμεν τούτων ἐλπίζειν προσῆκον ἐκ φαύλων αὐτὰ χρησταὶ γθήσεσθαι. Idem in fine Ol. 1, ἵνα φοβεροὶ φύλακες τῆς εἰρήνης ἀντ' αἰσχίστου γθώμεθα. Thucyd. ἰσοπαλὴς ἡ μάχη γίγνεται. (Ex eodem, γίγνεσθαι παρ' ἀμφοτέροις πρόσθεν, pro Intereſſe) Xen. initio Præd. ἔνεστι πολὺ ἡμῶν ἐγθῆναι, periphraſticè pro ὑπάρχειν. Obſeruanda eſt autem & conſtructio. vt δεῖ τρέπειν τὸν νοῦν πρὸς τὰ πολιτικὰ δίκαια γθῆναι, Plut. Publ. Idem in Numa, ἐκεῖνο μέν τοι τοῦ Νομᾶ μέγα καὶ θεῖον ὑπάρχει τὸ ξένα μὲν πάμπολλα γθῆναι. Interdum verò & cũ præpoſ. vt ex Dem. οἱ ἐν δυνάμει γενόμενοι, Qui ſunt in imperio. Ex eodem. οἱ τῶν κοινῶν ὅτῳ τῷ γεγθημένοι. Ex eodem, γίγνομαι ὅτῳ ταύτης τῆς γνώμης, Sum in hac opinione. γθόμενοι ἐπ' ἀμφοτέρα τὰς γνώμας, Thucyd. γίνου μεθ' ἡμῶν, Demoſth. γίνομαί σοι δι' ἔχθρας, Ariſtoph. Sum tibi inimicus. Cum eadem præpoſ. γίγνεσθαι τῇ βουλῇ δι' ὀργῆς, Plutarch. in Fabio. Ex eodem in Sol. ἐπ' ἐλπίδος γίνεσθαι, (quod exponitur etiam verbo motus, In ſpem adduci) Apud Æſchinem autem in Cteſ. γίνεσθαι πρὸς δημόσια ἐν τῇ διαίτῃ. Sciendũ eſt autem pro loco variè verti hoc verbum, habita ratione præpoſitionis cui adiungitur, vt apud Theophr. De cauſ. pl. 3, γίνεται πῦρ ὅτῳ πῦρ, Ignis igni adiicitur. Et γίνεσθαι αὐθρί ἐπόσῳ, Ad Rom. 7, quidam interpr. lũgi alii viro. At γίνεσθαι ἀπό τινος (vt infrà dicetur) Ab aliquo diſiungi. γίνεσθαι ἐφ' ἑτέροις, Thucyd. Aliis inniti, In aliis ſpem collocare. Et γθιὼν cum ὁ interdum vertitur Conſtitutus. Sed & ſine præpoſ. aliã atque aliam interpret. admittit, pro loco, vt γίγνεται τῷ πόλει ὄνομα, Nomen vrbi inditum eſt, vel datum eſt. Xenoph. Præd. παρὰ ξένου γθιὰς, fidem ſibi dari. Frequenter autem redditur γίνεσθαι & verbo Accidere, ſeu euenire, aut Contingere, aliiſque huiuſmodi. vt τί γέγονε; Quid accidit? Xen. Hell. 5, ὅτι τὰ τῶν πεζομαχέντα γθιάσειε. Apud Iſocr. nouè (mihi quidem certè) cum ὥστε ſicut Latinè Accidit vt, vel Contigit vt, in Archidamo, εἰ δὴ πολλάκις γέγονεν ὥστε ἢ τοῖς μείζω δύναμιν ἔχουσι, τοὺς ἧττον ἀδυνατοῦντας κρατῆσαι, τί θαυμαστόν, &c. Cum infinit. apud eũdem, γέγονε καὶ τοῦτο ποιεῖν. Ariſtot. autem De mundo, ὥσπερ εἰκὸς γίνεσθαι, Commodè cedere. Feliciter euenire. Redditur & aliis verbis: vt ἐγθίπτει φόβος, Chortus eſt timor. γθομένης φήμης, Quum ortus eſſet rumor. Vel Quum rumor increbruiſſet.

Γίνομαι πρός τοῦτο, vel ἐν τούτῳ, vel περὶ τοῦτο, Verſor in hac re, Incũbo in hãc rem, Occupatus ſum hac in re. Demoſth. γίνομαι πρὸς τὰ στρατιῶτ. Plut. Artox. σπέρμα γθιὸν πρὸς τὰ θεάματα, & γθιὸν περὶ τὰ παιδιά. Ex Iſocr. γθιόμενοι ἐν ποιήσει, In poeſi verſati. Hermog. γίνομαι ἐν τούτοις. Iſocr. γίνεσθαι περὶ τὸ συμβουλεύειν. Plut. γίνεσθαι περὶ παιδίαν. Affertur autem & cum ὅτι ex Demoſth. γίνεσθαι ὅτι πράγμασι. Contrariam autem ſignif. habet cum præpoſ. ἀπό, vt γθιόμενος ἀπὸ πραγμάτων ἐνίων, Plut. in Themiſt. Quũ in illis negotiis occupatus eſſe deſiiſſet. Idẽ De aud. ὅταν γθιόμενοι καθ' αὑτοὺς ἀπὸ τῆς εἰκοφασίας. Et cum genit. perſonæ, ἀπό τινος γθιόμενος, Ab aliquo diſiunctus.

Γίνομαι ſæpe & verbis aliorum ſignif. redditur, Venio, Peruenio, Accedo, &c. vt Herodot. ἐπεὶ ἐγθίπτει ὅτι Γυίδης πάρειμι, Vbi venit vel peruenit. Idem, γένεται ὅτι τῇ διαβάσῃ πάρειμι (Sic autem & Gallicè dicitur, *Quand il fut là*, pro *Quand il fut venu là*.) Thucyd. ἐγθίοντο πρὸς τὴν ἰδυίαν. Luc. γθιόμενος ἐν Λακεδαίμονι. Idem in Cauc. ὅταν εἰς τὸν ἀέρα νέφη γένηται ἀλισσομένη πρὸς καπνόν. Cebes Theb. πρὸς ἃ δεῖ γίνεσθαι, pro πρὸς γίνεσθαι. Iohan. euang. cap. 6, v. 21. καὶ εὐθέως τὸ πλοῖον ἐγένετο ὅτι τῆς γῆς εἰς ὃν ὑπῆγον, Peruenit ad regionem. Redditur autem & aliis verbis in aliis loquendi gen. vt γίνονται πάλιν ὑπὸ τοῖς Ῥωμαίοις, Plut. Fabio, Veniunt in poteſtatem, vel Rediguntur in pot. Sic Chryſoſt. ἀπίχθη τὴν ῥᾳδίως αὖ ὑπὸ τοῖς πολεμίοις γένοιτο, Plut. in Rom. γθιὰς οἷον αἰτίας πρός τι, In crimen adducti. Ex eodem in Sol. ἐπ' ἐλπίδος γίνομαι, pro In ſpem adducor. Ex Thucyd. γίνῃ ὠφέλεια, Mittitur ſubſidium. Redditur γίνομαι verbo motus & in hoc loquendi genere, γθιόμενος ἐν ταυτῷ, videlicet Ad ſe reuerſus. Sed & Homerus verbo γίνομαι motus ſignif. dedit: vt Il. ρ, v. 383, Οἱ δ' ἐπὶ σφιν ὦκα ἔχοντο ἰδὲ πρὸς ἀλλήλους γθιόντο. id eſt, προσώρμουν inquit Euſtath. Et Il. σ, v. 525, Οἱ δὲ τάχα προσγθιόντο. De quo in προσγίνομαι.

Γίνομαι cum aduerb. vt γίνεταί σοι καλῶς, Bene tecum agitur: contrà, γίνεταί σοι κακῶς, Dem. Malè tecum agitur. Et pro his quæ apud Cicer. dicit Timotheus Platonem alloquens, Veſtræ quidem cœnæ nõ ſolùm in præſentia, ſed etiam poſtero die iucundæ, legitur apud Athen. ὡς οἱ παρὰ Πλάτωνι δεῖπνοί τε, καὶ τῇ ὑστεραίᾳ καλῶς γίνονται. apud Plut. autem, ὡς οἱ παρὰ Πλάτωνι δυσπέπτους, καὶ εἰς αὔριον ἡδέως γίνονται.

Τί γίνεται ſequente ὅτι mira quadam phraſi dicitur. Ioh. 14, v. 22, Κύριε, τί γέγονεν ὅτι ἡμῖν μέλλεις ἐμφανίζειν σεαυτὸν, καὶ οὐχὶ τῷ κόσμῳ; pro Quid eſt cur, vel Quid cauſæ eſt cur &c. Sic autem Lat. Quid factum eſt quòd, dixerunt Petronius Arbiter, & Martialis.

Γίγνεσθαι cum genit. perſonæ Seruum eſſe exponitur à Bud. in hoc Demoſth. loco, ἔδωκε Σατύρῳ τῷ ἑαυτοῦ γυναῖκα, ἑαυτοῦ τοῦ γθιομένου.

Τὰ γιγνόμενα, Quæ proueniũt, Prouẽtꝰ, Fructus. Thuc. τῶν γιγνομένων εἰκότως προεστώμενοι. Plut. Solone, ἐγεώργουν οἰκείοις ἔκτοις τῶν γιγνομένων πλουτοῦντες. Interdũ dicitur τὸ γιγνόμενον cum ὁπ, vt τὸ γιγνόμενον ὁπ τούτου.

Γιγνόμενον ἀργύριον ἀποφέρειν, & τὸ γιγνόμενον τίμημα, item αἱ γιγνόμεναι τόκοι, Legitimæ vſuræ & ciuiles: denique γιγνόμενον pro πρέπον & ἁρμόζον (vnde & αἱ γιγνόμεναι ἐλπίδες pro abſurdis expectationibus) vide apud Bud. pag. 54 & 103. Et γιγνόμενα πρὸς, p. 137.

C. Ἀΐγθιος, ίου & ία, Qui ſemper fuit & erit, Sempiternus. Plato Sympoſ. ὅτι ἀΐγθιός ἐστι καὶ ἀθάνατον.

C. Ἀλιγθιής, ίος, ὁ & ἡ, E mari ortus. Vide in Ἅλς.

C. Ἀρτιγήνης, ους, ὁ & ἡ, Recèns genitus, Modò ortus. idem quod ἀρτιγένητος & ἀρτίγονος.

C. Αὐτόχθων, ονος, ὁ & ἡ, Indigena. αὐτόχθων, Hesych. vt apud Luc. in Hermot. οἱ ξύμπαντες τὸ ἐπίλοιπον καὶ ξένοι εἶεν αὐτόχθονες ἢ οὐδείς. Plut. De prud. anim. ἴδιός ἐστι καὶ αὐτόχθων. ‖ Item, Perennis, vt αὐτόχθων ποταμός, Perennis fluuius: quod perennes fluuii eo ipso in loco nati sint vbi conspiciuntur, non autem torrentium more sint aduentitii. Philo De vita Mosis libro primo, καὶ φύσει ποταμὸς αὐτόχθων, οὐκ ἐπήλυς. Eodem libro λοιπὸν τοὺς ἄλλους φασὶ μυθοῦσθαι, χειμάρρους πηγὰς αὐτοχθονίους, ἐπικλύσαντα τὴν αἰακὸν πλημμυρῆ καὶ λιμναίαν τὰς ἀρούρας. Vbi Turn. Quo tempore fluuios alios aiunt decrescere, torrentes & perennes, auctis aquis exundans superfunditur aruis stagnanti gurgite. Idem De mundo, αὐτοχθόνων ποταμῶν καὶ χειμάρρων, οὐ πλημμυρουσῶν μόνον ἀλλὰ καὶ τὸν πυθμένα φορυλλούντων ὑπὸ βάθους. Vbi Bud. Quum interim amnes atque torrentes expatientur. Hesychio est etiã αὐτόχθονος, γνησίους.

C. Αὐτογόνης, ους, ὁ & ἡ, Sponte sua natus, αὐτοφυὴς βλαστός, Qui ipse ex se est, non ex alio. οὐκ ἐκ τινος γεγονώς, Hesych. Epitheton hoc Deo ab Orpheo tribuitur.

C. Ἀφρογενής, ους, ὁ & ἡ, E spuma ortus. Vide in Ἀφρός.

C. Βουγενής, ους, ὁ & ἡ, E boue ortus seu genitus. vide in Βοῦς.

C. Γηγενής, ους, ὁ & ἡ, E terra ortus. γηγενὴς σφετὸς γηγάντων, Terra edita moles gigantum, vt Actius interpret. apud Sophocl.

C. Διογενής, ους, ὁ & ἡ, E Ioue ortus, Ioue editus. vt διογενὴς πῶλον apud Soph. de Pall. διογενὴς φώς, apud Eurip. Et διογενὴς Γαλήνης. Il. α.

C. Ἠωγενής, ους, ὁ & ἡ, Manè ortus, ὁ ἐν ὄρθρου γεγονώς. Vel, Aere genitus, Aere natus. Sunt qui exponant etiam ὁ τὸν ὄρθρον γεννῶν, actiuam ei significationẽ tribuẽtes. àquibus merito Eust. dissentit. Apoll. Arg. α. de aurora, ἠϊθέη ἠωγενέεσσι. ΣΤ Ἠωγενέτη, ας, ἡ, pro eodem, Il. α, Ἦμος δ' ἠωγενέτη φαίνῃ ῥοδοδάκτυλος ἠώς.

C. Θεογενής, ους, ὁ & ἡ, Deo genitus, Deo natus. Nonn.

C. Θηλυγενής, ους, ὁ & ἡ, E fœmina ortus. Muliebris. Plato De leg. contrarium τῷ ἀρρενογενεῖ

C. Γνησιογενής, ους, ὁ & ἡ, Recte id est legitimè natus. Γνήσιος, ὁ εἰκὸς ἀπὸ τοῦ γίνεσθαι κατὰ διάθεσιν τὸν μοῦν ἡμιονικὸν, καὶ μὴ πάλιν ὅπως τὸ ἡμίονος ὑπισχνούμενος, vt Eust. exponit Od. ξ. πάλαι δ' ἦν καὶ ἄλλοι Γῆς ἐπὶ μεγάρῳ μὲν βάσαν ἐπὶ ἠμίονον Γνήσιοι ἐξ ἀλόχων, ἐμὲ δ' ὀπυίετο πότνια μήτηρ Παλλακίς· ἀλλά μοι ἴσσα ἠμιόνων ἐτέκνα. Et γνησιογενὴς πολίτης, Indigena ciuis, αὐτόχθων; vt idem Eust. tradit. Γνησιογενὴς verò etiam scribi, annotat idem Eust.

C. Κυπρογενής, ους, ὁ & ἡ, In Cypro natus. ΣΤ Κυπρογένεια, ας, ἡ, fœmin. generis pro eodem. Epitheta sunt Veneris, quòd ibidem & nata esse creditur, & religiosè colatur. Hesiod. Theogonia, Κυπρογένειαν δ' [τὴν Ἀφροδίτην καλέουσιν θεοί τε καὶ ἀνέρες] ὅτι ἠφρογενὴς πολυκλύστῳ ἐνὶ Κύπρῳ.

C. Μεσογενής, ους, ὁ & ἡ, Qui mediæ est ætatis. ὁ ἐν μέσῃ τῇ ἡλικίᾳ γεγονώς. Hesych.

C. Μονογενής, ους, ὁ & ἡ, Vnigena. pro quo vulgò Vnigenitus. Plato Timæo, ἵνα καὶ οὗτος ᾖ τῷ μόνωσιν ὅμοιον ἢ τῷ παντελῆ ζῴῳ, διὰ ταῦτα οὔτε δύο οὔτ' ἀπείρους ἐποίησεν ὁ ποιῶν κόσμους, ἀλλ' εἷς ὅδε μονογενὴς οὐρανὸς γεγονὼς δέδε τε καὶ ἔσται. Quæ Cicero interpr. Vt hic mundus esset animanti absoluto simillimus, hoc ipso quòd solus atque vnus esset, idcirco singularem Deus hunc mundum atque vnigenã procreauit. ΣΤ Μουογενὴς poeticè υ metri causa inserto, pro eodẽ, Μουογενὴς ἦ παῖς, apud Hesiodum.

C. Νεογενής, ους, ὁ & ἡ, Nuper natus, Recèns natus. Plato Theæt. νεογενεῖς παῖδες. Idem quod Ἀρτιγενής, ἀρτίγονος, νεογενής, νεογόνος. ΣΤ Νεογενής, ους, ὁ & ἡ, pro eodem apud poetas.

C. Ὀφιογενής, ους, ὁ & ἡ, Serpentigena. Ὀφιογενεῖς Straboni gens Propontidis, quæ familiaritate quadam cum serpentibus, mortiferis eorum ictibus præsentem opẽ ferrebat. v. l.

C. Παλιγγενής, ους, ὁ & ἡ, Renatus. Nonn.

C. Πλαγίγενεῖς, εῖς, οἱ, E diuersis [parentibus] nati. οἱ μὴ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ὄντες πατρὸς ἢ μητρὸς ἀδελφοί.

C. Προσβύγενης, ους, ὁ, καὶ ἡ, Priscus. [q. d. Antiquus natu) ΣΤ Προσβυγένεια, Antiquitas, Plut. Sympos. ζ.

C. Πυλογενής, ους, ὁ & ἡ, In Pylo natus, Cui è Pylo genus est. Il. β, Γερηνήνιος βασιλῆος. Il. ψ, Πυλογενὴς δέ οἱ ἵππω. nam sic etiam scribi testatur Eust.

C. Πρωτογενής, ους, ὁ & ἡ, Primigenius, Primigenus, Primitiuus: vt Cic. Lucret. & Columella loquuntur. idẽ quod πρωτόγονος. Cuius comp. est πρωτογενέστερος, Antiquior, Senior. Contr. ὑστερογενής.

C. Πυρογενής, ους, ὁ & ἡ, Ex igne genitus. Item, Ex frumento ortus. vtrunque enim reperitur. prius ex Ausonio de Baccho citatur: alterum ex Epigr.

C. Συρογενής, ους, ὁ & ἡ, Syrus origine seu genere, In Syria natus, Syr⁹. Συρογενὴς ἄρμα, in quodã carm. apud Herod.

C. Τριτογενής, ους, ΣΤ Τριτογένεια, ας, ἡ, Mineruæ epitheto, ita dictæ quòd vel ad Tritonem fluuium seu paludem nata sit (cuius accolas ei sacrificare tradit Herodotus.) Vel quòd è Tritone id est Neptuno orta sit, vt Libyæ incolæ opinantur. Vel quòd è capite videlicet Iouis prognata existimetur. τρίτον enim caput est, Cretensium lingua. Vel quòd tertia mensis die, id est τῇ τρίτῃ, nata esse credatur. Vel (actiuè hoc vocabulum accipiendo) quòd tria hominibus ingeneret, τοκῆα, μητέρα, θήλειαν: seu (vt Empedocles vult) ὅτι λογίζεται, λέγει καλῶς τὸ τοιοῦτον, ἀριθμοῦς συμπίπτειν αὐτό. vel quòd τὸ τρεῖν ἐγγυτάτω ἐστὶ τοῖς ἰχθύσι. quas etymologias affert Eust. Hesiod. Theog. Αὐτὰρ ὁ ἐκ κεφαλῆς γλαυκώπιδα τριτογένειαν. Tritoniã Virg. appellat. ‖ Τριτογένεια apud Aristoph. Neb. (vt schol. tradit) est etiam ὁπλίτης ὄρχησις, i. genus saltationis in armis, in Mineruæ honorem institutum.

C. Ὑστερογενής, ους, ὁ & ἡ, Posterior natu seu ortu. Synes. ep. ιος. ἐμοὶ δοκεῖ πλὴν ψυχὴν οὐκ ἐξισοῦσθαι τινὶ σώματος ὑστερογενῆ νομίζειν, Corpore posteriorem esse ortu. Contrarium est τῷ προγενεστέρῳ, & simile τῷ μετεπομένῳ.

¶ Γένεσις, εως, ἡ, Origo, Ortus. Il. ξ. Ὠκεανόν τε θεῶν γένεσιν καὶ μητέρα Τηθύν. Plato Timæo, ἕκαστον δὴ γένεσιν κόσμου μᾶλλον αὖ τις ἀρχὴν συνεστάναι παρ' ἀνδρῶν φρονίμων ὑποδέχεσθαι. Pro quo Cicero De vniuers. Hæc nimirum gignendi mundi causa iustissima. Plato ibidem, γένεσιν ἔχον ἀρχὴν οὐδεμίαν. pro quo itidem Cic. Nullo generatus ortu. Plato ibidem, Εἰ τὸ ὂν μὲν δὴ, γένεσιν δὲ οὐκ ἔχον; Pro quo itidem Cicero, Quid est quod semper sit neque vllum habet ortum? Ibidem, ἀεὶ ἦσαν καὶ τῆς τοῦ παντὸς γενέσεως, idem Cic. interpr. De deorum natura ortúque mundi. Metaphoricè etiam de inanimatis rebus dicitur in eadem signif. vt apud Plat. α De rep. καὶ δὴ καὶ τὴν τοιαύτην γένεσίν τε καὶ οὐσίαν τῆς δικαιοσύνης, Hanc esse originem iustitiæ. Philo De mundo, ἴσως ἡ γένεσις τῆς φθορᾶς οὐ τῷ μὴ ὄντος. Sic γένεσις πολέμων, & πολιτικῶν γένεσις apud eundem Platonem in libris De rep. ‖ Γένεσις est etiã idipsum quod ortum est. sic enim apud Plat. Tim. ὅ, τε δὴ ἀεὶ γένεσιν ἴσχει, τοῦτο ἀεὶ πέφυκε δημιουργεῖσθαι, Cicero reddidit, Quantum n. ad id quod ortum est, æternitas valet, tantum ad fidem veritas. ‖ Item, Genitura, Natiuitas. Epigr. lib. α, Εἶπεν ἑλισσόμενος τὸ παροίχιον, εἶπε δὲ μῦθον ἑαυτῷ Τὴν γένεσιν διέθηκε Αὖλος ὁ αἰσχρολόχης, Quum ordinasset & digessisset genituram seu ortum suũ. Genituram enim eo sensu Suetonius dixit, Gell. & Iul. Firm.

C. Γενεσιάρχης, ου, ὁ, Ortus seu originis autor ac princeps. Sapient. ιγ, ὁ γὰρ τῶν καλλίστων γενεσιάρχης, ἔκτισεν αὐτούς. Deus. Areth. ὁ πάντων γενεσιάρχης θεός.

C. Γενεσιουργός, οῦ, ὁ, Ortus seu originis autor ac causa. Areopag.

C. Παλιγγενεσία, ας, ἡ, Vocabulum theologicum, idem significans quod Regeneratio, Baptismus, apud Dionys. Areop. (παλιγγενεσίαν θεοπρεπῆ καλοῦμεν τὴν ἀναγέννησιν καὶ ἀνάπλασιν.) quasi diuinæ & pristinæ originis nostræ instauratio. Ex παλιγγενὴς pro baptisato apud eundem. B.

C Παλιγγενεσία, ας, ἡ, qd. Renascentia, Secundus ortus, Instauratio. Philo De mundo, μὴ μόνον φθορὰν τοῦ κόσμου κατηγορεῖν, ἀλλὰ καὶ παλιγγενεσίαν ἀναιρεῖν, sed etiam natalem eius instaurationem tollere. Ibidem, ἀμήχανον, παλιγγενεσίαν τὸν κόσμον λαβεῖν, Denuò mundus nasci non potest. Idem De vita Mos. lib. α, ἀλλὰ καὶ παλιγγενεσίας ἡγεμόνας καὶ δημιουργοὺς ἀρχηγέτας ἀποδεῖξαι, Sed & reficiendi recreandique generis duces & principes extitere. Plut. περὶ εὐθυμ. Ὅτι χρῶνται πολλοὶ τῇ ψυχῇ σώματι ὡς τοῖς παλαι

γενεσίας. Sic etiam (vt Bud. annotat) Cic. ad Attic. appellat fortunæ suæ instaurationem post exilium. ¶ Est quoq; (eodem B. teste) apud Dionys. Areop. παλιγγενεσία, id est Baptismus: & interdum ἀνάστασις τῶν ἀπάντων, Vniuersalis resurrectio. Sic λουτρὸν παλιγγενεσίας apud Gregorium Naz. Lauacrum quo antiqua nostra origo instauratur.

Γενέθλια, ων, τά, ἡμέρα, Dies festus natalitius, vt B. interp. Matth. 14, γενεσίοις δὲ ἀγομένοις τοῦ Ἡρῴδου. Item apud Herodot. VNDE Γενεθλιακός, οῦ, ὁ, idem quod γενεθλιακός. vt γενεθλιακὸς λόγος. Bud.

¶ Γενέτηρ, ῆρος, ὁ, Genitor. Aristot. τοῦ πάντων γενέτηρος εἶσμου. Opp. De ven. l. 3, —ὁππόσ' ὄφεσιν ἐπηλυσίῃ μεμορυγμένον αἶψα, Μητέρα τ' ἐρίσαι, ὅτε σπέρμασι σφ' αὖ γενέτηρα. ET FOEM. Γενέτειρα, ας, ἡ, Genitrix.

Γενέτης, ου, ὁ, Genitor, πατήρ, Hesych. vt apud Plut. De Socr. dæm. ἡῶν γενετέων. nisi eo in loco ad versum explendũ melius legatur αἰὲν γενετέων, quod aliud significat. VNDE Παγγενέτης, ου, ὁ, Omniũ genitor, Omnium pater. Nonn. ¶ Γενέτης est item ἔγγονος, vt Hesych. exponit. vnde apud Soph. ὁ Διὸς γενέτας.

C. Ἀενγενέτης, ου, ὁ, Qui semper exstitit vel est, Sempiternus. ET Αἰενγενέτης, ου, ὁ, pro eodem, versus gratia inserto. Il. β, Ἄλλος δ' ἄλλῳ ἔριξε θεῶν αἰενγενετάων.

C. Ἐκγενέτης, ου, ὁ, idem quod ἔκγονος, Oriundus, Ortus ex. Vt ἐκ γενέτας Λαπιθαίμονος apud Eurip.

C. Εὐγενέτης, ου, ὁ, Præstanti genere ortus, Generosus. Eugenius. Epigr.

Γενετή, ῆς, ἡ, Ortus, Natiuitas. vnde frequens illa phrasis ἐκ γενετῆς, id est Ab ortu, Bud. interprete. Odyss. σ, Ἀρταῖος δ' ὅτε μοι ἴσκε. τὸ γὰρ ἦτοι πάντα μάτηρ Ἐκ γενετῆς. Aristot. Ethic. 6, ταῦτα γὰρ ἔχουσιν ἐκ γενετῆς. i. φύσει, vt ibidem, & in Probl. identidẽ. Luc. ὡς ἐκ πάντα παντελῶς βρίφη ἐκ παιδαρίου ἐκ γενετῆς.

Γενετυλλίς, ίδος, ἡ, Ortus & generationis antistes dea. ἡ δ' γενέσιος ἔφορος, vt apud Aristoph. Nub. schol. exponit, seu (vt Suidas) δαίμων περὶ τὴν Ἀφροδίτην γενέσιος αἶσα, ἀπὸ τῆς γενέσεως τῶν παίδων. vel ἡ περὶ τὴν Ἄρτεμιν τῶν τοκετῶν ἔφορος. Aristoph. ἠδὺ τὸ μέλος ὦ πάτερ ἐμὸν γενετυλλίδες.

Γενίτωρ, ορος, ὁ, Genitor. Aristot. De mundo, πατὴρ ὄντως ἁπάντων ὁ θεὸς καὶ γενίτωρ.

¶ Γενητός, οῦ, ὁ, Qui ortum habet, Qui gignitur aut genitus est. Plato Tim. πάντα γὰρ τὰ τοιαῦτα, αἰσθητὰ δὲ αἰσθητὰ δόξῃ περιληπτὰ μετ' αἰσθήσεως, γιγνόμενα καὶ γενητὰ ἐφάνη. Quod Cic. De vniuersita vertit, Omnia autem talia sensum mouent: sensus autem mouentia quæ sunt, eadem in opinatione consident, quæ ortum habere gignique diximus. Et paulo antè, εἰς τὸ γιγνόμενον γενητὸν ἀδιαλείπτως πορευόμενος.

C. Ἀγένητος, ου, ὁ & ἡ, Ortum non habens, Cuius origo nulla est. Plato in Phæd. ἀρχὴ γὰρ ἀγένητον. Quod Cic. Tusc. qu. lib. 1 ita interpr. Principii autem nulla est origo. Plato ibid. ἐπειδὴ γὰρ ἀγένητον ὄντι, καὶ ἀνολέθριον αὐτὸ ἀνάγκη εἶναι. Cic. Quòd si nunquam oritur, ne occidit quidem vnquam: ¶ Ἀγένητος est etiam Non factus, Infectus. Plato Gorg. τὰ μὲν γὰρ ἀγένητα, τοῦ αὐτὸν δύνασθαι μηχανήσασθαι; Agathon, Μόνος γὰρ αὐτὸς ἐκ θεὸς στερίσκεται, Ἀγένητα ποιῶν ἅσ' αὐτὸς ἔπραξε. Bud. Ἀγένητος (inquit idem Bud.) differt ab ἀγένητος apud Damasc. 102, ἀγένητος μὲν γὰρ ὁ ἄκτιστος ἐξ μὴ γενόμενος: vt Dei Filius ἀγένητος est, & tamen συνθετός.

C. Θεογενής, ους, καὶ ές, A Deo ortum habens, A Deo ortus aut genitus. Peculiariter verò apud Theologos & Dionys. Areop. est Baptizatus, sicut θεογένεια est Baptismus.

C. Διόγνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, A Ioue ortum habẽs, A Ioue genitus. idem quod διογενής paulo antè. Hesiod. διόγνητος Γύλαιος. Est autem per syncopen metri gratia factum ex Διογένητος.

C. Νεογενής, ίος, ὁ ἡ, ἐς τό, Recèns natus, Recèns ortus, νεογέννητος. vt νεογενὴς βρέφος, Infans modò natus. Citat Pollux ex Isæo, non tamen probãs, sed ei νεόγονον, licet Ionicũ, præferẽs. ¶ Νεογενὴς, ῆς, ὁ καὶ ἡ, pro eodẽ, ὁ νεωστὶ γεγονώς. Eustath. enim dictum vult quasi νεογενὴς, vnde ν in λ mutato (vt in multis) factum sit νεογελὴς. Od. μ, de Scylla, φωνὴ μὲν ἔσκε σκύλακος νεογελέης. HINC deriu. Νεογελαῖος, α, ὁ, pro eodem. Pollux tamẽ hoc νεογελαῖος (sicut & νεογελὴς) ab Isæo vsurpatum, reiicit.

C. Νεογνὸς, ὸν, ὁ, Recèns natus, Recèns ortus, q.d. νεογενής. inde enim per syncopen factum esse tradit Eustath. Plutar. Symp. sept. sap. τῇ δὲ ἑῴᾳ πρωΐ τὰ νεογνὰ. παιδία κλαυθμυρίζόμενον, Voce autem quemadmodum pusiones nuper geniti vagientem. Idem in Hellen. ἐν δὲ ἐδόμῃ σφαλεροὶ τοῖς νεογνοῖς. Xen. Cyneg. νεογνοὺς δὲ νεβρῶν τῶν ἄρτι γεγενημένων. παύτιλον δὲ τὸν ὦρον τοῦτον γίγνονται.

C. ΑΠΟγίγνομαι, Absum, vt ἀπογενόμενος τῆς μάχης, ex Herodoto, Qui abest à prælio. Thuc. 1, τῶν ἁμαρτημάτων ἀπογενόμενοι, Qui à maleficiis abfuistis. ¶ Apud eundẽ ἀπογίνομαι, Decedo (qua signif. Terent. De summa nihilde cedet,) cui opponitur προσγίνομαι, Accedo: lib. 2, πρόθυμόν γε αὐτὸν ἀπογίγνεσθαι μὲν ἐν τῇ γραφῇ, εἰμὴ πίσει, προσγίγνεσθαι δέ. Apud Aristot. autem Physiognom. 395, ἀπογίνεσθαι opponitur τῷ ἀπογίνεσθαι & ἀπολείπειν. Et apud Greg. ἀπογίνεσθαι & ἀπογίνεσθαι pro Accedere seu aduenire, & abscedere. ¶ Item pro Desum. Bud. ex Andocide p. 20. ¶ Ἀπογίνομαι, Monor, Thucyd. Sic lib. 2, τὰ μὲν ἐπὶ πολὺ προσγιγνόμενα τῷ ἀπογιγνομένῳ. Vide suprà in Γίνομαι.

C. ΔΙαγίνομαι, Interfum, (eo sensu quo dicitur spatium aliquod temporis interfuisse) Plut. ἐτῶν διακοσίων διαγενόντων, ducentis annis interlapsis. Bud. ¶ Διαγίνομαι, Duro, Permaneo, Perẽno. Plat. Apol. ἕως ἂν ἔτι διαγένωμαι. Plut. Fab. αἰσχύνης διενεγκεῖν, per totam vitam tutus fuit. Et pro Tolero vitam, apud Plut.. Et pro Euado apud Syn. εἰ καὶ διαγενοίμεθα ἐκ κλύδωνος. Vide Bud. 1055.

C. ΕΝγίγνομαι, Insum, vel Innascor. Plat. De rep. 1, ἐν ἐλευθερίοις καὶ δούλοις ἐγγιγνομένη αἰδημοσύνη μισεῖν ποιεῖ ἀλλήλους. Apud Xen. sine ἐν, vbi scribit ὁρῶ τὴν διδασκαλικὴν λόγον τοῖς ἀμελοῦσι λήθην ἐγγιγνομένην. Apud eundem ἐγγίγνεται pro Innascitur, vel Natura comparatum est, vt Bud. interpr. hic, οἶδα γὰρ ὅτι ὠργισθέν ἐν ἕτεροις, οὕτω καὶ ἐν ἀνθρώποις ἐγγίγνεται, ὅσῳ ἂν ἧττον κτῶνται τὰ δίκαια ἔχοντα, τοσούτῳ ἐκείνοις πίστις ἦ). At ἐγγίγνεται ἔχθος redditur Excitatur odium: sed malim Innascitur (vel ingeneratur) odium. Et ex Thucyd. affertur δυνάμεις μείζους ἐγγενόμεναι, vbi videtur accipi pro προσγιγνόμεναι. ¶ Item pro Interfum, Interiicior, de tempore dictum: vt διαγίνομαι. Thucyd. 1, χρόνου ἐγγενομένου. Idem l. 8, διαπεσόντος ἐγγιγνομένης. Et χρόνων ἐγγενομένων apud Demosth. idem interpr. Elapsis interim multis annis. Sic Æschines p. 80, de lõgo tempore. Rursus apud Demosth. ἵνα μηδεὶς χρόνος ἐγγένηται πρόφασιν.

Ἐγγίγνῃ) cum infinit. Licet, Facultas est. Æsch. ἵνα μὴ ἐγγένηται δημοσθένει πρὸς αὐτὸν εἰπεῖν, παρέλιπον. Sic Plut. ὡς ἐγγένηται τῇ αἰδοῖ συνουσίαν. Et ἐγγενόμενον eo modo quo dicitur ἐὸν & ὄν, apud Isæum p. 48, ἐγγενόμενον ἡμῖν ἀπιέναι. (Sic Isocr. πρὸς (δ') ὑμᾶς.) Interpr. autem Bud. ἐγγενόμενον, Quum in potestate esset, Quum occasionem nacti essemus.

C. ΕΚγίγνομαι, Enascor, Oriũdus sum. vt in hoc hemistichio, οἱ γῆς ἐξεγένοντο, Qui è terra nati sunt. Plut. in l. De virtutib' mul. ἐκ γὰρ ἐνταῦθά γε δίναισι κατὰ δῖναι φύονται, ὅθεν ἐξεγένοντο, In vteros matrũ vnde editi estis. Sic Arte mid. Onirocr. 1, ὅσοι δὲ σημαίνει τοῦτο παρείδε τῆς ἐξέφυ τε καὶ ἐξεγένετο. ¶ Ἐκγίνεται cum infinit. pro Licet, &c. vt modò dixi de ἐγγίνεται. Æsch. in Ctes. ὧν γὰρ ἐξεγένετο αὖ πεῖσαι σε. Et apud Herodotum, ἐκγενέσθαι μοι Ἀθηναίοισι πόσας, Facultas detur, Contingat mi hi Athen. vlcisci.

C. ΕΠΙγίγνομαι, Supernascor, seu Postnascor. vnde οἱ ὀπιγενόμενοι dicũtur posteri, Isocr. in Helene, διαφέρει δὲ τῆς γυναικὸς ἡ δίκαιος ὀπιγενομένων ἀξιωθῆναι. Sic apud Thuc. non semel. ¶ Est itẽ Adnascor: vt Theophr. De caus. 6, ζητήσειεν ἄν τις διὰ τί ποτε ἐνίοις ἐγγίνεται ἡ ὀπιγίνεται ἐκ πόλεως ἢ ἀλμυρίς. ¶ Ἐπιγίνομαι, Succedo, Subsequor, Sequor, apud Thucydidẽ sæpe. vt τῶν δὲ ὀπιγενομένων ἡμερῶν, & χρόνων, item, τῇ ὀπιγενομένῃ ἡμέρᾳ. Idem, καὶ ὕστερον πολλῷ ἅμα ταῦτ' ἀκούσαντες ὀπιγίγνεσθε, id est Ipsum subsequi, vt interp. Bud. qui & pro Interim venire sumi ait. Pro Superuenio certè cum alibi apud eundem Thucyd. accipitur, tum hic, οἱ ἀπὸ τῆς ἠπείρου Λακεδαιμόνιοι ἐπιγενόμενοι αὐτοῖς ἐξ νεώ. Philo De mundo, ζῴοις ὀπιγίνεται πολυτε-

Idem De vita M.l 1, πρεσβῦς δὲ μειλίττων, σημεῖον ὑπηγ- A
γεται πεπαιδίσται, Superuenit.Magistamē propriè;Accidit. Ὑπηγόμαι Budæus reddit etiam Exorior,Existo:vt in hoc Xen.loco,ὕδωρ δ' ὑπηγμένον πολὺ καὶ βροτὰ διεκώλυεν τὴν ἀναχώρησιν. Sed potest & hic reddi Superuenio. ‖ Ἐπιγίνομαι oppositum τῷ ἀπογίνομαι, vide suprà.

C.ΚΑΤ Ἀγίνομαι, Versor & fum occupatus. Cuius signif. exemplum hoc affert Bud.γλωμαρεία δὲν ὑπόκιμαι σοὶ ποσὸν καταγηράσω, σωσιχὲς, αἰνίττων. Idem Bud.postquam καταγίνομαι dixit esse Occupor, Immoror, Versor, Inten B tionem fixam habeo, Hoc tracto & commentor, subiũgit ex Gregor.in Epitaph.in patrem suum, θαυμάζειν ὅτι σοφὸς μὲν ὢν τοῦτον τὸν τρόπον καταγήρασθα ὡς μόνα πρὸς ἀφροσύνην ἔχοντος. ‖ Apud Demosth.autē in Midiã 218, in testiũ quorundã verbis, καταγίνομαι pro Moror, id est habito.

C.ΜΕΤ Ἀγίνομαι, ΕΤ Μεταγίνης, vide in Προγίνομαι.

C.ΠΑΡ Ἀγίνομαι, Adsum, Intersum. vt ὅπλοις παραγίνεσθαι apud Æschin. Et cum dat.personæ, Pl. De rep. Σοφοκλεῖ ποτὲ παρεγενόμην ἐρωτωμένῳ ὑπό τινος, Adfui Sophocli quum interrogaretur, pro Adfui quum Soph.interro- C garetur. Vel, Interfui interrogation: propositæ Sophocli. Vel, Me præsente interrogatus fuit Sophocles. Bud. apud eundem Plat.παραγίνεσθαι δίκῃ interpr. non Interesse iudicio, sed Sisti iudicio. Addidit ea Isocr.ἐις ἃ αὐτοῖς ἐκ τῶν δικῶν παραγενόμενος. ‖ Dicuntur autem παραγίνεσθαι & qui adsunt alicui in iudicio, vt aduocati. Plato De rep.2, παραγενόμενον δικαστοῖς κακηγορουμένῳ. A Budæo exponitur & Præsidio esse, apud eundem Pl. De rep.10, pagina 2. ‖ Παραγίνομαι, Superuenio, Xen. παρῆν [ὁ Ἵππιας] τῷ Σωκράτει λέγειν ὅτι ἥκοι. ‖ Sed magis D nouè apud Synes.pro Fuenio, in lib. De insomn. πάντων ἐπιθυμίαν τοῦ παραγενέσθαι, καὶ τοῖς παραγενομένοις ὑπερμάχως χρήσασθαι. ‖ Παραγίνομαι, Aduenio, Venio, Accedo, Eo.vt in hoc Xenophontis loco, Pædiæ 8, in principio. ἐγὼ μὲν ὅποι ἴδοιμι παραγιγνόμενα. Et παραγίνεσθαι πρὸς τὰ αἰσχρὰ, Æsch. Rursus Xen.l.4, [ἡ δυστυχία] ἥκει ἡμῖν παραγενησομένη. A Thucydide autem ferũt etiam dicitur παραγίνεσθαι, vt Gall. Il leur vint du fer, pro On leur apporta du fer. ‖ Παραγίνεσθαι præterea dicuntur fata quæ è terra erumpunt & germinant, id est, τὰ ἀναφυόμενα & ἀναδιδόμενα, vt inquit Bud. afferens ex Theophr. De caus. lib. E 4, διὸ ἔχει τὰ παραγίνεσθαι καὶ ταύτην τὴν ὥραν φύεται. Et sic identidem eum vti scribit. Galli certè eandē metaphoram suo venir tribuunt, quo Venire significatur.

C.1.Συμπαραγίνομαι, Simul adsum, Simul aduenio. Affertur ex Chrysost.in epist.ad Philipp.

C.ΠΕΡΙγίνομαι, Supersum. vt apud Aristoph. Pluto, περιγίνεσθαι & ἀπολείπειν opponuntur, sicut Lat. Superesse & Deesse. Sic autem & apud Plat. De leg. lib. 3, p. 150, περιγίνεσθαι & ἐλλείπειν sunt opposita. Et pro Superesse, id est F Reliquum esse, Restare. Demosth in Aphobum, καὶ ὅσα ἐξ αὐτῶν περιγίνεται. Et quæ inde supersuissent. Bud. interpr. Sic τὸ περιγενόμενον ἀργύριον in v.lex Isocr. ‖ Itē περιγίνομαι pro Supersum, id est Euado, Saluus euado, Incolumis sum, Seruor à morte. Demosth. ὅπως μὴ χεῖρον πάσχοι περιγενόμενος. Thuc.1, ὅπως τῶν κινδύνων καὶ περιγενόμενοι. Plut. in Romulo, περιγενόμενος αὐτὸν ἐκ τούτων. ‖ Bud. περιγίνεσθαι interpr. etiam Superesse, Promptum esse, Integrum esse, πλέον εἶναι. vt, Aristippus interrogatus εἰ αὐτῷ περιγίγνεται ἐκ φιλοσοφίας, id est (inquit) εἰ πλέον ἔχοιτο, & εἰ πλείονα τοῦτον τὸν G χρόνον. Latinam autem interpretationem non addit, quæ videtur esse posse, Quid emolumēti percepisset. Quod autem subiungens hæc Thucydidis, περιγίγνεται ἡμῖν ἐκ τῶν μὴ μᾶλλον δεῖν ἡμᾶς μὴ πονεῖν, &c. interpretatur, Ita sunt res nostræ constitutæ vt nobis nequaquam laborandum sit ante &c. in eo minimè illi assentior, ꝙ hæc interpretatio nouam planè verbo περιγίνεσθαι det signif. quum alioqui vsitatissima illa cuius proximè mentionem feci, optimè loco illi conueniat: vt videlicet sit hic sensus, Illud bonum consequimur, vel Hoc commodi percipimus, quòd expectatione rerum asperarum non antè debilitemur. Existimo autem aptissimè reddi posse verbum περιγίνεσθαι (in illo præsertim loco de Aristippo & in similibus) verbo Redire (sicut & alia quædã πρόγίνομαι compósita conuenientem cum nonnullis verbi

Eo cõpositis signif. habent) & quidem vtendo sermone Ciceroniano: nimirũm εἰ αὐτῷ περιγίγνεται ἐκ φιλοσοφίας vertatur, Quid ad ipsũ ex philosophia rediisset. Sed & verbis Obuenire & Cõtingere commodè alicubi verti posse existimo, vt apud Thuc.4, ὥστε αἰεὶ μάχῃ αὖ περιγενόμενος αὐτῶν ὧν ἕνεκα ἦλθον. Herodian.8, ἔτι καὶ τίνες πᾶσι ὁ καιρὸς αὐτῶν περιγίγνεται. Sed vtitur & in malam partē (quod obseruandum est) eodem libro, ὅλον αὐτῷ περιγίγνεσθαι μὴ τὴν οἰκείαν μῶσιν πεῖσαι. ‖ Περιγίγνομαι item, τῆς ἀναπνοῆς περιγίγνεσθαι. Bud. ‖ Περιγίγνομαι, Sum superior, Vinco. Odyss.θ, v.102, - ὅσσον περιγιγνόμεθ' ἄλλων Γυίξ πάλαισμοπύκτῃσι, καὶ ἄμμασιν, ἠδὲ πόδεσσιν. Sic Thuc.lib.8, p.186, περιγίγνεσθαι τῷ πολεμίων. & alibi sæpe, non addito genitiuo. Frequens verò est & apud cæteros scriptores, ac interdum additur & datiuus rei: vt Xenoph. περιγίγνομαί σου ἔχει. Sed & cum accus. ex Plutarcho affertur περιγίγνεσθαι τὰ ἀλύπητα. VNDE Περιγενητὴς, Vincẽdi vim habens. vt ἡμερομανὴς περιγενητικὴ ἁπάντων. Plut.

C. ΠΡΟγίνομαι, Sum antè, Antecedo, Præcedo (vnde οἱ προγενέστερος vel οἱ προγενέστεροι dicuntur maiores, sicut οἱ ὑστερόμηνοι, posteri) Thuc. initio lib.1, καὶ ἐξελογίσασθε πρὸ τοῦ προγεγενημένων, Et omnium superiorũ maximè memorabile. Aristot. προγίνεσθαι & προεκλογὴν opponit Ethic.3, cap.2. ‖ Πρόγίνομαι in v.l. vertitur Simul venio, in hoc loco Hesiodi, τοὶ δ' ἅμοσε προγένοντο. sed cum manifesto errore (quomodo enim πρὸ significare possit Simul!) veram autem interpr. esse puto, προσπίπτειν ἐς τὴν ὁδὸν φόβῳ, id est Procedere: sicut & apud Hom. Il.ε, v.515, Οἱ δ' ἅμα τοῖγε προγένοντο. pro quo alibi, πρὸ ὁδοῦ ἰέναντο. Eo autem lubentius verbo Procedo vtor, quòd & antea quædam verbi γίνομαι compósita quibusdam verbi Cedo compositis reddiderim. HINC Προγενέστερος, Qui antè natus est, Qui ætate antecedit, Maior natu. in qua signific. Hom. addit datiuum γενεῇ. Il.ι, Ἦ ὄφρα γενεῇ προγενέστερος ἦσθα σοῖο πατρός. Et pro Antiquior, vt προγενεστέρα ὁμόνοια, Synes. De insomn. Apud Plut. autem in Rom. οἱ προγενέστεροι Latinis redditur Prisci. Et superl. προγενεστάτης, Antiquissimus. A Budæo redditur etiam Autor gentis in hoc Polybii loco, loquentis de iis qui orationem funebrẽ habent in pompa imaginum, ἀρχηθὲν ἀπὸ τοῦ προγενεστάτου τῶν παρόντων. CONTR. Μεταγενέστερος, Qui post natus est, Minùs natu, Qui tẽpore est posterior alio. Fiũt autem hæc tãquam à Προγενὴς & Μεταγενὴς, (& Μεταγενὴς vt à Μεταγίνομαι signif. Sum post) quæ habet Hesych.

C.ΠΡΟΣγίνομαι, Adnascor, item Accedo, Bud. ex Basil. Intelligit aũt Accedo in ea signi à qua dicitur Accessio. vt quũ opponitur verbo ἀπογίνομαι in loco Thuc. ibi citato. Apud eũdē προσγεγενημένου ταυτηδὶ redditur Accessione classis. Sic προσγενέσθαι in Plat. Tim. Accedere, p. 34 Cic. lex. Idem Plato De rep.1, προσχρῆσθαι τῇ μαθητικῇ τέχνῃ προσγίγνεται τοῖς δημιουργοῖς. Bud. προσγίνεσθαι vertit etiam Accessionis vice cedere, apud Phil. Et προσγενόμενοι τῇ βασιλεῖ ex Plutar. Themist. redditur in v.lex. Regis societatem sequuti.

C.ΣΥΓγίνομαι, Simul sum, Conuersor. Synes. θωμεία δὲ καὶ πρᾶξις ἐκ ἀξιόδακρυ συγγενέσθαι. Herodian.7, πολύ τι θέαμα πᾶσαν ἢ συγγενέσθαι τῷ Ἀλεξάνδρῳ. Sæpe autem dicitur pro Conuersor, eo sensu quo dicitur & Congredior, vel Cõsuetudo mihi est cum aliquo, & Venio in colloquium. vnde apud Plat. De rep.1, χαλεπὸν καὶ ξυγγενέσθαι τισὶν, redditur Difficilis est eorum consuetudo. Xen. Pæd.7, φεύγειν τοῖς φίλοις αὐτὸν γελάσεσθαι καὶ ξυγγενέσθαι. Affertur verò & συγγένεσθαι λόγῳ ex Aristot. Rhet. Necnon ξυγγένεσθαι ἐς λόγους ἔφη ex Aristoph. Nubib. q.d. Venire in colloquium cum aliquo. sicut & alia quædam à γίνομαι compósita motum significare dictum fuit. Sed & cum dat. rei, vt συγγένεσθαι τῇ παιδείᾳ pro Versari in studio literarum. Et συγγένεσθαι τῇ πενίᾳ, Plato in Phil. Versari in penuria. vt si quis dicat Versari in paupertate, pro Paupertate premi, Pauperem esse. Affertur & συγγένεσθαι ὑδροποσίᾳ ex eodem Platone De leg. ‖ Συγγίνομαι, Concumbo, Coeo. (ad quam signif. transferũtur & illa, Congredior, Consuesco, Consuetudinẽ habeo) Plato De rep. 1, οὔτε τι γυναικὶ συγγίνεσθαι; ‖ Συγγίνομαι, Simul sum, id est adsum, Auxilior. Soph. ὦ θεοὶ συγγένεσθε. In qua signif. & apud Thuc. legisse mihi videor.

Γίνος

Γένος, ους, τὸ, Genus, Progenies. Il.η. Καὶ γὰρ ἐγὼ Διός εἰμι γένος Δί μοι ἔνθεν ὄπιν σπ. Od.ω, Μή τι κατεμφύτευε πατέρων γένος. Od.ξ. Ἐκ μὲν Κρητάων γένος εὔχεται. Il.ξ, Πάσθε δ' ἐξ ἀγαθοῦ καὶ ἐγὼ γένος εὔχομαι εἶναι. Il.ε, Ἐκ γὰρ ἐμεῦ γένος ἐστί, ἐμοὶ δέ σε γείνατο μήτηρ. Thucyd.lib.1, ἀναγὴς καὶ πολιτικὸς μὲν ὁ Πρόκλου οὐκέτι πολέμιος δὲ καὶ τὸ γένος ἐκ ταύτης, illi sceleratæ & piaculares dęæ vocati sunt, atque adeò ipsorũ stirps. Aristot.Rhet. γένος ἐν τῇ πόλει πρῶτον, Prima inter ciues familia. At γένει ὕστερος, Minor natu, Bud.ex Il.γ. Xen.Hellen.4, Ἀεισόδημον τῷ γένει ὄντα. Aristodemum agnatum. Polybius, Πρὸς ἄλλον εἴ τις ἀπὸ γένους ἐπανάρχει, Si propinquus aliquis adsit, vt Turneb.interpret. Herodian.lib.1, ἡμεῖς δέ, τὸ σὸν γένος, nos autem, sanguis tuus. Isæus, αἰδέσθητι δ' καὶ σὺ τὸν πρὸς τὸ γένος ἐλεγχόμενον. quum persentisceret ea quæ de gentilitate probanda susceperat. οἱ ἐγγύτατα γένει ὄντες, seu οἱ ἐγγύτατα γένει ὄντες, Qui proximo gradu aliquem contingunt. Demosth. γένει οὖσα ἐγγυτάτω Ἀγνία τῆς Ἐξοίνου, cui proximi gradus gentilitas cum Hagnia Exœnæ filio intercedebat. Hi etiam dicuntur οἱ ἀπὸ τοῦ γένους ὄντες. Cui contr. οἱ ἀπάτορα γένει ὄντες. Demosthenes, Ἀσώματος ἢ οὐσία γένει ἢ ἀπάτορα δίκη. Sic apud eũdẽ ἢ κατὰ γένος, ἢ κατὰ διαθήκην, Aut propinquitate aut ex testamento, Aut vnde agnati, aut secundũ tabulas. B. ‖ Γένος exponitur etiã Natio. Synes.Epist.61, Σύρος τὸ γένος, Syrus natione. Herodian. lib.1, ἄνδρα τὸ μὲν γένος Ἰταλιώτην, Italicum hominem. Plutar. Amat.narr. τὸ γένος ἐξ Ὠρεοῦ πόλεως, Orei ciuis. ‖ Metaphoricè etiam capitur. vt apud Plat.epist.3, τὸ τῆς φιλοσοφούσης γένος. Pro quo Cicero alibi Philosophorum familiam dicit, alibi gentem, alibi nationẽ. Plato Tim. ἀμφότερα τὰ τῆς αἰτίας γένη: pro quo Cicero De Vniuers. Vtrunque causarum genus. Huc referri etiam potest apud eundem Plat. ibid. τὸ θνητὸν γένος, Mortalium genus, vt Cic.interpr. ‖ Est etiam artis vocabulum, cui correspondet εἶδος. Quò pertinet γένη διαφέρειν, Genere differre. Et apud Aristid. ὡς διαλέξωμαι γένη, vt generatim distinguam. Et apud Plut. De primo frig. πᾶσα γὰρ τοῦ χόλου φύσις καὶ ψύχη πρῶτα, Omne tetræ genus. Et κατὰ γένος, Generatim, Per generis complexum. ‖ Γένος, Sexus. Plato Symp.248, περὶ τοῦ γένους τοῦ αὐθρώπου διδάσκω γὰρ vocat. Bud. ‖ Γένη, Liberi. Bud ex Hermog. ὅτι τοὺς πεμπόντων τυράννων ὠκτείρησαν οἱ Ἀθηναῖοι τὰ γένη τὰ φίλτατα. Ar quid in Athenienſium rep. γένος esset, vide paulo post in Γενέται.

C. Γενάρχης, ου, ὁ, Generis princeps, Gentis & familiæ autor. A quo gens (i. familia aliqua) originẽ & initiũ sumpsit, Generis alicuius proautor, vt Sueton. in Claud. vocat. γενάρχας τῆς αὐτῆς οἴκου, Nobilium posteritati familiarũ proautores. B. Γενάρχαι, ἀρχηγοὶ γένους, προγονοι, οἱ ἄνω πατέρες, ῥίζαι τοῦ γένους, πηγαὶ τοῦ ἔθνους, προπάτορες, Polluci synonyma sunt. ΕΤ Γενάρχης, ου, ὁ, Idem, in v.l.

C. Ἀγενής, ές, ὁ & ἡ, Cui γένη. i. liberi, no sunt. ἄπαις. Suid. ex Ilæo. ‖ Itẽ ὁ μηδὲν ὢν ὧν γένει, ἀνάδελφος. (Poll.n. & hoc inter αἰσχρορρήμονα recensẽt titulo περὶ ἀπολίμων) Minimè generosus, Degener. simile ὁ δυσγενής, & contr. τοῦ εὐγενοῦς. Herod.l.4, ἀνανδρότερον αὐτὸ ἐμὲ ἀγενῆ καλῶν; Timidum ac dẽgenerẽ. Idẽ l.7, βύπλεων ἐς τὸ σῶμα καὶ ἀγενῆ, Audacissimũ corpore, vt Pol.vertit. Plut.Symp ἐξόν σοι δὲ καὶ βίῳ πλουτεῖν, ἐμὲ μὴ γενέσθαι κρείττονα τῶν πλουσίων ἀγενέστερον, neq; in ea re esse oloribꝰ deterior. Gal.ad Gl. πᾶς μὲν γὰρ πορφύρα πλεῖστον ἐν αὐτοῖς ἔχεται τὸ πίτυρον, οἷς δὲ ἐν ἀξιναῖς ἐνομάζεται. VNDE Ἀγένεια, ας, ἡ, δυσγένεια, Suid. ET Ἀγενίως Hesych. exponit καὶ μὴ γενναίως.

C. Ἀλλογενής, ές, ὁ & ἡ, Qui vel quæ est alius gentis, Aliunde genus habens. Cui contrarium αὐτογενής.

C. Αὐτογενής, ές, ὁ & ἡ, Indigena, vide paulo antè post Γέρμαι.

C. Δυσγενής, ές, ὁ & ἡ, ὁ οὐκ καλῶν γένει, Qui claro genere ortus non est. μηδὲν ὢν ἢ γενναῖος, vt Soph. loquitur. ‖ Itẽ Degener, Minimè generosus. VNDE Δυσγένεια, ας, ἡ Ignobilitas. εἰς δυσγένειαν λοιδορῶν τινι vel τινά, Ob ignobilitatẽ irridere vel mordere. B. ex Pl. Idẽ De poem. aud. ἢ δ' ἰσχνὸς πρὸς ἢ δυσχρωίας ὀνειδίζοντες. ‖ Item, Animus degener, Ignauia. Philo De mundo, ἀπολείπεται ἢ ὡς τῇ ψυχῇ δυσγένειαν ἐπιδείξασθαι, Cõuincere & demõstrare potest degeneris animi ignauiã. Pl. De lib.ed. αἰσχύνη καὶ ὀλιγωρία καὶ κολακεία δ' ἢ δυσγένειας ὀνείδη καὶ πάντα τὸν βίον.

C. Ἔγγενης, ους, ὁ & ἡ, Indigena, B. Inquilin⁹, Cõsanguine⁹ in v.l. Æschin. εἰκὸς ὦν ὀπαδὸς καὶ ἔγγενὴς ἡμῖν. Soph. θεοὺς πατρῴους καὶ ἐγγενεῖς. i. εἰ χθονίους, seu (vt v.l. interpr.) Per deos penates, Per deos gentilitios. ‖ Itẽ, Innatus, Ingenitus, vt B. apud Soph. El. interpr. Ἡ νοῦς ἔστιν οὐδεὶς ὑμῖν ἔγγενής. vbi schol. ἐγγενὴς μὲν ὁ ἄξιος γένους. VNDE Ἐγγενῶς, i. γνησίως apud eundem Soph.

C. Ἑτερογενής, ές, ὁ & ἡ, Qui alterius est generis. cui contr. ὁμογενής. Ammon. ex Aristotele, τῶν ἑτερογενῶν καὶ μὴ ὑπ' ἀλλήλα πεπτωκότων πάντως ἔστιν ἁφὴ καὶ διαφορά.

C. Εὐγενής, ές, ὁ & ἡ, Claro & nobili genere ortus, Generosus. Aristot.l.1 Anim. Δυσγενὴς ὢν ἢ πατρὸς φαυλότητος καὶ τὸ γένος. Idem Rhet. ἔστι δὲ εὐγενὴς μὲν κατὰ τὸ γένος ἀρετὴν γὰρ τοῦ γένους δὲ κατὰ τὸ μὴ ἐξίστασθαι τῆς φύσεως. Herodian.l.7, μισθὸν αὐτῷ παρῶν ὡς σωφρονίσων εὐγενεῖς κρείττονα, ex conscientia nobilitatis potiorem. Sic dicuntur εὔβλαστα καὶ εὐγενῆ ῥίζωμα, Generosæ stirpes à Phil. & εὐγενεῖς τιτροὶ à Gal. ad Glauc. Et neutro gen. τὸ εὐγενές, Nobilitas. Herodian.l.5, ὑπατείων βασιλείων τὸ εὐγενές, patritia principũ nobilitas. ‖ Itẽ, Generosus. i. Strenuus. Aristot. loco paulo antè citato, καὶ διὸ τοῦτο κατ' μεταφορὰν ἐκ εὐγενὴς ὁ μεγαλοφυὴς ἐκ γενναῖος. Soph. Phil. Ἀλλ' εὐγενὲς μὲν ὁ κλεινὸν πνεῦμα καὶ ῥώμην. i. ἀνδρῶδες. Philo ἐκ De vita M. ἐπιτηδείως ἐφοδιάσας εὐγενεῖς, strenua & propria animi præsentia præditus. ‖ Itẽ, Ingenuus. Aristot. loco antè dicto, καὶ εὐγενὲς τὸ αἰσχίων καὶ ἁπαρεμφάτου καὶ ὄγκον ἔχειν καὶ εὐγενὲς ψυχὴ καὶ εὐγενὴς λόγος. Philo De vita M. 1, εὐγενῆ καὶ αἰσχίονα εὐφυΐαν, Honesta specie & generosa decorum. HINC Εὐγενῶς, Generosè. Plut. τὸ μὲν γὰρ εὐγενῶς ἀτυχεῖν, αἰσχρὸς, Generosè & honestè. ET Εὐγένεια, ας, ἡ, Nobilitas. Aristid. Pan. καθαρὰν εὐγένειαν καὶ πολιτείαν αὐχῶσαν, Gloriari nobilitate natalium. Herod.lib.2, εὐγενείας χάριν πολὺ τῶν ἀπαντέων ἀπελείπετο, Generis claritate impar habebatur. ‖ Item, Ingenuitas. Syn. epist.1 εὐγενοῦς τοῦ τῆς εὐγενείας προστάτου, Ingenuitatis patroni.

Εὐγενὴς, ους, ὁ & ἡ, Idem quod εὐγενὲς, pleonasmo τοῦ ν. Eustath.

C. Εὐρυγένειος, ου, ὁ, Latas generationes habens. vt εὐρυγένειος αἰών apud Nonn. v.l.

C. Ἰδιογενὴς, ους, ὁ & ἡ, Proprium & priuatũ genus habens, Sui generis. B. ex Dioscor. ἔστι ὁ χρυσὸς προσήκλυς ἰδιογενὴς.

C. Ὁμογενὴς, ους, ὁ & ἡ, Qui eiusdẽ generis est, Propinquus genere; Cognatus. copositum ex Homerico illo, ἀμφοτέρωσιν ὁμὸν γένος, vt Eust. tradit. Eurip. Phœn. ὁμογενεῖς ὅτι λαὸν πυμφθῆσαι Ἑνδαῖα πόρτις. i. συγγενεῖς. (SED ET Ὁμογενέσι in accus. plur. quasi ab ὁμόγενος, apud Poll. reperitur in eadem signif. Sic enim apud eum lib.3 scribitur, ὁμογαλακτεῖς δὲ τούτους καὶ ὁμογαστρίους καὶ ὁμοσπόρους ῥητέον, καὶ ὁμογενεῖς. nisi fortè ὁμογόνους aliquis legendum censeat. ET Ὁμόγνιος quod per syncopen ex præcedẽti factum videtur pro Ὁμογένιος, eiusdem est significãt. vt modò ex Pollucẽ declaraui. Epigr.lib.5, Φοίβου δ' ἐρατεινὸς ὁμόγνιος ἵστατο κούρῃ Ἄρτεμις, id est sotor. Et Ὁμόγνιοι θεοί, Penates dii apud Plat. De leg. At ὁμόγνιος Ζεύς, est ὁ τῶν γένους ἱερῶν δίκαια, Gentilitius Iupiter, vt ex Synesio Bud. interpr. Plut. Symp. εἰ κατὰ γένος ἐστὶν ἑκάστοις καὶ Διὸς ὁμογνίου πατρῴου.) VNDE Ὁμογένεια, ας, ἡ, Cognatio.

Ὁμογενὴς, apud philosophos & logicos est Qui eodem genere comprehenditur. Aristot. Rhet.1, αἱ δὲ κατὰ τὸ μεταφοραὶ ἐκ ὁμοίως ἁπάντων, ἀλλ' ὅσαι κατὰ τὸ αὐτὸ λέγουσιν, οἷον καὶ ὅτι ἄμφω ἀγαθὰ καὶ ὅτι ἄμφω καὶ ὅτι τῶν ὁμογενῶν. Ὁμογενῆ Gaza apud Theophr. De caus. plant. lib.2, cap.9, vertit Congenera. At ὁμογενὴς febris à Galeno dicitur ἡ ὁμοιοχρὴς, vt tradunt v. lex. Ὁμογενῆ (inquit Bud.) à quibusdam ὁμοιομερῆ vocantur, vt autor libri Sphæræ (in cap. quòd aqua sit rotunda) aquam corpus ὁμογενὲς esse dicit. Sic ὁμογενῆ μόρια apud Galen. dicuntur partes corporis similares. VNDE Ὁμογενῶς, adũerb. Eiusdem generis complexu, Eiusdẽ generis ratione.

C. Ὁμογενὴς, ους, ὁ & ἡ, Qui similis & propriè eiusdem est generis. VNDE Ὁμογένεια, ας, ἡ, Generis similitudo.

C. Παγγενὴς, ους, ὁ & ἡ, Qui omniũ generũ est. VNDE aduerbiũ παγγενῶς, Per omnia genera, Generaliter.

C. Συγγενὴς, ους, ὁ & ἡ, Generis propinquitate cõnanctus, Cognatus.

gnatus. παῖς ὁ φύσει ἡμῖν ἐξ οἰκείων τινος, vt Pollux scribit. Plato De leg. συγγενὴς καὶ οἰκεῖος. Plutar. Fab. συγγενὴς τῇ Φαβίου. Thuc. lib. 1, ἐξίουν αὐτοὺς ἡγεμόνας σφῶν γενέσθαι καὶ τὸ συγγενὲς, ab eis postulabāt sui duces vt essent pro cognatione. ¶ Metaphoricè etiam capitur. Thuc. lib. 5. τὸ δὲ γενόμενον τῷ ξυγγενεῖ πιστότερον εἶναι ἐς μάχην. Philo De vita Mos. lib. 2, ὁμοδίαιτοι ἢ ἀδελφοὶ καὶ συγγενῆ πεφυκότες, germana & affinia. Plut. Sympos. οἰκεῖα τοῖς συγγενέσι πάντα. Idem De primo frig. οἰκειότεραι δυνάμεις ψυχρότητος εἰσὶ, illæ magis affines sunt frigoris potestates. Et συγγενὴς τῷ σχήματι, Cognatione quadam cum re coniunctus, apud Plat. Epist. 7. VNDE Συγγένεια ας, ἡ, Cognatio, Affinitas. Plato Char. τὸν τὰ καλὰ ὑμῖν ἐκ πάππου καὶ τῆς Σόλωνος συγγενείας, ab ipsa iam Solonis cognatione emanauit. Aristot. πρὸς τὰς συγγενείας ἐχθύων οὐδὲν ὅπλον σκυθρωπάζομεν, piscium diuersa genera coire visum non est. Et metaph. apud Plat. Epist. συγγένεια ψυχῶν. Lucian. τιθὰς ἢ τὴν ὦτων καὶ γλώττης συγγένειαν, qui linguæ auriúmque cognationem noris. Philo De mūdo, συγγένειαν αὐτῷ ὡσπερ σχεῖν αἰθέρα σωμάτων, Cognationem hominis cū æthere copularunt. ET Συγγενικὸς, ἡ, ὁ. Philo De vita M. l. 1, ἡ συγγενικὴ καὶ προγονικὴ ἐζήλωσε παιδείαν, gentilē maiorumq; suorū disciplinā æmulat⁹ est. Plut. Them. συγγενικὰ ἁμαρτήματα, Propinquorum crimina. Idē. Per. συγγενικὸν νόσημα, gētilis & hæreditarius morbus. Idem Symp. ἐπαίσας μὴ μόνον φιλικὰς, ἀλλὰ καὶ συγγενικὰς. At συγγενικαὶ τρίχες apud Aristot. Pili congeniti, qui & συγγενεῖς, vt ὀφρὺς & βλέφαρα. alii enim sunt ὑστερογενεῖς, vt τρίχωμα & πῶγων. ET Συγγενὴς, ίδος, ἡ, Cognata. Synes. epist. 155, συγγενίδα τινὰ ὑμῖν καὶ πόθεν μεμισθωμένην ὑπὸ μητρικοῦ μαστοῦ, quū propinqua sit mea. Pollux tamen hoc vocabulum ἰσχάτως barbarum esse scribit.

C. Τεταγενὴς, ίος, ὁ & ἡ, Tertia perfectus generatione, vt vermes insectorū. Bud ex Gaza. AT Τεταγένεια, ας, ἡ, Tertius generis gradus. Strabo l. 11, εἰς τεταγένειαν δὲ καὶ τὸν γόνον, ad tertiam vsque progeniem.

Γενῆται, οἱ, Qui eiusdem generis & familiæ sunt, Gentiles; Bud. οἱ δὲ αὐτοῦ γένους κοινωνοῦντες, seu οἱ ἐξ αἵματος συγγενεῖς, vt Suid. ex Isæo docet. ¶ Γενῆται etiam in Atheniensiū rep. dicebātur qui eiusdem γένους essent. πάσαρες (inquit Poll. lib. 7) ἦσαν αἱ φυλαί. εἰς τριάκοντα μέρη ἑκάστη διῃρῆτο, καὶ τὸ μέρος τοῦτο ἀπαλλῆτο τριττύς καὶ ἕνδεκα γένη τριάκοντα. ἐξ αἱρέσεως δὲ ἕνδεκα γένη τριάκοντα. ἐξ αἱρέσεως δὲ ἕνδεκα γένη τριάκοντα, ἃ ἀπαλλῆτο τριακάδες· καὶ οἱ μετέχοντες τῶν γένους γενῆται. Hos postea ἐπωγάλαθαι etiā nominatos fuisse, ex Philochoro tradit Suidas. apud quem notandum est vocabulum hoc scribi çum ν.

Γενικὸς, ὴ, όν, Generalis. vt γενικαὶ αἱρέσεις apud Suid. Item Genitiuus, vt γενικὴ πτῶσις, Genitiuus casus apud grammaticos. Pro γενικὸς autem quod exponitur Generalis, scribendum potius γενητικὸς à γένεσις, de quo paulò post. At Γενικῶς Hesychius exponit γενεαῖ. ET Γενικῶς, Generaliter. Apud Suid. verò pro γενικῶς exponitur γενεαίως. ἰσχνῶς, emendandum γενικῶς.

C. Γενεσιακὸς, ὴ, όν & ἡ, Genitiuo similis. v. l.

Γενιὰς, ἄδος, Hesych. si mendo carent exempl.

Γενεύτης, ου, ὁ, idem quod γενήτης, συγγενὴς, ἔκγονος, vt Suidas exponit. Plato Philebo τοῖς δὲ γενεύτης τῶν πάντων αἰτίοις λέγεται; Ibidem verò dicit etiam, μεμιμῆσθαι δή φησι τοὺς μὴ αἰτίους ὧν συγγενεῖς. Notādum autem apud Suidā scribi ν.

¶ Γενεὰ, ᾶς, ἡ, Genus, Progenies. Il. υ, Ταύτης δὲ γενῆς τε καὶ αἵματος εὔχεται εἶναι. Od. ο, γενεὴ δὲ Μελαμπόδες ἔκγονοι ἦτον. Xen. πᾶς γενεαί; quo ortus genere? Philo De vita M. κατὰ λόγον μὲ πατρίδα καὶ γενεὰν καὶ πατρῷον οἶκον, genus suum. Plut. Timol. χρήματα καὶ γενεὰς ἀπολιπόντας, Familiam & liberos, Bud. interpr. ¶ Γενεὰ, Generatio, Genitura. Il. ξ, Οἵη περ φύλλων γενεὴ, τοίηδε καὶ ἀνδρῶν. Huc pertinent ἐπόψιος γενεῆ, Od. τ, natu minor: & γενεῇ φερτάτους, Il. ξ, eodem modo quo γένει πρώτους paulo antè ex eodem habuimus. Et γενεῆ θεογενέστερος, i. γενέσει. Et ἐκ γενεῆς, ab ortu. ¶ Exponitur etiam Ætas, Sæculum. quod temporis spatium Eustathius triginta annis includit, sequutus forsan Herodotum in Euterpe dicentem, τρισὶ γενεῇσι ἀνδρῶν, ἴσασι τὸν τόνον: & Plutarchum De defectu orac. qui γενεαὶ & ipse triginta annorum facit, quòd iam pater esse possit qui triginta annos natus sit, vt docet Cam.) Il. α, de Nestore, Τῷ δὲ καὶ ἐκ γενεῆς μερόπων αἰθρώπων ἐφάανθ'. Demosth. ὅτι ἡμετέρας γενεᾶς, Nostro sæculo, Nostra memoria, Bud. interp. Thucyd. l. 2, ὑπὸ ξυμφορῶν πολλαῖς γενεαῖς οὐδέπω, Multis ætatibus. Philo, τοσαύταις ὕστερον γενεαῖς. Plut. μὴ τρεῖς γενεάς. Et apud Luc. ἐς γενεὰς ἄλλας. Fuerunt etiam qui facerent πρὸ γενεῶν annorum septenūm, quasi πρὸ ἑπτάδων: & ante secūdam γενεὰν, id est ante annos quatuordecim, dicerent medicos sanguinem mittere, prohibere. Cam.

C. Γενεαλόγος, ου, ὁ, Qui originem & genus alicuius narrat, Genealogiæ scriptor, vt B. apud Laert. interpr. VNDE Γενεαλογία, Genealogia, Recensio generis, Series generis, Cam. ET Γενεαλογικὸς, ὴ, όν, Ad generis recensionē pertinēs. vt γενεαλογικοὶ ὕμνοι, qui canūt alicuius genealogiam. Philo De vita M. l. 2, ἔστι καὶ τῶν ἱερέων τὸ μὲν περὶ τῆς κόσμου γενέσεως, τὸ δὲ, γενεαλογικὸν, partim in generis per seriem deductione. ET Γενεαλογέω, F. ήσω, Generis seriem deduco, Seriē generis memoro, Cam. Herodot. γενεαλογέοισι αὐτῶν ἡμῖν. Et γενεαλογήσας ἑαυτὸν apud eundem, Sui generis originem recensens. Sic γενεαλογεῖν τοὺς θεοὺς apud Iustin. & γενεαλογοῦσι τὸν Λυκοῦργον apud Plutar. Cum gen. etiā construitur, vt γενεαλογῶ Θαύμαντος, à Thaumāte genus duco. Et apud Athen. Ἀνθηδόνος δὲ καὶ Ἀλκυόνης αὐτὸν γενεαλογεῖ, ex Anthedone & Alcyone genitum tradit. vt B. interpr. Sic ἀφ' οὗ ἑαυτὸν ἐγενεαλόγει μητρόθεν, à quo se maternum genus ducere prædicabat. Metaphoricè capitur pro Oratione rem aliquam veluti per generis seriē deducere: vt Luc. dixit γενεαλογεῖν περὶ ὀρχήσεως, & ὄρχησιν γενεαλογεῖν. VNDE Ἀγενεαλόγητος, ου, ὁ & ἡ, Qui natalia non habet, Cuius generis origo reddi vel inueniri nequit, Bud. Cui⁹ progenies non enarratur, Cam. Ad verbum sonat, Cuius origo generis tradita non est, aut memoriæ prodita. vt in epist. ad Hebr. Melchisedec dicitur ἀπάτωρ, ἀμήτωρ, ἀγενεαλόγητος. Sic Greg. Christum appellat (vt è cælo delapsum, non vt hominem) ἀπάτορα τὸ καθ' ἡμᾶς, καὶ ἀγενεαλόγητον τὸ αὖθις. B. ET Ἀντιγενεαλογέω, ῶ, Contrario modo genealogiam deduco, Contrariam generis seriem recēseo. Herodot. Euterpe, Ἑκαταῖος δὲ γενεαλογήσας πρὸς ἑωυτὸν ἐν αἰῶνι δεκάτῳ πρὸς ἑκκαιδέκατον θεὸν, ἀντιγενεαλογήσασι ὅτι ἐν αἰῶνι πέμπτῳ πρὸς ἑκκαιδέκατον θεὸν, Quum Hecataus memoraret seriem generis sui, & illud ad decimum & sextum deum deuincīret, contraria enumeratione & ipsi sui generis seriem exposuerunt. Cam. ET Συγγενεαλογέω, apud eundem ibidem, paulo antè, συγγενεαλογήσαντι μοι ταῦτα, Quum & ipse simul referrem generis mei seriem, Cam.

¶ Γενέθλη, ης, ἡ, Genus. Od. ν, Τοῖ οὔ πω τοι ἐμοὶ ἔπεται γενέθλης. Il. β, ὅθεν ἀργύρου ἔσται γενέθλη, Argēti ortus, Origo. Apoll. Arg. 2, Τοῖ γὰρ Λυκάονός εἰμι γενέθλης. Soph. El. ὦ εἰλίας γενέθλα, i. γενεά. ET Γένεθλον, Progenies, Γέννημα. Opp. De ven. 3, ἔμολον Σαρπηδόνος ἥρως καὶ χαλκιδόντα γενέθλα. Soph. Elect. ὦ γενέθλα γεραιῶν πατέρων.

C. Ἀγένεθλος, ου, ὁ & ἡ, Cui γενέθλη aut γένεθλον non est. Abortiuus in v. l.

C. Ἀειγενέθλος, ου, ὁ & ἡ ἀειγενέθλιος χῶρος in Epigr. Locⁿ in quo nascuntur optimi, Qui optimos generat.

C. Ἀρτιγένεθλος, ου, ὁ & ἡ, Recèns genitus. ἀρτιγενὴς, ἀρτίγονος.

C. Αὐτογένεθλος, ου, ὁ & ἡ, Cui ipsi ex seipso genus est. αὐτογόνος Nonn. Καὶ ἦεν αὐτογένεθλον ἀείδομεν.

C. Προγένεθλος, ου, ὁ & ἡ, Origine aut natiuitate antecedens. Antè genitus. Nonn.

Γενέθλιος, ου, ὁ & ἡ, Natalis, Natalitius. γενέθλιος ἡμέρα, Natalis dies, Cic. in Epicuri testam. γενέθλιος βίος, in Epigr. γενέθλιος ἀρχὴ, Nonn. Item γενέθλιοι θεοὶ apud Plat. 8 De leg. Apud Eurip. verò Oreste, Ἐξ οὗπερ αἷμα γενέθλιον κατέπιον, exponitur μιαρὸν, Sanguinem quo natus est. Γενέθλιος, ἡ, fœm. gen. Natalis. sub. ἡμέρα, vt apud Lat. sub aud. dies. Philo De vita M. lib. 1, ζητοῦντες γὰρ ὁπόσος τις ἄρα ἐστὶ τῷ κόσμου γενέθλιος, quis esset mundi natalis. Et Γενέθλια, ὦν, pl. num. gen. n. Natalitia, vt Cic. vocat. id est conuiuia solennia in honorem natalis. Lucian. γενέθλια θυσάσης ἑαυτῆς, quum filiæ natalitia daret. Idem Macr. πολλὰ γὰρ τῶν γενεθλίων ἡμάρων. Sic dicitur etiam ἡ Χριστοῦ γενέθλιος, quæ & Θεοφάνια. v. l. ex Naz. VNDE comp. Γενεθλιαλόης seu Γενεθλιολόης, Qui notationes & prædictiones facit ex natali die. B. ex Cic. (A quo

Γενθλιαλογία, ας, ἡ, Prædictio ex natalidie, Natalitia præ A dicta, Notationes ex ſideribus natalitiis, Cic. ET Deriuat. Γενθλιακός, Ad natalē diem pertinens. vt γενθλιακὸς λίθος. Itē idem quod γενθλιολόγος. Genethliacos Gell. etiam vocat: alii Planetarios & Venerarios. ET Γενθλιάς, άδος, fœm. gen. idem quod γενθλίους. Nonn. ἔμμασι γενθλιάσι εἴχεν ὁμίχλαν, Natalitia. ET Γενεθλίδιος, ου, ὁ, Natalis, Natalitius. Ex epigr.

Γένεα, ας, ἡ, Progenies. Genus. Cam. ex Xen.

C. Γενεάρχης, ου, ὁ, A quo progenies initium ſumpſit. Sic γενεάρχαι dicuntur Adam & Eua ab Œcum. & Aretha, vt B annotat Bud.

C. Ἀγεννής, ής, ὁ ἡ, ές, Ignobilis, Ignobili loco natus. vt ἀγεννὴς ἢ ἀπαίδευτος. Luc. ‖ Ἀγεννής, Degener, Ignauus, Minimè generoſus. vt degeneres animos dixit Virg. X. Præd. 2, τὸ σῶμα ἐκ ἀγενοῦς, ἀλλ' ἡ ψυχὴ ἐκ ἀγεννοῦς ἀνδρὸς ἐοικός. Luc. μαλθακοὶ καὶ ἀγεννεῖς εἶσι, μᾶλλον μέντοι ἢ ἐγὼ ἄδω. Sic ἀγεννὴς & γενναῖος opponuntur apud Plat. Accipitur etiam pro Abiecto, Vili, Humili. i. ταπεινός. & nonnunquam copulantur ἀγεννὴς καὶ ταπεινός. Arrian. in Epict. οἴμαι ὅτι νῦν ἐστὶν ἀγεννὴς οὐδὲ ταπεινὸν ἑαυτὸν ἡγούμενος) πρὸς ἑαυτόν. Ariſtot. Pol. 7, c βάναυσον βίον & ἀγοραῖον appellat ἀγεννῆ, vitam illiberalē & minimè ingenuā, vel ingenuis hominibus indignā. Ariſtotelis verba ſunt hæc, ἀγεννὴς γὰρ ὁ βίος τοῦ βίου, καὶ πρὸς ἀρετὴν ἀπεστραμμένος. Quæ confer cū his eiuſdem l. 1, ἀγεννεῖς δ' αἱ τέχναι λέγονται ὅσαι βλάβην ποιοῦσι πρὸς ἀρετήν. Dixerat autem proximè præcedentibus verbis, βαναύσους δ' ὅσαι τὸ σῶμα πλεῖστον χείρους. i. maximè ſeruiles. Quare malè exponitur à quibuſdam ἀγεννὴς, ſeruilis, quum hic ab Ariſtotele iſta duo nomina diſtinguantur. Citat Suid. hunc ex quopiam hiſtorico locū. ἔστιν ἂν οἱ Ῥωμαῖοι ἀνδρὰς ἀγεννεῖς ἐξαδέκασεως Οὔννους. Vbi ἀγεννεῖς ἀνδρὰς itidē videtur appellaſſe, ingenuis hominibus minimè dignas, vel pudendas ingenuis hominibus. ‖ Habet idem Suidas ἀγεννὲς etiam de imbecilli & infirmo dici. Idē tradit & Heſychius.

Ἀγεννές, τὸ, Subſtantiuè aliquando pro ἡ ἀγεννία: de quo mox.

Ἀγεννῶς, aduerbium, Ignauè, Parū viriliter, Remiſſè, Remiſſo vel abiecto animo. Dem. ad Phil. epiſtolam, χρὴ μὴν ὀρρωδεῖν ὑμᾶς τὴν ὀκείνου δύναμιν, μὴ ἀγεννῶς αὐτῇ παρασκευάσησθε πρὸς αὐτόν. ‖ Item ἀγεννῶς, ἀσθενῶς, id eſt Imbecilliter, Infirmè. Heſ.

Ἀγεννία, ας, ἡ, Ignobilitas generis. Ariſtot. Pol. 6, ἔτι ἐπιδὴ ὀλιγανθρωπία ἐγένετο καὶ πλοῦτος καὶ παιδεία ἐφίζηται, τὰ δημοτικὰ δοκεῖ ταῦτα τοῦτον τὸν τρόπον, ἀγεννία, πενία, βαναυσία. Itē, Ignauia, Mollities animi. Exponitur & Timiditas à Suida, δειλία. Copulauit autem hæc duo Polyb. lib. 5, δι' ἃ δὴ τὴν τῶν ἄλλων ἀγεννείαν καὶ δειλίαν. Sed apud Suidam ἀγεννία malè legitur pro ἀγέννεια.

C. Ἀγέννητος, ος, ὁ καὶ ἡ, Sempiternus, Cuius γένεσις ſempiterni eſt. Plato 6 De leg. ἀγεννήτους φύσεως αἰτίας ἔχειν, τὰς πρώτιστα παίδων καὶ παλαίστατα &c.

Γενναδας, ου, ὁ, Generoſus. γενναῖος, ἀγαθός. Ariſtot. Ethic. 1, c: 10, γενναδας ὢν καὶ μεγαλόψυχος. Luc. De cal. γενναδας δεῖ καὶ ἀδάμαντινον πῖχυν τῆς ψυχῆς ἐπιβεβλῆσθαι. Naz. περὶ τοῦτο πάλαι ἐρρώσθη καὶ γενναδας. ‖ Item, Ingenuus. Ariſtoph. Ranis, χρηστὸς εἶ καὶ γενναδας. Quæ verba ſunt heri ſeruum collaudantis ob egregium obſequium, acſi diceret, Frugi bonæ es, & probus vir. Bud.

Γενναῖος, ου, ὁ, id eſt ἐπιγονικός. ſeu (ſecundum antiquos) συγγενὴς καὶ ἔμφυτος. Sic enim Euſt. exponit in Homer. hoc verſu Il. 8, Οὐ γάρ μοι γενναῖον ἀλυσκάζοντα μάχεσθαι. ‖ Itē Ingenuus. Plato 2 De rep. αὔρα ἁπλοῦν καὶ γενναῖον εὐδαιμονίαν, ἅμα τῷ ἀγαθὸν εἶναι ποιοῦσα, Simplicem & ingenuum. ‖ Item, Nobili & generoſa ſtirpe ortus. Thucyd. lib. 2, πᾶσι τοῖς δυνατοῖσι τε καὶ γενναίοις Ὀδρυσῶν. Sic γενναῖον αὔρα apud Lycios vocari ſcribit Euſt. non τὸν ἰσχυρὸν, ſed τὸν ἀπὸ γένους, καὶ μὴ τυχόντα καὶ ἀφανῆ. Quò referenda ſunt, γενναῖαι ἀσπίδες apud Plat. γενναῖοι ἰχθύες apud Plutar. γενναῖοι ἵπποι apud Herodian. γενναῖα πτερυγὴ & γενναῖα σῦκα apud Plat. De leg. 8. ‖ Item, Generoſus, id eſt Strenuus, Herodian. lib. 2, γενναῖος καὶ δυνατός. Et lib. 4, γενναιοτάτους & μεγίστους πόνους ἐμιμεῖτο. Et lib. 1, στασίαν γενναῖον καὶ ἀκμαῖον. Quò pertinet quod Thucyd. dicit lib. 1, γενναῖον δὲ εἶναι τοὺς ἐμείους λόγῳ τῷ ἴσου πτωχεύειν, eſſe animi magni & fortis. Et γενναῖον neutro gen. ſubſtantiuè poſitū. vt τὸ τῶν πόνων γενναῖον, Laborū tolerātia, vt quidē Polit. apud Herod. vertit. ‖ Item, Validus, Vehemens. ἰσχυρός. vt γενναία δύη, apud Soph. Aiace. πίχει μαλέῳ καὶ γενναίῳ apud Herodian. l. 3. Et σιτάνῳ ἀσθενεῖ καὶ γενναίοις πόνοις, apud eundem. Sic γενναῖος λόγος apud Hermog.

Γενναίως, Generoſè, Fortiter. Herodianus lib. 3, τοῖς παραπεμένοις γενναίως ἀπῆρε. Athen. l. 12, γενναίως ἐπλούτησε.

Γενναιότης, ητος, ἡ, Generoſitas. Eurip. Phœniſſis, Γενναιότης σου μιαιφόνα ἔνεστί τις. Polyb. ἀφ' ἧς τὴν πᾶσαν καὶ γενναιότητα τῶν οἰκητόρων. Pro quo Plinius, Virtute & multitudine oppidanorum.

Γενναῖος, ου, ὁ, Generoſus. γενναῖος. Plato in Phædro, ἧς γε νῦν ἐπιθυμεῖς ἐπιτυχεῖν. Pro quo Cicero, Ad virtutem maior indoles. Vide p. 6 mei lexici Cic. VNDE Γενναίως, Generoſè, Strenuè, Forriter. ‖ Item, Ingenuè.

Γέννας, ου, ὁ, Auunculus, Frater matris, Heſych. AT Γενέτης, vide paulo antè in Γενήτης poſt Γένος.

Γενάω, ῶ, Genero, Gigno. Plat. Symp. ὅταν μὲν καλῷ συγγενέσθαι, πολλὰ ἐν τῷ κυεῖν, ἵλεών τε τὸν ἐρώμενον ἡγεῖται, καὶ εὐφραινόμενος διατρίβει, τὸ πλῆθος γεννᾷ. Theophr. τὸ δὲ πῦο γενᾶν πέφυκε. Pro quo Cic. In igne ineſt procreādi vis & cauſa gignendi. Plut. τὰ γεννήσαντα μέμφεται καὶ τὰ παθήματα. Xen. εἰδέναι τοὺς γεννήσαντας, Tuos parentes. De mulieribꝰ etiā dictū reperitur. vt Luc. 1, Ἐλισάβετ γεννήσει υἱόν σοι. Sic γεννήσασα dicitur genitrix. ‖ Metaph. quoq; capitur vt Pario apud Lat. If. Panath. πολλοὺς μὲν γεννήσασας καὶ θρέψασας πιστοὺς ἀνδρας. Pl. Epiſt. βλάπτειν ἱκανὸν καὶ λυπεῖν γενᾶν. Γενάμενος in paſſ. Naſcor. ἅμα τῷ γενηθῆναι, Simulatq; natū ſit, vt Cic. ex Plat. vertit. p. 52 lex. Cic. Sic ἐγενήθη Τελαμῶνος, Iſocr. Athen. l. 7, πρῶτον μὲν ἐκ γαλῆς ἐγένετο βία, καὶ τὸν δεσπότην ἐγεννήσατο τὸν αὐτὸν καὶ πάλιν ἀγρίωσε. Mediæ etiam vocis hoc verbū eſt: vt apud Plat. Tim. ἃ δὴ πάντα θνητὸν αὐτὸν ἐγεννήσατο. Pro quo Cic. Hunc perfectè beatum Deum procreauit.

Γέννημα, ατος, τὸ, Quod natum ſeu procreatum eſt, Progenies. Quod editur & enatum eſt. vt B. apud Gennad. interpr. ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ὅτι γέννημα τῆς φύσεως αὐτοῦ, ἀπὸ τοῦ γεννήματος τῆς φύσεως τοῦ ἀνθρώπου καὶ λοιποῦ τῆς ὑπ' αὐτοῦ. ‖ Γεννήματα, τὰ, plur. num. dicuntur Liberi apud Plat. De leg. 250, & alibi. B. ‖ Γέννημα γυναικῶν, Natio mulierum. i. genus. B. ex Eccleſ. ‖ Γεννήματα Bud. interpr. etiam fœtus & fœtus terræ ac enaſcentia germina, ſicque appellari ait fruges & vina à Chione in epiſt. 24. Polyb. in 3, σφαπτιδίους ἐκ χώρας ἀπὸ πάντα τὰ γεννήματα διαφθείρων. VNDE Comp. Πρωτογέννημα, quod primum enatum & editū eſt. πρωτογεννήματα θερισμοῦ, Exodi 23, Meſſis primitiæ fruges. Et πρωτογεννήσεις ἀπαρχῆς, Eccleſ. 45. ET Deriu. Γεννηματικός, ή, όν, Generatiuus. v. l.

Γένησις, εως, ἡ, Generatio, Procreatio. Plato Sympoſ. πρῶτος ὁ παρ' ὑμῖν καὶ Σόλων δι' ἐκεῖνο τῶν νόμων γένησιν. VNDE Compoſ. Ἀγενησία, ας, ἡ, q. d. Ingeneratio. Naz. in orat. De Filio, εἰ μὴ τὴν ἀγεννησίαν αὐτὸ καὶ τὴν γένησιν ἐν ταὐτῷ. Vbi Ingeniti rationem quidam vertunt.

Γεννήτης, ου, ὁ, Generator. B. ex Cic. γεννηταί, Parentes, idē B. ex Plat. ET Γεννήτωρ, ορος, ὁ, Genitor, Parens. Plato De leg. 10, γεννήτορα αὐτῆς καὶ ἐπώνυμον. Idem 9 τῶν γεννητόρων κτῆναι τινα. ET Γεννήτειρα, ας, ἡ, Genitrix.

Γεννητός, ου, ὁ, Generatus, Genitus. Plato De leg. 1, cui oppo nitur ποιητός, Adoptiuus. ἐκ γεννητῶν γυναικῶν, Inter natos è mulieribus. Naz. de Ioanne Bapt. ‖ Accipitur etiam in ea ſign. qua Mortalis apud Lat. Luc. Icar. ἐκ τῶν ἐμοὶ γεννητῶν αὐτὸ ἐκ ὀπτίκων ὤν, αἰτῶν δικαίαν ἐπιτροφὴν αὐτοῖς; At τὸ γενητὸν, idem quod γένεσις, apud Plin. De mūdo. v. l. HINC Γεννητῶς, adverb. q. d. Genitè, In modum geniti ſeu generati. Naz. τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον ἀγέννητον μὲν ὀκ ἔστι παθητὸν, οὐχ ἡνίκως ὄν, (ἐκ γὰρ γεννητῶς) ἀλλ' ὀκ ἐπιδεόντως.

C. Ἀγέννητος, ου, ὁ & ἡ, Non genitus, Non generatus. Naz. in orat. de Filio, κἂν μὴ συγχωρήσωσιν τῷ μόνῳ Θεοῦ τὸ ἀγέννητον εἶναι καὶ τῶν ὑλῶν καὶ τῶν ἰδεῶν σωτῆρα γενητὸν αὐτὸν ἀγέννητα. ‖ Ἀγέννητον inactiua ſignificatione, Non generans. Theophraſt. De cauſ. plant. lib. 6, ἀγέννητον τὸ θῆλυ. ‖ Ἀγέννητος, Ignobilis, Ignobili loco natus. Heſych. ἀγέννητος exponit δυσγενῆ, accipiens (vt opinor) hunc genitiuum ex iſto Sophoclis loco, in Trachiniis, — καὶ ἀγέννητος ἄρα Μῦδος κελαδεῖ πίθοισιν. In hac autem ſignificatione non declarabit priuationem, vt in duabus præcedenn n ii,

tibus,ſed κακὸν,meo quidē iudicio:vt ſit ἀγχίνους quaſi κακογχίνους,malè generatus.

c.2.Φιλαγχίνους,υ,ὁ,Cui τὸ ἀγχίνουν placet φιλαγχίνους Nazianzeno dicitur qui ἀγχίνουν ſolum Dei proprium eſſe dicit.v.l.

C.Ἀρτιγχίνους,ου,ὁ & η,Modò natus.idē quod νεογνός.Luc. βρέφος ἀρτιγχίνουν.

C.ΑΝ Αγχίνω,ῶ,F.ἴνω,Regenero, Regigno.1 Pet.1,ὁ κατὰ τὸ πολὺ αὐτοῦ ἔλεος ἀναγχίνωσας ἡμᾶς. Vnde in paſſ.ἀναγχίνωμένοι νὺξ ὀπ ἀπορίας φῶς,ibidem. HINC Ἀναγχίνωσις, εως,ἡ,Regeneratio id eſt Baptiſmus.Gregor.ΘΕΟΛ μὲ τοῦ πνεύματος ἡμῶν ἡ ἀναγχίνωσις· ΦΩΣ δὲ τῆς ἀναγχίνωσεως ἡ ἀναπλάσις.Bud. Apud Philon.idem B.ἀναγχίνωσιν vertit Inſtauratitium natalem.

C.ΑΠ Οχγίνω,Genero,Produco,v.l.

C.ΕΠ Ιγχίνω,Adgenero,Inſuper genero. VNDE Ἐπιγχίνημα πάς ος,ὁ,Agnatus, id eſt ὀπιγενής, Poſtea natus.Bud.ex Gregorio de homine. AT quod Cicero 3 De finibus ſcribit, Sed in cæteris artibus quum dicitur artificioſe, poſterum quodammodo & conſequens putandum eſt : quod illi ὀπιγίνημα πάν appellant:ab ὀπιγίνομαι)deductum eſt. NAM Ἐπιγίνημα,απο τοῦ,eſt Quod ad aliquā rem quaſi ſuperaccedit.vt ὀπιγίνημα in morbo dicitur affectus ille qui ex primario affectu conſequitur. Suidas verò id particularius expoſuit,τὸ ὑπὸ ὑπέρου ὧν πραίνεται εἰς αὐξόμενον,apud Polyb.ὡς οἷς ὁρᾶν βουλομένοις ἀεὶ τὸ πολέμου,καθάπερ καὶ οἷς ἐν ταῖς ἀρίστοις μηδὲν ἧττον τῶν ὀπιγενημένων παθῶν λόγον ἢ τῶν ἐξ ἀρχῆς ὑπαρχόντων παθῶν.

C.ΠΡΟγχίνω,ῶ.Antè genero. VNDE Προγχίνητωρ, ορος,ὁ,Progenitor.(eo ſenſu quo Quid.vſus eſt) Euripid. Hippol.coron.παλαιῶν προγχίνητόρων ἀξιοῖζεται κακόν.id eſt προγόνων,Maiorum.

C.Σγγ Γχίνω,Congenero. VNDE Συγγενήτωρ,ορος,ὁ, q.d.Congenitor. vt συγγενήτωρ τέκνων,Qui procreationis liberorum partem tibi vendicat.Plato De leg.

¶ Γονή,Genitura,Fœtus ſeu Fœtura,Proles.Il.ω,—ὅσσοι ἔπ Γαίδων ὀ μακὰ οἱσι γονὴ ἧν πρωτόγονοι.Vbi exponitur ἧν γένεσις,id eſt generatio. Vt autem hic periphraſticè γονὴ παίδων pro παῖδες,ſic apud Eurip.γονὴ τέκνων pro τέκνα,vbi γονὰς τέκνων ἄπαιδας vocat geminos filios. ‖Γονὴ(inquit Bud.)Genitura,Fœtus.i.infans editus. τὸ ἐκγονον. & ſubiungit ex Luc.de Latona loquente,πᾶσα ἡ γῆ οὐκ ἂν δυνάμενη ὑποδέξασθαι τὰς αὐτῆς γονάς. Sic certè & Eurip.Antig.γονὰς κατακτοὺς morigeros natos vocat. ‖Dicitur& de brutorum fœtura.vt apud Æſchin Ctef.μυδὲ βοσκήματα τῆς φύσιν γονὰς τιθῆσθαι. Item γονὴ τῶν in fabulis Æſopi,Fœtura,Budæo interprete. ‖Extenditur &ad fructus.vt in Platon.Axiocho pſeudepigrapho ἄφθονος μὲν ἅπασι παλαιᾶς γονῆς βρύουσι(quæ puto ex aliquo poeta ſumpta eſſe) id eſt Abundant fructuum omnis generis fœtu. ‖Γονὴ exponitur & Genus:vt in quodam epigramm.apud Athen.8, Πολυκράτης δὲ τὸν γενεὰν Αἰολίδων. Et apud Sophocl.ὃς μυδὲν ὢν γονᾶσιν,infimo genere prognatus. ‖Γονὴ à Camer.redditur Partus in hoc Phœniſſarum Euripidis loco,—φεῦ τὶς φῶς μαστὸς ὀκ γονῆς μολών. ‖Item γονὴ, Natiuitas, vulg.lex.in Ἀπόλλωνος γονή. ‖Γονὴ, Semen prolificum, Genitura.Heſiodus,Μνῆ' αἰδοῖα γονῆ πεπαλαγμένος. Hippocrates autem (vt Gorr.ex Galeno annotat) γονὴν appellat non ipſum modò ſemen recèns emiſſum,vel in ſuis vaſis contentum,ſed quandiu à concepto etiā fœtu ſpecies ſeminis adhuc apparet,ſiue per abortum,ſiue per diſſectionem. ‖Γονὰς ab Hippocr.vocari etiam partes naturales quæ generationi inſeruiunt,tradit Galen.cōm.3 εἰς τὸ περὶ ἄρθρων. ‖Γονὴ præterea nomen eſt peſſi ad conceptum perutilis,qui ab Ægin.deſcribitur lib.6,cap.24.

Γόνος (itidem vt ſopra)exponitur γένεσις apud Hom.i.generatio,Od.λ.—ἐπεὶ ἐκ τοῦ ἔσσεται Ὀρέστου γόνος ἐξαγόρευε. Et Od.τ, Οἰκτίρασ' ἀπολλήξεις τὸν ἐμὸν γόνον ἐξερέεσθαι. Sed vtrobiq; nō ſolùm γένεσις, verùm & γένος poſſe exponi ſcribit Euſt. Atque adeo in hoc poſteriore loco ſcribit γόνον eſſe quòd Penelope vocauerat γένος (quū diceret,Ἀλλά ἑ ὣς μοῖρα κιχήσεται ὀλοὸν γόνος ἀνθρώπων) i.inquit γένεσιν vel γένεσιν. Videtur certè Euſtath.γόνον pro ipſa procreatione accepiſſe in hoc verſu Iliados υ, Οὐ γάρ οἱ μοῖρα γένηται ὅττι γόνον,id eſt, inquit,παίδων τῷ τὸ Πελασγικὸν γόνον. (niſi quis pro ſemine accipere malit.) at vulgò minimū natu interpr. Γόνος,Qui Generatur,Fœtus,Proles, ſæpe apud Homerū.Sic dicitur Achilles Διὸς γόνος, Il.ω, Talia ſunt Ζηνὸς γόνος & Διὸς γόνος,alibi.Plin.quoque apud Ariſtot. γόνον interpr.Fœtū,de veſpis. Quòd ſi autori breuiū ſchol. in Hom.credimus,γόνος contrà ſignificat τὸν γένεσιν in hoc verſu Odyſſ.α,—οὕτω καὶ πού τις ἔτι γόνον αὐτὸς ἀείρῃ. Sed Euſtathii mollior mihi videtur eſſe expoſitio,ἴσως πόθεν γόνον.Idem verò in loco paulo antè citato,ὃν γόνον ἐξαγόρευε,dicens γόνον eſſe πλὴν γένεσιν vel τὸ γένος, addit hunc vſum vocis γόνος pro loco illo facere de quo nūc agitur,ἅπαξ καὶ πού τις ἔτι γόνον &c. ‖Γόνος,(ſicut & γονὴ)Semen, quod Genitura etiam dicitur. Vſus eſt autē Ariſtot.& de apibus,τὸν δὲ γόνον ὅταν ἀφῇ,ὥσπερ ὄρνις ὑπωάζει. Ab hac autem ſignif.petitum exiſtimat Bud. illud loquendi genus,ὁ γόνῳ γεγονὼς πᾶς (apud Demoſth. & alios)qui opponitur τῷ ποιητῷ & εἰσποιητῷ.

Γονὸς autem oxytonum(pro quo γενὸς Ionica epentheſi apud poetas) γόνιμος, Fœcundus. Sed ſubſtantiuum eſt apud Homerū,quū dicit γενὸν ἀλωῆς, id eſt Fœcundū ſeu fertilē locū(vel ſolū)aut fertiliſſimū,vt alii interpr. Sic & γενὸν Ἀφροδίτης idem dicit. Et Heſiod. Theog. γενοῖσιν Ἐλευθέρος μεδέουσα. Si autem γενὸς adiectiuū faciamus pro fœcūdo,idem mihi videtur fore huius vociſvſus qui & Latinæ Fœtus.nam vt γόνος fœtum ſeu fœturam ſignificat,ſic & γονὸς oxytonum ſignificabit idem quod Fœtus,quū eſt adiectiuū: vt -loca fœta furentibus Auſtris, Virgil.

Γονοειδὴς, Genituræ ſimilis.Γονοειδὲς ἐκμαγεῖον, Hippocr.

C.Γονοποιΐα,ας,ἡ,Fœtificatio. Aphrod.lib.2,probl.68.

C.Γονόῤῥοιος, ET Γονορρύης,υ,ὁ,Qui genituræ effluētia ſeu profluuio laborat, Qui ſeminis fluxum patitur. ET Γονορρόια VEL Γονορρύα,ας, ἡ, Genituræ effluentia ſeu profluuium, Plin.Nimia profuſio ſeminis, Celſo. ET Γονορρύω,ῶ, F.ήσω, Genituræ effluentia ſeu profluuio laboro. Vnde ἐγονορρύησεν Leuit. 15.

C.Ἄγονος,υ,ὁ & η,Nō natus,Cui γονὴ vel γόνος nō eſt,Infœcūdus,Sterilis.Il.γ,Αἴθ' ὄφελες ἄγονος τ' ἄμμορος ἔμμεναι ἀκαμάτοιο ἀκοίτης. Vbi Euſt.exp.μὴ γεννητικὸς, vel μὴ γόνιμος. Eurip. Phœn.de OEdipo, Ὃν ἐκ θεοῦ εἰς φῶς μαθοῦσα οὐκ ἄγονος μολεῖν Ἄγονον. Ariſtot.ἅμα γὰρ ἄγονοι ὅσοι τὴν ἡλικίαν παρεληλύθασιν. Pro quo Plin.Pubeſcit homo ſolus: quod niſi contingat,ſterilis in gignēdo eſt Luc.ἄγονος ἡ στεῖρα. Eſt enim ἄγονος hic oppoſitū τῷ γόνιμος. quo modo & ſemē quod in γονορρόια effluit,ἄγονον ab Aretæo dicitur. Interdum additur ei & genit vt apud Theophr.ἄγονον ὕδωρ τῶν φυτῶν. Et apud Ariſtot.ἄγονος ὕδατος ἰμάχλη, Quæ aquam generare nequit. Sic apud Philon.ἔρημον καὶ καρπῶν ἄγονον πάντων. Et apud Plat. Axiocho metaphoricè βίος ἄγονος κακῶν. Apud Soph. verò OEd.tyr. πάντοθεν τὰ ἄγονα γυναικῶν ſchol.exp.κακογόνους. Ἄγονοι χῶραι dicūtur quæ vita functis prolibantur, vt quorū eſſe ſterilitas agnoſcatur propria.Cœl.lib.10 cap.3. VNDE Ἀγονία,ας, ἡ, Sterilitas,Infœcūditas.vt γῆς ἀγονία.i.ἀγεννησία, στείρωσις, ἀτοκία. ET Ἀγονέω,ῶ,F.ήσω,Sterilis & infœcūdus ſum.

c.r.Ἀγονομόχθος exponitur ab Heſych.Mulus ſeu Mula, forſan à ſterilitate,cui hoc animal obnoxium eſt.

C.Ἀμφίγονος,ος,ὁς, Priuignus. ὁ ἐκ θατέρας γυναικὸς, inquit Heſych.Qui ex priore eſt vxore. Idē & Etymol.ſcribit.

C.Ἀμφίγονοι,ων,οἱ,Duabus matribus geniti. Sonat ad verbū,Quorū diuerſa eſt genitura,vel Diuerſo ſeminē geniti.Heſych.exponit ὑπογόνοι.Apud Varrōnū explicatur ὑπομάτορες.

C.Ἀπόγονος,υ,ὁ,Ortus,Oriūdus,ſeu Nepos,Poſterus, Bud. Herodot.πλήθος ἀπόγονος αὐτῶν,vbi Valla Atnepos.Iſocr. Euag.πάντων ἐμῶν ἀπόγονος; quibus ortus maioribus? Pauſ. Meſſ.Θεοπόμπου ὁ Ἀρίστου ἀπόγονος ἴδιος.Idem, ἀπόγονος πάππου,Abnepos,vt θεόγονος πάππου,Abauus,B.Et πέμπτος ἀπόγονος,Pronepos.Idem B.ex Pauſ. Adiectiuè etiā capitur,& ad res inanimatas trāſfertur.vt ἀπόγονα πάντα τῆς ἡμέρας, hæc è cōuiuiis oriūtur.Sic apud Luc.ἐκ τῶν ἀπογόνων ἐστί. Apud Hipp.verò Ἀπόγονα (vt Gal.annot.)ſunt qui exponāt ſόνμια,nōnulli ἔκθετα. AT Ἀπογονή,ῆς,ἡ,Poſteritas.B.ex Pand.Græc.

C.Ἀριστόγονος,υ,ὁ,Optimæ prolis parens.v.l.ex Nōno.ſecūdū quā ſignif.tamē ſcribēdū potius videtur ἀειγόνος.

C. Ἀρρενογόνος ος, ὁ ἡ ον, Masculos procreãs, Mares generans. Dioscor. lib. 3, c. 140 de phyllo, λέγεται δὲ τὸ ἀρρενογόνον τοῦτο ἀρρενοποιεῖν. quod Plin. lib. 26, cap. vlt. Arsenogonō vocat, & addit, Huius potu mares generari perhibentur. VNDE Ἀρρενογονία, ας, ἡ, Masculorum generatio seu procreatio.

C. Ἀρτίγονος, ου, ὁ ἡ ον, Modò genitus, Modò natus. Oppian. De venat. lib. 3, de Ioue ἀρτίγονόν μιν ἐόντα Λητοίδην ἠμυτὸν ἀμειλίκτοιο.

C. Ἀρχεγόνος, Antiquus. ἀρχέγονα καὶ ἀρχαιόγονον αἰτίαν, B. Cōm. ex Aristot. interpr. Principē causam & primordialem. VNDE Ἀρχεγονία, ας, ἡ, Antiquitas. Bas. Sæpe. Bud. DICITVR. ET Ἀρχεγόνος pro eodem, vt videtur, vt ἀρχεγόνος ὠκεανὸς πάντων dictus est quasi ex eo omnia orta sint. Sic Gregor. in 1 τὸν Τ Ἰωὴλ dixit ἀρχεγόνον ὕλην, primordialem, primariam, ex qua omnia genita sunt. B. C. p. 154.

C. Αὐτόγονος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ipsē per se genitus, Ipse à se ortum habens. Idem quod αὐτοφυὴς & αὐτοφυέθλος. Nonn. de Dei filio, quatenus homo. Idem αὐτόγονον πνεῦμα Spiritum sanctum vocat. quem Greg. quoque ἐκ ἀγεννήτου ἀ Patre procedere dicit.

C. Δεκαγονία, ας, ἡ, Generatio ad decimū vsq; gradū. Luc.

C. Δίγονος, ου, ὁ ἡ ον, Geminus. seu Bis genitus. Bacchi epitheton in Epigr. At δίγονος μάχαιρα metaphoricè à Soph. dicitur pro δίπλοος, vel δι' ἀμφοῖν κεχαραγμένος, vt Hesych. exponit. secundum quam expositionem posteriorē δίχωμος legisse videtur. ET Διγονία, ας, ἡ, Partus geminus, seu Partus geminatio vel iteratio.

C. Διπατορίων, ωνος, F. ῶνος, Bina pario. seu Bis pario.

C. Ἔγγονος, ου, ὁ, Nepos. ἐγγονὸς, ἐγγὺς γένους, Hesych. Vt Orpheus & Musæus à Plat. De rep. 2 dicuntur σχεδὸν τι ἐκ μουσῶν ἔγγονοι. Herod. lib. 5, σὺν παισὶ δυσὶ πατρόθεν καὶ τοῖς ἐγγόνοις, Cū liberis nepotibúsque suis, vt Polit. vertit. ET Ἐγγόνη, ης, ἡ, Neptis. VNDE Διέγγονος, ου, ὁ, Atnepos. ET Διεγγόνη, ης, ἡ, Atneptis. ITEM Τρίγγονος, ου, ὁ, Trinepos, ET Τριγγόνη, ης, ἡ, Trineptis.

Ἔγγονον, ου, τὸ, Fœtus, Fœtura, B. ex Synes. ἀποτίκτειν φωτὸς ἔγγονον.

C. Ἔκγονος, ου, ὁ, Idē quod ἀπόγονος. apud Antiphōt. μάρτυσι δὲ τούτῳ ὦ ἄνδρες τῆς προτέρας ταύτης, ἐξ οἵων ἀνδρῶν ἔκγονοί εἰσι. alibi ἀπόγονοι dixit. B. Et Plato Tim. τοὺς μὲν ἔμπροσθεν ἐξ ἀνωνυμίας τε καὶ ἀγνοίας πολλῆς ἐκγόνους, τοὺς δ' ὑπὸ τούτοις καταπολὺν ἐκγόνους τε καὶ παῖδας ὀκγόνων. i. Libéros. B. Idem Pl. Ep. 7, ἐκ ἄμεινον αὐτοῖς ἐν παισὶ, παίδων τε ὀκγόνοις. Apud eūdem in Tim. ὀκγόνοις ἡμῶν, Cic. vertit Progeniem deorum. Ibid. pro verbis illis, ἐν πάσης ὅσους ἴσμεν ἀδελφοὺς λεγομένους αὐτῇ, ἔτι δὲ τοὺς τούτων ἀνῆκον ἐκγόνους, idē Cic. vertit, Reliquos quos fratres inter se agnatósque vsurpare atque appellare solemus, & eorum (vt vtamur veteri verbo) prosapiam. Isocr. Euag. Αἰακὸς ὁ Διὸς ἔκγονος. Adiectiuè etiā capitur: vt apud Plat. De rep. ἔκγονοι χώρας τραχείας, Oriundi regione aspera. Apud eundem, ἔκγονος ἀγλαΐας φρενός. vt & ἔκγονον ἀδικίας εἶδος idem dixit. Et ἔγκρατες παιδείων pro Disciplinis imbutus, & literarum quasi alumnus; apud eundem.

C. Ἐπίγονος, ου, ὁ, Pòst natus. B. ex Plat. De leg. 5. Poll. εἰ δὲ καὶ ἐκ διαφόρων πατέρων εἴη, ὁπότερος αὖ ὁ διάφορος τῷ πρώτῳ ὁμοιάζοιτο, Ex secundis nuptiis natus. AT Ἐπιγονὴ, ῆς, ἡ, Instauratio generis, Subsidium generis. Luc. de diluuio & arca, Ζώπυρόν τι τῶν ἀνθρωπίνων σπερμάτων διεφυλάξατο τῆς ὀπιγονὴν κακίους μείζονες. i. παλιγγενείας, secundā generationem, B. Plut. ὀπιγονὴν λαμβάνειν ἐκ πολλαπλασίας ἐμοῦ: C. Εὔγονος, ου, ὁ ἡ ον, Fœcundus; Ad generandum & procreandū habilis. VNDE Εὐγονία, ας, ἡ, Fœcunditas. Xen. pol: Lac. πῶς συμφέρον τῇ εὐγονίᾳ νόμων. ET Εὐγονέω, ῶ, F. ήσω. Theophr. De c. pl. l. 1, φέρεται γὰρ ἀπεπάσματα καὶ ὀγόνωσιν, πάλιν ὁρμᾷ πρὸς κύησιν, Quum partus primi bene successerint & facultas adhuc fœtificandi supersit. Gaza.

C. Θεογονία ας, ἡ, Deorum generatio, Deorum ortus.

C. Θηλυγόνος, ον, ὁ καὶ ἡ, Fœminam procreans, vt θηλυγόνα ζῶα & θηλυτόκος γυνή, apud Aristot. Θηλυγόνον à Dioscor. dicitur phylli species quædam, quod faciat θηλυκῶν. De quo Plinius, Thelygoni potu fœminam concipi narrant. ET Θηλυγονία, ας, ἡ, Fœminarū procreatio. Itē Cognatio, id est propinquitas, à matre.

A Herodian. 2, Ἀδριανοῦ ἔκγονος καὶ θηλυγονίας. Bud.

C. Ὀλιγόγονος, ου, ὁ καὶ ἡ, Paucos generās aut procreans, Infœcundus. Aristot. ἃ δὲ γαμψώνυχα πάντα ὀλιγόγονά ἐστι. Pro quo Plin. Pennatorum infœcunda sunt quæ aduncos habēt vngues. Videtur potius scribendū ὀλισσόγονος.

C. Ὁμόγονος, ου, ὁ καὶ ἡ, Germanus. Plato 8 De leg. εἰ δὲ ὁμόγονος τὸν ὁμόγονον πρώτον. Bud. Idem valet ὁμόγνιος. At ὁμόγονα, ὦν, Quæ eiusdem sunt generis, ὁμογνῶν.

C. Ὀψίγονος, ου, ὁ καὶ ἡ, Serò genitus. Philo De mundo, διὰ καὶ ὀψίγονον ἐποιήσατο [τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος] ὅτε βουλομένοις ἐφιστῆσαι τὰς αἰτίας. Vbi Bud. Serò genitos homines apparebit. ¶ Ὀψίγονοι dicuntur etiam Posteri, Qui serò, i. longo pòst tempore nascuntur. οἱ ὀψὲ εἰς τὸ μέλλον ἐσόμενοι, seu ὑστεροι, vt Eust. exponit Od. α, Ἄλκιμος ἔασ' ἵνα πὶς σι καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπῃ. Vnde & Ὀψίγονον, κατὰ, pro posteritate capitur.

C. Πολύγονος, ου, ὁ ἡ ον, (forsan malè pro πολυγόνιος) Fœcūdus. Oppian. lib. 3 De venat. Ἔξοχα γὰρ τόδε φῦλον, ὅσ' ἄκτιτος ἔτρεφεν αἶα, Πουλύγονον πλέθει. Herod. lib. 8, ὡς εἶναι τὸν μάλιστα πολύγονον χώρην γεωργεῶντας. ¶ Πολύγονον etiā herba est de qua Dioscor. l. 4, c. 4. & Plinius l. 27, c. 12. quā Latini Sanguinariam vocant seu Sanguinalem, Marcell. empiricus Tiniariam etiam & Verbenam. Sic dicta (vt Plin. loco citato scribit) à quibusdam ob multitudinem seminis: vt autem Scribonius Largus vult, quia multa est & vbique nascitur. ET Πολυγονοειδής, Polygonoides, quo nomine clematidem Ægyptiam vocari scribūt Plin. & Dioscor. HINC Πολυγονία, ας, ἡ, Fœcunditas. Bud. ex Areop.

C. Πρόγονος, ου, ὁ, Progenitor. idem quod προπάτωρ, vt Bud. ex Plat. 10 De leg. p. 346, adfert. πρόγονος πάππος, Abauus, eidem Bud πρόγονος παῦος, id est Auus, Plat. Itē Autor gentis alicuius πρόγονος dicitur. vt apud Isoc. τῶν δὲ ἡμῖν τὴν Τευκρίδων πρόγονος ὁ Αἰακὸς, ὁ τοῦ Διὸς ἔκγονος. Πρόγονοι in plurali dicuntur οἱ αἰωτέρω, Maiores, Prædecessores, vt vulgò vocant. Thucyd. lib. 2, μεγίστην δόξαν οἰσάμενοι τοῖς τε προγόνοις καὶ ἡμῖν αὐτοῖς, Et maioribus & nobis ipsis. Herodian. lib. 2, ἀπὸ προγόνων ἀνώνυμον. Synes. ἐκ προγόνων λαμπρότατος ὤν. Metaphoricè verò πρόγονοι dicitur pro ἀρχηγοί. vt apud Soph. Aiace, Ἰὼ πάτερ προγόνων πάτων. Et apud Aristid. πρόγονοι κατὰ βίον πᾶσιν ἀνθρώποις. ¶ Πρόγονος adiectiuè etiā capitur. vt πρόγονον ἡβῶσι, Auitum genus. VNDE Προγονικὸς, ὴ, ὸν, Auitus. Philo De vita M. lib. 1, συνήθειαν καὶ προγονικὴν ἐζηλωκὼς παιδείαν, gentilē maiorumq; suorū disciplinā. Herod. lib. 7, παρέων τε ἐξ προγονικῶν κτεάνων, Patrimonio atq; auitis bonis. Plut. Alex. ἔχων τιχίλια προγονικὴν ἀπ' Αἰακιδῶν.

Πρόγονος, ου, ὁ, Priuignus, ὁ πρὸ τῆ γάμου τῆ μητρὸς ὑπ' ἄλλου πρότερου γεννηθείς. Cuius loci adespoton exemplum Bud affert, ὁ πρόγονός τε ἐξ ἧς πάσης. Γοσπρατρι ἡμίμοιρος. VNDE Προγόνη, ης, ἡ, Priuigna. Theoph. in Institt. ciuil.

C. Πρωτόγονος, ου, ὁ, Primigenius, Primigenus, Primitiuus: vt Cicero, Lucr. & Colum. loquuntur. Il. ψ, Ἀρτῶν προπατόρων ῥίζαν κλυτὸν ἐκπάγλως. Metaphoricè verò Naz. dixit πρωτόγονος ἐπαλή.

C. Σύγγονος, ου, ὁ, Cognatus. idem quod συγγενής. Item, Germanus, Hesychio. Eurip. Hipp. cor. ὦ παῖ ἐμοῦ δύστηνος ἀεὶ, μιαιφόνων τε συγγόνων.

C. Τελεογόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Perfectū pariēs. VNDE Τελεογονία, ας, ἡ, Perfecta generatio. AT Τελεόγονος, ου, ὁ ἡ ον, Perfectè generatus, Vitalis. Et Τελεόγονα, Perfecti fœtus.

C. Τελεσπόγονος, ου, ὁ ἡ ον, Fœtum perficiens, Prolificus.

C. Τεταρτογένεια, ας, ἡ, Tertium genus, vt nepos. B. ex Dem. & Theophr. Strabo l. 4, τοῦτον δὲ λέγει τὸν πλησίχωρον γένος μὲν εἶναι περιοικίδος ἐκ πολλοῦ γένους, nisi pronepos hominis ciuis, B. Herodian. l. 1, ἐξ αὖθις ὀκ περιοικίδος βασιλέα τε καὶ ἀνταπελθεῖν ὅπλα Ῥωμαίοις, tertióque iam gradu imperiū nobilitatémque complectentem.

Τεταρτογένεια, ας, F. ήσω, Tertiò genero vel pario, B. Theophr. De caus. plan. lib. 1, cap. 9, τὸν γὰρ ἀμπέλου φασὶν εἰς πλείω τεταρτογενήσειν, ὥσπερ καὶ τὰ ζῶα. ἐξ γὰρ τούτων τεταρτογενήσαντα σωζόμοιοῦται. Vbi Gaza, Post tertium partum similitudinem perfectè repræsentare incipiunt. Alii contrà, Hæc enim in tertia sobole fiunt dissimilia. volunt enim in ὁμοιῶ ἐξ esse ἐμμενόντων ἔκτασιν. Pro cuius interpr. confirmatione Virgilianum illud citāt Georg. 1, Semina vidi equidē,

Γόνιμος, ου, ὁ & ἡ, Genitalis, Prolificus, Fœtificus. Plato De leg. γόνιμος κεφάλης. Apud Theophr. autem γόνιμος ὑγρότης, Prolificus humor, vel fructificus, Bud. interpr. Plin. autem fœtificum humorẽ dixit. In Epigr. γόνιμος φλέψ, Genitalis vena, pro membro virili. Sic μέλεον ἀνδρὸς γόνιμον, Plut. De fort. Rom. Et γόνιμον πῶμα, quidam poeta apud eũdẽ Pl. de facibus nuptialibus. ‖ Γόνιμος, Fœcũdus, Fertilis. Philo De vita Mos. lib. 1, γῆν πεδιάδα καὶ βαθεῖαν καὶ εἰς τὰ μάλιστα γονιμωτάτην. Et γόνιμος τὸ σῶμα, ex Plut. Itẽ metaph. apud Aristoph. γόνιμος ταυτηί. Sic & apud Aristidem pro eo qui est fœcundo ingenio, vt Bud. interpr. 105, ὡς γόνιμος καὶ ἀνυσιμαιπάης. Idem, τὸ γονιμωτῆς φύσεως χρῆται. Interdum cum genit. (sicut & Lat. Fœcundus & Fertilis) vt Aristot. De mundo, νέφος ἐστὶ πάχος γόνιμον ὕδατος, Nubes est crassamentum fœcũdum aquæ (quod tamen redditur etiam, Vim habens gignendæ aquæ) Tale est γόνιμος χθών.

Γονεύς, έως, ὁ, Genitor, Pater. At γονῆς, Pater & mater, Parẽtes (licet in vulg. l. γονεῦς quoque reddatur Parens, Pater & mater) Hesiod. Τίκτουσιν δ' γυναῖκες ἐοικότα τέκνα γονεῦσιν. Aristoph. Nubib. καὶ μὴν σοὶ δοκεῖ σαυτῷ γονέας καλὸν εἶναι. Plut. De frat. charit. ὡς δὲ οὔ τις ἀφαιρήσεται θεραπεύειν γονεῖς. C

Γονδίω, Fœtifico, Gigno, item Concipio. Bud. ex Theophr. De caus. plant. lib. 1, καὶ τὰ δένδρα παραμένοντα τοῖς φθινοπώροις καρποῖς, γονδίοις πάλιν ἐπὶ ἔτη. Idem De caus. lib. 3, γονδίειν τὸν εἰς τὸ πῶμα καρπόν. ET Γονεία, Fœtificatio.

¶ Γνήσιος (quod dici puto quasi γονήσιος) Originem habẽs legitimam, & minimè spurius. Propriè enim γνήσιους παῖδας dici puto οὓς γόνῳ γεγονότας παῖδας, vt Demosthenem loqui dictum est. Vide suprà ex Hom. ἵνες γνήσιοι ἐξ ὀμφῆς in Γλαφυρός. Sed tamẽ γνησίους παῖδας quidam annot. vocatos eos quoque qui legitima adoptione filii essent. Dicitur & γυνὴ γνησία à Xenoph. Vxor legitima, ad differentiam concubinæ. ‖ Γνήσιος exponitur & Germanus. Quò pertinet quod scribit Strabo, Germanos à Romanis vocatos esse quasi γνησίους Γαλάτας. (vide locum apud Bud. pag. 998) Sic γνήσιος αἰετός, Aristot. Aquila germana, Vera aquila & incorrupti originis, Bud. Exponitur γνήσιος alicubi etiam Non adulterinus, Non fucatus. Apud Lucianum autem γνησιος cum genit. γνήσιος τῆς φιλοσοφίας, exponitur Proprius philosophiæ. vbi tamen alii vocem Germanus retinent. Sed & Genuinus, quòd ὁ γνήσιος ad verbũ respõdet alicubi in eius interpr. locũ habet. ET Γνησίως, quæ dicitur de eo qui legitimus sit & germanus. ET Γνησίως, Germanè, Legitimè, Non adulteriné. D

ΓΕΜΩ, Plenus sum, Onustus sum. Xen. de naui one raria, γέμει φορτίων ὅσα ναῦς πλήρης κέρδους ἐντὸς ἄγεται. Et hanc quidem propriam esse signif. existimo. sequendo eos qui γόμος hinc deriuant: de aliis tamen multis dici γέμειν, ostendent quæ sequuntur exempla. Idem Xen. Anab. 4, οἱ δὲ καπῆλοι εἰς κώμας πολλῶν ἀγαθῶν γεμούσας. Plato, Συμποσίων γέμουσι καὶ μύρων καὶ στεφάνων. Idem in Apol. Ἀναξαγόρου βιβλία γέμει ταύτων τῶν λόγων. Dicitur & de rebus animi, vt apud Plutar. de exercitu Pompeii in Pharsalia, ταῖς ἐλπίσιν διεφθαρμένοι, καὶ γέμοντες αὐθαδείας ἥκασιν. Sed & πολλῶν ἀμαρτημάτων γέμοντες dixit Isocrates. ET Κατάγεμω, Idem. E

Γέμος, Plenitudo, in v. Lex Plinio & Columella. Hesych. γέμισμα, πλήρωμα.

Γεμίζω, Impleo. Item, Onus impono. Iohann. 2, γεμίσατε τὰς ὑδρίας ὕδατος, Implete hydrias aqua. Eadem signific. & in aliquot aliis Euang. locis. HINC Γέμισμα, q.d. Impletio vel potius Implementum. ET comp. Ἀποκαμίζω exponitur καμίζω.

¶ Γόμος, υ, ὁ, Onus nauis, Merces quæ sunt in naui. Pollux enim τὰ ὠνητὰ φορτία ναυσὶ cũ aliis nomin. tũ hoc appellari dicit. Athen. lib. 5, ἰδοὺ ἦταις τῇ μὲν καπηλικῇ εἰσόδου, σεσαπρὸς δ' ἦν μὲν καπηλεῖον ἔχων ὅτι ἦν γόμου. HINC Γομόω, ῶ, Onero, in v. l.

ΓΕΝΥΣ, υος, ἡ, Mentum. Eurip. Phœniss. ἐπὶ δὲ πίνουν γένυς ἐμὴν σκιάζεται. Et apud Theocr. canities εἰς γένυν ἵκετο. ‖ Aristot. autẽ superiorẽ σιαγόνα (i. maxillam seu malam) nominat γένειον, inferiorẽ autem, γένυν. In Physiognom. tamen legitur ἡ ἄνω καὶ κάτω γένυς, vt annotat Camer, Sed & τὸν κάτωθεν γένυν ad differentiam alibi dicit, vt quum scribit, κινεῖ δὲ πάντα τὰ ζῶα τὸν κάτω Sιὰ γένυος. Ex Ægineta item ἡ κάτω γένυς pro maxilla affertur: & rursum ex Aristotele De animal. l. 3, ἡ συμβάλλουσαι αἱ γένυες pro Qua maxillæ cũ faucibus coeunt. Apoll. Arg. 2, καὶ γένυες κτύπον, Maxillæ, seu (vt alii) mandibulæ. Xen. γένυ lepori etiã tribuit, recubat enim lepus (vt ille scribit) ἐπ' ἄκρους τοὺς πόδας, ἡ γένυ καταπίπτει.

Γένυς, Acies, vt acies gladii. Epigr. 6, καὶ ξιφέων ὀξυόλα ψα γένυς. Sed & Securis seu Bipẽnis, & Gladius, hoc nomine significantur, teste Hesych. Sic πελεκάλλων γλυφίων apud Soph. Electra de bipẽni intelligitur. Suspicor autem hanc esse huius metaphoræ rationem (nec enim dubito quin præcedat altera signif. propriáque dici debeat) quòd vt γένυς, id est maxillæ, mandendo absumunt & profligant, ita & ferrum ictus inferendo.

C. Ὀξύγνις, Id quod infra labra in maxilla inferiore eminet: vt interpr. Cam. ex Polluce addens & γένυ ab eo vocari.

C. Χαλκόγληις ἄλωρα Ærata anchora. q. d. Æreas malas habens. Sic & Χαλκογένεια ἐμβολα ex Epigr. Rostra æreas malas seu maxillas habentia, pro rostris æratis. C

¶ Γένειον, υ, τὸ, Mentum. Od. λ, v. 582, de Tantalo, Ἑστήκει ἐν λίμνῃ, ἡ δὲ σφέας ἀμφὶς ἔκυζε. Xen. Symp. πρὶν ἂν τὸ γένειον τῇ κεφαλῇ ὁμοίως κομᾶν. Plut. in Camillo, ἥψατο τοῦ γενείου καὶ κατέβαλε τοῦ ὑπηνίου. ‖ Γένειον alicubi exponitur & γνάθος Maxilla, Mala. HINC Διγένειος, Qui mento est bipartito. Bud. ex Gaza. ET Λειογένειος, Læue mentum habens. Quem λειογένειον à Tibullo ita describi puto, -iuuenis cui læuia fulgent Ora, nec amplexus aspera barbaterit. Hæc enim veram esse huius vocis signif. apud Herodotum arbitror, in Terpsich. ἄνδρας λειογενείους vocantem. Quod autem quidã interpr. λειογένειος eum cui tenuis & mollis est barba, vel qui est in prima lanugine, minimè probo. ET Μακρογένειος, Qui longo est mento. Bud. ET Ὀξυγένειος, Qui acuto est mento, Idem. ET Προγένειος, Cui mentum prominet. Aliam tamen interpr vide post Γένειον significans barbam. ET Χαλκογένειος vide paulo antè in Γένυς. HINC quoque verbum Γενηιάζω, Mentum prehendo eius quem rogo. (vide Hesych.) At Bud. in hoc Synesii loco de Vlysse & Cyclope, ὁ δὲ ὑπογηιάσας, ὦ Οὖτι, ἔφη, ἔοικας μὲν δριμύτατον ἀνθρώπων εἶναι, interpretatur γενειάσας, Mentum eius demulcens, vel erigens, & vellicans, vt fieri solet. SED ET Γενειαστὴρ hinc deriuatur, quod ex Polluce exponitur, Lorum circa mentum equorum. E

Γένειον barba. Il. θ, v. 371, Ἦ οἱ γουνάτ' ἔκυσσε, καὶ ἅλατο χειρὶ γένειον. Il. χ, v. 74, Ἀλλ' ὅτε δὴ πολιόν τε κάρη πολιόν τε γένειον Αἰδῶ τ' αἰσχύνωσι κακῶν ἐκπάγλοια γέροντος. Vbi tamen pro mẽto accipere videtur Eustath. quippe qui hũc in locũ ex Ælio Dionysio annotet, γένεια esse pilos, at γένυσιν locum in quo illi sunt. Sed & Od. τ, Κνάπτει δ' ἰγγύθεν ἐλθὼν ἐπιξύσας (siue γενειάσας) ἀμφὶ γένυσιν, vulgò interpretantur barbam, vbi malim reddere mentũ. Dicitur autẽ & de brutis, vnde λὶς πώγωνος, item πάρδαλις πωγώνιος. Sic Lucian. quoque γένειον leonis dixit in Cynico, sicut πώγωνα in Philopsi. Cæterùm obseruandum est γένεια plur. numero sæpe inueniri pro γένειον singul. id est barba. Pausan. Eliac. 1, ἔστι δὲ ἄγαλμα Διὸς οὐκ ἔχον πω γένεια οὐδ' αὐτό. Plut. in Phoc. γενείων ἀφαίρωσις. Idem in Cic. τὴν ἀειτρᾶ τὸν γενείων ἀπόθεσιν. Idem, καὶ οἷς ξυρῶ μᾶλλον καὶ περιχρῶ τὰ γένεια. Sic & alibi passim. G

C. Ἀγένειος, υ, ὁ, Imberbis. vt πορφυρίζει ἀγένειοι, Lysias. Et τὸ ἀγένειον q. d. Barbæ carẽtia. vnde illud, οἷς τὸ ἀγένειον ἐπικόφον ἦν, Scommate impetitus de eo quòd barba careret. ET Ἀγενείως, aduerb. q. d. Imberbiter. Philostr. in Phauorino, ἀγενείως γὰρ τὸ πρόσωπον εἶχεν.

C. Ἀρτιγένειος, Qui nudiustertius barbam emittere cœpit. Et ἀρτιγένειος χνόος in Epigr. q. d. Lanugo barbæ nuper enatæ. H

C. Βαθυγένειος, q. d. Profundam barbam habens.

C. Εὐγένειος, Pulchram barbam habens. Et simpliciter Barbatus. Item Villosus in v. l. ET Ἡμιγένειος idem, dissoluta particula ἡμι. dicitur autem leo ἡμιγένειος ab Homero, vt antea dictum fuit: item pardalis.

C. Ἡμιγένειος, Semibarbatus, in v. l.

C. Καχυγένειος, (q. d. Malè barbatus) Qui est tenui barba. Cam.

C. Μαδηγένειος, Qui est fluxa & rara barba. Cam.

C. Μοθυγένειος, Raram habens barbam, Hesych. In v.l. μοτυγένειος.

C. Προχύγενειος, Promissam habens barbam, in vulg. lex. Sic autem & Hesychio προχύγενειος est ὀλιγύγενειος. Credideritn tamen alteram expositionem huius vocis, de eo videlicet cui mentum prominet, huic Theocriti loco conuenire, Idyll. 3, Ἡ ῥά γέ τι σμῖς καταφάσομαι ἐγγύθεν ἢ ἄν, Νύμφα, καὶ προχύγενειος;

Γενειήτης, ου, ὁ, Barbatus. Luc. οἱ δὲ καὶ οἷοι ὅσον ἰδόντες, γενειήτην μὲν τὸν Δία καὶ πάππον, παῖδα δὲ ἀεὶ τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὸν Ἑρμῆν ὑπολαμβάνουσιν. Et γενειητῶν τριάκοντα in Epigr.

Γενειάω, ῶ, Fut. ήσω, Barbatus sum, Barbam gesto. Aristot. ὅσοις δὲ μὴ γενειᾷ, ἀλλ' ὀλυγίσας ὑπολείπονται. Et Theocr. ἐκ ἀΐρος γενιῶν. Opponitur autem ἀγένειος huic γενιῶν.

Γενιάζω, idem quod γενειάω, vel proximè sequens γενιάσκω. Od. σ, Αὐτάρ ἐπὶ τῷ δὴ παῖδα γενιήσασθαι ἔοικε. vbi Eust. dicit incertum esse an huius γενιήσασθαι praesens sit γενειάω, an huius deriuatiuum γενιάζω.

Γενιάσκω, Barbam emittere incipio. vt Xenoph. Paed. 4, παῖς ἀρτι γενιάσκων, Cui prima lanugo erumpit: qui Virgiliano hoc versu describitur, Ora puer prima signans intonsa iuuenta. ET Ὑπογενιάσκειν, quòd quidam exponunt τὸ ἀρτιξυρῆτα τὸ γένειον.

Γενειάς, άδος, ἡ, Lanugo prima qua genæ vestiuntur, Barba prima. Interdum & generaliter pro barba. Theocr. Τοῖς δ' ὑπὸ ξανθοτέραις ὑπολιχνεύσιο γενειάς. Nazianz. σὺ δὲ τῆς γενειάδος διδάσκεις ἡμᾶς γέροντας. Soph. Trach. δασκίου γενειάδες, Densæ barbæ. Et γενειάδες Pilipilius barbæ: vt Κυανέαι δ' ὑπόπρο γενειάδες ἀμφιγένειον Od. π. Sed hic legitur & ἐθειράδες, quum tamen alioqui ἐθειράδες sint pili capitis. Γενειὰς exponitur & Mentum.

ΓΕΡΑΣ, αος & ως, Præmium, Munus, Honorariū, Honor. γέρας & ἀγέραστος in vno eodémque loco ponuntur ab Hom. Il. α, Αὐτάρ ἐμοὶ γέρας αὐτὸς ἐτίμασεν, ὅρεϊ μάλιστα Ἀργείων ἀγορῇσι δατὸς ἐμῆς. vbi dicitur de præmio quod ex manubiis capitur, sicut & alibi sæpe. Frequens autem est apud eundem poetam, τὰ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων, pro honore quo muneramur mortuos. Quidam simpliciter honorem, alii ius honorarium interpr. nonnulli & officiosum honorem. Thucyd. 1, πρέπον δ' ἦν καὶ τοῦτο μὴ ἥκιστα ἐν τοῖς τοιούτοις γέρασι παρεῖναι καὶ βασιλεῖα. Ibidem, ἡδονὴν δὲ νομίζομεν. Et γεραὶ ἄπιμος ex eodem Thuc. Plut. Cam. γεραὶ ἐπὶ τυχὸν ἄλλων.

C. Γερασφόρος, Præmium vel præmia ferens seu capiens. ὁ τὰς ὕμνους φέρων, Hesych.

Γερασμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Honoratus, Nic. Ther. Honore & præmio dignus. Et Honorificus. γερασμία ἱερά, Orph. Γερασμιος pro senili ex Eurip. affertur.

Γερεκος, Honorandus, Venerandus, Augustus. Il. γ, Καλὸν δ' οὔτοι ἐγὼν οὔ πω ἴδον ὀφθαλμοῖσιν, Οὐδ' οὔτε γερεκόν. Βασιλῆϊ γε αἴσῃ ἔοικε. Ibidem, Ἄμφω δ' ἐξομόω, γερεκώτερος ἦεν Ὀδυσσεύς.

Γεραίω, Præmio dono [aliquē,] Muneror honoris causa, Orno. Od. ξ, — ὅτι μοι θέσαν ὦντ' ἀγαθοῖσι γεραίρειν. Ibidem, Νεστορίδην δ' Ὀδυσῆα δίωκεται ἐγγεραῦσαι. Xenophon Paed. 8, θύσαις καὶ δώροις καὶ ἀρχαῖς καὶ ἕδραις καὶ πάσαις τιμαῖς ἐγγεραίρειν. ET Ἐπιγεραίρω, Insuper muneror, vel Honore afficio, ex Xen.

Γερεζω, Præmio dono, vel Honoro. VNDE Ἀγέρεστος Præmio carens, in loco Homeri modò citato. Volunt autem grāmm. vel à γέρας esse vel à γερεζω: sed deducendo à γέρας, ἀγέρεστος esset pro ἀγέραστος.

¶ Γεραιὸς, Senex vir, Homero sæpe. Et Γεραιά, Senex mulier, Anus, apud eundem. vnde compar. γεραίτερος, superlat. γεραίτατος, pro γεραιότερος & γεραιότατος. Vtūtur autem τῷ γεραίτερος Aristoph. & Xen. Γεραιὸς, Senilis, vt γεραιὰ χεὶρ Euripides. ET Γερεκὸς, Senex, Honoratus, ex Epigramm.

Γέρων, οντος, ὁ, idem quod γεραιὸς, Senex vir. Od. σ, Τῶν τε μὲν οὕτω δὴ πάλαι γέροντε ὡς σὺ καλεύεις. Plato Pol. 2, καὶ γέρουσι καὶ γυναιξὶ καὶ πρεσβυτέροις γεγονόσιν. Et de rebus inanimis, vt γέρων χαλκὸς & γέρων ἰσμὸς in vulg. l. Γέροντες, Senatores, Curia Laced. constans ex senat. xxiiii, Paus. 66. vel ex xxviii. Vide Plut. Lyc. 13 & 17. 18. Et in Ages. 196. Herodot. quoque numerū xxviii ponit, in Erat. ξὺν παιζειν βουλόμενοι τοῖσι γέρουσι, τοῦσι δυὰς δέουσι πεντήκοντα. Cæterū variè ridiculus est in variis huius nominis etymis autor Etym. quū vicina & rationi maximè cōsentanea sit hæc vna, à γέρας, ob honorem qui senectuti defertur. Nec enim Plutarcho assentiri possum contrà γέρας à γέρων deducenti, pag. 570.

C. Γεροντοτροφός, οῦ, ὁ, Qui senem instituit, seu erudit. VNDE Γεροντοτροφεῖν καὶ παιδεύειν πάλιν, Aristoph. Instituere & mores seniles formare, Bud. & Plut. in Polit. præcept. 585, πρὸς χάριν ἑαυτὸν γεροντοτροφοῦντα, componens se ad gratiam populi aucupandam, Bud.

C. Γεροντοδιδάσκαλος, ου, ὁ, Senis vel senum præceptor. Apud Plat. Euthyd. Qui docet senes discipulos. Et Varronis satyra hoc nomine, apud Nonium in Lautus.

C. Γεροντοκομεῖον, ου, τὸ, Locus in quo curantur senes, seu cura senum geritur. In vulgatis lexicis, In quo senes tractantur.

C. Τεγέρων, q. d. Trisenex. in Epigr. de Nestore qui tres ætates seu tria sæcula vixerat. q. d. Trisæcularis. Athen. 172, Νέστωρ ὁ τετγέρων.

C. Τιθιγέρων, Fastōsus senex. Aristoph.

C. Ὠμογέρων, Cui cruda & viridis senectus. Vel (vt alii) Cui licet seni caput non est canum. Hom. Il. ψ.

Γερόντιος, Senilis. vnde γερόντιοι παλαῖσαι ex Polluce.

Γεροντικὸς, Senilis (vsitatius qui ini γερόντιος) vt γεροντικὴ ἡλικία, & γεροντικὰ λουτρά, Plato Leg. 6. HINC Γεροντικῶς, Seniliter.

Γεροντώδης, in carm. Senilis.

Γεράτης, Patruus, apud Laced. Vide Eust.

Γερατίω, ῶ, Senium & delirium resipio, Bud. Malim Senile delirium resipio. Laertius in Plat. 139, οἱ λόγοι σου γεροντῶσι.

Γερώιος, Ad senes pertinens, vel Qui est senum. Item, Qui senes decet. Item, Qui senibus pro honorario datur. Vide Eust. & cæt. schol. de γερώιος εἶπες & γερώιος ὄφις apud Hom. AT Γερωσία subst. Senatus. Plut. An seni administr. resp. ἢ δὲ Ῥωμαίων σύγκλητος ἄχρι νεωστὶ γερουσία καλεῖτο. ET Γεροσιαστὴς, Senator, Polyb.

C. Ἀγήρωχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Superbus, Insolens. aut, Valde honoratus. παῦ πεπαιδιώς, Hes. Exponit idem γαῦρος, item ὑπερήφανος. Quod nomen cum ἀγήρωχος coniungens Polyb. dixit aduerbialiter, lib. 2, ἀγηρώχως & λίαν ὑπερηφάνως. sed obseruandum addi λίαν. Plut. in Artoxerxe, οὐδὲ ταπεινὸν, οὐδὲ ἠπυχαῖον, ἀλλὰ πρᾳὸν καὶ ἀγήρωχον εἶχε. Idem in Fabii vita, de Claudio Marcello loquens, cum dicit manu promptum fuisse, & talem natura quales Homerus appellat φιλοπαλέμους & ἀγηρώχους. Eustathius in hunc Homeri versum Iliad. γ, Ὡς αὖτις κατ' ὄμιλον ἴδῃ Τρώων ἀγερώχων, exponit ὑπερηφάνων, id est Superborū: & addit, ἀγηρώχους dici quasi ἀξιοῦντας ἄγαν γέρας ἔχειν, vt ἀγεχέως in ἀγήρωχον contractum fuerit. Idem in hunc ex β Il. versum, Ἐκ Ῥόδου ἐννέα πῆχυς ἄχθη Ῥοδίων ἀγηρώχων, ponit primùm eandem etymologiam, dicens esse οἱ ἄγαν γέρας ἔχοντες, quasi valde honorati. Significat enim ἀγήρωχοι (inquit) τοὺς σεμνούς, vt vult Alcman. At Alcæus (vt aiunt) item Archilochus hominem incompositis moribus (sic enim interpretor ἄκοσμον) & ostentatorem appellare solent ἀγήρωχον: vt sit translatio ab eo quod elatū est & leue: vt sit ἀγήρωχος, quasi ὃς ἄχρι τε ἀεῖρον ἔχει, id est, quem facilè vehat currus. Idem Eustath. in Od. λ, ait Periclymenā ab Homero dici ἀγήρωχον, quasi ἀγόμενον ῥᾳδίως καὶ χόρθον εἰς ὃ αὐ βούλοιτο, quòd videlicet in quodlibet animal & quanuis arborem se transformare posset. Hactenus Eustathius, si eius verba bene interpretatus sum. At Hesychius reddit aliā quandam huius epitheti ἀγήρωχον rationem, cur Rhodiis tributum sit: simul etiam vocis etymum ostendens: Rhodios nimirum dictos esse ἀγηρώχους, quòd quum insulares essent, extrinsecus ex continente ἀγείροντας ὄχλους (id est, congregantes exbària) vitam tolerabant. Idem paulo antè dixerat ἀγήρωχοι posse etiam accipi pro ἀπαίδευτοι, i. indocti, imperiti. Apud autorem Etymologici habetur, διὰ τὸ ἄγαν αἴρειν, aut διὰ τὸ ἄγαν γέρας ἔχειν. Ego verò ἀγήρωχος (quodcunque sit eius etymum) pu-

to Latinè vertendum Ferox, in prosa: potiùs quàm Superbus. Nazianzenus, νεῶ δὲ ὑλομανεῖ ἐοικὼς καὶ ἀγήρωϊ. Et Agathias apud Suidam, ἵππου ὀπίσω ἀδιανοήτου τὸ ἐμὸν ἀγήρωϊ. Itidem apud Philostr. ἀγηρωΐα, Ferocia, apud Polyb. ἀγηρώϊς Ferociter potius verterim. Sed non temerè vocem hanc apud veteres oratores aut historicos repetias, (si me non fallit memoria) apud recentiores contrà sæpe tibi occurret.

ἀγηρώϊς, aduerb. Superbè, Ferociter. Polyb. 2, ἀγηρώϊς δὲ λίαν ὑπερηφάνως αὐτῶν ἤκουεν.

Ἀγηρωΐα, ας, ἡ, Superbia. Ferocia. Philostratus in Χρήσου vita, οὗτος δὲ ἠβηδὸν ἤδη, παιδικῆς ἐκπεπτωκὼς καὶ ἀγηρωΐας, καὶ ἀγηρωΐας μὲν ὁ οἶνος ὅπου τὰς γνώμας τῷ αἴθωνι τῶν ἀχῶ. Budæus ἀγηρωΐαν apud eundem pro strenuitate poni ait, locum non proferens.

ΓΗΡΑΣ, αος, τό, Senectus. Il. ι, Γῆρας ἀποξύσας, ἥσπερ τίον ἡ βοῶπις. Et ὅτι γήρεος οὐδὲ ὦ apud eundem aliquoties. Xenoph. Laced. pol. διὸ καὶ ἄξιον ἐστὶ θαυμάσαι τοὺς γήρας τῆς πόλεως ἀειμαζόντων ῥώμης. Galeno γῆρας τὸ ὀκ νόσου est (inquit Budæus) quum in tabem æger ex febre hectica incidit, ita vt similis sit seni iam debili & arido. Et γῆρας ὄφεις ἀποδύσιος apud Herodotum, Serpentes exuunt senectutem. Redditur & Spolium ex Plinio. Sic autem & Aristoteles nomine γῆρας vtitur. Quanuis autem à γέρας deduci constet, sicut & γέρων, Aristot. tamen De animal. gen. 5, hoc nómine indicari γηρόν π tradit, nimirum inde deducens.

Ἀγήρεκτος, ὁ ἡ, Senectutis expers. Aristot. De mundo. Sic τὴν ἀγήρεκτον χρόνην dixit Hyperides, teste Polluce.

Ἀγήρεος, pro eodem apud poetas, vt Hesiod. ἀθάνατα καὶ ἀγήρεος. Sic & Xen. τῷ ἀγήρεον δόξαν dixisse refert Poll. Vide Ἀγήρως.

Ἀγήρως, ρω, ὁ καὶ ἡ (à nomine γῆρας, in genitiuo γήρεος γήρως, præfixo α priuatiuo) Non senescens, Senectutis expers. Vno verbo, Insenescibilis, si Latinè dici posset. Hom. Il. ρ, — ἠμὲν ἀεὶ ἴσον ἀγήρω τ' ἀθανάτω π. Itidem Hesiodus in Theogonia, — ἀθανάτοισι καὶ ἀγήρῳ, id est, Immortales & senectutis nescii. ἀγήρως ὕπατος, Thucyd. 2, Immortalis laus. Scribit Suidas Ἀγήρω, quæ non senescunt: & cum ν ἀγήρων: alii absque ν, fœmininum volunt esse: alii cum ν accusatiuum esse dicunt, at sine ν, genitiuum & datiuum. Et autem quod hîc à Suida dicitur, ἀγήρω absque ν fœmininum esse, (intelligit, opinor, in singulari accusatiuo) consentanea sunt exempla hæc: Hesiodus in Theogonia, Τιτὼ δὲ οἱ ἀθανάτοισι καὶ ἀγήρῳ θυγάτηρ Κρείων. Aristot. De mundo, τῷ ἀγήρῳ φύσει συμπεῖ. Sic ἀγήρω ψυχῇ, apud Plut. in Pericle. In accusatiuo autem masculino variant exemplaria, vt apud Thuc. 2, quædam ἀγήρων ὕπατον, quædam ἀγήρω habent. Apud Platonem in Timæo ἀγήρων masc. cum ν, ἕνα (sic apud Proclum, non ἓν) ὅλον ὂν ἄπαντων τέλειον καὶ ἀγήρων καὶ ἄνοσον αὐτὸν ἐπεκτήσατο. id est (Cicerone interprete) Quod omni morbo senióve careret. At apud Plutarchum, ἀγήρω εἶναι. Denique vtriusque scripturæ exempla repetuntur, prout diuersa sunt exemplaria. In genere neutro dicitur ἀγήρων: vt apud Platonem paulo ante locũ proximè citatum, ἔτι δὲ ἕνα ἀγήρων καὶ ἄνοσον ᾖ, quæ verba Cicero bis Latinis reddit, Postremò nequis morbus eum possit aut senectus affligere. Thuc. 2, τὸ γὰρ φαλάκρωμον ἀγήρων μᾶλλον. Vidi etiam veteres codices in quibus ἄγηρων accentu in prima notatum esset: quæ scriptura exẽplis defendi potest. In quibusdã Græcol. lexicis notatum est, ἀγήρων, ἀγήρωνος, quasi idem significans quod ἀγήρως: sed hoc omnino falsum est, vndecunque sumptum fuerit. Quod autem attinet ad ἀγήρως quod aduerbialiter accipi eadem tradunt, penes vetera & fide digna Hesychii exemplaria sit fides. nam in vulgaribus eius editionibus ἀγήρως, ἀπαλαίστως legitur: at Varinus ex ἀπαλαίστως, fecit ἀπαλαιότως, nescio an imprudens, an consultò, quòd veterem aliquem codicem sequi vellet.

Βαθύγηρως, ω, ὁ, Profundam senectutem agens, Decrepitus.

Ἐξαγήρως, Extremam senectutem agens, Decrepitus, Plut. in Pompeio.

Ὑπερήγηρως, (q.d. Supramodum senex, vel Plusquam senex) Decrepitus. Luc. in Dial. Terpsionis & Ditis.

Γηραιός, Senex. Hesiod. γηραιὸς δὲ θάλλει. Pla. Pol. 2, γηραιοὶ παλαιότατοι. Vtitur & Xen. & Theophr.

Γηραλέος, idem apud poetas. quod & nomen & ex Philone affert Bud. ET Γηραλέος Hesych.

Γηράσκω, Senesco. ET Γηράω, ῶ, άσω, idem. vtitur autem Homerus vtroque. Sic & Xenoph. γηράσκειν Cyn. & γηρᾷ Pæd. 4. γηρῶντος αἰδοῦς Plut. Timol. Senis. Et γεγηρακότα pro exoletis seu obsoletis, in vulg. lex. ET Γῆρμα, q.d. Senescentia. ET Γήρειον pro eodem apud Aratum. nam scholiastes γήρειον (vbi poeta pappum vocat λευκὸν γήρειον ἀκαλήφης) exponit γήρεμα. Sic autem Nic. Alex. γήρεια πάππου. COMP. Ἀπογηράσκω idem. ET Ἐγγηράσκω, seu Ἐγγηράω, ῶ, q.d. Insenesco. VNDE Ἐγγήρασμα, Id cui insenescimus. Plut. Catone, ἀλλ' ὡς φησὶ Διοκλῆς τὴν ἔντιμον καλλίστην ἐντάφιον εἶναι τὴν τυραννίδα, καλλίστην αὐτὴν ἐγγήρασμα τῆς πολιτείας ποιησάμενος. ET Καταγηράσκω, Senesco, Hesiod. Αἶψα γὰρ οὐ καλόν περ βροτὸν καταγηράσκει. ET Παραγηράω, ῶ, Deliro præ senectute, item Senectute concior, in vulg. lex. nõ addito harum signif. exemplo. At Bud. istum locum affert (sed signif. non adiungens) ὁ δὲ δῆμος, ὡς φησι, παραγηράσκει, ἢ παραφρονεῖ ἀπὸ γήρως. HINC Παραγήρασμα, Deliramenta in vulg. lex. ET Συγγηράσκω, Consenesco.

Γηράω pro γηράσκω, Hesych. Vnde & γηράων quidam formant apud Hesiod. Sed Eustathius tradit posse & γηρᾶς esse pro γηράσας per syncopen. Vide eum & Hesych.

Γῆρος quoque multa deriuata habet, cum quibus videlicet componitur: quum tamen alioqui illius per se positi nullum exemplum afferatur. AB hoc est Γηροβοσκός, Qui [aliquem] in senectute alit. vt liberi qui parentes senes alunt dicuntur γηροβοσκοὶ à Xen. in Œcon. Item τὴν μητρὶ ἀποδιδοῦσαν γηροβοσκοὺς χάριτας Dionys. Halic. dixit, q.d. gratiam altricem senectutis referre. VNDE Γηροβοσκία, Actio illa nutriendi, Plut. ET Γηροβοσκέω, ῶ, In senectute alo. Bud. 822. Et pass. Γηροβοσκοῦμαι Plut. An seni administr. resp. Sed scribitur & γηροβοσκεῦμαι cum ω in secunda, de qua scriptura dicam paulo pòst. ET Γηροκόμος, Qui curam alicuius in eius senectute gerit, Aliquem in senectute alens, & ei necessaria submministrans. licet Hesych. satis perspicuè exponat γηροβόσκος. VNDE Γηροκομία, Actio illa alendi, &c. ET Γηροκομικὸς, Ad illam pertinens. Peculiariter autem γηροκομικὸν μέρος medicinæ Galeno, Pars ea quæ de tuenda senum valetudine tractat. ET Γηροκομεῖον, locus in quo senes aluntur, &c. ET Γηροκομέω, ῶ, Alicuius curam in senectute gero, &c. Greg. ἀλλά τις γηροκομήσει τὸν σὸν Γρηγόριον; Idem pass. ὡς ὑπ' ἀλλότριος γηροκόμημαι. DICITVR & Γηρόβοτος, Senectutis alitor. idem apud Plutarchum quod γηροβοσκός. ET Γηροβοσία apud eundem Actio illa alendi, &c. ET Γηροβοσεῖον, Locus in quo illud fit. ET Γηροβοσέω, ῶ. Isocr. idem quod γηροβοσκέω. Item, καὶ δεῖ γηροβοσεῖν αὐτὸν τὸν ὑπερβυτικὸν ἀδύνειαν apud Galenum, pro Tãquam senem iámque exanguẽ alens. Vide Bud. 822. ET compos. Ἀντιγηροβοσέω, Vicissim alo in senectute, Ibidem ex Lesbonacte. Cæterùm omnia hæc composita inueniri & cum ω scripta in secunda syllaba sciendum est: sed apud Sophoclem γηροβοσκὶς scriptum est cum ο, & quidem ita poscente versu: vbi tamen schol. altero etiam modo scribi admonet, esse enim γηροβοσκὸς à γῆρας, at γηρωβοσκὸς à genitiuo γήρως, cuius nominatiuus γῆρας.

¶ Γραῖα, ας, ἡ, ET Γραῦς, αός, ITEM Γρηῦς, χηνὸς, χηνί, apud Hom. ET Γρῆυς per dialysin, Anus, Vetula. Odyss. τ. Εἰ μή τις χρηῢς ἔστι παλαιὴ κἀδ' ἐνὶ εἰδυῖα. Od. α, χηνὶ σὺν αἰμφιπόλῳ. Od. σ, χηνὶ καμινοῖ ἴσος. Apud eundem illud χρῆυς per dialysin Od. β, Ὡς ἀρ' ἔφη. χρῆυς δὲ θεῶν μέγαν ὅρκον ὀμόσσεν. In prosa autem χραῦς χραὸς dunt taxat, vel χραῖα: quibus tamen & poetæ vtuntur. Archilochus apud Plut. in Pericle, Οὐκ ἂν μάθοις χραῦς ἐοῦσ' ἀληθέως. Athen. 11, χραῦς φίλοισος. Machon apud eundem Athenæum lib. 6, Θρέψαντα τὴν χραὸς τριφόμενον πλουσίας. Et statim pòst χραίας dicit pro eo quod χραὸς dixerat, Θρέψαντα ἀπώσασθαι τὴν χραίας τριφόμενον. Item χραῖαι deæ quædã finguntur ab Hesiodo Φόρκυος & Κητοῦς filiæ, αἱ γλαυκῆς πολιαί, id est canæ. in quo figmento respici quidam putarunt ad maris spu-

mam, quæ causa est. est enim Phorcys è deorum marinorũ numero. Cæterùm non ignoro harum vocum γραῖα & γραῖς varias etymologias afferri, videlicet à γράω γρῶ significante ἰάω & φθείρω, item à ῥαίω, & à γράφω: sed quid tam longè petitis derivationibus nobis opus est, quum vnam & vicinam & facilem & rationi maximè consentaneam habeamus: ea autem est ex γραιά faciendo γραῖα per syncopen. Vult autem Eust. γραῖα communis esse linguæ, at γραῦς Atticæ.

Γραῦς, Crustula rugosa quæ concrescit & innatat polentæ, vt inquit Budæus, afferens ex Aristotele De gen. anim. lib. 2, pag. 313, καθάπερ ὅτι τοῖς ἑψήμασιν ἡ καλουμένη γραῦς. Aristoph. Pluto, ἄλλως γὰρ χάρτης ἡ γραῦς ἐπὶ αἰωτάτῳ, id est, Crusta pultis, siue spuma quæ supernatat in olla. Dicitur & de lacte, vt apud Athen. 247, μοῦ γὰρ ἐφεστηκυῖα γραῦς αὐτῷ. Item de melle, vt scribit Eust. Eodē nomine dici aiunt & τὸν ἐπὶ μαγείρων δυσοδίαν. Sed & alias signif. apud Hesych. vide. Γραῖα autem vocatur & cutis circa vmbilicum, quòd in ea rugæ senectutem indicent, vt Pollux scribit. Aristot. in loco paulo ante citato, τὸ δ' δέρμα ξηραινομένης τῆς ὀφρυὸς γίνεται καθάπερ ὅτι τοῖς ἑψήμασι πίπτει καλουμένη γραῦς.

Γραϊδίδες, ἡ, Anus. vt γραὶ apud Homerum Il. γ, schol. exponit γραΐδια. ET Γραΐδιον, Anicula, Aristoph. Pluto. Et γραϊδίων anicularum, Demosth. Pro cor.

ΓΕΥΟΜΑΙ, F. σομαι, Gusto, Degusto. (putarũt autem quidam etymologi γεῦσιν verbale hinc factum, dici quasi δεῦσιν) Thuc. 2, τὰ γὰρ ὄρνια καὶ πυρετώδη ὅσα ἀνθρώπων ἅπτεται, ἢ οὐ προσίεται, ἢ γευσάμενα διαφθείρει. Cum genitiuo sæpe iungitur. Ex Sophocle, γεύσασθαι παιδίου σφαγῆς, pro Deglutire vniuersum exercitum. Ex Plat. γεύεσθαι τῆς διαίτης. ‖ Metaphoricè item pro Experior, Bud. ex Platone De Leg. 204 & 245, 246. Sic γευσάμενος ἀρχῆς, Herodot. Et γεύεσθαι πόνου, Eurip. Sic Luc. γευσάμενος τῆς παρ' ἐκείνοις κακῶν. Frequens est autem & apud Homerum, vt γεύσασθ' ἀκωκῆς δουρός, Il. φ. & γεύσασθ' ὀϊστοῦ, Od. χ. Et γεύσεται χλωροῦ, Il. υ. Apud Pindarum autem Pyth. 4, γεύεται ἢ ἁλμυρᾶς ἀπείρατος. Sed & cum genitiuo personæ Iliad. υ, Γευσόμεθ' ἀλλήλων χαλκήρεσιν ἐγχείῃσιν, Experiamur alter alterum, id est alter alterius robur & vires.

At Γεύω est γεύεσθαι ποιῶ, Gustare facio, Gustum præbeo. Plato Pol. 7, γευσόμενος ἅμματος ὥσπερ τοὺς σκύλακας. Et cũ accusat. in Cycl. Eurip. Βούλει σε γεύω πρῶτον ἄκρατον μέλι; Metaph. autē signif. Plut. in Numa, δεύλοις γεῦσαι πιθῆς ἡδονάς. ‖ Sed & pro γεύομαι intransit. ex Herodoti Polymn. affertur, γλυκὺν γεύσας τὸν αἰῶνα.

Γεῦμα, Gustus. & q.d. Gustamentum. Eurip. Cyclope, ἢ γὰρ γεῦμα τῷ πόλῳ καλεῖ, gustus emptionē prouocat, vt Camerarius interpretatur, qui & addit γεῦμα esse propriè specimen potus venalis. Apud Hippocratem autem γεύματα videntur dici quæ gustantur, Epidem. 1, ὑπόσοι πάσσων γευμάτων διετέλεσαν. VNDE Γευματίζω, Gusto: ET comp. Προγευματίζω, Antè gusto: Aristot. De anima lib. 2, ὥσπερ ὅταν προγευματίσας τις ἰσχυρᾶς χυμοῦ, γεύηται ἑτέρου, id est (Camerario interprete) Siquis quum prius gustarit aliquid saporis acrioris, postea degustet aliud quippiam.

Γεῦσις, εως, ἡ, (ET Γεῦμα apud Nicandr.) Gustus. Gustatus. Aristot. Ethic. 3, τῆς γὰρ γεύσεώς ἐστιν ἡ κρίσις τῶν χυλῶν.

Γευστός, q.d. Gustabilis, vel Gustu perceptibilis. id est, Qui percipi seu sentiri gustu potest. Item Quem gustare & quo vti pro cibo possumus. SIC VT Ἄγευστος contr. Qui gustari non potest, vel Qui gustatus non fuit: vt Plut. Sympos. 8, πολλὰ γὰρ τῶν ἀγεύστων καὶ ἀβρώτων ἐστὶν ὁρᾶν, ἅδικα τοῦ χάριεντος. Sed Ἄγευστος actiua significatione sæpe ponitur, pro eo qui non gustauit, vt ἄγευστος θοίνης apud Suidam, pro quo dicit Homerus ἄπαστος. Et metaph. pro expers, ἄπειρος, vt exponit Suidas: idque non malè (meo quidem iudicio) quum X. hæc duo pro eodem ponat, vbi scribit, τῶν μὲν πρώτων οὐδένος ἄγευστος ἦσαν, τῶν δὲ χαλεπῶν ἄπειροι διέβησαν. Luc. autem dixit ἄγευστος, deinde ἀπείρατος, in Nigrino, ἄγευστοι μὲν εἰ ἀληθείας, ἀπείρατοι δὲ παῤῥησίας, ἄθικτοι δὲ ἀληθείας. Sic autem & Gustare à Latinis metaph. dicitur. Sed & voce Lat. Ieiunus reddi posse crediderim ἄγευστον in illis exemplis, vt Cic. dixit ieiunitatem bonarum artium. Inuenitur etiam κατὰν ἄγευστος αἰῶν apud Soph. Antig.

Γευστικός, Gustatorius: vt γευστικὴ δυνάμεις Alex. Aphrod. Gustatoria facultas. Et γευστικὸν νεῦρον, ex eodem, Problem. lib. 2. ET Γευστήριον q.d. Gustatorium, Gustandi instrumentum. vel (vt alii interpretantur) Indicium gustus. Dicitur & de poculo quo vinum degustatur. κύγχῳ ἐμφερῆ γευστηρίοις, Phereer. apud Athen. lib. 11. Vsus est & Aristoph. Vide Poll.

Προγεύστης, vide in Προγεύστης post Προγεύομαι.

ΑΝΑγεύω, idem quod γεύω. Aristoph. Nub. metaph. ἀναγεῦσαι ὑμᾶς pro Specimen vobis præbere.

ΑΠΟγεύομαι, Degusto. Plato De rep. 2, εἰ λίχνοι τὸ παρεσκευασμένου ἀπογεύσονται.

ΠΑΡΑγεύω, Gustum aliquē præbeo, q. d. Obiter gustare facio, vt quidam exponunt, afferentes ex Plut. in Lycurgo, παρέχειν τὸ φειδόμενος. Ego interpr. malim Leuiter degustare facio.

ΠΡΟγεύομαι, Prægusto. Anaxilas apud Athen. 4, προγεύσεται σοι προφὴτ' ἡ γραῦς τὸ πόδε. HINC Προγεύστης, Prægustator, apud eundem Ath. ibidem. At Προγεύστης in vulg. lex. pro eadem. signif. Ibidem scribitur esse nomen animalis cuiusdam Indici in quo ἡ γευστικὴ δυνάμεις præcipua est, ex Alex. Aphrod. Probl. lib. 2.

ΓΗΘΕΩ, ῶ, F. ήσω, Gaudeo, Lætor. Od. α, — οἱ δὲ ἰδόντες γήθησαν. Sic alibi sæpe ἰδὼν γήθησεν. Et Il. α. γηθήσας & κεχαρῆσθαι pro eodem. Interdum autem datiuus additur, vt Hesiod. μύθῳ γηθήσας. Sed & accusat. iunxit Homerus Il. ι, πῶς αὖ τὰ δὴ γηθήσειεν; Interdum autē cum accusatiuo qui regitur à præpositione κατ' subaudita, vt Il. ἡ, — γήθησε δὲ πρόφρονα θυμόν. Hanc autem præpositionem alicubi addit cum accusatiuo θυμὸν, vt Il. ν, γήθησεν κατὰ θυμόν. Est autē aliquis vsus & in prosa præteriti γέγηθα, (per syncopen ex γεγήθηκα) vnde γεγηθὼς apud Demosth. Pro corona, οὐκ ὀπτὶ ὑμῖν τοῖς ἐπαίνων ἀντυχήμασι φαιδρὸς ἐγὼ καὶ γεγηθὼς κατὰ τὸν ἀγῶνα τοῦτον παρέρχομαι. HINC Γεγηθότως aduerb. Cum gaudio, Læto animo. Bud.

Γήθω etiam dicitur barytonè, vnde est γηθόμενος, vt tradit Eustath.

Γῆθος, εος, τὸ, Gaudium. γήθους, χαράς, Hesych. ET Γηθοσύνη pro eodē. Il. ρ, — ἐγέλασσαν δέ οἱ φίλοι ἦτορ Γηθοσύνῃ. Et plur. γηθοσύνῃσι apud Apoll. ITEM Γηθόσυνος, adiect. Lætus, Lætabundus. vt ἐν δόσυνοι δαιτὶ τέτυκτο, Il. π. Alicubi additur κῆρ, alicubi datiuum χρόνῳ. ET Γηθοσύνως, aduerb. Lætè, Lætabundè. (per syncopen ex ἀμφιγεγήθηκα)

ΑΜΦΙΓΗΘΕΩ, vnde ἀμφιγεγήθηκα, Valde gauisus sum. Ad verbum, Circunquaque gauisus sum.

ΕΠΙΓΗΘΕΩ, vt ὀπιγεγήθοσι θοῖσιν, Lætatus super his, vel de his.

ΠΕΡΙΓΗΘΗΣ, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Valde lætus, περιχαρής, Hesych.

ΠΟΛΥΓΗΘΗΣ, Multum lætitiæ afferens. vt Hesiod. δῶρα Διωνύσου πολυγηθέος.

ΓΛΑΦΩ, vel Γλαφύσσω, Cauo, Excauo, Fodio. Item Sculpo. Hesiod. in Aspide, de leone loquens, — πλῆσαί τε ἑὴν ἄτην Οὐρῇ μαστιχόων. τοῦτ' γλάφον. vbi exponitur Fodit. Hesych. certè vult γλάφειν esse γλύφειν, item σύρειν & κοιλαίνειν. ET compos. Διαγλάφω seu Διαγλαφύσσω, vnde διαγλαφθασά exponitur κοιλάνασα, in hoc versu Homeri, Εὑρὰς δ' ἐν ἁμαθοῖσι διαγλάφας' ἀλίπεδα.

Γλάφυ, Antrum, Spelunca, Caverna. Hesiod. in Erg. καὶ γλάφυ πέτρῃσι, & cauernam petrosam. Itidem enim Caverna à cauando dicta videri possit, id est ἀπὸ τοῦ γλάφειν.

¶ Γλαφυρός, Cauus, Profundus. vt γλαφυραὶ ἡπεῖραι, & γλαφυρὴ πίτνα, Hom. ‖ Γλαφυρός, Scitus, Elegans, Venustus. (q.d. Scitè & eleganter sculptus, Vel, Cui elegans quædam sculptura ineſt, & perpolita) Apud Plutarchum (inquit Bud.) γλαφυρὸς est Scitus & elegans, item Concinnus & varietate oblectans. Et Lautus apud eundem, vt ἁβρὸς καὶ γλαφυρὸς βίος. Sed & γλαφυρὸν puerum vocat scitè & eleganter formatum. Cùm hac autem signif. cõuenire videtur quod alibi idem ex Aristotele affert, De anim. lib. 9, εἰσὶ δὲ τῶν ἀράχνων οἱ γλαφυρώτατοι, καὶ λαγαρώτατοι καὶ πυκνότριχοι περὶ τὸν βίον, interpretans, Araneorum autem iis qui elegantissima facie sunt & cor-

pore ſtrigoſiſſimo, etiam maximè artifices. Apud ſemdem γλαφυρώτατον interpretatur lautiſſimum, vbi ſcribit, ἄλλο δ' ἐστὶ πεῖσαι ἡμᾶς καὶ σοφώτατον καὶ γλαφυρώτατον. Luc. autem cum μουσικῇ iunxit, ſcribens, καὶ γλαφυρὸν ἅμα καὶ σοφιστικὸν ἐμιμήσατο. Idem, μᾶλλον δὲ πάνυ γλαφυρόν. Greg. ad orationis elegantiam tranſtulit, in Epitaphio ad Gorg. τὸ σὸν πάνυ λέξιν γλαφυρὸν καὶ κεκαλλωπισμένην διαπύσσεις. Vbi politum ſermonem reddo, & aptiſſimè ita reddi exiſtimo, quòd ita ſeruetur Græca metaphora. Sed & politam elegantiam dicunt Latini, quod loquendi genus ad eandem metaphoram facit. ¶ Cæterùm Ariſtoteles γλαφυρὸν vocat etiam Aptum & appoſitum (Bud. interpr.) ſcribens lib. 3 De part. an. anibus quibuſdam φύσιν εἶναι γλαφυρὸν πρὸς τὰς συλλογὰς τῆς καρπῶν καὶ τὰς συλλήψεις τῶν ζῳοδοκείων. ET Γλαφυρῶς, Scitè, Elegãter, Venuſtè. vnde γλαφυρώτερος. Ariſtot. De anima lib. 1, Δημόκριτος δὲ καὶ γλαφυρώτερον εἴρηκεν. ET Γλαφυρία, Elegantia, Venuſtas, Concinnitas.

C. Ἀγλαφυρος, Inelegans, Inuenuſtus. VNDE Ἀγλαφύρως, Inelegantèr, Inuenuſtè, Athen. lib. 10.

ΓΛΥΦΩ, Scalpo, Sculpo. Ariſtoph. Ἔπλαττεν ἔνδον οἰκέτας, ναῦς τ' ἔγλυφεν. Et Γλύφομαι paſſ. vt γλύφεται ἀδιώκτως, qui præ duritie ſcalpi nequit, ſiue ſcalprum reſpuit.

Γλύμμα, Sculptura, Cælatura. Vel, Quod ſculptũ eſt. Poll. ET Γλύπτης, ου, ὁ, SIVE Γλυπτήρ, ῆρος, ὁ, in Epigr. Sculptor. AT Γλυπτὸς, Qui ſculpi poteſt. Sed pro ſculpto apud LXX interpr. quum de idolis dicitur. COMP. Εὔγλυπτος, Bene ſculptus, in Epigr.

Γλυφή, Sculptura. Item, Quod inſculpitur. Plut. De prud. anim. in fine, ὃν ἐπέκλασεν [δελφὶς] γλυφὴν τῇ οὐρᾷ, καὶ τῆς ἀκάνθης κάτω. COMP. Εὐγλυφὴς, Bene ſculptus, Bonam ſculpturam habens. ET Γλυφεύς, Sculptor. ET Γλυφεῖον, Scalprum. Luc. De vita ſua, καὶ γλυφεῖα καὶ τορεῖα καὶ κολαπτῆρας. ET Γλύφανος, Sculptorius, vt quidam interpretantur in Epigr. γλυφάνου καλάμου. At in v. l. γλύφανος, Sculptura.

Γλυφὶς autem apud Hom. & Herodot. Crena, Sagittæ inciſura in quam neruus inſeritur. At γλυφίδες καλάμων in Epigrammi. Cultelli calamorum inciſorii & velut ſculptorii.

C. Ἑρμογλυφὴς, ἐως, ὁ. ET Ἑρμογλύφος, (ad verbum Mercurii ſculptor, id eſt, qui Mercurii ſtatuas ſculpit) Statuarius, Qui lapideas ſtatuas conficit. Luc. De vita ſua, λίθων ἐργάτην ἀγαθὸν τὸν, καὶ σωκαρεικὴν, καὶ ἑρμογλυφίαν. Et paulo antè, ἦσαν ἑρμογλύφος τὸ δοκῶν, καὶ λιθοξόος ἐν τοῖς μάλιστα ἐδεδίμασε. ET Ἑρμογλυφικὴ τέχνη, Statuaria ars, ſeu Statuariorum. ET Ἑρμογλυφεῖον, Statuarii officina. Plato Sympoſ. ἔφη γὰρ ὁμοιότατον αὐτὸν εἶναι τοῖς σιληνοῖς τοῖς ἐν τοῖς ἑρμογλυφείοις καθημένοις.

C. Τρίγλυφος (q.d. Triſculptus) Tres ſculpturas habens. Sũt qui in columnis ſculpturam canaliculatam & ſtriatam triplici ſulco, τρίγλυφον dictam putẽt. Vide Vitruuium. Dicitur & τὸ τρίγλυφον. Bud. apud Athen. 64, οἱ ἐν ταῖς οἴκοις ἐπιπλήττουσι τοῖς αὐτόθεν καὶ τὸ τρίγλυφον, interpr. Contignationes & plutei ſuperiores, ſculptura inſignes. Apud Euripidem in Oreſte Δωρικαὶ τε τριγλύφους à nominatiuo τριγλύφη, ſed ſchol. legit τριγλύφοις, quem vide.

C. ΑΝΑΓΛΥΦΩ, Sculpo. VNDE Ἀναγλυφὸν ποτήριον, Sculptum poculum, Aſperum ſculptura, vel Aſperum ſignis poculum, vt dixit Virg. ET ΔΙΑΓΛΥΦΩ, Vndique ſculpo, Vel q.d. Perſculpo. ET ΕΓΓΛΥΦΩ, Inſculpo. ET ΠΕΡΙΓΛΥΦΩ, Circunſculpo.

ΓΛΕΥΚΟΣ, ους, τὸ, Muſtum. Theophyl. epiſt. 44, ἡμᾶς δὲ πόθεν, καὶ γλεῦκος, καὶ μελιτοῦτα, καὶ πόθεν. ET Γλεῦξις, Muſtum decoctum, Defrutum. Apud Heſychium exponitur οἶνος & ἕψημα, ſed repono οἶνος ἕψημα ἔχων, vel πολὺ ἕψημα ἔχων, ex Pauſania.

C. Ἀγλεύκης, ους, ὁ, καὶ ἡ, Minimè dulcis. Propriè, Muſteam dulcedinem non habens. Luc. Lexiph. οἶνος οὐκ ἀγλεύκης, ἄπιπλος δ' ἐστίν. Metaphoricè pro inſuaui & iniucundo, apud Hermogenem de Thucydide, διὸ καὶ ἀγλεύκης ἔχει τὸ ἡδύ. Suidas ἀγλεύκης, ex Xenoph. OEcon. affert pro ἀκλεῖς, item ἀγλευκέστερον ex eiuſdem Hierone, vbi tamen ἀγλυκέστερον habemus. ET Ἄγλευκος, Idem: vnde ἀγλεύκου ἥδιονος apud Nicandrum in Alexiph. legimus. Heſychius quoque ἄγλευκον habet (mendoſè pro ἀγλεῦκον, vt opinor) quod exponit ἀγλυκύ.

C. Πολύγλευκος, ὁ καὶ ἡ, Muſto abundans.

Γλεύκινον μύρον, q.d. Muſteum vnguentum, de quo Dioſc. Item γλεύκινον ἔλαιον, q.d. Muſteum oleum, id eſt expreſſum antequam oliuæ calcentur. in v. l.

ΓΛΥΚΥΣ, έος, ὁ, Dulcis. vt μέλι γλυκύ. Luc. in Vit. auct. τὰ γλυκέα σπεῦσαι καὶ μύττωσαι, καὶ μαλάξαι τοὺς ἰχθύας. Et γλυκὺς οἶνος, de quo dicam paulo pòſt in Γλυκὺ ſignificante paſſum. Huic voci γλυκὺς opponitur πικρός. Plut. ad Col. τὸ γλυκὺ τὸ μέλι, καὶ πικρὸς ὁ ἅλας. Idem, De diſcern. adul. τοῖς πικροῖς χυμοῖς καὶ αὐστηροῖς ἡδύσμασι χρῶνται, τῷ γλυκεῖ τὸ ἀφαιρετικὸν τὸ πλέον. ¶ Transfertur ad multa, pro ſuauis ſeu iucundo. vt γλυκὺς ἵμερος apud Hom. & αὐδὴ γλυκίων μέλιτος. Et Il. 1, πάλαισμος γλυκίων. Dicitur autem & γλυκύτερος in comp. itidémque γλυκύπατος in ſuperlat.

Γλυκὺ, Vini dulcis genus. Lat. Paſſum, & apud Plin. interdum etiam Dulce. Dioſcor. ὀπτηδόται οἶνον ἢ γλυκύ. Idem, σταφυλὴν γλυκεῖαν ἢ οἶνον γλυκάζοντα. At γλυκὺς οἶνος apud eundem & Athen. (id eſt vinum dulce) generaliorẽ ſignificationẽ habet, omnis videlicet vini cui dulcedo aliqua ineſt, ſiue natiuum ſit ſiue factitium. ¶ Γλυκὺ, Fel, per antiphr. Plin. & Cæl. Aurel. Chron. lib. 3, cap. 1.

C. Γλυκύπικρος, (q.d. Dulciamarus) Dulciter amarus, ſeu acerbus, Dulcedinẽ amarori permixtam habens. vt γλυκύπικρος ἔρως.

C. Ἐγγλυκὴς, Cui aliqua dulcedo ineſt. vt οἶνος ἐγγλυκὴς quod affertur ex Dioſc.

C. Ὀξύγλυκος, Dulciter acris. vt ὀξυγλυκεῖα ῥοὰ apud Ariſtophanem Dulciter acre punicum Eraſinus interpretatur. Apud medicos autem ὀξύγλυκυ eſt potus qui paratur dulciſſimis fauis maceratis & decoctis. ET Ὀξυγλυκὶς apud Gal. comm. 3 εἰς τὸ περὶ ἀιμῶν, vbi ſcribit mihi aliud eſſe quàm ὀξύμελι, fierique ab aliis ex melle & aceto, ab aliis autem ex fauis & aceto. Gorr.

C. Ὑπόγλυκυς, Subdulcis, Aliquantum dulcis.

C. Φιλόγλυκος, Qui dulcia amat. Apud Ariſtot. Problem. Qui dulci vino gaudet.

Γλυκύτης, Dulcedo. vt γλυκύτης οἴνου apud Athen. Item γλυκύτης, ſchema orationis.

Γλυκερὸς, ὸν, ὁ, poetis idem quod γλυκὺς, Dulcis. vt μέθυ γλυκερὸν, Od. ξ. & οἶνον γλυκερὸν, Il. λ. Item metaph. γλυκερὸν ἆσαι, Od. ρ. Et compar. γλυκερώτερος, Od. ι.

Γλυκύλος, ου, ὁ, Dulciuſculus, Subdulcis, Vel, Dulcis. vt γλυκύλον τι ποτὸν, Nic. Alex, quod quidam pro paſſo accipiũt.

Γλυκαίνω, Dulce reddo. Quidam Edulco ex Nonio, & Dulco ex Sidonio interpr. Xen. OEcon. ὑπὸ τῷ ἡλίῳ γλυκαίνεσθαι τὰς σταφυλάς. ITEM Ἀναγλυκαίνω ET Ἀπογλυκαίνω idem. (niſi quis ἀναγλυκαίνω interpr. Iterum reddo dulce) Paſſ. Ἀναγλυκαίνομαι & Ἀπογλυκαίνομαι. vnde ἀναγλυκανθῶσι in v. l. Dulcedinem ceperint: ἀπογλυκανθὲν, Dulcis euaſit. PICTVR & Καταγλυκαίνω, itidem pro Dulce ſeu ſuaue reddo. Apud Greg. & pro Mulceo, vt Bud. in hoc eius loco interpr. ποιητὴν μύθῳ καὶ μύθοις καταγλυκαίνοντα τὸν ἀκροατήν.

Γλύκανσις, q.d. Dulcificatio. ET Γλύκασμα SIVE Γλυκασμὸς, Dulcedo, Dulcitudo, in vulgatis lex. Metaph. de Chriſto quidam dixit, ὄξος ποτίζεται καὶ χολὴν βρωμα πίζεται ὁ γλυκασμός. SED & Γλυκισμὸς apud Athenæum legitur, ἑψητὸν κεκίμενον εἰς τὸν τῆς γλυκυσμοῦ χρείαν, id eſt (inquit Bud.) Vt reliqua vina dulceſcerent. Sic enim videtur intelligendum ex ſequentibus pag. 60.

Γλυκάζω, Dulceſco, Vel, Subdulcis ſum. vt γλυκάζοντες οἶνοι, Dioſc. & Athen.

ΓΛΩΣΣΑ, & Atticè Γλῶττα, Lingua, quæ pulchro epitheto ab Eurip. in Supplic. dicitur λόγων ἄγγελος, id eſt ſermonum nuntia. Hom. Il. α, Τοῦ δ' ἦτοι γλώσσης μὲν ἐλίκτης γλυκίων μέλι ῥέεν αὐδή. Iſocr. ad Demon. πολλοὺς γὰρ ἡ γλῶττα ἐφθόγξατο τῆς ἀξίας. Apud Herodot. λέων γλώσσης ἀπτόμενος, eodem (vt opinor) modo quo Gall. dire de barbe, pleonaſmo quodam emphatico. Sic & Thucyd. pag. 236, ἅπτεται τῆς γλώσσης ἄκρον αἰχμῆς ἄκρον, videlicet ad differentiam eorum quæ iis quas ferebãt literis perſcripta erant. At γλώσσης πέμμα pro ποίημα τοῦ λόγου, ex ſchol. Apoll. annotatur. ¶ Ariſtoph. Veſpis, πᾶσαν γλῶτταν βυρσοδέψει, Excute omnẽ linguã, ſcommé

dicendi facultatem. Γλῶσσα, Sermo vnicuique genti peculiaris, vel potius ſermonis forma, γλῶσσης χαρακτήρ, Herodot. Latinè itidem Lingua. Gall. autem vel Langue vel Language. Il. β, Ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα πολυσπερέων αἰθρώπων. Sic ἀγνωσότατοι πρὸς γλῶσσαν Thucyd. 3, Maximè ignoto ſermone vtentes. Plut. De defectu oracul. γλώσσαις πολλαῖς δὲ ἔστιν ὅτε χρῆσθαι, πρὸς δ' ἐμὲ τὸ πλεῖστον ἰδιάζειν. Sic, autē & Latini linguā & plur. quoq; linguas dicunt. Γλῶσσα, Peregrinum vocabulum, vel Vocabulum obſoletum, vt vult Gal. cui tamen in hac expoſitione nō aſſentior, vt nimis reſtringente huius vocabuli ſignif. Sed & à Polluce diſſentio vt eam latius extendente, quum poetica vocabula nominari γλῶτται tradit. alioqui enim bona pars Græcæ linguæ γλωττῶν appellatione comprehendi poſſet. Nec verò ex Ariſtoph. loco quem profert, illa expoſitio probari videtur. Sed & Ariſtoteles γλῶτταν eſſe dicit vocabulum ξενικὸν (id eſt peregrinum, vt interpretatus ſum) De poet. 42, ξενικὸν δὲ λέγω, γλῶτταν καὶ μεταφοράν. Sic & De Rhet. 172, & 185. Eidē verò in illo lib. De poet. 39, γλῶττα eſt vocabulum alicuius gentis ſeu populi proprium, quod alii vſurpando ad ſe tranſtulerunt. Affert enim hoc exemplum, Nomen iſtud ἀγμιὸν, Cyprijs quidem eſt proprium, at nobis eſt γλῶττα. Cæterùm multi (vt ex Athenæo diſcimus) libros περὶ γλωσσῶν ſcripſerunt, ex quibus fuit Nicander Colophonius. Citatur ab eo & Diodorus quidā ὁ Ἰταλικὰς γλώσσας, & quidam Hermon ὁ Κρητικὰς γλώττας: ſed & Philemon περὶ Ἀττικῶν ὀνομάτων ἢ γλωσσῶν. At Galenus magis peculiariter Hippocratem ſuas habere γλώσσας dixit, earum expoſitionem libello hunc titulū præferente complexus. Cæterùm Quintil. γλώσσας linguam ſecretigrem interpret. qui & gloſſemata eadem ſignif. dicit, interpretans Voces minus vſitatas. Quo poſteriore vocabulo vſus eſt & Varro De lingua Latina lib. 6, Qui gloſſemata (inquit) interpretati ſunt.

HINC Γλωσσαγάφος, Qui de γλωσσῶν ſeu gloſſematum interpretatione ſcribit. vt apud Athen. lib. 3. ET Γλωσσηματικὸν vocabulum, Peregrinum vocabulum, &c. γλῶσσα, vt dictū modò fuit. Vtuntur autē hoc vocabulo non ſolùm Suidas & Ariſtophanis ſchol. verumetiam Dionyſ. Halic. in vita Lyſiæ, item vbi de Thucydide agit. Pro quo apud Euſtathiū legitur γλωσσηματικὸν cum ν, ſicut & apud Moſchop. Quanuis autem γλωσσηματικὸν tanquam à γλώσσημα formatum ſit, & apud Latinos Gloſſema reperiatur, ex nullo tamen Græco ſcriptore γλώσσημα affertur.

Γλῶσσα αὐλοῦ, Lingua ſeu lingula tibiæ. Theophr. & Dioſc. alio nomine γλωσσὶς ſiue γλωττὶς. Γλῶσσαι præterea ab Iſæo Socratico tributæ fuerunt ὑποδήμασι, vt ſcribit Pollux: γλῶσσας autem ὑποδημάτων intelligi Calceamentorum vincula putat Camer.

C. Γλωσσαγάτωρ ſeu Γλωττολογάτωρ, ορος, ὁ, Qui lingua victum quærit, Qui linguæ miniſterio ventrem alit. UNDE comp. Ἐγγλωττολογάτωρ, ορος, ὁ, pro eodem: ea forma facta qua ἰσχιοραγάτωρ. Ariſtoph. Auibus, Ἔστι δ' ὃς φαγᾶσι τοὺς τὴν κλεψύδραν παρεῦρον ἐγγλωττολογάτορας ἡμῖν, οἳ θᾶττόν σου τὴν καὶ ἀπειροῦσι καὶ πρυτανοῦσι τὰ γλώτταισι, συκάζουσί τε.

C. Γλωττοδεψέω, ῶ, F. ήσω, Fello, Lingua morigeror: eo ſenſu quo Suetonius dicit ore morigerari. γλωττολατέω, λατρεύω, λατρεύζω.

C. Γλωσσοειδὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Linguæ ſimilis. Ariſtot. ἔχουσι δὲ τοιαύτας ὧν τὴν καὶ ἐπὶ μέγα πέπτωκεν ἡ ὀξεῖα γλωττοειδὴς. Bud.

C. Γλωσσοκάτοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Linguam continens. γλωσσοκάτοχον ὄργανον medici vocarunt comparatum ad linguam continendam. Camer.

C. Γλωσσοκηλούμενος, ου, ὁ, Qui lingua & verbis ſalſuoſis demulcet. ὁ ψεύδεσι καὶ κόλαξι γλώσσης κηλούμενος. Euſtathius ex antiquis comicis.

C. Γλωσσόκομον, ſeu ψηφιδόκομον, ου, τό, propriè idem ſignifi quod ψηφιδοθήκη, id eſt arcula ſeu theca tibiarum lingulis reponēdis idonea. Gorræus ex Galeno de gloſſocomo inſtrumento tradens, ſcribit ſignificare arculam in qua homines recondunt res pretioſas, & quam mulieres facientes portant: eſſe autem oblongam & anguſtam. Huc referri poteſt illud Ioannis 12 de Iuda, κλέπτης ἦν καὶ γλωσσόκομον εἶχε. vbi marſupium ſeu nidulum

Camerarius interpret. alii loculum. Videtur ſignificare etiam Loculamentum ſeu cauſam aut tale quid apud Dionyſium Longinū, quum ſcribit, γλωσσήματα δὲ οἷς οἱ πυγμαῖοι οἱ καλούμενοι κατεῖχε περίφημα. Item, ὕπνος ἔπεσεν ἡδονῆς, καὶ ἡ δικαιοσύνη, ψυχῆς γλωσσόκομον, καὶ κοινὸν δή τις ὑποφήνατο διαμυστήριον. Heſychio eſt etiam Χρόνος ὁ τὸν νεκρὸν κατακαυθέντα γλωσσοκομήσας, id eſt Loculus. (eo ſenſu quo Plinius quendam mortuum crematūmque, conditum loculo in templo dixit) Quò referendum eſt illud Theodor. in 3 Eccleſ. hiſt. ὀλίγον δὲ διελθοῦσαν ἡμερῶν ἡ τῆς αἰλάτου ἐκείνου θυγάτηρ ἐτελεύτησε, καὶ ὁ γλωσσόκομος κείμενος ἀνεῴγη. Demum eſt machina quædam chirurgica caua & oblonga, facta ad ſimilitudinem arcæ, femoribus & cruribus fractis accommodata. de qua Orib. in lib. De machin'. & Gorræus in ſuis Defin. med. γλωσσόκομον id etiam appellatur. VNDE Γλωσσοκομεῖον ſeu γλωσσοκόμιον, Ligularum vaſculum, Cam. Vaſculum ad recōdendas tibiarum lingulas ſeu ligulas. Pollux & Heſych. Item Arcula ſcriniumque ſcriptorum, Galenus. Eſt etiam Γλωσσομηχανικὸς, id eſt, quiddam ad fracta oſſa accommodatum, eo maximè tempore adhibēdum quo ſolidari illa incipiunt in ea quæ πάχωσις dicitur. Cuius deſcriptio, & quid inter illud ac Γλωσσίδα interſit, exponit Galen. in 2 comment. εἰς τὸ περὶ ἀγμῶν. Camer. Idē γλωσσοκομεῖον paulo antè nominari dixi. Item pro muliebri pudendo capitur, vt tradunt v. l. ex Epigr.

C. Γλωσσοκρατέω, ῶ, F. ήσω, Linguam coerceo, Taceo.

C. Γλωττοποιὸς, οῦ, ὁ, Qui lingulas tibiarum conficit, Lingularum fabricator. Camer. ex Polluce. AT Γλωττοποιέω, ῶ, Fut. ήσω, Lingua patro. αἰχρεύεσθαι τῷ στόματι. Bud. ex Ariſtoph. Lingua morigeror. vt Suet. Ore morigerari dixit de ſimili αἰχρεσυργία.

C. Γλωσσορραφέω, ſeu γλωττορραφέω, ῶ, Fut. ήσω, Linguam agiliter verſo, Blatero. Ariſtoph. Neb. ἀπὸ γὰρ ὀλοῦμαι, μὴ μαθὼν γλωττορραφεῖν. id eſt, πικρὸν γὰρ τὸ λέγειν καθεστάναι, θρασυλαλεῖν, στωμύλλεσθαι. de linguæ enim agilitate & verſutia hoc vocabulum dicitur. Camer.

C. Γλωσσότμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui lingua amputata ſeu exeſta eſt.

C. Γλωσσοτομέω, ῶ, Fut. ήσω, Linguam alicui amputo. Accuſ. iungitur Maccab. 7. Bud. Vnde & γλωττεστμημένους apud Plut. Elinguatum eſſe, Plaut.

C. Γλωσσοχαριτίω, ῶ, F. ίσω, Linguam ad gratiam alicuius cōparo, Blandior. Prouerb. Solomonis 28, ὁ ἀλήγων ἀνθρώπου ὁδοὺς χάριτας ἕξει μᾶλλον τῆ γλωσσοχαριτιοῦντι. QVOD Χαριτογλωττίω etiam inuerſo ordine dicitur, id eſt fucunda memoro, Camer. πρὸς χάριν λέγω, Ad gratiam & voluptatem loquor, ἡδυλογέω, ἡδυγλωττίω, vt Eraſmus exponit. Athen. lib 4, de cynicis loquens, οὐ γὰρ χαριτογλωττοῦμεν ὑμᾶς ἡμεῖς. Quod (inquit Budæus) ſignificare videtur lingua gratiam quærere, id eſt ἡδυλογία, vt paraſiti faciūt. hoc enim ex præcedētibus colligitur. & ἡδυλογεῖν pro eodem ſtatim accipit, id eſt aſſentari. Apud Æſchylum verò Prom. vincto, Γνώσῃ πάλιν ὅτῳ μέλω γ' ἢ δὴ γὰρ μάτην Χαριτογλωττεῖν ἔστι μοι, ſunt qui velint non ἡδυλογίαν ſignificari ſecundum Athenæum & alios quoſdam, ſed linguæ gratiam fictam (quod appellarit Perſius, — pictæ tectoria linguæ) notari. eſſe enim (vt exponat Comm. Æſchyli) μάχῃ γλώσσης χαρίζεσθαι, καὶ οὐκ ἔργοις, Non re factiſque, ſed lingua tantùm & verbo tenus gratiam gratificari, quo modo loquatur Salluſtius: ſeu, Verbo tenus obſequioſum atque officioſum eſſe.

C. Γλωσσολογία, ας, ἡ, ad verbum, Linguæ dolor ſeu morbus. Capitur verò pro Linguæ prurigine, vt quidam interpret. ſeu Petulantia verborum & loquaci maledicētia, vt Camer. in hoc Eurip. Med. loco exponit, Τῶν σὺν φόνῳ γὰρ ὠμοῦ γλωσσολογίαν: Philo De vita Moſis 3, γλωσσολογία καὶ ἀχάλινον στόμα, Petulantia linguæ. Gregorius, τίς ἡ πανοῦργος περὶ τὸν λόγον φιλοπαιδία καὶ γλωσσολογία; Et Gal. pro Nugis. Bud. ET Γλωσσολαλέω, ῶ, F. ήσω, Lingua prurio, Linguæ venenum commoueo, vt quidam exponunt. Naz. orat. 2, αἱρετικοὶ γλωσσολαλοῦσιν, Nugentur, vt vertit Bilibaldus.

C. Γλωσσοπαγὴς, ες, ὁ καὶ ἡ, Garrulus, Locutuleius, Blatero, Gell. Linguax, Nugo. τύφλαγος, πολύγλωσσος, Heſych. VNDE Γλωσσοπαγία, ας, ἡ, Garrulitas, Loquacitas. Bud. ex

Athenæo, ἐν τῷ ἀγῶνι τῶν γλωττογράφων. Apud Luc. autem Lexiph. ἀνὴρ καὶ γλωττοφρύαν ἐμοὶ δοκέων, Mi cyllus interpr. Linguæ iguauiam.

C. Γλωττοσπαθής, οῦς, ὁ καὶ ἡ, Qui se lingua vt clypeo defendit, Cui lingua clypeus est. Qui se facundiâ tuetur, Bud. ὁ ῥᾳδίως πολεμίζων, vt est in prouerb.

C. Ἄγλωσσος, ον, ὁ καὶ ἡ, Linguâm non habens, Elinguis. vt ἄγλωσσος λαλος apud Athen. libro dicitur ὁ μογιλάλος, Elinguis blaterō. Sic προσώδης Aristoteli ἄγλωσσος est, id est sine lingua. Camer. ‖ Item, Qui loqui non potest, Qui obmutuit. cuiusmodi est adespoton illud apud Suidam, Νεῦσ' εἰς γαῦ ἄγλωσσος αἰσύδητός τε πεσοῦσα. id est, ἄφωνος, ἄφρων. Eo sensu Cicero dixit, Conuicit & elinguem reddidit. ‖ Item, Dicendi imperitus, Camer. ἀπαίδευτος, apud Aristophanem. Item, Barbarus, ἀλλόγλωσσος, πανάγλωσσος. vt Soph. schol. in hoc Trach. loco exponit, — ὑπὸ ὁ γοῦν ἐς Σπάρτας γεγώς, οὔτ' ἔμπορος βίᾳ, Οὔθ' Ἕλλην, οὔτ' ἄγλωσσος, nec Græca, nec barbara. Ἄγλωσσος αὐλὸς etiam dicitur, Tibia lingulam non habens. A Polluce alibi ἄγλωττος dicitur, & φωνὸς, & cuius γλῶτται sunt ἄχορδα ὄργανα. HINC Ἀγλωσσία, ας, ἡ, q.d. Elinguitas, Obmutescens taciturnitas. ἀφωνία, σιωπή. Suid. AT Ἀγλωσσίω, ῶ, Hesychio est ἀφρονῶ.

C. Ἀδύγλωσσος, ον, ὁ καὶ ἡ, Suauem & iucundam linguam habens. vnde ἀδύγλωσσος βοὰ καρπός, apud Pind. Olymp. 13, de iucundo præconio victoriæ. Cam. Est autem Doricum pro ἡδύγλωσσος.

C. Ἀθυρόγλωσσος, ον, ὁ καὶ ἡ, vel Ἀθυρόγλωσσος, Atticè, Loquax, Garrulus. Cuius lingua nulla ianua coerceatur, nullis foribus cohibetur. Effrænem linguam habens (vtendo alio metaphoræ genere) id est, habēs linguam quæ nullo fræno compescitur. Sic & ἀχαλίνωτον στόμα dicunt. Euripides Oreste, Ἀνὴρ τις ἀθυρόγλωσσος, ἰχώρ τις φρενῶν, id est, ἀνήρ τις ὢν θύρα οὐκ ἐπίκειται τῇ γλώσσῃ. sic enim Theognis, Πολλοῖς ἀνθρώποισι γλώσσης θύρα οὐκ ἐπίκειται, quasi compositū nomen ἀθυρόγλωσσος dissoluens. quanquam non ex θύρα & γλῶσσα, sed ex ἄθυρος (quod à θύρα est) & γλῶσσα conflatum est: vt sit, Habens linguam ἄθυρον, id est ianua non coercitam, foribus non obstructam. HINC Ἀθυρογλωσσία, ας, ἡ, Garrulitas, Linguæ licentia, Linguæ incontinentia: vt ἀθυρόγλωσσος exponitur ab Euripidis scholiaste ἀκρατόστομος, id est, ad verbum, Qui habet os incontinens, vel, Qui os non continet, Qui ori temperare non potest. A Suida ἀθυρογλωσσία exponitur ἡ ἀχαλίνωτος γλῶσσα, id est effrænata lingua.

C. Ἀλλόγλωσσος, ον, ὁ καὶ ἡ, Alia lingua vtens, seu diuersa, Externus, Peregrinus. nam peregrinorum alia est lingua quàm lingua regionis in qua sunt. Qui ab Hom. ἀλλόθροοι vocantur, à scholiastis exponuntur ἀλλόγλωσσοι.

C. Ἀμφοτερόγλωσσος, ον, ὁ καὶ ἡ, Vtranque linguam habens, Vocatur Zeno ἀμφοτερόγλωσσος à quodam poeta apud Plutarchū in Pericle, id est (vt quidam exponunt) In vtranque partem disputans.

C. Ἀνθρωπόγλωσσος, ον, ὁ καὶ ἡ, Qui humana lingua loquitur. Aristot. καὶ μιμητικὸν καὶ ἀνθρωπόγλωσσον τὸ ἴνδικὸν ὄρνεον ἡ ψιττάκη. Pro quo Plin. Super omnia humanas voces reddunt psittaci quidem etiam sermocinantes.

C. Βαθύγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Disertus, Cam. εὔγλωσσος, ἠλόγημος, Suid.

C. Βαρύγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius lingua grauis est. Maledicus. vulg. lex.

C. Βραδύγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius lingua tarda est, Tardiloquus, Senec. Et τὸ βραδύγλωσσον, Tarditas loquendi, Lingux debilitas, Cic.

C. Δίγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bilinguis, Duarum linguarum gnarus, Bud. Duarum linguarum peritus, vt Anacharsis Scytha, percepto sermone Græco. Camer. Thuc. lib. 8. Et Plut. Alex. γέγραφε δίγλωσσος ἀνήρ. ‖ Item, Interpres, Bud. ex Plut. Themist. 36. ‖ Hesychio est etiã δίλογος, quo apud Latinos modo Bilinguis fallaciloquentiam notat.

C. Διπλόγλωσσος, ον, ὁ καὶ ἡ, Duplicis linguæ. διπλόγλωσσος παίδιον, Budæus. VNDE Διπλογλωσσία, ας, ἡ, Duplex lingua.

C. Ἑτερόγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui alterius & diuersæ linguæ est. Lxx. 14, ὃ ἑτερογλώσσους καὶ ἐν χείλεσιν ἑτέροις λαλήσω πρὸς τὸν λαὸν τοῦτον, per diuersæ linguæ homines.

C. Εὔγλωσσος, seu Εὐγλωττος, ου, ὁ καὶ ἡ, Disertus, Facundus, Camer. ῥήτωρ. Aristoph. ῥητὴς, εὔγλωττος, λαλιστὴς, ψευδῶν δεινολογιστὴς, διηγητικός. VNDE Εὐγλωσσία, ας, ἡ, Rectè loquendi facilitas, Facundia, Suauitas sermonis, λάλια, vt ἀντιφῶν. Bud. ex Chrysost. ἀγλωττίαν ὀνομάζομεν. ET Εὐγλωσσίαν μοι, Facundus seu disertus sum. ἀντιμῶ.

C. Εὐθύγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, q.d. Rectilinguis. idem quod ἀδιστόμαχος, quo Cicero vtitur, Verax & liber. Camer. ex Pind. Pyth. β.

C. Ἡδύγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, vide in Ἀδύγλωσσος paulo antè.

C. Θρασύγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, q.d. Audacilinguis, Audax verbis. VNDE Θρασυγλωσσία, ας, ἡ, Linguæ audacia. Audacia verborum, Camer.

C. Ἱερόγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sacram linguam habens. In Epigramm. exposito à Pausania Ἡλιεῦσι β, est ἱερογλώσσων Κλυτιδῶν γένος, Genus Clytidarum qui vates fuerunt. Camer.

C. Κακόγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Malæ & ominosæ linguæ. κακόγλωσσοι βοαὶ, miserabiles querelarum clamores dixit Euripides Hecubæ. Camer.

C. Μελίγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mellitam linguam habens. μελίγλωσσοι vocarunt eum cuius suauis esset oratio, quo cognomento appellatum fuisse Ælianum accepimus. Et μελιγλώσσων ἐπέων, Mellitorum carminum in Auibus Aristoph. Camer. Poetica mella dixit Horat.

C. Ὁμόγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui eiusdem linguæ est. Xenoph. Pæd. 1, τῷ ἐμῷ υἱεῖ οὐδὲ ἑαυτῷ ὁμογλώσσων ὄντων, οὔτ' ἄλλοις. Camer. VNDE Ὁμογλωσσέω, ῶ, Fut. ήσω, Eadem lingua vtor. Bud.

C. Παγγλωσσία, ας, ἡ, Clamores. Camer. ex Pind. Olymp. β.

C. Παλίγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui est abhorrente lingua, i. sermone, Pindaro Isthm. ς, σὺ δ' ἐσσὶ τύτθα βάρβαρος οὔτι παλίγλωσσος πόλις. Sed Nem. α, diuersum & contrarium notat, id est εὐστόμαχος. Hæc Camer. Idem ex Polluce interpretatur Malè ominans, Leuis, Maledicus.

C. Πειθίγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Eloquens. Camer. ex Pindaro Pyth. α.

C. Πλατύγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Latam linguam habens. Aristot. ὁρᾷ δὲ μᾶλλον τὰ μακρὰν φθογγόμενα πλατυγλωττότερον πρὸς ἄλλον ἄνθρωπον, Id est, Habent linguam latiorem, quæ hominis linguæ maximè est similis. Camer.

C. Πολύγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui multarum linguarum est. Plut. Sympos. τῆς καλῆς παιδιᾶς καὶ παιδικῆς καὶ πολυγλώσσου σοφίας, Sapientiæ huius præclaræ & multorum animalium sermocinatione distinctæ. Item, Multarum linguarum gnarus. Apud Sophoclem est πολυγλώσσου δρυὸς, de quercu Dodonea, in Trachin. Et πολύγλωσσος βοή, Electr. Multilinguis, si ita facere liceat vt fit elinguis. Camer. Item, Multiloquus.

C. Ταυύγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Linguam extensam seu protēsam habens. ταυύγλωσσοι κορῶναι, quæ linguis prolixioribus sunt, Od. τ. Camer.

C. Ὑπογλώττιον, ου, τὸ, q.d. Sublinguium. Aristot. lib. 2 Anim. de ceruorum vermibus, τὰ ὑπογλωττίου ὑπακάτω, Sub lingua, Gaza interpr. AT Ὑπόγλωσσον Dioscoridis nominari ab aliquibus laurum Alexandrinam autor est: pro quo apud Plinium lib. 15 cap. vlt. scribitur Hippoglottion. Idem tamen & hypoglossam agnoscit, lib. 27 cap. 11. quam scribit folia habere figurā syluestris myrti, concaua, spinosa, & in his ceu linguas, folio paruo exeunte de foliis. Quæ à Dioscoride lib. 4 cap. 131, ὑπογλώσσων vocatur. verba eius hæc sunt, ὑπογλώσσων δὲ μιμεῖται ὅτι μορφὴν ἀγρίας καὶ λευκῆς πόας φύλλα ὅμοια. κάμπτει δὲ ἀκανθώδη ὄχθη, καὶ ὑπ' ἄκρου ὥσπερ γλωσσίδας ἐκβάλλει τοὺς φύλλους. Ita scriptura horum vocabulorum apud Plinium & Dioscoridem variat & inuersa est. Apud Galenum certè Simpl. lib. 8, ὑπογλώσσιον scribitur: quod ita nominatum tradit, ὅτι ἐκβλαστάνει ὑπ' ἄκρας τοῦτον γλωσσείου. Obiter verò hoc addendum, in verbis Plinii pro Concaua, spinosa, legendum videri Coma spinosa, vt exprimatur illud Dioscoridis κάμπτει δὲ ἀκανθώδη ὄχθη.

C. Ὑπογλωττὶς, seu ὑπόγλωττις, ίδος, ἡ, Lingula sine Ligula. Plin. lib. 21 cap. 37, Græcum hoc vocabulum minorem linguam

linguam interpretatur. Est autē ὑπογλωττὶς Polluci (vt Cam. interpr.) caruncula palato annexa interius iuxta radicē linguæ, similis folio hederæ: cuius acutior pars fauces versus sita, iter cibi impedit ne impetu quodam deferatur, & ne ad illud operculū resultet. Gorræo est membrana carnilaginosa, rotunditatis oblongæ, laryngis meatui superposita. quæ eius definitio ex Gal. 7 De vsu partium petita videtur. Ἐπιγλώττιον etiam ab Hippocr. eam appellari scribit Camer. & à Cic. operculum asperæ arteriæ. Macrob. Saturn. lib. 7 cap. 15, Hippocr. imitatus, scribit, impositam esse arte quadam & ope naturæ quasi claustrum mutuum vtriusque fistulæ. De eius duplici officio scribit Plin. & Macrob. locis antè citatis, & Gorræus: quos consule.

Περιγλωττὶς, ίδος, ἡ, Inuolucrum linguæ, Camer. περίτριον τῆς γλώττης, Suid. Athen. lib. 1, Ῥίζωμα τὸν τὸν ὑπὸ τὸ στόμα καλούμενον, ὃ περιγλωττίδας μόνον ὑμνῶν φασὶν, ἀλλὰ καὶ φθογγολυσίαν ἢ γλώσσης φθορὰς: καὶ ὑπολαύσεις, membraneum linguæ inuolucrum atque opertorium.

C. Προγλωσσὶς, ίδος, ἡ, Linguæ extrema pars acuta.

C. Ὑπογλωσσὶς, ίδος, ἡ, Intima lingua. i. ortus ac radix illius, qua parte ad imā maxillam annectitur. Cam. ex Poll. ‖Ὑπογλωσσὶς etiam morbi nomē est, i. (vt Pollux tradit) abscessus sub linguam. ‖Item, genus arteriaci medicamenti, constans ferè iisdem ex quibus & arteriaca medicamēta inflammationes arcentia. Hæc Gorræus, apud quem plura, inuenies. ‖Et coronæ genus quoddam. Camer. ex Poll.

Γλωττικὸς, οῦ, ὁ, Ad linguam pertinens. γλωττικὸν κέντρον, Aculeus ad gustandum accommodatus. v. l.

Γλωσσώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Lingulatus, Vitruu. Linguæ specie & forma. ‖Itē Linguax & loquutuleius, Gell. Lingulax, Bud. ex Eccles. cap. 8. Linguaculus, Cam. qui & lingula cām à Plauto vocari mulierem loquacem, annotat.

Γλωσσίδιον, ου, τὸ, Lingula, seu ligula, Parua lingua.

Γλωσσὶς, seu Γλωττὶς, ίδος, ἡ, Lingula seu ligula tubiæ. Luc. Hermot. ἐμπεσὼν εἰς τὰς γλωσσίδας λεπτόν τι καὶ ἐμμελὲς, καὶ ὑποβάλλειν τοῖς φλαύτοις ἁρμόσαι. ‖Γλωττίδας calceis etiam tribuerunt quidam, sed non sine reprehensione. ‖Est etiam γλωττὶς, Lingulaca auis, dux coturnicum. v. l. ex Aristot. lib. 8. Anim.

Γλωττισμὸς, οῦ, ὁ, Osculum quo linguæ basiantium se contingunt mutuò. quod Catull. oscula columbatim iuncta dixit. v. l. ex Epigr. Videtur esse q. à verbo Γλωττίζω.

ΝΑΜ Καταγλωττίζω etiam dicitur pro Suauior lingua ori inserta, vt testatur Pollux, Comicos καταγλωττίζειν de osculis dixisse scribens. Collabellare osculum, & Oscula iungere colūbatim, Laberius & Catull. id vocant.

ΥΝDE Καταγλώττισμα, ατος, τὸ, eiusmodi osculum. Aristoph. Nub. Ἠ σ̓ αἰ[ζυσα] μύρου, πρόκυ, καταγλωττίσματον. Vbi schol. καταγλώττισμα esse dicit ἔστι δὲ καθ' ὑπερβολὴν τοῦ συνουσίας ὁ αὐτὸν τὸν γλῶτταν αὐτοῦ τῇ τῆς γυναικὸς ἐμβάλλειν στόματι. quod γογγυλυμὸν etiam nominari scribunt v. l. ΕΤ Καταγλωττισμὸς, οῦ, ὁ, pro eodem. ‖Καταγλωττίζω est quoque Elinguē reddo, Cic. Obturo os, Camer. Aristoph. Equit. τὸν πάλαι ποτ' ὄντα καὶ νῦν ὄντ' ἐμοῦ μᾶλλον καταγλωττίσαι μέλλω σωτῆρ', id est (B. interpr.) Loquacitate tua personantem plenámque tacere, & verbositate tua attonitam & perturbatam. Idem Acharn. Δίζαλλε καὶ ψυχὴ καταγλωττίζ' ἐμοῦ, In me deblaterauit, eodē B. interpr. qui apud Greg. In Athanas. τὸ ἐπιτήδειον καὶ καταγλωττίσαι τῆς θεολογίας καὶ ὑπερχεῖν appellari dicit disputationem verba exornata fundentem, verbis non veritate nitentem, linguæ Atticæ veneres confectantem, Facundia exornatum & expolitum. ΥΝDE Καταγλώττισμα, ατος, τὸ, quod idem Bud. exponit σφενδόνημα, Obtundēs loquacitas. ‖Vt Ἐπιγλωττίζειν, simile est, quod Camer. interpr. Conuitium facio. Aristoph. Lysistr. ἀφ' οὗ σ' Ἀθηνᾶ λ' ὑπ' ὀπιγλωττίσματος, i. ὑ λοιδορήσματος, vt Poll. exponit: seu, ὑ φλυαρήσαι, οὐ βλασφημήσαι, vt Suid. Apud quē ὀπιγλωττίσματος per π bis scribitur, quasi ab ὀπιγλωττίσπασμα. Ἐπιγλωττιδιάζειν etiam apud Pollucem reperitur, quod itidem exponit conuitiandi verbo λοιδορεῖν. Quò pertinet & ὀπιγλωσσαλφᾶν apud Hesych. id est ὀπιγλωσσαλύειν, quasi ab ὀπιγλωσσάλφημα. Cuiusmodi (in diuersa tamen signif.) est & ὀπιλαίνειν, quod idem Hesych. ex Æschyl. Heraclidis citat, pro ὑπαντιάζειν ἢ ὑποπτεύειν.

ΓΛΑΥΣΣΩ, Cerno, Intueor, θεωρῶ & εἶδον, Eustath. Hesych. autem est Splēdeo, λάμπω, item φαίνω. sed nullum affertur vllius harum signif. exemplum.

Γλαυκὸς, Glaucus, Cæsius. Sed Eustath. γλαυκὸς ab illo γλαύσσειν deriuans (quod facit & Etymolog. addens exemplū similis deriuationis, λιθικὸς à λίθος) propriè vult γλαυκὸν esse τὸ ὑπόλιθον καὶ ὑπόχαρον. Aristot. de mantichora ferè, τὸ δ' ὄμμα γλαυκὸν, τὸ δὲ χρῶμα κιννάβαρι παρόν. pro quibus Plinius, Oculis glaucis, colore sanguineo. Dicitur etiam aliquis esse γλαυκὸς, pro oculis esse cæsiis. vt apud eundem in Probl. sect. 10 Διὰ τί οἱ λιθικοὶ αἰσχροποιοὶ καὶ οἱ γλαυκοὶ ὡς ὀπτικοὶ λυσιμελεῖς; Alioqui dicitur γλαυκὸς τὸς ὀφθαλμούς vel τὸ ὄμμα, vt apud Basil. pro quo & comp. γλαυκόφθαλμος & γλαυκόμματος. Vide γλαυκῶπις. ‖Γλαυκὰ κύματα apud poetas Cæruleum mare. Sic autem vocatur (vt inquit Eustath.) ἢ τὰ χεῦμα γλαυκὸν παραυγάζουσα, id la videlicet eius pars quæ est αἰθαλὴς, & ἄμμον ὑποκυμάτιον ἔχουσα λιθώδη. Quinetiam γλαυκὴν sine adiectione appellauit Hesiodus mare (sicut & ὑγρὴ dicitur) in Theog. οὐ γλαυκὴν διερὸν ἐργάζονται. Sed & ἐλαίας γλαυκῆς & ἐλαίου γλαυκοῦ ab eo fit mentio.

C. Γλαυκόμματος (q. d. Cæsioculus) Cæsius. Plato in Phædro, de equo.

C. Γλαυκόφθαλμος, Idem apud Dioscor.

C. Γλαυκῶπις, ιδος, ἡ, Minerua, apud Hom. passim, Cæsios oculos habens. Ita enim Cic. Cæsios oculos Mineruæ, cæruleos Neptuni. (Dixit tamen autor obscœni carminis, Minerua flauo lumine est, Venus præto) Quidā de oculis terribilibus voluerūt intelligi, aut etiam terribilem ipsam significari, earum ferarum more quæ glaucos habent oculos, præsertim verò leonum & draconum. Sic & Hesychius dicit φοβερὰ καὶ ὀξὺ τὸ ὄμμα: addens tamen & καμπυλόφθαλμος, item διόφθαλμος. Diodorus autem ita dictam scribit ob cæli colorem glaucum: quod mihi videtur optimè cum etymo Latinæ vocis conuenire, quod Cæsium à Cælum deducit, vt Cæsium dicatur quasi Cælium. ΕΤ Γλαυκῶπις, ῶπος, Cuius cæsii sunt oculi. vt γλαυκῶπις ἀράκοντος. ΙΤΕΜ Γλαυκωπὶς, οῦ, ὁ, idem. vt τὸ γλαυκωπὶ τῆς θηρίου, Eustathius. ΕΤ Γλαυκώπιον, antiqua appellatio arcis Athenarum, (aut etiam cuiusuis generaliter) propter Mineruam dictam γλαυκῶπιν. Eust.

C. Ἑτερόλαιος, Altero oculo cæsius, in v. l.

C. Ὑπόγλαυκος, Subglaucus, Aliquantum glaucus.

C. Γλαυκότης, ητος, ἡ, Glaucus color, seu cæsius. Aristot. γλαυκότης ὄμματων.

Γλαύκωμα, ατος, τὸ, ΕΤ Γλαύκωσις, ωσ, ἡ, Glaucedo (vt vulgus vocat) Glaucoma Plinio, Vitium in oculo quum præter naturam glauescit. Vel (vt alii definiunt) Trāsmutatio humoris crystallini in glaucum. Vide Gorr. ex Galeno, Rufo, Ægineta, &c. Dicitur & ὑπόγλαυκωσις.

C. Ἀπογλαυκόω, ῶ, Cæsium reddo. vnde passiuum Ἀπογλαυκοῦμαι. Plutarch. in Timol. Ἀπογλαυκωθείσης αὐτοῦ τῆς ὄψεως. ΕΤ Ἀπογλαύκωσις, Vide paulo antè in Γλαύκωσις.

Γλαυκιάω, ῶ, Glaucis oculis terribiliter intueor vt Hom. & Hesiodo γλαυκιόων leo à Catullo dictus cæsius. Vide Hesychium & Eustathiū. Ex Dionys. Alex. γλαυκιᾶν affertur pro Glauesco.

Γλαυκίον, Auis à glaucis oculis nominata, Eustath. ‖Item Herba quædam & eius succus eodem nomine, qui officinis mentha. ΗΙΝC Δικγλαύκιον, Collyrium, Vide Gorr. Sciēdum est autem pro herba inuenmi potius γλαύκιον quàm γλαυκίον.

Γλαυκίσκος, Piscis quidam apud Athen. & Plinium.

¶Γλαὺξ, Vlula, Noctua. vt in prouerb. γλαῦκ' εἰς Ἀθήνας, vel ἀθηναζε, Noctuas Athenas. ‖Et genus numismatis noctuam impressam habēns. Sunt qui à Γλαύκιον, sunt qui à γλαυκὸς (quod ab illo γλαύκιον deduci diximus) deriuandum putent. ‖Et herba quædam apud Dioscor. Engalacton etiam dicta, quòd lactis copiam præbeat. ‖Item Saltationis genus quoddam, Hesych.

Γλαυκώδης, ους, ὁ & ἡ, Noctuæ specie gerens, Gaza interpr.

ΓΟΑΩ, Fut. ήσω, & Ῥοάσομαι, Gemo, Deploro, Defleo, Ode. Ἐξόλωλε δὲ κατ' αὐτὴν γόον, ἀλλοτε μὲν ἀχέων

γης. Et cum accusatiuo, Od. ι, σὺν πάτμον γοάων. Sic Il. π, Ὃν πάτμον γοάασα. Verbum est poeticum. Xenophon tamẽ eoin voce passiuus est Præd. 4, συμφορὰν γοώμενος. Sed & significatione passiua γοητὸς affertur ex Epigr. pro Defletus. ΑΤ Γοήμενος Il. ξ, vel tanquam à γοάω, vel tanquam à γόημι. Etsi autem à sono fictum verbum γοάω arbitror.

Γοήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Gemebundus, Flebilis. in Epigr.

Γόος, Luctus. vt συγκλαυτὸς γόος & κρυπτὸς γόος apud Hom. Et μιᾷ μοι γόον ἔσσεται, Od. ρ. In epigr. γόον ἀλάστου.

C. Γοοπαφὸς, ὁ, ἡ, q. d. Luctiuagus. Ex Nonno, γοοπαφὴς Θαρσαλέης.

C. Ὀρθρογόη χελιδὼν. Manè lugens hirundo, Hesiod.

Γοώδης, ες, ὁ & ἡ, Lugubris, Flebilis, Lamentabilis. ΕΤ Γοερὸς, idem, sed magis poeticum. quo tamen & Lucius est, καὶ γοερόν τι μυκᾶσθαι.

ΓΟΗΣ, ητος, ὁ, Incantator, Præstigiator, Qui præstigiis aliisue malis & dolosis artibus imponit. Et generaliter etiam Impostor. Herodot. in Melpom. de Neuris & Budinis loquens, κινδυνεύουσι δὲ οἱ ἄνθρωποι τοῦτο γόητες εἶναι. Vbi γόητες sunt incãtatores atque adeo qui magicis artibus vtuntur. Addit enim illos se vertere in lupos, (vt legimus in Virg. Pharmac. His ego sæpe lupum fieri & se condere syluis Mœrim) Ab Æsch. in Cret. μάγος & γόης copulantur. Demosth. Pro cor. ἀγὼν καὶ γόητα καὶ σοφιστὴν ἐκ τοῦ διαιτᾶσθαι ὁτουμὶ ζῶν. Vbi tamen malim abesse copulam καὶ inter ἀγὼν & γόητα, vt legatur ἀγὼν γόητα. quam meã coniecturam confirmat hic Platonicus in Sympos. ἀγὼς γόης καὶ φαρμακεὺς καὶ σοφιστής. Latè denique pro quouis etiam impostore capitur, vti dixi. Interdum tamen copulantur ἀπατεὼν & γόης, vt à Plut. De Sibyll. orac. Quo Plato modo γοητόκομος cũ κατατῶντος coniunxit Pol. 2. Cæterùm à γόος deriuo γόης cum Eustath. dicente γόητα εἶναι κατ' ἐξοχὴν τὸν ἐπάδοντα. cuius etymi rationẽ aptã reddere videtur ex Soph. Θρῆν ἐπῳδὰς πρὸς δόμων πτήσιν ἐμῶν.

Γοητικὸς, Incantatorius, Præstigiatorius, Ad incantandum seu decipiendum aptus.

Γοητεύω, Incanto, Fascino, Incantatione seu præstigiis decipio, Illicio, Pellicio. vt γοητεύειν ἢ συλεύω ἐξ καθαιρεῖν, Plut. De def. orac. At Bud. interp. apud Plat. Stupore affectũ decipere: apud quem plura vide p. 728. ΗΙΝΕ Γοητεία, Incantamentum, Incantatio, Præstigiæ, Fallacia, Plat. in Phil. ὥσπερ καὶ τῶν αὐτῆς τὸ ἐπαφρόδιτον, γοητεία, ἀλλ' ἡδονὴ ἦν. ΕΤ Γοητία, Idem, vel Ipsa actio incãtandi & præstigiis decipiendi, &c. Plut. De prud. an ἡδὺ μὲν οὖν τῆς δὲ τὸ μὲν δι' αὑτὸν ὄνομα κόλακος ὄντι, τὸ δὲ δι' ἐμμελείαν, γοητεία. ΕΤ Ἀγόητος, Qui fascinari non potest. ΕΤ Διαγόητος, Qui nõ facilè fascinari potest. Et apud Plat. Qui non facilè vel illecebris vel stupore obligatur, B. ibidem. ΥΕΡΒΑ autẽ comp. Ἐκγοητεύω ΕΤ Καταγοητεύω, idẽ valẽt quod γοητεύω, nisi quòd præp. sign. auget.

ΓΟΓΓΥΖΩ, Murmuro, Matth. Luc. Io. ΕΤ Διαγογγύζω, Luc. 15, Idem. ΑΤ Καταγογγύζω, Murmuro aduersus [aliquem,] Obmurmuro.

Γογγύζειν, teste Poll. dicuntur & columbæ.

Γογγυσμὸς, Murmuratio. ΕΤ Γογγυστὴς, Murmurator. ΕΤ Γογγυστικὸς, Murmuratorius, Ad murmurationem propẽ ius, vt φθονεραῖς καὶ γογγυστικῆς φύσεως, Naz.

ΓΟΜΦΟΣ, Cuneus, Clauus. Od. ι, de naui, Γόμφοισι δ' ἄρα τοῦ γε καὶ ἁρμονίῃσιν ἄρηρε. Aristot. Metaph. 9. pro clauo μᾶλλον δ' ἔστι φύσει τοῦτον καὶ μὴ βίᾳ, οὗ ἂν ὄντος κἄλλο ἢ γόμφου ἢ συνδέσμου. Cic. apud Plat. in Tim. γόμφους cuneolos vertit: vbi tamen (inquit Bud.) clauos potius signif. videtur, quum sic appellet δεσμοὺς τῶν σωμάτων.

C. Γομφοπαγὴς, ὁς, ὁ καὶ ἡ, Cuneis seu clauis compactus. Et metaph. apud Aristoph. ῥήματα γομφοπαγῆ. ΕΤ Γομφόπλους, Clauis traiectus, ex Nonno.

Γομφόω, ῶ, Clauis cõpingo. Item simpl. Cõpingo, Coagmẽto. Epigr. lib. 2, nauis γομφωθῆναι. Aristoph. Eq. γομφόμενά γε πάντα καὶ πλεκτὰ ἐγκαλλώπισμα. ΥΝΔΕ Γόμφωμα ΕΤ Γόμφωσις, Coagmentũ, Coagmẽtatio, B. ex Plut. Exponitur & Cõpages, Cõtabulatio. Itẽ γόμφωσις apud medicos species συναρθρώσεως, quũ os ossi claui modo infigitur, vt loquit Gal. ΕΤ Γομφωτὴρ, Coagmẽtator, Qui compingit [nauẽ.] ΕΤ Γομφωτὸς, Coagmẽtatus, Cõpactus. ΕΤ Γομφωτήριον, q. d. Coagmentatorium. i. id quo fit coagmentatio. Vnde exponitur & Clauus.

¶ Γομφίος, Molaris dens. Xen. anteriores dentes cibũ dicit secare, at τοὺς γομφίους λεαίνειν. Ideo autẽ vocãtur γομφίοι q claũorũ modo genis infigantur. ΗΙΝΕ Γομφιόδους χαλινὸς in Epigr. Circa molares dentes strepentia frænа. ΕΤ Γομφιάσις, Morbus dentiũ, vel gingiuarũ. Molarium vel (secundũ alios) maxillarũ à dentitione dolor. Sunt & qui γομφίασιν de mobilitate dentium interpr. apud Dioscor. vbi decoctã cornu ceruini dicit περιγορεῖν τοὺς γομφιάσεις, quòd Plin. scripserit, cornu ceruini cinerẽ dentes mobiles cõfirmare. ΕΤ Γομφισμὸς, Cõfractio dentium, vel Stupor dentium. Vide Hesych. & Suidam.

ΓΡΑΦΩ, Scribo, insculpendo literas (vel notas, literarũ loco) in lapidem aut lignũ. Hom. Il. ζ, πόρε δ' ὅγε σήματα λυγρὰ γράψας ἐν πίνακι πτυκτῷ θυμοφθόρα πολλά. Vbi legũtur apud Eust. multa de antiqua inscribẽdi. i. insculpẽdi literas, cõsuetudine. Fortasse autẽ Exarare & Perarare (quæ Lat. de literis etiã dicũt) ad hoc γράφειν exprimendũ cõmodiora fuerint. Sed apud eũdem Hom. γράφειν dicitur & hasta corpori plagã infligens, quasi videlicet insculpendo. Quã significationis cõmunionẽ nõ magis mirã existimo quàm est Incidere pro Insculpere: (vt quũ dicitur Incidere in æs) alioqui tamẽ cõmunem ex parte habẽs cum cæteris quæ à Cædo deriuantur, signif. Locus est Il. ρ, γράψαι δὲ εἰσίδιον ἄχος Αἰχμὴ Ῥηιδάμαντος. Vbi si illa signif. analogia spectanda non sit, existimo γράφω reddendũ potius verbo Discerpsit, quàm Rasit, aut alio quoquã. (nam Conferibillare Catullianũ habet quidẽ & ipsum inclusã insculpẽdi signif. sed ita insculpendi vt cutis velut radatur duntaxat, nõ autẽ in eã penetretur) Verùm vtere istorũ Hom. locorũ primam ac propriã habeat verbi huius signif. aliis inuestigandũ relinquo. Apud eius posteros saltem γράφειν generaliter pro Scribere in vsũ fuit. vt ex locis seq. patebit. Æsch. in Cret. πρὶν ἂν συμμαχίας μίαν μόνην συναλεῖν γράψαι Δημοσθ. X. Prid. 8, γράψασθαι ὃ ἐξ καπου μεταδόσεως δοῦναι τῷ ὑπογελῶντι τῷ Κροίσου στρατηγῷ φίρειν. Herodot. γράφειν εἰς διφθέρας. Dem. autẽ, γράφειν εἰς στήλην χαλκῆν. Plut. Sol. δεῖ μέλανος ἐς τοὺς νόμους ἐγράφη. Dioscor. 3, τὸ μέλαν τῷ γράφοντι. Et γράφειν εἰς πάχος, ex Procopio pro Celeriter scribere, vnde παχυγράφος. quo dicitur modo & γράφειν εἰς κάλλος, vnde καλλιγράφος & καλλιγραφία. Apud Luc. γράμματα γράφασθαι. Dem. γράφεσθαι ὑπογελᾶν. Dicitur autẽ & γράφομαι pro γράφω: vnde & γέγραμμαι pro γέγραφα apud Dem. μᾶλλον δ' αἰσχύνομαι ὑμῖν ὡς ἐμαυτῷ γέγραμμαι ταῦτα ἢ ὑπομνήματα. Sic γράφου pro γράφε, in his, γράφου δ' ἐμοὶ φίλου ὄντα, quæ Eust. affert. Vbi obseruanda est metaph. qualis apud Æschyl. in Prom. (sed verbo cõposito vtentẽ) Ἦν ἐγγράφῃ σὺ μνήμασιν δέλτοις φρενῶν. Et apud Pind. Olymp. Od. 10 in princ. τὸ ὀλυμπιονίκαν αἰδέομαι μοι Ἀρχεστράτου παῖδα πάρ φρενὸς ἁμᾷ γέγραπται. Sic Ter. Andria, Etiam nunc mihi scripta illa dicta sunt in animo Chrysidis. Cic. quoq; In animo inscribere orationẽ dixit. Apud eundẽ legimus, Acad. 4, Itaq; vt literis consignamus quæ monumẽtis mãdare volumus, sic ille in animo res insculptas habebat. His autẽ velut opponitur ἐς πέτραν γράφειν, in cinerẽ scribere, & εἰς ὕδωρ γράφειν, de quibus lege Eras. ¶ Γράφειν apud Luc. pro Scribere literas. i. epistolã, Bud. Apud Isocr. πειθὴν ἢ γράφειν, in orat. ad Nic. vbi πειθὴν est carmen cõponere, at γράφειν soluta orat. aliquid scribere. Et γράφειν περί τινος, Aristot. De re aliqua scribere, pro De ea tractare. ¶ Γράφειν ex consequenti redditur & aliis verbis. vt γράφειν τὸν πόλεμον, Dem. Decernere bellum: & γράφειν στρατείαν, decernere legationẽ, apud eundẽ. Bud. γράφαι interpr. Decernere plebiscito in hoc Dinarchi loco in Dem. σοῦτος τοῦτον αὐτὸν γράφαι Διῳλεῖ τῷ ὑπὸ τοῦ πυτεινέως σίτιον; Et cũ infinit. γράφαι αὐτὸν ἕκαστον ζημιῶσαι, Æsch. Apud Dem. autem γράφειν Bud. interpr. Ad populum ferre, in Mid. ὥσπερ γὰρ εἴτις ἐπαινον ἐσπήλαιο, οὐ πάλιν ἂν αὖ ψόγον γράφαι, vt enim si quis illorum antehac damnatus esset, tu hæc ad populũ nõ tulisses. Et γράφειν νόμον, Legem ferre. Quod & passiuè apud Plutarchum in Solone, δεῖ δὲ πρὸς τὸ δυνατὸν γράφεσθαι τὸν νόμον. Sed & γράφειν per se Budæus apud Demosthenem in Aristocr. interpr. Legem ferre. Item in orat. Pro cor. γράφειν ψήφισμα, rogationem ferre.

Apud Hermog. γράφειν etiam simpliciter, pro eodem cum infinit. καὶ γράφει τις αὐτὸς κατὰ Λυ. Et γράφειν ψήφισμα apud Dem. Rogationem ad populum ferre legibus contrariam, vel, Contra legum interdicta aliquid promulgare. At δίκας γράφειν, apud Æsch. Iudicium dictare, Controuersiam constituere. Sic & γράφειν δίκην τινί, Iudicium dictare, Intendere actionem: & (vt Terēt. interpr.) Dicam alicui scribere. Aristoph. passiuè, in Nub. εἴ σοι γράφοιτο πατραλοίας τις δίκη. Dicitur & γράφεσθαι γραφὴν, item γράφεσθαι. vt γράφεται ἐμοὶ γραφὴν ἀσεβείας ὅτι οὐ νομίζω θεούς. Sed & γράφομαι sine adiectione pro Accuso frequentissimum est. γράφομαί σε ψευδομαρτύρων ὅτι οὐ νομίζεις θεούς, Luc. Sic γράφομαί σε ὠμότητος, Plut. Themist. γράφομαί σε τῆς αἰχμαλωσίας, Plato De leg. Sed & γράφειν actiua voce pro γράφεσθαι, Accusare, Bud. ex Synes. affert. Vnde & γράφεσθαι passiua vt voce, ita signif. Accusari. ἐγράφη ψευδομαρτύρων τὸ ψήφισμα, Æsch. Et Dem. Pro cor. καὶ γὰρ εἰς τὴν αἰχμὴν ἦσαν ψευδομαρτύρων.

Γράφειν, Adscribere, Annumerare. Xen. Pæd. ϕ, ἐμὲ μὲν οὖν, ἔφη, γράφε πλὴν ἱππέων ὅσοι συμπωμώτων.

Γράφειν, Describere, Lineam ducere. Item Pingere. Aristot. in Probl. διὰ τί ὁ καλαμίνθιος ὠδὶς εἰς ἀλλήλους φέρεται, καὶ γράφει ἀλλήλους τοὺς ὁρίζοντας αὐτὸν κύκλους, id est, Describit lineas rectas, vel ducit, Bud. interpr. Pro Pingere autem, vt εἰκόνα γράφειν apud Herodian. vnde γραμμάτων εἰκών. Apud Athen. comicus quidā dicit pictorem fuisse qui norat duntaxat χαλκοῦν γράφειν. Plut. Ad præfect. imperitum, ὡς ἔνιοι πλάττουσι ἑαυτοὺς καὶ γράφουσι: & in Pol. præc. διὸ μὴ δεῖσθαι γραφομένων ζώων ἢ πλαττομένων ἢ χαλκοτυπουμένων.

Γραφίω, ῶ, (Atticè pro γράφω) vnde γεγράφηκα. Synes. καὶ τοῦ πατρὸς Πρόκλου γεγράφηκα καὶ πέπομφα. Et ἐγεγράφειν apud eundem. sic τυπίω τυπῶ, Atticè, à quo tempora sunt apud Aristoph.

¶ Γράμμα, ατος, τὸ, Scriptū, (substant. accipiendo) Liber. vt Callim. — αἰλὰ Γλάπτος Ἐν πατρὶ ψυχῆς γράμμ' ἀναλεξάμενος. Sic γράμματα Σιβύλλεια, Plut. Libri Sibyllini. Et liber septimus cuiusdam operis, Galeno est ἕβδομον γράμμα. ‖ Plurali autē numero γράμματα (& alicubi singul. etiā) id scripti genus quod epistola seu literæ appellatur. Vtroque numero hac in signif. Basil. vno eodémque in loco vsus est, scribens ad Eustathium, εἰ δὲ ἓν μόνον τὸ γράμμα, πόθεν δῆλον ὅπου τῶν ναῶν σοι ἔμπεσον σώματα, σύγχεον τοῖς ἐμοῖς γράμμασι; Sic apud Thuc. πέμπειν γράμματα & ἐπιπέμπειν. Et regis quoque γράμματα, Xen. Hell. 7, ὁ Πίρσης ὁ φέρων τὰ γράμματα, δείξας τῷ βασιλέως σφραγῖδα, αἴρω τὰ γεγραμμένα. Herod. 4, ταῦτα τὰ γράμματα ἀπεσημήναντο. Obseruaui autem γράμμα etiam dici magis peculiari signif. certam aliquam eorum quæ epistola aut alius generis scripto cōtinentur, partem. Thuc. 1, 75, πάντα γὰρ τὰ γράμματα μάλιστα τῶν Ἑλλήνων διεθρύβη. (meā enim obseruationem proximè præcedentia illius verba confirmant) Pla. epist. 3, πῶς δ' οὐ ταῖς ὀπτικαῖς γραμμάτων ἦρχεν. At Herodian. ὀπτικὰς dixit inuētas inter γράμματα, latè extendens γράμματων significationem, vt quum dicimus *Parmi mes papiers*. Non minus autem latè patere videtur apud Lat. Chartarū appellatio, pro iis quæ in illis scripta sunt. Nisi quis scripta vocare malit. Aristot. γράμματα leges scriptas vocat Pol. 3, & alibi autem scriptam, vt docet Bud. 186. ‖ Sed γράμμα alicubi non tam scriptum, quàm scriptionem, i. ipsam scribendi actionem significat: vt apud Basil. ἰδεῖν τῷ καὶ κατέρχεσθαι τῷ γράμματος αὐτοῦ.

Γράμμα, Litera, vt quum Plut. γράμμα & γῆτα dicit differre ἐν τῷ γράμματι. Et πίνακ' ἔχων γράμματα παμπάλαια, apud Plut. Sic Luc. πινάκιον μεγάλοις γράμμασι λίγον. Ita dicuntur Ἑλληνικὰ γράμματα, sicut & Ῥωμαϊκά, &c. Ἀσσύρια γράμματα Thuc. & ἀμυδρὰ γράμματα apud eundē. ‖ Γράμματα, Literæ, id est doctrina quæ literarum monumentis continetur. vt in hoc senario, Διπλοῦν ὁρῶσιν οἱ μαθόντες γράμματα, Duplum vident (id est duplici videndi faculate præditi sunt) qui literas didicerunt. Hinc γραμματοδιδάσκαλος, Ludimagister: & ἀγράμματοι, Illiterati, qui & γραμμάτων ἄπειροι dicuntur à Plat. in Apol. ‖ Γράμματα, Literæ & Acta publica, seu Tabulæ publicæ, & Tabellæ judiciales. Item, Rationes argentariorum & similium hominum. Item, Exempla & ἀπογραφαί, id est Indices, quæ inuentoria & repertoria à iurisc. vocantur. Hæc Bud. Qui & alibi δικανικὰ γράμματα pro actis publicis ex Æschine & Demosth. affert: & γράμματα τραπεζιτικὰ ex eodem Demosth. pro rationibus mensæ & argentariorum. Et δεῖξαι τὰ γράμματα pro Rationes edere. Item γράμματα apud Aristoph. Pluto pro δικασταί, vt annotat. in vulg. lex. quòd sortes per literas ducerentur de loco in quo quenque iudicia exercere oporteret. vnde ibidem esse, ἐν τῷ Διονυσίου κλῆρον τὸ γράμμα δικάζειν. Item, ἀλλ' οὐ λαχὼν ἔπεισ' ἐν τῷ γράμματα.

Γεγραμμα, Pictura. Gregor. καὶ πᾶσα ὕφασμα ἐν διαφόροις βαφαῖς καὶ γράμμασι. Sed in hac signif. multo frequentius est γραφή.

Γράμμα, Scrupulum in Hippiatria, B. Alii Scripulū.

C. Γραμματοδιδάσκαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui literas docet, Ludimagister. ET Γραμματοδιδασκαλίδης apud Timonem Phliasium. AT Γραμματοδιδασκαλεῖον, Ludus literarius, Plut. in Sympos. 8-6, & alibi. Et Luc. γραμματοδιδασκαλεῖον αἰτίωξις.

C. Γραμματεισαγωγεύς, έως, ὁ, q. d. Ad literas introductor, vel Literarum introductor. γραμματεισαγωγεῖς LXX autem interpr. dixerunt pro voce Hebraica quam alii Magistros, alii Præfectos reddiderunt, Deut. 16.

C. Γραμματιστάρων, quo nomine Æschinem taxat Demosthenes, quasi scribā vocans, inquit Bud. γραμματιστὰρ (inquit Camer.) appellatur per conuicium Æschines qui pueros literas docuisset in paterno ministerio. Hæc illi. Rationem autem huius appellationis esse putarem ab obstipo capite eorum qui vel scribunt, vel instituunt pueros, dum in librum ex quo illos docent caput inclinant, nisi Suidas exponens ταπεινὸν γραμματεῖα, ad lignum dictum κύφωνα referret.

C. Γραμματοφόρος, VEL Γραμματοφέρης, Literarum lator, Tabellarius. Polyb. Luc. Plut.

C. Γραμματοφυλάκιον, ου, τὸ, Vbi tabulæ & instrumenta publica monumentáque rerum gestarum actarumque asseruantur: quod Tablinum Latinè appellatur. B. Pād.

C. Ἀγράμματος, ου, ὁ καὶ ἡ, Illiteratus, Literarum rudis, aut indoctus, aut Qui ne ipsa quidem literarum elementa nouit. Apud Athen. 10, βοτὴρ δ' ἐστὶν ἀγράμματος. & γραμματικὸς ἀγράμματος. Lucianus, αὐλῆσαι τοῖς αὐλοῖς καὶ ᾠδὴν ᾄσαι ἢ γράψαι τοῖς ἀγραμμάτοις γραμματικὸν ἔστιν, ἀδύνατον. Vsus est hac voce & Vitruuius.

Ἀγράμματος ἵππος, Literis carens, Literis non cōstans, Athen. 10.

Ἀγράμματα ζῶα, Animalia quorum vox nullis exprimi literis valet, inquit Cæl. Rhod. autorē non proferēs.

Ἀγραμματία, ας, ἡ, Literarum imperitia: aut, Literarum penuria, aut carentia, si Latinè dici posset. Vtitur Ælian.

C. Ἔγγεγραμματος, ου, ὁ καὶ ἡ, Scriptus. vt ἐγγέγραμματος φωνή.

C. Ἑπταγράμματος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui septem literarum est. ‖ Ἑπταγράμματον Hesych. exponit & ὀργιλαῖ, σκληρόν.

C. Πολυγραμματος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui multarum literarum est. Admodum literatus, ex Plut. Pericle.

C. Τετραγράμματος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui quatuor literarum est, Quatuor literis constans. Sic apud Iudæos dicebatur Dei nomen יהוה, quod exprimere religio illis erat.

C. Φιλογραμματέω, ῶ, F. ήσω, Literas amo. B. ex Plut.

C. Γραμματικός, ή, όν, q. d. Literarius. γραμματικὸν πάθος apud Athen. l. 11, est Literis insculptū, B. Et γραμματικὴ subaud. τέχνη, Grammatica, Literatura, q. d. Literaria. Luc. Alc. χαίρειν γραμματικῶν ὄντα, more grammatico. ‖ Γραμματικὸς est etiā Qui literas docet, Literator, Grāmaticus. Plut. γραμματικὸς ὀκτακοσίων παρὰ τὸν ἐνιαυτὸν ἢ χαφείου. VNDE Γραμματικῶς, Grāmaticé. Epigr. l. 2. ET Γραμματικεύομαι, F. εύσομαι, Grammaticum seu literatorem ago. Epigr.

Γραμματεύς, έως, ὁ, Scriba. Thucydides libro 7, ὁ δὲ γραμματεὺς τῆς πόλεως παρελθὼν, αἴρω τοῖς Ἀθηναίοις. Demosthenes Pro corona, ὁ γραμματεὺς τῆς βουλῆς. Æschines cōtra Ctesiph. ἀπαγορεύω ὁ γραμματεὺς τὸ ὀπίσθιον. ‖ Γραμματεῖς in nouo Testamēto dicuntur (vt Beza annotat) Legis interpretes, quòd sicut scribæ publicarum tabularū custodes erāt, sic penes istos, tanquā se-

questres, libri legis essent velut depositi. ¶Γραμματικὸς vulg.lex.est & Literator, Literatus. Apud Phalar. autem in epist. Aretin. vertit librarium. VNDE Γραμματεῖον, ου, τὸ, Tabella, Libellus, Codicillus, Album, λεύκωμα. Plut. Lyc. ἔχοντες σωῖ οἱ καταλειπόμενοι γραμματεῖα, καθ' ἃς ἕκαστον ὀφείλοντα μάστιγας τῆς ἡμέρας τὸ μέγεθος. Γραμματεῖον (inquit Bud. Comm. p. 185) apud Demosthenem quodcunque volumen & libellum & tabellam significat, & quicquid scriptum est, vt tabularum apud Latinos late significatio patet. γραμματεῖον χαλκοῦν Pla. de tabula ænea legum, in Minoe, 192. Et testamentum & testamenti exemplum sic appellatur à Demosth. ἀνοίγειν τὸ γραμματεῖον, Aperire tabulas testamenti. Alibi apud eundem pro tabella vel idiochiro testificationis. Γραμματεῖα significat & acta publica & documēta literaria, & syngraphas, (vnde tabulæ nouæ dictæ) & tabellas iudicum. B. ibid. Γραμματεῖον idem B. exponit Chirographum, Cautionem, ex Pand. Item Rationes argentarii. Γραμματεῖον καινὸν idē quod τὸ ἀργυραρχεῖον, eidē B. ex Dem. ἐκ Εὐβουλ. 116, Isæo 559. Γραμματεῖον νέον ἀργυραρχεῖον, idem quod γραμματεῖον καινὸν, eide B. ex Isæo 6. ¶Γραμματεῖα in Syria τὰ καινὰ τῆς συμβάσεως idē. B. ex Athen. 96. ¶Γραμματεῖον (inquit Poll.) Atticis dicebatur etia in quo pecunia reponerētur, quod & γραμματεῖον βαλάντιον appellabant: recentiores autem ἀργυροθήκην. ¶Γραμματεῖον Suidæ est etiam διδασκαλεῖον, Ludus literarius, hoc in loco, ὠνομασμένος αἰσχύνης ὀνόματος τὸ γραμματεῖον καὶ τὸν ἑαυτοῦ βίβλιον, πολλὰς ὑπέσχον. (VNDE diminutiua forma Γραμματεῖδιον, ου, τὸ, quod Suidæ idē est cum γραμματεῖον in prima signif. Scribitur tamen procedē & γραμματίδιον.) ET Γραμματεύω, F. εὔσω, Scribā ago. X. Hell. 5. ὃς ἐγραμμάτευε τοῖς τότε Ἀρχίᾳ πολεμάρχοις. Dem. Pro cor. ἐγραμμάτευες, ἐγὼ δ' ὑπεκπαίζον. ET Γραμματία, ας, ἡ, Literatura, ἀξιέλυμνος, vt Suid. in hoc Dauidis loco exponit, ὅτι οὐκ ἔγνων γραμματείας, ὅμως εἰσελεύσομαι ἐν δυνάσταις Κυρίου.

C. Γραμματοδιδάσκαλος, ου, ὁ, Scriba, in v.l. vt sit idē quod γραμματεύς. ET Γραμματοδιδασκαλεύω, Sū scriba, in iisdē v.l. Sūt tamē qui otiosam nolētes esse præpos. ὑπογραμματεύς interpr. Qui scribæ velut administer est. B. autē ὑπογραμματεύω interpr. Facio scriptū (ex Liuio & Gell.) in hoc Antiph. loco, λαβόντες ὑπογραμματέων οἱ τύποι, ὑπογεγραμμάτευον τοῖς βουλευταῖς.

Γραμμάτιον, ου, τὸ, Epistolium. Antipho, κρίνει τὸ ἔδαφος γραμματίου πυνθάνεσθαι, αὐτοῦ σωφρονοῦντος τὸ τὸ γραμματίου φέροντος Bud. ¶Dem. appellat συγγραφὴν τῶν δανείσματος ἐν βιβλιδίου μικροῦ, καὶ Διοτιμοδώρου 202. Et alibi pro schedula testificantis. B. ¶Ponitur simpliciter etiam pro γράμματεῖον, i. Tabella, Libellus. Plut. Θεμιστ. ad Apoll. ὁρίζας οἱ γραμματίδιον. αἰτησάμενος παρ' αὐτοῦ, ἐδίδου ἐγγεγραμμένα πεῖα ταῦτα. Γραμματίδιον etiam pro eodem scribitur per ει, apud Suid. de quo suprà.

Γράμμιον, ου, τὸ, Literula, τὸ μικρὸν γράμμα, Suid. Item Epistolium, B. ex Luc.

Γραμματίζω etiā dictū fuisse videtur, pro Literas doceo, Literis imbuo: vnde est γραμματικὸς παιδός δοῦλος, Literatus seruus, quod ex Pand. citat B. ET Γραμματιστής, οῦ, ὁ, Grāmaticæ præceptor, Ludi literarii magister. Plut. αὐτὸς μὲν τοῖς παισὶ γραμματιστής, αὐτὸς νομοθέτης. Dem. patrē Æschinis sic appellat, quia ludū puerilē obtinuerat. B. Et apud Suid. pro eo qui scribere docet. εἰ δ' ἄλλο τί ἐστιν ἐς γραμματιστοῦ φορτὸν ἴσμεν, ὅτι μὴ γράμματα, ἃ ταῦτα κακῶς γράψας. Hos literatores Martian. appellat. B. Idem B. apud Plat. Euthyd. ὥσπερ ἀποστοματίζοι ὑμῶν ὁ γραμματιστὴς, πότερα ἐμάθετον τοῦ παιδὸς τὰ ἀποστόματα, οἱ ζῶοι ἢ οἱ ἀμαθεῖς; præfectorē & recitatorem exponit. ¶Pla. in Philebo pro librario accipit vel scriba, 223. & B. γραμματικὴ etiā exponit. VNDE Γραμματιστικὸς, ἡ, ὁ, Literator, Grāmaticus. Themist. 107, ῥητορικὰ ἢ γραμματιστικά.

Γραμμάριον, ου, τὸ, Scripulū, seu Scrupulus, 1. 24 pars vnciæ.

¶ Γραπτήρ, ῆρος, ὁ, Scriptor. Epigr.

Γραπτὸς, ὸν, ὁ, Scriptus. γραπτὸς λόγος, Alcid. γραπτὸς νόμος, Nazianz. VNDE comp. Ἄγραπτος, ν. ὁ ἡ, Nō scriptus. At ἄγραπτος δίκη Polluci est ἡ ὑπὸ τοῦ ἀγράφου αἱρεθεῖσα καὶ ἀγράφοις.

Γρατός, οῦ, ὁ, Rugosus, ὁ ῥυτὸς καὶ οἷονεὶ κατεγγεγραμμένος, ὑπηνεμο γραμμὰς πρὸς ἔχων ὃν ἂν ῥυτίδων, Qui rugis inscriptus est, vt Plaut. dicit corpus vulneribus inscribere.

Γραφέως, aduerb. q. d. Scriptim, Depictim, Expressè, v. l.

Γραφὴ, ἧς, ἡ, Inscriptio, (eo videlicet sensu quo iā ex Plauto citaui, Corpus vulnerib⁹ inscribere) vel Laniatio, seu (vt Eust. explicat) ἡ ἐξ ἀναγκῶν ἢ ἀκαιρίας δῶν ἀνοδ, τῶν μελῶν γαφὴ ὑπὸ τῶν ὁμοχρόων, ξυρμός. Od. ω, ὡδὲ δὲ κνήμας βοείας Κνημῖδας ῥαπτὰς δέδεν, γραφῆς αἰλεύοντ.

¶Γραφὴ, Scriptura, Scriptio. Luc. De hist. scrib. ὡς ἐν τοῖς ἔπεσι τὰ μᾶλλον σύγγραφε, ἢ παρ' ἱστορίαν ἀπαίτει μᾶλλον τὴν γραφήν. Item Scriptum. Thuc. lib. 1, ὅσα γε μὴ ἐν γραφῇ δηλοῖ. de epistola loquens. In Euangelicis & eccl. libris ἡ γραφὴ & αἱ γραφαὶ de sacris scriptis quæ vulgò sacræ scripturæ nomine appellantur. Sed γραφὴ peculiariter interdū in N. Test. de certo quopiā scripturæ loco dicitur. ¶Γραφὴ, Accusatio. vnde ἐπιφέρειν γραφὰς, quod Terent. D. ea impingere: & γράφεσθαι γραφὰς. De quibus vide B. Item γραφὰς διδόναι in v. l. Actionē dare, ex Dem. Et γραφὴν ἀφίεσθαι ἀλόντος, otiri damnatus. ¶Γραφὴ, Pictura. Item Picta tabula. Luc. De cal. ὑποδείξαι βούλομαί σοι τὸ λεγόμενον καθ' ὃν ὁπότε ἔστιν γραφῆς. Herod. 3, παρὰ μάχας τε καὶ παρὰ νίκας δημοσίας ἐπὶ ἵππου γραφάς. Dicitur & de fucata facie, tanquā & ipsa picta sit, in qua signif. eleganter lusit Theophyl. ep. 2, μὰ καὶ γράψομαί σε γήρως ὅπη τῇ τῆς φθορᾶς γραφῇ.

Compolita partim à γραφὴ, partim a γράφω.

C. Ἄγραφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem quod ἄγραπτος, Non scriptus. Aristot. Ethic. 8, δίκαιον ait esse duplex, vnum, ἄγραφον, alterum, κεῖμενον. Apud eūdem ἄγραφοι νόμοι, leges nō scriptæ quibus opponuntur γεγραμμένοι: Poll. 6, ἔνιοι δὲ ἴδιοι τοῖς ἀγράφοις καὶ ἴδιοι γεγραμμένοις. Dicuntur & πάτριοι νόμοι, à Platone lib. De leg. 7, Leges patriæ, i. patrio more receptæ. πάτριον ἔθος. vt & Aristoteles Ethic. 3, facit νόμους ἴδιους καὶ κεῖμενα & τοὺς κεῖμενα & τοὺς ἔθη. Dem. ἄγραφα νόμιμα appellat ius non scriptū, sed quod est à natura inditum.

Ἄγραφος νόμος, Lex quæ publicè fixa non est. Bud. ex Andocide & Xenophonte.

Ἄγραφα ἀδικήματα, Crimina de quibus lex scripta nō est, vt ait Hesych & Suid. apud quos malè distinguitur inter ἄγραφα & ἀδικήματα, quasi ἄγραφα per se significaret Crimina de quibus, &c. quæ expolitio est & in v. l.

Ἄγραφα ludæi vocabāt quædam quæ citra librorum monumenta per manus tradebant viua voce. Eadē appellabāt & traditiones. Hæc Erasmus ex Chrysostomo. Puto autē esse quæ apud Euseb. παράγραφα dicūtur.

Ἀγράφιον, ου, τὸ, Subst antiuum: vnde ἀγραφίου δίκη vt inquit Harpocration, Actio aduersus eos qui quum publico debitores essent, eóque in tabulas publicas inscripti essent, ante persolutionem tamen ex iis expūcti. Apud Suidam latius etiam explicatur. (Vide Demosth. in oratione κατὰ Θεοκρίνου. Autor Etymologici addit dictam etiam fuisse ἀγραφίου δίκην aduersus eos qui inscribebāt eorum nomina qui nihil deberent. Hesychius autem dicit, Aduersus eos qui quū multam pecuniariam publico deberent, quia tamen gratiosi erant, inscripti nō essent. vel, gratia tamen qua valebāt, effecissent vt non inscriberentur. Nam Hesychii κατὰ χάριν ad verbum interpretari non possum.

C. Αὐτόγραφον, ου, τὸ, Scriptū manu propria exaratum. Plut. ad Col. αὐτόγραφον ἐξενεγκεῖν αἰμαθίας ἴλεγχον καθ' αὑτοῦ.

C. Δεσποτόγραφος, ου, ὁ, Cæsarum scriptor. Budæo idem est quod δεσποτάπης. VNDE Δεσποτογραφία, ας, ἡ, Cæsarum scriptio seu concinnatio. Isocr. περὶ αὐτοῦ. Εἰδὼς ὑμᾶς τοὺς ἄλλους βλασφημοῦντας περὶ τῆς ἐμῆς διαιρέσεως, καὶ λέγοντας ὡς δεῖ περὶ δεσποτογραφίας.

C. Δολιχογραφία, ας, ἡ, Scriptorum prolixitas. Epigr.

C. Ἐγγεγραφὼς, ου, ὁ καὶ ἡ, Scriptus, Scripto constans, In literas relatus. contr. τῷ ἀγράφου. Plut. Pericle, ἔγγραφον μὲν οὖν ἐδίδου ἀπολλύοντι πολὺ τῷ ψηφισμάτων. ἔγγραφος νόμος apud eundem Lycurgo. Lucian. ἔγγραφος αἰκλησία, scripto testata. Apud Naz. autem, ἔγγραφος ἡ τῷ πνεύματος γνώσις, est Sacris literis testata.

C. Εὐγραφὴς, ὲς, ὁ καὶ ἡ, Bene seu pulchris literis scriptus aut pictus. ¶Item Bene scribens seu pingens. vt εὐγραφέων καλάμων, Epigr.

C. Ζωγράφος, ν, ὁ, Qui animalia depīgit, Pictor. Epigr. lib. 2,

ζωγράφοι τὰς μορφὰς κλέπτειν μόνον. Luc. ζωγράφον συγγέ- A
ψαντα τὸν Ῥωξάνης καὶ Ἀλεξάνδρου γάμον. Plut. Ἀπελλόδωρος ὁ ζωγράφος αὐλῴδων. VNDE Ζωγραφία, ας, ἡ, Pictura. Philostr. ep. 33, ζωγραφίαι παρεῶν καὶ χλιῶν βαφαί. ET Ζωγραφικός, ὸς, ὸν, Pictorius. Et Ζωγραφική, κῆς, ἡ, Pictoria ars. Et τὰ ζωγραφικά, quæ pingi solent. ¶ Ζωγραφικός est etiam Qui pingendi peritus est, Qui valet arte pingendi. Bud. ex Polyb. οἱ πλαστικοὶ ἢ ζωγραφικοὶ λιθ. ET Ζωγραφεῖον, ου, τὸ, Officina pictoris. ET Ζωγραφέω, ῶ. F. ήσω, Pingo. Plato, οἷον ζωγράφος ζωγραφήσει ἡμῖν σκιαπαίγνια πίνακα, ζῶντες ἄλλοι ἀμυνητοί. Ibid. ζεγράψας pro eodē dixit. B. B
Athen. lib. 13. τὰς ὁρμὰς πόρρω ἔχει τῆς ζωγραφοῦντος ἀβόλου. VNDE Ζωγράφημα, ατος, τὸ, Pictura, id est idipsū quod pictum est. εἰκών. Plato Phil. Et Plut. De def. orac. μύθου παλαιοῦ καθάπερ ζωγραφήματος ἀφῆ λόγον περιφέροντος, Qui fabulæ priscæ tanquam tabulæ pictæ manus adferebat. ET comp. Διαζωγραφέω, ῶ, F. ήσω, Depingo. Philo 3 De vita M. ὁ μὲν οὖν τύπος τῆ ἀποδείξεως ἱστορεχείτω τῆ ἀληθείᾳ τοῦ σοφοῦ, διαζωγραφούμενος καὶ ἀποδεικνύμενος ἀφανὲς αἰδοῖ ὕλης ἀνεφίκτοις εἴδεσι, Quæ expingebantur.

C. Ἰδιόγραφον, ου, τὸ, idem quod αὐτόγραφον. Gell. lib. 9, Qui c
scripserunt idiographum Virgilii sese inspexisse.

C. Καλλιγράφος, ου, ὁ, Qui eleganter scribit aut pingit. Gregorius, ἐγὼ δ' οὔτων οὐκ ἀφυὴς καλλιγράφος. VNDE Καλλιγραφία, ας, ἡ, Elegans scriptura, Scribendi pingendive elegantia. Plutarchus, λείπεται ἡ καλλιγραφία τῆς βασιλικῆς. ET Καλλιγραφέω, ῶ, Eleganter scribo, καλῶς γράφω, Pollux. Et Fuco, Bud. qui ex Laertio κεκαλλιγραφημένη λέξις interpretatur Oratio elegans & compta. Sic Iosephus 2 contra Ap. Platonis νόμους dicit κεχ' ἑκάστου καλλιγραφημένους. Phrynichus tamen hoc verbum Atticum esse negat: pro eo autem dici ait εἰς κάλλος γράφειν. D

C. Κηρογράφος, ου, ὁ, Qui cera seu ceris pingit. VNDE Κηρογραφία, ας, ἡ, Pictura quæ ceris fit. Athenæus lib. 5 de naui Philopatoris, καὶ πᾶς τόπος αὐτῆς κηρογραφίᾳ κατατετύπωται. Cui picturæ similis est ἡ ἴσατις. ET Κηρογραφέω, ῶ, Fut. ήσω, Ceris pingo, vt Plinius loquitur. Athen. lib. 5, τετραίνια δὲ ψυκτήρια κηρογραφικὰ χρῶμα ἔχοντα καὶ πανοπίας, Ceris versicoloribus depicta, vt Vitruuius dicit Cera cærulea depingere. E

C. Λεπτόγραφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Exiguis & tenuibus literis descriptus. Luc. αἰσθόμενοι πολλὰ φορτικῶν, λεπτογράφων βιβλίων ἐμπεπλησμένα τοῖς ὤμοις καὶ γέλωτα συμποιήσοντα.

C. Λευκογράφω, ῶ, Albo colore depingo. Aristoteles De rep. εἰ μὴ τις ἐπαλείψει τοῖς πολλοῖς φαρμάκοις χλόην, οἷα αἱ ὁμοίως ἀφεγκτοι καὶ λευκογράφου σκιᾶς. ET Λευκογραφίς, ίδος, ἡ, Leucographis, Plinio. Est autem lapis in Ægypto nascens, qui quum subuiridis appareat, tamen si ad cotem affricetur, aut asperius pallium, locum dealbat: quo etiam lintea illustriora redduntur. F Gorræus ex Actio. Leucographiam etiam Plinius commemorat, quo nomine galactitem lapidem vocari scribit.

C. Μεσόγραφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Semiscriptus. v. I.

C. Νυκτογραφία, ας, ἡ, Scriptio nocturna, Lucubratio, Compositio lucubrata. Bud. ex Plut. de Demosth. ἀσφαλείας καὶ νυκτογραφίας. ET Νυκτογραφέω, ῶ, Fut. ήσω, Noctu scribo.

C. Ὁλογραφέω, ῶ, F. ήσω, Integrum scribo. Plut. in Probl. οἱ δὲ τοῦτο πλείονα μετὰ τοῦ χολογραφοῦσι, ἀλλὰ δι' ἑνὸς γράμματος ὡς τὸν Τίτον, Τ, καὶ Μάριον, Μ. G

C. Ὀρθογραφία, ας, ἡ, Recta scriptura, seu Rectè scribendi scientia, vt Quintilianus interpretatur. Orthographia autem in architectura (vt Vitruuius tradit lib. 1 cap. 2,) est erecta frontis imago, modicéque picta nominibus operis futuri figura. De qua & Bud. in Pandect. ET Ὀρθογραφέω, ῶ, F. ήσω, Rectè scribo.

C. Πλασσογράφος, ου, ὁ, Qui scripturas fingit, seu Qui falsa scribit, Falsarius, Artemid. πλάσται δικῶν καὶ πλαστογράφοι καὶ τρόπων καὶ τῶν ἀγαλμάτων, ἀγαθὸν μάντεσι καὶ μοιχοῖς δ' H πλασσογράφοις καὶ τοῖς ἐκ πανοῦργου.

C. Πολιογράφω, ῶ, Fut. ήσω, Ciuium numero adscribo, Ciuitate dono. Heraclitus, Hermodoro, πολιογραφῶ ὑμῶν τὸν δῆμον, οὐχ Ἡσιοδείους. Iosephus 2 contra Apionē, πολιογραφεῖν δῆθ' ἡφισμένοις ἔξεστιν ἀπὸ τῶν βαρβάρων, Sacris

peregrinā in ciuitatem plebiscito ascisci. Et in pass. vocē apud Laertium 11, πολιογραφῆσαι ἢ ὠνεῖσθαι τιμήτου, id est, εἰς τοὺς πολίτας ἐγγράφειν seu ἀπογράφειν.

C. Ῥυπογράφος, ου, ὁ, Sordidarum humiliumque rerum pictor. Quo nomine vocatus est Pyrrhichus, quòd tōstrinas, sutrinas & asellos pictura exprimeret. vulgata lexica.

C. Σκηνογράφος, ου, ὁ, Qui scenas pingit. VNDE Σκηνογραφία, ας, ἡ, Scenæ imaginaria excitatio, seu frontis & laterum abscedentium prominentiúmque adumbratio, & ad circini centrum omnium linearum responsus. De qua Vitruuius, Vti de incerta re certæ imagines ædificiorum in scenarum picturis redderent speciem; & quæ in directis planisque sint frontibus figurata, alia abscedentia, alia prominentia esse videantur. Budæus in Pand. Plutarchus, πάσης ἀφαιρήσεται πραγωδίας ὄγκος καὶ σκηνογραφίας. ET Σκηνογραφικός, ὴ, όν. Strabo de operibus & pulchritudine campi Martii 104, σκηνογραφικὴν ὄψιν ὑπεδηλώσαμεν διὰ βραχυλογίαν τοῦ ἐχειν τὴν ὕλην. B.

C. Σκιαγράφος, ου, ὁ, Qui umbrā rei alicuius describit, i. Quirem aliquam adumbrat. VNDE Σκιαγραφία, ας, ἡ, Adumbrata descriptio, idem nonnullis quod præcedēs σκηνογραφία. propriè δεῖ τὸν μέλλοντα κεχρῆσθαι μιμήσει ζωγραφίας. Plato lib. 2 De rep. 19, σκιαγραφίαν δρᾶν τὸν ἀγαθὸν ἐκτήσθαι, Adumbratam quidem virtutem præ se ferre oportet, vt videantur iusti qui non sunt. Virtutis imaginem, Non expressam virtutem verámque. Et in Phædone pro inani specie virtutis, σκιὰν ἀληθείας ἐχούσης. Dicitur & ὑποσκίασμα. B. ET Σκιαγραφικός, ὴ, όν, Ad umbratilē descriptionem pertinens, Umbratilis. ET Σκιαγραφέω, ῶ, F. ήσω, Adūbro. Greg. φασὶ δὴ τυπτεῖν τὸ σύμμετρον τοῖς ὑπαδιχρώμοις ὁ χαπὴς νόμος, σκιαγραφῶν ἢ ἀλήθειαν. Et in pass. apud Philostr. σκιαγραφούμενος ὀπίσω λόγων χρήματα. Sic ἐσκιαγραφημένα ἡδονὴ, i. ἡ σκιαλογὴς, sed inanis & imaginaria & ludibrio constans. B. ex Plat. lib. 9 De rep.

C. Στηλογραφία, ας, ἡ, Inscriptio in columnam seu cippum. ET Στηλογραφέω, ῶ, F. ήσω, In colūna seu cippo inscribo.

C. Ταχυγράφος, ου, ὁ, Exceptor, Actuarius. à scribendi celeritate dictus. Synes. ὁπότε ἡ συμμορία τὸν χωρὶς ἦν ταχυγράφον, Qui tunc præfectus erat decuriæ exceptorum. B.

C. Τερατογραφέω, ῶ, F. ήσω, Monstrosa scribo, Monstrifica & portentosa scriptis trado, Plin. seu (vt B. exponit) Monstra describo, vt Hom. cyclopes, Scyllam, Læstrygones. Eratosth. apud Strab. lib. 9, de Homero, μορφὰς σκιάς τινας καὶ ἄλλα τοιαῦτα περιτερατογραφοῦντος.

C. Ὑμνογράφος, ου, ὁ, Hymnorum scriptor.

¶ Γραφεύς, έως, ὁ, Pictor. Plato Pol. 2, ὡς ἐὰν γραφεὺς μηδὲν εἰδὼς ποιεῖν γράφων εἰς αὐτὸ μιμήσεται βυρσοῦ γράψας. VNDE Γραφεῖον, ου, τὸ, Stylus, Penicillus. Athen. 13, de Eurip. πανοῦργόν γε γραφεῖον ἐκτρεπόμενον ἔχοντα. Plut. De prudent. γραφεῖος ἢ σοφοκλέους τερπνότητος. Idem De Herod. μιμεῖ δὲ καὶ Ἀπελλοῦ μιμήσεις μὲν ἄλλος γέ τις ἐπιτηδεύσει, αὐτὸ τὸ γραφεῖον. A QVO Γραφείδιον, forma dim. pro eodē. ¶ Γραφικός, οῦ, ὁ, Scriptorius. γραφικὸν μέλαν, Atramentum scriptorium vt Celsus vocat, seu vt alii, Librarii atramentum cuius ad scribendū vsus est. Idem & γραφικὸν βίβλων in Anthologia Epigr. dicitur. Γραφικὴ δύναμις, Scribendi facultas. cui opponitur ἀγραμματοσύνη. Stylum Budæus ex Cic. interpr. apud Alcidam. Comm. p. 886. Γραφικὴ ὕλη, Scribendi materia, vulg. lex. Γραφικὸς autem νόμος Nonno, Lex scripta, in vulg. lex. ¶ At γραφικὸν Herodotū à Plutarcho vocari existimo tanquam scribendi peritum, vel qui arte scribendi valet, atque adeo pollet. Id est, Qui singulari quodam in scribenda sua historia artificio vtitur. Locum tamen aliis attentè expendendum relinquo, (quod mihi facere non licuit) in fine libelli εἰς τὴν Ἡροδότου. ¶ Γραφικὸς Budæo est etiam Arte pingendi valens apud Luc. οὐδέποτε δὲ οὕτω μανίαν ἔσεσθαι τῷ λόγῳ, καὶ τὸν αὐτοῦ ζωγραφικὸς τις ἔσται. Et ζωγραφικὸν exponitur ab eodem Pictura apud Aristotelem Rhet. γραφικὸν καὶ ἀνδριαντοποιικὸν ἢ τοιαῦτα τῶν μεμιμημένων εἶναι. pro quo & ζωγραφικὸν τέχνη dicitur. NUNC Γραφικῶς aduerb. quod Budæus vertit Graphicè, in hoc Plutarchi loco, ζωγραφικῶς πως ἐκ τῆς ποιητῆς διδάσκων.

¶ Γραφίς, ίδος, ἡ, Stylus, Penicillus. Bud. apud Platonem Protag. εἰ γραμματικὴ τὰς μέσας φρένας ἐπὶ πολὺν ἐνδεχάζατο γραμμὰς τῇ γραφίδι. Theod. in 3 Eccles. historiæ, αἰφνιδίως αὐτὸν κατακεντῆσαι γραφὶς μιλιάσιος. Graphium id Ouidius vocat, id est instrumentum quo in pugillaribus scribitur. ¶ Γραφὶς Budæo in Pand. est & Lineamentorum ductus & vmbratilis pictura. quo vocabulo & Vitruuius vtitur lib. 1 cap. 1. Deinde (inquit) graphidis scientiam habere, quo facilius exemplaribus pictis quam velit operis speciem deformare valeat. Exodi autē 32 de vitulo conflatili ἔπλασεν αὐτὸν ἐν τῇ γραφίδι, Lat. vertitur, Formauit opere fusorio.

Γραφεῖον etiam dicitur ut eadem signif. quo & Ouid. vtitur. VNDE Γραφοειδὴς vocatur apophysis ossis petrosi quæ alio nomine κυλοειδὴς & βελοειδὴς appellatur. Gorr. Vide βελοειδής.

Γραφὶς Διοκλέους, Ferramenti chirurgici genus, telis è corpore extrahendis accommodatum, à Diocle autore dictum. cuius descriptionem habes apud Cels. lib. 7 cap. 5, & Gorr.

C. Ἀναγράφω, Conscribo, Scribo, Perscribo, Literis mando siue prodo. Ité Perscribo, quod est Ciceroni, In acta refero. Item Inscribo. Harum autem significationũ exempla sigillatim proferemus. Ἀναγράφειν, inquit Bud. Literis mandare. Dioscorides in præfatione identidem, & alibi. Athenæus quoque identidem sic vsurpat: vt Μήδιόν τι ἀναγράφει κόλακα Σωσίπατρον. id est prodidit. Sic & Libanius. Itidem ἀναγράψαι βίβλον apud Galenum.

Ἀναγράφειν, Proscribere, Vulgò edere, vt in programmate, inquit B. Sic ἀναγράφειν τοὺς νόμους ἐν τῇ στοᾷ & ἀναγράφειν εἰς τὸν τοῖχον καὶ ἀπλῶναι. Antiphon, καὶ πολιτεύεσθε κἀλλιῶ, εἰς ταὐτὸν ὑφαίνοντα ἀναγράφειν τοὺς ἀλιτηρίους καὶ τοὺς προδότας. καὶ αὐτὸς ὁ ὕπαρχος ἐν τούτῳ τῷ κινδύνῳ ἀναγράψαι.

Ἀναγράφω, In acta referre, quod est Perscribere apud Ciceronem, vt docet Bud. hoc exemplum passiui ἀναγράφεσθαι subiungens ex Aristot. Pol. 6, ἐπὶ δὲ τῶν ἀρχῶν τοὺς μὲν ἀναγράφεσθαι δεῖ πάντων ἐναντιολογίαν καὶ τὰς κρίσεις ἐν τῷ δικαστηρίῳ. & vocis actiuæ ἀναγράφειν hoc ex Æschine aduersus Timarchum, καὶ τοῦτον τοὺς νόμους ἀναγράψαντες, ὑμῖν ἐπιδεικνύντα. Id est, Quum in acta retulissent, Quũ perscribenda in tabulario publico mũdassent. Quibus addi possit istud Isocratis, in Panath. καὶ πειρῶντας συμβῆναι αὐτοῖς τὸν τοῖς ἱεροῖς τοῖς ἑορτήροις αὐτῶν ἀναγράψαι. Sed fortasse huic loco & duobus quoque proximè præcedentibus possit ea etiam conuenire significatio quæ in proximè præcedente annotatione posita est.

Ἀναγράφειν, Inscribere, vt apud Thucydidem, ἀναγράφειν εἰς τὸν τρίποδα τὴν πόλιν, In tripode vrbem inscribere. id est nomen vrbis. Sic ἀναγράφειν εἰς καταλόγους apud Isocratem. ¶ Ἀναγράφειν κληρουχίας apud Plutarchum in Pericle exponitur Educere agri sortitiones.

Ἀναγράφειν, Adscribere. vt apud Dionem historicum, ἀναγράφειν τινὰ ἐν τοῖς φίλοις, Adscribere aliquem amicis. id est amicorũ numero, Referre in amicorũ numerũ.

Ἀναγράφειν, Pingere. ἀναγράφειν (inquit Bud.) plus est quàm ὑποτυποῦν. nam ἀναγράψαι τὰ ὑποτυπωθέντα est pingere & effingere. ea quæ delineata sunt. Idem alibi ἀναγράφειν exponit Colores addere formis vel imaginibus delineatis: citans hunc locum Aristotelis Ethic. 1, οὐκ ἀναγράφου μὲν ἀγαθὸν τοῦτο. δεῖ γὰρ ὑποτυπῶσαι πρῶτον, εἶτ' ὕστερον ἀναγράψαι. δῆλον δ' ἐκ τοῦ τὴν πρόοδον ἐκ τῶν καθόλου καὶ διαγράφοντας καλοὺς ἔχοντα τὰ πρόσωπα ζωγράφους.

Ἀναγράφεσθαι, Rescribor. Aristot. De mundo, νόμος βεβαιότερος ἐν οἷς ἕκαστα ἀναγεγραμμένων, lex stabilior illis quæ in tabulas perscriptæ fuerunt. Lucianus in Anacharside, τὰς μεγίστας χάριτας ἀναγεγραμμένους, Leges grãdibus literis perscriptæ, vel simpliciter, Leges scriptæ. Item, Literis mandor, Literis prodor. Lucianus in Anacharside, ἀναγράφεται δὲ καὶ ὑπὸ τῶν ἱστορικῶν, Literis mãdatur, Literarũ monumentis prodatur. Arrianus in 6, καὶ ἐγὼ ἔφην οὐ πάνυ ἔχειν τὸν ἀνάβασιν ἀναγεγράφθαι μοι δοκεῖν, id est, Ab historicis scriptum esse. Et identidem sic eo verbo vtitur, vt ait Budæus. Dioscorides, ἀναγράφεται δὲ ὑπὸ τῶν ῥιζοτόμων, id est (vt ait Budæus) Adscribitur, Censetur, Proditur. ¶ Ἀναγράφεται, Perscribor, id est, In acta referor. vide paulo antè in Ἀναγράφειν, pro In acta referre.

Ἀναγράψασθαι, aor. 1, medius in actiua significatione pro ἀναγράψαι, In acta referre. Aristot. Œcon. 2, κωμῴδεῖσθαι τὸν κωμῳδὸν ὑπὸ τῶν ἀναγράψαντος.

Ἀνάγραπτος, ν, ὁ καὶ ἡ, Præscriptus, Literis proditus, Literis vel memoriæ mandatus. vt ἀνάγραπτοι λόγοι apud Theodoritum lib. Eccles. hist. 2. Thucydides, κἀστιν ἃ καὶ ἀνάγραπτα ἐν τῷ ἐπιστήμονι οὐκ ἔστιν ἀνάγραπτος. ¶ Item Perscriptus, In acta relatus, vt ait Bud. subiungens ex Basilio. καὶ οἱ ἐν τοῖς ἐπὶ μακαρίοις ἀνδράσιν ἀναγράπτοις ἀποδεδομένοι, οὓς ἐκείνης πρὸς ἐμφυγοι.

Ἀναγραφή, ῆς, ἡ, Scriptio vel Perscriptio. Menodoti liber apud Athenæum lib. 15, titulum hunc habens, περὶ τῆς Σάμου ἐνδόξων ἀναγραφῆ, id est Rerum Sami memorabilium perscriptio. Apud eundem lib. 3, ἀλλ' οὐδὲ οἱ παῖδες ἐν Περγάμῳ ἀναγραφὰς ποιοῦνται. Plut. in Pericle, τὴν ἐφ' ἑκάστοις βίβλον ἀναγραφὴν ἐποιήσατο. Ἀναγραφὴ, inquit Budæus, Commentarius, Breuiarium, Descriptio, Enumeratio. Laertius in Stilpone, καὶ βουλομένου παρ' αὐτοῦ πολλὰ τῶν ἑταίρων ἀναγραφῆς λαβεῖν. Diodorus de Alexandro, οἱ δὲ ἀναγραφὰς ἔχοντες περὶ ἐκάστου αὐτῶν καταλιπόντων. Et liber cēsus peractus. Plut. πόλεις δὲ τῶν πάνυ μεγάλων περὶ χρημάτων ἀναγραφὴν ἔχουσα, ἐπισκευάσαι κελεύσει. In præfatione Dioscoridis (vt scribit Bud.) ἀναγραφὴ non semel pro commemoratione rerum & historica traditione.

Ἀναγραφὴ, Perscripto, Acta, inquit Budæus, citans hunc Aristotelis locum, ἐπὶ δὲ τοῦ τὰ δικαστήρια καὶ συνῳδὰ λείμματα καὶ ἀναγραφὰς καὶ παραξεις καὶ φυλακάς, ὅπου ὀφείλουσί τι ἐξ ἀρχῆς. Et ἀναγραφαὶ δημόσιαι, Acta publica.

Ἀνάγραφον, In quo docetur quomodo concludendum sit reliquum schema quod imperatum est: vt annotatur in v. l. sine testimonio.

Ἀναγραφεύς, ἱῶς, ὁ, Perscriptor, Scriba. ἀναγραφεὺς τῶν νόμων. apud Lysiam Magistratus ad leges Solonis exscribendas & in volumē vnũ redigendas creatus, vt tradit B.

C. Ἀνηχάω hic omissum, vide pòst Ἀπηχάω.

Ἀπεγράφω, Ab exemplari describo, Id est Exemplum scribo, & ab exemplari tabula depingo. Athenæus de Phryne, καὶ ἀπ' αὐτῆς Ἀπελλῆς τὴν ἀναδυομένην ἀπεγράψατο. Vnde ἀπόγραφον dicitur exemplum libri vel tabulæ. Idem quod ἀπογράφω, Exscribo vel Describo, Ciceroni. Bud.

Ἀπογράφω, In tabulas refero, Perscribo, Expensum fero, vel acceptum refero. Lysias, ἀπογράφει Ἀγόρατος τὴν αὑτοῦ ἐλευθερίαν τὰ ὀνόματα. Dem. aduersus Aphobũ, ἀπογράψατο ταῦτα πρὸς Θεοκρίτου τὸ σωτηρίου ἔτος ἔχοντα ἑαυτόν, i. se habere scripsit. Idem, ἔχει τινὰ πρὸς ταῦτα ἀπογράψας πρὸς τοὺς ὅπου ζῶσι. Inde Ἀπογραφὴ, Actorum tabulæ & perscriptio. Bud.

Ἀπογράφω, Enumero, Indicē facio. Laert. de Aristot. συνέγραψε δὲ πάμπολλα βιβλία, ἃ ἀπόλυθεν ἐγκατέμιξαν ἀπογράψαι, διὸ ἐγὼ οὐκ ἐπιτίθημι τοὺς πάντας λόγους παντὸς ἀριθμοῦ. Bud.

Ἀπογράφω, Proscribo. Pollux lib. 8, δημεύσαι οὐσίας, ἀπογράψαι, δημοσίᾳ ἀπογραφῆναι.

Ἀπογράφω, Defero. & ἀπογραφαὶ ἀπογράφειν dicuntur homines qui delationes faciunt. Andoc. De mysteriis, ἀπογράφουσι μὲ οὗτοι ταῦτα ἐμήνυσι, καὶ ἀπέγραψαν οὗτοι. Lysias aduersus Agoratum, ἐπειδὴ δὲ τάχιστα τὸ ψήφισμα ἐγράφη, μηνύων ὁ Μάνιππος καὶ προσαπογράφει ἑτέρους τῶν πολιτῶν. Citat hæc exẽpla Bud. & alia in suis comm. Est autē in hisce duobus animadvertendũ μηνύειν & ἀπογράφειν cõiungi, quia Hesych. ἀπογράφω exponit μηνύω. Est etiã Eos defero, qui quum non sint rerum domini, tamen liti se offerentes, cõtendunt res ad se pertinere: ne scilicet creditores pignerentur bona sibi obnoxia, vel vt remp. alioqui fraudent, bonàq; prædia sponsionum nexu eximant. Hæc Bud. & alia; hunt Dem. locum ex oratione περὶ Νεαίρας citans inter cæteros, ἔστι δὲ τοῦτο ἀπογράψασθαι δικαίως δέ, ἐπειδὴ δίδωσι τὸ αἰσχρὸν πολὺ πρότερον ἐνίοις ἢ τὸ ἀγαθόν, τὸ μὲν γὰρ μέρη ἃ οὐκ ἔστι τοῦ πλείστου τοῦ δεῖν ἀπογράψασθαι γίγνεται, τὸ δὲ πάντα ἀφαιρεῖται. Ideo autem hoc dicebatur ἀπογράψασθαι quòd is qui deferebat, in libello delationis res delatas recensebat, & eorum quasi enumerationem faciebat.

Ἀποχάφω, Nomen do & profiteor, inquit Bud. Arrianus, ὡς ὃ ἄγγελος ὅτι οὐκ ἀποχάφοιτο σφᾶς οἱ παῖδες, ἀλλ' ὑποφύσεται, τὸν αἰτίαν τῆς σφαπωτῆς ἑκάστων. Alibi pro σφᾶς dicit σφῶν τὰ ὀνόματα, scribens, καὶ τὸ μὲ ἀποφθίνειν ὀλίγοι ἀπήγγελλαν σφῶν τὰ ὀνόματα. Et inferius voce pass. vtēs dixit, ἀποχαφομένους τὰ ὀνόματα. Cæterùm notandum est non debere hoc in loco vbi dicitur σφῶν τὰ ὀνόματα, exponi ἀποχάφω, Nomen do & profiteor, verùm simpliciter Profiteor vel Adscribo.

Passiua etiam voce vsurpatur sæpe hoc verbum, & aliquas actiuæ vocis significationes retinens, & peculiares etiam habens. vt pro Nomen do & profiteor (de qua significatione dictū est in proximè præcedēte annotat.) ἀποχάφομαι vsurpatur sicut & ἀποχάφω. Plut. in Antonio, ἀποχάφονται γὰρ οἱ φίλοι σωσποδανούμενοι ἑαυτούς. Simile est, ἀποχάφομαι εἰς τοὺς τοσούτους ἐμαυτόν. Est autem potissimùm in vsu aoristus medius. Xen. Hell. 6, καὶ τὸ μὲ πλέον ἔφασαν ἀποχάψασθαι πλέον ἢ ἑξακισχιλίους εἴλωτας, Id est, Nomina ad delectum sponte dedisse. Idē eodem libro, ἀποχαψάμενοι δ' οἱ τῆς ὁμωμοκίας καὶ οἱ Θηβαῖοι. Id est, Quum autem Thebani nomen dedissent inter vrbes fœderatas. Vel, Quum autem Thebani inter fœderatos populos professi essent. ¶ Et ἀποχάφεσθαι, Ad nomina vltro respondere in delectu militum. Plutar. in Agesilao, ἐκήρυξαν τῇ πόλει ἀποχάφεσθαι τὸν βουλόμενον τῷ βασιλεῖ βοηθεῖν. ἀποχαψαμένων δὲ πάντων ὡς ἐδύνατο μάλιστα, τοὺς ἀκμαιοτάτους ὁπλιξαμένους ἀπέστελλε.

Ἀποχάφομαι, Nomen do seu profiteor, non solùm dicebatur de militibus (cuius significationis exempla sunt in proximè præcedente annotatione) sed & de athletis. vnde ἀποχαψάμενος πύκτης, Pugil qui nomen suum dedit, inter cæteros videlicet pugiles. vel, Qui se adscripsit numero reliquorum. Æschin. in ea epistola ad senatum populumque Athenienſem, cuius initium est, Ταμὶ ἄλλα &c. circa finem, ὁμοιά γε φαίνεται ὥσπερ ἂν εἴ τις ὀλυμπιάσι νικήσας πυγμῇ, ὕστερον χρόνῳ ὢν ἀποχάφοιτο ἐπὶ τὰ σώματα τοῖς αἰτοχάφοις ἐναμιμησκόμενος ὡς ἐκεῖνον εἰ ἦν παρὼν δυνάμενος.

Ἀποχάφομαι, Nomen do seu profiteor in censu, vel Censum profiteor. Aristot. Œcon. 2, Κύψελος ὁ Κορίνθιος ἀξιώσας τὰ ὄντα Κορινθίοις πάντα τῷ Διὶ ἀφιέναι, οὐκ ἐδύνατο αὐτοὺς ἀποχάψασθαι. ἀποχαψαμένων δὲ πάντων, τὸ δίκαιον μέρος παρ' ἑκάστου ἔλαβε. Citat Bud. ἀποχάφομαι pro Censum profiteor, & ex hoc eiusdem Aristotelis loco, Polit. 4, ἐνίοις δ' ἔξεστι μὲν πᾶσιν ἀποχαψαμένοις ὁπλομαχεῖν καὶ δικάζειν. ἐὰν δ' ἀποχαψάμενοι μήτε ὁπλομαχῶσι, μήτε δικάζωσιν, ὀφείλουσι ζημίας μεγάλας τοῖς, ἵνα δι' ἃ μὲ ἡ ζημία φύγωσι τὸ ἀποχάφεσθαι, διὰ τὸ μὴ ἀποχάφεσθαι, μὴ δικάζωσι μηδ' ὁπλομαχῶσι. Vsurpatur à Luca Euang. initio cap. 2, Ἐξῆλθε δὲ ὁ σπεῖρος ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἀπογράφεσθαι πᾶσαν τὴν οἰκουμένην. (αὕτη ἡ ἀπογραφὴ πρώτη ἐγένετο ἡγεμονεύοντος τῆς Συρίας Κυρηνίου) καὶ ἐπορεύοντο πάντες ἀπογράφεσθαι, ἕκαστος εἰς τὴν ἑαυτοῦ πόλιν. Vbi ἀπογράφεσθαι alii Censeri, alii Describi vertūt. vt Cicero dicit Descriptus populus censu. Et alibi, Decuriatio tribulium, Descriptio populi. Sed fortasse capitur à Luca significatione actiua, sicut in superius citatis locis: vt sit ἀπογράφεσθαι idem quod ἀπογράψασθαι. In ea populi recensione edicto Augusti facta omnes (inquit Budæus) nomina dabant in tabulis perscribenda & ciues se profitebantur, vnusquisque in sua ciuitate. Citat & locū exiſæo in quo ἀπογράψασθαι iunctum accusatiuo πίνακα, vertit simpliciter Profiteri, καὶ μὴν καὶ αὐτὸς Ἀπημάδαρος οὐχ οὗτος ὁ τυχὼν ἀπογράψατο μὲν πίνακα μικρόν, ὡς ἐπαίδευε δὲ πολὺν ἄρχειν ἤδη τοῦ λόγου.

Ἀποχάφεσθαι, Scripto denuntiare, & quasi proscriptione (id est programmate) promulgare. Isocr. in Areopagitico, ἐγὼ δὲ οὐκ ἐπὶ ταύτην ἦλθον τὴν ἡμέραν καὶ τὸν λόγον μέλλων ποιεῖσθαι, ἀλλὰ πολὺν ἀποχαψάμενος, id est Denuntiauī & programmate edito professus sum concionem me habiturum. Quare apud Demosthenem ἐγὼ δ' εὑρήσω sic intelligi possūt illa verba, καὶ παρὼν μὲν ὅτε τὴν διαιτησείαν ἔπραττε, ἐδεόμην ἐκείνου, ἀλλ' οὐκ ἠξίουν ἐμοὶ δικάσαι, οὐδ' ἐκέλευον, εἰ ζῶν ἐφάνην ἕτερον ἔχων τὸν σοφόν, καὶ μὴ ἐκεῖνον αὐτὸν ἀποφαίνειν, Et quum adesset in iudicio quando publico nomine cum eo iudicium constituebat ob ea vasa, nusquam aut defensionem exorsus est, aut niotam sibi cō trouersiam cuipiam denuntiauit: si apud alium ea vasa esse dictitat, nec ad se eorum restitutionem pertinere. Hæc Bud. in suis commentariis, in quibus non multo antè exposuerat hoc genus loquendi paulo aliter. ἀποχάψασθαί τινι δίκην, alicui, (inquit) Est hīc alicui mouere, vt δίκην γράψασθαι, Iudicium scripto ac libello dictare. Demosth. aduersus Euergum, ταῦτα γὰρ τὰ σκύφη ὀφείλων ὁ Θεοφήμου τῇ πόλει, εἰς Ἀφαρέα αὐτῷ φησι λόγῳ· ἔργῳ δὲ οὐκ ἀπεχάψατο αὐτὸν δίκην. Id est, Experiri non instituit cum Aphareo, nec eorum petitorem se constituit. Inde ἀπόλεψιν ἀποχάψασθαι, idem pro Repudium marito mittere, dixit.

Ἀποχάφειν, Adnotare. Basil. Homil. 6, in Hexaem. de genethliacis loquens, οὐ μέλλοντα ἐκεῖνα εἰς ἀκρίβειαν τοῖς ὥραις ἀποχάφειν. Est præterea, In rationes & calendariū referre. vt ὡς Τιμόθεον Demosth. scribit, ἀπεχάψατο δὲ τῶν τριήρων εἰς ἃ ἐλήφθη τὸ ἀργύριον, καὶ τὸ ὄνομα τῶν λαβόντων. Est etiam in acta referre. Basil. De ieiunio orat. 2, ἀγγελεῖσθαι οἱ καθ' ἑκάστην ἀκολουθίαν ἀποχαφόμενοι τοῖς πανηγύρεσι. Significat etiam In actis profiteri & promulgare, quod nūc iurisperiti insinuare vocāt. Aristot. OEcon. 2, νόμου δὲ ὄντος αὐτοῖς ἀποχάφεσθαι τὰ χρέα εἰς τὸ δημόσιον, διηλλάττης χρημάτων, ἐψηφίσατο τοῖς ὀφείλουσι ἀποδοῦναι τῷ πόλει. Bud.

Ἀποχάφεσθαι, (inquit Budæus) est etiam libello dato petere, vt qui iudicium dictant. Plato De leg. 8, τὴν ἀξίαν τῆς βλάβης ἀποχαφόμενος, Damnum iniuria datum certa pecunia æstimans ¶ Ἀποχάφεσθαι etiam dicūtur petitores & candidati. Plutar. ὅτε τὴν στρατηγίαν πολιτικὴν ἀπεχάψατο, Præturam vrbanam petere cœpit. Bud.

Passiua autem voce & significatione Ἀποχάφομαι est Describor, Deferor, Annotor, In rationes & calēdarium vel in acta referor, &c. sequendo significata vocis actiuæ. Hinc participium ἀποχαψαμένος, apud Xenophontem Pæd. 8, ἐξεῖναι τοῖς ἀποχαψαμένοις. Et 6, ἐπὶ μὲν ἀποχαψαμένοις παρ' ἑαυτοῖς τοῖς ἀποδοκιμασθεῖσιν. Bud. ex Demosthene citat δημοσία ἀπογεγραφῶναι pro Bona adnotari. Pollux lib. 8, δημεῦσαι οὐσίαν, ἀπογράψαι, δημοσίᾳ ἀπογραφῶναι.

Ἀπόγραφος, ου, ὁ, ἡ, adiectiuum, Ab exemplari vel ad exēplar effictus, μιμητικός. Laert. in Onesicrito, καὶ ὁ μὲν ἱστορικὸν Κύρου ἔγραψεν Ξενοφῶν, ὁ δὲ Ἀλεξάνδρου παιδικόν. καὶ τῇ ἑρμηνείᾳ δὲ ἀποδεικτέον, πάντως ὅπως ἀπόγραφος ἐξ ἀρχετύπου διατηρεῖν. Bud.

Ἀπόγραφον, τὸ, substantiuum, Exemplum vel libri vel tabulæ. Latinè Descriptum vel Exscriptum dicitur. Cicero descriptionem imaginémque tabularum appellat in actione 5 in Verrē, αὐτὸ τὸ ἀπόγραφον καὶ τὸ αἰτόγραφον. Idem lib. epist. ad Att. 12, circa finem libros suos Philosophicos ἀπόγραφα vocat, quasi Græcorum scriptorum imagines & exempla. Hæc Bud. in suis Commentariis. Alibi ἀπόγραφα hoc in loco Ciceroniano ait significare libros è Græcis transcriptos. Et annotat à Cæio descriptum vocari exemplar cautionis, in L. li q. famil. hereisc. At Pro exemplari tabulæ ἀπόγραφον citat ex Plinio, lib. 35 cap. 10.

Ἀπογραφή, ῆς, ἡ, Actorum tabulæ & perscriptio. Demosth. πρὸς Ἀτρώλιον, Καὶ τοῦτο οὐ τῆς τότε πρὸς τοὺς στασιάζειν ἀποχαφῆς αὐτὸς ἴδοι. Item ἀπογραφὴ τῶν ἐπιμερισμῶν dicitur calendarium & ephemeris publicanorum apud eūdem. Est etiam ἀπογραφὴ commentarius quicunque & index in quo res enumerātur. (Significat verò & ipsam rerū enumerationem seu recensionem, sicut ἀπογραφή.) Idē, καὶ μοι λάβε τοῦτον μὲν τὸν ἀπογραφέα τουτονί, καὶ λέγε αὐτῷ ἄνδρ' ἱκάνους ἡμῖν ἔχει. Inuentarium & repertorū iurisconsulti vocant. Demosth. hoc loco pro commentario rerum in dotem vtrique datarum. Verbum quoque ἀπογράφειν est Enumerare, Indicem facere. Bud.

Ἀπογραφή, Descriptio vel Conscriptio verti potest in hoc loco Lucæ Euangelistæ, initio capitis 2, αὕτη ἡ ἀπογραφὴ πρώτη ἐγένετο ἡγεμονεύοντος τῆς Συρίας Κυρηνίου· καὶ ἐπορεύοντο πάντες ἀπογράφεσθαι, ἕκαστος εἰς τὴν ἑαυτοῦ πόλιν. Est enim descriptio, partitio & digestio in ordines aut familias, aut ciuitates, aut tribus, aut centurias. Hæc &

plura Bud.in Comm.

Ἀπογραφή, Pictura, teste Budæo, qui citat hūc Polybii locum, ἢ δὲ ἰκανὸν ὅτι ἀπόγραπτον τὶς ἐμποιήσῃ τὰ διαφέροντας ἐξειργασμένον κατά τι τῶν πλαστῶν καὶ ζῳ τῶν ἀπογραφῶν.

ΚΑΝΤ Ιγκάφω, Rescribo, Vicissim scribo ad eū q ad mē scripsit, Scripto respondeo. Sic vtitur Plutar. sic & Iulianus imperator, in quadam epistola, καὶ δὲ ἀντέγραψεν ὑμῖν οὐ πρὸς ὑμᾶς μόνον, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸν ἱερὸν Σόπατρον.

Ἀντιγράφομαι (inquit Bud. ex Polluce) Obsero, Refero in commentarios. vulgò Contrarotulo. Pro eodem dicitur ἀντεγγράφομαι.

Ἀντιγράφομαί σοι, Præscribo tibi, Exceptione te ab accusatione repello, apud Æschin. in Timocratem. Isæus, εἰς Ὀστώπας ἡ Ἀπολλοδώρου κατάκλησιν ὅ, τι αἰτήσεται φεύγοντας τῆς αἰσχύνης, ὡς τι &c. id est, Quid contendent, Quid libello affirmabunt & astruent. Bud.

Ἀντίγραμμα, ατος, τὸ, Contrarium scriptum, Contraria scriptio, Contrascriptum.

Ἀντιγραφή, ῆς, ἡ, Rescriptio, Ipse actus rescribendi, Respōsum quod datur per scriptum. Athen. 14, Ἀπολλόδωρος ἐν τῇ πρὸς τοὺς Λεοντίνους ὑπὲρ τῶν αὐτιγραφῶν. Exponitur item ἀντιγραφὴ βασιλική, Rescriptum regium, Rescriptum imperatorium. Item, Rescriptio & quasi Cōtrascriptio, Refutatio scripti. Plut. in Cæsare sic appellat Anticatonem Cæsaris.

Ἀντίγραφη, pro ἀπομοσία apud Platonem in Apologia, καὶ ὅρκοι καὶ διομοσίαι ἐν τῇ Ἀντιγραφῇ. Vide Hesych. & Harpocrationem.

Ἀντιγραφαί plur. num. apud Aristophanem in Nub. αἰκισμοῦσθαι πρόσιμοι καὶ ἀντιγραφαί. vbi scholiastes tradit sic appellari solitas lites omnes propter oppositiones eorum quæ obiiciebantur.

Ἀντίγραφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Exemplum descriptum continens. Demosth. ὅτων δ' ἁπάντων ἦλας αὐτιγράφους ἐστήσατε ὑμεῖς τι κακὸν ὄνος. Vbi significare videtur (inquit Bud.) cippos eodem exemplo sculptos. Sic alibi, ἐστιν δὲ αὐτὰ μαρτυρήματα διφθέρας αὐτιγράφους ὀκτώ, exemplum illarum tabularum. Alibi αὐτίγραφα dixit.

Ἀντίγραφον, ου, τὸ, Exemplū libri & descriptio, B. Capitur generaliter pro exemplo scripti cuiuslibet, vt αὐτίγραφον epistolæ apud Plutar. in Alexandro, ὅστις ὀλίγῳ ἐστὶν αὐτιγράφου δεῖται, Ἀλέξανδρος Ἀντιπάτρῳ &c. Nostrates copiā epistolæ appellant. ¶ Dicuntur etiam αὐτίγραφα vt Latinè exemplaria sine adiunctione, pro exemplarib⁹ scriptorum huius vel illius autoris. Apud Athenæum lib. 2 & 6, ἐν πολλοῖς αὐτιγράφοις. Apud Eusebium, αὐτίγραφα διημαρτημένα, exemplaria mendosa.

Ἀντίγραφον, Custodis commentarius, qui vulgò Contrarotulatus. Vide finem proximè sequentis annot.

Ἀντιγραφεύς, έως, ὁ, Obseruator coactorum. id est eorū qui pecuniam cogunt ad principem aut ad rempublicam pertinentem: qui à Græcis ἀπαίκται, & in Cod. titulo De defensoribus ciuitatum, eodem modo Susceptores, à nostratibus indem Receptores appellantur, vel Receptores particulares. & horum obseruatores qui à Græcis αὐτιγραφεῖς, à nostratibus Contrarotulatores vocantur. nos antigrapharios vocare possumus, vt inquit Bud. & custodes, cum Cicerone in oratione Pro lege agraria contra Rullum, & De reditu suo. Et αὐτίγραφα dicebantur eorum scripta, quasi Contrascripta. Pollux, ὁ καταπλοῦς ὅτι τῷ καταπλεύσαντι τῇ πόλει χάρματα, ὥσπερ αὐτιγραφεῦσιν ἔοικε. Dem. contra Androtionē, ἵνα μὴ αὐτιγραφεὺς ἐμμείνῃ ἐν ἅπασι τοῖς αὐτιγεγραμμένοις.

Ἀντιγράφω, vide ante Ἀντιγράφω.

ΔΙΑγράφω, (inquit Bud.) Describo, Delineo. vt apud Platonem De rep. 6. διαγράφειν τοὺς τοίχους dicuntur ζωγράφοι, id est Pictores. Gregor. De theol. ἐπὶ διάγραψον βουλήματι πόλιν, καὶ ἀνάστητον πόλις, Informa voluntate tua oppidum, & prodeat oppidum. ¶ Διαγράφω, Conscribo, Deligo. vt διαγράφειν τοὺς στρατιώτας & διαλέγειν τοὺς ὁπλίτας, Delectum habere militum. Bud. ¶ Διαγράφω, Distribuo & diplomatibus publicis largior & diuido. Plut. καὶ Λέντλος λαβὼν διέγραψε χάριτας τῶν αἰχμαλώτων. ¶ Διαγράφω, Deleo, Expungo, Induco. Plut. in princ. libelli, Verum Athen. in bello an, &c. ἢ Θεμιστοκλῆς οὐ διεγράφη, delectus à te fuerit Thucydides, id est libri Thucydidis. Item διαγράφειν pro ἀναιρεῖν, Abrogare, Antiquare, Abolere, Inducere, quod etiam dicitur Circunducere. vt διαγράφειν τὴν ἀμφισβήτησιν, Circunducere actionem & ex actis eximere. Liban. pro eodem αἰτιᾶσθαι τὴν διαδικασίαν dicit. Et accusator dicitur διαγράφειν τὴν κατηγορίαν quando non instat accusationi institutæ. Quæ metaphora manauit à tabulis actuariorum & scribarum in quibus litium & actionum contestationes perscribebantur, vt hodie fit. Vide Bud. p. 161 & 190. At nouè fortasse dictum est in Dial. qui Axiochus dicitur, & Platoni adscribitur, διαγράφειν τὸν βίον, pro Vitam finire. Horatius certè mortem rerum vltimam lineam vocauit.

Διάγραμμα, ατος, τὸ, Descripta forma in scientiis demōstratiuis. Vide Bud. p. 161, 162. A quibus dā διάγραμμα apud geometras exponitur simpliciter figura. σχήματα διαγράφοντα à geometris (inquit Cam.) i. describuntur figuræ: ideóq; διαγράμματα hæc nominātur. Plat. Pol. 7, διαπεπλασμένοις διαγράμμασι, quæ elaborata sint figuris. ¶ Διάγραμμα, Perscriptio & breuiariū, qualia sunt quæ ad collationes publicas fiunt, quum ex censu εἰσφοραὶ describuntur. Ita B. ex Suida, apud quē & διαγραφεύς est qui hoc describendi officio fungitur. ¶ Item Διάγραμμα quod Cic. scripturam vocat, vide paulo pòst in Διαγραφή. ¶ Διάγραμμα, Edictum, Plut. interpr. in Marc. hinc ἐκτιθέναι διάγραμμα apud eūdē, pro Edicere. Vide B. 161.

Διάγραπτος δίκη, Interlita lis & inducta, Bud.

Διαγραφεύς, έως, ὁ, vide in Διάγραμμα.

Διαγραφή, ῆς, ἡ, Descriptio, Delineatio, B. ex Plat. Διαγραφή (sicut & διάγραμμα) est etiam quōd Cic. scripturam vocat, hoc est publicanorū acta & perscriptiones. Bud. p. 161. Item, Antiquatio & perēptio rei cœptæ vel iam peractæ. Idem B. p. 161. Vide & Hesi. ac Suidam.

Διαγραφική pro pictura in buxo, ex Plin. affertur.

ΕΓγράφω, Inscribo, i. Intrà scribo. Χαίρεσάμας ἐγγράψασθαι. Et apud geometras ἐγγεγραμμένον σχῆμα quod intus ita cōprehensum est vt tamē angulis lineā cōprehendentē stringat. Vide B. 587. Itē ἐγγράφω, Inscribo. quo vtebātur in liberorū professione. Et pro Inscribo, i. In rationes refero, inquit Budæus ex Demosthene, καλοῦσι γὰρ αὐτὸ τοῦτο ἐγγράφειν, ὅτι οὔτ' ἔλαβον οὐδὲν τῆς πόλεως, οὔτ' ἀπώλεσα. Apud eundem Dem. pro In numeros militares referre, aut inter classiarios. Et ἐγγράψαι apud eundē cū alibi, tum in orat. contra Aristog. pro Inter ærarios referre. vnde exponitur & Mulctare: & ἐγγράφεσθαι, Mulctari. nam ἐγγεγραμμένοι Polluci quoque sunt οἱ καταδίκοι καὶ ἐζημιωμένοι. Demosth. ἐγγράφειν τὸ διπλοῦν τῷ δημοσίῳ, altero tanto mulctari. Plura Bud. p. 587. Et ἐγγεγραμμένοι εἰς ἀκροπόλει, In arcem relati, vel Quorum nomina Athenis in arcem relata, quemadmodum Latinis In æraria relati. Vide eundem Bud. in Annotat. ¶ Ἐγγράφω pro ἐπιγράφω, Adscribo, Addo. vt Demosth. ἐγγράφει τοῦτο εἰς τὸ ψήφισμα. Plut. in Publ. ἐγγράφεται τοῦτ' αὐτοῖς. Et ἐγγράφεσθαι εἰς αὐλὴν seu ἐγγράφεσθαι, Demosth. ait, In album virorum referri. quod Lat. Togam virilem sumere. ¶ Ἐγγράφω, Inscribo, seu Cōscribillo, (ex Catullo) Scarifico. B. ex Theophr. καὶ ὑπὸ τὸν φλοιὸν ὑποδύόμενοι σκώληκες, ὅπερ οἱ ἐγγράφοντες.

Μεταγράφω, Transcribo, Quod vno loco scriptum est, alibi transfero. Vel, Professionem muto. Ita Bud. afferens ex Greg. De sancto baptism. εἰ μὲν δικαίως ἐγγέγραφται ἡ ἐμὴ ἀπαιτοῦσα λόγος, δίκαιον μεταγράφειν. Citat & pro Scribo alterius loco, ex eodem, ἵνα μὴ δόξωμεν τὰ ποτὲ ἐγγράμματα μόνον, ἀλλὰ καὶ μεταγράφειν τὰ βελτίονα.

Παραγράφω, Falsò inscribo vel adscribo, Subdolè interfero interpono. Plut. in Antonio, de actis Cæsaris loquens, καὶ τοῖς παραγράφουσι χαίρειν. Budæus. ΥΝΔΕ Παραγεγραμμένος, ΙΤΕΜ Παράγραπτος ΕΤ Παράγραφος, Adscriptitius, Non germanus. vt Hercules & Bacchus & Ganymedes à Luc. dicūtur inter deos παραγεγραμμένοι: à Greg. παράγραπτοι ἰφεῖς, qui obrepserunt. Et παράγραφος πολίτης apud Athen. Factitius ciuis, & quolibet modo ciuitatem adeptus.

Προσγράφω, Insuper adscribo, B. ex Dem. εἴ τις προσγράψειε τῶν πάντων τῇ ἡμιτελείᾳ.

ΣΥΓγράφω, Inscribo, Superscribo Luc. De hist. scrib. ἐν

οὕτως ἐπίσεσφλε βιβλία. Et ὀπισθὶ ὀπιγλεγαμμένα πάθημα, aliquoties apud Synes. Epistola inscripta [hoc vel illud] nomen, (vt Flores inscripti nomina regum) pro Inscriptum habens. Thucyd. ὀπισεσάλαθαι ὅτι πείσεσθε. Plut. εἰς Καπιτώλιον κομίσας αἰχμὴν, ὀπισεσάλας, Ἀλλὰ Ῥώμης φύλαξ. solebant tamen talia subscribi potius q̃ superscribi. ‖Ἐπισεσάφω (inquit B.) Epigrammata scribo. Plut. αἰνιγμάτων τε εἰς αὐτὸν ὀπιγλεγαμμένα μυθάρια. ‖Ἐπισεσάφω, (subiungit idem) Inscribo virgis, id est Conscribillo, Scarifico, Perstringo, Leuiter vulnero. Quibus postȩrioribus expos. conuenit hoc exemplum ex Homero, Il. ω, v. 139, Ἀχρόταν δ' ἄρ' ὀϊστὸς ἐπίσεσε φᾶρος χρόα ῥωτός. Hinc aduerb. Ἐπισεσάδην. ‖Ἐπισάφω, Viritim collationem describo & indico. Aristot. Œcon. 2, ἐπιγεγράφθαι τοῖς πλουσιωτάτοις αὐτῶν πλῆθος πολιτῶν. ‖Ἐπιγεγράφω τίμημα, Inscribo pœnam, Mulctam irrogo &c. vide apud eundem p. 592.

Ἐπισεσάφομαι, Adscribo mihi, Titulum hunc mihi vendico, Hoc mihi tribuo. Plut. in Demetr. ἀφὰ Δημητρίου ἔχαιρε τῷ βασιλεῖ τῶν Θεῶν αἰσχυνόμενος τὸν ὀπιγεγραφότα ὕμνον αὐτῷ ὑμνῳδόν. Item, ὀπιγεγράφομαί τινα, pro Hunc mihi ducem & autorem vendico & adscribo, Bud. pag. 593, ex Chrysost. Addo autem iis quæ ibi ab illo traduntur, Ouidium verbo Inscribo, eodem aut simili modo vti. Talis autem verbi ὀπιγεγράφθαι signif. est & apud Luc. ὀπισεγραφότος τὸν Διόξιππον & τὸν Πλάτωνα. Ex Plut. autem Themist. affertur, ὅτομα πρεσβείας ὀπισεσάφθαι, pro Legationis titulum sibi adscribere, Legationem simulare. ‖Ἐμαυτῷ μὲν ἐπισεσάλαμεν ἱστορικὸν μαχητήν, Mihi ipse descripsi, Mihi statui & imperaui. Bud. ‖Ἐπιγεσάφομαι, Testium nomina edo quos sum productus, Bud. ex Demosth. καὶ ὀπισεσάφατε μάρτυρας. ‖Ἐπισεσάφομαι, De scripto actionem intendo, Libello actionis genus edo. Sic Dem. τοὺς Ἀφόβου dixit, πλεῖν ὀπιγεγραμμένων ἐπιτιμῆσαι, Tanti damnauerunt quanti eam litẽ æstimaueram. Plura Bud. p. 592. 593.

Ἐπίσεσμα, ατος, τὸ, Inscriptio, ὀπισεσή. Apud Aristot. autem Rhet. 1, ἡ τὸ ὀπίγραμμα οὐχ ὁμολογοῦσιν ἀ Victorio redditur Litis inscriptionem non cõcedunt. id est, Rem quæ nomine illo appellatur se fecisse negant. ‖Ἐπίσεσμα peculiari signif. idem quod & Lat. Epigrãma. ΥΝΔΕ Ἐπισεσματοποιὸς apud Diogenem Laertium, Epigrammatum scriptor. ΕΤ Ἐπιγεσματίζω, apud eundem, pag. 143, Epigrammate noto vel mordeo. Bud. interpr. ΕΤ Ἐπισεσμάτιον, dimin. Plut.

Ἐπιγεσή, Inscriptio, Titulus. Athen. 13, καὶ ἄλλα δράματα ἀπὸ ἐπαφὴν ἔχοντα ὀπισεσαφάς. Item pro titulo metaph. Polyb. 1, ἡ ὀπισεσαφὴ τῶν πραγμάτων λαβεῖν. vbi Bud. interpr. titulum & honorem. ‖Ἐπισεσή, Indictio. Isocr. Item, Descriptio tributi, & munus ipsum publicum. ΟΙΟΥΤ Ἐπιγεσαφεύς, Qui hoc munere fungitur describendi tributum. B. p. 591. Vide & Poll. 8. ΕΤ Σωνεπισεσαφεύς, Qui vnà fungitur eo munere.

Ἐπισεσάδην, aduerb. apud Hom. Strictim, Perstringendo. c. 1. Συνεπισεσάφω, Simul inscribo (id est simul autorẽ esse dico) Plutarch. in Polit. præc. ὅταν οἱ μεγάλοι καὶ δαίμονες καὶ τύχαι τοῖς καταρθώμασι συνεπιγράφωσιν. id est (Bud. interpr.) Consortem laudis faciunt, Laudem impertiũt.

C. ΚΑΤΑ γράφω, Perscribo. vt νόμοι καπεγράφησαν τοῖς ξυλίνοις ἄξοσι. Plut. in Solone. ‖Item Καταγράφω στρατιώτας, Conscribo milites. vnde καταγραφεῖσης στρατιᾶς, Polyb. Diodorus, καὶ τῶν δυνάμεων τῶν πόλεων, καταγράψαντες τῶν πόλεων τοὺς ἀρίστους, καπέλιξαν στρατιώτας. Dicitur verò & de aliis quorum numerus perscribitur, vt apud Plut. τὰ καταγραφέντα αὐτοῖς οἰκ ἴδιά ἐστιν, ἀλλὰ δημόσια. Assignare seu tradere scripto, exponitur in hoc loco lib. De frat. char. ἢ τοὺς παλαιοὺς καὶ πάτριας οἰκίας καὶ ἀγροὺς καταγράφοντας, ἀλλ' οἰκαπόδου γῆ γενίας οὐκ ἀδελφοῖς δίκαιόν ἐστι χοῦσιν. Vbi ego suspicor id esse quod Latini vno verbo Transcribere dicunt per metaph. licet verbo μεταγράφειν magis hæc sign. cõueniat. ‖Καταγράφω, Delineo. Paus. τὰ δὲ Μυσῶν καὶ τὰ λοιπὰ τῆς ἤπείρου Παιρράσιον κατεγράψατο. Et καταγράφειν ἐπὶ σφαῖραν, Procl. De sphæra.

Καταγραφή, Perscriptio. vt καταγραφὴ ὑφαλαίων quidam Plut. liber vocatur. & καταγραφαῖς τῆς ὁπλομαχίας apud eundem. Et Cõscriptio. vt καταγραφὴ τῶν στρατιωτῶν πολλῶν,

A Polyb. Milites conscribere. ‖Est item Delineatio. Plat. in Sympos. ΕΤ Καταγραπτος, Perscriptus. Item, Pictus, Notis & punctis distinctus. ΙΤΕΜ Καταγραφος in hac posteriore signif. apud Luc. vt testatur Bud.

C. ΜΕΤΑγράφω, Muto scriptum, Bud. ex Xenoph. Et μεταγράφω τὸν νόμον, Abrogo, Refigo, Idem ex Dinarcho. Idem μεταγράφειν interpr. Arbitrium inducere & circũducere, hoc est sententiam arbitrorum antiquare, pag. 596. Schol. exponit μεταγράφειν τῷ ὑπογραφῷ τὴν διαιτήσιν. id est Iam probatum arbitrium inducere, vt alibi vertit idem Bud. ‖Μεταγράφω, pro ὑπογράφω, Exscribo, Describo. Apud Thuc. autem nõ solùm describo, sed simul etiam in alium linguam trãsfero: παὶ ὁπόσας μεταγράψαμεν ἐκ τῆς Λασυρίων γραμματικῆς αἰτήσεως. ‖Μεταγράφω, Trãscribo, vt μεταγράφω τόπον εἰς σε, Pausan. Vide Bud. p. 597. ΗΙΝΕ Μεταγραφή, Descriptio libri & exemplum. Iulian. ibidem.

C. ΠΑΡΑγράφω, Adscribo, Iuxtà scribo. Synes. τὰ παραγεγραμμένα τοῦ σώματος τῷ Χριστῷ. Sic redditur apud Aristoph. in Vespis, ἰὰν παρέγραψε πλεῖον. vbi tamẽ vacabit aduerbium πλεῖον, si παραγράφειν vertatur Scribere iuxta. Est etiam Annoto in margine: de qua signif. vide in παραγραφή. Et pro Appingo, Bud. 590. ‖Παραγράφω, Præscribo, Exceptione summoueo: pro quo dicitur & Παραγράφομαι, quod vide. ‖Παραγράφω, Perperam scribo. Demosth. Pro cor. Itẽ παραγράφω νόμον legi iã latæ & rogatæ aliam legem obrogo & opponõ. Vide Bud. ibidem. ‖Παραγράφω pro ὑπογράφω, id est Inscribo & Me esse profiteor, in v. l. Vide Budæũ ibidem. ‖Παραγράφειν in v. l. exponitur etiam Prætexere, apud Polybium, τὰ μὲν πρὸς Ἀντίγονον καὶ Φίλιππον ὑμῶν ὑπάρχοντα φιλάνθρωπα παρηγράφη, id est Negotium vestrum humanitatis specie prætexitur. Sed aliter locum interpungendũ & intelligendum crediderim. ‖Παραγράφειν in alia etiam signif. vide apud Hesych.

Παραγράφομαι, Præscribo, Excipio, Exceptione submoueo petitionem. Demosth. ad Pantæn. παρεγραψάμην μὴ εἶναί μοι ἐναγῆ πρὸς δίκαιον. ‖Idem in Mid. Δημοσθένης τὴν γραφὴν τὴν φόνου παρεγράψατο, Accusationem transcribere & transferre. Vel, Demosthenem præterea accusare, & in eum, prætento alio, accusationem crimenque intendere. Vide Bud. 54 & 55. ‖Παραγράφεσθαι, Præscribere finem, vt αὐτοχειρία παρεγράψατο τὸν βίον apud Ios. Sua manu vitæ finem sibi præscribere, id est Sibi mortem consciscere. ‖Et παραγράφεσθαι pro Spernere & reiicere ex Nonno affertur, ἵνα μὴ παρεγράψατο.

Παράγραμμα, Quod adscribitur vltra solitum & iustum, B. ex Dem. ‖Παρέγραμμα, ΕΤ Παραγραμματισμὸς (ΑΠαραγραμματίζω) Scripturæ inuersio, q. d Alliteratio. B. autẽ παράγραμμα vult esse scripturæ inuersionẽ. cuius exẽpla affert ex Aristot. Rh 3, vbi tamẽ & παρὰ γράμμα diuisim alii legunt. Vide præter Budæum, p. 651 & 655, Victorium quoque in eum locum. Dicitur & τὸ παρὰ γράμμα σχῆμα. Cic. De orat. lib. 2, At vtrunque genus continet verbi ad literam immutati similitudo. Vbi Turn. Ad literam imitati (inquit) libri veteres habẽt. quod etsi nõ dãno, quũ in paronomasia, quæ annominatio dicitur, & in eo quod παρὰ γράμμα vocatur, similitudinem & imitationẽ esse oporteat: ac verbũ ad literam imitatum παρὰ γράμμα perspicuè explicet. (quo etiam pertinet παραγραμματισμὸς, vt εἰς αἰτίαν ἔσται Πλάτων πεπαιδιωμένα οὐνόματ' εἰδώς) quumque alliterationem appellet Pontanus & sæpe in Virgilio obseruet: immutati tamen cur potius retineam, facit quòd hanc figuram verborúmque conformationem in Oratore appellet immutatione literæ quæsitam venustatem, & lib. 3 De oratore, paulum immutatum verbum atque deflexum: & paulo post, paruam verbi immutationẽ in litera positam, παρασημασίαν esse scribat. Hæc ille. Suidas παρεγγραμματισμὸν esse dicit quum γάμμα loco γάμματος ponitur, vt μυρσίνη pro βυρσίνη, & κιλοπιδῶν pro κιρσιπιδῶν. Vide & Aristoph. schol. Docet autẽ Bud. ex Eustathio, παρεγγραμματισμὸν dici & vitiũ literas peruersè pronunciantiũ, vt si quis κόλακας pro κόρακας dicat. Sic inv. l. annot. παράγραμμα vocasse Hieronymum literã

pro litera mēdosè positam, in epist. ad Lucil. ΑΤ Παραγραμματίζω, (vnde ille παραγραμματισμός) Paragrammate vtor, seu alliteratione (cuius exempla modò fuerunt prolata.) Schol. Aristoph. παρίστησι τὸ εἶδος, καὶ παραγράμματον γελοίως, ἀμωνίαν λέγων αἰτῶν τὴν ἀμυΐαν. Apud Suidam autem malè legitur, παραγραμματίζων ὅσον παρήχημα λέγεται. A

Παραγραφή, Adscriptio & annotatio in margine. Itē, Scholium & annotationis signum in margine adscriptum. Isocr. περὶ αἰτήσεως. Λρξάμενος ἀπὸ τῆς παραγραφῆς αἰσχύνῃ τὰ παρὰ τῶν ἡγεμόνων. Inde paragraphi vel paragraphæ iurisconsultorum. Hæc Bud. ¶ Παραγραφὴ est etiam schema quoddam quo, finito sermone vno, ad alium fit transitus. cuius exempla vide apud Eustath. pag. 107 & 108. Παραγραφή, Præscriptio, Præscribendi ius, Exceptio. Vide Bud. p. 54. Idem p. 51 παραγραφὴ exceptionē reiectricem aut iudicii declinatricem interpr. Demosthen. Pro cor. φεύγειν δίκην οὐκ ἀπορον λέγειν, διὰ τὸ παραγραφὴν εἶναι, καὶ μὴ δίκην εἶναι. Vbi Bud. παραγραφὴν exceptionem & translationem interpr. licet & παραγράφεσθαι, transferre: vt habes p. 55. HINC Παραγραφικὸς ἀγών, Litis contestatio super exceptione & trāslatione quam Cic. translatiuam causæ constitutionem vocat Rhetor. 2. Huiusmodi est controuersia apud Demosth. περὶ Παραπρεσβείας & περὶ Φορμίωνα, & aliquot aliæ. Bud. B

Παραγραφὶς, Figura quædam cuius nota velut in certas quasdam portiones comœdia diuidebatur: de qua lege Hephæst. & schol. Aristoph. Sunt qui contra Budæū (cuius sententiam in παραγραφὴ retuli) paragraphos iu risconsult. nomen hinc accepisse putent. C

c. 2. Ἀπὸ παραγράφομαι, Exceptione vtenti occurro. VNDE Ἀπαραγραφὴ, Formula qua quis occurrit ei qui exceptione vtitur. Vulgò replicationem appellari scribit Bud. in prior. annot. in Pand. vbi & αὐτοπαραγράφεσθαι mendosè legi arbitror pro ἀπαραγράφεσθαι.

c. 1. Προσπαραγράφω, Adscribo, Iam scriptis addo, vt interpr. Bud. p. 590, quam vide. Sed quum παραγράφω sit Adscribo, malim περιπαραγράφω reddere, Adscriptis addo. D

C. ΠΕΡΙγράφω, Circunscribo; Ναὶ ὦ τὸν κύκλον κύριε περιέγραψα τὴν πόλιν. Plutar. Romulo, ἐς τὸ σύμμετρον περιγραμμένον. Et περιγεγραμμένον σχῆμα geometr. de quo Bud. p. 587. ¶ Περιγράφω, Circunscribo, id est Definio seu præfinio, quasi circunscribendo, Præstituo. quod vulgò dicitur *Limiter*. Aristot. Metaphys. 10, ζώντων ὧν τῶν ὁπτικῶν ἰχθὺν περιγεγραμμένον ἰδὼν τὴν ἡμέραν αὐτῇ. Xen. περὶ τῶν ἀφροδισίων νόμους τοῖς ἀνδράσι θεοὶ περιγράφουσι τὰ ὦτα χρόνον. Hinc & pro Coerceo, Cohibeo, Coarcto. vt Thucyd. οὐκ βραχέος καὶ περιγράπτου, Ex præscripto & non liberè laxeque. At Greg. περιγράφειν & pro Finire seu claudere dixit, ὁπλίζειν περιγράφειν τὸν λόγον. ¶ Ex Aristot. autem affertur περιγράφειν & pro Delineare, vel Defotmare rudius, Non exactè describere: vbi dicit, περιγράφω ὡς οἷόν τε ἐλάττω ταύτην. Sic ex Plat. De rep. 2, σκιαγραφίαν ἀρετῆς περιγραπτέον. Vide Bud. p. 752. ¶ Περιγράφω, Deleo, Obliteto, Aufero è numero. Æsch. περιγράψαι μὲ οὐκ ἔστι πολιτείας. Quomodo autem Cic. imitatus sit, verbo Circunscribere vtens, vide apud Bud. p. 591. E

Περιγραπτὸς, Circunscriptus, & quasi certis finibus inclusus. de qua signif. vide paulo antè in Περιγράφω. Itē Περιγραπτὸς (vel potius Περιγραπτὴς) Qui circunscribi potest & finiri. q. d. Finibilis. VNDE Ἀπερίγραπτος, huic contr. vt Damasc. de Deo, ἀπερίληπτος, ἀπερίγραπτος. Hæc Bud. F

Περιγραφὴ, Circunscriptio. Apud Polyb. pro ambitu. nā περίμετρον & περιγραφὴν pro eodē posuit de ambitu maris Pontici loquens, vt scribit Bud. Ex eodem affertur & pro κατατύπωσις. ¶ Περιγραφὴ, Delineatio, Deformatio quædam rudior, Descriptio minus exacta. Aristot. ἐν κακῶς ἐχούσῃ τῇ περιγραφῇ, Quæ rectè delineata sunt. Bud. interpr. p. 752. ¶ Περιγραφὴ, Poll. l. 4, est vitiū quoddam in corpore, si locus mendo caret. G

C. ΠΡΟγράφω, Antè scribo, Prius scribo. Paul. ad Ephes. 3. ν. 3, καθὼς προέγραψα ἐν ὀλίγῳ. Sic & alibi. At cap. 3 ad Gal. in princ. οἷς κατ' ὀφθαλμοὺς Ἰησοῦς Χριστὸς προεγράφη ἐν ὑμῖν ἐσταυρωμένος, Hieronymus quidem & hîc interpr. Antè scriptus. sed aliis dissentientibus, inter quos rectius qui accipiunt pro Publicè quasi in scripto aut in tabella propositus est (q. d. Proscriptus, si ita hoc vocabulo vti liceat) vt ii quorum nomina proscribebātur: vel pro Prius depictus. Vide Erasmi & Bezæ annot. προσέχειν τὸν νοῦν τοῖς πραττομένοις dixit Aristoph. in Auibus. προσέγραψε τὸν νόμον interpr. Quum concionis edicta proscripta sunt. ¶ Προσγράφω, pro Conscribo ex Aristot. Œcon. 2, χρήματα προσγράψαι, & ex Plut. in Camillo, προσγράψαι γραπτὰς καταλογάς. HINC Πρόσγραμμα, Scriptum quod publicè proponitur, aliquid indicās aut fieri iubens, seu Tabella publicè proposita vt quod in ea scriptum est, ab omnibus legatur. Luc. quū dixisset τὸ τίμιον γὰρ ἐκ τοιαύτης ἐπαγγελίας, εἶτα χρὴ πιστεύειν τοῖς προσγράμμασι, subiungit, tanquam vocem προσγράμμα exponens, πρᾶγμα γὰρ τὸ ἐκ τοιούτου τοῦ πολίτου μεγάλοις προσγράμμασι λέγον τίμιον οὐ συμφιλοσοφεῖν. Idem De sacrif. καὶ τὰ μὲ προσγράμματα φησὶ μὴ παρεῖναι ὥσπερ τοῖς βασιλικοῖς. Quoniam autem edicta quoque & quæ vocabi tur rescripta principum, ita proponi solebant, hinc factū est vt ipsa quoq; dicta sint προσγράμματα. & ita quidam in illo posteriore Luc. loco interpr. ¶ Διάγραμμα (inquit B.) interdum significat δόγμα & quasi προσγεγραμμένον, edictum. ET Προσγραφὴ, Proscriptio, vt B. in hoc Strab. loco interpr. de Sylla loquentis, προγραφὰς δὲ πολὺ μᾶλλον ἐκπώσασθαι πρὶν πάσας εἰς ἐνὸς ἅπαντα Σύλλα διαφθεῖραι. H

C. ΠΡΟΣγράφω, Insuper scribo, Scriptis addo, Adscribo. vt προσγράφειν τὴν προσὼν τιμωρίαν. Ita Bud. qui & Adscribere seu Allegere interpr. apud Plut. in Publ. προσγράψαι τῇ βουλῇ Οὐαλέριον. Tale est autem in Numa, Πυθαγόραν τὴν πολιτείαν προσγράψαι. I

C. ΣΥΓγράφω, Conscribo, Scriptis mando, Historiā scribo. Thuc. lib. 1, in princ. Θουκυδίδης Ἀθηναῖος ξυνέγραψε τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων. Luc. De hist. scrib. ἡ γὰρ προέξεις καὶ φιλόσοφοι ἤδη συγγράφειν ἀξιοῦσι. Et συγγραμμάτιστι πάτριος à Plut. dicti qui à Lat. Patres conscripti. ¶ Συγγράφειν, & frequentius Συγγράφεσθαι, Scripto cauere, quod syngrapha dicitur. Stipulari. B. p. 593 & 594. ex Isocr. & Xen. ac Theophrasto. K

Σύγγραμμα, Opus quod quis cōscripsit, Liber, Opus. Xen. καὶ Πρόδικος ὁ σοφὸς ἐν τοῖς συγγράμμασι τοῖς περὶ Ἡρακλέους. Isocr. συγγράμματα distinguit ἀπὸ τῶν ποιημάτων. L

Συγγραφὴ, Scriptio. Aristid. πάσην καὶ δῆλον συγγραφὴν. Et peculiariter de scriptione historica, Pausan. ἡμῖν οὐκ πόλις ἔστιν ὅτου παλαίστερα μᾶλλον εἰς συγγραφὴν παρεσκεύασται. Itē Scriptum, Liber. vt idem Pausan. ἐν τῇ Ἀττικῇ συγγραφῇ. ¶ Συγγραφὴ, Syngrapha, Stipulatio & cautio. συμφωνία γραμμάτων, schol. Thucyd. Vide B. p. 593, qui & affert ex Dem. ἐπιδοὺς συγγραφὴν συγγεγράψονται ναυτικήν. ET Συγγραφεὺς, Scriptor, Historicus. Itē Scriba, apud Thu. B. ET Παρασυγγραφέω, ῶ, Cōtra syngraphæ cōuenta facio, & fidē promissam in satisdādo tallo, B. p. 594 ex Dem. M

C. ΥΠΟγράφω, Subscribo, tam in propria signific. quàm in metaph. pro Astipulor, Assētior, Probo. Theodoritus, συμφώνοις γράμμασιν ὑποσφάττεις αὐχένι. Idem, ὑποσφάξας τῷ ὠνὶ Νικαίᾳ σιτόδῳ. Vide Bud. p. 595. Idem pag. seq. affert & pass. ὑποσφαγιάζειν hac signif. ex schol. Demosth. ¶ Item Ὑπογράφω. q. d. Sub aliquo scribo (vt Gall. *Escrire sous quelcun*) pro Dictata excipio. Iul. Imper. ἐκ ἑνὸς ὑδὲ τὸν ὑποσφάντα. Sed vsus est & Plut. in Cæs. ¶ Ὑπογράφω, Delineo, Lineamenta duco. Aristot. De gener. 2, καὶ γὰρ οἱ γραφεῖς ὑποσφάπτεις ταῖς γραμμαῖς, οὕτως ἐναλείφουσι τοῖς χρώμασι τὸ ζῷον. Hinc autem sumpta metaph. dixit Isocr. ὑποσφάττειν χρώντας τοῖς ὀργανίοις καὶ βλαπτῶν δυναμένοις. pro Prima manu iformare, & quasi primis lineis deformare. Quinetiam ὑποσφάττειν pro Designare destinaréque & faciendum proponere, itē pro Ostentare, Proponere, Præ se ferre, hinc translatū esse puto. Harum autem signif. exempla Bud. habet p. 596. ¶ Ὑπογράφειν ab eodem redditur Describere, in hoc Bas. loco, in epist. ad Maximum, σοφὸς ὑπογράφων τὸν λόγον τῆς ψυχῆς σου ἡ χρωματοῦρα, describēs & quasi depingens animi tui formam. Vide B. p. 595. Sed & alibi ex Plut. affert ὑπογράφειν pro Describere, vel Breuiter N

definire, in lib. De fato, ἀφορίσαι μὲ οὖν ὁ τἰμαῖος ὑπογράψαι τύπῳ ὑπογράφω ὁ Πλάτων, λέγων, διατί ς Ἀλκαίας. Idem, εἰ δὲ κανόνιον ἐθέλοις ζῷα μεταλαβὼν ὑπογράψαι. ¶ Γράφω, pro προγράφω, Præscribo pueris quos doceo scribere. Plato in Protag. ὑπογράψασπες γράμμας τῷ γραφίδι. Et metaph. idem De leg. lib. 4, αὐτὸν προσῆν πάντα ὑπογράφοντα τοῖς προσιοῦσι, quasi Præscribentem quæ agere debeant, & prælineãtẽ quæ sequi eos oporteat. B. ¶ Γράφομαι autem pass. voce Fucor, Fuco vel cerusia illinor, aut medicamento illino. Luc. καὶ τὰ ὀφθαλμὼ ὑπογράφομένω. Athen. de Sardanapalo, ὑπογράφοντος τοὺς ὀφθαλμούς.

Γράμμα, Subscriptio. Item, Quod subscriptum est. Apud Antiph. autem Bud. τῆς πόλης τὸ ὑπόγραμμα, interpr. τὸ διαγράμμισμα τῆ πόλη, addens esse fortasse idem quod πρόγραμμα.

Γραφή, Subscriptio. Et metaph. Approbatio, Assensio. Bas. Bosporio, ὅτι τῇ ὑπογραφῇ τῆς πίστεως Bud. ¶ Item, Descriptio primæ manus & delineatio, Rudis & crassa adumbratio, Plat. Et ὑπογραφὴ τοῦ ἡμιλίου apud Aristot. Fossa ducta & fundamenti circunscriptio. Vide B. 595 & 596. ¶ Γραφή, Figuratum dictum & ridiculum, ibidem interpr. ex Herodiano lib. 4, καὶ λέγει ἀστείως ὑπογραφαὶ ἢ παιδιαί. Sed vereor ne mendose legatur ibi ὑπογραφαί. ¶ Γραφή, Fucus apud Luc. inquit Bud. Sic Chrysost. ὀφθαλμοῦ ὑπογραφαὶ καὶ παρειῶν ὑπογραφαί. Quem tamen locum sequendo, ὑπογραφὴ dixerim potius esse ipsam fucandi actionem q̃ fucum.

Γραφεύς, Amanuensis, Qui dictata excipit. Bud. ex Syn.

¶. Γραμμή, ῆς, ἡ, Linea. Plato Protag. dicit γράμματα παῖς puerus scribendi adhuc imperitis ὑπογράφων γράμμας τῇ γραφίδι, Lineas quasdam penicillo præducere. Γραμμὴ κυκλοτερὴς in oculo dicitur circulus pupillã ambiens, qui alio nomine ἶρις appellatur. Gorr. ¶ Γραμμὴ etiam idẽ est quod βαλβίς, id est carceres vnde cursores stadii cursũ icipiebãt. quoniã olim initiũ vnde cursus incipiebatur, ducta linea notabatur, sicut rursus extremũ linea itidẽ signabatur. vt apud Aristoph. Achar. θεῖναι τιῶ ὦ δεμα, γραμμὴ δ' αὖτ'. i. Iã instat certamẽ & agon, B. Et Eurip. Antig. ἐπ' ἄκρας ἥκουθ' γραμμὰς κακῶν. Sic Horat. appellat mortẽ lineam vltimã rerum. Et μὴ κίνει γραμμάς, ne lineã [extremã i. metam] moueas. Eras. ¶ Γραμμαὶ etiam in ludo tesseratio quinque erant lineæ ab vtraque parte, quibus totidem imponebantur calculi, quarũ media ἱερὰ dicebatur, vnde nõnisi quum res posceret talus mouebatur. Quò pertinet quod Eust. ex Theocr. citat, Καὶ τὸν ἀπὸ γραμμᾶς κινῶ λίθον, Lapidem à sacra linea mouet, id est, Extrema experitur. Vide Erasmi Chil. in prou. Mouebo talum à sacra linea. ¶ Γραμμαὶ Poll. & Hesych. idem etiã tradit esse quod διαγραμμισμόν. de quo mox.

C. Γραμμοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Lineæ formam habẽs, Linearis. VNDE Γραμμοειδῶς, aduerb. apud Aristot. De mundo, γραμμοειδῶς φέρεσθαι, Lineari specie ferri.

C. Ἄγραμμος, ου, ὁ ἡ ἡ, Lineis carẽs. ἄγραμμα ἀφιέναι in ludo tesserario dicebatur quũ albæ iaciebantur tesseræ, nec inscriptæ: qui bolus infelix erat ὁ μὴ γραμμίζων. hic enim ludus dicebatur διαγραμμισμός. V. Iex. ex Polluce & Hesychio.

C. Ἐρυθρόγραμμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Rubeis lineis interstinctus. Athen. l. 7 de salpa, ἔστι δὲ πολύγραμμος καὶ ἐρυθρόγραμμος.

C. Εὔγραμμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bene delineatus, Lineamentis bene distinctus. Lucian. συμμέτρους εὐγράμμους τὰς χορίας. VNDE Εὐγραμμία, ας, ἡ, Athen. lib. 5, ἀκριβῆ τὴν εὐγραμμίαν τῶν ἐνυφασμένων ἔχουσα ζωδίων i. Lineamenta scitè ducta. Bud.

C. Εὐθύγραμμος, ου, ὁ ἡ ἡ, Rectis lineis distinctus, Directis constans lineis. vt εὐθύγραμμον χῆμα, figura linearum rectarum, Camer. Εὐθύγραμμον σχῆμα etiam τρίγωνόν est, vt δέπας. quod Aristot. in 2 De cælo 108, ἀπὸ τῶν ἀδιαφορογραμμίων distinguit. Philop. 63, ἐγγεγραμμένον τρίγωνον ἢ τετράγωνον. Strabo lib. 5 in princ. φησὶν εἶναι δὲ ἴδιος τὸ εὐθύγραμμον καλούμενον σχῆμα. B. Et apud Plut. τὸ μὲ εὐθυγράμμων, τὸ δὲ κυκλικὸν σημεῖον.

C. Μελαγράμμος, ον, ὁ καὶ ἡ, Nigris lineis interstinctus. Aristot. apud Athen. l. 7, ὀρύκτης ἐστὶν ὃν ἰχθὺν μελανόμορος ἐν ἀγρῷ, πολύγραμμος καὶ μελανόγραμμος.

A C. Μονόγραμμος, ον, ὁ καὶ ἡ, quasi delineatus tantùm, nõ additus reliquis quæ iustã picturam absoluant. v. l. Monogrammi homines Cælio Rhodig. lib. 8 cap. 19, dicuntur homines macie prætenues ac decolores, strigosiq; ac incuratiores & vesculi, deflexo nomine à lineari pictura, quæ priusquam coloribus corporetur, lineis ad vmbrã fingitur. Ibidem plura tradit & de diis quos apud Cic. Epicurus monogrammos vocat.

C. Ὁμόγραμμος, ν, ὁ, καὶ ἡ, Qui earundem linearum est.

C. Πεντόγραμμος, ΣΕΥ Πεντεγράμμος, ν, ὁ καὶ ἡ, Qui quinque linearum est. Luc. Pro lapsu inter salut. καὶ τὸ μὲ πολὺ αὐτῆς πεζεύειν, τὸ δ' ἀλλόλων τὸ πεντόγραμμον. Vbi Micyll. Præterea & triplex ipsorum triangulus, qui alternatim inter se iunctus quinquelineãrem figuram constituit. Et πεττὸς πεντεγράμμος, Tesseræ quinque linearum. quod Poll. ex Soph. citat de ludo in quo vtrique ludentium essent calculi quinque, totidem impositi lineis, quarum media sacra diceretur.

C. Πολύγραμμος, ν, ὁ καὶ ἡ, Multis lineis interstinctus. Exemplum habes paulo antè in μελανόγραμμος. Polygrãmos gemma etiam à Plinio memoratur, inter iaspidis species, quæ pluribus lineis cingitur: SICVT & Γραμματίας, quæ smaragdo similis est, & transuersa linea alba media præcingitur.

C. Γράμμωμα, ατος, ὁ, Forma delineata, Præscriptum, Bud. τύπος, μίμημα, Hesych. Damasc. de Christo incarnato, ὑπογράμμως ἡμῖν ὑπαπὸς ἡμόμθης. Idem, τύπον ἡμῖν ἑαυτὸν ἄφειναι καὶ ὑπογράμμων δόξειε. Cic. 2. De inuent. dicit Præscriptum dare: & De orat. Præscriptum & formulã exprimere. 2. Macc. 2, τὸ ὅπη πρέπει δοθῆναι τοῖς ὑπογράμμοις τῆ ὅπη μῆς διαπονῆσαι, Secundum datam formam breuitari studentes.

Γραμμίζω, F. ίσω, ab Eustath. ponitur, sed non declaratur. vnde διαγραμμισμὸς deducit. HINC Γραμμισμὸς, ῦ, ὁ, Lusus πρὸς γραμμίζειν, proximè accedens ad eum ludum qui πεττὸς dicitur, vt tradit Poll. lib. 9.

C. ΔΙΑγραμμίζω, F. ίσω, Diagrammismo ludo. Eustath. ex Philemone, μεθὸν, διαγραμμίζει, κυβεύει. VNDE Διαγραμμισμὸς, ῦ, ὁ, Ludi tesserarii species in quo adhibebantur sexaginta calculi tum albi tum nigri: κυβείας εἶδος (inquit Eustath.) διὰ πολλῶν πεττοῖς ἑξήκοντα, λευκῶν τε ἅμα καὶ μελανῶν. Pollux hunc ludum ad πεττὸν proximè accedere tradit, cuius descriptionem apud eum reperies lib. 9.

ΓΡΙΠΟΣ, ν, ὁ, Rete, ab αἱρέω, vt vult Etym. & schol. Theocr. sed Eust. ex veterum grammat. sententia à γρὼ deriuat, quia ἁλιεύμενος ξύνεσι ἐπ' αὐτῶν. Ab hoc certè γείπης seu à deriuatiuo γειπὶς Galli suum *gripper* mutuati sunt.

Γειπὶς, ίδος, ὁ, Piscator. Ab Etymol. Hesychio & Eustathio exponitur etiam Qui consuit vel sarcit retia. Sed in Epigr. manifestè pro piscatore ponitur: sic & à Moscho in his versib⁹, Ἦ κακὸν ὁ γειπὶς ζώει βίον, οἷ δόλιος αὐτῷ, Καὶ πόντος ὑπὲρ θάλασσα, καὶ ἰχθὺς ἁ πάντος ἄγρη. Quos olim ita reddidi, Piscator miser heu, domus est cui concaua puppis, Cui labor in pelago, fallax venatio pisces. ET Γειπεύω, Piscor. ITEM Γειπὶς τέχνη, Piscatoria ars, in Epigr. ET Γείπων in Epigr. idem quod γειπὶς Piscator.

Γειπίζω, itidẽ pro Piscor, teste Hesychio. ET Γείπημα, Lucrum. Etymol. Sed apud Basil. legitur & Γρηπίζω cum η in prima syll. vbi accipit pro Lucrum seu quæstum facere, sed peculiari quodam modo. ITIDEM Δυσγρήπιστος apud eundem & apud Basil. E quo non facilè lucrum percipi potest. Vide inter epist. Basil. & Libanii eam quæ est 14, item 15.

¶ Γεῖπος, ν, ὁ, idem quod γείπης, Rete. Sunt qui sagenam interpr. ¶ Item Conuiualis quæstio ænigmatica, Poll. Hesych. Eust. Schol. Aristoph. Sed & ad alios ænigmaticos & ambagiosos sermones extenditur. Griphos Latini etiam vocarunt. Vide horum exempla apud Athenæum, qui symbola quoque Pythagorica griphos & ænigmata appellat. Luc. τὰ αἰνίγματα καὶ γείπους εἰκάσαι. Inuenitur & τὸ γεῖφος apud Hesychium, & τὸ γεῖφον apud Etymol.

Γειφώδης, Griphi speciem referens. Hesychio autem γεί

φωνὴς est ἀσάφεια. ΕΤ Γρυφώδης, Ambagiosus & obscurus more gryphorum. Ex Naz. affertur pro intricato, in orat. 1.

Γρύφιος, Gryphos dissol uo, Bud. ex Athen. 179.

ΓΡΥ, (vel γρῦ cum δ) Sordes quæ sunt sub vngue. Hesych. At Suidas minus rectè habet τὸν ἀπὸ τῆς ὑπὸ χώνης ῥύπον. Item, Quicquid minimum est, vt addit vterque. Sed Suidas exponit præterea, Genus quoddam parui numismatis. Quin & nõnullos à γρωνίσκος (quæ porcorum est vox) derivare tradit. Hinc οὐδὲ γρῦ ἀποκρίνεσθαι, Ne gry quidem respondere, q.d. ne minimam quidem vocalem ad respondendum proferre. Aristophan. Pluto, ἀποκρινεῖ οὐδὲν ὁ θεὸς οὐδὲ γρῦ. Interdum verò οὐδὲ γρῦ subaudito verbo: vt apud Demosth. De falsa leg. 147, οὐδὲ ἡ Θεμιστοκλέους, οὐ Φανίου, οὐ τῶν ἄλλων ὧν ἐστε αἰτησάντων ὑμᾶς, οὐδὲ γρῦ, ne gry quidem, sub. dixit. id est Nihil quicquam dixit, vel Nihil prorsus. vt si Lat. dicas, Ne vllum quidem verbum, omittens Dixit, vel Fecit. Nam γρῦ (inquit Erasmus) minimum quiddam significat, aut sordes vnguium, rem videlicet vilissimam: aut vocem suillam, (quam edere solent ii qui grunnantur sermone respondere) aut numisma minutissimum. Sed non annotat Erasmus οὐδὲ γρῦ pro Ne tantillum quidõ, de re quauis, ac non solùm de sermone, dictum fuisse. vt à Iul. imperatore, ἐμοὶ πῶς γρῦ μεμέλησεν αὐτῶν. quæ ego in quodam eius opusculo legi. Suidas autem ex eodem affert, οὐδὲ γρῦ λέγων ἀφαμάρτης. ΑΤ Γρυὸς exponitur Sordes vnguium. in v. l. nam apud Hesych. ὁ τῶν ὄνυχος, pro ὁ ῥύπος τῶν ὄνυχος scriptum existimatur.

Γρύζω, Grunnio. Item, Hisco, vt Bud. & Erasmus interpret. hic apud Apollonium, ille apud Aristoph. Nam in hoc Aristoph. loco in Pluto, Γρύζειν δὲ καὶ τολμᾶν ὀκνηρίαν τινί, Bud. γρύζειν vertit Hiscere, Erasmus Grunnire. quæ tamen in isto Philostrati loco in vita Apollonii, οὐδαμοῦ ἐφθέγξατο, οὐδὲ ἐπῆλθε γρύξαι, interpret. itidem Hiscere. vertit enim, Nequaquam loquutus est, neque adduci potuit vt vel hisceret. Apud LXX interpr. γρύζειν redditur etiam Mutire. Sed & canis apud eos dicitur γρύζειν τῷ στόματι αὐτοῦ, Exodi cap. 11, vt habent vulg. l. Suidas γρύζω exponit θρίωζω, item φωνῶ. ΠΙΝΕ Γρυσμός, Grunnitus, Athen. l. 9 de Sue. ΕΤ Γρύζειν ὀκνεῖν ὑμᾶς, pro Hiscere audetis, apud Suid. ΙΤΕΜ comp. Ἀναγρύζω, ex Aristoph. & Xenoph.

Γρυλίζω, Grunnio. γρυλίζοντες χοῖροι, Aristoph. ΥΝΔΕ Γρυλισμός, Grunnitus. ΙΤΕΜ Γρύλλη, eadem significat. Hesych. ΕΤ Γρύλλος ΑΕ Γρυλλίων, Porcus, apud eũdem. ΥΕΡΣΥΜ quoque Γρυλλίζειν (si mendo carent exempl.) exponit idem γρυζίζειν.

Γρύπη, ΕΤ Γρυπίεια, Scruta, Friuola, Bud. ΕΤ Γρυπόπωλης, Scrutorum venditor, vel Vilia scruta vendens, vt loquitur Horat. Scrutarius, Friuolarius, B. Hinc nostrũ ἐγγρυπον deductum quidam putant. ΕΤΡΜ Ἐγχρυπάω, Scrutor, seruata eadem planè metaphoræ forma. ἐγχρυπῶσι, ἐξερευνῶσι, Hesych.

Γρυμαία, Petræ quoddam genus, vt quidam ex Poll. ΕΤ Γρυμαιοπώλης, Luc. in Lexiph. Qui petras vendit. Sunt & qui γρυμάϊα, vt à γρῦπη deriuatum esse ita eius significat. retinere putent.

ΓΥΑ, (seu Γύη Ionicè) ΕΤ Γῦα, ας, ὁ, Aruum. vt τὸ ῥοφόρει πεγύας. Et Eurip. Helena de Nilo, Λιβυκῆς ἔναυλος γύαις ὑγραίνει γύας. Camer. ‖ Item, Arui spatium, seu Iugerum. seu (vt Hesych. & Eust. exponunt) πλέθρου μόρος. ‖ Hesychio est præterea & ἰδὼς & ὄρυξ, Via, Fossa seu Fossatum. ΕΤ Γύης, υ, ὁ, pro eodẽ, vt testatur Eust. Quò pertinet quod Plato in 2 epistola ex quodam poeta affert, οὐδὲ γαῖαν ἀρότροισιν γυίοις βεβλῆσθαι αἰπήρεων γῦα. ‖ Γύης est præterea & aratri pars quam Dentale quidam Latinè interpr. Pollux esse dicit τὸ ὀπίσω μὲν τῷ ῥυμῷ, ᾧ ὑποπίπτει τὸ ἔλυμα ξυλομόχλιον, ὕστερον, postque id esse τὸ ἐπιβολεύς. Apoll. Rhodii schol. scribit esse ξύλον ὑπὸ τῷ ἐλύματος κεῖνον ὅπῃ ἐπὶ βάσις. Hesych. verò τὸ κατώτατον μέρος τῆς ἐπιβολέως. Scholiastæ Hesiodi γύης est τὸ ὑπὸ γλῶ ξύλον τῷ ἀρότρῳ, εἰς ὃν ὁ ὖτος, ἤγουν τὸ σίδηρον, ἐμβάλλεται. quæ descriptio dentali apud Latinos respondet. Dentale enim dicitur lignum in quod vomer inseritur. Hesiod. Erg. Δαίφρων δ' ἢ πλείης ἀπὸ πάσσεται ἔλυμα, σφίγγει γόμφοις. (ΥΝΔΕ αὐτήγυος λέγεται dicitur cuius γύης clauis affixus non est, sed ἔλυμα naturaliter adnatus: seu, vt Apollon. schol. exponit, ὃ ἔστιν τὸ ἔλυμα οὐκ ἔστιν ἐκ συμβολῆς: seu quod αὐτηρὸν σῖλον habet, vt Hesiodi schol. explicat. Hesiod. Erg. Δοιαὶ δ' ἦλῳ χρήσιμοι ἀνδρὶ γεωργῷ τοῦτο, Δύπηγυν καὶ πυγόν. Apoll. Argon. 3, Πρὸς δ' καὶ αὐτήγυον σκαφὸν ἐξέλετο πρὸ ἔθεν.) Γύης in corpore humano dicitur etiam teretum ossium officulorum seu vertebrarum cœtus, vt Camer. apud Poll. interpr. τὸ τῆς ἀστραγάλου ὑπερφίον τῷ πραγήλου σύνημα. quod Hesych. τὸν τῆς ἀστραγάλου σύνδεσμον dicit.

C. Αἴγχιγος, υ, ὁ καὶ ἡ, dicitur vt ἀγχίγειτων, Aruis [nostris] vicinus, Vicinus. πλησίον χωρὸς, γείτων, vt Apoll. schol. exponit, Arg. 1, ἀμφίγυον ἀλλήλοιν.

C. Δίγυος, seu Δίγυος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui duorum iugerũm est.

C. Πεντηκοντάγυος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui quinquaginta iugerũ est. Ill. Ἐν δὲ μιν λιῶσιν τιμῆσι ἀμείψασθαι ἐλάχοις Πεντηκοντάγυον. id est (vt Eust. explicat) τὸ ὃν πεντήκοντα ζεύγαλα, ἤγουν ἀρότρων, ἀπὸ γύης, quæ aratri pars est: vel πεντηκοντάπλεθρον, ἀπὸ γύη, quæ pars est mensuræ.

C. Τετράγυος, ου, ὁ ἡ, Qui quatuor iugerũ est. Od. ν, Ἐκτισσάμην δ' οἰκίην μεγάλην ἐξ ἀρχῆς αὖτὰρ ἀμφὶς Τετράγυος. id est, ἡ ἐκάστη τῶν πλευρῶν πλέθρου γύαν ἔχει, vt sit πετράπλεθρος, τετράγυος ἰσόπλευρος. Eust.

C. Ὑπέργυος, υ, ὁ καὶ ἡ, Qui iugeri spatium excedit. ὑπερμήκης, μέγας, vt Hesych. exponit: apud quem ὑπέργυιος scribitur.

C. Ὑψίγυος, υ, ὁ καὶ ἡ, Alta iugera habens. ὑψίγυον ἄλσος, Altum nemus, Cam. ex Pind.

Γύαλα, τὰ, Funes quibus puppis terræ alligatur. Ex Epigr. ἀπόγυα χερσία: πρυμνήσια, vt Hesych. exponit. apud quem legendum forsan ἀπόγυαλα pro ἀπόγυα, de quo suprà in Γῦα. ‖ Eidem Hesychio est etiam πτερεία, πτυχαί. Apud Etym. verò pro hoc γύαλα legitur γύαλα.

ΓΥΓΟΝ, υ, τὸ, Membrum. Sed proprie γῦα, Pedes, vt scribit Etymol. seu (vt quidã alii) maiora membra, vt pedes manúsque: deinde & de reliquis omnibus partibus dicitur. Eustathius autem in hunc locum Il. ν, Οὐ γάρ τι ἔμπεδα γῦα ποδῶν ἔτι ὁρμηθέντων, annotat, quum γῦα vocantur manus aut pedes, subaudiri genit. χειρῶν seu ποδῶν. Frequens est autem apud Hom. de membris generaliter: sed apud eundem legitur etiam alicubi γῦα, cui subiungi (velut epexegetice) quidam volant πόδας ἠὲ χεῖρας. Vius est autem hoc nomine γῦα alioqui poetico Plutarchus in Aristide, 104, τοῦ μέσου τοῦ κεφαλαίου καὶ τῶ στέρνα, ἀμφὶ καὶ τὰ γῦα χεῖρες καὶ ἀγκῶνες καὶ σκέλη καὶ πάντα τὰ περὶ τὰς ἁρμονίας. ‖ Γῦον dicitur etiã totum corpus, ὅλον τὸ σῶμα, apud Hippoc. l. 6. Epidem. vt Galen. comm. 4 annotauit. Gorr. Notandum verò & fine ι hoc vocabulum scribi, vt & in compositis quibusdam videre est.

C. Γυοβόρος, υ, ὁ & ἡ, Membra depascens. vt γυοβόρον πῦρ in Epigr. Et γυοβόροι μελεδῶνες, curæ membra depascentes, & videlicet enecuent. ΣΕΔ Γυοβόρους μελεδῶνας tamẽ apud Hesiodũ legimus, quod aliqui interpr. Quæ ad satietatem vsque membra depascuntur.

C. Γυιαλκὴς παλαιμοσύνῃ, Lucta requirens membrorũ robur. Cam. ex Opp. Ego malim, Quæ nititur membrorum robore.

C. Γυιπέδαι, αἱ, Membrorũ seu pedum compedes, Vincula, Camer.

C. Γυιφθόρος, υ, ὁ & ἡ, Membra tabefaciens. Epithetum paupertatis in Epigr.

C. Γυοῦχος, υ, ὁ & ἡ, Membra tenens vel constringens. γυοῦχοι πέδαι, Lycophr.

C. Αἰλαύγιος, υ, ὁ καὶ ἡ, Pulcra membra habens. αἰλαύγιον ἄκαν, venustam iuuentam. Cam. ex Pind.

C. Ἑνύγιος, υ, ὁ καὶ ἡ, Vno membro seu pede mutilus aut mãcus. κυλλός, Suid. vt ἑτερόφθαλμος, altero oculo captus. Sed apud eum ἑνύγιος solo υ scribitur. quæ tamen scriptura mendosa esse videtur.

C. Θρασύγυιος, υ, ὁ ἡ, Audax membris. θρασύγυιον ἦτορ, Fortis viri victoriam. Cam. ex Pind.

C. Νεόγυιος, υ, ὁ & ἡ, Iuuenilia membra habens. νεογύιους φῶτας, Iuuenes, Cam. ex Pind.

C. Τπόγυιος, υ, ὁ καὶ ἡ, est quasi ὑποχάλκους, ὑπόχαλκος, Qui ũ

quasi

quasi in manibus est, seu ἐν χερσὶ δόλιμον, ἢ παιδαγωγικὰ χειροήθη, Instans. Item, Recèns. Pro quo & ὑποχρὺς scribitur omisso σ. Isocr. ad lib. Iasonis, ὅπως μοι ὑποτέτμηται ὅσον οὐ πολιορκῆσαι. Theophr. l. 5 De c. pl. c. 4, ἅμα δὲ καὶ οἱ ὑπὸ τὴν ὑποτομὴν ἢ βλαστησάσης ὕσης, (sic. n. ibi pro ὑποτομὴν corrigitur) i. Instante germinationis tempore. Aristot. Eth. 3, κυρίως λέγεται ἀφ' αὑτοῦ: ἀφ' οὗ τὸ καλὸν ἕνεκα πράττει ἑκών, ἢ ὅσα ἕνεκα τοῦ ἐπιεικοῦς ὑποτέτμηται ὄντα. Et Rhet. 2, ἔτι καὶ χρονικὸς ἢ μὴ ὑποτέτμηται τῇ ὀργῇ ὄντι. Dem. Epitaph. πρὶν ὑποτέτμησθαι τῇ τῶν χρόνων. Herod. l. 1, τὰ μὲν ἐκ τοῦ παρεόντος, ἀλλ' ὑποτέτμηται ἐκ τοῦ μηκέτι. Recẽtia exẽpla. Aliquando additur ei præpositio ἐξ, & dicitur ἐξ ὑποτέτμου, subintell. χρόνου, aut simili, pro Subitò, Ex tempore. Aristot. Rhet. 1, αἱ εὐμαθίαι ἐν τῷ μὴ πολὺ χρόνου ἐκτείνεσθαι γίγνονται, αἱ δὲ κρίσεις ἐξ ὑποτόμου. Isocr. Panegyr. ἐξ ὑποτόμου γίγνεται αὐτῶν ἡ εὐδοκιμήσις. Dionys. Longin. ἐξ ὑποτόμου λέγειν. Aristoph. schol. pro ἄρτι etiã accipi tradit. ΕΤ Υ πρὸς, aduerb. Nuper, Recèns. Diod. l. 7, c. 1, ὅτι τῆς ὑποτόμως ἀπηλλαγμένων τῶν νόσων, Paulo anté. Isocrat. Euag. γεγονὼς τὸ μὲν παλαιὸν ὑπὸ Διός, τὸ δ' ὑποτομώτατον ἐξ ἀνδρὸς ὄντος τῶν φίλων. Et ὑποτομώτατα, Nuperrimè, nouissimè.

¶ Γυιόω, F. ώσω, Membra frango, Claudũ reddo. Il. β, Γυιόσω μὲ σφοδρὸν ὑφ' ἅρματος ὠκέος ἵππους, Αὐτοὺς θ' ἁρπάξαι. Ἥφαι. Βαιόν. Hesiod. Theog. — ἐπεὶ μιν δάμασεν πολυγήθεα μήδεσιν, Ἥρη πεσσομένη. Item, Eneruo & Vires exoluo, καὶ παλαιὸν πλὴν δυνάμων, apud Hipp. vt exponit Gal. Comm. τῶν διαίτης ἐξίων τινά. Gorr. Significat etiã γυῖόω apud eũdem idẽ quod ἐλαττόω καὶ γυιόω, hoc est decurtari, vt explicat Gal. Comm. 3 in lib. De artic. Idem Gorr.

C. Α'Μ ΦΙ γυόω, ῶ, F. ώσω. vnde ἀμφιγυόω, quod Etym. exponit ἀκρωτηριάσαι. Hesychius autem non solùm ἀκρωτηριάσαι, sed etiam ἑκατέρωθεν τὰς χεῖρας πῆξαι. i. Vtrique ter ræ infigere, Vtrinque depangere. Quid autem sit ἀκρωτηριάσαι, suprà satis prolixè declaratum fuit: Sed notandũ est ἀμφιγυόω exponendo ἑκατέρωθεν τὰς χεῖρας πῆξαι, videri plane perperam cum η scribi: vt & αἰχίους non αἰσχίους scribendum est.

C. Α'Π Ογυόω, ῶ, F. ώσω, Deartuo, Plaut. Delũbo, Plin. Mẽbra debilito, Eneruo. Il. γ, Μή μοι οἶνον ἄειρε μαλερὸν πότνια μήτηρ, Μήτ' ἀπογυιώσῃς, μάλος ὀφθῆναι π λαθέσθαι. Athen. l. 1, τὸ οἶνον ἀπαύειν ἢ ἰσχνὸν καὶ ἀπογυοῦν.

C. ΕΓ γυόω, ῶ, F. ώσω, In χεῖρα (i. manus) do. εἰσχειρίζω. vnde εἰγυῶ ἐστιν apud Hesych. εἰσχειρίζεται, συνάπτεται.

C. ΚΑΤΑ γυόω, ῶ, F. ώσω, idem. Nã κατεγυοῦν Gal. apud Hipp. exponit εἰς ἔλαττον ἀχρηστίας ἢ ἀδυναμίας ἄγειν.

C. Ἀμφίγυος, ου, ὁ ἡ, vnde ἀμφίγυια ἔγχεα, hastæ quæ possunt vtrinque lædere χεῖρ, id est membra. quanuis γεῖρα potissimùm de manibus ac pedibus dicatur. vnde aliqui Quæ possunt vtrinque χωλοῦσαι, exponũt, id est χωλώσαι, claudos reddere. nam apud Etymologistem mendosè scribitur χολοῦσαι per ο in prima syllaba (quasi ἀπὸ χόλος esset) significans Ad iram accendere. ¶ Quidam ἀμφίγυια exponunt etiam τὰ ἑκατέρωθεν ἐπὶ δεξιὰ ἀφωρισμένα. vnde & ἀμφίγυια ἔγχεα quidam interpretantur vtrinque acutas hastas. ¶ Sunt & qui ἀμφίγυια exponant Titubantes, & trepidæ dum vibrãtur, & quasi claudiẽtes: iuxta significationẽ epitheti Vulcani ἀμφιγυήεντ. Hom. Od. ω, Τύφλ' ἐξιφάν τι καὶ ἴσχεαν ἀμφιγύοιν. id est, secundum alios expositores, ὦ δεξιὰ χειρός: vel ὦ μακραῖς καὶ ὀξέσι, inquit Etymologistes. Vide apud Eustathium & alias expositiones in hunc Iliadis τ versum, Νίσσεται ἐξιφάν τι καὶ ἴσχεαν ἀμφιγύοιν. Vnũ mihi non probatur, videlicet ἀμφισήοιν scribiã quibusdã. Item ἀμφιγυήεις per diphthõgũ ει (licet γεῖρα ita scribi receptũ sit) & versus Homeri exigat vt cõpiatur in vtroque horũ nominum syllaba antepenultima.

¶ Γυός, οῦ, ὁ, Claudus, Mutilus. vnde apud Lycophr. σφᾶς μοῖραι, id est αἱ χωλαί. Item νοσώδης, Hesych.

Ἀμφιγυήεις, ιτος, ὁ, Vtrinque claudus, Vtroque pede claudus. Vulcani epithetum passim apud poetas, ac præsertim apud Hom. quasi qui sit vtrinque χωὸς, id est claudus. Suidas autem exponit, ὁ ἑκατέρωθεν βεβλαμμένος τὰ γεῖρα· ἢ ὁ ἐκ ἑκατέρου μέρους πεπηγὼς ἢ σφῶν αἱ δυνάμεις. i. Vtrinque læsa habens γεῖρα, aut Qui vtrinque ferire potest & χωῶσαι. Vocari autem aiunt grãmatici γεῖρα in hominibus propriè manus & pedes: vt χωῶσαι sit propriè Mutilare pedibus vel manibus. Scribo autem γεῖρα & χωῶσαι per ει, vt apud eos scribitur; quum tamen in ἀμφιγυήεις apud Homerum γυ corripiatur. ¶ Apud Etymologistem ἀμφιγυήεις exponitur Tardus in incessu, Tardigradus: deinde subiungitur, ἢ ἀμφοτέρους τοὺς ῥίζους (ὁ δέ τινων) χωλὸς. quod est, aut ambobus ῥίζοις claudus i. pedib⁹. Ego tamen existimo non bene diuidi has duas expositiones: & eum quicunque primus ἀμφιγυήεις exposuit Tardigradus, ceasuisse ex consequenti posse hanc expositionem afferri. nam tardigradum esse eum necesse est qui vtroque pede claudicet.

Γυπτὸν, ὸν, ὁ, Claudus. χωλὸς, Hesych.

Γ Υ Α Ο Ν, ου, τὸ, accentu in antepenult. Cauitas, κοίλωμα, Eust. Propriè Vola, id est τὸ κοῖλον τῆς χειρός, vt Etymol. tradit. Od. ν, Νῆξε δ' ἄρ' Ἀθήνη γυάλου, ἐξὸς δ' ἔντερα χαλκὸς ἔφυσε. id est τὸ κοῖλον διάφραγμα κύτους, vt Hesych. & Eustath. ibi exponũt, seu τὸ μέσον τῆς διαφράγματος, vt Poll. seu τὸ τῆ διαφράγματι ἔμπροσθεν, vt Pausanias. Il. — κεῖνος δέ οἱ ἄντικρυς διὰ γυάλου ἔγχος ἐλάσσας Τόφρ' ἐφόρει γυαλοῖσιν ἀρηρόμενον. Cam. διάφραγμα, γύαλον & ἔλυμον in corpore idem esse tradit. Tribuitur & aliis rebus, vt apud Eurip. ἐν κρατῆρι γυάλοις, In craterum cauitatibus seu fundis, In crateribus profundis. Et apud Soph. Philoct. ὦ κοίλας πέτρας γύαλον, id est κοῖλος. Montibus etiam γυαλα tribuuntur, & tunc valles significat hoc vocabulum. vt apud Hesiod. Theog. γυαλος ὕπο Παρνησσοῦ. Γύαλα Etymol. exponit etiam τὰ ἄκρα καὶ τὰ πόματα. item πίπτω, πτῆσις, πτέρυξ, πύχας, ζώνας, καλύμματα, ἐπενδύτας. Α Τ Γυαλὸς, οῦ, ὁ, Qui manu comprehendi potest. Camerarius sic interpr. quod Eust. adespoton citat γυαλὸν λίθον αἱρεθῆναι. ¶ Γύαλος verò cum accentu in antepenultima, ab Etymologico exponitur κύπελλος, λίθος πυρόεις. Β Τ Γυάλαι, αἱ, Megarensium lingua pocula dicuntur, vt refert Athenæus. Ibi. xi ex Phileta.

C. Κραταιγύαλος, ου, ὁ ἡ, per syncopen pro κραταιγώαλος, Cuius γύαλον firmum & forte est. Iliad. π, — καὶ εἰσιδὲς ὁμφαλόεσσαν, Θώρηκας κραταιγύαλους. id est, Thoraces firmi. Camer.

C. Εἰγυαλίζω, Fut. ίσω, vel ίξω, q. d. In volam seu cauitatem manus do, In manum do. id est εἰγυῶ, εἰχειρίζω, vt Etymolog. tradit. vel (vt exponit Camer.) Concilio & tribuo quod quasi manu teneatur. Iliad. β, μηδ' ἔτι δηρὸν Ἀμβαλλώμεθα ἔργον· ἐγὼ δέ κε πᾶσι εἰγυαλίξω. id est δώσω δοτὸν, πᾶσιν ὃ θεὸς ἡμῖν εἰς κοίλην χεῖρα θήσει· ἐξ τὸ ἔμβαλε κυλλῆ. vt Eustath. exponit Iliad. α, Τιμὴν οὖν μοι ἄφελλε ἀλύσκοντος εἰγυαλίξαι.

c. 2. Α'Πεγγυαλίζω, Fut. ίσω, idem. Hesychio etiam est ἀποκαθιστῶ.

ΕΓΓΥΗ, ης, ἡ, Sponsio, promissio, ἐπαοιδὴ, Bud. Fideiussio. quasi ἡ ὑπὲρ ῥίζης δοθεῖσα χειρὶ (id est manibus) πλῆσαι τὴν εἰρήνην σφᾷ μια τῇ δεξιᾷ, καὶ οὕτως· ὀχυρὴν ποιοῦσα τὴν συμβολαιογραφίαν. vel (vt Etymol. vult) ἀσφαλὴς καὶ ἐπεγγεγραμμένη δόσις, παρὰ τὸ ἐν ἢ ἐν: quòd γῆ reliquis elementis sit stabilior, id est πρεσβυτέρα. quam Etymologiam & Suidas sequitur, exponens ἀσφαλῆ καὶ βεβαίαν αἰτησιν. Odyss. θ, Δειναί τοι ἐπὶ λαοῖσιν ἐγγύαι ἐγγυάασθαι. id est πίστεις καὶ ὑποσχέσεις καὶ ὑπόσχεσις καὶ ὥσπερ ἐγγυᾶσθαι, vt Eust. explicat. Demosth. cõtra Aparur. ἐπειδὴ οὖν μοι ἔχοντα μάρτυρας, ἐγγὺς παρόντας τοῖς ἐγγύοις, hoc est, Testato me interpellare desponsione rei iudicatæ, Bud. interprete. ἵν' ἐμοὶ ἐγγύην πῶσι γράψητε, Satisfietur fide mea, id est fideiussione & spõsione. Bud. Pand. Ἐγγύη ὁμολογεῖν est Vadimonium promittere, quod idem dicitur τοῖς δίκαις ἐγγυᾶσθαι, & δίκαις ἀναδέχεσθαι, quasi iudicium promittere. Bud. Cõm. 68. 69. ¶ Ἐγγύας παρέχειν, Satisfidare, Offerre satisdationẽ. Theophr. in Instit. ¶ Ἐγγύη est & ἡ γάμου συνοχαὶ, vt tradit Eust. ex Rhet. lex. seu Desponsio, Poll. Hesychio itẽ σημεῖον οἱ Ἰωνικοί. Α Τ Ἐγγυος, ου, ὁ ἡ, ὁ, est Præs, adiectiuè sumptũ. i. vt Ascon. enarrat, Satisdationib⁹ obnoxius. Suidæ est ἀσφαλὴς. pro eo quod satisdato & fide aliena debetur. Lysias φησὶν ἀνὴρ ἑκατὸν μνᾶς κατεμισθωμένου ἐγγύου ὄντος πλουσίου, Eũ recepisse oportẽbat cẽtũ minas fœnori datas acceptis fideiussoribus à testatore. ἔγγυος ἀνὴρ, & ἔγγυα κτήματα ἢ χωρία, Bona prædia. i. oppi-

generata, vt B. interpr. seu (vt Asconius apud Cic.) satisdationibus obnoxia, siue sint in mancipus, siue in pecunia numerata. Bud. Cõm. & Annot. in Pand. ex Ascon. ἔγγυα δεκόμενα, quæ satisaccepto credita sunt, quæ ἐνέγγυα etiam & ἐγγυήσεως δεδομένα dicuntur. Bud.

Ἔγγυος, ου, ὁ, subst. nunc sumptũ, est ὁ ἐγγυητής, Suidas. Sponsor, Fideiussor, Præs. Aristot. 2 Œcon. ἔγγυος τῆς ἐγγύης τάλαντον, Prædes dare viginti talentorum. Nonnus μνῆστις vocat ἔγγυον αὐδῆς, q. d. promissorẽ vocis. in v. l. Sic in Epigr. πίστορος dicitur ἔγγυος πυρός, & in lib. 2 Maccab. 3 ὑπὲρ τῶν Κυρίων τὰ πράγματα vocatur ἐγγυητὴς ἐγγύης, præs seu sponsor prosperitatis.

C. Ἐγγυοθήκη, ης, ἡ, volunt propriè esse Scrinium in quo veluti in fideiussione deponimus nummos & pretiosam supellectilem. Luc. Lexiph. ἄγγος δὲ χαμαίζηλον ἔστω ἐγγυοθήκη δὲ ὁλοκόσμητος. sed B. & Ἐγγυθήκη ET Ἐγγυθήνη apud Athen. lib. 5, Γλαύκου φασὶ τὸν Χῖον ἐν Δελφοῖς ὑποστῆναι τῷ ἐγγυθήκην παρὰ αὐτοῦ λαβεῖν. Suid. dicit ἐγγυήκην esse σκεῦος εἰς ὃ τις τὸ ἀργύριον ἢ τι πάντα ἐναπόθηται ὑποκλοπῆς ἕνεκεν. Athen. dicit esse χαλκοῦν, & ex Callixeno affert esse λεκάνην ὑποθημα. Vnde motus B. legẽdũ putat Ἐγγυθήκην.

C. Ἀνεγγύητος, ου, ὁ καὶ ἡ, habes post Ἄλως in Ἄλωλα.

C. Ἀνέγγυος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nulla sponsionis intercessione factus. Item, Non desponsus. μοιχείαν καὶ ἀνέγγυον φθορὰν τῆς γυναικός, Virginum stuprum. Bud. ex Plut. Sic ἀνέγγυος γάμος apud Pollucem τῷ ἐπιγήμῳ γάμῳ opponitur. Epigramm. verò lib. 5, Ὦρα πάρ' οὐ πάλιν ἀνέγγυος exponitur Incerta. ‖ Ἀνέγγυος fœm. gen. de puella aut muliere dictum, est ἡ μὴ ἐγγεγυημένη, Non desponsa, Bud. vt ἀνέγγυον ὑπομένειν apud Plut. Rom. Et apud eundem Probl. ἀνεγγύου δὲ ἀγάμου γαμετῆς γενομένης, Ex muliere nec sponsione nec nuptiis patri copulata. id est cõcubina, scorto.

C. Ἔμπροσθεν, ου, ὁ καὶ ἡ, Sponsionis intercessione factus. est enim contrariũ proximè præcedenti Ἀνέγγυος. ἐπέγγυος γάμος, Poll. ex Lycurgo.

C. Ἐγγυητός, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius tanta est autoritas vt fidem eius sequi debeamus quasi idonei sponsoris alicuius vel bi. B. Quo vel cuius fide, vt idoneo & locuplete fideiussore, niti possis. Plur. Publ. ἐδόκουν αὐτοῖς πεμφθῆναι ἐγγύητοι παρ' οἷς πιστεύσαντες χρήματα πολλὰ ἔσονται, Cuius fidei concredere posset. Rebus inanimatis frequentissimè hoc vocabulum tribuitur. Thuc. lib. 3, ὥσπερ καὶ αὖθις τῇ ἐμῇ ὁρμῇ ἐς ἐχυρὸν πρᾶγμα ἐγγυητὴν χεῖρον βουλεύσασθε, veluti locuplete præde fretos. seu (vt Sch. exponit) βεβαίᾳ, ἐχυρᾷ, εἰς ἣν ἔστιν ἐλπίδα μόνῃ. ἐγγύητον ἀσφάλισμα, Pignus, id est certũ signum & veluti fides data. v. l. ex Bud. Comm. & epist. Apud Eurip. verò Phœniss. τὸν ὅσιον δ' ἐγγύητον τὸν θεὸν τιμῶ exponitur Ratum facio. Nonnunquam ita vsurpatur vt Par & Idoneus apud Latinos. 1. de cuius fide ad aliquã rẽ perficiendã dubitare non possis. in eiq; significatione ponitur aliquando absolutè, aliquandò cum præpos. πρός, Herodi. l. 9, ὡς μυρίαν ἑκάστην ἀναδιδόναι ἔκωσιν ἐγγύητον μισθὸν ἀπὸ πάντων τῶν σταθμῶν. i. parẽ tantis opibus, vt B. interpr. Plut. De Socr. dæm. ἐν ᾧ σημεῖον ἐγγύητον καὶ πρὸς ἀσφάλειαν ἐγγύητον ἀεί τινα. Idẽ Per. ἀνδρὸς ἔχων ἐπίρρεπον ἐπὶ ἀξίωμα πρός; Tanto par imperio, Cuius fidei tãtum cõmitteri posset imperium. Neutro gen. substant. etiã capitur hoc vocabulũ, pro ἀσφαλὲς seu ἀσφάλεια. Herodian. lib. 2, τίνα πίστιν ἢ τὸ ἐγγύητον ἐφ' ἁρπαγῇ προσδόντες, Prodita fide custodiáque, Polit. interpr.

C. Ἀντεγγύητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cõtrariũ præcedẽti. Thuc. ἀφ' ὧν γὰρ ἐλπίσαντες ἀντεγγύητοι ἐγένοντο, Quia opinione decepti essent, Quia opinio eos, vt fideiussor minimè idoneus, frustrata esset.

C. Γυναῖκα, ος, ἡ, Data fideiussione aliqd faciẽs, vt datis vadibus liberatus. B. ἐγγύην δοναίμαν, vide paulo antè in Ἔγγυος. Idẽ B. δώσειν χρήματα apud Dem. ἐγγύην esse dicit & ἐγγυοδόκια, quasi bona prædia. Eidẽ B. ἐγγύητος νῦν à Dem. dicitur ὁ ἐνέγγυος, ἐγγυοδόκια, quæ mutui aut pacti præs facta est & satisdato obnoxia. Apud Eur. verò Hec. calum etiã adiunctũ habet, significíque Obnoxius & sponsione quasi addictus: ὁ γὰρ ἐνέγγυον δίκαις ἢ θανεῖν, ἢ ξυμπατεῖν ἐλεύθερον κακόν. i. ὁ πρᾶγμα μέγα τῇ δίκῃ καὶ ζωῇ τοῖς θεοῖς, vt schol. exponit. HINC adverb. ἐγγύης, Satisdato, B. ὑπισχνεῖσθαι ἐγγύης, satisdato promittere. At ἐνεχύρους δὲ δανείσασθαι, vide paulo antè in Ἔγγυος.

C. Ἐγγύης, ου, ὁ ἢ ἡ, idẽ quod ἐγγύος paulo antè, vt B. tradit. Suidæ est ὁ ἐκδεξάμενός τι ἢ δανείσασθαι λαμβάνων εἴτε ἐγγύης δανείσασθαι εἰσδέξασθαι πάλιν ἐγγύην. Capitur frequenter vt & ἐγγύης pro Par & idoneus seu sufficiens alicui rei vt fideiussor locuples vadimonio. Herodot. ἐγγύης ἐμοὶ δανείσασθαι ἐπὶ τῷ ἐγὼ ἐθέλω ἐκδέξομαι ὑμῖν. Construitur etiam cum præpos. πρός, vt & ἐγγύης. Thuc. ἐγγυήσασθαι ἱκανὰ πρὸς ὃ δρᾶ, Aduersus atrocia plurimũ de sua virtute spopõdisse videbatur. Schol. ibi exponit ἱκανότητας.

¶ Ἐγγυάω, ῶ, F. ήσω, propriè esse volũt In χεῖρα seu manus trado, ἐγγυαλίζω, ἐγχειρίζω. Budæo est Sub fide sponsionis trado, fortasse vt παραγγυῶ. Antiphon, ἐγχειρῶ τὸν ἄνδρα δεδεμένον αὐτοῖς φυλάττειν, ἢ τοῖς φίλοις τοῖς ἐμαυτοῦ ἐγγυῶμαι, ἢ τοῖς ἄρχουσι παραδώσω. Est etiã Despondeo & vxorem do, vel etiã Desponsam trado: eidẽ Bud. p. 76. Herodot. ἐγγυῶ τινὶ παῖδά σοι. Demosth. contra Near. ἐξελιξάμενος ξένης ἐγγυᾶσθαι. ‖ Item Spondeo, Promitto, Fidem do. Aristoph. Pluto, Εἰ γ' ἐγγυᾷς σύ μοι ἥξειν ὀπίσσω εἰς ἐμέ, κἀγὼ πάλ' χρήσω, Si mihi promittis venturũ esse illũ ad me. Notandum verò, verbum hoc variè augmẽtũ suũ accipere, nunc χεσὶν ἐγγυῶ, nũc συμβαλλόμενος. ἐγγύων enim reperitur, & ἐγγύουν, sicut in præt. perf. ἐγγεγύηκα, vt tradit Bud.

Ἐγγυάομαι, ῶμαι, F. ήσομαι, voce media, Spõdeo. Cõstruitur aliquando cũ infinit. aliquãdo cũ accus. interdũ rei, interdũ & personæ, sed rarius. Plut. Fab. αὐτὸς μὲν ἐγγυᾶσθαι οὐ φήσει τῷ πρεσβύτῃ. Lys. ἐγγυασάμενοι εἰς ἀγορὰν παρέξειν, vbi significat ἀξιοπίστους ὁμολογήσαντες εἰς δικαστήριον ἀφίστασθαι, Quum satisdato promisissent seruũ iudicio sisti, seu Repræsentatũ iri in iudicio. B. Demosth. tõera Timocr. τὰ μισθώματα μισθοῦσθαι μέλλων ἐγγυᾶται πρὸς ἐμοῦ, Qui spondẽt opera perfectũ iri quæ redẽptores cõduxerunt facienda. Plut. Symp. τὸν γῆρας οὐκ ἀξιόπιστον ἐγγυασάμενος ἀπαθοκλεῖ, Senectus nobis nullã motã spondet. seu (vt B. interpr.) Senex homo nõ satis locuples sponsor est rei in futurũ reuciẽdæ. Dicitur verò & ἐγγύαν ἐγγυᾶσθαι. Plut. Symp. de Ate, τὴν ἐγγύην ἀφ' ἑαυτοῦ βαδιζομένου ἣν ἐγγυασάμενος ὁ Ζεὺς ἐσφάλη, Quã pollicitus Iupiter falsus fuit. Habes aliud exẽplum ex Homero paulo antè in ἐγγύη. In qua phrasi solet & accus. personæ addi cũ præpos. πρός qualẽ constructũ habes paulo pòst ex Platone. Ἐγγυᾶσθαι δίκην vide paulo antè in ἐγγύη. Ἐγγυῶμαι τὸ μέλλον, Recipio in me euentum rei & consilii, Præsto euentũ, vt apud Demosth. B. interpr. Com. p. 5, qui quod Cic. dicit Culpã præstare, αἰτίαν ἐγγυᾶσθαι Græce reddit. Ἐγγυᾶσθαι γυναῖκα, est Vxorem desponsam accipere. Demosth. ἐγγυᾶται ὁ πατὴρ τὴν μητέρα ἡ μὲν παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς. i. Vxorem accepit & duxit, Bud. p. 76. Cum accus. personæ etiã reperitur, sed ràrò, vt dixi. Salomõ in Prouerb. cap. 6, ἐὰν ἐγγυήσῃ τὸν φίλον, Si spopõderis pro amico. In hac verò significatione accusatiuo illi personæ sæpe additur & datiu⁹ personæ. Demosthen. contra Apatur. εἰ γὰρ ὡς ἐγγυασάμενον ἐγὼ τούτῳ τὸν Παρμένοντα, Si enim ego apud istũ pro Parmenone spopõdissem & fideiussissem. Plato autẽ in Phædro vsus est præpos. ὑπέρ, cum accus. ἐγγυήσασθαι νῦν μοι ὑπὲρ Κείτητα τοῦτον ἐθέλω ἀντὶ ἐμοῦ ἐγγύου ἢ ἐμὲ αὐτὸν ὑπὲρ δικαίως ἐγγυᾶσθαι.

Ἐγγύησις, εως, ἡ, Fideiussio, Vadimonium. ἐγγυήσεις ποιεῖσθαι, Vadimonia constituere.

Ἐγγυητής, οῦ, ὁ Fideiussor, Vas seu Vadis. ἐγγυητὰς καθιστᾶναι, Fideiussores dare, quod Plato ἐγγυητὰς παρέχειν dicit. Demosth. contra Timocr. ἢ ἄλλῳ τινὶ ὑπὲρ ἐκείνου ἐγγυητὰς καθιστᾶναι τῷ δημοσίῳ, Aut cuiuis ei⁹ nomine prædes dare atque expromissores reip. ei⁹ summæ quam debet. Aristot. Polit. 3, ex Lycophr. sophista, ἐγγυητὴς ἀλλήλοις τοῦ δικαίου, Sponsor iuris vnicuique sui obtinendi. Bud. Et X. Hell. 6, ἐγγυητὰς δίκης μένους τοὺς χρήματων.

Ἔγγυητός, ὸς, ὁ, Spõsionis intercessione promissus, aut Spõsione traditus. Vnde ἐγγυητὴ γυνή, Desponsa, ἡ μεμνηστευμένη, seu (vt Hom. vocat) μνηστή. Demosth. ὁπόταν γαμετὴς ἐγγυητὴ ᾖ τῷ νόμῳ, Desponsata, Cõiugata, iusta vxore. B.

C. Ἀνεγγυάω, ῶ, F. ήσω, Fideiubeo.

C. Ἀνεγγυή, ῆς, ἡ, Fideiussio. ἀνεγγυὴ τοῦ πρωτείου. v. l.

Ἀνεγγυάω, ῶ, F. ήσω, idem quod ἐγγυάω, Sponsione facta

recipio & libero,quod fit in assertione. Th.l.3, ὀλιγωτέων ὤν ἐλαττόνων τοῖς πολεμίοις διηγυήσατο, Hospitū spōsione in octoginta talenta dimissi.Dem.contra Nexar.διηγυησάμην ἢ τοῦτο σπουδὴν ἐποιησάμην τοῦτο, ἢ μὲ αὐτὴ ἐργάσατο ἀνδρὶ ἄλλον ἢ ἑαυτὸν ἐργάσασθαι, Quum hic in libertatē vindicans spōsores dedisset,apud se habuit prostātē vt antē. Hæc B. ‖Exponitur & Repignero.Dion.Halic.l.7,διὰ γυήσαντες τὰ σώματα χρημάτων, Repignerantes corpora pecunia numerata,vel Quū pecunia vadis loco data corpora redemissēt. ‖Itē,Oppignero,l.2 Est.v.l.

Διηγυήσομαι, voce media,Spōdeo,Promitto.i.facturū me recipio.B.ex Synes.ἐγὼ δὲ ὑμῖν πρὸ γυναικὸς καὶ τοῦ παιδίου ἀπόντος ἔσομαι, τὸν δὲ οὐ σφόδρα διηγυήσομαι, Nō magnopere futurum spondeo vt quum ab vxore & filio diuellar & abripiar,lacrymis ego temperem.

Διηγύησις,ως,ἡ, Fideiussoris interuentio,ἐπειδή τινος τὸν δεσμωτήριον ἀπαγομένου. Dem.cōtra Tim.202,ἃ ἔλαβες ὀφλημάτων χρήματα & δεσμῷ προσπεπαρμένῳ αὐτῶν, ἐγγυητὴς κατέστης καὶ τὸ δίκαιον νόμου, μὴ ἐπὶ σοὶ τὴν διηγύησιν αὐτοῖς, μηδὲ τὸ λοιπὸν ἐγγυᾶν μηδένα, Huius lege negabitur illis vel tū spō sorum fide extra vincula esse.hoc est,ἀφ' οὗ εἰγυητὴς ἄφρων καὶ ἀπαμαχής.B. Interdum Διηγύησις est simpliciter quum quis se rem præstaturum promittit,& effectum iri, suo periculo recipit.Bud.

C.ΕΝεγγυάσμαι,idem quod ἐγγυάσμαι. ἐνεγγυάσμαι τὸν φίλον, Spondeo pro amico.v.l,At quod eadem v.l.ex Isæo citant ἐνεγγυᾶσθαι αὐτὸν,& ἐνεγγυᾷς ex Dem. B.ad ἐγγυάω refert,dicens augmentum esse syllabicum,vt suprà ex eo docui.

C. ΕΞεγγυάω,ῶ, Spōsione & fideiussione aliquem inter custodias existentem vel futurum libero. Exemplum habes paulo antè in Διηγύησις. Lysias contra Pancleonem,de seruo qui in libertatem asseritur,& interim dat spōsores quoad pronuntietur,ἐφ' οἷς μὲ σοῦ ἐξεγγυήσῃ.B. apud quem aliud exemplum habes ex Dem.C.pag.79. Ἐξεγγυάσμαι voce media,Expromitto.vnde ἐξεγγυώμενος Expromissor,Fideiussor.

Ἐξεγγύησις,ως,ἡ, Vadimonium,Fideiussio,Spōsio.

C.ΚΑΤεγγυάω,ῶ, Vadimonio vel spōsione,vel satisdatione obstringo. Demosth.cōtra Nexar.κατεγγύησα αὐτὸν πρὸς τὴν παλαιστήν, satisdatione eam obligaui apud magistratus. Apud eundē,ὑπὲρ δὲ ἀργυρίου τὸν καὶ ναῦν κατεγγυῶ καὶ οἷς παῖδας, Pueros & nauē pro credito pigneror,& manū prædibus bonis iniicio,quæ bona satisaccepto habebā obnoxia.Alia exēpla habes p.79.80. Cōstruitur & cū duobus acc.in hac eadē sign, vt apud Plat.ἐγγυῶμαι δὲ [τοῦτο τὸ ἐγγύιον] ὑμῖς αὐτοῖς χεῖρας κατεγγυᾶσθαι, Hac spōsorum fide eos qui manu cædem fecerint obligari.B. ‖Κατεγγυᾶσθαι etiam τινὶ κόρῳ dicitur,vt ἐγγυᾶν,hoc est despondeo, vel etiam Despōsam trado.B.

Κατεγγυᾶσθαι etiam est διεγγυᾶσθαι & ἐγγυᾶσθαι. vt ἐκ Πολίμαρχον, Κατεγγυῶντο τοῖς ξένοις.Et καταγγυᾶται ὁ ἐγγυητὴς καταστάς, καταγγυᾶ ἢ ὁ δανειστής.B.

C.Μεσέγγυος,ν,ὁ,Quivt spōsor interuenit.B.est Interuētor, Sequester,Intercessor,ὁμολογητὴς ἐγγυητὴς.Hes.μεσίτης.

Μεσεγγυάομαι,ῶμαι, Apud sequestrē pecuniā deponendā stipulor vel contendo,Deponi apud sequestrē stipulor vel iubeo.de iis dictū redēptorib⁹ q sequestratione pecuniæ sibi cauent. Dem.ἐκ Βοιωτ,Καὶ μεσεγγυασάμην ἀργύριον ὅπου πύθοιτο, Δόδωτε τὸ ὄρος αὐτῷ, & quū pecuniā abeo sibi promissam ipsa apud sequestrē deponi iussisset & voluisset,tunc ei ex cōpacto pater iusiurādū detulit. Et in pass.apud Lys.πρὶν ἑκατὸν ταλάντων μεσεγγυηθῆναι ἐκ τῶν πολίτων τοῖς λήξουσιν, εἰ δώσουσιν αὐτὰ σῶσαι, Apud sequestres depositam mercedē oratorū, si seruare eū possent.Plura exēpla habes p. 80. Et μεσεγγυασάμενος,Intercessor, Sequester,hoc est ὁ τὸ μεσεγγύημα λαβάμενος. sic.n.apud Antiph.accipi Bud.putat. VNDE Μεσεγγύημα,ατος, τό,Idipsū quod apud sequestrē deponitur,Sequestrū,Sequestratio.Harp.μεσεγγύημα (inquit) τὸ ὁμολογηθὲν ἀργύριον ὑπὲρ αὐδρὶ μέσου γενομένου ἐγγυητῆ ἢ ἀποδόσεως, ἢ μεσεγγυάσασθαι τὸ τοῦτο ποιῆσαι λέγεται, apud sequestrem deponere. ‖Item pro spōsione mercedis & pretio διαρρηθὲν, pro pacta mercede occulta.Æschin.cōtra.B.

C.Παρεγγύη,ης,ἡ, Adhortatio, Allegatio,Insinuatio.v.l.

ΠΑΡεγγυάω,ῶ,Suidæ est ἐξεγκαταπάθημα. est itēm ἐρίζω.

B.vertit Per manus trado. Plut.ἐδίδοτο ἢ παρέζω ἀπιστάμενος Δοασύλλα παρεγγυᾶσθαι, Eruratā magistratū tradere; vel Se abdicare & cedere ei magistratu. Inde παρεγγυᾶν τὸ σύσσημα, Dare tesserā.Xen.P.3.Sic Aristot.παρεγγυᾶν σύσσημα dixit,pro Tesserā in exercitu prodere & proferre.quod dicitur etiā δίδόναι σύσσημα à Pol:B. ‖Est & παρεγγυᾶν cohortari & adhortari, vt imperator milites hortatur ad prælium. Exēplū ex Xen.Pæd.3 de Cyro affert B.p.81. Pl.Cam.παρεγγυῶντες ἀλλήλοις μὴ ἀποδειλιᾶν ἔφραττον. ‖Itē,Iubeo.Xen.P.4,ἐπειδὴ δ' ἐγὼ παρεγγύσω ἀναχωρεῖν, Postquā aūt ego referre pedē & milites se recipere iussi,hoc est ἀνέλαβον. ‖Itē,Mando,idē ferè quod ἀγγέλλω.hoc est nuntio & indico. Syn.ὑμᾶς δὲ χρὴ ἀκοῦσαι ἃ καινῇ ἃ περὶ ἐκείνων παρεγγυῶσιν.i.παραγγείλασιν, indicite, vel etiā ἀγγεῖλαι, indicite, hoc est Pro testate imperate,vt imperator militib⁹ edicit & iubet. ὁ δὲ παρεγγυᾷ αὐτοῖς, Πέρσαις μὴ συμπολεμεῖν, Mandabat. B. Ponitur & pro Denuntio,Certiorem facio.Syn.βασιλῆς δὲ ἡμεῖς, ἐπειδή τις παρεγγυᾷ αὐτῇ γῇ πολεμεῖν, ἡμεῖς ἄρξομεν πολεμεῖν.B. ‖Itē,Occurro.καὶ δοκοῦσι παρεγγυᾶν ὅτι πᾶς εἰς πᾶσι πόλεμος.v.l.ex Polybii fragm.

Παρεγγυάσμαι,Mando,Iubeo.Plut.Oth.ἐκεῖνο παρεγγυάσμαί σοι πολυπαθοῦντι, μήτ' ὀλιγωρεῖν παντάπασιν μήτ' ἄγαν μισεῖν ὅτι Καίσαρα ἡμῖν ἔφες, illud ad extremū tibi præcipio. Suid.ex Xen.ὅταν δὲ παρεγγυήσωσιν οἱ στρατηγοῖς, φέρουσι λίθους.i.παραγγείλωσιν, ἐκκλησιάσωσιν. At παρεγγυητὴς apud Isæum exponit ἐκκλησιάστης, sicut apud eundem παρεγγύησιν explicat παρέδωκεν.

C.ΠΡΟΣεγγυάομαι,ώμαι,Insuper spōsor fio, Insuper spōdeo.Cōstruiturcū gen.& accus.eū significante pro quo fide iubetur. Dem.cōtra Onet.πῶς γὰρ ἄνθρωπος ἡλίθιός ἐστιν οὗτος, ὡς ἀργύριον δίδοὺς τοσοῦτον, ἐπειδὴ ἐν λαοῖς χωλὸν ἀμφισβητούμενον εἰς ἀπιστίαν, πολὺ ἐλάττονος ἐξωνήσατο, τὰ δίκαια ἀπολωλεκὼς ὡς δικαίου τινὸς πεισόμενος ἢ τῶν ἴσης ὀφλήματος προσεγγυησόμενος; vt præterquam quod priore iactura mulctatus est, pro eo quē se iā circūscriptisse noverit, tanquā secū iure egerit,insuper sponsor esse iudicati sustineat.Bud.

ΕΓΓΥΣ, Prope.αἰσχρὸς, αἰσθρόν. Eust.deriuatum tradit ἀπὸ τοῦ ἐν καὶ χεῖρα,vt sit τὸ ἐν ὑποχείρῳ ἔχειν προσκείμενον. Aliquando sine casu,aliquando cū casu. Il.ϛ, Σπῆ ἦ μάλ' ἐγγὺς ἰών, καὶ κέν τινα δουρὶ βάσσαι. Il.χ,—ἐγγὺς δέ τι κακὸν Πειράσιο πίπτειν. Aristot.Probl.ἐγγὺς ὅτι τῆ παιδιᾷ. Et ἐγγὺς καταρᾶς ἀρᾶς, Confinis est imprecationi,seu proximus. Ἐγγὺς τῆ ἀγχοῦ, quasi bifariā. Aristot. Probl.ἐγγὺς ἦλθεν τῆ σφῆλαι καὶ καταβαλεῖν ὅτι δύο μόνοις ἡττώμεθα, Parū abfuit quin.Syn.ἐγγὺς μὲ ἦλθεν ἀπολέσαι πάντας ἡμᾶς, Propè fuit, Parū abfuit quin. ἐγγὺς εἶναι,proximè abesse. Plato Politicōr.ἐπειδάν τις ἐγγὺς ᾖ τοῦ οἴεσθαι πλουτήσειν. Οὐκ ἐγγὺς post sententiam negatiuā elegāter ponitur pro Longè abest,Nequaquā. Dem.cōtra Mid.ἐγὼ δὲ οὐκ ἔστιν ταῦτα, καὶ ἐγγύς: pro quo alibi dicit,πολλοῦ γε καὶ δεῖ.Et Pro cor.ἀλλ' οὐκ ἐπιεικῶς πέπαυσαι, οὐδ' ἐγγύς. Sine casu capitur etiā vt Propè apud Lat. pro Ferè, Fermè, Circiter. Xen.δὲ παντάπασι ἐγγὺς πᾶσα ἐκέκτητο βασιλεύς. Apud eundem μισθὸς ἐξεργάζεται τῇ στρατιᾷ ἐγγὺς ἀναιτίου. Sic apud Thuc.ἔτη ἐγγὺς τεσσαράκοντα. COMP. gradus aduerbii huius est Ἐγγύτερος, Propior, Propinquior,Similior. Dem.ἐγγύτερος λόγου, Qui plusculum rationis habere videtur.Xen.Pæd.8,ἐγγύτερον μὲν τοῦ ἀνδρὸς πίνω θανάτου οὐδὲν ὕπνου. Pro quo Cic.De Senectute, Nihil morti esse tam simile quàm somnum. Cuius aduerbium est Ἐγγύτερω, Propius.Thucydes ἐγγυτέρω τῆς πόλεως.Xenoph.τὰ ἐγγυτέρω ὄντα, Quæ propiora sunt.Plato De republ.ἐγγυτέρω ὢν τῆς οἰκείας, Illis iam propinquans; Ad illa iā propius accedens. Idē Apologia,ἐπεὶ μοι ἐγγυτέρω ἐστὲ ἥκετε, Quanto mihi coniunctiores estis, Propinquiores estis genere: SVPERL. Ἐγγύτατος,Proximus.Thuc.l.8,μᾶλλον δ' αἱ πόλεις ἢ οἱ ἰδιῶται ἐγγυτάτω ἐφορῶσι. Et aduerb.Ἐγγυτάτω & Ἐγγύτατα, Proxime. Thucydides,ἐγγύτατα τούτων ἡμῶν μάχεσθαι, Proxime ipsos.Xenophon,ἐγγύτατα τῆς πόλεως. Et metaph.apud eundem Thucydid. ἐγγυτάτω τούτου ἔρχεσθε γνώμης, Animo ad id proximè accedētes.Xen,ἐγγυτάτω τοῦ κρατίστου, Proxime id quod optimū est.Th.l.3,νόμοις μὲν ἢ τοῦ σωφρονεστάτου οἰκειοτάτοις, ἐγγυτάτω δὲ τυραννίδος, proximè ad tyrannidē accedit. Sic dicuntur οἱ ἐγγύτατα aut ἐγγυτάτω ἥκοντες, qui proximo gradu contingunt aliquem. Capitur, vt ἐγγύς, etiam sine ca-

ſu pro Ferè, Circiter. Thuc.lib.6, ἴσως ἢ ἐγγύτερα ἐκτοῦ. A PRO HIS compar.grad.reperitur & ἔγγιον, Propius. Ariſtot.De mundo, κατ' ὃ ἔγγιον καὶ πορρώτερον θεοῦ, Pro eo quantus quantus acceſſus eſt adD eum, vel abſceſſus ab eo. ἔγγιον κνήμης γόνυ, prou.Genu ſura propius. ET ſuperl. Ἐγγύτατα, Proximè.

C.Ἐγγύθεν, Suid.ὁ ἐκ σοῦ δρυὸς ἢ πέτρας.

C.Ἔγγυς, Prope.

C.Παίρεγγυς, Propiuſculè.nam ἐγγὺς hîc ἐλάττωσιν ſign.vt in multis. Ariſtot.Pol.2,εἰ δὴ Κρητικὴ πολιτεία παίρεγγυς μάλιστα Λακωνικῆς, Propiuſculè accedit ad hanc. Aliquādo plenā habet ſign.vt ἐγγὺς πολὺ apud eūdē 7,ἐγγὺς ὑπολίαν τὴν πλείστης καὶ τίμιος τῶν πατρίων, ὑπολίαν παίρεγγυς δή. B.

C.Σωέγγυς, Prope. Ariſtot.2 Pol.σωέγγυς ἀλλήλων εἰσὶ, Inter ſe proximæ ſunt. Plut.Symp.σωέγγυς ὄντα τῇ συνόδῳ τῇ πολιτικῇ, quum propinquus eſſet negotiis ciuium. Ariſtot.Rhet.loquens de iis quæ propinqua ſunt laudabilibus & vituperabilibus, καὶ σωέγγυς ταῖς ὑπάρχουσι, Quæ ſunt propinqua iis quæ inſunt.Et Pol.1, αἴτιον δὲ τὸ σωέγγυς αὐτῆς, In cauſa eſt vicinia τοῦ οἰκονομικὸς ἢ τέχνας καπήλους, B.

Ἐγγύδιον, Propinquum.πλησίον, σχεδόν. Heſych.

Ἐγγύτης, ητος, ἡ, Propinquitas, Vicinitas. Alex.Aphr.l.2 Pr.

Ἐγγύθεν, E propinquo, Cominus. Ire, Propè.Il.2, πόδες δ' Αἴαντος Ἐγγύθεν ἑστάμεν σχεδίην Διομήδεος ἦδε. Il.8, ἐπὶ φόνος ἐγγύθεν αὐτῆς.Demoſth.Olynth.3, ἰδίαν ἐγγύθεν βούλεται καὶ δι' ἀκριβείας ἀκούειν ἃ λέγομεν. Plut.ad Col.καὶ πάλιν ἐκ τοῦ ἐγγὺς ὁ θεὸς, ἐγγύθεν βλέπει.

Ἐγγύθι poeticè pro ἐγγύς, Prope.Cum genit.

¶.Ἐγγίζω, F.ίσω, Appropinquo.Iūgitur dat.Iac.4, ἐγγίσατε τῷ Θεῷ, καὶ ἐγγιεῖ ὑμῖν. Aliquādo cū εἰς. Matth.21, ἤγγισε εἰς Ἱεροσόλυμα. Aliquando cum πρός. Cebes Theb.ἤγγιζον τινες πρὸς τὴν ἀρετὴν παιδιὰν, Propius accedentes. Videtur autem ἐγγίζω accepiſſe ι ex comparatiuo ἐγγίων.

C.Παρεγγίζω, Propiuſculè accedo, Aliquantulum appropinquo.Theophr.hiſt.pl.l.3,c.vlt.de ſmilace aſpera, παρεγγίζει δ' ὡς πρὸς τὴν σαφυλίδα.

C.ΠΡΟΣεγγίζω, Appropinquo, Accedo.Marci 2, μὴ δυνάμενοι προσεγγίσαι αὐτῷ διὰ τὸν ὄχλον.

C.ΣΥΝεγγίζω, Appropinquo, Coeo, συμπίπτω.Dioſc.l.3,c.95, συνίασι δὲ ἥδιστα τῶν συνεγγίζοντας ἀλλήλοις θηλυτέρων, Æſtatis exitu quū appetit autūnus.Idem l.2,c.98, ὅταν τὸ μεταξὺ μέρος τοῦ αἰσχίονος, συνεγγίζον δὲ τῷ καρπῷ κοῖλον, In eo interſtitio vbi pollex brachiali committitur, vt Ruell.vertit.

ΓΥΜΝΟΣ, Nudus. Heſiod.Erg.—γυμνὸν ἀρίστην, γυμνὸν δὲ βοωτῆν, γυμνὸν δ' ἀμᾶσθαι.pro quib' Virg.Nudus ara, ſere nudus. Athen.11, οὐ γὰρ αἰσχρὸν εἶναι αὐτῇ φαίνεται γυμνᾷς. ¶Γυμνὸς peculiariter pro eo qui nudus ſit armis, id eſt qui ſit inermis, apud Homerum.Et γυμνὸν τόξον de arcu qui goryto conditus non ſit, apud eundem.Vide Euſtath.Sic γυμνὸν ξίφος, enſis euaginatus. Ex Luc.autem affertur γυμνασιαρχία pro exercitatione quæ ſit nudis corporibus.Dicitur tamen potius γυμνικὸς ἀγών. ¶Iungitur etiam genit. vt γυμνὸς ἐσθῆτος, Herodian.& γυμνὸς ὅπλων, apud eundem. Iungitur & aliis genit. interdúmque cum ἔρημος copulatur.vt Iſocr.ad Phil.ἀφ' ἧς μὲ ἀφειστήκατον ἁπάντων ἔρημος ἡμῶν ἐστι καὶ γυμνός. ¶Γυμνὸς λόγος à Luc.pro prætextato & turpi poni videtur.Bud.

C.Γυμνοδερείομαι, οῦμαι, Nudus conſpicior, ex Luc.

C.Γυμνόκαρπος, ον, ὁ & ἡ, Nudum fructum habens.

C.Γυμνοπαιδία, vel Γυμνοπαιδιά, q. d. Nudorum ludus. B.chorū velut lupercorum fuiſſe putat. Idem alibi ex Plutar. Apophth.pag.182, de quadam ſaltatione Laconica dictum fuiſſe ſcribit. reprehendit autem Philelphum, qui gymnicum certamen interpr. Remittit & ad eundem Plut. in Ageſilao, 101, & ad Pauſan.72. Apud Xen.plural.γυμνοπαιδίαις ſeu γυμνοπαιδιαῖς, Hellen.6, & alibi. ¶Sed inuenitur & γυμνοπαιδία cum ι in hac ſignif.alicubi apud Plat.& alios. ET Γυμνοπαιδικὴ itidē ſaltatio, Athen.269.

C.Γυμνόπους, οδος, ὁ & ἡ, ET Γυμνοπόδης, ου, ὁ, Nudipes.Sed γυμνοπόδης dicitur & Qui nudis pedibus incedit. ET Γυμνοποδέω, Nudis pedibus incedo, pro ἀνυποδετῶ apud Naz.de diſcipulis Chriſti, inquit B. In v.l.ex Hieron. lib.1, in Iouin.exponitur etiam Nudipedalia exerceo. ET Γυμνοποδία, Ipſa actio incedendi nudis pedibus. Itē Saltatio quædam apud Laced. inquit B, ex Luc. apud quem & γυμνοπαίδαι plur.Exponitur & Nudipedalia, vt præcedens verbum γυμνοποδῶ, Nudipedalia exercere.

Γυμνοσοφισταί, Plut.in Lyc.& Alex. Sapientes Indorum (vt in v.l.)ita vocati quòd nudi in ſyluis agerent.

C.Γυμνόσπερμος, ον, ὁ & ἡ, Nudum ſemen habens, id eſt non incluſum, Theophr.

C.Ἡμίγυμνος, Semimudus.

Γυμνότης, Nuditas.Chryſ.λιπαροῦ δ' ὄντος καὶ γυμνότητα ἐπαλαίοντος.

Γυμνόω, ῶ, Nudo, Denudo. A cuius paſſ.ἔστω τὰ γυμνούμενα μέρη τοῦ σώματος, Luc De cal.Thuc.γυμνοῦσθαι pro Nudare corpus.Dicitur & γυμνοῦσθαι τὸ ξιφίδιον ab Herodiano, Nudato pugione, id eſt euaginato.Item cū genit. γυμνοῦν τινα τῶν ὅπλων apud eundem.Sic γυμνοῦσθαι τὰ οἰκεῖα τῶν κριῶν. Et ἐγυμνώθη μεσίων. Item pro Spolio, Priuo, apud Herodian.Sic Plato, γυμνοῦσθαι δὴ πάντων. Affertur & pro Exhaurio ex Nonno, ἀμφιφορῆας ἐγύμνωσεν. ET Γύμνωσις, Nudatio.

C.ΑΝΑγυμνόω, ῶ, Idem. VNDE Συναναγυμνόω, ῶ, Simul nudo, in v.l.

C.ΑΠΟγυμνόω, ῶ, Idem. Vnde Ἀπογυμνωτὶς, Heſiod. Et Ἀπογυμνοῦσθαι τὰ ἱμάτια, in v.l. Veſtibus exuatur. ET Ἀπογύμνωσις, idem quod γύμνωσις.

C.ΠΑΡΑγυμνόω, ῶ, Idem. Et metaph. Patefacio, Reuelo, Nazian.

¶ Γυμνάζω, (de cuius propria ſignif.paulo pòſt) Exerceo. vt ἑαυτὸν vel τὸ σῶμα τοῖς πόνοις γυμνάζειν, Iſocr. Et γυμνάζειν πρός τι apud eundem, in Hel.enc. At γυμνάζειν τὸν πόλεμον ex Plut.pro Ad bellum ſe exercere. Dicimur & γυμνάζειν alium, & quidem interdū cum infinit. γυμνάζω τοὺς παῖδας τοξεύειν. Paſſ.Γυμνάζομαι, Me exerceo, Luc.Et γεγυμνασμένοι πρὸς ἕξεις πρὸς τὰς πολεμικὰς πράξεις ex Ariſtot Polit.redditur, Exercitati ad rē militarem, vel Ad rem militarē exercitatione habiles effecti. Itē cū genit. ex Philoſtr. γεγυμνασμένος πολλῶν πολέμων, & γεγυμνασμένος τὰ παλαίστρας. Quæ cōſtructio quū rara ſit, habetur tamē & apud Petrum 2 epiſt.cap.2, καρδίαν γεγυμνασμένην πλεονεξίας ἔχοντες. Hāc enim lectione (non alterā πλεονεξίαις) inuenimus in plurimis vet.cod. quos regia bibliotheca nobis ſuppeditauerat. Ex Thuc. autem affertur γυμνάζομαι pro Exerceo me certamine gymnico, quæ prima eſt huius vocis ſignif. quum propriè dicatur de iis qui nudi ſe exercent.

Γύμνασμα, ατος, τὸ, Exercitatio, vt τὰ γυμνάσματα τῶν ἀθλητῶν, Athen.10.

Γυμναστὴς, Idem.Huic Gal.opponit ἀργίαν.ad Glauc.1. ET Ἀγυμναστία contr. γυμνασία Ariſtoph. Ranis. Interdum pro inertia & deſidia ponitur.

Γυμνάσιον, Idem apud Iſocr. Ariſtot. & Luc. ¶Γυμνάσιον itē Gymnaſium. Locus in quo ſe nudi exercebant. Luc. ὁ μὲν χῶρος γυμνάσιον ὑφ' ἡμῶν ὀνομάζεται. HINC Γυμνασιάρχης Æchin. VEL Γυμνασίαρχος Demoſth. Gymnaſii præfectus. ET Γυμνασιαρχία, Iſocr. Gymnaſii præfectura. ITEM Γυμνασιαρχέω, χῶ, Gymnaſio præfectus ſum.

Γυμναστὴς, Qui exercet pueros in palæſtra, Qui præfectus eſt exercendis pueris, Xenoph. At Theocr. dixit, ἔστι δ' ἐν ἄθλοις γυμναστὴς, in Eraſte. ET Γυμναστικὸς, Exercitatorius, Ad exercitationem pertinens. Vel, Exercitationis palæſtricæ peritus, ex Plat.in Protag. Item γυμναστικὴ (ſub.τέχνη) ars docens quæ ad exercitationem pertinent, Plat.in Gorg.

C.Ἀγύμναστος, η, ὁ & ἡ, Inexercitatus, Qui nondū exercuit corpus, vt equi ἄγυμναστοι, Xen. Pæd.8. vel Qui non eſt aſſuetus exercere corpus. Gal.ad Gl.2, ὅσοι λοιπὸν ἐν ἀπαλοῖς καὶ φιλόπονοι καὶ ἀγύμναστοι. At verò apud Sophocl.in Trach. dicitur morbus non relinquere hominē ἀπύμναστον, ea ſignif.qua Lat:Exercitus, vt ſignificet Nō exercitum dolore.Intelligit autē nō darevllā à dolore requiē. Et cū genit. X.Pæd.1, ἀπύμναστοι τούτων, Rudes harū rerum & imperiti. Ad verbū, In his rebus inexercitati. ¶Ἀπύμναστος pro πολυγύμναστος, Valde exercitatus, Heſych. ET Ἀγυμνάστως, Inexercitatè, & ex cōſeq. Imperitè. Vt X. Ἀγυμνάστως ἔχειν πρὸς πόνον ἢ ψύχη ἢ πρὸς θάλπη, nō eſſe ad tolerādum frigus & æſtū exercitatos.

C.Πολυγύμναστος, Multum exercitatus, vel in multis.

Φιλογυμναστία, Amor exercitii, Cupiditas exercitationis. ET Φιλογυμναστέω, ῶ, Amo exercitationē, Cupīdus ſum

exercitationis. φιλογυμναστῶν de Laconibus dixit Plut. vt inquit Bud.

Γυμνάς, άδος, ἡ, Exercitationi dedita, qualis est palæstrica. Luc. γυμνὰς τὰ πολλὰ ἐκ παλαιστικῆς. Et γυμνάδες πρὸς ἵππον, equæ pede expeditæ ex Eurip. ¶ At Statius gymnade substantiuè dicit pro exercitatione.

C. ΑΓ Ο γυμνάζομαι, Exerceor, Me exerceo. Aristot.

C. ΕΓ γυμνάζω cum dat. rei, vt ἐγυμνάζω τούτῳ, Exerceo hac in re. Plut. in Cæs. καὶ τοῖς Κελτοῖς ἐγγυμνασάμενος πολέμοις. Herodianus, Σκύθαις πρὸς ἐγγυμνάζεσθαι. Et ἐγγεγυμνασμένος ἁρπαγαῖς, Exercitatus in rapinis. pro, Rapinas exercere suetus. ¶ Ἐγγυμνάζειν πολλοῖς ἄθλοις, pro Vexare, inquit Bud. Sic Lat. partic. Exercitus interdum capitur.

C. ΚΑΤΑ γυμνάζω, Exerceo. Luc. λῷ πολλὰς αἰκίαις καὶ πόνοις αἰτίαν τοῖς νέοις κατεγυμνάζωσι.

C. ΠΡΟ γυμνάζω, Præexerceo, Luc. ΥΝΔΕ Προγύμνασμα, Præexercitatio. vt Athen. lib. 14 scribit pyrrichen esse προγύμνασμα belli. Sic προγυμνάσματα rhetorices vocauit Aphthonius quædã scripta sua, quæ sunt velut illius præludia. ΕΤ Προγυμναστὴς, Qui præexercet, Qui præexercendo præparat. Ex Plat. & Xen. affertur.

C. Σ Υ Γ γυμνάζω, Coexerceo, Simul exerceo. ΕΤ Συγγύμνασία, Coexercitatio. ΕΤ Συγγυμναστὴς, Socius exercitationis, ex Plat.

¶ Γυμνικὸς, Gymnicus: vt γυμνικοὶ ἀγῶνες, Aristoph. & Thuc. Certamina gymnica. i. in quib' athletæ nudi certabãt. Dicunt & gymnicos ludos Lat. Et γυμνικὰ ἆθλα Xen.

¶ Γυμνὴς, ῆτος, ὁ, item Γυμνήτης, ου, ὁ, Miles leuis armaturæ. Et γυμνήτης βίος, Nuda vita, ex Epigr. ΕΤ Γυμνητία, Leuis armatura. id est Milites leuis armaturæ. Thucyd. lib. 7. ΕΤ Γυμνητεύω, Sum miles leuis armaturæ. ¶ Item, Nudus sum, apud Basil. τὸ γυμνητεύοντες τὸ ἱμάτιον τοῦ φυλάττεσθαι τὸν ἀποβολάς. Idem alibi, ὁ πένης ὁ πένητα, ὁ γυμνητεύων πένητα. Chrys. ἀνὰ τὰς πτέρνας, ἀνὰ τοὺς ὤμους, ἀνὰ τοὺς γυμνητεύοντας. Γυμνήτιδες νῆσοι, quæ & Baleares, & Callarides, ex Diosc. ΕΤ Γυμνησία, eædem Steph.

Γυμνολὸς, Inops, Hesych.

ΓΥΝΗ, αικὸς, ἡ, (tanquam à. γυάϊξ) Mulier, Fœmina. Il. λ, Οὐκ ἀλίγῳ ὅς τ' ἄμ' ἄνακτι βάλοι ἡ πὰις ἄφρων. Et ἠλιτόμην γυναιξί. Od. ο, velut epitheticè. At in γυνὴ ἔμμεν apud eundem Il. ζ, & in similibus, vacat γυνὴ, sicut ἀνὴρ sæpe. Paus. Atticis, ὡς ἡ Παιδοῦσα γένοιτο γυνὴ σοφή. ¶ Γυνὴ. Vxor. vt Il. ζ, Ἦ ὀὐ ὅμο φρονέοντε νοήματα οἷσιν ἔχητον Ἀνὴρ ἠδὲ γυνή. Pro quo dixit Eurip. eandem γαμοῦσα vsurpans, Ὅπου γυνὴ σοφὸς ἀνδρὸς μὴ δίχα στατῇ. Plut. Pol. pr. ἐξ ἄλλου κτῶ ἀνθρὶ πρὸς γυναῖκας ἀνδρῶν. i. (Luc. verbis) γυναιξὶ πρὸς τὰς γαμετὰς τὸν ὁμόνοιαν συναυξόντα. Sic ἔγημα γυναῖκα. Od. ο. & ἠγάγετο γυναῖκα, Od. ξ. Passiuè autem γυνὴ γαμοῦσα, Hes. Erg. Hinc & γαμετὴ γυνὴ pro γυνὴ simpliciter, de quo dictũ in Γαμετή. Est autẽ dicta γυνὴ quasi γονὴ, si Platoni credimus.

C. Γυναικοειδὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Qui est specie muliebri.

C. Γυναικόθυμος, ου, ὁ, Qui muliebri animo est. ΥΝΔΕ Γυναικοθύμως, Muliebri animo. Muliebriter. Polyb. γυναικοθύμως δ' ὀλοζώτως δεξαμένην τὴν παρρησίαν ἀποβλητέον.

C. Γυναικοπλὴξ, κτος, ὁ, Qui mulierib', vt accipitres amib', inhiat. Mulierũ sectatores, Mulieroſi. Factũ per lusũ. Cam.

C. Γυναικοπόρμοι apud Athen. lib. 6, qui Athenis improbiores & petulantiores mulieres multa afficiebant, proposita publica scriptura multæ de platano in Ceramico, teste Polluce l. 8. Cam. ἀρχοὶ ὅτι νόμου γυναικῶν, οἱ τὰς ἀκοσμούσας ζημιοῦντες.

C. Γυναικοκρατέομαι, εόμαι, Fœminarum imperio regor, Fœminis pareo. Viuo sub imperio muliebri. B. C. 849. vnde Γυναικοκρατούμενοι dicti populi qui Amazonum potestati parebant: de quibus Plin. lib. 6, cap. 7. ¶ Γυναικοκρατούμενος dicuntur etiam Vxorii, Bud. Qui in potestate sunt mulierum. Camer. ex Polit. 2. Plut. Erot. ἢ δὲ εὐνὴ ἀφέστηκεν ὑπὸ γυναικοκρατούμενον. ΕΤ Γυναικοκρατία, ας, ἡ, Dominatio muliebris, Camer. Muliebre imperiũ. Plut. de Marco Catone, qui in matronarum licentiam inuectus est, ἀλλ' ἢ τὰς γυναικοκρατίας ἀβελτερίας, Πλάτων ἀνῄρηκεν τὴν γυναικεῖον ἀρχὴν, ἡμεῖς ἢ πάντων ἀνδρώδη, ἢ αἱ γυναῖκες. B.

C. Γυναικομανὴς, ἐος, ὁ ἡ, Mulierum amore insanus, Mulieroſus. Athen. lib. 11, πολὺς δὲ καὶ ἀξιόμαχος παλαιὸς ἐστὶ φησὶ δέξις, καλεῖσθαι δὲ τοὺς φιλοξένους γυναικομανεῖς. ΥΝΔΕ Γυναικομανία, ας, ἡ, Insanus mulierum amor. Athen. ibidem. (PRO QVO ET Γυναιμανία per syncopen.) ΕΤ Γυναικομανιάω, ῶ, Insano mulierum amore flagro.

C. Γυναικόμιτος, ου, ὁ ἡ, Mulieres imitãs. γυναικομίμους ὑβρεις ὁμιλεῖ χρῶ, de humilitate precũ. Cam. ex Æsch. Prom.

C. Γυναικονόμοι, οι, Magistratus modestiæ matronali præfecti, ne licenter exeant & sint indecorè ambulatrices, Bud. Hi vnà cum Areopagitis conuentus priuatos nuptiarum & feriarum inspicere solebant, & videre nunquid contra præscriptionem conuiuiorum committeretur, vt si plures ℔ triginta inuitati essent. Cam. ex Athen. l. 6. ΥΝΔΕ Γυναικονομία, ας, ἡ, Functio illa.

C. Γυναικοπληθὴς, ἐος, ὁ ἡ, Mulieribus plenus. Eurip.

C. Γυναικοπαθέω, ῶ, Fœmino, Muliebria patior, Fœminor. Athen. lib. 12, Μασσαγέται ἢ ἐθηλυνθησάν, οἱ τὸ αὐτὸν ἔδοξε τοῖς φονεῦσι τοὺς κομιστὰς χαμαιτοφὲς χρυσοῦ δῶρ' ἐν ᾧ ψυχὰν μᾶλλα κλέος δῶρ' πλὴν τρυφῶν γυναικοπαθοῦντας.

C. Γυναικοπρεπὴς, ἐος, ἀ ἡ, Mulieres decens. Xen. Et Plutar. ἁλτελυκὸν ἢ γυναικοπρεπὲς. ΥΝΔΕ Γυναικοπρεπῶς, adverb. Muliebriter, Ita vt mulieres decet.

C. Γυναικοφίλας, ου, ὁ, Mulierum amans, Mulieroſus. Theocr. Καὶ σὺ γυναικοφίλας. Poll. tamen l. 6 hanc vocẽ improbat.

C. Γυναικόφωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Muliebrem vocem habens.

C. Γυναικαίνη, αἴνης, ὁ, Effœminatus, Muliebris. Eust. ex quodam poeta, γυναικαίνῃσιν πομφοῖ.

C. Γυναιμανὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Mulierum amore insanus. Il. ζ, Διὸς παῖ, τίδος ἄεισι, γυναιμανὴς, ἠδ' ὁποπινά. ΥΝΔΕ Γυναιμανία, ας, ἡ, insanus mulierum amor.

C. Γυναίανδρος, ου, ὁ ἡ, idem quod ἀνδρόγυνος, Qui masculi & fœminei sexus est. Item, Effœminatus, Muliebris.

C. Ἀγυιάνος, ου, ὁ, Vxore carens, Cælebs. Phryn. apud Poll. πλὴν ὅσοις γέρων ἄπαις, ἀγυιάνοις.

C. Καλλιγυναῖκες, αικες, ὁ καὶ ἡ, Pulchras mulieres habens. Ἐλλάδα καλλιγυναῖκα, muliebribus formis nobilem Homerus dixit, Cam. quod epitheton diuersis locis attributum à diuersis poetis tradit Eust.

C. Καταγυναιξ, αικος, ὁ, Mulieroſus. Arist. περὶ θαυμασίων ἀκουσμ. de Iberis, ὅτι καταγυναικεύεται ἢ ὧν τὰ αἰδοῖα τῶν σώματος ἡλικοῦ δίδονται τοῖς ἱππεῦσι πλὴν πέντε σώματα ἄρρενα. B.

C. Φιλογυναιξ, αικος, ὁ, Mulierũ amans, Mulieroſus. Plato, φιλογυναικὰς εἶναι, ἢ πολλοὶ τῶν μετ' ἐμοῦ γεγόνασι. Dicitur etiã ad differentiã τῆ φιλόπαιδος seu παιδεραστοῦ.

C. Ἄγαμος, ΕΤ Ἀγαμὸς, ου, ὁ, Vxore carens, Cælebs. apud Pollucem, qui ἄγαμος ex Aristoph. citat. ΕΤ Ἀγαμαῖος, pro eodem, apud Varinum.

C. Ἡμίγυνος, ου, ὁ, Semimulier. Synes. ἀνὰ καὶ γυναικώτατος τῆ δοκῇ, ἁρρὰν ἀποφαίνειν τὸν ἄνδρα ἡμίγυνον.

C. Καταγυνὴς, ῆς, ὁ, Mulieroſus. vt φιλογυνὴς.

C. Λαγυνὸς, ου, ὁ, Effœminatus, Muliebris. secunda breui. vid. ex Gazæ grãm. lib. 3. (ex Amypsia.

C. Νεογυνὸς, ου, ὁ, Qui nuper vxorem duxit, νεόγαμος. Poll.

C. Φιλογυνὴς, ΕΤ Φιλόγυνος, ου, ὁ, Mulierum amans, Mulieroſus. Dicitur ad differentiam τῆ φιλόπαιδος, vt mulier φίλανδρος dicitur viroſa, Platoni. Bud. vt Athen. lib. 13, φιλομαίεται δ' ἰλιὸ Σοφοκλὴς, ὡς Εὐριπίδης φιλογυνὴς. Et lib. 13, τοῖς φιλογυνίοις γυναιμανεῖς [καλοῦσι.] ΕΤ Φιλογύναιος pro eodem. ΥΝΔΕ Φιλογυνία, ας, ἡ, Mulieroſitas, vt Cicero vertit Tuscular. 4. Scribitur verò & φιλογωνία cum ω. CVI ibidem Μισογωνίαι opponit, quod Odium mulierum interpr.

C. Πολυγυναῖος, ου, ὁ, Qui multas vxores habuit. B. ex Athen. 13, πολυγυναῖος ἦν ἐκ μόνου καὶ Λίγκ[illegible]

Γυναικεῖος, ου, ὁ, Muliebris. Odyss. χ, — γυναικείας δέμνια βουλαί. γυναικεῖος κόσμος, Mundus muliebris, Plato 2 De republ. γυναικεῖα ἱμάτια, Xenophon. γυναικεῖα σκεύη, Pollux. Sic γυναικεία φωνή. Luc. ἔδει φαύλῃ καὶ γυναικείᾳ σχήματι. Apud eundem de carmine dicitur ἀγροῖς ἐγγυναικέστερον. Et γυναικεῖα ἀγορὰ, item & πύλη, apud Pollucẽ lib. 10, dicitur forum in quo vasa & vtensilia venduntur. Γυναικεία θεὸς, Bona dea. Plutarch. in Cæsare & Cicerone, ἐπὶ τῶν Γυναικείων μὲ ἀγαλμάτων, ἕλλην ἢ γυναικείαν ἐνομίζετο. ΑΤ Γυναικεῖον, ου, τὸ, neutro genere, substantiuè accipiendo, est Gynæceum, quo Plautus & Cicero etiam vntur. id est, locus interior in ædibus in quo solæ mulieres versabãtur. Γυναικεῖα aũt plur. num. gen. neut (sub. πόλη aut tale quid) accipitur pro menstruis seu

mulierum purgationibus.quæ Muliebria à Latinis etiã appellari quidam tradunt. Aristot.lib.7 De hist.anim. ἃ δὲ τῆς γυναικείου ὁρμὴ γίνεται οἷον φθίσεσι ταῖς μιλύαις. Athen.lib.3,ἀκάθαρτον ἔφη γυναῖκα ἢ ἐπηχημένα ἢ τὰ γυναικεῖα.

Γυναικίδιος etiam resolutione Ionica pro Γυναικεῖος ponitur frequenter apud Herod. ET Γυναικίτις,ιος,ἡ,Muliebre conclaue.idem quod γυναικεῖον & γυναικών.

Γυναικίας,ου,ὁ, Muliebris,Effœminatus. Luc.μαλθακὸς αὐτὸς ὢν καὶ γυναικίας,Mollis & effœminatus.

Γυναικικὸς,ἡ,ὁ, Muliebris,Effœminatus. vnde comparat. Γυναικικώτερος.

Γυναικώδης,ους,ὁ καὶ ἡ, Muliebris, Effœminatus,Cam. Et γυναικῶδες idem quod γυναικοπρεπές.

Γυναικών,ῶνος,ὁ,Mulierum conclaue,Mulierum contubernium.Xenoph.Pæd.q,καὶ τὸν γυναῖκα εἰσαγαγὼν εἰς τὸν γυναικῶνα ἠσκωῆς,καὶ παῖδας ταῖς κουσουργοῖς. VNDE Γυναικωνίτης,ου,ὁ,quod à Polluci est θάλαμος ἱστῶν.Hesych. verò etiam οἶκος γυναικῶν, & scholiastæ Homeri idem quod παρθενών. Cuius fœmin.est Γυναικωνῖτις,ιδος ἡ,vsitatius multo q̃ ipsum masc.idémq; significãsquod γυναικών. illo autem & Latini vsi sunt aliquando. Paul. Æmyl.de matrefamilias apud Rom: Neque in conuiuium adhiberur nisi propinquorum, nec sedet nisi in interiore parte ædium,quæ gynæconitis appellatur. Plutar.κακὴ δὲ θαλάμου καὶ γυναικωνίτιδος ὀπὶ πρόπος.Dionys.Longin.καὶ πῶς μὲ τὴν ὀπτυμιῶν εἰκαίαν ἐσεσθαι ὡς γυναικωνῖτιν,πῶς τοῦ θυμοῦ ἦ,ὡς αἰδρωνῖτιν. Aliquando non tam pro loco quàm pro cœtu ipsũ mulierum capitur. Plutarch: De Herod.μὴ τὴν γυναικωνίτιδος ὀπὶ ταῖς Ἑλλήνας ἐφαπτόμενος.

Γυναικάριον,ου,τὸ,Mulierecula, Vxorcula:

Γυναικίζω, F.ίσω,q.d. Fœminam ago, Cultũ gestũque fœminam repræsento,In mulierem degenero.neutraliter ponitur. vt apud Dionem, γυναικίζει καὶ ἀκκιζεται: Passiuũ quoquein vsu est quasi à γυναικίζω actiuè sumpto pro Effœmino.Luc.ἐγυναικίζου εἰς τὸ ἐπαφρόδιτον,Fœmina factus es quum prius vir esses,In fœminam degenerasti,B.interpr.cui etiã γυναικίζεσθαι & ἀκκίζεσθαι synonyma sunt. VNDE Γυναικισμὸς,οῦ,ὁ,Superfluitio muliebris,Mericulus muliebris.Bud. apud Plut. Cæs.οὐδὲν γὰρ γυναικισμὸν ἐν ἡσθαι μονία ἀφέντα καταγελᾶν τῶν Κελτουριῶν. ET Γυναίκισις,εως,ἡ, Actus muliebris, Imitatio muliebris. Aristoph.Thesmoph.ἀφεὶς τῆς ἑτέρας δεῖται γυναικίσεως δίκας. ET Γυναικιστὶ,aduerb.Muliebriter, Mulierum more.Athen.l.12,de Sardanapalo, ἐψιμυθιωμένον & κεκοσμημένον γυναικιστί.

Γυΐδιον,υ,τὸ,Mulierecula. Dem.De falsa l.γυΐδια γὰρ παιδάρια ὀλίγα. Theoph.ep.43.τὸ πρῶτον γυΐδιον,τὸ διεφθαρμένον ἡμιαίθριον. Et apud Hom.Odyss.ο, Ἀλλ' ὅλετ' ὀφθαλμοῖσι θυήεσσα γυναίων εἵνεκα δώρων.ι.Propter dona mulierculari:seu (vt schol. exponit)ἀπὸ γυναικῶν δωροδοκίας.

Γυΐς,ίδος,ὁ, Semimas, Semiuir.i. ἀνδρόγυνος, μαλακὸς, vt Suidas exponit,seu (vt Eust.) θηλυδρίας,καὶ ὁ ἀμφισβήτησιν ἔχων ἀφροδίσια. Plut. Alex.διελεγόμην γὰρ μοὶ γυΐς εἶη. Apud eundẽ γυιδίας ἔξεστι. Apud Suidã ἢ τοὺς ἀθλίους ἐπιτρέπειν λέγειν καὶ γυϊδίας ἐποιεῖν, τῆς ἡδονῆς ἕνεκα ἑαυτοὺς ὑμεναίου χλεύης τε καὶ γυΐος. sic emm ibi scribitur cum π.

ΓΥΡΟΣ, Curuus,Incuruus.Item, Rotundus.Homerus Odyss.τ, Γυρὸς ἦεν ὄμοιον. (nam malè scribitur γυρὸς ἐν ὄμοιον) vbi Eustath.exponit Rotundos humeros habens,& addit ἐπίτηδες,ut ἐρίμηλος. Hinc quidam interpr. Qui est humeris valde extantib' & teretibus. Rursum autem Eustath.in hunc locũ Od. β,Οὐ δὲ γέρων γυρὸς ἦεν,annotat dici ad differentiam τοῦ γυροῦ,qui non è senectute,sed natura talis est. Idem alibi γυροῦ νόημα ad imitationẽ illius γυρὸς ἄνωγε,appellatas fuisse tradit.Legitur & γυρὸν ὀδοντωτόν in Anthol. Epigr.quod redditur Incuruum supercilium, vel inflexum. HINC Γυρόω,Incuruo. vt vertitur in hoc Opp.loco,De venat.lib.3, Αὐχένα τ' ὀφθὸν ἄορι γυρώσας ἐπὶ γῆν γυρώσαντα.

Γυρὸς,Scrobs. Ita enim scribit Eustath.in hac etiam significat.idque ex veterum autoritate. At Hesych.habet γύρα,βόθρα.Sic & ex Theophr.affertur γύρας ὀρυκτοὺς, ἤτοι γλυφάς. HINC Γυρόω quod apud Aratum,Stirpes in scrobes condere,B.

Γῦρος autem Gyrus,Circulus,vel Ambitus, vt exponit B. in hoc Plut. loco,τοῦ κλήματος γῦρον ἀφεὶς αὐτὸν ὁ Γοργίλιος ἀφεῖχε ψαν. ¶At γῦρος pro scrobe vide in γυρός. ¶Et γῦρος placentæ quoddam genus, Athen. Sed quanuis υ producatur in γυρόω,scribitur tamen & γῦρος in omnibus signif. COMP. Γυρόδρομος. vt γυρόδρομος πέτρος v.Lex Epigr.Lapis in orbem motus,vermola. ET Γυροειδὴς, Circularem formam habens, aut Rotundus. VNDE Γυροειδῶς,Gyri forma,vel Per gyrum, In orbẽ. ET Γυρότομος αὖλαξ in Epigr.Sulcus prosciſſus orbiculatim,quoniam aratrum ad extremum agrum perueniens,in orbem vertitur. ET VERB. Γυρόω,In gyrum colligo,In orbem verto. Bud. γυροῦσθαι interp. Volui,in hoc Greg.versu,Γυροῦ) σοφίαν ἐμπαλιν ἐς καμάτους. HINC Γύρωμα, ET Γύρωσις, Circumactio in orbem.Sed & Circus vertitur à Gaza apud Theophr. ITEM Γυρόω cui Hesych. in Κυρῶσαι videtur dare illã signif.τὸ γυρῶσαι apud Aratum.Sed idem ῥίμζεσθαι quoque exponit γυρόω. HINC deductum γυρεία Gaza apud Cicer. De sen. pro fossione ponit. Ab hoc γῦρος Gall.giron.

ΓΥΡΙΝΟΙ,Ranæ rotũnda specie, quibus videlicet nõdum sunt pedes:inquit Eust. qui & addit.γυρίνους ab Ionib' vocari,teste Pausania,qui γυρῖνοι ab Atticis appellẽtur. Alii γυρίνους ex Hesych.interpr.Ranarũ pullos.

ΓΩΝΙΑ, ας,ἡ,Angul'. Aristoph. Vespis,ἀπόδρασις γὰρ εἰς τὴν γωνίαν:Plut.De dæm.Socr.εἰς πυκνὰ γωνίαν τὸ πρεσβύλου.Idem in lib. De frat. char. ἐωνίαν pro angusto loco dixit, ὑπὸ οἰκετῶν καὶ γωνίας ὡσὲ ἀδελφοὺς δέχεσθαι χεῖρον. Alioqui γωνία potius pro loco abdito ponitur,sicut & in sermone Gall.coin,& coingner. id est γωνίδιον (de quo dicam infrà.)Quo & Lucas vsus est modo Act.cap.26,v.26,λανθάνειν γὰρ αὐτὸν τοῦτον οὐ πείθομαι οὐδέν.οὐ γάρ ἐστιν ἐν γωνίᾳ πεπραγμένον τοῦτο.Contrà verò apud Matth. cap. 6 dicuntur hypocritæ lubenter orare stantes ἐν ταῖς γωνίαις τῶν πλατειῶν,non vt se abdãt, sed vt ab omnibus conspiciantur.Sunt enim γωνίαι platearum,id est anguli, loca in quibus desinunt plateæ in angulos: adeo vt perinde sit ac si dixisset In triuiis. Quare & Angiportis platearum quidam interpr. sicut Catullus Quadriuiis & angiportis copulauit. Volunt autem quidam grammat.à γόνυ deduci γωνία, cui ideo nostram illam lineolam præfixi.

C.Γωνιοειδὴς,Anguli formam habens, Velut in angulum seu angulos desinẽs,Theophr. AT Γωνιώδης, Angularis, Anguloſus,In angulum seu angulos exiens. ET Γωνιωδῶς,In formam anguli,Eustath.

C.Γωνιόφυλλος,Angularia seu anguloſa folia habens.

C.Ἀγώνιος,Angulo seu angulis carens, Vel Non anguloſus,vt Plin.interp.apud Theophrastum.

C.Ἀκρογωνιαῖος λίθος,In extremo angulo positus lapis, Sũmus vel imus angularis lapis.Sed apud Paulum ad Ephes.2,& apud Petrum epist. 1 cap.2, significat potius imum angularem quàm summum, vt doctè annotasse mihi videtur Beza. ET Ἀκρώγωνος pro eodẽ in v.l.

C.Ἀμβλυγώνιος, Obtusum angulum habens.

C.Ἐγγώνιος vide in Ἐνγώνιος.

C.Ἑξάγωνος,Sexangulus,Sex angulos habens.Greg.

C.Ἐπιγώνια quædam organa. Vide in Τελγῶνος.

C.Ἐνγώνιος,In quo anguli recti constant,vt interpr. Bud. afferens ex Xen. in OEcon.ἐρῶ δέ σοι τοῦχον τὸν πρὸς βορέαν, ἐνγώνιον δὲ τοῦτον καλὸν εἶναι. Gaza autem quod Cic. dixit directos in quincuncem ordines, interpr. εἰς ἐνγώνιον πεποιδὸς ἑρμοὺς ἔχοις. Sed in illo Xenophontis loco sunt qui ἐγγώνιον legant. Est autem ἐγγώνιος, angulos habens.

C.Ἰσογώνιος,q.d. Æquiangulus, Æquos seu pares angulos habens.Exponitur & Rectangulus.

C.Ὀρθογώνιος,Rectangulus.

C.Παγγώνιος,q.d.Omniangulus. id est ab omni parte angulos habens.In v.l.πανγώνιος,Lapis ab angulorũ multitudine.

C.Πολυγώνιος, ET Πολύγωνος,Multangulus,Multos angulos habens.

C.Τετράγωνος,Quadrangulus,Quadratus,πετράγωνος πέξις ἐπ

ὁπλιτῶν, Thuc. 4. Hippocr. πλάγια βέλη, Sagittæ quadruplici acie armatæ. Quidam quadridentes interpr. Et metaph. πλάγιον σῶμα nonnulli dici putant sicut à Celso quadratum, neque gracile, neque obesum: quod habilissimum esse dicit. Item alio genere metaph. πλάγιος ἀνήρ, apud Aristot. Ethic. Nicom. l. 1, & Rhet. 3, pro bono viro. quod sumptum est ex loco Simonidis quē Plato in Protag. affert, χρεὼ π & ποδὸς π πλάγιον. Ab Horatio autē dicitur totus teres atq; rotūdus, tic & à quodam in opusculis Virg. subiūctis. Retulit & Eras. inter prouerb. Quadratus homo. ¶ ET πλάγιον, loc' quidā in manu. Cam. HINC compos. 2, Τετραγωνοειδέστατος, Quadratam faciem habens. vt πλαγιοκεφάλους ἵππους apud Gelonos esse ait Herodot. Melpom. ET Τετραγωνίζω, Quadro, In quadram formam redigo. vt apud Philop. πλαγωνίζω λίθον, item pass. πετράγωνισμένος λίθος. Sed & πλαγωνίζουσαι γραμμαὶ apud Proclum in Euclidem, neutraliter. ET Τετραγωνισμός, Quadratio.

Τίτραγρία pro quadam arbore affertur ex Theophr. Hist. l. 3. c. 6. sed locus mendi suspectus est nonnullis.

C. Τρίγωνος, Triangulus, Qui est triangulari seu triquetra forma. Et τρίγωνον sine adiectione pro figura triāgulari. Est autē aliud ἰσοσκελές, aliud σκαληνόν, est præterea ὀρθογώνιον, item ἀμβλυγώνιον, & ὀξυγώνιον: de quibus vide suis locis. ¶ Sed & tres quidā versus Homerici vocati sunt τρίγωνοι, vt tradit Eustath. pag. 397. ¶ Τρίγωνον, instrumentum quoddam musicum à triangulari forma ita vocatum. Vide Athen. lib. 4. Aristox. Pol. hus τριγώνους annumerat & πλαγίους, itidem musica instrumenta, q. d. septangula: item σαμβύκας. ¶ Τρίγωνος pastillus ad sistendos dolores, sic dictus à figura qua singebatur. Gal. Paul. Aet. ¶ Τρίγωνον à triangulari forma dictum & forum iudiciarium Athenis, vt v. l. annot. ex Suida & schol. Aristoph. HINC Τριγωνίζω, In trigonum formo, seu triangularem formam. Plut. 177.

Γωνίημαι, οὔμαι, vnde γεγωνιαῖος apud Dioscor. (q. d. Angulat⁹) quod redditur Angulosus. ET Ἀπογωνιοῦμαι, quod Gaza apud Theophr. vertit In angulum se colligere.

Γωνίδιον, ου, τὸ, q. d. Angulul⁹, Gall. Coigner. Luc. ἐδείχθη δέ μοι ὁ γωνιδίῳ ἔοικὼς οὗτος ἀκριβῶς πᾶσα τὴν διάθεσιν. Sæpe autem γωνίδιον dicunt non solùm pro loco angusto sed & pro abdito.

C. Γωνιασμός, Angulus concurrentium parietum, in v. l. Vide Hesych. & Suidam.

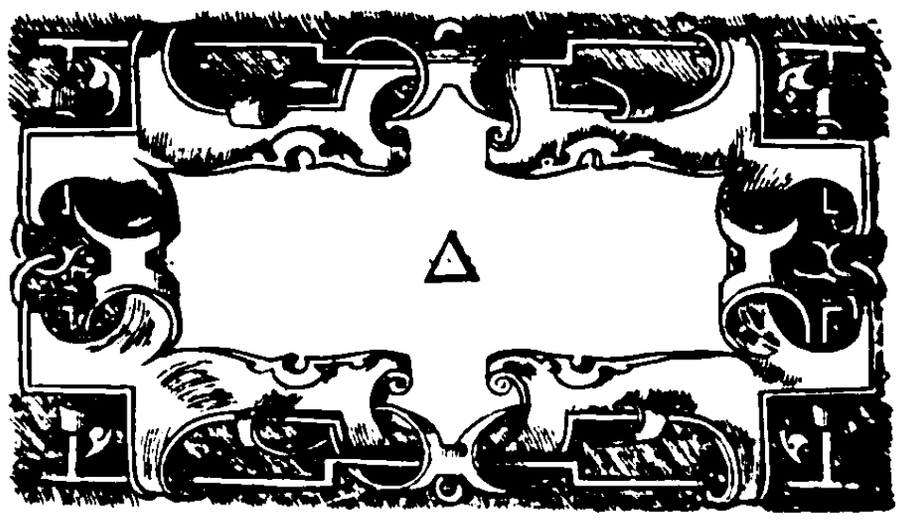

Δέλτα Δ Δ ᵭ δ

ΔΑΈΩ, ας, inus. F. δήσω, præt. δεδάηκα, & pass. δεδάημαι, à quo part. δεδαημένος. sicut & pass. ut. δαήσομαι. Exponitur μανθάνω, δεδάσκομαι, i. Disco, Doceor. Od. θ, Δεῦτε φίλοι, τὸν ξεῖνον ἐρώμεθα εἴ τι ἔπειτα· ἀέθλων Οἷός τις καὶ δεδάηκε. Idē alibi, Ἀθυμαλέοι τ' ἴσόμεσθα καὶ ἀ δεδαικότες ἄλλους. Et Od. γ. Ἦ δήμους ὅτι δάηαι, οὐδὲ σε νιόθεν. Iungitur & genitiuo, sicut εἰδέναι, vt mox docebo.

Δάω itidem inusit. (in hac quidem certè significatione) format δίδαα (pro δέδηα) vnde partic. διδαώς. Et pass. δάομαι, itidem inusitatum in hac signif. format aor. post. ἐδάλω, vnde δαλῶμαι & δαλώμενος, item δαείω pro δαῶ apud Homerum. Sunt tamen qui ab vno themate omnia deriuanda putent: quidam à δαίω, vt δεδάηκα sit pro δέδαηκα, itidémque in aliis temporibus: alii à δαέω, vt δίδαα sit Ionicè pro δεδάηκα, quorum ego sententiæ potius subscriberem. Il. φ, οὐδέ κε ἴδμεν ἐγὼ γε ἰδὼν ἐνὶ φρεσὶν ἠδὲ δαείω Ἦ ἀρότοιο καὶ εὐδίην ἀλδήσειε. Et cum genitiuo δαήμεναι πολέμοιο, pro γνῶναι περὶ πολέμου. Sic & δαήμονος cum genitiuo, sed pro perito: vt Castorem δεδαημένον ἵππων dicit Apoll. Arg. 1. Item cum accusatiuo, vt πολεμοστεφῆ δεδαημένος, Epigr. lib. 1.

Δίδαα autem non solùm pro Noui dixit Homerus (vt δίδαα γεραίρων) sed etiam pro Docui, & quidem cum accusatiuo rei simul & personæ, Od. φ, — ὃν Ἥφαιστος δίδαξε καὶ πολλὰ Ἀθηνὴ Τέχνῳ παιδεύσασα.

Δαήμων, Doctus, id est Gnarus, Peritus. vt Od. θ, δαήμονι ἄλλῳ, Perito certaminum. Vtitur & Xen. & quidem in superlatiuo, δαημονέστατοι καὶ ἀνδρικώτατοι. Et post eum Arrianus, lib. 6, de Alexandro scribens, καὶ πάσῃ στρατιᾷ καὶ ὁπλίσει καὶ τακτικῇ δαημονέστατος. ET Δαημοσύνη, Peritia, Scientia. Apoll. Arg. 1. CONTR. Ἀδαήμων, Imperitus: vt μάχης ἀδαήμονι φωτί, Il. 2. ET Ἀδαημοσύνη, Imperitia. Apud Hesych. ἀδαημονίη.

C. Ἀδαής, ές, ό & ἡ. Ignarus, Imperitus. Herod. Terpsich. πᾶν ἔστω μᾶλλον ἢ ἔσται ἀδαής. Xen. Pæd. 1, οὐδεὶς αὐτῶν ἠβήσας, ἢν μὴ ἀδὴς γεγήσῃ. ET Ἀδαῶς, Imperitè.

C. Ἀδήκτης, Incognitus. Hesiod. οὐκ ἀδήκτην πεφάσεαι.

C. Ἀρτιδαής, Qui nuper didicit, Qui nuper cognouit. Vel pass. Qui nuper cognitus est, seu mēte perceptus. apud Suid. de argento ἀρτιδαὲς οὐμπτυον ἐργασίᾳ. i. ἀρτιμαθές.

D C. Αὐτοδαής, Qui ex seipso & sine magistro didicit. Et pass. αὐτοδαῆ ὀρχήματα apud Soph. in Aiace, Quorum scientia sine magistro percepta est.

C. Παυτοδαής, (q. d. Omniscius) Qui omnia didicit. Democriti epithetum apud Laert.

C. ΠΡΟδαλῶμαι, Prænoscere, Præscire. vnde participium: προδαείς, Hom.

¶ ΔΑΊΜΩΝ, Deus, quasi δαήμων, vt & Plato vult in Cratylo, (quidā tamē & δαίμονας dictos ἀπὸ τῆ δαίσασθαι credi derūnt, quòd sint δαιτυτικοὶ καὶ δαιτηταὶ τῶν ἀνθρώπων) Sæpe autem generaliter δαίμων vocatur à poetis præsertim, quiuis deus vel dea: vt Il. τ, Οὐδὲ θεοπρόπων τινὰς δαίμονος. Idem Il. ρ, δαίμονα & θεὸν pro eodem in vna eadémque sententia dixit, Ὅτινά τ' αἰνῇ ἐθέλει κακὸν ἔμμεναι ἠὲ καὶ ἐσθλόν, τόν ῥα θεὸς ἔτλην, τόν τε δαίμονα πᾶσα κυκλοῖτο. Et de dea Venere, Il. γ, ἦλθε δὲ δαίμων. Plato vniuersi moderatorem deum μέγιστον δαίμονα appellat. ¶ Interdùm verò δαίμονες & θεοὶ tanquam diuersa ponuntur: vnde apud Aristoph. in Pluto, καὶ θεοὶ καὶ δαίμονες. Æsch. in Ctes. ὦ γᾶ καὶ θεοὶ καὶ δαίμονες καὶ ἄνθρωποι ὅσοι βούλεσθε εἰκότως ζῆν. Sic & Platoni in Timæo & lib. De rep. 3, pag. 32, atque alibi sunt alii δαίμονες quàm θεοί. Necnon Plutarcho, cum alibi tùm in lib. De orac. defectu, εἰ δὲ τῶν γενομένων τοῖς θεοῖς ὀνόματι δαίμονάς τινας καλοῦμεν, οὐ δεινὸν ἐστίν. Et in Probl. Rom. πότερον τὸ αὐτοῖς θεοὺς εἶναι ἀνθρώπους, εἰκότως ἠγοῦνται, τὸ δὲ δαίμονας, αἰσχρῶς; Et paulo pòst dicit

ἀλλοκότους ἔσει δαίμονας. Idem in Sympoſ. ſept. ſap. Κωνσταμόπολιν, ὡσεὶ πανδαισίαν τινὰ δαίμονα. Et ſubiungit, Ῥωμαλεώτερον, πύχνα. Sed de δαίμων qui opponitur τῇ τύχῃ, dicetur infrà. nunc quod ad δαίμονας illos attinet qui nō opponuntur θεοῖς, ſed ab illis diſtinguūtur duntaxat, quidam deos indigetes vertunt: at Cicero lares, apud Platonem: verùm addens, Si modò hoc rectè conuerſum videri poteſt. Hic autem nec illud omittendum, Philonem exiſtimaſſe ἥρωας & δαίμονας à Græcis appellatos fuiſſe quos Moſes angelos vocauerit. Vbi & addit, animas eorum eſſe qui philoſophiæ ſtudio conſtanter olim indulſerint. Manauerit autem fortaſſe hæc Græcorum opinio ex Heſiodo in Erg. qui δαίμονας itidem vocat aurei ſeculi viros poſtquam vita functi ſunt, qui & φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων ab eo appellantur. Vide & Plat. De rep. lib. 3.

Multis item in locis δαίμων vertitur Genius, ac tum præcipuè quū dicitur huius vel illius δαίμων (vel certè genitiuus ſubauditur) vt ὁ δαίμων τῆς βασιλίσσης apud Plutarchum & Athenæum. Sic Plut. in Conſol. ad Apoll. ἕρμαιον οὖν ὅστις εἶπε· καὶ τὸν φαῦλον δαίμονα τὸν ἰδίως σοῦ. Idem in Cæſ. ὁ ἰδιώτης μέγας αὐτῷ δαίμων ὢν ἐπέσχε τὸν βίον ἐχθόμενον, καὶ πλοῦτον ἐπαυξάνων ἐπαπολείπων. Quem locum Budæus afferens, δαίμονα eſſe dicit cuiuſque genium præſtitem, conciliatorem fortunæ vel bonæ vel aduerſæ. vnde εὐδαίμονας & κακοδαίμονας eſſe appellatos. Hæc ille. Sciēdum eſt autem eandem eſſe & τὴν ἀγαθὸν δαίμονα rationem, in quo, ſicut & in illis duobus, poſſit δαίμων accipi etiā αὐτὴ τύχη, vel μοῖρα, quod & alicubi Euſtathius (ni fallor) ſentit. Illud etiā addo, pro genio bono interdum δαίμονα ſimpliciter, interdum ἀγαθὸν δαίμονα dixiſſe: at malum genium, interdum κακὸν δαίμονα, (vt (d. æ, — Εἴς τι κακὸς ἔχει δαίμων) interdum βαρὺν, nonnunquam & συμφορὸν appellauiſſe, vt — δαίμων ὅστις ποτ' ἐστὶ σοὶ βαρύς. Et ἐπεὶ αὐτὸν ἔσχε συμφορὸς δαίμων, apud Soph.

Δαίμων & pro fortuna ſæpe accipitur. Plutarch. ἀδηλότερον γὰρ τοῖς μεταβολαῖς τῶν δαίμονος. Idem, οὐδὲ τῷ νεῷ ἀλλὰ τῷ πάλαι δαίμονος αἰδέσιος. Syneſ. fœm. gen. εἰ δή σοι φιλία πρὸς τὸν δαίμονα, σύνεσον αὐτῇ τὸν ναύτην. (Sic & ex Theophraſto affertur ἡ δαίμων ἡμᾶς) In his autem locis δαίμονα Budæus pro fortuna accipit. ſed animaduertendum eſt, in vno eodémque loco interdum variè exponi, nimirum vel deum (generali ſignif.) vel genium, vel fortunam, vel fatum. Euſtathius certè in hoc loco Il. ω, — ὕστερον αὖτε μαχησόμεθ' εἴτε κακὸν δαίμονα Ἄρμμι διακρίνῃ, ὃ φὴς δ' ὑπερθύμως γε νίκην, vult per δαίμονα intelligi vel τύχην vel μοῖραν. Verùm in hoc loquendi genere, κατὰ δαίμονα, vel κατά τινα δαίμονα, extra controuerſiam eſt per δαίμονα fortunam intelligi, quum id planè ſit quod Latini dicunt, Forte fortuna, vel Forte quadam. Luc. in Scytha, μᾶλλον δὲ κατὰ δαίμονα ἔσπε αὐτὸς ἡμῖν προσῆναι. Sed & κατὰ τύχην πού καὶ δαίμονα Demoſth. dixit. Nec tantùm in hoc loquendi genere, ſed & alibi copulata hæc nomina reperiuntur: vt apud Æſchinem in Cteſiph. τὸν δαίμονα καὶ τὴν τύχην τὴν συμπροσγενομένην ἑκάστῳ φυλάξασθαι. Plutarchus in Polit. præceptis, ὅταν οἱ μεγάλοι κατὰ δαίμονα καὶ τύχην οἷς καταπέμπεται σωτηρίαν ἀφῶσι. Sed (quæ fuit ethnicorum hac in re vt ignorantia, ita etiam inconſtantia) ille ipſe Demoſthenes qui alicubi τύχην & δαίμονα coniungit tanquam ὁμοῦ τῇ θεῷ βουλεύου, alibi ſeparat: vt Pro cor. εἰ δ' ἦν καὶ δαίμονός τινος ἢ τύχης ἰσχύς. Atque adeo idem in eadē oratione δαίμονα datorem τύχης facit, ſcribens, τῇ τύχῃ δ' ἴσως ὁ δαίμων ἐπίνευσεν ἑκάστοις, ταύτην κέκρικεν. Sed eos qui de numine variè & incertè ſenſerunt, variè itidem de eo loquutos eſſe, mirū videri nō debet. Præſertim verò illud ἢ δαίμονος ἢ τύχης minimè nouū ei fuerit qui vel ipſos poetas Lat. ſubinde dubitātes audiuerit deóne an fortunæ ſeu caſui imputare debeant quod accidit. Exemplo eſt hic locus Virg. Æn. 12, Quis tatam Rutulis laudem, caſuſne deúſne Attulerit. Alicubi verò non deum ſed rationem fortunæ oppoſuerunt, quemadmodum Græci λόγον (apud quos inueniuntur interdum & tria hæc coniuncta, ἢ θεὸς, ἢ λόγος, ἢ δαίμων) vt quū dixit Horat. — quam ſibi ſortē Seu ratio dederit, ſeu fors obiecerit. Quod verò ad eos locos attinet in quibus δαίμων & τύχη iunguntur, aut id fit ὅτι τῇ Δημήτρου (vti dixi) aut certè ſi δαίμονος appellatione ibi aliquam diuinitatis ſignificationem includi exiſtimemus, tale hoc fuerit fortaſſe quale eſt apud Herodotum θεὸν πόχυ, quod à me in Apologia quam illius editioni præfixi prætermiſſum nō eſt. Sed vt ad Latinos poetas redeam, Virgiliani cuiuſdam loci nunc recordor qui lucem afferre videtur alii expoſitioni huius vocis δαίμων, à me nōdum allatæ, quam Euſtathius ex quibuſdam adſcribit. Ita enim hic in quendam locum Il. ι, εἰ δ' ἦτοι δαίμων ἐπέσχεθε ἢ ψυχή, καὶ τοῖς ὕστερον σοφοῖς, οἱ δαίμονα καὶ τὸν ἐκάστῳ ἀνθρώπῳ ψυχὴν ἔλεγον, εἴη αὖ, &c. Virgilius autem ita, Æneid. 9, — diine hunc ardorē mentibus addunt Euryalen an ſua cuique deus fit dira cupido? Aut enim fallor, aut hæc cupido eſt illa ψυχή, ſed cui tamen non ſolùm dira cupido, ſed quæ hibet competat. Δαίμονα δοῦναι fortaſſe pro eo quod dicitur donner malencontre, apud Homerum Il. ϑ. Vide Euſtath. Κατὰ δαίμονα contrà pro Proſperè Budæus accepit in hoc loco Hippocratis in epiſtola ad Damag. ἐπεὶ καὶ δαίμονα τὴν ἔπι ἱστοδρόμησεν ἡ ναῦς. vertit enim, Quando omnino proſperè nauis velificata eſt. Δαίμων eſt etiam Sors vitæ, vt interpr. idem Budæus apud Plat. in fine lib. 10 De rep. vbi ſcribit δαίμονα dari vnicuique à Lacheſi. Sunt autē & qui δαίμονα interpretentur conditionem vitæ (malim tamen vertere ſortem vitæ) in iſto Heſiodi verſu, Δαίμονι δ' οἷος ἕπεται, τὸ ἐργάζεσθαι ἄμεινον. Alii vertunt, Quacunque fortuna es. Sic Tzetzes, τῷ δαίμονι καὶ τῇ τύχῃ οἷος ὑπαρχῇς, ἀτυχὴς ἢ εὐτυχὴς, ἢ πένης ἢ πλούσιος, τὸ ἐργάζεσθαι ἄμεινον.

Δαίμων autem in ſcriptura ſacra, & δαίμονες, ITEM Δαιμόνιον & δαιμόνια, ſemper de ſpiritibus noxiis & impuris, qui & diaboli. Multóque in ea frequētior eſt vox δαιμόνια quàm δαίμονες. Legitur autem δαίμων in malam partem & apud Plut. (vt antea dictum eſt) τὸ βλασφημότατον, δαίμων, ſicut τὸ ὠφελιμώτατον, θεός. Et lib. 2 Epigr. Τύχης ῥιπτεμένῃ, δαίμονα λυπαφόρον. Sed apud prophanos ſcriptores δαίμων in vituperationem dictum interpretari potius debemus malum genium, opponendo videlicet ei bonū. Cæterùm quanuis δαίμονας & δαιμόνια in ſcriptura ſacra de illis ſpiritibus impuris paſſim legamus, ſunt tamen qui apud Paulum ad Cor. 1, cap. 10, poculum δαιμονίων referant ad poculum quod ἀγαθοῦ δαίμονος Græci vocabant.

C. Δαιμονολάτρης, Dæmonum cultor. ea forma qua εἰδωλολάτρης.

C. Δαιμονομανία, Inſanus dæmonū amor, (id eſt quo quis proſequitur dæmonum cultum) Inſana quædam idololatria, apud Aretham: ea forma qua dicitur μυαγμανία.

C. Δαιμονοφόρητος, Qui à dæmone agitatur, Dæmoniacus.

C. Ἀγαθοδαιμονιστὴς, Qui parcè bibunt, οἱ ὀλιγοπότωτες. Heſych. Vide Eraſmum in hac voce: vide & in prouerb. Seruatori tertius: vbi docet ex Athenæo, poſt cœnam à lotis manibus inferri ſolere calicem Iouis ſeruatoris, qui idem fuerit cum eo qui dictus ἀγαθοῦ δαίμονος. Vide & alia de calice ἀγαθοῦ δαίμονος. (id eſt, vt quidam volunt, ἀγαθῆς τύχης) apud eundem Athen. item apud Pollucem & Suidam.

C. Βαρυδαίμων, Cui grauis & inimica eſt fortuna, Infelix. vt ψυχὴ βαρυδαίμων in Epigr. HINC Βαρυδαιμονία, Grauis fortuna, Graue infortunium, apud Lyſiam 101. Sic & Antipho pag. 104, εἰς τὴν βαρυδαιμονίαν ἥκω, ita graui fortuna preſſus ſum, Bud. interpr. ET Βαρυδαιμονῶ, ῶ, ex Ariſtoph. Graui fortuna premor, Grauiter mihi eſt infenſa fortuna, Miſerrimus ſum.

C. Δυσδαίμων, Infortunatus. Et δυσδαίμων τύχη, Pla. q. d. Infortunatus caſus.

C. Εὐδαίμων, Fortunatus, Felix, Beatus. ὁ δ' αἰμων τε καὶ ὄλβιος, Heſiod. Erg. At Plato & Iſocrates εὐδαίμονες & μακάριοι copulant. Xenoph. autem Pæd. 5 dixit μόνοι εὐδαίμονες ἥδιστ' ἂν ζῷεν. Apud Ariſtotelem, εὐδαίμονες & ἄθλιοι opponuntur, Ethic. 1, c. 13. Ex Plat. De leg. affertur εὐδαίμονες τύχαι pro Quæ feliciter cedunt, Quæ proſperè euenunt. Εὐδαίμων, Diues, Opulentus. Pauſ. in Phocicis, ἀνὴρ δὲ καὶ ἄλλως εὐδαίμων. Sed ita vſos ante eum comperio Herodotum & Xenophontem. ita e-

nim Herodotus lib.1, ὅσοι μὲν δὴ ἦσαν ἀδ δαίμονες τὴν Βαβυλωνίων ὀπήγαμοι, ὧδε Κάλλιπε ἀλλήλας ἐξωτέρω τὰς καλιὰς ποιέεσθαι. Plutarchus autem in Cam. ciuitatem quãdam appellauit ἀδδαίμονα καὶ πλουσίαν, vt Cicero Syracusis, opulentissimam & beatissimam ciuitatem. Sed & Beatus pro diues apud Ouidium legitur, necnon apud Propertium, si bene memini. HINC Εὐδαιμόνως, Fortunatè, Feliciter. Plato epist. 8, ἀδδαιμόνως ζῶν. Sic Isocr. Busir. enc. ἀδδαιμόνως αὖ τὸν βίον διῆγε λοιπὸν. Et comparat. Εὐδαιμονέστερον, Felicius. superl. Εὐδαιμονέστατα, Felicissimè. ET Εὐδαιμονία, Felicitas, Beatitudo, Beatitas. Plato in Epitaph. πάντα τὰ πρὸς ἀδδαιμονίαν φέροντα, quod Cicero interpr. Omnia quæ ad beatè viuendum ferunt. ET Εὐδαιμονῶ, ῶ, Beatus sum, Beatè viuo. ἀδδαιμονοῦντες γηρᾶν, Xen. Pæd. 4. Apud eundem Œcon. ἀγαθὸς γὰρ ὢν ἀδδαιμονεῖς Cicero. interpret. Virtuti tuæ fortuna coniuncta est.

Εὐδαιμονικὸς, Ad felicitatem idoneus, vel Ad felicitatem pertinens. Et ἀδδαιμονικοὶ philosophi Athen. 6 & 12, & apud Laertium (nam vulg. edit. malè ἀδδαιμονιακοὶ) ab eo quod sectabantur ἀδδαιμονίας genere, sic appellati. ‖Item pro Beatus: vt Aristot. Ethic. 10, vt εὐτυχία ἀδδαιμονικωτάτη. B. ET Εὐδαιμονικῶς, Beatè, ex Aristophane in Pace.

Εὐδαιμονίζω, Beatum iudico, Beatum prædico. Aristot. τὸν πλουτίσαντα αἰδλίως, οὐδεὶς ἀδδαιμονίσει. Dicitur & ἀδδαιμονίζω τινὰ τῇδε, vt Luc. in Somn. καὶ ἀδδαιμονίζοντές σε τῆς λάμψεως τῆς δυνάμεως. Sed & ἀδδαιμονίζω σου τῇδε, in vulg. lex. ET Εὐδαιμονισμὸς, Opinio beatitudinis quæ de aliquo cõcipitur, vel Prædicatio beatitudinis, Aristot. Ethic. 4. ITEM Εὐδαιμόνισμα, quæ vox Platoni epist. 8 significare videtur Quod pro beatitudinè habetur, siue Id in quo felicitas collocatur.

C. Τεισυδαίμων, Ter fortunatus, id est Fortunatissimus. Lucian. Sic dicitur τεισόλβιος & τείσμακαρ.

C. Κακοδαίμων, Infelix, Miser, oppositum τῷ Ἀδαίμων. Luc. De sacrif. in princ. τοῖς ἐχθροῖς καὶ κακοδαίμοσι. ‖Κακοδαίμων exponitur etiam Malus dæmon seu genius. Vide Κακοδαιμονάω. VNDE Κακοδαιμονία, Infelicitas. nam ἀμοιρίᾳ opponitur κακοδαιμονία apud Synes. ET Κακοδαιμονέω, ῶ, Infelix sum, Aduersa fortuna conflictor. Philo De vita Mosis lib. 3, & Laert. in Aristot.

Κακοδαιμονάω, ῶ, A malo genio agitor, Sum fanaticus, Vel, Intemperiis agor, vt accipi dicit Budæus à Dinarcho. Sic autem & κακοδαίμων à Luc. alicubi sumi videtur pro eo qui intemperiis agitur.

C. Ὀλιγοδαίμων, Fortunatus, ἀδδαίμων. Sed illud poticum est, quo vtitur Hom. Il. γ.

C. Σορὸδαίμων, Capularis dæmon, Bustuaria larua seu sepulchralis. nam σορὸς capulum id est, sarcophagum, significat. Plutarchus in lib. De puerorum instit. scribit senes vulgato conuitio sic appellari solitos fuisse, sicut & χρονολήρους. Vide Eras. in prouerb. Alterum pedem in cymba Charontis habere.

C. Φιλοδαίμων, Dæmonum amans, Dæmonum cultor, apud Greg. qui ei opponit φιλόθεον.

Δαιμόνιος, ου, ὁ & ἡ, Diuinus, Ad dæmonem pertinens, (id est deum, apud profanos scriptores.) Plato in Apologia, ἐὰν ὅτῳ δαιμόνια μὴ νομίζειν σφᾶς παῖδας ὄντας, δαίμονας δ' οὐ νομίζειν; Sic apud Synes. καὶ μόνα θεραπεύειν τὰ δαιμόνια σφᾶς παῖδας. Sed & τὰ δαιμόνια sine adiectione dicuntur res diuinæ à Xenophonte Apomn. lib. 1. Et apud eũdẽ, εἰ μή τι δαιμόνιον εἴη, exponitur Nisi quid diuinitus contingat. Sic idem in lib. De arte equestri, ἐὰν μή τι δαιμόνιον κωλύῃ. Et apud Thucydidem lib. 2, φέρειν τε ἐπὶ τοῖς τε δαιμονίοις αἰδλήμασι ἃ τε ἀπὸ τῶν πολεμίων ἀνδρῶν, quæ diuinitus inuecta sunt. Et δαιμόνιον πῦρ in Epigr. A deo vel à diis missus. Et δαιμόνιον μίασμα, Plut. in Romulo. & Synes. Et δαιμόνιος αἰδλότης apud Lys. quod interpr. Bud. pag. 973. Item δαιμόνιος τύχη apud Herodianum (sicut θείᾳ τύχῃ suprà ex Herodoto annotaui) scribẽtem lib. 1, εἴτε ὑπὸ τινος δαιμονίου τύχης ἐπιχθέντος, quod Politian. interpr. Siue forte quadam diuinitus huc impellente. Herodianus huius vocis signif. restrinxit, quum non solùm τὰ δαιμόνια dixit sed ei τὰ θεῖα præfixit lib. 4, οὐ μόνον δὲ αὐτοῖς τοῦτο εἰδέναι πλέον, ἀλλὰ καὶ τὰ θεῖα καὶ

τὰ δαιμόνια πολυπραγμονεῖν, id est (Politiano interprete) Non hominum modò res cognoscere studebat, sed deorum dæmonúmque etiam rimari arcana. Sic & Synes. δαιμονίαις φύσεσι appellauit in lib. De insomniis dæmonum naturam. Idem verò δαιμονίας ἐπιρροίας χρείττονα vocauit Non succũbentem fortunæ. Sic & Luc. δαίμονος ἐπιρροίας dixit. Δαιμόνιος homo etiam appellatur, id est Diuinus, Qui diuinum aliquid habet. Δαιμόνιοι ἄνδρες etiam dicuntur (inquit Budæus) qui humano fastigio maiores à Latinis dicuntur, & diuino minores. Idem à Demosthene δαιμόνιον pro augusto & venerando poni scribit. (intelligens tamen, vt opinor, locum ex orat. in Midiam vbi tei tribuitur non personæ.) Sed apud Plat. magis speciali significatione δαιμόνιος ἀνὴρ ὧδε est ὁ ἐμοὶ τοῦ δαιμονίου τοῦ Σωκράτους, &c. Vide Bud. 973. Ad hanc autem significationem pertinere mihi videtur hic Plut. locus in lib. De Socr. dæm. vbi scribit, μόνοις ὧν χρῶνται τοῖς ἀστέροις ἦθος καὶ νόμισμα ἔχοντι πρὸς ἓν χρῶ, οἷς δὴ τὰ ἱερὰ καὶ δαιμόνια αἰσθάπτως καλοῦμεν. Itẽ δαιμόνιε compellatio apud Hom. pro μακάρτε (id est beate) vt vult Eustathius, qui & Il. β ita exponit, δαιμόνι' οὔ σε ἔοικε κακὸν ὧδε δύδοντα, vbi tamen Bud. huic voci accommodat illã significationẽ quã modò ex eo retuli in δαιμόνιοι ἄνδρες. ‖Δαιμόνιος, Admirandus, Mirus. vt in Epigr. lib. 2, δαιμόνιος βροδύτης. sic Δαιμονίως, Mirabiliter, Mirum in modum, vt Bud. in hoc Aristophanis loc, ἐφ' ὧν ἐπεθύμουν δαιμονίως ἐφρόντισα. ‖Sed δαιμόνιος ironicè interdum dicitur (sicut & θαυμάσιος quod propriè sonat Mirabilis) interdum verò & increpantis est. vide quæ proximè sequuntur.

Δαιμόνιος in malam etiam partem ponitur: vt δαιμονία τύχη, pro dira & miseranda fortuna, Bud. apud Plat. Sed multo frequentius malè sonat quum adhibetur compellationibus: vt apud Herodotum in Melpom. δαιμόνιε ἀνδρῶν, pro O miserrime hominum. (vbi obserua δαιμόνιε ἀνδρῶν, quo & Aristophanes vsus est: atque huic constructioni occasionem dedit Homerus quum dixit δαιμόνι' ἐξείρων Od. ξ, vbi tamen contrà in laudem dicitur) Manauit autem ab Homero hic vocis istius vsus: vt Il. β, v. 201, Δαιμόνι' ἀπρήμας ἦσο, καὶ ἄλλων μῦθον ἄκουε, pro Miser. Sic Il. α Iupiter Iunoni succensens dicit, Δαιμονίη, αἰεὶ μάψ ὀΐεαι, Misera. Sunt tamen & qui interpr. Improba, Scelesta: sicut & in illo altero loco δαιμόνιε, Improbe, Sceleste. Quæ interpretatio mihi non displiceret, præsertim quũ sermonis Gallici cõsuetudinẽ consideres vocantis *miserable* interdum miserum, interdum improbum. Alioqui certè δαιμόνιος propriè vel beatum id est ἀδδαίμονα, vel miserum, id est δυσδαίμονα significat (quòd δαίμων sit vox media) non improbum. Sed alicubi tamen δαιμόνιε minus acerbum esse puto, nec tam vituperationem & reprehensionem quàm irrisionem ei subesse, siue ironiam, qualis est in θαυμάσιος, quod & significatione alioqui ei respondet in nonnullis loquẽdi generibus. Talis ironia est in ὦ βέλτιστε, & apud Lat. in Bone vir.

Δαιμόνιον autem neutro genere (sicut & τὸ θεῖον) Numẽ supremum, Deus supremus, & diuinitas mundi moderatrix. Ita Budæus, qui & τὸ δαιμόνιον interpr. deos: quum tamen Demosthenes alicubi θεοὺς & δαιμόνιον separatim dixerit, videlicet pag. 173, οἱ θεοὶ δέ ἐισιν καὶ τὸ δαιμόνιον τὸν μὴ τὰ δίκαια ψηφισάμενον. Apud Athenæum autem pag. 251 eodem in loco & pro eodem τὸ θεῖον & τὸ δαιμόνιον ponuntur. Isocr. Ἐμοὶ τὸ δαιμόνιον. Sic & apud Xenophontem, ἃ που αὐτὸς ἤκουσα περὶ τοῦ δαιμονίου διαλεγομένου. vbi sunt qui diuinam prouidentiam interpr. Apud Plutarchum in Galba tonitrua & fulgura ἀπὸ τοῦ δαιμονίου proficiscuntur, pag. 751. ‖Apud eundem verò δαιμόνιον Socratis peculiari significatione, & quidem contro uersa, vt disces ex eius libello qui inscribitur περὶ τοῦ Σωκράτους δαιμονίου. Luc. quodam loco (cuius in præsentia non recordor) δαιμόνια mihi visus est appellare quod Ouid. vmbras nocte volantes. Videtur autem pro hac expositione facere illa terroris significatio quam Eustathius dat voci δαίμων pag. 705. ‖De δαιμόνιον autem spiritum impurum signif. siue diabolum, vide suprà in Δαίμων.

Δαιμονιώδης, Ad dæmonia pertinens.

Δαιμονικὸς, Dæmonicus, Qui est dæmonis. vt δαιμονικὸν εἶδος ἐπιφαίνειν, Chrysost. De sacerdotio. Sic apud Lact. dæmonicæ fraudes. At ex Plut. Pericle afferunt vulg. lexica δαιμονικὸν φθόνον, pro inuidia à dæmone incensa: quum potius δαιμονιακὸν legendum videatur. At pro Dæmoniacus, id est, Qui à dæmone seu dæmonibus possidetur, dicitur potius δαιμονιῶν vel δαιμονιζόμενος.

Δαιμονίζω, Pro dæmone habeo, id est pro deo. Vide Hes. AT Ἀποδαιμονίζω idem exponit ἀποκληρῶσαι ἐκ τῆς οἰκουμένης.

Δαιμονίζομαι, A dæmonio teneor, seu possideor. Aliquoties habetur apud Euangelistas, & Matth. præsertim. A Marco cap. 5, αὐτῷ τῷ ἐκ πνεύματι ἀκαθάρτῳ idem est qui & δαιμονιζόμενος. A profanis scriptoribus dicitur potius δαιμονᾶν.

Δαιμονάω, ῶ, Sum dæmoniacus, A dæmonio teneor. Luc. Sed generalius accipitur pro Insanio, Furore correptus sum, vel Furiatus sum, vt Bud. ex Lact. interpr. Plut. Pericle, πρὸς τὰ θεῖα δαιμονῶσι καὶ περιφρονοῦσι δι' ἀπιστίαν αὐτῶν.

ΔΑΗΡ, έρος, ὁ, Leuir, Mariti frater. Il. γ, Δαὴρ αὖτ' ἐμὸς ἐστι. id est αἰδοιάδελφος. De huius autem vocis etymo vel à δαίω significante γινώσκω, vel à δαίω, quod est κρίνω, vide Etymol. autorem.

ΔΑΙΔΑΛΟΣ, Dædalus, ingeniosus ille artifex Cretensis, à poetis celebratus: ita vocatus à δαίω de quo dictum fuit modò (alioqui enim nisi huic etymo acquiescas, plusquam Dædalea ad excogitandum aliud aptius sollertia mihi opus fuerit) nimirum à δαίω, δαίδαλος, deinde per pleonasmum literæ λ, δαίδαλος.

Δαιδάλεος (vel Δαιδάλιος, accentu in antepenultima) Artificiosus, Artificiosè factus. vt ζωστὴρ δαιδάλεος, Hom. κυνέη δαιδαλέη, Hesiod. ET Δαίδαλος per syncopen pro eodē. vt Il. ξ, — ζωὸν λ' οἱ δαίδαλα πολλά. Sed alicubi δαίδαλον exponitur etiam substantiuis δαίδαλμα & πάνλαμα, videlicet Od. τ, — πάροιθε δὲ δαίδαλον ἦεν. HINC Δαιδαλόχειρ, Artificiosas manus habens & sollertes, in Epigr. ET Πολυδαίδαλος, Summo & vario artificio elaboratus, Hom. Hesiod. ITEM Δαιδάλλω, Artificio elaboratus, Hom. Hesiod. ITEM Δαιδάλλω, Artificio elaboro. Item Vario artificio inficiolè facio, Magna arte elaboro. Item Vario artificio distinguo, Variego. Iliad. ε, κύπριν δαιδάλλων. A QVO Δαίδαλμα, Artificiosum opus, Opus summa arte elaboratū, Opus vario artificio confectū. ET Ἀδαίδαλτος, Artificio carens, Non variegatus. DICITVR & Δαιδαλόω, ῶ, à Pindaro pro δαιδάλλω. Sed sciendū est hoc δαιδάλιος quosdam non à Dædalo sed à Dædale deriuare, matre Metidis, apud quam Dædalen educatam fuisse Mineruam scribunt. quidam autem & nutricem Mineruæ hanc fuisse tradunt. Sed ego à Dædalo deductam esse vocem, multo credibilius esse iudico, vtpote cuius longè celebrior fama fuerit: poetas certè Latinos voce hac Dædalus pro artificioso vtentes, ad Dædalum respexisse persuasissimum habeo.

ΔΑΙΩ, & Δαίομαι, Diuido, Partior, vt volunt grammatici. quin & Δδαίασται ex Herodoto afferatur pro Δδαίσται signif. Diuisi sunt. Sed intelligendū tamen propriè de eo partiendi modo qui in conuiuiis vsitatus erat. Sic apud Hom. Od. ο, v. 140, Παρὰ δ' Εὐπείθης κρέα δαίετο, καὶ ἡμὶν μοίρας. Hinc autem factum vt & δαίειν γάμον dicatur (quasi δαίειν τὸν γάμου κρέα, vt opinor) pro Epulum nuptiale celebrare. vt Iliad. τ, v. 299, — δαίσειν δ' ἐμὸν γάμον ἠδὲ Μυρμιδόνεσσι. Quo & Eurip. modo non solùm ἐδαίσατο γάμους, sed etiam δαίσασθαι ὑμεναίους dixit. Quinetiam δαίεσθαι sine adiunctione pro Epulari, Hom. Od. σ, v. 408, Ἀλλ' ἐν δαιτυμόνων κατακείμενοι ἄλλοι δαίνυσθε. Ponitur & simpliciter pro Edere cum accusatiuo, vt Phocyl. Μᾶλλον προσέχειν δαίεσθαι κρέας. Dicitur & δαίεσθαι πινά pro Epulum præbere alicui, vt ab Herodoto lib. 1, τὸν Ἀστυάγεα αὐτόμολα τρισὶ παισὶ δαίσασθαι. HINC contr. Δᾶται πάντα αὐτόμολα, vt αὐτοδιομολήσῃ, in vulg. lex. Ager qui diuiditur. ET Μεσοδαίσμαι, quod quidam interpr. Inter alios epulor, Particeps sum epuli. Secūdum quam interpretationem, legerem apud Hesychium, μεσοδαίσασθαι, μεσοκλήσω ἑορτῆς. SED & Ἡμιδαὴς (ex quo ἡμιδαὴς in Anthol. epigrām. Semesum) hinc deduco, (non ab ἦδω, quod tamen voluit Lascaris. vt videlicet quemadmodum à δαίω signif. μανθάνω fit ἰδάλιμος, ex quo ἀδαὴς, sic à δαίω signific. μισέζω fiat itidem ἰδάλιμος, ex quo ἡμιδαὴς. Est autem locus lib. 2 titulo εἰς ἄμπελον, in quodam incerti autoris epigr. — ὡς αὐδήτας Εἰμὶ γενοσυμέ νοις ἡμιδαὴς σταφυλαῖς. Est & ἡμιδαὴς semiustus, à δαίω significante Vro.

Δαίνυμι, Epulas do seu tribuo. At Il. ι, Δαίνυ δ' ἄρτα γέροντι, Eustathius Atticissimum esse tradit, vt in δώκῃ δωκίαν & βουλεύῃ βουλεύειν: esse autem δαίνυ pro δαίνυε. aliis tamen pro δαίνυδι dictum id videtur. Καταχρηστικῶς autem de aliis etiam dicitur: vt Il. ψ, αὐτὰρ ὁ τοῖσι πάροιθε μενοινήσας δαίνυ. id est, δαῖτα ὑπετίθετο τοῖς δαίνυσι, vt Eustathius explicat. Reperitur etiam apud Homerum alibi δαίνυ γέρας ἠμαρόεντα.

Δαίνυμαι, Epulor, Comedo, Depascor. οἱ δαιτὶ δαπτοί. Od. κ, Ἥμενοι δαινύμενα κρέατ' ἄσπετα καὶ μέθυ πίδυ. Il. ω, -οἱ ἦ σὺ τοῖσι δαίνυ' ἔχων φίρμιγγα. Impropriè autem apud Plut. ex Pindaro, δαίνυται βροτοὶ πήματα. Soph. Trach. εἶτα φοινίαις ἔχθραις ἔδαισε τὴν δύστηνον ἰὼν ὡς ἐδαίνυτο.

C. KATA δαίνυμαι, Epulor, Comedo. Nonn.

Δαίς, δαιτὸς, ἡ, Epulum, Epulæ. Od. θ, Αἰεὶ δ' ἡμῖν δαὶς τε φίλη κίθαρίς τε χοροί τε. Il. λ, Καί σφι δαῖτ' αἴσιμον ἀγαθὸν ἐπιδώσομεν ἐν κλισίῃσιν. Hesiod. Erg. Τὸν φιλέοντ' ὀπὶ δαῖτα καλέω. Δαῖτα ἰδαίαν autem Seleucus vult esse δίαιταν, vt tradit Eustath.

Δαίσιμον, ου, τὸ, Edule, Quod esui est. ἐδώδιμον, Hesych.

C. Παιδαιδαία, ας, ἡ, Epulum. δαψιλὴς καὶ ποικίλη δωρία, seu ποικίλη καὶ ἐκ διαφόρων ὄψων δωρία, quum vnusquisque sua obsonia secum portans in medium conferebat: aut quum multis propositis edulibus, caperet quisq; quod vellet, vt tradit Aristoph. schol. Pace, addens aliis παιδαιδαίαν esse λάχανόν τι ἔχον πικρίαν ἔδεσμα. Apud Herod. Terpsich. p. 73, pro conuiuio opiparo & veluti saliari B. poni scribit, ὡς Πέρσαι, οἷόπερ παιδαιδαίη πλείη εἰσπίδαι. quod paulo antè vocarat δεῖπνον μεγαλοπρεπές. Greg. ἐπειδή σοι πάντα ἀφθόνως ἡ φύσις ὡς ἐν παιδαιδαίᾳ κοινῇ. Synes. δώρων ἡμῖν παιδαιδαίᾳ κρίνω.

Δαίτη, ης, ἡ, idem quod δαὶς. Il. κ, Αἰεὶ δ' ἐν δαίτῃσι καὶ ἱλαπίνῃσι παρεῖσαι. Eustath. id ἀλληπόητον esse dicit. Vtitur & Apoll. Arg. 2, δαίτῃσιν ἀμφίπυτον.

Δαίτηθεν, E conuiuio, Ex epulo. Od. κ, Ὡς δ' ὅταν ἀμφὶ ἄνακτα κίῃς δαίτηθεν ἰόντα Σαίνωσ'.

Δαιτηλὸς, ἰῶος, ὁ, Conuiua, Epulo. ἑταιρὸς, συμπότης, Eust. vt Athen. lib. 6, ἐπήνουν ἐφ' οἷ δαιτηλεῖς. ὁ ἢ Κωμῳδὸς ἔφη, ἄνδρες εὐωποι. Et lib. 14, ἀγοραῖοι μοι δοκεῖτε ὦ ἄνδρες δαιτηλεῖς. dictum vtrobique de illis dipnosophistis solenni epulo exceptis quos lib. 7 κωμωλίφας δαιτηλεῖς appellat. Apud eundē l. 15 comœdiæ Aristophanicæ nomē est.

Δαιτηλουργία, ας, ἡ, Coquendi ars.

Δαιτηλέω, ῶ, Epulor, Cōuiuor. ἑστιῶμαι, δειπνοῦμαι. Lycophr.

Δαιτὺς, ύος, ἡ, idem quod δαὶς. Il. χ, Τὸν δ' ἐχολώσατο δαιτὺς ὀπὴ ἀμφιθαλὴς ὀπὶ δαιτύος ἐυφιλίξαι.

Δαιτυμὼν, όνος, ὁ, Epulo, id est qui epulas instituit, vt Liu. explicat. seu ἑστιάτωρ. & (vt Eustath.) ὁ τῷ δαῖτα ἑτοιμάζων. Quo sensu accipi vult idem Eustathius Od. λ, Δαιτυμόνες δ' ἐς δῶματ' ἴσαν Διὸς βασιλῆος: quum subiūgat, Οἱ δ' ἦσαν μὲν μᾶλα φέρτερον ἢ ἐλιὼν ἐξ οἴκου. Item Epulo, id est qui epulatur, ὁ ἑστιώμενος δαινύμενος. Od. ο, δεῖπνα δὲ πρασπίζας Ἀνδρῶν δαιτυμόνων. & Od. χ, μετ' ἀνδράσι δαιτυμόνεσσι. Eustath. apud Homer. posteros accipi scribit pro amicis qui ad epulum seu conuiuium vocantur. vt apud Platonem intelligi potest lib. 1 De rep. ὡς ἐφ' δαιτυμόνα τινὰ ἢ μᾶλλον ἑστιάσοντες. ET Δαιτυμοσύνη hinc deriuatum, pro eodem. Nonn. σεῦ ἕνεκ' δαιτυμοσύνης.

C. ΕΝδαιτάομαι, ῶμαι, Fut. ήσομαι, Epulor, Conuiuor. Depon. in v. l.

C. ΕΠΙδαιτάομαι, ῶμαι, Fut. ήσομαι, pro eodem. Vnde ἐπιδαιτήσομαι apud Hesych. id est ἀδωκηθήσομαι. item ἐπιτυλᾶ.

¶ Δαιτρὸς, οῦ, ὁ, Coquus. τραπεζοκόμος, μάγειρος, inquit Plutar. Sympos. à more videlicet antiquo, ὁ διαιρῶν τὰ κρέα, vel (vt Eustathius) ὁ ἴσην ἑκάστῳ μοῖραν δαιτάλμου, seu ὁ τὰ κρέα μείζονα τοῖς δαιτυμόσιν. Od. ρ, ἔνθα δὲ δαιτρὸς ἐφίζετο κρέα πολλά. | Δαιτρὸν exponitur & μεμερισμένον ὀπτὸν μεταφορᾷ τῷ τὰ κρέα μείζονας δαιτρούς: vt Eustathius tradit in illud Il. σ, ἀλλά γε καὶ μείζονες Ἀχαιοὶ Δαιτρὸν πί-

τοῦ, ἀπὸ δὲ πολλῶν δίκην εἶναι. vbi opponitur τὸ πολλῶν δίκην, quasi quod certa portione datum est.

C. Δαιδαλόεις, ου, ὁ, Hesychio est πανοῦργος, δημιουργός.

C. Δαΐδαστος, Non distributum & diuisum. ἀδιαίρετον, ἀμέριστον. Sic Hesych. qui exponit & ἀδιάθετον.

C. Ἐπιδάϊος, ον, ου, Obsoletum. Ἴδιον, Hesych.

Δαΐζατο, ης, ἡ, Scientia ministrandi more δαιτός, Od. ω, Καὶ δαΐζατο πᾶσιν ἀρίστοις δαιτὸς ἑταίροις.

Δαΐζειν, F. δαίειν, More δαιτὸς carnes distribuentis diuido. Item δαιτὸς ago. Il. λ, τοὶ δ' ἐπὶ εἰς δῆμον ἔδαιτο Δαΐζειν. Od. ξ, αἴ κ' ἐθέλῃσι ἕκαστος ἴσην δαιτὸς δαΐζειν. Quod mox explicans, subiungit, Καὶ τὰ μὲν ἔπλασε πάντα δίχα μοῖραν δασσάσθην. Od. ι, Δαιτρεύσαι τε καὶ ἐπιπλῆσαι καὶ οἰνοχοῆσαι. Apud Apoll. verò Arg. 2, ἀλλ' ἴεσαν δαΐζοντες exponitur Mactabant.

C. Ἀδαΐκτελος, ου, ὁ καὶ ἡ, q.d. δαιτὸς ἀδαΐς: vt ἀδαὴς δείπνου ἀδαιτρόβιον τραπέζης, apud Nonn.

Δ A Ϊ Ζ Ω, Diuido, Partior. vt Od. ξ, v. 434, Καὶ τὰ μὲν ἔπλασε πάντα δίχα μοῖραν δαΐζων. Sed & pro Diuidere poni existimo metaphora simili ei qua dixit Virgilius, Atque animum celerem nunc huc nunc diuidit illuc: vt Il. ι, v. 8, Ὡς ἐδαΐζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν. q.d. Diuidebatur animus, vel scindebatur: Sic Il. ξ, v. 10, Ὡς ὁ γέρων ὤμωξε δαϊζόμενος κῆρ θυμὸν ἐν Διχθαδίῃ, ἣ καὶ δ' ὁμίλου ἴσαν, &c. Eustathius tanquam exponens dicit διχθάδιξε βουλευόμενος.

‖Est etiam Discerpo, Lanio. vt Il. σ, v. 27, — φίλατο δὲ χρὼς πάλιν ὥσπερ ἔμελλον ἀΐξειν. Et ἐκπάγλως δ' ἀπὸ χειρὸς ἀπέπτατο δαΐξας Χαλκὸν ῥωγαλέον, Il. β, v. 416. ‖Δαΐζειν est etiam Occidere apud eundem, addito interdum dativo χαλκῷ: sicut & δεδαϊγμένος χαλκῷ, vel simpliciter δεδαϊγμένος. sed videtur propriè significare Occidere discerpendo, vel tanquam membratim concidendo. quod de Agamemnone ab eodem poeta dicitur κατακοπίδην. Sic in bello dicunt interdum Galli saillir en pieces, significare simpliciter volentes Occidere. Cæterũ miror cur Eust. δαΐζω nõ potius à præcedente δαίω deriuet pag. 1765 quàm ab hoc δαΐζω, vel potius cur nõ δαΐζω ab illo δάω, at δάσσω à δαΐζω. Sed & huic aliã deriuationẽ dat, p. 1401, videlicet δατέεσθαι. Verùm multa sunt apud eum sicut & apud cæteros grammaticos talis officinæ exempla.

C. Αὐτοδαΐκτης, A seipso interfectus. ET Ἡμιδαΐκτης, Semiocciſus, in vulg. lex. ET Ὠμοδαΐκτης, Crudeliter laniatus. ὠμοσπαραγμός, Hesych. In vulg. lex. simpliciter Laniatus. Potest etiam significare Qui crudus laniatus sit. ITEM Ψυχοδαΐκτης, Bacchus ex Epigr. pro Animorum diremptor.

C. ΣΥΝ. δαΐζω, Simul occido. Soph. σὺν ἐμοὶ συνδαΐξον.

¶ Δαΐζομαι, (nam vocis actiuæ δαΐζω nullũ exemplum affertur) Diuido, Partior. vt autem δαΐζω à δαίω, sic & δαΐζω (nam fingenda saltem est illa vox actiua) à δαΐζω fieri existimo. Sed δαΐζω apud solos poetas legere me meminit at δαΐζομαι poetis cum prosæ scriptoribus commune est. Hom. Od. γ, Μοῖραι δασσάμεναι δ' αἶψα μετ' ἔμπεδα πᾶσι δάσσαν. Et alibi, κτῆμα τὸ δασσάμενοι, item, ζωὸν ἐδάσσατο. Xenoph. Pæd. 4, καὶ τὰ μὲν πρῶτα δασσάμενοι, κύριοι ἦσαν ἕκαστος. vbi tamen δασσάμενοι est potius Imperiti & Partem dare quàm Partiri. Apud Hesiod. σπέρματα δάσσασθαι pro Dispertiri semina, seu dispergere, id est Seminare. Sed & δάσασθαι pass. signif. apud Hom. δίχα θυμὸν μάλα δάσσατο. ‖Apud Hesiodũ vertitur etiam Assigno, ἐπεὶ δ' ἄρα οἱ δάσσατο Ζεὺς τιμὴν πάσαν. quia videlicet qui partitur, suam cuique portionem assignat. ‖Sunt & qui δάσασθαι apud Homerum exponant Edere, vel potius Vorare, de canibus videlicet dictum, Il. ψ, Ἐκ δὲ σὺ ἑπτὰ ἑκάστῳ κύνε δάσσασθαι. (& sic Etymol. δάσασθαι, φαγεῖν τινα, ἢ μερίσασθαι: Hesych. item βρώσασθαι, μερίσασθαι) sed malo Dilaniare, vel Discerpere, vt alii reddunt. Sic Il. χ, Ἀλλά κέ τι καὶ οἴκοι ἐνὶ μεγάροισι δάσσαιτο. quod tamen δάσσαιτο esse illud puto quod ab Etym. & Hes. exponitur.

Δασμός, οῦ, ὁ, Diuisio, Partitio. Il. α, — ἵνα τοι πόρωμεν δασμὸν ἀπάντων. ‖Δασμὸς, Tributum, Vectigal. quòd quæ tributum pendunt, illius solutionem inter se partiuntur. Est autem Tributum pendere Xenoph. δασμὸν φέρειν, vel ἀποδιδόναι.

C. Δασμογράφος, Tributi scriba.

C. Δασμολόγος, Tributi seu tributorum collector, Quæstor. alio nomine φορολόγος. VNDE Δασμολογία, Tributi collectio. ET Δασμολογέω, ῶ, Tributum colligo. Et cum accusatiuo personæ. Isocrates pag. 68, τοὺς πολίτας δασμολογεῖν, Tributa ab illis exigere, vel Ad tributa pensitanda cogere, Bud. Idem δασμολογῶ interpret. Colligo pecuniam à multis, & subiungit ex Demosthene in Neæram, 132, ᾧ δίδωσιν αὐτῷ ἐπιμέλειαν ὁ πολίτης τῶν ἄλλων ἁπάντων ἐδασμολόγουν, ἔφασαν εἰς τὴν ἐλευθερίαν συμφέρειν. At pass. Δασμολογοῦμαι, οῦμαι, q.d. Tributũ colligor, id est Tributum à mè colligitur, Tributum pensito. QVOD & Δασμοφορῶ dicitur. ET Δασμωτήρ (quod illo prius esse puto) Tributi pensitator, Tributarius.

Δάσμα, ατος, τὸ, Partitio. ET Δάσμιος, idem: vtrunque apud Hesych. ITEM Ἄδαστος, Non diuisus, Soph.

C. ΑΝΑ δαΐζομαι, Iterum diuido, Rursus partior. Thuc. lib. 3, καὶ ὁ δῆμος τὴν χλιὴν ἑκατὸν ἀνεδάσαντο. Vbi schol. ἀναδάσασθαι exponit ἐξ ὑπαρχῆς δασμὸν καὶ μερισμὸν ποιῆσαι τῶν Λεσβίων.

Ἀναδαΐζομαι pro simplici δαΐζομαι, Partior, Diuido, Distribuo. vt exponitur apud Plutarchum in Lycurgo ἀναδάσασθαι χώραν, Agrum diuidere. Bud. apud Luc. ἀναδάσασθαι τὴν χλιὴν exponit Viritim diuidere.

Ἀναδασμός, οῦ, ὁ, Diuisio seu partitio quæ fit deintegro: vt exponitur hoc in loco, ἀναδασμὸν τῆς ἀκτῆς ποιεῖν ἐκ λίθων. ‖Item ἀναδασμὸς pro simplici δασμός, Diuisio, Partitio, Distributio. Plutarchus Lycurgo, διύπερον ὁ τῆς Λυκούργου πολιτείας ἐγγράφων νομοθέτης, ὁ τῆς γῆς ἀναδασμὸς ἦν. Demosthenes in Timocratem, οὐδὲ γῆς ἀναδασμὸν τῆς Ἀττικῆς, Neque diuisionem agri Attici. Ibidem, ἀναδασμὸς γῆς καὶ οἰκιῶν, Lex agraria, inquit Budæus. Isocrates in Panathenaico γῆς ἀναδασμὸν inter mala αἰτίαις enumerat.

Ἀνάδαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Diuisus, Distributus. ἀνάδαστον χώραν ποιεῖν vel χλιὴν, idem quod ἀναδάσασθαι, Diuidere, vel Viritim diuidere. Quidam, Æqua portione diuidere, Æquè partiri. Aristot. Pol. 5, βαλόμενοι γάρ τινες δίχα τὸν πλείω, πλέον ἀναδάστην ποιοῦσι τὴν χώραν. Sic apud Platonẽ, ἀναδάστην χλιὴν ποιεῖν. & apud Aristotelem ἀναδάστους ποιεῖν τὰς οὐσίας, item τὰς κτήσεις, idem quod ἀναδάσασθαι τὰς οὐσίας, vel ἀναδασμὸν ποιήσασθαι τῆς οὐσίας.

Ἀνάδατος, Rescissus: eo sensu quo dicitur Rescindere acta alicuius. Dion historicus, ἀνάδατα τὰ πρὸς χθόνα αὐτῇ πάντα γίνεται.

C. ΑΠΟ δαΐζομαι, Diuido, Partior, Impertior. Homerus Il. ρ, Ἡμοῦ τῆς ὀλέρου ἀπεδασσάμην, ἤμισυ δ' αὐτὴς Ἔξω ἐγώ. Idem Il. ω, Σοὶ δ' αὖ ἐγὼ καὶ τῶνδ' ἀποδασσάμην ὅσσ' ἐπιτέλλει. Vtitur cum Homero & aliis poetis Herodotus etiam, vt hoc in loco, ἀπεδάσατο τῆς στρατιῆς μέρεος. Duplex autem σ ponitur in illis duobus locis Homeri, ad producendam syllabam.

Ἀποδασμός, οῦ, ὁ, Diuisio, Partitio. Aliquando Pars seu portio. vt in hoc loco quem Suidas citat, autore non nominato, ὁ γραπτὸς ἀποδασμὸς ἵνα τῷ γραπτῷ ἀπολάξας, ἰσοδίαιτον ποιήσῃ. Citat & alium. ET Ἀποδασμὸς adiectiuũ hinc deriuatũ, id est ad verbum, Portionalis seu Partialis, si modò Latinè hæc dici possent: hoc est, Pro parte seu portione cedens alicui. vel Ἀποδάσμιος, In diuisionem eadem, Cuius fit aut fieri debet diuisio, aut iam facta est. ἀποδασμὸς, inquit Hesych. ἀποδασμὸς vnita enim legendum apud eum, non ἀποδάσμιος, δίοι.

¶ Δατέομαι, οῦμαι, idem quod δαΐζομαι, Diuido, Partior. Homerus Iliad. ι, — δατέονται δαῖτα Ἀχαιοί. Sed in δατέονται δαῖτα in alio eiusdem loco, δαίνυνται exponit κατανέμουσι. Et δατέεσθαι ἀλλήλοις vel ἀλλήλους dicuntur qui bello decernunt, tanquam bellum inter se partientes, vel bellum dirimentes, Bud. Vide Eustathium. Δατέεσθαι χλιῆ vel χθόνα præterea dicuntur fumentes gradientis, quum magno impetu feruntur. De hoc quoque vide Eustathium. HINC Δατητὴς, Diuisor, Distributor. Δατητικὸς, Etymol. ex Aristotele. COMP. Διαδατέομαι idem. quod sonat ad verbum Dispertior. Hesiod. Theog. Διαδατέονται ἢ ἐξ ἀπείρων δατέονται. ET Ἐνδατέομαι, idem. Eustathius ἐνίοι δατέομαι τὸ δαΐζομαι τὸ δατέεσθαι exponit ἐξ ἴσου μερίζεσθαι. Cæterùm existimo vt δάω, vel potius δάσσομαι à δαΐζω, sic δατέομαι à δάσσομαι formari,

videlicet à tertia singul. præteriti δίδημι, ablato δ.

¶ Δαιόομαι, Voro, Hellador. Hesych. λαφύσσομαι, βιβρώσκω.

ΔΑΙΩ, Cohibaro, Incendo. Il. υ, Μὴ σύ γε τὴν μὲν ἔασον ἀκήρατον ἠδ' ἀπύρωτον, δαίεσθαι δ' ἐπὶ νηυσὶν ἐϋσσέλμοισιν Ἀχαιῶν. Soph. Trach. Ὅπως δὲ σύνδρομον σφαγὴν ἰδὼν φλὸξ αἱμοσταγὴς δαίσει. Pertinet huc & δαΐα, quod Hesychio est δολερά, δυσμενῆ, & ἀλγεινά, respicienti fortasse ad illud Il. Β, μετὰ δ' ἔσσυτο κάρτος Ἄρηος, Ὅ σφισιν ἐμμενὲς ἦκεν, quod Eustathius ad δαίω quoque pro μαίνω sumpto, referri posse scribit.

C. ΑΝΑΔαίω, Circumaccendo. vnde in Iliad. ζ, πολλὰς ἀνὰ κῶας ἐρύθων ἀμφιδαήσῃ, Circumardeat. Quo modo & μάχη ἀναίθεται à poëtis dicitur à verbo huic synonymo.

Δαθμός, οῦ, ὁ, Incendium, τὸ φλεγμός, Hesych.

Δαΐδιος, Hesychio est ξυρός. Item & λευκός, θερμαντικός. Et καμινοτόμος. SIC VT Δαιφὶν quoque eidem est μέλας & τὸ καιόμενον.

Δαΐλη, ιδος, ἡ, Fax magna & ardens. καπνιζούσης autem pro alibi capite ponitur, ὅθεν οὐκ ἄλογον ἀλλοῖόν τι μιμεῖσθαι τὸν ποιητὴν σπινθῆρας καὶ δαΐδα τὴν λαμπάδα. PRO eo apud Erotianum legitur Δάϊς à δάω.

¶ Δαΐς, ίδος, ἡ, Fax accensa seu ardens. Od. α, de simulacris puerorum. faces tenentium, Ἕστασαν αἰθομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες, Φαίνοντες νύκτα, καὶ δώματα πᾶσαν ἀθρόως, Lampades igniferas manibus retinentia dextris, Lumina nocturnis epulis vt supponentur, Lucretio interprete. Sic apud Hesiodum, ἀπ' αἰθομένων δαΐδων σέλας εἰλόφαζε. Δᾷς, ἀδος, ex δαΐς per contractionem factum, Tæda, Fax. Xenoph. Pæd. 7, πολλὰ δ' ἄδα ἔχοντα ἡπαχὺ πολὺ πῦρ πέτεται. Aristoph. Nub. σὺν ἔγχει δ' ἂς ἴτην πολλῷ φλογί. Idem Pluto, Ἀλλ' ἐκδότω τις δᾷδα δᾳδὸς ἡμμένην. Sic δαὶς ἠμμένας Æschines dixit, quod Cicero Tædis ardentibus reddidit.

C. Δαδεύω, ῶ, Tædam excido. Theophr. De caus. pl. lib. 5, cap. 13, δαδευθεῖσα πυρρὰν σχίζαν ἡ πίτυς, Tæda detracta fit uatur pinus.

C. Δαδοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui tædam seu facem gestat. Plut. ad Colot. Αἵδε μὲν δαδοφόροι μυστικώτατοι ἅμμα πορεῦσαι. ET Δαδοφορέω, ῶ, F. ήσω, Tædam fero. Theophr. historiæ plant. lib. 9, cap. 2, οὐχ ἅμα δὲ καρποφοροῦσαι αἱ πίτυες καὶ δαδοφοροῦσιν.

C. Δαδουργός, οῦ, ὁ, Qui tædas conficit. Theophr. lib. 3 hist. plant. cap. 10, οἱ περὶ πίτυν τινὰ δρῦν δ' ἀδουργοί. VNDE Δαδουργέω, ῶ, Fut. ήσω, Tædas conficio. Theophr. De caus. plant. lib. 5 cap. 13, πίτυν τινὰ οὐκ ἀεὶ δ' ἀδουργοῦσιν, Ex pinu tædas non semper faciunt, id est detrahunt tædas ex pinu. idem enim est quod δαδεύω. Idem De hist. pl. lib. 4, cap. 13, περὶ δὲ πίτυν πάχη, καθάπερ ἡ πίτυς ἡ δαδουργουμένη. Quo sensu antè habuimus πίτυν δαδευθεῖσαν.

C. Δαδοῦχος, υ, ὁ, Facem seu tædam tenēs aut gestans, λαμπαδηφόρος, Hesych. Δαδοῦχοι dicebantur Cereris sacerdotes quia portabant faces in eius sacris nocte, imitantes Cererem quum Persephonem quæreret, vnde & tædifera dicitur ipsa dea. Bud. Huc pertinere videtur quod apud Suidam est, δᾴζεται δὲ καὶ τὰ ὄμματα καὶ τὰ πόρρω βλέποντα καὶ τὰ δαδούχου σπουδάσματα. ¶ De oculis metaphoricè dixit Philostr. Epist. 50, τὰ δὲ ὄμματα καίεσθαι δαδοῦχοι φασὶν, καὶ τῆς γραπτῶν ὄψεως ἀφίστασθαι μάρτυρες; VNDE Δαδούχια, ας, ἡ, Quum faces accensæ manibus tenentur. Herodian. lib. 5, ὁ δῆμος ἅπας πανδημεὶ παρῆν μετὰ παντοδαπῶν δαδουχίας σπουδῆς καὶ τῆς ἐπιφανοῦς τιμῆς, Discurrente cum facibus vtrinque populo. ET Δαδουχέω, ῶ, Facem teneo, Faceм præfero. Plautus lucere facem alicui dixit in Casina, Primùm omnium lucebis huic nouæ nuptæ facem. Athen. ἐφόρουν γυναῖκες καὶ παῖδες καὶ ἑταῖραι πολλαὶ φιάλας ἀργυρᾶς δαδουχοῦσαι λαμπάδας. Basil. ἵλεων ἴσχε ἐφ' ἡμῖν τὸν δᾳδοῦχον θεὸν πάσης ἡμέρας δαδουχούσης σοι τὸν λαμπτῆρα. Sic δαδουχεῖν φῶς in Epigr. In pass. est Tædis illustror, vt B. apud Athen. lib. 4, interpr. δαδουχούμενος πλοῦς ὁ Λύκιος πλοῦς. VNDE Ἀδάδουχος, υ, ὁ καὶ ἡ, Cui fax prælata non est, Cui face nemo præluxit. vt ἀδᾴδουχος γάμος. Nuptiæ sine tædis celebratæ, id est clandestinæ. ἀλαμπάδευτος μίξις.

C. Ἄδαδος, υ, ὁ καὶ ἡ, Tædam non habens. Theophr.

C. Ἐνδαδής, ὁ καὶ ἡ, præcedentis contrar. Qui tædā in se ha-

bet, Theophr. lib. 9 De hist. pl. cap. 2, ἅπαντα τὰ ἔνδαδῆ πίνεα ταῖς ῥίζαις. Idem alibi, πάντα δὲ τὰ πύρρα ἔνδαδῆ γίνεται). Pro quo Plin. Lariris morbus est vt tæda fiat.

Δαδήεις, εσσα, ἐν καὶ ἡ, Tædaceus, Tædæ similis. sic enim apud Theophr. δαδήεις χρόαν interpr. Gaza. Item Tæda abūdans. vnde idem Theophr. πίνειον δαδήεσσαν dicit esse δαδώδεσσαν.

Δαδίω, ῶ, F. ώσω, neutraliter, pro In tædam conuertor. cuius exemplum paulo pòst habetur in δάδωσις. Actiuè autē sumendo, In tædam conuerto. vnde Theophr. De caus. pl. lib. 5 cap. 15, ὅταν αἱ ῥίζαι δᾳδωθῶσιν, Quum radices mutatæ in tædam fuerint. Idem lib. 6, cap. 15, δᾳδῶσαι δίδυμα. VNDE Δαδίωσις, εως, ἡ, In tædam mutatio. Quod Theophr. De historia plantarum describit, δᾳδίωσις ἐν τῷ πίτυϊ, ὅταν αἱ ῥίζαι δᾳδωθῶσιν ὑπὸ τῶν ἐπιβολίων τῆς ἕρπης δαδώδη καὶ φλεγμαίνουσαι.

C. ΕΝΔαδάω, ῶ, Fut. ώσω, idem propè quod præcedens: seu ἔνδαδον reddo. Vnde in pass. apud Theophr. hist. pl. lib. 3, cap. 2, τῶν δ' ἄπυρα οὐκ ἐνδαδᾶται, ὡς ἑτέρων [οἰκειοτέρων] πάλιν ἐνδαδουμένων.

C. Δαδίον, ου, τὸ, Facula. Pro tædaria item materia apud Dioscoridem accipi tradunt vulg. lex. VNDE Δαδιώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, idem quod δαδώδης. Theophr. loco antè citato, πάντα δὲ μᾶλλον δαδιώδη. nisi δαδώδης ibi scribendum aliquis existimet.

¶ Δαλός, οῦ, ὁ, Titio, Torris. Od. α, Ὡς δ' ὅτε τις δαλὸν ἀμφιπολεύσῃ ἐνὶ πίσσῃ, Σπέρμα πυρὸς σαόων ἵνα μὴ πάμπαν ἄλαπτον αὖθι. Sic Athen. 7, ἀνέκαιον δὲ οἱ ὧν ἐφ' ἑστίας δαλοὺς, εἰς πολλὰ πέφραν. Ponitur & pro titione extincto, vt Bud. ex Luciano annotat, οὕτω δαλοὶ πᾶσα ἐπιπολάζουσι δοκοῖς αὐταῖς ὑπὸ πῦρ ἢ κατὰ μόνα ἀπ' αὐτῶν μὴ δηλήσῃ. § Δαλοὶ in cælo οἱ ἀβαθεῖς ἀστέρες. Bud. ex Aristot. Meteorol. 165. ¶ Hesychius μαλακόστομον piscem hoc quoque nomine vocari scribit.

Δ ΔΑΪΗ, ης, ἡ, Pugna magna. μάχη μεγάλη, Hesych. seu μάχη πυκνή secundum Homerum, vt etymologia exprimatur. à δαίω enim deriuatur. (licet δαΐς solum hinc deducant grammatici, alterius vtpote parū vsitati aut obsoleti etiam fortasse, mentionem non facientes) nam & πόλεμος ἅπας ἀμφιδαὴς λέγεται dicitur, quasi bellum circum ea loca quibus infertur, ardeat.

¶ Δαΐς, ίδος, ἡ, Pugna, seu potius Pugna ardēs aut feruens. à δαίω enim deriuari iam dixi. Il. υ, Ἀράσσετο δὲ θεὸς μεγάλῃ σὺν δαΐδι λυγρῇ. vbi apocopen esse pro δαΐδι tradit Eustath. & grammatici.

C. Δαΐδρων, ονος, ὁ, Bellicosus, Prudens. seu ὁ δαΐα (id est πολεμικὰ) φρονῶν, Deducitur & à δαίω, quod est Disco, quasi qui δαΐδας φρονεῖ, vt de Circe loquitur Homerus: vel ὁ δαΐδεσσι φρονεῖν, id est περὶ μαχήσεως φρόνιμος. Item à δαίω quod est μαίνω, quasi cui δαΐεται πῦρ, vt alicubi Hom. loquitur, πολλὰ φρενὶ μαιόμενος. Il. ρ, — Αἴθων ἡ δαΐφρων θυμὸν ἔχει. Od. γ, Ἀμφὶ Ὀδυσσῆα σάκεσι δαΐφρονι πεπτάμεθ' ἤτορ. Od. ο, Κουρίδιος τ' ἀλόχου δαΐφρονος.

Δαΐος, ου, ὁ, Hostilis. πολέμιος, ἐχθρός. Eurip. Androm. κοὐ μόνον τῶνδε δαΐας πάλαιστρας ἦρξε, Et ἐπὶ γῆν δαΐα μάχαιρα apud eundē. Et Soph. Τὸν οὐ δαΐας ἄτριτον μάχης. Et δαΐος πολέμιος, Formidolosus hostib^s. ex Eurip. Δαΐοι plur. numero, vt πολέμιοι, absolutè & substantiuè capiendo, significat Hostes. Soph. Œdipo Colon. Πέλοπος πώποτε βλαστὸν, φύτευμ' ἀχείρωτον, αὐτόπαιδ' ἐν χθονὶ δαΐων, id est φύσημα τῶν πολεμίων ἡμῖν ὄν. ¶ Atticè (vt tradit schol. Sophoclis) capitur pro δῄτος. vt in Aiace, Ὦ δαΐα Τέκμησσα δῄτορος ἥβης. Vbi tamen sunt qui pro αἰχμαλώτου, i. Bello capta, accipiant. ¶ Δαΐος autem à δαίω, id est μανθάνω, est Peritus, ἔμπειρος. Quomodo accipitur in Epigr. δαΐοι πεφεῖσι. ¶ Δαΐον Hesychio est etiam ἰχθύδιον. item αἰγιαλόν. Et Δαΐα eidem est & μεγάλη, ἄπειρος, σπουδή, φοβερά. Item πρόνοια.

Δαΐον, ου, τὸ, Signum bellicum. item πῦρ, Hesych.

Δαΐς, ίδος, ἡ, Ionicè pro Δαΐς præcedente, id est Pugna ardens seu feruens, πανσυδὶ πόλεμον, siue πυρὸς aut πύρινος. Eustath.

C. Δαϊκλυτόμητις, ου, ὁ καὶ ἡ, Bello captus, αἰχμάλωτος. Eurip.

C. Μαιδήϊος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bellicosus, Belli patiens. Apoll. Arg. 2, μαιδήϊον Εὐρύπυλον. id est ἐμμανέστατον ἐν τῷ πολέμῳ καὶ τῷ δῄτει.

Δᾳΐος, ου, ὁ, Hostilis, Infestus, idem quod δᾳΐος. Il. ψ, Δᾳΐον ὃς πολέμοιο

πόλεμον. Il.ω, Ἀνδρῶν ἐν δηΐοισι. Il.β, πρῆσαι δὲ πυρὸς δηΐοιο θύρετρα, Infesto igni. Opp.3 De venat. πᾶσι μάλα δήϊα φῦλα. Sic δηΐα πύχη apud Apoll. Δηΐοι plur.num.absolutè ponitur pro πολέμιοι, i. hostes. vt & δηΐων paulo antè, Il.ε, Τολόθεν ἐκ νόσου τὴν δηΐοι ἀμφιμάχονται. Il.γ, Φθίζονται ποιεῖν δηΐοισι δὲ χάρμα φυλάξ.

Δηϊοτὴς, ῆτος, ἡ, Pugna, Bellum. Il.ε, Εἰκε Διὸς θύγατερ πολέμου καὶ δηϊοτῆτος. Od.ζ, Οὐκ ἔστ' οὗτος ἀνὴρ διερὸς βροτὸς, οὐδὲ γένηται, ὅς κεν Φαιήκων ἀνδρῶν ἐς γαῖαν ἵκηται Δηϊοτῆτα φέρων.

Δηϊόω, ῶ, F.ώσω, Igni & ferro vasto, Hostiliter depopulor, aut occido. seu (vt Eustath. exponit) δαΐω, κόπτω, μερίζω, Il.ψ, Δαίδεκα δὲ Τρώων μεγαθύμων υἱέας ἐσθλοὺς Χαλκῷ δηϊόων. Il.ε, Ἔγχεϊ δηϊόων περὶ Πατρόκλοιο θανόντος. ET Δηόω, ῶ, per syncopen pro eodem, quod in prosa est vsitatius. Il.ε, -τοῦ χερα δ' Ἕκτωρ Δηώσας ἀπέδυσε πελώρια, θαῦμα ἰδέσθαι. Apoll. δηώσειν ποτέ. Thuc.l.2, ὁρῶσιν ἡμᾶς δηοῦντάς τε & φθείροντας. Syn.ep.125, ἄλλως ἐπεὶ ὅσπερ ἡ γῆν ἐδήωσε. Et in pass. apud Thuc.lib.2, ἀνθρώπων τε ἔνδον ἀποθνησκόντων καὶ γῆς ἔξω δηουμένης. Herodian.lib.8, δένδρων ἐκκεκομμένων, τῆς τε γῆς ὑπ' αὐτοῦ δεδῃουμένης. Et καταχρηστικῶς apud Luc. δεδῃουμένος τὸν πώγωνα, pro Detonso mento. Media etiā voce hoc verbum ponitur. vt δηώσασθαι τὴν νῆσον, Insulam populari, apud Herodot. VNDE Ἀδήωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nō vastatus, ἀπόρθητος. Xenoph. Hell.3, ταύτην τὴν χώραν ἀδήωτον διαφυλάττειν.

Δηϊάω, seu Δηϊαάσκω, pro eodem. Apoll. Arg.2, μεθίεσί τε καὶ αὖλια δηϊάασκον.

Δηΐζω, Fut. ίσω. Idem. ET Δηίω apud Hesych. διαφθείρω, διώκω.

ΔΑ'ΚΝΩ, Fut. δήξω, vel δήξομαι potius, (tempora enim sua ab inusitato δήκω mutuatur) Mordeo. Vt δάκνειν καθάπερ αἱ γυναῖκες, apud Plutarchū Alcib. Et quod Æschylus dixit στόμιον δάκνειν, Ciceroni est Mordere frænum. ‖ Metaphoricè etiā, vt & ipsum Mordeo apud Latinos, rebus inanimatis tribuitur corpus aut animum quasi pungentibus aut vrentibus. Dioscor. ἡ δὲ ῥίζα δριμεῖα, δάκνουσα τὴν φάρυγγα. Pro quo Plinius, Radix gustu acri mordet. Il.ε, δάκε δὲ φρένας Ἕκτορι μῦθος. Sic Cicero dixit Attici epistolas valde se momordisse. Eurip. Thes. Μή μοι νεαρὸν προσπέσῃς, μᾶλλον δάκῃ. Quod Cic. Tuscul.4 ita vertit, Ne me imparatum cura laceraret repens. Aristoph. Vespis, Οὐ γὰρ δάκνεις ὅπως δεῖ ἡμῖν ἐρειδεσθαι; Et in pass. apud Xenoph. Pæd.7, ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Κῦρος ἐδήχθη. Aristophan. ipsi etiam personæ tribuit. vt in Vespis, δάκνων σεαυτὸν καὶ τὸν ἀπὸ λογούμενον. Ibidem, οἷς ἐγὼ τοῦτό γ', ἐὰν χύξῃ τι, πονήσω δάκνων τὴν καρδίαν. Et in Nebulis, ὅμως δὲ τὸν θυμὸν δακὼν ἔφην.

C.Τρίδακνος, υ, ὁ καὶ ἡ, Ter morsus aut mordēdus. Plin.l.31, de ostreis, Nepotis cuiusdā nomēclator τρίδακνα appellauit, tantæ amplitudinis, vt ter mordenda essent.

Δακνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Mordax. Galen. δακνῶδές τε καὶ δριμὺ καὶ καπνῶδες ἀποτέλεσμα. Sic δακνώδη θερμασίαν ἔχων, apud eundem. Itē δακνώδης πυρετὸς dicitur à calore mordace & acrimonia sua pungente atque rodente.

Δακέθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Animum mordens seu remordens, vt Virgilius dixit, — quando hæc te cura remordet. Sic δακέθυμος ἄτη dicitur. ET Θυμοδακής, έος, ὁ καὶ ἡ, inuerso compositionis ordine, pro eodem. Od.θ, Θυμοδακὴς γὰρ μῦθος, ἐπώτρυνας δέ με εἰπεῖν.

Δάκος, εος, τὸ, propriè Animal morsu aut ictu homini nocens. θηρίον ἰοβόλον ἑρπετόν, vt Suidas exponit. Nicander Theriacis de aspide, θανάτου δὲ θοώτερος ἵζεται αὐτῆς Οἷον ἐνισκίμψῃ βλοσυρὸν δάκος. Promiscuè verò & de aliis beluis ac feris dicitur. Euripides Hipp. coron. Ἄφθογγα δ' αὐταῖς συγκατοικίζειν δάκη Θηρῶν. VNDE Δάκετον, ου, τὸ, pro eodem. Theophrastus lib.9, cap.21, historiæ plantarum, πρὸς τὰ δάκετα χρήσιμος, Ad venenati animalis morsum vtilis. Dioscor.lib.7, cap.1, μετὰ τὴν ἐκ τοῦ δακέτου πληγήν.

Δῆγμα, ατος, τὸ, Morsus. Plutarchus Lycurgo, δῆγμα λαμβάνων ὑπὸ τῆς Εἰρῆνος εἰς τὴν ἀντίχειρα. ET Δηγμὸς, οῦ, ὁ, pro eodem. Plutarchus Pericle, κατὰ καιρὸν μὲν ἡδονὰς ἀναλαβεῖς, κατὰ καιρὸν δὲ δηγμοὺς καὶ φάρμακα προσφέρων τῇ σωτηρίᾳ. Idem De discern.am. ἐλέγχῳ καὶ λόγῳ δηγμὸν ἐμποιοῦντι καὶ μετάνοιαν.

Δῆξις, εως, ἡ, Morsus, id est, Ipsa mordendi actio, Rosio. Galenus ad Glauconem, δῆξις χολῆς. ‖ Metaphoricè etiam capitur vt præcedens, & vt Morsus apud Latinos. Plutarchus Lycurgo, αἱ δὲ παιδιαὶ καὶ σκωμμάτων δήξεις οὐδὲν ἧττον ἐμβαλοῦσαι τῶν μετὰ σπουδῆς νουθετημάτων.

C.Δηξίθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Animum mordens, idem quod δακέθυμος & θυμοδακής. vt δηξίθυμος ἅλμη apud Athē. l.3 ex Sopatro: vbi simpliciter pro mordax accipitur.

Δεῦξ, κός, ὁ, Vermis lignum corrodēs. εἶδος σκώληκος ἐγγινομένου ἔνδον ξύλου, vt Hesiodi tradit schol.

Δακτήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mordendi vim habens, Mordax. Eurip. δακτήριος καρδίας, id est τὴν καρδίαν δάκνων.

Δήκτης, ου, ὁ, Mordens, Mordax. Plutarchus De discernen.am. λόγῳ δήκτῃ καὶ παρρησίᾳ κινδυνεύων καθαπτόμενος.

VNDE Δακνηρὸς, οῦ, ὁ, Mordendi vim habens, Mordax. Athen. l.3, λαχάνοις καὶ πέπερι δακνηρὸν τι κατέπεμψα.

C. Ἄδηκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non morsus, seu Morsibus & rosionibus non obnoxius. Plutarchus De Herod. οὐδὲ τοῦτο ἄδηκτον παρῆκεν, Ne hoc quidem præterire potuit quin morsibus insequeretur, vt Ouid. loquitur. Hesiodus Ergωn 2, Ἥμος ἀδηκτοτάτη πέλεται τμηθεῖσα σιδήρῳ Ὕλη, Minimè cariei obnoxia est, id est ἀσηπτοτάτη. ‖ Item, Non mordax. quo modo Diosc. lib.1, cap.30, ἄδηκτον ἔλαιον dixit Cui nulla inest mordacitas, vt loquitur Plin.

HINC Ἀδήκτως aduerb. Sine morsu.

C.Ἑρπετόδηκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, A reptilibus seu serpentibus morsus. Diosc. de smyrnio, ἑρπετοδήκτοις ἁρμόζει. Pro quo Plinius, Prodest & contra serpentes.

C.ΑΝΑδάκνω, F. ήξω, Remordeo, seu Mordeo, pro simplici δάκνω. vnde participium ἀναδηχθείς. HINC Ἀνάδηξις, εως, ἡ, Remorsus, Remorsio.

C.ΑΝΤΙδάκνω, Vicissim mordeo, Remordeo. Sic enim Horatius dixit, Et me remorsurum petis.

C.ΑΠΟδάκνω, Demordeo, Præmordeo.

C.ΕΝδάκνω, Morsus infero. Plato Phædro, ἐνδακὼν τὸν χαλινὸν μετ' ἀναιδείας ἕλκει. Synes. epist.4, ἀλλὰ πυκνῶς ἐπιχρήσαντες τοῖς χαλινοῖς, ἀπηγορευκυιῶν τῶν ψυχῶν ἐνδακόντων, notis mordentibus.

C.ΕΡΙδάκνω quoque dici videtur. INDE enim comp. Ἀνεπίδηκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mordacitatis expers, Non mordens seu erodens: vt apud Dioscor. lib.5, cap. φαρμάκοις ἀνεπιδήκτοις ἐμπλάστροις, Emplastris quæ sine erosione medentur. Sic suprà ex eodem ἄδηκτον ἔλαιον habuimus.

C.ΚΑΤΑδάκνω, Mordeo. ex Homero.

C.ΣΥΝδάκνω, Commordeo. vnde participium συνδακών, Corrodens.

C.ΥΠΟδάκνω, Submordeo, Leuiter mordeo.

ΔΑ'ΚΡΥ, Lacryma. Od.δ, Δάκρυ δ' ἀπὸ βλεφάρων χαμάδις βάλε. Od.ζ, -ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ Δάκρυ ἀναπρήσας. Od.ξ, βλεφάρων δ' ἀπὸ δάκρυα πῖπτεν. Il.α, δάκρυσι δὲ δάκρυα χεῦεν. Tradunt grammatici δάκρυ ex δάκρυον per apocopen esse factum, ideóque indeclinabile esse. Ab illo tamen δάκρυσι saltē esse fatendū est. quo datiuo & Thucyd. vsus est, δάκρυσι πλησθεὶς dicens. A δάκνω autem deriuatum volunt ὅτι δακνομένης τῆς ψυχῆς φέρεται. Δάκρυον autem & apud poetas & apud prosæ scriptores vsitatius est. Od.ξ, βλεφάρων δ' ἀπὸ δάκρυον ἧκα. Plutarchus Alcib. πολὺ δὲ καὶ δάκρυον τῷ χαίροντι τῆς πόλεως ἀνεκέκρατο. Xen. Pæd.5, πολὺ ἔτι μᾶλλον ἐνεπίμπλατο ὑπὸ δακρύων. Metaph. autem Sophocl. δακρύων πηγὰς dicit & δακρύων ἄχνας. HINC Δακρυόφι paragoge poetica, Od.κ, — ἐν δέ οἱ ὄσσε Δακρυόφι πίμπλαντο.

Δάκρυον (vt Lacryma apud Lat.) plantis etiam tribuitur, significans humorem illum qui interdum ex eis erumpit. item, succum qui ex eis aut eorum fructibus exprimitur. Theophrast' ἀπὸ τῶν δένδρων τὰ δάκρυα, ἰτέας, πτελέας καὶ ἄλλων τῶν κολλωδεστέρων. Pro quo Plin. E lacrymis arborum quæ glutinum patiuntur, salicis, vlmi. Nic. Τὸ δέ τι καὶ πετρίπλαστον ἐπιτὸ τι δάκρυα βάλλοις. Epigr. lib.2, Ἀμπέλου ἰδρυμένης τόδε δάκρυα δός μοι ἀφύσσαι.

C.Δακρυγέλως, ωτος, ὁ καὶ ἡ, Fletu misto ridens, Stat.

C.Δακρυπλώω, Lacrymis exundo. πλημμυρῶ δακρύοις, Hesych. Od. τ, Φῆ δὲ δακρυπλώειν βεβαρηότα με φρένας οἴνῳ, i. δάκρυσι πλήθειν ὑπό τι τοῦ οἴνου βάρος, vel ὑπὸ δακρύων πολὺν ἦμεν φορτὸν ὄντα οἴνου βαρεῖ, Eust.

C.Δακρυρρόεω, ῶ, F. ήσω, Lacrymis fluo, Lacrymor. Herodianus lib. 6, προσπεσόντες τῆς βασιλείου σκηνῆς, ἐκεῖ

ὀδυρτὸν, δακρυρροῶν καὶ πρόμυθον. Item Deploro.cum accuſ.iunctum. Philo De vita M.3, οὐδὲν τῶν ἐθνῶν αὐτὸν ὅλον μᾶλλον δακρυρροοῦντα. A

C. Δακρυχέω; Lacrymas fundo.Il.ω, Ἔκτορος δακρυχέοντες ὀδύρονται κατὰ πόλιν.

C. Δακρυτικός, ὸν, ὁ καὶ ἡ, Lacrymas ciens.

C. Ἄδακρις, υος, ὁ καὶ ἡ, Non lacrymans. Plut. De Socr.dæm. δάκρυα πολλοῖς ἐπῆλθεν ἐπὶ τοῖς λόγοις τῶν φίλων ἐκεῖνος δ' ἄδακρις καὶ ἀπαθής. Item Lacrymarum expers, Qui ſine lacrymis ſit. Athen. 12, ὥςπερ οὐδὲν ἄδακρες ἀπὸ δουλείας ὑπουργίαι γίγνονται. Sic ἄδακρις τίνι dicitur, & ἄδακρις πόλεμος prouerbialiter de negotio nullo cum diſcrimine confecto.

C. Ἀϊδάκρις, υος, ὁ καὶ ἡ, Admodum lacrymans, ſeu πολύδακρις, Heſych. Ariſtot. Probl. ὁ μὴ, λάλος, ὁ δ', ἀϊδάκρις.

C. Ἀρτιδάκρις, υος, ὁ, Qui recèns lacrymauit. ὁ ἀποσφάττων δακρύων, Eurip. At ἄλγεσι νεοῖς δάκρυα, quod huic vocabulo apud Heſych. tribuitur, potius ad ἀϊδάκρις proximè præcedens referendum eſt.

C. Βαρύδακρις, υος, ὁ καὶ ἡ, Grauiter lacrymans.

C. Γλυκύδακρις, υος, ὁ καὶ ἡ, Dulce lacrymans, Dulces fundens lacrymas. Epitheton ἐρώτων in Epigr.

C. Ἔνδακρις, υος, ὁ καὶ ἡ, q.d. Qui in lacrymis eſt, Cui lacrymæ oboriuntur.

C. Πολύδακρις, υος, ὁ καὶ ἡ, Multum lacrymans, πολύθρηνος. Item Lacrymoſus, ſeu Multarũ lacrymarum autor, ὁ δακρύων ποιητής. Il.γ, Οἱ περὶ ἐμὲ ἀλλήλοισι φέρον πολύδακρυν ἔριδα. Sic & πολύδακρις πόλεμος dicitur.

C. Ταχύδακρις, υος, ὁ καὶ ἡ, Citò lacrymans. Ταχύδακρις ἐς τὰ ἐρωτικά, Citò in rebus amatoriis flens. Luc.

C. Φιλόδακρις, υος, ὁ καὶ ἡ, Lacrymarum amans, id eſt Qui libenter lacrymatur.

C. Ἀϊδάκρυος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod Ἀϊδάκρις paulo antè.

C. Βαρυδάκρυος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod Βαρύδακρις.

C. Ἐκδάκρυον, ου, τὸ, Lacryma ſtillans, Gutta inter lacrymandum cadens.

C. Πολυδάκρυος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod πολύδακρις. Apoll. Argon. Ῥηξηχοῖ πολυδάκρυος.

Δακρυδνός, ὴ, όν, ὁ, Lacrymabundus, Lacrymoſus. Il.φ, Δακρυδνὸν δ' ἄρα θερμὸν ἐφείσατο χαμάδις ἔυρρη. Il.ε, αἱ δ' αὖ αὐτῇ Δακρυόεσσ' ἴσαν. Il.ζ, Δακρυόεν γελάσασα. Od.ο, Ἀλλ' ἴαχε κλαυθμοῖο χαρὴ δακρυόεντος.

Δακρυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Lacrymoſus, Luctuoſus. Luc.in vit. τὰ ἀθρόως πιπτόμενα ὀρήγματα εἰς ὑγρὸν καὶ δακρυώδη. Itē, In lacrymæ modum formatus, ex Theophr. hiſtoriæ plant. lib.6. Δακρυῶδες autem ἕλκος ab Hippocr. per metaphoram vlcus dicitur ex quo ſanies quædam tenuis & cruda emanat, perinde atque ex oculis lacrymæ quando inflammatione laborant. Gorr. δύγερον καὶ ἰχῤῥοῶδες, vt Gal. exponit.

Δακρυόεντα, Lacrymis & fletu digniſſimum. ἀτυχέστατον, Heſych.

Δακρύδιον, οὐ, τὸ, Lacrymula. Peculiariter apud medicos ſic dicitur lacryma ſcammonii, quam radice ſua vulnerata fundit. Corrupto vocabulo medici nunc diagredion appellant. Ita Gorr. apud quem plura.

Δακρύω, F. ύσω, Lacrymor. Xenoph. Hellen. 3, πᾶν τὸ φυτεύσας καὶ ἅμα χερσὶ δακρυούσας. Athen. 11, αἱ γὰρ ἄμπελοι πᾶσαν ὑγρὸν χύσιν πιμπράμεναι καὶ κατὰ φύσιν δακρύουσι. Aliquando cum ſuum adiunctum habet. vt apud Demoſth. δακρύω τὸν τύχην. Sic δακρύω τὰ ὑποβαλόμενα dicitur, & δακρύω ὅτι πέπονθα apud Luc. Sophocles autem Aiace dicit θεοὺς δακρύειν impropriè. In paſſ. voce δακρυόμενος eſt lacrymis ſtillans, Plorabundus. Æſchines Cteſiph. 32, Plut. Apoph. 171. Pauſanias de ſtatua Niobes quæ erat Athenis, ἡ δ' ὑπερτέρω χώρου, δεδακρυμένη δόξειεν ἂν καὶ κατηφῆ γνώμην ἔχειν. B. Gall. eadem participii forma, ſplorée.

Δάκρυμα, ατος, τὸ, Lacryma.

C. Ἀδάκρυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non lacrymans. Od.ξ, Οὐδ' ἄρα Νίκτης ἐξὸς ἀδάκρυτόν ἑ χεν ὕπνον. Sophocl. Trachin. χρεὼν δ' μηδὲν πάσχειν ἀδάκρυ, Ἀλλ' ἀσύλακτος κ' ἀδάκρυτος, ὅστις εἰ Τοῦθ' ἁβροβίου, ἕξει. Item πολυδάκρυτος, Multis dignus lacrymis, ſeu Multum lacrymans. Soph. Antig. τὸν δ' ἐμὸν πάντων ἀδάκρυτον οὐδὲ φίλων στείχει. Idem Trachiniis de Deianira, οὔτοι' ἀνάξιον ἀδάκρυτον βλαφερὸν πόσιν. vbi tamen ἀδάκρυτον βλαφερὸν accipi etiam poſſet vt ἀδακρύτως in Homerico exemplo quod præcedit.

HINC aduerbium Ἀδάκρυτι, Sine lacrymis, ἀκλαυτεί. Iſocrates Platæico, οὐδ' ἡμέραν ἡμᾶς ἀδάκρυτι διάξοντας.

C. Ἀειδάκρυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multum lacrymabilis. Item Multum lacrymans. πολυδάκρυτος, Heſych.

C. Εὐδάκρυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pulchrè lacrymans. Philoſtr.

C. Παντοδάκρυτος, ος, ὁ καὶ ἡ, Omnino lacrymabilis. Seu (actiuè ſumendo) Ad omnia lacrymans. Sophocl. παντοδάκρυτα βιοτά, Vitam quæ tota in lacrymis degeretur. Idem Trach. παντοδάκρυτ' ὀδύρματα.

C. Πολυδάκρυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multis lacrymis proſequendus. Il.ω, Achilles ad Priamũ de Hectore interfecto, — ἐπὶ καὶ αὖτῇ φίλον παῖδα κλαίουσα γέλασε γλαυκῶπις Ἀθήνη. πολυδάκρυτος δὴ πέλεται.

C. Ἀποδακρύω, F. ύσω, Lacrymis prodo. Ariſtophanes Veſpis, Ἐγὼ γὰρ ἀποδάκρυσα τὸν γοῦν γόμφιον ἐμοί. Exponitur & Illacrymo. HINC Ἀποδακρυτικὰ medicamenta dicuntur lacrymas mouentia, & poſtea expreſſo vacuatóque oculorum humore ſuperfluo, ipſas etiam ſupprimentia & oculos exiccantia. Latinè dici poſſunt Delacrymatiua. nam Columella & Plinius delacrymare & delacrymationem ea ſignificatione dicunt. Gorræus.

C. Ἀπαχλυδακρύω, Inordinatè ſeu intempeſtiuè aut immodicè lacrymor: ἀπαχλυδακρύει Affatim lacrymatur, vulgata lex.

C. Ἐκδακρύω, Illacrymor.

C. Ἐπιδακρύω, Defleo. ὀπιδακρύω τῷ πεπτωκότι, Fleo ſuper defuncto. id eſt propter.

C. Καταδακρύω, Deploro, Defleo. Xen. Παῖδες, καταδακρυσαι τὴν ἑαυτοῦ τύχην. Plut. ἀπῆλθεν ἰδίᾳ καλυψάμενος καὶ καταδακρύσας, vbi Bud. interpr. Complorans, Deplorans, item Delacrymans.

C. Παραδακρύω, Adfleo. παρεδάκρυσε αὐτόν. Luc.

C. Συνδακρύω, Collacrymor, Vnà lacrymor. Plut. De fuga, οὐ γὰρ συνδακρύσαντα καὶ συνοδυρόμενον, ὥςπερ χορὸν τραγικῶν, ἐν ταῖς ἀξυλίαις χρείαν ἔχομεν.

C. Ὑποδακρύω, q.d. Sublacrymor.

ΔΑΜΑ'Ω, ᾶσ, & Δαμάζω, item Δαμιδόω, ex quo δάμημι. Sed & inuſit. Δάμω, vnde ἰδάμην, & δαμείς. Domo, Subigo. Item Affligo, Conficio, Profligo. Item Occido. Il.α, Εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιούς. vbi alii præſens, alii fut. eſſe volunt (ſicut ἐλᾶ pro ἐλάσει) quemadmodum δαμεῖ Il.χ, — ἄφαρ δέ σε πασαὶ Ἀθήνη Ἕξει ἐμῷ δαμεῖσα. HINC comp. Παντοδαμάτωρ, Omnia domans. Epithetum ſomni apud Hom. & fulminis Luc. in Tim.

Δαμάζω, Idē. Il.ψ, in propria ſignif. de mula, Ἐξέπαλτο δαμάσσας, πὰρ ἀκτὴν δαμασθεῖσα. Sic in proſa quoque dicitur δαμασμὸς ἵππος ſeu πῶλος. Cui opponitur ἀδάμαστος. (apud Iſocrat. autem δεδαμασμένοι συμφορᾶς in Arch.) At Odyſſ. ι, itidem voce media, ſed de ea domandi vi qua præditũ eſt vinum, ἐπεί μ' ἐδάμασσατο οἶνος. Quo & apud Lat. modo dicitur aliquis Domitus vino. Heſiod. etiã de igne dixit, δαμαζόμενος πυρί. Sæpe autẽ δαμάζειν ὑπό τινι, vel ὑπὸ χερσί τινος dicitur (q. d. Domare quempiam ſub aliquo, vel ſub manibus alicuius) pro Imperio eius ſubiicere, Ei ſubiectum reddere, vel etiam Efficere vt ſub eo occumbat. Cuius generis loquendi exempla rara non ſunt apud Hom. Dixit autem Apollon. Arg. 2, — ὑπὸ πατρὶ δάμασσε καὶ Φρύγας, pro Patris imperio ſubiecit. HINC Δαμασίχρους Sparte, Virorum domitrix Sparte, Plut. in Ageſil. 196. ET Δαμασίφρων χρυσὸς, Pind. Aurum quod domat (id eſt expugnat) animum humanum ſuis illecebris. ET Δαμασίφρων ὕπνος Simonidi, Hominum domitor, pro eo quod Homerus magnificentius dixit παντοδαμάτωρ, vt modò docui. ITEM nomen verbale Δάμασις, Domitio, Domitura. AT Δαμαστήριον à tertia perſ. formatum, q.d. Domitorium, Tormentum quo quis ſubigitur fateri (vt Virgil. dixit Subigitque fateri) aut facere quod nolit. Affertur ex Eccleſ. hiſt. ET comp. Ἀδάμαστος, Indomitus, Qui domari nequit. Interdum verò, Qui domitus non eſt. Iliad.ι, — οἷός τε λέοντι δὴ ἀδάμαστος, Et ἀδάμαστος πῶλος Xenophonti. Metaphoricè autem ἀδάμαστος, Quæ nondum nupſit, quaſi

quæ nondum ſubacta ſit adferendum, mariti iugum; quo dixit modo Horatius, Subacta ceruice iugū ferre. Hinc ἀδάμαστος Ζεύς, Minerua, Soph. Pro eodem dicitur ἀδμής ab Hom. Poteſt etiam exponi ἀδάμαστος (ſicut & ἀδμής) Non compreſſa, vt interdum accipi δμηθῆναι docebo infrà.

Δαμάω, ῶ, Idem. vnde Il.φ, — κάμαπτε δ' ὑπὸ γούνατ' ἰδάμνα. Et Il.ε, — χαλινὸν δὲ ἱ δασμὸς ἰδάμνα. Et paſſ. vox Δαμνῶμαι, à qua δάμνᾶ Il.ξ, pro δαμάζει, domas. HINC Δάμνημι pro eodem: vt Il.ι, — τὸν οὔ τι ἐγὼ ἀπονόσφιν ἐμεῖο δάμνημι ἐπίτασιν. Et δάμναμαι pro eodem, Od.ξ. — ἀλλά με χεῖμα Δάμναται. At Il.λ, δάμναντο paſſ. ſignif. Ἧς ἄρχε πανάπτολις ἐμπεδος ἠδὲ δαμάσσας ὑφ' Ἕκτορι δάμνατο λαός. HINC Πολύδαμος, Multos domans. Vide Heſych. ET Ἀδάμας, Validus, Durus, eidem Heſych. ET verb. comp. Κατὰ δάμναμαι, Perdomo, in Epigr. ITEM Ὑποδάμναμαι, quod Od.γ, exponitur Subigor, Subiectus ſum, Cedo.

Δίμνα autem inuſ. ſicut & paſſ. Δίμνημαι, à quo tamen eſt aor. poſt. ἐδάμνων in frequenti vſu apud eundem poetā, & δαμνῶμαι infinit. Item δαμνάμενοι, vt Il.ν, Γυναῖκ' ἀλλοτρίην Ἀχαιοὶ δαμνάμενοι. Et δάμνη pro ἐδάμνησαν, Il.μ, & alibi. Et partic. δαμνὰς Il.β, Ἀνδρὶ δαμνὰς κραιπνοί. Scio autem afferri & aliam τῆς ἐδάμνων deductionem, ſed ea violenta mihi viſa eſt. HINC Ἡμιδαμής, Semidomitus.

Δίδμηκα itē & δίδμημαι aliáque huiuſmodi ſyncopē paſſa ſunt: ſed alii à δίνημι proximè præcedente, alii à δαμάω deduxerunt: atque ita fuerit δίδμηκα vel pro δεδάμηκα, vel pro δεδάμημα. Sed ſunt & qui à δαμάω formēt δμάω per ſyncopē, vnde ſit δίδμηκα. Od.λ, — μάλα γὰρ πολὺ χείρονι φωτὶ δεδμήμην. Od.ν, — νῦν μνηστῆρες ὑπερφίαλοι δεδμήαται. Sed Heſiodo in Theog. Γείνατο δ' αὖ δμηθεῖσα Κρόνῳ, ſignif. A Saturno vim paſſa, A Saturno compreſſa. HINC Δμητός, Domitio, Domitura, Il.ρ. ET Δμητήρ, ῆρος, ὁ, Domitor: fœm. Δμήτειρα, Domitrix, Cereris epithetū, Etym. ITEM Δμητός, Domitus. CVI cōtr. Ἀδμής, ET Ἀδμής, Indomitus. Et metaph. πυρὸς ἀδμής. Nōdum à marito domita, Nōdum maritale iugum paſſa. Vel, Nondum compreſſa. (vide ſuprà in Ἀδάμαστος) Itudē ἴστασι ἀδμῆτες ἐν καὶ ἄλωσι, Luc. in Zeuxide, ET verb. compoſ. Ὑποδμηθῆναι, Domari, Subigi, in Epigr. Apud Heſiodum autem Ὄρεσιν ὑποδμηθεῖσα ſo ſenſu quo apud eundē illud δμηθεῖσα Κρόνῳ. Legitur autem & diuiſim ὑπὸ δμηθεῖσα.

ΑΔΑΜΑΣ, αντος, ὁ, Adamas, à duritie quaſi indomita ita dictus. qua de re lege Plin. In hoc autē Heſiodi loco in Clypeo, — κυνέην εὐτυκτον ἔθηκε Δαιδαλέην, ἀδάμαντος, interpres admonet ἀδάμαστα non de lapide, ſed de ferro dici. HINC Ἀδαμαντόδετος, Adamante ligatus ſeu vinctus, q.d. Compactus clauis adamantinis. vt Horat. dixit Figere clauos adamantinos. ET Ἀδαμάντινος, Adamātinus. Æſchyl. initio Prom. vincti, ἀδαμαντίναις πέδαισιν (vbi obſerua fœm. ἀδαμαντίναις, quum tamen frequentius ſit ἀδαμάντινος & ἀδάμαντινος in fœminino) Dicitur ſæpe ἀδάμαντινος & quicquid validiſſimum eſt, & cuius robur eſt inſuperabile. vt ſiquis murū quē Horat. appellauit æneū, vocet ἀδάμαντινον. Æſch. autē in Cteſ. vtrunque copulauit, χαλκοῖς καὶ ἀδαμαντίνοις τύχοι τῷ χώσαι ἡμῶν ἐπίσχοι.

Ἀδάμας (ſi Heſychio credimus) eſt etiam Præfractus, Contumax, Inexorabilis, Qui terreri non poteſt.

ΔΑΜΑΡ, & inuſ. Δαμάρης, vnde δάμαρτος, Vxor. Eurip. Hecuba, Πείσομαι δάμαρτι. Il. γ, Ἀντίθεός τε δάμαρτι. Aptiſſimè autem à δαμάω deduci videtur, vt vel illud πυρὸς ἀδμῆτος offendit, paulò antè à me expoſitum: at contrà etymum à γάμος, vt ſit δάμαρ quaſi γάμαρ, riſum mihi mouet.

ΔΑΜΑΛΗ, vel Δάμαλις, Iuuenca, Bucula. Ad Hebr. 9, σποδὸς δαμάλεως. Item Vitulus. Interdum verò generaliter pro vacca. Theocr. in Oarifty, Καλόν τι δαμάλας φιλέοντι, κἠ αἶγας κῶρε.

C. Δαμαλίσκος ἄκανθα in Epigr. Depaſta à buculis.

C. Δαμαλοφάγος, Bucularum eſor, ſeu vaccarum. Epithetum Herculis in Epigr. qui & Ταυροφάγος dicitur, id eſt taurinorus.

ΔΑΜΩΣ, οῦ, ὁ, Item Δμώς, ῳδός, ὁ, Seruus, Miniſter. Od.π, Τῷ δμῳὼ ἕπεσ' αὐτὼ, πυρὸ δ' ἔρχατον ἀμφιπολεύτην. Et Od.ρ, δμῳῶν

ET & ἄδμητος correlatiua ſunt. Legitur & Od.ζ, δμώων ἑκάστη. Ex eodē affertur Ἀδμήτη δμωή. Itē Δμωὴ adiect. Seruilis, Vernaculus, ex Epigr. ΑΤ Δμωῇ ET Δμωΐς, Serua, Ancilla. vt Od.ο, ἀλλά μοι ἔστω ἠδὲ δμωῇσι. Alicubi autem δμωαὶ γυναῖκες dixit, vacante hoc nomine. ET Ὑπόδμωος, idem quod δμώς, vacante præpoſitione, apud Hom.

ΔΑΝΟΣ, ου, τὸ, Donum, Munus. Euphorion, — τὰ δὲ δῶρα ἑκὰς ἐπάνω ἔκτανε. HINC Ἀνθέδανον γῆ Etymol. eadem quæ & αἰνοπέδιλος.

Δανὸς, Mutuum, δανίου, Eccleſiaſtici cap. 29. Sic accipitur & in his verbis ὡς δανὶ λαμβάνειν, quæ Budæus ex innominato autore afferens interpr. Mutuo accipere.

Δανὸν (ſcribit Plutarchus) Macedones vocare θάνατον (id eſt mortem) vnde eſſe ait μεγαδανὴ, & ſignificare καλοκἀγαθίαν. Hic autem videat lector annon multo magis rationi conſentaneum ſit δάνιον hinc deriuare quàm à δάνος ſignif. donū. nā altera illa huius δάνος ſignificatio; videlicet pro fœnore, ex nullo claſſico autore affertur.

Δάνιον, Fœnus, Mutuum, Æs alienū. (à quo δάνιον ſunt, qui Latinos vocem Damnum accepiſſe putent) Ariſtot. Ethic. 9, καὶ ὥσπερ δάνιον ὃ ὀφείλει ἀποδοῦναι μᾶλλον ἢ ἑτέρῳ δοῦναι. Plut. De Alex. fort. δάνιον πεπαιτῆσθαι τὸν λαόν. ‖ Δάνιον ſchol. Ariſtoph. diſtinguit ἀπὸ τοῦ τόκου, ſcribens, οὐ τὸ δάνειον χαίρειν ἀλλὰ τὸν τόκον ὑπερβάλλειν εἰκότως. vbi exponitur Sors, τὸ ἄρχαιον. HINC Καταδάνιος, Obæratus, B. ex Diod. Et καταδάνιοι οἶκοι, bona oppignerata creditoribus. ET Δανειακὸς adiect. vnde δανειακὸν χρέμα τάτιον, Cautio mutui, Bud.

Δανείζω, Fœnero, Mutuo do ad vſuram. Plutarchus, τοῖς δὲ πένησι φιλανθρώπως δανείζουσι. Idem, καὶ δανείζειν ἐκ λαμβάνειν ὑπὲρ τὸ δανεῖσαι. Epigr. lib. 2, πάντα δανείζεις, Omnia fœneras, Omnē tuam pecuniam fœnore occupas. ‖ Δανείζω eſt etiam Mutuo do, citra vſuram (vt quidam annotant) ideo fortaſſe quòd ἐπὶ τόκῳ additū nonnunquā reperiatur. vt apud Plat. De legibus 5, & Ariſtot. in Œconom.

Δανείζομαι, Fœneror, Fœnore accipio: vt χρήματα δανείζεσθαι apud Ariſtophanem, & ἀργύριον δανείζεσθαι Xenoph. In vulgat. lex. ex Plutarcho in Solone, ἐδανείσαντο συχνὰ ἀργύριον ὑπὸ τῶν πλουσίων, vbi malim ἀπό. Idem, δίκαια ἔλαττα δ' ἐδανείσαντο τοῖς σφῶν. Et δανείζεσθαι ἐπὶ μεγάλῳ τόκῳ, vel ἐπὶ μεγάλοις τόκοις, vt Demoſth. Interdum verò δανείζεσθαι ſine vlla adiectione. ‖ Δανείζομαι metaph. Plato De rep. lib. 10, ἆρ' οὖν ἀπὸ δανείσασθαί μου ἃ ἐδανείσατο ἐν τῷ λόγῳ; &c.

Δάνεισμα, ατος, τὸ, (q.d. Fœneramentum) Fœneratitia pecūnia. Item ipſa Fœneratio. vnde δάνεισμα ποιεῖσθαι pro δανείζεσθαι, Thuc. 1, δάνεισμα τὸ πεπαιμένον, Fœnerati, Mutuati. SIC Δάνεισμος, Fœneratio, Mutuatio. Vnde δανείσμῳ συμβάλλειν χρήματα, Plato. ET Δανειστὴς, Fœnerator, Qui fœnerat pecuniam. vnde correlatiua ſunt ὁ δανειστὴς & ὁ δανειζόμενος. Annotatur tamen δανειστὴς accipi & pro eo qui fœneratur, & mutuò accipit.

HINC Δανειστικὸς, Fœneratorius, ſeu Fœneraticius, Bud.

C. ΕΚ δανείζω idem quod δανείζω, vt τῇ πόλει ἐκδανεῖσαι χρήματα, Ariſtot. Œcon. 2.

C. ΕΠΙ δανείζω, idem quod δανείζω, Ariſtoteles Œcon. 2. Sic affertur & ἐπὶ δανείζεσθαι pro δανείζεσθαι. Alioqui ἐπὶ δανείζω eſt Vltra fœnero, ſicut ἐπὶ δανείζεσθαι, Vltra fœneror.

C. ΠΡΟ δανείζω, Ante fœnero. Metaph. Luc. προδανείσας τὴν Ἀπάτην ἢ χρέων. Et ex Plut. Per. προδανείσας χρόνους.

ΔΑΠΤΩ, Voro, Dilanio, Dilaniando voro. Il. π, de lupis, Οἵτ' ἐλαφον δάψωσι μετὰ μόχθον ὀρέστεροι ἠὲ νομῆες Δάψωσιν. Et Il. λ de leone, — σίνεσθ' ἐδάπτων. Proprie eſt σπαράσσειν καὶ ἅπαξ ἐσθίειν, vt legimus apud Athen. lib. 8. Et Il. ψ, δαπτέμεν tribuitur ignibus, ſicut & ſuibus. quo & apud Latinos modo ignis vorare dicitur. At Iliad. τ, in fine, de haſta dicitur, — ὃ σε χρὼς ἁπαλὸν δάψῃ, id eſt diſcerpet. Scio tamen Vorare de plaga etiam dictum inueniri. Sed & alia metaphora vſus eſt Gregor. in carm. — δαπτομένῃ δηρὸν κύνα Δαίμων. Sic γαστέρα dicuntur curæ.

Δαπτὸς, Vorax. ‖ Apud Lycophr. autē δαπτὰ μῆλα, mordaces muſcæ, δακτικαί.

C. ΔΙΑδάπτω, idem. niſi quod præpoſ. vehementiam addit.

Sed Il.φ, δίδας ψας pro Vulnerasti, quæ affinis est signif. — δῶ ὃ χρία καλὸν ἔδαψας. A

C. ΚΑΤΑδάπτω, eiusdem & ipsum signif. nisi quòd præpositio vehementiã addit, vt Il.γ, κύντε σὺ γὲ οἰωνοὶ κατάδαψαν.

¶ Δαρδάπτω idem quod δάπτω, Voro, per reduplicationẽ factum, vt ωλιγαίρω à μαίρω, & alia. Il.γ, Ὠμοφάγοι μὲν ἔασιν ἀν' ὑγρὰ δαρδάπτουσι. Et metaph. κτήματα δαρδάπτουσιν. Od.ξ. & χρήματα δαρδάπτουσιν Od. τ. Sic deuorare patrimonia Catullus dixit.

Δ ΑΠΑΝΆΩ, ς, Absumo, Consumo, Impendo, Sumptum facio. Xen. Pæd. 8, τὴν πολλὰ ἔχοντα, πολλὰ καὶ δαπανᾶν καὶ εἰς ἵππους καὶ εἰς φίλους καὶ εἰς ξένους αἰσθήσεσθαι. Idem dixit πολλὰ δαπανᾶν εἰς βλαβερὰς ἡδονάς, magnos in pernicioſas voluptates sumptus facere. δαπανᾶν τινὰ οὐσίαν, Demosth. Signif. actiuam habet & in voce pass. vt Lysias 153, καὶ ὅσα τοῦτος δαπανᾶται δαπανώμενος. Sic Andoc. 31, οἱ μεγάλα δαπανώμενοι, πολλὰ διδόμενοι. Sic δαπανηθὲς apud Isæum, 50: & δεδαπανημένος Isocr. in Paragr. ¶ At δαπανᾶν τινὰ πόλιν apud Thucydidem interpretatur Bud. Exhaurire ciuitatem. Sed potuit addere ablatiuum Sumptu, cum Cic. qui dixit, Sumptu prouinciam exhaurire. Synes. autem dixit epist. 16, ᾧ μικρόν μοι δαπανᾶσθαι παιδίων τὴν ἐπιδοῦσαν ἡμέραν, pro Paulatim me consumit, i. conficit. Cæterùm præterquam quòd aptissimũ est & rationi maximè cõsentaneũ hoc etymũ τῷ δαπανᾶν à verbo δάπτω, est etiam Athenæi autoritate cõfirmatũ. B

Δαπάνημα, Quod insumptum est, Sumptus, Impensa. δαπανήματα ἀδύτου, Pæd. 8. Et δαπάνημα ἢ τρόμημα τῆς, πολλάκις τὰ δισχίλια, &c. Athen. 5. ET Δαπανητὸς, Consumptorius, Consumendi vim habens. Greg.

Δάπανος, Consumptor, Consumendi vim habens. Apud Athen. cũ genit. ἡ τῶν πατρώων ξηραντικὴ δύναμις καὶ δάπανος ὑγρᾶς. A Thuc. autem ἐλπὶς dicitur esse δάπανος, lib. 5, i. Sumptuosa, Quæ omnia profundere amat. Ita enim ibi intelligo: ideo in marg. meæ edit. Lat. interpr: sum Profusa. HINC Ἀδάπανος, Sumptu carens, Nõ impendiosus, vel Sumptum non faciens. Sed frequentius dicitur de re, in quã videlicet sũptus non fit. Plut. Apophth. τὴν εἰσπραττομένην ἀδαπάνητος οὖσης δίκης. Ab Areopagita autẽ ἀδάπανος dicitur & Qui consumi nõ potest. B. ET Ἀδαπάνως, Sine sumptu, Sine impensa. CONTR. Πολυδάπανος, Sũptuosus. Vnde πολυδαπανώτερος & πολυδαπανώτατος. Sciendum est autem ἀδάπανος & πολυδάπανος à δαπάνη etiam deriuari posse.

Δαπάνη, Sumptus, Impendium. Synes. ἡ κατὰ ἡμέραν ἢ τὴν κατ' ἔτος δαπάνη. Et ἐφήμερος δαπάνη, Plut. Pericle. Thuc. autem addidit genitiuos χρυσοῦ & ἀργύρου l. 1. δαπάνην ποιῆσαι, sumptum facere, Lucill. Epigr. lib. 2. ¶ Δαπάνην ξυμφέρειν, Stipendium conferre, Thuc. 1. HINC Δαπανηρὸς, Sumptuosus, Qui magnos sumptus facit, vel Qui libenter sumptus facit, Profusus. Xen. Δαπανηρός ἐστι, μὴ αὐτάρκης ἦν. Aristot. Ethic. 4, οὐ γὰρ εἰς ἑαυτὸν δαπανηρὸς ὁ μεγαλοπρεπὴς, ἀλλ' εἰς τὰ κοινά. ¶ Δαπανηρὸς πόλεμος, Sũptuosum bellũ, Dem. In quod magni fiunt sumptus. ET Δαπανηρῶς, Sũptuosè, Magnis sumptibus. X. Hell. 6.

C. Ἐκδαπανάω, ς, Idem quod δαπανάω. ET ΚΑΤΑδαπανάω, idem, nisi quòd vehementiam addit præpositio. HINC, Κατὰ δαπάνην ex Alex. Aphr. Probl. lib. 2, ἡ φύσις τὴν κατὰ δαπάνην τῆς ὑγρᾶς ὥρας αἰσθάνεται.

C. ΣΥΝδαπανάω, ς, Vnà consumo.

Δ ΑΨΙΛΗΣ, ές, ὁ καὶ ἡ, Dapsilis, Largus, Copiosus, Abundans, Vber. vt δαψιλὴς χώρα, Plut. Regio vber. φλὲξ δαψιλὴς, Copiosa flamma, Gal. ad Glauc. 1. Chrysost. de vidua illa duo aquila largiente, δαψιλὴς καὶ φιλότιμος ἡ ὄρνις τῷ δύο λεπτὰ ἐνεγκούσῃ, Larga seu liberalis. Rursum Plut. δεῖπνον δαψιλέστερον, epulum lautius & magis opiparum. Sed & homo lautus appellatur δαψιλὴς, vt inquit Bud. HINC Δαψιλῶς (VEL Δαψιλέως, vt apud Theocr.) Largè, Copiosè. δαψιλῶς τῶν παπίων χορηγῶν, Herodian. 3. Et μεγαλοπρεπῶς καὶ δαψιλῶς ἡγεῖσθαι, Gal. ad Gl. 2, Oleo abundè exhibere. Item, Lautè, Opiparè. vt ζῆν δαψιλῶς, Xen. ΕΞΕΣΤΙ δαψιλείας, Copia, Abundantia. Herod. 1, ἐκ τῆς ἀπορωτάτου δαψιλέα καταστάντες, i. (Pol. interpr.) Ex rerum omniũ copiã & abundantiã. ET verb. Δαψιλεύομαι, Copiosè & abundanter subministro, Libèntissimè vtor. ET Ἐκδαψιλεύομαι apud Synes. pro Ad- D

do corollariũ & auctarium. Vide Bud. p. 854. Cæterùm à δάπτω deriuari etiam δαψιλὴς, videtur innuere Athen. lib. 8. de quo tamen etymo alioqui minimè dubitandũ puto, formãdo videlicet illã vocẽ ab eius aoristo δάψαι.

— ΔΑΡΘΆΝΩ, Dormio. Aor. 2, ἔδαρθον, F. δαρθήσομαι, à Δαρθῶ inusit. A quo tamen comp. Ἀποδαρθῶν, pro eodem. ITEM Καταδαρθῶν. Aristoph. Nub. ἔστιν ὧ δαιμόνια καταδαρθεῖν ἡδύ. vnde apud Plat. Symp. καταδαρθάνοντος αὐτοῦ μετὰ σοφιστῶν. ET bicomp. Ἐνκαταδαρθῶν, Indormire. ET Συγκαταδαρθῶν, Condormire, Item Cõcumbere. vnde συγκαταδαρθὼν Aristoph.

Δεδρῶν etiam dicitur pro δαρθῶν, Dormire (tali metathesi qualis est in κραδία pro καρδία) vt Il. ψ, Ἀλλ' ὃν ἀδμῆτα βοὸς καὶ πάντων εἶδαρ ἔδρᾳθεν ἐν εὐώδεϊ. VNDE Καταδρᾶθῶν, idem. cuius inflexionis est & κατὰ δρᾳθέτην apud Hom. videlicet pro κατεδραθέτην. ET Παρεδράθῶν, vel ob metrũ Παρεδραθέειν, luxta dormire, Concũbere. In qua posteriore signif. & παρέδραθον apud Hom. legitur. Quod verò ad etymum huius vocis attinet, conuenit quidem Etymologo cum schol. Aristoph. de vno, videlicet à δέρμα deriuari δαρθῶν siue δραθῶν (quũ enim dicit & hic κατὰ δαρθῶν esse propriè ἐν δέρμασι κοιμᾶσθαι, vel ὅτι δέρματος κοιμᾶσθαι, vt alibi, non dubium est quin & ipse à δέρμα deriuet) pro quo tamen δέρμα malim dicere δέρας, tanquam faciliore futura formatione: in cæteris autem (quæ & multo longiùs petita videntur) dissentit aliquantum Eust. ab eodẽ Etymol.

Δ ΑΣΥΣ, ύς, Densus, Consitus, B. vt δασὺ ὄρος, X. Pæd. Densi montes, aut consiti: vel potius Arboribus densi, Consiti arboribus. Sic dicitur δασὺ χωρίον. Dicitur & γῆ δασεῖα esse ὕλην πολλὴν: cui apud Lys. ὑλὴ opponitur p. 107. ¶ Δασὺς, Pilosus, Villosus, Hirsutus, &c. cui opponitur λεῖος. Aristot. ἔστι δὲ τῶν ἄλλων ζώων τὸ ἐχῖνον τρίχας τὰς ὀξείας δασύτερον, τὸ δ' ὕειον λεῖον. ¶ Δασὺ πνεῦμα apud grammaticos spiritus densus, qui & asper dicitur: cui opponitur ψιλὸν, tenuis: qui & lenis vocatur. Legitur & δασεῖα φωνήεντα apud illos. Sed & δασὺ δύμφωνον appellant, oppositum τῷ ψιλὸν τε καὶ σύ, at κ, ψιλόν. Et δασύτης aspiratio vocum, quibus videlicet aspirationis nota præfigitur, apud Athen. lib. 9. Et δασύνω, aspero spiritu vocabulum aliquod noto. HINC Δάσος, ους, τὸ, idem quod δασὺ χωρίον, Densus arboribus locus, Syluosus locus. Exponitur & Fruticetum.

C. Δασύκερκος, Pilosam caudam habens, seu densam pilis. μύσιος καὶ δασυκέρκους αἰλούρους, Theocr.

C. Δασύπλευρος, q. d. Densipilis, seu Densiusculus, Valde villosus, Lanosus, vt ὄϊς δασύμαλλος, Od. ι.

C. Δασύπους, οδος, ὁ, (q. d. Pilosipes, vel Hirsutipes) Cuniculus. A quibusdam tamen confunditur cum λαγώς, i. Lepus. & Bud. pro λαγὼς affert ex Athen. p. 157, & ex Aristot. De animal. 346. Sed à Polluce & à Plinio δασύπους à lepore distinguitur. HINC Δασυπόδειος, Leporinus, in v. l. ET Ἔνδασυς, Pilosus, Hirsutus, Dioscor. ET Ὑπόδασυς, Aliquantùm hirsutus. AT Ὑπέρδασυς, Valde hirsutus.

Δασύτης, Densitas. Item Pilositas, ex Gaza interpr. Et Hirsutia ex Solino. Ab Hesychio δάσος exponitur per δασύτης. In vsu est apud gramm. quoque δασύτης, vt dictũ est in δασύ.

C. Δασύνω, Denso, Densum reddo. Item Pilosum reddo, seu hirsutum. Budæus vertit Ex glabro pilosum reddo, apud Dioscoridem δασύνει τὰ ἀλωπέκια. Et δασύνομαι idem quod περιῴδημαι (vt idem docet) Aristoteli De hist. anim. 3, δασύνονται δὲ πᾶσι καὶ αἱ φρύες αὐτοῖς ὧσπερ, &c. Habet suam & apud grammaticos signif. de qua vide suprà in Δασύς.

Δασυσμὸς, Densatio. ¶ Apud Dios. autem δασυσμὸς φωνῆς redditur Vocis densitas & raucedo.

Δ Ε, Autem, Verò. Sæpe subiungitur alteri particulæ μὲν, vim aduersatiuam habens. vt σὺ μὲν μεθύεις, ἐγὼ δὲ νήφω, Es tu quidem ebrius, ego autem sirp. Lucianus in Timone, ἀνὰ σὺ μὲν ἐν ἔρμῳ καὶ παρὰ δρυσὶ πλουτήσεις δ' ὀπαδοὺς οὐδένας, σὺ δ' ἐν πόλει ὢν τὸν πλοῦτον οὐκ αὐξήσεις. Interdum verò aduersandi vim nõ habet, sed velut distributiuã, sicut & μὲν, vt Pæd. 2, τοὺς μὲν πρεσβυτέρους, τοὺς δὲ ἡλικιώτας.

Luc. Timone, ἀλλ' ἐγώ σε, Ἑρμῆς εἰμι· σοὶ δὲ τί, ὦ Πλοῦτε. Quibus subiungit, ἐπεμψέ σε ὁ Ζεύς, ἐπαινούσας τὰς ἀρχάς. Frequens est autem hic vsus cum articulo, vt ὁ μοί, ὁ δέ, vel οἱ μοί, οἱ δέ. Alicubi verò & repetitur δέ, vt Pæd. 7, pag. 113, τοῦ δὲ ἀπαντῶντων οἱ μὲν ἀπέθνησκον παιόμενοι, οἱ δ' ἔφευγον κάλλιστα, οἱ δ' ἔζων. Quibus subnectit, οἱ δ' ἀμφὶ τὸν Γωβρύαν σωτῆρα αὐτῶν. (vide & paulo pòst δὲ in interrog. repetitis) Obseruādus est autē in isto exemplo triplex vsus huius particulæ. nam οἱ δ' ἀμφὶ, &c. non fertur ad μοί, sicut οἱ δ' ἔζων. Alicubi verò subauditur μοί, vt apud Xen. ἐπειδὴ γὰρ ἀφορίσθην τὰ ἐν τῇ ὑποφείᾳ κτήματα, ὧν δὲ τῷ Ἀγησιλάῳ ὁ πατὴρ μοι οὐδὲν κατέλιπεν, αἰσχύνομαι, &c. Hic tamen vereor ne ἀφορίσθην μοὶ pro ἀφορίσθην legendum sit, quum sequatur αἰσχύνομαι. Sæpe autem non præcedente neque subaudito μοὶ ponitur (vt etiam vides initio illius exempli τοῦ δὲ ἀπαντῶντων) ac tum redditur Verùm, vel Cæterùm, aut Porrò. vt apud Xenoph. ita librum Pæd. quartum inchoantem, μιᾶς δὲ ὁ Κῦρος μέσον χρόνον αὐτὸς σὺν τοῖς ἑταίροις. Quinetiam libri quinti initium est hoc, καλέσας δὲ ὁ Κῦρος Ἀστυάγην Μῆδον, &c. vbi tamen paulo diuersa ratio est quum præcedens liber claudatur his verbis, πρότερον μὲν οὖν ἔλαθεν ὁ αἰτήσας. Sæpe autem non præcedente μὲν ponitur, atque adeo interdum vna particula δέ alteri subiungitur: vt ibidē, καὶ ἡμῖν δὲ ἀκολουθητέον μοι ἔστι δὲ πάλαι ἤδη, &c.

Δέ, Sed, Verùm. Plato De rep. lib. 10, τοῖς φρονίμοις αὐτῶν ὅσοι μὴ πεπαιδεύνται, φιλοτιμητέα δέ. Sic Cicero ad Lentulū, Non meum monimentum (non enim illæ manubiæ, &c.) monimentum verò Senatus, &c. Plura exempla huius signif. particulæ δὲ vide apud Bud. 914. Δὲ & pro Sedetiam affertur ex Plat. De leg. 6, μὴ μόνον ἀφοσιώσασθαι, σωτῆρας δὲ ὀπτομένους. D

Δὲ pro δή Platoni, pro Vtique seu Verò (vt Cic. dixit, Quod enim is qui diuinat prædicit, id verò futurū est) vide apud Bud. 916. Idem pag. 117 in quodam loco vel ita poni pro δή vel abundare tradit. Item δὲ pro δή significante ἔτι, vide pag. 918.

Δὲ pro γὰρ apud Homerum, Il. β, — ὁ δὲ οἱ περιπέξετο λαὸς ἀγυιάς. Sic Il. ω. Vide Bud. 916.

Δὲ aliis partic. præfigitur aut subiungitur. vt καὶ δέ pro Et verò, (inquit Budæus) apud Xenophontem (sed interiecto vno verbo) Hell. 4, Λακεδαιμόνιοι μὲν οὖν καὶ Σκιρίται οὗτοι καὶ Φαρσάλιοι, ξύμμαχοι ὄντες Βοιωτῶν, καὶ πάντες δὲ Θετταλοὶ ἱππικὴν παρεσκευάσαντο αὐτῶν. E

Δὲ δή vide in Δή. Dicitur & Δέ γε, item Δέ που, & Δέ που, de quibus vide Bud. p. 915.

Δὲ interrogationibus repetitis seruit, vt annotat Budæus ex Demosthene 137, εἶτα λέγεις οὐκ οὐδὲν ὅμοιος εἶμι ἰκέτης ἐγώ; σὺ δ' ἔμοιγε Αἰσχίνη; ὁ δὲ ἀδικῶν ὁ σός; ἄλλος δέ τις πλουτήσων; ἐγὼ μὲν γὰρ οὐδέτερα φημί.

Δὲ alios etiam quosdam rationes habet vsus de quibus hic dicere non vacauit. F

Δαί pro ᾖ, in interrogatione repetita, vt annotat Budæus ex Gregorio: sed ego in aliis etiam quàm huiusmodi locis positum obseruaui.

ΔΕΙ, Oportet. Præt. imperfectum ἔδει, Oportebat. Fut. δεήσει, Oportebit, Aoristus ἐδέησε, Oportuit, Infinitiuus δεῖν, Oportere. Isocrates, ἃ δεῖ ποιεῖν ἕκαστον. Pla. Tim. δεῖ σκοπεῖν. Idem alibi, δοκεῖν ἔδει. Demosthenes, δεῖ πάντας ὑμᾶς μὴ βουλεύεσθαι πολυμερῶς. Alicubi & cum præt. vt idem δεῖ μεμνῆσθαι, & δεῖ προσῆκεν, &c. Vide Budæum pag. 1102, vbi & hoc exemplū affert huius verbi cum præsenti & cum præterito iuncti, καὶ μᾶλλον εἴλετο μὲν ἡμῶν τῶν τοιαυτομαθῶν, εἰ μὴ δεῖ, πάσχειν, ἢ χρεὼν ἡμῶν αἰτίαν δικαίως ἔσεσθαι. Sed animaduertere debuit Budæus ἔσεσθαι iungi cum ἐλάττω, non cum δεῖ. A Plat. cum aduerbio posit. iungitur Epist. 7, δεῖν πλεονάκις ἦν, vbi & vacare dici potest. Apud Sophoclem autem cum ὅπως, in Aiace, — δεῖ δ' ὅπως δέξεται, pro δέξασθαι. Alicubi δεῖ vertitur & Necesse est, vt apud Demosthenem, δεήσει αὐτῷ, necesse futurum putauit. Sic δέον cum infinitiuo Quum necesse fuisset, vel Quum oportuisset, aut oportuerit. Itidem δέοντος, Necesse futurum sit, aut Necesse futurum esset, Xenoph. Pæd. ¶ A schol. Thuc. annotatur δεῖ & pro ἔδει. G

Δεῖ cum genitiuo Opus est, (sicut Gallicum verbum Il faut, & illam & hanc significationem habet. dicitur enim Il faut faire cela, Hoc facere oportet, δεῖ ταῦτα ποιεῖν: & il me faut cela, Hoc mihi opus est. Sed & Latinè interdum Opus est, cum infinitiuo) Plato De republ. 2, πολλοῦ δέομεν τὴν πόλιν οἰκεῖσθαι. Pæd. 1, πολλοῦ σοι δέομεν, Multis tibi opus erit. Ibidem, ὧν δέ σοι ὑπάρχει, μανθάνομεν ὀλιγοστοῦ. Sic δέοντα apud eundē, ὁρῶ καί σοι τούτων δέοντα, His tibi quoque opus fore video. Euripides autem cum datiuo personæ, rei etiā accusatiuo iunxit, dicens, οὐ πολλοῦ πόνου μοι δεῖ. Et μακροῦ λόγου δεῖ σοι. Apud eundem alia constructione, ὃν δεῖ μόνον μοι. Plato autem genitiuo infinitiuum addidit, De rep. 5, ὡς ἄρα σφόδρα ἡμῖν δεῖ ἄκρων τῶν ἀρχόντων, id est, Quàm acribus nobis opus erit magistratibus & quàm eximiis, vt Ficinus interpretatur. H

Δεῖν in aliis quibusdam loquendi formis iunctum itidem genitiuo, per Abest redditur: at verò Gallicum faut locum & in hac tertia signif. habet. nam πολλοῦ δεῖ Latinè quidem Multū abest, Gall. verò Il s'en faut beaucoup. Plato in Apologia, πολλοῦ δεῖ οὕτως ἔχειν. Idem De republ. lib. 6, ἀλλὰ μέν, ἦν δ' ἐγώ, πολλοῦ γε δεῖ ἄπιμεν (ἢ). Interdum autē in fine sententiæ ponitur, οὐ πολλοῦ γε δεῖ vel πολλοῦ γε & δεῖ. Dem. 135, οὐδέ γ' ἐπὶ πόλιν ἐγὼ τοῖς λοιποῖς Φιλίππου πολλοῦ γε καὶ δεῖ. Hæc autem verba πολλοῦ γε δεῖ apud Plat. in fine sententiæ itidem posita Bud. p. 940 interpr. Minimé. Et πολλοῦ cum δεῖσθαι habente αὖ, apud Plutarch. πολλοῦ δ' αὖ καὶ Σπαρτιάτας δεῖσθαι τὴν Στρατονικίδος ὄψιν ὑπομένειν quæ reddūtur, Multo minus Spartiatas æquanimiter fuisse laturos Stratoclis insolētiam. At de οὐδὲ πολλοῦ δεῖ pro Multum abest vt ita sit, vide Bud. pag. 939. Sic dicitur τῷ πατρὸς δεῖν, quod Luc. τοῦ πολλοῦ δεῖν subiūxit, ἀλλὰ πολλοῦ, μᾶλλον δὲ τῷ πατρὸς δεῖν. Sic Gall. Il s'en faut beaucoup, moins il s'en faut tout. Sic βραχύ γε δεῖν, tantum abest: & μικροῦ δεῖν, parum abest, itidem cum infinit. vt μικροῦ ἐδέησεν αἰσθέσθαι τὴν πόλιν. Eodem autem modo Thuc. ἐδέησαν ἐλαχίστου αὐτοὺς διαφθεῖραι, parum abfuit quin &c. Sed interdum & alia constructio datur huic verbo. nam Plato aduerbio positionis iunxit, scribens, πολλοῦ δεῖν γενέσθαι μοι διαλεγόμενον αὐτοῖς, De rep. lib. 1, vt in vulg. lex. Lysias autem cum infinit. quidem sed habente nominatiuum, non accusat. more solito: pag 89, τοιοῦτον ὄν δεῖν ἢ λοιδορίᾳ, ἢ παροινίᾳ, ἢ ἄλλῃ τινὶ ἀφροσύνῃ ἡμῶν γενέσθαι. ¶ Sed obseruandum apud B. p. 940 οὐκ ὀλίγου δεῖν, redditum, Neque propè [hoc crimen ab illo] abest: vel Neque parum [inter hoc & illud] interest.

Δίον, F. δίωτι, etiam dicitur personaliter in proximè præcedēte signif. mutata tantùm constructione. nam pro πολλοῦ δεῖ ταῦτά μοι ποιεῖν dicitur πολλοῦ δέω ἐγὼ ταῦτα ποιεῖν. q. d. Multum absum hæc facere. Plato Apol. πολλοῦ δέω ἐγὼ ἐμαυτὸν ἀπολογεῖσθαι. Sic ὀλίγου δέω δακρύειν, Parū abest quin fleam. Idem, ὀλίγου δέουσι πάντα τὰ ῥήματα τῷ παιδὶ ἀποφθέγξασθαι. Et cum futuro ex Platonis Apol. πολλοῦ δέω ἐμαυτὸν γε ἀδικήσειν. Sic dicitur μικροῦ δέω, & ὀλίγου δέω, (vt ὀλίγου δέω ἐπορεῦσθαι, Luc. vbi obserua infinit. passiuum) & παντὸς δέω, &c. Verùm inuenitur & τοσοῦτον δέω, vt in epist. Phalar. (quo dixit modo Synes. μικροῦ ἐδέησε) τοσούτῳ δέω, vt Isocrates, τοσούτου δέομεν οὕτω κακῶς ζῆν: & Luc. τοσούτῳ δέω ψόγον αὐτοῦ διεξελθεῖν. Obserua autem hīc futurum, sicut & in loco Plat. quem modò protuli; at illuc (apud Isocr. dico) præteritum: sed hoc præt. sæpe significationē futuri habet. Inuenitur etiam μικροῦ ἐδέησα ἀποθανεῖν ἄκρατος apud Isocr. pro μικροῦ vel μικρὸν ἐδέησε. ¶ Participio autem huius verbi frequenter vtuntur in numerando: vt Demosth. ἔτη δυοῖν δέοντα ἔσται, pro Anni duodeuiginti. q. d. viginti quæ duobus deficiuntur. Qua interpretatione aptè mihi videor hoc loquendi genus ad verbum exprimere. quod fieri non potest retinendo verbum Abesse, quoniam dicendum non esset, Quæ absunt à duobus, sed potius A quibus absunt duo. Alioqui Latinè vertitur & aliis modis hæc sermonis formula δυοῖν δέοντα ἔτη: videlicet, Viginti, demptis duobus, vel Viginti, duobus minus, (quod tamen parum vsitatū est) Et apud Plut. in Rom. ἐπὶ δυοῖν δέουσι χιλίοις ἐπτακοσίοις ἔτεσιν, nō multo pauciores octingentis. Dicitur autē & paulo aliter, videlicet partic,

posito in genitiuo vnà cum nomine, sed quod ab eo minimè regatur, vt in illa altera phrasi. nam quum dico τῶν δυοῖν δεῖται, regitur δυοῖν à δεῖται: at si dicam cum Thucydide, δεῖται ἐκ πεντακοσίων ἐτῶν, non regitur ἐτῶν à δεῖται, sed ita ponitur vt si dicam δεῖ ἐν pro Abest vnū, vel Deest vnum: vt sit ad verbum, Tricesimo anno, vno deficiente. Tale est apud Demosthenem, πεντήκοντα μναῖ δεοῦσαι ἕλκει πεντε. A

Δέω, Opus habeo, Indigeo. Plato, τοῦ δεδήμεσθα ὦ μακάριε αὖ μοι καὶ τὸ τοῦ δέησθαι αὐτὸ δέδοται. Luc. οὐδὲν γὰρ δεήσει μοι πεῦκα ἔχοντι, Nulla re mihi opus erit, vel Nihil mihi deerit. Aut, seruata constr. Gr. Nihil mè deficiet. B

Δέον, partic. Quum oporteat, vel Quum oportuerit: siue Quum deceat, vel Quum decuerit. Item, Quum oporteret. (sicut δεῖσαν & δεῖσαι suprà) ea forma qua ἄρξων & alia. vt ἀρχὴν βουλῆ, δέον αὐτὸν ἄρχειν. Aristot. Eth. 4, ἢ μᾶλλον ἀχθόμενος εἴπῃ δέον μὲν ἀπέλωσεν, ἡλυπούμην εἰ μὴ δέον τι αὐδήσειεν, i. Quū oporteret. Et μὴ δέον, quū nō oporteret, Bud. Alicubi exponitur & aliter: vt δέον κατακλιθέντα, quū tēpus esset discūbendi: & δέον ἡ ἄδε ἄρχειν. Et οὐδὲν δέον C pro Quum minimè expediret, Quū minimè conferret commodúmue esset. Bud. ex Xen. & Luc. In isto autem loco, ζῆλος δραχμῶν οὐδὲν δέον, videtur οὐδὲν δέον potius exponendum Quum minimè deceat, vel æquum sit hoc facere. Ex Herodoto autem affertur οὐδὲν δέον χόρτα pro Incassum, Frustrà. ‖ Et δέον pro δεῖ ὅτι, id est δεῖ Oportet, apud Philonem De mundo.

Δέον (nominis substantiui naturam accipiens) Quod fieri oportet seu decet, Vel, Quod facto opus est, vt Budæus interpretatur apud Xenoph. τὸ δέον ποιεῖν, & τὸ δέον ὑπηρετεῖν. Luc. Timone, τῷ Νίσῳ τὸ δέον παραινέσας. Et genitiuus τῶ δέοντος cum comparat. vt τῶ δέοντος μᾶλλον, Magis quàm deceat, vel Quàm par sit. Sic τῶ δέοντος πλείους, Demosth. Item plural. τὰ δέοντα. Xen. τῶν τε δεόντων ὀπτμελεῖσθαι, καὶ τῶν μὴ δεόντων ἀπέχεσθαι. Idem, ἅμα τὰ δέοντα πράττειν. Dicitur etiā τὰ δέοντα ποιεῖν sicut & τὸ δέον ποιεῖν, Officio suo fungi. Sed apud Isocr. οὐδὲν τῶν δεόντων ποιοῦντες Bud. interpr. Malè rem gerentes. Iungitur autem δέον & cum variis præpositionibus ac tum variè redditur. Dicitur enim εἰς δέον pro Commodè, Opportunè. vt ἔρχεται εἰς δέον ἡ βοήθεια pro Opportunè accidit. Et εἰς δέον ἐχρήσατο pro Commodè & vtiliter, Synes. Vide Bud. pag. 1039. Idem alibi ex Luc. affert εἰς δέον ἐπιτυχεῖν pro Opportunè. cui opponi ait εἰς οὐδὲν δέον, pag. 66. Item, εἰς οὐδὲν δέον χρῆσθαι interpr. Incommodè vti. Dicitur & εἰς τὸ δέον cum articulo: vt εἰς τὸ δέον ἀφικνεῖσθαι ex Herodoto affertur pro Ad tempus, vel Ad diem. Et apud Hermog. εἰς τὸ δέον ἀναβεβλῆσθαι Bud. interpr. In tēpus opportunū reiiciatur. Nec enim aduerb. reddi potest hic εἰς τὸ δέον, sicut nec εἰς δέον sæpe. Et ἐν δέοντι, pro Opportunè, Commodè. Loco & tēpore. Itē Appositè. Vnde & ἐν οὐ δέοντι pro Incōmodè, itē Importunè, Dem. Et οὐκ ἐν δέοντι, Plut. οὐ μόνον ἐν δέοντι ἡ πολιτεία νῦν ἀλλὰ καὶ χρωμένων ἀκριβῶς. Idē in apophth. dixit οὐκ ἐν δέοντι γῆμαι τὴν δέοντα. Iungitur præterea hoc nomē præpos. πρός. Dicitur q; πρὸς τὸ δέον pro Sec^ac deceat, Præter officium. Plato in Apologia, πρὸς τὸ δέον δίκας τὰς ἐμὰς, ‖ HINC Δεόντως aduerb. Decenter, Cōmodè. D

Δεῖν ponitur etiam interdum pro δέον, sicut δεοῦν pro δεηθεῖν, & πλεῖν pro πλέον, Bud. 363.

Δέομαι etiam dicitur in significatione quam posteriore loco dedi adiūctæ voci, videlicet pro Opus habeo, Indigeo. Xenophon Pæd. 7, φυλακῆς δεῖ τὸ σῶμα ἡμῶν ἐπιμελῶς. Aristophanes Vespis, δίκην γὰρ οὐ δέομαι οὐδὲ γράμματος. Idem in Ranis, ὦ δαιμόνιε φρονήσεως. δέομαι χαρτῶν. Plutarchus in Apophthegmatis, αὖθις ἔφη τοῦ χαλκοῦ δέομεν μᾶλλον ἢ χρήσιμα τοῖς ἀνδρός. Apud Isocratem, οἱ δεόμενοι βίου. Dicitur & δεόμενος sine adiectione pro indigo seu egeno: vnde ἐν δεομένοις ἐπαινεῖν apud eundem, & apud Demosthenem. Sed δέομαι interdum iungitur & infinitiuo. Lysias, οὐ τὰ ὀνόματα οὐδὲν δέομαι λέγειν, Non opus habeo dicere. Vel Latinius, Non necesse habeo. Andoc. 110, οὐκ οὐδὲν δέομαι μακρολογεῖν. Æschines, οὐδὲν δέομαι λέγειν. Lucianus, οὐδεὶς ἐκεῖνον δέεται βοᾶν. ‖ Budæus autem οὐδὲν δέομαι cum infinitiuo exponit etiam Nolo apud Isocrarem & Platonem. Et sic apud eundem Platonem De Republica 2, ὅσοι τι δέονται ὠνεῖσθαι nonnulli interpretantur, Qui aliquid emere volunt: alii simpliciter, Qui sunt empturi aliquid. Et ibidem, τοῖς τι δεομένοις πωλεῖν, Iis qui sunt aliquid vendituri. Quæ tamen interpretationes mihi non probantur. ‖ Δέομαι cum genitiuo rursum, Quæro, vt interpretatur Budæus apud Lucianum, ἀφορμῆς δεόμενος, Occasionem quærens: & apud Plutarchum, πάλαι δεόμενος πρόφασιος, Iā diu prætextum quærens. Idem Plutarchus in Gracco, αἰτίαν πάλαι δεομένοις δίδωσιν. Idem apud Xenophontem, οὐ δ' ὥρμησαν τῶν μὲ παρόντων εἶναι μὴ δέεσθαι, interpretatur Nolt moram iſtam rerum confusionem. Rursum apud eundem δεόμενος cū infinit. vertit Occasionē quærens, πάλαι δεόμενος χρείας τινὸς ἐπιλαβέσθαι ἧς φιλανθρωπίας πρὸς αὐτόν. E

Δέομαι, Rogo, Precor. (existimo autem ortam esse hanc significationem, sicut & proximè præcedentem, ex prima: quia qui re aliqua indiget, quærit rationes quibus sibi subueniat, idém que rogat & precatur) vt δέομαί σου τιμῆσαι, vel δέομαί σου τοῦτο, quo loquendi genere vtitur Demosthenes in Midiam. Sic Andocides δέομαι ὑμῶν δίκαια καὶ ὑμῖν ῥᾴδια χαρίζεσθαι. Demosthenes autem pro δίκαια dixit δίκαιά δίναι, scribens, δέομαι δ' ὑμῶν ὦ ἄνδρες δικασταὶ δίκαια δίναι, ἴσον ὑμῶν ἀμφοτέροις αὐτοῖς. Sic Æschines in Ctesiphontem, δέησομαι ὑμῶν μικρὰ δίναι. Frequenter autem cum infinitiuo. (vt in illo Demosth. loco, sed non præfixo iridem accusatiuo) vt δέομαί σου τιμῆσαι, Thucydides. Et rursus Demosthenes, ἐδεήθη μου σωθῆναι παρῆσαι αὐτῷ πεντήκοντα μνᾶς. Sed exponitur etiam Imploro, iunctum interdum genitiuo personæ, interdum genitiuo rei, vt apud Thucydidem, Ἀθηναίων δεομένων, Athenienses imploranti. Alibi, ὁπλιτείας δεησομένοις, Opem imploraturos, vel auxilium. Sic autem & in illo altero loco Athenienses imploranti, significat Athenienſium opem.

HINC Δέημα ET Δέησις (quod multo est vsitatius) Precatio. δέομαι δίναι vide paulo antè. Dicitur & δίναι vel δόσεως πιεῖν. ET Δεητικὸς, Precatorius, Rogatorius. vt δεητικὸς λόγος, Plutarchus in Coriolano. Apud eundem δεητικὸς non semel pro Supplex. Aristoteles autem magnanimum virum dixit non esse δεητικὸν οὐδὲ αἰτητικῶν ἢ μικρῶν, id est non libenter precari, vt interpretatur Budæus. COMP. Καταδέομαι, Precor, Rogo. Plato Apol. οὐκ αὖ ἐκείνους γε αὐτὰ καταδεήσεται. Apud Synes. in epist. ad Theoph. Bud interpr. Obsecrare, μᾶλλον δ' ἡμᾶς καταδέεσθαι ποιήσασθαι συμπορείαν.

Composita partim à δεῖ significante Opus est, partim à δέω, seu δέομαι.

C. Ἀδεής, οῦς, ὁ καὶ ἡ, Non indigus, Cui omnia suppetunt quibus opus est, Antipho apud Suid.

C. Ἐνδεὴς, ἐος, εῖς, Cui aliquid deest, Imperfectus. ET Ἔνδεια, Penuria. Quomodo autem differat ab ὑστέρησις, vide in illa voce.

C. Ἡμιδεὴς, ἐος, εῖς, ὁ καὶ ἡ, Cui dimidium deest, seu deficit. Vnde & exponitur Semiuacuus, item Semiplenus. Ex Poll. Synes. Themist.

C. Ὀλιγοδεὴς, Quis paucis eget: Et, Paucis contentus, ex consequente. VNDE Ὀλιγοδεία ET Ὀλιγοδέια, Paucarum rerum indigentia, Suid.

C. ΑΠΟδεῖ, Deest, Deficit. Item ΑΠΟδέω, Absum, Inferior sum, Æquare non possum. Cum genit. ἀπολείπω. Athen. οἱ γὰρ ἐν τῇ Ῥώμῃ ἐχθυοπῶλαι οὐκ ὀλίγον ἀπολείπουσι τοῦ καθ' ἡμᾶς Ἀτθικὴν ποτὲ κωμῳδηθῆναι. Luc. φιλίας ὃ πλείστου ὄντος ἀπολείπεσθαι, Longè remoti ab amicitia, vel alienissimi vt Bud. interpr. Citatur ex eodē, ἀποδεῖν τῆς μαντικῆς pro Alienū esse à vaticinandi arte. Nec tantùm dicitur de persona, sed & de re. vt ἀποδέοντα τὰ ἄσματα οὐ πολὺ τῶν Σαπφοῦς, Non lōgè inferiora Sapphicis. Aliquādo datiuus præter genit. ponitur. vt Herod. Διονύσιος μεγάλης δορυφορείης, χώρην καὶ ῥώμην οὐδαμοῖς τῶν ἀρχαίων ἀποδεούσης. Sic Plut. in Cam. πόλις ὀλίγου δεῖν ἐσυμμῶ τὴν Ῥώμην οὐκ ἀποδέουσα. Paul. τῷ ὁ Ἀσπάλαθος τὸ ἄγαλμα μεγάθει μὲν τῷ Ἀθηναίᾳ Δηλίῃ ἡμίσεϊ οὐκ ἀποδεῖ, Dimidio minus est. Aliquando nō datiuus seq accus. ponitur qui regitur à subaudita præpos. κατά. vt μέγεθος μὲν δὴ καὶ σώματος ῥώμῃ οὐκ ἀποδεῖ Γαλατικοῦ σώματος οὐδενός. Vbi notare oportet οὐκ ἀποδεῖ tertiā personā singula-

rem præteriti imperf. Item cum infinitiuo citatur ex Phalaridis epistolis, ὀπροίητας οὐ πολὺ ἄνδρας εἶναι. Nisi forte legendum est τὸ ἄνδρας εἶναι, Qui iam non multum à virili ætate absunt. Profertur & alius locus in quo genitiuum habet, sequente tamen infinitiuo, sed qui regatur à subaudita præpositione, hic videlicet, οὐδὲν ὀπροίητον πολὺ τῆς ἄρρενος πρὸς τὸ ἔργα ἀναδέχεσθαι πόνους, Nihilo inferior est fœmina viro ad labores tolerandos quos necessitas exigit: id est πρὸς τὸ πονεῖν. ¶ Vsurpatur etiam sæpe hoc verbum in recensendo numero: vti apud Aristotelem, καὶ ἔτι οὐ πολὺ ὀπροίητα ἑκατόν, Paulominus ccc tũ. Sic Polyb. lib. 1, ἀπέχουσι δὲ μάλιστα δισχιλίων ὀλίγῳ δεόντων ὀπροίητοι, qui non multum absint à duobus millibus. id est quorum numerus parum abest à duobus millibus. Breuius, Paulominus duo millia, vel duobus millibus. Aristot. De mundo, τὰς οἰκουμένας πλείστας μὲν ὄντας βραχὺ ὀπροίητον πεντακισμυρίοις σταδίων. Thucyd. lib. 2, ἦν γὰρ πλείους πεντακοσίων ὀπροίητον, μᾶλλον ἢ ἔλασσον. id est (inquit scholiastes) ὀκτακισχίλια ἑπτακόσια. Sciendũ est autem vsurpari hoc verbum hac significatione tam in præsentis tertia persona singulari quàm in infinitiuo, & contractè & sine contractione. dicitur enim ὀπροεῖ & ὀπροέει, item ὀπροέουσι & ὀπροέασι. ¶ Sed capitur ὀπροεῖν & pro ὀπροέσμαι, vt exponit Hesychius. id est alligare.

Ἀπροής, ήος, ῆος, ὁ & ἡ, Inferior. ὀπροέων. Plutarcho Symp. 7, Probl. 3 ὀπροὴς πίθος, dolium quod vacuum esse incipit, & cui propemodum incipit iam deesse vinum. nã ibidem πλήρεις ἀγγείων & ὀπροέες inter se opponit: scribens, τὰ δὲ μέγα, φησὶν, οὐ φθείρει πλῆρες ἀγγείων ἢ παρὰ ῥᾳδίων οἶνον ὡς ὀπροὴς γεγενόμενον. Ibidem paulo pòst, πλεῖον γὰρ ὅσῳ καὶ κρατεῖ μᾶλλον τοῖς ὀπροέσι καταρχόμενον τὸ ἀγγεῖον. vbi ὀπροέσι vsurpatur tanquam substantiuum. q.d. quum vas proximum vacuitati esse incipit.

C. Ε Ν δεῖ, impers. Deest, Deficit, Opus est. Dem. Olynth. 1, εἰ μὲν οὖν ταῦτα τοῖς στρατευομένοις ὀπροέσει, οὐδένες ὑμῶν στρατεύσονται ὑπὲρ μὲν, στρατεύσει, μᾶλλον δ' ἅπαντες ὀφλήσετε τὸν νόμον. At in v. l. hæc afferuntur exempla: ex Xen. τίνος ὀπροεῖ; pro Quid deest? Et, ὁπόσοι πατὴρ ὀπροέοι, τοσοῦτοι τὸν ὀκταετῆ παῖδα ἔστω. Et ex Luc. Cauc. καὶ γὰρ ὀπροεῖν τι ὥμοιν τῆς θεοῦ. vbi tamẽ impers. nõ est, sicut nec in aliis nonullis qui ibi afferuntur locis: quum videlicet dicitur ὀπροεῖ μοί τινος. Herodian. οὐδὲν ὑμῖν τῆς κατ' ἀξίαν ὀπροέσης. Idem, ὀλίγῳ ἔτι τοῦ μεγέθους ὀπροεῖν. Idem, ὀπροεῖ τῆς ἀληθείας. Ἐνδέω. Deficior, Opus habeo, vnde ὀπροῦς ex Euripide affertur, οὐδὲν ὀπροῦς ὀπροῦς, Nulla re deficeris, Nihil tibi deest. Sic & ex Plat. De rep. 1, ὡς γ' ἂν μηδὲν ὀπροῦν τῆς παιδικῆς εἶναι, Nulla re deficiatur, seu opus habeat: vel, Nihil ipsi desit quominus sit ars pastoralis. ΕΤ ΕΜ, Ἐνδέομαι, eadem signif. & quidem vsitatius. Xen. ἵν' ὡς μηδενὸς ὀπροέσθαι στρατιώτου. Et Pæd. 6, στρωμάτων ὀπροῦντας. & alibi sæpe. Plut. in Symp. sept. sap. 135, ἄκρατος οἶνος ὁ τῆς ἀφελείας καὶ τῆς ἀναλγησίας μηδενὸς ὀπροέσθαι.

Ἐνδεῖν, Deficere viribus ad aliquid, Impares habere vires. vt ἐνδεῖν φύσεως, ex Theophr. Et ex Plut. in Numa, ὀπροῦν πρὸς τὴν τῶν καιρῶν. Ἐνδὴς, ήος, οῦς, ὁ & ἡ, Indigus. Isocr. ad Nicoclem, ὧν αὐτοὶ μὲν ὀπροεῖς εἶναι, ὑμᾶς δὲ πλουτεῖν. Idem Archid. τῆς καθ' ἡμέραν ὀπροῦς ὄντας. Plato De rep. 2, ἡ γὰρ ὀπροῦσα φήσομεν μὲν ἂν εἶναι καλῶς. Idem in Alcib. οὐδένες τῶν ἀνθρώπων ὀπροῦς εἰς οὐδέν. Res quoque dicitur ὀπροῦς, quæ nõ sufficit, vel Cui aliquid deest quominus plena sit & perfecta, vel suis numeris absoluta. Sic ὀπροῦς στρατιὰ Thucyd. lib. 8. Alicubi dicit Galen. λεπτὰ μυῶν appellari τὰ ὀπροῦς ἔχοντα αἷμα, id est minus sanguinis quàm opus sit. q.d. sanguinem non sufficientem. ¶ Exponitur etiam Inferior, vt Thuc. 2, τὴν γὰρ ἀρχὴν ὀπροῦς ἐποίησεν. Sic interpr. & Bud. apud Polyb. σπάνιον ὀπροῦς καὶ πολλοῦ ἀπορουμένου. Sæpe autem additur. genitiuus, vt τῶν ἄλλων μᾶλλον ὀπροῦς ἦσαν, Thuc. Inferiora & minora viribus, Quæ nõ respondeant viribus. Sic Plut. in Sol. ὀπροῦς τῶν δικαίων ἀδίκου γενόμενος. Et in Othone, ὀπροέστερον τῆς δόξης φανῆναι. vbi aduerbium est cõparatiui gradus. Cæterùm dicitur & Ἔνδεια sæpe substant. pro ἔνδεια. Thuc. 3, τῆς δὲ ἀθυμίας τὸ μὴ ἐνδεὲς ἐφ' ἑαυτοῖς ἔχουσι. vbi ἐνδεὲς id plane esse videtur quod ad verbum Gall. dicimus Insuffisance. q.d. Insufficientia. ΝΙΝΟ Ἐν-

δεὴς, Indigenter. vt ἐνδεὴς ἔχειν τινός, indigum esse re aliqua. q.d. Indigenter se habere. Sed apud Plut. Lyc. ἐνδεὴς ἔχων πρὸς δικαιοσύνην, est Non sufficienter se habens. id est, Non satis instructus. Vertitur ita & in aliis loquẽdi generibus. Item, Minus quàm opus sit vel par sit, apud eundem Thucyd. Dicitur & Ἐνδεέστερον cum genit. vt in loco quem paulo antè attuli. Ἐνδεέστερος pro eodem. Additur autem nonnunquam genit. τῷ πρόσθεν, vt ἐνδεέστερος τῷ πρόσθεν δι' ἐκπυπώσεως εἶναι, Plat. Minus q̃ par sit, vel Minus quàm deceat.

Ἔνδεια, Indigẽtia, Penuria. ἐνδεια τῶν καθ' ἡμέραν. Isocr. Paneg. Sic ἔνδεια τροφῆς. Et sine adiectione, vt Demosth. Pro cor. τὸν μηδὲν αἰσχρὸν πεπονθότα δι' ἔνδειαν. Apud Plat. autẽ Polit. 9, ἔνδεια & πλησμονὴ opponuntur, quæ Cicero interpr. inopiam & satietatem affluentem, pag. 11 mei lex. Cic. Et plur. numero ἐνδείαις apud Isocr. in Areopag. ἐπίμονον τοῖς ἐνδείαις. Item ἔνδειαι oppositum habens ἐμφορήσεσθαι apud eundem De pace.

Ἔνδεια & ἔνδεεια ita differre quidam ex Suida annot. vt ἔνδεια sit quod deest plenæ solutioni: at ἔνδεεια sit Nõ habere omnino quod soluas ob egestatem. Thucyd. l. 1, αἱ τοῦ φόρου καὶ τῶν ἔνδειαι. vbi vide schol. Sunt & qui generalius ita, ἔνδειαν esse quum aliquid ad iustum numerum deest: at ἔνδεειαν, quum totum deest.

ε. 1. Ἀνενδεὴς, Non indigus. Polit. apud Herodianum lib. 8, βίον ἀνενδεᾶ vertit vitam bonis omnibus affluentem. Ex Gal. autem affertur ἀνενδεὴς ἐνδείξις, Sufficiens. & ex Aphrod. ἀνενδεὴς παροξυσμός, Cui nihil deest eorum quæ adesse solent.

C. Ε Π Ιδέομαι, Insuper egeo. Itẽ simpliciter pro Egeo, δέομαι. vt apud Plat. Timæo, ὀμμάτων γὰρ ἐπιδεῖν οὐδὲν, Cicero interpr. Nec enim oculis egebat.

Ἐπιδεὴς, Indigus. Herodot. ὀπροῦς τῆς πάσης. Et apud eundem, ὀπροέων εἰσὶ ἑπτὰ καὶ δέκα τρηκοντάδες μυριάδες, sunt quadragies centena millia, septem millibus minus. pro eo quod dicitur ab aliis scriptoribus frequẽter, δέουσαι vel ὀπροέουσαι. Sic & καταδέουσαι ab eodẽ Herodoto ponitur. Apud Plat. autem in Timæo videtur abundare infinitiuus χρῆν, iunctus cum ὀπροεῖς, vbi scribit, ἵνα μὴ αὖ λυπρὸς ὀπροεῖς ὦν ὀργάνου χρῆν.

ε. 2. Ἀπενδεὴς, Minimè indigus. Luc. ἀπενδεῖς τούτων ἁπάντων ἐσμέν.

C. Κ Α Τ Α δεῖ, impers. Opus est, q.d. Defectus est. Ex Herodoto, καταδεῖ δύο νηῶν ἐς τὸν ἀριθμόν. q.d (seruando Græcam construct.) Defectus est duarum nauium ad explendum numerum. Gall. ad verbum, Il y a faute de &c. Idem, καταδέουσαι μυῶν χιλιάδος ἑπτὰ καὶ μυριάδες. de quo genere loquendi dictum est in δέω, item in ἀπροέω, & modò in ὀπροεῖς.

Κατενδεὴς, Cui aliquid deest, Non expletus omnibus numeris. Exponitur & Inferior: quæ tamẽ expositio magis conuenit comparatiuo κατενδεέστερος: vt apud Isocr. πολὺ κατενδεεστέραν τιθεὶ δόξαν τῆς ἐλπίδος ἔλαβεν. Ε Τ Κατενδεῶς, Ita vt aliquid desit.

C. Π Ρ Ο σδεῖ, Insuper opus est. cuius exemplum aptissimum ex Demosth. vide paulo antè in Ἐνδεῖ. Thuc. προσδεῖν διδασκαλίας ἡμᾶς. Plat. De rep. 2, προσδεῖσθαι αὐτῷ ἢ τῶν ἄλλων. Et in infinit. Plat. in Epist. Ἐμοὶ δὲ Κλείτου πρὸς τὴν τῶν ἑδῶν σοφίαν φημὶ ἐγὼ προσδεῖν σοφίας τῆς &c. Et alia construct. apud eundem, ἵνα δὴ τι προσδεῖν ἀκούῃ.

Π ρ ο σδέομαι, Insuper egeo. Xen. μακαρίῳ ἔφη προσδεῖσθαι. Idẽ, προσδεῖσθαι χρημάτων. In eiusdem Timæo, τοῦ ἑδῶς ἑνὸς προσδεόμενον Cicero interpr. Quòd nec desideraret alterum.

Προσδεὴς, Qui insuper eget. Plato in Timæo, ἡγήσατο δὲ τὸ ὁμοιότατον, ἅτε ὂν, μάλιστα ἂν ἁρμόττειν τοιοῦτον ὄντα λόγον. Quæ Cic. interpr. Sic enim ratus est illum qui ista fabricavit & condidit, ipsum se contentum esse mundum nec egere altero. Quã tamẽ Cic. interpretationem minus potius quàm probo, non tantùm quòd προσδεὲς conuerterit ac si vacaret præpositio, sed. tum quòd magis quia esse dicit quod Plato dicit esse futurum a deitate & quod per comparationem non loquitur, vt Plato. Sonant enim verba Platonis ad verbum, Ratus enim qui condidit ipsum se contentum, perfectissimum fore, quàm insuper egens alterius. Si se contentum esse,

præstantius fore quàm si insuper aliis egeret. Sed fieri potest vt hic Ciceronis locus, sicut & infiniti alii, mẽdosus ad nos peruenerit.

c.2. Ἀνεπιδεής, Non insuper indigus.

C. ΥΠΟδέομαι, quod Budæus ait significare vel Egeo, vel Rogo humiliter, in hoc Gregorii loco de Christo loquẽtis in carne: ὑποπτᾶν, τὸ πτωχᾶν, τὸ ἀσθενεῖν, τὸ ὑποδεᾶσθαι. ET ὑποδεής, Inferior. Sed vsitatius est in compar. ὑποδεέστερος, qua voce gaudet Thucyd. vt lib. 1. φαίνεται δὲ ὑποδεεστέρα ἡ πόλις. Et lib. 6, ὑπὸ πολλῷ τοῦ ὑποδεεστέρου πολεμῆσαι. Et l. 3, καὶ ὃς τῶν πολεμίων πανδημεὶ ὑποδεέστερον πρὸς ὁμόσε. Apud eũdem, ὑποδεεστέρους redditur imbecilliores lib. 3, ὅτι τοὺς ὑποδεεστέρους ἀσθενεστέρους ξυνετίθεσαν. Plato autem πάνυ cũ ὑποδεεστέρου copulauit in Phædro.

¶ Δείδομαι, poet. pro δέδοικα, Egeo. Od. ξ. v. 310, Τοῦτ' ἐγὼ οὐκ ἀνέχομαι, οὔτε τιν' ἄλλον ὧν &c. Il. α, & alibi, οὐδ' ἐμὲ θυμὸς ἐείδεται οὐδὲ τι δεῖπνος ἐέλδει. Il. π, Οὐ μὲν γάρ τι νέον γε καὶ αὐτὴ δείδοικα ἑοῖο. ¶ Exponitur & Priuor apud eũdem, vt quum mortuos esse dicit θυμοὶ δεδμῆτες. Sed & Inferiorem esse, alicubi: vt Il. ψ, — δηρά τι πάντα Δείδιας Ἀργείων. Ex Apoll. autem affertur δείδεσθαι πεντήκοντα τὸν ἑκατόν, pro Centũ esse, demptis quatuor.

C. ΕΠΙδείδομαι, Idem. Iliad. β, — χρυσοῦ ὀπιδεύειν. Ex Phocylide autem ὀπιδεύειν affertur, vbi potius legendum ὀπιδεύειν. HINC Ἐπιδεὴς, Indigus. Od. ν. πενιχρὸς καὶ χρειὼ ὀπιδεύεις.

ΔΕΙΔΩ, F. δείσω, (& δείδομαι poet.) Pr. δείδεκα (pro δείδοικα nimis aspero) ex quo fit δείδῳ (item poet. δείδῃ, vnde particip. δειδιὼς Hom.) plusquãperf. ἐδείδιειν & ἐδείδειν. Est autem Δείδω, Timeo, Metuo. Il. χ, — δηρὰ μάλ' αἰνῶς δείδω μὴ πάθῃσι κακὸν δὲ δίωκε: deinde καταπαύει. Sæpe & præt. δείδια siue δείδῳα (& δείδοικα ac δείδῳα apud poetas) præsentis signif. obtinet. vt Iliad. α, Νεῦσον δ' αἶψα Διὶ Κρονίδῃ καὶ πείσομαι ἠδὲ σὺ περ δείδια Κρυόεντα Θέλῃς. Et cum accusat. Il. ε, Νεῦσον δ' αἶψα Διὶ Κρονίδῃ καὶ δείδια πύλας Πηλείωνα. In prosa autẽ hæc præterita (quæ potius in vsu sunt quàm præsens) non has solùm constructiones habent, sed & alias, vt exemplis docebo. Ac primùm cum μὴ, vt δείδοικα μὴ δι' ἔνδειαν τῆς ὑπαρχούσης δύναμιν. Et alicubi cum particula μὴ iuncta indicatiuo: vt Gregor. ἐγὼ δ' ὑπὲρ αὐτῆς δείδοικα μὴ καὶ αὐτὸς ἐξαμάρτω παίζων. Dicitur & δείδοικα μὴ οὐκ. vt Xen. δείδοικα μὴ οὐκ ἔχω ἱκανὸν σοφίαν. Sed obseruaui apud eundem scriptorem & δείδοικα ὡς οὐκ pro δείδοικα μὴ οὐκ, Pæd. 6, ἐγὼμὲν γὰρ ἐνδεὴς, μὴ δέομαι ὡς ἐγὼ ἄλλος καθ' ἡδονήν. Et cum infinit. Il. ε, Αἰδέομαι μὲν ἔπειτα θεὰς ἀπονήδυμον εἶναι δείδοικα. Sic Greg. δέδοικα πρόσεξιν. Cum accusatiuo autem, vt Dem. Philip. 1, μισεῖ τις ἀνθρώπων καὶ δείδοικε. Plutar. De superstit. ἢ θεοὺς δείδοικε, τούτους δείδοικε, φίλους αἰδεῖται, &c. Sæpe etiam cũ genit. pers. & dativo, sed interiectis præpos. illic πρὸς, hic vel πρὸς vel ἐπὶ. dicitur enim δείδοικα πρὸς σοῦ & δείδοικα πρὸς σοι vel ἐπὶ σοι. Lat. autem dicitur vnico cõstructionis genere, Metuo tibi. Xen. Pæd. 1, δείσας πρός τι τῷ ἐμῷ καὶ τῷ Κύρου. Isocr. in Euag. πρὸς Κύπρου δείδοικε (hic enim Κύπρου pro genit. personæ censetur.) Cum dat. Thuc. δείσας πρὸς τοῖς Λακεδαιμονίοις. Sic autem & Hom. loquutus est Il. ρ, Οὐκ ἐμοὶ ἀχνυμένῳ πόθος ἐστὶ δείδῳα, μή τι πάθωσι, Κείνῳ. Cum ἐπὶ eodẽ sensu, Galad Glauc. δείσας ἐπὶ σοὶ μεγάλως.

Δεῖμα, ατος, τὸ, Metus, Terror. Il. τ, Δεῖμα φέρων Δαναοῖσι. Plato De rep. ὑποψίας καὶ δείματα μοχθηρά. Plut. De superstit. πανταχοῦ δείματα καὶ φόβους καὶ ὑποψίας καὶ ταραχάς. ¶ Item, Terriculamentum, φάσμα, Hesych. ¶ Exponitur & Periculum. metus enim nõnisi periculi est. Apoll. Arg. ἔμπεδα δείματα λύγαλέοις ἐν δείμασι. ET Δεῖμος, ὁ, ἡ, Metus, Terror. Il. ὦ δ' ἐδείμαινε φίλος τε. Hesiod. Theog. — αἰνὸν Δρακὼ Ὑπνοφόρος Κελάρυκα φόβον τε δέος τε παρεστάμεν.

Δειμαλέος, α, ον, ὁ, Timidus. Item, Terribilis & Timorem incutiens. Nam Hesych. exponit etiam ἀλαζόνας, φοβερούς, & Suidas δεινὸς καὶ φόβου ἐμποιητικός. Epigr. Κύβιρα δείμαλε πάντα δεδουλωμένα τοῖσιν ἐμοῖσι. Sic δειμαλέος ἱππότης dicitur. ¶ Est Terrificus.

Δειμαλέως, Timidus, Pauidus. Epigr.

Δειμάλεος, ὁ, Terribilis, Terrificus. φοβερός, Hes.

Δειμαίνω, Timeo, Terreor. Plato lib. 1 De rep. ὧν τοῦτον οὗτος ὁ παῖς ἡμᾶς δειμαίνει. Herodot. δειμαίνω περὶ τῷ Ξέρξῃ, Xerxi metuo, De Xerxe sum sollicitus. Apud Suidam ex Procop. δειμαίνουσι δίκας. Apud eundem, δειμαίνοντες τὸ ἀνωμάλου Εὐξείνου πρὸς ἀκτὰς, ἐξεπίτηδες. Et, ἀμφὶ τῷ σφετέρᾳ δειμαίνοντες. HINC Ἀδείμαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, Impauidus, Intrepidus, ἄφοβος, ἄτρομος. Item, Terriculamentorum expers, Spectris liber, ex Eurip. ¶ Est & nomen proprium. ET Ἄδειμος, ὁ καὶ ἡ, itidem Impauidus, Intrepidus. ἄφοβος, Hesych. & Suid. ITEM ΠΡΟδείμαινον, Prior metuo. Metum præsumo. ET ΥΠΕΡδείμαινον, Metuo, seu potius Supra modum metuo. ET ΥΠΟδείμαινον, Subuereor, Aliquãtulũ metuo.

Δειμαίνω, αίνω, F. δείσω, Terrifico, Perterrefacio. Herodot. ἐδείμαινε τοὺς Γέτας. Aristoph. Ran. μή μ' ἐκπλήξῃς μηδὲ δείμαίνῃς. Et in pass. Metuo, Timeo. Plato in Axiocho pseudepigrapho, καὶ ἧττον ἀσεμνύνεσθαι, δειμαινόμενος τηρεῖσθαι τὴν ψυχήν, Veritus ne spolieris anima. Et δειμαινόμενος, Metu perculsa, apud Eurip. ET comp. ΕΚδειμαίνω, αίνω, Exterreo. Plato De rep. 2, μηδὲ μητέρας ἐᾶν τοὺς παῖδας ἐκδειμαίνειν, neque filiolos terrent matres.

Δειμαίνομαι, αίνομαι, Metuo. φοβοῦμαι, Hesych.

C. Δεισιδαίμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Qui dæmonas seu deos esse metu adactus credit. sic enim à Plut. videtur δεισιδαίμ. accipi quum ait, οὐκ οἴεται χρεὼν εἶναι ὁ ἄθεος, ὁ δὲ δεισιδαίμων οὐ βούλεται, πεπεῖσθαι δὲ ἄχθεται. Διαφέρειν γὰρ τὸ οὐ βούλεται. ¶ Et generalius Qui meticulosè dæmones seu deos colit Superstitiosus. Nazianz. δεισιδαίμονα ποιεῖν. HINC Δεισιδαιμονία, ας, ἡ, Dæmonum deorũmve metus superstitiosus. (pass. metus) Plut. Alex. δεισιδαιμονίᾳ μὲν οὐδεὶς ἐμοὶ τῶν ἐμῶν καὶ καταφρονητὴς αὐτῆς· δεινὴ δ' αὖ καὶ ἡ δεισιδαιμονία. Idem δεῖσθαι, φάσκων ἢ πάντων ἀπορεῖν πάντας καὶ ἀπορεῖσθαι ὑπὸ τῆς δεισιδαιμονίας. Ibidem, ὡς βαρβάρῳ χαλεπότητι ἑλληνικὴ καταφρονήσεως, ἀπὸ δεισιδαιμονίας, ἀθεότητα, ἀπὸ ἀθεότητος, δεισιδαιμονίαν ἐκδύσεως. Budæo est etiam Religio. apud Athen. enim δεισιδαιμονίᾳ ἀσχολεῖσθαι interpr. Religione teneri. Et apud Plut. δεισιδαιμονία ἔλαττον ἢ πόλεως, Religio ciuitatem inuasit. Idẽ quod Cicero dicit, Omnium officiorum obstringi religione, Græcè reddit ἁπάντων ἢ καθηκόντων δεισιδαιμονίᾳ ἔνοχον εἶναι. Sic quod apud eundem Cicer. est, Religione noua se obligare, &, Nouam religionem suscipere, vertit δεισιδαιμονίαν ἀναιρεῖσθαι. ET Δεισιδαιμονίζω, Deorum metu superstitioso teneor. vnde apud Suid. ἐρωτᾷ ὃς τοὺς τραπεζίτας δεισιδαιμονοῦντας ὅτι τοῖς σημείοις, ἐφιλοδωρεῖτο ἵνα δὴ ἰδίας ὀπτασίας καὶ τραπεζίτας μεταθῶνται καὶ τῇ πολυθεΐᾳ ἀλλαξάμενοι.

C. Δεισιδής, ους, ὁ καὶ ἡ, idem quod δεισιδαίμων.

Δείσης, vide ἴσης.

C. ΚΑΤ Αδείδω, Pertimesco. vnde καταδείσης, Formidare, Bex Andocide. Demosth. in Mid. καταδείσαντες τῶν ἐξ ἀγορᾶς τοὺς τρόπους.

C. ΠΕΡΙδείδω, Pertimesco. q. Vndiquaque metuo. Autor Batrach. Γαλῆν δὲ γαλέῃ περιδείδῃ.

C. ΠΡΟδείδω, Prior metuo, Metum præsumo. vnde προδείσας quod ex Soph. citatur, & exponitur ἐμφοβος.

C. ΥΠΟδείδω, Subuereor, Subtimeo, Aliquantulum metuo. Vel simpliciter pro Metuo. Il. α, Τὸν ἐγὼ δείσας μάλα περὶ καὶ πρόσθεν καὶ. Od. ρ, Ἀλλὰ μοναίρων χαλεπῶν ὑποδείδιε θυμός.

Δειλαίνω, ουσα, ὁ ἡ, Timidus, Meticulosus. δειλαίνω. Il. ε, Ἀλλὰ μάλα Τρῶες δειλαίνουσι.

Δειλιάω, Metuo. φοβοῦμαι, Eust.

Δειλίζω, item Δειλίζομαι, Timeo. φοβοῦμαι, Hesych. VNDE comp. ὑποδειλίζω apud Hom. Il. ε, Οὔτε βίας Τρώων ὑποδείδια οὔτε τιν' ἄλλην. ET Δειλία, ας, ἡ, Nox, quæ obscuritate sua metum & terrorem facilè incutit. Annotatur à Suida & Eust. AT Δειλίη Hesychio est δειλία.

Δειλιάω, seu Δειλίομαι, F. ιάσομαι, Terreo, Terrifico. Lucian. ὃς ἢ πραότητα δεινὸν δηλοῖ εἶναι ὑλακτεῖν καὶ τοῦ χαίρειν δειλιᾶν. Et apud Suid. ἦλθεν εἰπεῖν συμμαχῶν τῷ ἄθεσμα, ἢ ἐπὶ τοῦ ἀλαλάζειν δειλιάσοντας τοὺς πολεμίους, οἷς παραδοῦναι ἢ δειλιᾶσαι τὸ Ἑρμαῖον. ¶ Item, Metuo. vnde δειλιᾶσαι, quod exponitur φοβηθῆναι. Notandum verò Eustathium non à δείδω sed à δέω hoc vocabulum deducere: cui assentire videtur Suidas, qui & ipse δειλιᾶν exponit. ET Δειλίσσομαι (seu Δειλίττομαι Atticè) poe-

ticè per epenthesin literæ ι, itidem pro Terreo, Terrefacio, Metuere facio. Il.υ, Πηλείδη μή δείμ' ἐπιτασό γε, πηόθεν ὡς, Ἕλπε δειδίξεσθαι. Il.ο, Χεροὶ δὲ μή τι μα πάσχω κακὸν ὦ: δειδιάσθω. Item pro Metuo, apud Homeri posteros, teste Eust.

Δίω, Timeo. vnde δίε, Il.ι, πίεζε γὰρ δίος πυκνὸν Ἀχαιῶν. Ita Eustath. qui & δίδιτται inde deducit per anadiplasiasmũ. Sed alii δίδια (vnde δίδιτται) à δίδημα deriuant. Hinc & ἰδίδιθι, Il.ζ, interiecto ι: Il.ι, Μή πού γ' Ἄρηα πόδα δίδιθι, μήτε τιν' ἄλλον Ἀχαιόν. Il.υ, Τρῶας ἐπὶ θυμῷ μὴ δείδιτε Γαλήνια.

Δεῖδος etiam reperitur. vt apud Plut. Apophth. δεῖδος περὶ βίου οὐ φοβεῖσθαι, De vita vereri, non metuere, vt interpr. vertit. Apud eundem alibi, δεῖδος περὶ τὸ βίου μὴ φοβεῖσθαι μᾶλλον. ET Δεδοῦσθαι apud Hesych. δειλαιοῦσθαι, φοβεῖσθαι. ITEM, Δεδοῦσαι actiua signif. apud eundem pro φοβῆσαι. AT Δίδεν apud Hesych. φοβοῦ. HVC Δεδοῦ πιτλος etiam referri potest quod Hesych. exponit ἀεὶ φοβούμενος, semper timens.

Δέος, ους, τὸ, Metus. Il.θ, Θάμβησεν, ἠδ' πάντας ἔσχε χλωρὸν δέος εἶλεν. Thuc. lib. 4, οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐς μέγα δέος κατέστησαν. Herodian. lib. 3, ἐν φρουτίσι καὶ δέει ἄλλῃ προχειρήσαντες, Curis paoribúsque. Δέος δεδιέναι, Plato Sympos. & ἅπαντα δέος horror mortis in Axiocho. Herodot. lib. 2, οὐδὲ τὸ δέος ἔτι ἦν τὸ ἐκ Βρεττανίης, nullo iam ex Britannia impendente metu. At Δέος μὴ Latinè redditur Periculum est ne, Metuẽdum est ne. Demosth. Olynth. 1, ὡς δεῖ μάλιστα τοῦτο δέος, μὴ πατρῴους οὐ καὶ δικαίους ἀδίκημα χῆναι, πρόφασιν ἡγεῖσθαι πάντες τῆς ὅλου ἀφαιρέσεως. ET Δεῖος, ους, τὸ, poeticè inserto ι propter metrum, pro eodẽ. Il.κ, Χλωρὸς ὑπὸ δείους.

C. Ἄδεης, εος, ὁ ἡ ἡ, Metu carens, Met' expers, Liber omni metu, Qui non timet. vt παῖδες ἀδεεῖς, Metu vacui, apud Luc. in Tyrann. Sic, ἀδεὲς τὸ παιδὸς ἀδεὴς καὶ ἀκίνδυνος γίνομαι. Ἀδεὴς βίος passiuè, Vita extra metũ posita, Periculo carens. Alciphr. in 3 epist. Halieuticis, χωρία ὑπὸ σωτηρίαν καὶ τὸν ἀσφαλῆ καὶ ἀδεᾶ βίον αἱρούμενα. Ἀδεὴς δέος δεδιέναι, Plato Symposio, pro Timere de nihilo, Omnia tuta timere, vt poeta loquitur. Prouerbiale est.

Ἄδεης, Intrepidus, Audax. Nõnunquam Impudens. vt apud Homerum ſæpe κύον ἀδηϊέα. vt Odyſſ. τ, Παῦρος ἐπιπλήξειεν, κύον ἀδηϊέα, τύπτοι μὲ λάβῃς &c. Vbi Eustathius ait ἀδεὴς hic non simpliciter significare intrepidam & imperterritam, sed impudentem: & geminari η in hoc vocatiuo, vt in ὦ δέσποτα pro ὦ δέσποτα. Nonnulli ἀδηϊέα apud Homerum in modò citato loco, sicut & in aliis, exposuerunt Contumax, Temeraria, aut Temerarie.

Ἀδεέστερος, comp. grad. Metu liberior, Securior, Minus periculosus.

Ἀδεὴς pro ἀδεὲς, inserto ι, poeticè. vt in Εἶδαρ ἀδεὲς ἔην, Iliad. ν.

Ἀδεῶς, aduerb. Absque metu, Securè, Tutò. Dem. Olynth. 1, καὶ τὴν οἰκείαν ἅπασιν ἀδεῶς χαρπώσασθαι. Item Impunè, apud Aristot.

Ἄδεια, ας, ἡ, Metus vacuitas, Securitas, Fiducia. Demosth. οὐκ ἦν Θηβαίοις ἄδεια ὑπάρχειν ἡμῖν, Nullus à Thebanis nobis erat metus. Hinc ἐπ' ἀδείας, pro Securè, ἀδεῶς. Et ἄδειαν ποιοῦμαι, Fiduciam sumo aliquid faciendi. vt ἄδειαν παρεσχόμην οὔσαν τὴν πίστιν. Herodot. 1, οὐκ ἀδείην ἐποιεῦντο λέγειν, Haud pro tuto habentes, Haud tutum existimantes proferre. Nonnunquam cum genitiuo, vt ἄδειαν ἔχει τῆς πληγῆς, A plagis est tutus, vel, A plagis nõ timet.

Ἄδεια, Libertas, Immunitas, Licentia. vt παρέχειν ἄδειαν apud Plut. Sic δοῦναι ἄδειαν, Libertatem dare aliquid faciendi, Potestatem facere. Bud. in post. ann. in Pandectas, Ἄδειαν ἁμαρτεῖν dixit Andocides orator, plebiscito potestatem facere impunitate permissa. Paul. ἄδειαν δίδωσι. Politianus ἄδειαν impunitatem transfert apud Herodianum, qui ἄδειαν & ἀμυνίαν nonnunquã copulat: vt ἄδειαν τινὰ καὶ ἀμυνίαν ἐπάγειν: ὑπάρχειν.

Ἄδεια exponitur etiam ἀργία ab Hesychio. 1. vacatio. sic ἄδεια τῆς ἔργου, vacatio ab operibus.

C. Πτεροδεὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Metuculosus, Pauidus. Isocr. Paneg. πᾶς ὁ ψυχὰς δεδὼς ταῖς μεταρρυθμίσεσι ταύταις καὶ πτεροδεὴς ἔχοντες.

In hac signif. iungitur & genit. Thuc. lib. 3, αἰσχυνόμενος πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους, μάλιστα τῆς Μιτυληναίων πτερδεὴς ὤν. Plato epist. 7, οὐ δὴ πτερδὴς ὁ Διονύσιος ἐγένετο, Quod pertimescens Dionysius, Quo territus Dionysius. Et πτερδὴς, neutro gen. Timiditas, Timor.

Item, Formidolosus. i. Qui timorem adfert aliis, Bud. ex Isocr. ad Nicoclem, μὴ βούλου πτερδὲ τοῖς τῇ πόλει μηδὲ ἀδύνατον. VNDE Πτερδέως, aduerb. Meticulosè, Pauidè. Thuc. lib. 6, ἧσσον πτερδέως τοῖς ἐπιτιθεμένοις π. Et lib. 7, ἐς τοῖς σώμασιν αὐτῶν ἧσσα τῇ δόξῃ πτερδέως τοῖς ξυναπτιθέντας. Et apud Isocr. Euag. πτερδὲς δὲ ἐστὶν ὅπως ὅτι ἥκιστα πτερδέως τοῖς ἔχθροις. ET Πτερδότης, ητος, ἡ Nimius timor. πτερδὴς φόβος apud Suid.

C. Γαῦδὲ τὸς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Metu superior, Qui nullo metu superatur aut frangitur, ἀπτόητος ἢ ὑπερκείμενος δέει, vt Eustath. explicat. Il.ρ, Καρπαλίμως δ' ἐπὶ τοῖσι πεποιθότας, ἰοχέαιρα, ἀτρομέως τε, Γαῦδὲ τε σφετέρῃσι, καὶ ὑπερδὲ δέος ἔλθῃ. vbi idem Eustath. syncopen esse tradit pro ὑπερδὲ δέα.

C. Γαῦδὲ τὸς, ἐος, ὁ ἡ ἡ, Subtimidus, ὀλιγοφόβος, Hesych.

Δ ΕΙ Λ Ο Σ, Timidus, Ignauus. (nam re spiciendo etymũ cogor ab hac signif. aulpicari) Il.ν, Ἔνθ' ἅ, τε δειλὸς ἀνὴρ ὅστ' ἄλκιμος ἄλλοφ ἐπαίξῃ. Et versu sequente κακὸν appellat quem hic δειλὸν. Aristot. Ethic. 2, ὁ γὰρ ἀνδρεῖος πρὸς μὲν τὸν δειλὸν θρασὺς φαίνεται, πρὸς δὲ τὸν θρασὺν δειλός. Plut. De fort. Rom. ἀλκὴν δὲ καὶ θράσος δηλοῖς ὑπεναντίους. Dicitur & de alia timiditate: interdumque cum πρὸς. vt apud eundem Plut. δειλὸς πρὸς ὕβρεις καὶ ἅπτεσθαι, in lib. πρὶ ἀδυσωπίας. Sed & cum genit. δειλὸς τ' αἰδοῦς affertur ex Plat. Δειλὸς, Miser. Od. ξ, v. 153, Ἀνέρ' ἐμοὶ δειλῷ κακὰ μήδετο μητίετα Ζεύς. Sic δειλὴ misera, Il. τ, v. 287, Πάσχομεν ἐμοὶ δειλῇ πολέσιν κακὸν ἐκ μενεαίνων. Idem generaliter omnes mortales δειλοὺς βροτοὺς vocare solet, eo modo quo dixit Virgil. Mortalibus ægris. At vbi genitiuo iungit hanc vocem Homerus, pro superlatiuo ponit, videlicet δειλὲ ξείνων pro δειλότατε ξείνων, id est δυλαιότατε, miserrime. Sic Odyss. ξ, v. 361, Ἄ δειλὲ ξείνων. Alibi autem sine genitiuo, vt Od. φ, v. 36, Ἄ δειλὲ, ἦ νύ δέκεαι κακὸν ἔσσεσθαι; Δειλὸς exponitur etiam Debilis, Infirmus: ac certè Hesych. vult δειλὸν inter alia significare etiam ἀδυνατον: sed δειλὸν γῆρας apud Hesiod. malim aut miseram senectutem, aut certè, cum Latinis poetis, ægram senectutem (sicut Virgilium dixi ægros mortales appellare quos Homerus δειλοὺς βροτοὺς) quàm debilem seu infirmam senectutem interpretari. Δειλὸς, Malus, Improbus. vt in hoc versu multi vertũt, Odyss. θ, v. 350, Δεῖλαί τοι δειλῶν γε καὶ ἐγγύθεν ἐγγυάασθαι. Sic vtũtur & alii poetæ interdum: sed nullus frequentius (quantum memini esse possum) vel potius nullus tam frequenter quàm Theognis. Dicitur & de rebus: vt Pythag. carm. λάγνοι δειλοί τε καὶ ἀθλεῖ. Huius autẽ significationis occasionem inde sumptam existimo quòd ignaui pro hominibus nequam haberi solent: ac certè videmus vice versa & πανὸς pro δειλὸς in timiditatis significatione poni, vt & paulo antè admonui: viciſſimque ἀγαθὸς pro strenuo vsurpari, vt suo loco dictum à me fuit.

C. Δειλακρος, ν, ὁ, καὶ ἡ, Extremè timidus aut miser. Aristoph. Pluto, subantem anum deridens, ἐγὼ δὲ καταγίνομαι δειλάκρα. ET Δειλακρίων, ωνος, ὁ, pro eodem apud Aristophanem Auibus, Ὦ δειλακρίων σὺ, τῆς κακῶν οἴων ἐρᾷς. Δειλακρίων item Mercurius dicebatur, velut λίχνος, ὅτι κρεάδιον ὀβελιαῖον αἰτεῖ, καταρχὴν αὐτός. Suid.

C. Δειλανδρία, ας, ἡ, Timiditas, quasi à δειλανδρος, quod Timidum, seu (ad verbum) Timidum virum significaret. ET Δειλανδρίω, ῶ, F. ίσω, Terreor, Paueo, Bud. ex 2 Maccab. οἱ δειλανδροῦντες δειλίασαν καὶ ἐκτὸς ἔστησαν.

C. Θρασυδειλος, ν, ὁ καὶ ἡ, In quo audacia cum timiditate coniuncta est, seu (vt Bud. vertit) Qui temeritate præditus est, non ab animi tamen fiducia, Audaciæ ostentator idem & timidus. Aristot. Ethic. 3, δὸ καὶ ἔνιοι οἱ πολλοὶ αὐτῶν [θρασείαν καὶ ἀλαζόνων] θρασυδείλοι. οἱ γοῦν ἐν θρασυνόμενοι ἐν φόβοις οὐκ εἰσίασιν.

Δείλαιος, ν, idem quod δειλὸς, ἀθλιος, Hesych. Soph. autem scholiastes exponit δειλοτάτους in Trach. θρόνων δειλαίαν δολοῦσ' ἡμᾶς ἀπαλλαγὰς ἀχέων τόσων. ‖ Item Miser,

Infortunatus, vt Aristoph. schol. exponit in Nub. Ἀλλ' ἢ δειλαίαν δείλαιος δύσειν, δειλόμορος ὑπὸ δειμάτων.

Δειλήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Timidus. Hesychio est etiam ἀδύμων nisi forte pro eo δειδήμων legendum quis censeat.

Δειμαίνω & Δειμαίνομαι, Timidus sum, Timidum me præsto.

Δειλόομαι, ῶμαι, Timeo, Paueo. καὶ δειλωθείς, Territus, idē tidem in lib. Maccab. vt annotat B.

Δειλία, ας, ἡ, Timiditas, inter quod vitium & θρασύτητα, ἀνδρία medium locum occupat· οἱ δ' ὑφ' ἡσυχίᾳ καὶ πολυπλοκίᾳ ἔγγονος, ἀλλὰ μοχθηρᾶς φύσεως καὶ ἀψύχου, δόξαις πατρῴαις ἐπομένης, vt Plut. in Artox. tradit. Thuc. lib. 2, πάλαι μὲν γὰρ ἀλόγως, ἀνδρία φιλέπαινος ἐνομίσθη· μᾶλλον δ' ὀνομασθεῖσα, δειλία ἐφάνησαν. Demosth. in Mid. δειλίας καὶ ἀνανδρίας ὕστατα. Herodot. lib. 7, ἀφ' ὧν δειλίαν καὶ φυγόπτωσιν. Et apud Lyc. δειλίας ἀλῶναι, & Æsch. δειλίας γραφή. Ex Plat. autē affertur epist. 7, ὑπὸ δειλίας ἢ φόβου τοὺς ἰδίους ἐκπλαγέντες.

Δειλιάω, ῶ, F. άσω, Ob ignauiam & timiditatem refugio detrectóque periculum, Timido animo sum. VNDE

Δειλίασις, ως, ἡ, Pauor, Formido. Plut. Fab. ἡ φόβος τοῦ μέλλοντος αὐτῷ καὶ δειλίασις.

C. A. P. Ὑπὸ δειλιάω, ῶ, Præ timore refugio, Reformido. Luc. φόβος ὑπέστειλε τὴν δειλίασιν· Sic ἀποδειλιάσαι φόβος τινὰ ἔσχεν. Et apud Platon. 2 De rep. ἀπὸ δειλοτέρου ἴσως ἂν δειλότερον πεφύκει.

C. KAT. Δειλιάω, ῶ, Timidè & ignauè succūbo, Extimesco. Herodian. lib. 2, οὐδὲν ἢ κτησαμένῳ χρόνῳ οὐδὲ τῷ πάντα δειλιᾶν καὶ ὑποπίπτειν σχῆμα ἐν δεινοῖς ἄρδην, Nihil pauidum aut obnoxium, nihil denique supplice dignum præ se ferens.

Δειλιάζω, idem quod δειλιάω. v. l.

Δειλαίνω, Terrefactio, Timorem incutio. Deuteron. 20, ἵνα μὴ δειλαίνῃ τὴν καρδίαν τῶν ἀδελφῶν αὐτῶν.

Δείλωσις etiam apud Hesychium reperitur, quod exponit φόβος. ET Δειλόομαι quod exponit δειλιάω, sed suspecta hæc videri possunt.

ΔΕΙΝΟΣ, ή, όν, Terribilis, Horribilis, Formidabilis, vt Homerus Il. ἠδ' ὅτε φάτ' ἀσπὶς βαλέειν δεινὸς θεός, id est φοβερός. Et δεινὴ θεός Calypso, Odyss. ε. Interdum verò δεινὸν esse aliquem dicit aspectu. vt Od. χ, — δεινὸς δ' οὐκ ἂν ἔτι ἰδνώθῃ. Et Il. γ, Δεινὸν δερκόμενος ἠδ' ἔχων εἰκυῖα θεοῖσιν. Obserua autem hîc δεινὸν aduerbialiter positum, sicut & quum dicitur δεινὸν ἰδών. & apud Hes. in Aspide, Σμικρὸν δ' ὄντες δεινὸν. Apoll. 2, δεινὸν λαμπομένῃσι κέρυσσαι. vbi δεινὸν aduerbiis redditur Horribiliter, vel Horrendum in modum, Truculentè, Immaniter. Item, Torrendè, in δεινὸν ἰδών. (dixit autē & Plut. δεινὸν βλέπων) Hesiodus tamen cum δεινὸν posito itidem aduerbialiter, ὑπαίθρη iunxit, Δεινὸν δ' ὑπαίθρη ἰδέσθαι. Quin & ipsi oculi δεινοὶ Il. α, — δεινοὶ δέ οἱ ἔσαν φαεσίμβροτοι. Obseruatu autem apud eundem poetam aliquoties coniuncta hæc duo δεινός & αἰδοῖος: vt Od. ξ, Δεινός τ' αἰδοῖός τε μάχῃ Κρίνασθαι πρὸ γάμοιο. Et Od. θ, circa principium, Ὡς κεν Φαίηκων φίλος πᾶσι μετ' ἠμαθόεσσαν, Δεινός τ' αἰδοῖός τε. vbi δεινὸς redditur Grauis: ego malim Formidabilis. q. d. vt illum Phæaces & vererentur & reuererentur. At in v. l. illud δεινός τ' αἰδοῖός τε μάχῃ Κρίνασθαι, redditur Magnus & potens, quo nihil esse potest ineptius. Dicit autem δεινὸς Homerus & de rebus inanimatis. vt Il. α, Δεινὴ δ' ἵστανται ἀγορὴ θώωκοι ἔασιν. Posui autem hîc δεινὸς, sequendo Etym. qui scribit ἀπὸ δέος fieri δεινὸς, & per crasin δεινός.

Cæterū in soluta oratione hæc vox de eo potiùs quod horrendum sit quàm de eo qui horrendus seu terribilis, vsurpatur. vt δεινὰ ἀγγελία apud Xen. & δεινὴ μάχη apud eundem: (dixit tamen δεινὸν & de persona Isocr. ei ἐφορεύειν ἐφῶν: & à B. δεινὸς exponitur etiam Artox. Seuerus, Rigidus) Sic dicunt δεινὰ πάσχειν, horrendis contumeliis affici, vel Graui iniuria affici (redditur & Indigna pati) Et apud Demosth. δεινότατα παθεῖν. Aristoph. Vespis, ἵνα σὺ δεινὸς εἶ καὶ τὴν ἀρχὴν δεινὸν ἐμοὶ καὶ σοί; Et vt δεινὰ πάσχειν, sic & δεινὰ ποιεῖν. Demosth. Pro cor. οὐδὲν ἀνάξιον ἐποίησεν, οὐδὲν δεινὸν ἔπραξεν. vbi Bud. interpr. Indignè agere. Alioqui tamen δεινὰ ποιεῖν vel ποιεῖσθαι dicitur etiam qui rem aliquam pro indigna & iniuriosa seu cōtumeliosa habet, atque adeo de ea tanquam tali queritur. vt Luc. 236, Ἐδόα δὲ ὁ Δημήτριος, ᾗ δεινὰ ὑπὸ αἰτιῶν σφᾶς οἱ μητρᾴ. Idem alibi, δεινὰ ποιεῖν & χαλεπαίνειν iunxit. Vtuntur autem & singul. dicuntque δεινὸν ποιεῖσθαι eadē significat. quod redditur Indignum ducere (id est δεινὸν ἡγεῖσθαι, quo & Plur. vtitur) item Iniquū iudicare, Iniquo animo ferre, Grauiter ferre, Grauiter queri, vel Indignari. Thuc. lib. 1, ᾗ δεινὸν ποιοῦνται μάλιστα, καὶ οὐκ ἀξιώσαντες ὑπὸ Λακεδαιμονίων τῶν ποιῶν. Idem lib. 6, εἰ sequente, δεινὸν ποιήσονται εἰ μὴ τύξονται. (Dicitur autem & εἰ δεινὰ ποιεῖσθαι eadem signif.) Sæpe etiam dicunt δεινόν ἐστι, pro Res est indigna, Indignum est. Sic πάσχειν τὸ δεινὸν πάσχειν, Thuc. 3. Pluraliter autem δεινὰ sæpe & simpliciter sumitur pro Mala, Res aduersæ, Calamitates, Ærumnæ. Demosth. Olynth. 3, ἰδίᾳ ἐγγύθεν βουλεύεσθαι τὰ δεινὰ ἔξω τὰ αὑτῶν ἄμεινον ἄμυνα γενήσεται. Et in singul. interdum, vt Pæd. 2, εἰς Γύρτας τὸ δεινὸν ἥξει. Sed τὸ δεινὸν sæpe periculum sonat, & τὰ δεινὰ pericula. qua in signif. apud Thuc. frequens est. Plutarchum certè animaduerti de vna eademque re & in eadem historia dixisse in Artoxerxe ὁ τῆς κινδύνους, quod in Apophth. ὁ τῆς δεινῆς. Demosth. verò ἐν ταῖς δεινοῖς & ἐν ταῖς φοβεραῖς in orat. Pro cor. in eadem signif. posuisse. Hinc fit vt sæpe post δεινὸν addatur μή, pro Metuendū est ne, vel Periculum est ne. Thuc. δεινὸν γὰρ ἐμοὶ μὴ οὐκ αἰτίαμαι. Sic οὐδὲν δεινὸν μή, Nihil est periculi ne, Minimè timendum est ne. Plato De rep. 5, οὐδὲν δεινὸν μή τινι ἡ ἀμφὶ πόλις ἐφ' ἑαυτῆς διχοστατήσει. Sic & in Phædone pag. 44. Hanc autem vocabuli huius signif. primam esse arbitror, si eius derivatio spectetur. nā à δέος deduci, (pro quo & δεῖμα apud Hom.) vel à δείδιμος (vtroque timorem signif.) persuasum habeo. Est porro operæpretium legere quæ de hac voce scripta sunt in Plat. Protagora, vbi δεινὸν scribit esse ἀμαθὲς, quòd dicatur δεινὰ νόσος, item δεινὸς πλάσαι, & δεινὸς πιεῖν, at non contrà δεινὸς ὑγιᾶναι, & δεινὸς ἰσχναίνειν, & δεινὸς πλουτεῖν. Obseruandum est autem, in illorum trium locorum interpret. vocem Grauis locū habere. sic enim grauem morbum, & graue bellum, & grauem paupertatem sæpe dicunt Latini. Sic dixit & δεινὰ συμφορὰ Isocrat. Graues calamitates: & δεινότερος gradu comparat. in Archidamo. Et δεινότατον αἰσχρόν, ibidem.

Δεινός, Acri ingenio præditus, Solers, Vafer, Callidus, Προνοητικὸς σοφὸς καὶ δεινὸς ὄντα ἀνήρ, Plato in Prot. (quod tamen loquendigenus ibidem improprium iudicatur) δεινοὶ καὶ ὀξεῖς, Plato in Apol. & δεινοὶ oppositi ἰδιώταις, Demosth. Plut. autem in Cor. αὐτὸν δεινὸν ὑφαίνῃ πολιτείας, καὶ τὸ φρονεῖν καὶ λαμπρὸν αἱρεῖσθε. Sed & de rē dicitur: vt δεινὸν πάλαισμα apud Xen. redditur Vafrum commētum. Nonnunquam verò δεινὸς in bonam partem ptò Prudens: vt δεινὸς στρατηγὸς apud Isocr. exponitur imperator prudens. Potest verò & Solers reddi, vel Peritus, sicut & ῥήτωρ δεινὸς, peritus orator, ex Cic. (reddit verò rationem Aristot. Probl. p. 63, cur ῥήτωρ & χρηματιστὴς & στρατηγὸς dicatur δεινὸς, non item κιθαριστὴς aut ὑποκριτὴς δεινός) Sic & schol. Thuc. δεινοὶ αὐτῶν, exponit συνετοί. Videtur autem inde hæc manasse significatio quòd magis nobis metuamus ab iis qui callidi sunt, vel citra etiam calliditatem prudentes, quàm ab aliis. Sed hanc significationem latius fines suos extendisse sciendum est, & varia constructione δεινὸν simpliciter pro gnaro seu perito pon. Ac primùm dicitur δεινός τινα vel εἴς τινα. vt δεινὸς ταύτῃ τῇ πόλει, & δεινὸς εἰς ταῦτα, ex Xenoph. Et δεινὸς αὐτὴ τῇ τοιαύτῃ, Aristot. Pol. Et δεινὸς εἰς τὰ πάντα, Aristoph. Ingenio valens ad omnia. Cum infinitiuo autē vsitatius. vt δεινὸς γράφειν Plato in Prot. quod B. interpr. Peritùs scribēdi, vel, Qui nouit facilè scribere, Et δεινὸς λέγειν, Qui arte dicendi valet, Soph. & Plato. Sic in iambico prouerbiali, Δεινὴ πλοκὴν εἰ μηχανὴ Αἰγύπτιος. Apud Plut. autem δεινὸς ἱππάσασθαι vertitur Aptus ad montes superandos. Xen. Pæd. 2, ἢ δ' ἀρετὴ οὐ πάνυ δεινὸν ἐν τῷ παραυτίκα εἶναι ξυστρέφεσθαι, id est (B. interpr.) Non magnopere pollet acrimonia ad sibi asciscendos homines primore aspectu & quahbet illecebra. At δεινοπραγμὼν apud Aristoph. Qui arte edendi pollet, pro Edacissimus. Sic & δεινὴ πιεῖν apud Athenæum quædam mulieres, id est bibacissimæ. ¶ Quoniam

autem quæ à callidis hominibus aut alioqui peritis artificibus proficiſcuntur, admirationem mouent, & magni fiũt, hinc factum arbitrorvt δεινὸν ponatur etiã pro miro, item pro magno, id eſt eo quod magnam vim & efficaciam habeat. Soph. Aiace, δεινόν γ' εἶπας, εἰ καὶ ζῇς ἡμῖν, rem dixiſti miram. Æſchyl. Prometh. p. 7, Τὸ σοφὸν τῆς δεινὸν, ἢ θ' ἁμιλία. vbi ſchol. exponit ἰσχυρὸν καὶ βίαιον. Eurip Med. δεινὸν τὸ θέλητρον. COMPAR. eſt δεινότερος, ſuperlat. δεινότατος.

C. Παμδεινεῖ, Omnino ſiue omnibus modis grauis, Grauiſſimus. vt παμδεινα πεπονθέναι, Grauiſſimis iniurijs affectũ eſſe, vel atrociſſimis.

C. Τἀμδεινα, Supra modum grauis, ſeu atrox.

C. Δεινολογέω, ῶ, vel potius Δεινολογέομαι, οῦμαι, Crimen amplifico dicẽdo, Crimẽ exaggero. Plutarch. αἰσχυνόμενον δὲ τὴν αὑτοῦ αὐστηρὰν, καὶ δεινολογουμένων, εἰ &c. Vide B. 303. In hoc autem Herodoti loco, lib. 1, ὁ δὲ Κροῖσος τὸν θανάτου τοῦ παιδὸς πεπερασμένος, ἐδεινολογέετο, vult δεινολογεῖσθαι eſſe Conqueri, Dei hominúmq; fidem implorare. Imò verò & in illo Plut. loco ita exponit, p. 801. ſed eodem vtraque interpretatio redit.

Δεινολογία, vide in Δεινολογέω.

C. Δεινοπαθέω, ῶ, (q.d. Indigna ſeu indignè patior, vt Cic. imitãdo dixit) Grauiter afficior, Ægrè fero, Lamẽtabili voce queror. Ita Bud. p. 819, vbi tamen exemplum non addit. ſed id ſuppeditabit hic Plutarchi locus, Ἀπέξαρχος μὲν οὖν ὅτι τὸν Κλείτου φόνον δεινοπαθοῦντα Ἀλέξανδρον ἐθεραπεύσατο. ET Δεινοπαθής, Qui queritur lamẽtabili voce. ET Δεινοπάθεια, Querimonia lamentabili voce.

C. Δεινοποιέω, ῶ, idem quod δεινοῦμαι, Crimen amplifico. Bud. 303.

C. Δεινοπροσωπέω, ῶ, Sum vultu truci ſeu truculento.

C. Δεινωπός, οῦ, ὁ & ἡ, Qui truci eſt vultu, Toruus. Heſiod. Aſpide. ET Δεινωπίς, ῖδος, vnde δεινῶπες Eumenides, Soph. Œdip. Colon.

Δεινῶς, Terribiliter, Horrendè, Horrendum in modum. Item, Mirum in modum, Miré. Plut. Lyc. αἰτίας τινὰς δεινῶς ἐκεῖνον ἐκεῖ τὸν ἄνδρα, Miro quodam affectu prædituſſe erga illum. Quidam autem δεινῶς pro Vehementer dixit apud Athen. lib. 9, καὶ γὰρ πινῶν, δεινῶς τοὺς ἐμὲ ὀπτηλιόμενον. Sic & δεινὸς Hom. pro λίαν. In v. autem l. ex Euripide affertur, δεινὸς ἔχει με ταῦτα βουλεύσαι, pro Arduum eſt me hæc audere efficere. Et δεινῶς ἔχω pro δεινοπαθῶ.

Δεινότης, Atrocitas. Thuc. 3, μὴ ὧν πεισόμεθα μόνον δεινότητα καταμισοῦντες. Et δεινότης νόμων ibidem vertitur Acerbitas legum. Δεινότης (inquit Bud.) Acrimonia mentis, Perſpicacitas & ſolertia. Ariſtot. Eth. 6, p. 53, ἕξις δύνης δυνάμεως ἐν καλοῖς δεινότητα. αὕτη δ' ἐστὶ φρόνησις &c. Demoſth. in orat. Pro cor. δεινότητα & ἐμπειρίαν pro eodem ponit. quo fortaſſe modo exponi poſſit δεινότης πολιτική. Rurſum Ariſtot. ſcribit πανουργίαν eſſe δεινότητα ἀπὸ ἐπιστήμης. Quò pertinet & illa ſignificatio qua pro callidita te & vatritie capitur: vt quidam exponunt in hoc Dem. loco Pro cor. καὶ τὸν δεινότητι ἐν τῇ Φιλίππου διάθεσιν. Δεινότης appellatur etiam facultas dicendi, Eloquentia. Thucyd. 3, μετὰ δεινότητος καὶ ξυνέσεως ἀμφοῖν ἅπαντα εἰπεῖν. Et alibi, ἐξ ἴσου δέξαι δεινότητος. Interdum verò dicitur ἡ περὶ λόγους δεινότης, vel δεινότης ἡ ἐν τοῖς λόγοις, vt apud Iſocratẽ. Δεινότητα etiam habere dicitur oratio quæ aſſurgit.

Δεινόω, ῶ, (licut δεινοπαθέω) q.d. Graue ſeu atrox reddo, Exaſpero, Exaggero, Amplifico. Thuc. 8, ὅτι τὸ μεῖζον πάντα δεινώσειε τὸν ἐν τῇ Ἀθηναίων. Sic Plut. Per. δεινοῦσθαι τοῖς τῆς πατρίδος συμφοραῖς. HINC Δείνωσις, (quæ & δεινολογία) Exaggeratio huiuſmodi. Sed peculiariter appellatur δείνωσις oratio quæ (vt ſcribit Fab.) rebus aſperis indignis, inuidioſis vim addit. Idem alibi, Præcipua tamen δείνωσις in exaggerãda indignitate, & in cæteris atrocitudo quædam. Hoc nomine quidam & epilogi partem peculiariter appellarunt. ET Δεινωτικῶς, Exaggeratoriè, Cum exaggeratione.

Δεινάω, Ægrè fero, Indignor. B. ex Maccab. lib. 2, cap. 13, in fine.

Δ ΕΙ' Κ ΝΥ ΜΙ ſeu Δεικνάω, F. δείξω, Pr. ακα (tanquã a δίκω) Oſtẽdo, Monſtro. Od. μ, -αὐτὰρ ἐγὼ δείξω ὁδὸν ἠδὲ ἕκαστα. Thuc. 6, οὐκ ἐλάθομεν αὐτοὺς δείξαντες τὸ χωρίον, ἀπιόντες αὖθις. Rurſum apud Hom. Od. ω, φάρος ἔδυκεν, Euſt. exponit εἰς φῶς ἦγεν ἢ ἔδειξεν. Eſt etiam Oſtendo, id eſt Declaro; Manifeſtum facio. Xen. δηλοῦσιν ἑαυτὸν οἵους ἐᾶν. Dem. Pro cor. ἐγὼ βασιλέως πολλὰ χάριν δείξω. Et Phil. 1, ἐγὼ καὶ πάνυ φανερὸν καὶ δείξω. Sæpe cum particip. vt idem in Mid. δείξω πολλῶν ἥκιστον οὐχ ἑκόντα ἄξιον. Tale eſt apud Plat. δείξω ταῦτα οὕτως ἔχοντα. Thuc. addit ὁ φανερὸν lib. 4, ἐπιδείξαι ὁ φανερὸν ἐδείξαν ὑπὸ ἀμυνόμενοι. Δείκνυμαι, Oſtẽdor, Monſtror. Item, Manifeſtus fio, ſequendo ſignific. actiui. Iſocr. autem dixit δεδεῖχθαι pro Exploratum eſt. q.d. Certis indiciis compertum eſt. At Homerus δεικνύμενος dixit pro ὄντα δεικνύμενος, id eſt φιλοτιμούμενος, φιλοτιμούμενος, Oſtentans ſe, & gloriam aucupans.

Δεικνύμενος autem (itidem Homericum) pro δείκνυμι, vide in Δέχομαι.

Δεῖγμα, Indicium, Documentum, Specimen. A Bud. exponitur Nota & ſpecimen in hoc Iſocr. περὶ εἰρηνικῶν loco, vbi de orationibus ſuis loquitur, quarum locos quoſdam citat, ὧν ἔστιν ὃ τὴν κεφαλὴν ἐξεσμηνῶν ἑκάστου δεῖγμα ποιήσομαι. μικροὶ γὰρ μέρες εἰσὶν ἕκαστοι, ῥᾴδιος δ' ἐστὶν ὁ γνωρίσαι. Idem Gallicè dicitur La monſtre. q.d. Monſtramẽtum. nam monſtrer eſt monſtrare, δεικνύειν. Idem Iſocr. alibi, δεῖγμα μὲν τῆς ἐμαυτοῦ φύσεως νῦν ἐξενήνοχα μέν, Specimen præbuimus. Luc. de Solone, ὑπὲς σοῦ ὁ Ἑλληνικὸς κεῖται, τοῦτο δεῖγμα τῆς φιλοσοφίας τῆς Ἀττικῆς. Eraſmus alicubi δείγματος ἕνεκα vertit Quò deguſtamentum hominẽ præberem. Δεῖγμα in Athenienſi foro vocabatur locus quidam in quo mercũ ſpecimina proponebãtur. Vide Etymol. & ſchol. Ariſtoph. Hinc Δειγματίζω de quo vide in Παρεγδειγματίζω.

Δεῖξις, Oſtenſio, vel potius Oſtentatio. Herodian. 1, δεῖξίας μᾶλλον ἢ αἰδοῦς παρέχειν δεῖξιν. id eſt (Poll. interpr.) Iaculandi potius ſcientiam quàm fortitudinem oſtẽtatet. Eſt etiã Indicium, Argumentum, vt apud eundẽ lib. 1, ἄλλα δεῖξιν καὶ πίστιν ἔνοιας. Δεῖξιν τινὰ ποιεῖν τινος, (ſicut δεῖξαι φάσκειν) Inſtituere accuſationem contra aliquem, & eam deferre Bud. pag. 221.

Δείκτης, Oſtenſor, Demonſtrator. vt δείκτην ἔχειν, ferati demonſtratoribus, in v. l. ET Δεικτικός, Oſtenſiuus, Demõſtratiuus. δεικτικὸς δάκτυλος, Digitus quo oſtendimus. Lat. Index. VNDE Δεικτικῶς, Demonſtratiuè. δεικτικῶς αἰτιατικῶς exponitur αἰδεικτικῶς ἀποφαίνεσθαι. ET Δεικτήριον, Locus quidam apud Samũ ita dictus ab oſtendendo. Vide Etymol.

C. ΑΝΑδείκνυμι vel Ἀναδεικνύω, Demonſtro, Oſtendo. pro ſimplici δείκνυμι. Ἀναδείκνυμι, Deſigno, Creo, inquit Bud. Plut. in Cæſare, ὕπατον αἱρεθέντα ἑαυτὸν καὶ ἀναδειχθέντα. Item, Edo, vt ἐκδεικνύω. vnde αἰναδείχθη, Editus eſt, vide paulo pòſt αἰναδείκνυμαι. Ἀναδείκνυμι, Dico, Conſecro. ait idem B. Strabo, ἱερὸν ἀναδειχθὲν Καίσαρι τῷ σεβαστῷ, Templum dicatum Cæſari auguſto. Ἀναδείκνυμι, Inſtituo, Conſtituo. vide paſſiuam vocẽ αἰναδείκνυμαι. Ἀναδεικνύναι πύλας ex Soph. citatur pro pandere portas.

Ἀναδείκνυμαι, Demonſtror, Oſtendor. pro ſimplici δείκνυμαι. Ἀναδείκνυμαι, Deſignor, Creor. Greg. de Iuliano, ἀναδειχθεὶς αὐτοκράτωρ αἰναδείκνυται. Deſignati autem conſules vel prætores ſunt αἱναδεδειγμένοι & προαναδεδειγμένοι, inquit in prior. annot. B. Item in poſterioribus, Deſignantur enim magiſtratus tum quum creati renuntiantur: tùmque αἱναδεικνύμενοι & μέλλοντες dicuntur. Ineunt autem magiſtratus demum quum inſignia magiſtratus cum imperio aſſumunt, & τότε ἤδη ἄρχειν ἐνιαυτὸν dicuntur.

Ἀναδείκνυμαι, Edor. Greg. εἰς τὸν καταλειπόμενον ἐνιαυτὸν, Εἰ ἢ πολὺ πᾶσι ὁ αὐτοκράτωρ ἀναδείχθη.

Ἀναδείκνυμι, Inſtituor, vel Conſtituor, Gaza, qui quod Cicero dixit in Catone maiore, Sodalitates autẽ me quæſtore conſtitutæ ſunt, reddit, ἑταιρίαι δὲ ἐμοῦ ταμίου ὄντος ἐναδείκνυντο.

Ἀνάδειξις, εως, ἡ, Demonſtratio. Item, Deſignatio, Creatio. Item, Dicatio, Conſecratio.

C. ΑΠΟδείκνυμι, Demonſtro, Oſtendo, Rationibus ſeu argumentis demonſtro, ſeu probo. vt apud Ariſtoph.

in Nubib.quum dixisset Strepsiades, — ὦ μακάριον καὶ πάνυ φρόνιμον τὸν Σωκράτη; respondet Phidippides, ἔχεις ἀπόδειξιν, καὶ οὐ τυφλὸν λέγεις. Hinc ἀπόδειξις, Demonstratio, Probatio. ¶Exponitur etiam ἀπόδειγμα interdum Planum facio. vt ἀποδεικνύς τι λέγω, apud Herodotum in Terpsichore.

Ἀποδείκνυμι, pro Repræsento seu exprimo, citatur ex hoc Platonis loco, epist. 4, ἀποδεικνύει τὴν Ἀναξάγορου ἀπόδειξιν. Quæ significatio affinis est primæ: nã quod repræsentamus seu exprimimus, id veluti ostendimus in nobis.

Ἀποδίδωμι, Efficio, Reddo, ἀπεπλοῦς, apud X. Pæd. l. 2, βελτίους ἀντὶ δειλοτέρων & βελτίους παρέχειν pro eodẽ. Plato epist. 4, ὁ χρόνος ἀλλοῖα χρωτὸν ἀποδείκνυσι τὰ ἀμφισβητούμενα πολιτικά. Luc. εἶτα οὐκ ἀποδίδοτε μὴ καὶ σὺ τὸν Ἀλκαῖον ἀποδοῦναι, Μυτιληναῖον ὄντα πολίτην, ὃς οὐδὲ τὸ ξίφος, ἀποδίδωσι ὅτι τῷ σκυτεῖ ἐνέμεινε; Synes. ὃν τὸν ὄντα ἀποδίδωσι Σίμων τροφὴν ἢ καὶ σωτῆρα καὶ φίλον ὀνειδίσεσιν ἀποδίδωσι. Plato in Gorgia, ἢ οὐκ ἀποδίδωσι σε κακὸν εἶναι ὅτι ἀληθῆ ἐς σεαυτὸν ἐρωτῶντα ζώντως ἀποδέξασθαι ἡμᾶς οὐκ ἐθέλεις, ἀποδίδωσι ἀλλ' ἐπιλαμβάνει ἢ παρίλκεις; Paulo pòst verbo ἀποδίδωμι eodem sensu. Sic Designo Latinè accipitur, vt in prioribus Annot. in Pand. docet B. Citatur autem hoc verbum ἀποδείκνυμι in hac signific. participio etiam iunctum ex Xen. ἀποδείκνυμι τὸ ὀφειλόμενον ἔχοντας τοῖς πράττουσι, pro Facio seu efficio vt habeant. ¶Potest autem ἀποδοῦναι exponi Facio in hoc quoque Pausaniæ loco, & similibus, οὐδὲν ἀποδεξάμενοι λαμπρὸν. id est Quum nihil splendidum fecissent. Redditur tamen verbo Edere elegantius, à Budæo, Nullo edito claro facinore. Simile est apud Herodotum ἀποδεξάμενοι μεγάλα ἔργα. Item, ἀποδείξασθαι ἐς τοὺς ὑστέρους ἀνθρώπους μεγάλας. Apud Pausaniam legitur etiam ὅτῳ δοκεῖ ἀποδοῦναι hoc sensu.

Ἀποδίνυμι (vt & αἰνέω δίνυμι) Creo & designo. Synesius, ὁ ἀποδείξας σε σοφιστὴν δῆμος. Plutarch. in Rom. ἀποδεῖξαι πέμπτον τῆς Ἐπτᾶς. Strabo, ὑπατεύοντες ἅπαξ καὶ στρατηγήσαντες ἀποδείξασθαι.

Ἀποδίνυμι, Designo, Constituo. id est ἀποτίθημι, Statuum & fixum facio. Demosth. aduersus Timocratem, ἀλλ' ταῦτα μὲν οὐ χειροτονήσαντ' ἰσοφίσατο, οὐδ' ἔθηκε πρότερον φανερὰ τοῖς ἄλλοις, ἀλλὰ τῶν πρότερον ἀποδεξαμένων, sed tertiam cõcio. item constituerunt & præfinierunt.

Ἀποδίνυμι, Edo, Pario, vt ἀποδίνυμι παῖδας. Isocrat. ἅπαντας τοὺς χρωμένους ἐπιεικεστέρους, οὓς ἂν ἀποδῶσιν καὶ παιδείαν ἀποδείξωσι δικαιοτέρους ἢ πρότερον γενομένους. Passiua etiam vox actiuè usurpatur Ἀποδείκνυμαι pro ἀποδείκνυμι. Xen. in ἀ, καὶ ἃ ἐκεῖνοι μοι δίκαια ἦν, οὐδὲν πώποτε ἀποδεικνύμενος ἄδικος. Idem, εἰ μὲν λέγω, αὐτὸν ὑμῖν ἀποδείκνυμαι ἄνδρα. Et sic sæpe passiuam vocem actiua significatione vsurpat. ἀποδείκνυμαι γνώμην, idem quod ἀποφαίνομαι γνώμην, apud eundem. Item apud Thuc. pro Clarè sententiam dico.

Passiua vox Ἀποδείκνυμαι, passiuam simul habens significationem, pro Ostendor, Demonstror rationibus; Isocr. οἷς μὲν οὖν αὐτὸς τὰ πράγματα ἱκανῶς ἀποδείκνυμαι νομίζων. id est, De ipsa re igitur satis superque demonstratum esse à me existimo. id est, demonstrationes satis à me esse factas.

Ἀποδείκνυμαι, pro Designor, duobus modis. nã aut pro Creor (vt quũ dicitur aliquis designari cõsul) aut pro Constituor, Præfinior. Pausanias, Κεφάλαιος ὑπατεύων Ἀχαιῶν ἀποδείκνυται. Et Synesio ἀποδεδειγμένος κατὰ πόλιν, Designatus episcopatus alicui. Item ἀποδεδειγμένος δεσπότης τῷ χωρίῳ, Designatus dominus, vel Factus dominus. Pausanias in Laconicis, ἧς ὑπεστρατήγουν ὅτε Ἕλληνες ἐν τῷ ἐκείνου ἀποδείκνυτο, καὶ ἐπὶ τῷ γε αὐτῷ βασιλεῖ Σπάρτης, Designatum erat, id est constituerat, præfinitũ. Isocrates, οὔτε συνεδρίων αὐτοῖς οὔτε χρόνων ἀποδεδειγμένων, Nec locis consiliorum nec temporibus statutis.

Ἀπόδειξις, εως, ἡ, Demonstratio Declaratio, Probatio. Demosth. in Epitaphio, (aut quicũque est eius autor) ἔφη γνώμην· ἧς γὰρ ἀπόδειξις δῆλον ποιεῖ. Et ἀπόδειξιν ποιεῖσθαι, Demonstrare, Declarare, Planum facere, Probare. Æschines in Ctesiphontem, ὁ ποιῶν ἡμῖν ἀπόδειξιν ποιεῖται ἃ μὲν ἐπράξαμεν, καὶ ἃ πεπράξαμεν, ἃ δὲ ἔλεγον.

Budæus apud Areopagitam ἀποδείξιν ποιεῖσθαι interpretatur Argumentum sumere, Cõiecturã capere. Demosth. Pro corona, αἱ δ' οὖσαι ἀποδείξεις; ἀφ' ἁπάντων καὶ φανερώτατα. Idem in eadem oratione, ἐπαινέσαι δὲ πάλιν ὅτῳ τὰς ἀποδείξεις ἐκ τῶν ὑπὸ ἐκείνου διοικουμένων ἢ ἐξελεγμένων ἦν τοῖς πεπραγμένοις ἐφ' ἑκάστοις γίγνεσθαι ἄξια. Perinde acsi dixisset, ἐπαινέσαι ὅτῳ τὰ ἀποδεικνύοντα ἐκ τῶν &c. Dicitur etiã aliquid ἀπόδειξιν ἔχειν per quod aliquid demonstratur seu probatur, apud Thucydidem. Interdũ verò dicitur sine vlla adiectione ἀπόδειξις δή, eadem forma qua σημεῖον δή, item τεκμήριον δή: subaudiendo ἐστι, vel ἔοικε. Gregorius De theologia, vbi de sole loquitur, πάντων τοῖς ἄλλοις αἰτίοις ἀποκρύπτων φαίνεται, ἃ πᾶσι σαφῆ ποιῶν. ἀπόδειξις δή, αἱ μὲν αἰτιολογικαὶ, ὧν ἕνεκα λέγομεν. ¶Est etiam ἀπόδειξις in hac significatione, vocabulum dialecticorum, item mathematicorum. Sed & quædam est μονοειδὴς ἀπόδειξις apud Aristotelem. Est autem ἀπόδειξις (secundum Aristotelem in 1 Post. Anal.) syllogismus ἐπιστημονικὸς, id est scientiæ efficiens. Ἀπόδειξις tamẽ ab eodem Aristotele interdum latius dicitur & communius πᾶσα ἀπλῆς ἀλήθης καὶ ἐξ ἀληθῶν συλλογισμός. Hæc & plura Budæus in suis commentariis, de significatione huius vocis apud dialecticos, vbi & de differentia ἀποδείξεως à syllogismo dialectico. At verò ἀπόδειξις ῥητορική (autore Aristotele Rhet. 1,) est ἐνθύμημα. Quintilianus autem libri 1 cap. 18, enthymema rhetoricum ait esse syllogismum. Ibidem & ἀποδείξεων γραμμικῶν meminit, quæ quidem sunt mathematicorum. vbi & ἀποδείξεις interpretatur probationes. Eius verba sunt, de oratore loquẽtis, Nã & syllogismis, si res poscet, vtetur: & certè enthymemate, qui rhetoricus est syllogismus. Denique probationum quæ sunt potentissimæ, γραμμικαὶ ἀποδείξεις vulgò dicuntur. In fine autem capitis rursus lineares probationes appellat. Gellius libri 17 capite 5, de rhetorico quodam sophista loquens, Idque ἀπόδειξιν vocari dicebat quũ ea quæ dubia aut obscura sunt, per ea quæ ambigua non sunt illustrantur.

Ἀπόδειξις, Specimen. vt ἀπόδειξιν δοῦναι, Specimen dare vel edere, apud Plut. Citatur autem ex Phalaridis epistolis pro Periculum facere.

Ἀπόδειξις, Designatio seu creatio magistratus. B.

Ἀποδεικτὸς, ὴ, ὸν, ἡ, Demonstrabilis, Qui demonstrari potest, vel demonstrationibus probari. Cui opponitur ἀναπόδεικτος. Philoponus, λογικὰ λέγει πρὸς τοὺς ἀντιλέγοντας εἰρηκόσιν, οὐχ ὅτι πίστεως μὲν, οὐκ ἀλλοῖ δι' ἄλλου δεικτὸν μὲν, ἀναπόδεικτον δὲ· καὶ οὐχ ὅτι μόνων τῶν ἀποδεικτῶν τὴν ἀπόδειξιν ποιεῖται, ἀλλὰ καὶ ὅτι ἑτέρων πιστὰ.

Ἀποδεικτικὸς, ἡ, όν, Demonstratiuus, Demonstratorius, Ad demonstrandum accommodatus, Demonstrandi vim habens, seu probandi demõstrationibus aũt argumentis. vt ἀποδεικτικὰ epicheremata apud Hermogenem. & ἀποδεικτικὸς λόγος apud Aristotelem initio libri 2 Rhetoricorum, αἰσθάνεται μὴ μόνον πρὸς τὸν λόγον ἑρῶν, ὅτως ἀποδεικτικὸς ἔστι καὶ πιστός. Gellius libri 17, cap. 5, Rhetoncus quidam sophista vsum esse existimabat argumento M. Tullium non probo, neque ἀποδεικτικῷ, sed eiusdem quæstionis cuius esset ea ipsa res de qua quæreretur.

C. ΔΙΑδείκνυμι, Ostendo, Do documentum & specimen, Bud. ex hoc Plutar. loco, ἢ μάλιστα πίλιας ἐπιτυχὼν τῷ ὀνείρῳ δείγματος ἀλκὴν τῷ Ἀχιλλεῖ.

C. ΕΝδείκνυμι & Ἐνδείκνυμαι, Ostendo, Indico, Demõstro. Item, Præ me fero. Plato Apol. ἐνδείκνυμαι ὅτι οὐκ ἴσασιν. Sæpe cum accus. vt Isocr. Areop. πολλὰ ἀφεῖλον ἢ ἐπεφοιτήκαμεν ὑπὸ τῶν βίων ἐνδεικνύμενοι. Et in princ. Axiochi, τοῦ ἐμοῦ ὑπὸ ἐπιδείγματος τῶν αὐτῷ ἐμπεπολιτευμένων ἕνεκα σοφίας, documentum dare seu specimen edere tuæ illius sapientiæ. Aristoph. Pluto, ἐνδεικνύμενοι ἅπαντες δίκαιοί τινα, præ se ferentes. Polit. tamen in simili Herodiani loco lib. 2, πᾶσαν ὑπὸ ἐπιεικείαν ἐνδεικνύμενοι καὶ σωφροσύνην, interpr. Pollicebantur. quod minimè probo. Bud. ait posse & Doceo verti apud Plat. in Gorgia, οὐκ ἐπιστῆς ἐνδείκνυσθαι τὸ αὐτὸ ὑπὸ ἐπιστάμενον ἐμοί. ¶Ἐνδείκνυμαι, Ostento me, Vendito, Plausum capto. Plut. ἵνα συνωμότας ἐνδεικνύμενος, Coniuratis se venditãs, Plausum à coniuratis captãs.

ptās.Et Æſchin. ἐνδιατρίβων Ἀλεξάνδρῳ, pro Operā Alexādro venditans, B.interpr.quem vide p.684 & 685.Ex Iſocr.autem ad Nic.affertur ἐνδείκνυσο περὶ ὧν μάλιστα σπουδάζων, pro Palam te exhibe quum in maximis rebus verſaris . ſed poteſt fortaſſe ἐνδείκνυσο iungi cum participio. ‖ Apud Homerum autem Πηλείδην μὲν ἐγὼν ἐνδείξομαι, Il.τ, Euſtath.exponit φανερὸν αὐτὸν ἀπεργάσομαι τὸν λόγον: at Heſych. ἐνδείξομαι (neſcio an hinc ſumptum) explicat ἀπολογήσομαι.

Ἐνδείκνυμι, Defero, Accuſo, Poſtulo in iudicio. Et ἐνδείκνυμαι, Deferor, Cauſam dico quòd circa publica ſecus aliquid admiſerim.Bud. Sic Plato Apol.καὶ ἐπίμωμον ὄντων ἐνδεικνυσθαι μηκέτι ὑπ' ἀγνοίας τῶν ῥημάτων. Et paſſ. ἐνδικηθέντα δικάζειν, vide apud Bud.685. Voce media dixit Ioſ. πολλοὺς ἐνδείξασθαι τοῖς αἰκισμοῖς. Hinc & Galli ſuum *enditer* mutuati ſunt.

Ἔνδειγμα, Indicium, Documentum. Dem. ᾧ τἀνδρὶ συμβεβηκότα πάντα, δαιμονίας τινὸς ἀνοίας ἔνδειγμα μεγίστην παρεῖναι τῇ πόλει νομίσαι.

Ἔνδειξις, Oſtenſio, Indicatio. Et peculiariter interdū apud medicos Indicatio rei præuertendæ medico & in primis animaduertendæ.B. ‖ Ἔνδειξις, Oſtentatio, Venditatio.Syn.ep.23, διὰ δὲ τοῦτο ἔνδειξιν δὲ φιλοτιμίαν ὑπαγορεύειν ὄκνουσι. Sic Æſchin.80 pro Oſtentatione & ſui cōmendatione per aliquod factum.B. ‖ Ἔνδειξις, Delatio. Vnde ἐνδείξεις ἐνδεικνυσθαι, ſicut φάσεις φάσκειν & χαρὰς χαίρειν.

Ἐνδεικτής, Delator, Quadruplator.Syn. ἔστιν ἡμῖν ὑπὸ συκοφαντῶν, ἐνδεικτῶν. ΑΤ φιλενδεικτία, ας, ſignificat Euſt. Lubenter mevendito ſeu oſtento, vbi δημύλιος Δαναὸν apud Hom.exponit φιλεπαινούμενος & φιλενδεικτῶν.

Ἐνδεικτικός, q.d. Oſtentatorius. ΕΤ Ἐνδεικτικῶς, Oſtentatorie, Oſtentabundè, Cum oſtentatione. Sed apud Gal. ad Glauc.2, ἐνδεικτικῶς vertitur Per indicationem, ἐνδεικτικῶς μὲ ὕφηται, σαφῶς ἢ ἐνδεικτῶς.

c.2. Ἀντενδείκνυμαι, Contrà indico, Cōtrariam indicationē habeo, apud medicos. (CONTR. Συνενδείκνυμαι, Cōiūctā indicationē habeo, Indicationi confero. q.d. Simul indico. Gal. Therap.9, ἁλόντος δὴ νῦν τοῦ μὲ συνενδείκνυσθαι ἢ φλεβοτομίαν, τὸ ἢ ἀντενδείκνυσθαι) ΕΤ Ἀντένδειξις eſt (vt ita dicam) Obnuntiatio.i.rei apparatæ diſcuſſio, Conſilii capti & agitati diremptio: vt comitia olim dirimebantur obnuntiatione augurū, & auſpicia occentu ſonicū.

c.2. Παρενδείκνυμαι, Oſtentabundè in mediū prodeo. B.684.

C. ΕΠΙδείκνυμι, vel Ἐνδείκνυμαι, item Ἐνδεικνύω, Oſtendo, Monſtro. Item, Demōſtro, Probo, Manifeſtum reddo. Ariſtoph.Nub.quum dixiſſet vnus ſe γεωμέτρην τὴν δίκην ῥητορικὴν habere, reſpondit alter, Ἐνδείξον αὐτὴν ἐνταυθί. Iſocr. ἐνδείξεται αὐτὸν ἐν τούτοις πολὺ διαφέροντα. Xen. Pæd.4, φιλίαν ὑπενδεικνύμενος. Dicitur autem aliquis ὑπενδείκνυσθαι cuiā quod vitioſum eſt.vt Iſocr. ὑπενδεεστέρους ἢ πατρίδος. Pl. Amat.narr. ὡσαύτως δὲ καὶ φιλοτιμίαν ὑπενδείξασθαι πολλήν. Xēcuim infinit. ὑπενδείξεις φιλαδέλφως ἔχειν.) iungitur & partic. apud Iſocr.in Areop. ὑπενδεῖξαι βουλόμενος ὑπερφυῶς. Sic aūt in primo illo eiuſdem loco poſt διαφέροντα ſubaudiri poteſt partic. ὄντα. Xen. μεμφόμενος ὑπενδείκνυσι. ‖ Alicubi autē eſt non ſimpliciter Oſtendo, ſed Oſtento, Specimen aut documentum præbeo. Iſocr. ἑαυτὸν ἐνδείξασθαι ὑπενδεεστέρους. Et Nat. μέλιττα ἑαυτὴν σοφίας ὑπενδείκνυσι). ‖ Ἐπιδείκνυσθαι θεάματα, Luc. Edere ſpectacula, B. ‖ Ἐπιδείκνυμαι, vel ὑπενδείκνυμι λόγον, Recito orationem, ad dandum ſpecimen meæ doctrinæ.B.ex Plat. Dicitur & ὑπενδείκνυμαι αὐτὸ τοῦτο, itē ὑπενδείκνυμαι ſine adiectione. vt Athen.12, μεθ' οὗ ἐπενδείξατο Ἀλκίς. Vide.B.p.683.

Ἔνδειγμα, Indicium, Documentum. Demoſth. ad Lept. δικαιοσύνης, φύσεως, μεγαλοψυχίας ὑπενδείγματα. Xenoph. Pæd.8, καλὸν δὲ ὑπενδείγμα ἐν τῷ πολέμῳ λέγεται Κῦρος ὑπενδεῖξαι Κροίσῳ. Item ὑπένδειγμα Xen. Symp. Quod ad oſtentandam artem fit.

Ἔνδειξις, Oſtentatio, Specimen. Thuc.6, p.307, καὶ ἐς ὅλας Ἑλλήνων ὑπένδειξιν μᾶλλον ἢ ἐπιβολὴν τῆς δυνάμεως ἢ ὠφελίας. Idem 3, ὑπένδειξιν τοιαύτην, ſe oſtentabant. Plato de Gorgia loquens, *ἰδίᾳ* ὑπένδειξιν ποιούμενος. vbi de alio oſtētationis genere quàm Thuc. loquitur. Frequenter autem additur genit. vt ὑπένδειξιν ποιεῖσθαι τῆς σοφίας, Ariſtot. Polit. Sapientiam oſtētare, Sapientiæ ſpecimē edere. Sed Æſchin. συμφορᾶς etiā ὑπένδειξιν dixit. ‖ Ἔνδειξις, Sophiſtica recitatio, & Oratio ad oſtentationem comparata, Plato. Vide Bud. 683.

Ἐπιδεικτικός, Demonſtratiuus. Item, Ad oſtentationem comparatus, & q.d. Oſtentatorius. Ὅτι δὲ ἐπιδεικτικὸν εἶδος λόγου ex Quintil. exponitur Demonſtratiuū & oſtentationi natum. Gell. lib.2, cap.22, Quaſi fieret à me ἀκρόασις ὅτου δὲ ἐπιδεικτικόν. ΕΤ Ἐπιδεικτικῶς, Cum oſtentatione, Oſtentatorie.

c.2. Ἀντιπαραδείκνυμι, Viciſſim oſtendo. Et Ἀντιπαραδείκνυμαι, Viciſſim oſtento.

c.2. Παραπαραδείκνυμαι, Oſtentabundè profero. Plut. De Cic. ἰμπειρίαν πρὸ γραμμάτων παραπεδείκνυσι βουλόμενος. Hic enim quum iungatur accuſatiuo, non video quomodo poſſit ſignificare quod ſcribit B.p.684, hunc tamen & ipſe locum afferens. Sed hoc addo, παρά fortaſſe hic ſignificare Obiter.

C. ΚΑΤΑδείκνυμι. Oſtendo. Item, Inſtituo. Syneſ. πάλαι καταδεδειγμένον τοῦτο ποιεῖν. Et κατὰ δεξιὰν ἰέναι apud Demoſth. pro Edi, B.interpr. ἵνα ἐντεῦθεν ἐφ' ἡμᾶς φανῇ τι καθ' ὁδὸν ἰὸν πονηρόν;

C. ΠΑΡΑδείκνυμι, q.d. Iuxta oſtendo: vt id quod cum alio cōferre volumus, oſtendimus iuxta illud, id eſt illi admotum. vnde & Confero exponitur. Iſocr. 91, ὡς οὐ τὰ παρόντα ἐν τῷ χειρὶ σκοποῦμεν ἐν δεικνύμενοι ἕτερα παραδείκνυμεν καὶ τὴν ὅλην οὐσίαν ἐλέγχοντες. Syneſius epiſt. 154, καὶ παραδείκνυται τὰ τῆς ἀρχαίας χειρός· ὅθεν ὅτι πολὺ αὐθαιρέτων λείψει τιθήνιον. ‖ Παραδείκνυω in vulg.l. ſimpliciter Indico, ex Epigr. ‖ At Xen. nouè pro Aſſignare ſeu attribuere vſus eſt (vt ſcribit Bud.) Hell.2, ὁ δὲ Κῦρος παρέδειξεν αὐτοῖς πόλιας τοῖς φόροις οἷς ὁ πρὸ τοῦ πάλαι. Et, τοῦ φόρου οἷς αὐτὸς Κῦρος παρέδειξεν.

C. Παράδειγμα, Exemplar. Cic. interpr. apud Plat. in Tim. ὡς πόθεν τοῦ παραδείγματος ὁ πατὴρ ὁ μόσδε αὐτὸ ἐποιήσατο. At vel Exēplar vel Exemplū verti poteſt in hoc Thuc. loco, ὑποπτεύσαντι δὲ ὅτι καὶ μὲ παράδειγμα τοῖς παλαιοῖς τῶν Ἑλλήνων αἰσχρᾶς πράξεως νομίζεσθαι. Eadē forma loquēdi vſurpatur in vituperationē, vt quū dicit Iſocr. παράδειγμα ἀδικίας & πονηρίας, in Paragr. πῶς οὐ δίκαιόν ἐστι παράδειγμα μᾶλλον ἀδικίας ἢ σωφροσύνης ἢ πονηρίας; vbi exēplū improbitatis vocari ſcribit B. ſummā improbitatē. Alicubi autē παράδειγμα non ſolùm Exemplum ſed & Documentum reddi poteſt: vt Thuc. 3, παράδειγμα ἢ αὐτοῖς οὔτε αἱ πάλαι πάλαι ξυμφοραὶ ἐγένοντο, exemplo, vel documento non fuerunt. Sic alibi παράδειγμα σωφρόνων. Dicitur & is qui punitur ſtatui aliis παράδειγμα, id eſt exēplum: (quò & pertinet Latina phraſis Exempla edere, vt quidam eam exponunt: & Gall. *faire exemplaire*) Thuc. 3, καλλίστη ἢ ἀξίως τούτου τε καὶ τῶν ἄλλων συμμάχοις παράδειγμα σαφὲς κατασταθῆναι, ὡς οὐ ἀφέξονται, ἢ ἀτὰρ ξημιωσόμενον. Dem. παράδειγμα ποιῆσαι. Vide & Plat. apud Gell. lib.6, c.14. ‖ Παράδειγμα, Exemplum, id quod adhibetur ad probandum, vel illuſtrandum quod dicimus, quo ſenſu dicitur Exempli cauſa, vel Exempli gratia. Plutar. De def. orac. παράδειγμα ἢ τῷ λόγῳ Ξενοκράτης μὲ ὁ Πλάτωνος ἑταῖρος ἐποιήσατο τὸ τῶν τριγώνων. Duo παραδείγματος genera vide apud Ariſtot. Rhet. vide & Quintil. Sunt q & παραβολὴ ſub παραδείγματος appellatione comprehendi voluerint: differentiā tamen docet Ammonius. ΗΙΝΕ Παραδειγματικὸς συλλογισμὸς, Ab exemplis ductus ſyllogiſmus. & παράδειγμα πρὸς ὑπόμνημα, ex ſchol. Hermog. Apud Phil. autē παράδειγμα τῆς ἰδίας exponitur Exemplares formæ. sic autē & Παραδειγματώδης, Exemplaris, in v.l. ΕΤ VERB. Παραδειγματίζω, Exēplo aliis eſſe facio, puniendo vel aliter infamando, Exēplum ignominioſum in aliquem edo. Polyb. 12, ἐκολάζοντο δ' εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ τῆς πονηρίας παραδειγματιζόμενοι, οὕτως ἀκλινῆ τὸν βίον. Exponitur παραδειγματίζειν & vno verbo Traducere, vel Traducere palām. vt apud Matth. c.1, v.19, ἐβουλήθη αὐτὴν παραδειγματίσαι. vbi tamen B. vertit, Exemplari traductione infamare. Quidā Ignominiæ exponere. Sūt & qui reddi poſſe exiſtimēt, In eam exemplum ſtatuere, (pro quo Auguſt. ad verbū dixit Exēplare) vt παραδειγματίζειν Num. 15 Græcum interpr. de capitali ſupplicio vſurpat. Greg. autē dixit παραδειγματίσαι ἢ ἀμυνέσθαι καὶ θριαμβεῦσαι, ὡς ἀξίαν ὕβρεως. Plutarchus ſimpliciter pro Infamare vſus eſt hoc

verbo in l.De curios.quũ dixit Archilochũ obſcœnis versibus ſeipſum δειγματίζειν.i.infamẽ reddere,ſeu infamiæ aut ignominiæ exponere.Habetur hoc verbũ & epiſt.ad Hebr.c.6.αἰσχυνοῦντας ἑαυτοῖς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ καὶ παραδειγματίζοντας.vbi Vet.interpr.vertit Oſtentui habentes. Sic autẽ & διαγματίζειν in epiſt.ad Col.c.2 vertitur Trãducere.

C.Π Ρ Οδείκνυμι, Præmõſtro. A Bud.redditur Protẽdo in hoc Luc.loco, in Herc.πρὸ τοῦ πύργου ἐφίστασθαι καὶ προδείκνυσθαι. Apud Thuc.aũt vertitur Denũtio l.3,προδηλῶσαι ὑμῖν ἢ αὐτὴ ξυμβαίνει τοῖς παιδίοις ἐμοῦσι πλέονα. B

C.Υ Ρ Οδείκνυμι, Submõſtro, Suboſtẽdo, adverbũ.vnde redditur etiã Suggero, Subiicio, Submoneo.Matth.3,v.7,τίς ὑπέδειξεν ὑμῖν φυγεῖν ἀπὸ τῆς μελλούσης ὀργῆς;vbi Eraſm.Submõſtrauit,quod exponit Clãculũ indicauit: at vet.interpr. Demõſtrauit:ſed magis recepta eſt tertia interpr.Præmõſtrauit. Sic B.vult eſſe Præmõſtro apud Iſocr.in or. ad Phil.ὑπόδειξιν τοῖς ὀπτηγοῦσιν μᾶλλον ἂν χρὴ ἢ πρὸς οὓς δεῖ τοὺς πολίτας ὀφείρειν. At pro ſimpliciter Mõſtro ſeu Oſtẽdo,in Nic.πολλὰ γὰρ τῶν συγγραμμάτων ἐξαπατῶντα ὑπέδειξέν τοὺς ἀγνοοῦντας. Sic Act.Ap.c.9, ὑπέδειξέν μοι exponitur ſimpliciter Oſtendã ei. Vbi tamen malim Docebo eũ. nam & apud ipſum Iſocr.&Xen.accipi ὑποδείκνυμι pro Doceo tanquam præceptor. annotauit Bud. C

Ὑπόδειγμα, Documentũ.(ſicut & ὑποδειγματία pro Docere) X.De arte eq.ἔστιν γὰρ ὑποδείγματα ἱππικῆς πολλὰ μὲν ἐν δυνάμεσι πολλαῖς. Itẽ, Exẽplũ.Polyb.de Annib.loquens, ὑπόδειγμα δ' ἔστι πλείω παρ' αὐτῷ, ἐξ ὧν μάλιστα αὐτάρκης ἦν ἐν τοῖς ἔργοις ἡλικιώτης. Apud Laert.ὑπόδειγμα pro exẽplari, ὅτι καὶ τὸ ὑπόδειγμα ἐν ᾧ ἀφ' οὗ αὐτὸ ἐδημιούργησεν. de mũdi creatione loquens, ex Plat. Phrynichus tamen ὑπόδειγμα pro παράδειγμα, Articum eſſe negat. D

C.Α Ρ Ι Δ Ε Ί Κ Ε Τ Ο Σ, (q.d.Qui multum oſtenditur) Inclytus.Heſiod.ἀριδείκετα τέκνα.Et cũ genit.more ſuperlatiui apud eundem,πάντων ἀριδείκετ' ἀνάκτων.

Δ Ε Ί Κ Η Λ Ο Ν, vel Δείκηλον, Simulacrũ, Imago.In epigr.Γλῆς πυργοφόρου δείκηλον ἱερὸν ἐόντων.Itẽ Perſona,(vnde fit Perſonat*)Vide Heſ. ΗΙΝC Δεικηλισταί, vel Δεικηλικταί, Lac. lingua, Quivelut imaginẽ quotidianæ vitæ in ſcena repræſentat.Mimus, vt quidam interp.Vide Heſ.& Euſt. 884. ΕΤ Δεικηλίκτας pro eodẽ ex Plut.Apoph.Fit aũt δείκηλον tanquam à δείκω pro δείκνυμι.afferũtur tamen& aliæ deriuationes. E

Δ Ά Κ Τ Υ Λ Ο Σ, Digitus.Plut.De diſc.ad.ἵνα καθ' ἕκαστον δακτύλῳ ἢ κεφαλῇ, digito vno caput ſcabere.Dicitur & δακτύλῳ ἄκρῳ ἢ κεφαλῇ καθ' ἓν à Luc.in Rhet.did.Et apud eũdẽ De ſcr.hiſt.δακτύλῳ ἄκρῳ ἅψασθαι extremo digito attĩgere,pro Leuiter attingere.Dicũt & ὅτι δακτύλων ἅπτεσθαι (quod Poll.exponit λογίσασθαι)vt Cic.In digitis ſuis cõſtituere: & Ouid.Sollicitis articulis cõputare. Herodot.ἐξ ὅτου δακτύλῳ συμξυγόμενος τὴν μίαιαν.X.Pæd.1,δακτύλοις μὲν ἐχῶσιν ἢ φιλῶσιν.Sũt autẽ digitorũ nomina,αὐτὴ χειρ, ſeu δάκτυλος μάχης, pollex: δείκτης (q & λιχανὸς à lingẽdo) index: μέσος, vel σφάκελος, medius,& alio nomine impudicus: ἐπίμυσος, (q.d.medio proximus) q & δακτυλιαῖος.i.annularis:idẽ & ὀνησίπους, necnõ ἰατρός, medic*. (ſed alii ἰατρὸν eſſe volunt mediũ)quos ſequitur μικρὸς, i.parvus:qui & ὠτίτης.i.auricularis:itẽ μίων. Δάκτυλα etiã neutro gen.per metaplaſmum quoſdã poetas dixiſſe, autor eſt Euſt. F

Δάκτυλος, Gubernãculi ſummũ, Vulg.l.ex Heſychio. ‖Item Δάκτυλος, ſiue Δακτύλιον, pars quædã ὑποκρούων apud Pollucem.

Δάκτυλος, Dactylus, pes metricus. ΥΝDΕ Ὁλοδάκτυλος στίχος, verſus totus ex dactylis:& τὸ τῆς στίχου ὁλοδάκτυλον, Euſtath. ‖Et Δάκτυλος, Rhythmus dactylicus:vt τὸ κθ' δάκτυλον εἶδος, Modulus muſicus ſub rhythmo dactylico compoſitus,in v.l.

Δάκτυλοι Ἰδαῖοι, Dactyli Idæi, aſſeſſores matris Idææ. De his Cam.multa in Comment.p.281.Euſtathius hãc appellationis rationem reddit,quòd numerum digitorum manus æquarent.at Pollux vel hinc nomen accepiſſe ſcribit,vel quòd ſedulum Rheæ miniſterium exhiberent:quia digiti manũs ſunt rerum omnium artifices. H

Δάκτυλος, Dactyli, palmæ fructus, alio nomine φοινικάλαμος : at Latinè palmulæ, Gallicè dates tanquam à δάκτυλος, vel potius δάκτυλος. Sed Marcellus δακτύλους olim de certa ſpecie dictum fuiſſe putat,eorum videlicet qui prælonga gracilitate curuati humanis digitis ſimiles eſſent.

Δάκτυλος, Graminis aculeati nomen,quod & κορωνόπους appellatur.Gorr.Appellatum à quinis aculeis quos vtplurimum in cacumine habet, & quia digitis medetur: teſte Plin.lib.24,cap.19.

Δάκτυλος, Dactylus, conchæ genus, ab humanorum vnguium ſimilitudine appellatum. Plin.lib.9,cap.61, & 32,cap.vlt.

C.Δακτυλοδείκτης, ου, ὁ, Qui digito monſtrat. Poll. ΕΤ Δακτυλόδεικτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui digitis indicatur, Cam.ex Heſych. ΥΝDΕ Δακτυλοδεικτέω, ῶ, F. ήσω, Digito mõſtro. Demoſth.ἀλλ' ὅτι δακτυλοδεικτοῦμαι ὅτι τῷ πατρὶ πατρὸς ἦν ὅσιος καὶ πάσης δικαιοσύνης.

C.Δακτυλοδόχμιος, ου, ὁ, Palmus minor, id eſt menſura ſeu ſpatium quantum quatuor digiti compreſſi in latitudinem complent. παλαιστὴς ſeu παλαιστὴς à Polluce alio nomine dicitur.

C.Διδάκτυλος, ου, ὁ ἡ ἡ, Qui duorum digitorum eſt.Theophraſt.Hiſt.pl.l.9,cap.5,διδάκτυλα τὰ μῆκος.

C.Δωδεκαδάκτυλος, ου, ὁ ἡ ἡ, Duodecim digitos habẽs, Qui eſt duodecim digitorum.

C.Ἑξαδάκτυλος, ου, ὁ ἡ ἡ, Qui ſex digitos habet, Qui ſex digitorum eſt.

C.Πενταδάκτυλος, ου, ὁ ἡ ἡ, Qui quinque digitos habet, aut Qui quinque digitorum eſt. Herba etiam huius nominis eſt in appendice Dioſc.in qua herbæ quædam carmine deſcribuntur.In textu tamen πενδάκτυλον dicitur, Αὐτὴ δὲ Ἑρμείαο πενδάκτυλον αἶρε χλοωθείς. Plin. verò lib.32,cap.vlt.pentadactylas etiam cochleas commemorat.

C.Περισσοδάκτυλος, ου, ὁ ἡ ἡ, Cui digitus vnus ſupereſt, aut Qui digitos numero impares habet.Geopon. τοῖς ὄρνισι μεγάλαις ἡ περισσοδάκτυλοι, i.vt Columella habet, Gallinæ ſpecie quamampliſſimæ nec paribus vngulis.

C.Πολυδάκτυλος, ου, ὁ ἡ ἡ, Qui multos digitos habet, Qui mutipliciter pedũ fiſſura digitatur,(vt Gaza apud Ariſtot. Hiſt.anim.vertit πολυδάκτυλα ζῶα) ſeu (vt alibi) Pedes in plures digitos diſcretos habens.

C.Ῥοδοδάκτυλος, ου, ὁ ἡ ἡ, Roſeos digitos habens. ῥοδόχροος. epitheton auroræ eſt apud Hom. quæ λύτο τῇ ὠκύμορος τοῦ ἑκὰς χεῖρες δακτύλων περίτροπα τοῦ ἀκίνητον χῆμα, vt breuiũ ſchol.autor tradit.

C.Σιδηροδάκτυλος, ου, ὁ ἡ ἡ, Ferreos digitos habens. Fuſcinæ epitheton.

C.Τετραδάκτυλος, ου, ὁ ἡ ἡ, Quatuor digitos habens. vt πλατυδάκτυλοι aues ab Ariſtot. dicuntur. ΑΤ Τετραδακτυλιαῖος, Quatuor digitorum ſpatium explens, ſeu Semidodrantalis, vt Hermol.vertit.Dioſc.lib.1,c.85,λιθάρια ὕψει τετραδακτυλιαῖα, Quaternũm digitorum altitudine lapillis, vt vertit Ruell.

C.Τριδάκτυλος, ου, ὁ ἡ ἡ, Tres habẽs digitos. Ariſtot.De animal.ὄρνιθες τριδάκτυλοι, id eſt Aſiones cum tribus digitis,in v.l. Itẽ Qui ternũm digitorũ eſt, Tripollicaris, vt Gaza apud Theophr. vertit, Hiſt.pl.lib.3.

Δακτυλήθρα, ας, ἡ, Digitale, τὸ δακτύλων σκίτασμα, Digitorum involucrum, Camer.ex Xen.Pæd.8,ἄκραις ταῖς χερσὶ χειρίδας δαπίας ἢ δακτυλήθρας ἔχειν. ‖Item Tormentum quæſtionibus adhiberi ſolitum:forſan quòd digitis pedum manuúmve iniiceretur.. Vngulã quidam ex Cypriano vocant.Syneſ.Epiſt.58, ἄτοπα πολεμικὰ ἡμῖν ἢ χάλκεα ab Andronico inuenta commemorans, δακτυλήθραι καὶ πολιορκίαι, ἢ πτισίκιον & ῥινοκλοῖδα ἢ αὐλάκων ἢ χιλιοστήριον. ‖Item & Annuli pala, Cam.id eſt περιδέτη, τύλος καὶ πυλίς.

Δακτυλικός, ἡ, όν. vt δακτυλικὸν ἄρμενον ψυλῆς ψαλτικῆς, quod & πλῆκτρον nominatur, apud Pollucem, Quod digitis pulſatur.& δακτυλικοὶ αὐλοί, οἱ ὑπὸ τῶν ὑπερχείρων, apud eundem Poll.& Athen.lib.4.Et Epigr.lib.2,Δακτυλικὸν ψῆφόν τε ἔχων σὺν δάκτυλα χαρῇ, Digitalem calculum, ſeu Annulum gemmatum.

Δακτυλιαῖος, α, ὁ, Digitalis, vt πηχυαῖος, πυγονιαῖος, Bud.ex Theophraſto, πάχος ὃ δακτυλιαῖον. Dicitur nõ ſolùm δακτυλιαῖος τὸ πάχος, ſed & τῷ πάχει, cuius exemplum habes

in ... Δακτυλικῆς.

Δακτυλίδες, ἰῶν ἀ, πισσίων species apud Athen.lib.7.

Δακτυλικός, ἡ, όν, adiect.fœm.gen.Digitalis. vnde Δακτυλικὴ ἁφὴ vnæ digitali gractilitate.Plin. A T Δακτυλίδιον, ν, τό, Annellus, Cam.

Δακτυλίτης, ἴτδος, quo nomine appellatur & aristolochia longa, teste Dioscor.lib.3.

Δακτυλωτός, ἡ, όν, Digitatus. Plin.vnde Δακτυλωτὸν poculũ apud Athen. l.11, referentem versum Ionis tragici, ἴκτυμα δακτυλωτὸν ἄχραντον τυεί. Docet autem ita fuisse hoc genus appellatum vel ꝙ ansas duas quibus digiti inseri possent, vel quòd expressas formas digitorũ, vel eminens quiddam haberet. Cam.

¶ Δακτύλιος, ου, ὁ, Annul⁹, Annellus, propriè qui digito ornatus gratia inseritur. Plato Polit.2, πλὴν στρογγύλου τῆ δακτυλίῳ ἐοικυίας γόνυ πρὸς ἑαυτὸν εἰς τὸ αὐτὸ τέχνος, Quum ad palmã conuerteret, Cic.interpr.Plut. Artox. Δακτύλιον αὐτοῦ δοῦναι σύμβολον φιλίας πρὸς ἕκαστον εἰς τὸ αἷμα τοῖς συγγενέσι καὶ οἰκέταις. τῷ δὲ γλυφεῖ ἐν τῇ σφραγῖδι παρακάθηται ἱρχομένας. X.De ven.retib⁹ etiã δακτυλίους tribuit, id est annulos: ἐν μὲν οὐδέν ἐχόντα μασεις, ἐν ᾗ δίκτυα, δακτυλίους. Sic Δακτύλιος dicitur orbis seu annulus ferreus quo teres lignum axem ambiens in extrema sui parte vincitur. Sic etiam Galen.apud Hippocratẽ, περὶ ἁρμονῶν exponit κύκλον, ζυγόσιον. A δακτυλίου tornditate orbiculari δακτύλιος etiam vocatur Anus, seu Podex, ὁ πρωκτός. Aphrod.l.1 Probl. παπύρου σφαιρώσαντες ἐμβάλλουσιν εἰς τὸν δακτύλιον. VNDE Καταδακτυλιώς, ῦ, ὁ, ὁ σπυρισατὴς καὶ τὸ πρωκτῷ, vt Aristoph.schol.ex ponit Equit. Οἰκέτῃ καταδακτυλιῷ σου τὸ λαμπικεῖ.

C. Δακτυλιογλύφος, ου, ὁ, Qui annulos sculpit aut cælat. Diog. Laert.in Sol. δακτυλιογλύφῳ. μὴ ἐξεῖναι σφραγῖδα φυλάττειν πλὴν τοῦ Ἡλίου δακτυλίου. VNDE Δακτυλιογλυφία, ας, ἡ, Annulorum sculptura aut cælatura. Plato.

C. Δακτυλιοθήκη, ης, ἡ, Annulorum theca. Plinius l.37, cap. 1, Gemmas plures, (quod peregrino appellant nomine dactyliothecã) primus omnium habuit Romæ priuignus Syllæ Scaurus.

C. Δακτυλιουργός, οῦ, ὁ, Qui annulos elaborat. idẽ quod δακτυλιογλύφος. Pollux enim quem δακτυλιογλύφον à Critia & Platone vocari scribit, eundem à Philylio δακτυλιουργὸν nominari tradit.

Δακτυλιώτης, ου, ὁ, Digitus annularis, minimo proxim⁹, v.l.

Δ ΕΓΝ A, ὁ, vel ἡ, vel τὸ, gen. δεῖνος, dat. δεῖνι: acc. δεῖνα. Vocabulũ est quo vtuntur (præfixo articulo) loco nominis eius de quo loquũtur. vt quum Gall.dicimus un tel. Dem. De falsa leg. οὔτ' ἐκεῖν' ὅτι ἀλλ' ἔχουσιν ὁ δεῖνα καὶ ὁ δεῖνα, id est At hic & ille iam habent. Gall. un tel & un tel. Idẽ ad Lept. τὸν δεῖνι μαμφόλυκος, καὶ τὸ δεῖνα αἰσχίστην εἶναι φάσκων, huic succensens, illum indignũ esse dictitans, B. Sed vbi non ita geminatur δεῖνα, ibi vertitur Quispiam, Aliquis: item Quidam. At ego malim alicubi Quidam, alicubi Nescio quis. sed ita accipiẽdo, vt apud Ouidium, Quòd te nescio quis per iurgia dixerit esse Exulis vxorem. Luc. ad indoctum, ἢ ὡς διδάσκαλός σου ὁ δεῖνα, ἢ τὸν δεῖνι ξωστροῦντας. Dem. Pro cor. ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνος τὸ δεῖνα ὑπάγουσι. Et sic sæpe quum neminem certum nominare volunt. nostrates autem tũc vel suo illo *tel* vtuntur, vel his nominibus vtuntur, *Guillaume, Gautier*, aut certis quibusdam aliis. Greg. ἐγὼ τὸ δεῖνος, καὶ ἡ δεῖνά μοι μήτηρ, *ie suis fils d'un tel, & une telle est ma mere.* Matt.26, ὑπάγετε εἰς τὴν πόλιν πρὸς τὸν δεῖνα, vbi vertitur Abite in vrbẽ ad quendam. Sed illud δεῖνα tamen potius Euãgelistæ esse arbitror ꝙ ipsius Christi: Euãgelistæ inquam, ponentis δεῖνα loco nominis proprii quo Christus vsus sit. alioqui certè nullam huius generis loquẽdi rationem inire possum. Cæterùm quæ sit huius vocabuli δεῖνα origo, nusquam inuenire potui: quod autẽ de ea suspicor, interim afferã. Mihi simile vero est Græcos ὁ δεῖνα dixisse tanquam vocem ὅδι corrumpentes: & quum ὅδι pronomen sit ostendentis, quia nimium abusi fuissent illo, si huiusmodi quales protuli locis ipsum adhibuissent, ideo ex ὅδι fecisse ὁ δεῖνα. Videmus certè Latinos, quũ dicũt Hic & ille, pro *tel & tel*, itidem pronomine vno quod respondet Græco ὅδι, & altero quod respõdet Græco ὁδιήρος, vti. Et hactenus quidẽ à me diuinatum sit, Dauo tamen alioqui nõ Œdipo.

A ΔΕΙΠΝΟΝ, ν, τό, Cœna, vt tradit Plut.Symp.8. sect.6, dicens δεῖπνον apud Romanos κοινὰ vocari ἀπὸ τοῦ κοινωνίας: addensque duas ibi huius vocabuli δεῖπνον etymologias. ὅτι ἀπὸ τῶν δέκα πρώτων: vt ab Homero accipitur Il.λ, Ἦμος δ' ἀρότοιο μέσον ἐπιβήσεται ἀνὴρ ἐπτάβοιον δέκατον, postquam ἐκτράπεται χεῖρας Τάμεσιν δίστρια μακρά. vel, δεῖπνον dici quasi δέησιν ποιοῦν, quòd nõ tam facilè vt ἄριστον paretur. Xen.Hell.5, καὶ ὅπου ποτύδη, ἄριστον καὶ δεῖπνον ποιοῦμεν ἅμα πρωΐ. Plut.Apophth. de Alexandro, ἄριστον κρείττονας ἔχειν αὐτοὺς ὀψοποιούς, δεῖπνον δὲ ἥδιστον, πλὴν γυναικωνίτιδος, πρὸς δὲ δεῖπνον, πλὴν ἑλληνιστί. Idẽ Defort.Alex. νύκτα μὲν οὖν δεῖπνον, ἡμέραν δὲ οὐ μείζονος ὄψου λείπουσαν. Athen.lib.3, δεῖπνον πρόδρομον ἄριστον. Δεῖπνον accipitur etiã pro cœna conuiuali aut epulo. Quò pertinet δεῖπνον πολῖν, apud Chrysostomũ δεῖπνα διανεῖν apud Luc. πρὸς δεῖπνον καλεῖν apud diuersos scriptores. Et δεῖπνα ἀσύμβολα, item δεῖπνα συναγώγιμα, apud Athenæũ. Apud Homerum grammatici nunc πρόπινον ἔμβρωμα esse volunt quasi μετὰ τὸ πολῖν δεῖ, nunc τὸ μεσημβρινὸν βρῶμα. Athen.certè lib.7, νυκτερινὰ δεῖπνα ad differentiam aliorum dixisse videtur. At Odyss.ω, Δεῖπνον δ' αἶψα θοὴν ἱερεύσατο, Eust. exponit, ἀπὸ δεῖπνον σφάζειν. Δεῖπνον καταχρηστικῶς ponitur & pro ipso cibo, vnde apud Hesiodum δεῖπνον πολεῖν pro βοσκεῖν i. comedere. itẽ & pro pabulo iumẽtorũ. Il.β, Εὖ δέ τε ἵππειον δεῖπνον δότον ἀμφοτέροιϊν i. χόρτον. At δεῖπνα θαλάσσης à Nõno dicũtur pisces.

C. Δειπνοκλήτωρ, ορος, ὁ, Qui ad cœnam conuiuas vocat, Vocator, vt Latini appellant. Citat Athen. ex Artemidoro pro synonymo τῷ ἱλαστῇ.

C. Δειπνολόγος, ου, ὁ, Qui de cœnis loquitur. qua significat. Archestratus ille, δειπνολόγος ab Athenæo lib.1 dicitur, quem alibi ὀψοδαίδαλον vocat. HINC Δειπνολογία, ας, ἡ, poema ita ab Archestrato illo inscriptũ. cuius argumẽti est & Cleostrati γαστρονομία. de qb⁹ Athen.l.6.

C. Δειπνολόχης, ου, ὁ ἡ, Cœnis insidians, Cœnipeta. Hesiod. Erg. — τὸν δ' αὖτε καπῆς ὑπέρβιον ἄλλο, Δειπνολόχης. vbi δειπνολόχης Atticè pro δειπνολόχῃ positum est.

C. Δειπνομανὴς, οῦς, ὁ καὶ ἡ, Qui insano cœnarum conuialiũ amore ducitur. Timon apud Athen.lib.4 Δειπνομανὴς, τινὰ ὄμματ' ἔχων, κραδίλιον ἀμφὶ ἀκώλιον, de Antigono Carystio, qui rogatus quid vtilitatis ex philosophia ad eum rediisset, respondit, ἀσυμβόλως δειπνῶν.

C. Δειπνοποιός, οῦ, ὁ, Qui cœnã parat aut conuiuia. VNDE Δειπνοποιέω, ῶ, F. ήσω, quod eius est qui cœnam condixit apud se. Bud. ex Alciphrone, λοιπὸν ἡμᾶς δεῖ τὰ μὲν πονεῖν, τὰ δὲ μαλακίζεσθαι, τὰ δὲ δειπνοποιεῖν. At Δειπνοποιοῦμαι me dixe vocis eidẽ B. est Cœnam mihi apparo, & Epulor in cœna, Cœno. Thuc.lib.8, δειπνοποιοῦνται ἐν Ἀργινούσαις. X. δειπνοῦντάς τε αὐτοὺς καὶ ἐκδειπνοποιοῦντα. Idem, ἀεὶ ἐσπέρας καὶ δειπνοποιουμένοις ὁπωσοῦν.

C. Δειπνοσοφιστὴς, οῦ, ὁ, Qui inter cœnandum seu in cœna philosophatur. Dipnosophistæ ab Athenæo dicuntur quos Larensius ciuis Romanus ἐν πᾶσιν παιδιαῖς ἐμπειροπάτοις ἐν τοῖς ἑαυτοῦ δαιτυμόνας ἐποίησατο.

C. Δειπνοφόρος, ν, ὁ ἡ, Cœnã ferens, aut Ad cœnã ferendã comparatus. Suid. δειπνοφόροι, αἱ φέρουσαι τοῖς κατακειμένοις ἐν τοῖς τῶν Ἀθηναίων ἱεροῖς τὰ δεῖπνα. At Hesych. tradit, τοὺς Ἀθηναίους ἐν τῇ τῶν Πλυντηρίων ἑορτῇ καθίζειν τοὺς δειπνοφόρους. Pollux lib.6, ἴσα δὲ [ἔγκειται] τὰ ὄψα, κἂν ὁ ὀψοφόρος ἢ κἂν δειπνοφόρος. Vtitur hac voce δειπνοφόρος & Lysias, teste eodem Polluce. VNDE Δειπνοφορέω, ας, ἡ, Cœnæ portatio, quod idem Pollux citat ex Isæo.

C. Ἐπίδειπνον, ν, τό, ET Ἐπιδειπνὶς, ίδος, ἡ, q.d. Postcœnium, (vti Antecœnium dixit Apuleius) seu Secũdaria cœna. vtitur vtroque vocabulo Athen.lib.14 in fine, scribẽs apud Laconas ἐπαίκλεια vocari, item ματτύας. ἐπιφέρεται (inquit) ἁρδίκια ὀλίγα καὶ χονδρὸν ἄρτον, ᾧ ῥυφὴ πλακοῦντος. τὸ δὲ θέρος τὸν δεῖπνον οἱ μὲν Ἀττικοὶ σκοτεινὸν ὀνομάζουσιν, οἱ δὲ Δωριῆς ἐπαυλίαν ἢ ἀπ' ἄλλων Ἑλλήνων οἱ πλεῖστοι ἐπίδειπνα. Paulo antè ἐπιδειπνίδας à Macedonib⁹ vocari scribit. Quo vocabulo & Martialis vsus est libro 11, Hinc seras epidipnidas parabit. ET Ἐπιδειπνίτης, ου, ὁ καὶ ἡ, adiectiuũ sequẽs illius signif. vt ἐπιδειπνίτης ἤλθε, i. cœna iam peracta venit, B. interpr. Luc. Lexiph. καὶ ἅμα τῷ ἐπὶ τῶν ἐπιδειπνιτῶν ἀφῖχθαι. Theophyl. ep.14, ἵνα ἐπιείξῃς τὸ μισάνθρωπες, ὡς ἐπὶ ἐπιδειπνίτου φίλου, ἢ ἀδημίαν ἐπιδείξῃ τὸ

C. Περίδειπνον, υ, τὸ, Cœna parentalis, Polluctũ seu Funebre epulum. Videtur esse Circumportatio apud Ciceronem in 2 De leg. 22. Polluci est ὅτι τοῖς ἀναγκαίοις ἐδέσμασι, id est Epulum parentale. B. ex Luc. ὅτι πᾶσι τοῖς περὶ τὸν νεκρὸν καὶ πάρεσιν οἱ συγγενεῖς καὶ τοῖς γονεῦσι προσαγωγὴ τῶν παρασκευασμάτων. Moris est lugentibus ferre cibos, & præparare conuiuium: quod Græci περίδειπνα vocant, & à nostris vulgò appellantur Parentalia, eo quòd parentibus iusta celebrantur. Vnde legitur Prouerb. cap. 31, Date vinum & iis qui in luctu sunt, vt videlicet obhuiscantur doloris. Hæc Hieron. in c. 16; Hieremiæ. Athen. lib. 8, Θεόκριτος δ' ὁ Χῖος, πελυπνοπαίσης δ' γυναικὸς Δισκλεῖ παρὸ ψαφαίῳ, ἐπειδὴ ποιᾷ αὐτῇ τὸ περίδειπνον, πάλιν ἀνορακίζῃ, κλαίων αἷμα, Γαῖσα (φησὶ) κλαίων ὦ πάτερ· ἀλλ' γὰ κλαίον ὀψαφαγῶν πατήρ. Idem lib. 7 ex Hegesandro de cocis, ὅταν οἱ περιδείπνου τυγχάνωσι φροντίδα, ἐπεὶ πάχιστ' ἔλθοιεν ἐκ τῆς ἐκφορᾶς τὰ βάκτρ' ἔχοντες.

C. Συνδείπνον, υ, τὸ, Concœnatio, vt Cicero vertit in Epist. ad fam. Conuiuiũ, B. Plut. Sympos. συνδείπνου δὲ χρηστοῦ μὴ αὐθημέρου γενομένου καὶ κεχαρισμένου, ἀνθρώπων μὴ ὁμοφύλων μηδὲ ὁμοτραπέζων εἰς τὸ αὐτὸ συμφοιτώντων. Athen. lib. 8, συνδείπνου εἶναι δεῖ συμποσίου Λυσίας.

C. Ἄδειπνος, υ, ὁ καὶ ἡ, Incœnatus.

C. Ἀντίδειπνος, υ, ὁ καὶ ἡ, Pro alio cœnans, Loco alterius sumens cœnam, Vicarius alterius in sumenda cœna. Ita dicitur à Luciano conuiua qui sufficitur in locum alterius qui inuitatus non venit.

C. Ἀπόδειπνος, υ, ὁ καὶ ἡ, Qui cœnam iam finiit, Qui iam cœnatus est, quasi ὁ ὠὸν ἀπὸ δείπνου. VNDE Ἀποδειπνίω, ῶ, Cœnam finio, Athen. lib. 14, ὁ δὲ βρέδιον ἔχων δεῖ τὸ συμπόσιον, ὡς ἔμαθεν παρά τινος τῶν εἰωθότων ἀποδειπνήσαντας, ἰέναι βούλεται τί χρὴ ποιεῖν. Budæus exponit, Prope iam cœnasse.

Ἀποδείπνος, Incœnatus, ἄδειπνος, Hesych. Sic enim & in aliis quibusdam compositis ἀπὸ pro α priuatiuo capitur.

C. Ἀνιπόδειπνος, υ, ὁ καὶ ἡ, Qui vocatus secum ipse affert quæ cœnet. Hesych.

C. Ἐπιδυμοδείπνος, υ, ὁ καὶ ἡ, Cœnarum appetens seu cupidus. quo nomine vocabatur qui licet occupatus negotiis esset, cœnitandi tamen amore vocationes non renuebat, sed tardius aduenichat. vide μετρόδειπνος mox sequens.

C. Εὐδείπνος, υ, ὁ καὶ ἡ. vt εὐδείπνοι δαῖτες apud Eurip. Lauta & bonis epulis instructa conuiuia.

C. Κωλυσιδείπνος, υ, ὁ καὶ ἡ, Cœnam impediens. Sic quondã dictus fuit qui seriùs ad cœnam veniret, quòd sua mora impedimento esset quo minus cœnaretur. Plutar. l. 8, Sympos. sect. 5, τῇ μὲν οὖν τοὺς νεωτέρους ὁ πατὴρ προσδιαφερόμενος ἀκροάμασι καὶ βέλτιον ὅτι τὸ δεῖπνον ἀφῶσι, οἱ Θέωνος υἱοὶ κωλυσιδείπνους καὶ ζοφοδόρπιδας καὶ τὰ τοιαῦτα μετὰ παιδιᾶς ἐκάλουν. At Apollodorus lib. 2 Etymologiarum apud Athen. lib. 2, τὴν κοχλίδα etiam quasdam κωλυσιδείπνους appellari scribit.

C. Συνδείπνος, υ, ὁ, Concœnator, Conuiua. Compransorem Cicero dixit de prandio. Xen. Præd. 2, καταγνόντες τὴν πρὸ τῆς λοχαγῶν συνδείπνου ἀγορὰν, καὶ προσκλίνειν πεπεισμένοι. Lucian. ξενίσας τὸν νεκρὸν, συνδείπνου καὶ συμπότου ἐπιτύχοι. Plut. Symp. καὶ ἅπτεται τῇ χειρὶ συνδείπνου ὑ τῇ ψυχῇ χειρούς.

C. Τρεχόδειπνος, ου, ὁ καὶ ἡ, propriè Qui ad cœnam festinanter accurrit. sic enim acceptum fuit à filiis Plutarchi Symp. 8, sect. 5, Theonis filios appellantib⁹ μετρόδειπνος, à quibus ipsi κωλυσιδείπνου dicti fuerant. quorum tamen maior natu defendendi sui gratia respondit, τρεχόδειπνον esse τὸν ὑστερίζοντα τῷ δείπνῳ· ἧττον γὰρ ἢ βάδδιλλον ἐπιτηρῆσαι, ὅταν βαδίλλῃ, φάσκειν. imitans iocum Battu cuiusdam Cæsaris scurræ, qui ὀπισθοδείπνους vocarat τοὺς ὀψὲ ἀφικνουμένους ὅτι δ' ἔστιν. ἀχολουμένους γὰρ αὐτοὺς ἅμως δεῖ τὸ φιλόδειπνον, οὐκ ἀποδειλιᾶν τὰς κλήσεις.

C. Φιλόδειπνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cœnarum seu conuiuiorum amans. Athen. lib. 14, Οὐδὲ φιλόδειπνός εἰμι, μὰ τὸν Ἀσκληπιόν, τρεχάμαντ' ἂν χαίρειν μᾶλλον. Item (vt Budæus interpr.) Qui libens cõuiuatur, id est ἱλαρῶς. vnde Athen. lib. 5, φιλόδειπνος βασιλεὺς Antigonũ & Antiochũ vocat. Et

τὸ εἰλόδειπνον, Cœnarum seu Conuiuiorum. antonomasia. eius exemplum habes in proximè præcedenti: ἀμφιδείπνους.

Δειπνοσοφία, ας, ἡ, Cœna. Athen. l. 4, Χαριφῶν πολλῶν λέγων ἔρωτα ἐστιᾶς, Νίκης, ἀπορρεῖον δὲ εἰδὼς δειπνοσοφίαν. εἶτα τὸ δεῖπνον.

Δειπνεύς, έως ὁ, nomen cuiusdam qui à cocis in Achaia colebatur, ἀπὸ τοῦ δεῖπνον καὶ τῶν μαγείρων. Athen. l. 2.

Δειπνίας, ου, ὁ, Vicus Thessaliæ vbi cœnasse ferunt Apollinem.

Δειπνοτήριον, υ, τὸ, Cœnaculum. v. l. quasi à δειπνέω. nisi fortè δειπνητήριον, melius scribatur à δείπνιον.

Δειπνάριον, υ, τὸ, Cœnula. Epigramm. Et Athen. lib. 4, τὸ δειπνάριον ἡμῖν, λαμπρὸν ἰὼ σφίγξ. ET Δειπνίδιον, υ, τὸ, idem.

Δειπνίω, ῶ, Cœno. Od. 8, Αὐτὰρ ἐπὴν δείπνου κρατέω καὶ ἐμὸν κῆρ ἐθέλῃσι ἐδητύν. Xen. Præd. 4, δειπνίου καὶ ἀμφιέσομαι & καθηδύνω. Athen. l. 4, ἀλλ' ἔστι γ' ὥσπερ κωμῳδὸς μισουμένος, ἵνα καὶ τοῖς νεωτέροις δειπνεῖν χρεών. Interdum habet & casum adiũctum, accusatiuum videlicet. vt apud Hesiod. ἄρτον δειπνέσας πλάστρυφον. Et δειπνεῖν αἰσθόμενα apud Xenoph. & Athen. apud Aristophanem autẽ in Pluto ἀπὸ τῆς ἐμαυτοῦ δειπνήσαντος. Et apud Luc. δειπνίσας πολυτελῆ δεῖπνα, Cœnam sumet opiparam. Notandum verò hoc verbum aliquando simpliciter pro Comedere poni: quæ significatio in quibusdam iam citatis exemplis locum habere potest. Apud Homerum autem Od. αἶψα δ' ἐοῖ φαίνετο δῶρον Δειπνήσας, sunt qui exponant Pransus aut γευσάμενος. potest tamen exponi etiam, Postquam [pridie] cœnasset. ET Δείπνημι (quod à Δειπνέω fit, vt à φιλέω φίλημι, à δίζω δίζημι) pro eodem. Vnde apud Athen. lib. 10, ἐπὶ πάλαι ἀλλοίοτα μὴν. Ibidem, ἐν χρὴ δειπνῆται ἡμᾶς, παρίεμαι πάλαι: ex Alexide Comico & Eubulo.

Δειπνητικός, οῦ, ὁ, Cœnandi desiderio captus. q. d. Cœnabundus. vt apud Athen. lib. 9, Ὁ γὰρ ἑταῖρος ἦν ὁ δειπνητικός, Πρὸς τὸ φιλεῖν ἢ πρὸς τὴν ἀξίωσιν ἔχ' ἔχων. Item q. d. Cœnatorius, seu, Ad cœnam pertinens. vt apud eundem lib. 4, ἑκατέρων ἦν σπένδεται δειπνητικαί τινες ὑποσπονδαί.

Δειπνητός, οῦ, τὸ, idẽ quod δεῖπνον. At δείπνητος cũ accẽtu in antepenult. Cœnæ tẽpus, sicut ἄμωτος & ἄμητος, Eust. ET Δειπνητός, οῦ, ὁ, idẽ quod δείπνητος, i. Cœnæ tempus. Od. ρ, Ἀλλ' ὅτε δὴ δειπνητὸς ἔλθῃ, καὶ ἐπιλλὴς μοῦνος Πάντεσσιν ἐξ ἀγορῆς. Nicand. Ther. Ἀκρόνυχος δειπνητός. Notandũ verò apud Hesych. scribi Δειπνητὸν quasi à nominat. δειπνητὸς.

C. Ἐπιδειπνίω, ῶ, F. ήσω, Secundariam cœnam perago, seu Epidipnidas perago. Athen. lib. 14, ὀπιδορπίσασθαι δ' ἐπιλείψει τὸ ὀψοφαγῶ καὶ ὀπιδειπνῆσαι.

C. ΠΑΡΑδειπνίω, ῶ, F. ήσω, Inimodicè cœno, Vel miserè cœno, aut Viuo more pauperum. vt v. l. exponunt. Athen. lib. 10.

C. ΠΡΟδειπνίω, Antè cœno.

C. ΣΥΝδειπνίω, ῶ, Concœno. Xen. Præd. 8, καὶ ὁπόταν μὲν συνδειπνεῖν τινας, μὴ ὀκνεῖν Γαδάτας, ἀλλ' ἐπιμελεῖσθαι ὅπως μὴ αὐτὸς εἶτα, ἢ συνδειπνεῖν. Athen. 5, συνδειπνεῖν δ' ὁσημέραι οἱ περὶ Πρύτανιν σύφορα καὶ εὐπρεπὲς τῇ πόλει συνδειπνεῖν.

C. ΥΠΕΡδειπνίω, Vltra modũ cœno aut cœnam instruo. seu (vt exponit Hesych.) ὑπερδαπανῶ.

Δειπνίζω, F. ίσω, Cœna excipio, Cœnam præbeo. Od. ω, — ἢ καὶ πάντας Δειπνίσας, ὅστις τε κατὰ κράτος ἐστὶν ἀρούρης. Plut. De amore frat. τοῖος δ' αὖ λέων ὁ Ἀρτεύς, οἷ παῖδας δειπνίσας τὸν ἀδελφὸν εἱστιωμένῳ παρεῖς τοῖς παῖδας. Idem ait ἀφεμένους τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον, οὐδὲ γαστρὸς δ' ὦ δειπνισμάτων διαφόρων, οὐδὲ τιμὰς καὶ προεδρίας, Acclamationes epulo conductas. Et ζοῦπις πολλοῖς δειπνίζουσιν, Xen.

C. Φιλοδειπνιστὴς, οῦ, ὁ, Qui lubenter cœna alios excipit.

ΔΕΚΑ, Decem. Dicitur autem δέκα quasi δέχα, vtpote à δίχομαι deriuatum, si credere dignũ est. nam quod Etymol. de δέκατος & δεκάς scribit, de δέκα potius scribere debuit, vtpote ex quo illa formata sint. Οἱ δέκα, Decemuiri, ex Hocr. οἱ δέκα οἱ ἐπὶ τοῖς τριάκοντα καταστάντες ἦρχον.

C. Δεκαπέντε, quatuordecim, vt δεκαπέντε βασιλέων,

quatuordecim regum, Plut. Lyc. ΥΕΛ Τεσσαρεσκαίδεκα. Item diuisim. Xen. Hell. 1, πεντε καὶ δέκα ναυσίν. ΕΤ Δεκαπέντε, Quindecim. ΕΤ Δεκαεξ, Sexdecim, seu Sedecim. ΙΤΕΜ Ἑκκαίδεκα, pro eodem. vtrũque apud Athen. 60. ΕΤ Δεκατρία, pro quo dicitur potius τρισκαίδεκα. ΕΤ Δεκαοκτώ, Octodecim.

C. Δωδεκαίδεκα, ΥΕΛ Δυοδέκα, ΥΕΛ (quod rarius est) Δεκαδύο, Duodecim.

C. Δεκαετής, Decennis. ΕΤ Δεκέτης, pro eodẽ. ΙΤΕΜ, Δεκέτορος, vide in Ἔτος. Sic autẽ & alia composita hic omissa quære in vocibus quæ πεντε δέκα vel δεκάτη per cõpositionem adiectæ sunt.

C. Δεκαπλοῦς, ΕΤ Δεκαπλάσιος, Decuplus. Demosth. in Timocrat. καὶ τοῦτο ἀντὶ τῆ δικαστῶν καταγνώσεως καὶ δίκης τὰ δεκαπλάσια ἐπίλυσιν. Item subst. Δεκαπλασία pro Decuplum seu Decuplicatio, vt inquit Bud. afferens ex eodem Demosth. ibidem, καὶ τῆ ἱερῶν χρημάτων τοῦ δεκαπλασίου ἀφόρητος. vbi ait posse etiam subaudiri τιμῆ. vt alibi loquitur.

Δεκάις. Decies. Il. ι, δεκάις τε καὶ εἰκοσάκις τόσα.

Δεκάς, άδος, ἡ, Decas, Denarius numerus. Ex Homero affertur pro decuria, in v. l.

Δέκατος, Decimus. At Il. β, v. 404, εἰς δεκάτους ἀνακτας, Eustathius ait sumi pro εἷς δέκα, vt sit derivatiuum pro simplici: vel pro εἷς πολλοὺς δεκάδας. ΗΙΝΕ Δεκατημόριον pro δεκάτου μόριον, decima pars, ex Plat. De leg. 4. Δεκάτη, Decima pars. Xenoph. Hellen. 4, δεκάτην τῆ ὠνῆς τῆ Θηραμένους. Et Hellen. 3, ἡ τῶ Ἀπόλλωνος δεκάτη, quæ Apollini decimæ nomine offeruntur. Δεκάτην τινὰ τῶν παιδῶν, (vt inquit Bud.) Decimam filii nomine vouere vel pollucere, aut quid simile, apud Demosth. πρὸς Βοιωτὸν, 89: alibi 96, δεκάτην ἐπὶ τῶ παιδὸς ἐτάσαι. Vide & apud Suid. Δεκάτην ἐτάσαι. ΗΙΝΕ Δεκατολόγος, Decimæ seu decimarum collector, vel exactor. ΕΤ Δεκατολογία, Decimæ collectio, seu exactio. Δεκατολόγιον, Locus in quo decimæ exiguntur, & pro τελωνίῳ. Vide Poll.

Δεκατῶος, Qui est decem dierum. Luc. βρέφη δὲ πρωΐαιτα ἐν ἡμέραις ἢ δεκατῶα. Et δεκατῶος ἦκεν, in vulg. l. Decimo post discessum die venit. Plato De rep. 10, ἀναμφίλεκτον δεκατῶιον τῆ νικητῆ ἤδη διαφερόντων.

Δεκατεύω, Decimo, Decimam partem excerpo. δεκατεύειν τινὰ τῶν οἰκείων, Suorum bonorum excerptam decimã offerre, ex Plut. in Probl. Idẽ. in Camillo, ἐκ τῆ πολεμίων δεκατεύειν ἐξέβαλλον πᾶν, καὶ δεκατεύειν ἐκ τῆ πολεμίων ἐκέλευον. vbi δεκατεύειν ἐκ τῆ πολεμίων & ἐκ τῆ πολιτῆ est ex bonis seu spoliis hostium, & ex bonis ciuium decimas donare. Antiphon autem dixit p. 141, καὶ δὶ πόλεως ἐκ τοῦ βαρβάρου φορτίδα ἑκάστης δεκατεῦσαι, pro καὶ τῆ πολιτῆ οὐσίας. Affertur ex Xiphilino in eo etiam sensu quo Latini dicunt Decimare legiones. Herodotus quoque δεκατεύειν dixit pro Decimum quenque interficere, vt scribit Bud. hunc locum afferens, ἐκ τῆς δεκατοῦσι τῆ ὄν Δελφοῖσι καλ. ΗΙΝΕ Δεκάτευσις, Decimatio. ΕΤ Δεκατευτὴς, Decimator, Qui decimas exigit. (Decumanus quidam interpretati sunt ex. Cicerone) ΕΤ Δεκατευτήριον, Locus in quo decima persoluitur, Bud. ex Xen. ἡ δεκατευτήριον καταβεβήκασιν αὐτῆ, καὶ τῶ δεκάτῳ ἐξελέγοντο τῆ ὧν τῆ Πόντῳ πλοίων. Ab eodem Bud. exponitur & τελωνίου.

Δεκατόω, ῶ, cum accus. personæ, Decimo [aliquẽ,] pro Decimas ab aliquo accipio. In epist. ad Hebr. δεδεκάτωκε τὸν Ἀβραάμ. Et paulo pòst, ὁ δεκατῶν λαμβάνων δεδεκάτωται. ΕΤ Ἀποδεκατόω, Idem, paulo antè, ἀποδεκατοῦν τὸν λαόν. Et vt hîc ἀποδεκατοῦν est Decimas accipere, sic alibi est Decimas dare. Euang. Luc. c. 18, ἀποδεκατῶ πάντα ὅσα κτῶμαι. Et δεκάτην ἀποδεκατοῦσαι Deut. 14.

¶ Δεκάζω autem, quod quidam gramm. hinc deduxerũt, vide post Δίχομαι.

Δ Ε Λ Τ Α, Elementi quarti nomen, in ordine alphabetico. ‖ Δέλτα τὸ κατ' Αἴγυπτον, vel τὸ Αἰγύπτιον δέλτα dicta fuit & quædã pars Ægypti à triangulari forma. vel potius diuersæ eius partes hoc nomẽ sibi vendicarunt: de quibus lege Eust. in Dionys. De situ orbis, p. 42. Idem. p. 149 meminit & Patalenes insulæ Indicæ, hanc τῶ Δέλτα appellationem itidem mutuatæ. Stephanus autẽ hoc nomẽ tribuit primùm quidẽ vrbi cuidã quæ Syriæ vicina sit, deinde verò & insulæ cuidam Ægypti. Sed omittit Stephanus quod apud Xen. legitur Anab. 7, pag. 233, esse Δέλτα & Thraciæ quendam locum. εἰς τὸ Δέλτα καλούμενον τῆς Θρᾴκης, inquit. ‖ Δέλτα vocatur à comicis & pudendum muliebre, (sicut & ἄμπελος, ac χοῖρος, & ἰσχάς, item κύλιξ, ab isdem) vt tradit Eust. p. 1539. Suidas autem postquam dixit δέλτα significare τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, subiungit, δέλτα καὶ ὄρχεπλα ἰδίᾳ.

Δελτοειδὴς, Ad formam triangulam literæ Δ effictus, Formam literæ Δ habens. Sed peculiariter δελτοειδὲς dictũ fuit signum quoddam cæleste ab hac figura. Cic. apud Aratum, — Deltoton dicere Graii Quod soliti, simili quia forma litera claret. Vide Hyginum. Item Δελτοειδὲς Αἰγύπτιον Eustath. 1913, quod Δέλτα Αἰγύπτιον potius appellatur, vt modò docui. ‖ Δελτοειδῆ, libri qui in formam literæ Δ complicabantur. vide Eust.

¶ Δέλτος, ου, ἡ, Pugillares qui forma literæ Δ plicabantur, seu tabellæ. sed postea δέλτος dictus fuit quiuis liber, quacunque forma esset. Δέλτοι (inquit Eustath. in Dionys. p. 42) proprie οἱ πάμπαν ὀστοῦν τετραγωνιδῶς ἐσχηματίζοντο ὡς τῆ πύλαις, postea verò ἐκτὸς αἱ βίβλοι. Sic & in cõm. in Hom. duobus locis: at p. 1913 ad Ægyptiacam byblũ, ob Deltoton illud Ægypti, posse referri tradit. Δέλτος sæpe redditur Tabella, & δέλτοι Tabellæ. Plut. De def. orac. ἔχοντα καπνοσχισμένῃ δέλτοι, ὧν ἡ τὰ ἱερόπυμα ἐγγεγραμμένα. Ab eodem δέλτοι vocãtur tabellæ iudicũ Romæ. Sed & δέλτα δέλτοι dictæ fuerunt illæ decem tabulæ. (vnde δωδεκαδέλτος νόμος, vt mox docebo) In Axiocho qui Platoni falsò adscribitur, ἐν πίναξι χαλκοῖς δέλτοις ἃς ἐξ Ἀφύτεως ἀνήγαγον. Sic Poll. 8, δέλτοι χαλκαῖ, αἷς ἔνιοι πάλαι ἐπιτυμπανίζουσι οἱ νόμοι οἱ περὶ τῆ ἱερῶν καὶ τῆ συμβολαίων. Δέλτος, Testamentum, id est tabulæ & ceræ testatoris, Bud. ex Luc. ἐπιδοὺς ἡ δέλτος αἰσχρῶ, quum resignatæ sunt tabulæ. Idem ex Plut. afferri ὑπὸ δέλτος gen. masc. & πινακίδες pro eodem. Item δέλτοι καπνοσχισμένῃ ex illius Apophth. pro libello obsignato τῶ χειρογράφῳ. Necnõ ex Plat. ad Dionys. pro epist. Ex Luc. affertur in v. l. pro tabella in qua testamentum perscribebatur. Item pro tabella pictoria, ex Epigr. ΗΙΝΕ Δωδεκαδέλτου νόμος apud Theophilum Leges XII tabularum, (ad verbum tamen Lex.)

Δελτίον, dimin. Parui pugillares, Tabellulæ, Libellus. Δελτίον δίπτυχον καὶ πολύπτυχον, Pollux.

Δελτάριον, aliud dimin. Tabellula, B. ex Plut. in Antonio, δελτάρια τῆ ἱερωσυνῆ κρυπτόμενα.

Δ Ε Λ Φ Υ Σ, ύος, ἡ, Vulua, Vterus. vnde ἀδελφὸς pro ὁμοδελφος. q. d. Couterinus. (sed Latinè Vterinus) Quod etymũ habent præter vulgatos grammaticos, Pollux etiam & Athenæus apud quem malè δελφῖνας pro δελφύας. Affertur idem etymum & ex Aristotele.

Δελφὶς dictus fuit etiam Delphicus draco, Hesych. ΣΕΔ Δελφιδίῳ eum Apollonius vocauit, Arg. 2, Δελφιδίῳ πέζοισι πλατείαις ἐλιτάρξαι.

Α Δ Ε Λ Φ Ο Σ, ὁ, Frater. Propriè tamen frater germanus. Plato Cratylo, ἀδελφοὶ δι' ὁμοίαν αἰδελφὸν αὐτὸν ἔοικεν εἶναι. Apud eundem De legibus, ὁμοπάτριοι ἀδελφοί, Fratres ex patre, Fratres ex eodẽ patre progeniti. Et ἀδελφοὶ ὁμομήτριοι, fratres ex matre. Apud Thucyd. ἀδελφὸς μητρὸς, Frater matris, Auunculus.

Ἀδελφὸς, adiect. Geminus. Xen. χεῖρά τε καὶ πόδα καὶ ὀφθαλμὸν καὶ τἆλλα ὅσα ἀδελφὰ ἔφυσεν ἄνθρωπος. i. manus & pedes & oculos, & alia quæcunque hominibus gemina creauit. Gemina autẽ interpretor, Virgilium sequens, qui geminas acies vocauit oculos.

Ἀδελφὸς, Itidem adiectiuè, Similis, Congruens, inquit Budæus. quod Cicero sic extulit Latinè in Partitionibus, Memoria literaturæ germana quodammodo, & in dissimili genere similis. Sic in Academicis dicit, Germanissimus Stoicis. Plato in Phæd. Καὶ τἆλλα δὴ τἀτῶν ἀδελφά, καὶ ἀδελφῶν ὀπτυμιῶν ἐπήματα. Isocrates in Helene, de Hercule & Theseo loquens, ἐξ ἀδελφῶν δὴ γεγονότε, ὁ μὲν ὢν Διὸς, ὁ δ' ὢν Ποσειδῶνος, ἀδελφὰς καὶ ταῖς ὀπτυμίαις ἴσχον. Id est, Ex germanis autem geniti, hic ex Ioue, ille ex Neptuno, cupiditates

habuerunt germanas. In hac ſignificatione ponitur interdum ſine caſu, vt in proxime præcedentibus exemplis. Interdum caſum habet, & quidem genitiuum, vt plurimum. Sed & datiuum nonnunquam. Genitiuum in hac ſignificatione, vt apud eundem Iſocratem in Buſiride, ἀδελφὰ τῆς ἐμῆς μητρός. Xenophon, καὶ τοὺς τούτων ἀδελφούς. Cum datiuo, Baſilius, ἀδελφὰ ταῖς ἐμαυτῆς ὑμᾶς ἡγούμενος. A

Ἀδελφή, Soror, Germana. ὁμομητρία ἀδελφή, Soror ex eadē matre. Ariſtoph. Nubibus. ‖ Item Similis, Congrua, vt ἀδελφὴ ἁρμονία, adiectiuè Congruus. Plato epiſt. 7, ἀδελφὰ τοῖς ἐμοῖς ἐπιτηδεύματα. B

C. Ἀδελφόθεος, Frater Dei. Ita vocatus fuit D. Iacobus, qui in Euangelio dicitur frater Domini.

C. Ἀδελφοκτόνος, ν, ὁ καὶ ἡ, Fratricida. Ita vocatur Cain à Dionyſio Areop. Herodotus ἀδελφεοκτόνος dicit (vt & ἀδελφεὸς pro ἀδελφὸς) & φονεὺς ἀδελφεοῦ, l. 1, interfector fratris, idem quod ἀδελφοκτόνος. Fit autem ex ἀδελφὸς ὁ verbo κτείνω, eadem forma qua πατροκτόνος, ἀνθρωποκτόνος. ET Ἀδελφοκτονία, ας, ἡ. Fratricidium, Cædes fratris. Greg. Nazianzenus, Καὶ ἐν ἀδελφαῖς τὸν πρωτόπλαστον τῆς ἀδελφοκτονίας. C ET Ἀδελφοκτονέω, ῶ, F. ήσω, Pr. ῶ, Fratrem occido.

C. Ἀδελφόπαις, δος, ὁ ἡ, apud Euſt. Nepos vel neptis ex fratre aut ſorore. ἀδελφιδοῦς aut ἀδελφιδῆ, quæ paulo pòſt ſequuntur. fit autem ἀδελφόπαις ex ἀδελφὸς ſeu ἀδελφὴ, & παῖς, quaſi Fratris vel ſororis filius aut filia. Nam παῖς ſcimus vtriuſque eſſe generis.

C. Ἀπάδελφος, ν, ὁ & ἡ, Fratre carens, ſeu fratribus, vide in Σωσάδελφος.

C. Ἀνθάδελφος, Qui eſt loco fratris, Vicem præſtãs fratris.

C. Αὐτάδελφος, Frater germanus, Frater ex vtroque parente. Vide ſcholiaſt. Sophocl. in hunc eius verſum à quo ſuam Antigonen inchoat, Ὦ κοινὸν αὐτάδελφον Ἰσμήνης κάρα. D

C. Ἐξάδελφος, Patruelis. Pro quo ἐξάδελφος ab Atticis αἰψιὸς dici ſcribit Phrynichus. Euſtathius αἰψιὸς vel αὐτανψιὸς eſſe dicit ἐξαδέλφους σημαίνει. ET Ἐξαδέλφω, in Pand. ἐπιγαμῶ τῷ ἀνεψιῷ, ἢ τῇ ἀνεψιᾷ. VNDE Ἐξαδελφοὶ dicti filii τῶν ἐξαδέλφων. Bud.

C. Ὁμόδελφος, vide in Ἀδελφός.

C. Παππάδελφος, Patris frater, Patruus. VT Μητράδελφος Matris frater, Auunculus. E

C. ΣΥΝάδελφος, ν, ὁ & ἡ, Qui fratrem ſeu fratres habet. nam Xen. τοὺς συναδέλφους ὅπως opponit τοῖς αὐταδέλφοις.

C. Φιλάδελφος, ὁ & ἡ, Fratris ſeu fratrũ amans. ‖ Eſt & nomen proprium regis Ægypti. ET Φιλαδελφία, Amor erga patrem, Fraterna charitas. Extat Plut. libellus περὶ φιλαδελφίας. Sed apud Eccleſ. ſcriptores φιλαδελφία vocatur ſæpe amor quo Chriſtiani proſequuntur Chriſtianos, ceu fratres. Quo ſenſu & φιλάδελφοι dixit Greg. F

C. Ψευδάδελφος, Falſus frater, Qui fraternitatem Chriſtianam mentitur, 2. Cor. 11, & Gal. 2.

Ἀδελφότης, ητος, ἡ, Fraternitas. Apud Eccleſiaſt. ſcriptores potiſſimùm in vſu.

Ἀδελφικὸς, Fraternus. Chryſoſtomus, ὑπὸ χειρὸς ἀδελφικῆς θαλπούσης θάνατος. HINC Ἀδελφικῶς, aduerb. Fraternè. ἀδελφικῶς ὀπισθάδιεσθαι, fraterno affectu increpare.

Ἀδελφίζω, F. ίσω, P. ιξω, Fratrem meum appello, Fratris appellatione voco, fratrem eſſe dico. Iſocr. in Æginetico, ὥστε τοῦ ἀδελφίζειν αὐτοὺς ἀπεσχεμμένους. id eſt, Iam verò ipſum fratrem appellare conabuntur; vt videlicet hæredes ſint mortui. Hermogenes hanc vocem ἀφιλῆ eſſe dicit, vt ἀγελαστόγελων apud Xen. ‖ Ἀδελφίζω eſt etiam οἰκειοῦμαι & οἰκείως ἔχω, apud Hippocr. vt Gal. & Erot. exponunt. G

Ἀδελφιός, οῦ, ὁ, poetis idem quod ἀδελφός. Il. β, Ἤδη γὰρ ποτὲ Ζηνὸς ἀδελφεὸν ὡς ἐπιεῖπες. Vtitur & Herodotus. Dicitur & ἀδελφεὸς ab iiſdem. Phocylides, Ἐχθρὸς δὲ πάντα γενέσθαι, ἀδελφεοῦ τε καὶμοίου. Euſtathius ait ἀδελφιὸς dici pro ἀδελφὸς, vt κυνὸς pro κυνός. Item ἀδελφεὸς eadem forma H qua ἀρνειὸς, ἀλφειός.

Ἀδελφίδιον, τὸ, diminut. Fraterculus, apud Ariſtoph. Nub.

¶ Ἀδελφιδοῦς, οῦ, ὁ, Nepos ex fratre vel ſorore: aut Sororis filius, inquit Poll. Exponitur à Suida ἀνεψιός. Plut. Publ. φεύγει τοὺς ἀδελφιδοῦς ἐξαγωγὴν κατηγορῶν. Fit autē per contractionē ex ἀδελφιδίους, ſicut συγγενεῖς ex συγγενεδίους, vt Etym. docet, reprehēdēs q cōtrà ἀδελφιδοῦς & ἀνεψιδοῦς ex ἀδελφιδίους & ἀνεψιδίους eſſe volūt. In v. l. Græcolat. ex ἀδελφιδέους contractum eſſe dicitur: quod alibi nuſquam reperio. At ἀδελφιδέος apud Herodotum legitur ſicut & ἀδελφεὸς pro ἀδελφεός. vt libro 6, Ἀριστάγορα τὸν Ἀριστέω τοῦδε ἀδελφιδέον ἐόντα. id eſt, ſui fratris filium. Quanquam apud Herodotum modò ἀδελφιδέος, modò ἀδελφεδέος legitur: ſed rectius ἀδελφιδέος cum accentu in penultima. Valla apud Herodotum Patruelis vertit, itidem apud Lucianum Eraſmus. ſed minus recepta eſt huiuſmodi interpretatio. ET Ἀδελφιδῆ, Neptis ex fratre vel ſorore.

Δελφωμάτων, Corinthius Ionicũ eſſe dixit pro ὁμωμάτων.

ΔΕΛΦΑΞ, ακος, ὁ & ἡ, Porcellus. Propriè tamen δέλφακες ſunt porcelæ ſeu ſuculæ potius quàm porcelli, quaſi videlicet αἱ δελφύας ἔχουσαι, (id eſt habentes vuluas) inquit Athen. lib. 9. ſed in vulg. edit. δελφῖνας perperam legitur pro δέλφακας. Sic autem πὰς δέλφακας dixit Ariſtot. De animal. lib. 6. Et Herodot. δέλφακα ζωὸν ἔχων. HINC Δελφακόομαι, οῦμαι, vnde δελφακοῦσθαι, quod Heſych. exponit πλεονοῦσθαι τὰς ὑς. puto autem intelligere δελφακοῦσθαι eos porcos qui non amplius ſunt δελφάκια, ſed iam δέλφακες. ſequendo eorum opinionem qui δέλφακας dici putant porcos iam perfectæ ætatis: qua de re lege Euſtath. ET Δελφάκιον diminut. à δέλφαξ Porcellulus lactens. ‖ Item pudendũ muliebre, Heſ.

ΔΕΜΩ, Extruo, Ædifico. Verbum hoc inuſitatum eſt, præter præteritum perfectum & aoriſtum primum. Vnde δείμω Ædificauit, Apoll. Rhod. Et δείμας, Qui extruxit. Eurip. Et in paſſ. Il. ξ, Πυργώσατ' ἴσταν θάλαμοι ξεστῇ λίθοιο πλάσσοι ἀλλήλων δεδμημένοι. Vox etiam media act. ſignif. habens, vſitata eſt. Vnde δείματο, Ædificauit, in Epigr. Et apud Theod. i n 1 Eccl. hiſt. ὁ δὲ βασιλεὺς τὸ μὲν ἡμίσυ τοῦ ζυγοῦ γεγεμμένον θείῳ πνεύματι, τὸν δὲ ἕτερον κενὸν ἔτι δείμασθαι ἔκελευε. D

C. Αἰπύδμητος, ν, ὁ & ἡ, Altè exſtructus.

Δομή, ῆς, ἡ, Ædificium, Murus, Forma, Aſpectus, Heſych. ‖ Item Corpus ab egregia ſtructura. Apoll. Rhod. Arg. 3. Καὶ πυθμένες κύπασι δομιὴ αἰπήλατοι ἰδέσθαι, Structura corporis, aut Mole corporis. nam hoc vocabulum & de ædificiis vſurpatur. Nicand. Ther. ἄλλος δ' αὖ πέλεκυν δομὴ ἐνδάπτεται ἄκρος. E

C. Ἀνάδομος, ν, ὁ & ἡ, Recèns exſtructus. Nonn.

C. Ἰσόδομος, ν, ὁ καὶ ἡ, Æqualiter ſtructus. Ἰσόδομον (inquit Vitruu. lib. 2 cap. 8) dicitur quum omnia coria æqua craſſitudine fuerint ſtructa. AT Ψευδισόδομον, quum impares & inæquales ordines coriorum diriguntur. Plin. lib. 36 cap. 22, Græci (inquit) è lapide duro aut ſilice æquato conſtruunt veluti lateritios parietes. Quum ita fecerint, ἰσόδομον vocant genus ſtructuræ: at quum inæquali craſſitudine ſtructa ſunt, ψευδισόδομον. Annotant verò quidam legi etiam ἰσοπαράδομον & ψευδισοπάδομον.

Δόμα, ατος, τὸ, Murus, τεῖχος, Heſych.

Δομᾶος, ν, ὁ. vt δομᾶον λᾶαν, Lapidem ad domus ſtructuram. Epigr.

Δόμος, Fundamentum domus, οἰκόπεδον, θεμέλιον, Heſych.

Δομόω, Struo, Ædifico, οἰκοδομῶ, Heſych. Quo verbo Theod. ſæpe vtitur, Bud. teſte. VNDE Δόμησις, ως, ἡ, Structura. ET comp. Ἐνδόμησις (quaſi ab Ἐνδομόω) apud Ioſeph. moles iacta ad reddendum nauale portuoſum. Pila dicitur Latinè. Vocatur etiam χῶμα πρὸς ἀπείργειν καὶ ῥήγνυσθαι τὰ κύματα ἐν τοῖς λιμέσι, ἵνα μὴ ταραττόμενα ὑπὸ τῶν κυμάτων ἀσφαλῶς ἔχωσι τὰ πλοῖα. F

C. ΑΜΦΙδέμω, Circumædifico. Ioſeph. l. 6, τὸ ἱερὸν ἀμφιδέμασθαι, In circuitu templi conſtruxerant.

C. ΑΝΑδέμω, Ædificium inſtauro. Et ἀναδέμασθαι voce media pro eodem.

C. ΕΝδέμω, Obturo, Ædificiis munio, aut muris. ſic enim quidam apud Herodot. interpr. τὰς δρυμαγὰς τῶν ὀρέων ἐνδέμας ὁ βασιλεύς, quod Valla reddit, Anfractus montium abſcindens.

¶ Δομάω, Ædifico, Extruo. vnde δομᾶν, Ædificare, Herodot. Et δόμασα, Extruxi, Ædificaui. v. l.

¶ Δόμος, ου, ὁ, Domus. Od. ν, Δμῶες δ' Ἐρυχθῆος πυκινὸν δόμον. Heſiod. Erg. ἐν αἰρήκτοισι δόμοισι. Athen. l. 14 μὴ μαίεσθαι δ'

μάχας δόμος. Et δόμηνδε, aduerb. Domum, Domum versus. Od.α, Νοσῖσαι δ' Ὀδυσῆα δαίφρονα ὄρνυε δόμηνδε. Ilicẽ Ordo structuræ & Corium, vt Bud. apud Herodot. interpr. διὰ πεντάκτεα δόμων πλόκους. quod alii, Per tricesimum quenque laterum ordinem, Per structuram laterum. ET Δοῦμος metri causa inserto υ, pro eodem in Epigr.

C. Πρόδομος, ου, ὁ, Anterior domus pars, Vestibulum. ἡ πρὸ τῆ οἴκου παστάς, Suid. πρόστον, πρόστας, Hesych. πρόδομον in templo Pollux vocat τὸ πρὸ αὐτοῦ. ET Ὀπισθόδομος, priori oppositum, τὸ κατόπιν. Apud Hom. Eustath. πρόδομον esse vult τὸ ἐνδοτέρω τῆς αἰθούσης, sicut τὸ ἐνδοτάτω, θαλαμον. Il.ι, ἔπορον μὲν [πῦρ] ἔνδον αἰθούσῃ δυερικὸς αὐλῆς, Ἄλλο δ' ἐνὶ προδόμῳ πρὸ θαλάμοιο βυηλέων. Alibi verò idem Eustathius πρόδομος cum αἴθουσα idem esse vult, vt Od.η, Οἱ μὲν ἄρ' ἐν προδόμῳ δόμου αὐτοῦ κοιμήσαντο, Ἀτρεΐδης δ' εὐδησε μυχῷ δομοῦ ὑψηλείῳ. Alii πρόστον τῶ θαλάμου exponunt, vbi dormire hospites & peregrini soliti fuerint. Accipitur & adiectiuè pro eo qui ante domum est: vt πρόδομος πυρὴ in Epigr. Et apud Suidam πρόδομος ἐναρθηξ, quoniam ὁ πρόδομος τῶ ἱεροῦ erat. HINC adiect. Προδομία Ἥρα, Paus. Corinth. p. 42.

¶ Δῶμα, ατος, τὸ, (factum ex δόμημα exempto μ, & η cum ω per crasin concreto) itidem Domus. Od.η, δῶμα καθ' ὑψηρεφὲς Μενελάου. Il.ε, Ἥρη δ' Ἀπόλλωνα καλέσατο δώματος ἐκτός. Od.η, πολὺν ἀνὰ πρόθυρον δῶμα ταίης. Ἐπὶ δωμάτων Matth.10, Beza interpr. Supra domos, id est in ipsis ædium tectis, ita fabricatis vt in illis ambulare & versari possent: addens, δῶμα idem omnino esse quod οἶκον aut certè partem domus intra quam habitatur: sed particulam ὅτι indicari de qua parte domus agatur. non esse igitur opus vt cum Erasmo δῶμα pro ὑπερῶον capiamus, aut πῶς, id est pro suprema ædium parte, quum nulla id autoritate probetur. Sed nec opus erit vt ex vulgatis lexicis interpretemur Tectum planum, seu Tecta solaria & meniana. ET Δῶ etiam per apocopen metri gratia, pro eodem, Il.τ, Αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἐς δῶ ἐρεπτόμενος ἐρικυδέος πυκινὸν δῶ Ἀχιλῆος.

Δωμάτιον, ου, τὸ, forma dimin. Domuncula, vt tradit Hesych. & Suid. Item Cubiculum, Thalamus. Plutar. De fort. Rom. διὰ πύλης ξυρίδος καταβαίνουσα εἰς τὸ δωμάτιον ἃ νυῦ φενεστέλλας πύελον καλοῦσι, id est (Budæo interprete) Per fenestram quandam delabi ad se in cubiculum, quam nunc fenestellam portam vocant. Polit. interpretatur etiam Tectum & culmen apud Herodianum lib. 1, ἀποκλείσαντας ταῖς θύραις οἰκοῦσι εἰσόδους, εἰς τὰ δωμάτια αἰθαίσης, λίθοις καὶ κεράμοις ἔβαλλον τοὺς ἐπιόντας.

C. Προδωμάτιον, υ, τὸ, q.d. Cubiculi seu thalami vestibulũ. τὸ πρὸ τῶ κοιτῶνος τὸ ἴδιον, Hesych.

Δωμάω, ῶ, F. ήσω, Extruo, Ædifico. Epigramm. lib. 3, τύμβον Ἀχαιοὶ Δώμησαν. Et in voce media, eadem signif. πὴν περικαλλέα δωμήσασθαι. HINC Δώμησις, ιος, ἡ, Structura, Ædificatio. οἰκοδομή, Hesych. ET Δωμητὴρ, ορος, ὁ, Ædificator, Conditor. ET Δωμητὺς, ύος, ἡ, Apparatus structuræ καταπασθή, Hesych. ET Ἀδώμητος, ου, ὁ ἡ, Qui structus non est. vt ἀδώμητος πέτρη apud Nonn. Lapis rudis, & quo ad struendum ædificium vsus nemo est.

ΑΕΜΝΙΟΝ, ου, τὸ, Stratũ, Lect⁹. Il.ω, Δήμνι' ἔπ' αἰθούσῃ βήλεα καὶ ῥήγεα καλὰ Πορφύρε' ἐμβαλέειν, σφίσιν τ' ἐφύμεν δι πάντας. Vbi Eustathius notandum dicit, δήμνια ὑποκεῖσθαι δίκην κλίνης, & ῥήγεα χάριν ἀναπαύσεως: at ὑφορεῖς θέντας εἰς σκίπωνα, de quorundam sententia. Od.ϑ, Βῆ ῥ' ἴμεν εἰς θάλαμον, ὅθι οἱ φίλα δήμνι' ἔκειτο. Od.ζ, Ἡ δ' ἐπὶ δήμνιον ὦκα πόδας, ἐπέτασε δὲ μίτρην.

C. Δημιοτήρης, ου, ὁ, Qui strata custodit, seu ὕγκοιτος. Hes.

C. Ἐπιδήμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui in strato aut super strato est. Euripid.

C. Ὁμοδήμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui eiusdem strati seu lecti particeps est, Coniunx.

C. Συνδήμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui strata [coniugalia] odit. Citatur verò & συνδήμιος νόος ex Epigr. in v. l. Mens quæ concubitum odit.

C. Φυγοδήμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui stratum maritale fugit, A coniugio abhorrens. Dicitur de virgine Maria apud Nonnum.

ΔἘΜΑΣ, indeclinabile, Corpus: tã de inanimatis quã animatis rebus apud poetas. Dictum (teste Eustathio) quasi δῶμα ψυχῆς, Domicilium animæ. Nisi quis simpliciter à membrorum structura denominatũ vellet. (Macrob. in Somn. Scip. l. 1, ἀ δέω δέμας deducit, hoc est vinculũ. nam vt constet animal, necesse esse vt in corpore anima vinciatur. Eodem autem modo δεμάτιον tanquam diminutiuum à δέμα hanc significationem habente, reperitur in Hippiatria pro fasciculo) Il.α, ἐπὶ νύχ' ὁδὸν ἦεν ὅτε χρείων Οὐ δέμας, ἀλλὰ φρήν, ἥτ' ἄρ φρένας. Il.ω, δέμας καὶ εἶδος ἀγητός. Od.κ, Οἱ ῥ' ὗες μὲν ἔχον πασάλοις, φωλεὸν δ' ἔμπαλιν δέμας πᾶν. At Il.λ, Ὡς οἱ μὲν μέγα πᾶν δέμας πυρὸς αἰθομένοιο, Eust. exponit δίκην πυρὸς, seu ὡς πῦρ δαιόμενον. id est δεινήτως, καύσεως, ὀξέως, ἱππικῶς καὶ θερμῶς. ¶Δέμας quidam σημαινῶς de membro etiam pudendo dixerunt. Quò pertinet quod ex Platone comico Eustath. citat de bulbo ὅτι τὸ δέμας αἰσχρὸν. ¶Δέμας Hesychio est etiã μορφὴ, ἰδέα, ϑέσις. item σῶμα.

C. Ἀδέμαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, Corpore carens, Corpore exutus. v. l. Theocr. in idyllio quod Syracusiæ inscribitur, Ὦναξ αἰὲ μάτευ ψυχᾶς, vbi Camerarius accipit pro ἀσωμάτου. Sed dicitur potius corpus carere anima quàm anima corpore. Legitur & ἀλιμάτου, quod sit pro ἠλιμάτου. volũt porrò ἠλίματον significare vanum, item stultum. Est autem frequens error in permutatione literarum lambda & delta, vt alibi docui. quod intelligendum est tamen de affinitate quam habet lambda cum delta scripto ea ferè forma quam habet Δ maiusculum. Verùm & tertiam lectionem alicubi reperi ἀδιμάτου, quòd sit pro ἀφύσου.

ΔἘΝΔΡΟΝ, υ, τὸ, Arbor. Xen. Hell. 6, ἀστεμφέστατον τὰ εἰναίας, καὶ ἴσχυρον τὸ δένδρα. Aliquando post se gen. habet, & exponitur Stirps, vt apud Phil. De mundo, τὰ αἰθέρος καὶ πυρὸς δένδρα, Aeris & ignis stirpes. Aristoph. verò & specie ei in gen. subiũxit, dices δένδρον ἐλαίας. vt Cic. Arbor fici. ET Δένδριον, ου, τὸ, pleonasmo τῶ ι, pro eodem. Od.η, δένδριον ὑψιπέτηλον. Il.γ, δένδρεσιν ἐφεζόμενοι. Od.ε, δένδρια μακρὰ, id est εἰς ξυλείαν ὕδατα: at quũ δένδρια καλὰ, intelligit καρποφόρα, vt Eustath. ex veteribus refert. ET Δένδρος, εος, τὸ, pro eodem. vnde δένδρους, δένδρει & δένδρα. Thuc. τοῖς δένδρεσιν ἄκοπος. Philo De mundo, ἡ μὲν οὖν τοῖς δένδρεσι φύσις τὰ δένδρα διατηρεῖ. Sic δένδρεσιν ἀκάρπεις, in Epigr.

C. Δενδροβατέω, ῶ, F. ήσω, Arbores scando. Epigr.

C. Δενδροειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Arboris formam habens.

C. Δενδρόκομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Arboribus comptus & ornatus. Aristoph. Nub. ὀρίων κορυφὰς ὅτι δενδροκόμους. Et δενδροκόμου Εὐρώπης in Epigr. Arboribus comante.

C. Δενδροκοπέω, ῶ, F. ήσω, Arbores seco, seu excindo. Xen. τὴν τῶν τέμνοντας καὶ δενδροκοποῦντας, segetem secantes & arbores. Sæpe accusatiuum habet χώρας, vel γῆν. vt apud Demosthenem Pro corona in plephism. Byzantiorum, τὰ χώρας δαΐοντας καὶ δενδροκοποῦντας. Et in passiuo δενδροκοπουμένῃ γῆ, Cui arbores excisæ sunt, Depopulata.

C. Δενδρολάχανα, τὰ, q.d. Oleriarbores. id est olera arborescentia. Theophr.

C. Δενδρολίβανος, υ, Thus arbor, seu Arbor ipsa quæ thus fert. quæ simplici nomine & λίβανος dicitur, vt tradit Gorr. At v. lexicis δενδρολίβανος est Rosmarinus coronarius apud Actuarium.

C. Δενδρομαλάχη, ης, ἡ, Arborescens malua, seu Arborea malua: quo nomine vocatur (vt Gorr. tradit) Althæa siue ibiscus, maluæ agrestis species. QVAM Δενδρομαλάχῃ etiam compos. voce Galenus appellat.

C. Δενδροπήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Arboribus nocens, Arbores lædens. Æschyl.

C. Δενδροτομέω, ῶ, F. ήσω, Arbores excindo. idem quod δενδροκοπέω. Thuc. lib. 1, ἐς τὴν Μακρίδα ἐλθόντες, καὶ δενδροτομήσαντες, πάλιν ἀπῆλθον, eámque cædendis arboribus vastassent. Et in pass. apud Heraclitũ in epist. ad Hermod. καὶ δενδροτομουμένην καὶ ἁρπαζομένην πόλις.

C. Δενδροφόρος, υ, ὁ ἡ, Arboriferus, Arborũ ferax. Athen. lib. 14, ἀποστήσας τὸ πρῶμα ἀπὸ τοῦ λιμένος, ὅπου δενδροφόρου φάραγγος ὑπέρκειται βροντίου ὑλήματα.

C. Δενδρόφυτος, υ, ὁ ἡ, Arboribus consitus, aut actus fi-

gnif. Arbores producens, Arboriferus. vt vertitur δενδροφόρος χώρα apud Plutarch. Cam.

C. Ἄδενδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Arboribus carens, Arboribus nudus. | At τὸ ἄδενδρον est Maliconium, seu Punici mali cortex. οἱ δὲ ξηρὸν, ἄγραυλον μῆλον κέλευθος, inquit Hesych.

C. Ἀναδενδράς, άδος, ἡ, Vitis arbustiua, Vitis quæ est super arbores, Vitis arborem conscendens, siue arbores, vt ait Etymologicus. Dicitur autem absolutè, subaudito substantiuo ἄμπελος. Theophr. lib. 5, cap. 5 De caus. plantarum, τῶν μὲν ἀμπέλων τὰ ὁμοίως καὶ σωτροφα γιγνόμενα ἀλλήλοις, ὥσπερ ὅπου τῆς ἀναδενδράδος ἐλέχθη καὶ τῆς συκῆς, Vt de vite fico nupta, & ipsa marito, diximus, Gaza interpr. Plutarchus in Probl. Rom. οὐδὲ ὁδὸν διελθεῖν ἀναδενδράδος αὔωδη δρεπταμένης. Idem De fort. Alex. ἐπὶ τῆς χρυσῆς ἀναδενδράδος ἢ τῶν κρεμαστῶν κήπων. Ex δένδρον fit δένδρας, vnde ἀναδενδρὰς ἄμπελος, ἡ ὅτι δένδρον, inquit Etymologistes. Notum est autem ἀνὰ in compositione aliquando ἄνω denotare.

Ἀναδενδράς de loco vitibus consito, citatur ex Epigr. Ἀναδενδράδες pro arbustis, citatur ex Psal. 99.

Ἀναδενδρίτης οἶνος, Vinum ex vite arbustiua. Athen. certũ vini genus Capuæ ita vocari tradit, scribens l. 1, διαφέρειν οἶνον τὸν Καπύην φασὶ γίνεσθαι τὸν ἀναδενδρίτην καλούμενον, ᾧ μανδύα περίκεινται.

C. Εὐδένδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Arboribus bene consitus. εὐδένδρος θεσσαλίης. Nonn. ὕλαι εὐδένδροι, Herodian.

C. Ἰσοδένδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Arborem æquans.

C. Κατάδενδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Plenus & consitus arboribus, vulg. lex.

C. Πολυδένδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multas habens arbores, Abũdans arboribus. ΕΤ Πολυδένδρεος, ου, ὁ καὶ ἡ, pro eodem. Od. ῆ, κῆπον ἔχει πολυδένδρεον.

C. Ῥοδόδενδρον, ου, τὸ, Rhododendron. Plin. lib. 16, cap. 20, Et quanuis herba dicatur Sabina rhododendron, vt nomine apparet, à Græcis venit. Alii nerion vocarunt, alii rhododaphnen, sempiternum fronde, rosæ similitudine, caulibus fruticosum. Vide Dioscor. lib. 4, cap. 82.

Δενδρήεις, εντος, ὁ, Arboribus abundans. Od. ι, οἳ κάσιν ἀμφιδένδρην, id est (vt alibi dixit) πολυδένδρεον. ΕΤ Δενδρώεις pro eodem. Nonn: Εἶδον ἐγὼ δενδρώεντας ὁμαίμων ἐνδοθι κήπους, vbi videtur abundare ἐγώ.

Δενδρικὸς, οῦ, ὁ, Arboreus. vt δενδρικὸς καρπός. Theophr. De caus. pl. lib. 4, cap. 3, δοκεῖ γὰρ ἄλλα τινὰ καὶ δενδρικώτερα εἶναι. Et τὰ δενδρικὰ, Arborea, id est quæ arboreæ generis sunt. Theophrastus ibid. cap. 2, Οὐ μόνον ἀλλὰ οὐδὲ λόγον ἴσως ἔστιν ἐπιθεῖναι τῶν δενδρικῶν εἰς πολὺ φθοράν. Vbi Gaza vertit, Nonulla arborum semina quæ perire celerius possint.

Δενδρίτης λίθος, Dendritis gemma. Plin. lib. 37 cap. 11, Dendritide alba defossa sub arbore quæ cædatur, securis aciem non hebetari [dicunt.]

Δενδρότης, ητος, ἡ, Arborum incrementum. δένδρων αὔξησις. Suidas.

Δενδρώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Arboreus, Arborarius. vt δενδρώδεσι νύμφαις, in Epigr. id est Nymphis arborariis, vt Plin. picum arborarium dicit. Item Arborosus, Arboreus, id est Ad arboris naturam aut magnitudinem accedẽs. vt δενδρώδης ἀθύμαλος apud Dioscoridem lib. 4 cap. 155, quem postea δενδροειδῆ vocat, ἀμφιλαφῆ ἄνωθεν καὶ πολύκραμον, ὁποδμισιν, εὐφύλλοις πρὸς κλάδους, πρὸς οἷς τὰ φύλλα μυρσίνῃ λευκῇ προσεοικότα: comosissimum ex omnibus, maximè cauliculis rubẽtibus, & semine copiosissimũ: vt Plin. lib. 26 cap. 8, transtulit.

Δενδρὼν, ῶνος, ὁ, Arbustum, Arboretum. i. Locus arboribus consitus.

Δενδρίον, ου, τὸ, Arbuscula, Athen. lib. 14, δ' ἐνδρίον ὁ ἰκτῖνος κόνναρον ἐπονομάζουσι.

Δενδρύφιον, ου, τὸ, itidem Arbuscula. Dioscor. lib. 1, cap. 148, δ' ἐνδρύφιον φυόμενον ἐν πέτραις. ΕΤ Δενδρύδιον pro eodem, in v. l.

Δενδρίζω, Arboresco, Arboris figura sum. ΑΤ Δενδρυάζω (seu, vt apud Hesychium scribitur, δ' ἐνδριάζω) Inter arbores me abscondo, In arbustis latito, ἐν δένδροις ἢ δρυσὶ κρύπτομαι, Eust. ὁ πρὸ αὐτοῦ δ' ἐνδρυάζοντας βίους ἢ βαθυσκίους ἐλαίας. Notandum verò Eustath. alibi à δρυς hoc vocabulum deriuare, & ex Rhetorico lexico exponere δρυσοκοπεῖσθαι ἢ κατὰ ὕδατος διώρυγας: & ex Æl. Dionys. traderè φυτεύειν φυτοῖς quãdam vocare δενδρυάζουσαν. Suidæ quoque est εἰς δρῦς καταδύεσθαι, κυρίως, ἀπὸ τῶν παλαιῶν τὰς δρῦς σκέπης χωρὶς φύειν πρὶν τὰς οἰκήσεις εὑρεθῆναι. καὶ τὸ κατ' ὕδατος διώρυγας καὶ ἀποκρύπτειν ἑαυτόν: & Hesych. ἀπὸ τῶν δρυῶν σκεπασθῆναι. Sed si à δρῦς deriuetur, mirum est nõ dici ἐνδρυάζειν potius sine δ initiali. ΥΝΔΕ Τὸ δ' ἐνδρυάζω, Subitò & ex improuiso appareo, ἐξ αἴφνης καὶ ἀπροόπτως ὅπου φαίνομαι. Hesych.

Δενδρόομαι, οῦμαι, Arboresco. Nonn. ΥΝΔΕ Δένδρωμα, ατος, τὸ, q. d. Arborescentia.

C. Ἀπὸ δ' ἐνδρόομαι, οῦμαι, idem. Theophr. lib 2 De caus. ἔξω γὰρ ἐκπεσεῖν γὰρ ἀπὸ δ' ἐνδρούμενα πᾶσαν τὴν ὕψωσιν, In arboris magnitudinem euadentes, Bud. interpr. Idem Theophr. de hedera, λαμβάνει δ' ἡ ἔχις ὕψος καὶ ἀπὸ δ' ἐνδροῦται. Pro quo Plin. Tanta crassitudine augetur, vt ipsa arbor fiat.

C. Ὑπὸ δ' ἐνδρόομαι, q. d. Subarboresco, Paululum in arborem abeo.

ΔΕ'ΡΚΩ, Video, Aspicio. ὀξὺ δέρκεται ὃς τοσσοῦτος ἐὼν ἐς ἔκαστα, Acutis oculis vnumquenque obseruo. vulg. lex. Hinc est futurum secundum δρακῶ, & aorist. secũdus ἔδρακον: & δρακεῖν in infinitiuo. Passiua etiam vox & media in actiua significat. etiam vsurpantur. Vnde apud Homerum. Il. γ, Δεινὸν δ' ἐρεμνὰ βλέφαρα, παλαιὸς δ' ἔχεν εἰσορόωντας. Il. ρ, Παῖ τοι πατρὸς ἀγαθοῦ ὡς τ' αἰεὶς, ὀξέα τοι φαίνεται Ὀξύοπα δέρκεσθαι. Heliod. Asp. Δεινὸς δ' ἐρεμνόν. Et apud Plut. Sol. δέρκονται εἰς ἥλιον. Et δ' ἐρχθεὶς, ἴστις, Cõspicatus, Aspiciẽs, ab ἐέρδω seu δέρκω aoristo i poetico, Vidi, apud Soph. in Aiace. Pind. apud Athen. lib. 13, τὰς ὑπὸ Θεξίτεω αἰχμὰς ὀφθαλμοῦ μολπαεζούσας δρακεῖς, ὃς μὴ πόθῳ κυμαίνεται. Et in præterito med. Δέδορκα. vt ὀξὺ δ' ἐδόρκεσαν apud Luc. De cal. Vnde partic. Δεδορκὼς, Intentis oculis aspiciens, Rigido aspectu obtuens. Aristot. in Physiognom. interfigna τῶν δεδυμευμένων, ὑπωπιάσιν ἢ τὸ ὀφθαλμοῦ φαίνεται, μάτην δ' ἐδορκὼς, μάτην σκυθρωπὸν, Bud. Et Gell. lib. 11, cap. 4 de iustitiæ imagine, quod Chrysippus Græcè dicit, παρθένος ἣν λέγεται, καὶ σκυθρωπὴ χρῆται, καὶ σεμνοπρεπὴς ἔχουσα τὸ ὀφθαλμοῦ καὶ ὕπνον, καὶ δ' ἐδορκὼς βλέπουσα, ipse Latinè reddit, Forma atque filo virginali, aspectu vehementi & formidabili, luminibus oculorũ acribus neque humilis neque atrocis, sed reuerendæ cuiusdam tristitiæ dignitate. ΕΤ Δερκάνω seu Δερκάσκομαι, pro eodem. vnde δερκάνετο, id est ἐδάκνετο, in Odyss.

C. Δερκυνὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Inter dormiendum videns. Nicander Alexiph. Πολλάκι δὴ σκίταλος δερκυνὸς, ἢ λάθε νεβρὸς Γυτάλιμ τμήξαιο, id est leporis. is enim apertis oculis dormit. Suidas verò hunc locum citans legit pro δὴ σκίταλος (quod & schol. agnoscit) ἢ ἢ σκύλακος.

C. Ἀδερκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Non videns, οὐ βλέπων, Hesych. Item Obscurus, Qui videri nequit, ἀφανὴς, eidem Hes.

C. Γλυκὺ δ' ἐρκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Dulce videns aut aspiciens, seu Dulcis aspectu.

C. Εὐδερκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Bene videns, Oculatus, ἀλέφαλμος, Hesych. apud quem ita, non ἀδερκὴς scribitur.

C. Ὀξὺ δ' ἐρκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Acutùm cernẽs, Acie oculorum acri præditus, Perspicax. Vnde ὀξὺ δ' ἐρκίστης apud Herodotum, id est ὀξυωπέστης, vt Aristot. loquitur. Et apud Lucianum, per admirationem dicenti, Ἡρακλεῖς τῆς ἀκριβολογίας, respondet alter, Ἀλλ' εἰ ἀκούσεις ἅμα πολλὰ ῥήτορα ὀξὺ δ' ἐρκίστερα: Et τὸ ὀξὺ δ' ἐρκὲς, Acutum & perspicax, Acies oculorum. ΗΙΝΕ Ὀξυδέρκεια, ας, ἡ, Acumen visus, Acies oculorum. Et ὀξὺ δ' ἐρκία: vtrunque apud Suidam. ΕΤ Ὀξὺ δ' ἐρκὴς, οῦ, ὁ, Visus acumini conferens. ΕΤ Ὀξὺ δ' ἐρκάω, ῶ, F. ήσω, Acutum cerno. ΣΕΔ ΕΤ Ὀξυδορκὴς dicitur pro ὀξὺ δ' ἐρκὴς, à præterito medio δέδορκα. | Vnde Ὀξυδορκῆ ΕΤ Ὀξυδορκικὰ φάρμακα vocantur medicamenta quæ oculos nullo quidem sensibili affectu laborantes, malè tamen munere suo fungentes, corrigunt & in integrum restituunt. Cuiusmodi collyria aliquot referuntur à Gal. lib. 4 κατὰ τόπους. Gorr. Et apud Plut. De discernendo amic. ab adul. ὁ δὲ παῤῥησίας καὶ δημοσίου αὐθρώπου διεγχωῦν τὸν ὀφθαλμὸν, ὡς ἂν ὀξυδορκικὸν ὄμμα τὸ φρόνιμον ἔχοιεν ἀεὶ καὶ φλεγμαίνοιεν. ΕΤ Ὀξυδορκία, ας, ἡ, Acumen visus. Lucian. Macrob. περὶ τῆς ἀρτίου χαριέντως, οἷς ὀξυδορκίας τὸν φαρμακεῖον. ΕΤ Ὀξυδορκέω, ῶ, F. ήσω, Acutum cerno. Plut. περὶ πολυφαγμ.

τὰ ἀλλότριον, ἄνθρωπι βασκανώπι, κακὸν ὀξυδερκῆς, πάθιον ὠθεγλείπις;

C. Πολυδερκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Multos intuens. Hesiod. φάος πολυδερκέος ἠοῖς.

Δέρκομος, ου, ὁ, Visus. v. l.

Δερκιάομαι, ῶμαι, idem quod δέρκω seu δέρκομαι. Hesiod. Theog. Τῶν καὶ ἀπὸ βλεφάρων ἔρος εἶσπτο δερκιαόωντων Λισσῆς· καλὸν δέ ἑ γ' ὄμμα ὀφρύσι δερκιόωντα.

Δέρλμα, ατος, τὸ, Aspect⁹. Eurip. Phœniss. ἵνα φίνιος ὧν δρακόντων Ἄρεος, ὠμόφρων φύλαξ, νάματ' ἔνυδρα καὶ πετρώδη χλοερᾶς δερλμάτων κόραισι πολυκαίνοις ὀπώπεσιν. ET Δίρλμις, ὁ, idem, Hesych.

Δέρξις, ιως, ἡ, Visio, Actio ipsa videndi. Plut. De def. orac. in responso Thessalis dato, — κωφοῦ τ' ἀκοὰν, τυφλοῦ τε δέρξιν, id est, quis surdi auditus, quæ visio cæci.

C. Ἄδερκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non videns, vt ἀδάκρυτος suprà, Non Lacrymans. VNDE Ἀδέρκτως aduerb. Soph. Œdipo Colon. ἀπιστῶ ἄλσος εἰς τόδ' ἀμαιμακέτου κόρης ἂς πέμομεν λέγειν, καὶ θεᾶς ἱερὸν ὃ δὴ ἀδέρκτας, ἀφώνως, ἀλόχους.

C. Γυμνοδέρκομαι, , Nudus conspicior. v. l.

C. ΔΙΑδέρκω, Perspicio, Transpicio. Od. ξ, οὐδ' αὖ νῦν διαδερκὲ καὶ ἠελίοιο σάωσι, Οὔτε καὶ ὀξύτατον πέλεται φάος εἰσορόωντι. Et in media voce διαδέρκομαι νηφελίῃς, Perspicio per nebulam.

C. ΕΙΣδέρκω, Intueor, Inspicio. Vnde εἰσόψιμον.

C. ΕΠΙδέρκω, Inspicio, Intueor. Hesiod. Erg. Καί νυ τόδ' αὖτε ἴδηλον, ὅτ' ἐπιδέρκεται, οὐδὲ λέληθε. VNDE Ἐπόπτης, ου, ὁ, Visus, Sub aspectum cadens, Quem intueri possumus. seu Videndus, Quem intueri & videre fas est. Plut. De aud. poem. ex Empedocle, Οὔτ' ὀπὸς ἐπιδέρκτὸς πέλει αὐδῆσαι οὐδὲ ἐπακοῦσαι, Οὔτε νόῳ περιληπτά.

C. ΠΕΡΙδέρκομαι, Circunspicio. vnde περιδέρκιος in Epigr.

C. ΠΡΟΣδέρκομαι, Aspicio. Soph. Œd. Col. λεύσσετ' αὐτόν. πρόσδερκου, πρόσφθεγξαι· οὐ πάντα χρή.

¶ Δέρκος, ους, τὸ, Oculus, Visus. Nicand. Alexiph. de homine morso ab ictide, Παῖς ἢ θηλὺ δράκοντα φαεσὶν ἐχθαίρεται ἔλλοψ, id est ὄμμασιν, ὀφθαλμοῖς.

C. Ἄδρακὴς, έος, ὁ & ἡ, Qui oculorũ seu visus beneficio destituitur, Cæcutiens. ὀλίγον τυφλὸς καὶ ἀδρακὴς, vt Hesych. tradit: apud quem fœm. etiam Ἀδρακὶς eodem sensu ponitur. ¶ Eidem Hesych. Ἀδρακὲς est & ἀόρατον, Inuisibile, Sub visum non cadens.

Δ Ρ Ά Κ Ω Ν, οντος, ὁ, Draco: quem dictum volunt παρὰ τὸ δέρκεσθαι, quasi ἀξὺ βλέποντα, aut ὄψει καταπλήττοντα. vnde & γλαυκώπιδι Mineruæ sacrũ esse ferũt. Ad quas etymologias respexisse videtur Nicander in Theriacis, quum eius cum aquila pugnas describens, canit, Σπιλάδι καὶ λοξὸν ὑπὸ δρυὸς ὄμμασι λεύσσων. Sic & ab Homero Il. β dicitur — δράκων ὅτε νῶτα δαφοινὸς Σμερδαλέος. i. ὄψει καταπληκτικὸς, παρὰ τὸ μέρδω τὸ βλέπω, teste Eustathio. Et apud Apoll. Argon. 4, draco vellus aureum custodiens dicitur ὀξὺς ἀΐπνοισιν ὄφις ὀφθαλμοῖσι. ¶ Est & mõstrum marinum: sed tunc θαλάσσιος discriminis causa ei additur, vt & à Plinio marinus draco vocatur. ¶ Est etiam nomẽ propriũ cuiusdã legislatoris Atheniẽsis. De quo hæc Demosthenes in epitaph. ad eius nomen alludentia, ἃ δ' ἐξ Κεκροπίδαι τὴν ἑαυτῶν ἀρχὴν, ἓξ μὲν ὡς ἔστι δράκων, πάλαι δ' ὠνόμασται λεγόμενος· οὐκ ἄλλοθεν πόθεν ἢ παρ' ἑαυτῶν ἀπὸ τοῦ πολυπλοκωτάτου ἀνθρώπου, τοῦ ἀλκὴν δὲ δράκοντος.

(VNDE Δρακόντιοι νόμοι, Draconis leges, apud Athen. lib. 13.) Item & nomen musici, Platonis præceptoris. ¶ Est & cohors Parthorũ huius nominis. v. l. Luc. De historia scribẽda, οὕτως ἀκριβῶς ἅπαντα ἐωρᾶκεν, ὥσπερ τοὺς δράκοντας ἴσμεν τοὺς Παρθυαίων. σημεῖον ἡ πλῆθος τῶν αὐτῶν. ¶ Δράκοντες in vulg. lex. ex Polybio dicuntur quoque μάσται ἢ περίχειρα, aliis βραχιονιστῆρες, Catellæ, Armillæ, Spinthires Festo, Brachialia Plinio, Murænulæ Hieronymo, Spathalia Tertulliano: à quo Dracontarium quoque inter capitis ornamenta recensetur. Luc. in Amor. οἷς περὶ καρποῖς καὶ βραχίοσι δράκοντας, ὡς ὄφελον ὄντως αὐτοὶ χρυσοῦν δράκοντες εἶεν). ¶ Δράκων, Laquei quoque nomen ab Oribasio descripti, ad talum suo loco motum. Dicuntur verò eodem autore & Dracones in machinamentis qui in vicem manubrioli ductarii fabricantur. Gorræus. ¶ Item draconẽ vocat Plin. palmitem emeritum pluribúsque induratum annis.

C. Δρακονιγενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Draconigena, Anguigena, Seu pentigena. Epitheton est Thebanorum.

C. Δρακοντόμιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dracones imitans. Sopater apud Athen. lib. 6, Ἀλλ' ἀμφὶ δ' ἵππους ἐξίσῃ ἁρμάτων ἔχλ Δρακοντόμιμοι ὀργάων τερύμασι.

C. Δρακοντόπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, Draconis pedes habens, Anguipes.

C. Δρακοντοφόντης, ου, ὁ, Draconis interfector. Epitheton Apollinis πυθοκτόνου.

Δρακόντιον, ου, τὸ, Anguinus. AT Δρακόντιον herba est, magnæ cum aro litis, vt scribit Plin. lib. 24 cap. 16: ita vt ipse dubitet an sit ea herba quæ Dracunculus Latinis dicitur, cui nomen esse scribit à radice subrutila & draconis conuoluti modo. Apulcius & Marcellus empiricus herbam Proserpinalem appellant: officinæ Serpentariam & Colubrariam. Cuius caulem Gorræus scribit versicoloribus anguis maculis variegari, purpureis etiam intercursantibus lituris, ita vt planè serpentis habitum colorémque referre videatur: fructúmque eius, postquam maturuit, tanquam linguam concauo foliorum sinu, ceu rictu quodam serpentis, exeri, & quasi spectabili hiantis draconis forma mediis è faucibus emicare. ¶ Dracontion quoque vitis nomen est apud Columellam. ¶ Item Morbi genus Æthiopiæ & India familiare, maximè pueris, Actio teste, qui ex Leonida tradit dracunculum hunc lumbricis latis non absimilem esse, mouerique sub cute sine molestia: at tempore progressu circa ipsius dracunculi extremitatem suppurationem fieri, cutéque aperta eũ caput exerere. Æginera ex Sorano refert, non animal esse, sed neruosam quandam substantiam quæ opinionem motus præbeat: sicut & autor introductionis seu medici, malum cutis esse tradit, varici simile, magnúmque dolorem, dum paululum prominens mouetur, concitans. Vide plura apud Gorr.

Δρακοντίας, ου, ὁ, Anguinus. δρακοντίας πυρὸς apud Theophr. lib. 3 cap. 26, Triticum quod Dracontias dicitur. Δρακοντίας σίκυος apud Athen. lib. 3, dictus (vt Marcellus apud Dioscoridem suspicatur) à dracunculi forma: quum & Hippocrates scribat, si in fistulã demittatur cucumeris flos, mira longitudine quasi anguina specie prouenire. Et δρακοντίας λίθος Draconites Plinio, gemma quæ fit è cerebro draconũ. De qua plura apud eum l. 37 c. 10.

Δρακοντώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Draconibus seu anguibus plenus. Euripid. Oreste, Ἆ μᾶτερ ἱκτεύω σε μὴ 'χειν μοι Τὰς αἱματωπεῖς καὶ δρακοντώδεις κόρας. eri. inyas intelligens, quas Orpheus ὀφιοπλοκάμους eodem sensu vocat. sicut & Virgilius Æneid. 6 de Triphone, -toruósq; sinistra Intentans angues. Et in Culice, Obuia Tisiphone serpentibus vndique compta.

Δρακαινα, ης ἡ, Dracæna. vt λέων λέαινα, Λάκων Λάκαινα. ET Δρακαινίδ ης Dracunculi pisces qui similes sunt gracilo pisci. V. l. ex Hermol.

Δ Έ Ρ Α Σ, ατος, τὸ, Pellis, Corium. Quod quidam generale esse volũt, alii de pelle ouina propriè dici putant. quibus astipulatur Hesych. exponens seu mauratum δέρμα θεσσαλικόν. Illud certè aureum vellus quod Argonautæ petebant, χρυσόμαλλον δέρας vocatum à poetis satis constat.

Δέρις, idem, Ionicè, vt vult Etymolog. Apoll. 2, Ἄρκτου θεσσαλὸς σκαιὴν δέρις. Et δέρει ὀπισθοτρόμους, Pelle intectus, in v. l. VNDE Δερδκὴρ Suidæ per pleonasmũ τὸ β, pro δερκτὴρ, id est δέρμα.

Δέρρις, ιος, ἡ, idem. Thuc. 2, καὶ θεσκαλύμματα εἶχε δέρρεις καὶ διφθέρας. ¶ Item Vestimentum densum ex pilis, Cilicium, v. l. ex Bibl. interpr. Vide & Hesych. VNDE Δερριδόγραφοι πύλαι apud Hesych. αἱ δέρρεις ἔχουσαι θεδραπάσματα. ET Δερρίσκη apud eundem, περιδέραιον ἵππου. ET Δερρίσκης eidem κυπάρισσος θεριαυχένιος. ET Δέρριον, Cilicium, πεῖχιον σακκίον, Hesych. ET Δερρίδιον apud Suidam, Vmbraculum coriaceum, σκιάδιον δερμάτινον.

Δέρω, Excorio, Pellem detraho. Hom. non semel, ἴππακας καὶ ἔδειρας. Virg. Tergora diripiunt costis. ET Ἀναδέρω, idem. ¶ Metaph. etiam pro Nudo, Reuelo, Apertè dico, Bud. ex Luc. ET Ἀποδέρω idem pro Excorio,

ET Ex δίρω, idem.

Δείρω, Cædo, Verbero. Act. Apost. 5, δείραντες παρήγειλαν, &c. SED Δαίρω hac in significatione vsitatius est. HINC Δῆρις deduci quidam volunt, id est Contentio, Rixa. Ité Pugna, Hom. A QVO nomine est Ἄδηρις, Non contentiosus, Contentione carens, Non controuersus. in Epigr. ET Ἀδήριτος, idem, apud Nonn. ET Ἀδηρίτως, aduerb. Absque contentione. Item, Sine controuersia, Absque dubio. ET Ἀμφιδήριτος victoria Thucyd. Anceps victoria. q.d. Vtrinque contentiosa. A QVO Δηριάω, & Δηρίομαι, Rixor, Contendo. Item, Pugno, Prælior. Hom. & Apoll. ET Διαμφισδαίνω, AC Διαμφισβητῶ, eadem significatione apud eosdem ab inusitatis thematibus. Cæterū an δαίω ex δίω factū sit non satis constat. quinetiā nomen illud δῆρις sunt qui non à δαίω sed à δαίω deriuent.

Δέρμα, ατος, τό, idem quod δέρας & reliqua. sed hoc à verbo deduci censuisse videtur Eustathius, quum scribit δέρμα esse τὸ ἁπλῶς ἐκδαρόμενον, at κῶας dici ἐν ᾧ κεῖταί τις ἢ καίεται, ἀπὸ τῆς κνήμης. Quod annotat in hunc Odyss. ξ locum, Τάμνων δέρμα βόειον ἰύχροον. frequens est apud eum hæc vox. Δέρμα autē appellatur & Cutis. VNDE Δερματοφορέω, ῶ, Pellem seu pelles gesto, Pellibus amictus sum. ET Λεπτοδέρματος, Tenuem pellem seu cutem habens. ET Ἀποδερματόω, ῶ, Excorio. ET Ἐπιδερματίς, de quo vide in Ἐπιδερμίς. ITEM adiectiuū, Δερματώδης, Coriaceus. Item Cuteus, Polit. Mollis instar cutis, Gaz. æ. ET Δερμάτινος, Coriaceus, Cutis speciem præ se ferens. ITEM Δερματικός, vt δερματικὸν ἀρώγιον Lyc. Quod ex pelliū venditione prouenit. ET δερμάτιον diminutiuum, Pellicula. ¶ Sunt & deriuata in quibus fit syncope, vt quum λεπτόδερμος pro λεπτοδέρματος dicitur. quod itidē fit in omnibus sequentibus. NAM Δερμόπτιγες pro δερματόπτιγες vocantur Quæ cuteas habent alas, seu Quibus cutis vicem alarū præbet. in quibus est vespertilio. ET Αἰολόδερμος, Variegatam habens cutem, Pictus terga, vt poetæ loquūtur. ET Λεπτόδερμος idem quod λεπτοδέρματος. ET Μαλακόδερμος, Mollem cutem habens, seu putamen. vt μαλακόδερμα ὠά. ET Παχύδερμος, q. d. Crassipellis, Crassam pellem seu cutem habens. ET Δυσπρόδερμος contr. præcedenti μαλακόδερμος.

Ἐπιδερμίς (quæ & ὑπόδερματις) Cuticula sensu destituta & toti veræ cuti supertensa. Gorr. In vulg. lex. ὑπόδερματις, Pellis quæ est inter digitos anserum & cygnorum, & huiusmodi auium, ex Aristot.

Δερμόω, Excorio. Item Pudendi glandem detego. ex schol. Aristoph.

Δερμηστής, Animalculum quoddam à consumendis pellibus ita dictum. Vide Suidam, Etymol. & Hesych.

C. Νεόδαρτος, Recèns excoriatus. At δέρμα νεόδαρτον, Od. ξ & χ. Pellis recèns detracta. Sic & Aristot. in Problem. SED ET Δεδαρτὸς pro δαρτὸς, Excoriatus. Vide Hesych.

Δέρδω, Membrana vel potius ὑπόπλοις intestinis incūbens, Antimachus, — χελώνας δέρδοντα καλύψαι. Vide & alias huic vicinas signif. apud Etymol. & Eustath. in hunc locum Homeri Odyss. λ, Τῶν δ' ἵμεν ἐκ πάρος ἠπεροπῆα πανημέριοι ἐπαρῆμαι, Δέρδοντ' ἰσοφαρίζοντες. Vbi & quidā δέρδοντ esse putarunt illam duriorem rostri partem qua cibum capiunt aues: alii pro toto rostro acceperunt.

¶ Δορά, Excoriatio. Item Pellis. vt λέοντος δορά. ET Ἐκδορά itidem Excoriatio. Apud Dioscoridē Euulsio, φῦσαι ἐκδορὰν λεπρῶν, ad euellendas seu exterendas lepras. ET Ἐκδόσιμα, q. d. Excoriatoria. Dioscorides ita vocat medicamenta quæ vrendi vi prædita cutem abradunt & exulcerant. ITEM Νεόδορος eiusdem formationis, Recèns excoriatus, νεόδαρτος. SED Νεόδορα βύρσα nō νεόδορος, ex Theophr. affertur pro corio bouis recente, id est recèns detracto. AT Ἄδορος, Non excoriatus, vel Pelle carens. ET Ἀδορεὶ aduerb. Sine excoriatione. Hesychio autem Ἄδορος, est etiam Vter, Pera, Saccus. AT Παλινδορία, ἡ, fit à δορᾷ significante pellē. Ita enim vocantur quæ veteribus calceis suppingūtur. Vide Poll. Apud Hesych. tamen παλινδορία legitur, quod ab eo exponitur simpliciter σκύτος.

Δορεύς, Culter coci ad excoriandum. Vnde δορεύς apud Poll. & Hesych.

Δ E Ῥ H, ET Δειρή, (alio accentu) Ceruix. Item, Collum. Eurip. Phœnissis, ἐπεὶ δ' ὠλένας δέρα φιλτάτᾳ βάλλοιμι. Doricè pro δέρη φιλτάτη. Apud Homerum autem frequens est δέρη. cui & laqueus innectitur apud eum Od. χ, — ἀμφὶ δὲ πάσας δειρὰς βρόχοι ἦσαν. Etymol. tamen annotat de quadrupedibus propriè dici, δέρη τὰ ἐπὶ τῶν ὀνείων δέρεσθαι. Orph. Argon. v. 1011, Κῶμα δ' ἄρ' αὐτὰρ καπήλῳ πλωείου, ἔσση ὀφάωσιν ἐπαλὶς θανάτου· δολιχὼ δ' ἀμφ' αὐχένι δέρῃ Θῆκε καταβαρίαν φολίν. Δέρη Hesychio est & ὑπερκολπίδες, lugum montis. qua significatione δέρας dicitur. Et δέρη ὄρους Eustathio quoque ἐξοχή est, deducenti inde πολυδέρας. Δέρη verò Hesychio est & δίμοιρα, διαίρεσις.

C. Δειροκόπτης, ου, ὁ καὶ ἡ, Collum cōfringens & suffocans. vnde δειροκόπας πάσας Suid. exp. τὰς πλὴν δέρῃ ἀγχούσας.

C. Δειροκύπελον, ου, τό, Poculum collo oblongo. Lucian. Lexiph. recensens pocula posita in Delphinide mensa, ὁ κρυψίμυξ ἅπας, καὶ πρυτάνης ἰδιοποιητὸς, ἀλλ' ἑκάστῃ ἔχον πλὴν κέρατον, καὶ βαμβυλιὸς καὶ δειροκύπελλον.

C. Δειροπίδη, ης, ἡ, Torques, Collare. Bud. ex Greg. δειροπίδη σίδηρα περίτροχος.

C. Δειροτομέω, ῶ, Fut. ήσω, Ceruicem abscindo, Decollo, Suetonio. Il. ψ, Αἰρήσω μὲν καὶ ὦκα, καὶ αἰπὰ λκιδὰ δειροτομήσω. VNDE Ἀποδειροτομέω, ῶ, pro eodem. Od. λ, τὰ δὲ μῆλα λαζῶν ἀπὸ δειροτόμησα ἐς ὄβριμον. id est ἀπέκοψα ἀφεὶς αὐχένας, secundum Suidam, seu ἀπέπαμον πρὸς χάλως secundum Hesychium. Aliquando capitur generaliter pro Abscindo, Amputo, vt quum dicit Hesiod. κεφαλὴν ἀποδειροτομήσω.

C. Δολιχόδειρος, SEV Δουλιχόδειρος, (metri gratia inserto υ) ου, ὁ καὶ ἡ, Ceruicem seu collum longum habens, μακροπράχηλος. Iliad. β, Χίωνάς θ' ἑκάτων καὶ κύπριν δουλιχόδειρον.

C. Ταναόδειρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Extensum seu protensum collum habens, Cui procera ceruix est. Aristoph. Auibus. φῦλ' ἀθροίζομαι Οἰωνῶν τ' ἐκ τῆς ταναοδείρου.

¶ Δέραιον, ου, τὸ, ὁ δέρα χάλως κόσμος. Suid. Collarium, Bud. ex Xenoph. κυνῶν δὲ κόσμος, δέραια, ἱμάντες, στιλπνότητες. ἔστω ὃ δέραια μαλακά.

C. Δειραπίδη, ης, ἡ, Laqueus aucupatorius quòd gulam premat. Epigr. πτηνῶν ἄρπακτον παῖδα δειραπίδων. quam Suidas λαιμοπίδων etiam vocari scribit.

C. Δειραίαμος, ου, ὁ, Millus, hoc est Collare canum coriaceum, clauis confixum, aduersus luporum impetum. vulg. lex.

C. Περιδέραιος, ου, ὁ καὶ ἡ, q.d. Circumcollaris. vt τὸν περιδέραιον κόσμον apud Plut. in Galba, de muliebri ornatu. Sic περιδέραια στεφάνους, coronas quæ circumponerentur collo, idem Plut. Sympos. 3, nominat, addens & ὑποδυμίδας vocari, δέρᾳ πλὴν ἀποφορὰ & ἀποδυμίδων. Substantiuè etiam capitur περιδέραιον pro simplici δέραιον, id est Ἱμὰς πλατὺς περὶ τὸ πρᾶχηλον, Collare, Millum. Frequentius tamen pro ornatu collari, seu monili. Plutarchus Sertorio, τὰ χρυσᾶ περιδέραια ἃ Γερμᾶνοι βούλλας καλοῦσι. Idem περὶ φιλοπλ. τὰ τοῦ πλούτου φάλαρα παῖδα καὶ περιδέραια καὶ θηλάσματα κορασίδων. Herodian. lib. 5, περιδέραιος τε καὶ ψελλίοις κοσμούμενος, Monilibus & armillis. Scribitur enim hæc vox vtroque modo, interdum vno ρ, interdū gemino. ET Περιδέλις, ίδος, ἡ, pro eodem.

C. Ὑποδέραιον, ου, τό, q.d. Succollare. ὑποδραχάλιον & περιδραχάλιον, Hesych. ET Ὑποδιεὶς apud eundem, ὑμάσιος, χλανίσκος τι περιδραχάλιον. Idem & Suidas tradit. Budæo est Torques, Monile, ex Aristotele in fine 5 De hist. anim. ‖ Ὑποδιεὶς est etiam extremi colli pars prior, Camer. seu (vt Poll. expl.) τὸ ὑπὸ ταῖς σιαγόσι τῆς πραχήλου πλαδαρὸν. Gorræo est vltima colli anterioris pars, cui proximè subest iugulum. Apud eum verò ὑποδιεὶς scribitur à δειρή.

¶ Δειρὸς, οῦ, ὁ, Collis, λόφος καὶ αἰπεῖα πόα, Hesych.

Δειρὰς, άδος, ἡ, Iugum montis. ἄκρη, κορυφή, αὐχὴν πραχηλοειδὴς τοῦ ὄρους, Hesych. Seu πάππη, ῥάχις, vt idem Hesych. exponit. Apollon. Arg. 2, ὑπὸ δ' ἐσχάδι Παρνασσοῖο. Soph. Aiace, Κιθαιρίας χιονοκτύπου πλευρὰς ὑπὸ δειρὰδος. vbi schol. exponit ἀκροτηρίου. HINC Πολυδειρὰς, άδος, ὁ ἡ ἡ, Montium iuga seu cacumina multa habens. Il. α, Ἀκρωτήρια

κορυφῆ πολὺ ὑψηλότερος εὐλίμπιος.

Δ O'PY, genit. δόρατος & δουρὸς per metathesin pro δόρυος, dat. δόρατι & poet. δορὶ, simpliciter (vt Eustathius vult) Lignum, ξύλον: factum à δέρω, vt ξύλον à ξύω. quasi δορμα ἔχον καὶ πρωτος ἀποδαρμένον, seu ξύλον ἀποδαρμένον, tam de ligno ex arbore exacto, quàm de eo quod in arbore adhuc est. imò aliquando pro tota arbore, vt idē Eustath. autor est. Sunt tamen qui δόρυ à δρυς deducendū potius cēseāt. Od. ζ, ὡ γαρ πω τοῖον ἀνήλυθεν οὐδε δόρυ γαίης. Il. ρ, Ἕλκων' ἐξ ὤμοιο κ' παπαλάσσατο αἰχμὴν Η' δοκὸν ἠὲ δόρυ μέγα νηΐον. ‖Peculiariter verò accipitur pro ligno tereti, longo, cuspidémque præferratam habēte, quo milites in bello decertant: id est pro hasta, tam apud proſæ scriptores quàm poetas. Il. ψ, Ἐκ χροὸς ἀμπάξας δόρυ μαίλοιον. Il. ι, Ἐν καυλῷ ἑάγη δολιχὸν δόρυ. Od. λ, δόρυ χαλκοβαρές. Od. κ, δόρυ χάλκειον. Il. π, πρῶτοι μαχέσκετο δουρὶ τε μακρῷ Il. φ, Η' ὅγε δουρὶ βαλὼν ἢ ἀπὸ νευρῆφιν ἰοῦσῳ. Aristot. de hippopotamo, τῷ δὲ δέρματος τὸ πάχος, ὥστε δόρατα ποιεῖσθαι ἐξ αὐτοῦ. Pro quo Plin. Hippopotami corii crassitudo talis vt inde tornentur hastæ. Thuc. lib. 6, μὴ γὰρ ἀσπίδος ἢ δόρατος εἰώθεσαν τὰ ἐσω τυμπανα ποιεῖν. Athen. lib. 14, de pyrrhicha bacchanali, ἔχουσι γὰρ οἱ ὀρχούμενοι θύρσους αἱτὶ δοράτων. Et δῖος δορὰτων μάχαι est eminus pugnare, cui opponitur συνασπὶς vel συνασπὶς μάχαι. At τὸν ὁπλῖτὴν μαχητὴν πολεμίου τόξου apud Sophoclem Aiace schol. exponit τόξον ὡς γυναικὸς μάχην κρατηθείσης. scribens alibi, δόρυ καὶ ἔγχος apud recēntiores vocari quodcūq; ἀμυντήριον.

C. Δορυάλωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Hasta captus, δορὶ ἁλοὺς vel ἁλοὼς. idem quod αἰχμάλωτος, Bello captus, Captiuus. Xenophon Pæd. 7, ὡς δορυαλώτου τῆς πόλεως οὔσης. Plut. Hellen. ὡς δορυαλώτου δορυξένου φεύγοντος. Herodianus lib. 4, αὐτοὺς ὡς ἐφ' ἁλωσίδος ὄντας τῶν ὅπλων δορυαλώτους εἶχε, Indagine armorum concluſos captiuósque, vt Politianus vertit. ‖Synes. ὑπὲρ δικαίων ἱερῶν δικαιαλώτων ἢ δορυαλώτων θηρίων. vbi redditur Venabulis interfectorū.

C. Δορυδρέπανον, ου, τὸ, Falx præacuta, inserta infixáque longurio, non absimili forma muralium falcium. vulg. lex. Epigramm. Ἕλκει φορὸς τὸ κράτος τῶν δορυδρεπάνων, id est harpagone.

C. Δορυπαρὸς, ίος, ὁ καὶ ἡ, Audax hasta, Hasta fidens. Epigr.

C. Δορύκλειοι, οἱ, iidem qui φυγάδες. Paul. Att. αὐδρας φυγάδας, οὓς δορυκλείους ὀνομαζουσι [οἱ Μεγαρεῖς,] ἀφιεμένους ὑπὸ τοῦ ἐν Σαλαμῖνι κληρούχους, ἀποδοῦναι τὴν Σαλαμῖνα Ἀθηναίοις.

C. Δορύκλυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Hasta clarus, Hasta inclytus.

C. Δορύκνιον, ου, τὸ, Dorycnium, herba quam Crateuas apud Dioscor. ἀλικακάβον & καλέαν etiam vocat: eadem cum solano furioso: vt tradit Dioscor. initio lib. 6. similiter & Plinius, qui appellatum ab eo scribit, quòd cuspides in præliis tingerentur illo passim nascente: Demophō autem, quòd ad inferendam mortem pares τῷ δόρατι vires habeat, vt docet Gorræus, apud quem plura.

C. Δορύκτητος, ου, ὁ ἡ, Hasta partus, Quem hasta acquisitū quis possidet. vt ληϊάδες δορύκτητοι apud Apoll. δορύκτητος γῆ apud Plutarchum Ager bello partus. Plut. De fort. Alex. lib. 1, τὼν πάντων ἐσθῆτα κοσμιὼν, οὐδὲ τὼν δορύκτητον ὑπερεῖδε, Eorum vestem non aspernatus est quos suæ ditionis fecerat, Bud. interpr.

C. Δορύλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Hasta prehensus aut captus. λεία δορύλητος. VNDE Ἀδορύλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Hasta non captus, seu Qui hasta capi nequit.

C. Δορύμαχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Hasta pugnans. Plut. De aud. poem. οὐδὲν αἰδῶ σεμνότερον ἀρετῆς δορυμάχου.

C. Δορυμήκων, ορος, ὁ καὶ ἡ, Hastæ peritus. ἔμπειρος τοῦ πολέμου Hesych. ὀπτικώτατος πολεμῶν, Suid.

C. Δορύξενος, υ, ὁ, q. d. Hospes hasta partus. In bello Megarēsi sic dicebatur qui quum hasta captus esset, & à victore domum abductus sale & mēsa cum eo participasset, tandem manumissus λύτρα hospiti suo tulerat. atque is φίλος ἀεὶ δοτὸς ἢ λαβόντος, ὃν δορυαλώτου δορύξενος ἐφέστα χορδιάδιος, vt tradit Plut. in Probl. Hellen. Item simpliciter pro Hospes, Amicus. Soph. Elect. ξένος μὲν οὖν Φωκεὺς πατρὸς αὐδρὸς Φανοτέως ἥκω· ὁ δὲ Μέλητος αὖτὸς τυγχάνει δορύξενον. Adiectiuè quoque in eadem significatione accipitur. vt apud eundem in Œdipo Col. Τί δῆτ' αὖ αὐδρὸς δυσφόρως ἀκούεται Τοιοῦδ' ὅσον σοὶ μὴ 'κ δορυξένου Κεῖσ' ἐστὶν ἡμῶν εἰς ἔδαφος ἐσταλμένα;

A C. Δορυξέστης, ου, πὸ, Locus vbi hastæ raduntur aut poliuntur. ὅπου τὰ δόρατα ξέονται, Hesych. A T Δορυξόος, ου, ὁ, Qui hastas radit aut polit. Exponitur & hastarum artifex. Aristoph. Κ' ἔστιν δορυξόος ἢ καπηλος ἀσπίδων.

C. Δορυπετὴς, ου, ὁ καὶ ἡ, Hasta perculsus. In Epigr. δορυπετὴς πικρῷ ὀϊστῷ.

C. Δορύπυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Igneam hastam habens. vt ἄσπρων δορυπύρων σφαπὴν apud Demetr. Phal. de nominum compositione loquentem, qui dithyrambicum esse dicit.

C. Δορυσθενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Hasta valens seu potens.

B C. Δορυσσὸς, ου, ὁ καὶ ἡ, Hasta impetuosus. à σεύω τὸ ὁρμῶ. vt tradit Eust. δορυσσῷ Ἀμφιτρύωνι apud Hesiod. i. δεινόρμῳ.

C. Δορυφόρος, ου, ὁ, Spiculator, Satelles hastatus, Satelles. Xenoph. Pæd. 8, δορυφόροις βασιλικῆς σκιμπῆς. Plutarchus Artoxerxe, τοῖς ἀπὸ κτήσεως τῆς βασιλέως δορυφόροις. Herodianus lib. 5, φρουραφύλακες καὶ δορυφόροι, οὓς δὴ σωματοφύλακας καλοῦσι. VNDE Δορυφορία, ας, ἡ, Satellitium. ὅτι τῇ δορυφορίᾳ τῆς ὀπτικῆς ἐγέλων, Ridebant quòd armati ferrent epistolam. vulg. lex. ET Δορυφορικὸς, ὴ, ὸ, Ad satellites pertinens. vt δορυφορικὴ αἰκεία apud Plat. Tim. Τὸ δορυφορικὸν, Satellitium. pro ipsis satellitibus seu speculatoribus. ET Δορυφορέω, ῶ, F. ήσω, Stipo, Comitor vt satelles. Thuc. lib. 1, αὐτοὶ Μῆδοι καὶ Ἀσσύριοι ἐδορυφόρουν. Plut. De frat. char. ἕως ἔξω ἰοῦσα τὸν ἀφεστῶτα τὸν δορυφορουῦντας. Et in paff. Herodianus lib. 2, πλέον τι τῆς σκιμπῆς δορυφορούμενος, Maiore militum comitatu. ‖Metaph. accipitur pro Stipo, id est Assector, ὀπαδέω. Isocr. De Theseo, τῇ τῆς πόλεως ἀρετῇ δορυφορούμενος. Synes. epist. 101, πολὺ γὰρ ψυχὴν αἰσθήσεως δορυφορεῖσθαι σώματος μᾶλλον ἢ σῶμα πόσεως, Animū virtutib⁹ bene stipatū habere. Item Tueor, Protego, ἀφελέω, Sartum tectum ab omni violentia iniuriáque præbeo. Demosth. contra Timocratem, πολὺ ἐκάστου σωτηρίαν τοῖς τῶν δορυφορουμένων. Iulianus de ficis quæ ad solem siccantur, ὅμοιον ἢ ῥάβδῳ οἷς ἀκανθώδεσιν, οἷόνπερ τῷ κύρτῳ τῷ ἀλιευτικῷ δορυφορούμενα. Bud. Constituitur & cum dativo significátque Seruio, Subseruio. Basil. 265, πάσης κτίσεως δορυφορούσης ὑμῖν. Bud. VNDE Δορυφόρημα, ατος, τὸ, Satellitū hastatorum comitatus. Satellitiū quidā interpr. Plut. Artox. τὸν Ἀρταξάρην, ὥσπερ δορυφόρημα τῆς βασιλείας, ἑφελκόμενος. Luc. De historia scrib. ὥσπερ κομικὸν δορυφόρημα. ET Ἀδορυφόρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Satellitibus hastatis non stipatus. seu (vt Bud. exp.) Qui stipatoribus non vtitur. Aristot. Polit. 5, καὶ ἔτι τὸν ἀρχὸν Κύψελος διετέλεσεν ἀδορυφόρητος.

C. Δορυθοήκη, ης, ἡ, Repositorium hastarum.

C. Δορυθοπαχὴς, ίος, ὁ καὶ ἡ, Qui hastæ crassitudine est. Xen. Cyneg. ῥάβδους κρατούσας δορυθοπαχεῖς.

C. Δορυθοφόρος, ου, ὁ, Satelles hastatus. δορυφόρος.

C. Δορυάλωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Hasta captus. δορὶ ἁλοὺς. Soph. Aiace, λέχος δορυάλωτον εἴρξας. Scribitur & δορυάλωτος suprà.

E T Δορυάλης pro eodē apud Hes. nisi ibi mendosus sit.

C. Δορυθήρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Quem hasta aliquis venatus est. Hasta captus.

C. Δορίκτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Hasta acquisitus. pro quo & δορύκτητος suprà.

C. Δορίλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Hasta captus seu prehensus. At apud Euripidem, δορίλητος ἔτ' ἰωλοιπὴ, exponitur, Restabat capienda.

C. Δορμανὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Hasta furens, seu Insano hastæ bellandique amore captus, Bellandi auidissimus.

C. Δορπόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Hasta laborans, seu Laboriosus in bello. δορπόνοις ἀσπίσι, Fortibus clypeis. Eurip. in v. l.

C. Δορπάλμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Hasta audens, δορθρασύς. Epigr.

C. Δουρικλυτὸς, οῦ, ὁ, Hasta inclytus, Bellator præclarus. Od. ο, Πείραιος δουρικλυτὸς αὐτόθι πύδε. ET Δουρικλειτὸς, οῦ, ὁ, pro eodem. Il. ε, δουρικλειτὸς Μενέλαος.

C. Δουρίληπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Hasta prehensus seu captus, Bello captus, Captiuus. Sophocl. Aiace, πολὺ δουρίληπτον δίκμητον πύμφιλον ὁρᾶν.

C. Δουρμηκὴς, ίος, ὁ ἢ ἡ, Hastæ longitudinem habens, Hes.

C. Δουρίπτης, άος, ὁ καὶ ἡ, Qui hasta cecidit. Eurip. Androm. εὐπετήμασι Πλειὰς Ἑλλάδος πίπτουσι δουρίπτῃ πικρᾷ. In Hecuba dicit δορὶ πεσεῖν Ἑλληνικῷ.

C. Δουρίτυπος, ίος, ὁ καὶ ἡ, Hasta verberatus. ‖At δουρίτυπα σφύρα in Epigr. est Malleum ad tundenda ligna, Tuditem quo ictus lignis infliguntur.

C. Δουρίωτικης, άος, ὁ καὶ ἡ, Tantum interuallum continens quãtum haſtæ iactus. Il. κ, Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἔστησαν δουριωτὶς, ἢ καὶ ἔλασσον, id eſt εἰς ὅσον δόρυ φέρεται, aut ὅσον μῆκος δορός. Euſt.

C. Δουροδόκη, ης, ἡ, Haſtæ receptaculũ, ſeu Locus ad haſtas reponendas. Od. α. Ἔγχος ἐμὸν ῥ' ἔστηκε φέρων ποτὶ κίονα μακρὸν Δουροδόκης ἔντοσθεν ἰοῦσ' ὀροφῆος. Suidas δουροδόκης exponit adiectiuè τῆς τὸ δόρυ δεχομένης, tanquam à maſculino δουροδόκος. ET Δουροδόκη, ης, ἡ, idem.

C. Δουρόκτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, vt δορύκτητος.

C. Ἐπιδορατὶς, ίδος, ἡ, Cuſpis haſtæ, τὸ ἐπεύχον τὸ δόρατος, vt Pollux exponit, Summa cuſpis haſtæ, cui σαυρωτὴρ ſubſidiaria eſt in tranſuerſum. Bud. ex Plutarchi Apophth. ἔλεγε δὲ πίπτειν τῆς Σπάρτης τοὺς νέους, ὅσοι δὲ ταῖς ὀπιδοδοκίδας.

Δορύσσω, F. ξω, Haſta pugno. à δόρυ: vt ἀπὸ τοῦ δορήσσω, ab αἰχμὴ αἰχμάζω. Vnde δορυσσόητον μάχην apud Soph. Aiace τὴν ἐν πολέμῳ, τὴν πολεμικῶν. Et δορύσσητος πόνος apud eundem.

¶ Δοχάτιον, ου, τὸ, Haſtile, Spiculum, Iaculum. Thuc. l. 3, ἔπειτα ψιλοὶ ἄλλοι μετὰ τούτους ξυὺ δοχατίοις ἐχώρουν. Lucian. Zeux. ἀποστρόμβοι ἐπ' ἀλλήλων ὡς δοχατίοις. Plut. Apophth. de Sciluro, ὅτου δίσμυλα δοχατίων.

Δοχατιαῖος, αία, αῖον, q. d. Haſtilis, Haſtæ magnitudinẽ æquans. vt δοχατιαῖον μεγέθος, Quod haſtæ magnitudine eſt.

Δοχατίζομαι, F. ίσομαι, Haſtis pugno. δοχατίσομαι μάχομαι, Heſychius. (ET Δοχατίζω expolitum λογχίζω, apud eundem.) VNDE Δοχατισμὸς, οῦ, ὁ, Pugna quæ haſtis fit.

¶ Δούχατα, Ligna. à δόρυ, δόρατος, per epenthelin τοῦ υ, mera gratia. Od. ε, Ἀμφὶ δ' ἄρα δούρατα μακρὰ τάμων ἁμάξετο χαλκῷ Εὐρείαν σανίδων. Heſiod. Erg. ἑκατὸν δέ τε δούχατ' ἀμάξης. Item Haſtæ, pro δόχατα epentheſi τοῦ υ, vt dixi. HINC Δικέρατος, Ligneus. Od. τ, καὶ ἴτεον κάδμον ἄειρεν Δουχατίων ἐπιόντων σιὼ Ἀθήνη. Et δουχατίνος πύργος, Ligneæ turris, Apollon. Arg. 2. At δουχατίνη αἰκασθὲν apud Nõn. exponitur Spiculum.

Δοῦχα, τὰ, plurali numero pro δόχατα ſeu δούρατα. Gen. eſt δούρων, dat. δούρεσι. Et in duali δοῦε. Sic in ſing. numero δουρὸς dicitur & δόχος. Euſtath. vult eſſe ſyncopen. Accipitur verò in vtraque ſignificatione τοῦ δόρυ. nam & Ligna ſignificat (vt Od. ε, Αὐτὰρ ὁ πίνοντο δοῦχα. Heſiodus Erg. ὑλοτόμῳ τ' ἐν παμφανόωντι θαλαμεύειν δοῦχα.) Et Haſtæ ſeu Haſtilia, Spicula. Od. α, καὶ δύο δοῦχε σταίη ἐχεν. Il. ω, πολλὰ δὲ δοῦχα θρασείαων ἐκ χειρῶν Ἀλλα μὲν ἐν χροὶ πηγυτ' ἐρήρειστο αἰχμὴ. Il. μ, βώτορας αὐδρας Σὺν κυσὶ καὶ δούρασι φυλάσσοντας περὶ μῆλα.

C. Δουροπαγὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Ex lignis compactus, Contignatione compactus. Oppian.

Δούρειος, ου, ὁ, Ligneus, idem quod δουχάτινος. vt δούρειος ἵππος, de equo illo Troiano, quem & ἵππον ξύλινον Homerus appellat. Athen. lib. 13, οἱ εἰς τὸν δούρειον ἵππον ἐμβάντες ἐκλεκτοὶ. Idem lib. 9 ex Diphilo, Δούρειον ἐπάγω χοῖρα τῷ φυτίματι. ET Δούριος, pro eodem apud Heſych. Sic Epigr. l. 2, — ὅππως ὁ δούρειος ἵππος.

ΔΕΣΠΟΖΩ, Dominor, Dominium obtineo. Plato De leg. 5, τὰ μὲν οὖν κρείττω ἢ ἀμείνω, δεσπόζοντα· τὰ δὲ ἧττω καὶ χείρω, δοῦλα. Demoſth. πρὸς Φίλ. δεσπόζειν, ἀλλ' εὐχὴ εἶναι, τῶν συμμάχων προεστάναι. (ET Δεσποζεῖν pro δεσπόζειν, Pollux ex Plat.) pro quo δεσποτεῖν ſcribẽdum videtur: de quo mox. At δεσπόζεσθαι, eſt Dominio alterius parere, vt ab ἄρχω ἄρχεσθαι dicitur. ¶ Δεσπόζεσθαι eſt etiam Acquiri: vt τὸ τῆς δημοσίου προσόδου μέρος οὐ δυνάμεθα δι' ἐνδείας τροφῆς δεσπόζεσθαι. non ſemel ſic legitur. αἱ δουλεῖαι ἀσώματοί εἰσι, καὶ διὰ τοῦτο οὐ δεσπόζονται διὰ χρήσεως. Hæc Bud.

Δεσπότης, ου, ὁ ἐπὶ, (vt δουλόσιος) δεσποτικὸς, Herilis. Xen. ἐκ οἰκέτας μάτην τῶν δεσποτικῶν χρημάτων ὅσον φέρειν ἢ φυλάττειν χρῆσθαι ἢ οὐδενὶ αὐτῶν ἔξεστι. alibi, τῶν δεσποσίων αἰτὶ χρῆσθαι. Bud. Sic δεσποτικὰς σκιωὰς dixit Eurip. ¶ Δεσπότου ut ſubſtantiuè captum eſt Filius herilis. Athen. lib. 4, ἦσαν δ' ἔτι πολὺ σωμυδρότεροι καὶ λαμπρότεροι τῶν δεσποτῶν ἵππους. Et in fœm. gen. Δεσποσύνη, ης, ἡ, Filia herilis. Plutarchus Lycurgo, οὐκ ἐᾶν τὰς δεσποσύνας. Sic δεσπόσυνος exponitur in vulg. lex. Euſtathius verò δεσποσύνους ex veteribus eſſe tradit δούλους πραχέντας ἐκ οἰκίας δεσποτῶν, Seruos herilis. Et apud Suidam Δεσπόσυνος eſt

A τοῖς δεσπότου: ſed expoſitio hæc ambigua eſt.

Δεσπόσιοι, οἱ, Euſtathio iidem ſunt qui δεσπόσυνοι. VNDE Δεσποσιαίτας apud Lacones ἔλωτας, εἰς εἰς τοὺς τόλους καταπεπλεύκοτας, vt tradit Euſtathius: Liberti qui claſſes conſcendebant.

Δεσποτὸς, οῦ, ὁ, Dominabilis. Bud. ex Ariſtot. Polit. 7, pag. 187, & alibi.

Δεσπότης, ου, ὁ, Dominus, Herus. propriè ſerui reſpectu dictus. Luc. Nig. τὸν μὲν οἰκέτου δεσπότην ὁρῶντα, τὸν δ' αὖ πλουσίου πένητα. Athen. lib. 4, οἱ Ἀρκάδες ὧν ταῖς ἑστιάσεσιν ὑποδέχονται τοὺς δεσπότας, καὶ τοὺς δούλους, καὶ μίαν πᾶσι τράπεζαν παρατιθέασιν. Idem 14, ἄρχειν τοὺς δεσπότας ὑπὸ τῶν οἰκετῶν. Δεσπότης etiam dicitur cuius dominio homines aliqui, aut populus, aut regio parent. vt δεσπότης ἀνατόλων αὐθρώπων apud Æſch. cõtra Cteſiph. δεσπότην σου ἐγὼ ἀδελφὸν apud Plut. Artoxerxe. δεσπότης τῆς ἄλλων apud Iſocrat. Archid. δεσπότης, ἄγημοι, κύριος πάντων apud Demoſthenem Pro cor. δεσπότης Ἀσίας apud Lucianum. Δεσπότης etiam dicitur rei poſſeſſæ, pro κεκτημένος. vt τῆς δακτυλίου δεσπότης apud Lucian. δεσπότου χρημάτων apud Theophyl. epiſt. 19. Ariſtoph. verò Pluto dixit etiam τῆς δεινὰ μίσους ζωῆς δεσπότης γέγονεμαι. FOEM. eſt Δεσπότειρα apud Soph. ET Δεσπότις, ιδος, apud Eurip. & Plat. 3, De leg. δεσπότις αἰδώς. cuius correlatiuum eſt ὑπηρέτις. Quæ tamen duo vocabula Pollux non admittit. ET Δεσποτεία, ης, ἡ, Plato De leg. 7, δεσποτείαν οὖν εἶναι ὑπὸ θεραπαινίδων ἐκφεύγειν πᾶσιν. Od. γ, Τῷ δὴ ἄλοχος δέσποινα λέχεσφιν ἐπόρουσε καὶ υἱύς. Od. ξ, Ἐλθὼν εἰς δέσποιναν ἐμὴν αἰπεινὰ βάζει.

C. Ἀδέσποτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dominum non habens, Nullius dominio mancipatus. Athen. l. 6, καὶ οὐ μόνον τῶν δούλων τοὺς ἀδεσπότους Σπαρτιάτας ἐφίστασι καλεῖσθαι, οὓς ἂν ἀδέσποτους. Emancipatos. Plutarchus De def. orac. ἀδεσπότους καὶ αὐτοκρατεῖς τοὺς θεοὺς ὄντας, Deos remoto omni herili imperio liberos, ſuique iuris. Ariſtot. Ethic. 8, δημοκρατία μᾶλλον μὲν ἐν τοῖς ἀδεσπότοις τῶν οἰκετῶν. Ἀδέσποτα etiam ſunt quæ ad fiſcum deuoluuntur, quia dominum nullum nec aſſertorem habent. Strabo lib. 17, τῶν ἀδεσπότων καὶ τῶν εἰς καιρὸν πίπτειν ὀφειλόντων. Bud. Comm. Ἀδέσποτος eidem Bud. eſt etiam oppoſitum τοῦ αὐθεντικοῦ. Plutarchus, λόγου περὶ Ἀλεξάνδρου πλουτοῦντος ἀπροσδόκητον ἀδεσπότου. Idem in Cicerone, ἀδέσποτον ὄνησιλλον redditam Craſſo dicit, hoc eſt, autoris & ſcribentis nomine ſuppreſſo. Et in Oth. ἀδέσποτον φήμην, Famam incerto autore manantem appellauit. Sic ἀδέσποτον epigramma, cuius incertus autor, eidem Bud. Et Hieronim. Euag. Miſiſti volumen ἀνώνυμον καὶ ἀδέσποτον: & neſcio verum tu de titulo nomen ſubtraxeris, an ille qui ſcripſit, vt periculũ fugeret diſputandi. VNDE Ἀδεσπότως, aduerbiũ, Sine certo autore, oppoſitum τοῦ αὐθεντικῶς: aut propriè Sine domino.

C. Φιλοδέσποτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Domini amans, ſeu Dominii amans, id eſt Qui alterius in ſe dominium libens patitur. Herodot. Melpom. de Scythis, τοῦτο γὰρ δούλων ὅτων τὸν λόγον ποιεύμενοι, αἰδρέατόδε φιλοδέσποτα φασὶ εἶναι καὶ ἄνδρα μάλιστα. Et τὸ φιλοδέσποτον, Domini amor, ſeu Domini aliorum in ſe amor. HINC Φιλοδεσποτεύομαι eſſe videtur, quod Etymol. & Suidas ex Anaxila afferunt, ſed non exponunt. vt ſit Dominum (ſeu alterius in me dominium) amo. niſi quis velit eſſe Dominatum amo aut affecto.

Δεσποτικὸς, οῦ, ὁ, Herilis. vt δεσποτικὴ δύναμις in Epigr. & δεσποτικὸν δίκαιον apud Ariſtot. Ethic. 5, Herleius. ¶ Δεσποτικὸς eſt & Qui dominari nouit. vt ἀρχικός. Sic δεσποτικὸς τοῦ ἀνθρώπων apud Xenophontem accipitur, teſte Bud. Eidem Budæo eſt quoque Imperioſus, Dominandi cupidus, vt ἐλευθερικὸς, nimium liber. Ariſtot. Polit. 5, ὁ δ' ἀκόσμων τρόπος, ἐλευθερίας ἁπάσας ἀφαιρεῖται τὸν ἄρχοντα καὶ τὸ δεσποτικὸν τῆς τυραννίδος. Philo 2 De vita M. τυραννικόν τι καὶ δεσποτικόν, Tyrannicum & herile. Sic Luc. Ptolemæum dicit ἐν κολακείᾳ δεσποτικῇ τεθραμμένον. Et apud Plat. Pol. 2, ἀγριώτερον καὶ ἐλευθεριώτερον καὶ δεσποτικώτερον ἀδικίαν δικαιοσύνης esſe dicitur. VNDE aduerb. Δεσποτικῶς, Heriliter, Dominorum more. Iſocr. De pace, μηδὲ δεσποτικῶς ἀλλὰ σώφρονας αὐτῶν ὄντας τῶν ἄρχειν.

Δεσποτῶν, οῦ, F. ῶσα, Dominor. Plato Tim. τῶν ἐν ἡμῖν πάντων δεσποτοῦν.

διασπιῶ. ΕΤ Διασπία,ας,ἡ,Dominium,Dominatus. Isocr. Archid. πλὴ βασιλέως τῆ μεγάλου διασπίας. Idem Ad Philipp. βαρβαρικῆς διασπίας ἀπαλλαγήσης. Luc.De luctu,πλὴ τῆ ὅλων διασπίαν ἔχειν, Rerum summam imperio tenent. Herodian. lib. 2, ἐδωκέ τι χωρηγῆσαι ἀπόλεσας πάντων εἰς δέκα ἔτη, καὶ δῆθ' ἅπαντὸς διασπίας ἀμοιρῆσαι. Notandum verò apud Pollucem scribi Διασπία. ΥΝDΕ Συνδιασπία,ας,ἡ,Dominii societas, Dominium duobus commune.

ΔΕΥΩ, F.δεύσω,Rigo, Madefacio, Imbuo, Tingo.Il. β,Ὧρη ἐν εἰαρινῆ ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει,id est πήγνη,βρέχῃ. & apud Suid.οὐ γὰρ δεύσας τὸ αἷμα τῆς δεκτύαδος, φησὶ χαλᾷ. ‖Item Misceo,Subigo,Mollio.μίσγω, φύρω,μαλάσσω, Hesych. ‖Apud Soph.autem ἐρυθρὸν αἷμα δεύειν, exp. Atrum fudi sanguinem. In pass.Δεύομαι,Rigor,Madefio,Imbuor.Il.ι,δεύονται ὑπὸ δάκρυσι κόλποι. Il.ρ,αἵματι δὲ χρὼν Δεύεται πορφυρέῳ. Herodian.lib.8,δ' ἄδακες ἐπέσσυτο ὁμοίως πίσσῃ καὶ ῥητίνῃ δεδευμένας. vbi Polit.vertit Pice ac resina oblitas. Sic δεδιττόξεις, Aceto rigatus, imbutus.Et apud Luc. δεύόμενος τῆ ποτῷ, qua metaph. dicitur & βεβρεγμένος,& Plautus verbo Irrigare vtitur.

Δεῦμα,ατος,τὸ,Irrigatio.

C.Δευστοιὸς,οῦ,ὁ,Infector, Tinctor. βαφεύς.Suid.Et Hesychius. ‖Item Bene imbutus seu tinctus, ita vt deleri aut elui tinctura nequeat. Suidas de purpura propriè intelligi scribit habēte ἔμμονον καὶ δυσαπόπλυτον τὸ αὖθος τῆ βαφῆς: metaphoricè autē dicit& de aliis omnibus quæ habeant colorem ἔμμονόν τι καὶ πολυχρόνιον. Athen.lib.3, τὸ καλὸν ἢ χρῶμα τῆ δυσστοιῶ χρώζομεν. Plato lib.4,De republ. καὶ ὃ μὲ δὴ τούτω τῆ ἕτερω βαφῆ, δευστοιὸν λέγεται τὸ βαφὲν, ᾗ ἢ πόνος οὔτ' ἄλλο ῥυμμάτων οὔτε μετὰ ῥυμμάτων δύναται τὸ αὐτῶν αὖθος ἀφαιρεῖσθαι. Sic δευστοιὸς βαφὴ dicitur pro βεβαία καὶ ἀείπλυτος. Metaphoricè sumitur pro Perimbutus,Indelebilis, Qui elui nequit,Bud.ex Plat. eodem loco, ὅπως ἡμῶν ὅτι κάλλιστα τοῖς νόμοις παιδόντες δόξοιντε ὡς τῆ βαφῆ, ἵνα δευστοιὸς αὐτῶν ἡ δόξα γίγνοιτο περὶ δικαίων τε καὶ περὶ ἄλλων, Vt opinione pertinaci perimbuantur.Sic δευστοιὸς ὄρκος dicitur pro βεβαίῳ,vt ab eodem Budæo annotatur : qui quod Cicero 2 De orat. dixit, Sit enim mihi tinctus literis, audierit aliquid, Græcè reddit, ἐχέτω γὰρ τῆ γραμμάτων δευστοιὸν παίδευσιν. ἴσως δὲ δευστοιὸν μᾶλλον τῆ γραμμάτων μεμαθηκώς. Et quod Quintil. dicit, Sensu tincta, ipse reddit δευστοιὸν νοήμασι κεχρωσμένα.id est,benè & plenè imbuta. Plut. Alex.φασὶ δυτὸν ὀκνῶσαι καὶ δευστοιὸν ἐγκρίνασθαι τῆ ψυχῆ τῆ Καισάρου τὸ δέος,Inustum pauorem in animum Cæsaris. Plut.de Dionysio,πλὴ βαφὴν οὐκ αἰτίαν τῆς τυραννίδος,ἀλλὰ πολλῶ χρόνῳ δευστοιὸν οὖσαν καὶ δυσέκπλυτον. Sic δευστοιὸν μανίαν Œcumen. in Acta Apost. vocat deploratum Iudæorum furorem contra Apostolos.Bud.Cōm.p.1058.

C.ΑΝΑδεύω,Irrigo,Imbuo,Subigo. Plut. De primo frig. αἰαδεύοντες πολλάκις ἐλαίῳ καὶ σίαπι φύροντες. id est (Turn. interpr.) Adipe & oleo sæpius inungentes & subigentes. Ælian.apud Suid.πλὴ ἀποδὺν αἰαδεύει κηρῷ ὑγρῷ. At αἰαδεύω τῆς ἥλικι παίδων νόμους,Exponitur Infundo puerorum ingeniis mores.

C.ΠΡΟδεύω,Ante imbuo, Ante madefacio seu irrigo.

ΔΕ'ΧΟΜΑΙ, F.ξομαι,P.χμαι, Capio. Item Excipio, Suscipio. Item Admitto. Il. ι,v. 226 Ἀλλ' ἄγε πλὴ μάστηα καὶ ἰλία σχαλόεντα δέξαι. Et Od.ξ, v. 155, Πεὶν δέ κε,καὶ μάλα πολλὰ πολυκηδέος,οὔτι δεχοίμην.sub.ἔμαυτ.nequaquam acceperim, si offeras. δέχεσθαι χάριν, accipere beneficium. Plut.Themist.Dicitur & πίστιν δίδόναι ᾗ δέχεσθαι. vt Virgil. Accipe dâque fidem.Et δέχεσθαι τὸν ὅρκον, Aristoph. Δέχομαι, Excipio. Il.σ, — ἐπεὶ οὐδέ μὲ τοσσάκτε δέξεται ὀξέα μεγάροισι χήρωσιν πολέσσα Πυλώς.Vbi obserua præpositionem,quæ tamen sæpe omittitur,vt δέχομαί σε χάρᾳ,Eurip.δέχεσθαι δόμοις Apoll.Sic δέχεσθαι τῆ πίστι τὰς σπονδάς, Demosth. At Thucyd.diuersos etiam ab his datiuos iunxit,lib.6,τῆ μὲ πόλιν οὐ δεχομένων αὐτοὺς ἀγορᾷ, οὐδὲ ἄσει,ὕδατι δὲ καὶ ὅρμῳ. Sæpe ponitur solus accusatiuus personæ,vt δέχεσθαι ξένους, Xen. vnde & ξενοδόχος. Bud.δέχεσθαι interpretatur Excipere & prosequi, in hoc loco Plutarchi in Sertorio, ξενίαις τε αὐτὸν ὑπεδέξατο καὶ βασιλικῶς ἐδέξατο.Ex Xen.Pæd.4,δέχομαί σε ἱκέτιν pro Admitto te supplicē. Recipio. Greg.οὐδὲ τὸν Δαβὶδ δέχη μετανοοῦντα,non admittis, Bud. Item pro Recipio in amicitiam & societatem.Thuc.3. ‖Δέχομαι pro Admitto exponitur alia etiā signif. videlicet eo sensu quo dicimus nos admittere quæ approbamus.Thuc.1,ἐδέξατό τι τοῖς λόγοις.Sic δέχομαί σου τὴν προθυμίαν & ἀγαπῶ διαφερόντως, Plut.De Socr. dæm.Greg.οὐ δέχη μετάνοιαν; Idem,δεῖξόν μοι τὴν καθαρότητα,καὶ δέχομαί σου τὴν θρασύτητα. ‖ At δέχομαι cum infin.exponitur Volo:sicut & οὐ δέχομαι Nolo.Isocr.οὔτε ταῦτα τοῦτο δηλονοτήσας,ἐδέξαμήν αὖ ζῆν. Vide Bud.p.892, & 893. Plato in Apol.Socr. ἃ αὖ Ὀρφεῖ ξυγγενέσθαι δέδεκται Μουσαίῳ,ὅτι πόσῳ αὖ τις δέξαιτ' ἂν ὑμῶν; quod quidam non malè interpr. Quàm magno redimeret? Cic.autem liberius, Quanti æstimatis, p. 2 Cic. Lexici. Latini dicunt Quid mereas vel mererīs, aut mereri velis, in simili loquendi genere.Gall. *Ie n'en prendrois pas dix escus.* Vel, *Ie n'en voudrois pas cent escus.* Alicubi δέχομαι vertitur potius Non recuso:vt à Bud.in hoc Greg. loco, καὶ παθεῖν τι ὑπὲρ τούτου δέχομαι. Item Patior,ab eodē in hoc eiusdem Greg.loco,οὐ φέρει τὸν διωγμὸν,οὐ δέχεται ἄσκοπα καὶ αἰσχρόν.Item Sustineo(eo sensu quo dicitur Sustineo hoc facere) Plato Le rep.10,πολλὰ δὲ πολλῆς ἂν οὐκ ἂν δέξαι τὸ πῦρ ἰδὼν φερόμενον. Et Greg. δέχεται ὑπὲρ αὐτοῦ πρεσβεύειν. Dicitur pro eodem & κατὰ δέχομαι. ‖ Huic affinis est signif.qua sumitur pro Sustineo irruentem.vt Bud.interpr.in hoc Xen.loco,Hell.7,οὐκ ἐδέξατο τὸν ἐπὶ τὸν Ἀρχίδαμον,ἀλλ' ἐχάλινωσε. Sic autem & alibi supervtitur. Idē alibi interpretans δέχομαι, Sustineo,Resisto,Nō cedo, affert ex eodem Xen. ὡς οἵ γε Ἀρκάδων οὐ μὰ δέξασθαι τοὺς πολεμίους.Et οἱ δ' Ἀρκάδες οὐκ ἐδέχοντο. Affert & ex Luciano δέχεσθαι πλὴ ἐπίλασιν pro Sustinere impetum. Possumus autem & hic verbum Excipio retinere. Est autem Homerica & hæc signif.vt ἦ οὐ τόν γε δέξεο : & ὁπόσσα δεδέγμεθα ὄξεϊ δουρί. vbi Eustath. docet δέχεσθαι esse ὑπομένειν & ἀνέχεσθαι.

Δέχεσθαι,Expectare. Od.ι, cum fut.infin. Ἀλλ' αἰεί τινα φῶτα μένειν καὶ καλέειν ἐθέλουσιν (in prosa autem dicitur potius περιμένω) Vtitur & alibi cum alia construct. Sunt certè qui δέχεσθαι vertant Expectare in illo etiam Xenoph. loco οὐκ ἐδέξατο τὸν ἐπὶ τὸν Ἀρχίδαμον, & in similibus (atque adeo ipse etiam Bud.δέχεσθαι dicit esse Expectare, seu Sustinere irruentem,locū illum proferens) sed vereor vt satis Latinè. Hoc quidē certè obseruare me memini, aliquot alia verba apud Græcos vtranque significationem habere, videlicet & Expectare id est περιμένειν, & Sustinere irruentem, seu sustinere impetum.Ex illis autem est μένειν.

Δέχεσθαι ἐφ' ἑαυτῷ, In se recipere,Præstaturū se promittere:sed in hac sign.dicitur potiùs αἰρεῖσθαι δέχεσθαι.quod vide.

Δέχεσθαι,Interpretari (eo sensu quo dicitur interpretari aliquid in bonam vel in malam partem,id est Accipere. vnde & verbo Accipio reddi potest metaph. sumpto) Plato Dionysio,οὐ γὰρ αἰσχροὺς αἰτεῖ,ὅτῳ βούλει δέξασθαι τοῦτο δέχου. Est & verbum grammat. pro Intelligo.vt vulgò dicitur hoc vel illo modo accipi aliquod verbum. Plut De def.orac.οἱ μὲ καλῶς δεχόμενοι πλὴ γραφήν. Huc autem videtur posse referri quod apud Sophoclē legitur in Aiace,μηδὲ συμφορᾶ δέχου τὸν ἄνδρα, vertitur enim, Ne ponas calamitatis loco, Ne habeas pro calamitate.Vt si dicam Noli aduētum vel præsentiam illius hominis in eam partem interpretari.

C.Παμδεχὴς,ὁ & ἡ,Omnes seu omnia accipiens vel recipiens.Apud Plat.παμδεχὴς φύσις,Natura omnium receptrix seu receptatrix.Et Plut.De psych.τὸ παμδεχὲς οὐσίᾳ,illa vniuersorū capacitas. Bud.παμδεχὴς pro prima materia affert ex Aristot.De generat.hb.2.

C.Θεοδέγμων,Dei seu rerū diuinarū susceptor, Nonnus.

C.Κυμοδέγμων ἀκτὴ, Eurip.Fluctus excipiens littus.

C.Δεξίμηλος,Oues excipiēs, vel suscipiēs.vt Ἰῶν δεξίμηλα ἀκάλαμπα,Eurip.Oues excipientia, quæ videlicet illis offeruntur.

C.Δεξίπυρος,Ignem excipiens, vel suscipiens . vt δεξίπυρα δαμάλαι,Eurip.

Δεξαμενή,ῆς,ἡ,Receptaculum, Conceptaculum. Plato (vt inquit Budæus) materiam sic vocat in Timæo, quam etiā ὑποδοχὴν formarū dicit p. 159 .Synes. De insomn.

αἰνὰς μὴ δέξασθαι τῆ πρὸ ἀνεψιῶν εὐδαίμων. Philo De mundo, δέξασθαι σαφῶς τὰς αἰδίους ἀπυρίας. Δέξασθαι interdum peculiari significatione dicuntur Aquarum receptacula, ὑδάτων δοχεῖα, inquit Hesychius. Hinc fit vt δέξασθαι reddatur etiam Lacus & Cisterna. Strabo de Roma loquens, pag. 68, ὥστε πᾶσαν οἰκίαν ἔχειν δεξάμενας καὶ φρέατος καὶ κρουνοὺς ἐκ τῶν ἀφόρων, id est (inquit Budæus) Subterranea conceptacula, vt cisternas. Idem ex Galeno affert, βάπτειν τοὺς οὕτως ἰχνεῖς εἰς τὴν ψυχρὰν δεξάμενον, id est (inquit ille) lauacrum balneorum, & piscinam, quam alibi dixit καλυκίσκην. Itē δέξασθαι de venis dictum, vide apud Hesych.

Δεκτὸς, q.d. Acceptabilis. vnde & pro grato (Latinè accepto) ponitur aliquot locis Testamenti noui. Et εὐπρόσδεκτος quoque pro eodem affertur. AT verò ἀπρόσδεκτος non solùm signif. passiua exponitur Non acceptus, aut receptus, seu admissus: sed etiam actiua, Qui non accepit, Expers, Exors. vt ἀπρόσδεκτος κακοῦ. ITEM Δεκτικὸς, Capax, Qui excipere seu admittere potest. Bud. δεκτὸς sicut & δεκτικὸς, Susceptibilis, apud Aphrod.

Δέκτης, Mendicus, ab accipiendo, quòd vndique accipiat.

Δέκτειας, Susceptor. In Epigr. παῦταν δέκτεια γραμματική. ita enim lego non λέκτεια.

Πανδέκτας, Omnia continentes seu complectentes libri. q. d. Qui receperunt omne quod quis in aliquo scientiæ genere desiderare possit. Ita enim alicubi restringēdam puto huius vocabuli signif. Gell. tamē l. 13, c. 9, de libris Tullii Tironis loquens, scribit, In iis præcipui esse videntur quos Græco titulo πανδέκτας libros inscripsit, tanquam omne rerum atque doctrinarum genus continētes. Hæc ille. Peruenerūt certè ad nostra hæc tempora & libri legum Pandectæ inscripti. Cæterùm quomodo Græci πανδέκτας βίβλους dixerint, vel potius an dixerint, (quum βίβλος fœmininum sit, at πανδέκτας masculinum à nomin. singulari πανδέκτης) lectoribus disquirendum relinquo. Vnum addam Synesii locum in quo Bud. πανδέκτας vocari suspicatur (ita enim dicit) eos qui literas intercipiunt & deinde adulterant. Is est p. 53, ὀπτέον οὖν πρὸς αὐτὸν ὁπόθεν ἦλθε καὶ τίσι προσομιλήσας κατῆλθεν, ἵνα μὴ δυνάμενος ἐπέχειν τοῖς πανδέκτας τοῖς ἀποσμηλύουσι τὰ ἐπιστόλια. mihi Gz. epist. 109.

Δοχὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Capax, Theophr. De caus. pl. lib. 2, cap. 6, de terra nigra, δοχὸς οὖσα καὶ τῷ θερμοῦ καὶ τῷ ὑγροῦ.

Δοχὴ, ῆς, ἡ, Conuiuium, ab excipiendis conuiuis dictum. Luc. 6, ἐποίησε δοχὴν μεγάλην Λεβὶς αὐτῷ.

Δοχεῖον, ου, τὸ, Receptaculum, Cōceptaculum. Alex. Aphr. πρὸς χεῖα ἀρτηρία πνεύματος ὅτι δοχεῖον. ET Δοχήϊον, resolutione Ionica pro eodem, in Epigr.

C. ANA δέχομαι, Suscipio, Recipio, Excipio, Tollo. Appiō apud A. Gellium lib. 7, cap. 8, de delphine puerum amante, ἀπὸ σοῦ καὶ σφόδρα ὁ ἰχθὺς ἀνεδέχετο τὸ παῖδα ὅτι τὸν νῶτον, Suscipiebat puerum in dorsum, vel Recipiebat dorso, aut Excipiebat dorso, aut Tollebat in dorsum suum. Recipere dorso dicitur equus à Plinio, lib. 8 cap. 42. ITEM ἀναδέχομαι, Suscipio apud me, Recipio, Receptum do alicui. vt ὁ δὲ ἀνεδέξατο ὅσους ἠδύνατο πλείστους πρὸς ὰς μάχης ἀναστρεφομένων. Quo in loco ἀναδέχεσθαι Budæus vult significare Recipere, id est Seruare & colligere dispersos.

Ἀναδέχομαί σε τὸν παῖδα, Penes me ascisco puerum. & id fermè quod Agnosco filium dicitur. Demosth. aduersus Nearam, ὥσπερ ὅτε μὲ οὐκ ἐχρῆν ἀνεδέξατο τὸν παῖδα.

Ἀναδέχομαι, Recipio, Ad me recipio, vel In me recipio, cum infinitiui futuro. Xenoph. Pæd. 6, ἐγὼ σοι ἀναδέχομαι ἥξειν πολὺ Ἀβραδάτου πιστότερόν σοι φίλον, Recipio, vel ad me recipio. Idem Pæd. 1, τὸν δ' ἐργάτην στρατηγὸν ἐγὼ, ἔφη, ἀναδέχομαι ἅμα καὶ τὰ ὅπλα μᾶλλον ἔχοντας ὑμᾶς στρατιώτας ἀποδείξειν, καὶ τὰ σώματα ἄμεινον ἔχειν διαπονήσειν. vbi ἀναδέχομαι quidam Polliceor vertunt. Demosthen. tamen πρὸς Λεπτίνην post ὑπισχνεῖτο (id est pollicebatur) subiunxit καὶ ἀνεδέχετο. vnde apparet ἀναδέχεσθαι aliquid amplius significare quàm ὑπισχνεῖσθαι. Apud eundem paulo pòst ἀναδέχεσθαι cum infinitiuo, τοιοῦτοι ἀναδεχόμενοι μοι τοῦτο ἐποίουν. Idem accusatiuum huic verbo in eodem significato dedit, ὧν ὑμεῖς πάντα τὰ ἀνήκεστα πρὸς ἑαυτοὺς ἀναδεξάμενοι. Omnia in se recepit. B. interpr. ann. in Pand. Recipere (inquit) est Præstaturum se promittere. sic Græci ἀναδέχεσθαι dicūt τὸ ἐφ' ἑαυτοῦ δέχεσθαι.

Ἀναδέχεσθαι δίκην, sicut τιθέναι δίκην ἐγγυᾶσθαι, (inquit in Comm. Bud.) quasi Iudicium promittere. Quibus ex verbis intelligimus vadimonia olim satisdato fieri soliti. τὸ ἀναδέχεσθαι enim est Recipere, hoc est promittere & in se recipere, & vt suum agnoscere factū vel debitum. quod faciunt sponsores atque intercessores vadimoniorum, & qui iudicatum solutum iri promittunt. Idē in pr. annot. in Pand. A Græcis ἀναδέχεσθαι δίκην dicitur & ἐγγυᾶσθαι apud Demosth. hoc est Iudicium recipere & sponsorum fide promittere. Idem rursus in Cōmentariis, Ἀναδέχομαι ἢ δίκην, Spondeo, ἐγγυῶμαι, vt Sponsor vadimonii. Phalaris Teucro, μάτηλθε οὖτος αὐτὸς ἢ πέμπε πάλαντα ἀναδέξαι θυγατρὸς τῆς κλεισθῆ, γαμευμένης δ' παιδός, Interpellato matrē de nuptiis filiæ, & promitto, spondeto, iubeto fide esse tua quinque talenta dotis genero, quū filia ei nupserit. Verba sunt eius qui dotē dare volebat alienæ filiæ. Idem Bud. alio eorundem Comm. loco scribit, Ἀναδέχεσθαι, Ex promissione facta aliquem è vinculis carceris liberare. Polyb. in 5, καὶ Κρίνων μὲν ἔμεινεν ἐν τῇ φυλακῇ· τὸν δ' Μιχαλίδαν Λεόντιος ἀνεδέξατο ὀφλήματων. i. ἐξηγγυημένον ἀπήγαγεν ἐκ τῆς φυλακῆς.

Ἀναδέχεσθαι τὸ ἔγκλημα vel πᾶσι κακηγορίαν, itē αἰτίαν ἀναδέχεσθαι (quibus omnibus Demosthenes vsus est) significat In se crimen recipere, Crimini se offerre, Agnoscere rem perpetratam, & se mandatorē profiteri: autor B.

Ἀναδέχεσθαι Suidas exponit προσδοκᾶν (i. expectare) in hoc loco, ἀναδέχεσθαι ἢ παρουσίαν τῆς ἐχθρᾶς. In qua significatione idem valebit quod προσδέχεσθαι.

Ἀναδοχὴ, ῆς, ἡ, Receptio. ‖Item, Sponsio, Expromissio. Polybius, ἀπαγαγὼν ἐκέλευσε τὸν Λεόντιον πρὸς τὴν ἀναδοχήν. Bud.

Ἀναδοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, vel Ἀναδοχεὺς, έως, ὁ, Receptor, Receptum dans alicui. ‖Item, Repromissor, Sponsor. Plut. in Dione, σωφρονίσαι τοὺς περὶ Ἀρχύταν Πυθαγορικοὺς τὴν ὁμολογουμένων ἀναδόχους ἡμερώσεις, καλεῖν Πλάτωνα. De Dionysio iuniore loquens. Ex Budæo.

C. ANTI δέχομαι, Vicissim accipio: sicut ἀντιδίδωμι, Vicissim dono.

C. ΑΠΟ δέχομαι, F. ξομαι, Præt. μαι, Recipio, Admitto. Il. α, Οὐκ ἀπίλυσι θύγατρα, καὶ οὐκ ἀποδέξατ' ἀποινα. Oppositum habet ἀπορρίπτω apud Lucianum, ἀργυρομανίᾳ ἐκπίπτοντας, τὰ μὲν προσκεκομμένα ἀπορρίπτειν, ἀποδέχεσθαι δὲ τὰ δίκαια καὶ ἔντιμα καὶ ἀκριβῆ τὸν τύπον.

Ἀποδέχομαι, ad res inanimas translatum, Acceptum habeo, Probo, Approbo, Assentior. Alicubi etiam Cōmendo, Laudo. Iungitur autem accusatiuo rei, item accusatiuo vel genitiuo personæ. Plato De republica lib. 2, πρὸς τὴν Θρασυμάχου τὴν ἀπόρρησιν οὐκ ἀποδέξασθε. Isocrates ad Philippum, εἰ μὴ ἀποδέχομαι τοὺς λόγους τοὺς ἐκείνων, πολλοὶ αὖ κατηγόρουν ἐμοῦ. Idem in Panathenaico, ἃ τοὺς ἀποδεχομένους αἰσχρὸν ὅτι πρὸς τοὺς εἰρημένους ἄρτι τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχειν. Cum genitiuo autem personæ, vt apud eundem ὁ πρὸς Εὐθύνουν, Εὐθυμεῖσθαι δ' χρὴ, εἰ ἀποδέξεσθε τοὺς τοιαῦτα λεγόντων, ὃν τρόπον φησὶ τις χρὴ αἰδεῖσθαι. Plato De republica lib. 2, εἶμαί σου τοὺς πολλοὺς, ὅταν ταῦτα λέγῃς, οὐκ ἀποδέχεσθαι, i. Tibi non assentiri, Tibi non astipulari. Demosthenes, ἄξιον ἀποδέχεσθαι τοὺς ἔργοις καὶ τοῖς σωτηρίαις διαπεπραγμένοις ἐμμένειν. Cū accusatiuo etiam personæ (vti dixi) sed rarius construitur. Isocrates ad Demonicum, μισθὸν ζήλου τοὺς ἐξ αἰδοίας κερδαινόντων, ἀλλὰ μᾶλλον ἀποδέχου τοὺς μετ' δικαιοσύνης ζημιουμένους. Idem, δόξεις γὰρ αὐτοῖς ἀποδέχεσθαι καὶ ζηλοῦν. Budæus ait, quum genitiuo iungitur hoc verbum, accusatiuum subintelligi: & in hoc loco Aristotelis qui est τοῦ μὴ τὰ φυσικὰ lib. 1, εἰ μὲ σοῦ, ἐκεῖ μὲν μαθηματικῶς λέγῃς, οὐκ ἀποδέχεται τοῦ λόγου, ait subintelligendum τὸν λόγον. Sæpe verò duobus casibus iungitur hoc verbum, videlicet accusatiuo rei & genitiuo personæ. Plut. De mulica, ἀποδέχομαί μὲν τοῦ σωφρονοῦς τὸ διδάσκαλον Λιβύην. Vbi exponi potest Laudo. Inuertitur autē hæc cōstructio, & dicitur, ἀποδέχομαί τὸ διδασκάλου τοῦ σωφρονεῖν. quēadmodū annotāt gramm. dici ἀποδέχομαί σε τοῦ ἀκούειν, & αἰτησόμενος quoq;, ἀποδέχομαί σου τοῦ σπουδάζειν. & Suid. ἀποδέχομαί σε τοῦ ζῆν, item ἀποδέχομαί σου τοῖς ζῶσι. Quanquam in

his loquendi generibus ἀποδέχομαί σου τοὺς λόγους, & ἀποδέχομαί σου τῶν δακτυλίων, non videtur genitiuus à verbo ἀποδέχομαι regi, sed esse genitiuus acquisitiuus qui regatur illic ab accusatiuo λόγους, hîc ab accusatiuo δακτυλίους. At in hoc loco, ἀποδέχομαι τῶν ἑκατέρου ὑμῶν, dixerit fortassis aliquis vtrunque casum à verbo regi: vt sit, Hoc ab vtroque vestrûm gratum & acceptum habeo, vel Lubenter admitto. A

Ἀποδεκτέος, α, ον, Recipiendus, Admittendus. Est veluti gerundiuum Latinorum, sicut χρηστέος, πιστέος, & similia.

Ἀποδοχή, ῆς, ἡ, Receptio, Admissio. Frequenter ita vocatur Approbatio, Cõmendatio. ἀποδοχῆς ἄξιον δῶρημα, Donum dignum quod acceptũ habeatur, vel quod approbetur. A Budæo exponitur Laus & commendatio in hoc loco Dionysii Halicarnassei, τὰ δ' αὐτῶν καὶ ἰσόπαλα καὶ ὁμοιοτέλευτα, πότε μὲν, ὅταν τὸ ξένον τῆς κατασκευῆς, ἀποδοχῆς ἠξιοῦτο. Ab eodem vertitur Fauor in hoc Laertii loco, vsurpantis idem loquendi genus, videlicet ἀποδοχῆς ἀξιοῦσθαι. vbi de Theophrasto ita scribit, Θεοῦτον ἦν ἀποδοχῆς ἠξιοῦτο παρ' Ἀθηναίοις, ὥστε, &c. Id est, Adeo illi fauebant Athenienses, vel Tanta erant Athenientium erga illum studia, vel Vsqueadeo acceptus erat Atheniensibus. Et apud eundem, πολλῆς ἀποδοχῆς ἄξιος; Probatissimus, Spectatissimus. Paulus autem dixit πάσης ἀποδοχῆς ἄξιος, in priore ad Timotheum, cap. 4, pro Dignus quem omnes approbent vel admittant. videlicet vt probatissimum & certissimum. Quidam vertunt, Dignus quem omnes suscipiant. B

Ἀποδοχεῖον, ου, τό, Receptaculum, Receptorium. Eadẽ forma dicitur qua ξενοδοχεῖον.

Ἀποδεκτός, ή, όν, ad verbum Admissibilis, Dignus admitti & recipi. Apud Basilium Gratus & acceptus, Probatus. ἀποδεκτὸν Hesychio quoque est ἐπαινετὸν, id est laudabile. C

Ἀποδέκτης, ου, ὁ, VEL Ἀποδεκτήρ, ῆρος, ὁ, ad verbum Receptor. vt Gallicè receueur. ἀποδέκται & ἀποδεκτῆρες (inquit Budæus) sunt coactores tributorum & vectigalium. Aristoteles De mundo, τοὺς τῶν φόρων ταμίας καὶ δημοσίων ἀποδέκτῃρας. Idem Budæus in posterioribus annot. in Pandectas, ἀποδέκται pecunias publicas cogunt. quales sunt qui à Latinis quæstores & coactores vocati sunt: quos hîc Arcadius, verbum è verbo ductum, susceptores appellat. Idem alio loco eiusdem operis, His autem verbis quæ sequuntur, Qui annonam suscipit, vel exigit, vel erogat: ii magistratus significantur quos ἀποδέκτας & ταμίας σιτωνίους & σιτομέτρας vocant. Æschines, ἦρχον ἐπὶ τῶν ἱερῶν ἀποδεκτῶν καὶ ταμείων ἐφ' ἡμῶν. Est & apud Demosthenẽ aduersus Timocratem. Xenophon Pæd. 3, καὶ ἅμα αὐτοῦ καὶ τοῦ τρόφιμον ἀποδέκτῆρες καὶ διανεμάτων δοτῆρες, καὶ ἔτι ὅπλα ἔχειν. Aristoteles Polit. 6, ἄλλοι δ' ἐφ' οἷς ὠὴ αἱ τοῦ δήμου ἀποδέκται τῶν κοινῶν ἀναφέρονται, παρ' ὧν φυλάττονται μισθοῦσθαι τοὺς ἱκανὸν δοῦναι λόγον. καλοῦσι δ' ἀποδέκτας τοὺς καὶ ταμίας. Pollux lib. 8, cap. 1, ἀποδέκται δ' ἦσαν δίκα, οἱ πρός τι φόρους καὶ τὰς εἰσφορὰς καὶ τὰ τέλη ἐπιδέχεται, καὶ τὰ τοῦ πόντου ἀμφισβητήσιμα ἐδίκαζον. εἰ δέ τι μεῖζον εἴη, εἰσῆγον εἰς τὸ δικαστήριον. Apud eundem verò legitur eodem libro ἀποδεκταῖοι, οἱ τὸν σῖτον ἀπομετροῦντες. qui locus suspectus est. D

C. ΔΙΑδέχομαι, Excipio. Propriè q.d. Accipio per [alium seu alios] id est, Accipio veniens ad me quod per alios transiit, vt τὴν βασιλείαν διαδέχεσθαι Herodian. 4. Sic dicitur τὴν ἀρχὴν διαδέχεσθαι, item τὴν τοῦ πατρὸς οὐσίαν. Sic & τὰ ἔκ τινος πάθη dixit Aphr. διαδέχεσθαι πολλὰ πάθη κατ' συγγένειαν, pro Liberos succedere multis morbis parentum. Bud. Lucianus autem addidit ἀλλήλῳ, vbi dixit διαδεξάμενος τὸν πλοῦτον παρ' ἀλλήλους. Iungitur & accusatiuo personæ, vt apud Laertium, διαδέξασθαι Σπεύσιππον, & Ἀρκεσίλαον διαδεξάμενος. Sed & res vna dicitur aliam διαδέχεσθαι, vt τὸν πόλεμον ἡ εἰρήνη διαδέχεται. Bellum pax excipit, Bello pax succedit. Basilius De vita solit. ἀρχαὶ πόλιν ταῖς ἀλλαγαῖς διαδεχόμεναι. A Budæo διαδέχομαι cum accusatiuo personæ exponitur etiam Vices excipio in hoc Luciani loco de Hercule, ὡς διαδέξαιτό ποτε τὸν Ἄτλαντα, καὶ κἀκεῖνος ὡς ἐλάττων τῷ ἄχθει. Affertur διαδέχεσθαι ex Aristotele & cum datiuo. E

C. ΕΚδέχομαι, Excipio, Succedo. Herodot. τοῦτον ἐκδέξασθαι τὸν ἀδελφεὸν. Sic ἐκδέχεσθαι τὸν ἀρχήν, & ἐκδέχεσθαι, Paus. in Lac. pro eodem. At πόλεμος ἐμφύλιος ἐξεδέξατο Ῥωμαίους, Polyb. eo modo quo dicit Liuius, Nec tranquillior nox diem tam fœdè actum excepit. | Ἐκδέχομαι, Expecto. Basil. ἐκδέχεται. Μὴ λείων ἐκδέχου δι' ἡδονῆς χυσιν, μὴ αἰσθάνῃ σπουδῆς. In qua signif. aliquoties & in Testamẽti noui scriptis habetur. sicut & ἀπεκδέχομαι. In vet. autem scriptoribus vsitatius est hac in signif. προσδέχομαι, quãtum quidem ego meminisse possum. HINC Ἐκδοχή, Exceptio, Susceptio. Item Expectatio, προσδοκία, ET Ἐκδοχεῖον, Receptaculum. Et peculiariter de receptaculo aquæ, siue cisterna, siue alio huiusmodi. vt apud Iosephum, τῷ ὑποδοχείων πλησθέντων τὸ ὕδατος. F

C. Ἀπεκδέχομαι, Expecto. vt Σαπφὼ ἀπεκδεχόμενα, Paulus Philipp. 3, & alibi. HINC Ἀπεκδοχή. Expectatio. Damasc. ἀπεκδοχὴν ἴσχοντες τῶν μελλόντων αὐτοῖς ἀποκληροῦσθαι θείων δωρεῶν.

C. ENδέχομαι, Admitto, Recipio, Et ἐνδέχεσθαι τὴν αἰτίαν B. ex Dem. pro Crimen in se recipere. Vide Comm. p. 8. Et Phil. De mundo, τὰ φθοραὶ ἐνδεχόμεναι, quæ corruptionem admittũt. Idem B. ex Gal. ἐνδέχομαι affert pro ἔνεστι δέχομαι. Thuc. autem ἐνδέχεσθαι pro Probare dixit, lib. 3, ὃ ἦ ἐνδέχεται ἐνδέχεσθαι.

Ἐνδέχεται nõ minus vsitatum, imò vsitatius est, impersonaliter positum: pro Fieri potest, Facultatis est nostræ. Item Vsuuenit. Aristot. Rhet. 1, ἐνδέχεται γὰρ ἔνια μὴ γενέσθαι πρότερα πραχθῆναι. Xen. ἐνδέχοι σωφρονήσαντα σωθῆναι, αὖθις μὴ σωφρονεῖν. Plut. in Sol. ὡς ἂν ἐνδέχηται μάλιστα κρύπτοντες ἑαυτούς. Et οὐκ ἐνδέχεται, pro Fieri non potest. Demosth. οὐκ ἐνδέχεται ποσὶ τὸ αὐτὸ ὕδωρ πιεῖν. Apud Thuc. ἐνδέχεται pro Vsuuenit, vel Vsuuenire solet, lib. 1, ἐνδέχεται γὰρ ταῖς ξυμφοραῖς πρὸς πρόσχημα τῶν πραγμάτων οὐχ ἥκιστα ἁμαρτάνειν χρῆσθαι. Sic Luc. euang. 13, οὐκ ἐνδέχεται προφήτην ἀπολέσθαι ἔξω Ἰερουσαλήμ, Fieri nó potest vt &c. Vel q. d. Rationi consentaneum non est vt &c. Vet. interpres ad verbũ dixit, Non capit, pro Fieri non potest. vt & Tertull. vsus est contra Marcionem lib. 5, Quòd si non capit alternis omnia deputari. Ex Isocr. autem affertur, τοῖς φαύλοις ἐνδέχεται τὰ τυχόντα προσῆκον pro Licet & concessum est. | Sed hanc signif. accipit interdum & ἐνδέχεσθαι personaliter positum, vt ἐνδέχονται αἱ ἀρχαὶ ἄλλως ἔχειν. quod affertur ex Aristotele. Et in partic. τὸ ἐνδεχόμενον, Quatenus fieri licuit, Syn. Et ὁπόσ' ἐνδεχόμεθα, quoad eius fieri potest. Vide Bud. 565: & pag. seq. de ἐνδεχόμενον, id est Contingens, differente ab eo quod δυνατὸν appellatur. ET Ἐνδεχομένως Polyb. Quàm fieri potuit maximè. Vide ibidem.

C. ΚΑΤΑδέχομαι, Recipio, Admitto. cui opponitur ἀπαλλάττω, Bud. ex Demosthene. Et ex Pand. καταδέξασθαι τὰ λεγόμενα. Idem interpr. Probo, ex Basil. Et Sustineo, (id est Potius & nò recuso) ex eodem. Vide locos Basilii iungentis hoc verbum infinitiuo, quos affert p. 891, Comment. videtur enim conuenire illis hæc interpr. ET Κατάδοχή, Receptio. V. l. ex Plat. De leg. C

C. ΠΑΡΑδέχομαι, Excipio, Admitto, Plat. Ἡφαίστου ῥίψαντος ὑπὸ πάσης εὐδαίμονος εἰς ἡμᾶς πόλεως. Chrys. παραδέξασθαι τὴν ψυχὴν πᾶσι αἰχμὰς ἡδονάς. Plato Epist. οἷσπερ οἱ παραδιδόμενοι εἰσὶν αὐτοῖς. | Παραδέχομαι, (inquit Bud.) Accipio à maioribus, Fama referente accipio. Plato De leg. 4, φήμῃ δέκτοι παραδεδόμεθα τῆς τοῦ πάνυ μακρείας ζωῆς. | Παραδέχομαι Suscipio, Incepto, B. p. 565 ex Demosth. Παραδέχθη, pass. signif. ex Greg. ἵνα ἡ φαρμακεία παραδεχθῇ, vt medicina recipiatur.

C. ΠΡΟΣδέχομαι, Præterea accipio. | Item Admitto & probo. Polyb. οὐ προσεδέξατο καὶ συνῆκας ὁ δῆμος. | Itẽ Expecto, X. Vide B 565. Vtitur autẽ & Hom. isto verbo hac in significatione. SED Προσδόκιμος dicere solet pro προσδεχόμενος, sicut alibi ὑποδόκιμος pro ὑποδεχόμενος.

C. ΥΠΟδέχομαι, Suscipio, Excipio, Recipio. Herodian. 8, καὶ πόλεις αἰτίαις ὑπεδέχοντο. Et ὑποδέχεσθαι δόμον ἔσω, Hom. & ὑποδέχεσθαι οἴκαδε, recipere in ædes, Aristoph. εὐδαίμων ἂν ἐγὼ πολίτην αἰτοῦμαι ὑποδέξασθαι. Apoll. 2, -ἰοῖς ὑπεδέκτο δόμοισιν Γῆ Ἀθήναιης. Æsch. ὑποδεδέχθαι τὴν πόλιν. Et ὑποδέχεσθαι γυναῖκας Plut. in Pericle videtur esse, Cl. recipere. Itẽ ὑποδέχεσθαι, Excipere familiariter. Sed

& pro Excipere hoſpitio, Demoſth. ad Timoth. Et Pla. lib. 12. Leg. p. 356. Peculiarius etiam pro Excipere ſeu accipere epulis, Antipho 101, ὁ μὲν δεῖνα δειπνίσας, καὶ οἴνου ὑπὸ τοῦ ἑταίρου. Et Plut. in Alex. 222. Παραδέχεσθαι de muliere dictu pro Concipio, ex X. Dicitur & πόσιν (i. calamitas) ὑποδέχεσθαι aliquem, Od. ξ, v. 275, pro Excipere ſeu Adoriri vel Inuadere, vt quidam interpr. Alii tamē ſecus intelligunt. Παραδέχομαι, Excipio ſeu ſuſtineo irruentem, Reſiſto, ἀνθίστημι, apud Hom. Euſtath. Affertur & ex X. in eadē ſign. At βίας ὑπὸ δεχόμενος αἰόλῳ, rurſus apud Hom. Od. π, Bud. interpr. Tolerans, Suſtinens. Παραδέχομαι, In me recipio, Me facturum recipio, Polliceor: Hom. Herodot. & Thu. cū accuſ. item cū fut. infin. Παραδέξιος λιμένι B. ex Herodoto 100, pro portu nauū capace. Vt Παραδέξιν II. 1, pro apparatu quo gs excipitur. Παραδοχή, Exceptio, Receptio, Ipſe excipiēdi actus. Herod. 4. Δαρεῖος ἔπεμπε ἐς ὑποδοχὴν τὴν Ῥωμαίων βασιλέος. Interdū & Cōuiuatio, ſeu Conuiuium quo quis excipitur, Bud. 566. ex Plut. Idem B. alibi interpr. Lautum conuiuium ſeu epulum. Ex eodem Plut. in Alcib. affertur, οἶνον Λέσβιον ἐν τῇ ἄλλῃ ὑποδοχῇ παρεῖχον, pro Et reliqua ad celebrandum conuiuium pertinentia. Παραδοχή, Receptatio. vt Thuc. 1, καὶ αἱ δραπέται ὑποδοχὴν ἦσαν οἰκέταις Λίων, Seruorum fugitiuorum receptationem. Παραδοχή, Receptaculu. vt κατασκευάζειν ὑποδοχὰς ὑμετέρους ὕδασι, Ariſtot. Pol. 7, cap. 11. Παραδοχή, Fauor, Subſcriptio in cauſa & approbatio. vt B. interpr. in hoc Æſch. loco, p. 60. ἵνα ἐξ ὑποδοχῆς ἅπαντα πίῃ Φιλοκράτη. Παραδοχεύς, Exceptor, Suſceptor. Et peculiari ſignif. Qui excipit conuiuio, ἑστιάτωρ.

Δ E K Ω, Ionicè pro δίχω vel potius δίχομαι, à quo deriuata nonnulla quæ κ habent pro χ, & duobus modis ſcribūtur: (vt παιδοκὴς vel παιδοχεύς. ſic ξεινόκος vel ξενόδοκος) itemque alia quæ κ duntaxat habet. Hinc etiam eſt δωροδοκέω, &.

C. Παίδοξ, οκος, ὁ, Qui publico hoſpitio excipit. vel ὁ ὑπὸ παιδοχείου οἰκῶν, Heſych. VNDE Παιδοκεῖον, ου, τὸ, Publicū diuerſorū, Vbi vnuſquiſque hoſpitio excipitur, Taberna diuerſoria, Plauto. Vide παιδοκεῖον infrà.

Παιδόκος, ου, ὁ. ET Παιδοκος, Ionicè, Qui quemlibet hoſpitio excipit. ſeu adiectiue, Omnes capiens. VNDE Παιδοκίδες, ίδες, ἡ, fœm. gen. luna à Platone dicitur, quòd certius generationis ſuſceptrix ſit. v. l.

Παιδοχεύς, ET Παιδοκεύς, Ionicè, έος, ὁ, Qui quemlibet hoſpitio excipit, Hoſpes meritorius. Plut. περὶ ἀοργ. παιδοχεῦσι γὰρ πάντες καὶ ὀργιοφάνοις μαθηταί. Metaph. etiam capitur. Pla. lib. 9 De rep. de tyranno πάσης κακίας παιδοχεῖ πᾶσι θεοῖς. ET Παιδοκεύτρια, ας, ἡ, Quæ promiſcuè quemlibet hoſpitio excipit, καπηλίς. Ariſtoph. Veſp. Βύπτες τῆς σκοβάπτιδός μου δοκεῖ Δημητρεῖ φάλαινα παιδοκεύτρια, ἔχουσα φωλεὸν ἐμπεπορνευμένην ὑός. Item Caupona, apud Ariſtoph. in Ranis πόλεις, δίαιτας, παιδοκευούσας ὅπου κόρεις οὐ λήσει. ITEM Παιδοκεῖον SEV Παιδοχεῖον, ου, τὸ, Taberna diuerſoria. Plut. ἐν φαύλῳ παιδοχείῳ καταλύειν. Idem περὶ πολυφ. ἐν παιδοκείου καὶ πανδοκείας καὶ ἀγορᾶς φιλίας δυνάμενον. Et De fuga, τὸ βίου τὸ πλεῖον ἐν παιδοκείοις καὶ πανδήμοις ἀναλίσκοντα. ET Παιδοκία, ας, ἡ, Promiſcua omnium exceptio. Pla. lib. 10 De leg. ἅπας σκοπεῖν καὶ παιδοκίαν τοῖς παρὰ χθονὸς ἥκουσιν ἄνδρας ὅτι μὴ χρόνιον, ἢ καπηλείαν. Poll. ex Theophr. ξένοις παιδοκίαν καὶ προσδοκίαν. VNDE Παιδόκιος, ου, ὁ, Promiſcua hoſpitum exceptio. Plato lib 8. De leg. δεῖ ἐμπορεῖων καὶ καπηλείων καὶ παιδοκίων καὶ πανδοκείων ἐν πλησίον.

¶ Δεκαπαδόχ pro δέχου δεῦ apud Hom. ab hoc δίχω Ionico indem deriuat Euſtath.

¶ Δεκάζω, Corrumpo largitione, vel ſimpliciter munere. q. d. Corrumpo per ea quæ facio vt aliquis à me accipiat. vt videlicet ſit δεκάζω quaſi δεχάζω à δέχομαι. (taceo enim etymum alterum a δίκη cuius & Suidas meminit) Iſocr. πεπείσθαι τῆς ζημίας ὅσῃπερ εἰώθασιν οἱ λαμβάνοντες δεκάζειν. Plut. in Galba, τὸν αὐτοκράτορα δεκάζει χρυσὸν ἐκπώματι διαφέρουσα. Ælianus, πολλοὺς δὲ ἔφθασεν ὁ μακεδὼν δεκάσας εἰς ὀφειλέσθαι. Hinc δεδεκασμένοι μάρτυρες, Luc. Tranſfertur & ad alia in corrumpendi ſeu peruertendi ſignificatione. vt apud Syneſium, εἰ γὰρ ἄπιστος ἔσται δεκάζειν πάς ψήφος, id eſt Peruertere ſententiam. Δεκάζω exponitur etiam Do decimam, à δέκα. HINC Δεκασμός, Corruptio quæ fit largitione, Corruptela iudicii. Plut. ἔσχον δεκασμοὺς vocat ambitum largitione factum, vt ſcribit Budæus. qui & δεκασμοῦ νόμον, ſicut & δεκοδώκης νόμον apud Arrianum interpretatur ſimpliciter Ambitus legem. Vide & δεκασμοῦ γραφὴ apud Pollucem.

ET Ἀδέκαστος κρίσις, Philoni, Iudex qui nō eſt corruptus accipiēdis muneribus. ὁ μὴ δεδεκασμένος. Et generalius pro eo qui in qualibet re integrum ſe & ſincerum exhibet, iudicis incorrupti more. ITEM Ἀδεκάστως, aduerb. Incorruptè, Sinceré. Luc.

Δ E Ξ I Ά, ᾶς, ἡ, Dextera. ſub. manus. Il. κ, — τοὶ δέ χερσὶν Δεξιῇ πειρήσονται, ὅπῃσί τι μηχήσεται. Plut. in Alex. τὸ ξυνιέναι ὅτι τῷ ἀριστερᾷ μαστεύουσιν, τῇ δὲ δεξιᾷ παρεκάλεσε τοὺς θεούς. Interdum dicitur χεὶρ δεξιά. vt Ariſtoph. Nub. πάσαι μὲ καὶ τῷ χεῖρε δὸς τῷ δεξιᾷ. Sed multo frequentius dicitur δεξιὰ ſubaudito nomine χείρ. vt in τῷ δεξιᾷ πρόσπιπτε, Dem. & Plut. Dextrā porrigere. & τῷ δεξιᾷ πίπτειν, X. Pæd. 4. Item τῷ δεξιᾷ ἐμβάλλειν Æſchin. q. d. Dextrā iniicere, pro Dextrā dextræ iniicere, i. Iungere, vt Virg. loquitur: vel Coniungere, vt Ouid. Et plur. ταῖς δεξιαῖς ἐμβάλλειν, Coniungere dextras, Interiūgere dextras, Copulare dextras. Et vt Latinè dicitur locus aliquis eſſe ad dextram vel ſiniſtram, ſeu lauam, talem & apud Græcos vſum habet δεξιά. atque huc pertinent iſtæ loquendi formulæ: ὁ δεξιᾶς, Ariſtoph. A dextra: ὁ δεξιᾷ pro Dextrā verſus, Dextrorſus, Ariſtot. Sic τοὺς μὲν δεῖ δεξιᾷ τῷ βήματος ἰέναι, τοὺς δὲ ἐπ' ἀριστερᾷ, Plut. Apophth. Et ὁ δεξιᾷ ἔχειν, item ὁ δεξιᾷ λαμβάνειν. Herodot. Polymn. ὁ δεξιᾷ μὲν ἔχοντες εἶρον τὸ Οἰνεῶν. ὁ ἀριστερᾷ δὲ τὸ Τριχωνίου. Thucyd. 7, ὁ δεξιᾷ λαβόντες τὴν Σικελίαν. Vbi ſunt qui vertant (diuerſo loquendi genere, ſed Latinis eadē in re vſitato) Relicta ad dextrā Sicilia: ſicut apud Herodot. Λίβυες ὁ λαβόντες ἐς ἀριστερὰ χεῖρα, Relicta ad ſiniſtrā Ida.

Δεξιά, Fides quæ per dextram data eſt, Fides cuius teſtis fuit dextra. Hinc δεξιὰν δοῦναι καὶ λαβεῖν, fidem dare & accipere. Et in plur. Xen. ἀνάβ. 2, καὶ δεξιὰς ἔδοσαν τοῖς τῶν Ἑλλήνων στρατηγοῖς ὁ βασιλεὺς καὶ τῶν Ἑλλήνων. Rex Perſarum apud eundem (inquit Cam.) πέμπει δεξιάς, id eſt fide ſua accerſit. Et ἀνάβ. 2, ſunt miſſi quidam δεξιὰς ἔχοντες βασιλέως φέροντες μὴ μνησικακήσειν βασιλέα αὐτοῖς, Qui fidem facerent à rege, non fore memorem illum præteritorum. Sic apud eundem δεξιαὶ Cyri Gobrya negat fruſtrari vnqua, id eſt fidem. Apud Hom. δεξιαὶ exponitur etiam Pacta, Conuenta, Il. β, Σπονδαί τ' ἄκρητοι καὶ δεξιαὶ ἧς ἐπέπιθμεν: ſed alii malūt τὰ σπονδαῖς illā ſignificare, at δεξιὰς fidē ſimpliciter interpretari. Affert & aliā expoſ. Heſych. eodem tamen pertinentem, licet & ipſe alibi δεξιὰς exponat σωτηρίας. HINC Δεξιάζω, A dextra. Vide Heſych.

Δεξιός, Dexter. δεξιὸν μέρος ἱππέων τὸν ὄπιον, Ariſtot. De cœlo lib. 2. δεξιὸς ὀφθαλμός, Athen. 7. Apud Hom. Il. ω, αἰετὸς dicitur δεξιὸς αἴξας ὑπὸ ἄστεος. Theogn. Δεξιὸς αἰθυίαις ἠδὲ κορώνῃσι ἐπιψαύσας, pro ὅτι δεξιά, Ad dextram conuerſus. Sic de eadem re apud Plaut. Si deos adoras, dextrouorſum cenſeo [te vortas.] Hom. ὅτε δεξιὰ dixit, Οἵλῃ ὅτε δεξιά, οἵλῃ ἐπ' ἀριστερὰ νωμῶσα βαῖν. Et ὅτε δεξιὰ pro Ad dextram, Ariſtot. Probl. ſect. 16. Sic Luc. Dicitur & ὁ δεξιὸν pro A dextra, ſeu Ad dextram. vt ὁ δεξιὸν ἱστάμενος τοῖς ἀριστεροῦσιν, Euſt. Δεξιὸς, Fauſtus, Proſper. vt exponitur δεξιὸς ὄρνις Hom. Od. ο, & alibi. contrà Od. ν, — αὐτὰρ ὁ οἰωνὸν ἀριστερὸν ἤλυθεν ὄρνις. Et apud Xen. ἀνάβ. ὅτῳ δεξιὸς φανεὶς ἐφαίνετο. id eſt proſpera, inquit Bud. qui & ab Alex. De fato δεξιὸν identidem ſic accipi tradit, 161. βροντὴ δεξιὰ ἐφθέγξατο. Pæd. 7. Sed δεξιὸς ὄρνις poteſt etiā ſimpliciter ſic accipi Volans ad dextram, qui proſperā fortunam portendat: ſicut & ἀριστερὸς vicenerſa. Quod autem ad βροντὴν attinet, dixit contrà Ennius, Quum tonuit læuum bene tēpeſtate ſerena. de quo lege Cic. Affertur & πόχρα δεξιὰ pro proſpera fortuna. Latini autē dextrum ſæpe appellant propitium. Δεξιὸς, Dexteritate ingenii præditus, Acutus, Solers. Thucyd. lib. 3, ῥᾴων δ' οἱ πολλοὶ κακοῦργοι ὄντες, δεξιοὶ κακίαν τινὰ, ἢ ἀφελεῖς, ἀγαθοί. Sic & Ariſtophanes vtitur, vt docet Budæus Cōm. pag. 569. Idem Ariſtoph. pro ſcito, vrbano & lepido.

ἐπὶ δ διαμάλλαν ὡς δὲ δεξιόν. Plat. Epit. οὕτως ἡμῖν οἱ ῥήτορες δεξιοί εἰσι. Item, τοὺς δεξιοὺς καὶ εὐδρόους in Pluto aliqui interpr. Probos. Sed & in Equit. δεξιὸν poni αἰτὶ τῦ ἀγαθοῦ scribit Bud. Apud eundem Aristoph. Vespis τῦτ' αὖ δεξιὸν, redditur, Istud rursus est commodum. Sic apud Greg. in Enc. Macc. εὐθύμιον ἄθλησιν δεξιὸν, primordium certaminis idoneum. Ab Aristoph. δεξιὸν ποῆγμα & ῥᾴδιον pro eodem sæpe poni scribit Bud.

C. Δεξιολάβος, Stipator, Satelles, Act. Ap. 23, vbi lege Bezā.

C. Δεξιοστάτης, Qui à dextra stat. In choro fuit δεξιοστάτης in statione dextra: vt ἀριστροστάτης in sinistra, Cam. ex Poll.

C. Δεξιόπτιχος, In dextra nauis parte remigans: Cam.

C. Ἀδέξιος, cōtrariū τῷ δεξιός significāti solertē & lepidū.

C. Ἀμφιδέξιος, Ambidexter. Vel, Qui vtraque manu vt dextra vtitur, vt Gal. exponit, afferens ex Aristoph. in contraria signif. ἀμφαρίστερον. Quod autem dixit Hipp. χωὴ ἀμφιδέξιος γίνεται, varie expositum habes apud Erotianum, p. 13, 14: & Gal. 62. Sed & quandam præterea expos. affert Sextus philosophus, si bene memini. ‖Ἀμφιδέξιος σδηρος Eurip. Ferrum anceps: vt ἀμφιδέξιον ἔπος anceps verbū Luc. At apud Herod. in Terps. ἀμφιδέξιον χρηστήριον præclarum & explicatū oraculū Cam. interpr.

C. Ἀμφοτεροδέξιος, Ambidexter. ἀμφιδέξιος. Eust.

C. Ἐνδέξιος, Qui est ad dextram. Apud Hom. autem ἐνδέξια pro Stando ad dextram, vel pro ὀπιδέξιος, Eustath. Item Faustus: vide in Ἐπιδέξιος.

C. Ἐπιδέξιος, Dexter, Qui est ad dextram. Aristot. Probl. sect. 16. οἱ ὀπὶ δεξιά, & οἱ ὀπιδέξιοι pro eodem. Hom. Od. φ, Οἵνωι δ' ἐξῆς ὀπιδέξια πάντες ἑταῖροι. Bud. apud Plat. in Sympos. εἰπὼν ἕπαινον ἕκαστος ὀπιδέξια, itidémq; p. 161, ὀπιδέξια interpr. Dextrorsum eundo. Rursum Hom. Il. β, Ἀστραπὴων ὀπιδέξι', οἰωνίσματα σήματα φαίνων, quidam ὀπιδέξια pro Ad dextram fulgurans, (vt dextros fulgores dixit Cic. in sua interpr.) alii aduerb. pro Fausté accipiunt: aut etiam Fausta, vt σήματα duo habeat adiectiua, sitque ὀπιδέξια σήματα, vt alibi οἰωνὸς δέξιος σῆμα. Verùm ibi quoque ἐνδέξια cum ἀστραπῆι iungi potest: Il. ι, Ζεὺς δέ σφιν Κρονίδης οἰωνὸν δέξια σήματα φαίνων Ἀστραπῆι. ‖Sed & ὀπιδέξια πίνειν Athen. 11, vt οἰνοχοεῖν ἐνδέξια Hom. Stando vel conuertendo se ad dextram. Quod tamē & aliter exponi, mox docebo. ‖Ἐπιδέξιος idem quod δεξιός, Scitus. vnde dicitur aliquid facere ὀπιδέξιως qui scitè id facit. A Bud. ὀπιδέξιος redditur etiam Elegās, Commodus, Consentaneus. Item Vrbanus, Lepidus. Aristot. Ethic. 4, ἢτ' ὀπιδέξιος, ἢτ' ἀβρᾴπηλος λέγεται. ET Ἐπιδέξιως, Scitè, Conuenienter, Decenter, Lepidè. cui opponitur ἀπαιδεύτως, Bud. ex Athen. ὀπιδέξια οἰνοχοεῖν apud Hom. Eust. intelligi posse ait pro ὀπιδεξίως. Sic certè & apud Plat. Theæteto ὀπιδέξια accipitur aduerbialiter pro Decenter. ET Ἐπιδεξιότης, Dexteritas. Apud Plut. ὀπιδεξιότητος ea ferè signif. qua ὀπιδέξιον & ἀβρᾴπηλον coniungit Aristot.

C. Παλιδέξιος, Ambidexter (ὁ & ἀμφιδέξιος) vt Asteropæ, Il. φ, — ὁ δ' ἄμβροτα δοῦρε λαβὼν ἀμφὶς Ἥρως Ἀστεροπαῖος, ἐπὶ παλιδέξιος ἦεν. Sed & ὑπερδέξιος hic exponi scribit Eustath. ‖Αἱ παλιδέξιοι λόγοι apud Aristoph. qui à summa ingenii dexteritate proficiscuntur.

Παλιδέξια, Dextralia, Armillæ, in v. l. ex cap. 35 Exo. & Num. cap. 31, & Esaiæ 3.

C. Ὑπερδέξιος, In quo dextra superiorem locum habet, In quo dextra potest attolli supra aliquem. Ita enim vertendum existimo ὑπερδέξιος πόντος, ad exprimendā vim vocabuli: quōd nō fit quū simpliciter dicitur ὑπερδέξιος πόντος esse Locus editus, vel Locus opportunus. Arrian. in 6, μόνοντο δ' ὑπερδέξιον χωρίον καὶ χαλεπὸν ἐς προσβολάς. Sic ὑπερδέξια χωρία ἔχοντες Xen. Hell. 7. Dicitur ab eodē & ἐκ τῦ ὑπερδεξίων βαίνειν, Hellen. 4, & alibi non addito substantiuo. Sed & genit. iungitur interdū ὑπερδέξιος, more cōparatiui gradus. vt apud Polyb. l. 1, ἢ κατακαλόμενοι λέφος ὑπερδέξιον τῦ πολεμίων, id est In quo futuri essent superiores hostibus, (accipiēdo superiores in propria signif. q. d. supra hostes) In quo habituri essent hostes intra se. Quòd si dicas Lat. Quum superiorē locū occupassent, facilè subaudietur quod respōdeat genit. illi πολεμίων. Dicitur ὑπερδέξιος & de persona, pro Superior, id est Cuius Superiores sunt vires: vt ὑπερδέξιος τῷ πολέμῳ ex Polyb. 5 affertur. Et ὑπερδέξιος τῆς καλλίας ἡρπή, Plut. in Numa, Virtus vitio superior.

Δεξιῶς, Prosperè, Feliciter. Herod. 3, τῦτον δ' αὖτῳ δεξιῶς ἐξ ὑπαρχῆς πάσαν ἀνέλιξε τροχιὴν πάντων. ‖Δεξιῶς, Cum dexteritate ingenii, Scitè, Solerter. Luc. δεξιῶς αὐτῶν τυχών, ἀναπλησθεὶς εἰς τὸ πλοῖον, ἐξεπλήρωσας, Scitè eos adeptus, hoc est Scitè illis me accommodans, vel Solerter eis vsus. Ita Bud. qui tamen ait posse etiam exponi Feliciter eos nactus, vel commodé. ‖Δεξιῶς, Aptè (vt & Δεξιῶτατα Aristoph. Aptissimè) interdū cum τροφὴ & ἔχειν. vt Plut. Sympos. εἰ μὴ κύων ἔχει δεξιῶς τροφὴ ἀγρᾶι, ἀλλὰ καὶ τροφὴς σιτοῦται.

Δεξιότης, ητος, ἡ. Dexteritas ingenii, Solertia. cui opponitur ἀμαθία apud Thuc. ἀμαθίᾳ τῇ Θρᾳκῶν οὐκ ἐπιμιμῶμενοι ἢ δεξιότητι μετὰ εὐκολασίας.

Δεξιόομαι, οῦμαι, Dextram iungo, Dextram porrigo, Dextrā prehendo. Aristoph. Pluto αὐτὸν ἅπαντα τὸν βίον ἐδεξιῶντο ἄπαντες. Luc. Zeux. τροπαίοις ὡμῶν δεξιοῦται τὴν δεξιὰν ἑκάτερος. Dicitur & χρηστὴ δεξιώσει, abundante hoc datiuo. A Bud. exponitur Festiuè suscipio, Benignè & comiter alloquor & appello in hoc Arriani loco, ἢ ὅπως δεξιώσασθαι μόνος τὴν τὰ εἰκότα ἅμιλλαν ἀπενέγκηται λέγεται. Sed non minus commodè, & latius etiā extendēdo signif. verti posse existimo, Comiter accipere, vel Leniter clementerque accipere. Est item Prehensare, Ambire more cāditatorum. vnde δεξίωσις Plut Prehensatio. B. ‖Δεξιοῦμαι cum dat. Paus. ἢ λόγοις τισὶν ἢ χρήμασιν ἢ ἔργοις δεξιώσασθαι. Et δεξιοῦσθαι δώροις, Aristot. in præf. libelli De mūdo, ὅσοις τῆς φιλοσοφίας δώροις δεξιοῦσθαι τοὺς ἀρίστους. quod quidā interpr. Donis huius inuitatos optimates accipere, vel liberaliter tractare. Bud autem, Iis inuitare. Alibi δεξιοῦσθαι δώροις inuenitur redditū simplicius Prosequi donis. Dicitur verò & δεξιοῦσθαι δαπίζειν, accipere mensa: & δεξιοῦσθαι σίτοις ab Herodoto, Accipere cibariis: pro quo Lat. potius dicitur Accipere epulis. Sic Basil. Homil. 8, ἢ τῇ ὑμᾶς ταῖς οἰκείαις βλάσαις ἐδεξιώσατο, ἢ τῇ λάσασα τοῖς ἐχθροῖς, τ. Vt conuiuas accepit, Bud. quæ eius interpr. valde mihi placet. HINC Δεξίωμα, Id quod comiter accipimus, & amplectimur. Eurip. Ἰὼ χρυσοῦ δεξίωμα καλλίστου βροτοῖς. ET Δεξίωσις, Dextratio Solino. 1. Dextrarū iunctio, quæ fit ab iis qui se mutuo accipere comiter volunt. Apud App. interpr. Bud. gratulationē, vbi de reditu Ciceronis ab exilio scribit, ἐπὶ ταῖς δεξιώσεσι τῶν ἡμέραν ὅλην ἀναλῶσαι. Ego δεξίωσιν puto optimè reddi Gallico vocabulo caresse: sicut & δεξιοῦσθαι caresser.

C. ΑΝΤΙδεξιόομαι, Vicissim dextram porrigo. ἀντιδεξιοῦσθαι est apud Xen. (teste Bud.) Vicissim dextras porrigere, vt solent inter se festiuè salutantes.

Δεξιτερὰ, idē apud poetas quod δεξιὰ, & Δεξιτερὸς idem quod δεξιός. Il. α, Δεξιτερῇ δ' ἄρ' ἔπειτα λαβὼν ἀπὸ χειρὸς ἀνῶγε. Od. ξ, Ἀλλ' ἄγε δεξιτερὴν δ' ἄρ' ἐμοὶ δότον ἠδὲ βοείην.

ΔΕΩ, F. ησω, ησα, & ησα, Ligo, Alligo, Vincio. Plut. δῆσαι Δαρεῖον πάλαι μὲν λαγάροις, νῦν δὲ ἀλυσίδι καλεῖσθαι. Il. φ. Δῆσεν δ' ὀπίσσω χεῖρας ἰθυπτίοισιν ἱμᾶσιν. Idem Il. β, & alibi, Ποσσὶ δ' ὑπαὶ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα. Thuc. 3, ἀλύσει δήσας πρὸς τῷ Δηλίῳ. Dicitur in secunda persona δίεις, sicut in tertia δίει, potius quàm δεῖς & δεῖ. Vtitur autē τῷ δίει Them. Inuenitur tamē δεῖν in infin. apud Plat. in Crat. τὸ δὲ ἄπιστον ἢ δεῖν ἔοικεν ὄνομα. Et in pass. quoq; voce δοῦμαι, vnde πεδοδούμενος apud Aristot. & πεδοδούμενα apud Plat. ‖Δέω, Vincio, In vincula cōicio. vt apud Demosth. δικασταὶ αὐτὸν οἱ ἕνδεκα. Thucyd. 8, ἢ ἄλλως ἔδησαν. Et l. 1, Κορινθίους ἢ δικασταὶ εἶχον. Et δεδέσθαι, Vincietur, In vincula cōicietur, B. ex Xen. Vtitur hoc δεδέσθαι & Pla. De rep. 2. Luc. εἰς μυδὸν αἰδημόνως δεδέσθαι. Herodotus autem εἰς πέδας addidit, scribens, δίασπεῖς εἰς πέδας. ‖Δῆσαι cum genit. apud Hom. pro χεῖρας λύσαι. Vide Eustath.

Δεσμὸς, Vinculum. Il. ε, — χαλεποὺς δέ οἱ ἔδησε δεσμοὺς ἰδάμνα. Et in plur. δεσμοί VEL δεσμά. (& δέσματα apud Hom.) Plut. De non fœner. ἀλύσεις ἔχοντας ἢ δεσμά. Philo De mūdo, τὰ τῆς αἰσχύνης αἴτια δεσμά. Et ὁ ὅτι τῷ δεσμῶν, Præfectus carceris, in v. l. Δεσμὸς, quod Lat. Nexus, vt in quadam lege apud Demosth. in Timocr. εἴτις πεδεσπέμπται δεσμοῦ, siquis nexu multatus est. Δεσμὸς ponitur & pro fascículo, de quo vide in Δέσμη. HINC Δεσμοφύλαξ, carceris custos, Vel; Qui custodias asseruat, vt Bud.

interpr.apud Lucianum De peregr. Videtur mihi dici quasi δεσμοφύλαξ, Vinctorum custos.

Ἄδεσμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vinculis carens. Vnde ἄδεσμος φυλακή, Libera custodia. ET Βαρύδεσμος, Graui vinculo ligatus, Nonno. ET Πολύδεσμος, Multis ligatus vinculis. Item, Multis clauis compactus. (quòd videlicet claui præstent vinculorum vicem) ET Σιδηρόδεσμος, Ferreum vinculum habens, vel ferrea vincula.

Δεσμόω, ῶ, Ligo, Vincio. Item Colligo, Cõnecto. Aphrod. in Probl. Τὰ μαινόμενα ὑχόπτια δεσμοῦσθαι. Et apud eundem, πάντες μόνοι δεσμοῦσθαι τὴν κεφαλήν. Interdum pro In vincula seu in carcerem conicio. HINC Δεσμώτης, Vinctus, Qui in vinculis seu in carcere habetur, Captiuus. vt Προμηθεὺς δεσμώτης, Æschyli tragœdia. Soph. Ἥδιστος ὦ δέσποινα δεσμώτης ὁδί. Sic & in prosa. Et Δεσμῶτης, Vincta, Captiua, Sophocl. ET Δεσμωτήριον, Locus in quo vinciuntur homines, Carcer. Vnde εἰς τὸ δεσμωτήριον εἰσαγόντων apud Dem. Sic Plut. Ad præf. ind. ὁ τὸ θῆλύ μου ἑαυτῷ δεσμωτήριον πεποικώς. Interdum etiam Vinculum, Compes. vt si à Ligare dicas Ligamentum.

Δεσμάω, ῶ, etiam dicitur eadem signif. vnde ἐδεσμᾶτο λύσαι, Luc. cap. 8. ET comp. Ἐκδεσμᾶν apud Greg. pro Irretire.

Δεσμάω, Idem. VNDE Δεσμαυτικός, Aptus ad ligandum. ET Ἐκδεσμαύω, Religo (seq. ablatiue.) ITEM Συνδεσμαύω, Colligo, Connecto. Polyb.

Δέσμος, (pro δεσμώτης, quod vsitatiùs est) Vinctus, Qui est in vinculis, Qui est in carcere, in Testimonio aliquoties. δέσμοι σκότους, Vinculis tenebrarum irretiti, ex lib. Sap. Et δέσμοι τῆς γῆς, Naz. Quos terræ vincula irretiunt, vel coercent, in v.l. Sic δέσμοι τῆς ἀρχῆς.

Δέσμη, Fasciculus (Gall. Liasse, itidem a ligãdo.) De qua voce δέσμη malè intellecta vide quæ dixi suprà in Ἀσκαλί. Ath. 263, τὰ δράγματα τῆς κριθῆς αὐτὰ καθ' αὑτὰ συμπορεύουσι αἱμάλας· συναθροισθέντα δὲ καὶ ὁπωσοῦν μίαν ἡμῖν δέσμην δέσμιον, οὖλες καὶ ἰούλους, &c. SED reperio etiã δεσμὸς apud Poll. & Eust. hac in signif. vbi dicunt φρυγάνων δεσμούς. ET Δεσμίς, dimin. Fascicululus, Paruus fasciculus. Ponitur & pro δέσμη.

Δέσμα, ατος, τό, pro δεσμός, Vinculum. Item Fasciculus. VNDE Δεσμάτιον, dimin. Paruus fasciculus in Hippiatria, ἐκ τοῦ δεσμάτιον ἦν. Et alibi, ὅσα σὺ δεσμάτιον χλοροπλησίς. Vide & δέσματα ἐδόδου apud Eustath. ἐκ τῆς κοινῆς λαλιᾶς. Cæterùm δέσμας etiã d. Cũ esse quasi δέσμα, antea docui.

Δέσις, Ligatio, Connexio, Iunctura. vt δέσις τῶν ὑδάτων.

Δετός, Ligatus, Vinctus. Et cõp. Λεπτόδετος, &c. paulo pòst. HINC Δετά, pro faciebus in fasciculum colligatis. Ἢν, Καιόμεναί τε δεταί. id est (inquit Eust.) δεσμοὶ δ' ἂν εἶεν, ἐοικότες λαμπάσιν. Apud Aristoph. autem in Vesp. schol. δετὼ vocari ait vtpote συνδεδεμένω ἐκ πατέρων. Dicuntur autem δεταί, & δαπίδες, à δαίω.

C. ΑΝΑδέω, ῶ, Religo, Vincio. Plut. Pericle, ἀνεδήσατο δ' ἅδας περὶ ἑκατὸν πέντε. Qua in signif. Xen. vsus est & particip. pass. α ἀδουλώτους, Hell. 5, ἃ ὑ φορτηγικὰ πλοῖα καὶ χύμενα ἀναδουμένους ἴέναι ἄγει. Sic Thuc. ante eum, lib. 1 & 2 & 4, ἁλὰς ἀναδούμενοι, naues videlicet. ‖ Ἀναδέω, Redimio, Corono. Aristoph. Pluto, λήκυθον ἀναδοῦσ' ἐς νικητήρια. Thucyd. 4, χρυσῷ στεφάνῳ ἀνέδησαν. Et ἀναδεῖν pro Regem facere vel imperatorem, vt inquit Bud. in hoc Greg. loco de Iuliano, ἑαυτὸν ἀνάδησαι καὶ μεγάλην περιουσίαν ζημῶσαι. Itẽ ἀναδήματι στέφανον, Coronor. vt Theod. hist. Eccl. 5, de Eusebio. τὸν τῶν μαρτυρίων στέφανον ἀνέδησατο. Apud Greg. autem εἰς Βασίλειον, de Maximino Christianos persequente, τὸν τῆς εὐσεβείας κράτος ἀναδήσασθαι, Palmam & coronam impietatis mereri, Victoriam reportare, Bud. ‖ Ἀνάδω, sicut ἀείρω, metaph. vt ἀνέδησεν τὴν ἡγεμονίαν ἡ τύχη, suum regnum acceptum fortunæ ferebat. HINC Ἀνάδημα, Id quo caput redimitur, Corona. Eurip. Hippol. χρυσέας κόμης ἀνάδημα δέξαι. Dion Cocceus, τὴν ὑπὸ Καίσαρα ἀνάδημα εἶχε.

C. ΑΠΟδέω, ῶ, Religo, Alligo, Præligo. Dioscor. 2, ἀποδήσας χόρτῳ. Et pass. Ἀποδοῦμαι, Aristot. De gen. an. lib. 4, τὸν δεξιὸν ὄρχιν ἀποδουμένοις ἢ τὸν ἀριστερόν. HINC Ἀπόδεσις, Religatio. ET Ἀπόδεσμον, Fasciculus, Quod simul colligatũ est. Apud Dioscor. redditur Linteum lib. 3, ὁ ἀποδέσμου λίνου, linteo colligatum. Itẽ, Fascia quædam circa caput mulierũ, vt quidam interpr. At Bud. in hoc Luc. loco, ἐπιλήσασα τὸ μηλον, μεταξὺ τῶν μαστῶν ὑπὸ τὴν ἀποδέσμῳ παρῳδύσατο, ait esse (quod & ipse locus indicat) Amiculum mãmas continens. q.d. mamillare. A QVO Ἀποδεσμέω, ῶ, vel Ἀποδεσμάω, Colligo, Religo. vnde ἀποδεσμούμενοι λίνῳ, Dioscor.

C. ΔΙΑδέω, ῶ, Reuincio, Redimio, Obligo, Cingo. Gal. ad Glauc. χεῖρας καὶ πόδας δεδεῖν. Luc. διότι δεδεμένῳ τὴν κεφαλὴν διαδήματι. HINC Διάδημα, Redimiculum. Sed peculiariter dictum fuit de regio redimiculo capitis, fascia videlicet quadam, secundum nonnullos. (vide Plut. in Lucullo 166) Lat. quoq; Diadema dicitur: interdum & generali nomine Corona redditur. Plut. Erot. δεδέσθαι διαδήμασι βασιλέων ἐπίσταται. Philo De vita M. lib. 3, καίτοι γε οἱ τῶν ἑῴων βασιλεῖς οὐκ ἄνευ δεδεμάτων εἰώθασι χρᾶσθαι. Herodian. 1, καινὸν μὲν ἐσθῆτι τῇ κεφαλῇ αὐτὴ καυσίας καὶ δεδέσθαι Μακεδονικοῦ. A QVO Διαδηματοφόρος, i. Diadema gestans. Plut. in Ant. Πλεῖστα δὲ ἐσθῆτα κρατῆσαι καὶ χλαμύδι καὶ καυσίᾳ δεδεμένος κεκοσμημένῳ.

c Διαδεσμόω, ῶ, pro δεδέω ex Gal.

C. ΕΚδέω, Religo, ab [aliqua re] Luc. Item Appẽdo. Bud.

C. ΕΝδέω, ῶ, Illigo, Astringo, Implico, Irretio. Iliad. β, ἄτῃ ἐνδεθεῖν βαρείῃ. Pla. De leg. ἐνδέω εἰς νόμον. Et ἐνδεδέσθαι ὁρκίοις, iureiurando obstrictum esse. Sic ἐνδεδεμένος μεγάλοις ἀμπρώμασι, Plut. in Rom. Aristoteli autẽ De cælo lib. 2, ἐνδεδεμένοι ἀστέρες sunt fixæ stellæ, quæ opponũtur τοῖς πλανωμένοις, id est errantibus. Ibidem μόρσιμος vocat quos & ἐνδεδεμένους. ET in cũpos. vt χρυσοῦν δεδεμένος, Auro illigatus, vel inclusus, B.

C. ΕΠΙδέω, ῶ, Obligo. vt Gal. ὅπως ἂν τὸ ἠλκωμένον μόριον. Et ὁπωσδεδεμένος τὰ τραύματα, Obligatus vulnera. id est obligata habens. HINC Ἐπίδεσις, Obligatio, Gal. ET Ἐπίδεσμος, Ligamen, Id quo vulnus obligatur, Aristoph. in Vespis. A Bud. exponitur Fascia, in hoc Dioscoridis loco, αἱμὰ ὑπόδεσμον σκευασάμενος. A QVO Ἐπιδεσμέω, ῶ, ET Ἐπιδεσμεύω, in vulg. lex. Obligo.

C. ΚΑΤΑδέω, ῶ, Deligo, Deuincio, Astringo, Obstringo. Od. ξ, Ἐν δ' ἐμὲ μὲν καταδῆσαι. Item Prohibeo, Impedio, apud eundem, sicut & simplex δέω. ‖ Ex Herodoto autem affertur pro Conuincere. quia quem cõuincimus, velut obstrictum tenemus. Dicitur & Καταδοῦμαι pro Deuincior, Astringor. Apud Aeschin. autem καταδεῖται actiuè etiam, in signif. metaphorica, πίστει καὶ καταδεῖται τῷ ἀκούσαντι, pro Veritatem persuasione demonstrat & colligit, vt B. interpr. ‖ Καταδέω, pro Incanto. Bud. ex Dionys. Areop. HINC Κατάδεσις, Astrictio. ET Κατάδεσμος, Vinculum quo quis astringitur, seu irretitur. Vtrunque autem à Plat. (lib. 11. De leg. pag. 346 & 347, & 2 De rep. pag. 19) accipi etiam pro incantatione seu quodam μαγγανείας genere, scribit Bud. Sic Synes. dixit ἐπῳδὰς καὶ καταδέσμους καὶ ἱμερτὰς καταιάλους.

A QVO Καταδεσμεύω, idem quod καταδέω.

C. ΠΕΡΙδέω, Circumligo, Obligo. Xen. ζωνία περιδεῖν. Aristoph. περιδεδεύμεθα πόνοις. Et in pass. voce ac signif. Plato De leg. 8, p. 294, αἰτίαισιν σφαῖραι αἱ περιδεδύμεθα. vbi quidam interpr. Circumcingi.

C. ΠΡΟΣδέω, ῶ, Alligo, Adstringo. Plut. Pericle, Σαμίοις ζημίαν προσδῆσαι. Et participia à voce pass. Προσδεδεμένος & Προσδεσις, Alligatus. Apud Chrysost. autem metaph. προσδεδεμένοι ῥᾳθυμίᾳ, delicijs addicti, in orat. De sacerd.

ET Πρόσδετος, Alligatus, in Epigr.

C. ΣΥΝδέω, ῶ, Colligo, Simul ligo, Connecto. Aristot. De mundo, φασὶ Φειδίαν τὸ ἑαυτοῦ πρόσωπον συνδῆσαι τῇ ἀσπίδι. Sæpe pro Coniungo & consocio, item Concilio. Greg. ἀλλήλοις συνδεῖν τοῖς πρώτοις ἱεράρχας. Idem, καὶ πῖρας δίδους καὶ λαμβάνων, πλέον ἑαυτῷ συνέδησε, mihi conciliari. Plat. in Epist. συνδῆσαι πάλιν εἰς τὸ προϋπάρχουσαν φιλίαν τὰ τῆς κοινωνίας. HINC Σύνδεσμος, Colligatio, Coniunctio, Vinculum, Copula. vt σύνδεσμος εἰρήνης, Vinculum pacis, Paul. ad Ephes. 4. Et apud grammaticos συνδέσμοι, Copulæ, Copulatiuæ particulæ. Et σύνδεσμος ὑπερῴος (stella quædam) Cælestis nodus, Cic. interpr. apud Aratum. Item Σύνδεσμοι τῆς σελήνης, Coitus lunæ, v. l. ex Aphr. Probl. 2. Item Σύνδεσμοι, pars neruosa artus committens, in iisdem. vide Gorr.

A QVO Συνδεσμώτης (tanquã præcedẽte Συνδεσμέω, ῶ)

Qui vnà vinctus est.

Σωδίτης, Colligatio. ET Σωδίτης Colligatus. Soph. Aiace, σωδίτης ἄχθος ὁμοδεσμίοις. HINC Ἀσωδίτης, Nō colligatus, Dissolutus. Et peculiariter Ἀσωδίτων ET Πολυσωδίτων, apud gramm. inter se contraria. Nam ἀσωδίτων est oratio in qua omittuntur copulæ seu copulatiuæ particulæ: at πολυσωδίτων in qua sūt multæ & crebræ. ET Ἀσωδίτως aduerb. quo Donatus vtitur, in hunc Terentii locum in Adelphis, Persuasit nox, amor, vinum, adolescentia. ait enim hæc inferri ἀσωδίτως, vt multa videantur. De asyndeto & polysyndeto multa passim in rhetoricis & grammaticis libris. ET Σωδετικός, Colligatorius, Vim colligandi habens.

c.t. Ἐπισωδέω, Insuper colligo seu connecto.

C.Υ Π Ὑποδέω, Subligo, Subtus ligo. Vnde pro Calceo accipitur. Hom. Odyss.o, in fine, & alibi, — ὑπὸ ποσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα, calceos sub pedibus ligauit. Vel, Pedib' subligauit. vt iūgatur præpositio cum verbo. sed omitti solet dativus ποσί: vt κοθόρνοις ὑποδέδεσθαι, Herodot. Et ὑποδήματα ὑποδοῦσθαι, Xenoph. Et ταῖς κρηπῖσιν ὑποδεῖσθαι, Plut. in Præc. pol. Dicitur & ὑποδεῖσθαι sine adiectione, pro Calceare se, seu Calceari (cui opponitur ὑπολύεσθαι apud Xen. 67, in fine, Discalceari) vt ἐμποδὼν ὑποδούμενοι qui præposterè se calceant. HINC Ὑπόδημα, Calceamentum, Solea. Herodot. in Erat. τοῦτο τὸ ὑπόδημα ἐρράφας μὲν σύ, ὑπεδήσαο δὲ ὁ Λεωτυχίδης. (A QVO Ὑποδήματορράφος, Sutor. Chrysost.) ET Ὑπόδησις, vel potius Ὑπόδεσις, Calceatio, Calceatus. Xenoph. Apomn. lib. 1, ὑποδέσεως ἀμέλεια. AB EODEM verbo deriuatur Ἀνυπόδητος, Non calceatus, Calceamentis carens, Qui est nudis pedibus. Xen. ἀνυπόδητός τε καὶ ἀχίτων διάγειν. ET Ἀνυποδητέω, ῶ, Calceis careo, Sine calceis incedo. ET Ἀνυποδησία, Pedum nuditas, Plato & Aristot. Probl.

Ὑπόδεμα Hippocr. Fasciæ quæ fracturis post iniectos pānos superdantur: AT Ὑποδεμάδες, quæ ante iniectos pannos adhibentur. Gorr. ex Gal. ET Ὑπόδεμα, Pignus, in v.l.

¶ Δίδημι, idem quod δέω, Ligo. vnde δίδη Hom. Ligabat, Il.λ, — δίδη μαχέων λύσιον. Factum autem δίδημι ex δέω, cuius futur. δήσω, tradit Eustath. sicut δίδωμι ex δόω, cuius fut. δώσω.

Δ Η', Sanè, Profectò, Equidem. In carm. non solùm postponitur, sed & præponitur: at in soluta orat. postponitur duntaxat, quantum quidem meminisse possum. Dem. Olynth. 1, δεῖ δὴ χρημάτων, καὶ αὐθ' οὗτοι αὐτὴν ὅτι χρήσιμον τῶν ὄντων, opus certè est pecuniis. Ibidem, οὐ δεῖ δὴ διοῦσιν ἀθρόαν ποιεῖσθαι χορηγίαν. In v.l. μεμνήσομαι δή, meminero sanè. |Δή, Quidem, vide in Cic. l.p. 130. Interdū præfigitur particulæ που, itidē significans Profectò, vel Vtique, vel Nimirùm, vt μέμνησαι γὰρ δή που, Dem. Pro eodem ponitur & δή που, vide B.p. 918. In carm. pro δή που dicitur δή ῥα, & ἤ δή: vt Il.α, Ἦ δὴ λοίγια ἔργ' ὅτ' ἐμ' ἐχθοδοπῆσαι ἐφήσεις Ἥρῃ.

Δή Porro, vel Verò. præsertim vbi δή est μεταβατικόν. velut in δὴ δή, & post quædam verba imperatiui modi, vt φέρε δή, ἴθι δή. Itidem, ἄγε δή, δεῦρο δή. vt Lat. Age porro, vel Age verò. aut Age iam. Sed & particula Dum à Lat. interdum sic adhibetur: vt Terent. Phorm. Cedo dum, an vnquam audisti &c. φέρε δή. At pro δὴ δή Cic. dicere solet, Porro autem. Bud. 915. Et οὐδὲ δή, Nec verò. B. 921.

Δή Igitur, Proinde. Thucyd. lib. 1, αὐτὸν ἦν δὴ ἀξιοῦσθαι τὸ ὑπακούειν &c. Isocr. Panegyr. 160, ἐκ δὴ τούτων ῥᾴδιον καταδεῖν &c.

Δή pro δηλαδή, Videlicet, vel Scilicet, vt Bud. vertit. Plato Apol. λέγω τὸ αὐτόματόν τε καὶ ἐμὸν τοῦτο ἐγγίγνεσθαι, ἐμὲ πείθεσθαι δή. Gregor. ἔστιν πως ἡ νὺξ καὶ ὅπου δύεται, τὸ σωθῆναι δὴ ζῶντα, ἐπιτυχεῖν μόλις. In simili autem Luc. loco ait verti etiam posse Inquam.

Δή pro Demum, Duntaxat. vt in λέγω δή. vbi est οὐκ ἀφανῶν. Xen. ὁπόταν δή, cum demum. Crediderim autem δὴ τότε apud Hom. Il.μ, in princ. posse hoc etiā modo reddi. præcedit enim Αἰνείαν ἐπὶ δαίμονα &c. quinto antè post versu sequitur, Δὴ τότε μαντεύοντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων. Non semper tamen ab eodem Homero ita accipitur. Annotat verò ibi Eustath. Milesiorum esse hanc anastrophen, videlicet δὴ τότε pro τότε δή. Ἰτὲ δὴ pro eo quod Cic. dixit Adeo, vt Id adeo sic cognoscite, τότε δή. Xenoph. δικαί καὶ παιδείας δεῖ τῷ ζώντι μέλοντι διωκῆσθαι, καὶ φύσεως ἀγαθῆς ὑπάρξαι, καὶ τὸ μέγιστον δή, δαίμονι γενέσθαι, atque adeo (quod maximum est) &c.

Δή, Etiam. vt Aristot. Ethic. 10, τῷ μὲν γὰρ ἐλευθερίῳ δεήσει &c. καὶ τῷ δικαίῳ δή, Et iusto verò, hoc est, Et iusto etiam, vel, Et iusto quoque. Affert & exemplum Bud. in quo habetur δικαί δὴ καί. sed in eo videri potest vacare δή. potiùs quàm significare Etiā: nisi quis malit otiosam esse ipsam particulā καί. Alioqui δή poni & pro καί testatur itidem Eustathius ex veterum grammaticorum sententia, tradentium significare quoque μεταβατικῶς, & παραπληρωτικῶς. In v.l. ὥστε δή, atque ita. At de δή præfixam habente καί, lege Bud. p. 910. vbi καὶ δή ostendit interdum poni pro Continuò & Protinus, id est ideo: interdum & pro Iamiam.

Δή interrogationi etiam seruit. Plato Sympos. τί δ' αἰμύλιος δὲ δὴ λέγεις, ὦ ἵνα τοῦτο παραλαβὼ καλὰ κακὰ ποιήσεις; πάνυγε. Inde ποῖόν δή, Quale tandem, eidem Plat. in Politico. Et τί δή τί (sicut & τί μήν) pro Quidnā igitur? vel Quid tādem? Et τί δή ποτε? Quid tādem, Cur tandem. Demosth. 143. In v.l. habetur etiam σὺ δή, pro Tune? & τί δή; pro Quid ita?

Δή apud Thucyd. interdum ironicum, pro δῆθεν, Scilicet. vt lib. 3, ἡμεῖς δὲ αὖ πρῶτοι δὴ ὅπλα. Habet verò apud eundem & maiorem quandam vim, cuius à me in castigatione interpretationis Vallæ factam fuisse mentionem puto.

Δή est etiam expletiua sæpe: vt quum postponitur articulo subiunctiuo. dicitur enim ὅς δή (sicut & ὅστις, & ὅς γε, & ὅς περ) pro ὅς simpliciter, Qui. Greg. ὃ δὴ λέγω, quod dici solet. Sic ἃ δή, ἥ δή. Item cum οἷος & aduerbio οἷον. dicitur enim οἷός δή & οἷον δή pro οἷος & οἷον. Iungitur & aliis aduerbiis: legimus enim ὅπου δή, item καθάπερ δή, ὥσπερ δή, item ὡς περ οὖν δή, Bud. 397. Miror autem cur ille post aliqua huiusmodi exempla, subiūgat, particulam δή esse etiam expletiuam: quasi verò in illis non itidem expletiua sit. Imò certè quum οἷον δή vertit simpliciter Quale, id ipsemet fatetur. Affert autem δή expletiuæ exemplum hoc ex Plat. Symp. ἔστι μὲν γὰρ δὴ βίαιος καὶ ὅπου μεγαρικὸς ὁ ἔρως. Et subiungit, Dum à Latinis pro hoc dici. Tale est Cedo dum quod ex Terentio allatum modò fuit. Idem Bud. paulo antè dixerat δή esse παραπληρωματικόν, vt in πού δή apud Plat. idē idem. Cæterum quod ad illud ὦ γὰρ δή attinet, sciendum est multo frequentius esse γὰρ δή sine μέν: & in γὰρ δή vacare δή eodem modo. Aristot. τὸ γὰρ δή ὅ, πέπτυχεν ἐξ ἑκάστου γίνεται συμφορά τις. Luc. ἔμπειροι γὰρ δὴ ἐκ βύπου καθίσαντες. At poetæ δὴ γὰρ pro hoc dicūt, (licet δὴ που pro που δή) vt Il. ο, δὴ γὰρ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν. Et Odyss. ξ, δὴ γὰρ κεχολώατο πάτρῃ. Et δὴ τότε ῥα apud Apoll. Sunt autem qui δὴ γὰρ alicubi exponant Iam enim. sed ego obseruaui pro Enim simpliciter. Aptius tamen per Etenim reddi existimo, non quòd Etenim ab Enim quicquam differat, sed quòd, vt antea dictum est, δή accipi etiam pro καί, ita in Etenim inclusa sit particula Et, (id est γέ) sed otiosa illa quidem. Esse autem δὴ παραπληρωματικὸν existimo & aliis pleriſque locis: ex quibus est quum inter αὐτίκα & μάλα ponitur. dicitur enim αὐτίκα δὴ μάλα (quo & Demosth. vtitur) simpliciter pro Quamprimum. vel Mox.

Δή pro οὖν, vt ὅπως δή, & similia. Sic ὅθεν δή, pro Vndecūque, Plat. in Phædro de quodam sophista δεδιέναι ὃ καὶ ἀπολύσασθαι ὅθεν δὴ κράτιστος. Hæc Bud. Quibus addo, sicut dicūtur ὁπουοῦν & ὁτῳοῦν, aliāque huiusmodi coniunctim, sic etiam dici ὁπουδή & ὁτῳδή. Qua tamen in re sæpe errarunt librarii cum apud alios, tum apud Xenoph.

Δ ΗΘΕΝ, Videlicet. Thuc. 1, οὐδὲ γὰρ ὅτι κωλύει ἀλλὰ γνώμης παραστάσει δῆθεν τῷ κοινῷ ἐπιτιθέασιν. Sed malim hic, sicut & in aliis eiusdem locis, interpretari Scilicet, ironicè. Vide alium locum lib. 3, p. 119, & ibidem scholiasten. Bud. tamen huius signif. non meminit, sed tātùm eius quæ pro Videlicet ponitur, siue Scilicet significante Videlicet. Addit & esse aduerbium δισσυλλαβές,

(ex Eustathio) & affert ex Herodoto, ὡς καταπεύσας δῆθεν ἐόντας. Vide p. 927. Idem B. alibi ex Pantl. affert, ἐαυτὸς πλησίον ὤξας ἔθηκεν καὶ ἐμοῦ μετρίως ἀπεχομένου μᾶλλον λεγόντων. vbi interpretatur Forté.

Δ Η Τ Α, Igitur. vt ἀλλ' ἦτ' αὖ εἶπον ὅπη θορυμαίνῃς &c. Quid igitur? Sic πῶς δῆτα Themist. ‖ Interdum verò vt expletiuum, redditur particula Num. quæ & ipsa interrogationibus adhiberur. vt τί δῆτ' ὁρᾷς; Quid tandem vides? Aristoph. Et, πῶς δῆτα; quo tandem modo? Idem. Et, ἆρα δῆτα ἔγωγε ὡς ἀδίκως λέγω; Idem, pro Vtrum tandem? ‖ Δῆτα interdum & pro Nempe, tronicè posito: vel pro Scilicet, idē signif. quod hic, -sed scilicet vltima semper Expectanda dies homini. Vide Bud. 917.

-Δ Η Λ Ε Ω, Ion. F. ήσω, Ludo. βάλλω, ῥήσω. Vox autē media vsitatior est quàm activa. Il. γ, Μήπως ὑπὸ ἴλαπι Διὸς ὄφρα δηλήσητας. Il. ι, Οὐδέποτ' ἐν Φθίῃ ἐυδώλακι βωτιανείρῃ Καρπὸν ἀπηλήσατ', corruperunt & populati sunt, vt Bud. interpr. Od. χ, — ἄκμων ἠρίνεν δηλήσατο χαλκός. ‖ Εὐρήμως ὅτι καὶ κλοπὴς etiam accipitur, vt tradit Eust. Od. θ, τὸ δ' ἦ ὅτι δεσμὸν ἦλον Μήπως οἱ καὶ ἄδην δηλήσεται. ‖ Δηλέω est etiam Delado, Decipio: παίζω, ἐμῴζω, Hesych. Χ. εἰ ἐπειράσω σε ἐξαπατᾶν, λέγων πῶς πλεῖον ἔχεις ἔπων ὅτι μοι, ὅτῳ δηλεῖς τε φρένας καὶ δηλεῖ, δηλοῖ τε. Vbi tamen quàm suspectum sit δηλοῖ, ω, alibi docui. ‖ Δηλήσας Hesychio est & καμών, ἢ ἐκπλαγείς. ‖ Item Δηλησάμενος eidē est ἠπορημένος. Notandum verò Eust. hoc vocabulum Δηλέω à δαίω deducere, formando à δεδηώς, vt sit propriè, τὸ καὶ πικῶς βλάπτω καὶ ὡσπεὶ δῄω δηλῶ καίοντες.

Δήλημα, ατος, τὸ, Nocumentum, Pernicies. βλάβη, ὄλεθρος. Od. υ, Ἐχθρῶν δ' ἀπόμοι χαλεπὶ δηλήματα γένηται. D

Δηλήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Nocius, Pernicios us. Od. ε, Σχέτλιοι ἦ ῥα νύ γε δηλήμονες ἔξοχον ἄλλων. scribitur tamen ibi & ζηλήμονες, teste Eustathio, qui vtrāque lectionem agnoscit. ‖ Item κλέπτης, κακοῦργος, Hesych. ‖ Item κακοῦργος ἀφελπτώδης, eidem.

Δήλησις, εως, ἡ, Læsio, Maleficium. λώβησις, κακουργία, φθορά, Hesych. ‖ Item ὀργή, & πάθος, eidem.

Δηλητής, ῆτος, ὁ, Qui lædit. Epigr.

Δηλητήριον, ου, τὸ, Nocuum [pharmacum.] Plut. Sympos. πῶς ἔνυδρα, τῶν δηλητηρίων ὄντων ῥᾳδίως καὶ ἀσόλως νόσον ἐλυσιν; E Herodian. lib. ι, ἦ δῆθ' ὑπὸ τοσούτων ἀνθρώπων ὁ τοῦ Αἰθίοπα βασιλεὺς ἕκαστον τοῦ πάσης ἐφῆψαμένων κώλυμα δηλητηρίων. Sic Alex. Aphrod. ἀπίθανον dicit ὑπὸ τοῖς ἀνθρώποις εἶναι δηλητήριον. Δηλητήριος adiectiuè etiam dicitur. vt δηλητήριον ἐπίσκοπον. pro δηλητήριον simpliciter. Herodian. lib. ζ, ἔδωκε δὲ αὐτῷ καὶ δηλητήρια φάρμακα, Venena quoque dedit.

C. Ἀδήλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Illæsus, Ab omni noxa integer. Apollon. ἐν ᾗ Αἰτία ἀδήλητα, id est ἀπήμονες, ἀβλαβεῖς.

C. Δ Ι Α δηλόω, ῶ, Fut. ώσω, idem quod δηλόω, nisi quòd præpositio significationem ampliat. Odyss. ξ, — ὀλίγου σε κύνες διεδηλήσαντο.

¶ Δηλαίω quoque Hesychio est βλάπτω, quū δηλαιομένην exponit βλαπτομένην. ‖ Item & παίζω.

Δ Η Λ Ο Σ, Manifestus, Perspicuus. vt in prouerbio καὶ τυφλῷ δῆλον. Luc. autem dixit δῆλα γὰρ τοῖς μὴ τυφλοῖς ταῦτα, Sæpe autem δῆλον esse dicitur quod manifestum est adeo vt de eo constet. Hom. Odyss. υ, — τῷ μὲν ἤδη δῆλον ὅτ' οὐκέτι νόστιμος ἔσται. X. Pæd. 8, p. 135, ὅπως δὲ ἐγὼ πλουτήσω, δῆλον ὅτι Κύρου γενηθεὶς ἐν Πέρσαις βασιλεύσω, ἴσως ζῶν. (Dicūt autem & δηλονότι coniunctim, de quo postea.) Idem in Anab. Δῆλον γὰρ ὅτι Σεύθης ἀποστήσει, Manifestum est, Palam est, Patet. Demosth. πῶς ποτε δῆλον, quo tandem id planum fit? Et cum εἰ. Lucian. οὐδέπω γὰρ δῆλον εἰ σοφοῖς ἔοικεν ὅπλοις χρῆσθαι, nondum constat an &c. δῆλον ποιήσας. Demosth. Patefacio, Declaro.

Δῆλος ὢν ποτε ποιῶν, vel ποιήσας, vel ποιήσων: aut cum ὅτι, δῆλος ἦν ὅτι ποιήσει, Manifestus erat hoc faciens, &c. pro Manifestum erat eum hoc facere, vel Palàm erat eum hoc facere. Vel, Palàm seu apertè hoc faciebat, vt quidā interpr. Plut. in Amat. narr. δῆλος ὢν βαρέως φέρων τὸν ἀθυμίαν. Luc. in Nigr. δῆλος ὢν τοῦ φιλοσόφου καταγνώσεως. Xen. δῆλός ἐστιν ὑμᾶς μισήσων. Et cum ὅτι: Xen. Pæd. 3 ἀλλὰ δῆλοι ἡμῖν ἔσεσθε ἄκοντες μαχούμενοι, hoc præ nobis feramus. Sic Plato, δῆλος εἶ ὅτι φήσεις.

Δηλονότι, Videlicet, Nimirum. Plato De rep. 6, πότερον ἥλιον δὴ δηλονότι ἐρωτᾷς, Nempe de sole hoc percontaris, vel Nimirum, interpr. Bud. Demosth. Pro cor. ὥσπερ οὖν ἐμοῦ κατηγορεῖ δηλονότι, δεῖγμα αὐτὸ ἐξήνεγκε καθ' ἑαυτοῦ. Adhibetur & responsioni affirmatiuæ. Et pro eodem, δηλοστὶ ex Aristoph. Pluto.

Δηλαδή (factum ex δῆλα δή) Videlicet. Item, Haud dubiè, Profectò. Aristoph. Vespis, Εἶτα δῆτ' οὐ πολλάκις σοῦ γήρᾳ κἀγὼ Δηλαδή; Plato in principio Protag. τὸν ὦ Σώκρατες; φαίνῃ; ἢ δηλαδὴ ὅτι ἀπὸ Ἀλκιβιάδου &c. id est Cic. interpr. An quidem dubium non est quin ab Alcibiade? Sed ibi legēdum esse δῆλά δή, docui p. 130 meī lex. Cic. Cæterùm ponitur & extra interrog. δηλαδή.

Δήλως, Manifestè, Aperté.

C. Δηλωτέος, ά, όν, Manifestum reddo, Manifesto.

C. Ἀδηλος, ος, ὁ & ἡ, Non manifestus, Occultus, Obscurus. Item, Incertus, Dubius. Athen. 6, πολλάκις καταπαλαίσαντες τὸ φρονεῖν τὴν ἀδήλων ἕνεκα. Et αἰτία ἄδηλος ἀνθρωπίνῳ λογισμῷ, Alex. Aphrod. Dicitur & οὐκ ἀδηλός εἰμι τοῦ ποιῆσαι pro δῆλός εἰμι, de quo paulo antè. Et cum fut. pass. vt οὐκ ἀδηλος λυθήσομαι, Isocr. Pan. Sæpe & pro incerto ac non comperto ponitur. vt ἄδηλος πόλεμος. Plut. Cor. ἄδηλος ἦν ὁπότερα ὁ πόλεμος τὸν ἔχει προσδηλον. Xen. Pæd. 1, ἐν τοῖς πιστοῖς ἢ ἐν ἀδήλοις; Idem. ἄδηλον ἅπασι ἀποβήσεται. Et Thuc. 1, ἄδηλον δ' ὁπόσα τις ἐπὶ πλέον ἀφαιρήσεται, pro ἀδήλου ὄντος, quum incertum esset. ‖ Ἄδηλος τόπος, Obscurus locus, id est tenebrosus seu tenebricosus, in Axiocho Plat. pseudep. ‖ Apud Hesiodum autem vir ἄδηλος eadem metaph. qua Lat. Vir obscurus (cui opponitur Clarus) initio Ergon, Ῥεῖα δ' ἀεζύγιον μὲν ὀΐζει καὶ ἄδηλον ἀέξει. HINC Ἀδήλως, Non manifestè, Obscurè. Thuc. 1, τῶν ὧν οἱ βουλήσεως ἀμαρτάντες ἀδήλως ἔχθουσι. Tale est ἀδήλως χαλεπαίνειν, quod exponitur Iram dissimulantes. Apud Paulum Apost. 1 Cor. 9, ἀδήλως, In incertum. ET Ἀδηλότης, VEL Ἀδηλία (quod tamen rarius est) Incertitudo. vt μάχη ἔσχατα πολλῷ ἀδηλότητα, pugna valdè incerta & dubia.

C. Διάδηλος, Manifestus, Euidens, Perspicuus, Apertus, aut Valdè manifestus. ET Ἐκδηλος, Idē, sed potius in carm. Item, Conspicuus, Illustris, ex Epigr. ET Ἐπίδηλος, itidē pro Manifestus. Aristoph. Pluto, βλίμμα' ὅδιν ὁπιδηλόν τι πεπανουργηκότι. ET Εὔδηλος, Idem. Alexand. Aphr. ET Κατάδηλος, Idem. Vnde κατάδηλοι γίνονται ποιοῦντες τί, Plato Apol. eodem modo quo dicitur δῆλος γίνομαι ποιοῦντες. ET Πρόδηλος, Idem. πρόδηλος ἡ κακία, Naz. VNDE Προδήλως, Manifestè. Apud Sophocl. autem θανεῖν προδήλως, exponitur Mori inligniter.

Δηλόω, ῶ, F. ώσω, Manifesto, Declaro. Isocr. in orat. contra Soph. πολὺ ἂν μᾶλλον δηλώσαιμι δίκαιος ὤν. Luc. De hist. scrib. ἡ λέξις ἁπλῆ καὶ πολιτικὴ, οἷα ὑπονοήσαντα δηλοῖ τὸν ἀκροατήν. Et σαφῶς vel σαφέστατα δηλοῖ, Apertè vel apertissimè declarare. Interdum cum ὅτι: vt πῶς δηλοῖ ὅτι ταῦτ' ἐποίησε καπηλεύσας. Et ἐδήλουν οὐδὲν ὅτι ἔφασαν pro Dissimulabant se scire, Iungitur & cum εἰ, & cum εἶπε etiā, apud Xenoph. Apomn. lib. 2, δηλοῦσιν εἶπε πρὸς τοὺς ἀρίστους ὁδὸν τρέψοντας ὅτι τὸν βίον, εἶπε &c. Id est Præ se ferunt viam inituri sint, Bud. interpr. Sic cum participio: vt ἐδήλου ποιήσων ἔχων, præ se ferebat se malè habere. Aristoph. autem δηλῶ τιμῶν, Ostendo me honorare, vel Declaro. HINC Δήλωμα, Quod declarat, Quod indicat, Quod indicio est seu argumento, Indicium. Plut. μάχαι καὶ πόνοι δήλωμα σωτηρίας πολλαχόθεν. ET Δήλωσις, Declaratio. ITEM Δηλωτικός, Declaratiuus, Ad declarandū aptus, vel Declarandi vim habens.

C. Ἐκδηλόω, ῶ, Idem.

C. Προδηλόω, ῶ, Antè declaro, Antè manifesto, Præsignifico.

-Δ Η Μ Ο Σ, ου, Populus, Plebs. Propriè autem volunt δῆμον significare hominum multitudinem, seu hominum multorum cœtum: à verbo δίειν, id est colligare: vt sit δῆμος quasi διεμός. Iliad. β, Ὃν δ' αὖ δήμου τ' ἀνέρα ἰδοι βοόωντά τ' ἐφεύροι, quem ex populo, vel potius ex plebe: id est quē plebeium. Huic enim opponit βασιλῆα: item ἔχοχον ἀνέρα. Sæpe autem apud Demosth. & alios, diuiduntur Athenienses tis

βουλὴ καὶ ὁ δῆμον, (sicut & Romani apud Græcos scriptores: qui apud Latinos in senatum populumque Romanum.) At Homerus Athenienses simpliciter vocat δῆμον Ἐρεχθῆος. Apud quē legitur & δήμῳ Τρώων, quod Eustathius dicit simpliciter esse pro Troianis. quo posse modo intelligi Odyss. α, Ἰθάκης ἀνὰ δῆμον. solere tamē accipi pro nomine certi cuiusdā vrbis Ithacæ loci. Apud Thuc. cum alibi, tum p. 191. ὁ δῆμος & οἱ ὀλίγοι opponuntur. sonātque δῆμος interdum idem quod status popularis, seu δημοκρατία. ‖ Δῆμος exponitur alicubi & Tribus, ab aliis verò Curia. vt apud Plut. in Pericle, vbi τῶν φυλῶν & τῶν δήμων distinguit. Isocr. certè in Areop. 84, cuiusdam diuisionis meminit vrbis in κώμας, at χώρας in δήμους. Apud Plat. De leg. 6, δῆμοι & φρατρίαι coniunguntur.

Δῆμος, adiectiuè, Hom. Qui est ex plebe, Plebeius. Itē δῆμος γυνὴ (q. d. πὰ δήμος) Archilocho, Plebeium (seu potius publicū,) prostibulum. Eadem & δημοτρός. Vide Eust. Alii δημὸς hac in signif. scribunt.

C. Δημοβόρος, q. d. Plebiuorus, aut Populiuorus, Qui bona populi absumit & profligat. vt δημοβόρος βασιλεύς, Il. α. ET Δημοβορέω, ῶ, Populum voro. ITEM, bicompos. Κατὰ δημοβορέω, Iliad. σ, — λαοῖσι δόσιν κατὰ δημοβορῆσαι. vbi contrà populus dicitur potentum bona vorare. Vide Eustathium.

C. Δημογέρων, Qui ex populo præ aliis honorat⁹ est ob senectutem. Ihad. γ, — εἰκὼς δημογέροντες. Aristot. in fine lib. 2 Ethic. δημογέροντες εἰ πὸ δήμου ἐτιμήσαντο. Alicubi δημογέροντες exponitur etiam senatores.

C. Δημοδιδάσκαλος, Populi doctor. Synesio autem δημοδιδάσκαλοι peculiari signif. sunt concionatores ecclesiastici pag. 81. Bud.

C. Δημοθοινία, ας, ἡ, Epulum publicum, Bud. ex Aristot. Sic Luc. ἐν γάμοις καὶ δεξιώσεσι καὶ πανηγύρεσι καὶ δημοθοινίαις. Vide P[illegible]. ‖ Δημοθοινία pro die festo apud Theodoritum, vt Hist. eccles. lib. 3, de duobus martyribus, ἐν μιᾷ δὲ τῇ μνήμῃ ὑπὸ τῶν γεωργούντων δημοθοινία. Sic & alibi, Ἰουλιανὸς δὲ εἰς τὸν Δάφνην δημοθοινίαν ὁπλίσασθαι αὖθις. ἐπὰ δὲ ἡμέρας ἐν τῷ Δάφνῃ πανηγυρίζειν ἐκώλυσεν.

C. Δημοκατάρατος, η, ὁ & ἡ, Quem populus diris execrationibus prosequitur, B. ex Greg. ὡς ἀκούεται ὅτι ὁ σωτὴρ ἅπαν δημοκατάρατος.

C. Δημοκηδής, ἐος, ὁ & ἡ, Plebicola, & Publicola. Pl. in Publ. 32, à tergo. Strabo 14, δημοκηδεῖς δ' εἰσὶν οἱ Ῥόδιοι, καίτοι ὄντες δημοκρατούμενοι.

C. Δημόκοινος, Publicus minister (qui & δήμιος) Tortor. Apud Isocratem de eo qui seruos torquebat ad veritatē eliciendam. in Trapez. 183. Vide Etymol. & Poll. ‖ Significat & πόρνον, Hesych.

C. Δημοκόλαξ, Adulator populi.

C. Δημόκαμπος, Qui se iactat ad populum. Vide Hesych. & Suidam.

C. Δημοκόπος. ΣΕΥ Ὀχλοκόπος, Qui populum velut concutit, ei obrepens arte aliqua. Quæ mea interpretatio etsi mihi non satisfacit, tolerabilior tamen videtur q vel hæc qua dicitur esse Oppugnator populi: vel illa qua redditur Populi exhaustor. Nam quod in vulg. l. δημοκόπος redditur Popularis labor, planè ineptum est. Bud. eo δημοκόπος est Qui popularitate populum sibi fernire perpellit. A δημαγωγός ita differre existimatur quòd hic concionibus multitudini lenocinari & obrepere soleat, at δημοκόπος potius munenbus gladiatoriis & spectaculis. Vide Bud. p. 811, & ibidem locū Plutar. huc facientem. HINC Δημοκοπία, QVAE & Ὀχλοκοπία, Popularitas huiusmodi. B. Pl. Fabio, βίου δὲ δεῖ δημοκοπίαν καὶ θεατροπώλιον ὑπενίσαι. ET Δημοκοπέω, ῶ, VEL Ὀχλοκοπέω, ῶ, Popularitate illa vtor. ITEM comp. Ἐκδημοκοπέω, ῶ, F. ήσω, Popularitate mihi populum seruire perpello. Chion Matridi, ὅπως ἄν τις δημαγωγὸς ὢν δημοκοπήσῃ τοὺς δημαγωγούς. Bud. Comm. ET Κατὰ δημοκοπίαν, ῶς, apud Chionem cum accus. Vide Bud. ibidem.

C. Δημοκρατία, ας, ἡ, Populi principatus, Principatus q est penes populum, Imperium populare. Thucyd. οὐκ ἔστιν ὅπως μὴ δεῖ τὸ μὲν εἰς ὀλίγους, ἀλλ' εἰς πλείονας οἴκειν, δημοκρατίαν κάλλιστον. ET Δημοκρατικὸς, Ad democratiam pertinens, id est imperium populare. vt δημοκρατικοὶ νόμοι, Plat. De rep. 1, Et δημοκρατικὴ πολιτεία eidem pro δημοκρατία, Status popularis. ‖ Est δημοκρατικὸς & Qui democratiæ fauet, apud Aristot. ET Δημοκρατεῖσθαι dicitur πόλις Thucydidi & aliis quæ populi imperio subest. ΑΤ Δημοκρατίζω, Imperio populari faueo, Vel simpliciter Reip. faueo: vt Bud. vertit in hoc Appiani loco in Lybyco, Καρχηδόνιοι δὲ οἱ δημοκρατίζοντες τοῖς τὰ Μασσυλίου φρονοῦσιν ἐξεκάλεσαν.

C. Δημολαλητὸς, ὸν, ὁ & ἡ, Populi sermonibus tractatus.

C. Καταδημοιρίσαι, In populum distribuere. quasi à Δημομερίζω.

C. Δημοπίθηκος, Qui simiam se exhibet erga populum, vel fraudulentia, vel adulatione. Legitur apud Aristoph. in Ranis, cuius vide schol. Erasmus ad γελωποιίαν referre videtur, qui & ad verbum sonare ait Populi simia. Vide prouerb. Simia barbata seu caudata.

C. Δημοποίητος, Qui vnus ex populo factus est, Ciuitate donatus, Aristid. 112. Sic & Anacharsis apud Luc. δημοποίητος ἡμῖν ἔφυ. Affertur & δημοποίητοι ex Polluce, sed prō δημοποίητοι, vt opinor.

C. Δημοστροφέω, ῶ, F. ήσω, In populo versor.

C. Δημοτελὴς, ἐος, ὁ & ἡ, Publicis expensis factus, Publicus, Bud. vt δημοτελὴς θυσία, Plutarch in Numa, Sacrificium publicum. δημοτελὴς ἑορτὴ apud Chrysost. De sacerd. & δημοτελὴς κρίσις apud Aristidem. ET Δημοτελέω, Publicis expensis facio, aut Publico nomine facio. vt δημοτελεῖν ἱερεῖον τέλειον apud Demosth. Publicum sacrificium perficere.

C. Δημοτερπὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Populo iucundus, Populum delectans.

C. Δημοχαριστὴς, οῦ, ὁ, Qui populo lubēter gratificatur. Eurip. Hecuba, ὁ ποικιλόφρων κόπις, κἀδολόχος, δημοχαριστὴς λαιψηρός.

Δημαγωγὸς, q. d. Plebis seu populi ductor, Qui videlicet plebem scit ducere quò vult. (vt de Orpheo scribit Horatius) Exponitur Plebicola à Budæo. Hoc certè nomine intelligitur cuius consilio & quasi ductui plebs obsequitur vtpote qui sit gratiosus. Thucyd. 128, de Cleone, αἰτιᾶται δημαγωγὸς κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ὢν καὶ τῷ πλήθει πιθανώτατος. Vide Aristot. Polit. 4, p. 145: & Plat. 5. p. 182. Vide & B. 810. HINC Δημαγωγία, Popularitas, Gratia & autoritas qua quis valet apud populum. aut etiā Artes quibus quis ad conciliandum sibi populum vtitur, Plut. in Pericle. Idem in Pol. præc. δημαγωγία γὰρ ἡ διὰ λόγου πιθοῦσα ὄχλον. ET Δημαγωγέω, ῶ, Populum duco & impello quocunque volo, Populum ductui meo obsequentem habeo. Qua mea interpretatione nullam excogitare aptiorem potui ad declarandā vim huius vocabuli. Sed hoc addo, dici δημαγωγῶν & de eo qui fauorem populi aucupatur per quem eum sibi obsequentem reddat. Plut. Alcibiade, ὁ δὲ δημαγωγῶν καὶ χαριζόμενος τῷ ὄχλῳ οὐδέποτε δόξει δημαγωγῶν σωφρονιζόντων τοῖς πολλοῖς ἀμιμητότερος. Apud Isocr. exponitur Populum siue remp. moderari, in hoc ad Nicocl. loco, λῶς δ' ἡμαγωγήσεις ἐὰν μή τι τὸν ὄχλον ἰδεῖζειν ἐᾷς, μὴ πείθεσθαι ζόμενος ἐθελοντὰς. Sciendū est autem latius extendi huius verbi signif. ac præsertim quod ad aucupationem gratiæ attinet. vnde & Bud. affert simpliciter pro Cōciliō seu Allicio gratiam, aut emereor. cum accus. p. 811. Idem apud Aristot. Pol. 5, τὸν ὄχλον δημαγωγεῖν interpr. Populariter colere & obseruare. Affert & ex Appiano De bell. ciuil. lib. 5, δημαγωγεῖν pro Facere popularem & gratum populo: ὅπως ἡ δόξα πρὸς τὸν Φιλίππους γεγενῆσθαι δημαγωγὴ τὸν Ἀντώνιον. Citat ex eodem in 4 De bellis ciuil. hæc de Rhodiis verba, πρὸς πᾶσαν δημαγωγοῦσι Ἀλεξανδρεῖς τε καὶ Μιθρίδατες, vbi interpr. Populum concitabant ad bellum Cassio gerendum. Quæ interpretatio liberior mihi videtur. ET Ἐκδημαγωγῶ, idem. ITEM Καταδημαγωγῶ, idem. Vide Synes. apud Bud. p. 811. Affertur & Καταδημαγωγούμενος ex Plut. Pericle, cū accus. pro Superās populari gratia. ET Σωὸδημαγωγῶ, Vnà concilio gratiam, vel Ad cōciliandam gratiam iuuo. Vide Plut. apud Bud. ibidē. Vide & Δημοκόπος.

C. Δήμαρχος, υ, ὁ, Populi princeps, id est Tribunus plebis,

Plut.Caio, αἵρεις αὐτοῦδεῖ πάντα συνεπαίτας τῆς δημαρχικῆς ἐξουσίας, ἧς νῦν δημάρχους καλοῦσιν. ‖ Δήμαρχοι apud Athenienses erant οἱ ἐκάστου δήμου κατάρχοντες, vt paulò antè dicti, Cuiusque municipii principes qui agros describebant & album asseruabant, & municipes, quum opus erat, conuocabant, & suffragia dabant & pignora capiebant. Suid. Vnde apud Aristoph. Neb. δέκατον μὲν δημάρχῳ τῳ. ‖ Impropriè dicitur & δήμαρχος στρατιᾶς. Tribunus militum. VNDE Δημαρχία, ας, ἡ, Tribunatus plebis. Plut. Fabio, ἔχων τιμὴν ἀπὸ δημαρχίας ἄδειαν. Idem Caio, ἀξιοῦσι τιμᾶσθαι τιμῇ δημαρχίας αὐτόν, αἱρεῖσθαι δ' οὔτε ὑπατείας καὶ δίωξιν τῆς πόλεως. ‖ Suidæ est etiam ἀπὸ λῃστῶν ἀρχή, Populare imperium. ET Δημαρχικός, ὴ, όν, Tribunitius, Ad tribunum plebis pertinens. ET Δημαρχῶ, ᾷς, Tribunus plebis sum, Tribunatum plebis gero. Appian. vnde partic. δημαρχῶν, idē quod δήμαρχος, seu, Qui tribunus plebis est.

C. Δημαγέτης, ου, ὁ, Populi amator, Populi amans, Popularis. VNDE Δημαγετία, ας, ἡ, Populi amor, Popularitas.

C. Δημηγόρος, ου, ὁ, Qui ad populum in concione verba facit, Orator, Concionator. Xen. Hell. 6, δημηγόρον τινὰ μιᾶς πόλεως ὀλιγαρχικῆς ὄντα. Luc. in Dem. ἐπαίνων ἢ καὶ τῶν Θεραπίωνος κακιστόν τινα δημηγόρον. Accipitur & pro adulatore populari, vt videbis in Δημηγορέω. ‖ Adiectiuè idē significat quod Concionarius, Concionatorius, Oratorius, vt Δημηγόρους ἁμάς apud Eurip. Hecuba, & δημηγόρον ἔπος in Epigr. HINC Δημηγορία, ας, ἡ, Oratio ad populum, Concio. Item κολακικὴ τέχνη, ἡ πρὸς τὸ χαρίζεσθαι ὥρμηται ἄνευ τοῦ κρατίστου, seu κολακεία τοῦ δήμου, ἡ παρὰ δημοτικὴν τέχνη. Ars oblectandi studiosa potius quàm commodi, vt B. ex Platonis Gorgia colligit, οὐκοῦν ἡ ῥητορικὴ δημαγωγία ἐστίν, ἢ οὐ ῥητέον ἔσται πρὸς οἱ πολῖται ἐν τοῖς δικαστηρίοις. ET Δημηγορικός, ὴ, όν, Concionalis, Concionarius, Cic. Vel, Concionatorius, vt Gell. loquitur. Plato 2 De rep. σοφίαν δημηγορικὴν τινα καὶ δικανικὴν διδόντες, Scientiam concionalem & iudicialem. id est concionandi & orandi ad populum. Δημηγορικὸς est etiam Concionandi & verba ad populum faciendi peritus. Xen. ἵνα δημηγορικοὶ ἢ δικανικοὶ ἡμῖν ὦσιν. ET Δημηγορέω, ῶ, F. ήσω, Concionem ad populum habeo, Verba ad populum facio. Demosth. δημηγορῶ τοῖς λόγοις ἐν τῷ δήμῳ. Et οἱ δημηγορικοὶ, Concionatores. Δημηγορεῖν alicubi est etiam quod Dem. dicit χαίρειν δημηγορεῖν: quomodo δημηγόρης quoque & δημηγορία accipiam docui: Plato Gorg. ὦ Σώκρατες δοκεῖς μοι παρρησιάζεσθαι ἐν τοῖς λόγοις, ὡς ἐμοὶ δοκεῖν δημηγορικῶς οὖν καὶ τοῦτο δημηγορεῖς. id est, popularitèr magis quàm veraciter loqueris. Bud. Δημηγορεῖν est etiam simpliciter verba facere & concionari: vt apud Herodian. l. 2, νῦν αὐτοῦ ἐς ὑμᾶς ἦλθον ταῦτα δημηγορήσων, de Nigro ad milites verba faciente.

C. Δημοφιλής, ής, ές, καὶ ὁ, ἡ, Populo vtilis. Synes. δημοφιλέστατος ἀνθρώπων. Philo lib. 3 De vita Mos. ὅτι συλλήψεσθαι τῷ κρατίστῳ καὶ δημοφιλεστάτῳ τῆς τάξεως, Ad ordinis quo nihil melius est & publicè salutarius, confusionem. Et τὸ δημοφιλές, Quod populo vtile est, seu Publica vtilitas. Herodian. lib. 2, τῷ μὲ δημοφιλοῖ καὶ κοινῇ διαφέροντος ὀλίγῳ τοῖς καθ' ἕκαστον, Quæ verò publicè prosunt, parum cuique curæ sunt. ET Δημοφιλέω, Populo prosum, Populo vtilis sum.

C. Ἄδημος, ου, ὁ, ἡ, Absens à populo seu patria sua, & peregrinans. Nam Hesych. ex Soph. Tympanistis ἄδημοι adfert pro οἱ ἐκ τῆς δήμου ὄντες.

C. Ὁμόδημος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui eiusdem populi & gentis est, Popularis, Gentilis. v. l. ‖ Item Qui cum populo facit, Qui ad populi mores se componit, Popularis. VNDE Ὁμοδημία, ας, vt συναθροπία, In ordinem me cogo, Ciuilem me gero, Bud. ex Plut. Polit. πρᾶος ἐστὶ καὶ ἥμερος καὶ δίαιτα καὶ ὄψεις πολίτου καὶ ἀγοραία χαυνότης, ᾗ συνδημεῖ καὶ συναθροπεῖ τοῖς πολλοῖς βουλόμενος.

C. Παύδημος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad vniuersum populum pertinens, Qui vniuersi populi est, Publicus. vt παύδημος μοῦσα, apud Apoll. ὦρμηται παυδήμους ὅτι βοὸς ἀγελαίας pro παυδήμους, Doricè, apud Soph. Aiace. Et παύδημος ἀγορὰ, apud Eurip. παύδημοι τόποι apud Ægin. παύδημος ἑορτὴ apud Plutar. παύδημος συναγωγία, apud eundē. Aristot. Rhet. 3, οὐ χάριτος ἀλλὰ παυδήμου χάριτος δημιουργός, Non gratiæ, sed

gratiæ vniuersi populi. Ἕως etiam παύδημος dicitur, vt apud Plut. Ετοτ. Αἰτήσαντά σε μὲ ἕνα τῶν ἐξαιρέτων ἑταίρων, παύδημον ἐκ παύδημον ἐκ τῶν ἐξαιρέτων ποιῆσαι. Sic & παύδημος ἀφροδίτη dicitur, cui fanum Solon instituit. Bud. ex Athen. 390, & Pl. Symp. 245. Quæ & παύδημος simpliciter dicitur. Luc. Meretr. d. Δίωνι μὲ τῇ παυδήμῳ ἐκείνῃ λύχνῳ μιχθέντε, τῇ ὁρμῇ ἢ, ἢν τὸ κίνησις, δέσμιον ἑκατέρα. Sic autē vocabatur Venus collocata ἐν τῇ ἀγορᾷ ἀγορᾶ, quòd illic vniuersus populus olim conueniret. Feste Suid. ‖ Παύδημος est etiam Vniuersus: vt apud Soph. Aiax ad Erinnyas dicit, χωρεῖτε, μὴ φοβεῖσθε παύδημον στρατόν, Deliberate vniuersum exercitum. ‖ Item Vulgaris, Plebeius. Synes. ep. 1, ἀπὸ τῆς παυδήμου ῥητορικῆς. Sic παύδημος μοῦσα apud Athen. Et παύδημος ποίησις apud Plut. Παύδημον etiam πῶλον ab Athen. l. 9, ponitur inter quatuor πώλων species. HINC Παυδημεί, ἀδω. Cū vniuersi populi multitudine, Cū totius populi frequētia. Thuc. l. 3, ἔξοδον μὲν ποιεῖται παυδημεὶ ὁ πάντας τοὺς Μηθυμναίους, cum vniuersa multitudine. Idem lib. 4, ἐσβάλλουσιν παυδημεὶ ἐς τὴν γῆν αὐτῶν. Et lib. 2, πάντας παυδημεὶ τοὺς ἐν τῇ πόλει, ἢ αὐτοὺς καὶ γυναῖκας καὶ παῖδας. Plut. Apophth. παυδημεὶ κρατήσαντες, Vniuersi superati. Item, In vniuersum. vt apud Thucydid. lib. 8, ὀκτὼ ἔτεσι παυδημεὶ Σικελίαν. (SED ET Παύδημον aduerb. pro παυδημεί dicitur. vt apud Isocr. in Hel. encomio, παύδημον ἐκπεπτωκότας ὑμᾶς ὅτι δεινότατον ἄθλημα.) ET Παυδημία, ας, ἡ, Vniuersus populus, Vniuersa populi multitudo.

C. Φιλόδημος, ου, ὁ καὶ ἡ, Amans populi. idem quod δημοφιλής suprà. Aristoph. Neb. ὁ Σόλων ὁ παλαιὸς, ἐμοὶ φιλόδημος τὴν φύσιν. Inde φιλοδημότατος superl. Populi amantissim⁹.

Composita ex δῆμος & præpositionibus ἀπὸ, ἐκ, ἐν, ὅτι, μετά.

C. Ἀπόδημος, ου, ὁ καὶ ἡ, Peregrè agens, seu forte, Qui peregrè abest domo, & quasi à populo, profect⁹ peregrè videlicet. Nec tantùm de persona vsurpatur, sed etiam de re. vt ἀπόδημος πόλεμος, Bellum quod peregrè geritur, Bellum externum. ἰρεῖς δὲ (inquit Pollux) ἐκ δήμου τοὺς πολέμους, καὶ ἀπόδημον, καὶ ἐπιδημίους καὶ ἐμφυλίους.

Ἀποδημία, ας, ἡ, Absentia alicuius qui degit peregrè. Accipitur etiam pro ipso actu proficiscendi peregrè, & verbalis vim habet, ac exponitur Peregrinatio, In externas regiones profectio. Xenoph. Pæd. 3, ἐξ ἀποδημίας τινὸς ἐφοίτα. Plutar. in Lycurgo, ἔγνω φυγεῖν ἀποδημίαν τὴν ἐπ' αὐτῷ. Idem ἀεὶ πολυφορίαν. Ἐπανήκοντος ἐξ ἀποδημίας ἐφοίτων. Citatur ex Platone cum præpositione εἰς in significatione profectionis, τῆς ἐμῆς εἰς Συρακούσας ἀποδημίας: rursus significans reditum ex profectione, τῆς ἐμῆς ἐξ Συρακουσῶν εἰκαδὶ ἀποδημίας.

Ἀποδημέω, μῶ, F. μήσω, Absum domo, seu patria, Sum peregrè, Peregrinor à domo seu patria. vt Cicero dixit Peregrinatus diu ab oculis fori & curiæ. Propriè sonat Absum à populo seu à publico: sicut ἐπιδημῶ (quod est ei contrarium) versor in populo, seu in publico, vel In publicum prodeo. Vtroque autem vsus est Xenoph. Pæd. 7, ὅτ' ἐπιδημοῖεν οἱ πολῖται, ἦν καὶ ἀποδημοῖεν. Idem in Sympos, ὡς ἐλευθέρῳ πάσης μοι καὶ ἀποδημεῖν καὶ ἐπιδημεῖν. Interdum iungitur cum ἀπό, vt ἀποδημῶ ἀπὸ τῆς πατρίδος, Peregrinor à patria. id est Absum à patria, & sum peregrè, vel Dego peregrè. Sic enim potius exponendū est quàm vt vulgo, Procul à patria absum. quasi ἀπὸ idem valeat quod μακράν. quod vsurpat Synesius cum hoc verbo, vbi scribit μακρὰν τῆς αὐθρώπου ἀποδημῶ ἔδαφος ἄλλο μιᾶς. atque hic Bud. ἀποδημῶ interpret. Sum in secessu. Aliquando autem (& quidem sæpe) significat motum ad locū, & capitur pro Peregrè abeo, vel proficiscor. nonnunquam sine adiectione, nonnunquam cum præpositione εἰς, aut aduerbio motum ad locum significante. Isocr. in quadam epistola, εἰ ὥσπερ ῥᾳδίως τις ἄλλην χώραν ἐνοικεῖν ἄγει, ὅτι γήρως ἀπεδήμουν ἂν ἐχειροῦμεν. Aristoph. in Ranis, πῶς γὰς ἀπεδήμεις; Plato epistol. 5, δεῦρο ἀπὸ δημῶν, huc venire, peregrè proficiscentem, vel profectum. Idem in Apologia, cum aduerbio ἐκ loco & cum εἰς præpositione ad locum, verbum hoc iūxit, εἰ δ' αὖ ἐξ ἀπὸ δημοῦ ὅτου ἐκεῖσε πορεύοιτο εἰς ἄλλον τόπον. quod Cicero interpretatur, mortem esse migrationem: fortasse eo quòd ipsemet Plato antea dixisset, με-

τύπους τῶ τόπου τῶ ἀνδρὸς εἰς ἄλλον τόπον.

Ἀποδημητὴς, οῦ, ὁ, Peregrinator, Cui moris est peregrinari, vel peregrè abesse. Thucydid. lib 1, καὶ μᾶλλον καὶ ἄοκνοι ἐσόμεθα πρὸς ὑμᾶς μελετᾶν καὶ ἀποδημητὰς πρὸς ὑμῶν γίγνεσθαι.

Ἀποδημητικὸς, οῦ, ὁ, ad verbum Peregrinatiuus. id est peregrinari solitus. vt inter aues solēt grues & hirundines. Ex Xenophonte autem citatur ἀποδημητικοὺς ποιεῖσθαι pro A populo seu extra populum amandare, & ad peregrinationem amittere, seu in peregrinas regiones aut externas.

c.2. Συναποδήμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui simul peregrinatur, Qui vnà [cum alio] à populo seu gente sua abest.

ET Συναποδημέω, ῶ, Fut. ήσω, Simul peregrinor, Peregrinationis socius sum, Comitor eum qui è populo suo peregrè proficiscitur.

C. Ἔκδημος, ν, ὁ καὶ ἡ, Qui à populo dissitus & remotus est, Qui extra populi alicuius fines est. Dicitúrque & de re aliqua & de persona. De persona, vt Xen. Præd. 8, ὅταν δὲ ἔσω ἔκδημος ἦ, Quum verò peregrè abfuerit. Sic ἔκδημος ξένος, Qui peregrè degit. Interdum verò & genitiuus c additur, significátque simpliciter Absens. vt apud Eurip. ἔκδημος τῆσδε χθονὸς, Absēs ab hoc solo. & ἔκδημος ὢν δωμάτων, Procul à penatibus foris agens, apud eundem. De re, vt apud Thucyd. lib. 2, ἐς τὴν ὀπίσω πόλεμον, εἴτε τινὸς ὅτι ἔξοδον ἔκδημον, ad longinquam expeditionem. Idem l. 1, ἐκδήμους στρατίας πολὺ ἀπὸ σφῶν, Longinqua bella procul domo. Sic ἔκδημος πόλεως, Exterum & longinquū bellum, Bud. ex Plut. Et ἔκδημος ἔρως apud Euripidem.

HINC comp. Συνέκδημος, ν, ὁ καὶ ἡ, Peregrinationis seu discessus è populo suo, socius. Et simpliciter συνοδοιπόρος Hesychio. id est comes. Plut. Oth. καταλείψουσι τὸν ἐν τῇ πόλει τοὺς συνεκδήμους. Sic Act. Apost. 19, συνεκδήμους Παύλου, comites Pauli. Et metaph. apud Greg. θνητείαν συνέκδημον ἀεὶ τὸ ἐκεῖθεν ποιούμεθα, καὶ προσδοκῶμεν θνητείας. apud quē καὶ τῆ πόλει συνεμακρύνθησαν ὡς ἐκείνῃ συνέκδημοι, Bud. interpr. Simul è vita excedentes. ET Deriuat. Ἐκδημία, ας, ἡ, Discessus seu abitus è populo, Peregrinatio, seu simpliciter Discessus. Greg. de Basilio discedente Athenis loquens & à se distracto, παρῆν ἡ τοῦ ἐκδημίας ἡμέρα καὶ ὅσα ἐκ τῆς ἐκδημίας. Ἐκδημία peculiariter di E citur etiam de discessu ex hac vita. Greg. δ εἰσὶν ὑστεροβουλία, καὶ τὸ ζημίας αἰσθάνεσθαι μὴ πρὸ τοῦ ἐκπεσεῖν ἐκδημίας, post obitum. ET Ἐκδημέω, ῶ, F. ήσω, E populo seu gente mea peregrè abeo, Peregrinor. vt in Hist. eccles. καὶ πρὸ ἐκχάλκου ἐγδίαν ἐσορῆσαι ποθήσας, μετὰ τῶν δύο μετοχείων ἐξεδήμησε. Sic ἐξεδήμησεν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Et apud Naz. ἐκδημήσωμεν πρὸς ἡδύ. VNDE Ἀνεκδήμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Peregrinationibus carens. vt αἰνεκδήμητος ἡμέρα, Dies qua peregrinari consuetudo aut fas non est. Pl. in Pr. Rom. ἢ μετὰ καλαίδας ἐμέρᾳ καὶ νόπας καὶ εἰδοὺς ἀπέξοδον καὶ αἰνεκδήμητον πάντας.

C. Ἔνδημος, ν, ὁ καὶ ἡ, Qui in populo seu intra populi fines est. vel (vt Bud. exponit) Qui est in ciuitate & domi, Qui peregrè non it. Et interdū idem quod Ciceroni Domesticus. Hesiod. Ergois, αἰδέσσεσθαι ξείνους καὶ ἐνδήμους ἐνὶ δήμῳ. Æsch. contra Tim. ex verbis legis, μηδὲ ἀρχέτω ἀρχὴν μηδεμίαν, μήτ' ἔνδημον μήθ' ὑπερόριον. Thuc. lib. 1, καὶ μᾶλλον καὶ ἄοκνοι ἐσόμεθα πρὸς ὑμᾶς μελετᾶν, καὶ ἀποδημητὰς καὶ πρὸς ἐνδημοποιεῖσθαι. Et ἔνδημοι πράξεις apud Aristot. Ciuiles & domesticæ administrationes, respectu earum quæ foris & peregrè fiunt. Sic ἔνδημοι ἀρχαὶ G & ὀπτὸδημοιοῦσαι ἀρχοντες apud Thucydidis scholiasten. HINC Ἐνδημία, ας, ἡ, Quum quis intra populi sui fines seu domi est, nec peregrè abest. Præsentia, παρουσία. Hesych. ET Ἐνδημέω, ῶ, Domi seu apud populum meum dego. oppositum τῷ ἐκδημέω & ἀποδημέω. Theodor. in 4 Hist. eccles. τῷ δὲ Ἀθανασίου συμμετέχειν ἱερώτων, καὶ ἐνδημοῦντα καὶ ἀποδημοῦντα συναίρω. Sic ἐνδημεῖν ἐν τῇ πόλει.

Ἔνδημος, ου, ὁ καὶ ἡ, vt ἐνδήμιος νόσος, vide in proximè sequente Ἔνδημος.

C. Ἐνδήμος, ΣΠΑΝ Ἔνδημος, Versans in populo. vt ὀπτὸδημος φάτις Soph. (Doricè pro ὀπτήμος) Rumor qui est in populo, Rumor qui vagatur per populum. Sic ὀπτήμος, Qui versatur in populo, & domi: cui videlicet opponitur is qui peregrè abest: Od. α, — ὅππῃ ἔπι πουλὺς αἰὴρ ὀπτὸδήμος ἔῃσιν. Ibidem tamen ὀπτὸδήμου τοῦ σὺν πατρί, Eust. non vult esse simpliciter Qui domi agit, sed Qui peregrè reuersus domi agit. Nonno autem ὀπτὸδήμους αἰνὴρ, Qui est è populo, Ciuis: pro quo ἔνδημος apud Hesiodum. Dicitur & ὀπτὸδήμιος πόλεμος, Bellū quod geritur inter populares, Bellum ciuile. (quod & domesticum ac intestinū bellū appellatur) Itē, Ἀρτῶν ἠδὲ ἑείκοσιν ὀπτὸδήμοις ἁρπακτῆρις, Il. ω, pro Raptores è publico. Vulgò interpr. publici raptores. Vt autem hic ἁρπακτῆρις ὀπτὸδήμοις ἀρτῶν idem valet ac ἁρπακτῆρις τοῦ τῶ δήμου ἀρτῶν, sic apud Apollon. ὀπτὸδήμος αἰδὼς videtur esse ἡ τῶ δήμου, Arg. 2, de Mosynœcis, Οὐδὲ δοιῆς αἰδὼς ὀπτὸδήμος. vt sit, Neque est vlla publica verecundia concubitus: pro eo quod est, Populus sine vlla verecundia in propatulo concumbit. In vsu est & apud medicos hoc vocabulū, vocantes ὀπτὸδήμιον νόσον, aut ὀπτὸδημον (VEL ὀπτὸδημικὴν, secundum quosdam) morbum communē quidem & à communi causa natum, non tamen patrium & familiarem, sed potius externum & aduentitium: quum cōtrà ἐνδήμιος dicatur qui alicui regioni familiaris est & quodammodo vernaculus. ET Ἐπιδημία, ας, ἡ, Aduentus. Greg. ἑορτάζομεν σήμερον ὀπτὸδημίαν θεοῦ πρὸς ἀνθρώπους ἵνα πρὸς αὐτὸν ἐκδημήσωμεν, de natali Domini. Alibi, ἑορτάζομεν ὀπτὸδημίαν τῶν πνεύματος, de pentecoste loquens. Herod. lib. 3, οἱ δὲ Βραγχίδαι τὴν τοῦ βασιλέως ἐκπλαγλοῦσι αἰφνιδίῳ ὀπτὸδημίᾳ. Et quod in Pand. legitur de officio proconsulis, Hoc etiam obseruare oportet, vt per eā partē prouinciā ingrediatur per quā ingredi moris est, & quas Græci ὀπτὸδημίας appellāt siue καταπλοῦν obseruare: B. interpr. Accessus ad ciuitatē aliquā. ET Ἐπιδημέω, F. ήσω, idē quod ἐνδημέω, Adsū in vrbe, Domi in vrbe sum, Domi sum. X. Præd. 7, εἴτ' ὀπτὸδημῶν αὐτὸς τυγχάνοι, εἴτε καὶ ἀποδημῶν. Æschin. contra Ctesiph. οὐκ ὀπτὸδημοῦντος ἐν Μακεδονίᾳ Φιλίππου, ἀλλ' οὐδ' ἐν τῇ Ἑλλάδι παρόντος, ἀλλ' ἐν Σκύθαις μακρὰν ἀπόντος. Sic apud Thuc. l. 1, οὐκ ἔτυχον ὀπτὸδημοῦντες. Et simpliciter Præsens sum. vt apud Synes. epist. 149, ἡμῖν ἀεὶ καὶ ἀπὼν ὀπτὸδήμεις τῇ μνήμῃ. ‖ Item In populo grassor, seu Populatim grassor, Bud. vt ὀπτὸδημοῦν νόσημα, Gal. ad Glauc. idem Therap. 14, ᾧ ὁμοίως ὀπτὸδημήσασι λοιμοῖς ἐν τῇ Ἀσίᾳ. ‖ Itē Publico me committo, In pūblicum prodeo, In medium prodeo. vt Bud. exp. illud Demosth. cōtra Mid. οὐκ ἔχων ὅπου λαθὼν αὐτὸν, ὡς ἔφη, τοῖς μυστηρίοις ὀπτὸδημοῦντα ἐπιλάβωμαι. ‖ Itē Peregrè domum aduenio. Demosth. ἐπιδήμησον ἐκ τῆς ἀποδημίας, Peregrè rediit. Æschin. ὀπτὸδημῶ εἰς τὴν πόλιν. Syn. τῇ παρελθούσῃ ἐνιαυτῷ ὀπτὸδημήσας ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου, posteaquam veni in patriā ex Ægypto. Item Peregrè aduenio. Strabo, ξένοι γὰρ οὐκ ὀπτὸδημοῦσι ῥᾳδίως, Peregrini verò eò non facilè veniunt. Herod. lib. 8, ὥστε πολὺ ἂν πλῆθος ἐπιδήμει, οὐ πολιτῶν μόνον ἀλλὰ ξείνων τῶν ἐμπόρων. Seu simpliciter Aduenio. Plato Ione, πόθεν ἡμῖν ὀπτὸδεδήμηκας; ἢ οἴκοθεν, ἢ ἐξ Ἐφέσου; ‖ Item Peregrè ago in aliquo loco, Bud. ex Athen. ὀπτὸδημῶν ταῖς Ἀθήναις. Xen. οἱ ὀπτὸδημοῦντες ἐν Λακεδαίμονι ξένους ἐδείπνιζε. ‖ Item Accedo, vt Bud. apud Luc. interpr. ἔοικας οὐκ ὀπτὸδεδημηκέναι τὴν Λακεδαίμονα. Huc referri potest illud Naz. de Spiritu sancto, οἷς μαθηταῖς κῦ μέρος ὀπτὸδημεῖ. nam exponitur Adit, Obtingit. HINC Ἐπιδήμησις, εως, ἡ, Aduentus, peregrè videlicet. Plato epist. 7, ὁ τῆς δὴ χρόνος τῆς εἰς Σικελίαν ἐμῆς ὀπτὸδημήσεως. ET Ἐπιδημητὸς, οῦ, ὁ, Domi & quasi intra populi sui fines manere solitus, aut manere amans, vel lubenter manens. ab ea τῶ ὀπτὸδημέω signif. qua pro ἐνδημέω capitur. vt ὀπτὸδημητοὶ ὄρνιθες καὶ ἐγχώριοι apud Basilium, quos opponi τοῖς ἐκπεπτωκόσι scribit B. ET bicomp. Εἰσεπιδημέω, ῶ, F. ήσω, Peregrè veniens aliquò diuerto. Pla. De l. 12, ὁ μὲν ἂν ἐκδημῶν, ὅταν ἐξ ἀποδημίας ὢν ἐκδημήσῃ. τὸν δ' εἰσεπιδημήσαντα μὴ τῶν χρὴ φιλοφρονεῖσθαι. ITEM Παρεπιδήμος ET Παρεπιδημέω. Est autem Παρεπιδήμος, Qui peregrè aduenit, πάροικος (vt Hesych. exponit) Peregrinus. Bud. ex Greg. de piis actionibus loquēte, εἰ ξένος προσέπεσεν ἄοικος παρεπίδημος, ὑπεδέξαμεν δι' οὗτον τὸν δι' ὃν ἐξεπατήσαμεν, id est Christum, Alibi in Basiliū μήτε παιδίον ἔχων ἐμὸν οἰκεῖον νεῦον, ἢ πᾶσαν ἐμοὶ εἰς ἐμὸν αἴρεσιν μᾶλλον ἢ θεοῦ πᾶσαν, ἢ πάροικος ἐγὼ καὶ παρεπίδημος. quæ verba sunt Basilii de suo exilio loquentis, p. 160. Παρεπιδημέω verò, Peregrè aduenio, seu (vt Bud. vertit) Ho

spes & aduena sum. Plut. Symp. φιλοσόφου δὲ παρεπιδημοῦντα Πυθαγορικὸν προσηλθόντα, Qui in vrbem peregrè aduenerat. Athen. lib. 12, συμπαρέλαβε δὲ εἰς τὸ συμπόσιον καὶ τοὺς ποιβίχους καὶ τοὺς παρεπιδημοῦντας. ΑΤ Παρεπιδημία, ας, ἡ, Peregrinatio. Plato in Axiocho pseudepigr. παρεπιδημία τῆς ὅλης βίου. ITEM Προσεπιδημάω, idem quod εἰσεπιδημάω, Peregrè aliquò diuertor, seu appello. SED ET Ἐπιδημάω pro ὑποδημάω apud poetas dicitur, in ea signif. qua pro ὑφίημι ponitur. i. Dom. & in vrbe mea versor. Odyss. π, Οὐ μὲν γάρ πω δηθὰ ἀφίσταμαι ἐκ πολέος γὰρ ἐπιδημιόωντας, Αλλ' ὑποδημιόωντας. i. οὐ πάλαι ἀπεδήμησας, Fust.

C Μεταδήμιος, ν, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἐνδήμιος, vt tradit Eustath. Qui in populo est aut versatur. Od. ν, — μή τι κακὸν μεταδήμιον εἴπῃ. quemadmodum ἐνδήμιον & ὑποδήμιον νόσημα dicitur. ‖Item, Qui præsens in populo est, opponitur τῷ ἀποδήμιος & ἐκ δήμου. Od. β, Οὐ γὰρ ἔτ' Ἠφαίστου μεταδήμιος, ἀμφὶ πυρὴν Οἴχεται εἰς Λῆμνον.

¶ Δημόσιος, Publicus. Cui opponitur ἴδιος, & interdum ἰδιωτικός. Herod. 1, ὅθι ἀνὴρ φιλοφορώτατος κοινῇ μὲ πάσῃς τὰ δημόσια, ἐκάστῳ δὲ τὰ ἴδια κάπτει. Idem 7, χρημάτων ἰδιωτικῶν καὶ δημοσίων ἁρπαγῆς. Thucydid. δημόσιος πλοῦτος, Publicæ opes. Et δημόσιοι ἀγῶνες, Æschin. Publici & solennes ludi. Item δημόσια ἀδικήματα, Hermog. Publica crimina. ‖Interdum verò sine adfectione, sicut Lat. Publicũ. vt εἰς τὸ δημόσιον προϊέναι vel προελθεῖν, in publicum prodire. Ait ὡς τὰ δημόσια τρέφειν, per aduerb. Publicè alere. Cũ genit. autem ἐκ δημοσίου, Publico sumptu. Item τὰ δημόσια πράττειν, Publica negotia administrare, vel Rempubl. ‖Dicebant autem δημόσιον γίνεσθαι quod publicum fiebat, id est quod fisco dabatur, seu xrario: Nã δημόσιον substantiuè interdum vocabatur ipsum xrarium: vt εἰς τὸ δημόσιον ἀποφέρειν δύο δραχμάς. Sic ὀφείλων τῷ δημοσίῳ, Demosth. Et ὁ τῷ δημοσίῳ καὶ δύο γράμματα, ex eodem. Bud. autem & fiscum in Pand. δημόσιον vocari scribit. ‖Sæpe apud eundem, interdum & apud Æschinem, δημόσιον vocatur Respublica. ‖Δημόσιον & pro carcere ex Thuc. affertur. Quinetiam δημόσιοι lib. 2 Epigrammat. à nonnullis exponitur itidem Præfecti carceris: verùm ab aliis simpliciter Ministri publici. A Demosthene autẽ δημόσιον vocari τὸν αἰτιῶν γραφὰς scribit Bud. afferens hunc locum ex p. 158, ὡς τοῖς κοινοῖς χαίρεμαν ἐφ' οἷς ὁ δημόσιος πάσσεται. Vide & p. 257. ET Δημοσία aduer. Publicè, cui opponitur ἰδίᾳ, Thuc. & Dem. ET Δημοσίως, itidem Publicè.

Δημοσιώπορος, Magis publicus. Synes. De insomn. ἡλίῳ γὰρ οὐδὲν δαιμονιώτερον οὐδὲ τοῖς ὁρωμένοις ἄδειν, οὔτε δημοσιώπορον.

C. Δημοσιώνης, ου, ὁ, Plebeius, Vilis, quasi è populari fæce emptus. Ἁπλῶς, vt exponit Suidas hoc in loco, οἱ μὲν ἄλλοι ἀποδόχως ἐτύγχανον ὄντες ὁ δὲ καλῶς τῇ δημοσιώνῃ παρῆν ὥρᾳ. ΑΤ Δημοσιώνιον, ου, τὸ, exponitur Publicus prouentus. Plut. Polit. præceptis, ὁ τὸ ταμιεῖον φυλαξάμενος καὶ τὸ δημοσιώνιον.

C Ἐνδημόσιος, ν, ὁ, Pollux lib. 8, συνθηματαίους ἢ στρατώτας εἰρηκεν Ἀγαθοκλῆς τοὺς ἐπιχωριάζοντας, οὓς οἱ νῦν ἐνδημοσίους λέγουσι.

Δημοσιακός, Publicus. idem quòd δημόσιος. vt δημοσιακοὶ ἵπποι: οἱ apud Herodian. lib. 2, id est Ærarium publicum, Polit. interprete.

Δημοσιόω, ῶ, Fut. ώσω, Publico. Thuc. lib. 3, πλὴν ὅσα τῶν ἐκεῖ δημοσιώσαντες ἀπεμίσθωσαν ὅτου ἕκαστοι, Agrum publicatum, mercede elocarunt. ‖Item Diuulgo. Plutar. οὐδὲ ἀδόλεσχον τὸ ἀπόρρητον ὑπὸ τῆς ἐμῆς εἰκείας προφέρεται δεδημοσιωμένον. ET Δημοσιόω, actiuè pro eodem. Synes. epist. 137, ὁ τὸ σοφὸν ἡμῖν δημοσιώσων, καὶ πλείοσι μὲν συνών, φίλοις δὲ ὢν ἀρρήτοις ἀρρητοτάτοις ἔχων. Apud eundem in pass. ὃν οὐ προσκαθαίρει μαστὶξ ἀπὸ δημοσιώσεως, publica seu publicè facta. Aristot. Rhet. 2, ὡς ὁ γνώμας λέγει καὶ πράξεις δὲ δημοσιώσιμα λέγω ἃ δεδημοσιωμένα, ἅπερ τὸ Γνῶθι σαυτόν. id est Peruulgata. Item Publicè edo. vt εἰ τὰ παλαίσματα τὰ δημοσιούσης apud Naz. In v. l. ponitur etiam δημοσιοῦν τῷ πολιτικῷ, pro Remp. componere, & ad meliorem statum redigere. ‖Item neutraliter sumptũ, Publica ciuitatis negotia gero, seu (vt Bud. ex Plat. exponit) πράττω τὰ τῆς πόλεως πράγματα, idem ferè quod πολιτεύομαι, Publica persona fungor, & reip. operã præ-

sto. Plato Apol. αἰσχρὸν δὴ τοῦτ' ἔστι μαχόμενον ὑπὲρ τῆς δικαίου, καὶ εἰ μέλλει ὀλίγον χρόνον σωθήσεσθαι, ἰδιωτεύειν ἀλλὰ μὴ δημοσιεύειν. Et in Gor. ὅπου χαρίσαιτο δημοσιεύειν, παρεκαλεῖ μὲν δημόλοιος ἱκανὸν ἀγορεύειν ὄντα. pro quo Paulo antè dicit, ὅπου χειρῶν ἔσοιτο δημοσίων ἔργοις. Idem, ἔστιν ὃς τῶν δημοσιευόντων ἰατρῶν ἰκανὸς συμβουλεύειν, ἰδιωτεύων αὐτός. Suidas verò δημοσιεύω exponit δωρεὰν ἐργάζομαι, quoniam εἰ δημοσίᾳ χειροτονούμενοι ἰατροὶ πολίτας ἐθεράπευον: adferens ex Aristoph. Ἀλλ' οὐπώποτ', εἰ δημοσιεύων τυγχάνω, addensque illi suæ oppositioni hæc verba, quæ no satis emendata esse videtur, οὐδὲν τοιοῦτ' ἐπίσταμαι, ἀλλ' ἁπλῶς καὶ μόνως καὶ ἀμελῶς μεταδίδωμί σοι. Apud Phil. autẽ De vita Mosis lib. 1, πῶς οὖν οὐκ εἰκαιοτάτας ἂν ὁπτῆρές μυθαρτύν καὶ δημοσιεύειν, Turn. vertit Quæstum facere prostaréq;.

¶ Δημότης, ου, ὁ, Homo plebeius, Popularis. Item Municeps, Tribulis. Xen. αἱ μὲν γὰρ πόλεις, καὶ οἱ δημόται, καὶ οἱ χείροτ. Isocr. Panath. ἐκ τοσούτων ὑπὸ τῆς συμφυλετῆς καὶ τῆς δημοτῆς. Demosth. pro cor. ἐπειδὴ σὺ εἶς τοῖς δημόταις ἐπεχάφης. Aristoph. Neb. πρὸς Κυπρίδος εἰσὶν αἱ ἐμοὶ δημόται; nisi tribules?

C Δημοτικός, ὸν, ὁ, Plebeius, Popularis. Xen. contra Mid. καί τις ὑμῶν τῶν πολλῶν καὶ δημοτικῶν αἰσχρόπτων. Item, Popularis status amans, seu Ad popularem statũ conferens, de re aliqua intellectum. Isocr. De pace, δημοτικοὶ καὶ ὀλιγαρχικοί. Æsch. contra Ctes. ἐκ μὲν ὀλιγαρχίας ὑπ' αὐτῆς τῆς ἀληθείας ἀνεπιθυμήμονες ἦσαν ὡς τὸ τῶν κατηγόρων βῆμα· τοῖς δὲ δημοτικοῖς ὡς τὸ τῶν φυγόντων. Aristoph. τὸ γὰρ σόφισμα δημοτικὸν καὶ χρήσιμον. ‖Item Popularis, hoc est Popularium amans, Plebicola. Xen. δημοτικὸς καὶ φιλάνθρωπος. Plut. Oth. σχῆμα δημοτικόν. Et superl. δημοτικώτατος, apud Æschin. vt & δημοκηδέστερος comparat. apud Phil. Neutro genere τὸ δημοτικόν, Popularitas. vt τὸ δημοτικὸν αὐτοῦ Popularitas eius, vel Popularis eius ingenium. Et τῷ δημοτικῷ ἔξεστι, apud Plutarch. Rom. HINC Φιλοδημοτικός, ὴ, όν, Popularium amans, seu Popularis status amãs. ET aduerb. Δημοτικῶς, Populariter.

Δημόται, Plebeii, Populares. vnde apud Apollon. δημόται γυναῖκες.

Δημοτεύομαι, Fut. εύσομαι, Popularis sum, Municeps sum. μετέχω δήμου καὶ πολιτείας καθ' ὁμοῦ, Hesych. Item, πρός τινος δήμου κατηγορῶ καὶ χρηματίζω ἀπ' αὐτοῦ, vt Suid. exponit, qui ex Demosth. citat δημοτευόμενος ὑπὸ τῆς δημοτῆς.

¶ Δημώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Plebeius, Popularis. Herodian. lib. 1, πλοῦ ἀδρείας καὶ ἀνοχῆς ἁπάσῃ τοῖς δημώδεσιν εἴ τί τινα χάρειν. Eodem libro, πᾶν τὸ παρὸν στρατιωτικὸν καὶ τὸ δημῶδες πλῆθος. Dion. Long. κοινοῖς καὶ δημώδεσι τοῖς ὀνόμασι. ‖Item παιδιώδης, Hesych. HINC comp. Νεοδαμώδης, id est ὁ νεωστὶ δημοτικὸς γεγενημένος, Qui recèns in popularium numerum ascitus fit. Sic apud Lacedæmones dicebantur qui ex εἱλώτων numero libertate donati essent, vt tradit Hesychius. Thucydid. lib. 7, Λακεδαιμόνιοι ὡφ' ἡγεμόνα Σπαρτιάτην παρεχόμενοι, νεοδαμώδεις δὴ τοὺς ἄλλους καὶ εἵλωτας. διώσαντο ὃ τὸ νεοδαμώδεις ἐλεύθερον ἤδη τῷ.

Δημόθεν, E populo. Odyss. τ, Καί οἱ τῶν δῆμος ἑπάρος οἱ ἅμ' αὐτῷ ἕποντο, Δημόθεν ἄλφιτα δῶκα καὶ αἴθοπα οἶνον ἀγοίρας. vbi Eustath. dicit fuisse moris ξενίζεσθαι δημοσία παρὰ ἀξίους. & sic Alcinoum, quique cum eo erant optimates, Vlyssi munera dedisse αὐθρακαὶ, ὕστερον ἀγαθοεργοὺς καὶ δῆμον.

G Δημόομαι, ῶμαι, idẽ quod δημοσιόομαι, Suid. At Hesych. est & ἀφαιρέομαι, ἀζημιόομαι δημοσία, παίζω, γελοιῶ. VNDE Δημώματα eidem Hesychio παίγνια.

¶ Δῆμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Publicus. Od. γ, — σφῆϊσι δ' ἦκα ἰδίῃ, ἠδ' ἀγορεύσω. Od. υ, ἐπεὶ ἔπι δ' ἡμῖς ἔσσι Οἶκος ὅδ', ἀλλ' Ὀδυσῆος. Sic Antiphon dicit μεγάλοις τῇ τῆς δήμοις ἀγῶσι. vbi Bud. vertit, Actiones populares. Et δῆμος ἐσθὼς apud Nonnum pro plebeia multitudine. ‖Subsidiariè capitur pro carnifice seu tortore. Æschin. De falsa legatione, παρῆσαν δὲ ἤδη ὁ δῆμος, καὶ βασανιεῖν αὐτὸν ἐκέλευον. Herodian. lib. 3, φονεὺς καὶ δῆμος. Naz. δῆμος ἀπαραίτητος. ‖Et δημίη, ης, ἡ, Scortum, videlicet publicum, apud Cyprios. Hesych.

Δημόσαρκος, ν, ὁ καὶ ἡ, Qui publicè emitur, Qui publicatur. Plut. Crasso, τὰ δημόσαρκα τοῦ Σύλλα, Bona publicata. Bud. interpr.

C. Δημιουργός, οῦ, ὁ, ET Δημιουργός, poeticè, q. d. Qui publicè operatur,

operatur, vel Opifex publicus. Is cuius opificia ıblicè A proſtant. Odyſſ.ρ, Κλυθί γ' εἰ μὴ πᾶσι δημιοργοῖσι ἔα τ, ἐπὶ πᾶσι, ἢ ἵππῳ ἐκ καλῶν, ἢ τέκτονα δοῦρα, &c. Sed Homeri hos δημιοργοὺς seu δημιουργοὺς, appellarunt potius χειροτέχνας & χειροίακτας aljſque nonnullis nominibus: at vocem δημιουργὸς, generaliter de quouis artifice dixerunt, genitiuum ei ſæpe addentes: adeo vt & Deus ipſe δημιουργὸς appelletur, interdum addito genitiuo τοῦ κόσμου, interdum ſine adiectione. (vide Cicer. Lex.) De Deo certè (vt Platonis locos omittam) dicit Xenophon, ἐοικέναι σοφοῦ τινος δημιουργοῦ καὶ φιλοζώου πεφυκέναι. B Apud Lucianum, δημιουργὸς τοῦ ταύρου, artifex tauri. Item Nazianz. ſol eſt ἡμέρας δημιουργὸς, dies artifex ſeu effector. At δημιουργοὶ τοῦ νόμου Ariſtot. Polit. 2, redditur Conditores legum. Dicitur item ἰατρὸς δημιουργὸς λόγων ab Æſchine. Et ſine genitiuo δημιουργὸς ἰατρὸς, medicus qui medelas conficit. id eſt practicus, in vilex. ¶ Δημιουργὸς, Mulier, Proſtibulum publicum, quæ & δῆμος, vt paulò antè dictum eſt. ¶ Item, Quæ in nuptiis dulciaria cæteráque bellaria conficit. Item, Nuptarum conciliatrix, Pronuba. Vide Athen. Pollux. & C Euſtathium.

Δημιουργοὶ apud Peloponnenſes (vel Dores, vt alii) dicebantur qui populo præerant, & res eius adminiſtrabant. Demoſth. Heſych. Euſtach. ET Συνδημιουργὸς ex Platone affertur pro eo qui in fungendo hoc munere eſt adminiſter. ET Δημιουργία, Functio huius magiſtratus. Plato Apolog. αἱμελήσας στρατηγιῶν καὶ δημιουργιῶν καὶ τῶν ἄλλων ἀρχῶν. Ariſtot. Polit. 5, τὸ γὰρ ἀρχαῖον οἱ δῆμοι κατέκαιον πολυχρονίους τὰς δημιουργίας καὶ πατρικίους. D ET Ἐπιδημιουργοὶ Thucydidis ſchol. exponit ἄρχοντας πεμπομένους, φυλάρχων τάξιν ἔχοντας. Item, Quibus murorum reficiẽdorum cura commiſſa eſſet, addens & ex Aſclepio, præpoſitionem ἐπὶ ſuperuacaneam eſſe. Thucyd. lib. 1, ὁμήροις δεομένοις, οἷς τε ἐπιδημιουργοῖς ἀπέμπειν, καὶ τὸ λοιπὸν μὴ ἐπιδέχεσθαι οὓς ἂν ἕκαστον κοεῖν δοκῇ ἀπέμπειν.

Δημιουργεῖον, Officina. χαλκεῖον, ἐργαστήριον, Heſych.

Δημιουργέω, ῶ, Sum opifex, Opificium aliquod exerceo. Item generalius pro Fabricor, Compingo, Condo. Item Efficio, ſeu Conficio. vt κόσμος δεδημιουργῆσθαι dicitur à E Plat. id eſt effectus, vel factus, Cic. interpr. A QVO

Δημιούργημα, ατος, τὸ, Opificium, Fabricatio.

Δημιουργικὸς, Ad opificem ſeu opifices pertinens, Fabrilis. δημιουργικὰ πτεχνήματα, Plato. Artificia illiberalia & ſordida. ¶ Δημιουργικοὶ autem λόγοι dicti ſunt ideæ à quibuſdam qui eas tuebantur, vt refert Bud. ex Philopono in Poſt. 2. ET Δημιουργικῶς, Opificum more, Fabriliter.

C. Κοινοδήμιον, υ, τὸ, Publicum. τὸ τοῦ δημοσίου κοινὸν, Suidas. δημόσιον, item δικαστήριον, Heſych. E T Κοινοδημεὶ, adverb. Vulgò, Publicè. v. l.

C. Πανδήμιος, υ ὁ, Publicus. vt πανδήμιον ἦμαρ apud Nõn. exponitur Dies publicus & feſtus. Item, Qui per totum populum verſatur. Il. ρ, Ἦλθε δ' ὅπη πλωχὸς πανδήμιος. pro quo paraphraſten Demoſthenem Euſtathius refert dixiſſe, πανὸν τὸ πανδήμιον, οἷος ἰδιῶν ῥαγδῶν δι' ἡμέρας, ἢ πολλοῦ ἄκρατον ὀπτᾶν. At πανδήμιος ἄγρη lib. 1 Epigr. redditur Vniuerſalis piſcatio. ¶ Euſt. tradit vocabulũ hoc poſſe aliquando ἐπιφορικῶς ἀντιβαδὸν τὸ κοινὸν ζημιοτικὸν, deducendo à δῆμος pro carnifice.

¶ Δημεύω, F. εύσω, Publico. Thuc. l. 5, τὰ μὲν ἐχρήματα ἐδήμευσαν αὐτοῦ. Herodian. lib. 3, τὰς τῶν οὐσίας αὐτῶν δημεύσας. Dion. Hal. l. 6, δημεύειν ἡμῶν τοὺς ἀγροὺς. Et in paſſ. apud Demoſth. τὰ γὰρ ὄντα σφῶν οὐσίας [αἰσθροφόρων ἐλευθέρων] δεδήμευται τὰ ὄντα, bona publicata ſunt. Chryſoſt. δημεύσεις τῶν οὐσιῶν, Bonorum proſcriptione & publicatione multatus. VNDE Δήμευσις, εως, ἡ, Publicatio. Syneſ. ep. 67, εἰ τρόπος ὑπεροπτικὸς δημεύσεως. Plut. Ad præf. ind. ποιοῦσα τῶν ὀργιῶν, φόνον τῶν ἐρωτικῶν, μοιχείας· πλεονεξίας, δήμευσιν: E T Δημεύσιμος, ος, ον, pro eodem ex Plut.

Δημίζω, F. ίσω, Populum decipio, vt Ariſtoph. ſchol. explicat in Veſpis, Σκῶψαι δοκῶ γ' ὡς ἔξεστι πλουτῖν καὶ δοῦναι ἅπασιν ἀεὶ τὸ πλῆθος δημιζόντων.

Δημίδιον, υ, τὸ, Popellus. B. ex Ariſtoph. Ἔνιοι δὲ τὸν δημίδιον φίλτατον.

Δ I A, CVM GENIT. Per. vt Od. κ, — οἳ δι' αὐτῆς Ἐρχόμενοι, ὡς πάλαιφιν ἐκὰς ἐφάμαρτον ἰόντε, Per illos incedens. id eſt Per medium illorum. Il. γ, Διὰ μὲ ἀσπίδες ἦλθ' ἀκεπὴς ὀμφαλόεσσαν ἰοῦσαι, Καὶ δι' ἄρ' ἔπλετο πάλλευκον ἀμφὶ χιτῶνα πορεῖν, Tranſiit per clypeum, vel, Penetrauit clypeum, & per thoracem fixa eſt. Et apud Heſ. in Op. Καὶ δι' παρθενικῆς ἁπαλόχροος ἠδὲ διήνοι, videlicet εἰς αὐτοῦ βαίνειν, virginem non perflat. accipiendo Per pro Gall. A travers. Ad verbum, Non perflat per virginem. Sed ipſe quoque præpoſitionem cum verbo tantùm poſuerat paulo antè, — δμηθέντα δὲ ἕκαστα διὰ ταῦτα ἔπεσι πείρατα θῆκεν ἑῆσιν. Eandémq; mox ſeorſum tantùm poſuerat, nec adiungens verbo, ſed illi dans accuſ. Καὶ τὰ δι' ἄρα ἄπτα τοῦ τείχεα, πάντα δ' ἔπ. vbi ſi dicamus eſſe δι' ἄρα ἄπτα pro δι' ἅπτα ἄρα, habebimus conſtructionem Latinam; Perflat capram. In proſa quoque iungitur genit. hac in ſignificatione, δι' ἀμφοτέρων τὸ ξίφος ὦσαι, Exige gladium per ambos, vel Ambos gladio tranſadige. Homerus dicit δι' αὐτῆς ἐρχεσθαι, ſic Xen. δι' πυρὸς ἰέναι, in Sympoſio. Et Pæd. ι, δι' πάντων τῶν καλῶν ἐλαύνοντες. Plato Axiocho, ὅσοις ἦν τὸν ζῆν δι' κακῶν γεγενῆσθαι πλάνην. Syneſ. epiſt. 40, ὁ δι' παντὸς ἀκίνητος θεός. Idẽ ep. eadem, τὸ μὴ δι' πάσης ἥκειν βασάνου. Nonnunquã verò cũ eodem aut alio eiuſdem generis verbo iunctũ, aliis modis interpretamur. (quod & de præced. exemplorũ quibuſdam dici poteſt) vt δι' μάχης ἐλθεῖν Δρυαλίδαισι, pro Præliatus; apud Eurip. Itidem apud Luc. δι' μάχης ἐλθεῖν τινι, prælio aggredi, B. Et Thuc. ὥσπερ χρὴ τὸν πόλεμον ἅπαντα, ἐν δι' μάχης εἶναι αὐτούς, id eſt In prælium exire, Bud. interpr. Qui & apud Plut. δι' λόγων ἐλθεῖν vertit, Veniſſe ad colloquium. Et apud Iſocr. p. 68, δι' μιᾶς γνώμης γίνεσθαι, In concordiam & vnanimitatem venire, ὅπως τὰ τῶν βαρβάρων κακὰ ἧττον καὶ δι' μιᾶς ἡμῶν πραχθήσεται γνώμης. Nonnunquã autẽ à poetis omittitur δι' ſign. Per: vt Il. β, Ἔγχεϊ) πιδίοιο μαχησόμενοι δεδάασιν, pro δι' πιδίοιο. In hac vero ſignif. poetas δι' iũgere etiã accuſ. docebitur poſtea. Itẽ δι', Per; quũ de eo dicitur quod vicem inſtrumenti præbet. vt Dem. Epitaph. δι' τῶν ἰδίων κινδύνων κοινῆς σωτηρίας πᾶσιν τοῖς Ἕλλησιν ἀπίστοις καταστῆσαι. Et Iſocr. Archidamo, δι' τούτων οἶμαι πᾶσιν τῆ φανερὸν. quod dici etiam poſſet ὑπὸ τούτων.

Διὰ, Per, ſed ſubaudiendum relinquens πᾶν, aut ὅλον, aut πᾶν, quod ponatur pro ὅλον. Homerus Odyſſ. ι, Κεῖτ' ἔπτα σὺν ἀτρομέῃ, δαμασιμβρότῳ δι' μηλων, pro δι' πάντων τῶν μηλων, quo dicitur modo δι' νυκτὸς, pro δι' ὅλης νυκτὸς: vt Athenæus initio libri 7 & Euſtathius docent. Sed poſſunt huic exemplo addi & iſta, δι' βίου pro δι' ὅλου τοῦ βίου, Per totam vitam. Plutarch. Δικαίαρχος μὲ αὐτὴν ἀπὸ δήξας δι' βίου. Sic δι' ἑαυτοῦ dicitur pro δι' ὅλου ἑαυτοῦ. Et δι' ἔτους pro δι' ὅλου ἔτους, apud Plut. εἶτα δέ τις ὥρα φήσειεν τοῦτο δι' ἔτους πρεσβεύειν. Et vt δι' νυκτὸς pro δι' ὅλης νυκτὸς, ſic δι' ἡμέρας pro δι' ὅλης ἡμέρας, per totam diem, apud Ariſtophanem. Sic apud Herodotum, δι' ἡμέρας διεκάετο. Sed δι' νυκτὸς καὶ ἡμέρας, interdum accipitur ſimpliciter pro νυκτὸς καὶ ἡμέρας, nocte & die, & ita exponitur apud Plat. σκοπεῖν δι' νυκτὸς καὶ ἡμέρας, nocte & die conſiderare. Sic autem δι' σκότους, Per tenebras, In tenebris. Plut. ἐν κφ. Γαμ. Διαπεσὼν τὴν τιμὴν ὑπὸ τοῦ πατρὸς οὐκ ἐντυγχάνει αὐτῇ φανερὸς ὁ αἰτῶν, ἀλλὰ δι' σκότους. Itidem δι' πάντος τοῦ γήρως δι' ἄγειν, Xen. Pæd. 4, in luctu ſenectutem tranſigens. ¶ Διὰ itidem de tempore dictum cum genitiuo αἰῶνος, redditur præpoſitione In. eſt enim δι' αἰῶνος quod dicimus In æuum, vel In æternum. At διὰ παντὸς, (quod & διαπαντὸς coniunctim ſcribitur) In perpetuum, Perpetuò, Sẽper. vide in Παντὸς. Διὰ τέλους autem ſignificat Vſque ad finem. interdum & Semper.

Διὰ redditur præpoſitione ἐν, his etiam in phraſibus, διὰ χειρὸς ἔχω, Lucian. Sic Plutarch. in Numa, διὰ χειρὸς ἔχειν τὰς λυπας, habenas in manu habere, vel tenere. Et διὰ χειρῶν ἔχειν, quod exponitur etiam Præ manibus habere. Sic διὰ στόματος ἔχειν, in ore habere. vt apud Lucianum, διὰ στόματος ἔχειν τὸν Ἀριστοφάνη: itidem verò διὰ στόματος εἶναι, in ore eſſe: vide in Στόμα. Et διὰ μνήμης ἔχειν, in memoria habere. quod & διὰ μνήμης φέρειν, apud Herodianum, οἱ πάνυ πιεζόμενοι αὐτῆ τῆ ἐργάσει φέρουσι διὰ μνήμης. Sic διὰ τιμῆς ἔχειν, In honore

habere, apud eundem Herodianum, quod & δι' ἡμῶν ἄγει dicitur. Idem verò eodem in loco δι' ἀπορίας ἔχειν dicit In admiratione habere, vel potius Admirationi habere: εἰ ἐπιφέροιτο ἕκαστον ἐπὶ ἃ δι' ἡμῶν ἢ καὶ θαύματος ἔχει. Apud eundem δι' ὀργῆς ἔχειν, in custodia habere. Sed δι' constructionem eandem habens, non semper reddi potest præpositione In, sed sæpe δι' cum genitiuo & verbo per vnicum Latinum verbum interpretamur, aut verbum cum nomine: nonnunquam & aliter. vt δι' ἐλπίδος ἔχειν, sperare, apud eundem Herodian. & δι' ἀκριβείας ἔχειν, pro Accurare, Procurare, apud eundem. Hunc enim autorem obseruaui his loquendi generibus cum præpos. δι' supra quemuis alium delectari. Vt autem δι' ἀκριβείας ἔχειν, sic & δι' ὅπλων μαχείας ἔχειν dicitur, quibus affine est apud Thucyd. δι' φυλακῆς ἔχειν, pro Obseruare, vel Excubias agere. Apud eũdem δι' αἰτίας ἔχειν, pro Accusare, αἰτιᾶσθαι. Et δι' ὀργῆς ἔχειν τινά, Iratũ alicui, vel potius Iratum esse alicui, siue intensum. Sic dicitur δι' ὑποψίας ἔχειν, suspectum habere: quod vide in Ὑποψία. Et δι' ἡσυχίας ἔχειν, vide in Ἡσυχία. Apud Herodianum, δι' ἡδονῆς ἔχω, eo voluptatem capio, ἐκεῖσε ὅπου ἐκεῖνος δι' ἡδονῆς ἔσχε θάνατον. ¶ Interdum cum verbo γίνεσθαι, actiua etiam signif. vt apud Plat. De legibus 7, δι' φόβου ἐγίγνοντο γίνεσθαι, In metu versari: vel (vt Bud. interpretatur) Timidi esse. ¶ Cum ἵημι etiam sæpe ponitur δι' suum genitiuum habens, vbi verbo Esse interpretamur, cum adiectiuo nomine, vel participio, aut verbo passiuo. vt δι' ὄχλου εἶναι, Molestum esse, vel odiosum, apud Aristoph. vide Ὄχλος. Sic δι' ἔθους εἶναι, assuetum esse, Galen. vide Ἔθος. Sic δι' σπουδῆς εἶναι, pro σπουδάζεσθαι, In pretio esse, vel magno studio exoptari, vt Bud. interpretatur. Sic δι' στόματος εἶναι, In ore esse, Celebrari: cui affinem significationem habet δι' μνήμης εἶναι: vide in Μνήμη. ¶ Διὰ itidem pro In, quum dicitur ὁ δι' μέσου χρόνος, Interiectum tempus. Ad verbum, Tempus quod in medio est, ὁ ἐν μέσῳ χρόνος. Sic etiam ἐν τῷ δι' μέσου apud Plutar. pro Interim. Ponitur sic & in aliis nonnullis loquendi generibus, cuiusmodi est hoc, δι' μόδου πείθεσθαι τινί σωφρονίσαι, Plato in Symp. Sic δι' πλείονων, δι' βραχέων, δι' ὀλίγων: in quibus tamen exprimẽdis Latini præpositionẽ omittunt, dicentes, Pluribus, Paucis: vt Docere paucis, apud Virgilium. Galli præpositionem In addunt, dicentes, En peu de parolles. Vide in Πλείων, & in cæteris. Apud Athen. autem δι' εἰκοσῆς ἑπτάδων, pro In vicesimo libro, vel Vicesimo libro, omissa præpos. In.

Διά, Inter. vt δι' πάντων ἄξιος λόγος, Herodot. Inter omnia spectatu dignus. Sic δι' νήσων, Inter insulas.

Διά & ἐκ pro eodem in nonnullis loquendi generibus. vt apud Athen. ἄμυλα βρώματα δι' ἁλὸς καὶ μέλιτος γινόμενα. Sic alibi, πέσσον, πτισσάνην λεπτὸν, δι' ὀσπρίων καὶ μέλιτος γινόμενον, & sic identidem. Interdum verò pro δι' ponit ἐκ, dicens, ἐκ σησάμου καὶ μέλιτος, & similia, vt annotat Bud. Sic δι' ἀλφίτου πεπτημένος citatur ex Plutarcho in Numa, pro Ex farina compositus. Ex ex Galeno δι' ἐλαίου πεφθέντα χρῆσθαι, ex oleo frictionibus vti. Sciendum est autem ita vsitatam esse medicis hanc præpositionem in hac significatione, vt etiam in nominandis quibusdam pharmacis eam nominibus agglutinauerint, immutata illorum terminatione. vt quum pro δι' ῥόδων καλούμενον dixerunt διόδον καλούμενον, id est collyrium ex rosis compositum: & διόκρονον καλούμενον, pro δι' κρόκου, Ex croco compositũ, vel Ex croco constans. quod quidam appellat, τὸ ξηρὸν τὸ δι' κρόκου καλούμενον. Non memini tamen me apud vetustiores medicos talem præpos. δι' vsum (id est ita agglutinatæ) reperire: adeo vt medicis, & iis quidẽ recẽtioribus, peculiaré esse putem. Sed hoc quoque scitendum est, interdum genitiuum cui adhæret, integrum seruari: vt in διὰ χυλῶν. ¶ Itidem verò apud musicos in harmoniarum appellationibus sunt qui διὰ accipiant pro ὀκτώ. vt διὰ πασῶν, διὰ πέντε. Sic διὰ πασῶν, harmonia ex omnibus. ¶ Διὰ pro ὀκτὼ citatur & in hoc Aristotelis loco, διὰ ταῦτα ἐκ τῶν ποταμῶν αἱ ἀναθυμιάσεις ἀναφέρονται: vt sit, Ex fluuiis subuehuntur exhalationes. Item, quum dicitur ἡ δι' ἁπάντων χωρεῖ τύπη, præpositio δι' exponitur per ὅτι, vt sit, Voluptas quæ ex nummis percipitur. At verò αἱ δι' τῶν σωμάτων ἡδοναὶ apud Xen. exponitur Voluptates corporis: & πάντα δι' σώματος ἡδέα, apud eundem, Omnia quæ ornsunt grata.

Διά adhibetur etiã significando interuallo loci vel tẽporis. D E interuallo loci dicitur, vt in his locis. Theophr. De caus. plant. lib. 3, καὶ τὰ πρὸς ἄνεμον πολὺν ἐπὶ δι' πολλοῦ φυτεύειν, ὅπως μὴ &c. hic δι' πολλοῦ signif. Longis interuallis, Longis interstitiis. Thuc. 3, οἱ καὶ δι' ἐκ πόλεως ἀπιόντες, καὶ ὑπὸ δι' πολλοῦ, Magno interuallo, vel Magno locorum interuallo, vel Longa inter se intercapedine distantes, interpr. Bud. Idem ibidem, ἐκ δὲ τῆς πύργου ὄντος δι' ὀλίγου, Ex turribus quæ propè distabant. Ad verbum, Quæ erant ex paruo, sub. interuallo. Idem lib. 6, ὃ δὴ δι' πλείστου πάντων ἀπέχομεν ἡμεῖς, Quæ à nobis longissimè absunt, Quæ à nobis remotissima sunt. Et paulo antè δι' πολλοῦ γε καὶ πολλῶν ὄντων. vbi schol. subaudit δι' ἀπόστασης. Idem Thuc. ἐβούλετο ὁ πρὸ φυλακὴν ἔχειν Ἀθηναίοις δι' ἐλαχίστου καὶ μὴ ἀπὸ Βουβάρου ἦ). id est (inquit B.) Propius, Breuiore via. Idem lib. 2, εἰκὸς ἦν ἐκ τοῦ κόλπου Γαδείρου ξυμφλέσαι τῆς θαλάσσης δι' ὅσου, ἐπ' εὐθείας τὸν ἴσους ἀλλήλοις, μᾶλλον ἢ δι' πολλῶν ἡμερῶν ἐς Ὀφιούσας ὀδ ού. Strabo lib. 2 Anth. epigr. — δι' δώδεκα δ' ὄρυγμα πέχων, Φοίβεος δ' ἀπὸ σταθμοῦ ἐς δύο διπρόβολον, A duodecim cubitis, Ex interuallo duodecim cubitorũ. In quibusdã autem eiusdem generis phrasibus significatio præpos. δι' redditur aliter. vt apud eundem Thuc. 3, δι' δέκα δὲ ἐπάλξεων πύργοι ἦσαν μεγάλοι, Post decimam quanque pinnã. Nã & schol annotat δι' hic accipi pro μετά. Vala tamen interpr. Ad decimam quanque pinnam. Sed quum δι' in præced. & in sequent. loquendi generibus interiectum loci vel temporis spatium declaret, posse & ita yerti existimo, (eodem tamen sensu) Turres etiã erant magnæ quarum vnaquæque interiectas decem pinnas habebat. D E interuallo autem temporis vsurpatur δι', cum his & similibus genitiuis: cùm πολλοῦ vel μακροῦ, & cum contrario ὀλίγου: item cum χρόνου, & interdum πολλοῦ χρόνου. Lucian. δόξαι μοι δι' πολλὰ σωφρονεῖν. Arr. καὶ τοὺς Μακεδόνας ἡδέως τὸν πλησίον ἰδόντας, οἷα δι' μακροῦ ὀφθέντα, Vt longo interuallo visam, vel Longo temporis interuallo visam. Inuenitur & Longo interiecto interuallo, apud Ciceronem. Gal. λύσιν δὲ τοῦ δεῖσθαι δι' πλείονος, Longiore interuallo, id est rarius. Sic αἱ δι' χρόνου πράξεις, rara negotia, pag. 46 mei lex. Ciceroniani. Porro vt Latini quũ dicunt Longo interuallo, subaudiunt genitiuum Temporis, ita Græcos cũ πολλοῦ, μακροῦ, & cæteris huiusmodi adiectiuis, subaudire χρόνου certũ est: sed χρόνου ab iis dici subaudito' vicissim πολλοῦ, vel μακροῦ, animaduertendum est. Plat. De rep. lib. 1, καὶ μάλα πρεσβύτης μοι ἔδοξεν εἶναι δι' χρόνου γὰρ καὶ ἐωρακέναι αὐτὸν, Longo enim interuallo eum viderã (sicut Cicero dixit, Vt te tãto interuallo viderem) vel Diu enim erat quum eum videram. Lysias αὖ ἀσθμήν με ἐωρακὼς ἥκοντα δι' χρόνου. Dicunt & δι' πολλοῦ χρόνου: vt apud Herodotum, ἐκπλώσας δι' πολλοῦ χρόνου ὀπίσω ἀπῆκε. Sic Aristoph. Pluto, ὅτου δι' πολλοῦ χρόνου σ' ἐωρακέναι. Inuenitur & διὰ μακρῶν χρόνων apud Plat. in Timæo, ἢ περὶ γῆν ἢ κατ' οὐρανὸν ἰόντων σωμάτων ὀλίγα ἢ διὰ μακρῶν χρόνων γιγνόμενα πυρὸς ὅσα γῆς πυρὶ φθορὰ, multorum annorum interuallo rediens conflagratio, Bud. Sed δι' χρόνου interdum etiam poni existimo simpliciter pro Interiecto aliquo temporis interuallo: (vt & δι' χρόνου λέγεται citatur ex Æschine pro δι' ὀλιγοστόπως) & ex hac ambigua significatione captatam esse illam iocandi occasionẽ Xen. Pæd. l. 1, pag. 13, νὴ μὰ Δία φαίη' ἂν ἔγωγε δι' χρόνου. καὶ τὸν Κῦρον εἰπεῖν, νὴ Δί' ἀλλ' οὐ σύ γε, δι' ὀλίγου γε. Vt autem δι' de interiecto tẽpore dicitur, cũ χρόνου, & cũ πολλῷ, ac cæteris, ita & cum ἡμέραις vel ἡμερῶν, & nomine numerali: vt δι' ἕτους πέμπτου vel δι' ἐτῶν πέντε: sic δι' ἡμέρας πέμπτης, & δι' ἡμερῶν πέντε. In his autem reddendis vtimur aduerbio Post, vel nomine Quoq;, præcedente nomine numerali, vt Tertio quoq;, Quarto quoq;. Sic apud Aristot. δι' τρίτης, (sub. ἡμέρας) pro Tertio quoque die. Sic δι' τεταρταίου

pro Tertio quoque anno: quòd & χθ' τριτηρίδα, vt χθ' τριτηρίδα ἄγειν Δηλίοις. Sic ex Aristoph. citatur, δι' ἑπτὰ πληθύειν ξυνάγειν, pro Congregare quinto quoque anno. Item ex Luciano, δι' πέμπτου ἔτους, pro Quinto quoque anno: sed ita interpretãdo vacaret ἔτους: quare malim, Post quinque annos integros: vel Post totos quinque annos: aut, Interiectis quinque annis integris. Isocr. Archidamo, ἔστιν ὃ δι' πολλῶν ἔτι καταμαθεῖν, Post annos trecentos. Sic Plut. Cimone, δι' ἐτῶν ὀλίγου πεντακοσίων. Dioscor. δι' ὀλίγων ἡμερῶν ἀποχέοντες τὸ ὑγρὸν, ἀπὸ ὀκτὼ χοᾶς, Post duos dies, Exacto biduo. Item hic innominati cuiusdam autoris locus, δι' ἔτους ἐνίοτε καὶ ἡμίσους τοῦ ὀγδοηκοστοῦ; exponitur in vulg. Hunc visurus quem à duodeuigesimo mensibus nonviderã. Quæ verba posse & sic exponi arbitror, Post duodeuiginti menses hunc inuisurus, vel potius, reuisurus. Apud Mirum autem caput, δι' ἡμέρας ponitur non adiecto dierum numero, vbi subaudiri solet πολλῆς, vt sit Interea aliquot diebus. Sic Theophrast. De hist. plãt. lib. 4, c. 4, δι' ἡμερῶν πολλῶν dixit ἄλλως τε καὶ δι' ἡμερῶν τῶν πάντων. Apud Thucyd. lib. 1, obseruauit δι' cum genitiuo aliter quàm in præcedentibus exemplis positum, τὸ δὲ εἶδος καὶ τοῦτο ἐπὶ τοῦ Μήδου δι' ἑκατὸν ἐτῶν μάλιστα ἐπανῆλθεν, ὅμοιόν τε καὶ νῦν γεγένηται. hic enim δι' non de interiecto tẽpore dicitur, sed respondet potius (vt opinor) Latinæ præpos. Per, in ea quidẽ signif. positæ quam habet quũ dicitur Per decem dies, vel Per tres menses, aut Per tres annos. Ego locum illum ita interpretatus sum in mea editione, Si qualia edidistis breui tempore quo aduersus Medum Græciæ præfuistis, eadem & nunc edenda censeretis. Potuissem autem & ita interpretari, Per illud breue tempus. Apud Lucianum quoque in dialogo Mercurii & Solis, δι' μακροῦ crediderim hanc interpretationem admittere, ἐπεὶ ὃ ὀφείσομαι τὸν πῦρ, καὶ αὐτὰ ταῦτα δι' μακροῦ σκαιὸν. Fateor tamen alteram quoque interpret. commodam esse, q.d. Fruere quiete qua tampridem frui desiisti. Vel, Repete quietem post tam longum temporis interuallum.

Διὰ cum genit. interdum per ablat. Latinum redditur, vt δι' μελανος γράφειν τοὺς νόμους, Plut. Solone, Atramento leges scribere. Ibidem, δι' ποιήματος ὑπογράψαι τοῖς Ἕλλησι λόγον, poemate. Sic Gal. δι' πλειόνων χαλοῦ καὶ δι' ὀλίγου ῥᾳστώνη τὸν ὄφελος. vbi simul duplex vsus huius particulæ habetur.

Διὰ iuncta genit. nonnunquam aduerbio Latino redditur: vt δι' ἀκριβείας λέγειν apud Thucyd. pro ἀκριβῶς, Accuratè, Exquisitè. Sic δι' ταχέος, & δι' ταχέων, Celeriter: quæ & coniunctim scribuntur διὰταχέος & διὰταχέων. Vide Ταχύς.

Διὰ cvm accvs. apud poetas, pro χθ', itidem vt δι' cum genit. vt Odyss. κ, Ἦ δι' αὖτμος δύστλητος δι' ἄκριας ἔρχει οἴος, Χώρου ἄϊδρις ἰών; id est χθ' τὰς ἄκρας τὴν ὁδὸν. Sic Odyss. ν, αὐτὰρ ὁ βῆ δι' δῶμα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς. vbi annotat Eust. inusitatum esse posteris Homeri ἴδιον δι' δῶμα pro χθ' δῶμα. illos enim dicere δι' δώματος, sicut δι' ἀγορᾶς aut δι' μέσης πόλεως. vbi tamen quod de Homeri posteris dicit, ad prosæ scriptores restringo: nam poetæ qui Homero successerunt, eum in hac constructione, sicut & in aliis, imitati sunt.

Διὰ cum accusat. in soluta oratione, Propter, Ob. vt δι' ὃν & δι' ταῦτα, quæ passim sunt obuia, Propter quod, Propter hoc, Propter hæc. quæ & aduerbiis sæpe reddũtur, Ideo, Propterea, Quocirca. Verùm & vna voce scriptum inuenitur, διαταῦτα, licut μετατοῦτο: velut Lat. Propterea & Postea coniunctim. Dicunt & διὸ, ac δι' ὅ (quo vtitur Plato) pro Quamobrem, Quocirca. Et διὸ δή, item δι' ὃ καί, item δι' ὅπερ: sed scribitur potius διό, & διὸ δή, item διὸ καί, & διόπερ. Quinetiam διότι hinc factum est pro Quia. Sic interrog. δι' τί, vel διατί, Quamobrem? Thucydides lib. 1, δι' τοῦτ' ὅτι, ideo quòd. Iungunt διὰ & articulo τὸ cum infinit. præsent. vel præter. seu aor. vt δι' τὸ πονεῖν, vel πεπονηκέναι, aut πονῆσαι. Sic Thucydid. διὰ τὸ ἄπορα εἶναι ἐκ ξυλλογῆς. Iungitur denique δι' variis accusatiuis. Idem Thucyd. lib. 2, εἰ μὴ δι' ἄλλο τι ἐπιόντος μείνειαν, nisi ob illius cunctationem. Cicero apud Platonem δι' ἀρετὴν interpretatur Propter virtutem: & δι' πολλῶν,

Idcirco, item Ob has causas: quæ & alia huc pertinentia, vide in lex. Ciceroniano. Illud certè δι' ἀρετὴν redditur etiam Virtutis ergò: sicut δι' εὐδρείαν, Fortitudinis ergo. vt quum dicitur aliquis corona donatus esse, δι' εὐδρείαν, quod & εὐδρείας ἕνεκα dici potest. Æschines in Ctesiphontem, δι' πίστιν δὲ χρείας αὐτοῖ ἔνιοι στεφανοῦσι; quorum beneficiorum ergo? Item διά ex interdum vertitur Tua causa, vel Tua culpa. Demosth. τὸν μὲν δι' ἐμὲ δεῖσθαι, deprecari cœpit ne quid tale mea causa facerent. Thucydides lib. 2, καὶ πολὺ ταῦτ' ἐγκλήσεως δι' ἑαυτοὺς ἔχουσι, Sua culpa, vel Suapte culpa. Διὰ ponitur pro ἕνεκα & in hoc loquendi genere, Demosth. Pro cor. ἐκεῖνα δι' ἃ ὑμεῖς αὐτοὺς πολλοὺς ἀπολώλεκατε, pro Nam quantum in vobis fuit, iamdiu perdidistis. De quo lege B. p. 985.

Διὰ sæpe apud Atticos accusat. pro genitiuo habet., ideóque redditur Per, non Propter. Dem. δι' ἣν δι' ἐκείνους, pro δι' ἐκείνους. Sic Pro cor. καὶ δι' ὃν πολλοὶ ὑμῶν ἤδη ἐσώθησαν. In quibus locis δι' ὃν, ἃ redditur etiã, Deorũ opera, vel Deorũ benignitate, seu beneficio. Sic δι' ἣν πόλεως μάχας γέγονε. itidem apud Hesiodum initio libri. Ἔργων δι' acculat. pro genitiuo habere censetur, ὅτι τὰ δι' Διὸς ἀνάγκῃ ἐμοῦ· ἀχαριστότατα φαίνεται: atque ita locum & hic ablatiui illi habent: vt sit, Iouis beneficio seu benignitate, aut etiam Iouis munere. Atque hæc sunt quæ ab aliis proponi solent exempla. Sed hoc addo, in aliis etiam locis, & quidem qui valde à præcedẽtibus diuersi sint, habere δι' accus. pro genit. vbi ablatiuis illis non itidem vti possumus. vt Dem. Olynth. 1, καὶ θαυμάζω τὸν πρότερον δι' ὃν μάχας γέγονεν ἀκοῦσαι, ὡς ἔκαταρχαὶ Φίλιππος.

Διὰ autem quam vim vel potius quàm multiplicẽ vim in comp. habeat, ex verbis quibuscum cõponitur, cognoscẽdũ est. Interdũ certè respõdet particulæ Lat. Dis: vt συμφωνεῖν, cõsonare, cõcordare: διαφωνεῖν, dissonare discordare. Item σκεδάζειν, spargere: διασκεδάζειν, dispergere. In quibusdam autem verbis sonat. q.d. Per medium, vt διακλεῖν, per media claustra hostiũ erupere: sic διεξιέναι &c. Interdũ vehementiam duntaxat addit. Διὰ σοῦ vel Διαπρό, Penitus. Il. ο, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν, ita vt traiecerit. Sic διαπρὸ δὲ θελαίνεται Luc.

Δ I Α Ι Τ Α, Vitæ seu viuendi institutum, Viuendi mos, Vitæ genus. Thucyd. 1, ξυνῆψε τὴν διαίτην μετ' ὅπλων ἐποιήσατο. Idem lib. 2, διαίτην μετεβάλλετο. Vide & pag. 202 quendam eius locum. Vide & Xenoph. apud Bud. p. 751. Sic Synes. epist. 148, ἵνα μὴ κείνωσι οἱ διαφθορεῖς τὴν διαίτην. | Διαίτα, Victus. (Sed latius interdum pro certa quadã vitam instituendi ratione quod ad victum & cultum corporis attinet) Xenoph. ἡ δὲ διαίτα μου φαυλίζει· ὡς ἥδιον μὲ ὑγιεινὰ ἐσθίοντες ἐμοῦ τὸ σὸν ἧττον δίψῃ παρέχετε: Herodian. 4, ἐπὶ τὸ πονεῖν αὖτ' καὶ δίαιτῃ ἐλευθερίῳ χρώμενον, & τὰ φαῦλα καὶ ἀπερίμιμνητα τῆς ἐδεσμάτων καὶ ποτῆς μισαπτόμενον. Plutar. in Apophth. de Epaminonda, οὕτω δ' ἦν ἁπλῆς περὶ τὴν δίαιταν, ὥστε κλινῆς ὅτι δεῖται &c. Lucian in Macr. δίαιτα τῇ ὀλιγοδεησίᾳ πρὸς ὑγίειαν. Apud eundem in Hermot. δίαιτα κενολαμβάνων, & πλουσία δίαιτα (vt apud Herodian. πολυφόρου δὲ δίαιτα) & ἀκριβὴς δίαιτα Plut. & ἁπλῆς δίαιτα, Xen. quibus opponitur δίαιτα ἐλευθέριος apud Herodian. & ἡ περιττὴ τῆς δίαιτης Plut. & ἡ πολυτελὴς δίαιτα. Sed & dicitur aliquis esse ἁπλῆς περὶ δίαιταν à Plut. ἐπὶ σώφρων ἢ μέτριος περὶ δίαιταν καθ' ἡμέραν δίαιταν ab Æschine. Dicunt etiã τὰ ἀμφὶ vel περὶ δίαιταν interdum pro δίαιτα. Luc. in Vit. auct. τὰ δ' ἀμφὶ τὴν δίαιταν ὑμῖν ἐστὶ τί; ad quã interrogationẽ respondet alter quibus cibis vescatur, & à quibus abstineat. Plut. Pericle, ἔστι τῆς καθ' ἡμέραν ἕκαστον ἐξ ἀγορᾶς ὠνούμενος, διαίτης δ' βίον ἢ τὰ περὶ δίαιταν. Animaduertendũ est autẽ, his omnibus in locis ad victum restringi διαίταν, nõ itẽ ad cultũ corporis pertinere. ac certè Herodian. vtrunque signif. volens addidit σαφῶς: Xenophon autem pag. 5, ἁπλᾶς φαυλοτέρας & διαίτας ἁπλουστέρας dixit. Memini tamen me obseruare in nonnullis locis quod dixi, nimirum δίαιταν de ipso etiam corporis cultu dictum: ac fortasse apud Plut. in Alcib. sic accipi potest, vbi πολλῶν ἢ ῥυπῶν ἢ δίαιτης scribit. Plato certè epist. vbi ἢ τῆς θεᾶς σώφρονα

διαιτων dicit, videtur addito hoc genitiuo velut genera liorem huius nominis signif. restringere. HINC (id est ab hac τῆ διαίτης significatione) sunt quæ sequuntur composita.

C. Ἁβροδίαιτος, ὁ, Vita delicata, Vita mollis, Vitæ mollities seu lauritia, Delicata siue lauta victus ratio. Apud Suidam ἁβροδιαίτη pro ἁβροδίαιτος. ET Ἁβροδίαιτος, ος, ὁ καὶ ἡ, Vitam mollem agens, Molliter viuēs, Delicata seu lauta victus ratione vtens. ὁ πλουσίως ζῶν, Suidas. i. opulentè viuens. Æschylus Persis, Ἁβροδίαιτον δ' ἔσαντες Λυδῶν ὄχλος. ‖Interdum ponitur τὸ ἁβροδίαιτον substātiuè pro ἁβροδίαιτος, vt in hoc loco quem citat Suidas, autore non nominato, ὡς δὲ Ῥωμαίους εὐκ ἐς τὸ ἁβροδίαιτον ὁ βίος ἄλλως ἢ ὡς φιλοπόλεμοί πως ἔτι καὶ φερέπονοι. Sic Thucydides. Vtitur & Athenæus lib. 11, in superlatiuo gradu, τὸ ἁβροδιαίτατον τῶν Φαιάκων. Quos Phæaces Plutarchus vocat ἁβροβίους. ET Ἁβροδιαιτάομαι, ᾶσμαι, Vitam mollem & delicatam ago, Delicata victus ratione vtor.

C. Εὐδίαιτος, Qui victu parabili est contentus, Homo frugi. Cui opponitur πολυδάπανος. Ex Xen. Apol. affertur.

C. Ἰσοδίαιτα, Æqualitas victꝰ, seu similitudo in victu. ET Ἰσοδίαιτος, æquali, seu pari cum alio vel aliis victu vtens: aut, Simili vitæ genere vtens.

C. Ὀλιγοδίαιτος, Modico contentus circa victum, seu in victu: vt Bud. interpr. apud Athen. 228, μεγαίνεται γὰρ ὀλιγοδίαιτον καὶ πρυφῆς ἀλλόσειον.

C. Ὁμοδίαιτος, Qui eodem victu seu eodem vitæ genere vtitur. vt ὁμοδίαιτος ἄπαντα apud Luc. exponitur Qui cōmuni cum aliis omnibus viuendi ratione vtitur. Redditur & Conuictor, vt idem sit quod ὁμοτράπεζος. ‖Item, Contubernalis. A Budæo autem & Sodalis, apud Gregor. vbi hæc tria iungit, ὁμώγνιοι, ὁμοδίαιτοι, ὁμοφυλῖς.

Δίαιτα apud Thucyd. alicubi non Victus, sed potius Quæ ad victum requiruntur. Ita enim accipi puto pag. 261, καὶ μὴ ἀποθανεῖν μαδίως, μήτε βιαίως, μήτε δι' ἐνδείας, μήτε τῆς ἀναγκαιοτάτης ἐνδείᾳ δ' ἰατρός.

Δίαιτα, Victus ratio à medicis præscripta. Sub hac autem comprehenduntur non tantùm cibus & potio, verumetiam exercitatio, somnus, vigilia, & cætera quorum moderatus vsus ad valetudinem confert. Sunt autem δίαιτης varia genera. alia enim λεπτή (vnde & λεπτὸς διαιτᾶν) alia ἰσχάτως λεπτή, alia ἀκριβής, alia nomine alio appellatur. Est item δίαιτα ὑγιεινοτέρα, & δίαιτα αὐχμηρὰ, quæ omnia sæpe apud Gal. occurrūt. Videtur autē Hieron. ad hanc medicinalē (vt ita loquar) nominis δίαιτα signif. respexisse, quū interpretaretur victū castigatum seu victus castigationem. Cæterùm, Galli hanc nominis δίαιτα significationem mutuati dicte & ipsi dicunt, & faire diete, sed τὸ λεπτὸν seu λεπτυντικὸν δίαιτης pontificum intelligentes.

Δίαιτα, Habitatio, Domicilium. Andocides, ὅπου δὲ μάλιστα τῆς μεθ' ὑμῶν πολιτείας καὶ δίαιτης. Vbi Budæus Habitationem vel Vitam significare ait: sed malo Habitationem seu Domicilium. Vbi tamen dicitur δίαιτην ἔχειν vel ποιεῖσθαι, possumus non solùm Habitare, sed & Vitam degere interpretari, vel potius Degere, sine adiectione, aut Agitare. Thuc. 1, καὶ ἔσχον δίαιταν μὲν ἐν Κρήτῃ ἀπροφύλακτοι ὄντες καὶ ἐς τὰ ἄλλα Πελοποννήσου. Sic loquutus est antè Thucydid. & Herodotus: & post vtrunque Plutar. in Camillo, ὡς ἐν νήσῳ τῇ Κύπρῳ δίαιταν ἔχε. Sic δίαιταν ποιεῖσθαι apud eundem, pro Habitare. q. d. Habitationem facere. At verò apud Xenophontem Pæd. 8, in eodem loquendi genere δίαιτα est potius quod vulgò habitaculi appellatione intelligitur: locus videlicet in quo habitatur. sed Latinos in hoc etiam sensu Habitationem dixisse compertū est. Est autem ille X. locus Pæd. 8, p. 138. αὐτὸς δ' ἐν μέσῳ τούτων τῶν δίαιταν ποιουμένων, τὴν μὲν αἰμφὶ τὴν χειμῶνα χώραν διῆγεν ἐν Βασιλέως ἐπαύλεσι μιᾶς &c. Latini hac in significatione sedem etiam dicunt adeo, vt ibi non malè vertatur, Quum sibi in medio sedem statuisset. Magis etiam particulari (vt ita dicam) significatione apud Plutarchum in Publicola, ἐν οἰκίᾳ Δομιτιανοῦ ἦδη ποτὲ Βαυλίου, ἢ Βαυλιανῶν, ἢ πολλαπλῶν δίαιταν. Idē Symp. 4, 2 καπηλικὴν μέθην, οἰνώδη δὲ δίαιταν, πανὺ οἰκτρόν ἐστιν ἀπο-

δύρεσθαι τῆς Ἑλλάδος. Athen. 5, ἐν ᾧ ναυκληρικὴν δίαιταν πλειόνων μὲν ἐν πανδοκείοις &c. vbi Bud. vertit nauclericum conclaue. Dicuntur autem & bruta suam habere δίαιταν. Aristot. De mundo, τὰ γοῦν ζῶα ἀλλόμενα εἰς ἑαυτὰ δίαιταν οὐκ ἔχουσι. Hinc τὰ κατ' ὕδατος διαιτώμενα ζῶα. ‖Ex Strab. autem affertur δίαιτα pro immoratione, lib. 1, εἶναι τῶν μὲν μακροτέρας τὰς διαίτας. ‖Apud Latinos verò semper Diæta est certa pars domus. vt Plin. in Epist. Ex triclinio in diætam siue cœnatiunculā trāsitus. Mirū est verò Varronem huic voci tanquam apud Latinos natæ etymum Latinum dedisse, quū diætam vocatam dixit quòd in ea per diem edatur.

Δίαιτα, Arbitrium, vt δίαιταν ὑπομένειν, Demosth. Et ὑπομένειν τὴν δίαιταν, Luc. Item, ἀποδύομαι τὴν δίαιταν apud eundem, in Dearum iudicio, Non accipio delatū arbitriū, Arbiter esse nolo. Vide Bud. p. 151, & 155. Sed quid habet commune cum præcedētibus hæc significatio? vel cum eo quod huic vocabulo datur etymo, ἀπὸ δαίω, δαίσω? De hoc certè tacent omnes: ego verò (si mihi vni tā incerta de re rumpere silētium fas est) dico tanquam diuinans, δίαιταν arbitrium appellari, quòd vt medici ægrotis δίαιταν i. certā victus rationē & legem præscribunt ex qua sanitati restituātur, sic illi quibus δίαιτα id est arbitrium permittitur, certas litigantibus conditiones tāquā leges proponant, quibus illi obsequentes ad concordiam redeant. Vndecunque certè ad hāc signif. migrauerit nomē δίαιτα, eam quoque ex parte nostrates mutuati sunt, quum celebres illos Germanicorum principum conuentus appellant dietes. HINC Διαιτάω, ῶ, Arbitror, Sum arbiter. Plut. in Cam. λέγουσι τὴν βουλὴν οἰκείῳ τὸ κρῖναι καὶ διαιτῆσαι τοῦτο. Et cum dat. personæ. Demosth. διαιτῶν ἡμῖν ὁ Σράττων, qui nobis arbiter erat controuersiæ, Bud. interpr. Interdū verò διαλῦσαι pro Conciliare & cōponere discordiam, itidem cum datiuo. B. pag. 150, ex aliquot Appiani locis. ET Διαιτητὴς, Arbiter, Aristot. & Demosth. ET Διαιτήσιμος, Arbitrarius, ex Isæo. ITEM Ἀποδιαιτῶ ET Καταδιαιτῶ. Dicitur autem arbiter ἀποδιαιτᾶν absoluere, vt contrà καταδιαιτᾶν condemnare. Demosthenes, ὅτι ἀποδιαιτῶσί μου οἱ διαιτηταί. Idem, ἀποδιαιτῆσαί μου τὰς δίκας τὸν διαιτητήν, absoluisse me controuersiis. Bud. p. 13 & 165. Καταδιαιτᾶν autem dicitur arbiter quum condemnatur. Demosth. in Mid. τὸν δίκην λαχόντα καταδιαιτηθέντα, τοῦτον ἀποδιαιτηθέντα ἀποφαίνειν, vt arbitrium illud damnatorium in absolutorium verteret. Et ἐρήμην καταδιαιτᾶσθαι αὐτόν. Et Καταδιαιτᾶσθαι pro Obtinere & vincere arbitrium. Vide Bud. p. 151, item 201 & 202. DICITVR & Εὐδιαίτητος AC Δυσδιαίτητος, quæ cōtraria sunt. Nam Εὐδιαίτητος est Facilis arbitratu: vt Budæus interpr. Strabo lib. 8, τὰ μὲν ἐκεῖ τῆς Ἄλλων, εὐδιαίτητα· τὰ δὲ Ὀμήρου, σκαιῶς δίκην κριθείσης. At Δυσδιαίτητος est Arbitratu difficilis.

Διαιτάομαι, ᾶσμαι, Vitam dego, Agito, Dego. Thuc. 2, ἡμεῖς δ' αἰεμάλως διαιτώμενοι. Herod. 5, ὁρέοντες δ' αὐτὸν Μαρδόνιον ἄλλα δὲ καὶ τρυφῇ διαιτώμενον. id est Mollissimè & deliciosissimè vitam colere, vt Polit. interpr. Rursum Thucyd. τὸ παλαιὸν Ἑλληνικὸν ὁμοίστροπον τῷ νῦν βαρβαρικῷ διαιτώμενον, id est Veteres Græcos eodem vitæ genere quo nūc barbaros, vitam coluisse. Vel, Eodem victu cultúque &c. Dicitur διαιτᾶσθαι & de brutis itidē pro Degere, vt τὰ καθ' ὕδατος διαιτώμενα ζῶα apud Luc. Aliquādo verò διαιτῶμαι peculiariꝰ ad victum refertur: vt μετρίως διαιτώμενοι, X. Qui frugi victu vtūtur, B. interpr. Gal. ἀφυλακτότερον διαιτᾶσθαι, ἅλις ἔχοντας εἰς αἰτίαν ἐμπεσεῖν ἁμαρτίας τινός, Quum negligentius victus rationem instituissent. Et διαιτᾶσθαι διαιτώμενος μοχθηρῶς, Plat. in epist. Sed & pro τρέφεσθαι, i. ali, de auibus Bas. dixit, γυμνὰ ὄντα καὶ νεοσσοὺς διαιτᾶσθαι. Idem cum accus. pro Edere, vbi de tempore ante diluuiū loquens, scribit, ἀπολιπόντας τὰ πεδία διαιτᾶσθαι, καὶ πάντα τὰ κτηνῶν ἐσπόμενα. Sic autē & actiuū Διαιτῶ cū accus. personæ est Alo, Nutrio, sed certo victu, & à medicis præscripto: vnde δίαιταν διαιτῶν apud Gal. & cæteros. Idē, διαιτήσας τὸν τυρέξαντα. Sic Plut. in Catone, ἠρκεῖτο δὲ διαίτᾳ τοῖς νεοττοῖς ἔπειτα. Gal. rursum, λέγουσιν ἐκεῖ ἡμᾶς αὐτὸν δὲ διαιτήσαντα.

Ab eodē L.1 ad Glauc. dicitur τὰ πάνυ διαπεπαλαιωμένα, item ἀδρόπνοα: vbi Bud. διαπεπᾶναι esse aut Cibo reficere, Alere. Et διαπᾶσθαι pass. signif. dicitur qui certa illa victus ratione alitur, apud eundem, αἱ ἀλκὴ ὁ τῶν ὑπὸ διαπωμένων ὡς διαπῶσιν οἱ τῶν ἀθλητῶν ὑμοσιῶται. HINC Διαιτητικὴ τέχνη in medicina est, q.d. Ars victus ordinatoria, Ars ordinandi victus. de qua lege Gal. ET comp. Ἐνδιαίτησις ex Dioſc. 4 pro ordinatione victus.

Διαιτῶμαι, Habito, Commoror, Verſor, Diuerſor. Thuc. 2, ἐν τοῖς ἀγροῖς δ' ἐδιαιτᾶτο. Inuenitur & δ' ἐδιαιτᾶτο ἐπ' ἀγροῦ. Lyſias 86, ἐγὼ μὲν αὖν δ' ἐντεῦθεν, αἰ δ' ὑμεῖς κελεύετε. Dem. παρεσκευάσατο πρὸς τοῦτο καὶ ἐν τῷ αὐτῷ δ' ἐδιαιτᾶτο ἐκείνῳ. Et ἐν Βοιωτίᾳ δ' ἐδιαιτᾶτο, Iſocr. Poſſumus autem alicubi hoc verbum, vel Habito, vel etiam Dego (vt in locis paulo antè citatis) interpretari. HINC Διαιτητήριον, Locus vel pars domus vbi habitamus, Xenoph. Œcon. Item Locus in quo iudicant arbitri, in v.l. ET Ἐνδιαιτῶμαι, inhabito. VNDE Ἐνδιαίτημα, Locus qui inhabitatur, Habitatio, Baſil. πάντων τῶν ἐν ὑγιείᾳ καὶ φθορᾷ ὄντων ἐνδιαίτημα. ITEM Συνδιαιτῶμαι, Cohabito, Contubernalis ſum, Plut. Lyc. Sic Chryſ. ἀγγέλοις συνδιαιτᾶται. HINC Συνδιαιτητής, Contubernalis.

Διαιτῶμαι à Budæo exponitur etiam πολιτεύομαι, ſed non addito vllo exemplo. Ego autem hunc Thucyd. locum, pag. 260 in exemplum afferri poſſe exiſtimo, vbi & accuſ. habet, καὶ οἱ πολλὰ μὲν ἐς ἡμᾶς ἡμάρτηκα δὲ διήτημαι, πολλὰ δὲ ἐς ἀνθρώπους δίκαια καὶ αἰτιῶμαι. ET Ἐκδιαιτῶμαι ab hac τῷ δ' ἰαιτῶμαι ſignific. manaſſe arbitror. Loquor de ὀκδιαιτῶμαι ſignificāte Licentioſè viuo, Inſolenti quodam & minimè laudabili vitæ genere vtor. Item, In luxum effuſus ſum, Luxurioſè viuo: vt Budæus interpret. apud Appianum in Libyco, de Naticæ ſententia loquens in ſenatu. vnde ὀκδιδ' ἰαιτημένος exponitur etiam αἰώλος. Sed ὀκδιαιτῶμαι potius cum adiectione reperio quàm per ſe poſitū. vt Thuc. 1, ἐκπεπολεμῆσθαι αὐτοῦ αἰσχύνεσθαι, τὸν τοῦ ἐξεδιδ' ἐναι τῆς καθεστώσης νομίμου: id eſt, Deſciuiſſet ſeu Defeciſſet à patria diſciplina (ſed ſi vis verbi conſiderāda ſit,) intelligendum eſt Deſciuiſſet, δ' ἰαιτᾶσθαι immutando, vel ab ea diſcedendo.) Philo autem dixit cum accuſat. πρὶν αὖ ἐκδιαιτηθῆς τὰ πάτρια, priuſquam à patriis inſtitutis deſciueris. Sic idem, μηδὲ παύσασθαι τῆς ἀρχαίας πολιτείας ἀναδιδ' ἰαιτᾶσθαι. Idem dixit ὅταν τις αἰσχρὰν ἐκδιαιτᾶται. Qua cōſtructione legimus & apud Athenæum p. 232, (ſed in bonam partem) Μήδεια ἤδη τις ἐκ' ἀμείνω καὶ Ἑλληνικὰ ἐκδιδ' ἰαιτᾶτο. q.d. Quæ mutata priſtina diæta (intelligo autem, mutato priſtino vitæ genere) tranſiiſſet ad meliores ritus. Idem verò & ſine adiectione vſus eſt p. 75, vbi μεταβάλλειν τὴν δ' ἴαιταν pro eodem dicere videtur. Dicitur & ἐκδ' ἰαιτᾶν actiua voce pro malè adminiſtrare, ex Suida. HINC Ἔκδ' ἰαιτις, q.d. Diſceſſio à dicta, Mutatio inſtituti vitæ in peius. Et cum genit. ἐκδ' ἰαίτησις τῶν πατρίων apud Phil. Defectio à diſciplina patria, (ita intelligēdo defectiōnem vt Deficere expoſui in ἐκδ' ἰαιτᾶσθαι.) Item, Vita in luxum effuſa. ET Μεταδ' ἰαιτᾶ quoque voce actiua, apud Luc. 51, de Alexandro, ἀποκαὶ τῶν πατρώων ἐθῶν κωμῳδεῖσθαι ἀξίου, καὶ δ' ἰαιταν τὴν Μηδικὴν μεταδιήτησιν ἑαυτῷ, id eſt Suum vitæ genus Medico commutauit. Sed non dubito quin mendoſè omiſſa ſit præpoſitio εἰς ante δ' ἰαιταν. Cæterùm in v.l. perperā legitur Μεταδ' ἰαιτᾶν, ſimiliq; errore Διαιτᾶν pro Μεταδιαιτᾶν & Διαιτᾶσθαι. AT Ἀδ' ἰαίτητος Suid. exp. ἀμέθεκτος, & ἀνήθης.

Διαίτημα, Vitæ inſtitutio & diſciplina, Vitæ genus quod quiſque ſequitur. Et δ' ἰαιτήματα plur. apud Thuc. Vitæ inſtituta, lib. 1. Pro victus ratione ex Xenoph. & Galeno affertur. AT Διαιτητὴς &c. vide ſuprà. ITEM COMPOS. Ἀπαδ' ἰαιτῶ, Καταδ' ἰαιτῶ, ET Ἐνδ' ἰαιτῶμαι, Συνδ' ἰαιτῶμαι, &c. vide ſuprà & ipſa, ſuis ſingula locis.

ΔΙΔΆΣΚΩ, F. αξω. Pr. αχα. Doceo. Odyſſ. θ, Ἦ σέ γε μισθὸν ἐδίδαξε Διὸς παῖς ἢ σύ γ' Ἀπόλλων. Xen. Hell. 2, τοὺς μὲν δ' ἐδίδαξα, τοὺς δὲ αἰσχυνῶ νῦν δὲ βούλομαι. Additur ſæpe & accuſ. rei: vt τὰ συμφέροντα δ' ἐδίδασκεν ἐκείνους τοὺς πολίτας apud Xen. ‖Interdum verò pro δ' ἐδίδασκω σε τοῦτο dicitur δ' ἐδίδαξω σε ταῦτα: vt Ariſtoph. Nub. ἐδίδαξε ταῦτ' ἐκεῖνο τὸ πατάγου ἐγὼ δ' ἐβροντᾶν μ' ἐδίδαξας. Interdum etiā dicitur πάνυ δ' ἐδίδασκεν (quo vtitur Xen.) vt Lat. Quanti docet. Sic δ' ἐδίδασκε μισθοῦ, Mercede doceo, Luc. Dicitur & δ' ἐδάξομαι, ac ἐδ' ἐδαξάμην ſignif. actiua, apud Ariſtoph. & Luc. qui & iungit infinitiuo, δ' ἐδάξομαί σε θρυλεῖν. ‖Διδάσκειν δρᾶμα, Fabulam edere in theatro aut aliàs publicè. quod Cic. imitatus dixit Fabulā docere. B. p. 816, ex Athen. Hinc dicti κωμῳδοδ' ἐδάσκαλοι, τραγῳδοδ' ἐδάσκαλοι, & ὀρχηστοδ' ἐδάσκαλοι.

Διδάσκομαι, Doceor, Diſco. Ariſtoph. Nub. δ' ἐδάξομαι αὐτὸς βαδίζων εἰς τὸ φροντιστήριον. Interdū verò Διδάσκομαι eſt Docendum loco, vel mando. quo ſenſu dicitur pater δ' ἐδάσκειν ἑαυτὸν filium. Plato Protag. εἰ δ' ἐμὲ δεῖ δ' ἐδάσκειν τοῖς ἐμοῖς. Sic vtuntur & Xen. ac Ariſtoph. apud B. p. 762. ‖Διδάσκομαι, Certior fio, Edoceor. Pauſ. in Lac. ἐν οἷς τὸ κριὸν ἡδονῆς διδάσκονται ὑπ' ὀψωνῆ τῆς Σπάρτης.

Διδάσκαλος, υ, ὁ, Magiſter, propriè literarum aut morum, ſeu παῖς ὁ ἐπιτηδεῖος ἐπὶ τῷ γραμματιστῇ καὶ τῷ ἐπὶ κιθαρίσει χορῷ ἐπιδεξιώτερος, Heſych. Plutar. Artox. πολλοὶ δὲ τῶν δημάρχων αὐτῷ ἦσαν ἑορτῶν καὶ παιδαγωγοὶ καὶ διδάσκαλοι λεγόμενοι. Luc. δ' ιδάσκαλος τῶν Καίσαρος. Generalius verò capitur pro quolibet qui rem aliquam, ſeu rei alicuius artem docet: & cum genitiuo conſtruitur eius rei quæ docetur: tribuiturque aliquando etiam rebus inanimatis. vt δ' ιδάσκαλος τῆς κιθαρικῆς in Axiocho. δ' ιδάσκαλος τῆς τοιαύτης ἐπῳδῆς, Socrates, δ' ιδάσκαλος τῶν μὴ φύσει ὄντων, Xen. δ' ιδάσκαλος τοῦτων ἐστὶν ἡ τέχνη καὶ ἡ αἰτία, idem Pæd. 2. Sic πυρία δ' ιδάσκαλος τῆς ὀρχήσεως à Luciano dicitur. Et apud Chryſoſt. μεγάλη δ' ιδάσκαλος ἡ γλῶττα.

C. Καλοδ' ιδάσκαλος, υ, ὁ καὶ ἡ, Qui honeſta docet.

C. Ἑτεροδ' ιδασκαλία, ας, ἡ, F. ῶν, Alia [& diuerſa ab illis quæ antè tradita ſunt] doceo, Noua doceo. Paul. 1 ad Tim. 1, ἵνα παραγγείλῃς τισὶ μὴ ἑτεροδ' ιδασκαλεῖν. Vtitur Baſil. quoque & Chryſoſt. & Theodor. in Hiſt. eccl.

C. Κακοδ' ιδασκαλία, ας, ἡ, Mala doceo. vt Ariſtoph. comœdia inſcripta Nebulæ, dicitur compoſita eſſe κατὰ Σωκράτους φιλοσόφου ὡς κακοδ' ιδασκαλοῦντος εἰς νέους Ἀθήνησι.

Διδασκαλία, ας, ἡ, Doctrina, Diſciplina, Inſtructio. Xenoph. Pæd. 8, αἵτε γὰρ ἀρχὴ δ' ιδασκαλία. Athen. lib. 5, Ἥλωτα δὲ τὸν τῆς δουλωθέντων μοχθηρίας καὶ τοῦ φαύλως ἀνηκέστου δ' ιδασκαλίαν. Plut. ad Color. μαθήσεις, διδασκαλίας, σχολὰς, τρόπους. Huc pertinet διδασκαλίαν ποιεῖσθαι & δ' ιδασκαλίαν παρέχειν, pro Docere. Thuc. l. 2, δ' ιδασκαλίαν ποιούμενος μὴ τοῦ ἰσυχάζειν τῷ τὰ ἀγρὰ. Idem eodem libro, καὶ ὅσα ἡμάρτηται ἔστιν, τούτων αὐτὰ ταῦτα τεκμήρια δ' ιδασκαλίαν παρέξει, documento erunt.

Διδασκαλικὸς, ὸν, ὁ, q.d. Magiſtralis aut Doctorius. vt δ' ιδασκαλικοὶ λόγοι apud Xen. δ' ιδασκαλικὴ βακτηρία apud Nazianz. δ' ιδασκαλικὰ ῥήματα apud Gaz. lib. 4. Et apud Hermog. δ' ιδασκαλικώτερον γὰρ ἐστὶ δεῖξαι τὰς τέχνας ἀφηγησάμενος, modo magis præceptorio artes tradere. Et neutro genere τὸ δ' ιδασκαλικὸν, Docēdi mod' ſeu ratio. Plato De leg. ‖Item, Qui docendi artifex eſt & peritus. Bud. ex Plat. Gorg. οὐκ ἄρα δ' ιδασκαλικὸς ὁ ῥήτωρ ὅτιν ἀλλὰ πιστικός. Sic Ariſtot. in 1 Metaphyſ. ἔτι ὑπολαμβάνομεν τὸν ἀκριβέστερον καὶ τὸν διδασκαλικώτερον τῶν αἰτίων, πρότερον εἶναι πάσας ὑπάρχειν. HINC aduerb. Διδασκαλικῶς, Modo doctorio, More eorū qui docent in ſcholis. vt δ' ιδασκαλικῶς ὑποδεικνύναι apud Polyb. in Fragm.

Διδασκάλιον, υ, τὸ, Merces docendi, B Præmium quod diſcipulus magiſtro doctrinæ nomine reddit. Plut. Alex. καλὸν καὶ πρέπον τὰ δ' ιδασκάλια πλέονα αὐτοῦ. Idem De Herod. Ἕλλησι Πέρσαι δ' ιδασκάλια ταύτης ὀφείλουσι τὴν ἀκολασίαν.

Διδασκαλεῖον, υ, τὸ, Locus vbi docetur, Gymnaſiū, Schola. Thucyd. δ' ιδασκαλεῖον παίδων. Xen. Pæd. 3, δισχιλίους δ' ιδασκαλεῖα. Idem Pæd. 2, παῖδες εἰς τὰ δ' ιδασκαλεῖα φοιτῶντες διδάσκονται μανθάνοντες δισχιλίους. Herodian. lib. 2, εἰς τὰ σωφρονιστήρια φοιτῶντα δ' ιδασκαλεῖα καὶ γυμνάσια. Syneſ. οὐδὲ δ' ιδασκαλ εῖον ἤνοιξα.

¶ Δίδαγμα, ατος, τὸ, Documentum. Ariſtophan. Nebulis, αὐτὰ τοίνυν ἡ διδάγματος μάστιξ, διεκρουσμένον τοῦ κέντρου ἀπαράδοτον. Xen. De art. eq. εἰδέναι ὃ χρὴ ὅτι δίδαγμά ἐστι & τῶν πιστευομένων ἀναγκαῖον, κλοιοειδὲς ὂν ἐγκείμενον.

Δίδαξις, εως, ἡ, Doctrina, id eſt ipſa docendi actio. Gregor. Ἐμοὶ γὰρ ὄντως ἡ δίδαξις.

Διδακτὸς, ὴ, ὸν, Doctus. Iohann. 6, καὶ ἔσονται πάντες δ' ιδακτοὶ

Med. pro quo alibi Διδακτός vocè composita. διδακτὸς μισθῷ, Mercede doctus. ‖ Διδακτὸν autem de re aliqua dictum, est Quod doceri potest. Eurip. Hippol. Ὅσοις διδακτὸν σωφρονεῖν, καὶ τὸ τῇ φύσει Τὸ σωφρονεῖν εἴληχεν εἷς ἕκαστ' ἀεί, Quibus quod doceri possit, nihil est. Isocr. contra Soph. μηδὲν οὕτω διδακτὸν νομίζων ὡς τὸ δικαιοσύνην διδακτόν. Item Quod disci potest. Plutarch. De fort. τὸ μὲν διδακτὸν μανθάνουσι καὶ Λακεδαιμόνιοι ζητοῦσι. ‖ Διδακτὸν est item Quod docere licet, Docendum. Soph. Trach. δίδαξον μὴ πάρ, εἰ διδακτά μοι. Plut. Symp. μόνας ὀρθῶς ἔφη καὶ διδακτὰ ταῖς μνημόσι ἡμῶν πλὴν ἐσχατιὰν καὶ παρέλκοντα παντάπασιν, Solis dicenda sunt & docenda. HINC Διδακτικός, ὴ, όν, idem quod διδασκαλικός in posteriori sign. hoc est Aptus ad docendū, Docēdi artifex & peritus. Paul. 1 Tim. 3, de virtutib⁹ episcopi, πρᾶον, ἀμάχητον, ἄφιλάργυρον, κόσμιον, φιλόξενον, διδακτικόν.

C. Ἀδίδακτος, ν, ὁ ἡ ν, Indoctus. Phocyl. Οὐ χρὴ μεγάλῳ δὶ δαχῷ ἀδίδακτος ἀκούειν. ‖ Ἀδίδακτον etiam dicitur Quod aliquis ab alio doctus non est. idem propè quod αὐτομάθητον: vt ἀδίδακτον τῆς φύσεως δῶρον apud Luc. De hist. scrib.

C. Αὐτοδίδακτος, ν, ὁ ἡ, Qui sua ipsius industria rem aliquam didicit, quasi à seipso doctus. Od. χ de Phemio citharœdo, Αὐτοδίδακτος δ' εἰμὶ, θεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν οἴμας Παντοίας ἐνέφυσεν. dicit se à nullo magistro doctum Dei afflatu & instinctu canere. Sic Xen. paupertatem σοφίαν αὐτοδίδακτον appellauit. sic & in Epigr. αὐτοδίδακτος φύσις dicitur. ‖ Αὐτοδίδακτος (inquid Bud.) Suapte natura aliquid faciens, vt quum lætabundus rubescit. VNDE Αὐτοδιδάκτως idem Bud. exponit Naturæ instinctu.

Δίδακτρον, ν, τὸ, Præmiū quod magistró doctrinæ nomine redditur idem quod διδασκάλιον suprà. Minerual Latini appellabant.

Διδαχή, ῆς, ἡ, Doctrina, Institutiō, Admonitio. Thuc. lib. 1, αὐτὰ διδαχῆς δέονται ὥστε φυλάξασθαι αὐτούς. Et lib. 4, διδαχῇ ἅμα τῇ ἀξιώσει ἐποιούμενοι, quo sensu paulo pòst dicit, ἐπιστεύσαμεν καὶ παραινέσει τῇ μεγίστῃ πίστιν. Et non multo pòst, διδαχῇ ἀληθὲς φανερῷ μᾶλλον ἔτι ἢ πίστει ἀπίστους ἐκπλήξαντες. C. ΑΝΑΔιδάσκω, Redoceo, Iterū doceo, aut Perdoceo, vt ἀνὰ sit ὀπισθοτονικόν. Philo De mundo, φθόνος δὲ εὐδὶς αὖ ἀνδιδάσκει. Vtitur & Aristophanes in Pluto. Et in pass. apud eundem Phil. De vita M. l. 2, ἵνα τὴν Ἑλλήνων τῶν Χαλδαίων ἀναδιδαχθῶσιν, Didicerint.

C. Α Π Ο διδάσκω, Dedoceo, Contrarium simplicis διδάσκω, doceo. nam hic ἀπὸ denotat στέρησιν (vt loquuntur grammatici) sicut in ἀπομανθάνω, Dediſco.

C. Ε Κ διδάσκω, Edoceo. Bud. ex Antiphonte, ἐκδιδάσκει καὶ ἡ ἐμπειρία τὰ μὴ καλῶς ἔχοντα ἐκδιδάσκειν τοὺς ἀνθρώπους. Et in pass. Edoceor seu Disco. vt ἐκδιδάσκομαι τὴν Ἑλλάδα γλῶσσαν, Linguā Græcā imbuor. ‖ Sicut autem διδάσκομαι exponitur Instituendum seu docendum loco vel curo, sic hoc ἐκδιδάσκομαι quoque redditur Edocendum loco, Edocendum curo. vt apud Euripid. Med. Χοὐ σὲ τοῦτο, ὅστις ἀρτίφρων πέφυκ' ἀνήρ, Παῖδας θεμιστὸς ὧδε διδάσκειν σοφεῖ. VNDE bicomp. Ἐπεκδιδάσκω, Amplius doceo & demonstro. Plut. Sol. καλῶς ἔοικε λέγειν ὁ Σόλων ὅτι ἕκαστον ἔχει καὶ σκότος ἰδίον πᾶσι δόγμασι, ἐπεκδιδάσκειν καὶ σαφηνίζειν, de legum obscuritate loquens. Plato Protag. πλὴν σμικρόν τι μοι λοιπὸν ὃ δηλονότι Πρωταγόρας ῥᾳδίως ἐπεκδιδάξει, (quod insuper ipse explicabit) ἐπειδὴ καὶ τὰ πολλὰ τούτων ἐξεδίδαξε. Hæc Bud.

C. ΕΝ διδάσκω, Doctrina imbuo.

C. ΜΕΤΑ διδάσκω, Dedocens priora, noua doctrina erudio. μετὰ enim (vt B. docet) πολλὰ τοῖς ἔπεσι μεταλαμβάνειν δοκεῖ, vt in μεταμέλομαι. Plut. An seni admin. resp. τὸ δὲ πόλιν αὖθις διδάσκειν, ἢ Σίμωνίδην, ἀλλήλοις ὅτι ὀπίσω ἔστι χρόνοι ἐγένοντο μεταδιδαχθῆναι καὶ μεταμαθεῖν δόγματα καὶ πράγματα μάλις ἀπιστούμενα.

C. ΠΡΟ διδάσκω, Prius doceo. Thuc. lib. 2, μὴ προδιδαχθέντας μᾶλλον λόγῳ ἐπέναι ἢ ὅτι ἃ δέοντα ἐλθεῖν, Non doceri prudenti oratione prius quàm accedamus reipsa ad ea quæ oportet. Philo De vita M. l. 1, ἐξελαύνων τὰς αἰσθήσεις ἐπέμενε τοῖς προδιδασκάλοις εἰς τὸν ἡγεμονίαν, In quo ad imperium prædocebatur. Media etiā vox pro activa vsurpatur. Aristoph. PLO Ὁ δὲ θεός μοι προὐδίδαξεν.

¶ Διδακτέος, α, ον, idem quod διδακτέον, Hesiod. — αὐτὰρ ὁ Δίκης Ἔργα διδακτέος.

ΔΙΔΩΜΙ, (à Δίδω, ῶ, de quo infrà) Dono, Do. Odyss. ω, Χρυσοῦ μέν οἱ δῶκε διάρχης ἑκατὸν τάλαντα. Dixerat autem proximè præcedente versu, Καί οἱ δῶρα πολὺν χρόνον ξείνια οἷα ἐφέρεσκεν. Addidit alicubi participium φέρων pleonasticum. vt Odyss. ρ, Δὸς ὦ ξείνε σῦ καὶ δῶρα φέρων. Thuc. autem p. 290 dixit κομίσας γὰρ αὖ ἐδώκαν. Sunt correlativa δίδόναι & λαμβάνειν, in prouerbio, δός τι καὶ λάβε τι. Thuc. lib. 1, ξυμπάσης γὰρ πρὸς τῆς μέσης, δόντος βασιλέως αὖπ. Plut. in Themist. ἐκείνῳ δὲ σοφίας ἀρίστων ἔδοσαν. Xen. Pæd. 4, δίδωμί σοι ἡμαυτὸν δ' ὅλον καὶ σύμμαχον. Et 6, φίλον σοι ἑαυτὸν δίδωμι καὶ διαπάντα καὶ συμμαχον. Alibi obseruaui additum infinit. ἐᾶν in simili loquēdi genere, vt Anab. lib. 7, p. 238, ἐγὼ δέ σοι ὦ Σεύθη, δίδωμι ἑαυτὸν καὶ τοὺς ἐμοὺς τούτους ἑταίρους, φίλους ἐᾶν ποιεῖν. Eundem infinit. addidit & Luc. vbi scripsit, ἐγὼ ἐκείνην ἔδωκα αὐτῷ παίζειν ἐᾶν. Demosth. autem dixit, δωρεὰν δοῦναί τινι, Donationem conferre in aliquem. Iungunt verò & alium infinit. huic verbo, dicentes, δίδωμί σοι πῦρ ἐλθεῖν, vel ἰέναι. quod imitatus Virgil. dixit Æneid. 5, Loricā quā Demoleo &c. Donat habere viro. Habetur & Dat ferre, ab eodem poeta dictum eodem libro, & quidem non multo antè, -& argenti magnum dat ferre talentum. Sed ille ex vno loco genus loquendi, ex altero sententiam accepit (quātum quidem meminisse possum) Nā Il. o legitur, Ξεῖνος γάρ οἱ ἔδωκεν ἀνὴρ ἀνδρῶν Εὐρύπυλος Ἐς πόλεμον φορέειν, δῆιον ἀνδρῶν ἀλεωρήν. vbi habes quidem illud Tutamen in armis, sed nō item illud, Donat habere. Sed & hoc considerandum est, paulo aliam esse τὴν φορέειν significationem in isto Homeri loco, quàm verbi Ferre in illo Virgiliano. ‖ Δίδωμι iunctum accus. interdum, interdum infinit. exponitur etiam Concedo, Permitto. Synes. παῖς αἰτήσειν ἀπὸ δίδωκε τὸ πᾶσιν ἀκριβῶς ἐπιξηλῆσαι. Idem, καὶ εἰμοὶ δίδως ἐπιτιμᾶν πάνυ σφόδρα. ‖ Δίδωμι interdum infinitiuo iungitur, alio etiam modo (non addito videlicet accus.) vt in votis, Hom. Il. γ, Ζεῦ πάτερ δὸς τίσασθαι ὅ μοι ἀρχὸς ἀνέστη. Sic Xen. Pæd. 6, ἀλλ' ὦ Ζεῦ μέγιστε δός μοι φανῆναι ἀξίῳ μὲ Παρθενίας αἰδοῖ. at Pæd. 5 præcedit αἰτήσομαί σε. ita enim ibi, ἀλλ' ὦ Ζεῦ μέγιστε αἰτήσομαί σε, δός μοι τοὺς ἐμὲ πρώτους νικῆσαι δύνασθαι ποιοῦντα. Possem autem similem verbi Da vsum in hoc quoque loquēdi genere ex eodem illo poeta, necnon & aliis afferre, si necesse putarem esse. Cæterùm citatur ex eodem Xenoph. in Pæd. δίδωμι ὑμῖν βουλεύσασθαι, pro Do vobis consultandi facultatem, vel Dotē pus consultandi. ‖ Δίδωμι de fœmina dictum, Do nuptum, seu nuptui, Do in matrimoniūm, vt Il. λ, — δίδου δ' ὅ γε θυγατέρα ἑῶν. Idem Od. ο, Τὴν μὲν ἔπειτα Σάμιοι δόσαν, καὶ μνεῖ' ἄλοχον, illam nuptum dederunt apud Samen. Sic Thucyd. 2, ἀδελφὴν ἑαυτοῦ δοὺς γυναῖκα. Sed & ipsa apud Hom. dicit Il. τ, Ἄνδρα μὲν ὦ ἔδοσάν με. πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ. Herodotus quoque dicit ἐδίδοσαν ἐς ἤγετο ἐξ ἀλλήλων, pro Vltro citróque matrimonia contrahebant. q. d. Dabant in vxores, & vicissim vxores ducebant. Plut. autem addidit ἐκὼν γάμον in Solone, δόσθαί τινι πολιτῶν ἐκὼν γάμον.

Δίδωμι, Do, id est Trado. vel Offero, Porrigo. Herodian. 1, εἰώθει γὰρ αὐτὴ κυρίαναί τε καὶ δίδοναι ἐς ἐκείνῳ πόσιν, id est (Pol. interpr.) Primum illi miscere atque offerre poculum. Plato Prot. οὕτω τὸ γραμμάτιον δίδοσαν, i. Tabellam porrigunt. Et δίδόναι εἰς χεῖρας. Aristoph. Tradere in manus. Exponitur & aliis modis δίδωμι pro diuersa accusatiuorū significatione. vt ἐκδιαιτᾶν ὁ νόμος δίδωσι. Liban. Lex illi concedit, vel permittit, vel indulget, vt Bud. interpr. Idē apud Arist. De mundo, ἐμπνεύσαντες εἰς τὸ σῶμα δίδωσι, immittit. At δίδόναι τὸν ὅρκον Demosth. ad Bœot. Deferre iusiurandum. Δίδόναι πίστιν, vidē in Πίστις, & Δίδόναι λόγον, item ἀποδίδόναι λόγον, vidē in λόγος. ‖ Δίδωμι est etiam Dedo, alicubi: vt Thuc. ἐπιδιδόασιν ἑαυτοὺς Λακεδαιμονίοις.

Δίδωμι κακὸν etiam dicitur, à Demosth. quoque, pro Malum infero. Sic πληγὰς δίδωμι, Verbera infligo, Plat. De leg. Sumptus est autem ex Homero & hic verbi δίδωμι vsus. legimus enim apud eū Il. α, ἄλγε' ἔδωκαν. Sed & inuersa constructione Od. ρ, ἀλγύνοντ' ἔδωκεν. Et Od. τ,

ἔμβυμι· ἀχθεσαί γὰ δώσης. At δίδοναι δίκην,& δίδοναι τιμωρίαν signif.habent paſſ. vt Lat.Dare pœnas: Tale eſt & δίδοναι δίκας,quod vide in Διδόναι. A

Δίδομαι paſſ. actiui signif.ſequitur magna ex parte. Dixit autem Herodian.&, ἐδίδοντο τῷ ῥόμματι, id eſt (ad verbum) Dabantur flumini pro Proiiciebãtur in flumen. Quãm proiiciendi signif.habet Dare quoque, quum dicitur, Præcipitem dare.Sed & in aliis quibuſdam loquendi generibus tale quid ſignificat.

Διδόω, ῶ, (ex quo δίδωτον Od.ν, & δίδωσθον Od.ω,& alia) licet τὸ ποιητικὸν verbi δίδωμι,priore loco non poſui, B tum quòd multo vſitatius ſit δίδωμι,tum quòd compoſita hoc,nõ illud, retineãt.Inuenitur tamen ἐδίδουν, ἀναδίδου,aliáquehuiuſmodi:ſicut δίδοῦν.

Δόμα,Donũ,apud Plut.in Apophth. & Matth. ac Paulũ.

Δόσις, Donatio, Largitio,Donum. Od.σ, Δέξασθ.ὑ γὰ καλὴν ἀμοιβὴν δόσιν ἔχειν. Et Od.ζ,—δόσις δ' ὀλίγη τε φίλη τε. Plat. Apol.μὴ ἐξαμάρτητε τὴν τοῦ θεοῦ δόσιν ὑμῶν.Iſocr. δόσιν ποιεῖσθαι pro Munus dare,ad Nic. ὑ δόσιν αὐτ' ἐμπορίαν ποιούμενοι.Apud Iſæum pag.43, κατὰ δόσιν χρημάτων ἢ κλήρου ἀμφισβητῶ, Ex teſtamento ad me pertinere contendo, c hoc eſt,non ab inteſtato, ſed ſecundum tabulas,Hæredem me vel legatarium prætendo.Hæc Bud.qui & addit κατὰ δόσιν eſſe κατὰ δίκαιας, eique opponi κατὰ τὸ ἦθος apud eundem identidem. ‖Δόσις apud Herodianum pro congiario. ‖Δόσις Galeno & Ægin. quod vulgò quoque dicimus doſe.

Δοτὴρ,ῆρος,ὁ, (ET Δόσις,ου,ὁ,vnde compoſ.Ὁλοδόσις) Dator,Donator. Xenoph.Pæd.8,ἅτε αὐτοῦ τοῦ θεοῦ πόθον ἀποδεικτῆρος καὶ δαιτυμάτων δοτῆρος. Chryſoſt. De prec. θεοσεκτοῦς τὸν τοσούτων ἀγαθῶν δοτῆρα καὶ χορηγόν. ET D Δότειρα,Datrix,Donatrix. Heſiod. Erg. Γαιάοχον δότειραν. vnde compoſitum ὁλοδότειρα. Dicitur & Δωτὴρ à poetis,ſicut & δῶτωρ,de quibus paulo pòſt dicam.

Δοτὸς,Qui dari poteſt. Item δοτὸν, Quod dari poteſt, id eſt δίδακτὸν, apud Areopagitam de diuinis loquentem, inquit Bud. AT Δοτικὸς,(ea forma qua θεοτικὸς) Ad dandum propenſus. A Bud. redditur Largitor, Profuſus,afferente ex Ariſtotele,οἱ γὰ πολλοὶ δοτικοὶ μᾶλλον ἢ φιλοχρήματοι. ‖Apud grãmaticos autem δοτικὴ πτῶσις qui Latinis datiuus vel dandi caſus. ET Δοτικοφανὴς apud E Gazam,Apparens datiuo ſimilis.

Δωὶς,poet.indecl. idem quod δόμα ſeu δόσις,Donum,Donatio,Heſiod.Erg. Δωὶς ἀγαθὴ,ἅρπαξ δὲ κακή,θησαύριον δώτης.Eidem Heſiodo ibidem EST Δώτης, Donator, Qui donat: ET Ἀδώτης,Non donans.Δώτην ἀδὼ περιδώκαν,ἀδώτην δ' οὔτις ἔδωκεν. Vel δώτης,Donator,Qui donare ſolet:ἀδώτης, Qui nunquam donat, Qui à donando eſt alienus. DICITVR & Δωτὴρ AC Δῶτωρ pro donatore à poetis itidem, & frequentius quidem quàm δώτης. paſſim enim apud eos legitur, θεοὶ δωτῆρες ἐάων, F Sic & δῶτωρ ἐάων,Odyſſ.η. IIDEM & Δωτίνη appellant Donum. vt Od.ι,Δώτινα δωτίνῃσι. VNDE Δωτιάζω,Dona recipio,Heſych. Affertur ex Herodoto.

Δώτων autem EST Ἀδώτης AC Δωτίδικος minùs vſitata ſunt, quæ peculiarem formationem habere videntur. Eſt autem Δώτων,Qui quum ſemper polliceatur ſe donaturum, dicens δώσω, nunquam donat: atque ita cognominatum fuiſſe Antigonum regem tradit Plut. Vide Eraſmum in prouerb.Doſones. Ἀδώτης autem exponitur Muneribus non corruptus,Vide Heſych. G At Δωτίδικος vel Δοτίδικος eſt,vt inquit Bud.Qui dat pœnas,vel potius Qui iudicto ſe permittit: apud Herodotum in Erat. ἵνα δωτίδικοι εἶεν,καὶ μὴ ἀλλήλοις φέροιεν πρὸς ἄρπην,id eſt(interpr.Camerario)Vt iuri eſſent obnoxii, & à mutua vi & rapinis abſtinerent. Idem δωτίδικοι ex. Suida interpr. A quibus pœna exigitur. Animaduertendum autem cum ω ſcribi apud Suidam, quam ſolã ſcripturam admittendam puto.

Δῶτορ autem cum ſuis deriuatis vide poſt compoſita à Δίδωμι. H

ΑΝΑδίδωμι,Emitto, Reddo, Produco. propriè quaſi Surſum do. Plutarchus in Camillo, καρπὸν ἀναδίδωσι, Fructum producit,Fructum emittit. Thucydides,ὅσα πηγὴ ὕδατος ἀναδίδου ἐκάστη, πάντων ἀπαρχὰς ὑπαφέροντες. Lucianus, ἀναδιδοῦσαι τῷ γῇ αὖθις ἀπὸ τῶν αἱμάτων, Terrã è ſanguine florem produxiſſe,id eſt, τῷ γλῷ δεξαμένῃ τὸ αἷμα,ἀναδοῦσαι τὸ ἄνθος.ita enim dixit Aphthonius (loquens de Daphne in arborem conuerſa) καὶ δεξαμένη τῷ κόλπῳ τὴν γῆν,τὸ φυτὸν ἀνεδίδου.Plutarch.in Themiſtocle,ἀνεδίδου σπουδὴν ὀσμώ,Odorem emittit,vel reddit.ἀνεδίδοσαν δάκρυα, vel πλῆθος δακρύων,Emittere lacrymas. Apud Baſilium in Hexaem. ἀναδίδωσιν ἡ πηγὴ τὸ ὕδωρ, Fons ſcatet aqua, vt exponit Budæus. ‖Dicitur & abſolutè ἀναδιδόναι. vt ἀναδίδοῦσι πηγαὶ apud Herodotum, Erumpunt fontes, vel exiſtunt,Scatent fontes. Bud.poſt ἀναδίδωσι expoſitum ἀναβλαστάνει καὶ ἀναπέμπει, βρύει, πηγάζει,ἀναφύει (quæ expoſitiones ſunt ex Græcis lexicis petitæ)ſubiungit,Scatet vt fons,Erumpit. Ariſtoteles in Meteorolog. Plato De leg.ς, διὰ ταύτην τὴν ἐκ τῆς γῆς θρεπτὴν ἀναδιδοῦσαν, propter hoc quod è terra prouenit alimentum.

Ἀναδιδόναι pro Diſtribuere interdũ capitur,ſicut & in paſſiua voce ἀναδίδοσθαι proDiſtribui,vt paulo pòſt docebimus. ἀναδίδοσθαι pro Diſtribuere vel Emittere,in hoc Dionyſii Areopag.loco(vt ait Budæus) De eccleſ. hierarchia, ἢ τὸ μόνου συμβολικὴ αὖ θεοῦ τοῖς ἡμῶν ὑπερφάσεσι τὰ Ἱππου πτερὸν ὄντα, τὴν θείων λογίων αἰτίαν ὅλον εἰς τὸ θεοειδέστατα τῶν νοητῶν ἀναδίδοσθαι τοῖς θεοπρεπεῖς ἀτρεμοῦσι.

Ἀναδιδόναι, Reddere, id eſt reſtituere:in Pandectis ſæpe,inquit Bud.Citatur & ex Luciano, ἀναδοῦναι τὸ κιστύδιον pro Reddere.

Ἀναδιδόναι ψῆφον, inquit Bud. Permittere vt ſententiam dicant.quod & προσδίδοναι ψῆφον dicitur.

Ἀναδίδομαι paſſ. idem quod ἀναδίδωμι quum eſt neutrum, vt apud Lucianum, ἀναδοθῶσι πηγαὶ ἵππων pro ἀναδοθῶσαι, id eſt Erumpere, vel ſcatere. Dicitur etiam de igne,vt ἀναδοθῆσα φλὸξ, Flamma quæ erupit, vel (vt alii) Flamma excitata. Itidem verò ἀναβλύειν de fonte pariter & de flamma dicitur, vt à nobis antea oſtenſum eſt.

Ἀναδίδομαι, Diſtribuor. Alex. Aphrod. Probl.lib.ι, ἡ ξανθὴ χολὴ εἰς ὅλον ἀναδίδοται τὸ σῶμα, Flaua bilis per totum corpus diſtributa eſt. HINC & comp. Συναναδίδομαι,quaſi Vnà diſtribuor, vel Vnà digeror.Aphrod.in Probl.συναναδιδόμενον τοῖς αἵμασι καθ' ὅλον τὸ σῶμα: Eſt ἀναδίδοσθαι(inquit Bud.)verbum medicinale, pro diſtribui per membra. Galenus, ἀναδοθῆναι γὰ βουλόμενα τῷ λοιπῷ σώματι, οὐκ ἂν τὴν χαρὰν μείναι. Gregorius de agno paſchali loquens,ὅσον μὲν οὖν ἀφεικὼς τὸ λέγειν καὶ θρέμμασιν ἀναλωθήσεται,καὶ εἰς πῖαν πλουσιαπλῆ ἀναδοθήσεται, Diſtribuetur per membra.

Ἀνάδοσις,ιως,ἡ, Productio.Item Eruptio quæ ſurſum verſus fit.Ariſtoteles De mundo, ἀναθύσημα δ' ἐστὶν λέγεται πνεῦμα ἄνω φερόμενον κατὰ τὴν ὀκ βυθοῦ τινος ἢ ῥήγματος ἀνάδοσιν. Interpres tamen per aliud verbum exprimere voluit vim huius nominis, ita vertens hunc locum, ἀναθύσημα terræ (id eſt quaſi efflatus) dicitur ventus ſublimem ſeſe rapiẽs, quum aut è ſpecu depreſſo flatus emicuerit,aut è terra in hiatum deſcendente.A quibuſdam ἀνάδοσις exponitur etiam Scaturigo,Pullulatio,in hoc Gregorii loco,ἡ ἀναβλάστησις ἡμῖν δίχα τινὸς ἀνάδοσιν; I

Ἀνάδοσις,Diſtributio.Dionyſius Areopagita,ἔστι γὰ δῆλον ὅτι τοῖς ὑφ' ἡμᾶς οὐσίαις ὡς θεοπρεπὴς ἡ τῆς πηγαίας ἀγαθότητος ἀνάδοσις ἐγγυτάτω πως θεῖ.id eſt(inquit Budæus,Diſtributio vel emiſſio.Idem in loco paulo antè citato ex eodẽ Dionyſio ἀναδίδοναι vult poſſe pro diſtribuere vel emittere accipi. ἀνάδοσις apud medicos Diſtributio quæ fit per membra,Digeſtio. Alex. Aphrod.Probl.libr.ι.Sic & ἀνάδοσις σιτίων. Galenus de quibuſdam vinis loquens, τὰς δ' ὁδοὺς τῆς ἀναδόσεως κινοτικωτέρας, αὐτοί τε συντεταμένους ἅμα καὶ συναναφέροντες τῷ θερμῷ, εἰς πάχος τῇ κατὰ τὴν ἀνάδοσιν εὐχυλίᾳ συμπλοκῆς.vbi ἀνάδοσις vocatur digeſtio per membra & venas,vt ait Budæus. qui & hoc ſcribit, ἀνάδοσις,Digeſtio cibi per membra,vt inquit Gal.

Ἀνάδοσις,ιως, ἡ, (vt inquit Budæus) Diſtributio quæ fit in conuiuio, Diſtributio ferculorum in conuiuiis, Ferculorum ſtructura. Athen.lib. ς, ἀναδόσεις ἐπιπόπτου κατ' αὐθρακολομάλου βρωμάτων. Idem libro ιι, ἀναδόσεις ἐγγίγνεται ὁλοσχόλου βρωμάτων. Idẽ Budæus,citato priore illo Athenæi loco,ſubiungit,Et ibidem ἀναδίδοναι, verbũ eſt ad ferculorum miſſus pertinens, pro Conuiuis apponere.

Ἀποδότης, ου, ὁ καὶ ἡ, Redditus. ἀπόδοτος ἕη apud Thucydidē l. 3, pro ἀποδοθείη, Redderetur, Restitueretur. Bud. ex Polluce ἀπόδοτον significare etiam docet Redhibitum.

Ε. 2. Εὐαπόδοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui facilè in membra delegatur, Bud. Qui facilè digeritur, & in membra distribuitur. Hermol. Barb. vertit etiam Minimè reses in corpore, & facilis reddi: quam expositionem doctiores improbāt. Dioscor. ἡ δὲ ὀπὸς σπανίων ἀλθίων ἐστὶν, κενοῦσπερος καὶ εὐαπόδοτος. Athen. 136, ὁ δὲ σπαρὸς ἀπαλόφθαλμος, λαθυρὸς, γλυκὺς, κοῦφος, εὔπεπτος, εὐαπόδοτος, εὐκοίλιος. Idem lib. 5, λεπὶς καὶ εὐαπόδοτος καὶ παχέως παιδιάς. Sic οἶνος εὐαπόδοτος dicitur vt & πυρός. CVI CONTR. Δυσαπόδοτος. Athen. αἱ δὲ πίνακες ἐξαίρετοι, δυσπόδοτοι.

Ἀναδοτικός, ή, όν, Distributiuus. vt ἀναδοτικὴ κοιλία τῆς τροφῆς apud Greg. Venter alimentorum distributiuus.

C. ΑΝΤΙ. Ἀντιδίδωμι, Do vicissim, Rependo. Xen. Pæd. 8, Καὶ ὁ Κῦρος λαμβάνων παρ' ἑκάστων ὧν ἀφθονίαν εἶχον οἱ διδόντες, ἀντιδίδου ὧν σπανίζοντας αὐτοὺς αἰσθάνοιτο, id est, Cyrus enim accipiens à singulis ea quibus abūdabant ii qui dabāt, dabat vicissim ea quorum penuria illos laborare animaduertebat. ‖ Ἀντιδόναι τινὶ οὐσίαν quid sit, vide apud Budæum in Comm. Ἀντιδόναι cum genitiuo, vt ἀντιδόντες τὸν ἔλεον τῶν ἐλέου, apud Philostratum, quasi διδόντες τὸν ἔλεον αὐτὸ τῶν ἐλέου, id est ad verbum Dantes commiserationem pro commiseratione, id est Commiserationem pro commiseratione rependentes vel remunerantes. Ἀντιδίδωμί τινος cum genitiuo personæ, pro δίδωμι αὐτὶ ἄλλου, Do pro aliquo. vt Christus apud Gregorium, λύτρον ἑαυτὸν ἀντιδοὺς ἡμῶν, Qui se redemptionis pretium dat pro nobis. Ἀντιδίδωμι, Do rem aliquam pro alia, id est loco alius. vt ἀντιδοῦναι παρθένον παρθένου apud Gregorium Data pro virgine, siue loco virginis.

Ἀντίδοσις, εως, ἡ, Retributio, Remuneratio. Capitur non solùm in bonam sed & in malam partem, vt quum dicitur, αἱ τῶν ἐχθρῶν ἀντιδόσεις. ‖ Apud Demosthenem ἀντίδοσιν ποιεῖσθαι quidam exponunt facultates permutare. Vide Bud. in Comm.

Ἀντίδοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vicissim datus, Contrà datus, Repensus pro alio, apud Nonnum. Item, Qui remedij gratia contra malum quodpiam datur aut adhibetur, Epigr. lib. 1, Τοῦτο γάρ ἐστι κακῶν φάρμακον ἀντίδοτον.

Ἀντίδοτος, ή, substantiuè positum, Latinè Antidotū quasi Cōtrà datum, Medicamentū quod datur aduersus malum aliquod corporis, vt certam vim ad illud propulsandum habens. Paulus Ægineta ἀντίδοτος dicit appellasse veteres ταῖς ἰωμέναις τὰ πάθη δυνάμεις μὴ ἔχούσας ἴδιας ἰάσεις, ἀλλ' ὅτου τῶ σώματος λαμβανούσας. Præcipuè autem Ἀντίδοτοί sunt quæ dantur aduersus venena. Alex. Aphrod. lib. 1 Probl. in vltimo de theriaca loquēs, ἡ ἀντίδοτος ἐκ πλείστων βοτανῶν σύγκειται. Dioscorides lib. 1, ὁ καρπὸς θαυασίμων φαρμάκων ἐστὶν ἀντίδοτος, est antidotus venenorū, pro Aduersus venena. Inuenitur etiā ἀντίδοτοι οἰνάνθης καὶ, antidoti vrinam cientes.

Ε. ΑΠΟ. Ἀποδίδωμι, Reddo, Retribuo, Persoluo. χρεωστῶς δίδωμι, inquit Eustathius. Aristophanes Nebulis, Καὶ νὴ Δί' ἀποδώσειν γ' ἐπίσημις τοῖς θεοῖς Τὸ χρέος. Ibidem, Εἰ μὴ ἀποδώσεις ταργύριον. Et paulo pòst, Ἀλλ' εἰ ἀπαιτίσεις ταργύριον, μοι τὸ πᾶν Ἀΐδης γε. Idem in Ranis, ἀπόδος τὸ κεῦλον, Persolue. Demosthenes, ἅμιλλα ἀπίδωκε φιάλων. Hom. Od. χ. Χαλκόν τε χρυσόν τ' ἀποδώσομεν, εἰσόκε σὸν κῆρ ἵκηται. Et paulo pòst, Κυρίμα χ', οὐδ' εἴ μοι πατρώια πάντ' ἀποδοίη. Vbi Reddere significat. Xenophon Pæd. 8, Ὅ τι γὰρ αὖ λάβοι σώφρων, καλῶς καὶ δικαίως ἀποδίδου αὐτό τε καὶ τόκον οὐδέν τι ἧττον. Aristophanes Nebulis, — ἀλλά μοι τὰ χρήματα Τὸν ἴσον ἀποδοῦναι καὶ φανῆναι ἀγαθόν. Rursum apud Xenoph. Pæd. 8, τὴ γῆ ἀποδοῦναι τὸ σῶμα, Reddere corpus terræ. & in 4, τιμὴ ἀξίαν ἑκάστῳ καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ πειρήσομαι ἀποδιδόναι. Apud eundem Hellen. 6, ἀποδιδόναι χάριτας. & apud Isocratem in Archidamo, οἱ μὲν χάριν ἀποδιδόντες ὧν δεῖ πατέρων ἀγαθῶν τοῖς υἱέσι, Gratiam referentes. Nam referre gratiam potius dicunt Latini quàm reddere. Citatur item ex Demosthene Pro corona ἀποδοῦναι λόγους, pro Rationes reddere. Inuenitur etiā αἰτίαν ἀποδιδόναι τινὸς, Causam reddere alicuius rei. ‖ Alicubi etiam pro simplici δίδωμι (id est Do) apud Homerum, teste Eustathio, Sic & in prosa ἀποδοῦναι ὅρκους pro Dare iusiurandum, apud Demosthenem Pro corona. ‖ Capitur ἀποδοῦναι & pro Attribuere & Assignare, & Tribuere, hoc est ἀπονέμειν, vt tradit Budæus: citans ex Platone, De rep. lib. 5, καὶ ὁμολογοῦμεν μὴ διαφέρειν φύσει τὴν τῆς φυλάκου γυναῖκα ἀνδρὸς πλὴν ὅτι γυναικὸς καὶ ἀσθενέστερον ἀποδοτέον. Et ex alio eiusdem loco, ἀκριβῶς ἑκάστῳ τὸ δίκαιον ἀποδοῦναι, Tribuere vnicuique ius suum exquisitè. Et ex Aristotele De gen. anim. lib. 4, ἡ δὲ φύσις ἑκάστῳ τῶν σπερμάτων ἀποδίδωσι τὸ δικαιότατον μέρος. id est Assignat. Pol. 3, ἀποδίδομεν τὸ κρίνειν οὐδὲν ἧττον τοῖς πεπαιδευμένοις ἢ τοῖς εἰδόσι, Iudicium tribuimus non minus doctis quàm ipsis opificibus. Plutarchus in Themistocle, ἀπέδοσαν αὐτῷ τὰ πρωτεῖα, Primas partes ei tribuerunt. vel detulerunt. Vertitur autem ἀποδιδόναι per Deferre, in aliis etiam loquēdi generibus: vt apud Platonem De legibus, ἀποδίδωμι εἰς τὸν δῆμον, Defero ad populum. Item, ἀποδιδοὺς εἰς τοὺς κριτὰς ἢ κρίσιν, Deferens ad iudices. Alii, Referens. Alicubi iungitur cum infinitiuo pro Tribuo, id est Permitto, seu Concedo. Xenophon Pæd. 7, ἀποδίδωμι ἤδη γυναῖκά τι ἐκλεῶ εἶχες καὶ παῖδας δυνατέρας. Sic & voce passiua dicitur ἀποδίδοσθαί cuipiam aliquid facere, id est Concessum esse illi, seu permissum, Licere illi, Illum suo iure posse. de quo significato paulo pòst dicetur.

Ἀποδίδωμι, Edo, Promo. Aristoteles De gen. anim. lib. 2, καὶ τὸ ἔργον αὐτοῦ δεῖ ἀποδιδόναι, vt Edere facinus. Idem ibidem, ὥσπερ δὲ δεῖ κοῦσαι ὡς δεῖ καὶ ἐφεξῆς τὴν ἡδονὴν ἀποδιδόναι ἢ φύσις. ἐκ μὲν γὰρ πλείστης καὶ θερμοτέρας τῆς ζωῆς πλείονα ἀποδίδωσι τὸν πλοῦτον καὶ τὸν ποιόν. Bud.

Ἀποδίδωμι, Enarro, Explico, De re proposita disserо. Plato in Timæo, εἰδὼς ὅτι τὸν ἐξῆς λόγον οὐδένες ἂν ὑμῶν ἐπαλάβοιεν ἱκανώτερον ἀποδιδόντων. εἰ γὰρ πόλεμον ἐπείσητε καὶ πᾶσι τοῖς πόλιν, ποτ' αὐτῆ τὰ προσήκοντα ἀποδοῖτ' ἂν μόνοι τῶνδε τῶν νῦν, Nimirum soli vos huius ætatis, quæ conueniant ad bellum gerendum explicare posseris. In qua significatione sæpe apud Athenæum legitur. Hactenus Budæus: qui nullū tamē ex Athenæo exemplum affert. sed apud eum lib. 11 ἀποδίδωσι poni videtur pro Explicat, siue Exponit. (eo videlicet modo quo grammatici vnam vocem per aliam exponunt) Σιμμίας δὲ (inquit) ἀποδίδωσι τῶν κοτύλων ἄλεισον. Est etiam ἀποδίδωμι Exprimo, Significantiùs dico. Themist. De anima lib. 2, τὸν δὲ μάλιστα ἀκριβέστερον ὁρισάμενον, ἀποδιδόντα ἰδίαν ἑκάστης ψυχῆς. Idem, ὅτι μὲν οὖν οἰκειότατον ἀποδίδωσιν ὁ παῖς δυνάμεις τῆς ψυχῆς χωρὶς ἑκάστην ἀφορίζόμενος, ἢ ὁ φιλοσοφῶν, &c. Hic quasi pro definire posuit. hoc est circunscriptè describere. Bud. Sic autem videtur accipi ἀποδίδωμι in hoc quoque Aristot. loco Ethic. 1, cap. 3, τὴν εὐδαιμονίαν οὐχ ὁμοίως πάντες ἀποδιδόασι. Exponitur simpliciter Describere in hoc loco Platonis, De republica lib. 2, οἷος τυγχάνει ὁ θεὸς ὤν, αὐτὸ δή που ἀποδοτέον.

Ἀποδίδωμι, exponitur etiam Refero, Exprimo, Repræsento. quam significationem habet fortasse in hoc Theophrasti loco De causis plant. lib. 4, cap. 3, initio, ὁ δὲ τῶν τῆς λαχανώδους τὰ μὲν ἄλλα τὴν ὁμοίωσιν ἀποδίδωσι. Vulgò tamen exponitur Suam speciem seruat. Vide proximè sequentem annotationem.

Ἀποδίδωμι etiam pro passiuo ἀποδίδομαι positū obseruauit Budæus in hoc Aristotelis loco De hist. anim. lib. 7, vbi de similitudinibus liberorū loquitur, γίνονται δὲ καὶ ὅλως τὰ σώματα φύσιν ἐοικότες πολλάκις καὶ σημεῖα ἔχοντες συγγενῆ, αἷμα φύματα καὶ οὐλάς. ἤδη δὲ καὶ ἀπέδοντο τὴν διοῦσαν τὸ ἐν δεξιῷ πεῖρον, αἷμα ἔχοντες, &c. Quare apud Plinium lib. 7. ita legit, Tertio partu auorum originis nota in brachio redditur. Idem, ἀποδίδωσι δὲ καὶ δίγα πολυπόνων ἡμῶν· αἷμα δὲ Συκελίᾳ, &c. Redduntur autem similitudines parentum & post plures partus. Hæc ex Budæo. vbi ἀποδίδοται videtur talem quandam habere significationem qualem in proximè præcedēte annotatione posuimus: & Plinius quoque in loco modò citato verbū redditur ita vsurpasse.

Ἀποδίδομαι, passiua voce & significatione, Reddor, Retribuor, Referor. vt quum χάριτες (id est gratia) dicitur ἀποδίδοσθαι, alio verò sensu μαρτυρίαι (id est testimonia) dicuntur ἀποδίδοσθαι hoc in loco, αἱ παῖδες ἀπεδόθησαν αἱ μαρτυρίαι ὅτι Νεὼν. Sic & Quintilianus Reddere testi-

monium dixit. Apud Lucianum, ἀποδίδοται λόγος ἑκατί A ρῳ τῷ δικαζομένῳ, pro Tribuitur, vel conceditur. Item ἀποδίδοται pro ὑπάρχει καὶ ἔξεστι. Aristot. Polit. 4 μαλίστα ᾗ, οἷς ἁπλῶς εἰπεῖν, ἀφῖκται λεκτέον ταύτας ὅσαις ἀποδίδοται βουλεύσασθαί τι περὶ πόλεως καὶ κρῖναι καὶ ὀλιγαρχῆσαι, Quibus iure suo licet, Quibus hoc tribuitur vt consilia agitent.

‖Item Vendor. ἀποδοθῇ, πραθῇ, Hesychius. ‖ Ἀποδίδομαι autem passiua voce, sed actiua significatione, Vendo. Thuc. lib. 7, τοῖς ἄλλοις ἀπέδοντο, vendiderunt, ἐπώλησε, inquit scholiastes. Cum genitiuo passim, vt apud Plat. De leg. lib. 5, τὸ δὲ τῆς ψυχῆς τίμιον καὶ καλὸν ἀποδίδοται σμικροῦ χρυσίου. Sic apud Æschinem aduersus Timocratem, τῆς ἀξίας ἀποδόσθαι, Iusto pretio vendere. Et apud Herodianum lib. 2, εἰ τῳ δράχμὴ ἀσσαρίων ἀπέδοντο. Plutarchus in Galba, πεφαλῶν τῶν Θρᾳκῶν δισχιλίων καὶ πεντακοσίων δραχμῆς ἀπέδοτο. Sic dicitur, ἀποδίδομαι τὸ ἱμάτιον πολλοῦ. Citatur & ex Xenophonte locus hic in quo πωλεῖν cum ἀποδίδοσθαι copulauit, ὅταν ὡς οἰκείῳ τούτῳ πατρὸς πωλῇ καὶ ἀποδίδῶται τὸ διαθήκης. Apud Suidam ponitur & imperatiuus ἀπόδου pro πώλησον, id est Vende. Idem ἀποδιδόμοι dicit ab Antiphonte vsurpari pro ἀποδίδοτε. & ἀποδίδομαθα genitiuo iunctũ (inquit) pro ἀποδίδομι, aut πιπρασκόμην. Est autẽ πιπρασκόμην idẽ quod πωλοῦμαι, vendimus. Cuius significationis sat multa præcedunt exempla: sed vbi pro ἀποδίδομαι reperiri possit, & genitiuo iunctum, viderit Suidas. Ipse quidem alibi ἀπέδοτο exponit ἐκδίδοται, item παρέδοτο: sed non dicens genitiuo iũgi. Sed & ἀποδόμενος pro ἀποδούς ab Hyperide dictum fuisse testatur Iulius Pollux.

Ἀπόδοσις, εως, ἡ, Redditio, Retributio, Persolutio. vt χρέους ἀπόδοσις, vel ἀργυρίου, vel χάριτος. ‖ Apud Hermogenem ἀπόδοσις respondet ἐρωτήσει, estque propositio propositioni respondens, & quæ illi quasi redditur. ex iis enim duabus constat σχῆμα. Bud.

Ἀπόδοσις, Venditio, ἀπόδοσις, πρᾶσις, Pollux.

Ἀπόδοσις, Enarratio, Explicatio. vel Definitio, vt ἀποδίδοται, Definire. Themistius De anima lib. 1, ὅταν δὲ ἴσπορεῖ καὶ δύο ἅμα συμπλέωσιν εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῆς ψυχῆς, τό, τε κινεῖν καὶ τὸ κινούμενον, ὡς ὁ τὴν ψυχὴν ἀποφηνάμενος τὸν ἀριθμὸν κινοῦντα ἑαυτόν. Et apud eundem alibi quoque est Expositio, id est Fusior explicatio. Sic Moschopulus secundam grammatices partem facit γλωσσῶν καὶ ἐκφορῶν πρόχειρον ἀπόδοσιν, id est enarrationem. Hactenus Budæus. Ab Eusebio in lib. De demonstr. Euang. ἀπόδοσις & λύσις pro eodem ponuntur.

Ἀποδόσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad verbum, Reddibilis, vel Restituibilis, Qui reddi debet.

c.2. Ἀνταποδίδωμι, Contrà reddo, Vicissim reddo. ἀνταποδιδόναι ἠχῷ, Sonum acceptum reddere vicissim. Dion hist. lib. 36, καὶ σφᾶν τῷ ἠχῷ τὰ ὄρη ἴσα ἀντιφθέγξασθαι καὶ ἀνταποδοῦναι φιλοφρονήσασθαι. Apud Aristotelem ἀνταποδιδόναι τῇ μεταφορᾷ.

Ἀνταποδιδόναι, Rependere, Retribuere, tam in bonam quàm in malam partem. Aristoteles Ethic. 9, ἀνταποδοτέον πρέπει τὴν εἰς χρήματα ὠφέλειαν ᾠδῇ, Oportet honorem retribuere. Inuenitur quoque ἀνταποδιδοὺς ὕβριν. Citatur item ex Thucydide, ἀνταποδίδωμι τῇ δίκῃ. Præterea ex Aristotele, Ethic. 9, ἀνταποδοτέον ἀμοιβὴν μᾶλλον ἢ ἁπλῶς, pro Gratiam referre oportet, Gratia referenda est. Vbi notandum ἀνταποδοτέον poni absolutè: nisi fortè addendus sit nominatiuus χάρις, aut certè subaudiendus.

Ἀνταποδίδοναι, pro ἀνταποδιδόασθαι, Reciprocare. Bud. ex Platone in Phædro.

Ἀνταποδίδομαι, pass. Contrà reddor, Vicissim reddor, Item Retribuor.

Ἀνταπόδομα, ατος, τὸ, ‖ τ frequentius Ἀνταπόδοσις, εως, ἡ, Retributio. Lucæ 14, καὶ γενήσεταί σοι ἀνταπόδομα. Ad Romanos cap. 11, καὶ εἰς ἀνταπόδομα αὐτοῖς. Ad Colosс. 3, ὅτι ἀπὸ Κυρίου ἀπολήψεσθε τὴν ἀνταπόδοσιν τῆς κληρονομίας.

Ἀνταποδοτικός, οῦ, ὁ, ἡ, Retributorius, vel Retributiuus. Apud grammaticos ἀνταποδοτικὰ quædam vocabula dicuntur, quasi redditiua, id est redditionem alterius partis habentia. qualia sunt, δίκαιος, ἀδικαῖος. Vide Gazam.

c.3. Ἀνεπαπόδοτος, ον, ὁ, Inredditum, Redditionem non habens. schema est in oratione, quum non redditur in fine prioris membri quod principio respõdeat. Budæus in Annotationibus in Pandectas, loquens de illo Lucæ loco, cap. 13, κἂν μὲν ποιήσῃ καρπόν· εἰ δὲ μήγε, εἰς τὸ μέλλον ἐκκόψεις αὐτήν. id est, Et siquidem fecerit fructum: sin autem, in futurum succides eam: ait, schema hic esse quod ἀναπαπόδοτον dicitur, Atticæ linguæ proprium, orationem videlicet vno membro defectam. Idem locum implet, vertendo ita, Et siquidem fecerit fructum, sinas eam viuere: sin secus, &c. Eodem autem schemate Aristophanes est vsus in Pluto, κἂν μὲν ἀποφήνω, &c. εἰ δὲ μή, πείσῃ, &c. Occurrunt & alia passim apud autores exempla.

C. Δ I Α δίδωμι, Trado per manus. (vt δέχομαι, Accipio per manus) Cui interpretationi subiungit Bud. hoc ex Thucyd. exemplum, lib. 1, εἴ τι ἀρχήν τῳ δεδιδομένην ἐδεξάμεθα. Possit autem ita exponi δέχομαι & in proximè seq. locis. Plat. De rep. 1, λαμπάδα ἔχοντες δεδώσουσιν ἀλλήλοις. Et Chrys. χαίρειν συλλάξαντες τοῖς ὕμνοις, εἰς ἡμᾶς ἠνέγκαντο. Idem, ἠνέγκαντο τὸν ἑαυτῶν θησαυρόν. vbi tamen ἠνέγκαντο redditur, In nos velut hæreditaria successione trãstuderũt. At in illo altero loco ἠνέγκαντο vertitur simpliciter, Transtuderunt. Redditur & Propagare in huiusmodi locis. ‖ Διαδίδωμι, Dido, Distribuo, Diuido. Demosth. ad Timoth. ἵνα δεδομένοι τοῖς Βοιωτίοις πεντήκοντα. ‖ Διαδίδωμι λόγον vel λόγους, seu φήμην, Sermones seu rumorem fero, vel dissemino, aut spargo. (quod affinem verbo Distribuere signif. habet) Budæus 175, ex Polyb. & Plut. apud quẽ in Solone legitur etiam λόγος διεδόθη εἰς τὴν πόλιν. Et in Themist. διέδοσαν λόγον περὶ τῆς Ἀθηνᾶς. ‖ At neutraliter positum δέχομαι pro Serpere per membra, Bud. ex Aristot. περὶ ζώων μορ. ἀκουσμ. affert, p. 410.

Διαδίδομαι, actiuæ vocis signif. sequitur: sed & δεδεγμένον ὕδωρ ἐν τοῖς πόροις ἕρπῃ Bud. ex Baf. p. 33, citat pro Diffluens aqua: addẽs opponi ei συνεστηκός, pro Coacta. At verò διαδεδεγμένον ὕδωρ ab eodem dici erumpentem aquam. ‖ In v.l. δεδεγμένος est item Traiectus.

Διάδοσις, Traditio quæ fit per manus. ‖ Item, Distributio. Sic Demosth. περὶ Διοχάρους dixit δόσιν de pecuniæ distributione. Bud. ex Dionys. Areop. p. 193 affert δόσεις τῆς θεοῦ pro Impertitio prouidentiæ. ‖ τ Διαδόσιμος, ν, ὁ & ἡ, Qui per manus traditur, Qui propagatur. vt δεδόσιμος φήμη, & δεδόσιμος μαλακίς apud Synesium.

C. Ἐκδίδωμι, q.d. Extra do. Hanc enim puto constituendam velut generalem significationẽ, quæ in alias postea diuidatur. Ac primùm includi hanc significationẽ verbo ἐκδίδωμι dico, quum vertitur Dedo: vt Thucydid. 1, εἰ ἐκδοῖεν αὐτὸν, Φορμίωνος αὐτῆς τῆς ψυχῆς ἀπεγράψατο. Sic Plutarchus: Theseó, ἐκδιδόναι Δαίδαλον αὐτὸν κελεύων. Sic alibi ἐκδιδόναι τοῖς αὐτῶν χεῖρας. Vsus est & Demosthenes pro Hosti permittere 175, 176. Sed & ἐκδιδόναι αἰδρεῖσθαι ὅτι βασανίσω ab eodem dicitur, sicut & ἔκδοσις, ἐκδίς Λάκωνος, 32. ‖ Ad primam illam significationem reducitur ἐκδίδωμι & quum Edo exponitur. vt Dioscor. 5, ἐκδίδωσι τὸν καρπόν, edit fructum seu profert. Et Luc. ἐκδιδοῦσι τὰ ἥλικα ὑπὸ αἱ ἀγέλαι. Dicitur & ἐκδιδόναι βίβλον seu λόγον, vt Edere librum, vel scriptum aliquod. habet enim Athen. Γοντιλίῳ ᾧ τῳ Ῥωμαίων ἱστορίαν ἐκδεδωκότι τῇ Ἑλλήνων φωνῇ. Sic ἐκδιδόναι τὴν χόνον ἀπὸ χαρίου habet Plutarchus in Numa. Idem in Fabio, γράψας τὸν λόγον ἐξέδωκε. vbi ἐξέδωκε exponitur etiam Publicauit. Et apud eundem in Theseo, ἴδιον δέ τι καὶ περὶ τούτων ἐξέδωκε λόγον. quod redditur, De his proprium quiddam literis prodidit. Affert & aliam constructionem Bud. ex Demosthene 111, ἐκδεδωκὼς κῦρ συγγραφεῖ. Cæterùm quod ad illud ἐκδιδόναι λόγον attinet, sciendum est accipi etiam pro Edere rumorem in vulgus: quod tamen potius dicitur Vulgare rumorem, seu spargere: vnde apud Synesium ἐκδεδομένου λόγου κῦ τῳ πόλει, Vulgato rumore. Et ἐκδεδομένη historia apud Polybium, 30 (à tergo) Prodita, vel Edita, Bud. interpr.

Ἐκδίδωμι inclusam habere videtur primam illam signif. & quum accipitur pro Loco docendum, vt Bud. interpr. apud Xenoph. 119, ὡς περ τὸν παῖδα ὅταν δοκῇ τίχειν ἐκδῷ. Item quum pro Loco faciendum, eodem

modo interpr. In hoc Demosth. loco, 218, ἐκδόντας μὴ Δημοσθένεις σίγειον χρυσοῦν ὥσπερ κατεσκεύασαι. Sed multo etiã magis quum pro Loco, 1. Do nuptui, vt ἐκδιδόναι τινὶ ὀρφανὸν in quadam lege apud Demosthenem. Sed & sine adiectione interdum. vt Thucyd. 8, οὔπω ἐκδεδομένας εἴπη ἀγαμίαν παρ' ἑαυτῶν. Et Plato De rep. 2, γαμεῖν ὁπόθεν αὐ βούλωνται, ἐκδιδόναι εἰς οὓς αὖ βούλωνται. Ite ἐκδιδόναι νόμισμα apud Aristotelẽ (Econ. 2, Budæus interpr. itidem Locare: sed asserens & aliam interpretationẽ, videlicet Æstimationem dare. Quin & alibi ἐξέδοτο νόμισμα vertit Edidit percussum nummum, locabilémque fecit & peruulgauit. A

Ἐκδιδόμαι neutrum pro Influo, Illabor, Me exonero, Erumpo, de fluuio dictum. vt ἐκδιδόασι δὲ οἱ ἵπποι τοὺς μυῶνας, Herodot. Vide & Budæum 434. Potest autem & hæc significatio ad primam referri: quia fluuius quocúque influat seu illabatur, velut extra alueum suum dat aquam suam. B

Ἐκδίδωμι pro ἀποδίδωμι. Reddo. Il. γ, in fine, τιμῆς δ' Ἀργείων Ἑλένην καὶ κτήματ' ἄμ' αὐτῇ ἔκδοσαν. ‖ Ex Aristoph. autem affertur ἀλλ' ἐκδόσιμος δεῦρο δᾷδας, pro Huc faces afferat. Vbi malim Exhibeat, aut Porrigat. C

Ἔκδοσις, Deditio, sicut & ἔκδοτος, Deditus. ‖ Ἔκδοσις cum genitiuo βιβλίου, aut alio eiusmodi, Editio, Diuulgatio. ‖ Ἔκδοσις, Locatio, eo sensu quo vsurpatur de iis qui opus aliquod faciendum locãt. vt ἔκδοσις οἰκοδομήματος, B. Dicitur & ἔκδοσις θυγατέρων ποιεῖσθαι à Plat. pro Virgines nuptum dare. Itẽ ἐπὶ θυγατρὶ ἔκδοσις Demosth. Item Ἔκδοσις eidẽ Demosth. Nauticum fœnus (iurisconsulti Pecunia traiectitia, de qua lege Bud. Annot. in Pand.) Existimo autem hanc, sicut & præced. signif. locationis appellatione posse comprehendi: quum etiam Argentum locare, seu Argentum fœnori locare, item Filiam locare Latini dicant. ET Ἔκδοτος, Deditus, Deditiius. sed ἐκδόντες παῖδας βαρβάρους, Isocr. est simpliciter pro ἐκδοῦναι Dedere. Bud. apud Æsch. contra Ctesiph. ἐκδοτον μὲν πᾶσιν ἀπάσαις ἐποίησε Θηβαίοις, Dediticiã fecit, interpr. Herodian. l. 5, ἔχοντες αὐτοὺς αἰτίους ἐκδόντες ἢ ὅλως παρ' αἰσχμαλώτους, Se permittere hostium potestati, vt Pol. vertit. ‖ HINC Ἐκδότως aduerb. vt ἐκδότως ἑαυτὸν πιστεῦσαι vel ὀπτεῦσαι, In fidem se permittere, Bud. Cõm. AT Ἐκδότως Hesych. sunt φανερῶς & λύσιν ἔχοντος. C

c. 2. Ἀνέκδοτος, Non editus, Non vulgatus. Cic. ad Att. lib. 6 epist. 6 ἀνέκδοτα à nobis, quæ tibi vni legamus. Et l. 14 epist. 18, Librum meum illum ἀνέκδοτον, nondum, vt volui, perpoliui. Itẽ ἀνέκδοτος θυγάτηρ Dem. in Nexaram, Filia nondum elocata. Cam. Illocabilis ex Plauto interpr. ET Δυσέκδοτος, q.d. Non facilè locabilis.

c. 2. Προτεκδίδωμι, Prius dedo, aut Prius edo, &c. sequendo signif. τὸ ἐκδιδόναι. In Pãd. προτεκδοῦναί δεῖ τὸ σῶμα τῇ ἀκμῇ μᾶλλον ἢ τῇ χρείᾳ μᾶλλον παραλαβεῖν. Bud. id est Transcribendi potestatem facere. F

c. 2. Συνεκδίδωμι, de puella dictum, Simul do nuptum, seu colloco, id est Adiuuo ad collocandam puellam. Demosthenes & Lysias apud Bud. Sic Plut. συνεκδιδόντες πενομένοις θυγατέρας.

CEN Ἐνδίδωμι, q.d. Intra do, (sicut ἐκδίδωμι dixi sonare Extra do) In manus trado, Porrigo. Eurip. ἐκδόντες ὑμᾶς μοι χρὴ τεκέσματα. Item Dedo. Præbeo & Affero, in variis loquendi generibus. Aristoph. ἐνδιδοῦσιν ἱμάτιον τῇ πυρρᾳ. Thucydides, ἐνδοῦναι πόλιν, & alibi ἐνδοῦναι τὰ πράγματα, sub. τῇ πόλει, aut aliũ genit. huiusmodi. B. autẽ in quodam eius loco πράγματα ἐνδιδόναι τῷ δήμῳ interpr. Populo rerum summam permittere & cõdonare. Vide C. p. 875. Ἐνδίδωμι exponitur Præbeo, iunctũ accusatiuo σκέλη seu plur. αἰχμάς, & ἀφορμὰς vel ἀφορμαί, item πρόφασιν, & λαβάς, aliisque accusatiuis qui affinẽ significationem habent. Plut. De defectu oraculorum, ἵνα τὰ λόγια αἰσχύνῃ καὶ μηδὲν ἐνδιδόναι. Idem in Romulo, ἐνδιδόντες ἡδονὰς ἀκατασκόπους καὶ φρονήματος ἀρχάς. Idem Pericle, ἐνδιδοὺς ὀλιγολύπους ἀφορμὰς τῆς ἐλπίδος. Dicitur & ἐνδιδόναι ἐπιτιμίαν à Plat. quod Lat. est Afferre suspicionem potius quàm Præbere. Et ex Euripide, ἵνα σοι μηδὲν ἐνδιδῶ πικρὸν pro Nequid tibi molestiæ afferrem. ‖ At verò apud Demosthenem ἐὰν ἐνδῷ καιρὸς pro Si tempus dederit seu permiserit. q. d. Si occasionem præbuerit. D

Ἐνδίδωμι neutr. Cedo, Non renitor, seu obnitor, Remissior fio, Remissius ago: (q. d. Me trado. vt Gallicè Ie me rens) Thuc. 2, ὡς εἶδον αὐτοὺς ἐνδόντας, τὸ πρὶν ὑπέμειναν. Ibidem, καὶ ὅπου μὲν ὀλίγῳ οἱ Λακεδαιμόνιοι, ἐνδιδόασιν, ὅπου χωροῦσι δὲ ἐπίεσσιν. Alicubi etiam ἐνδιδόναι τι, aliquanto remissiorem esse, lib. 3, μᾶλλον οἱ Λακεδαιμόνιοι πρὸς ἐνδόντα. Aristophanes autem dixit in Pluto, μαλακὸν δ' ἐνδιδόντα μᾶδιν, pro Nihil molliter & remisse agetis, tanquam cedentes. Videtur tamen ἐνδιδόντα esse & hic neutrum, vt μαλακὸν accipiatur aduerbialiter. Iũgitur & datiuo, item præpositionis cum accusatiuo: vt ἐνδιδόναι τῇ ἡδονῇ, quod & ἐνδιδόναι πρὸς τὴν ἡδονήν, Aristot. Cedere voluptati, (cui opponitur resistere) Succumbere voluptati. Sic Plutarchus de Metello, καμὲ δὴ πρὸς τὰς ἡδονὰς ἐνδιδόντας. Exponitur & Deditum esse voluptati. Sic dicitur ἐνδιδόναι πρὸς τὸ πάθος, pro quo & ἐνδιδόναι τῷ πάθει apud Dioscoridem: quod quidam interpr. Morbo corripi. Et apud Luc. πρὸς τὸ ἐνδιδοῦν ἐν ταῖς πίστεσι, Aduersus animi deiectione in ærumnis. A Budæo ἐνδίδωμι exponitur Fatisco, Lassesco, Lãguesco, in hoc Plutarchi loco in Demetr. ἐδόκει γὰρ ἀγωνιζόμενος ἀρρώστως ἔχειν τοῦ σώματος, ὅπερ καὶ μικρὸν ἐνδιδόναι τῇ δυνάμει αὐτοῦ. Et ἰσχὺς ἐνδιδοῦσα apud eundem, Languentibus viribus. Sic Greg. De homine, 30. Ex Theophr. autem affert ἐνδίδωσιν ἡ πίττα pro Concidit, Collabitur, vbi de pice coquenda loquitur. Dicuntur ἐνδιδόναι & ea res quæ molles sunt aut flexibiles, Aristotelis Problem. sect. 5. Sic Theophr. ὑγρότατον δὲ μόλιβδος καὶ ὀξύτατον καὶ γὰρ τὰ κλιτάμενα ἐνδιδόντα ἐστὶ τούτων. Et Plutarchus de palmæ ligno, οὐκ ἄτονον θλασθέντα ἐνδίδωσιν, pro quo Gellius Non deorsum cedit, nec intra flectitur. ‖ Item ἐνδιδόναι pro Flecti ad preces, & pro ἐνδόσιμον ordiri, vide in Ἐνδόσιμος. ‖ Item Remitto, Laxo, actiuè. Greg. De homine, αὖτε οὐρανὸς πᾶν τὸ στοιβοῦν ἐνδίδωσι καὶ ὑποχαλᾷ τὴν κινησιν. Hinc pass. ἐνδιδόμαι, Remitti. Arrian. ὡς δὲ οἶδεν ἐνδιδόμενα ἀπὸ τῆς ὁδοῦ. E

Ἔνδεσμα, Remissio, Laxatio, vel potius q. d. Laxamentum. Ἔνδεσμα & αἴτιος in febre pro eodem accipi tradit Bud. subiungens. αἴτιος ἢ ἐνδέσματα καὶ παροξυσμοὺς ὀπτήσεων.

Ἔνδεσις, ιως, ἡ, Remissio, Laxatio, in epist. Hippocr. 134, vt inquit Bud. Ἔνδεσις est etiam Inclinatio cedentis oneri. Budæus apud Aristotelem De mundo, κατὰ τὴν εἰς ἑκάτερον μέρος ἔνδεσιν interpret. Qua parte vtroque versus structura arcuata pandatur, qui sque oneri cedit. Capitur & pro ἐνδόσιμον ibidem, καὶ πῃ τῆς στοᾶς ἡ ἐνδέσεως εἰς ἑκάτερα μία γίνεται κλίσις.

Ἐνδόσιμον, ου, τὸ, Carminis vel orationis vel cantionis exordiũ, Auspicatus rhythmi vel melodiæ, & præscriptum quod datur ab ipso chorodidascalo, cui accinere chorũ oportebat. Quo edito quoniam chorus incitabatur ad cantum, ideo factum est vt ἐνδόσιμον pro inuitamento & occasione data ponatur. Hæc Bud. pag. 874. Ibidem τὸ μέλος τὸ ἐνδόσιμον interpretatur Incentiuum melos. Et apud Aristotelem Polit. 8, ἵνα ὥσπερ ἐνδόσιμον ᾖ πᾶσι τοῖς λόγοις, reddit, Vt vel exordium & præludium sit & prouocatio disputationis. Vnde autem ἐνδόσιμον hanc significationem acceperit, docet idem Budæus pag. 875. Turnebus apud Plut. De psychog. ὥσπερ ἐνδόσιμον ὑμῖν παρέξειν, vertit, Quendam nobis tanquam orsum esse præbitura. Ego autẽ ἐνδόσιμον dixerim prima significatione esse occasionem alicuius rei velut in manus traditã, seu ansam datã (vt Latini metaph. loquuntur) vnde & verti Incitamentum vel inuitamentum, Suscitabulum: item Impulsum seu Impulsionem, aut Impultricem vim. quarum significationũ exempla vide apud B pag. 874. & 875. Sciendum est autem & verbum ἐνδιδόναι accipi pro ἐνδόσιμον ordiri & auspicari ab Aristotele Rhet. 1, vt idem Budæus ibidẽ docet. ‖ Ἐνδόσιμον est etiam τὸ συγχωρητικὸν Gregorio, dicenti de Deo, εἰ γὸ ἀνθρώπου δεῖ φιλανθρωπίας ὧν ἐστὶ τοῦτο μου πρὸς τὸ ἐνδόσιμον. vbi Budæus συγχωρητικὸν exponit, Latinam interpretationem non addens: ego indulgentiam reddi posse arbitror. Sic autem ἐνδιδόναι pro Indulgentem se præbere, vel Exorabilem se præbere, Flecti precibus & quasi cedere: Chrysipp. εἰκὸς φορτικοὺς εἶναι καὶ μηδαμοῦ ἐνδιδόναι τοῖς παιτοῦσι, μηδὲ πρὸς ἕνα μήτε

τοὺς ὀρθοὺς λόγους, μὴ παραίτητον καὶ δίδοτον, μὴ κολακικόν. Pro quibus Gellius, Iudicē oportet esse incorruptū, inadulabilē, contráque improbos nocētésque immisericordem atque inexorabilem.

c.2. Ἀνίδοτος, Non remissus nec languidus, vel In quo non est remissio nec languor. ‖Item, Rigidus, Non exorabilis: ab ea verbi ἐνδοᾶν significatione de quà modò dixi. ET Ἀνιδότως, Non remissè, Non languidè. Item, αἰνιδότως aliquid facere, pro Bona fide facere, id est enixè & toto opere, non perfunctoriè, & translatiuè, Bud. in Annot. pr. sed sine exemplo.

c.2. Συνδίδωμι, Vnà cedo. ea significatione qua dicitur Cedo pro Non obnitor.

c.1. Ὑπνδίδωμι, Paulatim cedo, vel Clam cedo. Ex Thuc. autem affertur ὑπνδιδόναι pro Terga vertere.

C. ΕΠΙδίδωμι, Do insuper, Præterea do seu dono. Hesiod. Erg. — ἐγὼ δέ κε καὶ ὀπιδώσω, Οὐκ ὀπιμήσεαι. Demosth. ὥσπερ τὰ αἰφανιζόμενα ἀποδοῦναι αὐτοῖς, καὶ οὐ προσέτι ἄλλα ὀπιδοῦναι. Bud. à Demosth. poni tradit pro Dare liberaliter, vbi de muris à se refectis loquitur. Et de eo quod datur in publicum: ὀπιδοὺς πομπήν, in Mid. 136. Item μεγάλας ὀπιδόσεις ὀπιδιδόναι ex pag. 118, q.d. Magnas largitiones largiri. ‖Ἐπιδίδωμι ἐμαυτόν, Me trado, seu dedo alicui, seu alicuius potestati. Luc. in Herm. ὡς οὐ ῥᾴδιον ὀπιδόντα ἑαυτὸν, καὶ πανάπαυμα τῷ σφόλῳ, αἰκάθαρμον αὐδῆς. vbi subaudiendus datiuus. Synes. οὐ γὰρ αὖ ὀπιδοίλω ἐμαυτὸν ἐπὶ τούτων ζυγόν. Idem, καὶ σαυτὸν ὀπίδος τῇ δίκαιῃ. Sæpe & cum datiuo rei, vt Herodian. ὀπιδίδωσιν αὐτὸν τῇ τῆς βασιλείας ἀρχῇ, q.d. Antiquū suū illa spe duci finit. Ita enim interpretandum ibi censeo. Sed & cum πρὸς habente suum accusatiuum, lib. 2, εἰς ὁμαιρίαν καὶ τὸν ὑπὲρ αὐτοῦ πόνον ἑαυτὸν ἐπιδοῦναι αὐτῷ. Sed alicubi ὀπιδίδωμι redditur simpliciter Do: vt ὀπιδιδόναι ἑαυτὸν ταῖς ἡδοναῖς dixit Gaza quod Cic. Dare se voluptatibus. At Bud. quod Athen. dicit pag. 216 de Ephesiis, ὀπιδόντας εἰς τρυφὴν, vertit, Prorsus deditos deliciis, & Effusos in delicias. Affert & ex alio eiusdem loco, de Pausania, τὸ τῆς Σπάρτης ἐξελθὸν πόμμα καὶ εἰς ὑπερφανίαν ὀπιδοὺς.

Ἐπιδίδωμι, Proficio, Cresco, Incrementum capio, Augeor. Cum εἰς vel πρὸς, seq. accusatiuo. Plato, οἷς σοι σωφρονοῦσι πλέον αὐξὴς ἀφ' ἑτέρου ὀπιδιδοῖτο. Philo De vita Mosis, 2, πάλιν τῷ ῥώμῃ σωμαυξηθέντες, καὶ εἰς πολυανθρωπίαν ὀπιδόντες. Cum πρὸς. Plato rursus, ὀπιδιδόναι πρὸς φιλοσοφίαν: vt & Isocrates, ὀπιδιδόναι πρὸς εὐδαιμονίαν. Itē in malam partem, Plato epist. διαφθείρονται καὶ ἐπιδίδου θαυμαστὸν ὅσον. Thuc. 8, καὶ εἰς τὸ μισεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν ὀπιδιδόναι. Herodian. ἐπιδίδοσαν εἰς τὸ χεῖρον.

Ἐπίδ:μα, ατος, τὸ, Additamentum, ὀπίμιον. Athen. lib. 8 circa finem. ὀπιδόσιμα ξένα δεῖπνα ἄνευ Ἀλεξανδρέως λέγουσιν ἐξ ὀπιδομάτων.

Ἐπίδοσις, Quod insuper datur, Accessio, Additamentum. qua in significatione à Xenophonte accipi testatur Budæus. Interdum ὀπίδοσις est simpliciter Quod datur, Largitio, vt idem interpr. Et in Comm. pag. 853, φιλοτιμία (inquit) apud Demosthenem est etiam Erogatio publicè facta, quæ & ὀπίδοσις dicitur: vt donatiuū & congiarium, quæ λαμπραὶ ὀπιδόσεις καὶ μεγαλόφρονες dicuntur ab Herodiano. ‖Ἐπίδοσις, Incrementum. Lesbonax, πάντος γὰρ αὐξήματος ὀπιδόσεις δεῖταί τινος αὐτῷ πλέος ἴσχη. HINC Ἐπιδόσιμος, Additicius, & qui ex additamento vel accremento est, Bud. Ex accessione seu additamento proueniens. Vnde & ὀπιδόσιμα δεῖπνα apud Athen. circa finem libri 8. QVAE ἐξ ὀπιδομάτων vocari ab Alexandrinis scribit. Idem lib. 4, αὖ τὰ λείψανα ὀπιδόσιμον ἰχθὺν ἢ λαχανὸν ἢ φάτταν.

Ἐπιδοτικὸς, ὁ, ἡ, Ad superaddendum seu supererogandum propensus. Ammonius à μεταδοτικὸς ita distinguit, vt ὀπιδοτικὸς sit ὁ τοῖς διαφόροις ὀπιδούς: at μεταδοτικὸς ὁ τοῖς φίλοις, Qui amicis libenter impertit; Qui amicos libenter participat.

ea. Ἀνεπίδοτος, Non proficiēs, Incrementum non capiēs. τὸ ἀνεπιδότως τι καὶ αἰνιδότως, ex Theophr. De caus. plant. lib. 4, cap. 7.

C. ΚΑΤΑδίδωμι, Indo. Accipitur (sicut ἐπιδίδωμι) pro Influo. Herodot. καταδιδοῦ ἐς πυθμένα. Et Plut. in Fab. Ἵππος κατιὼν καταδίδωσι.

C. ΜΕΤΑδίδωμι, Dono partem, Impertior, Participo, Cōmunico. Cū accusatiuo rei & datiuo personæ apud Herodotum, μεταδιδοῦ Εὐρυβιάδῃ πέντε τάλαντα, Eurybiadi quinque talenta impertit. Sic Aristophanes in Vespis, οὐδὲν μεταδώσειν οὐδὲ τοῦ κοπιδίου ἐμοί. Sic & Plato epist. 7. Sed & Luc. μεταδιδόασι δωρεᾶς. Vsitatius tamen apud Herodoti posteros cum eodem quidem datiuo, sed cū genitiuo rei, vt μεταδιδόναι τῶν κινδύνων τοῖς πολίταις, Thucyd. Sic, χρὴ τὸν βάρεος μεταδιδόναι τοῖς φίλοις, Xen. HINC Μετάδοσις, Communicatio & q.d. Impertitio. μετάδοσις τῶν κοινῶν, Aristid. Item Erogatio, vt Bud. interpr. in hoc Plut. loco, ἄλλως τε καὶ πρὸς τὰς μεταδόσεις ἐλεύθερος. Sic & apud Greg. μετάδοσις τῶν διουσίων interpr. Erogatio, & Eleemosynæ. ET Μεταδοτικὸς, Communicatiuus, Qui lubenter communicat, seu impertit. Item Qui libenter erogat, Erogatorius, Bud. Idem ex grammaticis affert, μεταδοτικὰ verba esse, vt αἰτῶ, μεταδίδωμι: quibus respondere μεταπαστικὰ, vt κοινωνῶ, μετέχω. In vulg. lex. exponitur & Contagiosus. Vide & in Ἐπιδοτικὸς paulo antè.

c.2. Ἀμεταδότης, Qui nihil impertit, Immunificus. Plauto. Vnde & Auarus exponitur in vulg. lex. ET Ἀμεταδότως, Nemini quicquam impertiendo. ITEM Εὐμεταδότως ET Δυσμεταδότως, Qui facilè impertit & libenter. Et contr. Qui difficilè & non libenter impertit. Qui ægrè impertit, in v.l.

C. ΠΑΡΑδίδωμι, Trado, Dedo. Herodot. Τερψ. παραδοὺς σφέας ἰοῦσι ἐς Πέρσας. Plutarchus de Pompeio loquens, ὁ δὲ ἱκανὰ μόνος παραδοὺς ἑαυτόν. Item παραδιδόναι τὸν δοῦλον seu τὸν παῖδα (vt ὁμολογεῖν) Tradere vel dedere ad quæstionem & offerre. Sic Act. Apost. cap. 15, παραδιδόντες τὴν ψυχὴν ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος Ἰησοῦ, Qui tradidit animam suam. Vel, Qui exposuit. (Sed & in propria exponendi significatione accipitur: vnde partic. pass. παραδεδόμενος ἁλίῳ apud Theophr. Soli expositus) At verò apud Chrysost. πόσῳ παραδόντες χαλεπῇ, potius Traditus es morbo, quàm Expositus es. q.d. Traditus es potestati morbi. Iungitur & datiuo in tradendi significatione: vt λήθῃ παραδιδόναι, Luc. Obliuioni tradere: Item χερσὶ παραδιδόναι Greg. 191. vt Lat. Tradere literis, & Tradere monumētis: & παραδοῦναι τῇ διαδοχῇ τῶν χρόνων, Synes. vt tradere posteritati: quod & prodere memoriæ. (pro quo Gaza apud Ciceronem παραδιδόναι εἰς μνήμην.) Sed παραδίδωμι per se quoque significat. Per successionem seu per manus posteris trado: Plato De rep. 2, γραφεὶς πλουτῶντας ἄλλον τινοῦν βίον τοῖς ἐκγόνοις παραδιδόντα. Sic παραδεδομένος μῦθος apud eundem in epist. Et apud Aristot. quoque Physic. 4, pag. 37, παραδεδομένον, A maioribus traditum, Proditum. Talem autem παρά significationem & in παραλαμβάνω aliisque nonnullis verbis habet. Apud Euangelistas de Iuda Iscariote dicitur παραδιδόναι pro προδιδόναι prodere. At Marci cap. 4, v. 29, ὅταν δὲ παραδῷ ὁ καρπὸς, multo magis nouum est, pro Quum exeruerit se fructus, vel (vt quidā) Quum prodiderit se fructus. Possumus fortasse & verti boneutro reddere (vt neutrius vicem & ipsum tibi obtinet) Quum emerserit, aut alio huiusmodi. Erasmus vertit pass. Quum productus fuerit. Non abs re certè suspecta fuisse videtur hæc scriptura παραδῷ.

Παράδοσις, εως, ἡ, Deditio, Traditio. Thucyd. lib. 3, τὴν μὲν παράδοσιν τῆς πόλεως, πιστεύσαντες ἡμῖν, ἐποιήσαμεθα. ‖Item Traditio, vt Gellius vocat, hoc est doctrinæ quæ ore traditur: Latinè Institutum quidam exponunt, Erasm. in nouo Testamento vertit Ritum traditum, Constitutionem. Marci 7, ἀκυροῦντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ τῇ παραδόσει ὑμῶν ἣν παρεδώκατε. Epist. ad Gal. c. 1, ζηλωτὴς ὑπάρχων τῶν πατρικῶν μου παραδόσεων. 1 Cor. 11, καθὼς παρέδωκα ὑμῖν τὰς παραδόσεις, καπίχη. Et παράδοσιν ποιεῖσθαι apud Porphyrium Tradere: sicut διδασκαλίαν ποιεῖσθαι, & διδαχὴν ποιεῖσθαι apud Thucydidem Docere. HINC Παραδόσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui veluti per manus tradi potest. Polyb. χρήσιμος ἢ τοῖς πολλοῖς καὶ παραδόσιμος τοῖς ὑπογεγραμμένοις ἢ τῷ δυνατωτάτῳ τῶν παρόντων γίνεσθαι δίκην. ET παραδοσείων q.d. Traditurio, id est Tradere cupio, seu Dedere cupio. Thuc. lib. 5, γοῦς ἢ καὶ ὅτι παραδοσείων τὰ χείρω.

ΠΡΟδίδωμι, Prodo. vt προδίδοσθαι πόλιν. Xen. Hellen. 1. Interdum & dativus personæ additur. vt Paus. προδοῦναι Σαλαμῖνα Ἀθηναίοις. Nonnunquam verò solus personæ accus. vt Aristoph. Vespis, οὐχὶ προδώσειν ἡμᾶς φασί. Demosth. πρὸς δὲ τοῖς ἄλλοις τοῦ πολέμου ἐκεῖ τις ἐφῆν καθαρὰ καὶ προδιδοῖεν ἑαυτούς, id est Occasiones autem rerum bene gerendarum si quis aduersarius condonarit & prodiderit, Bud. interpr. pag. 15. Et προδιδόναι δίκην, Causam prodere, id est præuaricari, ibidem. Dicitur & προδιδόναι interdum sine adiectione, vt Xen. p. 99. Sæpe autem accipitur & pro Deserere, Destituere suo auxilio. Thuc. 3, καὶ προδοῦναι αὐτοὺς οὐκέτ' ἐῶ καλόν. Bud. προδοῦναι interpr. Deserere & Destituere in hoc etiam loco Demosthenis in Mid. κἂν μέ τις ὧν τοῦτο ἐγὼ, καὶ προδοὺς τὴν ὑμετέραν πεποίηκα χρηστηρίαν, οὐδεὶς, ὡς ἔοικεν, ἀδικεῖ: de populi præiudicio loquens qui contra Midiam in theatro reclamauerat, hoc enim dicit ironicè. Bud. Ἰτὲ προδόντες τὰς ἐλπίδας Aristoph. Frustrari spem: & προδιδόναι τὸ καθῆκον Luc. Officiũ deserere, Officio deesse. In v. l. προδίδωμι exponitur non solùm Desero, sed & Negligo. Miram verò quandam deserendi significationem habet in hoc Xenoph. loco verbum προδίδωμι, Hell. 5, βραχέα μέντοι δὴ τοῦ κάτω πλεῖσθαι καὶ προδιδόντων τὰς αὖρας. sed nostro loquendi more in simili loquendi forma vtimur. At interpres ineptissimè, Quum superiores litteres põdere murum degrauarent. Προδιδόναι τὴν ὀφειλομένην Demosth. περὶ Κακουρ. 285, pro Perdere, nisi sit mendosus locus. Ita quidem Bud. tanquam dubitans: at ego προδιδόναι pro Amittere poni apertè existimo in hoc Plutarchi loco in Pericle, αἱ μὲν αἰτηθεῖσαι, οὐδὲ προϊέμεναι τὸ φρόνημα καὶ τὸ μέγεθος τῆς ψυχῆς ὑπὸ τῆς συμφορᾶς.

Προδιδόναι neutraliter pro Deficere, vt Bud. interpretatur apud Herodot. Polymn. προδιδοῦσαι τὰ ῥίστρα τῶν πτερύγων ὑπαὶ.

Προδίδωμι, Prius do, vel Prior do. Xenophonti certè προδιδόναι puto esse Prius dare, id est ante tempus: & quod Gall. dicitur anticiper: Hellen. 1, καὶ τὸν τε προσοφειλόμενον ἀπέδωκε, καὶ ἐπὶ μισθῷ προέδωκεν. Aristot. autem Œconom. 2, προδιδόναι τεθμίων ἀπαρχὰς δωρεᾶς αὐτῆς διδόναι, stipendium ante datum. At pro Prior do, Paulus ad Rom. cap. 11, v. penult. ἢ τίς προέδωκεν αὐτῷ, καὶ ἀνταποδοθήσεται αὐτῷ; Aut quis prior dedit ei? Aptius quàm Prius dedit: licet qui prior dat, etiam prius det.

Πρόδοσις, εως, ἡ, q. d. Antedatio, aut Elargitio aut erogatio. Demosth. ὑπὲρ Πολυκλ. ὑπὲρ οἰκιῶν ἐμισθωσάμην ταύτας, δωρεὰς καὶ προδόσεις αὐτῆς δίδους μεγάλας. ΑΤ Προδοσία, ας, ἡ, Proditio. Thucyd. lib. 1, προδοσία λαφύρων ἐπωρώρυξε. Plut. De Herodot. αἴρεται μὲ αἰτίας αὐτῆς προδοσίας πρόφασιν. Luc. De calúm. προδοσία τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ πάντων ἡρωμένη. Plut. Alcib. εἰ Ἀθηναῖοι, δίκης ἡρωμένης, τὸν μὲν Φρυνίχου προδοσίας κατεψηφίσαντο πάντες. ΗΙΝΕ Προδοσπάσμος, ου, ὁ, vocabulum antiquum, quod Eustathio significat ὁ εἰς μακρὰν ὑποχωρητικός, ὁ τὰς ἑαυτοῦ ὑποχείρους ἐν οὐδετέρᾳ διαθέμενος, ἀλλὰ προδιδούς. quæ expositio apud Suidam quoq; est. idem propè quod κατακωχὴς siue αὐχὴν κατά, apud Homerum, eodem Eust. teste.

Προδότης, ου, ὁ, Proditor. Thucyd. lib. 4. ὅτι οὐ δίκαιον εἴη ὑπὸ τοῖς προέξασι φεύγειν αὐτὸν τιμὴν λῆψιν τῆς πόλεως, χείρους οὐδὲ προδότας ἡγεῖσθαι. Isocrates ad Demonicum, τῆς τύχης προδότην. Plut. De garr. ὁ δὲ ἀδέλφιχος ἅμα δὸς ὅτι προδότης καὶ ἀπιστοπόλις, οὐχ ὑπόπτως οὐδὲ τύχῃ προδιδοὺς, ἀλλὰ λόγους ἀφαιρούμενος ἀπορρήτους. ΕΤ FOEM. Προδότις, Proditrix. Eurip. ΗΙΝΕ comp. Παλιμπροδότης. Appian. de Metrodoro qui rursus ad Pompeium ab Octauio trahitur, ὃν φύσει παλιμπροδότης. ΕΤ Προδοτικὸς, ὴ, ὸν, Proditorius. Luc. De cal. τὸν πλούσιον ἦ, εἰς τύραννον τὴν παρρησίαν δίκης προδοτικὴν [δίκαι Cællius.] Plut. Sympos. 4, ἐπὶ τῶν προδοτικοῦ χειμῶνος πόρας καὶ ἰχθῦς ἀγοράζειν. A QVO Προδοτικῶς adverb. (q. d. Proditoriè) Proditorum more. Luc. οὕτως αὐτοὺς καὶ προδοτικῶς.

Προδοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Proditus. vt ἐπίδοτος.

c. 1. Καταπροδίδωμι (vt καταπροΐημαι) idem propè quod προδίδωμι. Thuc. lib. 3, ἐκ τούτου Ἕλληνας καταπροδοῦναι. Idem, εἰ καταπροδώσουσι τὸ ἑαυτῶν. Idem, καταπροδεδωκέναι ἑαυτούς, tatus se proditos esse. Luc. Cauc. ἐμοὶ καταπροδίδωσι σεαυτὸν, καὶ οὐκ ἀπὸ τοῦ προδιδόναι καὶ ἐκδίδοσθαι καλῶς.

ΠΡΟΣδίδωμι, Insuper do, Participo. Xenophon, δεόμενοι προσδοῦναι καὶ τοῖς ἄλλοις μισθοδοσίας ἀγαθοῦ, se participem insuper facere, idque boni nullius. Luc. Macrob. κρείττους δὲ τὸν εἰκότως, καὶ σοὶ πολλοὶ καὶ αἴφνης γέλωτα εἶναι προσδοῦναι τῷ ὄντι [πεπτωκότα ἀμφὶ Φιλήμονι σῦκα καταδύοντι] ἀκράτου ῥοφεῖν.

C. ΣΥΝδίδωμι, q. d. Do simul, Dó vnum in locum. Vnde pro Cõgrego accipitur sicut B. passim συνδιδόναι exponit Congregari in hoc Bas. loco, in Hexaem. 30, ἀλλὰ πῶς τῆς ἀρχαιρεσίας τοῦ προστάγματος τοῦ Θεοῦ δημιουργικῆς, ἐπ' αὐτὴν συνιόντα τὸν ὑδάτων εἰς συναγωγήν. Alibi ex eodem affert συνδιδόναι ὕδωρ & ἐκδιδόναι ὕδωρ vt contraria.

Συνδίδωμι (inquit Bud.) pro ὑφίδωμι accipi videtur id est Languco, vel (vt vertit Theodorus) pro Subsido, Confido, in hoc Aristot. loco, Probl. sect. 4, διὰ τί τὴν πλεῖστον ἀφανῆ ἵππον χρωμένων ὁπλαῖς τοῖς ὀπισθίοις συνδίδωσι τὸ ὄμμα τῷ ἰσχίῳ. Exponit etiã ἀπαθανίσμαι, & hanc expos. ex eodem loco confirmari scribit.

Δῶρον, ου, τό, Donum, Munus. Vocabulum poetis & oratoribus commune. Plato 3 Polit. Δῶρα θεοὺς πείθει καὶ αἰδοῖοι βασιλῆες. Eurip. Med. πείθει δῶρα καὶ θεοὺς λόγος. Χρυσὸς δὲ κρείσσων μυρίων λόγων βροτοῖς. Quò respexit Ouidius quum cecinit, Munera (crede mihi) placant homines quæ deósque: Placatur donis Iupiter ipse datis. Et αἰδοῖα δῶρα apud Hom. Il. α. Apud eundem, δῶρον δέχεσθαι, & δῶρον παραδέχεσθαι, & δῶρον ἔλεσθαι, & ὑποφθάμενος μέγα δῶρον, & δῶρα ἀείρεσθαι, & δῶρα παρὰξ Ἀχαιῶν ἔχειν: & δῶρα δεύεσθαι, & δῶρα πέρνειν, & δῶρ' ἀποπρομολεῖν. Apud Hesiodum, δῶρον ἁδώρητον. Apud oratores & prosæ scriptores δῶρα λαβεῖν 3 δ' ἰδόναι, & δῶρα ἄγειν, auferre: & δῶρα πέμπειν. Xenoph. Pæd. 3, ἐν δὲ δώροις ἄπιμεν ἔχων τοῦτο σοί. At δώρων γραφὴ est Crimen sordium, seu munerũ acceptorum. idem quod δωροδοκίας γραφὴ, seu δωροδοκία simpliciter. Æsch. καὶν τοῖς δικαστηρίοις ὦσι τῶν δώρων γραφαὶ ἁλισκόμενοι ἀπιμόνῃ, Qui sordium manifesti sunt, vt Bud. interpr. id est ὁπόταν τις αἰτίαν ἔχῃ τοῦ πολιτικοῦ ἀδίκου δῶρα λαβεῖν, vt Harpocrat. exp. seu (vt Poll.) 3 ἐστὶ δώροις δικάσασθαι. ΠΡΟ QVO Δωροδοκία perperam vna voce apud Suidam scribitur. Apud Plut. tamẽ Pericle δώρων δόσεις exponitur Actio ambitus: vbi de pecuniis in ambitu magistratus datis intelligendum foret.

C. Δωροφόρος, ου, ὁ 3 ἡ, Doniuorus, Qui dona quasi vorat. (idem quod δωροφάγος & δωροδόκος) Ex Hesiodo.

C. Δωροδόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui munera capit, Qui muneribus acceptis corrumpi se patitur, Sordidus. Dion. Long. αἰσχίστη γὰρ ὡς δωροδόκου καὶ οἰκίαν μὲ φαίνεσθαι καλὴ καὶ δῶρα. Et apud Aristoph. δωροδόκους πρὸς χρήματα, Rebus numariis & sordidis.

Δωροδοκία, ας, ἡ, Munerum acceptio, Sordes. (eo sensu quo Vlpianus dicit, Si per gratiam aut sordes magistratus ius non dixerit) Æschin. contra Ctesiph. τούτων ἀπηγόρευκε τὴν δίκην Δημοσθένει καὶ Φιλοκράτει, καὶ τὰς τούτων δωροδοκίας ἃς ἐδωροδόκησαν. Dinar. contra Demosth. πόθεν οὖν ἐστὶ χρήμασι τὰς τῶν ἄλλων δωροδοκίας κωλύσαι, ἢ αὐτὸν δεῖν δῶρα λαμβάνειν καθ' ὑμῶν, Sordes magistratuum, vt Bud. vertit. Plut. Artox. Τιμαγόρου μὲν γὰρ δίκη τινὶ δωροδοκίας Ἀθηναῖοι θάνατον κατέγνωσαν. ‖ Δωροδοκία est etiam crimen & iudicium contra iudices numarios & sordidos apud Lysiam. B. Commi. ‖ Δωροδοκία Ammonio est nõ solùm δώρων λῆψις, sed etiã δώρων δόσις: quomodo δωροδοκεῖν accipi mox videbis.

Δωροδοκεῖ vide in Δωρεῖ.

Δωροδοκέω, ὦ, F. ήσω, Munera capio, Accipio munera corrumpentia & sordida. Demosthenes Pro corona, τὴν μὲν γὰρ πολιτείαν καὶ τὸ μὴ δωροδοκεῖν καὶ ἀνεξικάκως ἔχειν ὅτι χρήματα. Idem De falsa leg. εἰ δωροδοκοῦντες καὶ χρήματα λαμβάνοντες. Idem, δωροδοκεῖν ἐπιτετηρῆσθαι, Manifestè deprehenditur corruptus esse, vt B. interpr. Æschin. δωροδοκεῖν φησὶ σοί. Et apud Herodot. ἐδωροδόκεον ἀργύριον πολύ, Multum pecuniæ per corruptelam dono accepit. Luc. de Demosthene, πολὺ μᾶλλον ἂν φοβηθείη μοι μὴ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ὑπὲρ Ἀντιπάτρου δεδωροδοκηκέναι, id est, Ne animam & salutem pro mercede libertatis proditæ & prostitutæ acceptisse videat. Sic Aristophanes Vespis, ἀφ' οὗπερ μόνα συνδικεῖν καὶ συνοίσειν ἔλαχεν Ἀμεινίᾳ τῷ πλουσίῳ. ‖ Δωροδοκέω est etiam δώροις, Muneribus corrumpo.

corrumpo. Laert. in Xenocr. πρὶν μηδ' ἅπαξ δωροδόκησαι τὸν Φίλιππον· ἐμὲ δὲ μυδρίνῳ λόγῳ ἐπηράσατο. Bud. Δωροδοκοῦμαι idem quod δεχάζομαι, Accipio munera corrumpentia & ſordida, Munera ſuſcipio corruptoria. Budæus ex Demoſth. De falſa leg. ὅτι δὲ ταῦτ' ἀπλῶς δεδωροδόκηται, id eſt Hæc ſupradicta Philippo condonarunt ab eo muneribus corrupti. Dinarch. contra Demoſth. δωροδοκούμενον vocat Quod ſordidè acceptum eſt, Per corruptionem acceptum, τὸ δεδωροδοκημένον χρυσίον. Et apud Æſch. ἃ δωροδοκηθέντα σοι, Quæ muneribus corruptus feciſti. Et apud Demoſth. δεδωροδόκηται ταῦτα, hæc ſordidis corrupti muneribus fecerunt. A B

Δωροδόκημα, ατος, τὸ, Quod ſordidè acceptum eſt, Per corruptionem acceptum, Munus quod ſordidè accipitur. Demoſth. Pro cor. κλέμμα μὲν Φιλίππου, δωροδόκημα δὲ τῶν ἀδίκων τούτων ἀνθρώπων. Æſch. contra Ctel. καὶ τὸν λῦσαι Δημοσθένη τὸ δωροδόκημα πρᾶγμα ὀλίγου τοῦ μισοῦς τῆς μιᾶς, ἵνα τὸ κεφάλαιον ἀπόδοται. Ibidem, πῶς καινωθεὶς τὸ δωροδόκημα τῶν ἀστῶν.

c.1. Ἀδωροδόκητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui munera ſordida non accepit, Qui largitionibus & muneribus ſe corrumpi paſſus non eſt, Incorruptus. Æſchines contra Cteſiphontem, παρεκάλουν ὅτι τὸ βῆμα, τὸ μόνον ἀδωροδόκητον ὀνομάζοντες τῇ πόλει. VNDE Ἀδωροδοκήτως, Sine munerum ſordidorũ acceptione, Incorruptè, Integrè. Demoſthenes Pro corona, δικαίως καὶ ἀδωροδοκήτως ταῦτα πεποιῆσθαι μοι συνομολογῶ. C

c.1. Καταδωροδοκέω, ῶ, F. ήσω, Corrumpo ſordidis muneribus. Bud. Comm. pag. 745. Item Sordida munera accipio. Ariſtoph. Veſpis, Τοιοῦτον ἰδὼν πέρας, οὔφασ' δεῖσας δωροδοκῆσαι, Negat ſe veritum munera cepiſſe. Et in paſſiuo pro eodem apud eundem Ranis, ἢ τῆς πόλεως χλιαζομένης ἄρχων καταδωροδοκεῖται. D

C. Δωροκοπέω, ῶ, F. ήσω, Munera praua offero. ſic enim Eccleſiaſtici cap. 33 exponi tradunt v.l. Maccab. autem lib. 3, cap. 1, διδωροκοπημένοις εἰς μελλησμὸν τῆς ὀφυγῆς vertitur, Corrupti moliendæ fugæ gratia.

C. Δωροληπτης, ου, ὁ, Qui munera accipit. δωροδόκος. Prouerbiorum 15.

C. Δωροξενία, ας, ἡ, Quum quis peregrinitatis accuſatus, dona offerens calumnias effugit. Ariſtot. in Athen. repub. εἰώθει δὲ χαρᾶναι πρὸς αὐτοὺς ὧν ἕνεκα φεύγουσι ξενίας, ἢ δωροξενίας, αἷς δῶρα δοὺς ἀποφύγῃ συκοφαντίαν. Vnde apud Pollucem ξενίας καὶ δωροξενίας γραφὴ καὶ δίκη τῇ παρεγγεγραμμένῳ, αἷς ἁλῶσι τοὺς δικάζοντας, ſeu εἴ τις ξενίας κρινόμενος, δῶρα δοὺς ἀποφύγοι. Et δωροξενίας νόμος apud Hyperidem. E

C. Δωροφάγος, ου, ὁ, Doniuorus. idem quod δωροφόρος. Heſiodus Erg. Τῆς δὲ δίκης ῥῖγος ἐλκεσιφὴς [τρέχει] ἢν' ἄνδρες ἄγωσι δωροφάγοι, σκολιῇσι δὲ δίκῃσι κρίνωσι θέμιστας. Et paulo pòſt, Τοῦτα φυλασσόμενοι βασιλῆες ἰθύνετε μῦθον δωροφάγοι· σκολιῆς δὲ δίκης ὄπιπάγχυ λάθεσθε. F

C. Δωροφόροι, ου, ὁ, Dona ferens. ‖Maryandeni autẽ apud Euphorionẽ Δωροφόροι καλέονται ὑποφειωνητὶς ἄνακτες, quoniam quum ipſi ſibi præeſſe non poſſent, Heracleotis ſe ſubiecerunt, polliciti perpetuò ſe eis ὑπηρέτην ſi neceſſaria ſibi ab eis ſuppeditarentur: vt refert Athenæus lib. 6 ex Poſidonio. Calliſtratus autem apud eundem δωροφόρους vocatos eos ſcribit ad mitigandum acerbiuſculum οἰκητῶν nomen: ſicut Spartiatæ ὅτι τῆς Εἱλώτων fecerint, Theſſali ὅτι τῆς Πενεστῶν, Cretenſes ὅτι τῆς Κλαρωτῶν. HINC Δωροφορεία, ας, ἡ, Munerum oblatio. ET Δωροφορέω, Munera fero ſeu offero. Gregorius in genethlia Chriſti, ἐν μὲν μάγοι δωροφόρησαν χρυσὸν ἐν λίβανον καὶ σμύρναν. Idem de luxu loquens, μὴ γὰρ καὶ τὰ λαιστὰ τιὼ ὑμέαν ὑμῖν κάστορον δωροφορέτωσαν. G

Compoſita partim à δῶρον, partim à δωρέομαι.

C. Ἄδωρος, ου, ὁ & ἡ, Donorum expers, Qui munera non accepit, Cui munus nullum datum eſt. Plut. Pericle αὐτὴν ἀδωρότατος. Cũ genit. Thuc. χρημάτων δὲ δημοσίων ἀδωρότατος χρήμασι, Pecunia planè incorruptiſſimus. ſeu ἀδωρόληπτος, vt ſchol. exponit. ‖ Ἄδωρος eſt etiam Qui nõ dat. Bud. ex Plat. Sympoſ. de amore, φαύλη μὲν ποιεῖ ζωὴν, ἀχαρίτωτα δὲ ἔρωτα ποιεῖ ζωὴν φιλόδωρος ἀνδρία, ἄδωρος δὲ μισανδρίας, Qui dat beneuolentiam & non dat maleuolentiam, vel Qui reſpuit maleuolentiæ dona. ‖ Apud Soph. autem H

Aiace, ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κοὐκ ἐπήσιμα, exponunt κακὰ δῶρα. quaſi dona ab hoſtibus accepta, dona non ſint, aut inauſpicata & exitioſa dona. vnde apud Virg. — timeo Danaos & dona ferẽtes. HINC Ἀδώρως, idẽ quod Ἀδωροδοκήτως. Pollux. ET Ἀδωρεία, ας, ἡ, i.q. ἀζημία, Quũ quis donis corrumpi ſe non ſinit. apud eundem.

C. Ἀντίδωρον, ου, τὸ, Donum dono relatum. ἀντιτεχνήτημα. v.l. ‖ Ἀντίδωρος autem nomen proprium.

C. Ἡπιόδωρος, ου, ὁ & ἡ, Mitia donans. Il. ζ, Ἔνθ' αἱ ἠπιόδωρος ἐναντίη ἤλυθε μήτηρ. id eſt φραϋπικὰ δωρουμένη καὶ παιδαγωγίαν, vt ſchol. exponit.

C. Μεγαλόδωρον, ου, τὸ, Splendidum & magnificum munus. v.l. ex Herodiano. AT Μεγαλόδωρος, ET Μεγάδωρος poeticè, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui magna donat, Valde munificus. Plut. Symp. ἐὰν δέ που καταβῇ τὸ πλούσιον μεγαλόδωρον. Opp. μεγάδωρος ἄρουρα. VNDE Μεγαλοδωρεία, ας, ἡ, Munificẽtia, ſeu Donorum magnorũ erogatio. Herodian. lib. 2, μεγαλοδωρεὰ ἅπαντας ὑπερβαλεῖν. vbi Polit. vertit Largitione. Idem lib. 6, ὅσοις τι πραπώτας ἐφ' οἷς ἐτελεύτησε, παρεμυθήσατο μεγαλοδωρεὰ χρημάτων, Magnis pecuniarum muneribus. vel Pecuniis elargiendis, vt Polit. vertit vel Donatiuis, vt Bud.

C. Παιδώρη, Virginis nomen quam dii cum dolio omnibus malis referto ad Epimetheum, vt Promethei fratris dolos vleiſcerẽtur, miſerunt: dicta (vt tradit Heſiod. Erg.) ὅτι πάντες ὀλύμπια δῶρα τ' ἔχοντες δῶρον ἐδώρησαν. ‖ Accipitur & pro terra, quòd omnia ad vitam neceſſaria nobis ſuppediteret. Ariſtoph. Auibus, πρέσβιν παιδώρᾳ δοῦναι, id eſt τῇ γῇ, ἐπειδὴ πάντα τῇ τὸ ζῆν δωρεῖται, vt docet ſchol. Vnde & ζείδωρος ἄρουρα & αὐτοδώρη dicitur. NAM Ζείδωρος vocatur quaſi δωρουμένη τὸ ζῆν, verſo η in ει, vt tradit Euſt. quòd vitã & ad vitã neceſſaria donet mortalibus. Et ζείδωρον ὕδωρ apud Nonn. pro aqua viuifica. Quanquã Plin. ἀπὸ τῆς ζειᾶς (id eſt ſpelta) nominatã tradit, nõ (vt aliqui arbitrantur) quòd vitã donaret. AT Αὐτοδώρη appellata eſt ab emittẽdis ex viſceribus ſuis donis, ſeu (vt Heſych. ſpecialius exponit) ἀπὸ τοῦ κατεσθίειν τὰς σάρκας αὐτῆς. PRO QVO & Αὐτόδωρος ſcribitur, eodem ſenſu. δώρη enim pro munere accipi ſuprà oſtẽſum eſt.

C. Πολύδωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multa donans. Il. ζ, Ἔνθ' ἄλοχος πολύδωρος ἐναντίη ἤλυθε δώουσα Ἀνδρομάχη. id eſt πολύπροικος, vt Euſt. exponit. quòd multis muneribus ſeu ampla dote maritum locupletaſſet. ‖ Eſt & nomen proprium. VNDE Πολυδωρεία, ας, ἡ, Multorum donatio, Munificẽtia multa elargiens. Xen. Pæd. 8, διαμένει δὲ ἔτι καὶ νῦν τοῖς βασιλεῦσιν ἡ πολυδωρεία.

C. Φιλόδωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui donare amat, Munificus, Liberalis. Syneſ. epiſt. 101, φιλανθρωπότατος πείσῃ καὶ τῶν ἐγχωμίων φιλοδωρότατος, & aliorũ laudis liberaliſſimus. Aliud exemplum ex Plat. habes ſuprà in ἄδωρος. De re etiã aliqua (vt apud Latinos Liberalis) dicitur. Demoſth. Pro cor. ὥσπερ τὸν δόντα περὶ ἰδίων καὶ πεποιηκότα τοιοῦτόν τι φιλανθρωπίαν καὶ φιλόδωρον. HINC Φιλοδωρεία, ας, ἡ, Donandi amor, Liberalitas, Munificentia. ſeu (vt Suidas expo nit) ἡ μετὰ προθυμίας δωρεά.

Δωρείτης, ου, ὁ, Muneratius, (adiectiuè ſumptum) Muneralis. Plutarchus Polit. præc. οὐκ ἀρχιερεῖτιν οὐδὲ δωρείτιν ἀγῶνα πολιτείας ἀγωνιζομένοις, ἀλλὰ ἱερὸν ὡς ἀληθῶς καὶ σωφανίτην.

¶ Δωρεά, ᾶς, ἡ, Donum, Munus. Iſocr. τῆς μεγίστης δωρεᾶς παρ' Ἕλλησιν τυγχάνειν. Demoſthenes contra Midiam, ὁ χαρίεις μέρος καὶ δωρεᾶς παρεῖχον. Apud eũdem δωρεᾶς ἔλαττον ἀρμόδιος καὶ ἀειστεύειν ἐπὶ τοῖς ὑβρίζουσιν ἔπαυσαν. Et apud Æſchinem, δωρεᾶς εἷς πιὰ ἀποδίδωμι. apud Plutarchum, ἐπαγγελίαι καὶ δωρεαί. apud Athenæum, εἰδόσιν δωρεᾶς ἀποδοκιμάσας. Et cum duplici accuſatiuo, dativo perſonæ adiecto apud Plut. ἐκατὸν τάλαντα δωρεὰν αὐτῷ πέμψαντος. quod Latini per datiuum proferunt Muneri dare, Dono dare, Muneri mittere, Dono mittere. vt apud Catullum, Sudaria Sætaba ex Iberis miſerunt mihi muneri. Apud Demoſthenem autem contra Midiam, οὐδενὶ πώποτε πώποτε ἐδώκατε τιὼ δωρεᾶν ταύτῃ, οὐδ' αὖ δώσετε, ἀλλ' ἅπασι τοῖς ἰδίοις ἐχθροῖς ὑβρίζειν αὐτῶν ἑκάστῳ ἐπὶ τοῦτ' αὖ βούλεται, prærogatiuam ſignificat. ‖ Δωρεὰν, ἐκ τιὼ δωρεὰν, & κατὰ δωρεὰν, Dono, Gratis.

C. Ἀντιδωρεὰ, ᾶς, ἡ, Remuneratio; B. ex Ariſt. Erh. 4, ἐν τῷ

ξείνων δὲ ὑποδοχὰς καὶ ὑποστολὰς καὶ δωρὰς καὶ ἀνταδωρίας. A
Μεγαλοδωρία, ας, ἡ, Donatio magnifica, seu Largitio, Munificentia, vt Budæus interpretatur. Lucianus, φιλοτιμούμεθα ὅτι τῇ μεγαλοδωρίᾳ, Exultãtes, gaudentes & elati munificentia. Herodianus lib. 2, τὰς τῆς τυραννίδος ἀκρίτους καὶ ἀφειδῆ μεγαλοδωρεάς, enormibus tyrannorũ atque immensis largitionibus, vt vertit Polit.

¶ Δωρέω, ῶ, Fut. ήσω, Dono. Hesiodus Erg. de Pandora, ὅτι πασῶν ὀλύμπια δώματ' ἔχουσι Δῶρον ἐδωρήσαντο. Et in pass. apud Sophoclem Aiace, Ἕκτωρ μέν, ᾧ δὴ τῶνδ' ἐδωρήθη πάρα, Zonæ quam ab isto donatus fuerat. Pla. epist. μανείας κεχρῆσθαί τι αὐτοῖς ἢ δεδωρῆσθαι δοκεῖς. Videris humanè ipsis esse vsus ac muneribus ab eis donatus. Plato, οὐ μεῖζον ἀγαθὸν οὔτ' ἦλθεν οὔτ' ἔρχεται πω τοῖς θεοῖς δωρησόμενον οὐδέν, Quod Cicero ita reddidit, Quo bono nullum optabilius, nullum præstantius neque datum est mortalium generi, deorum concessu atque munere, neque dabitur. ¶ Vox autem media apud prosæ scriptores vsitatior est: construiturque interdum cum datiuo personæ & rei accusatiuo, interdum cum accusatiuo personæ & datiuo rei. Xenophon Pædiæ 8, τοῦ δὲ Τιγρανίου ἵππον καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ καλὰ ἐδωρήσατο. Herodotus, δωρέεται ἵπποισι θώμισι, His te dono. Et apud Plut. Oth. δωρεσταὶ μύες εἰσὶ πάντα κατ' αὖθις χιλίαις δραχμαῖς. At Eurip. δωρήσομαί σε πῶλοι, vt in vulg. l. citatur.

Δώρημα, ατος, τὸ, Quod donatum est, Donum, Munus. Aristot. Eth. 1, c. 9 εἰ μὲν οὖν ἄλλό τι θεῶν ἐστι δώρημα εὐθρώποις, εὔλογον καὶ τὴν εὐδαιμονίαν θεόδοτον εἶναι. Sic Dionys. Lõg. θεόπεμπτά τινα δωρήματα dixit. VNDE Δωρηματικός, ή, όν, Munificus.

Δωρητός, οῦ, ὁ, Muneribus placabilis, Qui muneribus demulceri potest. Il. ι, Δωρητὸν τ' ἐπίλοιπον ἀρρήκτοί τ' ἐπιτοσον, id est δώροις ἐπηρτὸν, vt Eustath. exponit. ¶ Item, Donatus. Dono datus. Plutarch. Caio, ὅπως ἦσαν εἰς Ῥώμην πολὺς μὲν ὠνητὸς ἐξ Ἰταλίας, οὐκ ἐλάττων δὲ δωρητὸς ὁπὸ Συρακουσῶν. Dionys. Long. εἰ μὲν δωρητὸν τὸ πρᾶγμα μᾶλλον ἢ κτητόν. VNDE Ἀδώρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Indonatus. Theocritus Idyll. 16, Ἡμιτόρας χαίτας πλόκαμος ὑπεδίξατο εἶκὼ Ἀσσυρίοις, οἷαί τ' αὖσι ἀδωρήτοις ἀποπέμψῃ.

C. ANTI δωρέομαι, οῦμαι, Vicissim dono, Aliud pro alio dono. Aristot. Ethic. 8, οὗ γὰρ τυγχάνει τις ὠφελίας ὤν, τούτου ἐφιέμενος, ἀντιδωρεῖται ἀμοιβήν. Xen. ἐς τὰ αὖμ' ἴδης ἔχοντα, ὥστε σου μὴ ἡδέως ἀντιδωρουμένου.

¶ Δῶρον, ου, τὸ, Palmus. quam significationẽ licet Plinius primariam esse velit, nos tamen sequuti grammaticos sumus, δῶρον in priore illa significatione à δίδωμι derivantium, vt Donum à Do apud Latinos: nisi fortè & hoc δῶρον à δίδωμι quoque dictum velimus quoniam eo donemus id quod donamus. Plin. lib. 35, c. 14, Græci antiqui δῶρον palmum vocabant: & ideo δῶρα munera, quia manu darentur. Vitruu. nobiscum facere videtur, qui lib. 2, cap. 3, Δῶρον autem (inquit) Græci appellãt palmum, quòd munerum datio Græcè δῶρον appellatur: id autem semper geritur per manus palmũ. Nic. Ther. de basiliſco, ὅτε πεῖα δῶρα φέρων μηκάς τε καὶ ἰδών. Intelligi autem volunt palmum minorem qui quaternùm digitorum esset, idem quod παλαιστὴ seu παλαστὴ, seu σπιθαμῆς, vt tradit Eustath. VNDE Δεκάδωρος, Qui decem palmorum est. vt δέκα δώρῳ ἀμαξῃ apud Hesiodum. (A QVO Ἑκκαιδεκάδωρος, qui sedecim palmorum est. Il. ν, Τοῦ [ἐξ ἀλὸς αἰγὸς ἀγρίου] κέρα ἓξ καὶ δεκαπάλαι ἐκκαιδεκάδωρα πεφύκει, quod de ambobus cornibus intelligi volunt, vt ambo simul sint quinque spithamarum & palmivnius: alterutrum verò duarum spithamarum cum dimidia & dimidio palmo. δῶρον enim tertiam spithamæ partem esse tradit Eustath. Nec admittendum quod quidam hic exponunt Cornua sedecim ramos habentia. nam κέρας cornua ramos non habere, nemo ignorat.) ET Δίδωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui duorum palmorum est. ET Πεντάδωρος, Qui quinque palmorum est. ET Τετράδωρος, qui quatuor palmorum est. Plin. loco antè citato, Genera eorum [laterũ] tria. δίδωρον, quo vtimur, longum sesquipede, latum pede: alterum τετράδωρον, tertiũ πεντάδωρον. Et item Vitruu. Fiunt autẽ laterũ genera tria: vnum quod Græcè δίδωρον appellatur. id est quo nostri vtũtur, longũ pede, latũ semipede: cæteris duobus Græcorũ ædificia struuntur.

ex his vnum πεντάδωρον, alterum τρίδωρον dicitur.

ΔΙ'ΚΗ, Ius, Iustitia, Fas. Idem quod Θέμις Homero, vt docet Eust. Hes. Erg. Καίτοι δίκης ἐπάκουε, βίης δ' ὄπιθεν τάμνειν. Vbi δίκη βίῃ illam opponit quã (vt opinor) tribuit illis quos χειροδίκας appellat, i. (vt Ouidianis vtar verbis) Qui ius ensẽ dicunt. Subiungit tamen aliquanto pòst, δίκη δ' ὀ χρεὼ καὶ αἰδὼς Οὐκ ἔσται. quia nimirũ δίκη tam latè patet quàm Lat. Ius, & Gall. droit. Sic vbi scribit, — ἐπεὶ κακὸν ἄνδρα δίκαιον Ἔμμεναι, εἰ μείζω γε δίκην ἀδικώτερος ἕξει, si iniquus plus iuris habebit, si l'iniuste ha meilleur droit. Hinc etiã fit vt Ouid. appellet Ius, id quoque quod ensẽ dicitur, non autẽ ἰθύτητα, vt loquitur Hom. Il. σ, Τῷ δόμεν ὃς μοι τῶιδε δίκην ἰθύντατα εἴπῃ, vbi putẽ δίκην εἴπῃ posse ad verbũ reddi Ius diceret. Ex hac signif. vocabuli δίκη manarũt hæc quæ aduerbialiter ponũtur, δίκῃ, ὦ δίκῃ, σοὶ δίκῃ, χ' δίκην, pro Iure, Meritó: quibus opponitur ἄδικα δίκην, & interdum μὴ κατὰ δίκην, Contra ius & æquum, Immeritó. Cic. δίκῃ apud Plat. Iure, & ἐν δίκῃ apud eundẽ Iustè: vt vicissim ἀδικία, Iniustè, interpr. vt habes p. 31 & 33 Cic. lex. Apud Thuc. 3, ἄδικα δίκην γιγνώσκειν pro Contra ius sásque. ¶ Δίκη fuit etiam habita pro dea iustitiæ præside, quæ & filia Iouis est Hesiodo. eam certè deum comitari tradidit Aristot. De mundo. ¶ Δίκη apud Hom. exponitur etiam Ritus, Mos, Consuetudo: ac certè Eust. vult in hoc loco, Od. ξ, ἢ γὰρ δ' ἡμῖν δίκη ὅδε, &c. δίκην esse θέμιν, seu νόμον, aut ἔθος, aut ἦθος: at ego δίκην & hìc & in aliis plerisque eius locis non simpliciter morem esse dico, sed morem iure receptum: atque adeo alicubi officiosam quandam (vt ita loquar) consuetudinẽ, sic appellari puto. HINC Δίκην aduerbialiter ponitur (sub. χ') pro More, Instar. Arist. De mũdo, καὶ ῥέοντι ποταμοῖς ποταμῶν δίκην, Fluminum more, vel modo. Vel, Fluminũ instar.

Δίκη, Dica, (Plaut. & Ter. Dicã scribere, & Impingere) Iudicium, Causa, Actio, Lis. ex quibus vocabulis alia aliis, in quibusdã loquendi generibus, cõueniẽtiora sunt. λαγχάνω δίκην, Bud. interpr. Dicto iudiciũ, vel Litem intẽdo, vel Edo iudiciũ & actionem, vel Subscribo iudicium: & ἀντιλαγχάνω, Vicissim litem intendo. Idem ἐπάγεσθαι δίκην seu γραφὴν interpr. Litem vel crimen vel Dicam impingo. Quæ omnia vide apud Bud. in Cõm. itidémq; δίκην εἰσπράττειν Xen. quod ad verbũ redditur Causam dicere. Vide & δίκην εἰσάγειν, & δίκην ἀποφέρειν vel ὀφείρειν: necnon δίκην αἰτᾶσθαι. & ἐγγυᾶσθαι & ἔφλειν, & φθίνειν, eique oppositum ἀποφθίνειν, atque alia nõnulla. Itẽ δίκην ἐρήμην, & δίκην οὐκ οὖσαν, & δίκην αἰδέσασθαι: & δίκην βιάζεσθαι, δίκην αἰκίας, δίκην ὕβρεως. De his inquã & B. & hoc ipsum opus vide, singula aut saltẽ eorum plurima suis quærens locis. Sed occurrunt & alia loquendi genera apud autores à δίκη ducta præter illa quæ B. commemorauit. vt δι' δίκης ἐλθεῖν, Thuc. 6, itẽ δίκην κρίνασθαι, & δίκην δημοσίαν ἢ ἰδιωτικὴν ἀπὸ τῶν γραμμάτων. Est verò in vsu & δίκην δικάζειν, quod est iudicis litẽ dirimentis & diiudicãtis ex Hesiodo sumptũ in Erg. Apud quẽ legitur & δίκαι σκολιαὶ, praua iudicia, seu sentẽtiæ: quib' opponũtur ἴθεῖαι. Sic & vbi dicit Ἅλιν παρακύπτουσι δίκας σκολιὰς ἰθύνοντες.

Δίκη, Supplicium, Pœna. (sicut Hebraico loquendi genere iudicium poni videmus pro pœna quæ ex iudicio sequitur) vt δίκην vel δίκας δοῦναι, quod Latinè itidem, Pœnas dare. Interdum etiam addito datiuo personæ, vt Aristophanes Nubibus, δίκην τοῖς πέρυσι δοῦσα τήμερον. Et cum genitiuo rei, δούναι δίκην τούτων, idem Aristophanes. Sic δοῦναι δίκην τῆς ἀδικημάτων. Dicitur & τίνειν δίκην, (quod non solùm Pœnas pendere, seu luere, sed interdum etiam, sicut & ἀποτίνειν δίκην, redditur Mulctari.) Item δίκας ἔχειν pro Pœnas subire, ex Platonis epist. item ὑπέχειν, iterũ alicubi παρέχειν. Et δίκας ἀπαιτῶν τὸ φόνου Pausanias, quod ex Liuio vertitur Pœnas expetere. Et δίκην ὀφλισκάνειν ex Luciano pro Pœnam irrogare. Sed quod ad primum illud genus loquendi attinet δίκην δοῦναι vel δίκας δοῦναι, in eo δίκας interdum non pœnas sed iudicia verte: vt apud Thucydidem lib. 1, δίκας ἦλθον [οἱ Κερκυραῖοι] δοῦναι, Iudicium subire volebant, Discẽptare volebant. Sic eodem libro, δίκας περὶ διαφόρων ἀλλήλοις δοῦναι καὶ δέχεσθαι. q. d. Iudicia de controuersiis dare vicissimque accipere.

¶ Sciendum est item δίκην ἔχειν non tantùm dici eum

qui dat pœnas (qua in ſignificatione affertur ex Platonis epiſt. 7) ſed & eum cui ab alio dante pœnas ſatisfit. q.d. Habere ſatisfactionem, aut vltionem. vel Obtinere ius ſuum. Citatur verò ex eodem Platone in hac quoque ſignificatione, εἰ φὴς μὴ εἰρηκέναι, εἰρηκὼς ἔσῃ, ἔχω δίκην. Sed & ex Herodoto, ἔχω ὧν ξεῖναι τῷδε σοὶ πᾶσαν δίκην. Additúrque hic Ciceronis locus De legibus lib. 2, tāquam ſimilis, Plus pœnarum habeo quàm petiui. At illud δίκην ἔχειν apud Heſiodū, in loco quem initio protuli, accedit potius ad Latinū illud Ius ſuum obtinere.

C. Δικογράφος, ου, ὁ, Cauſarum ſcriptor ſeu conſarcinator. Hyperides. VNDE Δικογραφία, ας, ἡ, Cauſarum ſcriptio, ſeu (vt Budæus interpretatur) Actionum forenſium ſcriptio. Iſocr. ET Δικογραφικῶς, More eorū qui actiones forenſes ſcribunt. Pollux ex Iſocr.

C. Δικοδοσία, ας, ἡ, Cauſæ dictio, vulg. lex. ex Polyb. lib. 4, pag. 68, οὐκ ἀπολογίας ἐπὶ κατηξίουν τοὺς ἐγκαλουμένους, ἀλλὰ καὶ προσκαθίζειν εἰώθασιν αὐτοὺς εἰς δικοδοσίας προσκαλεῖσθαι τοὺς γεγονότας. quo in loco δικαιοδοσία etiam ſcribitur. de quo poſtea dicetur.

C. Δικολέκτης, ου, ὁ, Cauſidicus. In Epigr.

C. Δικολόγος, ου, ὁ. Cauſidicus, Cauſarum orator. Plut. De frat. charit. καὶ τοὺς παπυρίων οἱ γραμματοφῶσιν οἷς δημαγωγοῦσιν οὐκ ἀεὶ φυτεύουσιν, οὐδὲ γε τοὺς ῥητόρων οἱ δικολόγοι τοῖς ἔξωθεν ὑφαίνουσι. VNDE Δικολογέω, ῶ, F. ήσω, Cauſas dico. ſeu (vt vulg. lex. ex Ariſtotele Rhet.) Iudiciales præceptiones trado.

C. Δικορράφος, ου, ὁ, Cauſarum cōcinnator, (vt Bud. exponit) ſeu conſarcinator, vt Ammianus loquitur. VNDE Δικορραφέω, ῶ, F. ήσω, Cauſas concinno ſeu conſarcino. Lites conſarcino, Bud. ex Ariſtoph. Neb. Ὀρθῶς παραινεῖς, οὐκ ἐᾶν δικορράφειν, id eſt δίκας συρράπτειν, ὡς τοῖς δικαστηρίοις αἰσχρὸν φέρεσθαι, Suid.

C. Δικαπόλος, ου, ὁ, Qui circa iura reddenda verſatur, ὁ περὶ τὰς δίκας καὶ νόμους πολούμενος. Et idem interdum quod βασιλεύς, vt tradit Euſtath. Il. α, τοῦτο αὖτέ μιν ἴδμεν Ἀχαιῶν Ἐν παλάμαις φορέουσι δικασπόλοι, οἵτε θέμιστας Πρὸς Διὸς εἰρύαται. Od. α, Τηλέμαχος τοιοῦτον ἐπεμνήσατο, καὶ δικάσπολον, εἶπας Δαίνυ, ἃς ἐπέοικε δικασπόλον ἄνδρ' ἀλεγύνειν.

C. Ἄδικος, ου, ἡ καὶ ἤ, oppoſitum τῷ ἔνδικος, Iniuſtus, Iniquus, Improbus, Iniurius. Demoſth. Pro corona, τῶν ἀδίκων τούτων ἀνθρώπων καὶ τοῖς ἐχθροῖς, horum improborum hominum, & diis inuiſorum. Dicitur nonnunquam ἄδικος εἴς τινα: item ἄδικος πρός τινα, vt apud Xenoph. Præd. 8, ἀδικωτέρους πρὸς τοὺς ἄλλους. Præterea tam de re quàm de perſona vſurpatur, vt apud Iſocratem ad Demon. μᾶλλον ἀποδέχου δικαίαν πενίαν ἢ πλοῦτον ἄδικον, Præfer iuſtam paupertatem iniuſtis diuitiis. πρᾶξις ἄδικος, Demoſth. ad Philipp. Apud eundem Pro corona πενία ἄδικος καὶ δικαία opponuntur. Apud eundem contra Euergum, χεῖρες ἄδικοι, manus iniuriæ, manus iniuriam infercies. vnde ἄρχειν χειρῶν ἀδίκων. Ἄδικον ſubſtantiuè ponitur aliquando: vt Xen. Præd. 8, ὅτι τὸ αἰσχύνεσθαι καὶ ἄδικον πρᾶγμα νῦν εἰσιν, pro ὅτι τὸ αἰσχύνεσθαι καὶ ἀδικίαν, ad impietatem & iniuſtitiam conuerſi ſunt: vel, ſe conuerterunt. Idem ibidem, ὧν οὐκ ἀδίκου φανερῶς ἦν μεμηχανημένα. Plutar. in Pericle, ἀδίκου δίωξις, actio iniuriarum. Chryſipp. dicit legem eſſe κανόνα δικαίων τε καὶ ἀδίκων, id eſt (interpr. Cic.) iuris atque iniuriæ regulam. Ac Ἄδικον ἡμέρωσαι dicere pro οὐκ ἠμὶ δικάζουσι, oppoſitum τῷ ὀδίκως ἡμέρᾳ, Pollux ait eſſe βάσιμον.

c.2. Ἀδικοδοξία, ας, ἡ, Suidas exponit πονηρὸς λογισμὸς λοιδορία. citans locum hunc adeſpoton, ὁ δὲ γραπτὸς οὐ διαφέρων ὀνείδιζειν τινὰ ἀδικοδοξίαν τῷ παῦτα λεγόντων.

c.2. Ἀδικοπραγέω, ῶ, Fut. ήσω. Præt. ηκα. Iniquè vel iniuſtè ago. Idem quod ἀδικῶ. nam Plutarchus δικαιοπραγεῖν (cui ex aduerſo reſpondet ἀδικοπραγεῖν) opponit τῷ ἀδικεῖν, in Præc. de ſan. Fit ex πραγέω (quod in compoſitione vſurpatur pro πράττω) & ἄδικον.

c.2. Μεγαλάδικος, idem quod μεγαλοδικαιοπράγμων, vt videtur. in v. l. eſt Cui in magnis fit iniuria.

Ἀδίκως, aduerbium, Iniuſtè, Iniquè, Per iniuriam, præter ius & æquum. Demoſthenes aduerſus Cteſiphontem, οὐδεὶς οὐδέν' οὐδὲ ἀδίκως ἡμῖν ἐπεκάλεσεν. Item Immeritò, Abs re, Iniuria. Idem Demoſthenes, οὐκ ἀλόγως οὐδ' ἀδίκως αὐτοῖς ἀγανακτοῦμεν, non abſque ratione, nec abs re (vel Nec iniuria) ipſis ſuccenſentes. καὶ δικαίως καὶ ἀδίκως, Ariſtophanes in Pluto, Iure vel iniuria.

Ἀδικία, ας, ἡ, Iniuſtitia, Iniquitas, Improbitas. Ariſtoteles in Prædic. δικαιοσύνῃ ἀδικία ἐναντία, id eſt, Contraria ſunt δικαιοσύνη & ἀδικία. Plato Politicōn 2, ἐφάπτεσθαι δὲ ἀδικίᾳ, δοκεῖν δίκαιον εἶναι, μὴ ὄντα. Quæ verba Cicero interpretatur, Totius iniuſtitiæ nulla capitalior eſt quàm eorum qui tum quum maximè fallunt, id agunt vt viri boni eſſe videantur. δικαιοσύνη, inquit Ariſtoteles Rhetoricōn 2, Virtus per quam ſua ſinguli habent, ſecundum legis præſcriptum: ἀδικία, per quam aliena, & contra legis præſcriptum. Idem ἀδικίαν & ἀνισότητα copulat (Politicōn 6, ἔχει δ' ἀμφότερα αἰσχύνης καὶ ἀδικίας) vt Æſchines ἄδικον καὶ αἰσχρὰν ἦν, contra Cteſiph. Item τὸ δίκαιον & τὸ ἀδικία opponuntur apud Platonem in Timæo: pro Iuſtè & Iniuſtè interprete Cicerone. Ἀδικία ſcelus, Iniuſta ſeu iniqua & improba actio. Plutarchus Symp. 8, οὕτως ὀλιγοστὸν ἐστὶ πρὸς ἅπασαν ἀδικίαν ἢ πᾶν.

Ἀδικέω, ῶ, Fut. ήσω, Præt. ηκα, Iniuſtè ſeu iniquè ago, Perperam ago, Contra ius fáſque ago, Scelus admitto. Ariſtoteles Rhetor. ad The. 4, τὸ ἀδικεῖν ὅστι τὸ βλάπτειν ἑκόντα παρὰ τὸν νόμον. id eſt, ἀδικεῖν, eſt nocere ſcientem & prudentem præter legem. Cui definitioni congrua ſunt quæ dicit Budæus, παρανομεῖν eſſe etiam τὸ ἀδικεῖν, & παρανομεῖσθαι, ἀδικεῖσθαι, contra leges & iura malis affici. Idē ſcribit, apud Demoſthenem vbique ἀδικῶ poni pro Perperam & ſceleſtè ago. Ol. 2, ἀδικοῦντα καὶ ὑπερηφανοῦντα καὶ ψευδόμενον. A Xenophonte opponūtur οἱ ἀδικοῦντες & οἱ δίκαια ποιοῦντες: adeò vt ἀδικοῦντες idem valeat quod ἄδικα ποιοῦντες. Idem opponit τοὺς ἀδικοῦντας & τοὺς αἰτίους, Hellenicōn 1. Apud eundem initio Ἀπομνημ. 1, vbi formulam accuſationis in Socratem profert, ἀδικεῖ videtur ſignificare παρανομεῖ, contra leges & iura facit. Locus eſt hic, ἀδικεῖ Σωκράτης, οὓς μὲν ἡ πόλις νομίζει θεούς, οὐ νομίζων. Cicero ἀδικεῖν interpretatur Violare ius: quum hos Euripidis verſus in Phœniſſis, Εἴπερ γὰρ ἀδικεῖν χρή, τυραννίδος πέρι Κάλλιστον ἀδικεῖν· τἄλλα δ' εὐσεβεῖν χρεών, ſic interpretatur, Nam ſi violandum eſt ius, regnandi gratia Violandum eſt: aliis rebus pietatem colas. Quem Euripidis locum adſcripſi totum, vt obſeruaretur, illum ἀδικεῖν & εὐσεβεῖν opponere, vt Xenophon αἰσχύνεσθαι καὶ ἀδικεῖν copulauit in loco quem modò citaui in Ἄδικος. Vide à me editum Ciceronianum lexicum Græcolatinum. Ariſtoteles Ethic. ζ, ἀδικεῖν & ἄδικον εἶναι pro eodem ponit.

Ἀδικεῖν abſolutè, id eſt ſine caſu, ponitur in ſuperioribus exemplis: ſæpe autem caſum habet, accuſatiuum videlicet, aut perſonæ aut rei: aliquando vtrunque ſimul. Exponitúrq; tum Iniuria afficio, Iniuriā infero, Contumelia afficio, Iniurius ſum in aliquem. Lædo vertitur à Cicerone. Demoſthenes, Τί Δημοσθένης ἀδικεῖ; Qua in re iniurius eſt Demoſthenes? Quam iniuriam facit Demoſthenes, vel In quo iniuriam, &c. Xenophon Prædic. ζ, Τί λαβὼν ἀδικοῦντα, διαφθείρων αὐτὸν ἔχει ἐμέ; Quo in ſcelere deprehenſum, Quod ſcelus admittentem, vel, Qua in re iniurium. Eiuſdem Prædic. 8, τοὺς οὐδὲν πεπονθότας συλλαμβάνοντες, comprehendentes eos qui nihil commeruerunt, vel nihil commeritos. Cum accuſatiuo rei ſimul & perſonæ, apud Demoſthenem, παρὸ ὅσα ἠδίκησέ με, Quaſcunque mihi intulit iniurias. Ariſtophanes, τί οὖν ἀδικοῦμεν ὑμᾶς; Quæ igitur tibi fit à nobis iniuria hac in re? vbi accuſatiuus τοῦτο regitur à κατ' præpoſitione ſubaudita, vt ſit Τί ἀδικοῦμεν ὑμᾶς κατὰ τοῦτο; Dicitur etiam ἀδικῶ τι εἰς τοῦτο: vt Ariſtoteles Politicōn 5, ἀδικεῖν τοὺς πολλοὺς εἰς κέρδος, Iniurium eſſe in plebis lucra & commoda. vt Horatius dixit Peccare in commoda publica. Dicitur item ἀδικῶ τινα περὶ τοὺς θεούς, vt apud Platonem De legibus, ἀσεβῶ περὶ τοὺς θεοὺς ἀδικίαν, In deos ſcelus admitto, Sceleratus ſum in deos. Differt ἀδικῶ ab ἁμαρτάνω, quia

ἁμάρτανειν est per errorem delinquere.

Ἀδικέομαι, οῦμαι. F. ήσομαι. P. ημαι, Afficior iniuria, Iniuriã accipio, vel patior, Lædor. Plut. in Cam. ἀδικουμένοι μέτρια, mediocres iniurias accipientes. τὰ μέγιστα ἠδικημένος, atroci affectus iniuria. Aristoph. Pluto, ἐνέκραγες ἡμῶν οὐδὲν ἠδικημένῳ, nulla in re à nobis læsa. Æsch. aduersus Ctesiph. ἡ μὲ πόλις τοῦτον ἀδίκημα ἀδικεῖται, ciuitas parem accipit iniuriam, vel pati afficitur iniuria. Isocr. Paneg. ἐκ τῶν ἀδικουμένων ἀεὶ τοῖς Ἑλλήνων ἐπαμυνούσας, ab omnibus Græcis iniuriam propulsantem.

Ἀδίκημα, ατος, τὸ, Iniusta actio, Iniuriæ illatio, Maleficium, Scelus. Xen. αἱ πόλεις ὅτι τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασι ζημίαν τὰ πάντων ἐπέθηκαν, Ciuitates pœnam maximis sceleribus constituerunt mortem. Plut. Lyc. ἔξεστιν ἀδικημάτων ἡμῖν πολλὰ τοῖς Λακεδαιμονίοις, ἃς οὐδ' ἡ κλέπτειν ἐμέλλεν, ἁρπάσειν; Itē ἀδίκημα, Crimen, Quod contra leges patriæ factum est, Facinus contra leges admissum & capitale, apud Dinarch. δημόσια ἀδικήματα, crimina publica.

Εὐάδικτος, Qui facilè iniuria affici potest, Iniuriæ opportunus, Iniuriæ obnoxius. Andocides, οὐκ ἔρημος, οὐκ ἀδίκητος. Sic Lucianus, οὕτως ὑμῶν ἀκατάφρονητος δοκῶ ἢ πτωχὸς καὶ ἀδίκητος. quia pauperibus potius inferri solet iniuria.

Ἀδικητικός, ή, όν, in vulg. lex. exponitur Iniurius, Qui iniuria afficit: sed ita ἀδικητικὸς nihil aliud esset quàm ὁ ἀδικῶν: at terminatio ipsa aliud præ se fert. Verto igitur ἀδικητικός, Pronus ad iniuriam inferendam, siue procliuis. Fortasse non malè & Iniuriosus exponeretur, melius saltem quàm Iniurius. Plutarchus περὶ τῆς ὑπὸ τῶν Στωϊκ. βρ. ζητ. Ἀλλ' ἰαμβεῖα ἔνιοτε τὸν μειρακιῶν καὶ πλουτοκτητικὸν καὶ ἀδικητικὸν κολάζει πολλάκις. VNDE Μεγαλαδικητικός, ή, όν, quod tamē Bud. interpr. Vehementer iniurius apud Aristotelē in Rhet. 2. CVI Μικραδικητικὸς oppositum est ibidem.

Ἀντιδικέω, ῶ, Iniuriam illatam vlciscor, seu Vicissim iniuria afficio. Citat Pollux ex Demosth.

Διαδικέω, Iniuria afficior à cuius passiuo est διηδικημένος Iniuria affectus apud Plat. teste Bud.

Προαδικέω, Prior iniuria afficio, Iniuria lacesso. Dem. Pro cor. οὐδὲν προηδικηκὼς ὑπὸ τῆς δήμου τῶν Ἀθηναίων.

Συναδικέω, Iniuriæ inferendæ socius sum. Demosth. πρὸς Φορ. Σὺ δ' ὁπωσοῦν μάρτυρα αὐτῷ τῷ συναδικοῦντι, id est (Budæo interprete) Qui tibi socius est iniuriæ & fraudis.

Ἀναδικος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui iudicatus quidem iam est, sed iudicio irrito facto iterum iudicandus. Cuius hoc apud Suidam exemplū est, αἱ ἀδικα τὰ δικασθέντα πρῶτον, αἱ ἀκατορθώτως γενόμενοι. Ἀνάδικοι (inquit Hesychius) dicebantur οἱ τὰ δίκαια εἰς ἀκυραίαν καταπάσαντες, ἢ τὰ πολιτικὴν αἰτίαν, ἢ τῶν μαρτύρων ἁλόντων ψευδομαρτύρων. Sic Suidas ἀνάδικοι κρίσεις (sic enim pro κτήσεις Budæus ibi legit) exponit αἱ ἄνω τὸν δικαζόμενα, quæ reiudicantur ὅταν ἁλῶσιν οἱ μάρτυρες ψευδομαρτυρίων. Et Bud. Comm. pag. 24 ἀνάδικον δίκην similem esse dicit τῇ μὴ οὔσῃ, id est iudicio nullo, iudicio irrito: & fortasse eādē. Demosth. πάλιν δίκην ταύτην περὶ ἧς νῦν δικάζομαι, ἀνάδικον ἐποίησαν, id est, Denuo iudicandam & iudicium nullum. Aliud exemplum ibidem habes ex Andocide. Plato De leg. 11, πάλιν κρίσεις ἁλοῦσας δίκην, ἀνάδικον γίγνεσθαι. HINC Ἀναδικία, ας, ἡ, Lis seu iudicium de re quæ iudicata quidem fuit sed irrita facta est. Pollux ex Lysia.

Ἀντάδικος, ου, ὁ καὶ ἡ, Aduersarius in lite, Litigans contra alium. Æschines in Ctesiphontem, καὶ τοῖς λόγοις ἀνῄρουν τοὺς αὐτῶν ἀδικοῦντας. Sic apud Matth. cap. 5, ἵνα μὴ ἀντιστῶσιν τῷ πονηρῷ. At Petrus Apostolus videtur ἀντάδικον generaliter hostem dixisse quum diabolum appellat ἀντάδικον nostrum Epist. 1; cap. vlt.

Ἀντιδικέω, ῶ, Contra litigo, Aduersus aliquem litigo, Causam meam aduersus alium tueor in iudicio. A Budæo in Comm. exponitur ad causam occurro, Iudicio me sisto, Lis me offero. Ab eodem in lex. ex Pausania explicatur, E contrario respondeo in iudicio vt aduersarius. Apud Platonem De leg. lib. 12, ἀντιδικοῦντες ἀντάδικοι dicūtur actor & reus. Apud Aristophanem in Nub. ἀντιδικεῖν δίκην exponitur defendere causam. Apud Demosth. verò cum datiuo ἀντιδικεῖν ἀργυρολαῖς dicitur aduersarius, Respōdens ad calumnias. Cui significationi contrariam habet συνδικεῖν itidem iunctum datiuo.

Ἀντιδικία, ας, ἡ, Contrà litigatio, oppositio mutua inter se litigantium: sic dicitur vt συνδικία à συνδικεῖν.

Δικάδικος, ου, ὁ, Causam dico, Causam meā defendo. Ἀπολογοῦμαι δίκην, Hesych. Vtitur X. Hell. 5, ψήφισμα κελεύει, ἐάν τις τῶν ἐπὶ Θρᾴκης Ἀθηναίων δῆμον ἀδικῇ, διδέμεθον ἀπολογεῖν ἐν ὑμῖν. 1. Ex vinculis causam dicere apud populum.

Αὐτοδικος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui seipso iudice vtitur: vt populus aliquis aut ciuitas quæ ipsa de controuersia aliqua decernit, nec alius populi ciuitatis aut principis iudicio stare cogitur. Thucyd. l. 5, καὶ Δελφοὺς αὐτονόμους εἶναι καὶ αὐτοπολεῖς καὶ αὐτοδικους, καὶ αὐτῶν, καὶ τῆς γῆς τῆς ἑαυτῶν, καὶ τὰ πάτρια. vbi scholiastæ αὐτοδικοι dicuntur οἱ ἐν αὐτοῖς δίκαιοι δίκην λύοντες καὶ μὴ μακρύνοντες εἰς ὑποδοχείους ἀνθρώπους. ET Αὐτοδικη, ης, ἡ, apud Suidam, ὅταν αὐτὸς δι' ἑαυτοῦ τις δικάζηται καὶ αὐτὸς χᾷ. ET Αὐτοδικεῖν apud eundem ex Dinarcho pro ἑαυτοῖς τὰ δίκαια ὀφείλειν. Itē αὐτοδικεῖ apud Hesych. αὐθεντεῖ, ὅταν αὐτὸς λέγῃ.

Διαδικος, ου, ὁ, Litigator. in Pand. ὅταν μεταδίκως διαδικος αὐτῷ παρενοχλήσῃ. & alibi itidem. Bud. VNDE Διαδικάω, ῶ, Iudicio contendo seu discepto, διαδικάζομαι. Plut. Apophth. ἀκουσόμβως πρὸς διαδικουμένων.

Διαδικάω autē pro Iniuria afficio. vide post Ἀδικάω, ῶ.

Ἐκδικος, ου, ὁ καὶ ἡ, Iniustus. ὁ ἔξω τοῦ δικαίου. Soph. — Θεὸς γὰρ οὐκ ἐπαίδευσεν κακόν. Οὐ γὰρ φιλοῦσιν αἱ θεραπαινίδες ἐκδικους δέσποινας. Ælian. apud Suid. πολλάκις μὲν αὐτῷ τὸ ἐκδικον ἐκεῖνο καὶ ἀθέμιτον ἔργον. Apud eundem, ὁ δὲ ἐμὸς ἐκδικός τε καὶ ἐκνομος. Ἔκδικος substantiuè captū, Vltor, Defensor. Herodian. lib. 7, εἴ τινες ἢ στρατιωτῶν, ἢ δημοτῶν αὐτοῖς δοκοῖεν ἐκδικοι τοῦ ἁμαρτήματος ἔργου. Bud. ex Cic. Epist. Legatos audio missos esse: sed malo ecdicos, vt aliquid confici possit. Quare peto à te vt eos & Alabandenses iubeas ecdicos Romam mittere. Interpretatur autē B. ἔκδικος, Vindex, Assertor. item Defensor ciuitatis, in l. Vt Perfectius. De annali exceptione. Ἔκδικοι (sicut & ἐκδικηταί) eidem Bud. sunt Persequutores: de quorum munere paulo pòst in ἐκδικητής. VNDE aduerb. Ἐκδίκως, Iniustè. Soph. Antig. Εἰ δ' οἵδ' ἁμαρτάνουσι, μὴ πλείω κακὰ Πάσχουσιν ἢ καὶ δρῶσιν ἃ δίκη ἐμὲ. Æsch. Prom. Παθόντες δὴ κακοῦσι μ' ἐκδίκως.

Ἐκδικία, ας, ἡ, Vltio. Item Iuris cessio, Remissio debiti. v. l. ex Dione in Cæs. Τοῖς δ' ἰσοτίμοις, τὸ τελούμενον σφίσι τῶν πόλεων ἀνάμισυ ὄντων, ἀφεῖς. πᾶσι γὰρ πολιτεία δι' αὐτῶν ἐγένετο, καὶ πολλάκις τῆς βουλῆς δεηθείσης ὅπως ἐκδικία πρὸς τὸ χωρίον, οὐχ ὕβρεως. Sic Suet. in Cæs. Publicanos remissionem petentes, tertia mercedum parte releuauit. Hæc ἐκδικία concedebatur in labe, calamitate ac vi maiore, vt cum Vlpiano loquitur Plinius. Vide Appian. lib. 2, De Cæs. Hæc v. l.

Ἐκδικέω, ῶ, Vlciscor. Dicitúrque ἐκδικεῖσθαι pro Vlciscor te & scelus: & ἐκδικεῖσθαι ἐμαυτὸν, pro Vlciscor illatam mihi iniuriam, Tueor me. Chrysost. ad Rom. 3, ὅταν γὰρ ἐκδικῶμεν ἑαυτούς, ὁ θεὸς ἡμῶν οὐκ ἀμυνεῖται. Et ἐκδικεῖσθαι ἀπὸ τῆς αἰτιδίκου, vt Lucas est loquutus cap. 18 Euang. pro Vindico te ab aduersario tuo. Et ἐκδικεῖσθαι τὸν φόνον Athenæus 234, in fine. Pass. autē Ἐκδικοῦμαι, Pœnam luo, Greg. Ἐκδικᾶν, Vendicare, Actione in iudicium deducta petere. vt ἐκδικᾶν τὸ πρᾶγμα. & ἐκ τοῦ ἰδίου ἐκδικοῦσα ἀργυρὸν, Rei vendicatio. Bud. ex Pand. HINC Ἐκδίκησις, Vltio, Lucæ Act. Apost. cap. 7. ET Ἐκδικητής, Vltor Greg. Item Ἐκδικητὴς Persequutor, Cuius munus est iudicio experiri contra eos qui aurum vel argentum vel pecuniam reip. debent. ET Ἀνεκδίκητος, Inultus.

Διεκδικέω, ῶ, Tueor, Defendo: & quidem non solùm Defendo in iudicio, sed & Defendo armis. Vide exempla ex Pand. apud Bud. pag. 100. HINC Ἀδιεκδίκητος, Indefensus.

Ἑλλανοδίκαι, οἱ, (q.d. Iudices Græciæ) sic vocati iudices sacrorum certaminum, vt tradit Budæus, seu (vt vulg. lexica) Præfecti in Olympiaco certamine. Paus. 4. VNDE Ἑλλανοδικῶ, F. ήσω, Iudex sum sacrorum certaminum. Et Ἑλλανοδικοῦντες idem quod Ἑλλανοδίκαι. Paus. Eliac. lib. 1. p. 128, & lib. 2, p. 139.

Ἔνδικος, ου, ὁ καὶ ἡ, Iustus, δίκαιος, Hesych. vt apud Sophoclem, ἔστ' ἔστ' ἐφ' ὑμῖν ἔνδικα, id est δίκαια. Sic

Epigr.lib.2, Δικαίως λαχοῦς ἐνδίκα ζημιοῦσι, Meritò pœnas luens. Apud Suid. καὶ γὰρ ὁ Μάρκελλος τὰ πάντα ἔνδικος ἦν βασιλεύς. Plato De leg.11, φορτῆρα ἢ πωλητὴν ἀξιόχρεων τινὰ καὶ ἔνδικον. vbi Ficin. vertit, Eum qui vel vendidit vel legitimè sufficientérque donauit. Ἔνδικος ὅρκος, Iusiurandum in litē, B. Ἔνδικος ἡμέρα, Fastus dies, ἡ δικάσιμος, B. ἐν ᾗ δικάζεται, Poll. Ἔνδικος κάλαθος Greg. Quæ à iudice statuitur, Quæ sētētia lata infertur. Et subst. in Pād. ὁ μὲν πυθόμενος ὑποκειται τῇ ἐνδίκῳ μιᾷ φορᾷ ζημίας, iudicio, B. Ἔνδικον Hesychio est etiam ἀληθὲς, & ἄξιον: Suidæ verò δίκης ἄξιον. HINC Ἐνδίκως, aduerb. Iustè, Iure, Meritó. Plato lib. 11 De leg. τῷ μὲν ἐνδίκως πολιοῦσθαι ἢ καὶ μισθαμοῦς ἀξιόχρεω, Non iure, vt B. vertit. Greg. ἐνδίκως ἀγανακτῶν. Item ἀληθῶς, Hesych.

C. Ἐνδίκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Controuersus, vel Qui in controuersiam deduci iure potest. Isæus, μὴ ὀφείλειν τὴν μητέρα μισεῖν τὴν ἀδελφοῦ κλῆρον εἶναι, Non posse matrem meam fratris sui hæreditatem petere, vel Non posse matrem meam bonorū fratris possessionem agnoscere. B. p. 92. Dicitur etiam γυνὴ ὀφίδικος, Cuius quis nuptias petit vt iure ciuili ad se delatas: quæ alio nomine ὀφίκληρος & ὀφικλείτης dicitur. Quare Plut. quodam loco metaphoricè ὀφίδικον νίκην vocat καὶ ἀμφίδοξον, ancipiti marte diremptam, De qua ambigitur inter partes. Est enim ὀφίδικον φρόνημα, οὗ δὲ κατηγορία ἀμφισβητεῖται. Bud. ibidem. Plut. De Herod. ἀμφοτέρους ὀφιδίκους εἶναι τὸ σύνολον. VNDE bicōp. Ἀνεπίδικος ου, ὁ & ἡ, Purus & cōtrouersia vacuus. Bud. C. vt κλῆρος ἀνεπίδικος, Hæreditas de qua nulla inter cognatos est controuersia. Dem. Pro cor.

C. Εὐδικία, ας, ἡ, Bonū ius, seu Iudiciū sincerum. oppositū τῇ κακοδικίᾳ. Od. τ, Ἀνδρῶν ἐν πολλοῖσι καὶ ἡμετέροισιν ἀοιδὴν Εὐδικίης αἰνίσσω. Plut. ad Præf. ind. τὸ ἐν πόλεσι φίλτρον ὀδδικίας, καὶ λόγους τοὺς περὶ αὐτῶν. Ibidem, ἄρχων, ὅστις θεσμοὺς ὀδδικίας αἰνίσσεται, τουτέστι θεσμοὺς λόγον ἔχοντας δίκαιον, οὐ σκληρὸν οὐδὲ πικρὸν οὐδὲ φειδωλόν. C. Εὐθυδικία, ας, ἡ, Recta intensionis depulsio, Iusta & plena recusatio. quod fit quum is qui in iudicium vocatus est, nulla præscriptione fori aut alia exceptione summotoria vritur, nec litis excipiendæ diuerticulo. Estque εὐθυδικίαν ἀγωνίζεσθαι, Recta via pedem conferre cum actore, actionémque ipsam & intentionem plena recusatione propulsare, non exceptione aliqua reiectrice aut iudicii declinatrice, aut alia translatione, experiundi iuris potestatem auferre, certaménque detrectare. B. C. p. 51 & 52. Demosth. ἀντιλογεῖσθαι καὶ βούλεσθαι ἐνθυδικίαν εἰσόντα, Rectáque cum aduersario congredi, vel Recti ad caput causæ accedere, quáque de re agitur, in iudicium deducere. Idem & ἐνθυδικίᾳ εἰσιέναι dicitur, id est recta causæ deductione, quum reus non exceptione se tuetur sed iure & æquitate causæ. Dem. 131, δικαίᾳ τῇ προσχρῆσθαι εἶναι καὶ μὴ ἐνθυδικίᾳ εἰσιέναι. Erant enim προσχρῆσθαι & δημαγωγεῖα ἢ ἐνθυδικίαι αἰτιῶνται. Isæus, ἐνθυδικίαι μὲν οὐκ ἐπόλμησ' εἰσιὼν, ἀλλὰ δι' ἐμπορίου τινός. Pro ἐνθυδικία verò dicitur etiā simpliciter ἐνθεῖα, vt videbis suo loco. Εὐθυδικία Suidæ est, ὅταν εἰσάγηταί τις κρίσιν ἐν ᾧ οὐδέτερα γεγένηται ἐξήτει δικαστηρίου. vnde postquam in exemplum attulisset, οὐκ εἰσιόντι τὴν ἐνθυδικίαν, subiūgit, καὶ εἰσάγοντος. οὐχ ὅτι τῷ δικάζειν ἐναντίωμα, ἀλλ' ὅτι προσχήματα καὶ προσκρούσεις δικαίας. ‖Εὐθυδικία apud Pollucē ponitur etiam inter laudes iudicis, pro iudicio recto & incorrupto. HINC Εὐθυδικίω, ῶ, F. ήσω, Exceptiones transmittens, & controuersiæ statum in summa causæ ponēs, vt firmitudine iuris fretus, quasi pede collato & recto certamine confligo. Collatis causæ firmamentis, quasi signis, ambigo & lītigo. Rectà caput causæ peto. Vulgò ad principem causam aggredi dicimus. Bud.

C. Κακοδικία, ας, ἡ, Corruptum iudicium, Cic. Iudicium peruersum, Crimen iudicis corrupti, Bud. ex Plat. lib. 11 De leg. γραφέσθω μὲν αὐτὸν ὁ βουλόμενος κακοδικίας ἢ ᾧ ξυνδικία πρόκειται, Postulet eum, qui volet, iudicii corrupti.

C. Κατάδικη, ης, ἡ, Cōdemnatio, Iudicatum, seu Res iudicata, Mulcta. Plut. Cor, δῆμος ὑπομένει λίαν τὴν Μαρκίου κατάδικον, ᾗ καλεῖν αὐτὸν εἰς ἢ πάλιν. Ibidem, ὧν δὲ ζημίαν τῆς καταδίκης εἰδέναι φησί. Idem Ad Col. ᾗ ἢ καταδίκην φυγῆς ἑαυτῷ μεμηχανημένος ὑπὸ τῶν φίλων. Luc. πρὸς καταδίκας φανὲν ἐν αἰγιαλοῖς, θηρεὺς ἢ γοητα. Herod. l. 7, μετὰ πάσης αἰσχύνης καταδίκης ἢ ἐπιπλέον ἢ χρημάτων εἰσπράξεως, In damnādis iudicio hominib⁹. Idē, κατάδικος ὢν ἐκ δόλου πεντάκοντα ζυγὰ ἀπολλύς, Damnatione circūuentis. ἀποτίνειν ἢ καταδίκην, & ἀποτίσαι ἢ καταδίκην, rem iudicatā facere. B. ET Κατάδικος ου, ὁ ᾗ ἡ, Obnoxius è re iudicata, hoc est ὁ ἐξ ἢ κατάδικος, ὁ μὴ ἀποτίνων ἢ καταδίκην. Qui & ὑπόδικος dicitur, & ὄφλων, & κατάκριτος, & καταγνωσθείς, vt Dem. Hæc B. C.

C. Παλίνδικος, ου, ὁ καὶ ἡ, ὁ πάλιν περὶ τῶν αὐτῶν δικαζόμενος, B. ὁ πολλάκις δικαζόμενος, Pollux. Demosthenes verò παλίνδικον dixit etiam τὸν βίαιον, eodem Poll. teste. HINC Παλινδικία, ας, ἡ, Actio restituta. Herodian. παλινδικίας δοθείσης τοῖς ἀδίκως κατακριθεῖσι, Iterum data actionē, Referendi iudicii potestatem faciens. Plut. in vita Dem. pro versutia hominis litigiosi nunquā satis cōdemnati, πολλὰς δίκας καὶ παλινδικίας θνήσκοντας, Lites seu controuersias recidiuas è damnatis causis & mortuis excitantes. Hæc in lex. Bud. scribens in Cōm. παλινδικίαι δίκαι, vel δίκαι παλινδικίαι ὑπὸ κατηγόρων, esse restituere actiones iis quorum petitiones damnatæ sunt, aut etiam iis quorum præscriptiones exceptionésq; reiectæ sunt & pro nihilo habitæ à iudicibus. ET Παλινδικέω, ῶ, F. ήσω, Controuersiam iudicatam refero. B.

C. Παμπάδικος, ου, ὁ & ἡ, Iustissimus, seu Omnino iustus. VNDE Παμπάδικος, adu. Omnino iustè, Eurip. Apud Soph. autē Trach. Οὕτω γὰρ πᾶσιν, εἴ τινι αὖτ' ἐς δόμους ἥδομαι ἢ ἠλίοιμι, παμπάδικος Σπάρτῃ χρῶτι πρᾶξις, Sch. exp. αὐτοδικαίως.

C. Πολυδικέω, Crebrò multūq; iudicio cōtendo, Multa litigia moueo. Pla. Leg. 11 circa finē, ὡς δὲ καιρὸν πολυδικεῖν.

C. Πρόδικος, ου, ὁ, Patronus, Qui causam defendit, Qui causam pro aliquo dicit. σωτήρ ος, Hes. Itē Tutor, Curator, ὀπίσθιος. X. Hell. 4, ἡ δὲ πόλις, ἐπεὶ Ἀγησίπολις παῖς ἦν ἔτι ὑπὸ, Ἀφικνεῖτο τὴν ἡβώσας ὅπως ἢ πρόδικον τὸν παῖδα, ἡλικίας τρόπον πατὴρ ἐπιλάβοι. Na peculiariter (vt scribit Plut. in Lyc.) Spartani πρόδικους καλοῦσι τοὺς τῶν βασιλέων ὀπίσθιους. ‖Πρόδικος Suidæ est etiā Arbiter, δικαστὴς ὅτι φίλων ἢ δίκης τινός: adducēti hunc Aristoph. locū ex Centauro, ἐγὼ γὰρ εἴ τις ἐνδίκως, θέλω δίκην δοῦναι, πρόδικον ἐπὶ τῶν φίλων τῶν ἐμῶν. ‖Est & nomē philosophi, de quo prouerb. Πρόδικου σοφώτερος. HINC Προδικία, ας, ἡ. Plut. An seni capess. resp. πᾶς ἢ σωφροσύνης καὶ προδικίας ὑφαρπάζουσα φιλοτιμία, Quodcuius curationis munus, vt interpr. vertit. ET Προδικέω, ῶ, Curo, Procuro, ὀπίσθιω, Hesych.

C. Σφαλδικέω, ῶ, F. ήσω, Causas de quibus in iudicio agitur inuerto. Aristoph. Neb. ἀλλ' ὅσ' ἁμαρτὼν σφαλδικήσας ἢ ἔοικε λέγειν δ' ἰσαίως. i. σφάλλας τὰς δίκας καὶ ἔοικε διανοίας ὀφλεῖν. Poll. l. 8, ἴσως δ' ἢ τὸ σφαλδικεῖν προσκρούειν τοῖς κρείττοσι, ἢ τὸ φυγοδικεῖν νομίζοιτο, ἢ τὸ αἱρεσιάζειν τὰ κατηγορεῖν. ET Σφαλδικοπανουργία, Versutia in peruertendis causis seu litibus, Aristoph. Auib. Πικραὶ δ' ἔχ' ὅμως σφαλδικοπανουργίαι.

C. Συμδικία, ας, ἡ, Cōmune causæ patrocinium, Lis seu causa cōmunis, Quū aliquis cum aliquo eandē causam sustinet. Poll. ET Συμδικος, ου, ὁ ἢ ἡ, adiect. Qui in causa patrocinatur. Isocr. Ægin. οὔτε, μὰ τοὺς νόμους ἐμοὶ ποιοῦντι, τὸν ἢ παρ' αὐτοῖς κίνδυνον, συμδικον εἶχον. Et subst. Qui eandem causam defendit, B. ὁ ἐν τῇ δίκῃ βοηθὸς, Hes. Συμδικοι (inquit B. C.) dicūtur οἱ συνεπόντες ἐν ἢ δευτερολογίαις, hoc est qui in secūdis actionibus causam defendunt, vt in causa Corn. Balbi Cicero Et in lex. Συμδικοι, Actores, vt δικαδικοι, Actores vniuersitatis, Plures oratores eandē causam agētes. Dem. 109, πρῶτον ἢ τοὺς νόμους συμδικους, μᾶλλον δ' οἱ δρῶντες λέγειν αὐτοῖς, i. συνήγοροι, Patroni rogationis, Qui in eandē causam incūbunt. Dem. Lept. πολλάκις δὲ ἕκαστος ἐπιτρόπου ἔσθ' ὑπέρ μιᾶς συμδικος γίγνεται. ‖Et qui à singulis vrbibus mittūtur patroni ad causam vnius prouinciæ tuendam, συμδικοι dicuntur. Vnde verbum Συμδικῶ. Bud. C. Dem. in or. Pro cor. de Aristide ab Atheniēsib⁹ syndico seu patrono creato vt pro Delio sacro diceret apud Amphictyonas, χρηματισάντων αὐτῷ τινὲς συμδικον εἶναι τοῦ ἱεροῦ τοῦ ἐν Δήλῳ. Inde factum vt syndici ciuitatū appellati sint. Hermog. iunsc. c. 1, De muneribus & honorib⁹ in Pād. eum honorē inter personalia munera numerat. In quibusdā autē Galliæ locis *syndiques* appellātur ii ex populo qui cōmunia negotia procurāt, *les procureurs d'une cōmunauté*. HINC Συμδικία, ας, ἡ, Causæ patrociniū. Pla. Leg. 11, de patrono q animos iudicū quærere conatur, περὶ ὃν μὲν αὐτὸ ὁ ξυμδικῶν

κατασ δικίας ἢ κρίσ ξαιρεσ δικίας κακῶν, Postulet eum qui volet iudicii corrupti aut præuaricationis, vt Bud. interpr. A

ΑΤ Συνδικάω, ω, al. F. ήσω, Causam alterius defendo, Patrocinor, Bud. vt συνδικῶν ἄλλῳ apud Plat. De leg. 11. Et apud Plut. De Herodot. Θετταλεῖς Θηβαίοις συνδικοῦσι. Sic συνδικεῖν τινὶ & συνηγορεῖσθαι pro eodem posuit Demosth. hoc est, Legem suadere & legi patrocinari, vt Bud. Comm. pag. 89, annotat: paulo antè tradens, συνδικῶν, oppositum τοῦ ἀπὸ δικῶν, esse Ab eadē causa dicere, & patrocinium suum in causam communem conferre. ‖ Συνδικῶν dicūtur quoque Defensores ciuitatum, quos Græci (vt in Pand. est) Syndicos appellant, qui ad certam causam agendam vel defendendam eliguntur, seu (vt ibi Bud. exponit) aduocati, aut caussidici plures vel oratores, qui vt patroni ad communem causam defendendā mittuntur. Dem. πρὸς Ἀτιμ. μὴ ἐξεῖναι χρεοπωλήσαντα ὑπὸ τῶ δήμου πλέον ἢ ἅπαξ συνδικῆσαι. Gallis autē *Syndiquer* est Rationē vitæ reposcere. Apud quos & *Syndiques* in vsu esse, suprà dictum est. B

C. Γεγραδίκαι, αι, dicebantur Qui criminum reos in iudicium protrahere nollent, αι μὴ βουλόμεναι τὰς δίκας εἰσαγαγεῖν, si Cartero credendū est, à quo psephismata congesta sunt. Hæc Pollux. Eadem apud Hesych. expositio est, addentem Atticum hoc vocabulum esse. C

C. Γνήσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Supra modum iustus, Summè iustus, ὑπερβολικῶς δίκαιος. Soph. Aiace, Τὰ σπλαγχνὰ χάρ τοι, κἂν ὑπερδίκῃ ἦ, δάκνει. ‖ Γνήσιος autē ἀγὼν apud Poll. ὁ ὑπὲρ τῆ δίκης. Et ὑπὲρ δίκαι συνήγοροι apud Hesych. αἱ τὸ δίκαιον ὑπερβαίνουσαι. ΑΤ Γνησιάω, al. F. ήσω, Defendo in iudicio, Patrocinor. Plato in Phæd. ὑπὲρ δικῶν τῶ λόγου, Id tueri quod dictum est. Bud. D

C. Γνώσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Budæo idem est quod κατάδικος, id est, obnoxius è re iudicata, qui & ὄφλων dicitur, & καταίκριτος, & καταγνωσμένος, vt Demosth. Alibi verò synonyma ponit, ὑπαίτιος, ὑπόδικος, ὑπεύθυνος, ἔνοχος, quæ de reo sonte dicantur. vt ὑπόδικος potius sit De quo in iudicio agitur, Reus. Plato 2 De rep. ὑπόδικος ἐρήμην αὐτῶ γέγραπται δίκης, Reus agatur. Idem De leg. ὑπόδικος ἀσεβείας γιγνέσθω τοῦ βίλοντι. Idem, ὑπόδικος ἔστω τῆς βλάβης, Damni illati reus esto. Idem, ὑπόδικος ἔστω τῶν δ' ἐπλασίων τῆ βλαφθέντι, Duplum ei qui damnum accepit debeat. E Idem, ὑπόδικον ἔχω αἰδρατοδέσμιον, Reum habeo seruitutis, vt Ficin. interpr. Sic apud Demosth. τὸν φυγοδικοῦμενον ὑπόδικον ἔχειν τῆ καταγνώσεως, eo nomine obnoxium habeat, vt Bud. vertit. Naz. ἀντὶ τῶ ψεύδους ὑπόδικους εἶναι τῆ ἀληθείᾳ, Veritati de mendacio rationem reddere obnoxios. Et apud Synes. diuersa constructio. ὅτι τοῖς αὐτοῖς ὑπόδικοι ἦσαν. vt & apud Suid. γραπτὴν ὑπόδικοι ὅτι κακουργίας, quod exp. καταίκριτοι. Apud Aristot. autem οὐχ ὑπόδικοι ἦσαν τοῖς εἰωθόσι ex schol. exponitur in v. lex. οὐκ ἀδύνατον γὰρ ψευδῆ ἀπολογήσασθαι. F

C. Φιλόδικος, ου, ὁ καὶ ἡ, Litium amans, Litigiosus, Qui iudicio contendere amat. eo sensu Cicero gentem Siculam natura controuersam dicit & acutam. Aristot. Rhet. 2, καὶ φασὶ μὴ εἶναι μὲν φιλόδικον, οὐκ ἔχει δ' ὅπως ἀπολύσῃ δίκης μόνον οὐδὲ μίαν δίκην. VNDE Φιλοδικέω, al. F. ήσω, Libenter in limbis versor, vt litigiosi B. ex Thuc. πεπόνθασι τοῖς κρίσεσι, φιλοδικεῖν δοκοῦμεν, Litigiosi putamur, vt & Valla vertit. Arist. Rhet. 2, καὶ ὅσα φιλοδικεῖν δόξειεν αὐτὸ ὑπεξιών. G

C. Φυγοδικέω, ῶ, Detrecto certamen & iudicium, Ambagibus fugæ & strophis tergiuersationū vtor. cui opponitur αἰτιοδικῶν. B. ex Dem. ὡς δ' οὐκ αἰτιόμενον οὗτοι, ἀλλ' ἐφυγοδίκουν. Poll. γραφὴ δικῶν comicum, & hoc φυγοδικῶν, synonyma quibus dā esse tradit.

Δικανός, οῦ, ὁ, Caussidicus. ὁ περὶ τοὺς δίκας δεινός. Hesych. nisi ibi δικαστὰς legendum quis existimet. ΕΤ Δικανικός, οῦ, ὁ, Iudicialis. Plato Apol. ἐμοὶ γὰρ ὑμῶν φαντασία μὴ καὶ δικανικὰ, ἀλλὰ δίκαια, molesta & iudicialia, sed vera. δικανικοὶ λόγοι, orationes iudiciales & forēses, Isocr. & Aristot. δικανικὴ τέχνη, iudiciariæ artes. Plut. Themist. Et δικανικὴ, sc. τέχνη, ars oratoria, B. ex Plat. 3 De rep. ἡ δικανικὴ ἡ λεγομένη ἀμαυρόνεται. ‖ Δικανικὸς est etiam Causarum agendarum peritus, Caussidicus, Leguleius, Iurisperitus. Xen. ἵνα δημηγορικοὶ ἢ δικανικοὶ ἡμῖν ὦσι. H

Δικάζω, al. F. άσω, Indico, Ius dico. Herodot. lib. 2, οὐδὲ κατίζειν ἔμ ἐλλιτῶν ἐπὶ τὰ ἐπίκριτα ἐπὶ ἑκάτερα ἐκκλησιάζειν δικάζοι, οὔτ' ἄρα δικᾶν

ἔφη, Negauitque vltrà iudicaturum. Bud.

Δικάζω, Ius dico, Iudico, Iudex sum, Disceptо controuersiam. Od. λ, Παῖδες δὲ Τρώων δίκαιον καὶ πολλαὶ Ἀθήνη præcedit autem, — κεχολωμένω εἵνεκα νίκης Τίω μὲν ἐγὼ νίκησα δικαζόμενος ἐνὶ δήμῳ, Τύχεον ἀμφ' Ἀχιλῆος. ἔφην δὲ πόντια μήτηρ. Aristoph. Vespis, Δικά σοντά μ' ἀνὴ' ἀκροάζε-ται Δεξιοντίδης. Luc. in Salt. κακῶς καὶ ἀδίκως ἐδίκασας. Herodianus 4, ἔστι δικάζειν, τὸ ἐπαίτιον ἐφορώσιν ἀεὶ ἐλεύθερον τῆ δικαζομένω ἐᾶν ὅτι. Alibi δικάζειν & τὰ λοιπὰ πολιτικὰ δεινῶν copulat. Et δικάζω σοι, Ius tibi dico. Hom. Sic Plato De leg. δικάζω τοῦ ἀδικουμένου φάσκοντα. At Xen. Hell. 5 dicit, ὃς αὐτὸν δίκην ἔφη ὅπου αὐτὸν οἱ ἀδικοῦντες δικάζοιτο; q.d. Gall. ou les moissons sont iuges & parties. Philo, λόγῳ μὲν γὰρ αὐτὸν δικάζει. Sæpe cum accusatiuo δίκην. vt apud Hesiodum, Μήτε δίκην δικάσεις ἀρὴν ἀμφοῖν μὴ ἐπακούσας. Sic Apoll. δίκας λαοῖσι δικάζει. Luc. in Anach. τὰς φονικὰς δίκας δικάζει. Item δικάζειν τὰς ἀθώους in vulg. lex. ex Demosthene, & δικάζειν τινὶ χαρίεν ἀθῶον ἐκφεύγοντα ex Æschine. ‖ Δικάζειν Eustath. apud Hom. exponit etiam σημαίνειν ἢ βασιλικῶς εἰσφέρειν καὶ ὑπηρέτην, p. 147. C

Δικάζομαι, In ius voco, Iudicio contēdo seu disceptо, Litigo. vt δικαζόμενος ἀνδρί τινι in illo Homeri loco, & ἐπ' ἐλεύθερον τῆ δικαζομένω, in illo Herodiani. Thucyd. 1, βιάζεσθαι γὰρ οἷς αὐ ἔξῃ, δικάζεσθαι δ' οὐδὲν ἐθέλοντας. Luc. ἐπὶ μισθῶν τοῦ μαθητοῦ δικαζόμενος. Dicitur & δίκην δικάζεσθαί τινι. Sæpe etiam dicunt δίκῃ δικάζεσθαι pro Iudicio cōtendere, de quo infrà.

Δικάζομαι pass. signif. Iudicor. Thucyd. 1, ὁ πατὴρ αὐτῶν ἐπ' ἀδικίᾳ τινὶ ἐδικάσθη τῶν πατρικίων, τοὺς κρατοῦντας.

Δικάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ. vt δικάσιμος ἡμέρα, quæ & ὕδικος, In qua iudicatur aut iudicare licet. Fastus dies. Pollux ex Menandro. Sic δικάσιμος ὥρα, Tempus iudicio præstitutū, seu Tempus iudicii. Et δικάσιμοι μῆνες apud Hesychiū Menses in quibus iudicabatur, Menses qui iuri dicundo impendebantur. D

Δικαστής, οῦ, ὁ, Iudex. & passim apud Demosth. ὦ ἄνδρες δικασταὶ pro δικασταί simpliciter. Interdum genit. additur vt δικαστὴς τῶν στρατηγῶν ἀδικημάτων Thuc. 4. ΕΤ Δικάστρια, fœm. Luc. Quæ est iudex. HINC Δικαστικὸς ad iudicem pertinens. Iudicialis seu Iudiciarius. δικαστικὰ χρήματα, Aristoph. ‖ Item Iudicandi peritus seu iudiciorū. Xen. στρατηγοῦ δὲ καὶ δικαστοῦ καὶ πολιτικοῦ ἑαυτὸν ὑπηρέτην παρέχειν ‖ Δικαστικὸν neutro genere pro δικαστικὸς μισθός, Merces iudicū, Sportulæ iudiciales, Sportularia pecunia, Bud. ΕΤ Δικαστικῶς, Iudicum more, vel Iudiciario more, Vt fit in iudiciis. Luc. in Hermot. ITEM Δικαστήριον, Iudiciale forum, Iudicum cōsessus, Tribunal. A Budæo sæpe redditur Iudicium apud Demosth. vt in hoc κατ' Εὐέργου loco, πόσους δικαστηρίῳ ἔδωκεν. Et apud eundem, τοὺς τῶν δικαστηρίων γνώστας, Iudiciorum cognitiones. Sed & Iudices interpr. in hoc eiusdem loco, ὅτι οὐκ ἐφῆκεν εἰς τὸ δικαστήριον, neque prouocauit ab arbitro ad iudices. Sic apud Liban. in Decl. καθίσας δικαστήριον αὐτοῖς θεοῖς, exponitur, Iudices illi deos ferre, vel Apud deos eum accusare. E

C. Ἀδίκαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non iudicatus, Indemnatus, Nonn.

C. ΑΝΑ δικάζω, Iterum iudico, de iis nimirum quæ antè quidem iudicata fuerunt, sed irrita & nulla facta sunt: vt quum damnatus iudicum sententia oppressum se conqueritur, aut testimoniorum falsitate ipsos circūuentos in iudicando, sese pollicetur ostensurum. ἄνωθεν δικάζομαι, inquit Suidas: quo modo & αἰδὲ πρὸς δίκην ab eo exponitur, vt αἰδὲ δικάσασθαι sit τὸ αἰδὲ πρὸς δίκην δικάσασθαι. Citat Pollux ex Isæo.

C. ΑΝΤΙ δικάζομαι, Contra iudicio contendo. vnde ἀντιδικάσασθαι apud Pollucem ex Lysia.

C. ΑΠΟ δικάζω, Absoluo in iudicio, Sententia mea absoluo, cui opponitur κατὰ δικάζω ab Aristot. Sic & ab Antiphonte, cum accus. rei, καὶ ἃ αὐτὸς ἔργῳ ἀπεδίκασεν, ταῦτα ὑμᾶς καλεῖσθαι κατὰ δικάσαι. Dicitur & δίκην ἀπὸ δικάσαι, i. ἀπολῦσαι, ἢ ἀπαθῶσαι ἀπορῆσαι, vt è Critia tradit Pollux, addens, εἰς αὖ ἡμᾶς ἀπορήσαι.

C. ΔΙΑ δικάζω, Diiudico. Pla. De rep. 10, οἷς ἐπιδὴ δίχα δικάσαι, ἕως μὲν δικαίως καλεῖν παρέσται ἢ εἰς δίκαιον. Vbi B. δίχα δικάζειν esse ait iudicis diiudicantis & discernētis. Vide p. 94 & 96 & 165. ‖ Διαδικάζειν Pollux ex Critia exponit etiam δι' ἴσου τῆ ἴσης δικάζειν.

Δικαζομαι, Iudicio contendo, ſeu diſcepto, &c. vt δικαζομαι. Dem. οὐκ ἐξ ἧς παρεσχημένων αὐτῇ πρὸς ἀλλήλους δίκας δικάζεσθαι. Et δίκας δικάσασθαι τοῖς πρὸς ἐμὲ apud eundem. Item δίκας δικάζεσθαι Pla. pro Cauſam dicere. ¶ At Dinarch. dixit, δικασαμένους πλὴν ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴν οὐκ ἀφῆκεν, pro In diſcrimen iudiciúmque vocatus vera nécne renuntiarit. De hoc verbo vide Bud. p. 93, 94, & 95. HINC Δικασταία, ET Δικαστήριον, Actio, Petitio. Lyſ. οὐ προσῆκε τὸ δίκαιον ἀξιοῦσθαι ὑφ' ὑμῶν τυχεῖν τὸ δικαστήριον, Id eſt adiudicare mihi quod intendi, vt interpr. Bud. à quo paulo pòſt δικαστήριον exponitur etiam Altercatio, item Controuerſioſa duorum diſceptatio. Et δικαστηρίου γράφειν, Iudicium dictare, Dicam ſcribere. At verò δικαστηρίου αἱρεῖν, eſt Actionem negare, Agentem ſummouere, Bud. 168 & 150. Vide & δικαστηρίου ἐκπίπτειν apud eundem p. 151: & in Παλιδικία. Itē Δικαστήριον peculiari ſignif. Contentio inter duos pro functione munerum. Vide pag. 95 & 96.

A T Δικαστήριον, οὐδέτερον, in vulg. l. Lis, Diſceptatio. Item Iurgium.

C. ΕΚδικάζω, Iudicia exerceo, Vlciſcor, in v. l. ſed ſine teſtimonio. Ibidem, Ἐκδικάζομαι ex Iſocr. Reum perago, Iniuſtum eſſe oſtendo iudicibus. Et Ἐκδικασθέντων τῶν δικῶν, peractis iudiciis. Hactenus illa. At Bud. ſcribit, ὀνδικασθῆναι δίκην πίλος ἔχουσι. Plato De leg. 359, ἐπισκοπεῖν αἱ κατ' ἐνιαυτὸν δίκαι ὀνδικασθεῖσαι πίλος ᾖσιν, ταῖς παραξίαις νόμοις γίγνεσθαι χρεών. id eſt exequutionibus rei iudicatæ. Lyſ. 142, νυνὶ δὲ λαχόντες οὐ χαμηλιδῶν μισθοὶ οἱ ταυτὶ δίκην, οὐκ ἐκτίνασθε. Poſt quæ remittit ad Harpocr.

C. Ε Νδικάζομαι, Iudicio contendo ſeu diſcepto. Poll.

C. Ε Π Ι δικάζω, Sententia mea adiudico. Sed reſtringens Bud. ſcribit, ὁπὸ δικάσας eſt iudex Qui ſententia ſua adiudicauit hæreditatem: vt ὁ ὁπὸ δικασάμενος eſt Qui ſecundum ſe ſententiam tulit. Idem ſcribit ὁπὸ δικασμένον à Demoſth. vocari Qui hæreditatem iure obtinet, vt iudicio euictam & quæſitam: quem & ὁπὸ δικασάμενον aliquando dici. Sed Ἐπιδικάζομαι eſt etiam Peto hæreditatem: iungitúrque genitiuo, (vt δικάζομαι & ἀμφισβητῶ) in quadam lege apud Demoſthenem, ἐὰν δὲ μὴ ζῇ ὁ ὁπὸ δικασάμενος τῆς κλήρου. Sic & ὁπὸ δικαζομένης τῆς χρημάτων ex Iſocr. affertur. ¶ In v. l. ὁπὸ δικάζοντα τῆς μοίρας χώρας affertur ex Ariſt. Eth. 2, pro Decertātē de medio loco. Heſ. quoq; habet ὁπὸ δικάζει) expoſitū αἰτιᾶται. HINC Ἐπιδικασία, Actio legis ab eo q hæreditatē petit. ET Ἐπιδικάσιμος, Qui auxiliatur in iudiciis: vt in v. l. exponitur ex iſto Luc. loco, vbi de præſtanti oratore dicit, φίλοις ὁπὸδικάσιμος, φοβερὸς τοῖς ἐχθροῖς. Ego ὁπὸδικάσιμον τοῖς φίλοις appellari puto qui propenſus eſt ad adiudicandum ſua ſententia amicis quod petunt.

C. ΚΑΤΑδικάζω, Sentētiam fero aduerſus [aliquem,] Cōdemno. Syneſ. epiſt. 154, ὀφλὼν ἢ αἰτίᾳ τις τὸ καταδικάσαι μου. Et καταδικάζω σου ζημίαν. Item καταδικάζειν τινὸ δίκην, Ariſtot. Sed & cum accuſ. perſ. Syneſ. κατεδικάζω τῶν ὁπαιτίων τοῖς ὠνοῖς τοῖς πραγμάτων. Et paſſ. Καταδικάζομαι, Luc. De cal. ἢ ἀκρίτως τινὰς καὶ ἀμοίρους λόγου καταδικάζεσθαι. Et καταδικάσθησαν θανάτῳ, morte damnati ſunt, Plut. Apophth. ¶ Et cum accuſ. & genit. ſicut καταγινώσκω, vt apud Luc. ἀπώλειας καταδικάσεως σαυτῷ πολλῷ ἢ κατηγόρων. Sic Καταδικάζω σου ἀδικίας (dixit autem & καταδικάζεσθαι ἀδικίας Syneſ.) vel ἁμαρτίας. Affertur tamen & καταδικάζειν σωφρονῶν ἐμοῦ ex Phalar. pro Accuſas prudentiam meam.

Καταδικασάμενος, & καταδεδικασμένος apud Iſæum 74, dicitur etiam is ſecundum quem iudicatum eſt. Dem. δίκην ἐμπεσεῖν καταδικασάμενος τῷ Μειδίᾳ. Et καταδικάζομαι τὸν αὐτὸν δίκην. Bud. 201 & 370.

e. 1. Προκαταδικάζω, Prædamno. vnde προκαταδικάζεσθαι apud Pollucem ex Dinarcho.

C. Γ Ρ Οδικάζω, Prætudico. V N D E Προδικασία, ας, ἡ, Prætudicatio, ſeu Prætudicium. quod citat Pollux ex Antiphonte. Προδικασία (inquit Suidas) dicebatur quum ii qui cædis rei fiebant, in Prytaneo tres menſes agebāt ante iudicium, quibus vtrinque argumenta proferebātur. Sic enim interpretantur quod apud eum eſt, ὅταν οἱ ταῖς δίκαις ἁλισκόμενοι, ἐν πρυτανείῳ ὄντες τὰ δίκαια διαπλῦναι ἔδει τρεῖς μηνῶν, ἐν οἷς ἐξ ἑκατέρου μέρους λόγοι προέλεγοντο.

A C. Σ Υ Ν δικάζω, Vnà iudico. Plato De leg.

Γ Π Οδικάζω, q.d. Subiudico. Vnde ὑποδικάζων apud Pollucem ex Lyſia.

Δ Ι Κ Α Ι Ο Σ, Iuſtus, Æquus. vt à δίκη fit δίκαιος, ſic à Ius fit Iuſtus. Dicitur autem hoc vocabulum à Græcis tam de re quàm de perſona. Heſ. Erg. — ἐπὶ κακὸν ἄνδρα δίκαιον Ἔμμεναι, αἶμεν ἄμεινον· ἐπὶ δίκη γὰρ ἀδικωτέρου ἔῃσι. Ageſilaus apud Plut. in Apophth. dicit, ἐδόκει ἀνδρείας χρῆσθαι καὶ πάντας ὠφελῶ δίκαιος. Fuit δίκαιος & cognomē cuiuſdam Ariſtidis Athenienſis. Æſch. in Creſiph. Ἀριστείδης ὁ δίκαιος ὀνομαζόμενος. Hinc Luc. in lib. De nō facilè cred. calumn. ἆρ' οὖν τῷ Ἀριστείδου ἕπεσθαι δικαιότερος; Interdum autem dicitur aliquis δίκαιος κριτὴς, & δίκαιος λογιστὴς, iuſtus æſtimator, apud Demoſth. Olynth. 1. Item γνήσιον δίκαιον (id eſt agellus iuſtus) Menandro, ὃ μᾶλλον κτῆμα, τῷ ἀσύμφατος ἐκφέρει, vt inquit Pollux: quod tamen ego generalius Menandrum dixiſſe puto, ſicut & dixit Xenoph. (ex quo fortaſſe mutuatus ille fuerit) Paed. 8, γνήσιον πατέρα τῶν δικαίων. Vide pag. 129 meæ edit. Dicitur etiā viceuerſa ἄδικος γῆ quæ eſt ſterilis. De re autem dicitur, vt δικαία ἀρχή, iuſtum imperium, Iſocr. Sic δικαία κρίσις, iuſtum iudicium. Et δικαία αἰτία, Dem. Philipp. 3, ἃ γὰρ αὖθ' λόγου καὶ δικαίας αἰτίας. Et χάρις δικαία apud eundem Gratia iure inita: καλὸς οὖν ἕκαστος χάρις δικαία, Honeſtum igitur eſt beneficium gratia iure inita, Bud. interpr. Apud eundē περὶ Ἀγόρου, idem Bud. μηδὲν δίκαιον λέγειν interpr. Non poſtulare æquum. Thucyd. autem in plur. lib. 2 δίκαια λέγειν ὦ ἄνδρες Πλαταιῆς, ἐν πᾶσι ὅμοια τοῖς λόγοις. Sæpe autem τὸ δίκαιον ſubſtantiuè, Æquitas, Ius. Heſiod. Erg. — καὶ μάλα παρὰ καίροιο δικαίου, Nec quicquam recedunt ab æquitate, ſeu iure. Sic apud Iſocr. Archid. τὸ δίκαιον & τὸ ξυμφέρον, pro æquitate & vtilitate. Et κατὰ δίκαιον τι καὶ δίκην Cicero apud Chryſipp. interpr. Iuris. atq; iniuriæ regula. Quo apud Ariſtoph. modo δίκαια κἀδίκα aduerbialiter poſitum redditur, Quo iure quáque iniuria. Ex eodem affertur & ὀκ τῷ δικαίων itidem aduerbialiter, videlicet pro Iure, Meritó. ¶ Item τὸ ἐμὸν ſeu ἡμῶν δίκαιον Eurip. Ius meum, Gall. mon droit. Et in plur. τὰ ἐμὰ δίκαια, Ius meum, vel Iura mea. Interdum verò τὰ δίκαια, Quæ afferuntur ad tuendum ius noſtrum. Thuc. 3, παρεσχόμενοι δὲ ὅμως ἑαυτοῖς δίκαια πρὸς τὰ Θηβαίων διάφορα καὶ ἐς ὑμᾶς. Demoſth. in Timocr. ἢ τῶν ὑμετέρων δικαίων προνοεῖσθαι, Iura veſtra tueri & defenſitare. Et τὰ ἑαυτῶν δίκαια ὑφίεσθαι. Plut. De ſuo iure decedere. Luc. μὴ καταφρονῆς τῶν τοῦ δικαίων τῶν παίδος. Sic dicitur τυγχάνειν τῶν δικαίων, Iuſ ſuum obtinere. Item τὰ δίκαια vel τὸ δίκαιον ἔχειν pro eodem affertur. Alicubi & ταυτὰ δίκαια Bud. æquas cōditiones vertit apud Demoſth. Dicitur præterea οὐδέν μοι δίκαιον πρός σε, quod itidem redditur Nihil mihi iuris eſt tecum, vel intercedit. vt hoc Stoicum dogma, quod & apud Plutarchum legitur, μηδὲν εἶναι δίκαιον ἀνθρώπῳ πρὸς τὰ ἄλογα ζῶα, Cic. interp. Homini nihil eſſe iuris cum beſtiis. ¶ Δίκαια Bud. ait reddi etiam poſſe Officia vel Officium (ſicut & Iura) in hoc Phal. loco epiſt. 19, ſcribentis ad filium, πεπληρώκατε ἤδη σοι ἃ τὰ πρὸς τὸν πατέρα δίκαια δεῖ πρὸς τὴν μητέρα φιλανθρωπῶν. Et paulo antè, εἰ γὰρ ἀπὸ τῶν ἴσων καὶ ὁμοίων τὰ παῖδος ἂν εἴη δίκαια πρὸς τίνων αὔξησιν ἢ τὰ μητρός, maiora videlicet eſſe intelligens matris officia ad educationem. Sic & in ſequ. epiſt.

Δίκαιος cum verbo ſubſtantiuo, phraſis eſt Græcis peculiaris. in qua ſunt qui δίκαιος velint idem eſſe quod ἄξιος. ac certè Bud. hoc Demoſth. in Midiam δίκαιος ὢν ἀπολωλέναι vertit Dignus morte. Sicq; & apud Ariſtophanem Nub. ἀπολαβεῖν παρ' ἐμοῦ δίκαιος εἶ redditur, Dignus es qui argentum recipias. Verùm & alias admittit hoc loquendi genus interpretationes, eundem tamen alioqui ſenſum efficientes: vt ex ſequentibus patebit exemplis. Thuc. 1, καίτοι δίκαιοί γ' ἐσμὲν μάλιστα μὴ ὀκνεῖν ὑμᾶς ὠφελεῖν, debetis. Idem lib. 4, εἰς δὲ πόλεις τὰς μεταβολὰς ἐπ' ἀμφοτέρους ξυμβεβήκασι, δίκαιοί εἰσι καὶ αἰτιῶνται τῆς τῶν ἀναχωρήσεως. Rurſum Ariſtoph. Nub. εἰ μὲν δίκαιός εἰμ' ἐγὼ καλεῖν. Affertur & ex Herodoto δίκαιός εἰμι ἰέναι pro Iuſtè fecero ſi eam. Superlatiuo vſus eſt Plato Sympoſio, δικαιότατος δὲ εἶ τοῖς τῶν ἑταίρων λόγοις αἰτιᾶσθαι.

Vt autem de hac loquendi formula dicam quod sentio, nihil aliud puto esse δίκαίός εἰμι τοῦτο ποιεῖν quàm δίκαίόν ἐστι μὲ τοῦτο ποιεῖν: ideóque aptè reddi Æquũ est me hoc facere. Et δικαιότατός εἰμι τοῦτο ποιεῖν, Æquissimum est me hoc facere. Itidémque in cõpar. Quotum graduũ alioqui signific. exprimi nequeat vtendo verbo Debeo, nisi quid adiungatur: quod non satis aptè fortasse fieri possit. Sed arbitror & aduerbio Meritò seu Iure locum in hũiusmodi interpr. posse dari. vt δίκαίός εἰμι τοῦτο ποιεῖν, Meritò hoc facere. Sic in superl. Meritissimò, Iure optimo. Sed nec malè fortasse δίκαίός εἰμι τοῦτο λαβεῖν, Mereor hoc accipere, reddatur. Hoc certè addo, δίκαιον in aliis etiam loquendi generibus pro Meritũ accipi: vt quũ scribit Synesius epist. 62, αὐτὸς πρὸς αὐτὸν τὸν δικαστὴν εἰ μὴ τὸν δίκαιον ἔχομεν, id est Si non meritum. Vel, Quantum potuimus, si non quantum meretur. Sic etiam apud Aristoph. Nub. ἵνα τι τοῖσδε τὸν χρεὼν ὀφλῶσ' ἐκ τῆς δικαίου, redditur ἐκ τῆς δίκαίων Ex meritis, vel Pro meritis. Sic & aduerbium δικαίως pro Meritò sumi hoc tissimum est.

A

δικαίαν & γνησίαν χάριν Bud. apud Demosth. interpret. Iustam & legitimam gratiam. Et apud Herodotum, αἱ ὀργαὶ δίκαιαι, εἰσὶ κάλλιον ἐξακέσθαι, iustæ orgyæ. Docuerat autem antea iustum poni etiam pro pleno, id est nec redundanti nec defectuoso. Tale quid & Gallis aliquãdo significat suum juste. Cæterùm quod ad etymum τοῦ δίκαιος attinet, illud Aristotelis, vt sit δίκαιον quasi δίχαιον à δίχα, libens illi relinquo, nec quẽquam δίκαιος à δίκη deduci, negare posse existimo.

B

C. Δικαιοδοσία, q. d. Iuris datio. A Bud. redditur Iurisdictio. Suid. tamẽ apud Pol. δικαιοδοσίας exp. διαλύσεις ἀφορμάς. Apud eũdẽ verò Polyb. l. 4, fol. 68, legimus δικοδοσίας in v. edit. vbi vet. cod. δικαιοδοσίας. fuerant & qui δίκοδικασίας legendum putauerint. ET Δικαιοδότης, Iuris dator. Strabo de Ægypto prouincia loquens sub Augusto, scribit, eum qui prouinciam illam recturus mittebatur, vicem principis obtinuisse: sub eóque fuisse eũ qui δικαιοδότης dicebatur, id est (inquit Bud.) Iura reddens, Iurisdictionem habens, In cuius potestate sunt iudicia. Et Δικαιοδοτέω, ῶ, Iura reddo. vt δικαιοδοτεῖν τοῖς Δυσιτανοῖς, Iura reddens Lusitanis: idem Strabo p. 48.

C

Vtitur & Plut. item Synes.

C. Δικαιοκρισία, Iustum iudicium, Basil. & ante eum Paul. ad Rom. 1. ET Δικαιοκρίτης, Iustus iudex.

C. Δικαιολόγος, Qui causam alicuius defendit, iura eius allegãdo, Causidicus.

Δικαιολογία, ας, ἡ, Causæ suæ defensio allegando iura sua, Iuris sui in medium prolatio. Plut. Pericle, ἀγωνιῶντος ἐν φιλανθρώπου δικαιολογίας ἐχόμενον. Philo De vita Mosis l. 3, ἐάσας μὲν τὴν δικαιολογίαν οὐκ ἀτοπόν, Non alienam excusationem esse. ‖ Δικαιολογία (inquit Bud. Cõm.) est id quod pro causæ fundamẽto dici potest. vt apud Liban. in arg. orat. πρὸς Ἀριστείδην, Ἀναλαβὼν ὁ τύραννος τὴν δικαιολογίαν ἐκατέρων. ‖ Est & figura oratoria apud Rutil. Lupum, quum æquitatem causæ quammaximè breui sententia complectimur. VNDE Δικαιολογικός, ἡ, ὁ, Ad causæ defensionem pertinens. Iuridicialis Quintiliano: vt δικαιολογικὴ στάσις, Status causæ iuridicialis.

Δικαιολογέομαι, οὔμαι, Iura mea allego, seũ profero, Causificor. Item Iudicio cõtẽdo, Litigo. Et generaliter pro Disceptо, siue in iudicio, siue alibi. Luc. De sacrif. Χρύσας, οἷς αὖ καὶ πρόσθεν ἐπῄνεσας τὸν Ἀπόλλωνα τὸν χρόν, δικαιολογοῦντας καὶ ἀπαιτοῦντα τὸν αὐλόν. Plut. Δηλίων πρὸς Ἀθηναίους δικαιολογουμένων περὶ τῆς νήσου. Rursum Luc. in Prom. ἄλλος αὖ τις καὶ δικαιολογούμενον ὑπὲρ τῶν ἐγκλημάτων. Idẽ, ἐδικαιολογεῖτο πρός με, pro Anticè mecum expostulabat. Vide Bud. 48. 49.

D

Δικαιολογέω, ῶ, idẽ Aristoteli quod δικαιολογέομαι. vide Bud. 414. Idem passiuè τὰ δικαιολογηθέντα ex Paud. affert, pro Quæ in iudicio sunt allegata & vtrinque disceptata à litigatoribus. VNDE Δικαιολόγημα, ατος, τὸ, Quod pro causæ defẽsione affertur, Causæ fundamentum.

E

Δικαιοπραγία, ας, ἡ, Actio ex æquo & bono, Actio iusta. ET Δικαιοπραγέω, ῶ, F. ήσω, Iustè ago, Ex bono & æquo ago. Bud. ex Plut. & Aristot. Ethic. 10, πραττοῦσιν ὃ ἂν δὶ μὴ δικαίως βούλωνται δικαιοπραγεῖν. Ethic. 5, cap. 1, αἱ δὲ κατὰ [δικαιοσύνας] δικαιοπραγοῦσι καὶ βούλονται τὰ δίκαια. opponitur τῷ ἀδικεῖν. VNDE Δικαιοπράγημα, ατος, τὸ, Iustefactum, vt dicitur Rectefactum. opponitur ἀδικήματι. Aristot. in 5 Ethic. cap. 7, τελεώτερον δὲ καὶ τὸ κατὰ μέλλον δικαιοπράγημα· δίκαιόν ἐστι, τὸ ἐπιτάρδωμα τῷ ἀδικήματος.

C. Δικαιοφανής, ές, ἐκ τοῦ ἐ. Qui iustus esse videtur. Vtitur hoc vocabulo Thuc. schol. l. 8, in hoc loco explicando, οὐ γὰρ ἔργῳ ἦσαν, ἀλλὰ τῷ δικαιώματι ὄντες.

C. 2. Ἀδικαίαρχος, Iniustus magistratus: vt exponitur apud Cicer. ad Atticum lib. 2, Dicæarchum rectè amas. luculentus homo est, & ciuis paulo melior quàm isti nostri ἀδικαίαρχοι.

C. Ἀκριβοδίκαιος, ου, ὁ, Qui ius exactius duriúsque æquitati præfert, quasi prædurus interpres iuris, quasique deterioris iuris studiosus vsurpatórque: cui opponitur δικαιότης ὑπερεικής. Aristot. Ethic. 5, c. 10, ὁ γὰρ τῷ ἰδιώτῃ συγγνώμης καὶ οὐ πάσης καὶ μὴ ἀκριβοδίκαιος ὅτι τὸ χεῖρον, δηλαὶ ἐλαττῶν τὰς, καὶ ὅταν ἔχων νόμον βοηθὸν, ὑπερεικὴς ὤν. Quod B. Ciceronem descripsisse in orat. pro Cecinna, inter alia annotat, Me ex hoc (vt ita dicam) campo æquitatis ad istas verborum angustias, & ad omnes literarum angulos reuocas: in his ipsis intercludere vis insidiis. ET Ἀκριβοδίκαιον, ου, τὸ, Ius exactius duriúsque, vt B. exponit, addens, Summum ius à Latinis nominari, & peculiari vocabulo à iurisconsultis Strictum ius.

C

C. Φιλοδίκαιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Iusti amans. Philo De vita M. l. 2, τὸ φιλάνθρωπον, τὸ φιλοδίκαιον, τὸ φιλάγαθον, τὸ μισοπόνηρον. vbi Turn. vertit Æquitatis studium.

D

Δικαιοσύνη, ης, ἡ, Iustitia. Theogn. Ἐν δὲ δικαιοσύνῃ συλλήβδην πᾶσ' ἀρετὴ ἔνι. Aristot. Ethic. 5, cap. 5, ἡ μὲν δικαιοσύνη δύο καθ' ἃς ὁ δίκαιος λέγεται πρακτικὸς τῆς προαιρέσεως τὸ δίκαιον, & διανεμητικὸς καὶ ἑαυτοῦ πρὸς ἄλλον, καὶ ἑτέρου πρὸς ἕτερον. Isocr. ad Nic. ᾗ δικαιοσύνης καὶ μετὰ καιρίας. Idem, τὴν δικαιοσύνην ἀσκεῖν μάλιστα. ET Δικαιόσυνος Ζεύς apud Eust. adiectiuè, sicut χρηστοσύνη substantiuè dicitur, & χρήσιμος adiect.

Δικαιόω, ῶ, F. ώσω, Iustum & æquum censeo. Soph. Œd. Colon. αὐτὸν δ' οὔτοι προσήκει φαῦλα μωμᾶσθαι, δικαίως ὥστε μωμᾶν κλύειν λόγους. Thuc. l. 5, οὐδὲν γὰρ ἧσσον τῆς ἀνθρωπείας φύσεως μὲ ἐς τὸ ἧσσον νομίσαντας, τῆς δ' ἐς σφᾶς αὐτοὺς βουλήσεως, δικαιοῦσθαι ἢ προσποιεῖσθαι. Aliquando infinitiuum adiunctum habet, & interdum idem valet quod ἀξιῶ. Soph. Trach. Οὐκοῦν δικαιοῖς τῷ φυτεύσαντος κλύειν; Herodot. δικαιοῦσι Αἰγύπτιοι δίειν, Ius est Ægyptiis, Æquum censent. Thuc. lib. 2, δικαιοῦντες τοῖς αὐτοῖς ἀμύνεσθαι. Synes. μᾶλλόν μου καὶ πάντως ἄρχειν δικαιοῖ τὸν υἱόν, Postulat vt, &c. μὲ δὲ δικαιῶ ἄρχειν, Dedignor. Interdũ idem quod Censeo, Iudico. Thuc. lib. 4, εἰχε δ' οὐκ ἐλάσσω τὰς ἀποστάσεως μᾶλλον ἢ οἱ Ἀθηναῖοι ἐδικαίουν, Ac certè magis verum erat quod de defectione dicebatur quàm Athenienses censerẽt. In illo autẽ adespoto loco, δικαιοῦσθαι τῇ τοῦ ἔργου μητρυιᾷ τὴν Φρονίμην, exponitur, Vt erat, ita reipsa Phronimæ se præstitit nouercam. ‖ Δικαιῶ, Purgo & excuso, ἀπολύω Budæus ex Areop. At Bibl. interpretes, δικαιώσατε χήρας, pro Defendite viduam. ‖ Δικαιῶ, Suidæ est etiam κατακρίνω, Condemno. Vnde in voce media apud Thuc. lib. 3, ὃς μὲ οὐ χρὴ ὑμᾶς, ὑμεῖς δ' αὐτοὺς μᾶλλον δικαιοῦσθε, Vos autem ipsos magis condemnaueritis, vt Valla: vel, Vos ipsos iniuriæ damnabitis, vt Bud. At schol. δικαίως καθ' ὑμῶν ἀποδείξεται ὅτι τυραννικῶς ἄρχετε. ‖ Et apud Hesych. ὠλαίζω, Punio. quod ipsum & Pollux tradit. Et Bud. citat ex Plat. De leg. 347. Synes. epist. 44, τὸν δικαστὴν μὲ ὁμολογεῖσθαι τὸν φεύξιν, ἐλαττον ἢ τὸν παντελῆ πίστιν τοῖς κατὰ τοὺς. μεγίστου γὰρ ὄντος ἀγαθοῦ τὸ μὴ ἁμαρτεῖν, δεύτερον ἀγαθὸν τὸ δικαιωθῆναι.

Δικαιοῦσθαι, Ius petit, Quod suum est auferre. opponitur τῷ ἀδικεῖσθαι. B. ex Aristot. ἐπεὶ γὰρ ἕτερόν τὸ ἄδικα πάσχειν τοῦ ἀδικεῖν, οὐδὲ τὸ ἄδικα πάσχειν τοῦ ἀδικεῖσθαι. ὁμοίως δὲ τοῦτο τῷ δικαιοπραγεῖν καὶ δικαιοῦσθαι· ἀδικεῖται γὰρ ἀδικοῦσθαι μὲ ἀδικοῦντος, δικαιοῦσθαι μὲ δικαιοπραγοῦντος. ‖ Δικαιοῦσθαι autem quum de Deo dicitur, quid sit, docet Chrysost. 12, quale est, Vt iustificeris in sermonibus tuis. Bud.

Δικαίωμα, ατος, τὸ, Iustefactum, δικαιοπράγημα, Budæus ex

Aristot.Ethic.5,καλεῖται δ', τὸ κοινὸν μᾶλλον δικαιοπράγημα· δικαίωμα δ', τὸ ἐπανόρθωμα ἀδικήματος. ¶ Δικαίωμα idem etiam est quod δικαιολόγημα, Allegatum. B. ex Aristot.in 1 De cælo,ἐκ τῶν ἀμφισβητουμένων δικαιώματα, Causæ præsidia, & Firmamenta quibus causa nititur. Isocr.Arch.τὰ γὰρ αὐτὰ δικαιώματα ἔχουσι καὶ περὶ ἀμφοτέρων. Thuc.l.1.δικαιώματα ἃ ἡμῖν ἐστὶ πρὸς ὑμᾶς ἔχομεν ἱκανὰ καὶ πρὸς Ἑλλήνων νόμους. vbi Valla vertit, Iura igitur ista apud vos habemus idonea & firma. Et lib.6, οὐ γὰρ ἔργῳ ἴσον ὥσπερ τῷ δικαιώματι ἐστί. vbi schol.exponit, ὥσπερ δικαιοφανές ἐστιν, οὕτω καὶ ταῖς ἡλικίαις δίκαιον τυγχάνειν. Διαιώματα Budæo est etiam quod Latinè dicitur Quæstio iuris, Quintil.103. Et Conflictio. Item Instrumentum litis, Cautio in Pand.sæpe, Caulificatio. Et apud Suid.οὐδὲν δικαίωμα τῶν ὅπλων ἰσχυρότερον, de iis qui viribus præpollent, semperque sibi quæ iusta sunt & dicere & facere videntur. Δικαίωμα νόμου, Præceptum legis, Numer.cap.31, ὡς δικαιοῦσι τὸν καταφρονοῦντα διαιάμβων, vt tradit Suidas. ¶ Eidem Suidæ δικαιώματα sunt etiam κατασκεύασις. ¶ Item δύλογοι ἀφορμαί, hoc in loco, ἐὰν τι γὰρ νικῶ δύ, ἔξεις πρὸς ἑκάτερα δικαιώματα μεγάλα, δι' ὁπόταν κακοηθίσωσιν ἡμῶν τοὺς μεγίστους κινδύνους.

Δικαίωσις, εως, ἡ, idem quod δικαιολογία, vt Suid.apud Lysiam exponit. Item δικαία κρίσις, vt schol.Thuc.in hoc lib.3 loco, ἐξ οὗ εἰωθήκασιν ἀξιοῦσιν τοὺς ὀνομάτων εἰς τὰ ἔργα αἰτιάσασθαι τὴν δικαίωσιν. πόλεμα γὰρ ἀλόγιστος, αἰδὼς φιλέταιρος ὠνομάσθη. vbi Valla vertit, Consuetis rerum vocabulis in excusationem mutatis. Verti tamè sic etiam potest, Ex iudicio & libidine sua. Idem schol.in hoc lib.5 loco, ἐκ τοῦ πολιτεύειν ἅμα πολλὰς δικαιώσεις πρὸς ἀλλήλους ἐποιοῦντο ἀμύνεσθαι, ὥσπερ ἐκ πολέμου ἔχον, ἀπὸ δόντας, τοῦ εἰρωνεύεσθαι πειθόμενοι, exponit αἰτιάματα δίκαια. ¶ Idē schol. exponit quoque κάλυσις, τοῦ, πάθημα, in hoc lib.1 loco, πολὺ γὰρ αὐτοὺς ἥσσασθαι δούλωσιν ἢ μεγίστῃ καὶ ἐλαχίστῃ δικαιώσει ἀπὸ τοῦ ὁμοίων, τοῦ δίκης ὑπὸ τῶν πόλεως ὑπομεῖναι. vbi Valla quoque vertit Siue leuissima, Siue grauissima imperata. At lib.4, τὸ μὲν γὰρ [πλουτεῖν ἐστιν βίᾳ ἐμφανεῖ,] ἰσχὺς δικαιώσει, ὧν ἡ τύχη ἔδωκεν, ἁρπάζειν, Valla vertit, Iure potentiæ. ¶ Item εἰς δίκην ἀπαγωγή, κρίσις, κόλασις. Thucyd.lib.8, ἐξ οὗ τοὺς δρασάντων ἢ ζήτησις, οὔτ', εἰ ἐστιν ἔτι, δικαίωσις ἐλήγετο. Sic apud Plut.De def.or.ψυχαὶ τοῦ κεραυνοῦντος ἢ δικαιώσεις ὑπὸ θεοῦ τοῦ ὀξυβροπούντων, & à diis irrogata supplicia.

Δικαιωτήριον, ν, τὸ, idem quod δικαστήριον & κολαστήριον, vt Suid.exponit, & Hesych. Bud.ex Greg.in fratrem epitaph.citat p.105, ἐξ ὑπὸ τῆς πατρίδος ἐλαύνεσθαι τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ ψυχοῦ, καὶ δηλαίνειν τὰ μέλοντα δικαιωτήρια, καθ' ἃ πᾶς ὅστις οὐ μὴ μετανοίᾳ προσκαθαρθείς, ἕλξεται, καὶ πάσας δίκας ἐκτίσεται.

C.Δ Ι Α δικαιόω, ῶ, Iustum censeo, Vt iustum asserо & defendo. Thuc.lib.4, τοὺς προδόντας τοῦ Βρασίδου ἤδη ἐκ τοῦ φανεροῦ δίκαιοῦσθαι αὐτόν. δίκαια κρίνοντας τὰ τοῦ Βρασίδου, vt schol.explicat. eodē propè sensu paulo ante dixerat, ἐξ τὸ κήρυγμα πρὸς τὸν Φόβον, δίκαιον εἶναι ἐλάμβανον, approbabant.

Δικάω, ῶ, F.ώσω, idem quod δικαιόω, id est, Supplicio afficio, κολάζω. Cicero in Verrem lib.7, ἐδικάσθησαν, inquit, hoc est (vt Siculi loquuntur) supplicio affecti ac necati sunt.

¶ Δικάδιον, ν, τὸ, Controuersiola, Bud.ex Aristoph.

ΔΙΚΩ, Iacio, Deiicio. Euripid. Phœniss. Κάδμος ἔμολε παῖδ' ἐμὸν Τύριος, ὦ πυρασκελὴς μόχος ἐδάμασσε πόσιμα δίκᾳ, πλειστόφορον δοῦσα χρημάτων. vbi schol.exponit καταβαλεῖ, citans alium ex Bacchis locum, δίκαν ἔβαλε· μικρὰ πάμπαν ὄπου κατῳκίσθη πόλις.

ΔΥΣΚΟΣ, ν, ὁ, Discus, Orbis ex ferro, ære, lapide aut ligno, q exercendi corporis causa in auras proiiciebatur. vnde & à δίκω dictū volūt. Il.β, λαὸς δ' ὡρμᾶτο ῥηγμῖνι θαλάσσης Δίσκοισιν πίπτοντα καὶ αἰχμῆσιν ἰάπτων. Volunt verò δίσκον fuisse vt plurimùm lapidem rotundum in medio pertusum, seu perforatum, annexo funiculo quo proiiceretur. vnde Odyss.θ, quum dixisset Homerus, λάβε δίσκον μείζονα καὶ παχύτερον, subiungit, Τὸν ῥα ταχεσσάμενος ἧκε σφενδόνης ἀπὸ χειρός. Βόμβησεν δ' λίθος. Et δίσκον ἀφεῖναι, δίσκον ἀποπέμψαι, δίσκον ὀπάζειν apud Pollucem De disci ludo. Et δίσκων φόροι apud Plutar.Pericle. ¶ Δίσκος numeratur etiā inter vasa in quibus cibaria apponuntur, vt & apud Latinos. Pollux. 6, καὶ ἕκαστα δὲ τούτων μὲν δίσκους καλοῦσιν, ἐρεῖς κυκλοτερεῖς ἀσαρωτοῦς ἢ χρῆμα τῶν ἀφυλακτοτέρων, ἢ πίνακας καὶ νάρθηκας. Epigr.lib.2, Μῆμα κάλλιστον δίσκων ὅσσ' ἔπεσε λιμοχορίων, Discorum esuriem afferentiū. Cœnarū reliquis discus ornatus apud Apuleiū: sic apud Trebell. Pollionem discī sunt corymbiati, & làces pampinatæ. ¶ Δίσκος dicitur etiam orbis solis. Alex. Aphrod.lib.2, ὁ ἀπὸν ἢ σελήνη τὸ ἡλίου τυγχάνουσα τοῦ μηδὲ τὸν δίσκον παντὸς κρυπτεῖν ἀδύνει, Luna quū sole minor sit, eius orbē totum obscurare nequit. Huc pertinet & illud, δίσκου ὑπερέχοντος. Notandum verò est Eustathium tradere, eos qui vocabulo δίσκος in hac signif. vti sunt, audacter admodū id vsurpasse.

C.Δισκοβόλος, ν, ὁ, Qui discum iacit, Qui discum in sublime iaculatur.

C.Δισκοειδής, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Discī formā habens. Dioscor. θλασπι βραχυτάτου ὄντος φυτοῦ ἐν τοῖς χώμασι, ὡς βραχυτάτου μῆκος πηχυαῖον ὅτι φύλλα περιφερῆ δισκοειδῆ ἐπὶ ἑνὸς καυλίου ἔχον. De quo ita Plin. Thlaspi angustis foliis, digitali longitudine, semine incluso lenticulæ effigie, nisi quòd infringitur. Sic dicitur etiā quarta oculi tunica crystallo similem humorem continens: quæ & χαλκοειδὴς à figura dicitur, & à concreto humore κρυσταλλοειδής, vt tradit Ruffus Eph. sicut & δισκοειδὲς ὑγρόν, in oculo idem quod τὸ κρυσταλλοειδές, apud Aet.lib.7, cap 1.

C.Δισκοφόρος, ν, ὁ, Discifer. Vtitur hac voce Hieronymus. Talem (inquit) δισκοφόρον media meruerat hebdomadis. de Abacuc qui Danieli ferebat prandium.

C.Δίσκευμα, Terminus qui discī iactu comprehenditur ff. ψ, de Menelao & Antilocho cursu certantibus, ἀπὸ τὰ τοῦτο ἐξ ἐς δίσκευμα κλῆσθαι. Vbi tamen & δίσκεύρα, & δίσκευρα scribitur. Eustath. δίσκευμα legit, sed annotās δίσκεύρα etiam scribi. Ετ Δισκεύρα apud Hesych. ὅσον αὖτις βάλλει δίσκος. postquam δίσκευμα exposuisset ὅσον αὖ λάβοι δίσκος. Simile est δουρίκτητος, Spatiū quod hastæ iactum æquat.

Δισκεύω, ῶ, F.εύσω, Discō ludo, Discum iaculor. Od.θ, λάβε δίσκον Μείζονα καὶ παχύτερον, πάλαισεν δὲ ἕκαστον ὑπερέχοντα ἰδέσθαι. Ἠΐσαν δὲ θαίνας εἰς ἴσκειν ἀλλήλοισιν. Ετ Δισκεύω, F.εύσω, pro eodē. Philostr.epist.43, τὸν δὲ Ἀτίμητον [ὁρᾶν ἐν ταῖς γραφαῖς] καὶ ἀκοντίζοντα καὶ δισκεύοντα καὶ πρέχοντα καὶ παλαίοντα. VNDE Ἀποδισκεύω, Discum deiicio, seu In modum disci deiicio. A quo in pall. voce & signif. est quod Fust. quendam dixisse scribit, φασὶ δέ τινα εἰπεῖν Ἀποδισκεύσαι. quem huius vocis vsum audacem esse annotat.

ΔΙΚΤΥΟΝ, ν, τὸ, Rete. Δίκτυα sunt maiores plagæ quæ in locis planis & ἵπποις tenduntur, sicut ἐνόδια quæ in viis: at ἄρκυες minores his sunt, similes κιρκεφάλῳ κρίκῳ, atque in acutum definentes, vt tradit Pollux. X.Cyneg. ἔστωσαν δὲ αἱ μὲν ἄρκυες ἐνεπέλιναι, τὸ δὲ μέγεθος πηχυαῖαι, δι' ἀλλήλων δὲ ταῖς βρόχοις τὰ ἐνόδια, δωδεκάπηχυ. τὸ δὲ μέγεθος, τὰ μὲν ἐνόδια, διπήχεα πρὸς ὀργυιάν, πεντώργυια τὰ δὲ δίκτυα, δεκάργυα, εἰκοσόργυα, τριακοντόργυα. Hinc est δικτύοις περιβάλλειν apud Luc.& Plut. δίκτυα καταπήγνυσθαι τοῖς θηρείοις apud Philost.ep.47, ἐνδίκτυος σπαρέντος apud Herodianū 4, rebus implicitis. δίκτυα δυσέκβατα ἐκπεπτανύσεις, apud X. Pædia. Et apud Eurip. Oreste, πρὸς πισσῶν δικτύων βοᾷ χερός, simpliciter pro δίκτυα. Sed δίκτυον nō solùm venatorū est, sed & piscatorum. Odyss. χιὼν τ' ἰχθύας, ὅς θ' ἁλὸς Κοῖλον ἐς αἰγιαλὸν πολλὸς ἔκπεσε πάλασσης Δικτύῳ ἐξέρυσας πολυωπῷ. ¶ Δίκτυον Hesychio est etiam media cribri pars, in qua tenuia sunt foramina. Deriuat autem hoc vocabulum Eustath. à δίκω, id est βάλλω. Sic autē ab eodem βάλλω, βόλος (quod affinem huic significationem habet) deducitur.

C.Δικτυοβόλος, ν, ὁ, Qui rete iacit, videlicet ad capiendos pisces, Piscator rectarius. Poll.

C.Δικτυοειδὴς ἐος, ὁ καὶ ἡ, Retiformis. δικτυοειδὲς πλέγμα, retiformis plexus: quæ est multiplex implicatio contextúsque ramorum arteriæ soporalis ad basim cerebri, in quo spiritus animalis ex vitali elaboratur. vt docet Gorr. apud quem plura.

C.Δικτυώδης, ν, ἐς ἡ, Retium instar [seu reticulatim] positus, Reticularis. Plin.lib.36 cap.22, Δικτυώδη vocant reticulatam structuram, quam frequentissimè Romæ

struunt, rimis opportunam. De quo & Vitruu. lib. 2, cap. 8.

C. Δικτυόκλωστος, ν, ὁ ἢ ἡ, In retia plexus, In retia fili modo contextus. Soph. Antig. De hominis solertia, Κουφονόων τε φύλον ὀρνίθων ἀμφιβαλὼν ἄγει, ἠδ' ἠπεδανὸν ἀγρώκειθον, πάντα τ' ἀναλίαν φύσιν ἀπείρατον δικτυοκλώστοις πεπλεγμένος ἀνήρ. id est ποικίλους τοὺς εἰς δίκτυον κεκλωσμένους, ἃ συγκλείουσι τὰ δίκτυα, vt schol. exponit. id est Retium nexu, simpliciter.

C. Δικτυοπλόκος, ν, ὁ ἢ ἡ, Qui retia nectit seu plicat. Poll.

C. Δικτυοπλὸς, οῦ, ὁ ἢ ἡ, Qui retia conficit.

C. Δικτυάλωτος, ν, ὁ ἢ ἡ, Reti captus. Synes. De insomn. ὑπόδειξιν ἐσομένοις δικτυαλώτοις καὶ δορυαλώτοις θηρίων, Examina irretitarum ferarum.

C. Δικτυουλκὸς, οῦ, ὁ, Qui rete trahit, Piscator retiarius. Poll.

Δικτόω, ῶ, Ad retis formam compono, aut fabrico. Vnde δεδικτωμένον ἔργον, Opus reticulatum. Bud. ex lib. Reg. ET Δικτωτὸς, οῦ, ὁ, Ad retis formam factus, Reticulatus. idem quod δικτυόπους. Cancellatus, vt Hesych. & Suid. exponunt voce Lat. vt θυρίδες δικτωταὶ, Ezech. 41, ἀφ' ἧς τὸ δικτωτὸν τῶν ὑπερῴων, 4. Reg. 1. vbi exponũt Per cancellos cœnaculi. δικτωτὸν ὑπερῷον apud Hesych. τὸ πολλὰς θυρίδας ἔχον. Δικτωτὸς Suid. est etiã πολύτρητος.

Δικτυωτὴς, ἀο, ὁ, Piscator retiarius. Poll.

Δικτύδιον, ν, τὸ, Reticulum.

¶ Δίκτυννα, vel Δίκτυννα, ας, ἡ, Diana. dicta ἀπὸ τῶν δικτύων, vt Aristoph. Vespis innuit his verbis, Ἡ θεός μοι δίκτυννα συλῶμαι ἔχει τὸ δίκτυον. Orph. Hymno in Artem. — Ἐξόπιθεν, Παιφαίης, δὲ δῦχε, Δικτυννα, λοχία. paulo pòst verò alia ei venationis epitheta tribuit, κυνηγέτι, ἰοχέαιρα, φιλαγρότι, θηροκτόνε. Sunt tamen qui Dictynnam à Diana diuersam esse tradant: vt scribit Diodorus Siculus lib. 6, Dictynnam ex Ioue ortam, in Creta consuetudine Dianæ familiarissimè vsam esse. At verò apud Plutarch. in lib. Vtra anim. prudent. legimus, πολλοὺς ἄγρας ἀφροδισίοις αἰλαίσας τῷ ἀγεσιθέᾳ ἅμα καὶ δικτυννάν. Hoc itẽ cognomine Britomartin deã appellant Cretẽses, quòd Minos quũ ob amorẽ hãc insequeretur, illa fugiẽs in retia capiẽdis demissa piscibus se præcipitem dederit.

Δ Ἶ Ν Η, ης, ἡ, Vortex, Gurges. Il. φ, — εἰ χόλνις τε καὶ ἰχθύες, οἵ κ' ἔνδιναι Οἱ κ' παλὰ ῥέεθρα κυβίστων ἔνθα καὶ ὕθα. Heliod. Theog. de Styge, Δίνης ἀφ' ὑγρᾶς εἱλιγμένης εἰς ἅλα πίπτει. Philo De mundo, ὑπὸ συρμοῦ δίνης βιαίου τὰς ἁρπαζούσας καταπόησαν, Fluctuantis aquæ vortice. Plut. De fort. Rom. ἐκ βαθείας ὑποφλύσματα δίνης, velut ex imo vortice efflagitat. Nec tantùm αἱ τῶν ὑδάτων συρροαὶ vocantur δίναι, sed etiam aeris turbines. Turbineos vortices dicere possumus. Empedocles apud Plutarch. loquens de vagis erroribus δαιμόνων πλανήτων καὶ οὐρανοπετῶν, Αἰθέριον μὲ γὰρ σῶμα μόνον τανύσθη δίωκει. Πόντος δ' ἐχθρὸς οὐδὲς ἀπ' ἀπείρονος χάεος δ' ἐς αἰζηὸς ἠελίου ἀκάματος· ὁ δ' αἰθὴρ ἔμβαλε δίνῃς.

C. Διοχλέω, Obturbo, Vexo.

C. Βαθυδίνης, ου, ὁ, Profundos vortices habens, Profundus. Heliod. παρ' ὠκεανὸν βαθυδίνην.

C. Βραδυδίνης, ου, ὁ ἢ ἡ, Qui tardo vortice circumagitur. Item Tardus ad motum. ex Nonno.

C. Εὐρυδίνης, ν, ὁ, Latos vortices habens. Bacchylides, Ξανθότειχον μὲ φιλήτειρα Ἀλφεὼ παρ' εὐρυδίναν πῶλον αἰολοθρόμον νικήσαντα.

C. Περιδινὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui vortice circumagitur. At περιδινὴς κώπη in Epigr. exponitur Versatilis nassa.

C. Ταχυδινὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, Qui celeri vortice circũagitur, Celeriter versatilis, Nonno.

C. Παλινδινία, ας, ἡ, Vortex reciprocus, ἡ ἐξ ὑποστροφῆς ὑδάτων, vt Hesych. exponit.

Δινήεις, εντος, ὁ, Vorticosus. Il. α, Ξάνθῳ δὴ δινήεντι. Od. ζ, ποταμὸν περιδινέα δινήεντα. Apoll. Arg. 2, Δινήεις δ' ὑπάνισθεν αἰακλύζοντι ῥοῇσιν Νᾶα ῥόος.

Δινέω, ῶ. F. έσω, Instar vorticis circumago, Gyro, Verso, Circumago. Vnde in pass. Il. π, — δίνηθεν δέ οἱ ὄσσε. Il. ρ, Ὡς πάντα, Μενέλαε, διοτρεφὲς, ὅσσα φαείνω Πάντοσε δινεύμαι πολέων ἔτ' ἔνδοθεν ἐπάρων. Od. ι, Νῆσον ἀναμέλγοντες ἐδινήμεθα κατ' αἰτιόωντες. Sic Od. π. — πολλὰ βροτοὶ δύνανται ἄνευθε δικασπόλου Γλαυκώπιδος. Aristot. De mundo, πάντα δ' ὑφ' ἕνα συμπάσχοντα δινεῖται, Omnia sub vno ductore mouentur. Δινέω neutraliter etiam pro δινέομαι, seu στρέφομαι, vel ἀπεστρέφομαι, seu κυκλόσε στρέφομαι, seu στρέφομαι χρείας, seu χάριν δίνου στρέφομαι (vt paruorum scholiorum autor & Eustath. explicant) vsurpatur. Il. σ, — πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει. Κοῦραι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον. Sic. Od. ι, ἐγὼ δ' ἐφύπερθεν ἐρυθρὸν αἷμα δίνεον. Et Apoll. Arg. 2, αἱ δ' ἅμα πᾶσαι ἐδίνεον. ET Δινεύω, F. εύσω, pro eodem Il. σ, — πολλοὶ δ' ἀμφοτέρῃς ἐν αὐτῇ ζεύγλᾳ δινεύουσι ἐλάστρεον ἔνθα καὶ ἔνθα, id est στρέφοντες πέλας αὖθι κάπτω, vt schol. explicat. Il. ψ, de turture, Τὴν ῥ' ὄγε δινεύουσαν ὑπὸ πτέρυγος βάλε μέσσην. Il. ω, πῆχυν ὀρθὸν ἀείρας δινεύεσκε κάλυμμα. Apoll. Arg. 1, — ἵν' ἀμφὶ πυρήϊα δινεύεσκον, Οἱ δ' εἶσαν ἀρηρότες κέρων. In pass. apud Aratum, Οἱ δ' ὅπλῃξ ἄλλοι πάντ' ἀστέρες οὐδὲν ὁμοῖοι Γαίσηθεν εἰδώλων δυοκαίδεκα δινεύονται. Quod Cicero ita reddidit, Nam quæ per bis sex signorum labier orbes Quinque solent stellæ.

Δίνησις, εως, ἡ, In vorticem seu gyrum circumactio, κυκλοπορὴς σύστροφη, vt Erotianus explicat. ET Δινητμὸς, οῦ, ὁ, idem.

C. Ἀεὶδίνητος, ν, ὁ καὶ ἡ, Semper in vorticem seu gyrum actus, Qui semper tereti versatur turbine, vt Catull. de fuso, Libratum tereti versabat turbine fusum. ἀειδίνητος ἀτράκτου, in Epigr.

C. Εὐδίνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Facili versatus turbine, Qui faciles versationes habet, Vitr. Versatilis, εὔστροφος. Epigramm. Τρύπανά τ' εὐδίνητα.

C. Παλινδίνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui reciproco vortice reuoluitur. vt παλινδίνητος θάλασσα, Mare reciprocũ, in Anth: Epigramm. lib. 1.

C. Ἀ Ν Α δινέω, ῶ, In vorticem seu gyrum reuoluo, ἀναστρέφω, vt Hesych. exponit: apud quem ἀναδινέω quoque ponitur pro περιπατῶ, id est ambulo.

C. Ἀ Π Ο δινέω, ῶ, Vergo. v. l.

C. Ἐ Ν δινέω, ῶ, Instar vorticis aut turbinis circũago. Ἐνδεδινημένα ὄμματα apud Hippocr. Epidem. 6, Erotianus tradit rectè exponi posse ἐξεστραμμένα, addens Epiclem ἐνδεδινημένον posuisse ὅτι τῇ ἐσκοπιφόρῳ καὶ τῷ κεφαλῷ ἀλλοιοῦνται: sed perperam. Hippocratem enim non de homine καθόλου vocabulũ illud vsurpasse, sed propriè de parte oculi.

C. Ἐ Π Ι δινέω, ῶ, Verso, Gyro, In orbẽ ago. Il. γ, Τὼ μὲν ἔπειθ' ἥρως μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς Γὰψ ὅπλῃσι δινήσας, de galea. Aristot. de fucis, ἐὰν δὲ ἐκπατῶσι, περιφέρονται ῥύδην ἅμα πρὸς τὸν οὐρανὸν, ὅπερ δινοῦσιν αἱ μύες καὶ ὡς τὰ ἀποτμήματά φασι τῶν. Quod Plin. de apibus, Exercitationem solennem habent, spatiatæque in aperto & in altum datæ, gyris volatu editis. Et in pass. Odyss. υ, Αὐτὰρ ἐμοὶ πόδε θυμὸς ἐπὶ σήμαντα φίλοισι Πόλλ' ὅπερ δινεῦμαι. id est εἰς πολλὰ τρέπεται, vt Eust. exponit.

C. Π Ε Ρ Ι δινέω, ῶ, Instar vorticis aut turbinis circumago. Æsch. contra Ctes. ὅτι κύκλῳ περιδινῶν σαυτὸν ὅπῃ τὸ βῆμα τῆς ἀγορᾶς. Synes. De insomn. τὴ ἀγαπητὴν τὴ τῶν χεῖρε περιδινῶν ἀκόσμως ἐν τῷ διαπήδᾶν κόμης, Manus circumagere. Sic apud Suid. de Babyloniis, ἐπήδησε τὸν στρατόπεδον ὠὰ, περιδινοῦσα ἐν κύκλῳ. Et in pass. Il. ι, de Hectore & Achille, ὡς τὼ περὶ Πατρόκλοιο πάλιν περιδινήσετον Καρπαλίμοις ἐν ποσσὶν. id est περιδράμοιτον. Eust. Sic apud Apoll. Arg. 1, Τὸν περὶ χαλκείοις δίχα πύξι δινηθέντες Τύμβον ἐπεπρήξαν, schol. exponit περιδραμόντες. HINC Περιδίνησις, εως, ἡ, In gyrum aut vorticem circumactio. Exponitur & Vertigo. ET Περιδίνητος, ν, ὁ, apud Dionys. De situ orbis, idem quod πολύτροπος, Versatilis.

¶ Δῖνος, ν, ὁ, pro eodẽ. Plut. περὶ δὲ μικρῶν. οἷόν ἐστι τὰ ἅμα πύκλῳ καταφερόμενα σώματα. id est turbines & gyri. vt apud Catullum, Libratum tereti versabat turbine fusum. ‖ Item pro turbine æthereo. Aristoph. Neb. Ὃ δ' αἰαλάζων ἐστὶ τις αἰτίας οὐχ ὁ Ζεύς, ὥσπερ φέρεται, ἀλλ' αἰθέριος δῖνος. Ibidem, δῖνος βασιλεύει τὸν Δί' ἐξελαυνίς. ‖ Item Vertigo, id est affectus quo caput circũagi videtur. in quo si præterea tenebræ oculis obuersentur, σκοτοδῖνος, quasi tenebricosa vertigo, appellatur. Gorr. seu (vt Erotian' exponit) ὅταν φέρεσθαι δοκῇ τὰ ὁρώμενα. ‖ Item saltationis quædam species, vt idem Erot. docet, dicta fortassis quòd in gyrum ageretur.

Δῖνος Eustathio idem etiam est quod πῖρος, id est instrumentum quo ligna, ebur & alia huiusmodi toman

tur. Item, Quicquid turbinatum est, hoc est κῶνος, ἢ ῥόμβος. Latini turbinem vocant. vt apud Plin. Turbines cadorum, & apud Virgil. – torto volitans sub verbere turbo, Quem pueri magno in gyro vacua atria circum Intenti exercent ludo. | A cuius similitudine apud antiquos dicebatur vasculum fictile basi carens, & ab inferiori parte στρογγύλον. alio verò nomine ψυκτὴρ vocabatur, & ψυκτὴρ & ἀκρατοφόρος, vt Athen. lib. 11 tradit, & Pollux lib. 6, addens, οὐ μὴν ἔχει πυθμένα, ἀλλ' ἀστραγαλίσκους. Eustathio δινίας quoque dicitur à Dinio artifice. Apud Lat. quoque turbinem vasculũ esse scribũt in imo angustissimũ, latissimũ in summo, figura pirorũ: quo pruna & cottana inter Saturnalia xeniola missitari solerent. Aristoph. Vesp. ἐπεὶ δ' ἐκχυτοὺς, βρωμησάμενος τοῦ ποδ δίνου μέγα καὶ σφόδρον κατέπαρδεν. | Est etiam ποδονιπτὴρ apud Cyrenæos, teste Eust. | Item δῖνος apud Telesillam, vt idem Eust. ex Athenæo annotat.

Δινός, οῦ, ὁ, Vorticosus, δίνας καὶ συστροφὰς ἔχων, vt Eust. quosdã exponere scribit, qui Il. φ, legebãt πλητο κατὰ δινοῖο ῥέεθρα, pro δινήεντος. sicut & Il. υ, pro ἐν δινωτῷ σάκει, legebãt δινῷ, id est δινωτῷ.

C. Ἔνδινα, τά, Intestina: dicta (vt quosdam tradere Eustath. scribit) παρὰ τὸ ἐντὸς δινεῖσθαι. quanuis alios esse addat qui ab ἔνδον τῶν ἰνῶν denominata velint: alios autem exponere ἡ ἔνδον τῶν ὅπλων σάρξ. Il. ψ, Ὁππότερος κε φθῇσιν ὀρεξάμενος χρόα καλὸν, Ψαύσῃ δ' ἐνδίνων διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα.

C. Πιείδινος, ου, ὁ. vt πιείδινοι λεγόμενοι, Plato De legibus. 1. πιειραί. v. l.

C. Σκοτόδινος, ου, ὁ, Tenebricosa vertigo, apud Hippocr. Affectio cerebri è duobus symptomatis composita, vertigine & tenebris. quum omnia circumagi & in orbem verti videntur, accedentibus etiam tenebris, adeo vt æger visu priuetur. vt tradit Gorr. VNDE Σκοτοδινιάω, ῶ, Vertigine tenebricosa laboro. ET Σκοτοδινία, ας, ἡ, Tenebricosa vertigo. idem quod σκοτόδινος, teste Erot. Vtitur Plato & Hippocr. VNDE Σκοτοδινιάω, ῶ, idem quod Σκοτοδινιῶ. Et metaph. apud Athen. l. 5, σκοτοδινιῶντα καὶ μαθηματευόμενον περὶ τοῦ παιδὸς ἔρωτα.

Δινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Turbineus, aut Turbineis vorticibus plenus.

Δινόω, ῶ, Instar turbinis circumago, Torno. τορνεύω, Eust. VNDE Δινωτός, ή, όν, Turbinatus, Tornatus. τορνευτὸς seu τορνωτός, Eust. Il. ν, κρύφθη γὰρ ὑπ' ἀσπίδι πάντοσ' ἐΐσῃ, Τὴν ἄρ' ὅγ' ἐν ῥινοῖσι βοῶν καὶ νώροπι χαλκῷ Δινωτὴν φορέεσκε. quasi tornata esset, vt Eust. exponit. Il. γ, Κεῖνος ὅγ' ἐν θαλάμῳ καὶ δινωτοῖσι λέχεσσι. Sic Odyss. τ, – κλισίην dicit δινωτὴν ἐλέφαντι καὶ ἀργύρῳ. Ab Oppiano verò δινωτὸς κύβος μολίβδου per ἀδιάχυσιν dictum est. nam si κύβος τετράγωνος est, quomodo potest esse δινωτὸς, id est τορνευτός? aut si δινωτὸς est, quomodo potest esse κύβος? Eust.

¶Δινέω, idem quod δινόω. Hesiod. Erg. Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν Δινέμεν &c. Χώρῳ ἐν εὐαεῖ καὶ ἐϋτροχάλῳ ἐν ἀλωῇ. id est (vt Moschopul. exponit) δινεῖν seu τοῖς βουσὶ δινεῖν ἀλοᾶν, vel (vt Proclus) περικυκλοῦντας καὶ περιελαύνοντας τοὺς βόας, ἀλοᾶν. De qua granorum excutiendorum ratione habes in Τρίβολος.

¶Δῖνος, ου, ὁ, idem quod δῖνος. hoc est poculi cuiusdam nomen. Dionys. Sinop. apud Athen. lib. 11, – δεῖνος μέγας χωρῶν μετρητήν. Stratis ibidem, Οἶσθ' ὡς προσέοικεν ὦ Κρέων τὸ βρέγμα σου; Ἐγᾦδα. δῖνος περικαλεῖτο τετρημένος.

(VNDE Σκυθῖνα, ης, ἡ, Ancillæ nomen, ab Archedico ibidem inde dictæ, – ὅτι Δῖνόν ποτ' ἦρεν ἀργυροῦν ἐν τῷ σκότῳ) | Item Saltationis quoddam genus. Apollophanes ibidem, Δῖνός τις δῖνος, καὶ καλαθίσκος οὗτος. | Item ἅλως à Telesilla δῖνος vocata est, vt ibidem Athenæus docet. | Δῖνος à Cyrenæis nominatus est etiam ποδονιπτήρ, vt ibidem ex Philetæ Atticis tradit Athen.

ΔΙΣ, Bis. Plato epist. δὶς τῆς ἡμέρας ἐμπιπλάμενον ζῆν, bis die impleri. Et δὶς καὶ τρὶς τὸ καλὸν, prouerbium quo pulchra aut honesta sæpius inculcari & repeti debere admonetur. Δὶς παῖδες οἱ γέροντες, in senes puerascentes & delirantes. pro quo & δίσπαιδες voce composita scribi Eustath. annotat. Δὶς ἐπὶ ταὐτὰ πληγαῖς πολλαῖς πλουμένος, de iis qui pœnas meruerunt. Δὶς διὰ πασῶν, concentus quidam musicus, q. d. Bis per omnes.

Abiit autem in prouerbium de reb. inter se multum distantibus. nulla enim harmonia vltra eam quæ δὶς διὰ πασῶν dicitur, procedit. Eras. QVAE verò hinc cõposita deducũtur, sequente vocali aut diphthongo, ς finale retinent: sequente autem consonante, interdum retinent, interdum amittunt, vt δισέγγονος, δισμύριοι, δισθανὴς, δισσύμφωνος, δίστεγος, δίπους, δισκαίδεκα, δίστιχος.

Δισσὸς, ET Διττὸς, Atticè, οῦ, ὁ, Duplex. Plato epist. 7, ἀναγκάζειν αὐτοὺς χρῆσθαι τοῖς νόμοις, διτταῖς οὔσαις ἀνάγκαις, αἰδοῖ καὶ φόβῳ, Duplici necessitate. In plurali frequenter ponitur pro Duo: vt apud Soph. Aiace, δισσοὶ Ἀτρεῖδαι κλέπτειν. Et in Epigr. δισσοὶ θεοί. ET Διξὸς Ionicè pro δισσός. vt διξαὶ ὁδοί. Et apud Herodotum, διξὰ ἐγκλήματα ἐν δρυστάμενοι, & διξὰ θυρώματα, gemini postes. vbi Duos etiam dicere possis, vt in δισσὸς habes.

Δισσάκις, Bis.

Διστάζω, F. άσω, Duplex sum. Eust.

¶Δίχα, Dupliciter, Bipertito. Od. τ, ἐμοὶ δίχα θυμὸς ὀρώρεται, ἔνθα καὶ ἔνθα. Thuc. δίχα πρίσαντες, Geminas in partes quũ serrauissent. Aristot. lib. 2, Anim. δίχα τὰ ἐκτὸς, Exteriora duplicia, vt ibi exponitur: sicut & Polit. 6, ἐὰν δίχα γίγνηται δικαστήριον, interpr. Si iudicium æqualiter in duo diuidatur. Item Diuisim, Separatim, Seorsim. Il. υ, θεοὶ δίχα θυμὸν ἔχοντες, Diuisis animis. Sic apud Thucydidẽ δίχα ὄντας, Separatos. δίχα γιγνόμενοι, Diuisi, Diducti. δίχα ποιεῖν, Separare, Seiungere. Thucyd. lib. 1, τῶν ἄλλων Πελοποννησίων δίχα ἐψηφισμένων, Sententiis quum dissiderent. In hac significatione genitiuo etiam iungitur. nam δίχα τέμνει τοῦ ἑτέρου exponitur, Ab altero diuidet. Et postposito casu, σώματος δίχα γίνεται, Separatur à corpore. Bud. ex Gaza. Item Sine. q. d. Separatim ab, seu Seorsim ab, &c. Construitur autem cum genit. Soph. Aiace, ἐγὼ δὲ καὶ δίχα κείνου τὸ πεῖθι τοῦτ' ἐπαινέσει κλέος. Aliquando autem casus postponitur, sicut in ἄνευ.

VNDE Διχάδε, idem quod δίχα. Plato Sympos. de Silenis, διχάδε διοιχθέντες, In duas partes expansi, B. ET Ἄνδιχα, In duas partes, Diuisim. vt ἄνδιχα θυμὸν ἔχουσι. | Apud Phocylidem, μήτ' ἔμπλεον ἄνδιχα τεῖχος, est inter [maritum & vxorem.] | Item Sine, cum genitiuo libro 3, Epigr. Μήτ' ἐρατῶν κώμων ἄνδιχα, μήτε λύρης. ET Διαάνδιχα, idem pro δίχα, Dupliciter. Il. α, Στήθεσσιν λασίοισι διάνδιχα μερμήριξεν. Sequitur enim, Ἢ ὅγε φάσγανον ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ, Τοὺς μὲν ἀναστήσειεν. &c. Ἠὲ χόλον παύσειεν.

Διχάζω, F. άσω, In duo diuido, Diduco, Separo. A cuius pass. est quod Eust. scribit διεδιχασμένα ἀλλήλων dici τὰ χωρὶς πεπηγμένα. A QVO Διχαστῆρες ὀδόντες, qui & τομεῖς & κτένες, & γελασῖνοι. id est dentes molares, quatuor illi anteriores qui inter κυνόδοντας sunt interiecti. quoniam διχάζουσι seu διαιροῦσι & τέμνουσι τὸ προσενεχθέν.

Διχῆ, Dupliciter, Bifariam. Demosth. Olynth. α, φημὶ δὴ διχῆ βοηθητέον εἶναι τοῖς πράγμασι. ET Διχῶς, pro eodem. ET Διχόθεν, A duabus partibus.

Διχθὰ, Dupliciter, poeticum vocabulum. Od. α, Αἰθίοπες, τοὶ διχθὰ δεδαίαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν: videlicet, Οἱ μὲν δυσομένου ὑπερίονος, οἱ δ' ἀνιόντος. VNDE Διχθὰς, άδος, ἡ, Duplex, δισσή. Musæus διχθάδι χερσί. A QVO Διχθάδιος, ου, ὁ, idem quod δισσὸς, nisi quod poeticum est. Il. ι, Achilles dicit matrem dixisse sibi, eum Διχθαδίας κῆρας φερέμεν θανάτοιο τέλοσδε. videlicet, si domum redeat, vitam diuturnam, at ingloriam: sin in Troiano bello maneat, vitam breuem, at gloriam sempiternam. At Διχθάδιον κατὰ κῶλον, gemino seu vtroque membro, vtroque pede.

ΔΙΦΡΟΣ, ου, ὁ, est (vt Eust. tradit) ὁ ἐπὶ τοῦ ἅρματος κορυφαῖος τόπος, in quo παραιβάτης & ἡνίοχος sedebant. à duobus illis quos ferret, dictus: alio nomine, eodem tamen sensu, δίοχος à Pausania nominatus. Et sic accipit illud Il. χ, de Hectore, Ἐκ δίφροιο δ' ἔδυνε. Synecdochicè verò pro toto curru. vt Iliados κ, Δώσειν γὰρ δίφρον τε δύω τ' ἐριαύχενας ἵππους. quæ verba Dolon paulo pòst referens, ait, Ἡ μὲν τοὺς ἵππους τε καὶ ἅρματα ποικίλα χαλκῷ Δωσέμεν οἳ φορέουσιν ἀμύμονα Πηλείωνα. X. Pæd. 6, ταῦτα εἰπὼν, κατὰ τὰς θύρας τοῦ ἁρμαλείου δίφρου, ἀνέβαινεν ἐπὶ τὸ ἅρμα. Ibidem, ἀναβάντος αὐτοῦ κατέκλεισε τὸν δίφρον ὁ ὑφηνίοχος. Sunt qui bigã interpretari malint, id est currum biiugem. quomodo

& δίφρος exponi poteſt, quòd à duob⁹ traheretur equis. Nam quod Homerus Il.χ de Hectore dicit, Ἐκ δίφρου ἡνίοχον, κάρη ἠδὲ τέλεα θωρήϊα, Virgilius interpretatus videtur Raptatus bigis. ¶ Δίφρος eſt etiam Sella, quam Euſt. Σφόνου & χλισμοῦ ἀπλούστερον eſſe tradit. Il.ζ, Helena ad Hectorē, Ἀλλ' ἄγε σοὶ θῶ εἶσον, ἐπεὶ ἴζεο πᾶσι δίφρον. Od.τ, — φέρε δὴ δίφρον ἠδὲ χλαῖναν ἐπ' αὐτῇ ὄφρα καθιζόμενος μῦθον ἔπος ἠδ' ἐπακούσῃ. Sic Od.υ, δίφρον ἀειπάλιον θῆκε λιτὴν, ὀλίγην τε τράπεζαν. Plut. Lyc. κλιντῆρας, ἢ δίφρους ἢ τραπέζας. Sic idem, ἐξόπισθεν τὸν δίφρον αὐτοῦ θεῖναι, de interfectoribus Cæſaris ſellam eius in ſenatu circunſtantibus. Apud eundem δίφρος ἡγεμονικὸς exponitur Sella curulis. Et δίφρος Θετταλικὸς apud Pollucem inter σκεύη ἅμα καὶ ὑποδήματα. quod δίφρων genus celebrius erat: vnde apud eundem Pythia dicit Θετταλὰ πωλικὰ δίφρα. Eupolis, δίφρος Θετταλικὸς πηγάπτης. ¶ Item Scamnum quo geſtantur infirmi. B. ¶ A Polluce δίφρος quoque ἀφήμερος ſella vocatur ad aluum euacuādam comparata.

C. Διφροποιία, ας, ἡ, Bigarum ſeu ſellarum fabricatio.

C. Διφροφόρος, ου, ὁ, ET Διφρηφόρος, ου, apud Suid. ex Ariſtoph. Qui ſella lecticaria aliquem geſtat. Plut. καὶ πολλοὶ στωϊτώσαν, ὡς φησὶ γυναικὸς πολυτελοῦς, τῆς τραγῳδίας κομμωτὴν καὶ διφροφόρον. Athen. lib. 12, de Perſarum regis luxu, αἰεὶ αὐτῷ χρυσοῦς δίφρος ἑπόμενος, καὶ τούτῳ ὀπίσω καίτοι κατιὼν καὶ ὁ βασιλέως διφροφόρος εἰς τὴν εἴσοδον. VNDE Διφροφορέω, ῶ, F. ἤσω, Sellam lecticariam fero, Bud. ex Athenæo lib. 6, ἰωνίζειν τε τὴν πολιτῶν τοῖς μὲν διφροφορεῖν, τοῖς δὲ βαδίζειν. Et paſſiuum διφροφορεῖσθαι, Sella lecticaria geſtari. vnde crebro eſt διφροφορούμενοι apud Herodotum de Perſarū principibus.

C. Διφρηλασία, ας, ἡ, Aurigatio. Pind. Olymp. ἁρμαμαξίου διφρηλασίας. ET Διφρηλάτης, ου, ὁ, Auriga. VNDE Διφρηλατέω, ῶ, Aurigor, Bigas ſeu currum agito. Soph. Aiace, Σὺ δ' ὦ τὸ αἰσχρὸν οὐχὶ διφρηλατῶν Ἥλιε.

C. Διφρουλκέω, ῶ, Currum traho. Epigr. αὔτυγα διφρουλκεῖ.

C. Διφρωγία, ας, ἡ, idem quod διφροποιία.

C. Ἐπιδίφριος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ſuper curru eſt, aut ſedet, aut ponitur. Od. ο, Menelaus ad Telemachum diſcedētem, Ἀλλὰ μάν τι πόνει δῶρα φέρων ὀπιδίφρια δίω. ¶ Item ἀργὸς καὶ γυναικώδης, Etymolog. forſan ab effœminato & ignauo τῷ δίφρῳ vſu: vbi ſella lecticaria intelligenda fuerit. AT Ἐπιδίφριαι ᾠδαί, ἡ, Pars (vt Euſt. tradit) vel δίφρου, vel τῆς τοῦ ἅρματος αὔτυγος, περὶ ἣν περιστρέφεται ἡ δίφρος: vt autem Etymol. exponit, Currus circumferentia, quæ & αὔτυξ dicitur. Il.κ, — ὥς δέ σφιν ἑκάστῳ δίφρῳ ἐπιστήσειε δαΐφρων Ἐξ ὀπιδιφριαίδος κυμαίνης ἰμάσιν δίδυμα. vbi paruorum ſcholiorum autor, οἱ τοῦ ἰσχάτου μέρους τοῦ ἁρματείου δίφρου τοῖς ἐπιφερείαις, quæ etiā αὔτυξ appellatur & ὀπιδιφριαί.

Διφρεύω. F. εὔσω, Curru aut bigis vehor. Eurip. Andromache de Hectore, — τὸν περὶ τείχη Ἕλκουσι δίφρευσιν πᾶσι ἁλίαις Θέτιδος. VNDE Διφρευτής, οῦ, ὁ, Auriga, Currus ſeu bigarum agitator. διφρηλάτης. Soph. τὸν δίφρευτὴν ἥλιον ὡς πυνθάνῃ. ET Διφρεία, ας, ἡ, Aurigatio. Xen. Pæd. 6. Ἐμὲ Τρωϊκὸν διφρεῖαν ὡς εἶναι ὅσαι ἐν ταῖς Κυρίου παισὶν ἐν ταῖς ὕσαι αἱμασπλοσίαις καὶ πλύσι.

C. Ἐκδιφρεύω, Ἐ curru aut ſella excutio aut deturbo.

Δίφρος, Sella lecticaria. κλιντήρ, item Σφόνος γυναικεῖος. Heſychius.

Διφρεύς, q.d. Sellularius, Qui ita effœminatus eſt vt lecticaria ſella geſtari ſemper velit. ὁ ἱδρᾶτος καὶ καθήμενος αἰεὶ οἴκοι. Heſych.

Διφρεύσις, εως, ἡ, Curriculum. Ariſtoph. Neb. πρῶτα μὲν διφρεύσεως καὶ ὄχων. vbi ſcholiaſtes quum dixiſſet δίφρον eſſe ex. ὃς in quo οἱ ἱππεύοντες ἱστῶσιν ἑαυτούς, addit, diminutiuè διφρεύσεις dixiſſe, διὰ τὸ μικροὺς εἶναι καὶ κούφους τοὺς ἀγωνιζομένους ἐπ' αὐτοῖς. Pollux διφρεύσεις ponit etiam inter τὰ τῆς κωπῆς παιδεύματα.

Δ Ι Σ, Διός, Διΐ. Δία, Iupiter, Iouis, Ioui, Iouē. Sed inuſitatus eſt nominatiuus Δίς, licet ab eo obliqui formentur: & pro illo Ζεύς dicitur, vnde & Ζηνός: quod tamen potius à ζῆν factum eſt. Traditi autem fuerunt & alii nominatiui ab antiquis, videlicet ζαύς, & ζαΐς, & ζὴς, (quod Pherecydi tribuitur) item δεύς. Quin & accuſ. ζῆν à Ζεύς, ex quodam Polycrate ſophiſta affertur. ¶ Δία ſæpe Græci vocant & ipſum aerem, ſicut Latini dicunt Sub dio, & Horat. Sub ioue frigido. Hinc & Διδία, q.d. διαιθρία.

C. Διόσκουροι, (qui & Διόσκοροι) Iouis filii, Διὸς κοῦροι, Caſtor & Pollux. (qui & Tyndaridæ) Ita per excellentiam dicti Iouis & Ledæ filii: quum alioqui Διὸς κοῦροι dicantur & reges à Steſichoro. Plut. De frat. char. ἀμφοτέρους ὁμοίως τοὺς Διοσκούρους τῆς φιλαδελφίας. ¶ Διόσκουροι dictæ & αἱ παρωψίδες, & οἱ ἔμπροσθεν κάλοι, Euſt. 410. HINC Διοσκούρειον, Templum Caſtoris & Pollucis.

C. Διόπαης, Iouis filius. Apollinis epithetum in Epigr.

C. Διόπεμπος, ου, ὁ & ἡ, A Ioue miſſus. vt διόπεμποι ὄνειροι, A Ioue miſſa ſomnia.

C. Διόπτης, VEL Διΐπτης, ου, ὁ & ἡ, A Ioue delapſus, Qui cælitus decidit. Sed διόπτης dicitur ἄγαλμα ab Euripide & Herodiano lib. 1, (& διοπετῆς in Act. Apoſt. c 19, ſubaudito ſubſtant. ἀγάλματος) ſic διόπτης πέλτη, Plut. in Numa de ancili illo cælitus demiſſo: quin & λίθον διοπετῆ legimus rurſus apud Herodianum lib. 5: at διΐπτης dicuntur peculiariter fluuii ab Homero, vt qui ex pluuia cadente à Ioue oriantur. vnde propriè torrentium eſt epithetum, ſed & ad cæteros omnes extenditur. Vide Euſtathium.

C. Διοπομπέω, ῶ, ET Ἀποδιοπομπέω, vel potius paſſiua voce Ἀποδιοπομπέομαι, οῦμαι, Ablego, Procul amando, inuocādo Δία ἀλεξίκακον: & quaſi illius inuocationis præſidio à me depello. Syneſ. Ὅμηρος ἀποδιοπομπεῖται τὸν ἐκ τῆς φιλοτεκνίας κακὸν εἰς ὄρος, εἰς κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης. A Budæo redditur Exigo, & Procul amoueo, in hoc loco Plutarchi in Catone, ὁ δὲ Κάτων ἐγὼ ἀποδιοπομπήσασθαι τοὺς φιλοσόφους ἀπὸ τῆς πόλεως. ¶ Item, Reticio, vel Quaſi neglectius aut per diſſimulationem tranſmitto. quaſi παραπέμπω. vt docet idē, citans hæc Athenæi verba l. 9, ὁ δὲ σφόδρα φροντίσας, καὶ τὸ πρόβλημα ἀποδιοπομπησάμενος, ἀλλ' ὑμῶν γε, ἔφη, &c. id eſt, At ille quum multum meditatus, quæſtionē reiecciſſet, aliud fari orſus eſt. Vel, Quū problema quaſi neglectim aut per diſſimulationē trāſmiſiſſet: quaſi παραπέμψας. quod etiam ἀποπομπάμενος & ἀποπροποπαμένος dici poteſt. ¶ Ἀποδιοπομπέομαι, eſt etiam καθαίρομαι, ſeu ἱλάσκομαι, inquit Suidas: Expurgo Expio, Luſtro, Procuro vt prodigium, & depellere conor. Ἀποπέμπομαι πρὸς τὸ πρόπαρον Δία, inquit idē. Etymologiſtes autem ſcribit eſſe ἀποτρέπομαι ἀπὸ τοῦ ἀποτροπαίου Διός: & fieri hoc verbum à genitiuo Διός, & nominatiuo πομπός. Paulo pòſt autem videbimus Platonem poſt ἀποδιοπομπήσεις ſubiungere τὰ θεῶν ἀποτροπαίων ἱερά. idem ἀποδιοπομπεῖσθαι & καθαίρεσθαι copulat hoc in loco, αὐτίκα δ', αὖ καὶ ὑμῖν συνδοκῇ, ἀποδιοπομπούμεθά τε αὐτὸν καὶ καθαιρούμεθα, ἐξελόντες ὅσης τε ἐστὶν ἀπειρίας καθαίρειν. id eſt, inquit Budæus, Abluemus expiabimúſq;, eáque nos abdicabimus: ſi modò hominem nacti erimus expiationum peritum. Vide Euſtath. p. 1935, vbi diuerſam quoque deriuationem affert huius verbi ab ea quam attuli, videlicet à δῖον ſignificante κάθαρτον ἱερεῖον τυθέντος Διΐ μειλιχίῳ ἐν ταῖς καθαρμοῖς. Idem verò & διοπομπεῖν ſicut & ἀποδιοπομπεῖν affert, ſed ſine teſtimonio.

Ἀποδιοπόμπησις, εως, ἡ, Nomen verbale, Sacrum expiabile, vt tradit B. hæc citans Platonis verba, De leg. 9, ὅταν σὺ περὶ πάντα τὰ τῆδε τούτων δογμάτων, ἴθι ὅτι τὰς ἀποδιοπομπήσεις, ἴθι ὅτι τὰ θεῶν ἀποτροπαίων ἱερὰ ἰατέον.

C. Διοτρεφής, ἐος, ὁ & ἡ, A Ioue nutritus, Iouis alumnus. Ab Homero βασιλεῖς, id eſt reges, dicuntur διοτρεφεῖς, ſicut & διογενεῖς, vel tanquam à Ioue ducentes originem, vel tanquam à Ioue regnū adepti. Et διοτρεφὴς αἰζηὸς apud eundem ſunt αὖθημις βασιλικός. Vide Euſt.

C. Διοσημία, ſeu Διοσσημία, ſignum à Ioue, Prodigioſa tempeſtas, vt Turn. interpr. Exponitur & ſimpliciter Tempeſtas ab eodem. Plut. De def. or. σύριγγι μεγάλῃ περὶ τὰ αἰδοῖα καὶ διοσημίαις πολλαῖς ἠμύνετο. Idem alibi, μεγάλαι μὲν ἐδόκουν ἐξιέναι διοσημίαι παρακολούθουν. Polit. apud Herodianum διοσημίας interpr. Prodigia. Bud. autem apud Pauſaniam διοσημίαν vertit Oſtentum: at apud Ariſtoph. in Acharn. διοσημῆναι, reddit, Vitium obuenit. eo videlicet ſenſu quo dicebantur augures obnuntiare, quum vitium obuenerat. Ex Iuliano autem affert in bonam partem, ὁ Ζεὺς αἴσιά πώποτε ἐσήμηνεν, ἐπαρχὴν δίξας τινὶ διοσημίαν.

Διότης,

Δαδίν, aduerb. A Ioue. Hom. ET Ἐκδαδίν, pro eodem. Hesiod.

Διάσια, ET Παιδήια, ET Διϊπόλια, Ioualia, Festum quoddã in honorem Iouis. Sed διϊπόλια dicta putantur quòd Ioui πολιῷ sacrificaretur. VNDE Διϊπολιάδη pro priscis & obsoletis apud Aristoph. Sunt qui παιδήια pro alio festo accipiant. Vide Etymol.

¶ Δῖος, υ, ὁ, pro δῖϝος per contract. (q.d. Iouialis) Ioue progenitus, A Ioue oriũdus. vt Hom. Diana, δῖον ἧμος. i. Διὸς γόνος. Æsch. Prom. Ὦ δῖος αἰθὴρ ἠ ταχύπτεροι πνοαί. Sed δῖος (vt & Lat. Diuus) pro Diuinus accipitur. i. Habens diui nũ aliquid quo excellit, Præstantissimus. Atq; ita δῖος vocatur ab Hom. Achilles, quasi diuina quadã fortitudine præditus. Sed & quicunque aliqua virtute aut generositate præditus est, aut cui aliquid inest quo admirationẽ excitet, hac appellatione ornatur. Vide Eust. p. 21, vbi & δῖος κάλλος. i. ob pulchritudinem, de quibusdã dici scribit: de mari verò & charybdi, ob vastitatẽ. Iũgitur autem & genit. tanquã superlatiui vim habens. Od. ϑ, δῖα γυναικῶν, de Helena. quod & Alcestidi tribuitur. HINC Διοχμίης (non à genit. Διὸς) Ioue prognatus. Sed generaliter Diuus, Generosissimus, Præstantissimus, vt Il. α, διοχμίης Πατρόκλοιο. Vide Διοτρεφής. ‖ At Διοχμίης nomen est propriũ. ET Διόγονος, idem quod διοχμίης, (vt sit dictum quasi διοχμόγονος) vel Ioui notus. Hesiod. διόγονος Τόλαος.

ET Δῖα, ας, ἡ, q.d. Aeris bonitas, seu bona constitutio. Διατεία (nam δία interdum significare αἴρεσιν dictũ est) Serenitas, Serenum seu tranquillum tempus. Δῖαι ὧραι, in Geopon. pro eo quod habet Varro, Serenum quũ est: & Colum. Quum serenitas permittit. Apud Gell. autem Quũ serenum & placidum est, pro his Erasistrativerbis, ὅταν ἡ δῖαι: quibus opponitur ὅταν ταῖς ψύχαις. Sic Plinius apud Theophr. Δῖαν serenũ & serenitatem, at χειμῶνα imbrem interpr. Nam quod dicit Theophr. ἡλκυονία ἡ γλαυξ ἄδουσα, χειμῶνος μὲν δῖαι σημαίνει, δῖαι δέ, χειμῶνα, interpr. Serenitatem præsagit noctua in imbre garrula: at sereno, tempestatem. Sic autem & apud Aristot. χειμὼν & δῖα opponuntur: itidẽque Matth. c. 16. Sed & δῖαι & ὑδατώδης ὥρα eidem Theophr. contraria sunt: sicut & Lat. imbri serenum cælum, & pluuii dies serenis. Idem Plin. apud Aristot. de apibus loquentẽ, δῖαν interpr. Mitiorem diem. B. apud Theophr. παὶ δῖαι interpr. etiam Clementiam tẽporis. Dicitur & de tranquillitate maris pro γαλήνη à Luc. in Alc. ϑαυμαστὴ τις κατάστασις δῖαι ἐξέπεσε. Plut. autẽ δῖαν & γαλήνην copulauit Symp. 4. Item pro αἰθρία. i. tepor, ex Hippocr. affertur. ET Εὔδιος, Serenus, Tranquillus. vt εὔδιος ἡμέρα, dies serenus, vel siccus dies, vt Colum. loquitur. qui habet Siccis diebus pro eo quod in Geopon. legitur ἡμέρας δῖου. Sed & εὔδιος χειμὼν apud Luc. Tranquillitatẽ præbens. Apud eundẽ in fine Scythæ, εὔδια πάντα ἠ πᾶσι ἴσος. Apud Hippocr. aũt εὔδιος pro Tepidus, ἀραιὸς, Gal. Et compar. δῖότερος, pro quo apud X. Hell. 1, δῖαίτερος cũ ἄνεμος, placidior seu mitior ventus, ac serenitati aptior. Sed in v. edit. quæ meã præcesserunt, legitur δῖαίτερος αὔριος deprauatẽ. ITEM Εὔδιεινος, pro εὔδιος, vt apud Aristot. δῖαι εἰσὶ τόποι & χειμερινοὶ inter se opponuntur, Meteor. l. 1. Et alibi δῖα τὸ ἀνάπαλιν ac χειμερινόν. Theophr. autẽ δῖαι τόποι contrarios facit τοῖς ἀνεμώδεσι. i. locis vento expositis, Hist. pl. lib. & c. 3. Legimus & δῖαν γαλήνην apud Plat. Et δῖαι ἡμέρας vocat παὶ ἡλκυονίδας ἠ γαλήνας. (ET Εὐδιεινῶς aduerb. Cum serenitate, Tranquillè. Hippocr. δῖαινῶς ἠ ἱλαρῶς, fronte serena & hilariter. (ET Εὐδιὴς, ῆς, ὁ, idẽ quod δῖαινός. Et apud Hesych. δῖαινα idem quod σωφροσύνη, κατασταλτικά.) HINC & verba Εὐδιάω, ET Εὐδιάζομαι. Est autem poetis δῖάω, Tranquillus sum, vel Trãquillitate fruor. Apoll. Arg. 2, κόλπῳ ἐν δῖάοντι. Idẽ ibidem, πόντον πόρον δῖάοντες. At δῖάζομαι in soluta oratione est Tranquillitate seu serenitate fruor. vt in Axiocho, γαλήνης δῖης ἠ καλοῦ ἄγους βίος, ἀσπάζεται ἡσυχία δῖαζόμενος. Est etiam Tranquillè viuo: quã signif. & παρδιάζομαι Bud. dat apud Polyb. lib. 4.

Ἔνδιος, quod hinc ortum quidam putarunt, malui post ἰδίω ponere.

ΔΙΑΙΝΩ, Humecto, Madefacio, Irrigo. Il. χ, Χείλεα μέν τ' ἰδίνῃ, ὑποφώλιον δ' ἐκ ἰδίνει. HINC Ἄδιαστον herba perpetuò virens, (χλοερὸν τ' ἄδιαστον, Theocr.) alio nomine Capillus Veneris, & schol. Nic. Callitrichõ etiã, & Polytrichon, ac Trichomanes. Ideo autem ἄδιαστον vocatur quòd eius folium perfusum aqua non madescat, sed sic eo semper simile sit. FIT à διαίνω Διερός, quod signif. Humidus, Madidus. διερῇς μάλαις apud Aristoph. Quæ lacrymis madent. Et γῆ διερὴ Theophr. διερὸν γὰρ ἔστιν ἡ βαρεῖαν ἢ γλισχραμώδη γίνεται. vbi quidam διερὸν interpr. βαρεῖαν: at Aristot. De gener. & interitu, p. 154, ita distinguit, διερὸν τὸ ἔχον δηκτικὴν ὑγρότητα ὑπερβολῆς· διεῤῥαμένον ἢ, ὡς βαῖτος. Homero autem διερὸς βροτὸς cui vitalis quædam humiditas inest. Vide Eust. ‖ Διερὰ margines fluminum, & αὐλῶνες, Suid.

ΔΙΨΑ, ης, ἡ, Sitis. Il. τ, ξύα βαρυώπαν, ἡδὲ κυλίνει Δίψα ἠ λιμός. Il. ψ, Ἱδρῶ ἀπεψύχοντο, πίον τ', ἀπὸ σπόγγοι δίψαν. Et πολὺν δίψαν apud Plutar. αὐτοῖς πᾶσι δίψας ἐπιβαρύνουσιν, apud Aristot. Et δίψα ἐξώλεσεν apud Athen. ET Δίψος, ους, τὸ, pro eodem. Nic. Ther. de ictis à scorpione, κραπνὸν δ' ὅτε δίψος ὀρώρῃ. Xen. Pæd. 8, δίψος δυνάσθαι φέρειν. Luc. ὑπὸ δίψους πλανώμενος αἰὰ ἐθέλει ὄρη. Et apud Athen. ὑπὸ δίψους κραπύαμος pro eo quod Hom. dicit δίψῃ καρηδογέες. Deriuant autem hoc vocabulũ ab ἴπτω, id est βλάπτω, vt sit δίψα quasi ἴψα.

C. Διψοποιός, ὄν, ὁ καὶ ἡ, Sitim faciens, Cic.

C. Ἄδιψος, υ, ὁ ἠ ἡ. Qui nõ sitit. vt Athen. l. 8, narrat Psammetichũ Ægyptiorũ regẽ pueros quosdã ἀδίψους ἀσκήσαντα quærent indagatũ Libycas arenas. ‖ Ἄδιψον dicitur etiam quod sitim obrepere prohibet, quódq; sitim sedat, siue bibatur, siue delingatur, siue ore contineatur: sicut ὄλιμον quod famẽ. quãquã & simpliciter quæ sitim nõ inferunt, ἄδιψα dici possunt. Gorr. vt ἄδιψα σῦκα, sic sitim sedantes, Diosc. l. 1. Idẽ l. 3. αἴσιον ὑπερφυσαῖς ἄδιψον πτόμενον: quod Plin. sitim cohibere tradit. ἄδιψον φοῖνιξ, Palma sitim arcẽs, (de qua Solinus) palmæ quædã in Ægypto species. Vide Gorr. Plin. l. 22, c. 9, glycyrrhiza dicit famem sitimque sedari: & ob id quosdam ἄδιψον appellauisse eam, & hydropicis dedisse ne sitirent.

Δίψιος, υ, ὁ ἠ ἡ, Siticulosus. vt ἐπὶ δίψιος σὶψ apud Nic. vbi schol. sic accipiẽdũ tradit vel φ in locis siticulosis & aridis degat, vel φ sitiẽ ictis adferat. & δίψιος ὤμος apud Nõn. Tẽπος siticulosum. Reperitur & δίψια f. gen. Attice. vt δίψια κόνις apud Soph. pro Puluis siticulosus & aridus. Et ἄρουρα δίψια χθὼν apud Eurip. Alc. i. ἄνυδρον.

C. Πολυδίψιος, υ, ὁ ἠ ἡ, Multũ seu valde siticulosus. vt πολυδίψιον Ἄργος, Il. δ. ob aquarum penuriã qua quõdã laborasse ferunt, donec Neptunus Amymones amore captus in Lerna fontes aperiret: vnde & Ἀμυμώνια ὕδατα Argis dicta fuerunt. Alii verò Danai filias ex Ægypto aduenientes puteos effodere Argiuos docuisse narrãt. vnde apud Hesiod. Ἄργος ἄνυδρον ἐὸν Δαναὸς πίσεν ὕδατι. sic ab Eurip. Argos δίψιον vocari iam indicatũ est. ita πολυδίψιον dictũ fuerit, vt λειψύδριον. Alii metaph. accipiunt pro Diu multúmq; sititũ. i. desideratũ: vt πολυδίψιον sit pro πολυπόθητον, quia τῆς δίψης ἡδὺ πολυποθητότερον. Alii (quasi πολυίψιον) exposuerũt πολύφθορον seu πολυδιάφθορον πολέμοις, & πολυκλαύστοις, itẽ πολυπαθής. Quarum posteriorũ expos. prioris autor Ath. akeri Strabo. vt Eust. ãnot.

Διψαλέος, υ, ὁ, Sitibũdus, Siticulosus. vt μῦς διψαλέος in Batrach. de mure qui felem fugiens sitim cõtraxerat.

Διψαί, άδος, ἡ, Siticulosa, Bibula, Arida. vt διψαὶ κοπίδες in Epigr. l. 1 & l. 3, διψαὶ ἔχιδνα, Siticulosa vipera. & διψαὶ ἐλαπίνη apud Nõn. sicut & Opp. l. 3 De ven. Libyã vocauit διψαλέαν ἐλαίην. ‖ Διψαὶ substant. plerũque dicitur pro διψαὶ ἐχιδνη, de viperæ quadã specie inde dictæ φ qui ea morsus est, αἱμαὶ χολὴ ἐστὶ· αἶψα ἀζαλέης αἰζηότητα ἀδρόχα δίψος, & φ velut taurus ἐσθ' ὑπὸ πυκνοῖσι νεοδμὴς Χαλδὶν ἀμύστροισι δέχηται πόσιν, αἶσά τε πᾶσι Ὁμαδὸν ἀκρήχειν. vt in in Ther. tradit Nic. ‖ Item spinæ quoddam genus apud Theophr. l. 4, Hist. pl. vt annotant v. l.

Διψηρός, ῆ, όν, Siticulosus, Aridus, Bud. ex Syn. διψηρᾶς Λιβύης τὰ μαθήματα. Vtitur & Dion. De situ orbis.

Διψώδης, ίης, ὁ ἠ ὁ, Siticulosus. Diosc. Et apud Ath. l. 2, φοινικοπυρρίαι dicũtur διψώδεις ἠ ἐπὶ τοῖς καυσώδεις πυρέτοις. Neutro gen. τὸ διψώδες. q.d. Siticulositas, aut Siticulosa ariditas. Plut. Cor. ἐπιτίμησον τὸν διψώδη καὶ ἀφύσητον.

Διψάω, ᾷς, F. ήσω, Sitio. Od. λ, Σίδ' ἤ δ' ἰφθίμην, πίεσι δ' ὑπὲκ ἔγχεος ἀκρης. Luc. τὸ μὲν διψῶν καλλιον ἢ πιών. quod Ion. est pro διψᾶν Interdū & genit. adiūctū habet. Herodot. διψῆν ἰδέ των μαλιστα. ¶ Metaph. (vt Sitio apud Lat.) capitur pro Cupio, Desidero, Appeto. Et sine casu, cū inf. διψῶ χρύσεα ζεῦξαι ὑμῖν, X. Par. d. 4. i. Vehemēter cupio. Et cū genit. vt διψᾶ ἡ ἐκεῖσε διαίτης, in Axiocho. πόλις ἡδυπαθείας διψήσασα, apud Plat. l. 8 De rep. Et διψᾶν φόνου, apud Ath. διψᾶν. n. vt Artemid. scribit, nihil aliud est q̄ ἐπιθυμεῖν. SED ET διψάω dicitur, metri forsan gratia, ab Archilocho apud Athen. l. 2, Μάχης ἢ πότου, ὥστε διψάων πῆν, ἐς ἱρίω. VNDE Διψαπὸς, ὕ, ὁ, Sitim prouocās, Siticulosus, B. ex Aristot. 3 De p. anim. Dioscor. οὖκα πίπερι, τὰ ἁπαλὰ, ἀδιψα ἢ σβεστικὰ θερμασίας ἐστὶ ἢ ζωτικὰ, διψαποιητικα. ¶ Itē, Sitibūdus, Sitiēs. vt διψαπώπης ἥλιος apud Naz. Ceruū sitientissim⁹.

Διψακός, ῆ, όν, à quibusdā dictus est morbus renum, διψῶντες appellatus. quē comitatur δίψος ἀκρατὲς, πολυπαίη αἰσόμενος ὕροιη πολεῖσι, πυελφλιής δ' ἐστι: & quē σιαπαμωρέει δίψος ἢ ποτὴν, perīde vtà dipsade ictos, vt inter cætera tradit Aret. ¶ Est & nomē herbæ quæ alio nomine Labrū Veneris nominatur, inde dicta (vt Dioscor. l. 3, c. 11) quoniam καλίδας habet ἐπὶ τὰ δύο μέρη τῆ φύλλων, ὥστε ὑδατα ἀπὸ τῆ ὄρθρου ἢ τῆ ὀμβρων συλλέγειν, ᾧ sit cōcauo alarum sinu ī quo subsistit ros falsus, vt Plin. l. 27, c. 9, tradit. Descriptionem aūt huius herbæ apud eosdem habes locis citatis. ¶ Est & fruticis spinosi nomen apud eundem Plin. l. 24, c. 13, quem alio nomine erysisceptrum, & adipsatheon, & diacheton vocari scribit.

Δ Ι' Ω, à quo Δίομαι apud Hom. Expello, Abigo, Sūmoueo. Il. ρ, Ὄν ῥα κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀπὸ σταθμοῖο διῶνται ἐξ ἔχεσι ἢ φωνῆ. Od. υ, Αἰ δίομαί σ' αἴκεν ἐξ σταθμοῖο δίεσθαι Μύθῳ ἀπατήσας. Itē cū præpos. tis, Od. φ, Μήτι ἢ ὀπλότερός σφωϊν ἀπὸ ἵππου ἀγέσθω διόμενος, Βοῶν χέρμα δίοισι. Puto autē δίομαι (sicut & διώκω ab eo deriuatū) esse propriè Expello persequēdo. At Il. χ, v. 251, Τοὶς πρὶν ἄνευ μάχης Γελάμου δίον, Eust. vult δίον esse à δίω significāte Currro celeriter, πρέχω ταχὺ καὶ κοῦφον, καὶ ὡς τύπτω ἀίξιον, tanquam πρὸς τὸ δία. Quīdā autem malè δίομαι & δίπτω apud Homerum à δίεμαι deduxerunt.

C. Ἀπὸδιόμαι, vnde ἀποδίωμαι quod Hes. exp. ἀποδιώξω. Esse aūt puto illud ἀποδίωμαι quod Il. ε leg. μάχης ἐξαποδίωμαι.

▲ ΙΩ Κ Ω, F. ξω (& interdū ξομαι) Pr. ωχα, quasi δίω ὦκα, itidē pro expello &c. Od. ε, circa finē, - διώκω δ' ὔπιν ἵππων. Vbi tamē & aliter exponi docebo paulo pòst. At Od. ε, voce pass. Ὅς ῥ' ἤθεϊ Οδυσῆα διώκετο οἷο δόμοιο. ¶ Interdū particularē expellēdi significat habet διώκω, pro In exiliū expello (quod Lat. In exiliū mitto) apud Herodot. Multo frequentius est pro Persequor, Insequor: ac propriè Cursū insequor fugientē. Il. χ, Γρηΐ δὲ ἐσθλὸς ἔφυγε, διώκε δ' ὅμιν μάλ' ἀμείνων Καρπαλίμως. Il. ρ, Ἕκτορι σοὶ μὲν ὦδε θέειν, αἰεί ποτε δ' ἵππους. Quin & voce act. itē pass. pro eodē vtitur Il. φ, ὁ δ' ἐπ' αὐτῳ ποσὶ δώκει. Ἕως ὅτε πεδίοιο διώκοι πυροφόροιο. (Sciendū est aūt διώκω verti Persequor, in illo etiā loco Od. ε à quo initiū feci: itē Cogo. sed hæc interpr. mihi nō placēt) In soluta quoque oratione διώκειν est Persequi fugientē. Thuc. 1, ἐπρέψατο τὸ καθ' ἑαυτὸς, ἢ ἐπεξῆλθον διώκοντες ὅτι τάχιστα. Luc. De hist. scrib. κἂν φθάσωσιν, οὐκ ὀκνήσας ὁ διώκων. Herodian. 3, διῳκισθησαν ὑπὸ τῶν διωκόντων ἱππέων ἢ συλληφθείς Et metaph. pro Assequi conor: quod Lat. itidē Cōsector dicitur. Thuc. 2, ἢ μὴ φθάσαι τοὺς πόνους, ἢ μηδὲ τοὺς πρώτους διώκειν. vbi & Aucuporveti potest. B. Affecto etiā & Expeto vertit, in locis seq. Demosth. χρὴ αὐτὸν πρῶτον αὐτῆ ὀλιγωρουῦντας, ἔπειτα διώκειν. Aristot. Eth. 7, οὐ γὰρ ἡδονὴν διώκουσι πάντες ἀλλ' αὐτὴν, ἢ δοκεῖ μὲν τισὶ, πάντες. Malic. de Isocr. ὁ γὰρ αὐτὸν ἕκαστον πάντες ἀεὶ διώκουσι διαπαντὸς διώκει. Alibi πάντες τὸ σεμνὸν ἢ θαυμαστὸν διώκουσι. Luc. διώκειν ἐκκλησίαν, διώκειν τὸ πλῆθος ἐπὶ τὰ χωρία, Consectare loca celeberrima, pro Studiosè frequenta. nā huic verbo studij seu diligētiæ sign. subest. Sed & διώκειν τινὰ dicitur pro Cōsectari seu Affectari libēter. Xen. χρὴ πιεσθῆναι τοὺς τὰ εἰλαπινώδη φεύγειν ἢ τοὺς διώκοντας διώκειν. Item διώκειν ναῦν vel ἵππον pro ταχὺ ἄγειν ἐλαύνειν: & διώκειν pro ἢ πάχος φέρειν. Vide Eust.

Διώκω, Persequor iudicio, Accuso, Reum ago. (sic & Gall. seruata eadē metaph. poursuyure. i. persequi) Dicitur autē διώκω τινὰ ἐπὶ τούτῳ ἢ δίκην seu γραφὴν, Reū te huius criminis facio, vt Demosth. ἢ Κηφισοφῶντα γραφὴν ἰρῶν γραμμάτων ἐδίωκεν. vel διώκω τινὰ φόνου, Reum te cædis ago. Talia sunt, διώκω τινὰ πληγῶν, διώκω τινὰ βλάβης. affertur & διώκειν τινὰ φόνου ab Aristot. Hinc διώκαμαι, Accusor. Et διωκόμενος, Qui accusatur, Reus: idē quod φεύγων: vt contrà ὁ διώκων, Accusator. ¶ Διώκω, Persequor oratione, Describo, v. l. ex Xen. ὅπως πως διώκει Πρόδικος πρὸς ἑκάστους Ἡρακλέους παίδευσιν.

Διώκω, Vehor signif. videtur, & Iter facio (inquit B.) in hoc Plut. loco in Cæsare, ἐπὶ δὲ συγκαθημένου παρόδος τῆ ἁμάξης ἐπεφάνη ἅμα διώκοντος ἑτέρου.

Διωγμὸς, Persequutio. itē Exagitatio, Vexatio: quod Gall. sonat persequutionis vox. Sic in Test. nouo, deinde & apud Greg. & cæteros eccles. script. Χριστιανῶν διωγμὸς seu διωγμοί. Est etiam Expulsio & electio Greg. loquēti de dæmonio quod è corpore electum erat. ET Δίωγμα, Id quod persequimur. A Xenophonte ita vocatur præda quam canis insequitur. q. d. Consectamentū: vbi scribit πολλαὶ δὲ τὰ διώγματα ἀφεῖναι ἐπαναρχοῦσι δέον τὰ μισόθηρον. ¶ Δίωγμα, Mysti cū quoddā sacrū quod solæ mulieres in Thesmophoriis celebrabant, vt Hesych. Sunt qui ex eo dictū putēt quòd viros inde arcerent. Fuisse autē postea vocatū & ἀποδίωγμα, addit Hesych.

Δίωξις, idē quod διωγμὸς, Persequutio. vt apud Thuc. δίωξιν ποιεῖσθαι dicūtur qui persequūtur hostes, nō cōtrà Fugæ se mandare, vt in v. l. habetur. Sic etiam apud Aristot. δίωξις & φυγὴ opponūtur, Ethic. 6. ¶ Itē Δίωξις κλοπῆς, Accusatio furti, Actio furti, Plut. in Pericle. ITEM COMP. Προίωξις ET Παλίωξις pro Πρόδίωξις & Παλιδίωξις, q. d. Præinsequutio, & Postinsequutio. Hes. in Aspide, Ἐν ᾧ προίωξίς τε παλίωξίς τε πίπτουσι: vbi προίωξις eorū est qui priores insequūtur, at παλίωξις eorū qui quū fugarētur, vice versa postea insequūtureos à quib⁹ fugabantur. Habetur παλίωξις & apud Hom. vbi vide Eust. AT Διωξικέλευθος, ET Διώξιππος, nō à δίωξις, sed à διῶξαι itidē deriuata sunt. Dicūtur autē διωξικέλευθα κέντρα in Epig. Calcaria quæ velut persequūtur viā, i. vrgent: itē διωξίππους ἄρης, Mars equos vrgēs, ad cursū videlicet.

Διώκτης, ου, ὁ, Persequutor, Insectator. Et Consectator, vt in quit B. ET Διωκτὸς, Quē persequi debem⁹. Itē, Quē cōsectari oportet, Expetēd⁹, ex Soph. AT Διωκτὸς pro δίωξις, Persequutio, ex Lasc. Sed in v. l. malè διωκτὴν pro διωκτὸς.

C. ΑΠΟ διώκω, Expello ex aliquo loco, Fugo aliquem. Aristoph. Nubibus, ὐκ ἀποδιώξεις σαυτὸν ὀκ τῆς οἰκίας; Non te ex ædibus propiesti HINC Ἀποδίωξις, ως, ὁ, Expulsio. Esse etiam volunt genus figuræ quæ & ἀποπαύσις dicatur.

C. ΕΚ διώκω, Idem. Et pro Mitto exilium. HINC Ἐκδίωξις, Expulsio.

C. ΜΕΤΑ διώκω, Persequor, Insequor. Item, Vestigo, Inquiro. (vt dicitur μεταθέω, & μετέρχομαι) Ita Cic. apud Plat. μεταδιώκειν vertit Cōquirere, p. 39 mei Cic. lexici. Greg. ἢ πολλῶν χαιροπάθμοι πλαίης, μεταδιώξαιεν πλὼ ἀλήθειαν. Apud Plat. in pass. voce, ἄλλως δὲ μεταδιωκόμενον ἄχθεται. Et in Phil. ὅτι τοῦτο ἐν δεῖ διαπεφεύξεσθαι τὸ τῷ μεταδιωκόμενον.

¶ Διωκάθω Atticè, idem quod διώκω, vt ἁμαξάθω pro ἁμάω. Apud Aristoph. & Platonē de eo dicitur qui iudicio persequitur. Aristoph. ἐπ' αὐτὸς γραφὴν διωκάθω γραφάμενος. Et διωκάθειν φόνου, Platoni in Euthyphr.

Δ ΟΙ' Δ Υ Ξ, υος, ὁ, Pistillum, seu Radius, quo aliquid in mortario tunditur, aut miscetur, seu agitatur: idem quod ἀλτρεύς, vt Pollux tradit: cuius ὁ τῆ Δυσὶ πεποιημένος Eupolis πεπαμφίδας nominauit. Aristoph. Equit. εἰ μὴ ῥᾴδιόν ἐστιν ὁ τῆ πόλει μάχας, ὐκ αὖ πάνυ σαθρὸν δύο χρυσίω, δοίδυξ ὑδὶ θρυαλλίδος. vbi schol. dicit, δοίδυκα esse σμικρὸν καὶ στρογγύλον. (teres enim hoc instrumētum esse solet) at θρυαλλὶς esse κυπελλοειδὲς χύμα, quo ea quæ in olla coquuntur, miscētur aut agitatur. Addit autē hîc prouerbiū esse ὅτι ἐπὶ σμικροῖς καὶ μὴ αὐξανομένοις ἀλλὰ μικροῖς μεμόνται. Idem Pluto, — παῖς αὐλῶ λίθινον δυσείδειον Παρέσπασε καὶ δοίδυκα καὶ κίονιον. addēs paulo pòst horū vsum, quia φαρμακὸν Κατακλινῶ ἐπιχειροῦσι πείσειν, ἐμβαλὸν Σκορόδων κεφαλὰς τρεῖς: & ἐν τῆ δυσὶ συμμίξαντα ὀπτᾶν.

C. Δοιδυκοποιὸς, οῦ, ὁ, Pistillorum fabricator.

C. ΑΝΑ δοιδυκίζω, Cōmisceo, Confundo. Propriè Pistillo [in mortario] commisceo. Hesychius habet ἀναδοιδυκίζειν, & exponit ἀναπεπλάσθαι, Etymologistes ἀναδοιδυκίζειν,

κῆσι, quod eodē modo explicat. In v. l. Græcol. annotatū est αἰσιδιδυκάζειν signif. etiam perterrefacere: quasi videlicet illi αἰκαδοιδυκάζειν aut αἰκαδοιδυκῆσιν exponentes αἰκαπεφόβησιν, acciperent αἰκαπεφόβησιν pro ἐκπλήξειεν.

ΔΟΚΕΩ, δόξω, F. ήσω, Pr. κα, (sed vsitatius ξω & ξα) Videor. & δοκεῖ μοι, Videtur mihi. Homerus Od. θ, Ὁ ξεῖνος μάλα μοι δοκέει πεπνυμένος εἶναι. Sic in prosa passim cum infinit. Xen. δοκεῖς δέ μοι καὶ αὐτὸς τοῦτο γιγνώσκειν. Plato De rep. 2, δοκῶ μοι ἀδικώτατος εἶναι. Isocr. ἐμοὶ δοκοῦσιν ἅπαντες ὀκνεῖν. Et impers. δοκεῖ γάρ μοι χρῆσθαι παρ' αὐτῷ πᾶσι πάντας. Item cum negatione, οὐ δοκέι μοι μὴ δρᾶν ταῦτα, Visum est mihi hæc non facere, id est Censui hæc non esse facienda. Vel inuerso Græco loquendi genere, Hæc mihi non visa sunt facienda. Sed in præsenti δοκεῖ μοι μὴ δρᾶν ταῦτα, non item ad verbū reddas, Videtur mihi non facere hæc, sed Videntur mihi hæc non facienda, aut Non cēseo &c. ταῦτα οὐδοξεῖ Κίωσι, Plut. Hæc Ciceroni probabantur. Et τὸ δοκοῦν τινι, Quod alicui probatur, Quod alicui placet. Vnde κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτοῖς, vertitur etiam Pro suo arbitratu. Et apud Plut. Themist. γίνε] τὸ δοκοῦν ἐκείνοις, res illorū arbitrio geritur. Apud Thuc. autē κατὰ τὸ δοκοῦν ἡμῖν, supra nostram opinionē. Nonnunquam verò velut per parēthesin inseruntur εἰ δοκεῖ & ἐμοὶ δοκεῖν, pro Si placet, Si ita videtur: & Vt mihi quidem videtur, Meo quidem iudicio. Plut. διαλύωμεν, εἰ δοκεῖ, τὸ συμπόσιον. At ἐμοὶ δοκεῖν pro ὡς ἐμοὶ δοκεῖν dicitur: vide B. 363. ‖Item pass. interdum δοκεῖσθαι, sicut & δοκεῖν, pro Videri & censeri (vt B. 361 ex Plat.) ὅτῳ δέδοκται μοι, Sic statui, Sic decretum est mihi, Sic censeo, δέδοκται μοι κατθανεῖν, Certò statutum est mori, Certa stat sententia mori. δεδόχθαι τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ apud Dem. & alios, Decretum vel statutum esse à senatu & à populo. HINC τὰ δεδογμένα, Decreta, Placita. quæ & δόγματα. Sed δέδοκται redditur & verbo Conuenit. vt δέδοκται ἡμῖν, conuenit inter nos. Quæ interpretatio & actiuo δοκεῖν alicubi conuenit: vt Xen. Hell. 2, οἷς ὃ ταῦτα ἀρέσκοι, καλὰ μοι φέρειν ἐδόκει, Conuenerat inter eos, Constitutū erat inter eos vt gestarent calamum. ‖Et δόξαν partic. absolutè, Quum cōuenisset, vel Quum visum esset. Herodot. δόξαν δὲ σφι ἐποίησαν λαβύεσθαι. Thuc. ᾗ δόξαν αὐτοῖς ἐχώρουν ἐς τὸ τεῖχος. In quibus locis sunt qui δόξαν σφι vel αὐτοῖς vertat, Ex eo placito. Et Luc. δόξαν οὖν μοι δεῖ πολλοῦ σπουδὴν Νιχῖνον τὸν φιλόσοφον, ἐφ' ὃν ἔδοξα παραγενόμενος αὐτὸν ἀγνοῶν, pro Quum statuissem visere. B. Dicitur & δόξαν ὃ ταῦτα, à Plat. & Xen. pro Quū de his conuenisset. Item in plur. Hell. 3, δόξαντα ὃ ταῦτα ᾗ σφίσιν ἔδοξε, ἃ μὴ πράττοντα ἀπῆλθε. ‖Dicunt etiā miro quodā loquendi genere, δοκῶ μοι ποιήσειν τοῦτο, nō pro Videor mihi facturus hoc, (vt lōnat ad verbū) sed potius pro Certum mihi est hoc facere. Tale est δοκῶ μοι ὀλίγα λέγειν, Luc. Et δοκῶ μοι σφόδρα νικᾶν. Et Æsch. ταῦτά μοι δοκῶ ἐμφανῆ ποιήσας. Cui simile hunc Gr. locū τὰ οὖν ἄλλα παρήσειν μοι δοκῶ, B. interpr. Reliqua igitur prætereunda mihi esse censeo. Idē tamen B. δοκῶ in tali quodā Luc. loco, δοκῶ μοι τυπτεῖν interpr. Existimo me facturum. (nā & δοκῶ pro Existimo sumitur, vt mox docebitur) In quo tamen illi non assentior. sicut nec in hoc δοκῶ Xenophontis, ὡς οὐκ ἂν δέοι ἐχθὲς αὐτὴν δοκῶ μανῆναι. nec enim hic pro Existimo accipi crediderim, sed potius esse δοκῶ pro ἐμαυτὴν δοκῶ, quo Dem. vtitur. ‖Δοκῶ ponitur etiam pro In aliqua existimatione sum, eo modo quo Gall. dicimus *homme d'apparence*. q. d. homo apparens: pro eo videlicet qui apparet & videtur esse aliquid supra cæteros. Sic apud Eurip. οἱ δοκοῦντες opponuntur τοῖς οὐδὲν δοξοῦσι: sicque Paul. Ap. partic. δοκοῦντες vsus est. Vide B. Comm. p. 363.

Δοκῶ, Existimo, Puto. Eur. Ὁρᾷς γὰρ οἷόν ἐστιν ὧν δοκῇς πάρα· οἰδέν. Xen. οὐ γὰρ σαυτὸν φρόνιμόν τι δοκεῖς εἶναι; Dem. ἐγὼ γὰρ ἡμαυτὸν ταῦτα πάσχειν οὐ δοκῶ. Sic Plato l. 5 De rep. οὐκ ἔστι κακὰ πόλει, ἃ δοκῶ ἐγὼ οἶδα ὧν ἀνθρωπίνῳ ἡμῶν. Luc. ἐπὶ σὲ ἄν τις οἴκαδε ἐλθὼν οὐδὲν δοκεῖ. Quin & pass. Δοκεῖσθαι, pro Existimari, Putari, & δοκούμενον, quod existimatur B. ex Plat. Idem pro Existimari & suspectum esse (vt κατὰ δοκεῖν) affert ex Antiph. Δοκεῖν expon' etiā Reputare in hoc Soph. loco, in Aiace, σοὶ μὲν δοκεῖν ταῦτ' ἔστιν, ἐμοὶ δ' ἄχαρ φρονεῖν.

Δοκέω autem apud Aristoph. legitur, sicut & δόκησα pro ἐδόκησα apud Hom. Sic δοκῆσαι apud Eur. Itidē verò à Κατὰ δοκοῦσαν est partic. κατὰ δοκοῦσις apud Antiph.

Εὐδοκιμῶν autē pro Obseruans, vide in Δοκιμάω.

Δόκησις, Opinio. vnde δόκησιν παρέχειν opinionem expectationémq; de se præbere apud Plut. Vide B. C. p. 367. Alibi autē addit δόκησιν à Luc. accipi etiam pro Fama. HINC Δοκησίσοφος, Poll. Qui sibi videtur sapiens quum non sit. Hesychio autem, οἰησιπάς· ὁ ψευδῆ σοφίαν. ET Δοκησσοφία, Opinio quam quis de sua sapientia falsò concipit, ex Plat. ITEM Δοκησίφρων, Poll. Qui sibi prudens esse videtur, Qui de sua mente opinionem concipit. ET Δοκησίξενος, Qui sibi acutus videtur. B. ex hoc Athenæi loco, εἴποι τις αὐτῷ πάνυ δοκησίξιον. Vult autē hæc esse à δόκησις deriuata: alioqui à δοκοῦσα potius (vnde & δόκησις) deriuari dixissem.

Δόκος in carm. idē quod δόκησις, Opinio. Vtitur eo quidam poeta apud Sextum philosophum. ET Δόκη Hesych. non solùm δόκησις, sed & δοχή.

C. Ἀδόκητος, Necopinatus, Inopinatus, Improuisus. Thuc. 4, τοῖς μὲν ἀδοκήτοις ἐξέπληξε. Et ἀπὸ τοῦ ἀδοκήτου, Ex inopinato, Ex improuiso, idem l. 6. ITEM Ἀδοκήτων aduerbium eadem signif. apud Greg. De sancto baptismate· ἵνα μὴ κἀθ' ἡμᾶς παρὼν ἀδοκήτως ὁ τοσοῦτος ἀνὴρ ἀδοκιμήσῃ. Itē Ἀδόκητα aduerbialiter positum pro ἀδοκήτως.

Δόγμα, Quod faciendum videtur, Thucyd. vt vult B. qui & δόξασμα sic à Plat. accipi tradit. ‖Δόγμα, Placitum, Decretum. vt δόγμα τῆς συγκλήτου Herodiano, quod Polit. Senatusconsultū interpr. Sed de placitis philosophorū potius dicitur: vnde & δογματικοί Pyrrhonii cæteros appellabant. Hac autē in signif. seruata fuit & apud Lat. vox Dogma. Plut. ad Col. κατὰ τοὺς ἄλλων φιλοσόφων δόγματα οὐδὲ ζῆν ἔστι. HINC Δογματοποιῶ, Decretum facio, B. p. 368, ex Polybio. ET Δογματικός, Qui certa dogmata in aliqua scientia sequitur. contra quàm facit Pyrrhonius seu ephecticus. Sic vtitur Strabo, item Sextus philosophus & Diog. Laert. aliique nonnulli. Item δογματικοί ἰατροί, Gal. ad Glauc. qui distinguuntur ἀπὸ τῶν ἐμπειρικῶν. ‖At δογματικοί Platonis sermones, Qui sunt ad præcipiendū cōpositi, Quintil. l. 2, c. 15. ITEM Δογματίζω, Dogma aliquod introduco, seu inuecho, Dogmatis alicuius sum autor, Dico aliqd quod pro certo dogmate habeo. Greg. νῦν δὲ πῶς ὀρθῶς ὁ δογματίζω. A Bud. tamen exponitur simpliciter Decerno, in hoc eiusdem Greg. loco, οἱ δ' [τὴν θεότητα] ἐκ τοσούτων τῆς τοῦ δογματίζοντος. Sed ab Areop. poni scribit pro Tueor dogma. ET Δογματικός, Qui dogmatis alicuius seu aliquorū dogmatū est autor vel defensor. Greg. τὴν σοὶ τῶν ἐξ ἀρχῆς πάντων δογματικῶν. ET Cop. Ἀντιδογματίζω, Contraria dogmata introduco, vel tueor. vt Luc. ἀντιφιλοσοφοῦσι τῇ τοῦ Πλάτωνος ἀντιδογματίζον.

C. ANTI Δοκέω, ῶ, Cōtrà censeo, Contrariā sententiā habeo In cōtraria sum opinione. Xen. ἐπὶ τοῖς δικαίων ἀπολλύουσι καὶ ἀντιδοκοῦσι καὶ τὰ πάζοντας.

Ἀπὸ δοκεῖν, Nō videri aliquid faciēdū. Res dicitur ἀπὸ δοκεῖν quæ censetur nō facienda, vel fieri nō debere. Xen. Hell. 7, ὡς ὃ μὲν ὁπλίτης ἀπὸ δόξαν ἐκινδύνευσε τοῖς ἱππεῦσι χρῆσθαι, ὁ δὲ ἱππεὺς ἀπὸ δόξης, &c. Idē Anab. 2, μὴ ἀπὸ δόξης ἡμῶν τὰς ἀπιστίας ποιήσασθε. Et apud Herodot. ἀπὸ δόξαν σφι. Notādū est autē præpos. ἀπὸ hic quoque σφίσιν denotare. neque enim aliud est ἀπὸ δόξαν ἢ ἀπὸ δόξαν, Non visum est, Non placuit.

C. Εὐδοκιμῶ, ῶ, Probor, Existimatione clara sum, Celebror. εὐδοκιμῶ. Plut. Symp. sept. σοφοῦ τὸ μέγιστον εὐδοκεῖ, celebratur. Et pass. vt διαλύσεις εὐδοκιμοῦσας Γαλάτας, Polyb. 2, probatas & admissas à Galatis. Et τὸ μὲν εὐδοκιμεῖσθαι κατακρῖναι ὀλίγον. Greg. de quo dicto loquar paulo pòst. ITEM Τὰ πρῶτα δοκῶ, Maximè celebror, Clarissima opinione seu existimatione præditus sum. B. p. 364 ex Lysia.

Εὐδοκεῖν, Bene affici erga aliquē, Bene alicui cupere & eo oblectari. Diod. εὐδοκοῦντας παρέχω. Apud Polyb. Placidè acquiescere, Cōtētū esse. Et cū infin. fut. ὧν αἱ [σωτήριαι] εὐδόκουν φέρειν τὰ τοῖς δεομένοις εἶναι. Sic & apud Paulū cū infinit. εὐδοκοῦμεν οὐκ ἀπολιπεῖν, Libenter amplectimur, Bene agi nobiscū putamus. Plenius aūt de vsu huiusverbi in Test. nouo, & apud Græc. Bibl. interpr. lege Bud. Comment. & Th. Bezæ in Test. nouū annot. Hoc addo, Gregoriū εὐδοκεῖν, quod hoc loco habetur (citato ex Abacuc in epist. ad Hebr. c. 10) ἐὰν ὑποστείληται, οὐκ εὐδοκεῖ ἡ ψυχή μου ἐν αὐτῷ, vertisse in εὐδοκεῖσθαι, mutato etiam

loquendi genere, quum dixit, ἵνα μὴ τῇ ὑποστολῇ, τὸ μὴ ἀδοκίμους καταστῆναι.quod interpretor, Ne à Deo damnemur, nos sibi gratos non esse pronuntiante. Quæ mea tamen interpr. à Budæana dissidet, pag. 149 & 366. HINC Συνδοκεῖν, cum dat. Assentior, Cõsentio, apud Athen. Sic & Luc. Act. Apost. c. 8, συνδοκῶν τῇ αἱρέσει αὐτοῦ. & Euang. cap. 11.

Εὐδοκία, Affectus benevolus, Propensa animi affectio, Benevolentia gratuita Item ἀδοκία Dei, Bona Dei voluntas, Quod Deo perplacuit. Vulgò, Beneplacitum. Vide B. p. 365. Frequenter occurrit in Test. nouo, & apud Gr. Bibl. interpr. hoc quoque vocabulum, atque adeo fictum ab illis putat Hieron. quod mihi non sit verisimile. Quanuis autem theologi ἀδοκίαν τῆ Θεοῦ exponant τὸ ἀγαθὸν θέλημα, sciendum est tamen alicubi dici ἀδοκίαν τῆ θελήματος: vt in epist. ad Ephes. c. 1, v. 5.

KATAδοκίω, ῶ, Existimo. Et Κατάδοκος, Existimor, Suspicione opprimor, B. p. 367, ex Antiphonte.

C. METAδοκεῖ μοι, Mutata sententia (seu mutato cõsilio) censeo, vel mihi videtur. Dem. ad Lept. & μηδ' αὖ μεταδόξῃ ποτὲ, Si pœnituerit capti consilii, B. interpr. Ex Herodoto affertur μὴ στρέψῃ μεταδόξῃ, pro Ne illius voluntas immutaretur. Sed & ex Luc. cum infinit. μεταδόξει σοι ταῦτα βελτίω εἶναι, Mutata sententia hæc tibi meliora visa sunt.

C. ΠΡΟδοκεῖται, Prius decernitur. vnde προδέδοκτο, Prius vel antè decretum fuerat.

C. ΣΥΝδοκεῖ μοι ταῦτα ποιεῖν, Mihi quoq; videtur oportere hæc fieri, Censeo hæc facienda. Thuc. lib. 8, ὁ δῆμος, ὅπερ καὶ ἐκείνοις δοκεῖ καλῶς ἔχειν, καὶ ἑαυτῷ ὧδε ξυνδοκεῖν. Plato epist. 7, ἐμοὶ δὲ ὑμῖν τοῖς φίλοις καὶ ξυνδοκεῖ. Συνδοκεῖν (inquit Bud.) dicitur quod inter multos conuenit & communiter placet, vbi exemplum ex Dem. addit. Affert & ex Isocrate, ὅπερ ἂν πολλοῖς τῶν Ἑλλήνων συνδοκεῖ, Quod constat inter multos, De quo conuenit. Et ex Pand. τὰ συνδοξάσαντα Conuenta & compacta. Vide B. Comm. p. 364. Idem alibi συνδόξασα ἡμέρα interpr. Dies constitutus, vel status. ἡμέρᾳ ἀποτεταγμένη vel συντεθειμένη.

¶ Δόκιμος, ε, ὁ & ἡ, Probus, Probatus, Spectatus. Χρήσιμον δόκιμον, Dein. Proba pecunia, Bud. Sic Luc. numismata δόκιμα & ἀκίβδηλα (& alibi ὄντομα ἐς ἀκρίβειαν τὸν τύπον) opponit τοῖς παραχαραττομένοις. Philo De mundo, δόκιμον τῆ νομίσας στεγανὸν Θεοῦ, probum Dei signum. Dicitur etiam aliquis esse δόκιμος, vt apud Paul. ad Cor. 1, c. 19, ἵνα οἱ δόκιμοι φανεροὶ γένωνται ἐν ὑμῖν. i. Qui sunt spectatæ fidei, Quorum fides integritas & sinceritas spectata sit. Sic dicitur & sup. δοκιμώτατος, vt apud Phil. ὅπ & ἐφορεῖα τῆ χώρᾳ δοκιμώτατος. Sic δοκιμώτατοι τετιμῆσθαι, Plut. Probatissimi, vel Spectatissimi. Aliquando δοκιμώτατοι exponitur etiam Lectissimi. ¶ Δόκιμος alicubi apud Paulum exponitur & Acceptus.

Δοκιμή, ῆς, ἡ, Probatio. Experientia, Experimentum. Sæpe est apud Paulum. ET Δοκίμιον pro eodem. exponitur enim à B. Probatio, Exploratio, Experimẽtum. Et apud Herodian. δοκίμιον ἦ στρατοπέδῳ, καίμασιν, idem interpr. In labore milites probantur. Polit. autem dixit Labore, nõ In labore. Affert & ex Plat. in Tim. ὅσα τοιοῦτα περὶ τὰ φλεγόμενα, οἷον πῦρ δοκίμια καὶ ἥλιος. (A Longino autẽ ipsa ἥλιος vocatur χρύσεος δοκίμιον) Subiungit & ex Plut. in Apophth. ἠρώτησεν εἰ δοκίμιον ἔχει τινὶ τρόπῳ πιεσθεὶς ὁ πολύφιλος.

Δοκιμάζω, Exploro, Probo, Experior, Examino. Item Æstimo. Isocr. τὸ χρυσὸν διὰ τοῦ πυρὸς δοκιμάζουσιν, ἵνα σαφὲς ποιήσωσιν. Idẽ, τὸ χρυσίον ἐν τῷ πυρὶ δοκιμάζομεν (vt Ouid. dixit Aurũ in igne spectare: quo verbo & illud Ἡσιόδου præcedentis loci comprehendit.) Idẽ δοκίμαζε τοὺς φίλους ἐν τῷ περὶ τὸν βίον ἀτυχεῖν. quo sensu dixit Ennius, Amicus certus in re incerta cernitur. Ouid. aũt dixit, tẽpore duro esse inspiciẽdã fidẽ, δοκιμασίαν. Legitur apud eũdẽ Isocr. ὅτι τῆς παρούσης τύχης τοὺς φρονοῦντας δοκιμάζει, vbi quidã interpret. Æstimare, alii Perspectos habere. ¶ Sed & pro Probo. i. Approbo: item, In pretio habeo, interdum ponitur. Proprie autem Approbo, vtpote perspectum. Sic & pass. δοκιμάζομαι Plat. ὑπὸ αἰσθητῶν δοκιμάζεσθαι. Et Δίωνος δὲ δοκιμασθέντος παρ' ἐμοί. ¶ Interdum verò δοκιμάζω ex consequente est Eligo. vt Plut. De instit. lib. αἱμᾶ ἐς ἥπιά τινα καὶ σωφρόνως δοκιμασθέντα.

¶ Nonnunquã & infin. iũgitur pro Consultũ esse iudico, vel Vtile esse censeo. Xen. ὥσπερ ἱκανὸς ὢν πονεῖν ἐδοκίμαζε. Philo, πολεμεῖν οὐκ ἐδοκίμαζε: item, οἵτινες μὲν ὑπάρχειν ἐδοκίμασαν. in quibus tamen locis non ignoro verti simpliciter Iudicare vel Existimare cum gerundio: sed mea illa interpr. melius vim verbi exprimi opinor.

Δοκιμάζομαι, Ad magistratũ admittor moribꝰ & meritis probatus, Demosth. in Nexeram. ¶ Δοκιμάζομαι est præterea Tutelæ meæ permittor, Togam virilem sumo, eidem Demosth. in Mid. Vide Bud. p. 67.

Δοκιμασία, ας, ἡ, Probatio, Exploratio, Experimentum. Polyb. ὃ παρελιπόμεθα τὴν ἐργασίαν, ἐξ αὐτῶν τῶν πραγμάτων λαμβάνοντα τὴν δοκιμασίαν. Sic Plut. De instit. lib. δεῖ δοκιμασίαν λαμβάνειν τῆς παιδείας. ¶ Δοκιμασία peculiari signif. Exploratio & inquisitio in eos qui proponebãtur admittendi ad magistratum, Censura. Vnde δοκιμασίαν ἐπαγγέλλειν, Æschin. in Timarch. Censuram denuntiare, Vt indignum & probrosum eiiciendúmque postulare. Erat enim genus accusationis quum aliquem non rectè probatum esse, sed vel gratia vel sordibus obrepsisse contendebant. Vide Bud. p. 67. ET Δοκιμαστής, Explorator, Examinator, Æstimator. Chrysost. De sacerd. ἄλλος ὁ τούτων κριτὴς, καὶ τῶν ἀφανεστέρων δοκιμαστής. ET Δοκιμαστική, Exploratoria seu Examinatoria [ars.] ITEM comp. Ἀδόκιμος, Non probatus, Nõ exploratus. Et ἀδόκιμος ἄρχειν aliquis dicitur, VEL Ἀδοκιμάστως, citrà censuram, vt interpr. Bud. in lex. quem vide: & Comm. p. 68. Item Ἀδοκίμαστος, Qui nondum tutelæ suæ est permissus, ab ea verbi δοκιμάζεσθαι signif. de qua paulo antè dictum fuit.

ΑΠΟδοκιμάζω, F. άσω, Improbo, Non approbo, Reiicio, Xen. Pæd. 6, καὶ τὰ μὲν πρῶτα καὶ ἀκόντων ἀποδοκιμάσαι, παλαιὸν δὲ ἐν ἱεροχρηστηρίοις &c. Isocr. in Panathenaico, τίνας οἶμαι ἔχω πεπαιδευμένους, ἐπειδὴ τὰς πόλεις καὶ τὰς ἐπιτιμίας καὶ τὰς δωρεὰς μεταδιώκουσι; ἀποδοκιμάζω; Aristot. Pol. 8, ἀποδοκιμάσαι αὐτοῦ χρῆσιν. Item cum infinitiuo, præcedente accusatiuo τὸ, apud Xenoph. Pæd. 8, τὸ μὲν ὠφελεῖσθαι αὐτῶν τὰ ὅπλα, καὶ ἀπολέμους ποιῆσαι, ἀποδοκιμάσαι. Sic apud eundẽ Xenophont. 1, τὸ ὑποφοβεῖσθαι ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἀποδοκιμάζει. Passiua vox est Ἀποδοκιμάζομαι, Improbor, Reiicior. vnde participium præteritum ἀποδεδοκιμασμένος, Reiectus. Apud Xenophontem ἀποδεδοκιμασμένοι in exercitu sunt quasi reiectanei vel reiiculi, Pæd. 6, ἔχοντα μὲν ἀπογεγραμμένους παρ' ἐμοῦ ὅσοις ἀποδεδοκιμασμένοις καὶ οἷς οὐκ ἦν αἰσχρὸν, καὶ οἷς οὐκ ἦν ἔξοτον, καὶ οἷς οὐκ ἦν τῶν σφενδονητῶν. Sic etiam appellantur ii qui Latinè eiecti dicuntur, & Senatu vel ordine moti, & præteriti, qui ad verbum ipsi ἀποψηφίζονται, dicũtur: vt Præteriti Senatores à Censoribus, quorũ meminit Festus. nam ἀποδοκιμάζω peculiariter significat In censura noto vel prætereo, apud Lysiam, ὑπὸ τῆς δοκιμασίας αὐτῶν. vt inquit Bud. in suis Comm. vbi & habes exemplum. Alibi, ἀποχειροτονῆσαι (inquit) etiam ἀποψηφίσασθαι dicitur, hoc est ἀποδοκιμάζειν.

Ἀποδοκιμασία, ας, ἡ, Improbatio, Reiectio.

Ἀποδοκιμάω, μῶ, pro ἀποδοκιμάζω, secundũ eos qui credũt ἀποδοκιμᾷ esse tertiã sing. præsentis, Herodoto lib. 1, τῷ δὲ θεράποντι ἐμβαλόντα ἔπεσθαι, μὴ δὲ ἀποδοκιμᾷ ἰδέσθαι. Alii putãt (& rectius) esse ἀποδοκιμᾷ futurum pro ἀποδοκιμάσει. Vt in eodem libro δικᾶν pro δικάσειν. Sic ἰλᾶν pro ἰλάσειν apud Aristoph. itidem δίψᾶν pro διψήσειν apud Platonem.

C. ΔΙΑδοκιμάζω, (q. d. Interexploro) Internosco, Diiudico, Bud. in hoc Xen. loco, ὅτι ὁπόταν δέῃ διαδοκιμάζειν τὰ καλά τε καὶ κίβδηλα ἀργύρια.

C. ΣΥΝδοκιμάζω, Simul exploro, seu probo. ex Isocr. ad Nicoclem.

C. Ἀδόκιμος, ε, ὁ & ἡ, (vulgò Reprobus) Minimè probus, Nõ probandus. Item Adulterinus, Non syncerus. Aristot. ἀδόκιμον ἐποίησε νόμισμα.

C. Ἀποδόκιμος, ου, ὁ & ἡ, (idem quod ἀδόκιμος) Nõ probus, Non probandus, Improbandus & reiiciendus.

C. Εὐδόκιμος, ου, ὁ & ἡ, Probatus & laudatus ab hominibus, Bud. p. 366, ex Isocr. Interdũ & Celeber, Insignis. & dicitur aliquando εὐδόκιμος εἰς τοῦτο vel πρὸς τοῦτο, aut ὅτι τούτῳ. vt Plato in Apol. πόλεως εὐδοκιμώσης εἰς σοφίαν καὶ ἰσχύν. Ibidem εὐδόκιμος πρὸς ἀρετήν. Gregorius, οἱ ὅτι λόγοις εὐδόκιμοι, homines insigni doctrina præditi

Bud.interpr. Alicubi verò dicitur δόκιμος, vel δοκιμώτατος sine adiectione, pro spectato vel spectatissimo, aut præstanti seu præstantissimo. Polit. autem apud Plutar. παιδὸς δοκιμωτάτης ἐν Βοιωτίᾳ interpr. Bœotorum primarios. HINC Εὐδοκιμέω, ῶ, vel Εὐδοκιμάομαι, οῦμαι, Sermone hominũ celebror, Bene audio, In existimatione sum. vt δοκιμᾶν ἔδοξε παρὰ βασιλεῖ, Herodot. Et δοκιμήσαντες τοὺς πρὸ Μεγαρῆ μάχῃ, Megarensi prælio gloriam consequuti. Sequor autem Cic. qui & præsens δοκιμᾶν vertit Splendorem esse assequutum, p. 9 mei Cic. lex. Inuenitur & δοκιμάομαι apud Luc. Participium autem δοκιμούμενον Bud. interpr. Celebre & nobile in isto Plut. loco in Galba, ἀκρόαμα ἦν ἰῶνος δοκιμούμενον. A QVO Εὐδοκίμησις, Celebratio, Gloriæ adeptio. Etiam plur. δοκιμήσεις dixit Pla. BI COMP. Παρὰ δοκιμῶ, ET Τὸ παρὰ δοκιμῶ. Est autẽ παρὰ δοκιμῶ, (cum accus.) Fama & celebritate præsto alicui. Apud Aristoph. iungitur & accus. rei, in Equit. ἀνὴρ παρὰ δοκιμῶν ἀκρίβειαν τῶν ἔργων ἐστὶ τὸ πολίτικον κἀγαθόν. Pati. autem Παρὰ δοκιμοῦμαι est Celebritate vincor ab alio. Vide B. p. 366, & 367. Sed hoc addo iis quæ ab eo dicũtur, videri mihi in hoc verbo sonare Vltra. Τὸ παρὰ δοκεῖν verò Lysiæ est celeberrimũ esse seu clarissimũ. Vide B. 364.

ΔΟΞΑ, ης, ἡ, Sẽtentia, Opinio. Hom. Il. α, v. 315, Σοὶ δ' ἐγὼ οὐκ ἀγορὴν ἐπιτελέσσομαι, ἣν περ ἂν αὐτὸς ὑπόσχῃς· ἐπεὶ οὐδὲ σὲ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀνωγεν ἀπρήκτους δόξας Ἀργείων ποιήσασθαι, inquit Eust. (Vnde apparet pessimè reddi vulgò, Neque ex opinione) Sic & Od. α. Thuc. l. 1, ἐμὲ μὲν ἐξ ἀρχῆς, δόξης ἧσσον ἀμφοῖν. Idẽ 3, ἐκ δόξης ἐπὶ τὰ παρόντα τοῖς πολλοῖς παραιτῶν, Contra quàm sentiamus. Aristot. Eth. 4, κατ' ἀλήθειαν & κατὰ δόξαν inter se opponit. Idem tamen in 7, dicit δόξαν ἀληθῆ, scribens, ἐπεὶ μὴ ὅτι τὸ δόξαν ἀληθῆ, ἀλλὰ μὴ ὅτι ἐπιστήμην ἔχει &c. Ad quã δόξης distinctionem videtur & Ἐπιστήμης, pertinet & hic Plut. locus, De Herod. malig. οὐκ ἄπιστον ἡγοῦμαι καθ' ὑπόνοιαν, ἀλλὰ δόξαν, ἀλλ' ὡς ἀκριβῶς ἐπιστάμενος. Vt autẽ hic ὑπόνοιαν & δόξαν, sic alibi ὑπολαμβάνειν & δόξαν copulat. Δόξαν ἔχειν περί τινος, opinionẽ habere de aliquo, Isocr. in enc. Euag. Dicitur & δόξαν παρέχειν, vel παρέχεσθαι, vt Lat. Opinionẽ præbere. Luc. De salt. ὡς μὴ δόξαν ἀγροίας ἢ ἀμαθίας περὶ ἐμοῦ παράσχωμαι. Xen. autẽ & genit. & alicubi etiã infin. iunxit, Hell. 7, ὥστε δόξαι παρεῖχε τοῖς πολεμίοις μὴ πάνυ ἐθέλειν μάχεσθαι. Sic sæpe δόξα est opinio quæ habetur ab aliis de nobis, nõ quã habemus ipsi de illis: præsertim verò cum ἔχω: vnde δόξαν ἔχω, sicut παρέχω, redditur sæpe Existimor. Plut. in Themist. δόξαν παρέχειν τοῖς ὀπαδοῖς περὶ τῆς ἀλλοιωθείσης περὶ αὐτὸν διαίτης, Existimatus est. Sic in Theseo, δόξαν εἶχον οὐκ ὀλίγοι γενέσθαι, Existimabantur. Conuenit talis interpretatio & huic Plut. loco, ac similibus, τοῖς παισὶ τούτοις δόξαι θειότητος περιῆν, Existimantur diuinitus contingere, vel Censentur. Sic ὁ δόξῃ μανίας apud Hermog. Quum existimaretur furere. Et apud Plat. in epist. μείζων ἡ δόξης οὖσα, Maior q̃ existimatũ sit, Maior opinione de hoc concepta. Iungitur δόξα & cũ ὑπόληψις, vt apud Chrysost. οὐ περὶ τῆς ἔξω δόξης, in lib. De sacerd. ἢ περὶ τῆς ἔξωθεν δόξης φροντίζων. vbi exponitur Suspicio, perperam: vt ego quidem opinor, qui pro eodem dixisse Synes. obseruaui, δόξαν ἢ ἔξω, epist. 109, τοσούτων ἡμᾶς ἐξαρτῶν κριτῶν οἱ περὶ δόξαν ἢ ἔξω ζῶν αἰσχύνονται. Δόξα sæpe etiam redditur Expectatio: vt quum dicitur aliquid accidisse παρὰ δόξαν, sicut Thuc. 3, ἅπερ μάλιστα παρὰ δόξαν αὐτοῖς ἀπέβη. Sic Pl. in Sol. θαυμάσιον παρὰ δόξαν τὸ σκάμμασιν. B. autẽ δόξαν vertit & Speciẽ, quã περικαλύπτειν δόξαν μαλθακότητος apud Chionem interpr. Modestiæ speciem præferre. ¶Δόξα nonnunquam philosophis tribuitur, estque idemquod Dogma, seu Axioma, (inquit B.) aut Propositio adeo fixa vt axiomatis instar sit. Aristot. Metaph. 3, ἐν μὲν οὖν βεβαιοτάτη δόξα πασῶν, περὶ ἣν ἐνίοτε ἀπατῶνται καὶ αἱ ἀποδείξεις περαίνουσι. Inde & κίνειν δόξαν Epicuri apud Cic.

Δόξα, Fama, Rumor. ἀγαθὴ δόξα pro εὐδοξία, bona fama, apud Solonem in Elegia, — ἣ πᾶσι ἀνθρώποισιν ἀεὶ δόξα ζῆλον ἀγαθὸν. Et pro eodem χρηστὴ δόξα ex Plat. Et ex eodem De rep. 2, dixit ζῶντας εἰς κακὰς δόξας ἄγειν, pro Infamare. Sæpe autẽ sine adiectione ponitur, vbi pro re de qua agitur, an in bonam an in malã partem accipiatur, facile cognoscitur. Plato De rep. 2, ἢ μείζονι δόξαν αὐτῷ περιποιῆσαι εἰς δικαιοσύνην. Ibidem δόξαν ἔχειν τοῦ μάχεσθαι. Plut. in Theseo, δόξαν ἔχειν ὅτι δώσει μάχην. Huc autem referri possunt & exempla illa quæ attuli, quum dicerem δόξαν esse opinionẽ quæ ab aliis habetur de nobis. ¶Verùm sciendum est δόξαν interdum ad bonæ famæ significationẽ restringi, ideóque reddi Gloriam, Honorem. Plut. in Probl. Rom. τὴν δὲ ὀνόματος δόξαν οὐ πᾶς ἢ πολὺ μᾶλλον θορυβεῖ. Isocr. ad Phil. ἰσόθεον καὶ τὴν ὀνομαστὴν ἢ αὐτῷ δόξαν καταλιπεῖν. Idem in Paneg. præfixit ei φιλία etiam & μισανθρωπία, scribens, φιλίαν ἢ μισανθρωπίαν ἢ δόξαν πᾶσιν παρὰ χρὴ νομίζειν ἀζῶντας ἔχειν ἢ πλουτοῦντας καταλείπειν; Dem. Ol. 2, δόξαν μετὰ τοῦ ζῆν ἀσφαλῶς ἡρημένος. Et Philipp. 4, παντὸς δὲ πατρῴα δόξα σοι ὑπάρχει.

Composita à δόξα significante opinionẽ: quorũ tamen quædã & alterã eius significationẽ includunt, vt videbis in altera compositorum classe.

C. Δοξοκαλία, Opinio pulchritudinis suæ, Bud. ex Plat. in Phil. πᾶσι φίλον δοξοσοφίαν καὶ δοξοκαλίαν.

C. Δοξόσοφος (vt suprà δοκησίσοφος) Qui sibi sapiẽs videtur, aut Qui sapiens seu doctus videri vult, quum non sit: aut etiam aliis videtur, Qui sapientiæ seu doctrinæ famam aucupatur. Plato in Phædro, δοξόσοφοι μᾶλλον ἢ σοφοὶ γενόμενοι. Et Aristot. Rhet. 113. HINC Δοξοσοφία, Opinio sapientiæ seu scientiæ quam falsò quis de se concipit, seu falsò aucupatur, apud Plat. Sic & Gal. δοξοσοφίαν μᾶλλον ἢ ἀλήθειαν ἀποδιδόασι. Plut. οἰήματος ἐπηρμένου ἢ δοξοσοφίας. Syn. ἀφ' ὧν ἡ δοξοσοφία ἀπατηλὸν οὐκ ἐφόδιον. Cæterũ liqs δοξόσοφος ab ipso verbo δοκέω q̃ ab eius verbali δόξα deducere malit, nõ magnopere repugnabo.

C. Ἀλλοδοξέω, ῶ, F. ήσω, Aliud opinor q̃ sit reuera. Plato, ἆρά γε, ὡς φησί, τὸ τὰ ψευδῆ δοξάζειν, ἄλλο δοξεῖν ἐστίν; IDEM sign. & Ἑτεροδοξῶ. Inuenitur ET Ἀλλοδοξία pro opinatione falsa de re aliqua: ad verbũ, opinione qua q̃dpiã aliud esse nobis persuademus quàm sit.

C. Ἀμφίδοξος, ν, ὁ καὶ ἡ, De quo duplex est sententia, siue opinio, De quo dissentientes sunt opiniones, De quo in vtranque partem disceptatur, Anceps, Dubius. Polyb. ἀεὶ ἀπέφαινε ἀμφίδοξα τὰ πάλαι τῶν κινδύνων ἀποβαίνειν. Quidam apud Suidam ἀμφίδοξον ἀγῶνα vocat certamẽ anceps. Plut. in Fabio metaph. ὁπλίτων νίκην vocauit & ἀμφίδοξον, victoriam ancipiti marte diremptam, de qua ambigitur inter partes, vt Bud. exponit. ¶Ἀμφίδοξον substantiuum apud Theophr. De caus. pl. l. 1, ὥσπερ τοῦτο μὲν ἐν ἀμφιδόξῳ, τοῦτο δὲ ὕδωρ δι' ἄλλο διεσκεύασται. In controuersia posita, vel in dubio posita. hoc est Controuersa sunt hæc & dubia, ταῦτα οὐχ ὁμολογούμενά ἐστιν.

Ἀμφίδοξον, Quod est inter ἔνδοξον & ἄδοξον, Nec gloria nec ignominia præditum: vel vtriusque particeps. Ita Bud. remittens ad præfationẽ Panath. Aristidis.

CONTRA Ἀναμφίδοξος, (præfixo α priuatiuo, & in fine o) Minimè dubium, De quo dissentientes nõ sunt opiniones. HINC & aduerbium Ἀναμφιδόξως, Indubiè, Indubitatè, Omnium consensu.

Ἀμφιδοξέω, ῶ, F. ήσω, Ambigo, Dubito. q.d. Vtrãque in partem inclino in mea sententia. Plut. ἀμφιδοξῶ περὶ Ἰθάκης; De Ithaca ambigo. ἀμφιδοξοῦσι δικασταί, Ambigunt iudices, Dubiã & ancipitẽ habent iudices sententiã. Alii intellexerunt hoc dictum de iudicibus quorum vna pars diuersam ab altera sentẽtiam haberet: vnde & exposuerunt, Pares iudicum sunt sententiæ.

Ἀμφιδοξέομαι, οῦμαι, In controuersiam venio, In controuersia positus sum. ἀμφιδοξούμενα βιβλία. ἀμφιζητούμενα, inquit Suidas.

C. Ἀντίδοξος, ν, ὁ ἡ ἡ, Contrà sentiens, Contrariam opinionem habens, Contrarius in sententia seu opinione. Apud Gregoriũ αἱ ἀντίδοξοι opponũtur bene sentiẽtibus de fide Christiana.

C. Ἀντιδοξέω, ῶ, Contrariam sentẽtiam habeo vel sequor, Contrarium censeo, Refragor. Polyb. l. 2, ὁ πολλοῖς ἀντιδοξῶν καὶ παντὰ κρίνων ὀρθῶς.

C. Ἔνδοξος, ν, ὁ & ἡ, Opinabilis. B. ex Arist. scribẽte in Top. princ. ἔνδοξα δ' ἐστὶ τὰ δοκοῦντα πᾶσιν ἢ τοῖς πλείοσιν, ἢ τοῖς σοφοῖς καὶ τούτοις ἢ τοῖς πᾶσιν, ἢ τοῖς πλείοσιν, ἢ τοῖς μάλιστα γνωρίμοις. Sic Philop. ἔνδοξα καὶ πίστεις vocat argumenta dialectica.

C. Ἐπιδοξος, ον, ὁ & ἡ, De quo est opinio. q.d. ὅτι δόξης ἐστίν. vt ὅτι δοξάζεται ἐμοὶ περὶ αὐτοῦ, opinio est de me, facturum

me istud.sed iungitur & aliis infinitiui temp.Incipiam tamen ab exemplis futuri,quæ & frequentiora esse arbitror.Herodot.ὁπότερα πίσεσθαι.Isocr.ὁπότερος ἡμῶν πονηρός. Sic ὁπότερος χειροτονήσει,& alibi κρατήσει,& alibi αἱρήσεσθαι apud Plut. Cum aliis autem temp. vt Antiphon,τὸν μαχόμενον μὴ κακὰ φρονήσειν,ἔτι ἢ μείζονα ὁπότερα δόξει ὄντα πάσχειν.Isocr.ὁπότερος ὢν τυγχάνει τῆς πόλεως. Æsch. ὁπότερ ἂν ὦσιν ἀλῶσαι.Cæterùm ὁπότερος B.vertit De quo est opinio in futurum:sed hæc duo postrema verba in locis autorum interpretandis addi non possunt. Sunt verò & qui breuius vertant ὁπότερος ὢν τυγχάνει,Qui in opinione erat assequendi. (cuius tamē generis loquendi exemplum nullum afferunt)Hoc addo,ὁπότερ ἐξὸς εἰμὶ verti etiam Existimor,Videor.vt ὁπότερ οἴει πείσεσθαι,Qui existimantur passuri:ὁπότερος ἡμῶν πονηρός, qui malus fore videtur. HINC Ἐπιδοξάζω, quod tamen significationis analogiam(vt ita dicam)non seruat,vt quidem Gaza ὑπιδοξαζόμενον vertit apud Theophr. nā ista eius verba,De caus.pl.lib.1,p.113, διὰ τοῦτο οἱ ὑπιδοξαζόμενοι εἰρήσθαι, vertit, Id loco opinionis cuiusdam adiectitiæ dictum putetis. Quam illius interpretationem affert & Bud.sed suum de ea iudicium nō addēs.

Ἐπίδοξος,Celeber,Clarus,Illustris. Plut.ὁπότερον τῶν ἡμέτερων καὶ ἐπιχειρημάτων. quem tamen huius nominis vsum damnat Phrynichus.

C.Ἑτερόδοξος,Qui alterius est opinionis, seu diuersæ opinionis.(quæ diuersitas itelligitur,habita rerū & personarū de qbus agitur ratione,sicut & in aliis multis ex ἕτερος compositis) Vertitur etiam,Qui est alterius sectæ. Luciano (inquit Bud.) ἑτερόδοξοι philosophi Contraria dogmata tuentes,οὐχ ὁμόδοξοι. HINC Ἑτεροδοξία, Opinio diuersa, Opinionis diuersitas. ET Ἑτεροδοξέω,ῶ,Alterius vel diuersæ opinionis sum. Peculiari autem significō:ἑτεροδοξεῖν dicuntur Hist.eccles.4, Qui orthodoxiæ nō assentiuntur,μὴ ἑτεροδιδασκαλεῖν,μηδὲ ἑτεροδοξεῖν. Bud.

C.Κακόδοξος,Cuius praua seu peruersa est opinio,Qui male sentit aliqua de re. ET Κακοδοξία,Mala opinio, Malum dogma. Et apud Ecclesiast.scriptores,vt Basil. & Theodoritum,pro hæretico dogmate seu hæreticis dogmatibus. Vnde & τῇ ὀρθοδοξίᾳ ab ipso Basilio opponitur. ET Κακοδοξῶ,Sum praux opinionis. ‖ Item Malè audio,vide in altero Κακοδοξῶ composito à δόξα significante gloriam.

C.Ὁμόδοξος,ος,ον & ος,Qui eiusdem est opinionis. ET Ὁμοδοξία,Eadem opinio aliquorum, Consensus in opinione,Aristot.Ethic.9. ET Ὁμοδοξῶ, Eiusdē sum opinionis,Idem sentio.

C.Ὀρθόδοξος,ος,ον & ος,Cuius recta est opinio (oppositū præcedenti κακόδοξος) Sed restringitur apud eccl.script.ad eum qui rectè de Christiana religione sentit.cui opponitur κακόδοξος,qui malè sentit,qui videlicet est hæreticus. HINC Ὀρθοδοξία, Recta opinio,apud Basil. & Synes. ET Ὀρθοδοξῶ, Sum rectæ opinionis, Rectè sentio:vt ὀρθοδοξοῦντες λαοί apud Basil.

C.Παράδοξος,ος,ον & ος, Qui est præter seu contra omnium opinionem,Inopinatus.Vnde & Admirabilis,item Incredibilis ex cōsequente redditur.vt παράδοξα ἀκούσματα,Luc.De cal. Et παράδοξοι βίοι τυραννῶν ἢ βασιλέων, Herodian. Aristot.Rhet.2, τὸ λίγειν παρὰ αἰτίαν τὴν παράδοξον.Cic.quoque quendam libellum παράδοξα Stoicorum inscripsit. ‖ Item Παράδοξον schema Rufinianō,quum aliquid præter expectationem auditoris profertur. HINC Παραδοξολόγος,Qui paradoxa dicit. ET Παραδοξολογία,Oratio paradoxa,Quod præter seu contra omnium opinionem dicitur, Mirabile dictū. Æsch.εἰς παράδοξολογίαν τοῖς ἀνοήτοις ἔρχεσθαι. ET Παραδοξολογέω,Paradoxè loquor,Dico præter seu contra opinionem omnium. Sic Hermog.de poetis loquens, ἔστι καὶ αὐτοῖς ἢ πρὸς ἡμῶν ζώων παραδοξολογεῖν.Bud. ex Eusebio affert,interpretans etiam Paradoxè iactō. HINC & Παραδοξοποιός,Qui facit quæ sūt præter opinionem omnium, Qui mirabilia & incredibilia facit. Sic autem à quibusdam dictus fuit Gal.sicut & παραδοξολόγος. ET Παραδοξοποιῶ, factum paradoxum. Pro miraculo in vita Lucæ. ET Παραδοξοποιΐα,ᾳ,Paradoxas res facio,Miracula facio.

Παραδόξως,aduerb.Præter omnium opinionem, Incredibiliter.

C.Φιλόδοξος,ος,ον & ος,Qui opinionem seu opiniones sectatur,Qui bona opinabilia sectatur.vt Bud.exponit apud Platonem:à quo distingui ait ἀπὸ τῆς φιλοσόφου, Qui cognitionem & scientiam consectatur, in 5 De rep. in fine.

C.Ψευδόδοξος,ος,ον & ος,Cuius falsa est opinio, ET Ψευδοδοξία,Falsa opinio.

Composita à δόξα significante gloriā aut famam.

C.Δοξομανία,Ostentatio,Iactantia. Item Auræ popularis captatio.Luc.387,ὦ τῆς αἰσχρᾶς μανίας,ὦ τῆς δοξομανίας.& 388, καὶ πλὴν πορφυρίδων καὶ δοξομανίας.Plut.An resp. admin.τῆς περισσοτάτης πολυτελείας ἀπηλλαγμένης πανηγυρισμοῦ καὶ δοξομανίας.Et in Pericle,ὃς δὲ τῶν Περικλέους πλὴν σεμνότητα, δοξομανίας τι καὶ τῦφον ἀποκαλοῦντας. nō δοξοκομπίαν.Appian.ἀρχὴν ἀπὸ δοξομανίας ἡρημένος.Vide & Suidam.

C.Δοξολογία,Celebratio quæ fit recensendo quæ ad gloriam seu honorem alicuius pertinent. ET Δοξολογέω, ῶ,Glorioſa celebratione colo,vt Bud.apud Bas.interpr.

C.Δοξομανής,Qui insano gloriæ amore tenetur. Athen.l. 11. ET Δοξομανία,vel Δοξομανέα,Insanus gloriæ amor. Plut.

C.Ἄδοξος,ος,ον & ος,Ignobilis,Inglorius. Isocr.in Euagora,ἐξ ἀδόξων δόξιμους,ex ignobilibus claros. ἄδοξοι ὑποθέσεις,infames materiæ,vt exponit Gellius. cuius aliam explicationem ponam paulo pōst. ‖ Ἄδοξος Luciano ἄδημος,ignominia notatus:cui opponitur ἔνδοξος,integræ opinionis.

Ἄδοξος, ex δόξα significante opinionem, Inopinabilis.vt ἄδοξοι προτάσεις, Propositiones necopinabiles, necopinatæ:oppositæ τοῖς ἐνδόξοις. Alex.in Top.Aristotelis.Gellius lib.17,cap.21, Infames materias,siue quis dicere mauult,Inopinabiles,quas Græci ἀδόξους καὶ ἀπόπους ὑποθέσεις appellant,& veteres &c.

Ἀδοξία, ας, ἡ, Infamia,Dedecus,Ignominia. Xen. ἀπομν. 1, φυλακὴ πόλεως τοῦ μὴ ἐφιέναι τοῖς ἀνθρώποις ἀδοξίαν.Plato ἀδοξίαν ἐπιβάλλειν τινί,Ignominiā alicui afferre, Inurere notam ignominiæ. Demosth .autem Olynth.1, ἀποτρίβεσθαι τὴν ἀδοξίαν, Abstergere ignominiæ notam.

Ἀδόξως , aduerb. Inglorie, Ignominiosè, Probrosè . ἀσχημόνως.

Ἀδοξέω, ῶ, F.ήσω, P.ηκα,Inglorius sum, Ignobilis sum.Inexistimatus sum,quidam ex Gellio vertunt. Euripides in Hecuba ἀδοξοῦντας & δοκοῦντας inter se opponit in quadam gnome,quam Ennius reddens,ἀδοξοῦντας interpretatus est ignobiles,vt δοκοῦντας opulentos. Sed tamen ignobiles (inquit Gellius)αὐτὰ ἀδοξοῦντα, & opulenti αὐτὰ δοκοῦντα satisfacere sententiæ non videntur. nam neque omnes ignobiles ἀδοξοῦσι, neque omnes opulenti δοξοῦσι.Hæc Gellius lib.11,cap.4,qui immeritò mihi Ennium reprehendere videtur quòd ἀδοξοῦντας interpretatus sit ignobiles. Et quum dicit,neq; omnes ignobiles ἀδοξοῦσι, intelligit,non omnes ignobiles malæ sunt famæ,malè audiūt. quod sanè verum est:sed considerare debuit,ἀδοξεῖν non semper significare malè audire, sed simpliciter interdum Ignobilem esse,Inhonoratum esse:quum videlicet α priuatiuum est. ‖ Ἀδοξῶ,Malæ sum famæ,Malè audio: pro κακοδοξῶ.Plutarchus,ἀδοξεῖν γὰρ τὸ φιλόπρωτον αὐτῶν καὶ φίλαρχον οὐχ ἧττον ἢ φιλόδοκον,& in hac signif.non tātum α denotat κακόν, (quam vim aliquādo habere dictum est initio huius operis)sed & δόξα non gloriam significat, sed opinionem siue existimationem passiuè.id est qua tales vel tales existimamur. ‖ Ἀδοξῶ,exponitur apud Iosephum,Non honestum puto,ἀπαξιῶ lib. 9,τὸ δοκοῦν αἰσχρὸν φεύγειν.

Ἀδοξέομαι,οῦμαι,pass.Idem quod ἀδοξέω . Apud Xen. Inglorius & abiectus sum:in Œconomico, ἐγὼ γὰρ αἰ βαναυσικαὶ καλούμεναι καὶ ὀνείδη τινὰ εἶναι,καὶ πάνυ ἀδοξεῖσθαι ποιοῦσι πρὸς τῶν πόλεων.Suidas ἀδοξῶσθαι exponit οὐ τιμᾶσθαι, id est,Non honoratur,Honore dignum nō cēseturːin hoc loco,ὑπὸ δοκεῖ τὸ γράφειν ἀδοξῶσθαι Ῥωμαίους αὐτὰ ἀναγράμματος. ἀδοξῶσθαι εἰρῆσθαι.

C.Ἔνδοξος,ος,ον & ος, Glorioſus,Honorificus, item Celeber,

Illuſtris. ἔνδοξοι πατρίδες, Plut. Pericle, Honorificæ ſepulturæ. Et ἔνδοξος ἀνήρ, Celebris vir, Athen. 13. Additur interdum εἰς cum accuſ. vt ἔνδοξος εἰς τὰ πολεμικά, Xen. Item τὸ ἔνδοξον ſubſtant. Dignitas, Bud. HINC Ἐνδοξολογέω, ῶ, Gloriam in ſermone aucupor. vt ἐνδοξολογοῦντας rhetores vocat Laertius in Diogene, 282. ET Ἐνδόξως, Glorioſè, Honorificè. Et ἐνδοξότατα, Glorioſiſſimè, Honorificentiſſimè.

c.2. Ὑπέρενδοξος, Suprà quàm dici poſſit glorioſus.

C. Εὔδοξος, idem quod ἔνδοξος, ſed parum vſitatum.

HINC Εὐδοξία, Celebritas, Claritas nominis. Iſocr. de Pythagora, ὥστε πᾶσι δόξαν εὐδοξίας παρέσχετο. Plato in Epiſt. πάσης μὲν οὖν πολλῆς δόξης καὶ εὐδοξίας σοι εἴη. Cic. δόξαν ait & Gloriam, & Bonam famam reddi poſſe. ET Εὐδοξέω, ῶ, Celebror ſermone hominum, Sum clarus, Clareo. apud Æſchinem. Sic & Ceb. Theb. τὸ ὑγιαίνειν, τὸ πλουτεῖν, τὸ εὐδοξεῖν.

C. Κακοδοξία, Infamia, Ignominia. vt τυγχάνειν κακοδοξίας, Xen. Et πίπτειν ὑπὸ κακοδοξίας, Plato De rep. 2. ET Κακοδοξέω, ῶ, Infamia laboro, Malè audio, Xen.

C. Κενόδοξος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inanis gloriæ cupidus, ſeu amans. ET Κενοδοξία, Inanis gloriæ cupiditas, ſeu amor, aut ſtudium. Chryſoſt. κενοδοξίας θηρεύεσθαι καὶ ἔπαινον. ET Κενοδοξέω, ῶ, Inanis gloriæ ſum cupidus (vel vt Bud. apud Naz. & Chryſoſt. exponit) Inani gloria ducor.

C. Ὁμόδοξος, Pari gloria præditus, Greg. ET Ὁμοδοξία, Par gloria.

C. Φιλόδοξος, ου, ὁ καὶ ἡ, Gloriæ cupidus, Ambitioſus. Herodian. 3. ET Φιλοδοξία, Gloriæ cupiditas. ET Φιλοδόξως Cum cupiditate gloriæ, Ambitioſè. ET Φιλοδοξέω, ῶ, Gloriæ ſum cupidus. Item Gloriæ ſeruio. ITEM comp. Ἀμφιλοδοξῶ, Gloriæ cupiditate certo cũ aliquo. ET Συμφιλοδοξῶσοι, Gloriæ tuæ ſeruio. Bud. CONTR. Ἀφιλόδοξος, Minimè gloriæ cupidus, Non ambitioſus.

Δοξάριον, Gloriola. Luc. ‖ Item ἁπλῆς δόγμα, Heſych.

¶ Δοξάζω, Opinor, Sentio, Exiſtimo. Plato De leg. δοξάζω περὶ ψυχῆς οὕτως. Et οὐ κακῶς δοξάζεις, idem De rep. lib. 1. Xen. οὐ ζῶσιν δοξάζειν ἀλλήλους. Cui opponitur τὸ αἰσθάνεσθαι οὐδὲν δοξάζειν ἀλλήλους, Ariſtot. Hinc δοξάζομαι ἄδικος Plat. Exiſtimor iniuſtus. ‖ Δοξάζειν, Sentire de ſe magnificè, Bud. ex Thuc. HINC Δοξασία, Opinatio, Opinio. ET ὑπόληψις, Suid.

Δοξάζω, Celebro, Glorioſa celebratione colo. Vulgò Glorifico. Vnde & paſſ. δοξαζόμενοι, Qui celebrantur. Et ἐν Δρίτῃ δεδοξασμένοι ἄνδρες, Polyb. Vide Bud. p. 368 de recepta & à vet. hac ſign. ET de Ἐνδοξάζομαι ibidem.

Δόξασμα, Quod faciendũ videtur, Platoni, quod Thuc. δόγμα. B. ET Δοξαστής, Opinator. ET Δοξαστός, Qui vi opinandi præditus eſt, Ariſtot. Ethic. Gazæ autem δοξαστικὰ ῥήματα quæ opinandi ſignif. habent. ΑΤ Δοξαστόν, Opinabile, Cic. interpr. apud Plat. vide in Cic. lex. SED Ἀδόξαστος, actiua ſignif. Nihil opinans, Alex. in Top. pag. 42, ἀλλὰ περὶ ταῦτα τὰ προβλήματα ἀδόξαστοι μὲν ἅπαντες.

C. ΑΝΤΙδοξάζω, Opinionis contrariæ ſum, Contrariã ſententiam habeo, Contrarium alicui dogma habeo, ſeu contraria dogmata: vt quum philoſophi dicuntur ἀντιδοξάζειν ἀλλήλοις. Laertius, ἀντιδοξάσαι δὲ λέγεται Θαλῆς καὶ Πυθαγόρᾳ. ‖ In vulgatis lex. Græcol. ἀντιδοξάζω exponitur duntaxat Viciſſim glorifico. quæ interpretatio ad alterã δόξης ſignificationem pertinet.

C. ΕΠΙδοξάζω, vide in Ἐπίδοξος. ΑΤ Προσεπιδοξάζω, q.d. Approbo mea opinatione. Sunt & qui vertãt Coopinor. Gell. lib. 19, cap. 1, ταῖς ἰδίαις φαντασίαις, viſa iſtæc animi ſui terrifica non approbat, hoc eſt, οὐ συγκατατίθεται οὐδὲ προσεπιδοξάζει, ſed abiicit reſpuitque. Et ſtatim poſt, Et eadem incepta, tanquam ſi iure metuenda ſint, ſua quoque aſſenſione approbat, καὶ προσεπιδοξάζει. Hoc enim verbo Stoici, quum ſuper iſta re diſſerunt, vtuntur.

C. ΚΑΤΑδοξάζω, q.d. Contra opinor. Bud. tamen exponit ſimpliciter Opinor, Exiſtimo, in hoc Xen. loco. p. 247, εἰ καταδοξάσειαν μήπω αὐτὰ ἄλλους σοὶ ἀληθῆ. Ego certè puto talem eſſe vim præpoſ. κατὰ hoc in verbo, qualis eſt in καταγινώσκω: quinetiam καταδοξάζω hîc dici quod alibi καταγινώσκω.

C. ΜΕΤΑδοξάζω, Opinionem muto, & μεταπίθομαι, vt B. exponit in hoc Plat. loco, ὃς ἐμοὶ μὲν μεταπίθησθαι σύ γε φαίνῃ αὐτὸν εἶναι οἷος αὖ μεταδοξάσειεν, ἢ ὑφ' ἡδονῆς καληθείς, ἢ ὑπὸ φόβου τινὸς δειλάνας.

C. ΠΑΡΑδοξάζω, Inhonoro, Dehoneſto, Infamo. In vulg. lex. aſſertur ex cap. 28 Deut. & cap. 10 Eccleſ. ‖ Item in contr. ſignif. Valde honoro, Illuſtro, Mirabile reddo. à παράδοξος, ex cap. 3, lib. 2 Macc. οἱ δὲ τὸν Κύριον ἀλόγως τὸν παράδοξα ζηλοῦντα τὸν ἑαυτοῦ πόπον.

Παραδοξάζω, Falſam opinionem concipio, in v. l.

C. ΣΥΝδοξάζω, q.d. Conglorifico, Simul glorifico, Simul honoro. Vnde συνδοξαζόμενος ὁμοτίμῳ, Gregor. Qui pari honore afficitur.

ΔΟΚΕΥΩ, Obſeruo. Item Inſidior. à verbo δοκῶ, quia obſeruamus eum & ei inſidiamur quem in manus noſtras venturum putamus. Il. ρ, Ἀλλὰ λόχος δὴ Θέωνα μετέρχεται ὀξέϊ χαλκῷ δύντα δοκεύσας. Οὔπω ἐπαΐξας. Sic Il. π, ἐφορμηθέντα δοκεύσας. Et Il. ψ, — ἢ τὸν πεδύοντα δοκεύει, id eſt ὁπτεύει. Exponitur interdum & expecto. Eſt autem poeticum. Data verò fuit ſignificatio participii δοκεύων participio paſſiuæ vocis δεδοκημένος, à δοκέομαι, alioqui nihil tale ſignificante. eſt enim δεδοκημένος, Qui obſeruat, Qui ſtat in inſidiis. Il. o, circa finem, Ἔνθ' ἀρ' ὅ γ' εἰσόκεν δεδοκημένος. vbi Euſtath. venatorum eſſe verbum tradit, feram expectantium. ΥΝΔΕ Προδοκή, (inquit) Anguſtus locus, qui inſidiantibus eſt aptus. (Subſeſſa Latinis vt quidam ſcribunt) Vnde infrà, δεδεγμένος ὀξέϊ δουρί. Hæc Euſtathius, confundens certè diuerſas verborum origines.

ΔΟΚΑΖΩ, idem quod δοκεύω, ſed parum vſitatum. Videtur certè Sophron apud Demetr. Phal. πλόον δοκάζων dicere pro Nauigandi tempus obſeruans vel expectãs. Sed apud Theocr. in fine Idyllii primi δοκαπῆς (Doricè pro δοκάσῃς à δοκάζω) eſt pro Putabis, Arbitraberis.

ΑΤ δοάσατο per ſyncopen dicit Homerus (cum aſcititio σ) pro Viſum eſt, tanquam à δοκάζομαι retinente ſignificationem τῷ δοκῶ, pro Videor: Il. ρ, Ὣς δέ οἱ φρονέοντι δοάσατο κέρδιον εἶναι Βῆναι ἐπ' Αἰνείαν. ‖ Apud Apollon. autem ἐζομένῳ οἱ ἤπιτα δοάσατο, pro Statuit, Decreuit. ET Προδοκάζω itidem pro Obſeruo. Heſychio προσκοπῶ, ἐνεδρεύω. Fortaſſe à προδοκή, de quo dictum modò fuit in Δοκεύω.

¶ Δοκάω inuſitatum (vt opinor) ſed à quo COMP. Προσδοκάω, ῶ, in frequenti vſu eſt in ſoluta oratione. Eſt autem Προσδοκῶ, Expecto (in ea ſignif. à qua dicitur aliquid præter expectationẽ fieri) vel Spero. Ariſtoph. Vespis, Μηδὲν παρ' ἡμῶν προσδοκήσῃς λίαν μέγα. Xenoph. de equo loquens, εἰ προσδοκῴην, ἐνταῦθα τὰ σημαινόμενα προσέξει, ῥᾳστώνῃ πολλῇ. id eſt (Bud. interpr.) Si ſperet. Cum futuro Æſch. προσδοκῶ ἀποδείξειν, vbi redditur Confido. Sic apud Demoſth. προσδοκῶ καιρὸν αὖθις ἥξειν, pro futuro ἥξοντα. Et paſſ. Προσδοκῶμαι tam de perſona quàm de re. vt προσδοκῶμαι τοῦτο ποιήσειν. De re autẽ, vt τὰ προσδοκώμενα, Quæ expectãtur, Quæ ſperantur: & τὰ προσδοκηθέντα, id eſt Sperata, Expectata, vt interpr. Bud. in hoc loco, οὐδ' ὁποῖοι τοῖς προσδοκηθεῖσιν. Et in malum apud Herodianum (vt προσδοκῶν. in loco Demoſth. quem modò citaui) δῆτα προσδοκήματα ἑαυτῷ ἑκάστοτε συμβαίνειν φάσκων.

Προσδοκῶ pro Arbitror, de re præterita apud Plat. inquit Bud. Ex eodem autem Plat. in v. l. aſſertur, προσδοκῶ προσόρους εἶναι εἰς ταῦτα, De republica 2, pro Reor ad hoc prodeſſe.

Προσδόκημα, ατος, τὸ, Expectatio. Plato, ταῦτα τοῦ παθήματος προσδόκημα. ITEM Ἀπροσδόκητος, Inexpectatus, Necopinatus, Inopinus. Dicitur de re & de perſona. ἀπροσδόκητος ἀναφορά Thuc. & contra ἀπροσδόκητον κακόν apud eundem. Dicitur etiam aliquid ἀπροσδόκητον ἀποβαίνειν. Et aduerbialiter, ἐξ ἀπροσδοκήτου, ex improuiſo. Item, ἐκ τοῦ ἀπροσδοκήτου. ET Ἀπροσδοκήτως, aduerbium, pro eodem, Præter expectationem, Ex improuiſo, Inopinato. vt ὑπὸ τῶν ἀπροσδοκήτως, Thuc. 2.

Ἀπροσδόκητος actiuè, Qui non expectat, Qui nihil tale expectat. Ita enim accipi puto à Thucydide pag. 145, & alibi.

Προσδοκία, idem quod προσδόκημα, & multo vſitatius:

Demoſth. ἔχειν προσδοκίαν τῆς ἀσφαλείας: Lat. In expectatione eſſe. Et προσδοκίαν παρέχειν τοῖς ὅπλοις σώζεσθαι, Thuc. Expectationem afferre. Apud Plut. in Pomp. προσδοκία eſt expectatio de virtute alicuius, id eſt ſpes, vt inquit Bud. Sed ſign. expectationē tam mali quā boni. vt quum φόβος definitur προσδοκία κακοῦ apud Ariſtot. Ethic. 3. Expectatio mali. Quod Cic. interpr. etiam Opinio impendentis mali. Παρὰ προσδοκίαν ſchema, quum aliud reſpondemus quam expectetur. ¶ Πρόσδοκία, Metus. Thu. 2, οὔτε προσδοκία εὐδαιμονίας μᾶλλον ἂν ποτε οἱ πολέμιοι ἐξαπιναίως οὕτως ὅπλα λάβοιεν. HINC Προσδόκιμος, Qui expectatur, De quo expectatio eſt. Thuc. 7, καὶ ἐκ Πελοποννήσου ἄλλα γράμματα προσδόκιμος αὐτοῖς. Sic lib. 1, τὸ βαρβάρου προσδόκιμον ὄντας. Et in malum apud Hippocr. προσδόκιμος ὁ ἦτορ τοῖς παραυτίκα. ¶ Sed προσδόκιμον ὄντων τῶν ἄλλων γραμμάτων apud eundem lib. 7, ſchol. actiuè accipit pro ὑπερφιάλων τῶν ἄλλων γραμμάτων, ſubaudiens ἐλθυσομένων.

ΔΟΛΙΧΟΣ, Longus, Prolixus. δολιχὸν δόρυ, Il. ν, longa haſta. Et δολιχῆσιν ἐλάτῃσιν, Apoll. Longis remis. Et δολιχαὶ πρυμνήσια, in Epigramm. Lōgi rudentes. ¶ Dicitur & de longitudine temporis. vt δολιχὸς πλοῦς & δολιχὴ νύξ in Od. Sic δολιχαὶ κάμαται, in epigr. Item δολιχαὶ ἐλπίδες, necnon δολιχὸς χρόνος, ibidem. ¶ Δολιχὸν aduerbialiter etiam putatur accipi Il. κ, Ἔργα δ' ἐξ ὅσα φημὶ μελησόμεθ' Ἀργείοισιν Δηθά τε καὶ δολιχόν.

C. Δολιχοχαρία, Prolixitas ſcripti vel ſcriptorū, ex Epigr.

C. Δολιχόσκιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Habens longam vmbram, Longus. vt δολιχόσκιον ἔγχος, Hom. Il. γ & alibi, ſicut & δολιχὸν δόρυ dicit. Cætera compoſita vide in ſubſtant. vt δολιχοσκόρος in σκορός.

Δολιχός, vel Δόλιχος retracto accentu, Certum curriculi ſpatium, duodecim aut (ſecundum alios) vigintiquatuor ſtadiorum. Metaphora autem eleganti Laus ab Epicrate comico dicitur δολιχὸν τοῖς ἔπεσι τρέχειν, qua & Latini dicunt Vitam decurrere, & Decurſum vitæ ſpatium. HINC Δολιχεύω, Dolichum curro ſeu decurro, Epigr. lib. 2. Et generalius δολιχεύειν δρόμον, vt apud Philonem De mundo, δολιχεύει τὸν τῆς φύσεως δρόμον, quod Bud. interpr. Naturæ curriculum quaſi Circenſe peragit. Apud eundem in vita Moſis, δολιχεύειν ἄνω καὶ κάτω pro Surſum deorſum curſitare.

¶ Δόλιχος, Legumen quoddam, Phaſelus, aut Piſum, ſecundum quoſdam. Gorr. δολίχους cicerculas ſeu phaſeolos ex Galeno interpr.

ΔΟΛΟΣ, Dolus, Fraus. Hom. Od. ψ, Καὶ Κίρκης καὶ πάλιξι δόλον πολυμηχανίῃσι. Sic Il. ο, κακὸν ἔπος δόλος. Idem interficere δόλῳ & κραπνῷ, item δόλῳ & ἀμφαδόν, alicubi inter ſe opponit. Frequentiſſimus autem eſt illi huius vocabuli vſus. Iſocr. in Euag. οἱ δὲ μετὰ δόλου καὶ τέχνης ἀσεχλιάζοντες τοὺς ἐχθρούς. Ariſtophani autem in Pluto δόλος contrarius eſt ἁπλοῦς τρόπος.

C. Δολομήδης, Qui dolos meditatur, Doloſus. ET Δολομήτης, vel δολόμητις, Cuius doloſa ſunt conſilia. Doloſus, Vafer. Vide δολομῆτα in vocandi caſu Il. α: & δολόμητιν Διγιδον, Il. 7.

C. Δολομήχανος, Doli ſeu dolorū machinator, aut fabricator, Doloſus, Fraudulentus. Ea formā qua κακομήχανος.

C. Δολοπλόκος, ου, ὁ καὶ ἡ. Dolos nectens ſeu texens, Doloſus, Fraudulentus. Sappho Venerē alloquens, πᾶι Διὸς δολοπλόκε. Apud Nōnū φωνὴ δολοπλόκος, vox doloſa. HINC Δολοπλοκία, Doloſum commentum ſeu vafrum. Heſych. autem δολοπλοκίας exponit τὰς πολλὴν πανουργίαν.

C. Δολορράφης, ου, ὁ καὶ ἡ, Dolis ſeu ex dolis conſutus, & quaſi conſarcinatus, Doloſus. VNDE Δολορραφία, Doloſum commentum, Vafrities. Epigr. l. 7, Ἡφαίστου πᾶσα δολορραφίη.

C. Δολοφονία, Cædes dolo patrata, non ἀμφαδόν, vt loquitur Hom. ET Δολοφονέω, Dolo occido, & ex inſidiis. Plut. δολοφονῶν & κρυφαίως αἱρεῖν pro eodem dicit in Pericle. Sic paſſiuum Δολοφονεῖσθαι, Dolo interimi, & per inſidias.

C. Δολοφρονέω, Dolum cogito, ſeu dolos, Meditor fraudes. vt Vlyſſes δολοφρονέων in Od. non ſemel: item Iuno δολοφρονέουσα aliquot Il. locis. HINC Δολοφροσύνη, Doli meditatio, vel Dolus, Vafrities. Vt Il. π, — δολοφροσύνῃ ἀπιθήσων.

C. Δόλος. Doli expers, Dolo carens, Candidus, Syncerus. φίλων ἀδόλωτατε, Syneſ. Dicitur & de re: vt ἀδόλῳ γαμετῇ ὑμεναίῳ, Plato in Epiſt. Et ἀδολώτατον ἦθος apud eundem Syneſ. ¶ Ἄδολος, Non adulteratus, apud Ariſtidem. HINC Ἀδόλως, Citra dolum, Candidē. Thuc. p. 158.

Δολοέις, ῶντος, ὁ, Doloſus, Subdolus. Apoll. δολόεντα ἀρωγὸν ἑταῖρ. Item Doloſe factus: vt δέσματα δολόεντα, Od. θ.

Δολόω, ῶ, Fῶσω, Dolo ago cum quopiam, Decipio. Ariſtophanes Equit. Et σοὶς δολώσαντες γάμους, ex quopiam tragico, in v. l. ¶ Eſt etiam Adultero. vide nomiſma δεδολωμένον. Et δολώσαντες τὸν οἶκον, Luc. Sed & δολοῦν dicūtur qui lanas tingunt, ſicut & φαρμάττειν, teſte Polluce. (quò pertinet δολερὰ χρώματα) Tale eſſe mihi videtur quod Latini poetæ dicunt lanam mentiri colores. HINC Δόλωσις, Deceptio, Xen. Pæd. 1.

Δόλιος, Doloſus. vt δολία πάχνη, Hom. & Heſiodus. Item δόλια ἔπη, Hom. Et de perſona interdum, vt apud Ariſtophanem de Mercurio. Sophocles autem in Aiace, δόλιος ἐφ' ἡμῖν ὁρμᾶται pro δολίως. Et ſuperl. δολιώτατος. HINC Δολιόπους, Doloſo pede gradiens. ET Δολιόφρων, Eurip. Doloſa cogitans, Fraudulentus. ET Δολιότης, Fraudulētia. ITEM Δολιόω, Dolo vtor, apud Græcos Bibl. interpr. ἐδολιοῦσαν ταῖς γλώσσαις. ITEM Δολίζω, Adultero, Dioſc. ET Δολιθύομαι, Fraudulenter ago.

Δολερός, idem quod δολόεις & δόλιος, ſed δολιρὸς potius in proſa vſurpatur quàm illa. Xen. Pæd. 1, ὅπλα δολερὰ (ἦν), καὶ κρυφίους καὶ δολιρούς. Et δολερὰ μὲν τὰ εἵματα, δολερὰ δὲ τὰ χρώματα, apud Herodotum. Vbi δολερὰ χρώματα optimè conuenire puto cum eo quod tradit Pollux δολοῦν, ἕλκειν dici pro βάπτειν. ET Δολιρῶς, Doloſè.

ΔΕΛΕΑΡ, ατος, τὸ, Eſca qua animalia capiuntur. Ariſtot. οἷς γὰρ δελέασιν οὐ ταῖς αὐταῖς ἁλίσκονται πάντες. Quod Plin. Non omnes eadem eſca capiuntur. Luc. ὥσπερ τις λάβροξ καὶ τὸ ἄλυσιτον τοῦ δελέατος συλλαβόμενος. Et metaph. apud eundem, ὁ δὲ πονοῦντον μοι δέλεαρ καταπιών. Euripid. Androm. Τοιόνδ' ἔχω σου δέλεαρ. Dictum autem volūt quaſi δόλιαρ: Euſtath. verò à δέλεος ſeu δέλεω tum hoc tum δόλος deriuat.

Δελεάζω, F. άσω, Ineſco, Eſca capio. Athen. lib. 7 de quodā piſce, αἰολωδεῖς δὲ, οὐ δελεάζεται οὔτε ἀφρῷ, οὔτ' ἄλλῳ τινὶ ἐμψύχῳ. Item Eſcam impono. Lucian. δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἰχάδι, Caricam hamo imponens eſcæ loco. Frequentius metaphoricè ſumitur. Philo De vita Moſis lib. 1, δελεάσας ἐλθεῖν εἰς ἐλπίδι τὸ πλῆθος, Multitudinis ſpe libertatis illectæ. Herodian. lib. 1, ᾧ μὴ προσεπίτῳ δελεάσας τὸν ἄνθρωπον, Ineſcans. Et in paſſ. apud Demoſth. Pro cor. φιλῇ δελεάζεσθαι. Philo 1 De vita M. δελεασθεὶς δὲ καὶ τοῖς κεῖθι προσπιπτούσαις καὶ ταῖς μεμούσαις ἐλπίσι, Oblatis ineſcatus. Et γαστρὶ δελεάζομαι apud Xen. Illecebris ventris capior. Apud Plut. verò Sympoſ. δελεασθεὶς δι' αὐτῶν εἰς ἑαυτὰ μετέστη, mutata conſtructione.

Δέλεασμα, ατος, τὸ, q. d. Ineſcamentum, Quod eſcæ loco imponitur hamo aut laqueis. Illectamētū. Plut. Pol. Præc. νόθα καὶ κίβδηλα τοῖς ἄλλων θωπεύμασι καὶ δελεάσμασι. VNDE voce dimin. Δελεάσμάτιον, ου, τὸ, apud Athen. l. 4 ex Philoxeno.

Δελεασμός, οῦ, ὁ, Illicium, Illectamentum.

Δελεάστρα, ας, ἡ, Decipula, Tranſenna in quam eſca imponitur, vt Plautus loquitur. Pollux lib. 10, inter παγὰς numerat, & alio nomine αἰσυμάδιον dici tradit. citat autē ex Cratino & Nicophonte. Apud Suidā autem δελέαστρα ſcribitur cum accentu in antepenultima: exponiturque παγίδες, acſi plurale eſſet à nominat. ſingulari δελέαστρον.

Δελεαστής, ῆτος, ὁ, per ſyncopen pro δελεαστάς, q. d. Ineſcator, Qui eſca decipit. Nicand. Ther. Τοὺς ἁλὸς ἐκπρύσαντα δελεαστῆτες ἰχθυολῆες.

Δελέατον, ου, τὸ, idem quod δέλεαρ. SED & Δέλητα apud Heſych. expoſitum δελέασμα legitur.

ΔΟΝΕΩ, ῶ, F. ήσω, Agito. Il. χ de bobus, Ταὶ μὲν τ' ἀμάλης ἔριφος μέγα δοιὸ φορμηδὸν ἐδόνησεν. Ariſtoph. πολύ μέρος ἔρως μὲ δονεῖ πόνδε βοηδρόμον. Et illud adeſpotō ἀλλὰ δονεῖτε αὖθις τοῖς αὐτόμοις δονεῖν καὶ ἀμφιλαβέσθαι. Huc pertinet & paſſ. apud Theocr. Idyll. ζ, Πολλαὶ δ' ἀμμιν ὑπὸρ τὰ κρατὸς δονέονται Αἴγλας πτελέαι, id eſt ἐλαύνονται.

Horat. Sæpius ventis agitatur ingens Pinus. Xen. Symp. Τοῖς ζεφύροις αἰωρούμενα δονουμένους. Herodianus lib. 7, παῦ δὴ τὸ Δακῶν ἔθνος ἀλλόκοτον ἐδονεῖτο, Commouebatur, Cōcutiebatur, seu (vt Polit. vertit) Tumultuabatur.

Δόνημα, ατος, τὸ, Agitatio, Motus. passiua significatione. Lucianus De saltatione, dicit Protea imitari potuisse Νηρέως δόνημα.

Δόνησις, εως, ἡ, Agitatio, Ipsa actio agitandi, commouendi seu quassandi.

C. Ἀδόνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Immotus, Inconcussus. Epigr. lib. 7, Ἀσυμφὴς ἀδόνητος ἀείξεται. id est ἀσάλευτος, Suid.

C. ΑΜΦΙδονέω, ῶ, Vtrinque commoueo seu agito. Epigr.

C. Διαδονέω, ῶ, Concutio, Disturbo. Bud. ex Areop.

C. ΕΚδονέω, ῶ, Emoueo. vnde pass. Παῖπαν δὲ ἐκδεδόνηντο φρένες, conturbatæ vel perculsæ sunt. In Epigr.

Δονδύω, Fut. δύσω, idem quod Δονέω. VNDE Ἀδόνδυτος idem quod Ἀδόνητος.

▲ ΟΝΑΞ, ακος ὁ, Arundo Cypria, vt Plin. interpr. καλαμος κύπριος apud Dioscoridem, concaua & crassa, apud amnes nascens: vt tradit Dioscor. lib. 1, cap. 15. Eustath. verò δόναξ esse dicit καλάμων λεπτότερον, ἀπὸ ὀρέων ἀδρότερον: & ex calamo fieri αὐλοὺς, ex donace verò συρίγγας. (Cui ipsius sententiæ suffragatur illud Eurip. Oreste, ἃ δ' σύριγγος ὄπας πρὸς Ἀπόλλωνος δόνακος ὠρίλα φωνήματι.) Deriuari autem à δονεῖσθαι, quòd facilè à ventis agitetur. Od. ξ, Ἀν δόνακας καὶ ἴλυς ὑπὸ πύκνα πεπόηκε κέλυφα. Mimnermus apud Athen. λίμνη ἡ ὅθι μακρὸν ἀυτῇ ῥεῦμα, δι' ὠκ μαλάκων ῥυὸν ὕδωρ δονάκων. Theophr. lib. 4, cap. 12 De hist. plant. δόνακα scribit esse λοχμώδέστατον, nascique vt plurimum iuxta flumina & paludes, multum autem à calamo differre δόνακα tum in aridis tum in humidis nascentem locis. Vbi Gaza Cannam vertit. In Epigr. pro calamo scriptorio accipitur. Et δόνακι πλωὸς, pro sagitta, in iisdem Epigr. quemadmodum & Il. λ, αὐτίκα τόξον Εἶλκε ἐπ' Εὐρυπύλῳ, καί μιν βάλε μηρὸν ἰῷ κατὰ δεξιόν· ἐκλάδη δὲ δόνακι. Sic apud Virg. — pérque ilia venit arūdo. Vt & apud Plinium arundines belli pacisque experimentis necessariæ dicuntur. Pollux inter partes organorum musicorum quæ pulsantur, δόνακα quoque ὑπολύειον à comicis dictum tradit, ὡς παλαι κἀπὶ κιθαρῶν ὑπὸ πλήκτρου τὰς λύρας. vnde & Sophocles dixerit. Γῆρυς σὴ καλάμου ὡς σαφὴς λύρας. Apud Latinos quoque modulari arundine carmen reperimus. Δόναξ etiam piscis quidam nominatur, quòd arundinis instar angustus & oblongus sit, vt Eustathius tradit: addens esse χαλινῷ παλαίσιον. Plinius Græcum vocabulum retinet. Solen (inquit lib. 32, cap. vlt.) siue aulos, siue donax, siue onyx, siue dactylus. Iisdem ferè verbis Athen. lib. 3, οἱ δὲ χαλινοὶ μῦες: ζώων καλούμενοι, τοὺς πίνας δὲ καὶ αὐλοὶ καὶ δόνακες καὶ ὄνυχες, πολυχυλοι.

C. Δονακοθρέπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Arundines nutriens. Eurip. Arundiferus, Ouid.

Δονακίς, ίδος, ὁ, Arūdinosus. Il. σ, Παρὰ ποταμὸν καλὰ δόνακα, ὅθι ῥοδεινὸν δονακῆα. vbi Eustath. annotat esse qui legant ῥαδινὸν δονακῆα voce compositâ, id est ἰσχνοκαλαμώδη.

Δονακιῶν, ου, τὸ, Arundinetum.

Δονακώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Arundinosus. δονακώδης ποταμὸς Apoll. Arg. 2, Bachyl. apud Athen. lib. 1, δονακώδεα Νεῖλον.

ΔΟΡΠΟΝ, ου, τὸ, & (apud Eustath.) Δόρπος, ου, ὁ, Cœna. idem quod δεῖπνον, nisi quòd magis poeticum sit. Il. τ, ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι τεύξεσθαι μάλα δόρπον. Et Od. ρ, Ἀσπασίως δ' ἄρα τῷ κατέδυ φάος ἠελίοιο Δόρπον ἐποίχεσθαι. Parare cœnam idem Homerus dicit πύξασθαι δόρπον, & κοσμεῖν δόρπον, & ὁπλίζεσθαι δόρπον, & voce compositâ φοπλίζεσθαι δόρπα, & εἶδεϊ δόρπα ποιεῖσθαι. De appetitu cœnandi apud eūdem est δόρποιο λιλαίεται, & δόρποιο μέδεσθαι. & δόρπου μοῖσις ἔην μάλα πᾶσι χατίσιν ἐλέσθαι. Item ὅτι δόρπου αἴσιμα, & δόρπον ἐποίχεσθαι. De ipsa autem cœnæ sumptione dicit δόρπον ἐλέσθαι. Æschylus differentiam statuens inter δεῖπνον & δόρπον, Palamedē milites suos & duces ordinantem, ita loquentem introducit, ἅπαντ' ἐτοῖμα δεῖπνα, κλῖναι, δεῖπνα, δόρπα θ' αἱρεῖσθαι πεῖσα. Per κατάχυσιν pro pastu simpliciter ponitur apud Opp. De venat. lib. 3, Ἀλλά τὸ μὲν δόρποισι μέλοι, τὸ δὲ αὖτε πότοισι. Τὰ δόρπα, ων, ἡ, apud Erotianum, Tempus vespertinum, ὁ τῆς ἑσπέρας καιρὸς, ὅθεν καὶ τὸ δόρυ ποιεῖν,

A quam etymologiam δόρτω quoque Eustath. tribuit. SED & Δορπὴ apud Suidam idem quod δόρπον seu δόρπος.

Δορπία, ας, ἡ, prima dies Apaturiorum, (quod festum erat publicum Athenis trium dierum spatio durans) dicta (vt Suidas tradit) ὅτι πρεσβύτεροι ἡλίκας συνελθόντες δωρεοῦνται. Vnde δορτίη τῆς ἑορτῆς in vulg. lex. q. d. cœnali die festi. Notandum verò, apud Suidam scribi δόρπια duobus in locis: quasi pluralis numeri sit, à δόρπιος seu neutro δόρπιον.

B C. Ἐπιδόρπιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad cœnam vtilis. Theocr. Idyll. ζ, Κώχλη γ' ἅλας ὁ ξανθὸς ὕδωρ ὅτι δόρπον οἴσων Αὐτᾷ Ἡσυχλεῖ καὶ ἀστυφάεϊ Τελαμῶνι, qui δαῖτα parabant in littore. quod ποτὶ δόρπον ὕδωρ. Apoll. appellat. Item q. d. Postcœnius. vt ὅτι δόρπος ὦσιν apud Nonn. & apud Athen. l. 4, καὶ πλαθυτὰς ἢ ἐπισκλον ὅτι δόρπου πρόπαιον, βαγήματα τὰ ὀπλακῆς ἐλεφαντίνους ἐπιδόρπια τῶν. καὶ πλακοῦντας. vbi Budæus interpretatus vltimas mensis, quæ videlicet finita cœna apponerētur. ET Ἐπίδορπις, ιδος, ἡ. q. d. Postcœnium, (vt Apuleius Antecœnium) Cœna secūdaria. id est πραγήματα, quòd ex ὅτι δόρτω seu μετὰ δόρπον apponerentur, vt docet Eustath. addens, Platoni comico ὅτι πραπίζωματα, aliis ἐπαγωγια vocari: differre autem fortassis alia quæ ὅτι πράγματα Herodotus appellat, id est τὰ μετὰ τὰς μοίρας ἑκάστου. Idem Eustath. alibi tradit, ἀκροκαθέδρια à quibusdā vocari διανυκτερίδες: & ἀρίστου, δορπηστοῦ: δεῖπνον verò, ὅτι δορτίδα. quæ ex Athenæi lib. 1 desumpsit. ET Ἐπιδορπίζομαι, Fut. ίσομαι, Secundariam cœnam sumo, Secundis mensis accumbo. idem quod ὑπερκλίνω & ὅτι δεῖπνον, vt Athen. lib. 14 docet. vbi Diphilus, Τρέχομεν μυρτίδες, πλακοῦς, ἀμυγδαλαί. Ἐγὼ δὲ ταῦτ' ἤδιστά γ' ὅταν δορτίζωμαι. Pollux lib. 6, ὅτι περιδεῖσθαι & ὅτι δειπνίζεσθαι synonyma ponit. VNDE Ἐπιδόρπισμα, ατος, τὸ, Quod in secundis mensis apponitur. Athen. lib. 14, quum dixisset conuiuas circumcirca oblata fuisse πάντα ἰλικτὰ ἰλίγα, καὶ χλωρὰ ὀπτὰ, καὶ πυρῶν πλακοῦντων, subiungit, Atticos eiusmodi δεῖπνον vocasse ὅτι δόρπισμα, at Dorienses ἔπαγλον: reliquos Græcos vt plurimum ὅτι δεῖπνον. Pollux lib. 6 ὅτι δόρπισματα ab Aristophane vocari ait ὅτι πράγματα. ET Ἐπιδορτισμός, οῦ, ὁ, Cœnæ secundariæ sumptio. Athen. lib. 14, ὅτι δορτισμὸς πραγμάτων ἐστὶν, καὶ δεῖπνον ὑπὲρ τὰ ὀψοφαγήματα πράγματα.

C. Μεταδόρπιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cœnatus, quum de persona dicitur. at quum de re, idem quod ὅτι δόρπος, q. d. Postcœnius. Od. η, ἡ δ' ἔγρετο Τέρπετο δ' ὀδυρόμενος μεταδόρπιος, Nec enim post cœnam, seu cœnatus, lamentis delector aut fletu. vt scholiastes exponit. (licet Eustath. pro ἐνδόρπιος dictum velit, vt sit inter cœnandum) sic μεταδόρπιος τροπὸς, Comparatio à cœna. ET Μεταδόρπια, ων, plur. numero, Secūd.æ cœnæ, Postcœnia. (vt Hermolaus vocat, Apuleium sequutus qui Antecœnia dixit) Idem quod πραγήματα, id est bellaria, vt Athen. docet lib. 14. hæc ex Platone comico citans, καὶ ἀκούσομαι τἀληθῆ, καὶ ὅσα παρεσκεύασται δορὶς μεταδόρπια. Idem quod ὅτι δορτίσματα & ὅτι δορτὶς paulo antè. SED & Μεταδορτίσματα in v. l. pro eodem.

C. Ὁμοδόρπιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cœnæ socius, aut particeps, συνδεῖπνος. Nonn.

C. Ποτιδόρπιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad cœnam vtilis. Il. ι de lacte parte quam Polyphemus mulxerat, καὶ οἱ ποτιδόρπιον εἶεν. sic paulo antè idem Polyphemus φόρεῦ ἔπειτα θοῶς ἔπι χῆνας ἁλαλκεῖν, ἵνα οἱ ποτιδόρπιον εἶεν. id est πρὸς λυχνοκαΐαν ὅτι δόρπου χρήσιμος, vt Eust. exponit, Qua ad cœnam parandam vteretur, vel post cœnam, ad se calefaciendum. Sic apud Apollon. Argon. ποτιδόρπιον ὕδωρ, aqua ad cœnam: quod ὕδωρ ὅτι δόρπου paulo antè Theocr. dixit. Et plurali num. apud Hesych. Ποτιδόρπια, τὰ πρὸς κύπα. Est autem Doricum ποτιδόρπιος pro πρὸς δόρπιος.

C. Συνδόρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Concœnator, Conuiua. συνδεῖπνος. Nonn.

H Δορπίω, ῶ, Fut. ήσω. Cœno. Od. ϑ, Οὐ γάρ πως ταύτῃσι χαριζόμεθ' οὐδὲ τραπέζῃ Ἀλλ' ἀεικὲς Ἐξ οὗ δορπίομεν Il. ψ, ἵν' ὑμεῖς λυσσητῆρι ἐοικότες δορπήσητε. Et voce media apud Pollucem lib. 6, δορπίσασθαι. VNDE Δόρπιος, ου, ὁ, vt à δειπνέω δεῖπνος, Horæ cœnæ. Bud. ex Xenoph. Anab. 1, in fine, τὸ ὀξυγόνιον αὐτῆς αἰτίαν. καὶ ἀριστοῦντι δὴ ἀμφὶ δόρπιον ὅτι τοῖς σώμασι. Vbi & δόρπι-

ιν quædam exemplaria habent. ¶ Athen. lib.1 tradit quoſdam ἄεικον vocare etiam δ' ορτικόν. ſic enim ibi ſcribitur, cum ι, & accentu in vltima. Apud Heſych. verò & apud Xen. ſcribitur δ' όρτικον cum ι, & accentu in antepenult. Euſtathium verò ſequutus ſum qui ſcribit per ε: quo modo & δείπνησις à δέιπνον ſcribitur.

C. ΕΠΙδορτίω, al. F. ήσω, (q.d. Supercœno) Secundariam cœnam ſumo. vnde ἐπιδορτίσασθαι apud Poll. lib. 6. niſi quis ὑπιδορτίσασθαι malit, vt ſuprà.

ΔΟΥΛΟΣ, ου, ὁ; Seruus: cuius correlatiuum δέσποτης, & oppoſitum ἐλεύθερος. Xen. Pæd. 8, οἱ μὲν δοῦλοι ἄκοντες τοῖς δεσπόταις ὑπηρετοῦσι. Plut. Apophth. ζωῆς τὸν Αἰσαν καταπαιωῦντες, ἐλεύθερος μὲν κακοὶ ἦ, δοῦλος δὲ σῶφρος. Differt ab οἰκέτης (vt Athen. lib. 6 ex Chryſippo docet) quòd ἀπελεύθεροι quidem, δοῦλοι adhuc ſint, οἰκέται autem, οἱ μὴ τῆς κτήσεως ἀφειμένοι. quoniam οἰκέτης eſt δοῦλος κτήσει καταπεπαγμένος. Δοῦλοι (vt idem ibidem ex Clitarchi gloſſis annotat) aliis nominibus vocabantur, ἄζοι, ἱερόδουλοι, ἀκόλουθοι, ὑπηρέται: item παλλακεῖς & λάτριες. Qui verò libertate apud Spartanos donabantur, quidam ἀφέται vocabantur, quidam αἰδέσιμοι, quidam ἱρυκτῆρες, quidam δεσποσταῦται, quidam νεοδαμώδεις: vt paulo pòſt idem Athenæus tradit. Adiectiuè quoque vſurpatū reperitur. Thuc. l. 8, τὰ αἰδράποδα πάντα, καὶ δοῦλα καὶ ἐλεύθερα. Herodian. lib. 3 de Græcis, Μακεδόσιν ἀλλάττει τὸ Ῥωμαίους δοῦλα καλεῖν. Et ſing. num. apud Ariſtot. Polit. 1, δ ἐστὶν εἰ τῷ φύσει σοφῷ δεῖ μᾶλλον ἄρχειν ἢ δοῦλον καὶ ἀρχόμενον τὸν βιαιότερον. Cuius comparatiuum eſt δουλότερος. Metaphoricè capitur tam in bonam quàm in malam partem. vt, δοῦλος καιροῦ, Qui ſeruit tempori, apud Greg. δοῦλος ῥημάτων, Cui verba ſpiritus adimunt & libertatem, B. Et Eurip. Autolyco, Γνᾶθον τὸ θεῖον δοῦλος, ἐνδίκως δ' ἀπώλεσε. Apud eundem in Hecuba, Ἦ χρημάτων γὰρ δοῦλος ὅστις ἦ τύχης. Et adiectiuè apud Syneſ. epiſt. 57, πολλὰ δοῦλα τῷ λόγῳ, multa parent rationi. ET Δούλη, ης, ἡ, Serua. Od. ω, Ὅς οἱ πολύκλιτος ἦεν ἐπικρατὲς Μεγαπένθης Ἐκ δούλης. Plut. Probl. αἱ τὸ δοῦλαι καὶ οἱ δοῦλοι πάντες.

C. Δουλογράφιον, ου, τὸ, in Pand. uis, videtur eſſe aſſertio in ſeruitutem. Bud.

C. Δουλοδιδάσκαλος, ου, ὁ, Seruorum magiſter ſeu doctor. Comœdia Pherecratis apud Athen.

C. Δουλοκρατία, ας, ἡ, Seruorum imperium ſeu poteſtas. Suidas, Γαΐου Γωμαίων βασιλεὺς δουλοκρατίαν νομοθετήσας, ἐπέτρεψε κατηγορεῖν τῶν δεσποτῶν εἴ τι καὶ εἰς δίκην αὐτοῖς πλημμέλημα.

C. Δουλοπρεπής, ής, ὁ καὶ ἡ, Seruos decens, Seruilis. Plato, καί μοι δοκεῖ δουλοπρεπὴς εἶναι (ſc. ἡδονή). Athen. δουλοπρεπὴς θεσπῳδεία. Luc. δουλοπρεπὲς καὶ κολακευτικόν. Dionyſ. Long. μικρὰ καὶ δουλοπρεπῆ. Xen. opponit τῷ ἐλευθερίῳ, de homine loquens, οἱ τὴν δημοσίων ὀπτημάτων ὠφελίαν, οὐ δουλοπρεπῆ ἡγησάμενοι εἶναι ζῆν, ἀλλ' ἐλευθεριώτερον νομίζοντες. VNDE Δουλοπρέπεια, ας, ἡ, Seruilitas, Ita vt ſeruos decet. Pollux ex Theopompo comico.

C. Δουλοφανής, ής, ὁ καὶ ἡ, Qui ſeruus eſſe videtur. Et τὸ δουλοφανές, Forma ſeruilis.

C. Δουλαγωγῶ, F. ήσω, In ſeruitutē redigo. Theophr. ep. 36, παίζειν πρὸς αὐθρώπους οἱ ἔρωτες, καὶ δουλαγωγοῦσι πρὸς ὑπὸ σαλιώου παῖδες ὑπὸ πέρας. Δουλαγωγούμενοι in vulg. lex. ſunt etiam οἱ δουλείας φεύγοντες, Qui in ſeruitutem aſſeruntur.

C. Δουλαπατία, ας, ἡ, Seruorum ſeductio. vt ξυναπατία apud Plat. epiſt. 7. Ariſtot. Ethic. 5, περὶ ἀκουσίων [συναλλαγμάτων] τὰ μὲν βιαιοπαθήματα, οἷον κλοπή, μοιχεία, δουλαπατία, δουλοφονία. vbi Aretinus δουλαπατία legiſſe videtur qui dolum & fraudem vertit. Δουλαπατίας δίκη, Actio ſerui corrupti. Bud. Cómm.

C. Δουλικὸν δοῦλος, ου, ὁ, idem quod σύνδουλος, vt Athen. lib. 6, tradit. Eſt autem σύνδουλος Heſychio ἁπλῶς ὅμοιος ſeu δοῦλος.

C. Ἄδουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Seruos non habens. Plutar. De non ſoden. καὶ τὸ ἥμισυ δ' ἄδουλος ἵνα μὴ δοῦλας ἧς. Idem, ἄδουλος ὢν ἡδέως καὶ αὐτόπους καὶ ἄοικος. VNDE Ἀδουλία, ας, ἡ, Quum quis ſeruum nō habet. Ariſtot. Polit. 6, ἐν οἷς δ' ἀπορία δούλων ἀναγκάζει καὶ γεωργεῖν καὶ πάντα ὥσπερ ἀπελεύθους, ὅθεν πολὺ ἀδουλία, ob ſeruorum inopiam aut penuriam.

C. Ἀενδουλία, ας, ἡ, Perpetua ſeruitus. Notatur à grammaticis habere ι in penultima, quanuis δουλεία per ει ſcribatur: idq; accidere & in ὁδοιπορεία, cuius ſimplex πορεία per ει. Sed ſatius eſt ἀειδουλία per ι ab ἀειδοῦλος formare, (vt ſuprà ἀδουλία ab ἄδουλος) non à δουλεύω, vt δουλεία: itidémque ὁδοιπορεία ab ὁδοιπόρος, non à πορεύω, ſicut πορεία.

C. Ἀμφίδουλος, ου, ὁ, Vtrinque ſeruus, id eſt, Ex vtroque parente ſeruus. Heſych. Euſtath.

C. Ἀπὸδουλος, ου, ὁ, Ex ſeruo genitus. Bud.

C. Ἐθελόδουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Voluntarius ſeruus. VNDE Ἐθελοδουλία, ſeu Ἐθελοδουλεία, ας, ἡ, Voluntaria ſeruitus. Plato Sympoſ. de iis qui aliquem ob doctrinam aut virtutes colunt, αὕτη ἡ ἐθελοδουλεία οὐκ αἰσχρὰ ἦ, οὐδὲ κολακεία [νενόμισται.] Luc. Nigr. de ſalutatoribus & cœnipetis, ὡς ὀλίγον ἀπέχοντα τῆς ἐθελοδουλείας ταύτης.

C. Εὐδουλος, ε, ὁ καὶ ἡ, Seruis benignus aut beneuolus. Athenæus lib. 6 quum Achæum in Omphale de Satyro dixiſſe tradidiſſet eum εὔδουλον & φίλοικον eſſe, addit, propriè dicere voluiſſe ὡς χρηστὸς ἐς τοὺς δούλους ὅτι καὶ πρὸς οἰκέτας. Pollux autem apud Pherecr. exponit ὁ φίλος τοῖς δούλοις χρώμενος.

C. Ἡμίδουλος, ου, ὁ, Semiſeruus. Eurip.

C. Κακόδουλος, ου, ὁ, Malus ſeruus, apud Poll. ex Cratino. In v. l. exponitur Infelix ſeruus.

C. Ὁμόδουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Conſeruus. eſt Atticum hoc vocabulum, non autem σύνδουλος, vt Thom. magiſter tradit. Plut. Vtra anim. prud. ἰδίᾳ δέ φησιν ὁ Σωκράτης ὁμόδουλον ἑαυτὸν ποιεῖσθαι τῆς κύνης. Idem, βοῦς φησὶ τὸν ὁμόδουλον ἔλαφον καλεῖν. Pollux ait eſſe qui ὁμόδουλος exponant τὸν τῆς αὐτῆς τύχης: at σύνδουλον, τὸν τῷ αὐτῷ διακονοῦντα.

C. Παύδουλος, ε, ὁ. Omnium ſeruus. Epigr.

C. Πολυδούλος, ου, ὁ, Qui multos ſeruos habet. Cui contr. ἄδουλος. VNDE Πολυδουλία, ας, ἡ, Seruorum multitudo. Pollux, apud quem πολυδουλία ſcribitur.

C. Συνδούλος, ου, ὁ, Conſeruus, Qui eiusdem dominum habet, ὁ τῷ αὐτῷ δεσπότῃ, vt Pollux exponere quoſdam annotat. Atticum eſſe hoc vocabulum negat Thom. magiſter: ſed pro eo dici ὁμόδουλος: Pollux tamen ex Euripide & Lyſia citat. Vſitatum eſt in Teſt. nouo.

C. Τρίδουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ter ſeruus. Athen. lib. 13, ὡς τὴν λίνδαν μὴ μόνον τρίδουλον, ἀλλὰ καὶ τετράπρικον αὐτῷ, de Pythionica meretrice quadam, quæ ſerua erat Bacchidis tibicinæ, quæ & ipſa ſerua erat Sinopes Threſſæ, quæ ex Ægina Athenas meretricium artem tranſtulerat. In v. l. exponitur Seruus ex tertia generatione.

C. Φιλόδουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Seruorum amans.

Δουλόσιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, (vt δεσπόσιτος) δουλικὸς, Bud. ex Eurip. Hec. τοῦ δουλόσιτος ἐς οἶκον κτηλὶς ἀφίξομαι; id eſt ſerua. ET Δουλοσύνη, ης, ἡ, Seruitus. Od. ξ, Εἶμά τε ξείνειον ἢ δουλοσύνης ἀπύχεσθαι. Opp. 3 De venat. — νέ βροτῶν Δουλοσύνῃ ἔτλην πω ὑποστρέφειν ἧθος αὐτόν, Neque hominibus ſuſtinuit vnquā ſeruitium, id eſt, ab hominibus domari nequit.

Δούλειος, ου, ὁ καὶ ἡ, Seruilis. vt δούλειος ζυγὸς, apud Plat. quod ſeruile iugum Cicero dixit. Od. ω, Οὐδέ τι δούλειον ὀπηδήσειν ἐσοράασθαι Εἴδεος. Nonn. ἰλάσας δούλειον αἰδῶ.

Δουλικὸς, ὴ, ὁ, Idem. X. Pæd. 7, νομίσας τοῦτο τὸ ὅπλον νομικώτερον εἶναι. Plut. Alex. ὅτι δ' ἀλιτηρὸν ἦν ὅτι τὸ τροφεῖον. Idem Probl. δουλικὰ ἀμπεχονήματα. & δουλικοὶ πόλεμοι, apud Athen. lib. 6. VNDE aduerb. Δουλικῶς, Seruiliter. Luc. μαλακὰ δουλικῶς.

Δούλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem. vt δούλιον ἦμαρ, Il. γ. Cui oppoſitum ἐλεύθερον ἦμαρ, Il. ζ. & δούλιος ζυγὸς apud Soph. Ajace. & δούλιος χόρτος apud Athen.

Δουλὶς, ίδος, ἡ, Serua. Poll. ex Hyperide citat, ſed nō probat.

Δουλάριον, ου, τὸ, Seruulus. Luc. Lexiph. δουλάρια ἢ καὶ παῖδες ἀρίστας τοὺς ἀπολύθων ἀπικαλεῖς.

¶ Δουλόω, ῶ, In ſeruitutem redigo, Subiugo. Thuc. 3, ὧν γῆν οὐ ῥᾳδίως ἐδουλώθησαν οἱ Ἕλληνες, δουλοῦσθαι. Plato De rep. 1, ſimplici & compoſito ſimul vſus eſt, πάλιν φαίη ἂν ἄδικον εἶναι καὶ ἄλλας πόλεις ὁτιοῦν ἐπιχειρεῖν δουλοῦσθαι ἀδίκως καὶ καταδουλώσασθαι, πολλαὶ δὲ καὶ ὑφ' ἑαυτῆς ἔχουσιν ἐδουλώσαμεν. Idem paſſ. & actiuo ſimul, epiſt. 7, οὔτε τοῖς δουλωθεῖσι, οὔτε τοῖς δουλώσασιν ἄμεινον αὐτοῖς. Ex Plut. in Fabio affertur δουλοῦν ἀπάτῃ τοὺς πολεμίους pro Circumuenire hoſtes artificiola calliditate. Item ex Xen. δουλοῦν ἐς ἀνάγκας. ¶ Et metaph. δουλοῦσθαι τῷ γνώμῃ, Bud. ex Arriano pro Frangere

animum, & δ'υαλῶς πὶω γνώμω pro Frangi animo, ex Thucydide. Vide B.Comm.p.333.

Δύλωσις, Redactio in seruitutem, Subiugatio. Thuc.3, πὶω δὲ τῶν πυμμάχων δ'ύλωσιν ἐποιήσαντο. ET Α'δ'ύλωτος, Non redactus in seruitutem, Non subiugatus.

C.ΚΑΤΑδ'υλόω, ῶ, Idem quod δ'υλόω, nisi quod κ̓ vehementiam addit. vt Κίρκυραν καταδ'υλοῦν Thuc.3. Isocr. in Euag. πῶσιν ὧ βασιλεῦ ἔλλω καταδ'ύλωσι (contra id quod apud Luc. legitur pag. 436, καταδουλοῦσθαι esse ἐπίρρω, at καταδ'υλοῦν esse ἑαυτῷ) Xen. οἱ ἀνδρεῖοι τοὺς ἀνάνδρους καταδ'υλοῦσθαι μᾶλλον καρτοῦνται. | Item signif. metaph. καταδ'υλοῦσθαι πὶω γνώμω, Isocr. Frangere spiritus. Vide vtriusque significationis exempla & apud Bud.pag.332.

HINC Καταδ'ύλωσις pro δ'ύλωσις, Subiugatio, apud Thucydidem.

c.2 Συγκαταδουλόω, ῶ, Vnà vel simul subiugo, aut in seruitutem redigo. Pollux ex Hyperide.

¶ Δυλδίω, Seruio. Thuc.7, οἱ δὲ καὶ δουλδίσαντες, καὶ δ[ι]αδιδράσκοντες ὕστερον. Et κακῶς δ'υλδίω in vulg.lex. Duram seruio seruitutem. Dicitur etiam aliquis δουλδίειν ἡδονῇ, item πόμοις. Sed & τοῖς ἡδοναῖς δουλδίειν pro Inseruire & indulgere voluptatibus, dixit Herodianus, & ante eum Xenophon. Rursum τῷ σώματι δουλδίειν dicitur ab Herodiano Qui est trahi facilis, vt interpr. Polit. Dicitur & καιρῷ δ'υλδίειν vt Lat. Seruire tempori: & à Demosth. δ'υλδίειν τοῖς λιπλοῦσιν: de quibus loquendi generibus lege Bud.pag.333. HINC Δούλδιμα (poeticè) Seruitium, Seruitus. Eurip. Oreste, ἰδοὺ τὰ δ'ύλδιμα ἡδύ. ET Α'δούλδιτος, Seruus qui vni domino seruiuit, nec alii venditus fuit. Hesych. ITEM Δουλεία, Seruitus. Thuc. δ'υλείαν κρείσσονα ὑπομένειν. Aristoph. Vespis, ὦ δ'υλείαν οὔποτ' ἔφασκες χ' ὑπερηφανίαν ἀποδύξειν. | Δουλεία, Seruitia, Serui. Bud.ex Thuc. ὦ δὲ δουλεία ἐπανίστηται, si seruitia insurgant.

C.ΣΥΝδουλδίω, Conseruio, Vnà seruio. Sed in Eurip. Hec. — οὐκέτ' δὲ Γῆρας δικαίῳ δικαίως σὺν δουλδίσω, interpretor, Comitè vel sociâ habebo mecum senectutis seruitutem.

ΔΟΫΠΟΣ, ου, ὁ, Sonitus, propriè qui ex corpore aliquo ad terram allisso redditur. Od.ω, πολλῶν ὑπὸ δοῦπον ἀκούω. Il.π, ὦρτο δὲ δοῦπος ἀπὸ χθονός. Od.ι, δοῦπον ἄκουσεν ὑπὸ σπιλάδεσσιν ἁλώσης. Il.υ, ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων.

C. Βαρύδουπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Grauem sonitum edens, Grauisonus. vt Βαρύδουπος Ἥφαι. Nonn. & Musæus. ET Βαρύγδουπος per epenthesin τῆς γ metri gratia. Athen.lib.2, ex Ione, de vino, ἄδαμα παῖδα, ταυροπὸν νέον, οὐ νέον ἥδιστον, ἐξ ἑνὸς βαρυγδούπων ἱρώτων.

C. Ἐϊδουπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Valde sonans. Od.υ, ὑπ' αἰθούσῃ ἐϊδούπῳ. ET Ἐϊγδουπος interposito γ, metri causa, (vt in præcedenti) pro eodem. Od.ο, ἐϊγδουπος πόντος Ἥφαιστος, id est μεγαλέκτυπος, μεγαλόφωνος, Magnum sonans seu tonans Iupiter.

C. Καπίδουπος, ου, ὁ, Sonitus, videlicet è corpore aliquo in terrā ex alto decidēte. Itē Cataracta, vt Suidas exponit. apud Hesych. suspectè, ὀργίλος καπορράκτης. Si adiectiuè sumatur, exponi potest Sonitū edens corporis alicuius ex alto in terrā decidētis. Apud Cic. Catadupa legitur plur.num.gen. neutr. Nec est vllus (inquit in somnio Scipionis) hebetior sensus in vobis, sicut vbi Nilus ad ea quæ Catadupa nominantur, præcipitat ex altissimis mōtibus. Plinius lib.5 cap.9, de Nilo, Vectus aquis properantibus ad locum Æthiopum qui Catadupi vocantur, nouissimo cataracte inter occursantes scopulos non fluere immenso fragore creditur, sed ruere.

C. Μεσίδουπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Intercidens, id est, Inter alios medius cadens, vt Liuius hoc verbo intercidere vsus est. In qua expositione antecedens pro consequente ponitur, id est casus pro sonitu qui casum sequitur. Sic enim exponitur illud Hesiodi de Diebus, Αἵδε μὲν ἡμέραι εἰσὶν ὀπιχθονίοις μὲν ὀνήσιμαι, Αἱ δ' ἄλλαι μεσίδουποι, ἀνήσυλοι. id est αἱ δ' ἄλλαι περιμεσήδουποι, seu μεταξὺ πίπτουσαι, vt Proclus & Moschopulus exponunt.

Δουπέω, ῶ, F. ήσω, Sonitum aut fragorem edo. Il.ε, Δοῦπον δ' ἔπεσον, ἁρμὸς δὲ πὰρ ἅρματα δοῦπος ἐγένετο. Apoll. Arg.2, πᾶσα γὰρ ἐν χέρσῳ πέφανται Δουπία. Luc. De hist. scribait poeticis vocabulis in historia vsos qui dixerunt, ἐλίλιξε μὲν ἡ μαχαίρα, τὸ δὲ τεῖχος δὶς πρὸς μεγάλως ἐδούπησε. Et in præt. medio δέδουπα. vnde Il.ψ, δεδουπὼς Οἰδιπόδης Ἐς πάφον. ET Ἐδούπησα pro ἐδούπησα, interiecto γ metri causa (vt suprà in Βαρύγδουπος & ἐϊγδούπος) apud Etymol.

C. ΕΝδουπέω, ῶ, Insono. Od.ο, Ἄντρῳ ἐνδούπησε πετρῆ.

C. ΕΠΙδουπέω, ῶ, Sonitum edo. Plut. Eum. πάσῃ πατάξας αἰχμῇ λόγῳ τοὺς ὠφελίμους ὑπεδούπησεν.

C. ΚΑΤΑδουπέω, ῶ, Sonitum edo, ex alto videlicet decidēs. Cum sonitu decido aut collabor. vnde καπιδοῦπα in Epigramm. Et apud Hesych. καπιδοῦπον expositum πῶμα, consequens ex antecedente colligendo.

C. ΠΕΡΙδουπέω, ῶ, Circumsono. Vnde apud Philostr. περιδουπεῖ ἡ ἀσπίς.

ΔΡΑΤΤΩ, seu Δρήσσω, F. ξω, Prehendo, (seu manu corripio, vt Virg. — arcumque manu celeréque sagittas Corripuit) Apprehendo. Il.ν, Ὡς ὁ μὲν ἵππων καὶ δίφρου κίπε παυσωλίς. Βεβρυχὼς, πίνεος δεδραγμένος αἵματι καὶ ἰῷ. vbi Eust. exponit, ἀσπὶς ἐχόμενος τῆς χειρός, χερσὶ δὲ ὁδοῦσι. Et voce media, Græc. interp. Iob ς ὁ δρασσόμενος ἐν τοῖς ὅπλοις ἐν τῇ παρατάξει αὐτῶν. Naz. δράσσεσθαι τῆς Χριστοῦ παιδείας, Apprehendere seu amplecti. πᾶ δράξασθαι παιδείας, Hesych. exponit ὅπλα λαβεῖν παιδείας ἕνεκα ὅπλων. Et δράξασθαι τῆς νομῆς, prehendere possessionē, Bud. ex Pand. δραξάμενος τῆς εὐφαίνας, arrepta occasione, idem Bud. ex Libanio.

Δραγμα, ατος, τὸ, Manipulus. Il.λ, de messoribus, τοὶ δὲ δράγματα καρφὰ πίπτει, Theocr. Idyll.10, Σφίγγετ' ἀμαλοδίπτα τὰ δράγματα. Xen. Hell.3, ἐφεσφερομένης τῆς δραγμάτων ἀ ἔπυχον ἐξ αὐτῆς τῆς ἀκροπόλεως πλησμονῆς. Athen.lib.14, τὰ δὲ δράγματα τῆς κριθῆς αὐτὰ καθ' αὑτὰ ἐφεστηκότα ἀμάλας. | Abusiuè pro ipsa segete accipi videtur in Epigr. lib.1, μηδὲ χαλαίζῃ Ἄκρον ὑποβρυχθὲν δράγματος ὀρθομένου, segetis surgentis. | Δράγματα Suidæ sunt etiam ἀπαρχαί, id est primitiæ frugum seu fructuum quæ decerpuntur. vt ἐφ' ὅτε δράγματα φυτάλιος, in Epigr. AT Δραγμή, ῆς, ἡ, Etymologico est πλῆθος τῆς χειρὸς ἢ τῶν ὀδόντων.

C. Δραγματολόγος, ου, ὁ, Qui manipulos colligit.

Δραγματεύω, SEV Δραγματεύω, F. εύσω, Manipulos colligo. Il.ε, Τρεῖς δ' ἄρ' ἀμαλοδέτῆρες ἐφίσταντ' αὐτὰρ ὄπισθε Παῖδες δραγματεύοντες ὑπ' αἰσυλίδεσσι φέροντες, Ἀστραγάλῃς πάρεχεν.

Δραξ, ακός, ὁ, Pugillus, id est quantum pugno comprehendi potest. vt ἀλλὰ δράκα εἰς ὄξος δριμέος ξίσαι βαλόντα, in Hippiatria. Chrysost. οὐκ ἐπανίστησος τῆς δράκα ἀλλοιουμένου κινήσεως. Maccab.3, δράκεσι λιθαστοδ' ἐβαλλέσθη. | Item παλάμη τῆς χειρός. Hesych. ET Δράκης apud Pollucem cum δράγμα & δρὰξ ponitur quidem, at non exponitur: videtur tamen aut eandem cum δρὰξ, aut saltem affinem illi significationem habere. AT Δράξεων ab Hesych. dicitur esse ἐν Σικελίᾳ τόπον εἰς ὃν οἱ γεωργοὶ ἀγαθὰ ἔσπειρον. indéque δράξανας esse appellatos, hoc est (vt Etymol. exponit) τοὺς κατ' ἀγρὸν τῶν ἀλφίτων ἢ τῶν ἄλλων ζωῶν δραπετεύοντας καὶ ἁρπάζοντας. | Δράξ ἐστι significat etiam παροδοιπόρον, vt apud Diogenem idem Etymolog. sereperisse annotat.

C. ΑΠΟδράσσω seu ἀποδράττομαι, Decerpo. VNDE Ἀπόδραγμα, ατος, τὸ, apud Hesych. quod exponit ἀπομάγμα. Quod alicunde manu carpitur aut decerpitur.

C. ΕΠΙδράσσομαι, Prehendo, Arripio. Plut. ὑπεθυμώθη δ' ὑπὸ τῆς ἡδονῆς καὶ πολλάκις ὑπεδραττομένου τὸ λιθαστοδ'. Idem, An seni capess. resp. μὴ τοίνυν αὖ πάλιν πᾶσιν ἁρπάζειν ἐπειρώμενοι καὶ πάντας ὑπιδραττόμενοι πολιτεύματος.

C. ΠΕΡΙδράσσομαι, Apprehendo, καταλαμβάνω, Bud. ex Aretha, οὐ τῶν αἰνιγμάτων περιδράττεται νόησις. VNDE Περίδραξις, εως, ἡ, Comprehensio quæ fit manu in pugnum contracta. Idem Bud. ex Plut. 304, ἡ σφενδονῆτις περίδραξις ὕδατος τῆς πόλεως εἰς ἑαυτὴν καὶ σωματικὴν ἀφορμὴν ὑπόλαμβάνει τὸ περιλαμβανόμενον. Idem ex Greg. κυβερνητικῶς ἂν λέγοι ἡ χεὶρ πρὸς ἑαυτὴν διώκειν καὶ περίδραξιν.

ΔΡΑΧΜΗ, ῆς, ἡ, Drachma. à δράττομαι dicta. id est quæ tantum τέρματος continet quantum aliquis manu in pugnum contracta capere possit, vt Theocriti schol. & alii grammatici tradunt. Est autem sex obolorum, videlicet drachma Attica. Thuc.lib.8, πρὸς τὴν μισθοφορὰν ξυνέπεμψαν, αἵτινες δραχμῆς Ἀττικῆς ὧν τριώβολον ἑκάστῃ. Plutarch Erot. τῆς Ἀφροδίτης τὸ ἔργον οὐκ ἐν δραχμῆς. Idem,

πεντήκοντα δραχμῶν ἰσοτιμῶν: Apud Athen. Alexarchus Vranopolis conditor, qui propriam dialecticam introduxit, pro δραχμὴ dicit ἀγγεῖς erat enim drachma numisma argenteum. Fuit tamē & aurea drachma, quam δραχμὴν χρυσῆν Hesych. & Suid. nominat. Pollux scribit antiquos olim βουπόρους ὁλοκοῖς vsos fuisse εἰς τὰς ἀμοιβάς, quarū τὸ ὀβολὸν τῇ δραχμῇ πλῆθος, δραχμὴ vocari videatur. ‖ Δεκάχμιον poteris etiā nomen est: quæ vbique eadem non fuit. Ægyptia obolum pēdit, éstque ἴσον μέρος τῆς Ἀττικῆς δραχμῆς, vt Cleopatra scribit. Attica sex obolorum fuit, scripulorū trium, ἕκτον nouem, κεφαλαῖον octodecim, χαλκοῦν quadraginta octo, vt eadē Cleopatra tradit. Plinius quoque denarii argentei pondus habere scribit, eādémque sex obolos pondere efficere. Gorræus verò denario paulo leuiorem esse annotat. Fuit & mensuralis drachma, vnciæ octaua pars, & nonagesima sexta librę, & in Romanorum cornibus (vt scribit Gal.) lineis intersectis distinguebatur. Gorr.

C. Δίδραχμος, ου, ὁ ἡ, Qui duarū drachmarū pretii est. Aristot. Œcon. 2, συμβουλεύων τὸν μάλιστα τοῦ θεραπεύειν τοῦ τὰ ἰδιωτῶν χρεῖα πόλιν, ὡς πολὺ ἐπώλουν, δίδραχμον, emere duarum drachmarum pretio, seu duabus drachmis. Et apud Thucydidem lib. 3, τὸν Πεπαρήσιον δίδραχμοι ὀκτὼ τὴν ἡμέραν ἐφοίτων, Binas drachmas diurnas merentes. Et δίδραχμον gen. neutr. Nummus duas drachmas continens. vnde in plurali numero, apud Matth. 17, οἱ διδράχμα λοῦντες τὸ δίδραχμα; Δίδραχμον Pollux esse dicit quod olim Athenis vocabatur βοῦς, Thesei numisma.

C. Ἑξάδραχμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui sex drachmarum est. Et neu. gen. ἑξάδραχμον, Sex drachmæ. PRO QVO Ἑξάδραχμος, ου, ὁ καὶ ἡ, vsitatius est. Aristot. Œcon. 2, τὸν ἓξ αὐτῶν πωλοῦντα ἑξάδραχμον, pretium sex drachmarum. Et ἑξάδραχμον, neutro gen. Sex drachmæ. Idem Aristoteles, ἐφ' οἷς ἔταξεν τοῖς ἀγοραίοις πωλεῖν ἑξάδραχμον.

C. Πεντάδραχμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui quinque drachmarum pretii est. Herodot. πεντάδραχμοις νέας ἀποδόμενοι, Singulas naues quinis drachmis vendentes. Et neutro gen. πεντάδραχμον, numisma quinque drachmarum apud Cyrenæos. Pollux. ET Πενταδραχμία SEV Πεντάδραχμα, ων, τὰ, Quinque drachmæ. Xen. Hellen. ὁ τὴν Χίου πενταδραχμίαν ἐπάγων τοῦ ναύτου ἑκάστου ἡμέρας ὀβολόν. Dinarch. contra Demosth. τὸν τοῦ πενταδράχμου ὀβολὸν τῆς ἡμέρας λαβεῖν ἐξιώσαντα.

C. Πεντηκοντάδραχμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui quinquaginta drachmarum pretio æstimatur. Plato Crat. εἰ μὲν οὖν ἐγὼ ἐκτησάμην παρὰ Πρωτέως τοῦ πεντηκοντάδραχμον ὀβολὸν ἄξιον. Et neutro gen. πεντηκοντάδραχμον, numisma quinquaginta drachmarum apud Cyrenæos. Pollux.

C. Τετράδραχμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui quatuor drachmarum pretii est. vt πυρὸς τετράδραχμος μέδιμνος, medimnus qui quatuor drachmis venditur. Et neutro genere τετράδραχμον, numus valens quatuor drachmis. vt in Axiocho, τὸ μὲν δίμοιρον ἑστιατόριον, τὸ δὲ δυοῖν δραχμαῖν, τὸ δὲ τετράδραχμον, partim quatuor drachmis. ET Τέτραχμον, pro eodem, per syncopen, vt tradit Eust.

C. Τρίδραχμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui trium drachmarum pretii, ponderis, aut mēsuræ est. Et τρίδραχμον, tres drachmæ, seu nummus tribus drachmis valens. Poll.

Δραχμαῖος, ου, ὁ, Qui drachmæ pretium, pondus, aut mensuram æquat. Plato Crat. τοῦ δὲ οὐκ ἀκήκοα [τοῦ Πρωτέως τοῦ πεντηκοντάδραχμον ὀβολὸν ἄξιον,] ἀλλὰ τοῦ δραχμαίαν.

Δραχμιδιαῖος, Drachmæ pretium æquans, Qui drachmæ pretio æstimatur, δραχμῆς ἄξιος. Pollux ex Aristoph. Holcadibus.

ΔΡΑΩ, ῶ, Facio, Ago. Aristot. Ethic. 7, ex Demodoco, Μιλήσιοι γὰρ ἀξιοῦσι μὲν εὖ πάσχειν εἰκὸς εἶναι, δρᾶν δὲ οὐδὲν οἱ ἀξιοῦντες. Interdum est Perpetro, Bud. ex Demosthene 273. Non rarò παθεῖν & δρᾶσαι vt correspondentia ponūtur. Herodian. 4, διέγω δρᾶσαί τι ἢ παθεῖν ἕτοιμος. Thuc. autem δράσαντα & διαπραξάμενον iunxit lib. 6. Sæpe constructionem habet verbi ποιῶ, dicitúrque δρᾶν τινά τι (cui etiam respondet τινὰ πάσχω) vel τινὰ κακῶς: aut cum duobus accusatiuis δρᾶν τινά τι ἀγαθὸν seu κακόν. Soph. μή σε δρᾶν τοιαῦτά τινα κακῶς. Dicitur verò & τινὰ δρᾶν τι aut τινὰ κακῶς δρᾶν τι vel τινά τι. vt Aristoph. ἀλλά τ' ἂν δρᾶν ἐμοὶ ἐθέλοι τι ἡμᾶς, beneficere nobis aliis in rebus. id est Latinè, Alia beneficia in nos conferre. Hinc apud Thucydid. lib. 3, τὰ εἰς εὐεργεσίαν, Beneficiorum. Idem ibidem, ἐπὶ Λακεδαιμονίους ἀγαθὸν εὐεργετικώτερον εἶναι. Pla. epist. 7, πολλὰ κακὰ δρᾶν τοὺς ἄλλους. Et pass. Δρᾶσθαι, Fieri. vnde εὐεργέτης. ‖ Δρᾶν vet. dicebant (vt legimus apud Athen.) pro Sacrificare, vt Lat. Facere. Vide Bud. 273. ‖ Δρᾶν pro Famulari, apud Hom. VNDE Δρηστὴρ pro Δεκτὴρ (vel potius Δρηστὴρ à δρήσασθαι posito pro δράω) Minister, Famulus: Δρήστειρα, Famula. (ET Δρηστήιον ἔργον, Seruile opus, Nonn.) ET Δρηστοσύνη, Ministerium, Hom. Vide Bud. ibidem. ITEM COMP. Ὑποδρᾶν, Famulor. vt dicitur ὑπουργῶ. vide ibidem. SED & Ὑποδρήσασθαι pro ὑποδρᾶν apud Apoll. Rhod. VNDE Ὑποδρηστὴρ Hom. idem quod δρηστήρ.

Δεκτός, Actio. in v. l. sed sine exemplo. AT Δεκτὰ Hesychio sunt πανουργήματα.

Δεκτέον, (q.d. Facturio) Facere seu patrare cupio. Soph. Aiace, ὡς τί δρασέον κακόν. Ibidem, τί ποτε δρασείεις φρενί; Vtitur & Aristoph.

Δεκτήρ, ῆρος, ὁ, Acer ad res agendas, Strenuè & acriter res agens. Vide Etymol. ET Δεκτὴς pro eodem apud Hesychium.

Δεκτήριος, idem signif. éstque vsitatius. Thucyd. huic δραστήριος addidit εἰς τὰ πάντα, lib. 4, ἀνὴρ δραστήριος εἰς τὰ πάντα, Promptus seu impiger ad omnia. Alioqui δραστήριος per se etiam signif. promptum ad quiduis audendum. ita enim multis in locis interpretor. Gallicè dicitur *homme de faction*. quod & ad verbum τῷ δραστηρίῳ respondet. Interdum verò substantiuè ponitur τὸ δραστήριον pro tali promptitudine & strenuitate. Plut. in Fabio, συνελαμβάνετο τὸ δραστήριον ἔχων καὶ χαῦνον. Idem Ad Col. ἀλλ' εἴπερ παράλειπτον αὐτῆς ἐστι πανοῦργον ἢ δραστήριον ἐκ φύσεως ἔνεστι. Thucydides autem lib. 2, τὸ ἀπρᾶγμον & τὸ δραστήριον inter se oppositi, vbi quidam illud, otium, hoc autem, negotium interpr. Ἀνὴρ δραστήριος redditur etiam Industrius. & aliquid dicitur esse δραστήριον, id est efficax, apud Syn. Ego præcedentibus hoc addo, Latinos suum Actuosus ex imitatione huius δραστηρίου dixisse.

Δραστικός, κή, κόν, Efficax, ἐνεργής. Bud. autem apud Ægin. δραστικὰ φάρμακα superlatiuo etiam gradu reddit Efficacissima & præsentissima medicamenta. Damascenus p. 52 scribit ὠφέλειαν esse φύσιν ποιότητος δραστικήν. appellari autem δραστικὸν τὸ ἐξ ἑαυτοῦ κινούμενον. Interdum cum genitiuo iungitur, vt apud Athen. scribentem, φλέγμα τῆς δὲ ὅτι δραστικός ἐστιν ἡχεῖς καὶ διϊκτικός.

Δρητός, &c. vide paulo ante.

¶ Δρᾶμα, ατος, τὸ, Fabula. vt Lat. tragœdias & comœdias fabulas appellant. L. De cal. τὸν ἐφεστῶτα τῷ δράματος. Sæpe occurrit apud Athenæum hoc nomen, vbi variorum poetarum δράματα citantur. ‖ Δρᾶμα interdum generalius: eo sensu quo Gall. dicitur *Le nous contera sa route de la soirée*. Philostr. ὡς μηδὲ τοὺς γείτονας μηδὲ τοὺς παριόντας ἐφοδιάζεσθαι τὸ δρᾶμα. Synes. in fine epistolæ in qua periculum in mari suum narrat, ἔστι σοι τὸ δρᾶμα οὐ γαμικὸν καὶ μειρακιῶδες, τὸ δαίμονι ἡμῶν αἰνήμονι, καὶ χρὴ τοῖς ποιοῦσι χαίρειν, id est (Budæo interpr.) Res ad perniciem spectans euasit tandem in risum & lætitiam. Apud Platonem autem De rep. lib. 5, pag. 61, τὰ μὲν ἀρρενικὰ οὕτως ἀνέχοι, μὴ τὸ αἰδοῖον δρᾶμα δίκαιον ἂν εἶναι παρασύρειν, τὸ γυναικεῖον αὖ δίκαιον εἶναι, idem Bud. vertit, Postquam ea quæ ad viros pertinent explicuerimus. ‖ Idem interpr. Actus, seu Facinus, in hoc Grègorii loco, πάλιν ἡ αὖ τῶν τῆς ἀσεβείας, πάλιν τὸ δρᾶμα τῆς ἀσεβείας, ecce alter actus impietatis, de Iuliano loquēs. Addit à Theodorito in Eccles. hist. sæpe δρᾶμα pro facinore poni in malam partem.

C. Δραματοποιός, Dramatum seu dramatis scriptor. Idem quod δραματουργός. Exponitur & Actor fabularum, ex Luciano. ET Δραματοποιία, idem quod δραματουργία de quo statim póst. ET Δραματοποιῶ, ῶ, In modum dramatis conscribo, Bud. pag. 816 ex Aristotele.

C. Δραματουργός, Dramatum seu dramatis scriptor. ET Δραματουργία, Dramatum scriptio. Bud. in hoc Greg loco, τῆς τοῦ Ἡσιόδου δραματουργίας, vertit Opus dramaticè scriptum, in quo personæ loquentes introducuntur. ET Δραματουργῶ, ῶ, Opus dramaticum scribo. In Aristoph. vita, ἐν οἷς τοῦ αἰχμὴ λαβέσθαι Μίνανδρος καὶ Φιλήμων,

λήμων ἱδραματούργησεν. Item, In modum dramatis conscribo & cõpono. vt in arg. libri Dipnosoph. δραματουργεῖ δ' ὁ λόγος ὁ Ἀθηναῖος ζήλῳ Γλαυκιακῷ. Alciphron in persona Menandri Ptolemæo regi rescribentis, δραματουργῶ τι χαριέν τοῖς ἐπαίοις Συμαίοις δρᾶμα, edere opus comicum quotannis. In v.l. ex Gregorio affertur, ἃ δραματουργοῦσι ἐν πλείᾳ) Σικυωνίοις, tanquã actinas signif. quũ pass. sumi debeãt: vt etiã B. exponit. HINC Δραματούργημα, Opus dramaticè scriptũ, Opus dramaticũ.

Δραματικός, adiect. vt δραματικὸν διήγημα, Aphth. Narratio dramatica, id est qualis est dramatũ, videlicet tragœdiæ vel comœdiæ. In v.l. exponitur Ficta narratio. Et δραματικὸς μῦθος ibidem, Poetica fabula. Item τὸ δραματικὸν opus vel poema, in quo solæ personæ agũt absque poetæ interloquutione. Affertur item ex Diomede, δραματικὸν poema esse idem quod μιμητικόν.

Δραματίζω ET Διαδραματίζω, Ago fabulam. B. ex Laert.

C. ANTΙδράω, Vicissim facio. Paulan. βουλεύσαι εἶα ἔπαθον & εἶα αὐτίδρασον. Pla. Crit. αὐτιδρᾶν κακῶς τινα, Malo vicissim afficere, Malũ rependere. Sic apud Greg. τὸ μὲν πάσχον κακῶς, αἰεὶ μνησικάκητον· τὸ δὲ ἐξεπίτηδες τῷ αὐτιδρᾶν ἀκρατίστερον.

C. ΠΑΡΑδράω, vnde παραδράσεσι apud Hom. quod alibi dicit ὑποδράσεσι. Nam vt ὑποδρᾶν respondet verbo Subministrare, sic παραδρᾶν verbo Administrare. Od. ν, Οἵά τε πῖς αἰμοῖσιν παραδράσεσι χάρηες. vbi tamen est potius παρεσδράσεσιν. ET Ὑποδράω, quod vide supra in themate. ET Ὑπόδρα, ibidem, necnon deriuatum Ὑποδρατήρ. AT ΣΥΝδράω ex Euripide affertur pro Adiuuo.

ΔΡΑΊΝΩ, Fut. ασω, idem quod δράω, Facio: Il. κ, Ἀλλ' εἴ τι δράσεις, id est δρᾷς, vel δύνασαι δρᾶν, inquit Eust. apud quem de hoc verbo plura. HINC Ἀδρανής, Faciendi facultate destitutus, Vim non habens faciendi, Infirmus, Imbecillus. Posid. Epigr. αἱ πολιαὶ μ' ἔμπαλιν ἀδρανίης. ET Ἀδρανῶς, Imbecilliter. ET Ἀδρασία, vel Ἀδρανία, Imbecillitas. vt γήρως ἀδρασίῃ, in Epigr. ITEM Ἀδρανίω, Imbecillus sum. Debilis sum, vel Debilitatus sum. Item Langueo. Greg. σάρκες ὑπὸ πόδῶν βάσιν ἀδρανίουσαι. Opp. Hal. ι, Τέφρα δὲ σημὸν ἔχουσι ἀμιχθαλόεσσαν ἀδρανίοντες. HINC etiam Ὀλιγοδρανής, ET Ὀλιγοδρασία, idem quod ἀδρανὴς & ἀδρασία: ET Ὀλιγοδρανίω (quod illis duobus nominibus vtiratius est) itidem pro Langueo. ac sæpe de spiritum vix trahentibus, atque adeo animã agentibus. Sic ὀλιγοδρανίων de Patroclo Il. π: itidẽ de Hectore Il. χ. at Il. ο, de debilitato ob vulnus.

ΔΡΈΜΩ, F. δραμῶ, P. δεδράμηκα, Præt. med. δέδρομα, Curro. Præsens tempus inusitatum est, cætera verò tum apud poetas tum prosæ scriptores in vsu sunt. præsertim verò δραμῶ (pro quo etiam δραμοῦμαι) & ἔδραμον. vt Pausanias Att. αἱδρὸς περιζωσμένος δραμεῖν ῥᾴων ὅτιν ἀνὴρ γυμνός. Et δραμεῖν εἰς πλὴν ἀγορᾶς, quidam comicus apud Athen. Et δραμεῖν ἀγῶνα, itẽ cum aliis accus. vide in Τρέχω. Et δραμόντα Herodot.

Δρόμημα, ατος, τό, Cursus. Ion apud Athen. lib. ιι.

Δρόμος, ου, ὁ, Cursus. Od. θ, Τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης πέσεν δρόμος. Xenoph. ζ, δρόμου πρὸς ἤρξατο. Idem eodem libro, σωστέον δὲ πᾶσι τὴν φάλαγγα δρόμῳ. Thuc. lib. ς, χωρήσαντες ἐς αὐτὸν δρόμῳ. Et δρόμῳ ἐκφυγεῖν apud Æsch. Plut. οὐ βάδην ἐπαινοῦσιν, ἀλλὰ δρόμῳ καὶ σπουδῇ. Curriculo ire Plaut. & Terent. dicunt. Item Curriculum. Il. ψ, Ἀλλ' ὅτε δὴ τόν γε πάλιν δρόμος ἠελίοιο. Plato Euthyd. καὶ οὕτω δὴ ἓξ ἢ τρεῖς δρόμους ἐξελαυνόμενοι. Et apud Herodot. δρόμος τῆς ἡμέρης, Curriculum seu iter diei. Et apud Demosth. ἵνα που δρόμου καὶ παραλάβητε ὅτι θαλάσσιον.

Composita partim à δρόμος partim ab ipso δρέμω.

C. Δρομοκήρυξ, υκος, ὁ, Præco seu nuntius cursorius, Cursor. ea signif. qua apud Martial. Cursorem remissimus.

C. Δρομοχαίτης, εω, ὁ, Inter currendum setas agitans. vt δρομοχαίτης ἵππος apud Eust. per ζωὴν τῷ ο εἰς ω ἀ δρόμος.

C. Ἀμφίδρομος, ου, ὁ καὶ ἡ, in signif. actiua, Circumcurrens, Circumcursans, vel Vndique incursans. vt κῦμα φοινίας ὑπὸ ζάλης ἀμφίδρομον κυκλεῖται, in Sophocleo Aiace, pro πάσῃθεν εἰσπίπτον. ‖ Ἀμφίδρομον, in signif. passiua (quæ frequentior est) Circumcursabile, Quod circumcursari potest, vel potius circumcurri, si dici potest. Latinius, Quod cursu obiri potest seu circuiri. vt ἀμφίδρομον τεῖχος, Eust. ‖ Ἀμφίδρομος (inquit Bud.) Ancipitis cursus: vt fretum Siculum. Strabo lib. ιο, ὁ τοῖς κῦμασι καὶ τοῖς ῥεύμασι πανταχόθεν ἀμφιδρόμους ὄντας καὶ δυσεκπλεύστους ἔχει τοὺς παραπόρους. ET Ἀμφιδρόμια, Dies infantibus à natiuitate quintus, ita dictus quòd in eo illum gestantes focũ circumcurs arent. Vide Suidam & Eras. in prouerb. Amphidromia agis.

C. Δρομάς, άδος, ἡ, Cursus citus seu incitatus. à δρόω particula intensiua. Exponitur Accelerato ex schol. Demosth. SIC VT & Δρομαίνειν, Accelerare, Cursu incitato ferri.

C. Δρομαῖος, α, ον, Qui breue curriculũ facit. X. Cyn.

C. Δολιχοδρόμος, ου, ὁ, Qui sexies (vt quidam putant) stadiũ curriculo obibat. Dolichus certè, longissimus cursus dicebatur, vt Bud. Pand. scribit. X. Symp. ὅσῳπερ οἱ δολιχοδρόμοι τὸ στάδιον μᾶλλον παχύνονται, τοῖς δὲ σώμασι λεπτύνονται. Et apud Plat. De leg. δολιχοδρόμων αἱδρῶτες. VNDE Δολιχοδρομέω, Dolichum curro. Æsch. contra Ctes. Διόδωρον τὸν δολιχοδρομήσαντα. Ex eodem Pollux citat τὸ δολιχοδρομήσασθαι πάλιν. C. Εὐδρομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui bene currit, Celer. vt εὔδρομος ἵππος. Quidã tolutarem ex Seneca interpr. φ tollat celeriter pedes. Et metaph. apud Greg. εὔδρομος ἡμῖν ὁ λόγος, Inoffensus, Bene procedens, B. interpr. ET Εὐδρομίας, ου, ἡ, idẽ. Eratosth. apud Plut. Εὐδρομέω, χρύσεον νᾶμ' ὀφρύσιν, ἱερὸν ἔγχυμα. C. Εὐθύδρομος, ν, ὁ καὶ ἡ, Qui recto cursu pergit. VNDE Εὐθυδρομέω, ῶ, Recto cursu cõtendo seu eo. Act. Apost. c. 16. εὐθυδρομήσαντες εἰς Σαμοθράκην. C. Ἰσόδρομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cursu æquans. Aristot. De mundo, αἱ πάντων ἰσόδρομοι. VNDE Ἰσοδρομέω, ῶ, Cursu æquo. A quo partic. ἰσοδρομοῦντες Æquali cursu currentes. C. Λαμπαδόδρομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Velociter currẽs, Celer. Eurip. C. Μακρόδρομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui longa curricula facit. Xen. Cyneg. μακροδρομώτατοι εἰσὶ τῶν φυλῶν. C. Ὀρθόδρομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui recto cursu pergit. idem quod εὐθύδρομος. VNDE Ὀρθοδρομέω, ῶ, Recto cursu contendo seu eo. X. C. Παλινδρομος, υ, ὁ, Recurrens, Reciprocus. παλινδρομος ἄπιθι, Quã venisti viã remeties, recurre. VNDE Παλινδρομία, ας, ἡ, Recursus, Cursus reciprocus. ET Παλινδρομέω, ῶ, Recurro, Cursu reciproco redeo, Retrò recurro. Plut. αὐτοπλοῦντας πλαγίου παλινδρόμους.

Δρομαῖος, α, ὁ, Cursilis. Xen. ἴσασι δὲ πάντες τὰ μὲν ἀνδρεῖα ἀγροῦσι, τὰ δὲ δρομαῖα ταχὺ δῆλα γίγνεσθαι οὐκ εἰσὶ γνῶναι, i. vestigia cursilia, non cubilia. Bud. Aristoph. Ran. ἐφ' ἁρπαγὴν δρομαῖον ὁρμήσας πόδα. Et δρομαία πίτυς apud eundem. Δρομαῖος Budæo est etiã Qui adhuc est in cursu & viget, ex Plut. Et δρομαῖος ἀφῖχθαι, Curriculo accessisse, Luc. παρελθόντας δρομαίους, Curriculo introibit, apud Naz. VNDE Δρομαίως, aduerb. Curriculo, Cursim.

Δρομάς, άδος, ἡ, Cursitãs, Cursorius, idẽ ferè quod δρομαία. Soph. Phil. κατ' ἄκανθαν δρομάδα, de rota ad quã Ixion alligatus fuit. & Εὐϊππάδες δρομάδες Eurip. Oreste. Plutar. Alex. ὅτι καμήλου δρομάδος, Camelo cursorio, vt cursoria nauis dicitur. Linius l. 7, Et cameli quos appellant dromadas. Sic & Galli suo vetere vocabulo camelum appellãt dromadaire. ‖ Δρομὰς est etiã Scortũ, vagũ videlicet & erroneũ. Hes. VNDE Δρομάσιον apud eũdẽ Hes. idẽ quod βίχος, Curro. ET Δρομαΐδιον, Curriculo, Cursoriè

Δρομεύς, έως, ὁ, Cursor. Luc. De cal. λαμπὰς δρομεύς.

Δρομικός, ή, όν, Qui cursu valet. Aptus seu habilis ad cursum. Aristot. Ethic. ι, c. ι, τὸ ἰσχυρὸν καὶ τὸ δρομικόν. Luc. δρομικοὶ τὴν αἰσθησιν. VNDE Δρομικῶς, Curriculo, Cursim, Cursorie,

Δρόμισμα, ατος, τό, Cursus. v.l.

Δρομαλὲς λαγῶς, Lepus inter currendum captus: sicut ἀλναῖος, qui in cubili. Hesych.

¶ Δρομὼν, ονος, ὁ, Paruus cãcer, Hesych. quẽ in maris æstuarijs capi scribunt, sagittæq; in modũ per aquæ summũ decurrere: vnde nomen adeptus sit. Dromonum Plin. quoq; meminit. Cætera à Δρέμω vide in Τρέχω.

ΔΡΈΠΩ, F. ψω, & Δρέπτομαι, Decerpo, Carpo. Colligo. Redditur & Vindemio. ῥόδον δρέπτειν, Basil. Et δρέπτειν τὸ αἴθριον, quod & ἀποδρέπτειν apud Plut. Dicitur verò & δρέπτειν τοῦ αἰθρίου, genitiuo Attico. Transfertur & ad alia, sicut & Lat. Decerpo ac colligo. Basil. πᾶν ὅτιον τῶν φύσιν λογισμῷ καθαρᾷς. Θρίας δρέπτειν καρπὸν ἥδιστον, Fructum decerpis, vel percipis. Ex Epigr. autem affertur δρέπτειν χαίτας & ὀφρῦσιν ἀφροδίτην. Ab Hesychio δρεπάνιον exponitur etiam ἀποκλείστης, item simpliciter λαμβανίστης. Idem δρέψαι ait inter alia esse αἱρῆσαι & ἀποκόψαι. Cæterùm δρέπτειν dictum videri

tradit Eustath. quasi ἀφ' ἁρπῶ ἔτους, id est ἐτησίου. Idem alibi ait, ἁρπεῖα, vetustiorum, at ἁρπαῖς, recentiorũ scriptorum esse.

Δρεπάς, Qui percipi potest seu colligi, Vindemialis, vt quidam interpretantur. Forasse non malè, Quo aliquis frui potest. ‖Est & εὐδὸς φιλήματος, teste Hesychio. ET ἄδρεπτος vide in Ἀδρέπτου. ET Δρεπάδες eidem Hesych. sunt τρυγητάς, id est Vindemiatores.

C. ΑΠΟ ἁρέπτω, & Ἀποδρέπομαι, idem quod simpl. ἁρέπτω & ἁρέπτομαι. Hesiodus, πὶν πάντας ἀποδρέψαι αὐτοὺς βότρυς. pro Decerptos aufer domũ. Plut. πᾶς ἄν τις ἀδικεῖται, &c. ἔτερον δὲ μανθάν, ἀλλ' ἢ τὸ καθαρόν τι καὶ Ἀττικὸν, οἷς ἔφην ἁρέσαν καὶ χαίρειν ἀποδρέψασθαι παιδίοις.

C. Ἐξαρέπτω, & Ἐξαρέπομαι pro simplici itidem. Ad verbũ, Excerpo.

ΔΡΕΠΑΝΟΝ, ου, τὸ, ET Δρεπάνη, Falx. Il. ε, ἔνθα δ' ἔσαν Ἥμων ἀξείας δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες. Hesiod. Aspide, Οἱ δ' ἐτέτυκτο αὖτας δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες. At in prosa δρέπανον duntaxat receptum esse puto: quo & Hesiodus vtitur, — πῆξε μάχαν δρέπανον. Exponitur δρέπανον, etiam Sarculum, item Marra. ‖Δρέπανον, Falx bellica. Xen. Pæd. 6, & alibi. Hinc δρεπανηφόρον ἅρμα (q. d. Falcifer currus, pro quo Falcatus currus) apud Plut. & Luc. Sed & apud ipsum Xenoph. si bene memini. ‖Δρέπανον est etiam Ensis falcatus, vt quo vsus est Perseus ἅρπη, alio nomine. Vult autem Hesych. δρέπανον deriuari à δρέπω habente signif. τῆ δρεπτικῇ.

C. Δρεπανοειδὴς, Falcis habens formam, Falcatus.

C. Δρεπανουργός, Falcium artifex. Athen. 6, ζυγοποιὸν ἢ δρεπανουργὸν.

C. Ἀδρέπανος, Falce carens. vt ἀδρέπανον ἦρος ex scholiaste Hesiodi, vbi videtur dici pro Falcis non indigens. Hesychius autẽ habet Ἀδρέπανον, ἄδρεπτον, ἢ οἷς αἰκαιζόμενον: quibus subiungit nomen Sophoclis.

C. Δορυδρέπανον vide in Δόρυ.

¶ Δρεπανὶς, ίδος, ἡ, Auis quæ & Drepanis Plinio: Gazæ apud Aristotelem, Falcula siue Riparia. ‖Δρεπανὶς Hesychio est etiã ἁλιάετος (si mendo carent exempl.) i. Miluũ.

ΔΡΗ̃ΜΙ, Fugio. Ab hoc inusitato themate vsitatum esse quidam scribunt δράω, exemplum tamen non afferentes. At de compositorũ Ἀποδράω & Διαδράω vsu minimè dubitatur: sic tamen vt participia Ἀποδρὰς & Διαδρὰς vsitatiora esse constet. (Quibus & Ἐκδρὰς addẽdum est) Luc. De vita sua, Ἀποδρᾶς οὖν ἐκεῖθεν, ὅτι τὴν οἰκίαν ἀφανοῦμαι. Et in fœm. Ἀποδρᾶσα, vt δυνάμενος ἀποδρᾶσαι Luc. Sed & infinitiui sæpe occurrunt ἀποδρᾶναι & διαδρᾶναι. Affertur & aoristũ prius ἀπέδραν, indèmq; δίδρα. ac certè tradit Thom. Magister, & in prima pers. sing. & in tertia plur. dicendum esse ἀπέδραν, non autẽ ἀπέδρων. affértque ex Soph. in Aiace, ἀλλ' ὅπῃ χὴ τὸ σὸν ἅμμι' ἀπέδραν. Volunt autem pleriq; ita differre hæc duo verba, vt ἀποδρᾶναι dicatur de eo qui incustoditus est, at δρᾶναι qui de eo est sub custodia. ITEM διαδρήσονται & διαδρήσονται ex Herodoto afferũtur, tanquam eandem originem habentia.

¶ Δράω, idem: sed hoc quoque thema inusitatum est. à quo tamen formatur verbale Δρασμὸς, Fuga. vnde δρασμῷ χρῆσθαι pro Fugere apud Æschinem. Et δρασμῷ ὁρμᾶσθαι, Fugam aggredi, Synes. Et δρασμὸν βουλεύειν, Luc. in Hercule. Item à pass. voce SVNT Ἄδρατος ET Ἀδράστεια. Est autem Ἄδρατος, Minimè fugitiuus. vt Hesiod. Melp. ἀνδράπεδα φιλοδίαστα καὶ ἄδρατα, posito ἄδρατα pro ἄδραστα. Alterũ verò vocabulũ Ἀδράστεια, dea nomen: est quæ & Nemesis, item Rhamnusia. Dictáque Ἀδράστεια putatur ὅτι αἰτίαν οὐκ ἔστι τινὶ ἀποδρᾶναι, id est, quòd eam effugere nemo possit. (cui etymo assentitur Aristot. in lib. De mundo) Vel (secundum alios) ab Adrasto rege qui primus ei templum ædificarit, de quo lege Strab. & apud eundem Antimachi versus. Luc. ἀφεὶς τὴν ὅπλων μοῦσαν σαυτοῦ, καὶ ἐφ' ἵππων ἡ Ἀδράστεια πᾶσι καπνὸν ἐφ' ἑαυτοῦ σοι δεδημιουργῶν ἐφ' οἷς κατηγόρεις πρὸ ὀλίγου, καταγελᾷ, ὡς ἀεὶ δηλ. εἰδέναι τινὶ μέλλουσά σοι ἐς τὸ ὁμοῖα μαθεῖν.

‖Interdum autem ἀδράστεια redditur Inuidia, vt quum dicitur ἀπὸν δὲ ἡ ἀδράστεια. exponitur enim Absit [dicto] inuidia. Sed & in προσκυνῶ δ' Ἀδράστειαν ita redditur: vt apud Plat. Pol. 5, προσκυνῶ δέ Ἀδράστειαν χαίειν οὕτω μάλα λέγει. Exponitur enim hic locus, Eius quod dicturus sum, inuidiam deprecor. Vel, Precor vt mihi liceat impunè dicere. Apud Eurip. quoq; in Rheso, σὺν δ' Ἀδραστείᾳ λέγω, redditur, Cũ bona deorũ venia dixerim, vel dico. Et ibidem, Ἀδράστεια μ' ἃ Διὸς παῖς ἔρχεται φυγεῖν. Bud. certè & in illo Luciani loco ἀδράστειαν interpret. Inuidiam. Idem verò ex eiusdem Luc. p. 345 affert Ἀδράστεια φάτις, cuius sermonis vsum esse tradit quum inuidiosum verbum dicturi sumus, & deprecamur inuidiã. Dicitur & Ἀδράστειος νόμος, seu δικαιοσύνη: de quo loquendi genere lege Erasmum in Adrastia Nemesis. Sciendum est autem illum hæc duo Adrastia Nemesis copulare sequendo Suid. quẽ vide. Quin & apud Eust. ita copulata habentur p. 355, vbi ἀδράστεια omnino adiectiui locum obtinet. Sed admonet præterea Eustath. ex Pausania quosdam Adrastiam à Nemesi distinxisse. ‖Ἀδράστεια est præterea nomẽ vrbis, & secundum quosdam, etiam regionis. Vide Strab. & Steph. ac Eustath. ‖Ἀδράστεια affertur & pro cuiusdam radicis nomine ex Plesimacho, scribente, mulierem si imprudens eam ederit, in rabiem verti. Quare fieri possit vt ἀδράστεια dicta sit tanquam ineuitabile periculum rabiei seu furoris afferens, & quod effugi non possit.

C. ΑΠΟ δρᾱ́ω (Fugio, Effugio, Aufugio.) à quo multa vsitata tẽpora formantur. Xen. αὖ πῃ σοι φίλ' αἰκαπῶν ἀποδρᾷ, ὀπτησάμενος ὅπως αἰκασόμεθα. Itidẽ ex Thuc. & ex Plat. in Hipp. 476 Bud. ἀποδρᾷ affert pro Effugiat. Aristot. OEcon. 2, εἰ δέ τι ἀποδρᾴη αἰδρά πεσὸν. Plut. ἀποδιδράσκει πρὸς τὸν ἀδελφόν. HINC Ἀπὸ δρασις, Fuga. Luc. μή τις ὑμᾶς ὑπονοήσῃ ὡς ἀποδράσαι βουλομένους. Et Plut. ἀπόδρασιν γὰρ φέρει τὴν Μιθριδάτου διώξεως ἧτταν. Sed ab eodem Plut. φυγὴ & ἀπόδρασις copulantur Symp. 4. vbi ἀπόδρασιν quidam interpr. Vitationẽ. In v. l. ex Dem. affertur ἀποδράσεως στρατείας, quod redditur Desertio aciei, & Detrectatio militiæ, ex Liuio. ET Ἀναπόδρατος (ex eodem verbo deductum, præfixo α priuatiuo) Ineuitabilis, Qui vel quæ effugi non potest. vt quum dicit Aristot. ἀδράστεια dicta esse quasi αἰκαπόδρατον αἰτίαν οὖσαν τῇ φύσει.

C. ΔΙΑ δρᾱ́ω, idem. à cuius pass. voce sunt secundũ quosdam διαδρήσονται & διαδρήσονται, mutato videlicet α in η, pro διαδράσονται & διαδρᾶσονται: sed alii à διαδρήμω orta esse arbitrantur. HINC comp. Διαδρασιπλῖται, quo vtitur Aristoph. in Ranis, (à se ficto fortassis) significans eos qui remp. subterfugiunt, seu reip. munia. Schol. exponit ἁλιεῖς & ἀποδιδράσκοντας τὴν πολιτείαν.

¶ Διδρᾱ́σκω, itidẽ vt præcedẽtia, Fugio, Aufugio. sed quũ illa sint inusitata themata, ex quibus vsitata tempora formantur: hoc cõtrà est thema vsitatũ, sed quod (more verborũ in σκω) non vltra præt. imperf. extendatur. Nullũ tamen simplicis Διδρᾱ́σκω exẽplũ affertur: AT cõp. Ἀποδιδρᾱ́σκω ET Διαδιδρᾱ́σκω satis multa. Æsch. ἀλλ' ἐξαλύπωμαι καὶ ἀποδιδρᾱ́σκω. Greg. διδρᾱδιδρᾱ́σκοντες τὸ αἰσχρὸν τῆ λόγου.

¶ Δρασπᾰ́ζω idem quod præcedentia: sed antiquum (vt opinor) verbũ. Lysias certè per ἀποδιδρᾱ́σκειν exponit in quadam antiqua lege.

ΔΡΑΠΈΤΗΣ, ου, ὁ, Fugitiuus. Propriè seruus fugitiuus. vt δραπέτην μισθίδιον & καταλαμβάνειν apud Luc. Et δραπέτας πολὺς Æsch. Sed extẽditur & ad alia, vt Lat. Fugitiuus & Fugax. Sic δραπέτης πλοῦς, Soph. Aiace. ET δραπέτις pro Fugitiua ancilla, Poll. & Suidas ex Cratino. Sic δραπέτης τύχη, Theophyl. in ep. Cæterũ φ δραπέτης quidã grãm. dictũ volũt quasi τῷ δρᾱ́ν (ὃ ὅστις ὁρᾷ) ὁ πᾶς δοῦλος, ridiculã argutiẽ habere mihi videtur. HINC Δραπετίδης, eadem sign. pro quo Δραπετίδας apud Moschum, Doricè posito α pro η, Δραπετίδας ἐμός ἐστιν, in idyll. quod inscribitur Ἔρως δραπέτης. ET Δραπετήσιος, Seruulus fugitiuus. ITEM Δραπετίδα quod Hesych. exponit aduerbio Δραπετῇ, i. Fugitiuè, seu Fugaciter. At Suid. genus quoddã ludi fuisse scribit. Sunt qui tradant in eo moris fuisse vt vnus ex pueris oculis clausis clamaret πρῦ, φυλάττω, reliqui autẽ fugiẽtes ne caperentur cauerẽt. ET Δραπετεύω, Fugio. propriè de seruo fugitiuo, aut de trãsfuga. Xen. τῷ δραπετεύειν δικαίως ἀπείργεται. Luc. ἢν δραπετεύσας παρ' αὐτῆς, πυνθάνεται τὰς ὑμᾶς. Itẽ Fugio serui fugitiui more: atque adeo generaliter pro Fugio. Interdum cum accus. rei: vt Synes. ἵνα δραπετεύσω τῆ συνεστηκότος τινὶ λειτουργίας.

– ΔΡΙΜῪΣ, ίος, ὁ, Acris, Acrem ſaporem habẽs, Guſtum habens pungentem, Acutus in ſapore. His enim modis in v.l. redditur. Ego ex Plinio, Acris, Acri guſtu. Nã quod Dioſcorides de pycnocomo, φύλλα ἔχει ὅμοια ἀλόμῳ, πικρὰ καὶ δριμύπεπτα, reddit ille, Erucæ foliis, craſſioribus & acrioribus. Quod autem idem Dioſcorides de ſolano, ἡ δὲ ῥίζα ὀδώδης, δριμεῖα: ille ita, Radix odorata, guſtu acri. Xen. γλυκέα & δριμέα inter ſe oppoſuiſſe videtur, vbi ſcribit, πῶς δ' ἂν σώσειας ἐμοὶ ἅλυκόν καὶ δριμέων καὶ παντὸς τοῦ ἄλλου σώματος ἡδέως ἔχειν, εἰ μὴ λάβοιμι τούτων γεύματος ἐπιμελόμενον; Cæterùm δριμὺς reddi etiam poſſe arbitror, Guſtu mordaci, vel ſapore: vt Perſius acetum mordax appellauit ἔξος δριμύ. Nam etiam δριμὺς χυμὸς & δακνώδης quaſi ὁμοτίμως ἀλλήλοις à Gregorio copulata inuenio: & ipſe Dioſcorides, poſtquam radicem ſolani eſſe dixit δριμεῖαν, ſubiungit quaſi epexegeticè, δάκνουσα τὴν φάρυγγα. Δεὶ μὴν eſt etiam Amarus Plinio, vbi quod Theophr. dixit ἥκιστα σκωλπεύειν τὰ δριμέα καὶ ὀσμώδη, interpretatur Minus hoc ſentiunt (quod intelligendum eſt ex præcedentibus) arbores quæ amaræ ſunt & odoratæ. Idem Plinius quod Dioſcor. de cratægono dixit ἰσχυρῶς δριμύ, interpret. Vehementer aſpero guſtu. At quod Theophraſtus de laſerpicio, μανότερόν τι καὶ ἧττον δριμύ, idem Plin. reddit, Tenerius & minus vehemens.

Δεινῶς ad multa etiam tranſfertur, pro acri & vehementi. vt δριμὺς πυρετός, vehemens febris, Galenus ad Glauconem. Et δριμὺ ῥεῦμα, Dioſcorides. Iam verò & μάχη δριμεῖα dicitur ab Hom. & Heſiodo, vt Lat. Acris pugna vel aſpera (alii tamen interpretantur acerba) eodémque modo δριμὺς πόλεμος in Epigr. Quin & aliquis dicitur eſſe δριμύς, id eſt Aſper. vt Ariſtoph. in Veſpis, ἦ μὰ Δί' ἦν πολὺ δριμὺ πατὴρ γ' ἐμοὶ τοῦ παρ' ἡμῖν. In Epigramm. autem pro acerbo ſeu vehemente. At δριμὺ βλέμμα Bud. apud Herodianum reddit Acerbum ſeu graue vultũ, ego verò malim cum Pol. Truculẽtum. apud Ariſtophanem autem δριμὺ βλέπων (vbi δριμὺς adverbialiter poſitum eſt) redditur etiam Torue intuens. Δεινῶς denique interdum eſt Aſtutus. Syneſius, δριμὺ πατὴρ μὲ ἀνθρώπων ἔπαινος ἦν). At Euripides ante eum δριμὺ vocauerat πανοῦργον, vt teſtatur apud Euſtathium Ariſtoph. gramm. Quod verò Herodianus dicit δριμύτερον δ' ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ πρὸς τὰ ἀνατολικὰ ἄνθρωποι, Polit. interpr. Ac ſunt fermè ad orientem mortales acerrimi ingenii. Cæterùm δριμὺς deducit Etymolog. παρὰ τὸ τοὺς ῥῖνας μύειν, vel à δάκνω & ῥιπὸς. quæ poſterior deductio minus aſpera eſt.

Δεινῶς, Acriter, Vehementer. Ariſtoph. Pluto, ὑπὸ τῆς δίκης βδέουσα δεινότερον χαλκῆς.

Δεινότης, Acrimonia. Pro quo & Acritudo, & Acritas, itẽ Acor. Aphrod. Probl. 2, γίνεται ἡ δεινότης ὑπὸ ξηρότητος πλείονος καὶ ξηρότητος. Plutarchus quoque in Camillo ξηρότητα & δεινότητα coniunxit. Item Δεινότης, Aſperitas, Acerbitas. Vehementia, vt δεινότης πυρετοῦ, Galen. Δεινότης metaph. Acumen, Acrimonia. Plato De rep. 7, δεινότητα, ὦ μακάριε, ἦν, δοῦ αὐτῆς πρὸς τὰ μαθήματα ὑπάρχειν, καὶ μὴ χαλεπὴν μαθήσεσθαι. Apud Luc. autem δεινότης Ἀττικὴ τῶν σκωμμάτων eſt Acumen quo vtuntur Attici in ſcommatibus, & quod Gall. vocatur le ſel. quando dicimus Cela ha da ſer. Pro quo Itali, Queſto ha del garbo.

Δεινόω, Acri ac mordaci humore afficio, vt B. interpr. in hoc Greg. loco De homine 21, ὑγρὸν τῆς καρδίας εἶναι τὸ σώματος τῆς κοιλίας δριμυτερόν, ὡς τὴν καρδίαν τὸ πάθος ὑπ' ἀτυχείας αἰάζειν.

C. Ἄδριμος, Minimè acris, Minimè acerbus.

C. Ὑπόδεινος, Subacris, Subacerbus, Aliquãtum acris, ſeu acerbus.

¶ Δεινώλος, (q.d. Acriuſculus) Aliquantum acris, ſeu acerbus. A Moſcho autẽ appellãtur δριμύπνοα. Amoris δριμύλαι ἢ φλογώδεις, quod Pol. interpr. ocellos acres, flãmeolos.

ΔΡΌΣΟΣ, ου, ἡ, Ros. Ariſtot. De mundo πάχνην ait eſſe δρόσου πῆξιν. vnde fit & cõpoſ. δροσοπάχνη. Δρόσοι κρυπτῶν, Ex Eurip. Fontium ſcatebræ. Δρόσοι, Lacrymæ. (vt & Lat. poetæ rorem vſurpant) Sophocles, αἰεὶ παιπαλῆς δρόσους πηγόρρυτος πέτρας λυγρὰς.

C. Δροσοβόλος, ον, ὁ καὶ ἡ, Rorem iaciens, vt δροσοβόλος ἀὴρ, Theophraſtus lib. 3, cap. vlt. de cauſ. pl. Aer rorem ſpargens, roſcidus, rorulentus, roriferus. Et δροσοβόλον πεδίον. item δροσοβόλοι χῶραι, rorulenti agri, apud eundem Theophr.

C. Δροσοπάχνη, ης, ἡ, Ros pruinoſus, ſeu Pruina roſcida. Ariſtoteles De mundo, δροσοπάχνη λέγεται ἡμιπαγὴς δρόσος. i. δροσοπάχνη (compoſito nomine ex rore & pruina) dicta eſt ros ſemiconcretus.

C. Δροσοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Roriferus.

C. Ἔνδροσος, Rorem habens, Roſcidus. ET Πολύδροσος, Multum rorem habens, Valde roſcidus.

Δροσόεις, εντος, ὁ, ET Δροσερός, Roſcidus, Rorulentus. Vtitur autem Apollon. τῷ δροσόεντος. Sic χείλεα δροσόεντα, in Epigr. At δροσερὸς cum alibi legitur, tum in Epig. δροσεραῖς πόμαις ὁπὸ λίκασδος. ET Δροσώδης magis receptum in proſa, pro eodem.

Δροσίζω, Rore aſpergo, Irroro.

ΔΡΥ̃Σ, υός, ἡ, Quercus. Heſiod. Erg. οὔρεσι δὲ δρυῒς Ἄκρη μὲν φέρει βαλανίδας, μέσση δὲ μελίσσας. Et χθὲς ἦν δρυὸς, Hom. Od. ξ. Sed inuenitur & Δρυὸς ἔλυμα initio verſus apud Heſiodum in eodem opuſculo, producto υ. Ariſtoph. Nubibus, δρυῒς τὰς μεγάλας βάλλει κεραυνός. Proverbia autem ab hoc nomine ducta vide apud Eraſm. Affertur & δρυῒς βελανοφαγία ex Comm. qui adiunctus eſt Dioſcoridi. Δρυῒς redditur etiam Robur, quod ſpecies eſt quercus. atque ità Plinius intellexit, ſcribens, lib. 17, cap. vlt. circa finem, Nihil habent Druidæ (ita ſuos [Galli] appellant magos) viſco, & arbore in qua gignatur (ſi modò ſit robur) ſacratus: Iam per ſe roborum eligunt lucos: nec vlla ſacra ſine ea fronde conficiunt: vt inde appellati quoque interpretatione Græca poſſint Druidæ videri. Hæc Plin. Hoc certè multi tradũt, δρυὸς nomine Græcos omne arboris & ligni genus complexos eſſe: (vnde & vitem δρυὸν οἰνοκάρπου quidam poeta vocauit) quod autem Latini robur appellant, nonnulli propriè eſſe putant quam δρυὸν ἀχαϊκὴν vocant Græci, Galli chesne. Sic autem & roboris nomen Latinos poetas latè extendiſſe arbitror.

C. Δρυοδαφὴς, ὁ ἡ, Quercu [id eſt quercus cortice] tinctus.

C. Δρυοκολάπτης, In quercu ſeu generaliter in arbore cubans. Cicadæ epitheton in Epigr.

C. Δρυοκολάπτης, Picus arborarius. dicta ἀπὸ τοῦ καλαφᾶσθαι τὰς δρυῒς. Vocatur & Picus Martius.

C. Δρυοκόπτις (q.d. Querciſeca ſeu Roboriſeca, ſub. aues) Roboricei generis aues.

C. Δρυοτόμος, (QVI & Δρυτόμος Homero Il. λ & π) Quercus amputator. Sed generaliter, Arborũ amputator, δενδροτόμος. Exponitur & Materiarius, item Lignarius faber.

HINC Δρυοτομία, Arborum amputatio, ſeu materiæ.

ET Δρυοτομικὴ, Plat. Ars amputandi arbores, Ars materiaria, Bud.

C. Δρυπετὴς, Fructus iam adultus & maturus. q.d. Iamiam ex arbore caſurus. vnde Drupæ oliuæ, de quibus Plinius, eas à Latinis drupas, à Græcis δρυπεπεῖς vocari ſcribens. Sed pro δρυπεπὴς ἐλαία legitur etiam δρυπεπεῖς, vel δρυπέπεις, à maturitate. Vide Dioſcoridem, & Athen. item Suidam & Euſtathium. Heſych. δρυπεπὴς habet, illam priorem etymologiam ſequens.

C. Ἄδρυς, Arboribus carens, ſeu vacuus. AT Ἄδρυα, Nauigia ex vnico ligno, Cypriis. Heſych. apud quem & alias ſignif. vide.

C. Ἀκρόδρυα, Quæ in ambitu lignoſum putamen habent. quod genus appellatione nucum apud Latinos continetur: vt contrà ὀπώρα vocantur quæ Lat. Poma. ἀκρόδρυα tamen interdum de omni fructu dicitur, quod & Catus iuriſconſultus annotauit. Budæus. Ἀκρόδρυα de arboribus etiam ex Theophraſto & ex Xenophonte affertur in Œcon. Ex Plutarcho autem in Alexandro, ἀλλ' ἐκεῖ μὲν ἁλιεῖς αὐτοὶ κομίζοντες ἐθήρων ἀκρόδρυα, pro oſtreis vel teſtaceis.

C. Γεωκάρδιον, Arbor annoſa, vt in prouerb. γεωκάρδιον μεταφυτεύομεν. Vtitur Theophraſtus & Plutarch. item Iul. in epiſt. ad Libanium, ἐμοὶ δὲ οὐ τοῦτο ἐδόκει γεωκάρδιον εἶναι.

C. Ἔνδρυον, ου, τὸ, Medium arboris, Cor arboris, ſeu matrix. Heſych. τὸ ἐγκάρδιον.
Ἔνδρυον, ſeu Ἔνδρυς, Temo. Et pro aratro, ex Heſiodo,
— βοῦν δὲ τῶν ἴκτην Ἔνδρυον ἐλκέτην.
C. Ἐτυμόδρυς (q.d. Veriquercus, vt vertit Gaza apud Theophraſtum Hiſt. plant. lib. 5) Sic dictam volunt à Macedonibus quercũ eã quæ dulcẽ glandem produceret.
C. Μελαμόδρυον, ου, τὸ, (q.d. Nigrum quercus) Medulla quercus, ſeu roboris. Theophraſtus, μέλαιναι γὰρ δὴ πᾶσαι [μῆτραι] καὶ τῆς δρυὸς ἐὰν κελεύσῃ μελαμόδρυον. ¶ Eſt μελαμόδρυον Plinio & herba in ſegete ac pratis naſcens, flore albo odorato. ¶ Eſt item ſalſamentum quod cæteras thynnorum partes præter ceruicem & ventrem, ſale conditas habet: ſic dictũ (vt ſcribit Oribaſius) quòd ſint nigrantibus quercus radicibus ſimiles. Vide & de melandryis piſcibus Plinium. EST autem μέλαν δρυς ſecundum quoſdam, thynni genus grandiſſimum.
¶ Δρύαχες, ου, Carina, Alueus nauis. ita dictus παρὰ τὸ τὴν δρυῶν ἴσχειν. vide Bayſium De re nauali. Quidam δρύαχες interpretantur ex Cæſare Statumina, τὰ στηρίγματα τῆς πληρώσεως τρόπις. ¶ Item δρύαχες, ſecures, ὃν τὸ ἴχνος δρυΐνον. vide Euſtathium. ¶ Accipitur & pro δρυμός, de quo paulo póſt.
¶ Δρύαξις, vel Δρύαξτις, (quaſi δρύφαξις ſeu δρύφαξτις) Tabulatum, Sepes, Cancelli. Sed peculiariter ita vocabantur cancelli eius loci in quo ſenatus iudicabat Athenis, vt annotat Budæus. Meminit & Pollux, item Heſych. Dico autem δρύαξτις quaſi δρύφαξτις, quoniam ita volunt appellari grammatici παρὰ τὸ δρυοῖ φράττειν: id eſt lignis. eliſo ρ ob aſperiorem ſonum. (legi tamen & cum ρ apud Xenophontem teſtatur Budæus) Hinc δρυοφρύγματα & περιφρύγματα exponunt lexicographi. Sed Suidas addit eſſe & ξυλίνους φράγματος. HINC Καταδρυάζω, Munio, Sepio.
¶ Δρυμός, Sylua querna vel glandifera, Budæus ex Polybii lib. 2. fol. 25, à tergo. Sed & generaliter pro ſylua ſeu nemore. vt Ἑρκύνιος δρυμός Straboni Hercynia ſylua, Plutarchus in Fabio, λίμνας καὶ πηδία καὶ δρυμοὺς ἀνύδρους τραπόμενοι πλήθεσιν. Ariſtoteles De mundo, γῆ ποικίλλεται βαθυξύλοις δρυμοῖς. ET Δρυμὸν neutro genere. vt πυρώδια δρυμὰ Dionyſius Alex. pag. 80. HINC Καταδρυμος τόπος Straboni pro ſyluoſo, vt annotat Budæus. QVI & Δρυμώδης dicitur. SED & Δρυμών, ῶνος, ὁ, pro δρυμὸς affertur. A Budæo tamen Dumus & Dumetum redditur in hoc Baſilii loco, ἄλλα δέ τινα πεπρήκασι, καὶ ὀπωροβόλους καὶ πόας, εἰς δρυμῶνας μεθιέναι.
¶ Δρυάδες ET Ἁμαδρυάδες nymphæ dictæ quòd cum quercibus naſci & cum iiſdem interire crederentur. Plut. Ἐρωτ. οὐ γὰρ τύμβοις πρὸς αὐτὰς δρυάδες εἶναι ἴσον δένδρου πίκρᾳ φθορᾷ λαχοῦσαι. Quod autem in Epigr. legitur ἁδρυάδες, puto eſſe pro ἁμαδρυάδες, ideóq; malo ἁδρυάδες cum ſpiritu aſperoiduram tamẽ eſſe fateor ſyncopen.
¶ Δρεῖος, (ET Δρυὸς ſecundum quoſdam) Senticetum, Fruticetum. vt Bud. interpr. apud Hom. Od. ξ, ἔστι τις δρεῖος ἰῶν πολυκαθὴς ὕλης. Et addit, Deliteſcebam qua denſiſſima erat ſylua. Sic Gr. ſchol. τὸ δάσος τῆς ὕλης. Ex Heſiodo autem affertur cum υ, καὶ δρεῖα βλαστήματα.
ΔΡΥΠΤΩ, Fut. ψω, Lacero, Lanio. Sæpe dicitur de iis qui unguibus vultum lacerant præ dolore. Apoll. Argon. a, δρύψε δὲ οἱ βλέφαρον. VNDE Ἀμφίδρυπτος in Epigr. Vndiq; laceratus. ET Ἀμφιδρυφὴς, vt apud Hom. Il. β, ἀμφιδρυφὴς ἄλοχος, q.d. Circumlacerata faciem, vel Vndequaque lacerata. Aut ſecundum alios, Vtraſq; lacerata genas. Volunt autem grammatici proprè eſſe δρύπτω, Excortico arborem.
C. ΑΠΟδρύπτω, ET ΚΑΤΑδρύπτω, Dilacero, Dilanio, Diſcerpo. κατεδρύπτησε τὰς παρειὰς in Epigr. Ex paſſ. Heſiod. χροῒ δ' ἀδρύπτοντο παρειαί. HINC Κατάδρυμμα χερῶν ex Euripide, effertur pro laceratione, buſ manuum, i. quæ factæ ſunt à manibus.
ΔΥΝΑΜΑΙ, F. ὑσάμην. P. μαι. Poſſum. Hom. Il. α, οὐδέ κεν ἀθανάτοισι μετὰ φρεσὶν εἰδείην. Et ὑπὲρ δυνάμην χραισμεῖν, ibidẽ. At Od. ξ, de Deo, δυσαῖ γὰρ ἄνευθε καὶ ἐσθλὸς ἐὼν ἐσάωσεν. Et Il. α, Ἀργείοισι δ' ἐπικίσσεται οὐδέ τι τείχος. in quibus iisdem locis ſub. infinitiuus. Xen. Hell. 3, πάλαι μὲν βουλεύεσθαι ἢ μιᾷ δυσαῖ ἁλῶναι. Ex Thuc. οὐ δυνάμενοι βιοτεύειν, Non poſſum viuere, vel potius Non ſuſtineo viuere. Iungitur interdũ ſuperlat. ſicut Lat. Poſſum: vt ὡς ἰδιώτατα πλέοντα, Xen. Quàm poterat celerrimè. Sic Pæd. 5, καὶ ὡς θυμούμενος ἔφασκε ποιήσειν ἃ δυνάμενος. ſed quædã exemplaria habent ὡς ἐγὼ πλοῦτον. Sicut paulo póſt legitur ἄνδρας ἄγειν ὡς ἰδιωτάμενον πλείστους. Dicitur & οὐ δύναμαι μὴ cũ infin. vt οὐ δύναμαι μὴ γελᾶν, Non poſſum nõ ridere, Fieri non poteſt quin rideam. Cum paſſ. etiam infin. vt οὐδὲ δυνάμενοι πολιορκεῖσθαι, Thuc. 3. Et δυνάμενος αἰτιολογεῖσθαι in v. l. Interdum verò impersonaliter ponitur δύνατται, vt in hoc loco qui ex Plut. affertur De virtute morali, δύνατται ἀρίστῳ γενέσθαι καὶ ἀφεῖναι κῦλον, Fieri poteſt vt virtus ſit, &c. ¶ Δύναμαι interdum adiectum datiuũ habet, vt δύνασθαι χρήμασι apud Lyſ. ὁ δὲ πλουτῶν καὶ δυνάμενος χρήμασι. Dicitur verò & δύνασθαι τῷ σώματι pro Valido corpore eſſe & robuſto, ab eodem Lyſia, accipiendo σῶμα pro τῇ τοῦ σώματος ῥώμῃ: vt ipſe loquitur, ἐγὼ γὰρ τῷ σώματι δύναμαι, καὶ νῦν τῇ τοῦ ἀδυνάτου. Æſchines quoque δύνασθαι τῷ σώματι dixit, ſed pro Valere, id eſt Firma eſſe valetudine, opponendo τῷ ἀῤῥωστεῖν. Sciendũ eſt autem interdum δύνασθαι ſine his datiuis eandem ſignificationem habere: vt rurſus apud Lyſiam ὁ δυνάμενος, ſicut & ὁ δυνατὸς idem eſt qui & ὁ δυνάμενος τῷ σώματι, opponiturque vtrunque τῷ ἀδυνάτῳ: id eſt Inualidus. Sic verò & δύνασθαι interdum idem ſignificat quod δύνασθαι χρήμασι, apud ipſum quoque Lyſiam: vt pag. 141. ἐξὸν αὐτῷ καὶ τὰ πεπόμενα ἡδέως ἔχειν, καὶ μεθ' ἡδονῆς ἔλαττον δύνασθαι, id eſt Opibus & potentia valere. nam plus etiam ſignif. quàm δύνασθαι χρήμασι. Thuc. 4, p. 155, καὶ ἀπ' αὐτῆς δύνασθαι ἐκ τῶν τοιούτων τὴν Ἤπειρον. Interdum tamen δύναμαι redditur ſimpliciter Potentia præditum eſſe, vel Autoritate valere. Plutarch. in Philop. 119, ἡμῖν τε πρὸ τοῦ καὶ δυνατὸς ἐν τοῖς μάλιστα. Vnde μέγα δυνάμενος apud Hom. & Thuc. Magna potentia præditus, Potentiſſimus. Sic dicitur μεῖζον vel Μείζω δύνασθαι, & μέγιστον δύνασθαι. ¶ Inuenitur & δύνῃ in ſecunda perſ. pro δύνασαι, vt ὀπίσσω pro ὀπίσω, & alia de quibus Bud. p. 103.
Δύνασθαι, Valere, Æſtimari, vt interpr. B. in hoc Xen. loco αἰσθ. 1, ὁ δὲ ἄγγελος δύνατται ἐπὶ πόλεως καὶ ἡμιωβόλιον. Sic Ariſtot. Œcon. ἐξέδωκε πλῶ δραχμὰς δύο δυναμένας δραχμαί. Et à Luciano ἄκλητος dicitur δύνασθαι ſine adiectione pro Valere, id eſt (inquit Bud.) Probus eſſe & legitimus: καὶ δύνατται παρ' ἑαυτοῖς Ἀθηναῖος ἢ Ἀλωπεκῆθεν ἄκλητος. Ex Greg. autem De baptiſm. affertur, ἡμῶν δὲ τὸν σωτῆρα τῷ Χριστῷ δύνασθαι pro præſtat: qui à numiſmatis metaphoram ſumpſiſſe videri poteſt. ¶ At verò apud Ariſtoph. Pluto, τί προσοίνιον δὲ τὸ δύνασθαι; redditur Quid ſibi vult? Sic verò & apud Thuc. πῶς αἱ ἀγγελίαι τοῦτο δύνασθαι ſignificare dixerim Hoc ſibi volunt, vel potius, Hunc vſum habent, vel Ad hoc comparatæ ſunt. q.d. Hoc efficere poſſunt.
Δυνάζομαι autem inuſ. eſt à quo tamen formatur aor. ἐδυνάσθην tam in proſa quàm in carm. vſitatus. Hom. Od. ε, — οὐδ' ἐδυνάσθη (vel οὐδὲ δυνάσθη) Αἶψα μάλ' αἰχμητὴν μεγάλην ὑπὸ κύματος ὁρμῆς. Xen. Hell. 7, εἰ μὴ δυνασθήσεται ἐγώ. Et Hell. 6, μὴ πού μέγα δυνασθῶσιν. Eiuſdem autem συνουσίας eſſe tradit Euſt. δυνάστης, & ab eo deducta δυναστεύειν & δυναστεία. Idem ſcribit δυνάσθη eſſe à δυναζω, hoc autẽ originem habere à δύνω, ex quo δύνω fieri δύνημι, & paſſ. δύναμαι. HINC certè fit & aduerb. Ἀδυνατεῖ pro ἀδυνάτως, Heſych.
Δύναμις, Potẽtia, Vis, Vires, Facultas. Od. β, Ἦ τ' αὐ ἀμυναίμην ὄφρα μοι δύναμίς γε παρείη. Sic autẽ & Heſiod, ἐπὶ δύναμίς γε πάρεστι. Pro quo alibi dicit Hom. δύναμις γὰρ ἐν ὑμῖν. Idẽ pro eo quod dici ſolet κατὰ δύναμιν (i. Pro viribus) alibi dixit, — ὅσσον δ' ὑπὲρ δύναμίς γε πάρεστι. At verò pro robore corporis Od. υ, Γυῖα οἱ ἐν μέσῃ δύναμις καὶ χεῖρες ἄπονται. ſed credi derim δύναμις καὶ χεῖρες poſſe etiã accipi pro δύναμις χερῶν. Frequẽtiſſimo in vſu eſt & apud proſæ ſcriptores. X. Pæd. 7, ὅσοι πρόσθεν ἦσαν ἡμῶν ἡμίσειαι δυνάμεως, quæ viribus noſtris maiora ſunt. Pla. Pol. 2, ὡς ἔστι τοῦ σοφοῦ δύναμις ἐν ἅπασι μείζονι, vis quædam & facultas. κατὰ δύναμιν τῆς βουλῆς δύναμιν, Iſocr. Areop. Potentiam, Poteſtatem, Autoritatem. Sic τῇ δυνάμει πιστεύειν Thuc. Et Dem. Olynth. 2, δύναμιν βεβαίαν κτήσασθαι. Quũ autẽ δύναμις

significat simpliciter vires alicuius & facultatem,(vt in prioribus illis locis)iungitur cum verbo ἴχω,interdum & verbo εἰμί cum præpositione ἐν.vt Isocrates De pace, Τοσούτων ἴσχυε τῶν δυνάμων ὥστ' ἀφωλῆσαι τοὺς ἀκούοντας. Ex eodem affertur & δύναμιν ἴσχω πρὸς τοῦτο.Cum οὐκ ἐστί autem dicitur,ἐν δυνάμει εἰμὶ τοῦ μὴ τοῦτο pro Possum hoc facere . quo loquuti sunt modo Thucydides & Plato. Quod autē Lat. dicitur Pro viribus, Pro virili parte, Quoad Possum &c. Græcis est εἰς δύναμιν. Thuc.8, ὅτι ἐκάστη ἐδύνατο εἰς δύναμιν ὠφελεῖν.Et εἰς δύναμιν ἀληθεύειν ex Plat.ep. Dicunt interdū & κατὰ δύναμιν. VNDE Καθ-δύναμιν aduerbialiter apud Hesiodum. Plato autē dicit etiam ὅσον γε δυνάμενος περὶ ἐμοί γ' ἐστί. quod loquendi genus ex illo Homerico quod paulo antè protuli, manasse arbitror. ‖Δυνάμεις pro ditione apud Thuc.

Δυνάμει esse dicunt Græci quod actu quidem nō est, sed esse potest:vt semen est quidem exiguum,sed δυνάμει est magna arbor.Sic Erasm. Vide de δύναμις & ἐνέργεια apud Aristot.Metaph.8.p.69.

Δυνάμεις(inquit Bud.)non solùm Vis & Facultas,sed & Scientia atque ars omnis. Et sunt quædam ἄλογοι δυνάμεις, quædam μετὰ λόγου. Idē alibi , δυνάμεις, Artes, Facultates,Aristot.Top.Item,δυνάμεις vocantur rhetorica & dialectica ab Alex.in Topica.

Δυνάμεις,Medicamentum, (ita dictum à viribus quibus pollet)Medicamenti compositio & structura, Gal. sæpe in lib.περὶ ζ ἡμῶν , vt παρασκάμμακος δυνάμεις.& δυνάμεις ὀφθαλμικαὶ in v.l. Medicamenta oculorum. ‖Huc pertinere puto quod dicit Xenoph . πᾶς δὲ στράτευμα πλεῖστον ἐν τῇ γῇ.

Δυνάμεις, Exercitus , Copiæ. Gall. ad verbum Les forces.Dem.pro Ctes.& Herodian.sæpe. Itē plur.δυνάμεις, vt Lat. Copiæ. vnde ναυτικαὶ δυνάμεις Polyb. Nauales copiæ. Xen. autē dicit etiam singul.δύναμιν ναυτικήν, item πλείω & ἐλάττω.

Δυνάμεως, Valor , (si modò Latinum est) Pretiū.Plut. Lycurgo,δύναμιν ἐπέθηκε τοῖς νομίσμασι τῆς ἀξίας.

C.Ἀδύναμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Imbecillus , Viribus defectus . vt senes ἀδύναμοι.apud Alex. Aphrod. Apud Dioscor.οἶνος ἀδύναμος ὁ πρὸς αὐτὸν ἔχων τὴν δυσκρασίαν δύναμιν , Vinum imbecille. cuiusmodi est factitium quod medici dant ægris quibus vini noxam timent.ita dictum quòd admixta prius aqua, deinde igni excreta eius vires quasi frangerentur.

Ἀδυναμία, ας, ἡ,Imbecillitas. Item Virium defectus ad aliquid agendum,Impotentia(si dici posset pro Non posse.)Antiphō,ἐν τούτῳ μεγάλην ἡγοῦμαι τὴν λύπην ἀδυναμίαν, Hac in re mihi noceat destituturum esse dicendi facultate, Pla. Pol.2,ἀδυναμία τῶν ἀδίκων ἄκοντας αὐτὸν ὑβρίσαι. Item δυνάμεις & ἀδυναμίαι apud Luc.opponuntur.

C.Αὐτοδύναμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Per se potens,vt Deus.Greg.

C.Ἰσοδύναμος, Æquè potens. Aphrod. ET Ἰσοδυναμέω, ῶ, Æquè sum potens.

C.Μεγαλοδύναμος,Multum potens. ET Μεγαλοδυναμοῦμαι, Potentia præsto,ex Epist.

C.Παντοδύναμος,Omnipotens,Greg.

Δυναμικός, Valens,Efficax. Et δυναμικώτερος, Valentior,Efficacior, apud Plut. Budæo interpr. qui etiam annotat Dioscoridem δυναμικώτερον,& δραστικώτερον,item ἐνεργέστερον & ἐμπεφακτικώτερον pro eodem accipere.

Δυναμόω,ῶ, Validum reddo,Confirmo. QVOD & Ἐνδυναμόω.Sed pass. Ἐνδυναμοῦμαι redditur etiā Convalesco.

Δυνάστης,idē quod δύναμις,Hesych.In v.l. ex Eurip. ET Ἀδυνασία, idem quod ἀδυναμία,apud Thuc. lib.7. nam quod Antiphon dicit ἐν τῷ λόγῳ ἀδυναμία , ab eo dicitur τῷ λόγῳ ἀδυνασία.

Δυνατός, Potens,Pollens,Bud.ex Basil.in Hexaem.45.

Δυνατὸς, οὐ,όν, Qui potest [sequente infinitiuo.] Thuc.4, οἱ δυνατοὶ ἐσιέναι, pro οἱ δυνατοὶ μάλιστα.Idem lib.1, δυνατὸς δὲ δοκῶ εἶναι ταῦτα παρασχεῖν μετὰ τοῦ βουλεύεσθαι. Interdum redditur potēs,Idoneus.vt λόγῳ τε καὶ παρασκευῇ δυνατώτατος, Thuc.Oratione & rebus gerēdis potentissimus.Vel, Ad dicendum & ad res gerēdas maximè idoneus.Cum dativo nonnunquam: vt δυνατὸς χρήματα, Plut. At sine adiectione δυνατοὶ dicuntur aliquādo Proceres, Primores:vt οἱ δυνατοὶ Πισιστῶν, Thuc.1. & περὶ τῶν πάλαι δυνατῶν, Plut. ‖Δυνατὸς, Qui corpore valet, Validus : sicut ἀδύνατος,Inualidus.Bud.ex Lysia 159.

Δυνατὸς, Possibilis, Qui fieri vel esse potest.οὐ γὰρ ἦν δυνατὸν ἀφικέσθαι, Isocr. Plut.De lib.instit.εἰ δὲ μὴ, τῆς δυνατῆς χρηστόν. Synes. ἀπιστοῦσι γὰρ αὐτῷ οἱ δυνατοὶ εἰ μὴ τὸν δίκαιον ἔχοιεν. Et τὸν δυνατὸν ζῆν apud eundem , Quantum capit humanus captus. Item δυνατόν ἐστι cum infin. vt Isocr.ἃ καὶ τοῖς ἄλλοις δημοσίᾳ δοξάσαι δυνατόν ἐστι . Sæpe autem vtuntur hac voce cum ὡς vel cum κατὰ, pro eo quod Latini dicunt Pro viribus. Thuc.5, Ὅπως ἐπὶ μὲν αὐ δυνατὸν ἐχυρωτέρα τῶν κατὰ τὸ δυνατόν. Demosth.autem Olynth.3,post πάντα δίκην addidit κατὰ τὸ δυνατόν. Sæpe autem cum superlatiuo ponitur ὡς δυνατόν. vt Isocrat. Panath. ὡς δυνατὸν πλεῖστον,Sic ὡς δυνατὸν βέλτιστος,, Xenoph. Sine superlat. apud Plutar. Themist.ὡς δυνατὸν σαφέστερον.Dicitur etiam εἰς τὸ δυνατόν, sicut εἰς δύναμιν.Item ἐς τὸ ἐπὶπλεῖστον δυνατόν.Xenoph. Eadem signif. ἐκ τοῦ δυνατοῦ,& ἐκ δυνατοῦ.

C. Ἀδύνατος, ου, ὁ καὶ ἡ,in actiua significatione, Non potens, Non valens, Inualidus ad aliquid , Cui vires non suppetunt ad aliquid : cum infinitiuo. vt apud Gorgiam,ὅτι ἀδύνατός εἰμι ταῦτα ποιεῖν,quia non possum hæc facere. Pro eodem Xenophon , ἐκεῖνα τοῖς ἀδύνατος.Idem, ἀδύνατοι ἅπαν συναρμόσαι . Sic ἀδύνατος σιγᾶν, qui tacere non potest. Ita ἀδύνατος φέρειν , Non valens ferre, Inualidus ad ferendum . Sic ἀδύνατος ἀμύνασθαι, cui vires non suppetunt ad propulsandam iniuriam. ἀδύνατος λέγειν,facultate dicendi non præditus. ‖Nōnunquam sine infinitiuo,& per se, Inualidus, Imbecillis , Viribus destitutus.Xenophon in Pædia, ἀδύνατος γηροκόμος γήρᾳ,Inualidus redditus senectute , Fractus senio. In eadem significatione aliquando additur dativus σώμασι . vt apud eundem, ἐκ σώμασιν ἀδύνατοί εἰσιν, Corporibus inualidi.Id est,inualida habentes corpora. Sic Plutarchus in Galba, ὑπὸ ποδάγρας ἀδύνατος τὰ σώματα,id est, propter vehementem podagram corpore inualidus , vel imbecillus. Interdum & aliis dativis iungitur,id est aliam significationem habentibus. vt ἀδύνατοι χρήμασιν,apud Thucydidem , Inualidi pecuniis,Non potentes pecuniis .sicut Latini dicūt hominem opibus potentem: (quemadmodum & alios dativos addunt)& absolutè quoque hominem potētem. Est & vbi ἀδύνατος absolutè positum significet inualidum , (vt dictū est in δυνατὸς) item mutilum,qui mutilatum corpus habet , τὸν πεπηρωμένον τὸ σῶμα , vt Suidas ait. Videndum est igitur num & apud Plutarchum idem significet,quum dicit,ἀλλ' οὐ δεῖ πᾶσι τυφλὸς, οὐδὲ ἀδύνατος, οὐδὲ ἄπορος ὁ ἀνόητος εἶναι.

Ἀδύνατος,In passiua significatione, Impossibilis.vt ἀδύνατος βαστάζεσθαι, Qui ferri non potest, Portatu impossibilis.Interdum cum infinitiuo vocis actiuæ;vt, αἱ χαλεπαὶ κατάμαθεῖν, ἢ παντελῶς ἀδύνατοι, Plutarcho Sympos.4,Causæ difficiles perspectu,aut quæ planè perspici non possunt . Eodem modo Xenophon ἀδύνατα & χαλεπὰ coniunxit , sed absque infinitiuo : quum dixit Pæd.1,μήτε τῶν ἀδυνάτων , μήτε τῶν χαλεπῶν ἔχεσθαι δεῖ τὸ τῶν ἀνθρώπων ἄρχειν . Sæpe autem vsurpatur in neutro genere ἀδύνατον cum infinitiuo , subaudito verbo ἐστί, pro Impossibile est.Xenophon,ἀδύνατον ἐστὶν τοσούτοις τρέφειν,Impossibile est alere tot. Interdum datiuus personæ additur:vt Plato De Republica 2,ἀδύνατον ἄρα καὶ θεῷ θεὸν εἶναι αὐτὸν ἀλλοῖον, Impossibile est Deo,Deus non potest. Sic ἀδύνατόν σοι τοῦτο ποιῆσαι,non potes hoc facere , Attici autem in hoc adiectiuo, vt in aliis multis, neutro plurali pro singulari vtuntur , dicentes ἀδύνατα pro ἀδύνατον. Thucydides libro vltimo, ἀδύνατα ἐμοὶ μὴ οὐ μεγάλα βλάπτειν καὶ Ἑρμοκράτην , &c. ‖ Ἀδύνατον Cicero apud Platonem in Timæo vertit Difficillimum factu:quum hæc eius verba, ἀδύνατον οὖν ἦν παρὰ πολλοῖς πίστιν, ita reddit, Ac difficillimum factu est à duis ortis fidem non habere. Idem in eodem libro ἀδύνατον interpretatur Nefas.nam hæc verba,τὸν μὲν οὖν πατέρα καὶ ποιητὴν τοῦδε τοῦ παντὸς εὑρεῖν τε ἔργον, καὶ εὑρόντα εἰς πάντας ἀδύνατον λέγειν , vertit, Atque illum quidem quali parētem huius vniuersitatis inuenire difficile, & quum iam inueneris, indicare in vulgus nefas.

Ἀδυνάτως aduerb. Impossibiliter. Nonunquam, Inualidè, Absque viribus. vt ἀδυνάτως ἔχειν apud Demosth. ὡς δὲ Κάλλιππον, Inualidè se habere, id est inualidum esse. viribus defectum.

Δυνατέω, ῶ, Potens sum, δυνατὸς εἰμι. Paul. 2 ad Cor. cap. 13, ὃς εἰς ὑμᾶς οὐκ ἀσθενεῖ, ἀλλὰ δυνατεῖ.

C. Ἀδυνατέω, ῶ, Non possum. Plat. De rep. 2, ψόγῳ τὸ ἀδύνατον, ἀδύνατον αὐτὸ ὁρᾶν. | Ἀδυνατίσεις, pro Impossibile erit, Matth. 17, & Luc. 1. ET Ἐξαδυνατέω, idem, nisi quòd ἐξ signif. auget.

¶ Δυνάστης, ου, ὁ, Potentatum [alicuius loci] obtinēs. Sic autem interpretor vt vim Græcæ vocis exprimā: alioqui Optimas, Primas, Procer (quæ tamē in pl. vsitatiora sūt) reddi ab aliis nō ignorās. Sed & vox ipsa Græca à Lat. alicubi seruata fuit. X. Pæd. 8, δύνασαι πάντας ἱππέας οἱ δυνάσται πεποίηκεν. ET Δυνάστις, Mulier potentatū obtinens. vtroque vtitur Demetr. Phal. ἐπειδὴ οὐ σφόδρα ἀκούουσιν οἱ δυνάσται ἢ αἱ δυνάστιδες τῶν αὐτῶν ἀμφοτέροις. Huius autem vocis deductionem vide paulo antè in Δυνάζομαι post Δυάομαι.

Δυναστικός, Ad obtinendū potentatū aptus, vel Potentatū referens. Aristot. Polit. 6, τῇ δυναστικωτάτῃ καὶ τυραννικωτάτῃ πολιτείᾳ.

Δυναστεύω, Potentatū obtineo, Sū princeps, Sum dynasta. Pla. τῇ τῶν δυναστευόντων ἡγεμονίᾳ. Luc. παῖ τῶν ἀρχόντων καὶ δυναστευόντων εἰ ἱας. Ex Plat. affertur etiā δυναστεύειν καθ' μοναρχίαν, itē δυναστεύειν δυναστείαν. Cū dat. apud Ath. δυναστεύοντι αὐτοῖς. At in v. l. cū acc. ex Ecclesiast. c. 9, ἵνα μὴ δυναστεύσῃ τις in me potestatē obtinebit. | Ab Isocr. accipitur δυναστεύω & pro Polleo opibus & potētia, sicut qui imperāt: vbi scribit, ἢ μὴ διαφοραῖς μεγάλαις ἢ χρημάτων δαπάναις ταῖς πάντας δυναστεύουσι. Inuenitur & pass. Δυναστεύομαι, Subiectus sum potētatui alicuius, vel potētiæ, seu imperio. vt δυναστεύεσθαι ὑπὸ μειόνων Philoni: & δυναστεύεσθαι ὑπό τινος, Gal. HINC Δυναστεία, Potētatus, Potētia, Imperū, Ditio. Thuc. 3, δυναστεία ὀλίγων ἀνδρῶν εἴχετο τὰ πράγματα. Isocr. ad Nic. ἢ ταῖς τὰς δυναστείας ἔχουσι ἢ ταῖς ὑπ' αὐτοῖς οὖσι. Sed ex eodē affertur ἡ ὅτι ἡ ῥῆμα δυναστεία de autoritate cōcionandi pro tribunali. Et cū genit. vt δυναστείαν ἔχει τῆς ἡμέρας, Naz. ET Δυνάσιμα, Quod subest potētatui alicuius, seu potētiæ, aut imperio, Ditio. Exponitur & Præfectura. ITEM Δυναστικός, Conueniēs ei q potentatū obtinet, seu principatū, vt δυναστικὸν ἦθος, apud Dem. Phal. Plutarcho autē in Polit. præc. λόγος δυναστικός, est eius oratio cuius tyrannicus est principatus, vel aliquid tyrannicum habet, aut certè ad tyrannidem inclinat.

C. Ἐπιδυναστεύω, Post [alium] obtineo potentatum, seu imperium, aut regnū, Impero seu regno post. Synes. Vide Παραδυναστεύω.

C. ΚΑΤΑδυναστεύω, Potentia mea opprimo, vel Per tyrannidem opprimo. Tyrānidem exerceo in aliquem. cum genit. Greg. καταδυναστεύων τῆς πίστεως. quod sumpsit ex c. 2 epist. Iacobi, οὐχ οἱ πλούσιοι καταδυναστεύουσιν ὑμῶν; Pass. autem Καταδυναστεύομαι, Potētia alicui opprimor. Aut simpliciter, Sum sub potentia alicuius. vt Act. 10, πάντας τοὺς καταδυναστευομένους ὑπὸ τοῦ διαβόλου. vbi exponitur, Sub diaboli potestatem redactos.

C. ΠΑΡΑδυναστεύω, Simul regno. vt B. interpr. apud Synes. ὁ Ναρσῆς παρ' Πέρσῃ συνεδυναστεύσας τε καὶ ὑπεδυναστεύσας, qui simul & post eum regnauit. Item συνεδυναστεύοντες Proceres, quasi imperii participes. Bud. p. 651 ex Thuc.

ΔΥΝΩ, & Δύω, (seu pass. Δύομαι) & Δῦμι (vt à singulis formata tempora ostendent) Subeo, Ingredior. Il. ε, de Neptuno, Δῶκε δὲ πόντιον ἰόν. Il. ζ, χθόνα δύμεναι. Il. γ, Τὸν δὲς ἀποφθίμενον δυσέμεν δόμον Ἄϊδος εἴσω. At Il. ε, — αἱ κ' ὑπὸ κῦμα θαλάσσης αὐτίκ' ἔδυσαν (nisi quis malit hic esse ὑπὸ κῦμα ἔδυσαν pro κῦμα ὑπέδυσαν) Sic autem & sol occidens dicitur à poetis δῦναι ὑπὸ γαῖαν: itē qui occidunt, id est moriuntur, dicuntur δῦναι γαῖαν, vel γαῖαν, seu χθόνα, sicut & δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω, in loco quem modò proruli. Quinetiam dicitur ensis δῦναι eum in cuius corpus penetrat, vt Il. π, — πὰρ δ' ἔσσυτο δοῦλον ἔγχος. Sic Il. φ, — πὰρ δ' οἱ ἔπεσε Διὸς ἔγχος ἄμεμπες. Mars verò dicitur δῦναι eum (vt Il. ρ, — δῦ δέ μιν ἄρης Δαναὸς ὀνείλας) quem furore suo percitum reddit. Quinetiam vt Lat. dicitur res aliqua subire animum, sic & apud Homerum χόλος (id est ira) dicitur aliquem subire: vt Il. τ, circa principium, — αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς Ὡς ἐπέβη, ὃς μιν μᾶλλον ἔδυ χόλος. | Δύειν autem sine adiectione, quum dicitur sol pro Occidere, sub. ὑπὸ γαῖαν seu γαῖαν: quod & alicubi à poetis additur. (legitur verò & δῦναι ἐς γῆς apud Xenophontem) Vel certè δύειν aut δύεσθαι dicitur tāquam εἰς βάθος ὑγρὸν καπίναι, nimirum Oceanum. Sunt verò vsitata hac in signif. (videlicet occasus solis) in soluta quoque oratione, δύεται & δύεται ac δύεσθαι, vt docet Bud. pag. 159, & 160. Vbi & δύειν à Theophr. pro Mergere seu Immergere: ac δύεσθαι pro Mergi & Sidere poni docet. Sic autem & δύειν Philo De mundo, αὐτὴν ἐς τὸν θαλάττης ἐδύσαντα. Idem, πόσας δύσας ἐς τὸν θαλάσσης κρατῆρα. Ad illam autē mergēdi signif. pertinent quæ de δύεσθαι ac καταδύεσθαι & eis oppositō ἀναδύεσθαι scribit Eust. p. 117.

Δυῶ seu δύω Homero est etiam Induo: nec dicitur tantùm δῦναι πύκας sed & δῦναι ἐν πύκας. Hinc autem sumpta est metaphora τὸ δύεσθαι ἀλκήν: sicut & ὀπηδύμενος ἀλκὴν apud eundē legitur. At prosæ scriptores vtuntur potius cōp. ἐνδύω, ex quo Lat. mutuātur suū Induo.

Δύσομαι pro δύσομαι apud Hom. futuro in præsens tempus migrante. vnde & vnico σ putat scribendū Eust.

Δύσις, Ingressus, Introitus, in v. l. cuius tamen signif. exēpla non afferuntur. At δύσις pro occasu solis (cui opponitur ἀνατολή) frequentissimum est. Aratus in plur. Μὴ γάρτοι δύσις τι καὶ ἀντολαὶ ἀλλήλῃσιν.

Δύτης, Vrinator. Bud. pag. 160 ex Herodoto. sic Δυτικὰ ζῶα apud Aristot. Quæ vrinare solent, Quæ gaudent in aquam se mergere. | Item pro Occidentalis. vt τὰ δυτικὰ μέρη τῆς κόσμου, quibus opponuntur τὰ ἀνατολικά.

C. Ἄδυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad quem non patet ingressus. Et Ἄδυτον substantiuè, Locus templi secretior, ad quem soli sacerdoti aditus patet. Cæsar Cōm. De bello ciuili lib. 3, Pergamique in occultis ac remotis templis, quò præter sacerdotes adire fas nō est. (quæ Græci ἄδυτα appellant) tympana soluerunt. | Item Ἄδυτος, Non occidens: eo sensu quo dicitur sol occidere.

C. ΑΜΦΙδύω, Induo. vnde ἀμφιδὺς participiū Qui induit, Indutus. ἀμφιδὺς, ἐνδυτὸς μάλιος, Hesych.

ΑΝΑδύω, vel Ἀναδῦμι, Existo, Emergo, Prodeo sursum, Erumpo sursum. Il. α, αἶψά τ' ἀνὰ πλῆτος ἀλὸς, Emersit è mari. Eustath. vult ἀναδῦναι esse Ex profūdo vsque ad superficiem aquæ erumpere. | Est ἀναδύω etiam ἀναπίμπλημι, id est orior, inquit Budæus.

Ἀναδύω, Retrocedo, Recedo. Od. ι, — μήτε μοι ὑπαδὺσαι ἀναδύῃ. Et Il. η, Ἀλλ' οὔπως ἔτι εἶχον ὑπαρβῆσαι, οὐδ' ἀναδῦναι Ἀχαιῶν εἰς ὅμιλον.

Ἀναδύομαι pro ἀναδύω, Emergo, Existo. vt ἀναδύεσθαι κρηνίης, apud Apollonium, Emergere è fonte. cum genit. vt αἶψά τ' in proximè præcedente loco Homeri. At cum accusatiuo apud eundem Hom. itidem Il. α, — ἀνὰ δύσατο κῦμα θαλάσσης, Emersit ex vnda maris. Hinc & Venus ἀναδυομένη, quā Apelles pinxit, apud Athen. lib. 13. ἀναδύεται εἰς Κύπριν, Luc. Ἀναδύομαι Bud. exponit etiā Scaleo, Erumpo. Plut. de Pompeio, ὅπου γὰρ αὐτὸν ἴδοιεν, τῆς Ἰταλίας ἐκ τοῦ κρούσου πολὺ πλῶ χωροῦντα, ἀναδύοντα καὶ ἀνατρέχοντα καὶ πᾶσι δυνάμεις.

Ἀναδύομαι, Respuo, Recuso, Fugio, Detrecto, vt ait B. Plut. Πομπήϊος δὲ τὰς πολλὰς ἀναδύεται σωτηρίας. Gregor. in epitaphio Basilii, νόμος ἦν μυστηρίου, μήτε ὑπολοιπτὰς φεύγειν τὸν ἀγῶνα χωρεῖν, μήτε παρόντας ἀναδύεσθαι. Apud Synesiū, ἀναδύεσθαι τὰς τῆς ὁμολογίας, Repudiare conditiones. Quibus exemplis à Budæo prolatis addam hæc tria, in quorum primo habet accusatiuum: sed interiecta præpositione φεύγειν in secundo infinitiuum: in tertio absolutè ponitur. ἀναδύομαι φεύγειν τῶν, apud Clementem Alexandr. pro Refugio hoc, Non audeo hoc aggredi. Aristoph. Ranis, Ἐπιμὲς εἰμ' ἐγώγε, κ' οὐκ ἀναδύομαι δ' αὖτις. Demosth. Phil. 4, τί ἀναδύόμεθα; ἢ τί μέλλομεν; ἢ τί πάσχομεν, &c. In illo autem loco Aristoph. ἀναδύομαι puto idem esse quod Detrecto: at in hoc Demosth. accipio pro ἀναδύεσθε ἀργεῖν, quorum etiam verborum significationes Eust. tribuit verbo ἀναδύεσθαι.

Ἀναδύομαι, Retracto & muto quod pactum est, vt ait idem Bud. subiungens hunc Luciani locum, πῶς μὲ ἔδει

αἰαδύω, καὶ αἰαχμαλῶς τὸν ὑπόχειρα.

Ἀναδύσις, ως, ἡ, Emersio. vt αἰαδύω & αἰαδύομαι significãt Emergo. Contrarium est καταδύσις.

Ἀναδύσις, Retrocessio. Exponitur etiam φυγή, i. Fuga. Theophr. μία τῶν λυπρῶν αἰαδύσις θάνατος, Vna est molestiarum fuga, mors. vt apud Cic. Laborum ac dolorũ fuga. Item pro αἰαφυγή, id est Perfugium, in qua significatione à Diodoro Siculo accipitur, lib. 5.

Ἀναδύσις, Retractatio & mutatio eius quod pactum est. μετάγνωσις, Bud.

c.2. Ἐξαναδύομαι pro αἰαδύομαι, Emergo, Existo. sed præp. ἐξ cum ornatu vehementiam quoque addit. ¶ Apud Plut. autem in Sert. ἐξαναδύεσθαι μάχης pro Detrectare pugnam.

c.3. Ὑπεξαναδύομαι, ΕΤ Ὑπεξαναδῦμι, Clàm vel sensim emergo, vt exponitur in hoc loco Homeri, Λάθρη ὑπεξαναδὺς πολιῆς ἁλός. sed ita interpretando, vacaret λάθρη. ac certè Eust. vult ὑπὸ hîc esse τὸ κατὰ τῶν, at ἐκ τὸ τις ὑδὼρ: αἰὰ autem, τὸ τις ὕλης. p. 217.

C. Ἀ Γ' Ὀδύω, F. ύσω, Exuo. Et vel alius dicitur me ἀποδύειν, vel ego meipsum. vt ἀπόδυσον τοῦτον, Exue hunc. Aliquando cum duplici accus. videlicet accusatiuo personæ, & accusatiuo rem significante, videlicet vestimentum. vt ἀποδύσω σε τὸ ἱμάτιον, Exuam tibi vestem. Hom. Il. β, Εἰ μὴ ἐγώ σε λαοῖσιν ἀπὸ μὲν φίλα εἵματα δύσω, Χλαῖνάς τ' ἠδὲ χιτῶνα, ἵν' αἰδῶ ἀμφικαλύπτῃ. Dicitur etiam ἀποδῦσαι πρός τινα ab eodem, Arma exuere, pro Armis spoliare. Il. ε, τὰ ἀπόλεσα, τύχα δ' Ἕκτωρ Δμῶας ἀπέδυσε πολῆας, θαῦμα ἰδέσθαι. Itidem ab Atticis ἀπόδυτη dicitur pro ἀπόδυσαι. ¶ Apud Aristoph. ἀποδυτῶσι pro ἀποδυσάμενοι, sumpta metaphora ab athletis, qui πρὸ ἐξωθεν πολλοῦ ἀποδύονται, vt annotat Suidas in hunc locum. Aristoph. ἀλλ' ἀποδυτῶσι ταῖς αἰσχραῖς ὀπτίλοις. Vide Ἀποδύομαι. ¶ Inuenitur etiam ἀποδύω metaph. positum pro Libero. & cũ accus. ac genit. vt ἀποδύω σε τῶν ἁμαρτιῶν, Exuo te peccatis. id est libero.

Ἀποδύομαι, Passiua vox, actiua tamen significatione, pro ἀποδύω, Exuo. vt ἀποδύεσθαι τὸ γῆρας serpentes dicuntur, id est exuere senectutem. & ἀποδύειν τὸ γῆρας pro eodem. Aliquando ἀποδύομαι dicitur sine adiunctione pro Exuo me, vel vestimenta mea: vt faciunt luctaturi. Xenoph. in Symp. ὅπου γέ μοι σύγγυμνασιῶν ζητῶν, οὐκ ἐν ὄχλῳ προσβύτῃ ὄντι ἀποδύσασθαι. Citatur & ex Luciano, ὥστε ἀποδύσασθαι, καὶ ἤδη παλαῖσαι.

Ἀποδύομαι, Exuo, id est Depono, Excutio à me, Nõ suscipio. Polyb. l. 5, Ἀθηναῖοι μὲν γὰρ ἀπεδύσαντο φόβον ἀπὸ Μακεδόνων, καὶ τὴν ἐλευθερίαν ἔχειν ἐδόκουν ἤδη βεβαίως. Rursum pro Excutio, vel Non suscipio. Plato De rep. lib. 10, οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, ἃ τὰ ἄλλα ἀπεδυσάμεθα ἐν τῷ λόγῳ, καὶ ἐν &c. id est, A nobis excussimus. hoc est Dicenda non duximus & explicanda nobis. Similia sunt apud Tacitum, Exuere obsequium, Exuere iustitiam, Exuere reuerentiam, inquit Bud. Videtur autem pro Excutere seu A se remouere, aut depellere, sumi & in hoc loco Plutar. in Coriolano, ἀποδυόμενοί τε τὰς δεξιώσεις ὑπερηφάνους, καὶ τὴν εὐτυπωσίαν τῆς μαστείας χεώμενοι.

Ἀποδύομαι, Suscipio, Aggredior, Instituo agere, Accingor. sumpta videlicet à luctaturis metaphora iam se exuentibus, & certamini accingentibus. cuius quidẽ significationis exempla duo paulo antè protuli. A quibus luctatorib⁹ ducta est similis verbi ἐκπαλαίομαι metaph. Construitur autem varie ἀποδύομαι in hac translata significatione. Interdum cum πρὸς habente accusatiuum: vt apud Plut. De præceptis politicis, οἱ πρὸς πᾶν' ἀποδυόμενοι τὴν πολιτικὴν ἀρχήν, Qui omnes partes reip. suscipiunt. Sic apud Greg. in oratione de Cypriano, οὐ δὲ μικρὸν διώκατο καὶ λόγος τὴν αἰδήμονα πρὸς ὑπὲρ τῶν ἀποδυομένων πρὸς τὸ τῆς ἀρετῆς στάδιον. vbi perstitit in metaphora, στάδιον cum ἀποδυομένους iungens. Eúc. itidem cum nomine παλαίστρα (quod nomen est ancillæ) metaphoricum hoc verbum aptè iunxit, in Asino, καὶ ὅτι ἡ παρὰ πάντων τὸν Παλαίστρα ἀποδύονται alludens videlicet ad παλαίστρας significationem, quum est nomen appellatiuum. Cæterùm notandum est hîc iungi ἀποδύομαι præpositioni ὑπὲρ habenti accusatiuum. at in isto Chrysostomi loco vides iũctum eidem ὑπὲρ, sed cum datiuo.

De sacerdotio, ἃ δὲ παρῆκες ὅτι μείζοσιν ἀπεδύσατο, καὶ ἣν αἰωνίαν φιλοσοφίαν ἐζήλωσε, ad maiora accingitur certamina, Maiora meditatur. Sic apud Aelianũ. ἀλλὰ καὶ πάλαι τὸν χάφεν τῶν πραγμάτων καὶ ἀπεδύσατο ὅτι τῇ φιλοσοφίᾳ, Studio philosophiæ se dedidit. Apud Xenoph. verò iunctum infinitiuo reperitur hoc verbum in Œcon. ἦ καὶ ταύτῃ εὖ, ἔφη ἐγώ, τὸν διαπονεῖσθαι σε ἀποδύσεσθαι; Aggrederis & instituis docere? Ita enim legendum est ibi, non ὑποδύσῃ. Erasm. in prouerbio Aut abi, aut exuere, Græcis autem ἀποδύεσθαι dicuntur (inquit) qui se parant certamini, quòd campestriati luctarentur olim, cætera nudi. vnde hæc ipsa vox ἀποδύεσθαι quoties transfertur ad rem animi, velut ad disputandum, aut repugnandum cum, prouerbii vim habes. Ita frequenter vsurpat diuus Chrysostomus, ac diuus Basil. Hactenus Erasmus. ¶ Huc adiũgam ΕΤ, supercompositũ Ἐκπαροδύομαι, quod est ὑπερχέομαι, teste Suida, hoc in loco Aristophanis, ἀλλ' ἐκπαροδεύωμεν ταυτὶ τὰ πρόχειρα. id est ὑπερχώμεθα, Hîc rem aggrediamur. Accingamur huic operi, vel ad hoc negotium. Ἐκπαροδύομαι (inquit Budæus) etiam vt ἀποδύομαι, pro Accingor, hoc est Aggredior, Adorior. Plutarchus in Marcello, ὅτε τότε δὴ τοῖς νεωτερίσειν ἐκπαροδύεσθαι. Chrysost. in prim. ad Cor. homilia 16, ἵνα μὴ ἐκδέξηται πεῖσαι τὸν ἔλεγχον, ἐπειδὰν τοῖς οἰκείοις αὐτῶν ἁμαρτήμασιν ἐκπαροδύσῃ.

Ἀποδύομαι, Exuor, passiua non solùm voce, sed & signif. apud Aristophanẽ. Ἐτοῖμα μὴν ἀποδῦναι, apudeundẽ.

Ἀπόδυσις, εως, ἡ, Ipsa actio exuendi, Vestimentorum detractio seu depositio, in Lycurgo, λέγω δὲ τὰς τομὰς τῶν παρ Ἕλλησι καὶ τὰς ἀποδύσεις.

Ἀποδυτήριον, ου, τὸ, ad verbum, Exutorium, Locus vbi vestimenta exuuntur. Peculiariter autem sic appellatur locus ante balnea, vbi se exuunt loturi. Plinius in quadam epistola, Inde apodyterium balnei laxum & hilare excipit cella frigidaria: in qua baptisterium amplũ atque opacũ. Vtitur & Cicero hoc verbo lib. 3 epist. ad Q. fratrem. ¶ Ἀποδυτήριον vult B. accipi item pro eo quod spoliarium à Plinio vocatur in Panegyrico: vbi scribit, Nunc templum illud, nunc verè deus, non spoliarium ciuium, cruentarumque prædarum sæuum receptaculum.

c.2. Ἀντιαποδύομαι τοῖς πόνοις, Vicissim me accingo ad suscipiendos labores, Vel Vicissim labores suscipio. Affertur ex Can. Ephesini concilii. (Fortassis rectius, Accingo me aduersus lab.) Vide suprà & Ἀποδύομαι pro Suscipio.

c.2. Προσαποδύομαι, ΕΤ c.3, Προσαπεδύομαι, Præterea exuo, Vltrò exuo, Bud. p. 69 ex Greg.

Ἐπαποδύομαι, vide suprà post ἀποδύομαι.

C. Δ Ι Α δύω, vel Διαδύω, Subeo per medium. A Budæo apud Plut. exponitur Per mediam turbam elabi & euadere: apud Aristot. autem διαδύεσθαι de atomis, Permeare, Perlabi. At διαδύομαι non solùm hoc signif. (vt διαδύντων πάντων ἡ φιλία διαδυομένη, Xen. Et διαδῦναι πρὸς τὸ ἀδαφος Theophr. sed etiam Elabor, Effugio (vt Plat. ἀπορῶν ὅπου πρὸς διαδύσομαι: quod & διαδύς signif. Demosthenis) item Subterfugio, Detrecto. de qua signif. Bud. p. 157. ΗΙΝΕ Διαδύσεις, Permeatio. Item Detrectatio, Fugitatio fr: ftratoria certamen detrectantis. Plut. in Dem. πολλὰς διαδύσεις καὶ παλινδρομίας διεξιόντας. Gallica vox *eschapatoire* huic aptè respondet.

C. Ε Ι Σδύω, vel Εἰσδύω, Ingredior, δύσω. Aphrod. εἰσδύων τις εἰς πόρους. Et pass. εἰσδυόμενος ὑμῶν, nos subiens, in v. lex. At εἰσέδυνε φρένα δείνη, ibidem ex Herodoto pro Considerarunt rem esse indignã. Suspicorantẽ id esse quod Latinè dicitur Subiit animum cogitatio. ΗΙΝΕ Εἴσδυσις, Ingressus, Introitus. vt εἴσδυσις μικρὰ, Aristot.

c.2. Διασδύω, idem quod εἰσδύω, eidem Aphrodisæo, vbi dicit διασδύειν τὸν χλιῶ, & διασδύειν εἰς τοὺς πόρους.

c.2. Μετασδύω, Transeo. vt μετασδύω εἰς ἄλλο, in v. l.

c.2. Παρασδύω, idem quod εἰσδύω sic & Παρασδύομαι.

ΥΝΔΕ Παρείσδυσις, Ingressus, Introitus. ¶ Sed sæpe est Irrepo, Fallo introeundo & me insinuando. Ita Bud. nullum tamen exemplum afferens: sed ex Herodiano esse possit, παρεισδύσης δέ τινες τὴν ὅπλῃ τὴν αὐλῆς εἰσιέναι: & παρεισδῦναι εἰς τὴν πόλιν.

C. Ἐκδαόω, vel Ἐκδύω, Elabor, Emergo. vt ἐκδαῦσαι κακῶν A in v. l. ex Euripide. Ibidem, ἐκδαῦσαι ὀλέθρου, effugere.
¶ Ἐκδύω, Magis vsitata signif. Exuo. vt Od. ξ, — ἐκ μέν μιν χλαῖναν ἐδύσατο. Xen. Pæd. 1, ἐκδύσασα αὐτόν. Sic ἐκδύειν τὸ γῆρας dicuntur serpentes, Exuere senectutem. Et alia metaph. ἐκδύεσθαι πάχεος, apud Plut. ¶ Exponit Bud. & Excutere à se, in hoc Plut. loco, τὸν φθόνον πᾶσαν ἐκδύ. Vide B. p. 458. In v. l. ἐκδεδυκὼς τὰ δεσμά, per pass. redditur, Exutus vinculis.

c. 2. Δίκδυσις, Ambages, Fugæ & strophæ tergiuersationũ, vt apud Plut. interpr. Bud. p. 157. ET Ἀδιεκδύτως, B Sine tergiuersatione. Vide ibidem.

c. 2. Μετεκδύω, ET Μετεκδύομαι, Exuo. vt μετεκδῦσαι τὴν ἰδιωτικὴν φύσιν, Plut.

c. 2. Παρεκδύω, Excutio, in v. l. Bud. autem παρεκδῦς interpr. Elapsus, sed exemplum non addens.

c. 2. Ὑπεκδύω, Clàm exuo, seu excutio. Item, Clàm elabor.

C. ΕΝΔΥΩ, ET Ἐνδύομαι, Ingredior, Subeo. Et dicitur ἐνδύομαι πῆμα, vel εἰς πῆμα. Bud. p. 159, ex Xen. Aristot. & Plutar. Sic & ἐνδῦς εἰς γαστέρας apud Aristoph. Et cum dat. ἐνδύεταί τι οὕτω καὶ ὡσανεί). quod quidam per pass. inter- c pr. Infunditur. Sic pass. apud Plat. πλάσθητι καὶ ἐνδύεσθαι τύπῳ. ¶ Sæpe Pro Induo, de veste dictum: vt ἐνδὺς πορφυρίδα, Xen. Et pass. ἐνδεδυμένοι χιτωνίσκους, Plut. in Numa. Dicitur & ἐνδύεσθαι τὰ ὅπλα ab Herodoto (sicut δύναι πύχας ab Homero) Item ἐνδύειν vel ἐνδύεσθαι ἑαυτὸν Xen. Induere se laqueis. Bud. 46 & 159. ¶ At ἐνδύσας εἰς δέρμα ex Dioscoride, Pelle includens. ¶ Item ἐνδεδυκέναι τινὸς σῶμα ex Plut. Public. in v. l. Nati deprelli ac demissi similitas.

Ἔνδυμα, ατος, τὸ, Indumentum. Matth. 22. D

Ἔνδυσις, Ingressus, Introitus. Hesych. καταδύσεις. ¶ Item Vestiarium, id est vestitus. Bud. ex Pand. 133, χαριεῖται τὰ σοὶ πλοῖα τροφὰς καὶ πόμα καὶ ἔνδυσιν καὶ στρώματα. Sed aliud exemplum afferre poterat ex Athen. 12, τὰ σοὶ ἡ ἔνδυσις καὶ πλοῖα στρωμνὰ θρύλλια. Ἐνδύτια pro ἐνδύματα, Indumenta, ex Epigr. Ἐνδύτια καὶ ξώνας ἱκρίμασι πλοκάμους. ET Ἐνδυτὴρ πέπλος, in v. l. Peplus quo quis indui potest. ex Soph. in Trach. In iisdem ἐνδυτὴρ redditur Inducula.

c. 2. Ἐπενδύω, ET Ἐπενδύομαι, Superinduo. Item Superin- E duor: Plut. Pelop. ἐδῆσαν ἐπενδεδυκότες χιτωνίσκας ἐπὶ τοῖς σώμασι, pro ἐνδεδυκότες ὑπὸ τοῖς σώμασι. HINC Ἐπένδυμα, q. d. Superindumentum. ET Ἐπένδυτος pro eodem, cap. vlt. Iohannis, τὸν ἐπενδύτην διέζωσται. vbi quidam Amiculum, alii Tunicam interpr. Sunt & qui Indusium magis aperta interpretatione reddant. Pro quibus & Suidas apertè facit. Ex Poll. certè constat fuisse quandam χιτῶνος seu χιτωνίσκου speciem.

C. Ἐπιδύω, vel Ἐπιδύω, Superoccido. vt ἥλιος dicitur ὀπιδύειν τῇ ὀργῇ, id est occidere super ira alicuius, qui nox F ei irato superuenit, seu nox eum iratum deprehendit: id est ad noctem vsque iratus manet. Paulus autem & aliam præpos. addidit ad Eph. 4. μὴ ὀπιδύτω ὁ ἥλιος ὀπὶ τῷ παροργισμῷ ὑμῶν.

C. ΚΑΤΑΔΥΩ, VEL Καταδύω, Penitus ingredior, seu in penitiorem locum. Ingredior in profundum. καταδύνουσι εἰς χλιῶ. Quoniã autem penituorem recessum quærunt qui abdere se volunt, hinc factum esse puto vt etiam ponatur pro Abdo me, vt apud Luc. Διδάσκω ἐν μυχῷ τῷ συμποσίου ὑπ' αἰδοῦς καταδῦναι, id est (Bud. in- G terprete) Latitans, Abstrusus. Itidem verò à Platone pro Delitesco accipi addit. A Plutar. autem pro Subeo quasi in suffugium. quam aut cui assimilem signif. habere & in hoc eiusdem loco crediderim in Per. καταδὺς εἰς τὸ τοῦ μουσικοῦ στόμα. Sic autem ab eo vsurpari, videlicet pro Subeo quasi in suffragium, testatur Bud. Idem ex Xen. affert pro Subeo latibulum, vbi de leporibus dicit, καταδύσῃ) εἰς φάραγγας. vbi tamẽ malim Subire tãquam in latibulum, quum habeatur iam ibi accus. φάραγγας. Denique quoniam qui verecundãtur, H & ipsi ad penitiores recessus confugiunt, etiã pro Verecundor seu Erubesco ponitur καταδύομαι. Chrysost. καταδύομαι μὴ παῤῥησίας εἰς τὸν διακονοῦντα αἰτούμενος. At verò Xen. dixit καταδύεσθαι ὑπὸ τὰ αἰχμώντος, Pæd. 6. quod Bud. interpr. Secedo præ pudore, vel Non audeo prodire in publicum præ pudore. sicut & in eodem libro, ἐμὲ δὲ οἱ ἐμοὶ αὐτόθεν καταδύονται τῇ ἀχῇ, interpr. Secedere faciũt & me condere præ mœstitia. Verùm illud καταδύομαι ὑπὸ τὰ αἰχμώντος secus accipi debere quàm Bud intellexerit, ostendit χῶρος καταδύεσθαι ὑπὸ τῶν αἰχμῶντος, quod in alio eiusdem Xenoph. legitur loco. Addam & Demosth. locum, vbi idem B. interpr. Demissum esse, vt rei esse solẽt in sordib. is in orat. χῶρος Μενδαῖος legitur, πῶς ἂν δοκεῖ ὅς τις οὐκ αὐτὸς ἐαυτῷ οὕτω καταδύεται καὶ μᾶλλον ἑαυτὸν παρέχει; Sed ego hic quoque accipere malim pro Delitesco & Publico careo. Sed & καταδεδυκὼς pro obruto à Plut. in Camillo poni scribit. ¶ Cæterùm quum hæ sign. ex vi præpos. χῶρος pendeant, (vt docui) sunt tamen qui apud Homerum Od. ο, ἰόντες καταδῦναι ὄμιλον, & Il. γ, μάχῃσι καταδύμεναι αἰθέρα, malint reddere simpliciter Ingredi, vel Subire: at Hesychius quũ καταδύσασα exponat & ipse simpliciter εἰσελθοῦσα, exponit tamen καταδύσῃσι, non εἰσελθοῦν, sed ὑπεισελθοῦν, atque adeo addit λάθρα. ¶ In aliquot eiusdem poetæ locis καταδύνει ἥλιος, pro Occidit sol, & ὡς ὅτε πῆμα εἰς ἠέλιον καταδύῃσι, per totum diem ad cadentem vsque solem.

Καταδύω, Demergo, Submergo. Thuc. 3, καταδύσει μίαν ναῦν. Ponitur & pro Submergor, vt καταδύνει ναῦς, apud eundem. Sic καταδύσης τοὺς στρατηγούς, Xen. in Hell. Et καταδεδυκέναι χῶρος τῆς θαλάσσης. Herodot. ¶ Apud Luc. autem καταδὺς est Demersus vrinatorum more, seu Vrinans. cui opponitur αἰαδὺς & αἰακύπτων. Quæ signif. conuenit fortasse & huic loco Batrach. Πολλάκις μὲ καταδῦναι ἐφ' ὕδατι. ¶ Sed latius etiam accipitur pro In profundum defigo. in qua signif. (& quidẽ pass.) ex Plut. Camillo affertur, ξύλον χῶρος πέρας πολλῆς καταδεδυκός. Et ex eiusdem Romulo, καταδύσης αἰχμῆς εἰς βάθος. At verò quod apud Callimachum legitur ἥλιον ὀ λίχνος καταδύσασθαι, puto ex Virgilio reddi debere, Solem condidimus. nam quin ad hoc loquendi genus ille respexerit, minimè mihi dubium est. Fateor tamẽ καταδύειν, sicut & δύειν, ad illud potius referri quod antea docui: nimirum δύειν seu δῦναι dici quasi εἰς βάθος ὑγρὸν καταῖναι, videlicet Oceanum. Poeticè autem, & quidem eleganter, dicitur aliquis inter confabulãdum facere soli, quod sol facit interim dum ipse confabulatur. Hæc certè mea est de isto loco sententia.

Καταδύσης, ου, ἡ, Recessus in quem aliquis se abdit, Latibulum. ¶ Item Immersio, apud Areop. cui opponitur αἰαδύσης. Bud.

c. 2. Εἰσκαταδύω, vt εἰσκαταδῦναι ὕδωρ, pro καταδῦναι ἐν ὕδατι, in Epigr. Subiit aquas.

C. ΠΑΡΑΔΥΩ, & Παραδύομαι, Plato & Demosth. idem quod παρεισδύομαι, Irrepo, seu Obrepo, Introeo me insinuando. Vide Bud. p. 159. Sed affert tantùm exempla pass. vocis: ego hoc actiuæ ex Athenæo addo p. 157, in fine, τῷ ὅταν παρεδῇ ὁπὸ τὸ οἰνάριον. HINC Παράδυσις, Irreptio, seu Obreptio.

Δ Υ Ο, Duo. (& δύω quoque apud Hom. & cæteros poetas) δυοῖν, duorum, & fœm. δυοῖν, duarũ. δυσί, duobus vel duabus. X. Pæd. 4, δυοῖν ὀφθαλμοῖν φοβερώτερος καὶ δυοῖν ὤτοιν ἄκουε. Et cum plur. δυοῖν φοβερώτερον & δυοῖν ἡδίω ἐστίν Plut. At ὅτι δυοῖν ὁρμοῖν, prouerb. Duabus anchoris inniti. subaud. enim ἀγκύραιν. Scribitur tamen hic & δυοῖν. nam & generi masc. tribui hoc passim videmus: (vt Δυοῖν χωμαρχοῖν εἰς αὐτὸν στρατιὰν πέμψαντα, & δυοῖν ναυμαχίαν Thuc. sicut vicissim δυεῖν pro δυοῖν masc. Atticorũ esse annotat Eust. ex Heraclide. (sed id ad veteres Atticos restringendum puto: præsertim quum ex Thucydide afferatur. sunt tamen qui contrà recentiorum scriptorum esse putent, atque ita suspecta essent apud Thucyd. exemplaria.) Datiuo δυσὶ vtitur apud Athen. l. 10, quidam Amarãtus Alexandrinus, καὶ σκληρίζοντα ἅμα σύλλογξι δυσί. Sic & δυσὶ μάχαις μεγάλαις in v. l. & in aliquot Test. noui locis. Existimatus tamen fuit barbarus hic datiuus non solùm χῶρος χῶραν Ἀττικὴν, sed etiam χῶρος λόγον χαμμαλκὴν, vt legitur apud Eust. p. 801. ¶ Sciẽdum est autem frequenter etiam δύο, vt indeclinabile, pro Duorum ac Duarum, & Duobus ac Duabus poni. vt ἀπὸ κυμαῖν δύο apud Thuc. Sic autem Hom. & hoc

δύο & ſuum δύω indeclinabile facere exẽplis docet Euſtath. p.802. Dicit verò idem poeta Il.β, ἕνα γὲ δύο quod Lat. Vnum & alterũ. At hoc loquendi genere δυοῖν ἡμίσεοιν (quod ad verbum ſonat Ex duobus alterum, & per ellipſin dicitur) habes mei lexici Cic. p.1, ex Platone. & de eo idem ſcribit Bud. p.995.

C. Δυοπλόω, ῶ, Bina pario.

C. Δυοκαίδεκα ET Δυώδεκα, ITEM Δώδεκα, Duodecim. ET BICOMP. Δυωδεκαέθμος, Duodecimus numero, Nonn. ET DERIV. Δυωδεκάς, άδος, ἡ, Numerus duodenarius. ITEM Δυωδέκατος, Duodecimus, Homer. VNDE Δυωδεκατῶς, idem quod δωδεκατῶς. ¶ Deriuata ſua habet & Δώδεκα, VT Δωδεκάκις, Duodecies. ET Δωδέκατος, Duodecimus. At δωδεκάτη, feſtũ quoddam Athenis, quod & χοαὶ vocabant. Heſychius. A QVO Δωδεκατῶς. vt δωδεκατῶς θάπτεται, Die ab interitu duodecimo ſepelitur. SED ET Δωδεκαΐς, huc pertinet. vt δωδεκαΐδες θυσίαι, Sacrificia ex duodecim animalibus. Euſt. quæ Heſych. à duobus quoque menſibus appellauiſſe quoſdam annotat. QVAE Δωδεκαΐδες quoque dicuntur, a inn Ionicè conuerſo, ET Δωδεκαΐδες per ſyncopen. ITEM Δωδεκάδες θυσίαι, ſacrificia duodecim ἱρεῖων, apud eundem Euſtath. ex Pauſania.

C. Σαώδυο, Duo ſimul, Bini. Demoſth. contra Mid. σαώδυο ἡλίῳ πεμπάρχοις. Dorion apud Athen. 8, καὶ ὅτις θεοὺς φάσκουσιν οἰκεῖν σαώδυο. ET Σαώδυο ζωγνάφιτης, Gemini, Bud.

Δύσσον, ν, τὸ, Semis quinque, δ' ὕπαρ ὁπὶ μειόων: quod tamẽ Bud. Comm. legere ſe apud ſcriptores non meminiſſe ait, ſed habere eandem deriuationem quãμοσσόν, ὀλιγοστόν, μυελοσόν, &c. Vtitur eo ſchol. Euripidis, & reſponderi ad πεντώβολος annotat: vt interroganti πεντώβολον, reſpondeatur, τὸ δύσσον, τὸ πέντε &c. vel τὸ δύσσον, τὸ πεντωβόλιον &c.

Δυϊκός, ή, ό, Dualis. vt δυϊκὸς ἀριθμός, apud gramm. VNDE Δυϊκῶς, Dualiter, Numero duali.

Δυάς, άδος, ἡ, Numerus binarius.

Δυάζω, F. άσω, cuius exempla non afferuntur. VNDE Δυασμός, οῦ, ὁ, quod exponitur Coitus.

C. ΣΥΝδυάζω, q.d. Cõbino, Copulo. Ariſtot. Ethic. 5 de geometrica proportione loquens, καὶ ὁ συνδυάζας, ὡς ὁ α πρὸς τὸ γ, ὁ β πρὸς τὸ δ, ὥστε τὸ ἐναλλὰξ καὶ τὸ ὅλον πρὸς τὸ ὅλον, ὅπερ ἡ νομὴ συνδυάζει. postea appellat σύζυξιν, Bud. Et Polit. 6, οἱ [ῥαπτῆρες] συνδυάζουσι πρὸς τὴν ἱππικὴν δυνάμεις καὶ τὴν ὁπλιτικήν, τὴν ἀριθμοῦσαν τὴν φυλήν. Vnde in paſſ. apud eundẽ De gener. & corrupt. ἔοικε δὲ ἡ ἀναπνοὴ οὐ πᾶσιν συνδυάζεσθαι, id eſt συζυγίαν, vt alibi loquitur. Polit. 6, αἰσχρὸν δὴ πρῶτον συνδυάζεσθαι τοῖς αὐτοῖς ἀλλήλων μὴ δυναμένοις (ἦ), εἷον ἡλύτῃ καὶ ἄρρενι. Et de coitu apud Xen. Cyn. τὸ γὰρ θῆλυ τὸν συνδυάζοντα μᾶλλον ἀεὶ μαίνεσθαι ἢ ταύτην τὴν ὥραν. ‖ Συνδυάζω neutraliter quoque capitur pro ipſo paſſiuo in propria ſignific. ſeu metaphoricè pro Coniunctionis vinculo copulor, Conuerſor, Conſuetudinem & commercium habeo; vt in Pſalmo 140, οὐ συνδυάζω μὴ τοῖς ἀνομοῦσι τοῖς αὐτοῖς. VNDE Συνδυασμός, οῦ, ὁ, Combinatio, Copulatio, Coniunctio. Ariſtot. Polit. 4, ὥσπερ δικαίως οἱ ζεύγνυται γυναῖκες τοῖς δύο συνδυασμοῖς. ‖ Γάμος etiã (vt Pollux ſcribit) vocari poteſt συνδυασμὸς & συνάδος ἀνδρὸς καὶ γυναικός, vt συνδυασμὸς ponatur pro copula coniugali. Ariſtot. Polit. 7, c. 16, ὁ γὰρ τοῦ νέου συνδυασμὸς φαῦλος ἐστὶ πρὸς παιδοποιΐαν, de iuuenis mariti & vxoris cõiunctione. quod paulo pòſt σύζυξιν & συναυλίαν appellat. ‖ Imò & ipſe coitꝰ venereus συνδυασμὸς dicitur. Athen. lib. 7, ἔνιοι δὲ τῶν κυρίων οὐ γίνονται ἐκ συνδυασμοῦ, ἀλλὰ φύονται ἐκ τῆς ἰλύος καὶ τῆς ἄμμου. ET Συνδυαστικός, ή, ό, Ad copulationẽ & coniunctionem aptus. Item Copulatione & coniunctione gaudens. Ariſtot. Ethic. 8, ἄνθρωπος γὰρ τῇ φύσει συνδυαστικὸν μᾶλλον ἢ πολιτικόν, ὅσῳ πυκνοτικώτερον ζῷόν ἐστιν. ET Ἀσυνδύαστος, ου, ὁ ἡ ἥ, Nulla copula aut coniunctione quaſi combinatus. aut Qui copulari & coniũgi cum alio nequit. ἀσυζύκτης, ἀσύμπλοκος. Heſychio.

¶ Δόω, & plur. Δοοί, poeticè pro Δύο, i. Duo. Il. α, ἧς δοιὼ πύθηται, ὁ δ' αὐτὴν γαίης πολλὸν. Iliad. ε, δοιοῖν ἀείρεσθον ἐφῆκα. Heſiod. δοιὰ δὲ ἤδεα ἄκοπα, λυπέουσι δὲ πυκτόν. Athen. l. 11, ſcribit, τὸ δοιοὶ καὶ δοιαὶ ſignificare τὸ κατ' ἀριθμὸν εἶδος, τὸ δύο, vt Δοιοὺς δὲ πείτοδας, δέκα δὲ χρυσοῦς ἄλαβε. Ibidem addit ſignificare etiã τὸ συμφυὲς & τὸ συνεζευγμένον κατ' ἀριθμόν, vt δοιοὺς ἢ ὀρυπήλυδι ζεύγνυς, Ἐξ ἐμὲ μὴ πτυοῦσας, ὁ μὲν φυλίης, ὁ δ' ἐλαίης.

Δοιή, ῆς, ἡ, Dubium, Dubitatio, Quum duabus menti propoſitis viis, neſcit vtram ſequi debeat. Il. ι, Δείδιμεν, ὦ δεῖπ δὲ ἰσάμεν ἢ στασώμεθ' ἢ ἀπολείψει Νῆας. Callim. initio hymni in Iouem, Πῶς καὶ νιν Δικταῖον ἀείσομεν ἢ Λυκαῖον. Ἦ δοιὴ μάλα θυμὸς ἐπὶ γλῶσσαν ἀμφέεστιν. VNDE Δοιάζω, Dubito. nam Heſych. δοιάσαι exponit διστάσαι. ſicut & Ammonio δοιάσασθαι eſt ἐδίστασε. ‖ Item Conſulto, Delibero. vnde δοιάσασθαι ab Heſych. exponitur ἐβουλεύσατο. A QVO ΕΝδοιάζω, itidem Dubito: quod vſitatius eſt. Thuc. lib. 6, οὔτω γὰρ οἵτε ἐπαρχόντες ὑμῖν φίλοι βεβαιότατοι μᾶλλον, καὶ οἱ ἐνδοιάζοντες, ἀδεέστερον προσίασι. Philo De vita Moſis 3, οὐκ ἐνδοιάζοιτο μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀπιστοῖτο. Plut. ἐνδοιάζων τῇ γνώμῃ, Alternante proposito. Ceb. Theb. οὐκ ἀκριβῶς ἤδη οὐδὲν τῶν εἰκῇ, ἀλλ' ἐνδοιάζει. Vox paſſiua quoque vſitata eſt. Thuc. lib. 1, ὃ καὶ λόγῳ ἐνδοιαζομένῃ αἰσχρὸν, Quod in dubium veniſſe, turpe eſt. Vbi ſchol. ἐνδοιάζειν expon. λογισμῷ ἀμφισβάλλειν, λογίζεσθαι. eſſe enim ἐνδοιασμὸν partem τοῦ λογισμοῦ. VNDE Ἐνδοιασμός, οῦ, ὁ, Dubitatio. ET Ἐνδοιασις, εως, ἡ, Addubitatio. idẽ. Bud. ex Hermog. (A QVO Ἐνδοιάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui in dubitationẽ venire poteſt, Anceps, Dubius. Luc. in Scytha, ὁπόσοισιν χρὴ τὸν χρόνον τοῦτον μόνον, καὶ οὐκ ἐνδοιάσιμα πάσα. ET Ἐνδοιασίμως, Dubiè. Ioſeph. De antiq. ἐνδοιασίμως εἶχεν, Alternabat ſententia, Erat animi dubius.) ITEM Ἐνδοιαστὶς, idem quod ἐνδοιάσιμος. A QVO Ἐνδοιαστῶς, Dubiè, Non conſtanter. Thuc. lib. 8, ὁπόταν εἰς δήπου οὐκ ἐνδοιαστῶς, Nihil ambigendo. Idem lib. 6, ἐνδοιαστῶς ἀκροᾶσθαι, id eſt οὐβιβαίως. ET bicomp. Ἀνενδοίαστος, ου, ὁ ἡ ἥ, Indubitatus, Indubitabilis. Philo lib. de vita Moſis, τὴν ὑπὲρ τὸ κάλλος τὸ εἴδους ἀνενδοίαστον πόθον, adipiſcendæ formæ haud dubium deſiderium. VNDE Ἀνενδοιάστως, aduerb. Indubitanter, Haud dubiè. Idem eodem libro, ὡς ἀνενδοιάστως σωφρονεῖν καὶ ἐπιμόνως ἐπᾴζειν, vt ſine detrectatione rem comprobarent.

Εψιλόν

Ε

Ε ε.

(He)dolentis est aduerbium: (ex eorum genere quæ Latini interiectiones vocãt.) Sed geminari potius solet, interdũ verò & quater repetu. Scribitur autem Ε᾽ cum aspero. Æschylus in Prometh. p. 37 meæ editionis, Τί πτοῖ μ᾽ ὦ Κρόνιε παῖ; Τί ποτε παῖσι᾽ ἐπέζευξας δίρκῃ Ἀμφιτρύωνα, ὃν πτηνοῖσιν; i, e. Et pag. 38, Ἀ᾽ μάραίνει μια χείρωνα Κένταυρον φυτάλιον. i. e. Et paulo pòst, Διδαγμάτων δὲ τίνες οἱ (i. e.) οἵ᾽ ἐγὼ μοχθῶν; Et pag. 46, in princ. ἐά μοι μοι, i. e. Hinc Ἔλεγος, de quo mox. A

Ε᾽ΛΕΓΟΣ, υ, ὁ, Lamẽtatio, Lugubris vox. Apud Aristoph. in Auibus tribuuntur ἔλεγοι philomelæ suũ Ityn deploranti, dicitúrque Phœbus αἰπολίαισιν eius ἐλέγοις. Exponit autem schol. θρηνῴοις: addens ita dici ἀπὸ τῆ᾽ ἐ᾽ λέγ. Sed Didymum tradidisse vocari hoc nomine θρηνῳδούς, qui ad tibiam decantarentur. Didymo assentitur Eustathius, (siue eiusdem, siue aliorum grãmaticorum sententiam afferens) qui postquam dixit fuisse olim in vsu ᾠδὰς θρηνητηρίους, cuiusmodi fuerunt quæ postea vocãtà sunt μέλη Carica: addit, καὶ οἱ Ἕλληνικοὶ ᾔ ἔλεγοι, ὅ᾽ ὅτι θρηνῶν, οἱ μετ᾽ αὐλοῦ, φασὶν, ἦδοντο. Cæterùm, quod ad huius vocis etymum attinet, scio & alia proferri sed quæ mihi non æquè placeant. Vt autẽ hoc præ cæteris probetur, quod ἔλεγος deducit παρὰ τὸ ἐ᾽ λέγ, facit verbũ εἰμύζειν, itidem ab εἴμυ dolentis aduerbio deriuatum, pro εἴμυ λέγ: & φάζειν à φᾶ, pro φᾷ λέγ: necnon ὤζειν, pro ὦ λέγ. quæ posteriora duo (minus alioqui vsitata) commemorat apud Eust. Ælius Dionys. Nec verò mouere nos debet scripturæ diuersitas, quod ad spiritum attinet, qui in ἐ est aspер, at in ἔλεγος, tenuis. idem enim & in aliis plerisque deriuatis vsuuenire videmus. Alium scrupulum iniicere potest & vocabulum ἔλεος, à quo facilior ideóque verisimilior videri queat vocis ἔλεγος deductio. Sed ego contrà, nisi putarem ἔλεος antiquius esse verbum quàm ἔλεγος, illud ex hoc factum esse crederem: quanuis autem vnũ altero antiquius esse existimem, ab eadem tamen origine vtrumque deriuare non dubito. B C D

Ἔλεγος, Elegum carmen seu elegia cum, quo lamentatio continetur. Apoll. Arg. 2, — ὅππα ναὸς Οἰκῆσις ἐλέγεσιν ὀδύρεται. hic enim schol. ἐλέγοις pro ἐλεγείοις accipi ostendit, id est elegis versibus, quum scribit, τοῖς γὰρ ἐλεγείοις ἐν τοῖς ὀπισθίοις ἐχρῶντο οἱ παλαιοί. Lucill. lib. 2 Epigramm. Εἰς ἐμὲ νεῶν ἐλέγους ποίει πάλιν, εἰς ἐμὲ θρηνους Δήμυτ, τὸν τηλοῦ σφαζόμενον θανάτου. Sic & à Lat. appellantur elegi versus. Hinc Ἐλεγεῖον eadem signif. (pro quo & ἐλεγεῖος in v. l. perperam) vt in loco illo schol. Apollonii. Luc. in Tim. καὶ μὴν ἐλεγεῖά γε αὖ μάλα ἀβέβαιος ὑπὸ ταύτης τῆς δίκης. vbi iocosè ad signif. huius vocabuli alludens, gemitus & ploratus seu eiulatus ita vocat, aut etiam querulas voces. Citatur ab Athenæo non semel Ion ὁ ἐν τοῖς ἐλεγείοις, item Κάμινος. vbi per ἐλεγεῖα intelliguntur opuscula integra elegiacis versibus scripta, quo sensu elegias Tibulli, Propertii, Ouidii appellam⁹. Sed ἐλεγεῖον etiam sing. numero à Thucydide, (l. 1, pag. 42) Pausania, Strabone, Athenæo, aliisque passim Græcis scriptoribus, vocari sciendũ est (vt in calce editionis Græc. epigr. annotaui) quod δίστιχον postea nominatũ fuit. Eudem verò Latini elegorum appellatione non ipsos pentametros versus dunta᷑t, sed & hexametros, qui cum illis copulantur, intelligunt. Quod autem ad illorum vsum attinet, eum planè mutatum fuisse, quum etiam amores eo carminis genere scripti fuerint, ipsa etiã poematia nobis declarant. (Cæterùm in v. l. habetur & Ἐλεγεία, sed absque testimonio.) Hinc Ἐλεγοποιός, Elegorum seu elegiarum scriptor. vt Παρθένιος ὁ Κορήτης ἐλεγοποιὸς apud Athenæum. Vtitur & Aristot. in lib. De poetica, vbi addendo ᾧ μάτην verbum ποιῶν, quosdam, ἐλεγοποιοὺς, alios, ἐποποιοὺς appellatos fuisse scribit.

Ἐλεγαίνειν apud Etymol. Et Ἐλεγαίρειν apud Suidam, Desipere. cuius signif. rationem apud eos vide.

Ἑ, Se, Pronomen accus. casus: genit. est οὗ, Sui: dat. οἱ, Sibi. tamẽ obliquos in hunc locum reiecimus, quòd possessiuum Ἑός, & compositum Ἑαυτοῦ, aliáque nonnulla deriuata illam accusatiui vocalem seruent. Od. χ, Αὐτὰρ ὁ Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἠδὲ συβώτην Εἰς ἓ κελευσσάμενος, ἵνα πύματα πευσόμεθ᾽ ἄνδρα, ad se vocans. Plato Polit. a, Οὐκοῦν ἀναμενοῦμεν ἕως ἂν παρὰ σοῦ ἀκούσωμεν, ἢ πῶς ἐκεῖνα ἔχει; Se expectare. Annotat tamen Hes. ἑ notatũ aspero spiritu & encliticum, significare αὐτὸ, ipsum: rursum notatum spiritu aspero vnà cum accentu, significare ἑαυτὸν, id est Se ipsum. At Eust. ἑ (sic enim apud eum scribitur, nulla accentus mentione facta) pro ἑαυτὸν Homericum esse negat, ponique ab eo potius pro αὐτὸν. quomodo exponit illud Il. ζ, — ὁ δ᾽ αἶψα πέπυστο, Ῥίμφα δ᾽ ἑ γοῦνα φέρε μετὰ τ᾽ ἤπια καὶ νόον ἔπτο: addens, sententiam esse αἰσθόμενον, nec assentiens iis qui exponebant ἑαυτὸν καὶ γοῦνα, nec iis qui legebant Ῥίμφ᾽ ἑὰ γοῦνα, quum Homerus dicere soleat genua seu pedes ferre aliquẽm, non autẽ contrà genua seu pedes ferri ab aliquo, vt in illo Iliad. ο, Τὸν μὲν ἀρ᾽ ὠκέες ἵπποι ἀπὸ πτόλιος φέρον. Sic. Il. α, — ἀμφὶ γὰρ ἑᾷ κῆας ἴαλλε Φύλακα τε καὶ φλοιὸν, exponit αὐτὸ, addens, encliticum esse & trium generũ. Loco tamen suprà ex Od. citato pro ἑαυτὸν accipi fatetur.

Ε�ός, οῦ, ὁ, Suus, propriè de vno, vt docet Bud. Il. ω, Ἡμὲν γὰρ σέθεν ἔσται ἑοῦ ἐτάροιο φίλοιο Ἕλκεα κικλήσκων. Od. γ, Τοῖσιν δ᾽ ἠγεμόνευεν ἰὼν ἑὸς δόμον εἴσω Νέστωρ. Od. ο, — πόρεν δέ ἑ φαίδιμος ἥρως Σιδονίων Βασιλεύς, οὗ ἵκετο δῶμα ἀμφικάλυψεν Κεῖσέ μ᾽ ποτίπτοντα, eius ædes. ‖ Ἑοῖο apud Apoll. ponitur pro primitiuo ἑός, id est αὐτῆς. lib. 3, παρθένε δαίφρων δῖα Μυροσύφη, ὅτ᾽ ἔμελλον ἀποπρὸ πόλιος Πόντον ἐπιπλάγξας ἑοῦ, Quum longè à se. l. Medea Iason mari oberraturus discederet. ‖ Adiunctum verbis primæ & secundæ personæ, significat Meus, Tuus. Apoll. Arg. 2, ἐοῖσι λελιτάνευσα ἐν μεγάροισιν, Meis ædibus. At lib. 2, ἀμφοῖν ἀγορεύσω Οἷον ἐοῖς ψυχῇς ἐλίγδην ὕπαρ, Pro anima & vita tua. Et l. 3, ἤ μιν ἐοῖς ἐνὶ χερσὶ βάλω, manibus tuis. ‖ Pluralib⁹ etiã additur, pro σφέτερος, sicut vicissim σφέτερος aliquando singularibus. vt apud eũdẽ Apoll. l. 1, Τοῖσι δὲ Μακριάδες σκεπαὶ καὶ πᾶσα θρῃκίη ἐνὶ χερσὶν ἐῇς ἐθύφαινεν ἰδέσθαι. id est σφετέρας, Suis. ‖ Et coniunctum cum verbo secundæ personæ, significat Vester: vt apud eũdem lib. 2, καρτύναιτε ἑῇς ἐνὶ χερσὶν ἑρετμά, Τέμνειθ᾽ ὑγρὸν ὕδωρ. id est Vestris manibus. Sic lib. 3, Μητέρ᾽ ἐμὴν ἀχέουσα σὺν Ἀντιφατείδῃσι ἑῇσι. id est Vestram. Et Ὅς pro eodem, vt pro σφεῖς, σφέας. Apoll. Arg. 4, μεμελεδήκοι Οὔ ἑθεν αἰνοτάτοιο μεταλλῆσαι τὸ ἔκαστα, id est, τὸ ἑαυτοῦ, De suo socio. Et l. 1, Αὐτὰρ Ὕλας φιλότητι καὶ ἱμερόεντι νόμῳ

Ὁτέων, Suum maritum. Et pro σφέτερος coniunctum nominibus pluralibus. vt ἦμαρ, id est τῇ σφετέρᾳ seu τῇ ἑαυτῶν ματρὶ, apud eũdẽ. At iunctum nominibus, pronomin. vel verbis secundæ personæ capitur pro Tuus: vt apud Hesiod. Erg. Σοὶ δ' ἐγὼ αὐτῷ θυμῷ ἐπιλέξομαι ἐν φρεσὶν ἧσιν, Σῷ δ' ἐνὶ θυμῷ, Animo tuo. HINC gen. plur. Ἑάων, Bonorum. cuius nominat. sing. grammatici statuunt ἑός, Suum. quòd ea quæ bona sunt, quilibet sua facere seu sibi ascisci conetur, hoc est ἰδιοποιεῖσθαι, vt ipsi loquuntur. Il. ω, Δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὐδῷ Δώρων οἷα δίδοσκ', κακῶν, ἕτερός τε ἑάων. Od. θ, Ἑρμείαν, Διὸς υἱὸν, δέξασθαι, δῶρα ἑαῖσιν. Et alibi, ἦσι δ' ὀπάσσει ἑάων. Eust. tradit in hoc genit. pleonasmum esse τῶν α, vt apud Hesiod. in Asp. ἀλιφερέων ἀπὸ κυματέων.

Οὗ, Sui. ET Εὗ, pro eodem, resolutione poetica. Od. ν, de vētre, πὰρ ἐπιλάδνον ἑο μήσασθαι αἰάσχειν. Itē pro αὐτοῦ vel αὐτοῦ: quemadmodū Od. ξ, — ἐπεὶ ἑο, κήδετο λίην. vbi tamē enclitice nō scribitur, cōtra Hesych. ET Εὖ, synæresi seu synalœphe facta, & ipsū pro eodem: vt pro ἐμοῦ, ἐμεῦ. Il. υ, — ὁ μὲν αἰνὸς Ἄλυπι Γοργείων, εἴ πως τὸ περίδοιτο λαῶν καὶ ζωὸν ἀφέλοιτο, sibi parceret. Vbi Eustathius annotat encliticum esse, vt ἐμοῦ, σεῦ & similia. SIC VT Εἷο quoque per epenthesin τῆς ι pro eodem dicitur, vt pro ἐμοῦ, ἐμεῖο. ‖ Apud Apoll. verò Arg. a, Εἷο μὲ αὐτὴ ἐπιζεύξασθαι ἀνώγει, accipitur pro ἐμοῦ seu ἐμαυτῆς, id est, de me haudquaquam sollicitus sum. eodem prorsus modo quo ἑαυτῆς, ἑαυτῇ & cæteroscasus cum verbis primæ & secundæ personæ copulant: licet propriè & per se tertiæ personæ conueniant. Sic verò & ἑοῖ pro ἐμοὶ ab eodem vsurpari, paulo pòst ostendam. ET Ἕθεν facta paragoge, & ipsum pro eodem, vt ἐμέθεν pro ἐμοῦ. ἕθεν εἵνεκα, Sui causa. Il. ζ, ὁ δ' ἀπὸ ἕθεν ὦσατο χαλεπὸν, à se depulit. At Il. α — ἐπεὶ οὐ ἕθεν ὄξιν χρειώ, id est αὐτοῦ, vt Eustathius exponit, annotans hìc accuratiora exemplaria legere ὑ ἕθεν, vt enclíticum sit. Nam & Hesych. scribit, ἕθεν quū accētu insignitur, significare ἑαυτοῦ, ἑαυτῆς: at quum enclíticum est, pro αὐτοῦ & αὐτῆς vsurpari. ‖ Ἕθεν ab eodem Hesychio exponitur etiam ἑκάς, item ἄνωθεν. at tunc ad uerbium fuerit, non pronomen.

Οἱ, Sibi. Il. π, — ἦ μὲν ἔμαρτε Οἱ αὐτῷ θανάτοιο τέλος καὶ κῆρα μέλαιναν. Xen. Pæd. 7, ἐφρόντιζεν μή οἱ πάντες ἀποθάνοιεν, ne sibi auus moreretur. Plato epist. 7, οὐκ οἰόμενός οἱ καλῶς ἔχειν, Non sibi honestum esse. Nonnunquam pro αὐτῷ ponitur: vt Il. α, — ὣς οἱ πάρ φάτο Νέστωρ Ἀντιλόχῳ. Paus. ἰφαίνετο δέ οἱ, videbatur ei. ET Εοῖ, pro eodem, vt apud Homer. Ὀφθαλμοὺς ἤεχε πάντας ὁπαπτήνειν ἑοῖ αὐτῷ. ‖ Ab Apollonio ponitur etiam cum verbis primæ & secundæ personæ, pro ἐμοὶ & σοί: (sicut εἷο ab eodem vsurpari paulo antè declaraui) lib. ζ, Εἰ μὴ πλόον χείρας, ἵως ἔτι θυμὸν ἐρύκει, Ἔξω ἐμοὶ, μετόπισθε γ' ἀτιμοτέρῃ ἐπιοίμην ἑοῖ αὐτῇ. id est ἐμαυτῇ. Et lib. ι, Γνῶσιν δ' αὖ ἑοῖ καὶ ἀπείρονα λαὸν ἀγείρας Ἄλλων ἐκ πολίων. id est Tibi. Sed schol. hunc huius pronominis vsum non probat.

Σφῶϊ, ET Σφώ, Se, Ipsos, in duali numero. Il. α, de Achille & Agamemnone, Τίς τ' ἄρ σφῶϊ θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι; i. Ipsos duos. Iungitur item cū verbo secundæ personæ pro Vos duo. Il. α, Ἦ δὴ λοίγια ἔργα τά γ' ἔσσεται, οὐδέ τ' ἀίστω, Εἰ δὴ σφὼ ἕνεκα Δαναοὶ ἐμοὶ ἀλγεα πάσχουσιν ὠδέ. vbi Eust. annotat σφὼ à σφῶϊ abiectione literæ ϊ factũ esse, vt à τοῖ, τώ. nec verò circumflecti vt ἰφθὼ factũ ex ἰφθῶϊα, sed acui, propterea quòd dualia sint. In quodam loco tamē Il. η qui in Σφῶϊ citabitur, σφῶϊ in dat. casu accipit.

Σφῶϊν, Sui, Ipsorũ. ET in datiuo casu Sibi, Ipsis. Il. α — Ἥμενοι ἦστο κατὰ κλισίας, Καὶ σφῶϊν δῶκε ἄνωγεν, Ipsis duobus. ‖ Coniunctum autem cum verbo secundæ personæ, significat Vobis duobus. vt Il. η, Αἴαντ' Ἀργεῖοι πρήτορες ἠδὲ κέλευθοι, Σφῶϊ μὲν (οὐ γὰρ ἔοικε) ὀτρυνέμεν οὐδ' ἀνακεύειν. vbi Eustath. dicit ν metri causa abiectum esse. ET Σφῶν per contractionem cum ι subscripto pro eodem, Odyss. δ, — αὐτὰρ ἐμοὶ γε θεοὶ κακὸν ἤγαγον οἶκον. (quam scripturam antiquā esse Eust. annot.) HINC Σφωΐτερος, α, ὁ, Suus. Apoll. Arg. ζ, τὸν οἱ πατὴρ ἐξεναρίζας Σφωΐτερος Φλεγύαο Ἄρης ὑπὸ χερσὶ Μίμαντα. i. τὸν ἑαυτοῦ. Sic l. ζ, ἀμύνειν αἰχμῇ Σφωΐτερον πάτρην μετόπισθεν Αἰολίδων. vbi schol. dicit perperam eũ nominibus sing. num. pronomē hoc tribuisse quum dualis numeri sit. ‖ Adiunctũ verbo secundæ

personæ significat Tuus. Apoll. lib. ζ, Ἐτ' ἐμοὶ Σαυρομάται καὶ λαοὶ ἅμα, εἴπέ τι καὶ ἄλλον Δῆμον σφωϊτέρειον ὑπὸ σκήπτρον ἑλέσθαι. Item, Vester, Iliad. α, Χρὴ μὲν σφωϊτέρων γε διὰ ἔπος εἰρύσσασθαι, Vestrum verbum. vt vult schol.

Σφέες, ET Σφεῖς contractim, Ipsi. Herodot. Polymn. ὦ γὰρ σφαλῇ, [φοβέομαι ὡς] σφεῖς γε οὐδὲν ἄλλο ἢ δεινὸν ποιήσουσι τὴν ταχίστην πρὸς ἡμέων, dicentes se, &c.

Σφέων, Suiipsorum. Epigramm. σφέων ἀδελφεὸν, Suam sororem. ET Σφῶν contract. pro eodem. Thuc. δουλοῦσθαι αὐτοὺς καὶ μᾶλλον σφῶν αὐτῶν, captiuitate suiipsorũ, seu sua. Idem, δῆμον σφῶν καταφυγὴν εἶναι, Suum esse refugium. Item, Ipsorum, αὐτῶν. ET Σφείων, per epenthesin τῆς ι, itidem, Suiipsorum, Ipsorum.

Σφίσι, Sibi. Il. α, Καὶ τὰ μὲν δὴ δάσσατο μετὰ σφίσιν υἷας Ἀχαιῶν. Inter se. vbi Eust. annotat quædam exemplaria euclitice μετὰ σφισι scribere. Apoll. Arg. ι, de quibus luporum impetu terrefactis, τὰ δὲ πάντοθεν αὖτως Στείνονται πίπτοντα ἐπὶ σφίσιν, cadentes super se mutuo, i. aliæ super alias. Plato epist. εἰσὶν ἄνθρωποι οἳ τοῦ ἄρτι σφίσι φασὶ τὰ μὲν πάντα ἀκριβέστατα δέξασθαι, ταῦτα πιστότατα καὶ ἀναγκαιότατα φαίνεσθαι, sibi viden. Thuc. l. δ, οἷς δὲ λέγομεν ἐν τῷ σφίσιν αὐτοῖς ἐπιτηδείοις ξυμβαπτοῖς, ἢ ἐκείνοις τὴν Νικίαν. ‖ Quũ additur verbis aut aliis pronominibus primæ personæ, significat nobis. vt apud Apoll. ὄφρα δὲ ἡμῖν ἐνὶ σφίσι μητιάασθε, inter nos ipsos. ‖ Item Ipsis. ET Σφὶ pro eodem, vsitatius apud poetas & Iones. Herodot. Polymn. ἐλθόντας ἐς τὸ σφέτερον ἱρὸν ἵζειν ἱκέτας τῶν Ἑλλήνων, παραιτεομένους καὶ τῶν λοιπῶν σφὶ ἀπαμύνειν τὴν ὁπόσην τάχιστα κακῶν ἐπιμονήν, Propulsare sibi, id est à se. ‖ Item Ipsis, tam duobus quàm pluribus. Od. η, Ὡς φάτο καὶ σφὶν ἴαχε βοὴν ἀγαθὴ Πηνελόπεια, Ipsis duobus, Telemacho & Nestoridæ. Od. ξ, Καί σφι συὸν τ' ἄφενος καὶ ἀμύμονα νεῖκος ἀπείρας αἰπόλιον.

Σφίας, Se. Herodot. Polymn. ἔδοσαν σφίας αὐτοὺς Ξέρξῃ, dederunt seipsos Xerxi. ‖ Item, Ipsos, Ipsas, Ipsa, tam de duobus quàm pluribus. Od. η, Καί σφιας φωνήσας, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα, ipsos duos, Telemachum & Nestoridē. Herodot. Polymn. πειρωμένων τῶν Θεσσαλῶν καταμανθάνειν σφίας, ipsos. ET Σφαὶ, pro eodem. id est Se. vt Thuc. ἐς χῆν σφαὶ αἰτιλόεθμοι. alibi αὐτοὺς addit, dicens, ἐς χῆν σφαὶ αὐτοὺς αἰτιλοντο. Item, Ipsos. Soph. Καί σφε κακοὺς κακῶς κακοὺς καὶ πανωλέθρους ξύμπαντας. ‖ Copulatum verbo primæ personæ significat Nos. Luc. χῆν σφαὶ αὐτοὺς διὰ βραχέων λόγους, inter nos ipsos. ET Σφὶ per apocopē pro σφίας, id est Se. ‖ Item, Ipsos, Ipsas, Ipsa. Apoll. Arg. ζ, Μήσατο πατρὶ ξείνειον σὺν αἰδοῖ αὐτὰ θυέεσσιν. ‖ Item in singulari num. pro Ipsũ, Ipsam. Soph. Aiace, ἐγὼ σφ' ἀπεμπολῶ, Ego eum prohibeo. Eurip. Med. Δεῖ γὰρ νιν ἤτοι χθονὸς καὶ προφῆναι κάτω, eam ipsam. ET Φὶ, Doricè pro σφὶν seu σφίας; Theocr. Idyll. η, Ἦ πᾶ, φᾶ κρίσσαν τὰ πολίσσονα πᾶσαν ἰμάλγες; id est Ipsas boues.

Σφός, ή, όν, Suus. Vnde apud Apoll. Arg. ι, Ἤλυθεν αὖτις ἕκαστος ὅθι σφὸς, redimus quisque ad sua. Herodotus, εἰς τοῦτο σφὸς προήκομεν, eò sua, seu res suas prouexerunt. Idē ἵνα οἱ σφὸς ἔχοι, Sua haberet, seu pro suis, Eis vt suis potiretur. Idem, ἵππους σφὰς ἐπὶ τοῦτο παῖδα δύω, duos pueros sibi execuit. ET Σφὸς, itidem Suus. factum ex σφός, vt σφὰς ex σφίας. Od. ξ, ὀπαδεύοι μιν σφὸς. Iliad. δ, ὃς κεν ἀνὴρ ἐσθλὸς Σφοῖς ἵπποις ἐχέθῃσι, Suos habere, seu sibi habere, aut pro suis. Hesiod. Theog. πλῆθε σὺν σφοῖσιν παίδεσσι, cum filiis suis. Et in fœm. gen. Od. α, οἱ δὲ ᾗ αἰεὶ Σφῆσιν ἀπαλλείπεσκε μέγα κτέαρ ἔνδοθι οἴκου. Sic σφῆ ἀριστῇ apud eũdem, & σφῆσι κεφαλῇσι, Il. η, Et in Odyss. σφὰς κεφαλὰς, sua capita.

Σφέτερος, ου, ὁ, Suus, in prosa vsitatius, vt σφέος & σφός apud poetas propriè, qui plurium est, vt ἑός qui vnius. Od. α, αὐτῷ γὰρ σφετέρων ἀπὸ δαιτυμόνων ὄλεσσε. Thuc. ἐβούλοντο πρὸς τὸν βάρβαρον αὐτοὶ, καὶ πρὸς τοὺς σφετέρους συμμάχους. Aristot. Pol. ς, πάντα τὰ ἀκίνητα ὡς τῶν σφετέρων, τὴν χώραν ἔχοντι. Nonnunquam nominibus singularis numeri additur, vt apud Hesiodum, πρόλεπτε σφέτερόν περ ἐόντα, σφετέρους τε ἑταίρους. Et apud Aristot. De mundo, τὰ χερσαῖα ζῶα εἰς τὰ σφέτερα ἤθη καὶ τοὺς διοικητικοὺς, ad suas sedes cōsuetas. quibus in locis pro ἑός capitur. ‖ Adiunctum verbis primæ & secũdæ personæ, significat Noster, Vester, Meus, Tuus, prout nomina cum quibus copulatur, vel pluralis vel singularis numeri sunt. Hesiod. ini-

tio Erg. Μοῦσαι Πιερίηθεν ἀοιδῇσι κλείουσαι; Δεῦτε Διὸς ἀρχώμεθ' ἀοιδῆς ἐξ ἑτέρου τε πατρὸς ἀμείνονος. Qui tamen huius vocis vsus poetis est familiarior, ac fortasse illis peculiaris. HINC Σφετερίζω, F. ίσω, Meū facio, In meum commodum conuerto, Mihi vsurpo, ἰδιοποιῶ, seu ἰδιοποιοῦμαι. Et in secunda persona Σφετερίζεις, Tuum facis, Tibi vsurpas, In tuū commodum vertis. Rarior tamen huius verbi vsus est in primis & secundis personis: frequentior in tertiis, & in infinito loquendi genere. Plato De leg. lib. 8, ἐὰν ἰσομοιρίαν ἀλλοφύλους σφετερίζηται, Suos fecerit, In suum cō modum conuerterit, Sibi vsurparit. seu (vt Bud. reddit) Interuerterit, Sibi assumpserit. Media quoq; vox in actiua sign. vsitata est, vt apud Xen. Hell. 8, Ἀρχίου Κόϊντον σφετερίζεσθαι. Apud Greg. ii qui sacrarum literarum sensum peruertunt & detorquent, dicuntur πῶς ἂν ἐξέλοι τὸν θεῖον ἀναγόμενοί τε καὶ ἀπλήστως τοὺς πολλοὺς σφετερίζεσθαι, id est (vt Bud. interpr.) imperitos ad se perfectos religioni verę auferre, seu (ad verbum melius exprimendum) Suarum partium facere, vt nonnulli exponunt. Et quod idem Greg. de Basilio dixit, οὐ πάνυ δυναίμην, ἀλλ' ἁπλοϊκὸς σφετερίζομαι, idem Bud. interpretatur Emeritus & ascitus. VNDE Σφετεριστής, οῦ, ὁ, Interuersor, Qui aliena vel ea quæ communia sunt, in suam solius rem vertit. B.C. p. 546, ex Aristot. Polit. 5

¶ Ἑαυτοῦ, Suiipsius. ἑαυτῷ, Sibiipsi: ἑαυτὸν, Seipsum. Plur. ἑαυτῶν, Suiipsorum: ἑαυτοῖς, Sibiipsis: ἑαυτοὺς, Seipsos. Quæ pro fœm. ac neutro genere mutantur secundum declinationem simplicis pronominis αὐτός. Æschines, τοὺς ἄλλους φησὶν ἑαυτῶν κύκλῳ δεῖσθαι. Idem, Φιλίππου τὸν Ἀλέξανδρον οὐκ ἀπὸ Ἀλεξάνδρου φύσεως, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἑαυτοῦ ἀσελγείας. Xen. καὶ εἶπε πρὸς ἑαυτόν. vt apud Luc. ὁ λαλῶν ἑαυτῷ. Plut. διημύθους ἑαυτὸν ὡς ἄλλον. Aristot. Ethic. 5, ἑαυτὸν σφάλλων: & paulo pòst, τῷ ἑαυτὸν διαφθείροντι. Sic Xen. ἑαυτῷ σφάττεσθαι. Interdum pronomen simplex præfigitur: vt Herodian. 5, αὐτὸν τε οὐκ ἄλλον ἀλλ' ἢ αὐτὸν ἑαυτοῦ γνῆσιον ἔλεγεν. Plut. αὐτὸς ἑαυτῷ γίγνεται ἐπιεικὴς. Iungitur etiam cum superl. præcedente illo simplici pronomine, vt ὁ ὡς οἷόν τε ἑαυτῷ κράτιστος ὤν, Plut. De aud. Sæpius tamen illo pronomine non præcedente, vt ἑαυτῷ ἄμεινον λέγειν apud Philostr. quod redditur, Melius quàm vnquam aliàs dicere. Plut. βελτίους ἑαυτῶν γίγνεσθαι τοὺς ἀνθρώπους ὅταν ὡς ἐκ θείας ἀνάγκης βαδίζωσιν. quod Turneb. interpr. Tum demùm longè optimos fieri homines. Sed inuenitur etiam (quod rarius esse puto) cum compatatiuo gradu, apud Thuc. πλουσιώτεροι ἑαυτῶν γιγνόμενοι. Sic Xen. ὅταν μὲν πάνυ τις ἐρρωμένου, ἅπας ἑαυτοῦ κρείττων. ¶ Alicubi autem ἑαυτοῦ & ἑαυτῷ cæteràque ponuntur vbi simplicia etiam αὐτοῦ & αὐτῷ locum habent: sicut vicissim αὐτοῦ pro ἑαυτοῦ, & αὐτῷ pro ἑαυτῷ interdū posita reperiūtur. quæ exemplis probat Bud. p. 27. Sciendum est autem hoc compos. pronomen ab Homero ignorari, dicente αἷ αὐτῆς, pro ἑαυτῆς, itidémque in cæteris casibus duo pronomina copulante.

: Ἑαυτοῦς in prima pers. (vt siquis ἑαυτὸν pro ἐμαυτὸν dicat) habet Demosth. Pro cor. ἡμᾶς παρελαμβάνετε ἵστε Γυλῶν, καὶ τὰ κῦρ' τῶν Φωκίδα ὑφ' ἑαυτοὺς ποιουμένους. ¶ At exempla ἑαυτῶν posita in secunda persona pro σεαυτῶν, itidémque ἑαυτῷ pro σεαυτῷ, &c. lectori ex Bud. petenda relinquo, p. 32.

Αὐτοῦ pro ἑαυτοῦ, vt αὐτῷ pro ἑαυτῷ, &c. sunt & ipsa in frequentissimo vsu. Aristot. Ethic. 5, ὥστε πλέον ἐπέρχεται ἢ αὐτῷ πόνου ἰδίου καὶ ἐκείνῳ, εἴτε αὐτὸς αὑτῷ εἴδηται.

Ἔαρ, ρος, τὸ, Ver. Il. ζ, ἔαρος δ' ὁπότ' ἐγγίγνεται ὥρη. Odyss. τ, —χλωρῆσι σὺν ἐλάῃσι Καλὴν ἐς δῆν ἔαρος νέον ἐσταμένοιο. Et πολιὸν ἔαρ Hesiod. Ergon. Thuc. πρὸς ἔαρ ἤδη τελευτῶντος τοῦ χειμῶνος, extremo hyemis iam vergentis in ver. Ἔαρος, Vere, id est Verno tempore. Aristot. τὰ τῶν ἐχίνων μαλάκια τοῦ ἔαρος. Pro quo Plin. Piscium molles veré pariunt. Et apud Thuc. πρὸς τὸ ἔαρ, sub vere. Ἐπιόντος ἤδη ἔαρος, appetente iam vere. Metaphoricè apud Theocr. Idyll. 3, Κύνα τοι Μαλὶς, ἔαρ θ' ἑρίφοισι Νυχία, pro λαγὸν καὶ ἤδη βλίττουσα, à veris temporis iucunditate. Sic Demades orator apud Athen. lib. 3, τοὺς ἐρίφους dicit esse ἔαρος πόλεως. Etymolog. deductum hoc vocabulū vult ab ἴα, id est πίνω, quoniam eo tempore cerra omnia emittat.

Ἔαρ, Sanguis. Eust. ex Oppiano. Huius autem signif. rationem addit Suidas, quòd vetno tempore sanguis abundet. ¶ Item Pinguedo apud Nicand. Alexiph. lib. πρωτιστὸς ἡ ἀρχαίοις ἔαρ ἐλαίας, id est λίπος, vt schol. exponit, citans ex Callimacho, Γελλάει δ' ὁπὸ λύχου πᾶν ἔλκεϊ ἔαρ. ET Εἶαρ, per epenthesin τῆς ι, itidem Sanguis. vnde apud Eust. εἶαρ λιπαρὲς citatur ex quodam poeta, ἠχὶ κατίσχει Ἄξενος λύπῃσι τι καὶ ἔαρι πιόεντι ξυνόν. Nicand. Alexiph. de potu sanguinis taurini, Ἥμισυ πλευράων γίγνεται αἵματος ἔαρ. VNDE Ἐαροπότης, ου, ὁ, Sanguipota. αἱματοπότης, ψυχοπότης, Hesychius. ET Ἐαρίτης λίθος, idem qui αἱματίτης, vt Nicandri scholiastes docet.

Ἔαρινός, ὴ, όν, Vernus. vt ἐαρινὴ ὥρα, Vernum tempus. ἐαρινὰ μῆλα, Verna poma apud Dioscoridem. πρὸ ἰσημερίας ἐαρινῆς, ante æquinoctium vernum, apud Plutar. Problem. Rom.

Ἐάρινον, υ, τὸ, Rosa. ῥόδον, Hesych.

Ἐάρτιος, α, ον, Vernus. Nic. Ther. Γρόσσοι βοῶν τιτήνης ἐαρτίου. ¶ Ἐάρτιος Hesych. exponit etiam λιπαρὰ, ἁπαλὰ, τυπὰ, χύτρα. AT Ἐαρτίος apud eundem est αἴρος ὁ ἐαρινός, quasi à nominatiuo ἐαρτίρ.

Ἐαρίζω, F. ίσω, Vernum tempus dego. Athen. lib. 12, de regibus Parthorū, ἐαρίζουσι μὲν οἱ Μαγάβης, χειμαίζουσι δὲ οἱ Βακυλῶν. sicut paulo antè, de regibus Persarū, ἐχείμαζον μὲν οἱ Σούσης, ἐθέριζον δὲ οἱ Ἐκβατάνοις. Latini dicunt quidem Æstiuare & Hybernare, sed Vernare alio sensu. ¶ Item Verno, id est vernam temperiem seu amœnitatem refero. Philo De vita M. lib. 1, οὕτως ὥρισεν τὴν χώραν ἀξένοις μὲν ψύχεσι καὶ τοῖς χειμερινοῖς ἐαρίζουσαν θάλπεσιν, vt brumali die vernet. Et in Axiocho, τοιοῦσι δὲ λειμῶνες αὖθις ἀναθηλοῦσι καὶ ποικίλοις ἐαρίζόμενοι, prata autem floscŭlis distincta vernant.

C. Ἐνεαρίζω, Vernum tempus dego in, &c. Plut. Erot. de amoribus puerilibus, αὐτοὺς δὲ τοὺμαίδων δίκην ὑπαρίζοντας ταῖς πηλοῖς καὶ αἰγιαλοῖς, ἐνθὺς ἀπὸ τῆς παλαίστρας αἰσχρὰ πάσχειν.

¶ Εἶαρ, αρος, τὸ, Ver. factum ex ἔαρ epenthesi literæ ι, metri causa. Hesiod. Erg. Εἶαρι πολλὰ μάλ'. Ἥρτος δὲ τοιοῦδε οὔ τι ἀπατήσῃ.

C. Εἰαρόμαστος, υ, ὁ καὶ ἡ, Vernantes mãmas habens. in Anth. epigr.

Εἰαρινός, ὴ, όν, Vernus. Il. π, Ἦρι δ' ὑπὸ εἰαρινῷ. Il. β, — ἐπ' αὖτον εἰαρινῶν. Et εἰαρινὸς πλόος apud Hesiod. Erg.

¶ Ἦρ, ῆρος, Ver, factum ex ἔαρ contractione ε & α in η. estque in vsu tum apud poetas tū prosæ scriptores. Theophr. lib. 1 De caus. pl. c. 14, Ἐμπεδοκλῆς ἀείφυλλα καὶ ἐμπερῆ καρπὰ φησὶ διὰλειον, Καρπῶν αἰφνίδιον κατ' ἦρα πάντ' ἐναυτὸν· ἐπανθεμόρους γὰρ τῷ αἴρος κρᾶσιν τοιαύτην ποιεῖ. Ibycus apud Athen. 13, ἦρι μὲν ἁπαλὰν κυδώνιαν μηλίδες ἀρδόμεναι [θαλίθοισιν.] Aristoph. Neb. Ἦρος ὁ ὥρα χαίρων, Verno tēpore gaudens. Thuc. lib. 5, πλεύσαντες τῷ χειμῶνος ἅμα ἦρι, ineunte vere. Athen. 14, καρποφορεῖ δ' ὁ ἷς τὸ ἔτος, ἥρός τε καὶ φθινοπώρου.

C. Ἡρίχαρ, αρος, ὁ, Senecio. cui nomen hoc Græci dederūt quia vere canescit, vt docet Plin. lib. 25, cap. vlt. De qua herba plura habes apud eundem Plinium loco citato, & apud Dioscoridē lib. 4, cap. 97, & Theophrast. lib. 7, cap. 7.

C. Ἡρύλλας, ίος, τὸ, dictum aerugoon minus, vt scribit Plin. φ vere floreat.

C. Ἡρύνθεμον, Eranthemon, herba sic appellata quòd vere floreat.

Ἠρινός, (ET Ἠρεινὸς Doricè) ET Ἠριανὸς, interiecto ι, (quod ex Epigramm. citatur) Vernus. Il. 1, Ἠρῷος πὰρ νῆας ἁλὸς φέρον ἠριγένειαν. Ariston. Auib. κρίκους· αὐλὸν φθόγγα ἀπηρεινούς. VNDE Ἠριολόγοι dicuntur τέττιγες, id est cicadæ, apud Hesych. quemadmodum suprà à Nicandro dictum est τέττιγες ἐαρινοῦ. ET Ἠριτόκος, Verno tempore pariens. ἠριτόκῳ πομωνίᾳ πλησάμενοι. Hesych.

Ἠρεινός, vide post Ἠρ, quod proximè sequitur.

¶ Ἠρ, est etiam Tempus matutinum, seu diluculum: vel quòd tempus matutinum similitudinem quandam habeat cum verno, vt meridianum cum æstiuo, & sic deinceps:

inceps: vel quòd diluculum homines ad consuetas operas excitet: vt quemadmodum ὄρθρον ab ὀρθοῦσθαι, sic ab ἠρώ dictum sit, quoniam tunc αἰρόμεθα καὶ εἰς ἔργον ὀρθούμεθα, teste Eustathio. Odyss.ι, Οὐ γὰρ ἐλεὸν μενοεικὲς ἀπήμονας ἀλλὰ μεληδὸν, Ἀλλὰ μάλ' ἠῶθεν νέονται, summo mane venient. VNDE Ἠερίη, ET Ἠερόφοιτις, aurorae epitheton, quòd matutino tempore seu mane quasi gignatur aut oriatur. ET Ἠεῖμος apud Hesych. ὀρθρινός: sic mendum illi vocabulo non subsit. ET Ἠέριος, ὑπό, Matutinus. Il.α, de Theride, Ἠέριον αἰεὶ αὐδὴν μάχαν οὐρεσιφοίτην ἄλυτόν τε. Item, Ἠείη γὰρ καὶ γε παρέζεται καὶ λάζεται γουνῶν. id est ὀρθρινὴ, per pleonasmum τοῦ ι, vt tradit Eust. addens tamen esse qui aeria exponant ab ἀήρ, sicut Iliad. γ, grues quoque ἠέριαι dicuntur. At Od.ι, Ἦλθον ἔπειθ' ὅσα φύλλα καὶ ἄνθεα γίνεται ὥρῃ, Ἠέριοι, Eustath. exponit ἐαρινοί. Sed ego crediderim legi etiam posse Ἠείῃ: vt sit ὥρῃ ἠείῃ quod alibi dicitur ὥρῃ ὀπὶ ἰαρινῇ, quanuis alioqui & Iliados α, ὥρῃ sine adiectione poni pro Vere, non ignorem.

E' A' Ω, F. ἄσω, aor. ι, ἴασα, Sino, Permitto. Cum infinit. Il.τ, Οὐδέ μιν οἵ γ' ἔμελλον ἴασεσθαι (&c.) Καλέειν. Et Il.β, — πόλεμόν τε ἰωὴν Αὐτῇ σὺν Τροίῃ λέγεσθαι ἀμφιμάθοντο. Isocr. μή τι τὸν ὄχλον ὑβρίζειν ἐᾷς, μή τι ὑβριζόμενον περιορᾷς (vbi obserua etiam ὑβριζόμενον περιορᾷς idem esse quod ὑβρίζεσθαι ἐᾷς.) Xen. οὐκ ἐῶ ποιεῖν. At ἐῶ χαίρειν vide in Χαίρω: & ἐῶ λέγειν, in Λέγω. ‖Bud. postquam dixit ἐῶ esse etiã Praetermitto, Omitto, (quod saepe significat cũ illo infinitiuo λέγειν) ἐῶ ait interdum accipi pro Sino liberum abire, Non attingo: & ex Demosth. affert, οὐδὲ ὅτ' Εὐβοίᾳ πόλεμον καταχέαι, ἴασε αὐτόν, id est (inquit) Reliquisse me quietum, sed etiam interpellasse. Item pass. participii hoc ex Theophr. exemplum, de rosa scribente, ὀλιγοχρόνιον δὲ, βάλλον φέρει τὸ αὐτός· ἐωμένη γὰρ ἐκπίπτει ἡ ἀπολογισμός τις. Et ex Aristot. ἐασθεὶς pro Relictus, in Probl. ὁ ὕπνος ἐασθεὶς ὑπὸ τῆς ψύχους. Item ἐᾶσθαι eo sensu quo dicitur Latinè Missa haec fiant. Strabo, οἰκεῖνοι μὲν ἐῶσθαι φασί. ‖Ἐάω etiam pro Desino, Cesso, ex Homero affert.

C. ΠΑΡ ἐάω. Transmitto, in v.l.

¶ Ἔα aduerbium ex imper. ἔα factum, vt quidam grãm. tradunt, qui & ἀπαξιώσεως aduerbium seu ἀποπαυστικὸν esse addunt. (sic certè & ἄγε, ἄπαγε, ἴθι, in aduerbia degenerarunt) Lat. redditur Hem, & aliquando Ah. Plato in Protag. ὁ δὴ πάλαι ὄμφαν αἰσίξας, ἔα, ἔφη, σοφισταί τινες. ἡ χολὴ αἴτιος, id est Hem, sophistae hi sunt: vt Bud. vertit, qui & ab Euripide sic accipi scribit. Sic Aristoph. ἔα, τί δ' ἔστ' ὀσφρανθὼν οὐτοσί; Apud Æschylum quoque p.11, ἀᾶ, & ἔα ἔα schol. esse ἀποπτήξεως aduerbia scribit. & quidam Hau hau interpr. Ita certè redditur & Euang. Marci cap.1, ἔα, τί ἡμῶν καὶ σοὶ ab aliis tamen, Ah. quod malim: vt sit exclamatio à dolore potius quàm à rei nouitate proficiscens. Sic vertitur, Ah & apud Aristoph. Nub. vbi qui audiuit dicentem ἰώμοι μοι, exclamat, ἔα, τίς οὐτοσὶ ποτ' ἔστ' ὁ θρώσκων; At in hoc Synesii loco, ἔα, πόσα χαὶ τῆς αἰχμῆς αἱμάτων αἱμωγαί, γυναικῶν ὀλολυγαί. Bud. interpr. Heu. In qua significatione si scriberetur ἒα cum aspero, dicerem potius esse ab ἑᾶ aduerbio de quo suprà.

Εἶα autem est hort. aduerbium, vt Lat. Eia. quod & cum plur. num. verbo ponitur interdum: vt Aristoph. Pluto, ἀλλ' εἶα πάντες ἐξ ἑνὸς λόγου ὁρμᾶσθε. Idem in Vespis, Εἶα νῦν γ' ὡς σοφοὶ γενόμενοι σφῆκας &c.

E'ΓΕΙ'ΡΩ, F. ερῶ, Pr. ἐγρηκα. Aor. ι ἔγειρα, Expergefacio. vt ἐγρηγόρτας ἐγείρει, Od. ω. itẽ Od. ω, initio. Alicubi etiam ἐγείρειν ἐξ ὕπνου dicit, vt Odyss. ο. In pass. Ἐγείρομαι, Expergefio. vt ἔγρεο ὁ καθεύδων, quod à Paulo affertur, ad Ephes. cap. 5. ‖ Ἐγείρω, vel Ἐγείρω ἐκ νεκρῶν, pro Excito à mortuis: & pass. Ἐγείρομαι seu Ἐγείρομαι ἐκ νεκρῶν,, itidem pro Excitor à mortuis, in Testamento nouo saepe. Ibidem & ἐγείρειν νεκρούς. ‖ Ἐγείρω metaph. vt Latinè Excito. Hom. Iliad. λ, — ἔγχος δὲ φύλοπιν αἰνὴν. Et Iliad. σ, — ἐγείρομεν οἶκαδε νόστον. Thucydid. ι, καὶ ἀδικούμενοι τὸν πόλεμον ἐγείρομεν. Sic Lat. Excitare pugnam, seu bellum. Item ἐγείρειν μάχας apud Hom. vt Lat. Excitare animum. Apud Herodianum autem ἐγείρειν ὀργήν, Excitare iram, Accendere iram. Interdum verò ἐγείρω redditur Instigo. ‖ Ἐγείρω, Excito, id est Extrudo, vide infrà in Ἔγερσις. At Ioh. ι, quum vet. interpr. reddat Excitabo, alii malunt Erigam reddere: λύσατε τὸν ναὸν τοῦτον, καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις ἐγερῶ αὐτόν. At ἐγείρειν τρόπαιον apud Herodianũ saepe, Excitare vel statuere trophaeũ.

Ἔγερσις, εως, ἡ, (q.d. Expergefactio) Excitatio. Item Resurrectio, de Christo, Matth. 27. ‖ Ἔγερσις τοῦ πυργοῦ, Extructio, In altũ aedificatio, B. ex Herod. AB EADEM formatione Ἐγερσῖτης, ET Ἐγερσίγελως & τ. Ἐγερσίνους, ET Ἐγερσφανής. quae quatuor cõp. sũt. Est autẽ ἐγερσῖτης dictus ἀλεκτὼρ in Epigr. (i.gallus gallinaceus) Voce excitans. In iisdem Epigr. ἐγερσίγελως Bacchus, Risum excitans. At Ἐγερσίνους, Mentem excitans, Nonno. Ἐγερσφανὴς autem πῆχυς ex Epigramm. affertur in v.l. pro Ignarius lapis. (q.d. lucis excitatorius, vt ego intelligo) ET SIMPL. Ἐγρήσιος, vt ἐγρήσιμος ὕπνος, Nonno, q.d. Excitabilis somnus, pro Somnus è quo aliquis excitari potest. ITEM Ἐγερτικὸς, Excitatius, Excitandi vim habens, seu prouocandi. vt ἐγερτικὸς μανίας, Excitandi furoris vim habens, seu prouocandi. In v.l. In furorem concitans, Insaniam prouocans: Ibidem, ἐγερτικὸς ὕμνος. ET Ἀνέγερτος, Inexpergiscibilis, ex Gaza apud Aristot. Inexperrectus, ex Ouidio.

C. ΑΝ ἐγείρω, Expergefacio, Excito, pro ἐγείρω. Od. κ, — αἰὲν ἐγὼ δ' ἑταίρους Μειλιχίοις ἐπέεσσι παρασταδὸν αὖθαρ ἕκαστον. Aristoph. Ranis, ἀλλ' ἀνεγείρει καὶ ῥιπίζει. Demosthenes Philipp. 4, ἀλλ' οὐδὲ ἀνεγερθῆναι δυνάμεθα, &c. Expergefieri. ‖ Ἀνεγείρεσθαι ὄψεις εἰς οὐρανὸν, apud Philonem. De mundo redditur Attollere seu erigere oculos in caelum.

C. Δ ἐγείρω, idem quod ἐγείρω. vt διεγείρουσι τὴν φυλακήν τινα. Herodianus lib. ι. Et pass. Διεγερθεὶς, Expergefactus. HINC Διέγερσις, Excitatio. ET Διεγερτικὸς, Excitãdi vim habens.

C. Ἐξεγείρω, Idem. Aristoph. Ἐξεγεῖραι πειρῶσιν αὐτὴν βεβλημένοι. VNDE Ἐξέγερσις, idem quod ἔγερσις & διέγερσις, Excitatio.

C. Ἐπεγείρω, Idem. Aristophanes, πῶς δῆτ' ἂν ἥδιστ' αὐτὴν ἐπεγείραιμι;

C. ΠΡΟ ἐγείρω, Praexcito, Antè excito. Et pass. προεγείρονται οἱ νεκροὶ, Naz. Mortui antè resurgunt.

¶ Ἔγρομαι per syncopen, pro ἐγείρομαι. Iliad. β, Ἔγρετο δ' ἐξ ὕπνου. Et Odyss. ο, — ἔγρετο Νεστορίδην. Aristophanes, κἀγὼ ἐγρηγορὼς μεστὸς μελετῶν. HINC compos. Ἐγκωμιάγρομος, Bacchus in Epigramm. Excitans comessationem. ET Ἐγκρυόδιμος Minerua, Tumultum [bellicum] excitans. ET Ἐγκρυμάχης, Pugnam excitans, vel, Ad pugnam excitans. ITEM Νῆγρις, Somnus Homero, (q.d. Inexcitabilis) Ex quo excitari non queas. ET Ἀνήγρετος apud Nonnum pro eodem, ἀνήγρετος ὕπνος ὀλίβρου. ITEM verba compos. Ἀνήγρομαι ET Ἐξέγρομαι, (pro ἀνεγείρομαι & ἐξεγείρομαι) apud poetas praesertim in vsu: sic tamen vt interdum in prosa etiam legantur, vt αἰσχύνομος apud Luc. At ἐξηγρόμην ex Aristoph. affertur.

E'ΓΡΗΓΟΡΕ'Ω, Vigilo. Aristot. ὅτι τὰ ἄνεμα καὶ πηγὰ πάντα καὶ καθεύδει καὶ ἐγρηγορεῖ. Xenoph. de lepore, ὅταν μὲν ἐγρηγορῇ, καταμύει τὰ βλέφαρα· ὅταν δὲ καθεύδῃ, τὰ βλέφαρα ἀνακέκλασται. Apud Homerum autem legitur ἐγρηγορόων, Iliad. υ, in principio: vbi annotat Eustathius esse ab ἐγρήγορα medio praeterito: hoc modo, ἐγείρω, futur. ἐγερῶ, Praet. ἤγερκα, medium ἤγορα & Attice ἐγήγορα, & cum pleonasmo literae ρ, ἐγρήγορα. vnde esse ἐγρηγορῶ, seruato ι primitiui. Sciendum est autem & medium illud praeteritum saepe legi, & quidem interdum pro Vigilaui, sed saepius pro Vigilo. Aristophanes Pluto, πάνυ τοίνυν ὅλην ἐγρηγόρασι, vbi exponitur, Totam noctem vigilarunt, vel Insomnem duxerunt. Herodianus lib. β, οἱ δὲ ἐγρηγορότες, καίτοι τινὲς ὕπνου καταφέροντο. Sic participium ἐγρηγορὼς apud Platonem & Xenophontem, Vigilans. cui opponitur καθεύδων. Apud Plutarchum autem ἐγρηγορὼς opponitur τῷ ὑπνώττοντι, id est somniculoso, seu dormitatori. ET Ἐγρηγόρθαι pro ἐγρηγορέναι apud Homerum, vt Iliad. κ, — οἱ δ' ἐγρηγόρθασι. Et ἐγρηγόρθαι apud eundem, item ἐγρήγορθι in imperat. pro Vigilate, seu Excubias agite, vt Bud. interpr. de quibus lege Eust. HINC Ἐγρηγορότως, Vigilãter, Vigilãdo. ET

Ἐγκήγορος, (q.d. Vigilatio) Vigilia. Apud Aristot. itidem que Plut. De liber. instit. opponitur ὕπνῳ, id est somno. Exponitur etiam Excubiæ. Item Vigilantia. ET Ἐγκηγορότι, Vigilanter. ITEM Ἐγκήγορε ex LXX interpr. affertur pro Vigil, Thren. 4. ET Ἐγκηγορεῖν dicitur ἀφυπνοῦν à Basilio Vigil seu Pervigil, Bud. interpr. Quem tamen huius vocis vsum valde miror, quum aliter pōtius accipiatur: vt apud Aristotelē, ἐγκηγορικὰς ὄψεις, quæ fiunt à dormientibus tanquam vigilantibus. ITEM comp. Διεγκηγορῶ pro Vigilo, Expergiscor. Bud. ex Herodiano.

Γρηγορῶ etiam dicitur, sed minus frequenter, nec à vetustioribus, vt quidam putant. Legitur Luc. 12, γρηγορεῦντας. Sic Basil. τὰς ἐλπίδας, τῇ τῆς γρηγορούσης ἀνύπνια. In v. Lest ET Γρηγόρησις, Vigilātia. ITEM Γρηγορικός (sicut & ἐγκηγορικός, de quo paulo antè) apud Aristot. legi testatur Bud. Ab eodem ET comp. Διαγρηγορῶ affertur pro Vigilo, item Expergiscor, sed sine autore.

Ἐγκήγορα apud poetas idem quod ἐγκηγορῶ, Vigilo. Iliad. λ, Παῖδες ἐγκήγορα τοῦτο. Apoll. Arg. 2.

Ε Γ Ω, communi lingua & Ἐγώ, Atticè, Ego. pron. primæ personæ. Il. ι, Νεῖ δή μ' ἐγὼ Διὸς πῆμα χεούσῃ. Xen. Pæd. 2, ἐγὼ καὶ σὺ ἐλογιζόμεθα. Od. ρ, Δός οἱ ἐλαύνοντι φόως ἐπιείμεναι ἠΰτε ἔγωγε. Verbo primæ personæ raro additur, nisi aut emphaseos, aut ἀφαιρέσεως causa, vt testatur Eust. Od. λ, Αὐτὰρ ἐγὼ τὸν ἐμὸν Γοργόλιον εὗρον ἐόντα. X. Pæd. 2, ἐγὼ μὲν εἰμὶ ἐπιτήδειος ἄξειν τὰ μέγιστα δεσμεύειν. Interdum & αὐτὸς additur. Od. φ, Ἔνδον μὲν δὴ αὐτὸς ἐγὼ κακὰ πολλὰ μοχήσας. Sæpius verò vacat. vt apud Plat. Apol. ἐγωμὲν γὰρ εἰδὼς quod Cicero vertit, Equidem vellem. Nonnunquam cum particulis γε, γέ τοι, δή, δέ, (præsertim verò in respōsionibus & affirmationibus) copulatur. vt ἐγὼ δή, Equidem. Bud. ex Dem. βούλεσθε οὖν ἀκοῦσαι τοῦτον αὖθις; ἐγὼ δὴ φράσω. Sic & ἔγωγε Atticum: idem valet quod καὶ μάλα, vel ναί γε, vel μάλιστά γε. hoc est, Sanè quidem. Xen. identidē, ἔγωγε, ἔφη, Equidē prorsus. Synes. ἔγωγέ τοι τῶν παλαιῶν παντελῶς ἀπεχθόμενος, Ego siquidem, vt Bud. interpr. Idem, ἀλλ' ἐγώ τοι καὶ ἐπῳδὰς οἶδα. Et Xen. ἐγώ τοι σε δίκαιον μὲ νομίζω. Plato, καὶ ἐγώ τοι, ὦ φίλε, Et quidem ego. Bud. ὡς ἔγωγε exponitur Equidem apud Naz. vel, Vt ego quidē existimo. Aliquando per synalœphen dicitur ἐγῳδα, ἐγῳμαι, seu (vt quidā scribunt) ἐγὼμαι, ἐγὼδα, pro ἐγὼ οἶδα, ἐγὼ οἶμαι. Xen. Apomn. 2, οἱ μὲν δὴ σοὶ τούτων οὐδὲν ὅτι οὐ πιστὰ ποιῶν; respōdet alter, πάντα μὲ οὖν ὡς ἐγῳμαι, pro quo paulo pòst diuisim, ὡς ἐγὼ οἶμαι. ET Ἐγὼν Doricè pro ἐγὼ. Il. α, Τοὔνεκ' ἐγὼν ἐρέω· ἐγὼ δὲ σοὶ αὐτίκα, καί μοι ὄμοσσον. ITEM Ἐγώνη, & ipsum Doricū pro ἐγὼ, vt pro σὺ, τύνη, iidem Dores dicunt. Eustath. pleonasmum esse scribit syllabæ νη.

Ἐμοῦ, Mei. Vnde ἐμοῦ γε ἕνεκα, idem quod Latinis, Per me quidem. vt apud Plaut. At tu ægrota si vis, per me quidem, ætatem. PRO QVO Ἐμέο, resolutione Ionica. ET Ἐμεῦ synæresi poetica, seu Dorica & Æolica. Theocr. Οὔτως αἰσυδᾶν λεύσσω ὀξὺ ἐμεῦ τύνητα οὐδέν. ET Ἐμεῖο per epēthesi. νῦ, Il. α, Ἀλλά μοι ἅμφω ὑπόσχεο καὶ μετάφρασαι ἐμεῖο. ET Ἐμεῖθεν per paragogen, Atticum, vt quidam scribūt. Il. α, Πῆμα γὰρ ἐξ ἐμέθεν, AT μεῦ apheresi literæ initialis ε, ex ἐμοῦ factum est. PRO QVO Μοῦ Doricū & poeticū est. Il. α, Καὶδέ μεῦ ἀρτιφανὴς ἔπεσε. vbi Eust. annotat τὸ ἐμεῦ, ablata litera initiali ε, encliticum esse.

Ἐμοί, Mihi. Et ἔμοιγε, Mihi quidem, Atticum, vt ἔγωγε. Ἐμοί δοκεῖν, Vt mihi videtur, Mea opinione. Quod Aristoph. pleno sermone dixit in Pluto, ὡς γ' ἐμοὶ δοκεῖν. sicut & Plut. Themist. ὡς ἐμοὶ δοκεῖν. & πάντ' ἐμοί, Quantumin me est, vel fuit, aut erit, Pro virili mea. De quo & similibus loquēdi formulis dicā in Ἐμός. ET Ἐμοιγε, pleonasmo syllabæ γε (vt in ἐγώγε) pro ἐμοί. Et μοι apheresi syllabæ initialis: vnde & encliticū est. Il. ζ, Ὅς μ' ἔβλαπτεν φιλέοντε μεγήμονά θ' οὐκ ἐθέλουσιν. Et duplicatū apud Demosth. Epit. φοβοῦμαι γὰρ μοι πάντα εἰς ἕνα καιρὸν, δὺς κρῖναι καλῶς καὶ ἅπαντα μοὶ ἢ ἄριστα αὐτῷ. Interdū (vt Mihi apud Lat.) gratiā addit: idq; frequēter in postulationibus aut interrogationibus. Il. χ, Ἕκτορ μή μοι μίμνε, φίλον τέκος, αἴθε μετ' ἄμμε. Il. ε, Ὄφρα δέ μοι ζώει γ' ὁρᾶϊ φάος ἠελίοιο. X. Pæd. 1, τὸ ἧττον μάλιστα μέμνησό μοι. ET Ἐμεῖν, Doricé. Theocr. Δῶρον ἐμεῖν νιν ἔλεσθαι.

Ἐμοῦ, Mei. τὸ κατ' ἐμέ, Quantum in me est. cuiusmodi loquē di formulas plures habes in Ἐμός. ET Mē aphæresi literæ initialis pro eodem. Tunc verò encliticum est, vt δίδωσί μοι.

Ἐμαυτοῦ, Mei ipsius, Ἐμαυτῷ, Mihiipsi, Ἐμαυτόν, Me ipsum. In duali & plurali declinatur diuisim, integris videlicet casibus vtriusque: vt νῶϊν αὐτῶν, νῶϊν αὐτοῖν, & sic deinceps. κατ' ἐμαυτοῦ μέρος, & κατ' ἐμαυτόν, Quantum in me ipso est. Cuiusmodi loquēdi genera plura in ἐμός, ex B. annotata habes.

Νῶϊ, Nos duo. Et in accus. Nos duos. Il. α, Νῶϊ δή, ἐγὼ Σθενέλος τε μαχησόμεθα. Lucian νῶϊ δή, ἐγὼ καὶ σύ: Il. ι, Τὼ καὶ νῶϊ πολινδὲ σαώσετον, i. Nos duos. Ibidem, Νῶϊ δ' ἐπαΐξας μεγαθύμου Τυδέος υἱός. ET Νώ (vel νὼ) per apocopē τῶ, vt à σφῶϊ Eust. factū esse σφὼ annotat. Il. ε, Πρίν γ' ὅτε τὼ πρὶν αἰδρεῖ σὺν ἵπποισι καὶ ὄχεσφι Ἀτρεΐδεω ἐλθόντε σὺν ἵπποισι πιφαύσω, Priusquam nos duo hūc virtē experiamur. Νῶϊν, Nostrūm duorum. Et in dat. Nobis duobus. Od. π, Ἀλλὰ σύ γ', εἰ δύνασαι, τῶϊν ἀρωγὸς μερμηρίξαι, Φράζεσθον ὅπως τις τῶν ἀμφὶς νοήσει σῷσαι, Quinobis auxilio sit, nos protegat. Plato, ὡμολογήθη νῶϊν, Inter nos conuēnit. Luc. in Solœcista, πρὸς γοῦν τὸν εἰπόντα, νῶϊ δὲ τῶ δαιμόνιε, σύ (ἔφη) καὶ νῶϊν ἐρεῖς ὡς ἀμφοτέρωθεν. ET Νῶν facta contractione pro eodē. Arist. Ran. τὸ δὲ βαρὺς νῶν βασανεῖ τὴν ῥῆσιν. Ἄμμι, Nos duo. Et in accus. Nos duos. Æolicum verò & Doricum est, secundum analogiam nominatiui plur. Theocr. τίς ἄμμε κρινεῖ, τίς ἐπάξεται ἐστερπὰ ἀμῶν; Sæpius tamen poetæ pro accus. plur. accipere consueuerunt. Il. α, Λοιδορέει νεῶ ἄμμε παλιμπλαγχθέντας ὀΐω. Theocr. Ἦ ῥα καὶ ἄμμι τιὼν ἐλεήσῃ, βῶνες ἀοιδάς.

Ἡμεῖς, Nos. PRO QVO Ἡμέας, Ionicè. ET Ἄμμες, Doricè. ET Ἄμμες, Æolicè. Od. ι, Αὐτῷ τοί κα καὶ ἄμμες ἀπαμβ' αἰτῶμεν ὀλίφρον.

Ἡμῶν, Nostrūm. PRO QVO Ἡμέων Ionicè. Il. γ, Ἡμῶν δ' ἐπιπόνῳ ἥατο καὶ μείζονι πίτυκτο. Theocrit. ET Ἡμείων interiecto ι metri causa. Od. ω, Οὐδέ τις ἡμείων δύναται πρὸς βίον Ὀδυσῆος ἐπαρήξαι. ET Ἡμέων secundum Eust. ex veterum autoritate, retracto accentu, à præcedētē syllabā vt in ἥμιν & ἧμας. ET Ἀμέων Doricè. Theocr. Pharmac. Ἦ ῥ' ἐν ἄλλο τι πρότερον ἔχε, ἀμέων ἐπιλάσκεο; ET Ἀμμίων, Æolicè, secūdum analogiā nominatiui ἄμμες.

Ἡμῖν, Nobis. PRO QVO Ἥμιν Ionicè & Atticè. Il. ρ, Ὦ φίλοι, ἢ μάλα ἧμιν ἐπιπλὴς ἀπειλεῖται. Vbi Eust. non admittit eos qui ἡμῖν ἐπιπλὴς scribebant, eò quòd prior scriptura sit antiquior. Soph. Œdip. Ὅπως λύσει τιν' ἧμιν θεσπῳδὸς πόρις. Phryn. Myste, ἵνα δὴ λόμενοί ἧμιν ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ. Quæ duo exempla Eust. vt Attica ponit. ET Ἄμμιν, Doricé. Theoc. Παλαιὰ δ' ἀμὶν ὕπαθρα καὶ πρατὸς δόρκοντο Αἰγίλιοι. ET Ἀμῶν producto ι, itidem Doricé. Theocr. Χ' ἁμῶν δεῖ κόων φιλοποίμνιος. ET Ἄμμιν, Æolicé. Od. μ, Εἰπὲ γὰρ αἰτόπατον κακὸν ἔμμεναι ἄμμιν ἔφασκες. ET Ἄμμι, itidem Æolicé. Od. α, Χαῖρε ξεῖνε πάρ' ἄμμι φιλήσαι. Apollon. Ἄμμι γεμίζω τόξον ἀτυζόμενος.

Ἡμᾶς, Nos. ἀθ' ἡμᾶς ἕως σκίδνανται, Ad nostram vsque ætatē. PRO QVO Ἡμέας, Ionicè. Od. ξ, Ἐν δὲ ἡμέας πρόσσω λέγε κίπτειν. ET Ἧμας, retracto accentu, sicut in ἧμιν & ἧμων, vt Eust. ex veterum autoritate docet. ET Ἀμᾶς, Doricé. ET Ἄμμας, Æolicé.

Possessiua ab ἐγώ, sing. dual. & plur. numeri.

Ἐμός, ή, όν, Meus. Il. υ, Οὔτε σὺ οὔτ' ἄρ τις σὸς ἐμοὺς ἴδες, οὔτ' ἄρ ἐγὼ σούς, nec tu meos, nec ego tuos. Hesiod. Erg. Ὡς δὲ ἐμὸς καὶ σός. Athen. lib. 11, ἑταίροις ἐμοῖς γε καὶ σοῖς. At apud Xen. Pæd. γ, τῇ ἐμῇ δυνάμει, pro eo quod est τῇ δυνάμει τῇ ἐμοί. Et Κατὰ γε τὸν ἐμόν, Mea quidē sententia, apud Plat. Pro quo pleno sermone alibi dicit, κατ' ἐμὸν δόξαν. Vide Bud. comm. p. 971. Ἐμόν ἐστι, Mei est officii. Isocr. Euag. Τὰ ἐμά, Res meæ. Soph. El. Ἐγὼ μὲν οὖν ἥκω πρὸς καὶ τὰ σὰ καὶ τὰ σὸν αὐθάδους· ἄμυα. Καὶ πάμεν αὐτὸς ἦλθον, & tuas res & meas: seu Et tuū commodū & meum. Et plur. num. apud Synes. ἄκουε πάντων ὡς ἔχει πάμοί. Τὸ ἐμὸν & τὰ ἐμὰ nōnunquam dicitur pro ἐγώ. Il. ι, Οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, οὐδ' ἀπαμπλόν, Οὔτ' ἀπαλυτόπτην γ', ὅ, τι κεν κεφαλῇ καὶ παυδύεσιν. id est οὐ γὰρ ἐγὼ μεταβολος καὶ ἀπαμπλὸς. Eurip. εἶσ' ἐγὼ σοῦ πάρα, Ἐλθὼν πρώσας πάμόν, ἀπολέσαι μέ σε, id est Me. Idem Orestes, ὅπου δὲ πάμ' ἀξυμπάσαντ' ἴδῃς, i. ἐμὲ λιποξυμπάσαντα. Sic Plato τὰ δ' ἐμὰ, βούλεσθαι μὲν ἕτοιμα, δύνασθαι δ' ἧττον ῥᾴδίως. Ego autem velle quidem promptus, sed nō perinde posse facilis. B. interpr. Idem pro eodem dixit,

τὸ ἐμὸν σῶμα, in Hippia maiore, φαῦλον γὰρ ἂν εἴη τὸ ἐμὸν σῶμα καὶ ἰδιωτικόν, Quippe ineptus essem similisque idiotæ. Τὸ μὲ ἐμόν, Quod quidem ad me pertinet. Plato Timæo. Sic Synes. κατὰ γε τὸ ἐμόν, τάχα δ' ἂν χάριεν αἴτιον Alia exempla habes apud Bud. C. p. 971. Τὸ ἐμὸν μέρος, Quantum in me est, seu fuit. pro quo & τὸ γ' ἐμόν, & τὸ μὲ ἐμόν, & κατ' ἐμαυτὸν, & κατ' ἐμαυτῦ μέρος, & τὸ ἐπ' ἐμοί, & ὅσον ἐπ' ἐμοὶ, & τὸ κατ' ἐμὲ, & τὸ ἐπ' ἐμὲ πᾶν μέρος, & ὅσον ἐπ' ἐμὲ ἦκεν, & τὸ εἰς ἐμὲ ἦκον, & ὡς ὅσον' ἦκε δυνάμενος, Quàm maximè facere possum. De quibus loquendi generibus prolixius tradit Bud. Comm. p. 772, & 773. ΑΤ Οὑμὸς ΕΤ Τοὐμὸν ΕΤ Ταἰμὰ, per synæresin dicũtur pro ὁ ἐμὸς, & τὸ ἐμόν, & τὰ ἐμά. Plato epist. οὑμὸς λόγος. i. meus. Syn. ἄκουε τἀπὸ σοῦ ὡς ἔχει τἀμά, res mea.

Νωΐτερος, α, ὁ, Noster, Qui nostrûm duorum est. Il. ο, Iuppiter ad Iunonem, Σύ θ' ἱερὴ κεφαλὴ καὶ νωΐτερον λέχος αἰνῶς Κευείδιον.

Ἡμέτερος, Noster. Homerus Od. α, Βούλομαι ἤδη νῦν εἰπεῖν ἐφ' ἡμέτερ'. X. Pæd. 4, οὐδὲν γὰρ οὕτως ἡμέτερόν ἐστιν ὡς ἡμεῖς ἡμῶν αὐτῶν. ἡμέτερόνδε, apud poetas, est Domum nostram. subintelligitur enim οἶκον. Od. ο, ἡμέτερόνδε κιλοίμεθα. Ἔρχεσθ. Apoll. ἡμέτερόνδε μολεῖν. Et ἡμετέρα, Patria nostra: sub. χώρα, aut tale quid. Thuc. lib. 6, πολύ τι ἀπὸ τῆς ἡμετέρας εὐνῆς μάκρομ' ἀπεῖν. Ἡμέτερος etiam dicitur Qui nobiscum facit, Qui à partibus nostris stat. Thuc. lib. 4, τῷ τι γὰρ χωρίου τὸ δρεπανοειδὲς, ἡμέτερον νομίζω. Sic Greg. contra Iulian. ἐκ ἡμετέρας pro orthodoxis dixit: opponens eis τοὺς ἔξωθεν. quo nomine gentiles intelligit, quos & Ἕλληνας vocat. Τὸ ἡμέτερον dicitur etiã pro ἡμεῖς, sicut paulo antè τὸ ἐμὸν quoque & τὰ ἐμὰ pro ἐγὼ vsurpati docui. Gal. Therap. 9, τὸ δ' ἡμέτερον οὐχ ὧδε ἔχει, Nos verò aliter rationem nostram comparauimus, seu, Nostra autem ratio aliter comparata est, vt Bud. C. p. 972, interpr. addens, Terentium hoc imitatum in Eun. dixisse, Non agnosco vestrum tam superbum. i. vos. idque Donatum parum animaduertisse. ΕΤ Ἡλὼς pro ἡμέτερος (sicut pro ὑμέτερος, ὑμὼς) apud poetas, vt tradũt v. l. PROQVO Ἀμὼς, seu (vt apud Eust. scribitur) Ἀμὼς, Doricè. Theocr. ἀμὸς κυκλίσκος δ' ὁ πύκτης. & ἀμὸν πατέρα apud Eust.

Ἔ Δ Ω, Edo. Od. γ, Ὄφρά τι οἷα ἴδοιτο διοτρεφέος βασιλῆος. Il. μ, ἴδε οἷσί τε πίσεα μᾶλα. Cuius præteritum ΕΣΤ Ἐδήδοκα, facto ex fut. inusitato ἐδήσω, pr. ἔδηκα, & pleonasmo syllabæ δο, ἐδήδοκα, vt ab ἄγω, ἀγήοχα. Alexis apud Athen. lib. 12, καὶ δαιτυμὼν οὐκ ἐδήδοκα. vnde partic. ἐδηδοκώς. Et pass. Od. χ, Ὅσσά τε δὴ κρέα πῦρ ἐπέσπετο καὶ ἐδήδοτο ὠμοδάϊκτα. Et ἐδηδεσμένον apud Paulũ. ΕΤ Ἔδμεναι infinitiuo modo, pro ἐδέμεναι. i. ἔδειν. Od. ξ, Ἄλλοισιν δ' οὐσὶ σάλους ἀπάλλω Ἔδμεναι. Cætera tẽpora in vsu nó sunt.

Media quoque vox in actiua sign. vsurpatur. Plat. De rep. l. 2, ἵνα μὴ ὃ καὶ τῶν ἀγρίων βοσκημάτων ἕκαστος αὐτὰ ἔδηται, siquis eis vescatur. Aristoph. οὐκ ἄρα τὸ γ' ἐμοὶ ἔδῃ. Et apud Poll. ἐδώδιμα, ἔδεσμα, ἐδώδιμος. Vnde est & præter. med. Ἐδηδώς.

Ἔδω impropriè de vermib⁹ dicitur ligna aut aliã materiam corrodentibus: & metaph. edi dicuntur κάματος, θυμός, & huiusmodi. Od. φ, Μὴ κέρα εἶπῃς ἔδοντα ἀκηχεμένῳ ἀνάκτι. Et voce media, Il. χ, Αἰόλαι δὲ λαὶ ἔδονται, ἐπεί κε κυσὶν κορέσωνται, γυμνόν. Od. ξ, Ἄλλοι δ' ἠμάτιον κάματον τετληότες ἔδουσι. Od. ι, Κείμεθ' ὁμοῦ κεκμηότα τε καὶ ἀλγεινὸν θυμὸν ἔδοντες. Et voce media Il. ω. Τέκνον ἐμόν, πῶς μάχεσθε δόλῳ ἀνέρος καὶ ἀνέων; Σὺν δ' ἔδεται κραδίην,

Ἔδεσμα, ατος, τὸ, Edulium, Penus. Isocr. De pace, χαίρουσι μὲν γὰρ τοῖς ἰδίοις καὶ τοῖς ὀπτοῖς καὶ τοῖς ἑψητοῖς καὶ τοῖς σώμασι καὶ τοῖς ψυχροῖς βλάπτουσιν. Athen. l. 1, de Philino quodam, μήτε ποτὰ χρὴ σπουδή ποτ', ἢ ἐδέσματ' ἄλλα ἢ μύρον γαλακτοποιὰ τὸν βίον. Idẽ paræmiãdo dicit esse ἀπλοῦς σοφὸν ἔδεσμα. & l. 14, scribit βάγημα tantùm à βρῶμα differre quantum ἔδεσμα à προσφάγιον.

C. Ἐδεσματοθήκη, ης, ἡ, Penaria cella, seu simpliciter Penaria, Vbi edulia reponuntur. quam κελλιοθήκην quoque appellatam tradit Poll.

Ἐδητύς, ύος, ἡ, Cibus, Quod comeditur. Odyss. ξ, Κεῖσ' ἀρ ἄοσσε, ἄπαντες ἐδητύος ἱέμενοι πάντες. Od. γ, πίσεός τε καὶ ἐδητύος ἔξ ἔρον εἶπε.

Ἑδίατρες, υ, ὁ, vocabulum (vt Ælius Dionys. apud Eust. scribit) Græcum, sed de re cuius vsus apud Persas. est n. προγεύστης, Prægustator, ὁ προεδίων τὸ βασιλέως ἀσφαλείας ἕνεκα. postmodum verò ἐδιάτης vocatus fuit ὀπτήτης τε ἅμα ὄψου καὶ ἀρτοπώλης, vt Eust. & Suid. tradunt: seu ὀπτοπώλης δίκην, vt Hesych. Differre ab ἐλιάτης anno tat Ammon. quòd ἐλιάτης sit coquus, ab ἐλεός: ἐδιάτης, autem, ἀπὸ τοῦ ἔδω. Athen. tamen. l. 4, quod Eust. de ἐδιάτης dicit, ἐλιάτῃρῳ tribuit, nisi mendum subest.

Ἐδωδή, ῆς, ἡ, Phagedæna, Serpigo. ab exedenda carne.

Ἐδώδιμος, Cibus, Quod comeditur. Odyss. ξ, Αὐτὰρ ὑπὲρ ἥμενον καὶ ἤσεσι δῶμον ἐδώδει. Hesiod. Erg. ὡς πλεῖόν μοι, κἠπαρνότερον ἦπαρ ἐδώδει. Plato l. 1 De rep. ὡς τῇ ἐδώδῃ ἢ πόσει πλεονεκτῶν. Apud Gal autem ad Glauc. ἡ τῆς ἐχίδνης ἐδωδὴ exponitur Esus viperarũ, id est quum eduntur viperæ. HINC Ἐδώδιμος, η, ὁ καὶ ἡ, Qui esui est. Edulis, Esculentus. Thuc. lib. 7, βουλόμενοι ἔκ τι τῶν οἰκείων λαβεῖν τι ἐδώδιμον. Theophr. τῆς σκολύμου ἡ ρίζα ἐδώδιμον ἔχει. Pro quo Plin. Scolymus carduorum generis, ab iis distat quòd radix eius vescendo est. Dioscor. lib. 3, cap. 66, ἡ ῥίζα ἐσθίεται, ἐδώδιμος, ὡς τῶν ἁπαλῶν φυλλῶν. capite tamen 59 dicit ῥίζα ἐδώδιμη.

C. Ἀπόδω, Abedo. vnde in pass. ἐκ πολλοῦ πολυφαγῆς ἀποδόμενος τὸ ῥάμφος, citat Eust. ex Plat. Sophista.

C. Ἐξόδω, Exedo.

C. Κατέδω, Comedo, Odyss. τ, Ἀχαλκὰ δὲ πάντα βίοτον κατέδουσιν Γηγενέων. Iliad. τ, Μήδεά τε φῶτας ἐρικυδέας κατέδουσιν. Iliad. ζ, de Bellerophonte, Ὃν δῆμον κατέδων, πάντων αἰνότατον ἀλιτήμενον. Præt. perfect. est κατεδήδοκα, apud Suid. Et κατεδηδοκὼς τὰ πατρῷα apud Pollucem. Et in pass. apud Eustath. ex Plat. Comico, κατεδήδεσμαι αὖ καὶ κατακέκομμαι δίκῃ. Et particip. κατεδηδεσμένος, Comestus, apud Suid.

C. 2. Προκατέδω, Ante comedo. Et προκατεδῦσαι, Præcipiet, Prius edet. v. l. ex Luc.

C. 2. Προσκατέδω. Insuper comedo. Alexis apud Ath. l. 12, de candaulo, obsonio quodam Lydio delicato, πολλοῦ δ' ἐγὼ Λυδοῦ δέω στι, προσκατέδῃ τοῖς δακτύλοις. Σαυτῷ γὰρ χαίρων.

C. Περιέδω, Corrodo, Circumquaque adedo.

C. Προέδω, Antè edo. vnde προεδωδίς, quasi præfitæ.

Ὀδούς, όντος, ὁ, Dens. Il. ρ, Τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο δεξιτερὸν κατὰ νῶτα· διὰ δ' ἄρ' ὀδόντας ἄμπεσε δουρὸς ἀκωκή. Plut. Symp. 8, καὶ δίκτυς ἔχει τοὺς ὀδόντας, καὶ λάσιος τὰ χείλη. De dentium autem differentia & nominibus vide Pollucem & Gorr. [Ὀδόντα verò etiam appellant anatomici apophysin secundi spondyli cervicis, altam, duram, solidam, è superiori interna mediáque eius sede erumpentem, sursumque spectantem, propterea quòd dẽti hominis canino assimiletur, vt scribit Gorr. addens, ab hac apophysi totam etiam ipsam vertebram ab Hippocr. (vt tradit Gal.) ὀδόντα appellatam fuisse, non autem (vt scribit se putare Ruff. Ephes. ἐκ τῆς πρὸς μυελοειδοφυΐαν ὁμοιότητος) primam. alios verò ipsam apophysin, κυρηνοειδῆ vocasse à similitudine nuclei, alios à nuce pinea κωνοειδῆ, alios etiam ὀδοντοειδῆ. [Apud Nicandr. verò Ther. ἐν δὲ τῇ ῥίζῃ Σικελίου λίθου κοπεῖσα κατακεκριμένου ὀδόντος, schol. exponit δ' ἀδύνας καὶ πρίσεως. vt ὀδοὺς ibi pro pistillo accipiatur, quo (sicut à dente cibus) in mortario aliquid comminuitur. Ὀδοὺς autem ab ἔδω quasi ἐδόντος τις ὤν. Atque adeo (vt à quibusdã

annotatur) ΕΤ Ἐδόντας Æolès dicunt pro ὀδόντας. v.l. ΑΤ Ὀδὸν pro ὀδούς, Ionicum est, vt tradit Eust.

C. Ὀδοντόλυφον, υ, τό, ΕΤ Ὀδοντολυφὶς, ίδος, ἡ, Dentiscalpium, quo ea quæ dentibus inhærent, eximuntur. Gorræus.

C. Ὀδοντοειδὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Dentis formam habens. ὀδοντοειδὴς λίθαρυος, ea est quam ὀδόντα Hippocr. & omnes anatomici πυρίωσιν λίθαρυον appellant. Gorr.

C. Ὀδοντομάχης, υ, ὁ, Dentibus pugnans. vnde ὀδοντομάχοι ὗες apud Eust. ex veteribus, οἱ κάπροι, i. apri.

C. Ὀδοντοξέστης, υ, ὁ, Instrumentum (vt scribit Poll.) medicum, exesis dentibus eradendis idoneum, vt scalper ex tisorius vel scalpellus.

C. Ὀδοντοπάστημα, ατος, τό, Dentifricium. puluisculus id maxime est quo dentes fricãtur & gingiuæ. Gorr.

C. Ὀδοντοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dentifer. Epigr.

C. Ὀδοντοφυὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Dentes producens. ὀδοντοφυῆ βρέφη, Dentientes pueri. Camer. ΕΤ Ὀδοντοφυΐα, ας, ἡ, Dentitio, Dentium emissio aut productio. Paul. Ægin. lib. 1, cap. 9, ὀδοντοφυίαι γίνονται περὶ ἕβδομον μῆνα. ΕΤ Ὀδοντοφυέω, ῶ, Dentes produco. Hippocr. Aphor. ἐκ δὲ τοῦ ὀδοντοφυεῖν ἐφίσταται οὖλων ἀδιξίαι μυῶν, ἅπτυαι μυῶν, πυρετοί. Pro quo Celsus, Proprix etiam dentientium, gingiuarum exulcerationes, distentiones neruorum, febriculæ interdum. Greg. ὀδοντοφυοῦσι δὲ πολλὰ παιδίοις καὶ αὔξανται μᾶλλον ἐφεστάναι τὰ δεινὰ ἢ πάλιν.

C. Ὀδοντοπάγα, ας, ἡ, Instrumentum chirurgicum ad euellẽdos dentes. Gorr. Forficem vocat Celsus, Forficulã Plinius. Plut. ξυρὰς καὶ τὰς πρωτέας χειρὸς ὡς ἂν ἰατρὸς ὀδοντάγρας καὶ ἀκτῖνας.

C. Ὀδοντοδοχεῖον, ου, τό, Dentiducum. Cæl. Aurel. Chron. lib. 2, cap. 4, Plumbeum ὀδοντοδοχεῖον, quod nos Dentiducũ dicere potuimus.

C. Ὀδοντολγία, ας, ἡ, Dentium dolor. Dioscor. μαστιβῶσα ὀδοντολγίας. Pro quo Plinius, de leucacantha, Commanducata, dentium dolores sedat. ΕΤ Ὀδοντολγέω, ῶ, Fut. ήσω, Dẽtib⁹ doleo, Dentium dolore afficior.

C. Ἀμφόδους, οντος, ὁ καὶ ἡ, Vtrinque dentatus, Ambidens siue Bidens. quomodo appellatam ouem scribit Festus quæ superioribus & inferioribus esset dentibus. Aristot. τῶν δὲ πτερνοπόδων ὅσα μὲν ἄνω ἀμφόδοντα τῶν κερατοφόρων, πάντες ἔχει τοὺς τοιούτους πόρους. Idem, τὰ ἀμφοδόντων γάλα οὐ τορεύεται. Pro quo Plin. Caseus non fit ex vtrinque dẽtatis. Scribitur enim duobus modis apud Aristot. ἀμφόδους & ἀμφοδόντους. vtranque autem scripturã agnoscit Bud. ΕΤ ἄμφωδόντα ζῶα, alia declin. apud eundẽ B. Animal quod ab vtraque maxilla dentes habet.

C. Ἀνόδους, οντος, ὁ καὶ ἡ, Edentulus. Citat Pollux ex Pherecrate. Item, Dentes non habens, Bud. ex Athenæo, τὰ αἰόδοντα, ὡς καρχηδόντα. Idem l. 7, αἰόδοντα καὶ λεῖα, ὡς ῥαφίς. ΕΤ Ἀνόδοντος, ου, ὁ καὶ ἡ, pro eodem. v.l.

C. Ἀργόδους, οντος, ὁ καὶ ἡ, Albos dentes habens, pleonasmo literæ δ. Ill. ω, de apro Calydonio, καὶ ἄχρι τῶν ἀργόδοντα. Ill. λ, — κυνὸς ἀργόδοντας. Sunt qui exponant μεγαλόδους, volentes derluatum esse ab ἀργῶ, interiecto γ.

C. Καρχηδόδους, οντος, ὁ καὶ ἡ, Dẽtes asperos, acutos, serratos, pectinatimque inter se coeuntes habens. Il. ρ, κυνῶν ὑπὸ καρχηδόντων. Sic Athen. lib. 7, dicit καλλιχθυν esse καρχηδόντα καὶ ἀκανθώδη. Aristot. lib. 3 De part. anim. καρχηδόντα vocari scribit ἐκεῖνα μὲ ἔχει ὀδόντας, ἀλλ' ἐξῆς καὶ ὧν κυνοειδῶν, vt leo, pardalis, lupus, canis: seu (vt l. 3, c. 1, exponit) τὰ ἐξῆς καὶ ὑπακάνθους ὀδόντας ἔχοντα: vtrobique à χαυλιόδους distinguens.

C. Μεγαλόδους, οντος, ὁ καὶ ἡ, Magnos dentes habens. quo vocabulo exponebat Tryphon præcedens ἀργόδους, vt docet Etymol.

C. Μυριόδους, Infinitos dentes habens. Epigramm. μυριόδους ἰλίφας.

C. Προόδους, οντος, ὁ καὶ ἡ, Prominentes dentes habens. ὁ προύχοντας ἔχων ὀδόντας, Poll. Brochus seu Broncus.

C. Σπιόδους, οντος, ὁ καὶ ἡ, Dentibus nocens. ΑΤ Σπιόδους piscis nomen. Athen. lib. 7, ex Archestrato, Λάκκῳ σπιόδοντα μὲν οὐ ζητεῖ τις ἐχεῖν [ἰχθύν]. ΟΥΙ ΕΤ Σπιόδους dicitur, Numenius Halieut. ibidem, Ἡ δὲ μάγειρος σπιόδοντος καὶ λαγκιδίου ἐπιμανθάνει. Denticem quidam interpr. ΕΤ Σπιοδοντὶς, itidẽ piscis apud eundẽ eodẽ lib. Et l. 8, quũ de pelamide dixisset, addit, ἡ δὲ μείζων σπιοδοντὶς καλεῖται. ΕΤ Σπιοδοντίτης λίθος, gemma è cerebro piscium qui sy nodontes vocantur, vt scribit Plin. lib. vlt. cap. 7.

C. Συνόδους, οντος, ὁ ἡ, ἡ, Cui dentes continui sunt. Aristot. τῶν ζώων τὰ συνόδοντα πίνοντα απῶ, οἷον ἵππος ἡ βοῦς. Pro quo Plin. Quibus continui dentes, sorbent, vt equi, boues.

C. Τριόδους, οντος, ὁ ἡ, ἡ, Tridens. 1 Reg. 2, τριόδους κρεάγκα, Fuscina tridens. Substantiuè etiã capitur, vt Lat. Tridens. Epigr. lib. 2, Οὐ μάλα, τριόδοντα δ' ὑπολαμβάνω μιν Χαρίτων. Capiturque interdum (sicut tridens) pro instrumento, quod Neptuni sceptrum esse putatur. vt apud Pindarum Olymp. ode 9, τρίαινα alio nomine appellant. ΗΙΝΟ Τριοδοντία, ας, ἡ, pro piscatu, citatur ex Plat. Sophista.

C. Χαυλιόδους, οντος, ὁ ἡ, Exertos dentes habens. Hesiod. Asp. Κάπροις χαυλιόδοις. Opp. lib. 3 De ven. καρχαρόδοντα δὲ καὶ φοβερὰ ζωάδια ὁμιλεῖ Σαρπηδόνιον θηρῶν, καὶ χαυλιόδοντα γένθια, id est ζῶα ἔχοντα ὀδόντας ἐξέχοντας, Quæ citra rictum dentes exerunt. Aristot. De part. anim. l. 3. c. 1, ὑὸς δὲν ἄνευ ζώου ἔστιν ἅμα καρχαρόδουν καὶ χαυλιόδουν. Idem lib. 9, χαυλιόδοντα vocari dicit ὅσα ἔχει ὀδόντας ἐξεστηκότας τῇ γνάθῳ, vt elephas & porcus. Et Χαυλιόδους substantiuè ipse dẽs exertus. Herodot. De crocodilo, χαυλιόδοντας φαίνων. Arist. De part. anim. lib. 3, cap. 1, ὅσα δὲ βοηθεῖ πρὸς ἄλληλα ὀδόντας ἔχει, τὰ μὲν, χαυλιόδοντας ἔχει, καθάπερ εἴρηται. Opp. lib. 7 De venat. Ἱππάγρων πολὺ φῦλον ἀκαχμένον ἰοφόροισι Δοιοῖς χαυλιόδουσι.

C. Ἀμφόδων, idem quod ἀμφόδους. v.l.

C. Ἀργιόδων, idem quod ἀργιόδους. Apoll. Arg. 2, Κάπριος ἀργιόδων.

C. Ἐμεγάδων, Magnos habens dentes. v. lex.

C. Προόδων, idem quod προόδους. Poll.

C. Νωδὸς, ὁ, Dentes nõ habens. Poll. ex Eubulo & Phryn. ΥΝΔΕ Νωδιήρων, οντος, ὁ ἡ, Senex & edentulus.

Ὀδοντόω, ῶ, F. ώσω, Dentibus instruo & munio. vnde Ὀδοντωμένος apud Poll. Dentatus, Denticulatus, quum πρίονα, id est serram, dicit esse σίδηρον ὀδοντωμένον. ΕΤ Ὀδόντωσις verbale, Dentatus, Dẽticulatus. ὀδόντωσις πρίων apud Galen. ΕΤ Ἀποδόντωσις, ως, ἡ, Sordium circa dentes abstersio aut purgatio. Poll. ῥίψις ὀδόντων, ἀποδόντωσις ἔλεγον· ἐξομαίτωσιν, ῥίψις ὁμαάτων ῥύπου.

Ὀδοντίαω, ῶ, F. άσω, Dentio. ΥΝΔΕ Ὀδοντίασις, ως, ἡ, Dentitio. idem quod ὀδοντοφυΐα. id est, dentis iam concreti eruptio extra gingiuam. Gorr.

Ὀδοντίδιος, υ, ὁ, Fœnum fruticosum, triangulis flagellis, geniculatis, nigro articulorum nodo, foliis polygono lõgioribus, hordei semine: inde dictum quòd decoctum in vino austero gargarizato dolores dentiũ mulcet. Gorr.

Ὀδοντισμὸς, ῦ, ὁ, Species vna ex quinque Pythicis certaminibus in quibus tibicines pugnam Apollinis cum dracone Pythio exprimere certatim solebant, vt scribit Pollux, addens, συμπεριλήπτει δὲ τὴν ἰαμβικὴν ᾠδὴν καὶ σπαστικὰ κρούματα καὶ τὸν ὀδοντισμὸν, ὡς τῶν ῥαψῳδῶν ὁ μὲν πρόσωπον ὑποκρίνεται τοῦ πεπονθότος τοῖς ὀδόντας. V.l. ex eodẽ Poll. ὀδοντισμὸν exponunt modum quẽdam canẽdi tibiis, ὅτι ἡ γλῶττα φυσᾷ καλάμους ἀντὶ τῶν ὀδόντων.

¶ Ὀδάξ, aduerb. Mordicus, Dentes comprimendo. Od. ρ, οἳ δ' ἄρα πάντες ὀδὰξ ὀλίγον φωτὸς, Τηλέμαχον δακέμεν. Il. ω, Ἕκτορος ὀψὲ πεπαλαγμένον ὀδὰξ ἕλον ἀσπιστῆρα. Il. γ, πολίης δ' ἀμφ' αὐτὴν ἐπάρουρα Πριαμίδαι ὀδὰξ λαζόμενα γαῖαν, Mordicus appetant terram. Aristoph. Pluto, ὀδὰξ ἐλαβόμην. Dentibus arripui, seu Mordicus arripui. Alibi ὀδὰξ ἔχειν dicit, i. Mordicus tenere, seu dentibus. ΥΝΔΕ Αὐτοδὰξ, Ipsis dentibus, Mordicus. Aristoph. Pace, Ταὶ φύσει ἐμοὶ δὲ δῶρον καὶ τὸν αὐτοδὰξ ἔχειν. Vbi adiectiuè sũ prum addito articulo, significat Pertinacẽ, & qui mordicus rem aliquam fenet. In alio eiusdem loco, μυσαλέων αὐτοδὰξ ἀφαιρεμένων Suid. exponit πάνυ. Significat etiã ἀδηχθῆναι, vt idem Suid. & Eust. annotant.

Ὀδαξίαω, ῶ, F. άσω, Doleo ex morsu quem dentes fecerunt. Cam. ex Xenoph. Symp. ὥσπερ ὑπό τινος θηρίου τοῦ ὤμου μου ὀδαξίου τὸν παῖδα τοῦτον ἐκείνην τὴν ἡμέραν ὠδάξει, dolebam humerũ tanquam me bestia momordisset. Bud autem exponit

Pruriebam. Vnde in paſſ. apud Dioſc. lib. 5, de vinis, ἁρμόζον ἐς πεφρικὸς ὀδαξομένους καὶ πληρουμένους. Et lib. 6, c. 2, καὶ ὀπίσω πόνος ἰσχυρὸς μετὰ τὸ δακεῖν ὀδάξασθαι τὸ ὑπό. Sic enim ibi ſcribitur: ſicut & apud Heſychium, ὀδάξει, ἕλκει ὀδοῦσι δάκνων. vt videatur ὀδάξω dici ſicut αἴξω, at in illo Xenophontis loco Camer. annotat eſſe aoriſtum ſecundum.

Ὀδαξμός, οῦ, ὁ, Prurigo mordax. ſeu (vt Gal. 3 in Aphor. 25 definit) κνησμός τις μετὰ βοσχείας πικρᾶς αἰτίας. Ex Hippocr. habes exemplũ ſuprà in ὀδοντᾴω, vnà cũ interpretatione Celſi. Dioſc. lib. 2, cap. 81, de butyro, ὀδοντασμῆς ὠφελεῖ καὶ ἕλκεσι τοῖς ἐπὶ οὔλων ὀδαξησμοὺς ὅτι παιδίων. Plut. Erot. τὸ δ' ἱμερτὸς ἐν ἀρχῇ καὶ δάκνον μὴ φοβηθῇς ὡς ἕλκος ἢ ὀδαξισμόν. Gorr. ὀδαξισμὸν οὔλων interpr. pruritũ ante dentitionem. nam antequã erumpant dentes, dolorem quẽdam ſeu pruritum ſeumorſum, illis intra gingiuas conceptis & erumpere feſtinantibus, ſentiri, quo moti infantes gingiuas inuicem collidant. ὀδοντίασιν autem, eſſe dẽtis iam concreti eruptionẽ extra gingiuam. Hermolaus Barb. apud Dioſc. Gingiuarum commorſionẽ vertit. Notandum verò ſcribi & ὀδαξησμὸς per η, quã ſcripturam ſequitur Camer. ὄλων ὀδαξησμὸν ſeu κνησμὸν apud Hippocr. idem eſſe annotans quod Plato in Phædro dicit, τῶν ὀδοντοφυούντων παίδων, κνῆσιν καὶ ἀγανάκτησιν περὶ τὰ οὖλα; pruritum & moleſtiam gingiuarum. Apud Erotianum etiam ὀδαξησμῶν ſcribitur: ita vt ὀδαξησμὸς ab ὀδαξῶσθαι deriuari videatur.

Ὀδαξιστικός, ὀδ, ὁ, Mordaci prurigine præditus. vt ὀδαξιστικὸς χυμός. Plat.

Ὀδαξτάζω, F. άσω, Morſico, Camerar. ex Apoll. lib. 4, ἀφηγέονται δ' ἐνὶ σωμάτων χαλινὰ Ἀμφὶς ὀδαξτάζοντα θοῇσιν ὀδοῦσι κροτέονται.

¶ Κνώδων, οντος, ὁ, Mucro, Cuſpis, ſeu acies gladii, ἡ τοῦ ξίφους ἀκμή, vt Poll. exponit. Soph. Aiace, πῶς δ' ἀπασσάμενος πικρᾷ τοῦδ' αἰόλου κνώδοντος; de gladio quo ceciderat Aiax. vbi ſchol. & ipſe exponit τῆς τοῦ ξίφους ἀκμῆς, adiuncta etymologia, τῆς ὀξύτητος τὸ κνίζειν ὡς ὀδούς. ‖ Κνώδοντες in venabulo etiam dicuntur ſiue aures ſiue dentalia in medio eminentia, quæ aprum in venabulum irruentem impediunt quo minus hominem impetu illo lædere poſſit: ſiue quòd duorum mucronum inſtar extent, ſiue quòd inſtar dentium elephantis aut apri exerantur. Xen. Cyneg. ᾧ δὲ περὶ τὸν αὐλὸν κνώδοντας ἀπὸ καλαμίσκου μὲν λόγχας ἔχοντα, ἐν δὲ μέσῳ τῷ αὐλῷ κνώδοντας ἀπὸ καλαμίσκου ὑψόσε πρὸς αἰθέρα, καὶ πρὸς ῥάβδους κραναίας δεξαπαγεῖς. id eſt, Budæo interpr. Venabula autem eſto primùm quidem ſpiculis præmunita: qua verò ſpiculum haſtili induitur & annectitur, ibi in medio aures æratas habẽto. Pollux κνώδοντας venabuli collocat ἐν τῷ τοῦ αὐλοῦ πέλας περὶ τὴν πτερύγωσιν. Et Xenophon paulo pòſt dicit οἱ κνώδοντες τῆς λόγχης. vt intelligatur κνώδοντας poni ἐν μέσῳ τῷ αὐλῷ, in medio videlicet haſtili illo vbi ſpiculum ei induitur: ſicut vertit Bud. Ad horũ venabuli κνωδόντων ſimilitudinem Sophocl. Antig. dixiſſe videtur ξίφους ἕλκει δικρόου κνώδοντος: niſi ancipitem enſem ibi interpretari malis.

Ἕ Ζ Ο Μ Α Ι, Sedeo. ll. β, Ἕζετο δ' ἀρχὸς ἀνδρῶν. Od. γ, Ἑξείης ἕζοντο κατ' κλισμούς. τρόνους τε.

C. Ἐ φέζομαι, Inſideo. ll. 3, Δίφρῳ ἐφεζόμενοι. ‖ Item, Incubo. Bud. ex Theophylacto, οὐ δὲ τοῖς σοβαρῶς ἐφεζομένοις συγχέμμασι.

C. Κ Α Θέζομαι, Sedeo. idem quod ſimplex, ſed eo vſitatiùs apud proſæ ſcriptores. ll. ω, Ἥδε μάλ' ἐς χαμαιπετὲς καθέζετο. Heſiod. Erg. — παρ' Διὶ πατρὶ καθεζόμενοι Κρονίωνι. Plato Polit. 1, ὅπου καθεζόμεθα οὐκ παρ' αὐτὸν ἕκαστος τὸ δίφρου πρὸς αὐτῷ κύκλῳ. Futurum eſt καθεδοῦμαι. A paſſ. autem voce καθέδρα apud Lucian. in Solœciſta dicitur eſſe ἐκφυλον. ‖ Καθέζομαι apud Thucyd. de exercitu dicitur pro Sedes ſuas locare, Caſtra metari. vt lib. 2, καὶ καθεζόμενοι ἐς αὐτὴν, ὅσα πόλεσιν ἐπιτήδεια ἦν. ſic alibi, καὶ καθεζόμενοι ἐδήουν τὴν γῆν. VNDE Καθεσμός, οῦ, ὁ, Conſeſſus, Sedes. Ariſtoph. Veſp. Συμφορητὸς δὲ καθεσμὸς ὡς περὶ πλουτοῦντος, Colligentes conſeſſus & concilia iudicorum tanquam examina quædam. ET Καθέδρα, Sedes & domicilium, οἴκησις, Heſych.

Ἀντικαθέζομαι, Ex aduerſo ſedeo, ſeu conſideo, Oppoſitus alicui ſedeo. ‖ Apud Thucydidem pro Ex aduerſo caſtra habeo, E regione aduerſarii caſtra metor, vel metata caſtra habeo. Exponitur etiam Ex aduerſo acrem inſtruo. Thucydides lib. 1, ἀλλὰ τὸ ἧρος τῶν ἀντικαθεζόμενοι, χειμῶνες ὄντι ἐπὶ τοσόνδε χώρου ἐφ' οἷπερ ἐκάτεροι, id eſt αἰτιῶμενοι τὸν χειμῶνα, vt ſchol. exponit.

C. 2. Ἐγκαθέζομαι, Inſideo. Thuc. lib. 3, initio, ἐγκαθεζόμενοι, ἐδήουν τὴν γῆν. Vbi ſchol. exponit ἐνδιατρίβοντες, non vltrà proficiſcentes ſed immorantes propter commeatus.

C. 2. Ἐπικαθέζομαι, Conſido. Ariſtoph. Pluto, Κρατοῦσι γὰρ καὶ τοῖς πολέμοις ἑκάστοτ' ἐφ' οἷς ἂν αὐτοὶ βούλωνται καθέζεσθαι μόνοι. vbi ſchol. annotat, metaphoram eſſe ἀπὸ τῆς ζυγοῦ. id enim quod grauitate ſua præponderat, καθέζεσθαι dici.

C. 2. Παρακαθέζομαι, Aſſideo, A latere conſideo. Plato Char. Θρασυκαθέζομος οὖν ἐκατέζομαι τῷ Κριτίᾳ.

C. 2. Προκαθέζομαι, Præſideo. Gregor. in Baſilium, Βυζάντιον τῷ προκαθεζομένῳ τῆς ἑῴας πόλει. Idem in Oratione de luna, προκαθέζεται νυκτὸς, Præſidet nocti. Et voce paſſiua, apud eundem οἱ προκαθεζόμενοι τοῦ λαοῦ, id eſt epiſcopi qui populo præſident.

C. 2. Προσκαθέζομαι, Aſſideo. vnde προσκαθεδρία quod ex Æſchine citatur, & exponitur Aſſidebis, προσδράσεις. Apud Demoſth. Olynth. de Philippo dicitur, προσκαθεδεῖται καὶ προσδράσεται τοῖς πράγμασιν, metaphoricè pro Aſſiduè incumbet aut Inſtabit. ‖ Item, Aſſideo (eo nimirum ſenſu quo Priſcian. Saluſtium dixiſſe refert oppidũ amiſſum aſſideri, pro Obſideri aut circumſederi) Obſideo, Hoſtiliter conſido. Thucydides lib. 1, προσκαθεζόμενοι ἐπὶ τῇ πόλει, Statiua habentes ad vrbem. Idem l. 5, καὶ προσκαθεζόμενοι τὴν Ὀρχομενὸν ταύτῃς ἐπολιόρκουν. Xen. Hell. 2, εἶλον Ἀκράγαντα λιμῷ, μάχῃ δὲ οὐδεμιᾷ προσκαθεζόμενοι ἐπὶ μῆνας ἑπτά.

C. Π Α Ρ Ε Ζ Ο Μ Α Ι, Aſſideo, Iuxta ſeu à latere ſedeo. Ilia d. α, de Thetide, Ἥσεο γὰρ σοί γε παρίζουσ' καὶ λάβε γουνῶν.

¶ Ἕδρα, ας, ἡ, Sella, Sedes. ll. τ. Αὐτοῦ θὴν ἀξ ἕδρης, οὗτ' ἐν μέσσοισιν ἀνάσσαι. Xenophon Pæd. 6, ὡς οὐδὲν, ὅτι πεδίοισι ὁμοίως ἐν τῇ ἕδρᾳ καὶ ἐπὶ ἵππου τι αἴσιον καὶ ἐδεξιοῦτο. Apud eundem De re equeſtri, ἕδρα ἵππου, idem quod ῥάχις & ὀσφύς, ἐν ᾗ ἵσκαθηται ὁ αἰσιδοφόρος. B. ‖ Item Sella ſeu ſedes quæ honoris gratia alicui collocatur. Xenoph. Pæd. 8, ἕδραις καὶ δαῖσι καὶ ἀρχαῖς καὶ ἕδραις ἢ πόσαις τιμαῖς ἐκόσμησεν. Ibidem de Cyro Duces & optimates alluefaciebat ἀγαθοῖς ἔργοις προσιέναι εἰς τὴν τιμιωτάτην ἕδραν. ‖ Ἕδρα, Sedes, id eſt οἶκος τῆς Ἥρας. Hipp. ἐν ᾧ μοχλικῷ, Κατασκάσας ἐς τὰ ὑφεστεῶτα ἐς ἕδρην τὴν δεξιάν. Gorr. ‖ Item Domicilium vt apud Lat. Sedes. Sophocl. Trachiniis, Ἀλλ' οὔ πω μήτηρ ἐν δόμοις, ἀπ' ἐσχάτας Τήλου πυθέσθαι σύμβολόν σοι δεῖ τινος ἔχειν ἕδρας. Apud eundem ἕδραι ναύλοχοι, nauales ſtationes. ‖ Ἕδρα, Baſis & ſedimentum. Bud. ex Plut. Demetrio, de machina, ἧς ἕδρα μὲν ἦν τὰ πρόσω πυραίθρια: ibidem baſis dicitur. Sic Damaſc. 37. ‖ Ἕδρα apud medicos (vt & Sedes apud Latinos) dicitur meatus ventris inferior continendis tranſmittendiſque excrementis deſtinatus. Gorr. vt ἕδρα ἀπηρτισμένη ἢ προπέπτωκε, ſedes conuerſa vel procidua, Bud. ex Dioſc. ‖ Apud Hippocr. lib. De vulneribus capitis, eſt oſſis fractura ſpecies eiuſmodi vt in eo teli veſtigium remaneat atque appareat quà telum impactum fuit. Gorræus ex Galeno: addens, eundem Gal. in lib. De cauſ. morb. ſcribere eo nomine peculiariter deſignari ſolutam in oſſibus capitis continuitatem ab aliquo acuto occurſante atque abſcindente, vocarique etiam ἴσχιον & ἴσχιν ab Hippocrate l. De vuln. cap. ‖ Ἕδρα, Conſeſſus. Od. γ, Ἕζον δ' ἐς Γυλίου αἰδῆρα ἄγυιαν πεφυκυῖ' ἕδρα. id eſt συνέδρια, vt ſchol. exp. ‖ Seſſio, Seſſitatio. Athen. l. 14, ex Bacchylide, Οὐχ ἕδρας ἔργον οὐδ' ἀμβολᾶς. Sic apud Thucyd. lib. 5, τῶν γὰρ ὁπλιτῶν τῷ ἕδρᾳ, ſchol. exponit σκοπιᾷ δηλονότι, ἀφύλακτα. vide Ἕδος.

C. Ἑδροστολίς, ίδος, Inſtrumentum medicorum quo anũ compreſſum, ſede aliquando ita inflammata & anguſtata vt per ipſam non tranſmittantur alui recrementa, diducunt. ſic enim vocatur à Galeno & Hippocr. κατοχὴ, ſicut matris præcluſæ (vt vocant) ſpeculũ ab ipſo nominatur διάπλεος. i. γυναικῶν διαστολίς.

Ex ſequent.comp.nonnulla terminationem nominis ἕδρα retinent, alia autem, licet eiuſdem ſint generis, minimè: ideóq; ordinis alphabetici dũtaxat rationem in eorum collocatione habuimus.

Ἄφεδρος, ὁ, Purgatio menſtrua mulierum, Menſes muliebres, Bud. ex Dioſc. lib. 2, cap. 85, de coagulo leporis, ᾧ γ' ἢ ἄφεδρον ἀνώμαλός ἐστι. Et ex Ezech. 18, 291, γυνὴ ἣ ὡς ἀφέδρου οὔσης, Menſtrua habens.

Ἀφεδρών, ῶνος, ὁ, Latrina. Matth. 15, εἰς τὸν ἀφεδρῶνα χωρεῖ καὶ εἰς ἀφεδρῶνα ἐκβάλλεται. vbi à ſeorſum ſedendo dictum id vocabulum Beza annotat: ſicut Latrinam à lauãdo ſeu latendo. alio verò nomine ἄφοδον quaſi diuerticulum dici. At Receſſus (quo Eraſmus & vulgata editio ibi vtũtur) in ea ſignif. apud idoneos autores ſe legere non meminiſſe. ‖ Suidæ ſignificat etiã τὸ μέρος τῶν σπλάγχνων τὸ περὶ τὸν ἕδρα, id eſt Sedes, vt Plin. & Latini medici vocant. Sed barbarum eſſe dicit.

Ἀφεδρόω, F. δύσω, In ſella ſedeo. vnde ἀφεδροῦσαι apud Heſych. ἐν ἕδρᾳ καθῆσαι.

Ἀφεδρεία, ας, ἡ, idem quod ἄφεδρος. vnde apud Suid. ὁ γραῦς Ἡράκλειτος εἰ ἄκουσε φθεγγομένης γυναικὸς ἀκαθάρτου, ἔλεγε κεφαλαλγεῖν ἢ κεφαλὴν, καὶ τοῦτο σημεῖον ἐποιεῖτο τῆς ἀφεδρείας, ſi ſentiret vocẽ mulieris mẽſtrualis, dolebat capite. idq; illi indicio erat menſtruæ mulierum purgationis. Sic enim quidam interpretari malunt quàm cum Camerario, Coniecturam faciebat receſſus turpis, id eſt impuritatis adulterii aut ſcortationis.

C. Δίεδρος, ος, ὁ καὶ ἡ, Diffidens. cui contrarium σώεδρος. erat autem verbum augurale. exemplum ex Ariſtot. habes paulo pòſt in Διεδρία. ‖ Δίεδρος apud Heſych. exponitur ſubſtantiuè διάφασις ἢ καμάρα καθέδρα. Cuius exemplum Bud. ex Athen. lib. 5 adfert, ὥστε τῷ δίο κῷ κλίνῃ ἐπ' ἀργυρῶν δίεδρων. Euſt. in Il. λ, quum annotaſſet δίφρον & δίοχλον ſecundum Pauſaniam vocari ἀπὸ τοῦ δύο φέρειν & ἀπὸ τοῦ δύο ἔχειν, ſubiungit, καὶ ὅτι τὸ διοῦσιν δίοχλον, καὶ δίεδρον ἐκάλεσαν, εἴρηται καὶ ἀλλαχοῦ. VNDE Διεδρία, ας, ἡ, Diſſidium. Ariſtot. hiſt. anim. lib. 9, ἔτι ὑπὸ τῶν ὠμοφάγων ἄπαντα πολεμεῖται, ὑπὸ τούτων τῶν ἡμέρων· ἀπὸ γὰρ τῶν ζώων ἡ τροφὴ αὐτοῖς· ὅθεν καὶ αἱ διεδρίας καὶ τὰς σωεδρίας οἱ μάντεις λαμβάνουσι. δίεδρα δέ, ἐστὶ πολέμια πτῆνα· σώεδρα δὲ τὰ εἰρηνεύοντα πρὸς ἄλληλα. vbi Bud. dicit auguralia verba eſſe, & ex Gaza interpr. Conſidium & diſſidium. At Camer. interpr. Conſidentias & diſſidentias. nam diſſidentia faciunt augures ea quæ ſunt infeſta ſibi mutuò, & confidẽtia, quæ pacifica.

Δίεδρον, υ, τὸ, Biſellium, ſellæ genus. in v. l. ET Δίεδριον, υ, τὸ, Sellula. καθέδριον Suidæ, Sellula, Cam. Apud Heſych. verò ET Διέδρα exponitur καθέδρα.

C. Δωδεκαέδρος, υ, ὁ καὶ ἡ, Duodenos in ſitus ſeſſilis. Plutar. De placit. philoſoph. lib. 2, cap. 6, de Pythagora, ὁτὲ μὲν τὸν κύβον φησὶ γεγονέναι τὴν γῆν, ὁτὲ δὲ τῆς πυραμίδος τὸ πῦρ, ὁτὲ δὲ τῶν ὀκταέδρων τὸν ἀέρα. ὁτὲ δὲ τῶν εἰκοσαέδρων τὸ ὕδωρ, ὁτὲ δὲ τὸν δωδεκαέδρου τὴν αἰθέρα. id eſt, Bud. interpr. Ex quadrantali terram factam, ex meta, ignem: ex octaedro, id eſt octonorum ſeſſuum corpore, aerem: ex icoſaedro verò, id eſt vicenorum, aquam: ex dodecaedro verò, id eſt duodenos in ſitus ſeſſili, vniuerſi globum. TALE eſt Εἰκοσάεδρος, υ, ὁ καὶ ἡ, Qui vicenorum ſeſſuum eſt. cuius exemplum iam ex Plut. poſui.

C. Ἐνέδρα, ας, ἡ, Inſidiæ. Thuc. lib. 5, μάχῃ μὲν οὐδεμίᾳ ἐμίχθη οὐδ' ἐνεδρευθῆς, ἐνέδραι δὲ καὶ κατασκοπαί. Apud eundem lib. 3, οἱ ὀνέδρας, qui in inſidiis ſubſident. Plutarch. Rom. ἐνέδρας ἦλθον αὐτῶν. Idem in Public. καθίστησιν ἐνέδρας τοῖς ἄγουσι τὰς παῖδας. Dicitur etiam ἐνέδρας ποιεῖσθαί τινι, à Thuc. l. 23. Latini dicunt Tendere, ſtruere, collocare, item ponere inſidias. Herodian. lib. 7 coniungit ἐνέδρας καὶ συσκευὰς ἐξ ὑποψίας. Apud Dionyſ. verò Long. dicitur, ἀμηχανίαν θῆραι θανάτου καὶ ἐνέδρας δόλου. ET Ἔνεδρον, υ, τὸ, idem, ſeu (vt exp. Heſychius) ἔγκρυμμα, δόλος, ὑποκάθημα. Act. Apoſt. cap. 23, ἀκούσας δὲ ὁ υἱὸς τῆς ἀδελφῆς Παύλου τὸ ἔνεδρον. Legitur & in lib. Reg. & in libro Sapientiæ: ſed apud probatos autores non reperitur. Item Inſidioſum, Camerario. AT Ἔνεδρος, υ, ὁ καὶ ἡ, Incola, Inquilinus. Soph. Philoct. τῶν δ' ἄλλων οὐδεὶς πόλεως ἔνεδρος ναίει, καὶ χῶρον τὸν ἔχει, Vbi ſedem ſuam locarit, Quem locum inſederit, vt Tacitus loquitur. ‖ Apud Hippocr. autem περὶ ἀέρων, Scythæ ἔνεδροι dicuntur, inſidentes equis firmè: niſi fortè vera eſt ſcriptura δύσεδροι. Camer.

Ἐνεδρεύω, F. εύσω, Inſidior. Herodian. lib. 3, ὑπὸ δείπνου τινὰ ἐνεδρεύειν παρασκευάσας, Compoſito dolo ſalutat imperatorẽ, vt Polit. vertit. Plutar. Fab. ὑπὸ δείπνου αὐτὸν ἐπὶ τοῦτο τὸν τόπον Inſidias ei tendens. Et paſſiuè apud Xen. ὑπὸ δὲ θηρίων τινὰ ὑπὸ ὑποδείπνου, Quibuſdam autem animalibus potu inſidiæ ſtruuntur, ſeu Quædã animalia potu captãtur.

C. Ἐξέδρα, ας, ἡ, Exhedra, propriè (vt ſcribit Camer.) in ædificiis ædes addita porticibus. Vitruu. lib. 5, de palæſtrarum ædificatione, Conſtituantur in tribus partibus exhedræ ſpatioſæ, habentes ſedes in quibus philoſophi rhetoreſque ac reliqui qui ſtudiis delectantur, ſedentes diſputare poſſint. B. in Pand. annotat, exhedram hodie dici poſſe loca quæ in periſtyliis ſodalium canonicorum aut monachorum, id eſt clauſtris, vulgò capitula dicuntur. Exhedram enim à ſedium frequentia & ſeſſitandi commoditate nomen accepiſſe. Apud Ciceronẽ autẽ pro ſella ſtudiaria accipi videri, in qua grabbatulus ad meridiandum accommodatus eſſe ſolebat. locos verò illos Ciceronis, vnum ex 1 De nat. deorum, alterum ex 3 De orat. ibi reperies. Camerarius ſcribit Ciceronem lib. 5 Tuſcul. quæſt. interpretatum eſſe ſeſſionem. quum enim dixiſſet, Hic Speuſippus, hîc Xenocrates, hic eius auditor Polemo, cuius ipſa illa ſeſſio fuit quam videmus: ſubiunxiſſe mox, Tamen ego illa moueor exhedra. Plutar. in Bruto p. 310, à tergo, τῆς δὲ βουλῆς εἰς τὴν ἐξέδραν ἐφοίτων λῃσταί, οἱ μὲν ἄλλοι τὸν δ' ἔρρον τῷ Καίσαρος ἀφεστήκασι. Et apud Suidam, κατώκουν πλησίον τοῦ μυστηρίου καὶ τῆς ἐξέδρας. Pollux autem lib. 2, ἐξέδραν eſſe ait ἵνα συνκαθῆνται, id eſt Conſeſſus locum. Camer. A QVO & diminut. Ἐξέδριον poſuit Cic. in epiſt. ad M. Fabium Gall. Exhedria quædam mihi nouæ inſtituta ſunt in porticula Tuſculana: ea volebam tabulis exornare.

Ἔξεδρος, υ, ὁ καὶ ἡ, oppoſitum τοῦ ἔνεδρος, Qui in ſede & domicilio ſuo non eſt, A ſede & domicilio ſuo abſens, remot⁹ aut exulſus. Soph. Philoct. οὐκ ἔξεδρος αἰεὶ ἔπτοπος αἰών, Extra ſedem ſuam, Externus ſeu alienus, vt Cam. exp. Ariſtot. De mundo, πολλάκις δὲ πνεῦμα συχνὸν εἰς τὴν γῆν παρεξωθεῖν εἰς μυχίους σύριγγας αὐτῆς ἔξεδρον ὠθοῦν οὐκ ἐᾷ οἰκείων τόπων, id eſt Sedibus ſuis pulſus & eiectus, vt Bud. interpr. Idem apud Athen. lib. 5, ποιεῖ γὰρ αὐτὸν ἀσυμφώνως ποτὲ μὲν σκοπιεύοντα καὶ μεθυσκόμενον τοῦ τῆς παιδὸς ἔρωτος καὶ γινόμενον ἔξεδρον καὶ καθάπαξ νικηρόν, ſcribit videri ſignificare Sede emotum, id eſt In conuiuio non conſtãtem ſibi, ſed idẽtidem ſurgentem præ amore, quaſi ſede motum. Eurip. ἔξεδροι χθονὸς, Extorres. Apud eũdem metaphor. ἔξεδροι φρενῶν λόγοι. Apud Ariſtoph. autem ὄρνις ἔξεδρον χώραν ἔχων (quod ex Soph. deſumptum annotat ſchol. & exponit παρεμβαίνων) eſt vocabulum augurale, vt σώεδρος & δίεδρος. vnde & Heſych. ἔξεδρον exponit οὐκ αἴσιον.

C. Εὔεδρος, Cui facilè inſidetur. vt εὔεδρος ἵππος, cui facilè ἐγκάθηται ὁ ἱππεύς, Bud. ex Xen. Suidas καθέδραν εὔεδρον exponit ἀσφαλῆ, βεβαίαν.

C. Ἐφέδρα, ας, ἡ, q. d. Inſeſſio. Plato Pol. 1, ἂν δὲ ὄγκον ἔχῃ, διὰ τοῦτο ἑτέραις ἐφέδραις δεῖται, ἵνα ἐπὶ ταύταις αἰεί τινι γιγνόμενον. ‖ Itẽ herba quam & Caucum appellant. Gorr.

Ἐφέδραια, τὰ, Natium prominẽtiæ ſuper quibus ſedetur. Cæl. Rhod. lib. 2 cap. 46. Polluci lib. 2, γλουτοὶ & ἐφέδραια idem ſunt, id eſt τὰ ὑπερέχοντα ἀπὸ τῶν ἰσχίων. ‖ Item ἐφ' ὧν καθῆνται οἱ τὰς λύρας ἔχοντες. Heſych. ex Phryn.

Ἐφεδρεύω, Inſideo. Sed peculiariter pro Inſideo tergo alicuius. quod fiebat in ludo, qui ET Ἐφεδρισμὸς hinc dictus eſt, ET Ἐφεδρεασμός. Vide Poll. & Heſych. ET Ἐφεδρητῆρες, Qui in illo ludo deuicti manibus à tergo iunctis inſiſtentes portabantur.

Ἐφέδρος, Inſidens. vt Soph. Philoctete matrem deũm ἔφεδρον θηροκτόνων λεόντων appellat, Inſidẽtem tergo leonũ: intelligens videlicet agitatricem eſſe leonum currui ipſius iunctorum. Sic de exercitu in terram expoſito apud Euripidẽ, ἔφεδρος γῆς στρατός. Et ἔφεδρος τῷ ἵππου pro ἔποχος. ‖ Ἔφεδρος, Heſych. eſt etiã χειροτέχνης, fortè pro Sedentarius vel ſellularius artifex. ‖ Item ἔφεδρον a-

pud Hippocr. ſedes vel aliud corpus ſtabile, vt in eo deſidere aliquis firmiter poſſit. Gorr. ex Galeni cõm. 1, πρὸς ἀγμοῦν. ‖Ἔφεδρον ſeu ἐφέδρα herbæ quoq; nomẽ, inde dictæ quòd arboribus inſideat: quã Plin. lib. 26 c. 13, καὶ Cæſar & ἵππιον alio nomine appellari ſcribit, naſcique iuxta arbores, & ſcandentem eas dependêre comis iũceis multis, nigris vt eſt equorum cauda. ‖Ἔφεδρος Subſeſſor, ex Seruio: Inſidiator. Vnde ita vocatur & Qui euentum aucupatur quaſi ex inſidiis, inquit Camerarius: quum antea ſcripſiſſet ἔφεδρον appellari in certaminibus, Qui obſeruabat euentum certantium, & poſtea cum victore congrediebatur, vt copioſè Luc. tradit in Hermotimo. Sic Ariſtoph. Ran. ἔφεδρος καθῆσθαι. Vide & Bud. pag. 742. vbi ἔφεδρος eſt etiam Cuius aggreſſio ſuſpecta eſt: ex Plut. appellante Craſſum ἔφεδρον τῶν ἀγώνος, i. belli ciuilis. Ἐφέδρης præterea, ex Polyb. Captator & obſeruator occaſionis. Quinetiam vocari eodem nomine ſcribit milites qui in ſubſidiis collocati ſunt (vno verbo Subſidiarii. Ab hac autem ſignificatione ſumptum eſſe puto illud ἔφεδρος Sophoclis in Aiace, καί μοι δυσπρόσπτυκτος Αἴας ξυνῶτις ἔφεδρος, pro Aiacis inſanabile malum vltimum adoritur me. Item Ἔφεδρος generaliter Aduerſarius. apud Euripidem autem cum genitiuo, in Phœn. ἐφέδρους Ἀργείου δορός, aduerſantes Argiuo exercitui. Denique Ἐφέδρος, Succeſſor, Herod. in Terpſ. Sed & Subſtitutum interdũ ſignificat. HINC Ἐφεδρεύω, Inſideo. Item Subſideo, Subſidens inſidior. Et generaliter pro Inſidior. Plut. Ἀννίβου πᾶσιν ἐφεδρεύοντος. Herodianus, ἐφεδρεύειν αὐτῶν ὑπέπτευον, inſidias ſuſpectabant. Eſt etiã Victori immineo vt cum eo quamprimum congrediar. Bud. ex Iſocr. Item Immineo in calamitatem alterius. Et ἐφεδρεύειν τοῖς τόποις καὶ καιροῖς B. ex Polybio, Captare occaſiones ex locis & tẽporibus. ‖Itẽ Subſidio ſum. vnde ἐφεδρεύοντες (qui alio nomine ὀπίσω παχμῶσι) dicuntur etiam Triarii in poſtrema acie collocati, ex B. in Annot. Vide & ſupra citatũ Comm. locum. ET Ἐφεδρεία, Seſſio, Ipſe ſedendi ſeu inſidendi actus. vt ἡ ὀπίσω τῶν δορυφόρων ἐφεδρεία, Ariſtot. ‖Eſt etiam Subſidium, Præſidiũ. Polyb. 1, βουλόμενος εἶναι ἐφεδρείαν ἐν τῇ πόλει καταλιπεῖν τῶν. Et ἐφεδρείας ἔχοντες τάξιν, lib. 2, Subſidii loco. Idem rurſus lib. 1; Ἀπάντων δὲ Ῥωμαίοις ἐφεδρεῖον τὴν φυγὴν ἐξ ἐφεδρείας, id eſt deſertori præſidii, Cam. At Bud. ſtationem hic vertit.

c. 2. Παρεφεδρεύω σοι, Sum in ſtatione ad te protegendum Bud. ex Plut.

C. Καθέδρα, ας, ἡ, Sedes, Sella. Il. β, Ἄλλοι μὲν ῥ' ἵζοντο, ἱρήτυθεν δὲ καθέδρας, Cæteri quidem ſedebant, tenebántque ſedes ſuas quieti. Xenoph. Cyneg. ὅτι παὶ καθέδρας τῷ λαγῷ. Syneſ. 104, καὶ οὐ οὐδενὶ τῆς καθέδρας ὠλίσθησεν, nullo loco ſede ſua lapſus eſt. Apud eundem καθέδρα ἀμφικίφαλος exponitur ex Iuuenale Cathedra mollis, biceps dicta quia duabus capitulis exornabatur. Idẽ, τῷ δὲ λοιπὸν ἡ αἰθυίας, εἰς πλοῖα ἐφαπτὴν καθέδραν αἰτήματα. Herodian. Li, οὐχὶ ἐν τῇ καθέδρᾳ ἡ σεμνεῖα, ἀλλ' ἐν τοῖς ἔργοις, Quippe non in ſella ipſa faſtigium dignitatis, ſed in operibus ſitum. Et in nauibus καθέδραι dicuntur remigum ſedilia. ‖Καθέδρα, vt ἕδρα, accipitur etiam pro mora. Thuc. lib. 2, ἐν παντὶ μὲν ὀργῇ ὁ στρατὸς τὸν Ἀρχίδαμον ἐν τῇ καθέδρᾳ εἶχεν, id eſt, τῇ ἁργίᾳ τῆς πολιορκίας, vt ſcholiaſtes exponit: quod paulo antè ὀπίσχεσιν & μέλλησιν appellat. id eſt cunctationem & quaſi deſidiam. Sic apud Plutarchum Camillo, σχεὸν τῇ Καπιτωλίῳ καθέδρᾳ ἐγχειμάσαντος χρόνος. Vbi tamen exponitur, Diuturna per otium Capitolii obſeſſio: ſicut & à Valla in loco Thuc. antè citato redditur In obſidione. ‖Καθέδρα Heſychio eſt etiam θυσία Διονύσου: & καθέδραι eidem πένθους ἡμέραι, ὅτι πεπλυμένοι.

c. 1. Πρωτοκαθεδρία, ας, ἡ, Primus locus in conſeſſu. Camer. ex Luca.

c. 2. Συγκαθέδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Aſſeſſor. vide Παρέδρος.

C. Ὀκταθέδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui octonorum ſeſſuũ eſt. Exemplum habes in Δωδεκαθέδρος.

C. Πλανοθέδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Incertis ſedibus errans, Vagus. Sic Ariſtot. lib. 1 Anim. vocat molam.

C. Πολυέδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multas ſedes habens.

C. Παρέδρος, Aſſeſſor. ἡ παρέδρος τοῦ θεσμοθετικοῦ δίκης, Philo De vita Moſis l. 2, in vulg. lex. παρέδρους τῷ Ἀπόλλωνος & παρέδρους τῆς Θεοῦ ex Ariſtide. At παρέδροι peculiari ſignif. aſſeſſores qui dabantur ἄρχουσι, Bud. ex Demoſthene in Midiam, pag. 238. Vide Poll. Iidem poſtea συγκαθέδροι dicti fuerunt. In vulg. lex. redditur & Conſiliarius, item Auxiliarius, & Aſſecla. ‖Παρέδρου virtutem dæmoniacam dici qualis in Simone mago fuit, ex Euſebio annotat Cælius Rhodig. COMP. Εὐπαρέδρος, Qui conſtanter aſſidet. Item, Qui aſſiduus eſt aliquo in negotio. Ἀπαρέδρου, καλῶς προσκαθήμενον καὶ διατρίβοντος, Heſych. Suid. Vide Εὐπροσέδρος.

Παρεδρεία, ας, ἡ, Aſſeſſio, Cic. Item Dignitas eorum qui παρέδροι vocantur, id eſt Aſſeſſores. Quidam ex Vlpiano interpretantur aſſeſſuram. ET Παρεδρεύω, Aſſideo. Item Aſſiduus ſum aliqua in re.

C. Πρόεδρος, Prima ſedes, Primum ſubſellium, πρωτοκλισία ξύλου, Poll. 325. ET Πρόεδρος, Qui ſedet in prima ſede, ſeu in primo ſubſellio, Præſes, Præſul, Antiſtes. Et πρόεδροι, magiſtratus, vide Bud. in Annot. & in Comm. VNDE Προεδρεία, (q.d. Præſidentia) Sedis prærogatiua dignitas, vt quidam interpretantur. Vel Sedis prærogatiua, (nõ adiecto nomine Dignitas) aut Loci prærogatiua. Qui autem πρεσβεία honore præditus erat, & in theatrò & in concione & vbique quenuis loco excitare poterat, & in eo ſedere, vt Bud. ex Ariſtoph. ſchol. ac Suida annotat. Herodianus 1, πλὴν πρεσβείαν ἀποτίμιον τῇ τῆς Βασιλίσσης χωρᾷ. Plut. περὶ δυστυχίας, Ἢ τὴν φιλόπολιν πίστις ὠνῆται τῆς πρεσβείας. Diogenes Laert. καὶ λέγουσιν εἰς ὃν ἅδου πρεσβείας οἱ μεμυημένοι τυγχάνουσιν. Sic autem & in Axiocho dicitur tribui πρεσβεία τοῖς μεμυημένοις. Vbi tamen quidam latius accipiunt pro cuiuſlibet honoris prærogatiua. Bud. quoque apud Æſch. εἰς πρεσβείαν καλεῖν & εἰς πρεσβείαν ἄγειν ait eſſe vel Sedibus primis vel honoribus primis digniari. ET Προεδρεύω, Præſideo, Sum præſes, cum genit. vt οἱ πρεσβεύοντες τῆς βουλῆς apud Demoſth. Præſides Senatus, Bud. interpr. A QVO Προεδρεία per ει, Ipſe actus præſidendi: vt Προεδρεία cum ſolo ε, eſt propriè Prima ſedes, vt quidam grammatici tradunt. quæ tamen differentia confunditur.

C. Πρόεδρος, Aſſeſſor, παρέδρος. Item Aſſiduus in aliqua re, ſeu Aſſiduè occupatus. Heſych. ὁ προσκαθήμενος, item σχολάζων. COMP. Εὐπρόεδρος, Conſtanter aſſidens, & quaſi à latere alicuius nunquam diſcedens. Item, Aſſiduus in aliquo negotio, vt ἀπάρεδρος. vnde & pro ἀπρόεδρον apud Paulum 1. Cor. cap. 7 quædam noſtra exemplaria habebãt ἀπάρεδρον. Vocat autem ſiue hoc ſiue illo nomine (magis tamen ἀπρόεδρον probo) conſtantiam manendi cum aliquo, vt conſtanter manemus cum iis quibus ſemper aſſidemus, & à quorum latere nunquam diſcedimus.

Προεδρεία, Perſeuerantia, qualis eſt eius qui alicui ſemper aſſidet. Apud Syneſ. De inſomn. & in Epiſt. redditur Aſſiduitas. At Thucyd. lib. 1, eſt Aſſidua obſidio, vel potius ſimpliciter Obſidio. nam quãdam aſſiduitatis ſignif. hæc vox includit. ET Προεδρεύω, Aſſideo. Ex Chryſoſtomo, προεδρεύω τῷ δικαστηρίῳ. Item, Aſſiduus ſum, Aſſiduè incumbo. Ariſtoteles Politicῶν 8, προεδρεύειν τοῖς φιλοτιμίαις. vbi Bud. προεδρεύειν interpretatur Aſſiduè inſiſtere, Aſſiduè incumbere. Et eorundẽ Polit. l. 2, cum πρὸς, vbi dicit πρὸς τὸ ἴδιον προεδρεύειν. ‖Et pro Obſideo, ex Polybio. ‖Item pro Inſidior ex Chryſoſt. De ſacerd.

C. Συνέδρα, Lat. voce Statio ab Heſychio redditur: itẽ Græca κάθοδος. Ex Xen. affertur, τῆς συνέδρας ἀποχωρεῖν.

Σύνεδρος, Conſeſſor: vt πάρεδρος, Aſſeſſor. Redditur tamen etiam σύνεδρος, Aſſeſſor, à Bud. in hoc Philoſtr. loco, σύνεδρον καὶ κοινωνὸν τῆς ἐν δικαστηρίῳ γνώμης. Idem σύνεδρος, ſicut & συνεδρεύοντες, apud Æſchinem pag. 61 interpr. Qui concilium celebrant. Herodianus lib. 1, ὁπαδὸς ἦδη καὶ σύνεδρός θεῶν θεᾶς. quod Polit. vertit, Conſors eſt conſeſſorque deorum. Idem verò alibi apud eundẽ Herodianum reddit etiam conſiliarium. Apud Thuc. σύνεδροι qui & καθήμενοι. Apud Soph. in Aiace σύνεδρος πόλεως exponitur Corona conſidentium principum. At σύνεδρος verbum augurale vide in Δίεδρος & in Δι-

δεία. HINC Συνεδεία, Conſeſſus: vide in Συνέδειον. ‖Item Συνεδεία, verbum augurale, vide in Διεδεία.

ET Συνέδειον, Conſeſſus, Concilium. Præcipuè autem ita vocatur Conſeſſus iudicum: vnde Æſchines ſic appellat Areopagum. Sed & Collegium Bud. apud eundem interpret. Apud Herodianum (qui alicubi & genitiuum τῆς βουλῆς addit) Politianus vertit Curiam. Sed ipſum quoquè in quem conueniunt ſenatores locum ſignificat: vt apud eundem Herodianum, συμβαλόντων εἰς τὸ συνέδριον τῆς συνεδείου, ἀλλ' εἰς τὸ Διὸς τὸ Καπιτωλίου. Ariſtot. De mundo, βουλευταὶ καὶ ἐκκλησιασταὶ ἔξιασιν εἰς συνέδεια τὰ θεσπίσαντα. Hinc συνέδειον alio nomine Græco exponitur βουλευτήριον, id eſt Locus in quem conuenit ſenatus. In vulg. lex. ponitur & συνεδεία in prio re illa συνεδείου ſignif. ſed ſine exemplo. ET Συνεδρεύω, Conſideo. (eo ſenſu quo dixit Ouid. in Metam. Conſedere duces) A Bud. expon. etiam Aſſideo in cõſeſſu. Item Sum ſi eiuſdem curiæ, Sum collega, Sum eiuſdem ordinis. Idē συνεδρεύσεως à Demoſth. dici tradit de curia Areopagi: ſicut & συνέδρους τοὺς Ἀμφικτυόνων vocari Amphictyonum conſeſſum: A Polybio autem συνεδρεύσεις poni etiam pro Conſilia agitantes, Conſultantes. ITEM Συνεδρεύω, pro Conſilium agito, vel Sum in eodem conuenticulo, ex Salom. parabolis affert, Σοφὸς ὢν δικαίους οὐ συνεδρεύσει.

C. Ὑφέδεια, ας, ἡ, Inferior ſedes, Inferior in ſubſelliis locus. oppoſitum τῇ θεσέδεια. Greg. διδασκαλεῖα μὲν ἱδρυσατο ἅπασι κατ' πόλιν ἐπιμελεῖσθαι δὲ καὶ θεσέδειας καὶ ὑφέδειας. Ὑφεδρεύω, Inferior ſedeo, Sub alio ſedeo.

Ἑδραῖος, ου, ὁ, Sedentarius, Sellularius, Seſſilis. Xen. De rep. Laced. οἱ πολλοὶ τῶν τὰς τέχνας ἐχόντων ἑδραῖοί εἰσι. Item Stabilis. Turnebus apud Eurip. καθ' ἑδραῖα, Stabilis ſedeo. Plut. De primo frig. dicit terræ elementum non eſſe κινητὸν, ſed ἑδραῖον ὡς κύβος, καὶ συμπεπτωκὸς, id eſt (vt idē Turn. interpr.) Stabile vt teſſera, ſuóque nixu ſe continens. Et ἑδραῖα ζῶα dicũtur animalia ſtabilem vitam agentia: quibus opponuntur νομαδικὰ, quæ neceſſe habent pabulari, vt apes, B. διωκόμενον ἑδραῖον τῇ, in eadem ſede permanere potens. lib. 1 Œcon.

Ἑδραίως, q. d. Seſſim. includam enim habet καθέδρας ſignif. vt Erotianus annotat apud Hippocr. addens, videri ſibi errare Bacchiũ & Epiclẽ, quorũ alter expon. ὀπτικῶς, alter ἰσχναίνομαι καὶ ὀπτικῶς. ‖Item Stabiliter, Firmiter. Herodian. lib. 3, καὶ ἐπ' ὀκροῦ βήματος ἑδραίως ἑστῶτες μάχονται.

Ἑδραιόω, ῶ, Stabilio, Firmo. Bud. ex Luc. VNDE Ἑδραίωμα, Baſis, Fundamentum, Fulcimentum, Firmamentũ.

Ἑδράζω, F. άσω, Stabilio, Fundo, Firmo. καθίζω, Suidæ. Damaſcen. ἄλλος δέ φησιν, ὁ ἱδράσας τὸν γῆν ἐπ' ὠκεανοῦ. Et in paſſ. apud Heſych. ἱδρασθῆναι & ἱδρασμῶν, idem quod πηγνῦναι & βεβαιοῦσθαι. VNDE Ἔδρασμα, ατος, τὸ, Firmamentum, Fundamentum.

Ἕδρανον, ου, τὸ, Sedes, δίφρος, καθέδρα, Heſych. θρόνος, Suidæ apud Soph. ἀλλ' αἰαῖ ἱδρανῶν ἔπου μακραίων σπείρη χαλῇ. ‖Item ἵδρασμα, id eſt Baſis, Firmamentum, Fulcimentum. Idem ex Epigr. ἰσῶν ἵδρανον αἰσαθίων Ἀϊκύραν. AT Ἑδρανός, οῦ, ὁ, Stabilis. VNDE Ἑδρανῶς, aduerb. στρατὸς apud Euſt.

Ἑδρήτης, ητος, ὁ, Seſſilis, Stabilis. & ἑδρήτωτα apud Heſychiũ βέβαια.

Ἑδρὶς, idem quod ἑδραῖος. Heſych.

Ἑδρῖται, Supplices. οἱ ἱκέται, ἀπὸ τῆς καταφθύσης ὅτι πλησίον ἑδρῶνται, Suidas.

Ἑδρικὸς, οῦ, ὁ, Ad ſedem pertinens. vt ἑδρικὰ φάρμακα, apud medicos, Pharmaca ſedi accommoda. & ἑδρικὰ ἕλκη apud Ægin. Sedis hulcera, Hulcera ſedem infeſtantia.

Ἕδριον, ου, τὸ, Conſeſſus. ἕδρια enim Heſychio idem quod συνέδρια.

Ἑδριάομαι, ῶμαι, Sedeo, Sedem habeo. vt Heſiod. Theog. παρ' Ζηνὶ βαρυκτύπῳ ἑδριόωντας. C. ΠΑΡ ἑδριάομαι, ῶμαι, Aſſideo. Item voce actiua παρεδρώων, Apoll. Arg. 2. ET ΣΥΝ ἑδριάομαι, ῶμαι, Conſideo. Apoll. Rhod.

‖Ἕδος, ους, τὸ, Sedes, Sella. Odẏ, Οὔλυμπόνδ' ὅθι φασὶ θεῶν ἕδος αἰσφαλὲς αἰεὶ ἔμμεναι. Ad quem locum reſpexit Plutarchus Pericle, in fine, quum de poetis ait, τὸν μὲ πόπον ἐν ᾧ πολὺς θεὸς καταικῶν λέγεται, ἀσφαλὲς ἕδος καὶ ἀσάλευτον κα-

λεῖσθαι, οὐ πλοῦμα σεμνὸν, οὐ κίονα χρυσοῦν. Il. α, θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἀπ' ἕδεα ἕξιδίων σὺν δώμασι βαινέμεναι. Hippocr. De artic. πάνυ μὲν ἰσχνὸς ἔχει καὶ ἀφεὶ μάλα ἵδιος θωρακικός. id eſt δίφρος θωρακικὸς, vt alii ſcriptores loquuntur. erat autem δίφρος θωρακικὸς apud antiquos, παῖς δίφρος αἰσχυνόμενον ἔχων, vt tradit Erotianus. ‖Ἔδος idem quod ἔδαφος, Euſt. id eſt Solum. ‖Item ἵδρασμα Suidæ, id eſt, Baſis, Firmamentum. πάντων ἵδος ἀσφαλὲς αἰεὶ Γαῖα apud Heſiodum Theog. ‖Item Delubrum, Ædes, ſeu Ædicula, Locus in quo deorum ſimulacra collocantur. Iſocr. ἐν τοῖς εἰς τὰ τῶν θεῶν ἱδρύματα ἐξαμαρτάνοντας. Bud. citat ex eodem, τὰ περὶ τοὺς θεοὺς ἱδρύματα καὶ τοὺς νεὼς σύλαι. Et ex Antiphonte, καὶ κρίνω θεσσεβεῖν αὐτὸν καὶ τοὺς νεὼς καὶ τὰ ἱδρύματα καὶ τὰ πρῶτα καὶ ἐν τοῖς νόμοις θυσίας. ‖Imò & ipſum ſimulacrum ἕδος dicitur vt apud Suidam, τὸ, τὴν τῆς τύχης ἕδος τὸ πάνυ θεσσεβεῖν θεσσεμνύσας, πλὴν ἐπαίσθησον αὐτῷ. Sic Phidias, quem Plinius ex ebore quidem & auro, ſed & ex ære ſigna feciſſe ſcribit, dicitur alicubi feciſſe τὴν θεοῦ τὸ χρυσοῦν ἕδος, aureum dex ſignum. Plut. Solone, ἐξάψασθαι τῶν ἑδῶν κρόκην. ‖Ἕδος (ſicut & ἕδρα & καθέδρα) Mora, interdum ponitur etiam pro Cunctatio, & q. d. Seſſitatio auſ deſidia. Il. ψ, Ἦ μ' αὖτ' ἔζεσθαι μὲ αἰνήσατε, εἶπε δὲ μῦθον, Οὐκ ἔδος. ἐμὲ γὰρ οὐ θεὸς ἐν Ὠκεανοῖο ῥείθρᾳ, Non deſidendum eſt, Non deſidendi tempus eſt. Quod feſtinãtis eſt. quemadmodum apud Sophocl. Aiace, Χωρεῖν ὧδε, εἰσενεῖν ὧδε. οὐχ ἕδρας ἀκμή. Et apud Herodotum lib. 1, ἐφ' ἑδρης εἶναι στρατῷ μὴ ἔργον.

C. Ἐφεδὴς, ὁ, Humile. ὑπόπεδον, παπεινὸν χαμαί. Heſychius. ἕδος enim inter alia ſolum & pauimentum ſignificat.

Ἑδώλιον, ου, τὸ, idem quod ἵδρασμα, Suid. id eſt, Firmamentum, Baſis. Item ἔδαφος, Solum. ET Ἐδάθλιον, ου, τὸ, pro eodem.

Ἑδώλιον, ου, τὸ, Sedes. καθέδρα, ἵδρασμα. Suid. ex Soph. ἀφεῖναί πλοῦτα πᾶσι ἑδώλια, id eſt οἰκήματα. ‖Ἑδώλια peculiariter in naui dicuntur Fori, id eſt tabulata in quibus remiges ſedent. Alio nomine Tranſtra & luga à Latinis appellantur. à Græcis poeticè κληῖδες καὶ ζυγὰ εἰρεσίας, vt Euſt. annotat. Sophocl. Aiace, ἀμφὶ μὲ νεῶν Ἄκροισιν ἤδη ναυπρῳῖς ἑδωλίοις Πυρὸς φλέγοντας, quum iam furere ſimmiſſis Vulcanus habenis Tranſtra per & remos, vt Virg. loquitur. Herodot. lib. 1 de Arione, τὸν δὲ ἐνδυσάμενον τε πλούσια καὶ λαβόντα πλῆκτρον καὶ ἀείσαντα πλῆν καταβαθμίδος, καὶ ἅμα ἐν πάσι ἑδωλίοισι, διεξελθεῖν νόμον τὸν ὄρθιον. id eſt, vt Gell. lib. 16, cap. 19 interpr. Atque ibi mox de more cinctus, amictus, ornatus, ſtánſque in ſummo puppis foro, carmen quod orthium dicitur, voce ſublatiſſima cantauit. Ariſtot. Mechanic. quæſt. 7, διὰ τί ὅσῳ ἂν ἡ κεραία αἰωρέσῃ, θᾶττον πλεῖ τὰ πλοῖα τῷ αὐτῷ ἰσίῳ καὶ τῷ αὐτῷ πνεύματι; ἢ διότι γίνεται ὁ μὲν ἰσὸς, μοχλὸς, ὁ δὲ μόχλιον ἐν ᾧ ἐμπίπτουσι; Vnde deſumptum volunt quod Vitruuius ſcribit lib. 10 cap. 8, Quum in ſummo cacumine anteminæ ſubductæ ſunt, tunc [nauis] vehementiori progreditur impetu, quòd non proximè calcem mali, quod eſt loco centri, ſed in ſummo longius, & ab eo progreſſa recipiunt in ſe vela ventum. ibi enim calcem mali dici ἑδώλιον. Pollux libro primo ſcribit eſſe etiam ἑδώλιον quoddam θεσσεκτικὸν, ἐφ' οὗ καθῶνται. ‖In theatro etiam ἑδώλια vocantur ſubſellia è quibus ſpectatur: quos καταβαθμοὺς quoque & βάθρα & ἵδρας nominari tradit Pollux. Liuius etiam narrat lib. in circo diuiſa loca patribus equitibúſque, vbi ſibi ſpectacula quiſque faceret, foros appellatos fuiſſe. Apud Harpocrat. ſcribitur ἑδωλίαι, quoſcunque modo exponitur, videlicet αἱ ἐν πᾶσι καθέδραι. citat autem ex Herodoti lib. 1, procul dubio intelligens locum ſuprà citatum de Arione: vbi omnes editiones habent ἑδωλίοισι. at in lexico τῶν Ἡροδοτείων λέξεων, ſcribitur ἐδώλοισι. HINC Ἑδωλιάζω, F. άσω, Sedeo, καθῆμαι. Harpocr. ex Lycurgi apologiſmo ὧν πεπολίτευται. Suidas poſtquam ἑδωλιάσαι expoſuit συγκαθῆσαι, coniungit ἑδωλιάσαι & ἱκριῶσαι, addens, vtroque vſos fuiſſe ſcriptores. ac ἑδωλιάσαι dici quaſi σωθῆναι ἐκ πόνων ξύλων ἀκαῶς πρὸς πόπον τινὰ σωτηθέντων.

Ἔδαφος, ους, τὸ. Solum. Thuc. lib. 3, ὕστερον δὲ καθιλόντες αὐτὴν ἐς ἔδαφος πᾶς ἐκ τῶν θεμελίων. id eſt, ſolo tenus. Sic apud Plutarchum, ἐξανδραποδισάμενος τὴν πόλιν, εἰς ἔδαφος κατέσκαπτε. Æſch. contra Ctefiph. οὐκέτ' ἀφεῖ τὰς τῶν Ἑλλήνων ἡγεμονίας ἀμφιζήτητα, ἀλλ' ἤδη ἀφεῖ τῇ τῆς παρεδρίας ἐδάφους

Theophr. posuit pro solo,(id est terræ qualitate, vt Bud.interpr.)quum de Cyrno insula scribit, τὸ ἔδαφος τὴν αἴσθ. πολὺ διαφέρει τῆς ἄλλων. Et De causis lib.2, ἐπὶ δὲ καὶ τὰ ἐδάφη μεγάλας ἔχει διαφορὰς. ‖Ἔδαφος in domo significat Pauimentum. Athen. lib.12 describens Demetrii πολυτέλειαν, Κεδρινά τε πολλὰ τῆς ἐδάφους ἐν τοῖς οἰκήμασι κατεσκεύαζεν. ‖Ἔδαφος quādoq; pro fundo capitur. Od.ι, Οἷον δὲς τ' ἔδαφος νηὸς ἔρηρώσηται αἰπὺ Φορμίδος ἐν ἄντρῳ. Aristot.lib.4 Animal. ἐφ' ᾧ ἐδάφει τῆς θαλάττης πεποιῶνται τὰς διαγωγάς, In fundo maris. Athen.lib.11 ex Pherecrate, πατέρα Πλαπίδα, τοῖχος οὐκ ἔχων, ἀλλ' αὐτὸ τοῦ ἔδαφος μόνον. HINC Ἐδαφίζω, F.ίσω, Solo æquo. Et Solo allido, seu simpliciter Allido. Synesius ep.57, μακάριος ὃς ἐδαφεῖ τὰ πάντα αὐτῶν ἐφ' ἑαυτοῦ πατήσας. ‖Item Pauio, Pauimento. Theophr. 3 De caus. ὥσπερ ἐδαφιζομένης τῆς γῆς pauita terra, seu pauimentata. VNDE Ἀνεδάφιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui pauitus seu pauimentatus non est, Qui solo æquatus aut allisus non est. ET CATἐδαφίζω, F. ίσω, idem quod ἐδαφίζω. nisi præpositio significationi aliquid addat. ITEM Ἐδάφιον, ου, τὸ, diminut. ab ἔδαφος, Eust.

F.ίσω, Sedere facio. In sede colloco. deductum ab ἵζω ἵζω, verso ε in ι, χθὶ γλῶσσαν, vt Eustathius tradit. Apoll. Arg.2, Ἵζον ἑοῖς ἑτάροις. Itē Cōsidere facio. Il.β, Βουλὰς δὲ θεσπεσίους μεγαθύμων ἵζε γερόντων. ‖Neutraliter capitur etiā pro Sedeo. Il.β, Ἐπεὶ δὴ ἐσσυμένως ἵζεσκε γαῖαν Λαοὶ ἰζόντων. Ibidem, Ὅς Τρώων στοπιὴν ἵζει. Od.ξ, αὐτὸς δὲ αὖτόθι ἵζεν. Aristoph. ἵζω δὴ κώπην. Sic dicitur quoque ἵζω δή τι δεῖπνον. Plato Symp. οὐ δὲ αὖ Διωτίμη καὶ Διώδης ὁ τόπος ἦν, ἐν ταύτῃ ἵζεν καὶ μένων.

Ἵζομαι, idem quod ἵζομαι, id est Sedeo. Il. γ. Δεῦρο πάροιθ' ἐλθοῦσα, φίλον τέκος, ἵζευ ἐμεῖο. pro ἵζου, Doricè. Herodot. ἵζομαι δὴ φεύγων, Fago insideo. Idem, ἵζοντο ἐς τὸ Ταύγετον, apud Taygetum consederunt, Taygetum insederunt. Idem, ἵζόμενοι ἐν τῷ Ταυγέτῳ. ‖Item Sido, Subsido, Pessum eo. Bud. ex Plat. διὸ καὶ ἄπορον γίγνει δυεῖν πλαγίοις, πλοῦ καταδεεστέρως ἐμπεσόντα ἔστις, οὐ πῆσις παρέχεται. ‖Ἰζίω, ῶ, F. ήσω, inusitatum nisi, in temporibus à futuro formatis.

Ἴζημα, ατος, τὸ, Sedimentum. Plut. De defectu orac. μάλιστα δὲ γῆς ὑπὸ σάλου γινομένης καὶ καμβαινομένης ἰζήματα καὶ συσχύσεις ἐν βάθει, id est, Sedimento terræ facto, (vt Plin.lib. 36,cap.10, Inundationibus Tiberis sedimento molis facto) seu, vt Turnebus interpretatur, Quum terra mouit, & alta facta labe desedit.)

c.2. Ὑφαίζω, Subsido. Alex. Aphrod. ὑφαίζει δὲ τὸ ποθεινὸν τῷ ποτηρίου.

C. Ἀφίζω, E sede surgo aut descendo. Ἀποκαθίζω, Hesych.

C. ΕΝίζω, Insideo. Plato Symp. αἱ αὖ τῇ γε καὶ ἐπιθυμητὸν καὶ αἷμα καὶ ἄλλα ὀτφοῦν οὐκ ἐνίζει ὁ ἔρως· οὐ δὲ αὖ Διωτίμη καὶ Διώδης ὁ τόπος ἦν, ἐν ταύτῃ ἵζει καὶ μένει.

C. ΚΑΘίζω, Sedere facio seu iubeo, Colloco. Il.ζ, Μή μοι κάθιζε Ἑλένη, φιλέουσά περ· οὐδέ με πείσεις. Il.γ, Ἄλλοις μὲν κάθισον Τρῶας καὶ παῖδας Ἀχαιούς. Plato Char. καὶ ἅμα μοι καθίζει ἔνθα θεὸς Κελτίαν, sessum me adducens. Xenoph. Pæd.5, καὶ καθίσας αὐτὸν, καὶ θεραπεύσας, ἤρετο ὧδε. Idem, εἰς τὸ βρέτας τὸν βασίλειον αὐτὸν καθιῶν, collocaturos esse. Plutarchus De def. oraculorum, ὁ γὲ οἶκος ἐν ᾧ τοῖς χρωμένοις τοῦ θεοῦ καθίζουσι, cella in qua consultores oraculi sedere iubent. Idem, καθίσας τὸν ἱππέα ὅπου τοῦ θεοῦ ἐστίν. Thuc. καὶ καθίσας τὸν στρατὸν, ἔμελλε διὰ νυκτὸς τὸν χοῦν, Et collocatis copiis. Sic Cicero Collocare castra dicit. Plutarchus Public. καθίσαντες ἐνέδρας αὐτοῖς, Quum insidias eis collocassent. Et καθίζειν λόχον dicitur λοχαγὸς apud Eust. Item Constituo. Plut. Solone, ἐκάθισε τοῦ βουλεύματος ἁπάντων ὀφθαλμὸν, Senatum omnium rerum obseruatorem esse voluit. Gal. Therap.1, τοὺς ἀνθρώπους καθίζει δικαστὰς, Omnes homines iudices constituit. Greg. Τὰ δικαστὰς τοὺς κατηγόρους καθίζομεν; Ponere, cōstituere, & sumere iudicem Latini dicūt. (At de καθίζω σοι δικαστὴν paulo pòst.) Sic καθίζειν διαιτητὰς, Arbitros statuere, seu Arbitros ferre, Bud. καθίσαι ἐμαυτὸν διαιτητὴν, Arbitrum se constituere & facere, seu (vt Bud. interpr.) Arbitrium sibi arrogare. Liban. Id & δικαθίζειν dici annotat Bud. Καθίζω de senatu aut iudicio dictum, est Conuoco, Cogo, Considere facio. Od.β, Τὸν δὲ γέροντα, Ἦτ' ἐν δήμῳ ἀγορὰς ἀνδρῶν ἀγορὴν δὲ καθίζεν.

Plut. Othone, ἐκκλησίαν παρόντων ἀγαμνήμονα ἐλπίζειν τὸν ὄχλον· εἰ δὲ μὴ, τῷ σύγκλητον ὁμοῦ καθίσαντας, ἐξενεγκεῖν τῷ αἱρεῖσθαι ἐκείνῃ τὸν αὐτοκράτορος, Sinminus, cogere senatum, electionémque imperatoris ei permittere. Sic apud Aristoph. Neb. ἐγὼ μὴ τὸ δικαστήριον ἄρχον καθίσῃ τῶν πάλαι, nisi archō consessum iudicum cogat. Bud. Cōm. pag.358, καθίσαι δικαστήριον αὐτοῖς θεοῖς, interpr. Iudices illi deos ferre, &, Eū apud deos accusare. Sic καθίζω σοι τὸν δικαστὴν, apud Plat. ‖Xen. Pæd.2, τὸ κλαίειν καθίζοντες τοὺς φίλους, Qui fletum amicis inducit, vt quidā interpr. quòd paulo antè dixerit κλαίειν πρὸς θεῶν ποιεῖν, & εἰς δάκρυα προσκαλεῖσθαι ἄγει, opponens ei mox τὸν γέλωτα αὐτοῖς μηχανώμενον. At Bud. annotat videri hic accipi pro Compescere, quasi καθίσαι. Item, ἐκαθίσαμεν γυναῖκας ἀλλοτρίας ἀπὸ τῆς λαοῦ τῆς γῆς, pro Vxores duximus. Esdræ 2.

Καθίζω neutraliter accipitur pro Sedeo. Il.σ, Ἑλκόμενοι δ' ἄρα πάντες ὅθι ξεστοὶ λίθοισι. Thuc.3, καθίζουσιν ἐς τὸ πρᾶγμα ἱκανῶς. Ibidem, ὅπῃ τοῖς βωμοῖς καθίζουσι. Isocr. καθίζων ὅπῃ τοῖς ἐργαστηρίοις, sedens in officinis. Item Discūbo, Sedentibus conuiuis assideo. Xenoph. Pæd.8, καὶ ὁπόταν μὲ συνδειπνοῦντες πίνητε, οὐκ ἐκάθιζε Γαδάτα, ἀλλ' ἐπιμελοῦ ὁπόταν μὴ αὐτοῖς εἶεν, καὶ συνεδίπνει. Iudices etiam καθίζειν dicuntur, pro, Ad iudicandum considere. Demosth. contra Timocr. θεσμόθετοι, οἱ κληρωθέντες καθίζουσιν ἐξ ὑμῶν. Ac καθίζειν ὅπῃ κώπην Eustath. ex comicis exponit ἅψασθαι τῆς κώπης ὥστε κοπιᾶν. quod Incumbere remis Latinè dicere queas. ‖Καθίζω est etiam Sido. Plato Phæd. καὶ ἅμα ἰώμενος καὶ αὖ εἰς ξύντασιν αὖ τελεύσας τὰς ἰωὰς αὖτου σφόδρα ὥστε ὅπῃ τὰ ἰσχία ἄμφω καθίσας τῷ ἴσῳ. ‖De copiis militaribus dictum significat Insideo, Obsideo, Circūsideo. Thuc. lib. 6, κατ' ἡσυχίαν καθίσαι τὸ στράτευμα ἐς χωρίον ὅπῃ πλήθει. Idem lib.3, θυμούμενοι δὲ οἱ Θηβαῖοι αἅμα τῇ ἡμέρᾳ, καθίζουσιν ὅπῃ τῷ μαντείῳ καλουμένῳ, καὶ στρατοπεδεύονται πλησίον.

Καθίζομαι, Sedeo. Thuc. lib.1, καθίζεσθαι ὅπῃ τῷ ἑστίᾳ, sedere ad focum. Plato Phædro, ποῦ δὴ βούλει καθιζόμενοι ἀναγνῶμεν; Ibidem, σχολὴ δὴ καὶ σκιπτὸν ὅπου καθιζησόμεθα. ‖Καθίσαι Hesychius exponit ἱδρύσαι. Idem καθίσασθαι explicat καταλαβεῖν, κρατῆσαι, & καθιζόμενον, καταψήφιον.

Κάθισμα, ατος, τὸ, Sessio. est autem vocabulum medicum, quod ἑδρασμα etiam dicitur, de quo paulo pòst. Dioscor. lib.3, τὸ ἐφέδρισμα ἐν καθίσμασι τὰ ἐν μήτρᾳ ἀναπύει. vt habent v l.

Κάθησις, εως, ἡ, Sessio. Plut. Consolat. ad vxorē, κουρεῖς πανθήμους, καὶ βαφὰς ἱματίων μελαίνας, καὶ καθίσεις ἀμόρφους.

c.2. Ἀνακαθίζω, Subsideo, Quiesco, Recubo, Bud. ex Xenophonte de lepore, διαπτέσσον γὲ καὶ ἀνακαθίζον. Idem, περιλαμβάνοντες δὲ τὰς κύνας ἐφίστανται, καὶ ἀνακαθιζόντες ἐπαίρουσιν αὐτὰς καὶ ἐπακούουσιν. Ἀνακαθίζομαι idem Budæus interpretatur Resideo apud Plat. Phæd. ὁ δὲ Σωκράτης ἀνακαθιζόμενος εἰς τὸν κλίνην, φωνήσας τὸν ἑταῖρον.

c.2. Ἀνθικαθίζω, Ex aduerso sedere facio & colloco, vèl Ex aduerso sedeo. Pro quo dicitur Ἀνθικαθίζομαι passiua voce. Apud Herodot. autem, Statuor ad obsistendum. sed legitur ἀνθικαθίζομαι per πλονικέ. Itē ἀνθικαθιζόμενοι apud eundem.

c.2. Ἀπὸκαθίζομαι, Seorsum sedeo, Ἀποκάθημαι. Exponitur etiam Repeto sedem, quasi Sedeo rursum. Qualem significationem haber præpositio ἀπὸ cum in aliis nonnullis verbis, tum in Ἀποκαθηται.

c.2. Διακαθίζω, vt καθίζω, In consilium mitto; Calculum porrigo, Sententiam rogo. Bud. ex Xenoph. πολεμίων εἰς τὸν χῶρον ὁπόσοι διακαθίσαι καὶ τοὺς γεωργοὺς καὶ τοὺς τεχίτας χωρὶς ἑκατέρους, ἵνα πρῶτον πόσα δύναιντο ἀφικνεῖσθαι τῷ χώρᾳ, ἢ ὑφιδρύους τῆς γῆς τὰ τείχη διαφυλάττειν.

c.2. Ἐγκαθίζω, Colloco in, &c. Plato lib.8 De rep. εἰς τὸν θρόνον ὀκεῖνον τὸ ὀπτυμπτὸν ἐγκαθίζει, καὶ μάγαν βασιλέα ποιεῖ ἐν ἑαυτῷ. Et apud Suidam, οἱ δὲ ἐγκαθίζουσι λόχους ἐν τοῖς ὀπτικοῖς τῶν χωρίων τόποις. Item Insideo. In pass. apud Dioscoridem lib.3, ἐγκαθιζόμεναι ῥίζαι καταμιγνύμεναι ἄγουσι, Radices eæ ad insedendum decoctæ, phrenses cient. Ἐγκαθίσταμαι, Insideo. vt ἐγκαθιζόμενος εἰς θρόνον. Ἐγκαθίστημι præterea ex Eurip. citatur, & exponitur Instituit, Posuit, Fundauit. Sic suprà ab Hesychio καθίστημι exponi ἱδρύσατο, annotaui.

Ἐγκάθισμα, ατος, τὸ, Sessio in aqua medicata, ab imis pedi-

bus vel feminibus vſque ad vmbilicum, ita vt ſupernæ partes non madeſcant. vt Gorr. tradit, addens, decoctorum horum vſum eſſe in balnei penuria, aut ægroti id ferre non valentis imbecillitate, aut ſupernæ alicuius partis debilitate. adhiberique renibus inflammatis, calculoſis affectibus, vteri & ſedis vitiis, vulneribus. de quibus latius ab eo tractatur. Medici qui hodie medicinam faciunt, ſemicupium appellant. vt idem Gorr. teſtatur. Dioſcor. lib. 3, cap. 155, de parthenio, τὸ δὲ ἀφέψημα αὐτῆς, ἕλκεσι μασὶ ὑστέραις ἕδραις ἰσχιαδικοῖς & φλεγμαινούσης κύστεως. De quo Plin. lib. 27, cap. 30, Ad inſidendum decocta in duritia vuluarum & inflammationibus. Dioſc. lib. 3 cap. 117, de artemiſiis, ἀποζεσθέντα δὲ ἕδρασιν εἰς χύτραις ἕλκεσι καθίσματα, καὶ ἀφροδισίων ἐμμήνων τε & δυσπόρων. De earū altera Plin. lib. 26, cap. vlt. Menſes & ſecundas ciet ramorum decoctum inſidentibus.

c. 2. Παραπαθίζω, Iuxta me colloco, Aſſidere iubeo. ‖Item neutraliter pro Iuxta aſſideo. Vnde συμπαραπαθίζομαι, Aſſidere conſolandi amici gratia. Bud. ex Syneſio. Παραπαθίζομαι vòce media, ſignif. actiua, Iuxta me colloco. Antiphon, οὐδὲ νόμιμόν ἐστι παῖδας καὶ γυναῖκας συμπαραπαθίζειν ἑαυτῶν τοῖς δικασταῖς, δικάζειν. id eſt, iuxta ſe ſedere iubentes. B. interpr. ‖Arbitrum ex comptomiſſo eligo. Bud. ex Demoſthene, εἰς ὅτου ἕκαστον ἔρχονται, ἵνα δὲ ἑκάστοις παραπαθίσωσι. Neutraliter pro Iuxta aſſideo. Plato, παραπαθίζου δὴ δίκης.

c. 3. Συμπαραπαθίζω & συμπαραπαθίζομαι, ſignif. act. Vnà [cum aliis] iuxta me colloco, Vnà [cum aliis] aſſidere mihi iubeo. Demoſth. contra Aphob. συγκαλέσαι τοὺς ἡμῖν ὄντας, καὶ συμπαραπαθίσαι δέκα τῶν ἀδελφῶν.

c. 2. Περιπαθίζω, vocabulum militare, pro Hoſtiliter circumſideo, Obſideo. Deut. 20, καὶ περιπαθιεῖς αὐτήν.

c. 2. Προπαθίζω, Antè cōſideo. Il. β, Κλαγγηδὸν προπαθίζοντες· σμῶγες δέπα λειμῶν. Herodian. l. 1, καὶ αὐτὸς μὲ προπαθίσαντες ἐν τῷ βασιλείῳ ἕδρᾳ, de ſedēte in imperatoria ſella Cōmodo. ‖Item Præfero. v. l. ex Luc. Προπαθίζομαι, Antè conſideo. προπαθίζομαι εἰς τὸ πρόσθιον.

c. 2. Προσπαθίζω & Προσπαθίζομαι, Aſſideo. Item Incumbo. Plato Apolog. πάντα χοῦ προσπαθίζω.

C. ΜΕΤΑΙζω, Conſideo. Vnà ſedeo. Od. π, de procis, Αὐτὰρ ὁ εἰς ἀγορὴν ἴσαν ἀθρόοι· οὐδέ τιν' ἄλλον Εἴων οὔτε νέων μετιέμεν οὔτε γερόντων.

C. ΠΑΡΙζω, Iuxta colloco, Aſſidere facio. Herodot. Euter. παρέζει αὐδρὶ Πέρσῃ αὐδρα Μασσύτην. ‖Item neutr. Aſſideo, Iuxta ſedeo. Od. ρ de Helena, Τὴν μὲν ἔπειτα παρέζεν, ἔπος δ' ὄφατο. Παρίζομαι, Aſſideo, Iuxta aſſideo. Herodot. Calliope, ἐλθοῦσαι αἱ παρέζονται, quum ad eū veniſſēt, aſſederunt.

C. ΠΕΡΙζομαι, Circumſideo, Obſideo. v. l.

C. ΠΡΟΣζω, Aſſideo. Plato πρὸς πηλιώνων in ciuitate, τὸν δ' ἄλλον χρόνον πρὸς τὰ βήματα καθίζον, βομβεῖ τι καὶ οὐκ ἀκίχητον τὸ ἄλμα λέγοντες. Theoph. lib. 5. cap. 14 De cauſ. plant. καθίζον ἐν τοῖς ἄνθεσι, reſidens in floribus. Apud Dioſcor. lib. 5, cap. 102, καθίζει τὴν ἄμπελον, Inſidet calici, Inhæret calici.

C. ΣΥΝΙζω. Conſido. Ariſtot. Probl. ſect. 2, artic. 10, πονοῦντων μὲν, ὑπὸ τῶν πνεύμονος αἱ φλέβες ἐμφυσῶνται, ταῖς πόροις συμμιμνήσκειν πειρῶνται· παυομένων δὲ, συνιζάνειν.

C. Ὑφίζω, Subſido.

Ἱζάω, Fut. ἱζῶ, ab ἵζω inuſitato: idem quod ἵζω. id eſt Sedere facio. Item Inſtituo. Il. ψ, αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς Αὐτοῦ λαὸν ἵρας, καὶ ἵζανεν ἀμφὶ κέλευθα. ‖Neutraliter capitur etiam pro Sedeo. Od. ω, Ἐν τῷ στίχοντο καὶ ἵζανον ἐν δ' ἔασον Δμῶες ἀναΐξαντες. ‖Item Sido, Peſſum eo. Thucyd. lib. 2, ὡς τὸ ὅπλον ἐλλοντας, πλὴν αὐτῶν, ὑπαχθέντων αὐτοὺς κατωθεῖν τῷ χώματος καὶ ἱζάνοντας αἰεὶ ὅπῃ τὸ πιτυλίσσον.

C. ΑΦΙζάνω, E ſede ſeu ſella ſurgo aut deſcendo. ἀποκαθίσταμαι τῆς καθέδρας. Suid.

C. ΕΝΙζάνω, Inſideo.

C. ΕΦΙζάνω, Inſideo, Sedeo in ſeu ſuper, &c. Il. υ, Ἐλθόντες δ' ἵζεσθον ἐπὶ ξανθῷ Μενελάῳ Ἐκτὸς ἀλὸς πίσεος· ἐφίζανον ἐγχείῃσιν. Apoll. diuerſa conſtruct. dixit ἐφίζειν ξύλοις. Et ἐφιζῆσαι apud Budæum in Comm.

C. ΚΑΘΙζάνω, Sedeo, Inſideo. Iſocr. ἐφ' ἅπασι τὸ βλαστῆσαι τὰ καθιζάνοντα τῶν μαλάκων. ‖Exponitur etiã Conſtituo.

C. ΠΡΟΣζάνω, Aſſideo. Didym. in Geopon. ἵνα δὲ ζῶσι αὐδεὶ

πρὸς δυσμὰς καὶ ἀκαθάρτων πνευμάτων. Varro, Nulla aprũ aſſidit eo in loco, qui malè oleat. ‖Metaphoricè Hæreo, Adhæreo. Dioſcor. lib. 5 cap. 76, πρόσκαθίζει τοῖς τοίχοις. Syneſ. epiſt. 44, ἀλλ' οὐ σὺ χαρίεις ἄμμιν βίου δίκας δίδοις, οὐ πάνυ προσπεπηγὼς ἔχῃ καὶ προσκαθίσῃ τὸ πίσος, id eſt Hæres, Inſidens. Luc. ἀφιστῶσι τὸ ἰδίως τῇ σώματος, καὶ μὴ προσκαθίζουσι, Non ſedens, Non habilis, vt B. interpr.

C. ΣΥΝΙζάνω, Conſido. Plut. Symp. τὸ μὲν ἀργυρον συνιζῆσαι ἔκειτο, τὸ δὲ ξύλον ἔδει τον καὶ ἀπαλὸς διαθλίβειν, Argentum conſediſſe, Liquefactum collapſum eſſe. Idem Public. πυκνοῦσθαι καὶ συνιζάνειν πολὺν ὑπὸ πυρί) Condenſari & conſidere ſeu coire lutum in igne. Syneſ. epiſt. 133, τὰ γὰρ Αἰγύπτια ταῦτα [βύλα] τοῖς χάλασιν ἐνίδρυται, ταῖς ἐνδοχωραίοις συνιζάνει, internodiis ſubſidunt & graciles ſunt. Galen. τὸ συνιζάνειν τοὺς πόρους ἀναπεπταικότας, poros qui conſederant, ſeu (vt Bud. interpr.) poros compreſſos.

Συνίζησις, εως, ἡ, Sedimentum, Conſidentia terræ, quæ & labes dicitur à Cicerone. Bud. apud Anſtot. De mundo, ἀπὸ δὲ σεισμῶν εἰ μὴ συνιζήσεις ποιοῦσι εἰς τὰ κοιλώματα, χασμαίας λέγοντας, Qui terræ labes vel conſidentias in cauernas faciunt, terra ſ. non aperta ſurſum, Terræmotus qui labes terræ relinquunt in caua ſubſidentis. Cic. De diuin. [tantos terræmotus factos eſſe vt] multis locis labes factæ ſint, terræque deſederint. Alex. Aphrod. lib. 2 Probl. ἡ λύπη συνίζησιν ποιεῖ χωρίων ἀπὸ σωμάτων, Mœror, vt corpora ſubſidant, efficit. ‖Apud grammaticos συνίζησις dicitur quum duæ vocales aut vocalis & diphthongus in vnam ſyllabam quaſi conſidunt. vt apud Homr. Ἠὲ συν' ἄλις ὅτι γυναῖκας, αἰάλιδας ἀπερεπούσας; Sic Δερδρίῃ ἐφιζόμενοι. Sic Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος. Sic Ἀλλὰ τὸν αὖτοι θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι ἔπειθον. Alio nomine figura hæc dicitur συναιρέσεως.

C. Ὑφίζάω, Subſido. ὑφιζάνει Heſych. exponit ὑποκάθηται, ἐλαφροῦται, ὑφίσταται.

Ὑφίζησις, εως, ἡ, Sedimentum, Subſidentia. ὑποχάλασις, ὕφεσις, vt Suid. hoc in loco exponit, ἔκκλισιν τὰ γιὰρ καὶ μαλακὰ καὶ ψαμμώδη, διὰ τὰς ἰσημερίας ὑφίσησιν ὅτι τοῖς βαρέσι καὶ τοῖς ὑπερπλήθεσιν. Plin. Inundationibus Tiberis ſedimẽto molis facto.

ΙΔΡΥΩ ΕΤ Ἵδρυμα, idem quod ἵζω ſeu καθίζω, id eſt Sedere facio ſeu iubeo. Vnde & Euſtath. ad ἕδω deriuat. Il. β, Ἀλλ' αὐτός τε καθῆστο καὶ ἄλλους ἵδρυε λαούς. id eſt, καθίζας κάθθαι, vt ſchol. exponit. Item Colloco. Plut. de piratis, τὴν Σαλίαν πόλιν ἡσυχαζομένην αἰχμαλώτων, ἵδρυσε πολλοὺς ἐν αὐτῇ. Thuc. lib. 4, ὁ μὲ ἱδρύσας τὸν χαρακα: quod eodem libro dicit καθίσας τὸν χαρακα, & paulo antè καθίσαν τὸν χαρακα πρόσω ὅπῃ τὴν χάφυραν τῷ ποταμοῦ. Herodian. lib. 4, ὅπῃ τὰς Βυζαντίῳ ἱδρῦσαι χαρακα πόδον. Caſtra collocare dicit Cic. Item Statuo. Herodian. lib. 5, βωμοὺς τε πλείστους πρὸ τῶν πόλεως ἱδρύσας.

Ἱδρύομαι & ἵδρυμαι ſignif. & voce paſſ. Sedere iubeor, Collocor. Herodian. lib. 2, de Pertinace, ἐπὶ τὸν ἱδρύθη ἐν τῷ βασιλείῳ ἕδρᾳ, in regiam deductus eſt & in domo imperatoria locatus, vt Bud. interpr. Ibidem, ἕως ὅπῃ τοῖς ὅροις τῆς τῶν Ῥωμαίων ἀρχῆς ἱδρυμένοις. ‖Statuor. Herod. lib. 7, ὡς τὸν ἱδρυμένον βωμὸν τῆς νίκης ἐπισκεψώμεθα. ‖Firmior, & quaſi in firma ſede collocor. Herodian. lib. 3, ὡς ἂν τῆς ἀκροπόλεως καταπλημμέλητος καὶ τῆς βασιλείας ἱδρυμένης, Conſtabilito imperio. Et lib. 2, ἢ τὴν ἐν χερὶ βαλβῖδα καὶ πρὸς μηδενὶ βεβαίως ἱδρυμένην, neque apud quenquam certa ſede reſidens. Sic Thuc. lib. 8, οἷς ἡ στρατιὰ τῆς Ἀθηναίων βιβαίως ἵδρυτο μὴ πάσχειν ἱδρύσθαι. ‖Situs ſum. Herod. lib. 8, ἡ πρὸς τῆς Ἑλλησπόντου ἵδρυσις πάντων ἱδρυμένη. Et ibidem, καὶ ἐν τούτῳ τῇ πόλει ἡ τῆς βασιλείας ἵδρυται πόλις, ſita eſt. Ariſtot. ἡ ἐν οὐρανῷ διάταξις ἱδρυμένη, ſedem habens. Idem de deo, μένον ὅτι τῆς αἰσθητῆς χώρας ἱδρύσεως. Plato de deo idem, πόρρω γὰρ ἡδονῆς ἵδρυται καὶ λύπης τὸ θεῖον, longè à voluptate & dolore ſitus eſt. Plut. Numa, τὸ κάρμου μέσον οἱ Πυθαγορικοὶ τὸ περὶ ἱδρύσθαι νομίζουσι. Non abſimili ſignif. dicitur à Thuc. lib. 2, τὸ ἐν τῇ ἀκροπόλει ἔκτισμα ἱδρύθη καλόν, hæreſit. ‖Item Sedeo. Thuc. lib. 2, οἱ δὲ Κολοφωνίοις τοῖς Τροιζηνίοις ἱδρυθεῖς. lib. 3, ἐς τὸν ἀκρόπολιν ἐς τὸ μετέωρον τῆς πόλεως καταφθάσαντες, καὶ αὐτοὶ ἐκπλαγέντες, ἱδρύθη, conſtitue, cōſedit. Herodian. lib. 3, στρατοπέδου ὅσου πρὸ τῆς πόλεως ἱδρυθῆναι, tantum ſedere exercitum. Sophocl. Aiace, Οἴμοι δ' ἐγὼ τάλας; οὐκ ἱδρύθην. pro quo paulo pòſt dicit, οὐκ

ἕδρας ἀχμή. Non desidendum est. Sic etiam ἵζεσθαι pro Cunctari accipitur.

Interdū signif. actiua, Colloco, Sedem do. Bud. ex Plutarcho de Pompeio & Tigrane, ἱδρύσασθαι πλησίον αὐτοῦ. & ex Aristid. Panath. δίκαιόν τι καὶ σκολαιόν τόπους ἐν οἷς ἔμελλον ἱδρύσασθαι; Aristoph. Pluto, ἵνα γὰρ πλεῖστον χρόνον ἱδρύσασθαί μέ. Plato Tim. de astris, ἃ δὴ ἄλλα οἵ δι' ἃς αἰτίας ἱδρύσατο, Reliquorum siderum quæ causa collocādi fuerit. Item Statuo. Herodot. εἰκόνα ἑκατὸν ἐπέστα ἱδρύσατο. Statuam alicui statuere dicit Cicero. Aristot. De mundo, πόλεις τὸ ζῳοτροφεῖον ἀνθρώπους ἱδρύσατο. Vrbem statuere Virg. dixit. Isocr. ad Philipp. ὥσπερ γὰρ τοὺς θεοὺς καὶ τοὺς ἰδιώτας καὶ τὰς πόλεις, καὶ νεὼς καὶ βωμοὺς ἱδρυμένους. Sic Paus. Laeon. πρῶτα μὲν εἰσὶν αἱ πόλεις αὗται τὰ ξόανα τὸν Θησέα ἱδρυμένα. Templa statuere dicit Propert. sicut Aras statuere Ouid. Plutarchus De fort. Rom. ἱδρύσατο δ' οὖν τύχης ἱερόν.

Ἱδρύω, idem quod ἱδρύω. Vnde ἱδρυῶσθαι, Niti. Bud. ex Iuliano, de arbore quæ radices egit. ‖ Ἱδρύομαι, vt ἱδρύομαι, Sedeo. Il. γ, de Hectore, Καὶ ῥ' ἵεις μείων, Τρώων αἰὲν ἀρίστευε φάλαγγας, Μίσγων δουρὸς ἐλών. ἔνθ' οἵ γ' ἱδρύθησαν ἅπαντες. Thuc. lib. 4, ἐφ' ὃν [λόφον] Δωριῆς ἕπαλαι ἱδρυθέντες, ὅτε καὶ τὴν πόλιν Κορινθίοις ἐπολέμουν. quem insidentes. sic enim ibi schol. legit: at vulg. exemplaria habent ἱδρυθέντες.

Ἵδρυμα, ατος, τὸ, vt κτῆμα, Opus ab aliquo constructum. Budæus ex Strabone lib. 6, in princ. μετὰ δὲ τὸ τέμα τῆς Σιλαρίνης, Λοκρικόν, καὶ τὸ τῆς Ἥρας ἱερόν, Ἑκάστοτε ἵδρυμα. ‖ Item ἔδρασμα, Firmamentum, Fundamentum, Quo aliquid vt fundamento nititur, Supra quod aliquid fundatum est. Sic Eurip. ciues vocauit ἵδρυμα πόλεως. ‖ Itē idem quod ἕδος, id est Delubrum, Locus in quo deorum simulacra collocantur seu statuuntur. Plutarchus De fort. Rom. μᾶλλον δὲ πᾶς Ῥωμαϊκὸς ἑκάστης ὁρμασίας, Ἑλλήνισι τὰς δυνάμεις τῶν ἱδρυμάτων περιέστησε καταριθμήσασθαι. cui mox subiungit, καὶ γὰρ ἰδίας τύχης ἱερόν ἐστιν ὁ Πάλατιος. vt ἵδρυμα & ἱερὸν pro synonymis acceperit. Sic apud Platonem De legibus, ἱδρύματα θεῶν, fana. Et simpliciter pro Sedes, sicut ἕδος quoque, Bud.

Ἵδρυσις, εως, ἡ, Constitutio, Fundatio. Plato De leg. Interpres Areop. Crepidinem vertit, quasi locum editum & collocationis sedem. nam ita Areopag. vocat ordines angelorū. v. l. sic autē pro ἵδρυμα & ἔδρασμα acciperetur: quemadmodū Hesych. quoque ἱδρύεσθαι exponens, dicit, ὅτι τῇ ἱδρύσει τῆσαι χρῆται. Ponitur etiam pro Sedes. Plutarch. De orac. Pyth. ἄλλους τε πολλοὺς ἡγεμόνας τόλμαν ὅσους ἔδει τυραννείοις ἀσφαλῶς πεῖσαι διδομένους ἑκάστῳ τὴν προσήκουσαν ἵδρυσιν.

Ἱδρυτός, οῦ, ὁ, Fundatus, Firmatus, Stabilitus. Epigr. ἱδρυτὰ χαίρει. Οὐκ Ἀνίδρυτος contrarium est, Qui nullo fundamento nititur, Instabilis. Philo De vita Mosis lib. 1, οὐχ οὕτως ὅτι ταῖς εἰς αὐτὸν κακηγορίαις ἐδυσχέραινεν ὡς ὅτι τῇ τῆς γνώμης αὐτῶν ἀνιδρύτῳ, ob lubricā incertámque populi sententiam. Eurip. ἀνιδρύτοισι δρόμοισι, id est ἀσπερέκτοις, Instabilibus & leuiter fixis gressibus. ‖ Ἀνίδρυτος apud Demosthenem contra Aristog. pro ἀνιξίλαστος etiam capi, annotat Harpocr. & Suid.

C. Ἀφιδρύω, VEL Ἀφιδρυόω, Statuo, Colloco, Firmum stare facio. VNDE verbalia Ἀφίδρυμα, ατος, τὸ, ET Ἀφίδρυσις, εως, ἡ. Est autem Ἀφίδρυμα, Statua, Simulacrum. ἀφιδρύματα (inquit Suidas) τὰ τῶν θεῶν ἀγάλματα. & citat hoc exemplum, ἄνθρωπος οὐδὲν εἰκαιότερον ἐκόμιζον οἱ στρατιῶται τὰ παλαιόπαντα τῶν εἰς πόλιν ἀφιδρυμάτων. Sic autem vsurpatur & à Plutarcho περὶ μουσικῆς, vbi scribit, οὕτω δὲ παλαιὸν ὅτι τὸ ἀφίδρυμα τοῦτο ὥσπερ οἱ ἀρχαῖοι μόνοι αὐτὸ, τ', &c. Idem & apud Ciceronem significat, secundum quosdam, in hoc loco, lib. 13 epist. ad Atticum, Ad id autem quod volumus ἀφίδρυμα nihil aptius videtur quàm lucus, quem ego noram. Ἀφίδρυσις autem est Collocatio. vt ἀφίδρυσις τῆς εἰκόνος, vel τοῦ ἀγάλματος. Positio statuæ videtur dici posse, vt dicitur Ponere statuam. Plutarchus ibidem, καὶ ἡ τοῦ Διὸς καὶ τοῦ ἀγάλματος αὐτοῦ ἀφίδρυσις ἔχει τὸ μὲν τῷ δεξιᾷ πέζειν. Vbi ἀφίδρυσις τῆς εἰκόνος perinde est ac τὸ ἀφιδρυμένον ἄγαλμα.

C. ΕΝιδρύω, ET Ἐνιδρύω, Colloco in, &c. Plut. ἅμ' ἡλίου τοῖς οὐρανοῦ κέντροις ἑαυτὸν καὶ σελήνην ὁ θεὸς ἐνίδρυσε. ‖ Item Ἐνδρύω, Fundo, Firmo. Bud. ex Areopagita 100. Ἐνίδρυμαι, seu Ἐνιδρύομαι, Insideo. Bud. ex Alciphr. ὅσοι ταῖς ὁμιλίαις αὐτοῖς στερρῶς ἐνίδρυνται. Sic idem Bud. apud Basilū De vita solit. pro ἐνζώω & Intus maneo & collocatus sum, accipi annotat, καὶ τοῦτο ὅτι τῷ θεοῦ ἐνοικήσας, τὸ ἀβὲ τῆς μετέμπτου ἕξεως ἐνίδρυμένον ἐν ἑαυτῷ τὸν θεόν.

C. ΕΣιδρύομαι, Fundor in, &c. Colloçor in &c. Extruor, in vulg. lex.

C. ΚΑΘιδρύω, Colloco. Aristot. ἐν μὲν τοῖς πρωτίστοις τὸ πρωτίστον καθίδρυται ἡ φύσις. ‖ Fundo, Instituo seu constituo, Erigo. 1. Maccab. 4, καθίδρυσε γυμνάσιον. ‖ Idem quod καθοσιόω, Dedico, Consecro. B. ex Synes. 57. Καθίδρυμαι, Sedem & domicilium habeo. Bud. ex Galeni Therap. 9, σελήνη δ' ἐν ὑγρῷ καθίδρυται ψυχὴ λογιστική. quod ἵδρυται ibidem dicit. Thucyd. καθιδρυμένοι ἐν ὄρει, Montem insidentes.

Καθίδρυσις, εως, ἡ, Dedicatio. Synes. epist. 67, ἀλλ' ἐγὼ τὸν καιρὸν ἐζήτουν τῆς καθιδρύσεως. Tēpus quærebam dedicationis.

c. 1. Ἐγκαθιδρύω, Colloco in, &c. Ἐγκαθίδρυμαι, Situs sum in, Sedem habeo in, &c. Aristot. De mundo, ἀκρότατον κορυφῇ τοῦ σύμπαντος ἐγκαθιδρυμένος οὐρανοῦ, In summo cæli culmine suum habens domicilium situm & collocatū.

c. 2. Συγκαθιδρύω, Simul colloco.

C. ΠΑΡιδρύω, Iuxta colloco seu statuo. Et παρέδρυμαι pro eodem. citatur ex Epigr.

ΕΘΕΛΩ, F. ἑσω, Volo. Od. γ, Τίνα δὴ ἐθέλων ἐθέλουσαν αἰνήσῃ ὅνδε δόμονδε. Il. α, φεύξεται αἶσα ἐθέλησι, paragoge poetica pro ἐθέλῃς. Demosth. Olynth. α, ἐφεστήκει ἐφεδρεύων ἐθέλειν ἀκούειν τῆς βουλομένου συμβουλεύειν. Xen. Hellen. 6, οὐδεὶς ἠθέλησε μάχεσθαι. Prud. 5, ἔνδον δέπαϊν οὐκ ἠθέλησεν. Plato Apol. πολλάκις ἐθέλω τεθνάναι, Saepe emori vellem. pag. 2 lex. Ciceronian. Demosth. ἐγὼ δ' ὡς ἀληθῶς δεῖ λέγοντος ἑνὸς ἐθέλειν ἀκούειν, Velle audire, vel Lubenter audire. Plato De leg. ἐθέλω πείθεσθαι, Lubenter pareo. Idem Phædro, λέγε ἐθέλω, Lubet dicere, vt Cicero vertit, pag. 6 mei lex. Cic. ‖ Item Volo, ea signif. qua Cicero De nat. deorum lib. 1, Quatuor naturas, ex quibus omnia constare censet, diuinas esse vult. id est Statuit, Censet. Herodianus lib. 8, de Beli, εἰ δοκοῖ τι τῷ σοφωτάτῳ, Ἀπόλλωνα τῷ ἐθέλοντι. Sic Paus. Att. αἱ δὲ Ἀρκάδες ἐθέλουσιν αὐτῷ τῷ δόμῳ Τηλέφου δῆσαι τὸν ἵππον ἐς Ἀθήνας. id est, Dici se volunt. Vel cōiicientis est, vt βούλεται. Bud. ‖ Articè pro Possum: plerunque de rebus inanimatis. Il. φ, ζέε δ' ὕδωρ, Οὐδ' ἐθέλει ῥεέμεν, ἀλλ' ἴσχει. Plato, τὰ χωρία οὐδένα ἐθέλει διδάσκειν. Thuc. lib. 2, ἡ παιδοβρῶσα δὲ αὐτῶν οὐκ ἐθέλουσιν αἱ γῶμαι φθείρειν αὐτοὺς κινδύνους ὁμοίους ἔχειν, Non possunt, Non solent. ‖ Paus. Lacon. ἐμοὶ δὲ ἐξ ἀρχῆς οὐκ ἐθέλησεν ὁ λόγος ἀπὸ πολλῶν καὶ οὐκ ἀξίων ἀφηγήσεων ἀποκρίνασθαι τὰ ἀξιολογώτατα, sic ab initio tulit ratio mea scribendi. Bud.

C. Ἐθελόδουλος, ου, ὁ ἡ, Voluntarius seruus, Qui sponte sua se alii mancipat. sic Ἐθελοθρησκεία, Numinis cultus voluntarius, Cultus numinis sua sponte ab aliquo institutus, ideóque Superstitio. Hæc & similia composita alibi reperies, videlicet in altero compositionis verbo: in δοῦλος & θρησκεία, itidémque in cæteris.

Ἐθελημός, οῦ, ὁ, Voluntarius, Lubens. Hesiod. Erg. de hominum genere ante Promethei dolum, οἱ δ' ἐθελημοὶ Ἥσυχοι ἔργα νέμοντο. vnde & præcedit, καρπὸν δ' ἔφερι ζείδωρος ἄρουρα Αὐτομάτη πολλόν. Apoll. Arg. 2, Μυρίοι αὐτόθεν ἦσαν ἐθελημοί. VNDE Ἐθελημῶς, Voluntariè, Vltrò, Libenter. Scribitur & ἐθελήμως, sicut & ἐθέλημος.

Ἐθελήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, idē. Plato Crat. de etymologia τῷ Λιτῷ, Λιτὼ δὲ ἀπὸ τῆς τραπότητος τῆς θεοῦ, καὶ τὸ ἐθελήμονα εἶναι ὧν αὖ τις δέηται, id est, Velle ea quæ petantur, Acquiescere iis quæ petantur.

Ἐθελοντής, οῦ, ὁ, Voluntarius, Vltroneus, Lubēs. vnde vetus vox Gall. emalenté. Thuc. lib. 2, ὅσοι μὲν μισθῷ ἐπῆλθον, οἱ δὲ ἐθελονται ξυνεπολεμουν. l. 1, οἱ πλεῖστοι ἐθελονται ξυνέστησαν. Demosth. Pro corona, ὥσπερ τῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας αὐτοπαγεῖς ἐθελονται ἀνθεστᾶσι Φιλίππῳ. Sic apud Eust. ἐθελονται διδάσκαλοι δ' ἐκμάτων dicuntur οἱ ὑπὸ τῶν ἰδίων χειροήθεις. Ἐθελονται apud Suidam στρωτίμους nominati scribuntur serui qui pro cæsis ad Cannas dominis vltrò militarunt. Athen. quoque lib. 11, scribit comicos seu mimos qui σφίγγαι à multitudine appellarentur, ab alits σφηκίαι, & φαλλοφόροι, & φλύακες, & αὐτοκάβδαλοι, peculiariter à Thebanis vocitatos fuisse ἐθελοντάς:

nihil tamen de ratione nominis aliud addens, nisi Thebanos fuisse χαιτοφορωτατους τῶν φωτῶν. Idem habet & Eustath. Femininum verò huius ἑθελοντὴς ΕΣΤ Ἑθελοντής, ῆδος. Synes. De insomn. ἔστιν γὰρ καταῦθις τὸ σωφρονεῖν βίον ἑθελοντὴν, αἱρεῖ τῷ ἡσυχίους ἀεὶ λέγειν, id est Voluntarium, Lubens, Vltroneum. ΣΕΔ & Ἑθελόντως, itidem Voluntarius, Vltroneus, Lubens, deriuatum ab ἑθελοντὴς, vt videtur. illius hoc apud Suidam est exemplum adespoton, ἐφεστιάδιον ἑθελοντὴς τοῖς Ἀχαιοῖς ὑπαλεξήσειν. ΕΤ Ἑθελοντήριος, ὁ, pro iisdem, est poeticum. Od. β, ἐγὼ δ' αἰεὶ δῆμον ἑταίρους Ἀϕ' ἑθελοντῆρας συλλέξομαι. ΑΔΥΕΡΒΙΑ verò sunt Ἑθελοντὶ, Vltrò, Sponte, Lubenter. Suidas ex Polybio, τοὺς βουλομένους πάντα κίνδυνον ἑθελοντὶ ὑπομένειν. Apud eundem Suidam est, τοὺς ἑκουσίως κινδύνους ἑθελοντὶ αἱρεῖσθαι ἀναδεχομένους. Item ὁκ πάσης ἐπαλείξεται τὰ γραπτόμενα ἑθελοντὶ τοῖς ἀρίστοις. Huc pertinet & illud apud Herodotum lib. 1, de Io, οὕτω δὴ ἑθελοντὶ αὐτῇ τῶν Φοινίκων συνεκλῶσαν. Eustathius tamen Odyss. α, illud Homericum ἑκὼν ἐέλδω accusatiuum esse docens, à nominatiuo masculino ἑκὼν ἐών, (vt ἑκὼς & similia) addit, fortassis sic declinari. apud Eurip. quoque illud πῆς πατὴρ φόνου μὴν ἑκών, & apud Herodotum illud ἑθέλοντι νῷ Ἰωνίης Φοινίξι συνεκπλώσειν. Sic vulg. lex. Ἑθελοντὴς afferūt, cuius hoc femininum esse volunt. ΕΤ Ἑθελοντηδὸν, pro eodem, Thucyd. lib. 8, ἑθελοντηδὸν ἐστρατεύοντες τοῖς Βοιωτοῖς. Polyb. τῷ ἑθελοντηδὸν στρατευομένων, Qui sponte militabant. Bud. ΕΤ Ἑθελοντὶ, pro eodem apud Suidam.

Ἑθηλήμος, ον, ὁ, idem quod ἑθητὴς, deductum, vt videtur, à participio fem. ἑθήλουσα, sicut ἑθητὴς ab ἑθήων masculino. Xenophon Pæd. 4, οἱ μὲν ἀεάσῃ, ἀλλ' ἑθελούσιοι γε χάριτι ἵππια ἐλήτης. Et lib. 6, ἐγὼ τοι ὦ Κῦρε, ἑθηλήμους ὑφίσταμαι. ΥΝΔΕ Ἑθελουσίως, aduerb. Vltrò, Lubenter.

ΘΕΛΩ, F. θέσω, Volo, idem quod, ἐθέλω, eodémque modo futurum habens tanquam à themate contracto, non autem barytonō. Hoc vocabulum apud Homerum reperiri negat Eustathius: quamobrem & Iliad. α, Μήτι τὸ Πηλείδη θέλ' ἐεικέμεν βασιλεῦσιν, antiquos super θέλ collocasse acutum cum apostropho, synalœphē facientes, sic, Πηλείδη 'θέλ'. Quædam verò exemplaria Homerica habent Πηλείδη θέλ'. Xenoph. θέλει κυρεῖν. Demosth. θέλω καμεῖσθαι. Aristot. lib. 1, De animal. θέλει εἶναι. vbi Gaza vertit, Esse expetit. θέλει ἐν σοὶ ὁ βασιλεύς, lib. 1 Reg. cap. 18, Placet regi. q. d. Voluntas regis in te acquiescit. Quod tamē loquēdi genus apud probatos scriptores non reperias. Herodotus lib. 1, εἰ δὲ θελήσει τοῦτον πλουτίσαντος, ἐς τὸν ὀψιγενέα παῖδα αἰσχύνην ἢ τιμὴν ἐκφανεῖς, Si tyrannis ad eius peruentura est filiam. ¶ Ponitur & Atticè pro Possum, vt ἐθέλω: attributum videlicet rebus animatis. In qua signif. citat Budæus ex Platonis Phædone, 34. Sic etiam apud Euripid. pro Solet seu Assolet ponitur: cuiusmodi exemplum ex Thuc. attuli in ἐθέλω.

Τὸ θελημένον non dici, sed τὸ θεθελημένον, annotat Phryn. Habet etiam nonnulla passiua tempora. Vnde est in vulg. lex. ex Nazian. orat. 4, τὸ μὲν αὐτοῦ θεληθέν, τὸ δ' ὑπ' ἐκείνου θεληθέν: quod Mosell. verterit, Pars quidem eius voluit, pars rationi parùit. Ex eodem, καὶ ἵσως οὐδὲ ἄθρωποι, καὶ οἷοι μὴ τεθελήμεθα, καὶ ἀφέντες καὶ ἀφεθέντες. vbi idem Mosell. Et fortasse ne homines quidē sumus, vt qui nō pro nostra volūtate, sed vt euenerit, dimittamus, dimittamurq;.

Θέλημα, ατος, τὸ, Voluntas, Id quod volumus. vt in Oratione Dominica, γενηθήτω τὸ θέλημά σου. Matth. 7, ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ πατρός μου.

Θέλημος, ου, ὁ, idem quod ἑθέλημος. v. l. ΕΤ Θελήμων, idem quod ἑθελήμων, Volens, Voluntarius, Spontaneus. Apoll. Arg. 2, οἱ δ' ἐπαρωγῇ Τίφυος Ἀγκαίδαο θελήμονα ποιήσατο Εἰρεσίῃν.

Θέλησις, εως, ἡ, Voluntas, id est Ipsa volendi actio. Hebr. 2, κατὰ τὴν αὐτοῦ θέλησιν. Poll. lib. 5, scribit vocab. esse ἰδιωτικόν.

Θελητὸς, ὴ, όν, Cupitus, A voluntate nostra expetitus. 1, Regum 15, εἰ θελητὸν τῷ Κυρίῳ ὁλοκαυτώματα καὶ θυσίας ὡς τὸ ἀκούσαι τῆς φωνῆς αὐτοῦ; Nūnquid vult Dominus holocausta & victimas, & non potius vt obediatis voci eius?

Θελητὴς, οῦ, ὁ, Qui vult. συναιρετικῶς, Hesych.

C. ΣΥΝ Θέλω, Simul volo. Arist. Eth. 9, ἅμα γὰρ αἴτησις γίνεται, καὶ συνθέλησις. ΕΤ Συνθέλω, idem. Xen. ἕως ἂν πάντα θέλων συνθέλῃ ἃ ἂν ἐγὼ θέλω ἐγίνετ' ἄν.

¶ Aspiratur abiectionem syllabæ initialis, pro θέλω: vt Call. schol. annotat in illū locū hymni in Dianā, πάλαι δέ μοι ἱμείρεται ἥτορ Ἥρωσι λᾶας. Idem tradit Theocr. schol. Idyl. 1, Λᾶς ποτὶ τὸν πιμφᾶν, λᾶς αἰπόλα τὰν δὰ καλεῖτε δεύτερον; Aristoph. Acharn. Ἄγετον αὖ λᾶς, id est αὐτόματον αἱ βοῦλαι. Ibidem, ἀλλ' μαὶ Αἱ λᾶς αὐτὰν ποῦ μου αὐτὸ ξυμβαλεῖν ἐπιθυμῶ. Vnde apparet Doricum esse, hoc λᾶς, pro θέλεις.

Λαῶν, Melior. q. d. Quem magis volumus, Qui à voluntate nostra magis expetitur. Od. β, μνηστὴρ γάρ σφιν ἄριστα τοῖσι λαοῖσιν ἔσῃ. Hesiodus Erg. ἐπὶ πολὺ λαῶν ἔσται. Plato ad Dionis amicos, [μιμεῖσθαι μὲ συμβουλεύει] ἁπάντων [τὸν Διόνυσον] τῶν ἐμοῦ ἑταίρων τοὺς ἐπιτηδείους, ὅτι λαοῖσιν ἀεὶ ἐμοῖσιν καὶ ἐπιτηδείοις βουλεύσεις πιθόμενος ἀμείνοσιν, melioribus auibus, melioribus auspiciis. ΕΤ Λαίτμιος, pro eodem. Od. α, Εἰ δή οἱ ὧμοι δολίοι τόξ' ἀμφὶ λαίτμιος καὶ ἄμμιον. Apoll. Argon. 2, ἀλλὰ πέρασθε Λαίτμιον μάθον μὲν ἀρίστασθαι. ΕΤ Λαῶν contractè pro λαοῖσι, vsitatius in prosa. Soph. Philoct. δύσ' γὰρ πρὸς φωνῆσαι τὸ λαίφος δαίμονος, πλοῦ τοι καίριον ἵεσθαι. τὸ λαῶν, meliora, Bud. ex Plat. Et Plutarchus Probl. Rom. τὴν Πυθίαν φησὶν ἐφίεσθαι τὸ ὅρκιμα τοῦτο Λακεδαιμονίοις, ὡς ἐμπεδοῦσι λαῶν ὄντι καὶ ἄμμιον. Luc. ἔπειτα μοι πλοῦσιος ἐστὶ Γαλιλαῖος ἔστι πλουσιωτέρους λαῶν. Synes. αἰπολίους γὰρ πάντας, ἀλιγγλίους λαοῖσι. Notandum tamen, ιω non semper subscriptum in omnibus exemplaribus reperiri.

Λαῶς, Optimus. Vnde λαῶτα apud Hesychium ἄριστα, συμφέροντα. ΕΤ Λᾶος, contractè pro eodem, in prosa vsitatius. Theocr. Οὗτος ἀοιδῶν λᾶος ὃς ἐξ ἐμεῦ ἔσσεται οὐδείς. Vocatiui λᾶε frequens vsus est in compellando, interrogando & precādo: vt apud Lat. Amabo, Quæso. Synes. ἐγὼ γὰρ οὔτως, ὦ λᾶε γε. Sic Xen. πῶς, ὦ λᾶε, ἔφη;

ΛΑΡΟΣ, ὁ, ἡ, Iucundus, Gratus, Voluntati nostræ acceptus. Apollonii enim schol. ἀπὸ τοῦ θέλω deriuat: alii quasi λίαν ἀρῶς dictum volunt. Il. ρ, de musca, λαρόν τί οἱ αἷμ' αἰθομένου. Od. μ, λαρὸν τετυκείμεθα δόρπον. Et in superlatiuo gradu. Od. β, Οἶνον ὃν ἀμφιφορεῦσιν ἄριστον Ἡδὺν, ὅπῃ μὴ τὸν λαρώτατον οἶνον σὺ φυλάσσῃς. vbi quædam exemplaria λαρώτερος habent. Apoll. Arg. 2, Εἶδατα καὶ μέθυ λαρόν. Et λαρῇς ποσὶ apud Hesiod. Pedibus visu iucūdis, vt Apoll. Rhod. schol. exp.

ΕΘΟΣ, ους, τὸ, Mos, Consuetudo. Demosth. Pro corona, δι' ἣν τὸ φαῦλον πάλαι' ἔθος ἐκκόπτεται, Peruerso more, vt Cicero loquitur. Idem, παυσίους τούτων τῶν ἐθῶν. Xen. ὅπως σωφρονοῦντες ἐθισθήσονται, σωφρονέστεροι πολίται ἔσονται. Isocrates, ἔθος καθίστησι τοῖς τυράννοις. sic dicitur ἔθος ἔχειν. Et ὡς ἔθος ἦν ὁμίλοις τῆς ὄψεως Consuetus aspectui. Thuc. ὡς ἔθος εἶναι. In moribus esse. Cic.

Εἰθὰς, άδος, ὁ καὶ ἡ, Assuetus, Consuetus. Thuc. lib. 2, ἰθὰς γεγονέναι, Assuefactus. Plutarch. Oth. τῇ καμάτῳ εἰθισμένοι ὄντες. Idem, εἰθισμένοι πολλῶν ἀγαθῶν. Galen. ἀκριβείας εἰθισμένοι εἰσὶ, Vacuationi sunt assueti. εἰθισμένοι μιᾶς διαίτης. Sic εἰθισμένοι τῆς ὁρμῆς. Plut.

Εἰθισμένος, ου, ὁ καὶ ἡ, Assuetus, Consuetus, Solitus. ΥΝΔΕ Εἰθισμοσύνη, ης, ἡ, Consuetudo, Assuetudo. συνήθεια, ἐθισμός, Suidas.

Εἰθισμὸς, οῦ, ὁ, Consuetus, assuetus. συνήθης, εἰθὰς, Suid.

Εἴθω, Ex consuetudine facio. Il. π, σφήκεσσιν ἐοικότες ἐκγεγάασιν Εἰρεσίοις, οἷς παῖδες ἐϊς δμαίνοισιν ἔθουσιν, Aiei mordentes. Il. ι, de apro Calydonio, Ὃς κακὰ πολλ' ἔρδεσκεν ἔθων Οἰνῆος ἀλωήν, Qui de more afficiebat magno damno OEneiaream. Vbi tamen Eustath. fuisse quosdā scribit qui metathesin esse vellent pro ἔθων, alios qui Doricū esse dicerent pro ἔδων: qui hoc niterentur exemplo, ἐς πίνοισι μόνον βαρὺ χάρμα θοῦρι εὐθὺν ἔδοντες. sic verò & μαθὼν eosdem Dores dicere pro μαδὼν, & ψῶθος pro ψῶδος. ΥΝΔΕ Εἴωθα præteritum med. Consuevi, Soleo. Iungitur infinit. vt εἴωθα τοῦτο ποιεῖν. A quo partic. εἰωθὼς, Consuetus, Solitus. Plato Pol. 1, αἴσπερ εἰώθειν ἡ εἰωθυῖα εἰρωνεία Σωκράτους. Idem Apol. ἡ εἰωθυῖά μοι μαντική. Et τὸ εἰωθὸς, Cōsueta. Aristoph. Ran. Εἶτα τὰ τῆς εἰωθότων ὦ δίκαια; Thuc. lib. 2, καὶ ἄλλο παρελύπει κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον οὐδὲν ὡς τὸ εἰωθὸς. Plato, τὸ εἰωθὸς διαφορά τινα. Et κατὰ τὸ εἰωθὸς Παύλῳ, vt solet Paulus. παρὰ τὸ εἰωθὸς, Præter morem.

¶ Ἐθίζω, Assuefacio. Isocrates Panath. τοὺς παῖδας τοὺς ἑαυτῶν ἐθίζειν ἀεὶ τοιούτοις σωφρονήμασιν διαφέρειν. Luc. in Anachars. σοὶ τοὺς πόνους τοῦ σώματος ἐθίζοντες. Et ἐθίζω σε ἔφη, ex Plat.

ex Platone De legibus. Et Ἐθίζομαι, Assuefio. vt ἐθίζομαι τῶν, ex Platone. At Xenophon Pædiæ dixit σὺν τούτοις ἐθισθῆναι. Et cum infinitiuo, εἰθισμένος ἦν πολέμου βραυίειν, idem Xen. Pæd. 3.

Ἔθίζω, neutrum, Assuesco, Soleo. Alexander Aphrodiseus, ἔθιστης εἶναι, οἷόν ἐστι αἰδεσθέντα αὖθις ἁμαρτεῖν. Et cum infinitiuo, apud eundem, Probl. lib. 1, ἔθιζει γὰρ ἡ ὄψις ἀεὶ πρὸς ἡδέως θεᾶσθαι.

Ἐθισμός, οῦ, ὁ, Assuefactio. Item Consuetudo. Et pro instituto apud Plutarchum, teste Budæo. ET Ἔθισμα, idem quod ἐθισμός. Xenophon De arte equestri, ἔστι τῶν καὶ μαθήματα καὶ ἐθίσματα πρὸς ἵππων χρῆσιν.

Ἐθιστός, Qui assuetudine acquiri potest. Aristoteles Ethic. 1, de virtute loquens, ὅθεν καὶ ἀπορεῖται πότερον διὰ μαθητὸν, ἢ ἐθιστὸν, ἢ ἄλλον τινὰ ἔσται.

C. Ἀπεθίζω, Desuefacio, A consuetudine deterreo, Consuetudinem tollo. Budæus ex Æschine contra Timarchum, αὐτὸν παῖς παιδείαις τοὺς ἀνθρώπους ἀποθίζειν χρή. Idem in eadem oratione, ἀποθίζων τοὺς ἀνθρώπους μὴ ἐπὶ ἐπιτηδείας ἀλλ' ἐπὶ τὸν βίον καὶ κρίσεις πονηρὰς. Vnde ἀποθισμὸς apud Plutarch. Alex. 225.

C. ΕΝεθίζω, Insuefacio, Assuefacio. Herodianus, ὑγρὸν καὶ χάλκειον ἀεὶ ἐνεθισμένοι, Insuefacti, vt Cæsar loquitur. Idem, σκληρὸν βίον ἐνεθισμένος.

C. ΠΡΟεθίζω, Prius assuefacio.

C. ΠΡΟΣεθίζω, Assuefacio. Xenophon Apol. Socratis, τοὺς γαμοῦντας υἱεῖς πᾶσι δίδωμι, καρπείας καὶ ἀτιμίας προσεθίζειν; Idē Pol. Laced. ἐπιμενεῖν ἐν ἁπασιν ἐθεσι προσεθίζεσθαι. Idem Pæd. 8, ἡγεῖτο προσεθίζειν αὐτοὺς ἡγεμονεύειν.

C. ΣΥΝεθίζω, Consuefacio. Æschines contra Ctesiphontem, καταδουλούμενος τοὺς ἄρχοντας, καὶ συνεθίζων μηδὲν ἀντιλέγειν. Isocr. συνεθεῖαι φρονεῖν ὁμοίως, Consuescere eadem sentire. VNDE Συνεθισμὸς, Consuefactio, Assuefactio. Bud. ex Ammonio.

Ἦθος, ους, τὸ, à quo plural. ἤθεα, ἤθη, Sedes, id est Domicilium, Mansio. Sed propriè Consuetæ sedes, quum ἦθος sit ab ἔθος, atque adeo positum etiam pro hoc inueniatur, sicut & ἤθεις pro ἔθεις. Latini poetæ notas sedes eodem sensu dicunt. Hesiodus Ergon, Ἡ δ' ἵππου κλαίουσα πόλιν καὶ ἤθεα λαοῦ. Itidē in aliis eiusdem libri locis. Sic Herodotus, ἐς ἤθεα τὰ ἑωυτοῦ, vbi exponitur etiam Ad patrias sedes. Sic Arrianus pro domicilio, seu patria, lib. 5, p. 243, καὶ Ταξίλῃ ἀποπέμπει ὀπίσω ἐς τὰ ἤθεα τὰ αὐτοῦ. Ab Homero ἤθεα tribuuntur etiam brutis: vt Il. ζ, circa finem, ῥίμφα δ' ἐλαφηβόλος φέρει μετὰ τ' ἤθεα καὶ νομὸν ἵππων. Quin & haras porcorum ita vocat, Odyss. ξ, — σῦς ἤθεα καμὼν δίοιτο. Aristoteles quoque ἦθη de animalibus dixit, adiungens νομοὺς, in libro De mundo, τὸ δὲ χερσαῖον ζῶον εἰς τὰ ἤθη καὶ νομοὺς ἐκτρέπουσι. quum suprà dixisset, τὸ μὲν γὰρ πεζὸν ἀλλόφυλον εἰς τὴν δίαιταν αὐτοῦ ἀνήκεσεν. Esse autem ἦθος ab ἔθος indicat idem Aristoteles in principio libri 2 Ethic. Vide & Plutarchum περὶ τῆς ἠθικῆς ἀρετῆς.

Ἦθος, Indoles, Morum quædam proprietas, Quintilianus lib. 6, cap. 2. qui etiam scribit ἦθος Latinè reddi vno verbo non posse, quòd eo omnes mentis habitus contineantur. ὅτι δὲ ἦθει γλυκυτέρῳ κεκρᾶσθαι Cicero apud Platonem vertit, Ad virtutem maior indoles, vt videbis in meo lexico Ciceroniano. Sæpe redditur Mores, vt ἦθος χρηστὸν, Plato Sympos. ἦθος μοχθηρία, Plutarchus De inuidia. Idem in Lycurgo, ἦθος αὐτῆς ἰμάσθη. Possumus verò his in locis & Ingenium interpretari, eo quidem sensu quo aliquis ad ingenium redire dicitur. Sic & apud Demosthenem Pro corona, ἔστιν οὖν τοῦτο ἦθος ἴσχον ἴσον τοῖς πρὸ τῆς πόλιν πολιτεύμασι καὶ ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς φαινόμενον. Cicero autem apud Platonem in Timæo, ἵνα τὸ ἦθος τὸ παλαιὸν καὶ ἴσον ἦν, vertit, Constanter in suo manebat statu. Vide pag. 34 mei Ciceroniani lexici. In plurali autem reddi solet Mores. Isocrates, Areop. τοὺς μὲν πολλοὺς τοῖς ἤθεσιν ἐπιτιμῶντα ἁμαρτάνειν ἐᾷ τὰ δὲ οἷς αὐ ἐκεῖνοι παιδεύουσιν. Et ἀβελτερώτατα ἤθη apud Synesium. Vtroque autem numero apud Aristotelem in vno eodémque loco, videlicet Ethic. lib. 4, cap. 8, τὸ γὰρ ἤθος αἱρετώτερον δοκεῖν εἶναι. ὥσπερ δὲ τὰ σώματα τὰ μὴ καλὰ καλὰ κρίνεται, οὕτω καὶ τὰ ἤθη. Hinc dicitur aliquis χρηστὰ τὰ ἤθη (contra Phrynichum) sicut & τὸ ἦθος. Et τὰ ἤθη δυσμαθῆτα apud Plutarchum in Romulo: vbi

redditur Virtute præditus. Isocrates dixit etiam σωφρόνως τὰ ἤθη ζῆσαι. Ex Plat. autem in Epist. ἐλευθέρως διαίτης ἤθη affertur, pro Viuendi libertatem sectari. Item ἤθη Mores, id est instituta ciuilia, Bud. ex Isocrate, ἐμμένοντες τοῖς ἤθεσι, καὶ θεραπεύοντες τοὺς νόμους τοὺς βασιλικούς. Idem in Helene de Thesco loquens, οὐκ ἐπὶ τοῦ καὶ νῦν ἔχοντος τὴν ἐμὴν σωφροσύνην ἐν τοῖς ἤθεσιν ἡμᾶς καταμελεῖσθαι. Ἦθος ad alia etiam transfertur. vt τὸ ἦθος τῆς πυρετοῦ Gal. Naturæ febris. Et de equis, ἦθος λαμπρὸν ἵππου ex Philostrato: vbi quidam indolem, alii speciem interpretantur. Ἦθος redditur Affectus in hoc Isocratis loco ad Philippum, αἰσχυνόμενον δέ τι αὐτὸν ἀπιστίας καὶ μικρολογίας ἦθος ἐνεπεσεῖν ἡμῖν. Et Quintilianus lib. 6, cap. 2, affectus mites & compositos, ἤθη: sicut concitatos, πάθη, quosdam vocasse tradit. apud quem vide plura. Sunt qui τὰ ἤθη, comicorum, vt τὰ πάθη tragicorum esse velint.

C. Ἠθογραφία, ἄς, Ἠθογραφέω, ῶ, Mores scribendo exprimo. vt in vita Thucydidis, ἥτις ὑπ' ἐνίων ἠθογραφία, quod alibi dicit, ἐν μιμητικῇ καὶ δραστικῇ ἠθογραφίᾳ.

C. Ἠθολόγοι, Morum effictores, affectuúmque personæ cuiusque πλαστικοί. Suidæ dicuntur & ἠθοποιοί: Budæus Pandect. Vsus est hac voce Cicero 2 De oratore, Mimorum est enim & ethologorum, si nimia est imitatio. ET Ἠθολογία, figura oratoria apud Rutil. Lup. quum verbis sonóque vocis exprimuntur, ac describuntur hominis alicuius affectus & mores.

C. Ἠθοποιὸς, οῦ, ὁ, Mores instituens & faciens, vt Budæus interpretatur in hoc Aristotelis loco, ἠθοποιὸς γὰρ ἡ μάλιστα χολή. Plutarchus Themistocle, παιδίων ἠθοποιός. Exponitur ex Columella, Animi formator & institutor. λόγος ἠθοποιὸς, Oratio morata, Quintiliano: Mores & affectus hominis exprimens. VNDE Ἠθοποιΐα, ας, ἡ, Morum affectuúmque expressio. μίμησις ἤθους τῷ ὑποκειμένῳ προσώπου, vt Apheth. definit. Morum affectuúmque fictio, seu ficta descriptio. Dion. Halicarn. in vita Lysiæ, τὸν περὶ τὰς ἠθοποιΐας ἀμφοτέρους ἀρίστους εἶναι δοκοῦντα, de Lysia & Isocrate, id est, In affectibus exprimendis, vt Budæus interpretatur. qui & ex Athenæo affert, καὶ τὴν ἠθοποιΐαν πλάσασα τῆς ὑρίτης καὶ τῆς ἡδονῆς εἰσῆλθε. Rom. Aquila ἠθοποιΐαν moralem confictionem: Iul. Rufinus, Alienorum affectuum qualium libet dictorúmque imitationem sine reprehensione, interpretatur. ET Ἠθοποιῶ, οῦμαι, Mores formo, Instituo moribus, Budæus apud Plutarchum. Ex quo etiam citatur in vulgatis lexicis, εἶτος ἠθοποιεῖ τὸν πάτροκλον, pro Moratum ita vel ita reddit. aut Affectus hos vel illos inducit. Rursum Budæus ab eo accipi tradit pro Affectus & mores exprimo, vt poetæ solēt: Exponit etiam, Per ethopœiam describo. Affert item ex Halicarn. loquente de Lysia, αὐτὸς ἠθοποιεῖ, καὶ καταδιδάσκει τὰ πρόσωπα τῷ λόγῳ πῶς καὶ χρῆται, id est (inquit) Morata oratione vtitur. Vide Comm. pag. 794. ET Ἀνηθοποίητος, Morū expressione & affectuum carēs. Item Qui moribus est incompositis & rusticis. vide ibidem.

C. Ἀήθης, ους, ὁ ἡ τό, Insuetus, Insolens. Demosth. contra Mid. ταῦτα φρίκην αἰθρώπειε αὐτῶν ἀήθεις ὄντας τῷ πράγματι ἐποίει. Galen. φρίκη ἀήθης, Horror insolens. Apud eundem ἀήθης ψυχροῦ πόματος, Insuetus frigidi potus. Et τὸ ἀήθες, Insolens: & substant. Insolentia. Item oppos. τῷ ἠθοποιός, seu ἤθικός, vt ἀήθης χαρά, & ἀήθης μαγῳδία. Aristot. De poet. loquens de Homero, οὐδὲν γὰρ ἀλλῷ ἀήθης, ἀλλ' ἔχει ἦθος. ἔστι δὲ τὸ ἦθος τὸ δηλοῦν τινὰ προαίρεσιν. HINC Ἀήθεια, ας, ἡ, Insolentia, Insueta nouitas. Luc. Dial. Nept. & Ner. de Helle, διὰ ἀηθείαν ὅπως ἔσται ὀχήματος ἀδοξοῦ καπηλικὸν ἐς τὸ πέλαγος. ET Ἀήθως, Præter morem. Thuc. l. 4, καὶ μὴ παθεῖν ὅσῳ οἱ ἀήθως τι ἀγαθὸν λαμβάνοντες παρ' αἰῶνα, qui præter consuetudinem boni aliquid assequuntur. ET Ἀηθέω, Insuetus sum, Non assuetus sum. VNDE Ἀηθέστατος, pro eodem: Il. κ, ἀηθέστατοι γὰρ ἔτ' αὐτῶν, Insueti eorū erant, seu inexperti: vt Insuetus laboris apud Cæs.

C. Εὐήθης, ους, ὁ καὶ ἡ, (q. d. Bonis moribus præditus) Homo minimè malus, ἄκακος. Simplex. Qui videlicet ex suo animo alienum æstimat. Exponitur etiam Fatuus, Stultus. Demosthenes, ἐγὼ κρεῖττον ἡγοῦμαι δικαίῳ δικαίῳ ἢ πονηρῷ εἶναι. Et εὐήθης λόγος apud eundem Demosthenem Philipp. 3. Item τὸ εὐήθες substantivè, Simplicitas. Vide Budæum

pag.815. HINC Εὐήθεια, Bonitas seu probitas morum, Innocentia, Budæus ibidem ex Platone. Sed ponitur etiam pro fatuitate atque adeo stultitia, vt ex eodem Platonis apparet loco. ET Εὐήθως, Cum quadam morum probitate, seu simplicitate, Bona fide, Vt eum decet qui probis est moribus. Exponitur etiam Simpliciter & incautè. ET Εὐηθίζομαι, Simpliciter ago. Item Insulsè ago, vel loquor. Bud. in eodem illo loco ex Platone. DICITVR & Εὐήθης, Stultus, Absurdus, Ineptus. Plato De republica 1, λόγοι εὐήθεις καὶ ἄδικοι. Et Aristot. apud Budæum ibidem. ET Εὐηθῶς, Simpliciter, Fatuè.

C. Κακοήθης, q.d. Qui est malis moribus. Politianus apud Herodianum interpretatur, Qui est prauo malignóque ingenio: lib. 7, ἀλλ' ἔνιοι τὸν κακοήθη καὶ πονηρὸν ἐπὶ τῶν ἀμαρτάνειν. Exponitur etiam Malignus. Demosthenes Pro corona ad huius vocis originem alluisse videtur, quum dixit, κακοήθης δ' ὢν Αἰσχίνης πᾶσι πανταχοῦ δῆλος ἦν. Et κακοήθης πλάσμα, ibidem. Item τὸ κακοήθες, mala consuetudo eáque inueterata, vt quidam exponunt in hoc Iuuenalis loco, Satyra 7, — tenet insanabile multos Scribendi κακοήθες. ‖ Κακοήθης apud medicos, Quod à simplicium morborum consuetudine alienum, non facilè curationem admittit. Sed κακοήθεια in vlceribus maximè spectatur, quæ κακοήθη tunc appellantur, quum tanta κακοχυμία partem exhulceratam occupauit vt bonum etiam alimentum quod in eam influit corrumpatur. Hæc & plura apud Gorræum vide. In vulgatis lexicis κακοήθη vlcera, Maligna vlcera. HINC Κακοήθεια, Morum prauitas, vel ingenii prauitas & malignitas: aut simpliciter Malignitas. Isocrates πονηρίας & κακοηθείας copulauit. Aristoteles Rhetoricῶν 2, dicit κακοήθειαν esse τὸ ὀργὴ τὸ χεῖρον ὑπολαμβάνειν ἁπάντων. Exponitur etiã Mala consuetudo. Extat Plutarchi libellus περὶ τῆς Ἡροδότου κακοηθείας, cuius argumentum significationem huius vocis lectori abundè declarabit. ET Κακοήθως, Malignè. Plut. Per. Διόπερ αὐτοῦ Θεόφραστος μὲν ὁ Θουκυδίδης διηγεῖται, κακοήθως δὲ περιφαίνεται οἱ κωμικοί. ET Κακοήθημα, Quod malignè fit, tanquam à κακοηθύομαι.

C. Ὁμοήθης, ους, ὁ καὶ ἡ, Qui eorundem morum est, Qui similibus moribus est. Aristoteles Eth. 8, περὶ τὴν ἡλικιωτῶν loquens, οἱ πιοῦσι γὰρ, ὁμοήθεις καὶ ὁμοιοπαθεῖς ὡς ὅπι τὸ πολύ. ET Ὁμήθης, pro eodem, ex Apoll. Arg. 2, ὁμηθίας ἀδελφὰς ἰδίωσαι.

C. Συνήθης, ους, ὁ καὶ ἡ, Consuetus. Plutarchus Lycurgo, συνήθεις ποιῶν τοὺς νέους ταῖς παιδείαις ὄψεσι, Consuefaciens iuuenes ad eiusmodi conspectus, Familiares eis faciens. Idem, συνήθης νόσος. Synesius, οἷς ἡμᾶς ὁ χρόνος συνηθεστέρους ἐποίησεν. Demetrius, μᾶλλον γὰρ τὸ συνηθέστερον. Et τὸ συνήθη ποιεῖν, pro consuetudine agere. τὰ συνήθη ποιεῖν τοῦ τὰ δυτὶ σεμνὰ, iusta facere. ‖ Idem Familiaris. Plutarchus Sympos. συνήθης μὲν ὢν Περικλέους δι' ὑὸν πόλιν. Idem alibi, Plutarchus, ἁπάντων αὐτοῦ συνηθεστάτους ὤν. Aristot. οἱ συνήθεις ἑταῖροι. VNDE Συνήθεια, ας, ἡ, Consuetudo. Synesius, ἀξιώτερον ὅτι τοσαυτημερίαν τῆς συνηθείας τὸ χρήσιμον. Lucianus, τῆς πάλαι συνηθείας. Plutarchus, ὥστε μηδὲ πρὸς φωτὸς ἀκαλεῖν ἐκ τῆς συνηθείας. Herodianus, ἑπόμενα συνηθείᾳ τοῖς μάγοις. ‖ Συνήθειαι in plurali Menses dicuntur. vt habent vulgata lexica. ET Συνηθῶς, Pro more, Pro consuetudine. Plutarchus Galba. ἐξαπατώμενοι συνηθῶς ὑπὸ τῶν ἐν ἀρχῇ ἀγομένων.

c. 2. Ἀσυνήθης, ης ὁ καὶ ἡ, Insuetus, Insolens. Demetr. Phalereus, τὸ δὲ ἀσυνήθης καὶ μεταπίπτωμένον, μεγαλοφρεπές. VNDE Ἀσυνήθεια, ας, ἡ, Insolentia, Nouitas insueta & insolens.

C. Χρηστοήθης, Qui probis est moribus. VNDE Χρηστοήθεια, ας, ἡ, Morum probitas, Boni mores.

Ἠθαῖος, αία, ον, ὁ καὶ ἡ, Consuetus, Solitus. Sophocles Electra, ἠθαῖός εἰμί πως Τῶν πάνυ δὶ μάθων. Euripides, ἠθαίων φίλων, Familiarium. Epigramm. ἠθαίαν τύχην. Nonnus, ἠθαίαν κάλπην.

Ἠθικός, οῦ, ὁ, Moralis. ἠθικὸς χαρακτὴρ, qui non imagines tantùm, sed & mores exprimit. Et ἠθικὸν πρόβλημα apud Aristotelem Polit. 8, τὸ δηλοῦν τινὰ ποιότητα. Sic ἠθικὸς λόγος morata oratio. Apud eundem Aristotelem Polit. 8, ἠθικὰ μέλη & ἠθικὴ ἁρμονία. Sic ἠθικὴ ὑπόθεσις, Moralis causa seu argumentũ. Ἠθικαὶ autẽ imagines sunt quæ non modò vultuum similitudinem, sed etiã sensuũ & affectuum referunt. Bud. in Annot. in Epist. & in Pand. VNDE Ἠθικῶς, Moraliter.

¶ Ἐθίζω, De more aliquid facio, Aliquid facere soleo. VNDE Ἔθειρα, Coma, Cæsaries, cui videlicet φιλόκομοι de more curam impẽdunt. Vide Eustathium. ‖ Item, ἔθειραι plural. Iliad. π, — μαίνοντο δὲ ἔθειραι Δίφρων καὶ ἡνίοιν. Dicitur verò & de iuba equorũ, ab Homero. Sic in Epigramm. ἔθειραι βόστρυχες. ET Ἐθειρήτης pro ἔθειραι, Odyss. π. HINC Ἐθειράζω, Comam colo, vel Comam comptam habeo, aut Comam nutrio & como. apud Theocr. περὶ δὲ οἱ αὐτῷ κάλλει ἐθειράζοντες.

C. Ἀγλαοέθειρος, Splendidam comam habens.

C. Καλλιέθειρος, Pulchricoma.

C. Λιπαρέθειρος, Capillos solutos habens, seu passos.

ἔΘΝΟΣ, ους, τὸ, Gens, Natio. Thucydides 1, κατ' ἔθνη καὶ κατ' ἄστη. Xenophon Pædiæ 1, circa principium, καὶ πάντα τὰ Ἀσίας ἔθνη. Vide ibidem & alia exempla. Æschines in Ctesiphontem, ἡ πόλις, πλείστους, ἡ ἔθνος. ‖ Ἔθνος metaphoricè (vt Latinè Genus & Natio) pro ordine & societate ac genere hominum. vt τὸ τῶν ἱερέων ἔθνος, Aristoteles. Et δημιουργικὸν ἔθνος, Plato. Cui exemplo, quod affert Budæus pag. 541 (vbi & vide Natio candidatorum ex Cicerone) addo ex eodem scriptore istud, De rep. lib. 1, ἡ πόλις, ἡ ἐργατικὸν, ἡ ἀλκὴ, ἡ καπηλικὸν, ἡ ἄλλο τι ἔθνος ἔστι καὶ ὅτι τι ἄρχεται ἄδικως. Non dubito autem quin ἔθνος pro certorum hominum multitudine, ex Homero penerint eius posteri, dicente aliquoties ἔθνος ἐπαίρων, aliáque huiusmodi nonnulla. vt Iliad. ρ, Σπῦ δὲ μακρησφώς, ἐπὶ ἴκμενα ἔθνος ἐπαίρων. Ibidem, — ὅστε φασὶν Παίονα δίνεσθαι πολέμου κῦ ἔθνος ἐπαίρων. Sic Odyss. λ, ἔθνεα νεκρῶν. Quibus in locis aptè nos arbitror vertere posse Agmen, seu Agmina. huius enim itidem vocis significationem extendunt Latini poetæ. ‖ Ἔθνεα de brutis etiam dicitur. vt à Virgilio, Vasti gens humida ponti. Sic apud Homerum ἔθνεα legimus χηνῶν, & γεράνων, & κύκνων: necnon μελισσῶν: vt dixit Columella quoque de apibus, Intestino bello totæ gentes consumuntur. Hom. autẽ imitati cæteri poetæ ita vsi sunt. vt Oppianus 3, Ἀλλ' ὅτε δὴ κεραὸν πόσιν ἔθνεα θηρῶν. Lucillius lib. 2 Epigramm. Ὄψῃ καὶ γυπῶν ἔθνεα καὶ κοράκων. Quibus etiam locis ἔθνεα nomen illud Agmina conuenire arbitror. Lucretius autem dixit etiam Secla ferarum. ‖ Ἔθνος pro γένος, id est sexus, ex Xenophontis Œconom. ὥστε οὐκ αἰσχρὸν δοκεῖν πρέπειν τὸ ἔθνος τὸ θῆλυ ἢ τὸ ἄρρεν ἔξω τῶν πολεμικῶν. Cæterùm ἔθνος ab ἔθος deducit Etymol. cui & Eustath. subscribit.

Ἐθνάρχης, Gentis præfectus. Lucianus in Macr. εἰπὲ ἐθνάρχου βασιλέως αἰσχροβούλης Βοσπόρου. Ad Corinth. 2. cap. 11, ὁ ἐθνάρχης Ἀρέτα τοῦ Σαμαλίωος. ET Ἐθναρχία, Præfectura gentis. In lib. Maccabeorum, ἐθνάρχης τῶν Ἰουδαίων Simo. Areopagitæ autem, ἐθνάρχαι dicuntur Angeli, ET Ἐθναρχεῖ.

C. Ἀλλοεθνὴς, ους, ὁ καὶ ἡ, Alienigena, Peregrinus.

C. Ὁμοεθνὴς, Eiusdem gentis seu nationis.

Ἐθνικὸς, Ad gentem aliquam aut gentes pertinens. Vel, Genti alicui seu nationi peculiaris. Ab Athenæo citantur ἐθνικαὶ ἀπομαξαὶ Callimachi. Et apud Hermogenem legitur ἐθνικὴ λέξις. Sunt autem qui itidem verba quæ Fabius vocat regionibus quibusdam magis peculiaria, ἐθνικὰ ὀνόματα esse putent. A grammaticis vocatur etiã nomẽ ἐθνικὸν, à gentis vel etiã vrbis appellatione deductum. Quod nomen frequenter apud Stephanum occurrit. vt quum dicit ab Αἴγιλος esse ἐθνικὸν Αἰγιλήτης, ab Αἴολη esse ἐθνικὸν Αἰολεύς: ab Αἴσωπος, esse ἐθνικὸν Αἰσωπήνιος. Hinc vocatur ab Eustathio ὁ τῶν ἐθνικῶν χαράξας. ‖ Ἐθνικοὶ apud eccles. script. A religione Christiana alienæ gentes. Gentiles. Item Ethnici.

Εἰ, Si. Huius particulæ ei frequentiorem primùm & simpliciorem vsum, ex sequentibus exemplis declarabo. Xenophon Ἀναβασ. 7, pag. 247, πότερον οἴει μᾶλλον ἂν φοβεῖσθαί τι αὐτοὺς καὶ φρονεῖν τὸ σφέτερον, εἰ ἐρωτῴη σε τοὺς στρατιώτας οὕτω διακειμένους ὡς νῦν τὸ μέγεθος αὐτῶν, εἰ σὺ κε-

λέως, καὶὃς τ' ἂν τοιοῦτος ἐλθόντας, εἰ δίκαι. & paucis interiectis, A
ἢ εἰ κατεδεξάμεθα, &c. Idem Prædix 8, pag. 114, εἰ δέ τις
εἴποι, ὅτι ἀφεκτὸν εἶναι ὀφθαλμὸν βασιλεῖ, εὖ ἴσθι ὅτι ἐρεῖ.
λέγω γὰρ ἐγὼ καὶ ὑμῖν καὶ τοῖς ἄλλοις ὥσπερ ἐμοὶ
μελήσει αὐτῷ προσεγγελώμενον εἶναι, εἰ ἐπὶ τούτῳ σοφιστὴς
εἶναι. Rursum idem Xenophon in ἀναβασ. lib. 1, pag. 154,
αὐτὸ δὴ τοῦτό γε, οὐ μέμνησθέ με. ἔνιοι δέ, [λέγουσι] οὐκ εἰ
μέμνησό γε καὶ βούλεσθε δῆτα αὐτὸ ἐπισκοπεῖν ὅτου ἕνεκα ἐστίν.
Sic cum optatiuo sæpe & in alia orationis structura. vt
Hell. 6, εἰ μὲν οὖν αὐτοὺς ἀφιγόμην, ἐφοβούμην μή, &c. Luc. initio
cuiusdam dialogi, εἰ τὸ μισεῖς τὸ Λίαν σαυτὸν ἐρώτησαι, ἢ B
αἰτᾷ τὴν Ὀδύσσεια; Quàm variè autem cõstruatur hæc
particula sequente ἄν in altero mẽbro, ex iis quos sub-
iungam diuersorum autorum locis planum faciam.
Primùm igitur præterito imperfecto iunctam hanc
particulam, sequente ἄν, habemus hic: Plut in Alex. vita
& in Apophth. ἐγὼ μὲν εἰ Ἀλέξανδρος ἤμην, ἐλαβον ἂν παῦπα.
Sed in Apophth. mutato ordine dicit, ἔλαβον ἂν εἰ Ἀλέ-
ξανδρος ἤμην. id est, Si Alexander essem, ista accepissem.
Vel, Accepissem ista, si Alexander essem. Apud Demo-
sthenem Ol. 2, ἐγὼ μὲν οὖν σφόδρα ἂν ἡγούμην ξυφορὸν εἶναι εἰ τὰ C
δίκαια προέσθοντο ἑώρων αὐτὴν πυξημένην. Sic Æsch. tam εἰ
quàm ἄν cum præt. imperf. εἰ ἐσωφρονεῖτε, οὐκ ἂν ὠνομάζετο
τοὔνομα τοῦτο τῷ δήμῳ, si sapereteis, ne nominaretur qui-
dem populi nomen. Demosth. autem iunxit ἄν plus-
quamperfecto, sequente εἰ cum præterito: ita scribens,
ὅτι τῶν ἀδικημάτων ἂν ἐμέμνητο τῶν ἑαυτοῦ ὅτε πρὸς ἐμοῦ ἠγάνα-
κτει. sed hic præt. perfect. vim imperfecti habere existi-
matur. Iungitur particula εἰ aoristo quoque, sequente
ἄν vt apud Plat. Apol. εἰ ἐγὼ πάλαι ἐπεχείρουν πρόσθεν τὰ
πολιτικὰ, πάλαι ἂν ἀπολώλειν, si iampridem rempubl. ad-
ministrassem, iampridem periissem. Greg. εἰ μὲν οὖν ἐμοί D
γε ἦν ὅσον ἤθελον, ἐψηφόμην ἂν ὅσον οὐκ ἦλθον. Quibus in locis
videmus indicatiuos Græcos Latinis optatiuis reddi.
Sed inuenitur εἰ & cum optatiuo, sequente ἄν cum in-
dicatiuo. vt Aristoph. Pluto, εἰ λυπουμένῳ γ' ἂν ἐπῆλθέ μοι,
Νὴ Δία, ἔφην ἂν καὶ βάσιν ἐπιτροχάζειν, si mœstam me sensis-
set, appellabat, &c. Xen. ἀπομν. 1, εἰ δέ τι δόξειεν αὐτοῦ σημαί-
νειν ἀνθρώπου, ἦλθον ἂν ἐπ' αὐτὸν καὶ τὸ σημαινόμενον ποιῆσαι.
Nec raro vtraque particula optatiuũ habet: estque re-
gularior hæc constructio: vt Demosth. Ol. 2, ἐγὼ γὰρ εἰ μετ' E
ἀληθείας τις σκοπεῖτο, οὐδένα' ἂν μείζονα αὐτὴν ἴδοι γεγονυῖαν.
Idem ibidem, εἴ τις αἰτιῷτό μοι δίκην, τίνα τῆς ἡμετέρας πόλεως
τύχῃ ἂν ἐλοίμην. Plut. in Romulo, μάλιστα δ' ἂν τις τυγ-
χάνοι τῷ εἰκότος εἰ νομίζοι τὸν Ῥωμύλον οὕτως ὀνομάσαι, &c.
Iungitur autem εἰ optatiuo & in alia sermonis forma,
ac sine ἄν. vt Thuc. εἰ πάντα λάβοιεν, ἀπέκτεινον. Luc. εἰ θελήσαι
μοι αὐτὸ πεῖσαι ὑμᾶς μετωνείδιστον. Idem, εἰ θελήσαιο, ἡδέως ἂν. Plutarchus, Ἀλέξανδρος, εἰ καταβαίνοι, τὰ Διὸς φέρων αἰσθάνοιτ' ἂν αὐτὸς
τὰ ὅπλα τῶν ἀνδρός. Vt autem εἰ σκοπεῖτο in illo Demosthe-
nis loco legitur per optatiuum, ita εἰ σκοπῶμεν per sub- F
iunctiuum apud Isocratem in Euagoræ encomio. quæ
tamen constructio & rara & suspecta est.

Εἰ μήν, εἰ δὲ pro Si & sin (Xenophon autem εἰ μέντοι in
vtroque membro posuit) & apud Homerum, εἰ μήν κε,
εἰ δέ κε pro eodem εἰ μήν τοι τοῦτόν γε λάβω, deinde εἰ δέ κε μὴ
ἔλθῃσι. Sed & εἰ μὲ ac εἰ ὃ ponũtur sæpe in anãtapodoto.
vt Xenophon Prædix 8, pag. 140, εἰ μὲν οὖν ἐγὼ ὑμᾶς ἱκανὰς
διδάσκω οἵους χρὴ εἶναι πρὸς ἀλλήλους εἶναι· εἰ δὲ μή, καὶ οὕτω
ἂν δικαίως ἐπεξελθοιμι μαστάσιν. Vt autem est verborum
ellipsis inter εἰ μὲν διδάσκω & alterum membrum, sic G
& in alia orationis forma particula εἰ secum verbo-
rum ἔλλειψιν relinquit: sicut & εἰ δ' ἄρα vel εἴπερ ἄρα, &
ἐπεὶ δή interdum, item εἰ δ' ἄγε, necnon εἰ βούλει δέ. de
quibus lege Budæum pag. 990 & 991. iisque adde ex
Homero Iliad. 1, εἰ δέ κεν αὖτε, pro εἰ δὲ βούλεται καὶ αὖτε.
Sed sciendum est, esse interdum & ante εἰ ipsas verbo-
rum ellepses, de quibus, quoniam variæ sunt, alibi di-
cere statui.

Εἰ iungitur & aliis particulis. dicitur enim εἴ γε & εἴ περ & εἰ
δή, pro Si quidẽ, vel Si modo. Luc. εἴ γε ἐκεῖνοί εἰσι. (apud H
Gregorium autẽ εἴ γε & pro Si tamen) Apoll. Arg. 2, εἰ δὲ
ἐγὼν ὁ πρίν περ Ὑλάκομος, &c. Sed cũ εἴ περ sæpe sunt quæ
dam verborum ellipses, ac præsertim quũ dicitur εἴ περ
ἄρα, vel αὖτ' εἴ περ. quarum exemplahabes apud Bud. p.
989. 990. 991. Ibidem meminit & τοῦ εἴ περ pro Quando-

quidem (quo exponitur modo & εἰ δὴ apud Hom. Il. a)
Sed affertur εἴ περ & pro Quamuis, ex Hom. Il. η, — μάλα
γὰρ τε καὶ πεδίοιο, εἴ περ αὖ πάντων Σθένος ἐστί. Interdũ verò ad εἴ
περ additur & alia quæpiam particula, vt quum dicitur
εἴ περ δή & εἴ περ γε pro εἰ γε simpliciter vel εἴ περ. At εἰ πέρ-
πως est Si vnquã aliàs. Retinet suam signif. εἰ & cũ ἄρα:
sed ἄρα vertitur Forte: (sic & cum που. nam εἴ που est ali-
ubi) At verò cũ καὶ aliam signif. accipit. nam εἰ καὶ acci
pitur pro Etiamsi, Etsi. εἰ καὶ μὴ πάντα, Demosth. Etsi o-
mne. Gregorius autẽ eleganter & particulam γὲ interle
cit pro Etsi enim, εἰ γὲ καὶ χρηστὸς ὁ τῶν ζώων, καὶ τὸ φοβερὸν
ἀλαφρὸν, ἀλλὰ τιμῆς ἄξιόν. &c. Interdum verò præponitur
γὲ eo modo quo à Latinis Etiam in Etiamsi, itémque
Et in Etsi. Homerus Iliad. 1, — καὶ εἰ μάλα καρτερός ἐστιν,
Αἶσῃ οἱ ἐπένησε μάλα περ μαιμώωντι μάχεσθαι. De εἰ μή au-
tem dicam seorsim paulo pòst. at de εἰ δ' οὖν dicendum
potius fuerit in Οὖν.

Εἰ per An interdũ verti debet. vt Luc. πῖρᾶ μου εἰ μέμνη
σαι. Plut. Lyc. λέγε δῆλον ὅτι δοκεῖς εἰ μὴ λόγου κολάζειν. Et pas-
sim cum verbo ἐρωτᾶν, aliisque synonymis. vt Xen. ἐπηρώτα
εἰ ἔλαξε. Plut. Lyc. εἰ καλῶς πεῖσθαι νόμοις τυγχάνουσι ἐρώτη-
σε. Quod imitatus Horatius dixit, — chlamydes Lucul-
lus (vt aiunt) Si posset centum scenæ præbere rogatus.
ἐρωτηθεὶς εἰ δύναιτο. Sic autem & in aliis Lat. scriptorũ lo
cis positum Si obseruaui.

Εἰ pro ὅτι, Quòd. Demosth. ἔχαιρον εἰ πρεσβύτ. Synes. ἔ-
λαιον οὐκ εἰ πλουτοῦμεν. Vide alia exempla apud B. itém
que Liuii imitationem, p. 978 & 979. Sed affert & locũ
Demosth. in quo vel εἰ ita accipiendum, vel ante ipsam
aliquid subaudiẽdũ putat. Ego verò alicubi εἰ cũ suo o-
ptatiuo per infinitiuũ etiam resoluendum esse censeo.
Cæterùm ad hãc τοῦ εἰ signif. pertinet & εἴ περ pro Quã-
doquidem, apud eundem Bud. p. 991.

Εἰ, pro Ne, ex Euripide affertur, φεύγω εἴ πῃ ἀϊσθάνεται,
Metu ne quis audiat.

Εἰ μή, Nisi, ad verbum Si nõ, (quo vtitur Horatius) vt
in illo celebri dicto Alexãdri, εἰ μὴ Ἀλέξανδρος ἤμην, Διογ-
ένης ἂν ἤμην. Xen. ἀπομν. 1, οὐκ ἂν προσελιξάμην εἰ μὴ ὀπίσσων
ἀληθεύσων. Apud Plat. cum indic. itidem, sed cum eius
præt. pluſquam perfecto: καί μοι δοκῶ, εἰ μὴ προσῆκεν ἐφ-
εξῆς αὐτὸν ἢ ἐκεῖνος ἐμὲ, ἄφωνος ἂν ἡμφίεζ. Et cũ fut. indic.
Xen. ibidem, οὐδὲν ὠφελος οὕτως ἔσῃ εἰ μὴ καὶ ὠφελεῖν δυνή-
σονται. Alia constructio apud eundẽ, ὑμεῖς γε, εἰ μὴ ἐγὼ προ-
φυλάξομαι ὑμᾶς, οὐκ ἂν γένοισθε ὑμεῖς. Interdum partí-
cula γε inter εἰ & μὴ inseritur, & dicitur εἴγε μὴ pro εἰ μὴ
simpliciter: vt Luc. καὶ εἴ γε μὴ ἡ Θέτις κατελιπάσατο ἐκ Λέ-
σβου Βελλερίων, κἂν ἐδίδει. Sed & aliud quodpiam voculæ
genus interiicitur: vt apud Aristot. De mũdo, αἱ δὲ συμπά-
θειαι αἱ σχεδὸν πᾶσαι, εἴπερ μὴ κατὰ τὰς ἐφόδους ὁρᾶται. Luc. autem præfixit ἐν-
τὸς in lib. De luctu, ὁκόσοι εἰ μὴ τῷ ἀποδύντι ἡμᾶς σπουδῇ πρὸ
τοῦ κατ. pro Nisi verò, vel Præterquam si. vbi & εἰ μὴ suf
ficiebat. Dicitur autem & πλὴν εἰ μή, item χωρὶς εἰ μή.
Nonnunquam verò post εἰ μὴ additur πρ, interdum
& γε præterea. ac dicitur εἰ μή πρ, vel εἰ μή πρ γε (vt a-
pud Aristophanem & Xenophontem) pro εἰ μὴ id est
Nisi fortè, vel Nisi tamen. ‖ At εἰ δὲ εἰ μὴ ὑπῆρχεν a-
pud Xen. redditur à Bud. p. 1047. Quid aliud tandẽ nisi
pollicebatur? ‖ Et εἰ δὲ μή, Sin minus, & Alioqui. Luc.
ἐγὼ μὲν γὰρ ἄχθομαι τοῖς θεοῖς, μάλιστα μὲν ὑμᾶς καὶ χρήματα πολ
λὰ ἠφιέζ· εἰ δὲ μή, τό γε πιστὸς εἶναι δοκεῖν, διαμένει. Alibi (in-
quit Bud.) pro Aut certè p. 224, ἀλλ' ἴσασιν ἅπαντες, εἰ δὲ μή
πάνυ γε. Sed non video quid veteat & hic Sin minus in-
terpretari. Vide autem alia exempla apud Budæum
pag. 991. Inuenitur & εἰ δ' οὖν apud Gregor. pro εἰ δὲ μή,
vbi scribit, ὥστε μάλιστα μὲν τὸν κόσμον ὅλον συμφωνῆσαι, εἰ
δὲν τι, καὶ εἰς ἓν ἐλθεῖν· εἰ δ' οὖν, ἀλλ' αὐτόν γε μετὰ τῆς βελτίστης
ἡμέρας.

De εἰ μὴ admoneo præterea lectores ne in his par-
ticulis decipiantur, sicut deceptos pleroſque animad-
uerti, putantes vbique εἰ μὴ esse Nisi. quum contrà ali-
cubi interiiciendum sit verbum inter εἰ & μὴ in ordi-
nanda oratione. vt in hoc Thucydidis loco, libro 1,
καὶ ξυγγνώμη εἰ μὴ μετὰ κακίας, δόξης δὲ μᾶλλον ἁμαρ-
τίᾳ, τῷ σώματι ἀνεπαμυσσήτῳ ἐναντία βλαπτούσῃ. ita e-
nim resolnenda est ista oratio, εἰ βλαπτούσῃ μὴ μετὰ κα-
κίας, si attentamus non improbitate animi, sed, &c.

Non tamen id fieri potest vbicunque εἰ μὴ simpliciter accipitur pro Si non: vt videre est in hoc Æschinis loco, εἰ μὴ δέδωκε δίκην οὐκ ἀγαπᾶ, Non contentus est si non dedit pœnas. Id est, quòd non dedit.

Ei pro Vtinam vide in Εἴθε.

¶ Εἴτε, Siue. Aristophanes Nubibus, καί μοι δῆτα ξύμβουλος ἔστ' αὐτῇ γραφὴν δίκαιόν γε λαβόντε, εἴθ' ὑπὸ πατρὸς δικῆς. Interdum dicitur εἴτε, & in altero membro εἴτε καὶ μή. Plato tamen dixit in Epist. εἴτε ἀρέσκει καὶ εἰ μή. Nonnunquam verò additur αὖ, quod abundat. Plato in Apol. δαιμόνιόν φής μοι νομίζειν καὶ διδάσκειν εἴτ' οὖν κατὰ, εἴτε παρά. Idem ibidem, εἴτ' οὖν ἀληθὲς, εἴτ' οὖν ψεῦδος.

¶ Εἴθε, Vtinam. Homerus Od.ξ, Εἴθ' ὡς ἠβοίμην, Vtinam ita ætate vigerem. Et Phocyl. εἴθε δέ μοι χρύσεος. Sic Plato in Phædro, εἴθε γράψειν, vtinam scriberet. Iungitur & indicatiuo. vt Xenophon, εἰθέ σοι τὸν αὐτὸν ἐμοὶ ἀμφοῖν ἔρωτα ἐνῆν. Aristophanes, εἴθ' ὀξυπόνει. Lucianus, καὶ εἰθέ γε καὶ ἐκείνου εἰς κέρας ἐλθὼν πιεῖν οἶνου. Iungitur & infinitiuo vt apud Phocylidem, Εἴθε σε μὴ ὑπνώοντα τὸ μυρίον ἔθνος ὀνείρων. Lucianus, εἴθε με ἀναζεῦξαι. Sed interdum inseritur in hac constructione verbum ὄφελε. vt εἴθ' ὄφελ' ἡ σωφρονοῦσ' ἀπολέσθαι κακῶς, Aristoph. Vide in Ὀφείλω. DICITVR & Αἴθε & pro εἴθε.

Ei pro εἴθε. Od.γ, Εἰ γὰρ ἐμοὶ τοσσήδε θεοὶ δυώδεκα θῆκαν. Luc. in Caucaso, εἰ γὰρ ἤμουτο παῦμα.

Εἰαί, Si, εἰ. Sed ἰαὶ subiunctiuo iungitur, sicut & αἰὲ ac ἰῶ. Plato Sympos. ἰαὶ ὕπω αὐτῶν. Demosth. ἰαί τις δίκαιος πυγχάνῃ τῇ πόλει. Plutarchus De aud. ἀλλὰ χάειν ἴσχει ἰαί τις ἐκκαθάρῃ. Et ἰαὶ μή, Nisi. Aristoteles, ἰαὶ μὴ τύχῃ πληλακὼς ὁ ὄνος ἵππον. At de ἰαὶ δὲ elleptice posito (vt εἰ δ' ἄρα) vide Budæum pag. 991. Reperitur & cum optatiuo modo apud Demosthenem, ἰαὶ σοφιστής τις εἴη, sed non sine mendi suspicione. Affertur tamen & ex Hermogene, ἰαὶ μὴ τὸ σοφισμα παρ' ἡμῶν εἴη γεγονός. ¶ Εαὶ geminatur interdum, adiunctam habens copulam τε. quinetiam triplicatur nonnunquam pro Siue, sicut εἴτε. Plato De legib⁹ 6, πᾶν τε πρᾶγμα ἰδίᾳ τε, ἰαί τε τις τῶν μείων, ἰαί τε καὶ κρείττων ἢ κοσμοῦντος φυτεύματά τε καὶ οἰκοδομήματα. Idem, ἰαί τ' ἐν ἀγορᾷ, ἰαί τ' ἐν ἀγοραῖς. Et ἰαί τ' οὖν pro ἰαί τε apud eundem, lib. 11, ἰαί τ' οὖν δοῦλον, ἰαί τ' ἐν ἐλεύθερον σῴζοιτο. Vbi verò triplicatur, ἰαί τε bis ponitur, tertium est ἰαί τ' οὖν. Est autē οὖν his in locis παρέλκειν siue σύνθετον πλήρωμα πιθ.

Ἐαὶ pro αἰ particula potentiali passim in Testamenti noui scriptis, sed cum solo subiunctiuo: vt Matth. 8, ἀκολουθήσω σοι ὅπου ἐὰν ἀπέρχῃ. Et 12, πᾶν ῥῆμα ἀργὸν ὃ ἐὰν λαλήσωσιν οἱ ἄνθρωποι. Sic Act. Apostolicorū cap. 2, ὃς ἐὰν ὀπίσω καλέσηται τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου. Inuenitur & apud Græc. Bibl. interpr.

ἴTIDEM Ἂν ET Ἤν eadem significatione & cum eodem subiunctiuo. Demosthenes in Midiam, ἵνα δήπου τοῦθ' ὅπως τὸν ἠγεμόνα αὐτῶν ἀφίλῃ τις, οἴχεται ὁ λοιπὸς χορός. Et κἂν pro καὶ ἐάν, & si: vt Aristophanes Pluto, κἂν μὲ δειροφόρῳ, &c. Alioqui pro Quanuis sæpe sumitur: vt in eadem illa oratione, σοφὸν μὲ ἀφαιρήσεσθαι τοῦ νίκην, κἂν ἄμαυρον ἀμβρύσωσί τινες. Vide & infrà κἂν post Καί. Sed affertur αὖ & cum præterito indicatiui, ex Ceb. Thebano, αὖ τι σωφρονεῖν ἔμαθον: & cum futuro, ex Aristide, αἰ μὴ δικαίους αἰθρώπων μεμνήσονται.

AT particulæ ἰῶ vsus est & apud Homerum, vt Iliad. ρ, Ἀλλ' ἄγε δὴ σὺ Δαναοὺς καλέσαι, ἰὼ πρὸς ἀκοὴν. Et Iliad. α, — σὺν ἰὼ Ἀχαιοὶ μάρνασθε τέκνα. Herodotus, ἰὼ ἐγὼ γεώμης μὴ ἁμήσω. Aristoph. Pluto, ἰὼ μὴ φείσῃ. & Vespis, ἰὼ μὴ πλήξῃς. Rursus in Pluto, οὐ γὰρ πίσῃς, οὐ δ' ἰὼ πίσῃς. Et ἰῶ πως apud eundem. In Epigr. autem ἰὼ καὶ pro Quanquam. Atque vt dicitur κἂν pro καὶ ἐάν, ita ET κἢν pro καὶ ἰῶ: ac sæpe pro Quanuis. At verò κἢν sine accentu est pro καὶ ὅτ.

ΕΙΔΩ, F. εἴσω, Video, βλέπω, vnde εἶς, inquit Eustathius. huius tamen actiuæ vocis exemplum non inuenio: at passiuum εἴδεται pro Videtur (eo sensu quo dicimus aliquid nobis tale vel tale videri, aut videri aliquid faciēdum) apud Homerum Iliad. α, πόδι τοι κὴρ εἴδεται εἶξαι. Il. ω, — τί τοι φρεσὶν εἶδεται εἶναι. Et Od. π, — ὅτε μ' ἀσπασίην ἐείσατο νοσφισθῆναι. ¶ Interdū verò Εἰδόμενος cum dativo dicitur Qui apparet similis, Qui assimilatur: vt Il. β, Εἰδομένη κόρυθι. Sic Od. β, Μέντορι εἰδομένη. Et in aoristo, Il. ρ, Εἰσιδμένη Φοίνικι δέμας καὶ ἀπείρονα φωνήν. At verò Od. ϑ, Εἶσατ' ἰδὼν ἐς δῆμον, non solùm exponitur ἐφάνη, sed & σχεπαπάσατο, id est Simulauit: quod malo.

Εἶδον autem aor. 2. pro Vidi, Intuitus sum, tam in prosa quàm in carmine vsitatus est, vbi & ἴδον sæpe ponitur. Luc. 33, ὅπη γελοιότατα εἶδον. At ἴδον in carm. vti dixi: vt Od. ϕ, Οὐκ ἴδον, οὐ πυθόμην, ἀλλὰ σέθεν οἵην ἀκούω. Et part. ἰδών, Intuitus. Il. ρ, Ἕκτορ' ἐσσύμενον ἰδών. Interdum verò cum præpositis, vt Il. ω, — ἐς ἀλλήλους ἰδόντα. Sic Lat. intueri aliquem, & Intueri in aliquem. Vtitur autem & alibi voce pass. vt ἰδώμεθα Il. ε. Sed & εἶδοντο cum ει Il. π, pro εἶδον, viderunt. Affertur autem & ex Demosth. passiua vox pro actiua in vno ex compositis huius verbi, videlicet προειδόμενος: vbi scribit μὴ προειδόμενος πλὴν ἐκείνῳ τῆς ὠφελίας ἐσπουδάκατε, id est Non prouidens, Bud. interpr. ἰδεῖν τινα pro Videre aliquem & cum eo colloqui. Thuc. πρὶν τὸν Βρασίδαν ἰδεῖν. Sic apud Luc. οὐκ αὖ ἴδοις αὐτὸν & οὐκ αὖ ἐντύχοις αὐτῷ pro eodem. Vnde non dubitem Lucæ itidem Euang. cap. 8, ἰδεῖν σε θέλοντος, interpretari Tecum colloqui, vel Te alloqui, aut conuenire. quum præsertim Matthæus habeat σοὶ λαλῆσαι. Sed & hoc annotandum hic est, συντυχεῖν & ἰδεῖν de re eadem dici, sicut apud Lucian. ἴδοις & ἐντύχοις. Sic verò & Gall. dicitur, *Tels princes se meirent en tel lieu*, pro *parlamenterent ensemble*. ¶ Ἰδεῖν ad mentis oculos translatum, Intelligere, Animaduertere. quam signif. habet & Videre. Demosth. ἀλλὰ καὶ πῶς οὐ θαυμάζεις τὸν νόμον, εἰδὼς. Sic autem & apud Homerum ἴδωμαι ac ἴδηται.

C. Ἀπεῖδον, Ἐπεῖδον, Παρεῖδον, Προεῖδον, &c. Vide in Ἀφοράω, Ἐφοράω, Παροράω, Προοράω, &c.

ἼΔΕ ET Ἰδοὺ, Ecce. Sunt autem ex verbis imper. modi, significantibus Vide, facta aduerbia, (mutatis duntaxat accentibus. nam & ἰδέ in imper. quidam scribendum putant potius quam ἴδε) vt Gall. *Voila* factū est ex *Voy-là*, id est Vide ibi, Sed ἰδοὺ non esse Atticorum, sicut ἴδε, ex Luciano annotatur. Vtitur tamen eo non ipse solùm, sed & nonnulli veteres Attici. ex quibus est Aristoph. vt in Neb. Στρ. Τὼ χεῖρε δὸς τὼ δεξιά. Φειδ. Ἰδοὺ πάρες: Et apud Luc. quum Neptunus adduci sibi celerem quempiam delphinem iussisset, Triton eum adducens dicit illi, ἰδοὺ σοι νῦν τὸν ὀξὺν ἀμφίτριτον ἀνήγαγον. Dicitur etiam ἰδοὺ δή, quod Bud. interpr. En tibi, sermonem esse tradens eius qui rem peractam esse significat. subiungit autem hunc locum, (non adscripto autoris nomine) Μι. Τί σοὶ τὸ μὴ τὸν τοῖχον; Αλ. Ἐπίθες τὸ πῖρον ὦδε τὸ κλεῖθρον. Μι. ἰδοὺ δή, En tibi impositam. Idem verò (ni fallor) de illo Aristoph. loco dici potest. Sed hoc addo, ἰδοὺ δὴ nō semper ita accipi: vt apparet ex quodam Luc. dialogo, ita incipiente, ἰδοὺ δή, Μίνιππος ὦπολ δικαίως πόπερος δυμορφότερός ἐστιν. Frequens est autem in Euāgeliſtarum scriptis hoc aduerbium ἰδοὺ, optimèque nonnullis in locis eius vsus cum Gallico conuenit: vt Matth. 9, ἰδοὺ δρῶσιν ἐλθὼν προσκύνει αὐτῷ, ita enim diceremus, *Voila ne mi un capitaine, qui l'adore*. ET Ἤν ἰδοὺ apud Luc. eadem signif. initio Anachars. Sed ego tam in hoc loco quàm in cæteris scribendum puto ἠνὶ ἰδοὺ, posita post ἠνὶ apostrophi nota: nec enim dubito quin elisū sit ι aduerbii ἠνί, quod ὁπὸ τῶ προγεγλήου adiungatur τῷ ἰδοὺ: perinde ac si diceretur ἠνὶ ἰδοὺ. NAM Ἠνὶ etiam est Ecce. Aristoph. ἠνὶ μαθήμαθ', ecce te mittimus. Theocr. in Amar. Ἠνὶ δ' ἔτος δίκα μᾶλα φέρω. vbi tamen schol. aspirari scribit. AT Ἠνίδε idem esse quod ἠνί, malè annotarunt quidam: quum potius ἠνίδε dicatur ὁπὸ τῶ προγεγλήου, sicut alterum illud, iuncto videlicet ἠνὶ cum ἴδε, vt ibi ἠνὶ cum ἰδοὺ. vnde etiam fortasse scribendum fuerit ἠνὶ ἴδε, vt ἠνὶ ἰδοὺ. In Callim. tamen epigr. lib. 3 Anthol. habetur ἠνίδε, & in aliis exempl. ἰοὺ δὲ (in nonnullis etiam ἠνὶ ϑ') hoc in versu, Ἠνίδε κεἰνοί νυν πατὴρ ἁλιεῦσιν ἔπος.

C. Ἀνιδὴς, έος, ὁ & ἡ, Inspectabilis, Qui cerni nō potest. Itē, Obscur⁹, Tenebrosus. Autor Axiochi, ἀνιδὴς ὢν ἡμῖν ἅπασιν. Et ἀνιδὴς αὖρα Lucill. Quæ cerni nequit. Bud. apud Phil. ἀνιδὴς ὄμμα τῆς διανοίας vertit inspectabilem oculum mentis. Plut. De primo frig. καὶ τὸ ἀνιδὲς ἀυτὸ καὶ ἀχώνευτον, ἅδην καὶ ἀχρόων ὀπτιλιαν ἴσχει. ¶ Ἀνιδὴς item pro δυσειδὴς, Deformis. ET Ἀνίδιλος magis poeticum,

pro eodē. ¶Sed ex Nic. Ther. ἀείδελον pro Valde conſpicuum: vt α non ſit priuatiuum, ſed epitaticum.

ITEM Ἀείδελος, quod Heſ. exponit κατὰ ἔκτασιν & ὄψιν.

Ἀΐδης etiam cum ſolo ι. Heſiodus autem ἀΐδις ποίησι, dixit pro Aboleuit, Ex aſpectu ſuſtulit: Τοῦ δὲ πάμπαν καὶ σῆμ' ἀΐδις ποίησεν ἄωρος. ET Ἀΐδνὸς quoque pro Tenebrico ſus, vt νυκτὸς ἀΐδνας, poeta quidam apud Plutarchum. Et ἐν βίοις ἦσαν ἀΐδνῆς, Heſiodus Theog. At ἀΐδνὴς πλόος apud Plut. in princ. Theſei ſuſpectum eſt.

¶Εἶδος, ους, τὸ, Facies, Forma, Species. Il. γ, Διὸς πάρεκ εἴδεος ἄρτο. Et β, — μάλιστα δὲ Νίσῳ εἶδος τε μέγεθός τε φυλὸν τ' ἄγχι ἐοικώς. Et καλὸν εἶδος apud eundem. Xenophon Pæd. 4, ὁπλαξ ἄμφω αὐτῶν τοὺς τὰ εἴδη καλλίστους. Apud Greg. λεόντων εἶδος προβάλλεσθαι, leoninam ſpeciem præ ſe ferre, Bud. interpr. Idem à Xenophonte de canibus loquente εἶδος dici de totius corporis habitu ſcribit. ¶Interdum Statura. vt apud Heſiodum in Theog. ἰῷς κρατερὴ μεγάλην ὅτι εἶδεν. Sic Luc. ὅσον ἔχει τὸ μέγεθος τὸ κόσμου ὑπερχωρεῖ πρὸς τὸ Σωκράτους εἶδος. ¶Apud Ariſtotelem & cæteros philoſophos εἶδος Forma rei, inquit Budæus. ¶Apud Thucydidē ſcholiaſtes εἴδη exponit ὄψεις. Sic autem & apud Herodianum εἰς εἴδος τιάρας Politianus vertit Ad tiaræ modum. At in hoc Thucydidis loco σκέψασθε ὡς οἵῳ εἴδει ἐπράξαν, videtur ὡς οἵῳ εἴδει eſſe potius In quo ſtatu, quàm Quo pacto, vt habent v.l. ¶Τρίτον οὐσίας εἶδος, Cic. apud Platonem, Tertium materiæ genus. Sic, ἔστι δὲ παιὰν δύο εἴδη, Ariſtot. Duo ſunt pæanis genera. Vel (vt Cic.) Pæan eſt duplex. In ſimilibus autem locis vertitur & Species à nonnullis, minus tamen Latina voce. Sed quod Ariſtot. dicit Polit. ι, ὡς ὀργάνου εἴδει τῆς πόλεως ἐπιτηδείους ὄντας, fortaſſe ex Horatio reddi poſſit Inſtrumenti ſpeciem præbet: pro quo alii, Inſtrumenti locum obtinet. ¶Εἶδος, ſicut & ἰδέα, peculiari quadam ſignif. apud Thuc. vide in Ἰδέα. ¶Εἶδη Tullium vertiſſe etiam Partes, docet meum Ciceron. Lexicum. ¶Εἶδη autem Pindari ſunt qui dicta putent tanquam diuerſa odarum genera. SIC etiam Εἰδύλλια Theocriti, diminutiua forma, (vt ἰπνίλλιον ab ἴπνος) quòd varia ſint poematiorum genera. ¶Εἶδος ſignificaſſe etiam acetum, ſcribit Pollux lib. 6, c. 1. Sed latius etiam patuiſſe hac in parte ſignificationem εἴδους ſuſpicor, quum ſcribat Alexander Aphrod. ὀπῤῥαίνουσα ὄξος σὺν ὑπέρῳ τινὶ εἴδει.

Εἶδος pro εἴδησις, & pro μαντικὴ, ab altera τῷ εἴδειν vel potius εἰδεῖν ſignificatione, vide apud Euſtath. HINC certè Πολυείδης nominatus putatur quidam vates apud Homerum.

C. Εἰδογραφία, q.d. Faciei pictura ſeu picturatio. Gregorius de fucatis mulieribus, εἰδογραφίας κατατεχόμενος. B.

C. Εἰδοποιὸς, ός, ὁ καὶ ἡ, (Specificus, vt interpretatur Argyropylus) Speciem efficiens. vt τὸ πλωτὸν & τὸ πτηνὸν ſunt εἰδοποιὸς διαφορὰ (ſicut docet Aphrodiſæus) at non item τὸ ψυχρὸν & τὸ ἄρρεν. ET Εἰδοποιέω, ῶ, Speciem efficio, ſeu formam. Philoponus in Proclum ὑποστάσεων εἰδοποιοῦσαν vocat quæ in formam & ſpeciem aliquam τῶν ὄντων producta eſt. Ea autem quæ σχηματικὰ ſunt, non ſunt εἰδοποιά. Bud. Apud Plut. autem εἰδοποιεῖν & χαμαιπίζειν redditur Formare & fingere.

C. Εἰδοφορέω, ῶ, Speciem [alicuius rei] gero, Repræſento.

C. Εἰδεχθὴς, Qui odioſo eſt aſpectu, Deformis, Fœdus.

C. Ἀλλοειδὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Aliam formam habens [quàm antea,] Formam mutatam habens. vt Odyſſeæ ν, Vlyſſi omnia apparere ἀλλοειδέα. Vide Euſt.

C. Ἑτεροειδὴς, Qui vel quæ eſt alius ſpeciei, id eſt diuerſæ.

C. Ἀνείδεος, ου, ὁ καὶ ἡ, Forma carens, Informis. ἀνείδεος ὕλη, Primum ſubiectum, Philopono in Proclum. Cui opponitur εἰδοποιούμενος. Themiſt. οι, ἄμορφον & ἀνείδεον copulat. B.

C. Δυσειδὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Deformis, Turpis. Chryſoſtomus, ἡ αἰσχρὰ καὶ δυσειδὴς τῶν ἁμαρτιῶν ὄψις. ET Δυσείδεια, Deformitas. CONTR. Εὐειδὴς, Formoſus, Pulcher. Plato in Critone, γυνὴ καλὴ καὶ εὐειδὴς, quod Cic. interpr. Fœmina pulchritudine eximia.

C. Μονοειδὴς, Vniformis, Vniuſmodi. Cicero apud Platonem τὸ μονοειδὲς vertit Nihil habens admixtum diſpar ſui atque diſſimile. Idem Plato in Phædone (vt teſtatur Budæus) μονοειδῆ vocat τὸ ἀσύνθετα καὶ ἀπαθῆ ἔχοντα. ¶Apud rhetores μονοειδὴς dicendi genus, quaſi vnius formæ, quod nec in magnis rebus aſſurgit, nec in humilibus demittitur.

C. Ὁμοειδὴς ET Ὁμοιοειδὴς, Eiuſdem ſpeciei, Eiuſdem generis. CONTR. Ἀνομοιοειδὴς, Diuerſæ ſpeciei.

C. Πολυειδὴς, Diuerſas ſpecies habens. Multifarius. ET Πολυειδῶς, Multifariam.

Cætera autem huius generis compoſita, quæ multa ſunt, & in quibus εἶδος variis modis redditur, vide ſingula in ſingulis nominibus quibus hoc adiungitur. vt Θεοειδὴς in Θεὸς, Κυπροειδὴς in κυπρὸς, &c.

Εἰδικὸς, ET Ἰδικὸς, Specialis. Opponitur enim τοῦ ἡμιτοῦ, id eſt generali. Galenus, διαιρῶμεν δὲ τὴν τῶν ἐνδείξεων ὕλην εἰς τὰ ἡμιτὰ, εἰς καὶ καθόλου προσαγορεύομεν, ὅτι πάσαις ταῖς ἰδιότησι τὴν καὶ κατὰ μέρος ἐνεργὸν ἔχουσι βοηθημάτων. Paulo pòſt, καὶ ἐνίοτε μὲν ὅλην τὴν κοινότητα, ἰδικὰ δὲ πράττει δύο. Sic autem dicitur ἰδικὸς ſine ι, vt & ἰδία.

Εἰδάζομαι, Formam rei alicuius accipio, Similis fio. vnde εἰδάσατο apud Nicandrum Alexiph. pro ὡμοιώσατο. vbi ſcribit μολίβδῳ εἰδάσατο χρυσίῳ.

Εἰδάλομαι, Similis videor, vel appareo, Aſſimilor. ET Ἰνδάλομαι pro eodem frequentius. Iliad. γ, ὥς τι μοι ἀθανάτοις ἰνδάλεται εἰσορόωσι, Aſpectu ſimilis videtur mortalibus. Alicubi ſimpliciter pro Videor, Cernor. vt Ariſtophanes Veſpis, ὥστε μοι γ' ἰνδάλεται ὁμοιότατος κλήτορος εἶναι πωλίου. Oppianus De venat. lib. ζ, Γυμναὶ δ' ἠμείδεις ἀφεὶ βόστρυσιν ἰνδάλονται. Apud Ariſtotelem autem De mundo, πάντα θεῶν πλέα καὶ δι' ὀφθαλμῶν ἰνδαλόμενα ἡμῖν, exponitur, Omnia ſunt diis plena quorum ſpectra oculis ab hominibus hauriuntur. HINC Ἴνδαλμα, Simulacrum, Species. Syneſius De inſomn. δόσις τοῦ ζώειν τὰ τῶν γηγενῶν ἰνδάλματα.

Εἰδάλιμος, Formoſus. Vt enim ab εἶδος fit εἰδάλιμος, ſic Formoſus à Forma. Odyſſeæ ω, Τέσσαρες εἰδάλιμαι ἀν' ἤθεα αὐτὰς ἐλαῦναι. Exponitur ὡραῖος & ὄψιμος. At εἰδάλιμον καῦμα, ab ἰδίειν eſt.

¶Εἴδωλον, ου, τὸ, Simulacrum, Imago, Effigies. In lexico Ciceroniano εἴδωλον habes. redditum non ſolùm Imago, ſed & Spectrum ac Signum. Iliad. ε, εἴδωλον dicitur Αὐτὰρ τ' Αἰνείᾳ ἴκελον καὶ πότμον ἐΐσην. Et Odyſſeæ ω, Εἴδωλον ποίησε δόμας ἀΐ' ἤπια πολλὰ γυναικὸς. Et Iliad. ψ copulat ψυχὴ καὶ εἴδωλον. Denique Homerum εἴδωλον & σκιὰν atque ὄνειρον pro eodem dixiſſe annotat Euſtathius: qui tamen addit, videri Homerum per εἴδωλον alicubi aliquid & σκιᾶς & ψυχῆς ἀμαυρώτερον intellexiſſe. ab eo certè conſtat εἴδωλα καμόντων vocari quas Lat. vmbras dicunt. Sic Luc. vmbrā Herculis apud inferos vocauit εἴδωλον. Latini Manes etiam & Simulacra hac ſignificatione dicunt. Sciendum eſt autem alioqui εἴδωλον tam latè patere quàm Lat. Imago & Simulacrum. appellatur enim εἴδωλον quicquid eſt quo repræſentatur nobis forma rei alicuius vel fictæ vel etiam veræ. Item Forma ac ſpecies rei in animo conceptæ. Interdum verò εἰκὼν & εἴδωλον copulantur. vt à Plutarcho, εἰ λόγος μὲν ἔργου, καὶ λόγου δὲ μῦθος εἰκὼν καὶ εἴδωλόν ἐστι. Idem verò μίμημα & εἴδωλον coniunxit in lib. De oraculorum defectu, ἕκαστον ἑκάστου μίμημα τῇ φύσει καὶ εἴδωλόν ἐστι γεγλυμμένον. Sed & εἴδωλα ac σκιὰς idem alicubi copulauit. ¶Apud eccleſiaſticos autem ſcriptores εἴδωλα (Latinè etiam Idola) peculiari ſignificatione vocantur ſimulacra numen aliquod repræſentantia, quod honore & cultu dignamur. QVI cultus Εἰδωλολατρεία nuncupatur: ET Εἰδωλολάτρης, Qui eum exhibet. Verunque in N. Teſt. libris. ET Εἰδωλολατρία Baſ. Sū idololatra.

C. Εἰδωλόθυτον, ου, τὸ, Idolis immolatum. D. Paul.

C. Εἰδωλοποιέω, ῶ, Speciē & imaginē fingo, ſeu repræſento, vel ſpecies & imagines, apud Syn. ET Εἰδωλοποιία, Imaginis fictio. Itē Repræſentatio perſonæ mortuæ tanquam viuæ, quum eius vmbram introducimus: vt quum ab Euripide introducitur Polydori εἴδωλον in Hecuba. ET Ἀνθρωποειδωλοποιία, ῶ, pro eodem.

Εἰδωλεῖον, ου, τὸ, Idoli ſeu idolorum templum, 1. Cor. cap. 8. Affertur & ex cap. 1 Eſdræ.

¶Ἰδέα (alicubi ET εἰδέα) Species. vt ἰδέα τῶν ἀρίστων, Cicero apud Plat. vertit Species optimi: & συνεχόντων εἰς

μίαν ἰδίαν, vnam in ſpeciem temperauit. Sæpe etiam redditur Genus, ſicut εἶδος: velut quum Theophraſtus ſeptem genera ſaporum vocat ἑπτὰ ἰδίας τοῦ χυλοῦ. Sic πηχῶν ἰδίας πολύτροπα, artium varia genera. Sed & ipſe Thucydides paſſim ita vſus eſt, & quidem de re qualibet. legimus enim apud eum πᾶσα ἰδία κακοξυνίας, item πᾶσα ἰδία ἐλλείψει & διαίτῃ, necnon φυγῆς: & πᾶσαν ἰδίαν πολέμων. Quinetiam rhetores ſuas habent λόγου ἰδίας, vocantes λόγον παιγνιώδη, & δικανικόν, & συμβουλευτικόν, de quibus lege Hermog. Denique medici quoque ita dicunt τοῦ ἰδίαν πορεῖσθαι, & τοῦ τῆς φαρμάκων ἰδίαν: quæ habet inter alios Gal. Ἰδίας, Formæ, vt Cic. interpr. apud Plat. Plut. in Plat. quæſt. κατὰ τὸν Πλάτωνα, σχηματισμοὺς καὶ ἰδίας τὰ τυπώματα τοῦ αἰδίων, ὡς ἂν εἰκόνων ἢ ἀμφάσεων, ἐκτετυπωμένων, id eſt (Bud. interp.) Ponentem exemplares rerum formas, quas ideas appellant, veluti ſimulacrorum exempla imaginumque Luc. in Vit. phil. αἱ ἰδίαι καὶ τὰ πρῶτα τῶν ὄντων σχήματα. De his lege Ariſtot. in Metaphyſ. vbi & εἴδη eas appellat. Ἰδία τοῦ σώματος apud Plut. redditur Species corporis, in Pericle, τοῦ ἰδίαν τοῦ σώματος ἀμορφίαν: ſed Latini ſpeciem oris potius dicunt. Ἰδία quandam habet apud Thucyd. ſignif. illi propemodum peculiarem, vt lib. 2, ἐπειδὴ μόνοι σχεδὸν ἁπάντων τὴν Οἰνόην καὶ πᾶσαν ἰδίαν περίσαντες, οὐκ ἐδωίασαν ἐλεῖν. Ibidem, πᾶσαν γὰρ δὴ ἰδίαν ἐπινόουν, εἴπως σφίσιν αὐτοῖς δαπάνης καὶ πολιορκίας σχεθείη. In quo poſteriore loco ſunt qui cum ἰδίαν ſubaudiant genitiuum ὀπτικίας: ſed is non itidē alteri loco cōuenire poſſit. Sunt etiam qui hic quoque locum habere putent nomen Species: ſed exemplum deſidero. Alii πᾶσαν ἰδίαν περίσαντες interpretātur Omni ope conati. At ego arbitror ſignificare potius Omne commenti genus velartis, ſeu artificii. Obſeruaui autem & nomine εἴδους eum ſic vti non ſemel, quum dicit aliquem πρέπειν ὅτι μάλιστα τοῖς τοιούτοις εἴδεσι. Latinos certè aliquem ad has vel illas artes confugere, eodem ſenſu dicere exiſtimo: ſed εἶδος aut ἰδίαν perinde eſſe ac ſiquis dicat Ad illud artium genus.

ΙΔΙΟΣ, Peculiaris, Certæ cuiuſdam & peculiaris ſpeciei, vel Sui generis. Hoc enim propriè ſonare puto, quòd ab ἰδία deducam: vt ſit quaſi Cuius eſt certa quædam & minimè cum cæteris communis ἰδία. Pro me autem facere videtur hæc Plinii interpretatio, qui quod Ariſtoteles dicit, ὁ δὲ βάτραχος ἰδίαν ἴσχει τὴν γλῶτταν, vertit, Ranis ſonus ſui generis. Et quod Theophr. ἴδιος δὲ καὶ ὁ τοξικὸς [κάλαμος,] reddit, Suum genus eſt ſagittario calamo. Hinc autem diſcimus Gazam non ſine exemplo apud Ariſtotelem, ἰδίους ἴσχει τοὺς πόδας, vertiſſe Pedes ſui generis habet. Sed ἴδιος eadem in ſignificatione alio etiam vertitur modo ab eodem Plinio. nam quod Theophraſtus de caſto dicit, ἡ δὲ κάχρις καλουμένη περὶ Σικελίαν μόνον· ἴδιον δὲ τοῦτο καὶ τὰ ἄλλα τῆς φύσεως, interpretatur ille, Et caſtos quoque in Sicilia tantùm naſcitur, ſuæ proprietatis & ipſa. Ariſtoteles De gener. animalium 3, ὅσοις ὁ πρόσθιος πόδες χῆλαι καὶ ἰδίου τοῦ μήκους εἰσὶ, καὶ ὁ γόνυς αὐτῶν ἴδιος φαίνεται. Sic autem & à Plutarcho aliquis eſſe ἴδιος, dicitur ὁ παντὸς φιλοπαθοῦντος ἴδιος τοῦ καὶ πρὸς ἑκάστους. (vbi obſerua copulari itidem ἴδιος & πρόσθιος) pro Singulare aliquid habere & ſibi peculiare. Ita enim malo quàm cum Budæo Singularis & Peculiaris interpretari. Et ἴδιον ἔχειν τι dicitur aliquis, Habere aliquid proprium & ſibi peculiare: quo videlicet à cæteris differt. Ariſtoteles, ἴδιον τοῦτο τοῖς ἀνθρώποις. Sic ex Æſchine etiam affertur ἴδιον τοῦτο ποιεῖ ὁ ἄνθρωπος καὶ οὐ κοινὸν, pro Hoc facit more ſibi peculiari, non de cæterorum hominum more.

ἴδιος, Proprius, Suus. Item Priuatus. Demoſthenes Pro corona, καὶ προσαναλώσας εἰς τὰ ἔργα ἀπὸ τῆς ἰδίας οὐσίας πολλὰ πάλαι τε. Apud Theophylactum, ἴδιος & ἀλλότριος oppoſuntur. Ariſtoteles, τοῦ ἰδίαν χωρεῖν, proprium ſolum colunt. Idem, ὁ φιλὸς εἰς τοῦ ἰδίαν ἐκάστοις χώραν, in ſuam ſtationem, εἰς τοῦ ἑαυτῶν χώραν. Et ex eodem, ἴδιος παρ' ἑκάστοις, Singulorum propria. Interdum cum pronominis genitiuo, vt, ἰδίαν αὐτῶν πολιτείαν ἐγκώμιον, Æſchines. Sic Plutarchus in Pericle, ἰδίαν ἑαυτῶν πάσχομαι τοῦ ὀπτικοῦ. In qua ſignificatione τοῦ ἴδιος ſæpe opponitur aut κοινὸς, aut δημόσιος: vt Lat. Proprius & Cōmunis, item Priuatus & Publicus ſibi aduerſantur. (ſed τὸ κοινὸν ſæpe & τὸ δημόσιον ſignificationem habere ſciendum eſt) Iſocrates ad Phil. καὶ τοῦ εἰρηνεύειν τοῦ τοῖς ἄλλοις κοινοῦ πολέμων τοῖς αὐτῶν ἰδίοις νομίζοντας. Idem, ὡς δεῖ τὸν τοῦ κοινοῦ ὀπτικὸν ἐπιμέλειαν οὐ δύναται τοῖς αὐτῶν ἰδίοις ἀφορᾶν τὸν τοῦ. Idem, ἰδίοις πρᾶξαι & εἰς τὸ κοινὸν ἀναδοῦναι alicubi oppoſuit. Thucydides, ἀπαλγήσαντας δὲ τὰ ἴδια, τῷ κενοῦ τῆς ξυμπάσης αἰτίᾳ χρᾶσθαι. Idem κοινῇ μᾶλλον ὠφέλησαν ἢ ἐκ τοῦ ἰδίου ἴσλαψεν. Opponitur autem τοῦ δημοσίου apud eundem, vt πλούτῳ τι ἰδίῳ καὶ δημοσίῳ. Et, τὰ μὲν δημόσια ἀδηκῶν, τὰ δὲ ἴδια ἀπολωλώς. Hom. autem Odyſſ. γ, ταμίην ἰδίην & δήμιον oppoſuit, δήμιον videlicet appellans δημόσιον. Obſeruandum eſt porro in ſuperioribus locis τὰ ἴδια ſine ſubſtantiuo dici pro priuatis opibus, ſeu re familiari.

SVPERLAT. Ἰδιαίτατος, Maximè peculiaris, vel proprius, Theophraſtus. (ex quo affertur ΕΤ Ἰδιώτατος & aduerbium Ἰδιωτέρως.) aduerb. compar. ΕΤ Ἰδιαίτατα, Maximè propriè, Porphyrius. ITEM Ἰδιαίτερος, Peculiarius. Dioſcorides in præfat. μάλιστα δὲ πρὸς τοὺς ὁμοτέχνους, ἰδιαίτερον δὲ πρὸς ἡμᾶς. Vbi ſunt & qui vertant Singulariter præcipuéque. Ἰδιαίτερον, Secretius. & q. d. Magis ſeorſim. Herodianus ζ, δεῖ μὲν ἰσχεῖν αὐτὸ ἰδιαίτερον.

C. Ἰδιόμορφος, Ἰδιόξενος, &c. vide in μορφὴ & ξένος: itidem verò in cæteris.

C. Ἰδιοποιέομαι, οῦμαι, Proprium facio, (quod vulgò Approprio) Mihi vendico. Cuius ſignificationis exemplum in vulgatis lexicis citatur ex Græcis Bibl. interpretibus. Item Concilio mihi, Adiungo mihi. vt ἰδιοποιοῦμαι Καίσαρα τοῖς ὑφ' αὑτῷ, ex incerto autore. ΕΤ Ἐξιδιοποιοῦμαι, itidem pro Mihi vendico, ex Athenæo. ΕΤ Ἐξιδιοῦμαι pro Occupo, ex Xenophonte. Vide Budæum pag. 789. ITEM ſimplex Ἰδιοῦμαι ex Platone De legibus pro eodem. Et actiua quoque vox Ἰδιόω, ab in vulg. lexicis. VNDE Ἰδίωσις, Ipſe actus vendicandi ſibi aliquid. Budæus annotat dici à Platone, Quum quid ſit priuatum cuiuſque: eique opponi κοινωνίαν. At ἰδίωμα, vide paulo pòſt.

Ἰδιότης, τητος, ἡ, Proprietas. Plutarchus De oraculorum defectu, ἧς τοῦ ἰδιότητα χαλεπὸν εἰπεῖν ἐφοδῷ. Alexander Aphrod. in Problem. præf. à medicis vocari tradit ἰδιότητας ἀῤῥήτους eas quarum reddi ratio non poteſt.

Ἴδίωμα, idem quod ἰδιότης, Proprietas, Propria cuiuſque rei natura. Apud Suidam, τῆς χώρας ἴδίωμα. Budæus à Baſil. ἰδίωμα vocari ſcribit propriam cuiuſque generis animalium naturam. Idem in hoc Dioſcoridis loco, ἄχεις αὐτὸ τὸ σφοδρὸν ἰδίωμα ὑπολείπουσιν, exponit ἰδίωμα, Proprium illud ſuum odoris virus. Apud Damaſcenum præterea ἰδιώματα χαρακτηριστικὰ interpr. Proprietates rerum quibus indiuidua inter ſe differunt quæ ſunt ſub eadem ſpecie. Denique ἰδιώματα pro re de qua agitur, dicuntur quæ illi propria ſeu peculiaria ſunt. Athenæus 1, τὰ ἐξ ἑκάστης πόλεως ἰδιώματα. Sæpe autem ἰδίωμα vocatur certum dicendi genus quod cuique autori proprium eſt. Halicarn. autem plurali numero inſcripſit quendam libellū περὶ τῶν Θουκυδίδου ἰδιωμάτων, De iis quæ Thucydidis ſermoni propria ſunt, vel De iis quæ Thucydides in ſuo ſermone peculiaria ſibi habet. Ita enim interpretandum puto, non vt vulgò reddi ſolet.

Ἰδίως, Peculiariter. Ariſtoteles, ἰδίως καλεῖται βορέας, Peculiari nomine vocatur Boreas. Vel, vt quidam, Nominis prærogatiua vocatur Boreas. Et ἰδίως πρὸς τὰ ἄλλα, in vulgatis lexicis, Præ aliis peculiari modo. Item Priuatim.

Ἰδίᾳ, Priuatim. Cui opponitur κοινῇ, vel δημοσίᾳ. vt Thucydides lib. 2, οἱ δὲ δημοσίᾳ μὲν τοῖς λόγοις αἰνοῖντο, &c. ἰδίᾳ δὲ τοῖς πάθεσιν ἐλυποῦντο. Idem lib. 2, τῶν μὲν ἰδίᾳ πρός τινα ἀδικημάτων, priuatarum iniuriarum quibus aliquos affecerat. Et ἰδίᾳ πρόσθεν ex Euripide, Priuata autoritate, vel Suapte autoritate. Ἰδίᾳ, Seorſum, Herodian. Et ἰδίᾳ χωρὶς τῶν ἄλλων, ex Ariſtide. ΕΤ Κατ' ἰδίαν itidem aduerbialiter pro Seorſum. Plutarchus Lycurgo, κατ' ἰδίαν ζῆν. Quidam & κατιδίαν ſcribi tradunt coniunctim.

Ἰδιάζω, Sum seorsum ab aliis. Herodian.p.493 mex edit. κυλιδίει τῇ Μακρίνῃ ἀπεσαίτι καὶ ἰδιάσαντι ἐν τυχεῖν τοῖς χαίμασι. Apud Hipp.in epist.pro Seorsum & in secessu dego. Item pro Mihi viuo & seorsum, vel Meo more viuo,B.ex Greg. De homine. Sed & τὰ ἰδιάζοντα, Priuata,Singula,Ab aliis secreta,B.ex eodem.Idem ex Basil.in Hexaem.20.ἰδιάζωι affert pro Peculiaris,Proprius, Singularis.Et ex Greg.dicente de Deo,πλὴν ἄλυπον φύσιν καὶ ἰδιάζουσαν, Priuata ac sua excellentia prædita, Nihil commune cum aliis naturis habentem. ¶Hesychio autem ἰδιάζειν est κατ' ἰδίαν ὁμιλεῖν. Et Ἰδιάζειν eidem est χωρίζεσθαι,item μόνῳ προσφωνεῖν. HINC Ἰδιάζοντως, Priuatim, apud Gregorium,vt inquit Bud. Item Peculiarter, Peculiari modo, in vulg.l.ex Diodoro Siculo.

Ἀΐδης, ου, ὁ, Orcus,Tartarus,Inferi.Ita quidē apud poetas: at in oratione soluta dicitur ᾅδης subscripto ι ipsi α,vt paulo pòst ostendetur.Habet ἀΐδης genitiuum Ionicum ἀΐδεω,Doricum ἀίδαο, qui apud Homerum sæpe occurrit.vt Od.ξ,—ἀίδαο πύλῃσι.& cum nomine δῶμα aut δόμος,seu δόμοι, vt Od.μ,—ἐσπάλλετο δῶμ' ἀίδαο. Il.ο,—νίκησας καὶ δῶμ' ἀίδαο.Od.λ,Ἦ ῥ' ἤδη πίσυνοι καὶ τὸν ἀίδαο δόμοισι.Nonnunquam subauditur hoc nomen,aut aliquod huiusmodi,(sed hoc potiꝰ,vt opinor,quàm vllum aliud)vt Od.μ,Δύσομαι εἰς ἀίδαο καὶ ἐν νεκύεσσι φανέω. Il.φ,Γέμψειν εἰς ἀίδαο,καὶ οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι. ¶Nonnunquam Ἀΐδης est ipse deus inferorum Pluto. vt Od.κ,Ἴφθιμόν τ' ἀΐδην καὶ ἐπαινὴν Περσεφόνειαν. Il.ο, Ζεὺς καὶ ἐγώ, τρίτατος δ' Ἀΐδης ἐνέρεσσιν ἀνάσσων,id est,Iuppiter & ego, tertius autem Pluto,inferis imperans. Sed & in modò citatis locis, ἀίδαο πύλῃσι,Plutonis portis, & ἀίδαο δῶμα,possumus Plutonis domum interpretari.(licet alii, Inferorum siue Orci portas,& Inferorum domum exponant)nam & Od.κ,ita necesse est interpretari: vbi dicitur,—ἐπὶ δ' εἰς Ἀΐδαο δόμους καὶ ἐπαινὴς Περσεφονείης. id est,Venire Plutonis domum & tenebricosæ Proserpinæ. Voluat tamen ipsum locum inferorum propriè ita dici ob tenebras quæ illic sunt: vt sit ἀΐδης ex α priuatiuo & verbo εἶδω. fit enim, vt Etym.tradit,εἰδης ab εἶδω,& cum α priuatiuo ἀειδης, & per crasin literarum α & ι in α longum,ᾅδης,manétq; ι adscriptum.Sed mihi longè simplicius videtur dicere ἀΐδης fieri ex ἰδεῖν, aoristo secundo verbi εἴδω, præfixo α priuatiuo. vt ἀιδὴς melius Eustathius ex α priuatiuo & verbo ἰδεῖν deducit,quàm Etym.ex α priu.& εἴδω.Non ignoro tamē apud Platonē legi,τὸ ἀειδὲς προσρηθὲν τοῦτο ὄνομα, videlicet ᾅδης:& apud Plutarchum, ᾅδλιον ὀνομαζουσιν,ὡς αὐτὸς ἀειδὲς καὶ ἀόρατον &c.(Vide Ἀειδὴς & Ἀΐδης post verbum Εἴδω)Vtut sit,ἀΐδης dictus est orcus à non videndo.est enim vt dixit Virgilius,sine luce domus.

Ἀΐδης, Mors,in Anth.epigr.Philippus,Ἧς ἀΐδλιον μέλλοντα προσφθάσαν δύσοχος ὠδίς. Ibidē alius,Ὅπποσαι ἐξ αἰῶνος οὐ γίφος, ἀλλ' ἀίδαο. vbi ἀίδαο Doricè pro ἀΐδλιον.id est, Præbuerunt ex certaminibus nō coronā,sed mortem.Potest & pro sepulchro accipi.

At Ἀϊδὴς, ους, ὁ καὶ ἡ, Obscurus,vide cum Ἀειδὴς post verbum Εἴδω.

Ἀΐδηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tenebricosus, vt Soph. Aiace, ἀΐδηλον ἄϊδαν. vbi schol.ait fieri ἀΐδηλος ab ἀΐδης, eodem modo quo ὠμὸς ab ἀλὸς,videlicet per paragogen. Habet & alias significationes aliter deriuatum.

¶Ἄϊς, ᾅϊδος, pro ἀΐδης.Il.α.initio,—ψυχὰς ᾅϊδι προΐαψεν.vbi primā habet breuē: sicut & Odyss.κ,—ψυχὴ δ' ἄϊδός δὲ κατῆλθε. At longam habet Il.ζ,—κατὰ δ' ἔστυγε ᾅϊδος εἴσω.Et Od.λ,—ἵκη δόμον ᾅϊδος εἴσω. Notandum est autem hoc in loco, ᾅϊδός δὲ κατῆλθε,subaudiri δόμον:vt in ἀΐδης suprà,Δύσομαι εἰς ἀίδαο. Dicitur autē ᾅϊδος pro ἀΐδου per metaplasmum, itidem ᾅϊδι pro ἀΐδῃ. Nisi quis malit à recto ᾅϊς ᾅϊδος & ᾅϊδι deducere,inquit Eust.

C.Ἀϊδοφοίτης, ου, ὁ, Qui ad inferos ventitat, Qui frequentat inferos.Ex ᾅϊδι & φοιτάω, ὦ. Apud Athen.12.

C.Ἀϊδοφόλης, ου, ὁ, Tenuis, Gracilis, Corpore ita attenuatus vt iam morti propinquus sit.Ita Hesychius. In v.l.Græcol.habetur, ᾅϊδοφόλαι, Qui nullis iam sunt viribus, quasi propinqui Plutonis speluncæ. Rectè,sicubi φόλος pro spelunca reperiatur: ex quo nomine compositum est hoc nomen,simul & ex ᾅϊδος genitiuo.

¶Ἀϊδωνεύς, ῆος, ὁ, Pluto, Deus inferorum, Dis pater. Hesiodus,—ὣς Ἀϊδωνῆος Ἥρπασεν, id est Quam Pluto rapuit. In Epigr.Lucilii,Μάγνον, ὅτ' εἰς ἀΐδ' ἔβη καπέβη, δονέων Ἀϊδωνεύς,Tremens Pluto Magnum, quum in orcum descenderet.Lucianus hoc poetico nomine vtens dixit, παρὰ τοῦ μόνου τὸν Ἀϊδωνέα. Hesychius tamē ait significare non tantùm deum inferorum,sed & ipsum locū. Cæterùm in v.l.Græcolat.Ἀϊδωνεὺς etiam habetur trisyllabum:sed passim inuenitur quadrisyllabum. nec video quomodo αἰδωνεὺς scribi possit tanquam ab αἴδης (quod nusquam inuenio)non ab ἀΐδης. ¶Plutarchus Ἀϊδωνία fuisse ait Molottorum regem. Eust.in Com. in Dionysium De situ orbis,ait,Ἀϊδωνεύς,rex erat Epiri apud Molottos, quem Pirithous & Theseus adierunt \ob Proserpinam.is tamen ob appellationis similitudinem pro ᾅδης sumitur,& pro inferno Plutone ponitur.

Ἀΐδων pro ἀϊδωνεύς.vnde datiuus ἀΐδωνι ab Hesychio,exponitur τῷ ᾅδῃ.

Ἀϊδώνιος, ου, ὁ ἡ, Lethalis.ἀΐδωνια Hesychius explicat θανάσιμα,id est lethalia.

¶Ἄδης, ου, ὁ, dicitur in prosa pro ἀΐδης,per synæresin id est contractionem.secundum quam deductionem, quum tenuari deberet α,aspiratur Attico more: qui est aspirare α ἀθροιστικόν,id est quod habetur in principio vocabulorum collectionem significantiū,vt ἅλις ἅπας. Sed & grammatici,quum tradunt α priuatiuum tenui spiritu notari,à regula duo excipiunt ἄλυπος & ᾅδης. Eust. tamen scribit nonnullos putasse ideo aspirari quòd ab ἥδω(id est lætor)deriuaretur:sicut χάρων,Charon, Inferorū portitor,à χαίρω.atque ideo nec subscribere ι ipsi α voluisse.Hanc autem sequendo etymologiam, esse diceremus antiphrasin:& ἀΐδης potius ab ᾅδης fieri, quàm contrà.ac rursus vnde tenuis spiritus in ἀΐδης, & cur διάλυσις(id est dissolutio)in ι facta esset potiꝰ quàm in aliam literam,quæ tēdum esset. Quare vt futile hoc commentum istius etymologiæ repudians,alteram sequor,quæ passim apud grammaticos habetur,& quam Plutar. quoque,quinetiā Plato ipse affert. ¶Sciendū autē est in oratione soluta itidē vt in carmine ἐλλειπτικῶς dici εἰς ᾅδου & ἐν ᾅδου,subaudito hic datiuo,οἴκῳ illic accusatiuo οἶκον.est enim in prosa οἶκος, quod in versu δόμος siue δῶμα.(suprà autem δῶμ' ἀίδαο, & ἀίδαο δόμοισι,protuli ex Homero)item εἰς ἀίδαο subaudito accusatiuo δόμον siue δόμους.Sic apud Athenæum 11 εἰς ᾅδου πέμπεσθαι,pro εἰς οἶκον ᾅδου.Apud Plutar.περὶ τῶν δυσκλείων ἐν ᾅδου,pro ἐν ἀΐδου οἴκῳ. Est autē ellipsis hæc Attica,vt εἰς διδασκάλου,pro εἰς οἶκον διδασκάλου.

Εἰδέω, ῶ,(& alicubi etiā Εἴδω,secundū quosdam)Scio. Il.υ, ὅφρ' ἔῢ εἰδῇς, & alibi ὅτε κεῖνο ἴδοιμι. Sed & Εἰδέω Iliad.ξ,vt dicetur paulo pòst. Et alibi εἰδήσειν,ex eóque factum εἰδησείω. Sed & εἰδέναι infinit. ex εἰδηκέναι, itidémque partic. εἰδώς ex εἰδηκώς per syncopen factum esse putarunt quidam grammatici.Quinetiam εἰδήμων ac εἴδησις,& siqua sunt huiusmodi,ex præt. pass. huius verbi εἰδέω deduxerunt.Itidē tamen optatiuum εἰδείην εἰδείης ex ἔοιδα εἰδοίς,per metaplasmum formarūt,ab εἴδω.sicut & deductum inde εἴδην ab Homero in significatione verbi contracti poni tradiderunt. Sunt autē vsitata in prosa,εἰδέναι,εἰδείην,εἰδῶ,εἰδώς. Affertur etiam εἰδήσης ex Isocr. ad Demon. Horum prima signif. videlicet pro Scire,passim obuia est: sed quibusdam loquendi generibus adhibetur,in quibus Latini alio vtūtur verbo,vt εἰδέναι χάριν,ad verbum Scire gratiam,vel Nosse gratiā,pro quo Latini potius Habere gratiam. Vtitur autem & Homerus illo genere loquendi, Iliad. ξ,—εἰ γάρ κε τοι εἰδέω χάριν ἠμὲν ἐγώ γε. Galli certè hic synonymo verbo vtuntur,quum dicunt Scauoir gré,id est Scire gratia. Sed quendam etiam peculiarem Homero cæterisque poetis vsum habet, (itidem accusat. iunctum)de quo in præt.οἶδα dicetur. Hoc quoque illis peculiare est,vt participium εἰδώς genitiuo iungant vt Il.ν,Νίκησεν, νῦν αὖτε ἐμοῖο πολέμοιο. Et Il.ε,—δῦ εἰδότα χάρμης. Et Il.φ,—ἐν οὐκ εἰδὼς ἔμπεσε πάτῳ,non antè experta partum.Hanc autem constructionem imitatus Horatius dixit Sciens pugnæ,& Sciens citharæ. Vt autem εἰδὼς

partic.in nomen transit,quum dicit Homerus εἰδότι ἐπιστήμονι.sic & Sciens interdum apud Latinos, vnde Scientior & Scientissimus. Sunt tamen qui ἰδότι sine ε in hoc aliisque similibus locis scribendum tradant. Sed & εἰδώς dicta ἡμέρα, id est dies: & ὄψις ac ἐρώτησις,item Εἰδωσία. Hesych. Eustath. Schol. Aristoph. HINC Εἰδήμων,Sciens,Gnarus,Peritus.poeticum,sicut & ἴδμων. ET Εἰδηότως, Scienter,Peritè:quod in prosa ὀπιστημόνως:sicut & ὀπιστήμων,non εἰδήμων. ET Εἴδησις,Scientia,Peritia. de quorum formatione dictum modò fuit.

At Εἴσομαι,Sciam,tanquam ab εἴδομαι. Od.ω,v.505, —ἤδη μὲ πάλαι γ' ὔσομαι αὐτὸς ἐπιλήθων.Sic & in prosa:vt Xen. εἴσομαί σοι χρήσιμος.

Οἶδα autem prær.(de cuius formatione ab εἴδω,pro εἶδα,lege Eust.)Noui,Scio.Nam vt Noui in prær.significationem habet præsentis,ita & οἶδα.Hom.Il.τ,—ἐπεὶ οὐ πρότερος γε μάλα πολλὰ οἶδα. Od.σ,Αὐτὰρ ἐγὼ συμφορέω καὶ οἶδα ἕκαστα Ἐλλάπι καὶ Θ χέρεια. Alibi autem οἶδα & δίδασκω copulat.Plato Apol.εἰδέναι οὐκ οἴομαι ἃ μὴ οἶδα. Sed apud Homerū Il.ω,-ἄχεα οἶδεν, qui est ἀχέως. & Il.ε,— οὔπω τα οἶδε θέμιστα,qui est ἀθέμιστος. Ita enim hæc exponenda puto, quum apud ipsum Homerum legamus Od.τ,Ὃς μὲ ἀπιστεῖς αὐτὸς ἐὼν καὶ ἀπιστία εἶδε. Sed & ἄπιστα οἶδε apud eundem ita resolui posse videtur,quum & ἄπιστος ac ἀπιστεῖν cum verbo itidem substantiuo apud eū repertatur. Sed inusitatum est solutæ orationi hoc dicendi genus. Habet autē vicissim illa quendā accusatiui vsum, qui in Latina interpr.resoluitur in nominatiuum,si ea sit ad verbum. Isocr.in Helen.encomio,ὃς οὐκ οἶδε Πρωταγόραν ὅτι κατέλιπεν,pro ὅστις οὐκ οἶδεν ὅτι Πρωταγόρας κατέλιπεν, Qui non scit Protagoram quòd reliquit:pro Qui ignorat quòd Protagoras reliquit. Sed rectius per infinitiuum, Qui nescit Protagoram reliquisse.Sic autem & Terent.Scin' me in quibus sim gauditus? Vide Bud.p.956. In eadem soluta oratione participio iungitur οἶδα,vbi Lat.infinitiuo.vt Xenoph.οἶδα ἐμαυτὸν ἥττονα ὄντα,scio me inferiorem esse.Idem,οἶδα μανθάνοντας ἡμᾶς πολλὰ κακουργίας.Et cum partic.præs.passiuo,οἶδα ἐξαπατώμενος, Aristoph.Scio me decipi.Et cum aoristo,οἶδα γενόμενος δυσαίμων, Demosth. Et, οἶδα δέ ποτε αὐτὸν καὶ Κέφαλος ἀκούσαντα,Xen. Idem, οἶδα δὲ Διοδώρου αὐτὸ τοῦτο δίκαια δεξαμένου. Sed hisce duobus in locis sunt q οἶδα.vertātMemini.quod nō probo. ‖ At verò apud Trall.πᾶν γὰρ ἐν πάνυ καταφερομένοις ὕπνῳ βαθεῖ καὶ καρώδει οἶδα διηγήσεσθαι,οἶδα redditur Solet: sed tū in hoc tum in aliis ei similibus locis non minus aptè verti posse existimo,Potest.vt Nescit cum infin. sæpe pro Non potest.sic & Nescius,Qui non potest:vt Corda nescia mansuescere. In secūda pers. Οἶσθα, in qua syncopē esse volunt grammatici,pro οἶδας.θα. Il.ο, εἶσθα καὶ αὐτή.Vtuntur autem & prosæ scriptores. Sed & οἶσθας in versu pro eodem ponitur. AT ᾔδειν dicitur in præt.pluſquam perf.pro Sciebam, Noram. Interdū verò ᾔδειν Atticè pro ᾔδεις,sciebat. vt Aristoph.Pace,οὐ γὰρ ᾔδειν ἐξιών. Apud Apollāutem pro ᾔδεισαν,sciebant, Arg.ι,οὐδέ πω ᾔδειν πόντον. Ionica autem dialysi dicitur ᾔδεα.vnde ᾔδεε Hom.pro ᾔδεις,sciebat. Sed & ᾔδη hinc facta contract.pro ᾔδειν sciebam, inuenitur:de quo lege Eust. Legitur verò & ᾔειδε apud Apoll.pro ᾔδει, sciebat. Quod autem apud Plat.habemus ᾔδεισθα pro Noueras,factum censetur accessione syllabæ θα. ET COMP. Ἐξοίδα pro οἶδα, Sophocl.nisi ἐξ signif.augeat. ET ΚΑΤοίδα,idem. Soph.οὐ κάπιοιδ' ὅπως λέγῃς. AT ΣΥΝοίδᾱ,Mihi conscius sum.Plato in Apol ὑ σύνοιδα ἐμαυτῷ οὐδὲν ὤν. Plut.in lib.qui περὶ δεισιδαιμονίας inscribitur,ἃ συνοίδασι δὴ τοῖς εἰργασμένοις. Dicitur verò & συνειδέναι, ac συνειδῶ item συνειδέναι & συνειδείς. Isocr.ad Phil.ὅταν καὶ μηδὲν συνῃ συνειδὼς ἑαυτῷ πονηρόν. Xen.in Apol.Socr.πολλοὶ ἑαυτοῖς συνειδέναι ἀνέξεται. Sed & συνειδήσεις apud Isocr. Inuenitur etiam συνοίδα ἐμαυτῷ δίκαια εἰργασμένῳ.Vide Bud.p.21. Sciendum est autem dici per datiuum itidem,συνοίδα σοι δίκαια εἰργασμένῳ. Et cum particip.præs. Isocr.Areopag.συνοίδα αὑτοῖς οὐδὲν χείρονα.Interdum autem sine participio,συνοίδα σοι τόδε. Xen. HINC ὁ συνειδώς,Conscius:& τὸ συνειδός, Conscientia.Plut.Publ.ἱλαρώτερος τοῦ συνειδότος τοῖς πεπραγμένοις. ET Συνειδήσεως pro eodem.

ΙΣΗΜΙ,Scio. Putatur autem ἴσημι ex εἴσω futuro inusitato verbi εἴδω factum esse:vt videlicet futurum εἴσω in ἰσάω transierit, ex quo deductum sit ἴσημι:vt ab ἰσάω est ἴσημι. Theocr.ἴσαμι pro ἴσημι dixit Doricè,in Hodœporis,—καλῶς μάλα τῶνδε ἴσαμι.In plur.ἴσαμεν,Scimus, & per syncopē ἶσμεν,ac Doricè & Æolicè ἴδμεν,quo vtitur Hom.Il.ω,ἴδμεν δ' ἀλλήλων ἠμὲν νόον,ἴδμεν δ' ὁππόθεν. Est autem ἴσμεν & in prosa vsitatum. In sec.persona ἴσασι, pro quo potius ἴστε vtrobique in vsu est. Tertia ἴσασι, Sciunt.Il.ω,— πολλοὶ δέ μιν αὐδρες ἴσασι. In præt.imperf.ἴσην,sciebam. cuius exemplum non affertur, sicut nec cæterarum person.Sed ex tertia plur.ἴσασαν fit per syncopen ἶσαν,quo vtitur Hom. Imperat.autem modus in omnibus numeris& personis syncopen patitur. dicitur enim ἴσαθι & per sync.ἴστω:sic ἰσάτω & ἴστω.In dual.ἴσατον & ἴστον:ἰσάτων & ἴστων.Plur.ἴστε & ἶστε:ἰσάτωσαν & ἴστωσαν,necnon ἴσαν. Sciendum est autem ἴδμεν in infinit.quoque dici, sicut & ἴδμεναι, pro Scire. HINC autem Ἴδμων,Peritus,Gnarus. ET Ἰδμοσύνη,Peritia.cuius etiam dat.plur.apud Hesiodum,ἰδμοσύνῃσι. ET COMP. Ἐπίδμων pro ἴδμων, in Epigr. ὀπίδμονα δήρης. ET Ἀδμοσύνη,ης,ἡ, Ignorantia,Imperitia. ἄγνοια,vt Etymol.exponit, deducens ab ἴδμων præfixo α priuatiuo,& facta syncope,atque ρ in λ verso. PRO QVO Ἀδμοσύνη per ω apud Suidā scribitur: quod itidē exponit ἄγνοια,citans ex Callimacho. ET Ἀδμοσυνή quoque apud Hesych. ἄγνοια,ἀπορία,ὀλιγωρία,ἡσυχία. Cum quibus coniungendum est Ἀδμωλῖν apud Etym. id est ἀγνοεῖν:item ἀγνωμοσυνῆν,ἀγαπακτεῖν & ζητεῖν:itē ἀκηδιᾶν,Suid. AT Ἀδμωλιὶ aduerbium apud Suidam idem signif.quod χωρὶς δήλου ἢ δουλείας. Huc pertinere videtur ETIAM Ἴδρις,ιος,ὁ καὶ ἡ, Sciens,Peritus, Gnarus. Hesiod.Erg.de formica,ὅπτ' ἴδρις σαρὸν ἀμᾶται. Soph.Œdip.Tyr.εἰ μὴ εἰδὼς μαίης υἱὸς καὶ αὐτὸς γνώμῃ ἴδρις. Apoll.Arg.ι,ἴδρις ἀρότοιο. Suid.ex Theologo,Γέρων μάν τι μὴ καὶ πολλῶν κακῶν ἴδρις. VNDE Ἰδρείη,ας,ἡ,Scientia, Peritia.Iliad.π,ἰδρείῃ πολέμοιο. Apollon. Argonautic.ι, Ἰδρείῃ πυκινοῖο κυβερνητῆρος ἀλύσκειν. ET COMP. Ἄϊδρις,ιος,ὁ καὶ ἡ,Imperitus,Insciens. Il.γ, —ἀΐδρεϊ φωτὶ ἐοικώς.Hesiod.Χώρου ἄϊδρις ἐών, loci ignarus. Sophocl.ὁ πάντ' ἄϊδρις. VNDE Ἀϊδρείη,ας,ἡ,Insciția,Imperitia, Imprudentia. Od.κ, Οἱ δ' ἄρα πάντες ἀϊδρείῃσιν ἔποντο.Il.α,Οὐ γάρ πω μετὰ βίην γε ἐπιόν γε ἀϊσσοντα δίῃν'), Οὐδέ τ' ἀϊδρείῃ. Hesiod.ῥίζουσιν ἀϊδρείῃσι πόνοιο. ET Ἀϊδρηΐῃ resolutione Ionica pro eodem apud Herodotum. ApudHesych. est ET Ἀΐδρεϊ pro ἀΐδρις, ex Ionis Teucro. ‖ Ἀΐδρην verò Suidæ est quoque ἄβαφις. Vnde erit substant.quod apud Suidam EST Ἀϊδρία, id est Imperitia,Imprudentia. ET Ἀϊδρώς, Imperitè. ‖Item Perspicuè. ET Ἀΐδρηις,ιτος,ὁ,Inscius,Imprudens. Nicand.Alex.Μὴ μὲ ὑσσωάμων τις ἀϊδρήϊτα χαρίσσοι. vbi hypallage est vt apud poetam Latinū Dare classibus austros. Referri huc posse videtur etiā quod apud Hesychium EST Νήϊς, ιδος,ὁ καὶ ἡ, Inscius, Imperitus.per priuationem τοῦ εἰδέναι,id est γνῶναι.Vnde est & compar. gtad.νηϊδέστερος apud eundem Hesych. ‖Νήϊς,eidem Hesych.est etiam δειλός,Timidus. Item ἀδινής,Suidæ. A COMP.autem Σωίσημι itidem inusitato,sunt σωίσασθε & σωίσομεν,necnon σωίσῃς: aliàque nonnulla tempora inueniuntur.Est autē σωίσημι idem quod σωίδα, Conscius sum.

Passi Ἐπίσταμαι,pro quo COMP. Ἐπίσταμαι est in vsu,interiectum habens τ.Fut.ἐπιστήσομαι.Est autem ἐπίσταμαι Scio,Peritus sum.quo vtrique scriptores vtuntur.ἐπίστιτα πολεμίζειν, Il.π. Sic & ἐπιστάμενος πολεμίζειν,bellandi peritus.Et apud eundem cùm genit. Il.β,—ἐπιστάμενος πολέμοιο.Sed & cum dat.Il.ε, —ἐπιστάμενος μὲν ἅπαντα. In prosa autem vel cū infin.vel cum acc. Aristoph.Plut. πάντα γὰρ ἀνὴρ κακὸς ὢν ἐπίσταται κατορθοῦν. Isocr.ἐπιστάμενος πάντας ἐπαινεῖν. Xen.Pæd.ζ,οἶδα γὰρ ὑμᾶς ἐπισταμένους ἐμὲ ἐπαινεῖν.Et ἐπιστάμενος δίκαια εἰδότα,in v.l. Interdum cum partic.ἐπίσταμαι ἔχειν, Plut.Themist.pro Scio me habere.vt dicitur οἶδα ἔχων.Ex eodem autem in Rom. affertur sine partic.vbi tamen subaudiri videtur,ἐπιστὰς

εἰκῆ βασιλέως ὁπισάμενα παῖδας. Interdū verò ὁπισαίδιμος absolutè à poetis dici quidā annotant pro prudente. Sed ego ei melius respondere puto Intelligens, ex participio itidem factum nomen. Sunt & qui ἀπυδαῆσι exponant apud Hom. Vide Eust. ET Ἐπισαμδίως, aduerb. Scienter, Peritè. Item Prudenter. Odyss. υ, — ὁπ. σαμδίως πονέεται. Et Hesiod. δῦ καὶ ὁπισαμδίως.

Ἐπίσταμαι pro Existimo, item Credo, in v.l.

Ἐπιστήμων, Sciens. Peritus. quo vtuntur & prosæ scriptores Dicitur autem ὁπιστήμων εἰμὶ τέου. Sed affertur etiam cū alia constructione ex Xen. ὁπιστήμων εἰμὶ τὰ ποιούμενα τῇ ἐμῇ ἀπλίσῃ. Superlat. ὁπιστημοτάτατος, Scientissimus. ET Ἐπιστημόνως, Scienter, Scitè, Peritè. Aristid. Et superlat. ὁπιστημονέστατα. Plat. Doctissimè. ET Ἐπιστημοσύνη, Scientia, Peritia.

Ἐπιστήμη, Scientia, Peritia. Sæpe autem Ars. vt ὁπιστήμη ναυτική, Plat. Ars nautica. Et ὁπιστῆμαι, Artes liberales. Aristot. πίχραι & ὁπιστῆμαι alicubi copulat. HINC Ἐπιστημονικός, Cui scientia inest. Vulgò Scientificus, quo & Bud. vtitur. Ab eodem exponitur etiam Scientia præditus apud Gal. Idem B. scribit ὁπιστημονικὸν ab Aristot. in Poster. dici Scientiæ cuiusque proprium, & scitè tiæ efficiētem. Ab eodem ὁπιστημονικῶ ἀρχῶ in Topic. princ. vocari scribit τὸ ἀξίωμα. Et ὁπιστημονικὸν ἐρώτημα apud Philop. differre τῶ διαλεκτικοῦ. ET Ἐπιστημονικῶς, aduerb. quod & simpliciter pro Peritè à Greg. poni tradit Bud. oppositum videlicet τῶ ἀμαθῶς.

¶ ΙΣΚΩ, Scio. pro ἴσκω, ab ἴσω futuro verbi εἴδω. Apud Homerum autem ἴσκει quidam exposuerunt etiam ἐοικέναι, vel ὑπονοεῖ, aut ἴκαζε. ET Εἴσκω, Assimilo, Cōparo. vt Il. γ, — ἀρνειῷ μιν ἔγωγε εἴσκω. Hesiod. — ἥτις ὦπα εἴσκειν Παρθενικῇς καλὸν εἶδος. Vide Eust. Sunt qui ab ἴσημι deriuare malint hoc verbum.

¶ Ἄϊστος, ου, ὁ καὶ ἡ, De quo sciri nihil potest, De quo quid factum sit, nec videndo nec ex aliis scisciando cognoscere queas. ὁ πολύϊστος ἀφαντὸς ἠμὲν ὄλεθρος. Od. α, Telemachus de Vlysse, Οἴχετ' ἄϊστος, ἄπυστος. quod Eust. dicit esse ἐφ' ἑαυτοῦ μὲν illius quod præcessit, Νῦν δέ μιν ἀκλειὸς ἁρπυίαι ἀνήρπασε. VNDE Ἀΐσσω, ω, F. ἄισσω, Memoriam alicuius aboleo, Facio vt de aliquo nec sciri quippiam nec cognosci queat. Deleo, Extinguo. In Soph. Aiace, Tecmessa ad Aiacem, σὺ γὰρ μοι πατρὸς' ἠίστωσας δορί, Καὶ μητρός. Græci alio verbo ἀφανίζειν id dicunt in prosa.

ΙΣΤΩΡ, ορος, ὁ καὶ ἡ, Sciens, Peritus. Hesiod. Et apud Sophocl. dicit Electra, κἀγὼ πάλαι ἴστωρ εἰδέναι, Probè noui. ET comp. Ἐπίστωρ, eiusdem signif. vt ὁπίστορα ναῶν, Apollon. 2, Nauium peritum, id est rei naualis. ET Πολυΐστωρ. Multiscius, Multiplici doctrina præditus. Hoc cognomento fuit ornatus quidam Alexander, teste Plinio. ET Συνίστωρ, Conscius. σύμβουλος, συμφοίτητωρ, συνήθης. ET Ὑπέρϊστωρ, ορος, Supra modū sciens, aut peritus. exemplum habes in Ἴστωρ. ET Φιλοΐστωρ, Cupidus sciendi, Cupidus doctrinæ.

Ἴστωρ, Testis, vel Iudex, seu Arbiter. quòd eos gnaros esse oporteat rei de qua agitur. Il. σ, + ὁππότε κεν πιέσωσι δίκας ἰθείῃσι.

Ἱστορία, ας, ἡ, Cognoscendi studiū, Lustratio locorū, Β. Vnde καθ' ἱστορίαν πλανᾶσθαι, idē. apud Plut. interpr. Ad visenda loca & mores hominum cognoscendos peregrare: citans similiter ex Aristide 110, καθ' ἱστορίαν ἐκπλεῦσαι. Plut. De def. orac. πλεῦσαι δ' αὐτὸς ἱστορίας καὶ θέας ἕνεκα πάσης τῆς Βασιλέως. Id est, vt Turn. interpr. Sese autē cognoscendi visendique causa imperatore mittente nauigasse. Sic quoque idem Bud. apud Theod. lib. 1 Histor. Eccl. οἱ πολλοὶ μὲ ἱστορίας χάριν, πολλοὶ δ' ἐμπορίας ταῖς μακρὰς ἐπέμποντο, interpret. Visendorum locorum gratia. ‖Item, Percunctatio, Inquisitio, Commentatio. Bud. ex Dioscor. in præf. ἐξ ἱστορίας, Ex percūctatione audita & cognita. ἐξ ἱστορίας αἱρεθέντα, i. Quæ auditu cognouerunt. Idem Bud. interpret. Inquisitio, Commentatio apud Aristotelem De anim. lib. 1, initio, πολὺ πρὸ ψυχῆς ἱστορίαν. & De cælo, πρότερον δ' οἰμαί γε καὶ σοὶ πεπραγμάτευται περὶ τοῦ πολὺ πρὸ μειζόνων ἱστορίαν μεπεῖναι, id est Persequi & indagare commentationes physicas. Apud Gal. autem l. 2 περὶ τόπων, illud, ἱστορίαν δὲ πολλὴν καὶ σπουδὴν τῆς τραυμάτων ὀφθείσης, v. l. interpr. Ex multa inspectione. annotaturque ibi ἱστορίαν esse cognitionem & experientiā propriam & fide à sensibus collectam, non acceptam aut traditam ab aliis. Sic accipiunt & illud Aristotelis 2 De animalibus πόσα ἐστὶ τὰ ἱστορίαν καὶ αἰσθησιν. Suidas quoque ἱστορίαν exponit δίαιταν, vt μυκτῆρος ἱστορίαν. Bud. apud Plat. Phæd. 51, ἱστορία περὶ φύσεως, interpr. Historia naturæ: addēs, Theophr. in principio De causis plantarū, libros præcedentes historiam appellare. ‖ Peculiariter verò historia & apud Græcos & Latinos dicitur Rerū gestarum vel expositio vel demonstratio, vt Gell. lib. 5, cap. 18, declarat: addens, Verrium Flaccum historiam definisse, Rerum gestarū quibus interfuerit, is qui narret, narrationem. quòd historia Græcè significet rerū cognitionem præsentium. vnde est ἱστορίαν συγγράφειν apud Lucianū in l. qui inscribitur De historia scribēda. Plut. Pericle, ἡ περὶ τοὺς ἀγῶνας καὶ τοὺς βίους ἡλικιώτης ἱστορία. AT Ἰστέον, ου, τὸ, Argumētum, Fides seu probatio rei alicuius. sic enim interpretantur apud Hippr. περὶ χοίνης illud, Τοῦτο δ' ἰστέον.

C. Ἱστοριογράφος, ου, ὁ, Historiarum scriptor.

Ἱστορικός, ῆ, όν, Historicus, Ad historias pertinens, Historialis, Plin. vt ἱστορικαὶ ζητήσεις, apud Plut. & ἱστορικὰ παράδοξα apud Athenæū, ἱστορικὸν διήγημα, Historica seu historialis narratio. ἡ ἱστορική, Historialis scientia, Enarrandorū actorum scientia aut facultas. Τὰ ἱστορικά, Historiæ, Historiarum monumenta. Plutar. Them. οὐκ ἄπειρος ἱστορικῶν. ‖ Ἱστορικὸς dicitur etiam (vt apud Lat. Historicus) Historiarum scriptor, seu Historiarum scribendarum peritus. Plutar. καὶ τοὺς ἱστορικοὺς κράτιστος ὁ τοὺς διηγήσεις, ὡς τοὺς χαρίεις, πάθεσι καὶ μεταστάσεις εἰδωλοποιήσας. Vnde est superlativum ἱστορικώτατος, Præstantissimus in historiis enarrandis. ET Ἱστορικῶς, Historicè, Historicorum more.

Ἱστορέω, Noscito, Cognosco. Plut. De senibus Ciceronem docentem audire & visere cupientibus, πολὺ ὑμεναιοῦσι αὐτῷ καὶ ταῖς μαθήσεις ὀξύτητα καὶ σωτηρίαν ἱστορήσαι. vbi Bud. interp. Oculis subiicere. Gal. 2 ad Glauc. de scirrho hepatis loquens, πινὰς δὲ ἱστόρησα καὶ διαπαγέντων ἀπολομένους, Noui, Cognoui. ‖ Item, Viso, Lustro, de vrbibus & regionibus dictum. Plut. βουλόμενος ἱστορῆσαι τὴν πόλιν, Volens vrbem inspicere & cognoscere. Bud. p. 859. addēs, idem esse quod καθ' ἱστορίαν ἰέναι, Visendi gratia ire. Sic Plut. Thes. ἱστορῆσαι τὴν χώραν. Theod. Eccl. hist. de Tyrio quodam, τὴν ἱερὰν τὴν Ἰνδικὴν ἱστορῆσαι πεζεύσας, σὺν δύο μισθωτοῖς ἀδελφιδοῖς ἐξιδήμησεν. id est lustrare. ‖ Item Peragro & cognosco loca, aliisque ea enarrādo trado, vt fecit Strabo. ‖ Item, Memoriæ prodo. Theophr. in 4, ἕως ἂν καθ' ἕκαστα βίους ἱστορῆσαι δεῖ τὸν χρόνον, id est, Sigillatim vitas cōmemorare & prodere. Vnde τὰ ἱστορούμενα à Plutarcho sæpe dicuntur pro rebus memoriæ proditis. Bud. comm. Plut. Φίλιππον τὸν Ἀλεξάνδρου πατέρα Θεόφραστος ἱστόρηκεν, ὑμόνουν, &c. Memoriæ prodidit. Sic apud eundē Plut. sæpe impersonaliter ἱστοροῦσι, Historici tradūt. & ἱστόρηται, Memoriæ proditum est. B. ἱστορεῖν τὰ πεπραγμένα, Luc. Literis prodere res gestas, ὡς τινες τῶν πάλαι ἱστόρησαν, Herodianus lib. 3. ‖ Præterea est etiam Scisciter, Percontor, Quæro. Soph. El. ἱστόρει τί σοι φίλον. Vnde altera persona subiicit, Καὶ δὴ σ' ἐρωτῶ. τὸ καινὸν ποῖον πρᾶγος; Idem Antig. Τί δῆτα δρᾶν; πρὸς τί τόνδε τὸν τάφον ἱστορεῖς; Eurip. Οὐκ ἐμὲ Ὀρέστης Μυκηναίων ὀρεσσῶν, Menelae, ego hic sum Orestes quē quæris; Bud. Sic idem apud Polyb. lib. 3, pag. 48, περὶ πάντων δὲ τῶν ἀποφαινόμενα δεῖ τὸν πρὸς τοὺς ἀγῶνας παρ' αὐτῶν ἱστορεῖσθαι τὸν ἀληθῆ τρόπον τοῖς καιροῖς, interpr. Percōtari. Herodot. Clione, ἱστορέσθαι εἴ τι λέγοιεν περὶ Ἀρίονος, interrogare ecquid audissent super Arione, vt Gell. interpr. ‖ Itē Scisciando seu percontando audio vel cognosco. Polyb. lib. 3, pag. 50, circa finem, τὴν περίαν ἱστορῶν ὡς πάλαι καὶ δυσβάτους οὔσας ἀκριβῶς. ‖ Item, Ob oculos pono, Spectandum propono. V. apud Suidā, οὕτω γὰρ ἔστιν ἱστορησάμενος μόνον αἷς ζωγράφων οἱ γραφεῖς τὰς εἰκόνας. id est ἐκ τῶν ἱστορημένων.

C. Ἀνιστορέω, ῶ, Interrogo, Scisciter. Eurip. in Hippolyto, τὸ δὲ καὶ μου ἀνίστορεῖς πέρι; quānam verò de re me interrogas.

C. Ἐφοιμάω, Scisciter, Percontor, seu Insuper sciscitor. ἐπιρώτω, Hesych.

C. ΠΡΟΣοιμάω, Insuper sciscitor. Item, Insuper scribo & prodo. Bud. ex Strab. 8, καὶ ἡ πρὸς Τεμφυλίᾳ καὶ ταῦτα προσοιμαρτέον.

C. ΦΙλοιμάω, Cognoscendarum rerum cupidus sum, Inquirendi studio flagro, Historiæ studeo. Greg. in Basil. φιλῶ γὰρ ἐν τοῖς τοιούτοις φιλοιμᾶσθαι ἡ ψυχή, libenter historias citare & commemorare. Strabo lib. vlt. ὁ Φιλάδελφος ὑπερηνθεῖς φιλοιμάσι, inquirendarum rerum cupidus. Bud. Comm.

ΕΪΚΩ, F. ξω, Similis sum. Aristoph. Neb. εἰ ταῦτ' ἐμοιχεύσω πάσῃ τούτῳ, τοῖς Ἱπποκράτης ἵσθι οἷος εἶξεις, Similis eris, Idem tibi quod Hippocratis filius accidet. Exponitur tamen ὁμοιωθ ab Etymologico & Eustathio. ‖ Εἶξε, Videbatur, Consentaneū erat. Il. ε, Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἵκανον ὅθι σφίσιν εἶκε λοχᾶσθαι. sic enim ibi accuratiora exemplaria scriptum habere tradit Eustathius, exponens ἐώκει, ἔπρεπεν. si verò εἶκε scribatur, esse καθῆκε.

A pass. sunt, Il. φ, Αἰεὶ γὰρ δίφροις ἐπιεικόμεθ' ἐγκονέοντες, Similes erāt rhedam conscensuris, seu Videbantur cō scensuri. Eodem libro Eust. citat, ἔικτο δ' ἡνίοχε αὐτῷ, exponens, ὡμοίωτο, ἐώκει. Od. ο, de Nestoride & Telemacho, — ἡμὲν δ' Διὸς μεγάλοιο ἴκτην.

Ἔοικα, pr. med. ab Εἴκω, Similis sum. Od. ζ, Πρόσθεν μὲν γὰρ δή μοι ἀεικέλιος δόατ' εἶναι, Nunc verò deformi similis videor. Il. γ, ἀθανάτῃσιν ἐπῃς εἰς ὦπα ἔοικεν. Od. α, — κεφαλὴν καὶ ὄμματα καλὰ ἔοικας Κούρῃ. Hæc de formæ habitúsque corporis similitudine apud Homerum præcipuè exempla sunt. apud eūdem reliquósque scriptores ad alia quoque transfertur. vt ἔοικας βασιλῆϊ, Od. ω, — ἀτὰρ δὴ καὶ σὲ ἔοικας. Od. θ Sic apud Xen. Sympos. ἵνα μὴ καὶ σὺ λοιδορουμένῳ ἐοίκῃς. Demosth. Olynth. 2, δαιμονία τις ἡ θεία παντάπασιν ἔοικε διοργᾶσθαι. Quibus in locis, modis duobus vocabulum hoc Latinè exprimi potest. nā βασιλῆϊ ἔοικας reddere potes, Regi similis es: itē (& quidē frequētius) Videris rex esse. Sic illud Xenoph. ἵνα μὴ καὶ σὺ λοιδορουμένῳ ἐοίκῃς, Ne & tu conuitianti similis sis: vel, Ne & tu conuitiari videaris. Sic apud eundem Xen. ἔοικας τῷ δαιμονίᾳ οἰομένῳ τι φρονεῖν καὶ πολιτεύεσθαι εἶναι, videris existimare. ‖ Ἔοικα, Videor. Aristoph. δῆλον ὅτι τῷ χρεὼν ἦς, ὡς ἔοικας, εἶ, vt videris. Et nonnunquam cum infinit. vt apud Plat. De leg. ἔοικα τυχεῖν, Videor mihi consequuturus. Synesius, ἐοίκασιν ὕπαρ μοι δοκεῖν κακόν. At illud Xenophontis Apomn. α, οὐ δοκεῖ σοι καὶ πόλει φρονεῖν ἔργον εἶναι; redditur, Nónne videtur tibi fuisse? Vbi tamen aut εἶναι videtur mendosum, aut potius ἔργῳ legi debere. ΑΤ Ἔοικεν pro ἐοίκαμεν Sophocles dixit Aiace, id est Videmur: SICVT Εἶξαν pro ἔοικαν Platonem dixisse annotat Suidas, citans & hoc ex Aristophanis Nubibus exemplum, εἶξαν δ' ἐμοὶ ἐείσιν πλαμφόροις. Item in altera signif. pro Videtur, apud Eurip. Iph. in Aul. μητρὸς γάμους Οὐκ ἔστιν ὡς εἶξαν, Quæ nullæ sunt, vt videntur. ET Εἴκειν plusquamperf. Similis eram. Il. β, Νέῳ δέ μοι εἴδεσι μάλιστα τὸν φυὴν τ' ἄλκιμα εἴκει. SED & Οἴκα pro ἔοικα dici annotat Eustath. imò ἔοικα ex hoc, præfixo ε, fieri: (Sic & Pollux l. ε, pro εἰκάνας & ἐοικάνας scribit dici posse εἰκάνας & ἐοικάνας) VNDE esse apud Herodotum Ionicè εἰκὼς pro ἐοικώς. nam ἐοικὼς Atticum esse.

Ἔοικε impersonaliter sumptum, Videtur. Plato De leg. πρὸ μὲν τοίνυν ὑμᾶς ἕκαστα ἀκούειν, ὡς ἔοικεν, ἕτοιμα αὖ ἐστί, Vos quidem igitur audire, vt videtur, parati. Plutar. De primo frig. ὁ ἀὴρ ὡς ἔοικε σωματικῶν τι πάσχει, id est, Vt conijcere licet, Vt videtur. ‖ Item Consentaneum est. Par est, Æquum est. Od. β, Οὐκ ἔστ', οὐδὲ ἔοικε τὸν ἄνδρα δρήστεσθαι. Il. α, ὄφρα μὲν οἷος Ἀχιλλεὺς ἀχέων ἦεν, οὐδὲ ἔοικε. Sic etiam nonnunquam reddi potest ὡς ἔοικε, Vt par est, Vt æquū est, Vt dignum est, Vt consentaneum est. Thucyd. lib. 1, ἀδυνατώτεροι ἂν, ὡς ἔοικεν, οἱ ἄνθρωποι μᾶλλον ὀργίζοιντο ἢ βιαζόμενοι. ‖ Aliquando cum datiuo construitur, significatq; Decet. Il. κ, [τύχα] τοι μὲν ὕπνῳ κε καὶ ἐν δηϊοτῆτι ἔοικε Ἄνδρα φέρειν. Apoll. Arg. 2, ἴδ' ἄθλοις ὑμῖν ἔοικε, Scire vos decet. Plato De leg. 9, ἔοικε δ' οὐ πάνυ τοῦτό γέροντας παιγνίοις, μᾶλλον ὀργαῖς ἁρμόττειν, Decet iuuenem, Par est iuuenem, &c.

A Ἐοικώς, ότος, ὁ, Similis. Od. τ, Ἀλλ' εἴπω τινὰ φημὶ ἐοικότα καὶ σὲ ἰδέσθαι ὅς σὺ δίμας καφαλήν τε πόδας τ' ἐπιείκελος ἔπλευ. Od. λ, ἐρωμὴν γυναικὶ ἐοικώς. Xen. Pæd. 6, πολὺ ἐοικότας προσωμίδας αἷς θεώμεθα. Plato Polit. 2, χαφοὶ μὲν ἐοικότα χαίρουσιν εἰς αὖ ὅμοια βουληθῇ χράψαι, Nulla ex parte similes iis quorum formam exprimere velit. Plut. Numa μύθοις ἐοικότες ἢ ἀκοπίαις λόγοις, fabulis simillimi. At ἐοικότες ἀλλήλοις, in v. l. exponitur Inter se conuenientes. ‖ Consentaneus, Conueniens, Meritus. Od. γ, οὐδέ κε φαίης Ἄνδρα γε τοῖον ὧδε ἐοικότα μυθήσασθαι, Consentanea, Conuenientia, Decentia. Od. α, Καὶ λίην κεῖνός γε ἐοικότα κῆρα ἐλίφθη, Merito interitu occubuit. Herodian. lib. 4, ταύτῃσι αὐτὸ τοῖς ἐπιοῦσι πιστώσασθαι οἱ παλαιοὶ ταύτῃ, ἐοικότα τι ἐλπίσαντες, δῆθεν τῷ θεῷ συμπράξασθαι παρ' αὐτοῖς ἐς τὴν τότε τιμωρίαν, εἰς quæ consentaneum erat, sperantes: seu (vt Polit. vertit) Veri simili spe adducti. Greg. Εἰ δ' ἄγε σύ, ἢ μῦθον ἐοικότα μυθολογέοντα Αἴγισθον ὑματῖρες, Consentaneum, Conuenientem. VNDE Ἐοικότως, aduerb. Similiter, Simili modo. ‖ Item Conuenienter.

C. Ἀπείκω, Absimilis seu dissimilis sum. Aphthon. περὶ ἐμφάσεων. 2, ἀπίσκει δ' οἶδ' ἐν τῷ ζητήματος τούτου καὶ ὁ Ἄσπασιος ὁ ὅτι τῷ παρὰ ἀφανεῖ ἡμιωδεῖ φόνου φεύγειν. Et ἀπεικάναι pro Dissimile esse, Differre, cum genit. iunctum, citat Bud. ex Areop. 6. Ἀπίσκει, impersonaliter, Dissentaneum est, Ab re est, Non decet, Non par est. Plut. Pericle, καὶ σωφροσύνῃ οὐδὲν ἀπίσκειν δόξαν πολλὴν ἐπιθέσθαι αὐτῷ δόξαν, non ab re est, Bud. interpr. VNDE Ἀπεικώς, Absimilis, Dissentaneus, Absonus, Absurdus, Incōgruus. cum genit. Bud. ex Areop. 4, 5, 6. Idem Bud. apud Polyb. 181. πῶς γὰρ οὗτος ὅστις ἀπεικὼς ἐστὶ τοῖς καλοῖς καὶ σπουδαίοις αὐτὸς ἔργον, ὃς οὐκ ἂν βουληθείη, &c. interpr. Quis sic dissentaneus est & refractarius & absurdus. A QVO Ἀπεικότως aduerb. Absimili modo. Item, Non verisimiliter, Ab re.

C. Ἐπέοικα, Videor. idem quod ἔοικα. Il. ι, — ὁ δ' Ἀχαιῶν ἄλλον ἐλίσσω Ὅστις οἵ τ' ἐπέοικε, καὶ ὃς βασιλεύτερος ἔῃσι, Quicūque sibi eligēdus esse videtur. Ἀπέοικε impers. Decet, Par & æquum est. Il. ω, Σοὶ δ' αὖ ἐγὼ καὶ τοῦνεκ' ὀπιδνοτέρην ἀποδώσομαι ὅσσ' ἐπέοικε. Sic Odyss. ω, ἐρέω δέ τοι ὡς ἐπέοικε. In qua signif. interdum cum datiuo construitur. vt Il. η, Σφῶϊν μὲν τ' ἐπέοικε μὴ φευγέμεναι ἐθέλοντε Ἑστάμεν. At in illo Il. α, Λαοὺς δ' οὐκ ἐπέοικε παλίλλογα ποιεῖν ἐπαγείρειν, λαοὺς non cum ἐπέοικε, sed cum ἐπαγείρειν construitur, Non decet, non æquum est vt populus &c. VNDE Ἐπιοικώς, participium Decens, Conueniens. Arrian. l. 6, οἷδ' ὅτι Ῥωμαίων πολιτεύματα ἐπιοικῶς ἔχοντα καὶ ἐς πόνους ἀπὸ τῆς εἰκαίας φιλοσοφίας.

C. ΠΑΡείοικα, Aliqua ex parte seu aliquantulum similis sum. Et παρέοικα, Aliqua ex parte similis est, Assimilis est, Æmulatur. At παρέοικε impersonal. sumptum, Aliqua ex parte consentaneum & conueniens est. nam ἔοικε hic aliquid de significatione diminuit, vt in παρόμοιος. VNDE Παρεοικώς, Aliqua ex parte similis, Hesychio παρόμοιος, Vel Aliqua ex parte cōsentaneus seu cōueniēs.

C. ΠΡΟΣείοικα, Assimilis sum. Plutar. τοῦ γὰρ ὄντος ἀληθοῦς ἡ Παῤῥασίου γλίσχρας καὶ πτώσιμος, καί τι προσέοικε, de Thesei effigie à Parrhasio expressa, quam cum sua Euphranor conferens, dicebat rosas comedisse, at suam carnes bubulas. Plato Epist. 7, ἀγχοῦ προσέοικεν ἡ τοιαύτη ξυμβουλή, Voto assimile est tale consilium. ‖ Item Videor. Demosth. τοιοῦτός δέ τις προσέοικεν ὁ γράφων τὸν νόμον, χρῆσθαι, id est Videtur. Bud. Προσοίκει, impers. Consentaneum & conueniens est. Greg. προσοίκει τῇ παρόντι, præsenti considerationi conuenit. v. l. VNDE Προσεικώς, Assimilis. Aristot. προσοικότες τοῖς γονεῦσιν. Plutarch. Numa, τὰ περὶ τὰς προσεικυῖα, lustrationi assimilis. ‖ Item Consentaneus, Conueniens, Decens. Sophocl. El. ἔξω γε προσέοικε κ' οὐκ ἐμοὶ προσοικότα. Bud. ΒΤ Πρὸς οἰκίαν pro προσοικείαν dici posse agnotat Poll. l. 9.

¶ Εἰκώς, ότος, ὁ, Similis. Il. φ, Τὸν εἰκὼς, ἤϊξεν, de Achille quē aquilæ comparat. Et in fœm. gen. Il. τ, γυνὴ εἰκυῖα ἥρῃσι. sic Il. ζ, Μαιανδρίῃ εἰκυῖα. ‖ Item Verisimilis, Probabilis. εἰκότες λόγοι apud Plat. Cicero interpr. Oratio quæ similitudinem veri consequitur. Vide apud eundem in meo Cic. lexico alias interpr. huius vocis. Aristoph. cum datiuo dixit λόγους οὐδὲν εἰκότας τοῖς πράγμασι, quod

quidam interpr. Verba nihil attinentia ad rem: sed quũ addatur datiuus, videtur poti' esse, Nullam cum re similitudinem aut affinitatem habentia. Εἰκὼς exponitur alicubi & Decens.

Εἰκὸς, Verisimile, Probabile. Item Consentaneum, aut Rationi consentaneum. Thuc. 3, οὐ γὰρ εἰκὸς ἐῶ αὐτοὺς, οὓς μὲ μηδ' ἐκείνοις ἐκκόπτειν ἐπιόντας, κατασχεῖν, nõ probabile erat. Idem 6, εἰκὸς γὰρ ἐῶ τὸ ἀντιβάλλειν ἀσθενῶν γνώμας, Rationi consentaneum erat, vel, Par erat. Et statim pòst, οὐδὲ τῶν ἀπόντων. pro eodem. Sic autem sæpe in narrationibus, ὡς εἰκὸς, vel ὡς ἐκ τοῦ εἰκὸς, aut οἷα εἰκὸς, veluti per parenthesin interiectum, redditur, Vt verisimile est, vel Vt credibile est, &c. Xen. Pæd. 8, καὶ ὁ μὲ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ πάλαι δὴ, ὡς ἐκ τοῦ εἰκὸς, ἐπεπαύσαντο. Pæd. 2, ἀφῆκεν μὲ, ὡς ἐκ τοῦ εἰκὸς, ἀκόλαστον παιδαγωγήσας. Alicubi autem ὡς εἰκὸς redditur etiam Vt æquum est. Sed & iis nonnunquã adhibetur locis vbi Lat. adhibent, Vt assolet, vel Vt fit, (alioqui n. hæc significare ὡς εἰκὸς, dicere nõ ausim) & Galli, *Comme il se fait*: &, *Comme nous pouuez penser*. quod posterius loquẽdi genus ad significationem Græcæ vocis propius accedit: & interpretando huic Thucyd. loco conuenientissimũ esse arbitror, l. 4, ἀλλὰ δίγμα μέμνηται τὸν καλχηδόνα οἰκίσαι ὅτι τῷ Σκιώνῃ ἔκειτο ἐξ εἰκὸς ὕδωρ. (vbi tamen ἐξ non ponitur aduerbialiter, vt alibi quum dicitur ἐκ τοῦ εἰκὸς) Illa verò interpr. Vt assolet, vel, Vt fit, illi posteriori Xen. loco quadrare possit. Bud. ὡς εἰκὸς non solùm esse ait Vt par est, vel Vt par erat, apud Xen. identidem: sed interdum etiam Vt decet, seu Vt decuit. Dicunt verò pro Verisimile est, Æquum est, etiam ὡς τὸ εἰκὸς, item κατὰ τὸ εἰκὸς, necnon ἀπὸ τοῦ εἰκότος, vel ἀπὸ τοῦ εἰκότων, (quæ duo interdũ & per Meritò reduntur) quinetiam παρὰ εἰκόν apud Thuc. pro eodem legitur. Et illi κατὰ τὸ εἰκὸς opponitur παρὰ τὸ εἰκὸς, vt Thuc. 2, εἰ μὲν κατὰ πυθόμενοι ὑμᾶς παρὰ τὸ εἰκὸς ἐώρων, vbi quidam reddunt Præter æquum: sed malim, Cõtrà quàm rationi consentaneum sit. Interdũ verò additur genitiuus: vt à Greg. in Enc. Macc. παρὰ τὸ εἰκὸς τῆς φύσεως. vbi verti itidem posse arbitror, Vltra quàm naturæ cõsentaneum sit. Alii tamẽ, Præter solitum naturæ. Alicubi autem εἰκὸς per substantiuum verti debet Probabilitas. Sed & argumenta Cicero dixit quæ Plato εἰκότα. pag. 30 mei Cic. lexici. HINC Εἰκοπλογέω, ῶ, Similitudinem veri consequor in iis quæ dico. Hesych. εἰκοπλογῆσαι exponit ἐφαρμόσαι εἰπεῖν, quod alii reddunt Ex cõiecturis dicere. ET Εἰκότως, Vt rationi cõsentaneum est, Vt par est. Sed redditur sæpius, Meritò, Iure. Thucyd. οὐκ ἂν εἰκότως τινὰ γε τῶν ἀδικούντων αἰτίαν φυγεῖν. Idem, πῶς οὐκ εἰκότως νομίζεται; Plutarchus De defectu orac. ἀκούσιον μὲν οὖν εἰκότως ὁ θεὸς ἡμαρτεν. Interdum ponitur in fine orationis: pro Et meritò quidem.

C. Ἀπεικὼς, Absimilis. Item Dissentaneus, Absurdus, Vero non similis. Plutarch. De def. orac. οὐ γὰρ ἀπεικὸς ἐστι. id est Quum incredibile non sit, vt Turn. interpr. Sic Bud. ἀπεικὸς interpr. Non verisimile, citans Arrian. 202. Apud Basil. autem, ἀφίλου μὲ φιλίας λαμβάνειν οὐ μακρᾶς καὶ χρονίου ἡμιλίας, οὐκ ἀπεικὸς, idem Bud. interpr. Non indecens, Par, Congruũ. Chrysost. οὐδὲν ἀπεικός, non ab re. VNDE Ἀπεικότως, aduerb. Absimili modo. Item, Non verisimiliter, Non probabiliter, Absurdè. Isocr. οὐκ ἀπεικότως ταῦτα γίγνεσθαι δόξειεν, Non ab re. Item Immeritò. Thuc. l. 1, δηλώσαιμὶ οὔτε ἀπεικότως ἔχαμὲν ἃ κακὰ πάσχομεν, Non iniuria, Non immeritò.

C. Ἔοικὼς, Verisimilis. v. l. Sed fortasse pro ἀπεικὼς.

C. Ἀεικὴς, Non consentaneus, Indecens, Indecorus. Item Fœdus. vt ἀεικὲς ἔργον & ἀεικέα ἔργα dicit Hom. (præcipuè autem vbi ἀεικὲς ἔργον appellat adulterium) & ἀεικέα λοιγὸν. Il. α. Sic autem Il. β, — ἀεικέα πένθεα reddit Fœdis verberibus. Sed multis locis aptè videtur Latina voce Indignus reddi. (quum etiam copulet Cicero hæc tria, Indignius, Indecentius, Inhonestius) vt in illo loco Il. α, Ἥδ' ἐτάρῳ Δαναοῖσιν ἀεικέα λοιγὸν ἀμῦναι. Sic enim indignam mortem dixit Virgilius. Et ipse Hom. ἀεικέα θάνατον videtur opponere πρὸ ἀεικέος, Il. α. Sed vt latius interdum patet huius vocis Indignus significatio, sic etiam τὸ ἀεικὲς. In quibusdam tamen locis aliud expositionis genus diuersum ab omnibus præcedentibus excogitatũ est. vt ἀεικὲς πῆρα, pera quam quis peram nõ esse coniiciat. Quam expositionem sequendo, explicare vellem peram ἀεικῆ, perã in qua quis peræ formam nõ agnosceret. id est, adeo attritã & perforatã vt omnẽ peræ formã amisisset. Sed nugatoria esse videtur hæc explicatio: & nugatorium quoque in ἀεικὲς πῆρα afferre expositionem huius vocis ἀεικὲς quæ illi non cõueniat, nisi iuncto cum hoc aut simili substãtiuo. Etymologicus autem ait ἀεικὲς significare σκληρὸς, id est, durus & asper: ὁ μὴ εἴκων, non cedens. nam ex εἶκω, (i. cedo) fieri εἰκὲς, & præfixo α priuatiuo ἀεικὲς. vnde, inquit, dictum est ἀεικὲς λοιγὸν. Hesych. quoque ἀεικὲς inter cætera vult esse idem quod σκληρὸν, id est durum & asperum, seu immite. Sed nihil necesse est (meo quidem iudicio) ne huius quidem significationis gratia nouã hanc etymologiam quærere. ac fortasse etiam vna quapiam earum interpr. quas protuli contenti singulis in locis esse possumus. nam quàm latè patet Indignum Latinè, tam latè patere potest ἀεικὲς, quod, quanuis propriè, non consentaneum significet, aut indecẽs indecorum: tamẽ & indignum interpretari possumus: quum tam affinem significationem habeant Indecens & Indignum, vt Cicero hæc coniungat vti dixi (locus autem extat actione in Verrem sexta) quare nihil vetat quominus ἀεικέα πότμον siue λοιγὸν cum Latinis poetis dicamus indignam mortem, vel indignam necẽ. Sophoclis autem schol. mihi videtur astipulari, dicens, αἰσχρὰ ὕβρεις, διότι τῷ μὴ εἰκότα. ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἀεικές. sed à participio εἰκὼς aut εἰκὸς facilior videtur esse deductio, vtpote cum minori mutatione quàm ab ἔοικα aut ἐοικότα. Quod autem dicit αἰσχρὰν dici itidem διὰ τὸ μὴ εἰκότα, in eo verò nequaquam ei assentior. fit enim ἀεικὲς ab εἰκὼς, ex ἀεικὲς autem ἀείκεια, vnde αἰσχρὰ, vt infrà ostendam.

Ἀείκεια, ας, ἡ, siue Ἀεικία. nam vtrãque scripturam Eustath. agnoscit. Apud Suidam habetur ἀείκεια, apud Hesych. ἀεικία. Eustathius ait vsitatiorem esse scripturam cum diphthõgo, vt sit ἀείκεια ab ἀεικὴς, sicut ὀστέικεια ab ὀστεικὴς. non carere tamen omnino ratione alteram scripturam cum ι simplici, quòd αἰσχρὰ fiat ab ἀεικία. Est autem ἀείκεια propriè Indecentia, sicut ἀεικὴς Indecens. sed accipitur pro contumelia, pro turpi & contumelioso facto in aliquem. quare substantiuo indignitas, vt ἀεικὴς adiectitio Indignus, commodissimè reddetur. Od. ω, μνήστης μοι ἀεικείας ὀΐω Φαιήκων. id est indigna facinora: nã ipsemet paulo pòst pro eodẽ dicit ἀεικέα ἔργα. Sic & Latini indignitates appellant indigna facinora, siue facta. Il. ω, dicitur Apollo omnem ἀεικίλιον prohibuisse ab Hectoris corpore, id est, prohibuisse ne eius corpus fœdè concideretur & dilaceraretur. vt ἀεικὴς sit quod postea fuit appellatum αἰσχρὸν. Herod. 1, ἐπάλμενος τὸν παῖδα τοῦτον παρ' ἐμοὶ ἀεικείῃ τοιῇδε ἀπέκτεινε. quem locum Valla videtur optimè (contra suum morem) interpretatus esse, ita, Tùne ausus es huius filium viri apud me primarii tam indignis concidere verberibus? nã & αἰσχρὰ nõ simpliciter verbera significat, sed indigna verbera. id est, verbera quibus aliquis indignè afficitur. Ab Hesych. ἀεικία explicatur etiã Punitio, Peccatum, Infortunium. Item, πάθος, λύμη.

Ἀεικῶς, aduerbium, Indecenter, Turpiter, Fœdè, Indignè, Indignis modis, Contumelioſé. Apud Sophoclem in Electra, Ἀεικῶς εἰκτρὸς τε θανόντος. vbi & αἰδῶς οἰκτρός τε legitur. Apud Homerũ AVTEM ἀεικῶς cum ι simplici habetur, propter versum, Il. χ. — αἰ μὲ πάντες ἐπὶ εἰρύσσαιεν Ἕλκεί σὺν ἀεικῶς.

Ἀεικίζω, Fut. σω, Indecenter aliquem tracto, vel potius indignè, Indignis modis aliquem tracto, Indigna in aliquẽ exempla edo, vt comicus loquitur. Non malè exponitur etiam, Contumelia afficio. Il. ω, Κοιρανέω γὰρ ἐγὼν ἀεικίζειν μηκάδα [illegible] Il. τ, — ἀεικίσσασθαι δὲ νεκρόν. Item Il. τ, eadẽ verba: vbi ἀεικίσσασθαι de mulcis dictum videtur posse exponi simpliciter Fœdent, Deformẽt, Dehonestent. fi liceat Dehonesto dicere, vt dicitur Dehonestamẽtum.

Ἀεικέλιος, α, ον, easdem significationes habet quas ἀεικὴς, vnde & derivatur. Hom. Od. ι, ἀεικελίῃ ἀλαωτύϊ, Cæcitas

indignè illata & contumelioſè. αἰσχίλιαι πλαγαί, Verbera quibus aliquis indignè concidituri. Od.ξ, αἰσχίλιαι ἄλγεα Indigna calamitas, Graue malum ſeu infortunium.

¶ At αἰσχίλιος μισθὸς apud eundem, vt & αἰσχρὸς μισθὸς, Vilis merces ita Il.ξ, αἰσχίλιος στρατὸς, vilis exercitus & contemptus. Itidem Od.υ, Διὸς αἰσχίλιον δῶρον ἐλίσσω τε προσπτύξασθαι, id eſt, ſedile vile. Sic χρὼς αἰσχίλιος, Od.σ. & ipſe Vlyſſes, Od.ρ, αἰσχίλιός τις, vilis & contemptus: aut fœdus. quanquam Euſt. exponit, Quem aliquis nō conticiat Vlyſſē eſſe, μὴ εἰδὼς ὅστις Ὀδυσσεὺς εἰσαναβαίνει. qualia & in αἰσχρὸς ſuprà retulimus.

A αἰσχιλίως, aduerbium, Indecenter, Indigné. Od.φ, — λίην γὰρ αἰσχιλίως ἐδαμάσθην Κύπριδος ὑπὸ πολλῆς.

¶ Αἰκία, ας, ἡ, Plaga, Verbera, Pulſatio, Cruciatus. αἰκία generaliter Iniuria quæ fit alicui eum cædendo. Ita enim exprimere volo quod ait Suidàs, αἰκία, ὕβρεις ἁπλῶς. Cædimus autem quempiam multis modis, quos omnes αἰκία complectitur. Ab Heſychio exponitur πληγὴ, ὕβρεις, βάσανος, μάστιξ, id eſt, Plaga, aut verbera, Iniuria, Cruciatus, Flagellum, vel potius Flagellatio. nam Heſychius ita videtur vſurpare μάστιγα itidem in explicatione nominum αἴκισμα & αἰκισμός. Dicitur αἰκίας δίκη (inquit Budæus) actio iniuriarū ob verbera: vt βλάβης δίκη, actio damni dati. Vtrunque habes in hoc Iſocratis loco contra Lochiten, Νεωὶ δ' οὐχ ὑπὲρ τῆς βλάβης τῆς ὀφθείσης πληγῶν ἡμφεσβήτουν, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς αἰκίας καὶ τῆς ὕβρεως ἣν παρ' αὐτοῦ ἔλαβον λυθέντες. Idem ibidem, τῆς δ' εἰς τὸ σῶμα τὰ αἰκίας ὁμοίως ἅπαντες καταγινώσκομεν. Plato de leg. βίαιον καὶ τὸ τῆς αἰκίας πᾶν γένος. id eſt, Omne verberationis ſeu pulſationis genus. Idem ibidem, αἰκίαν οὐκ ἀποδεκτέον ὑπὸ πατρὸς, id eſt, pulſari ſeu cædi ſenem à iuniore. Ibidem αἰκία γονέων, Pulſatio parentum. vt Virgilius dixit, Pulſatúſve parens. Sed notandum eſt αἰκίαν eſſe cō tumelioſam quandam pulſationem. Nec (vt opinor) pulſatio quæ fit ab aliquo ira commoto, αἰκία dicatur, ſed quæ fit per iniuriam & contumeliam. vnde & Ariſtoteles Rh.2, ὕβεως τὸν ἀδικοῦντα facit αἰκίαν. Sed & hoc addo, (ex ita quæ obſeruaui) nō poſſe αἰκίαν eſſe quin ſimul ὕβεις, at ὕβεις eſſe poſſe vbi nulla ſit αἰκία. vnde Gregorius ait, μιγνυμένης αἰκίας τῆς ὕβρεως. quaſi dicas, Mixtis cum alio iniuriæ ſeu contumeliæ genere etiam plagis. Demoſth. in Euergum & Mneſibūlum, ſic αἰκίαν eſſe χεῖρας ἀδίκους, id eſt vim quæ manu infertur, ſiue iniuriam. ita enim ait, τὸ γὰρ πληγὰς ἐνδεδέσθαι ὑπὸ τῶν αὐθρώπων βασανιζομένους ὑπάρχειν ἤδη χαλεπὸν ἀδίκημα. τί γὰρ δεῖ τὴν αἰκίαν. ¶ Fit autem αἰκία ex αἰσχία. ſiquidem vt ex αἴρω & φαίνω, (inquit Euſt.) fiunt ἄρω & φαίνω, ita ex αἰσχίζω & αἰσχία fiunt αἰκίζω & αἰκία. At contrà ſchol. Soph. vult αἰκία, itidem vt αἰσχὺς, dici ἀπὸ τῆ μὴ ἰσχύειν. nam in hoc Soph. in Electra loco, ἃ γὰρ καταπτύσειν αἰκίζεσθαι ὑπ' αἰκίαις exponens αἰκίαις, ὕβρεσιν, ſubiungit, αἰκία, ὕβεις, dicta ἀπὸ τῆ μὴ ἰσχύειν. Sed putandum eſt potius αἰσχὺς dici ἀπὸ τῆ μὴ ἰσχύειν, vel (vt ego ſuprà docui) ab εἴκω participio: ab αἰσχὺς autem αἰσχύνω, vnde αἰκία. vt αἰκία non dicatur deriuari directè & immediatè à verbo ἰσχύειν. Cæterùm obſeruandum eſt in hoc Sophoclis loco αἰκίζειν iunctum cum αἰκίαις, veluti ad etymologiam ipſius vocis alludere. nā quū αἰσχία fiat ab αἰσχύνω, (quod indecētiā, fœditatē, indignitatem ſonat) neceſſe eſt αἰκίαν eſſe nō ſimpliciter verbera, ſed verbera indigna, & indignè inflicta: aut pulſationē indignā, fœdā & cōtumelioſā.

B

C

D

E

F

G

H

ΒΙΝΕ Αἰκίον, υ, τὸ, Læſio, Dānū, apud Herodot. B. in lex.

ET Αἰκίζω, Fut. σω, Verberibus indignè afficio, Pulſo, Crucio. B. in lex. αἰκίζω ſiue αἰκίζομαι, actiua ſignif. (in qua potius vſurpatur) ait poni pro Contumelioſè tracto, Sæuio in aliquem. Item Contumelioſè mutilo & trunco. Item Flagris cædo. Syneſ. οἱ πονηροὶ αὐτὸν τοῖς ἀνοσιωτάτοις πολαστηρίοις ἠκίζετο, Cruciabat, Torquebat. Xen. de voluptatibus loquens, αἱ ὑπὸ τοιούτων ἡδονῶν αἰκιζόμεναι τὰ σώματα τήν τε διάνοιαν καὶ τὰς ψυχὰς καὶ τὰς οἰκίας. Tales autem dominæ corpora hominum & animos ac domos contumelioſè tractantes. Plutar. πᾶσιν αἰκίαις αἰκισάμενος ἀνίατον, Omni cruciatu afflictū, Omnibus modis excarnificatum. Iſocr. Paneg. οὐδὲν γὰρ ἡμᾶς οὕτως αἰκίζεται τοὺς οἰκείους οὐδὲ τοὺς ἐλευθέρους καλοῦσιν. Idem ad Philippum, εἰ μὲν βούλεται τοὺς παλαιοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἀρχαίους μὲν τῶν αὐτῶν, πολὺ μᾶλλον δ' ὅσοις αἰτίαν ἔχει τοῦ μὴ τὰ δίκαια πρᾶξαι, τούτοις ἐπιθέσθαι καὶ τοὺς ἀπολωλότας ἐπιμελῶς ἐκδικῆσαι, καὶ τοὺς ζῶντας ἀνιάτοις αἰκίαις περιβαλεῖν. Pro flagris cædo eſt apud Sophoclem in Aiace, Καὶ ταῦ κατ' ὄσσε σοὺς ἐλέγχους αἰκίζεται. nam hic αἰκίζεται eſt μαστίζει. Apud eundē ibidem αἰκίζει ſchol. ait dictum pro αἰκίζεται, id eſt μαστίζει, hoc in loco, ἀλλά μ' ἃ Διὸς ἀλκίμα παῖς ἐλίσσων αἰκίζει. vbi tamen ſi μαστίζει exponatur, videtur accipiendum metaphoricè. Obſeruandum autē quod ait αἰκίζει eſſe poſitum pro αἰκίζεται: tanquam videlicet minus recepta ſit vox hæc actiua. ¶ Αἰκίζομαι item in paſſiua ſignificatione, Pulſor, Crucior, &c. Apud Athen. 13, αἰκιζομένη pro βασανιζομένη, hoc loco, αἰκιζομένη ὑπὸ τῆ ἔρωτος, οὐδὲν ἐξεπίτηδες ἀπολωλεκυῖα τῶν βασανίων. Strabo, ἠκρωτηριασμένοι τὰς ῥῖνας, Truncati ſeu mutilati naribus, Deformati vel deformes amputatis naribus. Sic & Lyſias αἰκίσματα refert ad mutilationem corporis, vt paulo pòſt dicetur.

Αἰκισμὸς, ῦ, ὁ, Plaga, Verbera, Pulſatio. Demoſth. Phipp. 4, πληγαὶ καὶ ὁ τῶν σωμάτων αἰκισμός. Ab Heſychio exponitur etiam μάστιξ: vbi μάστιξ pro ipſa flagellatione accipi videtur.

Αἴκισμα, ατος, τὸ, Idem quod αἰκισμός. A Lyſia pro mutilatione corporis ponitur: quum dicit, καὶ οὐ μόνον ἐφοβοῦντο τὸν θάνατον αὐτὸν, ἀλλὰ καὶ τὰ κατ' ἐμὲ γενόμενα αἴκισματα, οἷς ἐμοὶ ἐπεχείρουν ζῶντι ἐπιτιμᾶσθαι.

Αἰκίσιμα, Quæ cruciat. αἰκίσιμα, ἃ αἰκίζουσι, καὶ αἰκίσιος, inquit Suidas. Significabit autem αἰκίσιος eadem ratione ὁ αἰκίζων. ſed ab αἰκισὴς nonum non eſt formari αἰκίσιος: at verò αἰκίσιμος innouatum eſſe videtur.

Αἰκιστέος, ᾶ, ὸν, Ad pulſandum procliuis. eadem forma qua ὑβριστέος & à Polluce coniunguntur. differunt tamen ſecundum diſcrimen quod inter αἰκίαν & ὕβριν poſitum eſt.

C. Ἐπιεικὴς, ίος, ὁ, Decēs, Cōſentaneus. Sic ἐπιεικὴς apud Homerum ſub. ἐστὶ, Conſentaneum eſt, Decet, Par eſt, Æquum eſt. Item τὸ ἐπιεικὲς, Æquum & bonum. Ariſtoph. Nub. κἄμοιγε συγχωρεῖν δοκεῖ τοῦτο ἐπιεικῆ. id eſt cōſentaneū, vt habent v. lex. ſed malim Ea quæ ſus & æquum poſtulat. Ariſtot. Ethic. 6, τὸν γὰρ ἐπιεικῆ μᾶλλον φαμὲν εὐγνωμονικὸν, καὶ ἐπιεικὲς τὸ ἕξιν αὐτὴν εἶναι συγγνωμονικὴν. Quò pertinet τῆ ἐπιεικείᾳ τυχεῖν, apud Demoſth. pro Non tractari ad iuris rigorem, vt vulgus loquitur. Alicubi etiam τὸ ἐπιεικὲς redditur Honeſtum: vt in hoc locy neſit loco, οὐδὲν οὕτω φρονεῖν αὐτὸν ἁμὴ οὐκ ἀλγεῖν ἐπιεικές. Sic autem & apud Thuc. ἀφέσεως ἐπιεικοῦς videtur reddi poſſe Honeſta occaſio. niſi quis malit Iuſta. Idem vero lib. 4, ἀφεῖς τὸ ἐπιεικὲς & μετρίως pro eodem dicere videtur. (Sic autē ἐπιεικὲς cum μετρίως copulari, docebo mox) Itidem apud Herodianum ἐπιεικεῖς λόγοι eſſe poſſint fortaſſe μέτριοι. Ex Ariſtophane affertur etiā ἐπιεικὲς γνώμη, pro Mollis animus.

Ἐπιεικὴς, Qui æquum bonum amat, Qui æquitatem ſtricto iuri præfert. Ariſtot. Ethic. 5, cap. 10, ὁ μὴ ἀκριβοδίκης ὅτι τὸ χεῖρον, ἀλλὰ ἐλαττωτικὸς, καίπερ ἔχων νόμον βοηθεῖν, ἐπιεικὴς ἐστιν. Huc pertinet locus ille modò citatus ex Ariſtot. in quo ἐπιεικὴς vocari ſcribit Bud. clementē veniæ conceſſorem. In v. l. ἐπιεικὴς redditur etiam Lenis, Mitis: item Modeſtus. Ibidem ἐπιεικὴς τὸν τρόπον affertur pro eo qui mitis eſt ingenio. Item ἐπιεικὴς ἦθος pro Præditus probis moribus, ex Plat. De leg. Et cum ἐπιεικὴς ex Plut. ἐπιεικὴς ὀργὴς τοὺς ἐχθρούς, Clemens ad inimicitias. Copulantur à Dem. in Mid. ἐπιεικὴς & μέτριος, vbi B. interpr. Bonus & modeſtus. Idē verò alibi ſcribit ἐπιεικὴς dici ab Ariſtot. Ethic. 9, p. 78, virū bonū, id eſt σπουδαῖον: cui μοχθηρὸν & φαῦλον opponi. Sic autem & alibi ſæpe vti. Idem ἐπιεικὴς σίτου dicit ab Iſocr. vocari frugis bonæ ſeruum: ſcribente in Areopag. ὁ καπηλεύων ἢ φαγεῖν ἢ πιεῖν ἡδέως οὐκ αἰτιᾶται ἐπιεικὴς ὑπάρχειν.

Ἐπιείκεια, ας, ἡ, Æquitas, Æquum bonum, Summi iuris moderatio. Hermog. opponit τῆ βιαίᾳ. Iſocr. κατ' ἐπιείκειαν διαιτᾶσθαι, Decernere ex iuris æquitate, ex æquo & bono, nec ſummo iure agere. Demoſth. contra Mid. μήτε συγχώρησις, μήτε τῆ λόγου, μήτε ἐπιεικείας τυχεῖν μηδεμιᾶς. Item Clementia, Lenitas: quum quis demiſſè cum ciue agit. Plut. Artox. μάλιστα δὲ τῆ φύσει, ἐπιείκεια φανερὰν ἔδωκε πᾶσιν. Idem Pericle, ἐπιεικείας καὶ πραότητος αὐτὸν διαμενούσης. Idem Cæl. ἐπιεικείας ἱερὸν, Clementiæ fanum

fanum Cæsari dedicatum, Bud.interpr.qui itidem apud Thuc.36 pro clementia accipi annotat. Idem in Comm.explicans illud Aristot.Ethic.8, καὶ πίστιν σωζομένης,addit,bonam fidem esse ἐπιείκειαν & χρηστότητα. Philo lib.1 De vita Mos.δεῖ τῷ σύμπαντι ἐπιείκειαν καὶ φιλανθρωπίαν,insita sua bonitate.Luc.in vita Soph.αἱρεῖ δὲ ἐπιείκεια καὶ μετριότης.

Εἰκαίως,Non absurdè. Plut.Symp.ὁ δὲ Λεόντιος σκιλλητὰς ὀψοφάγους ἐπιεικῶς ἀσφίρητος εἰς τὰ συμπόσια,εἰσφέρεται,quem non absurdè inferunt in conuiuia. Apud Suid.κωμῳδεῖ δὲ ἐπιεικῶς ἀδικούμενον ὑφ' ὅτι πάντων δικαίως τῆς λοιδορίας, admodum decenter. ‖ Item, Moderatè.Plut.ἐκεῖνα δὲ φοβοῦμαι δεῖς τῷ πόλῳ χρωμένους ἐπιεικῶς καὶ μετρίως. Luc. in Salut.err.ἐπιεικῶς ἐκπλήττει τὸ γεγονός. Autor Axiochi, δεῖ ἐπιεικῶς διαγαγόντα,ἀδύμως μετενεγκεῖν πάντα,εἰς τὸ χρεὼν ἐπιόντα, Acta cū æquitate animi vita, Vbi æquo bonóque animo hanc vitam transegerimus. ‖Item Clementer, Ex æquo & bono,Benignè, Maccab.2,c.9, ἐπιεικῶς καὶ φιλανθρώπως συμπεριενεχθήσεται ὑμῖν, Comiter vobiscum & indulgenter acturum. Herodianus l.8,ἐπιεικῶς τε αὐτοῖς προσῆκε,miti modestóque imperio. Eodem lib.τὸ ἔθνος ἐπιεικῶς προστῆσαι ἀρχῆς. ‖Item Valde.Plato De leg.ἐπιεικῶς οὐ σμικρὰ συμβαλλόμενοι, valde opitulantur. Theophr.ἐπιεικῶς καρποφορεῖ,admodum fructificat. Luc.πάνυ ἐπιεικῶς.Et cum nominibus apud Demosth.ἐπιεικῶς αὐτάρκεις,& Naz.ἐπιεικῶς μάτην. Huc referri etiam potest illud Aristoph. Vespis,ἐνταῦθά μὲν ἐπιεικῶς σύ γ' ἐξεπίτηδες, istuc quidem oppidò tu calles. Quod & Lat. Probè calles dicunt.Plaut.dixit etiã Probè apportus,item Probè percutere. ita vt hoc aduerbio Probè quidam præcedentes loci non malè reddi posse videantur. At illud Demosth.ὡς αἴσθοιτ' ἂν Ἀντιφῶν, ἢ αἰσθόμενον αὐτὸν,καὶ ἴσχειν ἐπιεικῶς τὸ σῶμα, Bud.interpr.Simulac conualescere ab infirmitate sesēque recreare cōtigit,& corpore esse valenti. ‖ Ἐπιεικῶς Suidæ præter μετὰ ἐπιεικείας ἢ χρηστότητος,& μετρίως ἤτοι συμμέτρως, item πάνυ,est etiã σφόδρα ἐξαίρετος καὶ παρ' ἐλπίδα, ità inusit.

c.1.Ἀπιεικής,ές,ὁ καὶ ἡ, Æquum bonum non colens. Item Inclemens,Immitis. Thucydides lib.3, εἰ ἄρα καὶ ἐδυσωπήθη τι αἰσυμπείστων σφᾶς. vbi schol.exp. ἀπροφρονήτων,Inhumanius. VNDE Ἀπιεικία, Iniquitas, Inclementia,Duritas. ET Ἀπιεικῶς aduerb.Inclementer,Iniquè.

Ἐπιεικέω,F.ῶ,Ex æquo & bono ago,Mitis sum.

Ἐπιείκεια,ας,ἡ, Pietas.v.l.ex Hieron.in cap.5. Amos.

Ἐπιεικίζω,Ex fide bona statuo,apud antiquos.Bud.annot. in Pand.

C.Καπηλής,idem quod ἐπιτηδής,Hesych.

¶Εἰκάζω, Assimilo, Effingo ad imitationē exemplaris, B.ex Aristot. Item,Comparo. Aristoph.κιττοῖσιν εἰκασθεὶς αὐτοῖς.Luc.ἀλλ' Ἡρακλεῖ αὐτὸν εἰκάζομεν. Plut.Galba, εἰκάζει τὸν Μακεδόνων στρατὸν τῷ ὀπτοφλαμίδι Κίνλωπι. Thuc.4,ὡς μικρὸν μεγάλῳ εἰκάσαι.Pro quo dicit Aristot. alia constructione in 2 Meteorol.192,ὡς εἰκάσαι ὡσὲ μικρὸν μεῖζον.Eadem constructione Plutarch.in Romulo, εἰκάζων ὡσὲ τὸν ὅλον τὸν χρόνον. quod redditur Conferens tempus cum viso. Hinc participium pass.εἰκασμένος,Assimilatus,Effictus.Item,Expressam imaginem habens. &,εἰκασμένος εἰς τὸ ἀκριβέστατον, Expressus ad vivum.Et εἰκασμένη γραφὴ εἰκών,depicta imago. Sic & εἰκασμένος sine adiectione.Luc.in Aetione,μισθὸν εἰκασμένῳ γάμου ὡσεχλεῶν τὸν ἀληθῆ γάμον. ‖ Εἰκάζω, Figuratè loquor,Dico εἰκότα,quæ similis est metaphoræ.Bud.ex Aristot.Rhet. ‖ Εἰκάζω,Conicio,Coniecto.Thuc.3, ἀλλ' ὡς λόγῳ τῷ εἰκάσαι τὸ γεγονός.Idem 6,ὅσον τὸ μὲν Ἀθηναίων εἶδος,τὸ δὲ ὑμέτερον εἰκάζειν. Æschin.autem τῷ εἰκάζειν opponit itidem εἰδώς,sed adiungens σαφῶς.Et εἰκάζω δ' οὕτω,vel ὧν δ' οὕτω, Ex hoc coniecturam facio.ex Plut. in Publ.εἰκάζειν δεῖς ὡσεχθεῖσι.Thuc.3,ὡς τῷ πάχει τοῦ τείχους εἰκάσαντες τὸ μέτρον, Quum ex crassitudine lateris coniectassent mēsuram,vel (vt quidam)ratiocinati essent.Interdū cum infinit.Præd.6,εἰκάζω δὲ ἐμαυτὸν αἰσθέσθαι. Nonnunquam etiam ὡς εἰκάσαι sine adiectione,vel ὅσον εἰκάσαι,pro Vt cōiicere licet(aut licebat,vel licuit)Quātum coniicere licet.Vtroque vtitur Synes. HINC Εἴκασμα, Simulacrum,Effigies,Imago.Plut.ad Col.Item Coniectura. ET Εἰκαστὸς quoque in hac poster.signif.apud eundem. ET Εἰκασία, Assimilatio,Repræsentatio imaginis. ‖Item Compatatio: distinguitur tamen ἀπὸ τῆς ἀναλογίας ab autore libri qui Demetrio Phal.tribuitur:qui etiam esse dicit μεταφορὰν πλατύζουσαν. ‖Item Coniectura,Luc. Redditur & Imaginatio apud Plat.Pol.6,vbi quatuor animi πάθημα enumerat,νόησιν,πίστιν,& εἰκασίαν.Bud.tamen Simulationem & Simulacri effictionem interpr.p.116. ET Εἰκαστὴς,Coniector,Thuc.1. (AT Εἰκαστὰ λόγοι,Verisimiles atque opinabiles,Bud.184) ET Εἰκαστικός (q.d. Assimilatorius) Plato in Sophista πάλιν εἰκαστικὴν esse dicit τὴν εἰκόνας ἀπεργαζομένην,id est μιμητικήν. Quidam εἰκαστικὰς πάλας interpr.Similium repræsentatinas. ‖ Εἰκαστικός, Coniecturalis. Item εἰκαστικὰ aduerbia,quæ Dubitatiua seu dubitandi vocantur,vt ἴσως:ex Gaza.

ITEM COMP.Ἀνείκαστος,ν,ὁ καὶ ἡ, Qui nulla imagine adumbrari potest. Item,Quem nulla coniectura assequi possis. ὁ εἰκασμοῖς μὴ καταδηλούμενος, Suidæ. ET Δυσείκαστος,ν,ὁ καὶ ἡ,Infeliciter expressus,Coniectu difficilis.v.l.ὁ ἀπορίας εἰκασθείς,Suidæ.

C. Ἀπεικάζω, Assimilo,Effingo,Exprimo. Isocr.ad Dem. ταῖς μὲν γραφαῖς ἀπεικάζουσι καὶ τὰ ἄψυχα τῶν ζώων. Luc.De sacr. εἰκόνας αὐτῶν ἀπεικάζουσα. Cic.in Plat.Timæo ἀπεικασθὲν interpr.Imitatum & effictum. ‖Ἀπεικάζω,Comparo,Demosth.& Æschin. HINC Ἀπείκασμα,Simulacrū, Imago,εἴδωλον. ET Ἀπεικασία, Assimilata & expressa figura,ex Plat.De leg.

C.Ἐξεικάζω,Effingo, Effigiem alicuius exprimo. Aristoph.Μὴ δίδου· οὐ γὰρ ἔστ' ἐξεικασμένος. id est πεποιημένος ὡσὲ ὁμοιότητα,vt Suid.exponit,addens,moris fuisse comicis personas histrionibus induere similes τοῖς κωμῳδουμένοις ἐπ' αὐτῷ. ‖Item Assimilo, Ad similitudinem alicuius facio. ἐξομοιῶ, vt Suidas exponit illud adespoton, ἡσυχίαν τ' ἔχειν καὶ γαλήνην πρὸς ὀργὴν ἀγαλμα ἐξεικάζειν αὐτῷ καὶ πραότητα. ‖Εἰκάζομαι in pass.accipitur interdum simpliciter pro Similis sum.Xenoph.Præd.1,καὶ τὸ εὐπρεπὲς χωρίον ἐξήκαστο τῷ αὐτοῦ, & quem locum moderas, erat immoto persimilis.

C.Ἐπεικάζω, Coniicio,Coniector. Item Coniectura assequor.συνεικάζομαι.Soph.Electra,Ἢ καὶ δόμων πλεῖστ' ἐπεικάζων πυρᾷ Κείνου ;

C.Κατεικάζω,Suspicor. καπεικάζω Interpretabantur.v.l.

C.Παραπροσεικάζω,Assimilo,Cōparo. Cū accus.& datiuo.v.l.

C.Προσεικάζω,Assimilo,Comparo. Plut.Numa,εἰς τὰ μὲν ἄλλα σατύρων αὖ δοκεῖ ἦθος προσεικάζειν,satyrorum generi assimilarit.

ΕΙΚΕΛΟΣ,ου,ὁ,Similis. Iliad.χ,— ἀμφὶ δὲ χαλκὸς ἐλέμμενε εἴκελος αὐγῇ Ἢ πυρὸς αἰθομένοιο ἢ ἠελίου ἀνιόντος. est verò poetis tantummodo vsitatum hoc vocabulum.

C. Ἐπείκελος, Assimilis. Hesiodus Aspide, — ὄφιν ἐπείκελον ἀσπαίροντα.

C.Παντοίκελος,ν,ὁ καὶ ἡ,Omni ex parte similis.in Epigr.Et Opp.lz De ven.τὸ μὲν γὰρ τι κωφὸν παντοίκελον ὠπήσατο Μείζοσι τιμηέντας.

C.Προσείκελος,ν,ὁ καὶ ἡ, Assimilis.

¶Ἴκελος,ου,ὁ,Similis. Iliad.λ,Τὸν ἰκέλη,ὡς εἴ τε βιήσατο μουνὸν ἐόντα.Hesiod.Aspide,Τῇ πάλιν αἰσυμή τις μάχλα ἐπέλθουσα κορύσσει.Idem Ergon,Αὐτίκα σὺ ὀκ γαίης πλάσσει κλυτὸς ἀμφιγυήεις Παρθένῳ αἰδοίῃ ἴκελον.l.πλασίμβλα. Apoll.Arg.2,Ἥ τ' ἰκέλη πεφόρητο κατηφορες ἤατος οἴδῳ.

Ἰκελόω,ῶ, Assimilo.in Epigr.v.l.

ΕΙΚΩΝ,όνος,ἡ,Simulacrum ,(vt Cicero apud Platonem vertit)Imago, Effigies, propriè hominis aut animalis, aliúsve rei corporeæ. Isocr.ἡγοῦμαι μὲν εἶναι καλὰ μνημεῖα καὶ τὰς εἰκόνας τῶν σωμάτων. Æschines contra Ctesiphontem,εἰκόνα χαλκῆν εἰκόνα στῆσαι. Plutarch.polit.præcept.λιπαρὰ μᾶλλον εἰκόνα.Luc.εἰκόνας αὐτῶν ἀπεικάζουσι.Herodianus lib.7 de victoria Maximini,τῷ δήμῳ ἐδίδου . ἀλλὰ καὶ χαλκᾶς καὶ μεγίστας εἰκόνας αἴσθησιν τοῦ βουλεύεσθαι, maximis imaginibus ante curiam publicauit.Paulus ad Colossenses 1,de Christo,ὅς ἐστιν εἰκὼν τοῦ θεοῦ τοῦ ἀοράτου, id est, in quo incarnato Deus, suapte natura inconspicuus, conspiciendum se hominibus præbet. ‖ Metaphoricè quoque

accipitur. Demetr.Phaler. dicit vnumquenque εἰκόνα τῆς ἑαυτοῦ ψυχῆς γράφειν διαλόγῳ. Et Herodian. lib.7, ὡς ὄψιν καὶ τύπον ἴσχειν ἑκάστου μάλιστα εἰκάζοντας τοὺς Ῥωμαίους τῷ Καρχηδονίων πλήθει. Idem eodem lib. εἰκὼν πᾶσα παλαιᾶς πολυτελείας. Sic apud Lat. fominus dicitur mortis imago, id eſt aliquid morti ſimile. ¶Eſt etiam figura orationis qua exprimitur rerum aut perſonarum imago, vt docet Quintil. lib.5, c.11. Autor libri ad Herenn. l.4, imaginem Latino nomine appellat, dicens eſſe formæ cum forma cum quadam ſimilitudine collationem. At Ciceroni De inuentione, eſt oratio demonſtrans corporum aut naturarum ſimilitudinem, cuius figuræ exempla locis citatis reperies. SED & Εἰκώ, οῦς dicitur pro eodem. Ariſtoph. Neb. παὶ εἰκοῦς ἦλθ' ἰσχάλεων πρὸς ἐμοὶ μεμυθωμένους. Eurip. Med. de filia Creontis ornamẽtis à Medea miſſis induta, Λαμπρῶς κατ' ἄρθρα χρυσαίζω κάμέλῳ, Δέμας τ' ἐμὸν εἰκὼ προσηλώσασα σώματος.

C. Εἰκονογραφέω, ῶ, Fut. ήσω, verbum rhetoricum, id eſt Rerum perſonarumve imaginem oratione exprimo. Iconicè deſcribo. Dion. Long. ὃς ἀεὶ καὶ μονονουχὶ τῇ πάσῃ τέχνῃ πολλάκις ἀπομιμήσεις εἰκονογραφῶν.

Εἰκονικός, ἡ, ὁ, Omnibus lineamẽtis ad exemplar expreſſus, vt B. interpr. Vt Iconicum ſimulacrum apud Suet. in Calig. Sic Plin. l.35, c.8, ſcribit, tempore Panæi fratris Phidiæ adeo colorũ vſum percrebuiſſe adeóque artem pictoriam perfectã fuiſſe, vt in prælio apud Marathona facto, iconicos duces pinxerit. Idem lib.34. c.4, narrat, eis qui ter Olympico certamine ſuperiores euaſiſſent, ſtatuas dicari ſolitas, ex mẽbris ipſorum ſimilitudine expreſſa, quas iconicas vocarint. Metaph. verò Lucil. l.2 Epigr. dicit, Φαῖδρος ἔγραψ' λαῶν εἰκονικὸν ἀπόγονον, pro Expreſſam ſeu exactam, accuratéque ad formulam redactam acceptilationem.

Εἰκόνιον, ου, τὸ, Imaguncula, Ecuncula ſeu Icuncula, vt Tranquill. in Ner. dicit Ecunculã puellarem. Plut. Erot. ὅπλα δώρας ἄδην τὰ θηλυκὰ παίγνια, αἰσθάνῃ τὸ εἰκόνιον.

Εἰκονίζω, Effingo, Imaginem omnibus lineamentis ad exẽplar exprimo, Iconicè exprimo. Imaginẽ repræſento. Aphthon. λόγος ψυχῆς εἰκονίζων ἐνέργειαν. VNDE Εἰκονισμός, οῦ, ὁ, Effictio, Iconica repræſentatio. ¶Eſt & figura orationis quam autor ad Herenn. Effictionem vocat, quum videlicet exprimitur & effingitur verbis corporis cuiuſdam forma, quoad ſatis ſit ad intelligendũ. vt Od. τ, — καὶ τὸν τὰ μυθήσομαι ὡς ὅτε δῖον ὑὸς ὀδόντι, μεγαθύμου, οὐλοκάρηνος. nam ibi ſchol. ſcribit eſſe ὑπότυπωσιν.

C. Ἀπεικονίζω, Effingo ad imaginem, ſeu ad exemplar. Philo De mundo, ἀπέλιπεν ὡσεὶ τὸ ἀπεικόνισμα τὸ διχόθεν ἀπεικονίζειν. HINC verbale nomen Ἀπεικόνισμα, ατος, τὸ, Adumbratio, Imago, Effictio ad imaginem ſeu exemplar. Item Effigies. Citatur à Budæo ex Areopag. pro imagine, item adumbratione: & pro effigie.

C. Ἐνεικονίζω, Specto vel comparo in imagine. Plut. paſſiua voce vſus eſt in L. De audit. officio, ὡς γὰρ οἱ τοῖς ὄμμασι τὸ πλησίον ἁλίσκονται τὸ ἑαυτῶν πρόσωπον, ὅταν ὅλῃ τὴν λόγον ἐν τοῖς ἑαυτῶν ἐνεικονίζωσι τοῖς ἑτέρων.

C. Ἐξεικονίζω, Ex exemplari iconicè exprimo ſeu effingo, Omnibus lineamentis ad exẽplar effingo. vnde eſt particip. paſſ. ἐξεικονισμένος, quod Suid. exp. μεμορφωμένος.

¶ ΕΙΚΩ, idem quod ἔοικα. Vnde in paſſ. ἐίκασμαι, ſimilis eſt, ὁμοιοῦμαι. AT Ἵκτω (Od. η, Εἶδος τοίη, δέμας ἠὲ γυναικί) eſt ab ἴκω. VNDE C. Προσεοικέναι δέμας, corpore es ſimilis, à προσοικέω, apud Eurip.

ΕΓΚΩ, Cedo, Non repugno, (quod & ὑπείκω) cũ dat. perſonæ. Iſocr. ad Demon. δημοκρατίᾳ μὴ εἴκειν. Demoſth. Pro corona, βραστωνείᾳ καὶ παιδιᾷ μᾶλλον καθ' ὑμῶν οὐκ εἶξα, οὐδ' ὑπεχώρησα. Vt autem in duobus illis locis dicitur aliquis cedere irato, ita in hoc Thucydidis, cedere iræ: lib.1, εἶξαι τῇ ἡμετέρᾳ ὀργῇ. Item εἴκειν τινὶ & δίκῃ τινὰ oppoſita apud eundem. A quo etiam dicitur libro 1 & 2, εἴκειν ταῖς ξυμφοραῖς, Cedere calamitatibus, vel potius Succumbere. At verò apud Xenophontem εἴκειν ταῖς ζημίαις, Budæus vertit Mulctæ metu cedere. Apud Homerũ cũ datiuis, δημοῒ, μύθῳ, κεφαλῇ, alíſque nonnullis, redditur itidẽ Succumbere à quibuſdã, ab aliis Cedere. B. certè ἔικειν vertit Cedere, Non reſiſtere, Vinci, in hoc illius verſu Od. ξ, Ἐνθ' ὑπερεἴξαντες, ὅτ' ἄμμε μάλιστα μάχεσθαι. Addit verò & interpr. hanc, Incontinẽtia & improbitate acti. At ego huiuſmodi in locis lubentius verterim ἔιγω, Morem geto, vel Indulgeo. Quinetiam quod à Lat. dicitur Impotens iræ & Impotens animi, item Impatiens iræ, non puto aptius Græcè reddi poſſe quàm ἔιγων θυμοῦ vel ὀργῆς. Quod dicendi genus (quanuis alioqui poeticum ſit potius) obſeruani cũ apud alios proſæ ſcriptores, tũ apud Philonem De vita Moſis l.1, ἔιξαντος δ' αὐθαδείᾳ τῇ σαυτοῦ. In v, autem lex. ἔιγων ἔωμεν, apud Hom. redditur Pigritia detentus. Et alibi πενίῃ ἔιγων, Paupertate victus. vbi malim Paupertate impulſus.

Εἶγε σοι ἡ ὁδός, Cedo tibi via. Tale eſt εἶναι ὁ γέροντι ἔδρας ex carm. in v.l.

Εἰκτικός, Ad cedendum aptus, Facilè cedens. Themiſt. εἰκτικὸν opponit τῷ ἀντιτύπῳ, p.42.

C. Εὔεικτος, ον, ὁ & ἡ, Facilè cedens, Obſequens, Morigerus. VNDE Εὐείκτως, Cum prompto obſequio, Promptè.

C. Ἔπεικτος, Cedens, Procliuis ad cedendum. Item, Tolerabilis, Bud. ex Hom. & Gregorio. Heſych. quoque ὄπειπε exponit φέρε. Vide & Euſt.

C. Κατεικτός, ός, ὁ & ἡ, Cedens, Obſequẽs, Morigerus, in v.l.

C. ΠΑΡΕΊΚΩ, Cedo. Plut. in Camillo, χωρίον ἀπότομον καὶ χαλεπὸν, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ μᾶλλον ἤδεσαν ἀναβῆναι πειρωμένων αὐτῶν ἀνδράσιν εἴκουσι καὶ παρείκουσι, id eſt Cedentibus conatui ſcandentium militum, Bud. interpr. Exponitur & Concedo, Permitto, Facultatem do, vt ὅσ' ἂν αὐτὸς ἐθέλῃς παρείκω, apud Plat. in Theæteto. Sic apud eundem De leg. l.11, λεκτέον ὅπως αὖ ἡμῖν παρείκουσι θεοί. Et apudeundẽ De rep. lib.2, ἐάν γ' αὖ δύναμις παρείκῃ. Sed dicitur & impersonaliter ὅταν παρείκῃ, Quum daretur occaſio. Et οὐκέτι παρείκει cũ infinit. ex Plat. Non iam natura cõparatũ eſt, Nõ iã facile eſt & promptũ. Et ὅσον αὖ δυνάμεθα καὶ ἐκάστῳ παρείκῃ, Prout cuique promptum fuerit, Pro facultate quam quiſque adeptus fuerit. Vide Bud. p.550.

C. Ὑπείκω (ET Ὑποείκω etiã apud poetas) Cedo. Thuc. 1, ὑπανθοῦσι πάντα τοῖς Λακεδαιμονίοις, καὶ οὐκ εἴα ὑπείκειν. Soph. ὑπεικτέον πομπῇ. Exponitur & Obſequor, vt apud Apoll. Arg.2, θεσπεσίοις γὰρ ὑπείξομαι. Sic verò & ὑπείξομαι apud Hom. Il.α, — εἰ δή τοι πᾶσιν ὅδ' ἄρχει ὑπείξομαι, ſi tibi in omni re obſequar, vel Morem geram. vbi accuſ. regitur à ſub. præpoſ. εἰς vel κατά. In hoc autẽ Eurip. loco, οὐδὲν ὑπεῖκον χώρᾳ, redditur Locum dans. Sic apud X. ὑπεῖξαι λόγῳ. Ab eodẽ dicuntur ὑπείκειν quæ ſunt χαλᾶσθαι & ὑχεῖν id eſt Cedere tactui, Non reſiſtere tactui, inquit B. ¶At ὑπείκω σοι τὴν ἕδραν, Cedo tibi ſede, ex Plut. Apoph.

Ὑπείκω dicitur interdũ à poetis, eadẽ ſignif. vt Hom. Il.η, ἵνα δὴ ὑπείξομεν ἀλλήλοισιν. ¶At quod affertur ex Apoll. l.2, καχλάζων ὑπέιξε de fluuio, pro Manabat ſtrepitans, ſuſpectum eſt.

Ὑπαγωγή, Ceſſio. Item Obſequium. Ex Plat. De leg. ET Ἀνυπείκτως, Non cedens, Inobſequens, Immorigerus.

C.2. Ἀντυπείκω, Viciſſim cedo, Viciſſim do locum. ex Plut. in Pol. præc.

AT Εἰκάθω ET Ὑπεκάθω Attica cenſentur pro ἔιγω & ὑπείκω, ſicut διοικάθω pro διώκω Apoll. Arg.1, ὁ μὲν Κρόνῳ ὤκαθε πομπῆς. Soph. Electra, οὐκ αὖ δόρυς ὑπεικάθομι. ¶ Ἐκὼν etiam ſunt qui dictũ putent tanquã ἔιγων. Dicitur autẽ aliquid facere ἑκὼν qui ſpõte illud facit, vel Sciens prudẽnſq; & certo propoſito, nõ coactus, aut temere. Il. ν, Ὅστις ἐπ' ἦμαρ τῷδε ἑκὼν μαθέτω μὰ χιδής. Dem. in Mid. αὐτὸν μὲν ἑκὼν βλάψῃ, δίκαιον· αὐτὸν δ' ἄκοντα, ἄτοπον· τὸν βλάβος ἀλλότριον ὀφλήσειν. Soph. Aiace, ἐμοῦ μὲν οὐχ ἑκόντος, Me nõ volente, Me inuito. Plat. ἑκούσης δ' πόλεως, Non inuita ciuitate. Dicitur & ἑκὼν εἶναι, item ἑκόντος εἶναι, vacante hoc infin. qua de re lege B. p.395. HINC Ἑκοντὶ aduerb. Vltrò, Spõte, Voluntariè. Phocyl. Μήτ' ὀπορινόμενος μήτ' ἀγαθὸς μήτε τι ἑκοντί. ET Ἑκοντίῳ pro eodem ex Arriano, τίνα μέντοι φῶ τοσαῦτα μοῦνα γένη ἑκόντια ἐκδιδόντας τοὺς ἀποπεμπτοὺς κατόχους. ITEM Ἑκών datiuus qui à poetis aduerbialiter ponitur cũ genit. Heſiod. Ergon initio, Διὸς μὲν γὰρ ἑκόντος ἴσαν. Voluntate Iouis, Ita volente Ioue. Exponitur verò & ἴσαν apud Hom. ET Ἑκητί, itidem pro

ἕνεκα. vt Eurip. Medea, ἕνεκα γάμων τῶν Ἰάσονος, Nuptiarũ causa, Propter nuptias. ΑΥ Ἑκούσιος, Nomen vtrisque scriptoribus commune est, pro Spontaneus, Voluntarius, Consultò factus, non per imprudentiam. Aristot. Ethic. 5, λέγω δ' ἑκούσιον ὃ αἴτιος ὢν αὐτὸς ἐν αὐτῷ ὄντων εἰδὼς καὶ μὴ ἀγνοῶν φέρεται. Apud Phil. ἑκούσιος κίνησις, Spõtaneus motus, seu voluntarius. ἑκούσιος συμμαχία ex Aristide, Auxilium quod sponte fertur. Et ἑκούσιον ἀδίκημα, Platoni, itidémq; ἑκούσιος φόνος Isocr. & Demostheni deiis quæ sponte quis perpetrarit. Ex Dioscautem ἑκουσία γνώμη συνσφίρεται, pro Suapte sponte. Item τὸ ἑκούσιον substantiuè pro libero arbitrio apud Philonem. Dicitur & de persona: vt ἑκούσιος ἀπῆλθεν, Thucyd. pro Sponte obiit. Sic ἑκούσιοι σύμμαχοι, Qui sponte auxilium ferunt. ΕΤ Ἑκουσίως, aduerb. Sponte, Vltro. ΕΤ Ἑκουσιάζομαι, pro Sponte offero: ΥΝΔΕ Ἑκουσιασμός, Spontanea oblatio, ex Græcis Bibl. interpr.

C. Ἄϊκων, ΕΧ QVO Ἄϊκων, in prosa vsitatum, Inuitus. Il. α, — αἰπλὼν ἄϊκοντος ἐμεῖο, me inuito. Sed dicitur etiam aliquis facere quidpiam ἀίσσων vel ἄκων, pro Imprudẽs facere, vel, Per imprudentiam facere. Dem. ἀδικεῖ τις ἑκὼν; ὀργὴ καὶ πρόνοια κατ' αὐτό. ἐξαμαρτάνει τις ἄκων; συγγνώμη αὐτῷ ἀπὸ προνοίας τούτου. Fœmininum ἀίκουσα, & ἄκουσα. ΗΙΝC Ἀίκοντι, Inuitè, Ingratiis. ΕΤ Ἀίκητι dat. huius qui opponitur præcedenti Ἑκητι, & aduerbialiter itidem ponitur, sed cum genitiuo: vt ἀίκητι θεῶν, Odyss. γ, Inuitis diis. ΗΥC referendum videtur Ἀικάζω poeticum pro Cogo. cuius pass. Ἀικάζομαι, Cogor. vnde partic. αἰκαζόμενος apud Hom. Od. σ, Καὶ τὸ φέρει αἰκαζόμενος πτολέμῳ ὑφι δαμείς. Alii tamen contrà volunt ab αἰκάζω esse αἰκαστί, deinde αἰκαστί, ex quo αἴκητι. Sed vbi ἀκάζω inuenient, ex quo itidem ἄκητι formare possint. ΑΤ Ἀκούσιος ΕΤ Ἀκούσιος opponuntur præcedenti Ἑκούσιος. significant enim Non voluntarius, seu Non vltroneus, Ex voluntate nostra non proficiscens. Herodot. ἀκούσιον ἐγίνετο αὐτῷ τὸ πολέμιον. Sic Luc. De Syria dea (quod opusculum Ionica itidem lingua scriptum est) ἐμὲ γὰρ εἶλεν τούτῳ συμφορῇ ἔχεσθαι, μᾶλλον δὲ οἱ κύνες ἀκουσίῃ. At communi vsu ἀκούσιος dicitur. Isocr. ad Nicoclem, πόνοι ἑκούσιοι & ἀκούσιοι. Sic φόνος ἀκούσιος cui opponitur ἑκούσιος. Apud Luc. autẽ ΧΥ τὸ ἀκούσιον, Per imprudentiam, Nõ cõsultò: in dial. cui ἀλιεὺς inscribitur, γυμνοῦσθαι αὐτὸ ΧΥ τὸ ἀκούσιον, ἰδόντα πεδίλοις χρυσοῖς. ΕΤ Ἀκουσίως, Inuitò, Præter voluntatem, Per imprudentiam, Non consultò.

ΕΙΛΕΩ, F. ἥσω, Coarcto, Cogo, Concludo, In angustum redigo. Bud. ll. φ, de Troianis Achillẽ fugiẽtibus, — ἡμίσεις δ' Ἐς ποταμὸν εἰλίσσετο βαθύῤῥοον. Il. β, ὡς δὲ τὴ πολυζύγῳ λιμνῇ ἄλλαι Χειμερίαι εἰλίουσιν ἐρινεὸν ἢ ἐπὶ καλὸν. vbi schol. exponit συνελίωσι. i. [in portu] conclusam detinuerint quominus nauigari possit. vnde in ἀποδόσει subiicit, Ἐνεκλείσθησαν. Bud. hic interpr. Coegerint in angustum & progressu arcuerint. Arrian. 160, ᾗ εἰλῆσις ὑπὸ τῇ ἀσπίδι, ἀνίσωσις, Conditus sub scuto, B. Erotianus εἰλεῖν dicit Attici esse, & signif. συνελεῖν, συνέχειν. | Eust. exponit συστρέφω εἰς ὃ ἦθελε σφιγκτόν. Pausaniæ enim εἰλεῖν esse σφιγκτόν, πιέζειν, maximéque id dici de liquidis, vt vuis aut oleis: & εἰλεῖν eidem esse τὸ συνέχειν εἰς ταυτὸ σαφυλάς, alium autem πιέζειν dicere εἰλεῖν esse ὁπωρίζειν ἐλαίας ἢ σίμφυλα. | Item Verso, Circumago. Apoll. Ar. Νῆα δ' ἔπειτα φέρεις εἱλιπόδα, id est περιστρεφῆ, vt schol. exponit. | Item, Inuoluo, Circumuoluo. Athen. l. 7, de piscículo, Θεόφιλος παίπαλον εἶλεν, ἁλιεῦσι δὲ ἦεν, Σπαργανίσκος δὲ πᾶσιν ἐφίζανον, Ἐνέκρυφα δ' ὡς σφαῖρ' ἁλιὸν ἐν πολλῇ πόρφυρι. Scribitur verò in his duobus locis aspero spiritu, contrà quàm in exemplis antè citatis: adeo vt in v. l. εἱλίω cũ spiritu aspero, exponatur, Verto, Volvo: item Implico, Insinuo: at εἰλέω cũ tenui, In arctum cogo, In angustum redigo, στενοχωρῶ. PRO QVO Ἰλέω quoque apud Hesych. scribitur. ἰλέσται enim exponit στρέφονται: at ἰλέωσαν, ἔχωσαν. prius. n. aspero, posterius tenui spiritu apud eum notatur.

Εἰλοῦμαι, Circumplicatus sum & inuolutus, vt terra circum axem mundi. B. ex Plat. in Tim. εἰλουμένῃ περὶ τὸν διὰ παντὸς πόλον τεταμένον. | Item Versor. Herod. Eut. de altera ibis specie, τῇ δ' ἑτέρῃ πολλῷ μᾶλλον εἱλυμένων τὰς αἰθρώπους, Earum verò quæ hominibus magis obuersantur. At Valla ibi vertit, Earum quæ pedes humanis similes habent. Apud eundem Herodot. εἱλοῦνται χῆρες ἀμφὶ exponitur in v. l. Circum fata feruntur. | Εἱλοῦνται Hesychio est κρύπτονται, κακουργοῦσι.

Εἴλημα, ατος, τὸ, Inuolucrum, Integumentum. Athen. l. 12, ex Anacr. de Artemone, καὶ φιλοῖ πλευρῇσι βοὸς νεόπλευτον εἴλημα κακῆς ἀσπίδος.

Εἴλησις, ιως, ἡ, idem quod στρόφη, Apoll. schol.

Εἰληδὸν, aduerb. Suidæ idem quod σωληδόν.

C. ΑΝ Εἰλέω, ῶ, Euoluo, id est Inuolutum explico. vt ἀνειλημένα τὰ γράμματα δίδου, Plut. in Conf. Vel pro εἱλίω, Voluo, Voluto. Sic & ἀναπολίττω vtranque significationem habet. A Latinis Reuoluo etiam dicitur interdum pro Euoluo, id est Inuolutum explico. Ἀνειλίσσομαι pass. Euoluor, vel Voluor. Hesychius autem ἀνειλημένης exponit ἄνω εἱλυσμένης.

Ἀνείλημα fit ab hoc verbo, id est Euolutio, vel Inuolutio aut Inuolucrum. vnde ἀνειλήματα dicuntur τρόφοι, id est tormina, ab Hippocr. non ἀνηλήματα per μη, vt legitur apud Varinũ, & in v. l. Græcol.

C. ΔΙ εἱλμὸς, ῶς, ὁ, Turbo. sic enim Ficinum apud Plat. l. 5 De leg. vertisse annotat Bud. πνεύματα σκιρτῶντα καὶ δινεῖται σφόδρα. Idem tamen Ficinus εἱλμὸς vertit. Æstus apud eundem Plat. Videtur autem hoc verbale esse tanquam à Δ Ἰνεῖλέω.

C. Ἐ Νειλέω, Implico, Inuoluo. Philo De mundo, ἅπαν σωμα ἐνειλούμενον ὑφ' ἧς καὶ δέδεται, μᾶλλα πλαγίως καὶ κραταιῶς ἐνειλουμένης, firmissimè in eis atque validissimè implicita sit. Synes. epist. 105, ἐνειλούμενον τοῖς ἐφ' ἑκάστοις τὰ γεώδη μηδὲν ἀνιέναι, implicatum & inuolutum negotiis ad terrena trahentibus. Artemid. in 1 Oniroer. δρῦς γὰρ τὰ βρέφη καὶ ἐνειλούμενα τὰς χεῖρας τυγχάνει. Apud Plutarch. verò in Cæs. de cæde Cæsaris loquente, δεινὰ ἐνειλεῖτο ὡς αὐτὸν ἕκαστον ἐνειλεῖτο ταῖς πάντων χερσίν. ἅπασαι γὰρ ἴδιοι κατόρξαι καὶ ἰδιοπαθεῖαι τῷ φόνῳ, Bud. exp. Versabatur.

Ἐνείλημα, ατος, τὸ, Volumen, Inuolucrũ. Ioseph. τῶν βιβλίων λύσαντες τὰ ἐνειλήματα.

C. Ἐ Ξειλέω, Explico, Euoluo. vt ἐξειλῶν τι βίβλον, reuoluere librum, ἀνελίσσειν. Bud. Idem ἐξειλεῦσαι ἴχνη εἰς πόφυρα δικτὰ καὶ πεκτὰ, Euolutes vestigia, ex Xenophonte affert, de canibus leporis vestigia explicantibus sagaciter. | Ἐξειλῶν Hesychio est ἀπαλλάττων. | Ἐξειλῆσαι Alexandrini dicunt ὅτι τῇ ὀπῇ φυγών, vt tradit Etymologicus, fortasse (vt addit) ἀπὸ τῆς τῶν παλαίων αἰχμαλώτων ἑαυτοὺς. sic enim Platonem l. 7 De legibus loqui de lucta, τὸ ὑπ' αὐτῶν ὀρθῆς πάλης, μετ' αὐχένων καὶ χειρῶν ἐξειλίσσειν μὴ φιλοτεχνίας τε καὶ κατασκευῆς δεομένην. VBI Ἐξειλεῖν à Ficino & Corn. vertitur Motus.

C. Κ Α Τειλέω, In orbem conglobo & colligo in arctum. Bud. ex Plut. Camillo, ὥσπερ τὸ μὲν πλῆθος ἐπεκρύπτετο, τὸ δ' ὁρώμενον δεκὰς ὑπὸ δόξης εἰς χορεῖα συνεστηκὸς πυκνοῦτο. | Item, Inuoluo. Idem Bud. ex Luciano, κατειλῆσθαι ταινίαις τὴν κεφαλήν. Apud Herodotum autem κατειλῆσθαι εἰς Μέμφιν exponitur Quum se recepissent Memphin.

C. 2. Ἐγκατειλέω, Inuoluo, Implico. πνεῦμα ἐγκατειλήφη τῆς γῆς κοιλώματα, ventus se insinuauit in terræ cauernas. Vulg. lex.

C. Π Ε Ρ Ι εἱλέω, Circumplico, Circumuoluo,

Περιείλημα, ατος, τὸ, Inuolucrum.

Περιείλησις, ως, ἡ, Circuitus. q. d. Circumuolutio. v. l.

C. ΠΡΟΤ Ειλέω, ῶ, idem quod συστρέφω, Suidæ. PRO QVO Προσειλέω in prosa dicitur.

C. ΣΥΝ Ειλέω, Coarcto, Cogo. Theophrast. De caus. plant. cap. 19, lib. 3, ἃ τὴν ἀδιεξοδον τροφὴν συνειλεῖται ὅτι πᾶσι εἰσπίθας αὔξει τὸν βότρυν, id est coactum alimentum, vt Gaza interpr.

Εἱλὼς, οῦ, ὁ, Voluulus seu Conuoluulus; vt quidam interpr. Ileus Plin. Morbus est intestinorũ in quo flatus frigidus in intestina insinuatus, nec per superiora nec per inferiora egredi potest, sed μίμνει ὀπτιλυόμενον ἐν ἑλίσσοις τῆς αὖθι εἱλῶνος· ἔστιν καὶ τὸ πάθος ὀπτικὸν ἔχει εἱλεὸν, vt docet Aretæus: seu quoniam anfractus intesti-

notũ εἰλεῶται, vt Actuar. tradit. Scrib. Larg. interpret. Inflationem tenuium inteſtinorum: at Marcell. empir. Inflationem omnium vel plurimorum inteſtinorũ. Celſus lib. 4, cap. 3, Diocles Caryſtius (inquit) tenuioris inteſtini morbũ χορδαψὸν, plenioris εἰλεὸν nominauit. A pleriſque video nunc illum priorem εἰλεὸν, hunc χορδαπὸν nominari. Gorræo eſt tenuis inteſtini obſtructio peracuta & dolorifica, nihil ſinens deorſum deſcendere. addit verò idem, nihil vetare etiam in craſſiore inteſtino obſtructionem eiuſmodi fieri, vt ſcribat Galenus comm. 2 in l. 3 Epidem. Alio autem nomine vocari χορδαψόν. Aret. tamẽ à chordapſo diſtinguit. ¶Eſt & vitis ſpecies quam Hippias Rheginus βλίτιον nominari tradit apũd Athen. l. 1. ΕΤ Γλεὼς, idem quod εἰλεὸς, ſeu (vt Heſych. exponit) ὁ τῶν ὀπώρων ἀποκοπμός. ¶Item Vuæ ſpecies quædam, eidem Heſych.

Εἰλεώδης, ωδης, ες, Ileoſus. οἱ εἰλεώδεις ab Aretæo vocãtur qui ileo laborant.

¶Εἴλω, ΣΕΥ Εἴλλω, idem quod εἰλέω. i. In anguſtum cogo. Il. θ, Πλῆθεν ἀμὸς ἵππων τε καὶ ἀνέρων αἰζηῶν Εἰλεμένων εἰλεὸς ὣς ἀπάλαντος ὄρνῖ Ἕκτωρ Πεισήνορος υἱὸς. i. coactorũ, confertorũ, vt B. interp. ſeu (vt Heſ.) συγκροτουμένων, συνειλουμένων, συνπιπτόντων, συμπροσιόντων. ¶Hæc ſcripſerat, Verſo. Ariſt. Neb. Μὴ νῦν σεῦ σαυτὸν εἶλαι ἢ γοάμενον αὖτ' ἀλλ' ἀπαγχόνα ἢ φορτὸν ἐς τὸ αἴσχος, Ne tecũ verſes ſeu agites. ſeu, vt Suid. exp. ἀπόκλεισον, ἴσχναι. ¶Eſt etiã Arceo, Prohibeo. vnde εἰλόμενον Heſych. exponit εἰργόμενον, citans ex Æſch. Baſſaris. & εἶλλε apud eundem εἶρξε, κωλύει.

C. Α Νείλλω, idem quod αἰνιλέω. vnde apud Suid. αἰνίλατος exponitur αἰνιλῶτος: item αἰνίλικτος apud eundem συστρόφους, καὶ δυσλύτους ταῖς δόσεσι τύποις.

C. Ε Νείλλω, Implico. Thuc. l. 2, ὡς ἔρρουν καλάμην πολὺν ἐπὶ λοπὴν ἐπίκαιον ἐς τὸ διῤῥωμένον, ὅπως μὴ διέχοιμεν ὧν ἡ γῆ φορεῖτο. i. ἐμπλέκοντες, vt ſchol. exponit.

C. Ε Ξείλλω, Eiicio poſſeſſione. B. ex Dem. ἐκ τῆς Παστοῦς. 81, ὑποιῶ ὁ μὲ νόμος, ἐάν τις ἐξείλλῃ πρὸς τῆς ἐργασίας, ὑπόδικον ποιῶ. poſſet tamẽ hic etiã exponi εἴρῃ, κωλύῃ, vt εἶλλω ſuprà.

C. Κ Α Τείλλω, Coarctatũ & quaſi cõcluſum teneo, In anguſtũ cogo. vnde (neutraliter tamẽ, ſecus ꝙ ſuperiora) φωναὶ κατειλούσαι apud Erotian. ex Hippocr. quod exponit κατεχόμεναι: addẽs, Bacchiũ nõ rectè explicuiſſe παρὰ κωλυόμεναι: Phacã aũt Dioſcor. tradere, κατείλειν (ſic. n. ibi ſcribitur) eſſe τὸ καθύρχην ἢ κατακλείειν: vt ſignificet τὸ ἔσω χωρεῖν τῆς φωνῆς καὶ μὴ λίαν ἀκουόμενον.

¶Εἰλινδέομαι, οῦμαι, Verſo, B. ex Alciphr. μέγα τι κακὸν οἱ ἐρῶντες ἡμῖν ἐπεισφέρουσιν ἢ τὸ δακτύλιον ἐπὶ κάμψεις εἰλινδούμενοι, verſates. ΥΝΔΕ C. ΕΝειλινδέω, Voluo, Voluto. Syn. συνειλινδῶ συγκαίνιδα τύχαις ἢ ἀναξέω, Inuolui, Volutari. Cic. de aruſpicũ reſpõſis. B. ΣΕΔ & Ἀλινδέομαι, οῦμαι pro εἰλινδέομαι dicitur. i. κυλίομαι, κυλινδοῦμαι, Voluor, Volutor. Cui" aũt. eſt Ἀλινδέω. i. κυλίω, Voluo. Plut. Ἵππος ὑπὸ βάρους διὰ κόνεως ἀλινδούμενος ἐφάνη. ΥΝΔΕ Ἀλινδήθρα, Volutabrũ, Loc" in quo equi volutãtur, πάντες οἱ ὧν ἵπποι ἀκμαλίονται, vt Ariſtoph. ſchol. exponit in hoc Ran. loco, ἀλινδήθρας τὰς ἰσχναλίσματα. Idẽ ſchol. itidẽ in Ranis illud, συκᾶ δ' ἂν πολλὰς ἀλινδήθρας ἐπῶν, exponit σωματοχὰς, τροφὰς, ἀπολλοῦσας, πλουτοῦσας. (ΑΤ Ἀλινδὸς Heſychio eſt δρόμος, Curſus) ΕΤ C. Ε Νἐλινδέω, Inuoluo. Hippocr. ἐναλινδέοντα πολλῶν συμφορῶν. ΑΤ Κἀλινδέω, vide poſt Κυλινδέω.

¶Εἰλύω, ΣΕΥ Εἴλυμι, F. ύσω, Verſo, Voluo. vt εἴλυε βύβλον, in Epig. Volue librum, ſlegendo. ¶Εἰλύομαι, Voluor, Repto, de homine ꝙ quũ incedere neqt, repit: vt apud Soph. Philoctetes dicit, ὦμοι βαίοις Νάρυκα δῆς ἄρακτος, αὐτὸς αὖ πάλας Εἰλυόμην δύστηνος ἐξέλειπον πόδα ἔρπειν οὐτ' ἄν. Ibidem, ἵππει γὰρ ἄλλοτ' ἄλλα, τοτ' ἐπ' εἰλυόμενος, πολὺς ἄπρ οἷς φίλας πήνας. ¶Item, Intego, Induo. Il. ο, περὶλ εἰλυμένος ὠκεῖς. Il. σ, εἰλυμένοι αὐχένα χαλκῷ. Od. ξ, πολλὸν εἰλυμένοι ὠκεῖς. ¶Item Inuolno, Occulto. Il. π, βεβλήκει καὶ ἄμπνα καὶ κενεῶνα Ἐκ πρυμνῆς εἴλυτο δόρυ μεσσηρὺς ἐς πόδας ἄκρας. i. occultabat, Abſcõditus & obrutus erat. Sic Od. ξ, ὑσμὶν δ' εἰλυμένος ἐν πυκάρῳ φαρέϊ εἰλυμένος πολλῷ. Apoll. Arg. 3, Τῶν ὑπὸ κραδίῃ εἰλυμένη αἴθετο λάβρῳ Οἶστρος ἔρως, Ardebat occultus ſub pectore. Notandũ verò alicubi vocabulũ hoc aſpero ſpiritu, alicubi (& quidem frequentius) tenui notatum reperiri.

Εἴλυμα, ατος, τὸ, Inuolucrum, Integumentum, Indumentum. Od. ζ, δὸς δέ μοι ῥάκος εἰμφικαλύψαι, Εἴπ' τοι εἴλυμα πάτριον ἔχες ὀτρύνῃ πῶσα. id eſt ἐπίβλημα, ἐπικάλυμμα ἱματίων. Apoll. 2, ὑμᾶς γυμνωσόμεθ', αἴκε κέληαι, Δευομένους ὅσπερ θ' εἴλυμα πεδὶ χροΐς.

Εἴλυσις, εως, ἡ, idem quod πόρεια. vt Soph. ſchol. loco antè citato annotat. Fuerit tamẽ potius Reptatio, quũ quis qua ſi voluitur & reptat quòd incedere nequeat.

Εἰλυθμός, οῦ, ὁ, Latibulum, καταδυσις, φωλεὸς, vt Etymol. exp. citans hunc ex Nicandro locum, Ὅτε κατ' εἰλυθμοὺς πεδιάδας αἰὲν ἰαύει Τρηχὺν ὑφαρπάζων θάλαμον ὀλοηρία τέκνων, Ἔνθ' εἰλυθμὸν ἔχησιν.

Εἰλυός, οῦ, ὁ, idem. Apoll. lib. 2, Θῆρες δ' εἰλυοῖ τε καὶ ξυλόχοις πολέμιοι, Οὐρῆας εἰσόκεν ἐπὶ λυθῶσι. ΕΤ Εἰλεός, pro eodẽ apud Poll. & Heſych. Scribit Pollux, εἰλεοὺς ſicut & χλοὰς, propriè ſerpentiũ eſſe, κατοχὴν δὲ ἐπὶ τῶν ἄλλων ζώων. Εἰλεὸς autem de aliarum etiam ferarum latibulis dici. ΕΤ Ἴλεως, pro eodem apud Heſych.

C. ΚΑΤειλύω, Intego, Occulto. Il. φ, καδ δ' ἵμασε αὐτὴν Εἰλύσσαι φαμάθοισιν. id eſt κατακρύπτω. Euſtath.

Εἰλύσσω, deriuatum ab εἰλύω, ſignif. itidẽ Intego, Inuoluo. Scribitur verò aſpero ſpiritu, vt Gaza & Chryſol. tradũt.

Εἰλυσπάω, ῶ, Voluendo traho. volunt enim hoc vocab. cõpoſitũ eſſe ex εἰλύω & σπάω. Εἰλυσπᾶς verò propriè dicuntur vermes & ſerpentes qui ſeſe in arctum colligentes & poſteriora attrahentes, progrediuntur. Quod eleganter Virgil. expreſſit de ſerpente loquens, -tractu ſe colligit anguis. Pollux lib. 5, titulo περὶ τῶν συρφέσθαι τὸ σῶμα καὶ ἀπλῶσαι, poſtquam veluti ſynonyma enumerauit εἰλαγγῆν, σπωλεύειν, σπωλεῖσθαι, συρῆν, συσπειρᾶσθαι, συστρεφᾶσθαι, συγκάμψαι, addit, τὸ εἰλυσπᾶν ſimile aliquid ποιεῖν. ΥΝΔΕ Εἰλύσπημα, eiuſmodi motus. Euſt. (Scribitur verò ΕΤ Ἰλυσπᾶν per i ſimplex, vt annotat Euſtath. ex Rhetorico lex. multa vocabula eiuſmodi duobus modis ſcripta fuiſſe apud antiquos, vt ἐρίων & ἰρίον, ſic εἶλω & ἴλη.) ΕΤ C. Κατειλυσπᾶν idẽ quod εἰλυσπᾶν.

Εἰλυφάω, Verſo, Torqueo. Il. α, Ὡς δ' ὅτε πῦρ ἀΐδηλον ἐν ἀξύλῳ ὑλάσσῃ ὕλῃ, Πάντῃ τ' εἰλυφάων ἀέπνους φέρει. Heſiod. Theog. οἱ δὲ κεραυνοὶ ἔκπεμπόμενοι βροντῇ τε καὶ ἀστεροπῇ πεπότηνται Χειρὸς ὑπὸ σκαρφῆς, ἱερὸν φάος εἰλυφόωντες. ΕΤ Εἰλυφάζω, pro eodem. Il. υ, Πάντῃ κλονέων ἀέπνοος φλὸξ εἰλυφάζει. ¶Neutraliter quoque ponitur pro paſſiuo. Heſiod. Aſp. Τῶν δ' αὖτ' ἀμφοτέρων δεινὸν σέλας εἰλύφαζε Χειρὶν ὑπ' ὀμφῶν, Eminus verſabatur aut torquebatur.

ΕΙΛΑΡ, Propugnaculũ intra quod nos cõcluſos cõtinemus ad vim extrinſecus arcendã. φύξιμα, ἔρυμα, φραγμὸς, φυλακὴ, ἀσφάλεια. ſic. n. à grãm. exponitur, deriuatibus ab εἰλέω ſeu εἴλω. i. συλλέω, εἴργω, κωλύω. Il. ξ, Τεῖχος μὲν δὴ καταφθίσται, ὡ ὑπιπιθοῦ Ἀργείοισι πᾶσι τε καὶ αὖτ' εἴλαρ ἔσεσθαι. Il. ω, πύργους ὑψηλοὺς εἴλαρ πολλά τε καὶ αὖτ'. Et alibi apud Euſt. κύματος εἴλαρ, quod exponit τὸ σῶζειν τοὺς πόνους ἀπὸ τοῦ ὕδατος τὸ πλῆθος. Apud Suid. ſcribitur εἶλαρ, ſpiritu aſpero.

ΕΙΛΑΜΙΣ, ίδος, ἡ. Plur. num. εἰλαμίδες Polluci dicuntur μηνίγγες (i. membranæ) duæ cerebrum ambientes, inde vocatæ ὅτι σῶζειν μέλλουσι τὰ λογιστικά.

ΕΙΛΗ, ης, ἡ, Agmen, Grex. ab εἰλέω quod eſt In arctũ cogo, Congrego. vt κατ' εἴλας, Gregatim apud Herodot. Et εἰλαὶ ἱππέων, Agmina equitum. Euſt. eſt ἡ πᾶξις, Suidæ ἡ ὅτι τὸ πάχμα τῆς ἡμιόνου καὶ τοῦ ἵππου πλῆθος, apud antiquos vſitatam fuiſſe tradit ex lex. rhet. Euſt. ſimul annotãs ΕΤ Ἴλη pro eodẽ ſcribi: quæ ſcriptura præcedẽte lõgè vſitatior eſt: ſed alterã etymologiæ cauſa præpoſui. Plut. Lycurgo, de adoleſcentibus Spartanis, ἐπιβουλεύειν δὲ ὁμοῦ κατ' ἴλιν καὶ ἀγέλην ὅτι σκάδωσι, καὶ αὐτοὶ συνοφρύεσθαι τὸ πρὸς τὸν Εὐρώπην πρωτεῖον καλάμου, i. Gregatim, Agminatim. Callim. hymno in Dianæ balnea, Ἔξιθ' Ἀμαζονικὸν πεδὸς ἴλαδον ἵππιον ἴλαν, Παρθενικαὶ μεγάλων πατρίδες Ἀσσυρίων, i. nympharũ φρουρεῖα & ἄθροισμα, ſchol. Soph. Aiace, μία ἡ ὁπλιτικὴ αἰδὼς ἴλη ἢ ἵππασιμὸν λόχμην φερόντων, i. σύστημα, vt ſchol. annot. dicẽs proprie eſſe φρουρεῖα. Peculiariter verò ἴλαρχος vocabulũ militare eſt, i. agmẽ ſexaginta quatuor equitũ, vt in ord. mil. exp. Alã alii interpr. alii turmã. ΗΙΝΕ Ἰλάρχης, ου, ὁ, Præfectus agminis equitum 64. Turmarius, vt v. l. interpr. Ἰλάρχαι ibidem, Præfecti elephantis octo, hoc

est Turmæ princeps. ΥΝΔΕ Ἴλαρχία, Functio illa. ΕΤ Ἐπιλαρχία, Dux turmæ, seu Agmen militum 118, vt in Ord. mil. annotatur. ΕΤ Ἴλαδόν, Turmatim, Cæteruatim, Cõfertim, Magno agmine. Il. β, — Ἴλαδὸν ἐς ἀγορήν. Hesiod. Erg. Τλαὶ μάλ' ἀριστῆες ἐπιστρωφῶσι ἰλαδὸν ἔστιν ἰόντα Ῥηϊδίως. A

ΕΑΑ Α, ᾶος, ὁ καὶ ἡ, Procella, Turbo. Ex ἄημι id est spirare, & ιλάω id est conuoluere, seu intorquere. Vnde & exponitur ἄημα συστροφή. Il. ν, Οἱ δ' ἴσαν ὡς ὅτε κῦμα κέλαινα ἀΐσσῃ. Il. λ, — ὑφρίσσῃ Ἴσους ἀέλλας. Iliad. β, — ὣς δ' ὅτε κῦμα ἄελλαι Χειμέριαι ἐλίσσωσιν. In quo loco formam etymologiæ esse vult Eustathius, quòd ἄημα deriuetur ab ιλάω. Sed tenendum tamen quod dixi, ex ἄημι & ιλάω fieri, non ex ιλάω dun taxat. Secundum autem hanc etymologiam ἄελλα esset turbo velut crispans mare: nam & obseruant auram dici crispare mare, pro ιλάω (vnde fit ἄελλα) sicut & crispus dicitur capillus, ἰλαδὸς, συστροφώδης. Quod & Recrispo dicitur. vt in hoc versu quem Marcus Seruius citat in centimetro, Tenera recrispat aura tremulos sinus freti. Nam errorem esse in vulgat. edit. contendo, quæ habent, Tremulo sinu freti. B

C. Ἀελλόθριξ, ιχος, ὁ καὶ ἡ, Densos habens capillos, apud Sophoclem. Fortasse significat habentem capillos variè intortos & crispatos. Quæ significatio eo magis mihi arridet quòd itidem apud Latinos crispus capillus dicatur, & tortus seu intortus, pro ἰλαδὸς: & aura crispare mare, pro ἰλάω. vnde & ἄελλα. C

C. Ἀελλοπρόχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cum procella seu procellis pugnans, vt κέρδος ἀελλοπρόχου, Lucrum cum procellis certans. Id est, lucrum cuius gratia cum procellis certandum est. Anthol. epigr. l. 3, — ὃν δὲ θαλάσσης Ἄλκιμον ἀελλοπρόχου κέρδος ἀειρομένου. D

C. Ἀελλόπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, Ex ἄελλα & πούς. qua si quis dicat ad verbum, Procellipes, aut Turbinipes. Id est, Velox tanquam procella. Philodemus in Anth. epigr. Κύκνου πόδων μᾶλλον ἀελλοπόδων.

Ἀελλόπους metri causa dicitur interdum pro ἀελλόπους, vt ἁρπύιαι pro ἁρπυῖαι. Iliad. ω, Ὃς ἔφατ' ὦρτο δ' ἔπειτα ποδήνεμος ἀελλόπους ἀγγελίηφιν. Eodem sensu alibi ποδώκεμος ab eo vocatur. q. d. ventipes, id est, pedes habens similiter vento celeres. ‖ Sed Nonnus declinauit ἀέλλοπος, (nam secundum hanc declinationem puto accentum collocandum in antepenult.) ἀελλόπου, ἀέλλοπον. quũ ἀέλλοπον πορείαν dixit. E

Ἀελλοῦς, οῦς, ὁ καὶ ἡ, Procellosus. ‖ Ἀελλοῦς ἵππους, Veloces equæ. Ταχεῖας, inquit Suidas: addens hoc esse tragicum. Hesychius autem vult (si mendo caret eius exemplar) ἀελλοῦς ἵππους esse apud Sophoclem in Œdipode tyranno pro ταχέων, id est velocium. Apud eũdem paulo antè est ἀελλαίων expositum ταχέων, fortasse pro ἀελλοῦς. alioqui ἀελλαίων genitiuus esset ab ἄελλα, vt μενεαίνων à μενοῦν. F

Ἀελλής, ήεσσα, ὁ καὶ ἡ, Procellosus, Turbinis in morem conuolutus. vt Iliad. γ, — κονίσαλος ὦρτο ἀελλὴς. id est δίκελον ἀέλλης συστροφώδης, vt ait Eustathius. hoc est, In morem turbinis conuolutus seu conglobatus pulvis. Virgil. autem pulueream nubem dixit. G

Ἀελλής, idem: vnde ἀελλήεσσα fœm. gen. Pro celloſa. Apud Nonnum ἀελλήεσσα πορεία, cita via & velox. vt ἀελλὴς exponitur ταχεῖα à Suida.

Ἀελλίω, ὦ. F. ήσω, Conuoluo, Vario. ἀελλῶν, στρέφων, ποικίλων. item σείων. Et ἀελλίουσα, καταστρέφουσα. Hesychio.

ΕΙ'ΜΙ, Sum. Præt. imperfect. ἦα, Eram. Fut. ἔσομαι, Ero.

Cætera partim ex sequentibus exemplis, partim ex grammat. pete. Hom. Il. ω. Μυρμιδόνων δ' ἐξ εἰμί, πατὴρ δέ μοι ἐστὶ Πολύκτωρ, Ἀφνειὸς μὲν ἔην, πολυπαίδης δὲ γέρων περ. Ἐξ δὲ οἱ υἱῆες ἔασιν ἐγὼ δέ τοι ἕβδομός εἰμι. Sed pro ἐξ εἰμί scribitur & coniunctim ἔξειμι Od. ι, Ἔξειμ' Ὀδυσεὺς Λαερτιάδης, ὃς &c. Il. φ, Ἔξεμ' ὀπὶ Παιονίην ἐριβώλακα. quibus in locis retrahitur in priorem syllabã accentus, ob elisum ι. (in hoc tamen posteriore loco sunt & qui pro ἔξειμι accipiant, de quo infrà) Eodem libro, Οὔτ' αὐτὸς νέος ἐσσί. vbi ἐσσὶ poeticum est pro εἶς, quo ipso vtitur alibi. vt Il. φ, Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν; Est & infin. ἔμμεναι vel ἔμμεν apud eundem itidem poeticus, sicut & ἔμεν, aliàque multa quæ docebunt grammat. Cæterùm obseruandum est Il. ω hoc loquendi genus, Οὔτοι πω τόδε γ' ὣς φίλον ἔπλετο πᾶσιν ἐμοῖσιν: ad verbum, Hæc ita sunt, pro Hæc ita se habent. Est autẽ in soluta etiã oratione frequentissimum hoc verbum, & variis modis. Ac simpliciter quidem pro Sum, vt πλούσιός εἰμι, vel πένης εἰμί. Sic ἄφρων εἰμι, vel μανὸς εἰμι: quæ etiam inuertũtur, vt εἰμὶ πλούσιος &c. Et cum neutro nomine, σοφὸν ἐστὶ καὶ λέγειν. Demosth. De Cherron. Tutum est dicere. Hũc autem aliõsque vulgares huius verbi vsus passim apud autores lector inueniet; adeo vt afferre exempla minimè necesse sit. At de cæteris dicam, ea exemplis probans. Primùm igitur vt Lat. dicitur cum genitiuo, Nõ cuiusuis est hoc facere: ita puto dixisse Thuc. οὐ πάσης ἐστὶ πόλεως ὑπομεῖναι. Idem verò dixit lib. 1, τὸ δὲ ναυτικὸν τέχνης ἐστίν, vt Lat. dici solet, Hæc res est artis, pro Artem requirit, vel Arte opus habet. At quod ex eodẽ affertur, ἔστιν ὁ πόλεμος ὅπλων, redditur, Constat bellum ope armorum. Vtuntur hoc verbo cum genitiuo, & vbi Lat. verbo Sum, cum ablatiuo. vt Aristoph. Pluto, Τοῦτο τῆ ἐμοῦ γε τοῦτ' ἐστὶ κἀμοί, Hoc sum ingenio, vel, Præditus sum hoc ingenio, seu his moribus. Aliquando verò τοῦ cum genitiuo reddi ad verbũ non potest: vt τοῦ ἐμαυτοῦ, Sui iuris esse, vel Mentis suæ potestatem habere, B. 84 ex Basil. (huic autem opponitur, ἔξω ἐμαυτοῦ εἶναι, pro Extrà se esse, Mente alienatum esse, Bud. 77) Interdum verò inter hoc verbum & genitiuum subauditur εἷς. vt Aristophanes, εἷς γὰρ τῶν φίλων, es enim amicorum: subaudi vnus. Vel, Es de numero amicorum. Idem, εἰμὶ τῶν ἑταίρων. Gallicè eodem modo loquimur, Tu es des amis, Tu es des leurs. Sic & Gregorius, καίγὼ τῶν ἐπαιρομένων εἰμὶ τὴν γέννην: Vt autem in his loquendi generibus subintelligitur εἷς, ita puto subintelligi ἰὼς, quum dicitur ab Isæo εἶναι Θερσιππίδου Ναύσιστρατ, & à Demosthene, Γλαύκωνος ὦν. Interdum verò additur πατρός. (Quòd si subaudiri ibi ἰὼς dixero, itidem δοῦλος subaudiendum esse apud Demosthenem dicã in Nicarétæ ἐκ τοῦ πρὸς Οὐάλεν. Budæus tamen, pag. 103 scribit, ὦν illic quidem esse pro γεγενήσθαι, sed hic pro δοῦλος ὤν. Vide & pag. 84. At verò quo dicunt Græci modo εἰμὶ τῆς πόλεως τῶν δή, (quo vtitur Plato) eodem Galli *Ie suis de cette ville*. nobis enim *de* genitiui est nota. Item, vt τῶν ἐμῶν εἰμὶ à Xenophonte dicitur pro Agnatus sum, ita Galli *Ie suis de la parenté*. (Budæus autem hoc loquendi genus figuratum èsse vult pag. 84, sicut & illud εἶναι ἑαυτοῦ) Denique, vt legimus apud Lucianum, πόσου δεῖ τοῦτο, (quo vtuntur & alii) pro Quanti pretii est, vel Quanti æstimatur, sic Galli, *De combien est il* cum *de* genitiui nota, vt dixi. ‖ Εἶναι cũ datiuo periphrasi seruit aliis linguis non vsitatæ: vt ἐμοὶ μὴ βουλομένῳ, pro Volebam, de quo alibi dictum est. Sic & ἐμοὶ ἀσμένῳ δεῖ χειμῶνι, pro ἀσμένῳ ἔχειν. At ex Philostrati Heroic. afferunt vulgata lex. εἰμὶ κοὐ τὸν Αἰνείαν τοῖς μάχαις, pro Haud secus atque Æneas in pugnis versor. ‖ De constructione autem infinitiui εἶναι cum datiuo, itidémque cum accusatiuo, lege Budæũ pag. 57 & 58. vbi & subaudiri aliquando docet. ‖ Seruit porro periphrasi hoc verbum non solùm cum illo dat. sed & cum participio, vt εἰμὶ πεπεισμένος pro πέπεισμαι. de quo lege Budæũ pag. 136. Alicubi verò infinit. εἶναι vacat etiam omnino, vt in ἐκὼν εἶναι, & τὸν τῶν εἶναι, vel τὸ τοῦ εἶναι, de quibus scribit Bud. pag. 394 & 395. ‖ Nonnunquam ponitur hoc verbum in indicatiuo modo, sequente participio, vt φαυλότερος ἦν δημοσίᾳ καὶ φιλοπότερος ὤν, Xenoph. ‖ Dicitur & πολλαχοῦ ὤν pro εἰμὶ, de quo vide in Πολλαχοῦ. ‖ Vtuntur præterea præt. imperfecto huius verbi pro præsenti, dicentes ἦα pro οἶδα. & apud philosophos, τὸ μὴ ἦα εἶναι, pro μὴ οἶδα. quorum exempla Bud. habet pag. 102.

Εἰσί τινες, Sunt qui, pro Aliqui. Sic εἰσὶ δ' οἳ. Item ἔστιν οἷς & ἔστιν ὅτε, necnon ἔστιν ὅτε, & ἔστιν ὅτε δ' ὅτε, præterea ἐν ἔστιν ὅτε, & οὐκ ἔστ' ἐφ' ὅτῳ, vide apud Bud. p. 1098 & 1099.

Εἰμὶ autem cum præpos. varias interpr. accipit. Cum ἐν interdum reddi potest ad verbũ Gall. sermone. vt ἐν πενίᾳ εἶναι, *Estre en pauureté*. q. d. Esse in paupertate, pro

pauperem esse. Tale est apud Xen. ὁ πλοῦτός μοι εἰμὶ κακός. Nonnunquam redditur Versor, vt εἰμὶ ἐν ἐσχάτοις κακοῖς, Isocr. Versor in malis, Constitutus sum in malis. Alicubi verò obseruaui (apud vet. præsertim scriptores) εἰμὶ cum ἐν habente nomen verbale, reddi debere verbo: vt ἐν δυνάμει εἰμὶ per δύναμαι, & ἐν ἀγωνίᾳ εἰμὶ pro ἀγωνιῶ, Thucyd. Sed alicubi cum verbali resoluitur in pass. verbum, vt ἐν ἀπαγγελίᾳ εἰμὶ, Demosth. in ἀπαγγέλλω, deferri. Sæpe verò εἰμὶ cum ἐν, signif. Occupatus sum. vt Pæd. lib. 3, & 6, ὁ Κῦρος ἐν τούτοις ἦν, In his occupatus erat. Vel (vt Bud. interpr.) Hæc agebat, Hæc accurabat. Εἰμὶ autem cum ὅτι & ὡς, aliisve præpos. vide in illis: eadem verò & ἐν ἑαυτῷ εἰμὶ, vide in Ἐν. A

Ἔστι, Licet, & ἦν, Licebat. Il. ξ, Οὐκ ἔστι σοὶ ἔπος πρὸς ἔπος ἀρίσασθαι. Odyss. ο, — ἔστι μὲν οὐδὲν ἰδεῖν, Ἔστι δ' ὑπερφιάλοισιν ἀνωΐστοις μνήσασθαι. Exempla autem huius significationis ex prosa, vide apud Bud. pag. 102 & 103. vbi & Latini Esse talem ostendit vsum.

ΑΤ Ἔστω in naturam aduerbii transiit. Ἔστω (inquit Bud.) apud Demosth. identidem pro Age verò, Iam vero. vt ἔστω. εἰ δέ τις ἐροιτό τις. Idem, ἔστω. ἀλλὰ τί Διὰ τὸν παῖδα τὸν Χαβρίου ἀφεῖδον; Addit significare apud eundem, (vt & apud Platonē interdum) Præterea. Affert & hunc eiusdem locum, ἔστω δὴ χρόνον ὕστερον. Perinde (inquit) acti dicat, Esto vt præteritorum ratio reddenda sit. vel, Hoc concedo. In v. lex. exponitur etiam Sit ita, & Sic fiat: vocatúrque aduerbium concedentis & permittentis. affertúrque ex Plat. De republ. 5, ἐγὼ δέ σοι ὡς ἔστι πᾶς γε αὐτοῖς μισοῦσιν εἶναι ἐρῶ, καὶ κατανόησαι ἐξ αἰτιῶν τοιῶνδε. Et ex Aristoph. ἔστω. πάρεμι· ὑπιδὼν τὸν πατέρ' οὐ φύσεως αἰδοῖας. Dicitur & ἴστω Plat. in Symp. B

Ὤν, (ΕΤ Ἐών poet.) Qui est, Ens. (non Existens) Interdum verò ὁ ὤν dicitur peculiariter de Deo, vt ostendit Naz. Ὄν pro ὄντως, vt ἄδηλον ὄν, pro ἀδήλου ὄντος apud Thucyd. Sed talia ex grammat. petenda sunt. Οὐκ ὄντες νόμοι, Leges nullæ & irritæ. Et ἡ μὲν οὖσα δίκη, Iudicium nullum. At verò δικὴν οὐκ οὖσαν, alio sensu dicunt, iustitium significantes. Vide Bud. p. 24 & 110. In vulg. lex. ἡ οὖσα πολις ex Demosthene, Salua & incolumis. In iisdem ἡ οὖσα ἀρχή pro vera, ex Platone: vt ἡ οὐκ οὖσα, pro falsa, ex Sophocle. Huc pertinet τὸ ὄν, pro vero, item pro veritate apud Plat. ἡ ἀληθὴς δόξα, τῷ ὄντι ἐξεύρεσις. Sic τὸ ὄν ἔχειν, Paus. in Corinth. Φαίης δ' ἂν οὐ τῆς αὐτῆς, ἀλλ' οὐ τῆς Θήβης, εἰ δὴ τὰ ὄντα λέγουσιν Ἕλληνες, Si veritatem dicunt Græci, vel Si vera loquuntur Græci. Xenoph. autem dixit ἀληθείᾳ τῷ ὄντι, in Œcon. pro Albior quàm reuera esset. HINC Ὄντως, ΕΤ Τῷ ὄντι, (& Τωόντι etiam, vt alicubi scriptum reperitur) ITEM Ὄντως aduerb. pro Verè, Reuera. Plato De republ. 1, ὁ τῷ ὄντι ἀληθινὸς ἄρχων. Idem in Timæo, ὄντως δὲ οὐδέποτε ὄν. quod Cic. interpr. Nec vnquam esse verè potest. Dicitur & ὄντως που, quod exponitur etiam Nimirum, Vtique. C

Τὰ ὄντα, Bona, Facultates. vt & τὰ ὑπάρχοντα. Plutar. in Antonio, ἀφηροῦντο δ' ἀθρόως αἱ δυνάμεις τὰ ὄντα. quod postea dicit οὐσίαν.

Οὐσία, ἡ, Essentia. Et secundum quosdam, etiam Substantia. Quintil. lib. 3, cap. 6, Ac primùm Aristoteles elemēta decem constituit circa quæ versari videatur omnis quæstio: οὐσίαν quam Flauius essentiam vocat: nec sanè aliud est eius nomē Latinum: sed ea quæritur. An sit. Hæc ille. Οὐσία pro ente & vno apud Platonē De rep. lib. 7, p. 95, inquit Bud. Alii Substantiam interpretati sunt. quod tamen distinguendum nonnulli putarunt. Sic & Bud. apud Phil. De mundo, οὐσίαν vertit essentiam, at ὑπαρξιν substantiam. Idem B. p. 137 C. οὐσίαν esse scribit rationem substātiæ, vbi καὶ τῆς ὑπάρξεως discernitur. Cicero in Plat. Timæo οὐσίαν vertit materiam, p. 21 Ciceroniani lex. Sic autem apud Phil. De mundo, οὐσία ἄπασης redditur Mundi materia incondita, & rudis indigestáque moles. (Cicero tamen alioqui pro οὐσίᾳ dixit potius Natura, vt annotat Bud.) Apud Aristotelem verò De mundo, vbi scribitur, πνεῦμα λέγεται ἥ τε ἐκ φυτῶν καὶ ζώων καὶ ὅλῳ πάντων διήκουσα ἔμψυχός τε καὶ γόνιμος οὐσία, exponitur Vis vitalis. Cæterùm quot modis dicatur οὐσία docet Aristoteles metaph. l. 4. Cuius interpretes de huius vocis interpretatione consule. Hoc certè constat, in interpretādis iis quæ derivata sunt ab hac voce, receptas esse à nomine substātia derivatas voces. HINC Οὐσιαστής, Substātificus, B. ex Areop. ET Οὐσιαρχία, Principium substantiæ vel substantiarum, aut Dominium seu imperiū in substantias seu essentias. Areop. τὸν εἰς τὰ πάντα τῆς θεαρχικῆς οὐσίας ἐκφοιτήσαντα. Sed & de Deo ab eodem dici testatur B. ET Οὐσιώδης, Substātialis, Essentialis. In v. l. τὸ οὐσιῶδες, pars essentialis, ex Gaza interp. at verò ex Polit. Essentiæ ratio. ET Οὐσιωδῶς, Substātialiter, Essentialiter. ΑΤ Ἐπουσιώδης, Ad substantiā accedens, vel Substātiæ adiunctus. Ita quidam ex Porphyrio. ET VERBVM Οὐσιόω, Essentiam do, Esse facio. At pass. οὐσιοῦμαι, q. d. Substantiari. Sed οὐσιωθῆναι τὸν λόγον ἐξ ἡμῶν Bud. interpr. Verbum Dei ex nobis substantiam sumpsisse. Idem οὐσίωσις vertit Substātia est. apud Philop. in Proclum, ἐπειδὴ μιᾷ ἐν τούτῳ οὐσιώσει ὁ ἀριθμός, ἐν τῷ εἶναι τὸ πολλαπλῆς διαιρετότητος πέρας ἐστίν. Greg. πῶς γὰρ ἐξ ἑνὸς τὸ πᾶν ἢ συνίστη, μὴ θεοῦ τοῦ πάντα καὶ οὐσιώσαντος καὶ συνέχοντος; ET Οὐσίωσις, q. d. Essentiatio, vel Substantiatio, aut Substantificatio. Ad exprimēda enim huiusmodi verba, fines linguæ Latinæ egredi necesse est. COMP. Συνουσιοῦσθαι, q. d. Consubstantiari. Pro Cohærere & cōiunctum esse substantiali ratione. Bud. ex Aphrod. ex quo afferturin v. l. συνουσιοῦται μὲν καὶ τῇ ψυχῇ pro Essentiæ animi est indita. ET NOM. comp. in ουσις terminata. VT Ἀνούσιος, Essentia carens. Quod de Deo dicitur à Damasceno, sicut & ὑπερούσιος. Bud. ex Areop. ἀλλ' οἱ μὲν αἰσύσιοι καὶ ἀζωΐας ὑπερπίπτουσι τὸ τοῦ ἐχειν καλῶς αὐτὸ εἶναι ὁ λόγος. ET Ἐνούσιος, q. d. Insubstantialis. Id est Substātiæ inhærens vel coniunctus. Quidam Innatus interpr. quia Hesych. συμφυὴς reddit. In v. l. vertitur etiam, Cū omnibus substantiæ propriis consistēs. B. autem ἐνούσιος exponit ἐνυπόστατος, Et Lat. Essentia subsistēs, vel Substantialis. eique opponi dicit αἰούσιος. ET Ἐπιούσιος ἄρτος Matth. 6, ὁ δὸς ἡμῖν τὸν ἡμῶν οὐσιῶδη καὶ ἔφοδον ἐπαρκῆ. vel (cum Suida) ὁ δὸς τῇ οὐσίᾳ ἡμῶν ἀρκοῦντα, Panis sustentādis nobis idoneus. Quæ interpretatio aptissimū quidē sēsum habet, (meo iudicio) sed similis significationis nominis οὐσίας exemplum desidero. Quidā Substātiuū, alii & Supersubstantialē reddiderūt cū vet. interpr. seu Supereссentialē. Fuerūt & qui Eximiū seu Egregiū verterint: q. d. non vulgarē sed eximiū illū qui de cælo mittitur. tāquā ὑπερούσιον idē sonāte quod ἐξαίρετον epist. ad Titū cap. 2. (nā ibi λαὸν περιούσιον quidā reddiderunt etiam Populum egregium, & quasi reliquas substantias antecellentē. quum tamē alioqui plures Peculiarē verterint.) Sed hæc omnia coacta sunt. ET Ἑτερούσιος, Alterius seu diuersæ essentiæ. cui opponitur ὁμοούσιος apud Greg. ET Μονούσιος, Cuius substātia sola est. id est Solus in suo genere & nihil suæ substātiæ simile habens: vt sol, luna, cælum, in v. l. ET Ὁμοούσιος, Eiusdem essentiæ, Consentialis, seu Consubstantialis apud Greg. ITEM Ὁμούσιος pro eodem in v. l. Sunt tamē qui distinguenda putent. VNDE Ὁμουσιότης, Consubstantialitas.

Οὐσία, & interdū plur. num. οὐσίαι, Substātia, Facultates, Bona. quæ simili appellatione, τὰ ὄντα etiā, nec non τὰ ὑπάρχοντα dicuntur. Dem. ad Phæn. ὥσπερ γὰρ ἀνδρεῖα ἂν δεινῶς μοι φαίνοιτο οὐσίας κεκτημένου. Et plur. idē, εἰ τὰς οὐσίας κεκτημένοι. Et ἔγγυος οὐσία, vide apud Budæum. Vertitur & Patrimonium: alicubi verò & Pecunia. HINC Ἐνούσιος pro πλουτοῦντι (id est Opulentus) teste Hesychio. ET Ἀπουσιάζω, i. Partē substantiæ meæ do. vt ἐδὲ εἰς ἢ ζωγραφίαν αὐτῷ ἀπουσιάσῃ, i. μέρος τῆς οὐσίας δώσῃ. inquit Bud.

Οὐσία, idē, quod σώματα, κτήσεις, vt schol. Soph. exp. illud Thrach. καὶ [ἐκλείπω] τὰς ἀπαιδευσίας τὸ λειπὸν οὐσίας. C

Ἄπειμι, Absum. Plutar. in Numa, ὃ δὲ μηδὲν ἀπεῖναι τῆς ἱκανῶν. Et cū genitiuo Aristoph. Neb. ὕπνος δ' ἀπείη γλυκὺς μοι ὄμμασι. Et inserta præpos. ἀπό, Aristot. Œcon. 2, ἀπὸ τῆς ἰδίων ἀπεῖναι. VNDE partic. Ἀπών, οὖσα, όν, Absēs, Fœm. est Ἀποῦσα. A QVO Ἀπουσία, ας, ἡ, Absētia. Item Defectus, ἀπόλειψις. Hesych. Ἀπουσία in foro seu iudicio dicebatur actio quædam intentata à litigatorum parte aduersaria iis qui suos ἀπελθόντας per cau-

sam invaletudinis vel absentiæ excusarēt, aut aliquam A sonticam causam habere causarentur. v. l. Pollux lib. 8 ἀπουσίας fieri soliram scribit περὶ τῶν αἰτιωμένων ὡς τοὺς ἀδικοῦντας ὅτι ὠφελοῦσι ἀρρωστίας ἢ ἀπουσίας.

C. ἘΝεῖμι, Insum. Aristoph. Pluto, τῆς χαὸς ὅπου πολὺς ἔνεστιν αἰ χύτραι. Thuc. 2, πᾶσα δὲ ἐνῆν ἀσφάλεια τῇ γεώμῃ. Interdum additur ἐν, ex abundanti: vt Xenophon, οὐκ ἔνεστιν ἐν τῷ ἐμῷ ὄπισθεν. Tale est apud Aristoph. ἄλφιτ' οὐκ ἔνεστιν ἐν ταῖ συλάκκαις. Et in prouerb. ἔνεστι καὶ μύρμηκι χολή. Affertur & ἐνεῖναι ἐν τούτοις pro Inter hos ero. Sed sine dat. & sine ἐν, vt ἐνεῖεν χρόνοι, Intererit tēpus, pro interiicietur. ET ἔνι pro ἔνεστι. Aristoph. Pluto, ἔνι γάρ τις ἔνι κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι. Et partic. Ἐνών, Qui inest. Xen. αὐτὸς ἐνὼν αὑτοῦ κρείσσων. Plato, ἐνὸν ἐν τῇ ψυχῇ.

Ἔξεστι, Licet, ἐξῆν. Demosth. καὶ ταῦτα οὐκ ἔνεστιν εἰπεῖν οὔτ' ὀρθῶς οὐδ' ὑβριστικῶς. Luc. ἔνεστί σοι φρίαδαι. ET ἔνι pro ἔνεστι. vt ὡς ἔνι μάλιστα πιεσθῆναι, Luc. ET συσκιάσασθαι ὡς ἔνι μάλιστα ἐπιλείπουσα, Herod. Ab huius partic. pl. τὰ ἐόντα significat Quæ facere licet, Quæ in nostra potestate sunt, vel Quæ sunt nostrarum virium. Vnde ἐκ τοῦ ἐόντος, Synes. Totis viribus, Quantum fieri potest. Sic autem accipi posse arbitror τὰ ἐόντα, Luc. 11, v. 41. nisi adiiciatur πάντα, quod ex aliquot exempl. annotatum est in editione patris mei. Dicitur pro eodem τὸν ἐόντα βίον ab eodem Synesio. ¶ At verò ἐὸν impersonal. Quū liceat, vel liceret, Quū fieri possit vt. Luc. ὡς οὐκ ἐὸν ἀπεραμόνους ἐπιρρῆναι. Herod. 8, ἐὸν αὐτοῖς τε σώζεσθαι καὶ πρὸ παιδεύεσθαι.

C. ἜΞεστι, Licet. cum infinit. vt ἔξεστι ζῆν ἡμῖν ἀρχῆς. Demosthenes, ἔξεστι ἁδελφὸν φιλεῖσθαι, vt dixit quidam Latinus poeta, Nobis non licet esse tam disertis. Xenophon dixit etiam, ἐκεῖνοι τοῖς κρατίστοις στωμυλίοις ὅτι τοῖς χείροσι ἔστιν. Interdum & sine infinitiuo: vt apud Isocratem Euag. τοῖς ἄλλοις τοῖς λόγοις οὐδὲν ἔξεστι τῷ τοιούτῳ, Nihil tale licet, vel Nihil tale conceditur. Et ἐξείη licéat, apud Demosthenem. Et infinit. ἐξεῖναι licere. ITEM ἐξόν, Quum liceat, vel Quum liceret. Pro quo ἐξεόν apud Herodot. HINC ἐξουσία, (vtà Licet fit Licentia) Potestas, Auctoritas, Ius. Quod Stoici dicunt, ἐλευθερία, ἔστιν ἐξουσία αὐτοπραγίας, Cic. vertit, Libertas, est potestas viuendi vt velis. Plutarchus & Herodianus ἐξουσίαν & δύναμιν copulant. Et apud hunc legitur etiam lib. 2, φθόνῳ δὲ τὴν δύναμιν τῶν ἡμετέρας ἐξουσίας. vbi Polit. vertit Imperium. Thucyd. ἐξουσίαν cum genitiuo πλούτου iunxit, vbi Licentiam commodius quis verterit quàm Potestatē. Interdum cum infinitiuo, ἐξουσίαν ἔχω κλύειν, Xenoph. Et ἐξουσίαν δίδωμι λέγειν, apud eundē. quod & ἐξουσίαν παρέχω dicitur. Cætera vide apud Bud. pag. 1040. HINC Ἐξουσιάζω, Potestatem habeo. Cum genit. apud Lucam cap. 22 Euāg. οἱ ἐξουσιάζοντες αὐτῶν, διφγῆται καλοῦνται, qui potestatem habent in eas. Et pass. apud Paulum, 1 ad Cor. 6, ἀλλ' οὐκ ἐγὼ ἐξουσιασθήσομαι ὑπό τινος, non redigar sub vllius rei potestatem. Sed ἐξουσιάζω affertur & pro Potestatem do, ex Ecclesiaste. At neutrius vsus verbi huius affertur ex classicis scriptoribus exemplum.

ET Ἐξουσιαστής, Dominus, itidem ex Græc. interpr. apud Esaiam. AT Ἐξουσιαστικὸς, Ex potestate procedens, seu autoritate, Autoritatem præ se ferens. vt ἐξουσιαστικὸς λόγος. Grammatici autem ἐξουσιαστικὰ verba appellarunt, ἄρχω, κυβερνῶ, βασιλεύω, & cætera id genus. ET Ἐξουσιαστικῶς, aduerb. Cum potestate, Imperiosè. Item Licenter. vnde ἐξουσιαστικώτερον pro Licentius, vel Maiore cum licentia, ex Polybio affertur, σωφίζειν τὸν Ἀπελλῆν πεπομφέναι τινὰ εἰς Χαλκίδα βέλτιον ἐξουσιαστικώτερον ἢ καθήκοντα διπλῶ. COMP. Αὐτεξούσιος, Sui potestatem habens, Qui sui iuris est & suæ potestatis. Cui opponitur ὑπεξούσιος. Et τὸ αὐτεξούσιον quod Latini theologi Liberum arbitrium appellarunt. Vide Bud. Comm. ET Κατεξούσιος, itidem Qui suæ potestatis est. quod tamen affertur sine exemplo. VNDE Κατεξουσιάζω, Potestatem exerceo. Matth. 20, κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν. ET Ὑπεξούσιος, Alterius potestati subiectus. q. d. Qui est sub potestate. Cui opponitur αὐτεξούσιος, vt dictum est. HINC Ὑπεξουσιότης, Subiectio. quo vtitur Theophilus in Instit. sicut & præcedente.

C. Ἔπειμι, Sum super, Superstо. Il. β, v. 259, Μασὶ' ἔπιτ' Ὀδυσῆι πάρα νῶμεσιν ἐπίπν. Ab aliis tamen accipi pro ὕστερόν

νει non ignoro. Aristoph. μετ' ἐμὲ γαῖς ἔπεσ' αἰωνίοις. Herodot. ἔπειτα ὅτι ἔωυτοῦ ἐπῆλθε χιλιάδες, Sunt insuper, Adduntur, vt in v. l. Et ἐφ' ᾧ πόλει ἔπειτι ex eodē Herod. pro Cui imminent portæ, Ibidē. Ex Demosth. autem ἔπεστιν ἀγαθὸν ἢ κίνδυνος pro ἔνεστιν, discrimen ineſt. sic & Hesych. ἔπι (quod ita dicitur pro ἔπεστι vt ἔνι pro ἔνεστι) exponit ἔνεστιν. vt exponi potest in aliquibus Homeri locis, vel Adest: aut etiam simpliciter Est. Il. α, οὔτε ἔπι δίης. Od. ξ, οὐδὲ ἔπι φευδεῖ. Item pro Sum post. vnde ἐπιόμενοι, Qui futuri sunt pòst, Posteri.

B C. ΜΕΤειμι, Intersum, Sum inter, Versor inter. Il. ν, παυροτέρῃσι μετῆσαν. Et ι, πολέσσι μετῆεν. Et Od. ξ, οὔπω ἔπι ζωοῖσι μετήομαι. At verò Il. β, οὐ γὰρ πάσσυδίη γε μεταστῆναι redditur Interceder.

Μέτεστί μοι τούτου, Sum particeps huius rei. Aristoph. Pluto, ὅσοις μέτεστι τοῦ χρηστοῦ τρόπου. Demosth. μέτεστι πάντων ἐσθίειν καὶ πίνειν. Isocrates, ἐκείνων τῆς παιδεύσεως μέτεστι. Et Aristot. Polit. 2, μετεῖχε αὐτῆς ἀρχῆς οὐδεμιᾶς. vbi redditur, Illis nullū ius assequendi magistratus erat. Et in Participio μετὸν (pro quo μετέὸν Ionicè apud Herodot.) Thuc. 1, C ὡς οὐ μετὸν αὐτοῖς Ἐπιδάμνου, tanquā nullū ius haberent in Epidamnū. Dicitur etiam μέτεστί μοι τινος. Plato Apol. Socr. τοῦ τοιούτου οὐδὲν μοι μέτεστι. Et cum μέρος (actum) in μέτεστι dici potest vacare præpos.) vt apud Eurip. Μέτεστιν ὑμῖν τῆς παρεσκευασμένων μέρος. Sic & Isocrates: ἀρετῆς οὐδὲν μέρος τοῖς πατρῴοις μέτεστι. ET Μέτα apud poetas & Herodot. pro μέτεστι. vt Eurip. Τί δὲ Ἑλένης παρθένῳ τῇ σῇ μέτα; vbi redditur, Quid rei (aut negotii) est tuæ virgini cum Helena? Ex Herodoto autem, ζώοισι δὲ οὐ μέτα pro His non est communis.

D Μετουσία, Participatio, Communicatio, Consortium. Xenophon Pæd. 8, πατρὸς Πέρσου καὶ πάντων εἶναι μετουσίαν. HINC Μετουσιαστικὰ nomina apud grammaticos, Quæ participationis significationem inclusam habent: à nonnullis materialia dicta: vt λίθινος, ξύλινος, ἀδρινος.

C. ΠΑΡειμι, Adsum, Præsens sum, Præsto sum. Item Intersum. Il. β, v. 485, τ' ἐμοῖς γὰρ ἅμα ἵστο, πάρεστί τι, ἵστο τι πάντα. Et Il. α, Καί ποτέ τοι καὶ τοῖς πάντα παρίσταται. Et παρίμμεναι apud eundem. Demosth. παρέστι τοῖς πράγμασι. Isocr. Panath. περὶ πραγμάτων οἷς οὐ παρῆν πρακτέον ἦν, Quibus non intereram. Sic autem redditur & παρεῖναι τὰ πραττόμενα apud Demosthenem. Item πάρεστι τοῖς κινδύνοις. Et cum dativo personæ, πάρειμί σοι μάρτυς, in v. l. pro χρῆν σοί. Xenoph. autem præpos. addidit dativo rei, παρεῖναι ὅπλοις. Sed & πράγματα dicuntur παρεῖναι à Demosthene, πάρεστι πρὸς τὸν καιρὸν τὰ πράγματα. quod vertitur Res in ea sunt temporis conditione. Vt autem Lat. Adesse alicui dicitur pro Patrocinari, sic & παρεῖναι. Demosth. in Phorm. τοῖς τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καὶ συμβουλεύουσι. Lys. εἶναι δέ τινι τοῦτο παρόντων. Item πάρειμι pro In promptu sum. Plut. in Ant. ὡς ἕτοιμα πάρεστι χρυσὸν καὶ εἰσπράττειν. vbi tamen magis mihi placet πάρεστι Impersonaliter accipi. Vide Bud. pag. 546. Et partic. Πάρων, Præsens, Qui adest. vt Aristoph. πόλις τὸν οὐ παρόντα, non præsentem: id est absentem. Et παρὼν χρόνος, præsens tempus. Sed sæpe omittitur substantiuum, & dicitur ἐκ τοῦ παρόντος (cui Thucydides opponit ἐς τὸ ἔπειτα) & ὅτι ἐκ παρόντος pro In præsenti, seu In præsentia. Sed ἐκ τοῦ παρόντος alicubi exponitur etiam E vestigio, Ex tempore. Dicitur & μέχρι τοῦ παρόντος, pro Ad hoc vsque tempus. At quum dicunt, εἰς vel πρὸς τὸ παρὸν, non potest subaudiri substantiuum χρόνος. Est autem Thucydidi frequens hoc loquendi genus. vt lib. 2, ὁρῶν μὲ αὐτοὺς πρὸς τὸ παρὸν χαλεπαίνοντας. Et 3, μετεμέλοντο πρὸς τὸ παρόν. Isocr. autē πρὸς τὸ παρὸν συμφέρον. Alicubi redditur etiam Ex tempore, vt & in illo posteriore Thucyd. loco accipi potest. Item, Ex præsenti rerum conditione. Pro quo tamen dicitur potius ἐκ τοῦ παρόντος, vt Thucyd. 6, καὶ οἷς ἐκ τοῦ παρόντος αὐτοσχεδίασθαι. vbi alii, Ex præsenti copia. Sunt & qui, Pro re nata. Nonnulli, Ex conditione præsenti, vel Ex præsenti statu. Sic verò τὸ παρόντα & singul. interdum τὸ παρὸν appellant præsentem rerum statum. vt Demosth. Philipp. 2, οἷς ὅσῳ μὲν πιστεύειν τὰ παρόντα αἰσχύνη ἐστί. Interdum verò τὸ παρὸν aliter, eodem tamen sensu, redditur. vt Thucyd. 1, ὡς ἀπόνως εἶχεν ἔτι τὸ παρὸν, hærebant dubii quid de re præsenti statuerent. Bud. au

tem apud Luc. τὸ παρὸν δεῖπνος interpr. Quum compo sueris quod instat. HINC Συμπάρειμι, Vnà præsens sum, Vnà adsum.

Παρίημι motus signif. habens (vt Adsum interdum) cum εἰς vel ὡς, aut ὅτι, vel certè aduerbio ad locũ: vt Thuc. 3, οἱς αὐτῶν οἱ Λακεδαιμόνιοι ἦσαν ἐλπίδες παρεῖναι. Xenoph. παρεῖναι εἰς τὸν σταυρὸν μεθύοντι χώραν. Idem, παρεῖναι ὅτι πρὸς σοὶ δόρας. vbi redditur Adesse. At παρεῖναι ὡς πρὸς ἱερά, vertitur Interesse sacrificio. HINC παρὼν non est solùm Præsens, sed & Aduenies, seu Veniens. vt Φίλιππος ἐκ Θράκης παρὼν Æschini, Venientem. Bud. 547. ET Παρουσία non solùm Præsentia, sed etiam Aduentus. Pro præsentia, Synes. παρεχομένων ἐκ ἀπουσίαν ἐμοὶ φαντασίαν τῆς παρουσίας. Et Herodianus, δεῖσθαι τοῦτου τῆς αὐτοῦ παρουσίας. At pro aduentu Thucydid. 1, Βυζάντιον γὰρ ἐλὼν τῇ ὑστέρᾳ παρουσίᾳ. Plut. Cam. πρὸς πολλὰ καιρίως διενήνοχε τὴν ἑαυτοῦ παρουσίαν. Et παρουσίαν ἔχειν pro παρεῖναι ex Soph. Aiace. HINC Ἐπιπάρειμι, cuius participium ὀπιπαρὼν pro Superueniens, ex Luc. affert Bud. ἄλλου τινὸς αἰφνιδίως ὀπιπαρόντος.

Παρίεσι, Licet, Datur, Facultas est. Aristoph. Pluto, παρίεσι χαίρειν. Demosth. De falsa leg. τῇ πόλει τὰ βέλτιστα ἐλθεῖν παρῆν. At verò παρίεσι γίγνεσθαι Eurip. Flendi occasio adest, vel præbetur. SED πάρεστι sæpe dicitur in hac significatione. vt Sophocl. in Aiace, αἰάζειν πάρεστι. Ponitur tamen πάρεστι & pro πάρεισι, vt Hesiodus, πάρεστι δ' ἔργα βόεσσι. Et Il. α, πάρ' ἐμοί γε καὶ ἄλλοι. Affertur verò & pro πάρεσι ex Aristoph. Retinet & particip. παρὸν hanc signif. vt ἐξὸν, pro Quum liceret, seu Facultas adesset: aut Quum liceat. Demosth. παρὸν καὶ τοῖς συμμαχεῖν. Plut. Fabio, τὸν λύκον ὃν τῷ βάθρῳ κρύφα καθαρεῖν παρὸν, οὐκ ἠθέλησεν ὁ Ἀννίβας.

c.2. Συμπάρειμι, Simul adsum, Vnà adsum.

C. ΠΕΡΙέημι, Superior sum, Supero, Antecello. vt Il. α, Οἱ περὶ μὲν βουλὴν Δαναῶν, θεὸς δ' ἰσοφαρίζει. Sic Πελοποννησίων περιόντων. Thucydides lib. 8, indémque alibi pro Victorem esse. Herodianus, πίστιν καὶ σοφίαν ἅπασι περιόντα. ‖Περιεῖναι, Superesse, (vt Terentius dicit, Cui tanta erat res & supererat) Abundare. Plutarchus Lycurgo, ζοῦσιν περιῆν δυνάμεως τῇ πόλει. Basil. de Timotheo, ὡ γε ζοῦσιν περιῆν τῆς τύχης. Demosth. in malam partem, ζοῦσιν ὑμῖν περίεστι μισοῦντες. Hinc ὀκ τοῦ περιόντος, Ex abundante, Facultate superiore. ‖Περιεῖναι, Superesse, pro Reliquum esse, Restare. οὐ περιῆν τὰ χρήματα, Demosth. Sic Thuc. τὸ περιὸν τοῦ στρατοῦ pro reliquus exercitus dixit. At verò apud Plutar. Κάτωνι δὲ περιῆν διαλοῦσθαι καὶ πολυπραγμονοῦσι λαοῖς δόξαν, Bud. vult esse, Reliquum hoc fuit tantùm, vel Ad extremum cõtigit. Idem apud Demosthenem, οἷοις περίεστι sequente infinit. reddit, Superest facultas, vel Saluum est & integrum, Abũdè licet. vide pag. 430. ‖Περιεῖναι, Superesse, id est Superstitem esse. Vnde περιών, Superstes. Herodian. 4, καὶ τῶν ἀδελφοῦ περιόντων καὶ μὴ παντελοῦς φόνου.

Περιουσία, ας, ἡ, Abundantia, Copia, Exuperantia, Præstantia περιουσίαν χρημάτων οὐκ ἔχοντες. Et περιουσία νεῶν. Et περιουσία τῆς ἀτυχίας, Aristid. At Polyb. plur. dixit καὶ μὴ ἐν ταῖς ὑπερτυχίαις περιουσίας οὐ δυνάμενον φέρειν ἀνθρωπίνως. Item περιουσία δυνάμεως, Synes. Et περιουσία ῥώμης καὶ πλούτου, Philo. Et in malã etiam partem interdum, apud Demosthenem, τοσαύτη περιουσία πονηρίας χρῆται. At quũ περιουσία sine adiectione ponitur, de abundantia opum dicitur, vt apud Herodianũ. Sic & apud Aristophanem περιουσίας exponitur πλούτου: vbi scribit, ἔζων βιοὺς, πρασιὰς, ἐλαίων, περιουσίας. Ex Xenophonte quoque affertur περιουσίαν ποιεῖν pro Rem facere, Augere rem familiarem. Interdum verò περιουσία est Luxus. vt Polyb. οὐ πρυφῆς καὶ περιουσίας χάριν. Idem, περιουσίας χάριν τὸ ζῆν μισεῖσθαι ὅτι πολὺν ἀπεδύσατο. ‖At ἐκ περιουσίας pro Ex abundanti, Abundè. Demosth. Pro corona, ἐμοὶ δ' ὀκ περιουσίας μὲν κατῆρξεν, Tantum est otii nactus vt ei abundè vacet me accusare. Vide Bud. pag. 52. HINC Περιούσιος λαὸς apud Græcos Bibliorum interpretes, Peculiaris populus. atque ita redditur & epist. ad Titum cap. 2. Hæc autem huius signif. ratio esse putatur quòd περιουσίαν vocent Græci ea quæ quum supersint à nobis reconduntur, & pro maximè propriis ac gratis facultatibus habẽtur. Existimatúrque fictũ ab iisdẽ Græcis interpretibus vocabulum, quod postea theologi Græci (sicut & D. Paulus) retinuerunt.

Περιουσία, Incolumitas. vt ἡ παρὼν περιουσία, Demosth. Hanc incolumem esse, Hanc supereste. Vide Bud. p. 53.

C. ΠΡΟΣέημι, Insum. Aristot. Ethic. 5, cap. 8, ὥσπερ ἄδικόν τι ἔστι μὴ ἀδίκημα δὲ οὐδέπω, ἐὰν μὴ τὸ ἑκούσιον προσῇ. Sic Philo De mundo dicit ἓν πλανήτῃ ἡγεμόνι τέτταρα δεῖν προσεῖναι, quatuor oportere ineste. Xen. τῇ μὲν βίᾳ προσόντων ἐχθρῶν. Et in partic. apud Isocr. Panath. οὔτε τῶν κακῶν οὔτε τῶν ἀγαθῶν τῶν προσόντων ἑκατέρᾳ τῶν δικαιμόνων. Demosth. οὐ γὰρ ὅσ' ἂν δίξωμι προσόντ' αἰσχρὰ τούτῳ, πάντ' εἶναί μοι δεῖν δοκῶ λέγειν. Et sic sæpe Salust. vt Prorsus multæ facetiæ multúsque lepos inerat. Bud. ‖Πρόσεστι, Etiam est, hoc est σὺν τούτοις ὄντι, vt Bud. explicat, citans hoc exemplum, οὐδὲν δὲ μὴ καὶ τοῦτ', Non etiam illud erat. Sic in vulg. lexicis, προσέστι ἡ ὕβρις, Insuper accedit iniuria. Eidem B. προσέστι est σὺν τοῖς ἄλλοις οἷς ἔχω δεῖ μοι καὶ τοῦτο, Supereft. vt διχείμων τοῖς πλωτοῖς τὸ προσέστιν. sic Demosth. vtitur. Idẽ τὸ προσὸν pro excurrente summa accipit, πᾶς δὶς χιλίας δραχμὰς καὶ τὸ προσόν. B.

c.2. Συμπροσέστι, Simul etiam est. Psalm. 94, μὴ συμπροσέστω σοι θρόνος ἀνομίας, ὁ πλάσσων πόνον ἐπὶ τῷ δικαιῷ προσταγμα, Ne tibi simul etiam sit, Ne particeps sis. Seu, (vt interrogatiuè vulgata Hebraici textus versio habet) Nunquid particeps erit tui thronus insidiarum?

C. ΣΥΝέημι, Vnà sum. Herod. lib. 6, ὡς δὲ καὶ αὐτὸς ὁ Ἀλεξάνδρου καὶ τοῖς συνοῦσι φίλοις, Et amicis qui cum eo erant. In qua signif. dicitur & συνέημι συνουσίᾳ. vt apud Xenophontem, τοῦτο καταμαθὼν ἐν ταῖς συνουσίαις οἷς συνέημι τὰ τῆς πόλεως προσήκοντα, in conuentibus quibus interfui vnà cum iis qui rempublicam administrãt, In cœtibus quos celebro vnà cum, &c. ‖Συνέημι, Conuersor, Consuetudinem habeo. Eurip. συνεῖναι τοῖς θεοῖς. Aristoph. μὴ σοῦ τὰ πλοῦτα συνείην. Plut. ὥστε τοὺς υἱοὺς ἀμείνους γίγνεσθαι τοῖς συνοῦσιν, sodalib⁹. nam οἱ συνόντες sunt Qui nobiscum conuersantur. Demosth. contra Neæram, τὸν μὲ ἄνθρωπον ἐλεύθερον ἔντα, συνεῖναι δ' ἑκατέρᾳ ἡμέραν παρ' ἡμέραν, in vtriusque contubernio alternis diebus futuram. B. ‖Συνεῖναι, Differere, Sermocinari, In conuentu aut conuiuio disceptare, Disputare, Commenta ri, vt philosophi inter se faciunt. Bud. ex Plat. Prot. ἀλλὰ πρὸς μὲ πρώτους συνουσίας ἰόντι χαίρειν. αὐτοὶ δ' ἐαυτοῖς συνόντες, δι' ἑαυτῶν τε καὶ τῶν ἑαυτῶν λόγων πῦρα ἀλλήλων λαμβάνοντες. ‖Συνεῖναι de mare & fœmina dictum, est Rem seu consuetudinem habere, Consuescere. Xenoph. Pæd. 3, τοῖς ἑαυτῶν γυναιξὶ συνόντας αὐτοὺς ἀλλοτρίους. ‖Συνεῖναι, est quoque Cum aliquo facere, A partibus alicuius stare. Thucyd. lib. 4, [ἔφη] ἀδικήσειν οἱ αὐτὸ πρίφοντας τὸ ἥμισυ τῇ στρατιᾷ, ξυνέσεσθαι Ἀμφιβαίῳ. Eodem libro, μὴ καὶ ὅσον αὖ τις αὐτοῦ μέρος βούλεται μεταχειρίζειν, τούτῳ ξυνεῖναι, ἀλλ' ὡς αὐτοὶ αἱ τύχαι αὐτῶν ἠνάγκασαν. ‖Συνεῖναι est etiã idem ferè quod προσεῖναι, id est Præterea seu insuper esse. sic enim accipit Soph. schol. illud Aiace, καί μοι δεινὸς ἐπίκουρος Αἴας ξυνέστηκεν ὥσπερ, id est ὡς ἐφ' ἑτοίμῳ μοί ὄντι κακῷ, Et præterea mihi Aiax est tanquam imminens athleta, seu Præterea instat & imminet mihi Aiax tanquam insurgens athleta. ‖Copulatur interdũ cum rebus inanimatis, & tunc interdum verti potest Consuetudinem habeo, Versor: interdum commodius per verbum. Nazianz. συνεῖναι τοῖς ὀνόμασι, circa nomina versari. συνεῖναι τοῖς βιβλίοις, Cõmercium & consuetudinẽ habere cum libris, Versari inter libros, seu legere libros. Synes. De insomn. loquẽs de Isuo, οἱ μὴ φιλοσόφου φύσεως αὐτοῦ συνιόντες, Qui ingenio philosophico eum legent. Idẽ, καὶ συνόντων γλυκείας ἐλπίδας, In bona spe sis, Bona spe fouearis. Aristoph. Pluto, συνεῖναι πόνῳ, Labores adire. Luc. τοῦ ἀρίστου βίου συνοικοῦντες, honestè victuros. Et in malã partem apud eundem συνεῖναι φαύλῳ βίῳ, turpem & sordidam vitam agere. Sic apud eũdem συνὼν μυελοῖς αἰόλοις. Dicitur & ὀνείρου συνὼν pro Somnians, & λιμοῦ συνών pro Esuriens, & νόσου συνὼν pro Ægrotans.

Συνουσία, ας, ἡ, Conuersatio, Consuetudo familiaris. Isocr. Paneg. φιλίας βίῳ πιστοτάτας καὶ συνουσίας ἀτυχοῦν παντοδαπάς. Plut. Symp. χρώμενος ὁμιλίαις ὑγιεσταῖς ἄχρι πολλοῦ καὶ συνουσίαις αἰδήμοσι τοῦ ἔχοντος, adhibens consuetudinem

hominum prudentum. ‖Congressus, Colloquium, Coetus, Conuentus. Synes. ep. 137, πλείστης μὲ συνιὼν, ἵνα αἰθρωπικῆς δὲ καινωνίας τὰς συνουσίας ποιούμενος, Congressus instituens. Et συνουσίας ποιεῖσθαι πρός τινα apud eundem epist. 97. Plato Gorg. διαλύεσθαι τὰς συνουσίας, Colloquia & conuentus dirimere. Isocr. ad Philip. πῶς συμβουλεύειν ὀρθῶς οἷόν τε μηδὲν διαφέρει μὴ διὰ γραμμάτων ποιεῖσθαι συνουσίαν, ἀλλ' αὐτοὺς πάντας, non per literas colloqui, sed coram. Aristot. Pol. 5, τὰς ὑπαρχούσας ἑξ ἀνάγκης ἑταιρίας ἢ φυλετικὰς ἢ συνουσίας καὶ σύλλογους, coetus, conuentus. ‖Disputatio. Bud. ex Plat. Protag. οὐκ ἐγὼ λιπαρὴς ἔχω τοῦτο τὸ σὺν δεξιῶσθαι συνουσίαν ἡμῖν γίγνεσθαι. Vnde mox subiicit, ἀλλ' ἐπιδὴ σὺ βούλῃ διαλέγεσθαι, ὡς ἐγὼ δύναμαι ἕπεσθαι, πῇ σοὶ διαλέξομαι. ‖Conuiuiū. Bud. ex Plat. Sympos. μὴ διὰ μαθητὰς ποιήσασθαι τῷ ἐν τῷ παρόντι συνουσίαν. Plutar. Symp. συνουσίας ποιοῦνται μετ' ἀλλήλων ἐν ἀφθόνοις πᾶσι, coetus instituunt conuiuales. ‖Consuetudo venerea, Coitus. Xenophon Pæd. 6, ὡς σωφρονικῶν λόγων αὐτῇ πρὸς συνουσίας. Herodianus lib. 1, de Marcia Commodi concubina, ἥτις συνουσίᾳ αὐτοῦ διεκάλλυνε. Plutarch. De defectu orac. loquens de Pythia, συνουσίας ἀγνὸν τὸ σῶμα, à rebus veneteis castum. Aristot. Polit. συνουσία ἡ πρὸς τὰς ἀφρόδιτας. Plutar. De nug. πρὸς τὰς συνουσίας ἐπικαπόφοροι, proni & prociues ad res venereas. Idem Problem. πρὸς τὰς συνουσίας παρορμᾷ, ad res venereas incitat. Idem Sympos. de salibus ὡς ὅτι συνουσίαν ἄγριαν ὑπὸ θερμότητος. ‖Συνουσία, αἰτὶ τῆς οὐσίας. Theophr. De hist. pl. ἡ μὲν οὖν συνουσία καὶ ἡ ὅλη φύσις ἐν ὕδασι. v. l.

Συνουσιάζω, In eundem cœtum conuenio. Itē Coeo. Athen. lib. 12, ἐπιδὴ ὁ συνουσιάζων καθ' ἑταιρείας. VNDE Συνουσιασμός, οῦ, ὁ, Coitus, Suid. AT Συνουσιαστής, οῦ, ὁ, Qui familiariter cum aliquo congreditur, Qui familiariter aliquo vtitur. Item Discipulus. Plut. ὧν ἑκάστος Πλάτωνος ἐθέλοντα συνουσιαστής. Xenoph. βουλόμενος ἕτερα συνουσιαστὰς αὐτῷ παρελέσθαι, ab eo volens auertere discipulos. ET Συνουσιαστικός, ῆ, όν, Facilis ad congressus familiares, Facilis ad cœtus conuiuales. Aristoph. Vespis, Παῦ, ἀλλὰ δεινὴ καταλλητὴς ἐφεσμαίατο Συμποτικὴ καὶ ξυνουσιαστικός.

C. Ὑπειμι, Subsum. Hesiod. μακροὶ δ' ὄνυχες χείρεσσιν ὑπῆσαν.

EἼMI, Eo. Et sæpe Ibo. Il. α, Καὶ πότ' ἐπιπρὸ πὶ εἶμι Διὸς πρὸ χαλκοβατὲς δῶ, Ibo. Sic Il. ω, Εἶμι, καὶ οὐκ ἄλιον ἅπος ἔσσεται. Sic Od. ρ, — ἐγὼ δ' εἶμι φερέσπορος. Itidem Thucyd. lib. 2, ἕως ἅπαντα δηλώσας ἐφεξῆς, εἶμι καὶ ὅτι τῶν δὴ ἕκαστον. Est etiā Venio. & ita quidam Od. α interpr. εἷς, venis, Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες; vbi tamē & pro Es sunt qui accipiant. sicut & Il. φ, Εἶμ' ἐν Παιονίης εὐρυάλοιο, vtroque modo reddi docui in Εἶμί. Et εἶσι pro It: Il. γ, Ὅστ' εἶσι διὰ δυσμενέων. Et εἴσομαι, Ibo, vel Veniam, apud eundem Homerum. Infin. ἴμεναι, Ire, vtrisque script. vsitatum. Sed ἴμεναι εἰς λόγους vide in Λόγος: vt ἴμεναι εἰς φιλίαν, in Φιλία: itidemque in cæteris. Ion. part. vsitatum & ipsum vtrisque scriptoribus. Videtur autem Plut. in Numa, ἰόντος ὀν τῷ σώματος λόγου dixisse pro ἐξιόντος. Cæteram coniugationem ex grammaticis petendam relinquo, quorum quidam exempla quoq; vsus singulorum temporum afferunt, simul etiam inusitata themata à quibus vnumquodque formandum est proferentes. Sed hoc præterea sciendum est, tam huius verbi quàm eius compositorum partic. tria tempora significare, vt docet Bud. pag. 100 & 101. Sed iis quæ à Bud. dicuntur, addo, ipsum etiam infinit. futuri interdum significationem accipere.

C. Ἄνειμι, Rursum eo. Item, Sursum eo. Id est, Redeo, Ascendo. Aristoph. in Nebulis, ἄνειμι δῆτ' ὀπισθεν εἰς πλοῦτον, Redeo hinc. ἄνειμεν εἰς οὐρανούς apud Nazianzenum, Ascendit in cælos. Citatur & ex Plutarcho in Romulo, ἄνειμι κἀκεῖ, pro Ascendit illuc, vel Redit illuc. Item ex Aristide, ἐπὶ σοφίαν ἄνειμεν, pro Redit sub sapientiam. Apertè autem ἀείμεθα pro Ascendimus capitur (sicut κατίμεν pro descendimus) in hoc loco Alexandri Aphrod. Probl. lib. 1, διὰ τί μᾶλλον κλίμακα καταίμεν ἢ ἀείμεν. verùm ab ἄνειμι & καταίμι quidam nolunt hæc deduci, vt sint pro ἄνιμεν & καταίμεν, sed ab αἴνυμι habente simplex ἴνυμι tenuatum: vnde fit Ἰέμενος apud Homerū: de quo partic. dicam infrà vbi de ἴνυμι tenuato agam. At

αἴνυμαι ascendunt, sicut καταίνυμαι descendunt, ab ἄνειμι dēducta esse ἰωνικῶς inter omnes grammaticos constat. Infinitiuus itidē est αἰνίναι, Ascendere. Participium ἀνιών, itidem pro Rediens, item pro Ascendens. vnde ἀνιὼν ἅλιος, apud poetas & Herodotum, sol oriens, quasi ascendens. In hoc autem Platonis loco ex principio Symposii, ἐπὶ τύχαιεν εἰς ἄστυ οἴκαδε ἀνιόντι ἀλαπρόθεν, Bud. ait ἀνιὼν vel pro Ascendens vel pro Rediens posse accipi. Apud Homerum autem ἀνιοῦσαν apertè est pro Redeuntem, Od. ϑ, Ἐκ πάντης ἀνιοῦσαν ὑπὸ πέρατα πάντῳ. vbi de naue loquitur.

Ἄνειμι, Scateo, Scaturio, apud Pausaniam non semel, vt ait Budæus: citans tamen hunc vnum eius locum, ἧς τὸ ὕδωρ οὐκ ἄνειμεν ὑπὲρ γῆς, ὑπορρεῖ δὲ ἐκ τοῦ ὄρους. Sciendū est autem aquam scatentem veluti ascendere. In vulg. lex. Græcolatinis, citatur ἄνειμι τὸ φυτὸν ἐπὶ γῆς pro Succrescit, Excrescit.

C. Ἄπειμι, Abeo, Proficiscor. Vel Abibo, &c. Et interdum Redeo. Plut. De Sibyll. ἀπίασι τοῦ θεοῦ καταχρήσαντες, οὐχ ἱμῶν. Plato De rep. 1, διαπράσασθαι ἀπιόντα πρὸς τὸν ἄστυ. Demosthenes, ἀπιέναι τοῖς πρέσβεσι πρῶτον τὸν χρόνον, id est (Bud. interprete) Vt primo quoque tempore legati proficiscerentur. Et ἀπιὼν, Abiens, Proficiscens. Sed ἀπιόντα, Profectum etiam interpretatur idem apud Demosth.

C. Διείμι, Transeo, Permeo. Vel Transibo, &c. Thuc. 3, ἀλλὰ διὰ αὐτῶν μέσων διεῖσαν. Et 5, διὰ τῆς τῶν ἄλλων ἑκάστους μὴ ἐᾶν πολεμίους διέναι. Et διεῖσιν ἐξῶ ex Theophr. pro Erumpit: & διεῖσιν εἰς βάθος pro Altè descendit. ‖Διείμι, Percurro oratione, Narro. ὅπως ἐκεῖνα διεξέλθω, ἤδη σοι διείμι. vbi tamen futuri signif. habet: sicut εἶμι interdum habere dictum est. SED bicomp. Διεξείμι hac in signif. frequentius est. quod & F differo exponitur, & Mente reuoluo. Interdum & Recito. Sed nonnunquam ponitur & in prima τοῦ εἶμι signif. vt Paus. καὶ τὸν χεῖμῶνα τὸν Σκυλλαϊκὸν πόρον διέξεισιν. Vide Budæum pag. 100 & 332.

C. Εἰσείμι, Introeo, Intro, Ingrediór. Vel Introibo, &c. Vnde εἶσι Xen. Ingredere. Et εἰσίναι εἴς τινα, id est Ingredi ad aliquem, pro Ingredi domum eius. quod Bud. interpretatur Conuenire domi, apud Lysiam. (Hebraica autem loquendi consuetudine accipitur & aliter verbum Ingredi) At quum Demosthenes dicit εἰσιέναι παρὰ τοὺς δικαστὰς pro Postulari & Causam dicere, subauditur δίκην εἰσιέναι. Sed & χαρίεσθαι εἰσιέναι, vel ἀγῶνα: item ἀδικίας εἰσιέναι vel ἀδικίαν. De quibus lege Bud. pag. 110, vbi exempla τοῦ εἰσιέναι & τοῦ εἰσελθεῖν cōmiscet. Et res quæpiā dicitur aliquē εἰσιέναι, pro Eū subire, Ei occurrere. Et δεινὸν εἰσῆλθε Demosthenes, Metus vehemens incessit. Item τὰ εἰσιόντα λέγειν, Quicquid in mētem venit. Bud. pag. 111, & 218. Item τὰ εἰσιόντα, Cibus & potus, Aristot. De gen. animal. lib. 4. HINC Εἰσιτὸς, Ad quem ingressus patet (q.d. Ingressibilis) Accessibilis. Nazianz. De fatuis virg. μηκέτι ὁ νυμφὼν αὐτοῖς εἰσιτὸς ᾖ. ET Εἰσιτήριος λόγος, Oratio quæ habetur in alicuius ingressu, & qua ille velut excipitur seu salutatur (vt ἐξιτήριος, Quæ habetur in digressu) A Suida exponitur ὁ εἰσόδιος λόγος. At Εἰσιτήρια, Dies eius festi in quo magistratus omnes accedunt, vt scribit idem Suidas. Alii rectius (meo iudicio) sacra fuisse tradunt quæ Ioui βουλαίῳ fierent quum senatores iudicium ingressuri essent.

c. 2. Ἐπείσειμι, (q.d. Superingredior) Inuado. pro ἐπισέρχομαι, Bud.

c. 2. Παρείσειμι, Subeo, Subingrediór, Irrepo. Bud.

c. 2. Ὑπείσειμι idem quod præcedens παρείσειμι. Item ὑπεισιέναι, In mentem venire. B.

C. Ἔξειμι, Exeo, aut Exibo. Luc. τὸν ἐρωτήσαντα πυνθάνεσθαι ἐξεῖναι. Demosthenes in Midiam, καὶ καταλαμβάνει τοὺς ἄνδρας ἐξιόντας, καὶ τὸν Στράτωνα ἀπιόντα, Offenditque eos conclaui suo exeuntes, & Stratonem iam profectum, Bud. interpr. HINC Ἐξιτὸν apud Hesiodum, πῆς οὐκ ἐξιτὸν ὄσσοις, quibus exeundi facultas non est. ET Ἐξιτέον, Exeundum, Prodeundum, ex Xenoph. ἐξιτέον ἐστὶν εἰς τοὺς ἀνθρώπους, Prodeundum est in hominum cœtum. AT Ἔξιτος Hesych. ἐκπορευόμενος, id est egrediens. ET Ἐξιτήριος, vt ἐξιτήριος λόγος Basil. de quo modò in Εἰσιτήριος. Bud. apud Gregorium ἐξιτήριος λόγος interpretatur

etiam Sermones valedicentium in discessu. Vnde & ἐξιέναι ἀλλήλων apud Suidam, & ἐξιτήρια ἡμίονος apud Hesc.2.Ἐπέξειμι, Egredior aduersus aliquem, vel potius Erumpo. Bud.interpr.Erumpo infesto exercitu, exemplũ tamen ex Isocr. afferens in quo est ἐπεξιτήριος. sed cum apud alios, tum præsertim apud Thucyd. inuenire potuit huius ipsius vocis exempla, hac in signif. Ita enim hic lib.4, ὅτι οὐκ ἐπέξεισιν, οὐδὲ δίκτυα πολεμίων. Et lib.2, πῦρα ἐποιοῦντο ἐς ἐπέξιασιν. Sic ἐπεξίεναι eodem libro, & ἐπεξίεσαν, lib.8. Et cum dativo, lib.3, ἐπεξιὸν τοῖς Αἰτωλοῖς. Interdum verò addit εἰς μάχην. Redditur autẽ apud eum & verbo Occurrere, item In certamen prodire. ¶Item ἐπεξιέναι τινὶ pro Rem peragere & conuincere, vnde ἐπέξειμι τῷ μεταφ. τούτῳ in futuro apud Demosth. ¶Et pro Vlcisci, cum dativo rei apud Herodianum. ¶Et pro Excurro & percurso populabundé. Item, Persequor stylo, Commemoro, Edissero. Item, Perlego. Bud. pag.99 & 100. Sed inuenio & aliam signif. apud Thucyd. cuius ille mentionem non fecit, quod sciam. Ea est lib.1, cum dativo, pro Operam nauare, vel Exequi, τοῖς περὶ πολεμίων θεραπείαις λόγῳ καλοῦ μεμφόμενοι, αὐτομολίας ἔργῳ ἐπεξιέναι.

c.3.Ἀντεπέξειμι, Inuadenti hostiliter occurro. B. ex Paus.

c.3.Ἀντιπαρέξειμι, Hostium exercitum captans, cum exercitu adequito. quam interpr. dat Bud. verbo ἀντιπαρεξάγω; in hoc Polybii loco, ὁ δὲ Φάβιος, τοῖς μὲν παραφαίνουσι δηφαιτόμβοις, ἀντιπαρῆγε τοῖς πολεμίοις εἰς ὃ τὸ πλεῖον ἐκ τοῦ πεδίου διώκοιμεν: ego verò idem de eodem Fabio cunctatore voce ἀντιπαρεξιέναι dici à Plutarcho existimo, vbi scribit, ἐπηκολούθει δὲ τῷ Πύρρῳ τραχέων καὶ ὀρεινῶν ἀντιπαρεξιών. ¶Item Ἀντιπαρεξιέναι, Inuicem decedere via. Bud.540 ex Plut. apud quem tamen legitur ἀντιπαρεξιέντες tanquã ab ἀντιπαρεξίημι.

C.Ἔπειμι, Inuado, Ingredior hostiliter. Thuc.6, τὸν γὰρ θεὸν οὐ μόνον ὁπόσοι τις ἀμυνόμενοι, ἀλλὰ καὶ μὴ ὅσοι ἔπεισι θεοκατάληπτοι εἶναι. Idem 3, τὸ ὁπόσον πολέμιον, ὅσον τις ἀμύνεσθαι. Et apud Herodianum, ὁπόσοις αὐτοῖς, Inuaderent eos, Irruerent in eos. Alia etiam constructio ex Thucydide, ὁπόσῳ μᾶλλον ὅτι τοὺς ἀδικουμένους. Et metaph. apud Homerum Il.α, — πρίν μιν καὶ γῆρας ἐπελθεῖν, Priusquam senectus eam inuadat, seu adoriatur, vel Senectus ei superueniat. Ἔπειμι, Post venio, Succedo, Sequor. vnde τῷ ὑπόντος χρόνου Plato, Sequente tempore, id est futuro. Sic τὸν ὑπόντα ἐνιαυτὸν idem dixit: & Demosth. ὑπούσας ὥρας τῷ ἔτει. Huc pertinet ὑποῦσα ἡμέρα Synes. pro Crastinus dies. Apud Demosthenem verò ὑπόντα πράγματα exponitur Futuræ res, vel Instantes res. sicut ἐπὶ τῶν μελλόντων apud eundem, Mensis instans. Apud Plut. autem in Sol. ἐπιὸν redditur Imminet, vbi scribit, ἐπιὸν γὰρ ἐκείνῳ ποικίλον ἐξ ἀδήλου τὸ μέλλον. ¶Item ὑπιὼν τῇ μνήμῃ ἔκαστα B. ex Luc. Percurrens, vel Repetẽs. ¶Et ἐπιὼν in v. l. Differite.

c.2.Ἀντέπειμι, Inuadenti hostiliter occurro. Paus. αἰσχρὸν ἦν καὶ εἰ Λακεδαιμόνιοι σοῦδ᾽ ἦν καὶ οὕτω.

C.ΚΑΤέπειμι, Descẽdo. Luc. ὅτι τὸν χοῦν κατέπιον μοιχεύσαν, Descendis. Item pro Descendes, vt inquit Bud. κατέπιον εἰς ᾅδου, Nazianz. Hinc & κατέπλευ dicitur nauis pro κατέπλευσεν, vt annotant schol. apud Hom. Sed & ventus dicitur κατέπλευ à Thuc.lib.2, αἴθριον δὲ κατέπλευ μεγάλου, χθιζοῦ ὄντος καὶ ἀλιμένῳ χωρίῳ. Vbi quidam vertunt, Ingruente ingenti vento, vel coorto. Tale est autem quod ex Plutarcho affertur, αἴθριον κατέπλευ ὁ πλοῦς. ¶Κάπειμι, Reuertor. vt κατέπιον οἴκαδε apud Plat. Apud Hom. autẽ εἰς ἄστυ κάπειμι vtroque modo redditur.

C.ΜΕΤέπειμι, Eo post: vel Eo postea, ἐς τοῦτο ἐλήλυθα, vt Hom. vtitur. Sed pro Eo post redditur Persequor, vt dicitur venator feras μετέπειμι, ab Ouidio feras persequi: id est quasi post eas seu pone eas ire. Sed multo vsitatior est metaphorica signif. qualis & verbi Persequor. vt μετέπειμι τὸν Σωκράτη dicitur Socrates à Xenophonte pro Persequi. vt inquit Bud. addens etiam διώκειν, item Affectare. Sic autem dixit Isocrates Ad Nicocl. ὅταν αὐτὸς ἐκβολὰς εἰδέναι βούλῃ, ἐπιτηδεία μέτεισι. Itidem verò qui ambit magistratum, dicitur μετέπειμι. Plut. ἐπ᾽ ἀρχὰς μετέπειμι συμφορὰς ἔφασαν. Et ἐπιμέτειμι εἰ καὶ αὐτὸς ἐπ᾽ ἀρχὰς μέτειμι. (Sic autem & μετελθεῖν vsurpat) Gallicè hoc quoque vocamus Poursuiure, quod est Persequi. Interdũ verò μετέπειμι conatus significationem habet: vt videlicet qui rem aliquam affectant, vires & conatum ei impendũt. Sic Synes. quoq; vtitur, apud quem tamen exponitur nõ solùm Conari, sed & Moliri. Politianus autem apud Herodianum μετέπειμι cum accusatiuo rei vertit etiam Tractare. ¶Μέτειμί σε, Persequor iniuriam à te mihi illatam, Persequor pœnas abs te, Vlciscor te. qua etiam in re Gallicũ Poursuiure locum habet. Tale est μέτειμι Αἰσχίνου ὑπὲρ τῶν ἀδικημάτων φόρων ἢ δίκης. Et ex Plat. Politico, καὶ σε αὖθις οὗτοι ἐπιόντες μέτειμι. Synes. μετεμψόμενος Ῥουφίνῳ, καὶ μέτειμι ζημίαν χρυσοῦ λίβρας πεντακοσίας. Apud eundem μετελθεῖν τινὰ Ἀνθρωπίνου μισίαν pro Vltus est vel Puniit. ¶Μέτειμι, Solicito. vt Gall. dicimur Aller apres quelcun, cuius opera indigemus, & à quo aliquid impetrare volumus. Sic autem vtuntur Thucyd. & Aristoph.

Μέτειμι, Transeo. Luc. in Cancaso, ἤδη δέ ὅτι πῦρ μέτειμι, Ad ignem transeo. Id est, ad crimen de igne. Apud Herodianum Politianus, μετιόντες πρὸς Ἀντωνῖνον vertit Transfugientes. (Sic autem μετιέναι & αὐτομολεῖν pro eodem ab eo ponitur) Μέτειμι, Redeo, ex Aristophanis Nub. ἐκεῖσε δ᾽ ὅταν ἀπέλθωσιν μὴ τῷ λόγου μέτειμι.

C.ΠΑΡείμι, (sunt tamen qui παρῆμι malint ad differentiam alterius πάρειμι) Prodeo, Procedo, Progredior, Budæus ex Xenophonte. Demosthenes in Midiam, παρῆσαν ἀδικούμενοι, in medium prodibunt pro isto deprecatores, vt idem interpr. (Sic & παρελθεῖν sæpe ponitur) Ita etiam παριὼν εἰς ἐκκλησίαν, & παριὼν εἰς τὸ πλῆθος, Plut. Apud Aristophanem autem πάρεστι εἰς τὸ μέσον. A Bud. vertitur etiam Aduenio apud Luc. Vide suprà in πάρειμι ab εἶμι, quæ dixi de eo signif. motus habente.

¶Παρέμι, Transeo. Aristoph. παρέμι ὀπισθεν εἰς πᾶς τῆς φύσεως αἰάλους. Sic παριόντες Luc. Transeuntes, Prætereuntes. HINC Παριτέον & pro eo παριτέα apud Thucydidem: παριτέα ἔδοξε εἶναι τοῖς Λακεδαιμονίοις τοῦτο, Prodeundum esse in conspectum Lacedæmoniorum.

c.2.Ἐμπάρειμι, Superuenio. Item Subsequor à latere, vt Budæus apud Xen. interpr.

C.ΠΕΡΙέμι, Circumeo. vnde περῖον apud Aristoph. quod redditur non solùm Circumit sed & Circumfertur. Thuc.4, περιέναι τῷ πόνῳ αὐτοῖς. Hinc & particip. περιὼν Circumiens, Oberrans. vt Plato De rep.1, περὶ τὴν ἄκρον, περιὼν μαλθακῶς. Ex Thucydide autem affertur περιέντα τῷ θέρει pro Circũacta æstate, vel Redeũte æstate: schol. autem pro ὑποτρέχοντα.

C.ΠΡΟέμι, Prodeo, Procedo. Herodianus, προέναι τῇ ὁδῷ. At εἰς τὸ φῶς προέναι, in naturam rerũ prodire. Herodian. lib.5, προέναι τινὰ ὑπὸ αὐλοῖς καὶ τυμπάνοις, procedebat idem tidem ad tibias & tympana, de Antonino Heliogabalo. ¶Progredior, Proficiscor. vt προέναι τῇ ὁδῷ, progredi vlterius. προέναι ὀρεινὴν, montanam viam capessere. Thuc. lib.2, ἐλπίδα εἶχον ἐς τὸ ἐγγυτέρω αὐτοὺς μὴ προέναι, propius vrbem non venturos. Et metaph. apud Plut. Numa, πλοῦτον προέναι μέχρι πάντων, Ad summum diuitiarum progredi. ¶Orior, Prouenio. Aphth. in fine, εἰ δὲ γῆς τι καὶ ὕδατος, ἅπαν ὁ γίγνεται, προέναι, id est Nascitur, γίγνεται, Bud. Hinc partic. προιὼν, Prodiens. Herodianus, προιὼν δὲ φοβερὸς ἦν. Et οἱ προιόντες αὖτις, ibidem, Anteambulones, vt vertit Politianus. ¶Progrediẽs. Thuc. lib.1, κατ᾽ ὀλίγον προιὼν καὶ κύφον ἅμα τῷ χοῦ, paulatim contendens. Plut. αἱ σκιαὶ πολὺ πρὸ τῶν σωμάτων προιοῦσαι, τοῖς πολεμίοις ἐπέπιπτον, vmbræ longius protectæ vergebant in hostes. Idem Sympos. προιὼν ὁ χρόνος πολὺ σπόρου ἐπαύξει τοῖς προκύμασι, progressus tẽporis. Dicitur & προιόντος τοῦ χρόνου, progressu temporis. Et προιόντος τοῦ λόγου, progressu orationis, Aristot. Rhet. ad Alex. Προιὼν sic dicitur etiam Tandem vt πλοῦς τις. Aristot. Problem. 102, de vino, μικρὸν μὲν πλείω πόλις, λαλίστερος πιεῖν δὲ πλείω, ὑπνώδεις καὶ παραπλήσιος· προιόντος δὲ, ἐς τὸ προέσθαι ἐπιμανές. Vbi Gaza vertit Processu potãdi, id est Tandem. Bud.

c.2.Ἀντιπροέμι, Ex aduerso prodeo seu progredior. Vnde ἀντιπροεῖσιν, obuiam prodierunt. v.l.

C.ΠΡΟΣέμι, Adeo, Accedo. Xen. Σωκράτης οὐκ ἔτι προσήεσαν, non amplius Socratem adibant. Thuc. lib.2, τῇ ὀργῇ οὔτε χαλεπῇ ἐχρῆτο ἐς πάντας ἡμῖν, οὔτε μᾶλλον διαφθορᾷ

προσίναι, vt nemo adire eum posset. Apud Æschinem contra Timarch. cum accusatiuo construitur, si emendatè legitur, ἐπειδὰν προσίω τὸ δικαστήριον καὶ ἀκροάσωμαι τῶν ἐναντιολόγων, quum ingredior iudicium auditurus oratores. Bud. Comm. pag. 114. Apud Thucyd. verò additur πρός, vt προσήεσαν πρὸς τὰς ἀρχάς, adibat magistratus. Προσίναι τῇ βουλῇ, Adire consilio, id est Referre ad consilium, Agere cum consilio. Et apud Andocidem sine casu προσῆκε βασιλεῖ περὶ τῶν μυστηρίων τὸν Ἐλευσῖνι, id est, Retulit ad Prytanes. Vide plura apud Bud. Com. p. 114. Apud Christianos autores est religiosè adire ad sacrosanctum epulũ, quum populus ad Eucharistiæ sacrum conuenit. tunc enim supplicantes προσέρχεσθαι & προσίεναι dicũtur. Chrysost. οὐκ ἔστι πάλαι τὸ παλαιὸς προσιέναι, ἀλλὰ τὸ ἀναξίως. Est enim προσίεναι obsecrare & supplicare. Chrysost. 1. Tim. 2, οὐ γὰρ ἐξῆν τοῖς Ἰουδαίοις τῷ Θεῷ προσιέναι ἀλλαχοῦ καὶ θύειν. B. C. Dicitur & προσιέναι τῷ λέγειν, vt apud Latinos Ad dicendum accedere. ‖Accedo, id est Partes à quibus stabam deserẽdo, ad alios accedo: idem quod προσχωρεῖ. Thuc. lib. 4, pag. 149, ἀλλὰ καὶ οἷς αὖ ὕστερον, ὅταν τις ἡμῖν προσίῃ. Herodian. lib. 6, de militibus Alexandrum destituentibus & ad Maximinum accedentibus, καταλιπὼν μὲν χιλίαρχον μικρολόγον, προσιέναι δ' αὖ δεῦρο ἡμᾶς. Sic Tacitus dicit, Societatem nostram accesserant: &, Sacramento Vitellii accessisse: &, Accedebãt sententiæ Paulini. ‖Προσίναι etiam Quotannis redire significat & obuenire. vt apud Herodot. προσιοῦς φόρος, tributum obuenit. Hinc Προσιὼν participium Adiens, Accedens. Hesiod. Erg. Τὸν φιλέοντα φιλεῖν καὶ ᾧ προσιόντι προσεῖναι. Plato Apol. Ἰδίᾳ ἑκάστῳ προσιών, ad singulos priuatim adiens. Plut. Fab. προσιούσης τῇ Ῥώμῃ, Romæ appropinquantes. Et de tempore, Herodian. lib. 5, ἑσπέρας ἤδη προσιούσης. Plut. Camillo, προσιόντος Ἰουλίου μηνός. At Προσιὼν μὲν τῇ βουλῇ προσιὼν δὲ τῷ δήμῳ δεῖ τοῦτον, apud Demosthenem, id est, Ad consilium & curiam referens, cum populo agens. Bud. Comm. loco citato paulo anté. Sic apud Dinarch. προσιόντας ὑμῶν [τοὺς δικαστάς,] Qui apud vos causas actitãt, Qui in iudicio dicũt. ὡς φόρου προσιόντος τῷ λέγειν, apud Plutarchum de Cicerone, Ad dicendum timidè accedens. προσιόντες τοῖς ἄλλοις, Ad alios se conferentes: sicut προσίναι paulo anté. Προσιὼν, quotannis rediens seu obueniens. Aristophanes Vespis, Τὸν φόρον ὑμῖν ἀπὸ τῶν πάλαι συλλέξω τὸν προσιόντα, tributum quod nobis obuenit. Thuc. lib. 2, προσιόντων μὲν ἑξακοσίων ταλάντων, ὡς ὕστερον, φόρων κατ' ἐνιαυτὸν ἀπὸ τῶν ξυμμάχων τῇ πόλει, quum quotannis redirent ferè sexcenta talenta tributi ex sociis. Dicitur & neutro genere, τὸ προσιόντα pro προσόδοις, id est Redditus seu reditus. Demosth. contra Aphob. ἐξὸν τούτοις καὶ εἰ μισεῖν τὸν οἷον ἐβούλοντο, ἀπὸ μὲν τούτων τῶν προσιόντων ἡμᾶς πρίασθαι, id est ab his obuentionibus & redditibus. B.

Προσιτός, ός, όν, Qui adiri & accedi potest, Accessu facilis. Greg. λιόντων βαρυχώμους καὶ μὴ προσιτοὺς τοῖς πλείοσι, ad quod accedere plures non sustinerent. VNDE Ἀπροσίτως, ους, ὁ καὶ ἡ, Inaccessus. Philo De vita Mosis l. 3, ὄρος ἀπρόσιτον καὶ ἄβατον, inaccessus & inuius. Et ἀπροσίτως ἔχειν apud Gregorium, Quam nemo æquare potest, vt Bud. explicat. Et alibi, ἀπροσίτως πλοῦτῳ ἔχειν, Quem vincere æquare nequeas. ET Δυσπροσίτως, ους, ὁ καὶ ἡ, Qui difficilè adiri seu accedi potest. Polluci idem est quod δυσπρόσοδος & δυσπρόσορος, Qui affabilis non est. Vnde & δυσπροσίτως aduerbium eodem sensu apud eundem. CVI Εὐπροσίτως contrarium est, Accessu facilis. Item Affabilis, Facilis. idem quod εὐπρόσοδος & εὐπρόσορος. VNDE Εὐπροσίτως aduerb. apud Poll. idem quod εὐπροσορήτως, εὐπροσόδως: & oppos. τῷ δυσπροσίτως, id est Humaniter, Affabiliter, si dici possit.

C. ΣΥΝ-ειμι, Coeo, (quod & Ad arma coeo) Cõgredior, Infesto marte cõgredior seu cõcurro. Il. ζ, Ἐς μέσον ἀμφοτέρων συνίτην μεμαῶτε μάχεσθαι. Hesiod. Th. οἱ δὲ ξυνίσαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ. Et Congredior colloquendi causa. Demosth. Pro corona, τῷ ὑπὲρ πολλῶν πεμφθέντι μόνῳ μόνῳ συνεῖναι καὶ διαλεχθῆναι. Et συνίσασιν ἐς λόγους, in colloquiũ ventitabant. Vnde particip. Συνιὼν, Concurrens, In vnum conueniens. vt συνιόντες ὄχλου. ‖Item Congrediens & concurrens infesto animo, apud Hom. Et συνιόντες μάχεσθαι, pugnam inter se conserunt. ‖Συνιόντα χρήματα, prouentus pecuniæ. v. l.

C. 2. Ἐπισυνίημι, Insuper conuenio in vnum. Vnde ἐπισυνιόντες, Superuenientes.

C. ΥΠ-ειμι, Subeo.

¶ Ὑπερίων, ονος, ὁ, Hyperiõ: Cæli & Terræ (seu, vt alii, Thiæ) filius, pater Solis. quo nomine significari volunt πρὸ ἄνω κίνησιν, ἀπὸ τῆς ὑπεράνω ἰόντα. VNDE Ὑπεριονίδης, ου, ὁ, patronymicũ, Filius Hyperionis, id est Sol. Citat Eust. ex Pind. ET Ὑπείων, pro eodem per syncopen, pro ὑπερίων, vt Eustathius annotat (dicens similem syncopen factam esse in illo, Ἀχαιείων Μολίων, à nominatiuo Μολιονίων.) Nisi quis adiectiuum esse velit, quasi ὁ ὑπερίμαι ἰών: & tunc acui quidem vltimam oportuisse, sed διὰ ἀποφυγὴν συμπτώσεως μεταπροσῳδεῖται εἰς βαρὺν τόνον, vt in Ἀμφίων, & Εὐίλαος & similibus. Il. τ, Τάων παμφαίνων ὥστ' ἠελίοιο ὑπείων. Od. α, de sociis Vlyssis, οἱ κῆρ βοτὰ ὑπείονος ἠελίοιο Ἤσθιον.

EIPΩ, F. εἴρω, Necto. Vnde εἴρας, exerens, extrahens, Bud. ex Herodiano. Et in pass. apud Aristot. Rhet. Ἡ δὲ λέξις αὐτάρκης ἔσται ἡ εἰρομένη καὶ τοῦ συνδέσμου μία, ὡς τὰ αἱ ἐν τοῖς διθυράμβοις ἀναβολαί, id est (Turnebo interprete) Dictionẽ autẽ necesse est aut tractãtem esse & continuatione vnam, vt dithyrambicorum cantica. Vide & p. 190 mei lexici Ciceron. ‖Εἴρω Eustathio est πρὸς μάχλῳ συμπλέκω, deriuanti inde ἐρίζω. Notandum verò Etymologicum velle εἴρω id est λέγω, tenui spiritu notari, at quum significat συμπλέκω, aspirari: quæ tamẽ scriptura non obseruatur.

Εἱρμὸς, οῦ, ὁ, Nexus, Series. Philo De vita Mosis lib. 3, τῆς κατὰ τὸν ὦ χρόνους εἱρμοῦ ἀκολουθίας καὶ τάξεως, consequentiæ & ordinis in serie temporis. Cicero quod Græci dicunt εἱμαρμένην esse εἱρμὸν αἰτίων, Latinè vertit, ordinem seriemque causarum.

Ἕρσις, εως, ἡ, Nexus, Plexus, Religatio. πλοκὴ, σύνδεσις. vulg. lex. Apud Suidam verò scribitur Ἔρσις, & exponitur πλέξιδιον.

C. Δ-είρω, Annecto, Necto. vt αἰείρω τοῖς στεφάνοις, Aristoph. id est, Necto coronas. ‖Item αἰείρω, Transfigo. αἰωρεῖρω, Hes.

C. Δ-ειρω, Traiicio, Insero. Bud. ex Luc. διὰ τῆς ὀδόντων τὸ ἡμιεῖον μαστὸν διείρων τοῖς δακτύλοις, Inserens, Traiiciens. Ex eodem de quodam captiuo, ἀποτορνεύει τινὰ ἅλιον ἢ ἐλάφου πλευρὰν ἢ τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὸν διειρομένων, id est Deinceps traiectorum & insutorum. Sic apud Xenoph. Pæd. 8, de equitibus Persarum regis, διειρύπας τὰς χεῖρας διὰ τῶν καυδίων, ὥσπερ καὶ νῦν ἔτι διείρουσι ὅταν ἱερὰ βασιλεύς. Apud Theophrastum autem lib. 2 De causis pl. διειρόντων τοὺς παλάους interpretantur Adigentium paxillos. Idem Bud. apud Galenum, διεκβάλλειν καὶ διείρειν τὸν βελόνην ἐν τῇ γαστρορραφίᾳ. διεκβάλλειν δὲ διὰ τῶν πλαισίων, ἐκεῖθεν εἰ' αὖ πάλιν διείρειν, interpr. Introrsus extrorsusque penetrare, id est ὠθεῖν ἔξωθεν ἔσω καὶ ἔσωθεν ἔξω. Idẽ Διείρειν exponit alibi Transfadigo, Transfuo, Insuo, Insubulo. Dioscor. lib. 5, cap. 15, de radice scillæ, καταπιμπλᾶν καὶ διείρας λίνῳ, ὥστε μὴ θιγγάνειν τοὺς τόμους ἀλλήλων. vbi Ruellius vertit, Traiectáque ligno segmenta modicis interuallis, ne se contingant.

C. 2. Περιδιείρω, Circumquaque traiicio & insuo. Vnde partic. περιδιείρας, quod exponitur Implicans.

C. Ἐν-είρω, Innecto, Insero, Infibulo, Implico. Dioscor. lib. 5, cap. 81 de vino mandragoritæ, τὸ φλοιοῦ τῆς ῥίζης καταπιμπλᾶν ὕσσωπον εἰς λίνον ἡμιμαῖον. Et ἐνειρόμενος πέδαις apud Suidam, id est συμπεπλεγμένος, implicitus. ‖Item, Consero, Apto. vt Lorica hamis conserta. Et ἐνηρμόσθαι, Consertum & aptum. Bud. VNDE Ἔνθεσις, Innexio. Thuc. in præfat. de Athenienſibus, χρυσῶν πλείστων ἐνέσει χρωζύλων εἰκὰς δούμασι τῆς ἐπὶ τῇ κεφαλῇ περιχώρου, aurearum fibularum serie cincinnos colligentes: Vel, aurearum fibularum nexu conserto. B.

C. 2. Παρ-είρω, Infibulo. Significat etiam Traiicio & penetro, Intromitto. Bud. apud Plutar. An seni admin. resp. εἰς πάντα παρατείρων καὶ εἰς πάντα καταμιγνὺς ἑαυτὸν ἀπλανῶς δόξῃς, omnibus sese inserens & per medios actus intromittens & insinuans. Greg. De bapt. λαθὼν ἑαυτὸν παρατείρει, κἂν μὴ ἐλπίσῃ ἐξαπατῶμεν, sese intro insinuet, sese

intro penetret, vt Plautino more loquar. Bud. ‖Insero, Interſero, Interiicio. Athen. ἀλλ' ὅπως εἰπὰς παρείρας ὁ Μενέλαος, ἐπιδὺς ταῦτα τῷ ἑταίρῳ, τὰ μὲν πολιτικὰς ἐπαίρειν ἀφίησιν, id eſt (inquit B.) Venuſtè ſermonem excipiens & interfatus: Hoc eſt, Sermonem medium intercipiēs, & verba ſua interſerens, & veluti intercalans.

C. Ἐξείρω, Exero. oppoſitum τῷ εἴρω. Ariſtoph. Equit. Εἶτ' ἐνδὺς τὴν γλῶτταν ἐξείρασις αὐτοῦ σκεψόμενός σ' εἰ δριμὺς κἀχυτὸς τὸν σφυκτὸν εἰ χαλαζᾷ, id eſt, Extrahentes, Eximētes, vt Suidas exponit: apud quem pro σκεψόμενός σ' perperam legitur ὀλοφύρομαί σε. Alludit autem ad eos qui porcorum venalium linguas extrahunt vt explorent an grandinoſi ſint: ſed παρ' ἐπόψεως Comicè pro σῶμα dixit σφυκτόν.

c. 2. Πρόξείρω, Ante extraho ſeu exero. vt προξειρασμὸς ἡ ἡλώπησις, id eſt προσκλώσις.

C. ΠΡΟΣείρω, Annecto, προσπλέκω, Suid.

C. ΣΥΝείρω, Connecto, Cohærenti ſerie continuo. vt συνείρω λόγους, Continuo ſermonē, Cōtinua oratione vtor. B. Demoſth. Pro corona, καὶ πανταχοῦ, καὶ συνειλεγμένως ῥήματα καὶ λόγους, συνείρει τοὺς ἔξωθεν καὶ ἀπόντας. Cui ſimile ex Xenophōte affert Bud. συνεῖραι ἀσπίδα τῇ ἀσπίδι: addens, Quintilianum id dicere Connectere & continuare verba, Declamare, Ciceronem. Luc. Nigr. τὰ μὲν ἀπὸ πάντως συνείρων, σύνοιδα δὲ καὶ αὐτὸν τὸν νεανίαν διαβλέποντα, id eſt, malè continuans. quod alibi, δοκεῖ ἐκ χάους πάντα συνείρων ἀμοῦσί. Interdum ſine caſu ponitur pro Continua orationis ſerie differo, Perpetua oratione declamo. vt apud eundē Luc. σὺ μὲν ἀεὶ τῆς κλεπτῆς συνείρεις, orationē perpetuā ordire. Ariſt. De gen. anim. λείπεται καὶ τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων λεγόμενα λόγον καθ' ἕκαστον αὐτῶν ἀπὸ τῶν εἰρημένων συνείρεσθαι, ſermone continuato. In quibus locis accuſativus λόγους aut λόγον ſubintelligi poteſt. Συνείρομαι paſſ. Cōtinuor. Ariſtot. lib. 2 De gen. & corr. ſcribit Deum ὑπολοχᾶν πάντα συνείρειν τὸ εἶναι, quoniam ita maximè συνείρεσθαι τὸ εἶναι, id eſt continuari poſſit & perpetua eſſe generatio.

‖Συνείρω neutraliter quoque accipitur, vt συνάπτω, pro Cohæreo. Ariſtot. 2 Meteorol. de partib. Indic. exteriōris, διὰ τὸν θάλατταν οὐ φαίνεσθαι συνείρουσαν, ὡς συνεχῶς ἔσται πᾶσαν τὸν οἰκουμένην, ita coniungi non poſſunt vt continuus ſit terræ habitabilis ambitus. cui oppoſitum eſt διωρίσθαι, definitum & terminatum eſſe. Idem lib. 1 De gen. & corr. ὑπολαμβάνειν διὰ ταύτας ἀρχὰς αἷς ὑπολαμβάνει συνείρειν, huiuſmodi principia ſtatuere & ponere quæ diu conſentanea eſſe poſſint & cohærere. Eodem lib. Τὸ πᾶσιν τὸ συνείρειν τὸν χρόνον, quæ cauſa ſit generationis continuæ, vt nihil ſit intercapedinis μεταξὺ φθορᾶς καὶ γενέσεως, hoc eſt συνεχῶς ἔχειν. Hæc & alia Bud. Cōm. pag. 538 & 539. VNDE Συνειρμὸς, οὐ, ὁ, Continuata ſeries, Cohærentia, Continua deductio. Demetr. Phal. ὁ τοῦ συνειρμοῦ τοῦ λόγου.

‖Ἔρμα, ατος, τὸ, Fulcrum, Stabilimentum. ἔρεισμα. Il. β, de claſſe ſoluente, ἀπὸ δ' ἕρσαν ἔρματα νεῶν. Il. α, Νῆα μὲν οἵγε μέλαιναν ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν Ὑψοῦ ὅσον τε θοὸν, ἀπὸ δ' ἕρματα πάντα πέτασσαν. Latini Phalangas ſeu Palangas vocant: id eſt (vt Nonius expl.) fuſtes teretes qui nauibus ſubiiciuntur quum attrahuntur ad pelagus, vel quum ad littora ſubducuntur. Similiter in vulg. lex. ſcribitur apud Hippocr. De articulis, ἔρματα, autore Galeno, eſſe fulcimenta & idem quod ἐρμάσματα. quod ipſum Erotianus quoque confirmat. In hac ſignif. metaphoricè etiam capitur. vt Od. φ, Ἡμῖν δ' ἔρμα πάλαι ἀκίχητα μάλ', οἱ μέγ' ἄριστοι Κούρων ἐν Ἰθάκῃ. Il. π, σφίσιν ἔρμα πάλαι ἔσται. (Columen ciuitatis Latinè interpretari poſſumus, vt Columen familiæ dixit Terētius.) Id imitatus Plut. Polit. præcept. dicit, ὥσπερ ἔρμα τὴν πολιτείας βέβαιον. Eodē ſenſu Pindarus Athenas dixit eſſe ἕρεισμα Ἑλλάδος. Homerus Il. ν, ἰὸν quoque ſiue ſagittam, vocat μελαινάων ἔρμ' ὀδυνάων, id eſt ἔρεισμα, Fulcrum dolorum, Quo dolores vt fundamento niterentur. ‖Exponitur & ἀσφάλισμα ab Euſtathio, & ἀσφάλεια à Suida, hoc in loco, ἀσύλους εἶναι τοὺς χόρτους διὰ τὰ ἔρματα τῆς ὀχυρώματος. Quò pertinere videtur quòd ab Heſychio exponitur etiā ἐπέρεισμα. ‖Apud Theogn. pro confidentia & incœpto & propoſito poni videtur, vt Bud. annotat: Μηδὲν ἄγαν αἰνεῖν· καιρὸς δ' ὅτι πᾶσιν ἀρίστοις Ἔρμα πεπηγὸς ἀπρηκτον. Ibidem Κυβερνήτου αὐλοὺς ἔρματα πεπηγότα. At hic locus ex Plut. Solone, ἔρματα γὰρ ἐν μεγάλοις ἀρχὴ χαλεπὴ, exponitur, In rebus magnis adminiſtrandis difficile omnibus placere. Vide Ἔρμα. ‖Eſt etiam Saburra, id eſt ſabulum craſſius quo naues ad certam vſque menſuram oneran ſolent vt ſtabiliores ſint. Ariſtot. de apibus, ὅταν δ' αἴτιμος ᾖ μεγάλη, φέρουσι λίθον ἐφ' ἑαυτῶν, ἔρμα ὡς τὸ πολύ. Simile quid de gruibus ſcribit Solinus, eas volaturas, deuotare arenas, ſublatiſque lapillis ad moderatam grauitatem ſaburrari. Ad quem gruū morem reſpiciēs Ariſtoph. dixit αὐτὸ ἔρματος πολλὰς καταπιπτούσας δίκας. Plut. Ad præfect. ind. loquens de Alexādro, ἐθέλω σοὶ φιλοσοφοῦντι, καὶ τὸ ἄρθριον ἡμιόνιον Διονυσίου, ὡς ἔφης τύχῃ μεγάλῃ πολὺ πρᾶγμα καὶ σάλον ἔχουσαν ἔρματος πολλοῦ καὶ κυβερνήτου μεγάλου δεόμενον, multa ſaburra. ‖Scopulus, Saxum in mari, vt Euſtath. ſeu (vt Heſych. exponit) πετρώδης καὶ ὀπτιμαχόμενος, ὥστε μὴ βλάπτειν, πέτρος τῆς θαλάσσης, & ὕφαλος πέτρα. Anacreon, ἀπήμονα γὰρ ἔρματα φορεῖται. Plato lib. 8 De rep. ὅταν αὐτὸν ἴδῃ τις παίσαντα ὡς οὖν πρὸς ἔρμα, πρὸς τὴν πόλιν. Plut. Symp. ὅταν ἔρματι πλοῖον τύχωσιν, vbi veniſſent ad ſcopulum, ſaxum. Luc. De hiſt. ſcr. εἰς τὰ ἔρματα. Suidas in illo à ſe citato loco, ὁ δὲ Ἡρόδοτος ἔρματα μεγάλα ἐθαλάσσης εἰς τὸ σῶμα τῆς ὑπαιθρίου, ὡς αὐ ἐμπόδια ἐν τῇ ὁδοιπορίᾳ θηρίοις, exponit, Saxa ingentia. Nonnulli ſaxeas pilas ex Virgilio interpretātur, & crepidines atque obices in portæ oſtiis. Idē Suid. hoc in loco, τῶν δὲ πίσσῃ ἔρματα πρὸς τοὺς πόντους ἐκτενεῖς ὄντας, exp. κωλύματα, ἐρείσματα. ‖Ἔρμα Heſych. eſt & σκέπασμα τοῖς. ‖Inauris. Od. σ, Ὅρμησε δ' Εὐρυμάχῳ παλυδαίδαλον αὐτὰρ ἔπειτα Ἔρματα δ' Εὐρυδάμαντα δύω λιπαρόπωλος ἔτευχεν. Et Il. ξ, ἔρματ' ἐπήρτηντ' ἐὐτρήτοισιν λοβοῖσιν. id eſt τὰ τῶν ὠτῶν ἐνερμάσματα κόσμια, vt Euſtath. exponit, etymologiam ibi exponens hiſius vocabuli, quòd inaures ornatus cauſa auribus innecti ſolerent.

C. Πεδίερμα, ατος, τὸ, Lignum quod nauibus ſupponitur, Thuc. lib. 7. Vbi Valla vertit pedicam. v. l.

Ἐρμάζω, F. άσω, Fulcio, Stabilio. Vnde in paſſ. apud Gal. in Exegeſi γλωσσῶν Hippocr. eſt ἡρμάδαι, id eſt ἐρρῶδαι. Ab eodem ἐρμάζειν actiua voce exponitur ἐδράζειν & στηρίζειν. ‖Item Saburro, id eſt ſaburra onero & ſtabilio. ‖Ἐρμάζει Heſychio præter στηρίζει eſt etiam μαλάσσει. Et ἐρμάσαι eidem eſt ἁλαφρὸς ἐβελτίωσε. VNDE Ἔρμασμα, ατος, τὸ, quod ab Erotiano exponitur τὸ τὸν ἰσὸν τῆς νεὼς δέρατα πιεῖν, οὐ φορτίου τάξιν ἐπέχον, ἀλλὰ τὸ στηρίζειν μόνον. Id autem idem eſſe videtur quod ἔρμα, id eſt ſaburra, vel quod ſaburræ loco carinæ ad ſtabiliendam nauim eiúſque pondus æquandum imponitur. ‖Ἔρμασμα, dicitur ab Hippocrate Partis ægræ fulcimentum chirurgi induſtria adhibitum, iniecta faſcia & vinculo: quod conuenit iis modò partibus quæ mouentur, vt Gorræus annotat: addens, differre ἀπὸ τοῦ στείγματος, id eſt firmamento, quòd hoc & ſine vinculo & partibus illis quarum motus neceſſarius eſt, à quo ceſſatio non eſt in nobis, adhibeatur: dici autem alio nomine ἔρεισμα, vt annotet Galen. Comm. 3 εἰς τὸ ἐπιτρῖον. ET Ἔρμασις, εως, ἡ, idem quod ἔρμα & ἔρμασμα, vt Erotianus tradit. Videtur tamen potius exponendum Fultura ſeu Saburratio: vt ſignificet ipſam actionem fulciendi aut ſaburrandi.

Ἐρμαπίζω, F. ίσω, Saburro. idem quod ἐρμάζω. Plutarchus Vtra anim. prud. de apibus Creticis, αἰνιττόμενός τι μέλιτος κάμπτειν ἀκροστιχίδα, ἔρμα πίζουσιν ἑαυτάς, ὑπὲρ τῶν μὲν ἀφορμάδας, μικροῖς λιθιδίοις. de qua apū ſolertia ſimile quid habes in ἔρμα ex Ariſtot. Idem eodem libro de echinis, ὅταν αἰθυσσόμενα μέλλωσι χειμῶνα, ἐρματοῦνται λιθίδιοις, ὅπως μὴ ἀφιστάμενα διὰ κουφότητα. Plin. lib. 8 cap. 35, eodem ſenſu, Echini affigentes ſeſe, aut arenas ſaburrantes, tempeſtatis ſigna ſunt. VNDE Ἀνερμάπιστος, ν, ὁ καὶ ἡ, Non ſaburratus, Saburra non ſtabilitus: vt ἀνερμάπιστον πλοῖον apud Baſilium, & apud Euſtathium ἀνερμάπιστος ναῦς, ἡ μὴ ἔχουσα ἐνυδρίδιον βαρὸς ἀντὶ ἰσορροπίας. Et metaphoricè apud Plutarchum de homine animi fluctibus agitato, ἀκυβέρνητος καὶ ἀνερμάπιστος ὢν πρὸς ἡδονὴν ἀνόμοις ἀλιθρίοις καὶ διαφόροις ἅρμασι χαλκήλατος, ὡς πανταχοῦ φοβερὸν ἔχοντα. In ſequēte autē locis ſi nolis Non ſaburratus

ſaburratus interpretari, exponere potes iuxta alteram τῦ ἑρμαΐζω ſeu ἑρμάζω ſignificationem, Non ſtabilitus, Non firmatus, Non fultus. Philo libro 3 De vita Moſis, ἔνιοι πρὸς ἀσέβειαν ἀνερμαίστων, Nonnulli ad pietatem minimè obfirmati. Dionyſ. Longinus, ἀσήρεκτα καὶ ἀνερμάτιστα ἐαθήματα.

¶ Ἔρμὶν SEV Ἔρμὶς, ῖνος, ὁ, Fulcrum tori, Pes lecti. κλισμός. Odyſſ. 9 de Vulcano Venerem & Martem in thalamo ſuo implicare volente, Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἑρμῖσιν χέε δίσματα κύκλῳ ἁπάντη. Od ϕ, Κορμὸν δ' ὀπὶ ῥίζης ἀφελάμὶν, ἀμφὶξυσε χαλκῷ Εὖ καὶ ὀθνείους, καὶ ὀπὶ σταθμὸν ἴθυνα, Ἑρμῖν' ἀσκήσας· τὰ τρήνα δὲ πάντα πρίησι. Ex δὲ τῦ ἀρχέμβυος λίχος ἔξιον, ὄφρ' ἐπίλοιπα. Tradit Euſtathius deductum eſſe hoc vocabulum vel ab ἕρμα, quoniam ἕρμα κλίνης ſit, id eſt fulcrum & ſtabilimentum tori ſeu lecti. vel ab εἴρω, ὅτι εἰς τὸ εἰσείρεσθαι τρήματα κλίνης, quòd tori foraminibus inſeratur: vel ab Ἕρμῆς qui ſit δοτὴρ ὕπνου, & cuius eam ob rem imago in ipſis ἑρμῖσιν effingi ſoleret.

¶ Ὅρμος, ου, ὁ, Monile, περιτραχήλιος κόσμος: Il. σ, Πόρπας τε γναμπτὰς θ' ἕλικας, καλυκάς τε ϑ' ὅρμους. Odyſſ. ε, Χρύσεον ὅρμον ἔχων· μὴ λήθεν ἔχοντα ἔειπε. Athen. lib. 6, [αἱ χωμᾶτριαι αὖ τῶν ἑλάσσον] καὶ τὸν τῆς Ἑλένης ὅρμον Μενελάου ἀναθήματος, Helenæ monile à Menelao Apollini dicatum, Apollini inquam qui Menelao vltionem in Paridem petenti, oraculo reſpondit, Πάγχρυσον φέρε κόσμον ἑλὼν ἀπὸ οἴκου ἀλόχοιο Δειρῆς. Deriuat Euſtathius hoc ὅρμος (ſicut & præcedēs ἕρμα) ab εἴρω; eo quòd innectatur & inſeratur collo: ſicut à καίρω κάρμα & καρμός: atque adeo ad differentiam alterius ὅρμος acui vltimam ſyllabam à quibus annotat. ¶ Eſt & ſaltationis ſpecies (apud Lucianum in libro De ſaltatione) κοινὴ ἐφήβων τε καὶ παρθένων παρ' ἴπνα χορευόντων, καὶ ὡς ἀλληλοῖς ὅρμῳ ἐοικότων, alternis ſuccedentium, alternantium, & ὅρμου repræſentantium: inde dicta quòd ſit ὅρμος ὁπὸ ϑορυβώδους καὶ ἀϋρείας κατειλόμενος. quæ quomodo perageretur, ibidem docet. ¶ At ὁρμοὶ (vt apud Heſychium ſcribitur) ſunt calceamentorum ligulæ ſeu corrigiæ, οἱ περὶ ὑποδημάτων ἱμάντες.

C. Καθόρμιον, ου, τὸ, Monile, v. l. ex cap. 2 Oſeæ. καθόρμια Suidæ ſunt περιδέραια. ΑΤ Καθόρμια apud Heſych. ſunt τὰ ἐνόρμια περιδέραια ἀρραβωνιακὰ, ἢ κόσμια περὶ τράχηλα.

C. Τὸ φόρμιον, ου, τὸ, dicebatur apud antiquos (vt ex lex. rhet. annotat Euſt.) κοσμάριόν τι χρυσοῦν.

Ὁρμίσκος, ου, ὁ, Monile. Bud. ex Canticis. Heſychio ὁρμίσκοι præter περίϑετα χάλκια κόσμοι γυναικῶν ἢ περιδέραια, ſunt etiam μασιάκαι, ἢ κλοιοί, ἢ δακτύλιοι.

¶ Ὅρμος, ου, ὁ, Statio nauium. Bud. ex Plutarcho. Arrianus, λιμένα τε ἐκ Βαβυλῶνα ἐπιέναι ὀρυκτὸν, ὅσον χιλίας ναυσὶν ὅρμον ἔχειν. Ex eodem de Arabia, λιμένας μὲ πολλοὺς καὶ τῆς χώρας ἐκείνης, οἵτινες δέχεσθαι μὲ ὅρμους τὰς ναυσὶ δύνανται. Thucyd. lib. 4, πρὸς τὸν νότον ἀνέμων ὅρμων. Euſtathius in illo loco Odyſſ. ρ, Φόρκυνος δέ τις ἐστὶ λιμὴν ἁλίοιο γέροντος Ἐν δήμῳ Ἰθάκης, quum mox ſubiungat, ἵππουρις δὲ αὖτε δέμειο μέσοισι Νῆες ἐΰσσελμοι, ἐτ' ἀνόρμου μάστιγι ἴκωνται, aperte à λιμὴν id eſt Portus, diſtingui annotat, (ſicut & in ſuperioribus duobus à Budæo citatis clarè differentiam hanc videre licet) eſſéque τὸ πέλος τῆς ἐν θαλάσσῃ κατωγῆς, & partem τῦ λιμένος ἔνθα αἱ ναῦς ὁρμοῦσι: alicubi verò & pro λιμὴν ponit ſynecdochicè, vt εἰσία pro εἶπας, δίφρος pro ἅρμα. Vnde & Cicero apud Aratū Ὅρμων ἐσπερχόμενοι vertit, — quum cœptant conſtringere portus, p. 84 mei lex. Cic. Propriè igitur Statio nauium eſt: vnde & ab ἕρμα id eſt ἀσφάλισμα, ἔρεισμα, deriuatur: quòd nauis ibi tanquam in fulcro & ſtabilimento conſiſtat. quā etymologiam & Ariſtotelis in ἑρμάω reſpicere videtur.

C. Ἄνορμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Stationem nauium non habens, Stationi nauium incommodus, Importuoſus.

C. Δυσόρμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Stationem nauium difficilem & incommodam habens. vt δύσορμος αἰγιαλός apud Plut. Littus in quo ſtatio eſt malefida carinis, Littus in quo naues difficulter ſubſiſtere poſſunt.

C. Ἐνορμίτης, ου, ὁ, Qui in portu ſtationem habet. v. l.

C. Ἔξορμος, ου, ὁ ϗ ἡ, Qui e ſtatione ſoluit, ὁ ἔξω τῦ ὅρμου ὢν τῆς αἰσχυντῦ γενοῦς, vt Euſt. exp. ¶ Apud Ariſtot. verò lib. 4 De part. anim. ἔξορμον καὶ χαῦνες ὂν τῆς σώματος, Gaza vertit Procax & terrenum in corpore: vt v. l. tradunt.

A C. Εὔορμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Stationem nauium opportunam & commodam habens. Heſiod. Ἐν δὲ λιμὴν εὔορμος.

C. Ἔφορμος, ου, ὁ & ἡ, Qui in ſtatione eſt. vt ἔφορμοι νῆες apud Thucyd. Quæ in ſtatione ſteterant. Bud. ex Vallæ interpr. ¶ Ἔφορμος ſubſtantiuè pro Locus ſtationi nauid aptus, vt Bud. interpr. Locus in quo naues ſubſiſtere aut in quem ſubduci poſſunt, Statio nauium. ναυσὶ καὶ ἐφέδρας, vt Thuc. ſchol. in hoc lib. 3 loco exponit, καὶ τοὺς ἐφορμοῦντας ἐπ' ἀμφοτέροις τοῖς λιμέσιν ἐπιπλοῦς. Suid. ibi expl. ἐφορμοῦντες. Strabo lib. 3, [παῦλα] ἐφόρμους ἔχοντα μετρίους.

B C. Παύορμος, ου, ὁ ϗ ἡ, Stationē nauibus omnib⁹ & omni tēpore commodam habens, vt gramm. exponunt. Od, ν; Ἀτρακτοί τε δίλιστραί, λιμένες τε παύορμοι. id eſt ἀσφαλεῖς. ¶ Panhormus apud Plin. Portus nomen eſt. At Panhormum Siciliæ & Cretæ oppidum: ΥΝΔΕ Παυορμίτης, gentile nomen, Panhormita, Qui ex Panhormo eſt: & Παυορμίτης fœm. gen. apud Athen. ſub. γῆ, Ager Panhormitanus: vt Σπαρτάτης.

C. Τὸ ὅρμιον, ου, δ. Locus ſtationi aptus. Pol. Strabo lib. 6, μετὰ δὲ ταῦτα αἱ Οἰναυγείδες νῆσοι δύο ὑφόρμους ἔχουσαι. Bud. Idē Strabo ipſum Suprà ἐφόρμους dixit.

Ὁρμέω, ῶ, Stationem habeo, Bud. ex Thuc. ὁρμοῦσιν ἐν τῇ Μαλέᾳ. Apud eundem lib. 1, λιμένα ἐν ᾧ οἱ Κορίνθιοι ὁρμοῦσιν. Et ὁρμεῖν ὅτι δυοῖν, duabus in ſtatione niti anchoris. Ariſtot. De poet. Νῆς δέ μοι ἥπλ' ἕστηκε. τὸ γὰρ ὁρμεῖν ὅτι ἱστοῖν. vbi etymologiam reſpicere videtur. Demoſth. metaphoricè vſus eſt pag. 132, ὁ δὲ ἀφ' ὧν ἡ πόλις ἐσώθη πάντα κίνδυνον ἑαυτῷ, ὑπὲρ ὑμῶν ὑπομένων, οὐκ ὅτι τῆς αὐτῆς ὁρμεῖ τοῖς πολλοῖς. vbi intelligitur νῆες. ſequitur enim οὔκουν ἐδὲ τῆς αὐτοκελείας πλοῦ αὐτῷ ἔχει ἐσόδιον. Hæc Budæus, addēns ſic accipi videri ab Ariſtide 115. Ὁρμέω, Appello. Herodot. ὁρμᾶσθαι ἐς χλῶ. Nauis etiam ὁρμεῖν dicitur, id eſt ſtationem ſubire, In ſtationem ſe recipere. Demoſth. καὶ τὸ πλοῖον ὁρμεῖ ἐνθαῦτα. ¶ Dicitur etiam ἑρμεῖν πλοῦν ναῦν, pro ὁρμίζω. quod apud Pauſaniam legitur. Bud. Comm.

C. ΑΝΘορμέω, ῶ, Sto contrà in ſtatione: Propriè ἀνθορμεῖν dicuntur naues in ſtatione ad reſiſtendum hoſtibus & ineūdum prælium paratæ, quaſi ſtantes in procinctu. & ſecundū ſchol. Thuc. αἱ ἐναντίαι εὖσαι ὅτι τῷ ὅρμου. ita enim exponit in hoc eius loco, lib. 7, ἀγγέλλων ὅτι αἱ πίντε καὶ εἴκοσι νῆες τῶν Κορινθίων, αἱ σφίσιν ἀνθορμοῦσαι, ὑπὸ καταλύσεσι τὸν πόλεμον, &c. Idem, ἀνθορμοῦσι δὲ καὶ τοῖς Ἀθηναίοις. Sed & ipſi hoſtes ab eodem dicuntur ἀνθορμεῖν ἀλλήλοις, id eſt, habere naues in ſtatione inter ſe aduerſas, & ad conflictum paratas. Reperitur & ἀντορμεῖν.

C. Ἀφορμέω, E ſtatione nauium diſcedo, Soluo, Enauigo. Polyb. lib. 1, διαφέροντες εἰς τὸν Σικελίαν, ἀφορμῶντα ἐκπύλου εἰς τὸν Λιβύην.

C. Ἐξορμέω, ῶ, pro eodem. Eurip. Pollux lib. 1, τὸ ἐκπλεῦσαί τι ſcribit dici ἐξορμεῖν & ἐκορμεῖν. Et metaphoricè apud Pauſaniam Lacon. quod Budæus citat, Κλεομβρότος δὲ ἐξορμοῦσι τὰ πολλὰ ὁπὸ τῦ τοῦ.

C. Ἐφορμέω, Applico, Appello, In ſtatione ſū, Stationē habeo. Thuc. lib. 4, τοῖς Ἀθηναίοις τὸ οὐκ αἰτίαται ἐφορμεῖν καὶ τῷ πορθμῷ κρατῶν. Xenophon, ἐπὶ δὲ μέσαι ἡμέραι ἦσαν, καὶ οἱ ἐφορμοῦντες ὀλιγώρησαν εἶχον, καὶ ἅτε αἰσθανόμενοι ἐξέπλευσαν ἔξω τῦ λιμένος. Polyb. lib. 1, τὰ πλοῖα τοῖς Ῥωμαίοις ὅτι τῷ ἐξ τὸν ἐκπλοῦν τὰ μάλιστα ἐφορμεῖν. ¶ Ἐφορμεῖν eſt etiam In ſtatione ſe continendo imminere alteri. nam Pollux lib. 1, titulo περὶ ναυμαχίας, ſcribit, τὸ φυλάττειν πρὸς, eſſe ἐφορμεῖν & ναυλοχεῖν (ſicut ἀνθορμεῖν & ἀντεφορμεῖν, τὸ αὐτὸ ἐκάτερα ἐπὶ τὰς ναυμαχίας) quod & πολιορκητὰς ἐφεστάναι πρὸ τῦ ἄστεως dici. Budæus exponit Nauibus inſidere & obſidere portum: vt ἐφορμοῦντα τὰ τῦ σώματα τῦ λιμένος. Demoſthenes, ἐφ' ὧν αἱ πεντήκοντα περὶ τὸν ὁμὸν ἐφόρμουν, id eſt, In ſtatione erant imminentes in occaſionem, & tranſitum ἐπιτηρεῖν. Thucydides lib. 1, Περικλῆς ὁ λαβὼν ἑξήκοντα ναῦς ἀπὸ τῦ ἐφορμοῦντος, id eſt (vt ſcholiaſtes exponit) τῦ πολιορκοῦντος τὸν Σάμιον, ἢ εἰς ὅτι δοκεῖ αὐτῷ. Xen. Hell. 1, πᾶς δ' ἄλλος ναυτικὸς ἰδίᾳ ἦν ὅτῳ πᾶς μετ' Ἐτεονίκου τῦ Μιτυλήνην ἐφορμοῦσας. Et metaph. eadem ſignif. apud Demoſth. Olynth. 3, πάλιν μεγάλων ἐφορμεῖν τοῖς ἑαυτῦ κτήμασι. Suid. quoque apud eundem Demoſth. in Philipp. ἐφορμεῖν exponit ἐφεδρεύειν. ΥΝΔΕ Ἐφόρμιος Suidæ idem quod ἔφορμος ſubſtantiuum.

c.1. Ἀπορμάω, ᾶς, In ſtatione naues habeo ad prælium parátas, Prælio nauali mihi immunitibus occurro. Poll.l.1 titulo περὶ ναυμαχίας ſcribit. ἀνθορμεῖν & ἀπορμεῖν eſſe τὸ ἀπαντᾶν πολεμίοις ἐκ τοῦ ναυμαχεῖν.

C. ΠΑΡορμάω, ᾶς, Iuxta in ſtatione ſto. Budæus ex App. ſ Cinil. αἱ πλῆτες αὐτῆς παρώρμουν, καὶ οἱ φύλακες ἐφεστήκεσαν. Pauſan. Μίνως ὁ πατὴρ ὁ τοῦ πολέμου τοῦ πρὸς Νίσον παρώρμει. Plutarchus ἀμπεδάτας in Antonio, Πομπηίου μὲν τὸ στόλου παρορμοῦντος, Αἰνησίου δὲ καὶ Καίσαρος τὴν πόλιν ἀποκλείσαντος, id eſt Claſſe à mari Pompeium ſtipante. Hæc Budæus.

C. ΓΕΡΙορμάω, Claſſem circumago. Plutarchus Antonio, οἱ δὲ ἀξιωθέντες τὴν Βρεντεσινῶν τὸν στόλον εἰς Ταράντιον περιόρμουν. Pollux lib. 1, titulo περὶ ναυμαχίας, ſcribit περιορμεῖν eſſe τὸ κύκλῳ περιπλεῖν τῆσιν καὶ περισκοπεῖσθαι πολιορκητικῶς τῆσιν ἀπὸ τῶν.

C. ΠΡΟορμάω, ῶ, Antè enauigo ex ſtatione. vide Ἐξορμάω.

C. ΠΡΟΣορμάω, ῶ, Stationem habeo. Polluci idem eſt quod προσνηοῤῥοέω, lib. 1, titulo περὶ ναυμαχίας.

C. Ὑφορμάω, ῶ. Budæus comm. ſcribit ὑφορμεῖν dici λῃστικὴν ναῦν apud Polybium 42. ‖ Ibidem exponit ὑποπτεύομαι, Sum formidoloſus alicui, metaphora ſumpta ἀπὸ τῶν ὑποπτευομένων τι τῶν ἐν ὑποπτεύοντων. Syneſium tamen ita ſcribere, ὑφώρμει δέος οὐκ ἔλαττον [οὐ πολὺ πλάζειν τὴν γῆν,] id eſt, Suſpectum nobis erat periculum non minus, Terrebat nos non minus metus ille.

¶ Ὁρμίζω, F. ίσω, Nauem in ſtationem ſubduco & appello. Item Nauem ſtabilio & fulcio. Od. γ, Οἱ δ' ἰθὺς καταγεν-τι, λὶ' ἱστία νηὸς ἴσης Σπεῖραν ἀείραντες· τὴν δ' ὤρμισαν· ἐκ δ' ἔβαν αὐτοί. In ſtationem ſubducebant. Et Iliad. ξ, πάσας δὲ νέεσθαι εἰς ἅλα δῖαν, Τὴν δ' ἐπ' ἀνεμὸν ὁρμίσομεν, εἰσόκεν ἔλθῃ Νύξ, Stabiliemus ſuper anchoris tanquam in ſtatione. Thucydides, ὁρμίζοντες ἐπ' ἀγκύρων, anchoris ſtabilientes. Idem, ὁρμίζω πλοῖον ἔξω βολῆς βέλους, Nauem retraho extra teli iactum. Vnde ὁρμίζεσθαι apud Thucydidem lib. 1, ὡς ἕκαστα ὁρμίζοιτό τι καὶ ἐφαίνετο δυνατὸν ἐπιπλεῖσθαι, appelluntur. Idem lib. 3, ὁρμισάμενοι εἰς λιμένα. Budæus ὁρμίσασθαι exponit Applicare, καταγεῖν, καταπλεῖν, citans ex Xenophonte Hellenicῶν 5, ὁρμισάμενος δὲ ἐν Πρασιαῖς ἐνταῦθα ἔσχε.

C. ΕΝορμίζω, In ſtationem nauem appello, Applico. Syn. πλοῖα ναῶν ἐνορμίζειν λιμενικὸν πρὸς χαλινόν. Et voce paſſ. apud Strab. lib. 5, ὥστ' ἀσφαλῶς ἐνορμίζεσθαι τὰς μεγίστας ὁλκάδας.

C. ΕΞορμίζω, E ſtatione deduco nauem, Soluo. Demoſthenes, ὅπως ἐξορμίσει οὗτος τὸ ναῦν ἐξορμίσας ἐκ τοῦ λιμένος, deducere è portu. Et paſſ. voce apud Demetr. Phalereum ex Sophrone, vbi dicit quidã ſenex, ὡς ἐγὼ κἀγὼ παρ' ὑμᾶς τοὺς ἐμαυτοῦ χρόνους ἐξορμίζομαι, πλοῖον δυσαίζων, alludens ad Charontis nauiculam, expectánſque tempus quo ex hac vita tranſmigraret.

C. ΕΦορμίζω, Ad ſtationem appello nauem, Applico. Vnde ἐφορμίζομαι εἰς λιμένα, Portum ſubeo, In portum applico.

C. ΚΑΘορμίζω, Idem. ſeu καταπλέω, κατάγω τὸ ναῦν. Polyb. lib. 1, καθορμίζουσι πρός τι πολισμάτιον τῶν ἐπ' αὐτοῖς ἐστρατοπεδευκότων, applicuerunt ad oppidum quoddam. Vnde καθορμισθέντος αὐτοῦ, apud Thucydidem lib. 3, quum appulſus eſſet. Idem lib. 6, τοῖς τε ναυσὶν ἐς τὸν Θάλλον καθορμισάμενοι.

C. ΜΕΘορμίζω, Trãſmitto, Trancio. Xenophon Hellen. 2, οὐκ ἐκέλευεν αὐτοῖς ὁρμεῖν ἐν αἰγιαλοῖς, ἀλλὰ μεθορμίσας εἰς Σικυῶνα περᾶσαι. qui tamen locus Budæo ſuſpectus eſt, dubitátque an legendũ ſit μεθορμῆσαι. Apud Plutarchum verbũ in Alcibiade, de quo & hic Xenophon loquitur, habetur, καὶ παραπλεύσας εἰς Σικυῶνα μεθορμίσας τὸν στόλον, addito accuſatiuo: ita vt hic locus illum explicet.

C. ΠΕΡΙορμίζω, In ſtationem circumago. Citat Pollux ex Demoſthene περιορμίζειν τὸ ναῦν περὶ τὸ χεῖμα.

C. ΠΡΟΣορμίζω, Appello, In ſtationem nauem applico. Et προσορμίζομαι, Appellor, Applicor, ſeu neutraliter Appello, Applico. Arr. 6, προσορμισάμενος δ' ὅπη τύχοι τῆς ὀχθης. Vbi Budæo προσορμιζόμενος legendum videtur. Idem eodem libro, προσορμισθεὶς τῇ αἰγιαλῷ. VNDE Προσόρμισις, Appulſus ad littus. Budæus ex Syneſio, τῆς προσορμίσεως αὐτῷ ἡμῖν οὐ πρὸς αὔρας χαριέντως, quũ appulſus fuerit.

C. ΣΥΝορμίζω, Simul in ſtationem applico, ſeu appello.

C. Ὑφορμίζω, In ſtationem ſubduco. Thucydides lib. 2, οὐκ ἔλαττον νυκτὸς ὑφορμισάμενοι. αὐτὸς δὲ ἀναλαβόμενος ναυμαχεῖν ἅμα μέσου τοῦ πρωΐ. Apud Philoſtratum autem in Heroicis, ὑφώρμισεν αὐτῇ πηγή, exponitur in vulg. l. Fons ei adhæret.

¶ Εἴρω, idẽ quod Ἔρω, poetica reduplicatione literæ initialis vt in ἐείπω & ſimilibus. Vnde in paſſ. Odyſſ. σ, Ὅρμενος ἠλάσκοντα ἐειρόμενον πύλασιν οἴκων. A TH Ἤειρεν Il. κ, Σκαιὴν ἠείρατο χεῖρα Euſtath. deducit A B Ἀείρω, id eſt ἀεὶ ἐρῶ ἐρῶ ς συμπλέκω.

B

EIPHNH, (παρὰ τὸ εἰς ἓν ἄγειν): alii verò ab εἴρειν ſignificante Dicere) Pax. Iliad. β, Ὡς ποτ' ἐπ' εἰρήνης πόλεμος ὀλέσας ἀπὸ λαῶν ἔρχεται ἐκ δ' ἄρα τοῖσι φίλη ἐγγίνεται ἠὲ καὶ ἄλλη. Xenophon Hellen. 7, οὐκ εἰρήνην, ἀλλὰ πολέμου μεταγύ. Luc. in Nigrino, καὶ μέλλω εἰρήνην γε μακρὰ καὶ βαθεῖαν. Apud Æſchinem, εἰρήνην ποιήσασθαι, Pacem facere: apud Demoſthenem autem & πρός τινα εἰρήνην. Addidit etiam datiuum Xenophon, εἰρήνην ποιεῖν Ἀρμενίοις καὶ Χαλδαίοις, Pacem facere inter. At εἰρήνην ἄγειν πρός τι, Pacem ago tecum.

C

Εἰρήνη τῇ πολιτείᾳ, Plato De republica lib. 1, Quies ab huiuſmodi rebus. Quidam tamen hìc quoque vertunt Pax.

C. Εἰρηνοδίκαι, Dionyſio Halic. Fœciales. Ea forma qua dicitur ἱππαροδίκαι. Legitur tamen & εἰρηνοδίκαι. Vide εἰρηνοποιὸς quod Proximè ſequitur.

C. Εἰρηνοποιός, Pacificator, Pacis conciliator. Xen. Hellen. 6, ὅπως δὲ ἡσυχίας ὄντος ἔμελλεν, εἰρηνοποιοὺς ἅμα ἀποπέμψειν. Plutarchus fœciales ait eſſe velut εἰρηνοποιούς. At Matth. 5, εἰρηνοποιοὶ nouè (vt opinor) dicuntur Pacifici, id eſt qui ſunt pacifico ingenio & pacis amante. HINC Εἰρηνοποιέω, Pacifico, Paco. Paulus ad Coloſſ. cap. 1. vnde ſumpſit & Baſilius.

D

C. Εἰρηνοφύλαξ, Pacis cuſtos. Æſchines refert Demoſthenem à populo εἰρηνοφύλακα χειροτονηθῆναι. Ita v. l. vbi & Pacificator exponitur.

C. Εἰρηναρχίας, Magiſtratus quidam (inquit Budæus) apud iuriſconſultos. E T Εἰρηναρχία idem ex Dionyſio affert, de Deo dictum, vt Ἐναρχία. E T Εἰρηναρχῶ ibidẽ exponit, Fungor irenarchia. Putantur autem (vt ille addit) dicti εἰρηναρχαι qui corrigendis moribus præfecti erant, quaſi pacis præſides.

E

Εἰρηναῖος, Pacificus, Ad pacem pertinens, Pacatus. Thuc. 1, ὡς δὲ ὁ κῆρυξ τι εἰπὼν οὐδὲν εἰρηναῖον ἀπῆλθε πρὸς τοὺς Κορινθίους. E T Εἰρηναίως, Pacificè, Placidè.

Εἰρηνικὸς, Pacificus, Pacatus. Politianus apud Herodianũ non ſemel εἰρηνικὸν χρῶμα vertit Pacatorium habitum. In vulg. lex. ex Can. 7 concilii Antioch. ἀνὰ εἰρηνικῶν δέλτων pro Sine literis pacificis. Eadem nos ad Can. 11 concilii Chalced. remittũt de differentia inter ὑπομνήματα εἰρηνικὰ & συστατικά. ‖ Iſocr. εἰρηνικὸς λόγος, oratio de pace. ‖ Εἰρηνικὸς, Pacis ſtudioſus. eidem Iſocrati. E T Εἰρηνικῶς, Pacificè. cui opponitur πολεμικῶς ab Iſocr.

Εἰρηνεύω, In pace ago ſeu viuo, Pace fruor. A Paulo dicitur ad Rom. 12, μετὰ πάντων ἀνθρώπων εἰρηνεύοντες. ab autore autem epiſtolæ ad Hebræos, εἰρήνευε διώκετε μετὰ πάντων. ‖ Εἰρηνεύω, Paco, In pace contineo. Budæus ex Baſilio pag. 196.

Εἰρηνευούσῃ χώρᾳ Budæus apud Polyb. lib. 5 interpr. Quæ bello non infeſta eſt, Quæ à bello trãquillitatem habet. Appianus εἰρηνευούσῃ τε πόλει & πολεμουμένῃ inter ſe oppoſuit. Apud Ariſtotelem autem cum πρὸς iunctum, εἰρηνεύειν πρὸς τοὺς πολίτας.

EIP Ω, Dico. Item Interrogo, vt tradit Euſtathius pag. 780. Nullum tamen huius præſentis exemplum affertur, ſed futuri eius ἐρῶ, Dicam, extant paſſim plurimá. Pro quo ἐρῶ Homerus & cæteri poetæ per dialyſin ſæpe vſurpant ἐρέω. vt Od. ξ, ἔσσομαι ἐρέω. Et alibi, ὥς τοι πάντα κατ' ἔρεω. Sed & pro Interrogo. ex Homero, Πάντων Ἀργείων ἐρέω θρασὺν ἠδὲ καὶ ἄλλως. (A T Iliad. α, ἐρεώμεν eadem ſigni. interiecto ε, Ἀλλ' ἄγε δὴ πειρώμεθ' ἐρεέμεν, interrogemus) ‖ Ἐρέω ἀγγέλλω, Nãtio. VNDE Aurora apud Hom. Il. β, & alibi, Ζηνὶ φόως ἐρέουσα καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν. i. ἀναγγέλλουσα, inquit Euſt. Qui tamẽ alioqui Od. ψ, Ταῦτα πάρεξ ἐρέουσα, exponit per præſens ἀγγέλλουσα. (Sic autẽ εἰρῆσθαι & τ' ἴστω & τ' ἐπόμενα apud Heſiod.

in Theog. circa principium per præsens exponitur, Narrātes, Memoranter: licet pro εἰρόμην dictū puterur) & addit, HINC Ἶρις deductum esse, sicut & Ἶρος. Est verò Ἶρις, Arcus cælestis. Sed ab Homero fingitur dea (Thaumantis & Electræ filia teste Hesiodo) quæ à diis nuntia mitti solet, vtpote ἀγγέλου & ὑπηρέτις. Hinc etiam Fama ita vocatur. Sed & alia hanc appellationem sibi vendicarunt. Est enim & placentæ genus. Item, Auis quædam. Necnon, Herba quædam aromatica. EX QVA Ἶριν μύρον, Dioscor. AT DE Ἶρος appellatiuo pro ἀπαγγελεύς, & de Ἶρος nomine proprio mendici (quod apud Hom. habetur) lege Eustath.

COMP. autem ab illo εἴρω sunt, Ἀντιρῶ, Ἀπερῶ, Διερῶ, Ἐξερῶ, Καταρῶ, Παρερῶ, Προερῶ, Συνερῶ. SED notandum est, sicut εἶπα & εἶπον, pro Dixi & Dictus sum, tanquam A VERBO Ἐρέω εἶπον deriuantur (licet aliter sentiat Eustathius) ita & in compositione reperiri διέρρηκα, ἀπέρρηκα, &c. PRIMVM est Ἀντερῶ, Contradicam, Respondebo contradicens. Aristophanes Nubibus, Οὐκ' ἀντερεῖς ἐμοὶ αὖθις. Et præteritum Ἀντέρρηκα, Contradixi. At verò ἀντέρρηκας & ἀντέρρηκε vide in Ρῶ quod habes paulo pòst. SECVND. Ἀπερῶ, Vetabo, Interdicam. Et in præterito ἀπέρρηκα, ex Aristot. Politicōn 2, ἀπερρήκασι τὰ γυμνάσια, Interdixerunt exercitationibus. Sic passiuum, τὸν ἀπέρρησθαι, Verum est hoc. Vel, Interdictum est hac re. Et cum infinitiuo. vt ἀπέρρηται αὐτοῖς τὴν χώραν ἐργάζεσθαι. & in plusquamperfecto, ἀπέρρητο αὐτοῖς πάντας ἴζ). Ex Platone autem De republica 2, cum ὅταν, ἀπειρημένον αὐτῷ ἦν ὅταν μηδὲν ἰρῇ, &c. Item ἀπέρρηκα, Defatigatus sum, Animum despondi, Bud. pag. 50 ex Xenophonte & Plutarcho, in Ἀπαγορεύω. Ex Demosthene autem affertur etiam ἀπειρημένων χρήματα Φωκέων pro Phocensibus pecunia destitutis & exhaustis. Sciendum est verò & hoc, in istis compositis infinitiuum sæpe exponi per præsens tempus: quo & Camerarius modo ἀπερεῖν interpretatur Contradicere: ἀπερεῖν, Interdicere, Deficere: παρερεῖν, Prodere: προερεῖν, Prædicere, &c. TERT. est Διερῶ, Differam: sed magis est vsitatum præteritum Διείρηκα, tanquam à Διαφέω (qualis formatio & in cæteris intelligenda est) Exponit autem διείρηκα Budæus apud Platonem Differui. Item Enarrauí, Discussi, Distinctè cōmemorauí. Additque, διείρηται hanc sequi significationem: sed & διέρρηται interdum pro eadem reperiri. QVART. Ἐξερῶ, Eloquar, in carmine: sed frequentius per dialysin Ἐξερέω. vt Iliad. α, Οἶδε γὰρ Ἐξερέω. Ibidem, ἀλλ' ἐκπερέω. At Odyss. ξ, ἐξερέουσι signif. præsentis, pro Percontantur. QVINT. Καταρῶ, idem pro Eloquar, interdum. vt Aristophanes Nubibus, καταρῶ σοὶ γ' ὑμᾶς ἐλθὼν ἥρως πάλαι. Ex eodem affertur καταρῶσι pro Edifferent. Item, Accusabo, Deferam: vt Xen. καταρῶ σου τῷ πάππῳ (q.d. Loquar aduersus te) Sic apud Herodotū Thalia, καταρέω σοὶ πάμμεγα, exponitur Accusabo apud magum. Camerarius tamen Indicabo interpretatur. Idem in hoc Platonis loco in Epitaphio, ἀλλ' ὅπως μὴ μοὶ καταρῇς, vertit, Vide ne prodas me. SEXT. Προερῶ, Prædicam, Præloquar, Prænuntiabo, Aristophani. Apud Herodotum autem Thalia, προερέοντα τῷ τυράννῳ ὡς Χαλδίου τὸ ἱρὸν ἀπωχλέοιεν ἐν τῇ λεσχῇ, edicendi significationem habet, vt scribit Camerarius. Has autem significationes & præteritum προείρηκα habet, ac passiuum προείρημαι. Sed προείρηκα sæpe etiam pro Prius seu antè dixit, & προείρητο, Antè dictum est. SEPT. Προερῶ, Alloquar, Camerarius. Sed προερέω affertur etiam pro Consulturus, ex Herodoto: & προερωτᾶν τινὰ πάλαι ex Aristide pro Laudare. OCT. Χραιτερῶ, Patrocinabor, Defendam, ex Demosth. Vide autem in Ρῶ quæ hic desunt, vt Ἀνάρρησις, Ἀνήρρησις, &c. eorúmque deriuata.

¶ Ἐρόμην, Interrogo, Scisciror. (quam signif. & πρὸ ἔρω dat Eust.) Il. α, — οὔτ' ἔρομαι οὔτε μεταλλῶ. Et in Od. ἔρομαι Νέστορα. In eadem, Ὅ, ἤ τι σ' ἔρομαι. ET Διήρομαι, idem Il. α. ITEM Ἔρομαι in prosa, ET Ἐπέρομαι, quo tamē ἔρομαι vtūntur & poetæ. Hom. Od. ο, Νῦν δ' ἴθι νῦν ἔρεω μετὰ μοῖραν ἀλήτην, καί μ' ἔρεσθαι Νέστορ. At ἠρόμην aor. est sicut & Ἠρόμαν in indicat. Xen. ἤρου, ἤ οὐκ ἠρώτησας; At verò fut. est ἐρήσομαι tanquam à contracto themate. Aristoph. ἐρήσομαί γε ταυτί. Ab Ἐπέρομαι autem est ἐπήρετο apud Xen. Ἐπερώτησε ἐπήρετο αὐτόν. DICITVR & Ἀντέρομαι, pro Vicissim interrogo. Greg.

ΕΙΡΩΝ, Dissimulator in oratione, Dissimulatè loquēs: Qui aliter loquitur ac sentit. vt Cic. Offic. 1, Atquè in omni oratione dissimulatorem (quem εἴρωνα Græci nominauerunt) Socratem accepimus. (Nam mendosè omnino in quibusdam exempl. Simulatorem ibi legi existimo) Aristot. εἴρωνα opponit ἀλαζόνι, medium esse dicens τὸν ἀληθῆ. ITEM Εἰρωνικός, Qui dissimulatione in loquendo gaudet. ET Εἰρωνικῶς, Cum illa dissimulatione, Dissimulatè. VERBVM etiam Εἰρωνεύομαι, Vtor dissimulatione in loquendo. Plato in Apol. οὐ πάνυ δέ μοι ὡς ἔπος εἰρωνευομένῳ. VNDE Εἰρωνεία, Dissimulatio in oratione. Cic. De orat. 2, Vrbana etiam dissimulatio est, quum aliter sentias ac loquare. Et paulo pòst. In hoc genere Fannius in annalibus suis Africanū hunc Æmilianū dicit fuisse, & eum verbo Græco appellat εἴρωνα. Sed vti ferunt qui melius hæc norunt, Socratem opinor in hac εἰρωνείᾳ dissimulantiáque longè lepore & humanitate omnibus præstitisse. Vide & Acad. quæst. lib. 4, vbi de ea Socratis fronia loquitur. COMP. Καταρωνεύομαι, Per dissimulationē deludo. Item Cauillor. Bud. apud Synes. οὐ δὴ ἀχθῇ γε καταρωνεύσει, Interpr. Delicias facies, Simulabis te eam nihili facere. Et apud Æschinem in epist. καταρωνεύόμενοι τὰς συμφορὰς, cauillari suum exilium & parui pendere. Et apud Plut. καταρωνευόμενος αὐτῶν, cauillis eludens. Affert verò ex eodem & cum accus. vbi hæc de iocis Ciceronis in orationibus scribit, πολλοῦ τοῦ σκωπτικοῦ ὄντος καὶ βωμολόχου καὶ ἀφυοῦς, ἐν ἅπασι τοῖς ἀστείοις ἄξια γέλωτος καὶ παιδιᾶς καταρωνευόμενος, id est (inquit) Cauillis permiscens & eludens.

ΕΙΡΗΝ, ενος, ὁ, Qui iam fari potest, ab εἶπον: vt μείραξ ἀπὸ τοῦ ἔρω quasi εἴρηξ. Sed dicti sunt tamen εἴρενες à Lacedæmoniis (teste Plutarcho in Lycurgo) qui iam secundum post pueritiam annum attingebant. ET Μελλείρενες ab iisdem grandiusculi pueri. Ita enim legendum apud eum μελλείρενες VNICO Λ.

ΜΕΙΡΑΞ, ακος, ὁ vel ἡ, Qui vel Quæ iam ea est ætate vt fari possit: quasi ἔρηξ, ab εἶπον. Reddi tamen solet Adolescens. Et in fœmin. Puella. Sæpe autem in fœm. vt Aristoph. Pluto non semel πλὴν μείραξιν. Et Luc. τῆς πάνυ ἐκλελυμένης τῆς Ἀρχιλεπίδος μείρακος. HINC Μειρακίζομαι pro Adolesco, Bud. ex Arr. ET Μειρακιεύομαι, de quo dicam post Μειράκιον. ET DIMIN. Μειρακίσκος AC Μειρακίσκη, apud Aristoph. Adolescentulus, & Adolescentula. AT diminut. Μειράκιον passim pro Adolescens, tanquam diminutionis significationem non habens. Plutarchus De frat. char. ὁ δὲ Ἀλκιβιάδης ἔτι μὴ ἔτη μειράκιον, οὐδέπω γένειον. Cic. ἐκ μειρακίου interpretatur Ab adolescentia in epist. Epicuri ad Metrodorum. Galenus μειρακίου ætatem post ἥβην nominat. HINC Μειρακιώδομαι, (q.d. Adolescenturio, ex Laberio: vel Adolescentior, ex Varr. vt Horat. Iuuenari) Adolescentis more lascivio & exulto, Athen. Et μειρακιώδομαι pro eodem apud Plutarchum. ITEM Διαμειρακιώδομαι. Vide B. pag. 934 & 935, vbi & Adolescentis more ago interpr. Eadem forma dicitur παιδιώδομαι. ET alterum comp. Ἀντιμειρακιώδομαι, Aduersus aliquem adolescentis more aut iuueniliter me gero, vel Vicissim iuueniliter ago. AT verò Μειρακιόομαι, οῦμαι, Adolesco, Adolescens euado. Xen. Pol. Lac. NOM. autem Μειρακιώδης exponitur Iuuenilis: quum dici non possit Adolescentialis. Potest autem vel à μείραξ vel à μειράκιον formari. Halic. de Isocratis stylo nimium curioso loquens, τὰ δὲ παιδιὰ καὶ διηκριβωμένα καὶ μειρακιώδη πάντα, οὐκ ἐλάττω τοῦ σπουδαίου ἀφίλητον. id est (inquit Bud.) Nitida hæc & ostentationis plena, iuueniliterque exultantia, iuuenili ambitione redundantia. Alicubi verò redditur & Puerilia: veluti vbi copulatur cum γελοῖα à Lucilio. DIMINVT. autem Μειρακύλλα apud Poll. Adolescentulus, ex μειράκιον factum potius videtur: vt hoc ex μείραξ.

ΕΡΜΗΣ, Mercurius, vtpote nuntius deorum. Ab ἔρω A significante Nuntio, quasi ἑρέης, & per pleonasmum τῆ μ, ἑρμέης, deinde per synæresin ἑρμῆς. sed mutati tenuis in aspiratam ratio non redditur. Vide & alias derivationes apud Etymologistem. Affertur ex Aristophane accusativus Ἑρμᾶ, si mendo carent exemplaria, τὸν Δία, τὸν Ἔρωτα, τὸν Ποσειδῶ. ‖ Ἑρμοῦ κλῆρος pro prima carnium portione, ex Polluce. Vide aliam expos. apud Eustath. ‖ Ἑρμῆς, ex eodem Poll. pro vltimo posu, quòd Mercurio vt somni præsidi libarent à cœna surgentes. ‖ Ἑρμᾶς, pars quædam Delphinii, id est templi quod Athenis dicarunt fuit Apollini. In vulg. lex. ex Plutar. Thes. ‖ Ἑρμᾶς κατὰς vide paulo pòst in Ἕρμαιον. ‖ Ἑρμαῖ. Lapideæ statuæ Mercurii, quas mutilatas fuisse cum alii multi scribunt, tum Thuc. lib. 6. Sunt verò qui capita & membra virilia eis abscissa fuisse tradant. ET Ἑρμοκοπίδαι, huius facinoris autores appellati fuerunt, vt iidem alii scribunt. Vide Paus. & Plutar. in Alcibiade. Hinc esse opinor Gall. vocabulum *hermes*, pro quo malè plerique omnes dicunt *termes*. Solitos quidem certè & ἑρμᾶς sculpi ἄγαλμας atque ἀνδρίας ex Plutarcho quoque discimus. HINC Ἑρμοβιώφος, de quo alibi. B

Ἑρμαῖος, seu Ἑρμεῖος, ET Ἑρμαϊκὸς, (vt Ἑρμαϊκὴ πάλη, Eustath.) Mercurialis. Ἑρμαῖος seu Ἑρμεῖος λόφος apud Homerum, quod variè expositum habes apud Eustath. Et Ἑρμαῖα Mercurii festa apud Plat. Itē Ἕρμαιον, montis nomen, apud Eustath. Sed ἕρμαιον frequentissimo in vsu est pro lucro insperato, seu lucro inopinato & aduentitio. quod vulgò *bonum aduentum* vel *bonum reditum*. vt quum quis iter faciens aliquid forte fortuna inuenit. (quod etiam ἕρμαιον propterea appellatur, q. d. inuentū) C Hinc autem factum vt quicquid boni aut emolumenti nobis contingit (præsertim verò si præter spem) id ἕρμαιον vocetur. Plato Phædone, εἰ μὲν ὑγιὲς ἐλάμβανες τὸ παρὰ τοῦ ἀποθανόντος, ἕρμαιον αὐτὸ ἂν ἡγοῦ τοῖς κακοῖς δόξαι ἐμαυτοῦ εἶναι, τῷ παραχρῆμα ἂν ἀπαλλάξαι καὶ τῆς αὐτοῦ κακίας, καὶ τῆς ψυχῆς. Idem in Symp. τὸ ἕρμαιον & ἀπότυχημα copulat. Budæus ab illo ἕρμαιον poni ait pro bono inexpectato, ac pro sorte exoptanda quæ forte fortuna nobis oblata sitiri- D tam alicubi pro re opportuna & exoptanda. Plutarch. in Sympos. sept. sap. ἕρμαιον τὸ συμπόσιον ἐμοὶ γένοιτο. Cæterùm ita dicitur κατὰς ἑρμῆς prouerbialiter, id est communis Mercurius, ab eo qui participem se fieri postulat lucri quod fauente Mercurio (qui κερδοῶος etiam creditus fuit) sese nobis obiecerit: sic & κατὰν ἕρμαιον dixit Luc. Synesius autem eodem (vt opinor) alludens, ἡμῖν τὸ ἕρμαιον πρόσωπον. E

Ἑρμηνεύς, Interpres. Xenoph. Pæd. 1, ὅπως μὴ δι' ἄλλων ἑρμηνέων τοῖς παισὶν αἱ τῶν διδασκάλων συμβουλαὶ σημαίνωνται. Ceb. Theb. δι' ἑρμηνέως σαφῶς ἐδήλωσε τὸ λεγόμενον. HINC Ἑρμηνεύω, Interpretor, Syn. Sed sæpe etiā ponitur pro Explicare seu explanare. vt ἑρμηνεύειν τὸ κοινὸν apud Aristoph. ἐξηγεῖσθαι. Naz. autē pass. dixit, τοῦ θεσπεσίου ἑρμηνεύθημεν pro Docearis expositionem parabolæ. Ita enim malo reddere quàm cum Budæo, Audi interpretationem. In hoc Thuc. loco ἑρμηνεύειν itidem vertitur Explicare: vbi dicit Pericles de se, οὐδενὸς πώποτε ὑπόμισυ ὄντος γνῶναί τε τὰ δέοντα καὶ ἑρμηνεῦσαι αὐτά. Sed malim hic Eloqui, quòd Explicare latius pateat. AB HOC Ἑρμηνεία, Interpretatio. Sed in isto Halicarn. loco de Isocrate, ἐν ὑπολήψεσι γάρ ἐστι λόγων καὶ περὶ ἑρμηνείαν, Budæus vertit enuntiationem, expositionem, enarrationem: at ego in his multisque aliis similibus locis malim reddere eloquutionem, (sicut ἑρμηνεύειν, eloqui verto apud Thucydidem) aut etiam dictionem. ITEM Ἑρμηνεύματα, Interpretamentum, (quo Gell. vtitur) Interpretatio. vt apud Euripidem in Phœnissis, veritas οὐ δόκοις σοφίσμασιν ἑρμηνεύμασιν. ET Ἑρμηνευτής, Interpretator, Plato, ἑρμηνευτὴς γάρ που τούτων καὶ διακόνους δεῖ γενέσθαι, de vatibus & fatidicis. ET Ἑρμηνευτικὸς (q. d. Interpretatorius) Ad interpretationem pertinens. Et ἑρμηνευτικὸς ἐπίθετον apud grammaticos, ἕως, sicut ἥμερος. Lucianus autem ἑρμηνευτικὴν vocavit facultatem eloquendi. q. d. facultatem eloquutoriam. COMP. Δυσερμήνευτος, Explicatu difficilis, in epistola ad Hebræos. ET verbum Δυσερμηνεύω, itidem pro Interpretor. ET Μεθερμηνεύω, idem. Polybius, τοῖς παλαιοῖς ἐπιτραπεῖσιν ὁ μεθερμηνεύσων ἐλείπετο. Et μεθερμηνεύσασθαι πρὸς λέξιν, Plut. Cat. Trāsferri ad verbum. F

Ῥέω autem, alioqui inusitatum & ipsum, formam præbet ῥέομαι, ῥέεται, ἐρρέετο, ἐρρέοντο: itidémque Aoristū primū Ἐρρύην, qui potius in vsu est, cuiusque participiū ῥυείς. Eodémque in compositis modo, vt Ἀπερρύη, Veritum est, Interdictum est: pro ἀπέρρει, de quo dictum paulo antè fuit. Vult autem Eustathius ἀπερρύη factum esse ex ἐρρύη. ET Ἐρρύην etiam dicitur, tanquam à ῥύω, vt vult idem Eustath. qui & ῥύω themia ponit. Verùm quæ sequuntur derivata, vt non habent.

Ῥῆμα, Vocabulum, Verbum. vt Demosthenes Pro corona, τὰ αὐτὰ συλλαβὰς καὶ τὰ αὐτὰ ῥήματα. ‖ Apud grammaticos autem ῥῆμα, Verbum, vna ex partibus orationis. ‖ Ῥῆμα, Dictum, Sententia, φάτις. Plato Politicūm 1, τὸ ῥῆμα, τὸ φαίνειν ἄλλοτε ἄλλα πρὸς ἄλλους αὐτοῖς, ἄλλοις δ' ἄλλοτε βλάπτειν. Item ῥῆμα (inquit Budæus) Cantus, vel Oratio, vt poema, vel canticum, vel hymnus qui recitatur: apud Platonem ita scribentem, τὰ δὲ μάλα αὐτῶν καὶ ῥημάτων δεῖ τοὺς διδασκάλους καὶ ἀδεῖν διδάσκειν. HINC Ῥηματικός, Ad vocabulum seu vocabula pertinens. Item Verbalis apud grammaticos. vt ῥῆμα dixi illis esse Verbum partem orationis. AT DIMINVT. Ῥημάτιον, Aristoph. Vocula, Paruum vocabulum. ITEM Ῥηματίσκιον ex Platonis Theæteto, ῥηματίσκια αἰνιγματώδη. Budæus autem ex Themistio affert itidem, συναλλαγαὶ ἀνθρώπων ῥηματίσκια πραγματικά τε καὶ αἰνιγματώδη. Est autem ῥηματίσκιον itidem Vocula, vel q. d. Voculula. AT COMP. à Ῥῆμα, Ἀῤῥήμων, Tacitus, Mutus: ET Ἀῤῥημοσύνη, Taciturnitas, Silentium. ITEM Αἰσχορρήμων, Turpiloquus: ET Αἰσχορρημοσύνη, Turpiloquentia. ITEM Εὐθυρρήμων, Oratiōne vtens recta & non aberrante à vero: ET Εὐθυρρημοσύνη, Oratio talis. ITEM Εὐρήμων, Facundus: ET Εὐρημοσύνη, Facundia. ITEM Κακορρήμων, Maledicus: ET Κακορρημοσύνη, Maledicentia. ITEM Μεγαλορρήμων, Magniloquus: ET Μεγαλορρημοσύνη, Magniloquentia. de quibus Pollux.

Ῥῆσις, εως, ἡ, Dictum, Sententia, Oratio. Aristophanes Nubibus, τὸ δὲ Εὐριπίδου ῥῆσίν τινα. Demosthenes Pro corona, ἀλλὰ γὰρ δὴ ἡμῖν καὶ σὺ τὰς ῥήσεις ἀξιοῖς. Themist. De anima lib. 3, ἴσως γὰρ αὖ τῇ οὐ πρέπειν τοσαύτῃ τοσαύτας περὶ ῥήσεων τῷ φιλοσόφῳ, ἀναλάμψειν ἡ διάνοια, id est (inquit Budæus) Ex verbis Aristotelis obscurissimis emicabit sensus. Apud Hermogenem, ῥῆσιν μακρὰν ἀντὶ τίνος idem interpretatur Longum sententiæ ambitum. Sed & pro perpetua oratione, id est quæ differt à dialogo, accipi à Luciano tradit. At ἡ ἐπὶ Σπαρτιάτου ῥῆσις vide apud Erasmum in prouerb. Scytharum oratio. HINC Ῥησιτῶν, Suid. ἀλαζονεύων. quidam Ostentare eloquentiam interpretantur. AT Ῥησίαρχος apud Hesychium suspectum est. DIMIN. Ῥησίδιον, Sententiola. Hesychius tamen habet ῥησίδιον cum ι solo in secunda, exponens λεξίδιον. AB HOC Ῥῆσις fit Ἀῤῥησία id est Silentium, σιωπὴ, apud Antiphontem, teste Polluce. DIT ET Παῤῥησία quæ dicitur quasi πᾶσα ῥησία (malè enim quidam πᾶν ei inesse putant) Libertas loquendi, Licentia loquendi, qua videlicet omnia dicuntur, etiam quæ tacenda videri possint. Orationem liberam (inquit Fabius lib. 9 cap. 2) Cornificius licentiam vocat, Græci παῤῥησίαν. (sed ibi hanc inter figuras orationis numerat) Plato Sympos. φίλοις παῤῥησίαν δεῖ τῇ παῤῥησίᾳ εἶναι, Demosthenes Philipp. 2, ἐλευθέρους μὲν παῤῥησίᾳ ἐρῶ πρὸς ὑμᾶς, καὶ οὐκ ἀποκρύψομαι. vbi μετὰ παῤῥησίας aduerbio Liberè reddi potest. Apud Isocratem & Platonem, παῤῥησίαν διδόναι, Libertatem loquendi dare. ‖ Sed genetalius etiam accipi παῤῥησία pro πίστις (id est Fiducia) quidā annot. ‖ At Mar. 8. Joh. 26 & 28, atq; alibi. παῤῥησίᾳ aduerb. pro Apertè, Palàm. HINC VERB. Παῤῥησιάζομαι, Liberè loquor. Interdū & cū accusatiuo. vt παῤῥησιάζεσθαι τοῦτόν τινα, Luc. Sic & Greg. παῤῥησιάζεσθαι τὴν ἀλήθειαν, liberè & ingenuè veritatem profitentes. Et passiua signif. παῤῥησιασθῆναι, Liberè dictum. Vide Iud. pag. 278. VNDE Παῤῥησιαστὴς, ET Παῤῥησιαστικὸς, Qui liberè loquitur, seu loqui solet aut a-

mat. Aristot. διὸ παῤῥησιαστικὸς ὁ μεγαλόψυχος καὶ ἀληθευτικός. Et compar. παῤῥησιαστικώτερος, Liberior in loquendo. ITEM Παῤῥησιαστικῶς, Cum libertate loquendi, Liberè loquendo. CONTR. Ἀπαῤῥησίαστος, Qui liberè loqui non audet. ET Ἀπαῤῥησιάστως oppositum illi παῤῥησιαστικῶς. A

Ῥητὸς, Dicendus, Fandus, vt ῥητὰ καὶ ἄῤῥητα κατὰ δεῖπνον. Demosth. Dicenda & tacenda effutierunt. (sicut Eurip. ῥητὸν etiam & σιγώμενον opponit, id est Quod tacetur) vel Digna & indigna relatu, vel Fanda & nefanda. Alicubi etiam ῥητὰ opponuntur τοῖς ἀπορρήτοις. vt Isocr. περὶ τῶν ῥητῶν ὡς ἀπορρήτων αἰσχύνου. vbi ῥητῶν exponitur Quæ in vulgus efferri possunt. Demosth. autem hæc copulauit, appellans Philippum ῥητῶν καὶ ἀπορρήτων κύριον. Apud Soph. Philoct. dicitur non esse ῥητὸν quod nullis exprimi verbis potest. At verò Hesiodo mortales pro voluntate Iouis sunt vel ῥητοὶ, vel ἄῤῥητοι, Celebres vel incelebres. B

Ῥητὸν, Dictum, Sententia, Bud. ex Basil. & Greg. Idem ῥητὰ pro oraculis ex Iustino Martyre affert. Sed & ζήτημα τῷ κεῖ ῥητὸν καὶ διάνοιαν appellant Græci rhetores (ex quibus Hermog.) quam Latini quæstionem scripti & voluntatis, vt idem scribit. C

Ῥητὸς, De quo certis verbis conuenit, Præfixus, Præstitutus, Præfinitus, Constitutus, Certus. vt Il. φ, μισθῷ ὀπὶ ῥητῷ, Constituta mercede, in v.l. (malim tamen cum Horatio Pacta mercede.) Thucyd. 1, πάτριον δὲ ἦσαν ὀπὶ ῥηταῖς γέρασι παρεῖναι βασιλεῖαι, erant patria seu auita regna certis honoribus definita. Idem lib. 2, καὶ ἡμέραν ῥητὴν ἐπιμάζειν. Sic dicitur ἐν ῥητῷ χρόνῳ ab Æschine, Statuto tempore. Sic etiam ἐν ῥητῇ ἡμέρᾳ, & plur. ἐν ἡμέραις ῥηταῖς, Thuc. 6. Xen. autem cum accus. Hell. 3, παρίσασιν εἰς ῥητὴν ἡμέραν. D Dicitur quoque ὀπὶ ῥητοῖς non adiecto substantiuo. Thuc. 1, ἦκιστα γὰρ πόλεμος ὀπὶ ῥητοῖς χωρεῖ, Nō certa lege, vel Non certis legibus. Interdum verò ὀπὶ ῥητοῖς Certis conditionibus. Vide Bud. pag. 976: vbi & pro Non gratuitò poni docet. Apud geometras item ῥητὴ διῆσα, definita linea: & ῥητὸν πρόσχρημα, definitum quadratū. Cam. HINC cōp. Ἄῤῥητος, Indictus, Nō dictus. Od. ξ, Καί τ' ἔπος ἐκπέμπειν ὅπερ τ' ἄῤῥητον ἄμεινον. Sic vsus est Plato in Sympos. καὶ μειῶσαι ἄῤῥητα τὰ εἰρημένα. Ἄῤῥητος, Infandus, Ineffabilis. Soph. Electra, δείπνων ἀῤῥήτων. E Herodot. ἄῤῥητα ἱερὰ εἰς ἀρότερα χρόνον. Huc pertinet ῥητὰ ἢ ἄῤῥητα, de quo paulo antè. Et ἄῤῥητος ἡδονὴ Plut. Cæs. Cuius nomen fari non licet. vt Bona dea. Item ἄῤῥητοι ἰδιότητες, arcanæ, de quo in Ἰδιότης. ET bicomp. Ἀῤῥητοποιὸς, Nefanda seu infanda perpetrans, & obscœna. VNDE Ἀῤῥητοποιΐα, QVAE & Ἀῤῥητουργία, Nefandum facinus, Quod obscœnè perpetratum est. ADVERB. autem sunt Ῥητῶς ET Ἀῤῥήτως. Ac ῥητῶς quidem est Certis verbis, & quòd vulgò dicunt Expressè: vt Bud. interpr. in hoc Themistii loco in 3 De anima, ῥητῶς γὰρ ἔφη περὶ αὐτοῦ. Addit verò posse exponi Ad verbū. Idem apud Lucianū pag. 181 exponit Planè, Certò, Nominatim. Ἀῤῥήτως autem Infandè: vel, vt quidam, Ineffabiliter, Inenarrabiliter. Possumus etiam reddere per periphrasin, Ita vt indignum sit relatu. Sunt & qui interpr. Arcanè. F

Ῥήτωρ, ῥορος, ὁ, Orator. vt Il. ι, Μύθων τε ῥητῆρ' ἔμεναι πρηκτῆρά τ' ἔργων, id est Oratorē verborum & actorē rerum, Cic. interpr.

Ῥήτωρ, itidem Orator: sed vtrisque scriptoribus in vsu. vt Demosthenes appellatur ῥήτωρ. Sed nonnunquam etiam vilius aliquid sonat: vt quum iunguntur ῥήτορες & δημαγωγοὶ, ab Isocrate. Vnde & Causidicus alicubi, item Rabula vertitur. Et ῥήτορες φαῦλοι, Xen. & Æschines. G

HINC Ῥητορικὴ (subaudi τέχνη) Oratoria ars. Vulgò Rhetorica. Aristoteles Rhetoricōn 1, ὅτι συμβαίνει τῷ ῥητορικὴν οὐ ταὐτὸν εἶναι τῇ διαλεκτικῇ. Et ῥητορικὴ δύναμις apud eundem. ET Ῥητορικὸς adiectiuum, Oratorius, Ad oratorem pertinens, aut etiam ad artem oratoriam. vt λόγοι ῥητορικοὶ, & συλλογισμοὶ ῥητορικοὶ, & ῥητορικὴ ἐπαγωγὴ, Aristotelis. Et apud eundem τὰ ῥητορικὰ scholiastes exponit τὰ ἀφελῆ τοῦ ῥήτορος λόγου. Sed ῥητορικὸς dicitur etiam Qui artem oratoriam tenet, Eloquens. Isocrates Nicocle, καὶ ῥητορικοὺς μὲν καλοῦμεν οὓς ἂν περὶ πολιτικῶν λόγων δυναμένους. ET Ῥητορικῶς, Oratorio H

more, Artificio oratorio, seu Eloquentia oratoria. Æschines in Timarcho, μάλα ὀρθοεπῶς καὶ ῥητορικῶς.

ITEM verbum Ῥητορεύω, Oratoria arte vtor, Artem oratoriam exerceo. vt πολιτεύεσθαι καὶ ῥητορεύειν, Isocrates in Epistolis: & Appianus de Cicerone, αὐτὸν πόλεως εἶναι τι καὶ ῥητορεῦσαι. Item Laertius de Socrate, καὶ τὸ σωφρονεῖν ῥητορεύειν ἐδίδασκε. Budæus autem ῥητορεύειν exponit Orationem habere, id est pronuntiare, in hoc Luciani loco, vbi accusatiuo iungitur, καὶ Ὀδυσσεὺς ὁπόσα μὲν τὸ δεῖνον πρὸς ἑπτακαλδέκατον αὐτοῦ σωτηρίας ἐρρητόρευε. Rursum Budæus ait ῥητορεύειν τὸν λόγον esse Ore pronuntiare rhetorico more. sed affert exemplum ex Isocrate ad Philippum, vbi vox passiua ῥητορεύεσθαι habetur, τοῖς μὲν ὑπὲρ εὐσεβείων πεφασμένων καὶ καταπεπλασμένων λόγοις ῥητορεύεσθαι, τοῖς δὲ περὶ δίκης δοῦναι, γεγράφθαι. HINC Ῥητορεία, Oratio in qua rhetoricæ præcepta seruantur, Oratio rhetorices artificio elaborata. Item Oratoria eloquentia. Isocrates Panathenaico, καὶ τῶν ἄλλων ἰδίᾳ τοῖς ἐν ταῖς ῥητορείαις διαλαμπουσῶν. Synesius, ἀκατάσχετος ῥητορείας ἐχυροτέρας ἀπέφηνε τῷ ἐξ οἰκείας γεώμης μεταύσιαι. C

COMP. Ἐπιῤῥητορεύω, cum accusatiuo & datiuo. Lucianus, ὃς ἔκειτο καὶ ἔσαυτα ἐπῤῥητόρευσεν αὐτῷ, id est (inquit Budæus) Qui talem super eius funere orationem habuit. Sed videtur significantius esse Græcum hoc verbum. ET Καταῤῥητορεύω, Vt eloquentiæ demulceo. Vide Bud. p. 1079: sed illic malè Herodotum pro Luciano citari scito.

Ῥήτρα, Dicendi locus, Dicendi vices. Budæus apud Lucianum pag. 104 & 136. Item Dictio, id est oraculum. (ita enim Liuius dictionem vsurpat) Plutarchus in Lycurgo, eum dicit suas leges vocasse ῥήτρας, tanquam χρησμοὺς τινας, id est quædam oracula. Sunt tamen qui ῥήτρας Lacedæmoniorū exponant Edictiones breues. At ῥήτρα Homero, Pactum, Pactio, Conuentio, Odyss. ξ, Ἀλλ' ἄγε δὴ ῥήτρῳ πειρώμεθ'. αἰσχρὸν ὀπωπεῖν, &c. Paciscamur inter nos. Item Decretum, (vt scribit Budæus) in psephismate Byzantiorum, ἐκ τῆς βουλῆς λαῶν ῥήτραν. Sunt verò qui generali ῥήτραν accipi dicant etiam pro σύγκλημα. VNDE Ῥητοφύλακες, iidem qui & γραμματοφύλακες. D

Præpositionibus autem iunctum Ῥῶ illud inusitatum, formauit quæ sequuntur partim verba, partim verbalia.

C. Ἀνερρήθην ὕπατος, Plutarchus, Renuntiatus sum consul, Creatus sum consul. vt αἱρεθῆναι ab αἱρεθέω. Et participium Ἀναῤῥηθείς, Renuntiatus. At ἀναῤῥηθεὶς στέφανος ex Demosthene Proclamata corona. HINC Ἀναῤῥησις, Renuntiatio, Creatio. Item Proclamatio. Aristides.

C. ΑΝΤΙ Ῥῆσις, (tanquam ab Ἀντερῶ) Contradictio, Rēsponsio qua contradicitur alicui & repugnatur. Item Refutatio. Philo De mundo, καὶ ἀρετὴν γε τῆς ἀντιῤῥήσεως. VNDE Ἀντιῤῥητικὸς λόγος, Oratio qua obiectionibus respondetur, Oratio refutatoria. vt Aristidis περισβυτικὸς & ἀντιῤῥητικὸς Libanii, quæ orationes hodieque extant. Sunt etiā Eusebii Cæsariēsis ἀντιῤῥητικοὶ πρὸς τὰ Ἱεροκλέους. Dionys. Areopagita, οἱ περὶ Θέωνα τῆς θεολογικῆς οἰκείας Σίμωνος ἀντιῤῥητικοὶ λόγοι. Et plural. neutro genere ἀντιῤῥητικὰ dicti libri Iosephi contra Appionem. E

AT Ἀναντιῤῥήτως, Cui contradici non potest, Irrefutabilis, Minimè controuersus, Minimè dubius. Act. Apost. cap. 19, ἀναντιῤῥήτων ὄντων τούτων. Plutarchus autem Themistocle, ἀναντιῤῥήτον ἱκετείαν, supplicationem irrefragabilem dixit, vt Camerarius interpretatur. ET Ἀναντιῤῥήτως, Citra contradictionem, Nullo repugnante, Extra omnem controuersiam. Hæc autem verbalia cum Ἀντερῶ non posui, quòd aliam deductionem habeant: sicut & simplicia ῥῆμα & ῥῆσις, &c. Sic verò & ab Ἀφορῶ separādum duxi ἀπορρήθω, & inde deducta, ἀπόῤῥημα, ἀπόῤῥησις, ἀπόῤῥητος. Idem denique & in cæteris obseruaui. Cæterùm ET Ἀντιῤῥηθῆναι dici sciendum est pro Contradici: quòd tamen suprà non posui, quia exemplum non suppetat. F

C. Ἀπόῤῥητον, Vetitum est, Interdictum est. Et partic. Ἀπορῥητὸς, Vetitus. Aristides, Ἀπορῥητὸν μὴ καταφύγῃ, quū vetitū esset. vacāte particula μή. Apud Plat. auté De Leg. 11,

ἀπὸ δὲ γένους παντὸς ἀπορρηθῆναι, quasi A toto genere abdicari, inquit Camer. HINC Ἀπόρρημα, Interdictum: ET Ἀπόρρησις, Interdictio. Item Renuntiatio. Et Defatigatio. De quibus signif. Bud. pag. 49 & 50. Vide & Ἀπερῶ ET Ἀπόρρητος, Vetitus, Lysiæ. Item Arcanus. (& apud Euripidem ἀπόρρητος φλόξ, arcana flamma seu mystica) vnde ἐν ἀπορρήτῳ, & ἐν ἀπορρήτοις, item δι' ἀπορρήτων, Secretò vel Clam. Ex Plutarch. autem in Themist. πράξεις ἀπόρρητος πρὸς τοὺς πολλούς, Res vulgo non diuulganda. Sed Inenarrabile etiam sonat seu Ineffabile, ἄφραστον καὶ ῥηθῆναι μὴ δυνάμενον. Nonnunquam verò Indignum relatu, ῥηθῆναι ἀνάξιον: De quibus vide B. p. 51. A B

C. ΔΙερρήθη, Discussum est, Distinctè explicatum est. idem quod διείρηται de quo dictum est in Διερῶ. HINC Διάρρησις ET Διαρρήδην. quæ tria vno eodémque in loco habes apud Plat. De legib. lib. 11, pag. 346. Vbi etiam pro διήρηται repono διείρηται, non quòd nesciam alterum pro altero poni, sed quia διερρήθη in sequente linea pro eodem dicit. Et διάρρησις ibidem est Explicatio distincta & q. d. expressa. SIC Διαρρήδην, Explicatè. Item Clarè, Apertè, Manifestè, Bud. ex Demosthene & Æschine. Idem verò alicubi apud Plat. vel Non obscurè vel Verbis conceptis, significare scribit. C

C. ΕΠΙρρημα, Aduerbium, vna ex partibus orationis apud grammat. vt ῥῆμα iisdem est verbum. Item ἐπίρρημα, certa quædam pars comœdiæ, de qua lege Hesych. & Suidam. Ita vocabatur & gestamen quoddam comicum, teste Polluce. si modò ἐπίρρημα emendatè apud eum legitur. AT Ἐπίρρησις, Camer. interpr. Vituperatio, ET Ἐπίρρητος, Vituperabilis. Redditur & Infamis, in hoc Xenophontis loco, αἱ βάναυσοι καὶ καλούμεναι τέχναι ἐπίρρητοί τέ εἰσι καὶ εἰκότως πάνυ πρὸς τῶν πόλεων ἀδοξοῦνται. Vide de vtroque Hesych. & Suidam. Eustath. certè in ἐπίρρητον ait ἐπὶ esse pro κατά. ADVERB. autē Ἐπιρρήδην, Palàm, Apertè, διαρρήδην. vt exponitur à scholiaste Apoll. in Arg. 2. In alio autem eiusdem libri loco φανερώτερον, παρρησιαστικώτερον. & addit, οἱονεὶ ἀναφανδόν. Eustath. verò apud Aratū ait esse ῥητῶς & ὀνομαστικῶς, vbi canit, — ἴσα δ' ἐκεῖναι ἐπιρρήδην καλέονται. D

C. ΚΑΤΑρρησις, Accusatio. (vt κατερῶ Accusabo) Item Cōdemnatio. Nam vt κατάρρησις Hesychio est κατηγορία, (itémque καταβόησις & καταλαλιά, & κακολογία, quæ illi primæ signif. affinia sunt) ita Suidæ est κατάγνωσις. & quidem hanc solam ei signif. danti. E

C. ΠΡΟερρήθη, id est προηγορεύθη, Prædictum est. Et Προρρηθείς, Prædictus. HINC Πρόρρησις, Prædictio, Vaticinium, Phil. De mundo. Et lib. 2 Epigr. Καί με τὸν ἐνθάδε προρρήσιος ἔντυχεν ἐσθλῆς. ‖ Apud Thucydidem autem lib. 1 exponitur Iussum. ET Πρόρρητος, Prædictus, ex Sophocl. Trach. ET Προρρητικός, q. d. Prædictorius. Vnde βιβλία προρρητικὰ Hippocratis, Libri qui prædictiones de morbis continent. Quid autem πρόρρησις differat ἀπὸ τῆς προγνώσεως docet aliquot locis Galenus ex aliorum etiam opinione. F

C. ΠΡΟΣερρήθη, id est προσηγορεύθη, Appellatus est, Nuncupatus est. Item Salutatus est, ex Euripide. HINC Πρόσρημα ET Πρόσρησις. Aristides in Panath. ὥστε γὰρ ξένοι δὴ τοὺς ἄλλους πολίτας γνωρίζειν ὄντας συνέχονται τῷ προσρήματι, Hac appellatione continentur, Bud. (Vide & Pollucem de hac voce.) Idem & Πρόσρησις signif. Plato Epist. ἆρ' ὀρθῶς ἂν τυγχάνοιμι τῆς βελτίστης προσρήσεως; Item Compellatio. vt πρόσρησις οἰκέτου, Verba quibus compellatur seruus, ex eodem in Leg. Item Salutatio. Synes. μονονοὺκ ἐγχάνας τὴν φωνὴν τῇ προσρήσει. G

ΕΙΣ, VEL Ἐς, Ad. vt ἦλυθον εἰς Τροίην, Hom. Veni ad Troiā: sed Lat. Veni Troiā. Hesiod. ἵκετο δ' εἰς Κρονίωνα. Hom. ἐλθὼν ἐς Δαναοὺς ἐμέ. Soph. ποῖ γὰρ μολεῖν μοι δυνατόν; εἰς ποίους βροτούς; Od. χ, συβώτην εἰς ὁ χαλκεοθώρηξ. Xen. Hell. 6, in princ. ἐστράτευον καὶ εἰς τὴν Φωκίδα: &, ἐπρέσβευον εἰς τὴν Λακεδαίμονα: & διεβιβάζοντο εἰς Φωκίας: & aliquanto pòst, ἀφίκετο εἰς τὴν Λακεδαίμονα. Aristoph. εἰς ἀγορὰν ἔρχομαι: & εἰς ἐμὲ ἥκει, Idem. Sic cum verbo κομίζω, aliisque huiusmodi: vt εἰς τοὺς Ἕλληνας χρυσὸν ἐκόμισε, Portauit ad Græcos, vel Apportauit Græcis, seu Importauit. Item εἰς χεῖρας ἐλθεῖν Xen. eo modo quo Lat. Ad manus venire. Interdum verò εἰς genit. iungitur, sed H

enim quo subauditur accus. vt quum dicitur εἰς ᾅδης seu ᾅδος δὲ, vel ᾅδαο, & in prosa εἰς ᾅδου, cum ἦλθεν vel ἔπεμψεν, aut alio huiusmodi verbo, subaudiendo οἶκον vel τόπον. Tale est ἐς διδασκάλου, & ἐς μυροπωλεῖον. ‖ Alicubi autem vacat εἰς, habens signif. motus, vt quum dicitur ab Homero εἰς ἅλαδε: nisi quis malit otiosam esse particulam δε: vt sit εἰς ἅλα δὲ pro εἰς ἅλα. ‖ Et vt Lat. dicitur prodesse aliquid ad hanc vel illam rem: sic & λόγος ὠφελήσειν εἰς ἀνδραγαθίαν, Xen. Pæd. 3. ‖ Item vt dicitur Ad quid? pro Cuius rei gratia, vel In quem vsum, sic εἰς τί affertur in v. l. itémque εἰς τοῦτο ἐξελήλυθα, ex Marci cap. 1. Quibus addi potest ex Paulo 1 ad Tim. cap. 4, εἰς τοῦτο γὰρ καὶ κοπιῶμεν, &c. ‖ De εἰς autem pro Ad significante Vsque ad: & pro Ad significante Circiter: item pro Ad id est apud, dicetur infrà: necnō de τὸ εἰς ἐμὲ pro Quod ad me attinet.

Εἰς vel Ἐς, In. vt Ἀγησίλαος ἀφίκετο ἐς τὴν Φρυγίαν, Xen. Hell. 4, in princ. hîc enim non dixeris Venit ad Phrygiam, sed in Phrygiam. Sic ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, & in similibus locis. Quinetiam in superiorum exemplorum nonnullis locum magis habere possit In quàm Ad. Sic & in sequent. locis: vt Od. κ, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον. Quo dixit modo quidam tragicus εἰς ὄμματ' αὐτοῦ φωτὸς ἐμβλέψαι. Lat. autem vel Intueri in aliquem, vel Intueri aliquem, sine præpos. ‖ Sic & εἰς λόγους ἐλθεῖν in colloquiū venire, Plut. Sic & vbi εἰς pro ἐν ponitur, tūc vertitur In: vt εἰς τὴν ἐκκλησίαν καθίζομαι, Æschin. in concione sedeo. Et ταῖς εἰς τὸ μέσον pro ἐν τῷ μέσῳ, Xen. Pæd. 4. Et εἰς στήλην γράφειν, Demosth. Affertur & εἰς τὸ βουλευτήριον ἀναρρηθῆναι ex Æschine pro In senatu pronuntiari. ‖ Εἰς redditur In itidem, vbi iungitur quibusdam temporis aduerbiis, aut nominibus quæ temporis & ipsa significationem habent. vt quum dicitur εἰς ἔπειτα siue εἰσέπειτα, & εἰς αὖθις seu εἰσαῦθις: sic εἰς ἀεὶ, & εἰς τὴν ἐπιοῦσαν. item εἰς τὸ παρὸν, vbi rursum εἰς pro ἐν accipitur. dicitur enim εἰς τὸ παρὸν pro ἐν τῷ παρόντι: Latinè tamen In præsens, non In præsenti. Sic εἰς τὸ παραχρῆμα. Aliquando verò εἰς in huiusmodi locis omnino vacat: vt quum aduerbio αὔριον iungitur, & dicitur εἰς αὔριον pro αὔριον simpliciter: sicut apud Platonem in Critone, καὶ ἀνάγκη δὴ εἰς αὔριον (vel εἰσαύριον) ἔσται, τὸν βίον σε τελευτᾶν. Sic & cum ἀεὶ sæpe vacat. Quinetiam ἐς τότε apud Sophoclem legitur pro τότε solo. (Sic εἰς ἅπαξ pro ἅπαξ, & ἐς τρὶς pro τρὶς apud Herodotum) Interdum autem εἰς cum nominibus temporis itidem significationem habētibus, non redditur In, sed aduerbio vtimur in interpret. vt ἐς ἑσπέραν, vesperi: ἐς τὴν ὑστεραίαν, postridie: ἐς τρίτην ἡμέραν, perendie. vt Budæus interpretatur in hoc Luc. loco, ὦ ἥλιε μὴ ἐλάσῃς τήμερον, μηδ' αὔριον, μηδ' ἐς τρίτην ἡμέραν. Sed tamen ἐς τρίτην ἡμέραν (quod & de similibus intelligendum est) non ita semper reddi potest: sed alicubi, Tertio ab hinc die, vel Tertio pòst die, vel Intra tertium diem. Sic & εἰς τριακοστὸν ἔτος. Xenoph. Pæd. 8 pro Tricesimo abhinc anno. quod tamen interpr. ad verbum reddidit, Ad tricesimum annum. ‖ Εἰς redditur per In, etiam in aliis loquendi generibus, vt εἰς πόλεμον παρέχειν χρήματα, Isocr. Suppeditare pecunias in bellū, vel ad bellū. ‖ Itē In pro aduersus, Cōtra. vt εἰς τὸν δῆμον, aduersus populū, ex Æsch. Sic dicitur epigramma aut aliud quidpiam scribi εἰς τινα in aliquem, pro Aduersus aliquē. Sed interdum εἰς bene sonat, cum huiusmodi etiam verbis: vt Greg. εἰς Βασίλειον λέγειν, In laudem Basilii scribere. Nisi quis malit simpliciter, De Basilio scribere. Sic εἰς Εὐαγόραν Isocr. pro De Euagora, τῶν εἰς Εὐαγόραν πολλὰ μὲν οἶομαι παραλιπεῖν. Xen. autē καταφρονεῖσθαι εἰς τὰ πολεμικὰ Hell. 7, est Contemni in rebus bellicis. Vel, Quod ad bellicas res attinet. Εἰς redditur & Ob in locis illi similibus: vt εἰς δικαιοσύνην ἐπαινεῖται, Aristot. Ob iustitiam laudatur. Et in contrario loquendi genere, εἰς δυσγένειαν λοιδορεῖσθαί τινι, Plut. Ob ignobilitatem irridere. Sic Polyb. εἰς ἀσέβειαν καὶ παρανομίαν ὀνειδίζειν. At ego in illo quidem loco εἰς δικαιοσύνην ἐπαινεῖται, εἰς verti posse Ob existimo: sed quum dicitur εἰς δυσγένειαν λοιδορεῖσθαι puto cōmodius reddi posse quàm per Ob: nimirū interpretando, Probra in alicuius ignobilitatē iacere. Sed & præpositionē omittendo, ita, Igno

bilitatē alicuius inſectari. Quinetiā illud εἰς δικαιοσύνην ἐπαινεῖται verti poſſe crediderim omiſſa itidē præpoſ. Commendatur eius iuſtitia. Aut certè, Commendatur ille à iuſtitia. Eſt autem huius generis illud Xenoph. καταφρονεῖσθαι εἰς τὰ πολεμικά, aliam tamen interpretationem per In commodius admittens.

Εἰς, Circiter. quam ſignific. habet & Ad interdum. Thucydid. εἰς ἄνδρας δισχιλίους καὶ τέτταρα μάλιστα. Pauſan. εἰς τετρακοσίους ἐγένοντο σωμάτων, Circiter trecentos, Ad trecentos.

Εἰς, Apud Thuc. εἰς βελτίονας μεταθεῖναι. Dem. Pro corona, παρελθὼν εἶπεν εἰς ὑμᾶς. Sic Plut. λεκτέον εἰς ἅπαντας, Apud omnes, vel, Coram omnibus. Pauſ. δεδεκαλμένος εἰς τοὺς Μακεδόνας. Item, εἰς ἅπαντας γνώριμον, Apud omnes, vel, Apud vulgus, aut, In vulgus notum, ſeu vulgo.

Εἰς, Vſque ad. In qua ſignif. interdum & Ad ſine adiectione ponitur. vt εἰς ἐμέ, vel εἰς ἐμέ, Pauſan. Vſque ad me, id eſt Vſque ad ætatem meam. Sic εἰς τόδε χρόνου, Ad hoc vſque tempus. Et εἰς τότε, Hactenus. Item, εἰς ὅ, vel εἰς ὅ δὴ pro Vſque dum, Donec. Vide Ἕως.

Εἰς, Quod attinet ad. vt Pauſan. τὰ μὲν εἰς Μέδουσαν, & τὰ μὲν εἰς Τολμίδην, Quæ ad Meduſam (ſeu ad Meduſæ hiſtoriam) & Quæ ad Tolmiden pertinent. Bud. p. 1041. Sic apud Xen. καταφρονεῖσθαι εἰς τὰ πολεμικά dixi poſſe reddi Contemni quod ad bellicas res attinet. At verò ex Eurip. τὰ εἰς ἐμὲ affertur, pro Quod ad me attinet, Sors mea. Sed & illud εἰς δυσγένειαν λοιδορεῖσθαι. Bud. putat accipi poſſe pro Quod ad ignobilitatem attinet, afferens & εἰς ὦπα ἰώχει ex Homero, & ὀπιπεύειν εἰς κακίαν ex Plut. tanquam ſimilia, quæ habes p. 1040 & 1041.

Εἰς cum adiūcto ei nomine. ſæpe redditur per aduerbium, vt εἰς ὑπερβολήν, Summè. Æſch. in Timarch. λέγειν εἰς ὑπερβολὴν δεινόν. Sic dicitur εἰς τὸ ἀκριβέστατον pro ἀκριβέστατα, à Luc. Sic εἰς τὰ μέσα, & εἰς τὰ ἔσχατα, & εἰς τὰ μάλιστα (quod & ἐν τοῖς μάλιστα) itidem pro Summè. Poteſt autem εἰς & in huiuſmodi locis videri accipi pro Vſque ad, ea forma qua dicitur Lat. aliquis eloquens eſſe, vel doctus ad miraculum vſque. Sic & quum dicitur εἰς βάθος, pro Profundè. Sed in multis locis vbi itidem per aduerbium redditur, hanc ſignificationem habere nō poteſt. vt quū dicitur εἰς καιρόν, & εἰς καλόν, pro Opportunè ſeu Commodè: vbi εἰς pro ἐν accipitur: quū idem valeat quod ἐν καλῷ. Sic εἰς δέον pro ἐν δέοντι. Quin & εἰς πάχος & εἰς καλλος itidem aduerbialiter ab Atticis dici quidā annotarunt cū verbo χάφειν, pro ἐκχαφεῖν & καλλιχαφεῖν. Huc pertinet εἰς πᾶν pro Omnino. Item εἰς δύναμιν, quod Bud. vertit Quàm potuit maximè. Sed redditur etiam Pro viribus, vel Totis viribus, ſeu Pro virili parte: ſicut & εἰς τὸ δυνατόν. At εἰς μακρὰν & οὐκ εἰς μακράν, aliáque loquendi genera per εἰς, vide in iis vocabulis quibus hæc præpoſitio præfixa eſt.

‖ Sunt & qui εἰς ἔνα apud Xenoph. Pæd. 2, reddant aduerbio Sigillatim, vbi dicit, εἰς ἕνα παρέντα ἡ τάξις: & tamē apud eundem εἰς δύο ἄγειν τὸν λόχον, reddūt Per binos: & εἰς τέτταρας ἄρχειν ὁ λόχος, per quaternos.

Εἴσω, Intra. Et pro εἰς apud Hom. In: cum accuſ. vt Iliad. α, — Ἴλιον εἴσω. Et Od. ο, — τὸ δ' ὀπιπεύειν πόλιν εἴσω. Item Il. γ, — δῦναι δόμον εἴδος ἔσω. ſic alibi. In proſa autem cum genit. vt εἴσω τοῦ χάρακος, Plut. Cam. Interdum verò ſine caſu, Intro, Intus. Ariſtoph. εἴσω μετ' ἐμοῦ δεῦρ' ἔσπη. Et cum articulo, ὁ εἴσω, Interior, Penitior. εἰς τὸ εἴσω τῆς χειρός, Plato De rep. In partem interiorem manus. ‖ Γελᾶν εἴσω βίλους ἐλθεῖν, Syneſ. vt Lat. Intra teli iactum. ‖ Εἴσω τριάκοντα ἡμερῶν, Hermog. vt Lat. Intra dies triginta. Gall. itidem, *Dedans trente iours.* ‖ At Εἴσω πέντε τάλαντα ex eodem pro Infra quinque talenta. DICITVR & Ἔσω. Apud Baſ. ὁ ἔσω ἄνθρωπος, & ὁ ἔνδοθεν pro eodem. VNDE Ἔσωθεν, Intrinſecus. & q. d. Abintus. Interdum & ſimpliciter pro Intus. vt Matth. 7, ἔσωθεν δέ εἰσι λύκοι ἅρπαγες, Intus. Nec enim neceſſe hic Intrinſecus reddere.

ἜΣΤΕ, Donec, Quādiu. Sophocl. ἔστ' ἀπόψυξιν βίου. Et ἔστε ἂν apud Apoll. (vacante ἂν) Arg. 2, Ἔστε ἂν οὐλοὸν ἄλσημα καὶ ἀμφοτέρους ἰδάμασσι. Xenoph. cum præt. imperf. ἔστε Σωκράτει σιωπᾶν. Sic Arrian. ἰδιώτην ἔστε φόβος ἦν. Cum præſ. coniunctiui, Soph. Aiace, ἀφίκτ' ἔστ' ἐγὼ μόλω, donec venero, pro ἔστ' ἂν ἐγὼ μόλω. vt ἕως ἂν πωθάνηται, Herodot. Sic Xenoph. ἔστ' ἂν ὁ πολεμίους δίωσιν, μηδὲν ἐμπόδιον πάντα ποιοῦσιν. Syneſ. ἕως πάντα ῥᾴονα ἐστ' ἂν ταῖς ἀγκάλαις δια ῥοιπήσωσιν. Ἔστ' ὅτε, Vſque ad. Apoll. 2, Ἔστ' ὅτε Ῥηκαίου ἐπεσχεδίαζε πλόον πολιῆτις. Et Arrian. ἔστ' ὅτε κύφας, Vſque ad diluculum. Et ſic i dentidem.

ΕΙΣ, ἑνός, Vn⁹. Neutr. ἕν, Vnū. A τ fœm. Μία, Vna. Pro uerb. εἷς ἀνήρ, οὐδεὶς ἀνήρ, Vnus vir, nullus vir. Eurip. itidē prouerbialiter, ἑνὸς ἀνὴρ ἀ πάντ' ὀρᾷ. Et εἷς τῶν παλαιῶν Demoſth. Vnus è vulgo. Interdum relinquitur ſubaudiendum: vt εἷς πεμπόντων ὤν, Xen. ‖ Ἕτερα ἓξ δύο dixit Hom. quod Lat. Vnum & alterum. ‖ Interdum vertitur εἷς geminatum per Alter, vt εἷς αὖθ' ἑνὸς πιών, Alter alterius loco cedens, ex Dioſcoride. Sic Baſil. καὶ μία τῆς μιᾶς ἤρτηται, Vna alteri hæret. Bud. interpr. ‖ At verò εἷς καθ' εἷς, Mar. 14, ἤρξαντο λυπεῖσθαι καὶ λέγειν αὐτῷ εἷς καθ' εἷς, Singuli, vel Singulatim, aut Sigillatim. Habetur autem idem loquendi genus Ioann. cap. 8, v. 9, ἐξήρχοντο εἷς καθ' εἷς. vbi vetus interpr. reddit Vnus poſt vnū exibāt, alii, Singulatim vnus poſt alium exibant. At Paulus ad Rom. 12, v. 5, dixit ὁ δὲ καθ' εἷς pro Singuli, et opponēs πάντες. Tale eſt quod affertur ex Macc. 3, ὁ δὲ καθ' εἷς τῶν φίλων, Vnuſquiſque amicorum. At in Epigr. ἓν καθ' ἓν ἀθρῆσαι. Et καθ' ἕνα τῶν οἰκετῶν apud Plut. Singulos ſeruos. Item καθ' ἕνα, Singula apud Iſæum. De quibus Bud. p. 772. Sed vidēdum num potius καθ' in his locis ſit ex κατὰ pro κατ' ἔπος: quum alioqui in εἷς καθ' εἷς non videatur locum habere κατ', at καθ' pro καὶ ἑκάτ' illi conuenire. Alii autem (quòd vt opinor hic laborarent) καθεῖς ſcripſerunt: vt quā ſcripturam aliqua etiam ex noſtris exē plaribus Teſt. noui habebant. ‖ Item ἓν παρ' ἕν pro Viciſſim, Plut. apud Budæum pag. 242. ‖ Et ἓν πρὸς ἕν Bud. ex Thucydide, pro Vnum cum vno comparando. In v. autem lex. ex Platone De rep. 1, ἓν αὖθ' ἑνὸς itidem pro Si vnum vni conferatur. Apud Luc. παρ' ἕνα χορόστας redditur Per manus alternatim reſte ducta. At quum dicitur παρ' ἕνα ἑστῶτι, ſignif. vno dempto totidem. ‖ Et εἰς ἕν, vt Lat. In vnum. Sed ex Philoſtr. affertur & pro Priuatim. Ex Ariſtot autem citatur ἐφ' ἑνὶ ἁμαρτάνειν pro Peccat vno modo. Ἐφ' ἑνὶ ex Dioſc. pro Sigillatim, ὑφ' ἓν ἐκκαθαίρει. Ex Aphrod. autē ὑφ' ἓν ὅλον σήπεται, pro Simul omne putreſcit. Et ὑφ' ἓν ὅλον ἐκκαίεται Simul omnè accenditur. At verò à grammaticis dicuntur ὑφ' ἓν ἀναγινώσκεσθαι (id eſt legi) quæ velut vniuntur in pronuntiatione, quum alioqui diuiſa ſint: vt apud Terentium, Heri ſemper -lenitas. Sed & nota quæ his locis apponebatur, ὑφ' ἓν dicta fuit à quibuſdam: reperiturque & ὑοὲν ſcripta.

Εἷς αὐτός, apud Ariſtidem eo modo quo Gall. dicimus V*n homme*. in v. l. non addito exemplo. At in Teſt. noui ſcriptis εἷς pro τις rarum non eſt (quale eſt & συκῆν μίαν Matth. 25.) Ibidem verò legitur & εἷς τις, vt Marci 14, v. 47, εἷς δέ τις τῶν παρεστώτων. vbi vertitur ſimpliciter Quidam. Nam Cicero addit quidem & ipſe Vnus cum Ali quis, ſed tum quum incerta eſt perſona. ‖ At verò apud Ariſtotelem εἷς ἑκάστου, eſt Vnuſquiſque. Polit. 7, ὁμοίως δὲ πᾶσι ἐκ παρχῆς καθ' ἑνὸς ὑπουοῦ τὴν αἴθρωπον. Sic De cœlo lib. 2, τὴν γὰρ πλανωμένων ἐν ὀτιοῦν πλείους φορὰς φέρεται. At εἷς ἕκαστος, ad verbum reſpondet Latino Vnuſquiſque.

Μία autem vox fœminina varium & ipſa vſum habet, ob ſubaudita cum ea nomina varia ſubſtantiua. Hom. Il. β, Εἰ δέ τοτ' εἰς γε μίαν βουλεύσομεν. vbi Euſtathius ſubaudiri ait βουλὴν, q. d. In vnum conſilium conſulturi bimus. Latinè tamen diceretur potius In vnum vel Vnà. Ariſtoph. μίαν δικάσασθαι. vbi quidam μίαν exponunt ἄπαξ, quum ſubaudiatur ἡμέραν cum μίαν. vt apud eundem ſubauditur ναυμαχίαν cum μίαν, vbi dicit μίαν ναυμαχήσασθαι. & apud eundem γνώμην, cum κατ' ἐμὲ μίαν. Apud Xenophōtē autem μιᾷ δὲ ἐφ' ἑξῆς βίζαντα, ſunt qui cum μιᾷ ſubaudiri poſſe exiſtiment vel ἡμέρᾳ vel χρείᾳ. Eodem modo ſubaudiendum eſt ſubſtant. apud Lucam cap. 14 Euang. ἤρξαντο ἀπὸ μιᾶς παραιτεῖσθαι. quum autem commodè intelligi poſſit φωνῆς, non malè vertitur Vno ore. ‖ Sed & cum præpoſ. varias in-

terpretationes admittit.vt κῆ μίαν οἰκίαν ex Platone affertur pro Per ſingulas familias (pro quo apud Herodotum κῆ μίαν ἑκάστην) & τοῖς κῆ μίαν πόλιν ex Ariſtide, pro Singulis vrbibus. Apud Thuc.verò κῆ μίαν ταῦτα πλεῖν ſchol.exponit, μίαν ἔχοντες ὁπίσω τὴν ναῦν. vnde & in alio eiuſdem loco κῆ μίαν παραπλέοντες exponitur Nauem naui ſequente nauigantes. At de παρὰ μίαν & ὑπὲρ μίαν, ſubaudito ſubſtantiuo ἡμέραν, vide in Παρὰ & in Υπέρ.

Ἑνικός, Ad vnum pertinens, Singularis. vt ἑνικὸς ἀριθμὸς apud gramm. Singularis numerus: cui opponuntur δυϊκὸς & πληθυντικός, dualis & pluralis. ET Ἑνικῶς, Singulariter. Naz. πρὸ μίας δηλονότι τοῦ καὶ δυάδων ἐν τοῖς ἑξῆς διεστραμμένων ἑνικῶς.

Ἑνίζω, Vnum ſeu vnitatem pono. B. p. 358, ex Plut. Apud Naz. autem διελεῖν ἢ μαχέσασθαι τὸ φῶς ἑνιζόμενον vertitur, Vnitum ſeu adunatum lumen.

Ἑνόω, Vnio, Aduno, vt quidam loquuntur, ſeu Coaduno. Paſſ. participium ἡνωμένος, Vnitus. VNDE Ἕνωσις, Vnitio, Adunatio. ET Ἑνωτικός, Vnitiuus, Adunatiuus, Vim vniendi ſeu adunandi habens. ITEM compoſ. Συνενόω. vnde præt. paſſ. συνηνώμεθα apud Naz. συνήνωται τῷ πατρί, Cum patre vnitus eſt, Vnione quadam cum patre iunctus eſt.

C. Μηδείς pro μηδεὶ εἷς, (vt Οὐδείς, pro Οὐδεὶ εἷς) Nullus. In fœm. Μηδεμία, Οὐδεμία, Nulla. In neutro, Μηδέν, Οὐδέν, Nullum. Et μηδεὶς quidem frequens eſt, id eſt Nullus, (ſicut & οὐδείς) at plur. μηδένες non item: cuius tamen exempla hæc ſunt: Xen. Hell. 5, μηδένες ἀγοί. Syneſ. μηδένων ἀγορῶν. At Soph. μηδένας vocauit nullius pretii homines. Hermog. verò cum μηδένα addidit ὄντα, vt Ariſtot. dicit εἷς ὀρθρεσιῶν. Neutro autem genere μηδέν eos vſus Græcis præbet quos Latinis Nihil: præbet verò & alios. οὐδὲν εἷς, vide paulo antè ex Sophocle in Μηδέν. (& apud Eraſ. in Prouerb.) Atq; vt μηδὲν ἧσσον ibidē habes, ſic & οὐδὲν ἧσσον dicitur à Xenophonte, item οὐδὲν ἧττον ab aliis, pro Nihilo minus, vel Non minus. Cui opponitur οὐδὲν μᾶλλον, vel οὐδὲν ἢ μᾶλλον, apud eundem Xenoph. pro Nihilo magis, vel Non magis. De hoc autem loquendi genere vide & in Μᾶλλον. Vt autem in illo οὐδὲν ἢ μᾶλλον vacat ἢ, ſic & alibi ſæpe οὐδὲν δέ pro οὐδέν dicitur: eodémque modo ὅ, π poſt οὐδὲν vacat, quum dicitur à Thucyd. οὐδὲν ὅ, τι οὐ σωτόν. Item vt in illo genere loquendi οὐδὲν μᾶλλον, vertitur οὐδὲν Nihilo: ſic & περὶ οὐδὲν πήσεται redditur Nihili facio: & Act. Apoſt. cap. 5. ἠχθόντο εἰς οὐδέν, Redacti ſunt ad nihilum. At οὐδέν ὄφελος, vide in Ὄφελος, ſicut οὐδ' ὅσον in Ὅσον, οὐδὲν πλέον in Πλέον. idémque facito in cæteris. ¶ Οὐδὲν ſæpe & pro Non: vt οὐδὲν φροντίζω σου, ſicut Lat. Nihil curo, pro Non curo. Ariſtot. Ethic. 5, ὡς οὐδὲν μᾶλλον ἔργου ὄντος πιθανοῦ.

Οὐδένεια, ας, ἡ, q.d. Nihilitas. Plato in Phædro, ἐμοὶ ἔμοιγε ἔλαθον ἐπὶ σὲ οὐδενείας ἕνεκα, id eſt, Vt ſum homo nihili & contemnendus. Bud.

Οὐδενόω, ῶ, Fάσω, Ad nihilum redigo. v. l.

A C. Ἐξουδενόω, ῶ, Nihili facio. v. l. (VNDE Ἐξουδένωσις, εως, ἡ, Contemptus. v. l.) ET Ἐξουδενίω, ῶ, pro eodem, Eccleſ. c. 34. ἐξουδενήσεις με. v. l. VNDE Ἐξουδένησις, Contemptus, v. l. ET Ἐξουδενητὴς οῦ, ὁ, Contemptor, Qui aliquid nihili facit.

¶ Οὐδείς, ενός, Nemo, Nullus. ex οὐ πῦ & εἷς, per craſin. Quod quanuis Atticum eſſe neget Phrynichus, & Æolicum à nonnullis eſſe dicatur, in vſu tamen apud quoſdā ver. ſcriptores eſt. Gorg. Pro Palam. ταῦτα ὃ οὐδεὶς ἂν ὑπῆν ἔχοι. Ariſtot. Ethic. 4, φέρει ὃ οὐδέν, nihil refert.

B Οὐδένεια, ας, ἡ, idem quod οὐδένεια. Plut. Paramyth. ἀλλ' αἰθρώπων ἀδηλότητα καὶ οὐδένειαν. vbi tamen quædam exemplaria habent ἀοδένειαν.

C. Ἐξουδενίω, ῶ, Nihili facio, Nihili pendo, Pro nihilo duco, Aſpernor. Lucæ cap. 23, ἐξουδένησας αὐτὸν ὁ Ἡρῴδης σὺν τοῖς στρατεύμασιν, de Ieſu Chriſto. Rom. 14, σὺ δὲ τί ἐξουδενεῖς τὸν ἀδελφόν σου; Et in paſſ. 1 Cor. 1, τὰ ἀγενῆ τοῦ κόσμου καὶ τὰ ἐξουδενημένα ἐξελέξατο ὁ Θεός. VNDE Ἐξουδένημα, ατος, τὸ, Quod nihili ducitur, ſeu Neglectus, Cōtemptus.

C Ἐξουθενίζω, Pro nihilo duco, In nihilum redigo. v. l. VNDE Ἐξουθενισμὸς, οῦ, ὁ, Extenuatio, ſchema. Iul. Firm.

ΕΙ͂ΤΑ, Poſtea, Deinde, Tum. Demoſth. Olynth. α, ἔπειτ' Ἀμφίπολιν λαβών, μετὰ ταῦτα Πύδνα, πάλιν Ποτίδαιαν, Μεθώνην αὖθις εἶτα Θετταλίας ἐπίθου. Menander apud Athen. lib. 13, Ἐξώλης ἀπόλοιθ' ὅστις ποτὲ πρῶτος λαβὼν ὀψάριον, εἶτ' ὀψοποιὸν, εἶθ' ὁ δεύτερος, εἶθ' ὁ τρίτος, εἶθ' ὁ πέμπτος, εἶθ' ὁ Μεταξύς. quo in loco triplicatum eſt. Luc. Lexiph. εἶτα περιπατήσομεν ἐν Λυκείῳ ταυτί; ἢ οὐκ ἀρέσκει ὅδε χρῆσθαι, Poſtea, vel Deinde obambulabimus in Lyceo: nunc aūt &c. Greg. εἶτα τί; quid tum poſtea? ¶ Εἶτα pro Itaque, Idcirco. vt Bud. accipit illud Demoſth. πρὸς Ἀριſτ. Εἶτα μεγίστας δίδοσι ἐν πάντες τὸ χρόνου δωρεὰς ταῖς ἑαυτῶν γυμνικαῖς ἀγῶσιν νικᾶσι. paulo antè tamē præceſſit πρῶτον μέν. ¶ Εἶτα interdū eſt ἀπορηματικόν, i. dubitātis, pro Anne, Nūquid. ex Luc. Phal. εἶθ' εἰ ἄνθρωπε ἐμὲ τῆς ὠμότητος αἰτιᾷ, σὺ ἐπιλογιζόμενος πρὸς πότερον ἡμῶν ἐστὶν ἡ πρόφασις ἀφίκου; ¶ Εἶτα interdum vacat, ſicut ἀμέλει quoque & ποῦ. Euſtathio teſte, qui ſic accipit illud, εἴ σοι μηδὲν μέτα, εἶτ' ἀπέχθειαν. ET Κἆτα per craſin, pro καὶ εἶτα. quod ἀπορηματικὸν quoque eſſe Chryſoloras annotat.

C. Ἔπειτα, Deinde, Poſtea, Tum. ll. ϟ, Τοῦ οἱ ἔπειτ' αὐλῶν δόμοι καὶ μεῖζον ἄθλον, Hi καὶ αἰτίκα ἰῶν. Dicitur & Εἰς ἔπειτα, ſeu Εἰς τὸ ἔπειτα, id eſt In poſterum. Thucyd. lib. 2, ἡ παραυτίκα κομψότης καὶ εἰς τὸ ἔπειτα δόξα, & in poſterū gloria. Syneſ. epiſt. 94, καὶ ἰῶν καὶ εἰς ἔπειτα. Et οἱ ἔπειτα. i. ἐσόμενοι, Poſteri. Thuc. lib. 1, πολλὰ ἂν οἶμαι ἀπιστίαν τοῦ δυνάμεως τοῖς ἔπειτα ἕξειν, poſteros nunquam creditūros. Et ὁ ἔπειτα χρόνος, poſterum tempus. Et τὸ ἔπειτα, poſteritas. Ἔπειθ' οὕτω, Tum demum, Deinde. inquit Bud. ¶ Ἔπειτα interrogantis eſt cum indignatione, vt εἶτα, Itáne verò? vel ſine interrogatione, ſed increpatiuè. Xenoph. ἔπειτ' οὐκ οἴει φροντίζειν τοὺς θεοὺς τῶν ἀνθρώπων; Tu igitur non credis? Bud. ¶ Eſt nonnunquam παραπληρωματικὸν & ἀργὸν, vt Euſt. teſtatur: (quemadmodum & εἶτα vacare ex eodē annotauimus) Il. κ, Πῶς αὖ ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην; Sic Il. ι, Ἐκ μὲν δίδου μοι ἔπειτα κῦδος βάλειν, dicit, ἐγὼν κτῆσθαι αὐτὸ τῷ δή, ſecundū veteres. Dicitur ET Ἤπειτα pro ἔπειτα, metri cauſa, & in π verſo. Il. υ, Θαρσήσας δ' ἤπειτα μετὰ στρατὸν ἔρχεο δῖον.

c. 2. Εἰσέπειτα, SEV Ἐπέπειτα ſunt qui vna voce ſcribant pro εἰς ἔπειτα & ἐς ἔπειτα. de quo iam in ἔπειτα dictum eſt.

c. 2. Μετέπειτα, Poſtea, Deinde. Od. ξ, ἅμα αἰτίκα καὶ μετέπειτα. Plato Epiſt. 8, τὸν μετέπειτα χρόνον ἢ τυραννὶς δωρεᾶ καταλήγηται, Poſtea, ſeu In poſterum tempus, In poſterum. Dicitur & εἰς τὸ μετέπειτα, ſicut εἰς τὸ ἔπειτα, In poſterum.

¶ Εἶπεν ET Ἔπιπεν Ionica eſſe, & ab Herodoto vſurpari pro εἶπα & ἔπιπα, ex Attio Dionyſio annotat Euſt.

E' K, vel Ἐξ, Ex, vel A, aut E. Sed ἐκ ſequente conſonante, ἐξ ſeq. vocali. Heſ. Erg. Ἐκ δ' ἔριδος δίκαις, αἵτ' ὀκ Διὸς εἰσὶν ἀρίστης. Hom. Il. β, Τιμὴ δ' ἐκ Διός ἐστι. Ibidem,

-Τρωίαν ἢ κατὰ ἑορτὰς Ἐκ Διός. quibus in locis ἐκ Διὸς significat A Ioue. Vtraque scriptura vtitur hic, Il.α,— ἐκ Πύλου ἐλθὼν Τηλέθεν ἐξ ἀπίης γαίης. Sic autem & in prosa dicitur ἔρχομαι ἐξ οἰκείου τοῦ τόπου, vel οἰκεῖθεν. Thucydid. ἐξ αὐτῆς αὐτῆς χώρας. Idem lib.2, φυγὴ αὐτῶν ἐγένετο ἐκ Σπάρτης. Et in aliis loquendi generibus, vbi itidem vtimur præpos. Ex. vt ἐξ ἀκροπόλεως ἐξηλαμμένοι, ex arce expūcti. Alicubi ἐξ δὲ κατὰ in eodem loquendi genere locum habent: vt Xen. λαμβάνομεν ἢ οὖν ἐκ τῆς γῆς αἰσθήσει, ἢ κατὰ τὴν ὄψιν, percipimus è terra. Præpos. ἐξ vsus est & initio Prædix eadem in re, τοῖς καρποῖς τοῖς γιγνομένοις ἐξ αὐτῆς. Aristoph. ἐκ δικαίου τὸν βίον κεκτημένοι, E iusto, id est è iustitia. (sunt & qui per aduerb. interpr.) Quo pertinet istud loquendi genus, ἐκ ἔτους καὶ φύλων φερομένων μεγάλας δυνατείας καρπουμένους. Isocr. in Euag. Sæpe ponitur pro ὑπό. vt ἐκ φύσεως δοθείς, A natura datus. Et ἐκ Πρηξάσπεος φερόμενος, Herodot. Sic ἐκ τῶνδε δράσαι, Sophocl. ‖ Ἐκ συμφορᾶς φιλέειν, Ex animo amare, Hom. ‖ Ἐκ μετοίκων, Ex inquilinis, id est Ex inquilinorum numero. Interdum ἐκ ad originem refertur, vt οἱ ἐξ ἐκείνου, Dem. Nepotes illius, vel posteri. Nonnunquā vnà cum suo genitiuo, Latinè vnico nomine, quod adiectiuum est, redditur. vt Thuc. ἐκ Λακεδαίμονος Παυσανίας, Lacedæmonius Pausanias. οἱ ἐκ τοῦ περιπάτου, Peripatetici. Sic οἱ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλή, Areopagiticus senatus. ‖ Ex cum multis genit. ita ponitur vt Lat. A, vel Ab, quum dicitur Ab æuo, Ab æterno. Et A pueritia, A iuuētute. &c. Talia enim sunt ἐξ αἰῶνος, ἐκ παίδων, ἐκ νηπίων, ἐκ νέου, ἐκ μειρακίου, ἐκ παιδὸς, ἐκ προτέρας ἡλικίας. Iungitur verò & aliis genit. itidem in temporis significatione. vt ἐκ πολλοῦ χρόνου, A longo tempore, Iam à longo tempore. Sed frequentius omittitur χρόνου, dicitúrque ἐκ πολλοῦ, vel ἤδη ἐκ πολλοῦ: potiúsque per aduerb. redditur, Iamdiu, Iampridem. Sic & ἐκ παλαιοῦ, iā olim. Item ἐκ τούτου, Ex illo tempore, vel A tanto tempore: ἐξ οὗ vel ὅσου, Ex quo vel quanto, sub. itidem tempore. Sed & cum aduerbio, vt ἐκ τότε & ἐκ τόθεν. At de ἐκ τούτου dicetur aliquanto póst. Huc pertinet & ἐκ νυκτός, de quo tractabitur paulo póst. ‖ Ex interdum ponitur pro Latino De, ea significa. qua dicitur De meo, De tuo, vt ἐκ τοῦ ἰδίου χρημάτων λύω, Demosth. Sic ἐκ τῆς οἰκείας τὰς ἰδίας ἀπορίας βοηθεῖν ζητοῦντες, Isocr. Ponitur ἐκ pro De & in ἐξ ὀνόματος εἰδέναι, nosse de nomine. Interdum Lat. exprimitur participio: vt κάρυα ἐκ τοῦ μέλιτος μῆλα, Mala ex melle, id est Mala melle condita. Sic Gal. ad Gl. ἐκ κοινῆς ἀσφαλοῦς ὀπτισθῆναι. Interdū verò ἐκ cum suo genitiuo redditur solo ablatiuo. vt Aristoph. ἐκ χειρὸς ἀπόλωτο, manu interiit. ἐκ χειρὸς καθαιρεῖσθαι, Soph. Aiace, Manu occidere. ἐξ ὧν ἐφθείροντο, Thuc. Quibus peribant. Sic ἐκ παντὸς τρόπου pro παντὶ τρόπῳ, Omni modo, Quouis modo, Isocr. Sic ἐκ τρόπου τινὸς τρόπου, Lys. Hoc pacto. Et ἐκ τίνος τρόπου; Demosth. Quónam modo? Item ἐκ τούτου τοῦ λόγου, Hac ratione, apud eundem Demosth. Sic apud eundem ἐκ ψυχῆς δικαίας γίνεσθαι, animo iusto fit. Itidem in isto Isocratis loco, ἐκ ταύτης τῆς ὀξυμαλείας καὶ τῆς φύσεως ἀμφοῖν ὀξυτέρους, Hac diligentia. Est. n. ἐκ pro διά: adeo vt sit ad verbū, Per hanc diligentiam. Sic ex Soph. affertur ἐκ Τεύκρου, pro Per Teucrū: Ἐκ παντὸς φανούμεθ' ὄντες Τεύκρου κακοί. Sic autem ἐκ παλαίστης apud Thuc. exponit schol. διὰ παλαίστης. Vtimur datiuo in exponenda hac præpos. & quū in Luc. ἐκ τῆς οὐρᾶς λαμβάνειν, exponimus Cauda prehendere. Sed & in hoc loquendi genere Xenoph. 74, ἐκ χειρῶν φιλῶν πίνειν ablatiuo potius vtimur. At ἐκ νυκτὸς vel ablat. Nocte, vel aduerbio Noctu reddi potest: sed Horatius Græcorum imitatione dixit De nocte.

Ex pro διά, id est Per, alicubi accipi modò dixi: nūc addo, pro διὰ etiam, id est Propter, interdum sumi, & quidem teste illo eodem Thuc. scholiaste, qui pag. 279, καὶ ἐκ τοῦ τοιούτου, καὶ ὡς μάλιστα Χάριτας, ἢ ἕνεκα ἐπιχειρεῖν, vult ἐκ τοῦ τοῦτο esse pro διὰ τοῦτο. in quo certè illi assentior. Sic autem & apud Xenoph. ἐκ τοῦ τοῦτο ὡς τοὺς περὶ Κεῖτον φίλους ἐμοὺς, redditur Hac de causa: vbi tamen videtur posse accipi & pro Deinceps. At in hoc loco (quē Demosthenis esse puto) δι' ἃ τοσαῦτά μοι πεπόνθατε ἐκ τοῦ μηδὲν φρονίζειν ὑπὲρ ἐμοῦ, non dubito quin ἐκ τοῦ sit itidem pro διὰ τό.

Rursus apud Xenophontem ita videtur accipi, ἐξ οὗ hoc in loco, ἐξ οὗ δὴ καὶ ἐμὲ σὺ τὸν Σωκράτη. Sic Greg. ἐκ τοῦ αἵματος πάντας ἡμᾶς τὰ ἀπ' ἐμοῦ ἔχοις pro διὰ τὸ αἷμα σου.

Ἐκ τῶν ἐμοῦ τίμων & ἐξ ὧν ἐμοὶ τίμων Demosth. eadem significatione dixit Pro corona. Sic autem apud Æschinem ἐκ τῶν νόμων, pro Iuxta leges, Ex præscriptis legum. Sic etiam quum dicunt ἐκ τοῦ ἐνόντος aliáque huiusmodi, idem propemodum videtur esse ἐκ quod κατά: vt sit ἐκ τοῦ ἐνόντος pro κατὰ τὸ ἐνόν, Bud. interpr. Prout res feret in hoc Demosth. loco, εἰς ἐκ τοῦ ἐνόντος ὡς ἂν δύνωμαι μικροὺς πόνους πονήσομαι. Addit significare alibi & Prout res tulit.

Ἐκ, Post. Xen. Hell. 6, ἐξ ἑνὸς ἐφεξῆς τὸ πρᾶτον, Post prandium, A prandio. In qua signif. vsitatissimum est cum genitiuo τούτου, pro Postea, Deinde, Deinceps. X. Præd. 4, ἐκ τούτου πέμπει τὸν ἕτερον αὐτῶν ἐφ' αὑτόν. Dicitur & ἐκ τούτων in hac signif. (rarius tamen) vt apud eundē Xen. καὶ ἐκ τούτων αἱ συνέσεις ἦσαν. Ἀρχιδάμου. Qui genit. plur. obstat quominus illud ἐκ τούτου esse dicamus pro ἐκ τούτου τοῦ χρόνου, sicut & cū aliis huiusmodi genitiuis subaudiri dictū paulo ante fuit. At verò quū dicitur τὸ ἐκ τούτου, nō dūbiū est quin ἐκ itidē signif. Post, redditur autem à Budæo, Quod cōsequēs est, vel Quod respōsum: qui ex Xenoph. affert, ἐφ' ἑκάστῳ ἐνιαυτῷ, ἔφη, Θηβαίοις δοῦναι καταλλαγὴν καὶ τὸν νόμον. ὑμεῖς δ' ἀκούσαντες ἐκείνου ἐπρεσβεύσασθε ἐφ' ἡμᾶς, τί ἐκ τούτου ποιήσετε. Credideram autē ἐκ significare Post, & in isto loquendi genere, πέρας ἐκ πόνων ἐπαγάγῃ, Alciphr. 123. Cuiusmodi est λόγου ἐκ λόγου λήγει. Demosthenes Pro corona. Sic Lat. Alia ex alia.

Ἐκ pro Extra. vt ἐκ κακοῦ κακὸν ἕλκειν apud Homerū pro ἐκ τοῦ κακοῦ. Vide Eustath. In v. l. affertur itidem ἐξ ἑαυτῆς ἐξήλθετε, ex lib. 3 Reg. cap. 6, pro Extra se. Ego verò non dubitem hanc significationem τῇ ἀκῇ siue ἄκῃ dare præpositioni ἐκ in isto loquendi genere ἐκ μέσου ἠφάνισας, apud Æsch. in epist. pro E medio sublatus. nam ἠφάνισας verti nō posset Sublatus nisi respectu significationis illius quæ datur præpos. ἐκ. Quod considerandum est & vbi ἐκ μέσου γίνεσθαι redditur Secedere. Sic quum dicitur ἐκ μέσου ἵστασθαι τῶν ἀντιδίκων, q. d. Ponere extra medium, pro E medio tollere.

Ἐκ cum variis genitiuis redditur & per aduerbium vt ἐξ ἐπίτομου, Promptè, Alacriter. ἐκ τοῦ φανεροῦ, vel ἐκ τοῦ φανερῶς, Apertè. ἐκ τοῦ πεποιθότος, Confidenter. ἐκ δευτέρου, Iterum. Et cum substantiuis, ἐκ ῥιζῶν, Radicitus: ἐκ θεοῦ, Diuinitus. Itē ἐκ ποδὸς (QVOD aduerbiali forma scribitur ἐκποδών) Procul. ἐκ περιουσίας, Abundāter. (interdum & pro Ex abundanti) Quædam verò vel aduerbio, vel nomine reddi possunt cum præpositione Ex: vt ἐκ προνοίας, Consultò, vel Ex industria, seu De industria. Sic ἐκ προκοπῆς, Compositò (vt Virg.) vel Ex cōposito. ἐξ ἀπροσδοκήτου, Improuisò, vel Ex improuiso, Ex inopinato. ἐκ χειρὸς, Cominus, vel Ex propinquo. Multa verò sunt quæ itidē aduerbialiter ponūtur, sed Latinè tamen vt & Græcè per Ex duntaxat efferūtur, vel E. vt ἐκ ποδὸς E vestigio. ἐξ ἐναντίας, E regione, ἐκ τοῦ παραχρῆμα, Ex tempore, ἐκ τοῦ ἴσου vel ἐξ ἴσου, (quod & ἐξ ἰσοπαλίας) Ex æquo. Iam verò, sunt & genitiui quibus iuncta præpositio ἐξ redditur In: vt ἐκ περιόδου & ἐκ περιφορᾶς, In orbem. Et ἐξ ὑπερτομῆς, In superficie. Sed & ἐκ τῆς παραλιμνίδος χώρου videtur pro ἐπὶ τῆς παραλιμνίδος à Demosth. poni Philipp. 2.

Ἐκ abundat interdum apud poetas: (sicut & aliæ multæ præpos.) veluti quum dicunt ἐξ ἐγκονεῖν pro ἐγκονεῖν simpliciter, & ἐξ αἰσύμνην pro αἰσύμνην. Sic autem & in compositione vacat interdum. vt in ἐξαίμιος apud Sophoclem: quum alioqui ἐξ in compositione verbis quibus præfigitur, & ornatum & vehementiam addat.

Ἕκαστος, Quisque, Fœm. ἑκάστη, Quæque, Neutr. ἕκαστον, Quodque. (Dicitur verò & ἕκαστοι plur.) Il. α, Οἱ μὲν κατὰ κλισίας ἦσαν οἶκόν δὲ ἕκαστος, vt Lat. fuerunt domum quisque suam. Il. ψ,— κλισίην τε μοι εἰς ἕ ἕκαστος. Et in fœm. Od. λ,— ἡ δὲ ἑκάστη Ὀρτυγόμητρ' ἐκαλέσθη. (vbi obserua articulum) In neutro autem Od. ξ, Τοῦτο ἕκαστον λέγω ἔσται δὲ πλῆς, κλῆ δ' οὐ πλήσῃς. Thucyd. 2, Ἡμεροῦσθαι οἰκεῖ καὶ κωλύεσθαι καὶ τοῦτο τὸ καθ' ἑαυτὸν ἕκαστον ἐπιθυμεῖν. Xenoph. Præd. 3, καὶ φίλους καὶ ἑταίρους ἕκαστος

ἕκαστος ἀξιοῦν ἴσχε. Herodian.4, καὶ οἱ μὲν ἕκαστος ὡς καὶ ἑαυτὸν ἐπαινοῦσιν. Apud Thuc. frequens præfigitur huic nomini, sequente verbo, vt lib.2, κατασβέσαντα δὲ ἕκαστα ἢ ὅσα ἢ τοῦ πυρὸς ἢ τοῦ πολεμίου καὶ ὡς ἕκαστα ἐπεκούρησε. Et in 1, ἐπιτάξας ἕκαστα καὶ ἐπιθεὶς ἄθλα ἑκάστοις ἐζημίου. Rursum 2, ὡς ἑκάστῳ ἐπιτήδειον ἦν &c. Et in 4, διεμάχοντο ἐπὶ πολὺ πρὸς ἕκαστα ἐπιχειροῦντες ὡς ἑκάστοις ἐπιτήδειον ἦν πρᾶξαι &c. Et 7, οἱ μὲν ἐπ' εὐπραξίᾳ ἀφορμὰς ἐποιοῦντο, οἱ δὲ ὡς ἕκαστα δυσπραγοῦσι. Sed frequens etiam ὡς cum ἕκαστα iungitur, non sequente verbo: quod an subaudiri debeat, ambigitur. ‖ Οἱ καθ' ἕκαστα, vel ἑκάς θ' ἕκαστα, Singuli: & in neutro, τὰ καθ' ἕκαστα, vel τὰ κατὰ ἕκαστα, Singula, ex Aristot. Bud. p. 771, quam vide. Dicitur verò & κατ' ἕκαστα non præcedente articulo, quod & ad verbio Sigillatim reddi potest. vt Isocr. ad Nicoclem, καὶ δεῖ κατὰ ἕκαστα λέγοντα διαφεύγειν; At verò κατ' ἕκαστον dicitur pro Quotidie, subaud. ἡμέραν.

Dicitur etiam ἕκαστος, (vt Lat. Vnusquisque) & πᾶς ἕκαστος, ne non omnis ἅπας ἕκαστος. de quibus Bud. p. 770. Sed omittit ἕκαστός τις, quo vtitur Thucyd. vt lib. 3, ὡς ἑκάστῳ τις καὶ τύχοι. Et in 4, καὶ ξυνετίθεσαν ὡς ἕκαστον τύχοι. Alicubi verò & τις præponit, vt ξυνέβη τοῖς ποτὲ σφῶν αὐτοῖς ἅμα ἑκάστοις ἐξαμαρτάνουσί τις ἕκαστος ξυμπίπτειν.

Ἑκαστῇ, Vbique, Vbilibet. πανταχοῦ, vt Suid. exponit, hûc adducens locum, πάντα μὲν ἑκαστῇ χαίροντες.

Ἑκαστῇσι, Passim, Vbique gentium. Dion.

Ἑκαστῇπου, Vndique, Vndelibet, πανταχόθεν.

Ἑκαστῇπου, Quocunque, Quoquouersum, In quẽcunque locum.

Ἑκαστῇσε, Vbilibet, Vbique.

Ἑκάστοτε, Semper & vbique. Athen. lib. 4, ὁ δὲ μάγας Ἀλέξανδρος ἑστιᾶτο ἑκάστοτε μετὰ τῶν φίλων, cœnans semper & vbique cum amicis, vt Bud. interpr. Suidas quoque exponit οὐδέποτε enim dici πώποτε. Hesych. præter δή, etiam πάλαι ἑκάστοτε. Herodotus cum ἵνα aduerbio loci cõiunxit pro Quocunque, Quemcũque in locum: ὑπηγάγοντο τῶν ἀλόντων ἵνα ἑκάστοισι ἐλαύνοντες, τρέφειν, iniungens ciuitatibus, vt in quamque veniebat, vti pascerent.

C. Αὐθέκαστος, Rigidus. A Budæo exponitur Seuerus natura; Rigidus, Exactè rectum verumque persequens. Aristot. Ethic. 4, p. 75. ait αὐθέκαστον esse medium inter ἀλαζόνα & εἴρωνα. Plut. in Cat. ἀπαραίτητος οὐδὲ εἰς τοῦ δικαίου ὄρθος καὶ αὐθέκαστος. At in Alcib. ἀκριβεῖς καὶ αὐθέκαστοι copulat. Idem alibi πατὴρ ἐγένετο αὐθεκάστου καὶ τὸν ἄλλον ἀφροσύνας ἧττον. ‖ Αὐθεκάστως, Rigidè, Seuerè. Idem in Lysandro τὸν Σκίρτην ἀμφότερον αὐθεκάστως στρατηγοῦντα. Vnde autem istam signif. acceperit hoc vocabulum, à nemine annotatum reperio: quare nihil præter diuinationem meam hac de re afferre possum. Ea autem est: inde αὐθέκαστος significare rigidum quòd qui huiusmodi est, ea quorum sibi reddendam rationem putat, οὐκ ἀκριβῶς accuratissimè recenseat & computet, timẽs nequid sibi è numero elabatur. Sic certè Gall. de homine qui nihil omnino sibi vult de suo iure decedere, dicitur, Il n'a guarde de laisser passer trente pour douze. Hæc est (inquam) mea diuinatio: quam qui non probabit, vicissim suam afferat.

ἙΚΑΤΕΡΟΣ ου, ὁ, Alteruter, Alter ex duob⁹. Thuc. l. 1, ab initio, καὶ τὸ ἄλλο Ἑλλήνων ἁπᾶν ξυνεπιλαβέσθαι ἑκατέροις, Cum alterutris se coniungere Pelop. & Athen. Eodem lib. οὐ πάνυ αὐτοὶ ἐφ' αὑτοῖς ἐλέγομεν, ἀλλ' ὡς ἑκατέρων τις ἀνδρῶν ἡμῶν ἔχει, nõ eadem de iisdem dicebant, sed vt quisque alterutrius partis beneuolentia affectus erat. Item Vterque, Vterlibet. Thucyd. lib. 3, ὡς ἑκάτεροι ἀσφαλέστατα τὰν νύκτα ἐν φυλακῇ ἔχοιεν. Vtrique. Luc. in Harm. οὐκοῦν μόνοι ἑκάτεροι αὐτῶν δύο ἕτεροι, Vterque, Vtercunque ipsorum, Vteruis ipsorum. Basil. ἑκάτερα ἁμαρτάνει τὸ ἀγαθόν· ἐὰν μὲν γὰρ ὑπερβάλλῃ ἐλάττων αὐτοῦ ἐστι, ἐὰν δὲ ὑπερβάλλῃ, Vterlibet ipsorum, Vterque. Et sing. apud Aristot. Ethic. 6, λανθάνει ἑκατέρου τούτων ἡ βουλεύσις ἕξις. Iungitur & cum præp. κατ' & ἐπί. Synes. epist. 44, κατ' ἑκάτερον μοι φαίνεται συμβαλλόμενος εἰς τὸ φαιδρὸν βλέπειν, in vtroque. Philo De vita Mos. lib. 1, περὶ ἑκατέραν ἀκρίβειαν καὶ ἀκρότητα ἱέμενον, ex vtroque latere. Idem De mundo, ἐπιβαίνει πρὸς ἑκάτερα, ad vtraque protenditur & pertinet. Eustath. ex Etymol. tradit, hoc nomen comparatiui formam obtinere, & ab ἑκὰς deriuari, quòd quum de duobus dicatur, εἶναι ἔλαττον ἢ πλέον ἐν ἑκατέροις ἀμφοτέροις, ἔνθεν καὶ ἑκατέρωθεν.

Ἑκατερῇ, Alterutra seu vtraque vice. Xen. Pæd. 4, βάλλεται μικρὰ δίς ἑφεξῆς, καὶ κατακλάται ἑκατερῇ.

Ἑκατέρου, In vtranque partem. Gal. De ossibus, in defin. συναρθρώσεων. Apud Herodot. ἑκατέρου τοῦ μεγάρου ἔξω, exponitur, Ex altera parte cœnaculi.

Ἑκατέρωθεν, Ab alterutra parte, Vtrinque. Herodian. lib. 1, πολλῶν ἑκατέρωθεν πεσόντων, Multis vtrinque occumbentibus. Geopon. χόρτους ἑκατέρωθεν ἐξαιρεῖν. Pro quo Columella, Ridicas dedolatas vtraque parte exacuere. ET Ἑκάτερθεν, metri causa exempta syllaba, pro eodem. Il. ζ, ἑκάτερθεν ὁμίλου θωρήσσοντο, ex vtraque multitudinis parte. ἐξ ἑκατέρου πλήθους, vt schol. annotat.

Ἑκατέρωθι, In alterutra parte, Vtrobique.

Ἑκατέρως, Alterutro modo, Vtroque modo.

Ἑκατέρωσε, In alterutrã partẽ, In vtranque partẽ, Vtroque.

¶ Ἑκατεὶς, ίδος, ἡ, Genus saltationis in qua manus alternatim mouere affuescebant. v. l. Pollux lib. 4, ἑκατείδας & θερμαστρίδας scribit esse ὄρχημα τι: & ἑκατείδας quidem, ἀπὸ χειρῶν κίνησιν ἑκατέρων: θερμαστρίδας autem, παρὰ τὴν πάλην. vnde Camer. ἑκατείδας (forsitan de vicibus iactationis & permutatione flexuum) ait χειρονομικὸν ὄρχημα fuisse cum manuum motu.

ἙΚΑΤΟΝ, Centum. Thuc. lib. 6. ἑκατὸν καὶ ἑκατόν. ‖ Capitur interdum pro infinito πολλοί, sicut & μύριοι, teste Eust. qui sic intelligi posse existimat illud Il. β, Τῆς ἑκατὸν δύσιν πολυγόνοι περίστην. Et illud Hesiodi Erg. ἑκατὸν μὲν τοῖς ἑπόμενος μετέρχεται ἀνθρώπων. Et illud, ἑκατὸν δὲ πόνους ἐφέπει ἀμαξής. Sic quoque accipi posse ἑκατόμβη, ἑκατόγχειρ, ἑκατόγυος, & similia.

Ἑκατονταπλάσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Centuplus, Centuplicatus. v. l. ET Ἑκατονταπλάσιον, seu Ἑκατονταπλάσιος, pro eodẽ. Luc. 8, ἐπίστευσε χαρὰν ἑκατονταπλασίονα.

Ἑκατοντάς, άδος, ἡ, Centuria, Centenarius numerus. Herodian. l. 1, θηρίων ἑκατοντάδας αἰῶλα πολλάκις, centenas sæpenumero occidit bestias. ἑκατοντάδες δύο, ducenti: ἑκατοντάδες ἑκκαίδεκα, mille sexcenti.

Ἑκατονταέτις, Centies.

Ἑκατοστός, ή, όν, Centesimus. Herodot. ἐς ἑκατοστὴν, ad centena. ἡ ἑκατοστή, Centesima vsura. Plut. τόκον μὲ ἑκατοστὴν ἐπιλάβωσι καὶ μὴ πλέον ἐς ἓξ πέντε λογίζωσι. vbi Bud. μοῖραν subintelligit. Aristoph. Vespis, κἄξω δοὺς τὰ πλὴν χωρὶς ἓξ πᾶς πολλὰς ἑκατοστάς. vbi schol. exp. δραχμὰς ὑπὲρ τὰ πέλανα χωρὶς τῶν πέλανων.

Ἑκατοστύς, ύος, ἡ, Centuria. Plut. συλλογιζόμενος τὰς ἑκατοστύας. Vtitur & Xen. B.

¶ Διακόσιοι, Ducenti, Duceni. vt οὐκ ἐλάττους διακοσίων ἢ πεντήκοντα, non pauciores ducentis & quinquaginta. Et in sing. num. apud Thuc. διακοσία ἵππος, Duceni equites.

VNDE Διακοσιοστὸς, Ducentesimus. Cui similia sunt διακόσιοι, τριακόσιοι, πεντακόσιοι, ἑξακόσιοι, & quæ deinceps vsque ad denarium numerum supersunt: quæ singula suis locis reperies.

ἘΚΕΙΝΟΣ, Ille. Et varios vsus præbet vt Lat. Ille. Xen. Pæd. 4, εἰ μὲν σοὶ ἄλλους ἔχει (&c.) ἐκείνους δίδου. Luc. μόνης δὲ αὐτῆς τῆς Ἀθηνᾶς καὶ ἐπ' ἐκείνης ἄτυφος ἡδονὴ σοὶ δᾶς, &c. Paulo pòst, ὁ Ἄμμων δὲ ἐφθειρόπους ἐκεῖ & paucis interiectis, ἀλλ' ἐκεῖνος ἐκεῖνον ἀφανίσειεν μᾶ. Et cũ ἐκεῖνος apud eundem Luc. ἄκρα τῆς ἰρήνης ἔχεται, τὸ πάνυ κυτίσας, δίζει σε τῆ δικτύλω, Οὗτος ἐκεῖνος, λέγει, Hic ille est. Pro quo Aristoph. Vespis, ἁνὴρ ἐκεῖνος αὐτός. Idem Luc. Harm. οὗτος ἐκεῖνος Ἁρμονίδης ἔστι ὁ αὐλητής. Idem, τοῦτ' ἐκεῖνο τὸ τῆς παροιμίας ῥητὸν ἂν λέγοιτο, Hoc illud est quod in communi prouerbio versatur. Idem, τὸ τῆ Θησέως ἐκεῖνο μιμούμενος, Illud Theseï. Interdum emphaseos causa additur αὐτός. Plutarchus De Socr. ἔφη τοῦ Χαλδαίου λέγειν τὸν αὐτὸν καὶ Ἡράκλειτον γενόμενον, respondet alter, ἐκεῖνον μὲ οὐκ αὐτὸν, illum ipsum. ‖ Interdum est quasi ἐμφατικῶς (ἐμφατικὸν), vt Thetis apud Hom. Τίπτέ μ' ἐκεῖνος ἔτρεφε μέγας θεὸς, magnus ille Deus. ‖ Volunt & pro reciproco accipi apud Thuc. ἐκεῖνον ἀλλήλων κατηγορεῖν ἐξεῖναι. i. Pro se. SED notandum amitti nonnunquam ε initiale sequente vocali, etiam apud prosæ scriptores. Isocr. Pan. ἐκεῖ γὰρ ἐμοὶ μικρὸν ἐπιμελὲς ἦν ἢ κἀκεῖνος ἐφρόντιζεν. Aristoph. Neb. Ἀλλ' οὐδὲ ἓν μοι κἀκεῖνος ἐμοὶ ἀπέτυχε. Quæ tamen nota amissi ε non semper ad-

ſcripta reperitur. Dicitur ET Ἐκεινεὶ Atticè pro ἐκεῖνος, ſicut οὑτοὶ pro οὗτος. Ariſtoph.& Luc. AT Κἀκεῖνος per craſin factum eſt ex καὶ & ἐκεῖνος.

Ἐκείνῃ aduerbialiter ſumitur pro Illa via, Illa ratione, vt ταύτῃ. Bud.ex Plat. Apud Thucyd.ponitur pro ἐκεῖ, Illic,lib.3,Πελοποννησίους δεῦρο καλεῖς ἐς τοὺς ἐκείνῃ χρῆζον Ἕλληνας. Et l.4,αἰσθόμενοι τὸ ξυμμαχικὸν τὸ ἐκείνῃ πᾶν, Omnes qui illic erant ſocios.Sic apud Herod.ἰὼν οἰκίην ἐκείνῃ,ſi illic habitaret. ¶Capitur & pro Illuc,ſeu ἐκεῖσε,vt Euſtathius annotat Odyſſ.ρ,— οὐδέτι κείνῃ Ἄτρηρις ἐέρχεται. vbi tamen & Illac exponi poſſet, id eſt per eam viam.

Ἐκείνως,Illo modo. vt ἐκείνως καὶ οὕτως ταῦτα συμβεβηκέναι ἀνάγκη,hoc & illo modo. Syneſ.ep.44,ἐκείνως μὲν οὖν σοι μῦσος ὠφέλητο δίκαιον,οὕτω δὴ καὶ ἔλυσε,illo modo.

Ἐκεῖνος,Qui ex illo eſt. Ariſtot.8 Metaph.ἔστιν δὲ ὁ λέγομεν οὐ πόδα,ἀλλ' ἐκεῖνον.οἷον τὸ κιθώνιον,οὐ ξύλον ἀλλὰ ξύλινον.Idē, εἰ δέ τι ὅλῃ ἀφῇρηται ὁ μηκέτι κατ' ἄλλο λέγεται ἐκεῖνον, τῷ ἀφῃρῆσθαι ὕλην. id eſt vt Bud.exponit,τὸ ἐξ ἐκείνου πεπεπαμένον:addens,ſic ſibi videri Ciceronem Lentulitatem & Appietatem in epiſtolis dixiſſe, & Syllaturire pro eo quod eſt Proſcripturire:quæ voces fictitiæ ſint, vt doceat Quintilianus.

¶ Ἐκεῖ,Illic. Plato,ἐκεῖ γὰρ εἰσι,ſunt enim illic.οἱ ἐκεῖ,qui eam incolunt partem,Qui illic ſunt aut degunt. Ἐκεῖ(inquit B.)non ſolùm de alio loco dicitur, ſed & de eo in quo is eſt quem alloquimur. Lib.ἀλλ' ἐπὶ τοῖς τῆδε πράγμασι ἐκεῖσε. ¶Nonnunquam ponitur pro Illuc, Eó.Chryſ.ἐκεῖ ἡμᾶς ἕψεσθαι,Illuc nos ſequuturos.

Ἐκεῖθεν,Illinc.Thuc.lib.8,ἐς τὰ ἐξ Ἰωνίας ἐπὶ Πέλοπος καὶ Ἑπτάλοφα κομιοῦσας τὰς ἐκεῖθεν ναῦς, ad afferendas illinc alias naues. Dicitur & de loco in quo is eſt ad quem ſcribimus.vt apudLib.ἐς ὁκόθεν ἥκοντας ἐρωτᾷ μὴ ὅπως ἔχει σοι τὸ σῶμα. Ponitur & pro Illic, apud Greg.in Epitaph.fr.p.114. Bud.

Ἐκεῖθι,Illic.

Ἐκεῖσε,Illuc,Illò,Eó. Soph.εἶμ' ἐκεῖσε ἔπειπερ πορεύτεον,eò vado quò eundum eſt.Demoſth.δεῦρο κἀκεῖσε, Huc & illuc. Additur interdum genitiuus, vt apud Herodot. ἐκεῖσε λόγου αὖτις τοῦ μου ἀποστρέψομαι ἐξείλετο,redeo ad illam orationem. Ad verbum,Eò orationis. ¶Ponitur interdum pro Illic,vt viciſſim ἐκεῖ pro Illuc. Naz.τοῖς δ' ἐκεῖσε πολιτεύειν ἠξιωμένοις,Iis qui cæleſti illa (ſeu,quæ illic eſt)rep. digni habiti ſunt.Sic apud Baſil. quoque & Gregor.accipi annotat Bud.

¶ Κεῖνος dicitur pro ἐκεῖνος vtplurimum apud poetas,& Ione,interdum & apud proſæ ſcriptores, præcedente dictione in vocalem deſinente. Imò(ſi Euſtathio credimus)hoc magis regulare eſt quàm ἐκεῖνος:quū cætera pronomina primitiua biſyllaba ſint,vt ἐγώ,σύ,αὐτός. Il.ξ,Κεῖνος δ' ὡς ἀγόρευε.Xenoph.Hell.3,ἐς τὸ κείνου δύνασθαι,Quantum per illum fieri poteſt.Iſocr.ad Phil.ἐπιστολὰς ἔστιν ἃς κεῖνος ἀφῃρέθη. Quædam tamen exemplaria in ſimilibus locis notam initialis literæ amiſſæ addunt,vt in ἐκεῖνος admonui. VNDE Κείνῃ,Illa ratione, Illa via. Eurip. Vide ἐκείνῃ. ET Κείνως,Illo modo. Plato De republ.2,οὕτω ῥᾷον ἢ κείνως.vbi tamen & 'κείνως ſcribitur, vt amiſſa litera initialis ſignificetur.

Κεῖθεν,Illinc.pro ἐκεῖθεν.Il.3,Κεῖθεν ἀπέπτατο. Apud Apoll. verò Arg.2, Κεῖθεν ὑπὲρ πόντοιο μάλας καὶ ἀπείρονας αἴσας Ἐξανέχει χαίτης.ſchol.ſupplet ἀφανιζόμενον.

Κεῖθι,Illic,pro ἐκεῖσε.

Κεῖσε,Illuc,Eó.pro ἐκεῖσε.Od.o, Κεῖσέ μιν ποτέοντα. ¶Illic, vt ἐκεῖσε. Apoll.Arg.2.κεῖσε πέτονται Γερόν.

¶ Τλῶος,Doricè pro ἐκεῖνος,Ille.Lacon quidam in Apoph. apud Plut.cuidam imitanti ſe ad audiendum qui luſciniam imitaretur,reſpondit,αὐτὸς ἄκουσε τλῶας,id eſt ἐκείνης. Apud eundem Rhodius quidam ad Romani ducis miniſtrum,οὐ μάλα μοι δοκεῖ οὗ λέγεις,ἀλλὰ τὸ τλῶος ἀγῆρ. Theocr.Idyll.a,Αἶκα τλῶος ἐλᾷ καθύπερθεν ἐράγων,αἶψα τὸ λαψῇ.Ibidem,αἱ δέ κ' ἀρίσῃ Τλῶιος ἄρνα λαβοῦσ'. ¶Τῶος eſt & vna ex inſulis Cycladibus.Suid. VNDE Τλῶια σκάφη,apud Ariſtoph. Pluto,quæ ex illa inſula feruntur,aut ibi naſcuntur.

Τλῶι,Illic,ἐκεῖ. Theocr. Id.1, Ψυχρὸν ὕδωρ τλῶι καὶ πλατάνῳ τετανᾷ. ET Τλωεὶ pro eodem,in v.l.

Τλωῦθι,Illinc,Ἐκεῖθεν. Theocr.Id.7,Ἦνίδε δή τι δίκα μᾶλα φέρω,τλωῦθε καθῆλον ἐγὼ μ' ἐκέλευ καθιλᾶν, Illinc vnde iuſſiſti.

ΕΛΑΙΑ, ας, ἡ, Olea, Oliua, (arbor) Odyſſ.ω,οὐδέ τι πάμπαν Οὐ φυτὸν,ἀλλ' αὐτοῦ,νέκ' ἄμπελος,οὐ μάλ' ἐλαίη.Od.λ,ἐλαίῃσι θαλεθώσῃσι.Od.ν,ἰανθέμελος ἐλαίη.Theoph. de myrrha,φύλλον ἐστὶ παραπλήσιον τῇ ἐλαίᾳ πλὴν ἐλάττονος,ἐξ ἄκρου δὲ ἐπαπαρῄζον,id eſt (vt Plin.vertit)Foliũ oliuæ,verùm criſpius & aculeatum. ¶Item Olea,id eſt fructꝰ Oliuæ.Plutarchus De aud.poem.ἐλαίαν τὴν ἀπὸ τῆς ἐλαίας καὶ φυγὴν τὴν ἀπὸ τῆς φυγῆς καρπὸν ὁμωνύμως τοῖς φύσεσιν [ὀνομάζοισι.]Demoſth.Pro corona,ἐπεὶ παρῄεσαν σῦκα καὶ βότρυς καὶ ἐλαίας σωρηδόν. ¶Ἐλαία eſt & ciuitatis Æolicæ proprium nomen: VNDE Ἐλαΐτικὸς κόλπος, Euſt. AT Ἔλαιος,ου,ἐſt ἡ ἄγριος καὶ ἀχρὰς ἐλαία,Maſcula & agreſtis oliua,apud Iones,vt ex Lex rhet. Euſtathius annotat,paulo antè ex Ælio Dionyſio afferens,τὴν ἀχρὰν ἐλαίαν vocari ἔλαιον & non ἀχρέλαιον. ¶Ἐλαιὶς autem tranſlato accentu in vltimam,idem apud Rhodios eſt quod φαρμακίς,teſte Heſychio. ¶Item (vt apud Athen.Lr,tradit Alexãder Myndiꝰ)altera ſpecies aũis quæ ἀγριελαῖος(id eſt parus, ſecundum quoſdam) vocatur. quam πεῖαν quoque à quibuſdam,ab aliis eo tempore quo ficus florent συκαλίδα appellari, idem autor annotat.

C. Ἐλαιοκόμος,ου,ὁ καὶ ἡ Qui oliuas colit, Oliuarum cultor. ET Ἐλαιοκομέω,ῶ,Oliuas colo ſeu curo.Etymol.

C. Ἐλαιολογέω,ῶ,Oliuo,Oliuas colligo : quod Demoſthenes diuiſis vocibus ἐλαίας συλλέγειν dicit. Deut. 4, ἐὰν δὲ ἐλαιολογήσῃς,οὐκ ἐπαναστρέψῃ καλαμήσασθαι τὰ ὀπίσω σου. Pro eodem dicitur & ἐλαιολογεῖν, de quo infrà. ET Ἐλαιολόγος,ου,ὁ,Qui oliuas colligit,Qui oliuat. Ariſtoph.Veſp. νῦν δ' ὡς ἐοικεν ἐλαιολόγοι,χωρεῖτ' ἅμα τῷ πνεύματι ἕκαστοι,Veluti olearum leguli,Veluti oliuantes.

C. Ἐλαιοτρεχεῖον,ου,τὸ,Locus vbi oliuæ teruntur, & oleum exprimitur.

C. Ἐλαιοφόρος,ος,ον καὶ ἡ,Oliuifer:vt ἐλαιοφόρος χώρα, Regio oliuarum fertilis,Regio olearum ferax. Theophr, De c.pl.lib.2.

C. Ἐλαιόφυτος,ου,ὁ καὶ ἡ, Oleis conſitus.Diodor.lib.36, χώραν ἀμπελόφυτόν τε καὶ ἐλαιόφυτον. Et Ἐλαιόφυτον,ου,τὸ, neutro gen.Locus oliuis conſitus,Oliuetum,Oletum.

C. Ἐλαίαγνος,ου,ὁ,Oleagnus,agni ſeu viticis ſpeciebus ſimilis planta in Orchomenio lacu naſcens: cuius deſcriptionem habes apud Theophr.De hiſt. pl.lib.4 cap.11. Marcellus Dioſc.interpres ſcribit Theophraſtum viticem,quòd oleæ folia habeat,compoſito nomine ἐλαίαγνον vocaſſe. Apud Plinium certè lib.24 cap.9, altera agni ſeu viticis ſpecies,non multum huic oleagno diſſimilis videtur. PRO QVO Ἐλίαγνος apud Heſychium ſcribitur.

C. Ἀγριέλαιος,ου,ἡ,Agreſtis oliua,Oleaſter. Quod licet Æl. Dionyſ.vſitatum eſſe neget, dicique pro eo ἔλαιος annotet,reperitur tamen apud Theophr. cum alibi,tum De hiſtoria plant. 2 cap. 3, dicentem ὅτι τῆς ἐλαίας τυρλιῶν ἀγριέλαιον φυτεύεται. ¶Adiectiuè etiam ponitur pro Ex oliua agreſti confectus, Oleaſtrinus, ſi dici poteſt:vt σκυτάλιον ἀγριέλαιον,Scuticam ex oleaſtro, in Epigr. SED ET Ἀγριελαία dicitur ſubſtantiuè, itidem pro oliua agreſti ſeu oleaſtro. Dioſc. lib.1 cap. 138,ἀγριελαία ὑπό τινων κότινος καλεῖται, οἱ δὲ Αἰγυπτίαν ἐλαίαν. Idem l.1 cap.116,de foliis tiliæ,φύλλα,ὡς ἀγριελαία ποιοῦντα πρὸς τὰ τύλους διάφορα.

C. Καρπίλαιος,ου,ἡ,Frugifera olea:cui opponitur ἀγριέλαιος. v.l. Apud Gorr.autem καλλιέλαια ſcribitur eſſe Oliua ſatiua,ſicut ſylueſtris ἀγριέλαια dicatur.

Ἐλαιὼν,ῶνος,ὁ,Oliuetum,Oletum, Locus oleis conſitus. ¶Item Cella olearia,vt οἴνων & ῥυτίων.Bud.ex Theod.apud Cicer.

Ἐλαιόω,ῶ,Fut.ώσω,Oliuo,Oliuas colligo, ἀρίστημαι τὰς τῆς ἐλαίας κυρτάς.Poll. VNDE Ἐλαιωτὴρ,ῆρος,ὁ,Legulus,Qui oliuas colligit,Qui oliuat.

Ἐλαΐνος,Oleaginus,Ex olea arbore factus.Il.φ, ἆλτο καλὴν Ἀξίοιο ἰὼν παλάμην,ἐλαΐνῳ ἀμφὶ πλάκεσσιν. ET Ἐλαΐνεος, ου,ὁ,Oleagineus,Oleaginus.idē quod præcedēs,per e-

penthesin πῆ ι.Od.ι.Κύκλωπες γὰ ἔασιν μέγα φέρτατοι ἠδὲ σπαλ, Χλωρὸν, ἐλαΐνεον.

Ἐλαΐς, ίδος, ἡ, Oliua, Olea arbor, Suidæ. Item αἰγίλωψ, Hesychio.

Ἐλαΐζω, F. ίσω, Oleas colo. ἐλαίας ἐργάζομαι. Etymol. ex Aristoph. γεωργ. ‖Item neutraliter Oleagino colore sum: à quo est ἐλαΐζον apud Hes. ἐλαιόχροες. HINC Ἐλαϊτὴς, οῦ, ὁ, Qui oleas legit. Bud.

Ἐλαιὼν, Oliuetum, Oletum. idem quod ἐλαιών. v. i.

¶ Ἔλαιον, υ, τὸ, Oleum, Oliuum. Xen. Symp. τὰς ὀσφρήσεις, ὡς καὶ ἔλαιον φλόγα, ἡγήσει. Eust. annotat Homerum ἔλαια vocare μύρα, id est vnguenta. Vnde est Od. β, — ἀλλὰς ἔλαιον. Il. ψ, — ῥοδόεντα δ' ἔχεεν ἐλαίῳ Ἀμβροσίῳ. Vbi possunt intelligi & odorata olea quorum confectiones apud medicos plurimæ reperiuntur. Callim. in Apoll. Αἱ δ' ὑμαὶ ξυάντια πόδ' ὀλίσθουσιν ἔλαια. Quo in loco Scholiast. notandum scribit ἔλαια plur. numero alibi non reperiri. ‖Ἔλαιον (Eustathio teste) recentioribus Atticis dicebatur locus quoque in quo oleum vendebatur, sicut ἰχθύες locus vbi pisces. ‖Ἔλαιον ὠός, apud Hipp. dicitur προΐεται στέαρ, i. adeps suillus: vt annot. Erotianus.

C. Ἐλαιόβροχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Oleo tinctus seu imbutus, Oleo rigatus. Athen. lib. 9, de coturnicibus, διὸ καὶ ἐλαιοβρόχων ἡμιαφίων, ἢ τῶν πίνειν αὐτὰς σοβούλλοντας, αἰτία γίνεται τῆς ἁλώσεως.

C. Ἐλαιόδειπνος, υ, ὁ καὶ ἡ, idem. Epigr.

C. Ἐλαιοδόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Oleum capiens. ET Ἐλαιοδόχος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. vt ἐλαιοδόχον ἀγγεῖον. vas oleariũ.

C. Ἐλαιόμελι, τος, τὸ, Elæomeli. q.d. Oleum melleum: quod in Syriæ maritimis sponte nasci, & ex arboribus manare tradit Plinius, pingue, crassius melle, resina tenuius, sapore dulci, non sine nausea: sicut & Dioscor. lib. 1, c. 37 scribit, καὶ Παλμωρὰ τῆς Συρίας ἔκ τινος σχιζάδος ἔλαιον μέλιτος παχύτερον ῥεῖν, γλυκὺ τῇ γεύσει: in hoc tantùm discrepans quòd non ex ipsis oleis (vt Plinius) sed ex quodã caudice profluere dicit. Gorr. tradit ex vetustis arborũ caudicibus manare perinde ac nunc è lapidibus quibusdam quod πετρέλαιον nominant.

C. Ἐλαιοπώλης, ου, ὁ, Olei venditor. VNDE Ἐλαιοπωλεῖον, υ, τὸ, Locus vbi oleum venditur.

C. Ἐλαιόπρωγον, υ, τὸ, Olei fæx, Amurca. ἀμόργη, Hesychio, apud quem perperam scriptum est ἐλαιόπρωγον.

C. Ἐλαιοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad oleum ferendum aptus. vt ἐλαιοφόρον ἀγγεῖον, sicut κίστις ὀλιγοφόρος, & καυσεὼν ἀμφορεύς.

C. Ἐλαιοχρισία, ας, ἡ, Vnctio olei, vt athletarum. Budæus ex Laert.

C. Ἐλαιάγριον, ου, τὸ, Oliuum agreste. ἔλαιον ἄγριον, Suid.

C. Ἐλαιέμπορος, υ, ὁ, Qui oleariam mercaturam exercet, Olearius.

C. Ἐλαιουργία, ας, ἡ, Olei confectio. AT Ἐλαιουργεῖον, ου, τὸ, Locus vbi oliuum conficitur. Diog. Laert. l. 1, de Thalete, ἐμισθώσατο τὰ ἐλαιουργία.

C. Ἀνέλαιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Olei expers.

C. Τὸ πέλαιον, υ, τὸ, Olei fæx seu sordes. σκωρία.

Ἐλαιώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Oleosus, Oleaceus, Pinguis. Theophr. Τῶν δὲ χυλῶν οἱ μὲν ἐλαιώδεις ὥσπερ ἐλαίας, δάφνης, καρύας, ἀμυγδάλης. Plin. Pinguis succus oliuæ, lauro, nuci iuglandi, amygdalis.

Ἐλαίω, ῶ, F. ώσω, Oleo perungo. Vnde ἐλαιῶσαι θρίξ, apud Soph. Troilo: quod Aristarch. exponit ῥυπῶσαι: at melius λαμπρῦναι, inquit Hesychius. ἐλαιώδωρος, Oleo oblitus. Bud. ET Ἐλαιωτὸς, Oleo perunctus, Oleo imbutus.

C. Ἐξελαιόω, ῶ, Oleo perungo & imbuo. ‖Item In oleum verto. Theophr. De caus. l. 6, ἐκ τῶν καρύων δὲ ὅσα γε τῶν ἐν πρόσω ἐλαιώδη, χονδρίδια, μᾶλλον ἐξελαιοῦται, In oleum vertuntur.

Ἐλαιρὸς, ῶ, ὁ, Olearis, Olearius. vt ἐλαιρὸς ὀπὶ χοῦς, sicut μυρρεὺς λιπαδὸς, & οἰνηρὸς αἰχμῆται, ac ὑδατηρόν. Sic ἐλαιρὸς δρόμος, in Epigr. pro oleo.

Ἐλαιώνης, ητος, ὁ, Oleosus, Oleaceus. Nic. Ther. Λαῖζε φλοιὸν ἐλαιώνητι πρόσπους.

Ἐλάδιον, ου, τὸ, Pauxillum olei. est enim (Eustathio teste) diminut. ab ἔλαιον. Archedicus apud Athen. lib. 7, Θείοισι πεπόνθασιν ἴλιγγ', ἐλαδίῳ δὲ δεῖς. Et lib. 13, αἴ γε ἐλαδίου τυπρομένου μόνου (φασὶ) σφονδυλικῆς ἔφιξις. Est verò vocabulum comicum.

¶ Ἐλάα, ας, ἡ, Oliuæ fructus, Olea. quod esse Atticum Eust. docet. Aristoph. Ran. πίσσης ἐλάας πυρίτης; Athen. lib. 4, [ἰχθῦνα οἱ παλαιοὶ δ'] τοῖς ἁλμάδων ἐλάαις, αἷς καλυμμάδας καλοῦσι. Idem lib. 2 dicit δρυπεπεῖς ἐλάας à Romanis vocari drupas, id est druppas. Annotat Æl. Dionys. apud Eust. dici & ἐλᾶς duabus syllabis pro ἐλάας. ‖Ἐλάας & ἐλάους, alterum pro altero poni κατὰ χρηστομάθειαν, Aristoph. schol. tradit.

C. Ἐλαολογέω, ῶ, Fut. ήσω, Oliuo, Oleas colligo. idem quod ἐλαιολογέω. Atticum id esse Æl. Dionys. apud Eustath. docet.

ΕΛΑΥΝΩ, F. άνω, Pr. ω, AB Ἐλάω. Agito. Il. ε. de curru & equis, Ἀλλὰ σύγ' αὖτις ἐλαυνέτω ἵππους καὶ πώεα. Et ἁρμὸν ἐλαύνειν ἐπὶ θάλασσαν, Aristoph. Sed & nauem dicitur quis ἐλαύνειν, id est agere: vt Od. ο, — ἄφρα νῆα ἐλαύνοιεν νῆες (ex Apoll. autem affertur ἐλαύνειν ἐρετμοῖς, pro Incumbere remis) Item cum accus. δρόμον apud Aristoph. Dicitur verò & ὁδὸν ἐλαύνειν, Conficere iter, quasi agitando. Sciendum est autẽ omitti interdum accus. vt apud Luc. dicitur Soli, μὴ ἐλάσῃς τέλμορον, vbi subaud. ἅρμα. Et pro Remigo sine accus. itidem, apud Xen. εἰ δὲ ἐλαύνειν δέοι, καὶ μάρας τὰς ναύτας αὐτὰς ποιεῖ. Sed frequentiss. subauditum habet accusat. ἵππον. & accipitur pro Equitare, vt Bud. interpr. in hoc Xenophontis loco, αἱ μὲν γὰρ ἵπποι, ἤλασαν, καὶ πρὸς τὸ Κυναίγειον ἦλθον. Idẽ, καὶ ὡς ἐδόκει ἐν τῷ παντὸς καίρου προσφέρεσθαι, αἱρεῖσθαι ἐλαύνειν. Hinc ἐλαύνειν sine adiectione & pro Expeditionẽ ago. vt ἐλαύνειν εἰς Αἴγυπτον, Herodot. Affert & B. exẽpla, p. 883, sed non satis apta, quũ in iis addatur datiuus πρᾶγμα. Et pass. ἐλαύνομαι dicitur nauis sicut & ἐλαύνειν ναῦν. Ab Hom. autẽ ponitur ἐλαυνόμενος actiua etiã signif. Il. λ, — ῥύσαι' ἐλαυνόμενος.

Ἐλαύνω, Stimulo, Incito. (inde & qui agitat equos, eos stimulare soleat. vnde & Calcari quadrupedes agitare dicit Plaut.) Et pass. ἐλαύνεσθαι, Stimulari. Herodian. ὑπό τε τῆς συνειδήσεως τῆς ἔργων ἐλαυνόμενος, quum à conscientia scelerum stimularetur. ‖Item pro Exerceo, Exagito. Paus. in Lacon. τὸ γὰρ χεῖρον ἤδη τοῖς Μεσσηνίοις ἤλαυνεν. (Esse autem indidem sumptam metaphoram ostendit non solùm compositum illud Exagito, sed & simplex Agito, quod itidem pro Exerceo ponitur: vt apud Liuium, His curis cogitationibúsq; animũ agitauerat) ‖Denique & pro Fatigo accipitur: item pro Insequor, Vexo, Infector, à Demosth. sæpe, vt tradit Bud. ‖Sed & pro Persequi iudicio, seu arcessere, inuenitur ἐλαύνω. vnde Ἠρακλεῖς ἐλαύνεται ἀσεβείας. id est Impietatis arcessitur, inquit Bud. Sed addit & aliam expos. In exiliũ agitur. Vide p. 885. ‖Ἐλαύνω, Verbero, Pulso, Ferio. sæpe apud Hom. Sed & pro Excutio, (at propriè Excutio ferendo) vt apud Apoll. χαμάδις δ' οἱ ἤλασε ὀδόντας. ‖Item pro Excito, Cieo, Moueo. vt Il. α, — ὃν ἄρ' Ἥφαιστος κλονέων ἐλάσειεν. vbi tamen exponitur & ὀτρύνειν.

Ἐλαύνω, Abigo, Expello. quod potius ἀπελαύνω dicitur in prosa, seu ἐξελαύνω. vnde Eust. in illo Iliad. α loco, Οὐδ' πώποτ' ἡμὰς βοῖς ἤλασας, οὐδὲ μὲ ἵππους, vult esse pro ἐξήλασας per ellipsin præpositionis. Sic apud Chrys. δαίμονας ἐλαύνων, expellens. Hinc compos. ξυνελαπῆν. Item ἄγος ἐλαύνειν, Thuc. Scelus expellere, pro Scelus expiare seu procurare: vnde ἀγηλατῶν. Sic ἐλαύνειν μιάσμα δαιμονίου, Plut. in Rom.

Ἐλαύνω, Duco, id est Ductile opus facio. vnde χρυσήλατος & στυφήλατος. Sic Hom. περὶ ἀσπίδος dicit, λιτὼ δ' ἄρα χαλκὸς ἤλασεν. Dicitur & ἐλαύνειν τοῦχος, ducere murũ: & ἐλαύνειν τάφρον, dũcere fossam. Vide Bud. 883 & 884. Ex Plut. quoque in Cam. λεπίδες ἐλήλαμμένον ἀδάμαντος. Et ex Diosc. lib. 5, ἐλαύνεται πέταλα χρυσοῦ. ‖Ἐλαύνω, Traduco, Transfigo. vt in Axiocho, ἀλλ' ἡ πολυτίμητος πολυτελὴς ἕξις πόσον ἐλαύνεται δίοδον quo dicit modo Salustius, Per quot pericula traducitur. Ibidem autem, ὅστις ἢ πλοῦτον ἢ δόξαν κακουργήμασιν ἠλάσῃ, Quibus vita traducta est vel acta per scelera.

Interdum etiam (& quidem non rarò) neutrum est hoc verbũ pro Promoueo, Progredior, Enado. vt Ἀντιπάτρος ὡς ἦκεν ἐπὶ τὰς ἐλάσεις τῆς βασιλείας, Herodianus. ὡς ἄκρον

ἔλαχεν πυθίοις ἱλλάσιος, Plut. Sic Laert. in Clitomacho, ὁ δὲ ὡς ἔοικεν ἔλασεν ὀθισμαῖος. Et πρὸ φιλοσοφίας ἱλάσιος, Plut. Vide Bud. 884.

Ἐλᾶν autem pro ἐλάειν ponitur ab Aristoph. vt docet B. ibidem. | Alioqui inuenitur ἐλάω & pro ἐλαύνω apud poetas. vnde est ἐξελάσσαι apud Hesiodum pro ἐξελάσαι, & ἐπελάσσαι apud Apollonium pro ἐπελάσαι.

Ἔλασμα, ατος, τό, Lamina ductilis. Bud. p. 884 ex Dioscor.

Ἔλασις, Agitatio, videlicet equorum, seu currus, Auriga tio. Item Equitatio. Xen. Pæd. 8, ὅτου δὲ ἡ τῶν ἵππων Κύρου παιδεία. Δῆλον ἔλασις, ἵππου καὶ ταῦτα ἀγαθοῦ ἡ βασιλέως. Et Expeditio, Arr. πλὴν ὅτι βαβυλῶνος ἔλασις. Ex Herodoto autem, πλὴν ἔλασις ἀξιόπιστος, pro Quæ ad transmittendum pertinent. | Item Remigatio. | Ἔλασις, Expulsio, Abactio. vt ἔλασις βοσκημάτων &c. & ἀφ' ἱστοῦ τὴν ἔλασιν, Thucyd. 1. Item ἔλασις πλαγῶν, Expiatio piaculorum, in v. l.

Ἐλασία Xenoph. idem quod ἔλασις, Equitatio. B. 885.

Ἐλασίαι, Expeditionem affecto & apparo. Bud. pag. 883 & 884 ex Luc.

Ἐλατήρ, ῆρος, ὁ, Agitator, Auriga. Item Remex, vt apud Luc. καὶ μέλλω τῆς τῶν ἐλατήρων νεὼς γλαφυρὰν ἐλήλυθις. | Itē Impulsor, Vibrator. vt ἐλατὴρ ὑπ' ἄντρου βροντῆς, Pind. Olymp. ode 4, in princ. Et ἐλατὴρ λύρης, Pulsator lyræ, ex Epigr. | Item Expulsor, Abactor. ΕΤ Ἐλάτειρα. Expultrix, διώκτειρα, ἀπελαστική, B. apud Areop. | Ἐλατήρ, Placentæ latæ genus apud Aristoph.

Ἐλατήριον, Quicquid deorsum ventrem purgat, ita vocatur ab Hippocr. teste Gal. | Ἐλατήριον, Succus ex fructu cucumeris agrestis expressus & in orbiculos coactus. Ab Aetio inter venena numeratur. Sed fit etiam expressis radicibus & foliis, quibus tamen vis ineft imbecillior. Gaza apud Theophr. (inquit Gorr.) ἐλατήριον Agitatorũ interpretatus est, quia commouet vehementer corpus, & superpurgationes inducit: sed hoc Latinis incertius quàm si simpliciter Elaterium dixisset. Cæterùm non tantùm succum, sed & ipsum cucumerem ἐλατήριον à quibusdam dictũ tradit Dioscorides.

Ἐλατὸς, Ductilis. Ex Epigr. affertur νηὸς ἐλατὰ τύπωμα, pro Sensus mente tractandi. quod mihi suspectum est. ΑΤ compos. Ἀνήλατος ἄχυρον ex libro Iob, Indomita incus. ΕΤ Εὐήλατον χωρίον, Xen. Equitabilis locus, vt à Liuio dicitur Equitabilis & vasta. & ita fuerit ἐλάσιος idem quod Homero ἱππήλατος. Hoc autem compositum, itidémque διήλατος, χρυσήλατος, &c. vide singula in singulis substantiuis.

C. Ἀ Γελαύνω, Equitando reuertor, seu equitans. Xen. Sympos. εἰ δὲ γαμμανίης, αἰσθάνῃ ὅτι ἐκ τῶν ἵππων ἀπήλαυνον ἐπὶ τὰς ἑαυτῶν γυναῖκας. Bud. apud eundem interpr. Redeo, Refero pedem: vt videbis p. 888. Luc. addidit aduerb. ὀπίσω. | Ἀπελαύνειν λείας, Herodian. Abigere prædas, Agere prædas. Item cum gen. pro Abigo, Expello, necnõ pro Repello, Arceo. ἀπελαύνειν τῶ βωμοῦ, Luc. Et in pass. ἀπελαύνεσθαι τῆς ἀρχῆς, Isocr. Repelli (quod & Repulsam pati dicitur.) sic ἀπελαύνεσθαι τῆ γάμου. Xen. addidit præpos. quum dixit ἀπελαύνειν ἐκ τῆς αὐθαιμίας ἐφ' ἑαυτῶ, in v. l. | Ἀπελαύνω, Abduco, Auoco. vt Ἀπελαύνω τὴν ἀρχὴν, in v. l.

C. Δι Ελαύνω, Perequito, (inquit Bud.) id est Equitãdo iter perago. Xen. ἵππου πόνον ὅλον διήλασεν. Item Decurro in armis, vt idem B. alibi interpr. videlicet p. 885 Comm. | Item Transfigo, Traiicio. vt Luc. ὀϊστὸν διὰ τοῦ στέρνου διελάσας. Vide ibidem p. quæ illam sequitur. ΕΙΝΕ Διελάσεις ΕΤ Διέλασις, Decursio militaris, ibidem ex Xen.

C. Δι Ελαύνω, Trano. vt διελαύνειν τὸν ἵππον, ex Plut. Probl. Equo vectum seu insidentem tranasse fluuiũ. Item pro Transmitto per fluuium, B. ex Greg. Item Cũ copiis perrumpo. Item Victis & fugientibus instо. Vide B. p. 886 & 887.

C. Εἰς Ελαύνω, Insuehor, Ingredior equo vel curru. B. p. 887 ex Plut. Idē ex Herod. εἰσελάσας τὸν ἵππον παρθυαίων χλιῶν. Sed generalius etiam pro Ingredior. Apoll. Arg. 2, λιμένα εἰσελάσαντες. Et εἰσελάσαι ἀέθλοις. Epigr. l. 6. Sed & cũ ἐπὶ. vt εἰσελάσας ἐπὶ Κολλίνας πύλας, in v. l. Ingressus per portã Collinam. Ibidem verò ex Plut. Themist. affertur εἰσελάσας διὰ Σαρδέων, pro Incedit per Sardes. | Est etiam Irrũpo, Irruo, quocunque modo quis inuehatur. B. ibidem ex Plut. Phoc. ΕΙΣΕ Εἰσελάσεις ἀγῶν, quo die athletæ olympionicæ aut hieronicæ patriam solenni pompa ingrediebantur. Bud. ibidem.

C. Ἐ Ξελαύνω, Expellõ, Abigo. Il. θ, Ἐξελάσαι ἀπήνας πρίν περ φορέειν. Et Od. ε, ἐξ οἱ ἔλασαν ἀφ' ἵππων exponitur Eduxerunt. Item ex Æschine, ἐξελαύνειν τῶν ἐλαιῶν ἐκ τῆς χώρας. Et cum duplici constructi. ex Aristoph. Nub. ἐξελῶ σ' ἐς κόρακας ἐκ τῆς εἰκίας. vbi est ἐξελῶ pro ἐξελάσω. | Ἐξ ελαύνω, Erumpo equo, B. ex Xen. Affertur & ex Plutarcho Camillo, ἵππον ἐχὼν ἐξήλασεν αὐτὸς αὐτὸν μεγάλην. Et ex Herodoto, ἐξήλασεν ἐς ὦπιν τὸν ἑωυτοῦ, pro Redit ad lares suos, sed intellige Redit equo vectus.

C. Ἀντ ἐξελαύνω, Ex aduerso vel viciſſim erũpo equo. In v. l. pro Repello, quæ signif. ex suspecto loco affertur.

C. Ἐπ ἐξελαύνω, Progredior seu Prouehor equo: ἐπεξελαύνειν (inquit Bud.) de equitatu progrediente sic dicitur vt ἐπεξέρχεσθαι de peditatu. (malè enim apud eum p. 888 legitur Exercitu pro Equitatu) Idem verò alibi ἐπεξελαύνω interpr. Immitto, Erumpere iubeo, apud Xen. Hell. 5, ὃν τοῦτον οἱ Ὀλυμπιονῖκαι ἐπεξελαύνουσι μὲν τοὺς ἵππους. ΕΤ C. 3. Ἀντεπεξελαύνω, Ex aduerso progredior. &c. Exponitur etiam, In occursum progredior.

C. 2. Παρεξελαύνω, Vltrà progredior. Bud. παρεξελάσαι interpr. Progrediaris. Item Præuertas, Præcedas. Item v. l. ex Epigr. affertur παρεξελάσας pro eo quod Horat. dicit Præteragere equum.

C. 2. Ὑπερεξελαύνω, Clàm progredior longius. ex Herodoto.

C. Ἐ Πελαύνω, Infesto incursu in aliquem feror. Xen. de decursu equestri loquens, καὶ ἐν ταῖς ἀμίλλαις ἐπελαύνουσι. Alibi ἐφεπελαύνειν αὐτοπροσώπως ἀμίλλαις. Sic Luc. de equite qui infesto equo incurrebat, ἐμὲ μὲν ὁ Ἀρτέμων ἐπήλασε καὶ πλέον ἐφεπεξῆλθεν. Hactenus B. In v. l. cũ accus. ex Apoll. 2, ἐπελάσας πόλεμον Βέβρυξι, pro Intulisse bellum. Et ex Herodoto, ἐπελάσαι δὲ στρατιὴν, pro Admouere copias seu promouere.

C. Κ Α Τελαύνω, Depello, in v. l. sine exemplo. Et additur ex c. 31 Exodi, καταλάσαι μόχλον λευκὸν, pro Vitulã duxit in mentem.

C. Π Α Ρελαύνω, Prætereuehor, παρεξέρχομαι, Cursu alium superare. (vnde & simpliciter pro Supero seu vinco ponitur: vt paulo pòst videbis.) propriè autẽ currus est: sed Od. μ, de naui etiam dicitur. | Item Obequito, Inuehor, Irruo in hostes. Bud. ex Xen. Hipparch. παρελαύνειν παρὰ τοὺς πολεμίους. | Equo prouehor ante alios. Xen. Anab. 2, παρελαύνων ἐφ' ἅρματος, prouectus in medium. Et παρελαύνειν, in mediũ prouecti sunt & prodierunt. | Dicitur & cũ accusatiuo pro Porro ago, Prodire facio. Xen. ibidẽ, ἐπεὶ δὲ πάντας παρέλαυνεν. Alibi παρελαύνειν τὰ ἵππια ἐς τὸ φανερόν. | Itẽ Progredior, Enado. Cheril. ad Cor. 1, εἰς ὕψος παρελαύνειν μανίας, de philosophis loquẽs. | Παρ ελαύνω, ὑπερβάλλομαι, Superõ, Vinco. Basil. in 2 Decemnio, πολλῶν τῇ γαστριμαργίᾳ καὶ τὰ ὄργια παρελαύνων. Hæc & alia B. p. 887. Laert. De Phalereo, πάντα δὲ σύγχρονον χρόνον ἐν πᾶσιν παρελήλακε, superauit, præstitit.

C. Γ Ε Ρι ελαύνω, Circumequito. Ex Xen. | Περιελαύνω, Circũagens, Circũducens exercitũ, ex Plut. Rom. | Προελαύνω, Abigo, Cogo. Polyb. l. 5, ἀπεξηυκότες μόνους προελαύνειν ἐναντίους. Idē πλεῖν ἀδεκάπλους δύνασθαι λείαν. Bud. | Vexo, Violenter tracto, ἀδικοξοΐζω. Basil. ἀδικελαύνειν καὶ ἐξευτελίζειν καὶ ἄλογον ἀεὶ ἡγεῖσθαι. Bud.

C. Π Ρ Οελαύνω, Ante signa euehor. Bud. ex Xen. μάλα χρὴ καὶ ἐν πολιορκίᾳ καὶ ἐν φυλακῇ προελαύνειν τῆς φυλῆς ἑκάστης ἐφ' ἵππου ἡμέρας. Quod ita de equitibus quidã dictũ volunt vt de peditibus προελθεῖν.

C. Γ Ρ Ο Σελαύνω, Aduehor. Xen. Hipp. ἐπιτηδεύσας προσελαύνειν τοὺς ἱππέας, de exercitatione & decursione equestri loquẽs. Idẽ Pæd. 2, προσελαύνειν ἵππῳ, Equo aduehitur. B. C. p. 887. Et in v. l. Xen. Pæd. 1, προσελαύνειν πρὸς τὸν Γρηνείου, Ad Hyrcanios equo fertur. Plut. Publ. τῇ ἐλπίδι προσελαύνειν, Impetũ ad vrbẽ facio. Dicitur & ἡμέρα προσελαύνουσα à Luc. pro Adueniente seu aduentante die.

ΕΛΑΥΝΩ, Adstringo, Compello, Cogo, In angustum redigo. Plut. De pr. frig. συνελαύνων τὸ σῶμα πρὸς τὸ ψυχρόν, de aere loquens. i. Corpora frigore compellens. Idem. Phoc. συνελαύνοντος τὸ πλῆθος εἰς βοηχὸν ἀφίζωμα τῆς πόλεως, ἀποκρούσης ἐκπύρωσις τοὺς πελάσαντας. Idem. Cæs. ὁ δὲ ἐδόκει πρὸς συμπλοκὴν εἶναι ὑπὸ χιόνος εἰς ἕνωσιν αἰφνίδιον πίπτοντος. Idem, συνελαύνεται εἰς μάχην, Coactus est pugna decernere, Bud. ‖ Neutraliter capitur pro Infesto animo concurro, Congredior infesto marte. Homer. βίλητροι ἐπὶ ἔσαν ξυνελαυνέμεν, ὅτε περ μάχεσθαι. id est συνελθεῖν εἰς ἔριν. ‖ Item actiuè, Committo. ἐείζατε συνελάσσαι Χεῖρας μαχέσασθ' ἀλλὰ ξυνελάσσατε μὴ ἔτι ταῦτα

ΕΛΑΤΗ, ης, ἡ, Abies, dicta παρὰ τὸ ἐλᾶν, ὅ ἐστιν εἰς ὕψος αἴρεσθαι. Vnde & Odyss. dicitur ἐλάτη ὑψηκομόωσα. Plutar. De Socr. σφαῖρας δικὴν ἔχουσι, οἱ μὲν ἐλάτης, οἱ δὲ πύξου. Plin. lib. 12, cap. vlt. Est præterea arbor ad eadem vnguẽta pertinens, quam alii elaten vocant, (quod nos abietem) alii palmam, alii spathen. ‖ Ἐλάτη Galeno est τὸ ἁπαλὸν ἔκφυσημα τῆς φοίνικος, tenerum palmæ germen: cum quo idem sentit Hesychius. Vt autem Dioscorides ait, ὁ ἀφεστηκὼς αὐτῆς καρπὸς, ἐλάτη καλεῖται. Gorr. ‖ Eidem Dioscor. lib. 2, cap. 131, est innolucrum fructus è palmis nascentis, seu (vt Marcellus tradit) corticosum palmæ adhuc florentis operimentum, (quem palmæ corticem Columella vocat) Noui & iamiam nascentis in palma fructus inuolucrum & folliculus. ita enim scribit, φοίνιξ (ἐὰν ἔτι ἐλάτιον ἢ ἀποβλῶ καλοῦσι) ἐλάτη, ἡμμιὰ ὅτι τῷ καρπῷ τῶ φοινίκων ἀκμὴν αὐξομένων. Galeno 8 Simpl. φοίνικος ἀμφίσμα, vt ab Archigene apud ipsum lib. 2, κῆ τόπος, vocatur φοίνικος σκέπασμα. Nonnulli exponunt Corticosum illud quod in summa palmula nascitur. ‖ Itẽ Palmula, hoc est extrema remi pars: seu Remus, κώπη. Odyss. ν, — ἐν ξέστῃ ἐλάτῃσι Πόντου ἐλαύνοντες. Apud Eurip. autem ἐλάτη δίκωπος exponunt Cymba, synecdochicῶς. ‖ Item Hasta, seu Hastile ex abiete, sicut μελία. Hes. Alp. Ἔλχεσι καὶ ἐλάτῃσι αἰχμηδὸν ἀκοντίσαι.

ΕΛΑΠΙΝΟΣ, ου, ὁ, Abiegnus. Et ἐλάπινον μύρον seu ἔλαιον, vnguentum seu oleũ ex elate. (ΑΤ Ἐλάπιον herbæ nomẽ est, de qua Dioscor. lib. 4, cap. 40, & Plinius lib. 27, cap. 9.) Ε. Β. Π. Ἐλάπιος pro ἐλάπινος poetæ dicunt, metri causa inserto ι, vt Odyss. ο, — ἰσὸν εἰλάπιον, & εἰλάπινας δοκὸς Odyss. τ.

ΕΛΑΦΟΣ, ου, ὁ, vel ἡ, Cervus, Cerva. Od. κ, — ὑπὲρ ὄρεσφι θέων ἔλαφον μέγαν. Il. λ, — ἔλαφον ἀκοντίσαι ἠδὲ λαγωόν. Νεβρὸν ἰχνεύσασα τέκος ἐλάφοιο θοάσσης, de aquila. Ἀφραίνεται ἐλάφοισιν, Il. υ. Xen. Pæd. 2, ἐλάφους ἀνευρεῖν πολλάκις καὶ ἀφεῖναι. ‖ Ἔλαφος est etiam (vt Athenæus notat lib. 14) πλακοῦς ὁ ἐκ τῆς ἐλαφηβολίου αἱματίτης σήσαμος ἀφὲψ καὶ ἀπαράμου. Eustath. addit & μέλιτος. Quod ad etymologiam attinet, Eust. dicit esse vel ab ἐλᾶν τοὺς ὄρεις, (aspero in tenuem mutato propter φ sequens) vel ab ἐλᾶν τοὺς ὄρεις. Plutar. verò De prud. anim. ἔστιν ἐλάφοις ἴδιόν τι πεποιῆσθαι παρώνυμον, ἡ τὸ ἐλαφρίζεσθαι ἐλπίζοντι τὸ ὄρεως, quoniam οἱ ὄρεις ῥᾳδίως ἄγεσθαι πέφυκε.

ΕΛΑΦΗΒΟΛΙΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, E cervo ortus. ἐλαφηβολὶς Hesychio est ἡ τῆς ἐλάφου μαλή.

ΕΛΑΦΟΒΟΣΚΟΝ, ου, τὸ, Elaphoboscon: herba valens contra serpentium omniumq; aculeatorũ ictus. quippe fama est hoc pabulo ceruos resistere serpentibus, vt Plin. ea dicit lib. 24, cap. 11. Cui descriptionem ibidem habes, & apud Dioscor. lib. 3, cap. 8, qui & ipse etymologiã ex Plinio iam allatam habet, πρώτῳ δ' ἔσθουσι τὰς ἐλάφους σκωλήκων ἀντίδοτον τὸ ἐπιπολῆς δίκωμα. Officinæ & herbarij gratiam Dervocãt, vt Gorr. docet, addens ἐλαφόσκορον etiam à quibusdam dictum esse τὸ ἐλαιόφυτον, Dioscoutore. PRO QVO Ἐλαφοσοκὶς scribitur apud Hesychium.

ΕΛΑΦΟΣΤΑΦΙΣ, ἡ, genus alli, de quo Dioscor. lib. 2, cap. 185. quod & ἐλαφόκρομμον dicitur. Ath.

ΕΛΑΦΟΤΟΝΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui cervos iaculis figit, vt ἐλαφοβόλος, Ἄγκαιος apud Plutarchum. Generaliter verò pro quouis ferarum agrestium venatore capitur, vt Eustath. annotat. Il. ε, — ἐκ δ' ἄρα τοῖς ἄνδρασιν ἐπὶ μὲν ἐλαφοτόνος ἐπὶ δὲ λαοσσόος ἐπὶ δὲ ἀνὴρ ἐνὶ σύμμιγας ἐλαφηβόλος ἠμὲν ἀνήρ. VNDE Ἐλαφοτονία, ας, ἡ, Cervorũ iaculatio, Cervorũ venatio, Soph. Aiace. ΑΤ Ἐλαφοτόνια, τὰ, Festum apud Phocenses in honorẽ Dianæ venatricis. Plut. De virt. mul. ἐορτὴν δὲ τοῖς μὲν ἄλλοις μεγίστην τὰ ἐλαφηβόλια μάχει τῶν τῇ Ἀρτέμιδι τὰς τῶν ἐναντίων ἐν Τεμπύλοις πλοῦτον ; victoriæ videlicet contra Thessalos. ΕΤ Ἐλαφηβολιών, ῶνος, ὁ, Februarius ; mensis hybernus, Gamelione posterior, prior Munychione: quem à figendis ceruis dictum volunt, qui illo mense Dianæ Ἐλαφηβόλῳ immolarentur. Annotat verò Eust. ἐλαφηβόλος & ἐλαφηβολία dici poeticè PRO Ἐλαφοβόλος ET Ἐλαφοβολία, verso ο in η metri causa, vt in πεχηλόγης & λεπαδηφόρος.

Ἐλάφειος, ου, ὁ, Cervinus. vt ἐλάφεια μυελός apud Galen. Medulla cervina, & σίαρ ἐλάφειον, apud Dioscor. Et neutro genere ἐλάφειον subaud. κέρας vel κρέας, Cervinũ cornu aut caro, Suid. ‖ Ἐλάφειος αἰὼν, Metaphora à ceruis sumpta ab Etymol. exp. ἀβίωλος. pro quo perperam Ἐλάφωνος apud Suidã legitur. ΑΤ Ἐλάφιον Hesychio est κέρατος ET Ἐλάφιαι apud eundem οἱ περὶ ἐλάφων ἀσφάλειαι, Cervini tali.

Ἐλαφίνος, ου, ὁ, Hinnulus cervinus. νεβρός. Hesych.

Ἐλαφίω, Fugito & pauito more cervi.

ΕΛΑΦΡΟΣ, οῦ, ὁ, Leuis & celer instar cervi. dictũ enim volũt quasi ἐλαφηρός, ab ἔλαφος. Il. π, ἐλαφρὸς αἰὴρ ὡς ῥεῖα κινῆσι κέλευθα. Od. γ, ἵπποι ἐλαφρότεροι θέειν. Il. χ, κίρκος ἐλαφρότατος πετεηνῶν, Volucrium velocissimus. Sic dicitur à Plut. in Fab. ἀνὴρ ἐλαφρὸς καὶ παθητικὸς, de Iberis. Plato Pol. 2, ἐλαφρὸς ὡσεὶ τὸ αἰσθανόμενον δάκνειν. Et apud Xen. Cyneg. εἶδος [κυνῶν] ἐλαφρόν. ‖ Itẽ oppositũ τῷ βαρεῖ, i. Grauis, Ponderosus. quomodo Xen. dicit venatorem, quum venatum exiturus est, debere habere ἡδυπαθοῦντα ἐλαφρὰ ἐσθῆτα, leuem. Quò referẽdũ videtur illud, Ἐλαφρὸν ἦμι ἐᾷς, pro Alleuari, Leuiorem reddi. vt apud Plut. Consol. ad Apoll. Dictys iubet Danaen ἀθυμοῦσαν τὸ πρῶτον ἧς μείζω δυστυχοῦσαν, ὡς ἐπιδοῦναι τὸ ἄλγος ἐλαφρότερον. fore enim vt ea ratione mœror ipsius alleuetur. Nec multum absimili sensu inter ἱππικὴν δύναμιν in bello dicuntur ἐλαφροὶ, id est leuioris armaturæ equites, qui videlicet vndique cataphracti non sunt. At ὦ ἐλαφρῶ ποιεῖσθαι ; Leue ducere, Non magni æstimare. ‖ Item oppositum τῷ ἐπαχθῆ ἢ φορτικῷ, de homine dictum, pro Non molestus & difficilis. Isocr. τοὺς μὲν τῶν ἄλλων αὐλοὺς καὶ βαρύτητας ἀπόλους & ῥᾳδίους φέροντας, σφᾶς αὐτοὺς ἐλαφροτέρους ἢ μετεωροπώτας τοῖς σώμασι παρέχοντας. Sic Suidas quoque annotat, ἐλαφροπώτας à veteribus ὡς ἐπαίνῳ dictos fuisse τοὺς ταχυποδας, videlicet, κατ' ἐναντίον τῷ βαρυπάτου ἢ φορτικοπάτου. At ἐλαφρὸν πῦρ apud Dioscor. Leuis ignis, pro Non vehemẽs. Apud Platonẽ autem ἐλαφρὰ ἢ ῥᾳστώνη, Facilis & leuis petitio.

Ἐλαφρῶς, Leuiter, Celeriter. vt πλεῖν ἐλαφρῶς, Od. ι.

Ἐλαφρία, ας, ἡ, Leuitas. κουφότης, μοχθεία, Hesych. Itẽ ἐλαφρότης, Suid.

Ἐλαφρύνω, Alleuo. ΕΤ Ἀπελαφρύνω, Subleuo.

Ἐλαφρίζω, F. ίσω, Eleuo. Plut. De fort. Rom. ἢ πτεροῖς ἐλαφρίζουσα κούφοις ἑαυτὴν, nec solitis tamen ipsa pennis sublimis, B. ‖ Item Alleuo. Synes. De insomn. τῆς περὶ ὄρθρον ὄξους ὀσφρήσεως ἐλαφρίζουσης αὐτὸν καὶ ἀναπεφορτισμένην κεφαλὴν τῆς χείρονος.

C. Ἐπελαφρίζω, Subleuo, Tollo. Bud. ex Philone De mundo, τῆς γαστρὸς ἢ βαρὺς ἰχώρ ἐπελαφρίζοις ἱδρώς.

ΕΛΑΧΥΣ, ΣΕΥ Ελαχὺς, (quod ex Callim. affert Eust. Paruus, μικρός. vt ἐλαχὺ σκάφος, in Epigr. Paruum (seu Exiguum & vile) nauigium. sicut Etymol. ἐλαχὺ δόμον exponit τὸν μικρὸν καὶ πενιχρόν. Et in fœm. gen. Od. ι, Νῆσος ἔπειτ' ἐλάχεια παρὲκ λιμένος πεπάνυσται. sic enim ibi à quibusdam legi annotat Eust. accẽtum autem in antepenultimam transferri, vt in λίγεια à λιγύς. Nicand. Alexiph. de Sepedone serpente, Κρύπτει δ' ἐμβαπίδην, ἐλάχεια δὲ φαίνεται ὄμμα. Deducit autem hoc vocabulum Etym. ab ἐλᾶν, τὸ ἀφαιρεῖν, vt sit ἀφαιρετὸς, & per consequens μικρός. COMPAR. est Ἐλάχειον SIVE Ἐλάττων Attice. SVPERL. Ἐλάχιστος. sicut à βραδὺς, fit cõp. βράσσων, & superl. βράχιστος, à παχὺς, πάσσων, & πάχιστος. Apud Etymol. verò est & regularis COMP. Ἐλαχύτερος. ET Ἐλαχίων, irregularis, sicut à βραχὺς βραχίων. EST autẽ Ἐλάττων, Minor. Aristot. l. 4. Anim. ὁ δ' ἄρτιον ἐλάττω

τὰ πτερύγια ἔχει, pinnas habet minores. Dem. Pro corona, ὡς μὴ ζῶν πᾶσιν ὑπεί τις ἢ πλείων ἢ ἐλάττων φήσει, maior vel minor. Huc pertinet & ἐλάττω γίνεσθαι, pro Imminui, Minorem fieri, oppositum τῷ αὐξάνεσθαι. Demosth. Olynth. 3, ὅσῳ δὲ τὰ τῆς πόλεως ἐλάττω γίγνετε, τοσούτῳ τὰ τούτων πλείω. Et ἔλασσον ἔχειν, Minus habere, pro Inferiorem esse, Vinci & superari aliqua re, Deteriori esse conditione. Bud. C. p. 392 & 859. Demosth. Pro corona, οὐδ' ὅτῳ πώποτε ἔλαττον ἔχων, δίκαιός ἐστιν ἀπολῆσαι. Sic dicitur & ἐλάττω φέρεσθαι, Posteriores ferre. Greg. οὐχ ὅτι καὶ τούτοις ἐλάττω τινος ἰσοῦσθαι, non quòd cuiquam in his rebus cesserit. Et ὡς ἐλάττονος τὰς ἡδονὰς ἐποιοῦντο [τῶν πόνων] Minoris æstimasti quàm voluptates, Præ voluptatibus contemptui habuisti. Vide alia apud B. p. 302. Et ἐπ' ἔλαττον, Minus. ἐπ' ἔλαττον αἰσθάνεσθαι τῆς αἰσθήσεως, minus sentire. Apud Aristot. autem lib. 4 De animal. ἐπ' ἐλάττω ἔχει τὰ πτερύγια, Gaza vertit, Pinnas habet per diminutionem inæquales. Et δι' ἐλάττονος, Minori interuallo. Thuc. lib. 7. p. 234, δι' ἐλάττονος ἤδη τοῦ λιμένος ἐφορμεῖσθαι σφᾶς, propinquiori spatio ante portũ ingressuros. ‖ Ἐλάττων, Inferior. Thuc. lib. 2, ἔκπλεξις ἐγένετο οὐ μικρᾶς πρὸς ἀλλήλους τῆς τῶν πολεμίων ἐλάσσονος. Isocr. Pan. οὐδετέρους ἔλαττον αἰσθήσεται τῶνδε, nullo inferius. In qua significatione apud eundem post ἐλάττων additur particula ἢ in Busir. ἐλάττω τοῦ προσήκοντος τοῦ ἀρχικοῦ [τοῦ μετρίου] ἢ κατὰ τὴν αὑτοῦ φύσιν ἦν, Inferiorẽ quàm pro suo ingenio atq; animo. Dicitur verò & de persona aliqua, vt apud X. Polit. Laced. ὅπως μὲν οὖν μὴ πάνυ αὖθις ἐλάττους τῶν πέλας γίγνεσθαι. Reperitur autem & ἐλάττων χρημάτων (sicut ἥττων ἀργῆς) pro Sordidus, Qui à pecuniis superatur, Deditus pecuniis. ‖ Ἐλάττων, Paucior. vt οὐκ ἐλάττους ἑπτακισχιλίων, non pauciores septem millibus. Sic ἐλάττονες πολλῷ πολλοῦ, multo pauciores seu inferiores numero. Plat. ep. οὐκ ἐλάττω ἢ πεντήκοντα ἔτη αἰώνιος, nõ pauciores q̃ triginta. Demosth. μηδενὸς ἧττον πεντήκοντα ἢ μικρὸν ἐλάττω. Xen. ἐλάττους ταῖς βουσὶ πέμπειν, Pauciores boues reddere, Boum numerũ imminuere. ‖ Ἔλαττον aduerbialiter quoque capitur pro min⁹, vt ἔλαττον ἄπωθεν apud Thuc. Minus procul, id est propius. Plato epist. 7, πλοῦτον ὃν οὐκ ἔλαττον ἑκατὸν ἢ Διονυσίου οὐσίας, nõ minus quàm centum, seu non pauciorum. Idem De leg. τῷ μεγαλοπρεπεῖ μὴν ἔλαττον ἢ πεντήκοντα. Sic & ἐλάττουσι νίφεται, minus ningit, itidem aduerb. aut subintellecto aliquo nomine substantiuo. HINC Ἐλαττονάκις, Minus, Rarius. ET Ἐλαττόνως, Minus, quo Plato vtitur. ET Ἐλαττονία, ας, Minus fero. Bud. ex 2 ad Cor. 8, ὁ τὸ πολὺ, οὐκ ἐπλεόνασε, καὶ ὁ τὸ ὀλίγον, οὐκ ἠλαττόνησε. vbi Beza vertit, Et qui paulum, non minus habuit. ‖ Item Imminuo, Minus reddo. vnde ἐλαττονούμενον σῶμα, apud Basil. 396. id est (inquit Budæus) Extenuatum. ITEM Ἐλαττόω ΣΕΥ Ἐλαττῶ, ῶς, Diminuo, Imminuo. Thuc. lib. 3, μὴ ἐξεργάζεσθαι πλείω, ἀλλὰ μᾶλλον ἐλαττοῦν τῆς ὑπαρχούσης, imminuere pristinum honorẽ. Isocr. ἐλαττοῦν τὴν πόλιν, ciuitatis commodis detrahere. Et in pass. apud eundem Thuc. lib. 1, ἵνα τι καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἐλασσωθῶσιν, Siqd auferatur & adimatur, Siquid decedat. Philo De mundo, οὐκ ἐπὶ τὸ κατ' ὀλίγον ἐλαττούμενος ad imminutionem sensim vergens. ἵνα μή τις ἐλαττῶται ὑπ' αὐτοῦ, Cicero apud Plat. vertit, Nec ab vllo imminutum, p. 31 lex. C. Apud Greg. autem πολὺ τῆς τάξεως ἐλαττούμενος, Bud. vertit Multum immutato ordine. ‖ Ἐλαττοῦμαι, Inferior sum, Superor. Thuc. lib. 1, ἐλασσούμενοι τῷ πολέμῳ, bello inferiores. Et lib. 8, οὐ δὲ δημοκρατίας αἱρέσεως γεγενημένης ῥᾴων τὸ ἀνεξέλεγκτον, εἰς οὐκ ἀεὶ τῷ ὁμοίων ἐλασσούμενος, τίς φέρει, Vt qui non ex eodem gradu vel pari conditione cedat aliis. Demosth. Pro corona, πολλοῦ μὲν οὖν ἔγωγ' ἐλαττοῦμαι καὶ δεινὰ πάσχω Αἰσχίνου, Longè inferior sum. Ἐλαττοῦσθαι (inquit Bud.) dicitur Qui fert inferiores partes, Qui inter primos non censetur. Plato lib. 8 De rep. φιλόνεικος καὶ φιλόκαλος καὶ φιλότιμος καὶ φίλαρχος καὶ φιλοκερδὴς ἐλαττοῦσθαι ὥσπερ ἐμπόδιόν τι ἔχων. Idem, φιλοθυμίᾳ ὅτι οὐ πρὸς φιλίαν ἐγγενόμενον αὐτῇ ὁ αὐτὸς ὅτι, καὶ ἐλαττοῦται ἐμοὶ δοκεῖν ἐν τοῖς δόμοις γυναικί. Sic apud Isocr. ἐλαττουμένους ταῖς πρὸς τὸν βίον, exponitur Tota vita viliores. ‖ Ἐλαττοῦμαι, exponitur etiam in v. l. Detrimentum facio seu accipio, Pauperior fio. HINC Ἐλάττωμα, ατος, τὸ, oppositum τῷ πλεονέκτημα, Inferiores partes & deterior conditio. ‖ Vitiũ, quo videlicet aliquis aliquo inferior est. Chrysost. ad Eph. 4, πάντα τὰ ἐλαττώματα τῆς γυναικείας φύσεως ὡς ἀνδρὸς ὑπερέχων ἐκκόπτει. Idem, ὡς γὰρ τὸ πολὺ γυναικὸς τοῦτο ἐλάττωμα. Idem, τῆς φύσεως τὸ ἐλάττωμα, naturæ vitium seu incommodum. Naz. τὰ ἀπὸ κακίας ἐλαττώματα, vitia à malitia pullulantia. ‖ Ἐλάττωμα in Pand. appellatur vitium rei quæ præscribi non potest propter malã fidem. Bud. ‖ Ponitur & pro victoria, passiuè. Polyb. πλείω τούτοις [τοῖς περὶ Ἀντίοχον ἀγῶσι] ἐλαττώματα. Et mox, οὐχὸ τοῖς τὴν καταστροφὴν, ἀλλὰ τοῖς τὴν δεξιότητα τὴν Ἀντίόχου θεασαμένοις τὰ ἐλαττώματα. Et alibi idem. B. ΕΤ Ἐλάττωσις, ωσεως, ἡ, Imminutio, Diminutio. ΕΤ Ἐλαττωτικὸς, ὴ, ὸν, Qui diminuit, Non rigidus. v. l.

Ἐλάχιστος, η, ον, Minimus. Aristot. ἐλάχιστον τῶν ζώων πάντων, Minimũ omniũ animaliũ. Tam latè autẽ patet quàm Lat. Minimum. Thuc. l. 3, ὅτι ἐπ' ἐλάχιστον τοῦ αἰτίου ὀφείλει, pro quàm minimo crimine. Apud eundem, ἐπ' ἐλάχιστον αἰσχυνθέντων, vel minimùm animo cõsternãtur. ὡς ἐλαχίστου ὄντι, pro minimo est. 1. Cor. 4. Dicitur & frequenti loquendi formula, τὸ δ' ἐλάχιστον, Quod verò minimũ est. Et τὸ ἐλάχιστον aduerb. Minimùm. πρὸ δύο μηνῶν, ἢ ἐγγὺς τὸ ἐλάχιστον, minimùm ante duos vnumve menses. ‖ Item Paucissimus. Isocr. ἐλαχίστας διαφθορὰς ποιήσεται. Plut. Pericle, ὧν ἀριθμὸν οἱ τὸ ἐλάχιστον, πεντακισχίλιοι καὶ τάλαντα, πεντήκοντα ἢ ἑξήκοντα τὸν πλεῖστον χάρτοιντο. Idem Alex. τὸ ἢ σπανὰς τὸ πλῆθος ἐλάχιστον λέγοντας. Sic dicitur ὡς ἐν ἐλαχίστοις δηλῶσαι, Vt paucissimis verbis declarem. Huc referri potest & illud apud Aristot. ἐν ἐλαχίστοις δυσὶν ἐγγίνεται, In duob⁹, si paucissima sint. Vel, Minimùm in duobus. Sic ἐν ἐλαχίστοις τέτταρσι, ad minimum in quatuor. ‖ Exponitur & Breuissimus: vt δι' ἐλαχίστου καιροῦ ἡμισόλιον. Quò referri queat quod ex Thuc. citatur, πρὸ τοῦ παραχρῆμα δι' ἐλαχίστης βουλῆς κρατήσας νομίσας. Sic apud eundẽ libro 3, ἐς ἃ μάλιστα καὶ δι' ἐλαχίστου ἀκριβοῦς δίκης διαφέρει ἕκαστα, momento.

Ἐλαχιστότατος, Minor, Minimus. Eph. 3, ἐμοὶ ἐλαχιστοτάτῳ πάντων ἁγίων.

ΕΛΕΓΧΩ, Arguo, (vnde ἔλεγχος argumentum) vt ἔργα ἃ χεῖρες ἐλέγχει, (id est Opera arguunt manus) quod habet Suid. & prouerbiale esse videtur. Sic autem verbo Arguo vsus est Virgil. quum dixit Degeneres animos timor arguit. Cæterùm vtri priori dandus fuerit locus, verbóne ἐλέγχω an nomini ἔλεγχος, dubitari possit. nã Lat. quidẽ certe Arguo prius esse q̃ Argumentũ, manifestũ est, sicut Index ab Indico fieri putatur: sed quũ ἐλέγχω reddimus Argumentis demonstro seu probo, videmur quodãmodo ἔλεγχον in ἐλέγχω includere. Huc accedit q̃ Etym. (cuius tamen alioq̃ parua est his in reb⁹ autoritas) ἐλέγχω ab ἔλεγχος deducit. Sed propter deriuata ab ἔλεγχος, (ne inter nomẽ & verbum ponenda essent, alioqui ab hac eorum significatione discedentia) huic posteriorem locũ dare malui: & viciissim verbo ἐλέγχω (propter cõp. ab eo) dare priorẽ. Vt autẽ ad signif. verbi huius reuertar, quale est ἐλέγχω in illo quẽ ex Suida proculi loco, tale est pass. ἐλεγχόμενος in hoc Xen. loco, ἐλεγχόμενος γελοῖος ὤν. vbi tamen non redditur Arguetur, sed Deprehendetur vel Comperietur. Ex Plat. affertur itidẽ ἐλεγχθὲν ἔργῳ, pro Deprehensum reipsa, vel Demonstratum. Polit. vertit Coarguo, ista Herodiani interpretãs, Ἀλλ' ἐλέγχομαι ὑπὸ τῶν λιμναίων ἔργα δυλίαν ἐλέγχειν ἐπιχειροῦντα. Interdum autẽ vertitur Redarguo, Reprehendo. vt apud Plut. De orac. def. ἐλέγχονται τὸ μῶρον ὑπὸ τοῦ θεοῦ, quũ apud deũ eam fabulã reprehenderet. Sic pass. Xen. ὑπ' ἐμοῦ ἐλεγχόμενοι ἥχθοντο. Apud Thuc. autẽ Reprehendere vel Insimulare: L. 1, καὶ καθίστασαν ἐς αὐτὸν ἐς κρίσιν τοῖς βουλομένοις αἰτιᾶσθαι ἐλέγχειν. Sed ἐλέγχω redditur & Refello, Refuto: item Conuinco. Bud. ex Antiphonte affert pro Probare & cõuincere. Idem hæc Demosthenis, καὶ ἐλέγξας αὐτὸν τὰ ψευδῆ ἐπιλαμπόμενον, interpretatur, Quum liquidò probassem falsam eum in ius vocationem renuntiasse. Pro Conuinco autem frequens etiam est. Synesius, ὁ μὲν ἤλεγξε, ὁ δὲ οὐκ ἀπέδειξεν. Apud Aristoph. legitur ἐλέγχειν etiam. vt σύ γ' ἐλέγξαι μ' οὔποτ' ἀληθῆ λέγοντα. Alicubi verò non Conuincere sed Vincere illein terpr. addens tamen ablat. Argumentatione; vt apud

Plat.in Gorg.416, ait ἐλέγχειν esse Vincere disputantem certa argumentatione,& ἐλέγχεσθαι vinci.Denique ἐλέγχω alicubi esse ait Argumētis & ratiocinationibus demonstro.quod tamen & simpliciter reddi Demonstro, suprà docui. ‖Ἐλέγχω exp.etiā Reprimo & Coerceo, in hoc Chrysloco, κατεπηχῶ τῇ πυρὶ: dudum ἤλεγξε: sed ego verbum Refuto hic quoque retineri posse existimo, vt dixit Cic.Conatum alicuius refutare. ‖Ἐλέγχῳ autē pro Reiici & contemni B. ex Luc.affert in Nigrino, ἐλήλεγμένων μοι φιλοσόφων πολὺ τι ἐν ἀφημείᾳ ἐν δόξῃ. Addit verò ἐλέγχῳ dici quod cōuincatur nō esse probum. ‖Cui interpretationi non absimilem dat huic verbo apud Hom.Il.ι,- τὸ μὴ σύ γε μοῦνον ἐλέγξῃς, Μὴ νόον: ait enim esse pro Aspernari,seu Aspernādo irritum facere.q.d.(inquit) Noli eos ita contemptui habere vt re infecta remittas. Vide Eustathium, qui inter alia dicit μὴ πείσῃς ἐτοιμοτέρους ὡς ἀποδυσωπήσαι αὐτούς. Addit verò,& ὕβρεως significationem hoc includi verbo.

Ἐλέγχω,Scisciter,Percunctor. Xenophon, ἤλεγχες οὖν εἰ τίνα λέγον πάσαιτο περὶ τῆς πάθοιεν τινὰ χρηναί. Arrian.in Alex. exp. ὅσον χώρις ἤλεγχον εἰ δή τινα εἰδῶν ὀπτῆρα: ἀπ' ἐδόκουν.

Ἔλεγμός,Redargutio,Reprehensio.Item Refutatio.

Ἔλεγξις,Redargutio,Reprehensio. Petr.epist.2, c.2,ἔ. ἔλεγξιν ἔχειν ἰδίας ἀσθενείας.

Ἐλεγκτός, q.d. Reprehensibilis, Reprehensione dignus, Qui reprehensionem meretur. COMP. Ἀνέλεγκτος,q.d.Irreprehēsibilis,&c. Item Certior quàm qui redargui possit, Confessus & manifestus, in vulg.lex. ex Platonis Apologia. A Budæo exponitur etiam Inconuictus: qui & affert ex eodem Platone in Theæt. 99. Vide Ἀνεξέλεγκτος. ET Ἀνελέγκτως, Sine reprehensione,ita vt reprehendi seu redargui non possit. Item Sine probatione. AT Εὐέλεγκτος, Qui facilè reprehendi seu redargui potest. Item, Qui facilè refelli potest. Et εὐέλεγκτος ταῖς αἰσθήσεσι, Qui facilè deprehendi potest à sensibus & probari. Item actiua significatione ex Ammonio, εἰ ἢ κωμικοὶ οὕτως ἐκάλουν διὰ τὸ παρρησιαστικὸν καὶ εὐέλεγκτον.i. Propter procliuitatem ad reprehendendum.i.q̄ essent procliues & propensi ad reprehendendum.

Ἐλεγκτικός, Redargutorius, Reprehensorius. ἐλεγκτικοὶ λόγοι, Plat.Compositi ad coarguendos qui contrà disputant, vt Quintilianus interpr.lib.2,cap.15. Ἐλεγκτικὸς est etiam Argumentandi peritus, Qui conuincere argumentis potest.Bud.ex Luciano. Item ἐλεγκτικός, Reprehendendi cupidus. ADVERB. Ἐλεγκτικῶς. vt ἐλεγκτικῶς ἀποδεῖξαι, Budæus ex Aristotele, Refutantis more demonstrare. Item ἐλεγκτικῶς, Cum quadam reprehendendi cupiditate, Reprehendendi studio,Plut.

C.Ἀ Πελέγχω,Redarguo,Refuto,Confuto,Refello:Apud Antiphontem sæpe pro conuinco reum, inquit Bud. Et cum participio, Chrysost.De sacerd.ἀπελέγξαι ἡμᾶς ψευδομένους, conuincere nos mendacii. ‖Est etiam Probo(inquit Budæus)sicut ἐλέγχω. Item ἀφίημι τὴν γραφήν:oppositum habens ἐξελέγχω. HINC Ἀπεχθμός, Redargutio,Refutatio.Act.Apost.c.19, εἰς ἀπελεγμὸν ἐλθεῖν.

C.Δι ελέγχω,Redarguo,Refuto,Confuto,Conuinco.Budæus exponit,Argumētis refello & improbo aliorum dicta,ex Luc.afferens,ὁ μὲν Σωκράτης κἀκεῖ διελέγχεται, διελέγχων ἅπαντας. A Greg.actipi etiam ait pro Discepto, Quæstionem habeo & exerceo.

C.Ἐξελέγχω,Redarguo(inquit B.)i.Falsum esse doceo.Item Refello.i.Conuinco non esse eum quem se dicit esse. Ita v.l.ex Plat. Apol.οὐκοῦν μὲ φαίη αὐτὸ τοῦτο σοφὸν ἂν καὶ ἄλλον ἐξελέγξειν,pro In quibus alium refellā. Rursū Bud. pro Conuinco tam disputatione q̄ opere,ex Isocr. 47.Et ex Plut.Vinco disputando. Sic.pass.ex Plat.ep. ἐξελέγχειν αὐτὸ ἐκεῖνο ἐξελέγχῃ.Denique affert B.& pro Deprehendo, Cōperio.Item pro Periclitor,Periculū facio,ex Polybio. . HINC Ἀνεξέλεγκτος,Nullo argumēto probatus seu compertus.Thuc.Item Irreprehensibilis,Qui nullo argumento in fraudē deprehenditur. B.ex Xen. Item,Qui refelli non potest. . ET Εὐεξέλεγκτος,Qui facilè argumentis probari potest.ex Plat.in Apol.τοῦτο ἐμὲ δήπου δεῖ εὐεξέλεγκτον εἶναι. Est etiam Qui facilè refelli potest,B.ex Aristot.Pol.7,p.198.

C.ΚΑΤελέγχω,Redarguo,Cōuinco.Hesiod.in Erg.— σὺ δέ μιν νόον κατελέγχεο εἶδώς.vbi Tzetzes, σὺ δὲ τὸν λεγόμενον μισθὸν εἰδὼς φιλίας αἰτίας ἐλέγξεις.Sed expositalterā malo.

Ἔλεγχος,Argumentum,Indicium.Andocides,ὁ τούτοις ἔλεγχον ὑμῖν ἀφεῖσι τῆς μεγίστης εὐδοκιμήσεως,Suæ maximæ virtutis argumentum dederunt,id est indicium. Sed & Documētum aut Specimen verti posse ait B. addens ex Isocr. in Archid.154, ἔλεγχον εἶδος τῆς αὐτῆς φύσεως.Luc. ἔλεγχος γίνεται τῆς ἀπαιδευσίας, Argumentum est insciticæ, Insciticiam arguit.Idem,ὁ γὰρ πάντως,ἀκριβὴς ἔλεγχος πλησίον, id est Probatio & indiciū,Bud.qui & ἐλέγχους πίστεις ex Hermog.affert pro Proba:& ex eodem, οἱ δὲ πάντως ἀκριβεῖς ἐλέγχους ἀφεῖναι. Idem verò ex Andocide affert ἔλεγχον δεινῶν cum partic.φοβούμενοι ἔλεγχον δεινῶν εἰς ὑμᾶς μὴ δι' ἀφροσύνης. In epist.ad Hebr.c.11,in princ.dicitur fides esse πραγμάτων ἔλεγχος οὐ βλεπομένων, vbi Gr. schol.expon. ἀπόδειξις.Lat.quidam Demonstratio, alii Quod demōstrat, vertēre. Porro vt δεινῶν ἔλεγχον, sic & λαβεῖν seu λαμβάνειν dicitur:vt ab Isocr.λαμβάνειν ἔλεγχον τῆς πραγμάτων,quod B.interpr.Facere specimē,Experiri,Experimēto probare. ‖At in iudicio δίδόναι ἔλεγχον τῆς βίου dicūtur οἱ ἐξετάζόμενοι,id est In quorum vitam inquiritur, inquit B.quam ille signif.ex Plat.Apol. affert.In v.autem l.exp.Reddere rationem vitæ (& additur ex eodem in epist.εἰς ἔλεγχον λόγους δίδόναι pro Demōstrare argumentis.)Ibidē affertur & λαμβάνειν ἔλεγχον ex Isocr. alia signif. quàm in loco modò citato.nam hic illius locus, ὅτι τὸ ὁμολογούμενον ἡδέως, λαμβάνειν τὴν ἀμφισβητουμένων τὸν ἔλεγχον,redditur, Ad id quod certum est accedere,& ad eius rationē ea de quibus dubitatur explorare. B.εἰς ἔλεγχον καταστῆναι vertit Ad docendi mōstrandique & probandi necessitatem redigere. Apud Isocr.in Ægin.εἰς ἔλεγχον καταστήσῃ ὑπὸς τις ὑμῶν ἅπασιν ἀφεὶ αὐτούς: addit,εἰς ἔλεγχον πραγμάτων esse Rem ad probationem adducere,Rem in probationibus constituere & testimoniis.Et subiūgit ex eodem, εἰ καταφεύγω εἰς ἔλεγχον.Idē autē ἔλεγχος signif.puto apud eundē vbi dicit κρίσεων τῶν μετ' ὀργῆς καὶ τῶν μετ' ἐλέγχου γιγνομένων.. At verò in v.l.affertur hoc idem loquendi genus ex Plut. καθίστων εἰς ἔλεγχον pro Quærere statuit tormentis. Atqui(vt omittam cætera ob quæ suspecta est illa interpretatio)Demosth.non dicit simpliciter ἔλεγχος ἔστι τι,de re loquens quæ tormentis quærenda esset, sed δι' βασάνων ἔλεγχος ἔστιν. Ἔλεγχος exponitur etiam Criminatio,Accusatio,Indicium criminis.vt in hoc Synesii loco,De insomn.καὶ γὰρ πλείοσιν οὐκ ἔχουσιν ἔλεγχον. ‖Ἔλεγχος, Argumentū,eo modo quo accipitur à dialecticis.Bud.ex Philopono in Proclum, πρὸς ἐλέγχων δόξαι εἶναι δοκοῦσιν οἱ τινες ὀλίγων ἁμαρτημάτων εἰσὶν αὐτοπτῶν τε καὶ τοῖς ἀπαλλάγεσι συνωμολογημένων.

Ἔλεγχος,Dedecus, Probrum,Opprobrium, Turpitudo. vt Budæus vertit in hoc Gregorii loco, καὶ τὸ μὴ ἐπιτυχεῖν σαθρὸν ἦλθε, ἵνα ἐλέγχους δι' οὐ διαφύγῃ. id est (inquit) Vitare dedecus & turpitudinem non potuit, quia manifesta fecit ipse & quasi fassus est hoc facto. Ita inquā Budæus: vereor tamē ne alia quærenda sit interpretatio. nam ἔλεγχος ex nullo alio affertur prosæ loco in hac significatione, & poetæ quoque ipsi ἔλεγχος potius genere neutro dicunt.

Ἐλεγχής, ες, ὁ, idem quod proximè præcedens ἔλεγχος masculi.gen.(sed illud mihi suspectum esse dixi)Dedecus, Probrum. Iliad.α,— δὴ γὰρ ἔλεγχος ἔσσεται ἔμμεναι ὧδε περιφήμῳ ἐνὶ δήμῳ. Idem ἐλέγχεα posuit pro ignauis ideóque ignominiosis hominibus,id est ignominia & probro dignis. QVALES & Ἐλεγχέες ab eo vocantur Il.γ,Ἀργεῖοι ἰάμενοι,ἐλεγχέες.à nominativo singulari ἐλεγχές. SED ET Ἐλέγχιστος apud eum legitur superl. gradu,pro Probris dignissimus,vel Extrema ignominia dignus:aut etiam notatus.Iliad.β,Πᾶσιν ἐλέγχιστον Ἀχαιοῖς μορφήσασθαι βροτοῖσιν.Et Odyss.χ, Ἐρῶ δὲ πᾶσιν ἐλέγχιστον ζωόντων. vbi exponitur etiā Scelerātissimé. Nā qui sceleratissimus est,plurimis reprehēsionib⁹ est dignus. ITEM Ἐλεγχείη,ης,ἡ, Probrum apud eundē poetam,

Ε'ΛΕΟΣ, ου, ὁ, & Ἔλεος, ους, τό, Misericordia, Commiseratio. Il. ω, v. 44, Ὡς Ἀχιλλεὺς ἔλεον μὲν ἀπώλεσεν, q.d. Amisit commiserationem, Est immisericors. ἐλέου τυγχάνειν, Demosth. Et ἔλεον ἔχειν ex Plutar. in Themist. Dignum misericordia esse. Ἔλεος autē neutro genere cum alibi tum in Testamenti noui scripris, & apud Græcos Bibl. interpr. ¶ Ἔλεος pro stipe ex Phoc. ἔλεον χρὴ ζητεῖν παρ' ἄλλου.

C. Πολυέλεος, Multum misericors. Gr. interpr. apud Ioelem.

Ἐλεόν aduerbialiter positum ab Hesiodo in Erg. pro Miserabiliter, ἐλεὸν μύρεται.

Ἐλεεινός, Miserabilis, ἐλεεινὰ δράματα, Plato Apol. Et ἐλεεινὸς ἐφάνη τῆς ἀφελείας, Greg. subaud. ἕνεκα. VNDE Ἐλεεινῶς, Miserabiliter. ET COMP. Ἐλεεινολογέω, ῶ, Miserabiliter loquor, Miserabilem vocem edo. VNDE Ἐλεεινολογία, Miserabilis oratio. Apud Platonē autem in Phædro, ἐλεεινολογίας τε καὶ δεινώσεως Bud. interpr. Cō miserationis & exaggerationis.

Νηλεής, Immisericors, Crudelis. vnde νηλεὴς ἦτορ apud Homer. & Hesiod. Et poetico more passim νηλεῖ χαλκῷ, vt Lat. Immite ferrum, seu crudele. ¶ Vocatur verò & νηλὴς θυμὸς ab Homero ἀπηνὴς vel δηλητὴς. Cic. autē vertit firmum animum, vt videbis in Cic. lex. ADV. Νηλεῶς, Crudeliter. ET Ἀνηλὴς pro νηλὴς, præfixo α pleonastico. ADV. Ἀνηλεῶς, Immisericorditer, Crudeliter. Affertur autem ex Plat. De leg. 3, ἐχθρῶς καὶ ἀνηλεῶς μισοῦντες. ITEM compos. Νηλεόποινος, Crudelis in sumendo supplicio. DICITVR & Νηλεὴς, pro νηλὴς, metri causa. VNDE Νηλεῶς, Crudeliter. quod versui hexametro commodius est quàm νηλεῶς.

¶ Ἐλεάω, ῶ, ήσω, ησα, Misereor, Cōmiseror. Od. ξ, κεμὲ ἐλέησον. (est tamen magis poeticū ἠλεέω, de quo intrà) Syn. ep. 57, ἐλεοῦσι πάντες αὐτὸν ἐλεῶ, inutili misericordia eos prosequor. Et pass. ἐλεοῦμαι ὑπό τινος, Luc. Moueo tibi miserationem, seu commiserationē. ET Καταλεάω, ῶ, idē.

Ἐλεήμων, ονος, ὁ & ἡ, Misericors. In vsu & apud poetas, vt Ζεὺς ἠλεήμων, Od. ε. VNDE Ἐλεημοσύνη, Misericordia. qua in signif. apud Callim. inuenio hymno in Delum, -μὴ σύ γ' ἐμεῖο πάθῃς κακὸν εἵνεκα, πῆδε Ἀπ' ἐλεημοσύνης. Ita. n. legendū est (vt & habet mea editio) nó αἰπαλεημοσύνης vno verbo, vt in Florent. etiā edit. habetur. ¶ At verò in Test. noui scriptis cæteriſque quæ ecclesiastica vocātur, ἐλεημοσύνη appellatur stips quæ erogatur pauperib⁹: ꝙ ea proficiscatur à comiseratione, & tit veluti cō miserationis nostræ opus. Nec tamen de stipe sola intelligendū est, sed & de omni beneficii genere quo calamitosos prosequimur. Matth. 6, σοῦ οὖν ποιοῦντος ἐλεημοσύνην μὴ σαλπίσῃς ἔμπροσθέν σου τῶν ἀνθρώπων. Galli Græcā vocē retinuerunt, dicentes aulmoſne. CONTR. Ἀνελεήμων. Immisericors, Immitis. ET Ἀνελεημόνως, Immisericorditer.

Ἐλεητὸς, ὑός, ἡ, Cōmiseratio. Sed poeticum est hoc ἐλετμός. Od. ξ, Οὐκ ὄπιδα φρεσὶν ἐνὶ φρονέων, οὐδ' ἐλετμόν.

¶ Ἐλεαίρω idem quod ἠεῶ, Misereor: sed ἠεαίρω poetarū est tantùm, quantū meminisse possum. In frequēti vsu est apud Hom. q & ἠεαίρετον dicit pro ἠλεαίρετον (vt πόπιστον pro ἄπιστον) Il. ω, Τὸν δ' ἠεαίρετον μάκαρες θεοὶ ὤπτυσσαν.

Ε'ΛΕΥ'ΘΕΡΟΣ, ρου, Liber. Cui opponitur δοῦλος, Seruus. Thuc. 8, ὃς μὲν δούλους ἐξ αὐτονόμου ἐλευθέρους, ὃς δὲ ἐλευθέρους καταδουλοῖ. Ita adiect. ἐλεύθερον ἦμαρ apud Hom. Liber dies, pro Libertatis dies, (i. libertas) cui opponitur δούλιον ἦμαρ. i. seruilis dies: & αἰσχρὸν ἦμαρ. Apud eūdē Il. ζ, ἐλεύθερος κρητῆρ, qui bibitur in ea libertate quæ esse solet in pace. ¶ Item ἐλεύθερος φωνή, Nōn. Libera vox. Et ἐλευθέρα διώκησις ex Plat. ep. 8, pro Viuendi libertatē sectari. Ex alio tamen eiusdē loco, ἦθος ἐλεύθερον, mores generosi. ¶ Ἐλευθέρα παιδεία, ex eiusdē Pl. ep. 7, Liberalis doctrina: & ex Plut. Themist. ἠλευθέραι διατριβαί, Liberales exercitationes, in v. l. sed in Ἐλευθερίους, ex eiusdē Rom. afferunt ἐλευθέρους διατρίβειν.

Ἐλεύθερος, Liber, Immunis, Liberatus. vt ἐλεύθερος τυραννίδων, A tyrannis liber seu liberatus. Sic ἐλεύθερον ποιεῖν τινὰ τῶν βαρβάρων, A barbaris liberum reddere, seu liberare. Dicitur & ἐλεύθερος φόβου, Liber metu.

C. Ἐλευθερόστομος, &c. vide in Στόμα.

C. Ἐλευθεροφυής, Ingenio præditus quod liberum & ingenuum hominem decet. Item Liberum hominem decens, Liberalis. ET Ἐλευθεροφυῶς, Liberaliter, Vt decet hominem liberum & ingenuū. His opponuntur δουλοπρεπὴς & δουλοπρεπῶς.

C. Ἀνελεύθερος, Illiberalis, Nihil liberale & ingenuum habens. Item Inhonestus & indecens, Polyb. vt vult Bud. Et Sordidus, Auarus, apud Aristoph. VNDE Ἀνελευθέρως, Illiberaliter, Sordidē. ET Ἀνελευθερία, Illiberalitas. Item Auaritia. Vtranque autem interpr. Bud. dat huic voci apud Æschinem: addens ἐλευθεριότητι opponi ab Aristotele.

C. Ἀπελεύθερος, Libertus. ἀπελεύθερος τοῦ Νέρωνος, Arrian. in Epict. Ex Æschine, ἐφίεσαν ἀπελεύθερους, pro Manumittebant. VERB. Ἀπελευθερόω, ῶ, Liberum facio, Libertate dono, Manumitto. vt ἀπελευθερῶ τὸν ἑαυτοῦ οἰκέτην, B. ex Æschine. Vnde ἀπελευθερώσας, patronus: ἀπελευθερωθείς, Libertus. Idem ex Plat. 337. A QVO Ἀπελευθέρωσις, Manumissio, Plutar. ET Ἀπελευθερωτής, Manumissor.

Ἀπελευθερικός, Libertinus: vt ἐξελευθερικὸς, B. ex Plut.

Ἀπελευθερωτής, Libertinus. B. ex Strab. 68.

C. Ἐξελεύθερος, Libertus. vt & ἀπελεύθερος. ET Ἐξελευθέριος, Libertinus, Liberti filius, Plut. vt ἀπελευθερικός. Nonnullis tamen & ἐξελεύθερος est Libertinus. Hesych. certè dicit ἐξελευθέρους esse ὡς πρὸς ἐλευθερωμένων υἱούς. HINC Ἐξελευθερόω, idem quod proximè præcedens ἀπελευθερόω.

Ἐλευθέρως, Liberè, Vt liberū hominem & ingenuum decet. Thuc. 1. Ex Ceb. Thebano, ἐλευθέρως κεκοσμημένη, Cultu liberali ornata.

Ἐλευθερόω, ῶ, Libero, In libertatem vendico. vt Thuc. 8, ὃς μὲν δούλους ἐξ αὐτονόμου ἠλευθέρωσαν. Philo De mundo, δικαιοσύνης χαλινὸς ἐλευθερωθείς. Item generaliter pro Libero, vt Plat. epist. 8, ἀπὸ βαρβάρων ἠλευθέρωσαν τὴν πόλιν. Eurip. ἐλευθεροῖ σε πᾶσα πόνου. Cic. autē p. 43 Lex. ψυχὴ ἐλευθερωθεῖσα apud Xen. vertit Animi remissi & liberi sunt. HINC Ἐλευθέρωσις, Liberatio. Thuc. 3, ἐλευθέρωσιν & καταδούλωσιν inter se opponit. ET Ἐλευθερωτής, Liberator, Luc.

Ἐλευθερία, Libertas, qualis est eorum qui serui non sunt. vt ἀφαιρεῖσθαι τινὰ τὴν ἐλευθερίαν, Demosth. Et Θηρίων ἐλευθερία, item Ἀλόγων ἐλευθερία, Plut. ¶ Ἐλευθερία, Libertas, generaliori signif. vt ἡ αἰδὼς καὶ ἐλευθερία βιώσεται, Herodian. Sic ἐλευθερία & παρρησία copulantur à Luc. HINC Ἐλευθεριάζω, quod dicitur de fugitiuis, quum liberè vagantur. Item Libertatem vsurpo, Liberè ago. Vide B. p. 804. ET Ἐλευθεριαστικός, Qui amat liberè agere.

Ἐλευθερικός, Liber, ex Plat. De leg. in v. l. At Bud. ex Plut. affert, ἐλευθερικὸς & ἐλευθερικώτατος, exponens Nimiùm in vsurpanda libertate.

¶ Ἐλευθέριος, ος, ὁ & ἡ, Liberali ingenio præditus, Ingenuus. Vide apud Aristot. differentiam inter μεγαλοπρεπῆ & ἐλεύθερον, aliáque de hoc. Xen. μετὰ ἐλευθερίου φύσεως, liberali ingenio. Idem ἐλευθεριώτεροι & δουλοπρεπέστεροι opponit. Plut. Cam. δ μισθὸς πρὸς ὃν ὥρμα λίσατο τὸ ὄψιον ἐλευθερίους, liberali facie. Idem Lyc. ἐλευθέριος τοῖς μέλεσι. Trāsfertur & ad alia, pro Liberalis, Libero homine dignus, Liberum hominem decens, vt Plat. ep. 7, ἐλευθέριον σχῆμα τῆς παιδείας. Et ἐλευθέριοι παιδιαί, Liberales doctrinæ, Luc. Sic ἐλευθέριοι διατριβαί, liberalia studia: de quo suprà in Ἐλεύθερος. Exponitur & Lepidus, Venustus, vt in illo Plut. loco, ἐλευθέριος τοῖς μέλεσι. Sic verò apud Plutar. ἐλευθεριώτατα, lepidissimè. ¶ At ἐλευθέριος Ζεύς, Seruator Iupiter, Thuc. HINC Ἐλευθερίως, Liberaliter, Ingenuè. vt ἐλευθερίως πεπαιδευμένος, Xenophon. Et Lepidè, vt modò dictum fuit. ET Ἐλευθεριότης, Ingenuitas. Item Liberalitas, vel potius Frugalis quædam liberalitas, cui ἀνελευθερία opponitur ab Aristotele. Plutarchus in Pompeio, ὥστε τὴν ἐλευθεριότητα τῆς ὑποψίας ὀνείδους διασῶσαι πρὸς καὶ τὸ ἀρέσκειν καὶ ἄχθεσθαι.

Ε'ΛΕΥ'ΘΩ, Venio. sed inusitatum est thema, à quo tamen in vsu sunt aliqua tēpora. Dicitur enim in præt. medio. ἐλήλυθα Atticè

pro ἦλθα (apud poetas autem & εἰλήλουθα.) Et in aor. poſt. ἔλυθον dicunt poetæ, ſeu ἦλθον per ſyncopen: quod poſterius & in proſa locũ habet. Futurũ autẽ eſt εἰλεύσομαι tãquã à voce paſſ. Ariſtoph. Ἵνα μ' ὁ δαὶδὲ ξὺς ἔνδοθεν οὔσης εἰλήλυθα. Od.ο, - ὁπ Πύλου εἰλήλουθας. Odyſſ.ξ, — ἐνθάδε νῆα θοὴν ἔλυθον ἔνθα. In proſa autem paſſim ἦλθον. vnde imper. εἶλθι, & infinit. εἰλθεῖν, quod pro præſenti Venire, vel Ire ſumitur. Sic comp. Ἀπελθεῖν, Διελθεῖν, Εἰσελθεῖν, Κατελθεῖν, &c. quorum exempla vide in Ἀπέρχομαι, Διέρχομαι, Εἰσέρχομαι, Κατέρχομαι. Sed & de vſu ſimplicis εἰθεῖν dicetur in Ἔρχομαι. Fut. autem εἰλεύσομαι vtriſque ſcriptoribus commune eſt.

Ἔλευσις, Aductus, Itio. Areth. ET Ἦλυσις Idem. Eurip. Hec. αὐτόσε βοηδρόμοις ἦλυσιν ποιεῖσθε, greſſum.

C. Εἰσέλευσις, Ingreſſus, Introitus. ET Εἰσηλεύσιον, Vectigal quod penditur pro introitu, Heſych. vt εἰσέλευσις ſit l'entree, at εἰσηλεύσιον (ſi mendoſè nõ ſcribitur) l'entrage.

C. Ἔξελευσις, Exitus. ET Ὑπεξέλευσις, Supplicium, ſi Suidæ credimus, qui & alias expoſitiones affert apud Piſidem.

C. Ἐπέλευσις, Aductus repentinus, vt eius qui ſuperuenit. Item Acceſſus ſeu ingreſſus cum impetu, qualis eſt hoſtium, Luc. Budæus tamẽ poſtquam dixit ἐπέλευσιν eſſe illi hoſtilẽ expeditionem & ingreſſum hoſtium, addit legendum fortaſſis eſſe ἐπίλασις. ‖Apud Aretham autem ſimpliciter pro Aduentus, vt ἔλευσις. ET Ἐπελευσιὰς, Subitò ſuperueniens. Cælius ἐπελευσιὰν διώκειν à Plut. dici ait quaſi aduentitiam vel ſuperuenientem: de qua plura apud eundem Cælium.

C. 2. Ἐπεξέλευσις, Vindicta, Vltio. Heſych.

C. Περιέλευσις, Circumitio, Plut.

C. Προσέλευσις, Acceſſus. ET Προσέλευσις pro eodem ex Iuſtino Martyre in dial. ad Tryphonem, βραχὺς οὖν ὑμῖν ἀφελείσθω προσηλύσεως χρόνος, Tempus acceſſus ad Chriſtum, id eſt accedendi ad Chriſtum. HINC Προσήλυτος, Aduena. Sed peculiari ſignif. apud Eccleſ. ſcriptores dicti ſunt proſelyti qui ex paganiſmo ad Iudaiſmũ conuerſi erant. vt Act. Apoſt. cap. 2, Ἰουδαῖοί τε καὶ προσήλυτοι. Solent autem & à Lat. theologis vocari proſelyti.

C. Κάπελις, Decliuis. vt κατήλυδα πέδα dixit Nonn. ET Κατήλυσις AC Κατήλυσιν, Deſcenſus. vt in Epigr. εἰς αἰδίου ἰθεῖα κατήλυσις. Apoll. Argon. 2, Δὴ τότε λαιψηρὸν κατήλυσιν ζεύξειε.

C. Μέτηλυς, Migrator, Aduena. Dionyſ. De ſitu orbis, Κόλχοι καὶ πᾶσαι, μετήλυδες Αἰγύπτιοι, vbi Euſt. μετήλυδας vocari ſcribit ἐποίκους vel μετοίκους.

C. Ὁμηλυς (q.d. Conuena) Ex Nonno, pro Veniens ſimul, Comes vitæ.

C. Συνήλυς, cuius plur. Συνήλυδες, Conuenæ. Ex Nonno autem affertur συνήλυδες pro Comites. ET Συνηλισία, Conuentus, Cœtus, ex Epigr.

Εἰλείθυια (pro quo ET εἰλήθυια ſcriptũ alicubi obſeruaui) Lucina, dea quæ parturientibus opitulatur. vnde apud Ariſtoph. in Concion. ὦ πότνι' Εἰλείθυια μήμε τεκεῖν ἔδῃς: ſicut apud Terent. Iuno Lucina fer opem. Sed & pro ipſo partu ponitur ab Heſiodo. ‖Vocanturetiã εἰλείθυιαι (niſi mendũ Theophr. exempl. ſubeſt) τὰ ὀκτὼ ξύλων ἀφυπνίσματα, καὶ μάλιστα ἐλατίνων. AT Εἰλείθυιον, Templum Εἰλειθυίας, id eſt Lucinæ. Euſt. SED Ἐλευθὼ quoq; vocatur dea Lucina. vnde in Epigr. μόχθων Ἐλευθὼ ἰκέσιος. Dicitur autem vtroque nomine ab εἰλύθω, id eſt venio: quòd inuocetur vt fœtus veniat in lucem.

ΕΛΕΦΑΣ, αντος, ὁ, Elephas, Elephantus. Hoc aũt nomine cõprehẽditur & fœmina ab Ariſtotele quoque. ‖Ἐλέφας, Ebur. vt Lat. etiam elephas. Legitur verò & πρῶτος ἐλέφαντος apud Hom. Od. σ, Λίνοπόρῳ ἔνι οἶκος μὲν ἔσκε, θύρη πρὶν ἐλέφαντος. ‖Ἐλέφας, Poculi genus. Athen. 189. ‖Item Elephas morbi genus, Lepra ſecundum quoſdam.

Hinc eſt verbũ ἐλεφαντᾶν, de quo infra dicetur: quin & morbus, ἐλεφαντίασις alio nomine, de quo itidem infrà.

C. Ἐλεφαντηγός, Qui elephantẽ agit. ὁ ἄγων ἐλέφαντα. Poll.

C. Ἐλεφαντάρχης, q.d. Elephantis præfectus, ὁ ἐπ' αὐτοῖς ἄρχων, Poll. videlicet elephantis. Putatur autẽ ſexdecim elephãtis præfuiſſe. Ath. 6, Σῆβόν τε ὑπελεφαντάρχου. ET Ἐλεφαντηρχία, Præfectura eius qui præerat elephantis.

C. Ἐλεφαντόδετος, Ebore reuinctus. Et ἐλεφαντόδετοι δόμοι, in vulgatis lexicis, Ædes ebore obductæ, Eburneis tectis ſuperbæ ædes.

C. Ἐλεφαντόκωπον ξίφος, Enſis eburneum manubrium habens.

C. Ἐλεφαντόπους, Eburneum pedem habens ſeu eburneos pedes. vt ἐλεφαντόποδες κλῖναι & βάσεις apud Athen.

Ἐλεφάντινος, Elephantinus, Eburneus. Et fœm. Ἐλεφαντίνη κλίνη apud Herodianum: quum tamen alioqui ἐλεφάντινος fœm. etiam genere dicatur. ET Ἐλεφάντιος, pro eodem, minus tamen vſitatum. ‖Ἐλεφάντινος, Aetio emplaſtri nomen cuius compoſitio quòd ſit præcandida, ita vocatur.

Ἐλεφαντιστὴς, Rector elephantorum ſeu magiſter, aut domitor. Budæus ex Ariſtot. De hiſt. anim. lib. 9, ὅπως ἐλεφαντιστὴς ὡς ἔπος εἰπεῖν ἅπαντες θηρᾶσιν εἶεν.

Ἐλεφαντιάω, Elephante laboro [id eſt morbo ita dicto.] Itẽ ἐλεφαντιῶντα ἕλκεα apud Dioſc. Vlcera quæ ad elephãtem accedunt. ET Ἐλεφαντίασις, Morbus qui & ἐλέφας ab Aretæo aliiſque nonnullis dicitur. Legitur & Elephantia apud Celſum, ſi mẽdo carent exempl. Exiſtimatur autem vocata hoc nomine lepra, cum ob alia quæ cum elephante ſimilia habet, tum quòd cutem reddat elephanti corio ſimilem. Vide Aretæũ. Sunt qui non planè eſſe quam leprã vocamus, exiſtiment. Etymologiſtæ tamen λέπρα idem morbus eſt: SED Ἐλεφαντίασις ab eo appellatur.

ΕΛΗ, ης, ἡ, Calor ex ſole prodiens, Calor ſolaris. ‖Item Solis ſplendor. ἡ τοῦ ἡλίου αὐγή, Euſtath. ex lexicis rhet.

C. Ἐλαθερὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, idem quod εἰληθρὴς paulo pòſt, ſeu (vt Heſychius exponit) ἡλιοθαλφὴς. ſed illud Doricũ eſt PRO Ἐληθρὴς, quod Galenus exponit ἀπὸ ἡλίου θερμός. VNDE Ἐληθρεύω, Inſolor, ἡλιάζομαι. A quo ἐληθρεύω quod eidẽ Galeno eſt ἡλιόω, in Exeg. Hippocr. ſlaoar. Scribitur verò ibi ἐλήθρης & ἐληθρεύω per ι & cũ tenui.

Εἴλη, ης, ἡ, idem quod ἔλη. vtrunque enim apud veteres in vſu fuiſſe tradit Euſtathius ex lex. rhet. Ariſtoph. Veſp. ἰὼ ἰὼ ἐξέρχου· Εἴλη κατ' ὀρθρον, ἡλιάσῃ πρὸς ἥλιον.

C. Εἰληθρὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, A ſole calefactus, Inſolatus, vt εἰληθρὲς ὕδωρ apud Euſtathium, τὸ ὑπὸ ἡλίου θερμανθέν: VNDE Εἰληθρεύω, ῶ, F. ήσω, Ad ſolem caleſco, Inſolor, Apricor, ὑπὸ ἡλίου θέρομαι Bud. ex Galen. Therap. 8, εἰληθρεῦται καθ' ἑκάστην, καὶ τῷ κάτω χρώμενον. Athen. voce paſſ. pro eodem dicit εἰληθρεῖσθαι: quod & ἡλιάζεσθαι ab ἥλιος.

C. Εἰλόπεδον, ου, τὸ, Locus ſolis calori expoſitus & ad inſolãdum aptus. πέδον εἴλῃ βαλόμενον, ἤτοι ἐπὶ ἡλίου θερμασίᾳ. Euſtath. A QVO Θειλοπέδον SEV Θηλόπεδον (vt apud Heſychium, non tamẽ ſuo ordine, ſcriptum etiam eſt) pro eodem: articulo τὸ cum εἰλόπεδον per craſin coaleſcẽte: vt idem Euſtathius tradit. vnde & quibuſdam placet vt ſemper ſine articulo adiuncto proferatur, tanquã in ipſo vocabulo iam hærente: quemadmodum nec ὁ ἤπειρος dicitur. Qui quum verbo θειλοπεδεύειν hinc deriuato, in quo articulus locum nõn habet, confutentur à quibuſdam, aliam adferri etymologiam, à θεῖος & εἴλη, & πέδον. Odyſſ. η, Τῆς δ' [ἀλωῆς] ἔπορον μὲν ἐπ' ἠλόπεδον λεχεῶ οἱ χώρῳ Τέρσεσθαι ἠελίῳ, de area in Alcinoi ædibus in qua ficus & vuæ ad ſolem exiccabantur. eſt enim θειλόπεδον, εἴλης βοσύων πόνος. ψυκτὴρ σταφυλῶν ὕπαιθρος ἡλίῳ ἐκκειμένων. Dioſc. lib. 1, cap. 38, de oleo cicino, λαβὼν ὠμέσματα κρομμύων ὅσον αὖ δόξῃ, καὶ ψύξας εἰς ἥλιον, καταχρώσας θηλοπέδου ὅσον ἐὼς αὖ ὁ σεσηπὼς φλοιὸς ἀπορραγῇς ὀπίσω: vbi Ruell. vertit, Vuarũ more inſtrati inſolentur: alii, Vuarum more ſuper cratibus diſpoſiti inſolentur. VNDE Θειλοπεδεύω, In loco ſolis calori expoſito & ad inſolãdũ apto exſiccare, Inſolare, εἰς ἥλιον καὶ ἐν θειλοπέδῳ ψύχειν καὶ ξηραίνειν, vt à Proclo apud Heſiodum expoſitum eſſe traditur. Et in paſſ. θειλοπεδευθεῖσα σταφυλή, apud Dioſcoridem eſſe dicitur Vua cratibus canniſue inſtrata & ſole torrefacta, vt πεπηθεῖσαι σταφυλαὶ, Vuæ paſſæ, id eſt in vite à ſole diutius aduſtæ, Plin. & quæ calcatis ſimiles ſunt. De quarum vuarum ratione Colum. l. 12 cap. 16. A QVO Προθειλοπεδεύω, Antè inſolo. Dioſc. l. 5 cap. 36, de vino myrtite, οἱ δὲ ἐκ προθειλοπεδεύσεως ὑπὸ ἡλίῳ,

καὶ ξηραίασπις μύρσοισι τῇ χοίνικι κατειρηβεῖς κατύλας ὑδατος, A baccas myrti cratibus vel cannis inſtratas prius inſolant & exſiccant. Vide Colum.l.12,cap.39.

C.Εὔηλος,ου,ὁ καὶ ἡ, Apricus, Ad apricandum aptus.vt δύηλος χωρίον apud Euſt.idem quod ἀνήλιον.

C.Πρόσηλος,ου,ὁ καὶ ἡ, Solis calori expoſitus, ὡσεὶς μεσημβρίαν πεπραμμένος, vt Euſtath. exponit.Idem quod ἀφοσήλιος.

Εἰλέω,ῶ,F.ἥσω,Inſolo,ἐκ ἡλίῳ ξηραίνω,Euſtath. VNDE Εἴλησις,ιος,ἡ, Æſtus. Bud. ex Plat.lib.2 De rep. πᾶσι φυτὸν ὑπὸ εἰλήσεώς τε καὶ αὐξμῶν καὶ πλὴν πιούτων παθημάτων ἀλλοιοῦται. Et lib.3,πολλὰς μεταβολὰς ἐν ταῖς ὡραπίαις μεταβάλλοντες ὑδάτων τε καὶ πλὴν ἄλλων αὖτων καὶ εἰλήσεων καὶ χειμώνων. B

¶ Εἰλήνεις,ἡ,Cereris epitheton. Euſtath. enim quum fluuium Troianum Ξάνθον appellari à quibuſdam, quia τοῖς ἀβρεχηφυκότας παίουν καρποὺς λευκαίνει, καὶ οὕτω ξανθὸν αὐτὸν εἶναι πλὴν Δήμητραν, tradidiſſet, ſubiungit,ab aliis eandem Cererem non abſimili modo, ἀπὸ τῆ φύσει ἐγκινάμενον ὑπολάβειν ξανθισμα λήϊοις,εἰλήνειν vocari ἀπὸ τὸ ὑπὸ τῆς ἡλίου εἶλης γηρᾶν.

¶ Ἐλαΐη,ης,ἡ, Fax. ἐλαΐας enim dipnoſophiſta quidam apud Athen.lib.15,λαμπάδας vocari dicit, ἀπὸ πλὴν ἔλαης: Neanthis verò id teſtimonio confirmat.Nicander autem Colophonius (vt ibi non longè pòſt additur) vocat πλὴν πλὴν καλάμων δέσμιον.

Δ ΕΙ Λ Η,ης,ἡ,Pomeridianũ tempus,quando iã ſol vergit ad occaſum:quoniam tunc ἡ εἴλη τῆ ἡλίου ἐνδίδει, vt Euſt. & Etymol.tradunt. Ariſtot.Probl.ἀπὸ τί ὁ ζέφυρος πρὸς ἑσπέραν πνεῖ μᾶλλον ἢ δείλην πνεῖ μᾶλλον ἢ πρωΐ; Horis pomeridianis, vt Gaza, vel Circa veſperam, vt Bud.interpr.Idem l.6 anim.cap.8, ἀπὸ δείλης ἀρξάμενος, à pomeridiano tempore orſus,Gaza interpr. Theophr.Hiſt.plan.l.9,cap.18,πρὸ τῆ δείλην γενέσθαι,antequam eſſet meridies,eodem Gaza interpr. Plerunque verò δείλης quum oppoſitum habet πρωΐ, exponitur Veſperi. Geopon. βόσκειν δὲ χρὴ μὴ πολλακις τῆς ἡμέρας,ἀλλὰ δὶς μόνον,πρωΐ καὶ δείλης,id eſt(vt Varro tradit de equis) Admittere oportet bis in die, mane & veſperi.Xenophon,ἐναιμάχεσαν ἀπὸ πλὴν πρώτα μέχρι δείλης ἀπὸ ἑωθινοῦ, à mane ad veſperam. Immo complures ipſum Δείλην per ſe poſitum, Veſpertinum tempus interpretantur. Illud enim Ariſtotelis, πρὸς πλὴν δείλην, reddunt verbis Ciceronis,Veſpertinis temporibus,ſeu Veſpertinis ſimpliciter. Sic & illud Plut. Themiſt.μέχρι δείλης αἰτήσεις, ad veſperam vſque:πρὸς δείλην,circa veſperã: codemq; modo ὑπὸ πλὴν δείλην, & ἀμφὶ πλὴν δείλην.& δείλης γηρῶντα,Veſperi ſeneſcẽtia.capitur enim illud δείλης aduerbialiter,ſicut Veſperi apud Latinos.Iulian.ἔρυσα δείλης,εἶτ' ἄνθρου βαθέος. ‖ Interdum additur ἑῴας,πρωΐας, ὄψιας, accommodatúrque omnibus diei partibus. Nam δείλης ἑῴας pro Sub aurorã dicitur. Syn. λύσητε ὀκ βυζδιδίου πρὸς δείλης ἑῴας,μάλις ὑπὲρ μεσοῦσαν ἡμέραν τὸν Φαέθοντα μύρμηκα παρωλαξάμεν,ante crepuſculũ. Idem ἄρασθε ὀκ Φυκοεῶντος ἀρχομένης ἑῴας, ſubaud. δείλης vel ὥρας. At δείλη πρωΐα(inquit Euſtath.)ἡ πρὸ μέσου φασὶ τῆς δείλης,πλὴν διὰ τῆς μεσημβρίας,id eſt Tempus pomeridianum. Sunt tamen qui δείλην πρωΐαν velint eſſe Tempus matutinum. Δειλοψία, Tempus veſpertinum ſub occaſum ſolis.Demoſth.ἠρξάμεθα δὲ τῆ ὄψε φιλοσοφεῖσθαι δείλης ὀψίας.ὥστε σωτῆρα ἡγοῦμαι τοῦμὸν ὄνομα ἐκάλει,τὸ σκότος ἤδη τῆ). Thuc.lib.8, πρὸς δείλην ἤδη ὀψίαν. Reperitur & δείλη μεσημβρία pro meridie:necnon δείλη ἑσπέρα pro veſpere.Herodian.lib.3, ἤδη πρὸς δείλην ἑσπέραν, erat autem iam diei veſper. Dici verò ET Δείλης nominatiuo caſu,(vt ſit,ὁ δείλης)exiſtimat Bud.afferẽs ex Hom.Il.φ,Ἔστηκε γὰρ ἠὼς,ἢ δείλης,ἢ μέσον ἦμαρ Ὅππότε τις καὶ ἐμεῖο δόρει ὀκ θυμὸν ἕληται.

Δειλινός,οῦ,ὁ,Pomeridianus. vt δειλινὸν βρῶμα, ſeu ſubſtantiuè δειλινὸν, Merenda, τὸ μεταξὺ ἀρίστου καὶ δείπνου: vnde δειλιήσας ab Homero dicitur qui merendam ſumpſit. Plut.δειλινὴ διατριβὴ,Pomeridiana confabulatio.τὸ δειλινὸν aduerbialiter dicitur pro δείλης,veſperi: Exodi 29,πὸν ἀμνὸν τὸν ἕτερον ποιήσεις τὸ πρωΐ, καὶ τὸν ἀμνὸν τὸν δεύτερον ποιήσεις τὸ δειλινόν.

Δείλιτε,quaſi ἀ Δείλομαι, In pomeridianum ſeu veſpertinum tempus vergo. Od.π, Εὖδον παπτήνας καὶ ὑπὸ πλὴν ἠ μέσον ἦμαρ Δείλετό τ' ἠέλιος, καὶ μα γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν.

¶ Δειλιος,ου,ὁ καὶ ἡ, Pomeridianus, Veſpertinus.Od.ρ,ἤδη γὰρ ἐπέλυθε δείλιος ἦμαρ,id eſt δείλη, vt pro μεσημβρία dicitur μέσον ἦμαρ.Sic apud Apollonium Rhod.δείλιος ὥρη,Tempus veſpertinum,ἡ ἑσπερινὴ ὥρη. ‖ Δείλιος, Veſper. nam ſicut ἑσπέρα,ἕσπερος,ſic & δείλη, δείλιος dicitur, Euſtathio teſte.Il.φ, Scamander ad Apollinem, Τρωσὶ παρίστασο μᾶλλον καὶ ἀμύνειν εἰσόκεν ἔλθῃ Δείλιος ὀψὲ δύων, σκιάσῃ δ' ἱερὸν ζόφος ἀρούρας. ‖ Δεῖλαι, ν, π, Merenda. Callim.Δείλαι αἰτίζουσι, Petunt merendam. Vide δειλιήσας. ‖ In vulgatis lex. Δείλιον,ου,eſt Crepuſculum, in Epigramm. Tempus pomeridianum. Vide ſequens ὀπδείλιος.

C.Ἐπιδείλιος,ου,ὁ καὶ ἡ, Pomeridianus. Vnde Ἐπιδείλια, aduerbialiter Poſt meridiem, Pomeridiano tempore. Heſiodus in Diebus,Εἶναι δ' ἡ μέσον ὀπδείλια λώιον ἦμαρ, ideſt μὴ πλὴν μεσημβρίας,vt Proclus & Moſchop.ibi exponunt: ſeu τῆ δείλη,ἤγουν τῆ μεσημβρία,vt Tzetzes. Notandum verò quædam exemplaria diuiſim habere ὀπὶ δείλια:vt δείλιον neutrale ſit,pro Pomeridianũ tempus,idem quod δείλη.

C.Εὐδείλιος,ου,ὁ ἡ,ν, Bene ad ſolis occaſum ſitus. ὃ πρὸς δείλιον κλίμβος,ὁ ὅτι πρὸς δύσιν καὶ ζόφον, Ad δείλην clima ſitus,vt Euſtath.exponit: Od.ι.Νῆσος δ' Ἰθάκη γε δείλιον. Vel ὃ τῆς εἴλης ἔχον,id eſt εὔκρατος,& εὔειλος: vt factũ ſit ex εὔειλος interiecto δ,ſicut in εὐπλοίας & ſimilibus. Vel εὐδήλιος ſiue ἐυπρεπέστερος καὶ μᾶλλον ὀφθαλμοῖς, factũ ex Δείλιον (quod pro δῆλον per dialyſin dicitur, vt Od.κ,δείλιον δ' ὅτι σῶμα ἔφυσα)interiecto ι:vnde & λόφος εὐδείλιος apud Pindarum,quoniam colles & inſulæ, ὅτε τὰ λοφώδεις, cõſpicui ſunt & viſu facilè terminantur, εὐδήλοι καὶ εὐπρεπέστατοι ὄντες. Tot enim modis εὐδείλιος ab Euſtathio exponitur. Apud eundẽ ll.β, Aſpledon ciuitas & contermina regio εὐδείλιος μετωνομάσθη, ἰδίωμα τὰ τόκα πρόσφορον ὂν τῆ δηλιακοῦ κλίματος.

Δειλιτός,οῦ,ὁ, idem quod δηλινός, Veſpertinus. vt δειλιτὸς ζόφος apud Apoll.Rhod.

Δειλιᾶσαι, Meridiari. πλανᾶσθαι τὸ δειλινοῦ, vt Heſych. exponit. Apud Homerum autem Od.ρ, σὺ δ' ἔρχεο δειλιήσαι· Ἠῶθεν δ' ἴτην καὶ ἄγαν ἱερήια καλά,quidã non volunt eſſe Meridians,id eſt merendam ſumens,quòd vtpluriꝫ tres tantùm eſſent ὧραι, ſicut Palamedes apud Æſchylum dicit,ἦσαν δ' εἰδέναι δώδεκα, Κέλευθα,δίψια,δόρπα θ' ἁμῶν πέπαται.ideóque antiqui quidam (vt Euſtathius annotat)exponunt, ἕως δείλης δραπέτας ἐν παῦλα, ſeu πρὸς δειλινὸν ὥραν ἀναβιβάσαι, ſeu βαθεῖαν μεσημβρίαν ἰδεῖν. Nonnulli tamen (inter quos & Athenæus lib.1)intelligunt hic πλὴν πάρτιον ξοφιὼ, videlicet ἢ δειλινὸν,id eſt merendam, vt ſit πλὴν δειλινὸν ξοφιὼ αἰτῶν: qui illo Callimachi loco nitũtur Δείλαι αἰτίζουσι, ἄγρυπνα δὲ χεῖρας ἀπ' ἔργου.Pro quo contra metri rationem Δειλαίων apud Euſt.legitur.

Σέλας, αος, τὸ,Fulgor, Lumẽ.Dicitur à poetis σέλας πυρὸς,& σέλας ἡλίου.ſed & ipſe ignis interdũ ab illis σέλας appellatur. Vide Euſtathiũ in Hom.apud quem legitur Il.Φ,Καίωλδ πυρὶ πολλὰ,σέλας δ' ἐς οὐρανὸν ἷκεν. Et Il.ο,Νηὸς καμφθείσης σέλας ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι. Et δαιδῶν σέλας,Od.σ.Sed & σέλαι dat σέλας,ſicut Heſiod⁹ πύχαι:pro eo quod Latini poetæ arma coruſcare dicunt. Ariſtot. De mundo,τὰ σέλα ἀθρόα, Igniculi proſiliunt,Fulgores emicant,ſeu faces quæ in aere apparent. Apud eũdem in eodem libro, σέλας δὲ ὅτι πυρὸς αὐθρόου ἔκψυξις ἐν αἰθέρι πλὴν δὲ σελάων ἃ μὲ ἀστοπίζεται, ἃ δὲ σπείρεται. Quæ ita reddũtur,Σέλας eſt ignis collectio qui in aere exarſit:per cælum ille quidem aut iaculari ſpecie trãſmeans, aut vno loco fixus. Pono autem σέλας poſt ἕλη, Euſtathium ſequens,ita ſcribentem,σέλας δέ, σαφὴν ἕλη, ὁ ὅτι συνεμμένη καὶ ἐξηρμένα, πυρὸς ὑλαδὴ ἢ πυρώδεις ἰανές. Quibus addit, οὕτω σέλας ἄστρον φασὶν καὶ πυρὸς καὶ λαμπάδες,&c.

C.Σελασφόρος,Splendorem ſeu lumen ferens.λαμπροφόρος, Heſych.

Σελάω,Splendeo.Nic.

Σελαχίω,ῶ,& Σελαχίομαι,οῦμαι,Fulgeo,Luceo. Opp.De venat.lib.3,Οὐ χαλκὸν σελαχιῶντα καὶ αἰγλήεντα σίδηρον. Ibidem, Χρειὴ δ' ἀρίγνωτον σελαχεῖ κλυτός τε καὶ εὐρύς.Quod autem Ariſtophanes dicit in Nub. σοὶ πύχαις σελαχεῖ, exponitur μὲ λαμπάδων καὶ πυρὸς χορεύει. At σελαχῶσαι

Suidas exponit λάμπεται & ὀκπορεύεται. ET Σιλαχίζω, A Idē. Hesych. σιλαχίζει exponit αἴδεται, φλέγεται, addens σιλαγῶται eadem significare: Suidas autem σιλαχίζω exponit λάμπω.

ΣΕΛΑΧΟΣ, ου, τὸ, ET Σιλάχιον diminutiua forma, dicitur (vt habent vulg. lex.) piscium genus cartilaginosum: id est cui cartilago cutis loco. quod ideo χονδρώδες etiam vocatur, hoc est cartilagineum: Græcè ab Athenæo, & Latinè à Plinio. Tales pisces sunt, squatina, pastinaca, raia. Aristot. Hist. anim. lib. 3, cap. 2, οἷς οὐ πᾶσι γαλεοὶ καὶ πᾶσα τὰ καλούμενα σιλάχη. Quibus subiungit expositionem huius nominis, ita, καλεῖται δὲ σίλαχος ὁ αὐ ἄκανθα καὶ βραγχία ἔχον ζωοτόκον ἅ. Plin. lib 9, cap. 24, Planorum piscium alterum est genus, quod pro spina cartilaginē habet, vt raiæ, pastinacæ, squatinæ, torpedo: & quos bouis, lamiæ, aquilæ, ranæ nominibus Græcia appellat. Hæc Græcè in vniuersum σιλάχη appellauit Aristoteles, hoc nomine eis impositio: nos distinguere non possumus, nisi cartilaginea appellare libeat, &c. Athen. 7, ἔστι δὲ τῶν σιλαχωδῶν (τὰ χονδρώδη δ' οὕτω λέγεται) πολύποδες γαλεοί τε καὶ κύνες. Idem lib. 8, ῥίνη, καὶ αὕτη τῶν σιλαχίων ὑστατεύεις δὲ πάντα τὰ σιλάχια φυσικῶς ὄζει. Aristot. Hist. anim, lib. 5 σιλάχη esse ait πτερύγια, βοῶν, λαμίαν, αἰετόν, ῥαφῖνα, βάτραχον, καὶ πάντα τὰ γαλεοειδῆ. Ideo autē sic vocata existimatur quòd eorum cutis aspera noctu luceat. vt sint σιλάχια quasi τὰ σίλας ἔχοντα. Cuius etymi meminit & Galenus De alim. lib 3, περὶ τῶν σιλαχίων ita scribens, βαχὺ δὲ λαμπρὸν ἐν τῇ νυκτὶ τὸ δέρμα τῶν τοιούτων ὅτι ζώων. διὸ καὶ τινες ἀπὸ τοῦ σίλας ἔχειν ὀνομάζειν φασὶν αὐτὰ σιλάχια. Idem in Hippocr. gloss. expositione σιλάχη vocari scribit pisces omnes qui squamas non habent, atque animal pariūt. Erotianus autē σιλαχίοις significare dicit τοῖς μικροῖς ἰχθυδίοις, aut τοῖς ὀστρακοδέρμοις. Sed & hoc obseruandum est, cum σιλαχίαι ab Hippocrate alicubi addi & ἰχθύων, vt περὶ νούσων, lib. 2, σπόροισι δὲ χρῆσθαι, κρίασι μηλείοισι καὶ ὑοειδέοισι, καὶ ἰχθύσι σιλάχοισι. ET Σιλαχώδη, SEV Σιλαχοειδῆ, pro eodem, Quæ sunt cartilaginei generis, Cartilaginea. Vide paulo antè ex Athenæo.

ΣΕΛΗ'ΝΗ, Luna. Il. σ, Ἠέλιόν τ' ἀκάμαντα σελήνην τε πλήθουσαν. Aristoph. Neb. καθ' ἕλκομεν νύκτωρ ἀ σελήνην. Dicitur autem luna & μείνη, à μείω quod mensem signif. (vnde & menstruam lunam vocat Virgil.) à qua appellatione deriuatum μηνοειδής, δίχηνος, atque alia ibi vide. Itē δίχηνος & ἡμίτομος σελήνη suis vide locis. E

Σελῆναι, Placentæ rotundæ & latæ, de quibus lege Hesych. & Suidam.

Σελήνασα seu Σελήναια, pro σελήνη, Luna (vt dicitur γελαναία pro γελήνη, & αἰασχύνη pro αἰσχύνη) Venitur hac paragoge & Aristoph. quum dicit φαῖς, σελήνασας καλόν. Dores autem dicunt itidē Σιλαία ET Σιλαάια vel Σιλαναία, vnde Moschus, Αἰπὺ σιλαναίας τὸ δίδου φάος. vbi sermo est ad Vesperum, pag. 278 meæ editionis. F

C. Σελήνοβλητος, (q.d. A luna percussus) Lunaticus, Lymphaticus. dicitur frequentius σεληνιακός. A Græcis exponitur νυκτόπληκτος. De mulieribus σεληνόβλητοι & ἀγρίως δέβλητοι, vt ἀπομηνόβλητοι & ἡλιόβλητοι de viris, Bud. ex Macrobio.

C. Ἀσέληνος, Illunis, Luna carens, id est lunæ fulgore. Sic fere ἀσέληνον νύκτα dicunt Græci, ex Latinis nōnulli itidem illunem. Virg. — tacitæ silentia lunæ. Vnde & hæc Dioscor. ἀσελήνου νυκτὸς ὀρύσσειν δεῖ, sunt qui vertant Noctu silente luna fodere oportet. G

C. Βιχρησέληνος vide paulo pòst in Προσέληνος.

C. Πανσέληνος σελήνη, q.d. Plenilunis luna, Luna quum est in plenilunio. Sed addi non solet σελήνης appellatio. Æschines, καὶ πάντας ἅπαν συνεδρεύοντας Ἀθηναίους εἰς τὴν πανσέληνον. vbi annotatur quatuor lunæ facies, seu vultus, ἀφάτους, μείονος δῆς, πανσέληνος, ἀμείνονος. Et τῇ πανσελήνῳ apud Aristoph. Plenilunio. Et πανσέληνον ἦμαρ, quū luna omnino plena apparet, ex Aphrod.

C. Προσέληνος, q.d. Antelunis. Id est, Antiquior luna. Dicebantur autem Arcades ob antiquitatem προσέληνοι. quod exponit Apoll. Argon. 4, Κρηταιεὺς οἵ καὶ φασὶ πρὸ σελήνης οἰκίσσαι. Vide Aristoph. schol. in Nubes. ET Προσελήνιος pro eodem. ITEM Βιχρησέληνος inclusam antiquitatis signif. habet, sed & ἀκόσμητος simul, vt inquit Eustath. adeo vt exponendum videatur Decrepitus simul & delirus. Fit autem ex σελήνη, & ex βέκος, quod Phrygum antiquissima lingua panem significasse, ex Herodoto discimus. Sunt qui includi eodem nomine putent & τὸ προσέληνος significationem. Vide schol. Arist. in hunc eius versum in Nub. καὶ πῶς ὦ μῶρε σὺ καὶ χρονίων ὄζων & βικκισελήνου. B. apud Plut. De Plac. phil. βικκισελήνου λήρου ὄζει, vertit Oletobsoleta.

C. Τρισέληνος, q.d. Trilunis. vt τρισέληνος νύξ, nox trilunis, id est tres lunas habens, tribus videlicet noctibus in vnam iunctis. Sed & Hercules tabulosa illa nocte generatus, τρισέληνος vocatur in Epigr. B

Σεληνιακός, Lunaris. vt σεληνιακαὶ ἐκλείψεις, lunares defectus. ¶ At Σεληνιακὸς substatiue, qui & σεληνιάζων paulo antè. Trall. σεληνιακὸς ὢν ἔπαθε. Sunt tamen qui (nimiū subtiliter fortasse, vtpote ipsa etiam vi vocis repugnante) σεληνιακὸν nolint esse lunaticum, sed eum qui epilepsia seu comitiali morbo laboret. ET Σεληνιάζεσθαι dicitur à Matth. qui est σεληνιακὸς, id est lunaticus, cap. 14 & 17.

C Σεληνίτης lapis, Lunaris. quē ET Ἀφροσέληνον quidā vocārūt, quòd noctu crescēte luna reperiatur plen⁹, vt quidā tradūt ex Dioscor. apud quē Marcellus annotat à Latinis lunarē appellari. Vide Ἀφροσέληνον suprà. ITEM Σεληνῖται, Arcadiæ gens quædam, ex schol. Aristoph.

Σεληνίς, Lunula. Item Quiddam in paruæ lunæ formam factum. Bud. ex Plut. in Probl. de magistratibus Romanis, οἱ ὑπὸ τῶν ὑποδημάτων σεληνίδες. Annotatur & pro amuleto quod pueri collo gestant, ex Hesychio. ET Σεληνίδιον, aliud diminutiuum, itidem lunula. Potest tamen videri & maior esse diminutio. D

Σέληνον, Lunæ lux. Vel, Lunæ sidus, vt alii. Athen. 7, ἀσπαλίσκοι γοῦν τὰ νύκτωρ δυόμενα τῶν ἱερείων, καὶ τῶν ξύλων τὰ φερόμενα τὸ σελήνιον καταλέγοντα.

— ΕΛΙΣΣΩ, vel Ἑλίττω, Voluo, Verso. Ac sæpe à poetis Græcis dicitur ἑλίσσειν de fluuiis, vel ἑλίσσεσθαι, vt Latinè Voluere & Volui. Dionys. Alexandr. Ἐξείης δ' ὅθι σύριγξ ἀμφίρρυτον ὁλκὸν ἑλίσσει. Apoll. Arg. 2, ἑλίσσεται εἰς ἅλα. Sic certe dicitur voluere vndas fluuius, trémq; passiuè volui in mare. Apud Homerū autem legitur & κύματα ἑλισσόμενα πρὸς πρῶνα. Apud Sophoclem ἕλισσων πλάτην ἁλίαν, Versans remum, Agitans remum. Et vt metaphoricè dicunt Latini Voluere aliquid in animo, ita Synes. dixit, τοῖς ἑλίττουσι τοὺς λογισμούς. ¶ Sed ἑλίσσειν πρὸς πέρμα apud Hom. Eustath. exponit κάμπτειν: & apud eundem ἑλιχθέντων vult Hesychius esse συγκαμφθέντων. Περισφαιρικὸν ἑλίσσειν Cic. apud Aratum interpr. Tornare. pag. 96 mei lex. Cic. Sed πρὸς σφαιρικὸν malo, vt præpositio iungatur verbo. Fuit autem ponendum hoc verbum ἑλίσσειν post εἱλεῖν (nec enim dubito quin ab hoc deducatur,) sed ibi prætermissum, hic omittere nolui (quum præsertim ab eo quoque nonnulla deriuentur) lineola tamen præfixa, quæ non primitiuum esse ostenderet.

Ἕλιγμα, ατος, τὸ, Volutatio, Versatio. v. l. ¶ Ἑλίγματα Hesychio sunt φύλλα, armillæ. VNDE Ἑλιγματώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Tortuosus. B.

Ἕλιγμος, ου, ὁ, Vertex seu Vortex, Gyrus. Xen. Pæd. 2, πολλοὺς δὲ πύκας ἕλιγμοὺς ἄνω καὶ κάτω πλανώμενοι, μόλις ἀφικνοῦνται ὅποι ἡμεῖς πάλαι ἥκομεν, per multos circuitus & ambages sursum deorsumque errantes. Plut. De orac. Pyth. Θεσπρωτὸς καὶ πολύφορος ἕλιγμος, loquens θεοῦ δίνων τὴν ἄτμα κύκλῳ καταφερομένων σωμάτων.

C. Ἀντέλιγμος, ου, ὁ, Contraria volutatio seu conuolutio, Contrarius vortex. Ionica autem scriptura pro ἀντέλιγμος, sicut κατυλίσσω apud Herod. pro καθέλκω.

Ἑλικτὸς, οῦ, ὁ, Tortilis, Tortuosus. Theodectes apud Athenæum lib. 10, introducens rusticum indoctum describentem tertiam literam nominis Θησέως, dicit, Τείτην ἑλικτὸν βοτρύχῳ σεσημφορίς. quod Agatho ibidem dicit Σκυθικῷ τόξῳ σεσημφορίς. Theophr. de smilace, τὸ δὲ φύλλον κιττοῦδες, μικρὸν, ἀχάρνιον· ἀπὸ τοῦ μίσχου τοῖς φύλλοις ἀφιστᾶσι ἴουλοι λεπτοὶ καὶ ἑλικτοί. id est (Plinio interpr.) Smilax folio hederaceo, paruo, non angulosō, à pediculo emittente pampinos. seu (vt alibi idem Plinius loquitur in re simili describēda) In pāpinos torquetur, Tor-

cilli vibratur pampino. Apud Soph. ἑλικτὸς δράκων, tortus anguis Virg. & Ouid. Apud Athen. autem, κλίμαξ ἑλικτὴ φέρουσα ἄνω πρὸς τὸν κρυπτὸν ἀφίκετο, id est cochlias, scala verticosa, inquit Bud. Vnde ἑλικτήριος compar. gr. apud Hesych. πολυπλόκους.

C. Αὐτοέλικτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui sua sponte vorticibus circumagitur, Sua sponte volutatus, Qui per se conuoluitur aut contorquetur. Nonn.

C. Δυσέλικτος, ου, ὁ καὶ ἡ. q.d. Difficile euolubilis. vt δυσέλικτος λαβύρινθος apud Nazian. Labyrinthus difficilibus gyris perplexus.

C. Μυριέλικτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mille voluminibus tortus seu sinuatus. Eunap. apud Suidam, ὁ βαρὺς καὶ μυριέλικτος ἐκεῖνος ὄφις, id est πολυέλικτος, ὁ πολλαῖς ἑλίξεσι τρυφόμβους. Immensis orbibus angues dicit Virgil. & Sinuantes immensa volumine terga.

C. Πολυέλικτος ET Πουλυέλικτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multis voluminibus tortus, Multis modis volubilis & tortuosus. Et πουλυέλικτος αἰὼν apud Nonn. Æuum multis vicibus reuolutum, Quod multis vicibus rediit.

C. Τετραέλικτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Quatuor voluminibus tortus, Quater circumuolutus, Tortuosus. vt τετραέλικτος ὄφις, Epigr. ET Τετράελιξ, κος, pro eodem in v.l. non sine mendi suspicione.

C. Τριέλικτος, ου, ὁ, Triplici volumine sinuatus, Sinuosus. Herodot. Et τριέλικτος ἰχνοπόδα in Epigr. p. 693. C. 19.

Ἑλικτήρ, ῆρος, ὁ, Armilla. ἑλικτῆρας ἔνιοι καλοῦσι ψέλλια ἢ κόσμου τῆς χειρός, vt Bud. ex schol. aliquo annotat. |Ἑλικτῆρες Polluci sunt ὠώτια, κόσμος ἐν οὖς ὠσὶν, ἐλλόβια, id est Inaures.

C. Ἀμφιέλισσω, F. ξω, Circumuoluo, vel Circumquaque voluo, aut Vtrinque voluo, Circumplico. Vtitur hoc verbo Dionysius De situ orbis. ET Ἀμφιελίττω, idem Euripides.

Ἀμφιέλικτος, ου, ὁ, Circumuolubilis. vt ἀμφιέλικτος τροχός, Rota circumuolubilis, vel circumquaque volubilis.

Ἀμφιέλισσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui vtrinque volnitur, Qui vtrinque agitatur, siue pellitur. ἀμφοτέρωθεν ἑλαυνόμενος, exponit Hesychius. Apud Homerum naues ἀμφιέλισσαι, quæ remis vtrinque aguntur siue pelluntur. αἱ ἀμφοτέρωθεν ταῖς κώπαις ἐλαυνόμεναι, vel quæ vtrunque in latus agitantur & versantur, vt Etymol. scribit.

C. Ἀνελίττω, Euoluo quod est inuolutum, Explico, ἀναπλύνω. Plato in Philebo, ὅτι μὲν ὅτι πάντα κυκλοῦ καὶ συμφύρων εἰς ἓν, πάντ' ἂν πάλιν ἀνελίττων. Xenophon, ἀνελίττων τὰ βιβλία. Lucianus, βιβλία χρυσᾶ ἀνελίττειν. |Capitur & pro Voluo, Voluto, Reuoluo, Verso. vnde illud ἀνελίττειν βιβλία quidã exponere malũt Versare libros, seu voluere, aut volutare. |Ἀνελίττομαι, pass. Euoluor, Explicor. vel Voluor, Volutor, Reuoluor.

Ἀνέλιξις, εως, ἡ, Euolutio, Explicatio. Item, Volutatio, Reuolutio, Versatio. Apud Platonem ἀνέλιξις τῶν πάντων (autore Budæo) est reuolutio cæli. hoc est ἀνακύκλησις, vt ipse ait, & περιφορά.

C. Ἐξελίττω, Euoluo, Explico. Xenophon Hell. 4, καὶ ὁ μὲν δοὺς ἐξελίξας τὴν φάλαγγα, ἦλθε ἐπ' αὐτούς, explicans agmẽ. Idem Paed. 8, ἢ οὐκ δεξιὰς ἢ ἐξ ἀριστερᾶς, ἢ ὅπῃ ἂν ὁ ὑφηγούμενος πολέμαρχος, ἡρῶντο ἐξελίξαι. Et apud Suidam, εἶτα ὑμεῖς τὰς φάλαγγας ἐξελίξατε, αἰσχίστροφοι ἥρωες, μετὰ μικτοπολιτῶν γίνεσθαι τοῖς διώκουσιν. est vocabulum militare de explicanda acie. VNDE Ἐξελιγμός, οῦ, ὁ, Euolutio, Explicatio. vocabulum militare, vt præcedens: Explicatio nimirũ aciei. cuius duæ sunt formæ, vna κατ' ὀρθάς, altera κατὰ ζυγάς: vtriusque autem species tres. quarum descriptionẽ habes apud Suidam. Hesychio est κίνησις πρὸς τὰς τακτικὰς ἢ εὐπλοίας. Scribitur verò ET Ἐξελισμός pro eodem, quod ex Ælian. 10, citat Bud. ET Ἐξέλιξις, εως, ἡ, itidem Euolutio, Explicatio, dicitur (inquit Bud.) de acie explicata in orbem, Apud Suidam loco iam citato subiungitur, κατὰ τοὺς ὁπλίτας ἐξαδρομαὶ τινες ἐγίνοντο καὶ ἐξελίξεις καὶ περιόδοι. Dicitur & de equis (vt Budæus annotat) orbem explicantibus, vt περιελίττειν de orbibus implicatis. ET COMP. Δυσξέλικτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Difficilis explicatu & euolutu. Halicarn. de Thucyd. περὶ πολιτείας χαλεπὰς καὶ δυσξελίκτους. B.

C. ΠΕΡΙελίττω, Implico, Implico in orbẽ. q.d. περιελίξω τροχοῦ.

A Plutarchus Lucullo, περὶ δὲ τοὺς ἀγκῶνας καὶ περὶ τὰς πύλας ἔργα, λόφοις αἰσχρημόνως ὑπὸ μεγάλους ὁμίλους καὶ θόρυβοι πολλὰ καὶ ἀδρομαὶ ἐγκυφόρους τοῖς αἰκτηρίοις περιελίττουσι, implicante, conuoluente excursus & commeatus aquæ. Bud. Περιελίττεσθαι, Circumplicari, περιπλέκεσθαι. dat. iungitur ab Aristot. in 9 Hist. anim. 136. Bud. |In vulgatis lex. περιελίσσω exponitur Circumuerso, Lucr. Circumuoluo, Plin. Roto. Ibidem περιελιττόμενος τῇ τῆς χειρὸς apud Plut. Themist. exponitur Ventre obuolutus. VNDE Περιέλιξις, ως, ἡ, B Circumuolutio, seu Vertigo. vt v.l. interpr.

C. ΣΥΝελίττω, Conuoluo, Bud. ex Theophrasto, περὶ ἵππους συνελίττεται καθάπερ σώματα πηδήσαντα. Aristot. κίρκον ἢ ἴχνη μακρὰν στρόβρα εἰς λευκὸν καθήκουσαν, καὶ σὺν ἑλικτῷ μύῳ ὀπισθεν καθάπερ ἱμάντα. Id est (Plinio interprete) Chamæleonti cauda prælonga in tenuitatem desinens, & implicãs se viperinis orbibus. VNDE Συνέλιξις, εως, ἡ, Glomeratio. B. ex Areop.

¶ Ἕλιξ, κος, ἡ, Volumen, Inuolucrum. Bud. ex Aristot. de intestinis loquente, καὶ ἐν τῷ ἕλικα τὸ πρόσθιον ἔρχεται ἐξηκμασμένον πάμπαν. Idem, ἕλικας δ' ἔχει πολλὰς καὶ οὐκ ἀπλατεῖς. Gorræus interpr. Anfractus & conuolutiones intestinorum. |Ἕλιξ, Vortex, Gyrus. συστροφὴ (inquit Eustath.) ὅπερ ὁδοῦ τροχὸν, ἢ ὕδατος ἢ καμπῆρος. Plutarchus De Socr. loquens de nauibus, οὐδὲ πρῷραν κύκλῳ, ἀλλ' ἡσυχῇ πρὸς ἀναστροφὴν τὰς ὀπισθίους, ἕλικα ποιούσας μίαν. Liuius dicit fugientem nauem retro vertice intortam victricibus illatam. Ouid. Crebrovortice tortus. Aristot. metaph. ἔχοντα γὰρ αἱ κινήσεις καὶ ἕλικες τὴν οὐρανοῦ ἕμοιαν περιφορὰν ἢ ἀστρολογία πρέπει τοῖς λόγοις, de circulo mathematico & sensibili loquens. |Signif. & ἕλιξ extremam auriculæ oram, siue (vt Ruffus ait) τὸ συμπληροῦν τὴν περιφέρειαν τοῦ ὠτός. VNDE Ἀντέλιξ appellatur oppositæ illi pars ὑποφαίνουσα τὴν ἐν μέσῳ κοιλότητα in cuius medio cauitas est quam κόγχην vocant. Gorr. ἕλιξ Polluci est, ἡ πᾶσα περιαγωγὴ τοῦ ὠτὸς ἐπὶ τὸ πλατύτερον, & opposita ipsi pars ἀντέλιξ, quod Camer. interpr. Tota circumductio auris subter alam. Sunt qui verbis Plinianis Auris circumactũ interpretẽtur. |Ἕλικες dicũtur & cirri siue cincinni intorti, seu βόστρυχοι ἑλικτοὶ, vt suprà Comicus quidam vocat. Quod vocabulum Pollux lib. 2, (sicut & φόβας & θήρας & ἀμπέχονας) extra numeros vsurpandũ non putat. |Ἕλιξ, Clauicula, Capreolus, id est coliculus viteus intortus vt cincinnus: qui vites vt teneat, serpit ad locum capiundum, vt Varro lib. 1, cap. 31, explicat. Dioscorides de ἰσόπυρο, οἱ δὲ φασόλιον καλοῦσιν, ἀπὸ τῆς ὁμοιότητος φασόλῳ, τὰ κατ' ἄκρον τὸ πέπαλον ἕλικας φέρει, id est (Plinio interpr.) Aliqui phaseolum vocant, quoniam folium quod est amiso simile, in pampinos torquetur: seu (vt alibi idem Plinius loquitur) tortili vibratur pampino. Per pampinos enim hic non tantùm folia sed extremas viticularum partes intelligit in quibus clauiculæ & folia se implicant vicinis arboribus aut fruticibus: τὸ λευκόπωρον εἶδός τι ὕπνου ᾧ δράττεται ἡ ἄμπελος, ὅσα ἔχει ἕλικα. Dioscorides lib. 4, cap. 184, de vite alba, ἐμπλέκεται τοῖς παρακειμένοις πάντοις ἑλικοειδῶς τοῖς ἕλιξι. & paulo ante, ὡσπερ τὰ κλήματα καὶ τὰ φύλλα καὶ οἱ ἕλικες. Paulo pòst tamen de vite nigra, fœm. gen. dicit ἑλικοειδεῖ τῇ αὐτῇ τῶν ἄνθρων τοῖς ἕλιξι: & l. 5 c. 2, de ampelo agria, πάντες τὰ φύλλα καὶ αἱ ἕλικες: vt in prioribus duobus locis exemplarium fides suspecta sit. |Vnde Ἕλικες in architectura sunt in columnarum capitulis & abacis ornamenta quæ volutæ dicuntur, à similitudine clauicularum & capreolorum denominatæ. Vitruuius lib. 4 cap. 1, circa finem, Cauliculi eandem habeant altitudinem: è quibus folia nascuntur proiecta, vti abacum excipiant. quæ ex cauliculorũ foliis natæ procurrunt ad angulos volutæ, minoréque helices, intra suum medium qui sunt abaco floribus [seu, vt alii legunt, floribus qui intra medium frontium abaci sunt] subiecti scalpantur. |Ἕλικες etiam geometris sunt spiræ siue ἑλικοειδεῖς γραμμαὶ καὶ κύκλοι, lineæ siue circuli tortilis pampini modo circumducti, nec in se redeũtes. sic ἑλικοειδὴς complicatur rudens, & in spiram atque orbes se colligit anguis. vulg. lex. quemadmodum & ἑλικτὸς δράκων à Sophocle dicitur. |Ἕλιξ etiam vocatur tertia

hēderæ ſpecies, quam Latini quoq; helicem vocant, quaſi clauiculam. Gorr. De cuius ſpeciebus prolixè Plinius lib. 16. Ἕλιξ dicitur machinæ cuiuſdam ſpecies qua Archimedes nauim ingentem in mare deduxit, apud Athenæum lib. 5: quem Plutarchus, idem tradens, dicit ἑλκυστήρια πολυσπάστοις μηχανήμασι συνωθεῖν: vt ἕλιξ & πολύσπαστον idem videantur. quod polyſpaſton ab eodem inuentum ad naues deducendas funibus; non per manus, ſed per ergatan, Oribaſio lib. De machinamentis tradit. De quo Vitruu. ſcribit, ipſum multis orbiculorum circuitionibus & facilitatem ſummam præſtare & celeritatem. Quidam id Vitem interpretati ſunt: nonnulli eam vocem improbantes, Græcum vocabulum retinuerunt. Budæus verò vertit Clauiculam. Potuiſſet tamē Viticula commodius reddi quàm Vitis, metaphora ſumpta à viticulis, id eſt flagellis quibus (vitium palmites imitantibus) herbæ longè latéque proſerpunt & obuia quæque amplectuntur.

Ἕλικες, Armillæ ſiue Inaures. q.d. Voluulæ, inquit Camer. τὰ γὰρ ἕλικες ψέλλια σημαίνει, ἐστὶ δὲ ὅπου καὶ ἐνώτια, Euſtath. ſeu τὰ περὶ ταῖς καρπαῖς ψέλλια, Heſych. Inde dictæ quòd εἰς κύκλον ἑλίττονται. Il. ε, Πόρπας τε γναμπτὰς θ' ἕλικας, καλυκάς τε καὶ ὅρμους, id eſt (vt Camerarius interpretatur) Fibulas, torques, bullas, monilia. Ἕλιξ, vulg. lex. eſt etiam pala anuli apud Ioſephum De antiq. ἡ σφενδόνη, σφεκτὸς, πύξος, καὶ σφενδαμνὸς ἄκανθος. Item Anulus, δακτύλιος, Heſych. Ἕλιξ, eidem Heſychio eſt inter cætera ὁ αἰγίλωψ: item ἡ καπνοχαρὴς καὶ ἡ αἰγαγρὸς περὶ τοῖς ἀρχίπνοις: item δίεμός τις ἢ τύλημα.

Ἕλιξ adiectiuè capitur pro intorto & implicito. Epigramm. lib. 1, πόκαμος γὰρ ἕλιξ ὅπερ ἐδέδρομεν ὦμος, capillus retortus. ἑλικτὸς βόστρυχος, vt paulo antè ex Theodecte habuimus. Ἕλιξ χρόνος à Nonno dicitur Volubile tempus: quod πολυέλικτος αἰὼν ab eodem dicitur. Ἕλικες βόες apud poetas dicuntur, vt grammatici exponunt, vel Nigri, (vt & ἑλικὸν ὕδωρ) vel Flexiles, οἱ δὲ ἑλικοειδῆ μέν ἐν ταῖς ὄπισθεν δέον καμπαῖς: vel à retortis cornibus, ἢ ἑλικοειδῆ τὰ κέρατα ἔχοντες (vnde & ἑλιξόκερως βοῦς vocatur) vel à crurum flexu: vnde & εἰλίποδες appellantur; οἱ ταῖς πόδας κυρτὰ ἑλίττοντες. Il. δ, Θηεῖ μαχόμενας ἕλικας βοὸς ἀμφὶ φονῇσιν. Od. α, Μηλ' ἀδινὰ σφάζοισι καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς. Soph. Aiace, ἐν δ' εἰλίποδι βοσὶ κλυτὰς πιτνὰς ἀπόλλυς. Heſychio eſt etiam τὸ ῥόδον, καλός.

C. Ἑλικοειδὴς, ίος, ὁ καὶ ἡ, Gyri voluminiſve formam habēs, Clauicularū, capreolorum volutarúmque in modum factus, Tortilis, Tortuoſus. vt ἑλικοειδὲς χάραγμα apud Plutarchum Numa. vide ἕλιξ. De luna dictum volunt vulg. lex. quòd obliquo incedat curſu. VNDE Ἑλικοειδῶς, Gyrorum voluminúmve modo, Clauicularum capreolorum volutarúmque more. κυκλοειδῶς, Heſych.

C. Ἑλιξόκερως, ωτος, ὁ καὶ ἡ, Tortuoſa ſiue retorta cornua habēs. ἑλιξόκερως βοῦς, ὁ στρεβλόκερως παρὰ τοῖς παλαιοῖς, inquit Euſtath. Quod ipſum habet & Heſych.

Ἑλικίας, ου, ὁ. Vnde ἑλικίαι κύκλωνοι apud Ariſtot. De mundo, οἱ χαμαιροειδῶς φερόμενοι, vt ipſe declarat. Vbi Bud. Heliciæ dicuntur ſi lineari ſpecie fulmina ſunt cōformata. Ἑλικηδὸν, Volutatim, (Plauto) In orbem ſeu gyrum. Nonnus.

Ἑλικὸς, οῦ, ὁ, Volubilis, Tortilis, Tortuoſus. στρογγυλοειδὴς, περιφερὴς, Heſych. Vnde ſuperlat. ἑλικώτατον ὕδωρ Aἰσήπου apud Callimachum, id eſt (vt ſchol. Soph. exponit) τὸ ἑλικοειδῶς ἔχον τὸ ῥεῦμα, ἢ δινωτόν. Erit igitur Vorticoſiſſima aqua, Quæ plurimis vorticibus circūagitur. δίνην. Item Niger, μέλας, quo modo Euſtath. iam citatum Callimachi locum exponit, addens eum paraphraſticè expreſſiſſe illud Il. β, ὕδωρ μέλαν Αἰσήποιο.

C. Ἑλικοβλέφαρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui palpebræ ſunt volubiles aut tortiles, aut nigræ. Aut ſynecdochicè, Cui oculi volubiles ſunt, aut orbiculares rotundiue aut nigri. Heſychio eſt καλλιβλέφαρος. Euſtathio ἑλικῶπις κούρη & ἑλικοβλέφαρος idem eſt.

C. Ἑλικοπρώρειος, ου, ὁ καὶ ἡ, Retorta ſeu tortuoſa cornua habens, ὁ ὀπισθοκύρτους κέρατα ἔχων. Idem quod ἑλιξόκερως.

C. Ἑλίκωψ, ωπος, ὁ καὶ ἡ, Cui oculi volubiles ſunt & verſatiles, aut rotundi. Qui oculos volubiliter & celeriter huc & illuc vertit. ὁ πανταχόσε γοργὸς, καὶ συχνὰ τοὺς ὄσσους ἑλίσσων ὅτι δίνην ἔχει, καὶ μὴ γοήεις. Vel Qui omnium oculos in ſe conuertit, ὁ τοὺς πᾶσι προσώποις ὀφθαλμοὺς ἑλίσσων εἰς ἑαυτὸν, ἀγωνὸς ὢν καὶ ἐκπληκτικὸς ἢ θαυμαστός. Vel, Qui helicen (id eſt vrſam maiorem ſeu ſeptentrionem) intuetur, idque ſiue domi in patria agens, ſiue in mari nauigans. Vel, Qui remos agitat, Rei nauticæ peritus, ὁ τοὺς κώπους ἑλίσσων. Tot enim modis exponitur Homericum illud ἑλίκωπες Ἀχαιοί. ΕΤ Ἑλικῶπις, ιδος, ἡ, idem. vt ἑλικώπιδα κούρην, Il. α, de Chryſeide. Imprimis verò ἑλικῶπις puella dicitur Spectatu digna, quæque amantium oculos ad ſe trahat, nihilominus tamen verecūda, atque (vt antiqui loquuntur) ἡ οὐκ ἀπὸ τοῦ θέαν, ἀπὸ εἰς ἑαυτὴν ἑλίσσουσα. Vel Nigriocula, ideóque decora & venuſta: quæ & ἑλικοβλέφαρος dicitur. Euſt.

Ἕλιγγες ſeu potius ἕλιγγες dicuntur à poetis lineæ illæ & quaſi rugæ palpebrarum, αἱ ὅπη τῶν βλεφάρων γραμμαὶ, Ἀριστοφάνης, Poll. Vbi illa palpebræ pellicula volumine ſinuatur.

¶ Εἰλίσσω pro ἑλίσσω poeticum & Ionicum eſt. Aratus, Μέσσῳ δὲ πόλῳ ἐπιείλιος καὶ κύπτος εἰλίσσονται, Id eſt (Cicerone interprete) Inter piſtricem fuſæ ſparſæque videtur. Apud Ariſtot. verò lib. 9 Hiſtoriæ animalium cap. 11, εἰλίττεται δὲ τὰ αἰγίλωπα ὅπως ἐρίτιον σῶσαι φάγῃ, Gaza vertit, Vindemiantur initio caprifici aluei.

Εἴλημα, ατος, τὸ, Inuolutio. B. ex Th. VNDE Εἰλιματώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Tortuoſus, Flexuoſus, Intortus.

C. Εἰλίπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, Flexipes, Vertens & curuans pedes inter eundum, ὁ ταῖς πόδας κυρτὰ πρὸ τοῦ πορεύεσθαι ἑλίσσων. Od. α, Μηλ' ἀδινὰ σφάζοισι, καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς. Seruius enarrans illud Virgilii, Errabunda bouis veſtigia, Illud expreſſit (inquit) quod vno verbo Homerus ait εἰλίποδας βοῦς, id eſt flexispedibus incedentes. In illo autem Il. π, ἐπ' εἰλιπόδεσσι βόεσσι Æolicè ψιλοῦται hoc vocabulum annotat Euſtathius. Quædam tamen exemplaria ibi ſcriptum habent non ἐπ', ſed ἐν. Sed & γυναῖκες εἰλίποδες dicuntur ab Eupolide, διὰ τοῦ ἕρπειν πρὸς μοιχόν, vt ex Pauſania Euſtathius annotat. id eſt (vt vulg. lex. interpr.) quòd faſcientur, vt loquitur Spartianus: vel faſciolis femora implicent. SED & Εἰλιπόδης, ου, ὁ, idem quod εἰλίπους, ſicut dicitur οἰδίπους & οἰδιπόδης. Heſych. εἰλιπόδης eſt ὁ ἐν εἱλιγμῷ τοὺς πόδας ἔχων.

C. Εἰλιποτόπιος, ου, ὁ, Vertigo tenebricoſa. σκοτοδινία τις.

C. Εἰλιπτὴς, ίος, ὁ καὶ ἡ, Qui volutatim in altum extenditur. Theocr. Id. 7, Καὶ ταλλοτρὶ εἰλίτα, καὶ εἰλιπτὴς ἄχωτος. id eſt ἡ σπειροειδὴς ἀμίτρα, καθὸ εἰλοῦνται ὅτι μάλιστα καὶ ἀσκελέστατα ταῖς φυταῖς κισσοειδῶς. Notandum quod tria hæc compoſita attinet, poſſe ea tam ab εἰλέω quàm ab εἰλίσσω deriuari: ab εἰλίσσω, vt ἀπὸ τοῦ ταυτίζω ταυτόπολος, ἀπὸ μαίνω μαίφοιτος: ab εἰλέω, vt ab οἰδέω οἰδίπους. ſic enim Etymolog. annotat.

C. ΑΝΕΙΛΕΟΜΑΙ, Reuoluo. Nicander Alexiph. de lithargyri potu, ἀμφὶ δὲ μέσσοις Πτελέμασι' εἰνελίσσεται κατ' ὀμφαλὸν βρομέοντα, Euſtathius, ἐνελίττεται.

C. ΚΑΤΕΙΛΕΟΜΑΙ, Obuoluo. Herod. καπηλίχατο τοῖσι κνήμῃσι ῥάκεσι, panno crura etiam induti.

C. ΠΕΡΙΕΙΛΕΟΜΑΙ, Circumuoluo, Circumplico, Circumplector. vnde partic. περιειλιξάς.

Εἴλιξ, ικος, ἡ, idem quod ἕλιξ. VNDE Εἰλικοειδὴς, ίος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἑλικοειδὴς: ſeu κυκλοειδὴς, vt à Suida exponitur. ET Εἰλικώδης, ους, ὁ, Tortuoſus, Voluminibus tortus. vt ἀσπίσιν εἰλικώδεσιν apud Nicand. Ther. Aſpidibus ſinuoſis. Tortum anguem Latini dicūt: & Sophocles, ἑλικτὸν δράκοντα. Eſt autem poeticum PRO Ἑλικώδης.

¶ Εἴλιγγος, ου, ὁ, Vortex, Gyrus. Apoll. Arg. 4, τυφομένῳ ὕλης ὑπὸ σύριγγι Καπανῆος τροφάλιγγες ἀπίεσιν εἰλίσσονται. & mox, εἰλίγξωσιν ὑπήορος ἐξανιοῦσα. ¶ Item Tormen inteſtinorum, ῥόος. Nicand. Alexiph. de potu lithargyri Πτελέμασι' εἰνελίσσεται κατ' ὀμφαλὸν βρομέοντα, Οἷά τε εἰλίγγιον δίκελλον, ὅτε δαμάζῃ Ἄνδρας ἀλωσιφόβοισι ὑποπίσσοντ' ἀλετρίσιν. ¶ Εἴλιγγος, Vertigo capitis. σκότωσις, Suid. Scriptum reperitur alicubi εἴλιγγος cum ω magno, alibi ἔλιγγος cum tenui. VNDE Εἰλιγγιάω, ῶ, In verticem ſeu gyrum agor, συγκίνημαι. ¶ Torminibus ventris laboro, συνέχομαι ὑπὸ τῆς γαστρός. vel ¶ Item Vertigine capitis tentor ſeu conflictor. σκοτοῦμαι, σκοτοδινιῶμαι. Heſych.

Ἰλιγξ,γγος,ἡ, Vertex ſeu Vortex. Dioꝺ. μεγάλων δὲ ῥείθρων εἰς ἁπαξάπαντα συῤῥαττόντων, ἴλιγγες πολλαὶ καὶ φοβεραὶ συνίστανται. A ¶Dubitatio & hæſitatio hominis deprehenſi, ſententiis alternantibus, aut mente prorſus hærente: vt Lat. Æſtus. Plin. Explica æſtum meum. Luc. πολὺς μὲν ὁ ἱδρώς, αἱματώδης δὲ ὁ ἴλιγξ. Bud. Comm. ΕΤ Ἴλιγγος, οὐ, ὁ, Vertigo oculorum, ſeu, vt Ariſtoph. ſchol. annotat, σκότος ὃν τῷ ἐφεῖναι τὴν καρδίαν ῥόφου. Sappho apud Plut. Erotico dicit, τῆς ἐρωμένης ὀπωφανείσης, τὴν φωνὴν ἠχεῖσθαι καὶ φλέγεσθαι τὸ σῶμα, καὶ προκαλύπτειν ὠχρότητα καὶ πλάνην αὐτὴν καὶ ἴλιγγον. Quæ Plutarchi verba referenda videntur ad B illa Sapphûs, ἐμοὶ γὰρ αὐδᾷς Οὐδὲν ἔτ' ἦεν· Ἀλλὰ καμμὶν γλῶσσ' ἔαγ'· αὐτὰ δὲ λεπτὸν Αὔτικα χρῶ πῦρ ὑπαδεδρόμακεν. Ὀμμάτεσσι δ' οὐδὲν ὄρημι. ¶Item Æſtus & hæſitatio hominis qui quò ſe vertere debeat, quaſi oculorum vertigine correptus, non videt. Idem Plut. ἱδρῶτες ἢ ἰλίγγου μᾶσσον, αἰχμὴν φλεγμάδην τὴν ψυχήν. Idem ad Præfect. ind. ἴλιγγος ἴσχει καὶ σάλος, ἀξιπλέγχων τὸ πάθος αὐτῶν. Luc. Nigrino, πολλῆ συνεχόμενον ἢ ἰλίγγῳ καὶ πεπληγμένον, πῶς μὲ ἱδρῶτι καταῤῥεύσειεν. VNDE Ἰλιγγιάω, ῶ, F. άσω, Vertigine laboro. Alexãder Aphrod. lib. 2 Probl. ἰλιγγιῶσι σκοτοδινιῶντες, ἀπὸ C τῆς ἔξωθεν ἴλιγγος τῶν ὑδάτων καὶ τῆς περιτροφῆς διξάμενοι τοὔνομα, Vertigine corripiũtur caligantes, ab aquarum vorticoſa conuolutione deducto nomine. Plato Protagora, ἐσκοτώθην καὶ ἰλιγγίασα, Vertigine affectus ſum. Plut. Artoxerxe, πολὺ δὲ αἷμα τῷ πρώτῳ παγὲν ἐκβάλοντες, ἰλιγγιάσας καὶ καρηβαρὴς ὁ Κῦρος ἔπεσε. ¶Item Æſtuo dubitatione, Hæſito, & quaſi oculorum vertigine correptus, non video quò me vertam. Plato Cratylo, ἐγὼ τὸ πρᾶγμα περιτρέψασθαι, ὅπως ὄπ ἔχει τὰ ὄντα, ἀεὶ ἰλιγγιῶ. Idem Gorgia, οὐκ αὐτὸς ἔχεις ὅ, τι χρήσῃ σαυτῷ, ἀλλ' ἰλιγγιῶντι καὶ D χασμῶντι, id eſt (Budæo interprete) Non haberes quod ageres, Incertus eſſes conſilii, & ſtuperes hæreréſque vt vertigine correptus & oſcitans. Plutarchus, ἐν οἷς τοὺς φιλοσόφους ἰλιγγιῶντας ὁρῶσιν. Syneſ. ep. 44, οὐκ ἰλιγγιάσεις; οὐκ ἀπορήσεις; ἴλιξη σηῶν καὶ σκιώσῃ τῷ δίκῃ. non æſtuabis?

¶ Ἑλελίζω, F. ξω, Rapido volumine torqueo, ſeu commoueo, ſeu conuoluo, vel circumago. Il. Φ, Σείσατο δ' εἰνὶ βρόνῳ, ἑλέλιξε δὲ μακρὸν ὄλυμπον. Quod vocabulum ab antiquis probatum annotat Euſtath. ὡς παρὰ παλαιοῖς καὶ παρὰ λείῳ καὶ ἀσωτοπότῃ τῷ ἐκφωνήσαντι δηλοῦσθαι τὸ παχὺ τῆς ὀλυμπίας κινήσεως. Sic & Il. β, Τλῶος δ' ἡγελίξατο, πίτυος λάζετο ἄμφι χεῖρας, de dracone paſſerculorum deuoratorum matrem corripiente, idem Euſtath. ſcribit ſignificari τὸ ὑγρὸν τὸ δράκοντος, καὶ ὀλύσιον καὶ ὀλισθηρόφορον, καὶ, ὡς εἰπεῖν, οὐ δυσέλικτον ἀλλὰ δύσλικτον, ideóque διὰ διπλασιασμοῦ τὸν ἐλιγμόν. reſpiciẽs ad ἑλίσσω, ex quo deriuetur reduplicatione primæ ſyllabæ, vt celeritas & ῥιγηλότης rei ipſo verbo ſignificetur. Od. ξ, ἡ δ' ἑλελίχθη πᾶσα, Subito motu concuſſa eſt & tremefacta. Il. ν, Οὐδέ οἱ ἴσχες ἰχθὺ ἀπτερέμας· ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ Σειόμενον ῥ' ἑλέλικτο, Vibrabatur & torquebatur. Il. ρ, de Aiace quoque dicitur, μάλα γὰρ σφᾶς ὦκ' ἑλέλιξεν, Adhnodum enim ſubitò eos perculit & tremefecit.

SED & Ἑλελίζω, pro Torqueo, vſurpatur à Nonno, ἑλέλιζεται αἴθοπι νεύσῳ. VNDE Ἑλελίχθμα, ατος, τὸ, Rapidus motus & concuſſio ſeu conquaſſatio. σεισμός.

ET Ἑλελίχθων, ονος, ὁ, Qui terram rapido motu concutit & commouet. ἐνοσίχθων, κινητίχθων. Sophocl. Antigone, ὁ Θήβας δ' ἑλελίχθων βακχεῖον ἄρχει. Sic enim ibi ſcholia quædam legunt, exponentia κινητίχθων, ὃς τὰς ἐν ταῖς βακχείαις κινήσεις. ſed dura tunc fuerit conſtructio, G vt Θήβας ſit genitiuus. Alia verò ſcholia legunt ἑλελίζων, vt ſit. ἐκάρχει δὲ ὁ Διόνυσος ὁ τὰς Θήβας ἑλελίζων, καὶ κινῶν ταῖς βακχείαις, ſeu ὁ πλὴ χλῆ σεισῶν καὶ ἀναβακχεύων ταῖς χορείαις. Bacchicis enim clamoribus & tripudiis ſolum percellitur & concutitur.

ΕΛΚΩ, F. ξω, Traho. Il. ρ, de lignatoribus, Ἕλκουσ' ἔρεος κὴ παιπαλόεσσαν ἀπειρὴν Ἡ δοκὸν ἠὲ δόρυ μέγα νηΐον. Il. β, Ἀπὸ δὲ σφῶν ἥλατο θοῦρος ἐς ἅλα δῖαν, trahete in mare. Sic Cicero apud Aratum, Ἕλκων ἐξόπιθεν τρηχεῖαν πλωτῆρος Ἀργοῦς, vertit, Et poſt ipſe trahit claro cum lumine puppim. Interdum cum accuſatiuo coniungitur genitiuus eius rei qua apprehenſum aliquid trahitur: qui genitiuus Latinè ablatiuo redditur. Vt Od. σ, πολλὰν ἕλκουσι θύραζε, pedibus foras trahant. Sic Heſiod. Aſp. πνοιῆσιν κὴ μοχθῳ ἕλκεσι πολλῷ. Et Luc. εἰλ

κυσι ῥιμαῖς τῆς ῥινός. Voce media ἕλκεται quoque dicitur ſignif. actiua. vt Il. λ, αὐτίκα τόξον Ἕλκετ' ἐπ' Εὐρυπύλῳ, arcum trahebat & tendebat aduerſus Eurypylum. Apud Athen. lib. 8, σμῆνος, σμηνὸς χλαινίδ' ἕλκον, eo ſenſu quo Plautus dicit Sine trahi amiculum. ¶ Ἕλκειν dicuntur etiam ii qui odorem naribus attrahunt. quod καταχρηστικῶς de rebus inanimatis dicitur. Theophr. ἡ ῥὰ φασος καὶ δάφνη τὴν ἄμπελον χεῖρω ποιεῖ, πᾶς δεῦμα τῆς ὀσμῆς. ὀσφραίνεσθαι γάρ φασι καὶ ἕλκειν. διὸ καὶ ὅταν πλησίον ὁ βλαστὸς γένηται, πάλιν ἀπαγρίφεσθαι καὶ φεύγειν ὡς πολεμίας ὄσμης τῆς ὀσμῆς. id eſt (Plin. interpr.) Raphanus & laurus vitem lædit odore. olfactrix enim intelligitur & tangi odore mirum in modum, ideo, quum iuxtà ſit, auerti & recedere, ſaporémq; [illegible] amicum fugere. ¶ Ἕλκειν dicitur etiam de ponderibus quæ bilancem in alteram partem ſua grauitate trahunt. quod Pendere Budæus interp. Vnde & ὁλκὴ deriuatur, vt à Pendeo Pondus. Plato, τὰ πλέον ἕλκοντα βαρύτερα νομίζειν. Ariſtot. 4 De cælo, ἕλκει δὲ πλέον ἡ πεφυκυῖα ἀσκὸς τὸ κενόν. ¶ Ἕλκεσθαι ab Arato dicitur Argo ſidus cæleſte: quod Cicero interpret. Verti, item Prælabi pag. 84 & 82 mei lexici Cicer. ¶ Ἕλκεσθαί τινος. Luc. πρυτανίσας τοῦ ποδὸς τὴν ἀκρωτηρίαν ἐκείνης ἑλκομένοις αὐτοῖς ἐποίησε. id eſt (Budæo interprete) Pertuſa deo lingua, alligatos ea homines ductitari ab eius ſummo finxit. ¶ Ἕλκεσθαι παντάχοσι dicuntur ii qui vt explorentur, modò huc modò illuc traducuntur. Plato lib. 11 De rep. καὶ ἔτι οἱ τοῦτοις βασανιοῦντες ἑλκόμενοι παντάχοσι, ἢ τι ἀφαιρήσουσι. id eſt (Budæo interprete) Probandi etiam in his, an ſolertia verſatili ad omne ſtudium traducti in eo conſtabunt. ¶ Theophr. De hiſtoria plant. lib. 5, cap. 7, ait buxum & abietem lignorum omnium minimè ἕλκεσθαι. ſubiungens, ἧττον δὲ τὸ ἕλκεσθαι τὸ συμπεπτωκέναι κινουμένης τῆς μήτρας. Et paulo pòſt, διαφέρει δὲ ἑλκομένη τὰ ξύλα. Quibus in locis ἕλκεσθαι videtur ſignificare Torqueri. Quum enim ſuccum attrahat medulla ex circunſtantibus partibus exugẽdo, extrema adducit, & ita materiam peruertit. Vnde ibidẽ dicit, ὅτι ἐν μὲν τοῖς ξύλοις τοῖς σγεγγύλοις ἕλκεται ἡ μήτρα καὶ ἐκίνησε· ἐν δὲ τοῖς σκληροῖσιν, ἐὰν μὴ ὅλως ἐξαιρεθῇ, κινεῖ μόνον. Et cap. 7. lib. 5, Hiſt. pl. πᾶσα (inquit) μήτρα ἕλκεται. Vbi ἕλκεσθαι & κινεῖσθαι & στρέφεσθαι dici videtur de materia quæ directa non manet, nec ſeruat rigiditatem, ſed adducitur atque contorquetur. Ex v. l.

Ἕλξις, ιως, ἡ, Tractio, Tractus. Attractio, Attractus. Alex. Aphrod. lib. 2 Problem. οὐχ ἡ ἕλξις τῆς γλώσσης ὅταν ἀπάγῃ τὸ ὑγρόν. hoc eſt, Nó labiorum attractu humor adducitur, Non labiis attrahimus humorem. Ἕλξιν opponi τῇ ὤσει apud Themiſt. [illegible], annotat Bud.

Ἑλκτός, οῦ, ὁ, Tractus, ſeu Qui trahi poteſt, Ductilis.

Ἑλκτικός, οῦ, ὁ, Trahendi vim habens, Tractorius. vt ἑλκτικὰ ὄργανα, machinæ tractoriæ, Vitruu. ¶Item Attrahendi vim habens, Cui attrahẽdi vis ineſt. Sic ἑλκτικὰ φάρμακα dicuntur Attrahentia medicamenta, quæ & ὁπτικὰ appellantur. id eſt medicamenta calida & tenium partium quæ humores ex profundo in ſuperficiem proliciunt. à quibus non valde differunt διαφορητικὰ φάρμακα. Gorræus. Eidẽ Gorr. ἑλκτικὴ δύναμις, eſt attractrix facultas: prima facultatum naturaliũ, qua ſingulæ partes ſibi conũenientis nutrimentum adducunt. quam nihil refert (vt aliquanto pòſt ſubiungit) ὁπτικὴν an ἑλκτικὴν an ἑλκυστικὴν δύναμιν dicas, vt nec Latinè attrahentémne an attractoriam facultatem.

C. Ἑλκεσίπεπλος, ου, ἡ, Quæ peplum trahi ſinit, nec ſuſtollit, (vt apud Plautum cuidam dicenti, Amiculũ hoc ſuſtolle ſaltem, reſpondet alter, Sine trahi) Quæ peplum geſtat fluxum & longum. Il. π, Τρωάδας ἑλκεσιπέπλους, qui mos erat mulierum barbararum quarum pepli erant συρτοὶ & minimè στεπτοί, vt Euſtath. annotat.

C. Ἑλκίχιτων, ονος, ὁ, Cui tunica longa eſt, Cui veſtis ad imos pedes diffluit. Il. ν, Ἑλκεχίτωνες: dicti (vt Strabo apud Euſtath. annotat) ἀπὸ τοῦ περιἑλκεσθαι τοῖς ποσὶ τοὺς χιτῶνας τοῖς ἔθνεσι τοῖς Ἕλλησι ἠλυσιάζειν. vnde & κουρῆτες quaſi συλλόφωνοι ὡς αἱ κόραι, appellabãtur. Athenienſes quoque vſque ad Periclis tẽpora ποδήρεις χιτῶνας geſtaſſe hiſtorici tradunt. Euſtath. dicit fuiſſe etiam quoſdam qui ἑλκιχίτωνας dictos vellent ab ἑλκόω, id eſt ἕλκος ποιοῦντας ἐν τοῖς σφυ

πολιμίων χθῶνα.

¶ Ὁλκή, ῆς, ἡ, Tractio, Tractus. vt ὁλκὴ τοῦ ἀρότρου, Aratri tractio, apud Sextum philosophum. Plutarchus De defectu oraculorum, ἄπορόν ἐστιν αἰσθέσθαι σωμάτων πρὸς ἄσωματα τὴν χορηγίαν καὶ ἀλλοίωσιν, ἢ φορὰν ἀφ' αὑτῶν ἢ ὁλκὴν ὑπ' ἀλλήλων καὶ μαλάξεις τοιάσδε. id est (Turnebo interprete) Inexplicabile est intellectu, corpora inanima ad incorporeum & indifferens ferri, & vel à se ipsa cieri, vel ab illo trahi & allici. Synes. epist. 67, ὥσπερ ὁλκοῖς τισι φυσικοῖς ἀκολουθοῦσι τοῖς θεοῖς, tanquam illecebras quasdam naturales sequi Deum, seu ductū quēdam naturalē. ¶ Item Attractio. ἡ ὁλκὴ τῆς τροφῆς, attractio humoris, ex Theophr. lib. 5, capᵒ 15 De causis plant. ¶ Item Inclinatio, ῥοπή, Quum aliquid aliquam in partem vergit & quasi trahitur. Plutarchus De loquac. ὁ τοῦ σώματος ὄγκος τὸ πεπονθὸς μέρος καὶ ἀλιγωθὲν γίνεται φορᾶς καὶ ὁλκῆς πλήρωσις. Exponitur & Sequacitas: quum aliquid sequitur quasi tractū ab alio. Philo De mundo, τῷ ὄγκῳ τὸ ὡς ἀληθείας ὁλκὴν ἀμήχανόν ἐστιν ἰδεῖν, Mētis sequacitatem erga id quod est, videre non datur. Bud interpr. ¶ Ὁλκὴ Hesychio est ῥυσμός, ἰμάς, item πόνος. quomodo exponitur illud Theophrasti lib. 5, cap. 5 De caus. pl. πῶς ἡ φύσις ὁλκὴ καὶ ὄγκος ἄλογος ἐστί; quæ illa naturæ vis & mutua rerum cognatio? At illud Platonis, γλίσχρα ἡ ὁλκὴ τῆς ὁμοιότητος, à Ficino exponitur Tenuis ifitius similitudinis vsurpatio. ¶ Ὁλκή, Pondus: quoniam eius grauitas bilancem in alteram partem trahit. Nicand. Ther. ἀζρομένου δ' ὧν πομόντας ὀχμίους Καρδάμῳ ἀμμίγ δ' ὧν· ὁδὲ λῷ δ' οἱ ἄμφω ὁλκήν, par pondus, id est ἴσῳ σταθμῷ βαλών. Luc. πρὸ ὁλκῶν δυοῖν ἀλάντοιν, ponderis duorum talentorum. Dioscor. de iride, ποτίζεσθαι μὲν ὑδρομέλιτος ὁλκῆς δραχμὴν ζ. Sic apud Plutarchum quoq; μνᾶ ὁλκὴ Αἰγινητικὴ exponitur, Mna ponderis Æginetica. Apud eundem, φιάλην ἀργυρᾶν ὁλκῆς πέντε λιτρῶν, ponderis quinque librarum. Apud Athenæum l. 12, de Archestrato vate qui in hostes inciderat, dicitur eius corpus habuisse tantùm ὀστᾶ ὁλκὴν adeo fuisse ἰσχνόν. ¶ Peculiariter verò ὁλκὴ idem est quòd drachma. Galen. καλοῦσι δέ τινες μέσην ὁλκὴν μὲν ὕδατος ψυχροῦ κυάθων δύ' ἀναλαμβάνομαι δὲ λίτρᾳ αὐτὴν δραχμῶν ἐννέα. καὶ τὸ αὐτὸ φάρμακον ἅπασι τοῖς ποιητικοῖς ἰατροῖς ἔθος ὀνομάζειν. Quod ipsum & Palæmon testatur, quum scribit, Holcēque à drachma non re sed nomine differt. ¶ Ὁλκὴ Hesychio est etiam ῥυπή: & Nicandri scholiastæ τὸ ξὺν τῷ οὐραῖ σῶμα, pro quo οὐραίῳ à Nicandro dici annotat.

Ὁλκᾶος, ου, ὁ, Qui trahitur. Nicand. Ther. de ceraste, Οἷμον ἑλισσάμενον σκολιῷ πρηνὲς πόδι, Τέρμιος ὁλκᾶος ἀκάτῳ ἴσος, naviculæ quæ trahitur, seu ὁλκάδος. In illo autē eiusdem libri loco, de aspide, ὄφρα δ' Ἀτραπὸν ὁλκαίῳ δολιχῷ μαρύσμασι χαίρῃς, idem schol. ὁλκαίῳ ἀτραπὸν dicit esse οἱονεὶ τῷ ὁπισθίῳ ὁδόν. Paulo antè, de aspide fœmina, παλίσσυτος αἰτιᾶται, Δάσμασι πλεκτῇσι, καὶ ὁλκαίῳ ὄφρι σειρῷ, exponit ἑλκυσθείῳ οὐραί: si verò ὁλκαίῃ legatur, dictum esse pro τῇ ὁλκῇ τῷ σώματι. propriè verò ὁλκὴ esse τὸ κατὰ τὴν οὐραὶ σῶμα.

Ὁλκαία, ας, ἡ, Cauda. Nicand. Ther. de pleiadibus, αἳ δ' ὑπὸ ταύρου Ὁλκαίῳ φαίνουσαι, ὀλίζονες ἑπτάκτιν. Dictam autē ὁλκαίαν schol. annotat ἀπὸ τοῦ ἕλκεσθαι ὑπὸ τοῦ ὅλου σώματος. propriè autem ὁλκαίαν esse caudam leonis, quoniā leo δι' αὐτῆς ἑαυτὸν ὑποβιβάζει μάχεσθαι.

Ὁλκιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Glutinosus, Lentus atque mollis, Qui dum extenditur, trahi non etiam rumpi possit. Gorr. Sic apud Galenum lib. 10 περὶ τῶν ὁλκιμωτέρων καταπλασμάτων interpr. vertit Tractu facilius. Athen. lib. 2, de quibusdam eduliis. ἔνια δ' ἐχόντων ὁλκιμότητα καὶ γλίσχραν. Dioscor. de melle quoque dixit ὁλκιμώτερον καὶ βέλτιον. Et Plutarchus de oleo, τὸ δὲ ἔλαιον ὁλκιμον ποιοῦσι καὶ μαλακὸν ἄγλιτον ἀφεῖσι τὸ σῶμα.

Ὁλκώδης, ους, ὁ, Ponderosus. Nicāder Theriacis, ὁππόσ' ἐν δάκρυσι βάλλοις Τερπνοῖς ὁλκώδεσι ἰσοζυγίων ὀβολαῖον. id est τερπνοῖς ὁβολαῖον βαρέσι ἰσοσταθμήτοις ἰσοζυγίοις. Eodē libro, ὁλκώδεσσι ὑπὸ πλαστίγγεσι, id est βαρέσι ἔχουσι.

¶ Ὁλκὸς, οῦ, ὁ, Tractus. Greg. τὸ μὲν γὰρ ὑπεξῆλθε, τὸ δὲ αὐτοῦ λοιπὸν ἦν, ὥσπερ ἐν ὁλκῷ τινὶ μεταμεῖναι μὴ ἐθέντος καὶ μένοντος, in tractu & defluxu, vt Bud. interpr. Ὁλκὸς, Sulcus, Vestigium ex aratri tractu remanens. Apoll. Arg. 3. τῷ αἶψα θαμειὰ ὄπιθ' ἕλκεται ἀρότρῳ, Οὐ σπόρον ὁλκαίαν δοιὴς ἐβάλοντο ἀρούρας.

¶ Vnde Ὁλκὸς dicitur etiam tractus ille & veluti sulcus quem serpētes, naues, æthereæ sagittæ & similia, quasi vestigiū sui gressus relinquūt. quod ἴχνος ἔχειν quoq; & αὔλακα quidā grammatici exponunt. Nicand. Ther. de aspide loquens, ἐν δὲ καλιῇσι Νυχλεὺς ἕλκεται φέρει βαρύς. Quod aliis verbis dixerat, ὄφρα Ἀτραπὸν ὁλκαίῳ δολιχῷ μαρύσμασι χαίρῃς. hic enim ἑλκὸς & μάρυγμα significare volunt ἑλκυσμὸν καὶ ὀλισθηρόν. & paulo pòst, Ὁλκῷ δὲ ζυγόωντες αὔλακι εἰλίξατε χαίτην. Xenophon de ceruo tendiculum trahente, ἕπεται δὲ ἑλκὸς τῷ ξύλου οἷον αὔλαξ. Sic ὁλκὸς ναὸς dixit Herodotus. Apoll. Argon. 3, Ἀστὴρ ὡς φλογέῃσιν ἐπ' ἠέρος ἑλκὸν ἵησιν. Eodem lib. οὐρανοῦ δὲν πυρὸς αἰθὴρ ἀΐσσεται ἀστὴρ Ὁλκὸν ἐπαυγάζων. & lib. 4, ἑλκὸς Οὐρανίης αἰθέρος. Fluctibus etiam ὁλκὸς tribuuntur, eò quòd quidam veluti sulci in marī à ventis agitato videantur. Apoll. Arg. 1, Δὴ τότ' ἀνοιχάλιζον ποτηχέες οἴδματος ὁλκοί, Μισγόμεν' ἀξύνετον ἐρετμοῖσιν. Vbi schol. exponit, τὰς φοπίσεις καὶ τὰς ἐπιῤῥοὰς καὶ μισγομένους πρὸς κύματα. ¶ Ὁλκὸς, Aquæ ductus, quòd & ipse aliquid cum sulci tractu simile habeat. ὁδὸς ἢ ἀγωγὸς ῥύματος, vt Suidas exponit: apud quem hoc exemplum est, ὁ δὲ πὰν ὁλκὸν τῷ ὕδατος ἔκοψεν. ¶ Ὁλκὸς eidem Suidæ est etiam τὸ τῆς ὁπτῆς ἔκτυμα, eò quòd sit ἀρκεῖον πυρὶς, ἐξὸ πᾶσης τῆς νεὼς δίπτειν. nam ὁλκὸν proprie esse vult τὸ πρὸ ἀρκείου τύρμα. ¶ Ὁλκὸς dicitur etiam Longitudo tracta seu producta & extenta: μῆκος καὶ ἔκτασις. sic enim Nicandri schol. accipit illud in Alexiph. de iis qui ceruſſam hauserunt, ἀμφὶ δὲ ὁλκὸς Τέτηκε χλωσεῶς, ἅπας δ' ὑπεπάρθησαν ἰσθμοί. ¶ Ὁλκὸς, Lorum quo aliquid trahitur. Soph. Electra, de Oreste qui in stadii cursu excussus curru & loris tractus fingebatur. ἢ καὶ χαλεπαίνῃσιν ἀμίλλας οὕτως ὡς ἐκείνῳ δυσπάλῳ τύμπιδος ὁλκοῖς ἐγκύρσας; respiciens ad illa pædagogi verba, qui totam rem narrans, dixerat, Καὶ ξὺν ἀντύγων ὠλισθε, σοῦ δ' ἐλίσσετο Τύμπιδος ἅμαξα. ¶ Ὁλκοὶ dicuntur & machinæ seu instrumenta quibᵒ naues subducūtur. Thuc. l. 3, χρῶνται παρασκευάζοντες τὰ νεὼς ὡς τοῦ ἰσθμοῦ τὰ ὄργανα οἷς αἱ τῆς ὁλκοί, seu μηχαναὶ δι' ὧν αἱ τῆς νεὼς ἕλκονται. ΕΤ Χαμαιωλκοὶ μηχαναὶ pro eodē, cōposita voce apud Pollucē lib. 7. Errauit autem Valla qui phalangas apud Thucydidem vertit. nam Pollux hoc in loco disertis verbis discrimen constituit inter phalangas, quæ alio nomine ὄρμοι appellantur, & inter χαμαιωλκούς: illas esse dicens τὰ ἐπὶ πολὺ ξύλα οἷς ὑποζώσασι φέλκουσι: has autem, μηχανὰς δι' ὧν ἕλκουσι. Pulvinos id ab Isidoro vocari annotatur in vulg. lex. ¶ Ὁλκὸς Suidæ est etiam ἀγωγὸς πόνος ἢ ζητήσεως: item ὄρμος & ναύσταθμος, (item & ὅλκις πλοίων apud Hesych.) item οὐρά: Hesychio præter præcedentia, etiam ῥυμὸς & βαρύς.

¶ Ὁλκὸς est etiam Araneus siue aranea, insecti genus: vel potius Aranei species quædam. Dioscor. lib. 2, cap. 68, ἀράχνη τὸ ζῶον, ὃ ὁλκὸν ἔνιοι ἢ λύκιον καλοῦσι. ¶ Ὁλκὸς herbæ quoque nomen est, quam describit Plinius lib. 27, cap. 10, addens, eam circa caput alligatam vel circa lacertum, educere è corpore aristas, (exprimens videlicet rationem nominis) & à quibusdam ob id aristidiā vocatam. ¶ Ὁλκὸς nominatur ab aliquibus ὁ θώραξ, hoc est ea tota pars corporis quæ à collo ad crura vsq; pertendit. Gorræus. ¶ Item Corpus, τὸ σῶμα, vt Nicandri schol. exponit illud Ther. de hæmorrhoidibus, Τῶν δ' Ἐλίπη μέσσον ὁλκὸν αἰήκασε· θραῦσε δ' ἀκαλὸν Δαιμὰ πέρην τοπάων ῥάχις δ' ἐξέφερεν μέγιον. Sic & illud de ceraste, αἰνὸν ὄγκον σκαιὸς μεσάτῳ ἐπελίσσεται, ὁλκῷ. id est πλάγιος ὀπισθίῳ τῷ σώματι.

Ὁλκὸς adiectiuè Attractorius. Budæus ex Platone lib. 7 De republ. μάθημα ψυχῆς ὁλκὸν δεῖν τῷ χειροτεχνίᾳ δοῦναι τὸ ὄν. paulo pòst ἑλκτικὸν dicit & ἀγωγόν. Idem, οὐκ ἂν ὁλκὸν εἴη ὀδὸν τοῦ οὐσίαν. quo sensu alibi, καὶ οὕτω τὸ ἀγωγὸν ἂν εἴη ἐκ μεταστρεπτικῶν δεῖ τοῦ τῶν ὄντων ἰδέαν ἐκεῖ τὸ ἐνθάδε. Theoph. in 4 De causis de lino loquens, εἰ μὴ λῆμα ἔστιν ὁλκὸν. Hæc Bud. Quibus addendum illud Philonis lib. 2, in Vita Mosis, de ingente quodam dracone qui. cæteros omnes hiante ore absorbebat, τὸ δὲ σῶμα διεῖρε, ὁλκοῦ πνεύματος ῥύμῃ βιαιοτάτῃ, καθάπερ βέλος ἰσχύϊ πολλῇ τοῖς ἐκ κύκλῳ σκληθύσαις, ὁπισθαγκίσαις, violentissimo spiritᵒ hausto. Et ὁλκὸς αὔφωνος apud Suid. ὁ ζητητικὸς ἢ ἐπαγωγός, illex, vt vug. Interpr. Et ὁλκὸς idem Suidas exponit ἡ ζημιώδης, fœm. gen.

Ὁλκύρης,

Ὁλκήρης, ους, ὁ καὶ ἡ, apud Nicandrum in Theriacis, serpentium epitheton est, qui longo volumine caudam trahunt: vt ὁλκήρης sit siue Caudatus, siue Tractu se colligens, vt Virgilius de angue loquitur. γναμπτὸν μὲν ἀνὰ φλοιὸν ἰοειδὲ βάλλει Ὁλκήρη. Et paulo antè, ἰδὲν ὁλκήρεα θῆρα Οὐλοόν. A

Ὁλκίον, ου, τὸ, Lignum in infima nauis parte prope carinam, quo nauis trahitur. vt Apollonii scholiastes exponit. Argon. lib. 4, de dæmone quodam marino, Ὡς ἔφατ' ὀπτεύσας ἁλοσύρτης ὁλκίου Ἀργοῦς Ἥγ' ἄλαδε. Simile quid legitur apud eundem lib. 1, de Glauco dæmone marino, qui Argonautas compellaturus, nauem arreptam inhibebat. πρῶρ' ἐπιβρίξαντα χερεὶ Νηὸς ὁλκίοιο, καὶ ἴαχεν ἐκ στόμα δύσεσθαι. Sic .n. ibi scribitur, forsasse PRO ὁλκίου, vt inde ὁλκήιον resolutione Ionica factũ sit, sicut ex βασιλήιον βασιλίιον. at vulgata lexica legunt ὁλκεῖον, AB ὁλκεῖον, ου, τὸ, exponúntque πηδαλίου seu Temonis nauis. scholiastes tamen ibi intelligit μέρος τῆς νεὼς ὑπὸ σύριγγας καθ' ὃ ὕδωρ. B

Ὁλκίον, ου, τὸ, Gubernaculum seu Clauus nauis. Poll. lib. 10, καὶ ὁλκία δὲ τὰ πηδάλια [Σοφοκλῆς] ἐν Ναυπλίῳ εἰρήμασι. quod & ἐφόλκιον ab ἐφελκύσθαι dicitur. AT Ὅλκιον, ου, τὸ, eidem Polluci eodem libro, ἀγγεῖον ὑγροῦ τι καὶ ξηροῦ, ὡς ὀστρακόλυ χαλκίῳ: citanti hunc ex Menandro versum, Ἢ χαλκίῳ μάζα ὅλκιον: & ex Philemone, Ὅλκιον ἴδον ὀστρακίζης κεἰδάριον, πορδὴ τι μεστόν. ‖ Item Magnus crater: necnon Labrũ, λουτήρ, vt Hesychius exponit. At Athen. lib. 5, ἐν τῷ γυμνασίῳ παίης ἂν χρυσοῦν ὁλκίον πλείστου κρεκίνου μύρου. Scribitur verò tenui spiritu & apud Hesych. & Athen. sicut & ὁλκὰς & ὁλκάς. C

Ὁλκεῖον, ου, τὸ, Vas in quo pocula abluuntur, ἐν ᾧ τὰ ἐκπώματα ἀποπλύνουσιν, inquit Pollux lib. 6; citans Antiochum. Idem libro 10 scribit, forsasse id λυτήριον quoque appellari posse. Hesychio est λυταίνη, τριπήρ, κρατήρ. quæ significata tribuit etiam τῷ ὅλκιον. D

Ὁλκίω, ῶ, Traho nauem onerariam. v. l.

Ὁλκιός, οῦ, ὁ, Qui retia trahit. ὁλκιῶς, οἱ τὰ ἀμφίβληστρα ὑπασπῶντες, Hesych.

Ὁλκαίζω, Traho. ἕλκω, χαλιναγωγῶ, Hesych.

Ὁλκάς, άδος, ἡ, Oneraria nauis, vt Bayf. exponit. App. lib. 5 Bell. ciuil. πολὺ δὲ ὁλκάδων καὶ σκευοφόρων ἄλλο πλῆθος. Thucydides lib. 2, ἔτυχε δὲ ὁλκὰς ὁρμοῦσα μετέωρος, id est ἱμπερὶ πὶ ναῦς, vt scholiastes exponit. Idem lib. 7, ὅπως μὴ οἱ Λιθυαῖοι πρὸς τὰς ὁλκάδας μᾶλλον ἢ πρὸς τὰς πεντήρεις ἔχωσι. Aliquando adiectiuum nomen ei additur, & tunc sæpius Nauis tantùm exponitur. Thucydides lib. 6, ὁλκάδες σιταγωγοὶ καὶ σιτοποιοὶ ἔχουσαι καὶ λιθολόγους, naues frumentariæ. Plutarchus De Socr. ὑπὸ μικρᾶς οἵαξι μεγάλων σειταγωγὰς ὁλκάδων. Athen. lib. 11 ex Pherecrate comico, βαθείας κύλικας ὥς τις ὁλκάδας Οἰναγωγοὺς πλατυφορεῖς, λιπὰς μέσας γαστρίδας. E

Ὁλκάδιον, ου, τὸ, Nauicula oneraria. F

C. ΑΝΕλκω, Sursum traho, Attollo attrahendo. vt ἰμονιᾷ ὕδωρ ἀνέλκειν, & ἀνέλκειν ἰχθὺν ἀγκίστρῳ. Dicitur & ἀνέλκειν τὰς ναῦς (quod & ἀνελκύειν) Sursum trahere naues. Latini Subducere naues. ‖ Interdum ἀνέλκω exponitur Retraho, quasi Retrò traho. atque hanc significationem habere ἀνὰ cum aliis quibusdam verbis compositum, alibi ostensum est. ‖ Nonnunquam etiam ἀνέλκω pro simplici ἕλκω accipitur. vt apud Homerum. ‖ Ἕλκομαι passiuum, Sursum trahor. Item Retrahor. Item Trahor, positum pro ἕλκομαι. Habet etiam nonnunquam significationem actiuam, accusatiuóque iungitur. vt in hoc Arati versu, Ἦτοι γὸ μέγα πῆχυν ἀνέλκεται ἐγγύθι κύπτην Τοξότης. quem versum hoc Latino reddit Cicero, Posteriore trahens flexum vi corporis arcum. Notandum est autem ἀνέλκεσθαι πῆχυν hic à Cicerone reddi Trahere arcum, vtendo verbo simplici, quia in isto loco Homeri, Il. λ, — ὁ δὲ πῆχυν πῆχυ ἀνέλκει, disputat Eustathius, ἀνὰ præpositio in ἀνέλκει otiosa sit nécne. G

c. 2. Συνανέλκω, Simul in altum traho. H

C. ΑΝΘέλκω, Fut. ξω, P. χα, Contrà traho, In diuersum traho, Ad me vicissim traho. Herodot. l. 8, ἕκαστος σφέας αὐτὸν πρὸς δύναμιν ἀνθεῖλκεν. Dicuntur ἀνθέλκειν (inquit Budæus) qui certatim in diuersum trahunt. Addit etiam significare Manum distineo apud Plutarchum. Item generaliter pro Distinere capi, seu Remorari, vel Reuocari, metaphorica significatione. vt in hoc Gregorii loco, μηδεὶς ἀνθελκέτω σοῦ τὴν σπουδήν. id est, remoretur & quasi è medio cursu retrahat.

Ἀνθέλκω, neutraliter etiam ponitur cum dativo. vt apud Platonem De legibus lib. 1, ἀνθέλκειν τοῖς ἄπαξ ἰδίοις ἕκαστον, id est, Resistere quasi contrà trahendo.

Ἀνθέλκομαι passiuum, Contra trahor, In diuersum trahor. Item Distineor, Reuocor.

Ἀνθελκύστως aduerbium. vt αἱ ἀνθελκύστως ἔχειν ναῦ Budæus vsurpauit pro Aduersari aliis, vel Repugnare aliis quasi in contrariam partem trahendo.

Ἀνθολκή, ῆς, ἡ, Tractio in contrariam partem, Ipse actus trahendi in diuersum, vel in contrarium. Item, Ipse actus distinendi & remorandi. Sæpe αὐθολκὴ de eo dicitur qui hostem distinet. In qua significatione vsurpatur à Plutarcho in plurali etiam numero, αὐθολκαὶ Λουκούλλῳ καὶ διατριβαὶ ὀπίσω μαχαιρώδεις.

Ἀνθολκὸς, Contralibramentum, Libramentum, Pondus quasi contra trahens alterum. ET Ἀνθολκὸν secundum Hesychium est αἰώρημα, ἀντροκλινές, Contra stans in æquilibrio.

C. Ἀφέλκω, Abstraho, Retraho, Auoco, Abduco. Xenophon de voluptate loquens, ἀφέλκουσι πρὸς τὰ ἡδέα. Vbi notandum iungi cum πρὸς habente accusatiuum. Habet etiam genitiuum interdum præter accusatiuum. vt apud Synesium, ἀλλ' οὐδὲν τούτων ἐμὲ φιλοσοφίας ἀφέλκει, Horum nihil me à philosophia retrahebat, vel abstrahebat, aut auocabat.

C. Ἐξέλκω, Extraho. Aristoph. Nub. καὶ τοὺς ὄρχεις ἐξέλκειν. HINC Ἐξολκὴ, Extractio.

C. ΕΦέλκω, Attraho. Aristoteles in Problem. ὅτι τὸ δημοσιεύόμενον ἐφέλκει ἐφ' ἑαυτὸ τὸ ὑγρόν. Sic & ἐφέλκεσθαι actiuè pro Attrahere, ὀπτασεῦσαι, vel Elicere, Budæus pag. 316 ex Aphrodisco & Themistio. Apud Homerum verò Odyssea ω, αὐτὰρ τὸν ἐφέλκετο οἶστρος ἀέλλης, Interpretãdũ arbitror Impellit, seu Incitat. ‖ Et ἐφέλκεσθαι pro Ægrè sese trahere, vt Gall. *se traisner*, vide ibidem ex Platone. Puto autem sumptam hanc significationẽ ex illis Homericis, Iliad. ψ, Οἵ μιν ἄγον δι' ἀγῶνος ἐφελκομένοιο πόδεσσι. ET C. 2. Συνεφέλκω, Simul attraho. Plato De anima loquens, ἀεὶ καθ' ἑαυτὸ ἀπολλάττεται, μηδὲν τῷ σώματος συνεφέλκουσα, ἅτε οὐδὲν κοινωνοῦσα τοῦ βίου αὐτοῦ. Et Συνεφέλκομαι pro eodem. Chrysost. συνεφελκόμενοι μηδ' ἑαυτῶν καὶ ὧν φροντίζουσιν. Vide & Bud. p. 316.

Ἐφελκὶς, ίδος, ἡ, ET Ἐφόλκιον, Nauis parua quæ à magna trahitur. Plutarchus in Pompeio, ἐκέλευσεν αὐτὸς τὸ ἐφόλκιον ἀφεδεῖσθαι, quum videlicet ipse esset in naui φορτηγῷ. Sed & simpliciter pro nauicula seu scapha, aut lembo, apud Philostratum. Budæus. ‖ Quinetiam πηδάλιον, (id est gubernaculum, ita vocari tradit Hesychius. QVOD & Ἐφόλκαιον Homero Odyss. ξ) Sed & generalius, Quicquid ex alio velut depẽdet, eiúsque est tanquam accessio aut appendix. Sic Plutarchus ibidem, de domo Pompeii dicit, ὃς καὶ ἐφόλκιόν τι περιπεπτύχατο, velut appendicem theatri astruxit. Budæus. Suidas ἐφόλκια exponit etiam ἔπαθλα & ἀγάλματα, afferens hæc (quæ ex Epigramm. esse puto) Ὅλβιοι οἷς καὶ πάρα ἐφόλκια. In vulgatis lexicis pro Sarcina, affertur ex Aristide, βοὸς συμμιγὲς ἔστιν καὶ αἰόρου καὶ ἄλλου ἐφολκίου τῆς στρατιᾶς. Sed non satis aptè βοὸς tribuetur sarcinæ.

Ἐφολκὸς, Attractorius, Attrahendi vim habens, seu alliciendi. Vnde exponitur etiam Illex. Thucydides lib. 4, καὶ τῷ Βρασίδᾳ ἐφολκὰ καὶ οὐ τὰ ὄντα λέγοντες. q. d. Illecebrosa, Persuadendi vim habentia. ‖ At verò Aristophanes Vespis scribens, Οὐ μὰν σοῦ γ' ἐφελκὲς ἐσθ', ἀλλὰ σοῦτος ἡμῖν ἑλκτέον, alludit ad ἐφολκίδα seu ἐφόλκιον, scapham quam maiora nauigia sequi modò dictum fuit.

C. ΚΑΘέλκω oppositum τῷ ἀνέλκω. Isocrates & Demosthenes καθέλκειν τὰς ναῦς dicunt pro In mare deducere, inquit Budæus. Sic verò & καθελκύειν apud Xenophontem.

C.ΜΕΘέλκω, Retraho, Trahendo traduco. Budæus interpretatur Retraho, & Retrorsus traho, afferens ex Gregorio, ὡς καὶ οἱ ἐκ τοῦ ἴππου τοῖς ἔνδοθεν αἰφνίδιος μαθήλεσιν ἐφεστῶτες, ἐκ τοῦ ἀδηκτότερα τὰ ἔλκη μεθέλκουσιν. Item hæc eiusdem, καὶ γυνὴ καὶ παῖδες τοῦ ἀνδρὸς μαθήλεσιν. Et cum præpos. ἐκ apud eundem; μαθήλεσις ἐκ ἕνεκα τῆς ἐκκλησίας ὅσον οὐδέπω. Synes. epist. 105, ἐκ ἐκκαίομεν τοῖς ἐκ τοῦ γυμνοῦ μαθήλεσιν. Apud Philonem autem cū εἰς, μαθήλεσιν πλὴν ἡδονὴν εἰς τὸ τυφλόν. A

ἐκ. Ἀντιμεθέλκω, In contrariam partem traho.

C.ΠΑΡέλκω, Extraho. Pro qua significatione affertur ex Plutarcho, ἱκανὸν ἡμῖν τὸ πρᾶγμα παρέλκειν τὸ ἀκόντιον. Item Protraho, Longius traho. Prorogo & prolato diem. Sed neutraliter frequentius ponitur παρέλκειν pro Superuacaneum esse, Abundare, Vacare. Dioscorides 6, εἰ γὰρ ἰῶ τῷ, παρέλκει αὐ ἡ κατ' ἴκαστον φάρμακον δύναμις τῶν βοηθημάτων τὰς δόσεις. Vide & Bud. pag. 394. B

Παρεκτείνω, Superuacaneé. Exponitur etiam Protrahendo tempus.

Παρολκή, Prorogatio, Dilatio, Mora, apud Alciphr. Item redundantia apud Etymologistem. ΑΤ Πάρολκος, Funis nauticus quo trahitur nauis ad terram, quū nullus est amplius remorum vsus. Vide schol. Thuc. p. 130, circa princ. C

C.ΠΕΡΙέλκω, Circunquaque traho. q. d. Circumtraho. In vulgatis lexicis περιεῖλξε τὴν πόλιν τὴν Ἕκτορα, non addito autoris nomine, pro Circum muros traxit Hectorem. Et κύκλῳ περέλκειν tanquam prouerbialiter à Platone dictum pro Arte circumagere quempiam, vide apud Erasmum. Budæus autem περέλκειν interpretatur Distrahere, Violenter rapere, Distringere, D asserens ex Aristotele Ethicōn γ, οὐ γὰρ τῆς κυρίους εἶναι ὁ κακούσης ὀπτικὴν παρούσης γίνεται τὸ πάθος, οὐδ' αὐτὴν περέλκειν δεῖ τὸ πάθος. Sic & alibi itidem. Affert præterea pro Distineo seu Occupo, ex hoc Chrysostomi loco, εἰ μὴ γὰρ ἔχεις ἱκανὰν ὅπλα σὲ εἰς βιωτικὰς περέλκῃ φροντίδας πολεμίους φάσκων καὶ ὀπτικούλους.

C.ΣΥΝέλκω, Contraho. ΥΝΔΕ Συνολκή, Contractio. vt συνολκὴ χειλέων, Contractio labiorum, ex Dioscoride.

C.ΥΦέλκω, Subtraho. Aristophanes Equitibus, ὑφελκτέον ἐστὶ δὲ τἄδαν. Apud eundem ὑφέλκομαι pro Subtus traho: E vt qui videlicet calceamenta trahit. Ita enim in Conc. καὶ τὰς εἱκείνης πέδησας ὑφέλκομαι.

Ἕλκω, ὤ, Fut. ὑσω, Traho. Idem quod ἵλκω. Iliad. ρ, ἔνθα καὶ ἔνθα τέκεν ὀλίγῃ ἐνὶ χώρῃ Εἵλκεον ἀμφότεροι. Item Discerpo, Dilacero, s. in diuersas partes trahendo. Il. χ, Achilles ad Hectorem, σὲ μὲν κύνες ἠδ' οἰωνοὶ Ἑλκήσουσ' ἀΐσσῃ, τὸν δὲ κτεριοῦσιν Ἀχαιοί. Violo, Attento, Per vim traho ad concubitum. Odyss. λ, de Tityo, Λητὼ γὰρ ἤλκησε Διὸς κυδρὴν παράκοιτιν. Sic ἑλκηθείσας δίκτυα τρώας affert Eustathius ex Iliad. χ. In locis tamen hic citatis quædam exemplaria Homerica pro η habent υ, ab ἕλκω. F

Ἑλκηθμός, οῦ, ὁ, Violenta tractio, Vis. Il. ζ, Ἀλλά μ' ἑκηβολίη τε καὶ ἕλκεος ἀργαλέοιο Ἔσχε καὶ ἑλκηθμοῖο ποδοῖν. Secundū postremam τῆ ἑλκέω signif. Eust. exponit etiam βίαιον τῶν γυναικῶν ἁρπασμόν.

Ἑλκηδών, Tractim, Trahendo. Hes. Ἀσπαίρῃ δ' ἑμάχοντο Πύξ τε καὶ ἑλκηδόν.

Ἑλκόω, Fut. ὤσω, Traho (idem quod ἵλκω) factū ex ἑλκέω, vt ex εἰλέω εἰλόω, ex χέω χόω, ex φορέω φορόω. Epigram. lib. 2, Τὸν μικρὸν Μάκρωνα δύρεις καιμώμενον ὄβριν Εἰς πρόγλωμικροῦ τὸ ποδὸς ἕλκωσε μῦς, Traxit in cauernam arreptum pede. Dicitur etiam ἑλκόων πνεῦμα, vt Latinè Trahere seu Ducere spiritum: item ἑλκόων ἐσιωπὴς, in bonam partem apud Synesium epistola 57, μετὰ ποσυήτης ἡμερίας ἕλκωσα τὰς ἐσιωπὰς τὰς μέχρι τῆ ἱερωσύνης αἱρέσεως, Cum tranquillitate traxi annos vsque ad sacerdotii delignationem. id est vixi. Latini tamen trahere vitam in malam plerunque partem capiunt, vt ἕλκειν βίοτον Euripides. Ἑλκόω πλινθους, Lateres ducere, vulgata lexica ex Herodoto. Item Distraho, Discerpo, Lanio. Iliad. ρ, πολὺν ἐπάορον Τεύχεα ἕλκουσ' Τρώων τε καὶ Αἰνείαο κύνες ἑλκήσουσιν. sic enim ibi maior exemplarium Homericorum pars scriptum habet: Eustathius verò legit ἑλκήσουσιν ab ἑλκέω: quemadmodum & pro εἵλκυσε Διὸς G κυδρὴν θυγατέρα legit ἕλκωσε: dicens ἕλκειν in communi lingua aliud esse. Herodotus, οὐ νόμιμον θάπτειν ἀνδρὸς τὸν τέκνων ἄρτι αὐτὸν ὄρνιθος ἢ κυνὸς ἑλκυσθῆ. Id est (Cicerone interprete) Magorum mos est, non humare corpora suorum, nisi à feris sint antea laniata. Ἑλκύσει πλέον, Præponderat. v. l. ex Aristot. Pol. de qua signif. dictum est etiam in Ἕλκω.

Ἕλκυσμός, Tractio. ΑΤ Ἕλκυσμα, ατος, τὸ, Scoria siue recrementum argenti. Dioscorides lib. 5, cap. 10, ἐκ δὲ τῆ ἀργύρου σκωρία καλεῖται ἕλκυσμα ἢ ἔγκαυσμα. Galen. 6, Simpl. πλὴν ἐκ τῆ ἀργυρείου σκωρίαν ἰδίως τινὲς καλοῦσιν ἕλκυσμα. Plinius lib. 33 cap. 6, Scoriam in argento Græci vocant ἕλκυσμα.

Ἕλκυσις, εως, ἡ, Tractio. Item Attractio, seu Attractus, vt Varro loquitur.

Ἑλκυστικός, ὴ, όν, Tractorius, Trahendi vim habens: Dioscorides lib. 2 cap. 106, ἔστι δὲ [ἡ σφόνδυλος] θερμαντικὴ ἄγαν καὶ ὀδοντοσπαστικὴ, καὶ σκόλοπας ἑλκυστική. Propolis aluearium (inquit Plinius) aculeos & omnia corpori infixa extrahit.

Ἑλκυστήρ, ῆρος, ὁ, Tractor, Haustorius, Capistrum. in vulg. lexicis. Est instrumentum quo fœtus ex vtero trahitur. Gorræus. Alio nomine ἐμβρυουλκὸς appellatur & ἐμβρυοθλάστης.

Ἑλκυστίνδα, Ludi genus, cuius pars erat τὸ σκαπτόδαν ἕλκειν. quod eiusmodi quid erat. Trabs depāgebatur quæ viri longitudinem æquaret: in cuius medio foramen erat per quod funis traiiciebatur: ex quo vtrinque suspensi duo iuuenes alter alterum in altum trahere nitebatur: quod qui feciſſet, viciſſe putabatur. Vnde omnia difficilia σκαπτόδαν prouerbialiter appellabant. Eust.

Ἑλκυστίζω, Traho, seu potius Trahēdo rapto: vt sit frequentatiuū, sicut Virg. de Achille dicit, -raptauerat Hectora. Il. ψ χεῖρ' ἱλάσσω Ἀμφρυσίω, ἵνα μιν μετὰ δῆρι φέροιεν ἑλκυστίζων. C

C.ΑΝειλκύω, idē quod ἀείλκω, id est Sursum traho, Attollo trahendo. Xenophon Hellen. 1, ἀνειλκύσας πᾶς ὁ τῆ Ἐφέσια ναῦς ὑπὸ τὴν ἑωθινὴν ἐπλεον. Latini autē (vt docui in Ἀνήκω) dicunt Subducere naues. Thucydides lib. 6, καὶ πὰς ναῦς ἀνειλκύσαντες πρὸς τὸ τεῖχος. vbi scholiastes, ἤγουν ὑπὸ τὸν παλαιὸν εἰς τὴν ξηράν. Palliuum est Ἀνειλκύσμαι, itidem valens idem quod ἀείλκυσμαι. vnde τὴν ἀνειλκυσμένην apud Thucydidem, αἱ ὅπλα ξηρᾶς οὔσας, vt ait idem schol.

C.ΑΦειλκύω, F. ύσω, Abstraho, Retraho, Auoco, Abduco. Xenophon Pædiæ 2, καὶ μόνος αὐτὸν ἀφειλκύσαντες οἱ ὅπλα παχθέντες, ἀπεσπάγησαν τῆ Ἀσυρίη. Thucydides lib. 2, τῆ τε φρουρίου ἀποσπάσαι, καὶ τὰς πεντήρεις ἀφείλκυσαν καταί.

C.ΔΙειλκύω, vt διειλκύω δι' ἀκτυλίου, Traho per annulum, Aristoph. ΕΤ Διειλκυστίνδα, Puerorum ludus, in quo vna pars singulos alterius partis ad se traducere conatur. Ex Poll. lib. 9.

C.ΕΞειλκύω, Extraho, Educo. vide ἐξέλκω.

C.ΕΦειλκύω, Attraho, ἐφέλκω.

C.ΚΑΘειλκύω, Traho deorsum. Thucyd. καθειλκύειν τὰς ναῦς, In mare deducere: cui opponitur ἀνῆκεν, Subducere naues. Vide Καθέλκω.

C.ΠΑΡειλκύω, Protraho, Prorogo. ΥΝΔΕ Παρέλκυσις, Protractio, Prorogatio: ΕΤ Παρολκυστὴς, Prorogator, Procrastinator.

C.ΠΡΟΣειλκύω, Attraho.

C.ΣΥΝειλκύω, Contraho. Aristoph. ὁ δ' ἥλιος πλὴν θρυαλλίδ' εἰς ἑαυτὸν ὀλίγως συνειλκύσας.

ΕΛΚΟΣ, εος, τὸ, Vlcus (vel Hulcus, retinendo aspirationem Græcæ vocis.) Ab Homero autem accipitur pro τραῦμα etiam id est Vulnus. Iliad. σ, Ἕλκος δ' ἰητὴρ ὀπιμάασσεται. vbi annotat Eustathius non intelligi πύον per ἕλκος, vt à posteris, sed πλὴν κατὰ τραῦμα λύσιν τῆς συνοχέως, sicut & alibi: vnde ἕλκος dici ab ἕλκω, seu ἕλκόω, videlicet διὰ τὸ παρεγκεκλίσθαι τῆ συνοχῆς. Sic verò & à cæteris poetis vulnus quod Adonis ab apro accepit, vocari solet ἕλκος: quod aliquoties repetitur à Bione in illius Epitaph. Sed & ipse Hippocr. omnē continui solutionem appellauit ἕλκος, nōdum vsu receptus (vt credibile est) cæteris nominibus, ῥῆγμα, θλάσις, &c.

C.Ἑλκεπέλω, ῶ, Vlcero, Exulcero. Bud. ex Æschine.

Ἑλκόω, ῶ, Vlcero, Exulcero. Vnde paſſiuum ἑλκοῦσθαι, & ἡλκωμένος. Xenoph. De arte eq. ἑλκουμένων γιγνομένων ἵππων. HINC Ἕλκωμα, Quod vlceratū eſt. q.d. Vlceramētum. A QVO Ἑλκωματικός, Vlceratiuus, Exulceratiuus, Exulcerandi vim habens. AT Ἕλκωσις ab ἥλκωται formatum, Exulceratio. ET Ἑλκωτικός, à tertia form. Exulceratorius, Exulcerandi vim habens. Dioſc. ἑλκωτικὸς φάρμακον. Et ἑλκωτικαὶ δυνάμεις ex eodem Exulceratoria medicamenta. At ἑλκωτικὴ δύναμις, Exulceratrix vis, Exulcerandi vis. HINC & Ἀνέλκωτος, q.d. Inulceratus. Id eſt Non vlceratus.

C. Ἀφελκόω, ῶ, Exulcero. VNDE Ἀφέλκωσις, Exulceratio. Item, Exemptio corticis ſeu libri, & quadamtenus abraſio, Bud. ex Theophraſt. Sed & ἀφελκοῦσθαι ſic vſurpat: vt quum ſcribit, τύμφυτον γὰρ πᾶν τὸ ζῶν τῷ ζῶντι, καὶ μᾶλλον ὁμοφυὲς, ὅταν ἀφελκωθῇ.

C. Ἐξελκόω, ET Ἐξέλκωσις, idem quod præced. Sed exponuntur Lanio & Laniatio.

¶ Ἑλκύδριον, Vlcuſculum, Paruum vlcus. Sic dicitur omne vlcus paruum, nec eo nomine certa vlla ſpecies vlceris deſignatur. Ita Gorr. Sunt tamen qui ἑλκύδρια apud Galenum puſtularum genus eſſe velint, itidemque apud Paulum lib. 3, cap. 3. necnon apud Celſum lib. 5, legendo & ibi ἑλκύδρια, non ἑλκῶδες.

ΕΛΠΙΣ, ίδος, ἡ, Spes. Vt autem Latini Spes interdum dicunt, pluralem ponentes pro ſingulari, ſic etiam Græci, & quidem frequentius, ἐλπίδας dicunt pro ἐλπίδα: vt ex paulò pòſt ſequentibus exemplis patebit. Ab Homero periphraſticè dicitur ἐλπίδες αἶσα pro ἐλπίς. In proſa variis iungitur verbis hoc nomen. Dicitur enim ἐλπὶς ὄφελον, & ἐλπίδα ἔχειν, ſeu ἐλπίδας, & ἐν ἐλπίδι εἶναι, vel γίγνεσθαι, (ſed rarius) item εἰς ἐλπίδα ἐλθεῖν, necnon ἐλπίδα λαμβάνειν, atque alia quæ his à me ſubiũgentur. Pla. Apol. Socr. ὡς πολλή μοι ἐλπὶς ἔστιν ἀγαθόν με αὐτὸ εἶναι. quod Cic. vertit, Magna me ſpes tenet bene mihi euenire. Vbi obſeruandum eſt præſens infinitiui tempus, quum alioqui legitima (vt ita loquar) conſtructio ſit cum futuro: vt Thucydides 8, ἐλπίδας δὲ πολλὰς ἔχων καὶ καιροῖς τὸ πρᾶγμα διαμάξειν (ſcio tamen & aliis temporibus iungi: quod & Budæus docet pag. 1101) Sed & alio modo cum ἔχειν vſus eſt idem autor lib. 1, vbi ſcripſit, καὶ οὐκ ἐξ ἐκείνων ὡς ἀμηχανησομένων ἔχειν δεῖ τὰς ἐλπίδας, ἀλλ' ὡς ἡμῖν αὐτοῖν ἀσφαλῶς προσιουσῶν. Interdū cũ genit. ſolùm, vt Iſocr. ἐξ ἀδήμου εἶχον ἐλπίδα τῆς βίου. Sed dicitur & δι' ἐλπίδος ἔχειν ab Herodiano. Cum εἶναι autē & præpoſitione ἐν, Thucyd. 7, ἐν ἐλπίδι ὢν αἱρήσειν. & alibi, ἐν ἐλπίδι εἶναι αἰσχύνην Νίσαιαν. Itidem cum εἶναι. Plutarch. Coriolano, ἐν ἐλπίσι γενέσθαι χρηστοῖς. Cum ἐλθεῖν. Thucyd. εἰς ἐλπίδα ἦλθον τοῦ ἐλεῖν. Sic autem & Lat. In ſpem venire dicunt. Cum λαμβάνω, Xenoph. Præd. 4, ἐλπίδα ἔχειν κἀγὼ κάλλιστα τοῦ φίλου παιδὸς ἔμοιγε εἶναι πάντος μᾶλλον σοῦ τυχεῖν. (At ἐλπίδες ὑμέτεραι paſſiua ſignif. ex Thucyd. affertur pro Spes de vobis conceptæ) Atque vt Latini dicunt, Spem facere, Spem præbere, ſeu afferre, aut dare, vel proponere, vel oſtendere, aut etiã oſtentare, & in contraria ſignificatione, Spem adimere, Spem eripere, &c. ſic Græci ἐλπίδα ſeu ἐλπίδας ἐμποιεῖν, & ἐλπίδα παρέχειν, & ἐλπίδα ὑποβάλλειν, vel προβάλλειν, vel ὑποφαίνειν: & in contraria ſignif. ἐλπίδα καταλύειν & ὑποτέμνειν, &c. Ex quibus phraſibus nonnullæ in ipſis verbis exempla ſua habent.

Ἐλπὶς in malam partem: vnde κακὴ ἐλπὶς, Plato Politicῶν 1. Et πονηραὶ ἐλπίδες, Lucianus in Zeuxide, ταῦτα ὁρῶν, πάνυ πονηρὰς εἶχα τὰς ἐλπίδας, ὡς ἁμαχόν ὄντων ἐκείνων αὐτῶν. Sed & ſine adiectione pro Metus, ex Thucydide affertur. Sic accipitur & in hoc dicto, ἀπιστία καὶ ἀμηχανίας ἐλπὶς οὐ προσήκασι τοῦ δικαίου τὸν ἄνθρωπον. Itidem verò ἐλπίζω pro Metuo ſumi videbis paulo pòſt.

C. Εὐέλπις, ιδος, ὁ & ἡ, Qui bene ſperat, Bona ſpe fretus Thuc. lib. 1, καὶ οἱ τοῖς δεινοῖς εὐέλπιδες. Ariſtoteles Ethic. 3, εὐέλπιδές εἰσι διὰ τὸ ἀμηχανίας. Cum genitiuo apud Aretham in Apocalypſin 887, τῆς μελλούσης τυχεῖν δόξης εὐέλπιδες. Plato iunxit cum præpoſitione πρός: qui quod dixit ὑμᾶς χρὴ εὐέλπιδας εἶναι πρὸς τὸν θάνατον, Cicero vertit, Ne mortem timueritis. Ab eodem τὸ εὐέλπιν pro confidente ſeu præſidente poni teſtatur Budæus. Ariſtoteles certè dicit τὸ θαρρεῖν eſſe εὐέλπιδος, vt paulo pòſt videbis in Δυσέλπις. At τὸ εὔελπι ſubſtantiuè, Bona ſpes, cum apud alios, tum apud Herodianum ſæpe.

C. Δυσέλπις, Qui vix ſperat, Qui eſt abiectæ ſpei. Ariſtoteles Ethicῶν 3, δυσέλπις δή τις ὁ δειλός. πάντα γὰρ φοβεῖται· ὁ δ' αἰσχρᾶς, ἀναίσχυντος. τὸ γὰρ θαρρεῖν, εὐέλπιδος. Cui loco aptè ſubiungetur hic eiuſdem, Rhetoricῶν lib. 2, pag. 120, vbi de ſenibus dicit, καὶ δυσέλπιδές εἰσι διὰ τὴν ἀπειρίαν καὶ ὑπὸ διὰ τὴν δειλίαν. Sed iungitur & futuro interdum hoc verbum: vt dixit Syneſius epiſtola 79, ὡς καὶ δυσέλπις εἶναι τὸν ἑαυτοῦ ζῆλον ἀπολήψεται, Ita vt vix ſperet, vel Ita vt propè deſperet. Sic enim malo quàm cum aliis Deſperet. nam aliud eſt Propè deſperare, aliud Deſperare.

C. Ἐλπιδοκοπῆσαι, Laborare nimia ſpe & percelli. Budæus ex Euſtathio, vbi de Tantalo ita ſcribit, καὶ ὁ Τάνταλος δι' ὑπερβολὴν τινὰ αὐδόξου εἶναι, ὡς οὐδὲν τέλος ἔχοντι ἀεὶ ἐλπιδοκοπούμενος.

Ἐλπίζω, Spero. ἐλπίζω δόξειν, Æſchines. ἐλπίζω σωτηρίαν, Plutarchus in Publicola. Item cum aliis temporibus. vt rurſus Æſchines, ὡς ἐγὼ οἶμαι τῆς ὅλης κατηγορίας μείζους μοι ἐλπίζω ἀφεστηκέναι. vbi tamen exponitur potius Confido vel Exiſtimo quàm Spero. Sic & vbi dicit ἐλπίζειν τὸν δῆμον αἰμυνεῖν. Itidem verò ex Iſocrate, ἐλπίζω pro Exiſtima, vel Expecta. Alioqui pro Spero iungitur & accuſatiuo: vt ἐλπίζειν καθ' ὕλην πορφυρᾶν, Lucianus De hiſtoria ſcribenda. At cum datiuo, ἐλπίσας τῇ τύχῃ, Thucydides lib. 3, Qui ſpem collocauit in fortuna, vel potius Fortuna freſus. Et paſſiuum Ἐλπίζομαι, Speror. vnde τὰ ἐλπιζόμενα, Quæ ſperantur, De quibus ſpes eſt, Quæ in ſpe poſita ſunt, Thucydides.

Ἐλπίζω in malam partem, Timeo, Suſpicor. Herodianus 8, αἰσχρὰ γὰρ ἥξειν ἤλπιζον. & ita ſæpe. ita Sophocles, ἐλπίζει φέρειν pro φοβεῖται. Virgil. quoque Sperare dolorem dixit.

Ἐλπιστὸν, Sperabile, Quod ſperare licet.

C. Ἀνέλπιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non ſperatus, Inſperatus, Præter ſpem ſiue inſperatò accidẽs. Vel, Deſperatus, id eſt De quo nulla ſpes eſt. Iſocrates ad Philippum, ὁρῶ γάρ σε τῶν πάντων ἀνελπίστων εἶναι καὶ παρὰ δόξαν πολλὰ διαπραξάμενον. (Pro eodem dicitur interdum ἄφνως ὀφθείς, quod tamen ad verbum ſonat Inexpectatus, Præter expectationem eueniens.) Comparatiuus eſt ἀνελπιστότερος. Thucydides lib. 7, ὁρῶν τὰ ἐκ τῆς χθὲς σφίσιν, ἐπιδὴ Γύλιππος ἦλθε, ἀνελπιστότερα ὄντα.

Ἀνέλπιστος, in actiua ſignificatione, pro ἀπελπίζων, Deſperans, Nullam ſpem habens. De ſpe deiectus à nonnullis vertitur, ad retinendam (vt opinor) vim paſſiuæ vocis. ſed nihil neceſſe eſt. alioqui vertiſſem libenter, Expes factus. Theocritus, Ἐλπίδες ἐν ζωοῖσιν, ἀνέλπιστοι δὲ θανόντες. Apud Thucydidem cum infinitiuo, ἀνέλπιστοι ὀφθήσεσθαί τινα, Non ſperantes quenquam ſuperuenire. vel (vt alii) Non ſuſpicantes. Alibi apud eundem cum præpoſitione εἰς. vbi dicit, ἀνέλπιστοι εἰς ἡμᾶς ἐγίγνοντο, ad verbum, Erga nos ſpe omni caruerunt. id eſt (vt vulgò exponitur) Deſperarunt nos debellare poſſe, vel Deſperarunt de nobis debellandis.

Ἀνέλπιστον, ſubſtantiuum, pro ἡ ἀνελπιστία, Deſperatio, Spei vacuitas, ſi dici poſſet. Thucydides lib. 4, ὡς γὰρ τὸ ἀνέλπιστον ἰδὼν προσπίπτει τῇ γνώμῃ.

Ἀνελπίστως, aduerbium, Inſperatò, Præter ſpem, vel Cum deſperatione, Sine ſpe, Citra ſpem, Abiecta ſpe omni.

Ἀνελπιστία, ας, ἡ, Deſperatio, Status mentis ſpem omnem abiicientis, Spei vacuitas. Thucydidis ſcholiaſtes ἀνελπιστίαν ſubſtantiuè poſitum exponit ἀνελπιστίαν in loco modò citato.

C. Εὐελπιστος, Qui bene ſperat. Idem quod εὔελπις (minus alioquì vſitatum) ſed hoc à nomine, illud à verbo deducitur. HINC Εὐελπιστία, Spes bona, vel potius Velut habitus quidam ad bene ſperandum. nam εὐελπιστία Ariſtoteli Ethic. 3, pag. 114, eſt πρὸς εὐελπίδων. Cicero ad Atticum, Neque tam me εὐελπιστία conſolatur quàm ἀδιαφορία. ET Εὐελπιστῶς, Cum bona ſpe. Ex Theophilo in Inſtit. ciuil.

C. Διςέλπιτος, contrarium præcedenti ἀέλπτως. ET Διςελπιςία (pro quo malè in vulg. lex. ἀςελπία) contr. præcedenti ἀελπία. SED & Διςελπιςέω, οῶ, pro Non bene spero, Propè despero, Propemodum spem abiicio, seu abiecì. Polyb. in 2 & in 5.

C. ΑΝΤΕλπίζω, Vicissim spero, vel Contra spero, seu ex aduerso. In v. l. Nouam spem concipio.

C. Ἀπελπίζω, F. ίσω, Despero. Cum genitiuo, vel accusatiuo. vt ἀπελπίζω τῆς τοιχάνοι τῆς ἑταιρίδος, Despero me potiturum amica, interprete Politiano. Sic ἀπελπίζειν τῆς καλλύνσεως dixit Galenus ad Glauconem, Desperare de conglutinatione. id est, conglutinare posse, vel conglutinaturum. Et cum accusatiuo, eodem modo quo apud Latinos: vt ἀπελπίζειν τὸν νοσοῦντα, Omnem de ægroto spem abiicere, Nullam de ægroto spem reliquam habere. Ταῦτα ἀπελπίζειν, De his desperare, vel Hæc desperare. Sic apud Ciceronẽ, Desperare pacem, Desperare vitam alicuius, vel salutem. Vnde quod ille dicit in Somnio Scipionis, Si reditum in hunc locum desperaueris, Gaza vertit, eandem constructionem retinens, εἰ πάλιν εἰς τοῦτον τὸν χῶρον ἐπανόδου ἀπελπίσεις. Qui locus falsò citatur in vulgatis lexicis & aliis, quasi ἀπελπίσης Gaza posuerit pro speraueris. nam ita in illis legitur Ciceronis locus, Si reditum in hunc locum speraueris.

Ἀπελπίζω, interdum non neutrum est, sed actiuum, & accusatiuum habet: pro Desperare facio, In desperationem adduco. Cuius significationis affertur hoc exemplum, ἀπελπίζων τοὺς γονεῖς πάλιν ἐπανόδου. id est ἀπελπισμὸν δίδους τῆς ἐπανόδου.

Ἀπελπίζω, posita præpositione non in priuandi significatione, sed pro Ex: vt sit Spero ex aliquo vel ex aliqua re, Spero alicunde. Luc. 6, & δανείζετε, μηδὲν ἀπελπίζοντες, Et mutuum date, nihil inde sperantes. Nam ita reddit vetus interpres, rectè addens inde ad exprimendam vim præpositionis ἀπό.

Ἀπελπισμός, οῦ, ὁ, Desperatio. vt ἀπελπισμὸν δίδοναι, Desperationem dare, ad verbum, pro Adducere in desperationem.

C. Ἐλπίζω, In spem adduco, seu erigo, Spem addo, Spe bona esse iubeo. vt τὰ μὲν αὐτοὺς ἐπελπίζων ταῖς ἐπιχώροις, Incertus scriptor apud Suidam. Dicitur etiam ἐπελπίζω σε ὡς ἔξεως, vel ποιήσεις, &c. sic enim Thucydides lib. 8, καὶ ὁπότε τι πρὸς αὐτοὺς διάφορος ἐπήλπισεν οἱ λήψεσθαι Σπιλίαν. Item Falsa spe allicio, vel (vt Budæus) duco. Lucianus, ἐκεῖνος οὖν μᾶλλα δέδοικε καὶ ἐπελπίζει, καὶ ὅλως αἰεὶ ἀπατᾶται ἐπιπλεῖς ἔρρωται.

Ἔλπομαι (apud poetas) ἐλπίζω, Spero. vt Iliad. ρ, — ἐπεὶ οὐκέτι πάλιπτα δυνῶ. Ἔγχος ἔχων ἐν χερὶ μαχήσεσθαι Τρώεσσιν. Et cum accusatiuo apud eundem. Item pro Existimo, Puto, per parenthesin, idem vtrum. ET Εἴλπομαι, eadem significatione, vt εἰλπόμην αἰσχύνεσθαι. Hom. Tale est εἰλάδομαι pro ἐλάδομαι.

Ἔλπω autem, Sperare facio, In spem adduco. Odyss. β, Πάντας ἐμοὶ ῥ' ἔλπει.

C. Ἀέλπης, ες, ὁ καὶ ἡ, ET Ἄελπος, (sicut ἄπρηξ à πέρπω) Insperatus, Præter spem. Odyss. ι, Ἶμερτὴν ἀνδρὸς ἀέλπια δῶκεν ἰδέσθαι Ζεύς. ITEM Ἄέλπω, Despero, Non spero. Il. π, Καί ῥ' ἦγον ἀσπὶ ἄξυ, ἀέλπεσσι σίον ἔθ'. Legitur & ἀελπίστης apud Hesych.

C. Ἄελπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Insperatus, Insperabilis. Sophocles, οὐκ ἔς' ἄελπτον οὐδέν, Nihil est quod sperari non possit. Ἐξ ἀέλπου, Ex insperato, Herodot. ET Ἀέλπως, Insperatò, Præter spem: vt πολλά σ' ἀέλπως ἔρριψεν θεοί, Eurip. in fine Alcest.

Ἐλπωρή (apud poetas) Spes, ῆς. Od. α, Ἐλπωρή τις ἔπεσσι φίλους τ' ἰδέειν, &c.

ΕΜΕΩ, οῶ, Fut. ήσω, Vomo. Lucianus Lexiph. ὡς πολὺν ἐμέσης. Ibidem, οὐδέπω τὸ ἔκπωμ ἐμέσμασι. vbi tamen de industria minus vsitato præterito vti videtur.

Ἔμετος, Cum vomitu eiectus, cum accentu in fine ad differentiam substantiui ἔμετος.

Ἐμετήρια, Vomitoria, Quæ vomitum cient seu prouocant. Dioscor.

Ἐμετικὸς, Vomitorius. vt ἐμετικὸν φάρμακον, Vomitorium, Quod prouocat vomitum. Ἐμετικὸς, Ad vomendum propensus.

Ἔμετος, Vomitus, Vomitio. VNDE Ἐμετικὸς, Vomitum efficiens, Vomitum ciens, ἐμετικός. ET Εὐέμετος, Facilem vomitum præbens, Facilè vomitum ciens.

C. Εὐεμὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Facilè vomens, Propensus ad vomendum. Dioscor. 2, ἀντιμετίους ποιεῖ.

Ἐμεσάω, Vomiturio, Vomitum appero, Nauseo. Aristot. Probl. Διὰ τί μᾶλλον ἐμεσᾶν ποιεῖ ὁ ὑδαρὴς οἶνος ἢ ὁ ἄκρατος. Pro quo alibi πωπᾶν.

C. Ἀνιμάω, ET Ἀπεμάω, ET Ἐξεμάω, Euomo, pro ἐμέω, sed addita significatione vehementia ex compos. Luc. ὅτι ναυτιάσας ἱκανῶς ἀπέμασα καὶ πολλὴν τὴν χολὴν ἐξέβαλον.

ΕΝ, (ET Ἐνὶ ac Εἰν apud poet.) Ac Od. λ, Ἡ ἔα ἐν μεγάροισι. Il. χ, Ἐστήκειν ἐν χερσὶν ἐμοῖσι. Odyss. τ, Κρήτη τις γαῖ' ἔστι μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ. Vtraque autem præpositionis forma vtitur in vno eodémque versu, Iliad. π, Ἐν γὸ χερσὶ τέλος πολέμου, ἐπέων δ' ἐνὶ βουλῇ. Apud eundem εἰν pro ἐν, Odyss. α, ἢ εἰν ἀλὶ λᾶαν καλύπτῃ. In soluta autem oratione ἐν duntaxat locũ habet. Thucydides 8, ὥστε ἐν αὐτῷ γράψαι ἐν τῇ χώρᾳ τῇ βασιλέως ἦ. Et paulo pòst, καὶ τὰ μὲν ἐν τῇ Χίῳ εἰς τοῦτο κατέστησαν τοῖς Ἀθηναίοις. Lucianus, τὰ ἐν τῇ γῇ καὶ τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ. Et ἐν χερσὶν ἔχειν, Habere in manibus: quod etiam dicitur Habere præ manibus. Quum autem dicunt ἐν ᾄδειν, vel ἐν διδασκάλου seu παιδοτρίβου, subaudiunt εἶναι. cum qua ellipsi vtuntur & præpositione εἰς, vt antea dictum fuit. reperiturque & apud Homerum talis vtriusque vsus. Ἐν interdum pro εἰς, id est pro In habente accusatiuum: vt Hesiodus Theogonia, Κάββαλ' ἐπ' ἠπείροιο μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ. Tale est quod ex Homero affertur, ἐν χεῖ ποιῶν pro εἰς χεῖρας. Sic autem & in quopiam Xenophontis loco legi ἐλθοι ἐν τὴν Ἑλλάδι (si mendo carent exemplaria) pro ἐλθοι εἰς τὴν Ἑλλάδα. Sic verò viciſſim poni εἰς pro ἐν antea docui. Ἐν pro Inter, (vt In apud Latinos) vt ἐν οἷς ἐῶ pro Inter quos erat. Alicubi etiã ἐν οἷς Apud quos, vel Coram quibus. Sic Plato Symposio, ἐν μισθοῦνται τοὺς Ἑλλιώνων πολίτας ἐπεισαγείσας. Significat autem Apud & in alio genere loquendi: vt ἐν ἑαυτῷ εἶναι. Luc. Apud se esse, Mentis compotem esse, vel Sui compotem esse. Huic opponitur ἔξω ἑαυτοῦ εἶναι. Ἐν πορφύρᾳ esse dicitur aliquis pro Purpura amictus. Tale est Act. Apostol. ι, ἀνὴρ ἐν ἐσθῆτι λαμπρᾷ, in albis vestibus. Sic autem Herodotus in Euterpe, ἐν τῇ δὴ ἐσθῆτι ταύτῃ κατεργασάμενος, αἰτήσαντα τὸν Ἀπόλλωνα, Vestem in qua hæc gesserat. Possumus autem dicere In qua veste, pro Qua veste indutus, vt dixit Ouidius, Siue erit in Tyrus, Tyrios laudabis amictus: & Suetonius In crepidis pro crepidato, & In caliga pro caligato. Est autem apud Lucianum præsertim frequens hic præpositionis ἐν vsus, si bene memini. Ἐν ἐμοί ἐστι, In me est, pro In potestate mea est. Demosthenes Pro corona ἐν γὸ τοῦ λέγειν τοῦτον τέλος ἐῶ, οὐκ ἐν ἐμοί. Huc pertinet quod ex Sophocle affertur, ἐν τοῖς ἐμοῖς pro Abs te pendemus. Sed Budæus ἐν ὑμῶν ἐστι apud Antiphontem vertit etiam Vestrum est, ἔργον ὑμῶν ἐστι. Ἐν ἐμοὶ θρασύς Sophocles pro Audax aduersum me. Ἐν interdum temporis significationem habet. vt ἐν ταῖς ἀσπίσι apud Thucydidem, pro οὔσῃσι περὶ τὰς ἀσπίδας schol. Sic ἐν τούτῳ fere pro Interea: Xenophon, καὶ ἐν τούτῳ ἐπὶ πολὺ χιὼν ἐπεπλήθουσα εἶπε. Dicitur & ἐν τούτοις. Sed & ἐν οἷς pro Quo tempore, affertur ex Platonis Epist. ἐν οἷς δὲ χρὴ ποιεῖν ἐμέ, Sic In bello, pro Tempore belli, interdum. Dicunt & ἐν δεῖν vel ποιεῖν ἡμέραις pro Spatio duorum dierum, vel Intra duos dies. Xenophon Pæd. 5, ἐν ἓξ ἢ ἑπτὰ ἡμέραις ἐλθών. Et quod Hippocrates dixit ἐν ἑπτὰ ἡμέρῃσι διαθήσεσθαι, interpr. Cels. Intra septimum diem. Ἐν alicubi quod Latinè Ex. vt ἐν οἴνου γλυκὺ διδόναι. in quo loquendi genere Plinius præpositione Ex vtitur. Ἐν φαρμάκου δίδοσθαι, Vice medicamenti est, Pro medicamento est, in vulgatis lexicis. Ἐν cum variis datiuis, locum aduerbii obtinet: vt ἐν δίκῃ pro Meritò, ἐνδίκως. Et ἐν καιρῷ, vel ἐν καλῷ, pro Opportunè, Cõmodè. ἐν τάχει pro Celeriter, vel primo quoque tempore. ἐν σμικρῷ ἔχειν, Serió. Horum autem & multorum similium exempla suis ponenda erunt locis. Ἐν cum datiuo, sequente verbo ὄντι, sæpe per verbum

actiuum redditur, vt ὀκνῶ φόβῳ εἰμὶ, In metu sum, Metuo. Sic ὀκνῶ δραμεῖν εἶναι apud Thucydidem & Platonem pro Posse. Sed sæpe etiam per verbum passiuum vel neutrum verti debet: vt ὀκνῶ αἰτίᾳ εἶναι, accusari: ὀκνῶ ὀργῇ εἶναι, Inuisum esse: ὀκνῶ ἡδονῇ εἶναι, Placere. Quorum itidem aliorúmque huiusmodi dicendi generum exempla quærenda suis locis, id est in ipsis nominibus, vt in φόβος, in αἰτία, in ὀργή, &c. Iungitur & aliis verbis, vt ὀκνῶ νῷ ἔχειν, Recordari, Ad verbum; Habere in mente. ¶ Et interdum superuacaneum est: vt ὀκνῶ βέλει πληγείς, Eurip. Telo percussus. Sic ὀκνῶ χαλκῷ χαίρων in Epigr. pro Lacte gaudens. A B

¶ Ἐν δὲ apud Poetas, necnon apud Herodotum, pro Inter alios, vel Inter alia autem: ἐν οἱ ἄλλα ἀγαθὰ μύρια, ὀκνῶ δὲ καὶ πεντηκοντήρη χρύσεον. Idem, καὶ ἄλλα πολλὰ ἐγένετο, ὀκνῶ δὲ καὶ Ἀλκαῖος.

Ἔνδον, Intus. Hom. Iliad. ζ, Ἕκτωρ δ' οὐκ ἔνδον ἐμιμνέμονα πύργῳ ἄκοιτιν. Hesiodus Ergois, Ὦ πέπον μὴ βίος ἔνδον ἐπηετανὸς κατακεῖται, Domi, Intra ædes. Sic Aristophanes, ἔνδον ὄζει. Et Lysias, καὶ ζώντων τῶν χρημάτων τὰ πολλὰ ἔνδον λῶ. Et Isæus, ἦσαν δὲ ἡμῖν ἔνδον ἐπαὶ μοῖ. Plutarchus, ἔνδον καταχρύπτων ἑαυτὸν, Xenophon Œconom. τὰ ἔνδον ἔργα & τὰ ἔξω inter se opposuit pro iis quæ domi & iis quæ foris aguntur. Item οἱ ἔνδον pro domesticis. ET Ἐνδοτέρω comparatiuum, Interius. VT Ἐνδοτάτω superlatiuum. q. d. Intimè, Maximè intus. VNDE Ἐνδότερος, Interior: ET Ἐνδότατος, Intimus, Penitissimus. Herodianus lib. 6, τὸ μὲ γῆς, τῆς ἐνδοτάτω Θρᾴκων, è quodam Thraciæ, & quidem intimæ, vico, Pol. interpr. C

Ἐνδοῖ vel Ἔνδοι, Intus, Syracus. lingua. Ex indice in Eustathium. D

Ἔνδοθι, Intus, ἔνδον. οἱ ἔνδοθι, domestici, Aristophanes Pluto. Et ἔνδοθι, Intra ipsum. Iliad. α, — σὺ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις. Sic Odyss. χ. AT Ἔνδοθεν q. d. De intus, Ab intus. Id est Ex interiori loco. Cum genitiuo ἔνδοθεν σίγης pro ἐκ τῆς σίγης, ex Sophocle. Interdū verò ἔνδοθεν pro ἔνδοθι, vt Od. η, Οὐδ' εἴ οἱ κραδίη γε σιδήρεον ἔνδοθεν ἦεν. Eundem enim τῆς ἔνδοθι vsum ex eodem modò protuli.

ἜΝΔΑΝΑ, Intestina, Homero. si quidem Eustathio aliisque nonnullis credere volumus, ἀπὸ τοῦ ἔνδον εἶναι τὴν ἰνάδα, vel ἀπὸ τοῦ ἔνδον διηθεῖσθαι: at si mihi creditur, ab ὄδον duntaxat, vt πᾶς ἔστ' ὀδμῆς ἀπόφασις: quod & in ἔντερα ab ἐντὸς, dico de πρᾶ.. ineptissimum iudicans quod scribit Etymologistes, videlicet ἀπὸ τοῦ ἐντὸς ῥεῖν. E

Ἔντος, Intus, Intra. Homerus Iliad. β, Οἵτε Ἑλλόπιον τε περάρροας ἐντὸς ἔπρᾰθον. Hesiodus, — τὴν δὲ δίκην πόλις ἐντὸς ἔρυκε. Et Thucydides, ἐντὸς ποιοῦμαι, Intus recipio, vel In medium recipio. Item cum articulo. vt τὰ ἐντὸς, Intestina. quæ & ἐντόσια. Thucydides autem dixit τὰ ἐντὸς ἐκρίνετο simpliciter pro In partibus internis seu interioribus: vel aduerbio solo ἔνδον, Intus. Sic εἰς τὰ ἐντὸς φέρεται, Se vertit intrò. Sæpe autem suus illi additur genitiuus: vt ἐντὸς ἄστεος, Apollonius. Et ἐντὸς βελῶν, Intra teli iactum: cui opponitur ἐκτὸς βελῶν. Alicubi pro Cis vel Citra, vt ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ, Cis fluuium. At verò οἱ ἐντὸς λόγων redditur nomine adiectiuo, Literati. Et πάντως ἐντὸς γλυκύδιος, artis compos, Budæus pag. 179 ex Plutarcho. Et ἐντὸς ἑαυτοῦ εἶναι, Compotem mentis esse, Intra se esse (non autem extra se, quod dicitur ἐκτὸς ἑαυτοῦ εἶναι.) Demosthenes τοὺς Φορμίωνα pag. 56. 58. Sic οὐδὲ ἐντὸς εἶναι τῆς λογισμοῦ, Plutarchus Alexandro. ¶ De tempore autem: vt Thucydides 4, ἐντὸς γὰρ εἴκοσιν ἡμερῶν ἦκε τοῖς ἄνδρας, Intra viginti dies. ἐντὸς πεντήκοντα ἐτῶν γεγονώς, Plato De legibus, Qui non excessit tricesimum ætatis annum. Nazianzenus, τὴν πεντέτιδα μίαν πως, ἢ μικρὸν ἐντὸς ταύτην ἢ ὑπὲρ ταύτην, vel paulo minus, vel paulo plus. ET Ἔντοθι pro eodem. vt δόμων ἔντοθι, Hesiodus Ergois, Intra ædes. (AT Ἐνδοθι pro eodem apud Homerum Iliad. χ, — ἄλλοι δ' ἔντοθε μίμνον) VNDE Ἐντόσια, τὰ, Intestina, Interanea, Interiora. Siue Exta, Viscera, tam de brutis, quàm de hominibus. Lucianus. (scribi verò ET Ἐνδόσια per δ, tradit autor Etymologici) ITEM Ἐντοσίδια pro eodem, Bud. E F

ἜΝΤΕΡΟΝ, Intestinum. Et pluraliter ἔντερα. apud Homerum aliquoties, vt δίχα δ' ἔντερα χαλκὸς ἔφυσε, Iliad. ρ. Et ἔντερα χερσὶν ἔχοντα, Iliad. υ. Aristophanes autem ludens ἔντερον pulici tribuit, ἔρασθαι εἶναι θοἰμάτιον τῆς ἐμπίδος φησί. At Homerus per ἰοῦσα μὲς ἔντερον εἶδος Odyss. φ, peculiariter intelligit χορδὴν, vt Eustathius tradit. ¶ Ἔντερα γῆς, seu γαίης, Dioscoridi & Athen. Intestina terræ, id est Terreni seu terrestres vermes: à quibusdam (quorum est Marcellus) Lumbrici. G

C. Διεντέρευμα, ατος, τὸ, Cōmentatio quædam περὶ τῶν ἐντέρου, aut Quæstio, seu Solutio: Aristophani Nubibus, à quo fictum puto verbum.

C. Ἐντεροκήλη, Intestini, seu intestinorū ramex, vel Hernia intestini, vt alii: Descensus intestini in alienū locum, vt quidam. Plinius enterocelen Latinè etiam dicit. Est autem Tumor scroti, delapso in id intestino. De hoc morbo cum alii scribunt, tum Celsus. ET Ἐντεροκηλικὸς, Qui hoc morbo laborat. Ramicosus, & Enterocelicus Plinio. AT verò Ἐντεροεπιπλοκήλη, Tumor scroti, intestino & omento in ipsum simul deuolutis. Gorr. ex Gal. de tum. præter nat.

C. Διεντερεία, ας, ἡ, Intestinorum tormina, Celso. Exulceratio est intestinorum, deiectiones ramentosas, cruentas & dolorificas inducens. HINC Διεντερικὸς adiectiuum. vt διεντερικὰ πάθη quæ Cicero viscerum morbos vocat. Item substantiuè διεντερικὸς, Dysentericus, Qui dysenteriâ laborat, id est torminibus intestinorum. QVI & Διέντερος dicitur à Nicandro. H

C. Ἐξεντερίζω, Exentero, Eximo intestina. Item Medullam eximo. vt ἐξεντερίζεται ἰλλίσορος, Dioscorides. Ex helleboro medulla eximitur. Q.d. Emedullatur helleborus. In vulgatis lexicis annotatur ex Galeno καρδάμωμον ἐξεντερισμένον, lib. 7 De compositione medicamentorum in confectione Pamphyli, itidem pro Emedullatum, ex Plinio. At Scribonium Largum & Marcellum Empiricum nasturtium inanimatum & cachry inanimatum (ita enim legi debere) vocare quod sit ἐξεντερισμένον, videlicet exinanitum: cui opponi animatum, id est integrum ac plenum. Sic & glycyrrhizam Galeno dici ἐξεντερισμένην, pro eo quod alibi (nimirum 2 De antidotis) dixit χωρὶς τῆς ἐντερώσης. Et Aetium lib. 12 cap. 47, καρδαμώμου χωρὶς τῆς ἐντερώσης, quod alibi Galenus καρδάμωμον κεκαθαρμένον dixisse videtur. I

C. Λειοτρεία, Læuitas intestinorum, Continua & æquabilis intestinorum superficies, cibos incoctos elabi sinens. Malè in v.l. & λυεντερία cum υ.

C. Μεσεντέριον, ου, τὸ, In medio intestinorum situm corpus membranosum, venæ portæ ramos connectens. Gaza (inquit Gorræus) μεσεντέριον passim apud Aristotelem, Lactes interpretatur. Id quod ab eo nimis licenter factum esse Hermolaus Barbarus scribit, Plinium sequutus, qui lactes appellauit molliora intestina quæ primùm ih homine & oue occurrant, per quæ cibus labitur. Sed Gazæ Budæus patrocinatur. siquidem lactes non tam intestina quàm pingue illud quod ea ambit significant. Nostrates in piscibus vocant *laittances*. Alio nomine μαδεσᾶον Græci appellant illud μεσεντέριον. J

¶ Ἐντερεών, Interna pars cuiuslibet rei, siue nucleus, siue ossiculum: alio nomine ἐντόδιον. Gorræus. Sic ἐντερεὼν σπάθου, & κολοκυνθίδος, & σησάμης, à Galeno dicitur, apud quem lib. 8 περὶ τροφῆς. Archigenes ἐντερεὼν φοίνικος vocat palmularum nucleum, πυρῆνα Dioscoridi dictum. Marcellus oliuæ medullam dixit. Dioscorides medullam etiam herbæ dipsaci vocat ἐντερεῶνα. ¶ Ἐντερεὼν VEL Ἐντερεωνὶς, ET Ἐντερώνια, Nauium intima pars, Hesychio. Suidas autem variè exponit, quem adi, simul & schol. Aristophanis eadem scribentem. At ἐντερεωνὶς apud Pollucem legitur. K

ἜΝΤΕΑ, τὰ, Arma. à nominatiuo singulari Ἔντος inusitato. Iliad. ε, Σπεῦσε γὰρ Ἡφαίστοιο παρὰ πρὸ ἔντεα καλά. Et Odyss. ψ, ἔντε' ἀρίστεια. Et datiuum ἔντεσιν alibi. ¶ At ἔντεα δαιτὸς eidem sunt vasa conuiualia. Odyss. ν, — ἀμφίπολοι δ' ἀνὰ κάλπιδας ἔντεα δαιτὸς. Prior est autē altera significatio si quidem sequamur Etymologistæ deducentem ab ἐντὸς. Sed Athenæus aliam deductionem affert, quem vide lib. 5, de Ἔντ. L

C. Ἐντεσιμίσωρ, ορος, ὁ, Armorum peritus, Bellicosus.
C. Ἐντεσιουργὸς, οῦ, ὁ, Armorum opifex.
Ἐντύω, VEL Ἐντύω, , Instruo, Apparo. Item passiuum Ἐντύομαι. Iliad. ι, — δίφρους δ' ἐντυνον ἰκάστῳ. Et ἅρμασιν ac δίφροις ἐστυμένοισιν apud eundem. Apollonius autem Argon. ι, ἐστὶ γὰρ ἐστυμένα νῆες, pro Quibus instruuntur naues. Ἐντύω apud eũdem (vt & in Epigr.) υ correpto. ITEM Ἐπιντύω, Soph. Idem, Ἤδη μ' ἐπ' αἰτῶς χεῖρ' ἐπιντύνει ἐμοί.

Ἔνθα, Hic. ex Od. ξ, ἔνθα δέ τ' αἰπόλια. Ibi, Illic. Interdũ & Vbi. Od. ξ, ὡς ὁ μὲν ἔνθ' ἀπάλωλε. Et ἔνθά π pro ἔνθα, Vbi, ex Il. β. Item ἔνθα cum αὐτόθι, ὃς τὸ Θεσσαλίδος, ex Od. ξ, Ἔνθα ἑὰν ἐπάειρε μέρος αὐτόθι. Apud Heliodum, ἔνθα in principijs duorum membrorum; Ἔνθά κε γυμνωθείη σαρκὸς ὑπὸ σαφεσταίοιο Ὀφθαλμῶν ἴδῃς, ἔνθ' αὐτὰρ ὀξέι χαλκῷ, vbi nudatum videris, ibi ferito. Dicitur & ἔνθα μὲν, ἔνθα δὲ pro Hìc, Illic: vel Alibi quidem; Alibi verò. vt Aristot. ἔνθα μὲν λευκὸς, ἔνθα δὲ μέλανα. Frequẽs est & ἔνθα καὶ ἔνθα, Hom. quod pro Vndique accipiunt aliqui, aliter nonnulli: vt habes apud Eustath. Affertur verò ex Plat. De leg. ἔνθα καὶ ἔνθα μεταπλήθρα pro Hoc vel illo modo commutata. ‖ Sed ἔνθα interdum & motus signif. habet: vt Il. β, Αἱ μὲν τ' ἔνθα ἄλις πεπτήασι, αἱ δέ π ἔνθα, aliæ huc, aliæ illuc. Sed ἔνθ' ἡ ἔνθα exponitur etiam ἔνθα, aliæ huc, aliæ illuc. Sed ἔνθ' ἡ ἔνθα exponitur etiam Hinc aut illinc, vt Il. β. ‖ Item ἔνθα (vt Latinè Ibi) pro Tum. Il. α, Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπιφήμιοι ἦσαν Ἀχαιοί, &c. Apud Greg. ἔνθα δὲ, Quo tempore, Quo facto, Bud.

Ἐνθάδε, Hic, Huc. Od. α, ἐνθάδε σῆμα ἔχει ἄλοχον, hìc. Odyss. ο, — ἐνθάδε δ' ἱκάνω, Huc venio. Annotatur autem & ἔνθα δὲ pro ἐνθάδε ex Homero: item ἐνθάδε αὖθι, vacante αὖθι. Vsus est autem huius aduerbij & in prosa: ET τῶ Ἐνθάδε quoque, Atticè. vt Aristoph. ἦλθε μὲν νὼν ἐνθάδε. Et ἐνθάδε δὲ, hìc autem, apud eundem. HINCE Ἐνθάδιος, q. d. Qui hinc est, Seu qui est de hoc loco. eo sensu quo dicitur Gall. Qui est d'ici. quod sonat ad verbũ, Qui hinc est. Vnde ab Hesychio exponitur ἐπιτόπιος.

Ἔνθεν, ET Ἐνθένδε, Hinc, Illinc. Demosth. 146, καὶ θάτερα μὲν ἐνθένδε δὲ ἔνθεν, vnus hinc, alter illinc. Et cum genitiuo pro Ab vna parte, Ab altera parte. Aristides, πᾶν ἔνθεν καὶ τῆς πόλεως, ὁρᾶτον τῷ τὰ δὲ ἔνθεν, ἤδη μαστιζόμενον. Ex Aristotele quoque ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς αἰκαίης, pro In spinæ latus vtrunque. Et ἐνθένδε πόλιν pro Hinc fere. vt Budæus interpretatur apud Platonem Symposio, ἐνθένδε πόλιν ἀρξόμενος.

ΕΝΤΑΥΘΑ, idẽ quod ἔνθα, Hic: sed vsitatius illud in prosa quàm hoc. Sed & pro Huc, vt ἔνθα. Plato Apol. ἐνταῦθα μὲν οὐκ ἦλθε. Isocr. ἐνταῦθα τέλειόν τι πρᾶγμα, Huc res tandem recidêrũt, vel Eò res euaserũt. Item pro Istuc. Plato in Epist. ἐμὲ δὲ ἀφικόμενον ἐνταῦθα. Sed & cum genitiuo sæpe: significáns vel In loco, vel Ad locum: vt apud Plat. De rep. lib. 1, ἐνταῦθα εἰ τῆς ἡλικίας, In hac es xtate. Et apud eũdem, ἐνταῦθα ἦλθον ἡλικίας, Qui ad hãc peruenerunt ætatem seu processerunt. Vel per aduerbium itidem, Qui huc ætatis processerunt. Dicitur & per nomen interdum, Qui hoc ætatis attigerunt. Demosth. cum genit. itidem, pag. 217, καὶ σὺ νῦν ἐνταῦθα ἦσθα τῆς ὕβρεως, nec tamen hactenus iniurius seu insolẽs fuit. q. d. (ad verbum) Non hìc insolentiæ constitit. id est in hoc insolentiæ loco seu gradu. Plutar. in Rom. ἐνταῦθα προῆλθεν ἰσχύος. ‖ Ἐνταῦθα pro Tum (sicut & ἔνθα) apud Thuc. Ita & Hic Lat.

Ἐνταυθοῖ, Hic. vt καὶ ἐνταυθοῖ μένωμεν, Plato. Et Aristophanes Nubibus, ἐνταυθοῖ μένωμεν. Sed & Pro Huc: vt idem in Pluto, ἴθι μ' ἐνταυθοῖ μετὰ σεαυτοῦ μολόντα, huc me accersetis. Sic Plato Apol. ἀνάγαγον ἐνταυθοῖ.

Ἐντεῦθεν, Hinc, ἔνθεν. Item Inde. vt τὸ ἐντεῦθεν αὖ καταδύσεται, Aristot. pro Quid hinc consequatur. Apud Demosthenem autem & pro Hinc significante Ex hoc tempore, seu Ex hac hora, Posthac. Qua tamen in significatione dicitur frequẽtius cum articulo Τοὐντεῦθεν. Quibus addit Budæus sumi & pro Hic, afferens ex Gregorio, τῇ ἐντεῦθεν εὐδαιμονίᾳ μεθ' ὧν τὸ δεδαιμονᾶν, id est (inquit) Præsentis vitæ prosperitate. Item, οἱ μὲν γὰρ τὰς ἐντεῦθεν βασάνους ὑφίστανται, &c. Sic (inquit) ἐκεῖ & ἐκεῦθεν alicubi pro eodem, sicut τῇδε & ἐντεῦθεν. ET Ἐντευθενί Aristophan. pro eodem.

Ἕνεκα, ET Εἵνεκα poeticè, Propter. Redditur sæpe & per ablatiuos Causa ac Gratia: quibus similem constructionem habet cum genitiuo. Iliad. α, Οὔτ' ἀρ' ἐγὼ Δαναῶν ὀπυιομένῃσι νέεσσιν οὔτ' ἄκαπνος, Ἀλλ' ἕνεκ' ἀρπυίης. Ibidem, Ὡς δὲ νῦν ἕνεκα σεῖο ἑκηβόλος ἄλγεα πέσχω, Propter hoc, Idcirco, Huius rei causa. Iliad. β, Καὶ γὰρ ἐγὼν Ἀχελῷον μαχησάμενος περ ἕνεκα κούρης, ob puellam. Rursus lib. α, — οὐδέ τ' ἐγώγε Λίσσομαι οὕνεκ' ἐμεῖο μάθῃσι, Propter me, vel Mei causa seu gratia. Aut etiam, Mea causa: Seu, In gratiam meam. Hic enim τὸ ἕνεκα comprehendere mihi videtur & τὸ χάριν, quod alioqui ab illo distinguit Eustathius. Vtrunque ὁπὸ τῶν Θεσσαλίου posuit Phocylides, quum dixit, — λυσσῆς χάριν εἵνεκα φρενῆς. Est autem in prosa quoque frequentissimo in vsu ἕνεκα. (nam εἵνεκα poeticum esse dixi) Demosthenes Philippicũ 1, Ἵνος οὖν εἵνεκα ταῦτα λέγω; Idem Pro corona, Ἵνα οὖν βούλεσθε, καὶ πάντες ἕνεκα πλὴν Ἑλλησπόντου καπήλου; Idem, ὡς ἐχθρὸν, οὐ φιλοτιμίας ἕνεκα. Æschines in Ctesiphontem, εἰς ἐξουλόμην αὖ πολλῶν ἕνεκα ζῆν, Ob multa, Multis de causis. ‖ Ἕνεκα τοῦ που, Propter hoc: interdum pro Ad vitandum hoc. vt Odyss. ε, Χερσὶδας τ' ὄβριμος χερὶ, βάτων ἕνεκ', Ad vitandos rubos, id est, Ad vitandas ruborum vellicationes. Sic ἕνεκα τῶν θηρίων, Aristoteles De animalibus lib. θ, pro Ne bestiæ subeant. ‖ De τὸ οὗ ἕνεκα apud Aristotelem, vide Budæum pag. 130. ‖ Ἕνεκα interdum subaudiri cum genitiuo, annotant scholiastæ Homeri: in illo tamen loco Iliad. α, quem primum citaui, Οὔτ' ἀρ' ἐγὼ Δαναῶν ὀπυιομένῃσι, &c. non dixerim subaudiendum esse, sed potius accipiendum ex sequentibus. Subauditur autem & in prosa interdum.

Ἕνεκα alicubi aliam interpretationem requirit. vt Xenophon Pædiæ 3, ἀλλ' ἔξεστιν ἡμῖν ἐκείνου ἕνεκα πρὸς τὸ ἡμέτερον συμφέρον πάντα ποιεῖσθαι, Sed quantum ad eum attinet, licebit nobis omnia è re nostra constituere. Arrianus lib. 6, ἐστὶ γὰρ ὑμῖν ἀπιέναι ὅπου βούλεσθε, ἐμοῦ γε ἕνεκα. Vide Budæum pag. 985. Addo tamen iis quæ ab illo dicuntur, videri mihi hunc posteriorem locum cæteróque ei similes, aliud etiam interpretationis genus admittere, (eundem tamen sensum habentis) veluti si interpretemur ita illum Arriani locum, Nec enim per me stat (vel stabit) quominus abeatis quocunque visum fuerit. Sed & hæc interpretatio aptissima esse videtur, Vobis enim quocunque volueritis abire per me licet.

Ἕνιτεν pro ἕνεκα. Demosth. Pro cor. τῆς ἰδίας ἕνιτεν ἔχθρας.

Οὕνεκα. ET Τοὔνεκα, ex οὗ ἕνεκα & τῷ ἕνεκα facta. Est autem Οὕνεκα, Quoniam, Quia. vt Iliad. α, ὀλίσθανε δὲ λαοὶ Οὕνεκα τὸν Χρύσην ἠτίμασε, Quia, vel Ideo quòd, &c. Et Odyss. ε, Οὕνεκα μ' οὐκὶ θρέψω. At Τοὕνεκα pro τῷ ἕνεκα (accipiendo τῷ pro τούτῳ) quapropter, Idcirco. Vel, Hanc ob rem, (seu Quam ob rem) Huius rei causa. vt Iliad. α, Τοὕνεκ' ἀρ' οὐλόμενον ἔθηκεν Ἑκάεργος ἄνακτι Χώσατο γὰρ, &c. Et lib. ι, αἴθε τοι αἰμυλίοις ἐπέεσσι πιθοίατο, οὐδ' ἀπίθησαν· Τοὕνεκα καί τε βροτοῖσι θεὸν ἐχθιστος ἀπαύστου, Ideóque. Vel, Ac idcirco, Atqui, Ac propterea. Hesiodus autem vtrique simul locum dedit; priorem τῷ Τοὕνεκα, posteriorem τῷ οὕνεκα, in Theogonia, vbi canit, Τοὕνεκα γὰρ βασιλῆες ἐχέφρονες, οὕνεκα λαοῖς Βλαπτομένοισι δίκην ἐπιμήτορα πρὸς τέρσεται εἴρυσθαι πυκινῶς. Id est, Ideo enim prudentia donantur reges, quia eorum officium est tueri populum cui fit iniuria. Hunc enim esse puto loci istius sensum: non ignorans alioqui, si πλεῦσα in coniunctiuum mutaretur, tunc οὕνεκα pro ἵνα sumptum iri. Affertur & Τοὔνεκα interrogatiuum, Τοὔνεκα ταῦτα; pro Quamobrem hæc? Quorsum hæc? ‖ Οὕνεκα tamen interdum & pro Τοὔνεκα ponitur, id est Τούτου ἕνεκα. vt Iliad. ι, Ἦ οἱ Ἀτρεΐδαι τε καὶ ἀρηΐφιλοι Ἀχαιοὶ Οὕνεκα τοῦ, inquit Eustathius. Potest tamen eodem sensu resolui & in οὗ ἕνεκα, accipiendo ad verbum pro Cuius rei Causa, Quam ob causam. ‖ Genitiuo autem iunxit οὕνεκα Aristophanes, dicens γεώμης οὕνεκα pro ἕνεκα. ‖ Sophocles pro οὕνεκα significante Quia, dixit Οὐδ' οὕνεκα, in Aiace, — ἐπεὶ δέμνια Οὐδ' οὕνεκ' ἄτη σοὶ καταζύχθη κακῇ.

Οὕνικα. ET Τοὔνικα inueniuntur etiam pro οὕνεκα &

ζωϊκα, sicut ἴτιμον pro ἔντιμον.

Ε'ΝΝΕΑ, Nouem. Vt ἐννέα κήρυκες, Il.β. Et Odyss.λ, de Tityo, — ὁ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα. Pro quibus Virgil. Æneid.6, — per tota nouem cui iugera corpus Porrigitur. Plut. in Quæst. Rom. ἢ ὅτι τῷ ἀρὶ θυμῶν ἀπόντων τὰ μὲ ἐννέα, τοῦτο πρὸς ὀκτὼ παρέλκουσιν.

C. Ἐννεακαιδέκατος, Nonusdecimus. AT Ἐννεακαιδεκαταῖος, Decimonono die proueniens, in v.l.

C. Ἐννέα cum aliis nominibus quàm numeralibus: vt ἐννεάζωμος, Hom. item ἐννεασπὶς & ἐννεάπηχυς, Hesiod. vide in Βοῦς & in Ἔτος. sed ab hoc ἐννεάπηχυς deducitur & ἐννεάπηχυς, inueniturque & ἐννεπήχεις pro eodem. ET Ἐννήμαρ ex ἐννέα & ἦμαρ, pro Per nouem dies, Il.α.

Ἔννατος ET Ἔνατος, Nonus. Ab Homero vnico ν scribitur, Il.β, Ὀκτὼ ἀπὸ μήτηρ ἐννάτη λῶ ἠπὶ πίνει πίνω. Sic ab Hesiodo, — ὀίδοάτη τ' ἐννάτη τε. Fuerunt autem qui veriorem putauerint hanc scripturam cum vnico ν, sicut à πάππαρα, quod habet duplex τ, dicitur πάταρτος vnico τ. Sed & nonnulli ἔνατος quasi νέατος dici putarunt, id est ἔσχατος, vltimus: vtpote qui sit decimus vna monade exceptà: ὡς οἷα τῶν μονάδα δέκατος ὤν, inquit Eust. Quod ego etymum minimè probo, quum ipsi primitiuo ἐννέα (ad quod nobis respiciendum est) conuenire non possit. hoc tamē affirmo, me, dum scripta olim exemplaria cum typographicis conferrē, vtplurimùm ἔνατος vnico ν apud ipsos etiam solutæ orationis scriptores reperisse. ¶ Τὰ ἔνατα vel τὰ ἔνατα, vnico ν, Nouendiale sacrum. Inferiæ. Bud. ex Isæo 66, vbi vnico ν scribitur: & ex Æschine 84, vbi cum νν habetur. Apud Poll. tamen 328 legitur ἔνατα, vbi & πείνα eadem forma dicitur. HINC Ἐνατᾶος seu Ἐνατᾶος. q.d. Nonanus, Cui transacti sunt nouem dies. Thuc. ἐφθείροντο οἱ πλείους ἐνατᾶοι ἢ ἑβδομαῖοι. Et ἐνατᾶος πυρετός, Gal. Cuius iam est dies nonus.

Ἔνατος, Hom. idem quod ἔνατος, Iliad.β, Ἡμῖν δ' ἔνατός ἐστι κασιγνήτων ἐνιαυτὸς Ἐνθάδε μιμνόντεσσι. SIC Ἐνάς pro ἐννάς, Nonarius numerus. (vt à Δέκα dicitur δεκάς, denarius nūmerus) Hesiodo autem ἐνάς Nona mensis dies: VT Τετράς, Tertia nona, Tetzi & aliis ἡ κδ. ET Ἐνάκις (itidem pro ἐννάκις) Nouies.

Ἐννάς, Nonarius numerus, in quibusdam lex. ET Ἐνατιαῖος, item pro Nonarius. ET Ἐνατάκις, Nouies. VNDE Ἐνατακισχίλιοι, (VEL Ἐνακισχίλιοι, vt quidam habent, tanquam ab ἐννάς) Nouies mille, Nouem millia. ET Ἐνακόσχιλοι apud Hom. pro eodem, Il.ε.

¶ Ἐνηκοστία, Nonaginta. ET Ἐνηκοστός, Nonagesimus. ITEM Ἐνακόσιοι, Nongenti.

Ε'ΝΟΣΩ, F. ὄσω, Quatio, Concutio, Cōmoueo, Agito. Quod thema ponūt grammatici ab eo deducentes quæ sequuntur, exemplum tamē vsus eius nullum afferentes. Hesychius autem habet & ἐνοσίδω, quod exponit ὀπτιλλάζειν. ET Ἔνοσις idē explicat κίνησις, Motio, Agitatio. Scribo autem ἐνοσίδω & ἔνοσις vnico ν, non gemino, vt apud eum: quòd librarii errori id imputē: q & ἐνοσίχθων ibidem scripsit, quū alioqui ἐνοσίχθων passim reperiamus, & hanc scripturam metri ratio flagitet. Sed & quod ad ἔνοσις attinet, sic habetur in isto Hesiodi loco, in Theog. — ἔνοσις δ' ἀσβέστης ὀρώρει. Et in isto quoque ibidem, — ἔνοσις δ' ἴκανε βαρεῖα Ταρτάροιο ἰφύτητα. Fateor tamen, in ἐνοσίγαιος inueniri geminatum ν, sed ita vt alterum pro ascititio habeatur, ad fulciendum metrum.

C. Ἐνοσίγαιος, Quatiens terram, Concussor terræ. Neptuni epithetum, ὅτι τὸ ἐνόσιν τὴν γῆν, idque (secundū quosdam) ob terræ motum qui fieri existimatur ab aquis. Il.ν, Ἀλλὰ Ποσειδάων γαιήοχος ἐνοσίγαιον. Interdum verò nō præfixo nomine proprio, vt Il.ϑ, — ἐνοσίγαι' ὑρυδρυεῖς. Hesiod. — καὶ ταύριος ἐνοσίγαιος. De geminatione autem literæ ν hac in voce, modò dictum fuit.

C. Ἐνοσίχθων, idem, ὅτι τὸ ἐνόσιν τὴν χθόνα. Odyss.γ, Ταύροις πεμπάλαται ἐνοσίχθονι κυανοχαίτῃ. SED & Σεισίχθων AC Γαιήοχος eodem sensu idem Neptunus cognominatus fuit.

C. Ἐνοσίφυλλος ET Εἰνοσίφυλλος, (atque hoc potius quàm illud) Quatiens seu agitans frondes, ventovidelicet flāte, Seu In quo frondes agitantur. De mōte dicitur ab Homero, Il.β, — ᾧ Νήριτον εἰνοσίφυλλον. Ex consequente autē intelligi putatur, vel Frondosas arbores habēs, vel Vēto expositus, vtpote celsus.

Ἑ'ΞΗΣ, Deinceps, Ordine, Serie perpetua. Interdum & Gradatim. Thucydides in præf. lib.ι, μάχας πολλὰς δὲ ἐξῆς, ὡς ἕκαστα ἐγένετο καὶ ὅτε καὶ χειμῶνα. Nonnūquam ὁ ἐξῆς, Qui ordine sequitur, Qui ordine proximus est. Sed exponitur & simpliciter, Sequēs, Proximus. Sic in v.l. ex Plut. τῷ ἐξῆς ἔτει, Sequente anno: & τῇ ἐξῆς, (sub. ἡμέρᾳ) ex cap. 25 Act. Apost. Die sequenti. Ex Plat. autē De leg. τὸν ἐξῆς τόπον, proximum quenque locum. Ibidē τὸ ἐξῆς τοῦ ὁδοῦ pro τὸ ἐξῆς ὁδὸς ex Naz. Quod sequitur viæ, Quod reliquum est viæ. Et in signif. temporis, τριῶν ἡμερῶν ἐξῆς, Tres perpetuos dies.

Ἐξῆς, cum genit. vt ἐξῆς τῆς Πλάτωνος ἱερᾶς, ἐν λαμβάνειν ex Aristoph. Proximum à Plutone locum. Aristot. De mūdo, ἡ δὲ σύμπασα τῆς ὑγροῦ φύσις ἐξῆς αἰ ἐπὶ τῆς ἀερίου μᾶλλον φύσιος, Proxima sit, vel Finitima sit aëriæ naturæ. Et cum datiuo: ibidem ὁ ἐξῆς πνέων τῷ Ἀργέστῃ, Qui ab argeste deinceps spirat. Philo De mundo, ὁ μὲν ἐξῆς τῇ καικίᾳ, καλεῖται βορέας. Qui proximè sequitur cæcian.

AT Ἑξείης Hom. cæterique poetæ dicunt (pleonasmo diphthongi ει) pro Ordine. Iliad.ψ. Ἑξείης δ' ἵσταντο.

C. Ἐφεξῆς idem quod ἐξῆς. lungiturq; itidem genitiuo interdum, vel datiuo. ἐφεξῆς δ' αὐτῷ, Gal. Et ἐφεξῆς τοῖς εἰρημένοις, Aristot. A Budæo ἐφεξῆς exponitur Deinceps, ità Consequenter.

Ε'ΟΡΤΗ, ἡ, ἡ, Festum, Festus dies, Solennis dies. Itē Celebritas, hoc est Dies celebris, Bud. ex Quintil. Od.φ, Νῦν μὲν δὴ κατ' δῆμον ἑορτὴ δῖον θεῖο Ἀγυιεύ. At lib.υ, ἑορτὴ nō addito genitiuo. — ἐπεὶ καὶ πᾶσιν ἑορτή. Thucydides ι, νομίσας ἑορτήν τε τῷ Διὶ μεγίστην εἶναι. Idem ι, τῇ θεῷ ἑορτὴν δημοτελῆ ποιοῦσι. Plut. in Rom. quæst. Ποσειδῶνι μὲν ἄγουσιν ἱππίῳ τινὶ ἑορτήν. Apud eundem ἡ τῶν μυστηρίων ἑορτή, in Alex. Sic ἡ τῶν παναθηναίων καὶ ἡ τῶν διονυσίων ἑορτή, Dem. Phil.ι. ¶ Ἑορτή, interdum simpliciter Feriæ, vt quū dicit Theocritus pigris semper esse ἑορτάν. (sed ἑορτὰ ille habet Doricè) Quò pertinet iste Thucydidis locus lib.ι. ἐν μέσῃ ἑορτῇ ἄλλο πόλεμον ἄρχεσθαι οὐ τὸ εἰκὸς ἐφάνη. Sic à Plut. ἐπιτηδεῖοι σφάξεις & ἑορταὶ opponuntur. Non dubito autem quin posterior sit hæc signif. & orta ex feriis quæ diè festum cōsequebantur. vnde Eustath. in illum locum Od.ρ, ἑορτὴ δῖον θεῖο Ἀγυιεύ· ἡ δὲ κατὰ τὴν ἕκτην πταίουσα ἑορτὴ ἄλλοι &c. annotat, ὡς τῆς ἑορτῆς ἀρχὴν ἐσομένης ἑβδόμης. Voluerunt autem deriuari ἑορτὴ ab ἐρῶ, quia omnes αὐτῆς ἐρῶσι: at verò alii (vt habet index in Eustathiū) ἀπὸ τοῦ δι' αὐτῆς ἰέναι (id est ἀγάλλεσθαι) ἔρωσθαι τοῖς ἀνθρώποις. ET Ὀρτή, Ionicè, eadem signif. ITEM Ἔροπες, Æolicè per metathesin, vt ibidem habetur.

Ἑόρτιος, ου, ὁ & ἡ, Ad festem pertinēs, Solennis, ἑόρτιον δῶρον, Solenne donum, ex Naz.

C. Ἀνέορτος, Non festus. vt αἰ ἑορτὴ ἡμέρα. Et ἀνέορτος σιδαρεὺς θεῶν ex Naz. pro Festi celebritatem non habens. Bud. ex eodem, ἐν δεῖ πᾶσαν ἑορτὴν αὐτὸν εἶναι καὶ μετὰ χαρᾶς κατηφείας, Vbi interpr. Diem non celebratum, vel Non hilariter transactum.

C. Μετέορτος ἡμέρα, Dies sequens festum. Bud.

C. Προτέορτος, ου, ὁ & ἡ. Festum præcedens. vt προτέορτος καθαρσις & προτέορτος ἀφροσύνη, Naz.

Ἑορτάω, Festum celebro. Plut. νήφοντας ἑορτάζειν, ἀλλὰ μὴ μεθύοντας. Apud eundem cum accus. τὴν τῶ Μαραθῶνι νίκην ἑορτάζει. HINC Ἑορτάσιμος ἡμέρα, Dies quo feriæ solennes celebrantur, seu celebrari debent. Item τὰ ἑορτάσιμα, Res ad festum instructæ, in v.l. ET Ἑορταστικός, Ad festi celebrationem pertinens; Solēnis, ex Plat. ITEM comp. Διεορτάζω, pro ἑορτάζω: ET Συνεορτάζω. Vnà festum celebro. VNDE Συνεορτάστης, Qui festum vnà celebrat, ex Plat.

Ε'ΠΕΙ, Postquam, Ex quo. Od.α, in principio, — ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσεν. id est ἀφ' οὗ, inquit Eustathius. Ex quo tempore Troiam euertit. Pro quibus Flaccus, Captæ post tempora Troiæ. (Ferri verò & hic potest aduerb. Postquam.) Et Odyss.π, οὔ σέ γ' ἔολπα Ὀδυσῆα ἰφάμλιον ἐπεὶ οἶκον ἱκέσθαι Πύλονδε. Et cū al, pro Póstquam, Quum, (vt ἐπειδὴ αὖ.) Il.ζ, ἐπεὶ αὖ σύγε πάτμον ὀπίσσω. Sic Iliad.ι, — ἐπεὶ οὐ μάλα πω χαδὸν ἦλθε.

ſoluta oratione,vt Athen.ἐπεὶ τῆς αὐτὰν ἤρετο. Plut.ἐπεὶ ὃ A οὔφη πλεῖόν ἐ σύλες. Interdum cum πάχεα & cum ἦτορ, de quo vſu dicetur paulo pòſt in Ἐπειγόν. Et cùm infinit.ex Herodoto, ἐπεὶ ὃ πρίας ἐδιδάξαμεν ἐς Ἕλληνας. SED Ἐπεὶ ſæpe dicitur pro illo ἐπειδή. Dioſc. ἐπὰν πίν, ἀποθνήσκει, poſtquam biberit, moritur. Aphrod.ἐπὰν ἡ δυσὶς αὐτῶν χθῆ. DICITVR etiam Ἐπὶ οἰῶ, vacante οἰῶ.vt Ill.ϛ, Αἶψ' ἐπὶ οἰῶ ὕκαμεν &c. ET Ἐπειδὴ vacante itidem δὴ, ſed iuncto per compoſ.vt Iliad.α,— ἐπειδὴ ϖρῶτα θεμιὼ τε ἔρεξαν τε κέλονται. In proſa autem iungitur & aliis aduerbiis:vt Xen.Hell.3,ἐπειδὴ ἀλίως ἔδοξε. Et alibi,ἐπειδὴ πάχεα,quo vtitur & Demoſth. At Latini non dicunt ad verbum Poſtquam citò, nec Quũ citò, aut Quum citiſſimè,ſed Quum primùm, aut certè Simulatque. Sciendum eſt porro & ἐπὶ per ſe eundẽ vſum interdum præſtare.dicitur enim à Xen.ἐπὶ πάχεα ἐπέλασον: ab Ariſtot.Polit.13,ἐπὶ ϖᾶσιν. Sed iũgunt & infinitiuo,dicentes ἐπειδὴ αἰσθέσθαι pro ἐπειδὴ ἤκουσι.Cuius cõſtruct.exẽpla vide apud B.p.1044. Nõnũquã verò particulã ἄν addunt: VNDE eſt Ἐπειδάν, pro ἐπειδὴ ἄν. (vt ſuprà ἐπὰν pro ἐπὶ ἄν) habet autem eandẽ ſignif.ſed coniunctiuo iungi ſolet. Demoſth.ἐπειδὰν ὁ Σόλων τοῖς νόμοις φυλάττειν χρῇ, Poſtquam poſueritis, vel Quum poſueritis. Dicitur tamen ἐπειδὰν ἴδωσι & pro Quum vidiſſent:de quo vſu lege Budæum pag.946. INTERDVM & Ἐπεὶ, ITEM, Ἐπὶ pro Poſtquam. quorum vtrunque non infrequens Pauſaniæ.Et ἐπὶ τὸ πάχεα,pro ἐπὶ τὸ πάχεα.in v.l.

Ἐπεί, Quandoquidem, Quoniam. Aut etiam Poſtquam, hic quoque:nam & ipſum alicubi hanc quoque ſignificationem habere comperitur. Itidem verò & Gall. D Puiſque vtrunque declarat: ita tamen vt pro Poſtquam temporis aduerbio ferè præfigatur particula de,& dicatur Depuiſque. Hom.Iliad.β, — ἐπεὶ μὲν ἄχος κραδίλν καὶ θυμὸν ἴκανεν. Idem Odyſſ.υ,v.156, Ἀλλὰ μάλ' ἦεν νέοιτο· ἐπεὶ καὶ πᾶσιν ἐοικέ.Idem alibi,— ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικε. Plato in Apol.ἐπεὶ καὶ ϖόθεν χρὴ δεῦρο καλὸν τὸ). Idem De rep.1, πολὺ γὰρ ἀμείνων ἄρα ὁ τοῦ δικαίου βίος, ὡς λέγουσιν, ἐπεὶ ἔμοιγε οὐ δοκεῖ οὕτως. Sed & cũ infinitiuo ex Xenophonte annotat Bud.ita ſcribente,ἐπαύμαζε ὃ εἰ μὴ φανερὸν αὐτοῖς ὂν ὃ μὴ ταῦτα ἃ δύνανται ὄντα αὐτῶν οὐκ εἰδέναι. ἐπεὶ E καὶ ὃς μάγιστον ϖροτιμῶντας ὅτι ταῦτα τῶν τούτων λέγει, ἃ ταυτὰ δοξάζειν ἀνήκοις. Sed ego minimè cum Budæo crediderim ἐπεὶ ad hunc infinitiuũ immediatè ferri, ſed ad verbũ indicatiui modi ſubauditũ. ‖Ἐπεί pro Alioqui, vel Sin minus.itẽ Quod niſi ita eſſet:vt exemplis aliquot abundè docet idem p.991 & 993.

-Ε'ΠΕΙ'ΓΩ, Fut.ξω, Vrgeo, Impello. Odyſſ.λ, κατὰ πλεῖπεμψε ἡμεῖς Ἀχαιῶν καὶ ἄταφον, ἐπεὶ πάντας ἄλλους ἔφεπεν. Od.τ,Πτωχοῦ δ' αἰὲν ἐμὲ δῆμον.αἰσχαίνῃ δ' ἐπείγει.Herodian.lib.2,ἐμὲ καλοῦσι Ῥωμαῖοι, ἢ σφᾶς χρὴ βοηθεῖν ἐπείγεσθαι ὁρίζει χρέος ϖατρίδι. Et ſine infinitiuo apud eũdem Herodian.lib.1,ἀναγκαίως ἔχειν ἔφη μᾶλλον ἐπείγεται.Idemlib.4,ἔτι ἐπέγει εἶναι, δηλῶσαι,ſiquid magis vrgens,maioris momenti. ‖Ἐπείγει dicitur etiam qui fugientem vrget & perſequitur,qui fugientis ceruicibus incumbit.Il.κ, de duobus canibus in venationibus exercitatis, Ἢ ῥιμφὶ νὺ λαγωὸν ἐπείγετον ἠμὲν ἰοῦσι ἀμφὶς ἀεὶ Χάραν ἀν' ὑλήεντα· ὁ δ' ἀσθμῇσι μεμηκώς. ‖Itẽ Feſtino, Propero, Maturo. Idem Herodian.lib.4, τὴν ὁδοιπορίαν ἐπὶ μᾶλλον ἤπειγον. Iter properare dicit Tacitus: C Feſtinare fugam & Maturare fugã Virg. Idẽ Herod.lib.3, τὸ θάνατον ἐπείξαι.τὴν χάρωτος. Propẽrare mortem eo ſignificatu dicit Tacitus. Legitur apud eundem Herodian.lib.5,μηχανὰς ἀπὸ τῶν ἐχόντων ἤπειγον. quo ſenſu Horat.dicit Eſſeda feſtinant. Volunt autem huic ἐπείγω ἀντιδιαστέλλειν τὸ οἴχῃ,vt ἐπείγῃ ſit οἴχῃ πρὸ οἴκου ἰδίου εἰς ἔργον.

Ἐπείγομαι, Vrgeor, Impellor. Od.ν,de naui,Σπεύδομένην ϖόντον ἐπείγετο χάρι ἰρεπίων.Od.ο,itidem de naui,— ἡ δ' ὑπερὲς ἐπίδρομος ἐπείγεται ὄμβρῳ Διὸς οὔρῳ.Il.λ,- θάμνοις ϖερθόρες πίπτουσιν ἐπειγόμενοι τυρὸς ὀρμῇ. Dicitur etiam ἐπείγεσθαι ἕδρᾳ, Il.ν. Herodian.lib.4,ἐπειγόμενος ὑπὸ τῆς χρείας, Quum vrgeretur deſidendi neceſſitate. ‖Item Feſtino, Propero, Feſtino gradu contendo. Il.ζ,Ἀλλά σ' ὄρνυμι ϖᾶσιν ἐπειγέμεν ἠδὲ καὶ αὐτός, Feſtinet autem etiam ipſe. Herodot.ἢν μὲν ἐπειγῇς ναυμαχίην ϖοιεύμενος, Si pugnam naualem committere non feſtines, Si pugnam naualem non properes aut matures. Thucyd.lib.3,ταῖς τῆς ἢ ταύτῃ ϖλοῖα ϖαρὰ ϖόντον ἐπειγόμενος, feſtinãte, de naui.niſi paſſiuè intelligere malis, Feſtinis ſeu citis remis impulſa. Eodem lib.ἐπὶ δὲ τῇ) ἐπειγόμενοι ὅτι τάχιστα ἔσεσθαι, ſi properaſſent.Et l.1,καὶ ϖῃ ϖνεύσαντας [χρὴ] ἀσφαλείας ἐπειχθῆναι,& quo fretis vel ſubnixis nobis properandum. Herod.lib.6,εἰς ϖὲ ἑωῦτὸν μάλα ἐπείγετο. Dicitur quoque ἐπείγομαι ϖρός τινα, & ὅτι τινα, Feſtino & propero eam rem, ſeu ſedulò incumbo. Et ἐπείγομαι τῷ ϖοδὶ, Accelero & feſtino gradu contendo. Aliquando additur infinitiuus vel genit. eius rei quæ(ſeu ad quam) properatur.Il.6,— ἐπειγόμεθα οἴκαδε νέεσθαι. Odyſſ.α, Ἀλλά γε καὶ ὀτίμαινον, ἐπειγόμενός ϖερ ὁδοῖο.Il.τ,— αἶψα Ἀχιλλεὺς Μυρμιδόνας αὐτῶν ϖερ ἐπειγόμενός ϖερ ἕπεσθαι.In quibus genitiuis Euſt.ſubintelligit ὅτι. Apud eundẽ Hom.Iliad. ϕ, dicitur ἐπειγόμενοι ϖερὶ νίκης, feſtino & citato curſu de victoria contendentes. In illo autem Il.β, Ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐπειγόμενος συνέπηξε, ϖύκα δὲ μᾶλα μάλα ϖυκινὰ ϖῆξεν ἑῇσι, vel intelligitur coaguli quaſi rei animatæ feſtinatio, vel (legendo ἐπειγόμενον, vt quidam antiqui) ipſius lactis coactio: vt ἐπείγεσθαι τὸ γάλα dicatur pro cogi & in caſeum comprimi ὑπὸ τῆ κνησπίης. ‖Ἐπείγομαι ſignif.actiua, pro ἐπείγω, Vrgeo, Incumbo. Il.ε,Ἀνδρῶν λικμώντων, ὅτε τε ξανθὴ Δημήτηρ Κρίνῃ, ἐπειγομένων αἰήμων, καρπόν τε καὶ ἄχνας, id eſt ἐπειγόντων καὶ σωιχῶς καὶ μετὰ βίας ϖνόντων, vt ſcholiorum breuium autor exponit.ſuprà autẽ paſſ.ſignif.de naui dixit ἐπειγομένῃ Διὸς οὔρῳ. ‖Item Feſtino, Propero, Maturo. Thucyd.lib.8, ἐπειγομένων αὐτῶν τὸν ϖλοῦν, Quum nauigationem properarent ſeu maturarent.Idẽ l.6,Ἐν καὶ αὐτοῖς ἀξιοπίχιον ἐπειγόμενοι.

Ἐπειγμὸς, ῦ, ὁ, Studium, Aſſidua, velut properãtis, rei alicuius maturatio.ἀπὸ τοῦ Ἐπείγω, Etymol.

Ἐπειγὼς, ῦς, ὁ, Qui ſummo ſtudio rem aliquã properat & vrget.Eſt nomen proprium apud Homerum ab hoc ἐπείγω, vt à ἀπέρχομαι ἀπερχεύς.

Ἔπειξις, ιως, ἡ, Feſtinatio, Properatio. Herodianus lib.8, ἐδεισπράσσοντες μετὰ ϖάσης ἐπείξεως, omni ſtudio iter properantes.

Ἐπείκτης, ου, ὁ, Inſtigator, Inhortator, Qui ad rem aliquam properandam alium ſolicitat & inhortatur, Quia & ipſe feſtinat & alium ſedulò vrget.ὁ καπαπείγων, vt ſuid.illud Piſidis exponit, ὅπως ὑφίξῃ τοῖς ἐπείκταις ἀγγέλοις τοῖς συλλογισμοῖς τὴν χεῖρα καὶ τὸ ϖέκαν. ‖Ἐπείκτης eidem Suidæ dicitur etiam ὁ Ἡφαίστιος ἀπαγγέλων.

C.ΚΑΤΕΠΕΙΓΩ, Vrgeo, Adurgeo.Il.ϕ, Achilles quum eos qui curſu certarant, præmiis affeciſſet, dicit Neſtori dare ſe ei phialam, etiamſi non cucurrerit, quoniam χαλεπὸν κῦδος ἐπείγει, id eſt ſenectus eum vrgeat & premat, ſeu ei incumbat. Demoſth.contra Apatur.οἱ ὀφείλοντες καπεπείγουσιν αὐτὸν ἀδικοῦντες, creditores hominem iniquè vrgebãt. Polyb. ὅπερ τὰ τῆς ἀφειδίας καπεπείγει, quũ neceſſitas & inopia vrget, B.interpr. Thucyd.lib.1, ξύμπασαι ϖανσὶ δῆμοι καὶ ξυμμαχίαι αἱ ἀφ' ἑκάσης ἐς τὴν Πειραιᾶ καὶ, οἷς αὐτοῖς καπεπείγει ἡ Ποτίδαια καὶ ὁ Ἀγησίλ, quòd Potidæa eos vrgebat & maturare cogebat, Eis inſtabat. Iſocr.ὧν καπεπείγει, Si res vrgeat. Vnde in particip.τὰ καπεπείγοντα, negotium vrgens. Luc.πάλαιόν σοι κομίζω, ὅπως ἔχεις ϖρὸς τὰ καπεπείγοντα χρᾶσθαι. Iſocr.τὰ μάλιϛα καπεπείγοντα, primo quoque tempore agenda. Et apud Plutar.Pericle, τὰ καπεπείγοντα ἔργα. Iſocrates verò in Pan. dixit, ὅτι οὐ ϖάνυ ϖερὶ τούτου μὲ τοῦ χρόνου ϖροσχρὴν εἰπεῖν, ῥᾴδιον δὲ τῶν οὐ καπεπειγόντων, pro Quæ dicere neceſſe non eſt, Quæ vt dicantur non opus eſt. ad verbum, Quæ vt dicãtur nõ vrgent. ‖Καπείγω exponitur etiã Inſtigo, Incito, Stimulo. Plato, ἡ φιλοτιμία καπεπείγει αὐτὸν, Honoris eum amor ſtimulabat. ‖Καπείγω, Feſtino, Propero, Maturo, Accelero.vt ἐπείγω. Plut.καπείγει ἡ μάχη. ‖Καπειγόμαι, Feſtino, Propero, neutr. Greg. καπειγόμενοι ἀλλήλων, Certatim feſtinantes, Inuicem ſe trudentes ob feſtinationem.Bud.interpr. ‖Item Studioſus ſum. Bud.ex Polyb.5, βουλόμεθα οὖν ϖερὶ καὶ λίαν αὐτὴν τὴν ἵππον κατάδηλοι ἔσεσθαι καὶ σαφεῖς. ἔστιν γὰρ ὁ τῶν βασιλέως καπειγόμενος.

Ε Π Ι, præpoſ.quæ prout huic vel illi caſui iũgitur, hanc vel illam ſignific.habet. Ἐπὶ CVM GENIT.Super. Hom.Od.τ,v.94. Εὐμαιόμην φίρε δὴ ἄφορον καὶ κῦας ἐπ' αὐτῶ.Idem ξ,— ἐπ' αἰγείου κεφαλῆ χεῖτο.Ariſtoph.Pluto,πᾶς χύτρας ὀπὶ τῆς κεφαλῆς φέρει. Idem,ὀπὶ ξύλου καθῆσθαι.i. ὀπὶ ξύλου καθήμενος. vt ὀπὶ χοίνικος μὴ καθῆσθαι,Plut.Super chœnice non ſedendum,vel Chœnici non inſidendum.Et ὀπὶ πλίνθων καθήμενοι, Pæd.4. At ὀπὶ κόρρης παίειν, Gall.quidem eſt *Frapper ſur la ioue*, (quod *ſur* eſt Lat.ſuper)dicitur tamẽ Lat.Cædere in maxillam. Interdum verò ὡς ὀπὶ cum genit.id ſignificat quod Gallis, *ſuperintendent*, Lat.autem Præfectus. vt Act.Apoſt.cap.8,ὃς ἦν ὀπὶ πάσης τῆς γάζης αὐτῆς,qui præerat vniuerſæ illius gazæ, id eſt vniuerſis illius theſauris. Sic Gall.*Superintendent des affaires*. Curtium autem præpoſ.Super ita vſum eſſe docet Bud.p.489. Idem p.præc.ὀπὶ πᾶσι ἀποῤῥήτων interpret.A ſecretis:& οἱ ὀπὶ πᾶσι ὀπιστολῶν,Ab epiſtolis.(ſicut etiam dicitur A cyathis,ὁ ὠνὸς τῆς κύλικι) affertur & ex Polybio in v.lex.Ἀστόμαχος ὁ ὀπὶ πᾶσι τελωνῶν, Μιχαηλίας ὁ ὀπὶ τῶ γραμματείου. Et Ἀλέξανδρος ὁ ὀπὶ τῆς ἀναγκαίας.(vbi ὀπὶ ſignificare officium annotatur.)Huiuſmodi eſt & ὀπὶ πᾶσι φοινικῶν καθεστῶς. Lucianus autem vſus eſt hac conſtruct.in eadem ſignif.cum verbo πάλλειν: vbi dicit Iupiter Ganymedi,ὀπὶ τῶ γάνυμαρος πάλλει:quod Bud.vertit Eris à cyathis. Talẽ eſſe vſum huius præpoſitionis exiſtimo & apud Demoſth.vbi dicit διαφθείρειν τοὺς ὀπὶ πᾶσι στρατηγοῦντας. Vt item Lat. Super cum ablat.ponitur interdum pro De, ſic & ὀπὶ,quod cum genit.ſæpe eſt Super,interdum ſonat & De.vt ὀπὶ τῶ καλοῦ λέγων παύσῃς,apud Plat.Charmide.Sic ὀπὶ πάντων λέγειν παύεσθαι,de verbis dicitur. ‖Ἐπὶ, Coram, Apud, vt ὀπὶ τοσούτων μαρτύρων, Luc.Coram tot teſtibus.pro quo & ἐν μάρτυσι dicit, docui antea in Ἐν, Plato De leg.lib.12,ὅταν τις ἁλῶ ὀπὶ τῶ αὐτῶ, coram iiſdem iudicibus.Sic Luc.κρίνομαί σε παρὰ Ῥαδαμάνθυϊ, Coram Rhadamanthe, vel potius Apud Rhadamanthem te accuſabo.Sic autem vicißim dicitur ἀπολογεῖσθαι ὀπὶ ἄνδρος.vide Bud.p.15. Signif.autẽ Apud & in alio genere loquendi quod Bud.prætermiſit, videlicet quum dicitur ἐφ' ἑαυτῶ λογίζεσθαι,pro Apud ſe conſiderare.Sic γελᾶν ἐφ' ἑαυτῶ, Pæd.1. ‖ Ἐπὶ,In.vt initio Olynth.2,ὀπὶ πολλῶν μὲν αἱ πᾶσι ἰδίαι δοκοῦσι μοι καὶ πρότερον δόξαι φανερὸν ἡμῖν ἐμφανίζειν τῆ πόλει, οὐχ ἥκιστα δὲ ὧν ὑμεῖς παροῦσιν ἐφράσατε. nam per ὧν dicit quod dixerat per ὀπὶ. (Tale eſt ὀπὶ πολλῶν μάθοι τις ἂν τὸ λεγόμενον. vbi tamen aliqui interpr. Per multa, vel Multis.) Dicitur etiã aliquis ὀπὶ ξένης εἶναι,in peregrina regione eſſe. Sic autem ὀπὶ pro ἐν videtur ſumi in ὀπὶ λογισμῶ εἶναι,Rationis compotem eſſe,vt ſit pro ἐν τοῖς λογισμοῖς εἶναι. vide Λογισμός. Et ὀπὶ λέξεως, pro In verbis, vel Verbis tenus apud Thuc.(quum alioqui ὀπὶ λέξεως ſit Ad verbũ.quo etiam modo dicitur ἐπ' ὀνόματος,quod redditur aduerbio Nominatim) Sed plerunq; ὀπὶ ponitur pro In habente accuſ.ſeu pro Ad,vbi videlicet motus indicatur. Tũc autẽ cenſetur poſitus genit.pro accuſat.vt Il.γ, in princ.Κλαγγῆ τοί γε πέτονται ἐπ' ὠκεανοῖο ῥοάων,pro ὠκεανοῖο ῥοάς. Sic ἐπ' ἀντιπόροιο ἔρυσσαν,Il.α.Et Od.ο,-πέσχεν ἀγχιμολὼν ὀπὶ νηός.Et in Epigr.ἰὼ ὀπὶ ἦμος φθίγγες.Herodot.ὀπὶ Συρίης ἐόντων.& ἐπ' Αἰγύπτου ῥέειν,(vbi redditur etiã Verſus.)Thuc. ὀπὶ θράκης ἀφικνεῖσθαι. qualia plurima ſunt. nõ apud hunc tantùm,ſed & apud cæteros hiſtoricos. Eſt autem cum genit.οἴκου frequens hæc præpoſitio,itidem in motus ſignific.(vbi & Atticorum eſſe putatur)vt in ἐπ' οἴκου ἀπιέναι, vel ἐλαύνειν,Herodot. & ἐπ' οἴκου ἀπεκομίζοντας,Thuc. ‖ Ἐπὶ, Sub,quũtempus ſignificatur.vt ἐπ' Ἀλεξάνδρου,Sub Alexandro,vt loquitur Fabius,id eſt tempore Alexãdri.Tale eſt ὀπὶ Κρόνου. Sic ἐπ' ἐμοῦ,mea ætate,Demoſth. Et apud eundem paſſim ὀπὶ ἀρχόντων, adiecto ei' nomine. ‖Ἐφ' ἑαυτῶ, Per ſe, (vt dicitur aliquis per ſe, vel per ſe ſolus aliquid facere.) Thuc.2,καὶ ἄνευ ὀπὶ σφῶν αὐτῶν αἰτίνομαι οἰκίστας. Apud eundem ἐφ' ἑαυτῆ πάλιν exponitur καθ' ἑαυτήν. ‖Ἐπὶ cum ſuo genit.vbi præfixus eſt genitiuo articulus, redditur nomine adiectiuo:vt τὰ ὀπὶ μέρους,particularia,Bud.772. ‖Sed multo frequentius per aduerbium redditur, non præfixo articulo,vt ἐπ' ἀληθείας εἶναι, Ariſtot.Directè ſtare. Vide in Εὐθύς.Sic ἐφ' ἑνὸς πραγμένοι, vertitur aduerbio Sigillatim.Redditur verò & aliis modis,vbi ordinationis ſign.habet: vt ὀπὶ πεντήκοντα ταχθέντες πρὸς ναῦς, Thuc.Inſtructis ordinibus quaternũm nauium.Bud. autem apud Xenoph.οἱ δὲ Θηβαῖοι οὐκ ἐλάττους ἢ ὀπὶ πεντήκοντα ἀσπίδων συντεταγμένοι ἦσαν,interpr.Non minus denſa erat acies quàm vt introrſus quinquageni eſſent armati. Vide eundem Bud.p.631, de illo ἐφ' ἑνὸς πραγμένοι: itémq; de δέκα ναυσὶν ὀπὶ μιᾶς πραγμένοις. At de ὀπὶ κέρως ἄγειν & de ὀπὶ ματαίου εἶναι(quæ huc & ipſa pertinent)lege eundem p.373. Ἐπὶ cum ſuo genitiuo interdum aduerbio redditur.vt quum illud ἐπ' ὀνόματος interpretamur Nominatim.Tale eſt autem ὀπὶ κεφαλαίων ἐπιλῆσαι, quod B. vertit Sũmariè percurrere,addens ἀνακεφαλαίωσιν ποιῆσαι, ex Demoſth. 184.Sed & ὀπὶ τοίχου apud Pauſ. exponit τοιχοδόν,item κατὰ τοῖχον.

Ἐπὶ CVM DATIVO, Super.Il.α, Οὔτις ἐμοῦ ζωοῖσι(ζωοῖσι γε) ὀπὶ χθονὶ δίκαιος,Super terram. At Ἐπὶ κρηπῖδι ὁ τοῖχος ἵσταται ἰσχυρᾶ, redditur potius per ablat. Super crepidine. Xenoph.autem dixit Pæd.5,Κῦρος μὲν ἐφ' ἵππου,quum alibi dicat ὀπὶ πᾶσι ἵπποις καθῆσθαι, ſicut antea docui. Sed Lat.præpoſ.In potius hic vtũtur quàm præpoſ. Super. Dicitur enim aliquis Sedere in equo,vel Inſidere equo. Itidem verò ὀπὶ χθονὶ δίκαιος ὢν,vertì poſſit In terra lucẽ intuente. Significat & Super, eo ferè modo quo dicitur à Curtio Iuuenis ſuper armamentariũ poſitus. Tale quid enim ſignificare ὀπὶ puto in hoc verſu Od. ο,Οὖρον ἐὼν καπέλειπε ὀπὶ κτεάτεσσιν ἐμοῖσι. Ἐπὶ, Vltra, vel Præter.Plutar.in Publ.τριακόσιοι πεζικοὶ ὀπὶ χιλίοις καὶ μυρίοις.(Ideo autem hanc ſignif. ſubiungo illi, quòd itidem apud Latinos præpoſ. illa Super pro Præter ſeu Vltra interdum accipiatur) Ἐπὶ redditur Præter & in hoc Xen.loco, Pæd.1,p.4,ὅπως καὶ ῥᾳδίως μόνον ἔχωσιν [vel ἐδίως] ὀπὶ πᾶσι αὐτῶ, ſed alii ὀπὶ πᾶσι αὐτῶ vertunt Cum pane.At Cicero dixit Adhibere naſturtium ad panem. ‖ Ἐπὶ rurſus apud Homerum in ſignif.motus.vt Iliad.β, Βόμβησὲν δ' ἄρα πάντες) ἐπ' ἄνθεσιν ἑρσήεσσιν.interpretor enim Prouolant ad flores,ſeu conuolant:ineptam eſſe exiſtimãs vulgatam interpr. Volant in floribus. Item Iliad. α, & Od.η,Ἐκ δὲ θοῆς βαῖνον ὀπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.pro Egrediebãtur in litus maris.vt ſit pro ὀπὶ ῥηγμῖνα. Cæterùm vult Euſtathius in loco illo πίπτειν ἐπ' ἀνθέσιν, eſſe antiptoſin pro πίπτειν ἐπ' ἄνθια.vt Iliad.σ, ἦλθεν ὀπὶ Κρήτην pro ὀπὶ Κρῆτας:item ἦλθεν ἐπ' Αἰαντειὸν pro ἐπ' Αἴαντας:& alibi ὀπὶ ναῦφιν ἐλαύνειν pro ὀπὶ ταῖς ναυσίν.His inquam alliſque in locis antiptoſin eſſe putat: ſed vt in iſtis atque aliis nonnullis videri poteſt poetæ antiptoſi vſus eſſe vt metro inſeruiret,non itidem certè & in illo datiuo ῥηγμῖνι,quum verſus ῥηγμῖνα etiã admitteret. Sed hoc addo,in proſa quoque habere ὀπὶ datiuum pro accuſ. quum dicitur ὀπὶ θανάτῳ συμαχεῖν. ſi modò cũ B.apud Iſocr.& Luc. vertamus Ad necẽ pugnare. Idẽ verò apud Plut.ὀπὶ θανάτῳ ἐρῥιμμένοι vertit Rei pœnæ capitalis. ‖ Ἐπὶ apud eundem poetam (vt omnes qui apud eum extant huius præpoſ.vſus cum hoc caſu, ordinè perſequar)pro κατὰ, Aduerſus: vt ὀπὶ Τρώεσσι μαχέσθαι pro κατὰ Τρώων.Sic ὀπὶ σοὶ μεμαῶτι, & ὀπὶ Ἕκτορι ἀκοντίσαι, & ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.& ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες. Sed admoneo poſſe iungi atque adeo iungendam eſſe multis in locis præpoſ.verbo:vt hic Οἳ ῥα ἐπ' ἀλλήλοισιν φέρον πολύδακρυν ὄρνα.nec enim dubium eſt quin ἐπιφέρον ἀλλήλοισι commodius intelligatur.Idem & de iſto loco dici poteſt ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες.Quid autem vetat & quin in modò citatis exemplis,& ἐπόρουσαν ἀλλήλοισιν,& ὀπὶ θορόντες ἀλλήλοισι intelligamus? Poſſumus autem in exemplũ huius vſus præpoſ. ὀπὶ cum datiuo pro κατὰ, afferre & titulum tragœdiæ Æſchyli Ἑπτὰ ὀπὶ Θήβαις.nec enim dubium eſt quin ſit pro κατὰ Θηβῶν, ſubaudito etiã participio στρατηλατοῦντες,aut alio huiuſmodi.Non ignoro tamẽ apud Euſtathium legi ὀπὶ Θήβας,ſed ab eo ſcriptum fuiſſe ὀπὶ Θήβαις ſuſpicor. Sic verò & apud Thuc. ὀπὶ φίλοις pro κατὰ φίλων,& ἐφ' ἡμῖν pro καθ' ἡμῶν, aliàq; huiuſmodi.

Ἐπὶ in proſa habet & aliam præpoſitionis Ad ſignificationem apud vtroſque ſcriptores.ponitur enim interdum pro παρά,id eſt Apud vel Iuxta:ſicut Ad.veluti quum dicitur ὀπὶ ποταμῶ & ὀπὶ θαλάσσης à Thucydide.

de,pro ἐπὶ παραμῆ & ἐπὶ παλάσσῃ.(vnde & ἐπὶ παλαίστης)Quale est apud eundem lib.2,ἢ ὅπῃ Λοκροῖς τοῖς Ὀπουντίοις πᾶσιν,pro Insula Locris finitima. At verò ὅπῃ θύρῃσι apud Homerum & ὅπῃ θύραις apud Aristoph.significat In foribus:licet reddatur etiã Ad fores. ‖ Itẽ ὅπῃ σημεῖα ἦ Σικελίας,ex Plat.epist.8,vt Lat. Ad cõseruationem Siciliæ,pro Siciliæ conseruandæ causa. ‖ In hoc autem Thucydidis loco,lib.8,ὅπῃ οἱ ἐκεῖ τοῖς πρεσβύταις οἱ Λακεδαιμόνιοι ταῖς τε εἴκοσιν ὁμοίως ἐπλήρουν,sic dici puto ὅπῃ τοῖς ἐγγελμένοις ταῖς ἐπλήρουν,vt Lat. dicimus aliquẽ ad hunc vel illum nuntiũ obstupuisse.Ita enim malo q̃ ὅπῃ accipere pro'Propter.

Habet verò itidem diuersas præpositionis In significationes. Ac primùm quod ad vulgatam attinet, ὅπῃ χθονὶ dixi paulo antè non solùm Super terram,sed etiã In terra,posse verti:sicut & ἐφ' ἵππῳ apud Xen.In equo. Tale est autem apud Aristophanem Plut.o, ὅπῃ θύραις κυρίοισι πρὸ καπηλείων. Et apud eundẽ ὅπῃ ταῖς θύραις,quod exposui In foribus.(potest verò reddi & Pro foribus) Sed & hæc exempla huius significationis afferũtur ex Isocr.ὅπῃ τοῖς οἰκειοτάτοις μάλιστα δηλοῦσι:& ἐπ' αἰσχρῷ ἐλαφρῶς. Et ex Demosth.ὅπῃ τύχοις μάλιστα:item ex Xenoph. ὅπῃ πλουτῇ τὸ βίᾳ ἡμέτερον (vbi tamen propinquã mortem potius quàm præsentem significari puto.) Sed & ex Homero,ὅπῃ φρεσὶ θῆκε.vbi tamen aliqui præpos.verbo iungere maluerunt. ‖ Ἐπὶ iunctum datiuo ἀγαθῷ,aliisque huiusmodi, eadem præpos.In reddendum esse existimo.vt Pæd.7,ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ Κύρου καὶ Περσῶν. Sic ἐπ' ὠφελείᾳ apud Isocratem.& illis opposita,ὅπῃ κακῷ & ὅπῃ βλάβῃ,apud eundem. Sic enim Lat.In rem meam vel tuam,& In meam vel tuam perniciem dicunt. Sed ἐπ' ἀγαθῷ possumus & datiuo solo reddere Latinè.ita enim Bono interdum poni cõstat. ‖ Ἐπὶ denique,tũ etiam quum potestatis significationem habet,præpos. In reddi potest.Thuc.2,καὶ πάλιν ὅπῃ χείροσιν ἐφ' ἑαυτοῦ τι ὂν μᾶλλον ἕξει.Sic Demosth.ἐφ' ὑμῖν ὅπῃ, In vobis est,pro In vestra est potestate,In arbitrio vestro situm est.Quod etiã dicitur,Penes vos est. Autor Axiochi,ὅπῃ τῇ πόλει βούλεσθε ἡμᾶς: Synes.ἀλλὰ τὰ μὲν δόγματα τὰ σὰ τοῖς μανδύαις ἔοικε πρὸς ἐφ' ἡμῖν ἀγαθῶν ἢ κακῶν. Vbi retinet Synes.philosophicum loquendi genus,quod attingit &Bud.p.566. Dicitur etiam ἐπ' ἐμοί ὅπῃ vel μέχρις ποιεῖ τινα.vt Isocr.in epist.ad Timoth.τὸ δὲ χρῆσθαι ταῖς πόλεσι καλῶς τε καὶ φιλανθρώπως,ὅπῃ σοὶ μέλλοντι. Sed dicunt item κεῖται πότερον ἐπ' ἐμοί. Iungitur & verbo πιστεῦσαι.estque ὅπῃ τις πιστεῦσαι, alicuius potestati per ittere,apud Plut.in Amat.narr. Huc pertinet τὸ ἐφ' ἡμῖν pro Quantum quidem in nobis fuit,Synes. Interdum verò.additur infinit.εἶναι, vt apud Lys.καὶ πολλὰ ἐπ' ἐκείνῳ εἶναι ἐσώθης. pro Quantum in eo fuit,seruatus es.vt Xen.viceuersa dixit Hell.3,τὰ μὲν ἐπ' ἐκείνοις εἶναι ἀπολώλατε. Nonnunquã autem & ὅσον huic loquendi generi adhibetur.vt ὅσον ἐμοὶ ἐπ' ἐκείνῳ, ex Demosthene, pro Quantum in eo fuit. Sed affertur ὅσον ὅπῃ σοί, ex Luciano,pro Quantum ad te attinet. Sic certè accipitur ὅπῃ interdum & sine ὅσον. vt apud Synes.τὰ μὲν γὰρ ὅπῃ ταῖς μαχίζειν ἀπολώλασιν,τὸ δὲ ὅπῃ τῇ πόλει σωμάτων ἰσχύϊ ζῶσιν ἐπὶ μάχῃ ταύτης τῆς ἡμέρας.

Ἐπὶ, Propter. vt quum Cic. hæc Stoicorum verba, φθόνος,λύπη ἐπ' ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς, vertit, Inuidentia, est ægritudo suscepta propter alterius res secundas. Xen. ταῦτα ποιῶν ὅπῃ τοῦ κέρδους,Propter lucrum,vel Lucri causa.Sic ὅπῃ μικρᾶς ἀνημέσαι,apud Herodot.Propter paruos quæstus. Et ὅπῃ ἐλευθερίως κωμῴδος.Polyb.διὸ καὶ πάσαις ταῖς Ἕλλησι πόλεσιν ἐπ' ἀρετῇ φήμαις.id est (Bud.interpr.)Celebres ob virtutem esse cœperũt: vel Famam virtutis assequuti sunt. Idem Pol.πᾶσι ἐπ' ἀρετῇ διδοξασμένοις ἀνδράσιν ἐπάρχῃς. Alicubi verò De locum hic habet:vt ὅπῃ μεγάλαις αἰτίαις,Magnis de causis,id est Magnas ob causas. Sic & apud Thuc.lib.1,ἔγνωσαν οὐκ ὅπῃ τῷ βελτίστῳ λόγῳ ἀπαγγελοῦμεν,non optima de causa se dimissi. ‖ Alia quam verò cum hac signif.affinitatem habet ὅπῃ quũ conditionem declarat, seu pactum.(qua affinitate deceptos alicubi quosdã interpr. animaduerti) Thuc.4, αἰ μὲν σπένδοιεν ὅπῃ οὗτοι ἐθέλουσιν.X.Pæd.3,ἢ ὅπῃ οὗτοι ἐδέξαντο ἐλάσσονι πάντες τὰ αὐτὰ & ἐλευθέροις μὲν ἀμφοτέροις ἐπ' ἀμείλοις ἢ σωτηρίᾳ ἔσται.id est His cõditionib'.Plut. Alcib.ὅπῃ οὗτοι πάντες γὰρ οἱ αὐτόθεν παρέδοσαν τῷ πόλει,καὶ ταῦτα σωτηρίᾳ ἔσται.vbi obserua addi verbum σωτηρίᾳ ἔσται, sicut & in proximè præcedente Xenoph.loco. Huc pertinent ὅπῃ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ,& ὅπῃ ἴσοις καὶ ὁμοίοις,quæ habes apud Bud.p.976. Interdum verò præcedit ὅπῃ οὕτω, sequitur ἐφ' ᾧ, vel ἐφ' ᾧτε, cum verbo infinitiui modi, aliquando verò & indicatiui.Plato Apol.ἀφίεμέν σε,ὅπῃ οὕτω μέντοι ἐφ' ᾧ τε μηκέτι ἐν ταύτῃ τῇ ζητήσει διατρίβειν,dimittimus te,sed ea tamen conditione(vel ea tamen lege)vt desinas &c. Apud Herodot.cum altera constructione. ὅπῃ οὕτω ἢν ἐξαιτέωμαι τὰς ἀρχὰς ἐφ' ᾧ τε ἐν εὐδενὸς ἧσσον ἔσομαι.Sed interdum etiam ἐφ' ᾧτε eandem signif.habet,non præcedente ὅπῃ οὕτω. Menander apud Plut.in Consol.ad Apoll. εἰ γὰρ ἐτέθης ἐφ' ᾧ τε διαπλεῖν διδυμοχῶν αἰεί,pro Si enim ea lege natus es vt perpetua felicitate fruaris. Et cum futuro indic. Thuc.4,σφίσι τὰ τε ὅπλα καὶ σφᾶς αὐτοὺς κελεύειν παραδοῦναι ἐφ' ᾧ φυλακὴ τῇ μετοίκων πρήσσοιτο. Alioqui ἐφ' ᾧτε capitur pro Vt,sequente infinit.vt ἐφ' ᾧτε πωλεῖν, Aristoph.Vt vendãt. Et ἐφ' ᾧτε μαχεῖσθαι eidẽ Aristoph. Apud Thuc.ἐφ' ᾧ scholiast.aliquot locis exponit οὗ χάριν:& apud eundem ἐφ' ᾧτε ἔξεσαν, pro ὅπῃ τοῦ ἔξεσαν, Halicarnass.scribit esse eius idioma. Apud Synes.autem Βύδιος ἐφ' ᾧ Γεννάδιον ἤγαγεν, reddit Quare Gennadium detulit.addens & interpr. hanc,Ita vt Gennadium deferret. Apud eundem Bud.vide & alia exempla huius ἐφ' ᾧτε p.954.quorum tamen maior pars illam conditionis significationem habere mihi videtur. Lege & de ὅπῃ ῥητῆς ibidem. Sed addo quod nec ab illo,nec ab aliis annotatum reperi, videlicet quum ὅπῃ iungitur datiuo μισθῷ, aliisque nõnullis,conditionis itidem seu pacti significationem hac præpositione includi. vt Il.φ,Παρ' Διὸς ἐλθόντες Ὀλυμπιάδι ἐννέα τὼ Μισθῷ ὅπῃ ῥητῷ. Sic & in plur.ὅπῃ μισθοῖς apud Herodianum,lib.1,πρὸς τὰς ὅπῃ μεγίστοις μισθοῖς ἐπεσταλμένας. At in v.l.ὅπῃ μισθῷ apud Xenoph.redditur Pro mercede: nõ Pacta mercede,aut Propositâ certa mercede,vt ego vertendũ censeo. Sic verò & cum datiuo δώροις seu δωρειαῖς. Hom.Il.κ,Τίς κέν μοι τόδε ἔργον ὑποσχόμενος τελέσειε δώρῳ ὅπῃ μεγάλῳ ; μισθὸς δέ οἱ ἄρκιος ἔσται. Philo De vita M.l.1,αἱ δ' ἀπὸ τῆς Ἑκάβης ἐπὶ μεγάλαις δωρειαῖς μεταπεμφθέντες.

Ἐπὶ, Post.vt ὅπῃ πρῶτον apud Thuc.schol. exponit μετὰ ταῦτα. Sic apud Xen.habes cum alibi tum p.70,ὅπῃ πύθοιτο & ὅπῃ πύθῃ,(pro quo & ἐκ πύθῃ.) Synes.καὶ ἔστι τις ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ,παῖς ἐπ' ἀνδρί,καὶ αὖθις ὅπῃ παιδὶ φέρων ἀεί τι μοὶ ξένιον. ‖ At verò Ioh.4,v.27,ὅπῃ πύθῃ ἦλθον οἱ μαθηταὶ istud ὅπῃ πύθῃ sonat potius Interea(& quod Gall. dicitur *Sur cela*,q.d.Super hoc:vel *Sur ces entrefaites*)quàm Postea:multo verò minus Continuò, vt Vet.interpres reddit.

Ἐπὶ,De.Thuc.2,λέγῃ ἐπ' αὐτοῖς ἔπαινον τὸν πρέποντα. vbi videri possit ἐπ' αὐτοῖς esse pro ἐπ' αὐτῷ. nam ὅπῃ cum genitiuo hoc significare, antè docui:at ὅπῃ cum datiuo hac in signif.haud temere reperiri existimo. Possit verò aliquis fortasse & Super illis exponere, perinde videlicet acsi diceret Super illorum sepulchris.

Ἐπὶ pro Cum accipi à nonnullis in hoc Xenoph.loco,ὅταν καρδαμον μόνον ἔχωσιν ὅπῃ τοῦ σίτου, suprà docui: (quod vnicũ inv.l.exemplum signific.huius affertur) sed multo magis hanc interpret.conuenire existimo huic loco Homeri ex hymno in Mercur.—ἵππου ὄπασσε: Ἀντίθεα ταῖς δ' ὅπῃ ἕοισι θεμιστοσύνησι κέλευθον.item isti Thucydidis (ac similibus) lib.6,πέμπειν αὐτὸν ὅπῃ ἕοι σὺν τοσούτῳ στρατεύματι,Cum tanto exercitu. Id est Habentem tantum exercitum.lib.2,ὑποχόμενος, αἰδιλφιὸ ἑαυτοῦ δύσιν,καὶ χρήματα ἐπ' αὐτῷ.Quale esse videtur apud Libanium,καὶ τὴν παλακὴν αὐτῷ ἔδωκεν αὐτὸς γυναῖκα ὅπῃ φέροι,Cum dote. Nisi quis malit ὅπῃ hic quoque pacti significationem habere, vt sit Pacta dote, vel Constituta dote. Sic verò & ἐπ' ἐλπίδι, quod in aliquibus Testamenti noui locis redditur In spe, & Ob spem, & Sub spe,videtur & Cum spe verti posse.Sic autem & Herodianus dixit l.3, ἐφ' ἑπτὰς ἡμέρας ἐλπίσι. ‖ Cæterùm quod de illo Thuc.loco,ὅπῃ τοσούτῳ στρατεύματι dixi reddi etiã posse Habentem tantum exercitum,idem certè & de his Herodiani dicendum videtur:lib.3, ὅπῃ παρὰ δεδόχοις παρὰ πολίταις αἰτήσαιτο:& lib.4,πρὸς ὅπῃ δεδόχοις παρὰ πολίταις

σαντας. Bud. tamen apud Libanium ἐπὶ παρὰ δυο τιλευτῆ exponit Decedens duobus relictis filiis. Sed eodem res redit.

Ἐπὶ cum datiuo in signif. temporis. vt ἐπ' ἤματι apud Hesiodum in Erg. circa principium, Vno die. Sic autem exponitur & apud Homerũ Il. τ, — ἐπ' ἤματι δεκαπέντε, Vno die, vel Per vnum diem. (Apoll. autem in hoc loco, — ἐπ' ἤματι νύκτα φυλάσσειν, accipit ἐπ' ἤματι pro Vltra diem, seu Post diem: ideoque ad præcedentia potius pertinet hoc exemplum.) Affertur in v. l. & ἐφ' ἡμέρᾳ ex Aristide alio sensu. nam hæc eius verba, τὰς τῶν ἄθλων γυμνασίους ὥρας ἀχθόμενοι, ἐντυχόντες ἐφ' ἡμέρᾳ, reddũtur ita, Certaminum exercitationes nõ grauatè ferimus diem de die producentes. At ego crediderim ἐφ' ἡμέρᾳ potius esse Per totum diem. In eisdem ἐπὶ καυσὶ vertitur Tempore caniculæ.

Ἐπὶ sunt qui superuacaneum existiment in iis locis, qualis est hic Athenæi, vbi de Cuno Romano scribit, ὅτι γεγυμνάσι διελθὼν πάντα τὸν χρόνον: & hic Synesii, ἀριστᾶσθαι ὀψὲ ἐπ' ἀλφίτοις, ἡδίστοις μὲν ἐμφαγεῖν, ἡδίστοις δ' ἐμπεῖν: necnon iste eiusdem, ἐπὶ δ' μαγείρικα ὅτι κρεάσιν ἀνθρακεῖ καὶ ἰούλοις. Bud. certè illum Athenæi vertit, Rapis viuebat, & Rapas semper esitabat pro pulmentario. Ego autem existimo, vel potius suspicor (nec enim ex tẽpore quicquam pronuntiare ausim) ὅτι In huiusmodi locis, tale quid significare quale Intra, quum dicitur Intra legem epulari. vt si dicã Epulor intra cibos lege præscriptos, vel Intra cibos pauperibus etiam concessos.

Ἐπὶ CVM ACCVS. Ad, in motus signif. Aristophanis Pluto, ὅτι τὴν θύραν ἐκάθιζεν. Idem, ὅτι τὸ Κυβίστον ἦλθες. Lucianus, ὅτι τὴν Ἀθηνᾶν ἐπρέσβευεν. Plato epist. 7, ἔπεμψεν ἐπ' ἰμὰς πεύσων. Huc pertinet κλίνειν ὅτι δόρυ, vel ἐφ' ἵππους &c. item ὅτι δόρυ ὀπισθόμενον, vel πρὸς πᾶν. quæ vide in Δόρυ & Ἥρια. Item ὅτι δεκάτῃ, ἐφ' ἑκάστῃ, ὅτι πάσι, vide in singulis nominibus. Alicubi etiam cum verbis motum non signif. vt καθίζειν ἐφ' ἑστίαν apud Thuc. vbi itidem seruari potest Ad. At verò in ἐφ' ἑαυτὸν ποιεῖσθαι, & in ποιεῖσθαι ἐπ' ἐξουσίαν, aliisque huiusmodi, non vtimur præpositione Ad, sed vertimus, In suam potestatem redigere, aut Suæ potestatis facere: de quibus vide in Ποιεῖσθ & in Ἐξουσία. ¶ Ἐπὶ, Cõtra, Aduersus. vt ὅτι πρὸς αἰτιαγωνικὰς αἰτεῖν, Isocr. Et ἐφ' ὑμᾶς βαδιστέα ἐστίν, Demosth. ¶ Ἐπὶ, Super, Supra. vel Per, (vt dicitur Per mare & per terrã vagari) in his ὅτι πόνων ἄρχοντες. Hesiod. κλέος οὐκ ὀλεῖται ὅτι χθόνα πουλυβότειραν. Rursum Hom. Πλάζετ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν ἀλιπλῆτα τε πόντον. Idem, ἴλιγγι πεπληγὼς ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν. Vbi verò nonest verbum motus, redditur etiam Inter vel Apud: vt Odyss. ξ, Οὔτω κέν μοι ἰοκλείην τ' ἀρετήν τε Εἴη ἐπ' ἀνθρώπους. ¶ Ἐπὶ pro Vsque ad, ex Dione, ἐφίστασθαι δὲ ὅτι δεκάτου. Cicero autem quod Aratus dixit ἀπὸ χθονὸς ἐπ' ἰξυῶν, vertit, Lumborum tenus à palma.

Ἐπὶ in signific. temporis. vt ὅτι πλεῖστον χρόνον, & ἐφ' ὅσον χρόνον, Tandiu & Quandiu. pro quibus dicitur sæpius ὅτι πλεῖστον & ἐφ' ὅσον, subaudi χρόνον. aut etiam accipiendo illa neutraliter, vt quum dicitur ὅτι πολύ, ὅτι πλεῖον. De quibus ac similibus vide in ipsis nominibus. Sic & de ἐφ' ἡμέραν, in Ἡμέρα: & de ὅτι χρόνου, pro Aliquãdiu, in Χρόνος. Sed & ὅτι ἐπ' ἠῶ, pro Sub auroram, id est sub exortum auroræ, ex Thuc affertur.

Ἐπὶ πεντε, Ter, vacante ἐπί. Act. Apost. c. 10, πέμπτη ἡμέρᾳ ὅτι πεντε vt Gall. *Par trois fois* pro Trois fois.

Ἐπὶ pro ὅτι, in anastrophe: vt Iliad. α, — ὧ ἔπι πολλὰ ἰμείρεται, pro ὅτι ὦ, sed cuius loco dicitur ἐφ' ᾧ. ¶ Item Ἔπι, pro ἔστι, ab ἔπιμι: vt ἔπι pro ἔστι &c.

¶ Ἐπὶ sine casu, Desuper, Superné. Apoll. Arg. 2, ὅτι δὲ λέγοι ἐπέοικε. Sed in huiusmodi locis possunt nonnunquam subaudiri genitiui.

ΕΠΕΚΕΙΝΑ, pro ὅτι ἐκεῖνα, aduerb. & loci & temporis. Interdum verò Illic, vt Polit. apud Herod. lib. 6, ὥσπερ Ἀρσάκης λέγεται τὸν ἥλιον Παρθυαῖος αἰεὶ πεῖσαι πρὸς ἑσπέρια βαρβάρους δεσπόζειν Μακεδόνων, illarũ regionum barbaris. Idem lib. 7, τό, τε σφαιρωτὸν πᾶν τὸ ἐπὶ αὐτῷ, οἵτε ἐπέκεινα πάντες ἄνθρωποι ἴσασιν, cuncti illius regionis mortales. Idẽ lib. 4, πᾶσαν αἰεὶ πολιὸν χειροῦσθαι, καὶ τῆς ἐπέκεινα βασιλείας πάσης αὐτὸς ἔχειν κορυφήν, cũctos illi⁹ regni mortales. Interdũ Vltra. Idẽ Herod. lib. 4, τὴν δὲ ἀπὸ μεσαμβρίης ἐπέκεινα, Μαρσύαι μὲν καὶ Νομάδες, Λιβύης πρὸς ἀνατολάς, Ἀτροπίοισι παρήκουσι· τὸ δὲ ἐπέκεινα μέχρι αἰγιαλοῦ, ἔρημοι πᾶσι Γέτας, Quæ verò vltra eas partes extendantur, vsque ad orientem. In qua significatione nonnunquam casus additur, & præpos. vim obtinet. Idem Herodian. lib. 2, οἵτε ἐπέκεινα Τίγριδος καὶ Εὐφράτου σατράπαι, Satrapæ trãs Euphraten Tigrimque habitantes. Arrian. in 6, καὶ τὰ ἐπέκεινα τοῦ κόλπου ἐς τοὺς Σκύθας. Cui oppositũ EST Ἐπὶ πόδι, Citra: synonymũ AVTEM ἐπέκεινα, vt annotat Bud. Quò pertinet quod in vulg. lex. est, καὶ ἡ ἡλικία τῆς ἀκμῆς ἐπέκεινα, & si ætas vigorẽ excelleret. Ibidem illud Aristid. ὑπὸ τοῖς ἐπέκεινα πάσης δημοκρατίας ἔσῃ, vertitur, Hæc sunt supra omnem democratiam. ¶ Est verò etiam aduerbium temporis, vti dixi. Isocr. 147, ἐν γὰρ τοῖς ἐπέκεινα χρόνοις ἁδίκως πάσης κρείττονες ἡμῶν εἰς τοῦτον τὸν χῶρον εἰσέβαλον, id est Bud. interpr. Ante illud tempus, Ante huius cladis tempora, Retro actis temporibus. Idem Helen. enc. ὥστε τὸν μὲν ἐπέκεινα χρόνον οἱ δυστυχοῦντες ἐν τοῖς βαρβάροις, τὴν Ἑλλάδα, πόλεων κτίσεων ἄρχειν, Ante illud tempus, Ante bellum cum Troianis pro Helena recuperanda gestum. Vnde mox in redditione subiicit, μετ' ἐκεῖνον τὸν πόλεμον. &c.

ΕΠΙΚΟΥΡΟΣ, ου, ὁ, ἡ, Qui oppugnatis auxilio venit, Auxiliator: quẽadmodum σύμμαχος, belli inferendi socius. Il. ζ, Τρωῒς ἐπίκουροι, πολεμίζειν τ' ὀπιδνοί. Hermipp. apud Athen. lib. 1, ἑκάστη πόλεως ἡ χώρα ἰδιώματα describẽs, Ἀνδραπόδ' ἐκ Φρυγίας, ἐπίκουρος δ' Ἀρκαδίας ὀπιδνούρους. Vnde Hellen. 7 apud Xenoph. quidam Arcadibus adulans, fortitudinis eorum πανήγυριν affert ὡς ὀπιδνούρων ὁπόταν δεήσῃ τινὸς, αὐτίκα αἱροῦνται αὐτοὺς Ἀρκάδων. Plut. Pericle, πλοῖ ὀπιδνούρων τοῖς Σαμίοις ἀποστειλάντων, Nauibus subsidium ferẽtibus Samiis. ¶ Ἐπίκουροι apud Thucydidem lib. 6 pag. 216, dicuntur quos paulo antè ἐπιφοίτους vocarat: ὁ δὲ τοῖς ὀπιδνούρους φησὰς τὰ ἔπλα ἐπάγεσθαι. Sic etiã p. præcedẽte, videlicet 215, ὀπιδνούρους schol. exponit φύλακας. vbi dicit τοῖς μὲν πολίτας φυλακὴν, τοὺς δὲ τοὺς ὀπιδνούρους ἀκριβῆς. ¶ Ἐπίκουροι generaliter accipitur pro quouis auxiliatore & opitulatore. Vt apud Euripidem Orestes patrem apud inferos agentem rogat, ὀπιδνούρει μοι τῶν δεμνίων σε. Sic apud Thucydidem l. 3 dicitur, τὰς παλαιὰς ἀφετὰς debere τοῖς ἀδικουμένοις ὀπιδνούρους εἶναι. Apud Xenophontem verò lib. 7 Pæd. de eunuchis dicitur, ἔδοξε ὅτις ἐπὶ τοῖς πολλοῖς ἀνθρώποις, καὶ ἐπὶ τῷ δίκαιῳ τοῦ ὀπιδνούρου φερόμενος. Apud eundem ὀπιδνούρει ψύχοις, ferẽs auxilium & remedium contra frigus. De etymologia autem huius vocabuli vide in ὀπιδνουρία. ¶ Ἐπίκουροι Hesych. præter βοηθοὶ & σύμμαχοι, sunt etiam ἐπίσκοποι: item πλοῦσιοι. ¶ Ἐπίκουροι est etiam philosophi nomen qui summum bonũ in voluptate collocabat. VNDE Ἐπικούρειος, Epicureus, Qui Epicurum sequitur. Item adiectiuè de re aliqua dictũ, vt ὀπικούρειος δόγμα, apud Plutarchum. & ὀπικούρεια ἄπιμα in Epigr.

Ἐπικουρία, ας, ἡ, Auxilium. Isocr. Bus. ἐπὶ, σύμμαχοι ἐπικαλεῖν ἰσχυρὸν ὀπικουρίαν. Xen. Hell. 6, ὀπικουρίας διομόσας. Et ὀπικουρίαν πέμπειν apud Thucydidem lib. 1, pro Auxiliũ ferre, βοηθεῖν. Apud eundem lib. 8, ὀπικουρίᾳ σωθέντες, Auxiliaribus copiis incolumes redditi. Auxilia etiam Lat. plur. num. appellant.

Ἐπικούρικος ἡ, ὁ, Auxiliaris. Thucydides lib. 7, φθείρειν αὐτῶν τὰ παρασκευάσματα, ὀπικουρικὰ μᾶλλον ἢ δι' αὑτὰ ὄντα, ὡς ἂν τὰ στρατεύματα. ὄντα, Res eorum perituras, vt quæ magis auxiliari exercitui quàm militibus necessitate coactis starent. Et Ἐπικουρικὸν n. gen. Auxilia. Auxiliares copiæ. Thucydides lib. 4, μισθοφόρους ὁπλιτικοῦ ὀπικουρικόν.

Ἐπικούριος, ου, ὁ, Apollinis epitheton ab ope ferenda, Auxiliaris.

Ἐπικουρίω, ᾷς, Auxilior, Auxilio venio, Suppetias fero, proprie iis qui bello petuntur. Iliad. ε, de Amphio, ἀλλά ἑ μοῖρα ἧγ' ὀπικουρήσοντα μετὰ Γείαμον τε καὶ υἷας. Item generaliter. Opẽ fero, Auxilior, Auxilio venio. X. Pæd. 7, ἐγὼ δ' ἔρχομαι ὑμῖν ὀπικουρήσων. Idẽ νόσοις ὀπικουρῆσαι, dixit, Morbis auxiliaria adhibere remedia. Vult autem Etymolog. præpos. ἐπὶ in hoc vocabulo significare τὸ δέον καὶ τὸ πρέπον, quoniã κούρους, hoc est iuuenes, decet

πολημα τ καὶ συμμαχία. VNDE Ἐπικούρημα, τος, τό, Opitulatio, Auxilium. Eurip. Androm. δίκην ὀπικούρημα τοῖς κακοῖς, malorum remedium. ET C. Δυσεπικούρητος, ος, ὁ καὶ ἡ, Cui difficulter auxilium ferri potest, Cui auxilio venire difficile est. Alcidam. δυσεπικούρητος ἀποδημία.

ΕΠΙΠΟΛΗΣ, In superficie, In summitate. Plut. De solert. anim. loquens de hirundinibus, λίμνης ἢ ποταμοῦ ὅσον ἐπιπτερύσωσι, ψαύουσι τῆς πίλησι ὀπιπολῆς, extremis pinnis aquæ superficiem contingunt. Galen. ad Glauc. ὀπιπολῆς τῆ δέρματος, In summa cute. Sic Alex. Aphrodis. ὑμένες ὀπιπολῆς οὔσης τῆ δέρματος, in superficie cutis. Et τὸ ὀπιπολῆς, Quod in superficie est, Ipsa superficies corporis alicuius. ὀπιφάνεια alio nomine dicũt. Idẽ Probl. διὰ τί τῆς λυπουμένοις ὠχρὸν γίνεται τὸ ὀπιπολῆς, Summa cutis seu summa corporis pars. Citatur ex eodem κατ' ὀπιπολῆς, per summas partes. (AT ἐξοπιπολῆς quo quidã vsi sunt, simile esse existimantes τῆ ἐξαίφνης, dicentes ἐξοπιπολῆς τῆ παυτὸς, Phrynichus ἄτοπον esse scribit: quemadmodum & apud Lucian. in Solœcista Socrates ὁ ἀπὸ Μέλου, quum quidam diceret ἐξοπιπολῆς, ipse dixit ὁμοῦ τῆς ὀπιπολῆς, quasi deridens. Citatur tamen ex eodem Luc. de luctu, τὸ πρόσωπον ἐξοπιπολῆς ἀμύσσειν, faciem per summa laniare.) Exponitur etiam Suprà, ἄνω, ἐπάνω. Aristoph. τῆς χρὼς ὀπιπολῆς ἴσασιν αἱ χύτραι, Super vetulam sunt. Et ὀπιπολῆς πρὸς τί, est Editiorem & conspectiorem esse. VNDE Ἐπιπολαί Syracusis dicebatur pars ciuitatis editior & eminentior. Thuc. lib. 6, ἐὰν μὲν τῆ ὀπιπολῶν κρατήσωσιν Ἀθηναῖοι, χωρὶς ἀποτειχίσουσι καὶ τὴν τῶν πόλεως ἁπάσης. Etymologiã verò paulo pòst his verbis subiungit, ἀπῄρται γὰρ τὸ ἄλλο χωρίον, καὶ μέχρι τῆς πόλεως ὀπιπλίσει τι δὲ καὶ ὀπιφανὲς πᾶν ἔφη· καὶ αἰτιᾶται ὑπὸ τῆ Συρακουσίων, ὅτι τὸ ὀπιπολῆς τὸ ἄλλου τί), ὀπιπολαί. vbi ὀπιφανὲς εἶναι & ὀπιπολῆς εἶναι, quasi synonyma sunt. Itidem Bud. apud Aristot. lib. 9 De histor. anim. ἡ τῆ μυρμήκων ἐργασία πᾶσιν δὴ ὀπιπολῆς ἰδίᾳ, interpr. Conspicua est omnibus & manifesta. Apud eundem ὀπιπολῆς ἰδεῖν interpr. In promptu est videre. C. p. 1057.

Ἐπιπόλαιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ET Ἐπιπολαῖος, (in v. l.) Superficiari⁹, Qui in superficie tantùm corporis alicuius extat, non autem in ipsius corporis profundum penetrat. vt ὀπιπόλαιος ὑγρότης, Alex. Aphrod. ὀπιπόλαιον πρᾶγμα, Lucian. ὀπιπόλαια ἴλιγξ, Diosc. lib. 1, cap. 87. ὀπιπολαίους λεπίδας ἄφει, apud eundem lib. 1, cap. 177. ὀπιπολαίους λίθους ἀφιστάναι: itidem apud eundem lib. 3. ὀπιπόλαιος ἀμμος καὶ, Galad Glauc. | Vnde metaphoricè ὀπιπόλαιος dicitur Leuis, Non profundus, Nõ penetrans. Bud. oppositum esse dicit τῆ βαθεῖ, id est alto: vt ἔννοια βαθεῖα vel γνώμη βαθὺ, sententia acuta & altæ intelligentiæ: cui ὀπιπόλαιος opponitur, quasi triuialis & ἡ τυχοῦσα, inanisque. Idem p. 1056 apud Hermog. ἐννοίας ὀπιπολαίους καὶ κενὰς exponit οὐ βαθυνοημόνας καὶ βαθείας, sed inanes futilésq; & superficiarias, in quibus nihil est sensus reconditi. Suidas quoque illud, ὁ δ' Σιλανὸς, ὀπιπεπὴς μὲν ἦν, καὶ πάλαι ἱερὸς καὶ ἀκαλούστιος τὰ πάντα καὶ ὀπιπόλαιος, exponit ἡ βαθεῖ, forsan pro Non vafer, & qui aliud in pectore clausum haberet, aliud in lingua promptum. Apud eũdem Suidam τὸ ὀπιπόλαιον ex quodam dialectico, esse dicitur πᾶν τὸ ὀπὲρ ἕξιν ἀχρὶ ὀπιπαίας ἀλλ' ἐπιδέρον: cuiusmodi sunt quædam ἐριστικαὶ πίστεις & συλλογισμοὶ, qui ὀπιπόλαιον habent τὸ πιθανόν. vbi argumenta quæ adferuntur, probabilia quidem tanquam in superficie apparent, at reuera & in se talia non sunt. | Ἐπιπόλαιος, Extans, Nõ intus latens. Sic capitur illud Xen. Symp. οἱ μὲν σοὶ [ὀφθαλμοὶ] τὸ κατ' ἀμφὶ μόνον ὁρᾶσιν οἱ ὑμεῖς, καὶ πόρρω πλαγίου, ἀλλὰ τὸ ὀπιπόλαιοι εἶναι, Quia sunt emissitii & extantes. | Vnde de metaph. capitur pro Euidẽs, Non obscurus, Perspicuus. Aristot. Rhet. 3, διὸ οὔτε τὰ ὀπιπόλαια τῆ ἐνθυμημάτων ἀδόκιμα, οὔτε ὅσα εἰρημένα ἀγροικώδη ὅτι ὀπιπόλαια γὰρ λέγομεν τὰ παρὰ δόξαν καὶ ἃ μανθάνομεν ἅμα ζητοῦμεν. Ἐπιπόλαια enim (inquit Bud. p. 1057) ab ipsis Græcis dicũtur Quæ non intus latent, sed per summa apparent. Aristot. Polit. 3, ἢ τὸν ὀπιπόλαιον ψεύδη euidens mendacium. Et in eodem, ὀπιπολαιότητα τῆς ἀπορίας ζήτησις, facillima & maximè euidens quæstio. Sic 1 Ethic. cap. 5, φαίνεται ὀπιπολαιότερον εἶναι τὸ ζητουμένου. VNDE Ἐπιπολαίων, In superficie, idem quod ὀπιπολῆς. Suid. ex Iosepho, πρὸ σπαρείσης ὀπιπολαίως, In summa cute. | Item Leuiter, Non vehementer, Bud. ex Aristot. Probl. καὶ ἡ χολὴ ἧττον μέλαινα φύσει ψυχρὰ καὶ οὐκ ὀπιπολαίως οὖσα. Aristot. Ethic. 9, cap. 5. ἀφροδισίων ἧττον γίνονται καὶ ὀπιπολαίως ἐρῶσιν, leuiter. Q. d. in superficie pectoris amorem hærere, at non in ipso corde radices egisse. de quibus paulo antè dicit, ἧττον μὲν γίνονται, καὶ σκληλεύουσι, σπερμοῦσι δὲ οὐδέν.

Ἐπιπολαιόρριζος, ον, ὁ καὶ ἡ, Cuius radices per superficiem tantùm terræ sparsæ sunt, non in imam terram penetrant, Radices per summa agens, Radices habens summæ terræ adhærentes. Theophr. De hist. plant. lib. 16, cap. 31, ὀπιπολαιόρριζα, ἐλαία, ῥοιά, μηλέα, κυπάρισσος. Id est (vt Plin. interpr. hb. 16, cap. 31) Oleæ, malis & cupressis per summa cespitum descendit radix.

Ἐπιπολάζω, F. άσω, In superficie sum, Per summa feror, Exto, Existo, Bud. Innato, Fluito: idem quod ὀπιπαίζω & oppositum τῆ ὑφίσταμαι, id est Subsido. Aristot. ἐπιπολάζουσι ἢ αἱ ἰξάλεες, οὐκ ὀπιπολάζουσι δὲ φέρονται ἄνω, ὥσπερ οἱ πλεῖστοι τῶν ἰχθύων. id est, Plin. interpr. Exanimes piscium solæ anguillæ non fluitant. Aristot. de testudinibus in summa pelagi euectis, πολλοὶ δὲ καὶ ἀπόλλυνται πολλάκις ὅταν ὀπιπολάζουσι ὑπὸ ξηρασίας. καταφέρεται γὰρ οὐ δυνάμενα πάλιν ῥᾳδίως. id est (eodem Plin. interpr.) Ita vt solis vapore siccato cortice, non queant mergi, inuitæque fluitent. Geopon. ὡσὰν τὸ μὲν κενὸν, ὀπιπολάζει τὸ δὲ πλῆρες, καταφέρεται κάτω. id est (vt Varro scribit) Quum quod inane, natat: plenũ, desidit. Et quod Columella de humo repastinata dicit, eam, dum recens est, solutam laxatámque velut fermento quodam intumescere: quum deinde non longissimam cepit vetustatem, condensatam subsidere, ac velut innatantes radices vitium summo solo destituere, Bud. Græcè reddit ὀπιπολαζούσας. Philo De mundo, γῆς μὲ Σαμαλίου πρόπυ ὑπερεπιδούσης, ὕδατος ὀπιπολάζοντος, aqua autem illi innatante. Aristot. lib. 1 Meteorol. dicit ignem ὀπιπολάζειν πᾶσι τοῖς ὑγροῖς, id est, Bud. interpr. In summo ferri. Xenoph. Œcon. οὐδὲ μὴν αὖ μᾶλλον γε ὀπιπολάζοι καὶ αὐαίνοιτο ὑπὸ τοῦ καύματος, vbi significat in summo terræ stratam esse herbã & inutiles frutices: hoc est ὀπιπολῆς αὐαίνεσθαι, vt paulo inferius. Bud. | Ἐπιπολάζον apud Hippocr. idem quod πλεονάζον, hoc est redundans, vel quod sincerum est aliisque impermistum, vt annotat Galen. Cõm. in lib. De nat. hum. Gorræus. Sic & Budæus ὀπιπολάζειν exponit Redundare, ὑπερβλύζειν, annotátque dici de cibo crudo, videlicet redundante in ventriculo. | Ἐπιπολάζω ab eodem Bud. exponitur Multus sum & frequens, id est abundans. Luc. 389, ὥστε καὶ πολλοῖς ἀποθνήσκειν ὑπὸ σφοδρᾶς τῆ νόσου, οἷ πίνουσι διὰ τὸ ξηρὸν τῆ χωρίου ὃ πολὺ τῆ κόνεως ἐπιπολάζον. Aristot. De gener. animal. lib. 1, de menstruis loquens, οὐμὲν ὀπιπολάζουσί γε αἱ καθάρσεις ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων. Et in 6 De histor. animal. ἀπορροὴ δὲ καὶ ἡ τῆ ὀπιπολάζοντων μυκῶν ἥβησις καὶ ἡ φθορά. Eidẽ B. ὀπιπολάζειν dicũtur quæ abundãt & frequẽtia sunt, passimq; in vita hominũ sunt & videntur, ex Aristot. Eth. 4, ὀπιπολάζοντες ἢ τῆ γελοίου, καὶ πολὺ χαρίεντα τῆ παιδιᾶ καὶ τῆ σπουδάζειν μᾶλλον ἢ δεῖ, καὶ οἱ βωμολόχοι δοκοῦσι πάντες φορτικῶς γελοιάζοντες, ὡς χλεύης, etiam scurræ, facetiæ & vrbani vocantur, quum ridicula inter homines nimium frequententur. Quo modo accipi videtur illud in Axiocho, σὺ μὲν οὖν τῆς ὀπιπολαζούσης παιδὸς λιχνείας τὸ σοφὸν παῦσαι εἰρήνας. | Ἐπιπολάζω, Emergo, Existo, Emineo, Inclaresco, vt idem Budæus interpr. Vnde metaphoricè, sicut & Emergo apud Latinos, capitur. Demosth. 3 Philipp. de Philippo, ὃν πεποιήκασιν οἱ χρόνοις ἔπειτα, εἰς ὀπιπολάζει, ἠδίκηκε τοὺς Ἕλληνας, Quibus emergit, Quibus, quum obscurus antea esset, eminere & inclarescere incipit. Isocr. ad Philippum, ταῖς μὲν ἀπιστίαις ἐπιτίθεσθε, ταῖς δὲ ὀπιπολάσιν τῆ Ἑλλήνων πόλεων. vbi ἀπιστεῖσθαι & ὀπιπολάζειν sibi mutuò opposita sunt. Idem in eadem orat. οὕτω καλῶς ἐχούσης τῆ πραγμάτων, ὥστ' ἡμᾶς οὐ πολλοῖς ἔπεσιν ὕστερον πάλιν ὀπιπολάσαι, καὶ πειρᾶσθαι τῆς οἰκείων εὐπορείας. Luc. πάλαι ἤδη χρόνον οὐκ ἀπέβλεψα εἰς τὸ Ἀθηναίων, καὶ μάλιστα δὴ οὗ φιλοσοφία καὶ λόγων ἕνεκεν ἐπιπολάσαν αὐτῆς. In malã partem quoque capitur interdũ hoc verbum

verbū pro Emergere itidē & Innalescere. Philo lib. De vita Mosis, ἡ τοιαύτη πολλαχοῦ μυελῶν κακῶν ἡφανίσθη σὺν ἐσχατίοις τόποις, ἐπετάθησαν, Illa de principatu contemtio & seditio hic etiam inualuit. Idem Philo De vita Mosis lib. 1, δι' ὑπερπολάζουσαν ἀσέβειαν, ἧς ἐπήνεγκεν, innalescente cultorum impietate. ¶Apud Aristotelem autem Ethic. 1, cap. 4, δόξας μάλιστα ὑπερπολάζειν ἢ δεινούσας ἔχειν πάθος λόγου, B. interpr. Celebres & maximè commendabiles, Eminentes. Et sic accipiendum esse scribit & paulo inferius. ¶Ἐπιπολάζειν capitur & pro Efferri & Ferocire, apud Dionys. Halicarn. lib. 11, vt est in v. l. Quo sensu dici videtur apud Xenoph. Lacedæm. Polit. πολλοὺς μέγιστον μὲν φρόνημα ἐμφυόμενον, μάλιστα δ' ὑπερπολάζειν. ¶Ἐπιπολάζω, Appareo, Euidens sum. Sic B. Comm. in illo Quintil. lib. 7, Illi verò quib' propositum quidem melius, sed cura in proximo est, hæc velut innatantia videbunt: annotat Innatātia dici pro manifestis & in promptu politis, Græcorum more, qui ὑπιπολάζοντα dicunt.

Ἐπιπολασμός, οῦ, ὁ, Innatatio cibi in ventriculo. Bud. ¶Itē Lasciuia. v. l.

Ἐπιπόλασις, ιως, ἡ, Superlitio. v. l.

Ἐπιπολαστικός, οῦ, ὁ, Fluitans, Innatans, Redundans: seu Qui fluitare, innatare & redundare suapte natura solet. Aristot. Probl. ἐμῶν μάλιστα ποιεῖ τὰ ὑπερπολαστικά. Idem, ἁπλῶς δὲ ὧν ὁ ὑδαρὴς οἶνος, ὑπερπολαστικός ἐστι. huiusmodi esse ait λιπαρὰ καὶ πίονα καὶ λιπαίνα, dicit in sect. 21, Quorum sensus etiam post concoctionem remanet in ventriculo. Bud.

ΕΠΙΤΗΔΗΣ, ίος, ὁ καὶ ἡ, Idoneus. πᾶσα μέλαινα ἐρυσανιδῶν τὶς ἄλσα δίεται. Εἰς δ' ἐρέτας ὑπιτηδὲς ἀγλαΐσομαι, idoneos & habiles. Hoc enim vocabulum (vt tradit Eustathius) antiqui pluralis esse numeri volunt à nominatiuo ὑπιτηδής: dicit autem ὑπιτηδὶς pro ὑπιτηδῆς, exempto ι, vt ἀκλεὶς alicubi pro ἀκλεῆς, & Odyss. 8, Μνησῆρες δ' ἐν νηὶ παλιμπετὲς ἀντίσσονται, pro παλιμπετῆς. ΑΤ Ἐπίτηδις, aduerbium est, sicut ἄληθις ab ἀληθής. significat autem ἐνέργω, ὑπιτηδιτῶς, καὶ ἐξ ὑπιτηδίσεως οἷόν τινος. id est Studio, Data opera, Consultò, Cogitatò, Opera consulta, De industria (vt Bud. interpr.) Odyss. 9 Minerua Telemacho dicit, Μνησήρων δ' ὑπιτηδὶς ἀρίσσης λοχόωσιν, λίμνοι κτῆναι, summo studio tibi insidias struunt: ὑπιτηδίως, vt breuium scholiorum autor exponit. V. l. interpr. Ex composito, Compositò, ex Virgilio. Eust. verò hîc quoq; nominatiuum esse vult pro ὑπιτηδῆς: vnde & ὑπιτηδὶς apud eum scribitur. Thucyd. lib. 4, καὶ γὰρ τοὺς Μεσσηνίους αὐτοὺς ὑπιτηδὶς ὁ Δημοσθένης αὐτὸς ξυνεξεῖλε, Consultò, De industria. ἐσκεμμένως. Apud Plut. De Socr. quum dixisset quidam, δεῖ αὐτὸν ἐξαλεῖψαι φυγῇ διὰ τὴν ἀπάτην τὴν ἀνθρώπων, respondet alter, εἰς καιρὸν καὶ ὥς σφε ὑπιτηδὲς. Et apud Suidam, οὐκοῦν ὑπιτηδὲς ξωγραφήσω. ΕΤ Ἐξυπίτηδις pro eodem. Theophr. De causis plant. libro & cap. 5, τὰ ἐξυπίτηδες τι ποιεῖσθαι, data opera & adhibita cura. oppositum τὰ αὐτομάτως. Demosth. Phil. 3 ἢ γὰρ ἐξυπίτηδες ἢ δι' ἄγνοιαν εἰς χαλεπὴν ἀφῆκμα ἐπαίρουσι τὴν πόλιν, aut de industria, aut per imprudentiam. Idem contra Mid. τὸν παρόντα καιρὸν οὐ ἐᾷ ἐξυπίτηδες πλάττειν. Apud Aristoph. autem Pluto, Οὐκοῦν δίκαιός ἐξυπίτηδες ἡ πόλις Ἄρχειν καθίστασθαι, schol. exponit ἐξ αἰτίας, ἢ μᾶλλον: addens, οὕτως οἱ Ἀττικοί. Item, ἀρίδηλος καὶ μᾶλλον. Annotat verò scribi etiam negatiuè οὐκοῦν, quæ scriptura expositioni illi conuenientior esse videtur.

Ἐπιτήδιος, α, ὁν, Idoneus, Commodus, Opportunus. X. Pæd. 6, ἀνδρὶ ἐπίσταται οἱ ἱδόκουν ὑπιτηδιόταται ἐν αἰεὶ παῦτα ἔχειν. Demosth. ὑπιτήδιος καιρός. Thucyd. lib. 2, ἐσπαπηδίσαντο ἐν ὑπιτηδίῳ, in loco opportuno. Idem lib. 5, p. 191, καὶ ὁλκάδα χίαν ὑπιτηδίαν τοῖς Λακεδαιμονίοις κατέπεμψαν, commoda, expediens. Et lib. 6, καὶ ἄλλο τι ἂν φαίνηται ὑπιτήδιον εἶναι, & siquid aliud expediens & necessarium videatur. Et cum datiuo apud Paul. Attic. ὡς τι μᾶλλον ὑπιτηδιώτερος ὁ Παραλός, commodior & magis opportunus. Aristot. Rhet. ὑπιτήδιος τοῖς ὑποδείγμασιν, accommodatus demonstratiuis. Interdum additur præpos. Xen. οἱ πάνυ μοι ἐστὶ καὶ ἐμοὶ ὑπὲρ ἐμοῦ ὑπιτήδιος ὤν, canis ad ouium custodiam aptus. Idem, ὑπιτήδειον ἦν τοῖς μάλιστα ἐμοὶ τὸ κρατεῖν τῶν ἀντιπάλων. Herodian. l. 6, σῶμα τοῖς ἄκρα ἰσχὺς καὶ ἀλκὴ ἐκ μικροῦ εἰς μέγεθος ὑπιτήδειον, idonei ad pugnam. Illud autem Thuc. lib. 8, εἰ δέ τις καὶ ἀντείποι, ἀλλὰ οὐ πρὸ τοῦ πρὸς ὑπιτήδειον ἐπῆνεν, schol. exp. ἀνεσκευάσατο καὶ ἐσκημμένως. quæ posterior expositio respicit τὸ ὑπιτήδες: vt sit Consulta opera, quemadmodum Gell. loquitur: vel Specioſa occasione aut prætextu, si priorem schol. expos. sequamur. Iungitur & cum infinitiuo. Synes. ep. 130, ἵνα γὰρ τῷ τὰ ἑαυτῶν σφόδρα ἂν ὑπιτήδειος εἴη τοῖς ἀτυχοῦσιν εὐθρωπεῖν. vbi exponitur, Idoneus ad infelicitatem tolerādā. Apud Thuc. verò l. 8, καὶ γὰρ οὐκ ὑπιτήδειον αὐτὸν ἦν τῷ τὰς ἐλπίδας ἐλθεῖν, Valla interpr. Quandoquidem ei hoc non esset cordi. At illud Æschin. contra Ctesiph. ἐκ τῶν ψηφισμάτων γράψας, οὐκ ὑπιτήδειος ὢν δίκαιον δοῦναι, quidam interpr, Non tenetur. ¶Ἐπιτήδιος, Amicus, Beneuolus, Studiosus, Fautor. B. ex Thuc. lib. 4, δόξαν ἐν τῇ ξυναγωγῇ τῇ πολέμου μαλακὸς ἦ καὶ τοῖς Ἀθηναίοις ὑπιτήδειος, de duce Lacedæmoniorū. Idē Thuc. l. 1, ὡς τὰ τοῖς Πεισθαγόραις αἰεὶ ποτε ὑπιτήδειος. Plut. Amat. narr. χρηστὸς ἦν τοῖς ξένοις ὑπιτήδεως, aduersus hospites perhumanus. Idem Bud. apud Basiliū, ὑπιτήδειος ἡμῖν ἐστιν οὐ πάνυ γνήσιον εἶναι, exponit Necessarius, οἰκεῖος, Amicitia coniunctus. Citatur etiam cum genit. οἱ ὄντες πάνυ Ἀθηναίων ὑπιτήδειοι, vt lut essent Athenienſium studioſi; ex Thuc. Et ὑπιτήδειοι plur. num. absolutè, vt Latinè Necessarii, Amici, Familiares, apud Demosth. ¶Ἐπιτήδεια plur. num. dicuntur Quæ ad victum necessaria sunt. & commoda, Victus, Commeatus: vocabulum apud historicos imprimis vsitatum. Thuc. lib. 2, χρόνου ἐμμείναντος ὃν τὰ Ἀθηναίων εἶχον τὰ ὑπιτήδεια, quandiu habebant commeatū. Demosth. τὰ ὑπιτήδεια ἐργασομένῳ καὶ πᾶσι οἰκέταις τροφὴν ποιοῦντα, victum quæsituram. X. P. xd. 4, προσωνήσατο τὰ ὑπιτήδεια. Et ἐφ' ὑπιτήδεια τελῶν ἡμερῶν λαβόντες. Dicitur & τὰ ὑπιτηδείων ἔνδεια ab eodem Xen. cui oppositum πρὸς ὑπιτηδείων δαψίλεια apud Herodian. & ἀπαντῶντες πρὸς ὑπιτηδείων, apud eundem. Et apud Xen. ἀπαιωρήσας τὰ ὑπιτήδεια ἐκ. Lys. τὰ καθ' ἡμέραν ὑπιτήδεια, victus diurnus & quotidianus. In epistola autem Iacobi Apost. dicitur ὑπιτήδεια τῷ σώματι, quæ sunt necessaria corpori. Cōp. gradus huius vocabuli regularis est Ἐπιτηδέστερος, & superlat. ὑπιτηδέστατος. Dicitur verò ΕΤ Ἐπιτηδειέστερος pro ὑπιτηδειότερος, ΕΤ Ἐπιτηδειέστατος, pro ὑπιτηδειότατος. Cōparatiui exemplum est apud Suid. καὶ γὰρ ὁ Μιθριδάτης πάνυ ἡμᾶς ἐπιθυμεῖ βασιλεῖ ἐκ, καὶ Ῥωμαίοις ὑπιτηδειέστερος. Superl. autē ὑπιτηδειέστατος vsus est Democr. Eust. teste. Sic ab ἀφρονῶς fit ἀφραίστατος. Aduerbium verò ab ὑπιτήδιος. ΕΣΤ Ἐπιτηδείως. i. Cōmodè, Vtiliter. Thuc. l. 2, μὴ σφίσι τοῖς Λακεδαιμονίοις ὑπιτηδείως αὐτοκρατεῖσθαι, ἀλλὰ αὐτῶν ἐκάστοις, Nō ad institutum Lacedæmoniorum, Non vt se accōmodēt Lacedæmoniis. ἐκ ὑπιτηδείως, Ab re. v. l. Reperitur verò ΕΤ Ἐπιτήδιος, exēpto ι, pro ὑπιτήδειος. cuius frequens vsus est apud Herodot. ΥΝΔΕ Ἐπιτηδίως idē quod ὑπιτηδείως. Illud autem Herodoti ὑπιτηδίως ποιεῦμαι, v. l. exp. Officio fungor.

Ἐπιτηδειότης, ητος, ἡ, q. d. Idoneitas, Opportunitas & habilitas. ¶Ἐπιτηδειότητες τοῦ σώματος; Propriæ corporū qualitates. Dioſc. in præf. l. 6. Quo sensu dictū à Cic. De leg. Opportunitates habilitatesque reliqui corporis, annotatur in v. l.

C. Ἀνεπιτήδειος, ν, ὁ ἡ, Non idoneus. Incommodus. νῆες αἰνεπιτήδειοι βραῦσις. Pla. De leg. αἰσχρὸν καὶ ἀνεπιτήδειος σιωπᾶσθαι, ineptus ad humanā consuetudinē. v. l. Ἀνεπιτήδειος, Dissentaneus. B. apud Plut. Apud Thuc. verò l. 3, πείσαντας μηδὲν αἰσχρὸν καὶ ἀνεπιτήδειον ἀκοῦσαι, ἅπερ μή τις ὑπόνοια ἦν], exponitur Alienū. ¶Item secundū alterā τῶν ὑπιτήδειος sign. ἐχθρός ab Hesychio exponitur. ΥΝΔΕ Ἀνεπιτηδείως aduerb. αἰνεπιτηδείως ἔχων, parū ad munus obeundū idoneus. v. l.

Ἀνεπιτηδειότης, ητος, ἡ, Inhabilitas. Synes. ep. 142, ἐπὶ αἰνεπιτηδειότητι τῇ χάρεως μεμφόμενος.

Ἐπιτηδεύω, Fut. εύσω, Studio & data opera aliquid facio. Lucianus, οὐχ ὡς ὃν ἐπιτηδείας αἰτίαν τῷ χαίρειν, ὑπιτηδεύσας δ' αὖτ' αὐτὸ ἐκεῖνο τὸ ὑγιαίνειν, Studio & de industria pro χαίρειν dicēs ὑγιαίνειν. Nōnunquā accus. iūgitur, exponiturq; Studeo, Operā do, Studioſe sector & colo. Phil. De

vita M. ‖ Ἐπιτήδευμα, ἐπιτήδευσις, studium, Institutum, Quod studiosè sectamur: accipiturque tam in malâ quàm in bonam partem. Thuc. lib. 1, πρὸς ταῦτα ὃ αὐτὸ ἐπιτήδευμα πρός τε ἡμᾶς καὶ ἐς τὴν χεῖραν ἡμῶν ἄλλην, idem institutum & cõsilium. Βαλλόμενος πανοῦργα ἢ ἄλλῳ ἀφ' οὗ ἐς τὰ ἄλλα ἐπιτηδεύματα πονηρίας. 1. Bud. interpr. Indicia improbitatis colligentes ex vitæ institutis. Idem Thuc. lib. 1, τὴν ἐπιτηδευμάτων τῶν χώρας, ex institutis & moribus regionis. Demosth. Olynth. 3, ἐποῖα τὰ ἐπιτηδεύματα τὴν ἀνθρώπων ἦν, ζοῦτο καὶ τὸ φρόνημα. Isocr. coniungit ἐπιτηδεύματα καὶ ἐθίσματα. Idem Archid. dicit, τοῖς νομιζομένοις καὶ τοῖς ἐπιτηδεύμασιν ἐμμένειν. Herodian. lib. 3, ἐζήλου δὲ τοῦτο ὡς δὴ Μάρκου ἐπιτηδεύματα, hæc sibi de Marci moribus propo suerat. Idem eodem lib. Antonini Heliogabali ἐπιτηδεύματα scribit fuisse, ἀρχεῖσθαί τε καὶ χορεύειν. Apud Plut. Them. illud τὸ ἐπιτήδευμα ἐξίστασθαι τοῦ ἰδίου, vulg. l. ex Cic. interpr. De suo more decedere, & ex Liuio, Decedere suo instituto. Dicitur & ἐπιτήδευμα ποιεῖσθαί τι, Studia habere aliquid, Profiteri. Naz. τὴν σοφίαν ἐπιτήδευμα ποιούμενος καὶ διδασκάλων. Istud autem Thuc. l. 2, ἐλαθήτερος δὲ τὰ πάτρια τὸ κοινὸν πολιτεύομεν. καὶ ἐς τὴν πρὸς ἀμύλους τὴν καθ' ἡμέραν ἐπιτηδευμάτων ὑπόψιαν, Valla interpretatur In mutua quotidianarum actionum suspicione versamur.

Ἐπιτήδευσις, ιως, ἡ, Studium accuratum, Accuratio, Industria. Thuc. lib. 2, κατὰ δὲ ἄσκησίν τε ἐπιτηδεύσεως ἕκαστοι ἐπ' αὐτά, Quibus studiis & institutis, Qua industria. Plutar. ὑπετείνων τὴν ἀπόλαυσιν τῆς διαίτης, ἢ πολλῆς ἐπιτηδεύσεως δεομένην, id est Cura, meditatione, apparatu, Bud. interprete. Dionys. Halicarn. ὁ γὰρ ὄγκος καὶ τὸ ἐκ ἐπιτηδεύσεως, ἅπαν ἀνυποπτότερον, id est (eodem Budæo interprete) Quod enim vel elatè vel affectatè enuntiatur. Basil. ad Greg. ἃ πάσχουσιν οἱ πεπονωμένοι κατ' ἐπιτήδευσιν, ταῦτα οὐ τῇ φύσει μάτην ἡμῶν ἐπιφαίνεσθαι, Quæ lugentes consultò cogitatóque faciunt, videri hæc nobis temerè accidere. Ἐπιτήδευσις interdum pro ἐπιτήδευμα capitur. Autor Axiochi, πόσον δέ τις ἐλόμενος ἐπιτήδευσιν ἢ πλοῦτον, Quod potius institutum, Quod studium & vitæ genus.

Ἐπιτηδευτής, οῦ, ὁ, Affectatus, q. d. Nimis accurato studio factus. vt ἐπιτηδευτὴ κόμη dicitur ἡ φυσικὴ, affectata & appositicia coma. ἐπιτηδευτὴ προφάσις, affectata excusatio. CVI CONTR. Ἀνεπιτήδευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nõ affectatus, Non accuratus. Lucian. De historia scrib. καὶ μὴν καὶ σχήματα κινεῖσθαι αὐτὸν χρὴ, ᾗ τὸ αὐτοπτικὸν ἀνεπιτήδευτον μάλα ἔχουσι. Chrysostomus, ἀνεπιτήδευτος βάδισις, incessus non compositus & affectatus. VNDE Ἀνεπιτηδεύτως, Sine vlla affectatione, Non accuratè.

Ἔπω, Operor, Ago, Tracto. Item Sequor. ἕπουσι (inquit Hesychius) ἐνεργοῦσι, ἀκολουθοῦσι. At Eustathius in Iliados θ, pag. 1031, ait ἕπειν declarare ἐνέργειαν, & interdum βλάπτω Ionicè, at ἕπεσθαι ἀκολουθῆσαι. Quod ab Eustathio dictum arbitror, quia nullum alterius τοῦ ἕπω signif. (quã ei dat Hesych.) exemplũ habebat: vt nec ego certè vllum habeo. an verò habuerit Hesych. nescio. Sed quod ad composita attinet, eorũ quædam hanc τοῦ ἕπω signif. aliquatenus retinuisse ostẽdam. Cæterùm quod Eustath. ibi breuiter dicit, ἕπειν declarare βλάπτω Ionicè, alibi paulo latius, Iones ἕπειν dicere pro κακοῦν & ἀδικεῖν. vt Τρῶες ἕπον πολλὰ καὶ ἄλγιμοι. Quem tamen locum non satis apte proferri, in verbo Ἀμφέπω docebo. Hom. Il. ζ, Τὸν δ' οὔρεϊ ὠρεσσιν ἀμαλάμῃσι πεδάσσαι πείρησαν, ἕπον δὲ πύκα· ἕπετο, Ἀτειδὴς δ' ἐκύρησε, καὶ οἱ κλέος ἔπλετο μοῦνος. Id est (inquit Eust.) ἀμφέπετο, seu ἐφέπετο, & ἐπὶ αὐτὸν πονήμενον. Idem verò in hunc Il. ο locum, Ψυχὴ μὲν ἔπειτα δόλοπος ἐξέπτατο δεῦρο, Ἀΐδόσδε βεβήκει, &c. annotat quod paulo antè retuli de differentia πέτεσθαι & ἕπεσθαι. Ego tamen iungendam verbo præpos. ἀμφὶ credidérim.

C. ΑΜΦέπω, ET ΑΜΦίεπω, Circũtracto, Circũsisto contrectans, aut aliter manus admouens, Circa quidpiam aut quæpiam versor & occupatus sum. Vnde πολλὰ ἀμφιέπουσι, Apoll. Arg. 1, tractabat. Et δαίτην ἀμφέπον, l. 2, Conuiuium agitabant. Hom. autem dixit Il. ι, — ἔστιν γὰρ ἔχει πόνον ἀμφιέποντας. Ab eodem ἀμφέπειν dicitur tripodem ignis pro Circum tripodẽ sedulò & laboriosè ferri. Interdum etiam est Foueo. nam Hesych. ἀμφέπων exponit θερμαίνων. Ex Apoll. autem affertur in v. l. & pro Seruo ac tueor, σπομαῖς ἀλὸς ἀμφιέπουσι: & pro Obseruo, Ἀζῆται μάκαρες δίκην θεὸν ἀμφιέπουσι. quos tu locos adi, item Eust. ‖ Exponitur & Persequor. vt Il. λ, Ὡς ῥα τότ' ἀμφ' Ὀδυσῆα διάφορα ποιπνυμόωντο Τρῶες ἕπον πολλοὶ δὲ καὶ ἄλκιμοι. Quidam tamen vet. lex. autor apud Eust. ἕπειν esse tradens Ionicè κακοῦν & ἀδικεῖν hũc locum in exemplũ attulit, non considerans iungẽdam verbo esse præpositionem.

D C. Δίεπω, Administro, Rego. Il. α, Ἀλλὰ τὸ μὲν πλεῖον πολυαικὲς πολέμοιο Χείρες ἐμαὶ δίεπουσ'. Et Il. β, Ὡς ὄγε κοιρανίων δίεπε γραπτήρ. Vtuntur interdum & prosæ scriptores: vt ὁ τὸ σῶμα πᾶν δίεπων θεὸς, Aristot. De mundo. Plut. in Amat. narr. ὃς πόλιν τὴν ἀρχὴν τῶν Θηβαίων διέπει. HINC Δίοπος, Rector, Dispensator, Præfectus, Æschylo. Et apud Plut. in Rom. διοπεύοντα πλοῖα καὶ ἀγελάρχαι. Sed & à διοπτεύω quidam deducunt δίοπος. Vide Eustath.

C. Ἐφέπω, Persequor. Il. υ, Κτεινομένους ἐφέπων, id est διώκων, Eustath. at verò πότμον ἐφέψῃς Il. φ, idem gramm. exponit οὐ δηλοῦντος διώξεως, sed & simpliciter ἀκολουθήσεως, itẽ καταλάβῃς. Item ἐφέπειν τινὶ ἵππους apud Homerum, pro ἐλαύνειν κατά τινος, id est Agitare aduersus quempiã. Et ἐφέπειν ἵππον μάστιγι pro πλήσσειν. At verò θεὸς ἐπαοιδαῖς ἐφέπουσι apud Hesiodũ Persequẽtes. sed eo sensu quo Persequi de vlciscì volentibus dicitur. Vulgò autem exponitur Obseruantes. ‖ Ἐφέπω, frequens est alioquì & pro Has vel illas sedes velut consector, Inepto. Hesiod. Theog. Εἰνάλια λίμνης Παντὸς ὁμῶς ἐφέπεσκε. Apoll. Arg. 2, ἐφέπεσκε νῆσον ἐρημαίην. Epig. l. 1, Ζεῦ Σχοινὶς ἐφέπεται ἱερὸν πέδον.

C. ΜΕθέπω, Sequens velut per vestigia quæro, Inuestigo. ζητῶ. Eustath. exponit ζητεῖν & ἐρευνᾶν in hoc loco Il. ϑ, — ὁ δ' ἰθὺς ἔχεν μέθεπε φρασιν. ‖ Phocyl. γεωπονίῃ μεθέπειν, Agriculturam exercere. ‖ In vulg. l. ex Lascari pro Persequor: ex Nonno pro ἔχω, habeo.

¶ Ἕπομαι, ET Ἑσπομαι poet. Sequor. Interdum potius Comitor. Od. ω, ὄφρά τι καὶ αὖτις ἑπώμεθα. Sed & ἕπεσθαι ἅμα τινὶ apud eundem aliquoties. Aristoph. autem dixit etiã ἕπεσθαι μετά τινος, in Pluto. Sic X. μετὰ τῶν ἀδικουμένων ἕπεσθαι. Homerus verò dixit etiam μετὰ κλέος ἕσπετο μῶλα. (sicut & Matth. ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου) ‖ Ἕπεσθαι, Adiũctũ esse, Contingere alicui & inesse. Theognis identidem ita vtitur (inquit Bud.) vt Ἀνδράσι τοῖς ἀγαθοῖς ἵππαι γούνων πὴξ αἰδώς. (cui simile est apud eundẽ, Παύροις δ' αἰθρώποιν ἀρετὴ καὶ κάλλος ὀπηδεῖ) In vulgatis l. ex Xen. affertur τὰ ἐπόμενα τούτοις, Quæ hos contingunt, Quæ ad hos pertinẽt. Et ex Plut. in Lyc. ἐπομένη τοῦτοις πολυτέλεια, pro Respondens his luxus. Itẽ ex Herm. De stat. τὴν μέσην δημοσίαν ἡδυπάθειαν οὐχ ἕπεσθαι τοῖς βίοις εἴωθεν pro Non sequitur vt violentus sit qui &c. vel Non consequitur. Plut. De def. orac. τὴν λύσιν μᾶλλον ἕπεσθαι pro Magis cõsentaneum est rationi, dixit. HINC Ἑπομένως, Consequenter, Consentaneè. ET Ἑπέτης, ου, ὁ, Pedissequus, Famulus. AC Ἑπέτις, ιδος, ἡ, Pedissequa, Famula, Apollon.

C. Ἐφέσπομαι, ET Ἐφίσπομαι. ἐφέσπεται ἀεὶ τοῖς ἡττωμένοις, Eust. At ἐφίσπομαι poeticum est. Antip. Epigr. lib. 1, Δαρείου

πυθόμενος εἶμον ἐφασκόμην.

C. ΜΕΘέπομαι, Assequor, in v.l. sed sine exemplo.

C. ΠΑΡέπομαι pro ἕπομαι, de re quæ aliam sequitur, & velut comes ei adiuncta est. vt Aphrod. Probl. ὦτα αἰρεῖ σπαρέντα πολλάκις καὶ φύσιν ἀκριβοῖ. ET Συμπαρέπομαι, q.d. Concomitor. Item Præterea obtingo, vel accedo. B. 516, ex Xenoph.

C. ΣΥΝέπομαι, ET Συνίσπομαι, Sum comes & assecla, Plat. subinde, vt tradit Bud. Idem Plato in epist. ad Dionis propinquos, καὶ ὅσα τούτῳ ἐπιτηδεύματα ξυνέσπετο ὦ ἄνδρες, quod Cic. vertit, Cæteráque quæ comitãtur hanc vitã. In v.l. Confectanũ idem dixisse annotatur quod Græci τὸ συμπόμπιον. Inuenitur & ξυνέσπετο apud Thuc.

¶ Ἑπάομαι, ET Μεπάομαι, VNDE partic. ὀπαστὴν & μεπαστήν. sed ab illo passiuũ etiam part. ὀπασμένος. Etiam ὀπίστερα in vsu est, vt Il. β, & alibi, -δώσειν καὶ πότμον ὀπίσσω. id est Mortem persequens attingat & assequatur, vt vult Eustathius, qui & secus alibi exponit. ET Ἐπικατόπισθεν μάθῃ σφῷν, Od. ω, exponit idem ἐπακολουθήσῃς. Sunt qui & pro Obsequi ac morẽ gerere accipiant. AT vero Μεπασσὼν, Il. ρ, —θέων δ' ἐφέπεσκε μεπάσσων ἵππους Ὦκα μάλ', οὔπω τῆλε ποσὶ κραιπνοῖσι μεπασσών, exponitur καταλαβών, Assequutus.

Ἔ' Π Ω, Dico. Ex quo inusitato themate vsitatissim' est aoristus post. εἶπον, qui & per cæteros modos inflectitur. Dicitur autem εἰπεῖν τι & εἰπεῖν τι πρός, & εἰπεῖν τι πρός τινα, item εἰπεῖν τι τοῖς τινος. (sed τι in his duobus post. locis non semper additur) Hom. Odyss. χ, — κακὰ εἰπὲ πατρὶ ἐμῷ, ὅτις τί τοι εἶπεν. Dem. Pro cor. ἵνα μηδὲν ἄλλο εἴπω. Xen. εἶπόν σοι κακὸν οὐδέν. Nihil mali tibi dixi, Nullo maledicto te affeci. Idem, καὶ εἶπε πρὸς ἑαυτόν. Herodian. εἴ δέ τι δεῖ καὶ περὶ αὐθρωπείας εἰπεῖν. Varia autem loquendi genera, vt συλλαζόντα εἰπεῖν & συλλόντα, aut συλλόντι εἰπεῖν, & τὸ σύμπαν εἰπεῖν, item ὡς εἰπεῖν, & ὡς ἔπος εἰπεῖν, atq; alia, suis singula vide locis, in Συλλαμβάνω, in Σύμπας, &c. ¶ SED Εἶπα etiam aor. prior. in vsu est. Xen. οὐδὲ πώποτε αὐτῷ οὔτ' εἶπα, οὔτ' ἐποίησα οὐδὲν ἐφ' ᾧ ἀχθώσθην. Et AB εἶπα quidem imperat. est εἶπον, AB εἶπον est εἰπέ. Dem. ὡς παρ' ἐμοῦ ὕδατι εἰπάτω. Et εἶπαν apud Dinarchum. POETAE autem metro suo indulgentes, non tantùm εἶπα & εἶπον dicunt, sed etiam ἔειπα & ἔειπον: atque adeo in imper. quoque ἔειπε pro εἰπέ. vt Hom. ἀγὰ σὺ τόδε μοι ἔειπε.

Ἔπος, ους, τό, Verbum, Vocabulum. Il. υ, Οἵπερ δ' ἔπεσιν τε ἔπεσσι, θεόν τ' ἐπιειμένοι ἦτορ. Il. α, Ζεῦ πάτερ, ἦ που δή τι μετ' ἀθανάτοισιν ὀάσσαι. Ἦ ἔπος, ἢ ἔργον. Sic autem & Thuc. ἔπη & ἔργα dixit lib. 2, οὔτε ὅστις ἔπεσι μὲν τὰ αἰσχρὰ πέρφευε, τῷ δ' ἔργῳ ἧσσον ὑπουργίαις ἢ δίκῃ βλάπτειν. Idem lib. 3, λόγοις ἔπεσι κοσμηθέντες, orationes verbis ornatæ. Rara est autem alioqui hæc vox in prosa (quantum meminisse queo) pro Verbum, dicitúrque potius ῥῆμα. Vsurpatur quidem certè in nonnullis loquendi generibus: vt quum dicit Aristoph. ἔπος πρὸς ἔπος ποιεῖσθαι, contentionem & permutationem verborum in rixa declarans, vt docet Camer. Potissimùm autem vsitatum est ἔπος in his duobus loquendi generibus, οὐδὲν πρὸς ἔπος, & ὡς ἔπος εἰπεῖν: sed in illo priore ἔπος versum significat, vt paulo pòst dicetur: at in posteriore, licet videatur verbum seu vocãbulum significare, minimè tamen in interpretanda illa dicendi formula eo semper vtimur. nam ὡς ἔπος εἰπεῖν non redditur solùm Vt vno verbo dicam, sed alicubi etiam Vt ita dicam, item Propè dixerim. quam postremam interpretationem omnium aptissimam esse censeo cũ aliis locis, tum huic Plut. Sympos. 4, πάντων δ' θαυμασιώτατον, ὃ πάντες, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἴσμεν. Et ifti Philonis, τῷ κρ' τῶν Ἑλλάδα καὶ βάρβαρον, ὡς ἔπος εἰπεῖν, οὐδεμία πόλις ὅσι. Sed afferetur ex Plat. alius etiam horũ verborũ vsus, De rep. Lv, δίεσιμι ποτέρως λέγῃς τὸν ἀρχοντά τι καὶ τ' κρεῖττονα, τὸν ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἢ τ' ἀκριβῶς λόγῳ, pro An cum qui vulgò sic dicitur. Sed exemplo carere hanc interpr. puto. imperfectus etiam locus videri potest.

Ἔπος, Carmen heroicum. vnde epici poetæ dicti Latinis. Sed & forte epos dixit Horat. hoc sensu, vt Persi' robustum carmen. Xen. ἐπεὶ μὲ δέοιτο ἐπαινεῖν ποιητὴν Ὅμηρον μᾶλλον ἢ Θεόφραστον. Plut. ἐξέπεσε δ' ἐκ τῆς πόλεως τοὺς νόμους. Quod autem figura prouerbiali dicitur ἐπὶ πρὸς ἔπος, etsi ab hac ἔπος significe. sumptum arbitror, minimè tamen verterim cum Erasmo Nihil ad versum, sed Nihil ad rem, accommodatè ad Latini sermonis consuetudinẽ. Luc. in Philops. οὐδὲν πρὸς ἔπος ταῦτα, φασὶν οἱ παλαιοὶ, ἐκεῖνον ἐρέμβου. Sic & in Hermot. p. 117 in princ. Dicitur verò & τὸ πρὸς ἔπος à Platone. Cæterùm de origine huius adagii lege Erasmum, qui & diuersam Alciati de illa sententiam commemorat. Simul etiam vide an non pro Erasmo faciat hic locus ex libello qui Demetrio Phalereo adscriptus est, εἰ δὲ πρὸς οὐδὲν ἀκαταληπτῶμεν, φασὶ, τ' σιώπησιν, ἐοίκασιν οἱ ἀποκρινάμενοι τοῖς τὸ καὶ τὸ πρὸς οὐδὲν ἔπος λέγουσιν. Sed accipitur οὐδὲν πρὸς ἔπος & pro Temere, ac De nihilo, siue Abs re. vt Erasm. ibidẽ ex Suida annotat. HINC Ἐποποιὸς, Heroicorũ carminum scriptor, Plato. Sic & Aristot. De poet. ἔστω μὲν ἐποποιικὴ, ὅσις ἐν ἑξαμέτροις ὀνομάζουσι. ET Ἐποποιία, Scriptio versuum heroicorum. Aristot. De poet. ἃ μὲν οὖν ἐποποιία ἔχει, ὑπάρχει τῇ τραγῳδίᾳ. ET Ἐποποιικὸς, Ad ἐποποιίαν pertinens, vt ἡ ἐποποιικὴ μίμησις & ἡ τραγῳδική, Aristot. ibidem.

Alia composita partim ab ἔπος, partim ab ἔπω.

C. Ἀμετροεπὴς, ἐος, ὁ & ἡ, Immoderatus seu immodicus in verbis, Iniuoderatus verborum funditator. de Thersite, Iliad. β.

C. Ἀρτιεπὴς, ἐος, ὁ & ἡ, Verborum concinnator, Budæus ex Il. χ, Ἀλλά τις ἀρτιεπὴς καὶ ὀπιπλοκος ἐπλετο μύθων. Itẽ pro Veridicus ex Pindaro Olymp. 6. Et fœm. ἀρτιεπεῖαι dictæ Musæ ab Hesiodo pro Veridicæ itidem seu Veriloquæ, aut quasi Rectiloquæ: aut etiam pro Disertæ.

C. Εὐεπὴς, Facundus, Disertus, q.d. Beneloquẽs. ἀεπὴς ὕδωρ Heliconis, lib. 2 Epigr. ἀεπὴς φωὴ Xenoph. pro pulchris verbis & aptis, Bud. interpr. Item τὸ ἀεπὲς pro bona versificatione idem ex Plut. affert in vita Homeri. Herodotus autẽ in Terpsich. ἀεπέα λόγον appellauit τὸν εὔλογον. HINC Εὐέπεια, (alicubi ET Εὐεπία) Facũdia. Halic. autem ἀέπειαν in Isocr. appellat aptam verborũ compositionẽ, seu nitorem verborum ET elegantiã, inquit B. Ego posteriorem hanc interpr. malo. Verba autem Halic. sunt, Ἰσοκράτης δ' ἀέπειαν οὐ παντὸς ἀείσει. Cam. ἀέπειαν esse tradit eloquutionem venustam: & Sophocli in Œdip. orationem gratam, vel ἀφημίαν. i. bona verba: τ' ἀεπείας ἐμῦθα. nam bene fuerat precatus reginæ nuntius.

C. Εὐθυεπία, Rectum minimèque obliquum dicendi genus. Hesych. ἀθυεπίαις exponit ὀρθολογίαις.

C. Εὑρετεπὴς, ἐος, ὁ & ἡ, Verborum inuentor seu excogitator, Nouos subinde sermones excogitans. vnde & exponitur Verbosus, Loquax. ET Εὑρετεπία, Verbositas. Item, Facundia, Cam. Vide Εὑρετολόγος.

C. Ἡδυεπὴς, Suauiloquus. vt Nestor ἡδυεπὴς, Il. α. Et Pindaro ἀδυεπὴς λύρα. ET Ἡδυέπειαι Musæ, Hes. Suauiloquæ.

C. Κακοέπεια, Sermo vitiosus. Cui opponitur ἀέπεια.

C. Καλλιέπεια, q.d. Pulchriloquentia, Elegantia & ornatus sermonis, seu verborum, Ornatus sermo. ET Καλλιεπέω, ῶ, Eleganter loquor. vnde καλλιεπεῖσθαι λόγοι ῥήματί τι καὶ ὀνόματι. Plato in Apol. Dicta elegantibus vocabulis contexta. ET Καλλιεπῶς, Eleganti sermone, Disertè, Bud. Cum ornatu verborum.

C. Ὀρθοέπεια, Recta loquutio. Item Emendata cum suauitate vocum explanatio. Est autem Fabii vtraque expositio. Sed ὀρθοέπειαν quidam etiam accipiunt pro eo genere loquendi in quo propriis verbis vtimur: vt opponatur τῇ αἰκυρολογίᾳ. Platoni in Phædro, ὀρθοέπεια virtus est eloquutionis, Camer. ET Ὀρθοεπῶ, itidem pro Rectè & propriè loquor, cui contr. αἰκυρολογῶ.

C. Ταυτοέπεια, Repetitio eiusdem rei aliis verbis. Vide Ταυτολογία.

Ἐπύλλιον, υ, τὸ, Versiculus. Aristoph. in Acharn. de Euripide, ὁ τοῖς μὲ ἔξω συλλέγων ἐπύλλια. Item Verbulum.

¶ Ἔπτης, ου, ὁ & ἡ, Facundus, λόγους, vt exponitur apud Homer. itidémque ἐπτὴς apud Apoll. λέγειν. Sed aliter quoque exponitur, deducendo ab ἕπτω. Vide Eustathium, qui & ἐπτὴς ab Homeri posteris scriptum fuisse scribit. ET Ἔπτις, ιος, ἡ, Facundia. aut etiam ἐπτάων apud Hom. Od. φ. vide eundem gramm.

C'Α'Νεπτῶ, Edicere, Proclamare, Publicè pronuntiare. vt αἰπεῖν ἐ κήρυξ. at αἰεπτὸν κήρυγμα exponitur Edictum per præconem denuntians. Interdum αἰεπτῶ vertitur etiam Renuntiare, Referre. Plut. in Camillo, πάντα δ' ὡς τῇ βουλῇ ἀνακομίσαι τὸ δικτάτορος αἰεπτόντας ἐν τῷ δήμῳ, Quum hæc dictator populo renuntiasset. Apud Xenophontem autem Pæd. 4, αἰεπτῶ est indicere: vbi scribit, ὥ ἦ ἀπειθοῦν πάντα τὰ ζαλεπὰ αἰεῦπτον. vt Latinè dicitur Indicere multam, Indicere odium. ‖ In v. l. Græcol. ex Thucydide citatur αἰεπτῶ γνώμῃν, pro Refellere sententiam. ‖ Ibidem pro Respondere, ex Luc. in Pseud. πρὸ ἦ αἰεῦπτον ἐνδοῦναι, εἰς κεφαλάς. ‖ Ibidem, Θεοὺς αἰεπτόντας ex Plutarcho in Romulo, redditur Deos deprecãtes. ΕΤ Ἐπαιεπτῶ, Polliceri publico præconio, seu præconis voce. Thuc. ἐπαιεπτῶν ἀργύριον ᾧ ἀποκτείναντι. id est (inquit schol.) ὑπισχνεῖτο ἐ ὑπεκήρυξαν.

C. ΑΝΤεπτῶ, Contradicere, Respondere, Respõsare, Opponere respondendo. Xen. Hell. 2, αἰντεπεῖπον δὲ ἄλλων αὐτῷ, πολλῷ ἦ πλειόνων ξυνεπαινεσάντων. Plato in Apologia, ἐγὼ ἦ οὕτω αὖ δίκαιον λόγον αἰντεῖπον. vbi notandum αἰντεῖπῶ habere duos casus, datiuum videlicet cum accusatiuo. Cõstruitur etiam cum πρὸς accusatiuo iuncta. Isocrates, αἰντεῖπῶ πρὸς ἅπαντας λόγους. Apud Aristotelẽ αἰντεῖπῶ cum datiuo est Respõsare, eo sensu quo dicuntur serui respõsatores. Aristot. πῶς μὴ τὰ φυσικὰ lib. 2, de philosophia loquens, ἢ ὥσπερ δεῦλας οὐκ αἰντεῖπῶν ταῖς ἄλλαις ὀπτίμαις δίκαιν. Aliquando verò ponitur sine casu, pro Refragor, Renuo. Aristophanes, ἐγὼ δέ γ' αἰντείπειμ' ἄν.

C. Α'Πεπτῶ (ΕΤ Ἀποεπτῶ. poet.) Interdicere, Vetare. Dem. αἰπεῖπεν αὐ Λεπτίνῃ μὴ ἀτοφαίνεσθ &c. Xen. ἅπασι τοῖς νέοις αἰπεῖπεν μὴ ἀγωνίζεσθ. Apud Hom. autem alicubi Eust. exponit non κωλύσαι solùm, sed etiam λόγοις ἀποτρέψασθ. Apud eundem poetam interdum pro Denegare, Abnuere. vt Il. α, Νημερτὲς μάν οἱ ἔπος ἀπὸ ἔσσεται, καὶ κατάνευσον, Ἢ ἀπόνηαι. Sic ex Herodoto, αἰπεπάμενος τὴν συμμαχίην, qui societatem abnuit. Itidem, αἰπεῖπατο τὴν ὁπλοκυρίην. ‖ Alicubi verò αἰπεῖπῶν est Retractare quod dictum est, Pollicitationem renuntiare. Plut. in Crasso, πρὸς τὰς ὑπομάσεις γνώμας αἰπεπάμενοι. Tale apud Hom. μῦθον ἀπειπών, Iram renuntians & finiens &c. Vide Bud. p. 50. Et αἰπεῖπῶν τὸν υἱόν Plat. Abdicare filium. quod & ἀπειπάσθ dicit Aristot. Et αἰπεῖπῶν τὴν οἰκίαν παρεῖσαν ἱερὰν κήρυκων ὕπο, Euripid. Alcest. pro Publicè abdicare paternos lares tuos, Camer. interpr. Item αἰπεῖπῶν τὴν ἀρχὴν Aristot. Polit. 2, Abdicare se magistratu. ‖ Αἰπεῖπῶν, Fatiscere, Despõdere animum, Succumbere malis. vt πάλαι' αἰπεῖπεν ἀγλαὰ. Et Xenophon Hellen. 6, ὑπὸ πλήθους κακῶν αἰπεῖπεν. Sed hoc addo iis quæ vulgò de ista huius verbi significat. traduntur, propriè αἰπεῖπῶν (licut & ἀπαγορεύειν) esse ita fatiscere & frangi animo, vt ne fari quidẽ possis. ‖ Αἰπεῖπῶν pro simplici εἰπῶν, si Eust. credimus, Il. ψ, — καὶ ἀγλαΐην ἀπόειπε. Idem tamen grãm. in locis qui alioqui similes huic videri possint, exponit λόγον ἀπαρνέομαι. Cam. Iliad. 1, τὸ μὴ δὴν αἰπλαγῶς ἀπειπεῖν, interpr. Referre, Præcisè dicere. ΗΙΝΕ Προαπεῖπῶν, quod & προαπόμνυμ dicitur. Vnde apud Paul. Mess. ὑπὸ προαπειπάμενοι τὴν φιλίαν, neque prius renuntiata amicitia.

C. ΕΝέπω (ΣΕΥ Ἐννέπω, metri causa) Dico, Cano, more poetarũ, q. ἀείδουσιν & ἰμμελῶς λέγουσιν, non simpliciter λέγουσιν. Od. α, Ἄνδρά μοι ἔννεπε μοῦσα: quemadmodum in princ. Il. Μῆνιν ἄειδε θεά. Heliod. initio Erg. Μοῦσαι Πιερίηθεν ἀοιδῇσι κλείουσαι Δεῦτε δὴ ἠμῖν ἔνεπετε πατρὸς ὑμέτερου &c. Dion. De situ orbis, Ἡμεῖς δ' ὦ μοῦσαι σκολιὰς ἐνέπουσι κελεύθους. ‖ Itẽ simpliciter Dico. Od. ρ, Αἴ κ' αὖτ' γοῶν νημερτέα πάντ' ἐνέπωμι. Paulo pòst, αἴ γὰ κ' ἐγὼ νημερτέα πάντ' ἐνέπιμι Κεύρῃ Ἰκαρίοιο φερέφρονι Πηνελοπείῃ. Aliud exemplum vide in Ἐνίπτω sequente. ‖ Item Calumnior, κακολογῶ. Hesiodus Erg. βλάπτει δὲ κακὸς τὸν ἀρίστα ἕποντα Μώμῳ σκολιῷς ἐνέπων. vbi Moschop. exponit βλασφημῶν καὶ καλύπτων αὐτὸ ἐν λόγοις σκολιοῖς. Sed malim simpliciter pro Alloquens.

Ἔννεπε, ἵης, ἑ, Vox, φωνή. Apoll. Argonauticῶν 2, de Orpheo, Αἰνοπαθὲς γ' ἐνέπουσιν ἀπειρίας οὔρεα πᾶσας Θέλξαι ἀείδοντα ἐνεσσυμένους ἐνέπεσσιν. Exponitur verò & Clamor, Inclamatio. βοὴν ἐπαχώ

A δν. Il. γ, Τρῶες ἀλαλητῷ τ' ἰυγῇ τ' ἔσαν ἶσον ἕκαστοι.

c. 2. Ἀπειπάτω, SEV Ἀπειπάτω, Interdico. Eurip. Phœniss. Ἐγὼ σφιν ἀπόψω, κἀπειπάτω πόλις, id est ἀπαγορεύω. Citatur ex eodem in v. l. ἀπειπάτω τὴν θαλάμων, exponiturque, Ipsum meis deprecor auersórq; thalamis.

c. 2. Ἐξειπάω, Eloquor, Edico. v. l. ex Apoll. Arg. & Dionys. De situ orbis.

c. 2. Προσειπάω, SEV Προσειπάω, Alloquor, Compello. Euripides Hippol. Πῶς ἂν σὺ σιγηλὸν θαλάμοις οὐ προσειπάτης; Sophocl. ἥλιον προσειπάω.

B ¶ Ἐνίσπω, idem quod ἐνίπτω, Dico. Od. ξ, ἔπος τοιοῦδε ἕνισπες. Il. β, ἄλλος ἐνισπεῖ, dixit, εἶπεν, ἰλιαχῷ. Od. ξ, τὰ σαυτοῦ κεῖθι ἕνισπες. Apud Athen. lib. 13 ex poeta quodam, Εἰ δ' ἄγαμαι ὧν Ἔφατον παρ' ἴδμεν, καί μοι ἕνισπε. Dicitur verò ET Ἐνισπῶ. ἀφελοπαμφώως. vnde Od. γ, κείνου λυγρὸν ὄλεθρον ἐνισπεῖν. Od. τ, αὐτὰρ ἐγὼ τοι Νημερτὴς τὸν μῦθον ἐνισπέω. Sic paulo antè νημερτέα πάντ' ἐνέπιμι. Ab hoc per reduplicationẽ initialis syllabæ ΕΣΤ Ἐνίσπετε: sicut ἐνίπτω ab ἐνίσκω.

¶ Ἐνίπῶ ET Ἐνίσσω, idem quod ἐνίπτω & ἐνίσπω. Od. λ, ὁ δέ τι νημερτὲς ἐνίψει. licut dixit νημερτῶς τὸν μῦθον ἐνισπέω, & νημερτέα πάντ' ἐνέπιμι. ‖ Item Dico, μετὰ σφοδρότητος καὶ ἀπειλῆς, Dico minitabundus: vt Eustathius exponit illud Od. β, ὡς οὐ τέτον ἐγόν τοι μῦθον ἐνίψω. ‖ Ἐνίπῶ siue Ἐνίσσω, Verbis asperis incessio, Obiurgo. Il. ω, Ἀλλ' εἶΐς μιν καὶ ἄλλος ἐνὶ μεγάροισιν ἐνίπτοι, Δαέρων ἢ γαλόων, Verbis asperis incessat. At Il. γ, Μήμα χαλεπαίνειν ἐνιήσιν θυμὸν ἐνιπῇ, Eust. annotat θυμὸν esse superuacaneum. Il. ε, Ἐκ πάλλος ἐπίτασιν ἐνισσέμεν οἷς τίκτει αὐτός. Il. χ, Χεῖρε πεπληγώς καὶ ἐνισπεῖν ἐνίσσων. Il. ω, ὁ δ' Τρῶας μὲν ἅπαντας Αἰδοίους ἀπέεργεν, ἐπίων' αἰσχροῖσιν ἐνίσσων. Ab ἐνίπτω est ET Ηνίπαπε, præt. med. ἠνίπα, intercepto πα. Hom. Καί μιν ὑπαὶ σφρα ἰδὼν, χαλεπῷ ἠνίπαπε μύθῳ. Od. α, Κήπεσπον δ' ἄρα Τηλέμαχος ἠνίπαπε μύθῳ. SED ET Ἐνίπαπε hinc est, sicut ab ἐνίσπω ἐνίεπε.

Ἐνιπὴ, ῆς, ἡ, Increpatio, Obiurgatio, plerũque quæ verbis fit asperis aut minacibus. Il. η, τὸν δ' οὔ τι φοβήσῃ κραπνὸς Διομήδης, Αἰδοίοις βασιλῆος ἐπιπλὼ αἰδοίοιο. Il. ξ, μάλα πέρ μιν καθίκανε θυμὸν ἐνιπὴ Ἀργαλέη. Od. κ, τὸ δέπιον γὰ ἐμεῖο ἔκπαγλον ἐνιπήν. Od. ε, φεύγων ἐκ πάτριδος Ποσειδάωνος ἐνιπάς. Et Od. υ, μινυνθάδιος ἐνὶ χερσὶ θυμὸν ἐνιπῆς.

E C. Ἐξεπῶ, Eloqui, Proloqui. Item Renũtiare, Efferre, Euulgare, Prodere. Od. ο, — μή πως πεπὶ δῶμα γέροντι Ἑλθὼν ἐξέπῃ, Renuntiet. Plut. in Theseo, ἐξεπεῖν ὡς ἴνα. Et ἐξεπεῖν τὸ ἀπόῤῥητον, Naz.

C. ΕΠεπῶ, (q. d. Superdicere) Insuperdicere. Greg. ἐπαῦξα δὴ λίγκ) ὁ προσβύτης ἐκεῖνος τὸ μυκησθείμενον ἐκεῖνο ἐξ ἀδόμενον ἐπεπεῖν, ὡς ἐπαγωγὸν τὸ σύμβολον. Exponitur etiã Postea dicere, item Dictum addere alicui facto. ‖ Sed & pro Appellare accipi posse scribit Bud. in hoc Synesii loco, ἤδη δέ τις ἐ ὠνόμασε ἕτερον ἐκπάτορ ἐδὺ ἐδὺν ἀλλ' ἀχεῖνος ἐπεί τοι ἔων.

C. ΚΑΤεπῶ, Deferre, Accusare. Luc. De cal. κατεῖπεν αὐτῷ πρὸς τὸν Πτολεμαῖον. A Xenoph. autẽ κατεῖπεν πινὸς & pro Accusare: sed alicubi etiã simpliciter pro Dicere de aliquo, seu narrare: vt ἐάσεις με κατεῖπεν σου πρὸς αὐτὸν ὅτι ἄγασαί τι αὐτοῦ &c. Interdũ verò cum accus. rei, Detegere, Patefacere. Sed & κατεφέμοι Aristoph. pro Patefacito, Aperi.

C. ΜΕΤέπω, q. d. Interloquutus est, seu Interfatus est. vt Od. ξ, Τοῖς δ' Ὀδυσεὺς μετέειπεν, Inter eos loquutus est, seu verba fecit. Et sic alibi sæpe.

C. ΠΑΡεπῶ, Monere. Interdum cum rei etiam accus. vt αἴ σφιν παρεπών, Il. ζ. Sic Lat. Moneo te hanc rem. Nonnũquam Hortor, Suadeo, necnon Persuadeo. Sed & Decipio alicubi exponitur. vt Il. α, Νεῦ δ' αἶψ' ἀγαθὸν δόλιον παρέπω Ἀργυρόπεζα Θέτις. Sed ego παρεπῶ admoneo minus generale esse quàm Decipio, & esse Malo consilio seu blanditiis in fraudem impellere quempiam.

C. ΠΡΟεπῶ, Prædicere, Prænũtiare. προεπεῖν ἡμέραν, Præfiniuit diem, ex Plut. in Publ. προεπεῖν ἀγῶνας, Edicere ludos, ex Xen. Et προεπεῖν πεὶ πόλεμον, Indicere bellum cuipiam, ex eodem.

C. ΠΡΟΣεπῶ, Alloqui, Affari, Compellare. προσεπεῖν ἐκάπροτ' ἐὸν ἑταῖρον. Greg. τὸν προσεπεῖν ἐαυτὸν, hoc nomi-

ne seipsum appellauit. Interdum etiam φθεγγεσθαι pro Salutare. ET Προσειπεῖν αὐκτα, Hom. pro φθεγσασθαι, Affatus est.

C. ΣΥΝεπεῖν, Cum aliquo dicere: id est Alicui assentiri, vel Alicui patrocinari. Demosth. in Olymp. ἀξιοῦδέ καὶ τῆ φίλων μοι παρὰ συνεπεῖν. Sic Plut. Themist. συνεῖπε τῆ πόλει.

C. Υ Περιεῖν, Subiicere, Exponere, vt inquit Cam. afferens ex Soph. Aiace, οὐκ αὖ ἄϊδρις ὑπεκπέμπεις. Et ex Demosth. Pro corona, καὶ τούτων ὑφίξω λόγον, ὅσδ' ἂν ὑπειπὼν, pro Hoc interfatus, seu Vbi hoc monuero. In v.l. exponitur etiam Respondeo, in illo Soph. loco. Sed & ὑπειπὼν pro φθεγξάμενον, ex Aristoph.

ΕΡΑΩ, ῶ, Amo. (ea signif. qua dicitur ars amandi à Nasone) Xen. Pæd. 5, circa princ. τὸ δὲ καλῶ, τῷ μὲ ἐρᾶσθαι, τῷ δὲ οὔ. Et statim pòst, οὐκ ἐρᾶ ἀδελφὸς ἀδελφῆς, οὐδὲ πατὴρ θυγατρός. Quibus subiungit, καὶ γὰρ φόβος καὶ νόμος ἱκανὸς ἔρωτα κωλύειν. Plato autem in Symposio dixit, ἐρᾶν ἔρωτα καλόν. Interdum verò (& sæpe quidem) ἐρᾶν dicitur sine adiectione, vt Latinè, Amare, pro Amore captũ esse seu teneri. Sic in quodẽ Moschi idyllio, Ἀλλ' ἐράω. καλὸν δέ τ' ἐρασπολέω συνερᾶσθαι. Hinc particip. ἐρῶν, vt Lat. Amans. ‖ Vtuntur autẽ & pass. voce in eadem signif. vt Athen. 255, de Alexandro, οὗτος Βαγώου ἠράσθη φησί. Sic ἐρασθῆναι δ' Ἰάσονος Μήδειαν, Luc. At verò Ἐρώμενος passiua signif. Amasius: fitque nomẽ, vnde & dicitur ἐρώμενος ζῆν. Significat verò & amicum scorti, vt docet Bud. Et ἐρωμένη fœm. Amasia. Athen. Λαμία ἡ ἐρωμένη τῷ Δημητρίου. ‖ Ερᾶν, Amare. i. Cupere, Appetere. vt ἐρᾶν λογοχαφίας, Plato. Et cum infin. ἐρᾶσθαι αἰσθάνεσθαι πλὴν παρ' ὑμῖν δόξαν. Vide B. 857.

Ἔραμαι, Amo, quod poeticum est. Il. ξ, Ὣς οἱ νῦν ἔραμαι, καί μιν γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ. De diuersa autem huius vocis formatione lege Eust.

Ἐρασμος, ου, ὁ & ἡ, Amabilis. Luc. ὁ δ' ἵμερός σου ἀφελχθεὶς ἱμερτόν τι ἔδειξε καὶ ἐρασμον. Plut. de Pompeio adolescẽte, τὸ γὰ ἐρασμον, ἀξίωμα παὶν ἐμοὶ φιλανθρώπως.

C. Ἐρασιχρήματος, Pecuniæ amans, Pecuniæ auidus. Xen.

Ἔρασσις, ET Ἔρασος, amissio σ, (VNDE Ἐρασινὸς) Amabilis. pro quibus in prosa ἐράσμιος. Il. γ. — δ' ὥρῃ ἐρασσὶ Ἀφροδίτης. Hesiodus, — φιλότ' ἐρασσὶ καὶ ἱδος ἀμοιβῆς. Et Il. β, καὶ Δυκίας ἐρασσινὰς, amœnas. HINC Ἐρασίχροος, in Epigrammat. Amabili corpore prædita. ET Ἐρασίζω, Amo, Cupio. Hom. cum genit. INDE & Ἐρασὼ, vna Musarum: de qua vel potius ad quam Ouidius, — nam tu nomen Amoris habes. ET COMPOS. Πολυέρασσις, verso σ in ν, (q.d. Multiamabilis) Periucundus, Peroptabilis. vt πολυέρασσις γάμος, Odyss. ο. Sic dicitur πολυέρασσις ἥβη. ITEM Ἐπιέρασσις itidem pro iucundo hinc factũ videri potest, mutato τ in ν. EX HOC autem quidam putarunt ὀπίνερα esse factum: vt videlicet dicatur ὀπίνερα. Iliad. α, — μητρὶ φίλῃ ὀπίνερα φέρων, pro Gratum seu iucundum obsequium deferens. aut vno verbo, Gratificans. Vide Eustath. Cæterùm ἐρατὸς illud à quo ista omnia deriuantur, sunt qui pro ἐρασὸς dici velint: alii ἐρατὸς quidem ab ἐράω, at ἐρασὸς tanquam ab ἐρᾶζω esse tradunt. EST autem & comp. Ἀνέρατος, Inamabilis, Inuisus, vt αἰέρατον θεῖς πολλοῖς χρῆμα. ET Ἀξιέρατος, Amari dignus. Xen. πάντα ἀξιέρατα. Plutarch. in Romulo, ἀξιέρατον αὐτὸν ἡδὺ γενέσθαι.

Ἐραστὴς, οῦ, ὁ, Amator. vt ἐρώμενος, amasius. Plut. in Erotico, ἐραστοῦ ὃ καὶ ἐρωμένῳ μίσος οὐδεὶς πώποτε διέλυσε πολέμιος. Item pro Amicus. Bud. 857. Et cum genit. ἐραστὴς αὐτῆς vel αὐτοῦ. Item generaliter pro amatore & studioso rei cuiuslibet. vt ἐραστὴς ἐπαίνου, Xen. ἐραστὴς δόξης καὶ τιμῆς, Plut. Camillo. & ἐραστὴς σοφίας, idem in Numa. Et cum infinit. obtinente locum genitiui, cum artic. Aristoph. τῶν τοιῶν ἐραστά. Sed & in malam partem apud eundẽ in Nub. πατρὸς ὄντ' ἐραστὴν ἐκβαλμῦσ. ET Ἐράστρια, Amatrix, Poll. COMP. Φιλεραστὴς, Qui diligit amatorem seu amatores. Plato Symp. πάντως μὲ εἰῶ ὁ Τιτυδὲς παιδεραστὴς τις καὶ φιλεραστὴς γέγονεν. ET Φιλεραστία, Amor quo amasius suũ amatorẽ cõplectitur. B. ex eodẽ Symp. ὡς ἐγὼ τούτου ἥμαρτον τῆς φιλεραστίας ὀρθῶς. ET Φιλεραστῶ, Diligo amatorem seu amatores.

C. Ἀνθέρωτος, ὁ, Vicissim amo, Mutuo amore prosequor, In amore respondeo, cum genit. αἰπρᾶν, inquit Bud. Redamare: vt ἐρωμένη redamat ἐρασὴν. Luc. αἰπρᾶσθαι αὐτοῦ. Sic passiua voce αἰπρᾶμαι, redamor, vt αἰπρᾶμαι ὑπ' αὐτοῦ, Quæ vicissim ab illo amabatur, Quæ ab illo redamabatur. ‖ At cum datiuo, αἰπρᾶν τινι, est Riualem esse. Et αἰπρᾶσθαι passiua voce, significatione actiua, apud Luc. αἰπρᾶσθαι τῆ σελήνῃ τὸν αὐτὸν ἐμοὶ πόθον τῷ Ἐνδυμίωνος. id est, Riuales fuisse Lunæ in amore Endymionis, q.d. Aduersus Lunã amasse Endymionẽ, vel aduersantes Lunæ, Aduersarias Lunæ fuisse in amore Endymionis.

Ἀντερᾶστὴς, οῦ, ὁ, Riualis, Æmulus alicuius in amore. Xen. ἀντερασταὶ appellat procos, de Atalanta loquens.

C. ΣΥΝερᾶω, ῶ, Simul amo. Aut, In amore iuuo: vt accipi videtur συνερᾶσθαι à Moscho in Idyllio ad vesperum, — καλὸν δέ τ' ἐρασπολέω συνερᾶσθαι. Sic Ouid. dixit, Flumina deberent iuuenes in amore iuuare.

¶ Ἔρως, ωτος, ὁ, Amor. ὁ τῶν καλῶν ἔρως, Luc. Amor quo prosequimur pulchras. Plut. De prud. anim. ἡ μὲ οὖν τῶν καλῶν ἀγάπη καὶ φιλία, δι' ὑπερβολὴν ἔρως ἐδέξατο. ‖ Ἔρως, Amor, Cupido, Deus qui amorem immittere fingitur. Item pluraliter Amores, Cupidines. Xenoph. ἐστὶ δὲ ὃ Ἔρωτες ὀνόματι δηλοῦται τῶν καλουμένων. VNDE Ἀντέρως, Cupido illi Cupidini contrarius. de quo Cic. Item, Deus vltor eorum qui amantes spernunt, ex Pausania.

Ἔρως generaliter pro quouis amore seu desiderio alicuius rei. vnde dicitur ἔρωτα ἔχω τινός à Plat. Huius rei desiderio teneor. Et ἔρωτα ἔχω τινὸς καταμαθὼν, ab eodẽ. Itẽ ὁ ἔρως τοὺς λόγους ἔρως, Luc. ad Nigr.

C. Ἐρωτοδιδάσκαλος, ου, ὁ, Amoris præcepta seu artem amãdi tradens, Amandipræceptor. Ouidius amoris etiam præceptorem se vocat.

C. Ἐρωτολυμία, Perditus amor quo quis captus est. Ex Gaza de senect. pro flagitiosa libidine & perdita. ‖ ET Ἐρωτόληπτος, Perdito amore captus, ex Suida in Κάπχος.

C. Ἐρωτομανὴς, ές, ὁ & ἡ, ET Ἐρωμανὴς, Insanè seu perditè amans. Athen. ἀλλ' ἐρωτικὸς μὲν ἴσως ὁμολογῶ, ἐρωτομανὴς δ' οὔ. VNDE Ἐρωτομανία, ET Ἐρωμανία in Epigr. Insanus amor. ET Ἐρωτομανίαω, ῶ, Insano amore captus sum.

C. Ἐρωτοπλοῦν, In amore nauigare, ex Epigr. in v. lex. Vide an dictum sit vt ab Ouidio, Siquis amat quod amare iuuat, feliciter ardet: Gaudeat, & vẽto nauiget ille suo.

C. Ἐρωτοποιὸς ἀφῆ ex Apoll. Amorem pariens & alliciens.

C. Ἐρωτοτρόφος, Nutrix amoris, id est mater. Veneris epithetum.

C. Διψήρως, Qui infelici aut etiam pernicioso amore tenetur. Item Perditè amans. Theocr. δισσάς πε ἄγαν ἔχομεν χαρὰς ἰσοῖ. Vide B. 833. Et cum genit. ex Luc. οὐκ ὀλίγοις αὐτῶν οὕτω σου διψήσασιν ὄντας pro Ita perditè te amantes. Xen. autem dixit aliquem esse διψήσαντα τῆς ἀφροδισίων, pro Amore perdito rei venereæ captum. Item ipse ἔρως dicitur δίψιος & διψητὸς à Plutarcho in Pericle. HINC Διψηρώτως διακεῖσθαι, pro Perdito amore captum esse, aut infelici.

Ἐρωτικὸς, Ad amorem pertinens, Amatorius, Ab amatore proficiscens. διήσεις ἐρωτικαὶ, Plut. Pol. pr. Et ἐρωτικὸν πάθος, Theophyl. τὰ πάσσα ἐρωτικὸν ὑφῆνας, Luc. Mimicè amatori conueniens, seu amatorem decens. Et τὰ ἐρωτικὰ, Res amatoriæ, seu Artes amatoriæ. Luc. παιδιᾶς τίμιος, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά. Itẽ ἐρωτικὰ apud Plut. pro festo quod Amõri celebrabatur: de quo vide paulo pòst. Sed ἐρωτικὸς dicitur etiã aliquis pro In amorẽ valde propensus, itẽ pro Rerũ ad amorem pertinentiũ peritus. X. Apomn. ἴσως αὖ τι σὺ καὶ ἐγὼ συλλαβοῦμεν τίς ἢ τῶν καλῶν καὶ ἀγαθῶν δύσερως ἔχομαι, διὰ τὸ ἐρωτικὸς εἶναι. HINC Ἐρωτικῶς, Amatorie. Et ἐρωτικῶς ἔχω, vel διάκειμαι, Amore teneor seu captus sum. Et cum gen. ἐρωτικῶς ἔχω τῆς ἀφροδίτης. Xen. Voluptatum desiderio teneor.

Ἐρώτιον, Paruus Cupido, Imaguncula Cupidinis. Item nomen proprium meretricis in Epigramm. ET Ἐρωτίδιον, idem. AT Ἐρωτίδια, Festum Amoris Thespiensibus, apud Athenæum: quod à Plutarcho ἐρωτικὰ vocatur.

ΕΡΓΟΝ, ου, τὸ, Opus, Factum, Res. ἔργον ἐπιχειρεῖν, Od. ρ, quod Lat. Opus facere. ἐπὶ τὰ ἔργα aliquoties apud Hom. quod Lat. Aut dicto, aut facto. Et πολεμήια ἔργα, Od. χ, Facta bellica, Res bellicæ. Sic variis in locis ἔργα vocabulo Res reddi debet. vt ἔστιν ἴδια, τάδε ἔργα, quod sæpe occurrit: & μέγα ἔργον, res magna. Sed & ἔργα alicubi Ministeria, item Negotia aptius vertitur. quæ ego lectoris iudicio relinquo: exempla enim omnium afferre longum esset. Venio igitur ad solutam orationem. Cic. in Plat. Timæo, ἔργον & ἔργα Opus & opera interpr. Et apud eundem De leg. lib. 11, ὑφαίνω δ' ἐγὼ τὸν κλέος ἔργον γυναικὸς μιαρὸν ἐμμένον, vertit, Texitur ne operosius quàm mulieris opus menstruum. Et ibidem, χῶρα δ' ἐμοὶ χαντιώσα ὑφαλότερον ἢ πίτνα ἀνδρῶν ἔργον ἐν πέντε ἡμέραις ἀκταλούμενον, reddit, Extrui sepulchrũ altius q̃ quod quinque dieb⁹ homines quinque absolverint. Cic. ἔργα δὲ ὁπομένειν vertit operam & diligentiam in Œcon. Xen. Apud Thuc. ἔργου ἔχεσθαι, quod Lat. Rem exequi, lib. 2, ὥσπερ ἀνδρὸς ἔργου ἔχεσθαι καὶ εἶναι ἐς τὰ οἰκεῖα τῶν ἐχθρῶν. At Demosth. ἔργῳ & συσχεῖν copulavit. Passim verò ἔργον opponitur λόγῳ: quod tamen apud Thuc. potissimùm observant. includitúrque alicubi ἔργῳ veritatis quædam signif. vt lib. 1, καίπερ ἐλέγετο ἀσφαλῶς ἔτι. ὧν δὲ ἐλέγετο τῷ ἔργου ἐκράτει. q. d. Sed hæc sanè prædicatio supra rem ipsam supráque verum erat.

‖ Ἔργον peculiariter interdum de bello, vt & Lat. Res gerere. Sic & Thuc. ἐν τῷ ἔργῳ, In re gerẽda, In ipso conflictu. Et εἰς ἔργον καθίστασθαι apud eundem. Quinetiam τὸ Τρωϊκὸν ἔργον Arrianus Troianum bellum appellavit. Sed affertur & τὰ ἔργα ex Polybio (quũ dicit προσάγειν ἔργα τῷ τείχει καὶ μαχεσθαι) in ea signif. qua Opus dixit Livius, Opere demum ac vineis iniunctis muro cepit.

‖ Ἔργον alia signif. peculiari de opere quod fit ruri, vt exponitur Od. ξ, ἔργον δέ μοι ἠδὲ φίλον ἔσκεν. At verò ἔργα plurium. vtrique scriptores vocant terram in qua opus factum est, id est cultam. Latini Culta neutro itidem genere vocant & Arua. Et quod Virg. dixit, — hominúmque boúmque labores, possumus ex Hom. reddere ζοῦσι δ' ἀνδράσιν ἔργα. Opponi autem his ἔργοις ὀργὰς docet B. p. 174. Cæterùm ἔργον inde esse vnde & ἔρμα, facilè crediderim. qua tamen de re nihil apud grãm. reperio.

Ἔργον ποιοῦμαι sequente infinit. pro Contendo, Laboro, B. p. 174, ex Plat. & Xenoph.

Ἀλλ' οὐδὲν ἔργον ταῦτα θρηνεῖν δακρύοις, Soph. Aiace. vt Lat. dicitur, Nihil opus est, sequente infinit. ‖ Itẽ cum genit. ex Aristoph. Pluto, οὐκ ἔργον ἐστ' οὐδὲν στροφῶν, Nihil opus est strophis.

Σὸν ἔργον μᾶλλον πάντων ἀφικέσθαι, Tuum officium est, Tuæ sunt partes, Tui est muneris. Sub. autem ὅδε, quod & additur aliquando. Vide Bud. 176. Dicitur & ἔργον ἔχω τοῦτο σκοπεῖν à Xenoph. Mei muneris est hoc perpendere. ‖ At verò ex Aristoph. affertur οὐχ ἡμῖν ἔργον ἐστὶν ἑστάναι, pro Non standum est nobis.

Ἔργον δοῦναι τῷ χρημάτῳ, Demosthenes in Aphobum, Quæstus & vsura. Vide Bud. 171. ‖ Fortasse autem huc referri potest & is vocis ἔργον vsus qui extat in isto Synes. loco, κακὸς κακῶς ἀπόλοιτο Κυριάλλιος· ὡς ἄξιός γε λῷ ἔργον γενέσθαι τῷ σοφίλῳ χειμῶνος, dignus erat qui tempestate proxima conficeretur & perderetur, interpr. Bud. Ideo autem ad præcedentem signif. referri hanc posse suspicor, quòd vulgò vnusquisque in lucro deputare soleat hostis sui profligationem. Fieri tamen etiam potest vt simpliciter dicatur aliquis ἔργον esse illius à quo perditur & profligatur, quod videlicet hoc illi tãquam opus propositum sit in quo se exerceat. Idem Synes. ἔργον ἡγεῖσθαι συκοφαντῆσαι alibi dixisse videtur pro Obnoxium esse sycophantis.

Ἔργον ὅδε, Difficile est, Operosum est. aut etiam Hoc opus est, vt Virg. Hoc opus, hic labor est. Xenophon, ἔργον μὲν νυκτὸς λῦσαι ἕκαστον, ἔργον δὲ χαλινῶσαι, ἔργον δὲ ὅτῳ σεῖσαι.

ΑΤ Προὔργου dicitur pro πρὸς ἔργου (quod & ipsum alicubi legitur) pro Quod operæpretiũ est & præmertẽdum. Aristoph. Pluto, κωλύειν τἄλλ' ἢ προὔργου ποιεῖν, aliquid eorum quæ in rem præcipuè sunt. προὔργου τι καὶ αἰσχρόν, Luc. Dicitur etiam aliquid προὔργου esse εἰς τινα, vel πρὸς τινα. Plat. De rep. l. 2, ἔγωγε προσδεχομαι προὔργου εἶναι εἰς τὸν βίον τῷ σκέψει. Ibidem καὶ ἆρα τι προὔργου ἡμῖν ἔσται ἀπὸ τούτου πρὸς τὸ καλὸν εἶναι &c. Confert nobis, Vtile est. Item cum infinit. ex Demosth. καὶ μισθὸν εἶναι προὔργου μᾶλλον ἢ αὐτὸν τι λέγειν, non esse conducibile. Vide Bud. 714 & 715. Πρὸ ἔργου autẽ Aristot. Metaph. 6, ἴσως γὰρ πρὸ ἔργου ἐστὶ τῷ παρεῖναι σκέψις. HINC Προεργαίτερον, Potius, Antiquius. Polyb. οὐδὲν ἐποίσατο προεργαίτερον, Nihil potius aut antiquius duxerunt. Vide Bud. 714.

C. Ἐργοδιώκτης, ου, ὁ, Qui vrget opus. VNDE Ἐργοδιωκτέω, ῶ, Vrgeo opus ex Gr. Bibl. interpr.

C. Ἐργοδότης, Qui opera distribuit, Qui pensum dat. Nazianz. Φαραὼ τὸν αἰσχρὸν τύραννον, & τοὺς πικροὺς ἐργοδότας. A Bud. exponitur etiam Operis locator (sicut ἐργολάβος Operis conductor) ET Ἐργοδοτεῖν, Opus locare.

C. Ἐργοστασίτης, Qui operi seu operibus præest. Poll. ex Epicharmo.

C. Ἐργολάβος, Qui opus faciundum suscipit seu conducit. Redẽptor. Plut. in Pericle, ἐργολάβος μὲν ὢν τῶν αἰχμάλωτος. Itẽ ἐργολάβοι sycophãtæ & quadruplatores. B. 228. ET Ἐργολαβία, Operis faciundi susceptio, Redemptura, vt quidam interpr. ex Livio. ET Ἐργολαβέω, ῶ, Opus faciundum suscipio, Redempturas facio, vt mancipes & conductores solent. Xen. ὥσπερ αἱ θρέψαι τὰ ἐργολαβοῦσιν, μὴ μαθηταὶ αἱθρεπτικοὶ ἐπιεῖεν. Dicebãtur ἐργολαβεῖν interpretes etiam & sequestres qui iudiciis corrumpendis aut eiusmodi maleficiis suscipiendis operam suam locabãt. Vide Bud. p. 80 & 118.

D C. Ἀεργός, οῦ, ὁ & ἡ, Qui feriatur ab omni opere, Nullum opus agens. Il. 1, ab Homero τῷ ἀεργῷ opponitur ὁ πολλὰ ἐργάζων. id est Qui multa egit, Qui multũ laborauit. Od. τ, — εὖ γὰρ ἀεργὸν ἀείρεμαι, ὃς κεν ἐμῶς γε Χείπος ἀπήνας, id est Non patiar otiari, vel otiosum esse, vel Cessare, Ab omni opere feriari. ‖ Ἀεργός, Iners, Piger, Desses. Hesiodus Ergis, ὅς κεν ἀεργὸς Ζώῃ κηφήνεσσι πολυρρόμβοισιν ἐοικὼς ὀρμιλύν. Idem ibidem, Λιμὸς γάρ τοι πάμπαν ἀεργῷ σύμφορος αἰεί. ‖ Item ἀεργός, Non cultus, Non aratus, Inaratus, vt ἀεργὸς γῆ, vel χώρα. cui opponitur ἡ εἰργασμένη, vel κατεργασμένη, seu καρπίμη. Sic apud Theophrastum De caus. 1, τὰ ἄεργα siue ἄγρια opponuntur τοῖς ἐργασμένοις, vt Bud. notat. Sciendum est autem pro pigro dici potius à poetis ἀεργός, in prosa autem ἀργός.

Ἀεργής, ής, ὁ καὶ ἡ, pro eodem dici annotatur, sed rarius.

Ἀεργία, ας, ἡ, Cessatio ab opere. Alciphron initio epist. 1, ἀεργία παντελὴς ἦν, Cessabatur ab omni opere. ‖ Apud Homerum ἀεργίαν vult Eustathius significare etiam inertiam, id est artis ignorationem, siue artis imperitiam: in hoc versu, Od. ω, Οὐ μὲν ἀεργίης γε κακῆς ἔπος ἔκτο' οὐ τι κεμάζει. Itẽ, Inertia, Desidia, Pigritia. Hesiod. Ergis, Ἔργον δέ, οὐδὲν ὄνειδος, ἀεργίη δέ τ' ὄνειδος. ‖ Ἀεργία χώρας, Regionis cessatio ab aratione. Ad verbum Terræ inaratio: si dici posset eo modo quo Regio inarata, ἀεργὸς χώρα. Æsch. in Ctesiphontẽ, ἃ πρὸ χώρας εἶναι κακῶς ἔστι τοῖς ἄλλοις ὅτι πάσῃ ἀεργία, id est, ita vt omnino non araretur, non coleretur.

Ἀεργίω, ῶ, F. ήσω, Cesso ab omni opere, Otior, Otiosus sum. Item, Sum desses, Sum piger. Vide Ἄεργος paulo pòst.

Ἄεργηλὸς pro ἀεργός, id est Iners, citatur ex hoc Nõni versu, Παῖπαι ἀεργηλαῖαι ἐπιβρίσαι ἔργον ἀκαίρους. Videtur ex ipso verbo ἀεργῶ formatum.

¶ Ἄργος, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Idem quod ἀεργός, & factũ per crasin ex isto, Qui cessat ab opere, Ab opere immunis, Otiosus. A Bud. exponitur, Cessans, Immunis ab opere. Nõnunquam absolutè ponitur, & sine casu. Plut. in Pericle, οὔπω λαμβάνων ἀργὸν καὶ σχολάζοντα. Xen. Præd. 1, σταναὶ ἀργὸν βίον. Sic ἀργὸν διαγειν διαγωγὴν, Iners vitæ genus traducere. Ἄργον ἔτος apud Iudæos Annus septimus, quasi Cessator annus, vel Feriatus annus. Ἄργος χρόνος Plut. Cor. Tempus cessationis, Tempus quo cessatur. Ἀργὸς λόγος, Ignava ratio, vt exponitur à Cicerone De fato, Ratio videlicet eorum qui omnia fieri fato contendebant. Cui (addit Cicero) si pareamus, nihil omnino agamus in vita. ostendens vnde dicta sit ἀργός. Exponit

etiam interrogationem ignauam & inertem. Interdũ A eum genitiuo, vt ἀργὸι πόνων, apud Platonem lib. De legibus 7, Non laborantes, Vacui laboribus, Expertes laborum. Apud Euripidem ἀργὸς πλοΐσιος, Rerum domesticarum negligens. & ἀργὸς κλήρου apud Platonem, Sua sorte priuatus, vt vulgò explicant. Apud Lucianum autem ἀργὸς εἰς ἅπαντα, exponitur Rei nulli vacãs. Sed malim interpretari, Piger ad omnia, vel segnis. ‖ Ἀργὴς γῆ vel χώρα, Inculta terra, seu regio. cui opponitur εἰργασμένη vel καρπίμη. Apud Xenophontem autem ἀργὸς γῆ & ὕπεργος oppositа sunt. Dicitur ἀργὸς γῆ etiam vno verbo χέρσος. Plutarchus in Publicola, ἀργὸν χωρίον καὶ ἄκαρπον, Incultus locus & infrugifer. ‖ Ἀργὸς ἄργυρος, Argentum infectum, Budæus ex Pausania. id est αὐίργυρος. ‖ Ἀργὰ χρήματα, Pecuniæ quæ compendium nullum vsurarum afferunt, quibus opponuntur ἐντοκα, vt docet Budæus. Notandum est autem ἀργὰ χρήματα dici τὰ μὴ ἐργαζόμενα. Item ἀργὸν ἐργασίαιον vel ἀργῆσαι, quod nihil quæstus fecit. Demosth. contra Aphobum cui ἀνάργυρον opponitur. Bud.

Ἀργότερος, comparat. vt ἀργότερον τοῦ βίου μισεχθῆναι apud B Galen. ad Glauc.

c. Ἀργολογέω, ῶ, Fut. ήσω, Superuacanea verba scribo. vel dico, id est παρέλκοντα. Basil. αὐτὸ οὐκ ἀργολογεῖ ἡ γραφή. Bud. HINC Ἀργολογία, ας, ἡ, apud Cyrillum, Otiosus sermo. Budæus.

c. Ἀργολογικός, ὴ, όν, Inertem & segnem reddens, Inertiam afferens.

Ἀργῶς aduerbium, Otiosè. Item, Segniter. Demosth. Philip. 2, παντελῶς ἀργῶς ἔχειν. Plutarch. in Pericle, καίτοι οὐ παντάπασιν ἀργὸς ἔχων πρὸς χρηματισμόν. Apud Xenophontem, ἀργῶς καὶ ἀνεμβρίως, Segniter & remissè. Et in superlatiuo gradu ἀργότατα. vt ἀργότατα διακεῖσθαι, Demosthenes Philip. 4. ‖ Item ἀργῶς (inquit Budæus) Temerè. id est sine causa, frustra, nulla nota ratione. vt illud, οὐκ ἀργῶς τοῦτο κεῖται οὐδὲ τοῦ τυχόντος, id est, non otiosè, non sine alicuius rei significatione. D

Ἀργία, ας, ἡ, Otium, Otiositas. Demosth. πρὸς Εὐβουλίδην, ἀργίας γάμους, ὧ ἄνδρες οἱ μὴ ἐργαζόμενοι. Plut. in Apophth. αἰλόπος τινὸς γραφὴν ἀργίας. Idẽ in Solone, ἀργίας αἰλόπος. Gal. γυμνασίαν & ἀργίαν opp. Apud Plat. ἀργία cum gen. E (sicut & ἀργὸν cũ eo poni diximꝰ) ἀργία τ ἔργων, cessatio ab operibꝰ. ‖ Est itẽ ἀργία Segnities, Inertia. Plutar. in Apophth. πολιορκούμενοι δ' ἀργίαν ὑπὸ τοῖς τείχεσιν ἐκαθεύδουσιν, hostes quorum in muris dormiunt lepores, ob eorum inertiam. ‖ Isocrates autem reprehendit Lacedæmoniorum ἀργίαν, id est eo nomine Lacedæmonios reprehendit quòd non colerent solum.

Ἀργέω, ῶ, Fut. ήσω, idẽ quod αἰργέω, Cesso, Ab opere cesso, Feror, Otior. Demosth. Olynth. 3, οὐκ αὐτοὺς μὲν ἀργεῖν καὶ κακῶς ζῆν. Xenophon ἐργάζεσθαι & ἀργεῖν inter se opponit, F Pæd. 1. Aristoteli autem opposita sunt πονεῖν & ἀργεῖν. Plutarchus in Cam. ἀργῶν ταῖς πράξεσι. Cum genitiuo, Plato Pol. 2, ἀργήσει οὖν γεωργὸς τῆς αὐτῆς δημιουργίας.

Ἀργοῦμαι passiuum. Xenoph. Pæd. 2, οὐδὲν γὰρ αὐτοῖς ἀργεῖται τοῦ παραδίδεσθαι διδομένων. id est, Nihil per cessationẽ transmittitur, Nihil per inertiam negligitur infectum, Nihil infectum remanet, vel otio transmissum. Bud. Idem Xen. in Hierone, ἵνα μὴ αὐτῷ αὐτὴ σπένδης ἀργοῖτο, Negligeretur, transmitteretur, Cessare sineretur. Bud.

Ἀργιόομαι, apud Xenoph. Idem quod ἀργῶ, In otio viuo, Otiosam vitam ago. G

C. Δυσέργος ET Δυσεργής, Operosus, Difficilis. Plutarchus Sympos. 4, παγχάλεπον ὦ ἑταῖρε καὶ δύσεργον, valde difficile est & magni operis. δυσεργὲς πρᾶγμα Appiano Res difficilis factu. In vulg. lex. ex Theophr. δύσεργος ὕλη, materia difficilis ad fabricam. ET Δυσεργία, Difficultas. Exponitur & aliter à Suida: sed δυσερμία Hesych. habet in illa signif. sicut & δυσερμία: de quibus & ipsum Suidam lege in Εὐερμία. CONTR. Εὔεργος, ος, ον καὶ ἡ, Facilis. & εὔεργον ξύλον πρὸς πύκνωσιν, Theophr. Circa quod non multum est laboris. Idem Theophr. ἡ φιλύρα τὸ ὅλον εὔεργον, id est (Plinio interprete) Tilia cuicunque operi facilis. ‖ Apud Homerũ autem Od. ο, πάντη φαίνας ἀφορμὴν θυμήρεα γυναιξὶ, καὶ εἰ κ' ἄεργος ἦεν, schol. exponit πάντως, καλὰ ἔργα κατεργάσασθαι, proba & honestè castéque

se gerens. quæ eius expositio videtur conuenientior quàm quæ in vulg. l. est, Bene operans id est Actuosa. Eustath. exponit ἀγαθουργός. Obseruandum est autem ἄεργος scribi, non ἄϋεργος, vt ἀΐσσω. A T Εὐεργὴς Homero nauis aut domus, Bene fabricata, Affabre facta, Bene compacta. Sic εὐεργὴς λάϊνος, & εὐεργὴς δίφρος apud eundẽ. Et εὐεργὴς πεδίλοιο apud Hesiod. At εὐεργὴς χρυσὸς Od. ι. opponitur τῷ ἀργῷ, teste Eustathio qui dicit εὐεργῆ δίδοσθαι χρυσὸν, ἐπεὶ οὐκ ἐῶ πάμπαν τοῖς πάνυ χρυσὸν ἀργόν. ‖ Itẽ pro Beneficus, Bene mentus de aliquo, apud Hom. Od. ρ, οὐδέ πε δὴ χάρεις μετόπισθε εὐεργίων. hoc est εὐεργετῶν. ET Εὐεργεσία, ας, ἡ, Beneficentia. Od. χ, Ὡς κακοεργίης ἀμφεπόμην αἰμυλίσιν. Isocrates etiam ad Demonicum κακοεργίαν ei opponit, αἰσχρὸν νόμιζε τοῖς μὲν ἐχθροῖς ὑπάδειν τοῖς κακοεργίαις, καὶ τοῖς φίλοις ὑπᾴδειν τοῖς εὐεργεσίαις. Et apud Dionysium Long. quærenti cuidam qua re proximè ad deos accedamus, respondet alter εὐεργεσίᾳ καὶ ἀληθείᾳ. ‖ Multo frequentius capitur pro Beneficiũ. Thuc. lib. 1, καί μοι εὐεργεσία ὀφείλεται, mihi beneficium debetur. Eodem libro, κείσεταί σοι εὐεργεσία ἐν τῇ ἡμετέρᾳ, ὡς οἶκος ἐσαεὶ αἰάχαπτος, Beneficii illius domi nostræ æterna memoria conseruabitur. Sic dicitur αἰτεῖν παλαίειν ἐπὶ τοῖς εὐεργεσίαις, compensare seu referre beneficiũ. & εὐεργεσίας ἐκτίνειν pro eodem apud Herodotum. Et Herodianus lib. 4, εἰς ἐκείνου εὐεργεσίας καταπλήσσειν πρὸς αὐτὸ, beneficia apud eũ à se collocata. Hesiodus Theogonia, Οἵ οἱ ἀπημύσαντο χάριν εὐεργεσιάων. Et apud Demosthenem Pro cor. τὰς ἰδίας εὐεργεσίας ὑπομιμνήσκειν. Notandũ verò in illis Thucyd. locis posse reddi etiam Gratia, quemadmodum & scholiastes in priori exp. αἰτίαχαις. vt sit, Mihi gratia debetur: &, Habebitur tibi gratia nunquam domi nostræ delenda. ET Εὐεργέτης, ου, ὁ, Qui beneficium confert, Qui benefacit. Demosth. Pro cor. φίλον, εὐεργέτην, σῶσαι τὸν φίλιστον ἠγωνῶτο. Nonnunquam additur genitiuus eius in quem beneficium confertur. Thucyd. lib. 1, ὧν αὐτῶν εὐεργέτης, quum de eis esset benemeritus. Isocr. Hel. enc. τῆς ἑαυτοῦ παιδὸς εὐεργέτης. Synes. epist. 127, ἵνα μεγαλοπρεπὴς ὦσι καὶ εὐεργέτης Ῥωμαίων. Luc. Anach. εὐεργέτης ἡμῶν. FORM. Εὐεργέτης, ιδος, ἡ, Quæ benefacit, Quæ benemeretur de aliquo. Plato de legibus. Synes. epist. 113, ὦδε σοὶ τῆς φιλτάτης καὶ εὐεργέτιδος κεφαλῆς, de me benemerito capite. A T Εὐεργετικός, ὴ, όν, Ad benefaciẽdum procliuis, Beneficus. Interdum additur genitiuus, sicut in εὐεργέτης. vt δυνάμεις εὐεργετικὰ πολλῶν καὶ μεγάλων, vis multis & magnis beneficiis iuuandi. ET τὸ εὐεργετικὸν neutro gen. Beneficentia, Ad benefaciendum procliuitas. Herodianus lib. 6, οἷς τὸ φιλάνθρωπον καὶ εὐεργετικὸν ὑπερβάλλεται. Dicitur verò & εὐεργετητικὸς pro eodẽ. VNDE C. Ἀντευεργετικός, ὴ, όν, Ad beneficium reddẽdum pronus, Qui vicissim promptus est ad benefaciendũ. Habétque itidem adiunctum genitiuum vt εὐεργετικός. Aristot. Ethic. 4, ὦδε μεγαλοψύχου loquens, ἴσῃ δὲ ἀντευεργετικὸς πλείονων, Ad beneficium cum additamento reddendum promptus. Ab Εὐεργέτης deriuatur ET Εὐεργετέω, ῶ, Fut. ήσω, Benefacio, Benemereor. Xenoph. Pædiæ 8, ἵνα μὲν οὖν χρήμασιν ἀδύνατα πάντα ἐστὶν εὐεργετεῖν. Aliquando additur accusatiuus eius cui benefit. Aristot. Pol. 5, εὐεργετεῖ τὴν πόλιν, beneficia in ciuitatem confert. Aristoph. Pluto, οἷς πόνους ὑπερεργάσασα διώμοσε. Nonnunquam accusatiuus rei additur. Xenoph. Pæd. 8, μεγάλα αἰτεῖ μικρῶν εὐεργετεῖν, magna pro paruis conferre beneficia. Est vbi duplicem habet accusatiuum, & personæ & rei. Plato Pol. 1, οὔτε καλῶς σοι κείσεται ὅ, τι αὖ ἡμᾶς εὐεργετήσεις, Non malè collocabis quod in me contuleris beneficium. Sic apud Demosthenem aduersus Lept. πολλὰ αὐτὸν εἶχον εἰπεῖν ὅσα εὐεργέτηκεν ὑμᾶς ἐκεῖνος αὐτός. Citatur verò & εὐεργετῶ τι εἰς χρήματα, ex Phalar. Epistolis. ‖ Εὐεργετοῦμαι, Beneficio afficior. Aristot. Ethic. 4 cap. 3, ὦδε μεγαλοπρεπῆ λέγει loquens, εὐεργετούμενος δ' αἰσχύνεται. Interdum additur & accusatiuus rei, vt in actiuo. Xen. μείζοσι τιμαῖς εὐεργετούμενος, maioribus beneficiis affectus. Herodianus lib. 4, πολλὰ ὑπ' αὐτοῦ εὐεργετηθέντα. VNDE Εὐεργέτημα, ατος, τὸ, Benefactum, Benemeritum, Beneficium [in aliquem] collatum. Xenophon Pæd. 8, εὐεργέτημα ἀνθρώπου εἰς ἀνθρωπίνην δύναμιν ἀπὸ τῆς αὐτῆς διανοίας ἔστιν ἐκ τοῦ ἴσου ἀντιτίμησαι ἢ πᾶσιν ἢ ποσῶν μισθόσασθαι. ET Εὐεργετικός, ὴ, όν,

Ad benefaciendum seu benemerendum prōptus. Pro quo Διεργετικὸς dici Bud.commannotat,sicut pro ἐυεργετικὸς dicitur ἐυεργετικὸς & pro φιλικὸς,φιλικός. ET C.Ἀντιεργετέω,ῶ, Beneficium reddo seu compenso, Vicissim benefacio. Xen.μηδὲν φειδόμενος τῶν διεργετῶν, nihil laborans de gratia referenda.

C.Ἐνεργὸς,οῦ,ὁ, Qui in opere est: quasi ἐν ἔργῳ ὤν. Qui aliquid agit(vt contrà ἀεργὸς,seu ἀργὸς, Qui velut ab opere remotus est.)Luc.in Hermot.ὡς μηδὲν ὧν βαδίζων γελῶ ἄφρις,ἀλλ' ἐνεργὸς ἅπας. Sed ἐνεργὸς est etiam Actuosus,Strenuus, Acer, vt Ἀνίβας ἐνεργὸς περὶ τὴν πολιορκίαν, Polyb.in 3. Quo Plutarch.modò ἐνεργὸν & δραστήριον pro eodem ponit de Demetrio loquens. (Ex eiusdem Pericle affertur ἐνεργότατος πηχυῖνς pro laboriosissimo artifice) Dicitur verò & πρᾶξις ἐνεργὸς à Polybio iter quod acriter & magna virtum contentione conficitur,Contentum itet.Sed & res quæpiam dicitur ἐνεργὸς à Theophrasto,id est efficax. Quod autem dicit Thucyd.naues ἐνεργοὺς καίειν,si mendosum non est,crediderim aptè reddi posse Operosæ cuiusdam̄ elegantiæ. Denique vt ἐνεργὸς pro eo qui in opere est opponitur ἀργῷ seu ἀργῷ,sic etiam ἐνεργὸς γῆ opponitur τῇ ἀργῇ. dicitur enim à Xenophonte ἐνεργὸς terra,quæ colitur seu culta: vt ἀργὸς,inculta.Sicque & Plutarchus in Cæsare, πλέον πολλῶν ἐνεργὸν ἀνθρώπων μυριάσι, Quod multis millibus ad agriculturam sufficeret,vt Bud.interpr.Quem confute pag.171 & de ἐνεργὰ χρήματα, id est Pecunia fœnore occupata,quibus itidem opponuntur ἀργά. ET Ἐνέργης quoq; pro Efficax, aliquoties in Test.nouo. Item ἐνεργεστέρα χώρα ex Plutarcho pro Cultior regio. AT Ἐνεργῶς pro Actuosè, Strenuè, Acriter. Polyb. ἐνεργῶς προσέκειτο τῇ πολιορκίᾳ.

Ἐνέργεια, Actio, Actus. Aristot.δικαιοσύνη,ἐνέργειά τις ἐστίν. Et apud eundem, ex virtutibus aliæ κατὰ ἕξιν, aliæ κατ' ἐνέργειαν. Itē Efficacia, Vis efficax quæ in aliquo agit. Chrysostomus, ἀμήχανον αἰθρώπῳ δίνασθαι θείαν ἐνέργειαν ὁμιλίαν αἰδὲ τὴν ἐνεργείας τῷ πράγματος. Est etiam figura seu ornamentum orationis,de quo Fabius,(περὶ τῆς ἐκτεταμένας & ἐπιτεταμένας loquutus) Ἐνέργεια continis est iis, ab agendo dictis, & cuius propria sit virtus, non esse quæ dicuntur, otiosa. Vbi ego pro Et cuius reponendum puto Vt cuius.

Ἐνεργέω,ῶ, In opere sum,(operor, Efficio. Paulus ad Philipp.2,v.13, ὁ Θεὸς γάρ ἐστιν ὁ ἐνεργῶν ἐν ὑμῖν καὶ τὸ θέλειν καὶ τὸ ἐνεργεῖν. Sic autem & in aliis Testamenti noui locis. Polyb ἐνεργήσασθαι εὔδοξον simpliciter pro Facere metum dixit (quod & Afferre & Inicere & Incutere metum Latini dicunt) lib. 2, οὐ μικρὰν οὐδὲ τὴν τυχοῦσαν κατάπληξιν καὶ φόβον ἐνεργησάμενοι τοῖς περὶ τὴν Ἑλλάδα οἰκοῦσι τοὺς Ἕλληνας. Vereor tamen ne ἐνεργασάμενοι potius legendum sit. Apud Aristot. autem ἐνεργεῖν Bud. ex quorúdam interpr. sententia vertit Actu esse: vt, πᾶν γὰρ οὗτω δυνατὸν, οὐκ αἰεὶ ἐνεργεῖ. Ex eodem tamen Aristot. affertur ἐνεργούμενα in lib.De mundo in vulgata signific. Inuenitur autem in Test.nouo ἐνεργεῖσθαι significatione etiam actiua: & in Iacobi epistola ἐνεργουμένη δέησις exponitur Efficax.Budæus verò ἐνεργεῖσθαι à Paulo ad Rom. positū etiam videri dicit pro Actu esse (vt Aristot.vtitur τῷ ἐνεργεῖν) eique contrarium esse καταργεῖσθαι. | Ἐνεργεῖν, Afficere, Permouere,Budæus ex Chrysost. 77. Et ex eodem 1 ad Cor.19 affert pro Miracula facere. Item ἐνεργεῖσθαι pro Adæmonibus vexari, ex Areopagita citat, sicut & ἐνεργοῦντες dæmones, ex eodem. Rursus, ἐνεργούμενοι (inquit) Dæmonio correpti, ἀπὸ τῆς ἐνεργείας dicti sunt, id est operationibus dæmonum quæ in ipsis conspicuæ sunt.Et ex Aretha in Apocal.cap.6,ἀλλὰ καὶ θεοφόρητος (ἢ) ἐνθουσιάσας, πνεύματι ἐνεργουμένῳ. id est κατεχομένῳ, inquit. Sed & simpliciter pro Cieo seu Moueor,ex eodem affert in cap.5, τῇ φυσικῇ ζωῇ ἐνεργούμενα. Iam verò & in bonam partem pro Agi spiritu, & Afflatum esse,ex eodē affert in caput 3,itē ex Gregorio. Cæterùm has significationes(ac præsertim illā qua pro Miracula facere ponitur à Chrysost.)ex Matth.& Marco manasse puto,scribētibus de Ioāne, αἱ δυνάμεις ἐνεργοῦνται ἐν αὐτῷ. HINC Ἐνέργημα,Effectus,Quod ex vi quapiam & efficacia prodit. Item Vexatio dæmonum, Aut in bonam partem, Afflatio spiritus, Bud. sequendo significationem quæ verbo ἐνεργεῖσθαι data modò fuit. ET Ἐνεργητικὸς, Agendi vim habens, Efficacia præditus. Gramm. ἐνεργητικὰ vocant ῥήματα quæ Lat. actiua verba. VNDE Ἀνενεργητικὸν,verbum quod passiuam vocem & actiuam significationem habet,vt μάχεμαι. AT Ἀνενέργητος,Ineffícax,Inutilis. Greg.τὸ γὰρ ἡμάτριον ὑπνοῶ αἰνενέργητόν τι καὶ ἄπρακτον. ET comp.verbum Ἀντενεργέω,ῶ,Efficaciam seu vim efficacem habeo aduersus aliquid,vt αἱ τριχες ἀντενεργοῦσι δυνατῶς Dioscor.vbi exponitur Resistere.Malim Efficaciter resistere.

C.Ἡμίεργος,(q.d.Semifactus) Imperfectus, Inchoatus. Aristot.Œconom.2,αἰκοδομήματα ἐν τοῖς ἐργαστηρίοις ἡμίεργα.

C.Παρέργος,ου,ὁ καὶ ἡ, Qui est præter susceptum opus, Ad susceptum opus accedens. Plato in Timæo,ὁ λόγος παρέργος ὤν.vbi vide interpr.inlex.Cic.Et παρέργου αἰάλωμα, Impendia quæ præter destinatam impensam fiunt. Aristot.Pol.7,ἐκεῖνο μὲν γὰρ, παρέργου αἰ ἐπ' ἔσται δὲ, ἔργου τῆς μεθόδου ταύτης.id est,Bud. interp. Illud enim,accessio esse possit huius tractatus:hoc verò,præcipua eius intentio princépsque actio. Hinc ἐκ παρέργου χώρα,seu μέρη,& ἐξοδος παρέργου.Item ἐκ παρέργου πλεῖν vel πλεῖσθαι. quæ vide apud Bud.pag.841 & 843. ET Παρέργως aduerbium, Obiter,Perfunctoriè,Non accuratè.Synes.ἵν' κἀγὼ παρέργως ἀκροασάμενος, Tanquam aliud agens.Et παρέργως ἔχειν,Bud.ibidem.

C.Περίεργος, Curiosus, Anxiam diligentiam aliqua in re adhibens.Xen.ὃς δ' ἄλλως πως ποιοῖτο, περίεργος ἂν ματαίως ἐνόμιζεν εἶναι. Isocrates in Epist. δίδοικα μὴ λίαν ἄπορος δόξω καὶ περίεργος. Herodianus 4, περιεργότερος ὤν, οὐ μόνον τὰ αἰθρώπων πάντα εἰδέναι ἤθελεν, ἀλλὰ καὶ τὰ θεῖα καὶ τὰ δαιμόνια πολυπραγμονεῖν. | De re etiam dicitur frequentissimè, pro Curiosè accuratus,Nimis exquisitus. item Superuacaneus. Aristot. ἐπεὶ δ' οὐδὲν ποιεῖ περίεργον εὐδὲ μάτην ἡ φύσις.Plut.Sympos.4,καὶ τῆς ὄψεως πάσης τέλος ἐστὶν ὅτι μάλιστα καὶ περίεργον ἀφιλόπονος.Isocr.ἔστι γὰρ φιλοκάλου τὰ θαύματα,καλλωπισμὸν δ' ἔχει περίεργον. Gregor. dixit etiā φρίκας περιεργοτέρας pro exquisitioribus tormentis. Et Dioscor. περίεργος οἶνος vina exquisitore diligentia confecta. HINC Περιέργως, Curiosè,Nimis accuratè. ET Περιεργία,Curiositas. Plut. τῇ δὲ περιεργίᾳ τῶν κακολογίαν αἰείλκυσε συναπολουθῆν. Item Nimis accurata diligentia, & quam Fab. extremam anxietatem appellasse videtur. ET Περιεργάζομαι, Curiositate vtor, Curiosè ago. Plato in Apol.Socr.περιεργάζεται ζητῶν τά τε ὑπὸ γῆν καὶ τὰ ὑπερουράνια. Itē Curiosè nimium & inaniter contendo & laboro,vel inquiro,vt Budæus interpr.in hoc Demosthenis loco, εἰ δὲ μὴ ἐχρῆν ταῦτα ποιεῖν, περιεργασόμεθ' ἂν ἐγὼ περὶ τῶν ποιούντων εἰπών, περιεργασαίμην δ' ἡ πόλις ἡ πεισθεῖσα ἐμοί. Sic Plutar. in Plat.quæst.610, & Synes.81. Item περιεργάζομαι pro Curiosè obseruo,Chrysostomus ad Rom. 6, καὶ μὴν τὸ περιεργάσῃ καλὸς ἀλλόκοτον, ὅπλον ἀδικίας γέγονεν ὀφθαλμός.

C.Συνεργὸς, (q.d. Cooperator) In opere faciendo iuuans, Adiutor.Plut.Pericle,Μίνωά τινα τῶν Φειδίου συνεργῶν τῆς σοφίας.Philo De mundo,συνεργὸν ὀφθαλμοῖς εἰς τὴν τῶν ὁρατῶν ἀντίληψιν. Sæpe verò cum genitiuo generaliter pro adiutore.vt Xenophon Pæd.3, συνεργοὺς τῆς καινοῦ ἀγαθοῦ. & lib.2,συνεργοὺς ποιεῖσθαι ὑπομνησόσυνα θεραπείας. HINC Συνεργέω,ῶ, Adiuuo, Prosum, Confero. Theophr. De caus.plant.συνεργεῖ πρὸς εὐτροφίαν. Plutar. in Rom. συνεργεῖ πρὸς ἀπραξίαν.Et cum εἰς, Philo De mundo, οὐδὲν εἰς τὸ φθείρεσθαι τὸν κόσμον συνεργεῖ. Rursum Plut. βοηθεῖν & συνεργεῖν copulauit in Coriol.

C.Φιλέργος,Operis amans,Operi deditus,Sedulus. φίλεργος μέλισσα, Naz. Apis laboriosa, quæ & sedula dicitur Lat. HINC Φιλεργία,Sedulitas,ex Xenoph.Œcon. ET Φιλεργῶ,Sedulus sum,Sedulitate vtor.

C.Αὐτουργὸς,Qui per se facit,seu operatur,non aliena operatus. Vnde exponitur etiam Qui manu victum sibi quærit:necnon generaliter Opifex. Plut.in Apophthegmatis, αὐτουργὸς ἄνθρωπος καὶ ἰδιώτης. Aristoteles de Deo, οὐ μόνον αὐτουργὸς καὶ δημιουργὸς τῶν ὑπὸ σελήνην. Et αὐτουργοὶ γεωργοὶ Xenoph.Qui ipsi terram colūt: Budæus 811. Sed à Thuc.αὐτουργοὶ vocantur Peloponnesii non addito γεωργοὶ,vbi exponitur Rusticani. Dicitur &

αὐτουργὸς βίος ab Halic. qualis est horum αὐτουργῶν, lib. 10, A αὐτουργὸν βίον ἔζη. Greg. autem dixit etiam αὐτουργὸν σφαγήν. ¶Item αὐτουργός, Qui sua manu cædit, vel pulsat, vel pugnat. Bud. pag. 812 ex Herodiano. HINC Αὐτουργία, Operatio eius qui per se facit, Bud. ex Theodorito Hist. Eccl. lib. 5. vbi dicit vxor Theodosii, ἐγὼ ὑπὲρ αὐτῆς τῆς βασιλείας τῷ αὐτουργίαν τὴν διδομένην προσφέρω. quæ interpr. ille, Manuum operam Deo offero pro regno quod mihi dedit. Ei, id est pauperibus, ministro. ET Αὐτουργίω, ῶ, Per me facio, &c. Luc. σκληρεργεῖν πάσῃ συναπείρας, καὶ αὐτουργεῖν διδάσκει. Aristot. De mundo scribit non decere Deum αὐτουργεῖν πᾶν ὅπερ ἐστίν. quod exponitur, Ipsum per se operari, non per ministros, vel Ipsummet operi manum admouere. Vide Bud. 811. HINC Αὐτούργημος, quod ex Epigr. affertur pro Extemporalis, Inelaboratus.

C. Παντοῦργος, ου, ὁ, q.d. Ad quodlibet opus promptus. Vel, Qui dexteritate ingenii valet ad quidlibet agendum. Sed vsus obtinuit vt hoc nomine declaretur Callidus, Vafer, Versipellis, Veteratorius. Aristot. Ethic. 6, διὸ καὶ τοὺς φρονίμους, δριμεῖς καὶ παντούργους φασὶν εἶναι. Sic & παντουργία ab eo dicitur δριμύτης, seu οὐκ ἐπαινετή. Demosthenes autem Pro corona dixit παντοῦργος & δριμὺς προσέχεσθαι χρῆσθαι. ¶At παντοῦργος in bonam partem pro solerti, ex Solomonis prouerbiis. ET Παντούργως, Callidè, Vafrè. ET Παντουργία, Calliditas, Vafrities. ὑπὸ παντουργίας καὶ δόλου, Herodian. Et παντουργία laudabilis apud Basilium, de qua Bud. 126. ET Παντουργέω, ῶ, Callidè seu vafrè scelus aliquod admitto. vt πεπαντουργηκότα, & ἃ πεπαντούργηκας, Aristoph. Pluto. Vide & Bud. in illa pag. HINC Παντούργημα (q.d. Vaframentum) Vafrum aliquod factū, D Scelus aliquod vafrè admissum. ITEM Παντουργεύομαι AC Παντούργευμα pro παντουργῶ & παντούργημα.

C. Ὑπουργός, Adiutor, Qui operam nauat, Qui officium aliquod seu obsequium præstat. Apud Luc. Minister. Sic & apud Phil. παῖπα τῶν δημιουργῶν καὶ τῶν ὑπουργῶν ἀρᾶν ἀπαλαζόμενοι. ET Ὑπουργὸς poeticè, idem. Ex Phocyl. autem pro Damnosus, in hoc versu, Ζῆλος τ' ἀγαθῶν ἰσθλὸς, φαύλων δ' ὑπουργός. vbi mendum esse puto. HINC Ὑπουργία, Adiumentum quod præstatur alicui, Officium, Ministerium, Plut. Sympos. 4. ET Ὑπουργέω, ῶ, Operam nauo, Adiumento, Inseruio, Obsequor. Thucyd. 1, φίλον τινὰ ἡγεῖσθαι τινι ὑπουργοῦντα. Dicitur etiam ὑπουργῶ σοι ποιῆσαι. Plutarch. in Romulo, ὑπουργοῦσι τοῖς ἀνδράσι τὰ πρὸς τὴν παλαίστραν, viris operam nauant in iis quæ ad lanificium pertinent. Thucyd. autem cum solo accusatiuo, lib. 7, ὧν τὰ ὅπλα ὑμῖν οἱ ὁπλῖται ὑπουργοῦσιν, pro Exequantur. HINC Ὑπούργημα, ET Ὑπούργησις, Ministerium, Obsequium. AT bicomp. Ἀντυπουργέω, ῶ, Vicissim operam nauo, Vicissim inseruio, Vicissim officium præsto, seu mutuum officium. VNDE Ἀντυπούργημα ET Ἀντυπούργησις, Officium quod vicissim præstatur, Mutuum officium.

Ἐργάζομαι, Operor, Opus facio, Hesiod. Ἐργάζου Πέρση. Idē, Ῥᾳδίως γάρ κεν καὶ ἐπ' ἦμαρ ἐργάσαιο. Aristot. de apibus, σπανίως ἐργάζονται. Pro quo Plin. Nullus otio perit dies apibus. Et ἐργάζεσθαι ἔργα apud Hesiod. pariter & Hom. ἐργάζεσθαι & ἀργεῖν opponit Xen. & Luc. in l. De historia scrib. Idem De sacrif. πλουτίζοντες καὶ ἐργαζόμενοι εἰς τὸ πῖχος. Cum accusatiuo, ἐργάζεσθαι γῆν, terram colere, Xen. Quod & ἐργάζεσθαι sine adiectione; vt ab Eustathio annotatur. Itē ἐργάζεσθαι τέχνας, Exercere artes, Plato De republica 2. vnde ἐργάζεσθαι ῥητορικὴν & φιλοσοφίαν Synes. (At verò ἐργάζεσθαι γναυτὴν διατέμνειν apud Hesiodum exponitur Secare mare seu sulcare) Cæterùm quoniam διὰ τὸ ἐργάζεσθαι, id est opus faciendo, victus quæritur, ideo & ἐργάζεσθαι τὸν βίον ab Andocide dicitur pro Victum quærere. quod tamen Bud. pag. 171 ad eam τοῦ ἔργου signif. refert qua pro lucro ponitur. Herodot. lib. 1, de Arione, ἐργασάμενον χρήματα μεγάλα, Quum magnas pecunias sibi conquisiuisset, seu (vt Gellius interpr.) H Grandi pecunia & re bona multa copiosus. Sed & pro Merere capturas & Quæstum corpore facere, ex Demosthene affert pag. 270. Rursum verò pag 171 ἐργάζεσθαι idem ferè esse ait quod φιλοκερδεῖν, Sordidis lucris indul

gere. Sed ad illam ἔργου significationem refero ἐργαζόμενα χρήματα, quæ & ἐπεργά, pecuniæ fœnore occupatæ, de quibus pag. 291, (vnde & μετὰ dicitur προσεργάζεσθαι à Luca, vt infrà docebo) quibus opponuntur ἀργά. ¶Ἐργάζεσθαι in vulg. lex. & pro Vendere, ex Aristot. OEcon. καλέσας οἷς ἐργαζομένοις, ἠρώτα πόσου βούλοιντο αὐτῷ ἐργάζεσθαι. οἱ δ' ἔφασαν, ἐλάττονος ἢ ὅσου τοῖς ἐμπόροις ἐπώλουν.

Ἐργάζομαι, Fabricor. vt ἔκπωμα ἐργάζεσθαι, Herodian. Et pass. ἀγάλματα εἰργασμένα, Fabrefacta, Artificiosè cælata. Bud. 275. ¶Sed & generaliter ἐργάζομαί τι pro ποιῶ, Facio. Dicitúrque ἐργάζομαί τι ἀγαθὸν, vel κακόν, vt docet Budæus 273. Ponitur autem passiuè & in hac signif. vt Lys. ταῦτα εἰργασται, talia perpetrata sunt. Ponitur inquam pass. & in aliis nonnullis signif. vt εἰργασμένη γῆ, item ἐργαζομένη apud Theophrastum, Terra culta. Sed & εἰ γαστρὶ ἐργασθείη, quæ & κατεργασμένη, Cibus confectus, Bud. ¶Ἐργάζεσθαι δυνάμεις σώματι, Xenophon, Efficere, vel Præstare aut Comparare corpori bonam valetudinem. ¶Ἐργάζεσθαι, Astruere & Efficere, B. 272 ex Hermog.

Ἐργασία, ας, ἡ, Operatio, Opus. Aristoteles de apibus, μᾶλλον ἐν ὥραις ταῖς ἐπὶς ἐργάζονται τῇ ἐργασίᾳ ὅταν ἀδίᾳ ᾖ. Pro quibus Plinius habet. Nihil horum faciunt apes stato tempore, sed rapiunt diebus serenis munia. Sic in vulgatis lexicis οἱ περὶ ταύτην τὴν ἐργασίαν exponitur Qui hoc munere funguntur. ¶Ἐργασία dicitur etiam de metallis, & fundo aliquo. Thuc. lib. 4, pag. 155. κτῆσιν ἔχειν τῆς χρυσίου μετάλλων ἐργασίας, Possidere auritodinas, eásque exercere. Plato, τὰ περὶ κῆπων ἐργασίας συγχωρήματα, de hortorum cultura. Hocr. Areop. περὶ τὴν ἐργασίαν τῆς χώρας. Et metaph. apud eundem ad Nicocl. ἐργασίαι νόμων, Legum cultus. ¶Ἐργασία, Factura, Elaboratio. Synes. epist. 52, παρὰ τῆς καλλίονος ἐργασίας, elegantioris operis stolas. Ex Plin. possis interpr. Factura præstantiores. ¶Ἐργασία dicitur etiã in lignis & quouis opere fabrili. Theophrastus, ἴσχει δὲ παρὰ ξύλα τὰς μὲν ἄρρενας πρὸς μάχιμα καὶ σκληρὰ, καὶ ἐν πᾶσι ἐργασίαις γραφόμενα. Pro quo Plin. Lignum maribus durum, & in fabrili opere contortum. ¶Ἐργασία (sicut & ἐργάζεσθαι) in instrumento etiam oratorio enumeratur: qua videlicet astruitur & efficitur quod ὄγκωμα conatur & aggreditur. De qua Bud. comm. pag. 272 & 693, prolixè ex Hermog. ¶Ἐργασία ψυχῆς, item & κατεργασία, dicitur ἡ πέψις, cōcoctio. Aristot. lib. 3 De part. anim. παῦται γὰρ μεμηχάνηται τῇ φύσει πρὸς τὰς ἀρμοττούσας ἐργασίας πρὸς τὸν ψυχρόν. ¶Ἐργασία τέχνης, Artis facilitatio & exercitium. Synes. epist. 3, de Laide, καὶ προσθήκη τῆς τέχνης ἡ ἐπιδὴ τῷ ἐργασίᾳ τὸ χαλαφᾶ ῥυπίδι καὶ λύπῃ, τὰς ὠὰ λικίζ παιδοτριβεῖ. ¶Ἐργασία, Quæstus, Lucrum. Bud. pag. 270. Aristot. Ethic. 4, οἱ τὰς αἰσχροκερδεῖς ἐργασίας ἐργαζόμενοι, qui ingenuo homine indignos quæstus faciunt, vt sunt lenones, fœneratores, sycophantæ. Demosth. μισθοῦται τῷ ἐργασίαν τῆς τραπέζης, mensam exercendam conduxit. ἔχων τινὰ δανείσιον τῷ ἐργασίαν, quæstui tum habebat pecuniam fœneratitiam. Bud. Idem apud Demosth. contra Nœæram, ὡς αὐτὴ ἡ λύτη σώματος ἐργασία οὐχὶ καλῶ ὀνείρατα παρεῖχεν, interpretatur, Lucrum meritorium, & quæstus fornicis. ¶Apud Demosthenem aduersus Apatur. ὅτι τῆς ἐργασίας ὤν, idem Bud. interpr. Negotiatione viuens. ¶Ἐργασία τῶν χρημάτων, Pecuniarum acquisitio. vulg. lex. ex Aristot. Ethic. 8. ¶At nouè dictum Luc. 11, Δὸς ἐργασίαν ἀπηλλάχθαι ἀπ' αὐτοῦ, pro Da operam vt ab eo libereris.

Ἐργάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui elaborari potest. vt ἐργάσιμα ξύλα, Ligna operi fabrili idonea, Ligna quæ elaborari possūt. ¶τὴν χωρίων ὁπόσα ἐργάσιμα, Cic. apud Platonem De leg. 15, interp. Ex agro culto, eóve qui coli possit. pag. 40 Lex. Cic. Vtplurimum verò ἐργάσιμα plur. num. dicuntur Culta, seu Loca culta. Dioscor. de Ægilope, φύεται δὲ ἐν τοῖς ἐργασίμοις ἀσταχύων. pro quibus habet Plin. Incultis amica. Theophr. de glandibus, ἥμερον καλοῦσι, τὰ μᾶλλον ἐν τοῖς ἐργασίμοις φύεσθαι. id est, eodem Plinio interpr. Placidiores, quæ culta obtinent. ¶Ἐργάσιμον ἡμέρα, dies qua operari licet. vulg. lex. ex cap. 20 lib. 1 Reg. (Sic dicitur & δικάσιμος ἡμέρα.) Habet tamē Complut. editio, τῇ ἡμέρᾳ τῆς ἐργασίας, in loco illo. ¶Ἐργάσιμον myrrhæ quædam species, omniū pessima, de qua Dios-

cor.lib.2,cap.78.

Ἐργασίω, q.d. Facturio. Soph. Trach. Ἐς ἐργασίων οὐδὲν ὧν λέγω, θροεῖς, Ita loqueris vt nihil facturiens, id est facere cupiens, eorum quæ dico.

Ἐργατήρ, ῆρος, ὁ, Operarius. ἐργατῆρες & ἐργάται, (inquit Bud.) Operarii rustici, Cultores, Fossores. Xen. quos Pollux ab Hom. εἰδῶς vocari annotat. Idem Pollux lib.7 scribit βεβαίους, secundum Xenoph. posse dici etiam ἐργατῆρας. Apud Suidam, adespoton hoc citatur, ἐργατῆρας οὐκ ἦλθ' ἀχεῦ ἑκατόντας.

Ἐργαστήριον, του, τὸ, Officina. Plut. De Socr. ἐργαστήρια μαχαιροποιῶν. Xen. Hellen. 3, de Epheso, πάσης πολεμικὰ ὅπλα κατασκευάζον, ὥςπερ πολὺ πόλιν ὄντας οἴκοθεν πολέμου ἐργαστήριον ἔχ. Demosthenes dicit etiam ἐργαστήριον συκοφαντῶν. Idem Demosth. κῆ Νεαίρ. pro meritoria domo & fornice posuit, vt Bud. annotat. νόμος οὐκ ἐᾷ ὅλη παύτας μοιχὸν λαβεῖν αἰ ἐν' ἐργαστηρίου καθίωται, in officina Veneris, inquit Bud. Vide & Comm. pag. 170. VNDE Ἐργαστηριάρχης, ου, ὁ, Manceps officinæ. Bud.

Ἐργαστικός, ἡ, όν, Operosus, Efficax. Vide in superlat. ἐργαστικώτατος, Admodum operosus. Accipiendum verò hic Operosus actiua significatione, quemadmodum Statius dicit Brachia operosa cyclopum, & Ouid. Operosam herbam. Dicitur verò & ἐργατικός.

C. Ἀνέργαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Incultus, Inelaboratus, Rudis. Luc. χλοῦ ἄλλως οὖσαν ἀνέργαστον. Budæo ἀνέργαστος τόπος, est ὀργάς, locus incultus. ‖ Ἀνέργαστος, dicitur etiam Qui factus seu fabrefactus non fuit. Herodian. lib.5, εἰκόνα ἡλίου ἀνέργαστον ἔχ ἥλιον, id est (vt Budæus explicat) διεστῆ, οὐ χρυσοῦσαν.

C. Δυσέργαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Factu difficilis.

C. Ἀπεργάζομαι, Efficio. Plato in Tim. ἐκ πάντων ἀπεργάζοιντο σῶμα ἕκαστον, quod Cicero interpretatur, Vnum efficiebant ex omnibus corpus. Interdum etiam Facio seu Conficio, Fingo. vt οἱ ἀπεργαζόμενοι εἴδωλα, Xen. Itidē Cic. rursus apud Platonem ἀπέργασται vertit Effinxerat. Interdum pass. signif. vt ἀπέργασται πλέως, Plut. Effectus erat omnino, pro Absolutus erat. HINC Ἀπεργασία, Effectus. Apud Plat. πλειστὴν ἀπεργασίαν, Absolutio, Budæo interprete.

C. Διεργάζομαι, Elaboro, Excolo. Et διεργάζομαι γῆν pro Colo terram, Subigo, Theophr. Ex quo & διεργασμένη γῆ, culta terra. ‖ Διεργάζομαι, Corrumpo, Vitio, Bud. ex Pausania 199. Et pass. διέργασται αὖ τὰ Περσέων πρήγματα ex Herodoto, pro Actum fuisset de rebus Persarum. Διεργάζομαι, Interficio. Plutarchus de Lucretia, ἑαυτὴν διεργασαμένη. Vide alia exempla apud Bud. 755. HINC Ἀδιέργαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inelaboratus. Isocrates ad Philipp. ἐγὼ δὲ ἱερὸν τόπον ἅπαν καὶ παντάπασιν ἀδιέργαστον, id est Inexplicatum, Absolutu difficilem. Bud.

c.2. Προδιεργάζομαι, Ante elaboro. Item pass. γλῶσσα προδιεργάζεται in loco Aristotelis. quem vide apud Budæum pag. 174.

C. Ἐνεργάζομαι, Facio in. vt ἐνεργάζεσθαι γλῶσσαν τῷ στόματι, facere linguam in ore. Sic Xenophon, γλῶσσα ἧττον γιγνομένη ἐνεργάσθη. vbi tamen signif. pass. habet. Sæpe autem redditur Ingenero. Plutarchus, τὰ δὲ ψευδῆ ἐνεργάζεται καὶ πλάνας φαντασίας, pro Ingenerat, Efficit, Budæus. Idem, ἔρωτα αὐταῖς καὶ θαῦμα τῆς διανοίας ἐνεργάζεσθαι. Idem in Numa, ἐνεργάζεται ταύτῃ πρὸς δόξαν ὑπήκοος. Apud eundē in Lycurgo, itémq; Polyb. ἐνεργάζεσθαι ὀργὴν πρός.

C. Ἐξεργάζομαι, Perficio, Absoluo, Effectum reddo. Xen. ἐξεργάζεσθαι & κατεργάζεσθαι pro eodem dixit, (inquit Budæus) id est Effectum reddere, Efficere, Perficere, Absoluere. Idem Perpetrare interpr. apud Pausaniam de Atreo, ἀλλὰ τοῖς Θυέστου παισὶν σφαγὰς καὶ τὰ ἀδύμενα δεῖπνα ἐξεργάσατο. In vulg. lex. ἐξεργασμένος τὰ κάλλιστα, qui cōfecit facinora pulcherrima. ‖ Itē pro Euerto, Destruo, Occido, Bud. ex Herodoto. Passiuè etiam sæpe sumitur. vt ἐξεργάσθη ὑπὸ Αἰμιλίου, Plutarchus in Numa. Sic ἐξεργασμένον, Soph. Aiace. Item ἐξεργάσμενα, pro Actum est de nobis, Periimus, ex Euripide. HINC Ἐξεργασία, Absolutio. Fab. lib.8, cap.3, de ornatu loquēs, ἐξεργασία est in efficiendo opere propositō: cui adiicitur ἐπεξεργασία, repetitio probationis eiusdem, & cumulus ex abundanti. ET Ἐξεργαστικός, Ad perficiendum idoneus. Et τὸ ἐξεργαστικὸν τῆς πραγματείας ex Macc. 2, Effectio rei.

c.2. Ἐπεξεργάζομαι (q.d. Supereffício) Effectum opus expolio. Item pro Absoluo, Bud. pag. 732 ex Basilio. Sed & pro Præterea Efficio, ex Demosthene affert alibi. HINC Ἐπεξεργασία, Operis consummatio & expolitio. De qua voce vide & in præcedente verbo. ET Ἐπεξεργαστικῶς, Cum quadam operis expolitione. vnde ἐπεξεργαστικώτερον exponitur apud Basilium itidem Exactius, Perfectius.

c.3. Προσεπεξεργάζομαι, Ad expolitionem operis aliam addo, Insuper expolio, Exactissimè tracto. VNDE Προσεπεξεργασία, apud rhetores, Expolitio secunda. Bud.

C. Ἐπεργάζομαι, Colo, Aro, Subigo. Luc. δυοῖν τὸν ἀγρὸν φιλοπόνως ἐπεργαζόμενος. Sic Pausan. 161. Ab Æschine autem poni ait Budæus pro Colere, vel Iterū colere. Idem scribit sibi videri Platonem vn verbo ἐπεργάζεσθαι pro Plus æquo arare pro suo, Plus agro suo arare, & eius terminos egredi. Affert præterea ex Pausania pag. 34 & 77 pro Sculpere, seu In summo sculpere. Sed & ἐπεργασμένον pro affabrefacto ex eodem citat, in Cōm. In v. l. ex Nazianz. ἐπεργάζεσθαι τὸ τάλαντον pro Exerceat talentum. HINC Ἐπεργασία, Ius arandi inter se, Communio culturæ inter duos populos: ea forma qua dicitur ὁπωμία & ὁπωμοσία. Item Aratio quæ fit vltra terminos. Vide Platonem apud Bud. 732. Sed simpliciter pro aratione seu cultura (sicut ἐπεργάζομαι simpliciter pro Aro, Colo) apud Thucydidem lib.1, pag.45, ὁπωμοσίας ἐπεργασίαν Μεγαρεῦσι τῆς γῆς τῆς ἱερᾶς, obiicientes Megarensibus culturam agri sacri. Non ignoro tamen, in vulg. edit. atque adeo in mea etiam legi ἐπ' ἐργασίαν: sed nullo hanc scripturam modo defendi posse arbitror. quis enim vnquā ὁπωμοῦμαί σοι ὁπῖπον, pro ὁπωμοῦμαί σοι τοῦτο dixit? Nec verò dubito quin scholiastes quum ait superuacaneam esse præpositionem, intelligat de præpositione quæ verbali ἐργασία per cōpositionem adhæret, vt & in ἐπεργάζομαι significante simpliciter Aro (sicuti dixi) otiosam illam esse fateamur necesse est.

C. ΚΑΤεργάζομαι, Cōficio, Effectū reddo, Perficio, Perago. vnde & καπέργασις θυσία ex Eurip. pass. pro Sacrificiū est peractum. Sæpe verò sonat idē propè quod κατορθῶ. Xenoph. Apomn. 4, καίτοι γε οὕτω ἔχοντα εἰκότως δίκαια κατεργασόμενα φαίνεται ὅσῳ τῶν πονηρῶν ἧττον ταῦτα πραγματευσόμενοι, ἁπλοῦς οἱ καπεργαζόμενοι γίγνονται. vt si Gall. dicas, Qui en viennent à bout, Qui s'en acquittent, Qui ita in iis administrandis suo officio fungantur vt nihil desiderari possit. Ex eodem Xenophonte, εἴ τινα βούλοιο καπεργάσασθαι καλῶς σοι ὅτι δεῖπνον, pro Si efficere velis vt quispiam te vocet. vt sit pro καπεργάσασθαι ὥςτέ τινα καλεῖν σε. Herodotus autem dixit καπεργασάμενοι πλὴν ἡγεμονίης. Et Plato in Gorgia, ὁ καπεργασάμενος πλὴν τυραννίδα ἀδίκως pro Qui sibi comparauit, Qui effecit vt potiretur. Vel, Qui sibi subiecit. Nam accipitur & pro Subiicio mihi, item Supero. vnde & Thuc. καπεργάσασθαι & κρατῆσαι alicubi pro eodem dixit. Sic Herodotus, καπέργασε τῷ Κύρῳ τοὺς Σύρους, Gens à Cyro subacta erat. Affertur autem ex Plutarcho in Fabio, ὁκοτέρως ἂν καπεργάσασθε τὸν πόλεμον: quod huc fortasse pertinet, vt dicatur ea metaphora qua & Lat. dicitur Vincere vel potius Expugnare aliquem seu animum alicuius. Exponitur tamen in vulg. lexicis Conciliare. ‖ Καπεργάζομαι, Conficio, id est Concoquo. Bud. pag. 175 ex Theophr. Item Conficio, id est Consumo, Profligo. & Interficio. Herodian. 3, ῥᾳδίως καπεργασάμενος τοσοῦτον πλῆθος παμπόλεμον. ‖ Καπεργάζομαι πλὴν ὕλην τίνα, in vulg. lex. ex Plutarchi Pericle, pro Tractantes, Exercentes. ‖ Καπεργάζομαι & pro simplici ἐργάζομαι, vt Andocides 21, ὅσοι γεωπονοῦσι γεωμόροι καλὸν τι πλὴν πόλιν καπεργάζονται). Et καπεργαζομένη γῆ Theophr. Terra culta, sicut & ἐργαζομένη γῆ. HINC Καπεργασία, Confectio. Item Opificium, Bud. Et καπεργασία γῆς, Theophrastus, Aratio, Subactio. Item καπεργασία ὕφης, Concoctio. ITEM Εὐκατέργαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui facilè confici seu effici potest, Effectu facilis. Interdum, Superatu facilis. At γῆ dicitur εὐκατέργαστος, Terra quæ facilè

ſubigitur. Et Concoctu facilis, Bud. 176. CONTR. Δυσκατέργαστος, Qui non facilè confici ſeu effici poteſt, &c. Vide paulo antè in Κατεργάζομαι.

c.2. Συγκατεργάζομαι, Vnà conficio, Adiuuo in conficiendo ſeu efficiendo. vt συγκατεργάζομαί σοι τὸν ἀρχὸν ex Herodoto, Te adiuuo ad regnum occupandum.

C. ΠΕΡΙεργάζομαι vide ſuprà in Περίεργος.

C. ΠΡΟεργάζομαι, Prius ſeu antè conficio. Thuc. lib. 8, paſſ. καὶ καταλαμβάνοιεν τὰ πλέονα τῆς ἑαυτῶν προεργασάμενοι. Apud eundem λόγος προεργάσθη exponitur ὑπὸ Θρασυβούλου εἰλήφθη.

C. ΠΡΟΣεργάζομαι, Præterea facio, ſeu efficio, Aliquid operis addo.

C. ΣΥΝεργάζομαι, Conficio, Subigo, B. 530 ex Theophr. Et οὐ συνεργασθέντι λίθοι ex Thucyd. Lapides non coagmentati, vel non politi, in v.l.

C. ΥΠεργάζομαι, Clàm facio, ſeu efficio, Plutarchus in Galba 745. Et pro προεργάζομαι, vt Xenoph. παρ' ἀπόρων τινὰ ὑπεργάζεσθαι: quod alibi προεργάζεσθαι. Et pro Subigere, de terra dictum, ex Philone De mundo, πρὸ σκληρόνων ὑπεργάζεσθαι.

c.2. Προϋπεργάζομαι, Antè efficio clàm. VNDE Προϋπεργασία apud rhetores, quæ ex Rufiniano exponitur Præmunitio, qua antè vtimur vt cõfirmetur id quod ſubiecturi ſumus. vt ſi teſtem producturi, antè ei fidem habendam eſſe doceamus.

¶ Ἐργῶμαι, idem quod ἐργάζομαι, ſeu potius ἐργάσομαι. vt enim ἐλᾶν pro ἐλάσειν dicitur, ſic etiam ἐργᾶ pro ἐργάσῃ. Vſus verò huius verbi afferetur tãtùm ex Bibl. interpr. Exodi 20, ἓξ ἡμέρας ἐργᾶ, καὶ ποιήσεις πάντα τὰ ἔργα σου, Sex dies operaberis, ſeu opus facies. 2 Reg. 9, καὶ ἐργᾶσθε τὸν γῆν ὑμῶν, & agrum ipſi coles. quemadmodum γῆν ἐργάζεσθαι ſuprà. Eſaiæ 5, ἐργῶνται δίκα ζεύγη βοῶν. Vbi tamen per præſens exp. Operantur.

Ἐργάτης, ου, ὁ, Operarius, Qui opus aliquod facit. Matth. 10, ἄξιος γὰρ ὁ ἐργάτης τῆς τροφῆς αὐτοῦ ἐστιν. Paſſim verò in nouo Teſtamento pro operario ruſtico accipitur, ſicut ἐργατήρ. Interdum verò genitiuus ei additur, diſtinctionis gratia: vt Ἐργάτης γῆς, Agricola, Qui terram colit, Plut. Numa. Sic etiam Pollux γεωργὸς & γῆς ἐργάτης ſynonyma ponit, dicens idẽ eſſe ἐργασιμέας apud Xenoph. Idem Xen. ἐργάτην τῶν πολεμικῶν καὶ φρόνιμον, In rebus bellicis operoſum & ſtrenuum, ſeu Optimum operum bellicorum ſeu rerum bellicarum opificem. (vt Horatius dicit Optimus operis opifex) ἐργάτης τῆς τέχνης, artifex. idem Xenophon in Œcon. Et ἐργάται τῆς ἀδικίας Luc. 13, Qui facitis quod iniuſtum eſt: ſicut Matth. 7, οἱ ἐργαζόμενοι τὴν ἀνομίαν. ¶ Ergata apud Vitruuium eſt ſuculæ genus, erectum, ſuis fulcimentis & ſua veluti baſi nixum, quod ambientibus machinam vectiariis ac brachiis & pectoribus connitentibus verſatur. Bud. Pandect. Id ζυγὸν etiam ab Ariſtotele vocari annotant vulg. lex. FOEM. Ἐργάτις, ιδος, ἡ, Operoſa. Ariſtot. de apibus, χρήσιμοι γὰρ οὗτοι καὶ πρὸς τὴν ἐργασίαν καὶ ἐργάτιδες, id eſt (Bud. interpr.) Munifices, Opifices, Labori ſufficientes. Dixit verò & Varro de apibus ſylueſtribus, eſſe illas magis opifices. Apud Luc. adiuncto genitiuo μέλιττα, vocatur θείου μέλιττος ἐργάτης, diuini melis opifex. Ἐργάτιδες apud Suidam eſt etiam ſubſtantiuum, ſicut ἐργάτης. ¶ Ἐργάτης γυνὴ dicitur etiam meritoria: quæ & φορβὰς & καπηλαύειν & χαμαιπέτην. Euſt.

Ἐργατικὸς, οῦ, ὁ, Operarius, Operoſus. (actiuè videlicet accipiendo hoc vocabulum, vt in ἐργατικὸς dixi) vt ζῶον ἐργατικὸν ὁ ταῦρος, Animal operoſum. Operatium pecus dicit Columella. Ariſtot. ἐργατικώτατον τὸ περὶ μέλιτταν ἔθνος ἐστὶ καὶ τὸ περὶ μυρμήκων, Operoſiſſimum genus eſt apum, ſeu ſedulum in opere faciendo. Vel, Apes ſedulæ operis opifices: vt Horatius dicit Optimus operis opifex: & Varro quoque ſylueſtres apes dicit eſſe opifices magis. Lucianus in ſuo inſomnio, ὡς δὴ μοι ἐργατικὴ καὶ αὐθρικὴ ἡ αὐχμηρὰ τοῦ κάμου. VNDE Ἐργατικῶς, aduerb. Plutarchus Cam. πόλεις κατασκευασμένας πρός τι τῶν χρησιμωτάτων ἐργατικῶς καὶ σοφῶς διαπεπονημένως. Vbi exponitur Ad quæſtum artificioſè extructas.

C. Παρεργάτης λόγων, Artifex orationum. v.l. ex Eurip.

C. Συνεργάτης, ου, ὁ, Operis ſocius, Adiutor. ξυνεργάτης σκότου, Eurip.

Ἐργατίνης, ου, ὁ, Operarius. Theocr. Idyll. 1, Ἐργατίνα βουκόλε, τί τῶν οἰζυρὰ πονήσῃς; Euſtathius dicit eſſe operarium ruſticum, & eundem qui Sophocli ἐργάτης dicitur. Epigr. lib. 2, Δύεται ἐργατίναι. In iiſdem Epigr. dicitur βοῦς ἐργατίνης, Operarius bos. vt Columella dicit Pecus operariũ. Apollon. ſubſtantiuè poſuit pro operario ſeu agricola. lib. 3, Ἐργατίνης ὡς τίς τι Πελασγὶς τύνατ' ἀκμήν.

¶ Ἐργάνη ης, ἡ, Mineruæ cognomentum, vt in Attic. ſcribit Pauſan. Plutarch. De fortuna, τὸν γὰρ ἐργάνην καὶ τὸν Ἀθηναῖ αἱ τέχναι παρέστησαν, οὐ τύχην, ἔχασιν. paulo antè verò citarat hos iambos, Βάτ' εἰς ὁδὸν δὴ πᾶς ὁ χρώτος λεώς, Οἳ τὸν Διὸς γοργῶπιν Ἐργάνην σαφῶς Λίτεσθον ὠφελεῖν σε. Ἐργαλεῖον, ου, τὸ, Inſtrumentum, quo videlicet ad opus faciendum vtimur. ἐργαλεῖα γεωργικά, inſtrumenta ruſtica apud Pollucem. Herodianus libro 7, de populo in milites accenſo, πᾶν τὸ ἐμπίπτον ὕλης ἀξιόμαχον ἐργαλεῖον, ὅπλον ἐποιεῖτο.

Ὄργανον, ου, τὸ, Organum, Inſtrumentum, quo ad opus faciendum vtimur. q.d. ἔργανον. Ariſtot. Eth. 8, c. 11 dicit ὄργανον eſſe δοῦλον ἄψυχον, at δοῦλον eſſe ὄργανον ἔμψυχον: vt ὄργανον ſit quo quaſi ſeruo ad perficiendum id quod volumus, vtimur. ὄργανα πολέμων, duelli inſtrumenta, Cicero apud Platonem. ὄργανα ἱππικά, Xenoph. μούσης ὄργανα, muſica inſtrumenta, Herod. lib. 4. ὄργανον μουσικὸν, Philo. Plerunque verò ὄργανον abſolutè poſitum reperitur pro inſtrumento muſico. Plut. ἐργαίων χαίρουσι τοῖς ὀπτικοῖς ἤχοις. Athen. 13, περὶ παίδων ὀρχηστῶν καὶ ἁρμονίας παρέπεμπε τὸ σῶμα. Et περίφορον καλούμενον ὄργανον apud eundem. ſic dicuntur ὄργανα ὑπαυλικὰ, item ἐμπνευστικὰ, itidem & κρουόμενα, & ὀπτικὰ μόνα, & ἀκροατικὰ ac ἔγχορδα. Latini etiam Organa dicunt. Galli autẽ certũ inſtrumentũ muſici genus appellãt orgues. ¶ Ὄργανον eſt etiam vocabulum architectonicum & bellicum. Inter organa verò & machinas id diſcriminis ponit Vitruu. quòd machinæ pluribus operibus in maiores cogũntur effectus, vt baliſtæ torcularitimque prela: organa autem vnius operæ prudenti tractu perficiunt quod propoſitum eſt, vti ſcorpionis & aniſocyclorum verſationes. Athen. lib. 5, μαπξιώτικον πάλιν τὸν θαλαττουργὸν ὀργάνοις. ¶ Sed & ὄργανον in ipſo corpore animato dicitur pars illa quæ perfectã actionem edere poteſt: vt ὄργανον non amplius ſit res inanima motuque carens, ſed animãtũ quippiã & quod monetur: vt cerebrũ, cor, iecur, teſtes, hẽ oculus, auris, pulmo, thorax, venter, manus, pedes: itidem & muſculus, venæ, arteriæ, nerui, & pleræque aliæ ſimilares partes. De his prolixius Gorræus. Metaphoricè verò ad alia tranſfertur tã inanima quàm animata. ὄργανα enim χρόνου Plato in Tim. vocauit ſidera. apud Plutarchum, ψυχὴ δὲ ὄργανον θεοδότητον. Apud eundem in Polit. præc. οἱ φίλοι dicuntur ὄργανα ζῶντα καὶ φροντιστὰ τῶν πολιτικῶν αἰδρῶν. Et in malam partẽm apud Sophoclem in Aiace de Vlyſſe, ἀπάντων αἰεὶ κακῶν ὄργανον πάντων Λαερτίου. ¶ Quanuis autem ὄργανον reuera illud ſit ᾧ χρώμεθα πρὸς τὸ ἔργον, vt Plutarch. tradit: reperitur tamen à poetis vſurpatum pro ipſo etiam opere, αἰτὶ τοῦ ἔργου. Soph. ξουθαὶ μελίσσης κηρίπλαστον ὄργανον, cereum apis opus. Sic apud Euripid. Phœniſſ. ſchol. accipi vult illud ἀρὰ πύλαι κλεῖθρος χαλκόδετά τ' ἴκελα καίνιος Ἀμφίονος ὀρθαίοις πύργοις ἥρμοσαι: vt καίνιος τὸν πύργον ὀρθαίοις idem ſit quod πύργον ὑπ' Ἀμφίονος κατασκευασθέντα.

C. Ὀργανοποιὸς, οῦ, ὁ, Organarius faber, Qui organa ſeu inſtrumenta fabricatur. Organarius & Organicus apud Latinos dicuntur pro iis qui organa (id eſt muſica inſtrumenta) vel conficiunt vel iis ludunt. VNDE Ὀργανοποιΐα, ας, ἡ, Inſtrumentorum fabricatio. Item machinatio veluti per inſtrumẽtum. Philo De vita Moſis lib. 3, λαῦπα καὶ πῆμα καὶ ἡ ἄλλη πᾶσα φωνῆς ὀργανοποιΐα, & reliqua vocis machinatio.

Ὀργανικὸς, οῦ, ὁ, Inſtrumentalis, Organicus, Vitruu. ὀργανικαὶ καὶ μηχανικαὶ κατασκευαὶ, Plutarch. Sympoſ. & ὀργανικαὶ ἀρχαὶ, ibidem. Ariſtot. Pol. 1, ἀρτή τις δούλου πρὸς τὰς ὀργανικὰς καὶ διακονικὰς ἄλλη θεραπείας τοῦτον. Et ὀργανικὰ μέρη apud eundem Eth. 3. ὀργανικὸν σῶμα, in corpore, τὸ πρός τι πεπηγὸς μέρος, vt oculus & cætera corporis organa de quibus paulo antè dictum eſt. de qua re & Laertius in

vita Aristot. VNDE Ὀργανικῶς, Organicè, Organorũ seu instrumentorum more. Aristot. Ethic. 1, cap. 9, dicit quædam ἐγκύκλια σύνεργα καὶ χρήσιμα πφυτεύειν ὀργανικῶς, id est quasi per instrumenta.

C. Ἀνόργανος, ου, ὁ καὶ ἡ, Instrumentorum expers. Plutarch. Pericle, ἀόργανος βίος τῷ φιλοσόφῳ καὶ πολιτικὸς ἀσχολίας.

C. Διοργάνωσις, εως, ἡ, Partium instrumentalium coagmentatio in corpore animantium. Budæus ex Philop. in Proclum 48.

ΟΡΓΑΣ, άδος, ἡ, Locus deo sacer & quem colere nefas est, vt sunt luci & saltus, & campi inculti, qualem esse vult ἄτημον νεμεῶνα schol. Soph. in Trach. Et Poll. lib. 1 scribit πλὴν αὐτῶν θεῖς γλιῶ, vocari ἱερὰν & ὀργάδα. Plutarchus Pericle, λειπομένην πλὴν ἱερᾶς ὀργάδος. Xenoph. Cyn. ἴσασιν ὡραῖ ἄρκυς ὅτι τὰς ὀργάσιμος τοῦ ταπῶ, εἰς ἃς δρυμοὺς, τὰ ἄγκη, ἃ τραχέα ἐπίσβολα· δὲ εἰς τὰς ὀργάδας καὶ τὰ ἔλη, καὶ τὰ ὕδατα. ‖Ponitur tamen & pro agro arabili: item pro vinea seu arbusto, in Epigr. vt tradunt vulg. l. Videtur autem dici ὀργὰς quasi ἀρχάς, & in Etymol. vbi dicit ὀργὴ τὸ ἄγκος ὡς τὸ καὶ αὐόργατος, legendum esse ἀρχὴ pro ἄγκος. Cætera autem quæ ab eo adduntur, vt futilia relinquo.

ΑΡΓΑΛΕΟΣ, ου, ὁ, Difficilis, Molestus, Qui alicui quasi operosus est. nam ab ἔργον quidam grammatici deriuant, ἀργαλέον exponentes δύσκολον, δύσεργον, ἐργῶδες: quanquam alii sunt qui ab ἄλγος deductum malint, verso videlicet λ in ρ, euphoniæ gratia. Il. λ, Ζεῦ πάτερ ἦ ἐσσὰ θεσίαλ ἀλγεα δοῦναι ὅτι τάχιστα Ἀχαιοῖσιν Ἀργαλέα. Il. ο, μᾶλλον τι καὶ ἀργαλεώτερος ἄλλος χόλος καὶ μείλιος. Il. π, ἀργαλέῳ ἔχετ' ἄσθματι. Od. ο, Δεσμῷ ὲν ἀργαλέῳ δίδεται. Il. ν, Νύσσων ἐπ' ἀργαλέην φθίσθαι. Il. λ, ἕλκεος ἀργαλέοιο. Il. ν, ἀργαλέων ἀνέμων. Ἀργαλέος & Ἀργαλέον absolutè aliquando ponitur cum infinitiuo, pro ἀργαλέος seu ἀργαλέον ὅτι. Il. α, ἀργαλέος γὰρ ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι. Eurip. Ἀργαλέον φρονοῦντα παρ' ἄφρονι πολλ' ἀγροεύειν, Difficile est, ἔργον ὅτι. Apud Aristoph. autem Vespis, τὸν δ' ἐπορκιστὴν ἕτερον, ἀργαλέον ὡς ἔοικ', exponitur, Immane dictu quàm intelligentem artis suæ. Ἀργαλέος de rebus etiam animatis dicitur tam apud quosdam prosæ scriptores quàm poetas. Plut. quum dixisset Athenas πανόπλους οὐκ ἰσχνάνειν ἔνδοξον δημιουργὸν οὐδὲ μαλακῆς, addit, ὁ γὰρ Κίμωνας ἀργαλέος ἔοικε πιστὴς γενέσθαι διθύρα μέσων. Philo De mundo αἰάγκην dicit esse χαλεπὴν καὶ ἀργαλεωπάτην δέσποιναν, grauem & perquam molestam dominam. Idem De vita Mosis lib. 1, loquens de culicibus quibus Ægyptii à Deo puniebãtur, τὸ δὲ ζῷον, εἰ καὶ βραχύπαπον, ἀλλ' ἀργαλεώπατον, quanquã pusillum, importunissima tamen bestiola. Opp. De venat. lib. 3, Γρυπὸς γὰρ μέσσοπος τε πέλει καὶ δόσιμον ὄγκον Ῥίγιον ἀσπίδιον ὥτ' ἀργαλεώτερον ἄλλο, neque infestius quicquam. At Od. λ, ὃς μὴ ἅλικας βόας ἀρυμαγὸς Ἐκ Φυλάκης ἐλάσῃσι βίης Ἰφικληείης, Eustath. exponit δυσάλους καὶ ἐργώδεις κτήσασθαι καὶ ἀπελάσασθαι, Abactu difficiles, Quas abigere & in suam potestatem redigere operosum & laboriosum est. VNDE Ἀργαλέως, Difficulter.

ΕΡΓΩ, Includo. (VNDE Εἴργω, EX QVO Εἴργω) Od. ξ, Ταὶ μὲν ἔφαν ἔρξαι κὴ ἧπια κοιμήσασθαι. Est etiam Prohibeo, Excludo, vnde εἴργομαι ex Herodoto pro Prohibeor, Excludor. HINC Εἴργω (vt dixi) quod itidem sonat Includo. Item contineo, Complector. vnde οἵπερ εἴργειν dicunt Homerus & Hesiodus. At εἴργειν μῆλα πανδὸς Hom. Il. ω, Arcere, Prohibere. Vtitur verò & cum præpos. ἀπὸ hac in signif. Apud Hesiodum autem, πλεῖ μὲν πάμπαν ἔεργε ἀεσφορα θυμὸν exponitur Auerte. Item εἴργω pro δείργω, de quo vide Eustath. Et partic. εἰργμένος pro ἀσφαλισμένος apud eundem. vt εἰργμέναι γόφραι. quum alioqui εἰργμένος sit Inclusus, Septus. DICITVR & Εἴργνυμι pro εἴργω. vnde Od. χ, — μὴ συφεῖσιν ἔεργε.

Εἴργω, Includo (vt ἔρξαν in præced. Hom. loco pro ἐνέκλεισαν) sed vt plurimũ Includo carcere, Cõiicio in carcerẽ. Plut. καὶ τὸ εἴρξαι τοὺς Διονυσίους εἰς ἅλυκας καὶ λατομίας ἔργον. Sic εἴρξη μειχόν, & εἰρχθῶσαι apud Demosthenem. Vide Bud. 279. Eustath. scribit Atticos εἴργω scripsisse cum tenui pro κωλύω, vnde esse ἀπεῖρξεν: at pro ἐκκλείω scribere solitos ἔργω cum aspero, quod probari ex ἀπεῖρξεν, & εἰρκτή. Hæc ille. Priorem autem ego locum huic τῇ ἐγκλείειν (id est includendi) significationi dedi, quòd eam deriuata retineant. ‖Εἴργω igitur in altera signif. est κωλύω, Arceo, Prohibeo, Veto. Xenoph. ὃς ἐᾷς οἱ πατέρες εἴργειν ἀπὸ τῆς πατρῴας αἰθρώπων. Plutarch. in Lycurg. εἴρξαι ἀπὸ τῆς γάμων ἀπαξίας. Apud eundem in Cam. sine præpos. εἴργειν τῆς πολέμου. Sic Gal. εἴργειν οἴνου. Ex Aristoph. autem cum duobus accusatiuis, εἴργω τι παῖδα. Interdum etiam εἴργω cum accusatiuo personæ pro Inhibeo eum qui aliquid agere cœpit. Plura vide apud B. p. 278 & 279. LEGITVR & Εἴργουμι pro eodem.

Ἕρμα, ατος, τὸ, Septum, Clausirum, φραγμός, vt Soph. schol. exp. hunc Antig. locũ, φασὶ ἕρμα τυμβόχωστον ἐρχομένῃ πάφου ποταμίου. ‖Item ἕρμα, κώλυμα; Impedimentũ. Hesych. Sed inuenitur ἵρμα cũ tenui pro altera signif.

Ἐρξείης, ου, ὁ, Coercitor. v. l. ex Herodoto.

Ἑρκτὴ, ῆς, ἡ, Carcer. idem quod εἱρκτή. Herodot.

Εἱρμὸς, Inclusio. Item In carcerem coniectio. Et adulteri deprehensi detentio, Bud. Comm. 279. ‖Videtur sumi & pro carcere: vt ostendit COMP. Εἱρμοφύλαξ, ακος, ὁ, Carceris custos. Xen. Hell. 5, ἦλθε πρὸς τὸν αἰσχρῶν, καὶ εἶπε τῷ εἱρμοφύλακι ὅτι αὔριον ἀγῇ πρὸς τὸν πολεμάρχου ὃν εἶρξαι δέοι.

Εἱρκτὴ, ῆς, ἡ, Carcer, Locus in quo fontes concluduntur. Plutarchus Camillo, εἰς τὴν εἱρκτὴν ἐνέβαλε τὸν Μάλλιον, in carcerem coniecit Manlium. Thuc. lib. 1, εἰς τὴν εἱρκτὴν ἐσπίπτει, in carcerem conijcitur. Plut. ἐκ τῆς εἱρκτῆς ἀφεῖναι, E custodia dimitti, Carcere liberari. Et metaph. Xen. Pæd. 3, ἃ ἐνόμιζεν ἑαυτῷ ἐχυρὰ χωρία ἐπινοεῖν εἶναι, ταῦτα εἱρκτὰς αὑτῷ ἴλαθι προκαπασκευάσας, ea sibi imprudens carcerem & claustra præparauit. ‖Ponitur & pro Conclaui, item & gynecæo (vt annot. v. l.) in hoc Xen. loco, οἱ μοιχοὶ εἰσίρχονται εἰς τὰς εἱρκτὰς, εἰδότες ὅτι κύνδυνος τοῖς μοιχεύουσι.

¶Ἕρκος, ους, τὸ, Septum, φραγμός. vt ἕρκος κήπου καὶ οἴκου καὶ ἑπέρων, inquit Eustath. Sic Od. η, de Alcinoi ædibus, Ἐκπάγλως δ' αὐλῆς μέγας ὄρκαπος ἄγχι δυοῖιν Τετράγυος κέκλιπ' δὲ ἕρκος ἐλήλαπε ἀμφοτέρωθεν, circum autem vtrinque ducta erat sepes seu septum. Il. ι, de torrente impetuoso, Τὸν δ' οὔτ' ἄρ πιφύρας εἱρμοὶ ἔχανόωσιν, Οὔτ' ἄρα ἑρκία ἔχει ἀλωάων ἐριθηλέων, id est sepes seu septa locorum vitibus consitorum, quibus ea quæ extrinsecus irrumpunt, arcentur, vt idẽ Eustath. exponit. Dicitur verò & metaphoricè ἕρκος ὀδόντων, Septum dentium, seu (vt Aulus Gellius interpretatur) Vallum dẽtium. id est Labia. Il. ξ, Ἀπρεπὲς πῶν ἔπος φύγῃ ἕρκος ὀδόντων; Quo respiciens Ælianus, dixit, ἄδηλα τῇ τὰ αἰθρώπινα ἴσως ἀνέχειν ψυχὴ ἔνδον τοῦ τῆς ὀδόντων ἕρκους ἔσω, dum spiritus seu anima intra dentium septum continetur, dum spiramus & viuimus. Ἕρκος αὐλῆς, Septum & murus contra vim telorum: Il. ε, de clypeo, Τῷ αὐτὸς φορέεσκε πολεμιστῆς ἕρκος αὐλῆς. Intelligenda verò est αὐλὴ αὐθρωπίνη, vt sit seu tũ oblongũ, quod instar muri à pedibus veluti fundamento ad ipsum vsque capitis verticẽ exurgat. Il. ε, de Venere quæ peplum Æneæ contra iaculorum impetum prætendebat, Πρόσθε δέ οἱ πέπλοιο φαεινοῦ πῦκα βάλυψε Ἕρκος ἔϊδμα βιλίων. ‖Ἕρκος, Murus. Il. ο, φοβέεσθε δὲ λαὸν Ἕρκεϊ χαλκείῳ, muro aheneo. vnde Eust. suspicatur acceptum oraculũ illud de ligneo muro ab Apoll. Athenienſibus redditum, & quod apud Herodotum est de viris æneis id est ære cataphractis. Il. α de Achille, ὃς μέγα πᾶσιν Ἕρκος Ἀχαιοῖσιν πέλεται πολέμοιο κακοῖο, murus & περιωσὶς ἔρυμα contra hostes. quo modo dicitur & πύργος αὐτῆς à Theocr. idem Achilles. Il. ζ, Αἴας δὲ πρόσθεν Τελαμώνιος, ἕρκος Ἀχαιῶν. Sic & Cicero dicit ad omnes suos impetus quasi murum quendam boni nomen imperatoris opponi. ‖Ἕρκος ἀγχίσπου apud Oppian. Eustath. esse dicit τὸ ἄνω αὐτοῦ χαλκοῦν, μεθ' ὃν ὁρμιά. ‖Ἕρκος dicitur etiã τὸ περὶ αὐλὴν πυλὼν, Aulam ambiens murus, περὶ δὲ πύλας μὲν δὴ τὸ ἕρκος, αὐλὴ μὲν ἣν αἰθοῦσα· εἴπερ περίδρομος, δόμος καὶ θάλαμος, vt tradit Eustath. Il. π, Βῆρ' ἴεμαι μὲν ὕας, λίπα δ' ἕρκεα π μέτρον π. Soph. Trach. Μηδ' ὄψατ' ἐν μήπ' φέγγος ἡλίου, Μηδ' ἕρκος ἔφορον, μήτ' ἐφέστιον σέλας. vbi tamen schol. intelligit βωμὸν vel ἱερόν. (VNDE Ἑρκεῖος Iupiter dictus, cui ibi sacrificia fiebant tanquam eius loci præsidi & ἐφόρῳ, & à quo conseruarentur omnes qui intra idem ἕρκος habitarent. quemadmodum

ἐν τῇ κατ' οἶκον ἱερίᾳ sacrificabatur Ioui ἑρκείῳ. Od. χ, Ἡ' ἐκδὺς μεγάροιο, Διὸς μεγάλου πὸτ βωμὸν Ἑρκείου ἕζοντο. Existimat autem Eustathius aram hanc fuisse extra αὐλὴν, sub dio, quales multæ conspicerẽtur. dici verò ἑρκεῖος synæresi facta ex ἑρκάϊος, vt Κεῖος ex Κέϊος. Ouid. Græco vocabulo seruato Hercei Iouis aram dixit. Sunt qui Penetralem Latino nomine appellent. Sophocles autẽ alicubi per ἑρκεῖον Δία intelligit omnes qui in ædibus sunt, Eustathio teste. ‖ Ἕρκη apud Comicos dicuntur etiam κλειστὰ πύλα ἐκ πελέχεων: vt ex Ælio Dionysio tradit Eustathius. ‖ At Od. χ, Ὡς δ' ὅτε τ' ἠΐκλας πυκνοπίδυρος ἀηδὼν πίλησι Ἕρκει ἐφεζομένη, Eustathius scribit videri esse χοῖρον μακραὶ, ἧς βρόχοι ἀπηκόμιστα ἐφὸς ἰσότητα πέμμιξον: propriè autem ἕρκος esse δικτυώδες περιφραγμα. quemadmodum & Hesych. ἕρκεα pro δικτύοις citat ex Sophoclis Athamante. ‖ Apud Sophoclem Electra, οἶδα γὰρ αἷμα τ' Ἀμφιάρεων χρυσοδέτοις ἕρκεσι κρυφθὲν. schol. annotat intelligi vel currum auratum ex quo Amphiaraus veluti è claustro & septo effugere nequiuerit: vel torquem aureum quo constrictus teneretur. ‖ Nicand. Theriacis de murium latibulis seu cauernis, ἵνα πίσσα κατάφθορα τῶνδε θανόντων Σκάρπτου ἐξιχμῶντο καὶ ἕρκεα λωβητῆρες. ‖ Ἕρκη pro ὅπλα citat Hesych. ex Soph. Troilo.

C. Εὑέρκης, ους, ὁ καὶ ἡ, Bene septus, vel Bonum pulchrumve [aulæ] septum habens, respiciendo ad ἕρκος quod circum αὐλὴν est. Od. ι, οὐδέ ποτ' ἔσβη Πῦρ, ἔπερ μὲ ἔσω περ αἰθούσης εὐέρκεος αὐλῆς. ‖ Itẽ, Bene munitus seu septus. Plat. Εὑέρκης ἡ χώρα πρὸς τοὺς πολεμίους. VNDE Εὐερκῶς, Munitè, Bono septo. Plut. εὐερκῶς κεχαράκωται. ET Εὐέρκεια SIVE Εὐερκία, ας, ἡ, Munitio, seu Bona munitio. Plato.

Ἕρκιον, ου, τὸ, Septum, seu murus: propriè verò quod αὐλὴν ambit. Odyss. σ, καί μιν πὰρ ἕρκιον αὐλῆς Εἶσιν αἰσυλίνας. vbi Eustathius exponit τὸ τεῖχος, addens, ὡς ὅταν ὀθνειάσῃ καὶ τὸν θριγκόν. Soph. Aiace, ἀλλὰ πρὸς κίονι ἕρκίου στέγης. vbi schol. intelligit itidem septum circa aulam, vel circa domum, accipiendo ἕρκιον pro δῶμα. Scribitur verò apud Soph. ἕρκιον accentu in penultima, vt & alicubi apud Eustathium: loco tamen citato scribit ἑρκίον, vt πίχος à τῖχος. Apoll. Argon. 2, περάμῳ κατερίψατε ἕρκιον.

Ἕρκιαι ab Hesych. exponitur φραγμοὶ, πίχη, σταῖαι, οἰκίαι.

¶ Ἑρκαίη, ης, ἡ, Sepes, Septum, φραγμός. Eustathius ex Ælio Dionysio. Alibi verò apud eundem Eustathiũ scriptum reperitur ET Ὁρκαίη, exponiturque ἕρκος π, ὡς ἀκανθώδες περίφραγμα.

¶ Ἕρκος, ους, ὁ, Sepes, Septum, φραγμός, Hesych. Apud eúdem verò est ET Ἕρκης, ιτος ὁ pro φραγμὸς & πῖχος.

Ἑρκαπόω, ῶ, F. ώσω, Obsepio, Concludo, Conclusum teneo. Od. ξ, ἐν δὲ ἑκάστῳ Πεντήκοντα σύες χαμαιευνάδες ἑρκαπόωντο. vult autem Eustath. hoc vocabulum factum esse ab ἕρκαπον, tertia persona plur. num. præteriti pluſquamperf. eſſéque merè poeticum.

Composita ab ἔρκω.

C. Ἀπέρκω, Abarceo, Excludo. idem quod ἀπείργω. Vnde in pass. ἀπορχθῆ, apud Hippocr. quod Galen. explicat ἀποκλεισθῆ. ‖ Ἀπέρκειν ἐξ ἀσινύμου χειρός, sinistrorsum relinquẽs. vulg. lex. ex Herodoto. Ibidem ἀπέρκει Καππαδόκας, perstringit Cappadocas. Vide ἀπείργω paulo pòst. ET Ἀπέρκω pro eodem apud poetas.

C. ΚΑΤέρκω, Repello: item Vasto. v. l. ex Herodoto.

C. ΠΕΡΙέρκω, Circunsepio, Circuncludo. Thuc. lib. 5, περιέρξασπς αὐτὸ τὸ μνημεῖον. id est περιφράξασπς, vt scholiast. exponit.

C. ΣΥΝείργω, Concludo, In vnum concludo. Bud. interpretatur Copulo apud Platonem in Tim. 149, οὐ γὰρ ἤρξατο τοῦ ἰσοβύπνου ὑπὸ νεωτέρου συνείρξας εἴασεν, hoc est, animam mundi ab ipso corpore regi noluit quum animã condito mundo misceret. VNDE Συνέρξις, Copulatio. Plato Tim. de copulatione viri & vxoris in nuptiis, 142, ἆρ' οὐ μεμνήμεθα ὡς ὅτε ἤρξαντας ἔφαμεν δεῖν εἰς τὴν γάμων συνέρξιν λαβρα μηχανᾶσθαι κύριος πείν; pro quo ibidem σύμιξιν dicit. Bud. Citat idem Budæus & ex libro 5 De republ. ET Συνέρκω poeticè, pro eodem. Od. τ, de ouibus, Τοὺς αὐτὸς συνέρκει ὑσροφέτας λύκοισι. id est συνεῖργει, συνδέσμευε, inquit Eust.

Composita ab εἴργω seu εἰργνύω.

C. ΕΝείργω, SIVE Ἐνειργνύω, SIVE Ἐνείργνυμι, Includo. Phalar. ἐνεῖρξαι τὴν ὀφρῦν.

C. ΚΑΘείργω, SEV Καθέργνύω, SEV Καθείργνυμι, Concludo, Tanquam in carcere cohibeo. Pausan, ἔστι Ἀλέξανδρός πω λέοντι ὑποδὺς καθεῖρξαι ἐς οἴκημα. Plutarchus Lycurgo, καθείργνυσι εἰς οἴκημα. Idem, ἔνιοι δὲ πρεῖσθαι μὲν οὐ ὑδρίᾳ φασὶ δὲ καθείργνυσθαι φάσκουσι. VNDE Κάθειρξις, Conclusio & Coercitio. B.

c. 1. Ἐσκαθείργω, ET Ἐσκαθέργνύω, SIVE Ἐσκαθείργνυμι, Includo. Plutarchus De primo frig. ἀλλ' ἐσκαθέργνυσθαι καὶ ἀποτρεφομένη θερμότητα παρέχει τοῖς βαθέσι ὑγροῖς, id est (Turnebo interprete) Quæ [exhalatio] inclusa & recidiua humorem in fundo calore afficit.

c. 2. Συνεκθείργω, SIVE Συνεκθέργνυμι, Vnà [cum alio] concludo tanquã in carcerem. Luc. λέοντι συνεκθεῖρχθη.

¶ Ἐργάθω, idem quod ἔργω, ab eóque deriuatum vt εἰκάθω ab εἴκω. ET Εἰργάθω pro eodẽ: sicut ἔργω & εἴργω idẽ sũt.

C. ΑΠΟέργάθω, SEV ΑΠεργάθω, ET Ἀπεργάθω, idem quod ἀπείργω seu ἀπέργω. Iliad φ, Αὐτὰρ ὁ Πηλείωνα δόλῳ ἀπέεργε λαοῦ. Et Odyss. φ, Ὡς εἰπὼν, ῥάκεα μεγάλης ἀπέεργεν αὐλῆς. Vbi ἀπεεργάθειν est ἀπαγαγεῖν, Remouere, seu Amouere. ‖ Item διαχωρίζω, id est, Dirimo, Separo. Homerus Il. ι, Τὸν δ' ἤτοι ξίφει μεγάλῳ κληῖδα παρ' ὦμον Πλῆξ'. ἀπὸ δ' ἀυχένος ὦμον ἔεργε, πὰρ δὲ νεῦρα. vbi Eust. exponit διεχώρισεν ἀπὸ τοῦ αὐχένος τὸν τε ὦμον καὶ τὸν νῶτον.

Composita ab ἔρκω.

C. Ἀνέρκω, Arceo, Propello, Repello, & eũ qui aliquid cœpit agere, inhibeo, Bud. Cuius hoc apud Suidam exemplum est, ἀρχόμενον αἰσχύνῃ, ἀπειλοῦντα τιμωρήσειν εἰ μὴ λάβοι, οἱ Ῥωμαῖοι αἰσέρξαι, id est ἀπεκώλυσαν. Et αἰσέρκεσθαι τὰς ἀπάτας, in vulg. lexicis pro Prohibere à fraude, significatione actiua. Quomodo autem ab ἀπέρκω proximè sequenti distinguatur, ibi videbis. VNDE Ἀνέρξις, εως, ἡ, Inhibitio. Plutarchus De Socr. ἀποκόπτειν αὐτὰς [τὰς ὀπτυμίας] αἰσέρξει καὶ καταχῇ ὑπὸ τοῦ λόγου κολαζομένας. paulo pòst φιλοπλουτίαν κολοῦσαι καὶ φιλοδοξίαν, ἀποχαῖς ὧν ἐφίεται καὶ αἰσέρξεσι, εἰς τέλος καταλυθείσας. ET C. 2. Συναισέρκω, Vnà inhibeo. AT Ἀντέρκω pro αἰσέρκω, poeticum est, itidem significans Arceo, Propello, Repello, Submoueo. Il. γ & κ, Καί ῥ' ἐς μέσσην ἰὼν Τρώων αἰσέρκεν φάλαγγας. Il. ρ, Ὡς αἰεὶ Αἴαντι μάχῃ αἰσέρκετον ὀπίσσω.

C. Απέρκω, F. ξω, Arceo, Excludo, Prohibeo. Cum accusatiuo & genitiuo, vt ἀπέρκω σε τῆς πνιμάτων, apud Plutarchum De poetis audiendis. Isocrates in Archidamo, καλὸς αὖ ἔχει ἀπέρκειν ἡμᾶς τῆς συμβουλίας. In eadem oratione & in eodem loquendi genere præpositionem ἀπὸ addidit: ἅπαντας ἀπέρκειν ἀπὸ τε συμβουλίας. Budæus exponit Deterreo, Abigo, in hoc Demosthenis loco, πάντας ἀπέρξαι τῆς φιλοπμιῶν. Eadem constructio & apud Sophoclem in Aiace. Ἐγὼ σ' ἀπέρκω, διαφόρους ἐπ' ἤμασι Γνώμας βαλοῦσα, τῆς ἀεπκούσου χλιδῆς. Nam ita est construenda oratio, ἐγὼ σ' ἀπέρκω τῆς ἀεπκούσου χλιδῆς. Vnde potius exponendum hic ἀπέρκω, Excludo, quàm Compesco, vt vulgò interpretantur, non considerantes iungi cum genitiuo χλιδῆς. Potest autem vtcunque tolerari hæc phrasis, Excludo à gaudio. Sed melius, Illi hoc gaudiũ expello. Alibi apud eundẽ Soph. cũ solo accusatiuo, Οὔπω σ' ἀπέρκω, ὥσθ' ὅπως ἐῶ λέγειν Ἔχω, κακοῖς ξυνοῖσθ' ὁμιλίαν. Vbi schol. obseruat, ita differre ἀπέρκω ab ἀνέρκω, quòd dicamur ἀπέρκειν eum qui aliquid vult aggredi: αἰσέρκειν autẽ eum qui iam aggressus est, & aliquantum in opere aliquo seu negotio promouit. Iungitur autem hoc verbum etiam cum infinitiuo pro Inhibeo, Prohibeo, id est Impedio ne quid fiat. vt apud eundem poetam in eadem tragœdia, — ἐγὼ γὰρ οὐμπάτοις ἀποτρόποις Λύσας ἀπέρκω σὸν φρονοῦντα εἰσιδεῖν. Sic ἀπέρκω ἰέναι dictum putatur. Citatur item ex Platone De leg. cum infinitiuo, μὴ particula præcedente, ἀπέρκω μὴ γίγνεσθαι. Idem verò cum accusatiuo, τίς ὧν τ' ἀπέρκει, pro Quis hæc inhibuit? Et suppresso accusatiuo, ἀλλ' ἀπέρκοι θεός, Sed prohibeat Deus. vel inhibeat. Sed Latini potius dicunt, Deus auertat.

Ἀπέρκω, Dirimo, apud Arrianum: & ἀποπέρκομαι, pro eodem. Bud. Exponitur & Diuido apud Herodotum. Item pro Relinquo, id est Prætereo, apud eundem in Polymn. ἰαύπα τὰς πόλεις ἐξ ἀσινύμου χειρὸς ἀπέρκειν παρεξῆϊ. Pass. vox est Ἀπέρκομαι, & apud Herodot. ἀπέρκομαι.

(ſicut ἀπίργω dicit pro ἀπείργω) vnde participium ἀφαμένος pro ἀπειμένος citatur ex eodem, poſitum pro Diuiſus ſeu diremptus. Item Inhibitus, Cohibitus, Coercitus.

C. Διείργω, Diduco, Dirimo, Interſepio, Diſpeſco, vt B. interpr. Thuc. 3, κατὰ μέσα αὐτοὺς μεγάλη διεῖργε, dirimebat eorũ caſtra. i. Interſepiebat & à ſe inuicẽ diſtinguebat. Polyb. ὑφίστατο μὲν τῇ Μαδύᾳ, διειργούσης αὐτὴν ἀπὸ τῆς ἄλλης μέσον κειμένης ἠπείρου, Diſpeſcente & diſterminante ipſam. Plut. Them. βραχεῖ πόρῳ διείργεται τῆς Ἀττικῆς ἡ νῆσος, breui freto inſula diſtinguitur ab Attica.

C. Ἐξείργω, Arceo, Excludo. Æſch. δύπτης οὖν ὁ νόμος ἐξείργε βήματος. Thuc. 3 τοῦ νόμου ἐξείργοντο, arcebantur, prohibebantur. Et lib. 2, ὡς πάνυ ἐξείργοι τούτων, vt excluderentur his omnibus. Apud Plut. Rom. ἐξείργομαι δίκης νομίμου, in v. l. exp. Spe legitimarum pœnarum deſtituor.

C. Κατέργω, Subigo, Cõpello. Thuc. 1 οὐδὲ αὖ τοσοῦτον τοῦ ἐπὶ πλέον ὑπάρξαντος, ἀλλ' ἀεὶ καθιστῶντες τὸν ἦσσον ὑπὸ τοῦ δυνατωτέρου καταπίπτειν, neq; huius inſtituti autores ſumus quippe quũ ita ſemper moribus conſtitutũ ſit, inferiorẽ à potentiore cogi, & ad parendi neceſſitatẽ adigi. B. ‖ Significat etiã Vetо & Arceo. Paus. ἐκ τῆς θαλάσσης κατῆρχον, liberũ commeatum adimebat. ‖ Alibi στρατιὰν κατέργειν, pro Intra fines continere exitumque adimere dixit Bud. Comm.

C. ΣΥΝέργω, Cõcludo, Cohibeo, Coerceo, In cuſtodia teneo. actiuũ accuſ. v. l. Euſtathio eſt Colligo, συνδιώκω. vide Συνείργω.

ΟΡΚΟΣ, ου, ὁ, Iuſiurandũ, Iuramentũ. Od. τ, αἰδρώοντες ἐκάκαυσε Κατπόσωι ὅρκια πιστά. Varia autẽ loquendi formulæ huc pertinentes & in proſa & apud poetas reperiuntur. Od. ἡ, ὦμοσα καρτερὸν ὅρκον: et apud Ath. lib. 10, φρικτὰ τὰ ὅρκια ὀμόσασα. Thucyd. ὅρκον ὀμόσαι τινί, iureiurando fidẽ dare. Dicitur & λαβεῖν ὅρκια & δοῦναι ὅρκια ſicut λαβεῖν πίστιν & δοῦναι πίστιν. i. accipere iuſiurandũ & dare iuſiurandu. i. Exigere iuſiurandũ & Affirmare iureiurando. X. Hell. 1. ὅρκους ἐλάβετο καὶ ἔδοσαν πρὸς Φαρνάβαζον, ὑπομενεῖν τὰ φέροντα τοῖς Χαλκηδονίοις. Eurip. ὅρκια δίδοτω μοι, iuret mihi. Dem. Pro cor. ἕως ἂν ἅπαντες ἀπολάβωσιν, iuſiurandũ quamprimũ exigere, ſeu iureiurando obligare. Dicitur verò & ὅρκους καταλαμβάνειν τινά, pro eodem apud Thuc. Quò pertinet & illud Od. ἡ, ὑμεῖς δὲ ἕλεσθε μέγαν ὅρκον Μενελάου καὶ ἐμεῖο, iuramentũ à me accepit. i. iureiurãdo me obſtrinxit. Dem. tamẽ ὅρκον δίδοναι non ſemel dixit pro Iuſiurandũ deferre, hoc eſt πρὸς καλεῖσθαι εἰς ὁρκωμοσίαν. B. Ariſtoph. Ranis, δίκαιαι τ' ὅρκον. Iſocr. ad Dem. ὅρκον ἐποιήσατο πρὸς δίκαιον, δίχα δὲ πρὸς φαύλους. Polyb. νομίζων τετηρηκέναι τὴν πίστιν καὶ λελυκέναι τὸν ὅρκον. 1. (vt Cic. duobus in locis interpr.) iureiurãdo ſe ſolutũ putabat, Liberatũ ſe eſſe iureiurãdo interpretabatur. Plut. Lyc. καὶ τὸν ὅρκον ἀπολύων. Sic dicitur & πείθεσθαι τοῖς ὅρκοις, iuſiurandũ vt ſolare. Dem. δίκην λαβεῖν πρός τινα ὑπὲρ ἁπάντων ὅρκους. Συνὼ ὅρκῳ λέγει, iureiurando confirmare. Od. ξ, οὐκ αἰτήσω μαντοσύνην, ἀλλὰ συνὼ ὅρκῳ, Ὡς νῦν πεπύσομαι. Odyſſ. X. Pand. 1, συνὼ γὰρ ὅρκῳ λέγω, per deos iuras Et Od. ε, ὃ μὴ πεπυθοίατο, iureiurando firmatu eſſe. Herodot. ὅρκους ὅτι ἰσχυροτάτους ἐπῆλθε, in ea rem iuſiurandũ interpoſuerũt. Deducitur autẽ ὅρκος inde vnde ἕρκος, i. ab εἴργω: quoniã ὁ ὀμνὺς καθήργηται πρός τινος ὃ ὡμολόγησε: vt Euſt. tradit: addẽs tamẽ, veteres quoſdã ab ὅρος deducere, quoniã ὁρίζονταί τινι ὁμολογηθέντες ὀμνύοντες. ΑΤ Ὅρκος filius eſt Ἔριδος, apud Heſiod. Eſt & Bithyniæ fluuius Arriano, qui periurũ vorticibus inuolutum rapere credebatur. v. l.

Ὁρκωμότης, ου, ὁ, Iureiurando adſtrictus. v. l. VNDE Ὁρκωμοτικός, ἡ, ὁ. vt ὁρκωμοτικὰ ὀνόματα apud Gramm. Aduerbia iurãdi ſeu affirmãdi adhibito iuramento, vt νὴ μὰ, ναὶ μὰ, νὴ τὸν Δία. ΕΤ Ὁρκωμοτέω, ῶ, F. ήσω, Iuro in ſanciendis fœderibus. B. ex Luc. ΑΤ Ὁρκωμόσιον, ου, τὸ, Iuſiurandum. Bud. ex Plat. Phædro Comm. pág. 111. ‖ Ὁρκωμόσια, τὰ, Sacrificia in quibus fiebant fœdera. in vulg. lex. ΕΤ Ὁρκωμοσία, ας, ἡ, idem quod ὁρκωμόσιον, ibidem.

C. Ἀμοιρκία, ας ἡ, Vtrinque datũ iuſiurandũ. ἀμφορκία (inquit Heſych.) ὅταν εἰ δίκαζόμενοι ἀλλήλοις ὀμνύωσι.

C. Ἔνορκος, ου, ὁ ἡ, ή, Iureiurando obſtrictus, Iuratus. Æſch. ἔνορκός εἰμι, Iureiurando teneor. Idem, ἔνορκον λαβεῖν τὸν δῆμον, Iuramento populum obſtringere. Plutar. Rom. τὸν ἀγωνιστὴν ἔνορκον ἱεροῖς ἀφάμμασιν. Ἔνορκος, Iureiurando comprobatus ſeu firmatus. Plut. Theſeo, ἔνορκον φιλίας ἐπεπήσατο. VNDE Ἐνόρκιος, Iureiurando, Interpoſito iuramento. In v. l. ponitur ΕΤ Ἐνόρμιος pro ἔνορκος. vt ἐνόρμιος λόγος, ſermo iureiurando confirmatus. ‖ At Numer. cap. 5, δ ἐὰν σε κύριος ἐν ἀρᾷ καὶ ἐνόρμιον ἐν μέσῳ τοῦ λαοῦ σου, exponitur vulgò, Det te Deus in maledictionem exemplumque cunctorum in populo tuo.

C. Ἐπίορκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Periurus. Heſiod. Erg. πίνει πημὶ' ἐπίορκος. Et ἐπίορκον aduerbialiter. Il. κ, Ὡς φατο, καὶ ῥ' ἐπίορκον ἀπόμοσε. Heſ. Erg. ἐκὼν ἐπίορκον ὀμόσσας ψεύσεται. VNDE Ἐπιορκία, Periurè, Perfidè, Violato iureiurando. ΕΤ Ἐπορκία, ας, ἡ, Periurium. Naz. ὁ ὅρκος ἐπιορκίαν πάσχει. ΕΤ Ἐπόρκιον, ου, τὸ, pro eodẽ, in v. l. ΕΤ Ἐπορκιόω, ῶ, Peiero. Il. τ, Οὐδὲ ἐπορκήσω ἐπὶ δαίμονας. Æſch. contra Ctеſ. ἐπορκεῖ δὲ πάντων ἐπὶ χρόνια ἀνθρώπων. VNDE Καταπορκίω. Dem. cõtra Cononẽ, οὐ καταπορκησόμενος τὸ πρᾶγμα, periurio cauſam iuſtam nõ ſubuerſurus, vel Potius iudicium obtenturus. Bud.

C. Εὔορκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui iuſiurandum religioſe colit. Heſ. Erg. αἰδοῖός τ' ἐὺ ὅρκου γήθησε μετ' ἀνδράσιν ἀμείνων. Xen. Hell. 1, ὕορκοι καὶ ὅσιοι ἐσί. Εὔορκος de re etiam aliqua dicitur. Dem. contra Mid. δικαίαν καὶ εὔορκον ἡδονὴν τὴν ψῆφον, religioſum ſuffragium & quod iureiurando adhibito fit. Ibidem, ἐγὼ γὰρ εὔορκα ταῦτ' ὑμῖν ὅτι ἐγὼ ἄλλως δίκαια. Thuc. lib. 5, εὔορκοι ἦσαν ἐν τοῖς ἀμφοτέροις ταύτην μεταλῦσαι ὅπη αὖ, &c. ſunt verba ex formula fœderis. i. iuramenti religione firmatum eſſe & ſtabilitum. VNDE Εὐόρκως, Religioſè iuſiurandum ſeruando, ſeu Interpoſito ſacramento. Herodian. lib. 5, ἀμφισβήτησιν εὐόρκως ὑπισχεῖται, iureiurándo pollicetur. ΕΤ Εὐορκέω, Non peiero, Religioſe iuro, Sanctè iuro. Iſocr. μηδένα ἧττον ὀμόσῃς, μηδ' ἐν ἱεροῖς μᾶλλον. Item, Secundum iuramentum conuentis ſto, vel promiſſis. B. ex Dem. de iudicibus non corruptis: dicens ei oppoſitũ eſſe ἐπορκεῖν apud eundẽ. Itẽ, Religioſe iuro. Sic accipit iſtud Xen. ἐκεῖ μάλιστος ἐπιστεύετο ἐορκεῖν ἢ χρείσασθαι τῷ δήμῳ, de Socrate iudicante loquens. Idem, κρίνων δικαίως καὶ ἐορκῶν κρινεῖ. VNDE Εὐορκία, ας, ἡ, Religioſa iuramenti interpoſitio, Sanctum iuſiurandum. Eurip. ΕΤ C. Καπνορκέω, idem, vt videtur. nam καπνορκήσαντες in vulgatis lex. exponitur Frobi.

C. Πολύορκος, Multum iurans.

C. Ψεύδορκος, ου, ὁ ἡ, ή, Periurus, Qui falſo iurat. idem quod ἐπίορκος. ΕΤ Ψευδόρκιος pro eodem. vulg. lexica ex Herodoto. ΕΤ Ψευδορκέω, ῶ, Falſum iuro, Peiero. Ariſtoph.

Ὀρκόω, ῶ, Caueo ab aliquo iureiurãdo, vt B. interpr. Thuc. ὠρκώσαντο τοῖς στρατιώταις μεγίστοις ὅρκοις, ad maximum iuſiurandum adegerunt. Idem, ὁρκώσαντες πίστεσι μεγάλαις. vbi ſchol. exp. εἰς ὅρκους ἐμβαλόντες. Plut. Publ. ἐβούλετο δεῖν ὅσα ἐστράτευσαν ὁρκῶσαι τῷ βουλῷ iureiurando ſenatum adſtringere. VNDE Ὅρκωται dicuntur legati qui ad exigendũ iuſiurandum mittuntur. Xen. Hell. 6, ἐξέπεμψαν ὅρκωτάς καὶ ἐκέλευσαν τὰ μέγιστα πόλιν ὀμόσαι πόλει ὁρκῶσαι. id eſt (B. interpr.) maximos quoſque magiſtratus ciuitatum ad iuſiurandum adigere. ΕΤ Ἐξορκόω, idem.

Ὁρκίζω, Fut. ίσω, idem quod ὁρκόω, id eſt Iureiurando obſtringo. Demoſthenes, οὐκ ἂν ὠμοσάμην αὐτὸν, id eſt (vt ipſe alib.) οὐκ ἂν ὅρκους παρ' αὐτοῦ ἐλαβόμην. Iuſiurandum exigere dicit Quintilianus: Ad iuſiurandum adigere, Cæſar: Adigere iureiurando & ſacramento, Tacitus, & Liuius, qui & Adigere iuſiurandum. Conſtruitur alicubi cum gemino accuſatiuo, & perſonæ & rei per quam adiuramus. Orpheus, Οὐρανὸν ὁρκίζω σε, cælo teſte & conſcio te ſacramento adſtringo. Marcus, ὁρκίζω σε τὸν θεόν, Adiuro te per deum. (Sic enim Adiurare accepiſſe Liuium quidam tradunt) Alii, Adigo te in verba Dei. VNDE Ὁρκισμός, οῦ, ὁ, Iuramenti exactio, Per iuſiurandum obſtrictio.

C. Ἐξορκίζω in Eccleſ. præſertim ſcriptoribus, idem quod ἐξορκόω, Adiuro. VNDE Ἐξορκισμός, Adiuratio.

C. Ἐπορκίζω, idem. Exhorciſo. v. l. ex Can. 17 Concil. Laod. VNDE Ἐπορκιστής, οῦ, ὁ, Adiurator, Exhorciſta. v. l. ex Can. 10 Concil. Antioch.

Ὁρκιοδόκος, Qui iuriiurando adhibetur. ὅρκιος θεός, Deus per cuius nomen iusiurandum solenne concipitur. A Budæo vertitur apud Philostratum, Deus per quem quis iurauit, Ego malim, Deus iurisiurandi arbiter. Thucydides, θεοὺς τοὺς ὁρκίους μάρτυρας ποιούμενοι. Sic Æschines, ἐπομόσας τοὺς ὁρκίους θεούς. Et ὅρκιος Ζεὺς ex Pausania pag. 135. Volunt autē dici ὅρκιον (eo modo quo ἰκέσιον & ἐπιτρόπιον) ἐν οἷς συμφωνίας ἐν ὅρκοις ποιοῦνται. Vt verò dicitur Ζεὺς ὅρκιος, sic ὕδωρ τῆς Διὸς ὅρκιον, videlicet Stygis aqua, de qua apud Homerum & cæteros poetas. Affertur & ὁρκίων ὁ μολυβδὸς ex Plutarcho in Lycurgo, ἡμιωμόρων τοὺς ὁρκίων ὁμολογιὰς pro firmatis iureiurando fœderibus. AT Ὅρκιον, (quod non ὑποκοριστικὸν esse sed παρωνυμικὸν dici annotat Eustathius) Fœdus iureiurando sancitum. Iliad. β, ὅρκια πιστὰ θέμενοι, Icto fœdere fido & firmo. Sic Thucydides lib. 6, λέγοντες στῆσαι τὰ ὅρκια τῷ μὲν καταπλεύσαντι Ἀθηναίων δίχα θέσθαι. Sic Herodotus, ὅρκια ποιοῦνται πρὸς ἀλλήλους. Sed in isto loco Iliad. χ, Κήρυκες δ' ἄρα ἄξυ, θεῶν φέρον ὅρκια πιστὰ, Ἄρνε δύω, καὶ οἶνον εὐφρονα, καρπὸν ἀρούρης, annotat Eustathius dici ὅρκια πιστὰ non solùm διὰ τὰς ἐπόρκους λόγους, verumetiam τὰ ἐν ὅρκοις χρεώδη. ‖ Ὅρκιον alicubi & pro ὅρκος, Iusiurandum: atque ita accipiendum videtur Iliad. β, Ποῦ δὴ σπονδήσαι τε καὶ ὅρκια βήσονται ἡμῖν; (licet alioqui possint & ἐν τῷ παραλλήλου duo illa posita videri) Sic Thuc. ponit ὅρκιον pro ὅρκος, lib. 6, καὶ ὀμόσαι αὐτοῖς τὸ ὅρκιον. Sic & Luc.

ΕΡΕΙΔΩ, Figo, Firmo, Fulcio. vt ἴχνος ἐρείδει, in Epigramm. ἐπ' ἐμοὶ ἐρείδοι ἴχνος. Ibidem, ἴχνης ὑπὲρ νηὸν τεῖχος ἐρεισάμενον. Ibidem, καίνης παρὸν ἔρεισον ὀπὶ κλάδον. vbi exponitur Fulcias. Apollonius Argonauticōn ε, πόδας δ' εἰς βένθος ἐρείδον. Sed dicitur sæpe & de oculis, sicut & Latini illos in terram figere dicunt. Apollonius Argon. ι, ὀπὶ χθονὸς ὄμματ' ἐρείσας. Est tamen regularior hæc constructio ἐρείδειν εἰς γλῶ: vt Eurip. εἰς γλῶ δ' ἐρείσασ' ὄμμα. Gal. autē ἐρείδειν τὴν σπύραν dixit quod alibi πεσσοβάλειον. Pass. quoque interdū pro Pedem figere, Firmari, Sistere se, vt inquit Bud. afferens ex Greg. καὶ γὰρ ὁ λόγος ἔχει ἐφ' ὃ ἐρείσθη τοῦ θείου θελήματος. At ἐρεισάμενος pro Innixus, Il. β, Τῷ ὅγ' ἐρεισάμενος, Cui sceptro innixus, Quo nixus. vel In quod incumbens. vt Apoll. Arg. ι, ἐρειδόμενος βακτρῷ. Sic interdum & actiua vox ἐρείδειν accipitur neutraliter pro Incūbere (paulo tamen aliam habente sign.) seu Decūbere, itémq; pro Ingruere. Gal. ad Glauc. l. ι, εἰ δὲ ὅλως αὐτῆς ἐπιπίπτοι τὸ ἄλγημα παθήμασι, καὶ κατά τινα τῶν μερίων ἐρείδοι σφοδρότερον. Plut. in Numa, νόσους ὀπὶ τοῦ χροὸς ἐρείσασας ἅμα ζάλῃ. Vbi malè v. l. Nimbo terrā operiente. Idē Plut. in Crasso, πόθῳ ἢ ἔρωτι τῆς πατρίδος μεμιγμένον ἐρεῖδε αὐτὸ καὶ τὸ φοβεῖσθαι. ‖ At pass. aor. ἐρείσθη apud Hom. cum datiuo ὕδει redditur vulgò Strat' est, (sicut & ἐρείσασα γαῖη apud Hesiod.) ego verò malim Allisus est. vt Il. π, ὁτὲ ὑπλίοις ὕδει ἐρείσθη. Vide tamen & B. p. 701. ‖ Ἐρείδειν κρημνοῖς ex Aristoph. pro Eiaculari. Itē ἐρείδειν pro Congredi cū muliere, ex eodē. Deniq; ἐρείδειν & pro σωματοῦσθαι τῇ πιεῖν. vide eius schol.

Ἔρεισμα, ατος, τὸ, Firmamētū, Fulcimentū, Fultura. B. vertit & Columē apud Luc. τὸ ἔρεισμα τῆς Ἀθηναίου. Existimo autē hic Alluisse Luc. ad Pindari dictū Ἑλλάδος ἔρεισμα Ἀθῆναι, de quo Plut. in Apoph. p. 203. accipit autē pro basi.

C. ΑΝΤερείδω, Cōtra fulcio, vel Ex aduerso fulcio. ‖ Item Obnitor. vt exponit B. in hoc Luc. loco, καὶ ὅτι πρόχειρον αἰδοῦσθαι τοῖς Ἑρμοδότου ὁμοῦ αἰτησαίνοντας καὶ ὑπλίοις αἰτηρείδοντας. Est etiā Renitor, Nō cedo. vt quæ præ duritie non cedunt tactui. quod propriè dicitur αἰτητικῶς. X. Pæd. ζ, ὅπως μὴ αἰτηρείδῃ τὸ δάκτυλον, ἀλλ' ὑπείκοντα αἱ πάτησις. Sic verò & Plut. αἰτηρείδειν & ὑπείκειν inter se opponit, De adulat. disc. ἀλλὰ ταύτην τοῖς τῆς γυναικὸς ἐσοκρούειν ἀεὶ παλαίουσι δρῶσαν, ὃ δὴ καὶ τοῖς τῆς κεφαλῆς αἰτηρείδειν καὶ ἀντίτυπον εἶναι, καὶ δίδωσι καὶ ὑπείκει μᾶλλον. ‖ Citatur etiā ex Plut. αἰτηρείδειν τοῖς βαρβάροις pro Barbaris resistit. αἰτηρείδειν, αἰτιᾶσθαι, Eust. HINC Ἀντήρεισμα, ET Ἀντήρεισις, quod ex Celso vertitur Renixus. A Bud. redditur etiā Obnixa firmitas. ET Ἀντηρίς, ίδος, ἡ, Lignū vel pila structurā inclinatā fulciens, Tibicen. Itē αἰτηρείδης Structuræ lapideæ ædificia editiora vtrinque fulcientes. vulgò arcs-boutans. Vide B. 701. Thuc. αἰτηρείδας ὑπέστησαν, vbi Valla, Sublicas prætenderunt. Habetur & Ἀντήρης ac Ἀντήρεις, εἶδος, apud Eust. ET Ἀντήρεις πληγαὶ, Plaga quæ alicui infligitur firmata manu aduersus eū. vide Eust. Apud Soph. tamen Electra αἰτήρεις πληγαὶ sunt qui dictas putent sumpta metaphora à remigibus æquali connixu nauem impellentibus. Et ita fuerit ab ἐρέσσειν.

C. Ἀμπερείδω, vel Ἀμπερείδομαι, Firmiter figo. vt ἀμπερείδω τὴν βάσιν. Item Firmiter adigo, Infligo, Impingo, Incutio. Plutarchus de nece Cæsaris, εἰς ὃν ἀμπερειδόμενοι σῶμα πληγαῖς ποσσίν. Idem in Amatoriis narrationib⁹, ἃς ἔχειν τινὲς ἢ οἱ Λακεδαιμόνιοι ὅπλα τὸν Σόλωνα ἀμπερεῖσαι. quod Pol. interpretatur, In quos iram effunderent. Et ab eodem τύχη dicitur ἀμπερεισαμένη εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἀποχρήματος τὴν πίμπρησιν. Ex eiusdem Pericle in v. l. ἀμπερειδόμενος εἰς πλευρὰν τὴν ἑτέραν. At ex Luciani Anach. ἀμπερεισάμενον τὸν ὄψιν εἰς τὸ αἰτιές. q. d. Obfirmaui oculorum aciem. Ita enim exprimi posse hic vim Græci verbi existimo. Ibidem ex Dioscoride ἀμπερείσας ἐπ' αἰθράκων & ἀμπερεισάμενος αὔθραξι pro Superponens carbonibus. ‖ Ἀμπερείδομαι, Incumbo, Innitor. Synesius De insc. καὶ τὸ τῆς δεκτύλου κακὸν εἰς τὸν βουζύγα ἀμπερείδεται. Polyb. metaph. ἀμπερείδοντο ὅτι ταῖς πλουτοφίλοις συμπήξεσι pro Incumbebant in fœdera, In fœderibus præcipuè defensionis vim ponebant. Budæus 700. Idem verò pag. sequenti ex eodē ἀμπερείσας πᾶσαν τὴν σφοδρότητα αὐτῆς εἰς ὑμᾶς interpr. In vobis nixam habet, vel incumbentem. Sed fortasse actiuè etiam sumi potest hoc ἀμπείρεισας, pro Firmauit & velut stabiliuit, aut fundauit. ‖ Item ἀμπερείσασθαι τὸν βίον, Effundere vitam & proiicere, Budæus 701. ex Phalar. epistola. HINC Ἄμπερισις, Innixus, seu Actio ipsa innitēdi, aut incūbendi. In v. l. Reprantis vestigiū.

D C. 2. Ἐπαμπερείδομαι, idem ferè quod ἐπαποκλίνω. Bud. 701.

C. 1. Συναμπερείδω, Impingo, Infligo. vt συναμπερείσας ὅτι τὸν Καίσαρος τὴν ὑπόνοιαν, Budæus pag. 701 ex Plut. in Ciceronē. ET Συμπαμπερείδω, Vnà & simul impingo. Vide Budæum ibidem.

C. Διερείδω, Infigo. & pass. Διερείδομαι, de quo Bud. 701.

C. ΕΝερείδω, Impingo, Illido. Et ἐμπερείσατο γαίῃ pro terræ illisus est, Apoll. quod alibi ἐρείσατο. ‖ Ex Dioscoride autem affertur ἐμπερεσόντα τοῖς χυμοῖς pro Quæ stomacho inhærserunt: lib. 3. cap. 16.

E C. ΕΠερείδω, Infigo, Validè firmo & impingo, seu imprimo. Il. π, ἐπέρεισε δ' ἔγχος ἀπήλιθον exp. ἐνέπηξε. Et Il. ρ, — ὅτε δὴ ἀΐδηλος ἔρεισε βαρεῖαν χερὶ πληγήν. Eust. exp. ὤπτα. qui tamē scribit ἔρεισε, nō adiungens præp. quā ego adiungendā existimo. Pass. Ἐπερείδομαι, Incūbo, Nitor. Et τὴν δίαιταν ἐπερείδομαθα actiuè apud Gal. Vide B. p. 701. HINC Ἔπερεισις, Illisus. vt ὀδόντων ἔπερεισις Dios. Dentiū illisus, vel appressus. Item ἔπερεισις apud Themist. pro applicatione intellectū & incubitu in rē intelligibilē & quasi impressione. Vide B. p. 442 & 701. ET Συνεπερείδω, Simul infigo, &c.

F C. ΠΡΟΣερείδω, Affigo, Allido. Προσπερείδω (inquit B.) Allido, vt telū vibratum, Affigo. Vel pass. Allidor, Affigor. Pol. ὡς τῷ χαλκῷ τὸν δόρυ ἐπιδεχόμενον ὡς μὴ προσπερεῖσαι, κραδαινόμενα δὲ πλῆξαι σωματεῖόν τι, loquens ὡς ἐν ἀσπίδι τῶν.

C. ΣΥΝερείδω, Defigo. Item Impingo, Incūbo, Impressionē facio. B. 702 ex Polyb. Et pass. Συνερείδεσθαι, Infigor. vt χέρας διὰ μέσοις συνερειδόμενος Eur. Infixi manus vinculis, i. Habētes manus infixas. HINC Συνερειστὴς apud Plut. De primo frig. ἀλλ' ἐδραῖον, ὡς ὁ κύβος, ἢ συνερειστήν. quod Turn. interp. Sed stabile est, suóque nixu se continens.

6 C. ΥΠερείδω, Suffulcio, Fulcio, Sustineo. vt ὑπερείδων ὀροφὴν πίνων Plut. Rom. Columna tectū fulciēs vel sustinēs. ‖ Item Cōfirmo, id est Animū addo timēti; & eū recreo. B. ex Herodiano. HINC Ὑπέρεισμα, Fulcimentū, Fultura, Sustentaculum. ET Ὑπερειστὴς, (q. d. Fultorius) Ad fulciendum seu sustentandum aptus. vt ὑπερειστικὴ βακτηρία, ex Greg.

ΕΡΕΠΤΩ, & Ἐρέπτομαι, Edo, Vescor. propriè de brutis, quasi ἀπὸ τῆς ἔρας i. à terra, in quam inclinati edunt: vt sit quasi εἰς ἔρας κύπτειν. Sed interdū & hominibus tribuitur: aeq; adeo Pollux esse ait Raptim edere, itē affatim edere. Hom. λαιμὸν ἐρεπτόμενοι. Aliquam certè rapacitatis significat. huic verbo subesse ostendit compositum.

Ἐρετὰ, Alimenta. in v. l. At Hesych. Τροφεῖα.

C. Ἁρπάζω, vel Ἁρπεβῶμαι (pro ἁρπάζω & ἁρπάζομαι, pleonasmo τοῦ ε, vt ait Eust.) Rapio, Cic. interprete. nam is hunc locū Homericum Iliadis υ, — ᾧ ἀΐξας Γανυμήδης, Τὸν ῥᾲ ἀνηρείψατο θεοῖ Διὶ οἰνοχεύειν, Καλλίστου εἵνεκα εἴο, interpr. Tuscul. 1, Nec Homerum audio, qui Ganymedem à dijs raptum ait propter formam, vt Ioui pocula ministraret. Idem poeta Od. α, Νεῦ δέ μιν ἀκλειὴς ἁρπάξας ἀνέμοισι θύελλα, ἠνείψατο. Item ἀνηρείψαμην, passiua significatione Rapior.

ΕΡΕΙΠΩ, Euerto, Disturbo, Prosterno, Demolior. Vtitur Homerus & cæteri poetæ. Sed & in prosa locum habet. Xenophon, ὁ δὲ Κῦρος μαχεσάμενος ἐπιπόνως, ὡς πολὺ μᾶλλον τοὺς ἐναντίους ἐρείψειν τὴν τάξιν. Plutarchus in Cimone, τὰς δὲ πολλὰς τῶν ἁλιάδων ὁ σὺν μιᾷ πρῳρᾳ. Et passiuum ἐρείπομαι, Euertor, Prosternor. Sophocles Aiace, ἐν δὲ ἐρετμοῖς τε πρῷρά ἐρειφθεὶς ἵζει, Prostratus, lacens. ‖Ἔρειπον interdum neutraliter, pro Cecidi, Lapsus sum. Iliad. ρ, Ἔρειπε δ' ὅς τις ἄριστος Ἀχαιῶν. Sic Hesiodus, Ἔρειπε γωνίης. COMP. Ἐξερείπω Hesiodo, idem, sed præpositione vim augente.

Ἐρείπιον, ου, τὸ, Collapsum seu semicollapsum ædificium, Collapsi ædificii (aut ex parte collapsi) reliquiæ, Rudera. Pausanias, ἐστὶ δὲ ἐρεῖπια ἐφ' ἡμῶν. Et infrà, πεποίηνται δὲ ἐρειπίων τοῖχοι, ὅτι λίθοι τετράγωνοι πεσόντες, ἐρείπια καὶ αὐτὰ ἐγένοντο. id est Semiruta, Binterpr. Vide & Soph. suprà in Ἐρείπω.

Ἐρειπόω, ῶ, Euerto, Disturbo, idem quod ἐρείπω. VNDE Συνερειπῶ, & passiuum Συνερειποῦμαι. Gregorius de homine, vbi de Hierusalem euersa loquitur, τῷ δὲ ζώντι καταγροῦ συνερειπούμενα καὶ τὰ βασίλεια. Pono autem ἐρειπόω posse ἐρείπιον non tanquam ex eo deducatur, sed quòd vt ἐρείπιον est à præsenti ἐρείπω, sic ἐρειπόω ab aoristo ἔρειπον. in quo Eustathius mihi assentitur. Hoc verò quum ita sit, ἐρειπῶ (vt habet idem Eustathius) non ἐρειπῶ scribendum esse liquet, quum tamen alioqui in illo etiam Greg. loco legatur συνερειπούμην.

ΕΡΕΥΓΩ, Fut. ἕρξω. aoristus secundus ἔρυγον, Ructo. Et passiuum interdum, vt διὰ τοῦτο ἐρεύγεται Alexand. Aphrod. Fœtidum ructum emittere. Item ἐρεύγεσθαι φωνὴν, q. d. Ructare vocem, pro Emittere vocem. Fluuii quoque dicuntur in mare ἐρεύγεσθαι, pro Vndas suas in mare deuoluere, quasi eructando & euomendo: quæ metaphora ei consentanea est quæ iisdem ὁρμαῖς tribuuntur. Sic & composita ἀπερεύγεσθαι & ἀποπερεύγεσθαι vsurpantur. Sed ἐρεύγειν Eustathius indicat esse etiam τὸ μὴ βίαιον αἴσιον ἢ πνεῦμα, vt ἤτοι μὲν ἐλκόμενος ὑπὸ ὄπιθεν ἔρυγε. Vnde esse dictum πεῦρον ἐρύγμενον, ll. σ.

Ἐρεύγμιος, ου, ὁ, Ructatio, Eructatio, Ructus. ET Ἐρευγματώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, ITEM Ἐρευκτικὸς, Ructus mouens. Sic ἐρευγματώδης βοτάνη: quod redditur etiam Ructatrix herba, ex Martiale: & πνεῦμα ἐρευγματῶδες, Spiritus ructuosus, ex Quintil. Voce autem ἐρευκτικὸς vtitur & Dioscor. pro qua malè in v. l. ἐρευτικός.

Ἐρυγμὸς, Ructatio, idem quod ἐρεύγμιος, & quidem vsitatius. Aristoteles, τὰ δὲ φύσας δὲ καὶ οἱ ἐρυγμοὶ τῆς ἀπέψεως δυσωδίας. HINC Ἐρυγματώδης. vt ἐρυγματώδης νόσος Hippocrat. Morbus ructuum effectiuus & flatuosus. DICITVR & Ἐρυγὴ quoque pro eodem. HINC Ἐρύγμιλος, pro ἐρύγμιος, per pleonasmum τοῦ μ, Eust. de cuius signif. vide in Ἐρεύγω. ET Ἐρυγγάω, itidem pro Ructo. & quidem vsitatius in prosa quàm ἐρεύγω, seu ἐρεύγομαι. Sunt tamen qui eam differentiam constituant, vt ἐρυγγάω de ieiunis dicatur, sicut ἐρεύγεσθαι de futuris. AT COMP. Ὀξυρυγμία paulo aliter formatum fuit. Sic autem appellatur Acidus ructus: qui videlicet flatum sapore acidum à ventriculo ad os refert. Hippocrates Aphor. ἐν τῇσι χρονίῃσι λειποψυχίῃσι ὀξυρυγμίη ἐπιγίνεται. ET Ὀξυρυγμώδης, Qui acidum ructum emittit, Qui acidum ructat. Hippocrates, οἱ ὀξυρυγμώδεες οὐ πάνυ τι πεπονήκασι γίνεται. ET Ὀξυρυγμιώδης, οὐς, Acidū ructo. vnde τοῖς ὀξυρυγμιῶσι Dioscoridi, pro τοῖς ὀξυρυγμώδεσι. AT Κραμβοξυρυγμία, Fœtidus ructus, qualis eorū qui cæpas ederint. Aristoph. in Pace, ἔχει κραμβοξυρυγμίας.

C. Ἀναρεύγω, vel Ἀναρεύγομαι, Ructo, propriè Sursum ructo. De fluuiis interdum dicitur, metaphoricè pro Emitto quasi ructando. Apoll. Argon. 2, — ἀναρεύγεται εἰς ἅλα βάλανον. ET Ἀναρεύγομαι, idem.

ΕΡΕΣΣΩ, VEL Ἐρίσσω, Remigo. Od. ι & μ, — οἱ δὲ θεοπρόπιος ἔρισσεν. Et passiuum, ἐρισσομένη ἀρχὴ apud Apollonium, quæ remigando impellitur. ‖Metaphoricè ἐρίσσειν πόδα, ex Euripide Impellens pedem seu mouens. Et ἐρίσσειν ἀπειλάς, Minas iactare. Sed & ἐρίσσειν ἄλλους ex Euripide pro Alis remigat. vt Virgilius, Remigio alarum. Cæterùm quòd ἐρετμὸς subiungo verbo ἐρίσσω, (quod alioqui præcedere indicaturus sit aliquis, sicut Remus prius est quàm Remex & Remigo) in eo Eustathii etiam autoritatem sequor, scribentis τὸ ἐρίσσω verbi ἐρίσσειν aliquando retinere primam eius literam, vt ἐρίσσης & ἐρετμὸς: aliquando ei addere ι, vt εἰρεσία: nonnunquā etiam in ο vel ω eam mutare in ο. vt ἐπόσσομαι: in υ, vt ὑπηρεσία, & ὑπήρετμος, item δύπτης, & δῦπτης, ac similia. Hæc ille, pro confesso ponens, ἐρετμὸς, sicut & cætera, ab ἐρίσσω formari. Quod certè cum illo fatebitur quicunque huiusmodi formationum naturam cōsideraverit. Sed credo quum ἐρίσσω dictum fuit, si non eodem tempore dictum sit & ἐρετμὸς, saltem aliud synonymum non defuisse. Quid si verò dicamus ἐρίσσω factum esse ex aliquo nomine obsoleto quod remum significaret? COMP. Διερίσσω, à quo irregulariter δίηρτον, Od. ξ, χεροὶ δίηρτον, pro Manibus remigaui, Manibus tanquam remis vsus sum. ET Προερίσσω, Remigando promoueo, seu subduco. Hom. ET Συνερίσσω, Simul remigo.

Εἰρεσία, ας, ἡ, Remigatio, Remigium. Od. λ, v. vlt. Πρῶτα μὲν εἰρεσίην, μετέπειτα δὲ κάλλιμος οὖρος. Et Od. μ, Μήπως μοι δείσαντες ἀπολλίξειαν ἑταῖροι Εἰρεσίης. Et εἰρεσίῃ πτερύσσειν Apoll. pro remigare. Polyb. 16, οὐ μὴν ἀλλὰ χρησάμενοι ταῖς εἰρεσίαις, ἐπιτόνως ἐφορμίσαντο. Quæ Bayf. interp. Veruntamen vsi summa remigum alacritate, impetum fecerunt. ‖Luc. εἰρεσίαν πτερῶν metaph. dixit in Timone, vt Virg. Remigium alarum. Alia autem metaphora dixit poeta quidam apud Athenæum Εἰρεσίην γλώσσης ἀποπάμενος ἐς μέλαν αἶνον. Vide & εἰρεσία Διονύσου paulo pòst in Ἐρέτης. HINC Παρεξειρεσία (ET Παρεξερέσιον Hesych.) q. d. Pars nauis quæ est extra remigationem, id est in qua non remigatur. quasi παρὲξ τῆς εἰρεσίας. vt habent Hesych. Suidas. & Thuc. schol. Sed hic vno in loco dicit esse τὸ κατ' ἀκρον ἐκτὸς τοῦ πλοίου, (quod habet Hesych. quoque & Suidas) in altero, τὰ ἀκρότατα τῆς πρύμνης καὶ τῆς πρῴρας. Vide p. 115 & 144, ibidémque ipsum Thuc. Vide & Poll. ITEM Προεξειρεσία, Nauis pars in qua remigatur. Suid.

Ἐρέτης, ου, ὁ, Remex. Od. α, Νῆ' ἐρέσσαι ἐρέτησιν ἐείσαι ἥτις ἀρίστη. Plutarchus, ἐρέται ἐμπρήσθησονται. ‖Appellauit autem metaph. quidam poeta apud Athenæum potores ἐρέτας κυλίκων q. d. remiges calicum seu poculorum: sicut & συμποσίου ναύτας: dicens eadem metaphora, οἶνον ἀγωγὸς ὡς εἰρεσίης Διονύσου. HINC Ἐρετικὸς, Ad remos pertinens. Et Ἐρετικὴ, sub. τέχνη, Plat. Ars remigatoria, Ars remigandi. COMP. Αὐτερέτης Thuc. Miles qui ipsemet remigat. Hesych. Suid. Vide & Bayf. AT Αὐτερέτης in hac significatione perperam apud Poll. scriptum est, sicut & in v. l. Sed ibidem Αὐτέρης exponitur etiam, Qui iuxta alium remigem sedet & remigat, Contendens remigando: ὁ αὐτοκαθήμενος. ET Αὐτερετῶ, Cum alio remigare, ὅτι ἕκαστος ζυγὸν καθεζόμενος ἐρέσσει. Quæ sibi non consentanea prætereàque ἀμάρτυρα sunt.

Ἐρετμὸς, οῦ, ὁ, ET Ἐρετμὸν, οῦ, τὸ, Remus. Homerus Odyss. μ, Πάξαι μὲν ἀκρότατον πῆχυν ἐλάτης ἐρετμόν. Et Odyssex λ, Οὐδ' ἄνδρε' ἐρετμὰ, τά τε πτερὰ νηυσὶ πέλονται. Cæterū ἐρετμὸς dici putat Etymologistes pro ἐρεσμός. In prosa vsitatius est κώπη quàm ἐρετμός. HINC Ἐρετμόω, ῶ, Remis instruo, item remigo. Budæus. AT in sequent. compositis mutatum est ε in α. Δολιχάρετμοι naues Homero, Longos habentes remos: aut Diuturnæ remigationi sufficientes. Vide Eustathium. ET Ἐπήρετμοι naues eidem, Remis instructæ. Ἐπήρετμοι autem ἑτοῖροι, Ad remigandum parati, vtpote qui iam ipsis remis

velut incumbunt, aut eis astant, ὅτι τοῖς ἐρετμοῖς ὄντες. A ET Λευκήρετμος nauis, Eurip. q.d. Albiremis, Albos habens remos. ET Φιλήρετμος, Homero. Remorum studiosus, id est rei nauticæ. VERB. item Συνηρετμῶ eiusdem formæ, q.d. Conremigare, Vnà remigare. Et metaph. pro Concorditer aliquid facere, Concordare, Conuenire.

Ὑπηρέτιον, ου, τὸ, Pellis aut aliud quidpiam quod remiges sibi substernebant. Poll. Hesychius & schol. Thucydidis, in hunc eius locum lib. 2, pag. 79, λαβόντα τὰ ἑαυτῶν ἕκαστον τὰ κάτω καὶ τὸ ὑπηρέσιον καὶ τὸν ἐπωτίδα. (SED B Ὑπηρετήσιον habet Suidas, in eadem significatione, itémque pro lasano) AT Ὑπηρεσίαι eidem Thucydidi, Naues administræ earum quæ armatos portant: aut etiam Seruitia earum, inquit Budæus. Sed addit, Arrianum videri accipere pro remigibus: quod & ὑπηρεσίαν sing. numero significare Demosthenem, cum alibi, tum vbi scribit, διξιὼν τοῖς πυμάτοις τῶν ὑπηρεσίᾳ καὶ τοῖς ὀπισθάταις καὶ μίσθια διδοὺς. (Sic autem ὑπηρετικὰ πλοῖα dicta fuerunt actuaria quædam nauigia quæ maioribus nauibus inseruiebant) Sed ὑπηρεσία frequenter C ponitur pro quolibet ministerio, & pro opera quæ nauatur quapiã in re. Synes. epist. 145, ὑπὲρ δὲ τῶν ὑπηρεσιῶν αὐθαίρετος. Bud. ὑπηρεσίαν accipi etiã tradit pro ministris, vt Latinè ministerium. HINC Ὑπηρέτης, ου, ὁ, Minister, Famulus. Et fœm. Ὑπηρέτις, ιδος, ἡ, Ministra. οἱ ἀμφὶ τὸ γραπτὸν ὑπηρέται, Xenophon Pæd. 2. οἱ περὶ βραχίονα ὑπηρέται, Plut. περὶ ἀορ. Aristot. Pol. 1, ὁ γὰρ ὑπηρέτης ἐν ὀργάνου εἴδει τῶν πρακτῶν ἐστιν. Interdum ὑπηρέτης, Minister publicus, Apparitor, Æsch. 41. Sic Xenophon Hell. 2, τὸν δ' ἐξόντα αἰεὶ οἱ ὑπηρέται ξυνέδουν. A QVO D Ὑπηρετικὸς, vt Famularis à Famulus, & à Seruus dicitur Seruilis. Xenophon Pæd. 2, ὅτῳ δ' ἀρκεῖ ἐν μαστροῦ χεῖρα εἶναι, καταμάθοι τὰ ἐν τοῖς ὑπηρετικοῖς ὅπλοις. vbi Phil. Ministratoria arma interpr. male meo iudicio. Vide de hac voce & in Ὑπηρετικός. ET VERB. Ὑπηρετέω, ῶ, Ministro, Inseruio, Operã nauo alicui. Demosthenes Pro corona, τοῖς μὲ ἐχθροῖς ὑπηρετῶν, ἐμοὶ δ' ἐπιτιμῶν εὐρήσῃ. Et ὑπηρετῶν τοῖς ὅπλα παρεῖχον, ibidem. Dicitur etiam ὑπηρετῶ σοι τοῦτο. Xenophon. ἃ χεῖρες ἑκάστῳ ὑπηρετοῦσι. Idem Pæd. 4, σὺ ἡμῖν τὰ αὐτὰ τοῦτον ὑπηρετεῖς; Budæus ab Isocrate accipi ait pro Obsequor, seu Impendo obsequiũ. Idem apud Aristotelem Ethic. 8, καὶ οὐκ δίονται φαύλων, οὗ ὑπηρετοῦσι ἑαυτοῖς, vertit, Non obsequuntur amicis in talibus. A Thucydide autem & pro Suppeditare seu Subministrare sumi ait. Et ὑπηρετοῦμαι quoque actiuè interdum: vt Xenoph. Hell. 5, ὥσπερ ἐκείνοις πάντα ὑπηρετεῖτο ὅσων αὐ δέοιτο. Alioqui ὑπηρετοῦμαι, est Gall. Le sois serui, Mihi ministratur, Mihi præstatur ministerium. Vide Budæum pag. 333. VNDE Ὑπήρετμα, Soph. & Plat. ET Ὑπηρέτησις, Ministerium. Aristoteles Rhet. B 2, ὅσα εἰς ὑπηρετήσεις ἢ σώματος ἢ ἔργων αἱρετά. Budæus ὑπηρέτημα ait esse ministerium, id est functionem, in hoc Antiphontis loco, ὡστῆς μὴν εἶναι τὸ δόρημα, ἐκείνης δὲ τὸ ὑπηρέτημα. Addit significare & Obsequium. ET Ὑπηρετητικὸς, q.d. Ministratorius, id est Ad ministrãdum aptus, seu ad obeunda ministeria. ET Ὑπηρετικὸς idem quod ὑπηρετητικὸς, vt vult Budæus. In vulg. autem lex. ὑπηρετικὸς ψυχῆς affertur ἀδιαπότους pro Vim habens ministrandi animæ: & ὑπηρετικὴ ex Aristotele pro scientia ministrandi. Est tamen ὑπηρετικὸς ab ὑπηρέτης potius, sicut ὑπηρετητικὸς à verbo ὑπηρετέω. At verò apud Demosth. pro Ctesiph. ἕως βίων πλοίων καὶ ὑπηρετικοῦ, pro vsque ad nauigia terna & eorum remigium. ET COMP. Ἀντυπηρετέω, ῶ, Vicissim operam nauo, Officiũ seu Obsequium vicissim præsto. Aristoteles, ἀντυπηρετεῖν γὰρ δεῖ τὰς χαρισμάτων, καὶ πάλιν αὖτον ἄρξαι χαρισμάτων. ET Ἐξυπηρετέω, ῶ, ET Ἐξυπηρετοῦμαι quoque in actiua itidem signif. pro simplici, vt Basilius, ἐξυπηρετουμένη τὰς κτήσεσι.

C. Δίπρῃρος, ους, ἡ, subaudi ναῦς, (vel δίκροτος πλοῖος) Biremis, Nauis quæ binis remis agitur. SIC Τριήρης, Triremis. (VNDE Τεσσαρακοντόρος, SEV Τεσσεράκοντορος, Triacontorus, Triremis seu triremium præfectus. Item Qui in publicam triremem seu publicas triremes sumptum suppeditat. vnde & τεσσαρακοντορία à Polluce annumeratur inter δαπανῶντας εἰς τὰ δημόσια. A QVO Τεσσαρακοντορία, Trierarchia, Præfectura triremis seu triremium, Munus quod obibat trierarchus. Erat autem sumptuosum munus, (vt scribit Suidas) quia naues paratas habere oportebat & omni parte ad bellum instructas, eorum sumptu qui hoc munere fungebãtur. ET Τεσσαρακοντορικὸς, Ad trierarchiam pertinens. vt τεσσαρακοντορικὸς νόμος, Demosthenes. Ex eodem τὸ τεσσαρακοντορικὸν, Ordo trierarchicus, & τεσσαρακοντορικὸν πέμπτον, Lucianus. ET Τεσσαρακοντορῶ, Fungor trierarchi munere. A QVO Τεσσαρακοντόρχημα, Sumptus qui fit in trierarchiam. AT Ἐπιτεσσαρακόντορχημα, Sumptus qui fit trierarchiæ tempore: nisi mendo carent Suidæ exemplaria. NAM Ἐπιτεσσαρακοντορῶ est Vltra iustum tempus obeo munus trierarchiæ. vt Budæus interpretatur ex Demosthene, εἰδὼς τὸν τριήρονον ἐξήκοντα, ᾧ ἤδη ὑπετεσσαρακοντόρουν μοι. Sic autem ὑπετεσσαράκοντορον fuerit tempus quo quis fungitur trierarchia exacto iam iusto spatio. Cui expositioni assentitur & Pollux. Cæterùm quale fuerit τεσσαρακόντορον munus, & quid τεσσαρακοντορεῖν, copiosè docet Budæus De asse lib. 5, simul etiam locos autorum proferens. ET Τεσσαρημιολία nauis, Quæ non tot remis agitur quot iustæ triremes. Ita Bayfius, de hac tamen interpretatione non affirmans. Hesychio est ταῖς μακραῖς αὐτὸ καταχρώμασι. ET Τεσσαρονόμης, Nauclerus & Trierarchus, in vulg. lex. ET Τεσσαροπιὸς, Nauis structor seu ædificator. ibidem. AB EODEM nomine fit & Τεσσαρικὸς, id est Ad triremem pertinens. Item τὸ τεσσαρικὸν in vulg. lex. ex Aristotelis Polit. pro nauali multitudine. At τεσσαρικὸν Strabo vocat & nauale ad triremes recipiẽdas, vt scribit Bayfius. ITEM Τεσσαρίτης, Remex triremis, ex Plutarchi Themistocle. Ex Thucydide autem τεσσαρίται pro Triremib⁹ aduectis, οἱ ἐν τεσσάρων ἀφικόμενοι, scholiast.) DICITVR itidem Τετρήρης, Quadriremis: ET Πεντήρης, Quinqueremis: (ITEM Γαυτεσσαρακοντόρου πλοῖον) AT Ἑξήρης, ET Ἑπτήρης, ET Ὀκτήρης, ET Ἐννήρης, ET Δεκήρης, ET Ἑνδεκήρης, ET Δωδεκήρης, ET Τεσσαρεσκαιδεκήρης, ET Πεντεκαιδεκήρης, ET Ἑκκαιδεκήρης, ET Εἰκοσήρης, ET Τριακοντήρης, ET Τεσσαρακοντήρης, Nauis sex ordinum, septem, octo, nouem, decem, vndecim, duodecim, tredecim, quindecim, sexdecim, viginti, triginta, quadraginta: de quibus lege Bayfium, & exempla ex autoribus apud eundem.

Ἐνήρης ET Εὐήρης eadem forma dicuntur. Est autem nauis ἐνήρης, Nauis remigio instructa. Plutarchus in Bruto, μὴ ναῦν ἐνήρη, μὴ στρατιώτην ἕτα, μὴ πόλιν ἔχοντες. Vide apud Bayfiũ & alia exempla. Affertur autem & pro naue vnireme ex Pachymerio: sed tum scribendum fuerit ἐνήρης cum aspero. AT Εὐήρης, Remigationi aptus & commodus. vt εὐήρεις ἐρετμοὶ Luciano, εὐήρεις καὶ καρτεροὶ δίς μεσίρετμοι. (Sunt autem ex Homero verba hæc εὐήρεις ἐρετμοὶ, vt vides in Ἐρετμός) At Plutarchus εὐήρη σκάφη dixit (ἀφεικόσιον εὐήρεσι σκάφεσι) quæ alibi ναῦς εὐτρόπους, id est expeditas, & quasi versatiles. Bud.

ITEM Κρατήρης pro ἐνήρης. vt κρατῆρες πλοῖοι Herodoto in Vrania, Nauis instructa & parata. vt vult Bayfius.

AT Μονῆρες πλοῖον quidam apud Suidam appellant, Nauigium quod vnicum habebat per transtra & sedilia remum, non binos aut ternos: licet alioqui pluribus remis ageretur. Bayf. AT Ἀντήρης vide in Ἀντηρείδω.

C. Ἀμφηρικὸν ἀκάτιον, Thucyd. Ambiremis acatium. Ita enim appellari posse existimat Bayfius id in quo vnusquisque remex remis binis remigat. Schol. Thuc. ET Ἀμφῆρις, idem, Poll.

C. Εἰκόσορος ναῦς, Nauis quæ viginti remis agitur: ET Τεσσαράκοντορος, quæ triginta: ET Πεντηκόντορες, quæ quinquaginta. Vide Bayfium, qui etiam scribit τεσσαράκοντορον & πίλιπα poni à Thucydide lib. 4 inter prædatoria nauigia.

H ΕΡΕΥΘΟΣ, εος, τὸ, Rubor. Propriè autem putatur ita dici rubor eorum qui erubescunt. In vulg. lex. malè ὁ ἔρυθρος. nam cum alii tum Galenus & Ægineta vbique neutro genere proferunt. HINC Ἐρυθρὸς, Ruber. ET Ἐρυθρὴς poet. Rubi-

cūdus,Ruber. ΕΤ Ἐρυθρόδανον,Herba, quæ Lat.Rubia. ITEM Ἐρύθω,,Rubefacio.νῦτ αἷμα πηγαῖον ἐρύθων, Il.λ. Et paſſ.Ἐρύθομαι, Rubefio. ΕΤ Ἐρυθαίνω, ὦ,Rubefio, Rubeſco:Et pro Rubeo,Sum ruber:Nōno,Ὑδατος εἰνοσίπους ἐρυθαίνοντα κελεύθω. Item Erubeſco. nam ἐρυθαίνοντες Heſych.exponit ἐρυθριῶντες.

¶ Ἐρύθημα,ατος,τὸ,(amiſſo ε)Rubor, πᾶν ἐφ᾽ᾧ μᾶλλον ἐρυθήματα καὶ φλόγωσις, Thuc.lib.2.Luc.ἡ ἐρύθημα ὅτι τῷ σώματόν ἐστιν.Syneſ. καὶ ἅδυς ἐπαυξῆ μοι κῆρ τῆς παρειᾶς ἐρύθημα.

Item Verecundia. ¶ Ἐρύθημα radix quæ ἐρυθρόδανον etiam & ἐρυθρόδανον. ΕΤ Ἐρυθαίνω idem quod ἐρύθω, Rubefacio.Et paſſ.Ἐρυθαίνομαι,Rubefio.Il.φ,— ἐρυθαίνετο δ᾽ αἵματι τυτθὸν ὕδωρ.

¶ Ἐρυθρός(amiſſo itidem ε,&aſſumpto ρ) Ruber. vt οἶνος ἐρυθρὸς & νίκταρ ἐρυθρόν,Hom. Et ἐρυθρὰ θάλασσα paſſim Rubrum mare. Alicubi etiam ἐρυθρὰ ſine adiectione. ¶Item ἐρυθρός, quibuſdam, (vel ἔρυθρος retracto accentu) frutex,qui & ῥοῦς,vulgò Sumach. HINC Ἐρυθρόδανον, Herba quæ & ἐρυθρόδανον,Rubia. VNDE Ἠρυθροδανωμένος,Rubefactus,& quaſi rubia tinctus. Vide Heſych. in Ἐρυθροδανωμένος. ΕΤ Ἐρυθροκάρδιος,ου,ὁ καὶ ἡ,Rubrū cor habens,in v.l. ΕΤ Ἐρυθρόπλας quod & ἐρυθόπλας, ibidem. ΕΤ Ἐρυθρόπους, q.d. Rubipes. Auis quædam Ariſtoph.in Auibus. COMPOS. Διέρυθρος, ΕΤ Ἐξέρυθρος, ΕΤ Ὑπέρυθρος. Eſt autem διέρυθρος, Rubro colore diſtinctus,Cui rubor permiſtus eſt. Ἐξέρυθρος,Valde ruber.Gal. τῆς γέ τοι φλεγμονῆς ἡμῖν, ἐξέρυθρός ἐστιν, ἢ μᾶλλον ἢ τῷ ὑπὸ τῆς φύσεως ἐρυθροπέρα. Ὑπέρυθρος autem,Subruber, Aliquantum ruber. AT Ἐρυθρίας eſt Rubicundus, Ruber. vt ὠχρίας, Pallidus. Budæus ex Ariſtotelis Præd. ΕΤ verbum Ἐρυθραίνω, Rubefacio. Et paſſiuum Ἐρυθραίνομαι, Rubefio. Herodianus ς, καὶ πᾶς παρειὰς ἐρυθραίνων. ΕΤ comp.Καπνυθραίνω,Idem. VERB. autem Ἐρυθριάω neutraliter pro Erubeſco, Rubore ſuffundor.Plato De rep.lib.a,τὴν καὶ εἶδον ἐγὼ (πρόσθεν μὲν οὔπω) θερμὸν μάχον ἐρυθριῶντα. Demoſth. Pro cor. ἀλλὰ κἂν ἐπέρου λέγοντος ἐρυθριάσῃς. ΕΤ cōp. Ἀναιδοεριάω, ῶ,F. άσω, Depudeo,(ex Seneca) id eſt Pudorem depono,Erubeſcere deſino.vel Me non pudet, aut Depuduit Ouid.Ariſt.in Neb.ἀναιδοεριάσαι γὰρ μᾶλλον ἢ μὴ δοῦναι τοῦτο τὸ χρῆμα,Impudentia vti, Impudenter negare. Chryſoſt. De ſacerdotio,ψυχὴν δὲ ἐπιδεδεισάναι πάσης ἀναιδοεριάσαι δεήσεως, οἷς αἰσχύνεσθαι ἐκπέφευγεν.id eſt, Pudorem deponere,ſeu verecundiam. A paſſiuo themate Ἀναιδοεριάομαι,ῶμαι, fit ἀναιδοεριασμένος participium . & dicitur ἀναιδοεριασμένον quod impudenter factum dictúmve eſt, & pudore depoſito. VNDE adu.Ἀναιδοεριασμένως,Impudēter,Depoſito pudore,Perfricta fronte,ἀναιδῶς. AT Ὑπερυθριάω, Ariſtoph.Subrubeſco.

Ἐρυθραῖος,interdum pro ἐρυθρὸς,vt quum ἐρυθραῖον οἶδμα θαλάσσης dicitur à Dionyſio Alex. quod alio nomine ἐρυθρὸν πέλαγος ſeu ἐρυθρὰ θάλασσα nūncupatur. Ab eodē verò ἐρυθραῖος κάλαμος appellari creditur calamus odoratus,vel ᾧ iuxta rubrū mare naſcatur, vel ᾧ ruber fit. At ἐρυθραῖος λίθος, qui Statio Erythræus lapillus itidem, Claudiano Erythræa gēma,Tibullo periphraſticè,—in Erythræo legitur quæ littore concha: Propertio, quæ —venit è rubro concha Erycina mari. Idémque eſſe putatur qui Bacca conchea, Virgilio in Culice dicitur, (quòd in cōchis quas margaritiferas cochleas Plinius vocat,cōcreſcat)Margarita Tullio, (vt & Theophr.atque aliis μαργαρίτης)Vnio Plin. Luciano & λίθος ὑδατώδης, qui alioqui altero illo nomine vtitur in Amor.ſcribēs, λίθους ἐρυθραίους καὶ τὴν λοιπὴν πολυτέλειαν ὑπερμιμήσας βελτίους. Hieronymus denique ad Principiam,Rubri maris granum nominauit.vbi,ſicut & Lucianus,auribus appendi ſolitum oſtendit:ſcribēs Aurum portare ceruicibus, auribus perforatis rubri maris pretioſiſſima grana ſuſpendere.

Ἔρυμμα, Malagmatis nomen cuius compoſitio habetur apud Ægin.lib.7,cap.28.

Ἐρύμπη, VEL Ἐρυθρομήνη, Tunica teſtium & vaſorum ſpermaticorum,vbi extra ventrem proceſſere. Quandiu enim intra ventrem ſunt, eorum tunica,quòd illic nihil eximium habeat, nullo proprio donatur nomine:poſteaquam verò extra ventrem proceſſit,quia rubet,ἐρυθρὴ incipit appellari.Gorr.

Ἐρυθεινός,ὸν,ὁ,(alii Ἐρυθρεῖνος)Rubellio. vt Gaza vertit apud Ariſtotelem,Græcum nomen imitans. Sicut & Galliceè eadem ferè nominis forma vocatur Rouget. Plinius Græcum nomen retinet. ſed vulgata exemplaria habent Erythinus.Vocatur & ὀλίκη ab Athenæo lib.7.

ΕΡΕΥΝΑΩ, ῶ,F.ήσω, Indago, Veſtigo. Item Scrutor, Perſcrutor, Inquiro. Homerus Iliad.σ,Πολλὰ δί τ᾽ ἄγκε᾽ ἐπῆλθε, μετ᾽ ἀμφὶς ἴχνι᾽ ἐρευνῶν,Εὗπεν δ᾽ ἐξεύροι.vbi Euſtathius ἴχνι᾽ ἐρευνῶν eſſe dicit ἰχνηλατῶν.Poteſt tamen iungi etiam verbo præpoſitio. Antiphon,πρόσθεν μὲ εἰσβαίης εἰς τὸ πλοῖον, ἐρεύνων· καὶ ἐπειδὴ τὰ ἄρκια θύρων. Budæus à Platone pro Indago & Veſtigo poni autor eſt. Vult autē ab ἐρέω deduci Euſtathius, vt ex ἐρέω primùm fiat ἐρεύω per epentheſin τοῦ υ(vt ex χέω fit χεύω) deinde per epentheſin τοῦ ν,ἐρευνάω: ſicut ex ἴκω formatur ἱκνέω,& οἰχνέω ex οἴχω.

Ἐρευνητής,οῦ,ὁ, ΕΤ Ἐρευνητήρ,ῆρος,ὁ,Scrutator, Nonno. ΕΤ Δυσερεύνητος,ον,ὁ καὶ ἡ,Cuius difficilis eſt ſcrutatio, Qui non facilè indagari poteſt.

Ἔρευνα, ης, ἡ, Indagatio, Scrutatio. ἐρεύνας ποιεῖσθαι τῶν οἰκιῶν,Ariſtoteles Œcon.2, Perſcrutari domos. Et οἱ κατ᾽ ἐρεύνας εἰσιόντες pro Ad ſcrutandum, Bud. tacito autoris nomine.

C.ΑΝπερευνάω,ῶ,Perueſtigo, Perſcrutor.Dicitur & Ἀνερευνάομαι ſignif.actiua.

C.ΔΙερευνάω, Idem. Appianus Ciuil.bell.lib.ς,πρόπαλον τὴν αὐτοῦ πᾶσι τοῖς μαχομένοις τῆς θαλάσσης διερευνῶν. Dicitur & Διερευνάομαι actiua ſignificatione: vt πάθιον πᾶσαν διηρευνᾶτο,Gregorius De homine. HINC Διερευνητής, Perſcrutator, Indagator. ΕΤ Ἀδιερεύνητος, Imperueſtigatus, Non perueſtigatus. Philo De mundo, οἷς οὐδὲν ἀδιερεύνητον ὑπολείπεται. A Budæo exponitur Non exploratus, Non excuſſus, apud Plutarchum in Dione,pag.312. Interdum verò eſt Non peruestigabilis,Imperueſtigabilis,Inſcrutabilis. ΕΤ Ἀδιερεύνητος pro eodem in v.l.

C.ΕΞερευνάω,ῶ,Idem. VNDE Ἐξερεύνησις, Perſcrutatio, Indagatio. ΕΤ Ἐξερευνητής, Euripides, Perſcrutator, Indagator. ΕΤ Ἀνεξερεύνητος, Inſcrutabilis.

c.2.Διεξερευνάω,ῶ & Διεξερευνάομαι,ῶμαι, Diligenter peruestigo, Accuratiſſimè indago, ſeu rimor. (addit enim ſecundam quandam vehementiam geminatio præpoſitionis)Plato De leg.διεξερευνάμενος χώραν.

C.ΠΡΟερευνάω,ῶ, Prius indago ſeu veſtigo, Prius ſcrutor. Et Προερευνῶμαι pro eodem.Xenoph. Pæd.ς,πέμπει ζητὰς προερευνησομένους.

ΕΡΕΦΩ, Fut.ψω,Tego,Contego, Tectum impono,στεγάζω. Demoſthenes, ὄροφ πῶν οἰκίαν ἢ τοῖς ἐκ Μακεδονίας ξύλοις. At Homeri locum ex Iliad. α vide in Ἐρίφω. HINC Ἔρεψις,ιος,ἡ,quaſi dicas, Tectura.id eſt, Ipſe tegendi actus. vt πᾶσιν ἐρέψις. Interdum verò & Tectum. vt exponitur apud Plutarchum Pericle,τῇ δ᾽ ἐρέψει θέατρον καὶ κάτοπτος τὸ ὠδεῖον. Budæus quoque ἔροψιν à Plutarcho pro tecto poni ſcribit,ſed locum non proferens.Sic autem & à Theophraſto accipi putat idē, Hiſt.ς, cap.7, οὕτω γὰρ χρῶνται πρὸς πᾶν ἔροψιν. vt ſit (inquit) pro ὀροφή,ſicut καμψὶς dicitur pro καμπή. Sunt verò qui & contignationem hîc interpretentur. A QVO Ἐρίψιμος ὕλη Theophraſto, Materies tectis conficiendis idonea. Sic & ἐρίψιμα ξύλα.Bud.ἐρίψιμον tectorium vertit. ¶Et ἐρίψιμον herba. Vide Suid.

C.Ἀμφερεφής,ίος,ὁ ἡ,Circunquaque tectus, vel circumcirca,vel In circuitu tectus.Epithetum pharetræ, Iliad. α,Τοξ᾽ ὤμοισιν ἔχων,ἀμφηρεφέα τε φαρέτρην. ΕΤ Ἀνερεφής apud Apollonīū, Tecto carens. vbi dicit ἀνερεφέες πόδες. Exponitur tamen in vulgatis lexicis Altè tectus. ΕΤ Ἐπερεφής AB Ἐπερέφω, Tectus, Coopertus, Opacus: eidem Apollonio Argonauticōn 2, ἄντρος ὕλῃ καὶ πίτυσιν ἐπερεφής. Apud Homerum verò Odyſſeæ ν,ἄντρος κατερεφής Euſtathius tradit à vet. expoſitum etiam χθαμαλόν. EST autem ἐπερέφω pro Tego, Tectum impono,& apud Hom.Il.α,—ἔπαρ δ᾽ ὑπὸ ἴσχια νηὸς ἔβησαν πρῴρης ἐρετμά. vbi Euſtathius ἐρετμὰ ait eſſe σκέπασμα.

sed ego ἐπέρεψα lego, iuncta præpositione ἐπὶ verbo ἔρεψα. ET Κατηρεφὴς, idem. QVOD itidem est à Κατερέφω. κατηρεφὲς enim δάφνης ἀπὸς, Homero quod illis tegitur tanquam tecto. At κατηρεφὲς κῦμα, vnda quæ se attollendo, velut alto quodam tecto operit. Et contrà κατηρεφὴς quum οἶδε τῇ οἰκήματος dicitur, pro χθαμαλόν. Vide Eust. Est autem illius verbi media vox κατηρέψατο apud Apoll. Arg. 1, κισσάμῳ κατηρέψατο ἰρηνὸν αἰθήρ. Et apud Aristoph. in Vespis dicitur testudinibus, αἷς οὐ κατηρέφασθε, pro Quàm bene tectæ estis, seu coopertæ. ET Σκιερὴς, Tectus vmbra spissa tanquam tecto. Vmbrosus, Opacus. ἐν τῷ σκιερῷ τόπῳ, Luc. in Anachars. pro In opaco sumus, vel In vmbra. Sic & Straboni σκιερὸν dici opacum scribit Bud.

A QVO Σκιερόω, ῶ, Opaco, Inumbro. Theophr. de fluuio alueum mutante loquens, eo exundante, καὶ ἅμα τῇ μεταβάσει τοιοῦτόν τι ὑλίσουσιν ἐπὶ τοῖς πόροις, ὥστε τὸν πέριξ τόπον σκιερῶσθαι, id est Locum opacare, Bud. ET Ὑψηρεφὴς, Altè tectus, Altum tectum habens. Et Altus, Celsus, ex consequenti. SED poeticè Ὑψερεφὴς δῶ seu δῶμα ab Homero dicitur metri causa, pro ὑψηρεφής. Sic & ὑψερεφεῖς ναοὶ, Aristoph. Scribitur verò & ὑψιρεφὴς in v. l. sed hanc scripturam non agnoscit Eust.

ὈΡΟΦΗ, ῆς, ἡ, Contignatio qualis est tectorū. Thuc. l. 4, αἰφνιδίως δὴ τὸ πύργος τῆ οἰκήματος, ᾧ διελύοντο πρὸ ὀροφῆς, ἔπεσον καὶ ἐκάμοις. Theophr. διαμνημονεύουσι ὀροφὰς πινας τῶν ἀρχαίων οὔσας. Quod describens Plin. ait, Theophrastus huic arbori honorem tribuit, memoratas ex ea referēs templorum veterum contignationes. Aristot. De apibus, ἄρχονται δὲ πρῶτον ἐπιδαπανᾶσθαι ἀπὸ τῆς ὀροφῆς τῶν σμηνῶν καὶ κάτω συνύφεις, id est eodem Plinio interpr. Struunt orsæ à concameratione aluei, textúmque velut à summa tela deducunt. Pro eo autē quod Varro habet, Singulis parietibus columbaria fiunt rotunda, in ordinē crebra: ordines quamplurimi esse possunt à terra vsque ad cameram: in Geoponicis est, κατασκευάζειν δὲ χρὴ ὑπὸ τοῖς πύργοις ᾠοθήκας κυκλικὰς, ἀπὸ ἐδάφους μέχρι τῆς ὀροφῆς. Apud Athenæum l. 5, ταῖς τε κατασκευαῖς καὶ ταῖς ὀροφαῖς ᾧ θαυμάσαι τὸ παλαιὸν ταῦτα ἐπετηδεύετο, Bud. interpr. Tectis laqueatis & postibus spectabili opere exornata.

Ὄροφος, ου, ὁ, Tectum, Camera. Thuc. lib. 1, τὰ οἰκήματα τὸν ὄροφον ἀφῆκαν, domus tectum demoliti sunt. Philo De vita Moſis lib. 3, τὸν ὄροφον καὶ τοὺς τοίχους καλύπτειν, tectum & parietes integere. Ὄροφος est etiam aquatilis calami genus quo domus tegi solebant. Il. ω, de tentorio Achillis, αἰσσὰρ καθύπερθε ἐρήρεισται, λαχήεντ' ὄροφον λεπτοτάτῃ ἀμάσσας. Citat Pollux etiam ex Theophr. & Aristot. Eurip. schol. tradit esse genus calami fragilis & papyracei, (ἀσθενὲς, inquit, καὶ παπυρῶδες) ex quo pueri conficiant fistulas exilem sonum edentes, adeo vt vix audiri queant. hinc. n. compositum vult illud quod infrà habes, ὑπ' ὀροφον βοαί.

C. Ὀροφοφόρος, ν, ὁ καὶ ἡ, Tectum seu contignationem ferēs. ὀροφοφόρον animal dicitur quod alio nomine ὀστρακόδερμον, testaceum animal.

C. Αὐτόροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tectum ex seipso habens, Seipsum contegens.

C. Διώροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Duplici tecto instructus, Duplicem concamerationem vel contignationem habēs. δίστεγος.

C. Ὁμωρόφιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui sub eadem camera vel tecto est. Pollux.

C. Παρωροφὶς, ίδος, ἡ, Quod est inter ὄροφον & τοῖχος, vt tradit Pollux lib. 1.

C. Πετρώροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Habens cameram seu tectum ex lapidibus.

C. Πολυόροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multas concamerationes seu contignationes habens, Multas habens cameras seu tecta.

C. Τετρώροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Quatuor habens concamerationes siue contignationes, Quatuor habens cameras seu tecta.

C. Ὑπερόροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui supra tectum seu camerā est. Cui CONTR. Ὑπωρόφιος, ν, ὁ καὶ ἡ, Qui sub tecto seu camera est. vt ὑπωρόφιοι φάλαγγες siue ἀράχναι, Aranex quæ sub camera seu tecto degunt, οἱ φωλεοῦντες ὑπὸ ταῖς ὀρόφοις, Eust. At Eurip. Oreste, Ἰσὶ αἰτρωμάτων οἷς ὑπόροφον φέρεσθαι καὶ, vocem quæ sub tecto domus cōtineatur nec extra à quoquam exaudiri queat. Alii verò referunt ad ὄροφον calamum, vt vox intelligatur tam exilis quàm quæ editur à fistulis ex illo calamo confectis. sic enim hic chorū respōdere verbis Electræ præcedēntibus, φῶ νεῖ ὡς σφ πρὸ καὶ αἰπύχανας σύριγγος λεπτοῦ δόναξ.

C. Ὑπόροφος, ν, ὁ καὶ ἡ, Altam cameram siue cōcamerationem habens. Odyss. β, ὁ δ' ἐς ὑπόροφον θάλαμον κατεβήσατο πατρός.

Ὀροφίας, ου, ὁ. vt ὀροφίαι μύες ἢ ὄφεις, Qui in camera seu tecto latibula habent, οἱ ἐν τοῖς ὀροφαῖς διάγοντες. Aristophan. Vesp. Μὴ σύ μὰ Δί', ἀλλ' ὑποδύόμενος τὸν αὐτοῦ τῶν ἐν τοῖς κεραμίδων ἑλιασὶς ὀροφίας. Est autem ὀροφίας Eustathio ὁ ἐν ταῖς οἰκίαις μυοθήρας ὄφις, Serpens qui mures venatur in concamerationē seu tecto.

Ὀροφόω, ῶ, F. ώσω, Concamero, Contigno. Plut. Apophth. Lacon. οἰκίαν τις βαρβάροις ὠροφωμένην δοκοῖς. Ioseph. κυβερνήτους φατνώματα ὠρόφωτο. VNDE Ὀρόφωμα, ατος, τὸ, Tectum, Concameratio, Cōtignatio. Athen. ὀρόφωμα ῥομβωτὸν. ET Ὀρόφωσις, ως, ἡ, Concameratio, Contignatio.

C. ΣΥΝοροφόω, ῶ, Contego, Concamero. Luc.

ἜΡΗΜΟΣ, ν, ὁ & ὁ, itémque ἐρήμη interdum in fœm. Apud vet. autem ἐρῆμος, (vt ἐτῆσιος) Desertus, Solus (vt dicitur, -loca sola caueto) Inhabitatus. Item Incultus. Odyss. γ, Δὴ τότε τὸν ἰδὼ οἰκίδιον ἀμφὶ ἐς γῆσον ἐρήμην. Xenophon Pæd. 3, πολλὰ δὲ χώρας τῆς Ἀρμενίας ἔρημον καὶ ἀργὸν οὖσαν εἶδε τὸν πόλεμον. Et ἔρημον ὄρος Thuc. Item ἐρήμη καὶ ἀοίκητος γῆ, Luc. in Cauc. quum prius dixisset χλιὸ αἰπόργαιον. Herodian. l. 3, ἔρημα βασίλεια vocauit regiam vacuam, Pol. interpr. Interdum verò additur genitiuus: vt à Xenoph. Pæd. 4, χώρα ἐρήμη αἰθρώπων οὖσα. Sed frequenter ἔρημος dicitur & homo Desertus, Qui præsidio destitutus est, Cui nemo fert opē. Itē Incustoditus. Andocides, ἵνα ἔρημος, οὐ σὺν δικασταῖς ἦτε. Thuc. 2, ἀπέλιπον ἔρημον. Herod. 2, ἔρημός τε καὶ ὑπὸ πάντων καταλελειμμένος. Plut. in Amat. narr. οἱ δὲ καταλαβόντες ἐρήμους τὰς κόρας, βιάζονται, id est Incustoditas. Pol. interprete. Sic autem apud Thuc. ἐρήμους πύλας schol. exponit ἀφυλάκτους. (atque ita & in prouerbio ἐρήμας ξυλήσῃς crediderim ἐρήμας exponi posse. Vide Erasm. in prouerb. Haud impunè vindemiam facies: simul & meam in illud animaduersionem) Dicitur etiam ἔρημος οἶκος à Demosthene & ἠρημωθεὶς quando sublata stirpe liberorum legitimorū, successio ad proximos defertur. B. Isocr. autem videtur & ἐρήμους αἰθρώπους eo sensu dixisse, sicut & ἐρήμους στρατιώτας, qui amiserunt suum ducem. Frequēter tamē genitiuus additur huic nomini, & dicitur aliquis ἔρημος τῶν βεβηκότων, vt ab Isocr. vel ἔρημος συμβίας, vt à Plut. quem genit. & schol. Thuc. subaudit in quodam eius loco vbi dicit ἐρήμῳ ὄντι. Quinetiam apud Homerum Iliad. ε, — τὰ δ' ἐρῆμα φυλάσσειν, Eustathius exponit ἔρημα τῶν βεβηκότων. (Esse autem ἐρῆμα vet. scripturā, admonui suprà) Huc certè pertinet copulatio τῶν ἐρήμου cū αἰσυήτου, apud Plut. De Al. fort. Sciēdum est autem non tantùm cum illo genitiuo aut similibus usiū gi ἔρημος, sed cum plerisque aliis, pro Destitutus, Orbatus, aut etiam simpliciter Carens. Plato in Epist. ἔρημον εἶναι αἰσθήσεως φίλων καὶ πιστῶν. Et ἔρημος γνώσεως δόξαν χάσκει, Plut. Sol. Itē ἔρημοι ἀναισθησίας, idē Plut. Camillo. Isocr. ad Phil. ἀλλὰ τῆς μὲν εὐσεβείας ἁπάντων ἔρημος γέγονας ᾧ μισῶν. Xen. ἔρημοι συμμάχων. Idem verò Pæd. 4, dixit regionem quæ sit ἐρήμην αἰθρώπων, esse etiam ἐρήμαν τῆς ἀγαθῶν.

Ἔρημος ἀγὼν, Non habens aduersarium. Hesych.

Ἐρήμην subaudito subst. δίκην, Vadimonium desertum. ET Ἐρημοδίκιον pro eodem Demosth. δίκην ᾗ ἁλοὺς τούτῳ λαχὼν ὕστερον τῆς καταγωγείας, ἔτλον ἐρήμην, Indicta causa damnaui, id est Quum ille ad iudicium nō adfuisset. Et ἔρημον δικάζειν, Secundum præsentem iudicare, non obeunte reo. vulgò ad verbum Donner defaut. Bud. pag. 22, 23 & 41. Item αὐτοδίκαι dicitur ἐρήμην (vt ex Poll. annotatur) quum deserti vadimonii iudicium nullum fit.

Ἔρημος pro vnico & singulari, Bud. ex Plat. Timæo, ἓν τὸ ἔναμόν τον, ἔρημον κατέστησε.

C. Ἐρημώσᾶς, Qui solus causam suam agit. v. l. Hesych. exponit ἐρημολόγος.

C. Ἐρημενόμος, In deserto pastus. in v. l.

Ἐρημόω, ὡ, Desertum reddo, Desolo, Vasto. Demosth. Et pass. Ἐρημοῦμαι. Thuc. lib. 1, οὔτε πόλεις ἔστιν ἃς οὐκ ἀπὸ βασιλέως ἠρημώθησαν ἢ αὐτοὶ βαρβάρων, id est vastatæ sunt. Apud eundem tamen lib. 5, καὶ ἐρημώσαντες συνεχώρησαν, exponit schol. simpliciter καταλιπόντες ἐρήμην, id est quum desertam vrbem illam reliquissent. A Plut. aūt ἐρημοῦν accipi puto pro Amicis destituere (vt ἔρημον ostēdi de eo interdum dici peculiariter qui amicis destitutus sit) in hoc loco Vitæ Alex. τοῦ δ' ἰσοβασιλείας πάντας πείσᾶς καὶ πολυφιλίας ἐξηρημωμένης αὐτῷ, σεαυτὸν ἕνα ἐρημοῖς. ‖ Ἐρημόω cum gen. Destituo, Priuo, Orbo. Aristot. οὐδεμία φύσις αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν αὐτάρκης, ἐρημωθεῖσα τῆς ὁμοφυοῦς συστάσεως. Sic Philo De vita Mos. lib. 1, καὶ αἱ κατ' ἀγρὸν ἐπαύλεις ἐρημωθεῖσαι πᾶσι τοῖς αὐτοῦ, αὐτὰ λαβὸν ἄνδρας ἔλαβεν ἀγαθούς. HINC Ἔρημωσις, Desolatio, Vastatio. Item Destitutio, Priuatio. ET Ἐρημωτὴς, Desolator, Vastator. Item Destitutor, Qui destituit, Qui priuat. ITEM Compos. Ἀφερημόω, idē. Vnde pass. Ἀφερημοῦμαι, Desolor, Vastor. Et Plat. Destituor, Relinquor. Plut. Lycurgo, ἀφερημωθῆναι ὑπὸ τῶν ζωπυρούντων. ET Ἐξερημόω, idem. vnde Plato Epist. τὰς ἐξηρημωμένας πόλεις καταοικίζειν.

Ἐρημία, ας, ἡ, Desertus locus, Solitudo. Æschyl. initio Promethei vincti, Σκύθην ἐς οἶμον, ἄζηλον εἰσορᾷς ἐρημίαν. Cicero ἐν ἐρημίᾳ βιοῦν interpr. In solitudine vitam agere, p. 58 lex. Cic. ‖ Ἐρημία de eo qui destitutus est auxilio. Thucyd. 1, οὐχ οἱ δι' ἐρημίαν ἄλλοις ξυμπίπτοντες, id est, quòd à suis destituantur seu deserantur. Et ἐρημία peculiariter aliquando de iis qui amicis carent, aut etiam eorum ope destituuntur. quo sensu dici puto à Platone αὐτάρκειαν esse ἐρημίαν ξυμπάντων. Sed additur sæpe genit. & generaliter est Penuria. Nec enim dicitur duntaxat ἐρημία φίλων (quo & Xen. vtitur) sed etiam ἐρημία νίκων à Platone, & ἐρημία τῆς Ἑλληνικῆς φωνῆς ab eodem: item ἐρημία ἀληθείας à Plut. & ἐρημία τοῦ καὶ φρενῶν ἁμαρτάνων ab eodem: item ἐρημία τοῦ καλύπτοντος à Chrysost.

Ἐρημικός, Solitarius, Solitariam vitam agens, In solitudine habitans. Greg. ζηλώσω μιμούμενος τὸ ἐρημικὸν καὶ προφητικὸν, id est Iohannis Baptistæ. Sic pelecanem Græci Bibl. interpr. vocarunt ἐρημικὸν apud Dauidē, Psal. 101, ὡμοιώθην πελεκᾶνι ἐρημικῷ.

Ἐρημίτης, idem. Sed ἐρημῖται dicti sunt peculiariter qui sanctitatem quandam in vita solitaria ponebant, eámque ideo agebant. Eremitæ seruata voce Græca dicti fuerunt. Galli quoque Ermites (quasi Eremites) appellant.

Ἐρημαῖος poet. idem quod ἔρημος. vt νῆσος ἐρημαίη, Apoll. Et cum genit. pro Priuatus, Orbus: Epigr. 2, Βρίσμα πάλαι λαχαίον, ἐρημαῖόν τι κάλυφος Ὄμματος. ET Ἔρημαι, αἱ, ἡ, itidem poet. pro Orbata. vt Epigr. 5, — φαίων γὰρ ἐρημάδες ἦσαν ὀπωπαί.

Ἐρημάζω autem in prosa, Deserta loca frequento, In solitudine ago. Laert. in Democr. 466, ἐρημάζων οἴκοι καὶ τοῖς τάφοις ἐνδιατρίβων. Idem in Pyrrhone, 477, οὐκ ἀπαξιῶν τε καὶ ἐρημάζειν ἀσμένως ποτὲ ὑπεφαινόμην τοῖς οἰκέταις.

C. Ἐρημοποιός, οῦ, ὁ, Qui desertum reddit, Qui vastat. Suidas ἐρημωτὴς exponit ἐρημοποιός.

C. Ἐρημοσκόπος, Qui negligenter excubias agit. Suid.

C. Φιλέρημος, ου, ὁ & ἡ, Amans solitudinis, in Epigr.

ΕΡΙΣ, ιδος, ἡ, Contentio, Concertatio. Il. υ, Ὧρτο δ' ἔριδος κρατερὴ λαοσσόος. Il. τ, Αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε μάχαι τε. Iliad. υ, ἔριδας καὶ νείκεα νεικεῖν ἀλλήλοισι, pro Contentionibus & iurgiis. Il. β, Οἳς μετὰ μὲν κρίνες ἔριδες καὶ νείκεα βάλλεις. Sic Xen. Pæd. 8, πῶς μόνοι τοιαῦτα ἔριδας καὶ νείκεα ἔχουσιν οἱ γυμνοὶ οὗτοι πρὸς ἀλλήλους καὶ ἔριδας καὶ φιλονικίας ἐπιζητοῦσιν. Demosth. Pro corona coniungit ἔρις & ἅμιλλα, dicens, ἀλλά τις ὢν ἄκριτος καὶ ἄδηλος τούτοις ἔρις καὶ ἅμιλλα. Herodian. lib. 5, ζῆλος καὶ ἔριδι, æmulatione & contentione. Thucyd. lib. 2, ἐξῆν τοῖς ἀνθρώποις μὴ λοιμὸν ἀντιπολεμεῖσθαι ἢ ὡς ἔτυχε, erat contentio non nominatam esse pestem hoc versu. Interdum verò additur genitiuus eius rei qua contenditur vel etiam de qua contenditur. vt ἔρις πολέμοιο, Il. ρ. ξύνιφ ἔριδα ποθέοντα ἀέθλων, Od. θ. χρυσέης ἔριδος θεός, Euripides Oreste. ἁρμᾶσαι εἰς ἔριν ταύτης τῆς μάχης, Xen. Pæd. 2. κυλίνδων ἔριδας ἀβλαβεῖς, Athen. 15. ‖ Ἔρις fingitur etiam dea contentionis autor: quam ab ἔρω dictam volunt nonnulli grammat. Ἔρις τὸ ἐρίζειν μάχῃ ἔρωτι. i. συμπλέκειν.

C. Ἄρτεις, ιδος, ἡ, Obluctatio. v. l.

C. Δύσεις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, Contentiosus, Morosus. Aristot. Ethic. 4, cap. 6, ὁ δὲ πᾶσι δυσχεραίνων ἔρριπται ὅτι δύσκολος καὶ δύσεις. Ethic. 2, cap. 7, ἀπλῶς, δύσεις & δύσκολος opponūtur ὦ ἁρμόττας & πάλιν. Isocr. ὁμιλητὰς ἕτοιμοι δύσεις ὧν μηδὲ δυσαρέστους. vbi opponitur ei ὁμιλητὰς & veluti synonymum à latere collocatur δυσάρεστος. Plato lib. 9 De republ. iram vocat δύσιν καὶ δύσμαχον κτῆμα. Gregor. οἵτινες ἑαυτοῖς κἀκεῖνο, ὡς λίαν δύσεις καὶ αἰσχυντηλοὺς, qui improbè contendunt, inquit B.

C. Φιλέρεις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, Contentionum amans, Qui lubenter contendit, Iurgiosus.

Ἐρίζω, F. ίσω, Contendo, Concerto. Construitur cum dativo personæ, addito vel infinitivo, vel nomine aliquo cum præpositione, vel dativo instrumenti. Hom. Od. σ, — ἐρίζετον ἀλλήλοιιν Χερσὶ μαχήσασθον. Odyss. φ, Οἷά τε καὶ ἀλαπάζιον ἐρίζεσκον θεὸν ἄλλον. Odyss. ε, Δρησσοὶν δ' οὐκ ἂν ἐμοὶ ἐρίσσειε βροτῶν ἄλλος. Plut. Fabio, ἐρίσαι Λακεδαιμονίοις μὴ ἐνδοῦναι, cōtendens ne Lacedæmoniis cedere videretur. Plato Protag. ἀλλήλοις περὶ λόγων ἀμφισβητῶν μὴ, ἐρίζειν δὲ μή, Inter vos de rebus huiusmodi controuersemini, non concertetis, vt Cic. vertit, pag. 131 lexici Cic. Construitur etiam cum accusatiuo rei & dativo personæ, vt in v. l. traditur, citantibus ex Homero ἐρίζειν Ἀφροδίτην κάλλος, formæ venustate cum Venere contendat. Istud autem 3 Reg. 12, ἐρίζειν τὸ σῶμα Κυρίου, exponitur Exasperaueritis os Domini.

Ἐρίζομαι voce passiua, significatione actiua dicitur, pro ἐρίζω. Iliad. ψ, Μηκέτ' ἐρίζεσθον μηδὲ πρίζεσθον ἕκαστοι. Iliad. τ. — ὡς οὔτις τοι ἐρίζεται ὀφθαλμοῖσι. Aristoph. Neb. ἵνα περὶ ἐρίζομεν, Vtro citróque verbis disceptabamus seu concertabamus.

Ἐρισθεὶς, F. ήσω, factum ex fut. 2 verbi ἐρίζω, idémque significans quod ἐρίζω. Il. ψ, — ἀγαλλόμενον ὃ Ποσὶν ἐρισθήσασθαι Ἀχαιοῖς εἰ μὴ Ἀχιλλῆι.

Ἐριδαίνω, Contendo, Concerto. Il. α, — ἵνα σφῶϊν ἐριδαίνετον ὦδε. Iliad. β, Αὖτως γὰρ ῥ' ἐπέεσσι ἐριδαίνομεν, nequicquā enim verbis cōtendimus. Vnde est & ἐριδαντα apud Apoll. Concertaut, Contendi. COMP. Ἀντεριδαίνω, Contra contendo.

Ἐριδμαίνω, Irrito, Ad contentionem & certamen prouoco. Il. π, de vespis, — οἷς παῖδες ἐριδμαίνουσιν ἰόντες Αἰεὶ κατὰ μέσσους. Deriuatur autem vel ab ἐριδαίνω, interiecto μ, vel ab ἔρις & μαίνω, vt gramm. volunt.

Ἔρισμα, ατος, τὸ, Contentio, Certamen. Hom. Iliad. σ, — μὴ τόν γε νείκεος ὀπίσσω Σοὶ καὶ ἐμοὶ μέγ' ἔρισμα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται.

Ἐριστὴς, οῦ, ὁ, Litigator. v. l. φιλόνικος, vt scholiast. Sophoclis exponit. VNDE Ἐριστικὸς, ὴ, όν, Contentiosus, Qui verbis lubenter contendit. ὁ φιλονεικότατα ἔχων εἰς τὸ ἐρίζειν, Soph. schol. Hermotimus apud Lucianum peripateticos dicit esse φιλοπλούτους καὶ ἐριστικούς τινας. Budæo ἀμφισβητητικὸς, ἐριστικὸς, αἰτιολογικὸς, ὁ περὶ λόγους ἀγωνιστικὸς, est acer & argutus in disputationibus. Ἐριστικοὶ λόγοι, apud Aristot. in Soph. elench. sunt οἱ ἐκ τῶν φαινομένων ἐνδόξων συλλογιστικοὶ, qui ex rationibus quæ probabiles esse videntur, aliquid inferunt. Et ἐριστικὸς syllogismus eidē Aristot. in princ. Top. est ὁ ἐκ φαινομένων ἐνδόξων, μὴ ὄντων δέ. Aristoph. schol. scribit Lasum ἐριστικοὺς λόγους εἰς ἀγῶνα περῶντα εἰσαγαγεῖν. Budæus rursum annotat ἐριστικὸν & ἀγωνιστικὸν λόγον Aristoteli eūdē esse: esseque sophistarum proprium, quæ ars non modò ἐριστικὴ & περὶ λόγους ἀγωνιστικὴ, sed etiam αἰτιολογικὴ à Platone dicatur in Sophista. ἡ μὲν ἀγωνιστικὴ περὶ λόγους ἐστὶν ἀθλητικὴ, τοιαύτη ἐριστικὴ τέχνη ἀφωρισμένη. Idem B. apud Aristot. Probl. sect. 18, quæst. 2, διὰ τί οἱ ἐριστικοὶ λόγοι γυμναστικοί εἰσι, exponit disputationes.

Ἐριτὸς, οῦ, ὁ, De quo contenditur aut concertatur, seu, De quo contendere & cōcertare licet. Apud Soph. Electra, τὰ δὲ τῆς δυνατοῦ οὐκ ἐριτὰ πλάθειν, schol. exponit τοῖς κρατοῦσιν οὐδ' ἔριδος δεῖ εἰς ταῦτα προσπαίζειν, cum potentioribus de his concertare consultum non est. vel, ταῦτα ὁ

ἀ ἀφορᾶτε, οὐκ ἐστὶ τοῖς κραταιοῖς ὅτι, de his quæ facis, cũ potentioribus contendendum non est.

C. Ἀμφήεισος, ου, ὁ καὶ ἡ. Dicitur ἀμφήεσσα, Controuersum, In contentione positum, De quo certatur, De quo est controuersia. Cui opponitur ἀναμφήεσσα, Minimè controuersum, De quo nulla est controuersia. Propriè ἀμφήεσσα sonat, De quo vtrinque est contentio.

Ἀμφήεισος, Anceps. Polyb. lib. 5. αἱ φάλαγγες ἀμφηείσας ἔχουσαι ἔτι τὰς μάχαιρας τὰς ἐλπίδας. id est, ancipiti marte adhuc stantes, B. interpr. ll. ψ, Καὶ τύχῃ ἢ παρέλασσεν, ἢ ἀμφήεσσα ἵηται.

c. 2. Ἀναμφήεισος, ου, ὁ καὶ ἡ, De quo contentio non est. ad verbum, De quo vtrinque non contenditur, aut concertatur.

C. Ἀνήεισος, ου, ὁ καὶ ἡ, De quo non contenditur, De quo cõtentio aut controuersia non est. ET Ἀνήεισος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem.

C. Δυσήεισος, ε, ὁ καὶ ἡ, De quo contẽdere difficile est, In infelici contentione positus. Soph. Electra, ἰοὺ ἰοὺ ὅπου ποτὲ νέμεται τὸ δυσήεισον αἷμα φοναῖν Ἄρης. id est τὸ δι' ἔριν μιγνύμενον κακόν, vt scholiast. exponit, Funestum sanguinem spirans Mars.

C. Εἰκοσηήεισος, ε, ὁ καὶ ἡ, De quo viginti inter se contendant. ll. χ, Οὐδ' εἴκοσι δικασταὶ καὶ εἰκοσηήεισι ἀπείνασταθήσω, id est ποτὲ εἴκοσιν ἐρίσουσι, vel εἰκοσάκις ἐρίζοντα καὶ ἐξισάζοντα, vt Eust. exponit.

C. Νήεισος, De quo contentio non est, De quo non cõcertatur. ἀνήεισος καὶ ἀδιαπόρητος. Vnde (exempto σ, sicut in γνωτός.) ET Νήεικος, vt tradit Eust. Νήεικος autẽ exponitur Multus, Innumerus, Immensus. (Poterit reddi etiam, Cum quo contendi & comparari nihil potest. Eust. enim alicubi ἐρίζειν dicit esse συγκρίνεσθαι, παραβάλλεσθαι & ἐξισοῦσθαι. vel Cum quo nullus contendat, ποὸς ὃν οὐδεὶς φιλονικήσει.) Hesiod. Erg. καὶ πᾶσα βοᾶ τότε νήεικες ὕλη. Apoll. Arg. 3, νήεικα ταύρων ἴχνια μαστεύων. Et 4, τοῖσί τ' ἀμφὶ τε νήεικες ὀδὸν μετὰ Φαρμακοῦσσαν ἴσαμεν. AT Νήεικον mons est Ithacæ, vt Eust. annotat.

C. Ἀντερίζω, Contendo cum aliquo, Certo cum aliquo per æmulationem. ἀνταμιλλῶμαι.

ΕΡΕΘΩ, Irrito, Prorito, Lacesso. Il. α, — ὅτε μ' ἐρέθοντ' ὀνειδείοις ἐπέεσσιν. Odyss. τ, — τυτθαὶ δέ μοι ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ ὀξεῖαι μελεδῶναι ὀδυρομένῳ ἐρέθουσι. Eustath. ἐρέθει dicit esse εἰς ἔριν συμκινῶ ἀνταγωνιστῆν: alibi autem derivat ab εἴρω i. εἰς μαχὴν συμπλέκω, quemadmodum ipsum etiam ἔρις, vt indicaui.

Ἐρεθίζω, F. ἴσω, Idem. Il. ε, Κερτομίοις ἐπέεσσι Διὶ Κρονίδῃ ἐρεθίζων. Dioscor. φασὶ δέ τινες ἡμῶν αἱ ἀναγαλλίδα ἔχουσαι τὸ κυανοῦν ἄνθος, ὑποπώπεις δὲ καὶ τυλίου χίλιον τῷ δὲ φοινικοῦν, ἐρεθίζειν καὶ παρακαλεῖσθαι. id est (vt Plin. habet) Anagallis cærulea procidentia sedis retroagit: è diuerso rubens, proritat. Syn. epist. 57, νωθρότερός τε ἔπεσα, ὀπτερύγας ἐρέθισα, obiurgans irritaui.

Ἐρέθισμα, ατος, τὸ, Irritamen, Irritamentum. Critias apud Athen. lib. 13, Anacreontem inter alia esse dicit Συμποσίων ἐρέθισμα, γυναικῶν ἀκαρόκτυπα. Appian. ὁ δὲ αὐτὸν εἰς μονομαχίαν προεκαλεῖτο, σκώπτων εἰς αὐτὸν· ὁ δὲ πῶς μὲ αὐτὸ κατεῖχε μὴ δὲ, οὐ φέρων ἔτι τὸ ἐρέθισμα, αἰτήλασε τὸν ἵππον. AT Ἐρεθισμός, οῦ, ὁ, Irritatio, Proritatio, Prouocatio. Apud Dioscor. ἐρεθισμοὶ ὀπίσω, Hermol. vertit Intestinorum rosiones.

Ἐρεθιστής, οῦ, ὁ, Irritator, Prouocator. VNDE Ἐρεθιστικός, Irritatorius, Proritandi seu prouocandi vim habens.

C. Ἀντερίζω, Irrito, Instigo. Ad iram prouoco. vnde Ἀντερίζομαι, passiuũ Irritor, Instigor, Ad iram prouocor, seu incitor. Thucydides, πατὴρ δὲ Θέτιδος αἰτερίζετο πόλις, Irritata erat, vel ad iram incitata. Quidam exponunt, Irata erat.

C. Ἐξερεθίζω, Irrito, Prorito. ET Ἐπερεθίζω, idem. VNDE Ἐξερεθισμός, οῦ, ὁ, Irritatio, Proritatio.

C. Ὑποερεθίζω, q. d. Subirito, Aliquantum irrito.

ΕΡΠΩ, F. ψω, Serpo, Repo, Repto. Et vt à Serpo dicuntur serpentes, & à Repo, reptilia, sic ἑρπετὰ ab ἕρπω. Metaph. item ponitur ἕρπω, eodem ferè modo quo Serpo, pro Paulatim seu pedetentim gradiendo accedo. Soph. Aiace, Γρὸς γὸν τὸν ἔχοντ' ἐφόνος ἕρπει. Eustathius autem in hoc loco Odyss. ρ, Ὡς ἔπιε Ὀδυσεὺς ἥδιον παρεόντι γαίῃ Ἤμβρος ἢ ἕρπων, exponit κρύφα καὶ ἢ κατ' ὀρθὸν βαδίζων: sed alioqui tamen plerunque simpliciter ponitur pro βαδίζω, Incedo, Vado. atque ita ipsemet Eustathius exponit in isto eiusdem poetæ versu Odyss. σ, Πάντων οἷσι τε γαῖαν ἐπιπνείει τε καὶ ἕρπει. scribit enim, ἕρπειν hic ἁπλῶς esse τὸ βαδίζειν. (In qua tamen expositione non libenter Eustathio subscribo, quippe qui videam ἕρποντα alibi vocari ab Homero generaliter omnia bruta animantia? Sed à Theocrito manifestè ita sumitur Idyll. 2, - ἕρπετον Ἴδμεν, Ἕρπει τοι Ἀσχέτας. Itidemque Soph. dixit, ὀξύδρομις ἕρπειν κυνάς. Cæterùm ἕρπειν dici putant quidam grammatici quasi χωρὶς τοῦ πόδας ἕπεσθαι. quod etymum etsi nimis curiosè excogitatum puto, tolerabilius tamen iudico quàm quod afferunt nonnulli vocis ἑρπετὰ, videlicet παρὰ τὸ εἰς τοὺς πόδας ἕρπειν πεπωκέναι. quasi verò ἑρπετὰ non sit ab ἕρπω, & peculiari etymo opus habeat.

Ἕρπης, οδος, ὁ, Reptilis. Vnde ἑρπετὰ, animalia quæ serpunt, Serpentia secla ferarum, Lucr. Vulgo Reptilia. vt ἑρπετῶν τὰ ἰοβόλα, Philo De vita M. lib. 1. Sed Homer. ἑρπετὰ vocauit generaliter omnia bruta, Odyss. ρ, — ὅσα δὴ χθὼν ἐρέπτεται. AT in Ἐρπετόδηκτος retinetur propria signif. Est enim à serpente morsus, Dioscor. ITEM Ἑρπὸς pro Ἕρπης apud Aristotelem: quod fortasse dictũ est ad similitudinẽ τοῦ ἑρπὸν ex ἕρπειν, vt inquit Eustath. Cæterùm ἕρπης esse dictum pro ἑρπὸς (si eidem credimus) docebo paulo pòst in Ἑρπυστάς.

Ἕρπης, ητος, ὁ, Hulcus serpens, vel manans. (accipio autem ex Plinio hanc quoque posteriorem interpr. vt paulo pòst docebo) Ἕρπης (inquit Gorr.) Tumor exulceratus à flaua bile syncera prouenies. Sunt autẽ tres eius differentiæ. nam si bilis substantia crassior est atque acrior, totã cutẽ vsq; ad carnem subiectam exulcerat, & dicitur ἕρπης ἰοειδώδης. qui vlcus inæquale est, vt ait Corn. Celsus, cœno simile, cui multus humor glutinosus inest, odor intolerabilis, maiórque quàm pro modo vlceris inflammatio: sic dictum à Græcis quia celeriter serpẽdo penetrandóque, vsque ad ossa corpus vorat. Quòd si bilis tenuior est & minus acris, superficiem solùm velut inurit, appellatúrque simpliciter ἕρπης. Sin autem bilis ipsa tenuior, & minus tum acris tum calida est, pustulas exiguas multásque per summam cutem excitat, κέγχρῳ (hoc est milio) similes: atque ob id ἕρπης κεγχρίας dicitur, quem Latini miliarem interpretantur. Idem verò etiam ἕρπης φλυκταινώδης nuncupatur, à pustulis suis indito nomine. Hactenus ille. Cæterùm quidam Herpetem seruato nomine Græco vocarunt: nonnulli verò & Zonam (teste Scribonio Largo) sicut Græci ζωνῆρα. Lucretius autem ignem sacrum serpere itidem dixit, in 6, Exurit sacer ignis &, vrit corpora serpens, Quancunque arripuit partem, repitque per artus. Plinius autem dixit etiam Hulcera manãtia quæ Dioscor. ἕρπητας. de rubo enim hic ita, κραταιοῖ δὲ καὶ οὖλα, καὶ ἄφθας ὑγιάζει δίγμα αὐτοῦ τὰ φύλλα, καὶ ἕρπητας ἐπέχει, καὶ ἀχῶρας ἐκ κεφαλῆς θεραπεύει. pro quibus Plinius, Oris quidem vitiis etiam folia commanducata prosunt, & hulceribus manantibus, aut quibuscunque in capite illinũtur. Alibi Hulcera serpentia dixit. nam pro istis quæ de Lycio scribit Dioscor. καὶ ἕρπητας ἐσθιομένους ἰᾶται, habet ille, Hulcera serpẽtia ac putrescentia [sanat.] Pollux lib. 4 vocat etiam ἑρπυστικὸν ἕλκος, quo vtitur & Dioscor.) vbi & quæ ab eo vocantur ἕρπητα ψωραῖκα, ad ἕρπητα φλυκταινώδη referenda arbitror. ET Ἑρπηδών, idem. Nicand. Alex. ὀλοὴν θ' ἑρπηδόνα χείων.

Ἑρπητής, οῦ, ὁ, Qui serpere solet, seu repere, Reptator. Epigramm. l. 2, pag. 174 meæ edit. Λαῖφος ἑρπητὴν σκολιὴν πόδα καὶ χερὸς ἅπας. vbi animaduertendum est ἑρπητὴν dici κατὰ χρῆσιν, sicut Virg. hederam serpere dixit. Sed intelligit (vt opinor) Philippus autor epigrammi de hedera quæ sequacibus suis flagellis & flexuosis (vnde & serpere dicitur) vitem premeret & velut strangularet. Vt autẽ sic dicitur ἑρπητὴς pes hederæ, sic ἑρπύζειν dicitur eadẽ in quodam epigr. in Sophoclẽ pag. 274. ET Ἑρπυστὴς idem quod ἑρπητής. Vult autem Eustathius esse non ab ἕρπω, sed ab ἑρπῶ inusitato. vt quemadmodum dicitur πτῶ, πτήσσω, vnde πτηκτὸν: sic ab ἕρπω, ἑρπήσω, fit ἑρπητὸν, & interiecto σ, ἑρπυστὸν. Itidem verò vt πλώω, πλώσω, vnde πλωτὸν, sic ab ἑρπῶ, ἑρπύσω, fit ἑρπυστὸν, & ejecto σ, ἑρπυτὸν.

Quæ quamuis ſcribat,ex Ariſtotele.tamen tradit verbi barytoni ἕρπω eſſe ἀφ' ὑπερθέσεως nomen ἑρπετόν.

Ἑρπετώδης, Serpendi vim habens,Ad ſerpendum aptus.vt Philo De mundo ἑρπετώδεις νόσημα dixit, vbi B. Morhũ ſerpentem interpr. ſicut videlicet vlcera ſerpentia dicunt Latini.

Ἔρπις,Vlnum.quia (aiũt)eos à quibus immodicè bibitur, facit ἕρπειν.intelligẽtes(vt opinor)per ἕρπειν,perreptare humũ vt ii quorum pedes officio ſuo fungi nequeunt. Sed ad futile hoc commentum non confugiſſent, ſi ἔρπις Ægyptiacam eſſe vocem legiſſent, qua tamen vſus eſt Lycophron,& ante eum Sappho.

C.Ἑρπύλλιον,(q.d.Serpens ſpina)herba quæ & ἄκανθα dicitur.Putatur autẽ vocata ἑρπύλλιον quòd longius foliis ſuis ſerpat.

C.Χαμαέρπης,ου,ὁ & ἡ,Humi repens.vide in Χαμαί.

C.Α Νέρπω,Surſum repo,Irrepo.Interdum pro Vado, ſed propriè quaſi rependo ſurſum.Heſychius ἀνέρπειν exponit ἐφέδιζειν. HINC Προσανέρπω, vt προσανέρπει τῷ πραγμάτῳ,Plut.in Themiſt.quod exponitur Serpit ſeu perrepit in ceruicem.

C.Ἀπέρπω, Abeo,quaſi reptando. Et ſimpliciter pro Abeo,vt ἕρπω dixi ſumi pro Eo. Soph.ἀφέρπει πάλιν. At Gaza ἀφέρπω apud Ciceronem dixit in libro De ſenect. pro Serpo.

C. Ἐξέρπω, Erepo,Prorepo. Ariſtoph.Nubibus, ἐκ πόσου μισθοῦ δέουσά μ' ἐξέρπουσι οἱ Κοισύρειοι. ET Διεξέρπω, Ariſtot.

C.Ἐπέρπω, Adrepo,In aliquem locum reptando eo.

C.ΠΡΟΣέρπω, Adrepo,Irrepo,Aduenio velut reptando. Soph.προσέρπουσι πάντες.

C.Ὑπέρπω, Subrepo. Exponitur & Subſerpo,pro Clàm ſerpo.

¶ Ἑρπύζω idem quod ἕρπω,ex quo & deductum eſt. Eſt enim, Serpo, Repo, Repto. vt ἑρπύσας δράκων in Epigrãm. quo etiam modo Latinè dicitur Reptare de puerulis. Mures quoq; dicuntur ἑρπύζειν apud Laert. ἐκ τοῦ εἰς ἑρπύσαντας ἐκπεσεῖν τῶν τραπέζων μυῶν. Ab Homero autem Iliad.ϛ, dicitur Achilles Ἑρπύζων πρὸς πυρκαϊὰν pro σύρων & ῥίπτων πρόσχημα ἑλκόμενος. HINC Ἑρπυσμός, Reptatio. ET Ἑρπυστής, οῦ, ὁ, Reptator, Reptilis. ET Ἑρπυστήρ pro eodem. Opp. De ven. lib.3, Ἑρπυστῆρας ὄφεις καὶ δράκοντας καὶ ἰοὺς ἑρπετοὺς. id eſt Reptatores angues, ſeu reptiles. In alio autem eiuſdem libri loco ἑρπυστῆρας dicit ſine adiectione, pro ſerpentibus: Ἀλλὰ καὶ ἑρπυστῆρσι ξὺν ἰχθύσιν, ἠδὲ καὶ αὐτοῖς θηρίοισι νέμεσθαι. ET Ἑρπυστικός idem quod ἑρπυστὸς ſeu ἑρπυστήρ: ſed illa magis ad verbum ſonant Reptator, at ἑρπυστικὸς, Reptilis, Rependi vim habens, Ad rependum aptus. vt ζῶα ἑρπυστικά: quum ex animalibus dicuntur eſſe quædam ἑρπυστικά: quædam πολύποδα & ἑρπυστικά. At verò ἑρπυστικὰ ἕλκη Dioſc. Serpentia hulcera, Manantia hulcera. nãv tranque interpr. eſſe Plinii, docui in Ἕρπης.

C.Ἀνερπύζω, Surſum ſerpo, vt ἀνέρπω. Interdum pro Adrepo, Reptando eo: aut etiam ſimpliciter pro Eo. vt Ariſtoph. Pace, διαίμυκα βυλόμενοι εἰς αἰχὲν ἀνερπύσαι.

C.Ἐξερπύζω, Erepo, Prorepo. Ariſtot. καὶ ἐκ τῆς αὐτῆς ἐξερπύσει. ET Διεξερπύζω, idem De mundo, εἰς τομοὺς διεξερπύσῃ.

C.Ἐφερπύζω, Adrepo, Irrepo, Reptando eo. Ariſtoph. Pluto, Ἐφ' ἱερὰ ἐπιθύμεων δαιμονίως ἑρπύσαι. Sic alibi ἀνερπύζω cum εἰς iungit, vt modò oſtendi.

C.ΚΑΘερπύζω, Irrepo. Ex Ioſepho, καθερπύσαντος ἀπὸ τῶν τειχῶν. Ex Ariſtophane autem καθέρπειν affertur pro Vade.

C. ΠΑΡερπύζω, Obrepo, Clàm irrepo. παρέρπω, παρέρχομαι, Suidæ.

C.Ὑφερπύζω, Subrepo. vt ὑφέρπω.

HINC etiam herba Ἕρπυλλος, ſeu Ἕρπυλλον, Serpyllum, & Gall. itidem Serpolet. de qua lege Dioſc. SED ET ab hoc Ἕρπυλλος fit verbum Ἀφερπυλλοῦσθαι pro Mutari ſeu tranſire in ſerpyllum.

ΕΡΥΩ, F.ἐρύσω, Traho. Odyſſ.θ, Ἀλλ' ἄγε νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν. Il.γ, Καί νύ κεν εἵρυσσεν. antè verò dixerat, Ἕλκε δ' ὀπίσσω. Il.ω, — δίφρον χάλκεον ἕλκε σὺν ἵπποις Εἴρυσσ' ἐκ πολέμοιο. ¶ Ἐρύομαι quoque in eadẽ ſignificatione, actiua videlicet, capitur. Il.φ, Αἶψα δ' ὑπὸ πρυμνὸν ἐρυσάμενοι βάλον ὕδωρ, trahamus, ſeu raptemus, ἑλκύσωμεν. habet enim ſignificationem violentæ tractionis, vt & ἑλκύω ſuprà. Il.φ, — ἄορ ἐξὸ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ. ET Εἴρω pro eodem, interpoſito ι, vt fit in ἰλλάσσω ab ἑλάσσω. Vnde εἰρύσσατο πῆκτιν apud Heſiod.

C.Ἐρυσίθριξ, ιχος, ὁ καὶ ἡ, Capillos trahens. Epigramm. ἐρυσίπεπλος ἑλκεχίτων.

C.Ἐρυσίπηπτος, ον, ὁ καὶ ἡ, Currum trahens. Il.χ, Πολλοί μ' ἐν πόρῃ ἐρυσίπηπτοι ἵπποι, vbi μισθοτικοὶ esſe annotat Euſt. ſicut in ἱππόπηπτος Nicand. dicendum.n. regulariter ἐρυσίπηπτοι ab ἐρυσίπηπτος.

Ἑρυτός, ὄν, ὁ, Tractus. Soph. Aiace, εἰς ἕδραν ἦλθον, ὥστε ξ' χερῶν Κελαιναι ἑρυτὰ διαφανῶσι ξίφη, eoſque venerunt vt diſtricti enſes prodierint è vaginis.

C.Ἀνέρω, idem quod ἀείρω, Surſum traho. vnde etiam ſicut ἀείλκυσιν ταῖς aut ἀνελκύσιν, ita & ἀνερύσαι dicitur. Apoll. Arg.2, ἀνέρυσαν πελάσσαντες, nauem ſubduxit, vt Latini loquuntur. ¶ Significat etiam (ſicut ἀείρω) Retraho, quaſi Retro traho, Abſtraho, pro qua ſignificatione citant quidam ex Anthol. epigr. ἀνέρυσε δίκρανα. Accipitur etiam pro Reflecto trahendo retrorſum. vt apud Homerũ ἀνέρυσαν exponitur εἰς ὀπίσω ἔλκυσαν. ¶ Quidam ex veteribus ἀνερύειν voluerunt etiam ſignificare Iugulare. quòd in iugulatione ſolerent retrorſum flecti pecudum iugula, & ſurſum uerſus conuerti. HINC & ἀναρρύειν pro θύειν dictum volunt, ET Ἀνάρρυσις, pro θυσία.

C.Ἀπερύω, Abſtraho, Detraho. Od.φ, Τίνὰ ἀπ' ὀφρύων ἐρύσας. i. ἀποσπάσας, detrahere, auellere. videtur.n. eſſe tmeſis pro ἀπερύσας.

C.Ἐξερύω, Extraho. Il.π, Τῶν δ' ἅμα ψυχαὶ ἐξ ὀστέων ἐρύσσαι αἰχμαί. Quò referri poteſt ET Ἐξερύσασαι apud Heſych. pro ἐξῦλαι. Pro ἐξερύω autem dicitur ETIAM Ἐξειρύω inſerto ι, ſicut εἰρύω pro ἐρύω. vnde ἐξειρύσας apud Heſych. ἐξιλάσας.

c.2.Ὑπεξερύω, Subtraho. Vnde ὑπεξείρυσσαν, Subtraxerunt. Et in paſſ. ſignificatione tamen actiua apud Apoll. Argon.2, Ὡς μὲν δὴ πατρὸς ὑπὸ χθονὸς ὑπεξέρυτο φόνον Μήδεια, exemerat è cæde, ſeu eripuerat & liberarat à cæde à nouerca imminente.

C.Ἐπερύω, Attraho. Od.α, — θύρῃσι δ' ἐπέρυσε καρούνῃ Ἀργυφέῃ. id eſt ἔλκυσε, ἐπέσπασε. ET Ἐπειρύω, pro eodem, interiecto ι, vt in εἰρύω. vnde eſt quod in v.l. adeſpoton reperitur, ἐπειρυσσάμενος τὴν λεοντῆν, exponiturque Leonis pellem ſubtrahens.

C.ΚΑΤερύω, Detraho. idem quod καθελκύω. Od.ξ. Μοχλοῦσιν δ' ἄρα τὴν γε κατείρυσαν εἰς ἅλα δῖαν. pro quo in proſa καθελκύσαι ναῦν viſitatum eſt. Et in paſſ. ibidem, Νῆα κατερύσσαι, nauem in mare tractam eſſe ſeu deductam.

C.ΠΑΡερύω, ſic ΠΑΡειρύω. Vnde παρείρυσαν φρασμόν. v.l. ex Herodoto, Prætenderunt ſepem.

C.ΠΡΟτερύω, Protraho. Od.ε, καθ' ἡ ἔλασεν ἰσὸν Καρπαλίμως· ἦ δ' εἰς ὄρμον προέρυσαν ἐρετμοῖς. Remis propellere nauem Latini dicunt.

ΑΡΥΩ, ET Ἀρύτω, F.ὑσω, Haurio, Ex profundo traho. (Itẽ & Traho, ſimpliciter. ἄρυσον enim Heſychio eſt ἕλκυσον) nã ab ἐρύω deriuatur à grammaticis, verſo ε in α. Heſiod. Οἵ γε μὲν ἐτράποντο, τοὶ δ' ἤρυσαν, id eſt ὑδρεύσαντο hauriebant. Epigr. lib.4, ἰδὼν ἀρύοντα βοατῆν, haurientem intuitus paſtorem. Et metaph. apud Apoll. Argon. lib.3, Καί νύ κε οἱ ἐκ πάσαν ὑπὸ σπλῆνα ἀρύσσας ψυχήν, id eſt exhauriens, ἀφελοκόπῳ, ἀπαυτλήσασα, ἐξαντλήσασα. ¶ Paſſiua quoq; vox actiuam ſignificationem habet. Ariſtoph. Nebulis, Νείλου ἐκ χοὰς ὑδάτων χρυσέας ἀρύσασθαι πρόχουν. Plato Leg. ὧν ὁ μὲν ἀρυτόμενος ἔστιν τε δὴ καὶ ἐπίσης καὶ ἐπίπ. Baſil. Libanio, ὡς πηγῆς πολυχθύμους, οὗπερ ἔδιξε πᾶς ἀρυόμενος, haurientes. ¶ Ἀρύειν Heſychio eſt etiam ἀντλεῖν, βοᾶν: & ἀρύσασθαι eidem eſt λέγεσθαι, κελεύσασθαι: & ἀρύσασθαι, ὀπτᾶσθαι ἰσχίον ἄνω.

Ἀρυτήρ, ῆρος, ὁ, Cochlear, Concha. Budæus ex Dioſcor. lib.2, cap.89. de ὄξυπο, βαλὼν εἰς κρατῆρα κυαθίσκον καὶ ὀπτὰς ἰσχάδας ὕδωρ, καὶ χλιάνας ἀρυτῆρι ἐπιδαίνας. vbi Ruell. interpret. Ligulam. Marcell. Hauſtrum, dicens eſſe inſtrumentum coquinarium quo ex aheno hauritur aliqd. (Hauſtra tamen, vt Nonius ſcribit, propriè dicũtur

rotarum cadi, ab hauriendo, ſicut ἄντλια Lucr. lib. 5, Vt fluuios verſare rotas atque hauſtra videmus. Bud. interpr. aquariam ad rotam vel tympanum). ΑΤ Ἀρυσὴρ, ΕΤ Ἄρυσις, ΕΤ Ἀρύσιχος, Ariſtoph. ſchol. eſt vaſculum aptum ad hauriendum: vt coryla. cyathus, calix. Simonides apud Athenæum lib. 2, Ἔδωκεν οὐδὲν οὐδ' ἀρύσπεσσα τρυγός. Ariſtoph. Veſp. Ἐγὼ γὰρ οὐ χοᾶς δώσω τοῖς ἀρύσιχας. vbi ſchol. οἰνοχόους à quibuſdam exponi annotat: (ſicut Euſtathius quoque ἀρύσιχον dicit eſſe κοτύλιον οἰνοχόον: & οἴνου ἀρύσπεσσα Heſychius κοτύλιον) alio verò nomine illud σκύφος vocari ἴφικλον, vt teſtatur Athen. etiam, adducens Zenophanem. Phrynichus apud Athen. loco citato, κύλικ' ἀρύσιχον. ſED Ἀρύσις quod Heſychius ἀρύσπεσσα & ἀρυσίχους vocari tradit, ab eodem exponitur quoque πᾶς ἀνθρώπινος πόσις: quæ expoſitio conuenit etiam vocabulo ἄμυσις. Scribitur verò apud eum ἀρύσεις. Apud Suidam eſt ΕΤΙΑΜ Ἀρυσρίς. quod quidem nō exponit, ſed ſonat perinde acſi dicas Hauſtrix. Citat verò hoc hemiſtichium, Ζωμοῦ τ' ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἀρυσρίδα: Heſychio ζωμήρυσις eſt ζωμοῦ ἀρύσρις. ſed quid ἀρυσρὶς ſit, ab eo non annotatur. Pertinet huc ΕΤ Ἀρύταινα, itidem ab ἀρύω deriuatum. eſt autem εἶδος πλακαρίδος, vt Euſt. annotat: Athen. videtur facere ſynonymum ſuperioribus. Ariſtoph. autem ſchol. dicit eſſe χαλκοῦν σκεῦος ᾧ τὸ ἅλαιον ἐγχέουσιν εἰς λύχνους, in iſto Equitū loco, καὶ μοι δοκεῖ ἢ ὅλος αὐτὴ τοῦ δήμου κατακεῖν' ἀρυταίνη πλουσιόμισος. Athen. lib. 11, de ἅλμη loquens, ἀρυταίνημαλίσκεται ὑπὸς, ὃ δὴ καλοῦμεν χόα. Pollux l. 10, numerat inter vaſa balnearia, ei apponens quaſi ſynonymū κατάχυτλον, & citans hunc ex Ariſtoph. verſum, βαλανεῖς δ' ὦ τᾶν ταῖς ἀρυταίναις. (ΥΝΔΕ Ἀρυταινοειδὴς dicitur vna è tribus laryngis cartilaginibus, mobilis & in anguſtum valde tranſitum deſinens, cuius os ſuperius illis vaſorum oſculis reſpōdet quib⁹ aqua lauaturis affunditur: cuiuſmodi vaſa Græci ἀρυτήρας appellant. Gorræus ex Gal. lib. 7 De vſu part.) Sicut ΕΤ Ἀρύβαλος ab eodē Pollu ce eodem loco inter vaſa balnearia recenſetur, citante itidem ex Ariſtoph. Εἶτα κατακόνδιλον κἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἀρυβάλλω Ἀμβροσίᾳ κἀπὸ σοῦ. qui locus eſt in Equitibus. Ἀρύβαλον tamen ſchol. ibi accipit pro marſupio, dicens eſſe πλεκτὸν ἢ βαλλάντιον, ὃ εἰς ἐλπόμενον κλείεται καὶ ἀνοίγεται: dictum ab ἀρύειν & βάλλειν. quemadmodum itidem & Pollux lib. 10 ἀρυβάλοις (ſic enim ibi ſcribitur) vſurpari annotat ὅτι τὸ ὁπωσοῦν βαλλάντιον, citans Antiphanem & Steſich. autores. Euſt. ex Athenæo duo huius vocabuli ſignificata ponit: nimirum βαλλάντιον σύσσηρον, (ſicque accipiēdū ait Ariſtoph. locū) & πτῆμα οὐ πόρρω ὂν ἀρυσίχου, κάτω μὲν εὐρύτερον, ἄνω δὲ συνηγμένον, ὡς τὸ ῥηθὲν βαλλάντιον. ΥΝΔΕ Ἀρυβαλὶς, ίδος, ἡ, Etymologico & Heſychio idem quod λήκυθος, Doricè: item & μυροθήκιον, idem quod ἀρύβαλος ſeu ἀρύβαλος. Apud eundē Heſych. eſt ΕΤ Ἀρυβάσσαλον, quod exponit κοτύλη, ἢ φάσκων. eſſe autem ait φάσκων poculi genus. Addē dum ΕΤΙΑΜ Ἀρυσπὴς, ητος, ἡ. nam & ipſum ab ἀρύσασθαι deriuatur. vt Athen. tradit ex Timone. videtur autem idem ſignificare quod ἄρυταινα ſeu ἀρύσιχος.

C. Ἀ Ναρύτω, Haurio. Idem quod ἀρύτω. ΥΝΔΕ. Ἀναρυσὴρ, Vas in quod vinum hauritur. Heſychius enim ἀναρυσῆρα eſſe dicit ὃν ᾧ ὅστις αἵματος.

C. Ἀ Γαρύτω, ΥΕΛ Ἀπαρύω, F. σω, Haurio ex. Non dico Exhaurio vno verbo, quòd præpoſitio Ex in hoc cō poſito aliud ſignificet. ‖Interdum metaphoricè pro Detraho, velut hauriendo, ſeu minuo. ἀπαρυτὸν inquit Suidas, ἀφαιρετὸν, ἀπὸ τῆς ἀρύω. Plut. πῶς ἂν τις ἀφ. &c. in principio, ὑδὲ γὰρ ὀλιγοστεῖς τις ἢ χαμμαπτεῖς ὀπτηδόσις χρὴ μηδὲν ὅτῳ μαθήσειν ἀπαρύτων τῆς θεὶ ταῦτα αἰμαθίας. Sic apud eundem De tranquillitate animi, ἀπαρύτην τῆ πρὸς τὸν τύχην μεμψιμοίρου. id eſt Detrahere vel minuere de querelis. Eſt autem eadem ratio huius metaphoræ quæ & in verbo ἀφαιρῶ, de quo alibi dictum eſt. Vſurpatur etiam interdum vox paſſiua Ἀπαρύομαι pro ἀπαρύω ſeu ἀπαρύτω.

C. Ἐξαρύω, Exhaurio. Item Exprimo. Bacchius enim apud Hippocratem ἐξαρύεται exponit ἀποθλίβεται, vt Erotianus annotat. Sic verò & ἐξαντλεῖται (quod ejuſdem cum ἐξαρύεται ſignificationis eſt) eidem Erotiano eſt

ἐκπιέζεται. In Galeni autem Hippocr. vocab. lexico ſcribitur ἐξαρύσαι). quod indem exponit ἐκκενοῦται, ἐκθλίβεται: item (ſecundum alios) ἐξορμᾶται καὶ ἐξορμίζει ποιεῖ). ΥΝΔΕ Ἐξάρυσις, εως, ἡ, Exhauſtio. ἀπαύτλησις, Galeno in Lexico Hippocr.

C. Ἐπαρύω, ΕΤ Ἐπαρύτω, Haurio. Et paſſiua voce, ſignif. actiua, ἐπαρύομαι ſeu ἐπαρύμαι pro eodem. ΥΝΔΕ Ἐπαρυτὴρ, ῆρος, ὁ, idem quod ἀρυσὴρ ſeu ἀρύταινα, Vaſculum quo oleum lychno infunditur. Exodi 25, de cando labro templi, καὶ τὸν ἐπαρυσῆρα αὐτῆς καὶ τὰ ὑποθήματα αὐτῆς. pro quib⁹ in Hebraici textus verſione eſt, Emunctoria quoque & vbi ea quæ emuncta ſunt, extinguūtur. ΕΤ Ἐπαρυσρὶς, ίδος, ἡ, idem Heſych. quod αὐτλητὴρ, Vas aptum ad hauriendum: idem quod ἀρυσὴρ & ἀρύταινα. Lib. 3, Regū (inquit Budæus) in inſtrumēto templi legitur hoc verbum pro hydria. Heſychio eſt etiam ἐλαιοχόης, Vas ad affundendum oleum paratum. quæ expoſitio tribuitur vocabulo ἀρύταινα ab Ariſtoph. ſcholiaſte. Exod. cap. 37, de cādelabro templi, ἐποίησε τοὺς λύχνους αὐτῆς ἑπτὰ, καὶ τὰς λαβίδας αὐτῆς καὶ τὰς ἐπαρυσρίδας αὐτῆς χρυσίου καθαροῦ. vbi Hebraici textus verſio habet, Lucernas ſeptem cum emunctoriis ſuis, & vaſa vbi ea quæ emuncta ſunt extinguantur. Num. cap. 4, itidem de candelabro templi, τοὺς λύχνους αὐτῆς, καὶ τὰς λαβίδας αὐτῆς καὶ πάντα τὰ ἀγγεῖα τοῦ ἐλαίου αὐτῆς. vbi in vulg. Hebraici textus verſione eſt, Cum lucernis & forcipibus ſuis, & emunctoriis & cunctis vaſis olei. Ita ἐπαρυσρὶς modò redditur (ſecundum eam verſionem) Vas vbi ea quæ emūcta ſunt, extinguuntur: modò Emunctorium. ſed videtur conuenientior Heſychii expoſitio. Apud Zachariam verò propheram exponitur Infuſorium, vt annotatur in v. l.

ΡΥ Ω, Fut. ύσω, idem quod ἑρύω, id eſt Traho: factúmque ex eo κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ ε, vt Euſtathius tradit: alibi tamē ſcribens ἑρύω ex ῥύω fieri pleonaſmo τοῦ ε. Vnde paſſiua voce ſignif. act. Il. σ, Ἀρχεῖοι δ' μάλ' ἵασχον, ἐῤῥύσαντο δὲ πρῳρὰς: id eſt Trahebant, ἐπῆνυσαν.

Ῥῦμα, ατος, τὸ, Tractus. ἕλκυσμα, vt Suidas accipit hunc Eunapii locum, πᾶσα δέ τις ἀπαναστάσις εἰς πέξου ῥῦμα. Apud eundem εἰς πέξου ῥῦμα ἀφεστήκοτος τοῖς Ῥωμαίοις οἱ βάρβαροι, Circumnauigabant, tam propè accedentes vt teli tactus inter eos diſtaret. ‖Ῥῦμα, Funis ad remulco trahendum. Budæus ex Polybio lib. 1, pag. 7, ὅτι δὲ πύπτις ἐπίσησαι τὰς ἱππαγωγὰς, ῥύματα δόντες ἐκ αὐτῶν. Et apud Suidam, ἐκ πύργων ἀφιᾶσι τὰ ῥύματα λαμβάνοντες ἐκ τῶν κατ' ἄλμην πλοίων. Ibidem, ῥύματα δὲ καὶ πλοίω τοῖς σχεδίαις ἐνῆψαν, εἰς ἃ μέλλοι οἱ λέμβοι ῥυμουλκοῦντες οὐκ ἐάσειν φέρεσθαι κατὰ τὸ τοπαμοῦ. Remulcum Latini dicunt. Cæſ. lib. 3 Belli ciuilis, Submerſam nauem remulco multiſque contendens funibus eduxit. ΥΝΔΕ Ῥυμουλκέω, ῶ, id eſt ῥύματα ἕλκω, hoc eſt Loris, funibuſque traho, Bayf. Latini dicunt Remulco trahere ſeu educere, Remulcando trahere. Polyb. loco citato, τῶν μὲν ῥυμουλκούντων τὰς ἱππαγωγὰς. & rurſus, ἐπέβαλλον τοῖς ῥυμουλκοῦσι τὰς ἱππαγωγὰς. Strabo lib. 5, πλεῖται δ' ἡ διώρυξ αὕτη μάλιστα πύκτωρ· ἀλλὰ καὶ μεθ' ἡμέραν ῥυμουλκοῦνται δι' ἡμιόνων. Diod. l. 20, ἐπακολουθεῖν δὲ τὰς τριακοντόρους καὶ τὰς ἱππαγωγοὺς ῥυμουλκουμένας ὑπὸ τῶν εἰρεσίας χωμένων, Remulco tractas ab iis qui remigio vterentur, vt Bayf. interpret. Remulcādo autē ſeu remulco nauis trahi dicitur quæ quum remis non vtatur, ſed tantùm vento agatur, vento ſecūdo deſtituta, è minore ſcapha funibus annexa remis trahitur. Vide & locum è Suida in ῥῦμα citatum.

Ῥύσιον, υ, τὸ, Quod trahitur, in locū videlicet alterius quod ereptum nobis fuerat, τὸ αὖτι τῆ κατὰ φύσιν ἁρπαζόμενον, Quod ex incurſione hoſtili pro erepto nobis rapitur, & vt pignus retinetur. Hoc enim propriè ſignificare volunt illud Iliad. α, de Neſtore dictum, Ῥύσι' ἐλαυνόμενος, abigente videlicet boues Itymonei Eleenſis, αἰθέρια μήματα, ἥμενος ἐν χώρῃ ἑκὰς ἀγέλης.

Ῥυτὴρ, ῆρος, ὁ, Tractor, Qui trahit. Ἡ μὲν ἀκεστικὰς ἐλέ ῥυτῆρας ἵππων, id eſt ἡνίας ἵππων, hoc eſt τροχάς. ‖Item ἡνία, Poll. Habena ſeu lorum freni. eo enim equus huc & illuc trahitur. Soph. Aiace, ὁρᾷς τὸν αὖ πάλαι δίπτυχα, μάλα ἐκπεπλεγμένα ῥυτῆρα λαιῶν. Dionyſ. Halicarn. λαθὼν ῥυτῆρας ἐκ μεταμάστους ἐλαφθῆναι τοῖς ἵπποις, laxatis habenis & impulſis

flagello equis. Diod. Χαλεπὸς ῥυτῆρος ἵππευσιν. Et metaph. apud Pl. De Socr. ἀχύφ' ἱμάσι καὶ ῥυτῆρσιν δυσὶ λόγῳ δίχα τυμζόλων ἀθυμοῦντες. ET Βρυτὴρ Æolicè pro eodem, vt βρόδον pro ῥόδον.

A

Ῥύτωρ, ορος, ὁ, idem quod ῥυτὴρ, in prima significatione. ῥύτωρ πέξου Cicero apud Aratum vertit Sagittipotens: pag. 81, lex. Cic.

Ῥυτὸς, ή, ὁ, Tractus. Od. ζ, — ἀγρεῖ καλὸν Παιδὶ ἔοικε γυναῖκα φίλῃ ἐν πατρὶ τιθεῖσαν ἀρηρυῖαν καὶ ἐπιστάμενον ἔργα. id est, tam magnis vt trahendi essent nec portari possent. vel, Extractis erutisque ex terra. Αἱ Ῥυτὰ plur. num. Habena, vel Frenum, quo videlicet equi retrahuntur & inhibentur. Hesiod. Aspide, — ἐφίετο ὠκέας ἵππους, Ῥυτὰ χαλαίοντες, habenas laxantes. id est τὰ χαλινὰ κυρίως τὰ λεγόμενα ῥίπτια, vt schol. annotat. VNDE Ῥυταγωγεύς, έως, ὁ, Lorum quod freno inseritur, & quo equus ducitur, Habena vel lorum equi. Xenoph. Hipparch. ἄρξαντα μὲν ὅλως τῶν ῥυταγωγίας καὶ ἐκ τῶν χαλινίδιας ἢ ἐκ τοῦ φαλίου ἡρτημένον, δυσχερῶς πως ἀφίστασθαι χεῖρα λαβεῖν. Dicitur & simpliciter ἡνία.

B

Ῥυσμὸς, οῦ, ὁ, Tractus. Dionys. De situ orbis, Λιβύης μὲν Λιβύης ῥυσμὸς πέλει, Idem Libyæ tractus est, Eodem modo Libya trahitur & extenditur: vt ῥυσμὸς sit ἔκτασις, λῆσις, δίῤῥασις, seu σχῆμα, τύπος, vt Eust. ibi exponit. Idem eodem l. Σχῆμα δέ τοι Λιβύης ῥυσμὸς πέλει ἀμφοτέρωθι Ἠπείρου, subiungens mox quasi etymon nominis exprimens, Ἑλκόμενον κὴ βαιὸν ἐπ' αἰαπολίης μυχόν. Citat B. & ex Aristot. lib. 1 De anima, p. 216.

C

¶ Ῥυσάζω, Fut. ξω, Traho, (ea significatione qua ἑλκύω) vel potius Trahendo rapio. habet enim frequentitiui verbi formam. Odyss. ξ, — δμῳὰς τε γυναῖκας Ῥυσάζοντας αἰσυλίως, trahentes & vim inferentes mulieribus. Il. ω, de Achille Hectorem raptante, Πολλὰ ῥυσάζεσκε περὶ σῆμ' ἑταίροιο. Fit autem à ῥύω, vt ἑλκυσάζω ab ἑλκύω: idémque significat quod ipsum ἑλκυσάζω. VNDE deducitur Ῥυσαζέσκω, idem significans. Eust.

D

Ῥύσαμια, ας, ἡ, Violenta tractio & vis mulieri illata, Violentus cum muliere coitus. Etym. ex Lycophr.

Ῥυσακτὺς, ύος, ἡ, Tractio violenta. idem quod ἑλκυσμός. Odyss. σ, — εἴ τις ξεῖνος ἀνὴρ ἀπερείσι' ἔδωσιν Ἠὼς ὥς τε παῖδι ῥυσακτύος ἠδ' ἀλεγεινῆς. id est αἰκίας, βιαίου ἑλκυσμοῦ, vt Eustath. exponit.

E

ΡΥΜΗ, ης, ἡ, Vicus. id est Tractus ille viæ in vrbe vtrinque ædificiis septæ. nam à ῥύω deriuatur. Strigas etiam nonnulli appellãt. Est tamẽ propriè Striga linea seu sulcus protractus & extentus. Poll. idem est quod πλατεῖα: aliis autem idem quod Homericum ἀγυιά. Act. c. 9, αἰτασαμένη παρ' αὐτοῦ ἵνα ὅτι τάχιστα τὸν ῥύμην τὸν καλούμενον εὐθεῖαν, in vicum qui vocatur rectus. Laciades apud Poll. ὀρθῶς γε τὸν ῥύμην αὐτὸν ἐπορεύεσθε.

Ῥυμοτμία, ας, ἡ, Viarum vicorumque sectio & metatio, Bud. Partitio in strigas. Polyb. de castris Romanorum, τὸ δὲ κατ' μέρος εὐθυτης τῆς ῥυμοτμίας ἐν αὐτῇ τῇ στρατοπεδείᾳ καὶ τῆς ἄλλης οἰκονομίας, πάλιν ἀκριβεστάτην ἔχει τὴν διάθεσιν. Diodorus Siculus, ἀκριβείᾳ τῆς ῥυμοτμίας πᾶσαι διαπεπλέκθαι πως πάλιν ταῖς ἐπιπέδοις αὐλαῖς, viarum vicorumque strigis.

F

Ῥυμοτμέω, ῶ, F. ήσω, Per vicos partior & seco. seu (vt alii exponunt) Strio, vel Strigo, In strigas seco. Diodor. διαμετρήσας τὸν τόπον καὶ ῥυμοτμήσας φιλοτέχνως. Ioseph. De capt. ῥυμοτμοῦσι δὲ διαβήτῃ εὖσα τὸ στρατόπεδον, id est (vt in v. l. exponitur) castra rite distinctis spatiis partiũtur in strigas.

G

ΡΥΜΟΣ, οῦ, ὁ, Temo currus, Lignum illud longũ quod inter equos medium est, & quo currus ipse trahitur. vnde & à ῥύω dictum est. Il. ω, — ἰθύξατε δηϊ ῥυμῷ. Plut. Coriol. ξύλον αἰμάξης ᾧ τὸ ῥυμὸν ἐπερείδουσιν. Est autem ῥυμὸς in currũ & rheda quod in aratro ὑπερίδης: quanuis Pollux ῥυμὸν etiam inter aratri partes numeret.

C. Ἀκρορρύμιον, ου, τὸ, Extrema seu summa temonis pars, Sũmus temo, τὸ τῆς ῥυμοῦ πῖλος, τὸ ὑπὲρ ἦν ὀπὴ διὰ μέσου τὸν ζυγόν, vt Poll. tradit.

H

C. Ὀκτάῤῥυμος, seu Ὀκταῤῥυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Octoiugis, Octo temones habens. vt ὀκτάῤῥυμον ἅρμα, Xen. Pæd. 6, id est currus octoiugis. ἰδὼν τὸ πεντάῤῥυμον ἅρμα, καταπλαγεὶς ὡς ὄντι τι ὑπερφυὲς καὶ ὀκτάῤῥυμον πεποιημένῃ ὥσπερ ὀκτὼ ζεύγεσι βοῶν ἀγόμενον.

I

C. Τετράῤῥυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Quadriiugis, Quatuor temones habens. Xen. Pæd. 6, σπουδάζειν ἢ τὸ αὐτὸ ἅρμα πεντάῤῥυμον καὶ ἑξάῤῥυμον ἀκτῶ.

K

ΡΥΤΙΣ, ίδος, ἡ, Ruga. id est cutis in senili corpore in plicas & quasi sulcos contractio. vnde & ipsum à ῥύω deriuatur. Plato de Archeanassa meretrice, ἧς καὶ ὅλη ἦν ῥυτίδων πατρὸς ἔντεινε ἔρως, vel (vt apud Suid. legitur, ὁ Γλυκὺς ἐζήτει ἔρως.) Epig. lib. 2, tit. In anus, Οὐδὲ παρειαὶ ῥυτίδας ὀκταινούσας, genarum rugas. Metaphoricè etiam accipitur, vt vocabulum Latinum. Plut. ὥσπερ ῥυτίδας ἀώρους ἢ πολιὰς ἀπαγαγὼν τῆς ψυχῆς τὰς φροντίδας. Plato Symp. λεαίνοντες τὰς τοῦ σώματος ῥυτίδας, coria erugantes, seu coriorum rugas complanantes.

L

C. Ῥυτιδέφλοιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cortices rugosos habens. Epigr.

Ῥυτιδοῦς, ους. ὁ καὶ ἡ, Rugosus.

Ῥυτιδόω, ῶ. F. ώσω. Rugo, Corrugo, In rugas contraho. Aristot. δέχεται πὶ θερμὸν ὕδωρ ῥυτιδοῖ τὸ ὂν πῦρ ὑπερμόν ὄν, οὖ. Et in pass. apud eundem lib. 5 De gener. animal. τὸ ἄλλο δέρμα καὶ τὸ τῶν ὁμοίως, ῥυτιδοῦταί τι καὶ παχύτερον γίνεται γηρασκόντων. Theophr. lib. 3, cap. 4. ἐῤῥυτιδωμένα φύλλα, Rugata folia. Luc. πρὸ ὀλίγου ἐῤῥυτιδωμένος. VNDE Ῥυτίδωσις, εως ἡ, Corrugatio. Medici pupillæ corrugationem sic vocant: quæ & ῥύσωσις. ET Ἀῤῥυτίδωτος, ου, καὶ ἡ, (q. d. Irrugatus) Qui rugas non habet, Rugarum expers.

M

¶ Ῥυσὸς, ET Ῥυτὸς, ῆ, ὁ, Rugosus. Iliad. ι, de Eumenidibus, Χωλαὶ πὶ ῥυσαὶ πὶ παραβλῶπες τ' ὀφθαλμώ. Aristoph. Pluto, [περιβύτῳ] ῥυπῶντα, κυφὸν, ἀβλέποντα, ῥυσὸν, μαδῶντα, γεροντικόν. Luc. ῥυσὸς ἢ τὸ δέρμα, καὶ διῳκισμένος εἰς τὸ μελαίνεσθαι, obrugata cute, vietus, retorridus, Budæo interpr. Philostr. epist. 2, ῥυσὴ ἢ ἡ παρειὰ καὶ ἐξωρος. Et metaphoricè apud Athen. lib 6, ex Theopompo comico, διὰ τοῦτο Γνήσιον ῥυσὰ βουλεύτηρια. Plutar. Symp. 8, τὰ πρεσβύτατα τῶν ἀκροδρύων ἰσχνὰ καὶ ῥυσά. AT Ῥυσὰ VEL Ῥυσὴ, substant. à Suida exponitur ἡ μάθησις, ἡ γήρανσις.

N

C. Ῥυσόκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Fructum rugosum ferens.

Ῥυσότης, ητος, ἡ, Rugositas. Plutar. Galba, ὀπισθοκάτων τὴν φαλακρότητα καὶ ῥυσότητα, frontem rugosam, rugis sulcatam & exaratam.

O

Ῥυσόω, VEL Ῥυσσόω, ῶ, F. ώσω, Rugo, Corrugo. idẽ quod ῥυτιδόω. vnde ῥυσοῦται, corrugare, Bud. ex Hippiatr. Et ῥυσοῦμαι, rugor apud Dioscor. à quo præter pass. ἐῤῥυσωμένος, Rugatus, Corrugatus, In rugas contractus. HINC Ῥύσωσις, ωσεως, ἡ, Rugatio seu Corrugatio, In rugas contractio. Idem quod ῥυτίδωσις.

P

Ῥυσαλέος, α, ὁ, Rugosus. idem quod ῥυσός. Nicand. Alexiph. ἀτὰρ ἐπὶ Ῥυσαλέῳ ἐδάσσατο καὶ ὀπὶ ψυδρὸς ἐλαίου Κείρεται θλίψαντι. i. ἐῤῥυσωμένῳ, inquit schol. i. in rugas contractam. ex quo intelligimus maturam.

Q

Ῥυσαίνω, Rugo, Corrugo. vnde in pass. apud Nicand. Alexipharm. Τοῦ μὲν ὑπὸ γλήνας τε καὶ ἢ ῥυσαίνεται οὖλα. id est ῥυσοῦται.

R

Ῥύσημα, ατος, τὸ, Ruga, Pellis in rugas contracta. ῥυσήματα τὰ ὅτι πρὸ ἐτῶν τὸ γηροκόμον ἀπολώμενα. Suid. i. (vt Gorræus habet) sordes ac rugæ quæ in senili facie cernuntur.

S

ΕΡΥΩ, F. ύσω, Custodio, Saluo, Saluum & incolumem præsto, Conseruo, Tueor, Defendo. Vnde pass. voce, significat. act. Καὶ τὸν μὲν μετὰ χρυσὸν ἐρύσατο Φοῖβος Ἀπόλλων Κυανέην κεφάλῃ, custodiit, ἐφύλαξεν. Il. κ, [βουλῆς] Κεκρύφαλός τε ἵππος καὶ ἐρύσατο πόδε σαώσαι Ἀργείους καὶ νῆας. Iliad. α, — ἡμίστας Γρὸς Διὸς εἰρύαται, id est φυλάττουσι, Conseruant, tuẽtur. Il. χ, de Hectore, Troiæ columine, Οἷος γὰρ σφιν ἔρυσο πύλας καὶ πίχας μακράς. quem locum citans Plato in Cratylo, subiungit, ὃς τοῦτο δὴ ὡς ἔοικεν ὀρθῶς ἔσχε καλεῖν τὸ τῷ σώτῃρος ἰὼν Ἀχιλλεὺς: illo nimirum vocabulo σώτηρος exponens Homericum ἔρυσο, vt sit ἔσωζες. Hesiod. Aspide, Ἥ τ' εἴρυτο καίρη Ἡρακλῆος Διὸς υἱοῦ. Apoll. Arg. 2, de dracone aurei velleris custode, ὅφις ἀμφὶ τ' ἀμφί τ' ἔρυτο. de quo alibi, πάντας ὅφις ἔρυτο δεκεύων, custodiebat obseruans. Opp. lib. 3 De venat. Εἰρυμένη φίλα τέκνα, seruans charos pullos. ‖ Item Seruo, Obseruo, ea signif. qua legem aut mandatum seruare dicimur. id est φυλάττομαι, τηρῶ. Il. α, Χρυσὴ μὲ σωτῆρά γε θεαὶ ἔτον εἰρύσασθαι. ‖ Ἐρύομαι, Libero, Redimo, E periculo eximo trahẽdo ad me. Il. χ, Οὐδ' ὅτιν' ἐκ πάντων χρυσοῦ ἐρύσασθαι ἀνώγει

κώλυσι Δαρδανίδης Πείραμος. Ἐρύομαι, Arceo, Depello, A κωλύω. Odyss.ω, de galea, Ἡ δ' οὐκ ἔχος ἔρυτο δήωσιν· ἀλλὰ τίστατο χαλκός, illa verò galea hastam non arcebat aut repellebat. Ἐρύομαι, Caueo, Effugio. φυλάττομαι, ἐκφεύγω. Iliad.β, de Ennomo augure, Ἀλλ' οὐκ οἰωνῶν ἐρύσατο κῆρα μέλαιναν.

C. Ἐρυσίπολις, ιος, ἡ, Vrbium custos & seruatrix, Vrbium tutatrix & patrona. Mineruæ epitheton, quæ & πολιοῦχος eadem de causa dicebatur. Eustathius, περὶ σωτηρίας πόλεως χεῖρας ἀνέχοντες, ἐρυσίπολιν Ἀθηνᾶν ἐπεβόησαν, ἤγουν φύλακα πόλεως. Iliad.ζ, Πότνι' Ἀθηναίη ἐρυσίπολι, δῖα θεάων. Sunt qui & ab ἐρύω, id est Traho deriuent vt intelligatur vrbium vastatrix.

Ἔρυμα, ατος, τὸ, Tutamen, Tutamentum, Munimentum: quo videlicet nos tutamur & inimicos arcemus. Hesiodus Erg. Καὶ τότε ἔσσεται ἔρυμα χροὸς ὡς τε καλύβη, tutamentum corporis contra vim frigoris. Xenophon Pæd.4, δώδεκας μὲν, ἐρύματα σωμάτων. Peculiariter verò ἔρυμα dicitur quo nos contra hostes tutamur: ideóque exponitur, Munimentum, Vallum, Murus, Præsidium. Soph. Aiace, ἰὼν πρὸς ἔρυμα Τρώων, ξυμπεσὼν μόνος μόνοις, Καὶ δρῶν τι χρηστὸν, εἴτα λοίσθιον θανὼν. id est τεῖχος, vt scholiastes exponit, Ad Troianorum mœnia. Thucydides lib.6, τεῖχισμα ἔπηξαν, καὶ ἔρυμα λίθοις λογάδην καὶ ξύλοις ὅσα πρὸς χὼν ὠφέλουσιν. id est φύλαγμα. Et lib.3, καὶ τὰ ἐρύματα περιβαλόντες, ἐπειδὴ ὁμολογία τὴν ἀκρόπολιν παρεδόθη. id est φρουρίῳ, munitione occupata. Xenophon Hellen.2, ἔρυμα τειχίζεται. Idem, ταῖς πόλεσιν ἐρύματα περιβάλλονται, munitionibus vrbes cinguntur. Herodianus lib.2, φρουρὰν καταλιπὼν τῷ ἐρύματος. Eodem libro, διαφερόντως ἡμῶν αἱ πύλαι καὶ ἐρύμασι, valido muro munimentisque obstruere. Philo, ἐν ἐρύμασι δὲ ἀλώπεκες, in munitionibus firmissimis. Ἔρυμα, τὸ ἔρεγμα. Erot. apud Hippocr.

Ἐρυμνός, ὸς, ὁ, Munitus, Tutus. Callimachus hymno in Delum, Κεῖναι μὲν πύργοισι περισκιόωσιν ἐρυμναί. Thucydides lib.5, χωρίον ἐρυμνὸν καὶ διεξόδους. Xenophon Pæd.1, ἐν δυσχωρείαις αἰτεῖς γυμνοφώρους ἐν ἐρυμνοῖς αἰτὸς ὢν ὑποδείξῃ, in loco tuto & munito. Plutarch. Camillo, πόλις ἐρυμνὴ, tutissima vrbs. Gregorius, Εὐνή μοι στιβαρὴ δοίη, καὶ ῥηγμὶς πάχος ἐρυμνόν. Hesychio ἐρυμνὸς est ὑψηλὸς, μέγας, ὀχυρὸς, σκοτεινός.

C. Ἐρυμνόστωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, Tergum habens munitum seu loricatum. Epigr.

Ἐρυμνότης, ητος, ἡ, Munitio (non intelligendo actum muniendi, sed, vt ita dicam, essendi munitum.) Philo De vita Mosis lib.1, πρὸς ὃ πολὺ ὑπερέχουσιν αἱ τῶν πόλεων ἐρυμνότητες, μηχανήμασι καὶ τοῖς ἑλεπόλεσι [φερεχώμασι,] aduersus locorum munitionem. Xen. Pæd.6, ὅσα τε ἐρυμνότητος προσεδεῖτο, quæque munitione adhuc indigebant.

Ἐρυμνόω, ῶ, F. ώσω, Munio.

Ῥ Υ Ω, F. ύσω, idem quod ἐρύω proximè præcedens: id est Custodio, Seruo, Tueor. Iliados ρ, ἀλλ' ἔχες καὶ νήπια τέκνα Προφρονίως ῥύεσθαι. Odyss.ξ, — σοὶ πάρος δὲ φυλάσσων τε ῥύομαί τε. Iliad.ε, Ἀλλά μιν αὖτε λάθε ῥύσατο καὶ ἐσάωσε Ἕκτορ'. Hesiodus Aspide, Ὅς Θηβῶν κρήδεμνον ἔχει ῥύεταί τε πόλισμα. Idem, ῥυσόμεθα κράτος ὑμῶν, vestrum imperium defensabimus. Est verò vsitatum in hac significatione etiam in prosa. Herodianus lib.6, ῥύεσθαι τὰς Ῥωμαίων ὄχθας, tuendis Romanorum ripis. Idem eodem libro, ῥύεσθαι γὰρ αὐτοῖς τὰ σώματα, ἢ μάχῃ, ἀγαπητὸν, conseruare seu seruare corpora sua, nō pugnādo obnicere periculis. Item Libero, Redimo, Seruo seu conseruo ex periculo, Eximo & extraho è periculo. Vnde ῥῦσαι apud Suidam, pro λυτρῶσαι. Passiua autem vox, actiua tamen significatione tam in prosa quàm apud poetas vsitatior. Odyss.μ, Οὐ γάρ τις ῥύσαιτό σ' ἔτι οὐκ κακὸν ἦλ' ἐσαθθῶν, nec enim te exemerit & eripuerit è periculo. Euripides, ὃν θανεῖν ἐρυσάμην, quem morte liberaui. Soph. Aiace, Εἰδὼς τὸ μισεῖν ὄντας ὑπ' ὄμματ' ἀρὸς Ἐρρύσατ' ἐλθὼν μισέων, Vos eripuit, septis videlicet quondam inclusos. Apoll. Arg.2, ῥύσασθε δυσαέμμορον αἰόλος λύμης, liberate calamitate, seruate ex interitu. Laert. in Archyta, ὅτις ἐστὶν ὁ Πλάτωνα ῥυσάμενος δι' ἐπιστολῆς, ἀφ' ἧς Διονύσιος μάλιστα ἀπέφυγε θάνατον, Qui Platonem per epistolam à morte quā Dionysius ei parabat, liberauit, seu periculo mortis exemit. (Notandum tamen posse quædam huius ordinis exempla ad priorem etiam significationem referri.) Passiuè etiam sumptum reperitur. Vnde ῥυσθῆναι, pro Liberari citat Budæus ex Basilio. Sic Can.4 Concil. Neocæs. ἐρρύσθη ὑπὸ τῆς χάριτος, per gratiam Dei liberatus seu seruatus est. Apud Thucydidem verò lib.4, ἐρῶ γὰρ αἰτίαν ἀφ' ἧς ἐρύσατο τὰς πόλεις, scholiast. exponit ἐκώλυσεν. Ῥύω, seu ῥύομαι, Arceo, Depello, κωλύω, vt Eustathius exponit illud Od.ψ, Ἠὼ δ' αὖτε ῥύσατ' ἀπ' ὠκεανοῖο.

Ῥῦμα, ατος, τὸ, idē quod ἔρυμα, Tutamen, Tutamentū, Munimentū, Propugnaculū. Soph. καί τι σμικροὶ μεγάλων χωρεῖς, παλαιὸν πύργου ῥῦμα πόλεται. i. φυλακή, inquit scholiast. Dubiū præsidium & tutamen. Vnde remedia atque auxilia ῥύματα dixit Hippocrates. i. βοηθήματα, vt Gal. exponit. quippe quibus è mortis periculo conseruamur, quibus contra mortis vim nos tuemur. ET Ῥύμη pro eodem, apud Hesych. videlicet φυλακή.

Ῥύσις, εως, ἡ, Liberatio, Redēptio. Vtitur hoc vocab. Eust.

C Ῥυσίπονος, ου, ὁ καὶ ἡ, A labore liberans, Laboris molestiā subleuans. Epigr.

Ῥύσιον, ου, τὸ, Quod pro redemptione & liberatione alicuius datur. λύτρον, λυτήριον, vt Hesych. & Suid. exponūt. Greg. de passione Domini, Ῥύσιον ἐχθρῶν ἡμετέρων παθέων. Vnde & pro pignore accipitur, id est pro ἐνέχυρον, vt Suidas tradit, seu (vt Hesych.) τὸ ἔνεκα ἐνεχύρου κατεχόμενον, ὥσθ' τὸ ῥύεσθαι τὸ κατεχόμενον. Ioseph. apud Suid. ἔστω μὲν ἐνέχυρον τῶν πολεμίων ἄγων. Apud Soph. etiam in Trach. Φόνον φόνου ἢ ῥύσιον τίσω πάλαι, schol. exponit ἐνέχυρον seu ἀμοιβήν. dicit ibi Philoctetes se feris & auibus vicē redditurum è quarum captura viuebat, vt quas antè iaculis peteret ad se nutriendum, ex iam suo vicissim corpore mortuo pascantur. Item quod datur diis pro restituta valetudine aut salute conseruata. i. σωτήριον, σῶστρα σωτήρια. Dionys. De situ orbis, loquens de insulis Cycladibus, Ῥύσια δ' Ἀπόλλωνι χορεύουσιν ἄπασαι. Illud autem Eurip. ῥύσια ψυχῆς δῶρα, in v. l. exponitur, Dona quæ animæ prosint & sint salutaria. VNDE Ῥυσιάζω, Pignoris loco capio. ἐνέχυρα λαμβάνω, vt Suid. exp. hunc adespoton locum, φασὶ δή τινα παίσκον αἰτεῖν καὶ τὴν πόλιν ῥυσιάζειν. ET Ἐρυσιάζω, pro eodem. Eust. exponens Homericum illud Od.λ, Ῥύσι' ἐλαυνόμενος, scribit ῥύσια ἐλαύνειν esse idem quod ἐρυσιάζειν καὶ λαμβάνειν αἴτιαν πάσματα ἤγουν ἐνέχυρα χρέους.

Ῥυτήρ, ῆρος, ὁ, Custos, φύλαξ. Odyss.ρ, Αἴτως βουλοίμην κεθμῷ ῥυτῆρα γρηϊάζ. Opp. De ven. l.3, Διὸς ῥυτῆρες ἀγαυοί, Iouis custodes: de Curetibus loquens. ET Ῥυτωρ, pro eodem, Suid. ex Epigr. Παὶ ὠραίων ῥύτορ βουκολίων. item, Πορφύρεον χλαῖναν ῥύτορα κικρύφαλον.

F Ῥύστρον, υ, τὸ, Quod pro liberatione alicuius offertur. idem quod ῥύσιον. Hesych. ῥύστρα exp. λυτρίδια, σωτήρια, σώστρα.

Ῥύστης, ου, ὁ, Liberator, Seruator. σωτὴρ, λυτρωτής.

C. ΑΝΑΡΡύω, vel ἀναῤῥύομαι, Redimo, Libero captiuū, in Pand. & ἀνῤῥύσθη passiua sign. pro Redemptus est. (ITEM verbale ἀνάῤῥυσις, Redemptio.) Capitur ἀναῤῥύομαι etiam pro Reparo, Sarcio. Dionys. Halic. l.5, ἀναῤῥύσασθαι τὸν περιτειχισμὸν ἦταν.

Ἀναῤῥύω, Iugulo, Macto, Sacrifico. quia sacrificantes ἀνέκλων τοῖς πρανέσι τοὺς θυομένων ὀπτὰ τὰ ὦα ῥέποντες. vnde apud Hom. ἀνέρυσε. Etymol. HINC etiā ἀνάῤῥυσις, Sacrificiū. Est & nomen diei secundi ἀποπυρίων, vt ait Hes.

¶ Ῥύσκω seu Ῥύσκομαι, idem quod ῥύομαι. id est Tueor, E Periculo conseruo. φυλάττω. Il.ω, Andromache de Hectore Troiæ propugnatore & seruatore, Ἦ ῥ' ὅλωλας ὅστις σκοπὸς, ἔστό μοι αὐτῷ Ῥύσκων.

ΕΡΥΚΩ, F. ξω, Inhibeo, Contineo. κατέχω, κρατέω. Iliados λ, vnusquisque suo aurigæ iubet Ἵππους δῦ κ' ὄσμοι ἐρυκέμεν αὖθι ὅπῃ πάφρων, decenter continere seu retinere. ἴσχειν. Iliad.γ, Καί ῥ' ἵππους μὲν ἔρυξαν ὅπῃ εἴχας, id est retrò inhibebant, Budæo interpr. seu (vt alii) Continebant in ordinibus. Itē Impedio, & quasi cursum alicuius inhibeo. Il.θ, πάλιν ἑὸν μόρσιμον ἦμαρ ἐρύξει, nō impediēt aut inhibebunt. Il.σ, Μηδέ μ' ἐρυκακέειν χάριν, ne me à pugna reuoces, ne me ad pugnā properātē inhibeas & impedias.

Apollon.Argonautic.ὃν 2,—οὔτε θεοὶς λίσσεσθαι ἐρύκω, non impedio, non prohibeo, κωλύω. Hesiodus Ergoις, Μηδέ σ' ἔρις κακόχαρτος ἀπ' ἔργου θυμὸν ἐρύκοι, ab opere faciendo animum tibi inhibeat seu auocet, κωλύσῃ ἀπ' ἔργου, vt Proclus exponit. Item Detineo. Odyss.ε,—οὔτι ἔχεσκε πολλὰ χρόνον ἐνθάδ' ἐρύξαι ἐλθόντ' νόστου.Odyss.η,—αἰεί σε σύριγξ ἐρύζει. Iliad.ζ,—Ξείνιαδ' ἐς μεγάροισιν, ἐέλσαντ' ἦμαρ ἐρύξας. ¶ Item Arceo,Depello.Odyss.α,—ἄ κέν τι λιμὸν ἐρύκοι. Et in vulg.l. ἐρύκῃ λοιμοὺ πὰς ὅρους, pestem à finibus arceo. Passiuè quoque capitur.ll.ψ Μή μοι ἐρύκεσθον μηδ' ἵππων ἀκυμόρων, Heros ad suos equos:id est κατέχεσθε, vt scholiast.exponit: Ne cursus vester inhibeatur. Deriuatur autemhoc verbum ab ἐρύω,propter affinemsignificationem.nam vt ἐρύω significat Arceo, sic etiam ἐρύκω. Quod autem ad significationē primam attinet qua pro Inhibere ponitur,ab ἐρύω.i.traho,nō incommodè deducitur, q̃ eū quem inhibemus,retrahamus.

C.Α Γερύκω, Arceo,Repello,Propulso,Abigo. Homerus Il.ρ,—βελέων δ' ἀπερύκει ἐρωήν.&Odyss.ξ, Ἀλλ' ἄπο κείνος ἔρυκε. Verbum est ποιητικώτερον. quo tamen vtitur Xenophon,vt & aliis nonnullis ποιητικωτέροις.vt κωλύας τρίφεις ἵνα σοι ζῷα λύκους ἀπὸ τῆς ποιμνικῆς ἀπερύκωσι.Et alibi,ἀπερύκειν ζῷα λύκους ἀπὸ τοῦ οἴκου. Et cum genitiuo,sine præpositione ἀπό, apud eundem,ἀπερύκειν σου ζῷα ὀπωρικῶν πὰς ἀδικεῖν σε. Suidas quoque ἀπερύκειν exponens ἀπωλύειν,exempla citat ex prosa hæc,ὁ δῆμος ὑφίσατο καὶ ἀπέρυκε τὸ θηρίον.Item,καὶ βάρη σωτηρίῳ ὀπωρικῶν ἀπερύκειν τῇ λυμαίνεσθαι τὸ πῶμα.

C.Δ Ιερύκω, Inhibeo,Impedio,q.d.Medium me interponendo inhibeo,Dirimo.Plut.Lyc.διερύκειν γὰρ ἀψιμαχίαν πολλὰ,μαχείῃ κοπίδι πληγὰς ἀπάγων.

C.Κ Α Τερύκω,Detineo,Inhibeo,Remoror. Od.ε,—ὃν ἑταῖρον κατέρυκε,quem abire parantem remoratur. Odyss. α,Μή μ' ἔτι νῦν κατέρυκε λιλαιόμενον νέεσθαι ὁδοῖο.Od.ο,—κατέρυκε καὶ ἔσχεθε ἱεμένους νέεσθαι.

¶ Ἐρυκακέω, Ε Τ Ἐρυκακάω, idē quod ἐρύκω.i.Inhibeo, Detineo,Remoror. Il.ι,—πεὶ μῶν ἑοὶ ἥρυκακε μάσυχας ἵππους. Odyss.λ,Αἰεὶ ἐρύκεις σὸν θυμὸν ἐρυκακίην καὶ ἑταίρων. ¶ Item Arceo,Depello.Il.ο,—αὐτὰρ Ἥλιον καὶ τοὶ κῆρες ἐρυκακέουσι μάχῃφι.

C.Κ Α Τερυκάκω, idem quod κατερύκω, Inhibeo, Detineo, Remoror.Iliados ω,Μή μ' ἔτι νῦν στυγερὸν ἐρυκάκει κατερύκων. legitur tamē ibi & κατερύκανε,quasi Α Κατερυκάνω. Sic verò & ἐρυκάκειν & ἐρυκακίειν in aliquibus exemplaribus scriptum reperitur tanquā Α Β Ἐρυκακέω Ε Τ Ἐρυκακίω.

Ε'ΡΧΟΜΑΙ, Venio, Eo. Fut. ἐλεύσομαι, & aorist. ἦλυθον ac ἦλθον, tanquam ab ἐλεύθω,de quo suprà.vnde & exempla diuersorum loquendi generum per ἐλθεῖν, aut eius composita cum ἔρχεσθαι & eius compositis ponere non dubitaui. Homerus Iliad.β,ὡς τῶν ἐρχομένων ἄπο,ab illis euntibus. Et ι, χώεσε ἐρχέσθαι ἄλλη,abit alió.Cum ὅθι vel ποῖ vel εἰς,vt ἔρχεσθαι ὅπη τὰς ἀθυμίας,Demosth.ἔρχεσθαι ὅπῃ τὸ ἄρχειν, Plato. Cū ποῖ autem,vt ἔρχεσθαι ποῖ τὸ οἰκημα. Cum εἰς,vt ἔρχεσθαι εἰς τὴν ἀρχήν,Demosth.Et ἐλθεῖν εἰς δυάμεις. Plato De republica lib.2,pro Adipisci seu nanciscí potestatem. Aristides autem alio loquendi genere πώ γ' εἰς ἀνθρώπους ἦλθον dixit, pro Quantum quidem in viribus humanis situm fuit. Iungitur & cum δίκῃ,vt ἐλθεῖν δίκῃ μάχης τοῖς πολεμίοις, Thuc. Apud Herodot. sæpe cum participio futuri,vt ἔρχομαι ἐρέων,& ἔρχομαι φρασόμενος,pro dicere aggredior.Ad verbum,Venio dicturus.id est ad dicendum. vt Gallicè *Ie vien maintenant d'parler de* &c. Item ἐρχόμενος,pro Futurus,Instans,vt ex Act. Ap.18,ἐρχομένῃ ἑορτῇ,festum quod instat. At ex Thuc. ἐρχομένου ἔτους,pro Insequenti anno.

C.Α Νέρχομαι,Ascendo.ad verbum,Sursum vado. Herodianus,ἀνελθὼν βῆμος εἰς τὴν ἀγορὰν.Inuenitur etiam,ἀνελθὼν ὅπι βήματος,Quum tribunal conscendisset. ¶Cic. apud Aratum ἀνέρχεσθαι exponit Emergere, Existere. nā quod dicit,Ἦμος δ' ἐσπερχνὸν δύεται,τὰ δ' ἀνέρχεται ἄλλα, Ὄφρις τ',αἰετός τε,καὶ περίσκιος εἴσατο Τεύρη, reddit, Obtinetur procyon: emergunt alites vnà, Et volucris terris existit clara sagitta. ¶ Ἀνέρχομαι est etiam interdum idem quod ἐπανέρχομαι Redeo. ἀνερχομένῳ,ὑπανιόντι,Hesych.

c.2.Ἐπανέρχομαι,Redeo. Demosth.Pro cor.ἀλλ' ἐκεῖσε ἐπανέρχομαι. ¶ Item Rursus dissero.Itē Explico. Bud.p.109 ex Plat.& Aristot.Sed in hac significatione ab ἐπέρχομαι potius esse videtur quàm ab ἀνέρχομαι.

C.Α Γἀπέρχομαι,F.ἀπελεύσεμαι. Aor.2, ἀπῆλθον, Abeo, Exeo, Discedo. Interdum absolutè,i. sine casu. Cum genit. vt ἀπελθὼν τῆς οἰκίας, Quum abisset domo, vel Profectus domo.vel Egressus domo. Sic ἀπελθεῖν τοῦ βίου, E vita decedere, Abire è vita,vt Cic.loquitur. & ἄπελθε τοῦ λόγου,apud Euripidem,Abi à sermone,pro Missum facito sermonem.Sic Cicero dixit,Sed abeo à sensibus, pro Missum facio de sensibus sermonem. Interdū additur præpos. ἀπὸ vel ἐκ,vt apud Isocratem,ἐκ τῆς ἐκκλησίας ἀπελθεῖν.Nonnunquam construitur cum præpos. εἰς vel πρός.vt ἀπῆλθεν εἰς τὴν πόλιν,&,ἀπῆλθε πρὸς τοὺς ἄρχοντας.Iungitur interdum cum accus.ὁδόν,sicut & simplex ἔρχομαι. vt τοῦτον ἀπῆλθε τὴν ὁδόν, Abiit hac via.nā à Latinis dicitur quidem Ire viam,item Redire viam: sed Abire viam si dicitur,certè tarò .dicitur enim potius per ablatiuum, via.Græci quoque dicunt non solùm per Accusatiuum,sed per datiuum, ἀπῆλθον οἰκείᾳ τῇ ὁδῷ.

Ἀπέρχεσθαι dicūtur etiam res inanimæ.vt apud Anacreōtem dicūtur ἀπελθεῖν capilli,id est Abiisse, pro Defluxisse.Marc.1,lepra ἀπῆλθεν ἀπ' αὐτοῦ.Sic Nausea abiit, Pestilentia abiit apud Lat.At Matth.4, ἀπῆλθεν ἡ ἀκοὴ αὐτοῦ εἰς ὅλην τὴν Συρίαν,id est Abiit rumor de eo in totā Syriam,vel fuit fama de eo per totam Syriam.vt dixit Virgilius,It fama per vrbes.

Ἀπέρχεσθαι,Mori.vt ἀποφοιτᾶν,& apud Lat. Decedere, alicubi etiam Excedere. Greg.σὺ δὲ κίνδυνος, εἰ ἀπέλθοις τῇ φθορᾷ γνωσθεὶς μόνῃ,καὶ μὴ τὴν ἀφθαρσίαν ἀμφισάμενος. Citatur ex Chrysostomo ἀπελεύσομαι itidem pro Moriar,hoc loco,ἴσως κἂν μικρὸν ἀπελεύσομαι χρόνον. Sic & apud Laertium ἀπελθόντες dicuntur mortui, vt in Plat. vita,ἔφασαν ἔτη δύνευσι Σωκράτης·ἐκεῖνα ἂν ἀπελθόντος,ἔφασκε Κεφάλων τε καὶ Ἑρμογένης.

Ἀπέρχεσθαι, Redire, pro ἐπανέρχεσθαι, apud Thucydidem,si Suidæ credimus. ἀπῆλθε, inquit, ἀντὶ τοῦ ἐπανῆλθε,Θουκυδίδης. Demosthenes autem pro ἀποδραῦναι,id est Aufugere. Sed fortasse scripserat Thucydides ἀπῆλθε πάλιν. vt & Isocrates ἀπῆλθε πάλιν dicit pro ἐπανῆλθε, rediit: in Panegyrico,λέγεται δ' οὗτος ἐπὶ μὲν Ἀμαζόνων ὡς τὴν μεγὴν ἐλθοῦσαν οὐδεμία πάλιν ἀπῆλθεν.

C.Δ Ιέρχομαι,Transeo,Pertranseo,Prætereo. Iliad.γ,versu 198,de ariete,Ὅστ' οἶον μάλα πολὺ διέρχεται ἀρνειὸν ἄλλον. Sic Μακεδονίαν διέρχομαι,1.Corinth.16.Et διέρχεσθαι Φοινίκην καὶ Σαμάρειαν, Act.15. At verò alibi cum δίκῃ, vt Ioan.4,διέρχεσθαι δίκῃ τὴν Σαμάρειαν. Et διέρχεσθαι τὸν βίον, Vitam traducere, Vitam tansigere. Dicitur etiā λόγος διέρχεσθαι à Thucydide & Platone, vt Latinè Rumor peruadere. Ita enim malo interpretari, metaphoram retinendo, quàm Dimanare. ¶ Διέρχομαι, Differo,Enarro,Commemoro. Plato De republica 2, ἅπερ περὶ τῶν δικαίων διῆλθε. Sed magis ad verbum, Percurro, seu Percurro oratione.Dicitur verò & διέρχεσθαι à Platone Percurrere legendo. Iam verò & quod Isocrates κατ' Ἀσχίνου, pag.194 dicit διελθεῖν πρὸς ἑαυτὸν,& à Budæo redditur Secum reputare,Animo versare, malim,itidem verbum Percurrere retinens,interpretari, Animo & cogitatione percurrere, eodem tamen alioqui sensu. Budæus autem apud Isocratem περὶ ἑαυτοῦ διελθεῖν vertit etiam Orationē habere. Alicubi certè διέρχομαι vertitur etiā Enumero, Percēseo. quo etiam modo Budæus interpretatur Act.cap.17, v.23, διερχόμενος γὰρ καὶ ἀναθεωρῶν τὰ σεβάσματα ὑμῶν. quum alioqui vulgò reddatur ab interpretibus Prætereiens, legentibus videlicet seorsim, non autem iunctum accusatiuo σεβάσματα.

c.2. Διεξέρχομαι, Pertranseo, Peruado. Aristoteles De mundo, μέχρις οὗ δίκῃ τῆς πατρὸς διεξέλθῃ. Et διεξέρχομαι χώραν, Plutarchus Lycurgo, Per regionem iter facio, eàdem construct. Thuc. διεξελεύσεσθαι δίκῃ πεζῶν ξυμῶν.

q.d.Percurrerunt omnia ſuppliciorum genera. At verò apud Iſocr. τὸ γὰρ πᾶν αἰχμὴν καὶ δίκην οὐ διεξελθοῖν pro Non conſectari ſunt Bud.quem vide p.332. Et διεξελθεῖν τῷ λόγῳ ibidem, Oratione proſequi, Enarrare, Explicare. Item, διεξελθεῖν λόγον, Plat. Sed dicitur & διεξελθεῖν ſine datiuo. vt Philo De mundo, διεξελθόντες περὶ τῆς ὅλου χορηγίας ἐν κόσμῳ φυτῶν. Quinetiam pro Lego apud Herodianum L.1, διεξελθεῖν τινὰ γραφήν.

C.ΕἸΣέρχομαι, VEL Εἰσέρχομαι, Ingredior. Item Eo ad, Accedo. Il.γ, Ἥδη καὶ Φρυγίην εἰσήλυθον ἀμπελόεσσαν. Et Od.ο, πίνη δ' οὔποτε θυμὸν ἐσέρχεται. Herodian.2, ὡς λαθόντες τὸ πρᾶγμα πανδοχεῖον εἰσῆλθον ἀνδρῶν κενόν. In vulg.L. εἰσέρχεσθαι εἰς τὸ βουλευτήριον ex Æſchine pro Adoptari in curiam. At εἰσέρχεσθαι περὶ χάριτος, Demoſth. Poſtulare & cauſã dicere: & αἰτῶντα vel χαρίζεσθαι εἰσιέναι, necnon εἰσιέναι ſine adiectione, pro eodem: vide Bud.p.110. Item εἰσέρχεσθαι τὸν Δία, Subire perſonam Iouis: quod & ὑποδύεσθαι dicitur. Item εἰσιέναι εἴς τινα, pro Conuenire eum domi. Bud.p.110, ex Lyſia. Ibidem affert ex Platone εἰσέρχεται αὐτοῖς δίκος. (Sic autem cum dat. ex Herodoto, εἰσελθεῖν αὐτοῖς ἡδονῇσι) Et cum accuſ. (quæ multo frequentior eſt conſtructio) ex eodem, ἀλλ' οὐχὶ ὅπλων μία παύσῃ τὰς συμφορὰς ὑποδὺς ἐσέρχεται εἰς πόλεις. Item, εἰσῆλθέ μοι φόβος ἰδεῖν. Sic Lat. res aliqua dicitur Subire animum vel inceſſere animum alicuius, aut Inceſſere aliquem. De quibus ibidem. Affertur & ex Eurip. ὅ μ' εἰσέρχεται, pro Quod mihi in mentem venit.

c.2.Ἀντεισέρχομαι, Viciſſim ingredior, In prioris locũ ſubeo, Succedo. Naz.

c.2.Παρεισέρχομαι, ET Ὑπεισέρχομαι, Subingredior, Irrepo, Irrependo ingredior. Sed ὑπεισέρχεσθαι interdum ſignific. etiam Subire animum, Occurrere. vt Lucianus De mercede conductis, ὑπεισέρχεταί γὰρ τὸ μισεῖ ὑπ' ἄλλου αὖ καταδεχθῆναι.

c.2.Συνεισέρχομαι, Vnà ingredior.

C.ΕΞέρχομαι, Egredior. Cum genit. vt ἐξέρχομαι τῆς πόλεως, vel τῆς οἰκίας. Quo dixit modo Synetius, ἐξελθὼν τοῦ σώματος. id eſt ad verbum, Egreſſus è corpore. Dicitur etiã ἐξέρχεσθαι εἴς τινα τόπον: vt Xen. ex Prodico ſcribit de Hercule, ἐξελθόντα εἰς ἡσυχίαν, quod Cicero Exiſſe in ſolitudinem. Xenoph. autem ἐξέρχονται εἰς τοὺς ἐφήβους, Trãſeunt in epheborum numerum. (Et Heſiodo in Erg. δίκη εἰς τέλος ἐξελθοῦσα, pro Ad finem progreſſa, potius quàm Egreſſa: ſicut & Thucydides, κρατοῦντες τῷ ἐχθρῷ, ὅτι πλεῖσον ἐξέρχονται) Sed & cum δέ alicubi, vt Luc. δεῖ πάσης ὡς εἰπεῖν τῆς πλάτης ἐξελαυνούσης, καὶ πάντα ἐξ ἀρχῆς εἰς τέλος ἐκπεδύσαντος. vbi ἐξέρχεσθαι redditur Peruadere, Permeare. Sine adiectione autem interdum ἐξελαυνῶς, pro Qui in exilium abiit, apud Demoſthenem. Nonnunquam etiam ἐξέρχεσθαι ὅπλα ἐπὶ τοὺς πολεμίους (vt apud Xenoph.) Egredi ſeu prodire aduerſus hoſtes. Et ſæpius ſine adiectione, vt apud eundem Hellen.7. Budæus autem ἐξέρχεσθαι exponit Obuiam exire hoſtibus, item Suppetias ire apud Demoſth. & Æſchinem. Ex quo affert etiam in orat. περὶ παραπρ. p.50, ἀφορμὴν δ' ἐξελθὼν στρατείας, quod exponit Primis ſtipẽdiis. ¶Denique de tempore etiam dicitur. vt ἐξελθὼν ἐνιαυτὸς, Dem. Elapſus eſt annus, Exactus eſt annus. Sic apud eundem, ἐξῆλθον οἱ τῆς κρίσεως χρόνοι.

c.2.Ἐπεξέρχομαι. vide poſt Ἐφέρχομαι.

c.2.Παρεξέρχομαι, Prætergredior, Prætereo. Itẽ Egredior. Ex Hom. παρεξελθεῖν πύλον. Et ex Herodot. παρεξελθεῖν τὸν κάμινον σχοῖνον. At verò Od.ι, παρεξελθεῖν Διὸς νόον (quod & παρὲξ ἰέναι ſcribitur) Tranſgredi. Itẽ παρεξελθόντες, Thuc.8, fortaſſe pro ὑπεξελθόντες.

c.2.Ὑπεξέρχομαι, (q.d.Subegredior) Clàm egredior. Plut. Publ. ὑπεξῆλθε τῆς πόλεως, Clàm egreſſus eſt vrbe, Subduxit ſe ex vrbe.

C.Ἔ ΡΧΟΜΑΙ, Aduenio, Accedo, Venio ad. q.d. ἔρχομαι ὅπου. Iliad.α, Μῦθον ἐφερχόμενον. Odyſſ.ο, — ἀχνὸν δ' ἐπιλύσομαι ἠδὲ βοπήν. Sophocles autem ex abundanti præpoſitionẽ addidit, τὸν αὐτὸν εἰς πόνον Τροίας ἐπελθεῖν, pro ἐλθεῖν. Alioqui cum ſolo accuſat. in proſa ſignificat & Peragrare. vt ἐφέρχεσθαι τὴν Λιβύην, Plutarch. Sic ἐπὶ

τέρπης τὸν γλυκὺν, Dioſc. in præf. At οἶμον ἐφέρχεσθαι poeticè Iter facere. Sine caſu autem eſt etiam Superuenio, Ex inopinato venio. Od.π, μὲ ἀφ' ὑὸς ἐπῆλθε. Et Od.ξ, — νὺξ δ' ἐπῆλθε. Nonnunquam ἐφέρχομαι & pro Aduento, Appeto: vt inquit Budæus, addens ita videri poſitum à Paulo Epiſt. ad Col. c.2, v.7, ἐν τοῖς αἰῶσι τοῖς ἐφερχομένοις. Ibidem ex Paul. 226 affert ἐφερχομένην νύκτα, pro Nocte ſequẽti. paulo pòſt. n. ab eo dici τὴν ὕστεραν ἐφερχομένην νύκτα. ¶At verò quum dicitur ἐφέρχεταί μοι τόπος, vel ἐφέρχεταί μοι, aut etiam ſequente infinit. ἐφέρχεταί μοι τόπος ποιεῖν, vel λέγειν, ſignif. Cupido inceſſit, In mentem venit: vt docet Bud. pag.100 & 111. Sic Ariſtid. ἐφέρχεταί μοι ἀποφαίνειν. Luc. verò dixit & δοκεῖ ἐφέρχεσθαί τινί.

Ἐφέρχομαι violentiæ ſignificationem interdum incluſam habet, & ſumitur pro Hoſtiliter ingredior, Inuado, Incurſo, B. ex Thuc.100. Idem alibi ex Plut. in Cic. 177, ἐφέρχεσθαι τὰς πόλεις, Inuadere, Vi tentare. ¶Affertur ex eodem in Numa, τὴν ἀδικουμένην ἐφερχόμενον, Vlciſcentem. Ex Euripide autem, πάλαι σ' ἐπῆλθον pro Hoſte ſum aggreſſus.

Ἐπέρχομαι, (ſicut & διέρχομαι) Percurro, Recenſeo. Item Differo, Diſputo. Bud. pag.100, ex Ariſtot. & Dem. Sed & pro Lego accipitur à Syneſio, ἐμοὶ χρῆσαι τὰ πολλὰκις ἐπελθεῖν, de epiſtola loquens.

c.2.Ἐπεξέρχομαι, (ſicut & de ἐφέρχομαι modò dictum fuit) Incurſo, Inuado, ſiue Excurro & percurſo populabundè, vt Budæus exponit in hoc Thucydidis loco, ἐπεξῆλθον τὰ πρῶτα τιμωρησόμενοι. Interpr. & Erumpo infeſto exercitu apud Iſocratem. Vide Comm. pag.100. ¶Item pro Percurro, Commemoro, Differo, (ſicut ἐφέρχομαι) ex Iſocrate, ἐπεξῆλθον τοῦτο. Sed & τῷ λόγῳ ἐπεξέρχεσθαι ex Platone lib.1 De republica, pro Perſequi oratione. Item ἐπεξέρχεσθαι pro Perlegere: Baſilius, ἐπειδὴ δ' ἔλυσε τὸν ὁπτῶλον, καὶ πάντ' ἐκάστα ἐπεξῆλθον. ¶Item Pro Vlciſci, Thucyd. cum datiuo, & Antiph. cum accuſat. Item ἐπεξέρχεσθαί τινι, In ius rapere, Iudicium dictare. De quarum ſignif. vtraque lege B.p.99.

c.3.Ἀντεπεξέρχομαι, In pugnã aduerſus inuadentem prodeo, Aduerſus τὸν ἐπεξερχόμενον prodeo, Occurro τῷ ἐπεξερχομένῳ, vel Obuiam prodeo. Sic & ἀντεπέξειμι apud Pauſ.

C.ΚΑΤΈΡΧΟΜΑΙ, Deſcendo. Herodianus lib.1, φασὶ γὰρ αὐτὸν καὶ Κρόνον, ὑπὸ Διὸς ἐκβληθέντα τῆς ἀρχῆς, καταλῦσαι εἰς γῆν, ἡμίεσθαι ξένον. ¶Item Redeo vt exul, Poſtliminio redeo. Budæus ex Demoſthene & Ariſtotele. Æſchylus autem ἥκω & κατέρχομαι copulãs, vbi dicit ἥκω εἰς γῆν καὶ κατέρχομαι, ab Ariſtophane irridetur: quũ tamen alioqui ἥκω quidem in κατέρχομαι includatur, at non item κατέρχομαι in ἥκω. neque enim quicunque ἥκειν dicitur, is protinus intelligitur κατέρχεσθαι. adeo vt Ariſtophanem malitioſè hic cauillari exiſtimem, quum ait perinde eſſe acſi quis μάκτραν & καρδοπον iungat. Fateor tamen iſtam verborum ἥκω & κατέρχομαι copulationem nimis ἀπροϊκλῶ videri poſſe.

C.Μετέρχομαι, Adeo. vt Il.ζ, ἐγὼ δ' οὐ Γάειν μετελθύσομαι, pro εἰς τὸν Γάειν ἐλθύσομαι, aut certè pro μετὰ σὲ εἰς τὸν Γάειν ἐλθύσομαι, inquit Euſt. q & Od.γ, Πάρθε ἐμοὶ κλέος ἀρὴ μετέρχεαι ἠὲ που ἀκούσῃ, exp. δι' ἀκολουθίας ἔρχομαι τῷ πατρός. Admonet autem à poſteris Homeri dici etiã de vlciſcente, item de eo qui aliquid tractat. Quum tamen alioqui & apud ipſummet Homerum, Iliad.φ, μάπλῆ non ſolùm ὅτι τοῦ ὕστερον ἐλθεῖν, ſed & ὅτι ἐκδικήσως accipi poſſe tradat: pag.1244. Cum datiuo autem pro σωτηρῆν ab eo poni idem alibi teſtatur. Qui vſus apud alios rarus eſt. At verò cum accuſatiuo pro Adire vſi ſunt itidem cæteri poetæ. Sed proſæ ſcriptores pro Accerſo potius. vt Demoſthenes, ὡς δὲ ἀφικνεῖται ὁ Θεόφημος μετελθούσης αὐτὸν τῆς αἰθρώπου. Et Lucianus, ἐγὼ δ' ἄμεις ἤδη ἡτερεῖ μετελθύσομαι. Sed interdum & Quæro, Inueſtigo (vt inueſtigamus quos accerſere volumus.) ſicut apud Syneſium μετέλθωμεν τοὺς φαύλους ἡμῶν λατομοῦντες, Et μετῆλθον δ' ἔγωγε, ex Euripide Quæſiuerunt pellem. ¶Alicubi autẽ μετέρχομαι cũ accuſ. perſonæ,

exponitur Adiens obsecro: vt in isto Herodoti loco, μπίρχομαί σε ἐκ θεῶν δεήσεως εἰπεῖν: & isto, μπίρχομαί μα λιτῆσι εἰπεῖν. Sed Bud. exponit simpliciter Obsecrare: item Compellare, Appellare, Alloqui. vt apud eundem ἡ Πυθίη μπίρχεται τοῖσδε τοῖς ἔπεσι. Sic & in Phalar. ep. p. 86, μὴ παθεῖν ταῦτα αὐτὸν, compella eam, & hoc ab ea contende. Idem exponit & Solicitare. Quod autem ad illam compellandi seu alloquendi signific. attinet, in ea verbum μπίρχομαι aptissimè reddi puto Latino Prosequor: vt μπίρχεται τοῖσδε τοῖς ἔπεσι in illo Herodoti loco sit quod Virgil. dicit His dictis prosequitur: atque ita μπίρχεσθαί τινα in hoc loquendi genere sit quasi ἴρχεσθαι μετά τινα, Ire post aliquem, id est Sequi aliquem, Prosequi. Sed & in aliis quibusdã loquendi generibus, μπίρχομαι verbo Prosequi commodè reddi existimo. ‖ Sæpe verò cum eodem accus. personæ pro Ylciscor. Antiphon 101, μπίρχομαι ἐ φονία τὸ παῖδός. Herodot. μπῆλθον πόνος Ὀρσίπα. Et ex Euripide cum accusat. rei, μπελθῶν γάμους Ἑλένης ὑφειδόμην, Sumere vindictam de nuptiis &c. ‖ Item, Punio: Synes. πᾶσαν ἂν μπῆλθε τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν. Aphthon. τὰ ἁμαρτήματα τῶν παίδων μπέρχεται. ‖ Vt autem μπίρχομαι inclusam habet persequendi signific. in proximè præced. exemplis, (quibus addi potest ex Thuc. τὰ ἰδιήματα τοῖς μὲν μπελθῶν, querelas suas persequi) sic & in iis quæ sequũtur, alioqui diuersis. Atque adeo Cõsectari etiam exponitur, item Ambire. (quod autem ambimus id persequimur, & quidem summo studio) Thucyd. οἱ μὲν ὅπλων κτήσεως ἄλλους τινὰς ὄντας τὰ αἰσχρῶν μπέρχονται, fortitudinem consectantur. Plut. in Pol. præc. τὸν ἀγοραναμίας μπερχόμενον, ambientem. Idem, διατρέχει ὑπαπίας μπελθών ἀπίτυχε. Budæus verò μπέρχεσθαι à Luciano accipi tradit & pro Exercere, Meditari. vbi meminisse oportet τὸ μεταχειρίζεσθαι, quod aliquando hoc verbo declarari scribit Eustathius. Esse autem & hic aliquam persequendi significationem fatebuntur qui quàm latè pateat apud Latinos huius verbi vsus considerabunt.

Μπέρχομαι, Transeo. vt μπελθοὺς ἀπὸ τῶν πραγμάτων ὅπῃ τις αὔρας, ex Luc. in v. l. Apud Herodianum autem σκαπὶς μπελθοῦσα πρὸς λίτρωσιν, non simpliciter transeundi, sed & transfugiendi signif. habet.

c. 2. Συμμπέρχομαι, pro Concomitor, in v. l. ex Basil. quæ tamen interpr. suspecta est.

C. Π Α Ρέρχομαι, Prætereo, Epigramm. lib. 2, Δεῦξον πάϊ ὥρας πᾶσι παρερχομένοις. Et χρόνος παρελθών, Isocrates Archidamo, Tempus quod præteriit, Tempus elapsum. Sic ἡμερῶν καὶ νυκτῶν παρελθουσῶν, Aristot. Huc pertinet illud eiusdam poetæ, παρέρχεται ὡς ὄναρ ἥβη. Interdum verò cum accusatiuo, vt in cursu dicitur aliquis alium παρέρχεσθαι, id est præterire. Hom. Odyss. η, Οἵωσιν δίδοσκε ποσὶν μή τις με παρέλθῃ Φαίηκων. Sed & metaphoricè pro Anteire, Vincere, Superare (vt qui præterit in cursu, vincit.) Plutar. in Camillo, παρελθεῖν τῇ δόξῃ τὸν Κάμιλλον μὴ δυνάμενος. Idem in Publ. ποσοῦτον ὑπερέχει Σύλλα παρῆλθεν. At verò apud Homerum Il. α, — ἐπὶ οὐ παρελθόντα, οὐδέ μὲ πίσεις, sunt quidam qui itidem exponant Superabis: sed alii malunt Decipies. Ego verò existimo perinde esse acsi diceret Non me anteuertes astutiæ, Non obrepes mihi incauto. ‖ Item Prætereo, id est Prætermitto, Omitto. Aristoph. Vespis, οἷς ἦ πάντ' ἐπελήλυθεν, κοὐδὲν παρῆλθεν. Sed & cũ infinit. ex Demosth. παρῆλθέ μοι ταῦτα εἰπεῖν, Præteriit me hoc dicere, Fugit me hoc dicere.

Παρέρχομαι, Prodeo, In medium prodeo, seu Procedo aut Progredior. Thuc. 2, ἐς παρελθὼν ἔλεξε διάδηλ. Idẽ 3, παρελθὼν αὖθις ἔλεγε διάδηλ. Ibidem, ἐγὼ δ' ἐς παρῆλθον αὖτε αὐτοῖς &c. Et cum εἰς sequente accus. vt Æschin. in Ctes. παρελθεῖν εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Sed & παρελθεῖν εἰς μέσον dicetur à Plutarcho in Sol. (quum alioqui παρελθεῖν per se id significet, vt modò docui.) Sed παρελθεῖν interdum non simpliciter est Prodire, seu Prodire in medium, sed Palam omnibus in medium prodire & se iactare. (Vel, In medium prodire ad edendum sui specimen.) Atque Budæus pag. 684, exponit apud Athenæum, μίμοις δὲ παρῆλθον. Idem παρέρχομαι interpret. Ingredior, Eo, afferens ex Plut. in Antonio, μεγαλωσύμενος δὲ ὅτι τῇ νίκῃ, παρῆλθεν εἰς τὴ βασίλεια, ἐ τὴν Κλεοπάτραν περιέπεσεν ὡ τοῖς ὅπλοις. Sed affertur ex eodem & pro Inuado, in Theseo, εἰς τὴν Κνωσσὸν παρελθών.

c. 2. Ἀντιπαρέρχομαι, Contrà prodeo, Aduersus aliquem prodeo.

ΠΕΡΙέρχομαι, Circumeo, Circũuenio. Æsch. in Ctes. περιέρχεται τὴν ἀγορὰν, ἀληθῆς κατ' ἀλλήλων ἔχοντες δόξας. Plut. autem addidit κύκλῳ cum accus. in Publ. κύκλῳ περιῆλθε τοὺς πολεμίους, Hostem vndique circũuenit vel circunsedit. Cic. apud Plat. in Tim. κύκλον περιέρχεσθαι, de luna, Lustrare cursum suum: de sole, Suum conficere & peragrare orbem, interpr. vt videbis in Lex. Cic. Apud Lucianum verò περιελήλυθε ταῦτα τοὺς πολλούς, exponitur Hæc vulgi animos peruasérũt. Quam expos. ita probo, vt tamen malim, Hæc vulgi animos peruagata sunt. eo modo quo Cic. dixit, Molestiæ, lætitiæ, cupiditates, timores, similiter omnium mentes peruagantur. Sed frequẽter etiam sine casu ponitur περιέρχομαι pro Oberro. Luc. in Nigr. μεθυων ὑπὸ τῆς λύπης περιέρχομαι. At minus est ἡ Oberro, in sequentibus locis, vt paulo pòst declarabo. Plato Apol. οὐδὲν γὰρ ἄλλο πράττων ἐγὼ περιέρχομαι. Dem. in Mid. τί αὐτὸν ὠθεῖζων, καὶ τὴν ἀπὸ τῆς ψυχῆς πικρίαν καὶ παρρησίαν μοῦ κατὰ τῆς πλευρᾶς ὑμῖν ἐγκαὶ ἀφαιρῶν περιέρχεται φαίνεσθαι ὅτι τὸ καιρὸς καθίστατ. Alicubi verò inuertitur orationis structura, & pro verbo ponitur participiũ: vt si in illo Platonis loco pro πρὸ ἄλλου περιέρχομαι dicerem πρὸ ἄλλου περιερχόμενος. Tale est, λέγεται περιερχόμενοι, vel περιιόντες (quod idem prorsus valet) Demosth. Phil. 1, λοιδορούμενοι περιιόντες. Idem in Mid. περιὼν λοιδορῶν. In quo loquendi genere mihi planè videor agnoscere nostrum illũ Gallicismum, *Ils s'en sont diſans*, (quæ tamẽ, quod ad orationis formam, respondẽt potius alteri orationis Græcæ structuræ, vt si dicas περίεσι vel περιέρχονται λοιδορούμενοι) Idem verò & de illo Platonis loco dici potest, οὐδὲν ἄλλο πρὸ ἄλλου περιέρχομαι. Dicimus enim itidẽ *Il ne va faiſant autre choſe que*, &c. Lat. autem præpos. περὶ in hoc loquendi genere retinent, quum de sermone agitur. nam pro πάντες περιέρχονται λέγοντες dicunt, Fama circunfert: & interdum, Sermonibus omnium circunfertur. Quid si verò dicamus & ire quentatiuis suis hic Latinos vti? vt περιέρχονται ταῦτα λέγοντες, sit Talia dictitant: περιέρχονται ταῦτα πράττοντες, Talia factitant?

Περιέρχομαι, Circunuenio, id est Decipio, Herodot. & Luc. Vide Bud. 430.

Περιέρχομαι, Deuenio, Tandem venio. Plut. in Antonio, ἤδει γὰρ πάντα εἰς Καίσαρα περιελθόντα. Bud. ibidem. ‖ Item περιῆλθε pro In contrarium recidit, vt περίεστι, idem Bud. alibi.

c. 2. Ἐκπεριέρχομαι, Vsquequaque circundo. Bud. pag. 331 ex Herodiano. Sic autem & ἐκπερίειμι ex Xen.

C. ΠΡΟέρχομαι, Progredior, Procedo. Thuc. 2, ἀνεχώρησε πάλιν, ἐς τὸ πλέον οὐκέτι προελθόντες. vbi ἐς τὸ πλέον, velut otio sum est. vt quum dicitur Non vltra progressus, pro Nõ progressus. Demosth. Phil. 1, οἳ προελήλυθεν αἰσχρίας αὐθρωπε, (vt Lat. dicitur Eo improbitatis, vel eo impudẽtiæ progressus est, seu processit) Idem, εἰς πᾶν προελήλυθε μοχθηρίας τὸ παρόντα πράγματα. Ex Isocr. autem εἰς τοσοῦτον προῆλθον, Eo vsque progressi sunt, pro Ad tãtum successum peruenerunt. Dicitur & de tempore: vt προελθόντος πολλοῦ χρόνου, Thuc. 1, Longo temporis progressu. Sic Theophr. in 9, ὥρος ἀνιέμενον & ὥρος προελαυνῶν appellat, ætatẽ ineuntẽ, & ætatẽ iam adultã. Et X. Hell. 6, προελαυθότας τῆς ἡλικίας vocat ætate proiectos, ὃς μὲν προελαυθότας ἤδη τῆς ἡλικίας ἔχει, ὃς δ' οὔπω ἐκμαίζοντας. Interdum verò cum accus. pro Præuenio, Anteuerto. vt Marc. 6, προῆλθον αὐτούς. ‖ In hoc autem Xenoph. loco De rep. 1, malim προέρχεσθαι vertere Prægredi quàm Progredi, vt vulgo exponitur: vbi scribit, πρὸ αὐτῶν τινὰς ἱππέας πρὸ πολλοῦ ὁδὸν προελαυθότας. Imò aptius etiam fuerit vertere προέρχεσθαι ὁδὸν, Viam prius conficere, id est ante alium.

Προέρχομαι, Egredior, Prodeo. προέρχεσθαι τῆς οἰκίας, Galen. ad Glauconẽ, Domo prodire. Sic προελθόντα τῆς σκηνῆς, Herodian. 8. Luc. ἐκ μέσου προελθών. (Bud. autem

προέρχεσθαι sine adiectione, etiam pro Prodire in publicum, id est domo egredi, poni sæpe testatur.) Interdum cum εἰς: vt Herodianus lib. 7, προελθεῖν εἰς τὸν βασίλειον αὐλόν. A

Προέλευσις, εως, ἡ, Progressus. Et Profectus. qua in significatione accipitur & Progressus. Luc. ἡμέραν ταύτην προέλευσιν ἐπιτετοίμασαι, ἐκείνους ὑποπτώσειν, vbi B. vertit Progressum.

C. Γ P O Σέρχομαι, Adeo, Accedo. προσέρχομαί σοι, Xenoph. προσελθὼν τοῖς λογισταῖς, Demosth. Idem, προσέρχομαι τῇ βουλῇ, Accedo ad curiam, pro Ad curiam refero. Et προσέρχομαι τοῖς κοινοῖς, Dem. vel προσέρχομαι πρὸς τὰ κοινά, Plat. Ad rempublicam accedo, gerendam videlicet. Sed simpliciter etiam à Cicerone dicitur Accedere ad rempubl. Et προσέρχομαι ἐγγύς, Xen. Accedo propè, id est Appropinquo (Item προσέρχομαι, pro Aduento & Immineo, Demosth.) ‖ Peculiari autem significatione προσέρχεσθαι dicuntur qui supplices accedunt, vt quum ad orandum Deum venimus. de qua significatione lege quæ habet Bud. p. 125. sed iis addo ex Synesio, αἰσχρὸν καταμόνας ἐν πολλοῖς καιροῖς τι καὶ πόσις προσελθεῖν τῷ Θεῷ. Nec malè fortasse hæc quoque Thuc. addiderim, lib. 4, p. 160, ἰδίᾳ ἢ ἐπαγγείλαι τι καὶ προσέρχονται ὡς τὸν ἀθλητήν. Suspicor enim quandam diuini honoris significationem verbo προσέρχεσθαι hic includi, licet Valla longe aliter interpretetur. ‖ Προσέρχομαι γυναικί, Accedo ad mulierem, pro Congredior cum illa. vt in isto apophth. Λάκαινα ἐρωτηθεῖσα εἰ αἰσθοῖτο προσελθόντα τὸν ἄνδρα, οὐκ ἔγωγε, εἶπεν, ἀλλ' αὐτὸς ὑμεῖς. Sic & in hoc loco (quem Xenoph. esse puto) εἰς αὖ προσέλθω γυναικὶ καταπεσοῦσαί με. ‖ Προσέρχομαι inuenio etiam pro Accedo posito significante Adiungor. Herodian. lib. 3, προσελθόντες ὑμῖν ἑκατὸν σύμμαχοι διακόσιοι. ‖ Προσέρχομαι, Accedo ad aliquem propinquitate, Sum propinquus, seu affinis. quam significationem colligo ex his quæ B. ἀδιάστους profert, προσερχόμενος αὐτῷ κατὰ μητέρα, pro Affinis ei ex genere materno. B C

C. Σ Υ Νέρχομαι, Conuenio, In vnum & eundem locum venio. Thuc. 5, p. 183, ἀφεστῶσαι ἀπὸ τῆς πόλεως ξυνῆλθον. Xen. Pæd. 6, ὡς ὁ πάππος συνῆλθον οὐκ οἶδα. Plato De rep. 1, addidit εἰς ταυτὸ, scribēs, πολλάκις γὰρ συνερχόμενοί τινες εἰς ταυτὸ ἀδιαφορίαν ἡλικίας ἴσχουσι. Eóque prior Thucyd. paulo post locum modò citatum eadem verba adiecit, nisi quòd pro εἰς ταυτὸ habet ἐς τὸ αὐτό. (Latini quoque Conuenire & Conuenire in vnum, eadem significationem dicunt.) Quū autem ibi à Thuc. simpliciter de conuentu dicatur, eorum videlicet qui ad consultandum de re aliqua conueniūt, (quo etiam sensu ibidem habetur ξυνκαθήμενοι) miror cur schol. εἰς τὸ αὐτὸ ξυνελθόντες exponat ἐναθέντες: nec illi assentiri vllo modo possum. Sed nec lib. 2, p. 56, illi subscribo, ξυνελθόντας exponenti συσταίντας. Ita enim habet ille locus, Περικλῆς ὁρῶν μὲν αὐτοὺς πρὸς τὸ παρὸν χαλεπαίνοντας καὶ οὐ τὰ δέοντα φρονοῦντας, πιστεύων δὲ ὀρθῶς γιγνώσκειν ἐκεῖ τῷ μὴ ἐπιξυνιέναι, ἐκκλησίαν τε οὐκ ἐποίει αὐτῶν οὐδὲ ξύλλογον οὐδένα, τῷ μὴ ὀργῇ τι μᾶλλον ἢ γνώμῃ ξυνελθόντας ἐξαμαρτεῖν πλέω τε πόλιν &c. quæ sic interpretor, At Pericles quum eos in præsentia irritatos esse, & rectè nō sentire animaduerteret, suā contrà de non facienda eruptione sententiam bonam esse, persuasum haberet, eos nec in concionem nec in vllum [aliud] cōcilium vocauit, ne fortè vbi conuenissent, ira potius & certo consilio impulsi, aliquid peccarent. Quis hic ξυνελθόντας referri ad id quod dixerat ἐκκλησίαν & σύλλογον ποιεῖν, ideóque simpliciter accipi, nō videri. Ideo autem hoc probare volui, ne lectores multas cum huius scholiastæ, tum aliorum expositiones à me prætermitti mirentur. nam vt multas mihi properāti vel potius præproperanti excidere fateor, ita pleraſque me consultò prætermittere profiteor. Vt autē ad sign. verbi συνέρχομαι reuertar, συνέρχεσθαι dicitur etiam vterque exercitus ab Herodiano, lib. 3, συνέρχονται δὲ ἑκατέρωθεν ὁ στρατὸς εἰς τὸ χῶμα τὸ Γαβιηνὸν καλούμενον πόλεσιν ἀπέχον. vbi Polit. Cōcurrere interpr. Huc autē pertinet dissimile quidē, sed in re tamen simili, genus loquendi, quo vtitur Thuc. l. 5, p. 289, μάχῃ ἐκράτουν ἀξιολογωτάτην πόλεων ξυνελθοῦσαν, pro μάχῃ ἐκράτουν ἣ ἀξιολογώτατοι πόλεως ξυνῆλθον, vel ἀξιολογωτάτην πόλεων ἔσεσθαι. Rursum verò ab Herodiano res aliquæ D E F G H

dicuntur συνέρχεσθαι, quæ ad eundem effectum conueniunt & velut concurrunt. ‖ Interdum etiam συνέρχεσθαι de vnico dicitur homine. vt συνέρχομαί τις εἰς βουλήν, quod ex Platone De leg. affertur. Quod eo fortasse modo dictum est quo à Plauto, In vrbem crebrò conuenio, pro Venio. Apud Demosth. autem quidam testes ab eo producti, dicunt se τιθέναι Αἰχίνῃ συνιέναι τὴν νυκτὸς εἰς τὴν Θεσσαλοῦ οἰκίαν, καὶ κατολοφύρασθαι Ἀναξίνῳ. Dixerat verò Demosth. paulo antè de eadem re, Ἀναξίνῳ τῷ καταπεπτωκότι συνιόντι εἰς τὴν Θεσσάλου οἰκίαν, item μόνος μόνῳ συνήει καὶ ὁμοτραπεζεῖτο. Vnde quum sint eiusdem significationis & naturæ συνέρχεσθαι & συνιέναι, non dubiū est quin vt συνέρχεσθαί τις εἰς οἰκίαν τινός, sic & συνέρχεσθαί τινι dicatur: sed συνέρχεσθαί τινι ad Latinum Conuenire accedit, iunctum accusatiuo personæ: at in συνέρχεσθαί τις εἰς οἰκίαν videri potest esse ellipsis: vt sit pro συνέρχεσθαί τινι εἰς οἰκίαν, quod resoluatur, ἔρχεσθαι συνί τινι εἰς οἰκίαν. In v. autem lexicis conspirationis etiam significatio datur huic verbo: (& ita συνέρχομαι esset ad verbum Coeo, à quo Coitionem facere dicitur) sed sine exemplo. nec certè in illo Demosthenis loco ad hanc vsque significationem extendi potest. In iisdem affertur ex Soph. συνῆλθέ σοι pro ἔλαθέ σε καταφυγὸν τὴν βουλόμενος. Item cum accus. sine præpos. ex eodem poeta, συνῆλθον τὸν σὸν λέχος, pro Conueni ad tuum cubile. At ex Plutarcho regulariter cum εἰς, in Camillo, συνῆλθον εἰς λόγους, pro In colloquia conuenerunt. Sed Latinè dicendum est potius In colloquium venerunt. ‖ In iisdē lexicis (aut certè in nonnullis eorum) affertur, sed ἀδιαπύστως, παῖς γυναικὶ ξυνελθών, pro Congredi cum mulieribus: (quod & Coire ad verbum) & Matthæi locus additur, cap. 1, πρὶν ἢ συνελθεῖν αὐτούς, vt qui hanc etiam interpretationem admittat, & quidem eam sequente Erasmo. At ego ei m nimè assentior, nec video cur minus vsitatam significationem (imò etiam cuius nullum certum exemplū affertur) & minus loco conuenientem, magis vsitatæ & magis loco accommodatæ anteponere debeamus. Referendum igitur censeo ad contubernium, (propter ea etiam absurdaque alterā interpretationem consequuntur) & exponendum, ad vitandam omnem ambiguitatem, Quum [in easdem ædes] conuenissent. Gallicè aptissimè redderetur, *Auant qu'ils fussent en mesnage*. quo loquendi genere peculiariter significatur contubernium mariti & vxoris. At quidam ambiguum verbum Græcum ambiguo Latino reddere volens, interpretatus est, Priusquam ipsi coiuissent. quasi verò Coiuissent de viro & vxore dictum, de coitu omnes intellecturi non sint, non autem de coitione. I K L M

C. Υ Πέρχομαι, Subeo. Sophocl. θαῦμά μ' ὑπέρχεται, subit me admiratio. Et τὸ ὑπελθόν, Lucian. Quod mentem subiit, Quod in mentem venit. Sed vereor ne malè pro ἐπελθόν scriptum sit. ‖ Item pro Subeo, vel Induo, aut Simulo, vt inquit Budæus, afferens ex Basil. de polypode, ὃς ὁπόταν τοτὲ αὖ ἑκάστοτε πίστα προσπλακῇ, πολὺ ἑκείνης ὑπέρχεται χρόαν. ‖ Et vt Quintilianus dicit, Interimit fallendus iudex & variis artibus subeundus est, sic etiam ὑπέρχομαι assentationem significare ait & obreptionem scite alteri captiosè submittentis, (nam huc pertinere dictum illud Fabii, ideóque in Bud. Comm. pag. 389 suo loco motum esse existimo) & affert ex Luciano, ἢ μὴ γὰρ Σεμέλῃ ὑπελθοῦσα ἡ Ἥρα &c. Item ὑπελθών μου ἢ ἐρωμένῃ. Existimo autem posse hic reddi vel Obrepere simpliciter, vel Blanditiis obrepere. Eurip. certè dativum etiam addit, dicens, ὑπέρχεσθαί δόλῳ, item ὑπέρχεσθαί τυνὶ φρενί. ‖ Υπέρχομαι, Obsequiosè colo, Alicui me vendito & eum obseruo. vt ὑπέρχεσθαί τῳ θεραπεύειν. apud Demosth. vide B. p. 389. Camer. quoque ὑπέρχεσθαι, inquit, signif. & insidiosam aggressionem & blandam submissionem: vt in Crit. Plat. ὑπέρχεσθαι πάντας ἀνθρώπους δεινὸν καὶ δουλεύειν, omnibus mortalibus obnoxius & subiectus vitam degere. N O P Q R S

Ἑ Σ Π Ε Ρ Ο Σ, ου, ὁ, Vesper. itē Hesperus, Virgil. Cic. De nat. Deorū l. 2, Infima est quinq; errantiū, terræque proxima, stella Veneris, quæ φωσφόρος Græcè, Lucifer Lat. dicitur, quū antegreditur

solem:quum subsequitur autem, ἕσπερος. Moschus initio cuiusdam idyllii, p.278 mex edit. Ἕσπερε πᾶς ἐρατᾶς χρύσεον φάος Ἀφροδίτας, Ἕσπερε κυανέας ἐπέων φίλε νυκτὸς ἄγαλμα, Τέρπεαι ἀφαυροτέρων μελέων ἔσσο ἔρωτος ἄεθλον. quæ ego olim ita verti, Hesperе perblandæ pulcherrima flamma Cytheres, Hesperе, noster amor, nigræ decus Hesperе noctis, Qui tantum lunæ, quantum tibi sidera, cedis. Animaduertendū autem hic inter alia pulchrè dici φάος Ἀφροδίτας, quod Cic. Stella Veneris. Hom. Il. χ. Οἷος δ' ἀστὴρ εἶσι μετ' ἄστρασι νυκτὸς ἀμέλγων Ἕσπερος, ὅς τε κάλλιστος ἐνὶ οὐρανῷ ἵσταται ἀστήρ. At Odyss. α, Τοῖσι δὲ περιβάσκει μέλας ὄρνις ἕσπερος ἥλθε. vbi μέλαινα dici tradit Eustath. ad differentiam illius καλλίστου. Cæterùm ἕσπερος dictum putat Etymol. ἀπὸ τῆς ἑῶ πωτᾶσθαι φέρειν ζῶα αἰσθητικὰ σώματα, vel ὁ φέρας τῆς ἑῴας φέρων. Quod posterius etymum paulo verisimilius est: sed malim breuius dicere, ἕσπερος vocatum quasi ἑῶ φέρας.

Ἕσπερος, Vesperа: ex Aristot. lib. 9 Anim. ἄρχεις ἑσπέρου καὶ ἑῴου ὄρθρου.

Ἕσπερος poetis adiectiuè interdum pro ἑσπέριος. i. vespertinus. Sic αἰετὸς ἕσπερος ex Apoll. Aquila vespertina, id est Vespere volans. Soph. ἕσπεροι λαμπῆνες, vespertinæ faces. Item ἕσπερος θεὸς, Pluto, apud eundem. At ἕσπεροι σκοπιῶν montium eidem pro Ad occidentē spectātes. Sic autem ἑῷος ὄρος ὠκεανοῦ apud Dion. Alex. pro Occidentalis.

C. Ἀκρέσπερον, aduerbialiter, apud Hippocratem & Nicād. Summa vespera. i. prima & incipiente. ἀκρέσπερον, (inquit Gal. in Expositione vocū Hippocr.) ἄκρας ἑσπέρας, τουτέστι περὶ τὴν ἀρχομένης. Interpretor autē Summa vespera cum Gorræo, ne quoquī vocabulum aliud desiderans. Sed & ἀκρέσπερον esse puto pro ἄκρου ἑσπέρου, hoc autē pro ἄκρας ἑσπέρας.

C. Ἀνέσπερος, ου, ὁ & ἡ, Vespera carens. αἰθρία ἀνέσπερος ἡμέρα, dies carens nocte. B. ex Basil. & Damasceno.

C. Ἀρχέσπερος, ου, ὁ & ἡ, Vesperæ principium habens. Ab Aristotele apud Athenæum ἀρχέσπερος νὺξ dici videtur vespera qua nox incipit, q.d. nox vesperæ incipientis, aut nox primi crepusculi, (intelligendo de vespertino) λαῦκαι δὲ καὶ πέρκαι ἡμέρας ἀδυνατοῦσι βλέπειν. διὸ νύκτωρ τὴν πρόνομον αἰτεῖς διηρύουσι, καὶ οὐ πᾶσαν νύκτα, ἀλλὰ τὴν ἀρχέσπερον.

C. Τρισέσπερος, ου, ὁ & ἡ, q.d. Triuesperus, id est Tres vesperas habens. vt τρισέσπερος νὺξ, qua videlicet Iupiter cum Alcmena concubuit: quòd tres noctes in vnam tum coaluisse fabulentur poetæ. Alii autem τρισέσπερον Herculis epithetum faciunt, vtpote nocte illa creati.

Ἑσπέριος, α, ον, Vespertin⁹, (vt Vespertinus hospes apud Horatium) Vesperi aduenies, Od. 1, Ἑσπέριος δ' ἦλθεν. Et alibi, ἑσπέριοι ἀφίκοντο. Sic Arrianus, κατάγονται ἑσπέριοι εἰς Βάτανα. In quibus locis possumus etiam dicere nomē esse pro aduerbio, sicut Lat. Vespertinus sumitur. vt apud eundem Horatium, Gnauus mane forum & vespertinus pete tectum. ‖Sed & pro Occiduus seu Occidentalis. vnde τὰ ἑσπέρια μέρη, pro occasu: sed sæpe dicitur ἑσπέρια sine adiectione, vt τὰ δυτικά. ET Ἑσπερίδες, idem.

Ἑσπερίς, ίδος, ἡ, Occidua, Occidentalis. Vt ἑσπερὶς πόσις, Dionys. Alex. ‖Item Ἑσπερίς, Herba generis violarum quæ noctu fragrantius quàm interdiu spirare dicitur: vnde illi nomen esse hesperidū putatur. Vulgò gyroflee, secundum quosdam. Vide Theophr. & Plinii.

Ἑσπερίδες, Noctis filiæ (vt annot. ex Hesiodo) custodientes aurea mala, quæ & ex illorum nomine dicuntur ἑσπερίδων μῆλα. Et prouerbium μῆλα Ἑσπερίδων δωρεῖται, Mala Hesperidum largiri, quod apud Erasmum vide.

Ἑσπερίσμα, ατος, τὸ, Vespertinus esus, Cibus qui vespere sumitur. Est autem ἑσπέρισμα tanquā verbale AB ἑσπερίζομαι, eodem ferè modo quo si à Vesperare diceretur Vesperamentum. Athenæus lib. 1, Φιλήμων δέ φησιν ὅτι τροφαῖς ἐχρῶντο οἱ παλαιοὶ, ἀκρατίσματι, ἀρίστῳ, ἑσπέρισμα π, δείπνῳ.

Ἑσπέρα, ας, ἡ, Vespera. ἑσπέρας ἤδη οὔσης, Xenoph. Orta vespera, Quum aduesperasset. Et πρὸς ἑσπέραν, Vesperi, vt πρὸς ἑσπέραν ἔσται, pro Vesperi erit, ex Platone De rep. l. 1. Xenoph. Hell. 1, ἑκάστης ἡμέρας τὸ πρωῒ καὶ πρὸς ἑσπέραν. Sed & ἑσπέρας sæpe aduerbialiter ponitur, pro Vesperi. Aristoph. οὐκ ἰὼ ἰὼ ἑσπέρας. Item ἑσπέρα adiectiuè. vt ἑσπέρα δεῖλη, Vespertinum crepusculū: Vide in Δεῖλη. ‖Ἑσπέρα, Occidens, Occidentalis pars mundi. Aristot. De mūdo, ἐκ τῆς πρὸς ἑῴους ἑσπέρας μερῶν. Athen. 12, πάντες δὲ οἱ πρὸς ἑσπέρας οἰκοῦντες βαρβαροι πεπλουτήκασι. Cæterùm sicui nōnulla ex præcedentibus hinc deriuanda potius videbuntur, illi suo vti iudicio liberum per me erit.

ΕΣΤΙΑ, ας, ἡ, Foc⁹, Lar. Hesiod. Erg. ἑστίη ἰμπλαδὸν, pro luxta focum. Thucyd. ὁ δὲ τῆς χωμαικὸς ἱππότης ἡμόμβης, διδάσκεται ὑπ' αὐτῆς τὸν παῖδα σφῶν λαβὼν, καθίζεσθαι ὅπῃ πλησίον ἑστίας. Herodian. 3, ὡς μήτε δίκης, μήτε ἑστίας κινδυνεῦσαι. Interdū verò pro tota domo. (vt Lat. dicunt larem seu lares & penates) ita volunt accipi quidam ab Homero, Odyss. ξ. (alii verò pro ara quæ iuxta focum extructa erat.) Xen. in Laced. pol. γυναικὸς δὲ κυρίᾳ ἑστίᾳ ἀνεπίσκοπον. In hoc item Plat. loco ἑστίας pro domibus accipi vult Bud. De leg. lib. 6, pag. 166, τῇ τε γὰρ πόλει πάντα ξύμφορον τὰς τε ξυνοικίας ἑστίας. ‖Item pro ara & asylo poni scribit idem, afferens locum illum Thucyd. quem modò citaui: itē hunc Aristot. in Œcon. καθαιρεῖν οἱ Πυθαγόρειοι λέγουσιν, ὡς ἐπὶ τῶν ἱκετῶν καὶ ἀφ' ἑστίας ἡμιμόλιον μὴ δοκεῖν ἀδικεῖν. Sed in illo Thucyd. loco pro foco simpliciter accipi manifestum esse puto, & quid obstet quominus in hoc etiā Aristot. loco sic accipiamus non video. ‖Ἑστία, Vesta dea. vt X. Prud. 8, ἐκτὸν μὲν Ἑστία ἔθυσεν. vbi tamen Lari vertit Phil. Sic & in prouerbio ἀφ' Ἑστίας ἄρχου, id est A Vesta incipe, Erasmus vertit A lare incipe. Dicitur & per infinit. ἀφ' Ἑστίας ἄρχεσθαι. item per partic. ἀφ' Ἑστίας ἀρχόμενος, Eustath. De huius autem prouerbii vsu & origine lege eundem. (Eustathius certè inde dictū tradit quòd mos esset Ἑστίᾳ πρῶτον ἀπάρχεσθαι) At de hac voce Ἑστία lege Cicer. De nat. deorum l. 2, & in lib. De leg. Etymum verò vel potius etyma, ex Eustathio & ex Etym. pete.

C. Ἑστίαρχος, Domus præses. Quidam cognomentum Iouis esse volunt. ‖At Polluci ἑστίαρχοι qui concionis locum & theatrum lustrabāt, id est expiabant.

C. Ἑστιοπάμων, ονος, ὁ & ἡ, Domus dominus, ὁ διὰ τῆς τ' ἑστίας, vt inquit Pollux lib. 1, Doricam & Æolicam vocē esse tradens. AT Ἑστιάμων quod apud eundem lib. 10 legitur eadem signif. non dubito quin mendosum sit. sequendo enim formationis analogiam, vt ἑστίαμα est Conuiuium, ita ἑστιάμων esset Conuiuator, aut certè Cōuiua. Contrà verò illam alteram vocem ἑστιοπάμων ‖suspectam mihi esse non sinit ex eodem verbo compositum πολυπάμων.

C. Ἑστιοῦχος, Qui lari præest & penatibus, Qui larem tuetur, vt πολιοῦχος, Qui vrbi præest & eam tuetur. Bud. ex Plat. De leg. 9. At verò hic, Δήμητρι ἑστιοῦχῳ Ἐλευσῖνος χθονὸς, simpliciter pro Præses seu custos. ‖Ἑστιοῦχος, pro Ἑστιάτωρ, Conuiuator. Aristoph. teste Polluce.

C. Ἀνέστιος, ου, ὁ & ἡ, Sine lare, Domo carens, Qui incertis vagatur sedibus. Luc. μὴ ἄοικοι μηδ' ἀνέστιοι δόξητε εἶναι. Athen. de Cynicis, 160, ἄοικοι, ἀνέστιοι, βιοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς ἅπαντων. ‖Exponitur etiam Exul. ‖Sed apud Homerū, Ἀφρήτωρ, ἀθέμιστος, ἀνέστιός ἐστιν ὁμοίιος ὅς τε πολέμου ἔραται), Bud exponit, Nec in deos, nec in ciues, nec in familiam suam pius est.

C. Ἀφέστιος, Qui à domo abest. In v. l. Absens, Extra domū, Non domesticus.

C. Ἐφέστιος, Qui est apud focum, seu larem. Et ἑζόμεθα ἐφέστιοι pro ὅπῃ πλησίον ἑστίας, vt dixit Thuc. in loco antè citato. Interdū, Qui habet larem id est domum. atque adeo apud Hom. Qui larem habet vbi degit. vnde exponitur etiam Oppidanus, Ciuis, seu Incola. Il. β, Τρῶας μὲν λίξαι δῶ ἐφέστιοι εἶσαν ἕκαστοι. Item, Qui in eadē est domo, Domesticus. Vide Eust. Synes. ὅπως τις αὐτῶν ἐφέστιος ἡμῖν γένηται. Greg. ἐφέστιοι πιεῖν τῶν δακτυλίων. Sed & ἐφέστιος Iupiter apūd Sophoclē, (Καί σ' αἰτάζω πρὸς τ' ἐφεστίου Διὸς) à quibusdam redditur, Domesticus Iupiter, quòd Græcus schol. exponat σωίοικος. Sed addit etiam, Qui colitur apud larem, & contubernium nostrum obseruat. ‖At ἐφέστιος πηγῶν ex Apoll. pro Accola fontium.

C. Ὁμέστιος, Eundē larē habens, Contubernalis, ex Plat. Sic

& in Epigr. εἰμὶ δὲ πᾶις νύμφαισιν ὁμέστιος.

C. Γαστίος. vt παστίος Ἀθηναῖος μετοικιζόμενος, Plutarchus in Solone, Cum tota domo (id est familia) Athenas commigrans.

C. Σωστίος, Domesticus, Contubernalis. Opp. De ven. lib. 3, Γῆς δ' ὄρνις ἢ δῶμα σωστίος αἰθρώσσειεν.

Ἑστιὰς, άδος, ἡ, Vestalis. Plut. ἱστιάδων παρθένων παρουσῶν.

¶ Ἵστη, Ionicè (& secundum quosdam Doricè etiam ἱστία) idem quod ἱστία. VNDE Ἔπιστος idem qui ἐφέστιος paulo anté.

ΕΣΤΙΆΩ, ῶ, Lare excipio, id est domo: Vel potius, Conuiuio te accipio apud larem. Aristoph. Nubib. ἀλλ' εἰσαγαγών σε βούλομαι τοῖσδε τοῖς ἑστιάσαι. Plut. Cor. καὶ πάνυ μὲ ἑστία φιλοφρονούμενος τὸν Μάρκιον. Interdum verò ἑστᾶν cum accusatiuo rei pro Celebrare agitando conuiuia, & q.d. Conuiualiter celebrare. vt ἑστᾶν γάμους Athen. Celebrare nuptias agitando conuiuia. Sic ἑστᾶν ῥωθίλιον vel potius ῥωθίλια. Luc. ῥωθίλια συνάγοις ἑστῶντι. Possumus etiã (vt opinor) vertere, Celebrare natalem conuiuiis, vt dixit Ouidius Celebrare natalem ludis. Nisi quis malit ἑστᾶν γάμους reddere, Nuptiale conuiuium aut epulum celebrare, seu agitare, Vel, Nuptiales epulas celebrare. & ἑστᾶν ῥωθίλια, Natalitia celebrare. Sic apud Synesium epist. 3, ἑστιάκειμεν τὸ δεῖπνον τὸ ὀπταφίειον, agitaueramus epulum, vel celebraueramus. At Ἑστιάομαι, ῶμαι, Excipior conuiuio, seu epulo, Epulor. Aristid. ἑστῶντας λαμπρῶς ὑπὸ τῶν βαρβάρων. Aristoph. autem ἑστιᾶσθαι ἐνύπνιον dixit pro Insomnio vesci q.d. Epulari insomnium.

Ἑστᾶν, metaph. vt Lat. Pascere animum pro oblectare. Bud. p. 740 & 741 ex Plat.

Ἑστίαμα, ατος, τὸ, Epulum. Eurip. in Iphig. AT de Ἑστιάμων, Vide in Ἑστιατόρων.

Ἑστίασις, ιως, ἡ, Epulatio, Conuiuatio. Item Epulum, Conuiuium. Plato De rep. 1, τὰ λοιπὰ τῆς ἑστιάσεως ἀποπλήρωσον. Thucyd. 6, ἐκπώματα καὶ χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ ἐσφέρον ἐς τὰς ἑστιάσεις. Interdum metaph. pro quodam animi velut pabulo. B. 741.

Ἑστιάτωρ, ορος, ὁ, Conuiuator, Qui conuiuium seu epulum præbet. Plato in princ. Timæi, πῶς μὲν χθὲς δαιτυμόνων, τὰ νῦν δ' ἑστιατόρων, heri conuiuarum, nunc autem conuiuatorum. ET Ἑστιατήριον, q.d. Conuiuatorium. Id est, Locus in quo celebrantur conuiuia. Quidam cœnaculum interpretantur voce (vt opinor) nimis humili. Plutarchus in Sympos. sept. sap. παρεσκευάσθαι μὲν γὰρ οὐκ ἐν τῇ πόλει τῷ ὑποδεχομένῳ τὸν Πιττάκειον, ἀλλ' ἐν τῷ πρὸ τοῦ λιμένος ἑστιατορίῳ. AT Ἑστιατεία pro epulatione affertur ex Gr. Bibl. interpr. Reg. lib. 4, cap. 24.

C. ΑΝΘεστιάω, ῶ, Vicissim conuiuio accipio. Plut. sæpe. ET Ἀντιεστιάω, pro eodem ex Platone Timæo, sed mendosè, vt opinor.

C. ΣΥΝεστιάω, ῶ, Vnà excipio conuiuio, seu epulo. Et Συνεστίωμαι, Vnà epulor.

DORICE autem Ἱστιάω, ῶ, (sicut in ἱστία non solùm Iones sed etiam Dores, secundum quosdam, vertere ε in ι, dictum est) quod ex veterum autoritate tradit Eustath. HINC Ἱστιατήριον pro ἑστιατήριον, de quo modò dixi: apud Herodot. AVTEM Ἱστιητέων.

ΕΤΑΪ́ΡΟΣ, ου, ὁ, Sodalis. Od. π, Ἦ μάλα τίς τι ἰδὼν ἐπιτέλλεται ἐσθλὸν ἑταῖρος, Ἢ καὶ γνώριμος ἄλλος. Et Il. ρ, Σαρπηδὼν ἅμα ξεῖνος καὶ ἑταῖρος. Ibidem, — ἐπεὶ οἱ ἑταῖρος ἔλω φίλος εἰλαπινάστης. Et παρῳδίας ἑταῖρος, vt Od. ρ, Οἵ τε οἱ ἐξ ἀρχῆς παρῳδοὶ ἦσαν ἑταῖροι. Sic autem & alibi cum datiuo, vt Il. σ, Ἔνθεν δ' ἦεν ἑταῖρος. Vt autem dicitur ἐμοὶ ἑταῖρος, sic etiam ἐμὸς ἑταῖρος. vt Il. ψ, Μυρμιδόνες πεζόπωλοι, ἐμοὶ ἐκέκλετε ἑταῖροι. Itidemque dicit οἷς ἑταίροις. vt Il. λ, Οἷς ἑταίροις σίλλυπα καὶ ὀφρυόεντα μάχεσθαι. Et Od. ξ, Αὐτάρ ὁ οἷς ἑταίροισιν ἐκέκλετο δῖος ὑφορβός. Frequentissimus est huius vocabuli vsus in soluta quoque oratione. Tribuuntur verò & regibus ἑταῖροι. vt à Xenophonte qui Pæd. librum 5 ita orditur, Καλέσας δὲ ὁ Κῦρος Ἀρταξέρξην Μῆδον, ὃς ἦν αὐτῷ ὁπηνίκα παιδὸς ἑταῖρος, ὥ καὶ πάνυ φιλῶ, &c. Sic Demosthenes in oratione ad Phil. epistolam, ei tribuit ἑταίρους, scribens, τοὺς δὲ περὶ αὐτὸν ὄντας ἑταίρους καὶ τοὺς τῶν ξένων ἡγεμόνας, βούλοιτ' ἂν ὑμᾶς ἔχοντας ἐν αἱρέσει, πρεσβεύειν δὲ μᾶλλον τῶν ἀδόξων ζῶντας. Quibus in locis (Xenophontis dico & Demosthenis) ἑταῖροι videntur esse qui Gall. *mignons*: eo sensu quo dicuntur *les mignons du roy*. Eo autem magis respondet vox hæc Gallica Græcæ in huiusmodi locis, quòd vt illa aliquam effœminati cultus signif. inclusam habet, qualem in nostris illis aulicis cernimus, quibus id criminis datur: sic & olim ἑταῖροι regum, atque adeo huius ipsius de quo loquitur Demosthenes, vsqueadeo luxu & mollitie diffluerent, vt Theopompus ἑταίρας potius quàm ἑταίρους appellãdos esse dixerit. Cæterùm eo ferè sensu quo dicimus *mignons du roy*, videntur à Liuio dici Qui sunt à latere regis. Alioqui Familiares hic saltē dicere malim quàm sodales. Sed & in aliis plerisque locis illam interpretationem huic anteposuerim. Imò verò ἑταῖρον alicubi vertere etiam socium minimè dubitarim. qui autē me reprehendent, (vt certè multis hanc interpretationem displicere video) illis eadem opera & Latini poetæ reprehendendi fuerint qui quos Homerus appellauit passim Vlyssis ἑταίρους, ipsi quoque passim Vlyssis socios nominant. Quod autem in hoc Latino nomine, idem & in plerisque aliis vsuuenire animaduerti, vt nimirum inopia linguæ Latinæ sæpe laboremus non ob eam duntaxat causam quam reddit Quintilianus, sed quòd multa verba licet Latina, Latinitatis finib⁹ alioqui per se angustis expellamus: in cõtrariũ vitiũ incurrẽtes ei quo imperitũ vulgus laborare videmus. hoc enim apertè etiam barbara donare ciuitate Romana conatur. Cuius rei admoneo propter nonnulla loquendi genera ac vocabula quæ reprehensum iri à multis scio, sed nihilo iustius quàm siquis me quòd ἑταίρους Ὀδυσσέως vertam socios Vlyssis, reprehendat. Interim tamen fateor me ea quæ lexicographis & grammaticalia tractantibus cõceditur, libertate vsum, multa etiam quæ alioqui planè à Latini sermonis consuetudine abhorrent, atque adeo barbara sunt, vsurpasse, & alicubi vt facilius à balbutiẽtibus pueris intelligerer, cum illis velut balbutisse. Hoc autem & lexicographos Græcos alicubi feciſse sciendum est. quod qui non considerabit, multa apud eos inueniet quæ illi & admirationem moueant & multum negotii facessant. Atque hoc semel in toto hoc opere dictum sit. Illud autem pro voce ἑταῖρος addo, Patroclum, quem Homerus Achillis appellat ἑταῖρον, à Latinis poetis passim quidem amicum dici, sed & alicubi socium, nisi me fallit memoria.

Ἑταῖρε interdum est etiam quædam compellatio, qualis apud Gallos *compagnon* (quod planè Græcæ vocis significationi respondet) vel, *mon ami*. quum vel parum notũ, vel prorsus etiam ignotũ alloquimur. Sic Matth. 20, ἑταῖρε οὐκ ἀδικῶ σε. (At verò vbi Christus dicit Iudæ, ἑταῖρε ἐφ' ᾧ πάρει; vocabulũ hoc in prima eius significatione accipio. vt perinde sit ac si diceret, Quorsum ades tu qui esse sodalis meus solebas? vel, familiaris meus) Talē autem vocatiui ἑταῖρε vsum apud classicos etiam scriptores obseruare me memini. Atque adeo in præsentia loci vnius recordor huc pertinentis. Is est in longa illa epistola Hippocratis ad Damagetum, vbi illi qui nunquam antea visus fuerat, & de nomine duntaxat notus erat, dicitur τί δέ σε χρὴ δεῦρ' ἐλθεῖν ἑταῖρε; Sed & apud Plutarch. in lib. πῶς ἂν τις αἰσθοιτο τῶν χρησ. ὦ ἑταῖρε blandè compellantis esse videtur, vt Lat. Amabo vel Sodes.

Ἑταῖρος cum genitiuo rei. Synes. epist. 81, τὸν σπάρτον, τὸ ἐμμελὲς, τὸν παιδείας ἑταῖρον, q.d. Doctrinæ familiarem. Id est Cui intercedit familiaritas cum doctrina. Possumus autem & inuersa structura orationis dicere, Cui doctrina est familiaris. At verò apud Theognidem, Πολλοί τοι πόσιος καὶ βρώσιος εἰσὶν ἑταῖροι, esse resoluendum genitiuum in præpositionẽ ὡς cum datiuo, dicẽdo, πολλοὶ ἑταῖροι ὡς πόσι καὶ βρώσι, ostendit sequens versus, Ἐν δ' ὀνυδαίῳ σπήϊ πανάποροι. Gall. itidem dicimus, *amis de table*. id est, qui mensa tenus se amicos exhibent.

Ἑταῖρος ab Homero vocatur etiã Administer & Adiutor. à quo & ventus dicitur nauigantibus esse ἑταῖρος ἐσθλός. Vide Eustath. de hac significatione, simul verò & de huius vocis etymo ab ἕτος vel ab αἴρω τέω.

POETAE autem Ἕταρος etiam dicunt, metri causa. Hom. Od. α, in princ. quum dixisset Ἀρτέμιδος δ' ἐν ψυχὴν

καὶ τόσον ἑταίρων, dicit proximè sequente versu, Ἀλλ' οὐδὲ Α
ὡς ἑτάρους ἐρύσαντο ἱμάδιος πόδας.

Ἑταίρα, & Ionicè ἑταίρη, Sodalis, fœm. gen. Amica. Sic Galli ô émis étaîros, mon compagnon, ἡ ἐμὴ ἑταίρα, ma compagne dicunt. Sappho, τὰ δ' ἐμῶ ἑταίραις ταῖς ἐμαῖς πρέπει καλὸς ἀείσω. Et, Λατὼ καὶ Νιόβα μάλα μὲν φίλαι ἦσαν ἑταῖραι. Homerus apud Athen. vocat etiam citharam ἑταίρην cõsuetudinis. Φόρμιγγός θ' ἱμερόεσσα, ἣν ἑταίρην πέποσαν ἑταίρῃ. sed nos apud Homerum Od. θ legimus, Φόρμιγγός θ' ἣ δαπὰ σύμφορός ἐστι θαλείη. admonet tamē Eustathius in quibusdam exemplaribus pro θαλείη legi & ἑταίρη, quæ tertia fuerit lectio.

Ἑταίρα, Meretrix. Cuius appellationis autores tradun tur Atheniēses, rei odiosæ speciosum dare nomen volentes. ita enim ἑταίρα dixerūt pro πόρνη, vt σωμοπάξις pro φόρος, & οἴκημα pro δισμωτήριον. In vulg: lex. annotatur ex Plutarcho, Solonem per vrbanitatem appellasse ἑταίρας quæ πόρναι dicebatur. Quod tamen à Plutarcho non dicitur, sed Athenienses in imponendis nouis illis nominibus imitatos esse Solonem, qui χοιρὼν ἀποκτὴν appellauerat ὑποχοίνας. Itidem certè mutarunt Itali quidem primùm, deinde verò & Galli odiosum nomē quod πόρνη illis significabat. vnde est hodie honestum vel potius speciosum vocabulum courtisane (ab Italico vocabulo) pro turpi putain vel paillarde. Sed ita mutarunt vt tamen & alterum manserit: sicut etiam Græci suum πόρνη seruarunt. Ad nomen autem Latinum Amica quod attinet, ita meretricem apud poetas significat, vt tamen potius Græco ἑρωμένη respondeat, eodémque modo cum adiectione dicatur. Sed de harum vocum discrimine agam & infrà. Caterùm ad huius vocis ἑταίρα originem respiciens Antiphanes, dixit de quadā meretrice optimè morata, illam ὄντως fuisse ἑταίραν, quum cæteræ contrà tam pulchrum nomen moribus suis contaminent. Postquam enim dixit de illa, Ἥδύς τ' ἀκροᾶσθαι ὡσεὶς ἀφ' ἑτέρου κιθαρίζης, subiunxit, Ὄντως ἑταίρας. αἱ δὲ ἄλλαι ὄνομα βλάπτουσι τοῖς ἔργοισιν, ὄντως οὐ καλόν. Anaxilas verò (comicus & ipse) dicit cuidam, eum non πόρνης (vt ipse vocabat) sed ἑταίρας amore capeum esse, & ἑταίρας appellationem ἀπὸ τῆς ἑταιρείας sumptam esse. ita enim scribit, ἀπὸ τῆς ἑταιρείας, ἑταίρας ὄνομα μετωνομάσθη. καὶ σὺ νῦν οὐχ οἷς λέγῃς, Πόρνης, ἑταίρας δ' εἰς ἔρωτα τυγχάνεις ἐλευθέρως. Est autem obseruanda hæc deductio, propter illud etiam quod quidam veteres grammatici annotāt, ἑταίρα videlicet in hac significatione non habere præcedens masculinum. Quibus tamen puto responderi posse, nomen ἑταίρα pro sodali muliere habere suum masculinum ἑταῖρος: quanuis autem ab illa significatione in aliam detortum sit, nō ideo desinere ἑταῖρος masculinū eius esse. Obseruanda verò est diuersitas accentus in genitiuo plurali ab ἑταῖρος, & gen. plur. ab ἑταίρα: in qua luserunt aliquando Græci scriptores: vt quidam apud Athenæum lib. 13, οὐ δεῖ ὦ σοφιστὰ ἐν τοῖς καπηλείοις σωσαφύρη οὐ μετ' ἑταίρων ἀλλὰ μετ' ἑταιρῶν, μαζοπρωκτούσας αὖθι σαυτὸν οὐκ ὀλίγας ἔχων. (repono autem hic σωσαφύρη pro σωσαφώρη: de qua mea emendatione iudicet lector.) Porro non solùm dicebatur aliqua esse ἑταίρα, sed interdum & cum adiectione, esse ἑταίρα huius vel illius. sed rarò tamen: potius enim voce ἑρωμένη tum vtebantur. quæ alioqui sine adiectione non ponebatur. & quanuis quum dicebatur ἡ ἑρωμένη ἀυτοῦ, vel αἱ ἑρώμεναι ἀυτοῦ (vt Athen. Φιλάδελφος πλείστας ἔσχεν ἑρωμένας) vt plurimum non aliud intelligeretur quàm ἡ ἑταίρα ἀυτοῦ & αἱ ἑταῖραι ἀυτοῦ, non tamen ἑρωμένη sine genitiuo itidem ponebatur pro ἑταίρα. Vt autem dicebatur ἔχειν ἑρωμένην (sicut ἔχειν ἑταίραν) ita vicissim illa dicebatur ἔχειν ἑρώμενον vel ἔχειν ἐραστήν. Denique honestior multo erat appellatio ἑρωμένης quàm ἑταίρας, & quiddam minus meretricium præ se ferebat. Plato tamen non dubitauit dicere se habere Archeanassam ἑταίραν, in hoc versu, Ἀρχεανάσσαν ἔχω τὴν ἐκ Κολοφῶνος ἑταίραν. Et vice versa poeta quidam Latinus (Propert. si bene memini) amicas, quod Græco ἑρωμένας respondere dixi) non aliud quàm meretrices esse ostendit, quum scribit, Nunquam venales essent ad munus amicæ. conquerens videlicet quòd venales essent. Η

Ἑταίρα cognominata etiam fuit Venus, tanquam ἑταίρους & ἑταίρας congregans: vel tanquam gaudens ἑταίραις. Meminit Eustathius, & ante eum Athenæus, qui & πόρνης Ἀφροδίτης templum apud Abydenos fuisse tradit.

C. Ἀνέταιρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Carens sodalibus.

C. Παραβαλλέταιρος, Qui sodali seu sodalibus imponit, Eustath.

C. Φιλέταιρος, Sodalium seu amicorum studiosus, Qui suos sodales amore prosequitur & colit. Διγενώμων δὲ φιλέταιρος à Plutarcho copulantur in lib. De Socr. dæmonio, circa princ. Thucydid. autem αἰδρίαν φιλέταιρον dixit lib. 3, πάλαι μὲν γὰρ ἀλόγιστος, αἰδρία φιλέταιρος ὁμοιοῦτο. ET Φιλεταίρως, Eorum more qui sodalium studiosi sunt. Bud. aptissimè mihi videtur interpretari Socialiter & Concorditer in hoc Æschinis loco, ἥκιστον δὲ τῆς πόλεως κοινῇ καὶ μάλα φιλεταίρως χιλίας δραχμάς. ET Φιλεταιρία, Amor quo sodales prosequimur. AT verò Ἀφιλέταιρος contr. πρ φιλέταιρος.

Φιλεταίριον autem seu Φιλεταιρεῖον (ET Φιλέταιρις Nicandro in Ther. vbi schol. ῥάμνον esse tradit) dicta est herba aparine, quòd vestibus ac præsertim lacinis commeātium, tanquam sodalium seu amicorum, adhæreat, idque tenaci quadam asperitate. Qua de causa & φιλανθρωπος nominata fuit. Officinis & herbariis Aspergula. ET Φιλίστιον illa eadem herba Hippocr. vt vult Gal. vtranque vocem ex eo afferens.

Ἑταιρεία, ας, ἡ, Sodalitas, Sodalitium. φιλία. Isocr. ὡσὲ ἑταιρείαν πολὺ κρείττων φύσις τόμου. Aristot. Polit. 1, ἑταιρεῖαι τὰ συσσίτια, conuiuia à sodalibus instituta. Sodalitates id vocat Cicero De senectute. Plut. De Socr. Ἐξέπεσον αἱ κατὰ πόλεις ἑταιρείαι τῶν Πυθαγορείων στάσεις κρατηθέντων, sodalitates seu sodalitia. Ponitur etiam generalius pro amicitia. Illud enim Thucyd. lib. 3, τῆς τε ἑταιρείας διάλυτής, exponitur, Amicitiæ dissolutor. loquitur autem ibi de seditionibus in Corcyrensium rep. excitatis. Vide & suprà in Ἑταίρα.

Ἑταιρεικός, οῦ, ὁ, Sodalitius., Sodalem decēs. vt ἑταιρεικὴ φιλία qualis fuit Pyladæ & Orestis, vt Laertius scribit. Luc. ἑταιρεικὴ μὲν ἡ παράκλησις. Aristot. Ethic. 8, ἡ δὲ ἀδελφικὴ φιλία τῇ ἑταιρεικῇ ὁμοιοῦται, fraterna amicitia similis est sodalitiæ. Idem lib. Ethic. 9, οὐ γίγνονται γὰρ φίλοι πολλοὶ κατ' ἐξοχὴν ἑταιρεικὴν φιλίαν. Et neutro gen. τὸ ἑταιρεικόν, sodalitium. Thuc. lib. 3, καὶ τὸ ξυγγενὲς τῷ ἑταιρεικῷ ἀλλοτριώτερον ἡγήσατο, id est propinquitas sodalitii. Ἑταιρεικὸς est etiam Meretricius, Amatorius. vt apud Suidam, ἡ δὲ οὐ πανδήμου ἡ δόσις, ἑταιρεικὸν φάσκουσα εἶναι τὸ μίσθωμα, id est (Budæo interprete) Meretriciumq; esse quæstū dixit. Theophyl. epist. 75, πρίασθαι γὰρ πίστιν ἑταιρικὴν, χαλεπώτατον. Philostr. epist. 38, ὁ μὲν γὰρ καλλωπισμὸς ἑταιρεικόν. Bud. quoque ἑταιρεικὸν pro amatorio & meretricio citat ex Areop.

Ἑταιρεῖος, ου, ὁ, q.d. Sodalitialis. ἑταιρεῖος Ζεύς, Iupiter sodalitii præses, seu Iupiter sodalitius, Bud. interpr. (vt ἑρκεῖος & ἑφέστιος, præses eorum qui eiusdē aulæ septi & eiusdē laris participes essent) ὁ ἱκέτος ἀφ' ἑστίας ἐν τῇ ἑταιρείᾳ καιωνίας, vt Eustathius tradit. Scribitur autē ἑταιρεῖος ab Eustath. sicut ἑρκεῖος: annotante tamen, πχικὸν quendam, sicut ἡμαθίρεως dicitur, ita & ἑταίρειος dicendum tradere. Epigramm. lib. 2, Ὅσσα θ' ἑταιρείοιο θοὰς κρητῆρι φόνευε Γλύκωνι, qui inter scyphos sodalis sanguinem gustauit.

C Ἑταιρεῖος, ου, ὁ, idem quod ἑταιρεικός. Luc. Lexiph. ἄπιμι πρὸς τὸν ἑταιρεῖον Κλεινίαν.

Ἑταιρεὶς, ίδος, ἡ, Meretrix. idem quod ἑταίρα. Athen. lib. 13, περὶ τῶν Ἀθήνησιν ἑταιρείδων. Idem lib. 4, αὗται δ' ἦσαν τῶν οὐκ ἀσήμων ἑταιρείδων. VNDE Ἑταιρείδιον, ου, τὸ, Meretricula. Plut. Polit. præc. Τοιαύτας χάριτας λαμβάνειν ἑταιρειδίοις οὐ στρατηγοῖς ἁρμόττον ὄντι. quæ ait Epaminōdas ad Pelopidā pro caupone in carcerē coniecto intercedentē.

Ἑταιρείδια, τὰ, Festum in honorē Iouis sodalitii, Magnesiæ celebrari solitū: quod Athen. dictū scribit, nō ab ἑταίρα, sed aliunde: idque mox declarans, (lib. 13) ita subiungit, ἱστοροῦσι δ' ὡσαύτως Γλαῦκον τὸν Αἴσονος σωσαγόντα τοὺς Ἀργοναύτας, ἑταιρείῳ Διὶ θῦσαι, καὶ τῷ ἱερῷ ἑταιρείδια ἑορτάσαι.

Ἑταιρεύω, In societate versor.

Ἑταιρεία, ας, ἡ, Sodalitas, Sodalitiū, σωμήθης ὁμόνοια & φιλία,

vt Suid.exponit. Plato Epist.7, προσδοῦναι τῷ Δίωνος ξενίαν καὶ ἑταιρείαν. Isocr. σωτηρίαν ἑταιρείας, sodalitatem contrahere. Luc. De salt. τῷ Περιήγου καὶ Θησέως ἄχρι τοῦ ἅδου ἑταιρείαν. Autor Axiochi, ἐξ ἑταιρείας ἑκατὸν ἅμα καὶ ἑρώμενος, ex sodalitate seu sodalitio. Babrius apud Suid. Θίντο μετ' ἀλλήλοιιν ἑταιρείῃ μιῇ δοιώ. ❙Ἑταιρεία est etiam ὄχλος seu πλῆθος, q.d. sodalitium factiosum, Factio. Demosth. μιᾶς τινῶν συνεστώσα ἑταιρείας. Plutarchus Pericle, ἑταιρείαν αἱρέσεως μείζω καταλύσαι, contrariam factionem euertit. Idem in Publicola, ἑταιρείαν ἐκ δυνάμεων φίλων ἴσχων καὶ οἰκείων, magnam amicorum & clientum manum. ❙Peculiariter verò ὀπὶ τῆς ἑταιρήσεως hoc vocabulum vsurpauit Andocides, teste Suida. VNDE Ἑταιρεῖαρχος, ου, ὁ, apud eundem Suidam, ὁ τῆς ἑταιρείας ἄρχων.

Ἑταιρέω, ῶ, F. ήσω, Mereor, Prostituo me, ὅτι σωτηρίας μισθαρνῶ, vt Athenæus lib.13 exponit. Reperiturverò tam de mare quàm de fœmina vsurpatum. Æschines 12 cōtra Timarchum (inquit Budæus) ἡταιρηκέναι dicit esse παρ' ἐνίοις μεμισθαρνηκέναι ὅτι τῷ σώματι, seu πεπορδυκέναι: vulgò Merere & passim prostare. (Idem tamen Bud. à Chrysost. 14, τὸν ἡταιρηκότα ἄνθρωπον καὶ πεπορδυμένον pro eodem poni scribit. sicut & in vita Æschinis, ἐν ᾧ τοσοῦτον ἡλικίας ἡταιρηκέναι καθ' ὁμολογίαν ἐν οἰκήματι πωλῶν ὧν ἐκαλαμίπυρώω, illud ἡταιρηκέναι pro πεπορνευκέναι vsurpatur, id est publicè prostitisse) Idem Æsch. in eadem oratione pag. 8, ὃς αὐτὸν μισθωθῆ ἑταιρεῖν. Et ἡταιρηκὼς apud eundem pag. 10, ὁ τὸ σῶμα τὸ ἑαυτοῦ ἐφ' ὕβρει παρεσκευακώς, vt Bud. annotat. Plutarchus, μισεῖσθαι ὑπὸ παιδικῆς ὥρας ἑταιρούσας. Idem Pericle, παιδίσκας ἑταιρούσας φέρεσθαι. Apud Athenæum lib. 13 cum datiuo construitur, Εἰρωνίδος ἑταίρας μίμηται ὡς ἑταιρούσης τῷ Διωκράτει. VNDE Ἑταίρησις, εως, ἡ, Vita meritoria seu meretricia. Æschines contra Timarch. κατ' αὐτὴν μὲν τὴν παιδὸς [τὸν ὁκμιωθήντος ἑταιρεῖν] ἡλικίαν χαρίζῃ ἑταιρήσεως ζῆν, lex vitæ meritoriæ reum non agit cum qui à parentibus aut tutoribus aut dominis ad quæstum corpore faciendum prostitutus sit.

Ἑταιρίζω, F. ίσω, Sodalis fio, Sodalitatem ineo, φιλιοῦμαι seu φιλίαν καταπροσάομαι, vt Eustathius exponit illud Il. ω, σοὶ γάρ τι μάλιστά γε φίλτατόν ἐστιν Ἀνδρὶ ἑταιρίσσαι. Cui tamē loco non malè conuenerit expositio quæ apud Hesychium est, vt videlicet ἑταιρίσσαι accipiamus pro σωτηρῆσαι, opitulari & operis faciendi socium esse. Sunt autē ea verba Iouis Mercurium Priamo comitem & ducē itineris ad Achillis castra mittentis. ❙Ἑταιρίζω, Meretriciam facito. Budæus ex Luc. 380, ταῦτα δὲ λέγω πρός σε, ἵνα σὺν ἄλοις ἵπποις ἑταιρίσασα.

Ἑταιρίζομαι SEV Ἑπαιρίζομαι (apud poetas) Associo mihi, Socium mihi adiungo, Adiutorem & administrum mihi assumo. ab ea significatione τῷ ἑταῖρος qua pro administro ponitur, βοηθὸν καὶ ὑπουργὸν προσλαμβάνω. ll. ν. de Deiphobo Ἥτινά που Τρώων ἑταιρίσσατο μεγαθύμων, (&c.) ἢ πιφήσατο καὶ οἷος. vbi ἑταιρίζεσθαί τινα & πιφᾶσθαι οἷον sibi opposita sunt. Nonn. Ὑμέας ὡς ἰδίους ἑταίρίζετο. ❙Ἑταιρίζομαι, Meretricor, quo vocabulo vtitur Columella. A Comicis. ἑταιριζόμενον appellari τὸν πρὸς ταῖς ἑταίραις ἔχοντα annotat Pollux lib. 6. Quod de muliere etiam dicitur apud Chrysostomum, διέζωμεν τῆς ἑταιριζομένης γυναικὸς τὴν βδελυμίαν, id est, τῆς ἑταιρούσης, mulieris quæ quæstum corpore facit. VNDE Ἑταιρισμός, οῦ, ὁ, Venus merens, Vita meritoria & meretricia, Scortatio, inquit Bud. citans ex Athen. 215 de Cypriis & Lydis qui puellas suas Veneri ob vias exponebant omnibus, καὶ πάντων ἁπλῶς τὴν ἑταιρισμὸν τὰς ἑαυτῶν κόρας ἀφοσιούντων, id est, denique omnium (vt semel dicam) fœminæ quibus mos est puellas suas Veneri meretrici prostituræque consecrare. ET Ἑταιρισής, οῦ, ὁ, Qui meretricari solet, vel, Qui cum meretricibus consuescit. ὁ περὶ τὰς πρὸ ἑταιρῶν διατριβὰς πολυδούλιος, vt Pollux scribit lib. 6, cap. 41, titulo περὶ τῶν ἐπ' ἀφροδισίοις μαγειρείων. ET Ἑταιρίσσια, ας, ἡ, Meretrix. ἑταιρίσσιαι, αἱ πεζαὶ ἑταῖραι, Ἀθηναῖοι, inquit Bud. citans Lucianum. Plato Sympos. dicit ἑταιρίσσιας ex earum mulierum genere esse ὅσαι γυναικὸς τιμῶμαί εἰσι, καὶ οὐ πάνυ ταῖς ἀνδράσι τὸν νοῦν προσέχουσι, ἀλλὰ μᾶλλον πρὸς τὰς γυναῖκας τετραμμέναι εἰσί.

A C. ΠΡΟΣ ἑταιρίζω, Mihi sodalem seu socium asciscо. Vnde passiuum in Axiocho, ὁ δὲ τούτῳ προσεταιριζόμενος, ἀθλιώτερος μαχαιρᾶ, Qui verò illi associatur, Qui societatē cum eo contrahit. ❙Προσεταιρίζομαι, voce pass. significatione actiua, idem quod ἑταιρίζομαι, seu προσεταιρίζω, id est, Socium & adiutorem assumo. Bud. ex Appiani lib. 2 Ciuil. ἀγανακτῶν οὖν ὁ Πομπήϊος, προσεταιρίζεται Καίσαρα, συμπροθέξειν αὐτῷ εἰς τὴν ἐπανάστασιν ἐπιμόσας. Lucianus De historia scrib. οἱ καὶ προσεταιρίζονται τὸν Ξενοφῶντα. Laert. in Pythag. προσεταιρίζεται καὶ φίλον παρισοβιάζεται. VNDE Προσεταιρισός, οῦ, ὁ, In societatem & adiumentum ascitus. Thuc. lib. 8, p. 195, διαπομψάντων ἐκ τῆς Κύμης προσεταιρισομένους ἐκ τῆς ἠπείρου ὡς πεντήκοντα.

B ἜΤΗΣ, ου, ὁ, Socius, Amicus: idem ferè quod ἑταῖρος. nam & ἑτὴς & ἑταῖρος esse dicūtur ἑταῖροι à grammaticis: ἑταῖρος autem συνηθέστερος id est familiarior alicui, quàm ἑτὴς. Il. π, Σοὶ πρὸ μάλιστα ἑταὶ καὶ ἑταίροιιν. Od. ρ, Τείπερ νῦν ἑτὴς Μενελάου. Il. ι, ἑταὶ καὶ αἰνότατοι ἀμφὶ ἑοῖσι. Il. ζ. de Troianis mulieribus, Εἰρώμεθα παῖδές τε καὶ ἑτὴς πρὸ τε καὶ ὀπίσσω. Deriuatur autem hoc vocabulū ab Eustathio inde vnde & ἑταῖρος, videlicet ab ἕος, vt ambo idem sint quod ἑτὸς: Etymologistes verò ab ἑτὴς deriuat, vt sit ὁμοιότης, Æqualis, Coætaneus: vel ab ἑπὸς, vt sit Verus amicus. HINC Ω ἑταὶ pro ὦ ἑταῖροι, facta ecthlipsi, sicut in μῶν pro μὴ ἔστι. Cuius vocatiui idem vsus est qui supra τῷ ἑταῖρε. Aristophanes Neb. Μὴ σκῶπτε μ' ὦ ἑταῖρε, ἀλλά μοι τὰ χρήματα Τὸν ἐν Δελφοῖσιν κλύδωνα. Interdum vsurpatur pro Bone vir, ὦ γαθέ. Plato Apol. ὦ ταὶ Δήκριται. οὐδὲν γὰρ πω γαλεπὸν ἐρωτῶ. pro quo paulo pòst, Δήκριτε ὦ γαθέ. Ἀλλ' ὦ ταὶ saepe in obiectione, aut etiam in responsione ad obiectionem adhibetur. Demosth. Pro corona, Ἀλλ' ὦ ταὶ εἰ μηδὲν τοῦτων, δῆλον γε καὶ τοῖς θυμία πρό: Idē Olynth. 3, Ἀλλ' ὦ ταὶ εἰ ταῦτα ταύτως ἦν ἐν αὐτῇ τῇ πόλει νῦν ἅπασιν ἔχει. Et Olynth. 1, ἦ ἄλλός τις. ἀλλ' ὦ ταὶ οὐχὶ βουλήσεται. ❙Iungitur etiam duali & plurali numero interdum. Aristoph. Pluto, Ὦ ταὶ, ἀπαλλάχθην ἀπ' ἐμοῦ. Vbi tamen (vt schol. docet) referri potest ὦ ταὶ ad Chremylum solum, & ἀπαλλάχθην ad ambos. Cratinus, Δράγε ὦ ταὶ ἐλαίσω. (vel ἐλάσωμεν, vt apud Suid. scribitur) Suidas quoque ὦ ταὶ ὅτι πλῆθος dici annotat, citans autorem Ctesiphontem. Ὦ ταὶ, ὦ ἑταῖε, ὦ φίλε, ὦ πάλαι & ὦ μέλε apud recentiores à solis mulieribus dici, annotat idem Suidas. Cæterùm quod ad scripturā attinet, idem Suidas tradit Attici ℔ alteram syllabam corripi, & scribendum ὦ ταὶ, quum vnica vox duobus circunflexis notata non reperiatur: esse autem ἑταὶ Doricum vocatiuum pro ἑταῖροι: vnde hoc ὦ ταὶ factum sit.

—ἙΤΕΟΣ, έα, όν, Verus. ἀληθής. Etymolog. Deriuatur autem AB Ἐτὸς, (id est Verus, Bonus. NAM Ἐτὸς ab Hesychio exponitur ἀληθῆ, ἀγαθά.) interiecto ε: ἐτὸς autem ab εἰμὶ, vt δοτὸς à δίδωμι, ἐπτὸς à ἕπω: vt ἑτά ea appellentur Quæ verè seu reuera talia sunt qualia esse dicuntur. Cuius quidem vocabuli nulla exempla ab Etymologico ponuntur aut alibi citata reperiuntur: at ἑτὸν neutro genere, aut nomen, aut aduerbialiter sumptum, frequens poetis. EST autem ἑτὸν, Verum, aut Verè, Reuera. Iliad. β, Ὄφρα δαῶμεν Εἰ ἑτὸν Κάλχας μαντεύεται ἠὲ καὶ οὐκί, an verè Calchas vaticinetur, An verū dicat seu prædicat. vel, (vt Cic. interpretatur) Auguris vt nostri Calchātis fata queam Scire, ratióne habeāt an vanos pectoris orsus. Il. ο, εἰ δή ῥ' ἑτόν γε ἐτητύμως ἀγορεύῃς, Si verū dicis, Si ita dicis vt res se habet. Od. ν, Εἰπέ μοι εἰ ἑτὸν γε φίλων εἰς πατρίδ' ἵκωμαι, an reuera in patriam veniam, Il. θ, εἰ ἑτὸν γε Τυδέος υἱὸς Δῶκε κακὸν πολέμοιο ἐπιστάμεναι ἔγχος ἀρῆϊ, si reuera audebis arma contra Iouem capere. Apud Aristoph. frequenter interrogationibus adhibetur. vt in Neb. τί δὴ τοῦτ' ἐγέλασας ἑτόν; Quid tibi reuera risum mouit? Ibidem, Τί οὖν τοῦτ' ἔστιν ἑτὸν ὦ πάτερ, Quidnam igitur reuera hoc est? Ibidem, ἑτὸν ὦ πάτερ τὰ δικαιότατα; Componitur autē hoc vocabulum cum aliquot nominibus etiam propriis. NAM Ἑτεοβουτάδαι hinc dicuntur, qui reuera ex Butæ progenie sunt, Genuini & germani Butadæ. SIC Ἑτόκρητες apud Homerum, Genuini & natiui Cretenses. ἰθαγενεῖς Κρῆτες. SED & Ἑτοδμῶες hinc appellantur, Genuini & veri serui, Qui ita vt veros seruos decet, seruiunt.

Dicitur autem ΕΤ Ἐτήσιμον (q.d. genuinum hordeum) quod nũquam rubigine vitiatur, quoniam incuruum nascitur. Gorr.

ΕΤΥΜΟΣ, ου, ὁ, ἡ, Verus, idẽ quod ἐτής. Od. τ, Ἴσκε ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοισι ὁμοῖα. Sic apud Hesiodum Theog. ἴδμεν ψεύδεα πολλὰ λέγειν ἐτύμοισιν ὁμοῖα. Odyss. ρ, Ψεύσομαι ἢ ἔτυμον ἐρέω; Mentiarne an verum dicam? Sic suprà dixerat ab ἐτεόν, ἐτόν γε καὶ ἀτρεκέως ἀγορεύεις. Vsus est etiã autor dialogi qui Axiochus inscribitur, hoc vocabulo. σὺ δ' οὐκ ἔτυμά μοι (inquit) μαρτυρεῖς, Non vera de me prædicas, Vera ista tua de me non est sententia. Item Athen. lib. 11, μονογενὴς ἐτεὸν, οὐκ ἔτυμος· λόγος οὗτος, ἐγκώμια αὐτοῦ διεξέρχεται. Ἔτυμον neutro gen. aduerbialiter etiam capitur eo sensu quo ἐτεόν, id est Verè, Reuera. Od. φ, ἦλθ' ἔτυμόν τι ἢλθ' Ὀδυσεύς, Verè venit Vlysses. Iliad. φ, Ἐρρ' ἐπεὶ οὔ σ' ἔτυμον γε φάσθω πατρὸς ἄνωγε. Quod verò ad etymon huius vocabuli attinet, deriuatur ἐτὸς ab εἰμί, vt à θέμις θετὸς, à δίδωμι δοτὸς: à quo postea fit ἔτυμος, vt ἔλυμος ab ἕλος: vnde ἔτυμα ea esse dicũtur Quæ verè sut talia qualia esse dicuntur. ΑΤ Ἔτυμον, ου, τὸ, Etymum, vt Latini etiam appellant id est vera origo alicuius vocabuli, eiúsq; originis vera aut verisimilis ratio. Athen. lib. 13, dicens esse qui meretrices seu mentorias mulieres, id est τὰς μισθαρνούσας, vocarẽt ἑταίρας, & inde ἑταιρεῖν dici τὸ ὅτι σπουδαίας μισθαρνεῖν, quum ἑταίρας antea vocarentur sociæ seu sodales, vt in hoc versu, Λαπὼ καὶ Νίκα μάλα μὲν πάλαι ἦσαν ἑταῖραι: subiungit, οὐκ ἦν ὡς τὸ ἔτυμον αἰσχρόν, ἀλλὰ ὡς τὸ διαπεπρασμένον. Plut. Probl. Rom. de Carmenta, vocabulo Latino, ἐπὶ δὲ τῶν ὀνόματος τὸ ἔτυμον, ἐστοχάσθη τοῦ: respiciens compositionem huius vocis ex Careo & Mens. Varro De re rust. lib. 1, cap. 48, de gluma loquens, Videtur (inquit) vocabulum etymon habere à glubendo, quòd eo folliculo deglubatur granum. ΥΝΔΕ C. Ἐτυμολόγος, ου, ὁ, Qui origines verborum indicat seu explicat. ΑΘΥΟ Ἐτυμολογία ας, ἡ, Originis verborum indicatio. Etymologia (ait Quint. lib. 1, cap. 6) quæ verborum originem inquirit, à Cicerone dicta est Notatio: quia nomen eius apud Aristot. inuenitur σύμβολον, quod est Nota. Nam verbũ ex verbo ductum, id est Veriloquium, ipse Cicero qui finxit, reformidat. Sunt qui vim potius intuiti, originationẽ vocent. Hæc ille. Eustathio est λόγος ἐπαληθεύομένου δηλωτὴς τοῦ λέξιν τῇ φύσει τοῦ πράγματος. Ετυμολογιῶν libros ab Apollodoro & Demetrio Ixione conscriptos citat aliquoties Athenæus. ΕΤ Ἐτυμολογικὸς, οῦ, ὁ, Etymologicus, Rationem originis verbi interpretando indagans, vt vulg. l. ex Gell. l. 2, c. 10, interpretantur. ΕΤ Ἐτυμολογία, ω. Origines verborũ indico. Athen. l. 2, Πλάτων ἐν Κρατύλῳ ἐτυμολογῶν τὸν οἶνον, οἰόνοον αὐτὸν φησὶν εἶναι, Plato οἶνον etymon habere dicit. (vt Varro, Videtur etymon habere à, &c.) seu, Plato οἶνον ab origine vocis quasi οἰόνοον appellatum vult. Et in pass. apud Greg. Nazianz. ἡμεῖς γὰρ Θεοῦ κλῆσις καὶ ἀπὸ τοῦ θεῖν ἡ αὐτὴ ἐτυμολογεῖται τοῖς περὶ ταῦτα κομψοῖς, Quàquam θεοῦ appellatio ita qui in hoc genere argutantur, vel à θεῖν vel ab αἴθειν ducitur.

Ἔτυμος, Verè. Philo De vita Mosis lib. 3, de igne quo εἰς τὸ ἱερώμενον ὅλῳ καθαρσίως ἀγαθοπρεπῶς παντέλειαν sacerdos vtebatur, ὃν ἐτύμως πλειόνως ἐκάλεσαν, ἐπειδὴ τὰς ἀρίστου οὔσας θεραπευτὰς καὶ λειτουργοὺς θεοῦ τελετὰς ἔμελλον ἱεροφαντεῖν, quem verè perfectionis appellauit. Quidam tamẽ respicientes ad significationem τοῦ ἔτυμον, reddũt ἐτύμως Ab origine vocis, seu Secundum etymon. Idem Philo, eodem lib. τὸ δὲ ἀστεῖον, ἐξ οὗ αἱ αἰσθήσεις, [σύμβολον ἐκεῖνοι καλοῦσι] τὸ ἐτύμως θεσπεσιωδέστερον συμπάσης, quod ab origine vocis seu secundum etymon θεσπέσιον, id est acerra appellatur. Aristot. De mundo, de voce οὐρανὸς agens, ἐτύμως καλοῦμεν οὐρανὸν ἀπὸ τοῦ ὁρᾶν (ἢ) παρ' αὖον, i. οὐρανὸν (hoc est cælum) ab origine vocis dicimus, quasi ὁρᾶν, &c.

Ἐτυμότης τῶν ὀνομάτων, idem quod ἐτυμολογία. Bud. ex Themistio.

Ἐτυμώτιος, ου, ὁ, idem quod ἔτυμος, seu ἀληθής, vt Hesychius exponit. Quod vocabulum deriuat Eustathius à genitiuo plurali ἐτύμων, possessiui formam habere dicens: sicut ab ἄλλων fit ἀλλοτριος, ab ἑτέρων ἑτερότιος.

¶ Ἐτύμυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἔτυμος, ex eóque factum per epenthesin syllabæ τμ, metri causa: sicut ἀπαρτηρὸς ab ἀπρός. Od. ψ, Ἀλλ' οὐκ ἔσθ' ὅδε μῦθος ἐτήτυμος οὐδ' ἀτελεύτητος. Il. χ, εὐ γὰρ οἱ τὸς ἐτήτυμος ἄγγελος ἐλθὼν Ἥγησι'. Sophocles Trach. Ὦ παῖ, γλυκεῖ μοι παῖς ἐτήτυμος γεγώς. vbi Accius, O nate verè hoc nomen vsurpa patri. Apoll. Arg. 2, ἐτήτυμος ἔκλετο πατρὸς. Nonn. ἐτήτυμος οὐ πάλι ἐμμι. ‖ Ἐτήτυμον neutro genere aduerbialiter etiam vsurpatur. vt ἐτεὸν & ἔτυμον. Od. α, Καί μοι νῦν' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὄφρ' εὖ εἰδῶ. sic ἔτυμον ἐρέω suprà dixerat, & ἐτόν γε καὶ ἀτρεκέως ἀγορεύεις. Il. τ, Ἀλλ' εἰ δὴ καὶ πάμπαν ἐτήτυμον ἔπλετο θεῖο Ἥρως Ἀτρεΐδης. ΥΝΔΕ Ἐτήτυμος, Verè. Eurip. ΕΤ C. Παντήτυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Omni ex parte verus. Nonn. ΕΤ Ἐτητυμία, ας, ἡ, Veritas. Epigr. & Nonn. ἐξ ἀδύτων Οἴμων ἐτητυμίης.

Ἐτάζω, F. σω, Examino, Inquiro, Scrutor. Quòd si etymum sequimur quod ab Etym. traditur, propriè signif. Veritatem inquiro. vult enim esse ab ἐτὸν, & dici ἑτάζω quasi ἐτάζω. Cæterùm huius simplicis exẽplum nullum nec ille nec cæteri afferũt, quos quidem videre mihi contigit. Suidas dicit duntaxat, ἑτάζω iungi accusatiuo. Hesych. ἑτάζεσθαι exponit non solùm βασανίζεσθαι & κρίνεσθαι, verumetiam ἀριθμίζεσθαι. ΕΤ Ἑτασμὸς, Examen, Inquisitio. Hesych. ἑξέτασις: item Numerus apud Pythag. ΕΤ Ἔτασις, idem, in v. l.

C. Ἀνετάζω, idem quod simplex ἑτάζω, vel compositum ἐξετάζω, Examino.

C. Ἐξετάζω, Idem quod præcedentia, Examino, Inquiro, Scrutor. Vel Diligẽter examino, seu inquiro, Perscrutor. A Bud. exponitur etiam Discutio. Isocrates in Bus. encomio, τὸν ἐμὸν λόγον ἐξετάζειν. Idem ibidem dixit, ἀκριβέστερον ἐξετάζειν τὰς ἁμαρτίας: & in Areop. λίαν ἀκριβῶς ἐξετάζειν τὰ ἁμαρτήματα. vt si Gall. dicas *Esplucher les fautes*. Demosthenes verò iunxit cum πικρῶς, in eadem re, Olynth. 2. (quod loquendi genus imitatus est Plut. in Alcibiade) Et alibi ei opposuit φειδῶς, vt ostendam in exemplo quod proferam paulo post. At Lucianus de accuratissimo examine loquens, dixit ἀφιλοσοφωτάτως ἐξετάζειν, lib. De historia scrib. ἀφιλοσοφωτάτως δὲ πάνυ λεγομένων ἕκαστον ἐξετάζοντας. Herodian. 7, ἐνῆν μέντοι καὶ ἀπόρρητα καὶ κρυπτὰ δεικνῦσθαι· ἐπὶ γὰρ ἐξουσίας τῆς βασιλέως ἠρέθη καὶ ἐξήτασε. Apud Thuc. schol. exponit δοκιμάζειν. Ἐξετάζειν, Inquirere in aliquem, Quæstionem de alicuius factis habere. vt Budæus interpretatur, afferens ex Demosthene, καὶ τοῖς μὲν ἄλλοις οὐ πάνυ ἴδιον τοῖς οἰκέταις ὑπὲρ τῶν δεσποτῶν ἐξετάζομένοις· ἐπὶ σοὶ δ' αὖ τοὐναντίον δεσπότῃ ὁ δοῦλος ἐξετάζεται, ὡς δῆτα πονηρὸν καὶ ἄσωτον ἐκ τούτων δείξων. Quibus addit & ista eiusdem, καὶ τὸν ἡμίπρωτον πατέρα ἐξετάζεις ὅσης ἐμοῦ. Idem Budæus ex Platone in Apol. pag. 10, affert ἐξετάζειν pro Inquirere in se aut in alium. Item ἐξετάζειν τὸ πρᾶγμα, pro Quæstionẽ habere, Rem quærere, ex Cic. in Verr. Act. 3, id est Cognoscere & expendere controuersiam. Hæc Budæus, qui præter ea ex Pand. affert ἐμβασάνοις ἐξετάζειν pro Quæstionem per tormenta habere. ‖ Ἐξετάζειν, Explorare, Probare, id est Experimentum facere, & specimen sui dare, seu documentum. Bud. ex Demosth. in Epist. fol. 87. (Vbi tamen exponit etiam Discutere, Disceptare, Allegare) Affert verò & hunc eiusdem Demosthenis locum (vbi tamen est vox passiua, non actiua, & quidem quæ de re dicitur non de persona) pag. 132, εἰ δ' οὖν ὅτι καὶ παρ' ἐμοί τις ἐμπειρία διαίτης, ταύτην μὲ βέβαιόν τις ἐν τοῖς κοινοῖς ἐξετάζεσθαι ἀεὶ ὑπὲρ ὑμῶν. id est (inquit) Si qua est mihi facultas dicendi, inuenietis documentum eius me dedisse. Affert verò ex eodem, εἰ γὰρ εἶχε, πόθεν αὐ καὶ λέγειν καὶ κατηγορεῖν ἐξετάζεται. Hæc quoque ex eodem profert, vbi ἐξετάζεσθαι ait esse, Probari, Explorari, Deprehendi, Comperiri: ὅπερ δ' αὖ ὁ διεψεύσατο τοὺς ἀνθρώπους ποιήσει τὴν πόλιν, τοῦτο πεπονθὼς ὅτι τοῖς ἔργοις ἐξέτασαι, ex rerum euentu deprehenderis vel dispiceris. Hæc Bud. Sed illa signific. quam dat verbo ἐξετάζω pro Specimen mei præbeo, magis conuenit & ipsa passiuo ἐξετάζομαι, vt ipsum etiam exemplum docet. Sed & à Luc. ita vsurpatur. ‖ Ponitur verò interdum ἐξετάζομαι pro ἐξετάζω. qui eius vsus affertur ex Demosthene in epistola ad Heracleodorum. Sed & in hoc Plutarchi loco in libro De musica, actiuè poni manifestum est, φανερὸν δ' αὖ γέ-

τοῦτο εἴ τις ἑκάστην ἐξετάζοιτο τῆς ὀπτασιμανίας, πίνος ἂν δοκεῖ θεωρητικόν.

Ἐξετάζειν cum accusatiuo personæ, puto esse quod Gallicè dicimus *Sonder quelcun*, in tribus Platonis locis ex Apol.Socratis, in quorum vno Cic. ἐξετάσαι τὸν Ὀδυσσέα, &c. vertit Tentare Vlyssis prudentiam. Vide pag.2 mei Lex. Ciceroniani. At verò ἐξεταστὴς apud Herodianum quod Politianus interpr.Torti, ad eam potius τοῦ ἐξετάζειν significationem pertinet de qua dictum est antea.

Ἐξετάζειν, Æstimare. Et ἐξετάζεσθαι itidem actiuè in hac significatione, si Budæo credimus. Philo De mundo, πασπλὴς γέμειν δοκεῖ τὸ, τὸ ἧμος τῆς αἰσθητῶν ὑπὸ τῆς τέχνης ἐξετάζεσθαι. id est (Bud. interpr.) Porro autem illa summa est stultitia, genus humanum ab artibus æstimare. Sed nihil obstare arbitror quin ἐξετάζεσθαι passiuam etiam signif. retineat.

Ἐξετάζειν pro Comparare, Contendere. In vulg.lex. ἀντιπάτρου affertur, ἐξετάζειν πρὸς ἐκείνους καὶ συμβάλλειν ἐμέ, pro Me cum illis collatum examinare & perpendere. Sed & sine altero verbo ἐξετάζειν pro Comparare habet Synes.in Epist. καὶ πῶς αὐτὸ πρὸς τὰ Λίγυπτίας ἐξέτασον σύνεγγυς. Sed in hac significatione ablsocratè dicitur πρὸς ἀλλήλους ἐξετάζειν, itidémque à Demosthene παραλλήλως ἐξετάζειν, in oratione Pro corona, ἐξέτασον δὴ τοίνυν πρὸς ἀλλήλα τὰ σὺ καὶ ἐμοὶ βεβιωμένα, πρᾴως καὶ μὴ πικρῶς, Λίγκιν. Quidam Contendere ex Cicerone reddunt.

Ἐξετάζειν, Recensere. Thuc.2, Ἀθηναῖοι δὲ τοῖς παρόντων ξυμμαχίαν ἐξέτασαν, id est, Socios suos recensebãt. Et ἐξετασμὸν δυνάμεως, pro Copiæ recensitæ, ex Demosthene. Hinc ἐξετάζομαι pro Annumeror, vel Sum in numero. Demosth. καὶ τῆς ἐχθρῶν τῆς σῶν εἰς ἐξετάζειν. Idẽ pag.124, εἰ γὰρ παρῆν καὶ μετὰ τῆς ἄλλων ἐξετάζειν, πῶς, &c. vbi Bud. interpretatur, Si cum aliis conspiciebatur & vnus erat eorum. Et addit, simile esse hoc eiusdem, pag.240, συνεξεταζομένους τούτῳ αὐτῷ, id est (vt sch. scribit) ἅμα αὐτῷ φαινομένους καὶ συνδοκιμαζομένους. Quibus adiungit expositionem Latinam, Ab hoc stantes. Sic autem apud Plut. in Cic. ἐξετάζεσθαι μετὰ τοῦ Καίσαρος reddit Esse in partibus Cæsaris. Idem ἐξετάζειν Censere vertit, citans ex Plut, ἡμιόλιον ἢ πεντήκοντα μυριάδας ἐξετάσθησαν, pro Censa sunt centũ quinquaginta millia. Et ex eodem, ἐν τοῖς ἱππικοῖς ἐξεταζόμενος, pro Qui est in equestri ordine, Eques Romanus. Apud Herodianum autem libro 7, ἐν πράξεσι μεγίσταις ἐξεταστής, Politianus vertit In maximis spectatus negotiis. Tale est apud eũdem Herodianum, lib.6, τοῖς ἐξεταστοῖς τι καὶ δοκιμάσασιν ἐν ἀσκήσεις τι καὶ πολεμικαῖς πράξεσιν. Sic apud Philonem De vita Mosis lib.1, καὶ ἐν ἅπασιν ἐξετάζεσθαι τὰς μεγάλους στρατείας. vbi aptissimè exponitur, Omnia futuræ militiæ stipendia merere. In vulg.l. ex Plat. De leg. παρὼν ἐξετάζομαι τοῖς συλλόγοις pro Interesum coneiliis. Sed videtur deesse præpositio.

Ἐξέτασις, εως, ἡ, Examen, Inquisitio, Disquisitio, Scrutatio. Luc. De salt. σεμνότερον τὸ πρᾶγμα ἢ ὥστε εἰς ἐξέτασιν καλεῖσθαι. Idem De cal. ὅσῳ γάρ τις πεπαιδευμένος, τοσούτῳ ὀλίγα μελετήσας δεῖται τῆς ἐξετάσεως. Vt autem in illo Luciani loco est εἰς ἐξέτασιν καλεῖσθαι, ita & Bud. affert (sed ἀδιακόπως) εἰς ἐξέτασιν ἄγεσθαι itidem pro In disquisitionem vocari. Ἐξέτασις peculiari signif. Quæstio, id est Criminis inquisitio. Bud. ex Herodiano, βασάνῳ δὲ ἐξετάσεως ἀκριβεστέρας. ‖ Ἐξέτασις, Comparatio. Luc. in Caucaso. pag.24, ἐγὼ γὰρ ἐνδεῖν τῶν ἐμῶν τῷ θεῷ, μὰ ὅντας τὸ ἐναντίον αὐτῷ, καὶ πρὸς ὃ τι ἂν ἔλθῃ ἡ ἐξέτασις γιγνόμενον, δυσαρεστότερον ἀποφαίνειν αὐτό. ‖ Ἐξέτασις, Exploratio. vt ἐξετάζειν expositum est Explorare. ‖ Ἐξέτασις, Recensio. vnde ἐξέτασις ὅπλων, Thuc. & ἐξέτασιν ποιεῖσθαι, Xen. pro Recensere, Lustrare. Idem dicit ἐξέτασιν ποιεῖσθαι τῶν στρατιωτῶν καὶ συντάξεις. Itidémque Budæus ex Aristotele affert ἐξέτασις τῶν πολιτῶν, itẽ σύνταξις. quam esse ait descriptionem in classes, siue concenturiationem. Xen. Œconom. βασιλεὺς δὲ κατ' ἐνιαυτὸν ἐξέτασιν ποιεῖ τῶν μισθοφόρων. vbi quod dicit ἐξέτασιν ποιεῖσθαι, exponitur etiam Delectum habet. Et εἰς ἐξέτασιν ἰέναι pro Ire eò vbi delectus habetur, Ire ad profitẽdum seu dandum nomen. Item plur. εἰς ἐξετάσεις ἰέναι ex Isocrate in Areop. τῆς δὲ περὶ τὸν πόλεμον οὕτω κατημελημένης ὥστε οὐκ εἰς ἐξετάσεις ἰέναι ἐβουλόμην. Extenditur autem

latius hæc nominis ἐξέτασις significatio. vt apud Demosthenem 137, ἐπειδὴ ἦ ἃ μή ποτ' ὤφελε συνίζη, καὶ μᾶλλον τῆς συμβούλων ἀλλὰ τῆς κολακεύειν ἑτέροις βουλομένων ἐξέτασις ἦδη, τίνα καὶ σύ, &c. Id est (inquit Budæus) Quum iam recensus fiebat adulatorum. vel Quum iam certamen & specimen adulatorum extitit. ‖ Item ἐξέτασις pro specimine & documento industriæ. Bud. ET Ἐξετασμὸς pro inquisitione itidem. Budæus ex Demosthene affert pro Discussione & disceptatione: vbi ille scribit, ὅτι τῆς ἡμετέρας ἔχθρας ἡμεῖς ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν δίκαιον ἦδη τὸν ἐξετασμὸν ποιεῖσθαι.

Ἐξεταστής, Examinator, Inquisitor. Item ἐξεταστοί, sicut & λογισταί, Qui ratiociniis præerãt, iisque magistratibus ius reddebant qui rationes ad ærarium referre debebant. ab iis enim rationem administratæ procurationis exigebant. Bud. ex Aristotele. Affert & ἐξεταστὴς τῶν ξένων ex Æschine in Timocr. magistratum Athenienscm esse scribens.

Ἐξεταστικός, ὴ, ὸ, Qui multus est in indagatione veritatis, vel cuiuscunque rei quam perquirere vult. Bud. ex Gregorio. Affert & ex Aristot. in primo Polit. de dialectica, ἐξεταστικὴ δ' ἔστι, πρὸς τὰς ἁπασῶν τῶν μεθόδων ἀρχὰς ὁδὸν ἔχει. id est (vt addit ex Aphrod. pag.19) ζητητικὴ καὶ ὁπτικὴ πρώτη. Tale propemodum esse puto ἐξεταστικὴ in hoc Luc. loco, in Herm. κριτικῆς τινος ἢ ἐξεταστικῆς πραγματείας. In vulg.lex. πλήρωσον ἐξεταστικὸς ex Xenoph. pro Inquirendi peritus. Ibidem τὸ ἐξεταστικὸν pro stipendio quod datur disquisitoribus: vt στρατιωτικὸν stipendiũ quod datur militibus.

Ἀντεξετάζω, Contrà vel ex aduerso examino, Vicissim examino. Capitur pro Contendo aliquem siue aliquid cum alio, Comparo. nam cõparaturi aliquid cum alio, id reuocamus ad examen, & velut è regione alterius expẽdimus. In Athanasii epistola apud Theodoritum, καὶ αὐτῷ δὲ τῷ μεγάλῳ συνόδου τῇ ἐν Νικαίᾳ καὶ τὰ παρ' ἐκείνων ἐκεῖ τις ἀντεξετάζειν ἐπιχειρήσειεν ἀλλήλοις. Dicitur autem pro eodem ἀντεξετάζειν, παρεξετάζειν, πρὸς ἀλλήλους ἐξετάζειν, πρὸς ἀλλήλων σκοπεῖν, ἀντιπρὸς ἀλλήλαι, &c. ‖ Dicitur etiam ἀντεξετάζειν ἑαυτὸν ἀμφισβητοῦντι, & passiua voce Ἀντεξετάζεσθαι, pro Offerre se liti, Negotio alieno se offerre. Quod vulgò dicunt, Partem se gerere, quasi Agere aduersarium. Bud.

Ἀντεξετάζομαι, Cõtra vel ex aduerso examinor. In vulgatis lexicis Græcolatinis exponitur Pariter ex æquo cum aliquo examinor, Ex æquo cum aliquo æstimor. Capitur pro Conferor, Comparor. sicut ἀντεξετάζω pro Confero, Comparo. ‖ Item ἀντεξετάζεσθαι forense verbum est: dicitur q; (sicut ἀντιδικεῖν, & ἀντιγράφειν) pro Ad causam occurrere, Iudicio se sistere, Ad iudicium adesse. quod vulgò dicunt, Partem se gerere, quasi Aduersarium agere, vt docet Budæus. ‖ Nec verò ἀντεξετάζεσθαι dicitur duntaxat de eo qui aduersatur in iudicio, sed latius patet. vnde ἀντεξεταζόμενος τῇ νόσῳ ex Luciano citatur pro Aduersans morbo, Cum morbo congrediens seu luctans. Budæus verò ἀντεξεταζομένους ait vocari æmulos ab eodem Luciano, hoc in loco, τοῖς μὲν ἀντεξεταζομένοις φθονεῖσθαι. δεῖ γὰρ ἄλλους εἶναι τῶν αὐτῶν ἀντιποιουμένους.

Ἀντέξετασις, εως, ἡ, Collatio, Comparatio quæ fit inter duas res, vnam quasi ex oppositio alterius examinando. Cõtentio dicitur à Cicerone, vt docet Budæus. Est enim, (inquit) contentio, ἡ τῶν παρ' ἀλλήλοις ζητουμένων ἀντέξετασις ἢ θεωρία. vel ἡ ἐκ τοῦ ἀλλήλου ἀντέξετασις.

c.2. Διεξετάζω, Perquiro, Diligenter inquiro. VNDE Ἀδιεξέταστος, Qui perquiri nequit. Affertur tamen duntaxat ἀδιεξέτασος λόγος ex Eccles. cap.21 pro Inenarrabile verbum.

c.2. Παρεξετάζω, Comparo. Chrysost. παρεξετάζειν τὸν ἑαυτοῦ δικαιοσύνῃ τὴν φιλανθρωπίαν τοῦ θεοῦ. ET c.3. Ἀντιπαρεξετάζω, Vicissim comparo. vel Ex aduerso comparo. Exponitur etiam, Contra disquiro.

c.2. Συνεξετάζω. vnde συνεξετάζομαι pro Annumeror, Bud. ex Luciano. Idem apud Demosthenem pag. 131, καὶ τοὺς συνεξεταζομένους μετὰ τούτου interpr. Affectatores huius. Subiungitque ex Plutar. hæc quæ de Demosth. scribit, ὑποδεδημόκασι εὐεργεσίαι καὶ δόσεις τοῖς ὅτε τῆς ἀρχόντων καὶ τῆς

ἄλλων σωιεξεταζομένους. Rursum ex Demosthene σωιεξεταζεσθαί τινι pro Stare ab aliquo, affert pag. 140, ἀλλὰ τούτῳ πάντας αὐτοὺς δι' μάλα σωιεξεταζομένους δεῖ ῥήτορας ὄφλειν ἐτέξεις. Vide & suprà in Ἐξετάζω. | Σωιεξετάζειν videtur esse Contendere, id est συζητεῖν, inquit idem Bud sed locum non proferens.

ΕΤΕΡΟΣ, ου, ὁ, Alter. proprie enim de duobus. Il. β, de Thersite, Φολκὸς ἦεν, χωλὸς δ' ἕτερον πόδα, claudus altero pede. Od. ι, Ἐν δὲ οἱ ἀσκὸν ἔτμηκα διὰ μέλανος οἴνοιο Τὸν ἕτερον, ἕτερον δ' ὕδατος, alterum vini, alterum aquæ, seu Vnum vini, alterum aquæ. Od. ι, de tribus loquens, ὁ μὲν ὃν μέσσα φέρεσκεν, Τὼ δ' ἑτέρω ἑκάτερθε Vir ἕκαστον, alteri verò duo. Xen. Pæd. 7, ᾧ βάθος μὲν ὡς οὐδὲ δύο ἀνδρὸς, ὁ ἕτερος ὅτι τοῦ ἑτέρου ἐστὶν ὡς, τοῦ ὕδατος ὑπερέχοντος, alter supra alterum. Ἕτεροι, Alteri, i. Altera pars, Altera factio. Il. λ, Ὡς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες Δῃοῦντο, οὐδὲ ἕτεροι μνώοντ' ὀλοοῖο φόβοιο, nec alteri seu altera pars de metu cogitabat: vel, Nec alterutri vel alterutra pars. Ἐπὶ τὰ ἕτερα, In alteram partem. Xenoph. ὡς πᾶλος ὅτι τὰ ἕτερα τῆς πάλεως ἦγε. Pro quo frequentius facta synæresi dicitur θἄτερα. Ἕτεροι apud Thucydidem præcedente negativa particula οὐδὲ vel μηδὲ, aliquoties ponitur pro composito οὐδέτεροι, μηδέτεροι. vt lib. 2, καὶ ἐπὶ μηδετέρων ἐποιοῦν, δίκαιοι δὲ ἀμφοτέροις φίλοις, ὅτι πολέμου δὲ μηδ' ἑτέρους, neutrorum partes sequamini. Et libro 5, οὐκ ἀπιέναι ἔφασαν ἕνεκα οὐδ' ὑφ' ἑτέρων, à neutris. Sic lib. 7, ὅτι ὃ οὐδὲ μεθ' ἑτέρων ἦσαν, cum neutris. Quemadmodum autem apud Latinos Alter alteri, Alter alterũ, vel cum præpositione Alter ab altero, aut simili, de pluribus vsurpatur, sic & hoc vocabulum tam in plurali quàm in singulari. Thucyd. ἕτερος ἑτέρου φέρεται, alter alteri præstat. Idem lib. 2, ἕτερος ἀφ' ἑτέρου ἤκουσε διαπεπλάσθαι, ἕτερος, alter ex alterius curatione. Philo De vita Mosis lib. 1, καὶ πρὸς ἑτέρους ἕτερος διαιτᾶται ἐλογοποίουν, Alter cum altero. Interdum sicut ἄλλος pro ἕτερος indifferenter ponitur, (vt in illo Platonis De rep. ἀλλὰ μὴν ἡ ἀποδοῦσα χλανίσκος δὲ ἡ περονᾶται) ita viceversa ἕτερος pro ἄλλος, & in plurali & in singulari numero. Od. ν, ἕτερα δ' ἄρα πρυμνόθεν, Ἄλλας δ' πρωίθεν, Alias decerpunt, alias calcant. (Sic enim quidam grammatici accipiunt: licet Eustath. ὅτι δύο μόνων hîc quoque dicit velit: eo quòd postquam de vnis dixisset, Τῆς δ' ἑτέρου μὲ ἔλαττον, de alteris subiungat, ἑτέρας δ' ἄρα πρυμνόθεν: tertias autem significare volens, addat, Ἄλλας δὲ πρωίθεν: sicut paulo pòst, πάροιθε δὲ ὄμφακές εἰσιν Λίνου ἀμείρουσαι, ἕτεραι δ' ὑπερώριαι καίουσαι, vnæ defloreſcẽtes, alteræ matureſcẽtes: vt Cicero dicit, Vnæ rerum, alteræ verborum) Idem alibi, Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ βάζῃ. Hesiodus Theog. quum multos iam enumeraſſet, subiicit, Τέαται δ' αὖ ἕτεροι ποταμοὶ κατὰ χθονὸς εὐρυοδείης, Τοὺς ὄρομ' ἁλάλκοι πάντων βροτὸν ἄνδρα ἐνισπεῖν, Tot præterea alii fluuii sunt. Demosthenes contra Aristocratem, πείσει δ' ἕτερον δικαστήριον πρὸς ὑμᾶς. Æschines contra Ctesiphontem, πρὸς ἑτέρῳ τινὶ πλὴν γοάμμου ἔχοιτ. Thuc. lib. 7, οὐδεμιᾶς ἧσσον μᾶλλον ἑτέρας [ξυμφορᾶς,] calamitas nulla alia inferior. Dioscor. βουλῆς σκορπιοπλήκτοις οἷς οὐδὲν ἕτερον, Vt nihil aliud, seu, Vt quiduis aliud. Herodianus lib. 2, οὐδὲν ἕτερον ἀλλ' ἢ, nihil aliud quàm. Luc. De salt. ἕτερα μὲν γὰρ τοῖς, ἕτερα δὲ ῥυθμός. Idem in Solœc. ἕτερα αὖθ' ἑτέρων σημαίνει. Sicut verò Alius alii, Alius alium, Alius alio, & quæ eiusmodi sunt, apud Latinos dicitur, sic & ἕτερος in hac significatione. Aristot. Ethic. 3, ἕτερα γὰρ ἑτέροις ὄντα ἡδέα, alia aliis. Idem Polit. 7, διαφέροντες ἕτεροι τῶν ἄλλων ὅσον τοῖς θεοῖς καὶ τοῖς ἥρωας ἡγούμεθα τῶν ἀνθρώπων διαφέρειν, tantum alii ab aliis distantes, tanto alii aliis superiores. In hoc autem Thucydidis lib. 2, πᾶσι μὲν ὑπῆρξε δὴ ὅσοι ἕτεροι ἑτέρων ἠξίωσαν ἄρχειν, videtur ἕτεροι superfluum esse, Omnibus accidit qui aliis imperare studuerunt. Dicitur & ἕτερ' ἄλλα sicut ἄλλ' ἄλλα, vt docet Bud. pag. 967. Sic apud Luc. Sol. τοῦ δ' ἑτερ' ἄλλα ἐπιλησόμεθα, εἰ δοκεῖ. Pertinet huc ET Ἑτέραι τρέπεσθαι, subaud. ὁδόν, pro Alibi se cõuertere, seu, vt ex Cicerone exponunt, Aliò iter conuertere: ex Ouid. Cœptum iter dimittere: ex Virg. Mutare iter, Mutare viam: ex Lucretio Commutare viam retróque reuerti. Luc. in Timone, καὶ παῤῥωθὲν ἰδόντες, ἑτέραν ὁπηνίκατο. Synes. ὡς δὲ οὐ φρονοῦσι χώρει ταύτῃ τὰ ἀπαθοῦντα τῶν φρονοῦντων, ἑτέρᾳ τρέπεται, subaud. ὁδῷ, pro Aliò se conuertere. Ἑτέρᾳ τρέπεσθαι, subaud. ὁδῷ, pro Aliò se cõuertere, seu, vt ex Cicerone exponunt, Aliò iter conuertere: ex Ouid. Cœptum iter dimittere: ex Virg. Mutare iter, Mutare viam: ex Lucretio Commutare viam retróque reuerti. Luc. in Timone, καὶ παῤῥωθὲν ἰδόντες, ἑτέραν ὑπεκτρέπεται. Synes. ὡς δὲ οὐ φρονοῦσι χώρει ταύτῃ τὰ ἀπαθοῦντα τῶν φρονοῦντων, ἑτέρᾳ τρέπεται.

κότων, ἑτέρας ἐπειρᾶτο, id est (Budæo interprete) Quum hac via non proficeret, aliam rationem peragendæ rei instituit, (vt Terent. in Andria, Hac non succeſſit, alia aggrediamur via.) Pro quo idem Synes. dicit πρὸ ὅτου ἑτέρᾳ πρίπεσθαι. & Polyb. πρὸ ἑαυτῶν ὁδὸν προβίβασθαι. Coniungitur interdum cum τοσοῦτος. Æschines contra Ctesiphontem, Ἀκαρνανίας δὲ ἑτέρους τοσούτους, totidem. paulo antè verò dixerat, οὐ Πελοποννήσου μὲν πλείονας ἢ δισχιλίους ὁπλίτας. Isocr. Paneg. ἓξ δὲ ἔτεσιν αὐτῶν καταδουλώσαντας ἑτέρου τοσούτου χρόνου τὸν μισθὸν ἀπενείμαντο, totidem mensium stipendio. dixerat autem antea, ὀκτὼ μησὶν τοὺς ἑαυτῶν δαπάνας ἐξευρεῖν. | Ἕτερος, vt Alius apud Latinos, capitur etiã pro Diuersus: oppositum habens ὁ αὐτὸς, id est Idem. Plato lib. 1 De rep. τούτῳ φαμὲν ἑκάστην τὴν τέχνην ἑτέραν εἶναι τῆς ἑτέρας δυνάμεων ἔχειν, Aliam esse. vt Quintilianus dicit, Quanto alius fuit ille infelicissimi iuuenis affectus: Aristot. Ethic. 10, τὰ γὰρ ἕτερα τῷ εἴδει, ὑφ' ἑτέρων οἰήμασι τελειοῦται, quæ enim specie alia seu diuersa sunt. id est διαφέροντα, vt ibidem dicit. In qua significatione cum genitiuo interdum construitur, exponiturque Alius ab, Diuersus ab. Aristoteles De mundo, στοιχεῖον ἕτερον παρὰ τὰ ἀνθρώπων, elementum aliud à quatuor illis. Idem Ethic. 9, εἰ λαιπὸς μάλιστα αὑτοῦ ὁ ὀπτικὸς καὶ ἕτερον εἶδος τοῦ ἐναντίου μύου, id est (Budæo interprete) diuersa specie atque is qui vitio vertitur. Plato De republica, ἕτερον τῆς ἀληθοῦς, diuersum seu alienum à vero. ἕτερα ἀλλήλων, diuersa inter se. Plut. De amore frat. loquens de Græcis sui temporis, ἕτεροι πρὸς ἑστῶτα ἦθος μάχονται οἱ αὐτοὶ τῶν μισῶν ἀλλήλους, (vbi ἕτεροι & οἱ αὐτοὶ sibi sunt opposita) multum mutati ab illis qui priscis tẽporibus vixerunt, Alii atque illi priores.

Ἑτερότης, ητος, ἡ, Diuersitas. Est vocabulum philosophicum. Quomodo autem à διαφορὰ differat, docet Aristot. Metaph. lib. 9. Plutarch. De animi procreat. διαφὲρ τὸ κεχωρισμένον μετέχειν ἑτερότητος καὶ ταυτότητος, id est (Turnebo interprete) Quòd illarum vtraque diuersi & eiusdem vendicatione tentetur. Apud eundem in Numa, ἑτερότης ἢ διαφορὰ exponitur Factio & simultas.

Ἑτεροῖος, ου, ὁ, Alterius modi, Non huiusmodi. Bud. ex Synes. τὸ δὲ ἑτεροῖον ὄζειν, hoc autem longè aliter se habet. Aristot. ἑτεροῖα καὶ ἄμικτα, vocat quatuor elementa, De mundo 2. 21. ΥΝΔΕ Ἑτεροίως, Alio & diuerso modo. ἄλλως πως. Hesych. ΕΤ Ἑτεροιόω, ῶ, F. ώσω, Alium atque alium facio, ἀφ' ἑτέρων σώματος εἰς ἕτερον μεταβάλλω, vt Ammon. exponit. Altero. (vt Ouid. Fast. 1, Ille suam faciem transformat & alterat arte) Et in pass. ἑτεροιοῦμαι, Alium atque alium fieri, vt Budæus interpr. Philo De vita Mosis lib. 1, loquens de aqua fluuiali, ὅσον αὖ ἀφυσάμενος ὅτι πλεῖστον ἐκ χόνης, ἅμα ξανθόταττ' ἔσαι, πρὸς τῇ χρόᾳ καὶ πλῆθος μεταβαλοῦσαν εἰς ἄλμαν πικρὰν ἑτεροιωθὲν, id est (Turnebo interprete) Ac præter colorem etiam potestate prorsus degenerabit. ΑΠΟ Ἑτεροίωσις, ιως, ἡ, Alteratio. id est (vt Bud. exponit) Quum rerum qualitates alteræ atque alteræ fiunt: ἡ ἀφ' ἑτέρου πάθους εἰς ἕτερον μεταβολή: ἀλλοίωσις autem, πρώτης ὑποκειμένης ποιότητος ἑτέρας, vt Eustath. & Ammon. distinguunt. ΕΤ C. Ἀνετεροίωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui alteratus non est, Qui alterari nequit, In aliam atque aliam conuersionis speciem non mutabilis. Aristot. De mundo.

Ἑτερώνιος, ου, ὁ, ad formam possessiuorum factum ab ἑτέρων genitiuo plurali τῶν ἕτερος: sicut ab ἄλλων fit ἀλλώνιος, ab ἑτύμων ἑτυμώνιος. Eustath.

Ἑτέρη, Alia via, Alia ratione, Alio modo. vt ἑκάτερη. ΕΤ Ἑτέρηφι, paragoge poetica, pro eodem: seu ἑτέρωθι. Eust. ex Hesiodo.

Ἑτεραίκις, Vtraque vice. v. l. ex Xen. sed perperam pro ἑκατεραίκις. Erit autem ἑτεραίκις, Altera vice.

Ἑτερωθὲν, Altera ex parte, Ex aduersa parte. Il. α, Ἀτρεΐδης δ' ἑτέρωθεν ἐμήνιε. Iliad. σ, Ἀντίλοχος δ' ἑτέρωθεν ὀδύρετο δάκρυα λείβων.

Ἑτέρωθι, Alibi, Alio loco. ἀλλαχοῦ. Plut. ἀλλὰ περὶ τούτου μὲν ἑτέρωθι τῆς γοάμμης μνησθήσεται τὰ δέοντα ποιῶν, alibi. Galenus ad Glauc. lib. 1, ἑτέρωθι ταῦτα λέλεκται. Construitur etiam cũ genitiuo: vt ἑτέρωθι γῆς apud Aristid. Alibi terrarum. Luc. ἑτέρωθι δὲ τῆς ἠιόνος ἄλλοι ἔρωτες παίζουσι, In alia, seu etiam altera parte.

Ἑτέρως

Ἴπερος; Alio modo, Aliter. Od. β, Νῦν δ' ἴπερος ἐθέλοντο θεοὶ κακὰ μητιόωντες, At secus dii nunc verterunt. Aristophanes, ἴπερος τρέπεσθαι, secus verti seu euenire. Philo De mundo, τὸ δὲ φαεῖν καὶ τοπάζειν, τοτὲ μὲν οἰκείως, τοτὲ δὲ ὡς ἴπερος δίδηται τῇ ψυχῇ, interdum quodam alio modo afficit. A

Ἑτέρωσι, Alteram in partem, Aliò. Odyss. κε, Ταρβήσας δ' ἑτέρωσε βάλ' ὄμματα. Il. ψ, Ἀτὰρ πυρκαϊῆς ἑτέρωσε λιασθείς.

ET Ἑτρόσε pro eodem in v. l.

Ἑτερόω, ῶ, Fut. ώσω, Altero. v. l. VNDE Ἑτέρωσις, εως, ἡ, Alteratio. ibidem. B

C. Μαδίτερος, ET Οὐδίτερος, SEV Οὐθίτερος, teste Eustath. (pro quibus diuisa voce οὐδὲ ἴτερον & μηδὲ ἴτερον dixisse Thucydidem suprà ostendi) Neuter. Plato, ἐμοὶ μὲν δοκεῖ τούτων οὐδετέρῳ μηδέτερα πιεῖν, neutrum horum. Idem Philebo, τὸ μὲν χρυσὸν, τὸ δὲ ἄργυρον, πεῖσαι δὲ μηδέτερα τούτων. Et in fœminino apud Aristotelem Ethicῶν 6, αἱρεταὶ δὲ οὖσαι ἑκατέρας, καὶ εἰ μὴ πιθοῦσα μηδέτερα μεταθήσεται αὐτῶν. Plato De republica 2, οἷς οἱ ἀμφότερα ἢ οὐδέτερα πιστεύσει, Quibus vel de vtroque vel de neutro credendum. Οὐδέτερα ὀνόματα & ῥήματα grammaticis Græcis dicuntur sicut Latinis nomina neutra seu neutralia, illa quæ nec masculina nec fœminina, & verba quæ nec actiua nec passiua sunt. C

HINC Μηδέτερος, ET Οὐδέτερος, Neutro modo. Item neutro genere, apud grammaticos. Athenæus libro 15, λύχα δὲ οὐδέτερος εἶπεν Ἡρόδοτος. ET Μηδέτερόσε, SIVE Οὐδέτερόσε, Neutrò, Neutrâ in partem. Il. ξ, Οὐδ' ἄρα πῃ ἑτεροκλινὴς οὐδέτερόσε, nec in vnâ nec in alterâ partem voluitur. Quædã tamẽ exemplaria ibi diuisim habent οὐδ' ἑτέρωσε. At Eustathius priorem scripturam agnoscit. Thucydides libro 4, μήτε ὁπωσοῦν μηδέτερος μηδετέρους μηδέτερόσε, Neutrósque cum alteris vltro citróque commercium habere. ET Οὐδετέρωθεν, Neutra ex parte, Galenus libro 2 ad Glauconem. ET C. Αὐτοοὐδέτερον, Per se neutrum, Absolutè neutrum, vocabulum grammaticum. D

C. Μητέτεροι Quidam, Nonnulli, idem quod ἔνιοι, vt Hesychius docet. Herodotus, οἱ δὲ μητέτεροι αὐτῶν, οἱ μὲν πρὸς κύρους, οἱ δὲ πρὸς ὕπνον ἐτράποντο. Idem, μητέτεροι τῇ θεῷ, certi quidam dit. Apud eundem reperitur & fœmininum μητέτεραι, Nonnullæ. Nicander apud Athenæũ lib. 2, — λόπτει καιρόν τι Εἰδοίης, βάλεσον ὃ μητέτεροι καλέουσι. Vsus est & Arrianus hoc vocabulo, lib. 6, ὡς μητέτεροι αἰτίᾳ ἔφασαν. E

¶ Ἄτερος, ου, ὁ, Doricè pro ἴτερος, sicut πρᾶτος pro πρῶτος & πᾴζω pro παίζω iidem dicunt: vel synæresi facta ex ὁ ἕτερος, (vnde & primam syllabam producit) teste Eustathio. Fœmininum EST Ἡ ἄτερα ET Θἀτέρα: quæ genitiuo & accusatiuo casu hac contractione seruata non proferuntur, vt idem Eustathius docet. Neutrum EST Θάτερον. A quo ταὐτέρου & ταὐτέρῳ in singulari, & θάτερα in plurali in vsu sunt. at θατέρους solœcismum habet, vt ex Pausania docet Eustathius. Sed & Chrysippus ἐχόντως βαρβαρίσαι ab eodem Pausania traditur eo quòd τὸν θάτερον τῆς Διοσκούρου dixerit. Hæc ex grammaticis quantum ad casuum inflexionem attinet. nunc exempla proferenda sunt. Plutarchus De Socrat. loquens de duobus Archiæ famulis, ἐκεῖνο θέατε τῆς ὕβρεως τὸ, τί βούλονται λέγειν ὦ ἄτερος, Ἀρχίας καὶ Φίλιππος ἐπεμψάτην ἡμᾶς. Sophocles Aiace, εἴ τι μὴ σὺ φῂς, Εἰ δ' ἄτερος στρατηγός, Siue tu Menelae non permittis, siue alter Græcorum dux Agamemnon. Aristoteles De mundo, μέχρι θατέρου ἰσθμοῦ, ad Isthmum vsque alterũ. Aristophanes, θατέρῳ θἠτέρῳ ὀφθαλμῷ, altero oculo. Plato De legibus, θάτερον δυοῖν, duorum alterum. Et apud Suidam, καὶ τούτων ἄτερος τῆς αἰδοῦς. Item, ὁ δὲ Ἰουλιανὸς ἄτερος τῆς ἀσεβείας. Aristoteles Metaphysicῶν 11, καὶ οὐχ ὕπως ἔχει ὥστε μὰ ξῆ θατέρῳ πρὸς θάτερον μηδέν, nihil alteri cum altero. Et in 2 De partibus, ἵνα ἴσοζῳ δὲ θατέρου ἑκάτερον ἑκατέρου θάτερον. Idem De mundo, ὅτε θάτερον δὲ κέρας πάλιν εἰρωνεύεται, ad alterum verò cornu rursum amplificatur. Idem ibidem, καὶ θάτερον πλατύνεσθαι, in alteram partem dilatari. τῆς δὲ πρὸς θάτερον ἀμφοτέρων, ταύτας οὐ πο- F

ἠσεις, nam vt in altero peccẽs. Θάτερα plurali numero sæpe vsurpatur pro singulari. Plato τεμὼ οὖν ὅπαν ἡμῖν ὡς ἄριστον βούλει, τίθει (καλλίστην ἵνα ὑπόμνησιν χρώμεθα) τὸ μὲν, χρυσόν· τὸ δ' ἄργυρον· πεῖσον δὲ μηδέτερα τούτων. Quibus subiicit, τὸ δὲ μηδέτερα τούτων ἐκ δὲ ἡμῶν πῶς θάτερα χθὲς ἐρεῖ, χρυσὸς, ἢ ἄργυρος; Inde ὅτε θάτερα, In diuersum, In alteram partem. Plato Protagora, ὁτὲ μὲν τὸ ὅτε θάτερα Καλλίας, ὁτὲ δὲ τὸ ὅτε θάτερα Ξανθίππης, ab altero latere Callias, ab altero Xanthippus: seu, Hinc & hinc. Aristoteles, ὅτε θάτερα καθίησι μαπαξὺ τῶ πνεύμονος. Synesius, πρὸ ὅτε θάτερα τραπώμεθα. Thucydides libro 1, ἐς τὰ ὅτε θάτερα, in alteram partem. Herodianus lib. 3, τοῖς μὲν ἐξ ἀνατολῆς εὐθρόποις φιλίαν, τοῖς δ' ὅτε θάτερα γεῶν Ἀλβίνου, orientalibus amicitiam cum Albino, iis verò qui ab altera parte erant, notitiam. Xenophon Hellenicῶν 3, cum genitiuo dixit, πάντα θάτερα τῆ ποταμοῦ παρεπάξαντο, ab altera parte fluuii: seu vltra fluuium. Pro quo idem Xenophon alibi solutè dixit, ὅτε τὰ ἔτερα πόλεως, vt in ἕτερος annotaui. Dicitur & ὅτε θάτερα μὲν, τὰ θάτερα δὲ, sicut ὅτε τὰ δὲ μὲν, ἐν ἑκάτερα δὲ, pro Citra & vltra. Bud.

ETI, Adhuc, Etiam nunc. Thucydides libro 2, καὶ Πυθοδώρου ἔτι δύο μῆνας ἄρχοντος Ἀθηναίοις, & quum, Pythodoro duo menses adhuc superessent summi magistratus. Ad verbum, Duos adhuc menses fungente magistratu. Idem in 7, ἔτι καὶ ὰν τῆς πρίν τινος ἐλπίδος ἔχοιμεν ἔχειν. Vbi καὶ non iungo cum ἔτι. Bion initio cuiusdam idyllii, Ἐξόπιθε ἔτι κοῦρος ἐὼν ἄλοχοι δυσμάχητι Ὄρσεω θηλύμοι. qui adhuc erat puer (licet Naso aliter vsus sit hoc aduerbio, de ætate itidem loquens, O nec adhuc iuuenis, nec iam puer) Opponuntur verò ἔτι & ἤδη, à Luciano in Lex. Ἤδη μὲν ἀγλαΐσκος, ἄπαιδος δὲ ἔτι. Itidem in hac Philostrati epistola, quæ tota paucis hisce continetur verbis, ἔσῃ φασὶ σοι σῦκα πεπαιόμενα· ἀμμάζοις δ' ἂν αὐτῶν ἢ τὸν ἤδη ἢ τὸ ἔτι, Erit autem quod mireris eas vel adhuc esse, vel iam esse. Intelligit autem (vt opinor) Mireris adhuc esse, si sint anni antecedentis: mireris iam esse, si sint huius anni. nam vtrumuis sit, πεπαιόμενα fuerint, habita ratione temporis quo reperiuntur. vt si niuem æstiuam vocemus quæ æstate reperitur. At Naso in loco quem modò attuli, Latinarum vocum vsum immutasse videtur, O nec adhuc iuuenis, nec iam puer. pro Qui ætate es media inter iuuenilem & puerilem, Qui nec iam es iuuenis, nec adhuc es puer. Id est, Et nondum es iuuenis, & non amplius es puer, οὔτι νέος ἤδη, οὔτι παῖς ἔτι. Sed Adhuc dixit hîc pro Ad hunc vsque diem, vt sæpe accipitur, licet in paulo diuersis loquendi generibus. Alibi verò Adhuc & ipse dixit pro ἔτι, de ætate itidem loquens, Seu caperis primis & adhuc crescentibus annis. Scholiastes Sophoclis annotat ἔτι idem esse quod ἀκμαῖος, quum dicitur, ἔτι νέος ὤν, & ἔτι παῖς ὤν. Cicero hæc Platonis in Phædro, νέος ἔτι ὦ Φαῖδρε Ἰσοκράτης interpretatur, Adolescens etiam nunc ô Phædre Isocrates est. | Ἐπὶ ἔτι, pro Vsque adhuc, Ad hunc vsque diem, Budæus ex Platone. Addit verò & ἔτι καὶ νῦν pro Adhuc, ex Gaza apud Ciceronem De senectute. In vulgaris lexicis, ἔτι μέχρι pro Huc vsque, Adhuc. & ἕως ἔτι pro Huc vsque, ex Æschine.

Ἔτι, Amplius, Præterea. Demosthenes Philippicῶν 2, τί οὐκ ἐᾷς τοῦτο ἔτι; Lucianus in Hermot. pag. 117, τί ἵνα γὰρ ἔτι καμοιμεν; Sæpe verò cum οὐκ, vt Latinè Non amplius, Non iam. Thucydides 7, οὐ πρὸς ὑμᾶς μᾶλλον ἢ ἔτι καὶ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους. Lucianus in Piscatore, pag. 80, οὐκ αὖ αἰφνιδίως ἔτι. Idem in Hermotimo pag. 117, οὐκοῦν αὖ πρὸς τοῦ φρονίμου δόξεις αὐτῷ, οὐκ ἔτι τὸν ὑπερον λαβόντος. Ibidem verò & præcedente ἤδη, quod otiosum videri potest, καὶ ἡμῖν τοῦτον οὐ δυνατὸν ἤδη πρὸς τοῖς Στωϊκοῖς τινὶ φιλεῖν, οὐκ ἔτι φθονῶ τοῖς ἄλλοις ἑκάστοις. Sed & ipse Homerus sic vtitur, vt Odyss. λ, — ἐπεὶ μάλα τοι τινὰ γοναῖξι. Et Odyss. ι, οὐ δὲ μαίεται οὐκ ἔτ' αἰσυμνῆς. SED Οὐκέτι scribitur etiam coniunctim, SICVT Μηκέτι. Il. β, v. 261, Μηκέτ' ἔπειτ' Ὀδυσῆι κάρη ὤμοισιν ἐπείη. perinde

acti dixisset (inquit Eust.) ἤδη μὰ πάλαι πεῖσαι, μηκέτι ζητῶ. A Demosthenes, καὶ μηκέτι βουλεύειν, ἀλλὰ τῆς πολεμικῆς ἐπιφορᾶς βουλομένων ἐξέπλευσε λαῤ. ‖Nonnunquam autem οὐκ ἔτι siue οὐκέτι sonat Non item. ‖At per particulam Iam non solùm in præcedentibus exemplis & similibus: verumetiam in aliis redditur. Alicubi verò & per Iam inde. vt cap. 1 Euang. Lucæ, καὶ παθύμασος ἄχρου πλησθήσεται ἔτι ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτοῦ. id est Iam inde ab vtero matris suæ. Lubenter enim hanc interpretationem admitto & vt sensui loci conuenientem, & vt quam reddat verisimilem. COMPOS. Ἐξέτι, quo vtitur Homerus Iliad. ι, v. 106, Ἐξέτι τὸ ἔτι διετμὴς Βελεμνὰ κούρῃ Χασμώου Ἀχαιὸς ἕλκε καπήλην ἀκυόρας. nam & hic accipio ἐξέτι πρ (siue ἐξ ἔτι τῦ: vtroque enim modo scribitur) pro Iam inde, Ex eo tempore. (Quod Homericum imitatus Gregorius dixit in Carm. Ἐξέτι τὸ ἔτι μοι πρὶν ἐπομόρξαι πεπλῷ Γίνης) Sed & simplex ἔτι pro Iam inde, alibi obseruasse mihi videor. Item quod dicitur à Latinis Iam verò, id Demosthenis esse ἔτι δέπω putat Budæus, exponens tamen & alio modo, videlicet Atque etiam, pag. 917. ‖Ἔτι non solùm per Præterea, c sed & per Etiam, seu Quinetiam, vel Insuper, verti potest aliquando. Homerus certè ἠδ' ἔτι dixit pro Atque etiam, Iliad. α, v. 96, Τοὔνεκ' ἄρ' ἄλγε' ἔδωκεν ἑκηβόλος; ἠδ' ἔτι δώσει. At Il. λ, v. 405 addidit & καὶ, Οἵου γὰρ τοῖον ἐμὲ μῦθον πάλαι ἠδ' ἔτι καὶ νῦν. Demosthenes ἔτι δέπω pro Atque etiam, (sicut & pro Iam verò, vt antè dictum fuit) Et ἔτι μᾶλλον, in vulgatis lexicis itidem pro Etiam, vel Præterea. Dicitur & ἔτι δέ (VEL Ἔτα δέ, vt alicubi scribitur) pro Quinetiam, Insuper. Plato in Phædro, ἀκήκοα μὲν οὖν ἐγὼ καὶ παρὰ τοῖς περὶ Λυσίαν εἶναι λόγους, τὰ τῆς φύσεως, ἔτι δὲ καὶ D ἡμιτραγῳδίᾳ κατασκευάζῃ. vbi Cicero interpretatur Præterea. vide pag. 6 mei lexici Ciceroniani. (Sed paulo pòst habetur, ἔτι τι εἰ ἄρα μὴ ἀποχρήσαιτο τούτοις: vbi vertit Cicero, Aut si his contentus non fuerit) At ex Plutarcho affertur ἔτι δὲ μᾶλλον pro Sed magis etiam, non vacante videlicet particula δέ. Suspicor autem hoc ipsum Latinum Etiam ab ἔτι hanc signif. habente sumptum esse. nam dici Etiam quasi Et iam, nullo modo mihi fit verisimile.

Ἔτι de futuro tempore, pro Posthac, In posterum. e Cuius significationis apudlimum exemplum elle puto hunc versum Odyss. α & ι, Μήτις ἔτι πρόσθεν ἀμαὸς καὶ ἵππος ἔσται Σκηπσοῦχος βαθυλήϊς. At scholiastes Euripidis annotat ἔτι de futuro tempore in isto etiam Euripidis versu, vbi alioqui præsenti iungitur, in Medea, Θαρσεῖ κρατοῦς τι καὶ οὐ σφὼς πάντως ἔτι. Sed illi minimè subscribo, quum sumi possit in ea significatione quam primam illi dedi. Ex Aristoph. autem affertur pro Posthac, in Ranis, ἕως ἔτ' οἰμώξεται.

Ἔτι interdum vacat. vt Odyssex ω, εἰ μ' ἔτι γοάᾳ. Sic & f apud Sophoclem, περίλυτον annotatur non vno in loco. Alicubi verò & apud Aristophanem: putatúrque Atticus esse hic istius particulæ vsus. Apud Hesiodum abundat & post οὐκ, dicitúrque οὐκ ἔτι pro οὐκ solo: vbi canit, — δίδυμοι γείνατο παῖδε, Οὐκ ἔθ' ὁμὰ φρονέοντε. Sed & in plerisque aliorum poetarum locis οὐκ ἔτι pro οὐκ obseruaui. Apud Homerum autem geminatur etiam hæc particula in vno eodémque orationis membro, Odyssex λ, — οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλον Φοβέζεσθαι ἔτι μοι κρατερώτερον ἦεν ἄεθλον. vbi vacare posterior censetur.

B Οὐκέτι, ET Μηκέτι, ET Ἐξέτι dictum est in præcedentibus. A T Εἰκέτι (pro quo & οὐκ ἔτι scribitur) interdum præpositionem otiosam habere videtur: vt apud Lucianum, οὐκέτι καὶ νῦν, seu οὐκ ἔτι καὶ νῦν. Interdum verò dicitur pro Adhuc in posterum, Vel In posterum quoque. Plutarchus in Apophth. οἱ γὰρ πάμποροι, ἂν ἀποθάνωσι, καὶ αὖριον ἔσεσθαι καὶ εἰκέτι πλουσίους. Vbi tamen vulgò exponitur Vlterius.

ἜΤΟΣ, ους, τό, Annus. Thucydides ε, καὶ τὸ δεύτερον ἔτος ἐπολέμει τῷ πολέμῳ τῷδε. Et libro ζ, καὶ ὅσα ἔτη ὧδε πολέμῳ ἐπολέμει τῷδε: Ex eodem, ἔτη δὲ τριακόσια ἐγένετο, trecenti sunt anni ex quo venit. Idem libro ι, ἐνιαύσια δὲ ἔτη ἐννακόσια, Gesta sunt annis nonaginta, Per annos nonaginta, Spatio annorum nonaginta. Et in datiuo apud eundem, ἔτει μὲν γὰρ ἕβδομον ἐπολιορκοῦντο αἱ Συράκουσαι. Idem verò libro primo datiuum sine præpositione cum participio iunxit, Θείσῃ δὲ τρίτῳ ἔτει πολιορκουμένῃ, Quum tertium iam annum obsiderentur. Vel (eodem sensu) Quum iam triennium obsiderentur. (vt apud Platonem quidam ἔτει ἐνάτῳ interpretatur Nouennio) Sed malo (vt alii) Tertio quàm obsideri cœpti sunt anno. Interdum verò per accusatiuum. vt Demosthenes, ὅτ' ἀπηγγέλθη Φίλιππος ὑμῖν ἐν Θράικῃ πρόσω ἢ πέμπτον ἔτος ἤδη, χρῆν τὰς πολιορκίας, pro eo quod est, Tertio aut quarto abhinc anno. Afferunt tamen vulgata lexica ex eodem πρόσω ἔτος ἤδη, & interpretátur Hoc triennio. At τὰ μυρίοσιν ἔτεσι γεγραμμένα ἢ πεποιημένα, Plat. pro Quæ ante annorum decem millia picta erant aut sculpta, Budæo interprete. Vtuntur aliquando & genitiuo: vt Plato Sympolio, τὸν οὐδ' ἔτους πολλοῦ ἐστὸν Ἀγάθωνα ἑωρακὼς οὐκ ὀλίγοις δήπουθεν; pro Iam à multis annis. ‖Quum verò de annis ætatis agitur, aut per accusatiuum dicunt, γεγονὼς, vel βιοὺς, seu βιώσας τεσσαράκοντα ἔτη, (vt Isocrates Panathenaico, γεγονὼς μὲν ἔτη πρὸς μύροις ὀκτακόσιοις πρὸς χιλίοις: & ἑβδομήκοντα ἔτη γεγονὼς μάλιστα, Plutarch.) Et cum βιοὺς, Æschines in Ctesiphontem, ἔτη βιοὺς ὀγδοήκοντα καὶ πέντε, ἐπολίτευσαι) vel ὢν τεσσαράκοντα ἐτῶν. Sed substantiuum verbum sæpe omittitur. vt Plutarchus, Μασσαλιώτην δ' ἱστορεῖ Πολύβιος ὀγδοήκοντα μὲν ἐτῶν ἀποθανεῖν. Sic in quodam lepido Gnathænæ dicto Apud Athenæum lib. 13, μικρός γε ὢν ἔτι τοσούτων ἐτῶν (vbi tamen malim ὤς legere.) Dicitur cum eodē verbo εἰμὶ & alia constructione: vt ἔτη ἤδη οὔσης ὑπὲρ τὰ ὀγδοήκοντα, Athen. 4. Et ἐκεῖ ἔτη ὢν ὀγδοήκοντα, Lucianus in Macr. Dicitur præterea aliquis ὀγδοηκοντούτης τὰ ἔτη, vel εἰκοσούτης, aut alius, pro Attigisse annum tricesimum, vel ingressus esse annum tricesimum. Sic Herodianus lib. 5, ὁ δὲ Ἀλεξιανὸς δικαίου ἔτους ὀγδοηκοντούτης. Apud Xenophontem autem Pædiæ 1, pag. 4, dicuntur τὰ δέκα ἔτη διατελέσαι, qui decem annos (seu potius decimum annum, Latinorum more) exegerunt.

‖Quum verò Quotannis significare volunt, dicunt αἰεὶ κατ' ἔτος, vel καθ' ἕκαστον ἔτος. Sed & ἔτος ἑκάστου ex Herodoto pro eodem. Item αἱ δ' ἔτος θυσίαι Aristidi, Sacrificia quæ quotānis fiunt, Sacrificia annua. At verò παρ' ἔτος sign. Alternis annis.

Ἔτος quum annum significet, eandémque significationem habeat ἐνιαυτὸς, meritò aliquis miretur quod Aristophanes dicit, videlicet ἐτῶν ἐνιαυτούς: sed Eustathius scribit ἐνιαυτὸν interdum significare χρόνον διατεθλιμμένον ἔχοντα, non autem ἐνιαύσιον. Vide plura apud eundem.

Ab ἔτος composita, quum de ætate dicuntur ἐξωέτης, vt homo ὀγδοήκοντα ἐτῶν: at quum de tempore simpliciter, βαθύετης, vt ἐνιαύτης, ex Suida annotatur. Idem tamē Suidas ex Aristophane citat ἐξέτη συμβουλίαν πεῖθομεν, dicens Atticè accentum in penultima collocari.

C. Ἀμφίετος, VEL Ἀμφιετεῖ aduerbium, Quotannis. ad verbum quasi Circumannuatim. Suidas ἀμφίετος habet παροξυτόνως & exponit ὡς ἀπὸ τοῦ ἔτους. Budæus habet Ἀμφίτος, quod & in vulgatis lexicis legitur.

VNDE Ἀμφιτίω, Quotannis sacrifico, vel Per totum annum sacrifico. Etymologistes. ET Ἀμφιτίζεσθαι passiua voce (ab actiuo ἀμφιτίζω) Quotannis recurrere, & quasi in orbem redire. ad verbum sonat Circumannuari. Eustathius exponit κατ' ἔτος περίοδον ἄγειν: sed formæ ἀμφιετεῖ aduerbium ab hoc verbo: quum multo magis sit rationi consentaneum, ab ἀμφιτὲς aduerbio formare verbum ἀμφιτίζεσθαι, & hæc formatio possit aliorum multorum exemplo confirmari.

Ἀμφιετίζομαι, Idem quod ἀμφιτίζομαι. Nam quod Eustathius dicit verbo ἀμφιετίζεσθαι significari, id, secundum Hesychium & Etymologisten, significat verbum ἀμφιτίζομαι. Nisi fortè aut apud hos aut apud illum librariorum est error. Certè mihi magis placet ἀμφιτίζεσθαι. Sciendum est autem apud Hesychium corruptum esse ἀπεκχομένας pro ἀπερχομένας, vbi habetur, ἀμφιετιζομένας, τὰς κατ' ἐνιαυτὸν ἀπεκχομένας.

C. Αὐτόνης, Eodem anno. Odyſſeæ γ, — ὅτε τὸ πρὶν αὐτὸ ἐόντα δ Αὐτόνης οἰχόμεθα, id eſt τὸ αὐτὸ ἔτος, vt vulgò exponitur. Euſtathius tamen vult eſſe pro δι' ὅλου ἔτους, id eſt Per totum annum. Dicam autem de hac expoſitione & infrà, in Αὐτοδικαστῶν. HINC Αὐτότης, ἴος, ὁ καὶ ἡ, vt αὐτοτὸς αὐαίνεται, eodem anno marceſcit. Theophraſtus, πάντα δὲ καὶ ὀλίγα ἀπομαραίνεται, αὐτοτῆς αὐαίνονται, eodem ipſo anno marceſcunt, quo videlicet amputatæ fuerint. Et, τὰ μὲν αὐτότης, τὰ δὲ εἰς πλείω φύεται, Partim anno primo, partim ſecundo oritur, Gaza interprete. Pollux τὰ ἐτιαύσια vocari etiam tradit αὐτοτῆ. ITEM B Αὐτότης οἶνος pro αὐτοετίτης, (ſi Galeno credimus) apud Hippocratem) Vinum quod eſt eiuſdem anni, [quo bibitur videlicet,] Vinum hornũ. Sed à Polluce αὐτότης οἶνος exponitur ὁ ὅπη χώρας. Itidémque Suidas αὐτόφωνον exponit, (pro quo malè in quibuſdam editionibus αὐτόφωνῶ) vt ſit Vinum vernaculum. Sed quidam expoſuerunt etiam ὁ ἀμιγὴς καὶ αὖθι ἀποχρήσιμος: pro quibus habet Erotianus ὁ ἀποχρήσιμος. Sequendo autem hãc alteram expoſitionẽ, ab ἔτος deductũ hoc vocabulũ non fuerit.

C. Δεκατὴς, ἴος, ὁ καὶ ἡ, Decennis, Decennalis. vt δεκατὴς c πόλεμος. HINC Δεκατία, Decennium. AT verò Αὐτοδικαστῶν apud Thucydidem non eſt ex pronomine, & nomine, δίκαστῶν (genitiuo plurali à δικαστὴς) compoſitum. exponitur enim ἑκακισχιλίων δίκαστῶν, id eſt ſolidis decem annis. Atque vt minus hunc pronominis vſum mirer facit illud αὐτότης quod ab Euſtathio exponi δι' ὅλου ἔτους modò dictum fuit. hanc enim ſequendo expoſitionem, idem fuerit vtrobique pronominis vſus. Inuenitur autem ille genitiuus αὐτοδικαστῶν apud Thucyd. lib. 6, p. 171. Pro Δεκατὴς verò D dicitur ET Δεκέτης.

C. Διετὴς, ἴος, ὁ καὶ ἡ, Bimus, Duorum annorum. Geopon. διετοῦς δὲ ἡμιόλιους τοὺς μίσχους ἀποτεμεῖν. id eſt (vt Varro habet) Caſtrare non oportet ante bimatum. Ariſtoteles de gener. animalium lib. 4, διετὴς ὁ ἵππος πρὸς ἐλέφαντον ἔτη. Plinius lib. 8, cap. 10, de partu elephantorum, Decem annis geſtare in vtero vulgus exiſtimat: Ariſtoteles biennio. Et διετὲς, neutro genere, Bimatus, Spatium duorum annorum. Æſchines, ἐστὶ δ' ὅτε διετὲς ἡλικίαν, qui ſupra biennium ſunt puberes, Qui biennium agunt E ſupra pubertatem, Qui ſextum decimum annum attingunt, vt exponunt vulgata lexica. Ariſtoteles De hiſtoria animalium lib. 3, ἀποβάλλει δὲ τὸ πλεῖστον μόριον ἕλαφος κατ' ἔτος, ἀρξάμενος ἀπὸ διετοῦς. VNDE Διετία, ας, ἡ, Biennium. ET c. 2. Ἐπιδιετὴς, Qui biennium exceſſit, Qui ſupra biennium eſt.

C. Δωδεκαετὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Qui duodecim annorum eſt.

C. Ἑβδομηκοντούτης ET Ἑβδομηκοντοῦτις, Septuagenarius, Qui ſeptuaginta annorum eſt. SIC Εἰκοσέτης & Εἰκοσούτης, Qui viginti annorum eſt. εἰκοσέτης ἑταιρεία, F viginti annorum amicitia. εἰκοσέτης χρόνος, tempus viginti annorum. SIC Ἑκκαιδεκέτης ET Ἑκκαιδεκούτης, Qui ſexdecim annorum eſt. ITEM Ἐνετὴς, Nouennis. Et ἐνετὴς, Per nouem annos. Heſiodus, Ἐνετὴς δὲ θεὸν ἀποτμήγεται, nouennio. PRO QVO Ἐνετὴς etiam dicitur, Odyſſeæ ξ, ἐνεσσὶν πλαγίζεσθαι, Per nouem annos. SED ET Ἐνετής, ἐσσα, fœmin. genere dicitur, id eſt Nouennis, Quæ nouem annorum eſt, Nouem annos nata. Epigramm. lib. 3, κούρῃ ἀμυκλαίῃ λοετὸν ἐνετήρη. ITEM Ἐνενηκοντούτης ET Ἐνενηκοντοῦτις, G Qui nonaginta annorum eſt, Nonagenarius.

ITEM Ἑξέτης, Qui ſex annorum eſt. Et Ἑξέτης aduerbialiter, Sexennio, ex Homero. VNDE Ἑξετία, ας, ἡ, Sexennium. Pro Ἑξέτης verò dicitur ET Ἑξέτης, Sexennis. Ariſtophanes, Ἑξέτη σε πρωλίσσειν παῖδα μόνον. Apud Platonem autem lib. 7 De legibus pag. 278, de pueris loquentem, περὶ τῶν δὲ δὴ καὶ πεμπταίων καὶ πρώτων τῶν καὶ ἑξαετῶν ἤδη ψυχῆς ἕξις πρωΐστερον, δέον αὖ σὺν τούτοις, Budæo legendum videtur ἑξετῶν. Cuius FORM. Ἑξέτης, ιδος, Sex annos nata. Plato lib. 7 De leg. 776, μὴ δὲ τὸν ἑξέτη ἢ πλείω ἑξέτην, ἐπιμεμελῆσθαι μὲν ἅπαν τὸν ἐλεύθερον ἐπιτήδειον, (vbi B. Legẽdũ videtur ἑξέτιν vel ἑξετῆ, pro ἑξέτην) Cæterùm Euſt. à recentioribus Atticis fœmininum genus ης, ιδος, huiuſmodi ab ης compoſitorum vſurpari annotat, ei tans adeſpoton hoc, πεντεκαιδεκέτιδος σωτηρίας. Sed ea fiunt ab illis maſculinis quæ ad normam nominum primæ declinationis inflectuntur. Qua de re in fine horum compoſitorum admonebo. ITEM Ἑξηκοντούτης, Sexagenarius, Qui ſexaginta annorum eſt. ET Ἑπτέτης, Qui ſeptẽ annorũ eſt, Septennis. Vnde ἑπτέτης aduerb. Septennio ſeu Septennium: Od. ξ, ἔνθα δὲ μιν ἑπτέτης μάλα. HINC Ἑπτετία, ας, ἡ, Septẽniũ. Pro ἑπτέτης verò dicitur ET Ἑπτέτης, Septennis, Qui ſeptem annorum eſt. A quo FORM. Ἑπτέτις, Quæ ſeptem annorum eſt. ITEM Ἑπταεπτεκαιδεκέτης, Qui ſeptendecim annorum eſt. ET Μυρίετης, Qui decies mille (ſeu infinitorum) annorum eſt. vt μυρίετης βίος, Vita longæua, Vita annoſa.

ET Ὀγδοηκοντούτης SEV Ὀγδοηκοντοῦτις, Qui octuaginta annorum eſt, Octuagenarius. ITEM Ὁμέτης, Æqualis, Eiuſdem ætatis, Qui idem annorum ſpatium compleuit. Il. β, [ἵπποις] Ὁμοίας ὁμέτας, id eſt ὁμοίους, ſeu ὁμηλικίους ſeu ὁμήλικας: vt ſit ſyncope ex ὁμοῦ & ἔτος, exempto μου, & inſerto ε metri cauſa. Sunt tamen qui ab ἔτος quoque deriuatum hoc vocabulum exiſtiment. ITEM Ὀκτέτης, Qui octo annorũ eſt. A quo FORM. Ὀκτέτις. ITEM Ὀλιγέτης, Qui paucorum annorũ eſt: VNDE Ὀλιγετία, ας, ἡ, Paucitas annorũ. ITEM Πενταέτης, ſiue Πενταετὴς, Qui quinque annorum eſt. vt πενταετῆς σπονδαί, fœdera quinquennalia, apud Thucydidem. Et πενταέτης aduerbialiter, Quinquennio, ſeu Quinquennium. VNDE Πενταετία, ας, ἡ, Quinquennium. Pro πενταέτης verò dicitur ET Πενταέτης. vnde πενταέτης σπονδαί apud Ariſtophanem, Fœdera quinque annorum. ITEM Πεντηκοντούτης ET Πεντηκοντοῦτις, Quinquagenarius, Qui quinquaginta annorum eſt. Plato De leg. πεντηκοντοῦτις σπονδαί, Quinquaginta annorum fœdera. Fœmininũ à πεντηκοντούτης EST Πεντηκοντοῦτις. Thuc. πεντηκοντούτιδων σπονδῶν, fœderũ quinquaginta annorum. Ab eodem eſt ET Πεντηκοντετία, Quinquaginta anni. Thuc. ITEM Πολυέτης, Qui multorum annorum eſt, Annoſus. A quo EST Πολυετία, ας, ἡ, Multitudo annorum, Annoſitas. ET Πολυετέω, Multorum annorum ſum, In multos annos duro. Vnde πολυετῆ in vulg. lex. Aſſeruatur in multos annos.

ITEM Τεσσαρακοντούτης ET Τεσσαρακοντοῦτις, Qui quadraginta annorum eſt, Quadragenarius. ITEM Τετραέτης, Qui quatuor annorum eſt, Quadrimus. τετραέτης χρόνος, Tempus quatuor annorum, Quadriennium. Herodot. A quo EST Τετραετία, ας, ἡ, Quadriennium.

ITEM Τριακοντούτης ET Τριακοντοῦτις, Qui triginta annorum eſt. τριακοντοῦτις σπονδαί, Fœdera in triginta annos icta, Fœdera tricẽnalia. A quibus FORM. Τριακοντούτης ET Τριακοντοῦτις, Quæ triginta annorum eſt. Plut. Numa, τριακοντούτης ἁγνεία, Caſtitas annorum triginta: In vulg. lex. annotatur τριακοντοῦτιδες ab Ariſtophane vocari ſcorta: indéque ESSE Κατατριακοντοῦτιν, Cum ſcortis rem habere. ITEM Τρίτης, Qui trium annorum eſt, Triennis. Herodot. τρίτης χρόνος. Et τρίτης παῖδιον apud Ammon. Puer trimus, ſeu tres annos natus. At τρίτης aduerbialiter, Triennio, Triennium, Per ſpatium trium annorum. Quò pertinet quod ex poeta Ammon. citat, Ἢς τρίτης ἐφ' ἡλικίᾳ δόλῳ. VNDE Τριετία, ας, ἡ, Triennium. ET Τριετίζω, Fut. ίσω, Triennis ſum, Triennium ago. vt τριετίζων μόσχος, Vitulus trimus ſeu trium annorum. Annotandum verò hìc quod ad accentuum diuerſitatem in his compoſitis attinet, in communi linguæ acui, dicique τριετὴς, δίετης, & eodem modo in cæteris: ab Atticis autem accentum in penultimam retrahi: nec id ſolùm, ſed ea ipſa ſecũdum normam nominum primæ ſimplicium declinationis inflecti, dicique διετοῦς, διετοῦν, ſicut οἰκέτης, οἰκέτου. A quibus fœmininum in ις, ιδος, formantur vt à τεσσαρακοντούτης, fit fœm. τεσσαρακοντούτις: vnde τεσσαρακοντούτιδες σπονδαί apud Euſt. Cæterùm retracto accentu in penultimam Atticorũ more, nihilominus ea nomina inflecti ad canonẽ primæ contractorum declinationis, oſtendit ἑπτοῦς apud Ariſtoph. quod Suidas quoque agnoſcit, & πεντηκοντοῦτις σπονδαί apud Plat. & ſimilia alia.

C. Κύτης, Hornus, v. l. ex Hipp. (pro αὐτότης, de quo ſuprà)

Simile huic compositо ΕΣΤ Τῆτις ΕΤ Τῆτα, Hoc anno. quo vocabulo Synecdrebrò vtitur. Aristoph. Vespis, ὥστε δίκαι τῆτις μιᾶσιν ἡσθῆναι. PRO quo Τᾶτις & Τῆδις dicunt Dores, teste Suida. ITEM Σατὶς apud Hesychium τὸ ἐτήσιον, Doricè. Pro quo in vulgatis lexicis ΕΣΤ Σατὶς: deducentibus INDE Σατιάσιος τόπος. Apud eundem Hesychium est ETIAM Σατὶς, id est ἐτήσιος.

C. Ἐτήσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Anniuersarius, Annalis, Annũ durans. Budæus ex Theophrasto, φασὶ δὲ αἱμὲ ἐτήσιον εἶναι, οἱ δὲ δίμηνον πλὴν μίζαν εἰς χρόνον. ‖ Ἐτησίους ὑμεῖς ἔστε, Suidas exponit δημοτελεῖς τινας, ὑπηρέτας καὶ δημόσιους τοὺς ἐπὶ τῶν ἱερῶν ἀεί, ἀλλοτρίους: dicens metaphoram sumptam esse ἀπὸ τῶν ἐτησίων καὶ μονίμων ὄντων, ἀλλὰ φερομένων τῇ πνοῇ. VNDE Ἐτησιόκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vno anno fructificans. in vulgatis lexicis, ex Theophrasto, lib. 1. ET Ἐτησιόκαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius caulis hyeme moritur. Budæus ex Theophrasto lib. 7, pag. 82. Affert verò & Gazæ interpretationẽ, Qui annuo caule cõstat, etiamsi radices permanent. In vulgatis lexicis exponitur, Qui singulis annis caulem mutat. ET Ἐτησιοφόρος, Qui in singulos annos fructificat, Annuum fructum ferens. Theophrastus in 1 De causis plantarum, παρεπιφέρεται δὲ ἢ οὐκ ἐτησιοφόρος. περὶ δένδρων, τὸ ξηρὸν καὶ ξυλώδη. A quo EST Ἐτησιοφορεῖν, In singulos annos fructum ferre. ET Ἐτησιόφυλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Singulis annis folia mutans. Theophrastus in 7, τὰ δὲ κυκλοειδῆ πάντα ἐτησιόφυλλα. Simile Ἔτησιος (quod ad compositionis formam attinet) EST Μακρότιος, Qui in longos annos perdurat, Annosus, Longæuus. idem quod μακραίων.

C. Ἀμφιετηρὶς, ίδος, ἡ, Festum anniuersarium, Festum quod celebratur quotannis. Suidas. ET Δεκαέτηρος, Decennalis· δεκαέτηρος χρόνος, Decennale tempus, Decennium, Plato De legibus 6. Pro quo dicitur ET Δεκάτηρος. vt δεκάτηρος μάχη, Decennalis pugna, Bellum decem annorum. Epigramm. Quibus simile EST Ἑνναέτηρος, Nouennis seu Nouennalis. Hesiodus, βοὸς δ' ἐνναέτηρος. ET Εὐετηρία, ας, ἡ, Annuorum prouentuum felicitas, Copiosa anniuersariorum redituum exuberantia, Fertilitas. Xenophon Hellenicõn 5, ὅτι ἀεὶ ἐν τῇ πόλει πολὺ ἦν, ἐὐετηρίας ἡμῶν ὄντων. Demosthenes contra Philippum 4, τὸν περὶ ἐνιαύσιον πόνον ἀρώσητε καὶ πολὺ εὐετηρίαν κατὰ πολὺ αἰσχραί. Item Felix anni successus. Aristoteles De historia animalium 8, ὅταν κατ' ἐνιαυσίους εὐετηρία ᾖ, καὶ πᾶσι πλείους ἡδέως σωφρονεῖν διημερεῖν, quum prosperè & salubriter hominibus cedit tempus anni, Budæo interprete. Chrysostomus, περιμένω, εὐετηρίαν περὶ ἐτῶν ἐκείνων ὀπτανομένην παχεῖαν ἀποκαλῶ αὐτῶν. ET Ὀκταετηρὶς, ίδος, ἡ, Octennium, Octennale tempus, Laertio. ET Πενταέτηρος, Quinquennis, Quinquennalis. Odyssex ξ, ἐς πενταέτηρος. A quo EST Πενταετηρὶς, ίδος, ἡ, Quinquennium. ET Πενταετηρικὸς ἀγὼν, Quinquennale certamen, Maccabæorum 2. cap. 4. Pro πενταετηρὶς autem dicitur ET Πεντετηρὶς. Thucydides, πεντετηρίδα ἐπόησαν τὰ Δήλια, Delia festa quinto quoque anno celebrarunt. A quo EST Πεντετηρικὸς, Quinquennalis, Qui singulis lustris recurrit. Huiusmodi est ET Τετραέτηρος, idem quod πεντέτης, Hesychio. VNDE Τετραετηρὶς, ίδος, ἡ, Quadriennium. ET Τετραετηρικὸς, οὐ, ὁ, Qui quadriennio recurrit. vt πεντετηρικὸς ἀγὼν, certamen quod quarto quoque anno instituitur. ITEM Τεέτηρος, Triennis, Trimus, Triennalis. Epigramm. VNDE Τεετηρὶς, ίδος, ἡ, Spatium trium annorum, Triennium. Latini etiam hac voce vtuntur. Martialis lib. 6, — paruus nec adhuc trieteride plena Regulus. Cicero De natura deorum 3, A quo trieterides constitutæ putantur. ET Τεετηρικὸς, Triennalis, Trietericus. Virgilius Æneid. 6, celebrant trieterica Bacchi Orgia. id est, quæ tertio quoque anno sumptuosiora annuis eius orgiis agitabantur.

Ἐτήσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Annuus. Apollonius Argonauticõn 1, ἐτήσιον χρῖσαι χρόνον. Idem ἐτήσιος αἶσα. Nonnus, μνησαμένη τελετὴν ἐτησίην. Thucydid. ἐτήσια ἱερὰ, anniuersaria sacrificia. Idem, ἐν ἐτησίῃ ἀρχῇ, anno magistratu. Aristoteles in Problemat. βορέαι ἐτήσιοι, Aquilones anniuersarii, seu Aquilones etesiæ, vt Plin. vocat. Nazianzenus τὰ ἐτήσια πανηγυρίζειν, anniuersaria celebrant. AT Ἐτησίαι dicuntur venti quidam anniuersarii. Aristoteles De mundo, περὶ ἀνέμων οἱ μὲν χείμωνος, ὥσπερ οἱ νότοι, διατείνουσι· οἱ δὲ θέρους, ὥσπερ οἱ ἐτησίαι λεγόμενοι, μίζιν ἔχοντες περὶ τὸν τῆς ὥρας φερομένων καὶ ζεφύρων. id est, Ex ventis quidam hyeme pollent, vt austri: quidam æstate, vt ἐτησίαι, (id est anniuersarii) cinnum quendam conficientes septentrionum atque fauoniorum. Vbi tamen Budæus interpretatur non Fauoniorum sed Subsolanorum: videturque (vt annotant vulgata lexica) legisse εὖρον, sequutus Strabonem qui libro tertio, Venti (inquit) spirant subsolani, id est εὖροι, qui & etesiæ dicuntur. Gellius lib. 2, cap. 22, Addidissémque eos qui Etesiæ & Prodromi appellantur, qui certo anni tempore, quum canis oritur, ex alia atque alia cæli parte spirant. Plinius lib. 2, cap. 47, Huius [caniculæ] exortum diebus octo fermè aquilones antecedunt, quos prodromos appellant. post biduum autem exortus, iidem aquilones constantius perflant diebus quadraginta, quos etesias vocant. Idem lib. 18, cap. 34, de aquilone loquens, Mollit sidera æstate media, mutátque nomen & etesias vocatur. Gorræus annotat ἐτησίας esse anniuersarios ventos qui circa decimum vel duodecimum diem à canículæ ortu flare incipiant vsque ad arcturi exortum, hoc est, vsque ad æstatis finem: quos qui antecedant, προδρόμους appellari: eos autem canis ortu dirimi.

C. Διετὴς, ους, ὁ καὶ ἡ, Per totum annum durans. Thucydides lib. 2, pag. 60, αἰῶνα μὲν γὰρ καὶ θυσίαις διετέσιν νομίζοντες ἰδίαις δὲ κατασκευαῖς εὐπρεπέσιν, Ludis & sacrificiis toto anno, ex instituto patrio.

C. Διετέω, Totum annũ duro, Annum compleo. Budæus exponit Peranno, item ex Gaza, Annum solidum traduco. Aristoteles De historia animalium lib. 9, cap. 41, de vespis syluestribus, οὐκέτι μὲν οὐδὲ διετέουσι, καὶ ὁρῶνται τὸν χειμῶνος οὐδ' ὅλου τοῦ θέρους πανδημίου οὐ πετόμενοι, seu, vt paulo pòst addit, ὁρῶνται δ' ὅλου τοῦ χειμῶνος, dicens illud ad differentiam τῶν ἐφημέρων, de quibus sequitur, οὐ διετέουσιν ἀλλὰ τούτους λέγω διετέειν ὅσοι χειμῶνι ὑπομένουσιν. Illud autem demonstrans, addit, τὰ γὰρ χειμῶνος ἀφανιζόμενα μὲν, μαρασμὸν γίνοντα, οὐκέτι ὀπτὰ δ' οὐ φαίνοντα ὅλως. vt διετίζειν ea dicantur quæ non tantùm verno & æstiuo tempore conspiciuntur, sed etiam autumno & hyeme. Sic idem Aristoteles, οὐ διετίζει ὁ σαῦρος, lacerti vita annum non transit. nam sequitur statim, λέγεται γὰρ ἐκδύεσθαι οὐδὲν ὁ σαῦρος. Theophrastus De historia plantarum lib. 2, cap. 3, ἔστι δ' ὑπτιόκαρπα καὶ ἔστι διετίζει, καθάπερ σίλφιον. Gaza vero alicubi διετίζειν vertit Bimatum complere. quemadmodum nonnulli illud Aristotelis paulo antè citatum, οὐ διετίζειν, ἀλλὰ πάντες διετέουσιν, ex Plinio interpretãtur, Vita bimatum non transit. Sed verba illa Aristotelis, de vespis sunt, at Plinii, de crabronibus syluestribus.

ΕΥ Bene, Rectè. Iliad. β, Εὖ κεν δή τις δόρυ ῥηξάσθω, εὖ δ' ἀσπὶς ἀπάνευθε λάθοι. vbi exponi etiam potest Ritè apteque clypeum. Sic & Iliadis γ, Κτήματ' ἐλὼν εὖ πάντα, γυναῖκά τε εἷμα τ' ἀγέσθω. Aristoteles de natura loquens, εὖ δὲ καὶ τὸ ἡδὺ τὸ χρῶμα μεμιγμένον. vbi vel itidem Rectè, vel Aptè seu Commodè exponi potest: ad quas significationes extenduntur interdum illæ etiam Latinæ particulæ Bene & Rectè. Plutarchus in Themistocle, τὸν μὲν εὖ τὸν κυρὸν ἢ τὸν τότε φοβούμενον. Interdum dicitur εὖ μάλα pro Rectissimè, q. d. Valde rectè. Opponitur autem καλῶς huic εὖ, sed Thucydides ei opposuit & comparat. χεῖρον, lib. 2, εὖ τε καὶ χεῖρον οἰκοῦντα. Ex Aristide verò affertur εὖ τε καὶ οὐ τέρπειν, itidem pro Bene & malè. Cui simile esse arbitror quod Latini dicunt, Bene vel sceus. ‖ Εὖ pro Facilè poni arbitror à Theophrasto De plantarum historia lib. 9, μίσγουσι δὲ πρὸς τὸν οἶνον, ἔστιν δ' ἡμίσεια, τὸ δὲ εὖ τῆς ἀσφοδέλου ἀφεῖναι. ‖ Εὖ interdum (vt & Latinè Bene, ac Gallicè Bien) idem ferè quod ἀκριβῶς, id est Exactè, Planè. Nã vt Hom. dicit εὖ οἶδεν & post eũ cæteri quoque scriptores Græci, sic Lat. interdum Bene nosse, (præsertim ramè cum 1ª. pers. ônæ) & Gallí savoir bien.

Nonnunquam verò Sat ſcire Latini dicunt. Sed tamen in εὖ εἰδέναι ὅτι & in εὖ ἴσθι vim illam non retinet, vt appareat ex iis quæ à Budæo traduntur pag. 396. ‖ Εὖ, Feliciter. Il. α, circa principium, Ὑμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες Ἐκπέρσαι Πριάμοιο πόλιν, εὖ δ' οἴκαδε ἰκέσθαι. (Vulgata tamē interpretatio eſt hic quoque, Bene) Sic ζῆν εὖ non dubium eſt quin ab Ariſtotele dicatur pro Viuere feliciter, Felicem vitam agere: cum alibi, tum Polit. 7, ὅσοι δὲ πλούτου τὸ ζῆν εὖ πάντες. Nec verò obſcurum eſt hunc Græci εὖ vſum imitari voluiſſe Horatiū, quum cecinit, Si bene qui cœnat, bene viuit: lucet, eamus Quò ducit gula. (Et viciſſim Malè pro infeliciter ab eodem poni exiſtimo in hoc verſu. Nec vixit malè qui natus moriēnſque fefellit) Alibi verò Rectè in eadem aut ſimili ſignificatione dicere videtur, Viuere nec rectè, nec ſuauiter. In memoriam autem mihi reuocant hi loci alium quendam eiuſdem poetæ, in quo cum opinor Græcum καλῶς imitari vel potius exprimere voluiſſe, (ſicut in illis reddidit εὖ) nimirum vbi ſcribit, — bene erat non piſcibus vrbe petitis, Sed pullo atque hœdo. Et alibi — ſic vt mihi nunquam In vita fuerit melius. Sic loquuti ſunt alii etiam ſcriptores Latini. Sed & Pulchrè eſſe alicui, eodem ſenſu ab illis quoque dicitur, atque adeo & ab hoc ipſo poeta. Talem certè vſum aduerbii καλῶς memini me apud quēdam comicum obſeruare. ‖ Vt verò ab vno comico ad alium veniam, quid de hoc Philemonis loco dicendum eſt, in quo εὖ genitiuo iungitur? is eſt apud Athenæum lib. 13, Οὐκ εὖ σεαυτοῦ τυγχάνεις ἔχων; ἴχθυς Πῶς ἡ θύρα ἔστιν αὐτηγμένη. Ego certè poſtquam diu multúmque hunc locum expendi, nullam inueni aptiorē expoſitionem quàm Gallicam. ita enim planè ad verbum dicimus, *Ie ne ſuis pas bien de moy*, vel *Ie ne ſuis pas bien de ma perſonne*, vt Græcè, οὐκ εὖ ἐμαυτοῦ ἔχω. (Sic autem εὖ cum genitiuo iūngitur, poſitum cum verbo ἔχειν) Cæterùm non ſequor vulgatas Athenæi editiones: ſed interpunctionem quæ ibi eſt poſt τυγχάνεις, pono poſt ἔχων, vel potius eam in notam interrogationis muto. Video autem & verſum ſecundum imperfectum eſſe, & aduerbium aliquod deeſſe ſuſpicor ſignificans Statim.

Εὖ γενοῦς, q.d. Præclarè natus. id eſt, Nobili loco natus. (nam Bene natus aliud potius ſonat) vide in Γίνομαι. Itidem verò εὖ cum δέχομαι, cum ἔχω, cum πείθω, cum ἀρέσκω, cū λέγω, cū ἥκω, aliiſque multis verbis, vide in vnoquoq; illorum. Volūt porro quidā gramm. εὖ eſſe ἀπὸ ΝΟΜ. Εὐς, id eſt Bonus. vt εὖς παῖς Ἰάπτω. vt videlicet ſit tanquam à neutro εὐ, facta crati. ſED dicitur & Ἕως. vt Iliad. β, — εὖς τι μάχας τε. Adeo vt illud alterum ὡς ſint qui contrà ab εὖ deduci putent. Ab εὖς autem putatur eſſe ΕΤ genit. εῶος in παιδὸς: εῶος, vt ſit εὖς, εἵος, & per metatheſin εἶος. Alii tamen aliunde deducunt. Vide Euſtathium. ΑΤ verò ἐάων, id eſt bonorum (in δῶρα ἐάων) ſunt qui ab ἐὸν potius deriuent.

Εὖγε, Rectè, Rectè ſanè. Aduerbium laudantis, & approbantis ſeu aſſentientis. Philo De vita Moſis lib. 3, poſtquam edictum quoddam Moſaicum retulit, illud laudans, ſubiungit, εὖγε ὦ παύσορε· μόνος ἀμιγεῖς ἀκραιφνῆ σοφίας τὴν κατ' ἐξοχὴν χεῖρον τὸ ἀναμάξειν ὑπέλαβες. Lucianus pag. 46, εὖγε, οὕτω ποιεῖτε. Et ibidem, εὖγε. ἄξια ταῦτα ὑμῶν. Scio tamen neque hìc neque illic diſtingui poſt εὖγε in vulgatis editionibus: ſed ego ex aliis locis diſtinguendum eſſe colligo. Nam εὖγε pro loco ſignificat quod Gallicè dicimus, *C'eſt bien faict*, vel *C'eſt bien dict*, vel *Cela va bien*. adeo vt alicubi reddi poſſe exiſtimem Laudo factum. Latinis autem Euge traditur eſſe interiectio non ſolùm aſſentientis & laudantis, ſed etiam congratulantis, & exultantis. ‖ Nonnunquam tamen cum πάνυ ponitur, eodem modo quo καλῶς. vt Plutarchus Sympoſ. ſept. ſapient. εὖγε Χερίας ἐπαίνου μυριάδος τῆς αὑτοῦ, Bene fecit Cherſias quòd meminerit, vel Bene factum à Cherſia, &c. ‖ Interdum verò cum genitiuo. vt apud Luc. εὖγε τῆς μεγαλοψυχίας. In hoc autem loco & ſimilibus crediderim reddendum Macte. quod vocabulum non ablatiuo tantùm iungitur, vt in Macte virtute: ſed genitiuo quoque (ſicut εὖγε) vt in Macte animi.

Εὖγε, inſultantis, apud Græcos Bibliorum interpretes: vt Hieron. annotat in hunc locum Ezech. cap. 6, καὶ εἶπον εὖγε εὖγε, ὅτι πᾶσι τοῖς βδελύγμασι.

ΕΥ Ο Ι, quaſi εὖ οἱ, Bene [ſit] illi. Vox eſt quæ Baccho acclamabatur à bacchantibus mulieribus. Latinè Euœ, & Euohe. Et εὐοῖ Βάκχε, quod Virgilius & Ouidius dicunt Euohe Bacche. Dionyſius Alex. de Indis loquens, Καὶ μὴν λιταῖσιν ἱερὸν χορὸν ἱστάασιν, Ζώματα καὶ νεβρεῖδας ὅτι σθένεσι λαζόμεναι, Εὐοῖ Βάκχα λέγουσι. vbi Euſtathius annotat εὐοῖ Βάκχα eſſe ὑμνητικὸν λόγον quod Baccho acclamabatur: ſicut & εὐάν, vnde εὐάζειν deducitur: dicitúrque εὐάσιος ipſe Bacchus. Sed alios ſcripſiſſe εὐοῖ cum aſpiratione, tanquam aduerbium primitiuum ex quodam enthuſiaſmo proficiſcens: alios autem tenuaſſe, accipientes pro εὖ οἶσθ'. Hactenus Euſtathius. At ego fateor quidem, vbi non additur vocatiuus Βάκχε, conuenire εὖ οἱ pro εὖ οἶσθ': ſed quum adiungitur, quī quadrare poſſit, no video. quis enim εὖ οἶσθ' Βάκχε pro εὖ ἴσθι Βάκχε dicat? Pro me autem facit vnum exemplar cuius inter alia ex regia bibliotheca patri meo facta fuit copia, Dionyſium ſub typis ſuis habenti. quum enim ex iis quædam εὐοῖ, quædam εὖ οἱ haberent, in vno εὖ οἱ legebatur. Quod niſi ita legamus, εὐοῖ coniunctim ſcribendum, minimèque ad id quod ſonat pronomen οἱ reſpiciendum fuerit. Ac profectò ſcrupulum iniicit & vox Σαβοῖ, quæ alteri aliquando adiungitur. (vt à Demoſthene Pro corona, καὶ βοᾶν εὐοῖ σαβοῖ. vbi Æſchinis exprobrat, eum aliquando matrem ad ſacra comitari ſolitum, & clamare εὐοῖ, σαβοῖ) quomodo enim & in σαβοῖ ſeparabimus οἱ ab altera ſyllaba? Viciſſim tamen quum Euohe Virgilianum pariter & Ouidianum conſidero, in eo mihi videor aſpirationem particulæ οἱ agnoſcere, ſeorſim poſitæ. Dicam igitur infrà quomodo nodus hic ſolui poſſe mihi videatur.

Εὐάν, alia vox earundem mulierum bacchantium, quam Baccho acclamabant. de qua itidem dubitat Euſtathius, an potius diuidenda ſit, ſcribendo εὖ αἴ. Pauſanias in Meſſenicis tradit montem quendam Itoniæ vrbi vicinum Euan fuiſſe nominatum ab ea voce Bacchica quam & Bacchus & mulieres cum eo bacchantes illo primùm loco ediderint. (At Latinis poetis eſt Euan & Bacchi cognomen) HINC Εὐάζειν eſſe conſtat, id eſt Euan clamare. Latini poetæ Euare dicunt: ſed hoc Seruius poni tradit pro bacchari, & Libero qui Euan appellatur. In Epigrammatis, εὐάζειν Βάκχον, pro Orgia Bacchi celebrare. Sed & generalius εὐάζειν pro Celebrare: vnde εὐάζειν πάσχα Nonnus dixit pro Celebrare paſcha. Cæterùm ex Euare (quo Latini Græcum εὐάζειν reddunt) factum eſſe Ouare crediderim.

ΕΣΤ & compoſitum Ἀνευάζω, idem ſignificans. Nonnus, μυστιπόλῳ αἰθυάζοντες ἰωῇ. Et cum accuſatiuo apud eundem, Χειρὶ θεὸν αἰθυάζων νουνεχέων, Celebrans, vel Ouando celebrans. propriè tamen Euando celebrans. Cæterùm in vulgatis lexicis αἰθυάζειν exponitur εὐοιάζειν. quam tamen vocem nuſquam reperio: & vereor ne ex Suida per errorem ſumpta ſit: aliquò videlicet ex εὐοῖ ἄσαι (quo ille exponit αἰθυάσαι) facientе εὐοιάσαι, deinde itidem εὐοιάζειν. ΕΧ hoc autem verbo fit Εὐασμός, Euatio, Vociferatiò bacchantium. Interdum verò & ad aliam vociferationem tranſfertur. Plutarchus in Antonio, βοὴ ὄχλου μετὰ ἰυγμῶν καὶ πολλῶν στρατευμάτων. ITEM Εὐαστής. ET Εὐαστήρ, Euator, Celebrator bacchanalium. Ex Epigrammatis, ἱερεῖς pro ſacerdotibus Bacchi. Sed & ipſe Bacchus εὐαστὴρ in iis appellatur.

Εὐΐος, Euius, Bacchi cognomen, itidem ab illa acclamatione εὐοῖ ductum. Epigramm. lib. 1, in carmine in Bacchum, Εὐΐον, εὐχαίτην, εὐάμπελον, ἐχετάκομον. Horatius 1 carmine ode 18, Sithonijs non leuis Euius. Pro quo malè ſcribitur in quibuſdam exemplaribus Euthius.

HINC Φιλεύϊος, Qui Euium amat, id eſt Bacchum. At ipſe Bacchus φιλεύϊος βακχᾶς ex Epigr. Euandi cupidus, Euationis ſtudioſus.

¶ Σαβοῖ, vox quædam bacchantium, quæ à Demoſthene A ſubiũgitur alteri Δοῖ, vt antea dictum fuit in Εὐοῖ. Item Ἁβοί, Qui Baccho ſunt initiati. Item, Baccho conſecrata loca. In vulgatis lexicis exponitur etiam, Bacchi ſacerdotes, ex ſcholiaſte Ariſtophanis: apud quem tamen non ἱερεῖς ſed ἱεροὺς legimus: & alibi ὑπὸ ἀφιερωμένους αὐτοῦ πάππους. Sed vno in loco, σαβοῖ vocem eſſe Thracum, in altero Phrygum eſſe tradit. HINC Σαβάζιος dictus ipſe Bacchus (quem tamen alii Bacchi filium putant) à Thracibus: ET Σαβασμὸς quod à Græcis Βακχεία. Vide Harpocr. & ſcholiaſten Ariſtophanis in Veſpas & in Aues. Cæterùm ſi σαβοῖ aut σαβοὶ ex Phrygum lingua eſt, corrumpentium (vt credibile eſt) Græcum Δοῖ, non obſtabit quominus Δοῖ ſcribendum dicamus: atque ita nodus ille de quo ſuprà, ſolui poſſe videtur.

Εὐθύς, εῖα, ύ, (quod ab εὖ & πήγνυμι deriuat Etymolog.) Rectus, id eſt Non obliquus, ſeu tortuoſus. Fœmin. Δικῆα. Neut. Δικύ. Δικῆα γραμμή, recta linea. Δικῆα ὁδός, recta via. Quo dixit modo Thuc. lib. 8, καὶ παρ' αὐτῷ Δύσις ὁ ἔσπερος ὅτι. Is qui Demetrius Phal. vocatur πρὸ Δικῆ oppoſuit πλάγιον: quod & cæteri ſcriptores faciunt. Cæterùm ſubaudiẽdum ſæpe relinquitur ſubſtãt. cum Δικῆα. dicitur enim Δικῆα, pro Δικῆα γραμμή. (vnde eſt ἐπ' Δικῆας ἴθι) & pro Δικῆα ὁδός (vt καὶ τὴν Δικῆαν διανούσαι Luc.) & pro Δικῆα δίκη. de quibus lege Bud. Sed addunt vulg. lex. ἐπ' Δικῆας ἀκοπίμως ex Dioſcor. pro In rectum incidere. Et κατ' Δικῆαν pro Directis lineis, ex Ariſtotele De mundo, διεκπίπτουσι φέρομαι κατ' Δικῆαν, Spirãt directa linea: ſeu plural. Directis lineis. Sed & alia ſignificatione, videlicet pro Rectè, Iuſtè, ex Phal. Verùm vt γραμμὴν illic, ita ὁδὸν ſubaudire hìc oportet. Quod ſubaudiendum & in illo Luciani loco dixi: idémque nunc dico de iſto qui apud Suidam legitur, Δικῆαν εἶδέναι ἀλαζονείαν ὅτι πρὸς Σιληνίαν. Necnon de hoc, Δικῆα προβαίνειν, apud Ariſtotelem De mundo. (alii tamen ſubaudiunt γραμμῆ, exponẽtes Recta linea) Hoc interim fateor, accuſ. ὁδὸν qui adhibetur his locis, in propria ſignif. accipi: at in illo Phal. κατ' Δικῆαν pro Rectè, Iuſtè, metaphoricè intelligi debere ὁδόν. Idem porrò & de ἀπ' Δικῆας dico in ſequentibus locis: Plutarchus Fabio, πρὸς μὲν οὖν ὀργὴν τῷ Τρεβίου ἧκιστα ἦσαν οὐδ' ὁ χαλκᾶς στρατηγὸς, οὐδ' ἐμπροσθὶς ἄγγελος ἀπ' Δικῆας ἔφερεν, ἀλλ' ἐψεύσατο, πρὸς νίκην ὑπόπλεων αὐτοῖς καὶ ἀμφίδοξον ἡδίστην. vbi redditur Verè: quum potius ſignificet Abſque diſſimulatione quàm Abſque mendacio. Nam aut ego valde fallor, aut ἀπ' Δικῆας φέρειν dicitur qui aliquid ita refert vt nihil diſſimulet. qui autem diſſimulare volunt, circuitione & ambagibus vti ſolent: quæ & ipſæ rectæ viæ (id eſt τῇ Δικείᾳ ὁδῷ) opponũtur. Circuitionis autem vocẽ hac de re vſurpo cũ Terẽtio in Andr. Ita aperte ipſam rẽ modò loquutus, nihil circuitione vſus es. Cic. quoq; Circuitionẽ ita dixit. Deniq; ἀπ' Δικῆας eſſe puto quod Gallicè *Ouuertement*: cui opponitur *Couuertement*. Quo & Latini modo Aperte dicunt, & Palàm: contrà autem Tecto ſermone, Tectis verbis, Cum inuolucris & integumentis verborum. Sed Apertè tamen non tam ſignificans eſſe videtur quàm Gall. *Ouuertement*. Cæterùm non ſolùm ἀπ' Δικῆας dicitur, ſed etiã ἐξ Δικῆας, & δι' Δικῆας: atq; hoc vtitur idẽ Plutarchus De orac. Sibyllino: illo, autor libelli qui Dem. Phalereo adſcribitur. Confirmãt autem meam ſententiam de ſubaudiendo accuſativo ὁδὸν duo Plutarchi loci, quorum vnus eſt ibidem vnde & primum exemplum attuli: videlicet in Fabio, paulo poſt verba à me citata. ſubiungit enim, loquens de alio qui contrà omni diſſimulatoria ambage remota, eadem narrauerat, σπουδαγελῶν εἰς ὀκνηρίαν τὸν δῆμον, οὐ φέρεσθαι, οὐδὲ βραδύνειν, ἀλλ' αὔριον ἔφη προσπολεῖν, πανημέριον, &c. Alter locus extat in Polit. præc. vbi ſcribit, πολλὰ γὰρ ἀπ' Δικῆας οὐκ ἔστιν ὀρθῶσαι τὴν ἀλαζονείαν, ἀλλὰ δεῖ πολλὰς ἀφορμὰς καμπῆς καὶ παρεκβάσεως. (Hìc autem obiter admoneo, παρεκβαίνω videri eſſe quam à Terentio circuitionem appellari modò dixi: præſertim verò in præcedente loco ex Fabio Maximo, vbi de ſermone agitur. nam illic παρεκβάσεις pro βραδύνειν reponere minimè dubito.) Sed & alibi, videlicet in lib. De Herod.

πρὸς ἀπ' Δικῆας opponit πλαγίως. nam ἀπ' Δικῆας κακῶς λέγειν & πλαγίως χρῆσθαι τοῖς βουλομένοις, contraria facit. Enimuero in loco illo ex Polit. præc. quum ἀπ' Δικῆας de ſermone non dicatur, aliam interpretationem poſtulat. Quare videndum an conuenire hìc poſſit quod Latini dicunt Aperto marte. vt ſi dicamus in illo Plutarchi loco, Multa enim ſunt incommoda in quibus ſummouendis aperto marte agi non poteſt. Vel breuius, Multa enim ſunt incommoda quæ aperto marte nequaquam ſummoueri poſſint. Sed apud Suidam legitur etiam, ὁ δὲ κτεῖναι μὴ αὐτὸν ἐκ τῆς Δικῆας ἔδεισεν. vbi duriuſcula quidem mihi quoque videtur illa mea interpretatio, ſi ad verbum interpretemur κτεῖναι interficere: ſed ita reddendo, Cædem eius aperto marte moliri veritus eſt, ferri eam poſſe (dum ſaltem aliquis meliorem afferat) exiſtimo. In his enim aliiſque multis huiuſmodi loquendi generibus interpretandis viam aliis qualemcunque ſtraniſſe contentus ero.

Sed Thucydides, ſuo more à loquendi generibus quæ cæteris vſitata ſunt, recedẽs, dixit ἀπὸ τοῦ Δικέως pro illo ἀπ' Δικῆας de quo modò à me tractatum fuit: videlicet pro illo quod de ſermone dicitur. Ita enim ille libro tertio, καθίστασθαι δὲ πρὸς τὰ Δικέως λεγόμενα μηδὲν αἰσχροκερδοῦντας εἶναι τῶν καιρῶν. Id eſt, Sine circuitione, Sine vllis verborum inuolucris & integumentis. Apud Arrianum autem οὐ τῷ Δικέως αἰσχλάζειν pro Non diſſimulanter, Apertè, Palàm. Sed quomodo hìc itidem ſubſtantiuum ὁδοῦ ſubaudire queas dicet aliquis. Minimè certè hìc quoque ſubaudiri dico, ſed τὸ Δικὺ hìc ſubſtantiuè accipi pro ἡ Δικῆα ὁδός. Huc autẽ pertinet & ὁ Δικὺς λόγος apud Euripidem pro ſermone aperto minimèque vlla circuitione tecto. Cæterùm inuenitur ἐκ τοῦ Δικέως & alio ſenſu poſitum à Thucydide libro 1, vbi ſcribit, ὥστε ἀπιστεῖν μὴ ῥᾳδίως ἐπ' αὐτῶν, δικαίοις τε οὐκ ἐκ τοῦ Δικέως μὴ ἐπιτρέπειν. Hìc enim ἐκ τοῦ Δικέως, videtur ſumi pro Temerè & inconſultè (accerè ſcholiaſtes ἀσκέπτως exponit, ſicut & Δικὺς in alio eiuſdẽ loco vult eſſe pro ἐξ Δικείας & ἀσκόπως, abutẽs tamẽ fortaſſe ſignific. huius loquendi generis ἐξ Δικείας, & ἀσκόπως accipiens pro ἀσκέπτως, id eſt inconſideratè) aut certè pro Statim, Extemplo.

INVENITVR & accuſativus Εὐσὺν tanquam ab εὐθύς, ſed non apud ſatis idoneos autores, quod ſciam. Inuenio enim duntaxat in Eccleſiaſte, & apud Damaſcenum, ita ſcribentem, pag. 42, ἐπίσταν σοῦ ὁ θεὸς τὸν αἰθέρα τὸν ἄκαμπτον, Δύσιν, ἀκάμπτην. Sed & Δυθὶς apud Greg. habetur, καὶ πρῶμα Δυθὶς ἐν ταῖς ἱκεσίαις ἱκαμιζόμενον.

Εὐθὺ, aduerbium, Rectà. Xenophon Pædiæ 5, Δίθυ πλεῖν ὅπῃ Βαβυλῶνος ἡμᾶς ἄγει, duc nos rectà Babylonem. Sed multo frequentius eſt cum genitiuo: vt πλέων μὲν Δίθυ Πιτυοῦντος, Synefius. Sic apud Ariſtophanem ſæpe. Item cum articulo ante Δίθυ, contra quàm in illo Xenophontis loco, rurſum apud Synefium, πρὸς τὸ Δίθυ τῆς πολεμίων ἠγήσατο, rectà in hoſtes duxerũt. Subauditur autem accuſatiuus ὁδόν. Sed & τῆς εὐθὺ ὁδοῦ pro Rectæ viæ in Axiocho legitur, ἐδέησε σοῦ μοι ἀφορμῆναι τῆς Δίθυ ὁδοῦ, ἀπαντᾶν αὐτῆς. Et εἰς τὸ Δίθυ ὁδοῦ pro In rectam viam, in vulgatis lexicis. ET Εὐθὺς in eadem ſignificatione, Plat. in Euthydemo, niſi ſit menda, inquit Budæus. Apud Thucydidem certè lib. 6 de epipolis ſeu arce Syracuſarum legitur, χωρίου ὑπερκαθημένου τι καὶ ὑπὲρ τῆς πόλεως Δίθυς κειμένου, id eſt rectà ſupra vrbem.

C. Καπυθὺ, Rectà. vnde ἡ καπυθὺ ὁδὸς dicitur ἡ Δίθυ ὁδός. Pauſanias, ὁπόσοι ξύλου πλὴν καπυθὺς ἐς Φλιοῦντα ἐρχομένοις γυραία καλοῦμενόν ἐστιν ἄλσος. Item καπυθὺ pro E regione quidam accipi annotat. Scribitur autem & κατ' Δίθυ.

Εὐθύτης, ητος, ἡ, q.d. Rectitudo. Item Recta forma. Exponitur etiã metaphoricè Æquitas, Iuſtitia. quo dicitur modo Gall. *droiture*. AT Εὐθυωρία (quod an cõpoſitũ ſit, nõ ſatis conſtat) itidẽ pro Δίθύτης, i. Rectitudo, ſi dici poſſet. A Bud. exponitur etiã Proceritas, vt eſt arboris. Item Directio. Et Rectus trames. Itẽ Rectus proceſſus, Rectæ lineæ porrectio. Quarũ ſignif. exẽpla vide apud B. p. 53 & 318. HINC Εὐθυωρεῖν Recto tramite iter facere, Recta linea progredi. pro quo & κατὰ Δικῆαν ἴέναι dicit Ariſtot. Vide B. ibidẽ. ITEM Εὐθώρατον in v. l. ex Herm.

Recto tramite, κατ' ἰθεῖαν, non per diuerticula, propter obuios montes & fluuios. At verò ἰθύωρον τὸν αἰχμήεντα ἱππόκαμπτα, affert Etymol. pro ἰθυπάτιον, seu σιώπημον, sed addens tamen esse ab ἰθὺ & ὦρα, quasi αὐτῇ τῇ ὥρᾳ. At Suidas postquam ἰθυωρὸν (ita enim ibi scribitur ὀξυτόνως) accipi dixit pro κατ' ἰθεῖαν ab Antiphonte & Xenoph. subiungit accipi etiam pro αὐτῇ τῇ ὥρᾳ, locũ hunc proferens, ἰθυωρὸν ἀπιέναι. vbi aduerbium esse manifestũ est. Sed & ἰθύωρος pro Rectus in v.l. Sitne autem compositum in hac significatione, gramm. tacent. A

Εὐθυόω, Dirigo, Corrigo, Rectum facio quod prauum seu obliquum erat. (sicut & ἀπευθυόω dici ὅτι τὴν ὀρθουμένων λοξῶν testatur schol. Sophoclis.) Aut etiam generaliter, pro In rectum formo. Sumitur & pro Dirigere, eo modo quo dicitur Dirigere nauem aliquò, & quo Cæsar dixit Dirigere cursum ad litora. Euripides Hecuba, Πρὸς οἷων ἰθυόμενος ἱναλίαν πλάτιν. vbi schol. ἰθυόμενος exponit per compos. ἀπευθυόμενος. Xenoph. autem in princ. Pæd. dicit pastores ἰθυόειν τὰς ἀγέλας, pro Ducere recta via, seu potius Deducere, vno verbo. neque enim mihi placet hic verbum Dirigere quo vsus est Philelphus. nisi adiungamus ei nomen Iter, vt ἰθυόειν τὰς ἀγέλας reddamus Dirigere armentorum iter. Hic porro est Xenophontis locus, ποιοῦνται τὴν μὲν ἀγέλας οἳ αὐτοὶ ἰθυόουσιν οἱ νομεῖς, νέμονται τὰ χωρία ἐφ' ὁπόσα αὐτοὶ ἐθέλουσιν. Capitur verò & pro Regere. vt ἰθυόειν ἡνίας, Aristoph. Regere habenas. Item metaph. (sicut & verbũ Corrigo apud Latinos itidémque verbũ Redresser apud Gallos, quod alioqui propriè significat Corrigere.) Ponitur enim pro Reprehendo, Redarguo, vt Gregorius, μήπω ἡμᾶς ἰθυόητε τῆς ὑψηλοτέρας φωνῆς, id est (Budæo interprete) Nolite redarguere nos & incusare ob verbum altius elatum. Huc pertinet quod ex Hieronymo in cap. 2 Sophoniæ prophetæ annotatur, ἰθύων non significare dirigentem, sed coarguentem atq; conuincentem. Quod tamen Hieronymi dictum ad locum de quo agit restringendum est: ibi videlicet ἰθυόειν non esse Dirigere, sed Coarguere. Cæterùm ἰθυόειν exponitur alicubi & Inquirere, cum præpos. In, (quod facere solent ii qui reprehendere & redarguere student, vt in hoc Plutarchi loco, in Symp. septem sap. ἀλλ' ἵνα μὴ δοκῶμεν ἰθυόειν τὰς τῶν ἰδίας ἀποφάσεις. Budæus ἰθυόειν esse dicit In alicuius gesta inquirere, & quæstionem de eius administratione exercere. Item Rationem reposcere vitæ anteactæ. (Et pass. item ἰθυόεσθαι, pro Rationem reposci &c. quod vulgus syndicari. In Pand. verò & pro In iudicium vocari) Nonnunquam etiam est forense verbum, vel pro Postulare. Reum facere: vel pro Damnare. De quibus significat. lege B. Comm. p. 37 & 39 & 150: item in Annot. In v.l. affertur item ex Plutarcho in Publ. χρηματίαις ἰθυόειν pro Mulctare pœna pecuaria. ‖ Item ἰθυόειν eũ magistratũ gerere qui εὔθυνος dicitur, de quomox B

Εὔθυνα, ης, ἡ, Directio, Correctio. Cui opponitur ab Aristotele κάμψις, id est Curuatio. Bud. ET Εὐθυντὴς, Directus: cui opponitur καμπὸς, Curuatus. Idem ex eodẽ Aristotele. AT Εὐθυντὴς (SEV Εὐθυντὴρ, sed magis poeticé. vt apud Theognidem Εὐθυντῆρα κακῶν ὕβριος ἡμετέρης) ET Εὔθυνος, Director, Corrector. Sed dicti sũt ἰθυνταὶ seu εὔθυνοι quædã magistratus qui aliorũ magistratuum censores erãt, & rationem administrationis ab iis exigebant. Vide Bud. p. 38. ITEM Εὐθυντικὸς, quod vulgò itidem exponitur: sed ex terminatione significat potius eum qui reposcẽdæ rationis peritus est. AB eadem origine est & Εὐθυντικία, quo tamẽ Hesych. ait ab architectis significari τὸ ἐν τῷ ἀδρομι σύμμαχμα, (quod quidam interpret. Soli rudus) item nauis partem. C

Εὐθύνη, Inquisitio quæ fit in eos à quibus vitæ & magistratus gesti seu curationis actæ ratio reposcitur. Seu Ipsa actio reposcendi rationem &c. ‖ Exponitur & Accusatio à Budæo. Dicitur tamen potius plur. ἰθυναι. Atque hunc ἰθυναις διδόναι, & ἰθυναις ἐπέχειν, pro In disquisitionem vocari, Rationem reposci seu rationes administratæ reipublicæ. Demosth. De fal. leg. καὶ διδοὺς εὐθύνας ἰθυναις, pro Etiãsi rationes adminiD

stratæ reipublicæ reposciti iam fuerint, Budæo interprete, quem vide Comm. pag. 39, & 150, & 173. item in Annot. Ostendit autem accipi ex consequenti & pro Pœnam dare. Item pro Damnari repetũdarum, in hoc Æschinis loco, ὁ δ' αὐτὸς οὗτος ἀνὴρ μικρὸν ὕστερον ὀφλὼν ἑξήκοντα ἐν τῷ δικαστηρίῳ, κλοπῆς οἶμαι τὰς εὐθύνας ἀφλητώς. At ego non puto εὐθύνας ὀφλεῖν restringi ad hanc significationem pro Damnari repetundarum, nisi addatur aut illud κλοπῆς ἕνεκα, aut tale quidpiam: vel certè habita ratione rei de qua agitur, hanc interpr. admittat. Alioqui enim id per se significare arbitror, sed latius patere huius accus. signif. licut & quum aliis verbis iungitur. Quidam εὐθύνας διδόναι interpr. ex Cicerone, Rationes referre, item Pœnas luere. In vulgatis lexicis affertur ex Demosthene εὐθύναι τῶν πολιτευμάτων, item ἰθυναὶ τῆς προεδρείας, necnon εὐθύναι βίου, pro Censuræ quibus quis vitæ anteactæ rationem reddere cogitur. Et ex Plut. in Pericle τοῦ περὶ τὰς εὐθύνας ἀπαραίτητος, pro In exigendis rationibus implacabilis. In iisdem πρὸς εὐθύνας τοὺς ἀρχόντων redditur Ad accusandos magistratus repetundarum. Et, Ad repetundas gestorum rationes. Sed generalius etiam pro Rationem reposci cuiuslibet rei, vel Cogi ad reddendam rationem. Aristot. Polit. 3, ἰσάζειν δεῖ διδόναι τὰς εὐθύνας ἐν ἴσοις. ‖ Εὐθύνη exponitur & Crimẽ in hoc Aristoph. loco, in Vesp. — κἄπιθ' ὁπόταν ἐκεῖ αὐτῶν Λίπωμεν δεῖν αἰτιολεῖσθαι βίμων τὰς εὐθύνας λῦσαι. HINC Ἀνεύθυνος, ου, ὁ & ἡ, Non obnoxius reddendæ rationi rerum à se gestarum, Qui non tenetur rationem reddere &c. Ἀνεύθυνος magistratus (inquit Bud.) & αὐτοπεύθυνος, dictus est qui causæ dicendæ aut immunis est, aut quouis modo eximitur: vt qui abolitionem apud nos à principe impetrauerunt. Hæc ille. Sed sciendum est latius extendi huius vocis vsum, vnde αὐθύνους dicitur quicunque rei alicuius rationem reddere non tenetur. Luc. παλαιὸς οὗτος ὁ λόγος, αὐθύνους εἶναι καὶ ποιητὰς καὶ ῥαφέας. vbi Erasmus αὐθύνους vertit Liberos: quum tamen propriè signif. Rationi reddendæ non obnoxios. Dicitur verò & res aliqua esse αὐθύνους eadem significatione. vt αὐθύνους ἀνάγκας Thuc. ‖ Ἀνεύθυνος, Crimine vacans. Synes. ἡ προαίρεσις οὐκ ἀνεύθυνος, ἀλλ' ἔνοχος. ‖ Item αὐθύνους, Quod impunè fit: apud eundem, αὐθύνως καὶ αἰτίας ἔχειν λύσεις pro Impunè & sine reprehensione mẽtiri. ‖ Ἀνέθυνος, Non discussus, Non examinatus. Bud. ex Gregorio. ET Ἀνεθύνως, Ita vt non cogaris rationem reddere. Item, Sic vt crimine vaces. Et pro Impunè, ex Hermog. ET Ἀνεθυνία, Immunitas à reddenda ratione. In vulgatis lexicis exponitur Innocentia. CONTR. Ὑπεύθυνος, Obnoxius reddendæ rationi, Qui liberam non habet rerum administrationem. Interdum cum detrimento. Demosth. 127, ἔνοχος καὶ ὑπεύθυνος ἐστὶ τοῖς νόμοις. Apud Aristoph. autẽ in Equit. ἔνοχος exponitur à scholiaste, Qui rerũ in magistratu gestarũ rationes nõdum retulerunt. Dicitur & res aliqua esse ἔνοχος, sicut contrà αὐθύνους. Thucyd. 3, ἅμα τε καὶ ἔνοχον τὸν παραίνεσιν ἔχοντας πρὸς αὐθύνους τὸν ὑμέτερον ἀκρόασιν. vbi quidam Obnoxiam & Non obnoxiam interpr. pro Cuius reddenda ratio est, & Cuius reddenda ratio non est. Et ἔνοχος λόγῳ Herodoto. Item δίαιτα κακολακωνικὴ καὶ ἔνοχος, Plutarchus in Lycurgo: vbi quidam δίαιταν ἔνοχον interpr. victum astrictum: ego malim Victum legibus quibusdam obnoxium, & minimè liberum. Q. d. Victum cuius reddenda sit ratio ipsis legibus. At Chrysostomus dixit aliquem ὑπεύθυνον τιμωρίᾳ, obnoxium pœnæ: ἐνόει ὅσον κεφαλὴν ὑπεύθυνος εἴη τιμωρίᾳ. ‖ Ὑπεύθυνος, Reus, Obnoxius crimini. Sed Luc. genitiuo iunxit in libro De salt. καὶ μόνης σφῶν ὑπεύθυνον παρέχονται αὑτήν. vbi exponitur, Sola voce semetipsum reprehendendũ exhibens. Ego malim Seipsum crimini obnoxium reddens, quod ad solam vocem attinet. ET Ὑπεύθυνος, Ita vt rationem reddere tenearis, vel Ita vt crimini iis obnoxius. AT Ἀνυπεύθυνος huic opponitur, idémque est quod αὐθύνους paulo antè præcedens. Exponitur enim Rationi reddendæ vel causæ dicendæ non obnoxius. Plato, δικαστὴν δὲ ἀνυπεύθυνον οὐδένα δικάζειν. vbi exponitur Examinis im-

munem. Interdum verò αὐτόδυτος generaliter, Solutus legibus. vt αὐτόδυτος esse dicitur tyrannus ab Aristotele Polit. 4. Sic αὐτοδυτωτὴν vocat dictaturam Plut. in Fabio. ΕΤ Αὐτοδυτόνως, Ita vt causæ dicendæ obnoxius non sis. Item, Cum libertate qualis est eorum qui legibus soluti sunt.

C. Α Πεθυθύω, F. θυνω, Corrigo quod prauũ est, & rectum efficio. ὀρθὴ πρὸς ὀρθευμένων λόξων dicitur, inquit enarrator Sophoclis. Capitur etiam metaphoricè pro Corrigo, eo sensu quo dicitur quis corrigere mores seu vitam. Gregorius, θεὸς ὁ βλέπων καὶ βίον καὶ θρόξιν ἀπευθύνων. Capitur & pro Guberno, Rego. nam rectoris est ptaua corrigere. Sophocl. in Œdipo tyranno, — σὲ γὰρ σὲ πλοίῳ ἀπευθύνειν πόλιν. Est etiam Dirigo. eo sensu quo dicimur dirigere telum, vel iaculũ, vel hastã. Basil. θεὸς ὁ σκοπὸν ἀπευθύνων τὸ βέλος. Expon. etiã κανονίζω .i. Examino tãquã ad regulam, Tanquã ad regulã dirigo. & sic ἀπευθύνω exponi potest κανονίζομαι in Gregorii loco paulo antè citato. | Aliquando autem vsurpatur metaphoricè pro Punio, vt tradit scholiastes Sophoclis, scribens tã ἀθυνόμενον quàm ἀπευθυνόμενον dici ὅτι ἐπὶ ἐρθευμένων λόξων, item ὅτι ἐπὶ κωθερνωμένων πλοίων. & hinc ducta metaphora sumi ὅτι τὸ κολάζειν. Hanc autem significationẽ tribuit huic verbo idẽ scholiastes in isto Aiacis loco, Οὗτος, οἱ τὰς αἰχμαλωτίδας χέρας Διὸς μοῖρ' ἀπευθύνοντα θεσμοῖς κλῆν καλῶ. id est (inquit) πρωρεῖαν ἀπαιτοῦντα, ἢ ὅτι ζάλοντα μὴ ἀθυνόμενον. Suidas ponit priorem duntaxat exposi. πρωρεῖαν ἀπαιτοῦντα.

Ἀπευθύνομαι, pass. Corrigor, Rectus efficior, Dirigor, &c. sequendo significationem actiui. Citatur ex Alexãdro Aphrodisæo Probl. l. 1, ἀπευθυνόμενον ἔντερον, pro Intestinum rectum. id videlicet per quod flatus alui extruditur sæpe dum vrinam reddimus. Est autem ἀπευθυνόμενον (si participio participium reddendum sit) quod statutum est rectum, vel Tendens in rectum.

C. Δ Ἰθύθω, Dirigo. Item pro Corrigo, Emẽdo, vt B. interpr. in hoc Luc. loco. εἰρηκὰ σφὼ ὦ Ἑρμῆ καὶ Ἥφαιστι, εἴ τι μὴ καλῶς εἰρῆσθαι δοκεῖ, διαλίσχειν καὶ διθυθύειν· κἀγὼ αὖθις ἀπολογίσομαι. Idem Bud. διθυθύω interpr. etiam Examino, Discepto. Item, Refuto. & à Gregorio poni ait pro Inquiro, Disputo, Percunctor: seu Inquiro disputando. In eo tamen quem ex illo affert loco legitur passiua vox διθυθύεσθαι. ita enim habet, ἀπαρδύπερον δ', ὃν ἴσθι τὸ ἀπ' ἀρχῆς γνῶμα πυθόμενον, εἰ ἰὼν πρὸ τῆς ὥρας ἢ ἐκ λίθων, διθυθύεσθαι.

C. Ἐπιθύω, Dirigo. Item Rego. ἐπιθύειν τὰ κοινὰ (inquit Budæus) vel ἀπευθύνειν Æschines dicit pro Regere. ΕΤ Συνεπιθύω, Vnà dirigo, Vnà rego, vel moderor. Vel Adiuuo in dirigendo. In v. l. αἰδεσθέντας affertur, τῷ θεοῦ συνεπιθυόντος, pro Numinis instinctu.

C. Κ Α Τεύθυνω, Dirigo. Item Rego, Moderor, Compono, Constituo. Quas significationes Budæus huic verbo tribuit apud Plutarch. locos tamen non proferens. At v. lex. afferunt ex eo in Camillo, καταθύνειν τὰ παρόντα πρὸς τὸ κάλλιστον πόλιν. vbi illud Componere aptum esse puto, vel Constituere. Sed & Moderari hic quadrare posse videtur. In iisdem καταθύνειν τὸ σκάφος habetur, sed αἰδεσθέντας. Est autem καταθύνειν τὸ σκάφος, vel Dirigere, vel Regere, seu Moderari. Ex Gregorio autem κατεθύνειν & pro Administrare. | Κατεθύνω (sicut & simplex ἰθύνω) pro Mulcto: ex Plat. De leg. Pollux quoque ab eo κατεθύνειν pro καταδικάζειν poni tradit.

¶ Εὐθύς, Protinus, Confestim, Statim. Xenoph. Pæd. 6, p. 92, ὁ δὲ Κῦρος εὐθὺς ἄγχι καθίσας αὐτὸν πρὸς τὴν γυναῖκα. Idem Hellen. 1, καὶ εὐθὺς ἐναυμάχησαν αὖθις. Thuc. 1, ἀρξάμενοι εὐθὺς ἀπὸ τοῦ ἐν Ἐπιδάμνῳ. (Vt autem hic εὐθὺς cum ἀρξάμενοι, sic alibi cum ἀρχὴ extat, vt ἀπὸ τῆς εὐθὺς ἐκ ἀρχῆ φάσεως apud Philonem De mundo, Quæ est statim in principio, vel Quæ est statim prima.) Alia eiusdem significationis exempla passim & apud cæteros habentur. Sed iungitur interdum & præpositioni ἐκ, vt dixit idem Xen. Pæd. 1, εὐθὺς ἐκ παιδίου. & Aristot. Pol. εὐθὺς ἐκ γενετῆς. Interdum & præp. ἀπό. vt εὐθὺς ἀπὸ παλαιοῦ. quod exponitur Iam inde à vetustate. Sic autem & εὐθὺς ἐκ παιδίου reddi potest Iam inde à puero, seu à pueritia. & εὐθὺς ἐκ γενετῆς, Iam inde ab ortu. Vel simpliciter, Statim à pueritia, Statim ab ortu. | Inuenitur & participio iunctum hoc aduerb. vt εὐθὺς νέοι ὄντες. Thucyd. 2, οἱ μὲν ὀλίγῳ πρόσθεν αἰσθόμενοι εὐθὺς νέοι ὄντες, τὸ ἀνδρεῖον μετέρχονται, pro Statim ab ineunte ætate, vel Iam inde ab ineũte ætate. q. d. Statim quum iuuenes sunt. Tale est hoc, εὐθὺς γενόμενος ἔχει, quod Gaza vertit Iam inde ab ortu habet. Est enim idem εὐθὺς γενόμενος, quod εὐθὺς ὁπηνίκα γέγονεν. Legitur etiã τῷ ἥρωϊ εὐθὺς ἀρχομένῳ apud Thucydidẽ 2, pro Statim ineunte ætate. | Sed & cum nomine genitiui casus. vt εὐθὺς τοῦ δράματος, quod ex Aristophane affertur pro Statim ab initio fabulæ: itidemq; εὐθὺς ἡμέρας, pro Prima statim luce. | Interdum verò præfigitur articulus, & tũ per nomen redditur. vt ἡ πρὸς Γαλατῶν τὸ εὐθὺς φυγή, Herodiano, Subita fuga, vel repentina. Cæterùm quod ad signif. huius aduerbii attinet, inde factum reor vt εὐθὺς significaret statim, quòd qui rectà it aliquò, statim eò perueniat, præ illo qui non rectum iter tenet.

Εὐθὺς, Protinus, Continuò, pro Ideo, Etiã. Themist. ἐγὼ δέ τοι κεῖ πάντως, εὐθὺς ἐγὼ καθόλου. B.

Εὐθὺς Aristoph. pro Iamprimum ἐν ἀρχῇ, Bud.

Εὐθὺς pro Iam antea in v. l. ex hoc Plutarchi loco in Camillo, τῶν μὲν πάντες αὐτὸ καὶ τῆς φύσεως ἴσασιν ἀμυδρὰς τὸ εὐθὺς εἰς ἓν μάλιστα φῶς συλλήβδην. Et additur sensum exigere hanc interpr. idque ex sequentibus patere. Sed viderit quicunque hoc annotauit.

Εὐθὺς pro Inconsultè, Inconsideratè, à Thucydide ponitur (si eius scholiastæ credimus) lib. 2, οἱ δὲ Πλαταιῆς, ἐπιδὴ τὰ ἐκ τῆς χώρας κατὰ χρὸς ἐσεκομίσαντο, ἀπέκτειναν τοὺς ἄνδρας εὐθύς. Hic enim scholiastes ait εὐθὺς non esse σὺν λογισμῷ, sed ἀβουλίας & ἀσκόπως. Vide suprà in Εὐθύ, quæ dixi de ἐκ τοῦ εὐθέος huc pertinentia.

ITEM Εὐθὺ interdum pro εὐθύς, id est Statim, Confestim, apud Alex. Aphrod. non semel. Bud.

DICITVR & Εὐθέως pro εὐθύς, Statim, &c. sed apud veteres non itidem vsitatum. Ex Aphthonio affertur εὐθέως cum σὺν λογισμῷ iunctum, εὐθέως σὺν λογισμῷ ἀποδύσεται.

ΕΥΝΗ, ης, ἡ, Cubile. vt εὐνῇ οἰμώξαι ἐπὶ λεχέων apud Hom. Sic Odyss. ξ, — πὰρ δὲ σφιν ἔσαν πυρὸς ἰφθίμοιο. Εὐνάω. Copulat verò interdum λέχος & εὐνάω & tum volunt aliqui grammatici εὐνάω dici τὸ ἁπλῶς κοιμῶμαι κλίνω. Apud Xenophontem tamen σώματα sunt ὅσα πρὸς εὐνάν. Pæd. 8, τῶν δὲ σωμάτων τὰ μὲν ἵππων ἐστὶ πρὸς εὐνάν, τὰ δὲ πρὸς ἵππων ἢ ὅσα πρὸς εὐνάν. Dicitur & de brutis vt Lat. Cubile, pro lustro. Et quidem de leporis cubili ab eodem Xen. dicitur. Et Hom. εὐναὶ συῶν, porcorum haras appellat. Interdum verò pro concubitu: vt Il. σ, — καὶ ἴτυλον αἰπὺς εὐνὰν Γολγοθᾶ· οὐκ ἐθέλουσα. Et Od. κ, Ἔνθα σὺ μηκέτ' ἔπειτ' ἀπαμήσασθαι ἐθέλοις εὐνάν. | Et εὐνὴ pro tentorio, ex Thucyd. | Item εὐνή, Sepulchrum. Eustath. Sed & generaliter pro omni loco in quo aliquis commoratur, & apud Hom. εὐναὶ pro loco in quo quis potest εὐνάζεσθαι, vt annotat Eustath. | Item Anchora. vt Il. α, Ἐκ δ' εὐναὶ ἔβαλον, καὶ ὁ πρυμνήσι' ἔδησε. Sic autem anchora dicitur per metaphoram, inde (vt opinor) ductam, quòd nauem fundans & stabiliens, velut conquiescere faciat. ΕΤ Εὐναῖα pro eodem: sicut dicitur σταλωτὰ pro στολή. Cæterùm εὐνὴ alii ab εὕδω, alii aliunde deducunt: nonnulli verò primitiuam vocem esse putant.

C Εὐνῆθεν, E lecto. Odyss. υ, — εὐνῆθεν αἴσιμα. Apoll. Arg. 2, — ὀρθωθεὶς δ' εὐνῆθεν. ΕΤ Εὐνῆφι apud Hom. Od. γ, Ὧρτο δ' ἀρ' ἐξ εὐνῆφι γαλήνιος ἱππότα Νέστωρ, è lecto. Il. ο, ἐξ εὐνῆφι βοήσας. Scribitur autem alicubi ΕΤ ΕΞΕΥΝΗΦΙ vna voce.

C. Ἔνδυνος, Qui est in lecto. Et, In lecto positus, in v. l. ΑΤ Ἐνδύναιον δίρμα, Homer. Odyss. ξ, Pellis quæ cubili substernitur. Apud eũdem verò Od. π, χέτο ἐνδυκαίων, pro Incubantium. Vide Eust.

C. Μαλθακωνία, ας, ἡ, Cubilis seu lecti mollities.

C. Ὅμευνος, ΕΤ Ὁμευνέτης, Qui eodem cubili vtitur. Vnde exponitur & Maritus. ΕΤ Ὁμευνέτης, Vxor. Soph. ἴδετε τὴν ὁμευνέτιν Αἴαντος. ITEM Εὐνέτης ΕΤ Εὐνέτις, idem quod ὁμευνέτης & ὁμευνέτις.

C. Συνδυνος ΕΤ Συνδυνέτις, idẽ quod præced. Soph. ἐμὴν ἵκου ξυνδυνον μετὰ σέ. ΕΤ Συνδύνης pro eodem.

C. Χαμεύνη, ΕΤ Χαμεύνα, Stibadium humi stratum. B.

Humilis & vilis lectus, in v.l. Aristoph. Anib. Plut. De Socr. dæm. φαίνεσθαι γὰρ ἀγροῦ καὶ μυελίνας χαμεύνας. ET Χαμεύνιον diminut. forma. Plato in Symp. de militibus loquens, οἱ δὲ χαμεύνια ἐξαίνης κάμβοι, ὧν παῖ φύχει καθεύδον. AT Χαμευνία, Ipsa actio cubãdi humi, q.d. Humi cubatio. Sed & Storea quæ pro lecto substernitur, ita vocatur, teste Poll. ITEM Χαμεύνης dicitur Qui humi cubat. Gregorius. ET Χαμευνεῖν, Humi cubare, apud Hesychium. ADDE & Χαμευνάς, άδος, ἡ, itidem vt χαμεύνη, pro stibadio humi strato. Sed αὐτόπους χαμευνάδος apud Nic. schol. esse ait pro αὐτοκαθεύδουσαι καὶ ἁπλοῦς χαμαιστρωμίας. ET Χαμευνίς, ίδος, Lectus humilis, Storea. στρώς, v.l. DICITVR etiam Χαμαιδύνης pro χαμεύνης, (vnde χαμαιδῦναι apud Hom.) ET Χαμαιδύνη, seu χαμαιδύνα, pro χαμεύνη. ITEM Χαμαιδυνάς pro χαμευνάς. Sed & adiectiuè χαμαιδυνάδις οὖις, humi cubantes.

Εὐνᾶος, ου, ὁ. vt δύναος λαγώς, lepus qui in cubili suo est. sic βοῦς δύναος. Et in Epigr. δύναιον ὄαρον colloquiorum quæ in cubili seu lecto fiunt. δύναια ἄτη, id est συζυγίαι, Calamitas cubilis particeps. Euripides Andromache, — δηλά τιν' ἄτην Ἤγαγεν δύναιαι τὰς παλαίμους Ἑλένας. Idem Hipp. de Phædra, λύπη δ' ὑπὸρ παλίων δύναια δέδεται ψυχά. id est vt schol. exponit, οὕτω σωδεῖδεται τῇ δύναια λύπη ὡς ὑπὸρ ζαλῶν ἄτην πάθος. intelligit autem ibi per δύναιαν λύπην, dolorem adeo vehementem vt decumbere eam cogeret. & sic δύναια ibi erit ἡ εἰς δύνην καταπλήσσουσα. Annotat tamen ibi schol. legi etiam nominatiuo casu δύναια, vt constructio sit, ὑπὸ τῆς λύπης δύναια ἡ Φαίδρα δέδεται τῷ ψυχῷ. Apud Xen. Cyn. δύναια vestigia quædam leporũ dicuntur quibus δρομαῖα correspondent. ὅτι δὲ τοῦ ἴχνους ὀπίσω τὰ δύναια ἢ τὰ δρομαῖα. id est, subolent vestigia cubilium diutius quàm cursu impressa. Apud Pollucem l. 6, etiam τὰ εἰς κοίτην στρώματα, δύναια dicuntur.

Εὔνια, τὰ, Strata. στρώματα, vt Suidas in hoc adespoto loco exponit, εἰ μὴ ἐκ τῶν δυνίων ἀπτηνῶν· οἱ δὲ ὠκλίζοντο ἁμελῶς.

Εὐνάω, ῶ, F. ήσω, Sopio. Odyss. ν, τὸν μὲν ὕπνος γόον, ὄφρα μιν εὖνασε γόοιο. Et Odyss. ε, — πῦρ δυνῆσαι, id est cineribus obruere & quasi sopire: φυλάξαι, καταυάσαι, ζωπυρῆσαι ἐν ἀσφαλείᾳ, vt Eust. quosdam ibi scribere & exponere annotat. Frequentior verò scriptura est Πῦρ τ' εὖ νωμῆσαι. Hinc in pass. δύνηθῶμαι, id est Cubare, Sopiri. Od. θ, Δεῦρο φίλη λέκτρονδε τραπείομεν εὐνηθέντε. Epigramm. εὐνήθης ὕπνον, somno correptus es. Et metaphoricè, Iliad. ι, de ventis Γαύσασθαι μὲν ἔκελθον καὶ εὐνηθῆναι ἅπαντας. Item Cõcumbere. Odyss. κ, de Circe, Ἣ δέ σ' ἐπὸς δείσασα καλὴν ἐπὶ κοίτην εὐνηθῶμεν. Iliad. β, — ἣ τε βροτῷ εὐνηθεῖσα, dea cum mortali concumbens. VNDE Εὐνήτρια, ας, ἡ, q.d. Cubitrix. Deianira apud Sophoclem Trach. thalamũ suum alloquens, dicit, ὡς ἐμὲ οὔποτ' Δείξω' ἔτ' ἐν κοίταισι ταῖς σῇ δυνήτριαν. i. δύναζομένην, κοιμωμένην, vt schol. exponit. ITEM Εὐνήτης, Concubitor, Maritus. αἰνήρ, Hesych.

C. ΚΑΤ εὐνάω, Sopio. Vnde in pass. Odyss. ν, Τὸν μὲν ἔπειτα δὴ πρῶτα κατευνήθησαν ἑταῖροι.

C. ΣΥΝ εὐνάω, Vnà sopio. Vnde in pass. ex Phalar. ep. citatur συνευνηθῆναι, pro Somnum vnà caperem. Itẽ συνευνηθείς, Qui concubuit.

Εὐνάζω, F. άσω, Sopio. idem quod εὐνάω, ex eóque deriuatum, quemadmodum σπεύδω à σπεύδω. Odyss. ω, Ἕρπε δ' ἐγὼν ἀγαγοῦσα ἄμ' ἠοῖ φαεινοφόρῳ, Εὐνάσω ἐξείης. id est καταπαύσω, κοιμίσω, Sopiam, seu Quiete sopiam, vt Lucretius loquitur. Capitur verò & metaphoricè, vt Sopio apud Latinos. Soph. Œdipo tyranno, Σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάζει ῥοπή. Idem Trachinius, εὐνάζειν εἰδὼς ὅταν βλεφάρων πόθον. Vnde pass. εὐνάζωμαι, Sopiri, Dormire, Cubare. Odyss. υ, Αὐτίκ' ἐν προθύροισιν ἐὺ στρωτοῖσι δύναζεν δῖος Ὀδυσσεύς. Hesiod. Theog. Ἠέλιον τε λιάσασθαι Ἠμὲν ὅτ' εὐνάζηται ὅταν φάος ἱερὸν ἔλθῃ, quum is cubitum. ‖ Item Concumbere. Odyss. ι, — πὰρ' αἰδοίοιν εὐνάζεσθαι Ἀμφιτρίτῃ ἔνι πορφύρεον πόντου ἀκοίτῃ. ‖ Εὐνάζω, In cubili colloco. Xen. Cyneg. εὖ δὲ μάλιστα ἑκάστῳ τὸν ἑαυτοῦ εὐνάσαι [πρέπει,] id est, Bene interprete, Ei cubile statuere. quo sensu paulo pòst dicit καταπαύσαι δέ. Et in pass. itidem εὐνάζεσθαι, Cubile habere, apud eundem Xenophontem de hinnulis: & lacere noctu, de militib°, εὐνάζεσθαι σκληροῖς δυσκοίτοις ἔστι καὶ φύλαξις εἶναι ἀγαθή. Referri potest huc & illud Sophoclis Œdipo Colon. de Cerbero, ὃν οὐ πόλαιον φασὶ πλησίοις εὐνᾶζεσθαι. Et illud Odyss. ε, Ἔνθα δέ τ' ὄρνιθες πανυπτέρυγες εὐνάζοντο. ‖ Εὐνάζειν neutraliter etiã capitur pro εὐνάζεσθαι, id est Dormire, Quiescere. Soph. Trach. ἰὰπαί μὰ δύσπαυστον εὐνάσαι. Quemadmodum autem ἀνάζεσθαι pro Concumbere etiam vsurpatur, ita & hoc ἀνάζειν neutrale accipi potest apud Aristotelẽ lib. 9 De hist. anim. cap. 1, de quodam erodii seu ardeolæ genere, ὃν τὸν δὲ ὁ πόλος χαλεπῶς εὐνάζει καὶ ὀχεύει id est (vt Gaza vertit) Pellæ coitus difficilis est. Plinius quoq; ardeolas in coitu angi tradit.

Εὐνάσιμος, ν, ὁ καὶ ἡ, Ad cubandum seu cubile statuendum opportunus. Xen. Cyneg. θαλεπὴ οὖν εὐνάσιμα πολλά, ζητῆ δὲ τοῦτο, itaq; opportuna cubilibus loca multa prætermittit.

Εὐναστήριον, ν, τὸ, Cubiculũ, Cubile, seu (vt ex Plin. interpr.) Dormitorium, & ex Cicerone Cubiculum dormitorium, Cubicularis lectus. Soph. Trach. Καθίζετ' ὦ μέσοισιν ἐναστηρίοις.

Εὐναστὴς, οῦ, ὁ, Cubicularius. v.l. AT Εὐνάστωρ, ορος, ὁ, Maritus, Concubitor. ex Euripide. Apud Hesychium verò scribitur ET Εὐνάπωρ, quod exponitur κοιμώμενος.

C. Ἀπυνάζω, Sopio. Soph. Trach. Σὺ τόδ' ἀπυναζίνης ὀκυρεῖς κακοῦ. id est καταπραΰνῃς, vt schol. exponit.

C. ΚΑΤ ἐυνάζω, Sopio. In passiuo accipitur pro Cubo, Dormio. Iliad. γ, ἐν πυκιῇσι καπύναζεν λεχέεσσι. Καπυνάζω, metaphoricè quoque capitur vt ἀνάζω, pro Sopio, Sedo, Paco. Apoll. Argon. 1, κῦμ' ἐπὶ δυνασὶ πόντου. Opp. lib. 3 De Ven. κῦμ' ἐπὶ δύνασι θῆκεν ἐρωῇ, Placat & sedat feræ impetum. Philo in vita Mos. lib. 3, de Ægyptiis in rubro mari intereuntibus, εἰς πάτον κρυσταλλοειδῆ πίχη ᾗ αἰθρία πίττα καπύνασαν, Consopitos obruerunt. Construitur etiã præter accusatiuum personæ, cum genitiuo rei. Epigr. lib. 3, Μόχθων δ' οὐδ' αἴδης με καπύνασι, A laboribus autẽ nec apud inferos quiesco & respiro. ad verbum, A laboribus verò ne mors quidem me sopiuit.

Κατάυνασις, εως, ὁ, Plut. Alex. 115 delicias recensens comitatus Alexandri, πεῖρας δὲ καὶ καταύνασιν θεραπαινίδων. V.l. apud eundem Plutarchum in Oth. interpr. Cubicularius, Qui sponsam ducit dormitum, Qui delicias recẽset. Idem Plut. Ad præfectum indoctum, ὁ μὲν γὰρ Περσῶν βασιλεὺς ἵνα καθυναζῶν ἔχῃ πρὸς τὸ παραμύθιον, ὡς πίωνται εἰσιόντα λέγουσι αὐτόν, Ἀνάστα ὦ βασιλεῦ καὶ φρόντιζε θεραπαινίδων.

C. 2. Ἀκατάυνας, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui sopitus non est, aut sopiri nequit, Irrequietus, Insonis, Inquies, ἀκοίμητος, Hesych.

C. ΠΑΡ εὐνάζω, Iuxta me sopio. Vnde in pass. Παρευνάζομαι, Iuxta seu à latere alicui cubo. Od. τ, Δμωῇσιν δὲ γυναιξὶ παρευνάζεσθαι βιαίως.

ΕΥΝΟΥΧΟΣ, ου, ὁ, Eunuchus, Spado. αἰνήρ τις ἢ οὐκ αἰνήρ, vt Clearchus apud Athen. lib. 10 vocat. Xen. Pæd. 6, οἱ δὲ εὐνοῦχοι καὶ τὰς παρὰ πατρὸς καὶ μητρὸς ἀπηγορευμένας τῶν ἡδονῶν μαζὰς, καὶ καπήλους, καὶ κατακάλυμμα τῶν σκελῶν. Plut. Alex. τῷ δὲ παλαμοπόλῳ τοὺς εὐνούχους, οἷς σωτὰ καλώκισεν ταῖς γυναιξί. Aristot. οὐδεὶς γὰρ γίνεται εὐνοῦχος φαλακρός. (pro quo alibi, οὐ γίνονται δὲ φαλακροὶ οἱ ἐκτετμημένοι) Plinius, Defluuium capillorum in spadonibus non visum. Et εὐνοῦχον ποιεῖν, Eunuchum facere. Xenophon Pæd. 7, πρὸς τὸ ἑαυτοῦ σῶμα ἱερεκτυπήσας, εὐνούχους ἐποίησατο. Iuuen. satyra 12, -imitatus castora, qui se Eunuchum ipse facit. Metaphoricè etiam hoc vocabulum vsurpatur. Athen. lib. 14, ex Aristotele De plantis, φοινίκων ἀφόρων, εἰς πρὸς εὐνούχους χαλοῦσιν οἱ δὲ ἀστερίσκους. Plinius quoque spadoniæ laurus meminit. Idem lib. 12 cap. 14, à conditione castrati feminis, mala quædam à Belgis spadonia appellari docet. Sed & lactucam quandam τὸν ὑπὸ γυναικῶν πλατύφυλλον καὶ πατυλῶδη καὶ ἄκαυλον, à mulieribus αὐτόπλα, at εὐνοῦχον à Pythagoreis vocari, ex Athenæo tradit Eustathius, eo quòd frequens lactucarum esus ad venerem inhabiles reddat. vnde & exosam Veneri herbam esse, & Adonidem, quòd ad lactucam confugisse, ab apro peremptum. Quod lactucæ genus dicitur ETIAM Εὐνοῦχον. Gorræus in suis definit. med. Εὐνοῦχον (inquit) dictũ est à Pythagoricis lactucæ quoddam genus suapte natura latum & caule viduum, quasi spadonium, quoniam maximè refragetur Veneri. Plinius.

quoque lib.19 cap.8,lactucā rotundam, ac minima radice,latis foliis,astylida(pro quo αἰσύνδα est apud Eust.) à quibusdam eunuchion, quoniam maximè refragatur Veneri,appellatam tradit. Cæterùm quod ad etymon attinet vocabuli εὐνοῦχος,Etymologico dicitur ἀπὸ τῆς τῶν εὐνίων ἔχειν καὶ φυλάττειν, (quòniam videlicet ad cubilium & gynæceorum custodiam curámque comparari solebant,quòd ancillis expeditiores essent, & ob exemptos testiculos ad coitum inepti.)vel ab εὖ τῆ νοῦ ἔχειν:eo quòd res venereæ αἰσύνδα ab antiquis dicerentur. Eust.autem dictum vult quasi εὐνῶν(.i.ἱστρηθῶν) ὀχείας.

Εὐνουχίας,ου,ὁ,idem quod εὐνοῦχος,seu spado,vt Bud.tradit. est verò adiectiuum,ideóque Spadonius etiam non incommodè reddi posse videtur. Aristot.De gener.animal.lib.2,τοὺς δὲ μὴ ἡμιτάρ ἀλλ' εὐνουχίας δεομένους ὄντας. Idē Metaph.4,οὐδ' ὁμοίως ἂν φαίην εἶναι παῖδα ἢ ἄνδρα εὐνουχίαν. In Probl.inter εὐνοῦχον & εὐνουχίαν distinguere videtur ὃς πυδαίνει τοῖς εὐνούχοις καὶ εὐνουχίαις. adeo vt v.lex.tradant εὐνουχίαν testes habere posse, sed inutiles,quòd effœminatus sit:εὐνοῦχον verò propriè castratum & euiratum intelligi. Capitur verò & metaphoricè,vt εὐνοῦχος. Vide Theophrast.Hist.lib.4,cap. 12,scribit arundines non habentes τῶν αὐτῶν λίθων,εὐνούχας appellari.Plin.quoque lib.16,cap.36,bombycias arūdines,graciles,fœminarum latiore folio atque candidiore,modica lanugine aut omnino nulla, spadonum nomine insignes commemorat. Sed & surculos qui nihil afferunt,Colum. spadones nominari autor est.

Εὐνουχώδης,ες,ὁ καὶ ἡ,Effœminatus vt eunuchus. Hipp. De aere & aquis,loquens de Scythis, εὐνουχώδεά πως εἶναι αὐθρώποισιν.

Εὐνουχίζω,F.ίσω,Eunucho,Varroni:Eunuchizo, Hieronymo:Castro,Euiro.Geopon.δεῖ τοὺς δὲ ἡμιόλιους πρὶν μόχλους εὐνουχίσαι. Varro,Castrare non oportet ante bimatum. Athen.lib.12, Ἀνδραμύτιον φησὶ τὸν Λυδῶν βασιλέα πεῖσαι γυναῖκας εὐνουχίσαι,χρῆσθαι αὐταῖς ἀντὶ ἀνδρῶν εὐνούχων.

ΕΥΡΙΣΚΩ, Fut.ήσω,ab εὕρω,Inuenio. Odyss.μ, οὐδέ τι μῆχος Εὑρίσθαι δυνάμεσθα. Platō Timæo,τὸν μὲν οὖν ποιητὴν καὶ πατέρα τοῦδε τοῦ παντὸς εὑρεῖν τε,ἓν ὄντα,καὶ εὑρόντα εἰς πάντας ἀδύνατον λέγειν. id est Cicer.interpr. Atque illum quidem quasi parentem huius vniuersitatis inuenire,difficile:& quum iam inueneris,indicare in vulgus nefas. Aristoph.Pluto,οὐ γὰρ εὑρήσεις ἱκανῶς τἀνδρὸς τοὺς τρόπους βελτίονα. Lucianus, χρυσοῦν δακτύλιον ὃν ἐγὼ διζήσων εὗρον. vbi significat casu reperire: sicut in præcedentibus,inuenire inuestigando & quærendo.Nec enim semper quærentis est. Sic Iohann.1,εὑρίσκει οὗτος τὸν ἴδιον τὸν Σίμωνα. ‖ Item Adipiscor, Nanciscor, Pro labore meo aliquid consequor, vt exponit Vlp.in Orat.Demosth.contra Timocr.sicut Inuenire à Latinis vsurpari pro Parare sibi & acquirere testatur Donat.apud Terent.in Eunucho. Et sic accipit Beza Matth. cap.16,ὃς δ' ἂν ἀπολέσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἕνεκεν ἐμοῦ,εὑρήσει αὐτήν. Illud autem Lucæ cap.1,εὗρες γὰρ χάριν παρὰ τῷ Θεῷ, idem interpret.In gratia es apud Deum,vel,Inuenisti siue nacta es gratiam:non tamen vt vllum hic intelligatur meritum,(quum inuenire& εὑρίσκειν interdū de eo etiā dicatur quod nihil tale quærenti vel speranti obtigerit,nedum vt studuerit promereri)aut casu accidisse putetur. ‖Item Comperio, Repenio.Demosth.contra Philipp.πολλάκις εὑρίσκω λόγῳ ζώμενος,οὐ μόνον τὰ συμμαχικὰ τῷ Φιλίππου πρὸς ὑποψίαν ἥκοντα.Idem contra Mid.αὐτίκα νῦν ὑμῶν ὁρῶ ὅπως σκοπεῖτε,τοῦτο πληρωτέον εὑρόντι Μειδίᾳ ὅτι τὸ ἀργύριον. Idem contra Lept. πρὸς τοῦτ' ἐστὶ δίκαιον εὑρεῖν βελτίους οὕτως, Reperietis, seu Comperietis. Sic Cicero apud Platonem,λαχὼν ἄρχος οὑτωσί,εὑρήσειν,&c.vertit,Quum rationem habuisset,reperiebat,&c.

Εὑρίσκομαι,Inuenior.Item Comperior.Herodianus lib.1,εὑρέθη πᾶσι τοῖς ἔργοις φιλόμουσος.Demosth.Pro corona,οὐ πάνυ πολλοῖς εὑρέθης. ‖Capitur & actiuè pro εὑρίσκω,id est Inuenio:dicitúrque (itidē vt εὑρίσκω) nō semper de quærente, sed ex insperato aliquid inuenīēte seu reperiente,vt apud Gregorium de Saule,πλέονες ἐστὲ πατρὸς ὄνων εὑρεθέντων βασιλείαν ὑμῖν. ‖Item Consequor, Nanciscor, Adipiscor, Impetro.Demosth.contra Lept. τοῖς εὑρισκομένοις τὰς δωρεάς,Qui adipiscuntur & obtinēt, Qui promerentur,Budæo interprete. Paus.Phoc.πλεῖν τῆς Ἀμφικτύονας ὠφέλησε, Obtinuerunt vt adnumerarētur inter Amphictyonas.Thuc.lib.1,ὠφέλησαί τινα παρεσκευάσατο εὑρέσθαι, impetrare ab eis. Synes.epist.54. ἐξ ἀφροσυνίας εὑρόμενος ἀφήματα,ex oberratione animi aliud agentis, consequutus molestias. Idem epist.94, εὕρασο τῆς εὐθυμίας ἀμοιβὴν παρὰ τοῦ Θεοῦ, consequaris prompti animi compensationem. Εὑρέσθαι(inquit Bud.Comm.p.301)propriè est λαβεῖν ἀντ' ὧν τις ἔδωκεν ἢ ὑπηρέτησεν ἢ ἐπόνησεν,id est mereri. exempla autem inde petes. Demosth.τοὺς τῆς ὑρημένους τιμὰς ἀτελείας,qui immunitatem ciuitatis beneficio consequuti fuerant, vt idem B.interpr. Accipiturque interdum in malam partem pro Incidere & impingere,vt ibidem docet ex Pausan.exemplum afferens, annotánsque,Ciceronem quoque Græcorum imitatione dixisse,Qui propter hæsitantiam linguæ stuporémque cordis,cognomen ex contumelia inuenit. Apud eundem Paus.οἱ ξυμμαχίας εὑρέσθαι οἱ Λακεδαιμόνιοι τῆς Φωκίων ζημίας, interpret. Pœnas luerunt & pependerunt ob fœdus cum Phocēsibus ictum.

Εὕρημα,ατος,τὸ,Inuentum,Inuentus. Plato epist.ἴσθι δὴ σὸν εὕρημα,tuum inuentum esse dixisti.Xenoph.τὰ μὲν εὑρήματα θεῶν Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος ἄχεα καὶ κακά,deorum inuentum. ‖Εὕρημα est etiam idem ferè quod ἔρμαιον,hoc est lucrum aduentitium. Xenoph.Anabas.6, εἰ δὲ μισθὸν προσλάβοιτο,εὕρημα ἐδόκει εἶναι, Quòd si insuper stipendium acciperent,lucrum insperatum id censeri. Bud.Comm.Sic apud Thuc.lib.5.p.180, ἐκείνοις δὲ δυστυχοῦσιν,ὅπου πάσχει εὕρημα εἶναι δεῖσθαι εἰρήνης,id est, Illis valde optabile esse,vel in lucro deputandum esse,quamprimum belli fortunam tentare.Isæus 70,ἡγεῖται γὰρ εὕρημα ἔχειν ὅ,τι ἂν παρὰ τοῦ Δεισθένους λάβῃ,lucrum abruptū & aduentitium.

Εὕρεμα,ατος,τὸ,Inuentum.Philo Tharsen.in carm. Εὕρεμα πολλὰς εἰμὶ παθῶν ὀδύνας. Gregor. δαιμόνων εὕρεμα σκαιτατόν.

Εὕρεσις,εως,ἡ,Inuentio,Inuentus. Est etiam pars orationis apud oratores: id est (vt Cic.definit) excogitatio rerum verarum aut verisimilium, quæ causam probabilem reddant.De qua intelligit Plut.quū scribit,ὁ Πλάτων τὴν Λυσίου λόγον οὔτε κατ' εὕρεσιν ἐπαινῶν,καὶ τὰς ἀπαξίας αἰτιώμενος.

Εὑρετὸς,ὸν,ὁ,Inuentus. Item Qui inueniri potest.Plutar. De fortitudine,τὰ φοβήματα διαιρῶν,τὰ μὲν διδακτὰ μανθάνων τὰ δὲ εὑρετὰ,ζητῶν τὰ δὲ θρυπτὰ,φεύγων ἡττᾶσθαι.

C.Ἀνεύρετος,ου,ὁ καὶ ἡ,Non inuentus,Irrepertus, Horat.Incompertus.Vel,Qui inueniri seu comperiri nequit.

Εὑρετὴς,οῦ,ὁ,Inuentor.Isocr.ad Phil.εἰδὼς αὖ οὔτε λόγων εὑρετὴς οὔτε ποιητὴς ἐπαινέσεται. Idem,εὑρετὴς γέγονα τῶν βελτιόνων.Athen.l.14,εὑρετὴς τῶν γελοίων. Fœm.gen.dicitur Εὑρετὶς,ίδος,Inuentrix.

Εὑρετικὸς,ὴ,ὸν,Inueniēdi facultate præditus,In rebus inueniendis acer.vt Cic.loquitur.

Εὑρεθρον,ου,τὸ, Præmium quod inuentori pro rei amissæ restitutione datur:sicut μήνυτρον,præmiū indicii. Vlp. Dig.lib.46, De furtis,Solent plerique etiā hoc facere, vt libellum proponant continentem inuenisse,& redditurum ei qui desiderauerit. Hi ergo ostendunt non furandi animo se fecisse. Quid ergo si εὑρετρα quæ dicāt,petanti Vbi quædam exemplaria scriptum habent μηνύτρα.

C.Ἀνευρίσκω,Reperio,Inuenio,Comperio. Plato, πολλὰ γὰρ παραδείγματα παρ' ὑμῖν νόμων ὄντων εὑρεθείη ἂν καλά. Thuc.lib.1,ὅτι ἐγένετο ἡ πρὸ τῆς καὶ ἐν αὐτῇ,ὡς ὕστερον ἀνευρέθη, quemadmodum postea compertum est. ‖Item, Comminiscor,Excogito.vt & Latinè Adinuenio vsurpatur.Athen.lib.1,τὰ μὲν παρὰ Σόλωνι παρὰ ἀξίαν ζητήσεως,τὰ δὲ ἀνευρέσεων εὐκαταφρόνητα, alia verò adinuebiens,seu commiscens atque excogitans.In qua significatione dicitur ΕΥΤΑΜΙ Ἐξανευρίσκω, addita altera præpositione:quod idem Ἐξανευρίσκω,pro Deprehendo,Inuenio, citat Bud.ex Plat.Tim.145.

Ἀνεύρεσις, εως, ἡ, Inuentio, Adinuentio.

C. Ε Ξευρίσκω, Inuenio. Il. σ, Πολλὰ δί τ' ἄλλα ἐπεύρετο μητ' ἀνέρος ἐχθρὸ ἑρύσσαι, Εἴ ποθι ἐξεύροι. Lyc. Ῥᾳστώνην ἡμαυτῷ ἐξεύρον εἰς τὰς ὁδοὺς τὰς μακροτέρας τῶν ἀναγκαίων, facilē modū inueni longioris itineris conficiēdi, seu Adinueni & excogitaui. Sicut & hoc Euripidis Oreſt. accipitur, Σὺ γὰρ τάδ' εἰς Ἅιδαν ἐξεύρες κακά, Solerti ingenio tuo inuenisti, seu commentus es & excogitasti. ‖ Item Comperio seu Reperio. Sophocl. Ἐξεύρομέν ζητοῦντες ἐχθίω Φρυγῶν, Eum comperimus infestiorem quàm Phryges. Sic exponitur & hoc Luc. ἐξευρημένος τὰ τοιαῦτα, huiusmodi comperta habens. B

Ἐξεύρεμα, ατος, τὸ, Inuentū, seu Solers inuentum. Plutar. ad Col. τὰ καλὰ πάντα καὶ σοφὰ καὶ θεσπέσια τῆς ψυχῆς ἐξευρήματα.

Ἐξεύρεσις, εως, ἡ, Inuentio, Adinuentio.

C. Ἀνεξεύρετος, ος, ὁ καὶ ἡ, Indeprehensibilis. Bud. ex Aristot. ET QVOD dicitur ET Ἀνεξεύρετος. Thuc. τῶν δὲ ἄλλων ὄχλου ἀνεξεύρετος ἀριθμός, reliquæ verò multitudinis numerus perquirendo inueniri nequit. Vel, Reliquæ multitudinis numerus inueniri non potest. Inexputabilis numerus, vt Gell. loquitur. C

c. 1. Ἐπεξευρίσκω, Vltra adinuenio.

c. 2. Παρεξευρίσκω, Obiter inuenio.

c. 1. Συνεξευρίσκω, Simul adinuenio, Vnà excogito. Dion apud Plat. in ep. τὰς γὰρ μοναρχίας λόγους αὐτὸν ἐλπίζω ξυνεξευρήσειν.

C. Ε Φευρίσκω, Adinuenio. Item simpliciter Inuenio seu Deprehendo. Odyss. τ, — οὔτέ πῃ ἄλλῳ Μῆτιν ἐφευρίσκω. Odyss. χ, Δαιτυμόνους δ' ἐν τῷ πάντας ἐφεύρομεν ἐμμαπέρως. Iliad. β, Ὅν ῥ' ἐν δήμου τ' αὐτὸν ἴδοι βοόωντα τ' ἐφεύροι, clamantémque inueniret, seu deprehenderet. VNDE Εφευρετής, οῦ, ὁ, Inuentor, Excogitator. D

c. 2. Προσεξευρίσκω, Insuper adinuenio, Insuper comminiscor.

C. Π Α Ρευρίσκω, Obiter inuenio. VNDE Παρεύρεσις, εως, ἡ, Commentum, vt B. interpr. apud Dem. in Pſephism. 98, μηδένα παρεύρεσιν ἐν τῇ χώρᾳ κειμένου γίγεσθαι, nulla occasione inuenta & prætextu.

C. Π Ρ Ο Συνεύρισκω, Vltra inuenio. Hermog. καθάπερ λείπον τι θεσπεσιῶν. E

ΕΥ'ΡΥΣ, εῖα, ὺ, Latus, Amplus. Iliad. ξ, Οὐδέ κε σὴν οὐκ εὐρεῖ' ἔτι νῆσον ἅπασαν Ἀχαιάδες νῆες ἀφίκειν. Il. ψ, — ἵππων ἐξελάσω καὶ ἐπ' εὐρέα ἄγωνα. Il. σ, — πίτνεσκεν ἄρουραν, Εὐρεῖαν, πίειραν, aruum latum seu amplum. Plut. De Socr. ἀρετὴν μὲν γὰρ αὐτὴν καὶ βίον, ὀλίγαι καὶ αὐ δαίμονες αἱθέριοι ἄγουσι. F

C. Εὐρύαλος, ος, ET Εὐρύαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Latam seu amplā aream habens, Latus, Amplus. ab ἀρὴ & ἀλωά. Nonn. apud Ioh. cap. 12, Χώρης δ' ἐρυαλόος ἐφημὰς δὲ πίζαι ἐάσας Ἰησοῦς. Idem, αἰπὺ ἐρυάλοιο δὲ χαίνης πλοκὸς, &c. ET Εὐρυπυίης, ίος, ὁ καὶ ἡ, Qui latè distenditur, Latus, Amplus. Nonn. Cætera composita cum suis subſtant. reperies.

Εὐρὺ, aduerb. Latè, sicut ab ἀθὺς fit ἀθύ, rectà. Il. β, — ἀνὰ ῥέεν εὐρὺ, Latè fluens. Iliad. ε, Ἀλφειὸν δ' ἐπὶ εὐρὺ ῥέει Πυλίων διὰ χώρης. Dicitur verò ETIAM Εὐρυῖα compoſita voce. vt annotat Eustathius, id est Latè fluo, vt ἐρυρεῖαι Φάσις, Phasis lato seu amplo alueo manans. Apoll. Arg. 2. G

Εὐρύτης, ητος, ἡ, Latitudo, Amplitudo. Galen. ad Glauc. ET Εὖρος pro eodem. Alex. Aphrod. εἰς εὖρος ἐκτείνεσθαι, in latitudinem extendere.

Εὐρύνω, Dilato, Amplio. Od. θ, Λείην δ' ἀμφὶ χορὸν, καλὸν δ' ἐὔρησε ἀλωήν. Oppian. lib. 3 De venat. Στῆθός τ' εὔρυνεν, συφειὸν θ' ὑπεύρυτο δόντι, pectus dilatabat. Anth. Epigr. libro 2, Μή ποτε δ' ἐρυνῇς σὸν χείλεα, neque vnquam diducas tua labra.

C. Α Ναπυρόω, Dilato, Latius reddo, Laxo. VNDE Ἀνατυροσμός, Dilatatio, Laxatio. ET Ἀνεύρυσμα, Arteriæ siue vasorū dilatatio. Gal. in Def. med. ἀνεύρυσμα, ὅταν φλεβώδους αἵματος ἀνεύρυσμός, ἢ πνεύματος πυκνῆς ὕλης ἐπιγένηται ὑπὸ τὸ δέρμα, venoſi vel is dilatatio, aut materiæ spiritalis dispersio sub carne quæ dissiliendo distribuitur. Paulus Ægin. lib. 6, c. 37, dicit esse ἄλφος ὄγκον καὶ πρὸς ἅλωτον ἐπαίρεται, ἐξ αἵματός τε καὶ πνεύματος ὑγιὲς ἔχοντα. id est, tumorem blandum tactu, digitisq; cedentem, ex sanguine & spiritu contractum. Galen. H

A De tumorib. Φλεβὸς ἀνατεμνομένης, τὸ παθὸς ἀνεύρυσμα καλεῖται, Ore in arteria facto, affectio illa ἀνεύρυσμα vocatur. Hìc tamen ἀνεύρισμα quædam exemplaria habent, sicut & alibi: sed mendosam esse hanc scripturam constat.

C. Διευρύνω ET ΚΑΤΕυρύνω, Dilato.

ΕΥ'ΧΟΜΑΙ, Precor, Preces fundo, Vota facio, seu nūcupo. Il. ο, v. 371, Εὔχετο χεῖρ' ὀρέγουσ' εὐρυόπα Κρονίωνα, Ζεῦ πάτερ, εἴ ποτε &c. Et cū suo dativo, Iliad. λ, v. 735, Συμφερόμενοι μάχῃ Διὶ δ' ἀχόμενοι καὶ Ἄρηι. Sic & in prosa. vt Luc. in Demon. εἰ μὴ δύναται καὶ τοῦτον ἡμῖν θεὸς εὐχωλὰς ἀκοῦσαι. Et εὔχομαι τοῖς θεοῖς Thuc. Sed & εὔχομαι πρὸς τοὺς θεοὺς, Xenophon. Et εὔχεσθαι εὐχὴν seu εὐχὰς τοῖς θεοῖς, à Demosthene sine datiuo. ‖ Interdum cum infinitiuo pro Exposco precibus, Precor vt &c. Iliad. β, v. 401, Εὐχόμενος δὲ θεὰ πάντ' ἔπος ἔκλυε φοιβῆ καὶ μάλα δὴ Ἄρηος. Sed alicubi cum infinit. est Precando polliceor, Voueo. vt Iliad. λ, v. 101, Εὔχετο δ' Ἀπόλλωνι λυκηγενέϊ κλυτοτόξῳ Ἀρνῶν πρωτογόνων ῥίζην κλειτὴν ἑκατόμβην. Itidem in soluta oratione, cum infinitiuo vtrāque significationem habet: vt εὔχομαι σώζειν. Apud Demosthenem cum infinit. simul & dat. πᾶσι καὶ πᾶσιν ὑπαρξαι μοι &c. Xenophon, εὔχετο πρὸς τοὺς θεοὺς ἁπλῶς ἀγαθὰ δοῦναι. Et pro Voueo. Plut. in Publ. εὔξατο τὸν νεὼν αὐτὸς θεᾶσθαι. Sic εὔχομαι τῷ Διὶ θύσειν, idem in Theseo. Legitur verò & εὔχομαι θυσίαν eadem significatione. Sicut & Aristophanes dixit, ἑξάμβους ἱερεῖον τῷ θεῷ. (Dicebant verò & χίλιον εὔχεσθαι pro Vouere χίλια, vt docet Eustathius pag. 1454.) Quinetiā cum quolibet accus. pro Precibus exposco, Precor aut Opto à diis: vel etiam simpliciter. Opto. Xenophon Hellen. 5, εὔχοιτο αἰτῶν πολλὰ καὶ ἀγαθά. Thuc. 2, ἀσφαλείᾳ μὲν εὔχεσθαι. Lucianus de sacrif. ἃ αἰτῶσι καὶ ἃ εὔχονται. Interdum verò & cum infinit. vel pro Exposco precibus à diis: vel simpliciter pro Opto. Demosthenes Phil. 4, οὐδὲν ἂν ἄλλο εὔξαιτο πεῖσαι τὴν πόλιν. Luc. 46, τὰ κάλιστα εὐχόμενος γενέσθαι. Cæterùm hoc εὔχεσθαι videri dicit qua si εὖ ἔχεσθαι τῷ θείου, vel ὡς θεοκαλουμένων τινὰ ἐκεῖθεν αἰτηχήν, tradit Eustathius. Dico autem hoc εὔχεσθαι, quia reliquis eius significationibus minimè conueniret hoc etymum: vnde etiam minus verisimile à me iudicatur. Quid quòd & nomini ἀχὴ suum dat etymum, vel potius sua etyma? quasi verò nō vnum idémque vtriusque esse deberet. Quid quòd eousque siue insciti siue temeritatis venerit quidam, vt & compoſito εὐχὴ suum etymum tribuerint, εὐσυχὴ tāquam εὖ σὺν χῇ dictum esse scribentes, quasi verò illud εὖ adiectitium non esset, aut quasi etymologia compoſiti, non autem simplicis, quærenda esset. I nunc, & quæcunque tradunt grammatici, (de etymis præsertim) tanquam ex tripode profecta amplectere. B

Εὔχομαι εἶναι. Glorior esse, Iacto me esse. Iliad φ, — εἰμὶ δ' ἐγὼ εὔχομαι εἶναι ἀρίστου. & sic sæpe. Cum accusatiuo etiam: vt Odyss. π, Ἐκ μὲν Κρητάων γένος εὔχεται ἔμμεναι ἀνδρῶν. Sic Lat. Iactare genus à Ioue. Interdum sine adiectione: vt εὔχεαι αὔτως apud Homerum non semel, Temerè gloriaris, Vel, Temerè te iactas. Sic ἀξάμβους πεζὸς ἔπος ἐρέω. Sed εὔχομαι cum illo infinit. non semper exponēdum Glorior, vel Iacto. nā Od. ι, Ἀλλ' ἐλέαιρε ἄναξ· ἱκέτης δέ τοι εὔχομαι εἶναι, est potius (cū Cic.) Profiteor me tibi supplicem esse. Eustathius autem Od. α, Μέντης Ἀγχιάλοιο δαφρονος εὔχομαι εἶναι Υἱὸς, vult esse λέγομαι, dicor. Itidémque hic Iliad. ζ, ξεῖνοι πατρώιοι ἀχόμεθ' εἶναι. Affertur autē εὔχεσθαι & pro εἰπεῖν (id est dicere) ex hoc Pindari loco in Olymp. τὸ δ' οὔτ' ἐν αἰνῆσαι, οὔτ' ἰδεῖν εὔχομαι. Cæterùm vt ab εὔχομαι significante Precor, fit ἀχὴ, sic ab hoc dico fieri εὔχος quod gloriationem significet, seu potius gloriandi materiā, item gloriā. Scio tamen non defuturos qui nomina hæc verbis priora esse malint. C

Εὔγμα, ατος, τὸ, Votū, Precatio. Item Gloriatio. καύχημα, Hesych. D

Εὐκτὸς Optabilis, Optandus. Xenophon, ἐλεύθερον μὲν καὶ ὁρᾶν ἀκτὸν εἶναι, μὴ τυχεῖν δούλου πεπύσθαι. Apud Plutarchum autem (in loco quem prætuli in voce Εὐκτὸς) videntur ἀκτὰ dici quæ fas est à diis precari. ET Εὐκτῶς, Optabiliter. ITEM C. Πολύευκτος, Multum optatus, Multis E

votis expetitus. Est & nomen filii Themistoclis ex Archippa, vt ex Plut. in Themist. annot. v. l.

Εὐκταῖος, idem quod ὀκτός. vt ὀκταῖος λιθάριος, in Epigr. Item superl. ὑπερευκταιότατος ἐμοὶ ἐκείνου, Luc. Maximè optabilis vel optandum. Et ὀκταιοτάτη νίκη, Phal. epist. ΕΥ Εὐκταίως, Optabiliter. B. ex Areop.

Εὐκτικός, q.d. Optatiuus. vnde ὀκτικαὶ ἰσχύσεις, apud gramm. Optatiuus modus. Et ὀκτικὸν ῥῆμα, verbum optatiuum, id est Per quod optamus, seu Quod est optatiui modi. Item ὀκτικὸς λόγος, Oratio optantis, q.d. Oratio optatiua. At ὀκτικοὶ hymni, vide in Ἀπευκτικοί, post Ἀπεύχομαι.

Εὐκτήριος, q.d. Precatorius, Ad precationem seu preces pertinens. aut accommodatus. vt ὀκτήριος οἶκος & ὀκτήριος πώς, Bud. ex Theod. Eccles. hist. p. 20. Item ὀκτήριον neutro gen. quod inter loca sacra & veneranda enumeratur in Pand. vt idem B. scribit. In v. l. ὀκτήριον, Sacrarium ex Cic. Lararium ex Lampr.

Εὐχή, ἡ, Precatio, Votum. Dicitur & ὀκταὶ in plur. vt Lat. Preces. Hesiod. Theog. ὡς θεοῖσιν γε διὰ παντὸς δίκηται ὀκτάς. Et ὀκτὰ ποιεῖσθαι vel ὀκτὰς pro εὔχεσθαι, precari. Apud Thuc. ὀκτὰς ποιεῖσθαι τὰς νομιζομένας, redditur, Vota legitima nuncupare. Item ex Plut. in Camillo affertur ὀκτὰς ἐπιτίθεσθαι, μεγάλας θυσίας ἄξειν, pro Vouit se magna spectacula editurum. Item ὀκτὰ ποιεῖσθαι καὶ χιμάρων, ex Aristoph. pro Capras vouere. Et ὀκτὰς ἀποδιδόναι, ex Xenophonte, Vota persoluere, seu implere. At ὀκτὰς ἔχειν ex Plat. De leg. Potiri voto. Quod & ὀκτὰς τυγχάνειν. Dicunt autē de rebus magnis eas esse ὀκτὰς ἀξίας, item ὀκτὰς ὁμοίας. quibus loquendi generibus vtitur Isocrat. Sed & aliquid μεῖζον ὀκτῶν esse dixit Lucianus. Sæpe etiam cum præpos. vtuntur nomine ὀκτά. dicunt enim δι' ὀκτῶν ἔστί μοι τοῦτο, Precor hoc, vel Opto hoc, Optatum habeo: Vel, Hoc mihi est in votis: apud Herodianum & Hermog. Item δι' ὀκτῶν ἄγειν τινά, in eadem significatione apud Synes. Cum μετ' autem, vt μετ' ὀκτῶν, optando, Plat. De leg. At κατ' ὀκτάς, vel πρὸς ὀκτάς, Ad votū, Pro voto, Ex animi sententia. ‖ Item ὀκτὰς ποιεῖσθαι, pro Deuouere se, Bud. ex Athenæo.

ΑΤ Εὖχος (ab ea verbi εὔχομαι) signific. qua pro Glorior ponitur) Gloriatio, vel potius Gloria, Honor, apud Hom. sæpe vbi dicit εὖχος ἐσθλὸν ἔμεν, & εὖχος ἀρέσθαι. Potest etiam reddi fortasse Gloriandi materia.

C. Ἀπεύχομαι, Deprecor, Precor seu opto non euenire. Item Abominor, Execror. Demosth. πρὸς Ἀριστογ. pag. 204, in princ. ἅπαντες δέ τινες παρ' ἐκείνοις εἰσὶ τιμαὶ αἱ ἀπεύξαιτ' ἂν ἄπας ὁ δῆμος ὑπὲρ αὐτοῦ γενέσθαι. Idem Phil. 4. p. 56, particulam μὴ addit, vacantem in huiusmodi locis, more Attico, πῶς ἂν τῶν δούλων [αἰσθέσθαι] ἀπεύχοιτο μὴ γενέσθαι δεῖ. Iul. imper. ὡς οὐ πώποτε πεξάμην, μᾶλλον δὲ ἀπευξάμην ἀποκτεῖναι Κωνσταντίαν. Interdum etiam cum accus. vt Synes. Θεμιστοκλῆς ἀπεύξατο πᾶσιν ἀνθρώποις ἢ τὴν ξενίαν οὐδὲν πλέον ἔμελλον ἕξειν οἱ γνώριμοι. Et cum acculat. simul & dativo, apud eundem, ὃν ἀπεύχομαι τοῖς ἐχθροῖς τοῖς ἐμοῖς, Quod inimicis meis deprecor, Quod deprecor ne inimicis meis eueniat.

Ἀπευκτός, Abominandus, Execrandus. Item Vitandus, Auersandus, Budæus interpr. in hoc Phalar. epist. loco, ὥσπερ ἀπευκτῷ τῷ θανάτῳ ὄντες πᾶσιν ἀνθρώποις, ἀξιοῦμεν αὐ &c. Itē ἀπευκτόν, quod deprecamur. Et ἀπευκτὴ ἡμέρα, Luc. quæ & ἀποφράς dicitur. Item pro ἀπαίσιος, eidem Luc. p. 107. Bud. ΕΤ Ἀπευκτῶς, Abominandè. ITEM Ἀπευκταῖος, idem quod ἀπευκτός, ex Basilio 264.

ΑΤ Ἀπευκτοὶ hymni, Quibus aliquid deprecamur: vt ὀκτοὶ, Quibus aliquid precamur. Exponit tamen v. l. ἀπευκτικοί, Qui precationem reiiciebant.

C. ΒΓ Εὔχομαι, pro simplici εὔχομαι, Precor, Vota facio, aliquoties apud Homerum, quum addit dat. θεοῖς. Sic & apud Plutarchum. Et interdum etiam cum infinit. vt in Camillo, ἐπεύξατο θεοῖς θεοῖς ἐκ τῶν Γαλατικῶν μετανοῆσαι, deos precatus est vt Romanos pœniteret. Et cum accus. rei ac dativo pers. in Galba, τὸν ἀπολέσαι ἐπευχόμενον τῷ αὑτοῦ πάθει. At verò apud Eurip. ἐπεύχεσθαι otiosè non habet præpos. vbi dicit πατὴρ δ' ἐπεύξατο θεοῖς, pro Verba precantis Neoptolemi votis prosequutus est, vt interpr. Bud. p. 662. Existimo autem, posse etiam verti, Neoptolemi vota suis subsequutus est. Apud Xenoph. certè inuenio ἐπεύχεσθαι & de eo qui alicuius verbis preces subiungit. ‖ Apud Hom. ἐπεύχομαι pro Glorior etiam, vel Iacto me, vt simplex εὔχομαι. Ex Eurip. quoque affertur ἐπεύχομαι μέγα θράσος, pro Iacto me valde audacem.

Ἐπευχή, Precatio, Preces. Votum ex Plat. De leg.

C. ΚΑΤ Εὔχομαι, Imprecor, Diras precor, Deuoueo. Soph. κατεύχομαί τι δεδρακέναι. Et ὅταν κατεύχῃ ταῦτα, quum hæc imprecaris. Sic Plut. κατευξάμενοι πολλὰ καὶ δεινὰ κατ' αὐτοῦ. Item κατεύχομαι, pro Diras mihi imprecor, Deuoueo. Bud. ex Plutarch. εἶτα ὁ μὲν ἀπῆν κατευξάμενος, Suprà dixerat (inquit) νύξαι κατ' αὐτοῦ τῷ Ποσειδῶνι τὸν χέρσον ἄκαρπον ἡμῖν. ‖ Sed ab eodem scriptore κατεύχομαι poni scribit pro Magnopere precor, in Themist. p. 94. (Alicubi tamen simpliciter etiam pro Precor poni existimatur) Item cum infinit. pro Votum facio, ab Athenæo, p. 241. Et pro Opto à Plutarch. rursum κατεύξασθαι τὸ κράτιστον αὐτῷ παρὰ τοῦ Διὸς δεδόσθαι. Sic & apud Eurip. κατεύχομαί σοι παῖδα θεὸν exponitur Opto. & apud Synes. κατευξάμενος ἡμῖν.

C. Κατευχή, Precatio, Obsecratio, Votum. Plut. in Dione 313, μετὰ πολλὰς εὐωδίας καὶ πολλὰς νομιζομένας κατευχάς.

C. 2. Προσκατεύχομαι, Insuper imprecor, Insuper execratione vtor. oppositum τῷ ἐπεύχομαι. Theophr. in 9, de legendis herbis loquens, προσεύχεσθαι ὑπὲρ τῆς ἐλλεβόρου τὸν μέλανα, ἱκετεύοντα θεὸν ἰᾶσθαι, & προσκατεύχεσθαι δεῖ. B.

C. ΓΡΟ Εὔχομαι, Precor, Preces fundo, Vota facio. Plat. προσευξάμενος τῷ Διΐ. Aristoph. autem in Pluto cum accus. προσεύξῃ τὸν Διόν. Lucian. cum vtroque casu vsus est. Προσεύχομαι, Vota nuncupo, vt scribit Budæus, afferens ex Xenoph. προσευξάμενος Διὶ πατρῴῳ, εἰ μέλλοι ὅτι τάχιστα τὴν στρατείαν. Et apud eundem, προσευξάμενος νικᾶν πολέμου, interpr. Vota facere si vinceret. HINC Προσευκτήριον, ου, τὸ, q.d. Precatorium, Locus in quo precamur. vt apud Philon. quidam interpr. ΕΤ Πρόσευχή, Precatio. Itē plur. προσευχαί, Preces, vtrunque in Testamenti Noui scriptis frequens. Apud Iuuenalem autem Proseucha exponitur locus in quo mendici stipem petunt.

C. ΣΥΝ Εὔχομαι, Vnà cum alio precor, Simul vota facio. Item σὺν εὔχομαι, Bene precor alicui, Exitum felicem opto, Bud. ex Plut. 142. Idem ex Gregorio affert, εἰμὶ πολέμου. ἐγὼ βοηθοίμην οὐ γὰρ εἰρήνῃ, τῷ πολεμοῦντι συνευχόμενος, χεῖρας διδοὺς δίχα τῆς πίστεως. vbi interp. Votis tamen mihi fauens, Precationibus me adiuuans. Addit legi inter sententias Aristot. μὴ τὰ μέγιστα τῶν ἀγαθῶν τοῖς φίλοις συνεύχεσθαι. pro Optare amicis. Sic autem dici vt συνεύχομαι, συνάχθομαι, συνεργάζομαι.

C. ΥΠΕΡ Εὔχομαί σου, cum gen. pers. vt ὑπὲρ σοῦ εὔχομαί σου, Precor pro te, seu Preces fundo pro te. B. ex Areop.

ΕΥΧΕΤΑΟΜΑΙ, ὦμαι, Precor, Preces fundo supplex, Supplico. Odyss. θ, Τῷ νῦν τοι καὶ κεῖθι θεῷ· ὀλοφύρομαι. ‖ Sæpe verò & pro Glorior, Iacto me: vt εὔχομαι etiam accipi dictum est. Il. υ, — ἀπάτορ μιν ἐφώνεον μητρὸς αὐτοὺς ὀνειδίζειν. vt alibi dicit εὔχεσθαι αὐτούς. Item cum infinit. Odyss. ξ, — τίνες ἔμμεναι εὔχετόωντο, quos se esse iactabant, aut prædicabant, seu profitebantur. Ex Apoll. autem Arg. 2 affertur iunctum cum ὅτι habente suum genitiuum: τῶν κείνου ἀφ' αἵματος εὐχετόωντο. vbi tamen subaudiri fortasse potest infinit. At verò apud Hom. Odyss. χ, Οὐχ ὅσιον κταμένοισιν ἐπ' ἀνδράσιν εὔχεσθαι, Fas non est mortuis viris insultare. Pro quibus vulgata interpr. hæc ineptissima habet, Non pietas interfectis in viris orare. Cæterùm εὔχω, ᾷς, & ab eo nomen εὐχέτης fingit Eust. ad formationem huius verbi. Hesych. verò habet ΕΤ Εὐχεπαίζειν, quod exponit εὔχεσθαι.

ΕΥΧΩΛΗ, poet. idem quod εὐχή. Precatio, Preces, Votum. Hom. Il. α, Οὔτ' ἄρ' ὅγ' εὐχωλῆς ὀπιμάρψεται, οὔθ' ἑκατόμβης. Idem Od. λ, εὐχωλῇσι & λιτῇσι copulat, adiungens ἰλασόμεθα (Itē εὐχωλὴ pro deuotione. B. ex Ath. 85.) Alibi verò pro εὖχος ponit. i. pro gloriatione, Itē progloria. HINC Εὐχωλιμαῖοι, i. (B. interpr.) Qui vota faciunt, Qui votis faciendis constituti sunt, Herodot. 27. 1. (vt ipse inquit) εὐχωλαὶ ὀπιπλοίοισι. Item Εὐχωλιμαῖος, Deuoti, id est

id est Soldurii, Cæsari. Athen. 85. At ἀχθολιμᾶῖα, Optabilia, ἀκτᾶῖα, idem Bud. ex Poll. 105.

Ε'ΧΘΟΣ, ους, τὸ, Odium, Inimicitiæ, Simultas. Thucyd. 1, ὧν ἀκείνου ἔχθει, παρ' Ἀθηναίους μετασχεῖν, odio illius, id est in illum. Sic ἔχθος τὸ Ἀθηναίων, eidem, Odium in Athenienses. Pausan. διὰ τὸ Ὀλυμπιάδος ἔχθος. Est autem alioqui vsitatius ἔχθεα in soluta oratione. Hom. plur. etiam dixit Iliad. γ, ἔχθια λυγρά.

Ἐχθίων ΒΤ Ἔχθιστος, vide post Ἐχθρός.

C. Ἐχθοδοπὲς, οῦ, ὁ, Odiosus, Inuisus. Sophocles Aiace. ἐχθοδοπὲ Ἀτρείδαις, inuise Atridis. Et ἐχθοδοπεῖς πόλεμος, Aristoph. Fieri putat Eust. ex ἔχθος (vel ἔχθω) & ὄπτω, aut ὄψ ὀπός: vt sit ἐχθοπὸς, & per pleonasmū literæ δ, ἐχθοδοπὸς, quasi Quem aspicere aut alloquinobis est odiosum. Est autem poetica vox, atque adeo tragica: vt non dubitem quin Aristophanes ioculariter ea vtatur, sicut & aliis nonnullis. Sed & quæ in vulgatis lex. ex Platone De legibus afferuntur, ἐχθοδοπὸς ὁδὸς, si pro Platonicis verbis citātur, suspecta sunt. Cæterùm Hesychius ἐχθοδοπὸς exponit ὁ ἔχθραν ποιῶν, id est Qui inimicitias concitat. HINC Ἐχθοδοπέω, ῶ, Inuisus sum, Sum odio. Iliad. α, — ὅτ' ἐμὲ ἐχθοδοπήσας ἐφήσεις Ἥρῃ, quum impelles me in odium & offensionem Iunonis. Sunt tamen qui ἐχθοδοπῶ vertant etiam, Inimicitias suscipio, Simultatem exerceo.

Ἔχθω, Odio prosequor. Odi. Sophocl. ἔχθει δὲ Τροία πᾶσα. Et pass. Ἔχθομαι, Sum odio. Odyss. ξ, — ἤχθετο πᾶσι θεοῖσι. quod in vulg. lex. malè ponitur in Ἄχθομαι, tanquam eius themate. (Sed pro hoc vsitatius est, in carmine etiam, compos. ἀπέχθομαι, de quo paulo pòst.) ET Ἔχθημα (tanquam ab ἐχθέω, ῶ,) Odium.

C. Ἀπεχθὴς, έος, ῆ & οῦς, ὁ & ἡ, Inuisus, Odiosus. Isocrates, τοῖς μὲν οὐκ ἀπεχθὴς ἐστι, τοῖς δ' φίλος γέγονεν. HINC Ἀπεχθῶς, Inuisè, Odiosè. vnde ἀπεχθῶς ἔχων vel διακείμενος πρός τινα, Qui odit, Exosus, Perosus. ET Ἀπέχθεια, Demosth. Pro corona. τὴν μὲν ἀπέχθειαν ἡ πρὸς Θηβαίους. Sic Isocrates De pace, ἵν' κατασιωπήσω, δείσας τὴν πρὸς ὑμᾶς ἀπέχθειαν, Veritus ne in vestrum odium incurram. Itidē cum πρός. Apud Platonem in Apol. πολλή μοι ἀπέχθεια γέγονε καὶ πρὸς πολλούς. vbi redditur, Multum in me & multorum odium concitatum est. ET Φιλαπεχθὴς quod vide post Φιλαπεχθήμων. ITEM VERB. Ἀπέχθομαι, VEL Απεχθάνομαι, Inuisus sum, Sum odio. Iliad. ζ, — ἀπέχθετο πᾶσι θεοῖσι. Sic Lysias, φανερὰς ἀπέχθεσθαι τοῖς θεοῖς. Plato De republica libro 1, ἀπέχθεσθαι τοῖς οἰκείοις καὶ τοῖς γνωρίμοις. Et ἀπέχθεσθαι apud Thucydidem pag. 68. Et alibi particip. ἀπεχθόμενοι τοῖς πολίταις, Qui in multorum odia & offensiones incurrerunt. Itē ἀπεχθάνομαι, pro eodem. vt Isocrates 137, ἀπεχθάνεσθε τοῖς Ἕλλησι. Et ἀλλήλοις ἀπεχθάνεσθαι, Plat. De republica 2, pro Flagrare mutuo odio. ¶ At verò ἀπεχθάνεσθε πρὸς τὴν ἡγεμονίαν, Plutar. in Galba, pro Infensi erant imperio. quum tamen ex Euripide afferatur ἀπέχθεσθαι cum eadem constructione in altera significatione. HINC Ἀπεχθητικὸς, Qui in hominū odia incurrere solet. Exponitur tamen simpliciter Inuisus in v. l. ET C. Φιλαπεχθήμων, ονος, ὁ & ἡ, idem quod φιλέχθρος & φιλεχθρος, (de quibus infrà) Qui lubēter inimicitias suscipit, aut susceptas exercet. A Budæo redditur, Qui se simultatibus & odiis oblectat. Itē, Qui libens odia & simultates exercet. Item, Malignus, apud Lucianum. Lysias 160, ἀλλ' ὅτι πολυτρόπων εἰμὶ καὶ θρασὺς καὶ φιλαπεχθήμων; ἀλλ' οὐ τοιαύτης ἀφορμὰς τοῦ βίου τυγχάνω κεκτημένος. Item φιλαπεχθήμονες λόγοι, Isocr. 136, Inuidiosi, Ingrati, Bud. HINC Φιλαπεχθημόνως, Eorum more qui sunt φιλαπεχθήμονες, (id est Qui lubenter inimicitias &c.) Lucianus, Θεσπέσιον φιλαπεχθημόνως κατηγορεῖν τῶν πολιτῶν. id est (inquit Budæus) inuectiuarum & odiorum causas affectanti. ET Φιλαπεχθημοσύνη, Demosth. κακοήθειά τις πανοῦργος φιλαπεχθημοσύνης καὶ πονηρίας καὶ αἰσχύνης ἐγγὺς ὕβρεως. id est (eodem Budæo interprete) Improbitatis in omnium odia consultò incurrentis. ITEM Φιλαπεχθὴς pro φιλαπεχθήμων, vt idem scribit, afferens ex Polybio lib. 5, πρὸς δὲ τούτοις καταγελᾶν τινὰς τῶν βασιλέως καὶ λοιδορεῖσθαι φιλαπεχθῶς ἔοικε. Existimo tamen φιλαπεχθὴς pertinere potius ad ea quæ deriuata sunt à nomine, at φιλαπεχθήμων, ad ea quæ à verbo.

C. Εἰδέχθης, q.d. Odiosam seu inuisam faciem habens, Aspectu deformis, vide in Εἶδος.

¶ Ἐχθαίρω, Odio prosequor, Odi. ἐχθαίρειν & φιλεῖν contr. apud Homerum & Hesiodum. Aliquis autem est huius verbi vsus & in prosa: vt apud Plutarchum in Romulo, ἐχθαίρουσι τὴν κακίαν. Et pass. Ἐχθαίρομαι, Odio sum. Sophocl. Aiace, ἐχθαίρεται θεοῖς. COMP. Ἀπεχθαίρω, quod interdum simplicis ἐχθαίρω significationem habet, pro Odio prosequor (vt Iliad. γ, Τὼ δέ σ' ἀπεχθήρω ὡς νῦν ἔκπαγλ' ἐφίλησα: & apud Themist. οὐ γὰρ οἶμαι δήμους αὐθρας σοφοὺς τὰ ἔκγονα ἀπεχθαίρειν τὰ ἑαυτῶν) Interdum verò capitur pro Inuisum reddo: vt Odyss. ν, — ἔστί μοι ὔπνον ἀπεχθαίρειν καὶ ἰδωδήν. vbi tamen Eustathius habet ἐχθαίρει, sed non stante versu. nisi fortè legit ὕπνον τ' ἐχθαίρει. sed potius erratum librarii esse crediderim.

C ¶ Ἔχθεα idē quod ἔχθος, sed illud vsitatius in prosa quàm hoc. Dicitur autem ἔχθεα τισὶ vel πρός τινα. Thucyd. 2, τὴν μὲν ἔχθεαν ἐς τοὺς Ἀργείους ἐποιήσαντο. Demosth. in Midian, φύσει τῆς πρὸς ὑμᾶς ἔχθεας αὐτῷ ὑπαρχούσης παντελῶς. Ex eodem, ἔχθεαν ἔχειν μοι πεποιηκώς. Plato in Epist. εἰς ἔχθεαν ὑμᾶς ἐλθεῖν, nos subire inimicitias. Euripides autem dixit ἔχθεαν συμβάλλειν τινί. Latini dicunt etiam Contrahere inimicitias. Sed & ἔχθεαν αἴρεσθαι frequens est: quo vtitur Demosthenes quoque in Midiā. At his aliisque huiusmodi opponitur ἔχθεαν διαλύεσθαι apud Isocratem, & ἔχθεαν ἀποθέσθαι apud Plutarchum. quod Latini ad verbum dicunt, Inimicitias deponere. Dicitur autem & ἔχθραι plurali numero à Xenophonte & Isocrate pro Odia. HINC Ἐθελέχθρος ET Φιλέχθρος, ου, ὁ & ἡ, Inimicitiarum amans, Qui lubenter inimicitias exercet, aut suscipit. Vsus est autem Cratinus, nomine ἐθελέχθρος, teste Polluce. VNDE Ἐθελέχθρος ἔχειν, ET Φιλέχθρος ἔχειν πρός τινα, Lubēter cum aliquo inimicitias exercere, vel Occasionē inimicitiarū quærere. Dem. μὴ ἔχε οὕτω πρὸς ἡμᾶς ἐθελέχθρως. Laert. in Plat. εἶχε δὲ καὶ φιλέχθρως ὁ Πλάτων πρὸς Ἀρίστιππον. ET Ἐχθραίνω, Odio prosequor, Odio habeo. Soph. Aiace, ἐς τοσόνδ' ἐχθραστὸς ὡς καὶ φιλῆσαι νιν. Sic exponitur & in hoc Plutarchi loco in Numa, ἐχθραίνει βίαν καὶ πόλεμον. Signific. tamen sæpe ἐχθραίνω (sicut Ἀπεχθαίρω Homero) Inuisum reddo, μισητὸν ποιῶ, Eustath. AT Ἐχθρεύω, ET Διεχθρεύω, cum dandi casu, Inimicus sum, Inimicitias gero, Simultatem exerceo, ex Maccabæorū 2, cap. 10, ἐχθρεύσαντες τοῖς ἐχθροῖς. Athenæus, διήχθρευε γὰρ τῷ Σύρῳ ὁ Μυρτίλος. ITEM Ἐχθρωδῶς, Infensè, Infestè, Infenso animo, vel infesto. (ἀπεχθῶς & κακῶς exponit Suidas.) Sed malit aliquis fortasse ab ἐχθρὸς quàm ab ἔχθεα deducere.

Ἐχθρὸς, οῦ, ὁ, Inuisus, Quē odimus. vt ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς Ἀΐδαο πύλῃσιν, Il. ι, & Odyss. ξ. Et de re quoque dictum, vt ἐχθεὰ δέ μοι τὰ δῶρα, Iliad. ι. Item Odyss. μ, — ἐχθρὸν δέ μοι ἔστιν Αὔλιδος ἀΐζηλος ἱερημάτα μυθολογεύειν, Odiosum mihi est, Res est mihi odiosa seu molesta. Aristophanes, ἐχθρὸς θεοῖς. Solebant autē hoc de improbo homine dicere. Sic Demosthenes Pro corn. πανοῦργος ἄνθρωπος καὶ θεοῖς ἐχθρὸς καὶ βάσκανος ὄντως. Sed interdum dicebant ὁ καὶ θεοῖς ἐχθρὸς καὶ ἀνθρώποις, vt Xenoph. Pæd. 5. ¶ Item ἐχθρὸς, Qui odit, Infensus, Infestus. Demosthenes Philipp. 4, καιρούς μὲν καὶ ἐχθρός ἐστιν ὁ λιμὸς τῇ πόλει. Denique ἐχθρὸς generaliter vt Lat. Inimicus: oppositū habens φίλος. Pæd. 1, καὶ φίλους ὠφελεῖν καὶ ἐχθροὺς ἀμύνειν. COMPAR. Ἐχθίων, Magis inuisus, vel Magis infensus. Inimicior. Pæd. 4, σοὶ πάντων ἐχθίονές εἰσιν ἢ ἐμοί. ET Ἐχθιόνως aduerb. vt apud eundem in Symp. ἐχθιόνως ἔχουσιν, magis infensi sunt. SUPERL. Ἔχθιστος, Inuisissimus, vel Infensissimus, Inimicissimus. Iliadis ε, Ἔχθιστος δέ μοι ἐστὶ θεῶν οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν. Plato Symposio, ἔστι δὲ ἔχθιστα τὰ ἐναντιώτατα, λυγρὸν θερμῷ, πικρὸν γλυκεῖ, ξηρὸν ὑγρῷ. Sed & pro ἐχθρὸς apud Homerum. Existimo autem ἐχθίων & ἔχθιστος pro ἐχθείων & ἔχθειστος dici: ideóque illa sub ἔχθος non posui.

C. Ἐχθροδαίμων, Inuisus diis. Item Infelix, vt Bud. interpr. in hoc Soph. loco, vbi Œdipus de seipso dicit, Τίς ἐχθροδαίμων μᾶλλον ἂν θάμὸστ' αἰπὴρ; Existimo autem hanc signif. esse ex consequente.

C. Ἐχθρόξενος, Osor hospitum, Eurip.

C. Ἐχθροποιέω, ῶ, Inimicum reddo, Inimicitias concito.

Ἔ Χ Ω, (fut. ἕξω cum aspero: item σχήσω. & præt. ἔσχηκα, aor. 2 ἔσχον, A Σχέω, ῶ, inusitato. Ab ἔσχημαι autem Σχῆμα. Sed & Σχέσις & alia per ε, tanquã ab ἔσχεμαι, ἔσχεσαι, pro ἔσχημαι, ἔσχησαι.) Habeo, Possideo, Teneo, id est Obtineo. Il. ε, — ἐλὼν γὲ ἔχει γέρας αὐτὸς ἀπούρας. Et Il. ι, — ἔχει δ' ἄλοχον συμφορέα. Et Il. β, — ἀλλὰ σὺ σῆσιν ἔχε φρεσὶν, quod Virgil. Tu condita mente teneto. Xen. Pæd. 3, ἀλλὰ σὺ ὦ μῆτερ, ἔχουσα ταῦτα τὰ χρήματα ἃ φέρεις, ἄπιθι. Et 7, καὶ ἀποδίδωμι ἤδη γυναῖκά τε ἐχειν ὡς ἔχες καὶ παῖδας. Dicitur etiam, Hanc vel illam ἔχω γυναῖκα, habeo vxorem. id est, Hæc vel illa est mea vxor. Pro quo dicunt interdum Latini Habere in matrimonio. Thuc. 2, οὐ εἶχε τὴν ἀδελφὴν Σπάρτης. Sed & qui cum meretrice consuescebat, dicebatur illam ἔχειν: vnde ille Aristippi locus de Laide, ἔχω, οὐκ ἔχομαι. Item ἔχειν πόλιν τινὰ, vel χώραν, apud Thuc. Tenere seu Obtinere. Sed & pro Tenere aliquid manu dicitur ἔχειν, & manus ipsa ἔχειν. Luc. in Herc. ἄπτε δ' δεξιᾶς μὲ ἤδη τὸ ῥόπαλον, ἢ μαᾶς ὑπ' ἔτι ξύον ἔχούσης. ¶ Ἔχω cum suo accus. interdum verbo redditur, interdum aliud interpr. genus accipit. vt τιμὴν ἔχω παρά τινος, Plut. in Sol. Honoror ab omnibus. Vel, In honore sum apud omnes. Sic ἔχω δόξαν, ibidem. (Homericè autem dicitur & κλέος ἔχειν τινὰ, id est δόξα ἔχεσθαι, vt infrà docebo.) Sic αἰτίαν ἔχω, Accusor. de quo loquendi genere, simúlque de δι' αἰτίας ἔχειν, vide in Αἰτία. Et ἔχειν φθόνον παρά τισι δυνατοῖς, Plut. Temist. Inuidiam à potentibus, Inuidia laborare apud potentes. Itidémque verbum ἔχω cum aliis multis substantiuis, admittens hoc interpretationis genus, vide in eorum vnoquoque, prout nimirum inter legendum tibi occurrent. Poterat certè & ἔχειν cum accusatiuo πράγματα, passiuo reddi verbo, Implicari negotiis, vel Molestiis affici. (vt ὀνείδη ἔχειν apud Platonem Opprobriis affici) Cicero tamẽ maluit ad verbum, Habere: quemadmodum παρέχειν cum eodem accusatiuo Exhibere: vt dicetur in nomine πρᾶγμα. Sunt verò & qui ἔχειν vertant Pati, vel Accipere, nonnullis substantiuis iunctum: vt in ἔχειν κακὰ apud Demosthenem: & ἔχειν πληγὰς apud Aristophanem (cuiusmodi est & ὀνείδη ἔχειν apud Platonem) vbi tamen reddi itidem possit illo verbo Affici. Sic & in ἔχειν μεταβολὰς apud Thucydidem sunt qui ἔχειν vertant Pati. ¶ Ἔχω cum accus. interdum contrà verbo actiuo reddendum est. vt ἔχω θεραπείαν, Curo, Curam adhibeo. X. Pæd. 1, Ἴσχυς θεραπείαν τῷ σώματι &c. Sic & cum accus. ἡσυχίαν. nã ἡσυχίαν ἔχειν aliud nõ est q ἡσυχάζειν. (quod tamen neutrum potius est q actiuum) Itidem cum accus. συγγνώμην. est. n. συγγνώμην ἔχω vbique Ignosco, συγγινώσκω. quod genus loquendi apud omne autorũ genus hoc in vsu erat: sed veteres scriptores verbo ἔχειν cum plerisque aliis accus. ita vsos fuisse obseruaui: ex quibus sunt, μεμφὼ ἔχειν, καταμεμψιν ἔχειν αἰσχύνην ἔχειν. Hoc autem qui non animaduerterunt, καταμεμψιν ἔχω apud Thuc. interpr. Reprehendor, quum fit contrà Reprehendo: & ἔχω σοι αἰσχύνην, Tu mihi indignaris: quum contrà sonet, Indignor tibi. Sed cum nonnullis accusat. potest etiam verti ἔχω, Habeo. vt συγγνώμην ἔχω, vel Ignosco, vel ad verbum Veniam habeo: quo Fab. vtitur. Sic χάριν ἔχω rectè ad verbum redditur Gratiã habeo. Huc pertinet & τιμὴν ἔχω pro Honorem habeo. i. exhibeo seu defero. Paus. in Atticis, οἱ παρ' Ἕλλησι τιμὰς ἔχουσι. (quam tamen signific. raram esse arbitror.) Nec veritus est Cicero εὔνοιαν ἔχειν ad verbum itidem interpretari, Beneuolentiam habere: (vt vides pag. 140 mei Cicer. lexici) quum tamen alioqui Beneuolentia prosequor, sicut & Amore prosequor, Latinæ linguæ magis conueniant. Alicubi verò ἔχω non simplici verbo Habeo, sed composito Adhibeo, reddendum fuerit. vt θαρσὸν ἔχειν ὅτι ἔργῳ, Hesiodus, Animum operi adhibentes. Sic autem & alibi videndum est quod aliud ex Habeo compositum interpretationi aptum esse possit. ¶ Ἔχω cum accus. interdũ etiã verbo neutro redditur aut deponente, & quidẽ ex ipso verbo à quo deductum nomen illi adiungitur: sicut ἴχω δέος ex Plutar. q. d. Metũ habeo, seu timorem, (vt Gall. j'ay peur) pro Metuo, Timeo. ἴχω δρόμον ex Euripide pro Curro. Sic δαῖμα ἔχω ex Sophocle (quum potius dicatur ἔχει μὲ δαῖμα) pro δαιμάζω, Miror. Sed & in hoc Thucydidis loco, τὸ λυπεῖσθαι ἔχει τὴν αἴσθησιν ἑκάστου, possumus αἴσθησιν ἔχει in verbum αἰσθάνεται resoluere, mutando dat. ἑκάστῳ in nomin. & τὸ λυπεῖσθαι in τῇ λυπουμένῃ: hoc modo τῇ λυπουμένῃ αἰσθάνεται ἕκαστος. (scio tamen posse etiam verti, eodem manente sensu, ἔχει, affert, vel præbet, παρέχει: vt sit dolor affert sui sensum. ac certè ἔχειν redditur itidem afferre in hoc Demosth. loco, ἔχειν μεγάλους κινδύνους ἐν πολέμῳ) Sic resoluendũ videtur apud Plutar. ἔχει πολλὰς ἀγαθὰ κτήσεις ἡ βοσκήσεις, in ἀγαθὰ κτήσεων αὐτῷ πολλοὶ καὶ βόες εἰσὶν: itidémque ἴχω τίνας πιθομένους apud Xen. Pæd. 7, resolui posse in οὕτοι πείθονταί μοι. qui tamen locus multo aptius quàm ille alter Latinè reddi possit ad verbum, Hos mihi obsequentes habeo. Estque, ni fallor, & verbi Vtor talis quidam apud Latinos in similibus locis vsus. ¶ Ἔχω cum nonnullis accus. diuersam à superioribus interpretationis formam postulat, videlicet per verbum substantiuum. interdum verò & verbo substãtiuo, & ipso verbo Habeo reddi potest: vt quum dicitur πατρίδι ἔχω πλὴν ἡλικίας, vertere possumus, Hac sum ætate, vel Hanc ætatem habeo. Xen. Pæd. 1, εἰ δὲ ἔχοιεν τὴν ἡλικίαν ἣν σὺ νῦν ἔχεις ἤδη. INVERTITVR autem sæpe illa constructio cuius varia modò exẽpla protuli: ponitúrque pronomen in accus. nomẽ autem in recto casu, idq; nõ solùm apud poetas, sed interdũ & in soluta oratione. vt δύην ἔχει μὲ, Hom. Od. ξ, Miseria me habet. (pro quo alii, Premit) Ibidem χαλεπὴν δ' ἔχε δῆμον ἐμῆς. Sic apud eundẽ dicitur ὕπνος ἔχειν aliquem: (quo & Virgil. modo dixit, -animalia somnus habebat) item δαίμονες. In prosa autem legimus ἔχει μὲ φιλοψυχία apud Plat. in Apol. & ἔχει μὲ ὀργὴ apud Plut. Animaduertendum est autẽ quæda reciprocari etiã: vt quũ pro κλέος ἴχω, dico κλέος ἔχει μὲ, quo Hom. vtitur: & vicissim pro ἔχει μὲ δαῖμα (quale est & ἔχει μὲ δαίμονες) dico ἴχω δαῖμα. ¶ Est alius præterea vsus pronominis cũ hoc verbo: vt ἴχω ἐμαυτὸν ἀπὸ τοῦ πυρὸς, Plat. Sic ὁπλίτην ἑαυτὸν ἔχειν ἀφανῆ, apud eundem, pro Seipsum è cõspectu eripuit.

Ἔχω cum aduerbiis frequenter ponitur: & interdũ verbo substantiuo reddendũ est, nisi quis verbum Habere retinens, inuertat orationem. vt ἴχω ἀνοίκως σοί σε, Xenoph. ad verbum, Habeo [me] beneuolè erga te: id est Sum tibi beneuolus, vel Habes me tibi beneuolum. Tale est, ἴχω φιλικῶς σοί σε, & ἴχω οἰκείως, & σοί ἴχω (vel per dat. ἴχω σοι φιλικῶς & οἰκείως: vt Xen. φιλικώτερόν τι καὶ οἰκειότερον ἀλλήλοις ἔχειν) quibus opponũtur, ἴχω ἐχθρῶς σοί σε, ἴχω πικρῶς aut βαρέως σοί σε: vel βαρέως aut χαλεπῶς ἴχω σοι. Interdum verò ἴχω vertitur affectus sum: vt ἴχειν οὕτως σοὶ Εὐαγόρᾳ, Isocrates, Sic in Euagoram fuit affectus. Nec solùm cum accus. personæ sed & cum accus. rei iungitur, præcedẽte aduerb. vt ἔχειν ἀκράτως σοὶ τὰς ἡδονάς. Plato De leg. Sic ἀκολάστως ἔχειν πρὸς τὰ βιαῖα, Xenoph. pro Intemperanter se gerere: vel (vtendo hic quoque verbo substant.) Intemperantem esse. Sed & prout diuersa occurrũt loquẽdi genera, ita & nouum interpretationis genus quærendum est: vt ἴχω σοὶ τὴν πρόσω ἀσυμπτωτα, Tardissimè seu lentissimè incedo, Vel, Valde remissè me gero in conficiendo itinere. Sed sæpe illa resolutio verbi ἴχω in verbum substant. aptissima est: vt si ἀθύμως ἴχω σοὶ ταῦτα vel ἀεὶ τοῦτον, ita reddatur ac si esset ἄθυμός εἰμι. ¶ Interdum verò illud οὕτως (cuius generis loquendi paulo antè protuli exemplum ex Isocr.) adiũctum sibi genitiuum habet: vt οὕτως ἴχω γνώμης, In ea sum sententia, Ita sentio. (affertur verò & sine illo gen. ex Xenophonte pro eadem significatione ἴχω οὕτως σοί σου) Sic οὕτως ἴχω φύσεως, tali sum natura præditus. οὕτως εἶχε πλήθους, Herodian. Tale erat eius genus. Indẽ

A B C D E F G H

verò cum ὡς & ὅπως, aliisque huiusmodi. Plato Gorgia, οὐ γὰρ οἶδε παιδείας ὅπως ἔχει καὶ δικαιοσύνης. quod Cicero interpr. Ignoro enim q̃ sit doctus, q̃ vir bonus. Plutar. Camillo, ὡς ἔκαστος ἐτιμᾶτο πρὸς ἢ βουλήσεως ἔχε. Ex Thucydide etiam, ὡς ἔχοι τῆς μνήμης, vt meminisset. Tale est οὕτως ἔχω δόξης, vel ὡς δόξης ἔχω, vt loquitur Halicarn. de Lysia scribens. Sic Plato, πῶς ἔχεις δόξης τῷ θεοδότῃ πίεσι; quámnam opinionem habes? Gregorius de martyribus loquens, ὡς ἐκείνοις μὲν γὰρ οὕτως εἶχον καὶ γνώμης ὡς πάντα ῥᾳδίως οἴσεσθαι. Dicitur & ὡς εἶχεν ὀργῆς, pro, Qua erat ira percitus, Vt erat iratus. Vide & cum aliorũ nominũ genit. in vnoquoq; eorũ. At verò ὡς πάρεχεις ὤχ apud eundẽ & cæteros quoque scriptores, pro Quàm celerrimè poterat, aliáque illi similia, ad ἔχω significans Possum, pertinere videri possint. Aliud verò est πρὸ ὡς vel ὡς πρὸ ἔχω vsus sine genitiuo, vt ὡς πρὸ εἶχε apud Thucydidem: quod schol. exponit αἰσθητῶς σημαίνει. Quod loquendi genus vide quomodo interpretetur Gellius in duobus Herodoti locis de Arione scribentis. At verò apud Luc. σκέψαι ὡς ἔχεις sunt qui interpr. Fode ita vt facis. Sed viderint. ‖ Ἔχω iungitur & aliter aduerbio, nimirum vel sequente accusatiuo, qui regitur à subaudita præpositione κῆ (aut certè datiuo, qui in accusatiuũ cum κῆ resolui potest) vel nullo casu sequente, vt εὖ ἔχω τὸ σῶμα, vel καλῶς ἔχω τὸ σῶμα, Plat. & Xen. Inuenitur etiam εὖ ἔχω ῥώμης, & εὖ ἔχω σωτηρίας. At verò τῇ λέξει καλῶς ἔχει ὁ λόγος, Isocr. in Euag. pro κῆ πρὸς λέξιν. Vtimur autem & hic plerunque verbo substantiuo in interpr. vt εὖ ἔχω τὸ σῶμα, Sũ bona corporis valetudine. Vel potius sine illo genitiuo, Sum bona valetudine. Aut breuius etiam, Valeo. Interdum verò casus non additur, vti dixi: sed dicitur simpliciter καλῶς ἔχει, vel πονήρως ἔχει. Sic & μὰ καλῶς ἔχει, aliáque huiusmodi. ‖ Sed & res quoque dicitur ἔχειν εὖ seu καλῶς, & ἔχειν κακῶς, res quæ bene se habet, vel malè. Itẽ τὰ εὖ ἔχοντα, Quæ decẽt vel expediunt. Sic τὰ καλῶς ἔχοντα. vt apud Lucianum, ἐρωτᾷς εἰ τὰ καλῶς ἔχει. Apud Lysiam autem p. 87, ἐπειδὴ δὲ καλῶς εἶχεν, Bud. interpr. Opportunum illi erat, vel tempestiuum. Itẽ εὖ ἔχειν dicitur Quod conuenit seu quadrat, ad dito interdum datiuo. vt Plato De rep. 1, καὶ τοῖς δὴ μὴ πλουσίοις, χαλεπὸν ἢ τὸ χρῆσθαι φέρουσιν, εὖ ἔχειν αὐτοῖς λόγος. Et τὸ κῆ ταυτὰ καὶ ὡσαύτως ἔχειν apud Platonem Etc. interpretatur, Quod semper vnum & idem est, & sui simile. Inuenitur item ἔχω οὕτως, pro Ita se res habet, Sic res est. Aristoph. & Demosthen. Gall. Voila cõment il en va. Budæus autem apud Synesium ἔχει γὰρ οὕτως ὦ λῷστε Πυλαιμένες interpr. etiam Sic statuo. Legitur etiam, ἔχει μοι λόγος πόδι apud Euripidem, pro ἄπορόν μοι ὄντι πόδι. Aliquando etiam iungitur infinitiuo: vt ἔχει μοι καλῶς πρὸς δόξαν, (q.d. Pulchrè vel conuenienter se habet mihi) Pulchrum & conueniens mihi est, Decet me expectare. Commodius autem redditur apud Herodotum, ἔχει μοι αἰσχρῶς ποιῆσαι ταῦτα, Necesse habeo hæc facere. Dicitur & καλῶς ἔχει τοῦτο ποιεῖν sine datiuo. vt Xenoph. Pæd. 4, καλῶς εἰδέναι ἔχειν αὐτοῦ μὴ πάλιν κινδυνεύειν. Demosth. οὐκ γὰρ καταισχυνθῆναι, εἶχε καλῶς, non erat honestum. Sic ἀσεβῶς ἔχει, idem Demosthenes cum infinitiuo, Pium est. Iungitur & aliis aduerbiis, vt in vnoquoque eorum dicetur.

Ἔχω cum præpositione alicubi quidem reddi potest per Habeo, vel Teneo (vt ἔχω δι' ἐμοῦ χειρός, apud Thucydidem. Sic ἔχω δι' ἐμοῦ σώματος, Plutarch. Et ἐν νῷ ἔχω ἀπιέναι, In animo habeo discedere, Plat.) frequentissimè autem reddendum est verbo Lat. habente significationẽ verbi Græci à quo deductum est nomen, vel quod deducitur à nomine illi adiuncto: vt si ἔχω σε δι' ὀργῆς vertas Irascor tibi, tanquam sit ὀργίζομαί. Sic ἔχω δι' σπουδῆς, Operam do, σπουδάζω. Et ἔχω δι' ἐλπίδος, Herodian. ἐλπίζω. Item cum ὠ, vt ὠ ὀργῇ ἔχειν, & ὠ νόσῳ ἔχειν. Sic ὠ αἰσχύνῃ ἔχειν, Euripides pro αἰσχύνεσθαι. Talia autem vel in præpositione, vel in ipsis nominibus inuenientur. Quibus addendum est etiam ὠ γαστρὶ ἔχειν, pro Grauidam esse, quod itidem in γαστὴρ quærendum fuerit. (Sed & πρὸ ἔχουσα sine adiectione dixit Aristoteles Polit. pro matre.) ‖ At cum præpos. ἀμφὶ & περὶ significat Occupatum esse, Vacare: vt ἀμφὶ πολλὰ εἶχον, Xen. Pæd. 4, In his occupati erant, Hæc agebant. (pro quo alibi dicit ὧν τοῦτο ἔσται.) Sed & ἀμφὶ τοῖς ἀλλοις φίλοις ἔχειν alibi, Cæteris amicis operam dare.

Vsum autem verbi ἔχω cum participii aoristo Galli planè retinuerunt. nam ἔχω πείσας, pro ἔπεισα, est ad verbum, I'ay fait: vt in quodam meo libello de conuenientia linguæ Gallicæ cum Græca, sat multis docui. Est autem hic verbi ἔχω vsus apud Græcos carmini cũ soluta oratione communis. Heliodus initio Erg. Κρύψασα γὰρ ἔχουσα θεοῦ βίον ἀνθρώποισι, pro ἔκρυψα. Sophocles Aiace, σκέψασθαι τοῦτον ἔχει σφραίας, pro ἐσφράγισται. Sic Thucyd. ἔχω δήσας. & Demosthenes, ἔχω καταπήσας: item συλλαβοῦσα ἔχει apud eundem. Arrianus verò dixit itidem σιγῶντα ἔχειν, pro σιγᾶν lib. 4, de cæde Cliti loquẽs, ἱκανὸν γὰρ τῇ πόλει καὶ ἐς ἐλευθερίαν παρουσίᾳ τὸ καθ' αὑτὸν σιγῶντα ἔχειν, pro σιγᾶν. Vide Bud. p. 394. ‖ Interdum verò abundat partic. vt λαμπρὸς ἔχων, & παίζεις ἔχων, quæ cum aliis vide ibidem. Item ἔχον neutro genere similiter vacans, quum dicitur τὸ νῦν ἔχον pro Nunc, ibidẽ inuenies.

Ἔχω sæpe etiam suorum compositorum significationem accipit. vt ἔχω pro ἀνέχω, Sustineo, Odyss. τ, — ἓ κέν τις ὑφὸ ἔχοντος. Sic Hes. Ἄτλας ὃ γ' ὑπερθεν οὐρανὸν εὐρὺν ἔχει. Item pro ἀνέχομαι, Tolero, apud Hom. Item pro ἀντέχω. i. Resisto, Obsisto, Il. ε. Et cum accusat. Il. υ, circa principium, Οὐδὲ μάχεσθ' ἔξουσι ποδώκεα Πηλείωνα, id est ἀντιστήσονται. Vbi & verbo illo Sustinere vti possumus, vt sit, Non sustinebunt illum, pro Illius impetum. Interdum & pro κατέχω, κωλύω, Cohibeo, Inhibeo, Reprimo, Retineo, vt ἔχειν ἴσχος dicitur Lycaon Il. φ, pro κρατεῖν, κωλύειν τῆς βολῆς. Sic Od. χ, non semel, ἐκ δ' ἔσθλὰ χεῦεσε ἀάπτοις. Et cum genit. Il. β, Ὃς τ' ἀωσθῇσιν ἐπισβόλον ἔσχ' ἀγορέων. Iungit & infinitiuo. quo etiam modo Herodotus, sed addita μὴ particula, ἔχω μὴ ποιῆσαι. Sic autem Hom. ΕΤ σχέθω pro κωλύω sæpe variisque modis ponit. vt Od. η & π, Ἀλλ' Ὀδυσεὺς κατέρυκε, ἓ ἔσχε θυμὸν ἰδόντα. Sic αἷμα ἔσχεθον, Od. τ. Et Od. σ, — σχέθε πένθος. Et σχέθε δ' ἠῶθεν γόοιο, Od. λ. Lege quæ paulo pòst de verbo Teneo à me dicuntur. Ponitur ἔχω & pro περιέχω, Cingo, Circundo. vt apud Hesiodũ, Χρύσεαι δέ μιν ἔχον ὑπερθύριοι ἀφαρεῖαι Ἑπτὰ πύλαι. vbi tamen alii interpret. Custodiebant vel Tuebantur. ‖ In vsu est denique ἔχω & pro προσπίπτω significante Appello: & quidem apud Thuc. quoque non semel. Sciendum est autem à schol. alicubi annotari & pro παρέχειν, item ἐπέχειν.

Ἔχω alias etiam significationes quàm suorum compos. accipit. vt verbi ἐλαύνω apud Hom. qui ἔχειν ἵππον ὀπί πνι dicit pro ἐλαύνειν κατά τινος, item ἔχειν ἵππους φόβονδε pro εἰς φυγὴν ἐλαύνειν. Item ἔχειν πρὸς πλοῦτον, pro ἀπευθαύνειν τὸν δρόμον. Vide Eustath. Huic autem significato affine est illud quo pro Pertingo, item Tendo & Attineo ponitur, vt annot. in v. l. ex Herodoto, ἔχειν πρὸς ἠπείρου. Et, ἔχειν ἐς τὸ ἔξω μέρος Φοινίκης, ex eodem. Et πὰ ἔχοντα πρὸς πόλεμον, quæ ad bellum attinent. Sed & apud Paul. pro Pertinere, alio sensu, ἐγὼ ὃ ὅσον ἐς τὸν ὄρυγα τὸν Ἀθηναίων ἔχει, δηλώσω, quatenus ad expugnationem pertinet. Idem, ὁ παῖς ὁ Πολύχαρμος τὰ μὲν ἔχοντα ἐς κύπρις ἔχαψε. At quum dicitur ἔχειν δεκτύλιον, vel ἰμάτιον, est pro φορεῖν, id est Gestare, vt Eustathius annotat. Qui & καταχλὼ ἔχειν apud Homerum nihil aliud esse docet quàm καταχλάζειν. Quod verò ille dicit, ἔχειν δ' μῆνιν ἵππων, exponit εἰδέναι. Sic autem & οὐκ ἔχω pro Nescio accipi mihi videri in quibusdam loquendi generibus, docebo aliquanto pòst. Hic porro meminisse nos oportet Latini verbi Tenere, quod quũ propriè sit ἔχειν, id est ὠ χερσὶν ἔχειν, seu δι' ἐμῶν χειρῶν ἔχειν, itidẽ pro Scire interdum sumitur. Addo autẽ, verbũ Teneo nõnullas etiam alias verbi ἔχω significat. habere, aut ad eas propè accedere: vt τὸ ἔχω positi pro Cohibeo, Retineo. Sed dicitur etiã res hæc vel illa Tenere aliquẽ,

vt Græcè ἔχειν. Item Tenere vrbem aliquam, seu quēpiam locum, eodem modo quo ἔχειν πόλιν πᾶσι; (quod & apud Platonem legitur) nisi quod etiam administrationis significationem inclusam habet: vnde πολιοῦχος θεός. Sic autem & ἔχειν ἀφάλειαν πόλεως dixit Aristophanes. magis etiam ἔχειν pro Appellere seu Applicare, ad Latinum Tenere accedit. nam ἔχειν nihil aliud est quàm quod Latinis Tenere litus. Cæterùm vt ad Eustathium reuertar, meminit & τῶ ἔχειν elleptice positi in hoc Sophoclis loco, πρὸς γὰρ τὸν ἔχοντ' ὁ φθόνος ἕρπει. vbi subaudiri vult τὸ ἀγαθόν: at ego malim χρήματα. hìc enim τὸν ἔχοντα significare puto diuitem: aut saltē quod Gall. dicitur *Qui bat de quoy*. Qua in signif. memini me alibi legere.

Ἔχω autem pro Habito, Incolo, (vt dii ὄλυμπον ἔχουσιν apud Homerum) potest & ad verbum reddi Habeo. ex Plauto & Salustio. Iunxit autem Xenophon præpositioni κατὰ, quum πρὸς κατὰ τοὺς Ἀσίαν ἔχοντας vocauit Asiaticos.

Ἔχω inuenio in alia præterea verbi Habeo signific. tali nimirum qualis est quum dicitur Habere aliquem in numero bonorum virorum, vel sapientum: & Habere aliquid potius pro Anteferre: item Habere aliquid pro nihilo. Inuenio autem apud Isocratem in Panath. vbi scribit, πῶς ἐγὼ πρὸς δικυλδίους, ἐπειδὴ τὰς πόλεις καὶ τὰς δωρεὰς ἀποδοκιμάζω; In alio autem vllo classicorum scriptorum loco legere me non memini: apud Marcum quidem certè cap. 11, eandem significationem habere scio, vbi dicit, ἅπαντες γὰρ εἶχον τὸν Ἰωάννην ὅτι ὄντως προφήτης ἦν. Sed duo fide dignissima exemplaria ex eorum numero quibus pater meus in sua Testamenti noui editione vsus est, ἡγοῦντο habebant pro εἶχον: quod & in illius editionis margine annotauit. Affinis est autem ista significatio verbi ἔχω hisce in locis ei quam habet quum aduerbio iunctum ponitur pro Sentio: vt apud Gregorium, ἔχω μὲν οὕτω περὶ τούτων, καὶ ὡς ἐμαυτὸν πείθω, λίαν ὀρθῶς. Sic autem & ex Xenophonte afferri οὕτως ἔχω περὶ σοῦ, & pro eodem οὕτω γνώμης ἔχω dici, suprà docui.

Ἔχω denique significat Possum, & quidem frequentissimè: ac certè Latini hunc quoque verbi ἔχω vsum suo Habeo in certis quibusdam loquendi generibus dederunt. Sed falsò quidem annotatur ἔχω pro Possum non accipi nisi quum infinitiuo iungitur: vt ex sequentibus patebit exemplis. Ac primùm quod ad ἔχω attinet infinitiuo iunctum, cum λέγειν vel εἰπεῖν frequētius quàm cum aliis, id est aliam signif. habētibus, poni sciendum est. quo & Cicero modo dixit Habeo dicere. Athenæus 85, de solduriis loquens, καὶ οὐδὲν εἰπεῖν ἔχει πρὸ δεπνοδειπνίσεως θαυμάσιον. Idem 271, ἐγὼ δ' ἔχοντ' ἂν πολλὰ λέγειν περὶ μουσικῆς, καταπαύσω τὸ πολυλογεῖν. Plutarch. sic suum περὶ παίδων ἀγωγῆς libellum auspicatur, Τίνας οὖν ἔχει εἰπεῖν περὶ τῆς τῶν νεωτέρων παίδων ἀγωγῆς, &c. φέρε σκοπῶμεν. Sic Xenophon Pædiæ 5, ἔχω πολλὰ παρακελεύεσθαι ὑμῖν καταμένουσιν. Apud Thucydidem autem cum infinitiuo, præcedentem habente particulā μὴ, libro 2, μᾶλλον οὐκ ἔχω πῶς χρησάμενος μὴ ἀγνοεῖν. Interdum verò infinitiuū circumloquūtur per ὅπως, vel πῶς, aut alia particula, cum subiunctiuo. vt οὐκ ἔχω ὅπως βοηθῶ, (ad verbum, Non habeo quomodo succurram) pro οὐκ ἔχω βοηθεῖν. Demosthenes cum πῶς iunxit, οὐκ ἔχω πῶς ἐπαγάγωμαι. Et cum ὅπως apud Platonem in Phædone, οὐδὲ αὖ πάνυ ἔχω ὅπως ἀπιστῶ. Interdum verò ponitur cum particula μὴ, vt Plato De republica libro 2, quum dixisset, οὔκουν χρὴ ὅπως βοηθῶ ἔχω, subiungit, paucis interiectis, οὔτ' αὖ ὅπως μὴ βοηθήσω ἔχω. Lucianus autem in hoc loquendi genere ὅπως futuro indicatiui iunxit, præcedente itidem infinitiuo verbi ἔχω. ita enim scripsit, οὐχ ἕξουσιν ὅπως ἀπιστήσουσι μὴ οὐχὶ παιδιόν τινα ἐν τοῖς λόγοις ἀγωνιστὴν εἶναί σε. Vtuntur verò eleganter verbo χρὴ eadem in re. vt Thucyd. 1, οὐκ εἶχον ὅπως χρὴ ἀπιστῶσι. vbi tamen οὐκ εἶχον (si hoc loquendi genus ad verbum reddere quis velit) non video quomodo verti possit Non poterant: ac malim, Nesciebant. Sic Xenophon Pædiæ 1, οὐκ ἔχω ὅπως χρὴ τὸν Κῦρον οὐκ ἔχειν ὃν χρὴ λέγειν. Quæ mea interpretatio & illi Demosthenis loco conuenire videtur, οὐκ ἔχω πῶς ἐπαινέσω: vt sit Nescio quo pacto laudem, id est laudare queam, vel debeam. Conuenire illam puto & huic Isocratis loco in Panath. οὐκ ἔχω ὅτῳ τρόπῳ ἐπαινέσω εἰπών, ἀξίους αὐτοὺς εἰρηκὼς τῆς ἐκείνων δόξης. Sed & quum post οὐκ ἔχω sequitur τί, (vt οὐκ ἔχω τί λέγω. Apud Demosthenē Philipp. 3. Et Dinarch. 91, οὐ γὰρ ἔχω τί ἄλλο εἰπεῖν. Et Plat. in Gorg. οὐκ ἔχω ὅ, τι λέγω ὑπὸ τῆς δίκης τοῦ) videtur οὐκ ἔχω posse accipi pro Nescio: vt sit Nescio quidnam dicere debeam, vel quidnam aliud. Fateor tamen ἔχω suam etiā signif. hìc seruare posse, præsertim verò vbi sequitur ὅτι: vt in illo Plat. loco, οὐχ ἕξω ὅ, τι λέγω, Nō habebo quod dicam, id est dicere debeam. vt autem οὐκ ἔχω τί λέγω dicitur, sic etiam οὐκ ἔχω τί πιὼ dixit Xenophon Hellen. 1, οὐκ ἔχω τί ἄλλο πιὼν ἢ τὸ κελεύσμα ὡς ἂν δύνωμαι κράτιστα. Facilius autem mihi assentietur in illa mea interpretatione huius οὐκ ἔχω per Nescio, qui recordabitur illius loci Homerici, ἔχει δ' ἐπὶ πάντα ἰέναι pro scire, seu nosse, εἰδέναι. quo etiam Latinos modo suum Tenere vsurpare admonui. Sed & hoc sciendum est, Ciceronem alicubi Nō habeo pro Nescio dixisse. Iam verò & ipsum ἔχω cum infinit. εἰπεῖν seu λέγειν non semper redditur Possum. nam in hoc Isocratis loco, ἐμοὶ μὲν οὖν τὸ παρακελεύεσθαι πρὸς ἀλλήλους καὶ πρὸς κινδύνους ταῦτ' ἔχειν εἰπεῖν, Budæus ταῦτ' ἔχομεν εἰπεῖν vertit, Hæc habuimus quæ diceremus. Et apud Xenophontem eadem verba interpret. Hæc dicenda habuimus. At verò in hoc loquendi genere ὡς εἶχον πάχους, & similibus, sunt qui ἔχω accipi interdum velint pro Possum: quibus ego assentiri nequeo licet ὡς εἶχον τάχους verti sciam Quàm potui celerrimè. Sed ita accipi dico verbum ἔχω in ὡς εἶχον πάχους vt accipitur in ὡς εἶχον ποδῶν, quod eundem sensum habet. Suspicor autem eundem vtrobique esse vsum gen. cū ἔχω qui est in hoc loquēdi genere, ὡς ἕκαστος οἷός τε ἔχω ῥώμης, & ὡς ἕκαστος εἶχον ἀξίας. vt enim ὡς ἕκαστος οἷός τε ἔχω ῥώμης est Pro cuiusque robore & q. d. pro ea roboris portione quā quisque habebat, sic & ὡς ἕκαστος εἶχον ἀξίας, pro dignitate cuiusque: ita apud Thuc. μᾶλλον ἔπαινον ὡς εἶχε πάχους ἕκαστος ὅτι τοῖς Ἀθηναίοις, crediderim ὡς εἶχε πάχους ἕκαστος. esse Pro sua quisque celeritate, id est prout quisque celeritate valebat: q. d. pro suo celeritatis modo & sua quadam mensura. In illo autem loquēndi genere, ὡς οἷόν τε ἦν, accipio ποδῶν pro πάχους ποδῶν.

PASS. Ἔχομαι, Habeor, Teneor, Possideor. Iliad. ε, v. 130, Ἀλλά τοι ἵππες καλὰ μάλα Τρώϊαι ἔχονται. Et v. 197, Εὖ νυ ἡμῖν ἴδ' μὲν ὅπ κλυτὰ τόξα ἔχονται. Aristippus, ἔχω Λαΐδα, ἀλλ' οὐκ ἔχομαι (cuius apophthegmatis meminit Plutarchus, & alii) pro Habeo Laidem, at non habeor. Cic. Epist. ad fam. lib. 9 in vltima, Sed tamē ne Aristippus quidem ille Socraticus erubuit, quum esset ei obiectum habere Laida: Habeo, inquit, non habeor. Græcè hoc melius: tu, si voles, interpretabere. Hæc Cicero, quem puto quum dixit, Græcè hoc melius, intellexisse significantius Græco verbo id exprimi. vtpote quod non simpliciter haberi, sed teneri, & quidem velut cōstrictum significaret. De hoc autem verbi ἔχομαι vsu dicam paulo pòst. Nunc addo ex Aristoph. Ranis ἔχομαι μέσος, quod exponitur Teneris medius: & dicitur de eo qui sic tenetur vt extricare sese nulla ratione possit. vt Erasmus docet. apud quem paulo plura vide. Lege & Budæum p. 672. Sophocles autem dixit in Œd. Coloneo ἔχων ἔχω, pro Tenens teneris, de quo loquendi genere lege eundem Erasmum in prouerb. Captantes capti sumus. Alicubi certè ἔχεσθαι exponitur & Captum esse. vt apud Thucydidem 2, ὧν τῶν μὲν ἀνδρῶν τῶν μὴ διαφθαρέντων, τῶν δὲ ζώντων ἐχομένων. Sic apud Plutarchum in Romulo ἐχομένης ἄκρας ὑπὸ τῶν Σαβίνων, redditur, Capta à Sabinis arce. Potest tamen reddi etiam, Quum teneretur à Sabinis. ¶ Sed pro Teneri interdū etiam casum habet, videlicet datiuum: vt ἔχομαι κακότητι καὶ ἄλγεσι Od. θ, apud Homerū, pro Teneor ærumna & mœroribus. Verùm intelligo non simpliciter Te-

neor,ſed Teneor velut obſtrictus, Teneor occupatus & impeditus(vt Cicero dixit pro Cælio, Amores & hæ deliciæ quæ vocantur,nunquam hunc occupatum impeditúmque tenuerunt) Ac profectò talem quandam vim ſubeſſe putauit Cicero illi ἔχομαι Ariſtippeo, de quo ſuprà.Iungitur autem & aliis datiuis tam in proſa quàm in carmine. Apoll. ἔχεσθαι ἀμηχανίῃ, Inopia conſilii laborare.ἔχεσθαι νόσῳ διαφοιτώσῃς, Plat. epiſt.7. vbi exponitur Tentari morbo: ſed malim ad verbum, Teneri morbo,aut Laborare morbo inſaniæ.Et μανίαις ἐχόμενοι apud eundem. Et ἔχεσθαι τῇ ὀργῇ ex Herodoto pro Commoueri ira:ſed malim Correptum eſſe ira.Sic λιμῷ ἔχεσθαι,Luc.Fame correpti,vel Fame laborantes. Rurſus apud Herodotum ἔχεσθαι ἀχυρίῃσι, inſomnia laborare. Sed dicitur etiam ἔχεσθαι κνησμοῦ ab Hom. Odyſſ.λ: ſicut Latini non ſolùm Teneor metu,& Teneor morbo,(pro quo tamen frequentius Tenet me morbus)aliáque huiuſmodi nonnulla dicunt, verumetiam Teneri ſtudio alicuius rei, Teneri ludis & ſpectaculis. Additur interdum ἐν: vt ἔχομαι ἐν συμφοραῖς, ex PlatoneDe leg.ἔχομαι ἐν πλοίῳ,Luc. At verò apud Hom.Il.η, Νίκης πείρατ' ἔχοντες ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι,pro Victoriæ termini poſiti ſunt,vel conſiſtunt in diis,id eſt in deorum arbitrio.

Ἔχομαι cum genit.Prehendo. Luc.in Timone,καί μοι ἔπου ἐχόμενος τῆς χλαμύδος. Idem in Necya,εἰπόμην δ' ἐγὼ κατόπιν ἐχόμενος αὐτοῦ. Sic & apud Plutarchũ in Amat.narr.καὶ ὁ Σπράτων γε ἔσχετο τῆς παρθένου. Politianus autem vertit Traſſebat ad ſe. Apud Homerũ autem eſt potius Tenere,Il.α.—Θέτις δ' ὡς ἥλατο γουνῶν, Ὡς ἔχετ' ἐμπεφυυῖα. Interdum verò Hæreo alicui,ſeu Adhæreo, Coniunctus ſum alicui, Proximus ſum, Proximè ſequor. Philo De vita Moſ.lib.2, ἐμπλεκόμεθα γὰρ καὶ ἀλλήλοις ἐχόμενα συγχορεύουσι. Sic τὰ ἑπόμενα τοῖς προηγουμένοις ἔχεσθαι dicuntur,Conſequentia præcedentibus hærere. Sic autem & in illo poſteriore Luc.loco quidã ἔχεσθαι interpr.Adhærere. Apud Ariſtoph.autem in Pluto,Μὰ Δί', ἀμὰ πολλῷ μᾶλλον ἕξόμεθά σου, Tibi adhærebimus, A tuo latere ne latum quidem vnguem diſcedemus.Ita enim reddere malo quàm Te retinebimus:eodem alioqui ſenſu. Apud Baſilium ἔχεσθαι τοῦ ἴχνους, exponitur Inſiſtere veſtigiis: vbi & Inhærere veſtigiis reddi poteſt. Iam verò & apud Thucyd.l.1,τῆς μὲ γνώμης ἀεὶ τῆς αὐτῆς ἔχομαι, pro In eadem perſto ſententia: q.d.Eidem ſententiæ inhæreo. Niſi quis malit,Eandẽ ſententiam retineo. Apud Platonem ἔχεσθαι ὥστε τοῦ αὐτοῦ ξυμβουλεύω σοι, quidam exponunt Adiungere tibi hos viros:ſed malim Coniunctos tibi habere. Nec malè etiam,Amplecti hos viros.Denique ἔχομαι variis genitiuis adhibetur,ſignif.his vicinam habens.Plutar. in Pericle, ἐχόμενοι δικαιολογίας δικαίμονος ψηφίσμα, Decretum cum æquitate coniunctum. Vel q.d.Decretum æquitati inhærens,ſeu æquitatem retinens.In epiſt.autem ad Hebr.ἐχόμενα τῆς σωτηρίας, quod alii reddunt Cõiuncta cum ſalute, vet.interpres vertit Vicinora ſaluti. Apud Platonem ἐχόμενον τοίχου, Pertinens ad artem:Sed & alicubi per Habeo redditur: vt Aphrodiſæ in Problem.ἔχεται δέ πως αἰτίας δικάζου. Sic apud Dioſcoridem lib.1,ἔχεται τῆς αὐτῆς δυνάμεως. Interdum etiam exponitur Pendere:vt apud Ariſtidem, ὥσπερ τῆς ἱερᾶς ἀγκύρας τῆς ἐκείνου φωνῆς ἐχόμενοι,redditur, Ac velut è ſacra anchora ex illius voce pendentes. Ab Homero autem additur ὧν in hac ſignificatione, Odyſſ.ζ & λ. Sed & ſine præpoſitione. Il.ι,—σὺ δ' ἕξεται ὧν, τι κεν ἀρχῇ,tale quid ſignific.videtur. Cæterùm ab illa verbi ἔχομαι ſignif.qua pro Proximum eſſe ſeu Proximè ſequi ponitur,ſumptum eſt partic.ἐχόμενος,quod & ſine adiectione dicitur pro Proximus,Contiguus. Plato,ἐχόμενόν ἐστι, Proximum eſt, Sequitur deinceps. Interdum verò & pro Coniunctus. Item Pendens ab aliquo. HINC aduerb.Ἐχομένως,Proximè, item Cõtiguè. Interdum Deinceps. Interdum & cum genit. vt Laertius in Crat.ἐγένετο οὖν ἑξόμενος ἐχομένως Ἀρκεσιλάου, proximè poſt Arceſilaũ. Vel,Statim poſt Arceſilaum, vt Reuertit.Ex Ariſtot.autem Rhet.ἐχομένως τούτων,pro Conſentaneo his modo.

Ἔχομαι cum genitiuo itidem, Capeſſo, Aggredior. vt ἔργου ἔχεσθαι,Thucyd.non ſemel, & ἔχεσθαι τοῦ πολέμου. Sic ἔχεσθαι τοῦ ἐπιχόρτου Herodian. & ἔχεσθαι τοῦ διεγκεκλιμένου, Vrgere incœptum. Sed & ἔχεσθαι τῆς ὁδοῦ, & τῆς ὁδοιπορίας, apud eundem: quod quidam Capeſſere viam interpret. Quod certè apud eundem Herodianũ legitur,ἔχεσθαι μάχης,Latini ſæpe Capeſſere pugnam dicunt:atque ita magis propriè reddidiſſet Politianus apud eundem libro 7,ἔσχετο τῆς πρὸς τοὺς Γερμανοὺς μάχης, quàm vt vertit,videlicet,Bellum Germanis intulit. Apud eundem libro 8,ἔσχοντο τῆς πολιορκίας, reddit, Vrbẽ oppugnare aggrediuntur. Arbitror autem & hanc ſignificationem τοῦ ἔχεσθαι ex Homero ſumptam eſſe,canente Iliados π & ρ,Ἀλλ' ἔχεο κραπνοῖο, σάκος δὲ λαὸν ἄπαντα. In quo Iliad.π loco ſcholiaſtes exponit αἴτιον ἴσθι μάχης.

Ἔχομαι cum genit.itidem,Deſiſto, Abſtineo, Hom. Iliad.γ,—χέεσθαι μάχης, (quæ ſignificatio contraria eſt proximè præcedenti in eodem loquendi genere) & alibi χέεσθαι βίης. Plut.quoque in Craſſo,ἔσχοντο μάχης dixit pro ἀπέσχοντο, vt annotat Bud. (itidẽ verò in altera ſignific.ἔχεσθαι μάχης,proCapeſſere pugnam,ex eodem affertur, ſicut & ex aliis) Idem dixit ἔχεσθαι δρόμου,Siſtere curſum: de Cæſare loquens ad Rubiconem, ἔσχε δρόμου καὶ τὴν πορείαν διέπαυσε. Cæterùm ad hanc ſignificationem pertinet φρὶ δ' ἔσχε, Od.φ,q.d.Mente conſtitit & velut conquieuit, motum eius reprimendo.Sic enim puto locum eſſe intelligendum.

Ἔχομαι cum accuſatiuo, pro Suſtineo apud Heſiu Theog.ἔλαχεν δὲ πάϊς ἔχετ' οὐρανὸν εὐρύν. Apud Homerum autem exponitur ſimpliciter Tenere, item Habere,Iliad.μ,Τίπτε δ' ἐγὼ ὧδε θοὸν ἔχω χόρυθος. Et Odyſſ.α,Ἄλλα περικίονα χῶρον ἔχει λιπαρὰ κρήδεμνα. Sed ὧδε χέεσθαι ſicut & αἴσσα χέεσθαι videtur eſſe Prætendere, aut q.d.Tenere ſeu habere prætenſum. in alia tamen prætendendi ſignif. illic quàm hic.

Ἕξις,εως,ἡ,Habitus, id eſt Affectio in animo vel corpore ſtabilis,& à ſubiecto ægrè mobilis,ſiue bona ea ſit ſiue mala. Plato Timæo, εἰς τὴν τῶν ἀρχαίων καὶ ἀρίστων ἕξεως ἕξιν,id eſt(Cicerone interprete) Ad primam atq; optimam affectionem animi peruenerit. Ariſtot.Ethicorũ 1,cap.5,ἕξεις δὲ [λέγω] καθ' ἃς πρὸς τὰ πάθη ἐχόμεθά πως ἢ κακῶς. Idem Politicorũ 7, πλουσιώτερον ἔχειν δεῖ τὴν ἕξιν πλουσιωτέρου δὲ πόνους μὴ βιαίους. Idem Rhetoric.libro 1,οἱ μὲν ἐκ τοιαύτης ἕξεως ὁρῶσιν, οἱ δὲ ἀφ' ἡσυχίας ἀπὸ ἕξεως. Iſocrates Panath.κατασκοπεῖν πρὸς αὐτοὺς εἰς τὴν αὐτοῦ ἕξιν ἕκαστον. In corpore quoque ἕξις dicitur.id enim quod eſt εὖ διακεῖσθαι ὑγιείᾳ,(ſiue ſanitas, ſiue morbus ſiue aliud quodlibet) κατ' ἕξιν ὑγιεινὴν dicitur,vt tradit Gorræus ex Galeno libro 2 Meth.med.addens,contrarium eſſe τῷ κατὰ φύσιν,ſiue εὖ φύσει, idem ſignificanti quod ſimpliciter εὖ τῇ ὑγιείᾳ. Apud Galenum itidem ἕξις definitur πάθημα σωίζον καὶ πυκνοῖ τὸ μέρη. Hippocrates verò De victu acutorum morborum,ἕξιν vocauit etiam ἀπὸ τὸ σώματος τὴν κατασκευήν, hoc eſt ipſius corporis conſtitutionem, per quam vel raro aut denſo corpore, vel gracili aut obeſo, vel aliter quis dicitur, vt idem Gorræus ex Galeni Comment.2 annotat: adiiciens, eandem tamen ab eodem Hippocrate φύσιν etiam in libro De articulis appellari,duo hæc nomina confundente.Habitudinem corporis Latini dicunt. Addit idem Gorræus, quanuis Galen. De arte medica ſcripſerit totius corporis habitum de iis maximè partibus dici quæ primæintuentibus obiiciuntur,(cuiuſmodi ſunt muſculi oſſa omnia cingentes,ex ſimplici primáq; carne & fibris quas ipſa conueſtit,conſtantes, quod quidem non eſt aliud quàm ipſa κατασκευὴ τοῦ σώματος, cui propriè competit raritas, denſitas,gracilitas & obeſitas) eundem tamen proculdubio intellexiſſe,dici & de aliis partibus, licet oculis non obuiis,quæ habitus nomine comprehendãtur:cuiuſmodi ſunt omnia interna viſcera,cor,pulmones,vẽ

triculus, ſecut, lien, renes & reliqua omnia præter contenta & imperuiũ facientia: eſſeque in hac ſignific. accipienda quæ dicuntur à medicis, febres intermittentes gigni humoribus in habitu corporis putrentibus.
Ἕξις apud Hippocr. ἐν τῷ κατ' ἰητρεῖον, ſignif. etiam τὸν ἐν τοῖσι τὸν δεσμὸν κεῖσθαι κατάστασιν τῶν ὀστεοδεσμίων. hoc eſt, poſt deligationis tempus, membrorum deligatorũ collocationem, vt idem Gorr. ex Gal. Comm. 3 annot.
Ἕξις à Philone De mundo, tribuitur etiam lapidibus, qua videlicet vt firmiſſimo vinculo contineantur. dicit autem eam eſſe πνεῦμα τονικὸν διαμονὴν οὐκ ἄῤῥηκτον, ἀλλὰ μόνον διεῤῥωγυῖαν, id eſt, tenorem ſpiritualem, vinculumque fractũ non immune, tametſi ægrè ſit ſolubile. In eodem libro, aliquanto antè, tradit ἕξιν eſſe πνεῦμα ἀπαρτίζον ἐφ' ἑαυτό. incipientem enim à mediis, in extrema tendi: quúmque ſuprema attigerit ſuperficiẽ, reflecti rurſus, quoad eodem loci peruenerit vnde primùm profectus erat. ‖ Ἕξις, Facultas. Philo De vita Moſ. lib. 3, dicit πλειοπάτῳ ἡγεμόνι quatuor ineſſe oportere, βασιλείαν, νομοθετικὴν ἕξιν, ἱεροσυλίαν, προφητείαν. vbi Turnebus interpr. legiſlationis facultatem. Plut. tamen περὶ πλ. ἀφ. inter δύναμιν & ἕξιν diſtinguit, quum tria hæc περὶ τὴν ψυχὴν ὑπαρχειν dicit, δύναμιν, πάθος, ἕξιν: ſicut Ariſtot. quoque Ethic. 2. c. 5, inter δυνάμεις & ἕξεις diſcerpit. Definitur autẽ ἕξις ibi à Plut. ἰσχὺς ἢ κατάστασις τοῦ περὶ τὸ ἄλογον δυνάμεως εὖ ἢ κακῶς ἐγγινομένη.
Ἑξίδιον, SIVE Ἐξίδιον, ου, τὸ, diminutiuum ab ἕξις. Etymologus tradit ἐξίδιον fieri à genit. ἕξεως, at ἕξιδιον ab ἕξις.
Ἑκτικὸς, οῦ, ὁ, In habitu poſitus, Habitu comparatus. Ἑκτικὸς πυρετὸς, febris hectica: inde dicta quòd non tam corporis habitum occupet, (ſeu, vt Actuar. tradit, in habitum cordis recipiatur) quàm φθὰν τὴν ἕξιν fit, vt aliæ febres in χρόνῳ. eſt. n. ſolutu curatuque difficillima. Et ἑκτικὸς σφυγμὸς, hecticus pulſus ſpecies inæqualis pulſus in vna pulſatione & diuerſis arteriæ partibus, confinis formicanti, qui Græcis μυρμηκίζων dicitur: ſed eo adhuc minor: phthiſi, empyemati & febri hectícæ propri⁹. Hæc & alia Gorr. ‖ Ἑκτικὸς dicitur etiam qui hectica febri laborat, Gal. VNDE Ἑκτικῶς, q. d. Habitualiter. Plut. Pol. præc. μηδὲ τὶ ἐπιταράττειν πρὸς τὸν ἑκτικῶς ἢ πυκνικῶς ἢ διαρρητικῶς. Baſil. epiſt. ἑκτικῶς πως ἔχω πρὸς τὸ δόγμα, Ad habitum vſque in virtute proiectus ſum.
C. Εὐεξία, ας, ἡ Bonus habitus, Bona corporis habitudo, vt autor ad Herenn. loquitur. ἡ ἀκροτὴς ἕξεως, vt Suidas docet, (eſt. n. aliquid amplius quàm ſanitas) ſeu ἡ ὑγιεινῆς ἕξεως ἡ πλεόνης, perfectiſſima & abſolutiſſima ſanitas: quam ſequuntur neceſſariò, bona omnium partiũ temperies, actionum robur, euchymia, & præterea ſanguinis, carnis totiuſque corporeæ molis ſymmetria: & quia ſpecies ἕξεως eſt, conſtantius in corpore perſeuerat. & hæc eſt ἡ ἁπλῶς διάθεσις, deprehenditurque in optima corporis conſtitutione. Eſt verò & quædã ἡ μετὰ τοῦ ἕξεως διάθεσις, quam habent ſingulæ corporum naturæ propriam & in comparatione dictam. ea autem eſt quæ à priore illa deficit, modò nondum vitioſa ſit. tũc enim nõ ſimpliciter ſed huius vel illius διάθεσις dicitur, quemadmodum ἡ τοῦ ἀθλητοῦ διάθεσις; vt inter alia Gorr. annotat. Ariſtot. Ethic. 5, cap. 1, εἰ γὰρ ὅτι μὴ διάθεσις τυκνότης ὀφεως, αἰσχὺν καὶ τὸν καχεξίαν τὴν μαλότητα ὀφεως. Philo De vita M. l. 3 τοῦς περὶ ἰσχὺν ἢ διάθεσιν ὑπὸ τῶν ἀσκήσεων habitus bonitatem proficiebat. Herodian. l. 6, σώματος διάθεσις καὶ ἡλικίας ἀκμὴ, habitudine corporis & ætatis vigore. Theoph. ep. 52. δεῖ πρὸ τοῦ εἰς ἄκρον διάθεσιν ἐλθεῖν τοῦς τὸν εὐεξίαν ὀφθῆναι αὐτοπαθοῦσι. ET Εὐέξος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui eſt corpore bene habito, Habitior, Qui bona corporis habitudine præditus eſt. Item διφυὴς, Heſych.
Εὐέκτης, ου, ὁ, Qui eſt corpore bene habito. Qui bona corporis habitudine eſt. Laert. De Socrate, ἐπεμελεῖτο ὑγιείας καὶ τοῦ διέκτης. ET Εὐεκτὴς, οῦ, ὁ, Qui bene habito corpore eſt, Strenuus. vulg. lex. ex Plat. VNDE Εὐεκτικὸς, ὴ, ὁ, itidem Qui bona habitudine eſt. Ariſtot. τὰ δὲ ἀκρωτήρια τῷ σώματος ἰσχυρώτερα καὶ λιπαρώτερα καὶ εὐεκτικώτερα τῶν ἄρθρων, habitiora ſunt. Idem σαρξὶ ὑγροτέρα καὶ ἀπαλωτέρα, οὐκ εὐεκτικωτέρα οὐδὲ πεμελώδης. Et in primo De gener. animal. εὐεκτικοὶ ὄντες καὶ ῥωμαλέοι πολὺ σφε-

A ται. Idem Ethicõn 5, cap. 9, loquens de ἀδικεῖσθαι & ἀδικεῖν, addit, τὸ μὲν, τὸ ἔλαττον, τὸ δὲ, πλεῖον ἔχειν ὅτι τῷ μᾶσσον ὡς σῶμα ὑγιεινὸν μὲν ἐν ἰατρικῇ, εὐεκτικὸν δὲ ἐν γυμναστικῇ. vt εὐεκτικὸν dicantur qui corpore ſunt bene habito & bene curato more athletarum. (Vnde & Plautus dicit, Pugilicè atque athleticè valere, item Pancraticè atque athleticè valere) Vt Terent. in Eun. dicit, Siqua habitior paulo, pugilem eſſe aiunt. Gellius, Equum nimis ſtrigoſum & malè habitum, ſed equitem eius vberrimum & habitiſſimum viderunt. ‖ Εὐεκτικὸς, ὴ, ὁ, Bonæ habitudinis in corpore efficiẽs (ſeu vt B. interpr.) Bonæ valetudinis efficiens. Ariſtoteles Ethic. 4, καὶ τὸ εὐεκτικὸν ὅτι τὸ ποιητικὸν τυνεύτηος ἐν τῇ ὑγιείᾳ. Et in 6, τὰ ὑγιεινὰ καὶ τὰ εὐεκτικά. Quibus addit idem Bud. & hoc ex Alex. εὐεκτικὸς, ἕξεως ποιητικὸς, vt ὑγιεινὸς ὑγιείας. ET Εὐεκτῶ, ῶ, Sum corpore bene habito, Bona corporis habitudine ſum. opponitur τῷ καταμαραίνομαι. Ceb. in tab. ὁρᾷς γυναῖκας δύο ἰσχνὰς ὅτι τὰς πλευρὰς λιπαρὰς καὶ εὐεκτούσας τῷ σώματι; Vtitur & Baſil. ſæpe hoc vocabulo.
C. Καχεξία, ας, ἡ, Malus habitus, Mala corporis habitudo. id eſt ſolidarum corporis partium deprauatio qua alimentũ omne corrumpunt, vt Gorr. definit. Eſt verò aliquid minus quàm morbus. Morbus enim omnis, καχεξία eſt, at no viceuerſa, vt docet Suidas in ἕξις. Plutarchus De educ. lib. πόσα δὲ σώματος ἰσχὺς οὐκ ἐξαμβλοῦται καὶ καταφθείρει δι' ἀμέλειαν καὶ τρυφὴν καὶ καχεξίαν; Celſus lib. 3, cap. 22 dicit Malus corporis habitus alimẽta corrumpens. Paulus Æg. lib. 3 cap. 47, πρὸ ἀρχὴν τῆς ὑδρωπικῶν παθῶν καχεξίαν καλεῖν εἰωθαμεν. Metaphoricè ad animum quoque tranſfertur. Diphil. apud Athen. lib. 6, Νῦν δὲ καὶ καχεξία τις ὑποδέδυκε ταῖς ὄχλοις, Αἱ κρίσεις ὑπὲρ ἡμῶν ποιοῦσι, Mala mens, ſeu Mala mentis habitudo: vt dicitur bona ſeu mala corporis habitudo. Polybius, διὰ τὴν συνήθειαν ἐν τῷ βίῳ ῥᾳθυμίας καὶ καχεξίας, propter conſuetam vitæ ſocordiam, & morum deprauationẽ, vitioſitatemque animi, vt in vulgatis lex. exponitur.
Καχέκτης, ου, ὁ, ET Κάχεκτης, ου, ὁ καὶ ἡ, Malè habitus, Cachectes. Budæ⁹ ex Galeno & Dioſcoride. Apud Latinos Plinius hanc vocem retinuit, quum ait lib. 28 cap. 9, Phthiſici, ſyntectícique & cachectæ. Metaphoricè quoque vſurpatur, vt καχεξία, pro homine malæ mentis, ſeu turbulento & ſeditioſo. Budæus ex Polyb. lib. 1, pag. 17, δεῖται τὸ τέλος καχέκτας καὶ σαπρίδιος ἐν αὐτοῖς ἐπαρχὴν. Et lib 2, in fine, ὁρῶν αὐτοὺς καχέκτας ὄντας καὶ κινητικούς. VNDE Καχεκτικὸς, ὴ, ὁ, Mala habitudine laborãs, Malo habitui obnoxius. Galenus lib. 4 χειρόπους, affectiones oculorum ad malum habitum perductas vocat διαθέσεις καχεκτικὰς ὀφθαλμῶν. Et καχεκτικοὶ, quorum corpus macie conficitur, inquit Budæus, citans Plin. l. 31, c. 6. Notandũ tamen quẽadmodũ εὐεκτικὸς dicitur etiam Qui vim habet procreandi bonã corporis habitudinem, ſimiliter fortaſſe alicubi & hoc poſſe exponi. ET Καχεκτῶ, Malo corporis habitu laboro, Mala ſum corporis habitudine. Polyb⁹ de Perſeo, ἐξελύετο τὴν ψυχὴν καὶ διὰ τοῦτο οἱ καχεκτοῦντες τῶν ἀθλητῶν, id eſt κακῶς τὸν ἕξιν διατιθέμενοι, vt Suidas hunc locum citans exponit. Idem Suidas dicit, ἕξις μὲν νοσοῦντας παῦσαι καὶ καχεκτεῖν, οὐ παῦσαι δὲ ἕξεις καχεκτοῦντας καὶ νοσεῖν ἤδη.
C. Μειονεξία ET Πλεονεξία, vide poſt Μειονεκτῶ & Πλεονεκτῶ.
G C. Μειονεκτῶ, ῶ, Minus habeo, Minorem partem ſeu portionem habeo. Xenophõ Hierone p. 530, ἀλλὰ μὴν ᾧ πίστεως ὅστις ἐλάχιστον μετέχει. πῶς οὐχὶ μεγάλου ἀγαθοῦ μειονεκτεῖ id eſt, Atqui is cui minimum habetur fidei, nónne is magni boni minorem partem habet ſeu capit? q. d. nónne is magni boni minimùm eſt particeps? Syneſ. epiſt. 66, πλεονεκτεῖν μὲν πόνοις, μειονεκτεῖν δὲ τιμῶν. Interdũ pro Deteriore ſum conditione: vt apud eundem De inſomn. ὡς ταύτῃ μειονεκτῶν τῶν πλουσίου. Sic & Xenophon vtitur, ei opponens πλεονεκτεῖν. Vide Bud. Comm. p. 858. Sed hic locus, ὥσπερ καὶ τῷ χείνωνος τῆς ἰδιώτης μειονεκτεῖς &c. qui Luciano ibi adſcribitur, Xenoph. eſt in Hierone, p. 527 mex edit. HINC Μειονέκτημα, ET Μειονεξία, Deterior conditio. Xenophon Pæd. 2, pag. 16, ὅτι ἵππων ἀλλήλους ὁμοίως τρεφομένους καὶ οὐκ ἐλάττω πονοῦντας μειονεξίας, ὥσπερ ὑφίεσθαί τινα &c. Vbi Philelphus non malè vi-

B
C
D
E
F
R

detur reddidisse μειονεξίαν, Min⁹ bene tractari. At μειονέκτημα est quod Gallicè dicitur *desauantage*. Cæterùm μειονεξία & πλεονεξία post μειονεκτῶν & πλεονεκτῶν ponenda censui, non contrà, sicut in præcedentibus ἀδικία & κακοξία præcedunt ἀδικῶν & κακοῦν: quia ἀδικῶν dicitur qui habet ἀδικίαν, & κακοῦν qui habet κακοξίαν: quod de μειονεκτῶν & πλεονεκτῶν nisi alio respectu dici non potest. Adde quòd ἀδικία & κακοξία nominis ἕξις signif. inclusam habent.

C. Πλεονεκτέω, ῶ, Plus habeo, Ampliorem partem seu portionem habeo: aut maiorem. Thucyd. 6, pag. 211, Τῶν δ' ὠφελίμων οὐ πλεονεκτῶ μόνον, ἀλλὰ καὶ ξύμπαν ἀφελοῦμαι ἴσχω, Pl⁹ cõmodorũ habet, seu percipit. Sic πλεονεκτῶ τὴν ἡμῶν, Aristot. Dicitur etiã πλεονεκτῶ π σοῦ ἔν τινι. vt Pla. De rep. 1, ἐν εἰδωῖ ἢ ἢ πάσῃ δοκεῖ τι ἰατρικὸς ἰατροῦ πλεονεκτεῖν ἢ αἰσθήσεως ἢ ἐπιστήμης. Inuenitur itē πλεονεκτῶ σοῦ τόδε σου, quòdē modo quo diceretur πλέον ἔχω τοῦτό σου, pro Habeo istud plus q̃ tu. Vel, In hoc sum te superior. Vel, In hoc conditio mea melior est tua. Aut, In hoc superiore sum conditione, Philostr. πλεονεκτοῦσι τοῦτο τῶν αἰθρώπων οἱ θεοί. Sic Isocr. οἱ γὰρ δίκαιοι εἰμηδὲν ἄλλο τῶν ἀδίκων πλεονεκτοῦσι. Synes. autem dixit cum genitiuo quidem personæ, sed datiuo rei, πλεονεκτοῦσιν οἱ χρησοὶ τῶν πονηρῶν τοῖς ἀγαθοῖς ἐλπίσι. Sed & cum datiuo rei solo. vt Xenophon Præd. 2, ὑμᾶς καὶ δώροις πλεονεκτῶν, (cui opponitur τῶν ἴσων τυγχάνειν vel ἰσομοιρεῖν) id est, Plus honorum & munerum consequi, aut accipere. Quidam autem vertunt, Honoribus & muneribus alios antecellere: sed malim Superiorem esse. Quæ interpretatio melius etiam conuenit huic eiusdem loco Præd. 7, ἐπλεονέκτουν μᾶλλον οἱ Αἰγύπτιοι καὶ πάσῃ καὶ τοῖς ὅπλοις. Interdum verò dicitur cum solo genitiuo personæ itidem pro Superiorem esse, vel Superiora omnia, aut priores, habere, seu Conditione meliore aut commodiore esse, vt loquitur Cic. qui etiã dicit In superiori conditione positum esse. (vt contrà πλεονεκτοῦμαι passiuè est Omnia habere inferiora: de quo & infrà dicetur, in altera verbi πλεονεκτῶ signif.) Item πλεονεκτῶν ἀξιῶ apud Aristot. Primas partes in Rep. mihi vendico. At verò apud Herodianum lib. 1, οὐδὲ γὰρ πλεονεκτῶν ὑμῶν ἠξίωσα, Polit. vertit, Neque enim ego me superiorem vobis vnquam gessi. Cicero autem hæc omnia Plat. verba, πλεονεκτῶν τῶν ἄλλων περὶ τὸν πόλεμον, reddidit vno Lat. Vincere. vt videbis pag. 125 Cic. lexici. ‖ Sed & pro Vincere, id est Antecellere, seu Anteire aut Præstare, sæpe accipitur. vt Hier. Euag. ζοῦσιν πλεονεκτοῦσης τῆς ποιήσεως. Sic πλεονεκτῶ τῆς ἐλπίδος, Philostr. ‖ Πλεονεκτῶν in malum etiam seu in malam partem dicitur (& hoc est quod Budæus intelligit quum scribit πλεονεκτῶν dici etiam eum cui plus incommodi accidit) vt quum dicit Xenoph. Præd. 1, πλεονεκτῶν τὸ ψύχους καὶ τῶν πόνων. vbi alioqui suam illam primam signif. retinet. est enim Plus frigoris & plus laborum habere, id est tolerare.

Πλεονεκτῶ, Fraudo. vt videlicet solent qui plus habendi quàm alii cupidi sunt. Vide Bud. p. 858, ex Plat. Hac certè in signif. Paulus Apost. accusatiuum iungit. vt 2 ad Cor. cap. 7, v. 2, οὐδένα ἐπλεονεκτήσαμεν. quod redditur Neminem expilauimus. Perinde est autem acsi dicas, Nemini quicquam plus habẽdi desiderio (id est auaritia) eripuimus. Vel, Neminem per auaritiam fraudauimus vlla re. Quidam etiam vertunt Neminem per auaritiã circũscripsimus. Sed & accusatiuũ rei addidit cap. 12, μή τι ἐπλεονέκτησεν ὑμᾶς Τῖτος; Scio tamen vulgò μή τι coniunctim legi: sed mihi altera lectio magis placet. Apud eundem tamẽ, eiusdem epistolæ cap. 2, ἵνα μὴ πλεονεκτηθῶμεν ὑπὸ τοῦ Σατανᾶ, accipitur potius pro Circumueniamur quàm pro Fraudemur: licet alioqui circũuenire dicantur & qui fraudant. Quidam autem annot. πλεονεκτεῖσθαι esse propriè in sortitione vel distributione ab alio potiores partes sibi vendicante & suam conditionem meliorem faciente, iusta parte & portione priuari. Sed ego potius credo πλεονεκτεῖσθαι in prima signif. dici generaliter eum cui ὁ πλεονεκτῶν iniuriam facit, fraudando videlicet, circunscribendo, aliisque modis huiusmodi.

Πλεονέκτημα, Commoditas quam quis præ aliis consequitur, vel Adiumentum quod habet aliquis præ aliis. Item Superiores partes, Melior cõditio. Demosth. πλεονέκτημα μέγα ὑπῆρξε Φιλίππῳ. (pro quo dicitur & προτέρημα) Apud eũdẽ legitur πλεονεκτήματα πρὸς πόλεμον, sicut apud Xenophontem, τὰ ἐν τοῖς πολέμοις πλεονεκτήματα: sed πρὸς πόλεμον & τὰ ἐν τοῖς πολέμοις diuerso sensu dicuntur. Alicubi πλεονέκτημα vertitur etiam Prærogatiua. Hermog. τῆς φύσεως πλεονεκτήματα dixit, eodémque modo Philo φυσικὰ πλεονεκτήματα. Hoc certè constat (vt & aliàs dixi) πλεονέκτημα id planè esse quod Gallicè dicitur *auantage*, sicut μειονέκτημα alicubi *desauantage*. ‖ Πλεονέκτημα, Fraudatio, Vel potius, Quod fit ad fraudãdum aliquem, seu circumueniendum. aut Id in quo fraudatur aliquis. Demosth. in epist. ad Heracleodorum, ἅπερ ὅτι ὡς ἐνηθῶς τῶν ἐμῶν πλεονεκτημάτων καὶ τῶν σοὶ δοκούντων ὠφελημάτων ἔχω, vbi Bud. interpr. Vt & procul ab omni iniquitate abiit quæstuosique versutia. ITEM Πλεονέκτης VEL Πλεονεκτικός, Fraudator & circunscriptor, Alieni auidus. Apud Paulũ redditur Auarus: illo præsertim loco vbi πλεονέκτω esse dicit εἰδωλολατρῶ, ad Ephes. 5, v. 5. (sicut ad Col. 3, πλεονεξίαν ait esse εἰδωλολατρείαν) Reperitur autem & πλεονεκτίστατος apud Xenoph. ἐν τῇ ὁλκάδι ἀρχὴ πλεονεκτίστατός τε καὶ βιαιότατος ἐγίγνετο. Vbi sunt qui vertunt Rapacissimus: sed videmus à Paulo cum πλεονέκτης poni etiam ἅρπαξ. Πλεονεκτικὸς autem Aristoteli est etiam Violentus & tyrannicus, teste B. HINC Πλεονεκτικῶς, Luc. More eorum qui fraudant, & circumueniunt.

Πλεονεξία, idem quod πλεονέκτημα. Isocr. in Nicocle, αἱ ἐν τῷ πολέμῳ πλεονεξίαι sunt Cõditiones præstãtiores, Præcipua commoda. Bud. 858. ‖ Πλεονεξία, Plus habendi auiditas inexhausta, Alienum vsurpandi cupiditas. Thucydid. 3, οὐκ ἐμὴ ὅτι πλεονεξία, ἀλλ' ἴσου δὲ μᾶλλον ὅτιοῦν τις. Xenoph. οὐκ ἐξαπατᾷς ὅτι πλεονεξία. Sæpe redditur Auaritia. vt apud Synes. ὑπὸ φαύλων πάντως ἀπάτης, καὶ τῆς τῶν πλησιαρχῶν πλεονεξίας. Atque ita sæpe redditur in Pauli epistolis: apud quem tamen, 2 ad Cor. cap. 9, v. 5, ὡς εὐλογίαν, καὶ μὴ ὡς πλεονεξίαν, Erasmus vertit Fraudationem, item Spoliationem: sed malo cum Beza per quandam metalepsεως formam intelligi Quod tãquam ab auaro extortum est.

C. Κακουχέω, ῶ, Malè tracto. Et quod Latinè ad verbum, Malè habeo aliquem. Damascenus 116 ex lib. Sapientiæ θλιβόμενοι, κακουχούμενοι, ἐν ἐρημίαις πλανώμενοι. Hæc Bud. Κακουχοῦμαι eidem Budæo est Ægritudine animi morior & enectus sum, Despondeo animum. Plut. Consolat. ad Apoll. 99 ὥστε θεὶν ἀπόσασζ τὸ πένθη, κακουχουμένους πλῆθος ἂν βίον, conflictatos, tabescentes luctu, vt idẽ Bud. interpretatur. At v. l. κακουχέω pro κακοπαθῶ siue κακῶς πάσχω citant ex Thucydide vt sit idẽ quod Ciceroni malum habere, & Quintiliano Malo affligi, seu Malis premi. sed nullum testimonium proferunt.

HINC C. Συγκακουχοῦμαι, Vnà conflictor malis, Vnà affligor. Bas. in Hexaem. de Mose, εἶλκε συγκακουχεῖσθαι τῷ λαῷ τὸ θεοῦ φιλάνθρωπον ἔχειν ἀμφότερα πρόλαυσιν. ET Κακουχία (nisi fortè quis præcedere hoc nomen putet) Mala tractatio, vt Bud. interpretatur in hoc Theanûs epist. loco. ἐνίαις δὲ κἀκείναις τὸ ἀκριβέστατον ἡγοῦνται, πρὸ τῆς τῶν κακουχίαν, βαρυνόμεναι μὲν τοῖς ἔργοις, ἐπισυλλέγονται δὲ τῆς ὀπωρείων. Sic Polyb. ἀπείρους τῆς ἐκείνης κακουχίας. Plutarchus autem plur. numero vsus est in Consol. μᾶλλον αὐτοὺς καταγνόντας ταῖς κακουχίαις. Hesych. vult κακουχίαν inter alia significare ἀκηδεστίαν, id est cultũ corporis neglectum.

C. Ἄχλυς, Pauper, Nihil habens. q. d. ἀχλύς. Apud Suidam verò scribitur Ἄχλυ accentu in penultimam retracto: & ἄχλυες apud eundem οἱ μηδὲν ἔχοντες. Aliam etymologiam affert Hesychius, ὅτι τὰ κενὰ ἔχει. VNDE Ἀχλυία, ας, ἡ, Inopia, Penuria, ἀπορία, Suid. ex Aristoph. Amphiarao, Νόσου βιαίας ἢ φίλων ἀχλυία. Apud Hesych. verò est ET Ἀχλύια quod exponit ἄπορα, quasi AB Ἀχλύιος adiectiuè sumpto. Pro ἀχλύ verò siue ἄχλυ apud Suidam est ETIAM Ἄχης, idem significans, id est Pauper, πένης.

¶ Σχῆμα, ατος, τὸ, Habitus. Redditur tamen & aliis nominibus sæpe, vt mox docebo: sed ab hac interpretatione incepi, quòd χῆμα eodem modo dicatur ab ἴχω (aut certè χέω inusitato pro ἴχω) quo Habitus à verbo Habeo. Quam latè autem vtrumque extendatur, ex sequentibus patebit exemplis. Xen. Pæd. 5, circa principium, καὶ ὅτι ἐν τοιούτῳ σχήματι ἐστὶ τὰ. id est Quanus in humili esset habitu. Sed magis Latinè, Quanus humilis esset eius habitus. (Sic autem vicissim dixit Liuius Cæsar habitu se augustiorem fecit) Herodianus lib. 1, οὐδὲν ἄλλο ἢ πένθους σχῆμα δείξασα. quod Politianus vertit, Ac planè in lugubrem habitum deformata. Eodem libro αἰὴρ φιλοσόφου φέρων σχῆμα, philosophi habitu. Et lib. 3, σχῆμα πρὸς ὀργήν, reddit, Habitus quo in publicum prodibat. Idem verò σχῆμα ἑωθινὸν dixit lib. 5, sicut Virg. Æneid. lib. 8, circa finem, — incedunt victæ longo ordine gentes, Quàm variæ linguis, habitu tam vestis & armis. (Vbi tamen vestis & pro vestitu accipi potest, quum in illo Herodiani loco ἐσθὴς vestimentum significet) Huc pertinet σχῆμα quod redditur Cultus. Herodian. 7, ἐνδὴς φέρων βασιλέως ὄνομα καὶ σχῆμα, nomen imperatoris tam cultumque gerens, Polit. Et apud eúdem, καταζεύξαντα δὲ τὸ ἀξίωμα αἰσχίστῳ καὶ μιαιφονωτάτῳ σχήματι, Sed amplissimam dignitatem turpissimo fœdissimóq; cultu contaminate. ‖ Sæpe etiam σχῆμα, quod à Latinis & Habitus oris & Gestus appellatur, à Gallis *maintien* & *contenance*, quæ itidem à Tenere (quod est ἴσχειν) deducta esse constat. Eurip. Medea, Ὦ φιλτάτη χθὼ, φίλτατον δέμας τόδε, Καὶ χρῆμα, καὶ θεοῖσιν ἀξιώτατον πόνων. Demosth. in Mid. τῷ σχήματι, τῷ βλέμματι, τῇ φωνῇ. Ibidem, λυπεῖσθαι πολὺ σὺν ὑβρισμένῳ καὶ ἐωνημένῳ καὶ τὸν σὸν σχῆμα θεωροῦντα. Aristophanes Vespis, ἰδοὺ θεῶ τὸ σχῆμα, καὶ σκέψαι μ' ἔτω Μάλιστ' ἔοικα τὼ βάδισιν τῷ πλησίον. Vt autem ibi βάδισμα subiungitur τῷ σχήματι, sic etiam à Luciano in Tim. p. 20, ἔστι δὲ τὸ σχῆμα ἑστὼς, καὶ κόσμος τὸ βάδισμα, καὶ ὑφορώμενος τὼ αἰδοῖω. (vbi tamen Erasmus vertit simpliciter Habitu) Idem Luc. alibi, ὁ σημὸς δὲ ἔστι, ἀπὸ γε τοῦ σχήματος. Atque vt sic dixit aliquem esse σημὸν ἀπὸ τοῦ σχήματος sic etiam dicitur σχῆμα σημὸν, item σχῆμα εἰκώδες (Sunt autem qui huc referant illud ἔμπικτον σχῆμα Xenoph. paulo antè allatum, quod tamen latius extendi puto, vt docui) Sed nonnunquam σχῆμα redditur & Persona, quod huc pertinentem signif. habet: vt apud Horatium, Personámque feret non inconcinnus vtráque. Quinetiam speciem oris Latini dicunt, sicut habitum oris, quod Græci σχῆμα. ‖ Verùm σχῆμα redditur Species de aliis etiam rebus dictum. vt ἐν σχήματι νοσούντων apud Herodianum Bud. vertit Specie ægrotantis, & ἐν σχήματι πολιορκίας, In speciem obsidionis: item σχῆμα παρέχειν λυπούμενος, Speciem præbere hominis mœsti. Interdum verò & alteram nominis Species signif. habet: vnde etiam redditur alicubi Color & species, (vt Cic. dicit apud B. pag. 491, Sed etiam colorem & speciē pristinā ciuitatis amisimus) itē Species & prætextus. vt apud Plutarchum in Galba, φέροντος σχῆμα ἰδιωτικῆς ἀσχολίας. Sic & apud Thucyd. vbi σχῆμα exponitur πρόφασις. Greg. verò huic voci σχῆμα adiunxit πάσμα κενὸν, scribens, οὐκ ἀλαζονείας σχῆμα γοητικὸν καὶ πάσμα κενὸν προσποιούμενος. vbi Bud. pro vtroque dixit duntaxat Simulationem inanem. Apud Paulum autē 1. Cor. cap. 7, v. 31, παράγει γὰρ τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου, redditur σχῆμα, vel Species, vel Forma. sed malo Species, putó enim σχῆμα hic esse quod Gallicè dicitur *La belle apparence.* ‖ Iam verò vt Species interdum aliquam dignitatis signif. inclusam habere videtur (vnde dicit Cic. Sustinere alicuius dignitatem non solùm consilio sed ipsa specie) sic & σχῆμα Græcis. Atque adeo etiam Dignitas redditur alicubi: vt apud Basil. in Epist. ad Candidianum, ἐγὼ οὐδὲν ἧττον ἀπὸ τοῦ σχήματος ὑπεσήμηνα, ἀλλὰ τὸν εἰωθότα τρόπον. Sed hic fortasse rectius illi grauitatis aut etiam fastus signif. dederimus. Hesych. certè σχῆμα vult inter alia esse κόμπον.

Σχῆμα, Forma, Figura. Cic. interpr. in Plat. Tim. Sic Herodian. 3, ἐν πίναξι σχήματα τεθειμένα καὶ τετυπωμένα Ἰταλίας. Dionysius Alex. Σχῆμα μὲν οὖν περιοχήν ὅτι πλευρῶν βέβηκεν. item σχήματα geometrica: de quibus Gell. lib. 1, cap. 10, Figurarum quæ σχήματα geometræ appellant, genera sunt duo, planũ & solidum: hæc ipsi vocãt ἐπιπέδου καὶ στερεοῦ. ‖ Sed & rhetorum sunt σχήματα, quorum alia vocantur λέξεως, alia διανοίας. Cicero in oratione ad Brutum, Concinnitatem adhibet, quæ verborum collocationem illuminat iis luminibus quæ Græci quasi aliquos gestus orationis, σχήματα appellant. Idem De clar. orat. Ornari orationem Græci putant si verborum immutationibus vtantur, quos appellant Τρόπους: & sententiarum orationisque formis, quæ vocant σχήματα. Fabius lib. 9, cap. 1, περὶ τῶν σχημάτων itidem agens, scribit, Sed si habitus quidam & quasi gestus sic appellandi sunt, id demũ hoc loco σχῆμα dici oportebit, quod fit à simplici ac in promptu posito dicendi modo poeticè vel oratoriè mutatum. Sic enim verum erit, aliam orationem esse ἀσχημάτιστον, id est carentem figuris (quod vitium non inter minima est) aliam, ἐσχηματισμένον οὖσαν, id est figuratam. Hæc Fab. Sciẽdum est tamen, quum dicit Aristoteles σχῆμα λέξεως nec ἦθος nec ἄρρυθμον esse debere, non intelligi de figurata oratione, sed simpliciter de forma & specie.

Σχήματα saltantium, Lat. Staticuli. Budæus autem apud Herodotum ὀρχήσασθαι Λακωνικὰ σχήματα (vbi tamen legunt alii χρηματία) vertit Saltare Laconicis modulis. Item Motibus, & Gestibus. Subiungit autem ex Xenophonte Sympos. de saltatore loquentis, εἶδεν, ἔφη, ὡς καλὸς παῖς ὤν, ὅμως σὺν τοῖς σχήμασιν ἔτι καλλίων φαίνεται ἢ ὅταν ἡσυχίαν ἄγῃ. Ibidem, ἡδέως ἂν ὦ Σωκράτους μαθοίμην τὰ σχήματα τῶν δεξῶν. Interpr. Saltandi genus & rationẽ, vel Saltandi artem. Aristophanes autem in Vespis σχῆμα hac in significe. dixit in singul. καὶ γὰρ δὴ σχήματος ἄρχει, μᾶλλον δὲ γ' ἵππου μανίας ἄρχει.

Σχηματοποιέομαι, οῦμαι, Fingo, Cõformo, Informo. Xen. De re eq. ὅταν σοί τις αἰτῶν εἰ, ταῦτα προσάγει ἀφ' αὑτοῦ σχηματοποιούμενα ὅταν μάλιστα καλλωπίζηται, id est, Quum quis equum caput arduum habere, ceruicemque pandatam, docet: quæ est affectio & habitus equi in ferociam se conformantis & effingentis, vt Bud. explicat, seu (vt alii) Quum quis equum caput reducta & pandata ceruice attollere condocefacit: quod σχῆμα est & habitus exultantis equi & sese conformantis ad ferociã. Σχηματοποιεῖσθαι, Gesticulationi seruire, Schemata saltationis cuiusque imitari. Bud. pag. Comm. 87. Σχηματοποιούμενος dicitur etiam ὁ πλασμένος ἀνὴρ καὶ μὴ ὁμολογῶν, Qui ingenuè non loquitur & simpliciter, sed ficto vultu & sermone assimulato: tracta metaph. ab illis saltatoribus qui in multas species sese assimulabãt. Bud. Σχηματοποιεῖσθαι eidem Bud. Comm. pag. 491, id est quod Ciceroni Colorari, quum ait, Sentio illo cantu orationẽ meam quasi colorari. At Colorare eum sic dixisse addit vt Plat. ὑποχρωματίζειν. esse enim coloratam orationem quæ certam habet suam phrasin. ‖ Σχηματοποιία, ας, ἡ, Gestuum schematumque in saltando efficio. Bud. Comm. pag. 786, citãs ex Athenæo lib. 14, prolixum de saltationibus priscis locum, dicit σχηματοποιίαν ibi vocari artificem gesticulatorum disciplinam, qualis est chironomia: eiusq; artis hodie reliquias licet tenues in saltationibus extare.

Σχημάτιον, ου, τὸ, idem quod ὑπόρχημα. Herodot. Eratone, εἰσελθούσης δὲ τῆς πρατίνης, τὰ μὲν ἐπ' αὐτῆς ὠρχήσατο Λακωνικὰ σχηματία· μετὰ δὲ ἄλλα Ἀττικὰ πείσιν δή, πρὸς κιφαλλὸν ἱρείσας ὅπη τῇ πρατίνῃ, τοῖσι σκέλεσι χειροτόμησε. Vbi Bud. annotat fortasse staticulum id dici, vt apud Plautum in Persa, Nequeo leno quin tibi saltem staticulum dem quem Hegea Faciebat. At quod Gellius dicit Gestuosus, sunt qui Græcè reddant ὁ πολλὰ σχηματία ὀρχούμενος. vide σχήματα paulo ante.

Σχηματίζω, F. ίσω, Et fingo, Assimulo. Bud. ex Athen. σχηματίζει πρὸς τὴν τῆς χαρᾶς ὑπερβολήν. Et σχηματίζομαι idem quod πλάττομαι & ὑποκρίνομαι, In certam quandã corporis affectionẽ componor. Bud. Alia etiã significatio in vulgatis lexicis ponitur, id est Simulo, Prætexo, Fingo. Hoc enim Plutarchi in Numa, προσεποιοῦντο δ' ἀπὸ τῆς θεοῦ δόξης αὐτῷς ἐκείνης πρὸς οὓς ἐσχηματίζοντο σωτήριον οὖσαν, exponitur, Dei opinionem commenti sunt vs apud quos hanc simulabant & fingebant, salutarem.

In iisdem v.Lhoc quoque Lysiæ contra Tim.ἀλαζονεύεται μὴ Τίμωνι τῷ ἁπλήστου, καὶ ἐσχηματισμένος περιέρχηται ὡς σοφὸς ὤν, exponitur itidem τὸν ἐσχηματισμένον τοῦτον ἔχοντες καὶ δουλοῦντες τῷ κόσμῳ. Σχηματίζεσθαι, Ornari, Compoſiti, Coli.In Gorg.φησὶ κυβερνητικῆς loquens, Καὶ αὕτη μὲν σφόδρα καλλωπισμένη ὄζει καὶ κοσμία, καὶ οὐ σφόδρα ἐσχηματισμένη ὡς ὑπερήφανόν τι δέος προσπεποίηται, hoc eſt,Non vt rhetorica magno cultu & exquiſito ſe venditat. Quò referri poteſt & ἐσχηματισμένος λόγος apud Hermog. pro oratione figurata, ſeu ſuo quaſi habitu & cultu ornata & compta. quo modo & κεκοσμημένος accipi ſuprà ex Bud.annotaui.Vide & σχῆμα paulo anté. Hæc autē Epicuri apud Laertium, τῷ ὁρᾶται τὸ παρὸν μόνον χρηματίζει· τῷ δ' ἄφ ὧν ἔχω καὶ τὸ παρελθὸν καὶ τὸ παρόν, ſunt qui ex Cic.interpret. Corpore nihil niſi præſens & quod adeſt ſentire poſſumus:animo autem & præterita & futura. VNDE Σχηματισμός, οῦ, ὁ, Cultus corporis & comptura.Bud.ex Plat.lib. 4 De rep.κοσμεῖσθαι καὶ ἁρμόττει καὶ ὑποδύσεις καὶ ὅλον τὸν τοῦ σώματος σχηματισμόν. Item In certā quandam affectionem corporis compoſitio, vt σχηματίζεσθαι accipitur.Plut.De audiendo,loquens de auditore moleſto,σιγῇ καὶ βαρύτητι καταπλάττων καὶ σχηματισμῷ σηρώμενος δόξαι λοιδορίᾳ καὶ βάθει ἔχοντες αὐθάδους. Ponitur & pro faſtu:vt apud Plat.De rep.6,ὑψηλὸν ὀξαίρειν αὑτὸν, σχηματισμοῦ καὶ φρονήματος κενοῦ αὐθαδοῦ καὶ ἀμαθοῦς. Bud. Item Figura ſeu Figuratio. Plut.De primo frig.τὰ σκαληνῶν καὶ τετραγώνων σχηματισμοὺς ἐν τοῖς σώμασι καὶ ὑφῶσι, id eſt(Turnebo interprete) Ex triquetris inæqualibus,figuriſque quarum triangula ſit forma, in corpore hærentibus. Eſt etiam vocabulum grammaticum,quo ſignificatur ab illis formatio ſeu modus formandi vocabulum vnum ab altero, & quaſi certam formam illi dandi. Sic Athenæus lib.11 dicit quoſdam falſos fuiſſe qui πλειάδες putarent eſſe aues, deceptos ἐκ τοῦ παπικοῦ σχηματισμοῦ τοῦ κατὰ τὸν ποιητὴν τοῦ χάμμασι,videlicet invocabulo πλειάδες.Eodem libro paulo antè reprehendens Didymum quòd Λυκουργὶς φιάλας à Lycio qui eas confeciſſet, dictas traderet, ait eum ignorare ὅπως τὸν ζωοῦπον σχηματισμὸν ἀπὸ κυρίων ὀνομάτων οὐκ ἂν τις εὕροι γεγενόμενον, ἀλλ' ἀπὸ τόπων ἢ ἐθνῶν. Σχηματισμὸς Heſychio eſt πλάσμα. ET Σχηματίσης, ιος, ὁ, Situs,in vulg.lex. ET C.Ἀσχημάτιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Figura carens.Plut. De animi procreatione, τὴν ὕλην αἰεὶ μὲν ἄμορφον καὶ ἀσχημάτιστον ἐπ' αὐτῇ λέγεσθαι, id eſt (Turnebo interprete) Materiam ſemper informem eſſe omniq; figura carere. Ἀσχημάτιστον, inquit Bud. Sine cō figuratione, vt Deus.Et citat hunc adeſpoton locum, ἡ φαντασία φορίζουσα ἐν τῇ διανοίᾳ τὴν λίαν ἀπερίοπτον ἡμῶν δίδωσιν ὅπου σῶμα ὄζει καὶ μέγεθος ἴσχει καὶ σχῆμα, καὶ ἂν ἐξ ἡμαῖς ἀσωμάτου καὶ ἀσχηματίστου τοῦ θεοῦ ἐννοῆσαι. Idem Bud.ex Damasceno ἀσχημάτιστος θεὸς citat,id eſt formam non recipiens, καὶ ἀναφὴς καὶ ἀόρατος. Ἀσχημάτιστος eſt etiam vocabulum grammaticorum & rhetorum, pro Figuris carens,Non figuratus. σχήματα non habens. Vide σχῆμα paulo anté. Item Qui figuras nullas in oratione ſiue in verbis adhibet. Demetr.Phal. οἱ γοῦν ἀρχαῖοι πάνυ ὀλίγα σχήματα ἐν τοῖς λόγοις ἔλεγον σωφρόνιστοι τὴν ἀσχηματίστων εἶσι. ET Δυσχημάτιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Figuratu ſeu effictu difficilis.

C.ΔΙΑσχηματίζω, Figuro. Luc. in Cauc. πλάσαι μὲν ἐχρῆν, ἄλλον δέ τινα καὶ μὴ τοιοῦτον διεσχηματίσθαι ἔδει.

C.ΕΠΙσχηματίζω,Effingo,Compono.v.l.

C.ΚΑΤΑσχηματίζω,Effingo. Apud Plut.Romulo, κατεσχημάτισεν ἑαυτὸν, exponit, Veſtitum ſibi apparauit. Apud eundem in Lycurgo,κατασχηματίζονται ἰόντες πρὸς τὸ καλὸν,interpr. Formantur ad honeſtatem. At hoc Dioſc. lib.1, κατεσχηματισμένον τὸ φύλλον, vertitur, Folia inciſuris diuiſa habens. Κατασχηματισμός, Fictus. Budæus ex Baſilio.

C.ΜΕΤΑσχηματίζω,Transfiguro,Transformo,In alium habitum traduco.Plut.De defectu orac. πῶς ἐν διδυχίας σῶμα καὶ περιπτυχῆς ἐνὶ καὶ τῷ μεταχηματιζούσας καὶ ἀναπλαττούσας ἀπορεῖς,i.(Turn.interpr.)Quæ vni implicata eſt corpori & innexa,quod infinitè aliter atque aliter interpolare,inſtaurare, renouaréque ſoleat. Philo De mundo,loquens de tribus modis corruptionis, καθ' ἃ δὲ αἵρεσιν τῆς ἐπιχούσης ποιότητος, ὁ μεταχηματιζόμενος ἵνα μηδὲ ἐπροειδῆται τὸν τύπον τοῦ πρόσθεν μορφῆς. id eſt, Peremptiuus autem qualitatis modus eſt, quum ita fit habitus immutatio vt ne diuerſa quidem forma faciem quandam præbeat. VNDE Μεταχηματισμός, οῦ, ὁ, Transfiguratio,In aliam figuram traductio,Habitus immutatio.Plutarchus Sympoſ.6,probl.2,οὐδεὶς γὰρ οὐ γίνεται τὸ δίκαιος,ἀλλὰ πόρωσι ἔνιοι μεταχηματισμῷ.Et paulo pòſt,ὥσπερ ὑπ' ἀδείας αὔξεσθαι τὸ ὑγιαῖνον, ἀλλὰ μόνον οἱ πόροι τοῦ ἀέρος ἐν τῷ μεταχηματίζεσθαι τάξιν ἐπίκαιρον καὶ διάθεσιν. Eſt etiam figura grammatica:cuius exemplum in v.l.eſt ὄπις, ιδος,pro ὄψ, ὀπός.

C.ΠΑΡΑχηματίζω,Formo,Figuro.v.l.Videtur tamen præpoſitio tignif.ſimplicis mutare. παραχηματίζειν Suidæ eſt τὸ διεγραμμένα λέγειν.

C.Παρέγχηματισμός, οῦ, ὁ, Figuræ nomen apud grammaticos,quæ & paragoge dicitur: quum videlicet litera vel ſyllaba in fine dictionis adiicitur: vt quum λόγοισιν dicitur pro λόγοις,ἰχθύϊ pro ἰχθύ, πρόσωπα pro πρόσωπα.

C.ΣΥχηματίζω,Configuro,Conformio. Plutarch. Numa, συχηματίζονται πρὸς τὸν ἀμίμητα βίον, conformantur ad vitam inculpatā.Rom.12, μὴ συχηματίζεσθε τῷ αἰῶνι τούτῳ,ἀλλὰ μεταμορφοῦσθε τῇ φρονήσει τοῦ νοὸς ὑμῶν,Ne configuremini ſeculo iſti, vel, Ne configuretis vos ſeculo iſti.vt Columella dicit, Ne prauitas ſtaturninum ad ſimilitudinem ſui vitem configuret. Et 1 Petr.1,μὴ συχηματιζόμενοι ταῖς πρότερον ἐν τῇ ἀγνοίᾳ ὑμῶν ἐπιθυμίαις, Qui vos non conformetis priſtinis quæ in ignorātia veſtra viguerunt cupiditatibus.

C.Ἀχήματος,ου,ὁ καὶ ἡ, Figuras ſeu ſchemata non habens, Male figuratus.v.l.

C.Ἀχήμων, ονος,ὁ ἡ,Figura ſeu forma carēs,ἄμορφος,ἀειδής,Heſych. Itē Indecens,Herodian.1.5, φύσει δὲ πρόσωπον ὑφαίνων ὑβρίζων βαφαῖς ἀχήμοσιν, faciemque ſuapte natura formoſam indecoris coloribus inficiens. Plato Epiſt.ἐμὲ δὲ ἀφικόμενον ἐπὶ ταῦτα, ἄχημον αὖ τοῦτο μὴ διαφεύξασθαι ἐφ' ἅπερ οὐ προσκαλεῖς, turpe mihi eſſet, Indecorū eſſet.Sic ἀσχήμονι θανάτῳ apud Heſych. ἀπρεπεῖ θανάτῳ.

HINC Ἀχημόνως,Incompoſitè,Indecenter,Turpiter.

ET Ἀχημονίω,ῶ,Non decenter compoſitus ſum, Indecenter & indecorè me gero,Turpiter aut incompoſitè ago. Bud. Plutar. Apophth.μικρὸν ἡ χλαμὺς δὲ κατωτέρω πίπτουσα.ἀχημονεῖς γὰρ οὕτω καθήμενος,Inhoneſtè compoſitus es & indecenter,vt idem Bud.interpr. Syneſ.De inſomn.ἐν οἷς ἅπασι καὶ τὸ ἡμᾶς μὴ λίαν ἀχημονοῦντα,πλειστάκις αὖ εἶπε ῥηθεισῶν, non admodum ineptientem. Demoſth.Epitaph. ἐπὶ τοῖς κυρίοις ἢ δίκαιος ἢ δι' ἄλλης τινὸς ἀνοσιουργίας ἡμιλίας ἐξαρέσκοντας, καὶ τὰ δίκαια πάντα ἀχημονήσαντας, μικρὸν ὀνείδους τὸ λοιπὸν αὐτοῖς καταλήψεται. Æſch.De falſa leg. καὶ πῶς αὐτὸν εἰκὸς πάντα ἀχημονήσαντα ἢ μὴ ἡμέραν ὡς σὺ φῂς ἐν τῇ πομπῇ τῶν διονυσίων, ἢ νύκτωρ; Herodianus lib.5, de Heliogabalo, ἀποκαλύσασθαι Ἡλιοπολίτου ἀχημοσυνῶν βασιλέα, principem fœdiſſimum. ET bicomp.Καταχημονίω, Indecorè & contumelioſè ago ſeu tracto,vt Bud.interpretatur,addens, Suidam dicere καταχημονηκέναι τῷ ἀγαλλάματος, τὸ καταῤῥυπῶσαι. Ab ἀσχήμων deriuatur ET Ἀχημοσύνη, ης, ἡ, Deformitas.contrarium τοῦ εὐχημοσύνη.Pla. Sympoſ.ἀχημοσύνη γὰρ καὶ ἔρωτι πρὸς ἀλλήλους αἰεὶ πόλεμος. Item Turpitudo,Indecens actio. Æſchines contra Cteſiphontem, ἠνάγκασε τοὺς συνδίκους εἰς τὸ διαῤῥηθὲν, ὥστε μὴ συνεῖπεῖν διὰ τὴν ἀχημοσύνην.

C.Ἐπιχήμων,ονος,ὁ καὶ ἡ, Qui alterius ſeu diuerſæ figuræ eſt,Figura diuerſus. Theophraſtus Hiſt.pl.lib.1,cap.16, ἀόμοια καὶ ἐπιχήμονα φύσεσι λύκοις,alterius figuræ.

C.Εὐσχήμων,ονος,ὁ καὶ ἡ,Decorus,Speciosus, Compoſitus, κόσμιος.tā de perſona quàm de re ſiue animata ſiue inanima.Luc.Εὐσχήμων καὶ καλός. Xenoph.De arte equeſt. τυγχάνει δὲ ποδὸς καὶ ἰσχυροῦ καὶ εὐσάρκου καὶ εὐσχήμονος. Athen.ὀρχήσεως εἶδος εὔχημον καὶ μεγαλοπρεπές.Demoſth. Epitaph.εὐσχήμονας καὶ καλοὺς ἔχει λόγους. Plato, εὐσχήμων ἀπόκρισις, Speciosa reſponſio. Plutarch.Romulo, εὐσχήμων ὑπόθεσις.Ariſtot.De mūdo, φαιτὰν ἡγοῦμαι μὲν καλὸν μηδὲ εὔχημον, eò ire quò nec honeſtum eſt accedere nec ſpecioſum. Æſchines contra Cteſiphontem, de quodam adoleſcente, ὃν ἔπεισε πολλοῦ χρόνου, ἐν τοῖς Δημοσθένους οἰκίᾳ· ὅτι δὲ πρόσθεν ἦν πάροχος, ἀμφίβολος ἡ αἰτία, ἢ τὸ σωφρ

χματα οὐδαμοῦ ἄσχημον εἰπεῖν λέξεν, Indecorum seu inhonestum dictu. VNDE Εὐσχημόνως, Decorè, Decenter, Compositè, Speciosè, Modestè. Apud Aristoph. Vespis, interrogant: πῶς οὖν ἔφα καλῶς; respondet alter, Εὐσχημόνως. Demosth. Epitaph. τὸ δὲ τὰ ἐσχηματισμένα τῶν ἄλλων φέροντας ὀφθῆναι. ET Εὐσχημονέω, ῶ, F. ήσω, Honestè me cõtineo, Decenti corporis habitu affectúque sum. Bud. ex Plat. lib. 5, De legibus, p. 845, ἀσχημονεῖν δὲ παντὶ περὶ αὖ ἄρα ἀδελφὰς πᾶσιν ἀποκρυπτόμενον ἢ ἀδελφοῖς, ἐσχηματῶν τῶν ἐχόντων. ET Εὐσχημολογέω, ῶ, Fut. ήσω, Honestè loquor & scitè. B ex Theod. De senectute, καλῶς τοῦ Σόλωνι εὐσχημολογοῦντος, Honestũ illud dictũ Solonis. Ab ἐσχήμων deriuatur ETIAM Εὐσχημοσύνη, ης, ἡ, Speciositas, Decor. Xenoph. Pæd. 5, de vxore cuiusdam Persæ, διὰ ταῦτα δὲ ἐπιτηδεύματα πρῶτον μὲν τοῦ μεγάθει, ἔπειτα δὲ τῇ ῥώμῃ καὶ τῇ ἀρετῇ, καὶ τῇ εὐσχημοσύνῃ, καὶ ὅσῳ ἂν τις πλείονα σχήματα τούτων ἐπίσταται. Plato Sympol. συμμίγνυσθαι δὲ καὶ ὑγιᾶς ἰδίας μάλα πολὺ μᾶλλον ἢ εὐσχημοσύνῃ. Apud eundem Platonem lib. 2, De rep. ἐπὶ μετ' εὐσχημοσύνης καὶ δόλου κτησόμενα, signif. Sub specie adulterina.

C. Κακοσχήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Indecens, Indecorus. VNDE C Κακοσχημόνως, Indecenter, Indecorè, Turpiter. Plato De leg. lib. 5, 243, ψυχῇ δὲ πάντων ἀτιμότατα & ἀσχημονέστατα δίκαιος.

C. Μεγαλοσχήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Magna figura constans. Theophrastus lib. 2 De caus. plant.

C. Ὁμοιοσχήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Qui eiusdem est figuræ. vt ὁμοιοσχήμονες σφαῖραι apud Aristot. VNDE Ὁμοιοσχημονία, Eiusdem figuræ sum, Eundem positum seruo, Eundem habitum seruo. Aristoteles Probl. διὰ τί ταῖς χεῖρας χρώμεθα μᾶλλον ἴσους γίνεσθαι ἑαυτοῖς ἢ τἄλλα ὁμοιοσχημονοῦντα. D

Σχῶσις, ως, ἡ, Habitus. idem quod ἕξις, vt Hesych. annotat. Eidem Hesych. signif. etiam ὁρμή.

Σχωτεία, ας, ἡ, Anchora: qua videlicet nauis retinetur. ἄγκυρα, ὁρμητεία, inquit Hesych.

¶ Σχέσις, ως, ἡ, Habitudo seu constitutio corporis, secundum quam aliquis carnosus vel gracilis, duro vel molli, raro vel denso corpore dicitur, vt Gal. annotat. Quã corporis constitutionem Hippocrates ὁ περὶ διαίτης ὀξέων appellauit etiam ἕξιν. Gorr. ‖Σχέσις (vt idem scribit) Affectio dubia, hoc est Quæ facilè & inducitur & depellitur. Hanc Aristot. διάθεσιν appellauit, τὴν ἕξιν oppositam. Ab ea febres quæ facilè discutiuntur, χατικὰς & ἐν χάσει: quæ ægrè, ἑκτικὰς & ἐν ἕξει nominant. In vulg. lex. Σχέσις, Habitus imperfectus, quique non cõmmax, sed soluru facilis est; ἕξις verò, affectus manens & diuturnus, quem habitum vocant. & ille, διάθεσις ἐν χάσει, vel κατὰ χάσιν, hic, διάθεσις ἐν ἕξει vel καθ' ἕξιν, etiam nominatur. Gal. πρὸς κατ' πάσης lib. 2, διάθεσιν ἣ κεφαλῆς ἤδη καθ' ἕξιν οὐ κατ' χάσιν ἡγούμενοι γεγονέναι, καλοῦσιν ἕγκαυσιν. Idem lib. 8, ἐποδὲ γὰρ ὀνομάζουσι τὰς μὲ ἀλύτους διαθέσεις ἐν χάσει, τὰς δὲ μὴ τοιαύτας, ἐν ἕξει. &c. ‖Σχέσις, exponitur etiam οἰκειότης φύσεως, Conuenientia naturalis rei vnius cum altera, vt Bud. exponit. Nazianz. τὸ πρὸς ἄλληλα χάσεως διάφορον. In vulg. lex. dicitur esse rerum inter se comparatarum affectio quæ indicat quid habeant vna cum altera conuenientiæ. Vide in Ἄσχετος. ‖Σχέσις (vt in iisdem ex Rufiniano annotatur) Lat. Affectio qua aduersariorum affectum quemlibet fingimus, cui respondeamus. ‖At verò apud grammat. χέσις ὀνόματος dicitur quum cuique substãtiuo suum adiectiuũ aptè connectitur. ‖Item ἐποχὴ Hesych. id est retentio. Et κατάσχεσις, item συγκόλλησις & φιλία. quæ ad præcedentes signif. pertinent.

Σχετικός, Qui cum aliquo conuenientiam quampiam habet. Item, Retinendi & cohibendi vim habens. Plut. De primo frig. συστελλόντων αὐτῶς περίχυσις καὶ χλιαρὸν εἰς τοὺς φαρμακείας δύναμιν, id est (Turnebo interprete) Quæ cõstringẽdi ipsis & cohibendi vim in medicamẽtis suppeditans. Idem eodem lib. τὸ δὲ ὕδωρ κολλητικὸν καὶ χετικὸν, id est (eodem Turn. interpr.) Aqua glutinat & copulat. E ET Σχετικῶς, pro οἰκειοτικῶς. Vide Hesychium. Sunt autem hæc ad illam nominis χέσις signif. referẽda quæ αὐτὴ οἰκειότητος φύσεως ponitur.

C. Ἄσχετος, Qui retineri non potest, seu coerceri, Cuius irre- A uocabilis est impetus. Vel, Nemini cedens. Item Intolerandus. Od. β, Τηλέμαχ' ὑπερφίαλε, μένος ἄσχετον. Item μένος ἄσχετον ex Hesiodo affertur pro Vis insuperabilis. ET Ἀσχέτως pro eodem: vt μένος ἀάσχετον. Ἀκτὸς ἀάσχετος, luctus intolerabilis, aut Valde intolerabilis; vt α prius sit ὀξύτατον. Vide Eust.

Ἄσχετος σώματος ψυχή, Bud. ex Philopono in Proclum, Anima à corpore abstracta. Ἐξάσχετος ἔκστασις (vt vertit idem apud Dionys. Areop.) Mentis temporaria abstractio, non modò ab omnibus concretis, sed etiam à seipsa & ab homine. Schol. exponit ἡ χώρισιν πάσης αἰσθήσεως, ἵνα μηδεμιᾶ καπέχηται αἰσθήσει. Idem verò scholiastes alibi scribit ἄσχετον vocari τὸ ἀπόλυτον, οὗ χωρὶς τὸ πᾶν οὐδεμίαν αἴσθησιν, ἤτοι ἀκινούσης φύσεως. Alibi hoc idem verbum exponens, scribit, οὐδενὶ γὰρ λόγῳ ἢ νοήματι ἢ σχήματι ἔχει τὸ θεῖον πλησχὸν τὸ ὄντα αἰσθητὸν καὶ κατανοίας. Quidam tamen in illo Areop. loco ἄσχετον ἐξ ἀπόλυτον ἔκστασιν interpr. Animum contemplandi desiderio foras eminentem, & à corpore abstractum, nulliúsq; rei cura retentũ & occupatum, sed solutum & liberum. Locus autem Areop. affertur à Bud. vnà cum superiore interpretatione, Comm. pag. 378. Idem verò & hæc affert ex quopiam scholio, ἄσχετα, τὰ ἀπερίσχετα καὶ ἀπερίσχιστα, οὐσίαν ἄσχετον χωρὶς τὰ σώματα ἔχοντα. ‖Item ἄσχετος, Habitu vacans. ὁ μὴ ἐν χέσει διαρύμενος. B. ex Damasc. 81.

C. Ἀμπίσχω, F. ἀμφίξω, Circundo, Circumplector, Occupo. Apoll. Arg. 2, οὐρανὸν ἀχλὺς ἄμπισχε, cælum circundabat caligo seu amplectebatur, aut occupabat. Vel, cælo circunfusa erat. Hom. Odyss. ζ, Ἅλμῃ δ' οἱ νῶτα καὶ ἀμφία ἄμπισχεν ὦμους, Salsuginem quæ illi terga & latos humeros amplectebatur. Vel potius, tergo & humeris circunfusa erat. vt Hesych. ἀμπίσχε exponit περιέχει, καταλαμβάνει.

Ἀμπίχω, Induo, Amicio, apud Aristotelem. Fit autẽ ἀμπίχω ex ἀμφὶ & ἴχω, mutato φ in π, per ἀντιστοιχίαν. est enim ἀμπίχω pro ἀμφιέχω. Futurum autem, quum aspiretur, mutatione hac nihil opus habet. Quidam volũt ex ἀμπὶ Æolicè pro ἀμφὶ esse factum.

Ἀμπίχομαι, Induor, Amicior. id est Pro indumento siue amictu mihi circundo. Aristoph. Pluto, ἵνα τοῦτον ἀμπίχωμαι τρίβωνιον, Huiusmodi pallio induitur, Pallio huiusmodi se induit, seu amicit, Huiusmodi pallium gestat. In præterito imperfecto ἀμπιχόμην, induebatur, apud Athen. In futuro ἀμφίξῃ, indueris, apud eundem lib. 1. Et ἀμπιχόμενος ἁλουργίδα, Vestem purpureã indutus, apud Lucianum. Idem, συγκύψαι ἔχων αὐτοῦ τινα τοῦτα ἀμπιχόμενον. Interdum absolutè ponitur ἀμπίχομαι, id est sine casu. vt apud Aristotelem in Problem. vbi γυμνοὺς id est nudos, opponit τοῖς ἀμπιχομένοις.

c. 1. Ἐπαμπίχω, Superinduo.

c. 1. Καταμπίχω, Cooperio. v. l.

c. 1. Περιαμπίχω, Obtego velamẽtis, Circũuestio. v. l. Obtego, Inuoluo. B. ex Plat. περιαμπίχων τὰ ὀστᾶ μὴ πᾶν ἀφειδῶς καὶ δέρματος ὃ σωίχει αὐτά.

Ἀμπίχη, ης, ἡ, Cultus corporis, Vestitus. Plato De rep. 4, κευσχές τι καὶ ἀμπιχόνας καὶ ὑποδέσεις καὶ ὅλον τὸν τῆς σώματος σχηματισμόν. Xenoph. ἀλλ' οὐ μέλει θρυπτικὸς γε ἐμοὶ ἀλαζονικὸς ἔτ' ἀμπιχόνη εὖ ἠ ὑποδέσει.

Ἀμπιχόνη, Vestimentum, Indumentum. Lucianus, ἀμπιχόνης ἀπορῶν, Hesych. scribit ἀμπιχόνιον esse tenue indumentum.

C Ἀμπίχονον, ου, τὸ, pro ἀμπιχόνη significante Indumentum. In vulg. lexicis annotatur ἀμπίχονον legi apud Theocritum pro palla muliebri: sed Theocr. locus nõ adscribitur. Ego duobus in Idyll. inuenio, sed vtrobiq; videtur tribui vilioribus personis ἀμπίχονον quàm quibus conuenire palla possit. Videndum igitur annon palliũ potius oporteat vertere: quod promiscuum, id est tam fœminis quàm viris in vsu fuisse legimus. Sunt autem illa idyll. in mea edit. 15 & 27. in illo semel atque iterũ, in hoc semel duntaxat legitur: & vtrobique manifestũ est accipi pro veste exteriore, & quidem quæ aliis omnibus superinduceretur. Vsurpatur autem in hoc 27 idyllio ἀμπίχονον & ἀμπιχόνη pro eodem. nam quum dixisset puella, Τοὐμπίχονον πάσσε ἐμοὶ ῥάκος, αἰνὲ δὲ χωμοί, respondet iuuenis, Κἄλλιν ἀμπιχόνην τὺ γε σὰν τὸ μαλακώτερον ἔσσο. Sed in vulgatis editionibus pro ῥάκος legitur

corruptissime μᾶλλον. A

Αἰμιχάνιον, ου, τό, Diminut: Palliolum. Suidas tamen exponit per πιλίον, Latinam vocem literis Græcis scriptam. Item esse scribit ἀπλοῦν ἱμάτιον, id est indumentum tenue.

Αἰμιχής, Indumentum, Hesych. Αἰμιχές, ἔνδυμα, ἀπὸ τοῦ ἀμπέχειν.

C. ΑΝίχω, Sustollo, Sursum attollo, Tollo, Erigo in altũ. vt χεῖρας αἴειρον, apud Hom. Il.ν, Manus sustulerunt, & χεῖρας αἴαγον, Il.τ. Vide αἴειρε χεῖρα & alio sensu infrà, ex Suida. Cæterùm vt χεῖρας αἴειρον apud Homerum, sic B apud Pausaniam αἴειρε πρόσω, & πρὸς αἴειρον ὦκά τε ἀσπιδίσκον, apud Plutarchum. & apud eundem in Cæsare, αἴειρον ὑπὲρ τῆς ἡλικίας τὰ βιβλίδια. Citatur & ex Plutarcho in Pericle, αἴειρε πλὴν χλαμύδα πρὸ τῆς ὄψεως αὐτοῦ, pro Sustulit ante faciem eius, vel Sublatam opposuit eius faciei. Exponitur etiam βαστάζω à Suida, id est Porto, Gesto aliquid sursum attollens vel aliquid sublatũ in altum. Est itẽ Sustineo, eo sensu quo dicitur Onus sustinere. vt Pausanias dicit Atlantem αἴειρον οὐρανὸν καὶ γῆν, id est, cælum & mare sustinere. ‖ Ex hac au C tem significatione nata dicitur illa quam habet interdum apud Sophoclem & Euripidem pro In pretio habeo, Honoro. Euripides in Hecuba, τῆς μαλακπόλου βάκχης αἴειρον λέκτρ' Ἀγαμέμνων. Sophocles, ἐπεί σε λέχος δορυάλωτον σὺν ξένᾳ αἴειρε δουρίου Αἴας, pro ἐπεί σε ξυνὰ ὁ Αἴας, σὺν ξένᾳ τὸ λέχος σου. vt exponit Suidas post scholiasten. Sed & Homerus ante eos ita verbo αἴειρον vsus est, quũ dixit Od.τ, δυσκλείας αἴειρεν pro ξυνῆκεν. Existimo autẽ inde ortam hanc metaphoricã signif. quòd iis quæ in pretio habemus, eminentiorem locum dare soleamus. D

Αἴκω, Retineo, Inhibeo. vt ἴσχω. Il.φ, v.446, Ἀτὰρ λοχὸν, ἀφ' ἑορδίας ἱππάζεται, ἀλλ' αἴκ' ἴκηται. Plutarch. αἴειρε τὰς ἑαυτοῦ ναῦς. videlicet ne in pugnam irruerent. Ab hac signif. est αἰοχή, Bud. Sed & neutraliter pro Cesso, Desino. Appian. in Lib. μὴ αἴασχεῖν τὸν πόλεμον. Sic in vulgatis lexicis αἴειρον τοῦ φονεύειν. Camer. pro Continere affert αἴειρεν τοῖς αὐτοῦ. Item ex Xen. Hellen. ε, οὕτως αἴειρον, ita continebant se. ‖ At verò ex eiusdem Hellen. libro 2, αἴειρον ἀφ' ἑαυτῶν, pro Vrgẽt demolitionem murorum. E

Ἄειρέ μοι πλὴν χεῖρα, Suidas ex Theopompo affert pro Præbe mihi manum. quod & Cedo manum. à Latinis interdum dicitur.

Αἴειρον. Promineo. Item Emineo. Paus. τὸ δὲ ἀκρωτήριον τοῦ λιμένος, ὅτι ἄκρας αἰείρουσιν ἐς θάλασσαν, λέγουσιν Ἕλληνες εἶναι. Idem, καὶ βαθμὸς ὅσον οὐ πολὺ αἴειρον ἐκ τῆς γῆς. vbi Eminere potius signif. sicut in altero loco potius Prominere. Sic πόλιν ἐγχωρίοις αἰείρουσαν, Aristid. 218, eminẽtem suis ciuibus. Bud. Idem verò exponit non solùm Emineo, sed & Exisio, Attollor, in hoc Basilii loco, pag. 82, ὁρᾷς τοῖς πάχεσι τοὺς τοῖς ὑπὸ τῷ χρόνου καταῤῥυεῖσι, ὧν τὰ λείψανα ὡς ἂν σκόπελοί τινες δηλοῦσι τὴν πόλιν πάσην αἰείρουσι; Itẽ pro Erumpo, seu Orior à Pausania poni scribit. (in his autẽ sign. αἴειρω sæpe poni admonet) Sed & sol dicitur αἴειρειν à Xenophonte, ἅμα ἡλίῳ αἴειροντι. Vt autem in illo Basilii loco vertit etiam Attollor, sic etiam videri accipiendum putat apud Aphthonium, sicut ε τ Ἐπαίειρεν, p. 17 & 18. Sic autem & αἰείρουσαι ἄκραι Gram. apud Thucydid. lib. 7 interpr. Promontoria excelsa. ‖ Αἴειρω interpretatur etiam Exto, id est (inquit) Extra appareo, in O hoc Plutarchi loco in Cæsare, ὥστε καὶ τὸ ξίφος ὑπὲρ τὸ ὕδωρ αἴασθαι.

P. Ἀείραμαι, à quo ἀασάμενος apud Homerum pro actiuo ἀείρασθαι, id est Attollere: vt ἀασάμενος χεῖρας & ἀασάμενος δόρυ. Item ἀασάμενος apud eundem, (vt scribit Bud.) de eo qui erigitur corpore ad plagam validius inferẽdam. Il.ψ, Πύξ μάλ' ἀασάμενος πλατέϊ μέτωπον. Sed & pro αἴειρειν significante ξυνᾶν, ab eodem alicubi accipi existimatur. Vide Eustath. ‖ Ἀείραμαι, Sustineo, Tolero, Patior, Fero. qui vsus apud vtrosque scriptores reperitur. Ho- U merus Il.ε, Τοσσάδε ἐσφορέουσιν ἀείρασθαι κύδεα λυγρά. Sic Aristoph. in Nubibus dixit κακὰ πολλὰ ἀείρασθαι. Et Lucianus in Anacharsi. πολλὰ τὰ δεινὰ ἀείρασθαι. (vbi obserua ἀείρασθαι cum accusatiuis, synonymis) Xenophon dixit itidem, ψύχη καὶ θάλπη ἀείρασθαι. Isocrates autem ἀείρασθαι & ὑπομένειν pro eodem posuit: quod fecit itidem Demosthenes, ita scribens in oratione Pro corona, εἰ ἐγὼ μὲν τὰ ἔργα τὰ ὑπὲρ ὑμῶν πόνων ὑπέμεινα, ὑμεῖς δὲ μισθοὺς τοὺς λόγους αὐτῶν ἀείρασθε. Cum genitiuo autem ἀείρασθαι iunctum, vt ὄμβρων τε καὶ ἡλίου ἐμοὶ ἀείρατο, apud Herodianum. Synesius fratri, ἀείρομαι δὲ δυσβίων καὶ σφετερισμάτων. Idem, ἀείρω γάρ τοι μικρὸν ὑπερβαρέστερος. Suidas tamen, nescio quid sibi volens, ait ἀείρεσθαι pro ὑπομένω quidem, accusatiuo, pro καταφρονῶ autem genitiuo iungi. Eustathius certè putat constructionem cum accusatiuo Atticæ linguæ esse. ‖ Sæpe etiam ἀείρομαι participio iungitur aut infinitiuo. sicut & Latine interdum Sustineo cum infinitiuo. Ouid. Metam. 6, — sed non attollere contrà Sustinet hæc oculos. & alibi sæpe apud eum. (Est autem Non sustineo quòd Galli dicunt Ie n'ay pas le courage vel le cœur: Itali, Non mi basta l'animo) Suet. in Caligula, & eos qui spectare sustinuisset execratus est. Græci ἀείρομαι ὁρᾶν dicũt vel ὁρᾶν, Sustineo spectare. sed elegãtius per partic. Demosth. in Mid. λοιδορῶν καὶ πατῶν καὶ στρατοπεδεύων τὸν ἐχθρὸν ὁρᾷ. Idem Philipp. 3, ὥσπ' ὁρῶσιν οἱ Ἕλληνες ἀείρουσι). Sic, οὐκ ἐμοὶ ἀείρατο ἀκούσιος, Hellen. 6. Od. η, — ὥδε σοί γ' ἀείρομαι Ἠμόος. Sophocles, ἀείρομαι κρύουσα. Lucianus, οὐκ ἀείρομαι ζῶν. Iungitur & cum participio passiuo. vt, ἀείρομαι ἐπ' ἄλλῳ πάθει δόμος. Infinitiuo autem rarius iungitur. Isocr. ἀείρου τὸ ἴσον ἔχειν, Sustine æqualem partem habere. id est, Sis contentus æquali portione cum cæteris. Vel, Satis tibi sit quòd æquo sis iure cum cæteris. Iosephus vsus est cum infinitiuo pro illo Sustineo cuius exemplũ ex Ouidio & Suet. protuli: ita scribens, οἱ γὰρ πιστώσασθαι δυνάμενοι θεὸν τοῖς ἑαυτῶν βίοις, οὐδὲν ἀείρονται ψεύδεσθαι. Apud Aphrod. autem in Probl. οὐκ ἀείρεται τὴν μοῖραν ἡ φύσις ἡρεμεῖν, redditur, Non potest quiescere. ‖ Aliquãdo & per se ponitur ἀείρομαι, id est nec casu sequente, nec participio, aut infinitiuo. quo ponitur modo & in prouerbio ἀείρου καὶ αἴρου, de quo & in αἴρομαι. Sic & apud Homerum Il. ω, Ἄνσχο, μηδ' ἀλίαστον ὀδύρεο σὸν κῆρ θυμόν. vbi exponitur Fer patienter, vel Obdura. Est AVTEM ἄνσχο pro ἀάσχου, vt ἄνσχεσθε apud Apollon. pro ἀάσχεσθε.

Ἀείρομαι, pro Tolero, id est Duro, διαφέρω. Bud. ex Aristot. in 8 De hist. anim. δύνασθαι δ' ἡ κάμηλος ἄπορος ἀείρασθαι καὶ πέρα ἡμέρας.

Ἀείρομαι, pro Sustineo, id est Faueo & Tueor. vt Budæus vertit in hoc Act. Apost. loco, c. 18, v. 14, κατὰ λόγον ἂν ἀνεσχόμην ὑμῶν, id est (inquit) Merito vobis fauissem. Sic autem accipitur & Gall. Soustenir quelcun, quod ad verbum est Sustinere aliquem.

Ἀνεξία, ας, ἡ, Tolerantia, tanquam ab ἀνέξω, secũda pers. præt. pass. Citatur ex Cicerone lib. 5 epist. ad Atticum epist. 11, Nam adhuc lenitate dulces sumus, &, vt sæpe, proficimus aliquantum. sed ego hanc (vt singuli dicũt) ἀνεξίαν in vnum annum meditatus sum. Sed est hic nescio quæ de alia lectione suspicio. certè ἀνεξικακίαν mallem.

C. Ἀνεξίκακος, συνὸς ἢ, Tolerãs malorum, Patiens malorũ, siue iniuriarum. ὁ ἀείκομος τὴν κακῶν. D. Paulus 2 ad Timotheũ cap. 2 vult seruum Domini ἤπιον εἶναι πρὸς πάντας, διδακτικὸν, ἀνεξίκακον. Exponitur etiam Tolerans, absolutè, & Patiens. item Clemens: aliquando etiam Constans.

Ἀνεξικάκως, aduerb. Cum tolerantia malorum, Tolerantèr, Patienter. ἀνεξικάκως φέρειν, Ferre æquo animo. q. d. Ferre animo tolerãte malorum, seu patiẽte malorum.

Ἀνεξικακία, ας, ἡ, Tolerantia malorum, Patientia malorum, vel iniuriarum. vel simpliciter, Tolerantia, Patientia.

Ἀνεξικακίω, ῶ, Tolerantia seu patientia malorum vtor, Sum tolerans malorum: Suin tolerans, Sum patiens. Chrysost. in epist. ad Hebr. 2, loquens de Deo, αὐτὸν δὲ μᾶλλον θαυμάζωμεν ὅταν φιλανθρωπεύηται, ὅταν ἀνεξικακῇ. Vsurpatur in Pand. ἀνεξικακῶ pro Patientiam accommodo, inquit Bud.

¶ Ἀνεκτός, ὸν, ὁ, idem quòd αἰακτός, Tolerabilis, Tolerandus, tanquam ab ἀνέκτομαι, tertia persona singul. præter. passiui ab ἀείρομαι. Od. υ, Ἀλλά τοι μάλ' ἀνεκτὸν ἔχε

κτὸν. Ilia, Η᾽ δὲ λοίμωξις οὐκέτ᾽ αἰκτὴ, non A tam tolerabilis, id est intolerabilis. Sic Od.υ, — οὐκέτ᾽ αἰκτὰ πάσχοντα. In vsu est etiam in prosa. Demosth. Pro corona, οὐκ ἐᾷ ζῆν, φησὶν, ἀνθρώπους, οὓς Ἀθηναίους πάσχειν, οὐδ᾽ αἰκτὰ, οὐδ᾽ ὁμοῖα. Isocrates De pace, αἰκτότερ᾽ ἢ λέγειν, dicere quod tolerabile sit, vel quod tolerari possit. Pisides quidam apud Suidam, οὐκ ἐᾷ αἰκτὰ ταῖς συμφοραῖς ἡ βλάβη. id est (vt ipse Suidas exponit) ἀνεκτὰ καὶ οὐκ ἄξια, Tolerata digna. vt sit, Noxa indigna quæ toleraretur. Existimò autem posse etiam aptè exponi, Maior quàm vt tolerari posset. Sic & apud Homerum κακὰ αἰκτὰ exposuerim Maius quàm vt tolerari possit. Dicitur etiam αἰκτόν ἐστι, cum infinitiuo, Tolerabile est. vt, ἐμοὶ δὲ καὶ τοῖς ἀγροῖς ἐμβαλεῖν αἰκτόν.

Αἰκτῶς, aduerb. Tolerabiliter, ita vt tolerari possit. Apud Homerum, οὐκέτ᾽ αἰκτῶς, Non tam tolerabiliter. id est, Intolerabiliter: Od.ι, — οὐ δὲ μαίνεται οὐκέτ᾽ αἰκτῶς. Isocr. ad Philipp. χαλεπὸν ὅτι οὐκ ἐν τῷ αὐτῷ ἐπάθομεν δύο λόγους αἰκτῶς ἀκοῦσαι. Διὸ μόνοι τῶν αἰκτῶς, οἷς οἱ θεσπέσιοι τῶν ἡμετέρων, ἀπώλεσαν, id est, Soli tolerabili casu, vt in tali fato, c occubuere. Bayf. interp.

c.2. Δυσαίκτως, ου, ὁ ἢ ἡ, Toleratu difficilis. Xen.

Αἰοχὴ, ῆς, ἡ, Toleratio, Item, Tolerantia, Patientia. vt αἰοχὴ Θεοῦ, Patientia Dei, apud D. Paulum, Rom.3, διὰ τὴν ἀνοχὴν τοῦ Θεοῦ. & 2, καὶ τῆς αἰσχύνης καὶ τῆς μακροθυμίας καταφρονεῖς. Vbi notandum αἰοχὴ & μακροθυμία copulari, quum Hesych. illud per hoc exponat. qui etiam scribit αἰοχὴ deduci παρὰ τὸ αἴσχη καὶ αἴσχεσθαι. hoc sentiens (vt opinor) pro hac vel illa significatione, ab hoc vel illo deriuari. significans igitur Tolerantiam, ab αἴσχομαι potius quàm ab αἴσχω deduci debet.

Ἀνοχὴ, Intermissio, quasi Cessatio, aut Desistentia, si dici posset: ab αἴσχω significante Cesso, Desisto, vt antea traditum fuit. Herodian. lib.3, αἱ δὲ ὁδοὶ ἔσχον, μηδεμίαν αἰοχὴν αἰεὶ παύλης διδοὺς μήτε ἑορτῆς μήτε καμάτου: Hinc αἰοχαὶ plurali numero, pro eo quod Latini pluralitidem numero dicunt inducias. Sunt enim inducix intermissio à bello & cessatio, aut ad certum tempus, ex communi vtriusque partis consensu. aut vacatio à bello, & quasi feriatio. Varro inducias esse dixit belli ferias. Æschin. De fal. leg ὅτε κρατοῦντες τῷ πολέμῳ Περδίκκαν, αἰοχὰς ἐποιήσαντο. Differt autem αἰοχὴ & ὑπερθεσία, vt Ammon. annotat: quòd αἰοχὴ sit ἡ ὅταν πολέμου δέ πρα χρόνου αἰσθολὴ γένηται σιωπῶντων, κατὰ τὸ ὑπερθέσθαι ἀλλήλοις, quum bellum ob necessitatem quãdam differtur, & hostes inter se vltro citróque commeant: at ὑπερθεσία, ὅταν εἰς πρεσβείαν πέμπωσι τοῖς αἰτησομένοις αἰοχὰς ἢ σπονδὰς ἢ εἰρήνην, quum altera pars legatos mittit ad inducias, fœdus aut pacem petendum. Pro quo dicitur ET Ἀναοχὴ, sicut καταοχὴ, pro καταχή. quod suprà de quorundam grammat. sententia posui post αἴσχω. ITEM B Ἀνοιοχὴ pro iisdem. nam ab Hesychio exponitur αἰοχὴ, item αἰαχώρησις: quemadmodum αἰαοχὴ itidem αἰαχώρησις δηλοῖ παῦλαν, item αἰάπαυσις. Ammonius tamen inter αἰαοχὴ & αἰοιοχὴ ita distinguit, vt αἰαοχὴν esse dicat πρὸ ὅτου πολέμου αἰαχώρησιν, at αἰοιοχὴν esse αἰοχὴν μακρᾶς πολέμου, lõgã belli dilationem, i. inducias. Ponitur autem ab eodem Ammonio ETIAM Ἀνοχὴ, ITEM Διοχὴ, cum ο, exponiturque διάλειψίς τις καὶ ἄπνοια.

Ἀνοχὴ, Ortus. αἰάπαυλή, Hesych. Et αἰοχὴ καὶ δύσις Pollux inter se opponit. ab αἴσχω videlicet significante oriri. vt αἴσχοντα πάλιν ex Xen. habuimus. a

Ἀνάοχος, ως, ἡ, Emersio, Exortus, Ortus. vt ἀνάοχος ἡλίου, Ortus solis. Plutarchus in Problem. Item ἀνάοχος, Toleratio vel Tolerantia. Plutarch. in Numa, ἀνάοχος τῶν δεινῶν. quod in vulg. lex. ex Lapo exponitur Tristium amotio.

Ἀναοχὴς, οῦ, ὁ, Tolerabilis. Idem quod αἰκτός. vnde πλημμέλημα οὐκ ἀναοχῆς, Facinus intolerabile: vt Homerus dicit ἔργα οὐκ αἰκτά. Vsurpatur sæpe cum πάσχειν vel ἡγεῖσθαι sed frequentius cum illo quàm cum hoc verbõ. ἀναοχὴν οὐκ ἐποιοῦντο, Thuc. οὐκ ἀναοχὴν ποιούμενος, Herodotus: οὐκ ἀναοχὰ ἡγούμενος, Herodianus. Est autem οὐκ ἀναοχὰ ἡγεῖσθαι vel ποιεῖσθαι (ea forma qua dicitur δεινὸν ποιεῖσθαι) Non tolerabile existimare, Intolerabile iudicare, Rem minime tolerandam censere, Pro re intolerabili vel pro facinore intolerabili habere. Budæus, οὐκ ἀναοχὰ πάσχοντας apud Herodianum exponit Vindicandum ratus. ET Ἀνοχὰς poeticè pro eodem. Od.β, Η᾽ τ᾽ αὖ ἀμφαφάασθαι ἔτι μοι δύναμίς τε παρείη. Οὐ γὰρ ἔτ᾽ ἀνοχὰ ἔργα πέλονται.

Ἀναοχὴς, οῦ, ὁ, itidem pro Tolerabilis ex Plutarcho citatur in v.l. sed ipsius Plutarchi locum ibi desidero.

Ἀναοχεῖν, οῦ, Tolero. v.l. fortasse pro αἰοχέω.

c.2. Δυσανάοχος, Toleratu difficilis. Item Intolerans.

VNDE Δυσανάοχως, Ægro animo, Intoleranter. ὁ δὲ δυσαναόχως οὐκ ἠξίωσε τὸ βασιλικὸν δῶρον, id est ἀνεκτῶς, ἀπλῶς, vt Suidas eum locum sine autoris nomine citans, exponit. ET Δυσαναοχέω, Ægrè fero, Ægro animo tolero; Grauor. Construitur verò tribus modis hoc verbum: vel cum dativo, vel cum accusativo, (& quidem frequẽtius) vel cum præpositione aliqua. Apud Suidã, δυσαναοχῶν ὁ τῇ συμφορᾷ. Καλυψὼ ἐδυσαναόχει μὲν τῇ Διὶ πεισθείσῃ. Thuc. lib. 7, οὐκέτι ἀβρῴοις ἀλλ᾽ ἤδη μιᾷ ὁρμῇ ὑμῶν ἔτι καὶ τόνου πάντες δυσαναοχοῦντες τὰ γιγνόμενα, ægrè ferentes. Plut. Sertorio, δυσαναοχοῦντες τῷ σχολῇ, quũ moram ægre ferrent. Idem Anton. οἱ δὲ Ἀντωνίου δυσαναοχοῦντες ἔφασαν τῷ διατρίβειν, quum moram ferre non non possent. Basil. ἐφ᾽ οἷς ἄλλοι δυσαναοχοῦσι. Plut. Camillo, δυσαναοχοῦντες ὅτι τοῖς γεγενημένοις, molestè ferentes quæ acciderant. Phalar. epist. εἰ ἔστι τῷ δυσαναοχεῖν. Interdum etiam sine casu ponitur. Plut. De fuga, δυσαναοχεῖ καὶ ξένοις ἐστὶ καὶ φίλοις. Philo De vita Mosis lib.2, δυσαναοχήσαντες ἐμίαινον αὐτὸν αὐλαῖς, grauissimè offensi.

c.2. Εἰσαίχω, Insurgo, Exurgo. v.l.

c.2. Ἐπαίχω, Suscipio, αἴρομαι, ὑφίσταμαι. vt Bud. hunc apud Suidam locum interpr. ὁ δὲ τὸν σοφὸν Τίτιος πάλαι μὲν, ὡς μάλιστ᾽ ἐπῄνησε, ἐπαίχει. Ἐπαίχω, Incumbo, Innitor, Confido. Artemid. Oniocr.2, μὴ μόνοις τοῖς βιβλίοις ἐπαίχειν, id est Sola præceptorum artis traditione niti & acquiescere, μηδὲν ἀφ᾽ ἑαυτοῦ σοφίζεσθαι. Demosth. De falsa leg. ὅτι ταῖς παρ᾽ ὑμῶν ἐπαίχοντες ἐλπίσιν. vbi ἐπαίχοντες habet interpres Demosthenis: & in manuscripto sic legimus, licet in vulgatis ἐπίοντες legatur. ἐπαίχοντες enim dixit αὐτὸ τοῦτο φησίν, ἐμμένοντες, ἐπαναπαυόμενοι, ἐφιζάνοντες, πεποιθότες, στέργοντες, Incumbentes, acquiescentes. Hæc Bud. Idem ex Alciphr. 183, τοῖς παρ᾽ ἐμοῦ γλίχεσθε αὐτῇ μεμπτοῖς ἐπαίχουσα, acquiescens, complectens, contenta. Ἐπαίχω, Posthabeo, Postpono. Plutarch. de Demosthene qui ob publicum gaudium lucrum filiæ deposuit, καὶ τὰ οἰκεῖα πάθη καὶ συμφορὰς τοῖς δημοσίοις ἐπαίχοντα, παρὸν ἀξίωμα, res casusque domesticos publicis negotiis postponere.

c.2. Προσαίχω, Nitor, Confido: vt præcedens. vnde προσαίχων, pro freto & fidenti citat Bud. ex Polyb.21, συνειδὼς σφίσι τὰ πεπραγμένα, προσαίχοντες δ᾽ αὐτοῖς ἐπὶ ταῖς ὑπὸ τῶν Τίτου βοηθείαις, διὰ τὰς τῶν ἡγουμένων ἐπαγγελίας, τόλμαν ἐνεποίουν ποιεῖν καθ᾽ αὑτῶν. Quo sensu accipiendum videtur quod ex eodem Polybio Suidas adducit, ὁ δὲ Δημήτριος προσαίχων τῇ παρουσίᾳ τῇ διατεταλαιπωρημένῳ πρὸς αὐτόν. Item Deditus sum, Incumbo, Commentor: Chrysost. ad Thess. 19, τούτοις προσαίχωμεν, τούτοις μελετῶμεν. Idem 1 ad Tim. 5, αὐτὴ ὄντως χήρα ἐστὶν ἡ ὅτι τὸν θεὸν ἐλπίζουσα, ἡ διὰ τοῦτο προσαίχουσα. idem ferè quod προσκεῖσθαι. Arethas in Apoc. 7, μυρίαις αἰκίαις ἐπιψυχὴν διῄρει τοῖς γεωργοῖς τοῖς ὑπὲρ μελέτης φυτῶν προσαίχοντας, incumbentes. Synesius, τὸν σύμφυτον, τὸν ἐμμελῆ, τὸν προσαίχοντα θεῷ, deditum, deuotum. Polyb. προσαίχων τοῖς περὶ Αἰγυπτίων ἐπαρχίαις, id est προσέχων, προσκαθημένος. Hæc Budæus, citãs præterea ex Œcum. in Act. Apost. p. 38, pro Attendo, Confidero. Aliquando pro Expecto. Polyb. l.5 pag. 104, προσδοκῶν χάριτας τινὰς καὶ πολὺ παρεμβαλεῖν, ὑφ᾽ ὧν προσαίχων τὸν καιρὸν τῆς ἐπιτυχίας. Προσαίχων apud Suidam exponitur etiam ὀξύχειρ.

¶ Ἀναχάω, χῶ, itidem pro αἴσχω, Emergo, Orior, Exorior, Existo. Herodot. in Polym. περὶ τῶν ἐκ Τροίης ἐσομένων αἰαχάσειν, id est, Euentura, Oritura, Futura, vt Budæus exponit. Idem Herodot. in Erat. ὁκοῖόν τί κοτε μέγα ἢ σμικρὸν ἔμελλε λυπηρὸν αἰαχάσειν. id est, futurum erat vt oriretur & existeret, inquit Budæus. At in vulg. lex. citatur ex Herodoto, ἀναχάσω λυπηρόν τι σοι, pro Tibi molestiæ quippiam afferam,

afferam, & exoriri faciam. vt videlicet μεταβατὸν fit αἰσαχεῖν. Itidem ex Euripide, αἰσαχεῖν φλόγα, pro Exoriri faciet.

C. Α'ΝΤέχω, Retineo, Sustineo. Pro, Retineo capi apud Lucianum Budæus est autor. Et in vulgatis lexicis Græcolatinis citatur αἰπίχειν ταῖς χαλιναῖς, pro Frænos retinens. Ibidem ex Luciano αἰπίχεσθαι αὐτοῦ βλέφαρα χεῖρα, pro Manum eius cohibet. Pro Sustineo autem iungitur cum datiuo, vel accusatiuo qui regitur à præpositione πρός. vt apud Xenophontem αἰπίχειν τοῖς πόνοις, Sustinere laborem, Tolerare laborem, vel sufferre. Apud Herodianum autem αἰπίχειν πρὸς τὰς καμάτους, idem quod αἰπίχειν τοῖς πόνοις. id est ὑποφέρειν τοῖς πόνοις. vt Hesychius αἰπῆναι exponit ὑπήνεγκε. Suidas verò χρύει αἰπίχειν ait esse ὑπομονητικῶς ἔχειν. Sciendũ est tamen αἰπίχω in huiusmodi loquendi generibus exponi etiam Resisto, vt αἰπίχειν κρύει, Frigori resistere. Et αἰπίχειν ταῖς χειμῶσι apud Theophrastum De causis plantarum lib. quarto, Resistere tempestatibus. Et apud Herodianum libro 1, καὶ πρὸς πλῆθος ἀέρος φησὶ καὶ αἰπίχειν ἐλίγιστα. Citatur verò etiam sine præpositione, αἰπίχειν καμάτοις pro Sustinere labores vel Resistere laboribus. Ità οὐκ αἰπίχω exponitur aliquando Cedo, Succũbo. vt οὐκ αἰπίχειν ταῖς ὀπῆσι μίαις apud Suidam, Cedere cupiditatibus, Succumbere cupiditatibus. Itidem κράνος (id est galea) dicitur πρὸς πλῆγμὰ μόλις αἰπίχειν, pro Ictui penè cedere, Ictum non sustinere, Ictui non resistere. In bello quoque dicuntur οὐκ αἰπίχειν Qui cedunt, Qui resistere non possunt: & contrà αἰπίχειν τοῖς πολεμίοις, vel πρὸς τοὺς πολεμίους Qui hostibus resistunt, vel obsistunt, Qui hostium impetum sustinent, vel repellunt, Qui hostibus impares nõ sunt. Atque hoc modo sæpe apud Thucydidem vsurpatur: & ab eius schol. modò αἰπηῆναι modò αἰπιμάχεσθαι exponitur.

Αἰπίχω cum infinitiuo pro Possum. vt apud Alexandrum Aphrodiseum in libro primo Problematum, οὐκ αἰπίχουσιν ὑμοίως βαστάζειν, Non possunt portare, vel Non sufficiunt ad portandum, vel Vires illis non sufficiunt. Sic apud Suidam quidam, καὶ οἱ ἵπποι αἰπεῖς μηδὲ πρὸς τὸ φεύγειν ἱκανοὶ τῷ πλοῦτῳ ἦσαν αἰπίχειν, pro Et illis equi ne fugere quidem valebant. vel, Et eorum equis ne vires quidem ad fugiendum suppetebant.

Αἰπίχω absolutè, Duro, βλιμάω. Plutarchus in Sympos. ὥστε παχύνεσθαι, καὶ μηδὲ πρὸς μίαν ἡμέραν αἰπίχειν. pro eodem dicit ibidem βλιμάειν. Demosthenes, ἐὰν γὰρ αἰπίχῃ τὰ τῶν Ὀλυνθίων, Si res Olynthiorum durẽt. id est incolumes maneant. Nam & pro σώζεσθαι vsurpasse Dinarchum αἰπίχειν, autor est Suidas. Citatur item ex Thucydide, αἰπίχοι ἡ ἐπιστήμη, pro Suppeteret peritia.

P. Αἰπίχομαι, Retineo, quasi Cõtrà teneo, vt apud Eurip. αἰπίχου σῆς θυγατρός, Filiam tuam retine remitendo. Itidem καρτερῶς αἰπιχόμενος exponitur Fortiter retinens, velut aduersus trahentẽ remitendo. Exponitur etiam Adhæreo: & in vtraque significatione metaphoricè vsurpatur, vt τῆς βιβλίων αἰπίχεσθαι, Libris adhærere: αἰπίχεσθαι ἀρετῆς, Virtuti adhærere, & ab ea se auelli non sinere, aut Virtutem retinere. Xenophon Pædiæ secundo, πολὺ ἂν θυμοειδέστερον τῆς ἀρετῆς αἰνίξοιτο. Sic apud Isocratem αἰπίχεσθαι τῆς εἰρήνης, Omnibus viribus pacem retinere & quasi mordicus. Huic enim opponitur apud eundem ῥᾳδίως τὴν εἰρήνην αἱρεῖσθαι. Apud Thucydidem αἰπίχεσθαι τῆς θαλάσσης, Adhærere mari, id est rei nauticæ adhærere, vel deditum seu addictum esse, Rei nauali operam nauare. Thucydides lib. 1, ταυτὰ πείθουσι τοὺς Ἕλληνας, καὶ τῆς θαλάσσης μᾶλλον αἰπίχονται. vbi schol. αἰπίχεσθαι θαλάσσης exponit πρόσχειν θαλάσσῃ.

Αἰπίχομαι, Vẽdico. Item Amplector, Capesso, Suscipio tuendum, Assero, inquit Budæus. Demosthenes Pro corona, προκαλεῖν αἰπίχεσθαι τῆς ἑαυτῶν καὶ τῆς τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἐλευθερίας. Id est, hortari vt libertatem suam cæterorumque Græcorum tuendam suscipiant, vel asserant, vt vertit Budæus. Capitur autem pro Capessere, & pro Amplecti, iunctum itidem genitiuo: atque ita potest accipi in Xenophontis loco modò citato: vt πολὺ ἂν θυμοειδέστερον τῆς ἀρετῆς αἰνίξοιτο) significet Multo alacrius virtutem capessent, aut Virtutem amplecten-

tur. Sic αἰπίχομαι τῆς ἡσυχίας, Otium amplector, Deditus sum otio. Plato in Epist. ἔχομαι δή σου τούτων τῶν αἰσθήσεων ξυμβουλεύω, Κορίσκῳ δὲ καὶ Ἑρμίᾳ τῷ πάλιν Ἑρμείου αἰπίχομαι ξύμβουλος εἰμὶ, Id est Hermiæ amplecti, vel Hermiæ adhærere, Hermiæ se adiungere.

Αἰπίχομαι pro αἰπίχειν, Sufficere, vt οὐκ αἰπίχετο τὸ ὕδωρ παρέχειν στρατῷ, Non suffecit suppeditandæ aquæ exercitui.

Αἰπίχομαι, pro ἐμποδίζειν, Obsistere, Bud. ex Poll.

Αἴνιξις, εως, ἡ, Retentio. Item Complexus mutuus. Plato Epist. περιέχομαι ταῖς αἰνίξεσιν ἀλλήλων εἰς μίαν ἀφικέσθαι φιλίας ξυμπλοκήν, niti mutuo complexu in vnam amicitiæ copulam peruenire.

Αἴπησις, ως, ἡ, Retentio: item Cohærentia & comprehensio apud Paulum Æginetam, vt ait Budæus. Alexander Aphrod. Problem. lib. 2, τὰ δὲ ὁμολεῖ ἑαυτοῖς καὶ αἰπήσει ἑαυτῶν καὶ συνεπιμονήν.

C. ΑΠέχω, Abstineo. Hom. Il. α, Οὐδ' ὅγε πρὶν λοιμοῖο βαρείας χεῖρας ἀφέξει, à peste violentas manus abstinebit. (sic ἔπεχε χεῖρας apud Demosthenem, vt infrà dicetur) Hesiod. Erg. — εἰ κ' αὖτμοί γε καταὶ αἰπίχωσιν ἀέλλας. Idem, — ὕβριν γὰρ ἀπάλαλον οὐκ ἐδύναντο Ἀλλήλων αἰπίχειν, Iniuriam à se inuicem abstinere non poterant. Id est, A mutua iniuria abstinere seu temperare nequibant. Exponitur & Auerto, & q.d. Procul teneo. vt Odyss. ο, — ἵππα ἰκὰς νήσων αἰπίχειν. Vbi tamen Bud. non Auertere, sed Retrahere, seu Abstrahere interpr. eodẽ tamen sensu. Apud Plutarchum De def. orac. οὐδὲν αἰπίχει, sequente infin. pro Nihil prohibet quin.

Αἰπίχω, Disto (præpos. ἀπὸ priuationem itidem significante) id est Absum, vel Differo. Pro Absum: vt Xen. Pæd. 3, ἐπὶ δὲ πρεσβύτης αἰπῖχον ὅσον σταδίου λω. Ibidem, λοιπὰ δὲ πρεσβύτης ἐλάχιστα οὐκ ἀπὸ δίχ' ἡμερῶν αἰπίχειν ὁδόν. Sic & lib. 1, dixit αἰπίχειν πολλῶν ἡμερῶν καὶ μακρῶν ὁδόν. Sed in hoc genere loquendi interdum relinquitur subaud. accus. ὁδὸν, eadem ellipsi qua dicunt Latini Abesse bidui. atque ita dixit Aristot. αἰπίχουσαι δὲ πλειόνων ἡμερῶν. At Thuc. iunxit infinit. lib. 5, pag. 165, ἀπὸ γὰρ παρασκευῆς μάλιστα σταδίους μὲν φθάσαι ἑλθών. q.d. Qui spatio 40 stadiorum abfuit à præueniendo. At αἰπίχοντων ἐλάσσου συνῆψε πόνου τοῦ πολεμίου, redditur verbo impersonali, Quùm parum abesset quin, &c. Item pro Absum in aliis dicendi formulis: vt quum dicitur Absum à crimine, à scelere, à suspitione: vel Tantum abest quin talis sim, vel, quin hoc vel illud faciam. Xen. ὧν ἐγὼ πάντων ἀνθρώπων πλεῖστον αἰπῖχον. Isocrat. in Archid. πολὺν δὲ αἰπίχω τοῦ πιεῖν τὸν ὑπὲρ τῶν παρόντων. At pro Disto id est Differo. Plut. De virt. ἀπέχουσιν οὐδὲν τῶν ὑπολαμβανόντων. Herodianus lib. 1, ἢ οὐδὲν αἰπῖχε γαμετῆς γυναικός. id est, Quæ nihil ab vxore differebat. Pro quibus dixit Politianus sensu eleganter expresso, Ac propè vxoris eam loco habebat. Sed non debuerat (meo iudicio) particulam Propè addere.

Αἰπίχω, Recipio, Reporto. (vbi præpos. non itidem priuationẽ signif.) Sic apud Plut. τὸν καρπὸν αἰπίχειν & τὰ δίδασκαλεῖα, & τὸν μισθὸν, (vt & Matth. 6, ἀπέχουσι τὸν μισθὸν αὐτῶν) item τὸν χάρτην apud Synes.

Αἰπίχει impersonal. Satis est, Sufficit. Anacreon in odario quod pingendæ suæ amicæ mod pictori præscribit, & incipit, Ἄγε ζωγράφων ἄριστε, postquam illi visus est pictor iam satis imaginem illius expressisse, dicit, αἰπίχει. βλέπω γὰρ αὐτήν. id est Satis est. eam enim cerno. Ego tamẽ in mea interpr. liberius reddidi, Quid pluratem ecce cerno. quum alioqui possem stante versu reddere etiã, Sat est. eam ecce cerno. Non negabo tamen mihi aliquam hæc interpretanti suspicionem erroris obortam fuisse, & de ἄπιχε cogitauisse. vt nimirum diceretur pictori ἄπιχε, id est, Mercedem cape, seu pretium tui laboris. Sed quum & Marci cap. 14 αἰπίχει à vetere etiam interprete sic accipi viderem, ne illic quidem aliam interpr. quærendam putaui.

P. Αἰπίχομαι, Abstineo. vt κακῶν αἰπίχεσθαι χεῖρας, Od. χ, pro quo & χεῖρας αἰπίχειν dicit in loco paulo antè citato. Sic & Dem. ἀπέχεσθαι τῶν χρημάτων dixit: ὥσπερ μηδὲ τῷ χρυσῷ μηδὲ τῷ σώματι τῶν χειρῶν ἁπτόμενος ἀπέχεσθαί μου. Qui etiã locus facit vt Eust. assentiar, scribẽti in αἰπίχεσθαι subaudiri hũc

accusatiuum (quod & de Latino Abstinere dici potest) Est autem vsitatiss hoc modo apud vtrosque scriptores. Hom. Od. τ, Οὐδὲ βορῆϊ εὔσης ἀπὸ ἀσπίζεμαι. Idē Il. θ, τειλέμεν ἀφιξήμενος. & Il. μ, ἀλλοτρῆτε ἀφίξιαι. Isocrates ad Demonicum, ὧν χρὴ τοὺς νεωτέρους ἀπέχεσθαι, καὶ πόνων ἄρχειν ἀπέχεσθαι. Et ἀπέχεσθαι τῆς Ἑλλησπόντου πλάτους apud eundem in Panathenaico. Item μισθώματος αἱ ἀπεχόμεναι ζημιοῦσθαι. Xenophon autem dixit Pædiæ lib. primo, pag. 20, οὐκ ἀπέχονται οὐδ' ἀπὸ τῶν φίλων, τὰ μὲν αὐτοὶ πλεονεκτοῦντες αὐτῶν, πιέζουσι. Hoc tamen addo, variis loquendi generibus adhiberi varios poscentibus accusatiuos, (ii tamen aliquis subaudiri vbique debeat) vt sequentia docebunt exempla, Aristophanes Nubibus, αἴνου τ' ἀπέχου καὶ γνώμας ἀσόφους. Dicitur & ἀπέχεσθαι ἡδονῶν, (quò pertinet illud ἀπέχεσθε prouerbiale, quum dicitur αἴνει καὶ ἀπέχου. nec enim dubium est quin ἀπέχου præcipiat vt ab omnibus illicitis voluptatibus teperemus) itemque cum aliis genitiuis. Sed sæpe etiā cum τῷ sequente infinitiuo. actum aliis quoq; verbis redditur, affinem tamen verbo Abstineo habentibus significationem. vt Isocrates ad Nicoclem, ὅτι τῷ μὲν τοιαῦτα καὶ συμβουλεύειν ἀγαθόν. Sic Xenophon ἀπομνημον. lib. 1, ἀπέχεσθαι τοῦ λέγειν, vbi exponitur etiam Supersedeo. Interdum etiam cum τῷ sequente infinitiuo. Xenophon, οὐκ ἀπέχομαι τῷ μὴ οὐκ ἐλθεῖν, id est, Non me continui quin, &c. vbi nemini ille oportet loci modò citati ex eodem, in quo quū dixisset οὐκ ἀπέχονται οὐδ' ἀπὸ τῶν φίλων, relinquens subaudiendum accusatiuum, (licut subaudiendus videatur) subiunxit, τῷ μὴ οὐ χρῆσθαι. At ex Thucydide, itidem quidem cum μὴ, sed sine articulo, ἀπέχεσθαι μὴ σφᾶς πᾶσαι. Idem tamen alibi præfixit ὅτι particulæ μὴ, vt lib. 1, τοῦ μὲν πόρρω εἶναι ἀπέχεσθαι ὅτι μὴ ἐμβάλλειν νηί. vbi redditur & Cauentes.

Ἀπεχθής, ής, ές, Distantia. idem quod διάστασις. Ptolemæus lib. secūdo, ἐξ ἀπεχθῶν αἰτιάσεις, ex distantia sufficientes. [Apud iurisconsultos significat scriptum quo pecuniam debitam creditor se accepisse testatur, debitorémque liberat. vulgò quitanciam appellant. Differt autem ab acceptilatione, vt Vlpianus tradit, Digest. lib. 46, titulo 4 De acceptilatione, his verbis, Inter acceptilationem & apocham hoc interest, quòd acceptilatione omni modo liberatio contingit, licet pecunia soluta, non sit: apocha non aliàs quàm si pecunia soluta sit.

AT Ἀπεχθῆ quam debitor dat creditori. Exponitur in v. l. Chirographus quo debitor fatetur debitum creditori, aut quo quis se obligat.

C. Δίεχω, Perrumpo, Penetro. Homerus Iliad. α, — δι' ἔπλατο πικρὸς ὀϊστὸς, Ἀντικρὺ δὲ διέχα. Iliad. λ, Ἀντικρὺ δὲ διέχε φαεσσὶ δουρὸς ἀκωκή. Quibus in locis Eustathius non solùm διῆκε & διήλασε exponit, sed etiam διέχειν. vnde fit vt lubentius verbo Perrumpo quàm verbo Penetro hic vtar. Budæus autem apud Gregorium loquentem de scena Mosis, τὸ σφῶν καταπέτασμα διαχθὲν, καὶ ὑπ' ἀέρος πλὴν αἴσθησιν, vult διέχειν esse itidem Penetrare. Ex eodem affertur & διέχον τὴν νεφέλην pro Penetraui mediam nubem. Quibus tamen in locis & verbo Perrumpo posse nos vti existimo. Sed & Traiicio & Transigo redditur: vt apud Aristotelem De animalibus libro ὑπὲρ γὰρ τὴν ἤπατος διέχει ἡ μεγάλη φλέψ. Huc referenda est & illa expositio quæ isti verbo datur in hoc Aristotelis loco διὰ δὲ ὁ πλοῦς διὰ τῶν πυραπολίων διέχων ἀδιάλειπτον πλοῦν, hic enim Pertinere exponitur, & Permeare, vel Pertransire. Obseruandum est autem, in citatis hactenus exemplis, & in sequentibus quoque, pro diuersa constructione, vel actiuum vel neutrum esse hoc verbum. Rursum Budæus, διαχεῖν τὴν φάλαγγα apud Arrianum interpretatur Aperire phalangem. Quibus adiungit, διέχω, Aperior, Dirimor, vt acies rupta, apud Arrianum. (Tale est autem quod in vulgatis lexicis ex scholiaste Aristophanis affertur, διέχειν ἡ γῆ φάραγγα, pro Terra hiatu diducta est) At cum accusatiuo putat Budæus alicubi vel Dirimo vel Summoueo, posse exponi. In illo enim Gregorii loco, ἀπῆλθον ὅπου τὸ ὄρος, καὶ τὴν νεφέλην διέχον ἔτι τὸ ῥεῦμα, existimat διέχον posse etiam verti Diremi, vel Summoui. additque ex Plutarcho, διέχειν τὸ πλῆθος καὶ ἀείρειν pro Summouere. Exponit etiam Euadio, in hoc Arriani loco, libro 6, ὡς δὲ εἰς πλάτος ἤδη ὁ ποταμὸς διέχει, ἐνταῦθα δὴ ἀρτῖς οὐκέτι χαλινοῖς ἐῶν. id est (inquit) Quum euasit angustias & se diffudit. (In simili tamen loco διέχω, interpretatur Pateo, ὅσον τὸ πλεῖον αὐτοῦ εἰς πλάτος διέχει) At verò cum accusatiuo διέχουσα τὰς χεῖρας apud Plutarch. in Antonio, Brachia expandens.

Διέχω, Disto. Thucydides, διῆγον δὲ πολὺ ἀπ' ἀλλήλων. Et alibi sine præpositione, διέχει τὰς ναύπηγους. Sic Xenophon, διῆκεν δ' ὁ Εὐφρανόρας παύσας σταδίους ὡς πεντακοσίους.

Διεχής, ές, ὁ καὶ ἡ, Disiunctus, Discretus, Interruptus: contrarium τῷ συνεχής. Plato, πλείστας καὶ ἐφεξῆς βλάπτεται καπνιώδεις συνεχεῖς, οὐ διεχεῖς. Plutarchus De animalium solertia, τῆς ὑγρᾶς τὸ μὲν διεχὲς μυδᾷ σηπεδῶδες, ἀλλὰ λείου συνέχειαν ὑμένος, καὶ κάλλους. Idem in Consol. σφαγὴν γὰρ εἶναί φασι τὰ κακὰ καὶ συνεχῶς φερόμενα· τὰ δ' ἀγαθὰ, διεχῆ τινα καὶ διεκόλως συνερχόμενα, ὥσπερ αὐτῆς τοῦ βίου τοῖς πόροις, id est Interrupta, B. interpr.

C. Ἐνέχω, Instо, Vrgeo vt Budæus interpretatur. Luc. Euang. cap. 11, in fine, ἤρξαντο οἱ νομικοὶ καὶ οἱ Φαρισαῖοι δεινῶς ἐνέχειν, id est, Acriter instare & vrgere. Hæc Budæus. Vsus est autem & Marcus cap. 6, versu 19, ἡ δὲ Ἡρωδιὰς ἐνεῖχεν αὐτῷ. Vbi redditur Imminebat: sicut & in præcedente loco Imminere. At vetus interpres illic quidem vertit Insistere, hic autem Insidiabatur. Ego certè in hoc loco ἐνεῖχεν αὐτῷ reddi etiam posse arbitror Infesta erat, vel Maleuolo in eum animo erat. quum Hesychius ἐνέχειν inter alia velit esse ἐγκεῖσθαι & μεμηχανῆσθαι. Maleuoli certè sumus alicui & infesti antequam ei immineamus. Qui autem dicit Quærebat eum trucidare, comprehendit etiam Imminebat ei. Alioqui quod ad sensum, non magni refert vtro vertas modo. Eustathius ait ἐνέχειν esse τὸ κατά τινος ἔχειν: qua in significatione ab Homero poni ἐπέχω, postea docebo. Eodem certè modo dicimus En auoir à quelcun.

Ἐνέχομαι, Teneor, Vel Teneor vinctus, Obstringor. vt ἐνέχεσθαι τοῖς ποσὶ, Pausanias Lacon. 75. pro quo & πόδας ἔχειν alibi dicit. Sic ἐνέχομαι τῇ πάγῃ Herodotus, Irretior, Illaqueor. Sed metaphoricè sæpius ponitur, vt Latinè Obstringi, Constringi, Teneri, vel Irretitum teneri. vt ἀπορίῃσι ἐνέχεσθαι, Herodotus. ἐνέχεσθαι τῇ αἰτίῃ, Lucian. (at verò ἐνέχεσθαι τοῖς τῶν πατέρων αἰτίοις, obnoxium esse) & repetita præpositione, ἐνέχομαι ὑπὸ θαύματι, Teneor admiratione. Pro quo tamen potius dicunt Latini, Admiratio me tenet, sicut & aliàs Græci θαῦμά μ' ἔχει. Dicitur verò ἐνέχεσθαι & de alio obstrictionis genere. vt ἐνέχεσθαι τοῖς ὅρκοις, apud Pausaniam Obstringi iureiurando. Sic Budæus, Magnis & multis pignoribus obligatum tenet, aut esse, μεγάλοις καὶ πολλοῖς πίστεσι ἐνέχόμενον ἔχει. Sed ἐνέχεσθαι in hac metaphorica significatione redditur & aliis verbis. πᾶ ἐνέχεσθαι ἐνείδει, in Plat. De legibus redditur Obnoxium esse. ἐνέχεσθαι νόσοις, Plutarchus in Themistocle. Et ἐνέχεσθαι καπάροις vertitur potius Obnoxium esse execrationi, quàm Obligatum seu obstrictum esse execrationi: vt apud Plutarchum Sympos. 4, τὴν Σωκράτους ἐνέχεσθαι καπάροις. Quinetiam ἐνέχεσθαι ἀραῖς redditur à Budæo, Diris imprecationibus deuotum esse. Sic & ἐνέχεσθαι μιάσμασι dicitur qui piaculum admisit. (Sed & illud ἐνέχεσθαι νόσοις nihil aliud est quàm nothum esse) Rursum Budæus ἐνέχεσθαι τοῖς αὐτοῖς vertit Eadem pœna teneri. Et subiungit, Æschinem ἐν addidisse, ἐν τοῖς αὐτοῖς ὅπλοις ἐνέχεσθαι. Affert etiam ἐνέχεσθαι τῷ κατηγορήματι, & τῷ θανάτῳ, pro Obnoxium esse, Reum esse. Item ex Galeno cum genitiuo, ὅπως μὴ καὶ τοῦδε τοῦ φλυαρίας αὐτῶν ἐνέχωμαι, reus sim loquacitatis eorum. Sic in vulgatis lexicis ἐνέχεσθαι κλοπῆς. Sed & Cum ἐν ibidem, ex Platone, ἐνέχεσθαι ἐν νόμοις, pro Reum esse legibus. [Ἐνέχομαι, Adhæreo, vel Inhæreo, vel Illidor, vt Budæus vertit in hoc Synesii loco, ὅς που καὶ τοὺς ἐγχρίσεως τῆς ποὺς τῷ λιμῷ ἐδάφη. Sed malo Quum inhæresset.

Ἐνοχή, ῆς, ἡ, Obligatio, Nexus, Noxa. v. l.

Ἐνοχίον, ου, τὸ, Pretium pensionis. v. l.

Ἔνοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui tenetur quasi vinctus & obstrictus. Quò pertinet quod in vulgatis lexicis ex Epigrammatis citatur, ἐπ' αἰῶρος ἔνοχαι βάρος, Ad anchoram pondus derentum. Vt plurimum verò, quemadmodum ἐνέχεσθαι pro Teneri seu Obnoxium esse accipitur, sic & ἔνοχος pro Qui tenetur, Obnoxius. Obstrictus, Reus. Isocrates De pace, λέγω δὲ πᾶσι οὐ χρὴ πᾶσιν, ἀλλὰ χρὴ τοῖς ἐνόχοις τοῖς ἀτοπήμασιν οὖσιν, qui iis quæ dicimus sunt obnoxii. Antiphon, μὴ ὅτι φονέα μόνον ἔνοχον τοῦ ἔργου, etiamsi nec homicida est, nec cædis crimini obnoxius, Budæo interprete. Demosthenes, ἔνοχον αὐτὸν καταστῆσαι τοῖς νόμοις, legibus obnoxium reddere. Idem, ἔνοχος ἔστω τοῖς τῆς εὐσεβείας ἐγκλήμασιν. Isocrates de Pace, ἔνοχοι γενόμενοι τοιούτοις αἰτίοις, in talis dementiæ crimen incurramus. Et ἀρᾶς ἔνοχος, (licut ἐνέχεσθαι ἀρᾷ vel καταρᾷ) idē quod ἀναγὴς, ἀλιτήριος, ἐξάγιστος, ἐπάρατος, id est Execrabilis, Deuotus manibus, Impurus & sacer. Budæus. Sic Plutarchus Pericle, τὴν ἄγχουσαν τῷ Περικλεῖ φλόγα μικροῦ δεῖν τῶν Πελοποννησίων ἅπαντα ἔνοχον, piaculo erat obnoxium. Construitur verò & cum genitiuo in eadem significatione. Plato De legibus, τῆς βιαίων ἔνοχος ἔσται, iniuriæ vi illatæ crimine teneatur. Aristot. Œcon. 2, ἔνοχον ἕψεσθαι ἰσοψυλίας ἴσασι. Phalar. ἔνοχοι δωροδοκίας. Sic ad Hebr. 2, ἔνοχοι δουλείας, obnoxii seruituti.

C. Εἴ Σίχω, VEL Ἐσίχω, Pertineo, Pertingo, Peruado, vt Budæus interpretatur apud Herodotum. In vulgatis lexicis ex eodem affertur εἰσίχειν εἰς πέλαγος & εἰς θάλασσαν pro Euadere, Exire. Item, εἰσίχειν εἰς τὸν οἶκον ἥλιος pro Sol in ædes immeat. Sed & cum alia constructione ex eodem, εἰσίχων κόλπος ῥᾳδίως τῆς ἠιόνος. Item ἐκ τῆς Νείλου διώρυχος εἰσίχειν. vbi quidam εἰσίχειν interpretantur Erumpendo ingredi. At apud Aristidem εἰσιόντων κόλπων ἀπὸ τῆς ἔξω θαλάσσης, redditur, Sinuum ab exteriori Oceano in mediterraneum irrumpentium.

Εἰσοχὴ contr. ἔξοχη, id est eminentiæ seu prominentiæ.

C. Ἐξίχω, Emineo, Promineo. vt ἐξίχειν εἰς τὸ πέλαγος dicitur ἀκτὴ, sicut προέχειν. Et Aristoteles Problem. pag. 103, αἱ φλέβες τῶν μελαγχολικῶν ἐξέχουσι. Hæc Budæus. qui & addit, ἐξίχω esse Exto, id est Extra appareo. vt Plutarchus in Pompeio: ἡ δὲ ὠχρὰ διὰ τέλους τὸ ξίφος, ὥστε πολὺ ἀκμὴν παρέχεσθαι, καὶ τὸ λεῖον ἐκφαίνειν. Idem verò in Cæsare verbo ἀναφαίνειν eadem in re eodémque modo vsus est, ὥσπερ πολὺ ἀκμὴν ἔχοντι τὸ λεῖον ἀναφαίνειν. ‖ Ἐξίχω, Emico, Orior, Exorior. Demosthenes, πρὶν ἥλιον ἐξίσχειν, priusquam sol oriretur. Aristophanes Vespis, — ὡς ἐξίσχει εἶδος κατ' ὄρθριον, Si oriatur vel effulgeat splendor solis. Sic ἐξίσχων ὠφέλει ἥλιος, pueri dicebãt, inuitãtes solẽ ad emicandum, si quando nubibus obductus esset. Vide Suidam. Apud Pollucem verba illa deprauata sunt.

Ἐξοχὴ, ῆς, ἡ, Eminentia, Prominentia. Herodianus lib. 4, πετρώδεις τε καὶ πολλαχόθι ἀλλαχόθι τραχέσι πλήρεσιν ἐξοχαῖς ὀξυτάταις ἐξοχαὶ φυσικαί, in quibus terra acutissima prominerent. Athenæus lib. 11, ἐξοχὴ δ' ἐστὶν ὀλίγη τοῖς λαμπῆσιν ὑπερβολὴ καὶ οἱονεὶ καρκίδας ἥλων ἀποπλοῦσα. Ἐξοχαὶ in corpore dicuntur Extuberationes, Excrescentiæ. Dioscorides lib. 3, τὰς περὶ δακτύλιον ἐξοχάς. Galenus, ὑμένων ἐξοχαὶ, membranarum extuberationes. vide ἐξοχὰς sequẽs. Dioscor. verrucas quoque myrmecias & acrochordonas vocat ἐξοχάς, quum dicit, ἑκάστας ἐξοχὰς ἐριθίνῳ φαύσεις. pro quo Plinius. Singulis granis singulas tangunt [verrucas.] ‖ Item Excellentia. vnde κατ' ἐξοχὴν, per excellentiam.

Ἐξοχὰς, άδος, ἡ, In ano genitum tuberculum quod callum nondum contraxit. si nanque iam contraxit, περιλίωμα vocatur. Dicitur & ἐξοχή. Gorr. ἐξοχαλίδες in vulgatis lexicis, Sedis tumores quasi que excrescẽtiæ, Ani extuberationes, Plin.

Ἔξοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Eminens, Extans. Il. γ, Ἔξοχος Ἀργείων ὑφαλὺς ἠδὲ θάλασσα ἰκμοῖς. Item metaphoricè, Excellens, Præstans. In qua significatione Eminens itidem apud Latinos vsurpatur. Iliad. ξ, ἀρίστη δ' ἦν ἔξοχος αὐτῶν. Il. β, Ἐκφερτάτῳ ἐν πολίτῃ καὶ ἔξοχον ἡρώεσσιν, eminentem & præstantem inter multos heroas. Iliad. ρ, περμάχεσθαι Ἀχαιῶν ἔξοχον ἄλλων, pro Græcis pugnare fortitudine præ cæteris eminẽtem. Sic Iliad. ζ, Ἠὲ βοὸς ἀγελάης μέγ' ἔξοχος ἠὲ καὶ οἰῶν, Ἔξοχος ἔστιν ἁπάντων. Ταῦρος γὰρ τε βόεσσι μεταπρέπει. Ibidem, βασιλῆα καὶ ἔξοχον ἀνδρῶν, principem & primarium virum. Herodianus lib. 7, στρατιωτῶν οὐκ ὀλίγους ἀλλὰ τοὺς ἐξοχωτάτους, qui virtute cæteros anteirent. Apud eundem lib. 2, τῶν ἐν ἀρχαῖς ὄντων ἢ τῶν ἐξοχωτάτων τῆς βουλῆς, in senatu eminentissimorum. ΑΤ Ἔξοχον neutro genere aduerbialiter capitur. Odyss. 8, versu 118, Σχέτλιοί ἐστε θεοὶ ὀλιγήμονες ἔξοχον ἄλλων, Præ cæteris, Supra cæteros, Nocendi studio præ cæteris eminetis. Pro QVO Ἔξοχα frequentius vsurpatur plurali numero. Iliad. ξ, ἐμὲ δὴ ἔξοχα πάντων Ζεύς, Præ cæteris. Odyss. θ, — ἔξοχα δή σε βροτῶν αἰνίζομ' ἁπάντων. Od. λ, ἣ δὴ ἔξοχα λώβην εἰδῇσθα. Od. ο, — ἅς ἔξοχα μὲν φιλέουσιν, Ἔξοχα δὴ ἐχθαίρουσι. Pro eodẽ κατ' ἐξοχὴν τῶν εὐσεβῶν dici volunt ΕΤ. Ὄχα, Od. ψ, ὅπως ὄχ' ἄριστα μάντευμαι. Iliad. α, de Calchante, οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος, In augurali disciplina eminentissimus: vt Quintilianus dicit In sapientia eminentissimi. Regulare autem ab ἔξοχος aduerbium ΕΣΤ Ἐξόχως, idem quod ἔξοχον & ἔξοχα.

C. Ἐπίσχω, Inhibeo, Reprimo, Moror, Retro ago. Soph. ἐπίσχω χεῖρα, reprimo manum. Plut. ὡς δ' αὖ ἐπίσχε μυελοὺς ἐπὶ ῥωμαίων; Idem Sol. ἐφίξειν χαλινὸν τῆς αἰσίας τῶν ἀνθρώπων. Et pass. apud Synes. ῥεῦμα ὑπεσχέθη, flumen retentum & cohibitũ. ‖ At ἐπίσχειν τὴν γλῶτταν, pro Continere linguam, Fauere lingua: & ὑπεχόμενος τὸ στόμα ex Plutarcho, de eo qui aures obturauit, vide apud Bud. Dicitur & ἐπίσχου σιγῶν, Obsto ne hoc facias, Il. ex Plut. Sic Pla. Apol. ὑπεσχόμην τὸ ἀναβιῶναι. Interdum verò neutraliter pro Subsisto, vel Supersedeo. vt ὅπου δὲ ὑπέσχοντο τῆς πορείας, X. Item Expecto, Cunctor, vel Differo, Intermitto. de quibus Bud. 635. qui etiam annotat in loco illo, ὑπέσχοντο τῆς πορείας, subaudiri posse ἑαυτοὺς vel πλοῦν ὁρμοῦ. quod & de similibus locis intelligendum est. Sic autem ἐλλειπὼς esse putatur sermo quum dicitur ἐπίσχω τὸν δεῖνα. subaudiri enim accus. πλοῦν συγκαπέδων. quũ etiam Cic. Retineo & Inhibeo assensionem interpretetur. Hinc autem vocati ἐφεκτικοὶ philosophi, qui & Pyrrhonii, atq; Academici: vt dicetur in nomine Ἐφεκτικός.

Ἐπίσχω, Adhibeo, Applico, Attendo. vt ἐπίσχω τὸν νοῦν, vel πλοῦν γεμίσω, cum datiuo Luc. & Plut. pro προσέχω. Vt autem Attendere animum dicitur, & interdum Attendere sine accus. sic & ἐπίσχειν nonnunquam per se ponitur: ac præsertim apud recẽtiores. Ita certè vsus est Paulus 1 ad Timoth. cap. 4, in fine, ἔπεχε παυτῷ καὶ τῇ διδασκαλίᾳ. Sic autem ἐπίσχων redditur Attendens & Luc. 14, v. 7, ἔλεγε δὲ πρὸς τοὺς κεκλημένους παραβολὴν, ἐπέχων πῶς τὰς πρωτοκλισίας ἐξελέγοντο. Vbi tamen accipere malim pro καταπεζόμενος, & hunc veluti scopum sibi propositum habens. quo etiam modo accipi hoc verbum testatur Eustathius. (atq; huc pertinet istud Pindaricum, ἔπεχε σκοπῷ πέλεν, pro Intende, seu dirige in scopum. Necnon istud Herodoti fortasse, ὅτε Νάξῳ ἐπέσχον πρῶτοι δὴ οἱ Πέρσαι, vt sit pro Deliberabant, & veluti scopum sibi proponebant. Vbi tamen vulgo redditur Vrgebant) Ἐπίσχειν pro Adhibere, seu Admouere aut Applicare, non in metaphoricis solùm loquendi generibus, sed & in aliis: vt μαστὸν ἐπίσχειν Homero & Paulaniæ, Applicare seu admouere mammam. Sic apud Theocritum in Hyla, Ἦνθι ὁ κοῦρος ἐπῖσχε ποτὶ παυχανέα κρουνόν, exponitur Admouebat vel applicabat aquæ vt nam. Et ἐπίσχειν τοῖς ὀφθαλμοῖς, vel τὸν ὀφθαλμὸν ἔχειν, Luc. Admouere oculum alicui. pro quo tamen potius dicitur Adiicere oculum, vel Intendere oculũ. Crediderim autem hunc aut similem accusatiuum subaudiri Act. cap. 3, versu 5, ὁ δὲ ἐπεῖχεν αὐτοῖς: vt sit pro ἐπεῖχε τοῖς ὀφθαλμοῖς, vel πλοῦν ὄψιν αὐτοῖς, intuebatur in eos: ἔβλεπεν εἰς αὐτούς. quod facere iussus erat à Petro, dicente βλέψον εἰς ἡμᾶς. Vt porro dicitur aliquis ἐπίσχειν ὀφθαλμὸν, intendere oculum, sic à Pindaro dici docui ἐπίσχειν σκοπῷ πέλεν, intendere seu dirigere in scopum. Nec ἐπίσχειν est solùm Intendere, verumetiam Tendere aduersus: vt exponitur & in isto Homeri loco, Odyss. χ, — ὅτε δή ῥ' αὐτῇ πυκὶς ἔχεμεν Ἀθήνη. (hic enim est tmesis, pro ἐπέσχεμεν αὐτῇ) Atque ita quidam interpr. apud Herodotum in Calliope, ἐπεῖχον τοὺς Τυρσηνούς, & ἐπέσχον Κυκλώπων, vel

Tendebant contra Tegeatas, vel Adoriebantur Tegeatas. Et repetita præpositione, ibidem, ἐπῆχέ τε τοῖς Λακεδαιμονίοις, Tendebat in Laced. seu Vrgebat Laced. In illo autē Homeri loco ἐπιχωσόμεθα αὐτοῖς fortasse & pro Irruamus in eum.

Ἐπίχω, Præbeo, Do. vt Od. π, — ἐπῖχε πόδας ἠμὲν ἰδ' ἠδὲ. Sic ἐπίχω πεδῶν, Aristoph.

Ἔπιχω, Obtineo pro potestate, Rego imperio. vt ὁ τὸν ἱππικὸν ἐπίχων, Aristot. de deo non semel. Idem de rege Persarum. ἴδιον γὰρ ὁ βασιλεὺς τῶν Σούσων ἢ Ἐκβατάνων ἢ Βακτρίων ἐπίχων βασιλεύειν εἶναι. Plutarchus in Numa, ἐπίχει τάξιν, ordinem & locum tenet. Et Thucydides 1, ἐπῆχεν ὅση πολὺ θαλάσσης, Latè mare occupare, vel Multum maris occupare. Item sine casu pro Præualeo. Budæus pag. 636.

Ἐπίχω alias significationes habet à Budæo prætermissas, quarum aliquot apud Homerum præsertim sunt in vsu. vt ἐπίχω σοι pro Exagito te, Facesso tibi negotiū. sicuti Gall. i'en ay à toy, & En auoir à quelcun. Hoc enim ex Græcis Eustathii expositionibus colligi opinor, apud quē & locos ipsius poetæ habes. Exponitur autem Insto, in hoc Hesiodi, — σεῖο δ' ἀλλήλοις ἐπίχουσι Σμυρτίοις ἐμάχοντο (Sed horum locorum significationes ad eas referri posse videntur quæ antè ex Homero & Herodoto allatæ fuerunt. Ac fortasse hic ἐπίχοντες est Irruentes, vt ἐπίχωμεν exposui etiam Irruamus apud Homerum) Affertur verò & ex Maccabæorum secundo, ἐπιχοντες τῇ βασιλείᾳ pro Insidiantes regno. ‖ Item ἐπιχειν πόδας ὑποπεδίῳ pro ἴσχειν πόδας ὅπῃ ὑποπεδίῳ, Habere pedes super scabello quo dixit modo Homerus Odyss. ρ, βρῶσιν ὥ ῥ' ἔπιχεν πόδας. Item, ὡς ἐπίχει ἡμέρα, Vt dies illuxit. Bud. ex Paus.

Ἐπίχομαι passiuum, Inhibeor, Reprimor. Item Retineor, &c. Ex Hesiodo autem, ἀμφὶ δὲ γαῖαν ἐμάρανεν φιλότητα ἐπίσχειν, pro Terræ inhæsit.

Ἔφιξις, ιος ἡ, Retentio, Inhibitio, idem quod ἐποχή, vt Budæus tradit. ‖ Ἔφιξιν Aristophanis scholiastes apud Tragicos idem esse dicit quod σκῆψιν, & ὄπιγμα apud Homerum. perperam autem ibi scribitur ἴφιγος.

Ἐφικτικός, ὴ, ὸ, Inhibendi & reprimendi vim habens. vt ἐφικτικὸς ἱδρώτων, sudores reprimens. Athenæus lib. 2, de nucibus pineis, ἔστι δὲ καὶ εὐστομεῖς καὶ οὐκ ἐφικτικοὶς κοιλίας, nec alium inhibere, sistere, aut reprimere. sic idem, πείγλη δ' ὀσμάχος, ἀδιαχώρητα, ἐφικτικὴ τῆς κοιλίας Dioscorides de silibus, εἰσὶ δὲ καὶ στυπτόητες ἐφικτικοί. Plinius, Defuncta à putrescendo vindicans. Ἐφικτικοὶ dicebantur etiam quidam philosophi, ἀπὸ τοῦ ἐπίσχειν αὐτὰ τῆς συγκαταθέσεως καὶ διημαρτίζειν αὐτὰ ἑκατέρωθεν, vt Suidas annotat. Gellius lib. 11, cap. 5, Vetus autem quæstio & à multis scriptoribus Græcis tractata, an quid, & quantum inter Pyrrhonios & Academicos philosophos intersit. Vtrique enim σκεπτικοὶ, ἐφικτικοὶ ἀπορητικοὶ dicuntur: quoniam vtrique nihil affirmant, nihilque comprehendi putant. Budæus cunctatores & hæsitatores dici posse existimat. VNDE Ἐφικτῶς, Dubitanter, Hæsitanter, Affirmationem inhibendo & suspendendo, Cum assensionis retentione.

Ἐποχή, ῆς, ἡ, Inhibitio, Retentio, Repressio. Et ἐποχὴ τῶν ἐμμηνίων, Suppressio mensium. cui contrarium est ἔκφορος καθάρσεως apud medicos. Budæus. Ἐποχὴ etiam est Remora, impetus & ruentis impedimentum atque inhibitio, quasi quæ ἀνθολκή. Basilius, ἔσχε ἐποχὴν τῆς ἁμαρτίας. Budæus pag. 636. Ἐποχή, Retentio assensus, vt illa τῶν σκεπτικῶν: cuius Cicero in Academicis meminit his verbis, Ex iis necessariò illa nata est ἐποχή, id est assensionis retentio. Budæus. Quò referendum illud Plutarchi ad Coloten, τὰ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς δόγματα καὶ τῆς ἀκαταληψίας. Aliquanto pòst, ὁ γὰρ ἐποχῆς λόγος οὐ προσαιρήσεται τῷ ἀδήλῳ, (&c.) ἀλλὰ ταῖς δόξαις μόναις αἱρεῖ. ‖ Ἐποχὴ est etiam gradus planetarum in zodiaco, seu status cæli positúsque siderum. v. l. ex Hermolin Plin. & Cæl. lib. 1, cap. 15.

Ἐπίσχεσις, ιως ἡ, Retentio, Inhibitio, Repressio, Remora, idem quod ἔφιξις & ἐποχή. Odyss. ρ, — οἱ δὲ δόσιν Μαψ-

δίης· ἐπὶ οὔ τις ὀπίσσας οὐδὲ λάπτει Ἀλκαθόων χρήσασθαι, id est κώλυσις, σύσχεσις, φειδώ, vt scholiastes exponit. Id est, Nihil eos retinet à largiēdis alienis: pro eo quod est, Nullo modo parcunt alienis. q. d. Nullo metu nullāq; cōmiseratione retinentur & reuocātur à profundēdis bonis alienis. Ideóque malè exp. σύσχεσις. Plato De leg. ὀπίσσας ἡμῶν ἔστι, genus sistitur & intermittitur. Dioscor. libro 3, c. 29, ὀπίσσας ἐμμηνίων, mensium repressio seu suppressio. sic ἐπιχὴ τῶν ἐμμηνίων suprà. Gal. ad Glauconem, ὀπίσσας τῶν ἀκαθαρσιῶν ἔστι, excretionum retentio seu remora. Aristoteles Problematum pag. 111, λύγξ ἐστὶν πνεύματος καὶ πνεύματος ὀπίσσας, spiritus retentio. Paulo antè verò dixit τὸν αὐτὸν αἰτιᾶται ἀναπίσσειν ἡμιβρώτων itidem πνεῦσιν τὸν λυγμόν. Item ὀπίσσας pro Mora à Thucydide ponitur, teste Bud. Ε Τ Ἐπιχαία, ας, ἡ, Prætextus. Odyss. φ, οὐδέ τι ἄλλο Μύρου πεποιήσθαι ὀπιχαίην ἰδυίην δι: id est φόρημα, vt Eustathius exponit, quoniam οἱ φορεσάμενοι ἐπίχοιον hoc est ἱμάτιον ἐπενεύμασι τὰ αὐ ἔστιν: vt idem sit ὀπιχαία quod μίτρη paulo pòst sequens.

Ἐπιχαλάσας, ὁ, idem quod ἐφιχλικός. Athen. lib. 15, τὰς κατὰ κοιλίας ὀπισχαίνων, aluum sistens, aluum reprimens. Sic suprà ἐφιχλικὰ τὰς κοιλίας idem Athen. dixit.

Ἀνεπίσχετος, Qui inhibitus aut repressus non est, Qui inhiberi, reprimi, retineri, sistive non potest. vt αἱ πίσχετος ὁρμή.

ΚΑΤέχω, Detineo, Retineo. Iliad. ε, — ἐπεὶ οὐδέ μέ τοσσάσσατ' Διὶ τερπικεραύνῳ ἐπιπλόμενα Τρῶες, Οὐδὲ Θέλει μήτηρ, ἀλλ' ἄμπυκα καὶ κεφαλὴν κατέχει. Sic Iliad. γ, — ἵνα μή τι κατὰ πτόλιν αὖθις ἵκωμαι. Poetæ Latini vtuntur & simplici Teneo hac in re. Sed & conditum tenere aliquē dicitur terra. (Horatius Cohibere etiam dixit hac in significatione) Thucydides lib. 1, καὶ τοὺς φρουροὺς, ὅσους ἐκπέμψαι, κατέσχον, Retinebant. Plutarchus κατέχειν & ἀφιέναι opposuit, in libro περὶ ἀδολ. Item κατέχειν τὸν ἀναγωγὸν pro Remorari à Thucydide poni videtur libro sexto. Et passiuum κατέχεσθαι apud eundem libro secundo & tertio non tam pro Detineri, quàm pro Morari, Hærere: hic, ἐν τῇ Μήλῳ κατέχεσθαι illic, περὶ τὸν Κρητικὸν κατέχεσθαι. Sed & κατέχειν neutraliter pro Morari in vulgatis lexicis, κατασχὼν πολὺν χρόνον. ‖ Κατέχω, Teneo, Occupo. vt λοιμώδης νόσος (id est pestilētia) ab Herodiano libro primo dicitur κατασχεῖν πᾶσαν τὴν Ἰταλίαν. Atque vt Latinè dicitur metus aliquem tenere, (sicut & aliquis teneri metu) ita & Græcè κατέχει τινὰ φόβος. vt Herodian. φόβος καὶ φόβος πάντας κατέσχε. Sed & κατέχει με δόμος ἐν εὐδαιμονίᾳ apud eundem pro Constitutus sum in felicitate. q. d. Tenet me felicitas, vel secunda fortuna. Sed in malum & apud Platonem in Epistolis vbi dicitur κατέχει κίνδυνος Σικελίαν. At verò apud eundem πόλεμος ὑμᾶς κατέχει exponitur Bellum vos distinguebat, Impediebat, Remorabatur. Sed ego malim Bellum vos occupatos & impeditos tenebat, (quod loquendi genus ex Cic. accipio licet de re alia dictū) aut certè immutata orationis structura, In bello occupati eratis. At verò Thucydides dixit aliquem πολέμῳ κατέχειν. quod non malè (vt opinor) reddiderimus, Bello premere. Apud eundem libro 3, κατέχοντες ἐφύλασσον τὸ πλῆθος, oppressum tenentes. (Cui velut opponitur apud eundem κατέχειν τὸ πλῆθος ἐλαφρῶς) Demosthenes autem datiuo φρουραῖς iunxit. quo dixit modo Cæsar oppidum præsidio tenere. Alicubi κατέχειν sine adiectione non Occupare (vt dictum est) sed & Inuadere redditur: vt τὴν ἀρχὴν κατασχεῖν apud Platonem. Vide infrà κατέχειν pro Obtinere. ‖ Interdum κατέχω pro Retineo, alio modo quàm in loco Thucydidis paulo antè citato. videlicet vt dicitur aliquis Rem quampiam retinere, cui opponitur Amittere. Sic Xen. Præd. 7, κακὸν κατέχειν & κακὸν ἀφαιρεῖσθαι pro eodem dixit pag. 117. adeo vt verbo quoque Tueri posse verti existimem: sicut dixit Ouidius, Non minor est virtus quàm quærere parta tueri. (qui etiam locus ad id pertinet quod ibi à Xenoph. itémque à Demosthene alicubi scribitur) Itidem verò quod apud Thuc. est, δεῖν κατασχεῖν, reddi fortasse possit Retineri metu, (vt Cic. etiam loquitur) nisi quis malit

In officio contineri, seu teneri. Quidam verò Adduci metu interpretantur. ‖Κατέχω, Obtineo. Isocrates Panathenaico, καὶ λαμβάνειν ὧν αὐ ὅτι τυμῶσι, καὶ σώζειν ἅπερ αὖ ἅπαξ κατέχωσιν, Ea quæ semel obtinuerint, Ea quibus semel potiti sint. Vbi obserua eum eadem de re loquentem de qua Xenophon in loco modò citato, eodem etiam verbo vti, sed alio sensu: quum quod hìc σώζειν, sit illic κατέχειν. ‖Κατέχω, Contineo, Cohibeo. Thucydides lib. 1, τὸ κατέχειν τὴν δύναμιν, οὐκ ἠδυώτατα. Sic dicunt κατέχειν τὴν ὁρμήν, seu τὸν θυμόν, (quorum vtrunque habet Aristoteles) item κατέχειν γέλωτα, quo vtitur Xenophon. Sed Herodianus non solùm κατέχειν ἑαυτὸν, verumetiam κατέχειν ἑαυτὸ dicit pro Se continere, Sibi temperare. Inuenio autem κατέχειν & pro Cohibeo vel potius reprimo loquentem, & quasi silentium ei impono: apud Isocratem in Panathenaico, ταῦτ' εἰπὼν κατέσχον ὀλίγους λόγους ἀποτελῶν. ‖Κατέχειν τὴν ὁρμὴν τῶν ἐχθρῶν, Sustinere impressionem hostium, Budæus apud Polybium interpretatur. ‖Κατέχειν τὰ γράμματα pro Callere literas (vt etiam Lat. Tenere literas) ex Ceb. Thebano.

Κατέχω neutraliter, Applico, Appellor. (vtuntur autē Latini itidē verbo Teneo hac in re, sed addētes accusatiuum Oram, vel Portum, vel Cursum.) Dicitur porro vel ipsa nauis κατέχειν, vel is qui ea vehitur. Plutarchus Sympos. sept. sapient. παρόμιλον αὐτὸν ὅπου τὴν ναῦν εἴωθεν καταγαγεῖν. Antiphon, ὑφ' οὗ [χειμῶνος] ἐμὲ γοῦν ἀναγκάσθη κατασχεῖν εἰς Μεθυμναίας τὰ χωρίον. Plutarchus in Theseo, κατέσχε εἰς τὴν Δῆλον. At Herodotus addidit εἰς τὸν αἰγιαλόν, scribens, κατέσχε τὰς νέας εἰς τὸν αἰγιαλόν. (Latinè quoque alicubi Applicare ad litus) Idem verò addidit & Lucas Act. cap. 27, v. 40, vbi κατεῖχον εἰς τὸν αἰγιαλὸν redditur Tendebant ad litus. Apud Euripidem autem sine præpositione & cum alio accusatiuo in Cyclope, Ἀφικόμην κατέσχον ἡ κλεῶπις χθόνα. Homerus verò dixit νῆα καταίξαι λιμένι sicut Lat. Nauem applicare, (potius quàm Applicare sine adiectione) & Nauem appellere. ‖Κατέχειν dicitur λόγος interdum vt Latinè Sermo inualuisse aut etiam Fama obtinuisse, seu obtinere, aut etiā tenere. Thucydides 1, ὅσον οὔ πω πανταχοῦ εἰρήκασι, καὶ ὁ λόγος κατέχει. Huc pertinet etiam κατέχειν pro Durare, hoc in loco (quem Budæus ἀδιαπόντως affert) ὅπως γὰρ καὶ ἐπὶ πλεῖστον κατέχοι ὁ πόλεμος. Idem ex Basilio, κατέχων καιρὸς pro Præsens tempus, citat. ‖Κατέχω pro Incumbo & Decumbo: vt inquit idem, afferens ex Theophrasto, ὅταν ἐπὶμβείαι κατέχωσιν. Sed & alium ex eodem locum profert, vbi legitur de iride, ὅπου ἂν κατέχῃ. Vtrunque vide apud eum pag. 868. Comm. Quidam tamen pro κατέχῃ in hoc posteriori loco legendum suspicatur καθίζῃ. verùm non solùm prius illud κατέχωσιν hoc κατέχῃ confirmat, sed etiam locus hic quem apud Plutarchum inuenio, οἱ δὲ, καίπερ ὄμβρου πολλοῦ κατέχοντος, ἐρμάσαντες. ‖At ex Soph. δὲ καθίζῃ affertur in v. l. pro Bene habebit, Bene succedet.

Κατέχομαι, Detineor, Retineor, &c. sequendo actiuæ vocis significationes. Item κατεχόμενος, Deprehensus, & ἀπορούμενος, Budæus ex Platone De legibus, pag. 307. Et Herodianus lib. 3, συλλαβήν τινα κατέχεται, ὁπλαγχίς τις τὴν φράσιν, ἰδίᾳ καὶ ἐκπάρει. Sed peculiari etiam significatione κατέχομαι pro Afflatus sum numine, ἔνθους εἰμι. Vide Budæum p. 867. ex Plat. Idem affert ex Pand. κατέχομαί τινι pro Teneor, id est Obligatus sum.

Κάθεξις, εως, ἡ, Retentio, eius videlicet quod habemus, Conseruatio. Thucydides libro 3, καὶ ἔτι πολλῷ ξυμφορώτερον ἡγοῦμαι εἰς τὴν κάθεξιν τῆς ἀρχῆς, ad conseruationem imperii: seu κατοχὴν, κράτησιν ἀσφαλείας, vt scholiastes exponit. Item Detentio seu Retentio. Aristoteles Polit. 7, ἡ γὰρ τῶν πνεύματος κάθεξις ποιεῖ τὴν ἰσχνὴν τοῖς πονοῦσι.

Καθεκτὸς, οῦ, ὁ, Qui contineri, retineri aut detineri potest. Plutarchus Othone, οὐκ ἦσαν καθεκτοὶ καταδύντες ὅλοι τὴν μάχην, continueri seu retineri non poterant. Idem Fab. καταλαβὼν τὸν Μινούκιον οὐκέτι καθεκτὸν, ἀλλὰ βαρεῖαν καὶ πανοπλίαν. Demosthenes contra Mid. θρασεῖαν ὄντα καὶ βιαιὸν καὶ ἀνυπόστατον καὶ οὐδὲν καθεκτόν. VNDE Καθεκτῶς, aduerb. Ita vt contineri seu retineri possit.

Καθεκτικὸς, οῦ, ὁ, Continens, seu Retinens. Alexander Aphrodisæus, ἡ καθεκτικὴ δύναμις, vis & facultas continens seu retinens: vel (vt Gorræus interpretatur) retentrix facultas. id est, vis naturæ per quam tandiu retinet attractum alimentum donec perfectè concoctum sit.

c.r. Ἀκαθεκτος, Qui contineri & cohiberi nequit. vt ἀκαθέκτου ἴππου apud Phocylidem. ET Δυσκαθεκτος, Qui difficulter contineri & cohiberi potest. Nazianzenus, δυσκαθεκτοι ἵπποι. Basilius, δυσκαθεκτοι ὁρμαί. Plutarchus Numa, δυσκαθεκτα καὶ δυσκέραστα πλῆθη, infrenis difficilisque multitudo. Lucianus Timone, λεῖος εἶ ὦ πλοῦτε καὶ ὀλισθηρὸς, καὶ δυσκάθεκτος καὶ διαφυκτικός, Difficulter retineri potes. CONTR. Εὐκαθεκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui facilè contineri & cohiberi potest, Qui facilè in ordinem cogi potest. Xenoph. Pæd. 7, de Babyloniis, βουλόμεθα αὐτοὺς ὡς ἀμηχανωτάτους εἶναι, ὅπως ὅτι ταπεινότατοι καὶ εὐκαθεκτότατοι εἶεν.

c Κατοχὴ, ῆς, ἡ, Detentio, Retentio. idem quod κάθεξις. Alexander Aphrodisæus in Problematis, ἡ τῶν πνεύματος κατοχὴ λύει τὸν λιγμὸν, singultum soluit spiritus retentio. Pro quo Aristoteles suprà dixit ἡ τῶν πνεύματος κάθεξις. Galenus in Definitionibus medicis dicit ἀποπληξίαν εἶναι κατοχὴν αἰσθήσεως μὲν αἰσθητικῆς καὶ παρίσεως τῶν σώματος, mentis deprehensionem vel detentionem. ‖Κατοχὴ dicitur etiam Possessio, (qua videlicet id quod possidemus, tenemus, seu obtinemus, & in nostra potestate habemus) est autem vocabulum iurisconsultorū in hac signif. ‖Accipitur etiam pro afflatu instinctuque numinis, quo videlicet occupati dicimus facimúsve aliquid. Dionysius Areopagita, ὁ κατοχὴ τοῦ θείου ἔρωτος γενόμενος, ἢ τῆς ἐκστατικῆς αὐτοῦ δυνάμεως μεπληρωκώς, de Paulo loquens. Plutarchus Alexandro de Olympiade, ζηλούσησα τὰς κατοχὰς καὶ τοὺς ἐνθουσιασμοὺς, ἐξάγουσα βακχεύουσαν. Arrianus de fœmina Syra quæ Alexādrum sequebatur, πολλὰ ὑπὸ τῆς κατοχῆς ἀληθεύουσα ἐφαίνετο. ‖Κατοχὴ ET Κάτοχος dicitur etiam affectus quidam cerebri posteriora vt plurimum occupans. ea autem est in somnum (sed sine somno & febre) propensio, per quam & oculi manent aperti, & seruatur secundum naturam spiratio: vt Gorræus definit. Galenus lib. 13 Therap. καταφοραὶ βαρεῖαι ἰσχάζεται αἱ ὀνομαζόμεναι ὑπὸ πληξίας καὶ κάρου καὶ κατοχάς. Idem in Definitionibus, κάτοχός ἐστιν αἴσθησις ψυχῆς μὲν πήξεως τοῦ παντὸς σώματος: cuius tres species, ὑπνώδης, ἐγκηφώδης καὶ φρενιτικός. Budæus. Adeo verò sunt varia huius morbi symptomata vt partim somno premi partim vigilare ægri videantur. itaque composito quoque nomine à quibusdam ἄγρυπνον κῶμα appellatur: mediáque affectio statuitur inter phrenitidem & lethargum, & species quædam deliriī siue amentiæ, vt habetur apud Aëtium. Sunt tamen qui κάτοχον & ἄγρυπνον κῶμα differre velint, dicentes τὸ κάτοχον non compositam sed simplicē causam esse, frigidiorem scilicet siccioremque humorem obstruentem ventriculum posteriorem cerebri quo detētus æger repētè in illo permanet habitu quo correptus est, siue stans siue sedens, oculis etiam vel clausis vel apertis. Ego tamen multis apud Galenum locis κάτοχον, κατοχὴν, κατάληψιν & ἄγρυπνον κῶμα, idem significare, & eiusdem affectus diuersa esse nomina deprehendi. Hæc inter alia Gorr.

Κατάκμος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ὁ κατεχόμενος ὑπὸ τοῦ θεοῦ καὶ ἐξεστηκὼς, vel ὑπὸ τῆς δαιμόνων κρατούμενος, hoc est fanaticus: quem prisci θεοφορούμενον vocabant, hoc est ἐνθουσιῶντα. qui & κατάσχετος dicitur. Bud.

Κάτοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui tenetur, seu captus tenetur, κεκρατημένος: cuius significationis hoc apud Suidam adespoton exemplum est, κάτοχος ἦδη τοῦ πάθους τούτου γεγονυῖα ἡ δέσποινα ἐρωτόληπτος οὖσα. ‖Item Tenaciter hærens. Plutarchus De fort. Romanorū, loquens de naui clauis compacta, ἡρμοσμένων δὲ σφῶν διὰ τῶν καμάτων σύνεσιν τοῦ χρόνου, ὡς οἵ τε σεσμοὶ κάτοχοι ἡρμόνται καὶ συναρμόσαι οἱ γόμφοι λάβωσιν. ‖Κάτοχος πᾶσι καὶ βέβαιος,

in vita Isocratis, Possessio firmata vsu, Possessio quam iam obtinemus seu vt nostram tenemus. quo significatu & κατοχὴ dici, paulo antè annotatum est. |Κάτοχοι peculiariter dicuntur Afflati & instincti numine: vt ἐνθουσιῶντες, ἐξουσιῶντες ἢ ἐνθεοι. Plut. De def. orac. οἷ χρώμενοι πνεύμασι κατοχαῖς ἢ ἐνθουσιασμοῖς καὶ φαντασιαστικαῖς ἕξεσι τῆς ψυχῆς καὶ τὰς προφήτιδας, qua furoris instinctu afflatos & visionum impulsione, præsagos reddunt diuinos atque diuinas. Ex eodem Plut. Bud. adducit ὁπὸ θεοῦ κάτοχος, pro κατοχούμενος καὶ ἐνθουσιῶν. Sic Paul. Phoc. de Herophile Sibylla loquens, πάντα μάντι μαινομένη τε καὶ ὑπὸ θεοῦ κάτοχος πεπίτνων, Hæc carmina furoris instinctu afflata cecinit. Arrian. lib. 4, Σύ μοι γυναῖκα ἐφοπλοῦν Ἀλεξάνδρῳ κάτοχον ἐκ τῶν θείων γεγονέναι. Sic κάτοχοι apud Hesychium dicuntur esse οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἑρμοῦ. |Κάτοχοι apud medicos vocantur qui morbo illo quē κατοχὴν & κάτοχον quoque nominari docui, correpti sunt, & quasi detinentur. Gal. De caus. puls. l. b. 4, cap. 16, κατοχεῖς γὰρ αὐτοὺς καὶ κατοχὰς ἐκάλεσαν οἱ παλαιοί. κατοχὴν δὲ καὶ κατάληψιν οἱ νεώτεροι τὸ πάντες ὀνομάζουσιν. Idem Comm. 2 in Prorrh. Hippocr. τὰ γὰρ κατοχὰ, τὰ νῦν καλουμένην κατοχὴν ὀπτοφόρτα νοήσαντων ἡμῶν, ἔφησαν τὰ βεβαίως ἱδρυμένα καὶ ἧττον κατοχίμενα νοσήματα κεκλῆσθαι κάτοχα, id est (vt Gorr. habet) κάτοχα quidam interpretantur ea quæ morbum κατοχὴν vel κάτοχον dictum inferunt: alii verò morbos stabiles firmósq; ac velut hærentes, ἀπὸ τοῦ κατέχεσθαι. |Κάτοχοι dicuntur etiam prominentes pinnæ quæ vertebris infiguntur, vt Gorr. tradit. Spondylorū secundus immobilis appellatur ἄξων. hic habet processus duos, vtrinque vnum: quorum alter primo spondylo, alter tertio insinuatur: hi vocantur κάτοχοι à continendo. Camer. ex Polluce. |Κάτοχοι dicuntur præterea monumentorum lapides, λίθοι οἱ ὅτι μνήματα ἐπίκεινται, inquit Hesychius. |Κάτοχα in terebro dicitur manubrium, pars illa quæ manibus continetur: τὸ περιπαίου τὸ κατεχόμενον, vt idem Hesych. exponit. |Κάτοχος actiuè etiam capitur. Vnde Plutarchus κάτοχον (vt Budæus annotat) τὸν μνημονικὸν vocauit, hoc est eorum quæ apprehendit tenacem. | Alio significatu κάτοχος dicitur fascia longior quæ in orbem faciei & capiti circundatur vt τὸ ἐπισκέπασμον (quod operculum capitis est tribus fasciis constans) comprehendat contineátque: vt docet Gorr. ex Gal. lib. De fasciis.

Κατοχωχή, ῆς, ἡ, idem quod κατοχὴ ordine tertiū. sic verò pro αἰσχὴ dici αἰσχωχὴ suprà docui. Plato Ione, ἐγὼ γάρ τοι εὐπορήσω περὶ Ὁμήρου λέγειν ἀλλὰ θεία μοῖρα καὶ κατωκωχή, diuino afflatu & instinctu. Paulo antè verò dixerat eum κατέχεσθαι ὑπὸ Ὁμήρου, sicut multi alii κατέχονται τινὲς καὶ ἔχονται ὑπὸ Ὁμήρου. VNDE Κατακώμιος, Qui detineri & capi potest, ἁλωτός. Aristoteles Ethic. 10, ἦθός τι ἁλκιμὲς καὶ ὡς ἀληθῶς φιλόκαλον, ποιῆσαι ἂν κατακώμιον ὑπὸ τῆς ἀρετῆς, quod facilè capiatur virtutis amore, vt Budæus interpretatur. Idem Polit. 2, ἢ γὰρ πρὸς τὰ ἡδέα ἀρρένων ὁμιλίαν ἢ πρὸς τὰ ἡδέα γυναικῶν φαίνονται κατακώμιοι παῖδες οἱ τοιοῦτοι, propensi, proni & capi faciles. Et in 6 De historia animalium, οὕτω δὲ σφόδρα κατακώμιοι γίνονται ταῖς πάθαις, ὥστε μὴ δύνασθαι αὐτῶν κρατεῖν τὰς βύκολους, de vaccis libidine incensis. Sic verò πόθῳ ζώου κάτοχος γεγενημένη dicitur itidem fœmina amans apud Suidam, vt in κάτοχος citaui.

Κατοχὴ, ῆς, ἡ, idem quod κατοχὴ, id est Detentio, Retentio. |Sicut verò κατοχὴ inter alia possessionem significat, ita & hoc. Act. 7, καὶ ἐπηγγείλατο αὐτῷ δοῦναι εἰς κατάσχεσιν αὐτὸ, pollicitus se illam ei daturum obtinendam. Eodem cap. ἐν τῇ καταβάσει τῶν ἵππων. |Euripidis scholiastes in illum Hecubæ chorum, αἴσσει πτερωταῖς αὔραις, annotat eiusmodi chororum species vocari κατοχάς: esse autem κατοχὰς, vt Hephæstion tradit, ὅταν ἀσυλλήπτων ὁ πατὴρ αἰτήσῃ ἢ αἰσχυνθείσῃ. ET Antikatoxis, Retentio. Budæus ex Aristot. Problem. 10, ὅτι καὶ ὁ ταῖς πλαρμοῖς ἁρμοζόμενος τῷ πνεύματος τῆς πνοῆς. paulo pòst ὑπέχεσθαι dicit. Hæc ille.

Κατοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod κάτοχος, ordine quartum: & κατόχιμος. Pausanias Phoc. pag. 260, οἱ χρησμολόγοι loquens, τούτους δὲ ἐνθουσιῶντας φασὶ καὶ βακχεύοντας κατόχους εἶναι τυμφάδος. sic idem Pausanias cum Plutarcho dicit ὁπὸ θεοῦ κάτοχος.

c.2. Ἀκατόχητος, idem quod ἀκράτητος, Qui cohiberi & contineri nequit. Iac. ep. cap. tertio, de lingua, ἀκατόχητον κακὸν, malum quod coercere nō possis: quam dicit neminem hominum posse δαμάσαι, id est domare. Nazianzenus De diuinitate, ῥεῖθρον ἀκατόχητον, fluentum quod cohibere seu inhibere nequeas. Alex. ἀκατόχητον δίλος.

c.2. Διακατέχω, VT Παρακατέχω, Moror. Polybius in 2, βουλόμενος αὐτὸν ἐπαλείφειν ὅτι τὸν Ἀντίγονον, τῷ διώκειν διακατέχει τοὺς περὶ τὴν Μακεδονίαν βασιλέως ὁπλίτας. Budæus. |Item Διακατέχω, Possideo, Detineo, in Pandectis sæpe, vt idem Budæus testatur. VNDE Διακατοχὴ, ῆς, ἡ, Possessio. ἡ τοῦ αἰγαδῶν διακατοχὴ, in Pandectis, Detentio, id est Possessio. ἔπαι τομή. Bud.

c.2. Ἐνκατέχω, Insisto. v.l.

c.2. Παρακατέχω, Retineo, Complector. Pand. ὁ μὴ πιστὸς καταχαρίζω, οὐ διακατέξει Φαλκίδιον, non retinebit Falcidiam. Basilius ad Diodorum, διακατέχειν τὴν μνήμην. Bud. Et in vulgatis lexicis διακατέχειν τὴν χρῆσιν τῶν καρπῶν, retinere vsum fructuum. |Item Fruſtror, Moror. χρονοτριβῶ. Huius exemplum est apud Suidam, οἱ δὲ τοῖς πρόσθεν δηλοῖς ἐνθουσιάζουσι διακατέχουσιν ὡς σωπάζοντες τὸν δῆμον. Budæus. VNDE Παρακατοχικὸς, οῦ, ὁ, Tenax. v.l. ET Παρακατάσχεσις, Retētio. Budæus ex Pand.

c.2. Προκατέχω, Præcoerceo, Præoccupo, Iampridem possideo. v.l.

C. ΜΕΤέχω, Habeo cum alio, Partem habeo, Particeps sum. Xenophon Hellen. 4, ἀγαθῶν μὲν γιγνομένων ἰδίως μετέχειν. Aristoteles Polit. 3, ὡς ὅταν μέτοικος γάρ ὄντος τοῦ τιμῶν μὴ μετέχῃ, Is quasi inquilinus est qui honorum particeps non est, Cum quo honores non communicantur. Demosthenes in Nœram, μηδὲ ἱεροσυλίας μηδὲν μεταδεχεῖν. vbi exponitur etiam Non cōsequi. Additur interdum datiuus personæ (qui etiam alioqui subaudiri ferè solet) & dicitur μετέχω σοί τούτου. vt in epistola Philippi, apud Demosthenem. Sic Plato in Epist. ἵνα δὴ μετέχοι τοῦ περὶ μάτων αὐτῆς. Sed & qui rei malæ particeps est, dicitur μετέχειν. vt μετέχειν πόνων, Æschines: & μετέχειν κινδύνων, Isocr. Habet verò & aliam constructionem hoc verbum. nam dicitur etiam μετέχω τινός. Aristoph. Pluto, οὐ γὰρ μετοῦμαι τοῦ ἴσου παντὸς ἐμοί. Xenophō Pæd. 7, τοῦ ἀγαθοῦ ἐμοὶ τὸ ἴσον μετῆν. Sæpe verò cum μέρος, aut μοῖρα. (cum his autem accusatiuis vim suam amittit præpositio, estque simpliciter ἔχω. alioqui cum omni accusatiuo eam non amittit. quod falsò in vulgatis lexicis annotari, ostendunt illi Aristophanis & Xenophontis loci.) Aristophanes Pluto, Ἡμῖν μετάσχῃ τῆδε τοῦ πλούτου μέρος. Isocrates Archid. οἵτινες καὶ τοῦ κινδύνου πλεῖστον μέρος μεθέξουσιν. Herodotus autem dixit μετέχοντας μοῖραν ὑμέων. At verò apud Thucydidē inuenitur μετέχειν & cum datiuo (sed antiptosin esse putat scholiastes) p. 54, τῇ τε οὖν ὕστερον πολὺ ἔτι τοῦ χρόνου αὐτόθι ᾠκημένῳ οἰκήσει μετῆσαν οἱ Ἕλληνες. id est, Perdiu igitur in agris liberam habitationem vsurpabant. Ita enim malo quàm Habitationis participes erant. |Μετέχω, alicubi Compos sum. Cicero autem apud Platonem in Tim. μετέχουσα λογισμοῦ καὶ φρονήσεως ψυχὴ vertit Compos & particeps. |Μετέχω alicubi etiam Conscius sum. vt apud Thucydidem lib. 3, ὃς οὔτε μετέσχε τῆς ἀποστάσεως. Sic Herodotus, μετέχειν φόνου. Sed possumus & hic nomine Participis vti, vt Participes coniurationis, item Participes sceleris, legimus.

Μέθεξις, ιος, ἡ, Participatio, Communio. Aristot. de ideis loquens, μὴ καθ' ὑποκειμένου δέ ἐστιν ἡ μέθεξις. id est, Turnebo interpr. Alioqui si de subiecto dicerentur & prædicarentur, essent substantiæ participatione. Aristot. Politic. 3, ὥστε ἡ τῆς ὀλιγαρχίας ἕξις μὴ οὐκ ἐθέλοντας ἐν πολίτων ὑπὸ πλήθους μὲν γὰρ μακρὰν αἱ μέθεξις, πολὺ ἐγγύς. Plut. Symp. 9, circa finem, ὀρχεῖται δὲ καὶ πυρρίχην καινωνία πᾶσα καὶ μέθεξις ἀνδρῶν ὅτι.

Μεθεκτὸς, οῦ, ὁ, Qui participatur. Plut. ad Colot. ἔστι δὲ τῶν μεθεκτῶν ἕκαστος τὸ μετέχειν λόγος.

Μεθεκτικὸς, οῦ, ὁ, q.d. Participatiuus. Aristot. Phys. 4, εἰ δὲ καὶ οὐκ ἐν τόπῳ τὰ ἄνω, τί ἐστι μεθεκτικὸν ὁ τόπος;

Μεταχή, ῆς, ἡ, idem quod μάλαξις. Plutar. De primo frig. ἧς παρουσίᾳ πρὶ καὶ μεταχῇ γίγνεσθαι τὰ ἄλλα ἕκαστα ψυχρά, cuius præsentia & perceptione reliqua frigida fiant omnia. ‖ Item pars orationis apud grammat. quam Participium appellant Latini. VNDE Μεταχικός, ή, ό, Participialis.

Μέτοχος, ου, ὁ & ἡ, Particeps. Plato Polit. γ. Et Synes. τὸ πρᾶγμα ἰλαρώτερον τοῖς μετόχοις ἀυτοῦ. VNDE Ἀμέτοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non particeps, Expers. Thuc. lib. 1, ἰσχναμένους μόνων ἀμετόχους [ἴσως] οὕτω τοῦ μὴ παρέχεις τούτων μετέχειν, maleficiorum expertes. Et ἀμέτοχα κενοῦ, in v. l. Inanitatis expertia, id est solida.

CVM A Ῥέχω, Iuxta habeo, seu teneo. Item Præbeo, Exhibeo. παρέχω, ἐγγὺς ἔχω, si credimus Eustathio apud Homerum, cum alibi, tum Odyss. ε, v. 317, Αὐτὰρ ἐγὼ τοῦτον φάος πάντα παρέξω. i. (inquit) ἐγγὺς ἔξω. cui opponitur ἀφέξω. i. παρεκτὸς ἔχω. Sed & in Il. ψ, παρεχόμην ἵππους, ait esse pro παρέχειν ἵππους. i. πλησίον ἔχειν. at verò posteros Hom. ponere παρέχειν pro δοῦναι (i. donare) quia qui donat, ἐγγὺς τὸν λαμβάνοντα ἔχει τὸ διδόμενον, id est Habet seu tenet donum prope eum qui accipit. Vbi miror Eustathium dicere posteros Homeri ita vsos esse, quasi ipse Homerus non vtatur: quum alioqui manifestum sit ita accipi ab eo, Il. τ, Δῶρα μοὶ ἐθέλοντα παρέχεσθαι, ὡς ὀπάσσεις, Ἠ ἐχέμεν, πάρος σοί. Vbi certè παρέχειν est quod versu ab hinc tertio δίδοναι. Quinetiam παρέχειν φιλότητα ex eodem, pro Exhibere comitatem. (Vt autem παρέχω est pro πρὸς ἔχω, id est ἐγγὺς ἔχω, sic & Lat. Præbeo dici animaduertendum est quasi Præ habeo.) In prosa non solùm Præbeo & Exhibeo, sed & Affero in nonnullis loquendi generibus redditur: quæ cum cæteris proferam. Isocr. παρέχειν δρόμον ἀλλήλοις εἰς τὰς ἐκκλησίας. (Budæus παρέχειν sine adiectione etiam affert ex Gregorio pro Præbere stipem, seu largiri, aut erogare) Aristoph. Nub. Οὐπὶ τῷ ἡμῖν σῶμ' αὐτοῖσι παρέχω τύπτειν, πιεῖν, φῦσαι &c. Præbeo, Exhibeo. Xen. Pæd. 7, παρεῖχον ἐν ᾧ μέσῳ ἑμαυτόν. Idem dixit Pæd. 1, παρέχειν ἑαυτὸν ἄνδρα εἶναι τοῖς ἄρχουσι. Et παρέχειν ἑαυτὸν ἀγαθόν, præstare se virum probum. B. Addidit etiam infinit. Xenoph. Pæd. 8, παρέχω δή τινας αὐτοὺς χρῆσθαι Κύρῳ ὅ, τι ἂν δέῃ. (At Plut. aliter infinitiuo iunxit, quum παρέχειν ἐᾶν dixit pro Ostendere, q. d. Præbere videre, pro Præbere videndum, seu Exhibere) Isocr. autem huiusmodi accusatiuo participium etiam adiungit, vt in Panath. ἐν ᾗ ἔστιν αὐτοὺς παρεῖναι θεωροῦντας. Idem in Areopagitico, διδάσκειν ὑμᾶς αὐτοὺς θεωρίαν παρέχοντας τὴν τοῦ πόλεως ὑπ' ἐμοῦ λεγομένης. At cum accus. rei pro Afferre: vt apud Xenoph. Pæd. lib. 4, ἡδονὴν παρέχειν, voluptatem afferre. Et γέλωτα παρέχειν, Luc. Risum afferre vel excitare. vt apud Xen. rursum ἱδρῶτα παρέχειν, sudorem excitare. Sic & παρέχειν τισὶ ἔρωτας apud Plat. Cic. vertit, Excitare ardentes & mirabiles amores. Et παρέχειν μαρτυρίαν, Isocr. Afferre testimonium, seu Proferre testimonium. Itidémque παρέχειν μάρτυρας, Hermog. At verò παρέχειν ἀσφάλειαν apud Isocr. ex Cicerone redditur Præstare securitatem. Dicitur verò & in malum: vt παρέχειν θεάματα. quod Cicero apud Epicurum vertit Exhibere negotium. Pro quo & Facessere negotium, item Molestiam exhibere dicitur. Plato pro eodem in Timæo, παρέχειν ὄχλον. Inuenitur etiam (sed, vt opinor, apud minus idoneos autores) κόπον seu κόπους παρέχειν, eadem signif. Item παρέχειν κακὰ τοῖς ἄλλοις dixit Isocrates. Huc pertinet παρέχειν ἀσχολίαν, Pæd. 4. item φροντίδα παρέχειν, necnon φόβον παρέχειν, ibidem. Et παρέχω σοι δίκας ex Plut. Themist. Affero tibi metum de me, Iniicio tibi metum. At παρέχειν cum accus. λόγον & δόξαν, aliisque nonnullis, vide in Λόγος, & in Δόξα, & in cæteris nominibus. ‖ Παρέχειν, Efficere, Reddere, Præstare. Xenoph. παρέχειν βελτίους, Efficere meliores. Idem παρέχειν βελτίους, Pæd. 1, & ἀποφαίνειν pro eodem dixit. Et σῶον παρέχειν apud eundem, Incolume præstare. Hæc autem in signif. vtuntur & pass. voce: vt idem Xen. Pæd. 4, καὶ τοὺς ἑαυτῶν ἄνδρας εὐλαβεῖς δεῖ τὸ πιθέσθαι παρέχεται.

Παρέχομαι etiam sæpe dicitur signif. actiua pro παρέχω, in aliis quoque loquendi generibus: vt παρέχεσθαι αἰμοβαλεῖ, quod ex Homero affertur: & παρέχεσθαι βύτους Herodian. sicut & Lat. dicitur Exhibere benevolentiam. Et παρέχεσθαι εὐθυμίαν Demosth. Olynth. 1. (quo dixit modo Thucyd. πᾶν τὸ εὐθύμιον παρέχεσθαι) Idem, εἰ μὴ πᾶς ἐφιεῖς ἑαυτὸν ὑπὲρ Μακεδόνων παρέχοιτο οἱ ἡμάρτοι εὐθενεῖν. quod quidam interpretantur Præclara facinora edere. Item εἶδος vel ἰδέαν παρέχεσθαι, Pausan. quod Bud. Speciem exhibere & præferre vertit: ego Exhibere formã, ex Colum. At παρέχομαι ὠφέλειαν Plato De rep. 1, Affero vtilitatem. Et in Apol. παρέχεσθαι πεμπείαν, Afferre argumenta, seu proferre. sicut & παρέχειν μαρτυρίαν suprà. At παρέχεσθαι in peculiari significatione, pro Allegare, vt docet Budæus p. 196, quam vide. Sic autẽ & à Thucyd. sumi arbitror, cum alibi tum pag. 142, πόλιν τε μεγίστην παρεχόμενος, Ciuitatem maximam allegãs. Vel, Eius autoritatẽ proferens, & ea nitens. ‖ Sed & cum infinitiuo apud eundem Thucydidem p. 93, ἵνα ἃ παρεχόμεθα. vbi scholiastes exponit θεραπεύειν ὑπισχνούμενοι.

Παρέχει impers. Licet, Facultas est, Occasio est. vt παρέχει πιεῖν τοῦτο, Herodot. Et παρέχει μοὶ ὑμέων ἄρχειν, apud eundẽ. vbi exponitur etiã In mea potestate est, vel In meo arbitrio situ est. Alicubi redditur etiam Facile est, Promptum est. HINC εὐπαρεκτὸν apud Thucyd. quod ea forma dicitur qua εὐξύν: & iungitur cum καλὸς vel κάλλιον. vt pag. 169. ὅτε μὴ τὸν Πύλῳ καλὸς εὐπαρεκτοῦ ξυνίβαινεν, id est, Quum ampla occasio obtigisset. Et εἰ εὐπαρεκτὸν apud eundem lib. 1, pag. 38, pro Si ampla occasio obtigerit, vel Si commoda & idonea occasio se obtulerit. (Tale est quod Latini dicunt Si res tulerit: nisi quòd hic additur εἰ) Scio tamen verti Re bene gesta. cui⁹ interpr. occasionẽ dedit schol. Græc. Sed ego malo vsum huius verbi qui & alibi reperitur, in hoc etiam loco retinere, præsertim quum ei aptissimum esse existimem. Perinde enim est (opinor) ac si diceret, Et bellum gerere, & rursus (si id cómodo suo facere possint) ad concordiam redire. Videtur autem pro me & ille alter eiusdem locus facere.

Παροχή, ῆς, ἡ, q. d. Præbitio. Item Largitio, vt exponitur in vulg. lex. vbi & Suppeditatio. Item Parochi munus. & citatur autor Basil. in Epist. sed non prolato loco. Et αἱ παροχαί quæ Gell. Præbenda, lib. 15, c. 4. At Hesych. παροχῶν explicat δωρημάτων & χρισμάτων.

Πάροχος, q. d. Præbitor. Sed peculiari significatione πάροχοι dicti sunt Β Τ Ξενοπάροχοι, Qui peregrinis salem & ligna præbebãt. de quibus Horat. Serm. 1, — & parochi quæ debent ligna salémque. Quos Porphyrio copiarios à Latinis vocatos esse tradit. qui salem & ligna iis præstabant qui reip. causa peregrè ibant. Sub nomine autem harum specierum omnia hospitibus necessaria intelligimus, vt idem Acron alibi sentire videtur. Hæc Bud. qui πάροχον & pro conuiuatore dixisse Horatium docet, Serm. 2, — vertere pallor Tum parochi faciem, nil sic metuentis vt acres Potores. Sunt autẽ qui huc referant & illud eiusdem poetæ, Serm. lib. 1, Præter eum qui præbet aquam. Vbi tamen alii legere malunt aqua, interpungendo post Præbet. In qua opinione memini fuisse præceptorem meum Petrum Danesium, virum doctrinam consequutum παντὸς λόγου κρείττονα.

Παρόχος ab ὄχος deductum, in alia significatione, vide in Ὄχος.

C. 2. Ἀνταπαρέχω, Vicissim præbeo, Retribuo. Ex Phal. epist.

C. 2. Ἐμπαρέχω Præbeo, quasi imponendo manibus. Item Expono. Plut. De Sibyll. orac. δοκοῦσα καιρῷ ἐμπαρέχειν ἑαυτὴ ἀπάτην ἢ γόητον ἀνθρώποις ἢ ψευδομαίτιον. Greg. ἀνὰ καὶ τῷ ἐπίσης παρεναι ἐμπαρέχειν ὦ παῖσι. vbi est ἐμπαρέχειν pro eo quod Lucas habet παρέχειν. Apud Thucyd. autem ἐμπεσεῖσης θεραπείας τῷ ἄστει reditur Vrbem periculo exponentes. Affertur in vulg. lex. & ex Luc. cum constructione eadem quam in illo Plutarchi loco habet, videlicet ἐμπεδοκλεῖν ἑαυτὸν τούτῳ, sed exponitur Morigerum se præbere. ‖ Ἐμπαρέχω, Accommodo, Permitto. Plut. Galba, Γάλβας δὲ καλῶς καὶ ὑπακούσας αὐτοκράτωρ, ἐξ τῆ Οὐήδιος ἐμπεδοκλεῖν ὅτιμα τόλμα, ἐπέπεσε τολμᾶν ἐμφύλιον. B.

C. ΠΡΟΣέχω, Adhibeo. vt προσέχω τὸν νοῦν, vel τῷ γεώμετρῳ,

aut etiam προσέχειν, Adhibeo animum, vel mentem. Bud. autem vertit Animum conuerto & appello: sed per Adhibeo, verbum è verbo reddo. vt enim προσέχω ex πρὸς & ἔχω, sic Adhibeo ex Ad & Habeo. Alioqui eadem signif. dixerim etiam Aduertere animum, Adiicere animum, Attendere animum, vel Attentum esse ad rem aliquam. Sed & Animaduertere aliquando ita dicitur. Aristoph. Pluto, προσέχε τὸν νοῦν, ἵνα πύθῃ. Isocr. Areopag. παρεκάλουν ὑμᾶς αὐτοὺς προσέχοντας τὸν νοῦν τοῖς ὑπ' ἐμοῦ λεγομένοις. (Aristoph. autem in Nub. dixit etiã προσέχοις πρὸς τούτοις τὸν νοῦν) Interdum item includit intentum quoddam studium in rem aliquam, ideóq; redditur etiam Incumbo in rem aliquam, Rei alicui deditus sum. Sed omittitur sæpe accusſicut & Lat. accus. Animum interdum. Thuc. 1, εἰ προσέχοντες τοῖς ναυτικοῖς. Sic Dem. προσέχειν τῷ πολέμῳ. Apud Herodian. autem lib. 2, γεωργίαι καὶ τέρψιν προσεῖχον, Polit. vertit, Agros pacémque colebant. At προσέχειν de attentione ad ea quæ dicuntur, Plut. verbo Latino Agere interpr. scribẽs in Cor. quod in Romanorum sacris præco proclamabat, Hoc age, esse quod Græci dicerent προσέχετε τοῖς ἱεροῖς. quum tamen alioqui illud Hoc age sonet ad verbum πάνυ προσέχε. ‖ At verò apud Plut. inuenio μὴ προσέχειν pro Nullam habere rationem, N'auoir esgard, Ne prendre pas garde. Sed & προσέχω ἐμαυτῷ, pro Habeo mei rationem, ex Xenophonte affertur. At rursum Plut. in libro De propria laude non odiosa, itémque in Symp. sept. sap. προσέχειν ἑαυτῷ dixit, pro Prendre garde à soy, Se tenir sur ses gardes. Idem verò in lib. De Socr. dæm. dixit πάντα φυλάττεσθαι καὶ προσέχειν. His autem aptè subiunctum iri existimo προσέχω pro Caueo. vt apud Epict. προσέχε μὴ ψύχῃ. Sed apud Euangelistas legitur etiam προσέχειν ἀπό τινος, & προσέχειν ἑαυτοῖς ἀπό τινος, pro Cauere ab aliquo, Cauere sibi ab aliquo. vt Luc. 12, προσέχετε ἑαυτοῖς ἀπὸ τῆς ζύμης τῶν Φαρισαίων.

Προσέχω, Auſculto, Obtempero, vt Bud. ſcribit, afferens ex Act. Apoſt. cap. 8, προσεῖχον ὁ αὐτῷ διὰ τὸ ἱκανῷ χρόνῳ ταῖς μαγείαις ἐξεστακέναι αὐτούς. Et ex Æſchine, ἵν' οἱ πάντες προσέχωσι τῷ πλήθει τῷ ὑμετέρῳ, εἰς τὸν ἐκείνου ἐμπίπτουσιν ἀθυμίαν. In hac autem auſcultandi ſignific. profertur itidem Attendo, ex Plinii Panegyr. Nam cui potiùs quàm Cæſari attendant? In vulg. autem l. προσέχειν exponitur etiam Aſſentiri, Aſtipulari, Subſcribere: & citatur ex Iuſt. Mart. ὡς ἀληθεύοντα προσέχεις Ὁμήρῳ. Item, οὐ προσέχειν τῇ δυσαιμερίᾳ ex Plut. pro Non curare vel Nihil morari felicitatem. Ego verò iis quæ à Budæo annotantur, addo, προσέχω illam quidem auſcultandi ſeu obtemperandi ſignific. habere non rarò, ſed viderì mihi aliquando poni etiam pro Spem in aliquo colloco, ſeu fiduciam: Vel, Obſeruo aliquem, more eorum qui fiduciam in eo collocant. Hoc certè conſtat, eos qui fiduciam in aliquo collocant, animum ſolere aduertere ad ea quæ ab illo dicuntur, ſicut & eos qui illi obſequentes eſſe volũt. Verum autem & illi Æſchinis paulo antè citato hæc altera interpretatio conuenientior ſit, lectoris iudicium eſto. Inueniet certè illam in Orat. aduerſus Cteſiph. p. 61. Quod autem ad illum Act. locum attinet, puto προσέχειν non eſſe Obtẽperare, ſed potius Aureni commodare ſeu dare: quod etiam Gall. dicitur *Preſter ſoreille*. Hoc verò facimus eis quibus fidem habemus, & de quibus magnam opinionem concepimus. Cæterùm Eud. προσέχειν τινὶ ex Themiſtio affert & pro Applicare ſe ad aliquem, Sectatorem alicuius ſe exhibere, Auditorem eſſe.

Προσέχω, Applico, Appellor. Thuc. 3, περὶ δὲ τὴν Δήλιον προσέσχον. Polyb. lib. 1, Καρχηδόνιοι δὲ πεντήκοντα καὶ τεσσαράκοντα ναυσὶ Λιλυβαίῳ προσῆγον. Dicũtur etiã naues προσέχειν τῷ λιμένι, vt Lat. Tenere portum.

Προσέχω, Permaneo. nam προσέχειν τοῦτος apud Hippocratem Galen. exponit διαμένειν. Credo autem inhærendi ſignific. huic verbo ſubeſſe (ſicut & paſſ. προσέχεσθαι ſæpe ita ſumitur) vt morbꝰ permanere dicatur tanquam inhærens.

PASS. Προσέχομαι, Adhæreo, Inhæreo. Ariſtoph. Veſpis. ὡς δὲ λέπας προσεχόμενος τοῦ κίονος. Et προσέχεται ὁπὶ τοῦ δένδρου, ex Theophraſto. Item αἷμα προσεχόμενος, pro αἷμα τοῦ μαιφόνος, ſanguinarius. quod Bud. ἀδιακόπους affert, mihi ſuſpectam expoſitionem addens. At verò apud Thuc. lib. 1, pag. 41, προσεχόμενος τῇ ἄγει, pro Obnoxium ſceleri, ſeu piaculo. Quo ferè modo vſurpare mihi videntur Lat. ſuum Teneri in quibuſdam loquendi generibus.

Πρόσεξις, εως, ἡ, Attentio. VNDE Ἀπροσεξία, ας, ἡ, idem quod ὀλιγωρεία, ῥᾳθυμία, ἀπὸ τοῦ μὴ προσέχειν ἑαυτῷ ἢ τοῖς πράγμασι, Heſych. Vtitur Gregorius. Item Syneſ. epiſt. 5, ἐξ ἀπροσεξίας διεγράμμαπο. id eſt Ex vita tranquilla & philoſophica, quam ipſe διμοιρίαν ζωῆς vocat. Bud.

Προσεκτικός, οῦ, ὁ, Attentus, Accuratus, Anxiè munus ſuum obiẽs. B. ex X. Apomn. 3, πολλοῦ δεῖν πάντας ἀμελείας καὶ ῥᾳθυμίας καὶ ἀπιστίας ἐν ἐκείνοις ὁ φόβος προσεκτικοὺς καὶ δεινοὺς καὶ ἀπιστοτέρους καὶ δυσκολωτέρους ποιεῖ. vbi oppoſita ſunt ἀμέλεια & προσεκτικός. Quod verò rhetores apud Lat. dicunt Attentũ facere auditorem, id Græci προσεκτικὸν ποιεῖν τὸν ἀκροατήν. Ariſtot. Rhet. 3, οὐ γὰρ ἀεὶ συμφορὰς ποιεῖν προσεκτικούς. ‖ Προσεκτικός, Attentum faciens: (ſicut δεκτικὸς nonnunquã dicitur ὁ δεκτίας ποιητικός.) ſic προσεκτικὸς λόγος apud Hermog. dicitur Oratio qua auditorem attentum facimus. VNDE Προσεκτικῶς, Attentè. & κατεσχῶς, vt Suidas exponit hunc à ſe citatum locum, (addens & πολυπλοκῶς) εἴδικεν γὰρ Ῥωμαίων προσεκτικώτατα καὶ ὀπτιμάλιστα κατὰ τοὺς πατρίους θεσμοὺς ὀπτάλιτὰ τὰς θυσίας, in ſacris iuxta patria inſtituta faciendis attentiſſimus & diligentiſſimus ſeu accuratiſſimus, curioſiſſimus.

Προσοχός, ἰός, ὁ καὶ ἡ, idem quod προσεκτικός, Attentus. ab Heſychio enim exponitur κατοχὸς, σπουδαῖος, πιφύων. ‖ Sicut verò προσέχειν τινὶ dicitur qui ſe ad aliquem applicat, qui ſectatorem alicui ſe exhibet: ita etiam προσοχὸς accipitur. Herodot. προσοχὰς σφι εἵλοντο, ſibi applicarunt: quo fortaſſis modo & ſequens eiuſdem Herodoti locus accipi poſſit. ‖ Item Continens, Contiguus, Cohærens. Herodot. Calliope, Ἀθηναίων καὶ τῶν προσοχέων σφι χωρέων, Athenienſium & finitimorum, Athenientium & regionum continentium: eo ſenſu quo Vlpianus prouincias continentes accipi debere ſcribit quæ Italiæ coniunctæ ſunt. Pauſan. Phoc. 261, ἔλαφος ὑπὸ ἑκάστου τῶν ὑποζυγίων ἐλάφου ἄλλου προσεχὴς οὐ πόρρωθεν ὄντι ἢ κίνησις, μετὰ δὲ ἡ πάλη καὶ ὁ δρόμος ἐγίνετο καὶ ὁ δρόμος αὐτὴ τοῦ σιδήρου δεσμός, id eſt adhærens, applicatus, vt Bud. interpr. Apud philoſophos quoque προσεχῆ dicuntur proxima & coniuncta cum re, vt cauſa immediata: vnde προσεχῆ opponuntur τοῖς πρόσωπόρροις à Themiſtio 26, in fine. Idem Themiſt. in principio τῆς φυσικῆς, 15, ἀπὸ δὲ τῶν κοινῶν ὁμοιώσωμεν, ῥᾷον τὰ ἴδια καὶ προσεχῆ διακρινοῦμεν. Sic προσεχὴς αἴτιος dicitur cauſa proxima & continuens, quam Galenus indifferenter vel σωτικὴν vel προσεκτικὴν ſcribit appellari poſſe. ea autem eſt ex qua primò & immediatè aliquid fit: vt docet Gorræus. VNDE Προσεχῶς, Attentè, σπουδαίως. Heſych. ET Προσοχία, ας, ἡ, Attentio, προσοχή. Suid.

Προσοχή, ῆς, ἡ. Attentio. Luc. De hiſtor. ſcrib. ἐπόπτου δὲ καὶ φρενιμαζοντος, τὸ τῶν ἀκουόντων ἀκριβὲς προσοχὴν ἕξει καὶ ἀκρόασιν εὐπειθῆ πρὸς ἀκουσιν, attentum & docilem auditorem faciet. Plutarch. De audiendo, loquens de vitiis auditorum, ἔστιν οἱ δὲ προσοχῆς καὶ δριμύτητος ἐν οἷς δοκοῦσι θηρᾶσθαι δόξαν, ἀποκρούονται λαλιὰ καὶ θορυβία πρὸς λέγοντας, dicãs qui dum attenti & acuti esse videri volunt, dicentis cursum interrumpunt, & non necessarias quæstiones mouent, aut antedictorum rationes quũ opus nõ est, postulant. Et apud Suid. est, τὸ ἰδίου σώματος ὀπτιμαλιτικῶς δεῖ ἔχειν, (&c.) οὐ πολυτελείας, ἀλλ' ὡς πρὸς ὑγιείαν ἡ ἰδίαν προσοχὴν εἰς ὀλίγα πάνυ ἰατρικῆς χρήζειν: vbi accuratã diligentiã circa victus rationẽ signif. Idẽ Suid. in animo tria spectari dicit, εὐβουλίαν, διδασκαλίαν, συνεπαίτιον: ea verò Dauidi esse ἀκρότητα, σωτῆρα, προσοχὴν, vbi dicit τὰ ῥήματά μου ἀκούσῃ: esse autem ἀκρότητα, σωφροσύνην τῶν ῥημάτων: at σωτῆρα, ὁπλοθήκην τῶν ῥημάτων: προσοχὴν autem, πλείονα τῆς ἐφέσεως: vt προσοχὴ hic intelligatur qua id quod nobis ab aliquo persuasum fuit, & quod facere animus nobis est, perficimus: & quæ antè erat in audiendo illo quod dicebatur, ea iam fit in perficiẽdo eo quod audiuimus, attentio & cura.

C.ΠΕΡΙέχω, Contineo, Comprehendo. Artemidorus, ἐχθὲς ἡμιόλιος ἔξω τῶν περιεχόντων, extra locum qui continere eum solet, seu quò ille contineri solet. At περιέχοντα ὀνόματα ex Aristot. Rhet. 3, (vbi dicit τοῖς ἰδίοις ὀνόμασι λέγειν καὶ μὴ τοῖς περιέχουσι) Nomina quibus res continentur pluribus verbis circunscripta. Itē, Cōplector retinēdo, B. ex Plutarcho in Antonio περιέφραμεν ἢ ἔσχεν, ἢ περιέχων αὐτὴν ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν ὁ Πρόκλειος, Complexus retinendo, videlicet ne se interficeret. | Περιέχω, Circundo, Cingo, Ambio. vnde ὁ περιέχων ἀὴρ, & interdum ὁ περιέχων simpliciter, aut etiam neutro genere τὸ περιέχον, Ambiens nos aer, Aer nobis circumiectus vel circumfusus. Plut. De Alex. fortitudine, ἀκραιφία ἢ λεπτότης τοῦ περιέχοντος ἀέρος. Idem ad Col. μειοῦν δὲ ὡς τινὰς ἐπῆρεν ὁ τοῦ περιέχοντος ὀπτῶντος. Sic autem & apud Theophr. atque alios. At τὸ περιέχον apud Synes. Affertur περιέχειν & pro Circumsidere, Obsidere, ex Plut. Public. βασιλικῷ ἐπαυλιν περιέχειν.

Περιέχω, pro ὑπερέχω, Superior sum. Thucydides, περιέχοντες πολὺ τῷ ἔργῳ. Sed puro agmen dici etiam περιέχειν quod latius agmine hostili exporrectum est.

Περιέχομαι, Contineor, &c. Item Circūdor, Cingor. Synes. οἷς πάσῃ τῆς πατρίδος περιεχόμενος, Calamitatibus patriæ circundatus, vel Vndique septus: aut Quum me circunstent patriæ calamitates. Luc. vsus est pro Circundari, eo modo quo satellites aliquem circundant: οὐ γὰρ αὖ πῃμαῖς δραπαμῶν ἀξιόλογον ἐς ἄνδρα ὑπὸ πλουσίου τραπεζοῦ περιεχόμενον. Item περιέχεσθαι ὑπὸ τῶν πολεμίων κύκλῳ, Herodot. Item περιέχεσθαι δεισιδαιμονίᾳ, Teneri religione, B. ex Athenæo.

At περιέχομαι actiua signific. Retineo. Synes. περιεχόμενος ὅπου καὶ λάβοιτο. Item Consertis manibus retineo: vt Bud. vertit in hoc Luciani loco, οἷς οὐκ ἀπέχρων βιῶναι κακῶς, ἀλλὰ καὶ ὑποδυόντες ἐπεμέμηνα καὶ περιέχοντα τῶν ἄνω. Synes. εἶπα ὑμεῖς ὑπὲρ νόμων, ὑπὲρ ἱερῶν οὐκ ἀφεδήσομεν ἑαυτῶν, ἀλλὰ περιεξόμεθα τῶν ψυχῶν; id est Nimis tenaces erimus vitæ, Bud. interpr. | Item Complector: & quidem metaph. sæpe. vnde exponitur & Foueo. Greg. Asterio 638, πλέον τοῦ ὑπὲρ Νικοδήλου περιεχόμενα. (Vbi & Adhæremus posse verti B. putat.) Idē εἰς Κυπριανὸν μάρτυρα, p. 73, πῶς γὰρ οὐκ ἐμέλλομεν οἱ Χριστοῦ μαθηταὶ αἰσθήσεσθαί τι καὶ περιέξεσθαι ἀλλήλων, καὶ πυκνότερον ἐνοπτεύειν τῶν πράξεων; Apud eundem vertit etiam Exosculor, Deamo: vbi scribit, ποσοῦτον ὑμῶν περιέχομαι, καὶ ποσοῦτον ὑμῶν πλεῖόν ἐστιν ἐμοὶ ταυτὶ τὰ λιθία. Sed & pro Affero & tueor intelligi putat in hoc eiusdem loco, ἐπειδὴ δὲ λίθοι περιέχουσι τὰ γράμματα, καίτοι γε πολεμίων τὰ γράμματα. In vulg. lex. περιέχομαι exponitur Vendico, in hoc Herodoti loco in Clione, χρυσάμβοι γὰρ τῶν ἡμιόνων ἀγαθῶν, περιέξονται, οὐχὶ ἀπωσοὶ ἔσονται. At ego malim, Retinebūt, vel Tenaciter ea retinebunt, & quasi mordicus. Vel, Cōsertis manibus retinebunt. aut etiam, Auidè amplectētur. Affertur & ex Plutar. in Themist. περιεχόμενοι τῆς Πελοποννήσου, pro Animum adiicientes ad Peloponnesum. | Περιέχεσθαι valde rara signific. pro Abstinere, Continere se [à re aliqua,] ex Herod. in Polymnia, καλολογίης περιέχεσθαι.

Περιεκτικός, ὴ, ὸν, Cōprehēsiu⁹. Itē, Cōprehēdēs, Cōplectēs. vnde τὸ περιεκτικὸν τῶν εἰδῶν, formarū complexio. Diosc. de aphace, τὰ δὲ ἐπ' αὐτοῦ φύλλα μείζονα ξυλάκια περιεκτικὰ τῶν σπερματίων τριῶν ἢ τεττάρων. in quibus terna quaternáve semina continentur: seu (vt Plinius habet) siliquas maiores fert in quibus terna aut quaterna semina sunt. Et περιεκτικὸν ὄνομα, nomen comprehensiuum, apud grammaticos, quod locum aliqua continentem significat: vt δαφνών, lauretum, quòd plures in se contineat laurus. sic ἀμπελών. His adduntur κεστρῶν, πυρῶν, & κουρεῖον, ἰατρεῖον, &c. Et περιεκτικὰ ῥήματα apud eosdem grammaticos dicuntur verba communia, quæ actionem passionémque significant: vt πτυσμα, δυρῦμαι. | Περιεκτικός, Comprehendendi seu continendi vim habens. Apud Lucianum autem in Vit. vend. ἐπεὶ γάρ ὅδε μὲν ὀγκώδης, ὁ δὲ περιεκτικός, ἐμοὶ τὸν μὲν ἀσκὸν εἶναι περιεκτικόν, τὸν δὲ μαθητὴν ὀγκώδη. vbi ὀγκώδης & περιεκτικός opponūtur sibi, q. d. Effusor & Cōprehensor. | Ité Generalis, ἡμικός. Et περιεκτικώτερον, Generali⁹, ἡμικώτερον, quod plura sub se comprehēdat, quod cōplexu suo plura contineat. Et περιεκτικώτατος, simiiliter. Hes. | Περιεκτικός, idem quod ὑπερέχον, vt idem Hesychius. annotat. VNDE Περιεκτικῶς, Complexiuè seu Comprehensiuè, &c. sequendo significationes nominis περιεκτικός.

Περιοχή, ῆς, ἡ, Complexio, Comprehēsio, Ambitus. Theophrastus lib. 1 De caus. pl. cap. 21, ὅσα κάρυκα καὶ ψυχρὰ τοῖς καρποῖς ἢ τοῖς περικαρπίοις ξυλώδη καὶ ξηρὰ, καὶ ὧν αἱ περιοχαὶ ὠραῖαι καὶ ἅμα πλείους, quibus fructus lignoso septo numeroso quo continetur putamine. nam περιοχὴ & περικάρπιον idem hic significant, nimirum inuolucrum integumentumque illud quo fructus seu semen continetur, quod fructum seu semen suo ambitu comprehendit. Quo sensu suprà ex Dioscoride citaui ξυλάκια περιεκτικὰ σπερματίων, in quibus semina continētur vel sunt. Περιοχὴ, exponitur etiam περίβολος, φυλακὴ, πολιορκία. Sic accipiuntur loci illis in sacris literis, 1 Regum 22, ὄντος τοῦ Δαβὶδ ἐν τῇ περιοχῇ, quum Dauid erat in præsidio. paulo pòst, μὴ καθὸν ἐν τῇ περιοχῇ. Et 4 Regum 24, καὶ ἦλθεν ἡ πόλις ἐν περιοχῇ, circundata est vrbs munitionibus. paulo pòst dicit, ἐπολιόρκουν αὐτήν: de obsidione Hierosolymæ qua capti & abducti fuerunt à rege Babyloniæ. Περιοχὴ est etiam vocabulum rhetoricum idem significans quod περίοδος: Latini Ambitum, Circuitum, Comprehensionem & Complexionē itidem vocant. Cicero Epist. ad Atticum lib. 13, ep. 25, At ego ne Tironi quidē dictaui, qui totas περιοχὰς persequi solet: sed Spintheri syllabatim.

Περιοχὴ vocatur etiam argumentum libri alicuius, id est summa eorum quæ in aliquo libro scripta sunt, paucis comprehensa. ὑπόθεσιν alio nomine Græci appellant. Hinc Sulpicius Apollinaris sua in Terentii comœdias argumenta, Periochas inscripsit. | At Act. Apost. cap. 8, v. 32, ἡ δὲ περιοχὴ τῆς γραφῆς ἣν ἀνεγίνωσκεν, ἦν αὕτη, commodius cum antiquo interprete exponere possumus, Locus autem scripturæ, quàm cum Erasmo Argumentum aut sententia. Hebræi id sectionem, barbari Passum scripturæ appellant. Huius autem significationis hanc rationem dari posse Beza annotat, quòd περιοχὴ quum propriè significet complexionem ac quantū vno ambitu contineri potest, optima ratione possint istæ sectiones sic etiam vocari quasi partem dicas certis terminis comprehensam & à reliquis distinctam.

c.1. Ἐμπεριέχω, Contineo in, Complector & comprehendo in, Cohibeo in. Aristot. De mundo, τῷ γεμίζειν ἐμπεριεχομένων ἄστρων, τὰ μὲν ἀπλανῆ, eorum siderum quæ intus cohibentur, vt Bud. vertit. Eorum siderum quæ in cœli ambitu continentur, seu in cœlo sunt. VNDE Ἐμπεριεκτικός, ὴ, ὸν, Capax, Qui ambitu & complexu suo multa in se continere & comprehendere potest, Naz. ἐμπεριεκτικώτερα καὶ πλουσιώτερα, quæ plura complectuntur & sunt magis propria.

C.ΠΡΟέχω, Ante me teneo, seu habeo, Obtendo, Obiicio. Xenoph. Pæd. 2, καὶ εἰ μὴ ἄλλο μηδὲν ἔχοιμι, τὰ χεῖρε προέχων, ἀνεκώδιζον ὅ, τι πλήσαιμι τὸν προσπίπτοντα. id est (Cam. interprete) Si nihil aliud haberem, manus obiiciens, impediebam percutientem vt poteram. Sic Aristoph. Nubibus, τῷ ἀσπίδα τῆς κεφαλῆς προέχων. Ex eadem comœdia voce passiua προεχόμενα pro Prætendebam. Vide & ex Hom. paulo pòst, vbi de voce passiua agetur. Item ex Thucydide προέχονται pro Prætendunt, metaph. id est prætexunt, προφασίζονται.

Προέχω, Promineo. vt πύργος προέχων, apud Homerū: & πίδακες προέχουσαι apud eundem, Od. ζ. Sic autem dicuntur πίδακες προέχουσαι, vt προβλῆτες πέτραι, teste Eustath. qui & in ἀσκοῦ προέχοντα πόδα (quæ sunt oraculi cuiusdam verba) similem huius vocabuli significationem esse tradit. Sic τὸ προέχον τῆς ἐμβολῆς dixit Thucydid. 1, & προέχουσα ἐς τὸ πέλαγος, lib. 6. Hinc autem per metaphoram προέχειν dicuntur quicunque præstant cæteris superiorésque sunt, aut etiam primas tenent aliqua in re. qualem metaphoram & in Latina voce Proceres habemus. Dicitúrque interdum προέχειν sine adiectione, vt à Thucydide: sed sæpius additur datiuus, vt quum

dicit idem Thucydides 1, καὶ δι' εὐτυχίαν καὶ ἰσχύος πολλῷ μείζω. Sic τῷ, οὐσίαις προέχοντα, & τῇ δόξῃ προτέτακται, Isocr. Et Pausan. ἀξιώματι προὔχω, Xenoph. autem dixit etiam προέχουσα τῇ δαιμονίᾳ τιμῇ πολλὰ ἀποδείκνυσι. Idem Paed. 1, ὃ δὲ τῆδε τῇ ὑπολήψει οὐδὲν ἡμῶν ὑμῖν προέξομεν. Item προέχειν apud Homerum Il. φ, pro προτέλειν, siue ὑμεναίειν ἰλαύειν, (vt Eustathius exponit) sicut apud Thuc. pro Præcedere (nō Procedere, vt habent v.l.)

Προέχομαι, seu προὔχομαι, in ea signif. quam dedi prima actiuæ voci προέχω: Odyss. γ, in princ. καὶ προὔχεν ἑκάστῃ ἑορτὰς ἱερὰς ταύρους. Eust. enim ait esse προεστηκέναι ἔχειν ἢ πράξαι, vel προτελέλεσται. Sed & παρέχειν exponit. Item προέχομαι pro Prætendo, id est Prætexo, vide paulo antè in Προέχω. Item προέχεσθαι apud Greg. pall. signif. B. videtur accepisse pro Inferiorem esse alio, & q.d. Antecelli.

Προσοχή, ῆς, ἡ, Prominens, substantiuè acceptum, eo sensu quo Tacitus dicit, In littoris prominenti. v.l.

Πρόσχημα, ατος, τὸ, Prætextus, Quod prætenditur, seu prætenditur, Color, Velamentum. Herodot. Erat πρόσχημα τοῦ στόλου, expeditionis prætextus. Idem, εἰ μὲν χρήματων χρῄζοντες, πρόσχημα ἡμέας ἐξαπίωνται. vbi exponitur, Si pecuniis egentes, nos per speciem deposcunt: vel per causam. Thuc. 3, τὸ δὲ εὔφρον, τὸ αἰσίδρου πρόσχημα, Prætextus, seu velamentum. Idem lib. 1, πρόσχημα γὰρ ἐμοὶ ἐς ὃ ἕκαστον, δοκοῦντας τιμᾶν βασιλέως χάριν. Quo planè modo dixit Aristides in Panath. καὶ τὸ μὲν πρόσχημα ἐμοὶ αὐτῷ, ἀμύνασθαι τοὺς Ἀθηναίους καὶ Ἑρετρείας, δίκη δὲ ἧκε δηλώσων ἐμοὶ τὰ κατοικῶντα, de Dario loquens. Vt autem hic opponit πρόσχημα & ἀληθῶς, sic sæpe opponuntur τὸ πρόσχημα & τὸ ἀληθές. vt Laert. 10, καὶ τάδε μὲν ἐμοὶ τὰ πρόσχημα, τὰ δ' ἀληθῆ &c. Sic πρόσχημα μὲν & τὸ δ' ἀληθὲς opponit Gregorius apud Bud. p. 99, (pro Specie quidem, vel In speciē quidem) sed ibi πρόσχημα μὲν dicitur ἀπατηλικῶς. Rursum cum genit. Sophocl. Πρόσχημ' ἀγῶνος, Δελφικὸν ἄθλον ἔχειν. Synes. epist. 5, τὸ δίκην, πρόσχημα τῆς ἀσεβείας ὄν. Chrysost. de iis loquens qui scelera fatis imputāt, ἀπολογίας πρόσχημα τῇ Θεοῦ κατηγορεῖν. Interdum cum verbo πιέζειν pro Prætexere: quo vtitur modo Aristides. Apud Platonem Pol. 6, καλῶν ὀνομάτων καὶ προσχημάτων μεστὴν Camer. reddit, Refertam nominibus & argumentis speciosis: quidam Nominibus speciosis & titulis. Idem Cam. apud eundem Platonem in Hipp. maiore, πρόσχημα δέ μοι δοκεῖ καὶ ἀρχὴ τοῦ λόγου, vertit, In illa oratione proœmium est & exordium. Videtur autē expositio quæ illi priori Plat. loco datur, ad sequentem etiam signif. referri posse.

Πρέσχημα, sequendo alteram verbi προέχειν signific. quasi προέχον σχῆμα, Species magnifica, Augusta species rei alicuius & visenda, Insigne, Decus. Aristot. De mundo, vbi de apparatu & instrumento regali loquitur, & regia mirificè extructa atque exornata, τὸ Καμβύσου Ξέρξου τε καὶ Δαρείου πρόσχημα. id est Magnifica species regiæ Persicæ, & spectatu mirabilis. Bud. Ab Herodoto autem Miletus vocatur Ioniæ πρόσχημα, id est Decus, Ornamentum. Sic & apud Sophoclem πρόσχημα exponitur καλλώπισμα.

Ç. ΣΥΝέχω, Cohibeo, id est Contineo. vt Cicero De fato, τὸ συνέχον αἴτιον, quod vsitatius συνεκτικὸν, vertit Causa in se cohibentē efficientiam naturalem. per Cohibentē intelligens Continentem.) Apud rhetores autem dicitur τὸ συνέχον causæ, quod quidam Continens ad verbum reddiderunt, quasi summam rei, & id in quo res tota vertitur. Nonnulli Firmamentum, alii Firmissimam argumentationem appellarunt, vt docet Fabius lib. 3, c. 11. Et pro Continere, quod vulgò contexere. Xenoph. Paed. 8, p. 140, οἱ [ἵπποι] καὶ τῶν ἐν ὅλῳ τῷδε παίζειν συνέχουσιν ἀκριβῶς καὶ αἰσθάνεται καὶ αἰσχύνεται, &c. Quem verbi συνέχω vsum imitans Philo dixit, de re eadem loquens, libro 3 De vita Mos. ὃ γὰρ πανὸς τοῦ ὅλου, ὁ τὸ κόσμου πατὴρ ἐμοὶ δοκεῖν, ὕδωρ τε καὶ ἀέρα, καὶ ὅσα ἐκ τούτων ἐκάτερα, συνέχων καὶ ἀμφιέννυσι.

Συνέχω, Constringo, Colligo, (intellige autem Colligo primæ coniugationis.) vt συνέχεται δεσμοῖς, Cicero apud Plat. vertit, Colligati erant vinculis. Plinius autē reddit Cohærere, quum hæc Aristotelis de vitulis marinis, καὶ συνέχονται ἐν τῇ ὑγρᾷ πολὺ χρόνον, reddit, Initu canum modo cohærent. Interdum etiam per Comprimo, vel Comprimo & constringo vertitur. Aristoph. in Nub. τὸ μυρὸν μὲ συνέχουσι. Apud Lucam autem cap. 8, v. 45, οἱ ὄχλοι συνέχουσί σε καὶ ἀποθλίβουσι, Vet. interpres συνέχειν reddit Comprimunt, alii Constringunt. Apud eundem Act. cap. 7, v. 57, συνέσχον τὰ ὦτα αὐτῶν, vtraque interpretatio reddit Continuerunt aures: vbi malim Compresserunt. Iam verò & metaph. 2 ad Cor. cap. 5, versu 14, ἡ γὰρ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ συνέχει ἡμᾶς. vbi συνέχω redditur etiam Constringit. Sed paulo fortasse significantius fuerit, Constrictos tenet. nec malè (opinor) & apud Lucam cap. 19. v. 43, συνέξουσι eodem modo vertetur. (Talem autem verbi Teneo vsum cum participio, puto me & in aliis quibusdam compositis annotasse.) Itidem & συνέχομαι Luc. 12 Constringor, vbi vet. interpr. Coarctor. At verò apud Paulum ad Philipp. cap. 1, v. 23, συνέχομαι vtraque interpretatio reddit Coarctor: vbi dicit, συνέχομαι γὰρ ἐκ τῶν δύο, significans se duplici desiderio correptum esse, & quasi constrictum teneri. Sæpe autem iungitur dativo, & quidem modò huic, modò illi. Act. cap. 18, v. 5, συνέχετο τῷ πνεύματι ὁ Παῦλος. vbi redditur Constringebatur: malim Correptus erat, vel Correptus tenebatur. (Sunt autem qui putent κατέχεσθαι sine adiectione etiam dici hac significat. videlicet pro Correptum esse spiritu, id est spiritus afflatu: vnde κάτοχοι.) At συνέχεσθαι νόσῳ, verti etiam potest simpliciter Teneri morbo. (atque ita in actiua etiam voce συνέχοντες, Luc. 22, v. 63, exponitur simpliciter Tenentes) quinetiam συνέχεσθαι ἐπιθυμίᾳ, & συνέχεσθαι φόβῳ, apud Chrysost. vt Lat. Teneri desiderio, Teneri metu. At συνέχεσθαι κακοῖς, Isocr. verti potest Premi malis. Sed & aliquis vel alicuius animus dicitur συνέχεσθαι δεισιδαιμονίᾳ, quod Lat. Captum esse superstitione, Obligari superstitione, Opprimi seu Oppressus esse superstitione. Tale est autem & quod dixit Plutar. in Sol. τὸ βασιλικὸν ᾧ συνέχονται αἱ πλεῖσται γυναῖκες.

Συνέχω pro simplici ἔχω, Habeo. Odyss. κ, Οἵκαδε νισόμενοι, κακὰς συὶ χεῖρας ἔχοντες. Sic autem & συνέχοντες simpliciter pro Tenentes, paulo antè protuli.

Συνέχω neutraliter pro Coeo, Conuenio. vt Bud. Gazam sequens vertit apud Aristot. συνέχουσι δὲ πάντες οἱ κύκλοι αὐτῆς τὸ ἐν τῷ ὅλῳ. Accepit autem hūc verbi istius vsum ex Homero: eos quidem sequendo qui Il. ω, circa finem, ἵνα περ ξυνέχουσι τέκνα, eodem modo reddunt.

Συνέχομαι, Contineor. Item Colligor, Constringor, &c. vide suprà cum Συνέχω.

Συνεκτικὸς, ὴ, όν, Cohibēdi (i. continēdi vim habens) Cicero De fato quæ Græci appellant αἴτια συνεκτικά, Latinè reddit Causas cohibentes in se efficiētiā naturalē. Plut. De primo frig. ἀλλ' ἰσχυρὸς καὶ βίαιον ὑπὸ ῥώμης συντεταμένον καὶ συνεκτικὸν ὄντος, id est Turn. interpr. Sed robore valens atque firma, in quo momentū atque vigor insit coercendi atque cohibendi. Synes. ep. 67, καὶ τὸν ἀμφοῖν ἀγαθὸν ἡ φιλαδελφία καὶ τὸ ἑστηχυῖαν τῆς γνώμης διαγγελικὸν, οἱ συνεκτικωτάτην τὴν ἐντολὴν τὴν ἀγαπητικὴν δέξηται ἀπροφάσιστον, qui maximè continere Euangelica præcepta charitatis affectum pronuntiarūt. Atque ita charitas aliter dicitur συνεκτικὴ, quàm à Paulo suprà, ἡ γὰρ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ συνέχει ἡμᾶς, cōstringit nos, seu cōstrictos tenet. Συνεκτικὸς, Continens & in statu suo aliqd conseruans, seu Vim habens continendi & tuendi, Gregorio: vt Θεὸς πανταχοῦ ἀρχὴ καὶ συνεκτικὸς τῶν πάντων. Ita B. addens, Aristotelem quoque Deum vocare ἀρχὴν τῆς ὅλης συνεκτικήν. Συνεκτικὸν εἰς αὑτὸ, seipsum colligens & contrahens. v. l. ex Aristot. Probl. Συνεκτικὸς, Constans, id est Compactus, vt Bud. apud Theophrastum interpr. lib. 4, De caus. pl. συνεκτικώτερα σπέρματα καὶ πυκνότερα, constantiora spissioràque semina. Συνεκτικὴ αἰτία dicitur etiam causa continens apud medicos (quam abditam & morbos continentem vocat Celsus) hoc est, vt Camer. exponit, Causa cōiūcta cum morbo, id est In morbi rationem implicata: vt grum⁹ in meatu vrinali: seu (vt ex Gal. v. l. definiūt) Quæ præ-

sens præsentem facit morbum, discedens separatáque tollit: qualis est in vesica calculus. In iisdē v. l. σωιτικὸν αἴτιον dicitur primaria causa, & reliquarum essentiā cōtinens, (vnde illi nomen) essēque generationis rei alicuius causa, complectens sub se tria causarum genera: vtilitatem, cuius gratia aliquid fit: facultatem, cuius ope efficitur: & instrumenta per quæ. hanc Stoicos inuexisse: Galenum autem eam non admisisse nisi interdum, vt odiosam de nominibus altercationem euitaret. Vide Galenum lib. aduersus Iul. Vide item σωστικὴς αἰτίας paulo antè. VNDE Σωιτικῶς, Summatim, Camer.

Σωιχὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Continuus, Cōtinens, Cohærens, Perpetuus. propriè autem Continuus seu continens. Aristot. initio Phys. lib. 6, σωιχῆ μὲν ὧν τὰ ἓν ἅπτόμενα ἢ, ὧν ἅμα ἐφεξῆς ἢ, ὧν μηδὲν μεταξὺ πυγχάνει, cōtinua, ea sunt quorū extremitates vnū fiunt: aut ea tāgūt se inter se, quorū extremitates simul sunt: ea verò deinceps sequūtur, quibus nihil eiusdem generis interiectum est. Ibidē, ἀδύνατον ἐξ ἀδιαιρέτων εἶναί τι σωιχές, continuum quicquā ex indiuiduis constare nullo modo potest. Et Metaph. 10, circa finem, τὸ σωιχὲς, ὅταν ἐχόμενόν τι ᾖ ἀπτόμενον. λέγεται ἢ σωιχὲς ὅταν ταυτὸ γίνηται καὶ ἓν τὸ ἐκατέρου πέρας ἃ ἅπτηται καὶ σωίχεται, Continuum est aliquid quod cohæret vel cōtingit. Dicitur autem tum denique aliquid alicui continuatum esse, quum vnum idémque sunt extrema vtriusque eorum quæ inter se apta sunt & contingunt. Thucyd. lib. 3, de habitaculis custodum intra duos Peloponnesiaci muri ambitus ædificatis, ὧν ξωιχῆ ὤκηται ἓν φαίνεσθαι πῖχος πᾶχος, continua, ita vt solus murus videretur. Sic Philo 2 De vita Mos. σωιχῆ κατασκευασάμενος ἔνδον οἰκήματα, continentiáque conclauia architectatus, Turn. interpr. Athenæus lib. 5, describens pompam Antiochi, μεθ' οὓς Μυσοὶ πεντακισχίλιοι σωιχεῖς ἦσαν, quos continuo ordine sequebantur. Aristot. De mundo, σωιχῆ δὲ ἔχει ἀεὶ ταυτὸν τοῦ θέοντος ὁ τῶ Φαίνοντος ἅμα καὶ Κρόνου καλούμενος κύκλος, contiguam huic globo posituram. Ibidem datiuum ei copulauit, σωιχὲς ἑαυτῷ τῇ μὲν τὸ Λιγύφιον, coniunctum ei est, vel continens est. Plato epist. 3, ὁ λόγος ἥκει μοι σωιχὲς πάνυ δὴ λεγόμενος, continuata & interrupta serie cohærens cū eo de quo iam sermo est. Themist. 38, ἡ χεὶρ σωιχὴς τῷ σώματι, hærens seu cohærens. De σωιχὲς αἷμα vide suprà in Γροσιχὴς, & in præcedenti Σωιτικὸς. Σωιχῆ etiam aliqua dicuntur temporis respectu. Demosth. Pro cor. πόλεμον σωιχῆ καὶ μακρόν, bellum continuum & diuturnum. Et σωιχὴς πυρετὸς, febris continua, vt Celsus appellat: seu febris perpetua, vt Plinius: cuius à principio ad finem vnica est accessio in multos dies producta, vel in qua nunquam febris intermittit: vt Gorræus tradit, duas eius species constituens, σωίχεια & σωιχῆ species cialem: cuius aliæ tres species, pituitosa, biliosa, melancholica. Σωιχὴς, Creber, Frequens. Assiduus. Alexād. Aphrod. μικρὰ ὀκλάζοντα τῆς κράσεως ποιεῖ τὰ σωιχῆ νοσήματα· μᾶλλον δὲ, τὰ σπανία, parua habitus deprauatio crebros & frequentes morbos affert. Plut. Camillo, σωιχὴ λῶ τοῖς περὶ τὸ βῆμα θορύβοις, in concione frequens tumultus excitabat. Idem Pericle, ὁ δὲ καὶ τῷ δήμῳ τὸ σωιχὲς φεύγων ἐν κόρῳ, οἷς ἐκ διαλειμμάτων ἐπλησιάζεν, cum populo crebram & ferè continuam consuetudinem seu conuersationem. Quo sensu Æschines dicit, εἰ μὴ σωιχῶς ἀλλὰ διαλείπων ἤρεις τὸν δῆμον προσόμνυμαι. Polyb. lib. 3, τοῖς δὲ κατὰ μέρος ἀκροβολισμοῖς ὡς ἐνεργέσταις ποιεῖσθαι καὶ σωιχεστάτοις, velitaribus tumultuariisque pugnis quā creberrimis, & propè continuis. Herodian. lib. 6, πολέμοις τε σωιχέσι τῆς Μακεδόνων δυνάμεως ἐξασθενούσης, frequentibus bellis attrito Macedonum robore. Idem lib. 7, ὅτι πρόφασιν ἐποιεῖτο τὰς δραπάτας σωιχοῦς χορηγίας, assiduam erga milites largitionem prætendebat. VNDE aduerb. Σωιχὲς ET Σωιχέως, SEV Σωιχῆς ET Σωιχέως: in prosa AVTEM Σωιχῶς: id est Continenter, Sine intermissione. Odyss. 1, — δύω γυναῖκας, δύο δ' ἤματα σωιχὲς αἰεὶ, duas noctes duósque dies continenter. Vbi Eustathius annotat, quum prima præter morem producatur, fuisse qui auderēt τὸ ἀμπάθελον duplicare, sicut in ἐπίτασις. Apollon. Arg. 2, ἴτην αἴθυμὰ Πηγυλὶς ὀχρόεσσα πάχεϊ, de specu infero, vbi glacialis & frigidus flatus ex gelido recessu spirans continenter & perpetuò albentem pruinam fouet. Hesiod. Theog. Σωιχέως ἐμάχοντο δέκα πλείους ὀιαυτούς, Continēter decem annos belligerabant: vt Iul. Cæs. dicit, Pugnat continenter horas quinque. Thuc. lib. 2. ἡμέρας δὲ ἐγένοντο ἑβδομήκοντα καὶ νύκτας σωιχῶς, continenter dies noctésque septuaginta, vel, dies noctésque continuas. Idem lib. 5, πᾶσα δὲ ἡ δεκαετὴς πόλεμος σωιχὴς ἡμέρας, decem hos annos continenter gestum. Xenoph. σωιχῶς μάχει ἡρως, continenter vsque ad senectutem. Æsch. contra Ctesiphontem, εἰ μὴ σωιχῶς ἀλλὰ διαλείπων ἐφοίτων εἰς τὸν δῆμον προσέρχομαι. Aristot. de apibus, σωιχῶς ἐργάζονται, continenter & sine intermissione opus faciunt, seu (vt Plinius scribit) Nullus otio perit dies apibus. Item Crebrò, Frequenter. Aretæus. κάρτα ξυνεχέως, sæpe admodum. Et συνεχέστατα, Frequentissime, Sæpissime, Assiduè. Ex Xenophonte. ET Σωιχία, ας, ἡ, Continuitas, Perpetuitas, Assiduitas. Synes. πῶς ἀρκέσω μεσείμναις ἐχούσαις σωιχίαν, quo tandem modo par esse curis potero perpetuitate confertis, vt Bud. interpr. Herodianus lib. 8, τῇ τῆς μάχης πείρᾳ καὶ θάρσει ἐμοὶ προσλαμβάνοντες, assiduitate pugnādi peritiā pariter audaciámq; consequuti. Σωιχία, in oratione περὶ στεφάνου significat etiā assiduitatē & sedulitatem. Cam. Item Crebritas, Densitas. Herodianus lib. 7, τῆς σωιχίας τῶν φυτῶν ἀπαχολούσης εἰς ἑαυτὴν τὰ βίλη, dēsitate illa arborū, vt Politianus vertit. A Suida quoque πυκνότης exponitur.

ET Σωιχίζω, F. ίσω, Continuo, Coniungo. B. ex Philop. in 2 Poster. pag. 226, ἔστι ὡς ὅρος καθ' ὃν σωιχίζονται αἱ δύο ἡμίσεις.

Σωιχὴ, SIVE Ξωοχὴ, ῆς, ἡ, Continuatio. Camer. Vel Continua cohærentia seu commissura, qua duæ res in vnū coeunt vel iunguntur: species τῆς σωιάφεως, non autem contrà σωιοχὴ genus τῆς σωιάφεως: vt Suidas docet, & Aristoteles suprà τὰ σωιχῆ & ἀπτόμενα & τὰ ἐφεξῆς distinxit. Eo verò significatu suprà ab Aristot. dicuntur αἱ κάτω εἰς ἓν σωίχειν, & ab Homero itidem αἱ πίονες σωίχαι. ‖Item Coarctatio, In angustum contractio. Λιπὼν πλατίας εἰς στενὸν σύμπλωσιν, κλεισούρας, στενότητας: vt Eustathius exponit illud Il. ψ, Λαῒ δὲ τῇ ἑκατέρθεν ἐφηρέδατην δύο λᾶες Ἐν ξωοχῇσιν ὁδοῦ, Vbi via coarctatur & in angustum cōtrahitur. Loquitur autem ibi de ligno quod Achilles terminum παλαιοδρομίας statuerat: vnde Eustathius annotat σωοχὴν antiquis dictum fuisse τὸ τῆς παλαίστρας σχῆμα· περιδὲς, ἐπίσιον μάλιστα τὸ κῦτος τὸν καμπτῆρα, ἔπερ τινὲς τύρσιν. Apoll. Rhod. Arg. lib. 2, — πέτρας Κυανέας ὄφρα δύω ἁλὸς ὀξωοχῆσι, in ore maris, in angustiis maris, vbi in angustum coarctatur. Idē lib. 2, — ὁπὶ ξωοχῇ λιμένος πολιοῖο πέσοντο Ἐξείης, id est, In aditu & ostio portus, In aditu & ore portus, vt Cicero loquitur: ἐν τῇ στόματος καὶ τῆς εἰσόδου τοῦ λιμένος, vt scholiastes exponit. Est etiam vocabulum militare, affinem præcedentibus significationē habens, Ἄκρατος καὶ ὁμαλὸς καὶ σωοχὴ, στόμα, ὡς τινες, ἢ τάσις ὡς ἕτεροι, ἢ δὲ χωρία καλεῖται. ‖Sed & pro animi angustia & anxietate ponitur, quum videlicet ex rebus aduersis cōstringitur, & in angustias redigitur ex quibus expedire se nequit. seu (vt Hesychius explicat) ἀδημονία, ἔκστασις. Lucæ 21, καὶ ὄχλος τῆς γῆς σωοχὴ ἔσται ἐν ἀπορίᾳ, & in terra angustia gentium in consilii inopia. 2. Cor. 2, ἐκ γὰρ πολλῆς θλίψεως ἐκ σωοχῆς καρδίας ἔγραψα ὑμῖν διὰ πολλῶν δακρύων, ex multa oppressione & anxietate cordis scripti vobis. ‖Σωοχὴ, in bello dicitur Congressus seu conflictus hostilis. Apollon. Argon. 2, de Periclymeno, ὅτε κεν ἀρήσατο Μαρτὶ ἄδμῃ, τὸ πάλαι ἐν ξωοχῇ πολέμοιο. ET Σωοχωχὴ, ῆς, ἡ, idem quod σωοχὴ: sicut pro αἰνοχὴ dici αἰνοχωχὴ, & καταχωχὴ pro καταχὴ, suprà annotatum est. σωοχὴ, σωόδες καὶ οὐ σύμπλωσις τις, vt habet Erotianus. Apud Hippocratem De ossibus, τῶν στέρνων σωοχωχὴ, pectoris commissura & compages, vel potius σύμπλωσις. v. l. Σαοχωχὴ Hesychio est τάσις, λειότης, ἰσότης, μάχη.

Σωοχαδὸν, Strictè, Arctè, Tenaciter, σωληδόν. vulg. lex. ET Σωοχαδὸν, idem quod σωιχῶς, Continenter, Continuó. Hesiodus Theog. ἄμωδις ἦ ἄρ' ἀπ' εὐαγέος ἐπὶ ἀπ'

ἁλύμπου Ἀγραύλων ἔσχε συνωχαδόν. Sic Aristoph. Equit. dicit μάλα μὲν συνεχές.

Συνωχαδός, όπος, ὁ, Coarctatus, In angustum contractus seu compressus, In angustum coiens. συμπεπιλωκώς, vt Eustath. exponit: vel ὁπουμπεπιλωκώς, vt apud Hesychium est. ll. β, de Thersite, τὸν δέ οἱ ὤμω Κυρτὼ ὀπὶ στῆθος συνοχωκότε. Citat Erotianus quoque ex Hippocr. Putatur autem EIERI Συνοχόω à συνοχή, quod coarctationē & in angustum contractionem ac σύμπλωσιν significare diximus: vnde hoc participium, litera ω quæ augmētum præteriti est, in ο verso per systolen Ionicam.

Συνοχμός, ET Συνωχμός, pleonasmo Attico τῦ ω, idē quod συνοχή, i. Iunctura, Commissura, qua duo inter se coeunt & continua quadam cohærentia copulantur. Iliad. ξ, Τόν ῥ' ἔβαλεν κεφαλῆς τε καὶ αὐχένος ἐν συνοχμῷ. Eodem significatu idem Homerus πίνακας συνέχειν suprà dixit, & Arist. it. idem κόλπους εἰς ἓν συνέχειν. At συνοχμὸς ὀδὸς apud Eust. idem quod στενωπός.

Σύνοχος, ου, ὁ, Febris cōtinuæ species, nullis distincta accessionibus vel reduplicationibus. in hoc enim differt ἀπὸ τῆ συνεχοῦς πυρετῦ, (quæ itidem species est συνεχοῦς, generis sui nomine donata) quòd συνεχὴς mutationes habeat, pro humoris à quo gignitur specie: verùm ὁ σύνοχος nullas eiusmodi mutationes habet quæ accessiones videri possint, sed vnicam modò accessionem à principio vsque ad finem nullis exacerbationibus distinctam. Cuius tres statuūtur differentiæ. aut enim perpetua illa accessio sibi æqualis similisque perseverat, totóque febris curriculo similiter viget, neque crescens neque decrescens: quæ σύνοχος ὁμότονος siue ἀκμαστὸς appellatur: aut à mediocrib⁹ initiis progreditur ad maiora & increscit, dicta ἀναλαμπὸς atque ἀπακμαστικός: aut ab initio ad finem semper decrescit, quam παρακμαστικὸν appellant. Hæc inter alia Gorræus. Galen. lib. 3 De crit. diebus, σύνοχοι πυρετοὶ οὕτω ὁρίζουσι τὸν ἀπὸ τῆς πρώτης συστάσεως ἄχρι τῆς κρίσεως ὁμότονον, χωρὶς αἰσθητῆς παρακμῆς, ἢ οὐ δὶς ἢ τρὶς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς μέσαις αὐτῶν ἡμέραις. Alex. Aphrod. 10 Probl. lib. 2, σύνοχος ἐξ αἵματος λαθὼν τὴν ὑπαρξίν, ἄφθονον ἔχων τὴν ὕλην, οὐ φέρει εὐδὲν διάλειμμα, continens febris, quia sanguine abundante provenit, nullam obtinet intermissionem. v. l.

c. 2. Ἐποχέω, Contineo, Apto. v. l. Apud Esdram autem lib. 1, ὑποχέοντες γυναῖκας ἀλλογενεῖς, exponitur, Ducentes vxores alienigenas.

Υ ΠΕΡέχω, Teneo super aut supra. q. d. Superteneo. vt Il. β, v. 426, Σπάρτα δ' ἐμπίεσεν ὑπερέσχεν Ἡφαιστος, Tenebant super ignē, Igni admota tenebant, pro Assabant ad ignē. Item, Supra aliquid attollo, vt B. interpr. in hoc Aristot. loco, De hist. anim. lib. 4, ὁ δελφὶς ὃ δὲ φάλαινα καὶ ὅσα αὐλὸν ἔχει, ὑπερέχοντα τὸν αὐλὸν καθεύδει τῆς θαλάττης. di' οὗ καὶ ἀναπνέουσι. At in hoc Plutarchi loco exponit vno verbo Prætendere, De Alex. fort. lib. 1, εἰ δὲ μὴ Πτολεμαῖος ὑπέσχε τὴν πλατῆν, Quòd nisi Ptolemæus cetram mihi sedulus prætendisset. In v. lex. ὑπερέχειν τὴν πλατταῖαν, brachium superexporrectum tenens. (In iisdem ex Dioscor. ὑπερέχει τὴν κόμην, pro Exerit comam.) At verò ὑπερέχειν χεῖρα τινός, attollere seu tenere manū supra quempiam, metaphoricū est loquēdi genus eidē Homero pro Protegere. vt Il. δ, v. 249, Ὄφρα ἴδηται αἴ κ' ὔμμιν ὑπερσχῇ χεῖρα Κρονίων. Et Il. ε, v. 428, Γνώσεσθον ὅ οἱ αὖτις ὑπερέσχε χεῖρας Ἀπόλλων. (Ponitur autē ὑπερέσχε & ὑπερέσχον) ab Homero metri causa pro ὑπερῆχε & ὑπερῆχον. Et Iliad. ε, cum accusatiuo & genitiuo personæ, — μάλα γὰρ ἔτλην ὀρίσσατο Ζεὺς Χεῖρα οἱ ὑπερέσχε. Tale est Gall. *Maintenir*. q. d. Manum tenere. Vsi sunt autem hoc genere loquendi & prosæ scriptores aliquando. Sed & ὑπερέχω sine adiectione pro eodem ex Aristoph. affertur. At ὑπερέχειν τὴν δεξιὰν χεῖρα vsitatè à Plutarcho in Publ. de Mutio Scævola dictum, exponitur Superiecta manu dextra stabat.

Υπερέχω, Emineo, Superemineo. Homer. Il. γ, v. 210, Σπάστων μὲν Μενέλαος ὑπερέσχε ἰδρείας ὤμους. Pro quo alibi dicit, — Ἔξοχος ἰδρείας ὤμους: v. 227, eiusdem libri, Ἔξοχος Ἀργείων κεφαλὴν καὶ ἰδρείας ὤμους. Virgilio hoc dicitur Supereminet, item Supra est: in isto hemistichio aliquoties repetito, — & toto vertice supra est. Huic affinis significatio Exto. vt τῆ ὕδατος ὑπερέχω, Herodot. Sic in Geopon. ξύλα μικρὸν ὑπερέχοντα τῆ ὕδατος. quod Varro dixit, Ita vt extent paululum.

Υπερέχω, Præsto (id est Præstantior sum) Antecello, Exupero, Supero. Xen. Παλαμήδης πολὺ πλέον ἑαυτοῦ ὑπερέχε σοφία. pro quo dicit alibi περιέχειν, item ὑπερβαλεῖν. Sic Aristid. vsus est verbo ὑπερέχειν, p. 113, ex Aristot. Ethic. 4, ὑπερέχει τῆς ἐλευθεριότητος μεγάθει. Idem l. 5, οὐ γὰρ πέφυκε τὸ μέρος ὑπερέχειν τῦ παντός, Natura enim pars nō superat totum: vel Nō excedit totum. vt redditur in hoc eiusdem loco, ὑπερέχει τὰ πεῖα τῶν ὀνείων. Ex Dioscor. autem lib. 4, αὔξη τὰ πλείω ὑπερέχοντα τῶν φύλλων, pro Flores foliis numerosiores. Sed inuenitur & cum accusatiuo, vt apud Gregorium de Maximino tyranno, πᾶσαν πολλοὶ ὑπερέχον τῶν ἡμετέρων ἀχρειότητα, καὶ μέχρι θανάτου διηγωνισμένοι. Idem, ἵστε ὃ ὑμᾶς καὶ ὑπερέχον. Ex Aristoph. autem in Pace, οὐ γὰρ ἐθ' οἷός τ' εἰμὶ ὑπερέχειν τ' αἰτλίας, pro Nō possum hanc tetri odoris sentinam perpeti, seu Perferre. Sed exponi potest & hic Superare, seu Vincere, aut Euincere. Quod enim perpetimur, id veluti superamus. atque adeo pro mea ista interpr. facit Virg. illud, — superanda omnis fortuna ferendo est.

Υπερέχομαι, Superor, Vincor. vt Cic. apud Platonem in Timæo, ὑπερέχουσαν vertit Præstantem, at ὑπερεχομένην, Superatam, p. 22 Cic. lexici. Alicubi redditur etiā Sum inferior. A Budæo exponitur Vincor, item Antecellenti cedo.

Υπεροχή, ῆς, ἡ, Eminentia, Summitas. idem quod ἔξοχή. Athen. lib. 9, ex Ephippo, Οὐ κίνδυνος κρούει ῥινὸς ὑπεροχῆς ἄκρας Ἀμεινόμου ἔντων, non ferit nidor summas nares. Υπεροχὴ dicitur etiam vt ἔξοχή, excrescentia & extuberatio in corpore humano: aut specialius, in vlceribus pars excrescens, & quæ magis extat ac eminet. Dioscor. lib. 1, cap. 152, de malo Puniço, [ξ]υστὸς πῖτύγμα τὸ ὀνομαζόμενον δακτύλιος, νομαί τε καὶ ὑπεροχαί, hoc est (vt Plin. habet) [Vtilissimū] pterygias, & iis quas nomas vocant, & quæ in hulceribus excrescunt. Idem lib. 2, cap. 96, de felle hircino, θύμια τε αἴρει καὶ τὰς ὀπὶ πλέον ἐλεφαντίνων ὑπεροχὰς καταχρισθέν, thymia abolet, & luxuriantes elephanticorū extuberationes illitu reprimit, vt Ruellius interpret.

Υπεροχή, Excellentia, Eminentia qua aliis superiores sumus. Aristot. Rhet. 2, ὑπεροχῆς γὰρ ὀπτυμαῖή τινός ἢ δὲ τίνα, ὑπεροχή τις. Idem Polit. 4, τῶ γὰρ ἰσχὺν καὶ τῶ ὑπεροχὰν ἐν τοῖς ἱππεῦσιν ὁ πόλεμος εἶχεν, quòd belli vis ac præstantia in equitibus sita sit. Idem Polit. 7, διαφέρουσι δ' ἐν τῆ πεζῆ καὶ ταῖς ὑπεροχαῖς. Apud eundem Aristot. eodem lib. κῦ τῶ ὑπεροχῶ ἰσῶσθαι ἔλαττον διάστασιν ὧν φαμὲν αὐτὰς εἶ διαλύσεις ταύτας, Bud. Comm. p. 994. interpr. Proportione respondentem ad differentiam quam habent res ipsæ mutuò compositæ quarum affectiones esse dicimus: docens ibi esse ἔκλογίαν ἐπιπλατύνειν, & ita eius verba construenda, κῦ τῶ ὑπεροχῶ τῆς διαστάσεως ἰσῶσθαι ἔλαττον ταῦτα ὧν φαμὲν εἶ ταῖδ' τὰς διαλύσεις. Et apud Galen. l. 1 ad Glauc. ὑπεροχὴ τῆ τάχους, excessus velocitatis, ὑπερβολή.

Υπέροχος, ET Υπείροχος, poeticè inserto ι, metri causa, Eminens, Excellens, Superior. ll. ζ, Αἴαν ἀριστεύειν καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων. quo modo suprà habuimus ex Il. ξ, — ἀρὶ τῆ οἱ ἰῶ ἔξοχος αὐτῶ. Opp. l. 3 De venat. ὑπείροχος ἐπιεικὴς νύξ. ET C. Παμυπείροχος, Omnes excellens, In omnibus eminens, Qui omnes superat.

c. 2. Καθυπερέχω, Supero, Superior sum, Vinco. Polyb. lib. 2, pag. 28, πλῆθος ὃ καθυπερέχοντων τῶ Κελτῶ τῆ πλήθη καὶ τῶ πλήθη, σωίζω διαφερόντως Ῥωμαίων οὐκ ἐλάττους ἑξακισχιλίων.

C. Υ Πέχω, q. d. Habeo sub, vel Teneo sub, pro Suppono. nam Eustath. ὑπέχειν χεῖρα, vel κεφαλὴν, vel αὐχένα, vult esse ὑπείδειν. Exponitur & Summittere, Il. ε, ὑπέσχον ἡλίας ἵππους. Sic autem & apud Plut. in Rom. ὑπέχε ἡλίῳ παιδίον, redditur, Infantibus mammam summisit. Atque ita fortasse & ὑπέχειν τὴν χεῖρα à Luciano dicitur pro Summittere, (vt manus subduci ferulæ dicitur quam quis prius ei submiserit) exponitur tamen Præbere, seu Porrigere. At τὴν κεφαλὴν ὑπέχειν τοῖς λίθοις ex Philostr. Heroicis pro Obiectare caput lapidib⁹. Quinetiam pro Offerre & subministrare accipi gradit Camer. sed exemplo nullo id confirmans. Hoc certè constat, ὑπέχειν in his vsitatissimis loquendi generib⁹,

ὑπέχειν αἰτίαν, & ὑπέχειν δίκην, respondere Latino Sustinere, quod ex Teneo compositum est, idem significante quod ἔχω, primitiuum τὸ ὑπέχω. (Sed Sustineo dicti putatur quasi Sursum teneo.) Dici autem à Cicerone Causam sustinere, item Culpam sustinere, quod Græcis est αἰτίαν ὑπέχειν, docet Bud. p. 8 & 1038. Ibidem αἰτίαν ὑπέχειν, sicut & αἰτίαν ἔχειν, interpr. etiam, Crimine premi, Suspectum esse. Itidem ὑπέχειν δίκην reddere possumus Sustinere pœnam, sicut & Subire pœnam, ex Cic. (fateor tamen frequentius esse Subire.) Sed notandũ, dici ὑπέχω δίκην, vel ὑπέχω σοι δίκην, vel ὑπέχω τινὶ δίκην, aut cum vtroque casu, ὑπέχω σοι δίκην τινός: vt Latinè Do pœnas, Do tibi pœnas, vel Do huius rei pœnas, vel Do tibi huius rei pœnas. Euripides, ὑφέξω τοῖς κακίοσι δίκην. Demosth. in Con. πῶς οὖν ἔστ' ἀξίαν τῶν πεπραγμένων ὑπόχρεω δίκην; Sed & ὑπέχειν ζημίαν, & ὑπέχειν κόλασιν pro eodem dicitur. Verùm ὑπέχειν δίκην interdum exponitur etiam, Subire iudicium, item Causam dicere. vide Bud. pag. 173, & ibidem λόγον ὑπέχειν. Sed & ὑπέχειν τὰς ἀδωσίας dicitur, item ὑπέχειν τὴν κρίσιν à Plat.

Ὑπέχομαι, Promisi, Pollicitus sum, (tanquam ab Ὑπίσχομαι, vel potius inusitato Ὑποσχάομαι) vide in Ὑπίσχομαι post ἔχω.

ΓΣΧΩ, Habeo, idem quod ἔχω. vnde quod Stoici dicebant, πρὸ τοῦ πρώτου ὁρμὴν τὸ ζῆν ἔχειν ὅτι τὸ πρῶτον ἑαυτό, Cicero (pag. 61 mei lexici Ciceroniani) vertit, Primam ex natura hanc habere appetitionẽ vt conseruemus nosmetipsos. Plato De republica lib. 2, πᾶσαι αἱ πόλεις μορφὰς ἔχουσι δύο, multas formas habeat aut recipiat in se. Idem eodem libro, μέγιστον κακὸν ὅσα ἔχει ψυχὴ ἐν αὑτῇ, quæ in se habet seu complectitur animus. Isocrates, ἔχειν ἀπτήτους ψυχάς, inuictos habere animos. Thucydides, ἀπόμους γὰρ ὧν τοῦ ἔχεσι κακοῦ ἐλείφθη. Aristot. De mundo, διάφορος ἔχει τοπάσεις, tot habet differentias. Galenus, βέλτιον ἔχων ὁ ἀετὸς ἐν τῷ ζῆν. Idem, καλῶς ἔχει διαρθρωσιν. & sic sæpe. Plato Timæo, de sideribus, τὰ δὲ περιφορὰν καὶ πλάνην ταύτην ἔσχε, quæ autem vaga & mutabili ratione labuntur, vt Cicero vertit pag. 19 mei lex. Ciceroniani. Interdum copulatur cum aduerbio, quemadmodum ipsum ἔχω. Vnde ἀσθενὴς ἔχοντος τὸ σῶμα, infirmi, debilésque corpore, apud Platonẽ De legibus. Idem in 3 De republ. Οὐ ἔχω τὸ σῶμα, φρονήματός τε καὶ θυμοῦ ἐμπέπλεσται, Bene habeam, Bene valẽs. Sic Aristot. sæpe. Galenus ad Glauc. τὸν σῶμα χρὴ φαύλως ἔχειν ὥστε ἀπορρίφεσθαι τὰ σπέρματα. Dicitur etiam ἀπελίμους ἔχειν, pro Imbellem esse. Plato in Politico, ἴλαθον αὐτί τι ἀπολίμους ἔχοντες καὶ τὰς νέας ἀμοίους διαπλήσης, id est (vt Bud. interpr.) imbelles euadere se non sentiunt. Thucydides, ἔχουσιν αὐτοῖς χαλεπώτερον τὰ φερόμενα, res eorũ peius se habent. Sed & res aliqua dicitur aliquem ἴσχειν, sicut ἴσχειν suprà, & Habere itidem apud Latinos. At apud Herodotum, ἴσχει στάσις ἄνοσίν, eos id bene olentes reddit. Nonnunquam coniungitur cum præpositionibus, περὶ, ὅτι & πρός. Plato De leg. ἴσχω περὶ σπουδῆς, Studeo, Studio teneor, Studio habeo aliquid, vt Terentius loquitur. Ibidem ἴσχω ὅτι βέλτιον, progredior in melius. Thuc. l. 7, ἴσχοντες πρὸς τὰς πόλεις, appellẽdo ad ciuitates. Ἴσχω, Teneo. Sophocl. Aiace, αὐτή μοι σὺ τὴν λαβὼν (&c.) ἴσχε δὴ πολυῤῥάφου σφίγγων πόρπακος, Tu mihi hoc fili scutum accipe & tene loro. ἴσχε καί μου μνῆσιν, idem Sophocles, Mei quoque memoriam teneas: vt Cicero 2 De oratore, Viuam illorum memoriam teneremus. Vnde ἴσχεσθαι in passiuo Teneri. Sicut verò ἴσχεσθαι νόσῳ dicitur qui morbo aliquo velut correptus seu constrictus tenetur, sic etiã ἴσχεσθαι. Isocr. φθόνῳ ἰσχόμενον αὐτὸν καὶ πάλαι χρόνον ἀδυνήσαντα. Item ἴσχομαι, sicut ἴχομαι, Hæreo. vt apud Galenum, ἴσχεσθαι γὰρ αὐτῇ χρὴ καὶ περιπλάττεσθαι διαπαλύτως. Idem, διὰ πάχος ἰσχόμενοι χυμοὶ καὶ στρατεύμενοι. Ἴσχω, Inhibeo, Reprimo, Sisto. Aristophanes Vespis, Ἄγε νυνὶ ἴσωμεν μηδὲν ἡμᾶς ἰσχέτω, Nihil nos inhibeat. Vel, Nihil nos teneat aut retineat. Euripides Iphigenia, ἴσχει μέ τι μὴ τέλειον στρατὸν, aliquid me tenet quominus exercitum mittam, Aliquid me vetat copias classe traducere. Philostr. ep. 2, ἴσχε δὴ χρυσοκαπηλείας, καὶ μὴ ἐνόχλει τῇ κάλλει, Abstine ea. Diosco-

rides lib. 2, cap. 98, αἷμα πᾶν ἀναχωρεῖν ἴσχει, καὶ χρόνιον ἄλγημα πολλοῖς ἐξανύει, reiectiones sanguinis sistit. Interdum verò additur genitiuus eius rei ad quam velut impetu fertur illud quod ἴσχει, id est Retinere vel Inhibere dicimur. Iliados ω, — αἱ δὲ διαστᾶσι, ἴσχειν ἐπιπόλοιο πολέμου. Plato Cratylo ἐμποδίζει καὶ ἴσχει τῆς ροῆς τὸ ὕδωρ. Vnde in passiuo ἴσχομαι, Sisto gradum, Impetum meum reprimo, Desisto, Desino. Odyss. ω, Ἴσχεσθ' Ἀργεῖοι, μὴ φεύγετε κοῦροι Ἀχαιῶν. Iliad. β, Ἴσχεο, μηδ' ἐθέλ' ἶσος ἐμεῖο μάχεσθαι βασιλεῦσιν, Comprime te, Desine. Sicut autem in actiuo ἴσχω genitiuum addi dixi, ita & hîc idem genit. additur. Odyss. ω, Ἴσχεσθε πολέμου Ἰθακήσιοι, Desistite seu cessate à bello. Epigramm. lib. 2, Ἐς τί μάτην νίσσεις δόμας Ἰνδαίων; ἴσχεο πήχεις, abstine arte tua. Ἴσχει dicuntur flumina quum decrescunt & quum veluti inhibentur. Arrianus de Indiæ fluminibus, χειμῶνος ἴσχουσιν, ὀλίγοι τε γίγνονται, καὶ ἔστιν ὅπου διαβαίνομαι, hyeme decrescunt, & alicubi vado transiri possunt. Ἴσχω, pro Sc a tere facio & emitto, vt fons aquam. Aristides 114 actiuè ponere videtur. Idem ferè est quod ἀνίημι. Budæus. Ἴσχω, Valeo, ea significatione qua de pretio dicitur. quo modo in vulg. lex. accipitur hic Polybii locus de omnibus in vniuersum hominibus, imprimis verò de aulicis, quos similes esse dicit τοῖς ὀβολοῖς τοῖς ἀλφιτικοῖς ψήφοις. οἱ μὲν γὰρ πολὺ τοῦ ψηφίζοντος βούλονται ἄξια χαλκοῦ καὶ δόξαντος πάλαι τινὰ ἴσχειν· οἱ τε περὶ τὰς αὐλὰς, κἂν τὸ τῆς βασιλέως νεῦμα μακαρίσωσι καὶ πολὺ πόδας ἀλλάξωσι γίγνονται, similes calculis in abaco, qui pro supputantis arbitrio modò æreo, mox talento valent.

C. Α'Μ Γίχω, idem quod ἀμπίχω apud Aristotelem. vt ἴσχω scimus idem valere quod ἔχω. Sic Ἀμπίχομαι, idem quod ἀμπέχομαι. vnde ἠμπίσχετο apud Platonem, id est ἀμπίσχετο, induebatur. Aristophanes in Cõc. Τὸ χρυσοῦν ἀμπισχόμενος ὁ'ν δύνηται.

Ἀμπισχοῦμαι etiam legitur apud Aristophanem pro ἀμπίσχομαι, siue ἀμπίχομαι. citatur enim hic eius locus, ἀμπισχόμενος μὲν χλαῖναν οὐκ ἀμπισχοῦμαι.

c. 2. Μεταμπίχομαι, ET Περιαμπίχω. Est autem μεταμπίχομαι, Vestem muto: at περιαμπίχω, q. d. Circumuestio.

C. Α'Νίχω, pro ἀνίσχω, sicut & ἴχω pro ἴσχω. Pro Sustollo, In altum tollo, Erigo, sicut ἀνίσχω: vt — πᾶσι θεοῖσι χεῖρας ἀνίσχεις, Iliados δ. Vnde & ἀναντίχω. Thucydides, ἀνταντίχον δὲ καὶ οἱ ἐκ τῆς πόλεως φρυκτοὺς πολλούς. id est Vicissim sustollebant, vt exponit Budæus. Ἀνίχω, pro Emitto, Submitto, Produco. vt apud Herodotum, ἀνίχνη ἡ γῆ βοτάνας. Est autem affinis præcedenti hæc significatio, quia terra quod producit, veluti in altum erigit. vnde & submittere fructus dicunt interdum Latini, quasi sursum mittere.

Ἀνίχω, Neutrum, pro Emergo, Existo, Orior. Philo, χρόνῳ δὲ ὕστερον ἐλαφρυνθέντα ἠρέμα τῆς θαλάττης ἀνίχνευσε διεφάνησαν. Dicitur & ἀνίχων ἥλιος, sol oriens, sicut & ἀνίσχων ἥλιος. Aristides, ὁ ἥλιος ἀπὸ ἡλίου ἀνίχνησι μέχρι δυομένου βασιλέως. Sed & ante eum Xenophon, ἀνίχνησιν ἥλιον, sicut & ἀνίσχοντα dixit. At ἀνίχνη τὸν ὀφίζοντα dicitur ἥλιος μεταβαίνων, pro ὑποβαίνειν. Eodẽ autem modo quo ἥλιος, ita & βοτάνη dicitur ἀνίχνη, id est Exoriri, Enasci, Germinare. ita enim schol. Sophoclis, ἀνίχνη δὲ ὁ ἥλιος, ἀντὶ τοῦ ἀνατέλλει καὶ ἀνίχνη ἡ βοτάνη, ἀντὶ τοῦ βλαστάνει.

Ἀνίχομαι, passiuum pro ἀνίχομαι. Homerus Iliados π, — αὐτὰρ ἐγὼ ἴσχο. Sunt tamen qui exponant, Te cohibe, Te contine. quam significationem non dedimus verbo ἀνίχομαι. Schol. Sophoclis, ἀνίχομαι παθητικῶς τὸ ὑπομένω.

c. 2. Παρανίχω, Ex aduerso tollo (id est attollo) vel altrinsecus. Bud. 646. ex Thuc. Vide & suprà in Ἀνίχω.

C. Α'ΝΤίχω, à quo Ἀντίχομαι apud Homerum, Teneo ante, Oppono: Odyss. χ, — καὶ ἀντίσχεν πρυμνήσια ἐκ νεὸς ἐίσης.

n C. ΕΝίχω, Detineo, Retineo. Sic Ἐνίχομαι, Detineor, Comprehensus sum. Item Inhæreo. Apollon. Arg. 2, initio, Κάλλιστον αὖτε πόδ' ἐπὶ γαίῃ ἐνιχέμεν ἔσχεν. Et particip. ἐνιχεμής, Dionys. Areopag. Item metaphoricè ἐνίχεσθαι dicitur qui inter loquendum hæret, & veluti

retinetur,ita vt vltra progredi non possit.de qua signific.lege Bud.p.480,ex Plut.

C.ΕΞίχω,Emineo,Promineo,vt ἐξέχω.Pausanias in Eliacis,p.123, ὅσοι ἡ αἰδὼ κατέσχον τὰ ἀφ' ἧς τέρματος ἐς τὸ ἔσω τὰς ἐλίφασιν ἐξισχουσι, ὁδὸν ἔνθας τοῦ ἡμίσους εἶναι καὶ οὐ πλέονα πλίνθοι &c.

C.ΕΠίχω,Cohibeo,Inhibeo,Reprimo,ἐπέχω. Hesiodus, Ἄρης ὀπιχομένοις. Idem in Aspide,τὸ τῶν ὀπιχομένων ἀκίδας ἵππους; Apud Homerum autem cum accusatiuo & genitiuo,Odyss.ο,τμῆξ δὲ μιν ἵππῆες ὀπίσχεθε θυμὸν ἐόντος Καὶ χεῖρας.

C.ΚΑΤχω pro κατέχω, vt νῆα κατεχέμεναι, Appellere nauem, Applicare.vide Κατέχω.

C.ΜΕΤίχω, idem quod μετέχω.Laert.εἶπεν ὅτι εἰ τὰ Ὀρφικὰ μυούμενοι, πολλῶν ἀγαθῶν ἐσόμεθα μετίσχοντες, multa bona participant.

C.ΠΑΡίχω, idem quod παρέχω,Iuxta habeo seu teneo. Il.λ, —παρισχέμεν ἵππους. de quo vide in παρίχω,initio. Item Exhibeo,Il.ι,legati ad Achillem,τοῖσι δὲ πιστὰ παρίσχομεν ἔξοχ' ἀρίστας, Ἀλλά τοι πολλὰ ὅδ' εἶσιν,septem tibi iam exhibemus, & quasi coram sistimus. Item Præbeo, Dono:vt παρέχω.

C.ΠΕΡίχω idem quod περιέχω, Circūplector,Comprehendo, & siqua alia τῶ περιέχω significata sunt.

C.ΠΡΟίχω,idem quod προέχω,Antè teneo. Plut.ἀποστρεφόμενοι καὶ προϊσχόμενοι τὴν ὄψιν ταῖς χερσὶν, Manus ante oculos tenentes,seu (vt Bud.exponit)pro velamento& tegumento opponētes,vt qui nolūt aut quos pudet videre. Vicina significatione pro Protendo & Porrigo ponitur, sicut προτείνομαι. Thucydides νόμος ἦν τοῖς Ἕλλησι μὴ κτείνειν χεῖρας προϊσχομένους, non occidere eos qui supplices manus porrigunt. Item Prætendo,Obtendo. Plutarch.Galba,προϊσχόμενοι γυμνὰ τὰ ξίφη,districtos gladios prætendentes.Et προίσχεται σάκος,in Epigr. Possit tamen aliquis hic quoque ad verbum interpret. Ante se tenebat,Sibi contra aduersarii vim obiiciebat seu obtēdebat,προβάλλετο. Item metaphoricè Prætendo,Obtendo, Prætexo, Iura mea allego, Allego,Causificor, vt Plautus loquitur,Causor & profero,vt Cicero. quo significatu itidem προτείνεσθαι dicitur.vocabulum est τῆς διαλογουμένων.Bud.48, 48ϛ.Herodian.ὁ δὲ τὸ γῆρας προϊσχόμενος,παραιτήσατο,ipse autem senectutem excusans, repudiauit, deprecatus est. Synes.ἐκ τούτου προίσχονται,& hoc ipsi prætēdunt. Herodot. προϊσχόμενος λόγον τοῦτον,allegans hanc rationem. Idem, προϊσχόμενοι πρόφασιν,excusationem afferentes,prætexētes,causati. Apud Thucyd.autem lib.3,pag.106, προϊσχόμενοι ἐπιτειχίζειν προίσχοντο αὐτοῖς κατοικίσαι ἢ κατ' οἴκους, Valla exponit,Obtulerunt eis vt in medio etlent:scholiastes προϊσάλλοντο. Sic in v.lex. ex eodē Th. προϊσχόμενος,pro προτείνων καὶ ἐπαγγελλόμενος,proponēs. In iisdem v.l. ex Herodoti l.1,προϊσχόμενος ἔπος,verba faciens.& προϊσχόμενος τοιάδε,ita alloquutus,ex eodem.

C.ΥΠΕΡίχω,idē quod ὑπερέχω,Emineo,Exto.Polyb.in 3, τῷ πολὺ πάντας προέχειν τοῖς τῶν λίμνων, ἅμα καὶ κεφαλὰς ὑπὲρ τὸ ὑγρὸν ὑπέχειν,capite ex aquis extans, vt Cæsar loquitur. Item Superior sum,Supero,Vinco,Prævaleo. Hes.Erg. -δίκη δ' ὑπὲρ ὕβριος ἰσχεῖ Εἰς τέλος ἐξελθοῦσα.

C.ΥΠΙσχνέομαι,Polliceor,Promitto. vnde autem istam signif.aceeperit hoc verbum,multis docet Eust.p.236. Od.ξ,ὑπισχόμενος αὐτοῖ ἱκάνειν.Apoll.Arg.2,ὑπισχόμενος αἰνῆσαι. Item cum accus.apud Herodotum,ὑπισχνεῖσθαι δῶρα.

Ὑπισχνέομαι etiā dicitur ab vtrisque scriptorib⁹ (quod ad ὑπίσχομαι refertur,licet irregulariter formatum: vt ἰσχάνω ad ἴσχω,)vnde ὑπίσχετο,ll.β,—τὸν μέν μοι ὑπίσχετο δώσειν κατὰ μοῖραν.Sed& ὑπεσχήσατο pro Promisisse,ex Dem. ΗΙΝΕ Ὑπισχνής,ῆτος,ὁ,ἡ,Pollicitatio,Promissum. Il.β,Οὐκ ἔτι δὴ πείσεσθαι ὑπίσχεο λοῦσέ τε ὑπίστω. X.Pæd.5,ὀφείλω τοῖς ὑπισχνοῦσιν. ΕΤ Ὑπισχετὸν pro eodem apud poetas: vt Il.ι,—ὑπισχετὸν μνήσασθαι.

Ὑπισχνούμην, ὑμαι, in prosa idem quod ὑπίσχομαι in versu. Xenophon,ὑπισχνοῦμαι δωρήσεσθαι. Interdū & cum accus. ΕΟΜΡ.Καθυπισχνοῦμαι,idem.Item Voueo.vt καθυπισχνεῖσθαι τῷ θεῷ,Greg. ΕΤ Προϋπισχνοῦμαι,Ante promitto.

A ¶ Ἰσχάνω, ΕΤ Ἰσχανάω,idem quod ἴσχω, Teneo, Retineo, Inhibeo,Reprimo.Iliad.ξ,τῷ οὐ δύνατο δῖα μάχεσθαι Ἐν δαὶ λαιτμαλίῃ,ἀλλὰ δίος ἰσχάνεν αὖθι. Iliad.ρ, αὐτὰρ ἔπειθεν Αἴαντ' ἰσχανόωντα ὄπιθε σφέων, ἰσχάνει ὕδωρ Τλῆναι, retinebant à tergo.Hesiod. Erg.κρύος αὐέρας εἶργον Ἰσχάνειν. Il. ο,[ἰθέλοντα μάχεσθαι] Λύτην τ' ἰσχανάασιν ἐρητύσαντό τε λαοί, Me inhibuerunt,Me retinuerunt. Vbi Eustath.dicit ἐρητύσαντο & ἰσχανάασιν eundem habere sensum & poetica esse.Il.τ,μακρὰς ἄλλῳ Λαῶν ὀξυόων παραδύμενος ἰσχανάᾳ, id est ἐπιχάσῃ, inquit Eustathius. Ἰσχανάω, Cupio,Desidero.seu ὀπτιλλομένως αἰτῶ,vt Eustath. exponit.Il.ρ,de musca, χροὸς αὐτόμενον ἰσχανάᾳ δακέειν Il.ω,de equa,μάλα θρόμου ἰσχανόωσαν. Od.θ,Ἰσχανόων φιλότητος ἐϋστεφάνου Κυθερείης,Captus desiderio,Desiderans.

ΙΣΧΝΟΣ,ός,ή,Macer,Gracilis,Tenuis, Qui lōgo & tenui corpore est & minimè carnoso.Syn.epist.61,Σύρος τὸ ὄψος, μέλας τὸ χρῶμα, τὸ σῶμα ἰσχνός. Et ἕξις ἰσχνή,Plut. in Lycurgo.Itē caseus ξηρὸς dicebatur ἰσχνὸς,sicut recens χλωρὸς,vt ex Polluce annotatur. Item metaph.ἰσχνὸς, χαρακτὴρ,apud rhet.Tenue dicendi genus:quod & Gracile Gell. Et ἰσχνὸς σφυγμὸς,Gracilis pulsus: qui fit secūdum solam arteriæ longitudinem cum nulla manifesta latitudine & profunditate.Eicōtrarius est pulsus εὐρὺς cui latitudō & profunditas magna sunt.Gorr.

C.Καὶ ἰσχνὸς,itidem pro Macer,Gracilis. ΑΤ Ὑπισχνὸς, Aliquantum macer,Subgracilis.

Ἰσχνότης,ητος,ἡ,Macies,Gracilitas.vt ἰσχνότης τοῦ σώματος, Gal. Dicitur & ἰσχνότης χαρακτῆρος,sicut ἰσχνὸς χαρακτὴρ à rhetoribus.

D Ἰσχναίνω,Emacio,Macilentum seu gracilem reddo, Attenuo, Arefacio. Aristot.Metaph.8.τῶ ἰσχναίνειν ἢ ἰσχνασίαν τὸ πτίλος.In Geopon.ἰσχναίνεται ὁ ἵππος,pro eo quod habet Colum. Si est macies. ΗΙΝΕ Ἰσχνασμὸς ΥΕΙ Ἰσχνασία,Emaciatio,Extenuatio:aut etiam Macies.Aristo.τῶ ἰσχναίνειν ἢ ἰσχνασία τὸ πτίλος. ΕΤ Ἰσχναντικὸς,Emaciāti vel extenuandi vim habens. ΔΙΚΙΤΥΡ & Ἰσχναλέος de quo vide post Ἰσχαίνω cum Ἰσχαλέος. ΕΟΜΡ.Ἀπισχναίνω, ΕΤ Κατισχναίνω,itidem pro Emacio. ΕΤ Παρισχναίνω. vnde παρισχνασμένος in v.l.Macilenti,Extenuati:sed videtur male relinqui otiosa præpositio.

E Ἰσχνόω,ῶ,idem quod ἰσχναίνω. vnde ἢ σὺν ἰσχνοῦται, Alex. in Probl. Cauda extenuatur. ΕΟΜΡ. Κατισχνόω, idem.

Ἰσχναίνω(ablato ν)idem quod ἰσχναίνω.Theophr.189,καὶ ὁ ἵππος ὅταν αἰσχναλέμφῃ, σημαίνει τὴν αἰτίαν ὑγιαίνοντα καὶ ἰσχναίνεται.ita enim ibi scribitur. ΣΕΔ & Ἀπισχαίνομαι sine ν,pro Extenuor,habet Tus.lexicum.quod editiones sequentes mutarunt in ἀπισχναίνομαι. ΙΤΙΔΕΜ Ἰσχαλέος sine ν,apud poetas pro ἰσχνὸς:quo ἰσχαλέος post Homerum vtitur & Hippocr.Scribit tamē Eustath. poste ros Homeri dixisse ἰσχαλίος pro Homerico ἰσχαλέος, quod est ab ἴσχω.

F ¶ Ἰσχάς,άδος,ἡ,Carica.nā propriè est ficus arida,vt grām. volunt:quanuis aliquando ἰσχάδες de recentibus etiā dictum inueniatur. Athen.lib.1,ex Hermippo, Ἡ Ῥόδος αἰσαρίδας τε καὶ ἰσχάδα πολυτελεῖς. Aristot. θηρίῳ ὄδοντι τῶ μετὰ τοῦτον τὸν πολλῶν.ἔστι δὲ τὸ μέγεθος ἡλίκον μικρὸν ἰσχάδος. Plinius,Equis amoris innascitur venenum in frōte caricæ magnitudine. Sunt autē variæ ἰσχάδες.Plutar.Apophth. Ἀττικὰς ἰσχάδας. Athen.lib.1,ἰσχάδος Κιμωλίας.& l.3.ἰσχάδας Φυγίας.Eodem lib.βασιλίδας ἰσχάδος commemorat. & l.14.αἰγιλίδας φασὶν εἶναι τὰς καλλίστας ἰσχάδας.Et lib.13,ex Sophocle, περιχωσθὲν δὲ ἐς τὸν Ἀττικὸν Ὠκεανὸν μέλι χαλκιδονίας τ' ἰσχάδας. & lib.14. dicit χαλκιδονίας τε καλεῖσθαι τὰς ἐμβρομαλαίτας ἰσχάδας. Plin.l.15, cap.18 De ficuum generibus,Nouissima sub hyeme maturatur chelidonia. Columella in Horto, Purpureæq; chelidoniæ, pinguésque marisæ. Poll. lib.6 ἰσχάδες χαλκιδόνιαι,αἱ Ἀττικαὶ καὶ χαλκίδικαι καλοῦνται.& ἰσχὰς αὖ in Epigr. Ἰσχὰς etiam dicitur à quibusdā πᾶσα herba,propterea quòd radicis suæ extremū in ficus effigiē turbinatū habeat.dicitur & alio nomine ἀχερωφάγες.Gorr. In v.l.vocatur etiā χαμιερώφαγος & χαμαιβάλανος.Describitur à Theophr.De hist. pl.l.9.c.10,Dioscor.l.4,c.155.Paulo Æg.l.7,c.4 & 10, Plin.

lib.16,cap.8. Ἰσχὰς apud antiquos de oleis etiam sine oliuis dicebatur: τὰς ἁρυπήτους καὶ γαργαλίμους ἐλαίας, καὶ ἰσχάδας οἱ παλαιοὶ ἔλεγον, ἀφ' εἵλκυσεν αὐτὰς ὁ πόμαλος ἁλυπρούς. Eustath. Dici autem putatur ἰσχὰς quasi ἕχρας ab ἰχρὸς, quod est ab ἴχω. à quo tamē si deducatur ἰσχαὶς, sicut ἰχαλέος, nihilo magis dicemus in illo quàm in hoc esse ellepsin literæ ν. Ἴσχας ab ἴσχω dicitur etiā Anchora. vt in gripho illo apud Eustath. Ναῦται δὲ μυρίσαντα τὰς ἰκάδα.

Σχέθω, Habeo, idē quod ἔχω. Od.ε, — ἐπὶ ἔπιτνε νόον ἠδὲ θυμὸν, πὰρ' ἐοὶ σχεμεν, Οἰωνοπόλους ἄλλο βουλεύεσθαι νόον μᾶχεσθαι, hanc in animo cogitationem habebat. id est, hoc in animo versabat aut volutabat. ‖ Item Teneo. Odyss.ξ, κ, καὶ ἦτ' αὐτοῦ κεφαλὴν ὑπὲρ ἔσχεθε, & supra cubitum caput tenuit. Iliad.η, — πρόσθεν δὲ σάκεα σχέθον ἀλλήλοισι, ante verò ipsum tenebant scuta socii seu administri. id est, scuta ei prætendebant ne telis prior impeteretur. ‖ Item Inhibeo, Cohibeo, Reprimo, Detineo. Odyss.θ, Δημόδοκος δ' ἤδη κιθάριν σχέθε φόρμιγγα λιγείαν, inhibeat vel cohibeat citharam. Odyss.σ, — δάκρυ δ' ἄρ' ὀφθαλμῶν βάλε δεύετο δ' ἀμφὶ παρειὰ Πηνελοπείη, sed ne sic quidem mœrorem Penelopes inhibuit vel repressit. Odyss.η, — τοῦ δ' ἔσχοντο γόοιο, σχέθε δ' ὀσσε γόοιο, & oculos à lamentis seu fletu inhibebat. Il.τ, Ἀλλά μιν οὐκέτι πάντα, σχέθε δ' εἰλείθυιαι. Vide suprà, col.1318.D. Sed quæ in v.l. ex Nazianz. afferūtur, σχεθεῖν τὴν φορᾶς, in medio cursus impetu retineri: item in orat. in S. pascha, σελήνη σχεθήσεται, luna retinebitur: potius ad ἴχω referenda sunt, quod tempora quædam ab inusitato verbo Σχῶ mutuatur.

C. Α Ν Δαχέω, idem quod αἴχω, (sed apud poetas tantùm) pro Sustollo, Erigo, apud Apoll. Rhod. Hom. Il.κ, Καὶ τά γ' Ἀθηναίη λιπτοῖ διὸς Ὀδυσῆος ὑψόσ' αἰαχέσθην χερσί. vbi αἰαχέσθην otiosam habet præpositionem, quoniam additur ὑψόσ'. est enim ὑψόσ' αἰάχθη ad verbum, In altum sustollebat. Alibi tamen exprimit per αἴρεσθαι, quod hîc per αἰαχέσθην. vbi videlicet, ὑψόσ' αἴρεσθε.

C. ΚΑΤΑ Δαχέω, Detineo, Inhibeo, Hesiod.

C. Π Α Ρ Δαχέω, idem quod παρίχω, Præbeo. Hesiodus, μύθοισι παρισχέθε δῶρα πάντα. Item apud Aristoph. παρεσχέθω τὸν καταγέλωτα, Risum moueo: ita vt παρέχειν γέλωτα dicitur.

C. Υ Π Ε Ρ Δαχέω, idem quod ὑπερίχω, Emineo, Emico, Exisio. Il.ι, de sole, — ὑπερέσχε γαίης, de terra emicuit. Cam.

C. Υ Π Ο Δαχέω, idem quod ὑπέχω, Subtus teneo. Il.ν, ὑπέσχε χερὶ ὁ δ' ἄρ' ἔμβαλε δεξιὰ δεξιά. i. ὑπέλιξεν τὴν δεξιὰν εἰς ὑποδοχὴν τοῦ δεδομένου, subtus tenebat manum ad excipiendum id quod dabatur.

Σ Χ Ε Δ Ο Ν, Propè. Cum genitiuo. Odyss.η, — ἡμεῖς δὲ μάλα σχεδὸν ἤλυθεν αὐτῆς. Cum datiuo, Hesiod. οἱ δὲ σφι σχεδόν εἰσι. Idem, ὁ δέ οἱ σχεδὸν ἤλυθε. Et sine casu, Odyss.ι, — ἔπι σχεδὸν αὖτ' ἀπὸ πλοός. Sic alibi sæpe. Fit autem σχεδὸν ab ἴσχω, vel potius ἔχεδον, adeo vt σχεδὸν sonet ἐχομένως, q.d. Contiguè. ET Σχεδόθεν pro eodem. vt Odyss.τ, Στῆ ῥ' αὐτοῦ σχεδόθεν. Et Odyss.β, — σχεδόθεν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη. DICITVR etiam Αὐτοσχεδόν, ET Παρασχεδὸν pro σχεδόν, Propè. item Comminus. Hesiodus, ἐλάτης αὐτασχεδὸν ὠργυίαν. Item pro Illico, Mox, ponitur interdum verunque. SED ET Αὐτοσχέδιον dicitur pro αὐτοσχεδόν.

Σχεδὸν in prosa pro Propè. i. Propemodum, Fermè, Ferè. vt σχεδὸν ἅπαντες, Demosth. Et σχεδὸν αἱρεθέντες, pro ἐγγὺς & παρ' ὀλίγον, inquit Eust. Item Propè, vel Circiter: vt apud Platonem epist.7, σχεδὸν ἔτη πεντήκοντα γεγονώς. Item σχεδόν τι pro σχεδόν. ‖ Affertur & pro Fortassè, ex Sophocl. Electra, εἰ γὰρ πίφυκα τοῖσδε τοῖς ἔργοις ἴδρις, Σχεδόν τι πλὴν ἐμοῦ οὐ κατηγόρου φύσει. ‖ Annotatur σχεδὸν vacans etiam, ex Plat. epist.7, τίς δ' ἐκείνου δίκαιος καὶ ὁσιώτερος, σχεδὸν οὐκ εἰκάζων, ἀλλ' ὡς εἰδὼς σαφῶς εἴποιμ' ἄν.

Σχέδιον, Pedetentim, Sensim, vel Composito gressu, vt Bud. exponit p.885, ex Plut. in Camillo, ὁ πέζη βαδίζων σχέδιον ἐπορεύετο. Ego autem σχέδιον propriè esse puto Retento gressu, si ita loqui liceat. nec enim dubito quin ab ἴσχω deducatur significante Retineo, Cohibeo. ‖ Sed σχέδιον & pro σχεδόν, id est ἐγγύθεν, πλησίον, annotatur ab Eustathio.

A Σχεδία, ας, ἡ, Nauis quæ subitò & tumultuariè fit, & q.d. ex propinquo sumpta, referendo id ad tempus. ἀπὸ τοῦ σχεδὸν καὶ ἐγγὺς τοῦ χρόνου, inquit Eustathius. Vel potius, Ratis, aut aliquid vsum ratis præbens. A quibusdam redditur, Ratis tumultuariæ & subitariæ operæ. Sunt & qui ratem posse reddi interpretētur. Vsus est voce Græca Vlpianus tanquam Latina. Vide Bayfium. Fit autē à σχέδλιον, vt docet Eustathius: qui & subaudiri ναῦς tradit, vt σχεδία sit σχέδιος ναῦς: Odyss.ε, Τέσσαρ' ἐπ' ἀμφὶ δόλιον σχεδίην ποιήσατ' Ὀδυσσεύς. ET Σχέδιος, Subitò factus, Extemporaneus, Extemporalis, Inelaboratus. Vide B.886. Crediderim autem factum σχέδιος à σχεδία. vt quicquid tumultuariè & ex tempore fit, iuxta fit σχεδία, vocetur σχέδιον. Quāquam si quis malit σχέδιος præcedere & ab eo esse σχεδία, non magnopere recusabo. Est certè σχέδιον δ' ὄμφ apud Hesychium ex σχεδὸν immediatè, si exponatur, ὁμοιοπαθῶς ἐκ τῆς συνηγμένης: sed si expositionē hanc sequamur, αἰδῶ πρεπῶς ἡμῶν, poterit ad σχεδία referri. Est & tertia expositio apud Hesych. sed mihi suspecta.

B Σχεδιάζω, Ex tempore aliquid facio, & tumultuario opere. Quidam interpr. etiam, Tumultuario & subitario opere facio. Gregor. καὶ ἔστι σχεδιάζειν ἡμῶν ἡ μνήμη, id est Quæ ex tempore memoria fundit & repræsentat promitque. Accipitur & pro Inconsideratè facio & improvidè. (quod contingit in iis quæ ex tempore fiunt & tumultuariè) apud eundem Gregorium. Vide Bud. p.885. Ex eodem Greg. affertur σχεδιάζειν pro eo quod dicitur ‖ Lat. Exasciare (cui opponitur Edolare) τί σχεδιάζεις ἡμῶν διαλυμαίνῃ αἰσθόμενος; HINC Σχεδίασμα, Opus ex tempore factum. Bud.

C C. Α Γ Ο Σχεδιάζω, Ex tempore facio aliquid, vel dico, seu pronūtio. vt apud Athenæum lib.14, dicitur Simonides ἀπασχεδιάσαι hunc versum, Οὐδὲ γὰρ οὐδ' Ἄρης πάρ ἰὼν ἐξίπτασθαι. Suidas itidem vult ἀπασχεδιάζουσιν significare ἐκ τῆς παρεσκευασμένης λέξεως, in hoc loco, καὶ μὴ τὰ ὑπομνηματισθέντα καὶ τῇ αἰχμαλώτῳ ἀπασχεδιάζουσιν ἔοικεν. ‖ Est etiā Temere facio, inquit Budæus. vnde ἀπασχεδιασμένος νόμος, Lex temerè lata. Ethic.ε, τὰ μὲν καλλίονα, τὰ δ' ἀπασχεδιασμένα. ὀρθῶς μὲν, ὁ κείμενος ὀρθῶς· χείρων δὲ ὁ ἀπασχεδιασμένος. Est autem nominat. horum participiorum νόμος.

C. Αὐτοσχέδιος pro σχέδιος, sed vsitatius, Extemporalis, Ex tempore factus, Inelaboratus, Tumultuarius. Herodianus, ἄρτον δὲ ἀφεψηθέντα αὐτοσχέδιον. Et αὐτοσχέδιος πόλεμος. Item ἐξαυτοσχέδιον, E re nata. ET Αὐτοσχεδίως, Ex tempore, Tumultuariè, Non elaboratè.

Αὐτοσχεδιάζω, Ex tempore facio & tumultuariè. Et αὐτοσχεδιάζειν, pro Aggredi aliquid properè & illotis manib^s, ex Xenophonte. Et αὐτοσχεδιάζειν περὶ τῶν πραγμάτων, ex Gregorio, Inconsultè agere, & consilium in re præsenti capere. Vide Budæum pag.886. vbi αὐτοσχεδιάζειν etiā pro Comminisci aliquid & fingere: item pro Temere aliquid affirmare. Necnon pro Suapte sponte facere & non mandato alterius, ex Xenophonte. Apud Plat. verò & pro Appellere animū temerario & confidenti incepto. HINC Αὐτοσχεδίασμος, Extemporalis dictio. ET Αὐτοσχεδιαστής, Qui extemporalem habet orationem, ex Xenophonte. ET Αὐτοσχεδίαστος λόγος, ex Alcid. Extemporalis oratio. ET Αὐτοσχεδιαστί, Ex tempore, Non præmeditatè. ITEM Αὐτοσχεδιαστός, Extemporalis, Ex tempore factus, seu dictus. vt αὐτοσχεδιαστὸς λόγος. itidem αὐτοσχεδιαστικὴ δύναμις, Alcidam. Facultas dicendi ex tempore.

C. Π Α Ρ' Αὐτοσχεδιάζω, Perperam & inconsultè interpretor. Bud. p.885, ex Gregorio.

D ¶ Σχέδη, Tabella, vel potius Papyr^s, aut philyra, seu tilia, vel charta, aliúdue in quo scribimus: sed propriè, in quo scribimus extemporale aliquid, i. quod ex tēpore nobis in mentem venit: vel in quo tumultuariè aliqd scribimus. Quidam interpr. Pugillares. Putarunt que nonnulli σχέδια dici in qua supputantes scriberent numeros, quos mox delerent. Sed ego Eustath. sequor in mea illa exp. q. Σχεδίασμα esse dicit σχέδιον λόγον ἰδιάζον. Apud Latinos autem scriptores Scheda exponitur Pagella seu folium papyri cum aliis non compacta. Sed latius extendi eius significationē apud illos quoque,

allata ex ipsis exemplia ostendunt. ET Σχεδίεμι, A diminut. Tabellula, &c.

Ἔχμα, ατος, τὸ, Retinaculum, vel potius id quo res duæ coharent quasi vinculo & nexu, Iunctura, κόλλημα, σύνοχή. Iliados υ, de torrente, Ῥίξας ἀσπέτῳ ἔρρωτι αἰγιαλὸς ἔχματα πήγης. Iliad. μ, Σπάλας τε φερεκλῆας ἐμόχλεον, ἃς ἄρ' Ἀχαιοὶ Γρώπας ἐν χαλῷ θέσαν, ἔμμεναι ἔχματα πύργων: vbi Eustathius annotat non significare solùm τὰ ἐξέχοντα, verùm etiam σύνοχάς. Apollon. Argon. ι, de arbore quam Hercules euellebat, πολλὸν δ' βαθύῤῥιζον ὀρ B ὠρυσσε Προσφὺς ὀξέρεφ σὺν αὐτῇς ἔχματα γαίης, vnà cum terra adhærescente. Exponitur etiam στήριγμα & ἔρεισμα, Stabilimen seu stabilimentum, Fulcimentum. quo sensu præcedentium locorum aliqui accipi possent. ‖Item κώλυμα, Obstaculum. Iliados φ, — ὕδατος ῥόον ἐγκαθύσει, Χερσὶ μάλιστα ἔχων, ἀμάρης δ' ἐξ ἔρυσε ἔχματα βάλλων, aquæ cursum dirigit seu ducit, manibus ligonem tenens, éque riuo obstacula eiiciens, id est lapides aut alia quæ cursum aquæ inhibent. Apoll. Argon. δ, Ἀσπίδας ἡμίσεας ὀλίων ῥοὰς ἔχματα βουλὰν Προχόοισι, clypeos protendentes quibus ictus arcerent. ET Πρόχμα, per γ, idem quod ἔχμα, id est Fundamentum seu fulcimentum, στήριγμα, vt ex Suida Eustathius exponit, dicens scribi cum γ, ad similitudinem τῶ βρετμὸς & βρέχμα.

Ἐχμάζω, Inhibeo, Impedio, Detineo. κωλύω καὶ ἐπέχω, vt Eustathius exponit, citans etiam ex Rhet. lex. ἐχμάσαι, pro κατασχεῖν, εἰλῆσαι. Et ἔχμασον apud Hesychium ὄπιθες, κατάσχες. ‖Ἐχμάζει ab Hesychio præter κωλύει, κατέχει, διεμπίπλησι, exponitur etiam σπείρει, (quod ad secundam τοῦ ἔχμα significationem spectat) item neutraliter, πάντοθεν ἕλκει.

¶ Ὄχμα, ατος, τὸ, idem quod ἔχμα. Hesychio est πόρπημα, id est Fibulamentum.

Ὀχμάζω, F. άσω, Detineo, Inhibeo, idē quod ἐχμάζω. Apud Eurip. Oreste, postquā Electra dixit, Οὔπω μαθοῦσα, χεῖρα δ' ἐμπλέξασ' ἐμοὶ, Σχήσω σε πρὸ ἂν δυστυχῆ πρόμματα, subiicit Orestes, Μίσγεις μ' οὖσα τῆδ' ἐμοὶ φρονοῦσ' Μέσον μ' ὀχμάζουσα, ὡς βάλῃς εἰς πάρπαρον, medium me constrictum tenes, Premis. nam ab Hesychio exponitur præter κατέχω, etiam σφίγγω, πιέζω. Ὀχμάζει eidem Hesychio est etiam μάχεται, βασανίζει, ἐρείδει, (sicut suprà ἔχμα inter alia expositum fuit ὑποβόλιμα) βάλλει. Apud Apoll. certè Arg. ι, Ἄρρες ὀχμάζουσα ῥοὸν σάκος, schol. exponit κατέχουσα, βασανίζουσα, tenens seu gestans. Apud Varin. est, ὀχμάζειν propriè esse τύπτειν ὑπὸ χαλινὸν ἀγαλεῖν ἢ ὑπὸ ὄχημα: significare verò & τὸ μάχῃ κρατῆσαι, ab αἴχμή. C. Ἀνοχμάζω, Gesto tollens in altum, vel In altum sublatum gesto. aut simpliciter Sustollo, In altū tollo. Citatur ex Epigr. l. ι, ἀνοχμάσσας pro Gestes vel Conculces. sed huius posterioris signif. exemplum aliud desidero.

C. Μετοχμάζω, Tollo, In tergum sustollo.

ὌΧΜΟΣ, ου, ὁ, Eust. dicit αἰόλιον esse ὦ πλοχμός, & sicut πλοχμὸς à πλέκω fit, ita hoc ὄχμος fieri ab ἴχω. quid autem sit, non exponit. Apud Hesych. ὄχμοι σκάφων sunt φυτεῖαι. cui (licet non suo loco) subiungitur, ὄχμον εἰλοῦντα, quod (sicut & ὄρχος & ὄρχατος) significat τὸ ὅπῃ τύχοι φυτείαν. ita vt suspicio mendæ subesse videatur.

ὌΧΑΝΟΝ, ου, τὸ, Ansa clypei, inde dicta quòd ea teneatur. Alii Amentum, item habenam, item lorum clypei interpret. τὸ τῆς ἀσπίδος κράτημα, vt Eustathius tradit. quod πόρπακα etiam à Græcis appellari, apud Sophocl. Aiace, (ἔφρ' ὅτῳ πολυρράφου τρυφῶν πόρπακας, de scuto quod filio Aiax donabat) à schol. annotatur, exponēte, ὁ λαιὸς δι' οὗ κατέχουσι τὴν ἀσπίδα. A Plut. tamen apertè distinguitur, vt pòst videbis. Eust. & ipsemet χαλινὸς πόρπακας, seu (vt alibi) πᾶς ὁ ἐμπόνιον πόρπακας, (hoc est, πᾶς ὁ τὸν τῆς ἀσπίδος ἐκ θώμακος δι' οὗ τὴν χεῖρα δύεται, vt ab Ælio Dionys. exp.) ὄχανα vocari scribit, dicens, antequam ii inuenti fuissent, antiquos vsos loro lato ab vno extremo ad alterum pertingente, quod παλαιὸν ἀσπίδος ab Homero appelletur, item κανών, id est ῥάβδος τις ἀναφορὰ, qua ipse clypeus gestabatur, & ab ἀναφέρειν ipsa quoque ἀναφορὰ dicebatur. Lucianus in Herodoto, siue Aetione, de Cupidinibus qui Alexandri armis ludebant, ἵνα παρὰ ὀπὴ τῆς ἀσπίδος καὶ παχύμφου σύριγγι, πῦρ ὀχανοῦν τῆς ἀσπίδος ἐπιλαμβάνει. Caricæ gentis inuentum id fuit: vnde apud Anacr. est καρικηγενὲς ὄχανον. Herodot. lib. ι, de tribus Carum inuentis, τὸ ὄχανα ἀσπίδων ὑπὸ ἀγκῶνα οἱ πρόσθεν ἐφόρεον διὰ κοίλου ὀχάνου ἐφέρετο τὰς ἀσπίδας πᾶσι ὅσαπερ ἐκ θεοῦ ἔθεσαν ἀσπίσι χρέεσθαι, παλαιοῦσι σπανίως εἰσὶ ζυγὸς ἐπὶ τοῖς αὐχέσι τοῦ χαλκοῦ τοῖσι δεξιτερῇσι ὤμοισι περικείμενος, i. Ansis quoque clypeorū excogitarunt. antea nanque absque ansis gestabant clypeos quicunque illis vti soliti erant, collóque & sinistro humero circūpositos vinculis coriaceis tenentes regebant. Luc. Anach. de pila ænea, ἀδελφοὶ, ἀσπίδι μακρᾷ ἑκάστοις ὄχανον οὐκ ἐχούσῃ οὐδὲ τελαμῶνας. (Ὄχανον Hesychio est etiam δεσμὸς, i. vinculū.) ET Ὀχάνη, ης, ἡ, idē. Plutar. Cleom. ἀσπίδα φορεῖν δι' ὀχάνης, οὐ διὰ πόρπακος. vbi apertè distinguitur inter πόρπαξ & ὀχάνη siue ὄχανον contra Sophocl. schol. & Eustath. Intelligitur autem hic per ὀχάνη ansa siue armilla in tergo scuti cui brachiū sinistrū inserebatur, atque ita clypeus gestabatur & regebatur: (per πόρπακα autem, lorum, id est τελαμῶνα, vt Homerus, Herodotus & Lucian. paulo antè vocant: quod fibulis clypeo annexum ab humero sinistro & collo dependebat, eóque clypeus regebatur antiquitus) Vnde illud Virgilii, —clypeóque sinistram Insertabam aptans.

ὌΧΕΤΣ, ίως, ὁ, Retinaculum, itidem ab ἴχω dictū: quo videlicet aut tenetur aliquid aut cohibetur. Iliad. η, Minerua telum quod in Menelaum torquebatur, dicitur eò direxisse vbi ζωστῆρος ὀχῆες Χρύσεοι συνέχον, καὶ διπλόος ἐλάσπα θώρηξ, vbi annuli aurei cohibebant & constringebant zonam ad thoracem: seu (vt Eustathius habet) κρίκοι εἰς δ' ὅλεθρον συνέχοντο ἱμασθλώδεις ζωστῆρος ἐκ τοῦ θώρακα. Et ὀχεὺς τριφαλείης, lorū galeæ, id est lorū quo galea sub mento constringitur. Il. γ, Ἀγχὶ δέ μιν πολύκριθοι ἱμασ ἀπαλοὶ ὑπὸ δειρὴν, Οἵς οἱ ὑπ' αὐθριόωντες ὀχεὺς πάπτηνε τριφαλείης. At ὀχεὺς πυλῶν vectis dicitur, seu pessulus, seu repagulū, id est lignum quo fores cohibentur & clausæ continentur: ὁ μοχλὸς, ἅπερ ξύλον συνέχον κληῖδας καὶ θύρας. Il. μ, οὐδὲ πύλαιον Εὖρ' ὀπιπκλιδίας σανίδας καὶ μακρὸν ὀχῆα. Eodem libro, δυσὶ δ' ἔπιθεν ὀχῆες Ἔχον ἐπιμοχλοί. Et paulo pòst, οὐδ' ἄρ' ὀχῆες Ἐρήρισται. vbi etymologiam attingit, quum priori in loco dicit ὄχεν, in altero Ἐρήρισται. sunt enim μοχλοὶ vel σφῆνες πὰς πύλας συνέχουσαι, vt Eustathius tradit. Il. ω, οὐδὲ πύλας καὶ ἀπῶσεν ὀχῆας. Idem autem esse κληῖδα θυρῶν & κληῖθρον & ἐπίκλητρα & ὀχῆα & μοχλὸν, vult Eust. ‖Ὀχεὺς vocatur à quibusdā scrotum, quod magis vsitato nomine ὄρχεις appellatur. Gorr.

ὌΧΟΣ, ου, ὁ, Capax, Qui cōtinere potest. nā & ipsum ab ἴχω deriuatur, vt δοχὸς à δέχομαι. Od. ι, Οὐδ' ἄρ' ἔσαν λιμένες νηῶν ὀχοί, οὐδ' ὅπωπαί, nec enim erant portus qui naues capere & continere possent. φυλακτοὶ πᾶν τι σώζοντες αὐτοὺς, vt Eustathius exponit, addens tamē, posse ab ὀχέομαι dici, ἐφ' ὧν αἱ πῆξις ὀχοῦσι καὶ μένουσι. Idem ὄχος quoque barytonè dici annotat. ‖Ὄχος, Retinaculū, Rota, Funis. v. l.

Ὄχη, ης, ἡ, Cibus. quòd corpus eo contineatur & conseruetur. At ὄχη, Mōs Euboeæ, vel ab ἐπέχειν dicta, vel ἀπὸ τῆς ἀκαῖ ὀχείας Διὸς καὶ Ἥρας, quòd ibi Iunonem Iupiter inierit.

ΕΥΩΧΙΑ, ας, ἡ, Conuiuium, Epulum, Epulæ. Aristot. Ethic. ζ, cap. ς, ἕως ἂν τὰ παιδία δειπνίζηται ἀλλήλοις οἷς διαχέαι. Plato De rep. ι, αἷς μιμησόμενοι ἐκεῖ τι περιουσίαι καὶ περὶ πότους καὶ εὐωχίας. Lucianus in Macrob. de Gorgia sophista narrat, eum interrogatum vnde ad tam longam senectutem peruenisset, (nam cēteſimum & octauum annum attigit) respondisse διὰ τὸ μηδέποτε σωφρονεῖν χαῖρε πρὸς ἄλλον δ' ἀνθρώπων. Pollux vult etiam esse δημοσίαν ἑστίασιν, id est conuiuium publicum. quæ itidem vocabuli Epulum propria esse signif. putatur. Quod autē ad huius vocis etymon attinet, sunt qui ab ὀχὴ deriuari putent: sunt contrà qui malint dici ἀπὸ τοῦ εὖ ἔχειν καὶ ζῆν: ex quibus est Athenæus libro 8, qui etiam alteram deductionem refellens, scribit, πῶς δ' εὐωχίας ἐπαίνων εἶεν λόγοι τῆς ὀχῆς, ἥτις προφῆς, ἀλλ' ἀπὸ

τὸ ἔχ' παύσας δ' ἔχειν. Eustathius vno in loco priorem illam deriuationem, in altero vtranque ponit. Ego, vtra probabilior sit, vix iudicare queo: & quanuis hìc sub ὀχὴ posuerim, non minus tamen alterùm etymon admitto. Hoc tantùm admoneo, si ἀωχία dicatur tanquam ἀνοχία, videlicet πρὸς τὸ δ' ἔχειν, illud δ' ἔχειν ita esse accipiendum vt docui antea accipi, pro eo nimirũ quod Latini quoque dicunt interdum Bene esse alicui de eo qui lautè accipitur, seu qui bene curat corpus, & quod Gall. dicitur *Faire bonne chere*. alioqui enim perniciosas valetudini esse ἀωχίας ostendit illud quod modò protuli Gorgiæ dictum.

Εὐωχέω, ῶ, Conuiuio accipio, seu epulis, Epulum præbeo, Lautè accipio. Herodotus, ἀωχέοντες ἐς ἑστιήσιας. Itẽ pro Satio, Saturo. Aristot. De animal. 8, μὴ δὲ πρὶν ἡμέρας ἀωχῶσι τὰς ὑς παίοντες. Et pass. Εὐωχοῦμαι, Conuiuio accipior, Conuiuor, Epulor. Xenoph. Pæd. 4, καὶ ἵππον, καὶ ἀωχοῦντα, καὶ κυλοῦντα, καὶ πάσης ἀθυμίας ἀπεπίμπλασαν. Aristophanes Pluto, ἥλω πλουτῶν' ἀωχεῖσθαι. Inuenitur etiam iunctum accusatiuo, vt apud Xenoph. Pæd. lib. 1, p. 6, circa principium, ἀλλὰ κρέα γε ἀωχεῖ. Sæpe verò & metaphoricè ponitur ἀωχῶ, sicut ἐστιῶ pro Oblecto: quam metaphoram habet itidem Pasco apud Latinos interdum. Plato in Gorgia, εἰ πιοῦσαι ἐτέρπησαν, ἀωχούμενοι ὧν ἐπεθύμουν. Sic & ἀωχεῖσθαι ponitur. Exempla autem huius vsus in vtraque voce ex Comm. Budæi more meo petenda relinquo: quæ habentur pag. 741.

Ὄχθη, ης, ἡ, Ripa, Extrema & eminentior terræ ora quam fluuius vtrinque alluit. seu (vt in vulg. lex. est) locus præruptus ripæ: at πόταμιον, planus. Deriuatur autem ab ἔχειν pro ἐξέχειν. Iliad. γ, — παρ' ὄχθας Σαγγαρίοιο, ad Sangarii ripas. Plutarch. Publ. de Horatio Cocl. τῇ πέρᾳ ὄχθῃ προσίμιξε, ad alteram fluminis oram peruenit, ad ripam vlteriorem. Quemadmodum verò Ripa apud Latinos impropriè pro littore marino ponitur, ita & ὄχθη. Odyss. ι, — ἁλὸς πολιοῦ παρ' ὄχθας. Ὄχθαι fossarum, dicuntur tumuli eminentes ab vtraque parte. Iliad. ο, — ὄχθας καπέσαν βαθείας ποσὶν ἐρείπων, Εἰς μέσον κατίβαλλε, id est χώσαν καὶ αἰασκαφὰς κοίλης τάφρου. ΕΤ Ὄχθος, ου, ὁ, idem quod ὄχθη, id est ripa, τὸν ποταμὸν ἄκρα. Hesych. Item Littus, vt ὄχθη paulo antè, τὸ ἀπέναντι τοῦ μακρὰν τῆς θαλάσσης, Hesych. Præterea idẽ quod ὄχθη in posteriori significat. id est Tumulus eminulus, τὸ ἐπὶ παράσταδιν, seu τὸ ὑψηλὸν τῆς γῆς, (vel, vt Hesychius exponit, δύσβατος καὶ τραχὺς τόπος, ἢ ἐξοχὴ τῶν πετρῶν, κρημνός) Grumus, Cliuus. Xenoph. De re equestri, loquens de experimentis militaribus, τάφρους δέ γε δεῖ, πηχέα ὑπερβαίνειν, ἐπ' ὄχθας αἰωρούσας, ἀπ' ὄχθων καθάλλεσθαι, καὶ ὡς ἄδηλος δὲ καὶ ἧττον φερεσὶ καὶ πλάγια ἑλαύνειν. vbi est aliquid minus quàm ἄδηλος. Alibi dicit ἀπ' ὄχθων καλαίρειν. Euripid. πίτνειος ὄχθος. Idem, ὄχθος Ἄρειος, collis Martius. A Proclo exponitur ἡ στερεία τῆ χώματος, deducente inde ἀοχθῶ. Hinc metaphorice Ὄχθη apud medicos dicuntur tumores verrucosi tuberosique, quales in elephanticis apparent: inde labra hulcerum prætumida, callosa & dura, ὀχθώδη, q. d. verrucosa appellantur. Gorr. Item Labor, κόπος, Procl. in Hes.

Ὀχθηρός, οῦ, ὁ, Riposus, Cliuosus. ὀχθηρὸς χῶρος, in Epigr.

Ὀχθώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Idem. Item Verrucosus, Torosus: vt B. interpr. Dioscor. lib. 1, cap. 157, de myrtidano, ὅτι φυτίζεται ἀκάλαλος καὶ ὀχθώδης καὶ ὁμόχρους, virgultum myrto adnascens, nodosum, inæquale, verrucosum, concolor, vt Gorræus habet, Prominens & tumens, vt Hermol. Et Galen. ὥσπερ ἐν σκληρίαις ἐν τῇ μήτρᾳ αἱ τύποι, ὀχθώδη, αἱματῶδες. alibi οἱ τοιοῦτοι ὀχθώδεις καὶ αἱματῶδες. Synes. de equo turpi, ὀχθώδης τις ὢν τὸ κρανίον καὶ λεπτόφρυς τὸν ὀφθαλμόν.

Ὀχθέω ῶ, Offendor, Indignor, Grauor, id est grauatè fero. metaphora ducta ab ὄχθη, quoniam animus eius qui re aliqua offenditur, aut indignatur, quasi exurgit & intumescit: vt ὀχθῶν idem sit quod Sophocles dicit, ὑψοῦ σ' ἄειρε θυμὸν Οἰδίπους ὁ λύπαις. Quibusdam tamen ab ἄχθομαι deriuare magis placet: & certè quod ad significat. attinet, diuersa non est. Iliad. α, Τὸν δὲ μέγ' ὠ-

χθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς. id est δυσπαθήσας, ὑπερλυπηθείς, ἀχθεσθείς. Ibidem, Ὤχθησαν δ' αἰὰ δῶμα Διὸς θεοὶ εὐρυόπα περ. Ab Eustathio exponitur etiam πτοέω. VNDE Ὄχθησις, ἰως, ἡ, Offensio, Indignatio. Hesychio est φόρτος, πάθος. ET Προσοχθέω, ῶ, F. ήσω, Offendo, vel Offensus sum, Infensus sum, Tædiũ molestiámque capio. Suidas, postquam προσοχθίσαι exposuit, ἐβδελυξάμην, διεφθάρην ἥλω, subiungit, καὶ Πιττάκης, εἰ δὴ εὖ φρονεῖ καὶ προσοχθεῖ τῷ μέθῃ. vbi vulg. lex. interpr. Impingit. Deriuatur hinc ET IAM Εὐοχθέω, ῶ, F. ήσω, ab eodem Eustathio explicatum, ὅτι τοῖς κακοῖς κοπτέω. Alibi verò tradit quosdam ab ὀχὴ deriuare, interposito θ, vt in πεζθαὶ & πτεραχθαί. Hesiod. Erg. libro 2, Εὐοχθίων δ' ἴξεαι πολὺν ἔαρ, οὐδέ σε πρὸς ἄλλους Αὐχήσεαι. id est Facili labore, οὐ κακοπαθῶς, (quomodo κάματον ἀκάματον dixit Euripides) Peruenies ad ver magna cum prouentuum vbertate & laborum fructu. Vel, Lætus & victu abundans: deducendo ab ὀχὴ, id est ἕδρα. Vel, Amplos frugum habens cumulos, ab ὄχθος, id est σωρεία τῶν χρήματος. Vel δὺ ἔχων & quasi ἀωχουιάμος, Tot enim modis à Proclo exponitur, autore alioqui non valde idoneo. Scribi turverò ibi ET Εὐοχέων. SED ET Εὔοχθος reperitur, quod eodem modo vt præcedens ἀοχθέω exponi potest. Athen. lib. 4, ex Bacchyl. Αὐτόματοι δ' ἀγαθῶν δαῖτας ἀόχθοις Ἐσφέρονται δίκαιοι φῶτες ad opipara, ad opulenta, ad læta conuiuia: respiciens ad illud, Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ ἀγαθῶν ὅτι δαῖτες ἔασιν.

¶ Ὀχθίζω, idem quod ὀχθέω, teste Eustathio, citante ex Oppiano, ὀχθίζων πρακτίλῳ. VNDE Προσοχθίζω, F. ίσω, Offendo. idem quod προσοχθέω, hoc est προσπρούω, προσκόπτω, ἀπὸ τοῦ τὰ ὀθνεῖα χώματα τοῖς ὄχθαις προσπροΐσθαι, vt Suidas annotat. Ab eodem exponitur etiam δυσαρεστῶ, δυσανέμομαι. Est autem vocabulum Græcis Bibl. interpr. vsitatissimum. Psal. 94, τεσσαράκοντα ἔτη προσοχθίσας τῇ γενεᾷ ταύτῃ, Quadraginta annos offensus fui generationi huic. Damasc. 118, οἷς γὰρ προσοχθίζει θεός, καὶ οἱ τούτου προσοχθίουσιν ὑπαπαντῶσι· καὶ οἷς θεὸς ἀπεχθάνεται, καὶ οἱ τούτῳ διαφέρονται ἀφεστήκασι. id est, Quibus offenditur. Leuit. cap. 18, καὶ προσοχθίσει ἡ γῆ τοῖς ἐνοικοῦσιν, & infensa fuit terra. Aliquando additur etiam præpositio ἐν, more Hebræorum, vt Ezech. c. 36, προσοχθιεῖσθε ἐν ταῖς ἀνομίαις ὑμῶν, Displicebitis vobis in iniquitatibus vestris, vel Displicebunt vobis iniquitates vestræ. Interdum commodius redditur, Tædium & fastidium percipio, id est δυσαρεστῶ. vt Genes. cap. 27, προσοχθίσω τῇ ζωῇ μου, tædet me vitæ meæ. Ponitur etiam transitiuè, vt Offendo apud Latinos. Sic Paralip. lib. 1, προσοχθίσας ὁ λόγος τὸν Ἰωάβ, Offendit Ioab, Malè habuit Ioab, seu Molestus fuit Ioab. Item Grauor, idẽ quod ἄχθομαι. Eccles. 6, de sapientia, ὑπόδησον τὸν ὦμόν σου, καὶ βάσταξον αὐτὴν, καὶ μὴ προσοχθίσῃς τοῖς δεσμοῖς αὐτῆς, est Ne graueris, inquit Budæus. quæ fortassis significatio præponenda superioribus videatur. Citatur etiam pass. προσοχθίσθη θυρεός, pro Abiectus est clypeus: ex cap. 1 lib. 2 Regum. VNDE Προσόχθισμα, ατος, τὸ, ET Προσοχθισμός, οῦ, ὁ, Offendiculum, Offensio: vt προσοχθίσματα προσοχθιοῦς, offensione offendêris, Hebraica loquendi formula, pro Summopere offendêris, Summopere tibi displicebit. προσοχθισμὸς, προσκοπὴ, διαπτόησις, vt Hesychius exponit: quibus subiicit Budæus, πάθος γνώμης, συμπάθεια. Et προσόχθισμα (vt idem Budæus annotat) in libro Regum sæpe legitur vt βδέλυγμα, de idolis dictum: vbi Latinè Offensio legitur semper: vt in 4 Regum cap. 23. Hæc ille. Apud Suidam quoque est, προσοχθίσματα· ἀχαρὶ καὶ ἀδύλα. Sed verbum hoc cum suis deriuatis & compositis Græcis Bibl. interpr. peculiare esse existimatur: nullum certè vsus illorum exemplum aliundè affertur.

Ἔσχατος, ου, ὁ, Vltimus, Postremus. Plato Timæo, τὸ μέσον μέν, πρῶτον καὶ ἔσχατον γεγενῆσθαι τὸ ἔσχατον καὶ τὸ πρῶτον, τὼ μέσα ἀμφότερα. id est (Cicer. interpr.) Id quod medium est, tum primum fit, tum postremum: postrema verò & prima, media fiunt. Idem Cicer. ibidem ἔσχατον οὐρανόν vertit Extremitatem cæli. Thucydides ἔσχατα τοῦ κόσμου appellat, p. 193, Extremam

vrbis partem. Homero ἔσχατοι, vel ἔσχατοι ἀιόρων, qui velut in postremo habitant orbe, (id est postrema orbis parte: vel potius (vt Virgil. loquitur) toto procul orbe remoti. Ab Æschylo autem Canobus dicitur ἐσχάτη χθονὸς, quòd sit maritima. Interdum ἔσχατος significat. Qui vltimum gradum tenet. quo sensu apud Aristot. ἔσχατος δῆμος exponitur Infima plebs. Nonnunquā tamen ἔσχατος contrà redditur Summus. cuius significationis (quam alio respectu habet) istam esse rationem puto, quòd quum Plato (exempli gratia) ἐσχάτην ἀδικίαν vocat in 2 De rep. summam iniustitiam, (id est, qua nulla capitalior est, vt Cicero vertit) intelligit quæ primum quidem gradum inter alia iniustitiæ genera teneret, sed quæ post vltima omnium, seu post reliqua omnia iniustitiæ genera excogitata fuit. Sic ἐσχάτη μανία, quod itidem Lat. Vltimum suppliciū dixerūt, quod post cætera omnia suppliciorū genera excogitatum fuit, vt ea longè crudelitate superans. Dicunt verò & πάντα τὰ ἔσχατα πάσχειν (quo vtitur Xen. Pædiæ 3) eodémque modo Latini Vltima omnia pati. (Talem autem significationem habet istud nomen & quum dicitur Vltima experiri. Sic apud Liuium, Necessitas vltimum & maximum telum) Sed & Summum pro Vltimum seu Extremum in nonnullis loquendi generibus ponitur: vicissimque Extremè pro Summè. Interdum ἔσχατον substantiuè ponunt, genitiuum ei addentes: vt Plato De rep. 2, τίς τὸ ἔσχατον ἐλευθέρος, ὁ μὲν δίκαιος ὀπώπει, ὁ δ' ἀδικίας (eo sensu quo ἐσχάτην ἀδικίαν modò ex eo protuli) id est Ad summum vsque gradum. Alicubi etiam τὶς τὸ ἔσχατον, sicut & τὶς τὸ ἔσχατον, aduerbii locum obtinet, pro Summè, Admodum. Lucianus in Herc. χάρων τὶς τὸ ἔσχατον ἀσφαλὴς. Xenoph. Lacedæm. polit. πόνον καὶ δαπάνην ἐσχάτην ἡγοῦμαι. Reperitur & ἐσχατώτατος superl. apud Xen. Hell. 2, τὰ πάντων ἐσχατώτατα πεφυκώς. Cæterùm quod ad etymon huius vocis attinet, ratione carere non videtur deductio ab ἔχω, si modò accipiatur pro Cohibeo. quia id in quo consistimus, (consistimus autem in eo quod vltimum est) veluti nos cohibet, quum non sinit vltrà progredi. Sic & Lat. Vltimum dictum quidam credunt Vltra quod pergere non liceat.

C. Γεραίτερος, Qui extremam senectutem attigit, Decrepitus. Plut. in Pompeio.

Ἔσχατος, Extremè, Summè, Ita vt nihil supra. Suid. Apud Marcum autem c. 5, ἐσχάτως ἔχει, q.d. Extremè se habet, pro In extremum vitæ periculum adducta est.

Ἐσχατιά, ᾶς, ἡ, Extremitas rei alicuius, Ora. vt ἐσχατιὰ τῆς μαρῆς, Philo. Sic ἐσχατιὰ γῆς καὶ θαλάσσης, Vltima pars loci alicuius, & remotissima, vt ἐσχατιὰ ἀγροῦ, vel ὅρους. Et pars quæ est in confinio. Hom. Il. 1, Νάϊον ἀ' ἐσχατιὴν Φύσσαν. Vide Eustathium. Interdum verò sine adiectione, Recessus vltimus seu extimus, Locus abstrusus, Solitudo. Budæus ex Synesio & Basilio. Item ἐσχατιαί, Prædia ab vrbibus summotiora, quasi in finibus sita cuiusque ditionis aut territorii, ex Aristot. vt idem docet. Præterea extremus ordo & remotior à principatu, apud Areop. De quibus signif. lege B. p. 82.

Ἔσχατος, Vltimus. vnde ἐσχατιὰς μοίρης ex Epigr.

Ἐσχατόεις, εσσα, όεν, poet. Vltimus, Extremus. In vltimis finibus situs. Fœmin. ἐσχατόεσσα. ET Ἐσχατόωσα pro eodem. vt in Bœotia, — Αἰηδόνια τ' ἐσχατόωσαν, participii forma. Sed & ἐσχατόωσαν ibi quidam legunt.

Ἐσχατάω, Extremus sum, vel In extremitate sū, id est extrema parte. vt τὰ ἐσχατιόωντα τῆς Ἰνδικῆς, Theophr. Et Ἐσχατιόωσα τῆς Ἀχαΐας, Polyb. In extremis Achaiæ finibus sita, vel Achaiæ extrema contingens.

Ἑστία, ας, ἡ, Focus. vt Od. ζ, ἡ δ' ἥστο ἐπ' ἐσχάρῃ πυρὸς αὐγῇ, Sedet ad focum, Foco assidet. Et Odyss. ξ, ἕστηκεν ἐπ' ἐσχάρῃ. ET ἐπ' ἐσχαρόφιν, Od. τ. At verò Il. ι, v. 419, Ὅσσην γὰρ Τρώων πυρὸς ἐσχαρα, vocantur ἐσχαραι πυρὸς ipsæ domus, seu qui habitant in singulis domibus. quod ego planè simile esse arbitror Gallico huic generi loquendi, *autāt qu'il y a de feus*, pro *autant qu'il y a de mesnages*. Vide Eustathium, qui aliam quoque expositionem affert, sed magis coactam. Ad verbum autem πυρὸς ἐσχαραι sunt qui accipi putent pro πυραὶ seu πυρκαϊαί. Cæterùm quod ad etymon huius vocis attinet, Eustathius ibidem tradit ἐσχάρας in propria significatione esse πλὴν μὰ ἔχουσιν ὕλας, ἀλλ' ὅτι γῆς οὔσας, vel κοίλων. idém que habet Etymol. Quibus ex verbis etymon hoc elicio, (cuius nullā ab illis factā esse mentionem miror) ἐσχάρας dictam esse παρὰ τὸ ἔχεσθαι γῆς, id est γῆς. Non ignoro interim, afferri aliam ab Eustathio notationē, sed quæ alia ratione ei tribuatur. scribit enim πλὴν θυμιατηρίων ἐσχάρας nomē hoc accepisse παρὰ τὸ ἔχειν ἀρὰς, i. quotidianas preces. Fuisse autem & ἐσχάρας quasdam φερούσας docet Eustathius. ‖ Idem à Sophocle αἰπὺ βωμοῦ, id est pro altari, accipi docet: necnon ab Euripide, scribente, Μιλτοφαῆ δαιμόνων ἐπ' ἐσχάραις. Ex eodem autem affertur & ἐσχάρα βωμοῦ. ‖ Item ἐσχάρα in plaustris quod Homerus πίερνα & ὑαρπεῖαν vocat: de quo lege Eustathium. ‖ In vulgatis lex. annotatur & pro vagina terebri, ex Theophr. Item pro basi ex arrectariis & transuersariis cōpacta, ex Vitr. quē adi. vide & in ἐσχάριον paulo pòst. ‖ Ἐσχάρα in Epigr. Et pro Craticula: à cuius similitudine quidam basin illam nomen hoc sortitam existimant. ‖ Ἐσχάρα, pars balnei, Poll. ‖ Ἐσχάρα & pudendum muliebre, Eustath. at verò schol. Aristoph. ἐσχάραι plural. χείλη eius vocari tradit. ‖ Est etiam ῥύπος, Etymol. & Eust.

Ἐσχάρα apud medicos Crusta, & quidem ea propriè quæ ab ardente ferro aut medicamento causticō inducta est. Sic autem appellatur & ea quæ sponte sua vlceribus cauis accrescit crassa nigráque. Nominatim autē cauitatis habenda est hic ratio, si verum est quod tradit post veteres grammaticos Eustathius: videlicet ἐσχάρας esse πλὴν κοίλων, secundum quosdam, & inde medicos appellasse τὰ ἐν σώμασι κοῖλα ἕλκη. Quæ itidem habet Etymologicus: sed is perperā dicit, παρὰ τὸ καὶ τοὺς ἰατροὺς &c. quasi illa significatio vocis ἐσχάρα quam ei primam dedi, hinc petita sit, & non contrà. Sed & Eustathius malè (quoscunque autores sequutus sit) dixit ἐσχάρας esse caua vlcera, quum sint potius crustæ quæ ipsis vlceribus cauis accrescunt. HINC Ἐσχαρόω, ῶ, Crustas obduco, In crustas erumpere facio, q. d. Incrusto. Et ἐσχαροῦμαι. vnde ἐσχαρωμένα ἕλκη, Dioscorides 4, vlcera quæ crustas contraxerunt. quæ crustosa quidā vocarunt. ET Ἐσχάρωσις, q.d. Incrustatio. ITEM Ἐσχαρωτικὸν medicamentum, q.d. Incrustatiuū, vel Crustificum, id est Crustas inducens, Galeno lib. 6 περὶ πόσεως. SED ET Ἀποσχαροῦσθαι his addendum, quod de vlceribus dicitur quibus crustæ detrahuntur. Eustath. tamen actiuè exponit.

Ἐσχαρεύς, έως, ὁ, Qui foco præest in naui. Poll.

Ἐσχαρίτης, q.d. Focalis. ἐσχαρίτης ἄρτος, Coctus in foco, vt quidam interpr. ἐγκρυφίας, Hesych. Vide Athenæum & Pollucem. Additur autē & Ἐσχαρίτης in vulgatis lexicis, ex Reg. lib. 2, cap. 6, pro assatura carnis, ἐκάστου κωλυείδα ἄρτου, καὶ ἐσχαρίτου, καὶ λάχανον ἐκ πηλάνου. Sed Budæus accipit pro accusatiuo ab ἐσχαρίτης: nec certè video qui dici aliter possit, & quomodo ἐσχαρίτης nominatiuus esse queat.

Ἐσχάριος, ου, ὁ & η, Ad focum pertinens. & q.d. Focalis. vt ἐσχάριον πῦρ, Foci ignis, in Epigr.

Ἐσχαριών, ῶνος, ὁ, Focus, in vulg. lex. quod suspectum est.

Ἐσχαρίς, ίδος, ἡ, ET Ἐσχάριον, ου, τὸ, q.d. Foculus, id est paruus focus. Plutarchus in Publ. de Mutio Scævola, ἀπὸ ἐσχαρίδος πῦρ ἐχούσης &c. ‖ Item Craticula, aut aliud coquinarium vas. At ἐσχάριον est etiam Acerra, Thuribulum, θυμιατήριον. vel potius κοῖλον θυμιατήριον, vt habet Eustathius. Item Machina apud Athenæum, qua naues in mare trahuntur, vt idem annotat. Bud. autem exponit ex eodem Athenæo Basis & fulcimentum nauis, quum eam fabricantur, vel stat in nauali. At Turn. ostendit Vitruuium apud Athenæum in lib. De machinis bellicis ἐσχάριον vertisse basin, item compactionem, item tranſtrorum planitiem.

Ἔγχος, εος, τὸ, Hasta. Il. β, περὶ δ' ἴξυι χεῖρα καμοῦσαν, circū hastā manu fatigabitur. Et γ, περὶ δ' ἔγχεα μακρὰ πέπηγε. Et alibi passim apud Homerum cæterósque poetas. Volunt autē dictū ἔγχος gramm. παρὰ τὸ ἔχειν, quod est Tenere. ‖ Ἔγχος, Ensis. Soph. sæpe. vt

ἀμφᾶτις λαῶν ἱμαίῃ τ' ἔγχος. Ex eodem affertur φρουρᾶδος ἔγχος, metaph. dictum pro βοείᾳ. A

C. Ἐγχεήμαστωρ, ορος, ὁ & ἡ, Hasta viuens, id est bello, in vulgatis lexicis. Sed puto mēdosum esse pro ἐγχειρομάστωρ, de quo alibi.

C. Ἐγχεπέρκυνος, q. d. Hastifulminus. Ita dicitur Iupiter tāquam fulmine pro hasta vtens. Vide Eustathium.

C. Ἐγχεμάχης, Hasta furens, id est Bellicosus. Sic Ense furens dixit quidam Lat. poeta: sed & alia quædam huiusmodi memini me apud poetas Lat. legere. ET Ἐγχεμάχης pro eodem, Hes. B

C. Ἐγχεσίμωρος, In vibranda hasta exercitatus: & ex consequenti Bellicosus, apud Hom. Sic autem dici volunt quasi ὁ σὺν τῷ ἔγχει μεμορημένος, id est πεπονημένος, mutato ε in ω: vel ὁ ἐγχέων ὥραν ἔχων, id est φροντίδα. ¶ At in Epigr. lib. 2, Appianus iocose dixit δύο Θεσσαλοὶ ἐγχεσίμωροι, deducens à μωρὸς quod stultum significat, & ita vocans pugnatores stultos, seu fatuos seu stolidos. Ibidem est & compar. ἐγχεσιμωρότερος.

C. Ἐγχέπαλος, Hastam vibrans, Hastæ vibrandæ peritus. ex quo intelligitur Bellicosus apud Hom. & cateros c poetas. SED & Ἐγχεσίπαλος dicitur. nam Hesych. ἐγχεσίπαλοι exponit οἱ τὰ δόρατα πάλλοντες, πολεμισταί. Est autem regularius hoc quàm illud, licet rarius.

C. Χαλκέγχης, ους, ὁ καὶ ἡ, Ærea hasta vtens, vel ferrea, Hastatus, Armatus. Aut etiam Bellicosus. χαλκεγχέων Τρώων, Eurip.

Ἔχυρος, ου, ὁ, Munitus, Firmus, Tutus. ἐχυρὸν χωρίον, Locus natura munitus, Xen. Pæd. 2 & 3. Idem, ἃ αὖ οἰκίσματα πλείστου ἡμῖν ἄξια ἦν, ταῦτα πειρώμεθα ὡς ἐν ἐχυρωτάτῳ ποιεῖσθαι. Sed hic obserua omitti substantiuum, vt alibi sæpe. Sic Thucyd. 1, ἀπὸ ἐχυροῦ πάντα, ὡς σφίσι νῦν ἐκ πολλοῦ θησαυρῶν, ἡρμένα ἦν, ex quopiā loco munito ac tuto. Et Xenophon rursus, ἐν ἐχυρῷ ἦν: vt & Lat. In tuto esse dicunt, omisso substātiuo: vel potius ablatiuū Tuto substātiuè accipientes, vt ἐχυροῦ & ἐχυρῷ in illis exemplis. Bud. tamen non vt ego, ἐχυρὸν neutro genere, sed ἐχυρὸς masculino, sicut & ὀχυρός, vult accipi à Xenophōte pro ἔρυμα, id est Munitio, Locus natura munitus. In quo quid sequatur non video. nam licet ἐχυρός πόλις, sicut ἐχυρὸν χωρίον, dici possit, non dubium est tamen quin substantiuè dicendum sit potius ἐχυρὸν quàm ἐχυρός. Item ἐχυρὸς ὢν ὡσεὶ τοῖς καλοῖς pro A formosis tutus erat, ex Plutarcho in Solone. Apud Thuc. autem lib. 1, pag. 12, καὶ ταῦτα πιστεύοντες ἐχυρὰ ὑμῖν παρέξεσθαι, vulgò exponitur Se hæc vobis probaturos: sed malo simplicius, Se hæc solida & firma vobis præstituros. Cæterū ἐχυρὸς ab ἔχω deriuat Etymologistes, vt sit quasi ὁ αἰτήχων. ego tamen mallem ἀπὸ τῆ ἔχεσθαι deducere, vt ἐχυρὸς diceretur quasi Hæreus, seu Firmiter hærēs. Siue autē ab ἔχω siue ab ἔχεσθαι verum sit deduci ἐχυρὸς, prius esse quàm ὀχυρὸς meritò censebitur. B D E F

C. Ἐχυρόφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Firma & stabili prudentia præditus, Seria cogitans. Hesych. & Etymol.

Ἐχυρῶς, Tutò, Firmè.

Ἐχυρότης, ητος, ἡ, Munitio, Munimen, Firmitudo. καὶ τὰ ὑπὸ οἰκοδομαῖς ἐχυρότητα, Philo.

Ἐχυρόω, ῶ, Munio, Firmo, Firmum reddo. Item Vallo munio. Isocrates, καὶ ταύτας ἐχυρῶσαι τὴν Ἑλλάδα. ET Ἀπεχυρόω pro eodem. vnde pass. ἀπεχυρῶσθαι Theophr. Vallo munitum esse. B. G

¶ Ὀχυρὸς (de quo suprà) idem quod ἐχυρός, Thuc. & Xenophon. Et ὀχυρὸν substantiuè etiam, sicut ἐχυρὸν, Locus munitus. Xenophon Pæd. 6, πρὸ μὲν ἐκείνων ὀχυρὸν ἡμᾶς ὡς πλεῖστα παραιρεῖν, ἡμῖν δὲ αὐτοῖς ὡς πλεῖστα ἐχυρὰ ποιεῖσθαι. HINC Ὀχυρῶς, aduerb. ET Ὀχυρότης, ET Ὀχυρόω, quæ idem signif. quod ἐχυρῶς, & ἐχυρότης, & ἐχυρόω. Sed ὀχυροῦσθαι actiua etiam signif pro Munire apud Polyb. & App. ITEM verbale Ὀχύρωμα (QVOD & Ἐχύρωμα) Munitio, Munimentū. A Bud. exp. etiam Castellū, Arx, Præsidium. Paulus 2 Ad Cor. 10, πρὸς καθαίρεσιν ὀχυρωμάτων. Est etiam idem quod Romanis Clausura, teste Suida. Sed κλεισούρα apud eum legitur. Exponitur ὀχύρωμα & Firmamētū. ET COMP. Ἀντιχυρόω, ῶ, Ex aduerso munio. AT Ἀποχυρόω, ET Διοχυρόω, ET Ἐξοχυρόω, idem quod ὀχυρόω, nisi quòd præpos. vim addit. H

Polyb. περὶ δὲ τοῦτο τὸ λίμνιον στενὰ, διοχυρωμένα βέλεσι καὶ ἔρκεσι. (sic autem dixit App. in 5 Ciuil. bell. χαρακώματα καὶ πύργοις ὀχυρούμενος) Plutarchus in Demosth. οὐδὲ φύσει τὸ λαμβάνειν παντάπασιν ἀπωχυρωμένος. id est Aduersus sordes munerum non prorsus munitus, non instructus integritate: vt Bud. venit, optimè meo quidem iudicio, sensum exprimens. Apud eundem Plutarchum in Camillo. παντάχῃ ἀπεχυρωμένους, exponitur Vndique munitos esse.

Ὀχυρώματα, Loca natura munita per quæ tutò viam facere licet. Bud. ex Plut. in Demetrio.

ΕΝΕΧΥΡΟΝ, ου, τὸ, Pignus, quo videlicet debitum aut pactum aliquod redditur ἐχυρὸν, id est tutum. Quo dicitur modo Gallicè Seurete, a nomine Seur, quod est Tutus. Aristoph. Pluto, πῶλον γὰρ οὐ δώσεται, πῶλον ἀλφιτᾶν οὐκ ἐνέχυρον λήψεται; Non dat pignori, seu opponit: Aut Pignerat, vel Oppignerat. Herodotus autem dixit ἐνέχυρον τὴν τίσιν τῇ παθόντι ἀποδοῦναι. Et ἐνέχυρον ἡμιόλιος, Luc. De luctu. Item metaph. apud Chrysost. εἰ μὴ ἐνέχυρα τῆς αἰσχύνης ἔλαβον. vbi quidam interpretatur Arrhabonem.

Ἐνεχυράζω, Pigneror, Pignora capio, vel Pignori capio, id est in pignus. vt apud autorem Axiochi, κἂν μή τις ἅπαξ ὡς χρέος ἀποδιδῷ τὸ ζῆν, ὡς ὀφλοσάπης ἡφίσει ὀπίσω ἐνεχυράζειν. Vtitur Aristophan. Nub. voce media. Frequens est actiua apud Græcos Bibl. interpr. ex quibus affertur cum accusatiuo pro Accipere seu auferre loco pignoris. Itē ἐνεχυράζειν τὸ ἐνέχυρον ex iisdem pro Auferre pignus: itē ἐνεχυρασμὸν ἐνεχυράζειν pro Retinere pignus. Et cum accusatiuo personæ, ἐνεχύρασας ἐκ τῶν ἀδελφῶν σου. pro Abstulisti pignus à fratribus. HINC pass. Ἐνεχυράζομαι apud Aristoph. τὰ χρήματα ἐνεχυράζομαι, bona mea capiuntur pignori, vel in pignus. Hinc ἐνεχυρασμένος, Captus pignori, vel Oppignoratus. Sed inuenitur & ἐνεχυρασμένος AB Ἐνεχυράζομαι. Sed ἐνεχυράζω accipitur etiam pro Pignero, seu Oppignero, id est Pignori oppono. Qua in significatione ponit & ἐνεχυράσασθαι vocem mediam tradit Bud. HINC Ἐνεχυρασμός, Pigneratio, vel Oppigneratio. Item Pignoratio corporum, Bud. 16. ET COMP. Κατενεχυράζω, Poll. Pigneror. ET Προσενεχυράζω, vnde Demosth. 155 προσενεχύραζε Φαινοστράτῳ, quod Budæus vertit, Pignora eius cepit pro collatione.

Ἐνεχυριάζω, idem quod ἐνεχυράζω, Pignero, vel Oppignero. Æschines, ὃν Δημοσθένης μισθὸν λαβὼν ἐνεχυριάζει. (vbi obserua ἐνεχυριάζειν sine incremento.) Hinc ἐνεχυρίασται, Pignori oppositum fuerat, Synes. ITEM Ἐνεχυριασμός, idem quod ἐνεχυρασμός. Bud. pag. 16. ET Ἐξενεχυριάζω itidem pro Pignora capio, Laertius in Menippo.

Ἄχυρον, ου, τὸ, Palea, Acus, Festuca. Xenophon in Œconomico, ἐγὼ δέ τις λιπαρὸν ὁρῶ τὸν ὑπηνέμου ἀρχόμενον, δῆλον, ἔφην ἐγώ, ὅτι ἀθρόως ἐν τῇ ἀχυροδόκῃ ἔσται τὰ ἄχυρα. A Budæo exponitur etiam Folliculus tritici. Idem annotat ἄχυρα à Xenophonte vocari etiam Aristas cum culmo excussas, id est stramenta. ¶ Quod autem Hippocrates dixit ἀπὸ τοῦ τοίχου τὰ ἄχυρα ἀπαμᾶσθαι, Celsus vertit, In adiuncto pariete siqua minuta eminent carpere. Cæterùm ἄχυρον quidam quasi αἴχυρον, alii ἀπὸ τοῦ μὴ ἔχεσθαι dici putarunt.

C. Ἀχυροδόκη, q. d. Palearum receptaculum. A Budæo exponitur Locus vbi paleæ volitantes cogūtur, ex verbis Xenophontis quæ modò protuli. ET Ἄχυρον, ῶνος, ὁ, ITEM Ἄχυρμιά, Hom. (quasi ἀχυελιά) idem quod ἀχυροδόκη. Ab aliis Aceruus palearum exponitur.

C. Ἀχυροτρίψ, βος, ὁ καὶ ἡ, Paleam terens. In Epigr. καὶ πειδόλοις ὀξὺς ἀχυροτρίβας.

Ἀχυρώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, Acerosus. Apud Aristot. in Problematis, τὸ ἀχυρωδέστατον τῆ ἀλθύρῳ, quidam interpretātur Quantum in farina est furfureum maximè.

Ἀχυρόω, ῶ, Paleis sterno & respergo. Aristot. in Problem. διὰ τί ὅταν ἀχυρωθῶσιν αἱ ὀρχήστραι, ἧττον οἱ χοροὶ κινοῦνται. Item Paleas admisceo, Gaza apud Theophrastum. HINC Ἀχύρωσις, (q. d. Paleatio) Constructio quæ fit paleis. Exponitur & Paleata constructio apud Aristot. de nido hirundinis.

Ἀχυρώδης, Paleolæ, in v. l.

Αἴξω, Augeo, Accumulo. Od.ο, — ἀλλά μοι αἰεὶ Ἔργον ἀϊ A
ξήσειν θυμοῖ. ‖Αἴξω, Proueho, Promoueo. Heſiodus Ἔργων initio, Ῥεῖα δ' ἀείξηλον μινύθει καὶ ἄδηλον αἴξει. id eſt, Facilè [Iupiter] illuſtrem attenuat, & ignobilem prouehit, ſiuè promouet. vel, Ignobilibus amplitudinē & dignitatem donat. Quam ſignificationem habet & in hoc Callimachi verſu, Οὐκ ἀρότῃς ἄπυρ ὅλκος ὁτίστατον αὔξεται ἄρουρας αἴξειν. ‖ Αἴξων ab Heſychio exponitur etiam ἴσχων, id eſt habens. volens (vt opinor) ſignificare ſimpliciter ἔχων in his Homeri locis, & aliis huiuſmodi: Il.ρ, Εἰσήκει μάχης πόθος οἷ σθένος αἴξων. Et Od.ω, πόθος αἴξων. B
& Od.λ, Ἔνθ' ὅγε κεῖτ' ἀχέων, μάχης δὲ φρεσὶ πόθος αἴξει. At apud Heſiodum, μάχης δὲ φρεσὶ θάρσος ἀέξων, exponunt Fiduciam accumulans.

Αἴξομαι, paſſ. Augeor, vel Creſco. Il.χ. Τυδείδης δὲ μέγ' ἄμμι μάλ' αἴξεται. Il.λ, Ὄφρα μιν ἵππους ἐῶ, καὶ αἴξεται ἱερὸν ἦμαρ. Apud eundem θυμὸς dicitur αἴξεσθαι, Od.β: ſic & apud Heſiodum in Theogonia. De deriuatione autem huius verbi vide in Αὔξω.

C. Αἰξήτωρ, Fœtum augens. Apud Nonnum αἰξήτωρ dicitur pater, id eſt prolificus, fœtificus, vt vulgò exponūt. c
Ex αἴξω & πατήρ.

C. Αἰξίφυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Plantas augens, Plantis dans incrementum. Auroræ epithetum in Anthol. epigr. Appellatur enim ἠὼς αἰξίφυτος.

¶ Αὔξω, Fut. αὐξήσω, & Præteritum ηὔξηκα, Aor. 1 ηὔξησα tāquam ab αὐξάω, circunflexæ cōiugationis. Idem ſignificat quod αἴξω, augeo. vnde opponuntur αὔξειν & μειοῦν apud Ariſtotelem in Rhetor. 2. Iſocr. in Panathenaico, τὰ μὲν μικρὰ ἧττ' ἔστι πράγματα ῥᾴδιον τοῖς λόγοις αὐξῆσαι. id eſt, Res paruas verbis augere facile eſt. Apud Herodotum τὰ Ἑλληνικὰ ηὔξον, nonnulli exponunt, Græcis ſtudebant fauebántque. Sed malim, retinendo ſignificationem vſitatam huius verbi, reddere, Res Græcorum promouebant, ſiue prouehebant. Αὔξειν ταῖς τιμαῖς, Augere honoribus & ornare; vt Bud. apud Xenophontem exponit. Idem apud Iſocratem ad Phil. αὔξειν ἑαυτὸν explicat, Augere ſe: hoc eſt, creſcere nomine & autoritate.

Αὔξω in paſſiua ſignificatione, Augeor, Creſco. vt apud Alexandrum Aphrod. αὔξονται τρίχες, creſcunt capilli. Quod autem ad formationem huius verbi attinet, Euſtathius poſtquam dixit αἴξεσθαι eſſe πρωτότυπον verbi αὔξεσθαι, (quod & de act. voce intelligendum eſt) addit, eſſe ἴχω ἴξω pro ἵπτω, & αἴξω pro οὐκ ἵπτω, ac per eraſin ἄξω: ſed ne coincidat cum ἄξω futuro verbi ἄγω quod eſt fero, & cū ἄξω futuro verbi ἀγω, quod eſt κλάζω, dici αὔξω cū pleonaſmo Æolico literæ υ. & αἴξεσθαι eſſe τὸ μὴ ἱπτάμενον τῆς κατὰ φύσιν τροφῆς, ἀλλ' εἰς μέγεθος τρεφόμενον μᾶλλον τῆ καταρχῆ. d

Αὔξομαι, paſſiuum, Augeor, Creſco. Demoſth. Olynthiaca 2, μάχης τοῦ αὐξηθῆ. Quo loquitur modo & Xenophon Pæd. 4, τὸ δύπυρον ὄρεμμα μέγιστον ηὔξηται. At in ſermone Latino durè diceretur ad verbum, Magnus auctus eſt. Item, Nomen huius augebatur maximū. Potius igitur ita verterem, Magnum incrementum accepit: &, Magnum incrementum accipiebat. Sic apud Iſocratem ad Nicoclem, ᾧ τοῦ λόγου τοῦ ἰδίου ηὐξημένου, & imperium meum accepiſſe incrementum. ‖Αὔξεσθαι, Vires accipere, Roborari, Inualeſcere. nā ἀδυνάτου γίγνεσθαι, & αὔξεσθαι opponit Xenophon Pæd. 6, quum dicit, τὰ μὲν ἡμᾶς ἀδυνάτους γίγνεσθαι, τὰ δ' ἐκείνους αὐξήσεσθαι. ‖Bud. addit αὔξεσθαι nonnunquam poni pro Inclareſcere & potentiorem fieri. e

Αὔξησις, εως, ἡ, Augmentum, Incrementum. Athen. 7, παχέας λέγων γίγνεσθαι τοῖς ἰχθύσι τὴν αὔξησιν. Fit autem αὔξησις ab αὐξάω circunflexo: at ſequentia αὔξη & αὔξιμος ab αὔξω barytono.

Αὐξητικός, ἡ, όν, Augendi vim habens, Aptus ad incrementum dandum. Quidam vno verbo reddunt Auctiuus: alii, Auctuarius. At ego malim cum Lucretio, Auctificus: & apud Ariſtotelem, αὐξητικὴ δύναμις, verterim Auctifica vis: vt ille dicit auctificos motus. ‖Accipitur etiam paſſiuè, pro Creſcens ſiue Excreſcēs, vel Creſcendi aut excreſcēdi vim habens. Theophr. ἔστι μὲν οὖν τὰ εἰς μῆκος αὐξητικὰ μάλιστα μόνα, οἷ ἐλάτη, φοῖνιξ, κυπάρισσος, καὶ ὅλως δένδρα τὰ μονοστέλεχα. id eſt (Plinio interprete) In longitudinem creſcunt abies, palma, cupreſſus, & ſiqua vniſtirpia. f

Αὔξη, ης, ἡ, Incrementum. Quidam innominatus apud Suidam μὴ ἐφιέναι αὐτῆς ὅτι μεγάλα δυνάμεως αἰρόμενοις, ἀλλὰ πάντα δύνει τὴν αὔξην αὐτῶν κωλύειν. Apud eundem αὔξη exponitur βλάστησις, id eſt germinatio. ‖Apud Heſychium legitur & αὔξις, explicatum αὔξησις, βλάστησις.

ΑΥΞΙΔΕΣ apud Ariſtot. De animal. lib. 6. (à nominat. ſingulari Αὐξίς) Thunnorum piſcium fœtus: quia diebus paucis αὐξάνονται, id eſt Adoleſcunt. Auxumas vocat Gaza.

Αὔξιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, (non αὔξημος, vt in vulgatis Græcolat. lexicis habetur) q.d. ad verbum, Auctiuus, Augendi vim habens, Ad incrementum dandum aptus. A Bud. in lex. αὔξιμος exponitur, Ad auctum & incrementum accommodatus: Xenophontis hæc verba citante, de catulis alienæ matri ſubiectis loquentis, in Cynegetico, αἱ γὰρ θρεπτήριαι αἱ ἀλλότριαι οὐκ εἰσὶν αὔξιμοι. Scribitur autē αὔξιμος per ι tum in illo Xenophōtis loco, tum in aliis: quia fit tanquam ab αὔξις non tanquam ab αὔξη. ſic & ἄλιμος per ι, quamuis dicatur ἁλής. fit enim tanquam ab ἁλίς, vel à datiuo ἁλῖ, quem per metaplaſmum factum à poetis dicunt grammatici. Sic à βλάστη factum βλάστιμον habemus apud Æſchylum per ι, in bonis exemplaribus. Quæ non conſiderarunt qui in v. l. ſcripſerunt αὔξημος per η.

DICITVR ET Αὐξάω, idem quod αὔξω: & Αὐξάομαι idē quod αὔξομαι. vt αὐξάονται τρίχες, apud Ariſtot. De animal. gen. lib. 2, Creſcunt capilli. Apud eundem αὐξάεσθαι Gaza vertit adoleſcere, De animal. 6, cap. 17. Xen. Pæd. 5, αὐξανομένῳ χώρᾳ & μειουμένῳ opponit: vt antea dictum eſt Ariſtotelem αὔξειν & μειοῦν opponere. αὐξάνεται μείζων, Plato de leg. vt μάχης αὐξηθῆ & μάχην αὔξειν paulo antè poſita. D

C. Ἀναύξητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui augeri non poteſt, Qui non augetur vel creſcit, Incremento carens. idem quod ἀναυξής. Ariſtot. in 1 De cælo. Et ἀναύξητοι παρωχημένοι apud grammaticos, præterita quæ augmentum non habent.

C. Δυσαύξητος, Qui difficulter augeſcit & increſcit. Theophraſtus De cauſis plant. lib. 1, cap. 8, τὰ μὲν γὰρ πυκνὰ καὶ ξυλώδη δυσαύξητα. quorum paulo pòſt dicit βραδύαυξα τῇ φύσει. e

C. Ἀναυξής, ής, ὁ καὶ ἡ, Qui non auget, Qui incrementum non dat. vt ἀναυξὴς πίτυς apud Theophraſtum De cauſ. plant. lib. 2, cap. 4. vbi Gaza vertit, Qui incrementi laudem nullam aſſequi poteſt. Et lib. 1, cap. 9, καὶ γὰρ ἡ ξηρότης ἀναυξής. hoc eſt (vt alibi dicit) κωλύει παθεῖν αὐξήσεως. Accipitur etiam paſſiuè pro Qui non augeſcit, Qui incremento non augetur, vt Liuius loquitur. Theophr. loco citato, de arboribus in locis frigidis & ventoſis, ἀναυξέστερα μέν, πυκνότερα δὲ καὶ ξηρότερα. Ariſtot. in 1 De cælo, ἀψόφητον καὶ ἄφθαρτον καὶ ἀναυξὲς καὶ ἀναλλοίωτον. Ibidem ἀναύξητον dicit. Reperitur verò ΕΤ Ἄναυξον neutro genere, idem ſignificans quod ἀναυξές. Plut. De anim. ſolert. ἄλλως γὰρ οὐ γίγνεται μέγα τὸ πυθὲν, ἀλλὰ ἁπλῶς μένει ἄναυξον. f

C. Δυσαυξής, ής, ὁ καὶ ἡ, Qui difficulter augeſcit & increſcit. idem quod δυσαύξητος. Theoph. De cauſis plant. lib. 1, cap. 9, δάφνη καὶ πεύκη καὶ ἐλαία δυσαυξῆ. ibidem, de plantarum imbecillitate, ᾗ γὰρ βιαίως δυσαυξῆ καὶ δύστροφα.

C. Εὐαυξής, ής, ὁ καὶ ἡ, Qui bene ſeu facilè augeſcit, Qui bene creſcit. Theophr. lib. 1, De cauſis plantarum cap. 8, ἐλάτη δὲ καὶ ἄκανθα εὐαυξῆ. & cap. 9, ἀκανθίσκος γὰρ τὰ ξύλα τὰ ἀρίστου, id eſt αὐξανόμενα μᾶλλον, vt paulo antè loquitur.

C. Παλιναυξής, ής, ὁ καὶ ἡ, Recreſcens, Renaſcens, Nonn. παλιναυξὴς ὄμμα. Epigramm. παλιναυξίος ὀπὶ πέτρης, è ſpecula ſeu rupe renaſcente. nam ſunt qui ſaxa dicant creſcere. v. l.

C. Πολυαυξής, ής, ὁ καὶ ἡ, Multum augeſcens, Qui multo incremento augetur, Qui eſt multi incrementi. u

C. ΑΝ Συναύξω, Augeo. v. l.

C. Ἐξαυξάω, ſiue ἐξαυξαίνω, Exaugeo, Auctius reddo, ſeu Supra modùm augeo. Ἐξαυξάζεσθαι, Immodicè augeri & excreſcere. Bud. ex Theophr. de roſa, ἰσχυρῶς γὰρ ἐξαυξάνεται ἡ

ἀπολεχμοῦται.

C. Ἐπαύξω, siue Ἐπαυξάω, Adaugeo, Insuper augeo. Theophrastus De causis plant. lib. 1, de imbribus, πρέφει καὶ ἐπαύξει διόλου τὰ σωτερόμενα. Cicero ἐπαύξειν apud Epicurum vertit Augeri, Amplificari, Crescere: vt videre est pag. 53 mei lexici Ciceroniani. Demosth. ἐπαυξῆσαι πατρίδα, patriæ gloriam augere & amplificare.

VNDE Ἐπαύξησις, εως, ἡ, Incrementū, Accrementum, seu Accretio, Augmentum. ET Ἐπαυξή, ῆς, ἡ, idem. Plato De leg.

C. ΠΑΡαύξω siue Παραυξάω, Augeo, vel Obiter augeo.

VNDE Παραύξησις, εως, ἡ, Incrementum, Accretio. Dioscorides, ἐν τῇ τῆς σελήνης παραυξήσει, in accretione seu incremento lunæ. Quintil. lib. 9, cap. 2 ex Rutilio siue Gorgia παραύξησιν inter figuras oratorias recenset.

C. ΠΡΟαύξω siue Προαυξάω, Antè augeo. Et in pass. προαύξεται apud Theophrastum lib. 4, cap. 11 De caus. plant. Vbi Gaza vertit Præaugescit. VNDE Προαυξής, ές, ὁ καὶ ἡ. Ab Hippocr. προαυξεῖς παῖδες dicūtur οἱ ὀστᾶ πλέον πυκνὰ ἔχοντες, & quorum iam ossa, perinde ac tenellorum, formari fingique non possunt. Inde etiam morbi quidam προαυξεῖς ab eodem dicuntur qui accidunt ætate iam progressis, vt Gal. exponit ἐν ταῖς γλισχάσι. Gorr.

C. ΠΡΟΣαύξω siue Προσαυξάω, Adaugeo, Insuper augeo.

VNDE Προσαύξησις, Accretio, Cic. Accremētum, Plinio.

C. ΣΥΝαύξω siue Συναυξάω, Simul augeo. Et in pass. Συναυξάομαι, Simul cresco seu augeor, Cum aliquo cresco seu accresco. Herodianus lib. 1, οἰκέτης δὲ βασιλικὸς ἡμίμανος, συναυξηθεὶς τῇ τοῦ Κομμόδου, quum in domum imperatoriam seruitio esset traditus, & cum ipso Commodo accreuisset, vt Politianus interpretatur. Συναύξω, Augeo, Locupleto, Vberiorem reddo. Aristoteles sæpe vtitur in 10 Ethic. ἡ δὲ ἡδονὴ συναύξει τὴν ἐνέργειαν, alibi, ἡ δὲ ἡδονὴ τελειοῖ τὰς ἐνεργείας. alibi, συναύξει γὰρ τὴν ἐνέργειαν ἡ οἰκεία ἡδονή Bud.

C. ΥΠΕΡαύξω, siue Ὑπεραυξάω, Supra modum augeo. Et in pass. Ὑπεραύξομαι, Supra modum augesco vel cresco. Vel (vt Bud. interpr.) Nimium cresco. Andoc. p. 30, de iis qui nimium eminent inter ciues, ἔστι δὲ ὑπερφόβως αἰσθέσθαι φυλάττειν τὴν πολιτῶν τοῖς ὑπεραυξανομένοις.

Ἑ Ψ Ω, Coquo, Elixo. Xen. Pæd. 8, ἄλλο δὲ ἰχθὺν ἕψει, ἄλλο δ' ὀπτᾶν, alio elixare, alio assare. Athen. lib. 7, ἰουλίδας ἕψει μὲν ὡς ἅλμη, ὀπτᾶν δὲ δεῖ παχέως. Et lib. 2, τὰ μὲν ἕψει, τὰ δὲ φρύγει. Et passiue ἕψομαι, Coquor, Elixor. Epigr. lib. 2, ὡς ὁ παλαιὸς Ἐλπίζει, Πελίας ἑψομένῃ νεάσειν, ceu antiquus Pelias, sperans fore vt cocta iuuenescas. Athenæus l. 8 ex Theophrasto de piscibus glaciei concretis, οὐ σφόδρα αἰσθάνονται οὐδὲ κινοῦνται πρὶν ἂν ὑπὸ τοῦ λοπάδος ἐμβληθέντες ἕψωνται. Format autem verbum ἕψω futurum & quæ ab eo descendunt tempora AB Ἑφέω. Athen. lib. 1 ex Nicochare, ἐσαύριον αὐτὰ βαφαίοις ἑψήσομεν βαλανεῖον. Et lib. 9, ἐξ ὕδατος ἑψομένου ταχέως.

‖ In passiuo exponitur etiam Ferueo ex Aristot. Anim. lib. 6, ἑψομένου σωίσεται ὠόν, feruente aqua cogitur ouum & spissatur. Ex eodem, ἑψομένας χύτρας, ollas feruentes, vulg. lex. Ἑψήσασθαι signif. actiua capitur etiam pro ἑψῆσαι. ‖ Ἑψήσασθαι τῇ κόμῃ est Inficere & fucare comam, seu colorare: τὸ κατακρῶσαι, inquit Pollux lib. 2, citans hunc locum, — καὶ τῇ κόμῃ ἡψήσατο. sic enim ibi tenuatur. Apud Hesychium quoque ἑψῶν (sic enim & ibi tenuatur) est τὸ παὶ τείχει βάπτειν. Quam scripturam (licet rariorem & magis poeticam) confirmat ἀπεψήσας pro ἀφεψήσας.

Ἑφθός, οὐ, ὁ, Coctus, Elixus. Xenophon Pæd. 6, καὶ τὰ ἑφθὰ ὧν πάντα μᾶλλ' ὕδατος τῷ πλείονι ἰσχύσαντες, elixa verò omnia cū aqua parata sunt. Athen. lib. 9, ἐξ ἰσοπλίας μάλιστ' ὀπτὸς, ἑφθὸς δὲ κρᾶτα. Et lib. 2, ξηρὰ δὲ, ἑφθὰ, καὶ φρυκτά. & libro 1, ἄπυρον δὲ εἶπε τὸν οὐχ ἑψημένον. ἐχρῶντο γὰρ ἑφθοῖς οἶνοις. Dioscor. lib. 2, cap. 118, βύρσωνα ἐφθὰ πυρῷ καὶ ὠμά. Dicitur etiam ἑφθὸν ποιεῖν pro ἕψειν siue ἑψῆσαι, id est Elixare. Apud Athen. lib. 7, coquus administris suis præcipit vt iis quæ assentur, ignem subiiciant non nimis remissum: addens, Τὸ γὰρ ὀπτὸν οὐκ ὀπτὸν ἀλλ' ἑφθὸν ποιεῖ. Apud Dioscoridem lib. 6, cap. 114, ἑφθὸν est atramenti suroni species quod in Hispania coqui solet. VNDE Ἑφθοπώλης, ου, ὁ, Qui cocta siue elixa vendit. A quo EST Ἑφθοπώλιον, vel potius Ἑφθοπωλεῖον, ου, τὸ, Locus vbi cocta siue elixa veneunt. Athen. lib. 3, εἴρηται γὰρ καὶ τὸ ἑφθοπώλιον ὑπὸ Ποσιδίππου. Ibidem paulo antè præcessit, ἐκφανεῖ χὴν σαυτὸν κίναιος ἔχοντες ἐξ ὕδατος κριῶν πόλιν, (&c.) ὥσθ' ἑῷος ὅδ' ἐστὶν ὁ τοῖς χθ' τῷ Ἀλεξανδρείαν λεγομένοις ἑφθοπώλοις. Ab ἑφθὸς est ET Δίεφθος, ου, ὁ καὶ ἡ, Discoctus, Athen. ET Ἡμίεφθος, ου, ὁ καὶ ἡ, Semicoctus, Semielixus. Poll. lib. 6. ET Παίεφθος, ν, ὁ καὶ ἡ, Omni ex parte coctus, Percoctus, Probè coctus. Heliod. παιέφθου κρεοπτήρου. (Pro quo habetur ET Παιήλος. in vulg. l.) ET Πολυέφθος, Multum diúque coctus. Dicitur verò ET Ἄπεφθος χρυσός, Aurum sæpe excoctum ita vt obryzum fiat, quemadmodum annotat Thuc. scholiastes lib. 2, ἀπέφαινε δὲ ἴχλυν τὸ ἄγαλμα ποικιλόκροτα πάλαισι παθμὸν χρυσίου ἀπέφθου. Theognid. Εὑρήσεις δέ μιν πᾶσιν ἐν ἴρηξιν ὡς τε ἄπεφθον χρυσὸν ἐρυθρὸν ἰδεῖν, πεδόθμον βασανίῳ. Poll. lib. 7, cap. 23, τὸν ὀπτὸν χρυσὸν κάνιν δὲ καθαίροντες, ἴλλοντες, καθαίροντες, περὶ βασανίζοντες. ἄπεφθος χρυσὸς, ἀκρήδης, ἀκήρατος, εἰλικρινὴς, ἀκραιφνής. De quo & Plin. l. 33, c. 3, Quinimo quò sæpius arsit, proficit ad bonitatē: aurique experimēto ignis est, vt simili colore rubeat quo ignis: atque ipsum obryzum vocant. In vulg. lex. ἄπεφθος exponitur Excoctus seu Decoctus. quo modo accipi potest apud Athen. lib. 5, Alexidis verbis vtentem, λαβὼν ὁπὸ Πυθαγορείζουσ' ὕδατος ἀπέφθου κύαθον· αὖ δ' ὠμὸν πήγανον καὶ κοπτόδιες. Ab ἑφθὸς, in v. l. est ETIAM verbum Ἑφθέω, id est Elixo, Coquo.

Ἑφθαλέος, ου, ὁ, Coctus. v. l.

Ἕφθημα, ατος, τὸ, Coctile, Quicquid ad coquendum aut elixandum idoneum est. Athen. lib. 4, ex Plat. Polit. 2, βολοὺς καὶ λάχανα, οἷα δὴ ὀψοποιὸς ἀφήματα ἢ ἑφήσονται. Sic in vulgatis lexicis, ὁ τοῖς ἑφήμασι, in iis quæ aqua coquit, ex Gazæ interpr. ‖ Ἕφημα peculiariter dicitur Sapa vel Defrutum: vocabulum apud medicos vsitatum. Plinius lib. 14, cap. 9, Siræum (quod alii ἕφημα, nostri sapam appellāt) ingenii non naturæ opus est, musto vsque ad tertiam partem mensuræ decocto: quod vbi factum ad dimidiam est, defrutum vocamus. VNDE Ἑφηματώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Sapā redolēs, Sapam referens. vt apud Dioscor. ἑφήματωδες πρὸς ὀσμὴν, Sapam odore referens.

Ἕψησις, εως, ἡ, Coctio, Elixatio. Plut. Problem. Rom. ἡ γὰρ ἕψησις καὶ ὄπτησις, ἀλλοίωσις οὖσα καὶ μεταπέσμησις, ἐξίστησι τὴν μορφήν. Dicitur etiam de coctione quæ in vētriculo fit.

Ἑψητής, οὐ, ὁ, Coctor. Basil. epist. ἑψηταὶ τῆ μάττῃ.

Ἑψητήριον, ου, τὸ, Olla, Id in quo coquitur aut elixatur aliquid.

Ἑψητός, οὐ, ὁ, Coctus, Elixatus. Nicander Alexiph. ἑψητοῖσι δὲ μαλλὸς Ἀλθήεν ὑδάτεσσιν, aquis coctis seu calefactis: id est balneo, lauacro. ‖ Vocatur ita & pisciculus de quo Aristot. De animal. Gaza naricam transtulit: quæ vox apud Plautum naticem significat, Festo autore, id est νηρίτιον differentem ab ἑψητός. nam ἑψητοὺς καλοῦσιν, (inquit Athen. lib. 7) ἰχθύδια ἀπολοπόμενα ἐν ταῖς διώρυξιν, ὅτας ὁ Νεῖλος ἀποπαύεται τῆς πληρώσεως. v. l. ‖ Eustathio ἑψητὸς est edulium ex piscibus minutis seu tenuibus, vt apua, atherina, mullulo, (secundum antiquos) aut sepiolis, aut cancris paruulis. At ἑψητοὶ plurali numero idem ei quod illic Athenæo. (SED ET Ἑψηλοῖς apud Hesychium, Parui pisciculi, τὰ μικρὰ ἰχθύδια.) VNDE Ἀνέψητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non coctus, Non elixatus.

Ἑψητός, οὐ, ὁ, Coctiuus, Coctilis. seu (vt Bud. interpr.) Qui facilè coquitur, Iuulentus, (Cels.) Elixus: vt ὀπτός. Aristot. διὸ καὶ τῶν φυομένων τὰ μὲν ἑψητά, τὰ δὲ ὠμὰ βρωτά. Idem, διὸ καὶ τὰ μὲν ἑψητά, τὰ δ' ὀπτά. Dioscor. lib. 2, cap. 119, de lente, διαφέρει δὲ αὐτῆς ὁ ἑψητός. Plinius, Lens optima quæ facilimè coquitur.

Ἑψάνη, ης, ἡ, idem quod ἑψητήριον, Hesyc.

Ἑψαλέος, ου, ὁ, Coctus, Elixus. vel Coctilis, Coctiuus. Nic. Alexiph. ἑψαλέῳ κνίδῃσι, coctam seu decoctam. ἑψαμένῳ.

C. Ἀφέψω, VEL Ἀφεψάω, Decoquo, Discoquo, Coquo. Dioscor. lib. 2, cap. 119, σὺν σπέρμασι ῥόδοις ξηροῖς ἀφεψόμενος, cū putamine punici ac siccis rosis decocta. Idē, de ononide, ἀφεψηθεῖσα ἡ ῥίζα ἐν οἴνῳ πρόσφατον ἡδόνας ποιεῖται. Plin. Radix decoquitur in posca dolori dentium. VNDE Ἄφεψις, εως, ἡ, Decoctio, Coctio. Theophr. l. 9 loquēs de pice, ἡ δὲ τῆς ἀφέψεως, ξυμπήγνυται

ἐξ πανυτήρων, ὡμιλώ. ἀπὸ τῆς Φ ἀφίψιν ἐλάττων γίνεται. ΕΤ Ἀφί ψημα, ατος, τὸ, Decoctũ, Ius ex decoctione. Dioſc. lib. 2, c. 119, de lente, λυπεῖ γὰρ κοιλίας τὸ σφόδρα ἀφέψημα αὐτῆς, primum eius decoctum aluũ ſoluit, ſeu, (vt Plin. habet) [aluum] ſoluit minus percocta. Idem eodem libro cap. 131, de lupinis, καὶ τὸ ἀφέψημα αὐτῶν μᾶλλον ἢ πήγανου ἢ πτισάνης, id eſt (Plinio interprete) Succus decoctorum cum ruta & pipere. Et BICOMP. Ἐναφίψω ſiue Ἐναφεψέω, Incoquo. Dioſc. ITEM Προσαφίψω ſiue Προσαφεψέω, Incoquendo adhibeo, Vnà decoquo. In vulgatis lexicis exponitur ΕΤ Ἀναφίψω Incoquo. forſan pro ἀναφέψω. Pro Ἀφίψω verò dicitur ΕΤΙΑΜ Ἀπίψω. Suid. ex Ariſtophane, Τὸν δῆμον ἀπεψήσας πάλιν, καλὸν ἐξ αἰσχροῦ πεποιήσας. id eſt Coquens, ἐφθὸν ποιήσας, καινουργήσας, vt Suidas exponens, addit Medeam ſic Bacchi nutrices coquendo renouaſſe. Quidam exponunt ibi Recoquens: ſed melius eſt Coquens: quum antea populus coctus non fuerit ſed tum primùm coqueretur.

C. Ἐξίψω, Excoquo, Coquo, Elixo.

C. Ἐφίψω, Recoquo, Inſuper coquo. Athen. lib. 14, διὸ καὶ ἐφθὸν ἐποπλᾶν οὕ φασιν οὐκ ἐφίψαι, nec recoquere. quoniam recoctio αἰάλιπον ἔχει δοκεῖ τὸ βελτίονος, ſecundum Ariſtotelem.

C. ΚΑΘίψω, ſiue Καθεψέω, Decoquo. Vnde καθέψημα, decoquitur. Et apud Dioſcoridem libro 6, cap. 6, ἀμύγδαλα πικρὰ, σίδη τι ὀρυίδια καθεψημένα. & cap. 7, κονία τι σὺν οἴνῳ καὶ ὀρυίδι καθεψηθεῖσα. VNDE Συγκαθίψω ſiue Συγκαθεψέω, Simul decoquo. Dioſc. lib. 2 cap. 119, de lente, δεῖ δὲ τὸ ὄξος ὀπτημένους συγκαθεψῶν αὐτοῖς.

C. ΠΡΟΣίψω, q. d. Adcoquo, Aliis addictum coquo. Athen.

C. ΣΥΝέψω, Simul coquo. Gal. ad Glauc. Et πηλὸς πάσης lib. 7, συνέψεσι μέλιτος οὐ πᾶσαν συγγραφήν. Et συνεψόμενον, Concoctum. B. ex Theophr. 140.

Ἔ Ω, ΕΤ ἵννυμι, (vt ζώω & ζεύγνυμι) F. ἵσω VEL ἕσω, metri gratia, Induo. Sunt autem vocabula poetica, & pauca à ſe formãt tempora. Od. 2, χλαῖναί τε χιτῶνά τε εἵνυτ' Ὀδυσσεύς. Αὐτὴ δ' ἀργύφεον φᾶρος μέγα εἵννυτο νύμφη. Theocr. Heraclisco, Εἵμασι δ' οὐκ ἀσκεπτα μέσας ὑπὲρ ἵννυο κνήμας. Od. 6, εἵμασι ἷσον καὶ τόν σε, te induet. Od. π, λυγρὰ δ' ἕματα ἵσαν περὶ χροΐ. Aor. med. ΕΣΤ Ἑσσάμην. Od. ξ, Ἕσσαό μοι χλαῖναν, induc mihi lænam. Heſiod. Erg. Hῖφα ἰσσάμενοι. Epigr. ἰσσαμένη κυλίδα. Pro quo dicitur ΕΤ Εἵσσατο; repetito σ initiali vt in ἵππος. Odyſſ. ξ, Ἀμφὶ δὲ χλαῖναν εἵσσατο, induit. A præterito plúſquamperf. ΕΣΤ Ἕσσο: quod cũ κε, pro Induiſſes, Il. γ, λαΐνεον ἕσσο χιτῶνα. Et ἵστο, Indutus erat. pro quo ἵσσο facta, reduplicatione literæ initialis. Præteritum perf. paſſ. ΕΣΤ Εἷμαι Indutus ſum. Od. τ, κακὰ δὲ χροΐ εἵματα εἷται. Od. λ, κακὰ δὲ χροΐ εἵματα εἵνται. Vnde eſt partic. Εἰμένος, Indutus. Od. ο, νέοι χλαίνας δὴ εἰμένοι. Il. ε, Εἰμένος ὠμοῖιν νεφέλην.

C. ΑΜΦΙέννυμι, SIVE Ἀμφιεννύω, Circuminduo, Induo. Plut. Pericle, ζοὶς φοινικίσι ἀμφιεννύουσι λευκοῖς. Od. σ, Εἵματά τ' ἀμφίεσαι τοῖσί τ' ὑποδήματα δοῖεν. Od. ι, Εἵματα τ' ἀμφίσασα ἑανὰ, καὶ λούσασα. Xen. τὸν μὲν ἑαυτοῦ χιτῶνα ἐπαινῶν ἠμφίεσε, τὸν δὲ ἐκείνου αὐτὸς ἐνεδύ. Ariſtoph. δὸς δή μοι τὸ πέπλιον, ἵν' ἀμφίεσαι τὸν συκοφάντην τοῦτον. Vſus eſt huius verbi etiã in voce media. Od. ψ, Πρῶτα μὲν ἀρ λούσασθαι ἀμφιέσασθαι χιτῶνας. X. Pæd. 8, ἀμφιέννυται πλείω ἢ δυνατὸν) φέρειν. Herodianus lib. 1, ἀμφιέννυτο πολυτελῆ καὶ χρυσοϋφεῖς ἐσθῆτας, purpureas ſibi atque aureas veſtes circundabat. Nazianz. ἀμφιεσάμενος ἀφθαρσίαν, incorruptam naturã induens. Sed & ὕδωρ ἀμφιέννυσθαι apud Euſt. dicitur qui vrinat, ὁ δὲ καθ' ὕδατος. Præteritum paſſ. eſt ἠμφίεσμαι. vnde ἠμφιεσμένως κακῶς apud Athen. lib. 12, malè indutus. ἠμφιεσμένος χιτῶνα, apud Lucianum. Dicitur verò & Ἀμφιεσμένος: vt ἀμφιεσμένος δυσχέρειν, ἤγουν ἐνδεδυμένος, vt Bud. annotat. VNDE Ἀμφίεσμα, ατος, τὸ, Indumẽtum. Plato 2 De rep. πολὺν καὶ ἀμφιέσματα. ΕΤ Ἀμφιεσμός, ὁ, Penula, vulg. lex. Amiculum dormitorium vel ſtragulum. B. Poll. lib. 7, αἱ δὲ ἱματισμίδες καὶ ἀμφιεσμοὶ δοκοῦσι ἀεὶ ἦσαν. Et BICOMP. Ἐπαμφιέννυμι, Superinduo. ITEM Μεταμφιέννυμι, Veſtibus exutũ, aliis induo. Vel (vt Bud. interpr.) Veſtem muto, Permuto. Athen. lib. 12, ὅταν δὲ πολιτῶν ἕνα ἴδωσι κακῶς ἠμφιεσμένον, ἐπιλάβου αὐτὸν μεταμφιέννυσθαι δεῖ τοιούτου καὶ δεῖ ἐπαμ-

καλεῖσθαι αὐτῷ. Luc. τὸν περφυρίδα μεταμφιέσασθαι, relicto pallio philoſophico purpuram induat. Herodian. πέμψαι τε λιπαροῦσα ἐπιεικῶς μεταμφιέσασθαι τὸν Ῥωμαίων κόσμον, vt mutaret Syrium cultum. Hæc Bud. Pro ἀμφιέννυμαι autem dicitur ΕΤ Ἄμφιμαι, quod eſt in cõm. Bud. Vnde ἀμφίεσθαι apud Pollucem lib. 1, cui ſynonymã apponit ἐπαλλᾶσθαι & ἐνδύνεσθαι. Pro eodem dicitur ΕΤΙΑΜ Ἀμφιέζομαι. VNDE Ἄμφιασμα, ατος, τὸ, idem quod ἀμφίεσμα. ΕΤ Ἀμφίασος, ου, ὁ, Amictus. B. ex Areopag. Sic Iob. 22, ἀμφίασιν γυμνοῦ ἀφείλω, nudis veſtes abſtulisti. Et BICOMP. Ἐπαμφιέζομαι, Superinduor. Baſil. in Hexaem. de luna loquẽs, σωτηρίως ἐνδύνεται, καὶ πάλιν ἐπαμφιάζομαι. ITEM Μεταμφιάζομαι idem quod μεταμφιέννυμαι. Athen. μεταμφιασάμενον τὸν βασιλικὴν ἐσθῆτα, καὶ αἰσχυνόμενον ἐπὶ τῇ παρθένου τῆς τυχούσης. Sed ΕΤ Ἀμφίεσσω dicitur, idem ſignificans quod ἀμφιέννυμι. vnde ἀμφιέσσοντες, ἐνδύοντες. ΕΤ Ἐπαμφίεσσω ΕΤ Μεταμφίεσσω, idem quod ἐπαμφιέννυμι ſiue ἐπαμφιάζομαι, & μεταμφιέννυμι ſiue μεταμφιάζομαι.

C. Ἐξίννυμι, Exuo. vulg. lex. Pro eo verò quod in iiſdem vulg. lex. citatur, ex Od. ο, v. 206, Νηῒ ἐϊ πρύμνῃ ἐξίννυτο κάλλιμα δοῦρα, exponebat ſeu deponebat in puppe: in aliis editionibus, & verò in textu Euſt. commentariis addito, legitur ἐξαίνυτο ab ἐξαίνυμαι. Neutrius lectionis meminit ipſe Euſtath. ſed verba obiter repetens, dicit πρύμνῃ ἐϊ νηῒ δίδυμος.

C. ἘΠΙέννυμι, Induo. Od. ψ, Ἕσσασθε ἐν σφετέρῳ χλαῖναι ἠδὲ χιτῶνε, ἡμεῖς δ' ἐπιδύντε ἰμάσθω, nos ei lænam induimus, ſeu (vt Euſtathius; dicens ἐπίδυσις non ſemper eſſe ἐνδύσασθαι, exponit) ἐπικαλύψω, hoc eſt ἐπιθήσω τὸ ἱμάτιον. Greg. Τέρπεται καὶ ἐν ἀχλυῒ ἐφεστάμενος, nebula circundati & obtenebrati, vt Bud. interpretatur. VNDE Ἐπίδυτος, Indutus. Quod metaphoricè quoque capitur, vt Il. α, αἰσχύνης δὲ πάμπαν ἐπίδυθι, impudentiam indute, hoc eſt (vt Euſtathius exponit) σφόδρα ἀναίδης καθάπερ ἐπενδύτην ἔχων αἰσχύνης καθάπερ ἐπενδύτην αἰσχύνης εἶδός τι ὄντος. Sic Il. η, ἀναίδειαν ὀπιπεύων ἀλκήν. & Od. ι, μεγάλῳ ὀπιπεύων ἀλκήν. ΕΤ Ἐφέστριος, ίδος, ἡ, Sagum, vt Alciatus interpr. Amiculum, Chlamys, vt Budæus, annotans ex Plutarcho, thoraci ſuperindui: ſicut in vulgatis quoque lexicis dicitur eſſe veſtis quæ armatis ſuperinduitur ad tegenda arma. Suidas dicit eſſe veſtimentum Romanum, quod & μανδύας & βίρρον vocetur. Herodian. lib. 7, de militibus, ὅπλων μὲν γυμνοὶ, τὰς δὲ λευκὰς ἐσθῆτα καὶ ἐφεστρίδας. Et paulo pòſt, ἔχοντας δὲ τὰς χεῖρας ὑπὸ καύμασι τοῖς ἐφεστρίσι: vbi Politianus vertit Sagis. A Suida, præter χλανίς, exponitur quoque ὕφασμα ἐξ αἰγείων τριχῶν, id eſt Cilicium. Hos autem affert locos, οἱ ἔξοπλοι ταῖς ἐφεστρίσι καλυπτόμενοι βάλλοιντο ἂν ὑπὸ τῶν τοξευμάτων: ſicut Vegetius quoque cilicia ad excipiendum impetum ſagittarum adhiberi ſcribit. Item, ἀστῶντες κύκλῳ ἐφεστρίδας καὶ νάκη, ὡς αἱ τοιαῦται σκεπάσματα μὴ δύνωνται εἶναι. Ponitur verò & generaliùs pro quouis veſtimento. vnde Herodianus libro 4 ſenatoribus etiam tribuit in apotheoſi Seueri, ὧν μὲν τὰς λαιὰς μέρει πᾶσα ἡ σύγκλητος μηδίσαις ἐφεστρίσι χρώμενοι. vbi Politianus vertit Atris veſtibus. Sic exponitur etiam apud Xenophontem Symp. p. 517, πάνυ μὲν ἀλεεινοὶ χιτῶνες οἱ τοῖχοί μου δοκοῦσιν εἶναι, πάνυ δὲ παχεῖαι ἐφεστρίδες οἱ τάπητες. vbi tamen ſpecialius quàm pro quauis veſte poni videtur. Ab Athenæo adiectiuè vſurpatur, l. 5, p. 78, πορφυροῦν μὲν μασόλιπον χιτῶνα ἐνδεδυκὼς, χλαμύδα δὲ ἐφεστρίδα περικεκλημένος πολυτελῆ. ΕΤ Ἐφεστρίδιον, Vmbella. v. l.

C. ΚΑΤΑέννυμι SIVE Καταιννύω, Induo, Conueſtio. Il. ψ, Θεσσαλὸν δὲ πάντα νέκυν καταείνυον, induebant, id eſt contegebant. VNDE Κατειμένος SIVE Κατειμένος participium, id eſt Indutus, Veſtitus. Od. υ, αἰνὴ δ' ὄρος ἀμφὶς ἔχουσα κατειμένου ὕλῃ Παρνησσοῦ. Apud Apoll. verò lib. 1, ἰσθμὸς Χέρσῳ ὀπιπρήνης κατειμένος, ſchol. dicit eſſe vel καταρρώδης vel καταπεφυκὼς vel κεκαλυμμένος φυτῆς.

C. ΠΕΡΙέννυμι, Circuminduo, Circumueſtio. Il. σ, Αὐτὰρ ὁ Πάτροκλον μὲν ἐπὶ πύματα ἕσσεν, id eſt ἕεσσεν per tmeſin diſtractum. Heſiodus, Τῷ ἕεσσαν, hanc indue. VNDE Πεπειμένος ET Περιπειμένος (vt ἠμφιεσμένος) Circumindutus, Indutus. Eſai. ix 37, ἐπεπειμένοι τοὺς χιτῶνας, tunicas induti.

¶ Εἷμα, ατος, τὸ, Indumentum, Veſtimentũ ſeu Veſtis. Il. ζ,

καὶ μετὰ πέπλων καὶ ἱμάτια. Od.π, ἄμβροτα εἵματα ἕσσεν. Od.ζ, καθεζομένη χροὶ εἵματ' ἔχουσα. Od.θ, εἵματά τ' ἐξημοιβά. Vtitur hoc vocabulo Plutarchus quoque in Problematis Romanis, quum scribit non minus de nigro quàm de purpureo dici posse, δολιχὸς μὲν τὰ ἱμάτια, δολιχὸς δὲ τὰ χρώματα: sed respiciens ad id quod in libro De Herod. ex ipso Herodoto adducit de Æthiope ad vnguenta & purpuram dicente, ὡς δολιχὰ μὲν τὰ χρώματα, (sic enim ibi legendum videtur pro χείματα, vt præcedens locus ostendit: nisi forte χρώματα à χύω) δολιχὸς δὲ τὰ εἵματα τῶν Περσέων ἐστί. ET Ἕμμα Æolicè pro eodem, vt Hesych. tradit. à quo tamen additur, ἢ καθαπέρμενον ἢ ἀσταμασσόμενον. A B

C. Ἀβροείματος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui delicatis ac mollibus item & splendidis induitur vestimentis, καταγλαϊσμένος, λαμπροφόρος, ἁπαλοφόρος. Etymol.

C. Δυσείματος, ου, ὁ καὶ ἡ, Malè indutus seu vestitus: vel (vt Bud. interpretatur) Pannosus, Sordidè vestitus. Greg. αἰσχρολουσίας σώματος, αἰσχρὰ καλλωπισμὸν δυσείματον, αἰσχρὰ χρυσοφορυσιν χόρος, κάτω νδύων αἰσχρὰ ὑφαιχένος. id est, pro accuratè culto incultus. VNDE Δυσειματία, ας, ἡ, Malus & sordidus vestitus, ἡ περὶ φαύλων ἐνδυμάτων ἀφελεία. idē quod δυσχλαινία apud Euripidem. Reperitur verò ET Δυσειματέω, ῶ, Malo seu sordido vestitu vtor. Vnde δυσειματῆται in vulgatis lexicis, Lugubri veste vtentes. Deriuatū autem videtur A Δυσείματος, idem significante quod δυσείματος. C D

C. Εὐείματος, Bene & eleganter vestitus: oppos. τῇ ῥᾳθυμίᾳ ἠμφισμένῳ à Themistio, vt Budæus annotat. Pro quo Homerus dicit δῖ' εἱμένος. ET Εὐείματος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod δύσειμος, oppositum τῷ δυσείματος. VNDE Εὐειματόω, ῶ, Bene & eleganter indutus seu vestitus sum. Aristot. Rhet. Διακεκοσμημένη ἡ ἕξις τῷ σώματος, habitus corporis vestibus pulchris exornatus.

C. Κακοείματος, Malè indutus seu vestitus, Pannosus, Bud. Idem quod δυσείματος, & ῥακεσδύτης. VNDE Κακοειματία, ας, ἡ, Malus vestitus, Vestitus sordidus, & q.d. Pannositas. idem quod δυσειματία.

C. Λαμπροείματος, Qui splēdidè induitur seu vestitur, Splendidè indutus & cultus. Hippocr. in epist. 138, ὁρῶ γυναῖκα καλήν τε καὶ μεγάλην, λαμπροείματον. Pro quo dicitur E ET Λαμπροείματος: quod à Suida exponitur λαμπροφορῶν, pro quo perperam in v.l. Lucernam ferens.

C. Λευχείματος, Qui albis vestimentis indutus est, Albis indutus, Albatus, Horatio. Idem quod λευκοφόρος. VNDE Λευχειματέω, ῶ, Albis induor, λευκοφορῶ. Herodianus lib. 8, οἱ λευχειματοῦντες καὶ διαφοραῖς ἡδὺ πεποικιλμένοις ἐσθῆσι κοσμούμενοι αἰχμάλωτοι, candidati ac laureati, vt Polit. vertit.

C. Μελανείματος, Qui atris indutus est vestimentis, Atratus, Pullatus: qualis lugentium est vestitus. Luc. De calum. πανυπτιακῶς τις ἐσκυθρωπάζων, μελανείματος καὶ κατηφὴς ἐκκύπτει. VNDE Μελανειματόω, ῶ, Atratus sum, Pullis seu atris vestibus indutus sum. F

C. Μελανστικτοείματος, Atris & funebribus indutus vestibus, μέλαινα καὶ νυκτικὰ ἱμάτια φορῶν, vt Aristoph. schol. in Ranis exp. [ὄνειρον] μιγάσας τυκτὸς παῖδα, φεκτὸν δέρᾳ ὄψιν, μελανστικτοείματα. quemadmodum Eurip. Hecuba dicit μελανπτέρυγον ὀνείρων.

C. Μονοείματος, Qui vna & simplici indutus est veste.

¶ Ἱμάτιον, ου, τὸ, Vestis: largè acceptum vt Vestis Latinè, quemadmodum Budæus annotat. Theophr. ἐξ οὗ δὲ τὰ ἱμάτια ποιοῦσι, τὸ μὲν φύλλον ὅμοιον ἔχει σκαμόνῃ. Plinius Vnde vestes lineas faciunt, foliis moro similis. ἱμάτιον ἀνδρεῖον, vestis virilis, Plut. Bruto. ἱμάτια γυναικεῖα, Lysias. πρὸς αὐλητρίδων τὰ ἱμάτια, Athen. lib. 13, ὀρφνινα ἱμάτια, Xen. Pæd. 8. Significat & Palliū, hoc est τὸ περιβόλαιον, quod supra tunicam induitur: vt Budæus in hoc Demosthenis loco accipit, ὥστε μὰ δι' ἱμάτιον ἂν ἐδύσω καὶ μικροῦ γε μοὐν ὁ χιτωνίσκος ἡμῖν ἐφάνη. Plutarchus (vt idem Budæus annotat) pro toga Romana vtitur: quo modo accipi potest in Probl. Rom. διὰ τί τοὺς ἀγγέλλοντας ἀρχὴν, ἵνα μὴ ὁ ἱματίων τῶν πολλῶν ἀλγήσωσι: quod idem est & in Coriolano, ἵνα μὴ τῆς μετρίου τοῦ δήμου ἐξαναλῶσι καὶ δεξιοῦνται τοὺς πολίτας ὑπὲρ ἱματίου καὶ πίνακας εἰς τὴν ἀγορὰν αὖθις χιτῶνος. Accipitur & pro stragulo, seu veste stragula, vt G H

Cicero vocat. Bud. Comm. pag. 444 ex Matth. cap. 9, & Athen. lib. 12. Ponitur & pro tegmine capitis: sicut veste caput velare dicit Celsus lib. 1, cap. 4. Plutarchus Pompeio, ἐπέτρεψεν ἱμάτιον τι περιβαλέσθαι τὸν Πομπήϊον καὶ τὴν κεφαλὴν ἀπαγορεῦσαι τὸ ἱμάτιον. & alibi, βαρὺς διέκειτο ὢν ὑπνου καὶ τῆς κεφαλῆς τὸ ἱμάτιον. Bud. Metaphoricè ἱμάτια τίλλειν dicuntur Muri, seu mœnia, ὁ τοιχισμός, Eust. ET Θοιμάτιον, pro τὸ ἱμάτιον, Atticè, vt pro τὰ ἵππεια dicitur θἱππεῖα. Aristoph. Nebulis, καπόδυ θοιμάτιον. Plato, θοιμάτιον ἠμπίσχετο. Apud Aristoph. (inquit Budæus) pro veste honesta & ciuili ponitur: τριβώνιον pro veste egentis & inopis.

C. Ἱματοκάπηλος, ου, ὁ, Qui vestes emit & reuendit, Vestiarius, Vlp. Idem quod ἱματοπώλης.

C. Ἱματοκλέπτης, ου, ὁ, Vestium fur, λωποδύτης. Laert.

C. Ἱματομίσθης & Ἱματομισθώτης, ου, ὁ, Qui choragis vestes mercede locat. Pollux lib. 7, ὃς δὲ ἐδίπτας χορομισθωτὰς τοῖς χορηγοῖς, οἱ μὲν νέοι ἱματόμισθας, οἱ δὲ παλαιοὶ ἱματομισθώτας.

C. Ἱματοπώλης, ου, ὁ, Vestium venditor, Vestiarius. Vocabatur autem Athenis etiam ἱματοπώλης ἀγορά, quæ & ἀποροπώλης, vt tradit Pollux lib. 7 cap. 18.

C. Ἱματοφύλαξ, ακος, ὁ καὶ ἡ, Vestium custos, Vestispicus. Varro, Plaut. ET Ἱματοφυλάκιον, ου, τὸ, Arca vestiaria, Vestiarium.

C. Ἱματουργὸς, οῦ, ὁ, Qui vestes conficit, Vestiarius. VNDE Ἱματουργικὸς, οῦ, ὁ, Ad vestes conficiendas pertinens. Et ἱματουργική, sub. τέχνη, Ars vestiaria. Bud. ex Platone, φῶμεν δὲ καὶ ὑφαντικὴν ὅσον ὅτι τῇ περὶ ἱματίων ἐργασίᾳ μέγιστον ἰῶ μέρεσιν, μηδὲν διαφέρειν πλεῖν ὁτιοῦν τούτῳ τὴν ἱματουργικήν. I

D Ἱματίζω, Fut. ίσω, Vestio. Marci 5, θεωροῦσι τὸν δαιμονιζόμενον καθήμενον καὶ ἱματισμένον, καὶ σωφρονοῦντα, sedentem ac vestitum. VNDE Ἱματισμὸς, οῦ, ὁ, Vestitus & cultus, & quod Latinè Vestiarium dicitur. Bud. Comm. p. 444 ex Lucæ Eu. cap. 7, & Polyb. Et Plut. Alexandro, τὸν Βαγώου ἑνὸς ὄντα εὐνοῦχον, ὃν ὡς λέγουσι περὶ χιλίων μναῖν πραθῆναι βίᾳ. Θέλοντας ἱματισμόν. Athen. lib. 12, de Asiaticis ab Agesilao victis, πωλεῖν τὸν τούτων ἱματισμὸν, quos dicebat fuisse σὺν αἰσχρᾷ πολυτελείᾳ ἱματισμούς.

C. Ἁβροματόω, ῶ, Fut. ώσω, Veste seu vestimentis spolio, Veste exuo. sic dicitur vt ἀφοπλίζω, Armis spolio. ἀφιματῶσαι, ἀποδῦσαι, Suid.

Ἱμάτιδιον, ου, τὸ, diminutiuum ab ἱμάτιον, quasi vesticulam dicas. Palliolum v.l. Citat Pollux ex Lysia. ET Θοιματίδιον, Atticè pro τὸ ἱματίδιον, vt pro τὸ ἱμάτιον dici θοιμάτιον, paulo antè annotatum est. Vtitur Aristoph. in Pluto.

¶ Ἑσθὴς, ῆτος, ἡ, Vestis. idem quod εἷμα & ἱμάτιον, quorum prius poeticum est, posterius in prosa vsitatius: hoc autem prosæ scriptoribus cum poetis commune. Od. ζ, φέρον ἑσθῆτα φαεινήν. Xenoph. Synipos. ἑσθὴς ἄλλη μὲν χιμαιρικὴ, ἄλλη δὲ αἰθρικὴ καλή. Athen. ἑσθῆτα μαλακωτέραν ἠμφισμένος. Dicitur & ποικίλη ἑσθὴς, variegata: item χρυσῆ, item ἑσθὴς εἰκὴ, & βασιλικὴ, & ἱερὰ, & quæ huiusmodi: item λευκὴ, atque alia. Ἑσθὴς numero singulari ponitur alicubi pro plurali. Od. α, φρονέοντε χρυσείῃ τε ἑσθῆτι τε. sicut Virgil. Æneid. 9, — diues pictaī vestis & auri. ET Ἕσθος, εος, τὸ, pro eodē apud poetas. vt Il. ω. Reperitur ET Ἡσθημένος participium, Vestitus, tanquam A B Ἑσθέομαι. Herodot. ἑσθημένος ἑσθῆτα Μηδικὴν, Veste medica indutus. ἑσθημένος ῥάκεσι, pannosus, veste lacera indutus. Ath. lib. 13 ex Pythæneto, Πελοποννησιακῶς ἑσθημένῳ. Synes. epist. 154, οἱ καλλίον ἠσθημένοι, elegantius vestiti. Vtitur & Philostratus. Vnde est ET Ἑσθημάτιον, τὸ, Vestimentū. Soph. Elect. de Ægistho, ἑσθήματα Φορωνῆτ' ἐκείνῳ ξυνά. Quo vocabulo licet poetis tantùm vsitato (vt schol. Sophoclis annotat) vtitur Poll. lib. 7, cap. 13, quum scribit ἑσθητικὰ duplicis esse vsus, ὡς ὀθονιακά τε καὶ ὁπλοθήκια. ET Ἑσθὴς, ῆτος, ὁ, Vestitus: quod & ipsum poeticū esse schol. Soph. tradit.

Ἕω, F. ἕσω, Colloco: idem quod ἵζω vel καθίζω. Od. ξ, ἕς ῥ' ἔφορον δ' ἐπὶ μῆλα κάθιζε. Od. ο, παρ' δὲ οἱ αὖτις ἕσσε θεοπρόπιον μέλον, sedere iussit, collocauit. Herodot. κάτω ἑσσον εἰς ἡσυχίην. Præt. pass. ET Ἑσμαι, Collocor, Statuor. ἵδρυμαι. Lucæ 6) τὰ ἑδη, statutæ & erectæ fuit ædiculæ seu delubra, Ionicè pro ἕστηκε, ἱδρυνται). Vnde COMP. Ἐφίστημι, Statuere,

Locare. Od. ν, Τοὺς μ' ἐκέλευον Πύλονδε κατασῆσαι καὶ ἱζέσθαι, Pylũ sistere. καθίσαι, ἱδρύσαι, Eustath. Et voce media, Od. ο, Ἀλλά μα νηὸς ἔφεσθαι, naui impone, ὅπη νηὸς καθίσσει, ὅπη βίζασσι. Pertinet huc ε τ Καδ-ῆ ἐν' ὦ θαλάμῳ, Il. γ, pro καθῆτο, id est Deposuit, Collocauit.

Ἠ M AI, Sedeo. Il. β, Ἀγαμέμνονι παυσὼν λαῶν Ἧσιν ὀτρύνω, sedes conuitians Alluit, τύξῃσι δὲ δίφρω Ἧστο αἰνός. Luc. Solœc. Ἧσο ξεῖν' · ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοθι δίεμεν ἕδρῃ. Et Ionicè Il. γ, οἱ δὲ νεῶ ἔατο, pro ἵατο, sedent. Et addito ι per epenthesin, metri gratia, ἔιατο ὦ μαχάρεσσι, itidem pro ἵατο. Il. γ, ἔιατο δημογέροντες, sedebant, ἵατο.

C. Κάθημαι, Sedeo, idem quod ἧμαι. propriè Deorsum sedeo, vel Sedendi causa me demitto. Il. β, Ἀλλ' αὐτός τε κάθησο καὶ ἄλλους ἵδρυε λαούς, & ipse sedeas & alios sedere iubeas. Athen. 10, καθηνῶντο καθήμενοι καὶ πίνοντες, sedentes. Xenoph. καθήμενοι ὅτι μὴ ἵππων, sedentes in equis. Aristophanes Vespis, ὡς τὸ πῦρ καθήμενος. Et καθῆσθαι καθήμενον, vt βαδίζειν ἰόντ' & λέγειν λόγον, & quæ similia sunt, vt annotat schol. Sopho. Imper. est κάθου pro κάθησο. In imperf. dicitur etiam ἐκάθητο. vtitur autem eo Thucyd. vt τῷ καθῆσθαι Demosth. in sequent. Quemadmodũ verò spectator quoque sedere dicitur & iudex, ita & καθῆσθαι. Plutarchus Coriolano, πολεμουμένων ἑτέρων ἡσυχῇ καθῆσθαι, φύλακας τῷ πλούτῳ καὶ χρημάτων. Plato Apol. οὐχ ὅτι οὕτω καθῆται ὁ δικαστής. Et καθημένης τῆς βουλῆς apud Demosthenẽ, Considente senatu. Sicut actiuè dicitur καθίζειν τὴν βουλὴν, cogere senatum & facere vt considat. Frequenter verò cum partic. coniunctum significat Maneo. vt κάθημαι περιδεὴς ὤν. Quomodo & Aristoph. sine participio posuit, ὡς τοσοῦτ' ἐκάθησεν. Sicut verò Sedere apud Latinos aliquando pro Desidere ponitur, hoc est Otiosum sedere & rebus gerendis manum non admouere, (quo sensu Cicero in Pisõ Sedenti, dormienti in maximo reipu. metu) ita & καθῆσθαι: quo modo & καθίζεσθαι accipi suprà annotatum est. Il. ω, de Græcis ad pugnam se parantibus, Ἀχαιοὶ γὰρ οἵγε καθῆμενοι. Thucyd. lib. 4, ἐβούλετο περιϊέναι ὅπως τὰς τῶν Ἀρκάδων κώμας, καὶ μὴ καθῆσθαι, nec otiosus sedere, ἀργὸς εἶναι, vt schol. exp. Demosth. Philipp. 1, μέλοντας ἡμῶν καὶ καθημένους περιορᾶν. Idem ad Phil. epist. οὐδὲν ποιοῦντες ἐνταῦθα καθήμεθα, μέλοντες ἀεί, nihil facientes hîc desidemus & semper cunctamur. Sic Olynth. 2, καθήμεθα οὐδὲν ποιοῦντες. Idem Pro corona, βραχὺ φροντίσαντες οἱ χρηστοὶ πρόσθεν οὗτοι καὶ διῶν ἐν Μακεδονίᾳ πρὸς ὅλοις μείζοσι. Καθῆσθαι est etiam vocabulum militare idem significans quod Insidere & Obsidere, Castra metari, apud Latinos. Thucyd. lib. 2, καθημένου δ' αὐτοῦ πρὸς τοῖς χώροις τούτοις, Insidente autem seu obsidente eo loca ista. & lib. 1, πεῖραν ἐποιοῦντο πρὸς τὰς Ἀθήνας καθήμενοι εἰ ἐπιξίαιεν. pro ἐστρατοπεδεύσατο, vt paulo pòst sequitur. id est, sedem ibi figens & castra locans. Quo sensu καθίζεσθαι ab eodem præsertim Thucydide vsurpari suprà ostensum est. Καθήμενον πεδίον, Solum æquale & planum, ὁμαλὲς, vt Suidas exponit, hunc locum citans, οἱ δὲ Ῥωμαῖοι εἰς καθήμενον πεδίον ἐστρατοπεδεύοντο, in planitie. Apud Hesychium quoque καθήμενον χωρίον vel πεδίον exponitur ὁμαλὲς ἢ κοῖλον. Vbi καθῆσθαι videtur accipi pro Sidere vel Desidere: vbi nulli montes aut clivi sunt, sed humus quasi desedit.

c. 2. Ἀνακάθημαι, Sedeo erectus, Recumbo, Resideo. Alex. Aphrod. Problem. lib. 1.

c. 2. Ἀντικάθημαι, In conspectu hostium castrametor. idem quod ἀντικαθίζομαι. Xenoph. καὶ ὅταν πολέμιοι ἀλλήλοις ἀντικάθωνται, id est, quum in conspectu castrametãtur, interp. Bud. Dicitur & ἀντικαθέδρας ἐρωτᾶν. Apud Herodotum scribitur ἀντικατέωμαι Ionicè pro ἀντικαθέδρας.

c. 2. Ἀπόκαθημαι, Sum deses, Desideo, Sum languidus & ignauus. Bud. ex Polluce & Aristotele. Ἀποκάθημαι, Seorsum sedeo. Ἀποκαθημένη dicitur etiam mulier αἱμορροοῦσα, teste Hesychio. In Græca Bibliorum interpr. ἀποκαθημένη γυνὴ vocatur mulier quæ patitur mẽstrua. vt Leuitici cap. 15, & 20, ὃς ἂν κοιμηθῇ μετ' γυναικὸς ἀποκαθημένης.

c. 2. Εἰσκάθημαι, Insideo. Item Observo, Insidior. Bud. ex Æschine contra Ctesiphontem, ἱκανὰ ἤκμασε καὶ σοφιστεύσαντες ἐν τῇ ἀκροάσει εἰσκαθῆται αὐτὸν εἰς ὃν ἐρεῖ λόγους, id est, attentè eum audientes, & instantes si quid extra materiam aberrauerit. Bud. A Suida quoque ἐγκαθῆ exponitur ἐγκεκρυμμένος ὅτι: quoniã (inquit) οἱ κρυπτόμενοι ἐνεδρεύουσι.

c. 3. Παρακάθημαι, Assideo, Inter alios sedeo. vulg. lex. quæ tamen expositio à præcedente εἰσκάθημαι recedit.

c. 2. Παρεγκάθημαι, Assideo, A latere assideo. idem quod ἐγκαθίζομαι. Plato, ὑπὸ τῶν ἐγκαθημένων ἐκπλύνει, ab assessoribus. Aristoph. Ranis, Σωκράτει ἐγκαθεδούμενον. Apud Synes. epist. 4, accusatiuo iungitur, ἐγὼ δὲ ἐγκαθήμενος τὸ παλαιὸν βαλανεῖον, τὴν ἐγκατοικοῦσαν τῇ ξένῃ, ἐκλείπων, ego autem assidens.

c. 2. Περικάθημαι, Sedeo circum. Herodót. περικαθήμενοι τὴν βαρίζην, Ionicè pro περικαθήμενοι, circũquaq; accumbentes mensæ. Est verò & vocabulum militare, idem significans quod apud Latinos Circumsideo, Obsideo: cuius synonymum περικαθίζομαι. Pausan. 67, περικαθημένου τὰς Ἀθήνας, id est καθημένου περὶ τὰς Ἀθήνας, vt Thucydides suprà diuisa voce loquitur. Et Ionicè apud Herodotum, περικαθῆσθαι τὴν Ἄνδρον, Andrum obsederunt, pro περικάθηνται.

c. 2. Προκάθημαι, Præsideo. Philo De vita Mosis lib. 1, ὁ δὲ προκαθήμενος βασιλεὺς πόρρωθεν ἀλαζονείᾳ, rex qui illis locis præsidebat. Item, Sum præsidio, Ad custodiam relictus sum alicuius regionis & præsidium. Budæus ex Polybio lib. 1, pag. 27 in fine, οἱ προκαθήμενοι τῆς Ῥωμαίων ἐν τῇ Τυρρηνίᾳ δυνάμεως: & pag. seq. προκαθήμενος ὅτι τῆς ἐν τῷ Ἀδρίᾳ πόντου.

c. 2. Πρισκάθημαι, Assideo. Frequenter capitur pro Obsideo, vt προσκαθίζομαι. Thucyd. lib. 8, pag. 167, καὶ ὃ πεζὸς προσκαθημένους φυλακὴν εἶχεν, & pedestribus copiis obsidendo. Idem, προσκάθηται τῇ πόλει, vrbem obsidebat. Herodot. ἐπολιόρκεε προσκαθήμενος, obsidione circundedit. At προσκάθημαι ἐν τῇ Σάμῳ, Samum insideo, in Samo sedem & castra loco.

c. 2. Ὑποκάθημαι, Subsideo, In subsessis alicui immineo. Herodian. ὑποκαθήμενοι τὸν βάρβαρον, ad excipiendum barbarum subsidentes. Philostr. Heroic. ὑποκαθήμενος τοῖς ἀνθρώποις, hominibus insidians.

C. ΠΑΡΗμαι, Assideo, luxta seu à latere assideo. idem quod παρακάθημαι, sed magis poeticum. Odyss. ξ, ἵκετο πατρὸς ἐμοῖο ἑδριόωντι. Pro eodem vtitur poetæ frequentius synonymo παρίζομαι.

Ζῆτα

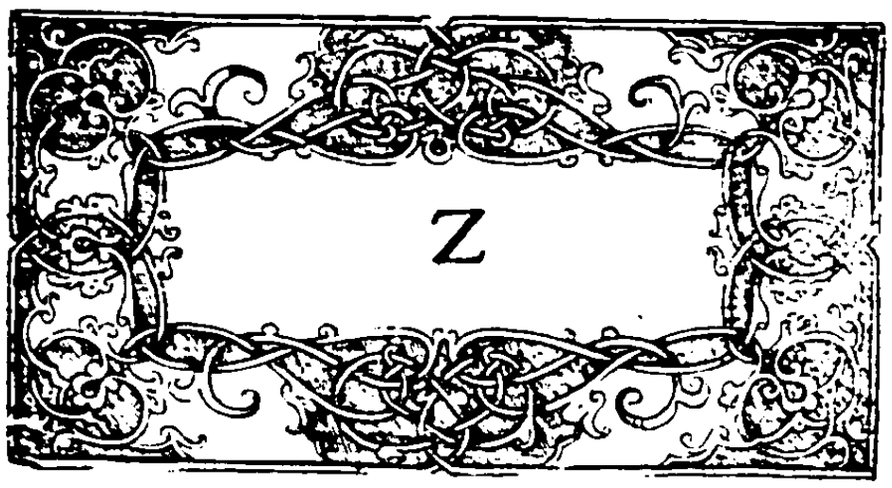

z ζ ζ

ΖΑΩ, ζῶ, Fut. ζήσομαι, ET Ζώω poeticè, (quo vtitur & Herodotus) Viuo. Homerus Iliad. α, Οὔτις, ἐμεῦ ζώοντος, καὶ ὀπτὶ χθονὶ δῖρομάοντος. Sed multo frequẽtius apud illum cæteróſque poetas eſt ζώω. vt Odyſſ. ξ, Εἴ περ γάρ τε ζώει καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο. Sic autem & aliquot aliis locis ζώειν & ὁρᾶν φάος ἠελίοιο copulat, ſicut in illo ex Iliad. α loco ζώοντος iungit cum ὀπτὶ χθονὶ δῖρομάοιο. Idem verò verbum ζώω opponit πεθνᾶσιν, item καταπεφνήκασι: Od. λ, Κλῦθι μὲν ζώων τε καὶ ἐπιμοίρων ἀνθρώπων, κλῦθι δ' αὖ τε τεθνᾶσιν. Idem Il. ο, Ἠμὲν ὅπως ζώουσι καὶ ὡς καταπεφνήκασιν. Sic ζώοντας & θανόντας opponit, Iliad. ϒ. Obſeruandus eſt autem apud eundem poetam vſus huius verbi, vel potius participii eius, ſimilis ei qui & in lingua noſtra habetur in participio idem ſignificante, vt Od. κ, verſu 72, Ἐρρ' ἐν ἡπείρου πᾶσιν ἀλεξήσειν ζώουσιν. Ita enim Gallicè diceremus, *Le plus meſchant de tous les viuans.* pro eo quod Lat. Peſſime omnium mortalium. nam participii Viuentium ita poſiti non recordor. Sic autem cum Homero loquutos alicubi eſſe pro ſæ etiam ſcriptores obſeruauit & inter hos Athenæum lib. 9, ἥδιον γὰρ παρ' οὐδενὶ τῶν ζώντων λέγομεν οἶδα. Propriè tamẽ loquẽdo ſub illa ζώντων appellatione nõ homines duntaxat ſed dii quoque comprehendendi eſſent: (quorũ & ῥεῖα ζώοντες eſt frequẽs epithetum apud Homerum) ſed ne ita reſtringi miremur facit idem verbi illius Gallici vſus.

At in ſoluta oratione ſolum ζάω vel potius ex eo factum ζῶ, locum habet: & in ea quidem variis modis. Interdũ enim, & quidem ſæpe, dicitur ζῶ ſine adiectione: interdum verò additur aduerbium. Nonnũquam etiam cum datiuo rei ſolo, vel datiuo cum præpoſitione, aut etiã genitiuo cũ præpoſitione ponitur. dicitur enim ζῶ πότῳ, vel ὀπὶ τούτῳ, aut ζῶ ἀπό vel ἐκ πότου. Sed & accuſatiuo rei, necnõ datiuo perſonæ iunctum repetio. quos omnes huius verbi vſus exẽplis confirmabo. in iis autem eadem opera obſeruanda erit & quorundam huius verbi temporum coniugatio. Ariſtophanes Nubibus, Ἅττοι ζῆν ἄξιον, τοῦτον ἐκεῖνον ἡγοῦμαι; Sic Iſocrates in Archidamo, εἰ δὲ μηδὶς ἀξιώσει ζῆν ἀποστερούμενος τῆς πατρίδος. (vbi animaduerte obiter τὸ στερούμενον vel ἀποστερούμενον, id eſt eum qui priuatur re quæ illi eſt chariſſima.) dici οὐκ ἀξιοῦσιν ζῆν, & ab Ariſtophane, οὐκ ἄξιον ζῆν ἐστιν: pro eo quod ſæpe legitur οὐδὲν ζῆν ἐστιν, & apud Lucianum eodem ſenſu, οὐκ ἔστιν ὅπως ζῶντα. At ζῶ ſeu ζῆν iuncti aduerbiis, exempla hæc fuerint: δῶς ζῶντες, Plato Pol. 1 libro: ſicut ζῆν καλῶς alibi. cui opponi poteſt quod apud Iſocratem legitur in Panegyr. ζῆν αἰσχρῶς. Ibidem verò & ἡδέως ζῆν habetur. Apud Xenophontem autem Pæd. 7, ὅτι πονηρότατα ζῆν legimus: quod opponere poſſumus ei quod de diis dicitur ῥᾳδίως ζώειν: quum iſtud ῥᾳδίως explicetur ἀπόνως. Ζῶ cum datiuo rei: Demoſthenes Epitaph. Τοῖς καρποῖς οἷς ζῶσιν ἄνθρωποι. vt Latinè Fruges quibus viuunt homines, pro Quibus vita hominum ſuſtentatur. Cum datiuo, habente præfixam præpoſitionem ὀπὶ, apud Iſocratem in Hel. enc. ζῆν ὀπὶ τῆς παρούσης ἀγαθῆς. ſed hìc præpoſitionẽ ὀπὶ ſic poni exiſtimo vt à Latinis In, quũ dicunt Viuere in ſumma paupertate. Ζῆν apud Theogn. cum ἀπὸ habente ſuum genitiuum, — ἀλλά μοι ὦπ Ζῆν ἀπὸ πολλὸν μηδὲν ἔχοντα κακόν. quo Latini modo Viuere paruo & Viuere exiguo dixerunt. At quod Iſocrates habet in oratione De pace, ζῆν ἀπὸ τοῦ δικαστηρίου, vt ſi dicas Latinè Viuere è foro iudiciali pro Victum comparare. Interdum certè & Latini præpoſitionem addunt, veluti quum dicunt Viuere ex rapto. Herodotus non ſolùm cum ἀπὸ iunxit verum etiam cum ἐξ, ſcribens, ζώοντα ἐξ ὕλης αἰγείης.

Ζῆν cum accuſatiuo rei: & ſæpe quidem cum Ζυλὼ vel βίον: (vt apud Lucianum in Timone, αὐτὸν βίον ζῶν, καὶ ὡσεὶ αὐτὸν ἀποβλέποντα: & in prouerb. λαχὼ βίον ζῆν) ſed interdum etiam cum alio. vt ſi dicam τὰ ἄλλα ἃ ἔζης pro ὁ ἄλλος βίος. nam horum vtrunque pro eodem dixit Demoſthenes pag. 232, δῆλον ὅτι ἐκ τοῦ ἄλλων ὧν ἔζης, ἄξιος αὐτῶν ἐδόκεις εἶναι τοῦ ταὐτὰ αἰκούειν. non dubium eſt enim quin ἐκ τοῦ ἄλλων ὧν ἔζης poſitum ſit pro ἐκ τοῦ ἄλλα ἃ ἔζης, ſicut χῶμαι οἷς ἔχω βιβλίοις, pro χῶμαι βιβλίοις ἃ ἔχω. Fuerit igitur ἃ ἔζης idem quod τὰ βιβλιώμενα, de quo alibi. Ζῆν denique cũ datiuo perſ. apud Demoſthenem reperio in oratione ad Philipp. epiſt. οἱ παρ' ἐκείνου δωρεὰς οὐκαδὶ καμβάοντες, οὐκ αἰσχύνεσθαι Φιλίππῳ ζῶντες. Sic in oratione De Haloneſo, οἱ οὐκ αἰσχύνεσθαι Φιλίππῳ ζῶντες καὶ οὐ τῇ ἑαυτῶν πατρίδι. Non dubito autem quin Viuere Philippo, & Viuere patriæ, eodẽ dicatur ſenſu quo à Platone γεγονέναι ἑαυτοῦ & τῇ πατρίδι, quod Cicero interpretatur Natum eſſe ſibi, & Natum eſſe patriæ. Iam verò & Plautum vel eadem vel perſimili ſignificatione dixiſſe puto Viuit tibi, in Bacchid. qua Demoſth. Φιλίππῳ ζῶντες. Ouidius quidem certè Viue tibi alio ſenſu dixit.

Ζῆν pro Victum quærere ſeu comparare, aut Habere vnde viuas: vt interpretor apud Antiphanem, in hiſce duobus elegantiſſimis ſenariis, quibus miſeram ſortem militum ita deſcribit, Τίς δ' οὐχὶ ταὐτόν μοι δοκεῖ φορεῖν, ὦ φίλτατε, Ὅς ἕνεκα τοῦ ζῆν ἤρξατ' ἀποθνῄσκειν μόνος; hos enim ita reddidi, Nonne ille mortis eſt ſtipendiarius, Qui morte quærit vnde poſſit viuere? Sed malo Τί δ' οὐχὶ legere.

ITEM Ζωῶσαι pro Viuificare, Animare: vnde ἐζῳωμένα pro Viuificatum eſt: & pro Animatum eſt, vt ἔμψυχοι, Areop. Item ζωωμένος, Animatus, vel Viuificatus. ET Ζώωσις, Viuificatio, Animatio. Bud. ET Ἐκζωοῦσθαι itidem pro Animari. Bud. AT Ἀναζωῶσαι pro Refocillare, Recreare. VNDE Ἀναζωωτικὸς Areopag. Refocillatiuus, Bud. At Pollux eadem vult eſſe, καταπόσεσι τισὶ ψυχικαῖς, & ἀναζώωσιν, & ἀνάστασιν.

Ζώσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vitalis, Qui vel quæ viuere poteſt. Aphrod. πέφυκε εὐζώσιμα.

Ζωτικὸς, Viuificus. ζωτικὸς δόσις, & ζωτικὴ δύναμις, Nazianz. ζωτικὴ δυνάμις, Galen. ad Glauconem, Vitalis facultas, id eſt vitæ conſeruatrix. A Budæo ζωτικὸς redditur Viuificus, Vitalis, Vegetabilis, Vitam producens, apud Theophraſtum, appellantem ver ὥραν ζωτικωτάτην, lib. 1 De cauſis. Eidem ζωτικὸν ὑγρὸν eſſe dicit Vitæ principium, vbi ſcribit καύσεις & ἀκρίμνατα in ſe habere aliquas ὑγρὰς ζωτικάς. Et ζωτικὴ ψυχὴ quæ & ζωμοειδὴς dicitur Gal. ſedẽ habẽs in corde, vt idẽ B. annot. Geop. ἐν ᾗ καὶ αἱ ζωτικαὶ δυνάμεις εἰσὶ τῶν ἀνθρώπων, ἵνα μὴ διαφθαρῇ τὸ ἐν αὐτοῖς ζωτικὸν, proẽo quod apud Varr. eſt. Qui oua cõcutiãt, errare, q in eis vitales venas cõfũdãt. Ζωτικὸς pro Viuax citat ex

Platone,lib. 10 De rep.136.Xenoph.de pictura ſpirante & viuenti ſimili,ζωπικωτέρους φαίνεσθαι τοὺς αἰχμώντας. Ζωπικός,Animalis Budæus ex Gregorio De hom.τὸ ζωπικὸν σῶμα τοῦτο,τὸ μὲν αἰσθητικὸν,τὸ δὲ ἀμφοτέρων αἰσθητικόν. & paulo poſt ζωπικὴ δύναμις καὶ ψυχικὴ pro eodem ponitur,& φυτικὴ.Bud. VNDE Ζωπικῶς adnerbium. vt ζωπικῶς ἔχων,Viuere voleus,id eſt, nolens ſibi mortem conſciſcere.B.ex Plut.

Ζωός,οῦ,ὁ,Viuus. Homerus Odyſſ.α, Ἀλλ' ἔτι που ζωὸς καμπύλαται ἀμφὶ πόδεσσιν.Et ζωὸν καὶ ἀφίημέα, Il.ε.itidem ζωὸν, Viua.Odyſſ.λ,Τὼ ζωὼ κατέλεπτον ἰὼν εἰς Ἴλιον ἱρήν. Sic δίλφαξ ζωὸν,Herodot.Vtitur & Xenophon maſculino ζωός, Hellen.1,ἵνα μὲν ζωὸν ἕλοιεν,ἐπὶ δὲ ἀπέκτειναν. ITEM Ζωὸς pro eodem,Il.ε,Ἤ τιν ζωὸν ἀμφὶς ἕλῃ χαλκῆϊ τυπῆσαι. HINC Αὐτόζως ET Ὑπέρζως Bud.ex Areopag. pro Per ſe viuens,& Supra vitam exiſtens.

C.Ζωογόνος,ου,ὁ καὶ ἡ,Vitalis, Viuum & animale generãs. vt ζωογόνον σπέρμα apud Aretæum, genitale ſemen : cui opponitur ἄγονον, quod ad generandum inutile eſt, ſeu in quo vis procreandi fœtus non eſt. Ζωογόνος vocatur etiam numerus ſeptenarius,quod infantes ſeptimo menſe nati viuant facilius quàm qui ſequenti. qua de re Alexander Aphrodiſæus in Problem. VNDE Ζωογονία,ας,ἡ, Animantis procreatio.Item Vermiculatio.Budæus ex Theophraſto pag.199. ET Ζωογονικός, Animantis procreandi vim habens . Philo De vita Moſis lib.3,καὶ πλὴ τεσσαρακοντάδα τῶν ζωογονικωτάτων,& quadraginta,numerum ad animantium procreationem fœcundiſſimum. ET Ζωογονέω,Animal procreo, Anſmale & viuum gigno ſeu produco , Animo, Fœtifico.Theophraſtus De cauſ.plant.lib.3,cap.17,πανταχοῦ γὰρ ἡ φύσις ζωογονεῖ, μιξαμένη πως τῇ ὑγρότητι τὸ θερμὸν, quippe natura vbique animal gignit,modò calor cum humiditate ratione debita coeat , Gaza interpr. Et in paſſ.apud Athen.lib.7,de anguillis, ὀχεύονται δὲ συμπλεκόμεναι,κάτ' ἀφέσεις ἕλοιῶδες ἐξ αὐτῶν, ὃ ἠθροίσθαι ἐν τῇ ἰλύϊ ζωογονεῖται,id eſt Animantur, vt Budæus vertit. At quidam Viuiſcit ex Plinio interpretãtur,ſcribente lib.9, cap.51,Anguillæ aſſerunt ſe ſcopulis:ea ſtrigmenta viuiſcunt,nec alia eſt earum procreatio.Philoſtr.epiſt.30 ἀριμυθίοις φασμάτοις τὰ ζωογονούμενα ἐν τῇ ἠπείρῳ χαρὶ ἀφεστώσῃ, viuiſcentẽ fœtũ. Baſil. ζωογονεῖσθαι dicit ἐκ τῆς γῆς πήλιχας,& multa inſecta,ἐκ παιμῶς ἀφύρσιας. Idem,ζωογονοῦσιν σκώληκες ἐν τοῖς ἐγκάρπιοις, q generãtur ſeu procreã tur. Peculiariter verò ζωογονεῖν dicũtur arbores,plantæq; & fruges.quum vermes procreant ſeu vermiculantur. Theophr.De vitiis frugum,μύσος γὰρ ἐρίζιτος οὐ ζωογονεῖ, vermiculos non gignit.Bud. Ζωογονοῦμαι actiua etiam ſignificatione capitur pro ζωογονῶ. vt idem Bud. annotat.Theophr. σφακελίζεται καὶ ὕστερον καμπῶν καταδήλη ἐστὶ ζωογονεῖται γὰρ ὡς ἔοικε σῆπται. Quæ ſignif. eam ad ζωὸς quàm ζῷον pertinet.

C.Ζωοποιός,οῦ,ὁ καὶ ἡ, Viuificus. A Budæo exponitur Vitalis,ex Cic.ſcribente, calorẽ habere vim vitalem. Item pro ζωογόνος. VNDE Ζωοποιία itidem pro ζωογονία: ET VERB. Ζωοποιέω,ῶ, Viuifico . Item pro ζωογονῶ, i. Vermes genero.Bud.ex Theophr. lib.3 De cauſis plãt. ἀνάγκαιον ὑφῆς τῆς ῥίζης,ἢ τῷ ἀέρος ὄντος θερμοῦ, ζωοποιεῖ πως: A QVO Ζωοποιητικός,οῦ,ὁ,q.d.Viuificatiuus.

C.Ζωοπάτης,ου,ὁ ἡ,Vide poſt Ζῶν.

Ζωὴ,ῆς,ἡ,Vita.Pla.in Phædro,παῦλαν ἔχειν ζωῆς,quod Cic. interpr.Viuendi finemhabere.Plut.ζωὴν ἔχειν ἡμερησίαν. ‖Homero ζωὴ ſignif.& Facultates,quibus videlicet vita noſtra opus habet.vt Od.ξ,ζωὴν ἄασσας.&,ζωὴν ἐδάσσατο π. Ζωὴ(inquit B.)Facultates & ſenſus,Hom. ET Ζόη Herodot.pro ζωή.

C.Ζωηφόρος,ου,ὁ καὶ ἡ,q.d. Vitam afferens,Salutaris:vt ζωηφόρος ὕδωρ apud Themiſtium.cui opponitur θανατηφόρον,id eſt Mortiferum.

C.Ζωόδωρος,ου,ὁ ἡ,Vitam donans.Item τὸ ζωόδωρον apud Aretham,Facultas donandæ vitæ:τὸ φερέσβιον καὶ ζωόδωρον ἐμφαίνει τῇ Χειρὶ.ſed ſcribitur ibi ζωοδῶρον. ET Ζωοδότειρα,ας,ἡ,Vitæ largitrix.Hom. ITEM Ζωοδότης,ου, ὁ,idem quod ζωόδωρος,Vitæ largitor.Dei epitheton.

C.Ζωοφόρος,ου,ὁ καὶ ἡ,Vitam afferens,Vitalis,Viuificus.vt ζωοφόρον αἰτίαμα,Epigr.

C.Ἀεῖζως,ωος,ὁ ᾗ ἡ, Qui vel quæ eſt ſempiternæ vitæ, Cui ſempiterna eſt vita. Vel, Semper viuẽs, & q.d.Semperuiuus.(vnde & componi ex ζωὸς quiſpiam fortaſſe malit)De diuina natura ab Areopagita dicitur. Platoni ἀεῖζως δόξα,gloria immortalis,epiſt.8.

Ἀείζωον (q.d. Semperuiuum) Sedum . Sed ἀεῖζωον tria genera facit Dioſcor.quem lege. Sunt autem qui ἀεῖζωον dictum velint peculiariter ſedum maius, quòd eius folia perpetuò viuant,id eſt vireant. Vnde ET Ἀειθαλὲς appellatur. Vide Plin.lib.25,cap.13.

Ἀεζωΐα, Vitæ ſempiternitas, Æterna vita.ἡ τῆς ἀεῖζωΐας τιμὴ,Naz.

C.Ἀπέζως,ου,ὁ ᾗ ἡ, Qui eſt breuis vitæ.nam Heſych.ἀφέζωα exponit ὀλιγοχρόνια, itidémque Galenus apud Hippocratem.

C.Δυσζως,ου,ὁ ᾗ ἡ, Cuius miſera eſt vita . Et δυσζως βίος In Epigr.q.d. Vita quæ miſerè viuitur. CONTR.Εὔζωος, Cuius beata eſt vita. Item Viuax.Theophr. De cauſ. libro 5,φύσει τὸ δύζωα καὶ βλαστικά. Idem κάλαμον dixit eſſe δύζωον, id eſt Viuacẽ, interpr.Plin. ET Εὐζωΐα,ex Ariſtotele,Beata vita,Beatus vitæ ſtatus. Itẽ Viuacitas.

C.Παλίζωος,ου,ὁ ᾗ ἡ,Reduuius , Nonno. Poteſt autem & ex ζωὸς compoſitum exiſtimari.

C.Φερέζωος,ου,ὁ ᾗ ἡ,Vitam ferens,Salutaris, Nonn. Eſt autem frequentius φερέσβιος in hac ſignif.

C.Φιλόζωος,ου,ὁ καὶ ἡ, Amans vitæ,Cupidus vitæ.qui &Lucis cupidus, Quintil.id eſt Qui mortẽ exhorret. Apud Theophraſtum φιλόζωον δένδρον, arbor viuaci quodam vigore prædita.Sed ſerpyllum φιλόζωον Nicãdro, quòd perpetuis foliis vireat,vt quidem vult ſchol. ‖Φιλόζωος autem ex ζῶν compoſ. Animantis ſeu animãtium amans,vel ſtudioſus. Xenoph. Apomn.lib.1, de prouidentia Dei in hominis opificio loquens, ὅσα ζῶντα ζῳοῦ ξένος δημιουργὸς καὶ φιλοζώου τεχνήματα. ET Φιλοζωΐα, Amor vitæ.Laert.de Antiſthene,ἐδόκει γὰρ μαλακώτερον φέρειν τὸν πόνον διὰ τῆς φιλοζωΐας. ET Φιλοζωῶ, Vitæ cupidus ſum, Vitæ parco, ob mortis metum. Diodor. οἱ δὲ Θηβαῖοι ἔσοδον ἀπέτιχον τῇ φιλοζωΐᾳ.

Ζωηρὸς,οῦ,ὁ,Viuax.

C.ΑΝΑζάω,ῶ,Reuiuiſco, Ad vitam redeo. Noun. ὅτε πόνεκροὶ Αὖθις ἀναζώουσι.

C.ΔΙΑζάω,ῶ, Vitam quoquomodo ago, & per inopiam traduco & prorogo , Parcè ac tenuiter viuo , Famem quoquomodo propulſo, Vix vel ægrè me tolero. Thucydides libro 1,νεμόμενοι τὰ αὑτῶν ἕκαστοι ὅσον διαζῆν.Id eſt, ἰσιτωλιφίως ζῆν, vel μετρίως. Lucianus,καὶ πενήτων τὸ μετρίως διαζῆσαι. Idem, διαζῶντες ἐκ τῆς μισθαρνίας. Pro eodem citatur δίαζῆν ex Platone . At ὀπτζῆν contrarium eſt:vnde exponitur ἀπαμφίως ζῆν. Sed de his compoſitis & infrà. Cæterùm malè annotatum fuit à quibuſdã Latinos pro διαζῆν dicere Tolerare:eo modo quo dixit Cæſar equos tolerari, pro quoquomodo ſuſtentari. Nam Tolerare eſt μεταφορικόν : vnde dicitur Tolerare milites,Tolerare equos,Tolerare ſe:at διαζῆν neutrum eſt:vnde explicandum fuit Tolerare vitam. quo vtuntur cum alii,tum Cæſar & Virgilius.

C.ΔΙΑζάω,ῶ, Ad extremum viuo, vt δίαζῶσα. Xenophon, τὸν λοιπὸν βίον ἀσμένως τῇ αἰχμαλωσίᾳ ὄντες καὶ κακοπαθοῦντες διαζῶσι. Vt tamen hic διαζῆν dicit de vita miſera , ſic alibi ab eodem & pro Vitam traducere hilariter & copioſè accipi tradit Bud. A Plut. autem pro ſimplici poni videtur,vbi ſcribit , καὶ γὰρ τὸ βρέφος ἀδύκου παιδὸς ἡμέρας ᾗ τῶν μητέρα διαζῆσαι ἐπιθύμουν.(affertur autem ex eodem ἐπίζωσι in re ſimili) Sed interdum etiam accuſatiuo βίον iungitur , & dicitur διαζῆν τὸν βίον pro Tranſigere vitã.vt διαζῆν τὸ βίον ὁρῶντας,Eurip. Nonnunquam & datiuo iungitur,pro Vitam tolerare.Plato,τεμῇ γὰρ διάζων τὸ πλεῖστον. (Latini autem Vitã tolerare cum ablatiuo dicunt) Sed & διαζῶ ſine caſu, Ariſtophani pro Vitam tolerare,in Pluto,Πῶς οὖν διάζῃς,ἢ πόθεν, μηδὲν πεσῶν; ET Διαζάω,pro διαζῶ, ex Herodoto : apud quem & Victito redditur. Ex Apoll. autem διαζώσιμον ſimpliciter pro Viuebant.

C.ΕΠΙζάω,ῶ, Superuiuo, id eſt Vltra viuo, Superſtes ſum. Plutarchus, καὶ τὸ παιδίον οὐ πολλὰς ἡμέρας ἐπέζησε, q.d. non multos dies matri ſuperuixit. Apud

eundem in Numa, ὀπιζῶντος φῶτος, redditur, Superstite A inuidia. ¶Item ὀπιζάω, ῶ, quidam pro ἀκηπεμβίους ζῶ ponitradiderunt, vt annotat Bud. Vide Καπιζῶ.

C. ΚΑΤΑζάω, ῶ, Longum vitæ tempus traduco, seu tránsigo. nam καπιζάω, sicut & ὀπιζάω, quidam voluerunt esse ἀκηπεμβίους ζῶ. In vulgatis lexicis annotatur ex Budæo, ὀπιζῆν & καπιζῆν esse Largè & opulenter viuere: ὀπιζῆν verò, arctè. At ego meam illam interpretationē frequentibus exemplis confirmari existimo, non istam in quibus καπιζῆν commodè verti etiā posse arbitror, Totum vitæ tempus consumere. (quod loquēdi genus B hyperbole non carere constat) Plato Symposio, ἀλλ' ἐξαρκεῖ μετ' ἀλλήλων καπιζῆν ἀγάμενος. Et Aristoteles Ethic. 8, dicit beatos καπιζῆν ἐν ταῖς κατ' ἀρετὴν εὐφροσύναις. Lucianus, ἵνα μὴ αὖθις ἀνθρώποις συγγένωμαι διηνεκὲς ζῶντας, ἐν ἡδοναῖς καπιζῶντας καὶ χορεῖς; A Plutarcho tamen καπιζῆν poni credo potius pro Extremum vitæ tempus traducere: vbi scribit, φρίω καπιλεῖν ἐν ᾧ καπιζήσῃς, εἰς τὴν πλουσίων γαμετὴν καὶ μακαρίων. c

c. 1. Συγκαπιζῶ, Vnà longum vitæ tempus traduco, (sequendo interpret. quam dedi primam verbo καπιζῶ) C. vt συγκαπιζῆν de viro & vxore dicit Plutarchus in Erotico, pag. 910.

C. ΠΑΡΑζάω, ῶ, Viuo secus quàm decet. Anaxandrides apud Athen. lib. 14: sed versus in quo verbum hoc legitur, mendosus est. In quodam Philemonis versu memini me παζῆν legere, dictum de eo qui non rectam vitæ viam tenet & innoxiam. At in vulgatis lex. παζῆν est Victitare.

C. ΣΥζάω, ῶ, Conuiuo, Vnà viuo. vt apud Aristotelem Ethic. 8, οἱ δ' ἐκτοδὶ χάριτες ἀλλήλοις, μὴ συζῶντες δέ, βόσεις ἔοικαν μᾶλλον ἢ φίλοις. (vbi subaudiri potest datiuus ἀλλήλοις) Idem Rhet. 1, de adolescentibus loquens, καὶ φιλόφιλοι καὶ φιλέταιροι μᾶλλον τῆς ἄλλων ἡλικίας, διὰ τὸ χαίρειν τῷ συζῆν. (hoc idem συμμερίζειν vocat, quum dicit, οὐδεὶς ἂν δύναιτο συμμερίζειν τὴν λυπηρὰν) Sed annotandus est elegans huius verbi vsus cum datiuis rem inanimam signif. quibus iunctus non vno redditur modo. Dicunt enim sæpe συζῆν πενίᾳ pro In paupertate vitam degere quasi videlicet Sociam vitæ habere paupertatem. Et συζῶν ἀργίᾳ Basilius, Qui vitam in otio degit, Qui otiosam vitam traducit. Et συνεζηκὼς ἀρετῇ ἐκ παιδός, pro Qui iam inde à pueritia virtutē coluit. Apud Demosthenem συζῆν φιλοπραγμοσύνῃ sunt qui reddant Perpetuo addictum esse, vel Viuere addictum illi, vt apud Chrysostomum, ταῖς εὐπυχαῖς συζῆν, Precationibus addictum viuere. E

¶ Ζῶον, ου, τὸ, Animal. Plato in Timæo, πάνδε τὸν κόσμον, ζῶον ἔμψυχον ὕστερον π. quod Cicero interpretatur, Hunc mundum, animal esse. idque intelligens. Alicubi verò ζῶα vertit Bestias, vt quum Stoicum dogma, μηδὲν εἶναι ἡμῖν δίκαιον πρὸς τὰ ζῶα, reddit, Homini nihil iuris esse cum bestiis. Ita enim apud Plutarchum legitur illud dogma: sed inuenitur & alia lectio, videlicet πρὸς τὰ ἄλλα ζῶα. & ita dicetur Cicero pro Cum cæteris animantibus, dixisse Cum bestiis, tanquam exponentem. adeo vt quum excipimus homines, ζῶα vertere possimus bestias. Sed quanuis bestiæ seu bruta animantia sæpe vocentur ἄλογα ζῶα ad differentiam, non rarò tamē & sine hac adiectione vocantur ζῶα bruta animalia. éstque hic vsus cum apud alios, tum apud Plutarch. frequentissimus: atque ita accipit & in libri cuiusdam titulo, πότερα τὰ ζῶα φρονιμώτερα. F

C. Ζωοθυτέω, ῶ, Animal sacrifico.

C. Ζωόμορφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Animalis formam habens.

C. Ζωοστασία, ας, ἡ, Animalium statio, Animantium septa & tecta.

C. Ζωοπώλης, ου, ὁ, Qui sacra animalia vendit: & locus vbi id fit, Ζωόπωλις, Hes.

C. Ζωογονικός, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui vel quæ animal parit, Animal gignēs. idē quod ζωογόνος. Aristot. ἔστι ζωογονικὰ τὰ πτερωτὰ πάντα κάμπτοντα τὰ μὲν ἐμπρόσθια κῶλα εἰς τὸ ὀπίσθιον, τὰ δὲ ὀπίσθια εἰς τοὔμπροσθεν, id est (Plinio interprete) Quæ animal generant, genua ante se flectunt, & suffraginum artus in auersum. G VNDE Ζωογονία, ας, ἡ, Animalis generatio, Animantis procreatio seu partus. ET Ζωογονέω, ῶ, Animal genero, Animal procreo seu pario, seu (vt Camerarius exponit) Animantes partu edo. quòd dicitur ad differentiam τῶν ᾠοτόκων quæ oua partu suo edunt. Aristoteles, ζωογονεῖ δὲ ἑαυτῇ ὁμοίους ἀκηπεμβίους ὅ ἐχις. τὰ δὲ ᾠὰ ὥσπερ τὰ τῶν ἰχθύων, μικρὰ ὄντα καὶ μαλακὰ τὰ ὀστᾶ. Pro quibus Plin. Terrestrium vipera sola intra se parit oua vnius coloris & mollia vt pisces. ¶ Ζωογονέω, Animale & viuum procreo seu gigno. vnde ζωογονεῖσθαι, Ad animalem formam peruenire.

C. Ζωοθρέπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Animal nutriens. idem est quod ζωοτρόφος siue ζωοτιθεῖσα, Hesych. ET Ζωοθρέψις, Animal nutrio, Animali alimentum præsto.

C. Ζωοφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui animantes deuorat, Qui animalibus seu animalium carne vescitur ac victitat. Aristoteles Polit. διὸ τὰ μὲν ζωοφάγα, τὰ δὲ καρποφάγα, πάντα δὲ παμφάγα αὐτῶν ἐστιν. VNDE Ζωοφαγέω, ῶ, Animalibus victito. Budæus ex Aristotele Hist. animalium libro 8, ὅσα δὲ πίνακα, πάμπαν ζωοφαγοῦσι, πρίστας ἰχθυδίους μικρούς, ἢ τὰ τοιαῦτα. ἀφροφάγον γάρ ἐστι.

C. Ζωοφόρος, ου, ὁ, dicitur circulus zodiacus quem signiferum Latini appellant, à duodecim animalium effigiebus quas gestat. de quo Aristoteles De mundo, & inter astronomos Proclus in sphæra. Ζωοφόρος Vitruuio C. dicitur etiam pars illa in columnis inter epistylium & coronicem, quæ puluinatis sæpe figuris visitur, ornamentisque diuersis instructa. vulgò *la frize*. vulg. lex. Ζωοφόρος apud Hesychium est καὶ σαλαμάνδρα, καὶ ἀγρίου νεκροῦ. id est, Salamandra, Feretrum, vt vulgata lexica exponunt.

C. Ζωόφυτα dicuntur quæ nec animalium, nec fruticum, D sed tertiam ex vtroque naturam habent, vt vrtica & spongia: de quibus Plinius lib. 9, cap 45. hoc est (vt Aristoteles habet) ἀμφιβολίζοντα φυτοῦ καὶ ζώου, id est (Budæo interprete) Ambigentia & plantæ & animali, id est medium quiddam inter animal & plantam: cuiusmodi sunt quæ mediam naturam inter sensibilia & vegetabilia habent: quæ fortasse plantanimantes dicere possumus vel plantanimalia, vt idem Budæus in Annot. tradit.

C. Ζωάρχης, ου, ὁ & ἡ, Qui animanti præest, hoc est Qui vni E præest elephanti.

C. Ζωόφθαλμον, herba quæ & βύφθαλμον. Plin.

C. Ἄζωος, ου, ὁ καὶ ἡ, Animal seu animans non procreans. Theophr. lib. 4 De causis plant. cap. 16, ἐξ ὧν ἔστιν ἄζωα. id est οὐ ζωοῦται, animalia ex aliis non generantur: hoc est vermes, quos peculiariter rei rusticæ scriptores ita appellant.

Ζωϊκός, ὸν, ὁ, Animalis. vt ζωϊκὴ ἱστορία, apud Aristot. vel τὸ ζωϊκόν, vt Athen. appellat, quem dicit, Λεωνίδης ὁ τῶν ὀπτικῶν ἀφορισμῶν ζωϊκῶν. Itē ζωϊκὴ φύσις, apud eūdem Aristot. F

Ζωϊδιος κύκλος, Signifer orbis, vt Cicero apud Aratū interpret. pag. 96. lex. Ciceroniani. Idem ζωοφόρος & ζωδιακός appellatur.

Ζωώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Animalis. Synesius De insomn. ζωωδέστατα μὲν ἐστὶ καὶ ἡδὺ τὸ περὶ τὰ ἀφροδίσια ἔργα αἴσθησις, sensus maximè animalis. Naz. De hom. ζωώδεις ἐπὶ ἀνδρῶν γένεσις, vbi Talis qualis brutorum.

Ζωόω, ῶ, Fut. ώσω. Ζωοῦσθαι dicuntur quæ animalia hoc est vermiculos procreant: idem quod σκωληκοῦσθαι, vt Bud. annotat. Theophr. De caus. plant. lib. 4. cap. 16, ὅθεν καὶ διαφθείρεται τὰ στρωθία οὐ ζωοῦται. quo sensu ζωογονεῖσθαι & ζωοποιεῖσθαι quoque accipiuntur. quo malo quæ plātæ aut fruges non infestantur, ἄζωα dicuntur. Athen. libro 2, ἥριμος καὶ ὄροβος καὶ ἐρέβινθος μόνα οὐ ζωοῦται τῶν χλωρῶν. ET Ἐκζωοῦσθαι pro eodem, apud Theophr. lib. 9, cap. 4, De caus. plant. ἀπόλλυται καὶ ζωοῦται, perit atque vermiculatur. AT Ζωωτός, ὸς, ὁ, Beluatus, Plaut. id est Animalibus pictis distinctus. Bud. ex Athenæo l. 5, pag. 58, πάντες δὲ εἶχον πορφύρας ἐφαπτίδας, πολλοὶ δὲ καὶ διαχρύσους ἢ ζωωτάς. Idem paulo pòst, ζωωτοὶ ὑποδυτῆρες χιτῶνες. Quo modo capitur & ζωδιωτός. Pollux lib. 7, ὁ δὲ κατάστικτος χιτὼν ὅλην ἔχων τὴν ζῶα ἢ αὖθις ἀνθρωπάρια. καὶ ζωωτὸς δὲ χιτὼν ὁμοίως καὶ ζωδιωτός.

Ζωηδὸν, Animantium ritu seu more. Polyb. frag.

Ζώδιον, ου, τὸ, Animalculum. Peculiariter verò ζώδια dicuntur duodecim signa cælestia quæ in zodiaco circu-

lo visuntur. Athenæus libro ῆ, χρυσοῦς ἀστέρας ἔχων καὶ τὰ δώδεκα τῆς ζωδίας. Aristoteles De mundo, διηρημένος εἰς δώδεκα ζωδίων χοίρους, de zodiaco loquens. NAM Ζωδιακὸς κύκλος vocatur hinc circulus ille in cælo qui duodecim illorum animalium signa gerit, quem & ζωοφόρον & ζωδίων appellari ostensum est. Signiferum Latini appellant: Græci alio nomine λοξόν, id est Obliquum: quo vocabulo & Virgilius eum appellat. AT Ζωδιωτὴς idem est quod ζωωτής.

Ζωδάριον, ου, τὸ, Animalculum, idem quod ζῴδιον. Aristoteles in lib. 3 De partibus animalium, ita vocat insecta & bestiolas quibus auiculæ victitant. ET Ζωΰφιον, ου, τὸ, idem. Athen. lib. 5, ἐν αἰτῷ ἐστι πολυθρύλητα ζωδάρια καὶ ἄλλα ζωΰφια καὶ φυτάρια.

ΖΕΥΓΝΥΩ, VEL Ζεύγνυμι, Futurum ζεύξω (tanquam à Ζεύγω) Iungo, Copulo. Homerus Iliad. γ, — ἵππους ζευγνύμεναι: & Odyss. ο, — ἵππους ζεῦξον ὑπ' ἅρματα, iunge equos rhedæ, seu ad rhedam. Sic ζευγνύναι ταύρους ὑπ' ἄροτρον, Herodot. quod Tibullus Adiungere tauros aratro. At ζεῦξαι ἅρμα, sicut & συζεῦξαι ἅρμα, apud Xenophontem, simile est illi quod Latini dicunt, Currum iungere, seu Rhedã iungere, aut Iungere rhedã equis. ¶ Item pro Iungo ponte: quod & Iungo sine adiectione. vt Xerxes ab Isocrate & aliis dicitur ζεῦξαι τὸν Ἑλλήσποντον, qui à Cicerone Iunxisse Hellespontum. Sic ζεύγνυμι πόταμόν, Herodot. & Arrianus. Sed ille dicit etiam pro eodem ζευγνύειν γέφυραι ὅπη τῷ ποταμῷ.

Ζεύγνυμι, Iungo matrimonio, seu connubio. Appian. de Cæsare, Πομπηίῳ μὲν ἐζεύγνυτο πρὸ τοῦ συγκλήτου. Item γαμοῦσιν ἐζεύγης, Eurip. Nuptiis iunctus es, pro Nuptias contraxisti, Duxisti vxorem.

Ζεῦγμα, ατος, τὸ, Iunctura, Coniunctio, qualis rerum quæ coniugatæ sunt. Item pro coniunctione nauium pontis instar præbente, vt Budæus apud Arrianum interpretatur libro 6. Idem ζευγνύναι τὸν ποταμὸν apud eundem exponit ζεύγματα consternere. Quidã & ζεῦγμα ποταμοῦ pro fluuii ponte dixerunt. Thucydidi autem ζεῦγματα τῆς λιμνάδος sunt Fauces portus obseptæ, eodem Budæo interprete. ¶ Ζεῦσμα, figura est grãmaticis: Latinè, Colligatio, vel Connexio, seu (vt alii) Adnexio, quum videlicet plura vno connectuntur verbo. Lege Iulium Firm. & cæteros. ¶ Item vrbs Syriæ, de qua Steph. ET compos. Μισόζυγμα apud eosdem grammaticos, quùm in medio clausulæ positum verbum, præcedentia sequentiaque connectit.

Ζεῦξις, εως, ἡ, Iunctio, Colligatio, Connexio.

Ζευκτὸς, ἡ, ὸν, Coniugatus, Iunctus. vel q.d. Iungibilis, Qui iungi potest. ET Ζευκτικὸς, ἡ, ὸν, Id quo ad iungendum seu colligandum aut connectendum vtimur, Ligamen, Vinculum. vt exponitur Act. cap. 27, v. 40, ἅμα αἴροντες τὰς ζευκτικὰς τῶν πηδαλίων. Exponitur & Iunctura.

Ζεῦγος, ους, τὸ, Iugum. eo sensu quo dixit Cicero, Qui in singulis iugis arant. Homerus Iliad. σ, — πολλοὶ δ' ἀμφιτομῆες ἐὺ αὐτῇ ζεύγεα δινεύοντες ἑλαύνετον ἔνθα καὶ ἔνθα. Interdum verò additur adiectiuum βοεικόν. Theophylactus epist. τὸν ἀμφιτομέα βοῶν κεχάρηκα τῇ Τοκασίᾳ. οὐ γὰρ ἐῶ αὐτὴν τῆς ζεύγους τῶν ἴππων. (vbi κεχάρηκα mendosum est pro Commodatò dedi, quod potius esset κέχρηκα) vt apud Thucydidem pag. 162, ὅσοις ἐντύχοι τῇ ὁδὸν ζεύγεσιν αὐτῶν βοείοις. Sic apud Lucam cap. 14, ζεύγη βοῶν ἠγόρασα πέντε. Alicubi ζεῦγος & pro ipsis bobus, ac generalius etiam pro iumentis. ¶ Ζεῦγος, Biga, seu Bigæ, proprié. sed generalius & pro trigis ac quadrigis, adeóque quouis vehiculo, seu rheda. qua de re lege Pollucem. Plato Apologia, ἵππων, ἢ ξυνωρίδι, ἢ ζεύγει τέθριππον Ὀλυμπάδι. Xenophon, ὄπισθεν ἰώμενον, ὅτι ζεῦγος λαβεῖν κρεῖττον, ἢ μιᾷ ὄπισθεν. Item ζεύγη μίσθια, vehicula meritoria, Budæus ex Plutarcho.

¶ Ζεῦγος, Par, & quod Gallicè Vne couple, ad verbum respondens Græco. ζεῦγος περιστερῶν, Lucæ cap. 2. ζεῦγα ἱερήκων ἵππα Herodot. Ité αἱ κατὰ ζεῦγος φιλίαι τρεῖς, pro eo quod dixerat Cicero, Tria amicorum paria. Sic μονομάχων ζεῦγη ἑξήκοντα, Athen. ε. Dicitur & de inanimatis: vt ζεῦγος ἐμβάδων, Aristophanes, Par calceorum. Cicero Iugum itidem dixit pro Par, vt ostendit Budæus pag. 1038.

C. Ζευγοπηΐα, ας, ἡ, Copulatio parium, Budæus ex Theophrasto ζευγοπηΐα τῶν καλάμων, in v. l. Coniugatio, calamorum Parium constructio.

C. Ζευγοφόρος, Qui iugum iumentorum seu par iumentorum alit. Sed peculiari significatione, Qui alit par seu paria equorum ad certamen. Plutarchus tamen in Pericle ζευγοφόρους annumerat ἁμαξοπηγοῖς & λιθόροις ac καλαυροφόροις. VNDE Ζευγοφορεῖν dicebantur qui equos illos alebant: ET Καταζευγοφορεῖν, In alendis equis consumere. Vid Bud. p. 821.

C. Ζευγολάτης, SEV ζυγολάτης, Qui agit iugũ boum, (aut generalius iumentorum) Qui boues agit, Iugarius, Colum. Sed Hesych. ζευγολάτης exponit γεωπόνος, at ζευγολάτης ait esse μαστιγάτης, ἡνίοχος. HINC Ζευγολατῶ, ῶ, Iugum boum ago, &c.

Ζευγήσιος, ου, ὁ, Iugalis. In vulgatis lexicis exponitur & Iugo astrictus. ¶ Item ζευγήσιος, secundi census ciues: de qua significatione lege Budæum pag. 821. Idem ex Plutarcho in Pelop. pag. 92, annotat, ζευγήσιος in prælio, vt ὀπισθήσιος. ¶ Ζευγήσιος calamus, aptus ad ζευγοπηΐαν, de qua suprà. Zeugitæ calami dicuntur & à Plinio, quẽ adi, post Theophrastum.

Ζευγάριον, ου, τὸ, dimin. q.d. Paruum iugũ. Apud Philostr. ζευγάρια redditur Iugales.

Ζεύγλη, ης, ἡ, Lignum propendẽs à iugo, hinc inde boum colla amplexans, seu Pars iugi in quam iumenta collum immittũt. vulg. lex. Homerus Iliad. τ, circa finem, — πᾶσα δὲ χαίτη ζεύγλης ἐξεμπεπυσα πεδὸς ζυγὸν, οὐδας ἱκάνει. Vbi Eustathius annotat λ in hac voce esse pleonasticum. Lucianus, ὑπάγκη ζεύγλῃ ἵππους τῇ ζεύγλῃ, καὶ τὸ ἅρμα ὀπίσω ἕλκειν. HINC Ζευγλώδεσμον, Lorum iugi, οἱμαὶ τῷ ζυγῷ, Hesych.

¶ Ζυγὸς, Iugum. vt Homerus Odyss. γ, Ἀδμήτῳ, ᾧ οὔ πω ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνὴρ. Hesiodus Ergois, — καὶ ὅτε ζυγὸν αὐχένα βουσὶ βοηὶ καὶ ἡμιόνοισι καὶ ἵπποις ὠκυπόδεσσιν. Et δοῦλειον ζυγὸν metaphoricè, vt Latinè iugum seruile, seu iugum seruitutis. Plato epistola 8, φεύγει τὸ δουλεῖον ζυγὸν ὡς ὂν κακόν. (vbi annotandum etiam est ζυγὸν neutrum, nisi mendosa sint exemplaria. Vsus est quidem & Sophocles neutro genere eadem in re, sed in plurali: scribens in Aiace, ὡς οἶκα δουλείας ζυγὰ χερῶν μόλοι) Item αἱ ὑπὸ ζυγὸν, quæ nupserunt, Gregor. de quo loquendi genere vide in Ἅζυξ. In aliis etiam metaphoris ponitur, vt quũ dicit Christus, Matth. 11, ὁ γὰρ ζυγός μου χρηστός. ¶ Accipitur à Græcis Bibl. interpr. & in ea iugi significatione quam habet ζεῦγος.

Ζυγὸς, Iugum citharæ, quod manu sinistra tenent citharœdi. Aristot. in Mechan. Sic & Hom. φόρμιγγι δαὶ χρύσεον ζυγόν. Vide B. p. 471.

Ζυγὸς, Iugum in acie, Series porrecta τῶν ὁπλιτῶν, Budæus ex Polluce pag. 157, & Æliano. Polybius, πρὸ δὲ τῶν πλαγίων ζυγὸν ὡρίσατο. Et metaphoricè κατὰ ζυγὰ βαδίζειν, Iugatim incedere. vide Budæum pag. 471. Ab eodem p. 631 annotatur esse ζυγὰ Ælianoab vno cornu ad alterum instructos ordines: ET dici Ζυγιᾶν qui hæc iuga efficiunt: (VT Σπειχεῖν dicuntur, οἱ κατὰ τὸ μέσον πεπαμένοι) Idem alibi scribit, Ζυγιᾶν, Ælianoq. d. Iugare, In iugum porrigi: vt astites in acie. & Σπειχεῖν in versum porrigi, vt præstites & substites.

Ζυγὰ, Iuga, Transtra, Sedes remigum. Od. ρ, v. 21, Αἱ πρὸ ἰὼν δίχα πάντες ἔσαν ζυγά. In epigr. Ἤδη γάρ μιν ἅπαντα σάον ὅτι ζυγὰ γαμφωλεύσαν.

Ζυγὸς, Statera, Trutina. Plutarchus in Pericle, ὡς καὶ ὅτι ζυγοῦ ῥοπὴν ἐποίησε. Ammonius in hac significatione fœmininũ duntaxat esse putat. Exponitur & Libella. In plurali ζυγά. Demosthenes, ζυγὰ καὶ σταθμὰ ἔχων. Vide Budæum p. 471. ¶ Item Iugum, id est Libra, signum cæleste. Ab ea autem signif. qua pro trutina ponitur, ET Ζυγοστάτης, Libripens. ζυγοστάται (inquit Budæus) Libripendes per vrbes constituti, qui regiis ponderibus præfecti appellantur. Hinc Zygostatica fides (vt ex eodem annotatur) plena & examinata æquitas. quia zygostatica libra est publicè temperata & constituta.

ET Ζυγοστατῶ, ῶ, In trutina appendo. Item metapho-

rice: vt apud Polybium, ὡς μαλακιῶ τοῦτο, μᾶλλ' ὅτι πολὺ καταῤῥέπει, ἀλλ' ἰσορροποῦν καὶ ζυγοστατοῦμενον ὅτι πολὺ δέομαι κατὰ τὸ αἰτιολογίας λόγον εἰς τὸ πλέτερμα, vt reipublicæ ſtatus æquo examine libratus perſtet æternùm. Et alibi, ἐζυγοστατοῦν αὐτοῖς ὁ πόλεμος, bellum vtrinque æquato marte librabatur, neutrò inclinante victoria. Apud Alciphr. 186, ζυγοστατῶ πρὸς ἐκεῖνον, eſt quaſi αἰτιολογοῦμαι, vt inquit Bud.

Ζυγός, Calceamenti corrigia, Heſych. Citatur autem ex Ariſtoph. hac in ſignif.

C. Ζυγόδεσμος (& in plurali ζυγόδεσμα) Lorum quo temo alligatur iugo. Collare etiã quidam interpretãtur. Ζυγόδεσμον (inquit Budæus) in temone currus σωτῆρα τῷ ἄξονι, id eſt clauo vel paxillo. ex Plutarcho in Alex. 221. B

ET Ζυγοδέτης pro eodem, Heſych.

C. Ζυγομαχέω, ῶ, Iurgor, Rixor, Diſſentio: ſed propriè, Iurgor cum domeſticis & familiaribus. Plutarchus in Catone περὶ οἰκέτων ζυγομαχεῖν. Tranſlatio à bobus. Vide Bud. pag. 840.

C. Ζυγοφόρος. q.d. Iugifer, ex Eurip.

C. Ἄζυξ, υγος, ὁ καὶ ἡ, Qui vel quæ non eſt ſub iugo. q.d. Iniugis. Sed metaph. ſæpe ponitur: vt quum Theocritus ἄζυγα κόρῳ vocat puellã nondũ nuptiale iugũ expertam. (quemadmodum οἱ ὑπόζυγοι dicuntur nuptæ) Ab Euripide autem non ſolùm appellantur ἄζυγες κοῦραι, verumetiam ἄζυγες γάμων & ἄζυγες ἑστίας γαμηλίου: vbi ἄζυγες ſignificat ſimpliciter Expertes aut Liberæ. Niſi fortè quis reſoluere malit in, Liberæ à iugo. vt ἄζυγες γάμων ſit Liberæ à iugo cõnubiali. ET Ἀζυγὴς pro eodem: vnde ἀζυγίκ. Greg. autem Ἀζυγῆ ET Συζυγῆ inter ſe oppoſuit, q.d. Coniugata & Non coniugata, id eſt Quæ coniugio iuncta ſunt, & quæ eo libera ſunt. D

ITEM Ἄζυγες pro eodem. quod & Cælebs exponitur.

ET Ἀζυγία, Cælibatus.

C. Δίζυξ, υγος, ὁ καὶ ἡ, vt δίζυγες ἵπποι, Iliad. ε, Biiuges equi. Item δίζυξ, pro Duplex. vt δίζυξ ἀνατολή, Gregor. Duplex eloquiũ. ET Δίζυγες pro eodẽ: vnde καὶ ἐπὶ δίζυγες ἡμέρας apud Greg. pro Poſt biduũ. ITEM Ἰσόζυξ, q.d. Æqui iugis. pro Par, Æqualis, ſeu Æquabilis. vt ἰσόζυγα θεσμῷ, Nonn. Pari lege. Et (AB Ἰσοζυγὴς) ἰσοζυγίων κυπαρίσσων in Epigr. Cupreſſorum æqualium inter ſe, vel æquales E in Epigr. Cupreſſorum æqualium interpretantur. ET ramos habentium, vt quidam interpretantur. ET Μονόζυξ, VEL Μονοζυγὴς, q.d. Vniiugis. Item pro Vnicus. vt μονοζυγὲς σκάφος, in Epigr. ET Νεόζυξ, Recens nupta, Apoll. ET Ὁμόζυξ, q.d. Pariiugis, Alter equus in iugo. Item ὁμόζυγες ἀμφιφορῆες Nonno, Amphoræ binæ. q. d. Amphoræ copulatæ. ET Ὄζυγες pro ὁμόζυγες, apud poetas, metri cauſa. ITEM Πρωτόζυξ, Primis nuptiis iunctus, ex Epigrammatis: Vel, Qui tunc primùm matrimonio iunctus eſt. AT Τετραζυξ, q.d. Quadriiugis. Item pro Quadruplex. vt τετράζυγα δεσμῷ, ex Nonno, Quadruplici vinculo. Et τετράζυγα κόσμῳ, orbi qui eſt quadruplex: propter quatuor eius limites, ortum, occaſum, meridiem & ſeptentrionem. Ex eodem τέτρα ζυγες υἱες, Quatuor filii. ET Τρίζυξ, Triiugis. τρίζυγες μοῦσαι, muſæ triiuges. q.d. quarũ tria ſunt iuga, ſeu paria: id eſt quæ ſunt nouem. At τρίζυγες σώματοι, in Epigr. pro Tres fratres.

C. Ἄζυγες, primum inter alterius formæ compoſita, de quo antea dixi. EST verò & Ἀντίζυγες eiuſdem formæ, id eſt Oppoſitus, Aduerſus, vt à Gaza exponitur. C Sed propriè ſonat Ex aduerſo reſpondens, vt lanx lanci reſpondet. Et ſic à Budæo exponitur in hoc Ariſtotelis loco De partibus animal. lib. 3, ἔχει δὲ τὸ ἧπαρ ὡς τὸ ἀντίζυγον ἐν τοῖς μάλιστα ἀσυγκρίτοις τὴν κοιλίαν. Heſychius ἀντίζυγα exponit ἰσόζυγα, id eſt ἰσόῤῥοπα, ἰσόσταθμα. ζυγὸς enim idẽ eſt quod σταθμὸς, Lanx, Statera, vt antea dictum fuit. EST Ἐπιζυγὸς eiuſdem cum illo formæ. vt σταθμὸς ἐπιζυγὸς Phocylidi, q.d. Alteriiugis trutina. id eſt, in alteram partem propendens. AT Ἐπιζυγῶν, Eodem iugo alligatum eſſe cum altero, & quaſi concopulari. In altera iugi parte eſſe. Vtitur hoc verbo per metaphoram Paulus, vt docet Budæus pag. 633. EST & Εὔζυγος eiuſdem formæ. dicitur autem δίζυγος πλοῦς, vel εὔζυγος, Nauis bona tranſtra habens. Et Nauis bene compacta, intelligendo ex parte totum. ITEM Παλίζυγος, de naui itidem, Il. β, Habens multa tranſtra. ET Ἑκατόζυγος, Quæ eſt cẽtum tranſtrorum: & ex conſequenti, q.d. Centiremis. AT Ὑψίζυγος Iupiter apud Homerum & Heſiodum, vel Qui in ſublimi ſedili ſedet, (vt ſit metaphora à remigibus ſedentibus ὑπὸ τοῖς ζυγοῖς, id eſt in tranſtris) vel Qui in alto facta hominum librat & ponderat, atq; æſtimat: vt videlicet ſit à ζυγὸς ſignificante trutinam.

Ζυγόω, ῶ, Iugo ſubmitto. Item Iungo, (q.d. Iugo) Committo, σωματόζω, Bud. ex Luc. apud quem ζυγῶσαι πλοῖα κιθάραις exponit etiam Iuga citharæ aptare & coniungere. Ζυγοῦν (vt quidam annot.) eſt Iugare, Columellæ, & Iugumentare, Vitr. quum ſubſtratis ſingulis hinc atque hinc trabibus directis, ſuprà trãſuerſariæ aliæ hinc inde ſingulæ in angulis rudius (videlicet, vt interuallum quidem ſit, ſed non alta inciſura, ſiue crena) committuntur ità vt quaſi binæ per diuerſum contignationes angulis quatuor fiant. quod vulgo dicitur enclauer. Itẽ Ζυγῶσαι pro κλεῖσαι, Claudere, Heſych. ET Ἐπιζυγῶσαι pro eodem. Bud. ex Artemid. Oniroc. 1, ὀπτιζυγῶσαι τὰς θύρας. Item ἐζυγωμένος apud Ezech. pro Æqui põderis, vt vult Hieronymus. HINC Ζύγωμα, quod Iugumẽtum rẽdditur ex Varr. in hoc Polybii loco, διορύττειν τοὺς τροφεῖς καὶ τὸ ζύγωμα τῆς πυλαίας. ‖ Item ζυγώματα, Iuga in vitibus quæ pedamentis quibus recta ſtat vinea, tranſuerſa iugantur. vnde & iugatæ vineæ, Colum. ‖ Ζύγωμα apud medicos, Os iugale, Iugumẽtum, Os ex duabus, vna oſſis tẽporalis, altera oſſis paruum oculi angulum conſtituentis, apophyſibus inter oculum & aurem coeuntibus conglutinatum. Nec verò intereſt apophyſeſne an ecphyſes dicantur. harum quidem poſterior à capitis oſſe quod iuxta aurem eſt, anterior verò ab oſſe quod ad paruum oculi angulum eſt, procedit. Iungũtur autem in media ſutura obliqua. vnde ζύγωμα SIVE συζυγῶδες, quaſi cõiugiale & ex duobus coiugatũ, vocatur. Gorr. ITEM Ζυγωτὸς, Iũctus, ex Soph. HINC ET Ζυγωθρον, Vectis qui valuas ſeu ambas fores iungit, ὁ τὰς δύο θύρας συνέχων μοχλός, Euſt. A QVO Ζυγοθρίζω, pro Claudo, quaſi obdẽdo vectem. Vide Pollucẽ. Item Examino, Libro, Perpendo: in vulgatis lexicis ex Ariſtophanis Nub. Κίνησον αὖθις αὐτὸ καὶ ζυγοθρίσον. Vide ibi ſcholiaſten. COMP. Καταζυγόω, ῶ, A quo Καταζύγωσις quod Bayfius vertit Libramentum.

Ζυγὸν vide ſuprà in Ζυγός.

Ζύγος, ου, ὁ & ἡ, Iugalis ſeu Iugatorius. vt ζύγος ἵππος, Ariſtoph. Et ζύγιος βοῦς, Iugatorius bos, Varr. ET Ζύγιμος pro eodem ex Athenæo. Itẽ Ζύγιος Iupiter, Heſychio, & ζυγία Iuno (intelligenti, vt opinor quam Latini vocant pronubam.) Præterea ζυγία illi eſt quædam κώπη, id eſt quidam remus, vel potius quoddam remi genus. Eidẽ ζύγιος eſt ὁ τρίτος ἐρέτης, id eſt tertius remex. AT Ζύγια neutr. plurali numero (ſi menda carẽt exempl.) pro ζυγὰ, id eſt Iuga, ſeu Tranſtra, apud Athenæum. Bayfius interpretatur Iuga.

Ζυγίτης, ου, ὁ, Qui eſt remex in medio nauis ſupra arborem. Bayf. Vide ſchol. Ariſtophanis Item ζυγῖται qui & ζθυγῖται, de quibus ſuprà.

Ζυγιακὸς, Natus ſub libra ſigno cæleſti. ab vna ex ſign. vocis ζυγὸς quæ ſuprà annotata fuit.

Ζυγάδην, (q.d. Iugatim ſeu Coniugatim) Iunctim, Coniunctim, συνεζευγμένως, Suid.

Ζύγαστρον, Arca, Capſa. κιβώτιον, Heſychio. ET Ζύγαστρος eidem κιβωτός. Xenophon, ἐν δὲ ἄλλα χρήματα ἐσκευασμένα ἐν ζυγάστροις τισὶν ἐφ' ἁμάξης κομίζετο. vbi pro arca & capſa theſauraria poni Budæus annotat: VT Ζυγάστρου Polluci eſſe arcam veſtiariam.

Ζύγαινα, Libella piſcis, ex Ariſtotele De animalibus, libro ſecundo.

C. ΑΝΑζεύγνυω, vel Ἀναζεύγνυμι, Reuertor. ἀναζεύξας, inquit Heſ. ὑποστρέψας, metaph. ſumpta à curribus. intelligẽs (vt opinor) ἀναζεύγνυσθαι, eſſe propriè Equos iterum iũgere currui, ad reditũ videlicet. & hoc certè ipſa vox ſonat, ſi aliquid velimus iterationem ſiue redintegrationem

ſignificare. Xen. Pæd. 8. γνώμας δὲ ὁ Κῦρος ἄλλους ἔχων ἀναζεύξαι γνώμην. Intelligendum eſt autem, ἀναζευγνύειν ad bellum pertinere, & ἀναζεύγνυσθαι dici Qui reuertitur reducens ſecum copias, Qui redit cum exercitu, Qui exercitum reducit, vel domum, vel ex vno loco in alium. Vnde ἀναζεύγνυμι exponitur & per Moueo, vel Caſtra moueo, Soluo. Plutarchus. πρὸς δὲ τὸν υἱὸν τοῦ πολέμου πλείονα παράτων, τότε μάλιστα ἀναζεύγνυσι; τί δείσασ; ἐπεὶ μὴ μόνος τῆς σάλπιγγος οὐκ ἀκούσῃς; Id eſt, Ad filium autē qui coram multis interrogauerat eum quando caſtra moturus eſſet, Quid veritus tinquit: ânne tu ſolus tubam non audias? Idem in Antonio, ἀναζεύγνυσι πρὸς δόξαν ἐλπίδας. & in Demetrio, ἀναζεύγνυσιν εἰς τὰς Ἀθήνας. Ariſtot. Œconom. 2, καὶ ἀναζεύξας ἐβάδιζεν ἐπ' αὐτόν. Id eſt, Motis caſtris ſe cōtulit ad eū. Vbi poterat pro ἀναζεύξας ἐβάδιζεν dicere, breuiori ſermone vtens, ἀνεζεύγνυεν ἐπ' αὐτόν. Thucydides tamen vſus eſt itidem participio ἀναζεύξας cum alio verbo, circa finem libri vltimi, ἀναζεύξας ἤλαυνεν ὅπῃ ἔδοξε ἴωνας. Appianus, ἡ δὲ ἀμφ' αὐτὴν πολλῆς λείας ἀνεζεύγνυ. Dicitur etiam ἀναζεύγνυσθαι ſequente ὁπ cum genitiuo nominis locum ſignificantis: Pauſanias in Laconicis, αὐτὸς μὲν δὴ ἐκ τῆς Ἀργολίδος ἀνεζεύγνυεν ἄχος. Plutarchus in Pompeio, Πομπήιος δὲ ἄλλος ἀνεζεύξεν ἐκ τῆς Ἀσσυρίας. Dicitur etiam ἀναζεύγνυμι ἐπ' οἶκου, aut ἐπ' οἴκους, Redeo domum cum exercitu, Copias reduco domum.

Ἀναζεύγνυσθαι non abſolutè poſitum, ſed cum accuſatiuo apud Herodot. ἀναζεύξῃς πρὸς ἰσθμὸν ταύτας, id eſt Claſſem ad Iſthmum reducas.

Ἀνάζευξις, εως, ἡ, Caſtrorum motio, Reditio domum cum exercitu. Gregorius de imperatore loquens qui Iuliano in Perſide ſucceſſit, ἐζήτει δὲ πάλιν ἀνάζευξιν, καὶ ὅπως ἂν τάχιστα ἐκπέσοι. In vulg. lex ἀνάζευξις exponitur Caſtrorum metatio, quæ planè contraria eſt ſignificatio, quam videlicet habet alterum nomen verbale καταζευξις.

Ἀναζυγή, ῆς, ἡ, Idem quod ἀνάζευξις. Eſt ἀναζυγὴ (inquit Budæus) ἀναστολή, Quum caſtra mouentur & vaſa colliguntur. cui opponitur κατασκηνή, id eſt Caſtrorum metatio. Idem alibi, ἀναζυγὴ eſt vaſorum collectio, tentoriorumque refixio. Exempla autem non addit: ſed paſſim ſunt obuia. Plutarchus, ἀναζυγῆς πεπηχημένης θορυβώδεις ἦχος. Polybius, ὁ δὲ Φίλιππος εὐθὺς ἐκ μέσου πεποιήμενος πρὸς ἀναζυγλιὰ καὶ τὴν ἀπάντησιν, διεπρᾶξε εἰς Κεφαλληνίαν κατῆραι. Vbi ἀναζυγλιὰ ποιήσασθαι idē quod ἀναζεύγνυειν. Dicitur & ἀναζυγλιὰ σημαίνειν, ad verbum Caſtrorū motionem ſignificare. pro quo Latini dicunt, Vaſa conclamare. Cæſar, Vaſis militari more conclamatis, progreſſus, &c. Huiuſmodi autem conclamationem vocabant ἀναζυγηίων ὁπτέγημα. Dicitur autem ἀνάζευξις & ἀναζυγὴ pro eodem, vt καπάφυξις & καπαφυγή, & alia à φύγω deriuata.

C. Ἀπόζευγνύω, vel Ἀποζεύγνυμι, Abiungo, Diſiungo. nam ζεύγνυμι eſt iungo. Ita videmus ἀπὸ præpoſitionem in verbo Græco eam vim habere quam Ab & Dis in Latino. ‖Paſſiua vox eſt Ἀποζεύγνυμαι, vnde aoriſtus poſterior irregul. ἀποζύγλιν. vt apud Eurip. ἀποζύγλιν γάμων. Citatur & ἀποζυγὴς participiū abſolutè poſitum pro ἀποζυγὴς γάμων.

C. ΔΙΑζεύγνυω vel Διαζεύγνυμι, Diſiungo. Philo De vita M. lib. 1, καί τι πάλαι χρόνοις διαζευχθῆναι, quanquam tandiu diſiuncta. Idem De mundo, ἡ δι' ὠκεανοῦ γῆ τῷ μαθεῖν παθεῖν διεζεύχθη, terra antè vnita confini freto diducta eſt. Æſchines, ἀδελφοὶ δὲ διζυγῆναι ἐμοὶ ζῆν οὐκ ἂν ἔφασκον, à me diſiuncti. Et διεζευγμένον ἀξίωμα apud Gellū lib. 16 cap. 8, diſiunctum proloquium: quod quale ſit ibi explicatur: cui oppoſita ſunt συνημμένον & συμπεπλεγμένον. Plutarchus De animalium ſolertia, χαίρειν λέγουσα διεζευγμένοις ἀξιώμασι καὶ συμπεπλεγμένοις. In eodem lib. εἰ δὲ διαλεχθεῖεν φασὶ τὸν κύνα τῷ διὰ πλείονων διεζευγμένῳ χρώμενον ἐν ταῖς πολυχρονίοις αἰτήσεσιν συλλογίζεσθαι πρὸς ἑαυτόν. VNDE Διάζευγμα, ατος, τὸ, Septum tranſuerſum, quo duæ res diſiunguntur à ſe inuicem. Peculiariter verò διάζευγμα dici à quibuſdam docet Euſtath. τὸν ὁπτικῶν διαιρεῖσθαι τὸν ὀφθαλμὸν τῷ διαφράγματι τῷ πολίμῳ, & quoſdam ea ſignif. intellexiſſe φρενίτιδας apud Homer. alios autem διάφραγμα. ET Διάζευξις, εως, ἡ, Diſiūctio, Apud Gregoriū ſæpe ponitur pro morte, id eſt diſiunctione corporis & animi. ET Διαζευκτικός, ὸς, ὸν, Diſiunctiuus. vt διαζευκτικὸς συνδέσμος apud grāmaticos, Coniunctiua diſiunctiua. ET Διαζυγία, ας, ἡ, Diſiunctio, Separatio. Epigr. AT Διαζύγιον, ου, τὸ, Diuortium, Diſiunctio iugi matrimonialis ſeu coniugii. ὁ ἀπὸ τῆς ἐνωμοσμένης γάμου ζυγοῦ διασμός, Euſt.

c. 2. Παραδιζεύγνυμι, Vitioſè & perperam diſiungo. Vnde παραδιεζευγμένον πρόβλημα. Gellius lib. 16, cap. 8, quum διεζευγμένον πρόβλημα dixiſſet conſtare ex pugnantibus inter ſe & oppoſitis, addit, Quòd ſi aut nihil omnium verum, aut omnia pluráve quàm vnum vera erunt, aut quæ diſiuncta ſunt non pugnabunt, aut quæ oppoſita eorum ſunt, contraria inter ſe non erunt: tunc id diſiunctum mendacium eſt, & appellatur παραδιεζευγμένον. Cuius exempla ibi ponuntur. ET Παραδιζευκτικὸς συνδέσμος dicitur ὁ μὴ πᾶν δύο τὸ ἐν διχόθεν, quod διαζευκτικὸς proprium eſt: qualem eſſe vult præpoſ. ἢ Porphyrius in hoc verſu Il. α, Βούλομαι γὰρ λαὸν σόον ὧδε σὺν ἡμῖν ἢ ἀπολέσθαι, accipiendo pro καὶ ἀμφὶ ἀπολέσθαι.

C. ΕΝΙζεύγνυω ſiue Ενιζεύγνυμι, Iniungo, Adiungo. Vnde ἐνιζευχθείς, Iunctus. v. l. ex Apoll.

C. ΕΠΙζεύγνυω ſiue Επιζεύγνυμι, Coniungo, Deſuper innecto, vulg. l. Ariſtot. De mundo, καλοῦσι δὲ οὗτοι πόλοι δι' ὧν εἰ νοήσαιμεν ἐπιζευγμένην διάμετρον, ἣν ἄκρας ἄξονα καλοῦσι, διήκουσαν διὰ τοῦ κόσμου. id eſt, lineam continuatam ſeu protentam, duo extrema iungentem, vt Bud. exponit. Philo De mundo, ὅταν αἱ μὲν ἴσκελεῖς παράλληλοι πρὸς ὀρθὰς διαταθῶσιν, ἡ δὲ πρὸς ὀρθὰς ἐπιζευγνύσα πλαγιαζοῦσα σταθῇ πρὸς παρ' ἑκάτερα, quum lineæ quidem obliquæ & parallelæ ſubiectæ ad rectos angulos fuerint: linea autem ad vtranque protenta & pertinens, in tranſuerſum detlexa, ipſas ad rectos angulos attigerit & copularit, vt idem Bud. vertit. VNDE Επίζευξις, εως, ἡ, Coniunctio. Apud Naz. autem, ἡ πρὸ ὀνομάτων ἐπίζευξις, interpres vertit, Iteratio nominum. Epizeuxis apud grammaticos dicitur figura qua dictio in verſu non interiectis aliis geminatur: vt Meme adſum qui feci, apud Virgil. AT Προεπίζευξις dicitur quando inter duo nomina verbū ponitur quod ad finem adiici debebat. ET Επιζευκτήρ, ῆρος, ὁ, apud Heſych. σειρὰ καὶ σχοινίον. In v. l. Series, Catena.

C. ΚΑΤΑζεύγνυω, vel Καταζεύγνυμι, Coniungo, Copulo. ‖Item pro Caſtrametor. vt ἀναπαυσὰν τὴν καταζευγνύουσαν ὁπτέγημα, quod Budæus affert ex incerto loco. SED Κατάζευξις verbalis, pro caſtrametatione ſeu caſtrorū metatione, ex Plutarcho exemplum affert, σχέσθαι καταζεύξεως ἔδοξεν, impeſauit vt caſtrametarentur. Et ex eodem in Antonio, ἅμα δὲ καὶ ταῖς μαχαιρίσι αἴρεσθαι, καὶ κατάζευξιν σημαίνειν, ὡς σκιᾶς χρῶ μεταλάβοιεν οἱ στρατιῶται. Sequitur enim τὸ γυμνῶσαι σὺν τῇ πηγῇ. Huic opponitur ἀνάζευξις. Sed & paſſ. καταζευγνυμένας πόλεις in vulgaris lexicis, ex Platone De leg. pro Ciuitatibus locum ad morandum capientibus.

c. 2. Ἐκκαταζεύγνυμι, Adiungo. Adapto, Accommodo. Sophocles, νέας βουλὰς τίθεσιν ἐγκαταζεύξας θεός.

c. 2. Συγκαταζεύγνυμι, Coniungo. Apud Sophoclē metaph. ἄτῃ συγκατέζευκται κακῇ, q. d. Iuncta eſt & alligatus graui incommodo, pro Cōflictatur graui incōmodo. Apud Plut. autem συγκαταζεύξαι τὰς χηρευούσας γυναιξὶ τοῖς ἀγάμοις, pro connubio iungere cœlibes cum viduis mulieribus.

C. ΜΕΤΑζεύγνυω, vel Μεταζεύγνυμι, Trāſiungo. μεταζεῦξαι (inquit Bud.) dici poteſt quod Latinè Tranſiungere.

C. ΠΑΡΑζεύγνυω, vel Παραζεύγνυμι, q. d. Iuxta iungo. Budæus vertit Adiungo, Coniungo, in hoc Plutarchi loco, ἵνα δὲ Λυκοῦργος παρέζευξε τῇ χθὲς πάλαι σοφίᾳ τὴν φιλομουσίαν. Idem affert hæc adeſpota, Λύκειον ἔφασκε δεῖν παρεζεῦχθαι τοῖς παισὶ τὴν αἰδῶ καὶ φιλεταιρίαν, ὡς τοῖς ἵπποις μίωπα καὶ χαλινόν. HINC Παρέζυγες apud Ariſtotelem Polit. 2, exponitur Adiunctitii, Qui adiunguntur multitudini ciuitatis, ignobiles & proletarii, ac velut Supernumerarii. Redditur & adiectitii.

C. ΣΥΖεύγνυω, vel Συζεύγνυμι, Coniungo, Copulo. συζεύξασθαι ἅρμα, Iungere currum, Xenophon Pæd. 6 συνεζευγμένοι καὶ ἁρμοσθέντες apud Hermogenem, Coniunctæ coniectu-

ræ. Et σων κλιμάτων apud Quintilianum lib.9,cap.3, dicitur figura in qua vnum ad verbum plures sententiæ referuntur:quarum vnaquæque desideraret illud si sola poneretur. Cuius ibi habes exemplum. Et Coniũgo,Connubio iungo, vnde συζυγήσης apud Xen. Sic ὡς δισμοῖς τὸ χαίμων σωτζδυγμένος,Bal. Itẽ σωτζύγλω ex Euripide pro Implicitus sum. VNDE Σύζδυξις,ιως,ἡ, Coniunctio,Copulatio.idem quod σωδυασμός,vt Budæus tradit ex Aristotele, lib.1 De gen. & corr. 154, vt θερμὸν καὶ ψυχρὸν,ψυχρὸν καὶ ξηρὸν,θερμὸν καὶ ὑγρὸν, ψυχρὸν δὲ ὑγρόν. Et συζυγια pro eodem pag.156. Σύζδυξις dicitur etiam Coniugium,itidem vt σωδυασμός. Plato De leg. σύζδυξιν ποιεῖσθαι,Coniugium inire.

Σύζυξ, υγος, ὁ, idem quod ὁμοζυξ,Coniũctus, Coniugatus. Sic dicitur à Platone in Phædro alter equus in iugo.

Συζυγος, ου,ὁ καὶ ἡ,Coniunctus,Copulatus. Nazian.in Orat. De Baptismo. φῶς ἰδὼ αὐτόπλε τῷ δικαίῳ,ᾧ ἡ πάππου σύζυγος ἀφροσυνη. Apud Nonn.σύζυγός εἰμι πατρὸς, sum compar patri & æqualis. At apud Aristoph. Pluto, ἐαὶ δέ σύζυγον λάβω πνά,Si socium quempiã sumpsero.Et σύζυγα dicitur Coniugata apud Dialecticos,quæ & συζυγουῦτα.v.l. VNDE Συζυγία,ας,ἡ,Coniũctio, σύζδυξις. Aristid.ἡ τῆς θαλάττης πρὸς τὴν γῆν δίλα τῶν λιμένων συζυγία καὶ συμφωνία. Peculiariter verò συζυγία dicitur Coniũctio & Copulatio,quabina & bina comparantur & copulantur.idem quod σύζυξις & σωδυασμός Gregorius δίλα πάντων ἑαυτοὺς στοιχεῖον κῦ συζυγίαν ἐκ δίλα τέλματος, hoc est bini & bini,vt Bud.interpr. Philo De mundo, τῶν ἐν ταῖς συζυγίαις ἐναντίων ἁμόζαντα τὸ μὴ εἶναι, τὸ ὃ μὴ λευκοῦ ἐδὲ ὄντος, αἰάλου καὶ μέλανα ὑπαρχὸν, καὶ μεγάλου,βραχὺ, καὶ ἀβελτίου,σοφόν,eorum quæ coniugatim contraria sunt. Colum.l.2,c.2,Qualitatũ inter se dissidentiũ quasi quasdã cõiunctiones,quas Græci συζυγίας ἐναντιοπάτων, nos Discordãtiũ cõparationes tolerabiliter dixerim⁹. Vnde συζυγία ponitur & pro Par.vt συζυγία πτερύγων,Par alarũ in Epigr.Itẽ & pro Coniunctione matrimoniali seu coniugio,vt σωδυασμός & item σύζδυξις. Greg.κῦ συζυγίαν τ καὶ σωαυλίαν. Est etiam vocabulum dialecticum. Cicero in Topic.Eiusdem autem generis verba sunt quæ orta ab vno variè commutantur: vt sapiens, sapienter,sapientia.hæc verborum coniugatio, συζυγία dicitur.Sed & apud grammaticos συζυγίαι verborum dicuntur vt apud Latinos Coniugationes. At συζυγία τροχαϊκὴ,idem est quod trochæus,& συζυγίαι ἰαμβικαί,idem quod δίλαμβοι.v.l.ex Aristoph.schol.

Συζυγὴς, ἑος,ὁ καὶ ἡ,Copulatus & coniunctus, seu Qui copulari & comparari cum alio potest.vt συζυγῆ ἅρα καὶ ἀζυγῆ apud Gregor.& Areopag.Quæ cõiugii copula cõparantur & quasi copulantur.τὰ σωδυαζύμενα.Et συζυγὲς,Coniuges,Macc.lib.3.

Συζυγόω,ῶ,F.ησω.Συζυγῶ & στοιχῶ verba sunt significantia aciem in versum iugumque directam & compositam. Polyb.ἐφέσιον συζυγωῦσαι καὶ στοιχωῦσαι δίλαυλίαν. Bud.Id est,vt in vulg.lex. exponitur, Ordines suos seruarent.nam συζυγῶ ibi dicuntur οἱ ἐν τῷ αὐτῷ ζυγῷ: ζυγὰ autem ab vno cornu aciei ad alterum ordines instructi. Συζυγωῦσα & σύζυγα dicuntur & apud dialecticos coniugata,sicut συζυγία Coniugatio,vt antè dictũ est.

C. ΥΠΟΖδύγνυω, vel Ὑπιζεύγνυμι,q.d. Subiugo.Odyss.ε, ὑπαζδύξω δέ τι ἵππους,Iungam tibi equos ad currum, seu Iugo submittam Plut.Cam.ὑπαζευξάμενος λάβρον τὸν λευκόπωλον ἐπίζα, equis subiugibus candidis copulatis quadrigam conscendit,seu simpliciter, Candidis equis iunctis.Ponitur & pro Subiugo,i.Subiicio. B.ex Greg. οὐ τῷ κρείττονι τὸ χεῖρον ὑπαζδύγνυμθι, τὸν χοῦν λίγῳ τῷ πνδύματι. Aristot. in 1 De partib. animal. ὑπέζδυκται ἐνὶ ἤθει, vni generi subiecta sunt. At apud Soph. Aiace, τῶδε ὑπὸ ζύγλῳ πόνῳ,commodius redditur, Hunc laborem subii, veluti iumenta iugum. VNDE Ὑπόζδυξις, ιως,ἡ,in vulg.lex.Subiunctio,Subinsertio,Subnexio:genus figuræ.Iul.Firm.

Ὑποζύγιος,ου,ὁ,Subiugis. At ὑπαζυγίαι ἡμίονοι apud Eustath. ex Aristoph.grammatico, αἱ ὑφ' ἁμαξαις ζδυγούμθοι, hoc est muli subiuges. vt Plin. subiuges equas dicit. Et neutro gen.ὑποζύγιον, iumentum subiuge:qualia plerunque sunt quæ ad currus trahendos iunguntur, vt boues,equi,muli. Thuc.lib.2,ἁμάξας παῦδε πρὸς ὑποζυγίων ἐς τὰς ὁδοὺς καθίσασαν. Plato De republica, ὡς πρὸς ἁμάξας χρῆσθαι ὑποζυγίοις,ad vecturas seu onera subuectanda vti iumentis.Herodotus,ὑποβάπα καὶ ὑποζύγια. Xen.ὑποζύγια καὶ ὀχήματα. Philo De vita Mosis lib.1, ὑποζύγιον ὡ σωτζδυγήσαι τινὰ ἐπιχειρῆσαι. Et metaphoricè apud Plut.De virt.morali,ὥῃ ὁ Πλάτων ὀχήματα τὰ περὶ τὴν ψυχὴν ὑποζύγια, καὶ χείρους πρὸς τὸ βέλτιον ζευγνύμθους ἅμα καὶ τὸν ἡνίοχον ἐξαπατῶντας. VNDE Ὑποζυγώδης,ους,ὁ καὶ ἡ, Instar iumenti [alii] subditus:vt ὑποζυγώδης αὐθέντης, apud Etymologistẽ, Qui consilio & voluntate sua non facit id quod facit,sed aliorum iussu, more iumentorum. Posse dici etiam ὑποζυγώδης πρᾶγμα annotatur ab eodem, citante Aristoph.

Z E'Ω, Fut.έσω, ET Ζεύω, poet.Feruco,Bullio.Hom. Il.φ, v.362, Ὡς δὲ λέβης ζείῃ ἔνδον ἐπιῤῥόμβοιο πυρὶ πολλῷ,deinde v. 365.Ὡς τὸ καλὰ ῥείθρα πυρὶ φλέγετο,ζέε δ' ὕδωρ. Eust. annotat per onomatopœian esse factum hoc verbum à sono literæ ζ,sicut alia quædam ab aliarum literarum sono.Item ζείειν dici ἀφρὸν à poetis, sicut μορμύρειν ὕδωρ. Apud Gal.πύον ζέον τ πεπαίων, feruor.Apud Dioscoridem passiuè etiam ζεστὸς, Feruefactus, Ferucscens. Item metaphoricè sæpe, sicut Latinè Feruere ira.Gregorius in Basil.πᾶσι δὲ ζέων θυμῷ καὶ φρονήμασι. Et alibi,πᾶσι τῷ ζέειν θυμῷ. Alibi δήμους ζέοντας ἐπαίσσειν ἡμῖν,id est excandescentes & furibundos.B. ‖Item pro Scateo,in v. l. ex Luciano, σκωλήκων ζέοντα vermibus scatens.

Ζέμα,ατος, τὸ, Decoctum, Decoctio. vt ζέμα ἀψινθίου,ex Dioscoride. Vide Ἀπόζεμα. ET Ζέμον, Calidum, τὸ θερμὸν, Etym. nisi mendum subest.

Ζέσις,Feruor.Et metaph.ζέσις τῶν πνεύμάτων,Greg.

Ζεστὸς,Feruefactus,Feruidus,Feruens. vt ζεστὸν ὕδωρ, Dioscor. VNDE Ζεσταισία,Lotio quæ fit aqua feruente. ET Ἀκρόζεστος,Leuiter feruefactus,&quasi in superficie duntaxat.Item pro Leuiter coctus, vt Β.vertit apud Dioscor, ἀκρόζεστος κράμβη, ἀκεῖλιος.

C.Ἀ'ΝΑζέω,Referueo, vel Efferueo, Efferuesco, Ebullio. Dioscor.lib.7,ὅταν δὲ αἰαζέσῃ δίς, ὑπὲρ ἀπάσαν τὸ πῦρ. Inuenitur & in actiua significatione(sicut & ἀπζέω)pro Feruefacio.Galenus,γλοιὸν αἰαζέσας,διήθησον ὡσῦτως, ὡς ἡμῖδυ καθαρόν. Hinc Ἀναζέομαι,pass.Feruefio. vnde αἰαζεστὸς,particip.apud Dioscoridem Feruefactus. Idem σωαναζέσαν ἀ σωαναζέω,actiuè posuit,in 7, εἶτα ἄλλο ὁλκὸν ὑδωρ,σωαναζεσον αὐτὸ,id est,Conferuefacito.αἰάζεσον. ‖Exponitur & Scaturio. Annotatur & Effundo significare in Epigr.sumptum itidem actiuè.

Ἀναζέω,etiam reperitur,inserto ι metri gratia.

c.1. Σωαναζέω,pro Conferuefacio vel Feruere facio. Vide de paulo antè ex Dioscor.

C.ΑΠΟζέω,Feruefacio. Vnde ET Ἐναπζέω. Galen.in 14, ἀψίνθιον ἐναπζέσας ἐλαίῳ καταπλάττουσί τινες τὴν γόνυ. Passiua vox Ἀπζέομαι, Feruefio. vnde participium ἀπζεστὸς,Feruefactus.

Ἀπόζεμα,ατος,τὸ,Decoctum vulgò.Dioscorides,ᾧ τὸ ἀπόζεμα ὁ αὐτὸς ποιεῖ χυμαγωγίους πυρέτους ὄντας. Apud eundem ἀπόζεμα ὀριγάνου, Origani decoctum,Origani cocti seu feruefacti succus vel ius. Alibi κύμινος ἀπόζεμα. Videtur autem ἀφέψημα alibi pro ἀπόζεμα vsurpare:quum tamen illud propriè coctionem, seu feruefactionem denotet.

C.Ἐ'ΚζέΩ, Efferueo,Efferuesco. Itẽ pro Scateo,(sicut ζέω suprà)ex Herodoto affertur, ἐξέζεον ἁλίων. HINC Ἔκζεμα, Quod cum feruore erupit. Ἐκζέματα apud Dioscor. Pustulæ ardentes & feruidæ,dolorẽ cientes citra saniem. ingens enim feruor omnem materiam absumit.Gorræus. ET Ἔκζεσις, Feruida eruptio: vt ἔκζεσις ἑλκῶν.

C.Ἐ'ΠΙζέω,q.d.Inferuesco.Item pro Attollor, Augeor,in v.l.ex Etym.

C. ΓΕΡΙζέω, Circumferueo. Item Περιζεύω pro eodem in Epigr.sicut ζεύω poeticè pro ζέω poni dictum est.

C.ΥΠΕΡζέω,Supramodum ferueo, Vehementer ferueo. Luc.vsus est de sole vehementer ardente. Et metaph. apud Paul.de ira,ἅπαν ὑπερζέον τις αὐτὸς τῇ ὀργῇ. ‖Interdum autem ὑπερζέω, Circũferuesco, Circumfundor

ſeruendo, Circumfluo, Bud. ex Plinio & Cuttio: in hoc Ariſtot. Probl. loco, διὰ τί ποτε οὐ χεῖται τὸ χλιαινόμενος ὁμοίως ὑγρὸν τῷ θέρει τὸ ὕδωρ. HINC Ζεσταίνεσις, Vehemens effer-ueſcentia, &c. ET Ζεσταίνεσθαι, Vehementer effer-uefactus, &c.

Ζῆλος, ου, ὁ, Æmulatio. ζῆλος (aiunt Stoici) λύπη ὅτι πρὸς ἄλλῳ παρεῖναι ὧν αὐτὸς ἐπιθυμεῖ, καὶ οὐκ ἔχει. quæ Cicero στεῤῥόν reddit, Æmulatio, ægritudo, ſi eo quod concupierit, alius potiatur, ipſe careat. Vide p. 60 Cicer. lexici. Ζῆλον certè ἀπὸ τοῦ φθόνου, id eſt ab inuidia, diſtingui cō-ſtat, quæ tamen alioqui copulauit Plut. in Coriolano, οἷς φθόνου τι καὶ ζήλου μᾶλλον αὐτὸν ἐπέτρεπεν. Sic ex Platone De leg. ζῆλοι καὶ φθόνοι. At Heſiodus apertè ζῆλον appellauit τὸν φθόνον, id eſt inuidiam, in Erg. appellans συ-νοφρωντα, id eſt Cuius triſtis eſt vultus, quo Seneca mo-do inuidiam triſtem vocauit: quippe quæ macerat illum (vt Lucr. loquitur) qui ea laborat: ſicut & inui-dus dicitur ab Horatio macreſcere rebus opimis alte-rius. Vt autem ζῆλος pro φθόνος Heſiodus, ſic ζηλήμων pro φθονερὸς dixit Hom. vt infrà docebo. Sed & in Te-ſtam. noui ſcriptis ζῆλος pro φθόνος accipitur: vt Act. A-poſt. capite 5, ἐπλήσθησαν ζήλου, poni conſtat pro Repleti fuerunt inuidia. Sic & pleriſque aliis locis. Non dubiū eſt tamen quin ſit potius æmulatio: & quidem non ſo-lùm mala, verumetiam interdum bona. Ζῆλος (in-quit Budæus) Æmulationis ſtimulus. Item Affectatio, Imitatio. Addit, ζῆλον eſſe ſtimulum quo animus exci-tatur ad honeſtiſſimum quodque facinus cum iuſtitia ſuſcipiendum, qualis eſt zelus pius: item eſſe ſtudiū ac deſiderium: & ſubiungit ex Plutar. in Alex. 219, ὁ μάτην πρὸς φιλοσοφίαν ἐμπαθῶς καὶ σωτηριωδῶς ἀπ' ἀρχῆς αὐτῷ ζῆλος καὶ πόθος οὐκ ἐξεῤῥύη τῆς ψυχῆς. Idem apud Luc. ζῆλος τοῦ πλούτου interpr. Cupido viſæ opulentiæ. Hæc Budæus. At ego non puto ζῆλον eſſe ſimpliciter affe-ctationem, aut ſtudium, ſeu deſiderium, vel cupidinē: ſed primùm quidem pro æmulatione accipi, deinde verò generalius pro æmulatorio quodam ſtudio ſeu deſiderio rei alicuius, aut etiam æmulatoria quadam cupidine. i. ita ſtimulāte nos vt ſtimulat illa æmulatio cuius definitionem ex Stoicis protuli. Denique ζῆλος eſt etiam eius qui quodam velut æmulationis ſtudio impulſus aliquem imitatur, aut aliquid affectat, ſum-móque eius aſſequendi deſiderio tenetur. Luc. p. 333, ζηλῶ τοῦ ἀρίστου καὶ φυγῆ τοῦ αἰσίστου. Plut. ἡ δὲ γυμνότης τοῦ παρθένου, ζῆλον ἀνδρίας ἐνεποίησε. Idem in Cor. αὐτὸς αὑτοῦ ζῆλον αἰδοῦς παρέσχε. Idem in Per. πρὸς ἃ μιμητὸς οὐ γίνεται ζῆλος: (eadem autem conſtruct. in loco ſuprà citato, ζῆλος πρὸς φιλοσοφίαν) vtque hic μιμητὸν ζῆλον, ſic in alio eiuſdem libri loco dicit ζηλότυπα καὶ πρὸς θυμίαν αἴσχη γὰρ τὰς μίμησιν. Sic verò Herodian. μιμήσῃ & ζήλῳ co-pulat. Nec verò dicitur tantùm ζῆλος τούτου ſeu πρὸς τοῦτο, verumetiam ζῆλος πρὸς τοῦτον, cum accuſatiuo perſ. ac tum potiſſimùm æmulationis ſignific. habere mihi videtur, atque adeo accipi pro quadam velut æmula-toria contentione, ſeu qualis eſt inter æmulos. Luc. in Demon. vita, circa finem, Ἀθηναίων ὁ σκιπεδώνιος, κατ' ζῆ-λον τὸν πρὸς Κορινθίους, καταστάσεως ἅρμα μονομάχων. Plut. in Artoxer. ὡς δὴ πρὸς ἐκεῖνον αὐτῷ ζήλου καὶ ἀγῶνος ὄντος. Sic Herodian. ζήλῳ καὶ ἔρωτι τῷ πρὸς ἀλλήλας. ‖ Ζῆλος Ἀσιανὸς in vulg. l. affertur ex Plut. pro Aſiatico dicendi genere, quaſi verò ζῆλος ſit dicendi genus. Bud. autem putat ζῆλον hic quoque imitationem ſignificare poſſe. quam certè interpret. non conuenire manifeſtum eſt. Ego igitur dico (ſed ἐπίχων) ζῆλον Ἀσιανὸν eſſe dicendi genus quo aliquis Aſiaticum æmulatur.

Ζῆλος, Zelotypia, ex Euripide. Sic & apud Oppianū. Itidem apud Paulum 2 ad Corin. cap. 11, v. 2, ζηλῶ γὰρ ὑμᾶς Θεοῦ ζήλῳ, exponitur Zelotypia.

Ζῆλος, Impetus mentis ad cultum diuinum, & reli-gionis amplectendæ vegeta cupido, vt inquit Bud. affe rens ex Gregorio, ᾧ καὶ πᾶς ἄπεστιν ὁ ζῆλος πίστει καὶ ὑπὲρ δικαίων. Ego huncvocis iſtius vſum, qualis eſt in hoc Gregorii loco, peculiarem eſſe eccleſiaſticis ſcriptori-bus puto, ac poni ζῆλον pro ardente colendi Dei ſtudio, in quo, cæteros non ſolùm æmulamur, ſed & præ-ſtare illis conamur. quam ſignificationem lingua no-ſtra retinuit. Dicitur alioqui ζῆλος peculiarius de eo cuius animus æſtuat indignatione cōcepta ex iis quæ cultui diuino ac reuerentiæ quæ ei debetur repu-gnare videt. Sed de vſu huius vocis in Teſt. noui ſcri ptis tractāt fuſius Bezæ in illud annotationes, ad quas te remitto.

Ζῆλος, Felicitas, vt exponitur in hoc Sophoclis loco, in Aiace, Οἷας λατρείας αἰῶ' ὅσου ζήλου τρέφει. Sunt & qui potentiam ac opes interpr. Apud Dem. autem Bud. accipit pro affectatione gloriæ, & pro ipſa gloria ex a-liqua re quam egimus, ſiue honorificentia & honeſta-mento. vt Pro Cteſiphonte, ὅτι πρὸ μὲν στεφανοῦσθαι τὸν αὐτὸν ἔχει ζῆλον ὁ στέφανος ὅτι καὶ καθαρῶς. id eſt (inquit) Eandem honorificentiam & gloriam affert. Vel, Perinde illum beat. Et in alio eiuſdem orationis loco coniungit ζῆ-λου & φιλοτιμίαν. Hanc autem ſignificationem huic voci da-tam exiſtimo, quòd felicitatem & gloriam conſe-quatur æmulatio. Cæterùm quod ad etymon eius attinet, à verbo ζεῖν deriuari, potius quàm aliunde, veriſimile mihi videtur.

C. Ζηλοδοτήρ, ῆρος, ὁ, epitheton Bacchi in Epigr. quod quidam interpr. Zelotypiam immittens.

C. Ζηλομανὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Inuidus, Inuidia furens.

C. Ζηλότυπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Zelotypus, (q. d. ζήλῳ τυπεὶς, id eſt inuidia percuſſus) Qui præ feruore amoris riualē pati nequit, ſed aliis inuidet eiuſdem amoris ſocietatem. Ariſtoph. ζηλότυπος ὁ παιδικὸς ἰῶ. Lucianus De calum-mn. ἰὼ ἰώ γὰρ ζηλότυπον αὐτὸν ὄντα ἴδωσι, δίνδυνος, φησὶ, χωμα-κί σου πᾶσα τὸ δίκτυον, καὶ ἀπιδοῦσα αὐτὸν ἀποσπᾶται.

VNDE Ζηλοτυπία, ας, ἡ, Zelotypia. Propriè quidem illa inuidentia qua fit vt riualem in amore mulieris pati non poſſimus: ſed latius extendi huius nominis ſignificationem, ſequentia docebunt exempla. A Stoi cis definitur λύπη ὅτι πρὸς ἄλλῳ παρεῖναι ὧν αὐτὸς ἐπιθύμησε, καὶ ἔχει. Cicero, Obtrectatio autem eſt ea quam intelli-gi zelotypiam volo: ægritudo ex eo quòd alter quoq; potiatur eo quod ille ipſe concupierit. Plutar. Pericle, Ἐφιάλτου φίλον δολοφονήσας διὰ ζηλοτυπίαν καὶ φθόνον τῆς δό ξης. Luc. De calumn. ὑπὸ φθόνου τῆς πρὸς βασιλεῖ τιμῆς, καὶ τῆς κτ' ἐκεῖνο τέχνης ζηλοτυπίας, loquēs de Antiphilo, quo-dam πρὸς αὐτὸν ἔχων. Plut. οὔτε γὰρ ἔρως σώματος ἐστοργὸς εἰ μὴ μετὰ ζηλοτυπίας ἐνεστι. Idem in Probl. Rom. διὰ τί οἱ μυθολο-γοῦντες Ἄρη ζηλοτυπίαν τῇ Ἥφαιστῳ δι' Ἀφροδίτην. Idē, πρὸς ἑταίραν ἡ μοιχεύειν ἐρωμένῳ κινημός τις ἐξ ὀργῆς & ζηλοτυπίας. A Budæo exponitur Inuidia, vel Inuidia ma letica. Æſch. contra Cteſiphontem de Demoſthenis & Philocratis diſſidio, ἅδη τὰ μετὰ ταῦτα ἐβουλεύετο μετὰ δειλίας καὶ τῆς πρὸς Φιλοκράτην ὑπὲρ τῆς δωροδοκίας ζηλοτυ-πίας, Ob inuidiam Philocratis, cui licebat itidem ſicut Demoſtheni, quæſtum facere in dinundinatione reip. ἅμα γὰρ ἐδεδωροδόκεισαν. Bud. ET Ζηλοτυπῶ, ῶ, F. ήσω, Zelotypia affectus ſum, Zelotypus ſum, Præ feruo re amoris riualem pati nequeo, ſed inuidia & odio eū rei amatæ cauſa proſequor. Plutar. Probl. Rom. de Ino, ζηλοτυπήσασα δούλῳ ὅτι πρὸς αὐδρί. Athenæus l. 12, de rege quodam, ζηλοτυπήσας τὴν αὐτῆς γυναῖκα, ταῖς ἑαυτῆς χερσὶν αὐτὴν ἀπέκτεινε ταλαίπωρον. Idem eodem libro, ἐζηλοτύπουν δὲ πάντες οἱ παῖδες τὸν ἐρώμενον αὐτοῦ Θέογιν. Themiſtius 11, ζηλοτυπῶ τὸ ἀπροώρητον. Et generaliter Zelo ducor. Greg. ὡς δὲ μᾶλλον πᾶς κτ' Θεοῦ ὕβρεις ἐζηλοτύπουν, id eſt Zelo ductus eſt ad vindicandas impias contumelias, Bud. interpr. ‖ Item Æmulor, Zelo bono proſequor. idē quod ζηλῶ & διδαιμονίζω. Bud. ex Gregorio de Macca-bæis, οὐχ ἧττον ταῖς ψυχαῖς ἢ τοῖς σώμασι ζηλοτυποῦντες ἀλλήλοις τοὺς παλαιστὰς (vbi quidam vertunt, Inuidētes alii aliis ex-ceſſum è vita: ſed in bonam partem Inuidendi vocabu lum accipientes.) Idem in ſuum fratrem, ζηλοτυπῶν τὸ ἐκείνου μεγαλοφυὲς, id eſt Zelus me ſtimulabat ob, &c. Idem, ζηλοτυπῶ τὸν ἀληθῆ κινδυνεύοντα, καὶ γίνεται συμ-μαχος ἐθελοντής, Solicitus eſt ob fidem orthodoxam pe-riclitantem, Æmuli affectu proſequitur, Æmulationis ſtimulo excitatur. Et zelus hic eſt feruor animi quo mens accenſa abiicit timorem, & veritatem tuetur. In qua ſignificatione datiuo iungitur à Demetrio Pha

lereo,καὶ ζηλοτυπῶ τῷ Γέλωνι ἐπαινουμένῳ, καὶ ἐπαίνου ὁρίζω τὴν καὶ ὅσον, Æmulatur Gelonem. ‖ Item Inuideo, Animo maligno inuideo. Æsch.contra Ctesiphontẽ, ἃ δὲ σὺ λέγεις, εἴπερ αὖ καθαρμα ζηλοτυπῶ ἐρίτιμά. Cicero ad Atticum, Tu autem ad me peruelim quid intellexeris de Varrone. Illud vtique scire cupio, quem intellexeris ab eo ζηλοτυπῆσαι. id est cuius eum inuidia morderi tangiue: Vel, Cuius rei gratia commoueatur inuidia ob librum alteri dicatum, Bud. Lucian. dicit diuites auaros αὐτοὺς ζηλοτυπῶν, sibiipsis inuidere diuitiarum vsum & fructum, quum non audeant vbi opus est erogare.

c.2. Ἀζηλότυπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Zelotypia & inuidia vacuus. Cicero ad Att. librorũ De finib. mentionẽ faciens, Confeci libros περὶ τελῶν, ita vt Epicurea Torquato, Stoica, Antonio, &c. ἀζηλότυπον id fore putaram, quòd omnes illi decesserant.

c.2. Ἀζηλοτύπητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Quem æmulari aut cui inuidere nemo solet. Plutar. An seni capell. resp. τὸ γὰρ λοιπὸν τῶν χρόνων περιττεῖον, ὁ καλεῖται κυρίως περίοδον, ἀζηλοτύπητον ὄντα καὶ περιχαρῆ μένειν.

c.2. Διαζηλοτυπέομαι ἅμαι, Æmulor, Inuideo. φθονερῶς διάκειμαι. Athen. l.13, διαζηλοτυπουμένη ἡ Λαὶς τὴν Φρυνίχην, πολλὰ ἱεραττῶ ἔχειν ὅμιλον.

c.2. Ἐπιζηλοτυπέω, Zelotypia laboro.

C. Λιάζηλος, ν, ὁ καὶ ἡ, Qui valde æmulatur. Item Inuidus. ἀμαζηλοι, μεγαλόζηλοι οἱ φθονεροί. Etym.

C. Ἄζηλος, ου, ὁ καὶ ἡ. Plut. ἄζηλος πλούτῳ ὢν Σπάρτῃ καὶ ἄτιμος, Neglectus, Cuius nulla est gratia, Non expetitus. id est μὴ ζηλωτός. Alibi πλουσιότης & πλούτου ζῆλος, id est admiratio cum amore & affectione. Hæc Budæus. De eadẽ re idem Plutarch. in Lycurgo, μᾶλλον δὲ τὸν πλοῦτον ἄσυλον (μᾶλλον δὲ ἄζηλον, ὡς φησι Θεόφραστος) καὶ ἄπλουτον ἀπράγμονα καὶ ἀκίνητον τῇ κοινότητι τῆς δίαιτης. Idem Plut. An seni capell. resp. οἰκτρὸν καὶ ἄζηλον copulat. ‖ Ἄζηλος actiuè etiã capitur pro eo qui zelo seu zelotypia non ducitur, ὁ μὴ ζηλοτυπῶν. Athen. lib. 13, Πλαγιάζων τὸ ἄζηλον σωιδοῦσα τῆς Βακχίδος. τὸν μὲν [ὅμοιον] ἀπαπημένον ἐκτίνη, τῷ δ' ὁμιλήσει, quum cognouisset Bacchidem nõ admodum magno riualitatis affectu duci, vel non magnopere deperire adolescentem illum.

C. Ἀντίζηλος ου, ὁ καὶ ἡ, Æmulus, Zelotypus. v.l.

C. Ἀξιοζήλευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus quem æmulemur. VNDE Ἀξιοζήλως, Ita vt æmulari dignum sit, Laudabiliter.

C. Ἀριζήλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Quem valde æmulamur, aut Valde æmulãd⁹. idẽ quod ἀριδήλως. Sũt tamẽ qui malint pro ἀριδήλος accipere, verso videlicet δ' in ζ: vt sit Clar⁹, Præclarus, Illustris. vt Il. β, Τὸν μὲν ἀριζήλον θῆκεν θεός. Il. —χ, ἀριζήλοι δὲ οἱ αὐγαὶ φαίνονται πολλοῖσι μετ' ἄστρασι νυκτὸς ἀμολγῷ. Et ἀριζήλη φωνή. Il. σ, vox clara. VNDE Ἀριζήλως, Magna cum æmulatione. Item Claré. Od. μ, — ἐχθρὸν δέ μοί ἐστιν Ἀΐδης ἀριζήλως εἰρημένα μυθολογεύειν.

C. Βασυζηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Æmulus, Inuidus. Vel Inuidiosus.

C. Δυσζήλος, Æmulus, Inuidus. In malam partem æmulator. Od. μ, Δυσζήλοι τάρ τ' εἰσὶ θεοὶ ὅτε τις χθονὶ φῶτ' ἀνθρώπων, æmulatores & inuidi: seu, Malè æmulamur. Budæus. Et Plut. Alex. ἀεὶ ἡ τῆς Ὀλυμπάδος χαλεπότης (δυσζήλου καὶ βαρυθύμου γυναικὸς) ἴτι μείζους ἐποίει. Apud eundẽ Plutar. πολὺ τὸ δύσζηλον ἔχουσα φύσις. v.l. ex Bud. interpr. In degenerem quandam affectationem deprauata natura: de eo qui aliena bona admiratur & suæ fortunæ succenset. VNDE Δυσζηλία, ας, ἡ, idẽ quod Zelotypia. B. ex Athen. l.13, de Laide, αἰσαρεθῆναι φάσκων αὐτὴν ὑπὸ πιόνων χυτικῶν ὧν Θετταλία, ἱερατεύσασά ποτε Γαυσανίου, καὶ φθόνου καὶ δυσζηλίας.

C. Ἐπίζηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Æmulandus, Inuidendus. v.l.

C. Ἐπιζήλως, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui alio zelo ducitur. Lucill. lib. 2, Epigram. Τὸν φιλόπαιδα Κρίσπον αἰδέρομαι ἀλλ' ἐπιζήλως. τί; Τῶν ἑτεροζήλων, eorum qui aliud genus veneris sectantur. VNDE Ἑτεροζήλως, Alieno animo, Animo erga alteram partem magis affecto. Apud Hes. Theog. 544, Iupiter ad Prometheum, Ὦ πέπον, οὐκ ἐπιζήλως ἑτεροζήλως διεδάεσσο μοίρας.

C. Εὐζήλως, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui bono zelo ducitur, Æmulator in bonam partem. ‖ Item Bonus & felix æmulator seu imitator: oppositũ τῷ δύσζηλος & κακόζηλος. VNDE Εὐζήλως, Bono zelo. Item Feliciter. Cereal. lib. 2 Epigr. Inrhet. Οὐ τὸ λέγειν εὖ δεδόσιμα καὶ Ἀττικὰ ῥήματα πίνειν, Εὐζήλως δεῖ καὶ φρονίμως μιμητάν, Non est feliciter declamare, & ita vt id quod æmulabaris atque affectabas, assequutus videare. ET Εὐζηλία, ας, ἡ, Bona æmulatio, Æmulatio in bonam partem.

C. Κακόζηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Malus & infelix æmulator, Malus affectator. Et κακόζηλον neutro gen. apud rhetores dicitur Mala affectatio, vt Quintilianus lib. 8, cap. 3, interpretatur, addens, κακόζηλον vocari quicquid est vltra virtutem, quoties ingenium iudicio caret, & specie boni fallitur: omnium in eloquentia vitiorum pessimum. Demetr. Phaler. de charactere dicendi frigido, ὀνομάζει δὲ αὐτὸ τῷ καινῷ ὀνόματι κακόζηλον, Malam affectationem. Idem, πολλάκις μέν τι τὸ ὑφ' ἡδονῆς ἁμάρτημα αὐτὸ ψυχρόν πως ἔχει, καὶ, ὡς νῦν ὀνομάζουσιν, κακόζηλον. Contrarium huic est ἀζήλως. VNDE Κακοζήλως, Cum mala & infelici affectatione, Vel Ita vt id quod æmulabaris & affectabas, malè assequutus videare. Cõtrariũ est ἀζήλως. ET Κακοζηλία, ας, ἡ, Mala & infelix æmulatio seu affectatio. idẽ quod τὸ κακόζηλον neutro genere. Id est (vt in vulg. l. est) praua æmulatio, Mala affectatio. veluti si quis malè affectans Atticismum, ieiunus euadat & aridus: si quis copiam, in futilem incidat loquacitatem. Generaliter pro quauis mala affectatione ponitur, qua videlicet in contrarium vitium ei quod affectabamus & æmulabamur, incurrimus. Luc. De saltatione, γίγνεται δὲ ὥσπερ ἐν λόγοις, οὕτω καὶ ἐν ὀρχήσει ἡ πρὸς τὴν πολλὴν λαμπρότητα κακοζηλία, ὑπερβαίνουσα τὸ μέτριον τῆς μιμήσεως καὶ πρὸς τὸ δίαντες ὀλισθάνουσα.

C. Ὁμόζηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui vnius eiusdémque zeli est, Qui vnum idémque æmulatur & affectat. Nonn. ὁμοζήλῳ μύθοιτῆ, concordi & vnanimi studio.

C. Πολύζηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Quem æmulari & imitari multa animi contentione solemus: seu (vt Bud. interpr.) Magno studio expetitus. cõtrarium τῷ ἀζήλος. In v.l. exponitur etiam Inuidiosus, ὁ πολὺ φθόνον ἔχων, apud Soph. πολύζηλος βίος.

Ζηλόω, ῶ, F. ώσω, Æmulor, Imitor, seu potius Imitandi studio ducor, Affecto. Hesiod. Erg. ζηλοῖ δέ τε κοῖτα κοίτῃ Εἰς ἄστεον ἀπύδοντ', vicinum vicinus æmulatur. Thuc. lib. 2, καί τι παῦτ' ἀφελήμων μέμψαιτ' ἄν· ὁ δὲ δρᾶν βουλόμενος, καὶ αὐτὸς ζηλώσει· εἰ δέ τις μὴ λίκτηται, φθονήσει, qui autem res gerere cupiet, ipse æmulabitur & imitabitur. Idem eodem libro, χρώμεθα γὰρ πολιτείᾳ οὐ ζηλούσῃ τοὺς πέλας νόμους, παράδειγμα δὲ αὐτὶ μᾶλλον ὄντες ἄλλοις ἢ μιμούμενοι ἑτέροις, vtimur rep. non æmulante aliorũ leges, sed nos ipsi sumus aliis potius exemplo quàm imitamur alios. Isocr. Panath. ζηλωτῶν ἐμὲ καὶ μιμητῶν γιγνομένων. Idem, ὧν πολὺ δέξας ζηλοῖς, μιμοῦ τὰς πράξεις, quorum gloriam æmularis, imiteris & facta. Idem, αὐτοὺς ἀποδείκνυσι καὶ ζηλοῦν. Plutarch. οὐκ ἐπαινῶν μόνον οὐδὲ θαυμάζων, ἀλλὰ καὶ ζηλῶν καὶ μιμούμενος. Et in pass. apud eundem, τὰ ζηλούμενα πᾶσι, τί τὰ σπουδαζόμενα, id est Quæ magno studio exoptantur, Quæ in pretio sunt & honore: quibus τὰ ἄζηλα opponuntur. Nã exponitur etiam (non diuersa admodum à priori significatione) Sector: vt apud Demosthenem ζηλοῦν τὰς δωρεάς. Philo De vita Mosis lib. 1, θεοσεβείας ἐζηλωκότων, religionis studiosorum. Idem lib. 3, ἐζήλωσε βίον ἀπράγμονα, vitam à negotiis abhorrentem coluit. Quo modo accipi potest apud Plutarchum De virt. mor. loquentem de adolescẽtibus qui in magistros vrbanos & facetos incidunt, ὑπὸ χρείας τὸ πρόσφορον ἔσπασαι καὶ ζηλοῦσιν, ὕστερον δὲ καὶ φιλοῦσιν. Et apud Synes. De insomn. τῶν ἐμοὶ ἐζηλωμένων μάλιστα τῶν παρόντων συγγράμματα, istud igitur studio & curæ fuit quammaximè hoc libro. Iacobi Apost. cap. 3, ζηλοῦτε καὶ οὐκ ἔχετε φονεύετε καὶ φθονεῖτε καὶ οὐ δύνασθε τυχεῖν, Beza vertit, Studiosè affectatis, dicens ζηλοῶ declarare eo in loco aliquid amplius quàm inuidere, nempe ambitiosam affectationem rei expetitæ. ‖ Ζηλῶ, Laudo, Probo. Eurip. Oreste, νῦν δέ σε ζηλῶ κακεῖνος Γαυσανίας ἐλθὼν θ' ὁμοῦ σ' εἰς Τροίας πέδον, id est Laudo, ἐπαινῶ. Soph. ζηλῶ σε τὸν νοῦν, laudo tuum animum. Xenophon Hell. 6, ἐφέστηκε δὲ ἀκούων, ἐζήλουν τὸν δῆλον τὸν πάλαι ὄντα &c. Thuc. lib. 5, μακαρίσαιτις ὑμῶν τὸ ἀπειρόκακον, οὐ ζηλοῦμεν τὸ ἄφρον. Isocr. Panath. ζηλῶ σου καὶ μακαρίζω τὸν λοιπὸν

μονίαν. ‖Item Beatum prædico. idem quod μακαρίζω, cum quo in præcedentibus locis copulatur. In qua significatione, præter accusatiuum personæ, interdum cum accusatiuo, interdum cum genitiuo, & quidem frequentius, construitur: interdum cum solo infinitiuo sine alio casu. Soph. Aiace, Καί τι σε χρὴ τῶν πάντ' ἐπιζηλωτὸν λέγειν Ὅ θ' οὑπὶ σοὶ σὺν τοῖσδ' ἐπαυδᾶν κακόν, In hoc te possum beatum prædicare. Eurip. in Iphig. Aulid. ζηλῶ σε χάριν· ζηλῶ δὲ σοφᾶς ἕνεκ' ἀμφιβάσεως Βίον ἐξευρόμενος ἀγαθὸς, ἀκίνδυνος. Τοῖς δ' ἐν ἁμαρτίαις πᾶσιν ζηλῶ. De quo intellexit Cicero Tusc. 3, Nec siletur illud potentissimi regis anapæstum, qui laudat senem & fortunatum esse dicit & inglorius sit atque ignobilis ad supremum diem peruenturus. Sic apud Isocr. Euag. ζηλῶ σε τῆς ἀρχῆς, te felicē imperio arbitror. Idem Panegyr. ζηλωτὸς τῷ τότε Μαραθῶνι μάχης, ἐν ᾗ πεσόντες ἑαυτοὺς ἐξ ἴσου κρατῆσαι. Plut. De fortitudine Alex. οὓς ἐπὶ πύκτου τὸ θέαμα τοὺς ζηλῶντας ἰδόντας, quibus id cernere licuit, eos non magnopere beatos censuerim duntaxat propter hoc spectaculum. Aristot. ζηλοῦσι τὸν πολλὰ διαπίζειν, latè dominari, beatū censent. ‖Ζηλῶ, idem quod ζηλοτυπῶ, Zelotypus sum, Zelotypiæ affectu depereo. quo significatu in sacris literis crebrò vsurpatur. Num. cap. 5, ἂν ἐπέλθῃ αὐτὸν πνεῦμα ζηλώσεως, καὶ ζηλώσῃ τὸν γυναῖκα αὐτοῦ. Et metaphoricè apud Paulum ad Galat. cap. 4, ζηλοῦσιν ὑμᾶς οὐ καλῶς, Depereunt vos non bene. 2 Corinth. 11, ζηλῶ γὰρ ὑμᾶς Θεοῦ ζήλῳ, Ambio enim vos Dei zelotypia, vt Th. Beza vertit. Dicitur etiam ζηλοῦν ζῆλον, pro zelo duci. ζηλοῖ τὸν ζῆλόν μου, Zelo meo commotus est, Numer. 25. At libr. Reg. 3, cap. 9, ἐζήλωκα τῷ Κυρίῳ, exponitur, Zelatus sum pro Domino. Et Numerorū cap. 11. τί ζηλοῖς σύ μοι; quid æmularis pro me? ‖Ζηλῶ, Inuideo alicui, & ægrè fero quòd ea re potiatur quam cōcupisco. vt Act. Apost. cap. 7, οἱ πατριάρχαι ζηλώσαντες τὸν Ἰωσήφ. Et capite 17, ζηλώσαντες δὲ οἱ ἀπειθοῦντες Ἰουδαῖοι, Inuidia commoti.

Ζήλωμα, ατος, τὸ, Æmulationis facinus, Contentio. Bud. ex Æsch. cōtra Timarch. ἐξαιρῶ τοίνυν ἐγὼ πᾶσι ταῖς ἀνθρωπείοις φύσεσι, καὶ τῷ νέῳ ζηλώματα ἐπ' ἀρετῇ φιλοτιμίας. Athen. lib. 6, τὸν ὀκλαζόμενον τῷ χρησίμων ποιούμενοι τοῦτον τῷ ἐναντίων, σώματα τορφύροντα καὶ τὰ μοχθηρὰ ζηλώματα, praua æmulationis studia & contentiones.

Ζήλωσις, ιως, ἡ, Æmulatio. Thucyd. lib. 2, [τῶν] ζηλώσει τῷ Σαρδανάπαλον μὴ ἴσους βουλεύσασθαι τοὺς παρόντας, æmulatione barbarorum. ‖Item idem quod Zelotypia. Cuius exemplum ex Numer. capite 5, in Ζηλόω, ferè sub finem, attuli.

Ζηλωτὴς, οῦ, ὁ, Æmulator, Æmulus, Sectator. Isocr. ad Dem. μιμητὴν δὲ καὶ ζηλωτὴν τῆς πατρῴας ἀρετῆς ἡμόμην, imitatorem atque æmulum paternæ virtutis. Luc. Hermot. Ἀπὸ ἑνὸς ζηλωταί. Idem De hist. scrib. Θουκυδίδου ζηλωτὴς ἄκρος. Herodian. lib. 6, ὡς μὴ μαθητὰς τῷ μόνον, ἀλλὰ ζηλωτὰς καὶ μιμητὰς τῆς ἐκείνου ἀρετῆς, non discipulos tantùm, sed æmulos etiam atqùe imitatores illius virtutis. Act. Apost. cap. 21, ζηλωτὴς ὑπάρχων Θεοῦ, sectator Dei, Bud. interpr. Quam expositionem Beza improbās vertit, Zelo Dei accensus. Ibidem, ζηλωταὶ τοῦ νόμου. ‖Ζηλωτὴς, idem quod ζηλότυπος, Qui zelo seu zelotypia ducitur. Cur autem Deus ζηλωτὴς dicatur, docet Areopag. 168, Chrysost. ad Thess. 18.

Ζηλωτικὸς, οῦ, ὁ, q. d. Æmulatiuus.

Ζηλωτὸς, οῦ, ὁ, Æmulatione dignus, Dignus quem æmulemur, Vel, Quem æmulari studemus. Isocr. ζηλωτότερος ἦν καὶ θαυμαστότερος τῷ ἀθλητῇ τῷ ἐν τοῖς ἀγῶσι τὰς νίκας ἀναιρουμένῳ. Idem ad Philippum, οὐ γὰρ μόνον ἐστὶ τῷ ἄλλων ἕνα ζηλωτὸν εἶναι, ἀλλὰ καὶ σὺ σαυτὸν μακαριστόν. Dicitur etiam de re quæ omnium studio expetitur, quam omnes sectantur. Philo lib. 2 De vita Mosis, οὕτω μὲ οἱ νόμοι ζηλωτὸν καὶ ἀξιέραστον πᾶσιν ἰδιώταις τε καὶ δημόσιον, leges nostras omnibus hominibus priuatis iuxtà & in honore constitutis studio esse magnáque cōtentione certatim expeti. Plut. Pr. Rom. ζηλωτὸς μὲν ὁ τοῦτος γάμος, ὁ δὲ δεύτερος ἀπευκταῖος, expetendæ & exoptandæ primæ nuptiæ. Ζηλωτὸς, Beatus, Quem beatum omnes prædicant. Eurip. Oreste, Ζηλωτὸς ὅστις πύτυχησεν εἰς τέκνα, Καὶ μὴ 'πεφύκασι συμφοραὶς ὀκνηρόταται. Aristoph. Vespis, ὀξέως δ' ἐγὼ σ'

αὐθρωπικὸς, ὥστε σε ζηλωτὸν εἶναι), itavt beatus esses. Idem Neb. τὰ πάντα χρόνον μετ' ἐμοῦ ζηλωτὸν βίον διάξεις. i. beatissimam, Suid.

C. Ἀξιοζήλωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus æmulatione, Dignus quem omnes æmulētur, Dignus qui ab omnibus magna contentione certatim expetatur, Dignus quē beatum omnes prædicent.

C. Δεξιζήλωτος, ε, ὁ καὶ ἡ, Maximè æmulandus: vel vt præcedentia. Aristoph.

C. Πολυζήλωτος, ε, ὁ καὶ ἡ, Multo studio æmulandus, Multo studio prosequendus & expetendus. Eurip.

C. ΠΑΡΑζηλόω, ῶ, Æmulatione afficio & excito, Ad æmulationem prouoco, Zelo afficio, Bud. Inuidentia quadam & zelotypia extimulo, vt in riualitate fit, appositio æmulo & riuali, vt vulg. lex. exponunt. 3 Reg. cap. 14, de Hieroboam, καὶ παρεζήλωσε Κύριον ὑπὲρ πάντα εἰς παροργισμοὺς οὗ ἐποίησαν αὐτῷ. Ad Rom. 10, bis hoc verbum legitur, εἶπεν παραζηλῶσαι μου τὸν λαὸν, καὶ ἐπὶ ἔθνει ἀσυνέτῳ παροργιῶ ὑμᾶς. id est, Iudæos cognatam mihi gentem, ad Christianismum adducā. Suid exponit παροξύνω, ζηλοτυπῶ, παροξύνω. Bud. Idem παραζηλῶ pro παραζηλίζω poni ab Œcumenio ad Rom. 335, annotat.

Ζηλαὴς, Inuidus. Epitheton Bacchi. vulgata lexica ex Epigrammm.

Ζηλήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Inuidus. ‖ SED à Ζηλέω vult esse Eustath. idem significante quod φθονέω, id est Inuideo. Quum enim Odyss. 8, dixisset Σχέτλιοί ἐστε θεοί, ζηλήμονες· ἔξοχον ἄλλων: ad declarandum ζηλήμονες, illum ait quasi ἐρμηνευθῆναι τοῦτο addidisse, Οἵ τε θεαῖς ἀγάασθε παρ' ἀνδράσιν εὐναζομέῃσι, id est φθονεῖτε, μέμφεσθε. Sunt tamen quædam etiam exemplaria quæ scriptum habent δηλήμονες, vt suo loco annotatum est. ‖Ζηλήμων, idem est etiam quod ζηλότυπος, paulo antè. Opp. De ven. Φῦλα δ' ἀτιταλοπόδων ζηλήμονα πάμπαν ἐτάζων, laborant zelotypia, Zelotypa sunt. Quo modo & ζηλήμονος Ἥρης dicitur in Epigramm. Necnon Rhenus fluuius in iisdem Epigr. ζηλήμων appellatur, (vt est in v. l.) quia mariti zelotypi ibidem periculum faciebāt de suis liberis, essentne legitimi annon. Sed & schol. Hom. ζηλήμονες paulo ante citatum exponit ζηλότυποι.

Ζηλόω, F. ώσω, idem quod ζηλῶ. Et ζήλω, idem quod ζήλωσον. B. ex Aretha. ‖ VNDE Ζηλωτὴς, οῦ, ὁ, Æmulator, Inuidus. Quæ vocabula non satis probantur.

ΖΗΜΙΑ, ας, ἡ, Damnum, Detrimentum, Iactura. κέρδος opponi τῇ ζημίᾳ docet Aristot. Ethic. 5, cap. 4. Sic autem opponuntur cum ab aliis, tum à Xenoph. & Isocrate. A Xenoph. vt Pædiæ 2, μήτ' ὄπι τῷ ἰδίῳ κέρδει, μήτ' ὄπι ζημίᾳ τῷ ἀκουόντων, μήτ' ὄπι βλάβῃ μηδεμιᾷ. Isoc. ad Nic. μὴ τὸ μὲ λαβεῖν, κέρδει τῇ νομίζειν, τὸ δ' ἀπολέσαι, ζημίαν. Sed & ὠφελεία opponitur à Xenoph. καὶ ἔργῳ καὶ λόγῳ ζημίᾳ μᾶλλον ἢ ὠφελείᾳ ἐστίν. Et ζημίαν ποιῶ, pro Afficio detrimento, Damnum do. Aristoph. Item ζημίαν σοι ποιήσει, pro Erit tibi detrimento, ex eodem, in v. l. At ζημίαν πάσχειν, in iisdem ex Naz. Damnum pati. Sed in hac etiam significat. dixit Synes. ζημίαν ποιεῖν. vt Lat. Iacturam facere.

Ζημία, mulcta. Isocr. ad Demon. ζημίαν μεγάλην ὀφλήσει. Demosth. in Timocr. καὶ τὰς ὑπὸ τῶν νόμων ἐπιτεθείσας ζημίας καταβάλλειν, mulctas legibus irrogatas persoluere. Idem ἐκ τοῦ Ἀπ. dicit ὀφλισκάνειν ζημίαν ἐπιμικράν, pro Condemnari mulctæ non contemnendæ, vt Bud. interpr. Synes. καὶ μάτην ζημίᾳ χρυσοῦ λιτρῶν πεντεκαίδεκα, vlciscitur mulcta librarum quindecim auri. In vulg. lex. ἐπιτιμᾶν ζημίαν, ex Polluce affertur pro Mulctare: quum potius sit Mulctari. nam ille ἐπιτιμᾶν ζημίαν, idem esse vult quod ἀποτίνειν, siue ἀπολλύναι, siue ἀποτίσαι, aut ὀφλεῖσαι, vel καταβάλλειν, seu καταδῦναι. ‖Ζημία generalius etiam Pœna, Supplicium. Sciendum est (inquit Pollux) ζημίαν vocatam fuisse non solùm τὰ ἐν χρήμασι, sed etiam τὰ ἐν τῷ σώματι. (Ex quo loco sumpta est à Budæo expositio, qua dicit ζημίαν esse mulctam, item pœnam corporalem.) At miror cur Pollux hanc significationem annotandam duxerit, quæ alioq passim apud quoslibet scriptores occurrit. Sed hoc saltem inde discimus, illam significationem mulctæ priorem esse censuisse. Ego certè lubenter illi hac in re

assentior: verùm vt hanc sign. qua pro mulcta ponitur, priorem esse arbitror altera, ita eam qua prò damno seu detrimento accipitur, illa vicissim priorem esse reor, atque adeo priorem illi locum dedi. præsertim quum sequendo etymologiam, qua dicitur esse ἡ πρὸ ζημιῶσα, id est πρόσοδος πρὸ ζημίας (nam tolerabilior hæc videtur quàm cæteræ) generaliter quoduis damnum tignificare debeat. Sed & hoc animaduersione dignum iudico, quod ad duo posteriora significata attinet, vt Græci ζημίαν prius mulctam, deinde & aliud quoduis pœnæ genus appellarunt, sic & Latinos suum Mulctare latius extendisse, quum etiam Mulctare exilio, item verberibus, atque adeo morte, dixerunt, vt Græci ζημιοῦν φυγῇ, & ζημιοῦν θανάτῳ. Thucyd. 3, τῇ παυτῇ ζημίᾳ ἀξιώσαντα ἁμύνασθαι. Ibidem, θάνατον ζημίαν προθεῖναι. Et libro 2, θάνατον ζημίαν ἐπέγραψε. Tale est apud Xenoph. πόσος θάνατός ἐστιν ἡ ζημία. Et apud Isocr. θανάτου τῆς ζημίας ὀφλισκανούσης. (In quibus omnibus locis obserua aliam loquendi formam quàm apud Latinos, qui non dicerent in illis Thuc. locis, Mortem pœnam proposuerunt, vel irrogarunt: sed Mortis pœnam, vel Capitis supplicium) c Plurali datiuo vsus est Lycurgus cum verbo κολάζειν, in Leocr. p. 140, ὑπὸ μεγάλας ἂν ζημίας ἐκόλαζον.

C. Ἀζήμιος, ου, ὁ & ἡ, Indemnis, Damni expers. Item Impunitus. Aristoph. Pluto, μὴδ' ἀξιοῖς σεαυτὸν ἡμᾶς ἀπαλλαγῶναι ἀζήμιος; impunè vis abire? Sic Isocr. ἀζήμιον ἀφίημι. Atque ita sæpe vtitur Lysias. Item ἀζήμιος ὑπό τινος, vt apud Platonem De republ. 2, δίκαιος εἶπας, ἀζήμιοι ὑπὸ θεῶν ἐσόμεθα, pro Nulla pœna à diis afficiemur, vel nullo damno. Quidam vertunt, A diis illæsi, vel A diis innoxii. (vt dixit Columella, A curculionibus innoxia.) D Item τὸ ἀζήμιον, substantiuè, Indemnitas. ET Ἀζημίως, Sinè damno. Item Impunè.

C. Ἐπιζήμιος, ου, ὁ & ἡ, Damnosus, Noxius. Xenoph. ἡγούμενος αὐτὰς ὀπιζημίους εἶναι σφίσιν. ‖ Item Ἐπιζήμιος, Cui mulcta est irrogata. In vulg. lex. Mulctæ obnoxius. Et ὀπιζήμιον in iisdem, Id propter quod mulcta aut pœna infligitur. Alii, Id quod pro mulcta penditur. Pollux ὀπιζήμιον cum τίμημα & προστίμημα ponit. ET Ἐπιζημίως, Damnosè.

Ζημιώδης, ους, ὁ & ἡ, Damnosus. ὀπιζήμιος.

Ζημιόω, ῶ, Damnum do seu affero, Damno afficio seu detrimento. Demosth. μηδένα μηδένα ζημιῶ, Neminem vllo damno afficio. Xenoph. ζημιοῦν & βλάπτειν pro eodē dixit. Prædix. 3, φύλαξαι μὴ ἡμᾶς ὑποβαλὼν, σαυτὸν ζημιώσῃς πλείω ἢ ὁ πατὴρ ἐβλαπτε σε βλάψαι. In pass. cum accusat. itidem, vt ζημιοῦμαι πολλά, Demosth. Multis damnis afficior. Et ζημιοῦμαι μεγάλα, Magnis damnis afficior, vel Magnam iacturam facio, apud Thuc. & Xenophontem. Eadem constructione dicitur à Matth. 16, & Marco 8, πρὸ ψυχὴν ζημιωθῆναι, pro Animæ iacturam facere, Animam amittere. vbi etiam illi opponitur κερδῆσαι κόσμον ὅλον. Paulus quoque vsus est eadem construct. itidémque κερδῆσαι Χριστὸν opposuit τοῦ πάντα ζημιωθῆναι. Vt autem hic ista verba sibi aduersantur, sic aduersari ζημίαν & κέρδος apud probatissimos scriptores, antea docui. Sed dicitur etiā ζημιοῦσθαι εἰς τι, vel ἐν τινι, vt Gregor. ζημιοῖ εἰς τὸ κεφάλαιον, τὰ μικρὰ παρεκλέγων. Altera autem construct. vsus est & Paulus 2 ad Corinth. 7. ‖ Ζημιῶ, Mulcto. Thucyd. ζημιῶσαι δίκῃ μυρίαις δραχμαῖς. Plut. Pericle, βασιλέα χρήμασιν ἐζημίωσαν. Et ζημιοῦν μικροῖς, ex Aristot. in Rhet. pro Paruam mulctam irrogo. Et ζημιοῦν εἰς τὰ χρήματα, Plat. De leg. Pecuniis mulctare. At cum datiuo dicitur etiam ζημιοῦν φυγῇ ab Aristotele, & ζημιοῦν θανάτῳ, sicut & ζημιοῦμαι θανάτῳ, ab Herodoto, Demosth. & aliis. vbi meminisse oportet eorum quæ suprà in Ζημία de Latino Mulctare dixi. Sed ἐζημιωμένοι sine adiectione, In ærarium relati, qui ignominiæ interim notati erant quoad iudicatum facerent: hoc est, omnia ex sententia persoluerent. Bud. COMP. Προσζημιόω, Insuper afficio damno.

ΖΗΤΕΩ, ῶ, Quæro. διαπόντος ζητῶ, Aristoph. Inuenies quærens, id est quærendo. Baton irridens philosophos, Τοὺς δ' φρόνιμον ζητοῦντας ἐν τοῖς φροντίσιν, Καὶ πῶς διαπεύσῃς, οὐκ ἐφ' ὁπλίτην ἁρπάσῃ. Ludit autem ex ambiguo hic comicus, quòd & philosophi

in suis disputationib⁹ dicerentur ζητεῖν. vnde & πρόζητούμενον, Id de quo disputatur, Quod est in quæstione. vt quum dicitur πρόζητούμενον αὐτῶν seu αὐτοῖς, aut πρόζητούμενον σωματοπάζειν, de quibus lege Budæum pag. 143. Itidē verò ζήτησις pro disputatione, vt infrà docebo. Interdū pro Quæro, id est Quæstionem habeo, seu exerceo. Dinarch. in Demosth. 81, πολλῶν ἁλόντων ὁ δῆμος, ἅτε φροντίζας ζητεῖν περὶ τῶν μεγάλων καὶ ἀφανῶν ἀδικημάτων, θύρας τοῖς ἀλήταις; Sic vtitur & Andocides p. 7.

Ζητῶ, pro Quæro, seu potius Requiro, 1. Desiderio rei amissæ teneor. vt Plutar. in Galba, μὴ παχὺ τὸν Νέρωνα ζητήσωσι. Vide Budæum p. 1059.

Ζητῶ sæpe & cū infinit. pro Studeo, Conor. Interdū autē & verbo Volo redditur. Plat. πρὸ ζητούσης εἰδέναι τὴν ψυχῆς. Isocr. in Euag. ζητεῖ λαθεῖν. Aristoph. Pluto, ζητῶς μεταλαβεῖν. Plut. in Publ. ζητῶ ἀφελέσθαι. Affertur & cū futuro infinitiui ex Aristophanis Pluto, ζητῶς τοῦτ' αἰσθήσεσθ' ἡμᾶς. Sed & cum infinit. pass. Plat. in epist. ζητεῖ τὰ χρήματα ἀποπέμπεσθαι. si rectè exponitur Mitti.

Ζήτημα, ατος, τὸ, Quæstio, Id de quo quæritur. Vide Quintilianum lib. 3, cap. 11. VNDE Ζητημάτιον, ου, τὸ, diminutiuum, Quæstiuncula.

Ζήτησις, εως, ἡ, Ipsa quærendi actio. Item Quæstio. Thucydides lib. 8, pag. 281, μὴ τῆς τροφῆς ζητήσεως παρὼν τῷ πατρὶ, quærendo victum. Idem eodem libro, πρὸ δρασμοῦ οὔτε ζήτησις, οὔτ', εἰ ὑποπτεύοιτο, δικαίωσις ἐγίγνετο. Sic ζήτησιν ζητεῖν, rem quærere, vt magistratus & iudices solent, Budæ⁹ ex Dinar. Et ζήτησιν ποιεῖν pro eodē. Plut. Coriol. Θαυμάσαντες οὖν οἱ βουλόμενοι, πολλῷ ἐπῆσαν τῷ προσήμιον τὴν ζήτησιν. Est vocabulū apud philosophos etiā vsitatum, vt Quæstio itidem apud Latinos. ζήτησις δὲ τῆς παντὸς φύσεως, Quæstio totius naturæ: vt Cic. apud Platonem pag. 39. Lex. Cic. Athen. l. 5, ὡς δὲ δεῖ τὴν καθαλυσμὸν αὐτοῦ εἰς τὴν θάλατταν πολλὴ ζήτησις ἐστίν, quum de ea in mare deducenda excitata quæstio multis contētionibus esset, Bud. interpr. Et ζήτησιν ἀπολύσασθαι apud eundem. Plutarchus De def. orac. δύσκριτον πρόσημα, καὶ ζητήσεως δεόμενον πολλῆς, magnæ cōquisitionis indigentē, Turn. interpr. Aristot. διὸ βέλτιον οἱ πολλοὶ λέγουσιν αὖθις ζητήσεως, ἢ μετὰ ζητήσεως οὐδὲν λεγόντων, Quare rectius vulgus de iis pronuntiat qui disputādi nescii sunt quàm qui physiologicè disputauerunt. Bud.

Ζητητέα, τὰ, Quæstiones, vel potius Loca vbi quæstiones exercentur, vbi quæstiones de criminibus habentur, vbi adhibitis tormētis rei veritas quæritur. βασανιστέα, Suid.

Ζητητής, οῦ, ὁ, Quæstor, Quæsitor. Magistratus Athenis qui τὰ λανθάνοντα αἰτίζητα, vt Pollux tradit: vel (vt Harpocratio) κατ' χειροτονίαν καθιστάμενος εἴποτε τοὺς ἀδικοῦντας ἢ δημόσιον δεῖ ζητῆσαι. id est Quæstor criminum, vt Budæus exponit apud Lysiam 164. Andoc. 4, ἔνθα ζητητὴς ὢν Διόγνητος, ὅτε Γυλώνιος εἰσήγγειλεν ὀφλεῖν τὸν δήμον τὸν περὶ Ἀλκιβιάδου; & sequitur statim, οἶδα καὶ μετὰ ταῦτα Ἀνδρόμαχον τὸν ὄντα τῶν οἰκείων τῶν Πολυπώνου γενόμενα. & 7, Πείσανδρος καὶ Χαρικλῆς ὄντες μὲν τῶν ζητητῶν. de quibus postea dicit, χαλεπὸν ἦν τὸ ζητῆσαι καὶ μὴ παύσασθαι. Sic verò & ζήτησιν accipi annotatum est. Signif. (inquit Bud.) & quæsitorē, vt de pecuniis residuis, ὁ τοῦ κατ' Ἀλεισοφάνους, 293, ψήφισμα ἔστιν ὑμῖν Ἀλεισοφῶν ζητῆσαι, εἴ τι εἰδέναι ἢ τῶν ἱερῶν ἢ τοῦ δήμου χρημάτων ἐν ἄστει ἢ τῆς πόλεως, μηνύειν πρὸς τούτους, Aristophō tulit legem, populúsque sciuit, quæsitores residuarum pecuniarum creari: apud quos vt quisque quempiam nouerit quippiam residuæ habere pecuniæ aut sacræ aut publicæ, ita deferre primo quoque tēpore debeat.

Ζητητικός, οῦ, ὁ, (q. d. Quæsitori⁹) Qui quærere & inuestigare solet. Autor Axiochi, ἐπειδὴ ζητητικός εἰμι τῶν πραγμάτων, ὀφείλοντά με εἶναι μὲ, Quoniam inuestigator sum rerū Quia libenter versor in inuestigatione veri. Et ζητητικοὶ philosophi dicuntur οἱ ἐφεκτικοὶ καὶ σκεπτικοὶ apud Laer. Qui nihil asseuerabant sed semper quærebant & inuestigabāt rei veritatem. Item ζητητικὸς, Ad quæstiones mouēdas prōptus, aut Qui libēter quæstiones mouet. Laer. de Zenone, ᾧ ἦ καὶ ζητητικὸς ἐν τοῖς πᾶσιν ἀκριβολογούμενος. A Gaza exponitur Ingenio valens, quo rerum rationes inquirat. Apud eūdem ζητητικὰ ῥήματα, inquisitiua verba.

C. Ἀζήτητος, ος, ὁ καὶ ἡ, De quo quæsitum non est vel quæritur, Indiscussus. Æsch. contra Ctes. Καὶ δίδωσιν ὃν δὲ ἀζήτητον καὶ ἀνεξέταστον ἐᾶν, ὅτι πᾶσι ἐν τῇ πόλει.

C. Ἀ ΝΑζητέω, ῶ, Fut. ήσω, Perueſtigo, Perquiro, Diligenter inquirò. videtur enim ἀνὰ hìc augere ſignificationem verbi ζητῶ, ideóque expono Perquiro. ‖ Ἀναζητῶ (inqt Budæus) Inquirere, Indagare. Iſocrates, εἰ μὲν τὰ ἡμῖν πᾶσι νομίζειν ἀναζητοῦντες τὸν βίον αὐτῶν κατέστησαν. ‖ Item Ἀναζητῶ, Perquirere, Perpendere. Thucydides, de vaticiniis & prodigiis loquens, ὅτῳ τι ἄλλο ξυμβαίη ἠρέσθη, πάντα ἀνεζήτουν.

C. Ἐ ΚζητέΩ, ῶ, Exquiro, Inquiro. Nazianz. ἐκζητοῦσι τὰ ζῶντα ἐν τοῖς νεκροῖς, ex Eſaia, Viuentia inter mortuos inquiri. v. lex.

C. ΕΠΙζητέΩ, ῶ, F. ήσω, Requiro, Deſiderio rei amiſſæ teneor, vel præſentiæ vel abſentis: vel eam poſco. idem quod ὀπιπτεύω Bud. ex Diod. ὁ δὲ Βασιλεὺς ἀναγκαίως ἠπόρει, ὀπιπτεύων καὶ ζητῶν μὲν ὡς ἔστιν ὅπου πανδοκεύς τις αὐτῷ, καὶ πολλάκις ἐπιζήτησε τὸν ἀφανῆ ξένον, καὶ παρόντα οὐ γνοὺς ἐξέπεσε. Basil. ad Naz. τὸν μὲν Θεοῦ σωτῆρα ἐπὶ τὸν πολεμοῦντα τῷ σταυρῷ ζοφῶν ὀπιζητοῦντες, opem petentis ſiue poſtulantis. Ariſtot. Polit. ὀπιζητεῖ πρὸς τύπον. ΥΝΔΕ Ἐπιζήτησις, εως, ἡ, Requiſitio, Deſiderium, Apollonio in epiſt. ΕΤ Ἐπιζητήσιμος, ος, ὁ καὶ ἡ, Qui requiri poteſt aut ſolet.

c. 2. Προσεπιζητέω, Inſuper requiro.

C. Συζητέω, ῶ, Vnà cum aliquo de re aliqua quæro ſeu diſquiro, Vnà rationes confero ad rei alicuius indagationem, Diſputo. Plato Cratylo, συζητῶν μοὶ τοῖς ἐπιμὸς ἡμῖν καὶ σοὶ καὶ Κρατύλῳ κοινῇ, poſtquam dixerat, οὕτως οἶδα τῇ ποτε ἀληθὴς ἔχει πρὸς τὰ ὄντα. Idem in Hippia maiore, εἰ δὲ βούλει, ὡς σὺ τῷ ἐμοὶ συζήτει, Vnà mecum diſquire, Vnà mecum diſputando quære. Laert. de Socrate 72, αὐτὸς δὲ μόνων φιλονεικότατον συνεζήτει τοῖς πρὸς δόξαν λεγομένοις, ὥστε τὸ ἀληθὲς ἀνεμάξητον. Act. Apoſt. 6, συζητοῦντες Στεφάνῳ, diſputantes cum Stephano. Et cap. 9, συνεζήτει πρὸς τοὺς Ἕλληνας. Marci c. 1, καὶ ἐθαυμάζησαν πάντες, ὡς τὸ συζητεῖν πρὸς αὑτούς, λέγοντας, Τί ὅτι τοῦτο; ita vt mutuò quærerent inter ſe. Eſtque hìc συζητῶν hominum attonitorum qui mutuò ſeſe rogitãt & interpellant. Quũ aũt in συζητήσει vtraq; pars interdũ idẽ quærat, interdũ quod alter oppugnat, alius tueatur: fit vt συζητῶν nónunquã vertatur Altercari. Hæc Beza. ‖ Συζήτησις, Diſceptatio, Diſputatio, qua videlicet aliqui inter ſe de re aliqua quærunt. ΕΤ Συζητητής, οῦ, ὁ, pro curioſo & ſcrutatore naturæ, vt Bud. interpr. 1 ad Corinth. 1, τοῦ σοφοῦ, τοῦ γραμματέως, τοῦ συζητητοῦ τοῦ αἰῶνος. Beza vertit, Cõquiſitori.. Qui in huius mũdi arcanis perſcrutandis & acutiſſimis quibuſque quæſtionibus explicandis omnem ætatem conſumit.

- ΖΥ'ΜΗ, ης, ἡ, Fermentum, Farina ſubacta quæ acorem contraxit. Plut. Probl. Rom. ἡ δὲ ζύμη καὶ γίγνεται ἐκ φθορᾶς αὐτῆς, καὶ φθείρει τὸ φύραμα μεγαλῶς. Etymologicus inter alia etyma à ζέω deriuatum vult, vt ῥύμη à ῥέω. Quæ deductio alicui veriſimilior fortaſſis videri poſſit, quòd Plato eandem τῇ ζέσει & τῇ ζυμώσει tribuit definitionem.

C. Ἄζυμος, ον, ὁ καὶ ἡ, Fermenti expers, Non fermentatus. vt ἄζυμος ἄρτος apud Athen. lib. 3. Et metaph. apud Plat. Timæo, τὸν δὲ τοῦ γόνου φύσιν ἐξ ὀστοῦ καὶ σαρκὸς ἄζύμου κράσεως, μίαν ἐξ ἀμφοῖν μίξαι δυνάμει ξυνεπιστάσατο, id eſt Neruorum naturam ex oſſis & carnis infermentata tẽperatura, vnam ex vtraque mediam coagmentauit. Et apud Paulum 1 Cor. 1, καθώς ἐστε ἄζυμοι, expertes veteris fermenti, itidem metaphoricè. At ἄζυμα plurali numero dicebatur apud Iudæos feſtum paſcha præcedẽs, quo à fermentatis abſtinebant. Luc. c. 22, ἡ ἑορτὴ τῶν ἀζύμων. Act. Apoſt. 12, ἦσαν δὲ ἡμέραι τῶν ἀζύμων. Et metaphoricè 1 Corinth. c. 5, [ἑορτάζωμεν] ἐν ἀζύμοις εἰλικρινείας καὶ ἀληθείας.

Ζυμήτης, ου, ὁ, Fermentatus. vt ζυμήτης ἄρτος, apud Pollucem libro 6. quo nomine ἀποστυφίας ἄρτον à quodam vocari ſcribit Athenæus lib. 3. Apud Etymologiſten ſcribitur bis ΕΞΑΜ Ζυμήτης: & ζυμῆται ἄρτοι apud eũ ſunt αἱ μαγίδες.

Ζυμόζω, Fut. ώσω, Fermentum refero: ac Fermenteſco aliud eſt. Dioſc. lib. 2, c. 101, ζυμόζουσι τῷ ὀξυμέλι, Fermenti referens acorem.

Ζυμώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Fermentaceus. Exponitur etiam Non mucidus, Maſſalis, ex Gaza.

Ζυμόω, ῶ, F. ώσω, Fermento. 1 Cor. 5, μικρὰ ζύμη ὅλον τὸ φύραμα ζυμοῖ, paululum fermenti totam maſſam fermentat. Et Lucæ c. 13, ἐζύμωσεν ὅλον. Metaph. etiam capitur. Theophraſt. ἀγαθὸν δὲ ἡ χιὼν ὅταν ζυμοῖ καὶ μανὲν τὸν χῶν, quũ terram fermentat & rarefacit. quemadmodum Plin. quoque lib. 17. cap. 2, ſcribit tellurem fermentescere quum niues diutinæ ſedent. Et οὖρα ἐζυμωμένα, Vrinæ fermentatæ apud Hippocr. Quæ cur ita vocentur, tradit Gorr. in ζύμωσις, ex Galeni Comm. 2 in 1 Prorrh. ΥΝΔΕ Ζύμωμα, ατος, τὸ, Fermentum. idem quod ζύμη, vt Gorr. annotat. Ad verbum ſonaret Fermentamẽtum. ζύμωμα τῆς γῆς, terræ velut fermentatæ ἐπιφάσεως καὶ οἴδημα, id eſt extuberatio: quo nomine intelliguntur fungi extuberantes apud Nicand. Alexiphar. quoniam ſunt quaſi ζύμωμα telluris, vt ſchol. annotat. Μὴ μὲν δὴ ζύμωμα κακὸν χθονὸς αἰέρα πάσῃ. Scribitur tamen ibi ζύμωτα tã in textu Nicandri quàm apud ſcholiaſtem pluribus in locis, excepto hoc vno ſcholiaſtæ loco quem adduxi. ΕΤ Ζύμωσις, εως, ἡ, Fermentatio, i. (vt Plato & ζύμωσιν & ζέσιν definiuit) ἡ μετὰ ὀδύνης οὐσίας ὑμοῦ κίνησις καὶ αἴρωσις. eſt enim motus fermenti vi factus in terreno craſſóque corpore, quo in tumorem leuem attollitur, conceptóque aere diſtenditur, inflatur & quodammodo ebullit. Gorr. Plut. Probl. Rom. ἐοικυῖα σῆψις ἡ ζύμωσις ἐστί). Et ζύμωσις ἵππακος, tecinoris tumor œdematoſus, apud Hippocr. Gorr. ex Erot. ΕΤ Ζυμωτός, ή, ό, Fermentatus.

C. Α Ν Αζυμόω, ῶ, Fermento. Theophr. ἅμα δὲ καὶ τὸν χῶν αἰεὶ ζυμοῖ συγκαπαλείουσα καὶ ἐκπλαυβαίουσα τὸ θερμόν. Idem, καὶ ὅταν ὕδωρ ὀπὸ τῇ πλειάδι ἠρόωντες πίνῃ τὸ ἀεὶ ζυμοῦται, καὶ θερμαντόμενα δίεσιν ἴξῃ ὧν ἐν τῷ ἀξανθήματα, refermentatur & reſerueſcens erumpit, vt Gaza vertit. Sic ζυμοῖ ἡ χιὼν, ſuprà idem Theophr. dicit.

ΖΩΜΟΣ, ου, ὁ, Ius, Iuſculentum: liquor eorum quæ cocta ſunt adiectis condimentis. Gorr. vt μέλας ζωμὸς apud Plut. Lyc. quod adeo commendatum fuiſſe ſcribit, vt ſenes eo contenti iunioribus carnes cõcederẽt. Et λευκὸς ζωμὸς, Gal. ad Glauc. l. 2, Album ius, vt in quo coquuntur anguillæ. Athen. lib. 8, μὴ ποτὲ οἱ παῖδες τὸν ζωμὸν ἀπορφήσωσι, ius exorbeant. Idẽ 12. ἐξ ἑψοῦ κρέως καὶ πικρᾶς ἁρπυῆς καὶ Φρυγίου τυροῦ, ἀπύρου τε καὶ ζωμοῦ πίονος. Et ὀρτύγιος ζωμὸς, apud eundem lib. 8. Et ἰχθυηρὸς ζωμὸς, apud Luc. Lex. Et ζωμοὶ πρὸς πόνων, iura adipe pinguiũ. Gaza. Et ζωμὸς ἰχθύων, muria piſciũ πᾶσι εἰχεν μάνων, vel aqua & ius in quo cocti piſces. Pollux lib. 6, c. πᾶσι ἔσειχεν, Ἰχθὺς ἐξ ἅλμης. ὅτῳ δὲ ἐκάλουν τὸν πρὸς ἰχθύων ζωμόν. Quibus Pollucis verbis v. l. declarari poſſe exiſtimant illud quod apud Athenæum eſt de ζωμοπάσχος lib. 3: vbi quum Vlpianus dixiſſet vocabulo φιλοπάσχος vſum eſſe Antiphanem in Omphale, ἡ φιλοπάσχος οὐδεμιῶ· ἐμοὶ δ' ὦ πόπ: ſubiungit, Alexidem in γυναικοκρατίᾳ, quendam vocaſſe etiam ζωμοπάσχον, his verbis, Ὁ δ' Κίλιξ οὐδ' Ἰταπελῆς ὁ ζωμοπάσχος ὑποκριτής. ‖ Per deriſionẽ ζωμὸς appellatus fuit etiam qui pinguior eſſet. ſcribit enim Euſt. Athenienſes ſibi mutuò illudere ſolitos, in quemuis qualicũque eſſet corporis habitudine, ſcõmata iecisse. Citat autem hæc ex quodam comico verba, λιπαρὸς πρόσεστιν; ζωμὸς κατανύσματος. χάρεις μὰ χυλὸν ἢ ἰούσης; κατιόρνις αἰκάθηνον. ‖ Ζωμὸς vertitur etiã Buccella apud Ariſtot. in Probl. μείζω ζωμὸν κατέπιεν, qui grandiorem buccellam deuorauit.

C. Ζωμοποιός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Opifex iuris in culina, B. Condiẽdi iuris peritus. apud Athen. ‖ Ζωμοποιὸν vocatur item à Dioſ. Quicquid gratiã iuribus conciliat, ſeu Quod gratiam in iuribus habet. Gorr.

C. Ζωμοπάσχος, ου, ὁ ἡ, vide in Ζωμός.

C. Εὔζωμος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ζωμοποιὸς in poſteriori ſignific. In iure ſeu cõdiendis obſoniis gratiam habens. ‖ Εὔζωμον vocatur etiam eruca herba. de qua Dioſcor. libro 2, cap. 70. Et Plinius lib. 20, cap. 13, de eadem eruca loquens, In condiendis obſoniis tanta eſt ſuauitas vt Græci εὔζωμον appellauerint.

Ζωμεῖον

Ζωμεύω, Condio, B. Exponitur & Elixo, Decoquo, apud Dioſc. ζωμευθέντες ἐν ἁλὶ καὶ ἐλαίῳ, elixæ in oleo, addito ſale. VNDE Ζώμευμα, ατος, τὸ, Condimẽtum, Salgamũ, ἅρτυμα, vt B. exponit, Dioſcoridẽ citãs. Ariſtoph. Equit. deludens quendam vtpote coquum & peritum ἀρτύσεως καὶ ζωμευμάτων, per iocum poſuit ζωμεύματα pro ξυλοζώματα, id eſt ξύλα πλοίων, vt ſchol. annotat. Τοιοῦτόν τι καὶ ἐγὼ δείκνυμι, καὶ φημὶ δεῖν Ταῖσι Πελοποννησίων τειρήσι ζωμεύματα. intelligũtur autem ibi per hoc vocabulum ξυλοζώματα, vel ζώμευμα, τὰ πλοίων χρεώδη, quæ ad ſtruẽdas nauesvſui ſunt, vt ligna, cera, pix: quæ Athenis aſportare alibi vetitum erat. Ab Heſychio ζωμεύματα dicuntur eſſe Funes quibus nauis per medium vincitur, id eſt ξυλοζώματα.

Ζωμήρυσις, εως, ἡ, Vaſculum quo ius hauritur vel deſpumatur, quod cochleare à quibuſdam appellatur. Suidas ex Epigr. Ζωμήρυσιν τὴν τοῦ λέβητος ἀφρολόγον. Athen. lib. 7, ex comœdia, Μάγειρός ἐστιν οὐκ ἐὰν ζωμήρυσιν Ἔχοντα τὴν ἐλθὴν ἢ μάχαιραν ὀξεῖαν πλέα.

Ζωμίδιον, υ, τὸ, Iuſculum, vel Offella, vt quidam exponunt. Ariſtoph. Neb. ὡς σὺ βροτὸν ζωμίδιον παπαγεῖ.

ΖΩΝΝΥΩ, VEL Ζώννυμι, ITEM Ζωνύσκω, Fut. ζώσω, Cingo. ζωσῆναι σωίρῳ, vel ζωσῆναι σωιέρῳ χιτῶνα, vt Hom. Od. ξ, exponit. Il. κ, Παρὰ δὲ ζωστὴρ κεῖτο παναύλος, ᾧ ὁ γεραιὸς Ζώννυθ' ὅτ' εἰς πόλεμον ἐφοπλίσσασκε γενέσθαι. Vbi Euſt. annotat ζώννυσθαι ζωσῆναι Homericũ eſſe. apud poſteros autem Homeri dici etiam ζώννυσθαι ζωσῆναι. (Et apud Athen. l. 10, ζώννυσθαι παὶ καινίαις ζώναις πλατείαις.) ¶Alicubi ζώννυσθαι apud Homerum ſimpliciter poſitum, accipitur pro Armari, ὁπλίζεσθαι, vt Euſt. annotat: vel Accingi ad bellum ſeu pugnam. quod ipſum & Pauſanias in Bœoticis teſtatur, ita ſcribens, τὸ ὁπλίσασθαι τὰ ὅπλα, ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ ζώσασθαι. Camerarius Præcingi vertit, Il. λ, Αἰτηίδης δὲ βόησεν, ἰδὲ ζώννυσθαι ἄνωγεν Ἀχαιούς. Od. ω, — ἀσπίδι δ' ἀμφὶ ἑὴν ἐπὶ καλὸν ὦμον ἐβήσετο δαιδαλέην ἐπὶ δὲ κρατὶ θῆκε τετυγμένον ἀστερόεντα. Od. σ, Ζώσασθε νῦν, ἵνα πάντες ὀπιπεύσωσι καὶ ἴδωσι Μαραθωνίους, de Vlyſſe & Iro luctaturis: de quibus paulo pòſt, Ζώσατο μὲν ῥάκεσι σθένεϊ μεγάλῳ καὶ ἀγαυῷ Ἶρος ἄγαν ζώσασθαι αἰσχύνην. Et Iliad. ε, Νείατον ἐς κενεῶνα, ὅθι ζωννύσκεται ἱμάσθλη, Ilia ad infima, vbi nectuntur vincula mitræ, Camer. interpr. ¶Ζωννύσθαι interdum ſignificat Ad iter ſe comparare, Præcingere & Accingere ſe ad iter. vt Ioann. 21, v. 18, ὅτε ἦς νεώτερος, ἐζώννυες σεαυτὸν, καὶ περιεπάτεις ὅπου ἤθελες. qui mos ſeſe cingendi in orientalibus partibus erat, vbi laxioribus atque longioribus veſtibus vtebantur. In ſequentibus autem verbis, ἄλλος σε ζώσει, alludit ad vincula quibus veluti zona conſtringendus erat. Dupliciter autem format præt. paſſiuum: vel ἔζωμαι (vnde ἐζώσατο & περιέζωσται citat B. ex Athenæo. vnde eſt & ζώσμα) vel ἐζώσμαι, vnde eſt ζῶσμα & ζωστήρ. & apud Nonn. ζωσθεῖσα λίθων ἐφαίτιος μίτρη. Quod verò ad ſcripturam attinet, annotat Euſt. vnicon vocabulũ hoc ſcribi ſua natura, at duplicato κατὰ πάθος.

Ζῶμα, ατος, τὸ, Veſtimentum ſeu indumentum quo cingimur ſeu præcingimur, Veſtis ad procinctum idonea. Idem quod Cinctus apud Lat. vt videtur: id eſt (vt Porphyr. exponit) Tunicæ genus infra pectus aptatæ. Quod & Cinctic[u]l[us] diminutiua forma à Plauto dicitur. Amiculi genus id eſſe tradunt, quod ferè ſub vmbilico præcingitur & ad dimidium eius porrigitur. Euſt. Il. ξ, πάνος οἷον ἔχων καὶ ζῶμα φαεινὸν, dicit idem eſſe quod χιτῶνα vel χιτῶνα ζωστὸν, id eſt tunicam, vel tunicam cinctam: eo quòd paulo pòſt ſequatur, οὐ γὰρ ἔχω χλαῖναν ἐπάξιον ἠδὲ χιτῶνα ἐσθῆτα δαίμονι οἷ ἐπιτύχοιμι ἄεθλα. Od. ε, Ζώσατο μὲν ἰῷ, ἵνα πάντες ὀπιπεύσωσι καὶ ἴδωσι Μαραθωνίους, de Vlyſſe & Iro luctaturis: de quibus paulo pòſt, Ζώσατο μὲν ῥάκεσι σθένεϊ μεγάλῳ καὶ ἀγαυῷ Ἶρος ἄγαν ζώσασθαι αἰσχύνην. Et Iliad. ε, Νείατον ἐς κενεῶνα, ὅθι ζωννύσκεται ἱμάσθλη, Ilia ad infima, vbi nectuntur vincula mitræ, Camer. interpr. ¶Ζωννύσθαι interdum ſignificat Ad iter ſe comparare, Præcingere & Accingere ſe ad iter. vt Ioann. 21, v. 18, ὅτε ἦς νεώτερος, ἐζώννυες σεαυτὸν, καὶ περιεπάτεις ὅπου ἤθελες. qui mos ſeſe cingendi in orientalibus partibus erat, vbi laxioribus atque longioribus veſtibus vtebantur. In ſequentibus autem verbis, ἄλλος σε ζώσει, alludit ad vincula quibus veluti zona conſtringendus erat. Dupliciter autem format præt. paſſiuum: vel ἔζωμαι (vnde ἐζώσατο & περιέζωσται citat B. ex Athenæo. vnde eſt & ζώσμα) vel ἐζώσμαι, vnde eſt ζῶσμα & ζωστήρ. & apud Nonn. ζωσθεῖσα λίθων ἐφαίτιος μίτρη. Quod verò ad ſcripturam attinet, annotat Euſt. vnicon vocabulũ hoc ſcribi ſua natura, at duplicato κατὰ πάθος.

Ζῶμα, ατος, τὸ, Veſtimentum ſeu indumentum quo cingimur ſeu præcingimur, Veſtis ad procinctum idonea. Idem quod Cinctus apud Lat. vt videtur: id eſt (vt Porphyr. exponit) Tunicæ genus infra pectus aptatæ. Quod & Cinctic[u]l[us] diminutiua forma à Plauto dicitur. Amiculi genus id eſſe tradunt, quod ferè ſub vmbilico præcingitur & ad dimidium eius porrigitur. Euſt. Il. ξ, πάνος οἷον ἔχων καὶ ζῶμα φαεινὸν, dicit idem eſſe quod χιτῶνα vel χιτῶνα ζωστὸν, id eſt tunicam, vel tunicam cinctam: eo quòd paulo pòſt ſequatur, οὐ γὰρ ἔχω χλαῖναν ἐπάξιον ἠδὲ χιτῶνα ἐσθῆτα δαίμονι οἷ ἐπιτύχοιμι ἄεθλα. Od. ε, de luctatore qui armabatur, Ζῶμα δέ οἱ περὶ μὲν βάλε καλὸν ἀοιδός. Il. δ, Ζῶμά τε καὶ μίτρην, τὼ χαλκῆες κάμον ἀνδρες, id eſt Camer. interprete, Cinctúſque & vincli, fabræ labor æreus artis. Pollux quoque annotat ζῶμα eſſe ὁπλιστήριον ἐνδύμα, ad induẽdum idoneum: idque apparere ex Menandro, Οὐχ ἑξῆς τι τῷ θεῷ ζῶμ' ἐνδιδυμάδιον; habere autem πίλας, atque inde Æſchylum πιλοφόρους τὰ ζώματα dixiſſe. Apud Soph. autem Electra, καὶ ζῶμα πυμάτου οὐ χλιδᾶς ἐσκευάσω, ſchol. annotat eſſe ζώνην, nõ ἔνδυμα, dicique illud Chryſothemidi ab Electra, vt eo ſepulchrum coronet loco mitræ vel tæniæ. Euſt. quoque ζῶμα idem eſſe quod ζωστῆρα ex quibuſdam annotat. ET Ζῶσμα, ατος, τὸ, idẽ apud Baſ. in Epiſt.

Ζωστήρ, ῆρος, ὁ, Cingulum, Balteus. Il. κ, Παρὰ δὲ ζωστὴρ κεῖτο παναύλος, ᾧ ὁ γεραιὸς Ζώννυθ'. Il. λ, ὅθι ζωστῆρες ἐχῆες Χρύσεοι σωίρεσκον. Od. ξ, ζωστῆρι θοῇς σωίεργε χιτῶνα, properè tunicã zona ille reuinxit. Herod. l. 5, πόρπαις καὶ ζωστῆρσι χρυσοῖσι, fibulis ac balteo aurato. Demetr. Phal. Ἕως ἂν ζωστῆρας οὐ λύσηται, balteos non ſoluunt: de Amazonibus. Pauſ. Att. 23, de Latona, λύσασθαι ἂν τὸν ζωστῆρα ὡς τεξομένην. ¶Ζωστὴρ dicitur etiam ignis ſacer, herpetis ſpecies. de quo in Ζώνη. Plin. l. 26, c. 11, Ignis ſacri plura ſunt genera, inter quæ medium hominem ambiens, qui Zoſter appellatur: & enecat ſi cinxerit. ¶Ζωστὴρ apud eundem Plin. l. 13, c. 25, eſt fruticis genus, quẽ præſon alio nomine dicũt. ¶Eſt & loci nomen, vbi terra Attica mari includitur, cuius mentio fit Hellen. 5. Cam. VNDE Ζωστήριος Ἀπόλλων. Eſt hinc & cognomentum Mineruæ ζωστηρίας, in eo loco Bœotiæ vbi illam arma induiſſe (i. ζώσασθαι, vt ſuprà ex eodem Pauſ. attuli) perhibuerunt, dimicaturã aduerſus Eubœenſes, vt retulit Pauſan. Colebatur ζωστηρία Minerua & apud Locros, teſte Steph. Hæc Cam.

Ζωστὸν, υ, τὸ, Cinctus, Veſtimentum ad præcingendum idoneum, Cinctæque ad pectora veſtes: vt dixit Ouid. in Merani. Od. ?, Ζωστὸν ἔστι καὶ πέπλοις καὶ ῥήγεσι σκαλόεντα.

Ζωστὸς, ὸν, ὁ, Cinctus, Qui cinctus eſt. VNDE Ἄζωστος, υ, ὁ καὶ ἡ, Diſcinctus, Qui cinctus non eſt, Qui cinctum depoſuit aut ſoluit, aut non gerit, vt expeditior ſit. Heſ. Erg. Γίνεσθε ἄζωστοι ἕκαστοι, ζώσασθε δὲ πάντες, non cincti. Vel (vt Cam. interpr.) Diſcinctus vicinus adeſt, cingitque propinquus. Plut. Cor. ἄζωστον ἐβούλοντο φοβεῖσθαι καὶ ἀχίτωνα, Luc. in Scytha, Ἑλλησὶ ἐσκαλμένον, ὑπὸ ξυρισθέντος τὸ γένειον, ἄζωστον, ἀνύδρητον. Athen. 12, Ὅμηρος τοὺς ἀζώστους, ἀμυδροχίτωνας καλεῖ.

¶Ζώνη, ης, ἡ, Cingulum, Cinctus, Zona. idem quod ζῶμα & ζωστὴρ, proſæ ſcriptoribus cum poetis commune, vt illa duo poetis familiariora ſunt. Faſciã Poll. interpr. quã l. 2, de βοείῳ ζώστρῳ loquens, ait, Ἁλοιόπι δὲ ζώνῃ, ᾗ Ῥωμαῖοι φασκίαις καλοῦσι. Od. κ, βοείῃ δὲ ζώνῃ βάλετ' ἰξυῖ καλῇ ἐνὶ χρυσείῃ. Athen. lib. 10, ζώνταισται ταῖς καινίαις ζώναις πλατείαις, Marci c. 6 μὴ εἰς τὴν ζώνην χαλκὸν, non æs in zona, quoniam qui iter faciebant, in zonis pecunias geſtare ſolebant: ſicut & apud Ælian. Ἡ ζώνη τῷ χρυσίῳ, ᾧ ἐπήγνυτο ὁ ξένος, ὁ παιδικὸς ἐθάσατο. Et Plut. Symp. ζώνην χαλκῆν ἐχρύσου ὑπὸ ἰωμιδίων. Vnde prouerb. apud Horat. Zonã perdidit: de eo cui nihil erat pecuniæ. Et λῦσαι ζώνην, ſoluere zonã, ſeu cingulum: quod aliquando de virginib[us] aut mulierib[us] dicitur pudicitiã deponẽtibus, aliquando de illo qui cum eis rẽ habet. Od. λ, Λῦσε δὲ παρθενίην ζώνην, ᾗ ῥ' ὑπένερθεν ἔχευεν. Opp. lib. 3, θηλυτέρῃ δὲ τέκνον ἀπολύσασα ζώνην, ſoluit zonam: vbi de paritura dicitur. Quo loquendi genere mulierẽ dicunt φέρειν ὑπὸ ζώνης, quæ grauida eſt ſeu vterum fert. Eurip. Hec. Τῶν πατὴρ, ὑπὸ ζώνης ἔτυχεν ἀφείρων ὑπό, tuli ſub zona, id eſt in vtero. ¶Ζώνη dicitur etiã pars illa corporis quã cingulũ ambit, ὀσφύς, vt quidam exiſtimant, teſte Erotiano. Polluci eſt τὸ ὑπὸ τὰς πλευρὰς ἱστάμενον, quod & χόνη & κιτών. i. ilia vel, vt alibi idẽ Pollux tradit, τὸ κατ' ὀσφὺν ἢ ἰξύα ἐν ᾧ ἱμείρεται. ¶Ζώνη ſiue ſynecdochicè ſiue metaph. dicitur etiã tota corporis armatura. Il. β, Ὅμματα δ' ἀμφὶ προφαλὼ ἴλλων Διὶ τερπικεραύνῳ Ἄρει ἐῃκὼς ζώνῃ. vel (vt Pauſ. exponit) ἀσπίδι. ¶Ζώνη apud Herodot. exponitur Purpurea veſtis, πορφυρῆν ἱμάτιον. quæ expoſitio apud Suid. quoq; eſt. ¶Ab eodẽ Suida ζώνη explicatur ἀξίωμα, citante hunc locum, αἰσχύνεται μῶλος ἐβασιλέος ἐξωνίζειν ἢ μόνον ἰδιώτην, ἀμὰ δὲ τοῖς ὑπὸ ζώνην. i. (vt Cam. interpretandũ videtur) dignitatis militaris homines. ¶Ζώνη tropicè dicitur Vis, Facultas, δύναμις. quoniã ὁ ἀζωμότερος ἀσθενέστερός ἐστι πρὸς τὴν ἐργασίαν, quoniã is qui veſtes ſuas præcinxit, ad res gerendas expeditior eſt. Suid. ¶Ζῶναι dicuntur etiam circuli quidam lati cælum terrámque veluti cingula quædã ambientes: quas Cingula Cicero quoq; appellat in Somn. Scip. Terrã eãdẽ quaſi quibuſdam redimitã & circundatã cingulis. Cam. vocat ſpatia in terra inter æquabiles (i. παραλλήλους) circulos & polos. Virg. Georg. Quĩq; tenẽt cælũ zonæ, &c. Ouid. duæ dextra cælũ totidẽmq; ſiniſtra Parte ſecãt zonæ: quĩta eſt ardẽtior illis. Quò pertinet & ζώνη ἴμαντος quæq; cõ-

traria huic est, καπνυμίη, apud Poll. ‖Est & ζώνη ignis sacer, siue herpetis species, sic dicti quòd medium quodammodo cingat & complectatur hominē, vt autor est Scribonius Largus cap. 82: scribens medicamentum Andronis facere ad carbunculos & ad ignem sacrum, & ad zonā quam Græci ἕρπητα dicunt. Sed magis vsitato nomine ζωστὴρ appellatur. C. Plinius Secundus in lib. 3, quem scripsit de medicina, ait πρὸ ζώνης à quibusdam circinum appellari, fierique hunc in modum: Vesicæ tanquam combustæ exeunt & crepant, primùm paucæ, deinde citò multiplicantur: quæ si hominē cinxerint, occidunt. Gorr. Vide Ζωστήρ. ‖Ζώνη est etiam Ciconum vrbs in Thracia. Steph.

C. Ἄζωνος, ν, ὁ καὶ ἡ, Qui sine zona est, Qui zonam non habet. Seruius in illud Æneid. 12, — & diis communib⁹ aras, annotat, Vt autem altioris scientiæ hominibus placet, dii communes sunt qui ἄζωνοι dicuntur, id est qui certi certas non habent partes, sed generaliter à cūctis coluntur. vbique enim eos esse manifestum est, vt mater deūm, cuius potestas in omnibus zonis est. Quæ significatio vocabuli huius ἄζωνος vide an referēda sit ad zonas cæli: vt ἄζωνοι dii dicātur qui nulla certa cæli zona contineantur. Vide & Μονόζωνος paulo pòst.

C. Βαθύζωνος, ν, ὁ καὶ ἡ, Altè seu profundè succinctus. Βάσσαρας, vt Eust. exponit. Il. 1, Τίπτα δέ τ' ἄλλοι ἄχριοι βαθύζωνοι τρωιὰδας. Etsi quidam hoc epitheton barbaricarū esse mulierum voluerunt: Pindaro tamen Isthmion 6, sunt βαθύζωνοι κόραι, puellæ eleganter cinctæ. Camer.

C. Εὔζωνος, ν, ὁ καὶ ἡ, Bene cinctus, Eleganter cinctus. vt ἀζώνοιο γυναικὸς, apud Hom. At vir εὔζωνος, Expeditus. Camer. ex Thuc. l. 2. Et X. Pæd. 4, ὡς δὲ εὔζωνοί τε ἦσαν καὶ τάχει ἐπερρώοντο, εἰκότως πολλῷ ἐδόκουν ἀλύουσαν, expediti & celeriter. Plut. Alex. de militum copiis, καὶ τοὺς ἀζώνους πρὸς ἡμᾶς ἀγῶνι προσηγμένους. In Pelopida autem πρίαν εὔζωνον καὶ κοῦφον dixit idem Plut. Et εὔζωνος στρατὸς apud App. ‖Εὔζωνος alicubi absolutè ponitur pro εὔζωνος ἀνὴρ, Expeditus miles. Plut. Demetr. καταλιπὼν ἀλύσαμεν ἐν τῇ Μήδων εἰκῇ, πρὸς ἥλιον, ἀζώνους ὥσπερ ἔχομεν αὐτούς.

C. Λιπαρόζωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nitidam & splendidam (ac velut vnctā) zonā habēs. Eur. Phœn. Λιπαροζώνων ἀκτὶς ἁλίου θυγατρὸς σελασφόρος, solis splēdore cīcti filia Lucina. Cam. interpr.

C. Λυσίζωνος, ν, ὁ καὶ ἡ, Zonam soluens. Ἄρτεμις autem est cognomento λυσίζωνη, cui consecrabant cingula mulieres de primo puerperio. De qua Apollon. Arg. 1, ᾧ ὅτε μοιρίδιον Μίτρῃσι περόπην ἔλυσα ἠὺ ζωστῆρα. Cam.

C. Μονόζωνος, ν, ὁ καὶ ἡ, Vnicam zonam habens. Μονόζωνοι apud Suidam dicuntur οἱ ἁπλοῦν τὸν στρατιωτικὸν, οἱ μὴ ταυτὸν τοῖς ἄλλοις ζωστῆρα φορεῖν. Vel, ἀσώματοι καὶ ὡσανεὶ λῃσταί. Apud eundem μονόζωνοι sunt οἱ ἁπλοῦν βαρβαροι ἢ ἀπλᾶ παραμάχεσι. Apud Hesych. verò dicuntur Speculatores hostium, aut μάχιμοι, qui & μονομάχοι dicuntur. Vocabulum est apud Græcos Bibl. interpretes vsitatum. Hieronymus vbique vertit Latrunculos, quam interpr. sequūtur B. & Cam. 4 Reg. 13, μονόζωνοι Μωάβ ἦλθον ἐν τῇ γῇ, Latrunculi Moabitæ, Camer. Iob 29, in fine, καὶ καταπαύσεως ὡσεὶ βασιλεὺς ἐν μονοζώνοις. B. citat ex nescio quo hæc etiam verba, οἶδα καὶ ζώνην στρατιὰν καὶ αὐθρικιὰν, καὶ ἣν ἂζωνοι Σκύθαι καὶ μονόζωνοι καλοῦσιν.

C. Οἰόζωνος, ου, ὁ καὶ ἡ. Soph. ἀνὴρ ἓν' οἰόζωνον, Vnum absque comitatu virum. Quidam existimarunt hoc verbo significari eum quem μονόζωνον vocarunt, id est latronem. Cam.

Ζώνιον, Cingulum, Cinctus, Cincticulus, Plaut. diminut. à ζώνη. vt ζώνιον γυναικεῖον apud Poll. l. 7, quod & σκόμβον & στροφύλιον appellatum fuisse tradit. παρὰ ζευὲ ἡ δέσμη καὶ ἡ ἐπὶ τοῖς ἱππικοῖς ζώνια ἢ κιρκιφάλους, cincticulos. VNDE

Ζωνιοπλόκος, ν, ὁ ἡ, Qui zonas conficit, Zonarius, Cic. Propriè significat Qui zonas plicat. solebant enim mulierum zonæ apud veteres texendo contorqueri.

Ζωνίτης, ν, ὁ, Zonarius, adiectiuè. Et fœm. gen. ζωνίτις καδμία, cadmia zonitis, quæ alio nomine πλακώδης (siue placitis, vt apud Plin. est) appellatur. Dioscor. l. 5. c. 84, ἔστι δὲ ἡ πλακώδης ὡς λιθομήν, ὅτε μὲν ζώνας ἔχουσα ταῖς δέρσεσι, ὅθεν ἡ ζωνίτης ἐκάλεσαν.

C. ΑΝΑζώννυμι, vel Ἀναζωννύω, Idem quod ζωννύω, Cingo,

Præcingo, Succingo. D. Petr. epist. 1, cap. 1, ἀναζωσάμενοι τὰς ὀσφύας, Succincti lumbos. id est, habentes lumbos succinctos

Ἀναζωννύω, Reuoco emeritum, apud Themistium, Bud.

C. ΑΠΟζώννυμι, vel Ἀποζώννυμι, Discingo, Zonam aufero. nā præpositio ἀπὸ priuationem signif. Aliquando autem idē valet quod Exautoro: ob hanc rationem quòd imperatores discingi iuberent eos quos exautorare volebant, & exautoratos dimittere ignominiosè. Herod. lib. 2 in oratione Seueri, τίς σε οὐκ ἐπαρῴσειν ὑμᾶς στρατιώτας κελεύων ἀποζώννυσθαι τὸν ὑμᾶς, καὶ ἀποδύσασθαι εἵματα οὐκ ἐᾶσθαι στρατιώτας χρυσοῦ ἀσπίδων. Alibi, τὸν τὸν Σεβήρου ὑποδείγματα, ὃς τοὺς Περτίνακα ἀποκτείναντας ἀπέζωσεν, εἰσῆλθε αὐτούς. Id est (Budæo interprete) Exemplumque Seueri subiit eorum in mentem, qui eos exautorauit qui Pertinacem interemerant. Hinc Ἀπεζωσμένος (particip. à passiua voce Ἀποζώννυμαι,) Exauctoratus. vt ἀπεζωσμένοι δορυφόροι.

C. ΔΙΑζώννυω, vel Διαζώννυμι, Cingo, Præcingo, Accingo. Luc. διεζωσμένος τὸ περιζώνιον. Idem, διεζωσμένοι πρὸ ὀδῶν. Et διεζώσμεθα τὸν ἀκινάκιον, Accincti sumus acinace. VNDE Διάζωμα, SIVE Διάζωσμα, ατος, τὸ, Cingulum, Cinctus. Camer. Cinctus intermedius, Bud. ex Plutar. Phocione 244, ἢ μᾶλλον σωτὴρ αὐτὸς ἐπὶ πλάτης εἰς βραχὺ διάζωμα τῆς νήσου στενογώρου. Idem Plutar. De sanituenda, τοῖς δὲ χεῖρας κατωφαγίαις ἐοικόσιν ἀπαλείφουσιν ἐρέξιας, ὥσπερ λύκους ἢ λεόντας, ἀλλ' εἶναι ὑπερίσωμα ἢ διάζωσμα τῆς ὀφρῦς ἐμβαλλομένης, ὑπέρεισι στηθέσι χρῆσθαι καὶ ὄψεσι, septum trāsuersum, interuallū, & quasi cinctū intermediū. Aristot. De hist. an. m. lib. 1 sub finem, τὸ διάζωμα τὸ στόμα τος, pectoris septo transuerso, vt Gaza vertit. Idem Aristot. διάζωμα ac ὑπόζωμα coniunxit, quum quidem διάζωμα (quod & ὑπόζωμα nominat) dicat esse eas quæ appellentur φρένες. Hæc sunt præcordia in 4 περὶ μορίων. Hæc Cam. qui alio loco Aristot. verba citat, τὸ δὲ ὑπόζωμα μία ἐστὶν διάζωμα (inquit Gorr.) Septū trāsuersum: a Gaza apud Aristot. dicitur Cinctus & Præcordia. Proprio & vsitato nomine διάφραγμα appellatur. ‖Vitr. l. 5 διαζώματα & alibi Præcinctiones in extructionibus theatricis vocat quasi transuersa cingula & interiectas gradibus areolas: tametsi alii διαζώματος nomine intelligant coronices quibus contignationes discernuntur, aut quæ ornamenti magis quàm alicuius necessitatis gratia addūtur. v. d. Plut. Pericle τὸ διάζωμα καὶ τὰς αὖ κίονας ὑπέστησε. ‖Διάζωμα, Subligaculū, B. Bracha, Vallæ apud Thuc. ‖Item, Temo, Cam. ET Διαζωστὴρ, ῆρος, ὁ, à quibusdam peculiari nomine vocatur duodecima dorsi vertebra. Gorr. post Poll.

C. ΚΑΤΑζώννυμι, Præcingo, Circumcingo. v. l. VNDE Καταζώσται Lora quibus ephippia & alia equis alligantur. ἱμάντες οἱ τὰ σκέλη τῆς ἵππου καταζωστῆρες.

C ΠΑΡΑζώννυμι, Accingo. Plato lib. 8 De rep. καὶ μέγαν βασιλέα ποιεῖν, παῖδας καὶ σκύτους καὶ ἀκινάκην παραζωννύντα. VNDE Παραζωνικὸς, ίδος, ἡ, Paruus gladius, Pugio. μικρὰ μάχαιρα, Hesych. ET Παραζώνη, pro balteo, in v. l. ex 2. Reg. 18. ET Παραζώνιον, Cingulum cum ense, in vita Traiani, B. In v. l. Ensis quo præcingimur. Alii dicunt gladii genus esse quod ad zonam accingebatur. Déque eo Martialem intellexisse, l. 14, Arma tribunitiū cingere digna latus. ET Παραζωνίδιον, ου, τὸ, quod idē esse cum Παραζώνιον videtur. Athen. l. 4, ex Posidonio de bello Apameorum cōtra Larissæos, παραζωνίδια καὶ λογχαρίδια σιδηρᾶ ἐπιλησμόνητα ἰῶ καὶ ῥύπῳ κεκρυμμένα, gladiolos lateri accinctos & lāceolas æruginе ac sordibus obsitas.

C. ΠΕΡΙζώννυμι, Circuncingo, Præcingo. Naz. περιεζωσμένοι τὰ ὀσφύας, præcincti lūbis. 1 Reg. 1, περιεζώσατο δύναμιν, accincti sunt robore. Περιεζῶσθαι dicitur etiā de athletis quì nudi subligaculo præcincti certabāt. Paus. Att. de Orsippo, ὃς περιεζωσμένος ἐν τοῖς ἀγῶσι (καὶ δὴ παλαιὸν ἔθος τοῦτο τοῖς ἀθληταῖς) Ὀλυμπίασι δρόμου ἐστάδιον δραμὼν γυμνός. Dicitur etiam de coquis qui linteo se quopiam præcingere solent ne vestes maculent. Athenæus lib. 4 ex quodam comico, ἔχων μαγείραν ὡσεὶ περιεζωσμένος. Idem lib. 8, ἔνιοι δὲ τῶν ἀγγείων λοπάδα καὶ περιεζωσμένην. Et l. 4, αὐτὸ τοῦτο Κόπιν περιεζῶσθαι, ζωμεύειν εἰρηκὼς χοὶ χύτῳ, præcinctū esse.

VNDE Περίζωμα,ατος,τὸ, Quo circũcingimus aliqd. Poll. τὸ δὲ περὶ τὴν κοιλίαν ζῶμα,περίζωμα ἢ περιζώστρα.id est fascia cyrca ventrem. Ventrale vocant Plin.& Vlp. Suidæ est τὸ ὑπὸ τὰ αἰδοῖα σκέπασμα, Tegumentũ verẽdorum,seu Subligar seu subligaculum,quo in scenis & balneis vtebantur:quod ὠσὰν λουτρίδα apud Poll.vocat Theopompus comicus. Plut. Apophth. αἱ λόγοι σου περιζώματος ὄζουσι, subligaculum redolent. Hócq;(sicut de περιζώσασθαι paulo antè dictum est)coquis etiam tribuitur. Athen.lib.7, de coquorum arrogantia,οὐ γὰρ παρέργως ἅπασι τοῖς ἔτεσι δυσὶν ἔχων περίζωμα, ἀλλ' ἅπαντα τὸν βίον. Περίζωμα in equis etiam dici potest fascia:idem quod cingula apud Ouidium. Apud Bibl.interpretes vertitur aliquando Lumbare, vt cap.13 Hierem.aliquando Pallium,vt 3 Ruth. A QVO Περιζωμάτιον,dimin. Paruum subligaculum seu lumbare. A περιζώννυμι est ET Περιζώστρα,ας,ἡ,Cingulum. Anaxandrides comicus apud Poll ὡς δὲ παχέως τὴν περιζώστραν ἔχει,quàm densum verò habet cingulum.Cam. Romanis id fasciam esse scribit Pollux,vt in Ζώνη annotaui. Vide & διάζωμα,ac περίζωμα proximè præcedens.

C. ΥΠΟΖώννυμι,Succingo. Plut.οὐ παύσεται(ἔφη)ἡμῶν ὑποζώννυσθαι ἐμοὶ μὲν ἱματίοις ξίφη νόμιμα καὶ γεωσκόποις; nobis qui entibus succincti sumus. Ὑπεζωκὼς τὰς πλευρὰς vel ὑμέναι vel χιτών, (nihil enim referre Galenus ait)est ὑπόζωμα. Camer. Membrana costas succingens. Gal.ad Glauc.pro septo transuerso posuit:vt v.l.annotant. Alex.Aphr.Probl. lib.1,ὁ δὲ ὕαπτος ὁ ὑποζωννύων καὶ τὸν πλεύμονα ῥώννυσι.

VNDE Ὑπόζωμα,ατος,τὸ,idem quod διάζωμα,id est Septum transuersum: idem quod ὑποζωκὼς τὰς πλευρὰς χιτών,siue ὑμέναι, vt ex Camer.docui. Præcordia vertit Gaza apud Arist.lib.4 De part.anim. Itémq; ὑποζώματα, nauium firmas trabes cõtinentes molem illam,vocauit Plato in 10 De rep.ἦ τὸ φῶς ξυνδέσμου τινὸς ἐκτός,οἷ τὰ ὑποζώματα τῶν πεντήρων,οὕτω πᾶσαν συνέχον ἁρμονίαν περιφερεῖ,loquens, vt videtur, de lacteo circulo. Cam: Sic Athen.de naui Philopatoris,ὑποζώματα δὲ ἐλάμβανεν δώδεκα,Zonas perpetuas duodecim, Bayf.interprete. Ὑπέζωμα pars media gubernaculi siue claui, quæ & φάτνη & ῥίζα.Poll.

ΖΩΡΟΣ, οὐ,ὁ,Merus,Meracus.idẽm quod ἄκρατος.vt ζωρὸς οἶνος, merum,seu vinum meracum. ζωρὸν μέθυ,vinum meracum seu merum,apud Apollon.& ζωρὸν πῶμα in Epigr.Potus meracus.Et ζωρὸν δεῖπνον,itidẽ in Epigramm. Frequentius vtuntur COMPAR.Ζωρότερος. Antiphanes apud Athenæũ l.10, Πίνειν ζωροτέρῳ χρώμενον εἰσηγοῦμαι. Dioscor.οἶνου ἀκράτου ζωροτέρου πόσις,Vini meracioris potus. Dicitur & ζωρότερον πίνειν, itẽ κεκρᾶσθαι, (siue subintelligẽdo εἶδος, siue ποτὸν aut πῶμα)sicut apud Latinos quoque bibere meracius. Il.ι, Ζωρότερον δὲ κέρασσε,δέπας δ' ὕπερθεν ἐέλσῃ.meracius misce seu infunde. Ephippus apud Athen.l.b.10,φιάλαι ἐκατὸν ἐξ ἑνὸς κεκρᾶσθαι ζωρότερον.Herodot.apud Eust.ἐπὰν ζωρότερον βούλωνται οἱ Σπαρτιᾶται πιεῖν,Ἐπιστώσασθαι λέγουσιν,ὡς λατὸ τοῦ Σκυθῶν οἱ(φασὶν)εἰς Σπάρτην ἀφικόμενοι παρίσβεις,ἰδίδαξαν † Κλεομένεα ἀκρατοποτῆν. vbi ζωρότερον πιεῖν & ἀκρατοποτῆν idem significant, vt annotat etiam Eustath. Et Luc.Tim.πολὺ ζωροτέρῳ ᾧ χαίρει μᾶλλον. vbi πολὺ aut οἴνῳ subaudiri potest. Superl.autem gradus EST Ζωρέστατος. vt ζωροπότης μανίη in Epigr. Quod verò ad Homericum locum attinet,quidam ibi non exponunt ἄκρατον,sed θερμὸν,λατὸ πολυκαύστου καὶ πυρώδους: alii deriuantes hoc vocabulũ à ζώω (significãte illis multitudinem quandam)& ὥρος,significante annum, ζωρὸν exposuerunt πολυετῆ,vt hic annosum vinum intelligatur.Quidam etiam quasi ζωηρὸς dictum voluerunt,vt Viuacior potus,& cuius vis mixtura nondum extincta sit, accipiatur. quæ etymologia superioribus est tolerabilior. Eustath.verò mauult ζωρότερον idem esse quod ἀκρατέστερον, tum propter alia exempla(quæ partim citaui, partim in διζωρος adducam)tum propter locũ illũ Herod, Ζωρὸς quidam exposuerunt etiam διακεκριμένος, contraria planè significatione. Vnde scribit Athen.lib.10, Theophr.ἐν τῷ Περὶ μέθης, tradere ζωρότερον esse τὸ κεκραμένον, adducentem hæc Empedoclis, Ἀλλὰ δὶ ὕπατα φυσσε τὸ πρὶν μάθον ἀθάνατ' εἶναι,Ζωρά τε πρὸ ἄκρητα, διαλλάσσοντα κελεύθους. ibi enim ὕπατα & ἀθάνατα,item ζωρὰ & ἄκρητα sibi opponuntur.

C. Ζωροπότης,ου,ὁ,Meribibulus,vt Plaut.loquitur, Qui meracius potat.idẽ quod ἀκρατοπότης. Per consequens autẽ pro Ebriosus ponitur. ET Ζωροποτέω,ῶ,F.ήσω,Meracius bibo seu poto. Eust.ex quodam Epigr.Τῷ πολυκρότου ποτ' ἠείρει Ἀρκαδίωνος, Ὃς θάσιον ἐκ χαλκῆς ζωροποτῶν κύλικος. Apollonides l.2 Epigr.Ἄχρις ὅτου σταλερῷ ζωροποτῶν γόνατος,merum vinum bibe vsque ad genu succiduum & titubans.

C. Εὐζωρος,ου,ὁ ἡ,Bene merus,Bene meracus. idem quod ζωρός.i.Merus seu meracus,nisi φ particula εὖ signific. vim intendit.Eurip.εὔζωρον μέθυ,vinum meracum. Aristoph.in Concion. Τὸν οἶνον εὔζωρον φιλῶ ὥσπερ σεσηπός. Et εὔζωρος κύλιξ apud Plut.Thesco. Comparat.gradũ format regularem Εὐζωρότερος. Eust.ex Diphilo,ἰσχυρὸν πιεῖν δ' ζωρότερον.τὸ γὰρ ὑδαρὲς ἅπαν, τοῦτ' ἔστι τῇ ψυχῇ κακόν. quæ Diphili verba ab Athenæo paulo aliter citantur. Luc.in Lex.ἥδιον αὖ διζωροτέρῳ ὑποπυκάζοιμι. vbi hoc vocabulo tanquam antiquo & magis poetico vtitur. Irregularis compar.est διζωρίστερος, sicut ab ἄκρατος est ἀκρατέστερος.Ephippus apud Athen.l.9,Πίνειν τε πολλὰς κυλικας διζωριστέρας. Antiphanes apud eundem Athenæũ l.10 κέκραται διζωρίστερον.

Hîτα H H lenn

H

Vel, Aut, Siue. Hom. Od. ν, Τοὺς μὲν ἐγὼν ἐλέυσα Πύλονδε καταϊσσων ἠ ἐρέτῃσιν, Ἠ ὡς Ἥλιδα δῖαν. Sæpe autē geminatur, aut etiā triplicatur: vt Il. α, Πάντῃ πη πεφύασιν ἐπήρατον ἠμὲν πιθῆναι Ἀχαιοὺς, Ἠδὲ καὶ ἀλκιμέειν, ἠδ' αὖθις ἐρητύσασθαι ἰόντας. Et paulo ante, Ἠ πόρε, ἠ Αἴαντε μένος καὶ χεῖρας, ἠ Ὀδυσῆος. Item paulo pòst, — ὡς δέ τις ἀγχοῦ ἀπὸ βουλυτόφιν ἔστω, Ἠ Αἴας, ἠ Ἰδομενῆς, ἠδὲ δῖος Ὀδυσσεύς· Ἠ τὸ Πηλεΐδην. Alicubi verò in tertio addit καὶ, vt in eodem lib. Ἀλλ' ἄγε δὴ πάμπαν ἐπιεικέα, ἠ ἐπιοῦρον, Ἠ καὶ ὀνειροπόλον. Alicubi etiam ἠ loco suo mouetur, vt Odyss. θ, Ἠ σέ γε Μοῦσ' ἐδίδαξε Διὸς παῖς, ἠ πάγ' Ἀπόλλων. pro ἐδίδαξε σε ἠ Μοῦσα &c. vel ἐδίδαξε σε Μοῦσα, ἠ Ἀπόλλων, vt potius diceretur in soluta oratione, fine ἠ in priore loco. Ad exempla autem ex illa petita venio. Xen. Pæd. 1, pag. 4, ἐν δὲ τῇ ὁδῷ [ἐγίγνοντο] μάχαι καὶ ἠ κατὰδαι (vbi dicere etiam potuerat ἠ μάχαι καὶ ἠ κατὰδαι, vel ἠ μάχαι καὶ, ἠ κατὰδαι, vt in Ἠ ne docebo) Idem libro 1, p. 25, ὥστε δὴ διὰ ταῦτα παρασκευάσασθαι χρὴ τοὺς ἐθέλοντας ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ ἱκανοὺς ἀνδρας ἀγαθοὺς γενέσθαι καὶ πολεμίους, ἠ ἐμοὶ μηκέτι κατηγορεῖν ἀνδρὸς ἀγαθοῦ συμμάχους. Geminatum item ἠ, (vacante tamen priore) lib. 3, pag. 42, ὡς γὰρ φάσκοντος ἐμοῦ πάντας πολεμίους σπουδῇ ἀμύνασθαι, ἠ πάντα πάσαν ἁμαχεὶ λαβόντων αὐτὸ ἔχειν, ἠ ὀλίγους τινὰς καὶ ἀδυνάτους χρησαίμεθ' ἂν πολεμίους. Dixi autem vacare ἠ priore loco positum, quòd eo detracto maneat eadem sententia, itidem verò in loco quem ex Pædiæ 1 protuli, potuisset addi ἠ ante μάχαι ἐσαν, vt hic additur ante λαβόντων, nisi quòd in oratione longiore potius geminari solet, quàm in breuiore: qualis est illa altera. Cæterùm non geminatum solùm, sed quater positum habes, libro 1 rursum, p. 19, ὡς γὰρ βούλημά ἐστιν ἀγαθοῦ χωρῆσαι, δοκεῖν δεῖ ἀγαθὸς ἠ ἶππικὸς, ἠ ἰατρὸς, ἠ κυβερνητικὸς, ἠ ἄλλ' ὁτιοῦν, ἐνόσῳ τοῦτο γε, &c. Vbi obseruandum est rursum otiosam esse particulam ἠ primo loco positam: quippe quæ prætermitti, manēte eodem sensu, potuerit. Sed Lat. quoque interdū particulas Vel & Aut, sic adhibēt. Alicubi verò vbi vnica ponitur Græca particula, geminãda potius esse videtur Latina: vt apud Platonem in Prot. Χρησθαι ἠ τοῖς ἐπὶ ῥᾳθυμίᾳ. Latini enim potius dixerint (geminata sua particula quæ respondet Græcæ ἠ) Prout vel probū vel prauū esse euenit. Atque adeo ibidem in proximè præced. verbis ita repetitum ἠ legitur, ἐν ᾧ πάντ' ὀρθὰ πάσχῃ ἠ δι' ἠ κακῶς πράττῃ. Nonnunquam præcedenti μὴ redditur ἠ μὴ, vt in Plat. Apol. πρὸς ταῦτα σκοπεῖν αὖ, ἠ πείθῃ Λύτῳ ἠ μὴ, καὶ ἠ σκοπεῖν μὴ ἠ μὴ, ὡς ἐμοὶ σὺν αὐτῷ πιστοῖτε ἄλλα. At Thuc. peculiari quodā modo vsus est hoc vocabulo ἠ inter particulas μὴ & μηδὲ, quarum vtraque suum habet verbum: lib. 2, καὶ μὴ φεύγειν πρὸς πόνους, ἠ μηδὲ πρὸς τιμὰς διώκειν, id est Nec refugere labores, aut ne honores quidem consectari. Nisi potius accipitur ἠ pro Alioqui, de qua signif. paulo pòst dicam.

Ἠ pro Aut, sed otiosè posita, (meo quidem iudicio) Od. τ, v. 106, ὡς τί που ἠ βασιλῆος ἀμύμονος, &c. Eustathius tamen cēset potius esse ellipsin, quem lege pag. 1856. Vult certè vacare ἠ idem Eustathius, sed alio modo, videlicet in τί ἦμοι (quod tamen alioqui scribitur τίη 661.) Vide p. 61, vbi & alia de hac particula tradit, eam nō solùm διαζευκτικὴν faciens συμπλεκτικὴν ac παραδιαζευκτικὴν, verūetiā & ἐπιτρεπτικὴν & ἀπορητικήν. Addit verò & alios vsus quos malè cum his confundi existimo, vt infrà docebo.

Ἠ, Vel indignationi seruiens. Plato, ἠ πῶς λέγεις ὦ Γοργία τὰ παιδία. Virgilius, Vel quum se pauidum contra mea iurgia fingit Artifices scelus. Alia exēpla particulæ Vel, ita positæ, Baffen. p. 1034, 1035. sed ἠ in illo Plat. loco crediderim non minus aptè reddi posse per Alioquin, qua significatio proximè sequitur.

Ἠ Aut pro Alioqui. Xenophon, ἴσμεν γὰρ οὐδαμοῦ ἀνθρώπους, ἠ ἐν τοῖς ἐλαχίστοις πᾶσι χρείας ὄντας. Lucian. in Cauc. ἐπεὶ μὴ δοίη ἠ ἱκανὸν ὑμᾶς ἐκεῖ ἐκπεσεῖν, δῆλον, ἠ οὐ δεῖξόν τι ἔδει τὸ μικρόν. Alia exempla Budæus affert pag. 932. Vbi & pro Na seu Etenim accipi ab Aristophane & Demosthene tradit. Ego ius quæ ab ipso & à cæteris de hac particula scribūtur, addo, Lat. particulā Aut, itidē pro Alioqui positam me obseruasse. vt apud Nas. Metam. 10, Hanc simul & legem Rhodopeius accipit Orpheus, Ne flectat retro sua lumina, donec Auernas Exierit valles: aut irrita dona futura. Nam hic Aut irrita dona futura, positum esse pro Alioqui irrita dona futura, neminem inficiaturum puto. Sed nec in isto eiusdem poetæ loco de eadem signif. dubito, Amorū lib. 1, el. 6, - excute poste serā. Aut ego iam ferroque igniq. potentior ipso, Quam face sustineo, tecta superba petam. Fundemcerte huius particulæ vsum in aliis quoque locis me animaduertere memini, sed quos in præsentia memoria non suggerit. Atque adeo apud alium quoque poetā idem huius significatū inuenisse mihi videor. Siquis tamē particula Aut in locis illis atque aliis qui sunt eis similes, vti nolit, is certè non solùm particula Alioqui, cum Budæo, sed & particula Sinminus, necum vti poterit. Alicubi verò planè esse puto quod Gallicè dicitur, *Et qu'ainsi ne soit.* Sed hoc præterea de hac particula ἠ sciendum est, sequente εἰ interdū accipi pro An nō (vt infrà declarabo) interdū verò hanc signif. retinere, & accipi pro Alioqui non sequente particula αἴ. vt in hoc Plat. loco in Phædro, πᾶσα μὲν αἰσχύνη ψυχῇ εἰσάγει τὴν ἔφεσιν τὴν ἐπὶ τὰ ἐπιτήδεια ἠ οὐκ αὖ ἤδη εἰς πόδα τὴν ἄριστον. Hoc quoque sciendum est, reperiri & ἠ apud Hom. circunflexum in hac signif. vt docebo quum de ἦ tractabo.

Ἦ, An. (qua in signif. ἠ vocatur σαφήνειας δηλωτικὸς) X. Pæd. 5, p. 71, ἐσκόπουν ἐγὼ ἐκεῖνο εἰ ἔστιν εἴτε εἰρήσομαι τὸ πῖσχος, ἠ ψευδὲς φαίνεται τοῖς Γωβρύαις. Vbi lingua Gallica retinet suā particulam Ou, quæ ad verbum est Aut seu Vel. Si cautem & in aliis quibusdam vernaculis linguis quum eadem adhibeatur vtrique loco particula, hinc fit vt etiā Lat. loqui volentes multi, vtrunq; dent particulæ Vel locum. Quem in errorē eo magis mirādum est hodiéque plerosque incidere, quòd Vallam de illo videmus diligenter præmonuisse, imò verò longè ante Vallam ipsum etiam Quintilianum. Animaduertat igitur lector, Græcos quidem eadem vti particula in interrogatione, aut simpliciter dubitatione, at Latinè minimè. Plato Pol. 1, Βλαπτόμεθα δ' ἵπποι, βλαπτόμεθα ἠ χείρους γίγνονται; Χείρους. Ἆρα εἰς τοὺς κυνῶν ἀρετοὺς, ἠ εἰς τοὺς ἵππων; id est, Meliores sine an deteriores fiunt? Et, Vtrum ad canum virtutem, an ad equorum? Quòd si hic pro

An dixeris Vel,omnino peccaueris.Obſerua autem hic ἂ priore quidem loco poni non præcedente particula quæ reſpondet Latinæ Vtrum, at in poſteriore,illam præcedere. Ea autem eſt ἆρα,pro qua ſæpe huiuſmodi locis adhibetur & πότερον. vt in eodem libro, πότερον δὲ ἀμφότερα ἐστὶν οἱ ἄρχοντες ὁ τοῖς πόλεσιν ἐπιτάττοντες, ἢ οὐδέτερα ἀμφοῖν, Sic Xen.Pædiæ 3,πότερον ἐᾶς ἄρχειν, ἢ ἄλλον καθίστης αὖτ' ἀντί; Interdū etiam interrogationi non dire ctæ adhibetur:vt in loco quem ex Xenoph. Pædiæ 5, paulo antè protuli.Sic apud Platonē Politicō 1,μανθάνω ἔμαθον ὃ λέγῃς.εἰ δὲ ἀλλοῖός ἐστιμὴ,πειρώμεθα μαθεῖν,ſit verum an non: vel, Sit verum necne. His autem locis addā & alios ex eodem Platonis libro,in quorum interpretatione Ficinum incidiſſe in eum quem dixi errorem videbit lector: vnde fiet vt à ſimili lapſu melius ſibi cauere poſſit:ſimul verò & huius particulæ vſum ex his exemplis amplius cognoſcet. Sic igitur Plato, πότερον δ' αὐτὸ, τὸν δικαιοσύνην, πάντως τὸν ἀληθῆ αὐτὸν φύσει δεῖ ἀνδρὸς εἶναι, καὶ τὸ ἀποδιδόναι αὖ τις ἢ ἀφεῖναί τι λαβόν, ἢ καὶ αὐτὰ ταῦτα δοκεῖ εἶναι μὲν δίκαια,εἶναι δὲ ἀδίκοις πᾶσι; Pro quibus ille, Hoc autem ipſum,iuſtitiam ſcilicet, vtrum ita ſimpliciter veritatem dicimus eſſe,& reddere quod quis acceperit: vel hæc eadem facere, aliàs iuſtum,aliàs iniuſtum eſt? Secundus eiuſdem libri locus,in cuius interpretatione hunc errorem animaduerti, eſt hic,ἆρα καὶ ἐν αὐτῇ τῇ πραγματείᾳ τοιαύτη (&c.)πότερον αὐτὴν τὴν συμφορὰν σκέψεται, ἢ οὔτε αὐτῆς οὔτε ἄλλης ἐπιστήσεται. nam ſic Ficinus & hunc reddit, Vtrum & in ipſa arte ineſt defectus aliquis,(&c.)vel quæque ſibi ipſa quod conducit proſpicit? vel neque ſeipſa neque alia indiget &c. Tertius locus eſt circa libri finem: vbi hæc Platonis verba, ἆρ' οὖν τὴν ψυχὴν τὸν αὐτῆς ἴδιον οὐκ ἀπολέσασαν, σκοπῶμεν ἢ εἰκαίας ἁμαρτίας; ἢ ἀδυνάτους; ita vertit,Nunquid animā quandoque propria virtute priuatā,opera ſua bene explebit? vel nullo modo poterit? Hi ſunt illi de quibus dixi loci: poterit autem lector hinc admonitus, idem vitium & in aliis multis deprehendere,non huius ſolùm, verumetiam aliorum interpretū locis.

Ἢ pro An,in principio etiam orationis,& non præcedente alia particula. Il.ε,v.504,Ἦ ἔλπεθ' ὑὸν ἧῆς &c. An ſperatis?Speratisne? Il.6,Ἦ τιν καὶ χρυσοῦ ὀπάσειαν; Plato Pol.1,ὦ δαιμόνιε Θρασύμαχε, οὐ νυστάλων λόγον ἐποιοῦ ἡμᾶς ἀπιέναι, πρὶν διδάξαι ἱκανῶς ἢ μαθεῖν εἴτε οὕτως εἴτε ἄλλως ἔχει.ἢ σμικρὸν οἴει ὁπότερον πρᾶγμα διεξιέναι, ἀλλ' οὐ βίου διαγωγήν, ἣ αὖ διαγόμενος ἕκαστος ἡμῶν λυσιτελεστάτην ζωὴν ζήσει; Apud Homerum rurſus non præcedente alia eiuſmodi particula,& extra interrogationem.vt Il.1,Μυρμιδόνεσσι δ' ἔπιτα κῦδος καὶ κῦδος ὄρσαι Ἦ ὅν περ ἐσχατόωντα δίωκεν, Ἦ ὃν(&c.)ἐλεῖν. Sic Iliad.α, (niſi quòd poſteriore loco ponitur νῦ) Ἦ ὄγε φάσγανον ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ, Τοὺς μὲν ἀνάστησον, ὁδὸν Ἀτρεΐδῃσιν ἐναίσιμον ἴξομαι, Ἠὲ χόλον παύσουσιν, ἐπὴν σάφα πὰρ θυμὸν. Vt autem hic quoque ἢ pendet à μαρμηρίξει quod eſt in fine proximè præcedentis, ſic alibi iungitur hæc particula cum ὁρμαίνων, quod nihil aliud eſt quàm μαρμηρίζων, (vt vel ille modò citatus locus oſtendit, in quo ὁρμαίνειν dicitur quod paulo antè dictum fuerat μαρμηρίζειν.)Odyſſ. ο,Ὁρμαίνων ἢ νιν ζώοντα φίλοισι, ἢ κεν ἁλῶναι. Itidem verò Iliados υ,poſt μετὰ φρεσὶ σῇσι νόησαι Αἰνείαν,ſubiungitur, ἢ κέν μιν ἐρύσαιτ,ἢ κεν ἰάσεις, &c. Item Iliados π, Δίζε γὰρ ἢ μαχέσῃ,(&c.)ἢ λαοὺς ὁμάδησον. At cum πότερα δίω, Iliad.φ,—καὶ ἔπειτα πότερα δίωμι Λυκάονι ἢ κέν με δαμάσσῃ, ἢ κεν ἐγὼ τόν. His autem omnibus in locis videmus particulam hanc eſſe διαπορηλικὸν abſque interrogatione,(& quidem iungi verbis quandam διαπορήσεως ſignificationem incluſam habentibus) quod tamen peculiariter annotat Euſtathius, ex veterum grammaticorum autoritate,in hunc Odyſſeæ λ locum, Τίς νύ σε κὴρ ἐδάμασσε πολυκτάλος Ἀϊδόσδε; Ἦ δολιχὴ νοῦσος, ἢ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσι ἐπηφείδησι κατέπεφνε. Ideo autem de hoc admonet (vt opinor) Euſtathius in hunc locum, quòd alioqui videri poſſit continuata eſſe interrogatio. At certè (vt verum fatear)non video quid obſtet quominus poetam continuaſſe illam dicamus,(vtin alio eiuſdem libri loco feciſſe eum aperte videmus. nam illi eidem verſui,Τίς νύ σε κὴρ &c.ſubiungitur,Ἠὲ σήν' ἐσθλὴν &c. ſequente verbo ἐδάμασσε: iterumque ἠὲ,ſequente ἐδηλήσατο.) Imò verò ne videtur quidem poſſe interrumpi illa interrogatio,ita vt hæc διαπόρησιν nudam habeant,niſi verbum aliquod ſubaudiendum dicamus, ſimile videlicet illis quæ in locis modò citatis particulæ ἢ iūcta ſunt,(vt is q in primo verſu interrogatione vſus eſt,poſtea dicat,Scire cupio an δολιχὴ νόσος &c. Vel,Apud me cogito an &c.aut tale quid)vel πότερα,quod in proximè ſequente verſu ponitur, huic quoque loco operam ſuam præſtare cogamus.Vtut ſit,Euſt. ſilētium de hac ellipſi valde admiror, Cæterùm de εἰ apud Homerum tenente eundē locum quem ἢ,dicam in Hεί.

Ἦ οὐ,vel ἢ οὐκ,Annon,Nónne. Iliados ο,verſu 106, Ἦ οὐκ ὀτρύνουσιν ἑκάστοτε λαὸν ἅπαντα Ἕκτορος ἠ Annon auditis?Nónne auditis? Iliad.ε,verſu 349, Ἦ οὐχ ἅλις ὄφρ' ἐνὶ γυναῖκας αἰδάλλεαι ἠπεροπεύων; Sic Il.ψ, v.170, Ἦ οὐχ ἅλις ὄφρ' μάχης ὀπάδωμαι; (Vbi animaduertendum eſt Homerum, repugnante alioqui verſus lege,particulam ἢ tanquam neceſſariam,alteri ἢ præfixiſſe:quum tamen in ſoluta oratione οὐ per ſe etiam pro Nónne accipiatur)Plato in Par.ἢ οὐχ ὁρᾷς ὅσον ἔργον ἐστὶ ψεύστην; Idem De republica 2,ἢ οὐ καπήλους καλοῦμεν τοὺς &c. Ibidem ἢ οὐ δοκῶ σοι, ad quam interrogationem reſpōderetur,ἔμοιγε. Sic Matthæi cap.20, verſu 15, ἢ οὐκ ἔξεστί μοι ποιῆσαι ὃ θέλω ἐν τοῖς ἐμοῖς; ἢ ὁ ὀφθαλμός σου πονηρός ἐστιν ὅτι ἐγὼ ἀγαθός εἰμι; Annon licet mihi &c.Deinde in altero orationis membro, An oculus &c. vbi etiam dicere poſſumus in orationis principio poni ſicut in Platonis loco quem modò protuli. Sed animaduertendum eſt veterem interpretem hic quidem ἢ rectè vertiſſe An, at ibi perperam ἢ οὐ, Aut non.ſicut & ἢ ſine οὐ ſæpe reddi malè per Aut,antea docui. Sciendum eſt autem ἢ οὐ pro annon poni etiam vbi non eſt interrogatio directa,(vt ita loquar)ſicut in hoc Laertii loco in Arceſ.εἰπόντος ἢ οὐ δοκεῖ αὐτῷ σοφὸς ἐκφαίνεσθαι, Quum diciſſet,annon videretur &c. Vel,Quum interrogaſſet annon videretur. Sed, nequis hic fallatur, ſciendum eſt ἢ οὐ ſæpe etiam reperiri poſitum pro An non diſiunctè ſcripto:ſiue Nécne:actum ἢ οὐ tendere ad verbum quod ex præced.ſubauditur. Plato De republica 2,ἢ ὀρθῶς σοι δοκεῖ εἶπεῖν, οὕτω λέγων,ἢ οὔ; id eſt ἢ οὐ δοκεῖ; Sic Matthæi cap.21,verſu 17, εἶπε σοὶ ἡμῖν,τί σοι δοκεῖ; ἔξεστι δοῦναι κῆνσον Καίσαρι, ἢ οὔ; quod eodem modo apud Marcum legitur. Hic autem ſubaud.ἔξεστι ex præcedentibus, quum perinde ſit acſi diceretur, ἢ οὐκ ἔξεστι; Licet cenſum dare Cæſari,an non? ſubaudi licet. Alicubi autem ponitur non præcedente verbo, ſed vtrobique ſubaudiendo.vt apud Platonem rurſus,χωρὶς χείσεσθον, ἢ οὔ; nam vtrobique ſubauditur δῆλον. Cæterùm quod dixi ἢ οὐ poſſe reddi etiam Nécne,id intelligendum eſt potius vbi non eſt directa interrogationis forma: vt quum dicitur εἰκὸς οἶδα πότερον λήξει δεῖ, ἢ οὔ,neſcio vtrum dicere oporteat,nécne. Vel,ſine Vtrum. (Homerus autem pro ἢ οὐ dicit νὴ καὶ οὐκί, vt docebo in Hί.) Enimuero cauere debet lector ne cōfundat ἢ οὐ huius ſignificationis cum ἢ οὐ pro Alioqui non, ſequente particula ἀλλ': de quo vſu paulo antè egi. At in altera ſignificatione inuenitur & ἢ μήν.vt apud Marcum c.12,v.14,ἔξεστι κῆνσον Καίσαρι δοῦναι,ἢ οὔ; δῶμεν,ἢ μὴ δῶμεν;

¶ Ἤτοι, pro ἤ, Aut,Siue. Iliados τ, Δαῖτα μὲν αὖτε ἐλήσεσθε βοῶν ὀρεσκόμων ὀπηδῶν, Ἠτ' ἐχέμεν,πάσσω δέ οἱ. Vbi tamen aliquando credidi legendum ὔτ' nō ἤτ',præſertim quū præcedat αὖτε,idem valens & ipſum quod ὕτε.Sed dubitationem hanc tollit Euſt.

η ¶ Ἦτοι pro ἤ, Aut, vel An: vacante particula τοι. pro Aut, vt Odyſſeæ ρ, verſu 80, Ἀνδρῶν ἠ ἄλλων τίς μοι ἐεὶ ἐνιπὴν ἠὲ καὶ οὐκί. At pro An,vt Odyſſeæ α, Ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεὸν ἐν γουνάσι κεῖται, Ἦέ τοι ὀτρύσας ἀποτίσεται, ἠὲ καὶ οὐκί. Alia exempla habes cum exemplis de ἤ.

Multa tamen exemplaria diſiunctè ſcriptum habent ἤπου: ſed vt ἤπι, ſic & ἤπου coniunctè etiam ſcribi poſſe videtur.

Ἦ ἤν, An. Odyſſeæ γ, Ἦ πᾶξ' ἀρᾶξιν, ἢ μαψιδίως ἀλάλησθε; Scio tamen hanc quoque vocem in multis exempl. diuidi. ſed quum ex Ariſtoph. quoque afferatur eadem in eodē ſignificato ſcriptura, itidémq; μὴν coniūctè ſcribatur pro eodem, locum & illi poſſe hic dari exiſtimo.

Ἠ Ε, poeticè, pro ἢ, Aut, Siue. Odyſſ. ξ, Τοῦδέ τις ἀθανάτων ἐλάφῳ ἐφέηκε ἰὸν ἐκτὸς ἰόντα, Ἠ ἵς ἀνθρώπων. Il. α, — νῦν δ' ἄριστον Ἀχαιὸν ἐπιτολέσσαι, Ἠ ὅσσοι Τροίην. Paulo pòſt, Βέλτερον ἢ ἐπιτολέσσαι ἕνα χρόνον, ἠὲ βιῶναι, Ἠ δηθὰ τροθέοντας, &c. Et ſi præcedēte particula ἢ ter poſita, vide ſuprà in principio ſermonis ſeu tractatus de illa.

Ἠὲ pro An, apud eundem poëtam non ratò, & quidem non ſolùm in poſteriore loco (vt in exēplo quod protuli ex Il. α, quum agerem de particula ἤ) ſed interdum etiam in priore. vt Il. κ, Δίζε γὰρ ἠὲ μάχοντ' ἀγορήν κλόνον αὖτις ἐλάσσας, Ἠ λαοὺς ἐς πῖπτος ὁμοκλήσειν ἀλλῶσαι. Exemplum verò vtriuſque vſus particulæ ἠέ, id eſt vtranque ſedem habentis, ſufficere poteſt vnus & idem huius poetæ locus. apud eum enim legitur Odyſſ. λ, in ea parte quæ νεκυία nominatur, Εἶπε δέ μοι πατρὸς τῆς ἠμὲν ἔτι ζώει κατὰ γαῖαν, Ἠ παρ' ὁκείνοις ὄφρα νέκυες, ἠὲ τις ἤδη Ἀνδρῶν ἄλλος ἔχει, &c. deinde (interiecto eo quod ſequitur hemiſtichio, & verſu vno in quo repetitur verbum εἰπὲ cum accuſ. rei) ſubiungit, Ἠὲ μάψ ἐσσὶ πατρὸς καὶ παιδὸς, καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσω, Ἠ ἤδη μιν ἔγωγε Ἀχαιῶν ὄφρα δρίστος. Ἠὲ per interrogationē quoque in hoc verſ. qui eſt 134, Il. α, Ἠὲ θέλεις ὄφρ' αὖτε, ἔχῃς γέρας; ſed non dubium eſt quin altera ſcriptura melior ſit, Ἦ ἐθέλεις. | Ἠὲ καὶ οὐκὶ apud eundem poëtam, pro eo quod in ſoluta oratione dici ἤτοι, antea docui, videlicet pro Annon. ſed extra interrogationem (ſicut & Nēcne poni ſolet) Il. β, — ὄφρα δαείῃσθε Εἴ ἐτὸν Κάλχας μαντεύεται ἠὲ καὶ οὐκί. Ibidem, — ὄφρα ἴδητε Ἦ ῥα τοὶ οἰχ' ἡμεῖς τοσσαμμύριοί περ, ἠὲ καὶ οὐκί. Hic autem nobis non ſine admiratione conſiderandum eſt ἠὲ καὶ οὐκὶ in vna eademque ſignificatione, vno tamen in loco ſubiungi particulæ ἤ, in altero autem particulæ εἰ: quum etiam ὄφρα ἴδητε quod vni præfigitur, ſimile ſit illi quod alteri præfixum eſt, videlicet ὄφρα δαείῃσθε. Meum tamen vetuſtiſſimum exemplar quod mihi in editione Homeri optimā alioqui & fideliſſimā operā nauauit, iſti his lectionibus cum cæteris exempl. conſentit. quod me ἐπίσχειν facit. Cæterùm particulæ εἰ ſubiungi ἢὲ non mirabitur q legerit quod ſuprà annotaui in Ἦτοι, quæ ſubiungitur particulæ αἰνῶς, idem ſignificante quod εἰ. Sciendum eſt porro ἢὲ καὶ ἠὲ καὶ interdū etiam accipi pro Aut etiā nō. vt Od. ρ, v. 80, Ἀνδρῶν δ' ἠὲ γυναικῶν ἠὲ καὶ οὐκὶ Κτήματ' ὄνηται.

Ἦτοι, Aut, Siue. ſed præponitur compoſita hæc particula ſimplici ἤ. Thuc. 2. ἢ αὖ περὶ ἧπερ κρίνομέν γε ἢ ὀρθοῦσθαι τὰ πράγματα. Idem ἢ περὶ κρυπτὰ γε, ἢ φανερᾶς. Luc. Ἦτοι κῆρ σῶμα, ἢ κῆρ ψυχῇ. Sed ſæpe primum etiam locum obtinet particula ἤ, vt ex prolatis antè exemplis apparet.

Ἦ περ apud poëtas pro μάλ', Quidem. vt Il. β, Ἦ περ γάρ τε ἔπεσσι πάρ' ἄνδρα τίθησι. Et Il. γ, ita orditur Priamus ſuam breuem orationem, Ἦ περ ἐγὼν εἶμι πρὸς Ἴλιον ἱππόβοτον Ἀχαιούς. Interdum tamen additur μάλ', ſed ὀπὶ τῷ Ἀθαναίῳ λου: vt Il. γ, Ἦ περ μάλα πολλὴ καὶ μείζονες ἄμμοι ἔασιν. cui redditur ἦ in proximè ſequente verſu, Καλὸν δ' οὔτω ἐγὼ ἔπος ἴδον ὀφθαλμοῖσιν. At in eodem libro illi ἦ περ μάλ' redditur ἀμφὶ cum δέ, vt videbis v. 213 & 216. Interdum verò ei redditur αὖτάρ. Sed & coniunctioni ἀμφὶ interdum ſubiungitur, ſequente eadem particula αὖτάρ, aut δέ: vt videbis Odyſſeæ ξ, verſu 171, & Iliados α, verſu. 141, & 142. vbi ἦτοι nequaquam vacare exiſtimo, ſed ἀλλ' ἦτοι eſſe pro Verùm enimuero. Quo fortaſſe modo poſſumus vertere ἦτοι & in verſu 207 Odyſſ. ξ, Ἀλλ' ἦτοι τὸ κῆρας ἔφυγον &c. aut, Sedenim, vel Atenim. Niſi quis malit pro μάλ' ibi quoque accipere, quum ſequatur δέ. Nihilo autem magis vacare exiſtimo particulam ἦτοι quoties ponitur cum μέν (quod dicendum fuerit ſi ἦ μάλα μέν poni eas vbique dicamus, quo poni modo conſtet. Fit. in hoc verſu, Ἦτοι μὲν πρὶ καλὸν, ἀ συνέφυν ὀδὸν ἀστοῖσιν.) ſed interdum ἦτοι μὲν eſſe Certè quidē, vel Quidē certè, vt illo verſu Il. ζ, Ἦ τοι μὲν κεφαλῇ, &c. Sic ἀλλ' ἦτοι pro Sed certè. Sed nec pro μὲν pono arbitror particulam ἦτοι quoties ſola ponitur, ſed aliquando eſſe potius Certè, aut Sanè, ſeu Profectò, vel Equidem: vt in illo verſu Il. γ, ſuprà citato, Ἦτοι ἐγὼν εἶμι &c. Addendus eſt autem iis quos attuli locis, hic quoque in quo poſt ἦτοι ponitur μὲν, additā habens γὰρ, Il. υ, Ἦτοι μὲν γὰρ νῦν πολεῖς ὑμέων ὀρέξας.

Ἦτοι, videlicet. ἦτοι haberi ἑρμηνευτικὸν παιδίσκιον ab Homeri poſteris, vt ἤγουν & εἴτουν, tradit Euſt. ſed addēs χαδαιῶς. Vide p. 50.

Ἦ, Quàm. σωφρονισμὸς συγκριτικὸς, vt quidam grammatici hac in ſignif. appellarūt. Il ζ, Καί κε τὸ βουλοίμην, καί κεν πολὺ κέρδιον ἦεν (ita enim legendum, non πολυκέρδιον coniunctè) Ἢ οὕτω λώϊον τ' ἔμμεναι καὶ ἐπήμιον ἄλλων, Multo ſatius fuiſſet quàm &c. Idem Iliad. ε, Βέλτερον, ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον, ἠὲ βιῶναι, Ἢ δηθὰ τροθέεσθαι ἐν αἰνῇ δηιοτῆτι. Xenophon Pæd. 3, pag. 41, ὅτι μοι δόξειεν ἂν ἐμὲ μᾶλλον ποιεῖν αὐτὸν μᾶλλον δαιμονίζειν ἢ ἐμέ. Plato Pol. 1, τὸν τοῦ δικαίου βίον φάσκων εἶναι χρεῖττω ἢ τὸν τοῦ δικαίου. Philo De mūdo, πολὺ ἀπυδὴν οὐ φορητότερον αὐτὸν ἢ πρανοπήρας λαβεῖν φαντασίας, non prius remiſit quàm &c. Rurſum Plato eodem libro, οὐ δήπου ἄλλου τινὸς μέλει, ἢ, ἐφ' ᾧ πέπακται, ὅπως πύτω τὸ βέλτιστον ὀκπεσεῖται. Ex Herodoto autē affertur ἦ οὐ pro ἢ ſolo, itidem poſt οὐδὲν μᾶλλον, in hoc loco, Ἀπέδεικνυον λόγῳ οὐδὲν μᾶλλον Αἰολέων μᾶτον τῆς χώρης ἢ οὐ καὶ σφέων. | Interdum ἢ cum compar. ſequente εἰ, vt Xen. Pæd. 7, ἔπ κάκιον ἢ εἰ κῆρας φορεῖσθαι. Sic poſt μᾶλλον, vt idem in fine lib. 1, eiuſdem Pæd. οὔτως ἔγωγε ἀνθρωπίνη σοφία οὐδὲν μᾶλλον οἶδε τὸ ἄριστον αἱρεῖσθαι ἢ εἰ κληρούμενος ὅ, τι λάχοι, πέρι τις φορᾴτοι.

Interdū verò cum cōparatiuo ſequentem habet particulam κατὰ, vel aliam. Demoſthenes in or. ad Phil. epiſt. μεῖζον φέρεσθαι ἢ καθ' αὑτὸν ἁρᾴμεθα. Sic dicitur μεῖζον ἢ κατ' ἀνθρωπον, Quod maius eſt & magis arduum quàm vt homini conueniat, Quod humanas vires excedit. Thucyd. μείζονι ἢ κῆ πολὺ ὑπαρχούσῃ ὑσίᾳ. Viciſſim autem cum μικρότερος iunxit Lucianus De cal. μηδ' ἴσι μικρόπορος ἢ κῆ πικαίτιον φορδείαν ζωγράφος. Apud Herodianum autem l. ς, τὸ ὡς φορτικὸν καλλωπιζόμενον φορτικώτερον ἢ κῆ γυναικὸς κατάστροφα, magis exquiſita cura vultum componere quàm probam fœminam deceret.

| Cum ὡς autem, vt Demoſth. Phil. 2, ἔστι γὰρ μείζω τὰ ἐκείνων ἔργα ἢ ὡς τῷ λόγῳ αὐ εἰπεῖν. Interdum etiā poſt κατά: vt μεῖζον ἢ κατ' ἄνθρωπον. vbi vacat ὡς. Aliquando autem iungitur cū ὥστε, ſequente infinitiuo, vt μεῖζον ἢ ὥστε δύνασθαι φέρειν. Sic Plato Apol. δεινότερον εἶναι ἢ ὥστε σωθῆναι. Sed infinitiuo etiam ſolo iūgitur interdū, vt μεῖζον ἢ φέρειν pro μεῖζον ἢ ὥστε φέρειν.

Ἦ inter duos compar. Plutar. in Sol. φορτικώτερον ἢ εὐλοσοφώτερον διαλέγεσθαι πρὸς τὴν ἡδονήν. De quo quidem vſu particulæ ἢ lege Budæum pag. 1050. | Ego autem inuenio & vacantem particulam ἢ poſt comparatiuum, vt apud Thucydidem lib. 7, p. 260, ἥδη τινὲς καὶ ὀλιγοστέρα ἢ πιῶνδε ἐσώθησαν. neque enim dubito quin hic vacet, quum dicendum ſit in nominatiuo, ὀλιγοστέρα ἢ διά δε, vel ὀλιγοστέρα διῶνδε. Sic autē vacat & hic οὐκ ἐλάσσιος ἰὼν ἢ πατὴρ πατρὸς παλαιστῆς. | Sed & pro ἀλλὰ itēpro ἤ poni exiſtimatur ἢ ab eodem Thuc. Euſtathius certe annotat & ipſe pro καὶ nōnullos apud Hom. accepiſſe.

Ἦ poſt ἑκάτερον nonnunquam, ſeu πωϊάτερον, vt Lat. Quàm poſt Contra. Ariſtophanes Pluto circa principium, Τοὐναντίον ἀρῶν ἢ προσῆκ' αὐτῷ πιεῖν. Sic Plato Sympoſio, ἢ οἶσθα ὅτι πωϊάτερον ὅδε πᾶν ἢ ὁ ἕτερος; Sic Lat. Cōtrà quàm dicebat, ſicut Contrà atque dicebat: ſed Contrarium atque dicebat, vel ac dicebat, non Cōtrariuna quàm dicebat: quod quidem ſciam.

Ἦ pro εἰ μή, Niſi: cuius ſignificationis exemplum hoc affert Euſtathius, τί αὖ καλὸν ἐποίησα ἢ τὸν ἄνδρα τοῦτον θαυμάσαι; Sic autem accipitur & à Iohāne Euang. cap. 13, v. 10, ὁ λελουμένος οὐ χρείαν ἔχει ἢ τοὺς πόδας νίψασθαι. Sed in illo exēplo Euſtath. dixerim τί καλὸν ἦ, eſſe pro τί ἄλλο καλὸν ἦ. At in hoc Ioh. loco idem nomen non æquè commodè ſubaudiri queat.

Ἦ, pro μᾶλλον ἤ, Potius quàm. vt Iliad. α, Βούλομ' ἐγὼν λαὸν σόον ἔμμεν ἢ ἀπολέσθαι. Vbi tamen quidam ἤ pro καὶ

accipere maluerunt,perinde ac si diceret, Volo populũ A
saluũ esse, & ipse interire.Nonnulli verò & alias expositiones excogitarunt:sed si ab illa prima discedẽdum nobis sit,malim ἤ pro Aut,seu Alioqui, aut Sinminus accipere, quàm pro Et: vt dicat,Saluum esse populum opto,aut ipse interire: vel,sinminus,ipse interire.Verũ eos qui ab illa explicatione discesserunt,non legisse puto aut certè non recordatos fuisse huius versus qui apud eundem poetam habetur, Od.ρ, éstque 81,Αὐτὰρ ἔγωγέ σε βούλομ' ἐπιστορέσθω ἢ πύθωμαι τῶνδε. Quinetiam Homeri posteri quum ita vtuntur verbo βούλομαι & simili- B
bus cum ἤ,ita apud illum se quoq;exposuisse ostendũt, vtpote à quo hoc loquendi genus mutuatos esse constet.Laert.in Diogene,286 ἀλλὰ βούλομαι, ἔφη, σε Ἀθηναίας ἄλλα ἴχλυ, ἢ τῶν ἐκ Κεφαλῆνος τὰς πολυπλοκοὺς βασανίζειν ἀπολαύειν. Vide & in Βούλομαι suprà,(quod quidam in huiusmodi locis exponunt Malo, seu Prætopto : & ita ἤ solitam significationem retineret) itidem verò cum αἱροῦμαι.vt apud Chrysostomum in epist.ad Thessal.pag.16,ἀλλ' ἕλοιο αὐτὸν ἀγαμὸς εἶναι, ἢ ἡμιόναιον τὸ δούλου φορέσαι. Sed & apud Sophoclem ita quidam exponunt, Ἐμοὶ μικρὸς πέφυκεν c
ἢ καίνοις γλυκύς. Apud Aristotelem certè aut vitiosum esse exemplar, aut ὑ pro μᾶλλον ἢ accipiamus necesse est hoc in loco Probl. fol. 99, διὰ τί ὁ δὲ καταφήκην αἰχὴν ἀπροσκοπώτερος μικρὰν, ἢ πολὺ διαστάσιον. ‖Eustathius autem in hunc Od. τ locum, Καὶ γάρ τις τ' ἄλλοθεν ὀδύρεται ἄνδρ' ἑλίσσασα Κυκλάδιον, (&c.) Η' Ὀδυσῆ' ὃν φασι, &c. annotat particulam ἤ non accipi σωφρόνως pro παρὸ, sed potius declarare quandam ὀλιγωρίαν, perinde ac si quis dicat, πολλῷ δὴ πλέον τὸν Ὀδυσέα χρὴ κλαίειν. ‖Idem alicubi vult ἤ significare ἴσως,aut aliquid huiusmodi. D

ἮΠΕΡ, idem quod ἤ,id est Quàm: sed vsitatum in soluta oratione potius quàm in carmine.Eustathius in illũ Homeri versum,Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι, annotat, veteres tradidisse si ἢ ἀπολέσθαι acciperetur pro ἢ ὥστε ἀπολέσθαι,tunc ἧττον σωφρονοῦντος δόξαι φρονεῖν.

Ἦ, (cum circunflexo & tenui spiritu) pro Certè,Profectò.Il.α,Ἦ γὰρ οἴομαι αὐτὸν χολωσέμεν, Profectò enim arbitror.Vel potius, Nam profectò arbitror.Sic autem & Il.β,Ἦ γὰρ οἱ Ἀρείδης τῶν ὕστατα λωβήσαιτο. Quòd si potius cum Budæo exponatur pro Alioqui, aut Alioqui enim,(quæ quidem expositio mihi non displicet) tunc certè ἤ dicẽdum fuerit pro ἤ accipi: cuius hac in significatione multa passim exempla extant,atque adeo afferuntur à Budæo aliquot,ibidem vbi & de isto Homeri loco agit: nimirum pag.931. Sed nec dubitarim fateri suspectam mihi esse scripturam illam cum circunflexo:& eo quidem magis quòd in meo illo antiquiss.& fidelissimè scripto exemplari alteram scripturam repe riam, nimirum ἦ: sic tamen vt circunflexus ab aliquo non satis circunspecto correctore superpositus sit. Cæ- E
terùm Bud. in eadẽ illa pag. ἦ γὰρ simpliciter pro καὶ γάρ, vel καὶ γάρ τι ab eodem poetavsurpari docet. atque ita fortassis accipere aliquis in locis etiã modò citatis malit. ‖Iungitur ἦ& his particulis,δή, που,μὰν,τι,atq;aliis.dicitur enim ἦ δή,& ἦ που,& ἦ μὰν,& ἦ τι.Il.β,Ὦ πόποι ἦ δὴ μοί Ὀδυσσεὺς ἐθέλει κακὸν ὄφρα νέηται. Il.γ,Ἦ που καὶ Τρῶες κακὰ πήματα πολλὰ μόωνται Ἀχαιοί.Ibidem,Ἦ μὰν καὶ πάρος: ὄφρα κεν αἰνότατα πέσῃ. (De ἦ μὰν autem quod iuriiurando adhibetur, vide in μὰν) Sed interdum adiungitur μήν,non μάν: aut etiam μαί: vt docebo in μήν & in μαί. Cum τι,vt ἦ τ' ἰφάμην,& ἦ τέ μ' ἔφατο Ἄξειν,&c.(at Il.α,ἦτοι καὶ ἐδὴ Λαῖνον ἔσαν G
χαῖται,pro Alioqui.adeo vt suspecta sit hæc scriptura, eodem modo quo illa quam modò protuli, Ἦ γὰρ οἱ Ἀτρεΐδη,&c.)Iungitur denique & aliis multis particulis. nam non solùm ἦ μήν, sed etiam ἦ μήν τι, sicut & ἦ μὰ δή: nec solùm ἦ ῥά, verumetiam ἦ ῥά νυ, dicũt. Cæterùm in multis horũ,quidam vacare alterutrã particulã existimarunt,(sicut & de ἦ γὰρ paulo antè docui)alii maiorem affirmationi vim addere crediderunt, & esse,verbi gratia,ἦ δὴ pro ὄντως δή, & ἦ μὴν pro ὄντως μήν, seu ὄντως δή: itidemque ἦ μάλα pro ὄντως μάλα. De quibus & alibi dicetur. Hoc tantùm addo in præsentia, pro loco posse verti non solùm Certè, vel Profectò, sed & Equidem, Certè quidem,Nimirum,Enimuero. Quam postremã significationẽ cõuenire ipsi etiam ἦ γὰρ existimo in hoc

versu Il.α,Ἦ γάρ κεν δ σιλός τι καὶ οὐτιδανὸς καλεοίμην.

Ἦ interrog.Vtrum,An. Iliad.γ,qua in signif. iungitur etiam particulæ ἆρα,idque ἐκ τῶν Θεμιστίου.vt Iliad.σ, Ἦφαις', ἢ ἆρα δή τις ὅσαι θεαὶ εἰσὶ σὸ ὁλύμπῳ,&c. sequente ἀντίχθ. Vbi quòd ἆρα ponatur ἐρωτηματικῶς ἐκ τῶν Θεμιστίου, non fuisse scripturos Hom. posteros aliter quàm ἆρα hic quoq;,nimirũ cũ circunflexo, ait Eust. Ego tamẽ nihilo magis puto ἆρα hic retinere aliquam interrogationis significationem,quàm retinet ῥα subinuncta eidẽ particulæ. vt Il.ε,v.421, Ζεῦ πάτερ ἦ ῥά νύ μοι κεχολώσεαι ὅσσ', ἢ τι καὶ ἔσται; Sic alibi, Ζεῦ πάτερ ἦ ῥά νύ τις ὀϊόμενος θεοπρόπιον. Ex Sophocle ἦ sine adiectione, in eadem illa significatione, ἢ σὺ φὴς ἄγαν; Idem in Aiace illi adiunxit καί, in hoc versu,Ἦ καὶ φίλη δίκαιόν ἐστι φῶτας καιρὸν πιεῖν; vbi tamen καὶ videri etiam possit non esse otiosum . Apud eũdem cum γὲ,in eadem trag.Ἦ σοί γε Αἴας πολέμιος ὥσπερ πατήρ; Sæpe autem ἤ γὲ in prosa & pro Nónne:atque ita Plato inter alios frequenter vtitur.Vide Bud. pag.931 & 932. Sed hic lectorem admoneo, quum itidem ἤ pro An accipi ostenderim antea,non mirum illi debere videri quòd alicubi in huius particulæ scriptura significationem istam habentis, varient exemplaria . Apud Hom.certè nusquam me in emendatis codicibus memini legere, ἤ cum tenui & circunflexo pro Vtrum, nisi sequente ἆρα,aut ῥα,vel alia particula . Quanuis enim sciam legi ἦ cum circunflexo passim in typograph. editionibus, atque adeo in mea etiam,hoc in versu,Il.γ,Ἦ τιόσδε ἰὼν ἐν ποντοπόροισι νέεται, &c. (vbi omnino hæc particula interrogatiuè accipienda est) fateri tamen non erubesco scripturam illam à me pro mendosa haberi: pœniteréque me quòd hic plus fidei aliis exẽplaribus quàm illi meo adhibuerim, in quo ἦ apertè legitur. Budæum certè de hac scripturæ discrepantia voluisse ἐπίχλιν existimo:quippe qui in lexico suo scribat,ἦ καὶ pro Vtrum etiam,identidem à Xenophonte poni:vt, ἦ καὶ συκῆν, ἔφω ἐγὼ, οὔπω δῆτα φυτεύειν; sed in alio exemplari ἦ καὶ legi, atque ita apud Gregorium quoque scriptum inueniri.

De ἦ autem dicã (Deo fauente)in Ος.Interim lectorem moneo, vt quum leget apud Eustathium, hanc particulam esse non solùm διαζευκτικὴν & ἀποδιαζευκτικὴν,sed etiam διασταλτικὴν,& διαπορητικὴν,& ἐρωτηματικὴν, item συγκριτικὴν,necnon βεβαιωτικὴν, item poni pro καὶ δὲ & ὡς: meminerit eas quæ ab eo ita cõmiscẽtur sign. primùm quidem in diuersas huius particulæ scripturas distinguere,videlicet ἤ, & ἦ, & ἢ: deinde verò & eas quæ ad vnam eandémque scripturam pertinent,certo ordine collocare,sicut hìc à me factum esse videt.

ΑΤ ΔΕ ἤ ἦ non refert vbi tractetur,quum non magis ad sequens ἦ quàm ad præcedentia ἤ & ἦ pertineat . Nam ἤ ἦ vox est reprimentis & desistere aliquem iubentis' (ea pars orationis quæ Latino more interiectio appellatur)apud Aristoph.in Nubibus, ἤ ἦ πόπαι . μηδὲν ἔτ' εἴπῃς πέπων.Quidam interpr.à race, vel, ha ha file. Sed vnicum ha malim:quod eiusmodi signif.habet apud Plautum.Ha caue ne illi obiectes.At Ha ha,sequente he,interiectio est risus.

ΗΓΕΟΜΑΙ, οῦμαι, Duco, Sum dux viæ, seu Præsto me ducem viæ, Præeo. Od.ζ,v.300,Γεῖα δ' ἀείγνωτ' ὀΐσι· καὶ αἰ πάϊς ἡγήσαιτο Νήπιος. Apud eundem sæpe cum accusatiuo,(qui fortasse & in illo subaudiri loco debet)vt Od.ν,v.22,Ὦ πόποι, οὐκ ἄρ μοι δόμον αἴσιμος ἡγήσαιτο Ἀλκινόου; Sic Od.ο, ἅσσα δ' ἐνθάδ' ἐτῶμεν ἡγησόμεθ'. Alibi verò cum præpos. vt Od.ξ,—κλισίηνδ' ἡγησάτην.Sic ἡγήσασθαι εἰς Ἴλιον,& περὶ πόλιν ἡγήσασθαι, de quibus postea dicetur. Cæterùm ἡγεῖσθαι δόμον pro εἰς δόμον, non aliud esse puto quàm Ducere domum, id est Domum ire cum aliquo, præstando se illi ducem viæ,seu præeundo.Sic ἡγεῖσθαι ἄστεα pro εἰς ἄστεα, ducere in vrbes vel per vrbes. In illo tamen versu 22 Od.ν,ἡγεῖσθαι exponitur Ostendere. cui expositioni occasionem præbuisse puto verbum δείξω,quod postea sequitur eadem de re.sed considerare oportuerat, non solùm dici ibi δόμον δείξω, verumetiã ὁδὸν ἡγεμονεύσω. Ve autem hic ὁδὸν ἡγεμονεύσω,sic Od.κ dicit ὁδὸν ἡγήσασθαι. vbi Eustath. subaudit εἰς, quemadmodum in præcedentibus exemplis subaudiendum puto . Alicubi porrò ἡγεῖσθαι & ἡγεῖν ita

dicitur vt præire & sequi. (Terent. verò dixit etiam, Ἴα πρᾶ, sequar) Od.α, v.15, Ὡς εἰπὼν ἡγεῖτ' ἦλθε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη. At in soluta oratione ἡγοῦμαι non vno modo construitur. dicitur enim ἡγοῦμαί σοι. vel τοῦ: ἡγοῦμαί σοι τῆς ὁδοῦ vel τὴν ὁδόν. Aristophanes in Pluto, Οἱ γὰρ βλέποντες ταῖς τυφλαῖς ἡγούμεθα, Οὗτος σ' ἀκολουθεῖ. Lucianus in Hermor. ἀλλ' ἀκολούθει ὅπῃ τοῦ σοφωτέρου ἴχεται, καὶ ἅμα τὰ σοφίσματα σὸς τὸν αὐτῶν ἡγούμενα. Sed in illo Aristophanis loco annotat schol. videri deesse constructioni genitiuum ὁδοῦ. vt enim plena sit, dicendum esse ἡγοῦμαί σοι τῆς ὁδοῦ. Herodotus certè dixit etiam ἡγέομαί σοι τὴν ὁδόν. Synes. cum accusatiuo itidem, ἡγήσασθαι τὴν ἀδικίαν πολεμίων. Et ἡγοῦμαι ἄλλοσι pro Duco aliò, ex Xenoph. Homerus autem addita præpositione accusatiuo dixit Τρωσὶ πρὸ πόλιν ἡγήσασθαι, Il.χ, v.101. Sic ἡγεῦμαί σοι εἰς τὰ δίκαια ἔσειν, Æschin. Item ἡγεῦμαι sine adiectione, pro Præco, Præcedo (vt in loco eiusdē Homeri antè citato.) Thucydides 3, ὁ μὲν ἡγούμενος, ἦν δ' ἐγὼ πυνθάνωμαι. Sic Polyb. τὰ μὲν ἡγεῖται, τὰ αὐτὰ δ' ἐπάλιν ἕπεται.

Ἡγέομαι, οῦμαι, pro Dux sum, id est imperator, Ductor, Præsum. cum genitiuo, vel datiuo. vt ἡγεῖσθαι Γαφλαγόνων, & ἡγεῖσθαι Μήσοισι apud Homerum circa finem Bœotiæ. pro quo ἄρχειν etiam & ἀρχὸν εἶναι dicit, atque alia. Idem Il.α, dixit de Calchante, Καὶ νῆσιν ἡγήσατ' Ἀχαιῶν Ἴλιον ἴσω, pro Dux fuerat classi Græcorum ad Troiam. In prosa autem pro hac significatione genitiuum frequenter habet, datiuum rarissimè quantum meminisse queo. Thucyd. 2, ὧν ἡγεωῦν. & 3, Λακεδαιμονίων ἡγήσαντο. Herodot. ἡγεῖσθαι τῆς πρόσω & τῶν στρατιμάτων. Demosth. οὐδένα στρατηγῶν ἀπώλεσεν ἡγούμενος ὑμῶν. At Isocrat. dixit etiam ἡγεῖσθαι στρατιᾶς. ‖ Ἡγοῦμαι generaliter pro Præsum. Xen. ἱκανὸς ὢν τῆς πόλεως ἡγεῖσθαι. Item ἡγούμενος τῆς Γερμανίας, ex Plutarcho, vt Lat. dicitur Præesse prouinciæ. At ἡγούμενος τῆς ἡδονῆς ex Isocrate in Euagora, pro Imperans voluptatibus. ‖ Ex Xenophonte & pro Præire aliis in re quapiam, τὸν σωφρονοῦντα ἡγεῖσθαι παντὸς καὶ ἔργου καὶ λόγου νομίζεται. Et absolutè ex eodem affertur pro Incipere, καὶ δέ μοι δοκεῖς ἡγεύμενος, μᾶλλον αὖ ὀξυτέρα ζεῖσθαι. Hesiodus tamen dixit ἡγεῖσθαι αὖθις εἰς φιλότητα pro præire rursum ad amicitiam, id est Redintegrare amicitiam, in eius officiis quasi præcundo alii. Ita enim puto exponi debere illum locum: non ignorans esse qui ἡγεῖσθαι Prouocare, item, qui Ducere simpliciter hic interpretetur. ‖ Item res aliqua dicitur ἡγεῖσθαι pro Præcipua esse: vt exponit B. apud Demosth. τὸ ἡγούμενον καὶ τὸ μέγιστον.

Ἡγέομαι, οῦμαι, Duco. id est Existimo. Thuc. 1, pag. 33, καὶ ἀλλοφύλοις ἅμα ἡγησάμενοι. vbi subauditur infinitiuus εἶναι. Plato De leg. 4, ἀλλ' ἡγοῦμαι πάντας μᾶλλον εἶναι θεοφιλὲς τοῦτο βασιλείαν τῇ πόλει. Rursum apud Thucydidem lib. 2, καὶ ἐν τῷ ἔργῳ, κόσμον ἐν σχολῇ οὐκ ἐλάσσονα ἡγεῖσθαι, Ducite plurimi, vel Facite plurimi. Sic οὐκ ἐλάσσονος ἡγεῖσθαι, Isocr. Et οὐδενὸς ἡγεῖσθαι, Lys. Nihili facere. Cæterùm ἡγέομαι non dubito quin ab ἦγον, aut ab ἧμαι (quæ sunt ab ἄγω) deriuatum sit.

Ἧγημα, ατος, τὸ, Ductus, Consilium. βουλὴ, γνώμη, οὕτω τοῦ σοφιστοῦ, inquit Suid.

Ἡγησις, ωι, ἡ, Ductus, Principatus.

Ἡγήτωρ, ET Ἡγητὴρ, ῆρος, ὁ, Ductor. Il.β, — Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες, Argiuorum ductores. Il.γ, Τρώων ἡγήτορας.

VNDE Ἡγήτειρα ET Ἡγήτεια, fœm. gen. Ductrix. Prius ἡγήτειρα in Epigr. est. At ἡγήτεια dicebatur (vt scribit Eustath.) παλάθη τις ἡ σοφὸν πεμπομένη ἐν ταῖς πομπαῖς. propriè autem παλάθη appellabatur, (vt idem subiungit) ἡ τοῦ σύκου ἥπερ τοῦ ἰκριάδων ὀπτησωθῆναι. Ab ἡγήτωρ autem est ET Ἡγητεία, ας, ἡ, Principatus, ἡγεμονία Suidas. ‖ Apud eundem Suidam ἡγητεία Pſello est τοῦ σύκου ἡ παλάθη: παλάθη verò ἡ μαίζα τοῦ σύκου. PRO QVO Ἡγητεία scribitur apud Hesychium & Athenæum, & indè dicitur esse σύκων παλάθη, ὧν ἐν τῇ ἑορτῇ τοῦ Διονύσου πατεῖσθαι φέρουσι συγκομίσαντες ἐξ ἰκριάδων, ἀφ' ὧν τοὺς αὐτοχθόνας ἅμα ἡμέρᾳ καρπὸν φαγεῖν σοφὸν τοῦ σύκου: dicta σοφὸ τὸ ἡγήσασθαι ὅρας, vt apud Hesych. est. Apud Athen. lib. 3, ficus dicitur hominibus fuisse ἡγεμὼν καθ' εἱλικίαν βίου: idque inde perspicuum esse quòd Athenienses ἱερὰ συκῆν vocent locum in quo primùm inuenta est: fructumque eius ἡγητείαν, ἀφ' οὗ σοφὸν τοῦ ἡμέρου ὄφεως. Quæ ferè iisdem verbis ab Eust. referuntur: apud QVEM Ἡγητείας scribitur: ἡ ὀπώρα αὐτῆς (inquit) ἡγητείας, ἀφ' οὗ σοφὸν τοῦ ἡμέρου ὄφεως. ita vt ἡγητεία, (quod suprà ex eodē Eust. attuli) & ἡγητεία (quod ex Pſello apud Suidam) & ἡγητεία (quod ex Athenæo & Hesych.) & ἡγητείας hoc, (quod itidem ex Eust.) eadem sint reipsa, scriptura diuersa.

Ἡγηλάζω, Duco, Præco. σοφηγοῦμαι, ὁδηγοῦμαι: si autem tenui spiritu scribatur, ἄγω, vt quidem Eustathius annotat. Odyss. ρ, Νεῖ μὲν δὴ μάλα πάγχυ κακὸς κακὸν ἡγηλάζει, malus malum ducit, malus malo præit. cui subiungit, Ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον, Ita semper deus similem ad similem ducit: seu similem simili aggregat. vbi verba hæc duo ἄγει & ἡγηλάζει affinem habent significationem. Od. λ, ἦ που καί σ' ἐνὶ κῆρι μόρον ἡγηλάζεις; id est ἄγεις, vt Eustathius exponit: addens, ἡγηλάζειν apud antiquos, præter ἄγειν, esse διώκειν, φυγαδίειν, πορεύειν: deriuari autem ab ἄγειν & ἰλαὸν, facto inde ἀγηλαὸν, & ex eo ἡγηλάζειν.

Ἡγεμών, ονος, ὁ & ἡ, Dux [viæ.] Xenophon, καὶ τὸν ἡγεμόνα διδόασιν οἱ ξυμβαλόμενοι αὐτοῖς. Additur interdum & genitiuus ὁδοῦ, licutà Lat. Viæ: vt ab eodem, ὁδοῦ λαβεῖν ἡγεμόνα. Sic ἡγεμόνας τῆς ἀφροσύνης dicit quidam apud Suidā. Iungitur & aliis genitiuis, vt τῆς ἀπειρίας ἡγεμών, apud Plut. vbi verti etiam potest Qui præfuit. Et Synesius epist. 137, ἐγὼ νῦν ἡγεμόνα τὸ σοφὸν δέξου λογίζεσθαι, quæ Budæus vertit, Huius rei causam diuino numini attribuendam censeo. Sic autem & ducem Lat. interdum metaph. dicunt, nonnunquam verò Ducem & Autorē iungunt. ‖ Item Dux [exercitus,] Ductor, Imperator. Iliad. β, Ὡς πὰς ἡγεμόνες διεκόσμεον ἔνθα καὶ ἔνθα Τρωσὶν ἐπ' ἀμφίλλοισι. sic alibi sæpe. Thucydides lib. 8, ἔχοντας ἡγεμόνας τοῦ πάνυ στρατηγοῦ. Apud eundem certè plus esse videtur ἡγεμών quàm στρατηγός.

Ἡγεμών, Princeps. (sicut Lat. quoque ducem & principem interdum copulant) Plato in fine epist. 6, καὶ τὸν σοφὸ πάντων θεὸν ἡγεμόνα τοῦ τ' ὄντων καὶ τοῦ μελλόντων, τὸν τῆς ἡγεμόνος καὶ αἰτίου παιδεκὰ κύριον. vbi Bud. ἡγεμόνα interpret. Principem. Chrysippus dixit νόμον debere esse σοφὸν τῶν καλῶν ἐν τοῖς ἀγαθοῖς καὶ ἄρχοντα καὶ ἡγεμόνα, vbi ἄρχοντα & ἡγεμόνα quidā interpr. Principē ac Imperatricē. ‖ Ἡγεμὼν interdum Præses seu Præfectus, cum variis genitiuis. Interdum verò & sine adiectione, Magistratus. quo vtitur modo & Plutarchus. qui etiam scribit in Romulo, Romanos appellasse Patres conscriptos quos Græci ἡγεμόνας suo etiam tempore vocarent. Athenis ἡγεμὼν & πρύτανις dicebatur qui erat princeps & præfectus collegii σοφὸν ἀρχόντων, vt scribit Bud. p. 152.

Ἡγεμὸν neutr. gen. vnde ἡγεμόνα μέρεσιν apud Platonem in Tim. Partibus principatum obtinentibus, vel Partibus præcipuis.

Ἡγεμονή, ῆς, ἡ, Principatus, Imperium. vulg. l. ex Plat. Tim. Apud Hesychium verò ἡγεμόνη dicitur Ἄρπυια & Ἀφροδίτη: item nauis quædam. In vulg. lex. est ET Ἡγεμονεύς, έως, ὁ, Dux.

Ἡγεμονίς, ίδος, ἡ, Imperatrix, Quæ principatum obtinet. vt ἡγεμονὶς πόλις, Roma Appiano. Et Philo ἀξίωσιν appellauit ἡγεμονίδα sensum qui principatum inter cæteros obtinet.

Ἡγεμόνιος, Mercurius cognomento dictus quòd viæ sit dux. Aristoph. Plut.

Ἡγεμονία, ας, ἡ, Imperium, quod obtinent qui imperatores seu duces vocantur. Thuc. 4, pag. 151, τῆς ἡγεμονίας οὔσης αὐτοῦ. Idem lib. 7, pag. 237, πολλὰ οἱ ἡγεμονίας ὑμᾶς δοῦ ἐπίνοια. Plutarchus in Camillo, οἱ τὴν ἡγεμονίαν ἔχοντες χιλίαρχοι. Apud eundem cum genitiuo in lib. De Herodot. ἡγεμονίας τυχεῖν τῶν ἀρίστου κύρους. Alicubi verò ἡγεμονία est potius ipsum imperatoris munus, seu ars imperatoria: vt apud Philonem, ἀρετὰς δὲ ταῖς ἐν ἡγεμονίᾳ πάσαν ἀρετὴν. Imperium à Plauto tali significatione poni existimo. Latius autem extenditur ἡγεμονίας signif. vt quum dicit Æschines ἡγεμονίαν τοῦ δικαστηρίου λαμβάνειν, pag. 56, pro Imperium & iurisdictionem accipere, Bud. interpr. De qua fusius apud Suidam & Harpocrationem. Et pro imperio, ea significatione qua dicitur Imperiū

Romanum. Plutarchus in Cicerone, ὥμυνε καιρὸν ὄρκει, ἢ μᾶλλον στρατείαν τινὰ παρεῖδε καὶ διαπτερυγίαν τὴν ἡγεμονίαν. Generaliter denique pro imperio seu principatu, apud Thuc. Isocr. Æschinem, atque alios. Sunt verò & qui ἡγεμονίαν alicubi Præfecturam interpr. Apud Herodianum certè Politianus Magistratum etiam reddidit. ¶Sed Plato ἡγεμονίαν alio etiam modo posuisse mihi videtur, nimirum pro eo quod Gall. dicitur *conduite*, respondétque omnino Græcæ voci, quum ἡγεῖσθαι sit *conduire*. Plat. locus est hic, μηδεὶς ὑμᾶς πείθετω ὡς ἄριστα, ἄλλην ἥδιον καὶ ῥᾷον μεταβάλλειν αὖ πάλιν καὶ ἄλλας νόμους, ἢ τὴν ἀεὶ δυναστεύοντων ἡγεμονίαν. Hinc autem sumpsit Cicero quæ ait a Platone scripta esse, & quidem diuinitus: nimirum, Quales in republica principes essent, tales reliquos solere esse ciues. Ita ille. At ἡ vim vocis ἡγεμονία exprimere oporteat, puto esse Exemplum quo quis alit præit, & veluti viam ostēdit. Ad verbum autem reddi possit fortasse Ductus, pro illo Gallico *conduite*. Auspiciū quoque eo sensu dicunt Latini interdum: atque adeo Plautus Auspicio & ductu, simul ponit: imò verò alicubi Imperio etiam addit. Legitur enim in Amphitr. Vt gesserit remp. ductu, imperio, auspicio suo.

Ἡγεμονικὸς, ἡ, ὸν, Imperatorius, Ad imperatorem pertinēs, Imperatori conueniens. Philo De vita Mosis lib. 1, παὶ δὲ τὰ παξιαρχῶν [ἀπαρχὰς] ἀπὸ ἡγεμονικαὶ, τὰ συναπόντων μεγάλῳ ἡγεμόνι πρέπει [ἀπονεμε.] Plutarcho ἡγεμονικὸς (teste Budæo) est Prætorius virtutem Ordinum ductor. Synesio autem, Qui imperare nouit. In v. lex. ἡγεμονικὰ πέρα τάξις ex Plutarcho in Publicola, pro Primus locus: sed rectius (vt opinor) Duci seu imperatori conuenientior, vel Magis decens imp. &c.

Ἡγεμονικὸς, Principatum obtinens aliqua in re, Princeps. Philo De mundo, ἐν παντὶ σώματι ἡγεμονικῷ ἀπὸ ἐστὶν, ἐν δὲ τῷ παντὶ, ἡ τῶν ὅλων φύσις. Et substantiue τὸ ἡγεμονικὸν, Principatus animi, Cic. Vide Bud. p. 152. Item τὸ ἡγεμονικὸν πνεῦμα ex Greg. pro spiritu principali.

ET Ἡγεμονικῶς, Imperatorie, Vt imperatōrem decet. Item, Vt decet virum principem, vulg. l. ex Plutarcho in Pericle.

Ἡγεμονεύω, Sum dux [vix.] Il. α, Τὴ ἴδμεν ἥτιν δὴ σὺ νέεσσιν ἐφὶς ἡγεμονεύεις. Et cum accus. ὁδὸν, Od. ζ, — τῇδε δὴ ὁδὸν ἡγεμονεύσω. Sic alibi. Iungitur & aliis accusatiuis. vt Apollon. Argon. 2, δαίμων ὑπερ πλέον ἡγεμονεύσας. Et cum genitiuo apud eundem, τόλου ἡγεμονεύει pro Ductor est classis. Apud Homerum verò & cum dativo personæ pro Ductorem esse seu ducem, id est imperatorem: vt Il. β, Τρωσὶ μὲν ἡγεμόνευε. Thucyd. pall. etiam dixit lib. 3, ἡγεμονεύεσθαι ὑφ' ἡμῶν, Imperio nostro parere, Regi à nobis. VNDE Ἡγεμονεία, ας, ἡ, Præsitio, Principatus.

Ἡγεμονέω, ῶ, Principatum teneo, vt Cic. apud Plat. vertit, p. 31 mei Cic. lexici.

Ἡγεμόσυνον, ου, τὸ, Præmium ducendi. v. l.

Ἡγεσία, ας, ἡ, Præsitio, Principatus.

Ἡγήτης, ου, ὁ, Ductor, Dux. Idem quod ἡγεμών, vt Suid. docet, apud quem adespoton hoc est, ὁ διατάττων ἄγεσθαι τὸν στρατόν. Est AVTEM Ἀγήτα Doricum pro ἡγῆτα.

C. Ἀφηγοῦμαι, pro ἡγοῦμαι, Duco, Sum dux, Præco. Xenophon Pæd. 2, ἵνα ἐπίζωνται καὶ ἵππῳ καὶ ἀφηγεῖσθαι. Idem Hellen. 5, τοὺς δὲ ὁπλίτας ἀφήγετο, ὡς πρὸ τοῦ ἐποίουν, φυλὴν ἔχων, ὡς μὴ πλανῶνται αἱ ἴλαι ἰόντες. Sic Aristot. περὶ τὸν θαυμασίων ἀκουσμ. pag. 405. Item pro Ducem esse, in re militari, vt ἀφηγεῖτο ἑκάστης ἑκατοντύας αὐτὸς, ex Maccab. Item pro Ducem esse, id est principem: vt ἀφηγεῖσθαι τῆς χολῆς, Laertius in Xenocr. 187: & in Pyl acyde. Sed & sine casu, ex Plutarcho in Numa, ἀφηγεῖσθαι δεκαδῶς αἱ ἑπτὰ χιλιάδες, pro Regnare. ¶Item ἀφηγεῖσθαι pro Adducere summum magistratum in ædes vbi delituerit qui in carcerem abducendus est (quæ significatio ex prima sumi videtur, vt sit quasi Ducem viæ esse ipsi magistratui, &c.) Vide Pollucem lib. 8.

Ἀφηγέομαι, οῦμαι, Narro, Commemoro (qua in signif. vsitatius est διηγέομαι) Herodotus in Clione, ἀφηγεῖσθαι παθὼν τὸ χειρότερος. id est (Aulo Gellio interprete) Rem sicuti acciderat, narrauisse. Est autem ἀφηγεῖσθαι Ionicè pro ἀφηγεῖσθαι.

Ἀφηγήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Dux viæ. Hesych.

Ἀφήγημα, Narratio, διήγημα. Greg. ET Ἀφηγηματικὸς, Narratiuus, apud Gazam. ET Ἀφήγησις, idem quod ἀφήγημα. ITEM Ἀφηγητὴς, Narrator. Aut etiam, Dux viæ. ET COMP. Ἀξιαφήγητος, ου, ὁ καὶ ἡ, (pro quo apud Herodotum ἀξιαπόγητος) Narrari dignus, id est qui narretur, Memoratu dignus, Memorabilis.

C. Διηγοῦμαι, Narro, Cōmemoro. vt Lucianus De hist. scribenda, de Thucydide loquens Atticam illam pestilentiam commemorante, ὅπως μὲν τὸν λοιμὸν διηγῆται, ἐμακρος ἦν δοκῶ, σὺ τὰ σφάλματα ἐπίστασο. Idem ibidem, λοιμὸν δὲ τοιοῦτος οὐδεὶς γεγένηται οἷος ἐκεῖνος διηγῆται. Isocrates autem dixit etiam διηγοῦμαι περί τινων, pro Differo de his.

Διήγημα, ατος, τὸ, Narratio, Quod narratur. Apud Greg. sæpe est Rei expositio, Commemoratio, vt scribit Bud. ex illo afferens, καὶ μικρὸν ἐπεκτείνας τὸ διήγημα, pro Longiuscule rem narrare. HINC Διηγηματικὸς, q. d. Narratiuus, Ad narrationem pertinens. Item, Qui narrationibus delectatur, vel vitio verbo, Fabulator, Sermocinator, vt à Bud. redditur in hoc loco Aristotelis, Ethic. 3, ὡς δὲ γελοῖοι καὶ διηγηματικοὶ, καὶ οἱ περὶ τοιούτων καταπεπονημένοι τὰς ἡμέρας, ἀδολέσχας λέγομεν. ET Διηγηματώδης, q. d. Narratiue. ITEM diminut. Διηγημάτιον, Narratiuncula.

Διήγησις, ιος, ἡ, Narratio, Commemoratio. Sed longior est quàm διήγημα: à quo ita eam differre tradit Aphthon. vt πόσις à πόμα. ET Προδιήγησις, q. d. Prænarratio, Præparatio ad narrationem. In v. l. exponitur ἐπεξεργασία apud Hermog.

C. Εἰσηγοῦμαι, Consilio meo alicui velut præeo, Consilium do alicui de re, Suadeo. Dicitur autem εἰσηγοῦμαί τι, vel εἰσηγοῦμαί τινι τοῦτο: item εἰσηγοῦμαί τινα τοῦτο ποιεῖν: interdum & cum infinitiuo, necnon cum ὅπως. εἰσηγοῦμαι πόλεμον, Dem. Xen. Hell. 1, εἰσηγεῖτο πέρι χρημάτων. Idem alibi, μὴ ὀκνεῖν αὐτὸν εἰσηγεῖσθαι αὐτοῖς. Isocrates Panegyr. τοῦτο τὸ πόλεμον εἰσηγεῖσθαι καὶ συμβουλεύειν. Et εἰσηγεῖσθαι δεινῶς, Plut. Publ. Idem in Per. εἰσηγήσατο νεμεῖσθαι τοὺς τοῦτο πλουσίους νόμον. Sed & cū ὅπως apud eundem in Themistocle, εἰσηγουμένων ὅπως ἀπιόντες τὰς Ἀθήνας. vbi εἰσηγεῖσθαι exponitur etiam Referre de ea re, Consilium in medium afferre, seu proponere. Sic εἰσηγεῖσθαι γράμμα Plutarch. & Synes. Vbi tamen εἰσηγεῖσθαι non est simpliciter Proponere, sed Proponere quasi præeundo & in viam deducendo. Itidem verò εἰσηγεῖται τινων qui legem proponens suadet. Suasor legis, & lator rogationis (inquit Bud.) ὁ χαφὼν appellatur. & ὁ εἰσηγούμενος, vt Luc. in Timone, εἰσηγήσατο τὸν νόμον Ἐχεκρατίδης. Idem εἰσηγοῦμαί τινα exponit etiam Autor sum huius rei, Principiū & originem do huius rei: vt videbis pag. 814. Instituo quoque alicubi redditur: vt Plutarchus in Apophthegmatis de Lycurgo, καὶ τὰς χρείας ἀπ' ἐκείνου εἰσηγοῦμεν. Cæterū illi verbi εἰσηγοῦμαί signif. qua pro Suadeo ponitur, primū locum dedi, quòd & frequens sit, & in ea simplicis etiā significatū ex parte aliqua retineatur. quod vt ostenderem, vsus sum illa periphrasi, Consilio meo alicui velut præco. Siquis tamen primum locum illi dare malit qua ponitur pro Autor sum, vel Principium do & originem, non magnopere repugnabo. nam qui illud facit, is itidē alios velut præit. Cæterùm Budæus alibi εἰσηγεῖσθαι, sicut & ὑπάρχειν, exponit etiam Exemplum præbere, item Præire, Præmonstrare. Ego verò his addo, posse εἰσηγεῖσθαι (meo iudicio) alicubi reddi etiam ad verbum Introducere, & quidem ex Cicerone: vt quum dicit De off. lib. 3, Eiusmodi deliberationem introducere. Sic & quod Athen. dicit de Lucullo εἰσηγήσατο τρυφῆς, verterim, Introduxit luxum. idem enim est quod εἰσηγήσατο τρυφᾶν. Atqui adeo quum infinitiuo etiam iungat hoc verbum Cicero, nō dubitarim, quod idem Athenæus dicit, τὸν εἰσηγήσατο Ἀλέξανδρον, reddere, Introduxit, Alexandrum esse deum. nam subaud. εἶναι. ¶Sed εἰσηγεῖσθαι & pro Explicare affert Bud. ex hoc Platonis loco in Symposio, ἐγὼ οὖν πειράσομαι ὑμῖν εἰσηγήσασθαι τὸν λόγον αὐτὸν ἃ ποθ' ὑμᾶς δι' ἐμοῦ ἄλλων διδάσκαλοι ἔσονται.

Εἰσήγησις, Suasio, Admonitio, Theodorit. in Eccles. hist. Item διδασκαλία, Hesych.

Εἰσηγητὴς, Suasor, Monitor. Item autor, vt εἰσηγητὴς ὀρθοπαθείας A
μάτων ὠφελίμων, Luc. in Anacharſ. vbi poteſt etiam verti fortaſſe Qui introduxit, ea ſequendo quæ paulo antè dixi.

Εἰσηγητήριον, Tempus quò quis ad magiſtratum gerendũ aut ad fungẽdũ ſacerdotio velut introducitur. Ita quidam interpretantur ex Heſych. cuius verba ſunt, εἰσηγητήρια ὅταν ἄρχηταί βουλεύειν ἢ δύειν.

C. Ἐξηγοῦμαι, Dux ſum, Præſum. Il. 3, Τοῖσιν ἕκαστος ἀὴρ σημαίνῃσιν ἐοῖσι τῶν ἄρχει, Τῶν δ' ἐξηγεῖσθον, καὶ μυρία ἔπλετο πᾶσι. vbi Euſtathius σημαίνῃσιν exponit ἐφεστῶσιν, at ἐξηγεῖσθον, expon. ἡγεμονεύετον. quinetiam poſterioris verſus ita reſoluit verba, ἐξηγεῖσθον τῶν οἰκείων πολιτῶν καὶ μυρίαι αὐτοῖς. Thucydides quoque ἐξηγεῖσθαι dicit pro Præeſſe, item Regere, Moderari: & Ducem ſe præbere aliqua in re. Sed & Adminiſtrare apud eum redditur, vbi iungitur accuſatiuo. Et ἐξηγεμὼν Præſes & arbitra, vt Bud. interpretatur in hoc Galeni loco, περὶ δ' ἐν ἱστορίᾳ καθάπερ ψυχὴ λογισμὸν, τὸν τῶν πράξεων ἀπάντων ἐξηγεμόνα.

Ἐξηγοῦμαι τὸν νόμον, Præeo legem, id eſt Præeo legis B
verba: vt Bud. vertit in hoc Demoſthenis loco De falſa legatione, ὑπογραμματεύων γὰρ ὑμῖν, αὐτὸς ἐξηγοῦτο τὸν νόμον τὸν τοῦ κήρυκος. id eſt, Quum enim ſcribæ officio fungeretur, ipſe apud vos pronuntianti præconi legis huius verba præibat. Alloquitur autem iudices.

Ἐξηγοῦμαι, Autor ſum, Cenſeo. vt apud Xenophontẽ Pæd. 7 & 8 Bud. interpr. εἰμάγει ἐξηγεῖσθαι. Idem tamen alibi dicit eidem Xenoph. eſſe Interpretari quid ius ſitque ſit. Rurſum apud Lyſiam ait eſſe, Interpretari res ad cultum deorum pertinentes: vel Reſpondere de legibus, ita ſcribentem pag. 103, ἓξ ἀρχαίους νόμους καὶ ὡς εὐσεβεῖν ἐξηγεῖσθαι. Quò pertinent hæc Plutarchi in Camillo, ξύνεσιν ἔχοντες, καὶ καθαρὰς τὰς πόλεις, ἐξηγεμόνα τοῦ θείου τοῦτο δ' εἶναι. Et ibidem, ἐξηγεμόνος Φαβίου τὰ ἀγχιστεῖα. Demoſth. contra Euerg. ἃ δ' ἂν τὰ νόμιμα σοι ἐξηγησόμεθα, id eſt, Iura tibi interpretabimur, vt Bud. vertit: vel Explicabimus tibi iura legitima, vt Cam. Et ἐξηγήσασθαι πολλαχοῦ τοῦ τῶν αὐτῶν, Æſchin. pro Differere, vt Bud. interpr. At in vulg. lex. ex Platone in epiſt. ἐξηγεῖσθαι ἐν λόγοις pro eodem. Et ex Ariſtot. pro Enarrare, Explicare: itidemque ex Galeno ad Glauconem 1, ἐξηγεῖσθαι ταῖς διαιρέσεσιν ἁπάντων φαρμάκων. In iisdem ex Euripide, ἐξηγοῦ θεούς, pro Ede deos: fortaſſe pro Ede nomina deorum.

Ἐξήγημα, ET Ἐξήγησις, Enarratio, Explicatio. Sophoclis tamen ſchol. ait ἐξήγησιν dici ὅτι τῶν θείων, ſicut ἱρμηνεία dicitur ὅτι τῶν τυχόντων. A Polybio lib. 2, ἐξήγησις vocatur etiam Hiſtoriæ & rerum geſtarum expoſitio, vt ſcribit Budæus. Differũt autem ἐξήγημα & ἐξήγησις ſicut antea de διήγημα & διήγησις dictum fuit.

Ἐξηγητὴς, οῦ, ὁ, Qui in re aliqua ſe veluti ducem præbet. Herodot. σὺ εἰς οἶκον τὸν βασιλέως ἐξηγητὴς γένηαι τοσαυτάπασι ἀγαθῶν, ἐν οἷσι πεφυτεύκεις πάντα, Tu dux es in ſuadẽdo quæ domui regiæ vtilia ſunt, Tuo ductu tuiſq; auſpiciis regia dom⁹ multis fruitur cõmodis. Hũc enim eſſe puto huiusloci ſenſum. at in v. l. ἐξηγητὴς γένῃ redditur ſimpliciter Exponis. A Budæo autẽ explicatur Conciliator, Sequeſter & tranſactor alicuius rei, in hoc Demoſthenis loco (qui Herodoteo non abſimilis videtur) πρὸς Λακρ. pag. 63, οὐπερ ὁ Λάκριτος ἁπάντων ὢν πύστωρ ὁ ἐξηγητής. Ἐξηγητὴς, Enarrator, Explicator, Explanator. vnde & eos qui ſcholis ſeu commẽtariis aliquem ſcriptorem illuſtrarunt, quidam ἐξηγητὰς appellarunt. Sed ἐξηγηταὶ peculiari ſignificatione dicti fuerunt Qui interpretabantur res ad cultum deorum pertinentes, Qui rationem ſacrorum tenebant & cultus deorum, Prudentes iuris pontificii, vel Pontifices & religionum iudices. Tot enim modis interpretatur Bud. qui etiam addit non fuiſſe auguribus ſimiles ſeu haruſpicibus. Quidam reddunt Sacrorum interpretes. Cicero certè apud Platonem vertit Interpretes religionum. Demoſthenes contra Euergum & Mneſib. ἐπειδὴ ἐπλεύσαμεν ἅλαδε ὡς τοὺς ἐξηγητάς. vbi ἐξηγηταὶ ſunt (ſicut Camer. annotat) illi quorum erat reſpondere de iure ſepeliendi eam quæ videbatur mortua de pulſatione. Vide Platonem De leg. pag. 293 & 359: & Pauſan. 13. Exponitur autem ab Harpocratione & Polluce. HINC Ἐξηγητικά, Libri Pontificales, vel de iure pontificio, Bud. ex Macrob.

C. Ἐφηγοῦμαι, Præſum, vt exponitur in vulgatis lex. quæ hunc ex Thucydide locum afferunt, ἐφηγηταὶ ἐλθεῖν τοῖς ἐν πόλει ὧσιν ὡς οὐ χρεὼν ἀποχωρῆσαι αὐτοὺς ἐκείθεν. Sed ἐφηγηταὶ hic (ſi mendo caret) nullo mõdo ſignificare poteſt Præeſſe: videtur autẽ accipi pro Exponit, eorũ videlicet more qui conſiliũ dare volunt, quod potius eſt ὑφηγεῖσθαι. AT Ἐφήγησις. Suidæ eſt Actio aduerſus eos à quibus receptus eſt is cui lex regione aliqua interdixit, ſiue exuli, ſiue homicidæ, ſiue alii: aut Actio aduerſus eũ qui publicum aliquid clanculum poſſidere exiſtimatur. Vide Suid.

C. ΚΑΘηγοῦμαι, Dux ſum vitæ, Præeo. Plut. ad Col. εἰ μὴ καθηγήσατο Δημόκριτος, οὐκ ἂν ἐφῆλθεν Ἐπίκουρος ὅτι τῷ ζῆν. Plato Dionyſio, εἰ καθηγοῦ, ἕψομαι σοι ἐγώ. q. d. I præ, ſequar. Sed quia id metaphoricè ab eo dicitur, Budæus vertit, Prouocato me: at ego malim, Præi tuo exẽplo. Sic apud Xenophontem Apomn. a, καθηγεῖσθαι pro Exẽplo meo illi præire. Quod autem dicit Plutarchus in Theſeo, καθηγεῖσθαι τῶν πολιτῶν, verto ad verbum ex Cicerone, Ducem eſſe regẽdæ reipublicæ, potius quàm Principem gerere remp. vt habent vulg. lex. Idem Plutarchus in Camillo, καθηγήσατο τῆς εἰς τὴν Ἰταλίαν στρατείας: quod in illis redditur, Duxit exercitum in Italiam. Ego malim, Dux fuit expeditionis in Italiam: vel autor, aut princeps: vt ſimul etiam conſilio eius ſuſceptam fuiſſe eam intelligatur. Item καθηγεῖσθαι τοῦ λόγου, pro Diſputationis initiũ præbere, B. Bud. vel Diſputationẽ inſtituere. Καθηγεῖσθαι item pro Præceptorem eſſe: Strabo, καθηγήσατο δὲ καὶ οὗτος ὁ Ἀριστόδημος.

Καθηγητὴς, οῦ, ὁ. Dux vitæ. ET Καθηγεμὼν eadem ſignificatione, & quidem in fœm. etiam genere interdum, vt Ἀφροδίτῃ καθηγεμόνα παιδὸς, Plutarch. Theſeo. Interdum verò additur genitiuus ibid. Exponitur & Autor, Suaſor, Impulſor: quia qui ſuadet & impellit, eſt velut dux vitæ. Item Qui inſtruit, Monitor, Præceptor. Gregor. de Baſilio, σύμβουλος ἀγαθὸς, φιλοσόφων διδάσκαλος, τῶν θείων ἐξηγητὴς, τῶν πρακτέων καθηγητής. Syneſ. τῆς γνησίας καθηγεμόνος τῆς φιλοσοφίας ἐργάτην.

C. ΠΕΡΙΗγοῦμαι, Circunduco, Duco circum. Luc. περιήγησαί με τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαντα. vbi Bud. Circunducere interpretatur. Baſil. in Hexaem. homilia 6, ὥσπερ οἱ τοῖς ἀπὸ τῶν πόλεων τοὺς ξένους καθόδοις περιηγούμενοι. At ex Herodoto aſſertur, cũ datiuo perſonæ, περιηγησάμενοι τὸ οὖρος Πέρσῃσι, pro Qui circum montem Perſas duxerunt. Vbi videtur eſſe pro περιηγησάμενοι Πέρσῃσι περὶ τὸ οὖρος. At Luc. cum illa cõſtructione poſuit pro Singillatim expono, Singulas partes narro & commemoro: ſcribens, περιήγησαί μοι τὰ ἐν ἄδου ἕκαστα. ita enim Bud. hic exponit. Sed addo, intelligendum eſſe Singula exponere, tanquam ſimul per ſingula ducendo, vt Virg. loquitur.

Περιηγηματικὸς λόγος, Oratio qua res ita deſcribuntur vt quaſi in rem præſentẽ lectores perducantur. Aphthon.

Περιήγησις, q. d. Circunductio, id eſt Ipſa actio circunducendi, ſeu ducendi per ſingula. Item, Expoſitio & commemoratio rei alicuiũs quæ fit ſingillatim, & quaſi lectores in rem præſentem atque adeo per ſingula ducẽdo, vt dixi Virgiliũ loqui. Hoc autẽ cum alii faciunt, tum Pauſanias & Strabo. vnde & hic lib. 2, exponere incipiens ſitum orbis, ſcribit, καὶ δὴ καὶ ἔνθεν ἀρκτέον τῆς περιηγήσεως. Hinc & Dionyſii Alexandr. poematium inſcribitur τῆς οἰκουμένης περιήγησις. (& ab Euſtathio paſſim ipſe περιηγητὴς appellatur) Sed & ὕβριστος περιήγησις dixit Hermog. Vide Bud. p. 413 & 414.

Περιηγητὴς, q. d. Circunductor, id eſt Qui circunducit, ſeu ducit per ſingula, Perductor, qui & Xenagogus Cicer. voce Græca vtenti. Iuſtin. in Paræn. ἔδει σε τῶν περιηγητῶν μεμαθηκέναι τοὺς τόπους ἡμῶν ἐν οἷς ἐγεννήθης καὶ ἐτράφης. Luc. autem περιηγητὴν τῆς εἰκόνος appellauit τὸν κατὰ μέρος ἑκάστου δηλοῦντα τὴν εἰκόνα. Item περιηγητὴς eo ſenſu quo tribui Dionyſio hoc nomen dixi: quod & Polemoni ab Athen. itẽ Diodoro & Praxiteli cuida à Plutarcho datur. ET Περιηγητικὰ βιβλία apud eundem

Plut. Libri quibus huiusmodi descriptiones continentur. Item προηγητικὸς, Peruagator, & Peruulgatus. vt προηγητικὴ δόξα Plut. Peruulgata opinio. B.

C. ΠΡΟηγοῦμαι, Præeo, Præcedo, Antegredior. Aristoph. Pluto, προηγῆ τοῦ ῥεύματος. Et metaph. προηγούμενα αἰτία seu προηγησαμένη, seu προηγούμενον αἴτιον, quæ Cic. ad verbum Causa antegressa. Dicitur & causa antecedens. Celso est causa abdita & in occulto posita, quæ morbos continet. At προκαταρκτικὴ est causa externa, quæ & euidens dicitur. De his Gorræum lege. Plutarchus De fato, p. 648. τὸ μηδὲν αἰτίως γίγνεσθαι, ἀλλὰ κατὰ τὰς προηγουμένας αἰτίας. Sed illa differentia inter προηγουμένας αἰτίας & προκαταρκτικὰς apud medicos præsertim extat. Paulus Ægineta lib. 3, προηγουμένης μὲν ἐν τῷ σώματι διὰ τὰς ἡσσωμένας τῆς ὕλης, τῆς δὲ προκαταρκτικῆς αἰτίας κινησάσης αὐτήν. Hanc tamē diff. alicubi confuderunt cum aliis tum Aetius. Apud Galenum sunt etiam τὰ προηγησάμενα relata ad sua συναίτια, vt docet B. pag. 497. Item προηγούμενα generaliter pro Antegressa, id est, Ab initio & per se subsistentia. Budæus ex Basil. in Hexaem. 14, τὸ δὲ σπόρου οὐ προηγούμενον ἰῶ, ἀλλὰ παρυφίστημι, ἐπεὶ καὶ ἄνευ σπόρου ἰῶ. Vide eundem Bud. & in Comm. pag. 497. Et προηγούμενα σπέρματα, Primigenia semina, vt idem interpr. Sic autem & in isto Plutarchi loco vult προηγούμενον esse primigenium, vel Antecedens: vbi videlicet scribit, ἐπὶ δίκην προηγουμένων ὡρίσθη τὸ ἀδύνατον, τὸ δὲ κωλυόμενον, ὑπηρετούμενον καὶ συμβαῖνον. id est (vt ibidem) προηγεῖται τῇ φύσει καὶ ταχὺ δείκνυται. Item προηγούμενον ex Aristotele pro exemplari proposito vide effigies ducitur. In vulgatis lexicis ἕνεκα προηγουμένης ex Aristotele pro Huius ductu. Et προηγουμένη αἰτιολογία ex Hermog. Obiectio prima, cui opponitur ἡ ἐξ ὑποθέσεως. Item τὸ προηγούμενον τῶν βλαστῶν ἁπάντων, pro Summa pars germinis.

Προηγεῖσθαι, Præcipuum esse, Præcipuum locum tenere in re aliqua: vt δῆλον οὖν ὡς προηγοῦνται καὶ πρότερον, ὅταν περὶ τῆς ψυχῆς, προηγουμένως τι καὶ πρότερον δεῖ παιδεύειν τῶν ὀπτικῶν. qui locus ἀδιαστόλως à Bud. affertur. In vulgatis lex. προηγούμενα σπουδαία ex Dioscor. pro Prætua lentes: itidemque προηγούμενον πυρετόν ex Chrysost. pro Prætualens signum.

Προηγοῦμαι, Procedo. Paul. προηγουμένου εἰς ἄκρον ἀμετρίας τὸ μίσος, procedente odio. B.

Προηγεῖσθαι cum accusatiuo personæ & dativo rei apud Paulum, ad Rom. 12, τῇ τιμῇ ἀλλήλους προηγούμενοι, quod vetus interpr. reddidit Honore inuicem præuenientes. Alii, Honore alius alii præeuntes. Videtur autem signif. Paulus, Alius alii suo exemplo præeūtes in honore deferendo.

Προηγουμένως, q. d. Antecedenter, (vt pro ἑπομένως dicitur Consequenter) Ex antecedente vel antegressa causa. Interdum etiam pro Primaria ex causa, Primariè, Præcipuè, vt Budæus exponit in hoc Plutarchi loco, οὕτω γὰρ καὶ ὁ τῆς φύσεως νόμος τὰ μὲν καθόλου προηγουμένως θέλει αἰτιᾶσθαι, τὰ δὲ καθ' ἕκαστα, ἑπομένως. Damascenus, De Deo loquens, τὸ δὲ ἐν ἡμῖν, τὰ μὲν ἀγαθὰ προηγουμένως θέλει καὶ ἀδόκητα δὲ τὰ πονηρὰ καὶ ἄτοπα κακά, οὐ προηγουμένως, οὐδὲ ἑπομένως. Vide & Basilii locos apud Bud. pag. 495 & 497. Προηγουμένως, Ex professo, vt exponitur apud Dioscor. lib. 4, προηγουμένως θεραπευτικὴν ἐκδιδασκάλου ἀφορμήν.

Προηγητὴς, οῦ, ὁ, ΕΤ Προηγήτωρ, ορος, ὁ, Qui præit, Dux viæ. Sed peculiariter ita vocatur Qui præit cæco, estque ei dux viæ: ὁ χειραγωγὸς τοῦ τυφλοῦ, si Hesychio credituri Item, ὁπαδοὶ χοροὶ προηγούμενοι ἐν ταῖς γάμοις. Hes. & Eust. ΕΤ Προηγητικὸς, Ad præeundum aptus.

Προηγεμὼν pro ἔξαρχος videtur accipi à Demosthene p. 130, ἔξαρχος καὶ προηγεμὼν καὶ πατρόφιλος, καὶ ἐπαρχούσης, τῆς Ἄττης. Ita Bud. sed si hic nihil aliud esset προηγεμὼν quàm ἔξαρχος, vacaret alterutrum.

C. ΥΦηγοῦμαι, Præeo. Plutarchus in Cæsare, δαίμονός τινος ὑφηγουμένου. Et cum accusatiuo δόν, apud eundem, scribentem de Pompeio, καὶ δαίμων ἐκείνῳ ὑφηγεῖτο τὴν ὁδόν. viam præibat in Ægyptum. Plato Epin. εἰ μὴ θεὸς ὑφηγεῖτο, nisi deo præeunte & autore doctrinæ. Hæc Bud. qui & hæc Thucyd. πειρασόμεθα ἀμύνασθαι πολέμου ἀρξαντας ἧπερ καὶ ὑμεῖς ὑφηγεῖσθε, vertit, Eo modo propulsare conabimur bellum à vobis lacessitum, quo modo vos prouocaueritis. Ego tamen malim magis propinqua interpretatione reddere, Ea via quam vos nobis præiueritis. Nam qui bello lacessitus, tandem & ipse bello vim ita propulsat vt par pari referat, eandem insistere viam videtur. Idem Bud. apud Aristotelē, τὸν ὑφηγημένον ἔφην λόγον, vertit, Modo iā institutō & supra seruato, id est præcedente. Eiusdem verò Aristotelis similis locus. κατὰ τὸν ὑφηγημένον μοι τρόπον λεκτέον, redditur, Dicendum est ea via & ratione quā cœpimus. Itidémque Bud. ὑφηγήσομαι vertit Inciprām seu Exordiar, in hoc Platonis loco in Euthyd. ἐγὼ οὖν μοι δοκῶ καὶ αὐτὸς πάνυ ὑφηγήσασθαι οἷον προσεύχομαι αὐτὸν φαίνεσθαί μοι, id est (inquit) Ipse exordiar disputationem, vt intelligant quonam præeo. Ego optem eos sapientiæ præceptores esse & disputatores. Vel, Præibo, & προδοποιήσομαι, seu Præmonstrabo.

ΥΦηγοῦμαι, Horror, Suadeo, Dicto. Aristot. τὸ δ' ὑφηγεῖται καὶ ὁ κοινὸς νόμος. Hæc Bud. pag. 193, afferens & aliud exemplum. Sed hoc addo, Præire, itidem pro Dictare positum inueniri: alicubi verò & suadendi significationem habere mihi videri. In vulgatis lexicis ex Galeno ad Glauc. ὑφηγήσασθαι χρῆναι pro Tradere, & ex Plutarchi Romulo, ὡς τὰ αἱ τῶν γειτνιεικῶν προβλημάτων αἱ καλύπτας ὑφηγοῦνται, pro Præcipiunt. Sed ὑφηγεῖσθαι aptius reddi puto in huiusmodi locis Docere quàm Præcipere. Illam certè significationem apertè habet in isto eiusdem Plutarchi loco, Symp. 4, καὶ τὰ τῆς ὠδῖνος ὑφηγήσασθαι ἔργον. Item ὑφηγεῖσθαι pro Præesse: vt Gal. τῆς μάλιστα τὴν γυμναστικὴν ὑφηγεῖσθαι.

ΥΦήγησις, q. d. Præitio. vt Plato in Prot. καὶ αἰσχύνονται χρῆσθαι τοῖς ὑφηγήσεσι τῶν γραμμῶν, q. d. Et cogunt scribere iuxta præitionem linearum. pro Eōsque in scribendo sequi cogunt quas ipsi lineas præiuerunt. Item ὑφήγησις, Doctrina quam quis alii velut præiens tradidit. Et in plurali ὑφηγήσεις pro præceptis, apud Philonem. In vulg. lex. ὑφήγησις, Enarratio: (sicut & Hesych. ἐξήγησις) item Ductus, ex Aristot. in Rhet. Exponitur verò & παραίνεσις, id est Suasio: sicut ὑφηγεῖσθαι, παραινεῖν, Suadere.

ΥΦηγητὴς, Qui præit alii in re quapiam (vt ὑφήγησιν esse dictum est doctrinam quam quis alii velut præiens tradit) Suasor. Soph. Œd. tyr. ὑφηγητὰς appellare videtur eos qui suo consilio velut præeunt. nam malè intellexerunt scholiastæ exposs. qui putarunt illum scribere ὑφηγητὰς idem signif. quod μαντεῖς seu ἱεροσκόπους. ΕΤ ΥΦηγητὴρ, ῆρος, ὁ, Dux. In Epigr.

ΗΔΗ, Iam. Hom. Il. α, de Nestore, Τῷ δ' ἤδη δύο μὲν γενεαὶ μεταλήθοντα βροτῶν αἰψηρῶν ἐφθίαθ', οἵ οἱ πρόσθεν, &c. vbi Eustathius præsenti etiam & futuro iungi docet. Plato Apol. Socr. ἀλλὰ γὰρ ἤδη ὥρα ἀπιέναι, quæ Cic. vertit, Sed tempus est iam hinc abire. Vide pag. 3 mei lexici Ciceroniani. Sæpe vtuntur hoc aduerbio quum de ætate loquuntur: vt Xenophon, τῷ ἡλικίαν ἤδη σοι ἔχεις ἤδη. Idem in Cyneg. τὸν ἤδη ἐκ παιδὸς ἀλλ' ἤδη τῷ ἡλικίαν. Et γάμου ἤδη ὥραια apud eundem Præd. 4, vt apud Virg. Iam matura viro, iam plenis nubilis annis. Apud eundem Xenophontem, ἤδη & οὔπω inter se opponuntur: vt Lat. Iam & Nondum. quum dicit ἓξ μὲν προελήλυθα ἤδη ταῖς ἡλικίαις, ἓξ δὲ οὔπω ἀκμάζοντας. Sic autem vicissim ἔτι interdum cum nomine ætatem significat. vt ἔτος ἔτι. vide Ἔτι. Apud Isocr. πολὺ ἤδη χρόνον καὶ παρεκτρυχῶ, vt Lat. A longo iam tempore.

Ἤδη cum ἄπειμι eōdem modo iunctum esse pnto apud Xenoph. quo Iam cum Vale, apud Virg. Ita enim ille Præd. 6, χαῖρε Παίδια, καὶ χαῖρε, καὶ ἄπειμι ἤδη: Virgil. verò ita, Æneid. lib. 2, Iámque vale, & nati serua cōmunis amorem. Sic autem & aliquot aliis locis.

Ἤδη cum futuro, interdum quidem redditur Iam, interdum autem Mox, Confestim. Xenoph. Præd. 8, τοῦ δὲ ἤδη διηγήσομαι. Demosth. Pl p. 1, ταῦτ' ἤδη λέξω. In quo Demosth. loco ἤδη forsitan verti potest Iam nunc, vel Nunc iam. At contrà in illo Xen. ἤδη vacare crediderim, & esse ὡς θᾶττον posita illa duo: vt aliquādo positi testatur Eustath. At Budæus exponit Mox, & Confestim, in hoc eiusdem Demosthenis loco, οὐ γὰρ ἐπὶ δεῖπνον ἐκ τοῦ βασιλέως ἐκλύχνος ἤδη ἐστίν. Eust.

de vſu huius aduerbii in infinitiuo dubitationē quandam affert, quam vide p.100. A

Ἤδη, Nunc, νῦν, vt Euſtath. exponit in hoc verſu 304 Od. α, Αὐτάρ ἐγὼν ὅτι νῦν γε φίλῳ κατὰ θυμὸν ἑταίρῳ ἤδη. Addit autem inueniri ἐν ᾠδαῖς ἀλλοις posita ἤδη & νῦν. qua de re modò dixi.

Ἤδη cum participio ἐκπεφυγόμενος, Cic. apud Polyb. vertit, Paulo pòſt quàm egreſſus erat è caſtris. vt oſtenderet pag. 63 Cic. lexici.

Ἤδη, Continuò, Protinus (in ea ſignif. qua dicitur, Non qui epigrammata nouit componere, protinus cenſeri debet poeta) Greg. εἰς ἄγνοιαν βαπτίσματος, Οὐ γὰρ ὅσπερ ἀπαλλαγὴν κακίας ἄξιος, ἤδη καὶ πιστὸς ὡς ἂν οὐδὲ ὅσιος εὐθὺς πιστὸς, ἤδη δὲ καὶ κακὸς. Sic apud Chryſoſt. De orando Deum, ὅταν οὖν ἴδω σε μὴ φιλοσώματα προσευχόμενον, (&c.) ἤδη μοι δῆλός ἐστιν ὡς οὐδὲν ἡμιν ἔσται μὴ φιλοσώματα προσευχόμενον τῇ ψυχῇ κἂν πτῶμεν. B

Ἤδη cum aliis particulis. Ἤδη δὲ, Iam verò, vel Atque adeo: Bud. ex Synesio, ἔστι τοῖς ἀδελφοῖς ἡμῶν, ἤδη δέ τι καὶ τοῖς ἄλλοις τὸ πρόσωπον χρήσιμον ἴσως. ‖ Ἀλλ' ἤδη idem Budæus ex Gregorio pro Sed etiam, οὐ τὴν ἀμυντικὴν μόνον, ἀλλ' ἤδη καὶ τὴν τοῦ γεγονότος. C ‖ Τότ' ἤδη apud Demoſth. pro Tum demum, vt quidem ego interpretor hoc in loco orationis Pro corona, ἔστω μοι δεῖξον, καὶ τότ' ἤδη καταγόρευε μου. At in vulg. lect. οὕτως ἤδη ex Æſchine, itidem pro Tum demum. ‖ Ἤδη ποτὲ, (vacante ἤδη) Aliquando. Item Olim: vt apud Hom. Il. α, Ἤδη γάρ ποτ' ἐγὼ καὶ ἀρείοσιν ἐπιπροέηκα ὑμῶν Ἀνδράσιν ὠμίλησα. (Sed & ἤδη ſine ποτὲ à ſchol. Thuc. exponitur alicubi πάλαι ποτὲ) Inuenitur autem ἤδη ποτὲ interrogatiuè etiam poſitum, vt apud Gregor. ἤδη ποτὲ πλέασας ὀφθαλμοῖσιν δῆμον; quod Bud. exponit, Vidiſtine vnquam antehac? D

Ἡδὺς, ἡδεῖα, ἡδὺ, Suauis, Dulcis, Iucundi ſaporis. Item generaliter pro Iucundus. ἡδέϊ οἴνῳ, Hom. Od. κ: & ἡδεῖ οἴνῳ, Od ι. Idem Od. μ dixit ἡδὺς αὔτμη, (vbi obſeruandum eſt iungi ἡδὺς ſubſtantiuo fœminino) Plato Theæteto, πῶς δὴ ὦ Θεαίτητε, ἆρα ἡδέα δεκτέα εἶναι; καὶ μᾶλλον ἂν αὐτῶν ὡς ἀφεκτέον; Ariſtot. ἐλαφρότερα πολλῷ γίνεται, καὶ ἧττον ἡδέα, καὶ ὑγρότερα ἧττον γεύσιμα. Pro quo Plinius, Irrita oua ſunt minora, ac minus iucundi ſaporis, ac magis humida. Extenditur autē ad multa hoc nomen ſicut Lat. Suauis & Iucundus. ἡδεῖαι κινήσεις, ſuaues motus, Lex. Cic. pag. 51. Xenoph. τῷ ἡδεῖ oppoſuit αἰσχρὸν, ſcribens Pæd. 8, ὅπως ὦ Σάκα εἶπας ἡδὺ ὅτι πᾶν χρῆμα, ὡς αἰσχρὸν τὸ ἀπεχθάνεσθαι. Eidem eiuſdem Pæd. lib. 6 ἡδὺ & χαλεπὸν ſunt contraria. Dicitur autem ἡδὺ ὅτιν ἀκούειν, pro Iucundum eſt audire, & πῶς ὅτιν ἀκουειν ἡδύ, ſeu παῦπά ὅτιν ἀκούῳ ἡδέα, pro Hoc iucundum eſt auditu, vel Hæc iucunda ſunt auditu. quo & Ariſtophanes modo loquutus eſt in Veſpis. Illius autem prioris generis loquendi exemplum eſt & in hoc prouerbiali Euripidis verſu, Ἡδὺ πᾶ τὸ θρήνημα μεμνῆσθαι πόνων. quod Cic. vertit, Suauis eſt laborum præteritorum memoria: & alibi liberius, Habet præteriti doloris ſecura recordatio delectationem. Sæpe autē ἡδὺ ſubſtantiuè ponitur pro Suauitas, aut etiam Voluptas ſeu Delectatio: ſicut τὸ καλὸν pro Honeſtas: ſic καλοῦ, συμφέροντος, ἡδέος, Ariſtot. Eth. 2. E

Cōpar. ΕΣΤ Ἡδίων, Suauior, Iucundior: Superlat. Ἥδιστος, Suauiſſimus, Iucundiſſimus. pro Ἡδύτερος & Ἡδύτατος, quæ tamen & ipſa alicubi reperiuntur, ac præſertim comp. ἡδύτερος. Thucyd. 7, Τούτων ἐγὼ ἡδέως μὲν αὐ εἶχον ὑμῶν ἔπερα ὅπως εἴλεον, οὐ μέντοι χρηματώτερά γε. Idem ibidem, βουλομένων μὲν τὰ ἥδιστα ἀκούειν. At cōparatiui ἡδύτερος exemplum eſt apud Phocylidem, Οὐ γὰρ ἡδύτερον καὶ ἄμεινον; Reperitur verò & in proſa, vt apud Gregorium. SED ſuperlatiuo ἥδιστος interdū præfigitur præpoſ. ὑπὲρ, ac dicitur Ὑπερήδιστος, id eſt Quamſuauiſſimus, Longè ſuauiſſimus. F

Ἡδὺ, interdum aduerbialiter pro Suauiter, Iucundè. vt ἡδὺ γελάσαι apud Hom. (quo & Luc. vtitur) eodemq; dixit modo Horat. Dulce ridere.

Ἡδὺς dicitur aliquis interdum pro Lætus: vt apud Greg. εἰς Καισάριον, pag. 91, καὶ προσκυνεῖται ὡς ἑστάσιμος τῷ ἀκοιτῷ, καὶ ἡδὺς ἰσόμοιρος. Idem, αἵματος ἡδίων ἔσεσθαι τῇ τοῦ πατρὸς μνήμῃ. Sed & apud Plutarchum ἡδέως redditur Alacriorem, in Fabio, ἡδέως τὸν δῆμον πρὸς τὸ μέλλον ἐποίησε. Et in Camillo, ἡδέως ἐχόντων τὰς ἐλπίδας ὑπὲρ τῆς Ῥώμης. G

Ἡδύς, Fatuus. Δώρος, vel ἐπίμωρος, Suidas. Exponitur & Stolidus apud Strab. libro 1. Sic apud Platonem lib. 1, ἡδὺς δ' εἶ, ἔφη· vbi tamen Ficinus reddit Facetus. Atque hanc interpr. aliquibus locis conuenire arbitror, ſed accipiendo Facetus ironicè: vt Gallicè ſumitur interdum *plaiſant*: veluti quum dicitur, *Vrayement vous eſtes plaiſant de me vouloir faire croire que.* (Quo ſenſu dicitur & iſtud, quod idem etiam ſonat, *Vrayement vous auez bonne grace de* &c. Atque ita poni χαρίεις quoque, à χάρις quod *grace* ſignificat, docebo in illo nomine, ſi recordatus fuero) Sic autem ſumi arbitror ἡδὺς in iſto Syneſii loco, ἡδὺς εἶ, κωλύων ἡμᾶς ὅπλα κατασκευάζεσθαι. Fortaſſe tamen paulo etiam aptius vertemus, Lepidus es, qui iubeas nos, &c. Nam Lepidus, ſicut & Lepidum caput, ironiæ ſæpe à Latinis accommodari conſtat.

Ἡδέως, Suauiter, Iucundè. Ἥδιον, Suauius, Iucundius: Ἥδιστα, Suauiſſimè, Iucundiſſimè. Epicurus, οὐκ ἔστι ἡδέως ζῆν, id eſt (Cicerone interprete) Non poſſe iucūdè viui. Plutarchus in Symp. ſept. ſapientū, εἰ μάλιστα μετ' ἀλλήλων ἡδέως ἴσασιν. Sic ἡδέως ἥκουσα alibi dicit. Ac quod apud Ciceronem Timotheus Platonem alloquens dicit, Veſtræ quidem cœnæ non ſolùm in præſentia ſed etiam poſtero die iucundæ, pro eo apud eundem Plut. eſt, εἰ δὲ καὶ Πλάτωνι δοκοῦμεν ἡδέως καὶ εἰς αὔριον ἡδέως γίγνεσθαι. Isocrates autem dixit in Panath. οὐχ ἡδέως ἔχων ὅτι τοῖς εἰρημένοις, pro Qui non delectabatur iis quæ dicta erāt. Ex Demoſthene, ἡδέως ἔχω σοι, pro Delector te. Et ex Eurip. ἡδέως ὁρᾷς pro Aſpectu es hilari. ‖ Ἡδέως ſæpe pro Lubenter: ſicut ἥδιον, Lubentius: ἥδιστα, Lubentiſſimè. vt ἡδέως αὖ ἐροίμην αὐτῶν, lubenter eos interrogem. DICITVR & Ὑπερηδέως: vt Xenophon Pæd. 1, οὕτω δὲ καὶ αὖ τοῖς ἀνδράσι ὑπερηδέως πείθονται, id eſt Perlubenter. Item Ὑπερήδιστα, Quamlubentiſſimè. At ὑπερήδιστος pro Quamſuauiſſimus.

C. Ἡδυκάρπης, & Ἡδύκαρπος, & Ἡδύεπος, &c. vide ſuis locis, id eſt vnumquodque in ſubſtantiuo cum quo compoſitum eſt ἡδύς.

C. Ἡδυπαθής, ἐς, ὁ καὶ ἡ, q.d. Suauitatem ſeu voluptatem patiens, id eſt, Qui ſuauitate ſeu voluptate afficitur, Qui voluptate fruitur. Ab Heſych. exponitur φιλήδονος, id eſt Voluptati deditus, Voluptarius. Sæpe autem exponitur Mollis, Delicatus, In luxū effuſus. Ego ad huius nominis interpretationem lubenter Mollis & voluptarius copularem, vt & à Cicerone copulantur. Athen. 12, ἐν οἷς εἶναι καὶ Πολύαγρον τὸν ἡδυπαθῆ ὀνομαζόμενον. Quidam apud eundem; Ἰώνων ἀγρὸς ἡδυπαθὴς ἔρχος. Obſeruandum eſt autem eundem eſſe vſum verbi πάσχειν in hoc compoſito verbo qui eſt apud Theognidē, in hoc verſu, Σαρκὶ καὶ πλευραῖς καὶ ποσὶν ἁζομένους πάσχειν. quod exprimens Horatius epiſt. 12 lib. 1, dixit, Si ventri bene, ſi lateri eſt, pedibuſque tuis. HINC Ἡδυπάθεια, Vita voluptaria, Vita mollis, Luxus. Xen. Pæd. 7, οἱ νομίζοντες τὸ μὴ πονεῖν, ἀβλαβείαν, τὸ δὲ ἀπόνως βιοτεύειν, ἡδυπάθειαν. ET Ἡδυπαθέω, ῶ, Voluptariam vitam dego, Voluptati indulgeo. Xenophon, καὶ τὸ μὲν πρόσθεν οἱ παῖδες ὅσα περ οὗτοι ἐδυπάθουν ὡς ἡδυπαθεῖν μέμαθηκότες ἐν Μήδοις εἶεν. COMP. Εὐηδυπαθέω, Suauitate & voluptate fruor in aliqua re, Oblector. Item Acquieſco. Chryſoſtomus, ἵνα παρεῦσιν εὐηδυπαθεῖν προσάγμασιν. ET Καθηδυπαθέω, ῶ. Per voluptatem & luxum abſumo, cum accuſatiuo. Xen. Ἐν οἷς τὸν πολέμιον καιρὸς καθηδυπαθῶν, Luc. Per luxū & voluptatem conterens. Item cum genitiuo. Vide Budæum 1079 & 1080. Ponitur autem ab eo & paſſ. Καθηδυπαθοῦμαι, pro Per luxum & voluptates conſumi, ſed ſine exemplo.

Ἡδύνω, Suaue reddo, Condio. Et ἡδύνεσθαι pro Condiri à Cicerone metaphoricè poſito, dixit Gaza: ſicut & ἡδυσμένος λόγος apud Ariſtotelem. Idē ἡδύνειν, Lætitia afficere, vertit alicubi. Itidem paſſiuum ἡδύνεσθαι pro Lætitia affici, ſeu Lætitia aut gaudio frui, poni videtur in hoc verſu quem affert Athenæus, Ἥτις ἐγκλῶ δύνει, τῷ δ' ἔχεται ἡδύνεται. Sic ἡδυνητὴς exponitur χορεύς. HINC Ἡδυντὸς, Conditus. Sed peculiari ſignif. apud Hippocr. ἡδυντὰ πίσσα, Pix odoribus condita, quæ videlicet cocta eſt cum aqua & aromatibus: itidem ἡδυντὸν στέαρ eidem eſt Adeps in aqua & aromatibus coctus. (CONTR. Ἀηδύντος,

ἄδυπνος, Inconditus, Non conditus A Bud. redditur Inconditus, Insulsus, afferente hunc Athenæi locum, vbi αἰηδύστοις ἅλες opponuntur τοῖς ἡδυσμένοις. sic enim scribit, καὶ ἅλας δὲ ἡδυσμένους ἐρᾷ· οὐ ἅλλας παρεφίστη, αἰηδύστους ἢ ἀλῶν πλήρεις αἱ κυπραί. Idem Bud. αἰήδυπνος, inquit, apud Aristot. ὁ μὴ ἡδυσμένος, Inconditus, Nulla suauitate iucundus. (In vulg. lex. vertitur etiam, Durior quàm vt vlla voluptate afficiatur) A Budæo ponitur ET Αἰήδυσις, idem cum αἰήδυπνος. ET Ἡδυπτῶες dicti ἅλες, quòd sal condiendi vim habeat, διὰ τὸ ἡδύνειν, inquit Pollux. Hesychius Eratosthenes hanc appell. adscribere videtur. ET Ἡδυωπός, Condiendi vim habens, Ad condiendum aptus. Et τὰ ἡδυωπικά, Condimenta, Bud. ex Gaza. Idem Bud. vertit & Voluptifica. Item ἡδυωπός, Ad condiendum seu ad condiendi scientiam pertinens. Sed & πολυαρέστου ἡδυωπικὴν dicit Pollux quasi conditricem. ITEM Ἡδύσμα, ατος, τὸ, Quod suauitatem & gratiam aliquam conciliat, Quod rem aliquam iucundiorem gratioremque reddit. Gorr. Item (vt B. expon.) Suauitas, Dulcedo. Aristot. De arte poetica, πλεῖ ὃ λειπόν πέντε μερῶν τῆς τραγῳδίας, μέγιστον τὸ ἡδύσματον ἡ μελοποιία. Peculiariter verò ἡδύσμα in cibo dicitur Condimentum, quod suauitatis & dulcedinis gratia adhibetur ad gratiam ei conciliandam. Plato 1 De rep. πίχη μαγείρικὴ τοῖς ὄψοις ἐπιδίδωσι τὰ ἡδύσματα. Sic Gal. lib. 3 De alimentis, pinguedinem & adipem carnium ἡδύσματα esse dixit: quippe quæ cibis suauitatē potius conciliant quàm in alimentum vertuntur. Plut. De disc. am. & adul. οἱ δὲ τοὺς πλουσίους τοῖς πικροῖς χυμοῖς καὶ αὐστηροῖς, ἡδύσμασι χρῶντας, τὸ γλυκίων ἀφαιροῦντες τὸ πλήσμιον. Athen. lib. 2, οὔτε πέπειρος μάμπτας, οὔτε ὄξος, ὃ μόνον ἀρίστου ὄξος τὸ τῶν ἡδυσμάτων. Idem lib. 4 ex Alexidis Lebete varia citat ἡδύσματα quæ à coquis adhiberi solent. In qua signif. (vt cōdimentum apud Latinos) metaphoricè quoque accipitur. Quo modo Plutarch. in Lyc. dicit, παιδιᾷ δ' πόνου ἡδύσμα, lusus laboris condimentum. Idem De Herod. τῷ ἡδύσματι τῆ κολακείᾳ τὸ παρρησιαστικὸν ἐμβάλοντες. Ἡδύσματα dicuntur etiam vnguenta ipsa quibus ad suauitatem odoris aromata adiuncta sunt. Alii non vnguenta, sed aromata sic appellant quibus odor vnguentis conciliatur: cuiusmodi sunt, amaracus, costus, amomum, nardus, carpobalsamum, & myrrha, (vt patet ex Dioscoride in descriptione vnguenti amaracini) item coriandrum, mentha, apium, ruta. Cæterùm vnguenta ea quæ ἡδύσματα vocabantur, succus tantùm erant, hoc est liquida, vt quæ solis ferè constarent oleis, eóque differebant ἀπὸ τῶν συμμάτων, vt Plin. scribit: quòd hæc corpus haberent, hoc est solidiora essent: verisque tamen eadē odoris gratia. Gorræus. Plut. ἡδύσματα συνεκτοῖς, Ἀρράκτοις, ὡς σφόδρα ὄντως νεκρὸν ὑπὸ διαζωπῆς. Ἡδύσματα etiam ab Hippocrate dicti τὰ χλωρὰ καὶ ξηρὰ ἀρτύματα, vocémque Atticam esse, Erotianus annotauit. ex quo ipse lib. 2 τῶν γυναικείων, τίαρ ἡδὺ appellat τὸ ἀπὸ τυρίου. Gorr. ET Ἡδυσμός, οῦ, ὁ, idem quod ἡδύσμα. Exodi 30, ἡδυσμοῦ χαλβάνη, galbanum iucundi siue suauis odoris.

C. Ἁδύω, Iucundum reddo, Interdum (vt annotat Budæus) Ex tristi iucundum reddo. & sic ἐξηδυώμενος ἦθος apud Plut. in Dione.

C. ΕΝηδύνω, Exhilaro in, Illætifico. Bud. ex Naz. τῇ θείᾳ θεωρείᾳ ἐνηδυώμενός τι καὶ ἐφραιτόμενος.

C. ΕΦηδύνω, Exhilaro super aliqua re, Iucundum & hilarē reddo.

C. ΠΑΡηδύω, Condio. B. ex Athen.

C. ΣΥΝηδύνω, Vnà exhilaro & iucundum reddo, Oblecto. Aristot. Ethic. 5, cap. 6, ὡς δίκαιόν τινος· αἱ ἀφέσεων δὲ ἐστὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ συμφέρον, ἐνδέχεται τῷ μὴ λυπεῖν, ἢ συνηδύνειν. Idem Ethic. 4, αἱρούμενος τὸ συνηδύνειν, λυπεῖ δὲ ἀλαζονούμενος, lætificare, exhilarare. sic alibi sæpe. B. Συνηδυσμένος, Conditus, Delicatus. Bud. ex Plut. Symp. 4, καὶ ῥᾳδίως ταῖς ὠμότησιν ἁλίσκονται, δι' ἃ τὸ μικτὸν πῦρ καὶ συνηδυσμένον ἡδονῇ ἐστὶ θεσπέσιον.

Ἡδύμος, Suauis, Dulcis, Iucundus. idem quod ἡδύς: ex eóque factum per paragogen. Apoll. Arg. 2, ἥδυμος ὕπνος. NB QVO Νήδυμος ab Hom. dicitur, per pleonasmū literæ ν, Il. β, Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος. Vbi tamē fuerūt qui scriberent, ἔχεν ἥδυμος ὕπνος: sed Eust. hanc scripturā non probat, quòd in aliis locis ἥδυμος semper reperiatur: atque adeo apud Homeri posteros tātùm putat illud ἥδυμος in vsu esse. Il. ω, ἦ καὶ ἐπ' ἀτρύτοιο πέφρικε καὶ ἥδυμαι ὕπνου. Il. ψ, [ὕπνος] λύσεν μελιηδέα θυμόν. Νύδυμος ἀμφιχυθείς. Sunt tamē qui non hinc derivatum velint, sed ἀ pro particula intensiua, & δύω, vt per ἥδυμος ὕπνος intelligatur profundus & altus sopor. In Epigr. est etiam νήδυμος Ὀρφεύς & νήδυμον ὕδωρ apud Nonn. Vbi secūdū primam etymol. significat Suauis, Iucundus, Dulcis.

Ἡδυλίζω, Adulor, Grata & iucunda loquor. idem quod ἡδυλογέω. Citat Eustath. ex Menandro. VNDE Ἡδυλισμός, οῦ, ὁ, Assentatio, Adulatio, vel Adulationis species quædam, εἶδός τῆς κολακείας, vt idem Eust. tradit.

Ἧδος, Suauitas, Iucunditas. Il. α, οὐδέ τι δαιτὸς ἐθάλης ἔσσεται ἧδος, ἐπὴν τὰ χερείονα νίκᾳ, neque suauitas vlla epuli erit, Nec iucundæ erunt epulæ. Il. σ. Ἀλλὰ τί μοι τῆλε ἧδος, ἐπὶ ξίλος ὤλεθ' ἑταῖρος; Quæ ex his ad me redit iucunditas? Quid hæc iucunditas exponitur etiam ὄφελος. Ar... tat autē Eustath. Æolicè tenuari, & indeclinabili... Ar ἧδος aspiratū, Acetū significat. Ælius Dion. f... pud Eust. ἧδος τὸ ὄξος (inquit) δασυόμενον οἱ Ἀττικοί. Idem etiamē Eustath. tradit ἧδος à Pausania exponi & ὄφελος & ὄξος: nulla facta spiritus diuersi mentione.

C. Ἀηδής, ET Ἀαδής, Doricè, ής, ὁ καὶ ἡ, Insuauis, Iniucundus, Odiosus. Athen. 6, ἐν τοῖς ἄλλοις ἐστὶν ἀηδὴς καὶ ἀχρεός. Et ἀηδίς substantiuè, Isocr. ad Phil. εἰ σοὶ πρὸς ἅπαντας αὐτοὺς ἀηδίς τις συμβέβηκεν. vbi accipit pro offensione: vt Gall. dicitur Avoir quelque fascherie contre quelcun. Vult autem ἀηδὴς ab ἧδος formari Eustath. quē hic sequor. HINC Ἀηδῶς, Insuauiter, Iniucundè. Item Grauatè, Illibenter. ἐδίετον ἀηδῶς, Xen. Pæd. 1, Non suauiter edere, id est, nulla cum delectatione. Isocr. ad Phil. οὐχ ἁπαιτοῦσιν, ἀλλ' ἀηδῶς ὁρῶσιν, Sed illibenter cernunt. Vel, Grauatè cernūt: aut, Grauantur cernere. At Budæus ἀηδῶς ἔχειν τινὶ apud Demosth. interpr. Non amare aliquem, Non libenter vti aliquo. Et apud eūdem, ἀηδῶς δ' ἔχων οἷς λέγω τοῦτο, pro Quū præterea tristis essem. ET Ἀηδία, Insuauitas, Iniucunditas, Molestia. Item Tædium. Æschin. in Cres. πλὴν δέ σοι ἀηδίαν ἡ πόλις οὐκ ἔχουσα. vbi exponitur Tædium tui. Demosth. ἀηδίαν πρὸς αὐτὸν ἴσως ἔχοντες, tædium sui, & fastidium. Isocr. plur. etiam dicit ἀηδίας καὶ βαρύτητας, item ἀηδίας καὶ λύπας. Capitur & pro cibi fastidio, quod ἀνορεξία propriè vocatur. Apud Epicureos idem est quod ἀηδονία, de quo infrà. ITEM Ἀηδίζομαι, Tædio afficior, Fastidio. Bud. interpr. Abhorreo in hoc Greg. loco (qui in orat. πρὸς τὸ ἀγίου πνεῦμα legitur) ἕως τὸν παχυμερῆ τοῖς κακοήθεσι, οἱ ἐπιδιὰ πρὸς τὰ βρώματα ἀηδιάσωσι, πρὸς βορὰν δι' ἀχρείαν. Sic apud Aphrod. ἀηδίζομαι τῇ ξένῃ redditur, A rei nouitate abhorreo. ET Ἀηδίω, idem quod ἀηδίζομαι.

C. Φιλήδης, ίος, ὁ ἡ, Qui amat quod suaue est & iucūdum, Suauitatis seu voluptatis amās. A Bud. redditur Voluptatis consectator, in hoc Aristot. loco, Ethic. 8, καὶ γὰρ ἀγαθόν τι τὸ ἡδὺ τοῖς φιλήδεσιν. HINC Φιλήδεια, Amor rerum suauium, Studium voluptatis. Item Suauitas, Voluptas: Aristoph. χυλλίζειν ὑπὸ φιλήδειας. ET Φιληδέω, ῶ, Delector, cum datiuo rei: vt φιληδῶ τούτῳ, Delector hac re, Capio voluptatem ex hac re. & q. d. Amo suauitatē huius rei. Athen. Καλλιμήδων ῥήτωρ, ἐξῆς τὸ φιληδεῖν ὧν καὶ ἐσθίων βεβίωται, καὶ ἐσθίων ἀπέκλιθη. Sic φιληδοῦντας λιμώδεσιν ἑρημίαις, apud eundem. Et φιληδεῖν μάχας, Aristoph. Apud Theophrastum non adiecto datiuo, de dictamo, ᾧ τῶν αἰγῶν ἐκτέμνεται ἐξῆς τὸ φιληδεῖν.

Ἥδω, F. ήσω, Suauitate & iucunditate afficio, Delecto seu oblecto. Autor Axiochi, τὰ δ' ἀλγεινὰ, ἀπραξίᾳ καὶ πολυχρονίᾳ, καὶ τῷ ἡδέσθαι ἅμοιρα. Synes. ep. 154, ἕως μὲν γὰρ ἦσθ', ἕως δὲ ὀνήσθ'. Idem Ep. 9, ὡς ὅτε τῶν καταπιμελῶς λόγων καὶ ἦσθ' ταῖς πόλεσι καὶ ὠφέλησθε, & voluptati & emolumento fuit. Idem, ἧσας δὲ ἡμᾶς ἐφ' οἷς ἀπίστελας. ἅπαντα γὰρ ἐπεμισάμεθα. Pro ἧσας autem, id est Exhilarasti, Delectasti, dissolutione facta Etymol. DICI ἔασας annotat. Pass. est Ἥδομαι, lōgè actiuo vsitatiꝰ. est autē ἥδομαι, Suauitate & iucūditate afficior, Delector: interdū & Gaudeo (nec. n. semper idē est quod χαίρω, vnde & Plut. De virt. mor. distinguit ita inter ἡδέως & χαίρειν, vt inter αἰδῶς & αἰσχύνη. ait enim αἰδῶς τὸ αἰσχύνης κωλῦσαι, ᾧ τὸ ἡδέως χαίρειν, ᾧ τοὺς

φόβους διλαβείας: loquitur autem de iis qui duplicem αἰδῶ in se sentiunt.) Cõstruitur Ἥδομαι vel cum participio, vel cum dativo, aut cum præpositione ὅτι vel ὡς: interdum & cum particula ὅτι. Od.ι, ἤτοι μὲν αἵνως Ἡδὺ πιὼν πίνων, καί μ' ἔπεα δεύσεται αὐτῶς. vbi ἥδεσθαι dicitur quoniam ἡδὺ & εὐφροσύνη. Plutar. Fabio, τὸ δεῖον ἥδεσθαι βραχύβιον ὑπὸ τῆς ἀληθείας. Aristoph. Vespis, εἰώθασιν γὰρ ἥδεσθαι θεσπίσμασι, assueuisti enim delectari huiusmodi rebus. Plut. De virt. mor. ὁ μὲν γὰρ ἥδεται οἷς καλοῖς, ὁ δὲ οὐκ ἄχθεται ὧν. αἰσχροῖς vbi ἥδεσθαι & ἄχθεσθαι tibi opponuntur. Dionys. Long. χαίρετω δ' ἕκαστος οἷς ἥδεται. Xen. Pæd. 3, ἡδύνωσι τὴν εἰρήνην Idē Pæd. 8, ἰσχυσὰς χήματα ἥδεσθαι. cui opponit postea, ἰσχυσὰς αἰσχύνας. Callim. apud Athen. l. 10, Θεσπίζω δ' ἀπίσυγα χαλδὸν ἄμυστιν Οἱ πεπόν, ὀλίγῳ δ' ἥδεται ἀστακίῳ. vbi ἀποσυγεῖν & ἡδέσθαι opponuntur, vt paulo antè ἄχθεσθαι & ἡδέσθαι, αἰσχύνεσθαι & ἥδεσθαι. Idem Xenoph. Pæd. 8, ὅτι τοῖς ἐμοῖς καλοῖς μᾶλλον ἐμοὶ ἀγάλλεται καὶ ἥδεται. vbi copulat ἀγάλλεσθαι & ἥδεσθαι, licut in Pæd. 5, ἥδεσθαι & ἀγάλλεσθαι. Alex. Aphr. in præf. Probl. lib. 1, ἅμως ὡς πλείονα ἥδεται τῷ ὄψῳ, magis delectatur hoc cibo. Aristoph. ἥδομαι οὖν πατταλευτὴς ὤν ἀφαλόχαπτα δίκη, Gaudeo quod. Dicitur verò & ἥδεσθαι ἡδονῇ, Atticè. Plato Philebo, ἥδεσθαι πᾶσι ἡδοναῖς. Idem, πάσαις ἡδόμενος ἡδοναῖς, pro quo Cic. Omnibus lætitiis lætus. Et cum aduerbio, βεβαίως ἥδεσθαι, Thuc. ἥδομαι βαιὰ, Aristoph. A participio autem ἡδόμενοι (quod & ipsum aliquãdo pro nomine capitur, vt Lubens apud Latinos) EST Ἡδέως aduerb. idem significans quod ἡδέως. Xenophon Pæd 8, οὐ θεσπεσίως ἡσθεὶς οὐχ ἡδέως θεάσεται. id est Lubenter, & ita vt suauitatem & voluptatem ex eo quod facio percipere videar.

Ἥδης, ους, ὁ, ἡ, Delectatio, Voluptas, πόθος. ET Ἡσθείς, οῦσα, ὀν, Iucunditate affectus, Exhilaratus, Delectatus: vel Qui iucũditate affici, exhilarari aut delectari potest. Suidas ἡσθὲν exponit ἡδὺ & ἀγαπητόν.

C. ΕΝ ἥδομαι, Delector in. Idem quod ἐνδυφαίνω.

C. ΕΦ' ἥδομαι, Delector seu gaudeo super aliqua re. Isocrat. De pace, εὐφραινόμενοι τοῖς παροῦσιν, ἀλλ' ἐπαλγοῦντες ταῖς ἡμετέραις συμφοραῖς, gaudentes nostris calamitatibus. Chrysost. ἐπὶ μὲν τοῖς ἡμετέροις ἀγαθοῖς ἡδόμενοι κακεῖ. sic dicitur vt ὀδυνᾶσθαι.

C. ΠΡΟΣ ἥδομαι, Delector ad rei alicuius sensum & perceptionem.]

C. ΣΥΝ ἥδομαι, Vnà cum alio voluptate & gaudio afficior, Gratulor. Xen. Pæd. 1, συνηδόμενός τι χαίρειν, ἵνα τι ἀγαθὸν αὐτοῖς συμβαίνῃ, καὶ συναχθόμενον, ἵνα τι κακόν. vbi συνήδεσθαι & συναχθέσθαι tibi opponuntur, vt ἡδέσθαι & ἀχθέσθαι supra. Isocrat. ad Phil. ὑμᾶς ἐπὶ σοὶ θεασόμενοις ἀπάντων συνηδησόμενον). Dem. cõtra Mid. ἡδέσθαι τῇ συνδρομῇ οὐδὲ τῇ συλλαμβάνειν ἑτοίμῳ εἶναι τῷ δήμῳ, videlicet quando nuntiabatur aliquid ἀγαθὸν ὑμῖν ἢ ἀγρεῖαι παῖται. Herodian. l. 2, ἀπῆσαν συνησόμενοι αὐτῷ, gratulatum miserunt. Sic App. ἐπὶ οἷς ἔπεμψαν συνησόμενοι ὧν γεγένηται. Aliquãdo dat. pers. additur genit. rei. Synes. Αἰτωνίῳ συνηδόμην τῆς καλοκαγαθίας, gratulatus sum de. Συνήδομαι interdum capitur pro ἐφήδομαι. Isocr. συνησόμενοι ταῖς ἡμετέραις συμφοραῖς. licut supra ex eodem attuli ἐφησθησόμενοι ταῖς ἡμετέραις συμφοραῖς. Eurip. σὺμ μὲν τῷ θανόντι συνήδομαι, non lætor super eius morte, vel ob eius mortem: vt præpositio exprimatur, alioqui Latinus dicetur Lætor eius morte.

C. ΥΠΕΡ ἥδομαι, Supra modum exhilaro, Supra modum gaudio & lætitia afficio, Supra modum delecto. Basil. ἡ ἡμῶν ἀγχόνη ἐστὶ τῷ χριστῷ ὑπερήδομαι. Et in pass. Υ ὑπερήδομαι, Supra modum exhilaror & delector, seu gaudio & lætitia afficior. vt ὑπερήδεσθαι τῷ πάθει, maiorem in modum delectatus potui. Herodianus lib. 5, οὐχ οὕτω δὲ ὕβρεσιν παίδων ἢ Μακρίνου ἥδετο χαίρων, ὡς ὑπερήδετο τῷ καὶ παιδιαῖς ἐώρταζον ὅτι τῷ Ἀντωνίνου αἵματι.

¶ Ἡδονή, ῆς, ἡ, Iucunditas, Suauitas. Theophr. ὁ καθαίρων τὰ σῶλα τε καὶ παχαίνει σφόδρα, καὶ τὰ κρέα θαυμασίαν ποιεῖ τὴν ἡδονήν. Plinius, Tradunt vesci pecora solita, primòque purgari, mox pinguescere, carne mirabilẽ in modum iucunda. Theophr. de arboribus Indicis, ὧν δὲ καρποὶ φέρουσιν ἐλίκια τὰ ἀμυγδάλια· καὶ ἡ ἡδονὴ κρείττων ἢ ἀμυγδάλων. Plinius, Pomo [quod ferr, similis est] amygdalis, præcipuæ suauitatis. Cicero apud Græcos variis modis hoc vocabulum interpretatus est. plerunque verò Voluptas: cui contarium λύπη siue ἀλγηδών, molestia, dolor. Lib. 2 De fin. Omnes enim iucundum motum quo sensus hilarentur, Græcè ἡδονὴν, Latinè Voluptatẽ vocant. Et lib. 3, Quámque Stoici communi nomine corporis & animi ἡδονὴν appellant, ego malo lætitiam appellare, quasi gestientis animi elationem voluptariam. Idẽ, quod Stoici dicũt, ἡδονὴν, ἄλογος ἔπαρσις, reddit, Lætitia gestiẽs, vel nimia, sine ratione, animi elatio. Plato, δίλυπα καὶ ἡδονή. Vnde idem Cicero De senect. Plato escam malorum voluptatẽ appellat. ἡδονὴ ἐκ λύπης, Voluptate & molestia. ἡδονὴ ἐπ' ἀλλοτρίοις κακοῖς, Voluptas ex malo alterius. αἱ δι' ἀκροαμάτων ἡδοναὶ, Voluptates quæ auditu & cantibus percipiuntur, Aurium delectatio. αἱ διὰ τῆς χυλῶν ἡδοναὶ, Voluptates quæ sapore percipiuntur. Hactenus ex Ciceronis interpretatione, quæ prolixius in Cic. lexico. Aristot. Eth. 10, cap. 5, ἐπὶ ἕκαστον γὰρ ἵππον ἡδονὴ, καὶ κυνὸς, καὶ ἀνθρώπου, alio voluptatis sensu afficitur equus, alio canis, alio homo. Plutarchus De animal. solert. ἡδονῆς δὲ τὸ μὲν δι' ὄψεως ἔστεμα, κύλικος δὲ τὸ δι' ὀμμάτων, γεμτία. Idem, ἡδονῆς κόρον οὐκ ἔχουσης. Aristoteles Ethic. 7, αἱ σώματικαὶ ἡδοναί. Pro quo Plato, αἱ κατὰ τὸ σῶμα ἡδοναὶ, & Xenoph. αἱ περὶ τὸ σῶμα ἡδοναί. item, αἱ τοῦ σώματος ἡδοναί. Dem. Pro corona, τῆς ὅτι πᾶσι λοιδορείας ἡδονῆς καὶ χάριτος. Athen. 12, πᾶσαι δι' ἁπτῶν χυλῶν ἡδοναὶ, voluptates quæ gustu percipiuntur. Et ἡδονὴ λόγων apud Thucydidem sæpe pro verborum illecebris. vt l. 6, λόγου μὲν ἡδονῇ ξυνέκαμψε πρεσβύτας. & lib. 3, ἀκοῆς ἡδονῇ ἡσσώμενοι, victi iis quæ auribus grata & iucũda essent, id est adulationibus. Et apud Philonẽ, ὅσα καθ' ἡδονὴν, quicquid iucundum ac volupe est: cui opponit τὰ λυπηρά.

Cum variis autem verbis hoc vocabulũ coniũctum varias efficit phrases. Luc. in Vit. auct. πάσαν χάριν ἐφαπτίζει ἡδονῇ. Ath. 10, ἀπὸ γραπτίζης πὰς ἡδοναὶς πείζεσθαι. Pl. Alcib. ἡδονὴν ἄπασαν ἐφ' ἑαυτοῦ ποιοῦνται. Athen. 12, πᾶς ἡδοναῖς διώκων θεσπεσίως. Ibidem, τὴν ἡδονὴν ὑμῶν ἐξ ὕδατος θεσπεσιώτατοι. Xen. θεὸς ἡδονὴν ἀπλήστου ἐμηχανήσατο. Idem, τῇ ἡδονῇ χαρίζεσθαι. Isocrates autem dixit πᾶς ἡδοναῖς δουλεύειν. Idem, τῇ ἡδονῇ ὑπηρετεῖν. Xenophon Pæd. 4, ἵνα ἡδονὴν τὸν πόνον παρέχῃ. Et ἡδονὴν ποιεῖν τινι, voluptate aliquem afficere, Thuc. Ἀτ ἡδονὴν δόντες ἄλλοις, apud eũdem Thuc. Aliis gratũ facientes. Interdũ cum præpositionibus iunctum elegãtes itidem phrases præbet. Dem. θεὸς ἡδονὴν δημηγορεῖν. Idem, πάντα θεὸς ἡδονὴν ἀκούειν. Idem, ἅπαντα θεὸς ἡδονὴν ζητοῦντες. Isocr. πρὸς ἡδονὴν καὶ χάριν λεγομένων. Cicero quoque Ad voluptatẽ loqui dicit. Pro quo Thuc. habet κατ' ἡδονὴν λέγειν. Idem dicit κατ' ἡδονὴν ποιεῖν, pro libito siue libidine facere. Itẽ, ἐπράττοντο κατ' ἡδονὰς τῷ δήμῳ τὰ θεσπίσματα ἐνδιδόναι, libidini populi res committere. Apud eundẽ Thuc. frequens est ἐν ἡδονῇ ἔχειν, Gratum ac iucũdum habere, lib. 3, καθ' ὅσον μὴ ὠφελοῦσι, ἐν ἡδονῇ ἔχειν. Sed & apud eũ dicitur ἐς τὴν ἡδονὴν ἔχον ὀρέγοντες, Pro libidine, & q. d. Sua voluptate omnia metientes. Locus est lib. 3, p. 111, εὐμάχῃ τῷ δικαίου ἢ τῷ πόλει ξυμφόρου θεσπίζητε, ἐς δὲ τὴν ἑκατέρους τοῦ αἰεὶ ἡδονὴν ἔχον ὀρέγοντες. (Ac lib. 4, p. 156, δοκᾶ τὴν ἡδονὴν ἔχον ἐν τῷ αὐτίκα, idem esse opinor quod alibi dicit, δοκᾶ τὴν παρουσαν ἡδονὴν.) ἐν ἡδονῇ ἔστι, Volupe est, iucundum ac gratũ est, Eurip. Apud Herodian. frequenter cum δοκᾶ iungitur. vt l. 4, [ὅπερ] δι' ἡδονῆς εἶχε δοκᾶ ἢ ἄκουσμα, quicquid vel oculis eius vel auribus iucundum erat. Apud eũdem, δι' ἡδονῆς θεσπίζειν, cum voluptate aliqua facere. Et apud Luc. ὑφ' ἡδονῆς ἐδάκρυσεν, præ voluptate & lætitia illacrymauit. Sed & ἡδονὴ ἐπιπλεῖν aliquẽ dicitur, pro Cupido inuadere aliquẽ. Herodot. καὶ τῶν ἐπιπλεῖν μὲν ἡδονὴ μάλιστα ἀνδρηίης τε ἀγρίου καὶ ἀθρώπων ἀδαήμονος id est (Gell. interpr.) Feros & immanes nauitas prolubium tamen audiendi subisse. ἐπ' ἡδονῇ ἄγειν, Leniter & humaniter & quasi suauiter imperare. Thuc. l. 1, p. 32, ἦσαν δὲ καὶ ἄλλοι οἱ Ἀθηναῖοι οὐκέτι ἐμοίως ἐπ' ἡδονῇ ἄρχοντες, non pari humanitate & comitate imperabant. De quibus paulo antè dicit, λυπηροὶ ἦσαν, & θεσπίζοντες τοῖς ἀνάγκας.

C. Ἀηδία, ας, ἡ, (ex α priuatiuo & nomine ἡδὺς, non ab ἀήδης, vt in vulgatis lexicis annotatur) Voluptatis priua-

tio, Iniucunditas: medium quiddam inter ἡδονὴ & ἀλγηδόνα duo extrema: idem quod ἀνδία & ἀνωδυνία: affectio animi vel corporis qua nullam quidem percipimus voluptatẽ, sed nec molestiam aliquam. Laertius in Aristippo, ἡ δὲ τῆ ἀλγεδωνίᾳ ὑπεξαίρεσις, (ὡς εἴρηται παρ' Επικούρῳ) δύναται αὐτὴν μὲν εἶναι ἡδονὴν, ἡδονὴ δὲ ἡ ἀνδρία ἀλγηδόνι. Et quemadmodum τὸ ἀλγεδωνίᾳ ὑπεξαίρεσις minus aliquid est quàm ἡδονὴ, ita & ἀνδρία minus quàm ἀλγηδὼν. A

C. Ἀνήδονος, Iucunditatis & voluptatis expers, Iniucundus. Illætabilis, Virg. Molestus. Ioseph. ἀνήδονον ὑμῶν εἰσπεσεῖσθαι. B

C. Ἐνήδονος, ου, ὁ ἡ, Qui in voluptate est, vt Cicero loquitur, Voluptarius, Cic. Voluptabilis, Plaut. Qui voluptate afficitur, Vel, Cum voluptate coniunctus.

C. Φιλήδονος, ου, ὁ καὶ ἡ, Voluptatum amans, Voluptarius, Voluptuosus. Plutarchus, καὶ τὸν βίον ὡς τὰ πολλὰ ἀσώτους καὶ φιλήδονους ὑποδεικνύοντας. Lib. 2 Epigramm. ἀλλά μοι Βάκχοιο φιλήδονον ἔντυνε κᾶμα. voluptuosum Bacchi laticem. VNDE Φιληδονία, ας, ἡ, Amor voluptatis, Studium voluptatis, Vitium eorum qui voluptatibus dediti sunt. Plutarchus, ὅπου φιλοπλουτία καὶ φιληδονία σφετερισαμένη χρῆσθαι καὶ φθόνος ἄκρατος. C

Ἡδονικός, οῦ, ὁ, Voluptarius. Ceb. Theb. Et Athen. lib. 13, ὡς τὴν ἡδονικὴν καλουμένην αἱρεῖσθαι τὸν τῆς ἡδονῆς ζῆλον ὑποσκάπτοντες. Idem, ἡδονικὸς φιλόσοφος Ἀρχίγραμος. Chrysipp. Tyan. apud eundem Athen. lib. 14, de placenta Montiana, μαλάξεις ἡδίονος καὶ ἥμισυ ἂν τυροῦ. ἡδονικώτερον γὰρ γίνεται, iucundior enim & magis voluptabilis ita fit.

Ἄσμενος, ου, ὁ, Gaudens. Item Libens. Il. υ, — ὅς καί τῶν φύγῃσι ἄσμενος ἐκ θανάτοιο. Il. ξ, - ἐμοὶ δέ κεν ἀσμένῳ εἴη. Quam constructionem imitatus Thucydides dixit lib. 4, pag. 131, ἀσμενέστατοι ἡμῖν ἐγίγνοντο τῶν αἰφνιδίων. Apud eundem lib. 3, pag. 111, ἀσμένη in fœminino genere: quod scholiastes exponit μετ' ἡδονῆς. Vtitur autem hoc fœminino Plato quoque in Sympotio, ἀσμένη ἥκουσι. D

ΕΤ Ἀσμένως aduerbium, Cum gaudio, Lubenter. Et in superlatiuo gradu Ἀσμενέστατα, Lubentissimè, pro ἀσμενώτατα. Ab πῶμαι præterito τὸ ἤδομαι fit πεπώμενος, ex quo ἄσμενος. Etymol.

Ἐπασμενίζω, Delector [aliqua re,] acquiesco. ἐπασμενίζω τῇ γεωργίᾳ, Lubenter agriculturæ operam do, Agricultura delector. Sic Gaza hæc Ciceronis, Tempestiuis conuiuiis delector, vertit, συμποσίοις ὀπωρινοῖς ἐπασμενίζω. E

Ἀνδάνω, Placeo. Il. α, Ἀλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ γε Ἀχαιμένοισι λῷστα ἐνμεῖν. Et Od. φ, — πειρᾶ δ' ὅτι οἱ σὺν λῷστα ἐνδάνει ἠδὲ καὶ ἔμπης. Annotat autẽ Eust. fieri αἰδάνω ab ἥδω, eodem modo quo λαθάνω ex λήθω, & μαθάνω ex μήθω: & aspirari, vt apparet ex composito ἀφαιδάνω, & ex ἀφάδιον. Alibi tamen annotat, ex Heraclidis grammatici sententia, esse ab ἄδω, vt λαμβάνω à λάβω,

C. Ἀφαιδάνω, Displiceo. contrarium τῷ αἰδάνω. sicut ἀπαρίσκω contrariũ τῷ ἀρίσκω. Ab hoc verbo ΕΤ Ἀφαδίος hostem significans, teste Hesychio. Pro quo ΕΤ Ἀφάδιος dici ait. ITEM Ἀφαδία (eodem autore) est ἡ πολεμικὴ ναῦς, dicta διὰ τὸ ἀφαιδάνειν. Suidas autem ἀφάδιος exponit duntaxat ὁ μὴ ἀρίσκων, id est Non placẽs. nam αἰδεῖν, inquit, τὸ ἀρίσκειν. Eustathius ex Pausania ἀφάδιον exponit τὸ ἐχθρὸν & ἀπαρίσκον. F

Ἑδανός, οῦ, ὁ, Iucundus, Suauis. idem quod ἡδύς: factũ autẽ ex ἥδω per systolẽ literæ η, quasi ἥδανος, vt tradunt grãmatici. Il. ξ, — ἀλείψατο δὲ λίπ' ἐλαίῳ Ἀμβροσίῳ, ἑδανῷ. Et ἑδανὸν γλαῦκος apud Nicandrum. vt suprà ἡδὺς οἶνος apud Hom. G

Ἁδέω, ῶ, F. ἥσω, P. ηκα, Aspirata prima litera. Placeo. Itẽ, Gratificor. Iliad. γ, Ὡς ὄφελον θανάτῳ μοι ἀδεῖν κακός. Il. μ, — ἄδε δ' Ἕκτορι μῦθος ἀπήμων. id est, placuit Hectori oratio Polydamantis. Vbi Eustathius notat ἄδε videri esse aoristum secundum Æolicum verbi ἥδω: aut certè ab ἀδεῖν esse ἄδε, vt ἔκτανον à κτανεῖν. Quo in loco tenuatur apud Eustathium: & ipsum ita scripsisse inde apparet, quòd dicat ex eo fieri ἄδος pro κόρος, id est satietas: & ἄδω, abundanter: vnde etiam tenuetur in vulgari sermone. Ita enim intelligendum est quod ait Eustathius, ἄδω tenuari παρὰ πολλοῖς. nam opponit τῷ πολλοῖς At- H

ticis, qui hoc aspirant: vt ipsemet in Comm. in Dionysium docet. In illum autem locum Il. γ, scribit quæ sequuntur: Sciẽdum est autem, ex ἥδω, quod est ἁδραίνω (id est Delecto) futurũ secundũ actiuum esse ἁδῶ. à quo Ionicè & Æolicè, necnon Doricè tenuato, & ad originale thema reuerso, formatur etiam ἀδῶ. Hæc Eustathius. At Etymologistes ait, ἥδω, fut. ἥσω, aor. 2, ἄδον: vnde ἄδε apud Homerum. fut. 2 ἀδῶ, & infinitiuus ἀδεῖν. Rectè quidem Etymolog. si duntaxat ἄδην & ἀδῶν mine nirentur: sed vnde dicet esse ἀδήσας apud Herodotum, & ἄδησι apud Hipponactem, nisi thema ἀδέω constituat vt ἄδησι βουλῇ, placuit consilium. Infinitiuo autem vtitur & Solon initio cuiusdam versus apud Plutarchum, Πᾶσιν ἀδεῖν χαλεπόν. Vti etiam solet hoc infinitiuo Herodotus, vt in Thalia, καί σφι ἀδεῖν τὸ θεσπέσιον μηκέτι πολέειν. vbi ἀδεῖν pro placere sumitur eo sensu quo dicimus, Mihi placet illud fieri, pro, Sentio illud faciundum. Idem in Terpsichore ἀδήσῃ. vsurpat pro Gratificaberis, καὶ πολίων τῶνδε Σπαρτιήτῃσι ἀδήσεις. 1. Et hæc faciẽs, Spartanis gratificaberis, A Spartanis gratiam inibis. Idem & pro Assentior, in Calliope, ἐγὼ δ' ἐῶ τοῦτο ἐτεὸν μὲν Λίγυπτόν σε ἄδομι, μὴ δὲ σὸν τοῦτο ἀρίσκομαι. vbi etiam obseruandum ἄδομι tanquam ab ἄδω barytono. Sic & Eustathius alicubi Homericum illud ἀδέν (in ἄδε δ' Ἕκτορι μῦθος ἀπήμων) exponit ἤρεσκε: secundum quam expositionem ἄδε esset præt. imperf. ab ἄδω barytonæ coniugationis, non circunflexæ. Quod autẽ ad spiritum attinet, de eo ambigit Eustathius. nam quum dixerit tenuari in iis quæ modò ex eo protuli, itidem verò in Od. μ tradat Æolicè tenuari ἀδεῖν, licet ab ἥδω sit quod aspiratur: tamen in Iliad. ε, in dubio relinquit annon & ἀδεῖν aspirandum sit, & id ex αὐϝάδεια probari possit, quæ inde ducto nomine dicatur quasi αὐϝαρίσκεια. Ego eos sequor qui ἀδέω, vnde ἄδος satietas, tenuant: ἀδέω pro placeo, aspirant: præsertim quum videam αὐδαλέω (quod præsens in locum ipsius ἀδέω substituitur à poetis, sicut & ἐώδατον imperfectum in locum τῷ ἤδειν) passim denso spiritu notatũ. vt initio Il. α, — ἐώδατο βουλή. aspirari autem constat ex composito ἀφαδαλέω. Hoc autem verbum αὐδαλέω Eustathius ab ἥδω vult esse, vt λαμβαίω à λήθω: sed Heraclides apud eum vult ex ἄδω esse factum, vt λαμβαίω à λάζω. vt dictum est. ITEM Εὔαδεν, id est Placuit, Eustathius ab ἥδω, aut etiã ab ἀδεῖν deduci posse ait. AT de Ἄδω, barytonæ coniugationis vide in modò citato Herodoti loco.

Ἄδος, ου, ὁ, Lætitia, Gaudium. ἀφροσυνῶν, inquit Etymolog. Idem ἄδος exponit ἀρέσκειαν, id est complacentiam, ad verbum. Exponit & κόρον, ἢ κόπον, id est satietatem, aut lassitudinem, seu defatigationem. confundens ἄδος aspiratum ab hoc ἀδέω placeo, cum ἄδος tenuato ab αἰδέω itidem tenuato, quod ex αἰνδέω factum est, vt paulo pòst dicetur. I

Ἀδοσύνη, ης, ἡ, Voluptas. ἡδονὴ, Hes. Idem ΕΤ ἄδονται exp. ἡδονλώ. sed ἄδεται habere duntaxat η mutatum in α Dorico more, perspicuum est: at ἀδοσύνη ab ἄδος deriuatum est, ἄδος autem ab ἀδέω, quod primitiuum sit nécne, ambigitur inter grammaticos: vt ex iis quæ modò dixi, satis liquet. ego certè eos sequutus sum qui primitiuum esse nolunt.

C. ΑΥΘΑΔΗΣ, ες, ὁ καὶ ἡ, (q. d. Sibi placens) Arrogans, Superbus. De eo propriè dicitur qui sibi placet, sibi plaudit, sibi est pulcher, (vt quidam dixit) sic vt cæteros omnes præ se contemnat. Sed generaliter etiam extenditur ad supersbi significationem. Isocrates ad Demonicum, ἴσθι σαυτὸν εἶναι μὴ σκυθρωπὸν, ἀλλὰ σώφρονα. μηδὲ ζήτει μὲν γ' αὐθάδης, δοκῶ δέ σοι φρόνιμος εἶναι δόξειν. Plut. in Polit. præceptis, οὔτε γὰρ αὐθάδης οὐδεὶς ἐπαχθὴς ὁ χρηστὸς, οὐδὲ αὐθέκαστος ὢν ὁ σώφρων αἰεὶ, &c. Aristot. Rhet. 1, τὸν ὀργίλον καὶ τὸν μανικὸν ἁπλῶς· καὶ τὸν αὐθάδη, μᾶλλον δὲ τὸν ἀπὸ θυμοῦ. Æschylus autem in Prometheo pag. 55 mex edit. nomini αὐθάδης adiungit genitiuũ φρενῶν, eique opponit πεπειθὼς. ita enim ibi ipse Prometheus, Ἐμοὶ μὲν οὖν Ζεὺς, καίπερ αὐθάδης φρενῶν, Ἔσται πεπειθὼς, ἥ τε κἀφρ. &c. Quem genitiuum superuacaneum esse puto, eodem prorsus modo quo apud Latinos genitiuus Animi J

poſt nonnulla nomina vacare comperitur, ex quibus A eſt Infelix: ſed apud poetas (quantum meminiſſe poſſum) non apud ſolutæ orationis ſcriptores. Tacitum tamen excipio, qui non iiſdem quibus cæteri aſtrictus ſermonis legibus, etiam Ferox animi dixit: à quo non multum abfuerit Arrogans animi, vel Superbus animi. Cæterùm αὐθάδης in vulgatis lexicis exponitur etiam Cõtumax & præfractus. de qua expoſitione dicam in Αὐθαδίζεμαι. Redditur & Inhumanus apud Ariſtotelẽ, ſed omnino vitioſè, vt docebo in Αὐθάδεια. Eſt autem & manifeſta & extra controuerſiam poſita B huius nominis deriuatio, quam & Ariſtoteles affert Ethicorum magnorum lib. 1, vbi αὐθάδης eſſe dicitur αὐτάρεσκός τις, ex eo quòd ſibi placeat, & quidem ita placeat vt etiam congreſſus aliorum vitet, & cum nemine commercium habeat. Quæ tamen Ariſtotelis verba ad propriam ſignificationem reſtringenda ſunt, quum alioqui generalius (vt dixi) accipiatur. Eſt igitur αὐθάδης dictus quaſi αὐτάρεσκής, id eſt αὐτὸ ἀρέσκων.

C. Αὐθαδίσεμαι vide in Στέμμα.

Αὐθαδῶς, Arroganter, Superbè. Item Contumaciter, in C vulg. lex.

Αὐθάδεια, ET Αὐθαδία, Arrogantia, Superbia: ſed eius propriè qui ita ſibi placet vt cæteros omnes præ ſe contemnat, ſequendo analogiam ſignificationis quæ data eſt nomini αὐθάδης. Plato in epiſt. ἡ δὲ αὐθάδεια, ἰσχνμία ξυμφύτως. Quod Platonis dictum multis in locis à Plutarcho celebratur. Idẽ Plut. αὐθάδειαν dicit de militibus parere imperatori recuſantibus. Apud Ariſtotelem Ethicorum magnorum lib. 1, σμικρότης eſt inter αὐθάδειαν & ἀρέσκειαν. vbi perperam redditur αὐθάδεια Inhumanitas, ſicut σμικρότης Humanitas, ab eo qui hæc Ariſtotelis, σμικρότης δέ τις αὐθαδείας αἰὰ μίσους καὶ ἀρεσκείας, interpretatur, Humanitas eſt medium inter inhumanitatẽ & placendi ſtudium: quum vertere oportuerit, Grauitas eſt medium inter arrogantiam & placendi ſtudium. In ſuo autem errore ſibi conſtans nomen αὐθάδης (quod proximè ſequitur apud Ariſtotelem) vertit Inhumanus. Atqui cogitandum fuerat ea quæ Ariſtoteles dicit, μηδὲν ἀτυχεῖν, μηδὲ δῆγμα γλῶσσαν, non ſolùm ab inhumanitate, ſed etiam à ſuperbia poſſe proficiſci. Vnde & in vernaculo ſermone ii qui ſuo colloquio aut generaliter ſua conſuetudine & familiaritate non dignatur quos debẽt, obiicimꝰ, *Vou tenez nos de gravité*. id eſt (ad verbum) Grauitate tua tenes. ſed nos *gravité* in eo loquendi genere appellamus vitioſam quandam grauitatem, & à ſuperbia proficiſcentem, ac quaſi σμικρότητα quandam αὐθάδη. Cæterùm quum αὐθάδειαν ita diſtinguat Ariſtoteles ἀπὸ τῆς σμικρότητος, eámque diſtinctionem confirmet, receptus paſſim huius vocabuli vſus, (niſi me memoria fallit) minor Iſocratem αὐθαδείαις & σμικρότησι copulaſſe in Archidamo, ita ſcribentem in vltima pag. δεῖσθαι γὰρ τὸν παραληψόμενον χρόνου πολλοῦ διαλογίζεσθαι, καὶ πολλὰ μὲν φύσει ἐμποδὼν τοῖς ἄλλοις εἶναι, πολὺ δὲ αὐθαδείαις καὶ σμικρότησιν οὐκ ὀλιγωρίας ἀνάπλεως ἀμφίας κεχῆσθαι. Sed hoc reſponderi poſſe de loco iſto credidérim: Iſocratem non ita coniunxiſſe αὐθαδείαις & σμικρότησι quaſi vtrunque idem valeat & in laude ponatur, ſed perinde eſſe acſi dixiſſet, Eam quam in nobis alii appellarunt, atque adeo eſſe arbitrati ſunt, αὐθάδειαν, alii σμικρότητα. Vt ſit hic ſenſus, Nos neque αὐθάδειαν neque σμικρότητα verè fuiſſe & à natura, ſed ſimulatè.

Αὐθάδεια, Pertinacia, vt Cicero interpretatur, ſcribens, Ægrotationi autem talia quædam ſubiecta ſunt, Auaritia, ambitio, mulieroſitas, pertinacia, ligurritio, vinolentia, cupedia. Vbi quæ enumerat vitia, ea ſunt quæ à Stoicis vocantur, φιλαργυρία, φιλοτιμία, φιλογυναικία, αὐθάδεια, λιχνεία, φιλοινία, φιλοψία. De qua interpr. nominis αὐθάδεια dicam in Αὐθαδίζομαι.

Αὐθάδεια, (inquit Budæus) opponitur comitati à Theophraſto, eſtque ἀπάνθρωπος τραχύτης, id eſt Dura & B inhumana ruſticitas. Quæ tamen Budæi interpretatio illi ſuperiori, qua Inhumanitas eſſe dicebatur, patrocinari nequit: quum hic non diſtinguatur ἀπὸ τῆς ἀπανθρωπίας, ſed vocetur inhumana ruſticitas, illorum qui quòd ſibi placeant, cæteros contrà contemnant, inde inhumanè ruſtici euadunt, dum præ arrogantia, ab officiis quæ ciuilitas & ipſa etiam humanitas requirit, prorſus abhorrent.

Αὐθαδίζομαι, ET Ἀπαυθαδίζομαι (tanquam ab αὐθαδία non αὐθάδεια) Arroganter me gero, Superbè me gero. A Budæo redditur Pertinaci ſuperbia vtor & contumacia, vt qui ſupplicare iudicibus non ſuſtinet. Affert autem hunc Platonis locum in Apologia, (vnde ſumptum eſt exemplum quod addit, de nolente ſupplicare) εἰ δὴ καὶ ὑμῖν τοιοῦτόν τι πάσχω; οὐκ αὐθαδίζομαι, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, οὐδὲ ὑμᾶς ἀπομαίζω. Ibidem compoſito ἀπαυθαδιζόμενος eadem ſignificatione vtitur. Cæterùm Pertinaci ſuperbia vtor, optimè interpretari mihi videtur Budæus. ſed vt Pertinaci ſuperbia dixit non Pertinacia, ſic maluiſſem Contumaci ſuperbia quàm Contumacia dixiſſet. Semper enim, quoad fieri poteſt, ea vtendum interpretatione cenſeo quæ vnius vocabuli ſignificationem cum alterius ſignificatione non confundat. Quo fit vt αὐθάδης nolim vſquam ſimpliciter Pertinax reddere, nec contumax (vt in vulgatis lexicis) ſed potius Arroganter petinax, aut Arroganter contumax. Si tamen hoc aduerbium omittendum ſit, malim Peruicax, quàm Pertinax, aut Contumax, vt Cicero αὐθάδειαν Peruicaciam interpretatur. Exiſtimo enim nominibus Peruicax & Peruicacia includi aliquam arrogantiæ ſeu ſuperbiæ ſignif. potius quàm illis.

Αὐθαδίζομαι, idem. quod Budæus ex Gregorio contra Iulianum affert, exponens Pertinaciter reſiſto: in hoc loco, φιλεῖ γὰρ τὰ ἡγεμονικὰ φρονήματα μᾶλλον πρὸς βίαν κρατοῦν αὐθαδιζόμενα. Ego, quod verbo Reſiſto vſus eſt Budæus, valde probo, (quum iungatur præpoſitioni πρὸς) ſed maluiſſem dicere Pertinaci ſuperbia reſiſto, ob eã quam modò attuli rationem.

Αὐθαδίσμα, ατος, τό, Arrogantia: vel potius, Arrogans dictum, ſeu factum. Æſchyl. Prom. pag. 59, Τοιοῦδε μύθου καὶ περὶ αὐθαδίσματος Ἐς παῖδα σὸν τὸν μητρὸς καθήμεθα, hiſce arrogantibus dictis.

C. Περιαυθαδίζομαι, pro αὐθαδίζομαι. niſi quòd præpoſitio vim ſignificationis augere videtur. In vulgatis lexicis exponitur In eadem pertinacia perduro. ſic & in Πεφιαυθαδίζομαι, præpoſitionem intẽſiuam duntaxat eſſe crediderim: ſi quidem vera eſt Suidæ expoſitio τὸ περιαυθαδίζεσθαι explicantis, ἐν ὑπερφυΐᾳ αἰσχύνης πράττειν, vel μεγάλα φρονεῖν περὶ ἑαυτόν. AT in Ὑπαυθαδίζομαι contrà minuit ſignificationem præpoſitio. ſonat enim (vt opinor) q. d. Subarroganter me gero.

Ἄδην, ET Ἄδδην aduerb. Affatim, Abundè, Ad ſatietatẽ vſque. Cuius etyma apud grammat. diuerſa reperiuntur. Etymologiſtes deriuat ab aduerbio ἄδην, quod ſignificat diu, (vt præfixo α cõgregãdi ſignificationẽ habente, & cum pleonaſmo literæ δ, fiat ἄδδην) ponens tamen & alias deriuationes. Euſtathius ἀδῶ vult ſignificare propriè Ad ſatietatem vſque: & cognationem habere cum verbo ἀδίω ac nomine ἄδης tenui ſpiritu notatis, exiſtimat: vnde & ſimplici δ ſcribi mauult, ſicut ἀδινός ab eo deductum. Alicubi etiam dicit, fortaſſe ab ἀδίω deriuatum eſſe ἄδην. quum tamen in Iliad. μ, tradat ab ἄδην, id eſt ἤρεσεν, placuit, ἄδην deductum eſſe, ſicut & ἄδος. Idem in illum verſum Iliadis ι, Ἀνδράσι δείλοισιν ἐοικότες ἠδὲ γυναῖκες ἷδ μάλα τοι ἄδην, annotat quæ ſequuntur, Ἄδην autem pro Abundè, Nicias quidem tenuat, geminans δ propter metrum, vt in κύων ἄδδεις: Ariſtarchus autem vnico δ ſcribit, & correptè, & denſo ſpiritu. aſpirans etiam ἅδει (pro Placuit) & ἅδος Satietas. Hæc Euſtath. qui alio præterea loco ex Rhet. lexicis refert, ἀδῶ eſſe Atticam vocem, pro ἀρῶ λαῶς, vnde ſit ἀδηφάγος, & ἄδης. quod qui dixerunt, non videntur ἄδην pro deriuatiua ſed pro primitiua voce habuiſſe. Cæterũ notãdũ eſt, ἄδω nõnunquã abſolutè poni, nõnunquã habere caſum, videlicet genitiuũ. Abſolutè ponitur in loco ex Iliad. ε modò citato: at cũ genitiuo, eiuſdẽ Il. τ, — ἄδην ἐλαίου πολέμιον. & Od. ι, — ἄδην ἐ-

λάσαι κακότητας. Plato in Charmide, ἐπειδὴ πρῶτον ἄδλων ἔχομεν. Sic dicitur & ἄδλιον ἔχω τῷ φαγεῖν. Frequenter in prosa etiam sine casu ponitur, vt apud Suidam partim ex Herodoto, partim ex non nominatis autoribus aliis, ὡς δὲ ἄδλιον εἶχον κτήνεσι. Item, οὕτω ἄδλιον ἐχρῶντο. Itē, ἄδλιον ἦν ἀπείρῳ ἀπῶσι δ' οἴκου. Itē, οὕτω ἦν τἄλλων ἄδλιον ἐνεπίμπλαντο. Item, ὡς ἔοικε ἡμῖν ἥδιον τὰ ἄδλια τὰ δημόσια καταναλίσκειν. Sic etiā ignis ibidem dicitur ἀδλίως ἐπιπίμπλασθαι πᾶς εἰμάς, ad satietatem vsque absumere vestes. Quod ad scripturā attinet, primùm, tenuari debere, ex vetustis codicibus liquet, qui omnes vno consensu tenuāt. debere autē simplici λ scribi, ostendūt infiniti propemodum loci poetarum, primam syllabam corripientium. quinetiam ipse Homerus in omnibus aliis locis præterquam in illo — ἔδμεναι ἄδλια, corripit. Vt verò metri gratia produci posset, geminatūt quidā eo loco λ: quos primos suspicor occasionem huic scripturæ dedisse. Sed nihil necesse erat produci α eo loco, quum Homerus alibi eadem vsus sit licentia. vnde etiam Aristarchus censebat correptè positum esse α ibi quoque. Certè non modo Homerum in aliis locis corripuisse α in hac voce, sed alios omnes poetas, comperio. Dion. De situ orbis, Γαῖα καλὰ νέμεται ἀδλίως βιοθρόπα μαλοῖς. Oppianus κυνηγ. ι, Εἶσει γὰρ βοτανῆσιν ἄδλιον πιπτώσας αἶα, &c. Sic & ἀδητάγος prima breui passim inuenio: vt mox dicam. Sed obseruandum est, in illo Dionysii loco aspiratam esse primam huius aduerbii literam in editione patris mei: quæ ex vetustissimis exemplaribus (cuius rei sum oculatus testis) aspirationem illam accepit. & Eustathius ipse eo loco Atticos solere aspirare admonet. Exponitur etiam ἀθρόως, item ἀδλίως ab Hesychio: quo modo quædam ex præcedentibus accipi possunt. HINC Ἀδητάγης, SIVE Ἀδδητάγης, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad satietatem & libitum comedens, Qui quoad libitum est comedit, Vorax, Edax, Helluo. Theocritus, Πῶς γὰρ δὴ λύκος ἠὲς ἀδητάγον αἶσαν καθίλοι; Oppianus Halieut. ε, Ἔξοχα γὰρ πάντας ἀδηφάγος εἶσορόωσιν. Athenæus libro 10 Alcmanem poetam dicit ἀδδηφάγον tuisse: de quo paulo pòst. παχὺς δὲ πλέος ἔπνεο, φησὶ, ὁ ταμφάγος Ἀλκμάν. Et paulo pòst neutro genere subiicit. καὶ πάλιν ἐμφαίνει αἰτῶν τὸ ἀδητάγον, voracitatem suam. Et metaphoricè apud Aristophanem Nebulis (seu, vt Suidas habet, apud Acœum) ὑχρὰ ἀδητάγοι, i. αἰσχραί, inquit Eustath. Lycophr. bibuli, qui multum olei deuorant. At ἀδηφάγοι ἵπποι (vt idem Eustathius ex Rhetorico lexico affert) equi πλέοντες, & ἀγωνιστικοί, vt Suidas addit: Equi curules, qui magnis sumptibus ad certamina curulia aut bellum nutriebantur: sicut & ἀδηφάγον ἅρμα, Currus huiusmodi equorum. De quo Erasmus in Prouerbiis, Currus edax. Et apud Lysiam ταῦτ' ἀδηφάγος, ἢ τὸν μισθὸν λαβοῦσα ἐπιτῆ: cui plenum dabatur stipendium. Sicut & ἀδηφάγοι πειρῆνες apud Suidam αἱ ἐπιπλόμωσαι καὶ πολλὰ ἀναλίσκουσαι, quæ multum absumunt & quasi deuorant: in quas magni erogantur sumptus. VNDE Ἀδηφάγω SIVE Ἀδδηφαγέω, ῶ, Ad satietatem vsque comedo; Vorax sum. Alciphr. ep. 22, χρόνον ἱκανὸν ἀδηφαγῆσαι τῆς οὐσίας πολλῷ, καὶ ἀδηφαγοῦντα δὲ καθησυχάζοιμι μετὰ τῶν ἡμῶν μετὰ τῶν ἀγαθῶν. Isocr. in Archid. ζῶντα μὲν ἵππον ἀδηφαγοῦντα ὑπὸ καὶ τῶν ὀφθαλμῶν τρέφοντα. Vbi tamen ἀδηφαγοῦντα accipi possit vt ἀδηφάγοι ἵπποι paulo antè. ET Ἀδηφαγία SIVE Ἀδδηφαγία, ας, ἡ, Esus ad satietatem vsque, Voracitas. Athenæus lib. 10, ex Polemone scribit, ὥσθ' Σικελιώτας ἀδηφαγίας ἐκὸν εἶναι ἐν Σιπῖ Δήμητρος ἄγαλμα. Et apud Suidam, ἀπὸ τῆς ἀδηφαγίας καὶ μεγέθους εἰς ὄγκον ἐν βάρος ἀξιοχρεῖ, de corporibus quæ ibi dicuntur πεφυκέναι καὶ σφριγῶν ὑγιῶν μετά. Callimachus, Γαῖαν ἀδηφαγίας. Oppianus Hal. 3, plurali vsus est, Λαιμῷ ἔνι σφιν ἄπληστος ἀδηφαγίησιν ἐπιδεής: quo loco in vetere quodam codice λ duplicatum vidi, licet contra metrum: vnde apparet scripturam hanc olim receptam fuisse.

ΑΔΕΩ, Fut. ήσω, Præt. ηδεσα, tenuato α, Tædio afficior propriè præ defatigatione. Vnde Odyss. μ, Ος ῥ' ἐπάρους καμάτῳ ἀδηκότας ἠδὲ καὶ ὕπνῳ. & Ilx, Μή πω μοὶ καμάτῳ ἀδηκότι ἠδὲ καὶ ὕπνῳ. Id est, Labore fatigati & insomnia. κεκμηκότας, δαμασθέντες exponit Etymol. id est, fatigati, domiti. Item ἀδημονοῦντας & ἐκ τοῦ κόπου ἀηδῶς διακειμένους, id est Sibi displicentes & tædio affecti præ labore & lassitudine. Ego explicandum puto, E labore languentes: vt Cicero dicit Lāguere è via. At Odyss. α, -μὴ ξεῖνος ἀπηδὴς ἀρυμαγδὸν ὦ δείπνῳ ἀδήσειεν. id est ἀηδιάσῃ, ἀηδῶς διακεισθήσεται, contristetur & offendatur. Volunt enim ἀδίω dictum esse quasi ἀηδίω. Habetur autem ἀδδηκτες & ἀδδηκότας & ἀδδηκέναι cum gemino δ, in multis Homeri editionibus: quum tamen apud Eustathiū sit simplex. ac fortasse literā δ geminarūt in hoc verbo qui ab ἄδην deduci existimarunt (de qua derivatione ambigit Eustathius) scimus enim ἄδδην etiam scribi solitum, duplicata illa litera. Verùm quid dicent de ἄδος nomine hinc derivato? cur non & ipsum gemi nationem illius literæ seruabit? Significat autem ἄδος satietatem, (ab ἀδίω deductū) vtpote quod propriè tædium significet satietatem sequens: id est fastidium.

¶ Ἀδήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Qui præ dolore animi concidit, Qui præ fastidio & quasi nimia dolorum satietate fatiscit, ὁ ἐκ λύπης ὡς οἷα καί τινος κόρου (ὃς ἄδος λέγεται) αἰσθητικῶς, Eustathius.

Ἀδημονέω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, Animo concido, Terreor seu Terresio, Paueſco. Demosthenes, ἀδημονούσης δὲ τῆς αἰσθήσεως. Plutarchus in Antonio, Κλεοπάτραν ἀθρόως, καὶ βαδιούσης ἀδημονῶν ἤλυε. id est, Cleopatram expectabat, & in loco cōsistere non poterat & sibi cōstare, præ impatientia prurigines, Angente animum expectatione obeqrabat. Hæc Budæus. Xenophō dixit ἀδημονῆσαι τὰς ψυχάς. Hell. 4. Eust. nomē illud ἀδήμων fingit (ex ἄδημαι prima præteriti. passiui ab ἀδίω, factū) vnde ἀδημονέω deriuetur.

Ἀδημονία, ας, ἡ, Anxietas animi, Mœror ingens & tristitia. Plutarchus in Numa ἀδημονίαν ψυχῆς dixit ægrum animum, vt Budæus interpretatur: vbi ait, νόσῳ ἀδημονίᾳ περὶ ψυχῆς καὶ πλαίῃ τὸν μετὰ τῶν ἀνθρώπων ἀστασίαστον βίον.

Ἄδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Iniucundus, Insuauis. Hesych.

Ἄδος, ους, τὸ, (vel Ἄδος, ἄδου, ὁ, iuxta Etymol.) Satietas, Defatigatio: quæ est laboris velut satietas. Il. λ, de lignatore ἐπὶ τ' ἐκριόεσσαν ὄρεσσι τέμνων δένδρεα μακρὰ, ἄδος τέ μιν ἵκετο θυμόν. Vbi notat Eustathius ἐκριόεσσαν esse ἐρμηνευτικὸν τοῦ ἄδος: ac corripi α in hoc nomine, quum in ἀδίω producatur, vtpote per crasin facto ἀδίω ex ἀηδίω. Cæterùm à verbo ἀδίω Eustathius deducit nomen ἄδος: alii contrà à nomine derivatum esse verbum existimarunt. Sed rectius Eustathius, si modò ἀδίω quasi ἀηδίω dici constet. Nonnulli verò ab ἄδην deduxerūt hoc nomen ἄδος: quidam & ab ἀδίω. ¶ Ab Hesychio exponitur quoque ὄξος, id est acetum, citante Dinolochum: quæ expositio suprà data fuit vocabulo ἄδος.

Ἄδαιος, ου, ὁ, Abundans, Largus. ἄδαιον, ab Hesychio (apud quē fortasse malè ἀδαιὸν pro ἀδαῖον) exponitur δραψιλές. Idē habet, Ἀδαία (pro quo lege ἀδαΐα, mutans acutū in circunflexū) εἰς κόρον ἄγοντα, id est satietatem adducentia: ab ἄδην. At Sophron (inquit) ἀδαῆ dixit πρὸς ἀηδῆ, id est tædiosum, molestum. Ex Rhetorico autem lexico citat Eustathius, ἀδαῆν apud Sophronem esse πρὸς κόρον ἔργον. vbi fortasse reponendum ἄγον pro ἔργον. vt sit ἀδαῆν, πρὸς εἰς κόρον ἄγον: quemadmodum Hesychius ἀδαΐα explicat εἰς κόρον ἄγοντα, non hunc tamen sed alium vsum huius vocis ex Sophrone proferens. nam pro ἀδαῆν puto legendum ἀδαιὲν, vel potius ἀδαΐον. quum explicatio hæc ἀηδῆ optimè conueniat cum eo quod dictum est ἀδίω (vnde ἄδος deinde ἀδαΐος est factum) dici tanquam ἀηδίω. At verò ἀδαῆν quorsum misceretur cum ἀδαΐῃ? Certè potius ἀδαὲν posuisset Hesychius cum ἀδαιὲς, quod non multo pòst habetur, in sua secundum ordinem alphabeticum sede, exponiturque ἀφροδίσιον.

ΑΔΩ. Fut. ἄσω, Satio, Expleo. Homerus Iliad. ε, — αἵματος ἆσαι Ἄρηα. id est χορτάσαι, κορέσαι, πιμπλάσαι. Il. ι, Ὄφρ' ἔτ' ἄσωμι φόωτα μόνον, καὶ οἶνον ὀπάζων. In passiua voce idem significat, Il. τ, Μή μοι πρὶν σίτοιο καὶ ἡδέος ἅσθαι ἐπὶ τοῖσιν ἄρησθαι φίλον ἦτορ. Nicand. Alexiph. Ἆσαι δὴ πολίου μυκτῆρος ἀήτης αὖον. id est κόρεσον. schol.

¶ Ἄσης,ης,ἡ, Fastidium, (quod sæpe consequitur satietatẽ) Item Nausea. ταυλιῶδες πάθος ἢ ὑπτίας τῦ ςομάχου. Diosc. ἀνορεξίας ἰᾶται καὶ ςομάχου ἄσην θεραπεύει. Quod Plin. vertit, Auiditatem cibi faciunt, fastidiũ detrahunt. De animi etiam molestia dicitur apud Platonem, λύπας ἢ ἄσας παρέχει. Sappho, Μή μ' ἄσαισι μηδ' ἀνίαισι δάμνα Πότνια θυμόν. Volũt quidam esse idem quod Hippocrati ἀλυσμὸς καὶ ἀλύει, id est ἄλυσις siue ἄλυξις καὶ ῥιπτασμὸς σώματος ἀσωμένου, vt Galen. explicat, Inquietudo iactatioque corporis. A

Ἀσηρός,οῦ,ὁ, Fastidium afferens, Molestus. VNDE Ἀσηρῶς, aduerbium, Molestè, ἀχθεινῶς. B

Ἀσώδης,εος,ὁ καὶ ἡ. Fastidio & nausea laborans, Ex repletione cibum fastidiens. εἴ τις ἀλγεῖ τὴν κεφαλήν, εἰ μὴ ἀσώδης εἴη καὶ κακοσιτεῖ, κ.λ. Gal. in Præd. Hippocr. δίψας μὴ γινομένων ἀσωδῶν. ἐν χαμεύναις, &c. Et ἀσώδεις διαθέσεις, Nauseosæ affectiones, vt quidã exponunt. Nauseosa etiã res ἀσώδης dicitur, vt κρόμμυον ἀσῶδες apud Diosc.

Ἀσάομαι,ῶμαι, F. ἠσομαι, Nauseo, Fastidio laboro. vnde Ἀσᾶται apud Hipp. quod Gal. ἐν τῇ γλώσσαις exponit περισσοῦται, item προσκόρως καὶ ἀηδῶς διάκειται. Et ἀσώμενοι idẽ quod ἀσώδεις. Gal. lib. 7. κατὰ τόπ. Ποιεῖ πρὸς τοὺς ἀσωμένους. Dicitur etiam de animi molestia. vnde apud Herod. ἀσηθῆναι τὴν ψυχήν. & Ἀσηθεὶς, λυπηθεὶς, Hesych. C

Ἀσάω,& Ἀσάζω idem quod præcedens, apud Hesych.

ἉΔΙΝΟ΄Σ, οῦ,ὁ, Confertus, Densus. vt ἁδιναὶ μέλισσαι, densæ apes, i. (vt quidam exp.) quæ denso agmine volant. Nam Il. β, -μελισσάων ἁδινάων schol. exponit ἀθρόως πετομένων, cõfertim volantiũ. Sic & Etymol. Sed tamen cõfertæ sunt apes etiam quando non volant. Sic eodem libro, αἰγῶν ἁδινάων, Etym. ait esse ab ἅδην, significare ἀδιαλείπτως, i. Semper & nulla cum intermissione. Vnde ἁδινὸς pro ἀδιάλειπτος, Continuus, & intermissionẽ non habens. Eustath. quoque ait ab ἅδην deriuari, vnde & quosdam aspirare voluisse ἁδινὸς, quòd ἅδην secundum Atticos aspiretur. D

Ἁδινὸς γόος, Cõfertim veniens gemitus, ἀθρόως ἐρχόμενος, inquit Hesych. Est autem apud Hom. Il. ψ. - ἁδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο, quæ verba sæpe repetũtur. Sic & ἁδινὸν γοόωσα, Od. δ. & Il. ψ. ἁδινὰ στενάχων. quib⁹ in locis ἁδινὸν & ἁδινὰ aduerbialiter posita sunt pro ἁδινῶς. ‖Sic ἁδινὸν κῆρ Hesychius vult esse ἢ συνεχῶς λυπούμενον, id est, animum qui assiduè contristatur, vel πυκινὴν ψυχήν, vbi πυκινὴν eum accipere existimo pro prudente vt quum dicitur πυκινὰ φρονέων, prudens consilio. Alioqui non video quid πυκινὴ ψυχὴ significare possit. i. ad verbum, densus seu confertus animus. Est autem Od. τ. - ἀμφ' ἁδινὸν κῆρ. ‖Idem ἁδινὸν exponit οἰκτρὸν, γοερὸν, i. miserabilẽ, lamentabilem, gemitus afferentẽ, seu gemitu dignũ. quæ significatio fortasse occasionem sumpsit ex eo quod Homer. γόον, i. gemitũ solet ἁδινὸν dicere ὁπηνίκα, vt modò ostẽsum est. Eust. ἁδινὸν στοναχῆσαι exp. οἰκτρῶς, i. miserabiliter. nã aduerbialiter ponitur hoc nomẽ. Sed mallo ἁδινὸν pro ἁδινοῖς γόοις, i. cõfertis & densis gemitibus. Soph. Trach. ἐπὶ ἁδινοῖς γ λουραι - δάκρυσιν ἄχραι, confertis & dẽsis vel miserabilibus lacrymis. Apoll. Arg. 3, Καί μιν ἀκηχεμένη ἁδινῷ πρὸς μῦθον ἔειπε, miserabili, lamentabili sermone. Eodem libro, ἁδινῆς μινύριζεν ἀοιδῆς, tori miserabilis, eò quòd ab amante desereretur. Et lib. 4. Ἐς γάμον ἰαύουσ' ἐρινὲς ἁδινὸν ἑσπ. vbi tamen schol. exponit ἀθρόως nimirum præ fitt. E F G

Ἁδινὸς, pro ἡδὺς (inquit Eustath.) Suauis, Iucundus. vt - σφήκων ἁδινάων. Cum hac autem signif. puto ab ἅδος potius deduci, i. gaudium, quàm ab ἅδην: ideòque aspirandum esse, si ἅδος aspirari debere dicamus.

Ἀδινὰ μῆλα, (Od. α, Μῆλ' ἁδινὰ σφάζουσι) Oues non magnas exponit Etym. Hesychius habet, ἁδινὰ, τὰ πρὸς οἶκον μὴ μεγάλα, id est quæ domui no sunt magnæ. At Didymus ait esse λεπτὰ, i. graciles, respectu videlicet boum. (aut ἁδινὰ pro ἁδινῶς, id est assidue, vel crebro) Sic Tharræus apud Apollonium Argon. 1, ἁδινὰ κινεῦντα exponit λεπτὰ καὶ ἐπιπολαίως, Leuiter & non profunde, vt schol. annotat, qui in contraria significatione accipit. ‖Idem Etymolog. ἁδινὸν vult significare etiam ἁπαλὸν, id est molle & delicatum, Et Hesych. ἁδινάων (ex Homericis locis opinor, μυιάων ἁδινάων, & μελισσάων ἁδινάων) exponit duobus modis, ἀθρόων, item ἁπαλῶν. ‖Idem Hesychius ἁδινὸν vult significare etiam λευκὸν, id est album. Sed hæ postremæ tres significationes, cui etymologiæ possint congruere, viderint illi aut qui illos sequi volent. H

Ἁδινῶς aduerb. Confertim. vnde COMPAR. ἁδινώτερον, magis confertis gemitibus. Od. ω, Κλαῖον δὲ λιγέως, ἁδινώτερον ἤ, vt exposui modò ἁδινὸν στοναχῆσαι. Vel ἁδινώτερον miserabilius, cum Eustathio. ‖Idem vult ἁδινῶς significare ἠρέμα. Il. τ, Μυρόμενος δ' ἁδινῶς ἀνενείκατο, φώνησέν τε. vbi tamen in paruis scholiis exponitur Confertim & miserabiliter exclamauit.

Ἥβη, ης, ἡ, Pubes, Pubertas. Nam vtroque modo interpretatur Celsus apud Hippocratem, quum περὶ τὴν ἥβην προσάγουσι, reddit, Incipiente iam pube, item Circa pubertatem. Sed hoc sciendum est, ἥβην significare & pubem, id est pilos qui pudendis succrescunt, & locum in quo succrescunt: & ætatẽ qua succrescere incipiunt, videlicet annum decimumquartum in maribus, duodecimum in fœminis. Xenophon Apomn. 2, de Hercule, ἐπεὶ ἐκ παίδων εἰς ἥβην ὡρμᾶτο, id est Quum primum pubesceret, Cicerone interprete. Frequens est autem apud poetas quoque hoc nomen (sicut & ab eo deriuata) & nominatim apud Homerum, qui sæpe ἥβης μέτρον appellat periphrasticè ipsam ἥβην. Apud eundem (sicut & apud Hesiodum) legitur ἥβης ἄνθος. & apud Sophoclem ἀκμὴ ἥβης. Verùm de hoc admonendos lectores censeo, Homerum, sicut & cæteros poetas, pubertatis tempus longius extendere, & quidem vsque ad ætatis florem interdum. Homerus certè non solùm αὐτῷ tribuit ἥβην, sed etiam ἥβην ἐριτίμην. addẽs ἥβην eius esse χαρίεσσαν, Odyssæ. Atque adeo Iliad. ψ scribit, Καὶ δ' ἔχει ἥβης ἄνθος, ὅ, τι (vel ὅτε) κράτος ἐστὶ μέγιστον. vbi scholiastes exponit τὸ ἀκρότατον τῆς ἀκμῆς. At verò in soluta oratione suam significationem vt plurimum retinet ἥβη, præsertimque in hoc genere loquendi historicis vsitato, οἱ δέκα ἀφ' ἥβης, οἱ πεντεκαίδεκα ἀφ' ἥβης, &c. his enim declarantur Qui ante annos deceni pubertatẽ excesserunt, & Qui ante annos quindecim: Seu, Qui decimũ, qui item decimumquintũ à pubertate agunt annum. Xenophon Hellen. 3, ἐκ δὲ τῶν ὁπλιτῶν ἐκέλευσεν τοὺς δέκα ἀφ' ἥβης ἐκδραμεῖν αὐτοῖς. Seruarunt autem Lacedæmonii præsertim hũc morem numerandi annos ἀφ' ἥβης, in re militari: & primus quidem ac secundus delectus habebatur eorum quos dixi, videlicet primus eorum qui erant δέκα ἀφ' ἥβης, secundus eorum qui πεντεκαίδεκα: at tertius, qui τριάκοντα, quartus, qui πέντε καὶ τριάκοντα: quintus & postremus, (nec nisi rebus in summum discrimẽ adductis) eorum qui τετταράκοντα (quod ætatis tempus qui excesserant, in militiam extra patriam proficisci non cogebantur: vt ex Xenophonte in Hellenicis discimus. Idem libro Hellen. 6, ἐκ δὲ ὑπὸ τεσσάρων μὲν ἔφοροι οἱ ἔφοροι τῶν ἀπολοίπων μορῶν, μέχρι τῶν τετταράκοντα ἀφ' ἥβης. Vbi lapsum esse Bud. pag. 984, interpretantem A puberibus ad quadragenarios, ex iis quæ modò dixi, satis liquet. Cæterum ἥβην in prosa suam significationem retinere vt plurimum dixi, non autem semper, respiciens cùm ad alios locos, tum ad hunc Thucydidis, libro 2, pag. 63, αὐτῶν δὲ τοὺς παῖδας τὸ ἀπὸ τοῦδε δημοσίᾳ ἡ πόλις μέχρις ἥβης θρέψει. vbi scholiastes ἥβην in decimo octauo ætatis anno constituit. ‖Ἥβην κτήνεσιν etiam, id est iumentis, tribui ab Hesiodo, testatur Eustathius. Addit verò tribui & φυτοῖς, quòd ἡβῶσαι dicantur ἡμερίδες ab Homero. Cæterùm ab ἥδω deducit hoc nomen Eust. afferens ad confirmationẽ illud χαρίεσσαν ἥβην, quod ex Homero protuli suprà. Addi vero posse & πολυήρατος ἥβη ex eodem, & eodem pertinens: si quidem τοῖς παλαιοῖς de hoc etymo credendum sit, quorum & Eustathius autoritatem affert. Hoc certè persuasum habeo, aut nullam, aut hanc esse eius etymologiam. nam præ hac ridiculæ videntur illæ quas addit Etymologistes. Sed quid obstat quominus in primitiuorum numero vocabulum hoc ponamus?

Ἥβη, Oblectatio seu voluptas conuiualis. Schol. Aristoph.

Ἥβη præter illas tres signif. sumitur & pro dea pubertatis, quæ Lat. Iuuentas, teste Cicerone. Interdum verò & Hebe, seruato nomine Græco. Hom. Il. ε, Τὸν δ' Ἥβη λούσασα, χροΐ εἵματα ἑσσαμένη. Facit autem illã Iouis & Iunonis filiam, sicut & cæteri poetæ: sed vult præterea esse vxorem Herculis: in quo ei non allentiũtur pesteri, qui eam volunt manere virginem, pocula diis ministrantem. Lege Eust.

C. Ἀκμήεις, εσσα, ὁ καὶ ἡ, ET Ἀκμηνός, ὴ, ὸν, Qui est in summo pubertatis, Qui est in prima pubertate. Vel, Qui primam pubem habet. ὁ ἐν ἀκμῇ τῆς ἥβης. vel ὁ ἐν ἀκμῇ τῆ ἥβης. Vtitur autem πὸ ἀκμήεις Theocr.

C. Ἀνήβητος, ὁ καὶ ἡ, Qui pubertatem nondum attigit, Qui duodecimum annum non excessit: vt schol. exponit apud Theocr. Id. κ, Ἄμφω τὼ ἥτιν τυρρωτείοντε, ἄμφω αἰάζω. Virgilius tamen imitans dicere maluit, Ambo florentes ætatibus. Est AVTEM Ἄϊσος Doricum pro αἴνητος.

C. Ἀνήβητος, ὁ καὶ ἡ, Qui pubertatem excessit. Af Depuber apud Lac. dicitur Cui ad pubertatem venire non licuit. Apud Suid. post ἀτραλιστικός, & ante ἀφιλοτιμία legitur ἀνήβητος, ἀπαίδευτος: pro quo scribendum est ἀγύμναστος: & tunc suo in loco erit, & expositio conueniet.

C. Ἐνήβαξ, ηκος, ὁ καὶ ἡ, Qui in pubertate est, Puber, Qui decimumquintum annum egressus est. oppositum πὸ ἄνηβος. Theocr. schol.

C. Ἐξήβης, ες, ὁ καὶ ἡ, Qui pubertatem excessit. Æschyl.

C. Ἔφηβος, ὁ καὶ ἡ, Qui ad pubertatem peruenit: seu Qui in ipsa est pubertate, & puerilia excessit, Puber, Adolescens vsque ad virilem ætatem, vt H. exponit. Quod de virginibus etiam dici tradit Hesychius. Incipit femina ἔφηβος esse post completum annum duodecimũ: masculus post decimumquartum, vt ex Theoph. Instit. ciuil. annotatur. A Cẽsorino ætas ea tribuitur anno decimosexto, vt videre est in ἐξέφηβος sequente. Athen. lib. 12, πρὸς παῖδας μέχρι τῆς πρὸ ἐφήβων ἡλικίας ἀκολουθίδας ἔχειν. Xen. Pæd. 1, ἤδη ἐπῆλθεν εἰς τοὺς ἐφήβους. Ibidem, εἰς τοὺς ἐφήβους ἐπέρχεσθαι. Herodian. lib. 3, ἄγων καὶ τοὺς παῖδας εἰς ἡλικίαν ἐφήβων ἤδη πλουσίους, filios tam puberes. Autor Axiochi, ἐπαιδάρια δὲ εἰς ἐφήβους ἐγράφη, quum aliquot fuerit inter ephebos. Laert. 302, ἔξοχον ἐφήβων ἐχόντων, excellit ex ephebis. Lucian. ἀλλὰ ὅ γε πάντων ἐφήβων καὶ παρθένων ἐρασθεὶς χορδόπαν, adolescentum virginumque serie collocat per manus reste ducta alternantium. Interpr. ἔφηβος dicebatur etiam poculum quoddam quòd ἔφηβος, & secundum Eust. ἐφηβαξυχος alio nomine appellabatur: de quo suprà. Athen. lib. 10 & 11. At schol. Aristophan. in Πλούτῳ ἔχες, addit ita appellatum quòd ἥβην antiqui vocarent πὸ πρόσωπον καὶ τὰς παρειάς. A Platone comico vocatur κόκκη. Poll. l. 7.

C. Ἐξέφηβος, ὁ καὶ ἡ, Qui pubertatem excessit. Cẽsorinus De die natali, capite 5, De tertia autem ætate adolescentulorum tres gradus esse factos in Græcia, priusquam ad viros perueniatur: & vocent annorum quatuordecim, παῖδα: μειράκιον autem, quindecim: deinde sedecim ἔφηβον: tunc septendecim ἐξέφηβον.

C. Μειρακήεις, ες, ὁ καὶ ἡ, Qui pubertatem ingressus est, Pubertati proximus, ὁ μέλλων εἰσέρχεσθαι εἰς τοὺς ἐφήβους. Censorinus De die natali cap. 5 μειρακήεις vocari scribit eum qui annorum est quindecim. Eust. ex quodam non nominato autore, de ætatibus, ἡ δὲ ἔξις [post παῖδες] ἡλικίας, πάλλακα καὶ βοῦπαιδα καὶ αἰπόπαιδα καὶ μειρακιοκομήτην ἐκάλεσαν.

C. Συνεφηβος, ὁ καὶ ἡ, Qui vnà pubescit, Pubertatis & adolescentiæ socius, Æqualis.

Ἐφηβίη, ης ἡ, Pubertas. Theophil. Instit. ciuil.

Ἐφηβία, ας ἡ, Idem. Ephebia, Prima ætas adolescentiæ, & extrema pũeritia, vt Donatus docet. Ἐφηβία (inquit Eud.) Pubertas, Adolescentia. Status est ἡλικίας. Artemid. Oniroc. 30, σχεδὸν γὰρ ἡ ἐφηβία καιρὸν ὅλου ὀπώρου ἔχει καὶ ὑγιοῦς. Tempus erat annuum, vt ibidem significatur, & in chlamydibus erant. Hæc Bud.

Ἐφηβικός, ὸν, ὁ, Ad ephebos seu puberes pertinens. vt ἐφηβικὴ παιδία apud Poll. Item ἐφηβικὸς in theatro locus ille dicebatur qui ephebis attributus erat ad spectandum, sicut βουλευτικός, qui βουλευτῶν: vt tradit Aristoph. schol. hast. & Poll. Et τὸ ἐφηβικόν neutro gen. Ipsi puberes, Ipsa pubes, vt τὸ στρατιωτικόν, ipsi milites, & τὸ δορυφορικόν, ipsi satellites seu speculatores. Luc.

Ἐφήβειον, ου, τὸ, Ephebeum. Vitruuius lib. 5, cap. 11, de palæstrarum ædificatione, In duplici autem porticu collocẽtur hæc membra: ephebeum in medio, (hoc autem est exhêdra amplissima cum sedibus, quæ tertia parte longior sit quàm lata) sub dextro coryceum. Exponitur autem in vulgatis lexicis Locus puberibus exercẽdis constructus. Nisi fortè aliquis malit esse locum ad spectandum, vt dicitur ἐφήβικὸς τόπος in scena.

Ἐφηβεύω, F. εύσω, Pubertatẽ ago, Pubesco, seu Puber sum. Artemid. Oniroc. 1, p. 29, ἐφηβεύειν δοκεῖς καὶ δέξη, ἐλεύθερος ἔσῃ. Idem 30, εἰ δέ τις γεγάμηκε μὲν ἔχων ἤδη τὸν ἔαρα, οὐκ αὐτὸς δὲ ἀλλ' ὁ υἱὸς αὐτῷ ἐφηβεύει. VNDE Ἐφηβεία, ας, ἡ, q. d. Pubescentia, Ipse actus pubescendi. seu Pubertas, Adolescentia. Idem quod ἐφηβία. Epigr. ET Συνεφηβεύω, Vnà pubesco seu adolesco. Plutar. Polit. Præcept. τὸ παρασπᾶσθαι καὶ συνεφηβεῦσαι τοῖς ἀφ' ἡλικίας πόθεν τὸ δὲ συσπουδάζειν καὶ συνδιώκειν, ἡδίους αἰτίους λαμβάνοντες.

C. Ἐφηβαῖον, ου, τὸ, Pubes, Pecten. id totum quod est ab hypogastrio vsque ad pudenda, vt scribit Ruffus. Dicitur etiam ἥβη & ὀπίσθιον, vt Gorr. docet. Pollux dicit vocabulũ hoc, medicorum esse proprium: idem signif. quod ἥβη & ὀπίσθιον, vt iam etiã ostensum est. Dioscorides lib. 1, cap. 3, de meo, παισὶν ὑπὲρ παιδίων ἐφηβαίοις εὖ ἔχει ἀγόμενον. De quo Plinius lib. 20, cap. 23, Infantibus cũ apio illitum imo vepri vrinas mouet. Ἐφηβαῖον à Budæo exponitur Ventrale, Velamẽtum pudendorũ, & idem quod κῶπος in illo Theodori apophthegmate quo Stilponem dicentem Phidiæ Minerua nõ esse ἀγάλμα sed λίθον, interrogauit an αἱ σοφαὶ αὐτῆς τέχναι πρὸ τοῦ ἐφηβαίου. Ab Hesychio certè κῶπος exponitur τὸ ἐφηβαῖον πρόγυμνον: vt ἐφηβᾶσθαι hinc fit Velamentum quod τῇ ἥβῃ obtenditur seu præteditur: illic autem pars corporis quæ τῇ ἥβῃ incumbit, id est imus venter.

C. Παρήβης, ου, ὁ ἡ, Qui pubertatem excessit, Cuius ætas defloruit. Epigr. παρήβια χειδεσματα, semina tripudia.

C. Προσήβης, ους, ὁ καὶ ἡ, Adolescens, Puber, Qui pubertatem iam attigit. v. l.

C. Πρωτήβης, ους, ὁ ET Πρωθήβης, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui primos pubertatis annos agit seu ingreditur, Puber. Adolescẽs. Iliad. β, Ἠΐθεοι πρωτήβαι πλεκτοπάρῃοι τε χιτῶνες. Odyss. θ, αὐτὰρ δὲ κοῦροι Πρωθήβαι ἐίκτην. Odyss. α, Τῷ τότε λαοὶ πᾶσι μετ' ἀνθρώποισιν ἐοῖσι Πρωθήβῳ ἔτ' ἔσεσθαι. Vbi Eustath. dicit Ionicum hoc esse à πρωθήβης, Attice, sicut ἀθανασία ab ἀθανασίας, & λοιμὸς ab ὁ λοιμός. Appian. apud Suidam καὶ τοὺς πρωθήβας οὐκέτι πλείους πεπιεσμένους.

Ἠϊθέως, Iuueniliter, Puberum more, Petulanter. μετ' αἰχμῆς καὶ ἀκολασίας. Suid. apud Herodotum. ‖ Ἠϊθέως accipitur etiam eo modo quo παιδικῶς, & Virilitim apud Latinos, id est κατ' ἡλικίας, (vt dicitur κατ' αἰδῶ) Per totam pubem, Complectendo totam pubem. Herodotus Eratone, Ξέρξην γὰρ ἀνδρῶν τῶν Κορινθίων, Μελήσιπποι τοὺς ἡϊθέους ἀπομειρακοῦντας κειρασθαι, ἡνίκα μάλιστα τρέφονται καὶ τοι. (Bud. interpr.) Omnes puberes rasitare capita iussit, magnumque luctum præferre. Lucianus, ἐγὼ δὲ κλαύσομαι πᾶσιν ἡϊθέοις εἰμὶ γὰρ. Et apud Suidam, εἰ δὲ ἡϊθέους ἀπάντας ἀφῆκαν, ἐφυλάττοντο τοῦ μὴ τοὺς ἐτέρους ἐπαγέσθαι λόγοις, Omnem pubem. Philo De vita M. lib. 1, πᾶσαν ἡϊθέων ἡλικίαν ἀγαγόντες [πανδὺ] Vniuersam pubem. Et lib. 3, καὶ αἱρεῖσθαι ἡϊθέας εἰς τὰς ἡλικίας τοὺς μικροῦ δεῖν πάντας, Puberes numero ad tria millia, paulo antè carissimos obtrũcant. Rursum l. 1, τοὺς ἐν ἥβῃ ἡϊθέων πάντων ἀναιρεθέντων, omni hostium pube occidione occisa.

Ἡϊθάω ET Ἠϊθάσκω, F. άσω, ET Ἠϊθέω, poetice, Pubesco, Adolesco. Odyss. ξ, Εἰ δ' ὄφρ' ἠϊθέω εἰμὶ, βίη δέ μοι ἔμπεδος εἴη. Hesiod. Erg. Ἀλλ' ὅπου ἠϊθέη καὶ νέος αἰὲν ἐών περ. Xenophon Pæd. 8, πᾶς τις οἶν, τὰ ἐν παισὶ νομίζων ὕβρεα καὶ δοκῶν καρπώσασθαι, ἐπεὶ πρόσω, τὰ ἐν στασίοις πολεμίους παῖδας ἡμύνατο, τὰ ἐν αἰσχρᾷ. Thucydides libro 5, ἀπεκτάνθαι τοὺς Μηλίων ὅσους ἡβῶντας ἔλαβον. Æschines, ἐστὶ δὲ δήπου ἡϊθέων, qui iam biennium agunt supra pubertatem. ‖ Et metaphoricè apud Euripidẽ, ἡϊθᾷ σοι κακὰ, Malum tibi ado-

lescit,id est Inualescit,Crescit. |Ab Hesychio expo A
nitur etiam ἀωχεῖσθαι,μεθύσκεσθαι.

Ἡβητήρ,ῆρος,ὁ,Qui pubescit, Puber.in Epigrām. Per ἡβητῆρας Suidas videtur intelligere lanuginē, seu pilos qui in pubescentibus erumpunt.

Ἡβητήριον,ου,τὸ,à Suida exponitur παιδευτήριον. v.l.Ludus literarius,Locus exercitii literarii adolescentū. |Exponitur etiam ἱματήριον ab Hes.(item καταύλισις) Locus amœnus,comparatus ad conuiuia agitanda (quales ferè villæ apud Romanos,aut gymnasia, vt quidam volunt) Plut.in Pomp.de Demetrio,εἰς Ἰταλίαν ἱππαγωγοὺς ἐκ τῆς Ῥώμης τὰ ἥδιστα προσάψας,καὶ τὴν ἡβητήριον τὰ κάλλιστα.Idem scribit Pompeio inuidiam conciliasse φ amicis exercitus curā mandaret, αὐτὸς ἐν ταῖς πρὸς τὴν Ἰταλίαν ἡβητηρίοις μετῶν,ἄλοπι διαχόσι μετὰ γυναικὸς δίη. Athen.lib.10 ex Herodoto de Mycerino rege Ægyptiorum,narrat,eum solitum noctu dieque sine intermissione πίνειν καὶ διατρίβειν,καὶ τοῖς παλαιὰ δὲ καὶ τὰ ἄλση νεμοῦσθαι.ἔπι τι δ' ἂν τύχοιτο ἡβητήρια ἔτι),μεθύσκεσθαι. Sic verò suprà ab Hesychio ἡβᾶν expolitum fuit ἀωχεῖσθαι,μεθύσκεσθαι. Eurip schol.exponens ἵσκαζηβᾶι(de quo infra) ἡβητήρια dicit esse γυμνάσια seu loca πρὸς τὸ ἡβᾶσθαι, siue ἵσκαζηβᾶν idonea,Loca accōmoda ad indulgendū iuuenili genio.Eust.præterea ānotat ἡβητήριον esse σιμπόσιον: & interdum πλὴν ἄσημον σωματοφυλή. Sic etiam Athen. l.10,καὶ ἢ ἡβᾶν δέ τινες αἰτιῶνται οἰνοχοοῦσαι αὐτῆς,ἴσως δηλοῦσι τὸ ἡβητήρια καλεῖσθαι τὰ συμπόσια. C

Ἐνηβητήριον,ου,τὸ,Locus amœnus in quo conuiuia agitātur,seu ad conuiuia agitanda & genio indulgendum cōparatus,quales villæ apud Romanos.ἐνδυοχητήριον,vt Suid.citans Herodotum,exponit. Herodotus Eut.de Mycerino regē Ægyptiorum scribit,dies noctesque sine intermissione πίνειν τε καὶ διατρίβειν,ἐς τε ἄλση καὶ τὰ ἐνδυόσια πλατεώμενον,καὶ ἵνα παιδιαίσιτο τῇ ἐνηβητήρια ὀπτοδέώτατα.qui locus (paucis tamen verbis immutatis) idem est cum eo quem ex Herodoto apud Athen.in Ἡβητήριον adduximus:nisi φ ἡβητήρια illic pro ἐνηβητήρια legitur,ita vt ἡβητήριον & ἐνηβητήριον idem sint. D

Ἡβήτης,ου,ὁ,Adolescens,Qui pubescit,Puber. ἀκμάζων,νεανίας,ἥλιξ.Hesych. VNDE Ἡβηλικός,ή,όν, Iuuenilis, Qui pubescentium seu adolescentium est.Xen.Hellen. 5,ἱππικῶν καὶ ψιλικῶν καὶ ἱππικῶν καὶ παιδικῶν λόχων μετέχειν. Et quod apud Cicer.est Adolescentia,Gaza vertit ἡβηλικὴ ἡλικία. ET Ἡβωτης in v.l.idem quod ἡβήτης, si mendum non est. E

Ἀνηβάω,βῶ,Repubesco,ad verbū.Reiuuenesco.Theognis,—γέρων ἀνηβᾶν Δίς πάλιτον πρὸς ἦβην. Xen.Prædic 4, καὶ ἀνηβῆσαι πάλιν δοκῶ μοι. |Ἀνηβᾶν per metaphoram,Recreari,Renouari,Reuigescere,vt ait Budæus,citans hunc locum ex Themistii orat.6, ἀλλὰ τὴν τῆς ψυχῆς φιλεργίαν καὶ τὸ σῶμα σωματοβᾶν καὶ σωματακμάζειν,καὶ τὴν γῆρας σῶμα τοξύτατον. Habet tamen σωματοβᾶν idem præfixam aliam præpos.σωμ. Vt Σωματοβάω sit Simul reiuuenesco,seu renouor & reuigesco. F

Ἀνηβητήριος,ή,όν,Repubescens, Reuigescens. Eurip.Andr. οὐχθ',ὡς ἔοικε μοι,Σχολῆς τῆδ' ἔργον· ἀλλ' ἀνηβητήριον Ῥώμῃ ἐπαγωγὸν λαμβάνειν,Recolligendus animus est,Reuocandum in præcordia pectus. Ad verbum,Repubescēs & reuigescens robur sumendum est. Annotat verō schol. posse (& quidem commodius) diuidi etiam, & ἀνὰ referri ad λαμβάνειν,vt sit ἡβητήριον ῥώμῃ ἀναλαμβάνειν,pubescens & reuigescens robur resumere. NAM Ἡβητήριος erit Pubescens,Vigescens ætate.ἀκμαστικός. G

Ἀφηβάω,q.d.Depubesco,Ex pubertate egredior.Vnde ἀφηβηκώς apud Suidam, πλὴν ἥδιον ἐπιβεβηκώς, γηράσας. Et Ionicè ἀπηβηκώς in v.lex.pro eodem.

Ἐγκαθηβάω,Pubesco,seu iuuenesco,in Pubertatē cōsumo in.Eurip. Hipp.Cor.Ὦ γαῖ' Ἐρεχθέως,ὡς πόσον Τροιζηνίων,Ὡς ἵσκα ζῆν πάλιν ἔχεις δαίμονα, Quàm multa habes in quibus pubertatem beatè transigere licet.

Ἐνθάω,Pubesco,Adolesco.vel q.d. Superpubesco.X. Xen.d.6,αἱ δὲ τῶν ἀποθανόντων ἥβαι ἐγγίνονται καὶ ἐνθάουσι τῶν τελευτησάντων in locum defunctorum alii suppullulabunt, vel succrescent.

Παρηβάω, Pubertatem transeo,Florentes annos egredior, Vigorem ætatis exuo.idem quod ἀφηβάω.

Laertius de Thalete,τῆς μητρὸς ἀναισχυνούσης αὐτὸν γῆμαι, Νὴ Δί' (ἔφησε) οὐδέπω καιρός· εἶτα ἐπειδὴ παρήβησεν, εἰσημένης,εἰπεῖν,Οὐκ ἔτι καιρός.id est Præcipiti iam iuuentute, B.interpr. Interdum accipitur pro Consenescere & è flore ætatis egressum in senectutem vergere. Thucyd. ὅσοι δὲ παρήβηκαν.i.Consenuistis,vt interpretatur Budæus,non admittens Vallam qui vertit Ætate processistis.Luc.ἡμᾶς δὲ ἡ ἀμβλυωπίας καὶ ἐκκυκῶσαι τὰ ὦτα, καθάπερ οἱ παρηβηκότες.

¶ Ἡβυμιάω,ῶ,Pubesco,Adolesco.idem quod ἡβάω sed comicorum ferè proprium vocabulum est. Aristoph.Ranis,ἐγχειρίδιον ἡβυμιῶσαι κἄρτι τοδαπτιλμῷαι.Pherecr.comicus apud Athen.lib.6, Κόραι δ' ἐν ἀμπεχόναις περιχύτοις ἁρτίως Ἡβυμιῶσαι καὶ τὰ ῥόδα κεκαρμέναι,modò pubescentes.

Ἡ' Θ Ω, F.ἧσω,Colo.i.Per colū mitto, Saccello: idē quod διυλίζω. Vnde est particip.ἧσας apud Hippocr.i. ἡθήσας, vt Galen.exponit. Deriuantur autē hinc ET Ἡθίω ET Ἡθέω, idem cum suo primitiuo significantia,sed magis eo vsitata, præsertim verò ἡθίω. Plato Tim.163,τὰ δὲ δὴ πλεῖστα ὑδάτων εἴδη μεμιγμένα ἀλλήλοις,ξύμπαντα ὠνόμακεν τὸ ῥεῦμα,ἕλξαν τὴν ἐκ γῆς φυσιν ἠθμῷα, χυμοὶ λεπτόμενοι, id est colatæ. Et οἶνος ἠθμὸς apud Athen. Vinum colatum seu saccellatum.Et ἠθεῖται in v.l.Stillat seu quasi per colum distillat.

Ἠθμός,οῦ,ὁ,Colum, Qualus, Instrumentum ad percolandum aliquid aptum. Exponitur à quibusdam etiam Cribrum. Eurip.apud Poll.χαλκήλατος ἠθμός,pro quo Athen.lib.14 dicit κόσκινον χαλκοῦν, cribellum aheneū. Ibi autem Pollux dicit esse vas culinarium:addens paulo pòst,ἐν ᾧ πι τῶν δημοσιοπρατῶν καὶ ἠθμός τις ὅτι κρατῆρος πεπρατται,ὃς ὅσως ζῆς πρὸς τὸν οἶνον μᾶλλον πεσεῖται. vbi intelligi potest spisso vimine qualus,columque prelorum,vt Virg.in Georg.loquitur: per quem videlicet vinum è prelo quasi percolando distillat.Aristot.(Ec. τὸ γὰρ ἠθμῷ σινταλῶν τοῦτ' ἔστι. Dioscor.lib.1,cap.8,δι' ἠθμοῦ ἀμυστρίσας ἐκθλίβουσι,per colum foraminibus solutis ampliusque perutum exprimunt, Hermol.interpr. Vel,Per laxa cribri foramina,vt cū Marcello vertit Ruell. Athenæus lib.1,de meatibus corporis aquà perfusis, ἐφ' ἅπερ ἂν πρῶτον ἔκχρισιν,καθάπερ ἂν εἰ τις ἠθμὸς τῷ ὕδατι βάλοι.διέξιον γὰρ ὕδωρ.vbi proprie colum significat, quippe cuius foramina cribri foraminibus minora sint.

|Ἠθμὸς dicitur etiam pars nasi superior quæ supercilijs proximè subiacet,quòd ibi spiritus veluti percolando attenuetur,δι' οὗ διηθεῖται τὸ πνεῦμα,Poll. Vocabulum hoc aspirari annotat schol.Apollonii,licet omn.iū quæ viderim exemplarium fides repugnet, atque adeo compositum ἀπηθέω. HINC Ἠθμοειδής, ές,ὁ καὶ ἡ, Coli formā habens.ἠθμοειδὲς ὀστοῦν dicitur os illud quod ad summam nasi radicem intus fixum hæret,tenue & latum,& magno illi foramini oppositum quo è cerebro in nares excrementa descendunt:inde appellatum φ cribri modo pertusum sit pluribus locis. Alii spongiæ idipsum conferunt,& σπογγοειδὲς nuncupant. Gorr. ἠθμοειδὲς πῶρον,Gregor. De homine, vocat πλὴν μιμίγγα. Budæus. ET Ἠθμάριον,ου,τὸ,diminut.Paruum colum,Saccellus.

Ἠθμάτιον,ου,τὸ,Colum quo vina aut similia excolātur.Bud. ex Hermol. Athen.l.11,de poculorū generibus tractās, ex Hellanici Ægyptiacis adducit, Αἰγυπτίων δέ τις οἰκεῖ λίμνην φιάλαι χαλκαῖ καὶ κώθωνες χαλκοῖς,καὶ ἠθάτιον χάλκεον. Vbi tamen colum significare non videtur,sed poculi genus, forsan simile aliquid cum colo habens.

Ἠθικὸς οἶνος.Apud Theophr.De causis pl.l.6,c.24,περὶ αἰτίας καὶ τοῦ ἥδιον παρίστασθαι τοὺς ἠθικοὺς τῶν οἴνων· λεπτόμερες γὰρ καὶ ὡσπερεὶ λύουσι ἅμυκτι, quidam intelligunt vinū colatū seu saccis sparteis percolatū & castratum,saccatum Plinio. (Eiusmodi tamenin ικὸς derivata à verbis fieri non solent,sed aut à nominibus aut verbalib⁹. Esset igitur à verbali verbi ἠθίω dicēdum ἠθητικός.)Gaza & Hermol.verterunt Vinum morale. H

Ἠθητὴς,οῦ,ὁ,Colator.ἠθητὴς οἴνου,Colator seu saccellator vini.Bud.

Ἤθησις,εως ἡ,Colatio,Per colū transmissio. Aristot.Probl. ET Ἤθεμος,ου,ὁ,idem.

C. Ἀ πηθέω, ῶ, F. Σήσω, Percolo, Excolo, Per colum traiicio, vel Transfundo traiciens per colum. Dioſc. lib. 2, c. 90, εἶτα εἰς ὕδωρ διαγὼ ἀπήθησαι. Et libro eodē, ἀπήθει εἰς ἕτερον ἀγγεῖον, In vas aliud percolato, vel In vas aliud per colum transfundito, aut traiicito. Eiuſdem libri cap. 88, εἰς γευστὸν μέλιτι δυόμενον ἀπήθησον. At proximè præcedēti cap. dixerat, καταχεε, ſcribens, καταχεε εἰς δυόμενον ἀπήγω. Alibi dicit διηθῶ. vt capite 89, κηροῦ Τυρρηνικοῦ ὀλκὰς πέντε ἀφας ἐμβλητέον, καὶ διηθητέον. VNDE Ἀπήθημα, ατος, τό, Cremor percolatus, Quicquid percolatum eſt. in Hippiatria, τὸ δὲ τοῦ ἐρίσμου ἀπήθημα χλιαίνοντες ποτίζε. Et alibi, καὶ τοῦτο διήθησον, καὶ τὸ ἀπήθημα δίδου διψῶντι πρὸ ἵππου ὕδωρ.

C. Διηθέω, ET Διήθω, Percolo, Per colum tranſmitto. Athen. lib. 10, de confectione cuiuſdam placentæ, τυρὸν ἐκπίσας πεῖσε, καὶ ἡμιβάλων εἰς κόσκινον χαλκοῦν, διήθει, &c. iectum in cribrum æneum, percola. Ariſtot. in 2 Meteorol. διηθούμενον γὰρ ὕδωρ θάλαττον γίνεται πότιμον, de mari loquens & fontibus. Damaſc. διηθεῖται μὲν γὰρ καὶ διαλίζεται διὰ τῆς γῆς τὸ θαλάττιον ὕδωρ, καὶ οὕτω γλυκαίνεται. Alexand. Aphrod. Probl. lib. 1, τὸ λεπτομερέστερον ὕδωρ διὰ τῶν πόρων τῆς γῆς διηθεῖται, per meatus terræ veluti per colum tranſmittitur. Apud Herodot. autem διηθέω εἶναι, in v. l. exponitur Vino expleo. Et apud Plut. οἶνον διηθεῖς πυκίσοντι, Vinum ſtillas febricitanti. VNDE Διήθησις, ῶς, ἡ, Percolatio, Per colum tranſfuſio ſeu traiectio.

C. Εἰσδιήθω, VEL Ἐνδιήθω, Colando infundo, Per colum inſtillo. Vnde ἐνδιήθησις in lexico Herodoteo, quod exponitur ἐπίσκεψις.

C. Περιδιήθω, Colando circumfundo, ſeu Percolo. VNDE Περιδιήθημα, ατος, τό, Quod quaſi per colum circumquaque diſtillat: ſeu (vt Binterpr.) Excolamētum, Percolamentum. ἡ ἔκπτωσις τοῦ περιδιήθημα. Galen. οἶδα δὲ ὅτι τὸ περιδιήθημα τῶν αἱμάτων ἐν τῇ μελαίνῃ φλεγμονῇ. Idem, ἰδρὼς ὅταν τὸ περιδιήθημα τοῦ ἐν τοῖς αἵμασι λεπτοῦ ᾖ, ὀρρωδεστέρους ἐργάζεται. Diosc. l. 1, c. 101, de naphtha, ὅταν δὲ ὑαλώδεις ἀστάλπου περιδιήθημα. De qua Plin. l. 2. c. 105, ita appellatur circa Babyloniā & in Auſtagenis Parthiæ, profluens bituminis liquidi modo.

ΗΛΙΚΟΣ, Quantus. Plato Charmide, αὐτίκα εἶπε καὶ ἡλίκος καὶ οἷός γέγονε, ſtatim ſcies quantus ille & qualis euaſerit. Vbi ἡλίκος de magnitudine corporis dicitur. Sic Ariſtot. τῷ δὲ μέγεθος μὲν, ἡλίκον λέοντα, eſſe magnitudine quidem, [tantum] quantum leonem. pro eo quod eſt. Eſſe leonis magnitudine. Sic apud eundem, διὸ καὶ τῶν ἁλιέων ὤμοσεν ἡλίκον μόχος ὀπί. Dicitur verò & de aliis rebus: vt ἡλίκος πόνος, Plat. ἡλίκαι ἀνθρωπίναι. Demoſth. & ἡλίκα ἀγαθά, Luc. Ita enim Plato in epiſt. ἰδόντες ὅσα τε μαθήματα καὶ ὁ πόνος ἡλίκος. Demoſth. Pro cor. διὰ τὰς τῶν πατέρων ἀνδρείας οὐσίας ὑπερμεγέθεις οὐδ' ὅπως εἰσὶ ἡλίκας. Luc. in vita ſua, ἡλίκα τὰ ἀγαθὰ ποιεῖ λιθοξόος ἀγαθὸς ἀνήρ, αὐτὸν ὠφελήσας. Et ἡλίκα ὀφλισκάνειν τὰ δίκαια, Demoſth. Item ἡλίκος pro Quantus, id eſt Quàm potens, ſeu Quanta potentia prædictus. Demoſthenes Phil. 1, ἡλίκος ἐστὶν καὶ ὅσων κύριος ὁ Φίλιππος.

Ἡλίκος aliquando ſubiungitur nomini θαυμαστός, ſeu θαυμάσιος, & dicitur θαυμαστὸς ἡλίκος, vel θαυμάσιος ἡλίκος, ſicut θαυμαστὸς ὅσος pro Mirus quantus, id eſt Mirum in modum magnus. Demoſth. in Timocr. θαυμάζω δ' ἔγωγε εἰ μὴ θαυμαστὸν ἡλίκον. Sic. Lat. Mirū quātum ex Liuio & Plinio affert B. p. 1096. Sed hoc addo, ſubiungi & ſuperlatiuo iſtud nomen: vt apud Luc. δεῖ δὴ σε αὐτὸν ὑπὲρ μεγάλων πόνων μεγάλα ἡλίκα χρύσου παθεῖν ἀγαθά.

Ἡλίκος pro Quantulus. Luc. in Herm. p. 110, παπαῖ ὦ Ἑρμόπαμε, ἡλίκους ἡμᾶς ἀποφαίνεις ἀδίκῳ τοῖς τυμβαίοις ἐκείνοις, ὅσα χαμαὶ πάντα πάσιν ἐν χρῷ ὄγκῳ.

Ἡλίκος pro ἡλικιώτης (id eſt Eiuſdem ætatis) affert B. ex hoc Antiphontis loco, p. 109, ἀλλὰ μᾶλλόν μοι δοκεῖ ἡλίκον εἰκότι, οὐ δεῖ τοῦ ζυμβασίου: ſed ego nihil obſtare video quominus ἡλίκον genit. plur. ſit ab ἥλιξ hac ſignificatione vſitatiſſimo. atque adeo quin inde ſit, & Bud. illud imprudēs dixerit, minimè dubitandum puto.

¶ Γηλίκος, ου, ὁ, Quantus: interrogatiua particula de quantitate continua, vt πόσος de quantitate diſcreta. Ariſtot. Metaphyſ. libro 9, ὥσπερ οὐ δῆλον εἰ ἄλλου μεγαλωστὶ ἐγνωσμένου ἡλίκου μὲν πλίνθου ἰσομέτρου, τοῦ δὲ πηχυαίου ὅτι ποσοῦτον ἡμιπόδιον διπλάσιον ἐστι, 1. (B. int.) perinde atq; ſi alio nos metiēte, quāti ſumus ex eo diſceremus, quòd quotæ magnitudinis noſtræ parti cubitus quadret, perciperemus. Paul. ad Gal. c. vlt. ἴδετε ἡλίκοις ὑμῖν γράμμασιν ἔγραψα, quantis 1. quàm longis literis vobis ſcripſerim. ¶ Ἡλίκος, Quantæ ætatis, Quot annorum. Xenophanes Colophonius apud Athen. lib. 2, Τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν, πόσα τις ἔτη ὢν ἔχει φύσιν; Γηλίκος δ' ὢν Μῆδος ἀφίκετο; Quātam ætatem agebas? Quot annos natus eras? In qua ſignificatione accipitur etiam indefinitè poſitum. Ariſtot. Ethic. τὸ δὲ πάνυ ἕως οὗ ἂν ἡλίκον, καὶ μικρὸν ᾖ, ὥστε μέρος, ἅπαξ, quandiu aliquantulæ ætatis eſt, hoc eſt paruus. ¶ Interdum dicitur etiam ὅτι ποιοῦ, pro Qualis: vt πλίνθον εἶπε τὸ αὐτὸ βιβλικός. VNDE Ἡλικότης, ητος, ἡ, Quantitas, ſeu (indefinitè) Aliquantitas, Quanta ſeu aliquanta magnitudo aut multitudo. ET Ὁπηλικοσοῦν, Quantuſcunque. Theoph. καὶ ὁπηλικασοῦν μοχλῆς λαβόντες. Ariſtot. in Phyſ. 26. B.

¶ Τηλίκος, αύτη, ον, Tantus, (correlatiuū duorum præcedentium) de corporea magnitudine. Dicitur de ætate etiam pro Tanta ætatis, vel Eius ætatis. Il. ω, Μήτοτε παῖδες σῖσι κύσι ὀπτείναι ἀλόχοιό τε τηλεθάοντος, ἕλεσθαι ὅτι μή μοι ἔπος εἰπεῖν ἐπιεικές. Odyſſ. ρ, Οὐ γὰρ ὅπως τοσσήνδε γ' ἐν τηλίκῳ εἰμὶ, nec dum enim tantæ ætatis ſum qui. Odyſſ. α, οὐδέ γε σοὶ χρὴ Νεστορέης ὀχέειν, ἐπεὶ οὐκ ἐν τηλίκῳ ἐσσὶ, quoniam non amplius eius es ætatis quæ hoc ferat. Plato Apol. Socr. pag. 13, πόθεν σὺ εἰλήφεις ἐμοῦ τὸν ἐραστὴν τοῦτον, ὅστις τηλίκοις ὢν; Tu me grat. Iuuo iunior, Tu qui me Tātæ ætatis virū tanto interuallo ſequeris. Pro quo dicitur ET Τηλικόσδε, Tantus, tantæ magnitudinis. Autor Axiochi, δι' οὗ τὴν τῆς τηλικῆσδε σοφίας καὶ γνώσεως ἔχω, intelligentiā & cognitionem rerum tantarum. De ætate etiam dicitur, vt præcedens, tām minore quàm maiore. Plato Apol. Socr. p. 18. ἐμὲ πρῶτον οὐδὲν πείθειν, καὶ τηλικόνδε ὄντα σὲ πῦρ πώποτε ἑωρακέναι, Me tantæ ætatis hominem, Me qui eousque ætatis progreſſus ſum, Me tam grandæuum. ITEM Τηλικοῦτος, idem quod præcedentia. cuius fœminum eſt τηλικαύτη, neutrum τηλικοῦτο. Demoſthenes contra Ariſtocr. ἵνα μὴ ἐν ὑμῖν τηλικοῦτον αὐτὸν ἡλίκος ὢν πρὸς ὑμᾶς ὑπῆρχε, tantum, id eſt tantæ potentiæ. Idem Olynth. 3, τηλικοῦτον εἶναι παρ' ὑμῖν ὥστε. Idem, τηλικαῦτα καὶ τοσαῦτα ἀπὸ τοσαύτης δόξης ἀγαθὰ, tanta torque. Quemadmodo ſæpe coniungitur apud hunc autorem. Xen. Hellen. 6, pag. 351, ὃς ἐν ἐμοὶ αἰῶνι τηλικοῦτος ὤν, καὶ τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα διεπεπράγμενος. de quo paulo antè, μέγιστος δὴ ἐν ἐμοὶ καθ' αὑτόν. Ariſtoteles Rhet. lib. 1, καὶ τὰ τηλικαῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα, ἃ &c. tanta ac talia. Iſocrates, τηλικαῦτα τὸ μέγεθος, tantæ magnitudinis. Æſchines τηλικοῦτος τὸ μέγεθος κόλαξ, Tantus adulator. Ariſtoph. τηλικοῦτον τὸ μόρμυρ. Hermogenes τηλικοῦτος λίθος. Demoſthenes τηλικαύτη δίκη. Sicut autē præcedentia de ætate etiā dicuntur tam minore quàm maiore, ita & hoc tam pueris quàm adoleſcentibus quàm ſenibus tribuitur. Plato De leg. 8, pag. 191, καὶ τὰ χαλεπὰ γε ὅτα οὐκ ἂν ἔτι εἴη ἴσως δηλονότι τηλικούτοις οὖσι τηλικοῦτος. cui ſimilem locum ex eodem Platone citaui in τηλίκος. Xenophon Paed. 4, ἔπαυσα τηλικοῦτος ὢν ἄνδρα γενόμενον, Vir eousque ætatis progreſſus pubeſcētem ſepeliui. Idē, ἡμεῖς τηλικοῦτοι ὄντες, ἆρά γε τὰ παιδία ἦμεν, quum iuuenes eſſemusve tu nunc es, Quum eſſemus eius ætatis cuius tu nunc. Plato Polit. 2, ὁ δὲ νέος οὐχ οἷός τε κοίμησιν ὅτου ποιήσασθαι καὶ ὁ μὴ ἐν ἀνδρὸς ἀεὶ τηλικούτου ὢν λάθοι ἐν ταῖς δόξαις, ἀγύμναστα πρὸς ἅπαντα ἐπιλῆσμα γεγενημένα, ſed quæ ea ætate perceperit, Quæ, dum eius adhuc ætatis eſt, imbiberit. Idem, ἀλλ' οὐ μισοπονηρίας τηλικοῦτος ὢν ἔτι πω λε, πόθεν ἂν δράσεις σεσωφρονισμένος ἡδέως, quum eius adhuc ſis ætatis; id eſt adhuc iuuenis. ATT Τηλικουτὶ pro τηλικοῦτος, Atticum eſt, vt οὑτοσὶ pro οὗτος. Ariſtoph. Neb. ὅπα τηλικουτὶ. Iam grādem natu, Tanta ætate, Tā magno natu. Budæus.

ΗΛΙΚΙΑ, ας, ἡ, Statura. Cui ſignificationi ideo primū do locū, quòd quū dicimus quæ ſit ſtatura corporis, indicamus ætatem (eſſe enim ἡλικία ab ἡλίκος, & non contra extra controuerſiam pono: quum alioqui nullum hæc dere verbum apud grammaticos reperiam) Apte autem hanc ſignificationem ſequi altera

videtur quæ pro ætate ponitur, & vt plurimum statura corporis aliquod ætatis præbeat indicium, licet alioqui non exactum. Atque hinc illa sunt fortasse, Grandis natu, Maior natu, Minor natu. Athenæus l. 13, ὁ δεῖνα ἐστὶ μείζων καὶ κατὰ τὴν ἡλικίαν, ὁ δεῖνα πρεσβύτατός ἐστι καλόν. Sic accipitur Matth. 6, Luc. 12 & 19. ἡλικία (inquit Hesych.) μέγεθος σώματος, μέτρον τι.

Ἡλικία, Ætas. Iliad. χ, Ἦ ῥα νέος ἡλικίῃσι μετ' ἀνδράσι μάρνασθαι, ἠδ' ἠλεὸν Γῆρας. Xenophon Pæd. 1, σπουδὴν ἔχειν τὴν ἡλικίαν ἣν νῦν οὐ ταύτην ἔχεις ἤδη. Vbi obserua (sicut & in sequentibus locis) ἡλικίαν cum verbo ἔχειν, vt si dicas Lat. Eam habere ætatem, pro Ea esse ætate. Aristot. per appositionem dixit, πάντες μὲν παῖδες ἡλικίαν ἔχοντες κώμματος ἔχειν. i. Ætatē habentes quinque mensis, pro Ætatem quinque mensium: id est Quinto suæ ætatis mēse. Thucydides autē τοὺς ἐν τῇ αὐτῇ ἡλικίᾳ pro τοὺς τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ἔχοντας dicit. Plut. in Fabio, ἡλικίας τι ἔχειν πρὸς γεγηθυῖαν, ea forma qua dicitur Lat. Id ætatis pro Ea ætate. Ponitur & in plur. vt ταῖς ἡλικίαις πρέπουσα μεγαλαυχία πρὸς ἀρετήν, Plut. in Lycurgo. Sic apud Xenophontem infrà. Cæterùm distinguūtur diuersi ætatis gradus diuersa ad nomen ἡλικία adiectione: vt sequentibus exemplis docebo. Plut. in Probl. Rom. ἐπὶ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν ἐχόντων. Cui παιδικὴ ἡλικία, id est puerili ætati, aptè (vt opinor) subiungam, τὴν ἀπὸ τῶν παίδων ἡλικίαν, ex Xenoph. Hell. 5, ἐπὶ μὲν τὸν Σφοδρίαν ἡλικίαν τινὰ ἔχων ἀπὸ τῶν παίδων. Eodem pertinet quod idem in Cyneg. dicit, τὸν ἤδη ἐκ παίδων ἀκμάζοντα τὴν ἡλικίαν. Huic ætati subnectā, τὴν ἐφήβων ἡλικίαν, ex Herodiano, lib. 3, ἄγων καὶ τοὺς παῖδας εἰς ἡλικίαν ἐφήβων ἤδη πλουσίους, vbi Polit. vertit Filios iam puberes. Apud eundem Herodianum legimus ἀκμὴν ἡλικίας, item δύναμιν ἡβώσαν αἰδρῶ ἡλικίας ἀκμάζουσαν, necnon τὴν ἡλικίαν ἀκμαῖος, quod Pol. vertit Integer æui. (At de ἡλικία, quod sine adiectione ponitur pro adolescētia, vel iuuentute, aut generalius, pro adulta ætate, dicā infrà) Platoni autem ἡλικία μέση (i. media) dicitur simul & καθεστηκυῖα, in epist. At Thuc. simpliciter καθεστηκυῖαν ἡλικίαν dixit (οἱ ἐν τῇ καθεστηκυίᾳ ἡλικίᾳ.) Galenus καθεστῶσαν ἡλικίαν pro plena & confirmata ætate, vt Bud. vertit. Cicero non solùm Confirmatam ætatem, sed etiam Firmatam ætatem: quo & Virg. vtitur. Sunt & qui καθεστηκυῖαν ἡλικίαν seu καθεστῶσαν, Firmam ætatem, item qui Constantem interpr. His autē addere potes ex Polluce de eo qui est firmatæ ætatis, ὁπλὴς τὴν ἡλικίαν, & ὁ ἐν τῷ μεσοῦντι τῆς ἡλικίας, item ὁ ἐν τῇ κορυφῇ τῆς καθ' ἡλικίαν ἀναβάσεως, item ὁ τὰς αἰδρῶ ἡλικίας ὑπαναπαύων. quorum tamen loquendi generum nonnulla apud classicos scriptores non inueniri existimo. Ætatem autem ingrauescentem, & vergentem ad senium, ita declarant. Xen. Hellen. 6, ἐκ μὲν πρεσβυτέρων ἤδη τῆς ἡλικίας ἦσαν, τοὺς δὲ οὕτω ἀκμάζοντας. Herodian. 2, τὴν μὲν ἡλικίαν ἤδη μετρίως πρεσβυτικῶς. Et πρεσβύτους τῆς ἡλικίας, Plato. Illam denique quæ non iam vergit ad senium, sed ipsum attigit, id est ætatem senilem, aut etiam extremæ senectutis, his modis significant: Aristophanes Nubibus, πρεσβύτου εἰς βαθὺ τῆς ἡλικίας. Plut. Cam. ἡλικίας ἤδη πρεσβυτικῆς γεγονώς. Plato in epist. ἡλικίας πέρᾳ ὢν ἥκων. At verò alibi dixit eleganter non ipsum hominem esse πόρρω ἡλικίας, sed ipsam hominis ἡλικίαν (id est ætatem) esse πόρρω τοῦ βίου, ἐγγὺς δὲ θανάτου, qui locus habetur in Apologia. Hæc autem loquendi genera, non omnia quidem, quibus ad hæc significanda vtūtur Græci scriptores, sed omnium saltem vsitatissima esse dico: cætera diligentiæ lectorum relinquens: sicut & illa quibus nomen ἡλικία non adhibetur (quæ huius loci non sunt) idem alioqui significantia. Vnum addo, Herodianum, quum dicit αἰδρὶ ἡ ἡλικίαν σημαίνει, & ἡλικία σημαίνουσα τὴν, item ἡλικίας σημαίνοντα, ad seni[illegible]em grauitatem mihi videri respicere.

Ἡλικία, Adolescentia, Iuuentus, Florens seu vegeta ætas, Ætatis vigor. Aut etiā Adulta ætas. Vnde οἱ ἐν τῇ ἡλικίᾳ. Gall. ad verbum, Ceux qui sont en aage, vel Ceux qui sont d'aage. Plut. Lyc. μάχης αὖ ὁ ἀδελφιδοῦς ἐν ἡλικίᾳ γράμματος πεμφθεὶς δεξάμενον τὴν βασιλείαν. Et εἰς ἡλικίαν ἐλθών, Aristot. Rhet. vt venit en aage. Thuc. lib. 8, pag. 186, ξυνωμόσαντο δὲ καὶ Σαμίων πάντες ὅσοι ἦσαν ἐν τῇ ἡλικίᾳ. Plato in Char. ἀλλ' οὔπω ἐν ἡλικίᾳ ἐστὶν ἐρέσθαι αὐτόν. vbi ἡλικία exponitur Adolescentia, vt sit, Nondum adolescentiā inierat. Apud Polyb. autem, εἰ μὲν υἱὸς ἐν ἡλικίᾳ καταλείπηται καὶ τύχῃ παρὼν ἐκεῖ, redditur Pubertas: vt sit, Si quem filium puberem reliquerit. Apud Xen. ἐν ἡλικίᾳ ἡμίμοιρος v. l. interpr. Ætate florens: & apud Æschinem οἱ ἐν ἡλικίᾳ, Florīdi ætate iuuenes. (Sed Lat. potius dicitur Florentes ætate quàm Floridi.) De fœminis etiam dicitur, vt αἱ δὲ ἐν ἡλικίᾳ γυναῖκες apud Plut. in Rom. quod redditur, Mulieres ætate adulta. At verò apud Synes. epist. 3, αἱ ἐν ἡλικίᾳ, adolescentulæ. ‖ Sæpe autem ἡλικία dicitur peculiariter de ea ætate quæ bello apta est. (qualis est ea quæ florens dicitur.) vnde est apud Demosth. Phil. 1, ἐμὲ χρήματα ἔχων, τὸν σῶμα ἐν ἡλικίᾳ, στρατεύεσθαι. Dicitur verò & ἡλικία στρατεύεσθαι (vt alibi declarabo, vbi agam de ἡλικία iuncto, cum infinitiuo) item ἡλικία στρατιώτης: cui opponitur ἡλικία ἀστρατείας, item ἀνόπλαχος, & ἄμαχος, & ἀνόπλιμος, &c. ‖ Ἡλικία, item (sicut Lat. Iuuentus) Iuuenum multitudo. Thuc. 8, p. 164, καὶ ἡλικίας οἵας οὐκ ἐπέφερεν ὡσῶν ἐστὶ πάρεστι. Sic lib. 3. τὸν ἐκ τούτων ἡλικίαν ἡμῖν διαφθαρῆναι. Sic & lib. 6, p. 206, atque alibi. In hoc autem nominis usu Thucydidem imitati sunt cum alii tum Plutar. vt quum in Fabio scribit, ἐλπίζον ἔξειν διαφορὰν τὴν πόλιν, ἐν ἑαυτῇ τραφεῖσαν ἡλικίᾳ.

Ἡλικία alicubi ponitur contrà pro ætate senili (meo quidem iudicio) vt quum dicit Luc. λήρειν ὑπ' ἡλικίας, quæ tria verba nos vnico exprimimus *radoter*. Huc autem pertinet quod ex Herodiano attuli paulo antè, σεμνὸς τὴν ἡλικίαν &c. Idem verò libro 7, dicit, δι' ἡλικίαν οἴκοι μεμφθέντες, apertè vocans ἡλικίαν ætatem emeritam.

Ἡλικία cum infinitiuo vel genitiuo: vt ἡλικίαν ἔχει στρατεύεσθαι Herodot. pro πρὸς στρατεύεσθαι, Ætatem habet militandi. i. aptam militiæ, vel militarem. Cum genit. autem, vt ἡλικίαν ἔχουσαι γάμου, Demosth.

Ἡλικία, Ætas. i. Seculum. Dem. Epitaph. εἰς δὲ τοῦτο ζώσας ἡλικίας ὁ χρόνος προήγαγεν ἡμᾶς. Plut. Per. πολλοὺς ἔμπροσθεν ἐν ἡλικίαις τοῦ περὶ Σάμον πολέμου.

Ἡλιξ, κος, ὁ καὶ ἡ, Qui eiusdē ætatis est, Coætaneus, Æqualis. idem quod ἡλικιώτης, de quo infrà. Xen. Polit. Laced. ὡς τὰ πολλὰ οἱ ἥλικες ἀλλήλοις σώφρονες, μᾶλλον ὧν ἄν καὶ ἐλαχίστη αἰδὼς παραγίγνηται, æquales plerunque conuersantur cū æqualibus. Aristot. Ethic. 8, ἥλιξ γὰρ ἥλικι, καὶ οἱ σωφρονοῦντες ἑταῖροι. æqualis enim æqualem consectatur, & consuetudo amicos facit, vt Bud. C. pag. 994, inter Peripateticæ βεκχυλογίας exempla alia hoc etiam interpr. Idem Rhet. 1, ἥλιξ ἥλικα τέρπει καὶ αἰεὶ τὸ ὅμοιον. Et Rhet. 2, ὁμοίους δὲ λέγω, ὁμοήθεις, πολίτας, φίλους, συνήθεις. Plato, ἥλιξι μὲν γὰρ ἥλιξι αἰμύλιόν ἐστι καλόν. Et ἥλιξ δρῦς, æquæua quercus. Apud Apoll. Arg. lib. 2, hamadryas quædam nympha Rhœcum obsecrat, Μὴ τάμῃς τέρενον δρυὸς ἥλικος, ἣ ὅτε παυλὴ Αἰσήτα πείσουσι διωκομένῃ, ne succidat æquæuo stipite quercum, vt Statius dicit, — æquæuo sociatā palmite vitem Vlmus amat.

Composita partim ab ἡλικία, partim ab ἥλιξ.

C. Ἀμφήλιξ, κος, ὁ καὶ ἡ, Adolescens, Ad iustam ætatem accedens, in v. l. Pollux autem Phrynichum iuuenes mulieres appellasse ἀμφήλικας testatur: & Pherecratem, eam quæ prouectioris esset ætatis, ἀμφηλικιώτιν. sicut & Cratinum, ἀμφήκεσι vocasse vetulū. Vide Ἀφῆλιξ.

C. Ἀφῆλιξ, ικος, ὁ καὶ ἡ, Qui florentes annos exegit. Idem quod ἔφηβος, seu πρεσβύτερος, vetulus. Ionicum esse Aristoph. schol. annotat. Luc. γέρων καὶ ἀφῆλιξ. Vnde ΕΤ Ἀπηλικίστερον apud Herodotum (Ionicè pro ἀφηλικίστερον) exponitur πρεσβύτερον. ‖ Ἀφῆλιξ dicitur etiam Impuber, Qui legitimam adolescentis ætatem nondum attigit, ὁ μηδέπω τὴν ἐντόμου ἡλικίας πεῖραν, vt à quibusdam vsurpari Suidas annotat: quem tamen huius vocabuli vsum improbans, ὅτι πρεσβύτου accipi vult: licet exempla quæ ab eo adducuntur, id non confirment. Sunt autem hæc, ὁ δὲ Καῖδας τοὺς μὲν ἀφηλικιώτας ἀφῆκε τῆς στρατιᾶς, τοὺς δὲ πλείους στρατεύσιμον ἡλικίαν ἔχοντας διέφθειρεν, eos qui erant ætate nondum apta militiæ aut ætate emerita, quibus opponit τοὺς στρατεύσι-

μεν ἡλικίας ἔχοντας. Arrianus, παῖδες γὰρ ἐπίτροποι ἀφήλικος ὄντι προσῆσαν τῷ αὐτῷ ἔμελλον, quum tutores seu curatores futuri essent filii pupilli impuberis adhuc: Et iterum, τὸν μὲν νεανίαν, τὸν δὲ ἀφηλικίστερον, alterum adolescentem iā, alterum impuberem. In Pand. (inquit Budæus) idē tidem minor, id est νέος, sic appellatur, seu αὔξος, Impuber. Hæc Bud. A Theophilo in Instit. ciuil. ἀφῆλιξ dicitur ὁ πρὶν ἥβαν ᾧ ἐπιτρέπεσθαι, ἤτων δὲ τῆς ἥβης πεπαύμενος· ᾧ συνέπαυται οἱ κηδεμόνες, qui pubertatis quidem annos excessit, at curatorum tutelæ adhuc subiectus est.

C. Παραφῆλιξ, ικος, ὁ καὶ ἡ, Qui caret æqualibus & sociis. B apud Hom. Il. χ, Ἡλικίδῃ τε ἑταίρῳ παραφήλικα παῖδα θέσθαι. id est (inquit Eust.) τῇ ἡλικιώτῃ ἀπάντων ἀπολελειμμένον, vel prorsus ἀφήλικα, quasi ad impubertatem (id est ἀφηλικιότητα, vt ipse loquitur) accedat etiam orbitatis calamitas.

C. Ἐνήλικος, ικος, ὁ καὶ ἡ, Puber, Qui iam quasi in pubertate est, Qui ad pubertatis annos peruenit. idem quod ἔφηβος, adolescens, adultus. Plut. καὶ τὸ Εὐριπίδειον ἐφ' ᾧτε βασιλείαν ἐπὶ ζωῇ ἐνηλίκῳ ἥβῃ ὑφ' ᾧτε παρέδωκε. Alibi, ὀπτημάς τῆς ἐνηλίκοις παισὶ τοῦ Τιμάνακτος. Idem De charit. fraterna, loquens de eodem Pisistrato, ὀπτημένων ἐνηλίκοις σὺν τοῖς ἰδίοις. Alibi opponit τῷ προσβύτῃ, in Cat. de filio Catonis iam vxorem habente.

C. Ἐφῆλιξ, ικος, ὁ καὶ ἡ, Qui adolescentiam seu florentem ætatem attigit. idem quod ἔφηβος. In v. l. exponitur Coætaneus.

C. Ἰσῆλιξ, ικος, ὁ καὶ ἡ, Par ætate, Coætaneus, Æquæuus. Idē quod ἥλιξ & ὁμῆλιξ.

C. Μεσῆλιξ, ικος, ὁ καὶ ἡ, Qui mediæ ætatis est. idem quod καθεστηκὼς & μέσης apud Hippocratem. Et μεσηλικίας ὀδόντης apud Artemidorum Onirocrit. 20, οἱ κωμῳδοῦντες, vt annotat B.

C. Ὁμῆλιξ, ικος, ὁ καὶ ἡ, Qui eiusdem ætatis est. idem quod ἥλιξ & ἰσῆλιξ, Coætaneus, Æquæuus. Od. ο, — ἅπαξ καὶ ὁμήλικες ἐόμεν· Ἥδε δ' ὁδὸς καὶ μᾶλλον ὁμοκοσσοίσιν ἐοῦσιν. Od. π, Ἐν δήμῳ Φαίηκας μετ' ὁμηλικας ἐμμεν' ἄριστον. Bud. ex Philone, ἐπὶ ὡς γὰρ, ἀλλὰ δ' αἰσχρὸν, αἰδεῖσθαι συνυπάρξαι τοῖς πρεσβύταις ὡς ὁμηλίκας. VNDE Ὁμηλικία, ας, ἡ, Ætatis æqualitas, Eadem ætas. Iliad. ν, Εἰ γὰρ ὁμηλικίην γε νεώτατος ἐμμορε πάντων, pari ætate. ὁμοία ἡλικία, vt Eust. exp. At Il. γ, accipitur pro ipsis æqualibus seu coætaneis. dicit enim Helena, γνωτὰς τ' ἀνδρῶν, Παῖδάς τ' ἀλλυδίτιν, καὶ ὁμηλικίην ἑταίρην, æquales meas.

C. Παρῆλιξ, ικος, ὁ καὶ ἡ, Qui præcipiti seu vergente ætate est, Qui è florente ætate egressus senescit, Vetulus. idē quod πάρηβος & παρηβηκώς. Plut. Apophth. μηδὲν αὐτὸν παρήλικος μᾶλλον οἴεσθαι, δεῖν δὲ καὶ τὸ δι' αὐξήσεως βουλομένης. Idem in Alexandro, τὸν βυκεφάλα φειδόμενος, ἤδη παρήλικος ὄντος. VNDE Παρηλικία, ας, ἡ, Ætas præceps seu vergens, Ætas senescens aut defloreſcens.

C. Σωῆλιξ, ικος, ὁ καὶ ἡ, Coæuus, Coætaneus, Æqualis. idem quod ἥλιξ, ἰσῆλιξ, & ὁμῆλιξ. Citat Poll. ex Eupol. σωήλικα παιδάρια, coæui pueri, Danielis cap. 2.

C. Τἀφῆλιξ, ικος, ὁ καὶ ἡ, Qui ætatem excessit. Bud. ex Greg. μηδὲ γὰρ αὐτὸν θερμὸν καὶ τἀφήλικα ἀνεκτὸν χαλινοῦ τυγχάνειν δίχα πρὸς κολακείας, id est qui nondum pullus est, & in ea ætate quæ domari potest. ET Τἀφηλικίοις, ως, ἡ, Ætas extrema, Ætas prouecta. v. l. mēdosē.

Ἡλικώτης, ου, ὁ, Coæuus, Coætaneus, Æqualis. idem quod ἥλιξ. Aristoph. Neb. μετ' ἀνδρὸς ἡλικώτου. Plato, ὁ ἡμέτερος ἡλικώτης. Apud eundem dativo iungitur, teste Budæo. Aristot. Pol. 7, ἢ τι γὰρ αἰδοῖς ἦθος ἐστὶ ταῖς ἀρχαῖς τοῖς ἴσοις καὶ ὁμηλικώτησι: sicut Xen. suprà dixit μετὰ τῶν ἡλίκων ἐλαχίστῳ αἰδοῖ διαχρῆσθαι. Appellat autem hic ἡλικώτας quos paulo ante συνεκπαιδεύοντας τοῖς ἡλικίαις ὅτι τὸν αὐτὸν χρόνον, & οὐ λίαν ἐκπαλαιπωμένους ταῖς ἡλικίαις. Ab eodem in Eth. fratres quoque dicuntur ἡλικιῶται, quòd eiusdē ferè ætatis sint. Fœm. gen. est ἡλικιῶτις. Luc. ἡ Εὐρώπη καταλιλύσθω ὅτι νῦν πόνα τὰ ἡλικιώτιδας θαλαττεῖται. id est, secundum Homerum, ὁμηλικίην ἐρατεινήν. Et ἡλικιώτις ἱστορία apud Plutarch. Pericle, Historia eiusdem ætatis, quæ scribitur ab illis qui eodem tempore viuunt quo ii de quibus scribitur. Coæua aut æquæua historia dici possit. ἡ δὲ ἀνέξιτον (inquit) καὶ τὸν βίον ἡλικιώτις ἱστορία

εἶα τὰ μὲν φθόνοις καὶ δυσμενείαις, τὰ δὲ χαριζομένη καὶ κολακευούσα, λυμαίνεται τὴν ἀλήθειαν. Cui opponitur ea quæ scribitur ab illis qui sunt ὕστερον γεγονότες τῷ χρόνῳ. Et ἡλικιῶτις πόλις οἰκητόρων πόλις apud Pollucē, æquæua incolis vrbs, quæ incolarum ætate extructa seu statuta est: cui opponitur ἀρχαία, synonyma sunt, νεόκτιστος, νεουργὸς, νεοκατάστατος.

ΗΛΙΟΣ, ου, ὁ, Sol. Odyss. θ, ἄφαρ δέ οἱ ἄγγελος ἦλθεν Ἠλίου. Æschines, ἀφ' ἡλίου αἴσεται μέχρι δυσμῶν. Athenæus lib. 11, πρὸς αὐτῷ οὖσι καταλλοντα τὸν ἥλιον σὺν δυόμενον ἐωρᾶκασι, nec orientem solem nec occidentem. Idem lib. 3, ἥλιος δύνει μὲν, καλυμβᾶ δ' οὔ. Xenophon Hell. 7, μικρὸν ἔτι δύντος ἡλίου, Paulo ante solis occasum. Plutarch. Pericle, τὸν μὲν ἥλιον ἐκλιπεῖν σωτῆρα καὶ γνώμονα σκότους. Xenophon Hellen. ἐκλείπει ἥλιος. Plut. τὸν ἥλιον ἐκφανέντα σκεδαννύουσι. Idē, τὸ ἡλίου βλέφαρον. Theophr. λέπιζουσι τὸ πρὸς ἥλιον μέρος. Plinius, Aperitur picea à parte solari. Apud Sophoclem autē Electra, Τοιαῦτά του παιόντος ἡνίχ' ἥλιος δείκνυσι πᾶσιν ἡμέραν, scholiast. exponit ἡμέρα. Sed nihil obstare videtur quominus hic quoq; ἥλιον interpretemur solem. Ἥλιοι, Soles, Æstus. v. l. ex Thucydide. Deriuāt antiqui ab ἅλις, διὰ τὸ οἰκειοῦσθαι πρὸς ἅλα, vt refert Eustathius. Nam ET Ἅλιος Doricè pro ἥλιος dicitur, longo tamen α, secus quàm in obliquis ab ἅλς. Poeticè autem inserto ι per epēthesin dicitur ET Ἠέλιος. nisi cōpositum quis cum grammaticis existimet ex ἠώ & ἴλη, quasi ἠοῦς ἴλιον ἔχων. Odyss. γ, Ἠέλιος δ' ἀνόρουσε. Odyss. ι, ἠέλιος μεσσηγὺς ἔην οὐρανοῦ. Odyss. β, Δῦνε δὲ τ' ἠέλιος. Iliad. α, ἐς ἠέλιον καταδύντα. Hesiodus λαμπρὸν ἀπὸ ἠελίοιο.

C. Ἡλιόβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui solis radiis quasi feritur, Soli expositus. Theophrastus, συμβαίνει γὰρ τὰ μὲν ἐν τοῖς ἁλιευτοῖς καὶ δρακόντων καὶ λεπαγωγίσεις καὶ ἡλιοβόλους.

C. Ἡλιοειδὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Solis formam habens, Soli similis. Philo libro 1, De vita Mosis, loquens de columna seu nebula columnam referente, quæ Israelitis dux itineris erat, ἡμέρας μὲν ἡλιοειδὴς ἐκλάμπουσα φέγγος, νύκτωρ δὲ φλογοειδές. Idē l. 3, ᾧ δὴ καὶ πρόσβολον ἡλιοειδεῖ φέγγος. Instar solis lumē effulgens. VNDE Ἡλιοειδῶς, Instar solis. Theoph. epist. 15, τὸ δὲ ἔλαιον δύπτεσθαι, ἡλιοειδῶς φαιὸν γραπτέ.

C. Ἡλιοκαής, ἐος, ὁ καὶ ἡ, ET Ἡλίκαυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Exustus in sole, Cels. Solibus perustus, Horat. ἴσχανεν ἡλιοκαῆ, apud Dioscoridem. Et apud Lucianum in Lexiph. ταῦ δὲ ἤδη καιρὸς ὅτι χρίεσθαι τὸ ἡλιοκαὲς, καὶ πρὸς τὸν ἥλιον ἰέναι. Quod verò Theocritus in Bucoliastis dicit, ἰγραὶ ἡλίκαυστον. Horat. imitatus reddidit, Perusta solibus, de vxore rustici. EST autem ibi Ἀλιόκαυστος Doricum, pro ἡλίκαυστος. Ab ἡλιοκαὴς autem EST Ἡλιοκαία, ας, ἡ, Ardor seu æstus solis, Insolatio. Laer. de Zenone, ἐχαίρε δέ (φασι) σύκοις ἐχλωροῖς καὶ ἡλιοκαίᾳ.

C. Ἡλιοκάμινος, Fornax solaris, Heliocaminꝰ, Plin. Est autē solare vaporarium in aprico loco positum ad calorem solis excipiendum. Bud. Pand. Ἡλιοκάμινος, Solaris caminus, Locus concameratus, totus soli expositus, V. l. ex Plin. iun. Epist.

C. Ἡλιοκάραβος, Solaris scarabeus, Tertullian: non is qui à Nigidio Lucanus vocatur, sed qui è fimo ingentes pilas auersis pedibus volutat, ob idque κανθίων dictus est ab Hippocr. Alex. Trall. ὁ ἡλιοκάραβος ἀφαιρεῖ πρὸς πυρετοὺς. Plin. lib. 11, cap. 28, & lib. 30, cap. 11, de remediis in quartana, Scarabeum qui pilulas volut: propter hunc Ægypti magna pars scarabeos inter numina colit, curiosa Apionis interpretatione, qua colligat solis operum similitudinem huic animali esse, ad excusandos gentis suæ ritus. Vide Eus. De præpar. Euāg.

C. Ἡλιομανὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Insano solis amore captus. Cicadæ id epitheton est, quoniam ὀπτᾶται τοῦ ἡλίου. Suid.

C. Ἡλιόμορφος, ου, ὁ καὶ ἡ. Solis formam habens. Athen.

C. Ἡλιόπης, idem quod ἡλιόσκοπος. maius. Gorr. ex Dioscor.

C. Ἡλιοσκόπος, Solem spectans. sic dicitur tithymalli species quædam: quoniam (vt Dioscorides docet lib. 4, c. 65) συμμεθίσταται τοῦτο ἡ κόμη τῇ τοῦ ἡλίου κλίσει. quam Plinius nomen accepisse scribit, quoniam capita cum sole circumagit. Helioscopium apud eundem Plin. l. 22. c. 21, heliotropii species est.

C. Ηλιοτρὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Sole priuans. Soph. Œdip. Colon. Α κρατὶ δ' ἡλιοτρὴς Κισσῷ σκίασμα Θεσσαλὸς τὴν ἀμπέχει, Pileo Theſſalicus ad prohibendos ſolares æſtus. quem Callim. vocat πίτρα ἀλκαρ. erant enim pilei Theſſalici lati & prominuli.

C. Ηλιόσκορον à quibuſdam dictum eſt τὸ ἡλιοστρόφιον μέγα, vt Dioſcorides ſcribit. Plinius tamen helioſtrophion & tricoccō genera facit duo heliotropii. Hæc Gorr. Apud Dioſc. tamen legitur ἡλιόσκοπον, apud Plin. autem helioſcopion, vt iam annotaui.

C. Ηλιόσκορον, ου, τὸ, Herba ſolaris, Celſo: Herba verrucaria, Marcello empirico: Heliotropium Plinio. dictum (vt Dioſc. teſtatur lib. 4 cap. penult.) ἀπὸ τῆ σκιοειδεῖς φύλλα τῆ τῆ ἡλίου κλίσεως. Itidem Plinius lib. 2, cap. 41, ſcribit, abeuntem ſolem intueri ſemper, omnibuſque horis cum eo verti, vel nubilo obumbrante. Et lib. 22, cap. 22, Heliotropii (inquit) miraculum ſæpius diximus, cum ſole ſe circumagentis, etiam nubilo die. tantus ſideris amor eſt: noctu velut deſiderio contrahi cæruleum florem. A Nicandro vocatur ἡλίου σκοπὸς ἰσόνομον ἔριος. Genera eius duo à Plinio ponuntur, tricoccum & helioſcopium: à Dioſcoride ma. us & minus. ‖ Heliotropion dicitur etiam gemma quædā à Plinio lib. 37, c. 10, eam ob rem (vt ibi docet) quoniā deiecta in vas aquæ fulgorem ſolis accedentem percuſſu ſanguineo mutat. Eadem extra aquam ſpeculi modo ſolem accipit, deprehēditque defectus, ſubeūtem lunam oſtendens. Naſcitur in Æthiopia, Africa, Cypro, porracei coloris, ſanguineis venis diſtincta. ‖ Ηλιόσκοπον, Solariū, Vas horoſcopō, ſiue Locus in quo horæ ad ſolem denotantur, veruto vmbram faciente, vel pinnula: ꝙ videlicet vmbra illa ad ſolis curſum & ipſa circumagatur. Athen. lib. 5, ἔχ δὲ πλησίον ὁ ὡρολόγιον πίλον ἐν τῇ καλ πλησίον Ἀχραδινῇ ἀπομεμιμημένον ἡλιοσκόπιον. id eſt (B. interp.) Et in lacunari, ſphæra ad imitationem eius ſolarii efficta quod in Achradina ſitum erat.

C. Ηλιοφανὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Solarem ſplendorem habens. vel A ſole illuſtratus. VNDE Ἡλιοφάνεια, ας, ἡ, Solaris claritas.

C. Ἀήλιος, ος, ὁ καὶ ἡ, Sole carēs, Solis expers, Opacus. Soph. Œdip. Col. τὰν ἄζαπτον θεοῦ φυλάδα μυρσινόκαρπον αἰήλιον, ἐλιώοισάν τε πάντων χειμώνων. Vbi imitatur hæc Homeri, Τλιὸν μὲν οὔτ' αἴθριον δέρκει μάρος οὐρανὸν ἀίστων, Οὔτε λιὼ ἠέλιος φαέθων ἀκτῖσιν ἔπαλλεν. Et αἰήλιον φῶς apud Nazianzēnū, Lumen non productum à ſole. PRO QVO Ἀτάλιος, Doricum eſt.

C. Ἀνήλιος, SIVE Ἀντήλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Soli obuerſus, Soli oppoſitus. Soph. Aiace, Οἱ μὲν ἑσπέρους ἀλήτας, οἱ δ' ἀνήλιους Ζητοῦσι, alii occidētales anfractus, alii eoos ſcrutamini. ‖ Ἀνήλιοι dicuntur etiam gemini ſoles, vt exponit Bud. Apud Suidam ἀνήλιος dicitur etiam luna: item τὸ ἀποσκίασμα τῆς τῦ ἡλίου αὐταυγείας: interdum verò & τὸ μίμημα, vel αἰτίαλμα, vt Theopomp. ‖ Ἀνήλια vocantur quoque νέφη τρογγύλα αὐγοειδέματα τῆ ἡλίῳ, ὥστε δοκεῖν ἡλίους δύο εἶναι, ἥλιον τίν, quæ & παρήλια, vt Arati ſchol. annotat: ſeu (vt alii exponunt) τὰ ὑποσκοτοῦντα τῆ ἡλίῳ νέφη, nubes ſolem obtenebrantes. ‖ Ἀντήλιον vocari etiam δέρμα πρὸ τῆ ὄψεως τῶν ἵππων, ex Ælio Dionyſio tradit Euſtathius: appellarique alio nomine παράσκιον, à theoricis autem παράωτον, pelles quæ ad ſimilitudinem ὠτοειδεσκεπάδος oculis equorum apponuntur. ‖ Ἀντήλια dicuntur etiā vmbracula quæ aſpectui contra ſolis radios obiiciunt ii q in ſole verſantur. τὰ χάλκεα σκιάς προβαλλόμενα τῶν ἡλιαζομένων. Euſt. Annotat autem idē Euſt. Ionicè aſpiratā in tenuem mutari in hoc vocabulo αἰήλιος, ſicut & in ἀπηλιώτης, ἄπηλις, & ſimilibus.

C. Δυσήλιος, ος, ὁ καὶ ἡ, Ad quem ægrè ſol peruenit, Soli minus bene expoſitus. idem ferè quod αἰήλιος, aliquanto tamen minus. CONTR. Εὐήλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Soli bene expoſitus, Apricus. Xenoph. ὥσπερ τὸ χειμῶνος μὲν ἀνήλιός ἐστι, τὸ δὲ θέρους εὔσκιος. Et apud Ariſtoph, ἐν ἀνηλίῳ, In aperto. In v. lex. & apud Bud. eſt ETIAM Εὔηλος, quod ex Theophr. citatur l. 1 De cauſ. pl. idē ſignificās quod ἀείλιος, oppoſitum τῷ δύσκιος: ſed malim pro eo ſcribere δύηλος ab ὕλη, de quo ſuprà. Pro Εὐήλιος autem Dorice DICITVR Εὐάλιος.

C. Ημίηλος, ος, ὁ καὶ ἡ, Partim ſoli expoſitus; Dimidia tantùm ex parte ſoli expoſitus. Theophr. De cauſ. plant. lib. 3, cap. 18, ἡμίσκιος καὶ ἡμίηλος καλοῦσι τινὲς αὐτά. vbi opponuntur ἡμίσκιος & ἡμίηλος, ſemiuda, & ſemiinſolata ſeu ſemiſicca, quæ dimidia ex parte à ſole exſiccatur. Poſſit tamen hic itidem Ἡμίηλος legi ab ὕλη.

C. Παρήλιος, ος, ὁ Sol geminatus, Gaza: Gemini ſoles, Bud. ex Ariſtot. Probl. 58, διὰ τί παρήλιος οὐ γίνεται οὔτε μεσουρανοῦντος τῦ ἡλίου, οὔθ' ὕφ' ἑσπέραν τὸν ἥλιον, ἀλλ' ἐκ πλαγίου μόνον. Et Meteorolog. lib. 3, cap. 3, παρήλιοι δὲ καὶ ῥᾳδίως γίγνονται ἐκ πλαγίας ἀεί, καὶ οὔτε ἀνατέλλοντι, οὔτε μεσοῦντι, οὔτε πρὸς τῇ γῇ, οὔτε ἐξ ἐναντίας, οὐδέ ποτε νύκτωρ, ἀλλ' ἀεὶ περὶ τὸν ἥλιον. τὰ δὲ ἢ αἱρεμόμου ἢ καταφερομένου. Et cap. vlt. γίγνονται δὲ περί τι δυσμὰς ἢ περὶ τὰς ἀνατολάς, καὶ οὔτ' ἄνωθεν, οὔτε κατωθεν, ἀλλ' ἐκ τῦ πλαγίου καὶ ῥᾳδίως καὶ παρήλιοι, καὶ ὅτ' ἐγγὺς τῦ ἡλίου λίαν οὔτε πόρρω πάνυ. Vnde Plin. lib. 2, cap. 31, Rurſus plures ſoles ſimul cernuntur, nec ſupra ipſum, nec infra, ſed ex obliquo, nunquam iuxta, nec contra terram, nec noctu, ſed aut oriente aut occidente. Ariſtot. ibidem, γίνεται γὰρ παρήλιος μὲ αἰσθητὸς ὅταν ἡ ὄψις ᾖ τοιαύτη πρὸς τὸν ἥλιον ὥστε τοῦτο: tunc autem ὅταν ὁμαλὲς ᾖ ὁμαλὲς ᾖ ὁ ἀὴρ καὶ πυκνὸς ὁμοίως. διὸ φαίνεται λευκός. Apud Sūidam autem adiectiuè παρήλιος dicitur nebula ſupra modum condenſata quæ à ſole illuſtratur. Theon apud Aratum ex Poſidonio tradit, παρήλια eſſe nubes rotundas, quæ circa ſolem effulgeſcentem irradientur, nec proprio lumine vtātur, ſed ſolari, quemadmodum etiam luna: atque ideo παρήλια vocari τὰ προηγούμενα τῷ καὶ τὰ ἐλλάμποντα ὑπὸ τῦ ἡλίου. Vel eſſe nubes ſoli nō tantū colore ſed & orbiculari rotunditate aſſimiles, quæ quum proximæ ei ſint, ab eo illuminantur, atque ita παρομοιάζειν τῷ ἡλίῳ, quæ αἰθήλια quoque nominari ſcribit. Vide ibi plura. Arat. Phæn. verſu 880, περὶ ὧν τὰ παρήλια μεμήσκεται. Seneca Quæſt. natural. libro 1, cap. 11, tradit παρήλια dici imagines ſolis in nube ſpiſſa & vicina. Idem ibidem, Hiſtorici ſoles vocāt, & binos ternóſq; apparuiſſe memoriæ tradunt. Græci παρήλια appellāt, quia in propinquo ferè à ſole viſuntur, aut quia accedūt ad aliquā ſimilitudinem ſolis. non enim totum imitantur ſed imaginem eius figurámque.

C. Προσήλιος, ος, ὁ καὶ ἡ, Soli expoſitus, Solem ſpectans. ET Πρόσηλος, ος, ὁ καὶ ἡ; Idem. Æſch. Prometh. p. 31, Οὔτι πλινθουφεῖς δόμους προσήλιους ἔσαν, οὐ ξυλουργίας, id eſt domos ſolem ſpectantes, ad ſolem verſas, hoc eſt apricas. Sic apud Eupolidem, προσήλους αὐλή. Theophr. De cauſ. pl. l. 1, cap. 15, τόποι ἀσκιεροὶ καὶ προσήλοι. Apud eundem lib. 6, c. 27, ῥόσος ὁ προσήλος, exponitur, Ros qui fit à ſole. Ibidem, αἱ ἀρχαὶ τῶν ἡμέρων διοσμώπραι, καὶ αἱ ἐν προσήλοις τῶν παλισπείοις, καὶ μᾶλλον αἱ πρὸς μεσημβρίαν. vbi προσήλα & παλίσπεια ſibi opponuntur, vt ſuprà à Xen. ἥλιος & ὄσπιος. Malit tamen fortaſſe quiſpiam & hic ſcribere πρόσκλος ab ὕλη, de quo ſuo loco.

C. Ἀπηλιώτης, ου, ὁ, Subſolanus. venti nomen. Ariſtot. De mundo, τὸν δ' ὦρον ἀπηλιώτης ἀέκατι ὁ ἀπὸ τῦ πρὸς τὰς ἰσημερινὰς ἀνατολὰς τόπου πνέων ἄνεμος, Vulturnorum is ſubſolanus dicitur qui ad ortum ſpirat æquinoctialem. Gell. lib. 2, cap. 22, Qui ventus igitur ab oriente verno, id eſt æquinoctiali, venit, nominatur εὖρος, ficto vocabulo (vt iſti etymologici aiunt) ἀπὸ τῶν εὐρέων. Is alio quoque à Græcis nomine ἀπηλιώτης, à Romanis nauticis Subſolanus cognominatur. Plin. l. 2, cap. 47, Ab oriente æquinoctiali ſubſolanus, ab oriente brumali vulturnus. illū apelioten, hunc eurum Græci appellāt. Scribitur autē ἀπηλιώτης vt ἀπήλια ſuprà. In v. l. habetur ET Ἀφηλιώτης pro eodem.

Ηλιακὸς, ου, ὁ, Solaris. Laert. de Thalete, δοκεῖ δὲ πρῶτος τὰς ἡλιακὰς ἐκλείψεις προειπεῖν. De qua & Cicero, Idem primus defectionem ſolis, quæ Aſtyage regnante facta eſt, prædixiſſe fertur. Theophyl. ep. 1, de cicada, ἀκτῖνας ὡς περ ἡλιακὰς μαθυκόμους. Idem epiſt. 16, τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας προβλέψεις.

Ηλιώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, Solem referens, Soli ſimilis. In v. l. Subcandidus.

Ηλιόω, ῶ, F. ώσω, Inſolo. Et ἡλιοῦσθαι, Sole illuſtrari, Illumi

nari,

nari.Bud.ex Aristot.Meteor.174. annotans à Gaza reddi Apricari,Soli expositum esse. Et ἡλίωται κύκλω,in v.l. A sole vndique cingitur. Xen.de vite, ἐξεστι παντὸς ὧν τὰ ἄνθρακα, ὅπου ἐπ αὐτῷ ἀπαλοὶ οἱ βότρυες ὦσι, διδάσκει σκιάζειν τὰ ἡλιούμενα ταύτῃ πλὴν ὄρθρου. Plato l.8 De rep. πολλάκις ἰχῶρ αἷμ᾽ πίνης ἡλιωμένος (à sole vstus) ὑφ᾽ ἑταιρῶν ἐν μαχηδουσίῳ ἰσχιατραφήσῃ. vbi ἡλιωμένος & ἰσχιατραφικὸς sibi opponuntur. Intelligit autem per ἡλιωμένον Perustum solibus rusticum,quemadmodum Horatius dicit,—perusta solibus Pernicis vxor Appuli. Quod verò Plinius scribit,ante annum scrobes fieri vt soleant pluuiásque combibant, ante ipsum Theophr.dixerat, ὅπως ἡλιωθῶσι καὶ χειμασθῶσι. VNDE Ἡλίωσις,εως,ἡ, Insolatio,Hoc est Corporis in sole apricatio.Gorr. ET COMP.Διηλιόω,Insolo,Sole peruro. Vnde διηλίωσις apud Theophr.l.4 Hist.pl.Insolatus,Sole perustus.

Ἡλιάω,ῶ,Solem refero, Solis instar candico. Vnde apud Philostr.ἡλιῶσα κόμη,Solari quodam splendore remidēs coma,vt Cam.interpr.seu Solis in modum candicans, ὑπολάμπουσα. Est autem verbum neutrum.

Ἡλιάζω. F.άσω, Insolo, Ad solem expūdo, Soli substerno seu expono.Dioscor. Et in pass.ἡλιάζομαι, Apricari.Bud.ex Aristot.De hist.anim.l.9,c.5 , de ceruis quibus cornua renascuntur,ὅταν δ᾽ αὐξηθῶσι, ἡλιάζονται, ἵν᾽ ἐκπέσωσι καὶ ξηράνωσι τὸ κέρας. VNDE Ἡλιασις,εως,ἡ,Insolatio.idē quod ἡλίωσις. ET Ἡλιαστήριον,ου,τὸ,Locus ad apricandū. ET COMP. Ἀνηλιάζω,F.άσω,Insolo, Soli expono. idem quod ἡλιάζω.Athen.l.3, ἐπεὶ ὅπου χρήσιμος ψυχρὸν ὑδάτιον, ex Protagoride, τί γὰρ ἡμίεργον ἀνηλιάζοντες αὐτὸ, τὸ νυκτὸς ἀπὸ θυμιατηρίου τὸ παχύτατον, τὸ λοιπὸν ἐξαιθειάζουσιν ἐν ὑδρίαις κεραμείαις ὅπερ ἐστὶ μαπωροπάτων μερῶν τὸ εἰκότως. ET Ἐξηλιάζω,In sole afficco,Sole aduro.B.ex Hesych. Itē Crucifigo.B.ex 2 Reg.21. Vbi tamen legitur in Complut. edit.ἐξιλιάω,item ἐξιλιασμένων: at mendosè.

Ἡλιεῖον,ου,τὸ,Fanum solis. PROQVO Ἅλειον,Rhodiacè, Eustath.

Ἡλιὰς κούρη, Solis filia. Apoll. Arg.4,ἀμφὶ δὲ καῦραι Ἡλιάδες τανύηκες ἐφημοσύνῃ αἰχλήεσσαι Μύρονται, de Phaethōte fratre Heliadum in Eridanum deturbato. Ab Ouidio Heliades quoque appellantur, Phaethontiades à Virgilio.

ΗΛΙΑΙΑ, ας,ἡ, apud Athenienses vocabatur μίγιστον δικαστήριον, ex eo q̄ subdialis esset consessus, διὰ τὸ ὑπὸ τῷ ἡλίῳ καθίζεσθαι τοὺς συνιόντας δικαστάς: vt B.in Pād.annotat:quia sub dio apricantes iudices sedebant. In Cōm. quoque tradit maximum fuisse iudicium Athenis, vt Subsellia Romæ.in eo.n.iudicia publica exerceri cōsueuisse. Fuit igitur forum Atheniense,in quo iudicia in aprico, seu sub sole siue sub dio exercebantur: dictum διὰ τὸ ὑπαίθριοι εἶναι τῷ ἡλίῳ βαδίζειν. Vt verò schol.Dem. annotat,non tam locus iste ἡλιαία vocabatur q̄ etiā iudicū cōuentus: διὰ τὸ δίκας ἐκεῖσε ἀγαθοὺς καὶ αἱρουμένους τὸ πλῆθος τῶν δικαστῶν. Prior tamē etymologia probabilior est,quam & Aristoph.ipse agnoscit.Aristot. Pol.5, εἰς δ᾽ ἡλιαίαν ἐπὶ ναῦς ὅδιν ἔπι δ᾽ ἐν ᾧ πολιτεύμασι βαδίζειν τὰς ἀρχάς ὅταν δόξῃ ψηφίζῃ ἀρχή τις,in heliæā necesse est eorū q̄ in rep.versantur magistratus abire quū quis suffragiis magistratus creatur.Dem.cōtra Tim.δηλοῦσι γὰρ οὗτοι οἱ ὑδρίαν ἀγόντων εἰς ἡλιαίαν,eum vndecim viri in vincula conjiciunto atq; ad iudicium sistunto,B.interpr. Luc.Tim. δίδωσι τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ καὶ τῇ ἡλιαίᾳ καὶ φυλαῖς,καὶ πᾶσι δήμοις ἰδίᾳ καὶ κοινῇ πᾶσι.

HINC Ἡλιάζω, In helixa iudico. Frequentius verò voce media vsurpatur. Aristoph. Vesp.καὶ ταῦτα μ᾽ ἀλιάζεις ὦ ἐξίχθ᾽ Εἶναι κατ᾽ ὄρθρον, ἡλιάσθαι θεὸς ἥλιον, apricaberis iudicans. Ludit autē hic in homonymia vocabuli ἐξίχθ᾽ & ἡλιάσθαι,respiciēs partim ad puerorū morē,(q̄ tēpore nubilo canere solebant,Prodi sol carissime)partim ad ἡλιαίαν de qua iam dictum est: vt sit,ἐπειδὰν καθέζηται ὁ ἥλιος, ἡλιάζειν ἐξέσται σοι , dicens hoc ad hominem litigiosum, Quum exorietur solis splendor mane, licebit tibi in aprico iudicare. ἐὰν ᾖ νίφῃ, θερμὸν τὸ πῦρ καθήμενος , sin ningat, ad ignem sedenti. Est autem ἡλιάσθαι Atticum pro ἡλιάσαι.Dem.contra Tim.299,ex verbis legis,ἐάν τις ὀφείλων τῷ δημοσίῳ ἡλιάζηται, id est δικάζῃ, iudicet,B.interpr. VNDE Ἡλίασις,εως,ἡ, Iudicandi munus. B. ex Demosth.contra Timocratē,311, ἐν δὲσι δίξομαι τὴν ἡλιάσεως ὅρκον. quæ verba sunt ex iureiurando iudicum heliææ desumpta. ET Ἡλιαστὴς,οῦ,ὁ, Iudex in heliæa, Qui in heliæa iudicat. Quorūiudicū merces erat ἡμιόβολον siue ἡμιδραχμον,duo sesterti Romani:quæ pecunia è publico dabatur. Vnde Aristoph.Eq.Ὦ χαίροντες Ἡλιασταὶ ἑξακόσιαι χίλιαι, Οἷς εἷς βόσκει κυκεῶνος. Sicut autē Romæ prætor iudiciis centumuiralib⁹ & publicis præerat,sic Athenis διεκλῆται τοῖς ἡλιασταῖς.quod magnum erat δικαστήριον,& iudices è sua quisq; tribu sortiebantur,& ita in eos imperium habebāt, vt etiam eicere è consessu possent,si ad horā nō adfuissent: vt B.in Pād. annotat.Aristoph.εἴ τις δέοιτο ἡλιαστοῦ, εἰσπεσὼν ὡς ἐμοῦ αὐλήσεται, ἐκ εἰσφρήσω. Idem Neb.ποῦ ἔστιν ἡλιαστὴς ἐκποδών; vbi est iudex comitialis? ET Ἡλιαστικὸς,ὴ,ὸν,Iudicialis. Aristoph.Neb.Ὅτ᾽ ἐφοίτων ἐπὶ τἄλφιτον ἡλιαστικόν, quē primū pro mercede iudicialis in heliæa consessus accepi. Idē Vesp.ὅταν φαίνῃς τοῖς γεραιτέροις χαίροντος ἡλιαστικοῦ,senis iudicia exercētis.Et ἡλιαστικὸς ὅρκος apud Dem.cōtra Tim. 195,idē quod δικαστικὸς, vt B.exp. ὡς ὁ νομοθέτης ἐν τῷ ὁμωμοσίᾳ τὸν ἡλιαστικὸν ὀμνύναι. P.autē 311,in eadē oratione, recitatur ὅρκος ille ἡλιαστῶν. ET COMP.Ἀπηλιαστὴς,οῦ,ὁ, Alienus à iudiciis & litibus quæ in heliæa agitantur. μισοδικὴς,vt Suid.apud Aristoph.exp. ET Φιληλιαστὴς, οῦ,ὁ,Qui iudicio in heliæa cōtendere amat, Litigiosus, Aristoph. Vesp. Φιληλιαστὴς· ὅστις ὠδὶς αὖθις αὖθ᾽.

HΜΕΡΑ, ας,ἡ,Dies,Lux diei. Heliodus Ergeis, Νοῦτοι δ᾽ αὐτῷ ἐστιν ἡ ἡμέρη οὐδ᾽ ὅτι νὺξ καὶ λύπημα φοιτῶσι. Plutarch.De Alex.fort.τύχαι μὲν ἐν δείπνοις,ἡμέραι δὲ ἐν ἀρίστοις ὀπλείταις. In nonnullis autem loquendi generibus ἡμέρα vertitur etiam Lux: vt ἅμα ἡμέρᾳ apud Thucydidem, Prima luce(est autem ἅμα ἡμέρᾳ ad verbū Cū die,seu Cum luce, ea forma dictum qua ἅμα ὦν.)Pro eodem dicitur,ἐπὶ ἡμέρᾳ ἐκλύειν. (Xenoph.autem dicit etiam, ἐπὶ πολὺ ἡμέρας γίγνεσθαι: itidémque ex Lysia affertur πρὸς ἡμέραν, pro Sub lucem) & à Xenophonte Pædia 4, ἐπὶ ἡμέρᾳ ἐστὶ ἐφικέσθαι, (quo dixit Plato modo, ἤδη γὰρ ἐπιφανῆ τὴν ἡμέραν) & ab Aristophane in Pluto, δὲ λαμψεν ἡμέρα: Latinè autem, Postquam orta est dies, Postquam vel simulac illuxit dies,vel simpliciter, Postquam illuxit, seu diluxit. Lucianus autem De saltat.dixit etiam ἀρχομένῃ & δυομένῃ ἡμέρᾳ. At Xenoph.post Thucydidem ἡμέρας cum aduerbio ὀψὲ iunxit,Hellenicōr.2,τῆς ἡμέρας ὀψὲ μᾶλλον. Et vbi Latini vtuntur aduerbio Interdiu, illi genitiuo ἡμέρας, cui interdum præpositionem διὰ præfigunt. Ex Gal.autem affertur non solùm διὰ ἡμέρας, sed & ἐν ἡμέρᾳ pro Interdiu:it ex Aphrod.Probl. ἐν ἡμέρᾳ ὁρᾶν,& μεθ᾽ ἡμέραν ἰδεῖν,pro Interdiu videre.

Ἡμέρα,Dies,id est certarum horarum tempus. Thucyd.1,ἐν βραχεῖ μορίῳ ἡμέρας, In exigua diei particula, In exiguo diei articulo. Sic Luc.Hermotimo,ἔστι μὲ οὐχὶ μέγιστον ὄφελος ἡμέρας,ἀλλὰ πολλῶν ἡμερῶν δέοντα. At Isocr.μέρος dixit,non μόριον, in Archid.ὀλίγοι δ᾽ αὐτῶν λοιπὸν μέρος τῆς ἡμέρας. ‖ Ἡ σήμερον ἡμέρα,Hodiernus dies.vnde μέχρι τῆς σήμερον ἡμέρας.Demosth.Phil.1,Ad hodiernum vsque diem. Quæ in significic.dicitur etiam μέχρι ταύτης τῆς ἡμέρας ab Isocr.& εἰς ταυτηνὶ τὴν ἡμέραν à Plat. ‖ Ἑκάστης ἡμέρας,vel καθ᾽ ἑκάστην ἡμέραν, & interdum etiam καθ᾽ ἑκάστην sine subst. Singulis diebus, Quotidie. Plato epist.7,φυλάξαι ἑκάστης ἡμέρας δεῖ φρᾶ. Item τὰ καθ᾽ ἡμέραν, Quotidianum, Quod quotidie fit. Luc.De hist.scrib.τὰ καθ᾽ ἡμέραν ἐπιχαριέστερος. Isocr.autem τὰ καθ᾽ ἡμέραν appellauit quotidianum victum, (quod Gall.itidē sine adiectione vocam⁹ *le quotidian*)in Panath.ὀλιγώρως ἐργαζομένους, μόνας ἔχει τὰ καθ᾽ ἡμέραν. Sic autē ante illū loquutus est Thuc.l.3, q̄ & τὰ καθ᾽ ἡμέραν αἰσχρὰ ἔφησε in præf.lib.1,eadem significatione dixit. Iam verò & ὅσαι ἡμέραι apud eundem scriptorem inuenio idē significās quod superiora, videlicet Quotidie, libro 8,pag.282. Quod genus loquendi ex isto Homeri versu sumptum existimo,qui est 93 Odyss.ξ, ὅσσαι γὰρ νύκτες καὶ ἡμέραι εἰσὶ μάλιστα. Horatium quoque huc respexisse reor,vbi Quotquot eunt dies dixit pro Quotidie,Ode 14,l.2. SED Ὁσημέραι aduerb.ex ὅσαι ἡμέραι factum,frequentiori in vsu est. Aristoph.Pluto,ἐγὼ μὲν οὖν γ᾽ ἐσημέραι τὰ τῶν θεῶν ὅτι τάχιστ᾽ ἐβάδιζον. Sed

alicubi ἑπτάμηνος coniunctim scriptum est, vbi videtur potius ἑπτὰ μῆνας separatim scribi debere. verùm hoc Themistii loco ex quadã oratione ἐπτὰ μηνῶν ἑπτὰ ἡμερῶν ἓξ ὅσαι ὧραι. Quum enim subiungatur ὅσαι ὧραι, videtur ὅσας ἡμέρας itidem legendum esse. (Est autem obiter animaduertendum hic ὅσαι ὧραι simile non solùm huic ὅσαι ἡμέραι, sed & illis, ὅσαι νύκτες, ὅσοι μῆνες, atque aliis, quæ ad exemplum illius ὅσαι ἡμέραι dicta fuisse arbitror.) ‖ Genitiuo ἡμερῶν sæpe vtuntur cum ellipsi aduerbii ἐντός: vt Thucyd. lib. 4, pag. 130, οἷς ὥετο ἡμερῶν ὀλίγων ἐκπλεῖσθαι. id est ἐντὸς ἡμερῶν ὀλίγων, vt schol. exponit. Intra paucos dies. Sic autem accipi puto ab eodem Thucydide pag. 234, εἰ βούλονται ἐξήκοντα ἐκ τῶν Σπαλίας πέντε ἡμερῶν. Et cum futuro, Demosth. Pro cor. καὶ ἀκούσεσθε δυοῖν ἢ τριοῖν ἡμερῶν. Sic Æschin. in Ctesiph. ἡμερῶν μὲν ὀλίγων μέλλοντα πλεῖν. Apud Herodianũ tamen libro 4, ἑπτὰ καὶ εἴκοσι ἡμερῶν τὰ τέκνα ὀπτᾶται, Polit. vertit, Per septem dies continuos. sed fortasse & hic subaudiri potest ἐντός. At nulla est ellipsis quum dicitur πολλῶν ἡμερῶν ὁδόν, cum verbo πορεύεται, aut alio huiusmodi, vel πολλῶν ἡμερῶν ὁδὸν ἀπέχει. Philo, πολλῶν ἡμερῶν ὁδὸν ἔξω τῆς χώρας προελθόν, Trium dierum viam seuiter progressi [subaudi gens.] Vel Tridui viam progressa. Et πολλῶν ἡμερῶν ὁδὸν πορεύεσθαι, trium dierum viam vel iter conficere, aut tridui viam. Exemplum alterius est apud Xenophontem Paed. lib. 3, ὀλίγοις σὺν πλείοσι δεῖ ἡμερῶν ἀπέχειν ὁδόν. Vbi Lat. Dierũ quidẽ dicunt itidem, sed pro accus. ὁδὸν ablatiuo itinere vtuntur, dicẽtes, Abesse itinere decẽ dierũ. Apud Cic. autẽ legitur etiam Abesse bidui, subaudito ablatiuo itinere, aut simili. At de illo Thucydidis loco, δι' ἐμοῦ πολλῶν ἡμερῶν εἰς Ὀδρύσας ὁδόν, agam postea, vbi videlicet varium huius nominis cum præpositionibus vsum declarabo. ‖ In datiuo, vt τρισὶν ἡμέραις, vel potiꝰ ἐν τρισὶν ἡμέραις, Per tres dies, Spatio trium dierum: vide infrà. ‖ In accusatiuo: vt apud Thucydidem pag. 196, καὶ ἐς ἢ ναυμαχίαν πέντε ἡμέρας παρασκευάσοντα, Per dies quinque, Spatio quinque dierum. Isocr. in Archid. ὀλίγας ἡμέρας στρατήσῃς πᾶσι ἑαυτοῦ, πολὺ χρόνον διαπορεύσῃ πᾶσι ἄλλων κατάπυστος. Apud Xenophontem autem πᾶς ὁπόσους ἡμέρας ἀρίστου ὧδε ἦν, Lat. ablatiuo redditur. At verò apud Thucydidem pag. 270, τρίτῳ ἡμέρᾳ αὖθις ἧκεν, exponitur, Tertio quàm aduenerat die. Cicero ἐδεῖτο ὁμῶς ἡμέρᾳ τῆς δευτέρας αὖθις πλεύσεως apud Dem. interpr. Septimo die post filiæ mortem. Vide p. 139 Cic. lexici.

Cum præpositionibus autem quomodo vtantur hoc nomine, ex sequentibus patebit exemplis. Cum ἐν, vt τὴν ἡμερησίαν τροφὴν ἐν τρισὶν ἡμέραις διδόασι, ad verbum, In tribus diebus, vt Gall. dicitur En trois iours, pro Tribus diebus. Sic Ioannis cap. 2, καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις ἐγερῶ αὐτόν. Statim post tamen est ἐν τρισὶν, non ἐν ἕνδεκα, in re alioqui simili, παρασκευάσαντα καὶ ἐξ ἕνδεκα ἡμερῶν ἑτοίμην ὁρᾶν ἔστι. ‖ Cum διά, vt δι' ἡμερῶν πολλῶν, Theophr. Interiectis aliquot diebus, vel Post aliquot dies. Sed & διὰ τεττάρων apud Galenum (subaudi ἡμερῶν) simpliciter pro Die tertio. Vide Διά. At Thucydides dixit lib. 2, κῆδος ξυνάψασθαι διὰ πολλῶν ἡμερῶν ὁδοῦ, pro Affinitatem contraxisse multorum dierum interuallo distantem, seu remotam: id est, in regione longæ viæ interuallo remota. ‖ Cum ὅτι, vt ὅτι δύο ἡμέρας ex Thucydide, Per duos dies, Per biduum. At ἐφ' ἡμέραν Budæus vertit In diem, in hoc Æschinis loco ἐπὶ ταῦτα. Οὐκοῦν τὰ μὲν ψηφίσματα ὡς ἐξ ἀρχῆς ἐχάφη μένει, οἱ δὲ τοῦ συκοφαντοῦ λόγοι ἐπὶ τοῖς ἐφ' ἡμέραν καιροῖς λέγονται. Idem ex Basilio affert ἡ ἐφ' ἡμέραν ὄρεξις, pro In diem cõparatus victus. ‖ Cum παρά, vt παρ' ἡμέραν, pro Alternis diebus. vide Παρά.

Ἡμέραν ἄγειν, vt Latini Agere diem. Vide lexic. Cicer. pag. 51.

Ἡμέρα, dies, i. tempus, vt inquit Bud. afferens ex Aristot. Rhet. 2, p. 118, τῇ γὰρ πρώτῃ ἡμέρᾳ μεμνῆσθαι, οὐ φησίν εἶεσθαι, πάντα ἥλικον. i. Primo tempore iuuentutis. Et p. 120, de senibus, εἰσὶ φιλόζωοι, καὶ μᾶλλον ὅτι τῇ πλευτάτῃ ἡμέρᾳ, In extremo tempore, pro In extrema senectute. Ego malim ἡμέραν Tempus vitæ, quàm generaliter Tempus interpretari.

A C. Ἡμερόβιος, ν, ὁ καὶ ἡ, Qui in diem viuit. vnde ἡμερόβιοι, mendici omnes appellari possunt: sed peculiariter ita dictus fuit Diogenes philosophus, qui & ipse victum diurnum quotidie mendicabat. Ἡμεροβίους (inquit B.) epitheton Diogenis Hieronymo aduersus Iouinianũ.

C. Ἡμεροδρόμος, ν, ὁ, (q.d. Diurnus cursor.) Cursor. Vel Stator. aut Qui est à pedibus. Apud Herodotũ Erat. Φιλιππίδης ἡμεροδρόμος vertit Cam. Cursum die conficiens. Aristoteles de regia Persarum loquens, ἡμεροδρόμων τε καὶ σκοπῶν καὶ ἀγγελιαφόρων. Cæterùm ἡμεροδρόμους à Polluce exponitur ὁ δι' ὅλης ἡμέρας θέων, id est Qui per totũ diem currit. Ac profectò si quis eum sequi nolit, non video quid aliud relinquatur quàm vt ἡμεροδρόμων ad differentiam νυκτοδρόμου dictum cẽseat. Sed nullam νυκτοδρόμου hac in signif. mentionem factam reperi: apud Xenophontem quidem certè νυκτερινὸν ἄγγελον, sicut & ἡμερινόν, vno eodémque in loco legi scio, (nimirũ lib. 8 Pæd. p. 137, vbi cursum à rege Persarũ constituũ describit, illi similem quem postam vulgò vocamus) sed ita vt de nocturno non affirmet, quum dicat φασί. Vtut sit, ἡμεροδρόμος cursorem simpliciter interpretari malim: sicut & aliis nonnullis compositis interpretationẽ simplicium dare interdũ cogimur. Est & solis epitheton, vtpote cuius cursus sit diurnus. Hesych. allegoricè ità vocari solem tradit. VNDE Ἡμεροδρομέω, ῶ, Sum cursor, seu stator, Sum à pedibus, Officio cursoris fungor. Luc. Φιλοπτίδης ὁ ἡμεροδρομήσας.

C. Ἡμεροκαλίς, Flos vnico die vigẽs. Ita Hesych. apud quẽ vide & alias signif. ἔστ Ἡμεροκαλλίς, idem flos, seu eadẽ herba: quæ videlicet folio & caule est lilio similibus, quam nostri Lilium agreste vel Lilium marinum vocant. Gorr. Vide Theophr. Dioscor. Plinũ. Eustath. habet ἡμεροκαλλὶς duplici λ (quod malo quàm ἡμεροκαλὶς vnico λ) & addit, λεγόμενον, φασὶν, ὅτι, ἐπειδὴ νυκτὸς φύει ἅμα ἡλίῳ αἰσθάνεται θάλλον.

C. Ἡμερόκοιτος, ν, ὁ & ἡ, Die dormiẽs [& nocte vigilãs,] Fur. Hesiod. in Erg. Μήποτέ σ' ἡμερόκοιτος ἀνὴρ ἀπὸ χείματος ἕλπῃ. ‖ Item piscis quidam, Phoca, vt interpr. Erasmus.

C. Ἡμερολογέω, ῶ, Dies supputo, in v. l. Apud Herodotum ἡμερολογεῖν τὸν χρόνον Bud. interpretatur Dierum singulorum rationem & acta obseruare, vt qui ἐφημερίδας scribũt & diaria. ITEM Ἡμερολόγιον, Fasti. Bud. ex Plutar. in Cæsare, ἡ δὲ τοῦ ἡμερολογίου διόρθωσις καὶ διόρθωσις τῆς περὶ τὸν καιρὸν ἀσυμπλείας. Quidam Calẽdarium interpr. Hesychio est etiam μέρος τι τῆς περὶ ἥλιον. Inuenitur autem scriptum & Ἡμερολογεῖον: sed Ἡμερολόγιον eadem forma dicitur qua ὡρολόγιον, non præcedente verbo.

C. Ἡμερονύκτιον, ν, τὸ, Diei & noctis spatium, Intercapedo tẽporis diei & noctis. Idẽ quod νυχθήμερον, vt scribit B. afferẽs ex Basil. in Hexaemero, ἐγίνετο οὖν ἑσπέρα, ἐγίνετο πρωΐ, ἡμέρα μία, τὸ ἡμερονύκτιον λέγει.

C. Ἡμεροσκόπος, Diurnus speculator, Qui diurnas excubias agit. ἡμεροσκόποι, οἱ ἐν ἡμέρᾳ φρουροῦντες, Suid. & schol. Aristoph. Xenoph. Hell. καθεῖδον δέ ὁ τῶν Ἀθηναίων ἡμεροσκόπος, ἐσήμαινε τοῖς στρατηγοῖς. Aristoph. autẽ in Auibus, φύλακας ἡμεροσκόπους, pro ἡμεροσκόπους simpliciter, seu ἡμεροφύλακας. HINC Ἡμεροσκοπεῖον, q.d. Diurnæ speculationis locus. Oppidulum est in Hispania, Strabonis pag. 62.

C. Ἡμερόφωνος, Diem inclamans seu vocans, id est lucem, de gallo gallinaceo dictum à Simonide, apud Athen. l. 9. Sic ab Ouidio Lucis præmuntius ales. Sed in vulg. edit. Athenæi ἡμεροφώνους cum ι perperam legitur.

C. Ἡμερόφοιτος, (q.d. Diurniuagus) Interdiu oberrans. Basil. ἔχεις ἐν τῇ σκότει τὰ νυκτηρέδια χθίζειν, ἐν τῷ φωτὶ τὰ ἡμερόφοιτα.

Composita in quibus ἡμέρα postponitur.

C. Ἀμφήμερος, Quotidianus. Vide in Ἀμφημερινός.

C. Αὐθήμερος, ν, ὁ & ἡ, Qui est eiusdem diei, Eo ipso die factus, vel dictus. Aut Vno die factus. nam Pollux αὐθήμερον vult esse τὸ δι' μιᾶς ἡμέρας πεφυκὸς χθίζειν. vnde αὐθήμερος λόγος apud Æschinem, redditur Extemporales. In v. l. Αὐθήμερος exponitur Vno die durans, sed ἀμφιτέρως. ET Αὐθήμερον, seu potius Αὐθημερόν (vt habent cum alii, tum Hesych. & Suid. ac schol. Thuc.) aduerb. Eodẽ die,

Eo ipso die. Thuc. καὶ ἐκ᾽ αὐτοῦ ὅπως ὅρων ἕξ᾽ αὐθημερόν. A- A
ristot. De mūdo, γενόμενον αὐθημερὸν πάντα τὰ ἐν τῇ Ἀσίᾳ κατασεῖσαι. At in hoc altero Thucydidis loco, qui est pag. 191, πάντως γὰρ αὐθημερὸν ἀξιοῦσιν οὐχ ὅπως ἴσοι, ἀλλὰ καὶ πολὺ φθάσαι αὐτοὺς ἕκαστος ἕξ᾽, scoliastes exponit ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ. Conuenit autem hæc expositio cum illa quam nomini αὐθήμερον ex Pollucis autoritate dedi. HINC Αὐθημερίζω, pro Eodem die eo ac redeo, Poll. ET Ἀπαυθημερίζω eadem sign. ex Xen.

C. Ἐπήμερος, ν, ὁ & ἡ. vt ζωὴν ἐπήμερον dicuntur Tyndaridæ ab Homero, Viuere alternis diebus. Odyss. λ, versu 303, Ἄλλοτε μὲν ζώουσ᾽ ἐπήμεροι, ἄλλοτε δ᾽ αὖτε θάασιν. B
Pollux ἐφήμερον ait εἶναι τὸ εἰς πλεῖον διαρκοῦν μιᾶς μέρους: AT Παρήμερον & Ἐπήμερον, εἶναι τὸ παρὰ μίαν, sub. μέρος. id est Quod alternis diebus permanet & durat.

C. Εὐήμερος, ν, ὁ & ἡ, vt Δᾶμαρ ἐσθλὸς apud Soph. (Doricè pro δήμερον) Lux felicem diem aduehens, Lux felicis diei & fortunati. i. periphrasticè, Dies felix.

Εὐημερία, ας, ἡ, q. d. Diei felicitas. Quam significationem tribuendam suspicor isti nomini in hoc Alexidis versu, δημοσία δίαιτα καὶ φίλαι μοῦσαι. Mihi enim fit verisimile, quum dicat Suidas, δημοσία, ὡς ἐν τῇ σωτηρίᾳ, deinde hunc Alexidis versum subiungat ex Olynthia, in eo δημοσία esse salutantis vocem, pro qua hodieque dicunt καλημέρα: de qua voce vide in Καλήμερος. Sed & exteræ linguæ vernaculæ idem significantē salutationem habent. quæ sermonis consuetudo vide an meam coniecturam adiuuare possit. C

Εὐημερία, Serenitas diei, Serenus dies. Xenoph. Hell. 2, pag. 276, καὶ μάλ᾽ εὐημερίας οὔσης. | Εὐημερία, Cæli temperies, Status temporis salubriter & commodè hominibus cedens. Ab Aristotele εὐημερία esse dicitur vbi commodè & delectabiliter viuitur. B. Vide eundem B. p. 813, & 824. D

Εὐημερία, Successus, Secunda fama seu gloria. vt Budæus vertit in hoc Athenæi loco, libro 14, καὶ οἱ καθ᾽ ἡμᾶς δι᾽ αὐλητὰς πλοῦς ποιοῦνται τῆς τύχης τῶν ἐν τοῖς διαθήκαις εὐημερίαν.

Εὐημερέω, ῶ, q. d. Diem seu dies feliciter transigo, pro Vitam felicem dego, Commodè & ex animi sententia viuo. quo sensu εὐημεροῦν dicuntur δοῦλοι ab Aristotele Ethicōrum. Apud Sophoclem in Electra scholiastes εὐημεροῦσαι exponit ἱκανῶς ἡμέραν ἂν διάγουσαι. | Εὐημερῶ, Bona sum habitudine, Gliscо, Vigeo. Budæus pag. 813 ex Aristotele. | Εὐημερῶ, Secunda fortuna vtor, Res mihi ex animi sententia cedunt. item Gratia & autoritate valeo. Bud. ex Æschine & Plutarcho. Vide in Κατευημερῶ HINC Εὐημέρημα, Polyb. Res quæ prosperè successit, Felix inceptum, Successus, qualis est eorum qui victoria potiuntur. E

c. 2. Κατευημερῶ, cum genitiuo. vt κατευημερῶ σου, Superote autoritate & gratia, seu fauore. de qua significatione vide in Παρευημερῶ, quod proximè sequitur. | Κατευημερῶ, (præpos. augendi vim habente) Prosperè ago, Gratia & autoritate polleo, vt Budæus exponit in hoc Æschinis loco De falsa legat. ὅτι τῆς παρεσβείας ὧν ἡγεμὼν ἐμοῦ καὶ κατευημερηκὼς παρ᾽ ὑμῖν. Alibi, inquit, eadem significat. εὐημερήσας dixit. F

c. 2. Παρευημερῶ, Supero successu & rebus secundis, Longè melius mecum agitur quàm cum alio. Vel, Vinco alium gratia & autoritate, ita vt præ me sit cōtemptui. Vnde παρευημερεῖσθαι dicitur qui ita vincitur. Chrysost. De sacerd. τὸ γὰρ ὑπὸ τῶν ἐλαττόνων παρευημερεῖσθαι αὐτὸν ἐν ἀξιώμασι καθίστησι μείζοσι. Talem verò & ex Basilio vsum verbi παρευημερεῖσθαι vide apud Budæum p. 813, vbi & κατευημερεῖν sic penè vsurpari ait vt παρευημερεῖν: afferens ex eodem Basilio, κατευημεροῦσι τῆς ἀληθείας τὸ ψεῦδος, & exponens Mendacio prævalente veritati, & magis populari effecto, vel fauorabiliori. G

AT Δυσημερῶ, ῶ, (contrarium τοῦ δημερῶ) Aduersa fortuna vtor, Res mihi infeliciter cedunt. Athenæus, Μυαίδρου τοῦ ποιητοῦ διαμαρτόντος καὶ ἐπελθόντος εἰς τοὺς εἰκέλας, Γλυκέρα γέλα παρικάλει ἰοφόρους. vbi (inquit Budæus) significare videtur Victo in certamine, vel Exacto ex theatro. nam alibi δυσημερῶν dixerat de agone. H

C. Ἐφήμερος, ου, ὁ & ἡ, Diarius, Vnicum diem durans. vt ἐφήμερος πυρετὸς apud medicos, Diaria febris. Sic ἐφήμερος ζῶα, apud Herodianum libro 1. Sed & animalcula quædam ἐφήμερα vocantur, quòd vnicum diem viuant, vt docet Eustathius. At homines quo sensu vocentur ἐφήμεροι, vide in Ἐφημέριος. Dicitur & ἐφήμερον φάρμακον à Plutarcho præsens venenum, Quod vno die perimit. Sic ἐφήμερον δηλητήριον apud Theophrastum. de quo lege & Suidam. Item ἐφήμεροι καὶ σατυρικοὶ τοῦ βίου ἄνθρωποι ab eodem Plut. appellantur Homines in diem viuentes & luxu perditi. B. At ἐφήμερος ὄψον, est victus qui in diem quæritur, Victus diurnus.

Ἐφήμερος, Ad breue tempus durans, Temporarius, Fluxus, Caducus. Thucyd. 2, ἐφήμερα γὰρ τὰ τοιαῦτα καὶ τὰ χρήματα ὁμοίως ἡγούμενοι.

Ἐφήμερον, Herba: cuius duo sunt genera. sic autem dicitur vna quòd flos illi confestim deciduus, non longius vno aut altero die commoretur, aut decerpto longior vita quàm dies: altera verò inde nomen habet, quòd eodem die perimat: de qua lege Nicandrum. Vide Dioscoridem & Gal. ac Plinium. Ἐφήμερον à quibusdā dictum fuit & κώνειον, id est cicuta, ab interitus celeritate, vt Phocion tradidit. Gorr. Conuenit autem hæc nominis ratio (sicut & in illa herba cuius meminit Nicander) cum signif. quam & ἐφήμερον φάρμακον seu δηλητήριον habere diximus.

Ἐφημερία, seu plur. ἐφημερίαι (apud Gr. Bibl. interpr.) Vices, (eo sensu quo dicuntur aliqui facere quidpiam per vices) vt lib. 1 Par. c. 9, φυλάσσειν τὰς ἐφημερίας. Per vices, Certis vicibus. Sic Lucas capite 1, ἐν τῇ ἱερατεύειν αὐτὸν ἐν τῇ τάξει τῆς ἐφημερίας αὐτοῦ, Quum suas vices in fungendo sacerdotio exerceret. Vel per numerū singularem, Quū sua vice sacerdotio fungeretur. (vt dixit Curtius, Séque mirantem quòd non vice sua tali fungeretur officio) Vel, Sua vice ordine recurrēte, vt exponatur etiā datiuus τάξει. Sed quia præcessit, Zachariam fuisse ἐξ ἐφημερίας Ἀβιὰ, id est ex vice Abia, ideo redditur & illic numero singulari, In ordine vicis suæ. Intelligit autem Erasmus appellatione vicis (qua vtitur & vet. interpr.) certos dies præscriptos in quibus certi sacerdotum ordines administrarent. Quod Hebræi (inquit Beza) vocant מחלקת item משמרת, item פקודה, id Græci interpr. non modò διαίρεσιν, διάταξιν, & κλῆρον (id est Distributionē siue Classem, Munus & Sortem) conuertunt, sed etiam ἐφημερίαν. idcirco nimirum quòd sorte distributis sacerdotibus ex posteritate Aaron, (vt scribitur libro 1 Paralip. cap. 24) singulæ familiæ certis dierum vicibus sacerdotii munus obibāt. Hæc ille. B. ex Hesych. & Suida ἐφημερία vertit Munus diurnū. i. quod obimus interdiu. Sed à Suida πατρικὰ etiam exponitur.

Ἐφημερὶς, ίδος, ἡ, Diarium, Scriptū quod acta vniuscuiusq; diei sigillatim complectitur. Diurnum quoque ex Iuuen. Bud. interpr. — longi relegit trāsacta diurni. Gall. itidē ad verbū, Vn iournal, vel Vn papier iournal. Sed iournal nobis est peculiariter cōmentarius earum rerum quæ ad rationes nostras pertinent: at ἐφημερὶς latius etiam extenditur, vt ex seq. patebit. Plut. in illa signific. vocis Gall. iournal vsus est in lib. De non fœn. ὁ τὰς ἑαυτοῦ ἐφημερὶδας γράψας ὅτι τοῦ δεῖνι ποσοῦν ὠφείλετο, ἔλαθεν δ᾽ ἀδόντας. Sic Propert. de tabellis suis loquens, Me miserum, his aliquis rationem scribit auari, Et ponit duras inter ephemeridas. (vbi Rationes legere malim.) | Ἐφημερὶς, Historia, in qua non per annos, sed per dies singulos res gestæ scribuntur, Diarium. Vide Gell. l. 5, cap. 18. Apud Tacitum legitur & Diurna actorum scriptura. Plur. de Cæsaris coment. ἐφ᾽ ἧς μάχης ὁ Καῖσαρ ἐν ταῖς ἐφημερίσι γέγραπται. Apud eundem Plut. in Alex. 222 & 231, ἐφημερὶς pro libro actuum quotidianorum, vt annotat Bud. Idē affert ex Arriano, καὶ αἱ βασιλικαὶ ἐφημερίδες οὕτως ἔχουσι. Item, οὕτως ἐν ταῖς ἐφημερίσιν ταῖς βασιλικαῖς ἀναγέγραπται. | Ἐφημερίδες mathematicæ, quæ vulgò etiam Ephemerides, ex Synesio.

Ἐφημερὶς ea in significatione qua vti Lucam nomine ἐφημερία modò dictum fuit, ex hoc Iosephi loco affertur, ἐμοὶ δ᾽ ἐν μόνοις ἐξ ἱερέων δεῖ τὸ ἦθος, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς σοφοῖς ἐφημερίδος τοῦ τετραπλόου. I

C. Καλήμερος, Cui felix est dies. Cui CONTRARIVM J

Καχήμερος, Cui infelix est dies. vtrunque Anthol. Epigr. l. 1, titulo τῆς ἀτυχίας. Sonant autem ad verbum, Cui bonus est dies, & Cui malus est dies. Sed ita sumitur dies bonus pro felici (vicissimque malus pro infelici) vt hodieque in degenere Græca lingua καλημέρα dicitur pro eo quod nos bonum. Vide Εὐημερία.

C. Μονήμερος, Diarius, Qui est vnius diei. ex Gal.

C. Παντήμερος, vide in Παντημέριος.

C. Πολυήμερος, ος, ον & ως, Qui est multorum dierum. vt πολυήμερος νεκρός, Naz. Qui multorum iam dierum spatio mortuus fuit.

C. Τεσήμερος, ος, ον & ως. (q.d. Triduanus) Tres dies durans, seu A tribus diebus durans. Tribus diebus constans. Gaza apud Aristot. κῦ τεσήμερον γίνεται vertit Trinis diebus fit. Gregorius autem dicit Χριστὸς ἀνέστη τεσήμερος, pro Christus tertio post die resurgit. HINC Τεσημερόνυκτος, Tres dies & tres noctes durans. E. Dionys. Areop. τεσημερόνυκτον τάφην τοῦ Ἰησοῦ dixit, vt idem annotat.

SIC Τετραήμερος, (q.d. Quatriduanus) Quatuor dies durans, &c. vt τετραήμερος νεκρός, Gregorius de Lazaro. Et κῦ τετραήμερον, Quadrinis diebus, Gaza apud Aristotelem: vt κῦ τεσήμερον vertit Triuis diebus. ET Πενθήμερος, Quinque dies durans, seu à quinque diebus. ET Ἑξαήμερος, Sex dies durans, &c. Item, τὸ ἑξαήμερον, Spatium illud sex dierum quo conditus fuit mundus. vnde Basilii tractatus εἰς τὸ ἑξαήμερον. ET Ἑπτάημερος. Septem dies durans, Qui est septem dierum. ET Ἑβδομήριος pro eodem, si emendate legitur apud Plutarchum, ἑβδομηρίους αἰσχρὰς πυκτεύσας. ET Ὀκτάημερος, Octo dies durans. Item περιτομὴ ὀκτάημερος, Paulo ad Philippenses cap. 3, Circuncisio quæ fit octauo die, pro Circuncisus octauo die. ET Δεκάημερος, Decem dies durans, Spatio decem dierum constans, vt δεκάημερος ἐπιστολή, & δεκαήμερος ἑορτή apud Suidam: δεκάημερος θυσία, Platoni. ET Τριακοντάημερος, Triginta dies durans. Cætera autem huiusmodi ad horũ exẽplum interpretaberis.

C. Ὑπέρημερος, ου, ὁ & ἡ, q.d. Supergrediens diem, præstitutum videlicet seu conditum, Qui intra diem non persoluit debitum, vel implet quod promisit, Qui in mora est, Nomen tardum. Propriè autem ὑπέρημερος dicitur Qui iudicatum non facit intra diem rei iudicatæ à iudice præstitutum: vt inquit Budæus, qui etiam λαμβάνειν ὑπέρημερον τὰ δικαζόμενα, καὶ τὴν κτημάτων αὐτῶν λαμβάνειν, vertit, In possessionem bonorum eius mitti qui intra diem non adfuit, aut rei iudicatæ non paruit. Pollux autem de pecunia fœneratitia loquens, ὁ δὲ οὐκ ἀποδιδοὺς κῦ τὸν τόκον, inquit, ὑπέρημερος γίγνεται τοῦ τόκου ὑπερημερία. Iungitur interdum genitiuo: vt ὑπέρημερος τῆς ἀποδόσεως, Cui vltimus ἀποδόσεως dies elabitur antequam præstet quod spopondit. Lucianus, καιρὸς δ' ὑμᾶς ἀπιέναι ὀψὲ γάρ· μὴ καὶ ὑπέρημεροι γένησθε τῆς ἀποδόσεως. Item ὑπέρημερος τὸ ὀφείλημα τῆς ex eodem affertur pro Cui dies persoluendo debito præstitutus elabitur: ex hoc eius loco in Hermot. ὁ δ' ἡμαρτάνει, λίαν ὑπέρημερον ἤδη καὶ ἀπηλθηκότα τὸ ὀφείλημα, ὃν ἔδει ἀποδοῦναι πολλὰς ἤδη καὶ μυρίας ἡμέρας ἀπεπτύσαι, τῇ ἔνη καὶ μία. vbi tamen ὑπέρημερον secorsum etiam legi posse existimo. Hinc est ὑπέρημερον εἰς ἀποδόσεως τινά, de eo qui acerbè debitum exigit: vt docet Budæus pag. 121 & 122.

Latius autem extenditur: vndè & aliis iungitur genit. vt puella ὑπέρημερος γάμου, apud Aristot. Rhetor. 3, Cui nubendi tempus elabitur, Quæ nubilem ætatem prætergreditur. Philostr. μὴ δὲ νομίζετε παύσασθαι ὑπέρημερον τῆς ἀκροάσεως [τῶν ποιητῶν], ne existimate excessisse ætatem auditionis poetarum. Id est, ætatem aptam audiendis poetis. Intelligit autem ætatem in qua aptè seu cõmodè studium poetis impendere atque operam dare possumus. Budæus tamen vult ὑπέρημερος per se significare, Cui ætas excessit ex aliquo studio. quam interpr. probare nequeo.

Ὑπέρημερα dicitur à Synesio, sine adiectione genitiui, de nauigantibus, Qui non conficiunt cursum intra iustum tempus, cuius videlicet spatio confici potest & solet: epist. 4, ἡ γὰρ ὅπως ἐθέλεις ἀτυχεῖν, φύσει ἐλπίσαντες ὑπέρημερα πλεῖν ἀποδεδειλιάκατε.

Τὸ ὑπέρημερος dicitur esse res quoque cuius iustum tempus elapsum est. Philo De vita M. l. 3, μετὰ τὸ πλοῦτος ὑπερημέρου καὶ ἀπροσδιόνυσου γεγενῆσθαι. Sed & cum genit. reperio, vbi de re dicitur. vt apud Dionysiũ Lõginũ, μηδὲν τοῦ ἰδίου βάθους καὶ χάριτος ἐξενέγκαντα τὸ ὑπέρημερον, Aliquid excedens tempus, id est Non amplius conueniens tempori, habita & vitæ & ætatis ratione. At Lucianus dixit, εἰς ὑπέρημερον ἡμῖν ἀναβαλεῖν παλινδίκης τῆς ἐκείνου βίου, significare volens (vt opinor) tempus quod impendendum est peruestigationi veri, humanæ vitæ dies supergredi.

B Ὑπερημερία, ας, ἡ, Delatio eius qui præstitutum diem prætergreditur, quo videlicet dissoluere debitum debuit, aut aliud præstare quod promisit. Demosthenes ad Apat. καὶ ἐπέβαινον εἰς πλοῖα ταῦτ', εἰλημμένης τῇ ὑπερημερίᾳ. Id est, In possessionem nauis euntes ob moram dissoluendi. ¶ Apud eundem, μελούσης μοι ἤδη ἐξιέναι τῆς ὑπερημερίας, vertit, Quum ea dies in quam ego iudicatum facere debebam, iã exitura esset. Atque ita accipitur & in hoc genere loquendi, αἰτιᾶσθαι τὴν ὑπερημερίαν, quod ille reddit Comiter diem præstitutũ prorogare.

C ¶ Ὀσημέραι, Quotidie, vide in Ἡμέρα.

¶ Σήμερον ET Τήμερον Atticè, Aduerb. Hodie. Hom. Il. θ, Νῦν μὲν δὴ τοῦτο γε Κρονίδης Ζεὺς κῦδος ὀπάζει Σήμερον, Plut. De non irasc. εἰ σήμερον πέπνευκε, καὶ αὔριον ἔσται καὶ ἐν τρίτῃ πνεύσεται. Et τὸ σήμερον, Dies hodiernus. Anacr. Τὸ σήμερον μέλημ' ἐμοί· Τὸ δ' αὔριον τίς οἶδε; quos versiculos ita olim verti, Hodierna curo tantũ: Quis cras futura nouit. Frequentius tamen est ἡ σήμερον ἡμέρα, in prosa præsertim pro Hodiern⁹ dies. Plut. in Fabio, δύο νίκας τῇ σήμερον ἡμέρᾳ νενικώς.

D Τήμερον pro eodẽ apud Atticos (vt dixi) vt apud Aristoph. Pluto, σὺ δ' οὐ ποιήσω τήμερον δεινὰ δίκην. Et πρὸ τῆς τήμερον, apud eundẽ. ¶ ITEM Τήμερα, in Nub. οἵαν δίκην τῶν κάρτα δεινὰ τήμερα.

Ἡμέριος, & composita in ιος itidem desinentia.

Ἡμέριος, ου, ὁ & ἡ, Diurnus. vt ἡμέριος πλοῦς, Diurna nauigatio, ex Xenophonte: nisi fortè legẽdum est ἡμερινὸς, vt ego suspicor. ¶ Item ἡμέριος, Vnicum diem durãs, vnde & pro Tẽporarius. Quo sensu putantur homines appellari ἡμέριοι, vt qui sint breuis ætatis. vt Epigr. lib. 3, Ὑδατι δαίμονες ἡμέριοι, (Doricè pro ἡμέριοι) Vide Ἐφημέριος.

C. Ἐφήμερος, idem quod ἐφήμερος. In Epigr. μισθὸς ἐφημέριος, Diurna merces, vt loquitur Flaccus. Apud Hom. autem Od. λ, Οὐκ ἂν ἐφημερίοις γε βάλοι κῦ δάκρυ παρειῶν, pro Per totum diem. Apud eundem Od. ϛ, v. 85, ἐφημέρια φρονέοντες, In diem duntaxat de rebus suis cogitantes, & in futurum non prospicientes. quòd etiam In diem viuere, appellant aliquando Latini. Quo exponitur modo & ἐφημέριοι βροτοί à Suida. Hesychio autem ἐφημέριοι ἄνθρωποι epitheticè sunt θνητοί, mortales. Ego existimo ἐφημερίους (sicut & ἐφημέρους) ideo appellari quòd craftinum sibi polliceri non possint. Interdum verò & sine adiectione ἐφημέριοι dicuntur Homines, Mortales, Greg. in poem. Πλάσσας ἐφημερίων ἔκφυγες αἰσχεδίων. Itidem verò ἡμέριοι dicti sunt homines, & quidem à breuitate ætatis, secundum quosdam, quam tẽporarii, vt modò dictum fuit. sed eandẽ vtriusque appellationis rationem esse arbitror.

C. Καθημέριος, idem quod καθημερινὸς (secundum quosdã) id est Quotidianus. Exponitur & Diurnus. Item apud Sophoclem, μοῖρα καθημερία φθίνει σε, explicatur κῦ ταύτῃ πλὴν ἡμέραν εἰς φθορὰν ἄγει σε. ¶ At verò apud Polybium, πλὴν ὁ διαφέρει ἐν ταῖς καθημερείαις οἱ πλεῖστοι τῶν Ῥωμαίων ἐν ταύτῃ πεποίηνται τῇ πλάνῃ, Budæus, ἐν ταῖς καθημερείαις, vel In quotidianis actibus, vel Quotidie significare tradit.

AT Καθημερόβιος (tanquam à καθήμερος significante idem quod καθημέριος) Qui in diem viuit, præsentibus rebus contentus, atque ex parato, minimè solicitus de futuris: quæ vita dicitur καθημέριος βίος. Hæc Erasmus in prouerb. In diem viuere. Sed vereor ne καθημερόβιος pro ἡμερόβιος dixerit, de quo suprà.

C Μεσημέριος, vide in Μεσημβρία.

C. Μοιρμάεως, idem quod μοιρίμερος, ex Epigr.

C. Παιρμάεως, Perdius, Gell. (vt παίνυχος Pernox) Iliados τ, — παιρμάεως πολεμίζειν, Per totum diem. Hesiod. in Aspide, Καί τε παιρμάεός τε καὶ ἠῶθεν χέει αἰθήν. Vtitur & Herodot. l. 1, οἱ παιρμάεοι σιωπῶσαν αἴρουσι. Polluci est παιρμάεον, SIVE παιήμαρον, τὸ δι' ὅλης ἡμέρας τοῦτο πράττειν. IN εια autem terminatum substant. comp. Ἰσημαεία, q.d. Æquidiarium. Latini autem dicunt Æquinoctium. ἰσημαεία μετοπωρινή, æquinoctium autumnale: ἰσημαεία ἐαρινή, æquinoctium vernum. Plut. in Probl. Rom. τὸ δὲ ὀπίσω χρὴ μὴ γράφειν τοῦ ἰσημαείας μᾶλλον πεπωκότος, μηδὲ ἄμπελον πρίνειν τοῦ ἰσημαείας ἐαρινῆς, ὁμοῦ πᾶσαν &c. HINC Ἰσημαεινός, Æquinoctialis. vt ἰσημαεινὸς κύκλος, Æquinoctialis circulus. sed q.d. Æquidialis. ¶ Theophrasto autem lib 4 De caus. pl. cap. 12 ἰσημαεινὸς πυρός, Triticũ quod verno seritur æquinoctio. Pro quo dicit Gaza, Triticum cuius cura æquinoctio delegata est. Sed vulgatæ edit. ἰσημάρους pro ἰσημαεινοὺς habent.

Ἡμαεινός, & cõposita in εινός iti-
dem terminata.

Ἡμαεινός, ός, όν, Diurnus. vt ἄγγελος ἡμαεινός, Xen. Prædix 8, cui opponitur νυκτεινός. Sic φυλακὴ ἡμαεινὴ, præsidium diurnum, Plut. in Cam.

C. Ἀμφημαεινός, ός, όν, VEL Ἀμφήμαρος, Quotidian⁹. vt ἀμφημαεινὸς πυρετὸς, quotidiana febris, apud Galenum ad Glauconem, & Alexandrum Aphrod. in Problematis. Apud Galenum tamen alicubi etiam ἀφημαεινός, sed librariorum, vt opinor, incuria. Paulus Ægin. vocat καθημαεινὸν πυρετὸν, quotidianam febrem.

Ἀμφήμαρος, vti dixi, pro eodem capitur, sed rarius vsurpatur. Dicitur autem ἀμφήμαρος eadem forma qua ἐφήμαρος. sed ἀμφήμαρος πυρετὸς, est quotidiana febris: ἐφήμαρος πυρετὸς, vnius diei febris. Ἀμφήμαρον τὸ ἀμφημαεινὸν πυρετὸν, Suidas, citans Soph.

C. Καθημαεινός, Quotidianus. vt καθ' ἡμέραν pro Quotidie accipi dictum est. Act. apost. cap. 6, ἐν τῇ διακονίᾳ τῇ καθημαεινῇ.

¶ Ἡμιρήσιος, Vnius diei. vt ἡμιρήσια ὁδὸς, Iter vnius diei. Sic ἡμιρήσια ζωή, Plut. Isocrates autem ἡμιρήσιον λέγειν videtur appellare (inquit Budæus) longam orationem, quasi quæ diem absumat. Pollux ἡμιρήσιον appellari scribit τὸ ἐφ' ἑκάστην ἡμέραν γιγνόμενον. Et τὸ ἡμιρήσιον, merces diurna, vt exponitur ex Suida: qui tamen generalius dicit ἡμιρήσιον esse τὸ καθ' ἡμέραν δεδόμενον, vt possit etiã ad victũ diurnũ referri, qui & Diariũ appellatur.

¶ Μεσημβρία, Meridies. Ex Μεσημερία factum per syncopen, adiecto β per pleonasmum. Thuc. 6, χῶ σελήνας ὄντας ἐν μεσημβρίᾳ. Synesius, τὸ δὲ μεσημβρίας πλεῖστον appellat maximum meridiei feruorem. ¶ Item Meridies respondens septentrioni. Herodian. ἀπὸ δὲ ἀρκτῴας θαλάσσης ὅπῃ πρὸς μεσημβρίαν. ¶ Item metaphorice μεσημβρία τοῦ βίου, ad verbum Meridies vitæ, pro ætate ingraue scente. VNDE Μεσημβρινὸς, PRO Μεσημερινός, (inuenitur autem ET Μεσημβριος) Meridianus. vt μεσημβρινοὶ κύκλοι apud Proclum. Apud Aristophanem in Vespis, κἀν ἔχῃ μεσημβρινός, si surgas meridianus, id est meridie. ET Μεσημβριάζω, Meridior, id est Meridie dormio, inquit Budæus, afferens ex Plat. in Phædro, ἠρεμοῦμεν αὐδράποδα ἄττα τρίτην ἐλθόντα εἰς τὸ καταγώγιον, ὡς ἐνταῦθα μεσημβριάζοντα δεῖ πρὸς τὸν κρήνιον ὕδωρ. Sed & ipse Sol dicitur μεσημβριάζειν, pro quo & μεσουρανεῖν, vt Pollux docet. ITEM Μεσημβριάω pro eodem. vnde apud Apollon. μεσημβριόωντος ἰήνεται ἠελίοιο.

Ab ἡμέρα deducta verba.

Ἡμερόω, Diem traduco, seu trãsigo. Xen. Hell. 5, ἡμερώσαντες ἔν τινι πόρῳ ἐρήμῳ. Scio tamen Pollucem scribere, ἡμερῶσαι, sicut & διημερῶσαι, esse in opere aliquo versari per totum diem: & ita Platonem de iis qui βαίνωσι appellantur, dixisse πρὸς πῦρ ἡμερώσαντας. Sed generalius accipi quàm scribat Pollux, videlicet pro Diem traducere, etiamsi quis in eo maneat ἀπράκτος, ex illo Xen. loco patere arbitror. cui generaliori significationi priorem locum dandum existimaui.

C. Ἀφημερόω, F. βίσω, Diem absum, vel Interdiu absum.

A Demosthenes ἀφημερῶσαι & ἀπονυκτῆσαι dixit pro Diem & noctem abesse, in oratione Pro corona. Propriè tamẽ τὸ ἀφημερῶσαι respondet τῷ ἀπονυκτερῶσαι, eadémque prorsus forma dicitur.

C. Διημερόω, Idem quod ἡμερόω. sed pro Diem transigo, dicitur etiam Totum diem trãsigo, vel Totum diem duro. vt Xenophon Præd. 7, ὥστε μὴ σὺν ἄστει καὶ ἄπονα διημερῶσαι. Quo dixit modo Plut. διημερῶσαι ἀπράκτως καὶ ἄδειπνον, impransum & incœnatum diem totum durare. Rursum X. Præd. 7, οἱ δὲ καλοῖς καγαθοῖς ὀπτησάμενοι διημερῶσιν.

B

C. 2. Συνδιημερόω, Vnà diem totum vel totos dies transigo, Versor cum aliquo, Vtor consuetudine alicuius. Aristot. Rhet. 2, ἐν οἷς ἡδὺς συνδιαγαγεῖν καὶ συνδιημερῶσαι. Et συνδιημερῶσαι τοῖς ἡλικιώταις, Plut. Lycurgo. Idem, ῥᾳδίως ἅμα καὶ συνδιημερῶσι τοῖς περὶ τὸν Διόνυσον τεχνίταις, id est Totos dies conterens cum illis. Bud. Vsus est & Cic. lib. 8 epist. ad Att. HINC Συνδιημέρευσις, Consuetudo quotidiana quæ est inter aliquos, Conuersatio. Plut. in Demetrio, 288, ἧς ὁ καὶ φόλαι ἐκ κοτυλολογίας καὶ συνδιημερεύσεις ἀτόπους ἐξεφύρωσι. Li. interpr. Totos dies conuersabantur sine præsidiis.

C

C. ΠΑΡΗμερόω, Diem seu dies transigo iuxta quempiam, & velut ei adhærens, ex Eurip.

C. ΣΥΝημερόω, idem quod συνδιημερόω, de quo dictum modo fuit. Aristot. in 8 Ethic. ad Nicom. οὐδεὶς ἂν δύναιτο συνημερεύειν τῷ λυπρῷ, οὐδὲ τῷ μὴ ἡδεῖ. vbi Bud. interpr. Vti eo familiariter. Xen. ἃ λέγει συνημέρευε τοῖς συνδιατρίβουσι. HINC Συνημέρευσις, Conuersatio, Consuetudo quotidiana cum aliquo. ET Συνημερευτὴς, Is quocum est nobis consuetudo quotidiana, Is quo familiariter vtimur. A Bud. exponitur Socius, Sodalis, Assiduus comes, in hoc Aristot. loco, Pol. 5, καὶ τὸ χρῆσθαι συνήθεσι καὶ συνημερεύταις ξένοις μᾶλλον ἢ πολίταις, ξένοις.

D

Ἡμερίδιον, ου, τὸ, Diecula.

Ἦμαρ, ατος, τὸ, Dies: poeticè pro ἡμέρα. Aratus, Εἰ δέ οἱ ἤματα νυξὶν ἰσαίεται ἀμφοτέρωσι. Cicero, Exæquat spatium lucis cum tẽpore noctis. Il. ζ, Ἔστιν ὅτ' αὖ ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρή, erit aliquando dies qua. Od. λ, αἰεὶ Φθίνουσι νύκτες τε καὶ ἤματα δακρυχέουσαι, dies noctésque. Il. ξ, αἰδίῳ χαίρειν ἤματα πάντα, in perpetuum. Il. σ, Πᾶν δ' ἦμαρ μάρναντο, per totũ diem. Il. φ, Ἦμαρ τῆς πρώτης ἔτ' ἐμαίετο φαὶ δίμος Ἕκτωρ, die præcedente. Il. ν, Ὅς τις ἐπ' ἦμαρ τῆδε ἰκώμεθα μάρναδε, hoc die. Il. τ, Νηλέα θυμὸν ἔχοντες, ἐπ' ἦμαρ δακρύσασθαι, Vno die integro, seu (vt Cic. vertit) Luctũ lacrymis finire diurnis. Hes. Erg. ἐπ' ἦμαρ ἐργάσαιο, in dies. Sic Od. ξ, ἐπ' ἦμαρ μᾶλλον ἀγινεῖ, in dies singulos. Et ἦμαρ ἐπ' ἦμαρ, in Epigr. De die in diem, Assidué. Varia autem ei adiectiua adiũguntur. est enim apud Homerũ ἱερὸν ἦμαρ, & πότιμον ἦμαρ, & ὀλίβριον ἦμαρ, & πολὺς ἦμαρ, & κακὸν ἦμαρ: cui oppositum αἴσιμον ἦμαρ. Sed & δούλιον ἦμαρ, ac αἰαλητὸν ἦμαρ pro ipsa seruitute dicit, sicut contrà, ἦμαρ ἐλεύθερον pro libertate.

E

Ἦμαρ aduerbialiter etiam, vt apud Hesiodum, ἦμαρ καὶ νύκτωρ. Sic verò & in hoc loco Hom. Il. ι, Σοὶ δὲ χρὴ πάντα μάλεσθαι νύκτας τε καὶ ἦμαρ, vult aduerbialiter accipi ἦμαρ Eustathius. Idem ἦμαρ tenuatum ab ἡμέρα scribit μεταχηματισθῆναι, vt ἥδος Æolicè ab ἡδονή.

C. Αὐτῆμαρ Eodem die. idem quod αὐθημερόν in prosa. Iliados α, Εἴ περ γὰρ τόν γε χόλον καὶ αὐτῆμαρ κατακύψῃ, etiãsi enim eo die & in præsentia iram repressérit.

F

C. Ἐντῆμαρ, Nouem dies, seu Per nouẽ dies. Il. α, Ἐντῆμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ὦκα κιόντα κῆλα θεοῦ.

C. Παντῆμαρ, Per totum diem. Apoll. Arg. 2, ξεινίῃ δ' ἄρα τε Θοαντὶ Παντῆμαρ πρέσσαμον. ET Γαντῆμαρ pro eodem, apud Homer. teste Eustathio.

Ἡμάπος, υ, ὁ, Diurnus, idem quod ἡμερινὸς in prosa. vt φίσγει ἡμαπῶν, in Epigr. Diurno lumine, id est sole. Aratus, Μείων ἡμάπος, τὸ δ' ὅτι πλέον ἴσχυσε νέεσθαι, de arctophylace: hoc est, (Cicer. interpr.) Nam breuior clara cæli de parte videtur, Amplior infernas depulsus possidet vmbras. Dicitur verò aliquis vel res aliqua facere aliquid ἡμαπίως, id est ἐπ' ἦμαπ, vel ἐπ' ἦμαρ, toto die, aut in dies. Iliados ι, — τὸν ἴσην Αἰχμὴν Ἡμαθίην Θρήκην ἐπ' ἀρίστην πέπτην ἄγεσθαι. Sic apud Hesiod. μάλιστα μὲν ἡματίην ἀποδοῦναι.

Ἥμερος, ρ, ὁ καὶ ἡ, Manſuetus, Cicur, Mitis. Cui oppoſi A tum ἄγριος. Odyſſ. ι, de aquila, χλῶρα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον, Ἥμερον, anſerem cicurem. Plato De leg. ἥμεροι ἀγέλαι. Xen. Paedix 1, πολλαὶ αὐτοῦ τῷ ξαφείρῳ καὶ θηρία καὶ τῆς ἡμέρων. Herodian. lib. 5, ζῷά τε πάντα, ὅσα ἥμερα, ὅσα ἀπήμαντα. Dicitur etiam de plantis & frugibus, & tunc Satiuus Latinè reddi poteſt. vt ἥμερα φυτά, & ἥμερα δένδρα, plantæ & arbores ſatiuæ. ſic ἥμερος ἐλαία, olea ſatiua, ἥμερος κρόκος, crocus ſatiuus. Xenoph. Cyn. ὅσα γὰρ ἡ γῆ φέρει, τὰ μὲν ἥμερα συλλαμβάνει, τὰ δὲ ἄγρια γήρᾳ διαλύεται. Metaphoricè de hominibus etiam dicitur, quorum emolliti eſſe videtur mores, quique velut ex agreſtibus cicures, mites ac placidi facti ſunt. Dem. contra Midiam, ἀνθρώποις οὕτως ἥμεροι καὶ φιλάνθρωποι πρὸς ὕβριν. Herodian. lib. 2, φαῦλον καὶ ἥμερον ἦθος ἐπιδείκνυται, comem atque manſuetam indolem oſtendebat. Sic lib. 6, ὑπῆρχε δέ τι καὶ φυσικὸν ἦθος φαῦλον καὶ ἥμερον τῷ Ἀλεξάνδρῳ, ſuapte natura ſuberat Alexandro mite manſuetumque ingenium. Et apud Plutarchum Numa, ἥμερος μοῦσα, mitis muſa. Sed & ἔργα ἥμερα, dicit Herodian. lib. 6, καὶ τὰ μὲν αἰσχρὰ καὶ σκυθρωπὰ τοῖς ἔργοις, φεύγειν καὶ ἀποστυγεῖν οἱ τὰ δὲ αἰσθήματα καὶ ὀκνηρὰ καὶ ἀκίνδυνα καὶ ἥμερα, δι' ἡδονῆς ἔχοιεν, quippe apud illos fortiſſima ac grauiſſima pro aſperrimis, diſſoluta atque ebacchantia pro mitibus voluptariſque habētur. Et apud Plat. De leg. ἡμερώτατα ᾠδεῖ, viæ mitiſſimæ ac placidiſſimæ, nec aſperæ. Deducunt autem ἥμερος ab ἡμέρα, φ ἡμέρᾳ ſit quippiam πρᾶον & ἀνθρώπινον.

C. Ἡμεροποιέω, F. ήσω, Manſuefacio, Cicuro, Manſuetum & cicurem reddo.

C. Ἀνήμερος, ος, ὁ ἡ, Immanſuetus, Immitis, Agreſtis, Ferus. Naz. θηρίον πονηρὸν & ἀνήμερον. Et ὕλαι ἀνήμεροι, ſylvæ inculta, horridæ & agreſtes. Luc. Metaph. de homine quoque agreſti & feroci dici poteſt, vt ἥμερος.

Ἡμερότης, ητος, ἡ, Manſuetudo, Placiditas. Naz.

Ἡμερόω, ῶ, Manſuefacio, Cicuro. Geopon. καὶ οὐδέποτε ἄπαξ ἡμερωθὲν ἀγριοῦται, de onagro: de quo Varro, E manſueto ferus nunquam [fit.] Plutarchus, οὐχ ἡμεροῦται πρὸς ἄνθρωπον, οὐδὲ ἀνέχεται ποιότητας πρὸς παιδείαν.

HINC Ἀπημερόω, ET Ἐξημερόω, quæ idem cum ἡμερόω ſignificant, niſi quòd præpoſitio ſignificationi aliquid addit. Vſitatius eſt autem ἐξημερόω. Geopon. de onagro, ἐξημεροῦται δὲ σφόδρα τὸ ζῷον, καὶ οὐδέποτε ἀπαξ ἡμερωθὲν ἀγριοῦται. De quo Varro, E fero fit manſuetus facilè, & e manſueto ferus nunquam. Plut. οὐ δύναται πᾶν ἐξημερῶσαι θηρίον ὁ χειμών, οὐδὲ πᾶν παιδαγωγῆσαι θηρίον ὁ καιρός. Idem Fabio πρὸς τὰς ἀπίους, πρὸς δὲ τὰς σῦκα ἐξημεροῦντες καὶ παιδεύοντες. Idem in Numa, metaph. ἐξημέρωσεν αὐτὴν διὰ παιδείας, per diſciplinā eum emollitum & excoluit, vt Ouidius emollitos & feros mores inter ſe opponit. Apud eundem Plutarch. ἐξημεροῦσθαι Budæus exponit Manſueſcere, Cicurari, id eſt ἐκδύεσθαι τὸ ἄγριον καὶ χαλεπόν. VNDE Ἐξημέρωσις, εως, ἡ, Cicuratio. In v. l. eſt ET IAM Διημερόω pro Mitigo, Emollio, ſed ſuſpicor mēdoſè poni prò Διημερόω.

Ἡμερίδης, ου, ὁ, Mitis. Plutarch. Sympoſ. 4, τὸν δὲ αἰθοσμίαν ἀποσκάμμα οἶνον καὶ ἡμερίδιον, αἰχιαπρὸν πίνομεν ἐκ πίθου. Id eſt, (Turn. interprete) iſto veteri & miti vino reiecto, durum & immite bibimus. Idem De carn. com. τὸν ἡμερίδιον καὶ μειλίχιον αἰχμάζεται Διόνυσον. Idem De virt. mor. ὁ φυσικὸς λόγος ἡμερίδης τὸ ἄγριον καλοῦσαν ἢ ἀφῆκεν.

Ἡμερίς, ίδος, ἡ, Manſueta, Cicur. Apud Homerum Odyſſ. ι, πατάνυσσε δὲ πίονες ἄγριες ἠλφηστῆες Ἡμερὶς ἠδὲ συὸς, πολλὸν δ' ἔσαν ἔνδοθι σηκοῦ, quidam intelligunt vitem ſatiuam, ad differentiam agreſtis. In antiquis autem in Iliadis ξ commētariis annotatum Euſt. ſcribit, ἡμερὶς dici ſpeciē ἀπὸ φλοιοῦ δρυός, & fructum eius πετυλίδα: contrà verò infrugiferas & latifolias δρύας, apud Pergamenos vocari ἐρεφλοίας, ſicut tenuifolias & frugiferas nominari ἡμερίδας. Annotat præterea, ad ſuam vſque memoriam quaſdam in Thracia δρύας vocari ſolitas ἡμερίδας. Plinius Græcum hoc vocabulum retinens, hemeridem & ipſe inter glādiferas arbores recenſet. Theophr. Hiſt. pl. l. 3. c. 6, πλὴν τῆς γλυκείας [βαλανίδος] φέρουσαι, αἱ μὲν ἡμερίδες καλοῦνται, αἱ δὲ μύλιοι. Gorr. Quercū placidā interpr. Appellatur verò arbor hæc ET Ἡμερόδρυς, vt quibuſdā

placet. Ἡμερὶς pro vite apud Oppian. l. 3, De ven. γυμναὶ δ' ἡμερίδες ἀεὶ βόσιμον ἰνδάλλονται, Circūcirca nudæ vuis vites. Et apud Macedonium lib. 2 Epigr. οἱ δὲ πελασθὲν Ἀνέρες ἐργατίναι πάμπολυν ἰφ' ἡμερίδεσσιν, in vitib⁹ meis. Sic & apud Ariſtophanē Acharn. ἡμερίδος ἄρχω, ſchol. exponit ἀμπέλου, Homericum quoque locum ſic accipiēs. At Plut. Eror. οὐδὲ δρυὸς, οὐδὲ μηρίνης, οὐδὲ ἐκ τοῦ Ὁμήρου ἡμερίδα σαυτῷ πλέκειν.

Ἧμος, Quum, Quando, extra interrogationem. Eſt autem planè poeticum hoc aduerbiū, B cui redditur τῆμος, vel τότε, id eſt Tum. Homerus Odyſſ. μ, circa finem, — ἦμος δ' ὅτε δόρπον ἀνὴρ ἀγρωστιν ἀείρῃ, Κείων νείατα πολλὰ διηκοσίων ἀϊκῆς, Τῆμος δὴ τὰ δοῦρε χαράδριος ἔξεφανήνῃ. Odyſſ. ε, v. 168, & ſeq. Ἧμος δ' ἠέλιος καταδὺς καὶ ὅτι κνέφας ἤλυθε, δὴ τότε κοιμήσηθα ὅτι ῥηγμῖνι θαλάσσης. Quos verſus excipiunt hi duo, Ἧμος δ' ἠεροφοῖτις ἐφαίνετο δαιδαλέη ἠώς, Καὶ τότ' ἔπειτ' ἀγορηνδε Σιμμέριος μετὰ κῶας ἔπεσσιν. Sæpe tamen ponitur ἧμος nō ſequente particula τότε aut alia ſimili: vt in his verſibus à quibus ſecundū Od. auſpicatur librū Ἧμος δ' ἠεροφοίτις ἐφαίνετο δαιδαλέη ἠώς, Ὧρτο δ' ἄρ' ἐξ εὐνῆφιν Ὀδυσσῆος φίλος υἱός. Cui initio ſimile hoc lib. octaui principiū, Ἧμος δ' ἠροδόκτυλος ἠὼς, Ὧρτο δ' ἄρ' ἐξ εὐνῆς ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο. At verò in ſimili principio libri decimi ſeptimi, non ſolùm δὴ τότε ſubiunxit particulæ ἧμος, ſed illis duabus particulis δὴ τότε addidit tertiam ἔπειτα. ita enim ibi legitur, Ἧμος δ' ἠροφόρ. ἠὼς, Δὴ τότ' ἔπειθ' ὑπὸ πασσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα Τηλέμαχος, &c. Et his quidem in locis non dubium eſt quin ἧμος δὲ ſonet Quum autem, vel Poſtquā autem: at verò alicubi δὲ poſt ἧμος vel ponitur pro δὴ, vel certè ἧμοσδὲ ſic dicitur vt τῆμοσδὲ pro τῆμος. cuius vſus exemplum eſt Odyſſ. η, v. 400, Ἧμος δ' ἠέλιος &c. D

TH Τῆμος, Tum. quod redditur τῷ ἧμος, vt ex Homericis apparet locis quos in Ἧμος protuli. Sed ponitur τῆμος aliquando etiam præcedente alia particula quàm ἧμος. vt Odyſſ. ν, quū præceſſiſſet, Εὖτ' ἂν ὑπὲρ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀστερόεντα φαίνῃσι, ὅσπερ μάλιστα ἔρχεται ἀγγέλλων φάος ἠοῦς ἠεγενείης, ſequitur, Τῆμος δὴ νήσῳ ἐνὶ πλατείῃ πεπάλακτο πτῶκες ὀρεσκῷοι.

ET Τῆμοσδὲ interdum pro τῆμος, vel pro τῆμος δὲ, ſicut modò dictum fuit in Ἧμος.

ITEM Τημοῦτος interdum pro τῆμος, vt apud Heſiodum, E Τημοῦτος ἀπύδειν.

OΠ ΠΗ̃ M O Σ. pro ἧμος apud Aratum in Phæn. Νηὸς δ' ὀπτῆμος κῖνον φερέμεν ἐκάστη. Sed aſpirandum fortaſſe potius vocabulum hoc aliquis putauerit: de quo nihil vſquam apud lexicographos reperio, ac certè rarum apud ipſos etiā poetas eſſe exiſtimo. Iis tamē qui aſpirandum cenſuerint, lubēter ſubſcripſerim: quippe qui ex ὅπτη & ἧμος factum ſuſpicer: vt videlicet ὁπτῆ, quod alioqui loci eſt aduerbium, hìc ὁκ τοῦ χαλινοῦ poſitum, temporis ſignificationem accipiat, quam & ὅπου alicubi habere ſcimus. F

HNI'A, ας, ἡ, ET Ἡνίον, ου, τὸ, Habena, Lorum frænis quo reguntur equi. Alio nomine & ῥυτὴρ appellatur, de quo ſuo loco. Iliad. θ, Νίτρεχε δ' ἐκ χειρῶν φυγὸν ἡνία. Odyſſ. γ, Ἐς δίφρον τ' ἀείραντε, καὶ ἡνία λάβρα χερσὶ Μάστιξεν δ' ἐλάαν, Manibus capiebat habenas. Il. γ, χῦ δ' ἡνία πᾶσιν ὁπίσσω. Xenophon De re equ. ἡνίας χαμαὶ ἐπαναδοῦμεν ὁπίσω ἴσας τε εἶναι καὶ μὴ ἀλύοντας μηδ' ὀλισθαίνειν, μηδὲ παχαίνειν. Plut. De Socr. οὐχ ὑφ' ἡνίας οὐδὲ ῥυτῆρων, ἀλλὰ λόγῳ δι' εὐμενείας ἀγομένους. Et metaph. apud eundem in Pericle, τῷ δήμῳ τὰς ἡνίας εἰδέναι, Populo laxans ſiue permittens habenas. Annotat Euſtath. ἡνία eſſe idem quod χαλινούς, id eſt frænos: idque patere ex hoc verſu Il. ρ, Ἕλκε δ' ὀπίσσω, χῦ δ' ἡνία χρυσείῃσι: quippe quæ κατὰ πῶλοιιν ἀπολυθέντα καὶ αὖθις αἱαλαμβάνεσθαι. At Pollux ἡνίον eſſe ſcribit τὸ μέσον τῶν χαλινοῦ: & circa illud eſſe annulos & echinos quos equus mandit. Ab eodem quatuor ἡνιῶν ponuntur ſpecies, αἱ καταγωγαῖαι, αἱ διὰ ῥιμμῶν, αἱ διὰ μεσαίου, & στρεπταὶ ἱμάντες. Apud Sophoclem autem Aiace, ὅπηχοι χρυσόστομοι ἡνίαι, ſcholiaſt. exponit ζεύγματα, vt Phœbus currum inhibeat. Nihil tamen vetat quin propriam hic quoque ſignificationem retineamus. Cæterùm quod ad etymon huius vocabuli attinet, Euſtathius ab ἰνάω deriuari ſcribit: eſſe enim ἡνία δεσμοὺς ἱππικοὺς τῶν ἵππων.

C. Ἡνιοποιός, οῦ, ὁ, Qui habenas conficit. VNDE Ἡνιοποιεῖον, ου, τὸ, Officina in qua habenæ conficiuntur. Xen. ET Ἡνιοποιέω, ῶ, F. ήσω, Habenas conficio. Item Habenas rego & duco. Vel ſimpliciter, Rego, Moderor. B. ex Xenoph. Apomn. lib. 4, ὡς δὲ ῥᾷστα αὐτὸν πειθόμενον ἀκούσοιτο ὅπῃ λέγοιτο, μάστος ἤλθην ἐς τὸ ἱππικόν.

C. Ἡνιοστρόφος, ου, ὁ, Qui habenas vertit. Id eſt, Qui habenis vertit ſeu flectit huc illuc equos, Auriga. idem quod ἡνίοχος.

C. Ἡνίοχος, ου, ὁ, Qui habenas tenet, Auriga. Il. λ, Ἡνιόχω μὲν ἔπειτα ἐώλπεμεν ἵππους ὠκυπόδας ἐλθεῖν κ' κόσμον ἐρυκάμεν. Il. ψ, Αἳ δ' ἐξ ἴσας ἐν δίφροισι παραιβάτας ἡνίοχοί τε. vbi diſcrimen facit inter παραβάτην, hoc eſt ſeſſorem aut propugnatorem: & inter ἡνίοχον, hoc eſt aurigam ſeu agitatorem: illud tamen non obſeruans Il. ε quum dicit, Παρὰ δέ οἱ ἵππους ἴδαινε, καὶ ἡνία λάζετο χερσί. iris enim ibi & παραβάτην & ἡνίοχον munia obit. Xenoph. Pæd. 6, οὔπω ἡνίοχοι ἐν πύργοις ἐστᾶσι ξυλίνοις. Impropriè verò & apud poetas trãſfertur etiam ad alia. Dicitur enim apud Ariſtophanem Nebulis, αἰγίδος ἡνίοχος Minerua, id eſt ægidis agitatrix. & ἡνίοχος παλαιμοσύνης in Epigr. item ἡνίοχος τῆς νεώς, vt tradit Pollux. Annotat Euſtathius ex Ælio Dionyſio ἱππόχους Athenis fuiſſe πάνυ ἀξιόλογον, eo quòd ditiores ad currus & equos curules alendos deligerentur. Erunt itaque ἱππόχοι hîc iidem qui & ἁρματοτροφοῦντες & ζευγοτροφοῦντες, hoc eſt qui equos ἀδηφάγους & ἀδηφάγον ἅρμα alebant. HINC Ἡνιοχέω, ῶ, Habenas teneo, Aurigor. Herodianus lib. 5, ἐλαύνοντα πολλάκις ἱππόχων ἢ ἁρχούμενος, identidẽ aurigans aut ſaltans conſpiciebatur. Et metaphoricè apud Philonem De vita Moſis lib. 1, πρὸ ἐκδραμοῦσαι τῶν ἡνιοχούντων ἐφείλοντο λογισμοῦ, ante rationem, quam aurigari oporteret, excurrentes. Interdum ex neutro actiuũ fit & accuſatiuo iungitur, ſimpliciterque pro Moderor ſiue Rego capitur, vt βουκολῶν ſimpliciter pro Paſco. Ariſtophan. Veſpis, οὐκ ἀλλοτρίων ἀλλ' οἰκείων μουσῶν στόματα ἱππόχους, non alienarum ſed ſuarum muſarum ora frænis regens. Philo De vita Moſis lib. 1, ὡς μὲν ἡνιοχοῦσα σωτηρίως καὶ ἀσφαλῶς ἐπίλευτα, hæc velut habenis tractandis ſalutariter tutóque præ ſe agebat: loquens de nebula quæ Iſraelitarum in deſerto ὁδηγὸς erat. Epigr. lib. 1, Χερσὶ λιτομίαν ἱππιοχεύσατε βίαν. A QVO E Ἡνιόχησις, εως, ἡ, Aurigatio. Philo De vita M. l. 3, νεφέλης ὑπαὐχένιος ἡνιόχησις, nubis tanquã terga cogẽris aurigatio. ET Δυσηνιόχητος, ου, ὁ, ἡ, Qui habenis retineri difficulter poteſt, Quem moderari difficulter quis poteſt. δυσάρχητος. B. ex Luc. Ab ἡνίοχος eſt ETIAM Ἡνιοχεύω, quod idẽ cũ ἱππιοχέω ſignificat, & eodẽ modo quo illud vſurpatur. Anacreon apud Athen. lib. 13, ad puerum, σὴ γὰρ ἐμῆς ψυχῆς ἱππιοχεύεις. vbi præter morem genitiuo conſtruitur. Epigr. lib. 4, πάλιν ἱππιοχεύειν, ciuitatem gubernare. VNDE Ἡνιοχικός, ἡ, όν, Auriga, Qui habenas tenet. Idem quod ἡνίοχος. Il. ι, — ὑπὸ δ' ἔστορε ἵππιοχῆες. ET Ἡνιοχία, ας, ἡ, Aurigatio. idem quod ἱππιόχησις. Herodianus lib. 6, ἱππιοχίαις καὶ πυρραῖς ἀποχρῶντο, aurigationibus intento. Et lib. 4, γυμνάσια δὲ σώματος ποιοῦνται ἡνιοχίας. Conſtruitur interdũ etiam cum genitiuo, & ſimpliciter ponitur pro Agitatio, Gubernatio, Moderatio. Herodianus lib. 1, ἁρμάτων ἡνιοχίας, curruum agitationes. Plut. De anim. ſolertia, ἡ τῆς μηχανῆς αὐτῆς ἡνιοχία καὶ κυβέρνησις. Ab ἡνίοχος eſt etiam COMP. Ὑφηνίοχος, ου, ὁ, Adminiſter aurigæ, vel Auriga. idem quod ἡνίοχος, vt Suidas annotat. Xenoph. Pæd. 6, αἰσθάνεσθαι αὐτὸ κατέκλεισε τὸν δίφρον ὁ ὑφηνίοχος. Eodem lib. καθὼ δὲ ἀπὸ τῆ ὑφηνιόχου τὰς ἡνίας, παρεισκυλίζετο ὡς αἰσθησόμενος ἤδη ὅτι τἄρμα. VNDE Ὑφηνιοχέω, Aurigæ adminiſter ſum: vel ſimpliciter Aurigor: ſicut ὑφηνίοχος idem eſt quod ἡνίοχος, teſte Suida.

C. Δυσήνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui habenis contineri difficulter poteſt, Refrænatu difficilis. δυσχαλίνωτος, vt Galenus exponit: δυσπειθὴς, αὐτόπαικτος, δυσάρχητος, vt Suidas. Itẽ Moroſus, δυσκολόπαικτος, Galen. Exponitur etiã Doloris impatiens. δυσθύμως καὶ δυσκόλως τὰς αἰτίας φέρων, Erotian. ὁ μὴ ἀνώδυνος αἰτιώδης, Galen. Quæ ſignificatio non ab ἡνία originem habet ſed ab αἰτία: ad quod te remitto. VNDE Δυσηνίως, Ita vt habenis retineri difficulter poſſit, Effrænatè, Cic.

A C. Ἐξήνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Effrænis. Plur. De loquacitate, στομώτερα δικαίως τῆς ἐξηνίου ζεύγους καὶ φερομένων οἱ τροχηλάται καὶ βοσκοὶ τῶν ἐξηνίων καὶ φερομένων ἐν ὀλίγῃ λέξει σωίζεται. vbi ἐξήνιος & φερόμενοι ſunt quorum lingua præceps fertur nec audit habenas.

C. Εὐήνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui habenas facilè admittit, Qui habenis regi facilè poteſt, Frænis ſeu habenis ductilis. Plato De Rep. ἐφ' ἵππων αἱρεῖσθαι ὅτι τῷ ἅμα μὴ συμπειθῶν μηδὲ μαχητικῶν, ἀλλ' ὅτι πολυτελεστάτων καὶ εὐηνιωτάτων.

C. Χρυσήνιος, ου, ὁ ἡ ή, Aureas habenas habens.

B Ἡνιάζω, F. άσω, Frænо. VNDE Δυσηνίαστος, Qui habenas difficulter admittit, Qui habenis regi vix poteſt. A QVO Δυσηνιάστως, Ita vt refrænare difficile ſit, Ægrè. Syneſ. ep. 57, ἴσφηρον, ἀλλὰ δυσηνιάστως, τὴν χαιρεπομίαν τῷ βίῳ, ægro animo & ita vt vix audiret habenas rationis.

C. Ἀφηνιάζω, Habenas detrecto, ſeu excutio, Vel (vt Bud. interpr.) Frænos reſpuo vel (mordeo. Luc. de curru ſolis loquens, ἦν χάρπ καὶ ὀλίγον ὑπερβᾷ ξυμπάσας λαβὴν, ἀφηνιάσαντες οἱ ἵπποι καὶ τῆς ὁδοῦ παραβάντες ὁμοῦ, καὶ πάντα ἀνατρέψαντες πάντα, excuſſis habenis, vel emorſis frænis. Idem alibi de iiſdẽ, εἰ γὰρ ἀνδρῶν τις, ἀφηνιάζοιεν ἂν οὗτοι. Et metaphoricè apud Herodianum lib. 1, ὅστις ποτὲ πρότερον ἀφηνίαζον ἢ ἐξαίσιαζον, ſiqui frænos depulerant. Item lib. 3, de filiis Seueri qui patri monenti non parebant, εἰ δὲ οὔπω γε ἐπίστευον, ἀφηνίαζον δὲ καὶ ἐπεδείκνυσαν εἰς τὸ χεῖρον, ſed frænos ex ore depulerant. Philo De vita Moſis lib. 3, ἀφηνιάζειν τις οὐ προσῆκεν τοῖς λογισθεῖσι, velut excuſſis frænis, dicto audientes non erant. Idem lib. 1, ὅτε πρόφασις ἑορτῆς ἢ ξυσπονδῶν ἀφηνιάσειν, per cauſam feriarũ & ſacrificiorum rebellaturum. Aliquando cum genitiuo etiam conſtruitur, interdum & cum præpoſ. πρός. Philo De vita Moſis lib. 2, ἀρίστης δ' ἀφηνιάσαντας, virtutem aſpernãtes, Turn. interpr. Luc. τὸ δειλαίνειν ἐκεῖνον ἀφηνιάσαι ἡμᾶς ποιεῖ, fecit vt emorſo philoſophiæ fræno nos auerſatetur. Areth. in Apoc. 6, οἱ τὸ Χριστοῦ ἀφηνιάσαντες δουλείας καὶ ἀνέτου βιοῦ αἱρεσιμαῖοι. Herodian. lib. 1, μὴ νεότητι ἀκμάζουσα, μαθημάτων μὲ καλῶν καὶ ὀρθοδιδυμάτων ἀφηνιάσῃ, bonarum artium ſtudiorumque quaſi frænos excutiat. Syneſ. De inſomn. τοὺς δὲ ἀφηνιάσαντας πρὸς τοὺς νόμους αὐτῆς, contra eos qui excuſſis habenis contumaciter in leges ipſius peccarant. Reperitur verò ET Ἀφηνιάω, pro eodem: quod itidem cum genitiuo conſtruitur. Canone 8 Concilii Epheſini. VNDE Ἀφηνιασμός, οῦ, ὁ, Habenarum excuſſio, Ferocia habenas non admittens. Plut. De virt. mor. καὶ γὰρ καὶ βοῶν καὶ ἵππων τὰ πηδήματα καὶ τοὺς ἀφηνιασμοὺς, οὐ τὰς κινήσεις οἰόμεθα τὰς ἐνεργείας, ἀφαιρεῖσθαι. Item Contumacia veluti excuſſis habenis, Rebellio. ET Ἀφηνιαστὴς, οῦ, ὁ, Habenarum excuſſor, Ferox & habenas non admittens. Philo De vita Moſis lib. 1, τὰς προφάσεις τῆς ψυχῆς ὑπηνίους καὶ ὁμαλοὺς ἀφηνιαστὴν ἵππον, ἵππερ, quaſi tenacem & cõtumacem equum, Turn. interpr.

H ΗΝΊΚΑ, Quũ, Quando, ſed extra interrogationẽ. Quidam poeta apud Athen. lib. 4, Ἡνίκ' ἔχεῖν δ' ὥρην, καὶ δεῖχ' ὁδωνίδη. Bianor Anth. Epigr. lib. 1, pag. 16, Εἰς βαθὺν ἥλατο Νεῖλον (ἔνθ. c.) ἡνίκα εἶδε. In proſa quoque ſæpe: vt ἡνίκα δίκην ἔλαχον, Demoſth. Quum iudicium dictaſſem. ἡνίκα σωτηριάζει, quum adueſperaſceret. Et cum particula ἄν, ſequente ſubiunct. (vt poſt ὅταν) Ariſtoph. in Nub. ἡνίκ' ἂν πυθῶμαι.

G Ὁπηνίκα, itidem pro Quum, Quando. Apollonides Anth. epigr. lib. 1, pag. 11, Ξεῖνον ὁπηνίκα δεῦμα κατίδεμεν Ἀϊδος ἄπασα: cui reſpondet λόγος ἥλυθε. ‖ Interdum verò & pro Quãdo, id eſt Quandoquidem; vt apud Demoſth. in Midiam, pag. 110, ἀλλὰ μὴν ὁπηνίκα καὶ πεπεισμένοι ἂ καταγορεύω καὶ ὕστερον πεπεισμένοι φαίνεσθαι, ὅτε νόμους ἤδη δεῖ σκοπεῖν. Sic & ὅπου interdum pro ubi docet Bud. pag. 930.

THNÍKA, ET Τηνικάδε, ET Τηνικαῦτα, Tum. Reſpondent enim præcedentibus ἡνίκα & ὁπηνίκα. Eſt autem in τηνικάδε particula δε adiectitia, ſicut in ἐνθάδε, aliiſque nonnullis. ἦμος & ἧμος δε (inquit Euſtathius) ſicut τηνίκα τηνικάδε, & ἔνθα ἐνθάδε. Vſitatius eſt tertiũ illud Τηνικαῦτα, quod Demoſth. alicubi ſubiungit aduerbio ἐπιδή. Idem autem Philipp. 3, quum diciſſet, οὐ πρότερον ἐπάλμενον οὐδεὶς ῥᾳδίως φωνὴν ἀφεῖ, &c. ſubiunxit, τηνικαῦτα δ' οἱ μὲν ἡμιώρια, &c.

ΗΠΑΡ, ατος,τὸ,Hepar,Iecur. Od.λ,—ἧπαρ ἔκειρον Δίῤ ὃτι ἔσαν δυσπτῆς, de Tityo,cui vultures hepar, prauæ cupidinis sedem, laniabãt.est enim ἕδος τὸ ἧπαρ ἀρχὴ τῆ ὀπτασιαστικοῦ, teste Plutar. Ilιν, φασγάνῳ οὔτασε ἧπαρ. Apud eundem Homerum aliquoties legere me memini ἧπαρ ὑπὸ δεξιτερόν, pro quo alibi dicit(videlicet Od.υ)—φρὴν σπλὴν,ὅθι φρένες ἧπαρ ἔχουσιν. Archilochus, χολὴ γὰρ οὐκ ἔχει ἐφ' ἧπατι. Est autem & brutorum ἧπαρ.vt χοιρῶν ἧπατα apud Athen.Et ἧπαρ πεπαίνειν 1 Reg. 19. Sũt verò & παχλωστὰ ἥπατα apud Athen.lib.3,iecinora in sartagine frixa, ἐξεπλημμένα τῆ καλουμένῃ ὀπτάλῃ. nam solebant ὀπτάλῃ siue omaso iecinora ὀπτικαλύπτειν καὶ ὀπτυλίπτειν. Possunt etiam (vt annotat Pollux) dici ἧπατα συσκευασμένα, ἧπατα συὸς παντοδαπῶν, iecinora ficata,suũ maximè ficu pastoru. qua voce vtitur Marcellus empiricus,nisi me memoria fallit. Agræas apud Apollonii schol.dicit ἧπαρ, sicut & οὖθαρ, ἐπὶ πολλοῖς dici πλὴν βύκαρπον χῶν,terram frugiferam:per allegoricum illud,Promethei iecur ab aquila laniari, declarari dicens,optimã regionẽ Promethei ab Aëto fluuio vastari.

C. Ηπατοειδὴς,ἐς,ὁ ἡ ἡ, Iecinori similis,Iecinoris formam habens.

C. Ηπατοσκόπος,ου,ὁ καὶ ἡ, Haruspex, Extispex: ad verbum, Qui inspecto victimæ iecinore futura prædicit. est enim iecur caput extorum:& in hostiis in primis inspici solebat.De qua re vide Plinium lib.11,cap.37.

VNDE Ηπατοσκοπία,ας,ἡ, Iecinoris inspectio, Haruspicina,siue Haruspicium, Extispicina siue Extispicium. Herodianus lib.8, πολλῶν ἤδη ὄντων τῶν ἐπὶ τῇ ἡπατοσκοπίᾳ ἐμπείρων,τὰ πίστ' ἐκ αἵματος ἀπαγγελλόντων. ET Ηπατοσκοπέω,ῶ,F.ήσω, Iecur inspicio. Vnde ἡπατοσκοπήσασθαι. Ezech.Iecur inspicere, Exta consulere.

C. Λευκηπατίας VEL Λευκοπατίας,ου,ὁ, olim dicebatur timidus. Aiunt quorundam hepati vitium quoddam accidere quod eos timidos reddat: eius autem vitiati indicium pallor est qui timidos arguit. Vide Erasmi Chiliad.

Ηπατικός,ἡ,όν,Hepaticus, Hepatarius. ἡπατικὴ δυσεντερία, dysenteria hepatica: quum propter iecinoris imbecillitatem aquosus sanguis deijcitur,loturæ carniũ persimilis.Gorr. AT Ηπατικὰ dicuntur medicamenta hepatis affectibus accommoda,præsertim vbi vomica, duritie,collectionibusque laborat. Alexand. Trall. δεῖ δὲ καὶ τοῖς φαρμάκοις ὅτι τούτων κεχρῆσθαι μὴ μόνον τοῖς διαφορεῖν ἀλλὰ καὶ πεπτικοῖς δυναμένοις. καλοῦσι δὲ ταῦτα ἡπατικὰ.vulg.lex.

Ηπατίας,ου,ὁ, Hepatarius. vt λοβοὶ ἡπατίαι apud Pollucem lib.2,fibræ hepatis: sicut λοβοὶ πνευμονίαι, fibræ pulmonis,ibidem.

Ηπατικός,οῦ,ὁ, Hepaticus, Hepatarius. vt ἡπατικὸν πάθος, morbus hepaticus, Celso:Morbus hepatarius, Plauto. Et ἡπατικὴ δυσεντερία apud Trallianum, quæ & ἡπατικὴ & ἡπατίας,quũ ἡ αἱμοιώδης δυσεντερία ἀνευῤῥῶ,καὶ τὰ διαχωρούμενα ὅμοιά ἐστιν ἀποπλύμασι κρεῶν. Ηπατικοὶ dicuntur etiam Qui hepatico morbo laborant: Hepatici, Celso, Iecinorosi, Scribonio: Iecortici, Marcello empirico. Hepatici generaliter quidem dici possunt omnes qui ex iecinore quouis modo affecto laborant:at non ita latè accipitur,sed veteres quidem sic appellarunt eos qui propter iecinoris inflammationẽ febricitarent: recentiores verò, si tumor aliquis in hepate est, hepatis inflammationem vel abscessum vel scirrhum vel aliter morbum ipsum appellant, non autem hepaticam affectionem:quum verò citra manifestum aliquod iecinoris malum imbecillitas sola accidens,hunc ægrum hepaticum appellant.Gorr. ex Galeno De comp.pharm. secundũ locos lib.8,cap.7. Dioscor. ἅπαντες σχεδὸν γάλακτι κέχρανται λαγῶοι,ἡ παλαιοῖς,ἀπαλωτέροις. Id est(Plinio interprete) Lactis vsus contrarius capitis doloribus, hepaticis, splenenticis.

Ηπατίτης,ου,ὁ, Hepaticus, Hepatarius.ἡπατίτης λίθος,hepatites lapis, Plin. Et fœm.gen.ἡπατῖτις δυσεντερία, dysenteria hepatica,quæ & ἡπατικὴ & ἡπατικὴ paulo antè. Et ἡπατῖτις φλὲψ,vena hepataria,seu hepatica.ἡπατῖτις φλὲψ (inquit Gorræus)vena iecoraria dicitur ab Hippocrate vena caua, vt Galenus annotauit lib. De form. fœt. & Comm. in lib. De nat. hom. Ηπατῖτις ET Ηπατῖτον vocatur etiam eupatorium herba à quibusdam, vt Orib.in Collectan.annotat.

Ηπατίζω,F.ίσω,Hepar refero,Hepati similis sum. Plin.lib. 34, cap.2,de ære, Illud suo colore pretiosum ad iecinoris imaginem vergens, quod ideo hepatizon appellãt. Dioscor.lib.3, cap.25,de aloe, ἀλόης δὲ πλὴ καθαρὰ καὶ ἄδολον καὶ ἄλιπον, στιλβουσα,ὑπόξανθον,εὔθρυπτον,ἡπατίζουσα, ῥᾳδίως ὑγραινομένη. Plin.lib.27,cap.4, Erit ergo optima, pinguis ac nitida, ruffi coloris, friabilis, ac iecinoris modo coacta,facilè liquescens.

Ηπάτιον,ου,τὸ,Iecusculum. Hegesander apud Athen.lib.3, ἐν τοῖς κεκαλυμμένοις ἡπατίοις αὐτὴ πεθυμένιον ἔλαβεν. Alexis ibidem, ἦσαν ἡπάτιον ὑγιὲς κεκαλυμμένον. Vtitur hoc vocabulo & Aristoph. Alexus, Eubulus.

ΗΠΑΤΟΣ,ου,ὁ, piscis nomen apud Aristotelem lib.2 Animaliũ historiæ.Gaza Iecorinum vertit: à Plinio Hepar appellatur.quem, Eubulus apud Athen.libro 3, felle carere dicit,οὐκ ὤου μα χολὴν ἔχειν ὡς τὸν ἡπάτου μοι δοκεῖν. Videtur autem à colore hepatis simili ita dictus: alio nomine λιτίας appellatur. Vide plura apud Athenæum lib.7.

ΗΠΕΙΡΟΣ, ου,ἡ, Terra continens ac mediterranea: Pars ea terræ quæ cõtinuo tractu iuncta est, non autem à reliqua terra mari diuulsa:propriè opposita τῇ νήσῳ,id est insulæ. Vnde est apud Aristotelem De mundo, τῶν οἰκουμένων ὁ πᾶς λόγος ἐκ τε νήσων καὶ ἠπείρου ἐστίν, in insulas & continentes diuisit. Philo De mundo, τὴ παλαιὸν ἤπειρῳ Ἰταλία Σικελίαν προσαπέκλεισα,olim Italia Siciliam continenti adiungebat. Xenophon Hellen. 6, οὐ νήσους ἀλλ' ἤπειρον καρπούμενος. Thucydides lib.1,πᾶς τις οἶδεν ὅτι τὸ ξηρὸν ἠπείρου, καὶ τῆς νήσου τὰ πολλὰ ἤπειρον, & magnam insulæ partem fecit continentem.Herodianus lib.2, πρὸς αὐτὴν μέλλων ἤπειρον τῇ Εὐρώπῃ, continentem Europæ oppositam. Plut. De fort.ὁ Ἀλέξανδρος τὴ παλαιὸν καὶ κακῶς τὰς δύο ἠπείρους, duas continentes, Asiam videlicet & Europam:loquens de Paride. Quum verò ei opponitur θάλασσα, simpliciter terram significat.Od.γ,de Vlysse, Εἰ δ' ἐγ' ἐπ' ἠπείρου δέκμην,(&c.) Εἴτε καὶ ἐν πόντῳ, siue terra,siue mari.Il.α,νῆα μέγαιραν ἐπ' ἠπείροιο ἕρυσσαν, nauem in terram seu littus subduxerunt. Sic Hesiodus Erg. Νῆα δ' ἐπ' ἠπείρου ἐρύσαι. Et κατ' ἤπειρον, Terra, Pedestri itinere. Demetrius Phaler. πολὺ μᾶλλον δι' ἠπείρου πορεύων διὰ τῆς θαλάσσης. Thucydides lib.1, πολὺ γὰρ ἡμεῖς ἐρρώμεθα τῷ καθ' ἡμᾶς ἐν τοῖς ναυτικοῖς ἐμπειρίᾳ, ἢ ἐκεῖνοι ἂν τῷ κατ' ἤπειρον εἰς τὰ ναυτικά, plus valemus militia terrestri ex re nauali,quàm illi ex terrestribus expeditionibus in re nauali. Euripides, Ἤπειρον εἰς ἄπειρον ἐκβαλὼν πόδα,in terræ spatium immẽsum. Eustath.annotat adiectiuum esse,& subintelligi χῆ:plenúmque esse in hoc loco, ἐπ' ἄπειρον χῆς ἰέναι. Esse enim DORICVM Ἄπειρος hoc loco pro ἤπειρος. Peculiariter verò ἤπειροι apud Homerum dicitur pars illa quæ vltra Ithacam & Cephalleniam, ἡ πέραν Ἰθάκης καὶ Κεφαλληνίας,vt Eustath. exponit. Il.β, Οἵτ' Ἤπειρον ἔχον ἠδ' ἀσπάσιον πέραι ἠϊόνος. Il.ο, Πέμψω δ' Ἠπειρόνδε βαλὼν ἐν νηὶ μελαίνῃ. Post Homerum autem hanc Epirum dilatatam fuisse scribit vsque ad Illyridem. Molossia primùm vocata fuit,item Chaonia à Chaone Heleni fratre: nunc verò Albania,vt quidam tradunt. Fuit autem hæc Epirus clara rege Pyrrho Romanorũ aduersario. Cæterùm quod ad etymon attinet vocabuli huius ἤπειρος,in primaria significatione, sunt qui dictã ἤπειρον velint quasi ἄπειρον,siue ἀπείρονα χῶραν,vt vocat Homerus.

Ηπειρόω,ῶ,F.ώσω,Continentem facio. ἤπειρον ποιῶ, vt Aristot.& Thucydides loquuntur. Aristoteles De mundo, ὀπισθρομαί τε κυμάτων καὶ αἱ χωρήσεις πολλαχοῦ καὶ ἠπείρους ἐθαλάττωσαν καὶ θαλάττας ἠπειρώσαν, & maris alueos adiecerunt continentibus, seu Ex locis marinis fecerunt continentẽ. Et in pass.ἠπειροῦσθαι,Continenti adiungi seu accedere, Continentem fieri. Thucydides libro 2, καί εἰσι τῆδ' ἤπειροι αἱ ἠπειρῶται. Philo De mundo, μιχάλωσι πολλαχῇ μεγάλοις κόλποις καὶ βαθέσι αἱ ἀξενώτατοι ἠπειρῶσαι,continenti accessisse Idem, εἴ τινες ἀποτμαὶ καταπλαζόμεναι τοῖς πάλαι χρόνοις αὖθις ἠπειρώθησαν, denuo red-

ditæ ſunt continenti.

Ἠπειρώτης, ου, ὁ, Qui in continenti habitat. Et ἠπειρῶται ἅλες apud Syneſ. Sal terreſtris, Sal qui in continenti effoditur: qui non eſt marinus. Et in fœm. gen. ἠπειρώτιδες πόλεις apud Herodot. Vrbes in cõtinenti ſitæ, Quæ non maritimæ ſunt aut inſulares. Thucydides lib. 1, καὶ ναυτικῆς καὶ οὐκ ἠπειρώτιδος τῆς ξυμμαχίας διδομένης, & maximè quum offertur naualis ſocietas, ac non pedeſtris, ſeu terreſtris. A pud eundem ἠπειρώτιδες ξυγκεκλυσμέναι πόλεις, vrbes copiis mediterraneis ſeu pedeſtribus ſubnixæ: id eſt equitibus & peditibus, nõ nauibus. Item Ἠπειρώτης, & fœminino gen. Ἠπειρῶτις, Qui vel quæ ex Epiro eſt, Epirota. Pauſan. Atticis 7, Ἀλέξανδρος Ἠπειρώτης ἦν, Epirota erat. & Πύρρος ὁ Ἠπειρώτης, Pyrrhus Epirota: ille Epiri rex nobilitatus bello cõtra Romanos. HINC Ἠπειρωτικός, οῦ, ὁ, Ad continentem ſpectans. idem ferè quod ἠπειρώτης. Xenophon Hellen. 6, μὴ εἰς ναυτόδικα ἀποκλίνοντας, ἀλλ' ἠπειρωτικὰ ἔθνη καρτερόμαχα, id eſt ἤπειρον, vt paulo pòſt loquitur, & in ἤπειρος ſuprà citaui. Item Epiroticus. Dioſcorides libro 1, cap. 163, Ἠπειρωτικὰ μῆλα λεγόμενα, Γερμανικὰ δὲ ὀρχεπαυλάπα. Plin. lib. 15, cap. 14, de diuerſis malorum generibus, Orbiculata, à figura orbis in rotũditatem circumacti. Hæc in Epiro primùm prouenitſſe, argumento ſunt Græci qui Epirotica vocant. Pallad. lib. 3, Mala rotunda quæ orbiculata dicuntur. Hæc eſſe ea putat Marcellus apud Dioſcoridem, quæ vulgò roſea appellantur. ET Ἠπειρωτικοὶ βόες apud Euſtath. Boues Epirotici.

C. Δι-ηπειρόω, ῶ, In continentem redigo, Continenti adiungo. idem quod ſimplex. Epigr. διηπείρωσε θάλασσαν, ex mari continẽtem fecit. Simili loquendi forma Ariſtoteles vſus eſt in ἠπειρόω.

ΗΠΙΟΣ, ου, ὁ ἢ ἡ, Clemens, Mitis, Lenis, Benignus. idẽ quod σῶφρων. Od. α, Μήπως ἔπι οἰνοβαρέεσσιν ἄνακτος, ἠΰτ' ἐπιφραδέως, ἢ ἤπιος ἔπλετο πατρὸς. Od. ξ, — οὐ γάρ ἔτ' ἄλλον Ἤπιον ὧδε ἄνακτα κιχήσομαι. Od. ν, Οὔ εἰμι ὅτις μοι πάρος ἦπιος ἦεν. Il. λ, ὅτε τ' ἤπια φάρμακα πάσῃ, lenia & blanda pharmaca. Item ἤπιον ἦμαρ apud Heſiodum Erg. Thuc. lib. 2, καὶ ἀπαγαγὼν τὸ ὀργιζόμενον τῆς γνώμης, πρὸς τὸ ἠπιώτερον καὶ ἀδικώτερον καταστῆσαι, ad humaniorem quandam lenitatem & minorem formidinem traducere. Plut. De puer. educ. Λῖνος εἶναι οἱ ἠπιώτατοι Θετταλῶν, leniſſimi. Herodianus lib. 2, ἤπιον ἀρχοντα καὶ πατέρα, clementem principem. ſic apud Homerum, πατὴρ ὡς ἤπιος ἦεν, Benignus pater. Citatur etiã fœmino gen. ex Heſiodo, Ἀπτὼ ἤπιον. Dicitur & ἤπια εἰδέναι τινί poeticè, pro Benignum & clementem eſſe erga aliquem. Il. ω, — εἰ μοι κρείων Ἀγαμέμνων Ἤπια εἰδείη. Deriuant autem quidam hoc vocabulum ab ἥδω, ideóque aſpirant, vt ſcribit Euſtathius. (qui tamen frequentius tenuant dicit, quod & ex compoſ. καταπαύω clarum eſt) Alii ab ἶπος deriuant, vt ſit ὁ ἐν λόγῳ παύσας πονῶν.

Ἠπίως, Leniter, Benignè, Clementer.

Ἠπιότης, ητος, ἡ, Lenitas, Placiditas, Clementia. ἁλὸς ἠπιότης, placidi pellacia ponti. B. ex Hermol.

Ἠπιάω, ῶ, F. άσω vel ήσω, Mitigo, Lenio, Placo. VNDE Ἤπιαμα, ατος, τὸ, Id quo aliquid mitigamus, Fomẽtum quo dolores mitigamus, Lenimentum. Herodot. Thal. Ἑλλωπιῶσι ἰήματα χειώμενος, καὶ ἤπιάματα τὰ ἰσχυρὰ προσάγων, ὕπνου τε μιν λαγχάνειν ἐποίει.

C. ΚΑΤΗπιάω, ῶ. Mitigo, Delinio, ſiue Lenio. Il. ε, Ἄλγιστα χεῖρ, ὀδύναι δὲ κατηπιόωντο βαρεῖαι. eſt autem κατηπιόωντο poeticè pro κατηπιάοντο, ſicut ἠδώω pro ἠδάω.

ΗΠΥΑΛΟΣ, ου, ὁ, Epialus: febris quotidianæ continuæ ſpecies quædam, quæ alio nomine ῥιγοπύρετος appellatur, quum videlicet παροξυσμὸς τις καὶ ῥῖγος ἔσται, καὶ ἀμφοτέρων αἰσθάνονται ἅμα τὸν αὐτὸν χρόνον ἐν ἅπασι μορίοις τοῦ σώματος, quum ſimul febricitant & rigent, atque eodem tempore in toto corpore vtrunque ſentiunt affectum, vt Galen. De different. feb. lib. 2, cap. 6, definit: addens, ſecundum Archigenem, nulli rei alii id nomen accommodari niſi huic febri: Atticos tamẽ quoſdam videri eum etiam rigorẽ qui febres antecedit, ita nominare. Dicitur autem (vt Paulus Ægineta lib. 2, cap. 25 tradit) vel à metaphora τῆς ἁλὸς id eſt maris, ἠπίας μὲν φαινομένης, χαλεπὸς δὲ ἔστ' ἐπὶ πᾶσι κακοῖς αὐτὸς ὑπαρχούσης, quòd principio trãquillum apparet, at quũ turbatur, aſperrimum euadit: vel ἀπὸ τοῦ ἠπίως καὶ σφόδρα ἀλεαίνειν, id eſt θερμαίνειν, à calefaciendo leniter & placidè: quoniam (vt Actuarius docet) οὐ σφοδρὸν εἴωθε ἐξάπτεσθαι πυρετὸν, non vehementem febrem accendunt. Euſtathius per antiphraſin ab ἵππος deriuatum exiſtimat. Dioſcor. lib. 4, cap. 69, de hyoſcyãmo ſiue herba Apollinari, πεῖα δὲ ἢ πίδακα πλέπα σιὼ εἶπω, ἵππάλους πρήσεις θεραπεύει. De quo Plinius lib. 25, cap. 4, Etiam antiqui in vino febrem depelli arbitrabantur. Ariſtophanis ſcholiaſtes in hunc Veſp. locum, Τοῖς ἱππάλοις δῆτα χρῶνται πῦρι καὶ τοῖς πυρετοῦσιν, Οἷς τοὺς πατέρας τ' ἔγχει νύκτωρ καὶ τοὺς πάππους ἀπέπνιγον, annotat ἱππάλον esſe τὸ τῶν περιπυρίων κρύος apud Ariſtophanem Nebulis & Theſmophoriazuſis: ſimul verò ἱππάλον esſe πυρετὸν θερμόν: Didymo verò δαίμονα esſe qui etiã ἱππάλης & πέσης & δόπας: (Euſtathius autẽ ex lex. Rhet. annotat, δαίμονα τοῖς κοιμωμένοις ἐπέρχόμενον, id eſt incubum qui & ephialtes dicitur & πνιγαλίων) intelligere autem Ariſtophanem hic peſtes & noxas ciuitatis. quanuis non incommodè prægalionem ſeu incubum hic accipere poſſis, præſertim quum dicat ἀπέπνιγον. Ἱππάλοι Heſychio ſunt etiam οἱ ψυχροί, Frigidi.

HINC Ἱππαλώδης, ες, ὁ καὶ ἡ. vt ἱππαλώδης πυρετὸς, ὁμοίως φείκης καὶ ῥίγεος γιγνόμενος, apud Hippocratem, vt annotauit Erotianus. ET Ἱππαλίω, ῶ, F. ήσω, Epiala febri laboro. Ariſtot. Probl. ſect. 27, ὅμοιον δὲ ἔοικε καὶ τοῖς ἱππαλοῦσιν, εἰ ἅμα ὦ ῥιγοῦσι διψῶσιν. quos febris epiala exercet. Ariſtoph. Ach. ἱππαλῶν γὰρ εἰκαὶ ξὺν ἱππασίας βαδίζων, epiala correptus. ῥιγοπυρίτῳ ὡοικὼς.

Ἱππάλης, ου, ὁ, ET Ἱππαλής, ῆτος, ὁ, idem quod ἱππάλος. Euſtathius ex quodam grammatico, δαίμονα τοῖς κοιμωμένοις ἐπερχόμενον ἱππάλην φασί. Apud eundem Herodianus ex Sophrone, Ἡ μὲν ἱππάλης ἱππάλη πέλει. Vide ἱππάλος paulo antè.

Ἱππάλιον, ου, τὸ, Leuis epialæ febris acceſſus. ῥιγοπυρίτιον, Heſych.

¶ Ἱππόλη, ης, ἡ, Medela. vulg. lex. ex Epigr. At apud Suidã ἱππόλη eſt vxor Aſclepii. SED ET Ἀσκληπιὸς ipſe hinc dicitur, quoniam ἱππίως ἀσκεῖ ὡς νοσοῦντας: vel ab ἵππος & Aſcleto quodam Epidaurio, quem oculis laborãtem ſanaſſe dicitur. Antè verò ἵππος tantùm appellabatur. VNDE Ἀσκληπίειος. vt Ἀσκληπίειον φάρμακον, Æſculapii pharmacum. Et Ἀσκληπίειον πάνακες apud medicos, Aſclepion panaces, Plin. ET Ἀσκληπίεια apud Pollucẽ, quæ ET Ἀσκλήπια, Feſtum in honorem Æſculapii. AT Ἀσκληπιεῖον, Fanum Æſculapii, Suid. Sic Plutarch. Probl. Rom. ἐν τοῖς καθαροῖς καὶ ὑψηλοῖς ἱδρύσαντο τὰ Ἀσκληπιεῖα ἔχειν. Sunt tamen qui & Ἀσκληπιῶν ſcribant, vt dicitur ἡλιεῖον. ITEM Ἀσκληπιὰς, άδος, ἡ, Aſclepias, herba apud Dioſcor. & Plinium. Item collyrii nomen apud medicos. ET Ἀσκληπιάδης, ου, ὁ, Aſclepiades, patronymicum. Vnde frequentiſſimè plurali numero Ἀσκληπιάδαι & Ἀσκληπιαδῶν παῖδες pro ipſis medicis: vt υἱὸς Ἀχαιῶν apud Hom. pro ipſis Græcis.

ΗΡΕΜΑ, Quietè. Autor Axiochi, νυνὶ δὲ ἡρέμα κατ' ἐμαυτὸν ἀναριθμήσομαι τὰ λεχθέντα, Tacitus ipſe mecum repetam, Quietè & tacitè repetam. Plato Crat. εἰ δὲ βούλει, ἔχε ἡρέμα. δοκῶ γάρ μοι καθαρὰν πισταγώγιον, ſi verò vis, quietè te contineas, hoc eſt expecta. Item Paulatim, Senſim. cui oppoſitum σφόδρα. Herodianus lib. 3, ἡρέμα πως ὁ Σιδήρος ὑπήνθει τοῖς ἄνω Πλαυτιανοῦ λειχομένοις, paulatim labaſcebat, Polit. interpret. Luc. in Zeux. ἡρέμα καὶ οὐκ αἰσθητῶς μεταβαίνουσα καὶ ἐκ σφοδροτέρας προσπτώσεως, λανθάνει τὸν ὄψιν ἐκ πιστευθεῖσα τὸ ἧττον ὑπαγομένην, ſenſim & ita vt vix animaduertere poſſis. Item, Paululum, Leuiter aut Leniter. Lucian. ἐγὼ δὲ ἡσυχῆ μετιδόσας, πρὸς τὸν Ἀθηναῖον ἡρέμα τὸν ὀφθαλμὸν παραβαλών, i. (Bud. interpr.) Leuiter oculos ad Athenæũ deflectens, vt ſolent qui in medio duorum ambulãtes, viciſſim ad vtrunque conuertuntur. Ariſtoteles Meteorol. lib. 1, de quodam cometa loquens, quem ſe vidiſſe ait, ἀπιτίζουσι μὲν γὰρ εἰς αὐτὸν, σμικρὸν ἐγίνετο τὸ φέγγος, παραβλέπουσι δ' ἡρέμα πλησίον, id eſt (eodem Budæo interprete) ſotuitu leuiter limo aſpicientibus, pluſculum apparebat. Idem Ethic. 4, cap. 5, αἰσθοίμεθα καὶ ἐπιφέροιμεν ἡρέμα· ὅτι πλέον, δὲ μᾶλλον·

ὅτι πολὺ δι᾽ σφόδρα, quæ si non lõgè absunt à medio, leuiter vituperanda sunt: sin longius, grauius. Athen. lib. 1, ἔχει δέ καὶ ἀφωμα πῶδες, ἠρέμα ὀπτύοντι, Leuiter adstringens, vel Aliquantulũ adstringens. At apud Aristotelem Ethic. 3, cap. 1, [ὡς τὸ δὴ καὶ τὸ, καὶ ἐφ᾽ ᾧ ὁ ἵππος ἐστὶν ἀρετή τις] καὶ πῶς, οὐ ἠρέμα, ἀ σφόδρα, exponitur Leniter, hoc est Sine impetu aliquo vehementi.

Ἤρεμος, ου, ὁ, Quietus, Mitis, Placidus. ἤρεμον (inquit Hes) ἥσυχον, ταπεινόν, ἤμερον. VNDE Ἠρεμία, ας, ἡ, Quies. Aristot. in Prædicam. ἡ κεῖσθαι ἠρεμία, quies quæ est in loco. Idem Ethic. 8, cap. vlt. καὶ ἡδονὴ μᾶλλον ἐν ἠρεμίᾳ ἐστὶν ἢ κινήσει, magis est in quiete quàm in motu voluptas. Et ἠρεμίαν ἄγω, Quiesco, Plut. Apophth. Apud Aristotelem Ethic. 2, cap. 3, διὸ καὶ δεῖ ζῶντας ταῖς ἡδοναῖς ἀπαθείας ἕξεις καὶ ἠρεμίας commodius redditur Vacuitates quasdam perturbationum & animorum status quietos. Apud eundem, ἡ κεῖσθαι τὸ πιὸν ἠρεμία v. l. interpr. A qualitate puritas & vacuitas.

Ἠρεμίστερος, ου, ὁ, Quietior, Placidior. Xenophon Pæd. 7, ἠρεμίστεροι γίνονται στασιάζειν ταύτης τῆς ὀργυιᾶς, de hominibus quibus iniuriam inferẽdi cupiditas quasi exempta est. VNDE Ἠρεμιστέρως, Quietius, Tranquillius. Idem Xenophon Pæd. 3, πότερον αὖ οἴει ἠρεμιστέρως ἔχειν τὰ ἐνταῦθα, καὶ τῆς ἡδυσμένης δρχῆς, ἢ τῆς εἰωθυίας καταμβυσίας. Videtur autem comparatiuus hic esse ab ἠρεμὴς, ἴος: at A B Ἠρέμης, ου, quod in v. l. habetur, & exponitur Quietus, deduci non potest.

Ἡρεμαῖος, ου, ὁ, Quietus. Item Remissus, Submissus. Theophrastus, ἢ ἁπλῶς λέγει τροφήν τινα ἠρεμαίαν καὶ μαλακήν, austeritatem remissam, siue leuiusculam. Sic apud Lucianum ἠρεμαία ὑπόληψις exponitur Remissa existimatio: & ἠρεμαία φωνὴ, Submissa vox, apud eundem. Hinc Ἡρεμαιόπρως, Pacatior ex Plutarcho Solone. ET Ἠρεμαίως, idem quod ἠρέμα. Herodianus lib. 5, βαδίζων τι κάλλιον τῶν δέοντος ἠρεμαίως, incedens quàm solebat lẽtius. Xenoph. De re equ. οὐδὲν ἐξαπιναίως ἅπαν, ἀλλ᾽ ἠρεμαίως προσάγειν τὸν χαλινὸν προσφύσαντα, Placidè seu leniter aut lentè frænо adducere.

Ἡρεμάω, ᾷς, F. ήσω, Quiesco, Quietus sũ, vel maneo. ὡς ἂν αὐτῇ σώματος ἕξις καὶ κίνημα καὶ εἶδος ἐμφύτων ἁπλῶς, vt apud Aristotelem Michael Ephes. exponit. Philo De vita Mosis lib. 3, πάντας εἰδὼς ἐν ταῖς σκηναῖς ἡσυχάζοντας, in tentoriis omnes quiescere. Et libro 1, καὶ παγίδα ὅπου πίσσης κραταιῶς ἠρέμει ἢ ἠσύχαζε, solidàque, more munitionis, & firma stabilitate concreta hærebant, Turn. interpr. VNDE Ἠρέμησις, εως, ἡ, Ipsa quasi quiescendi actio, Quies, qua res aliqua à motu in quo erat quiescit & quasi sedatur. Aristot. Rhet. 2, ἴσον δὲ ταραχὴ στάσις, κατάστασις καὶ ἠρέμησις ὀργῆς. ET C. Καταρεμάω, ῶ, Quiescere facio, Sedo. Xenophon Pæd. 7, de militibus iratis, βουλόμενος αὐτοὺς καταρεμῆσαι, Pacare. Et paulo pòst, ἐπεὶ δὲ ἐκεῖνοι τὰ ὅπλα, καὶ καταρεμήθησαν. Legitur tamen ibi & καταρεμίσθησαν A Καταρεμίζω, quod eiusdem est significationis. ET Ἐπαρεμάω, ῶ, Quiesco in. Philo De vita M. lib. 2, ὅπου δ᾽ ἐκέκτητο ἢ τὸν τόπον ἐπηυχάσατο ἢ ἐπαρεμῆσαι, ad requiem & tranquillitatem, Turn. interpr.

Ἠρεμίζω, F. ίσω, Sedo, Quiescere facio. Et ἠρεμίζομαι idem quod ἠρεμῶ apud Themist. 55. Et vtroque (vt Bud. annotat) vntur indifferenter. ET Καταρεμίζω, quod vide paulo antè.

ΗΡΩΣ, ωος, ὁ, Heros, Semideus. Qui ex deo & homine natus credebatur, aut reliquos homines virtute sua ita superabat vt ad deos proximè accedere videretur, ob eámque post mortem in diuorum numerum referretur: tanto homine præstãtior quanto deus dæmone. vel, vt apud Lucianum habetur, ὃς μήτε ἄνθρωπος ἦν, μήτε θεὸς, καὶ συναμφότερόν ἦν. Hesiodus Ergas, Ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον γένος, οἳ καλέονται Ἡμίθεοι. Iliad. τ, Ὦ φίλοι ἥρωες Δαναοὶ, θεράποντες Ἄρηος. Odyss. ζ, ἥρως Αἰγύπτιος. Plut. Consolat. ἐκ τῶν ἐπιφανεστάτων τοὺς ἡρώων καὶ φωστῆρας ἀπὸ θεῶν. Thucydides lib. 5, ὡς ἥρωί τε ἐσπεμφθεῖσι καὶ ναυσὶ δυνάμεσι, μάχῃσι καὶ ἐπιπόνοις ξυνίας. Idem lib. 4, μάρτυρας μὲν θεοὺς καὶ ἥρωας τοὺς ἐγχωρίους πεποιημένοι. Sic Xenophon Pæd. 2, συνεξελθεῖν θεοῖς καὶ ἥρωσι τοῖς Περσίδα χθὼν κατέχουσι. Et ἥρως ἐπώνυμος apud Pausaniam Att. pag. 3, heroes a quibus Atheniensium tribus denominabãtur. de quorum imaginibus ibidem. Zenon apud Laertium lib. 7, heroas vocat solutas corporibus animas sapientum: & Pythagoras apud eundem totum aera censet plenum esse animis, eósque & dæmonas & heroas existimari. Vnde & Philo De mundo, πᾶς δὲ, Πεπλήρωκε καὶ πεπλήθυνε λαχοῦσαι, ἅπαντες εἰσηγοῦν τὰ πᾶς γῆς χωρίου. εἰσπέτονται δ᾽ οὐκ εἰκῇ ταῖς αἰθέρι τὰς καθαρωτάτας, ἃς οἱ μὲν περὶ Ἕλλανα φιλοσοφήσαντες ἥρωας καλοῦσι καὶ δαίμονας, Μωυσῆς δ᾽ ἀξιοπίστῳ χρώμενος ὀνόματι, ἀγγέλους. id est, Alias animas cõstitutionem diuiniorem sortitas, ab omni terrestri situ cogitatione abhorrere: at quæ sint earum purissimæ, eas verò opinio est excelsissimo in loco apud ætherem ipsum stationem habere. quas qui in Græcia philosophari instituerunt, heroas & dæmonas appellauere.

Apud Homerum tribuitur etiam ignobilioribus hoc nomẽ. vt Od. σ, — Μούλιος ἥρως, Κήρυξ Δουλιχιεύς θεράπων δ᾽ ἦν Ἀμφιτρύωνος. Contrahuntur verò quidam obliqui in hoc vocabulo. nam ἥρως pro ἥρωος, affertur ex Philostrato. sicut & Od. θ, δῆμος Ἀλκινόοιο Ἥρως dicitur pro ἥρωος. Et ἥρῳ, vel ἥρῳ sine ι subscripto, per apocopẽ, pro ἥρωϊ, teste Eustathio. Item ἥρω pro ἥρωα. Apollon. Argon. 2, καλλιπὼν ἥρω Ἡρακλέϊ. At ἥρως dicitur pro ἥρωος & ἥρωας. Cæterùm quod ad etymon attinet, Plato in Cratylo ab ἔρως deriuat, (quoniam heroes ex diis deabúsve mortalium amore captis nati putabantur, aut vicissim ex mortalibus deûm indẽ amore captis) vel ab εἴρειν hoc est λέγειν, quoniam σοφοὶ ὄντες καὶ ῥήτορες ἦσαν δεινοὶ καὶ διαλεκτικοὶ, ἐρωτᾶν ἐπιστάμενοι ὄντες. Alii deriuare maluerunt ab ἔρα id est terra, quòd partim è terrenis & mortalibus hominibus orti essent. Alii ab ἀὴρ, quoniam (vt Hesiodus habet) εἰσὶ ἐπάκτιοι πάντη φοιτῶντες ὑπ᾽ αἶαν. Augustinus ab ἥρα, id est luno, quòd ei aer deputetur, in quo inter lunæ gyrum & nimborum ac ventorum cacumina, aeriæ istæ animæ, lares, genii, heroésque isti, hoc est alicuius meriti defunctæ animæ, degere creduntur.

Ἡρωϊκός, οῦ, ὁ, Heroicus. Demosthenes Epitaph. οὔτω μεμνῆσθαι λόγῳ, οὐδὲ εἰς τὸν ἡρωϊκὸν ἐπιτηδεύματα τάξιν, in numerum heroum. Plutarchus Ad præfect. indoct. ἡρωϊκὴν καὶ θεοπρεπῆ μορφὴν ἔχοντες, formam heroicam. Aristoteles Ethic. 7, ἡρωϊκὴ ἀρετή. Item ἡρωϊκὸν μέτρον, vel ἔπος, metrum seu carmen heroicum, apud rhetores & grammaticos. Item ἡρωϊκοὶ στίχοι, versus heroici seu longi, Cicero apud Platonem p. 41 lex. Cic.

Ἡρῶος, ου, ὁ, siue Ἡρῷος, (vtrũque enim reperitur, & cum ι subscripto & sine illo) idem quod ἡρωϊκὸς, seu Herous: vt Latini etiam loquuntur. ἡρῶος ῥυθμὸς, numerus herous, Cicero apud Aristotelem pag. 50 lex. Cic. Et ἡρῶον μέτρον, metrum heroum. Demetr. Phaler. ἐξάμετρον ἡρῴων τι ὀνομάζεται ὑπό τῶν μέτρων, καὶ φέρειν ἥρωον. Heroi carminis opus dicit Propertius. VNDE Ἡρωϊστὶ dicitur metrum ex herois & elegiacis versibus cõstans, vt apud Theocritum idyllium octauum. AT Ἡρῷον, ου, τὸ, subst. Monumentum siue fanum heroi cõstructum. Thucydides lib. 2, καὶ τὰ ἱερὰ καὶ τὰ ἡρῷα πάντα, & fana & omnia heroum monumenta. Et libro 13, τὸ τῆς Ἀνδροκράτους ἡρῷον, Androcratis heroïs monumentum. Athenæus lib. 6, ἡρῷον ἱδρύσαντο ἐν τῷ χώρᾳ, καὶ ἐπωνόμασαν, Ἡρῷος ὕμβριος. Plutarchus Probl. Hellen. τῷ δὲ Εὐτύχου τὸ ἡρῷον καὶ τὸ ἄλσος οὕτως αἰνιγματῶδες ἐστὶ καὶ ἀσαφὲς πλάσαν μυθικῶς. ‖ Ἡρῷα dicuntur etiam epulæ solennes in heroum honorem. Plutarchus Polit. præc. de Theagene, πίλος ἡρῷα δειπνῶν ὑπηρέτου ἀγαθοῦ, ὃς ἐφ᾽ οἰκίᾳ, ἐστιᾶτο ἅπαντα τῆς μοίρας, inuitatus ad cœnam & epulum quod de more heroum parentalibus exhiberi solebat. ET Θἠρῶον, pro τὸ ἡρῶον Atticè, vt θυμαῖον pro τὸ ἡμαῖον. Aristoph. ITEM Ἡρῶνον, ου, τὸ, Herois monumentum. μνημεῖον, Hesych. Idem quod ἡρῶον.

Ἡρωΐνη, ης, ἡ, Heroina, Propert. Semidea. Dionys. De situ orbis, loquens de Medea, Αἰήτεω θυγάτηρ, ἡμιθέων ἡρωΐνη. Ælianus apud Suidam, θηραῖον ἔργον καὶ θαλαμηπόλον ἡρωΐνης. Pro QVO Ἡρώη, per contractionem cum subscripto ι. Aristoph. Neb. μὴ ἡρῶναί σ᾽ ἐλαίᾳ σῶν.

Ἡρωὶς, ίδος, ἡ, Herois. Athenæus lib. 1, de Nausicaa, ταύτην δὲ μόνην τῶν Ἡρωίδων Ὅμηρος ἀθύρτῳ σφαιρίζουσαν. ‖ Ἡρωὶς est etiam nomen festi nouennalis quod Delphis cele-

brabatur. Plut. Hellen. πρὸς ἄγησιν Δελφοὶ ἐναπειλᾶς ἔχῃ τὸ ἔξης, ὥστε τὸν μὲν ἀπλήστον καλοῦσι, τὸν δ' ἥρωϊδε, τὸν δὲ χάεσλαν. De quo paulo pòst, τὸν δ' ἡρωϊδος τὸ πλεῖστα μυθικὸν ἔχει λόγον ὃν ἔσασιν αἱ Σφιγάδες. ὃν δὲ τὸν δεκάβολον φασὶν Σιμάλης αὖ τις αἰσχρολογῶν εἰκάσαι. A

Ἡρώϊασα, ης, ἡ, Heroina. v. l. Pro quo Ἡρῶασα citatur ex Lascaris Epigr. -ἄξιον ἔχουσα Ἡρώϊασας ξυνάν. Dicitur autē ἡρῶασα pro ἡρώϊασα, vt ἡρῶιν pro ἡρώϊν.

ΗΣΣΩΝ, ΕΤ Ἧττων, Minor. Vsitatius tamen in neutro ἧττον pro Minus. quod ἧττον aduerbialiter etiam ponitur. Aristot. Ethic. 2, καὶ λυπηθῆναι δεῖ ἐν μᾶλλον ἢ ἧττον. Isocrates Panath. τὸ δίκαιον τέλος ὁ πᾶσι δίκαιος ἀποφήναι, σοφιστοῦ δὲ τοῦτο μὲν ἧττον ἀναμάξαι, non minus quàm quicquam aliud. Item οὐχ ἧττον, & οὐδὲν ἧττον, Non minus, vel Nihilo minus. Aristot. Ethic. 6, ὥστε δεῖ προσέχειν τὸν νοῦν τοῖς ἀπὸ τῶν ἐμπείρων καὶ πρεσβυτέρων καὶ φρονίμων τῶν αὐτοδείκτοις φάσεσι καὶ δόξαις, οὐχ ἧττον τῶν ἀποδείξεων, pro οὐχ ἧττον ἢ τοῖς ἀποδείξεσιν, non minus quàm demonstrationibus. Theophrastus, τὸ χλωρεύειν δὲ οὐχ ἧττον [εἰ λυδρὰ καὶ φιλόκαρπα] τῶν ἀγρίων. At οὐδὲν ἧττον exponit Suidas ἴσον & ὅμοιον: cuius exempla apud eum vide. B C

Item ἧσσον seu ἧττον pro οὐχ ὅλως, seu οὐδαμῶς, Atticum est, vt annotat Eustathius. Ego hunc istius vocis vsum apud Thucydidem præsertim reperio, & à Latinis non solùm Parum, sed & Minus (quod ad verbum respondet) sic interdum poni existimo.

Ἥσσων, Inferior. Homerus Il. π, Αἴθ' ὄφελες ἧσσων εἶμεν, πόσιν ἠὲ φέρεσθαι. Aristoph. Pluto, γιγνώσκω ἧττων ὢν πολὺ νῦμῶν. Plato κρείττω opposuit τῷ ἥττω, cui adnectit ὑποδείστερον in Phædro, εἴτ' ἐν κρείττω εἴτε ἐν ἐλάττω τοῦ δικαίου ἕκων ἑκάστης τοῦ δίκαι' αἱρήσεται, ἥττω δὲ καὶ ὑποδεέστερον ἀεὶ ἀποφαίζεται. Thucydides autem τῷ ἥσσονι opposuit τῷ δυνατωτέρῳ, id est potentiori, lib. 1. Dicitur autem ἧττων εἰμὶ τινος (subaudita præpositione κατ') & ἧττων εἰμὶ τούτῳ: item ἧττων εἰμὶ cum infinitiuo. Quarum constructionum hæc sunt exempla. Xenophon Pæd. 1, ἀλλ' ἄνδρ' ἤδη ἑαυτὸν ἥττονα ὄντα, παῖδα ἐζήρχε, id est (vt Budæus eleganter & doctè reddidit) Quocunque certamine sciebat se inferiorem esse, eo socios prouocabat. Herodianus lib. 1, εὐθὺς ἧττων ἦν τῷ σχήματι καὶ ἀχλεής. At ἧττων seu ἧσσων sequente infinitiuo vt apud Thucydidem lib. 2, ὡς οὐδενὸς ἥσσονα οἰόμενοι εἶναι γνώμῃ τε τὰ δέοντα καὶ ἐρμηνεῦσαι περὶ αὐτῶν. At Horatius dixit Minor in certamine, exprimens quidē ἥσσων, sed quod sit pro ἡσσάμενος: sicut ἡσσῶντο pro ἡσσημένοι accipi testatur Hesych. Sic autem, sed cum genitiuo, vsurpari in variis loquendi generibus, sequentia exempla docebunt. D E F

Ἥσσων εἰμὶ cum genitiuo rei, pro Vincor ab ea, Et succumbo. vt ἧττων οἴνου apud Xenophontem Pæd. 8, Qui vincitur à vino, id est à vinolētia. hoc est Qui sibi à vinolentia temperare nequit, Qui vino supramodum est deditus. Itidem ἧττων τῆς ἡδονῆς seu τῆς ὀπτυμίας, Qui refrænare nescit libidines, & domitas habere, vt Cicero loquitur. Itidem verò ἥσσων ἔρωτος, & ἥσσων ὀργῆς, (quo & Herodianus vtitur) aliáque huiusmodi reddenda censuerim. Possumus verò hoc posterius ἥσσων ὀργῆς vertere etiam Qui nescit iræ moderari. A Politiano certè redditur vno verbo Iracundus. At verò ἥσσων λήμματος, & ἥσσων χρημάτων, item ἥσσων φιλοτιμίας ex Cicerone reddi posse arbitror Qui seruit quæstui, Seruiens pecuniæ, Seruiens gloriæ. Sed & illud ἥσσων τῆς ὀπτυμίας ex eodē interpretor eadem voce, Qui seruit cupiditatibus. ita enim ille in libro De amicitia, Cupiditatibus iis quibus cæteri seruiunt, imperabunt. vbi sicut Seruire cupiditatibus, ἥττονα εἶναι τῆς ὀπτυμίας, sic Imperare cupiditatibus, esse dico, κρείττονα εἶναι. quod vertere etiam possumus Domitas habere libidines, ex eodē Cicerone. At quum dicit Cicero Seruire pecuniæ, & Seruire gloriæ, fateor quidem includi etiam actionem quandam quæ non includatur his Græcis, ἥττονα εἶναι χρημάτων, & ἥττονα εἶναι φιλοτιμίας: quare alicubi nomine Seruus vti malim & dicere Seruus pecuniæ, Seruus gloriæ: sicut Seruus libidinum, & Seruus vitiorum, vel vitiis, Latini quidam dixerunt. Quidam verò ἥττων φιλοτιμίας interpretantur, Nimium gloriæ cupidus: & ἥττων χρημάτων, Pecunia captus. pro quo dixerim, Pecuniæ amore captus, vel potius Insano amore captus. Atque adeo Pecuniæ amore cæcus, dicere non dubitarim hac in signif. vt dixit Virgil. Auri cæcus amore. G H

Ἥσσονα, Pauciora, oppositum τῷ πλείω. vt quū Zeno apud Diog. Laertium dicit, Ideo binas habemus aures, at os vnicum, ἵνα πλείω μὲν ἀκούωμεν, ἥττονα δὲ λέγωμεν. id est, Vt plura quidem audiamus, pauciora autem loquamur. Qua in significatione non memini me apud classicos scriptores hoc nomen ἥττονα legere.

Ἡσσάομαι, ῶμαι, vel Ἡττάομαι ῶμαι, Inferior euado, Vincor, Superor. Thucydides lib. 2, κρατήσαντες δὲ πρὸς ἡμῶν, πάντας αἰχμῶσιν αἰσχίστῃ, καὶ γυναικείᾳ, ὑφ' ἁπάντων ἡσσῆσθαι. Idem lib. 1, ὥστε τὴν μὲν οἰκουμένην οἱ Κορίνθιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι ἡσσῶντό τε καὶ οἱ Κερκυραῖοι ἐπεκράτουν. Quibus in locis obserua κρατεῖν & ὑπερκρατεῖν opponi τῷ ἡσσᾶσθαι. pro hoc autē poni & πταίειν. Dicitur verò à Demosthene & de eo qui in iudicio vincitur. Isocrates ἡττηθέντες & καταψωσάμενοι contraria fecit in hoc Panegyrici loco, ἐν οἷς [κινδύνοις] ἥττηθέντες μὲν, ὧν ἔδει χεῖρον ἅπαντα διέφθαρται, καταψωσάμενοι δὲ, μᾶλλον εἰς τὸν ὑπόλοιπον χρόνον δουλεύσουσιν. Vbi obserua etiam vsum huius verbi cum præpositione ἐν. Sic ἐν οἷς ἀγῶσιν ἡττημένων, quidam poeta apud Athenæum. Hæc tamen præpos. frequentius (nisi me memoria fallit) omittitur. dicunt enim ἡττᾶσθαι μάχῃ & ἡττᾶσθαι πολέμῳ, itidémque cum aliis datiuis sine hac præpositione. Quo & Demosthenes dixit modo Philipp. 3, ἡττᾶσθαι τοῖς ὅλοις: quem datiuum τοῖς ὅλοις resolui posse existimo in τὸ κατὰ τὸν ὅλων μάχῃ. Legitur verò ἡττᾶσθαι & cum accusatiuo: vt apud Isocratem, πολλὰς μάχας ἡττῆται. vbi subaudiri potest præpositio κατά. Demosthenes in Epist. simul cum accusatiuo rei, & genitiuo personæ, vsus est, scribens, οὐχὶ τοῦτο ψηφίζω ἡττᾶσθαι τῶν ἐναντίων. vbi non dubium est quin subaudiri illa præpositio debeat. Animaduertēdus est præterea alius huius verbi vsus, videlicet cum participio genitiui casus. vt apud Xen. Pæd. 5, p. 77, εἰ ἡττώμενός σου αὐτοῦ δοῖ πιεσῶν.

Ἡττῶμαι, Succumbo, Cedo, Frangor. vt ἡττᾶσθαι τοῦ δέους, Thucyd. & ἡττᾶσθαι τῶν συμφορῶν Isocr. Panath. Calamitatibus succumbere. Virgil. Cedere malis dixit. Verto etiam Frangor, ex Cicerone, apud quem Frangi & succumbere alicubi copulantur, sicut & debilitari. Sed & Calamitate frangi, necnon Malis frangi, apud eundē habetur. ¶ At verò quum occurret ἡττᾶσθαι τῶν ἡδονῶν seu τῆς ἡδονῆς, (vt loquitur etiā Xenoph.) aut cum simili genitiuo, vtere ea interpretatione, vel potius iis interpretationibus quas supra dedi τῷ ἥττων εἰμί. Huc autē pertinet & ἡδονὸς ἡττώμενος. quo vtitur quidam comicus apud Athenæum, de eo quem Horatius ventre ducit ait. Quo sensu dicitur etiam Ventri deditum esse, sed non tam significanter quàm ἡττᾶσθαι τῆς γαστρὸς, seu τῆς ἡδονῆς, vt ille loquitur. Cæterū non solùm dicitur ἥττων ἔρωτος pro ἥττων εἰμὶ ἔρωτος, (de quo suprà) verumetiam dicitur ἡττᾶσθαι ταύτης pro τῇ ταύτης ἔρωτι. Sic Plut. in Amat. narr. καὶ μᾶλλόν τι τῆς παρθένου ἠττημένος. quod Polit. vertit, Multóque magis puellæ amore incensus. Ibidem verò, εἰ δὴ, τῶν παρθένων ἠττώμενοι, vertit, Exarserunt virginum amore.

Ἧττημα, ατος, τὸ, Clades. In vulgatis lexicis ex Esaiæ cap. 32, ὅσοι τοῖς εἰς ἧττημα, pro Vincentur. ΑΤ Ἀήττητος est multo vsitatius, redditúrque aptè Inuictus, Insuperabilis. Demosthenes Pro corona, ἀήττητος ἡ πόλις τὸ κατ' ἐμέ. Xenophon Hellen. 1, μεμνημένους ὅσαπερ καὶ πολλαχοῦ αὐτοὶ καθ' αὑτοὺς νενικήκασι, καὶ τοὺς πολεμίους, ὅσα μὴ τῶν ἄλλων ἀήττητοι γεγόνασι. Sic ἀήττητοι ψυχαὶ Isocrat. in Archid. & ἀήττητος ξυμὸς Demosthenis in Epist. Item cum datiuo, ex Aristide, ἀήττητοι χρυσῷ διεφθάρησαν. Philo autē εἰς τὸ ἀήττητον αὐτῶν ἐπιλογισμῶν dixit pro Obniti peruicaci audacia. Sed ἀήττητος, etiam pro non victo alicubi apud Plutarchum legisse mihi videor. ΕΤ Ἀνήττητος eadem significatione, VEL Ἀνίκητος: pro quo EST Ἀνάσσατος Doricè apud Theocritum Idyll. 6, ἀνάσσατοι δ' ἐξέφυσαν.

ΕΤ Ἑσσῶμαι, ῶμαι, Herodot. pro ἡττῶμαι, Vincor. vt ἑσσοῦσθαι ἑαυτῶν Περσέων, & ἑσσωθέντες τῇ μάχῃ.

Ἡσσάω etiam, & Ἡττάω, ῶ, habent vulg. lex. pro Vinco, sed sine testimonio.

Ἧσσα seu Ἥττα, Inferiores partes, Clades. Sæpe verò & vel-

bo Vinci commodè reddi poteſt.vt ἧττων φοιτᾶσθαι, Xenoph. Se vinci patitur æquo animo. Plutarch. ἧττων ἀγαπᾶσθαι πρὸ τῆς ἐλευθερίας, vinci malle quàm in libertate degere, in v.l. Idem Plut. ἧττων & νίκων alicubi oppoſuit, vbi ἧττων vertere itidem Vinci, νίκων autem, Vincere, reddere poſſumus. Locus eſt in lib. De frat.char. πεῖσαι γὰρ ἥττων ἡδίων τῆς νίκης, Facit vt vinci iucundius ſit quàm vincere.

C. ΑΝΘυπαυμαι, Viciſſim vincor, Viciſſim ſuccumbo. αἰσχυνόμενος ὑπ' αὐτῶν ἐκείνων ἀνδρῶν ἀνάξια ἐπάθομεν, cedere tanquam victum.

ΗΣΥΧΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, Quietus, Quiete fruens. Item Sedatus, Placidus, Interdū & Tranquillus. Exponitur & Tacitus. Heſiodus Ergus, Ἥσυχοι ἔργα νέμοντο. Lycophr. initio ſuæ Alexandræ, οὐ γὰρ ἥσυχος κόρη, Non ſedata, Non placida. Apud Plutarchū itidem νὺξ ἥσυχος exponitur Nox placida. At ἥσυχος βίος vide in Ἡσύχιος. Ariſtophanes cum verbo ἴσχειν & μένειν vtitur: eſtque ei ἴσχε ἥσυχος, vel μεῖνον ἥσυχος, Quieſce, Mane quietus, aut etiam Tace. Sic apud Euripidem Medea dicit, ἀλλ' ἴσχε μηδὲν ἥσυχος, pro Ne interpella ſermonem meum. Thucydides dixit τὸ ἥσυχον ſubſtantiuè pro ἡσυχία, Quies, lib. 1, μήτε τῷ ἡσύχῳ τῆς εἰρήνης ἡδέως, Quiete pacis, Quiete quàm pax affert. Cæterùm quod ad nominis huius ἥσυχος deriuationem attinet, Etymologiſtes eam eſſe vult ab ἥδω, ἥσω, quia omnia ἡδονται τῇ ἡσυχίᾳ. Ego verò (ſi & meæ diuinationi locus hic ſupereſt) ἀφ' ἕξεως τοῦ ἔχειν deriuarim, vt dicatur ἥσυχος quaſi ἤσχυος, vel potius ἤσχος. Mutari autem in quibuſdam aliis deriuatis ſpiritum ſatis notum eſt.

Ἡσυχαίτερος comp & Ἡσυχαίτατος ſuperl. pro ἡσυχότερος & ἡσυχώτατος, Quietior, Quietiſſimus. Et interdum etiā aduerbialiter. Apud Thucydidem ἡσυχαίτερα libro 3, in principio p. 100, ſunt qui nomen eſſe velint pro Placidiora, Mitiora: ſunt qui aduerbium, pro Placidiùs, Mitius. Schol. nomen eſſe putat, exponens, ἡρέμα καὶ κατ' ὀλίγον ἐπερχόμενα. Apud Xenophontem autem, ἡσυχαίτερον διῳκεῖτο videtur eſſe Magis lenti pro Magis lento gradu: & ἡσυχαίτερα φωνή, magis remiſſa vox, vel ſubmiſſa.

Ἡσυχῇ, aduerb. Quietè, Placidè. Item Tranquillè. Sæpe vertitur & Senſim, item Leniter, ἡρέμα: interdum & Paululum. Herodianus lib. 1, ἡσυχῇ τὸ σκίμπτοδος κουφίσας ἑαυτόν. id eſt (Politiano interprete) Paululumque ſe è grabato ſublevans. Gaza τὸ ἐπικαθήμενον ἡσυχῇ vertit Serratum leniter, id eſt parum ſeu paululum (inquit Budæus.) Apud Dioſcor. autem ὀφθαλμὸς ἡσυχῇ redditur Rubeſcens modicè. At verò apud Thucydidem p. 184 ἡσυχῇ ſchol. exponit κρύφα.

Ἡσύχως, aliud aduerb. pro Quietè, Tranquillè. ET Ἡσυχα Ariſtoph pro eodem.

C. Φιλήσυχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Quietis amans, Quietæ & tranquillæ vitæ ſtudioſus. ὁ φιλῶν τὸ ἥσυχον, id eſt τὴν ἡσυχίαν. nam ἥσυχον ſubſtantiuè etiā poni docui. ET Φιλησύχως, aduerb. vt φιλησύχως διάκειμαι, Quietis amore teneor.

Ἡσυχάζω, Quieſco. A Thucydide lib. 8. ἡσυχάζειν dicuntur qui tumultuari deſinunt: pag. 289, οἱ δὲ στρατιῶται τὸ μὲν παράπαν οὐκ ἤθελον ἡσυχάζειν, ἀλλ' ἀποκτείνειν ἐβόων τοὺς τὸν δῆμον καταλύοντας· ὕστερα μέντοι μόλις ἡσυχάσαντες, ἤκουσαν. Apud eundem plurimis in locis (ſicut & apud cæteros hiſtoricos) dicuntur ἡσυχάζειν, Qui bellum non mouent, ſeu Qui ad mouendum non ſe parant, aut Qui à bello moto deſiſtūt, ſeu ipſum intermittunt, Qui nihil attentāt, Nihil moliuntur. Sed lib. 1, vbi obiicitur Lacedæmoniis eos ſolos ex Græcis ἡσυχάζειν, quandam deſidiæ ſignificationem hoc verbo includi exiſtimo. Apud eundem dicuntur ipſæ naues ἡσυχάζειν quibus nauale prælium non committitur. Quinetiam τὸ ἡσυχάζειν τῆς νυκτὸς apud eundem legitur lib. 7, pag. 262, pro ea parte noctis quam Conticinium Plautus appellat, à conticeſcendo. Latini concubiā etiam noctem & intempeſtam nominant. ‖Ἡσυχάζω, Taceo, Sileo. Laert.

C. Ἐφησυχάζω, Acquieſco. Iungitur autem datiuo, vt ἐφησυχάζω τούτῳ, Acquieſco huic rei. Bud. ait eſſe in Pand. verbum iuris pro Acquieſcere & ſtare, vt ἐφεστηκώς.

¶ Ἡσυχαῖος, ου, ὁ & ἡ, Quietus, Tranquillus. Sed frequenter pro ἠρεμαῖος, Lentus, Remiſſus, Qui ſenſim fit. vt ἡσυχαῖοι ἐλάσεις apud Xenophōtem. Vide ſuprà Ἡσυχαίτερος & Ἡσυχαίτατος. Quanuis enim inueniatur ἡσυχαῖος, eſſe tamen hæc non ab illo ſed ab ἥσυχος, pro ἡσυχώτερος & ἡσυχώτατος, diſcimus ex iis quæ traduntur ab Euſtath. pag. 1441.

¶ Ἡσύχιος, ου, ὁ & ἡ, Idem quod ἥσυχος. Homerus Iliad. φ, circa finem, Ἡσύχιον δ' ἔξα μιν πολέμου ἐκπαύσει νίκας, Quietum, id eſt Malo omni ſeu moleſtia carentem. (At Valla aduerbialiter poni exiſtimauit, & vertit Clam: quam interpr. niti opinor autoritate ſcholiaſtæ Thucyd. qui alicubi ἡσυχῇ exponit itidē κρύφα, vt antea docui.) Apud Demoſthenem ἡσύχιος & ἀσφαλής copulantur cū ſubſtantiuo βίος, pro vita quieta & tranquilla, qualis eſt hominum priuatorum, præ vita eorum qui ſe reip. negotiis implicant. Philipp. 4, τί δὴ γινώσκων ἀκριβῶς τὸν μὲν τῶν ἰδιωτῶν βίον, ἀσφαλῆ καὶ ἀσφαλίμαια καὶ ἀκίνδυνον ὄντα, τὸν δὲ τῶν πολιτευομένων, φιλαίτιον καὶ σφαλερόν, καὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἀγώνων καὶ κακῶν μεστόν, οὐ τὸν ἡσύχιον καὶ ἀσφαλίμαια, ἀλλὰ τὸν ἐν τοῖς κινδύνοις αἱρῇ; Huc autem pertinentia quædam vide in Ἡσυχία. Eadem ſignif. dicitur ἥσυχος βίος, quod explicatur etiam φιλήσυχος. Ab Heſychio autem ἥσυχος exponitur etiam ἀσφαλίμαιος. quæ expoſitio & τὸν ἀσφαλίμαιον βίον dari poteſt, ſicut ἡσύχιον & ἀσφαλίμαια copulari à Demoſth. videmus.

Ἡσυχία, ας, ἡ, Quies, Tranquillitas. Ab Homero ἡσυχίη (Ionicè pro ἡσυχία) dicitur eſſe illi cui non faceſſitur negotium. Sic enim intelligo Odyſſ. σ, circa principiū, — ἡσυχίη δ' αὖ ἐμοὶ καὶ μᾶλλον ἔτ' εἴη Ἄυπνον. Iſocr. in or. De pace, ἡσυχίαν & πολεμοφαμισταίων (ſicut alibi ἡσυχίαν & ἀγῶνας) inter ſe opponit. Conueniūt autem ἡσυχία & πολυπραγμοσύνη, cum ἡσύχιος καὶ ἀσφαλίμαιος, quod ex Demoſthene protuli: item ἀγῶνες oppoſiti πολυπραγμοσύνῃ conueniunt cum eo quod ibidem legitur, βίος ἀγώνων μεστὸς oppoſitus τῇ ἡσυχίᾳ. Sed & quod ἀσφαλῆ etiam καὶ ἀκίνδυνον contrarium facit ibi Demoſthenes τῇ ἡσυχίᾳ, id cum his eiuſdem Iſocratis quadrat, in Archid. ἡσυχίας ὅτῳ θυμοῦμεθα καὶ περὶ ἀσφαλείας βουλευόμεθα. Thucyd. 3, ἐν τῇ ἡσυχίᾳ & ἐν τῷ πολέμῳ inter ſe opponit. Iungitur & aliis præpoſ. vt ἐφ' ἡσυχίας, Ariſtoph. pro Quietè. Et pro eodem, κατ' ἡσυχίαν apud Luc. κατ' ἡσυχίαν διατελοῦντα. Cum vtraque præpoſ. exponitur etiam Placidè. Sed apud Thuc. κατ' ἡσυχίαν verto etiam Per otium, vt docebo paulo póſt. Sæpe iungitur cum verbo ἄγειν, in ea ipſa ſignif. quam dixi ἡσυχάζειν habere paſſim apud hiſtoricos præſertim. Bud. apud Demoſthenem ἡσυχίαν ἔχειν interpr. Quieuerunt, addens eſſe pro Nihil attentarunt: & ei opponi ὀπτᾶν. Iſocr. dixit etiam πολλὴν ἡσυχίαν ἔχειν, in or. De pace. Dicitur verò & δι' ἡσυχίας ἔχειν pro In quiete continere, vt Bud. apud Thuc. vertit. At ἡσυχίαν ἄγειν, idem eſt quod ἡσυχίαν ἔχειν. Thuc. lib. 2, ἡσυχίαν ἄγετε, νομίζομεν τὸ ὑμέτερον. Exponitur & Feriari, Otiari. Dicitur etiā ἡσυχίαν ἄγειν τοῦ τινος, pro Nullas de aliqua re turbas mouere ſeu excitare. Iſocr. in Helenco mio, τοῦ μὲν περὶ ἄλλων ἡσυχίαν ἄγειν, ὑπὲρ δὲ τούτων τοσοῦτον σιωπᾶν πόλεμον. Credo autem ἡσυχίαν ἄγειν τοῦ τινος, poſſe alicubi reddi etiam, Patiēter aliquid ferre. Sed & cum genitiuo, ἡσυχίαν ἄγειν τῆς φλαυρίας τινὸς ποιεῖν ἢ λέγειν, pro Superſedere, &c. vel Abſtinere. Cicero itidem Quieſcere pro Superſedere dixit. Iungitur autem ἡσυχία aliis quoque verbis cum præpoſ. vt διαπείθειν ἐν ἡσυχίᾳ, & μένειν ὅτι ἡσυχίᾳ, de quibus mox dicam.

Ἡσυχία, peculiariter Quies quam pax affert: vnde & pro pace ſeu induciis accipitur. atque ita verti poteſt apud Thucydidem. vbi ἐν τῷ πολέμῳ & ἐν τῇ ἡσυχίᾳ opponit. Apud eundem rurſus pro pace ſeu pro induciis, pag. 177: vbi ſchol. exponit ἀπραξία πολέμου. Sumiturque ita frequenter in hiſce loquendi generibus, ἡσυχίαν ἄγειν & ἡσυχίαν ἔχειν, de quibus modò dictum fuit.

Ἡσυχία, Quies, in ſignificatione ſomni. Herodian. 1, ἡσυχίαν δὲ παρεκβάζειν ἐπιπλ. Alibi autem hac in ſignificatione legere me non memini.

Ἡσυχία, Otium. vnde κατ' ἡσυχίαν pro Per otium, apud Xenophontem Hell. 6, vbi etiam opponit ei διὰ πολέμου. Sic autem vſurpauit ante eum Thucydides non ſemel. habes enim cum alibi, tum pag. 206, & 159, & 196. Sic ἐν ἡσυχίᾳ διαπείθειν & μένειν ὅτι ἡσυχίᾳ apud Herodianū

vertit Polit. Otium agitare, & Otium agere, quam significationem habet etiam ἡσυχίαν ἄγειν, quod & ad verbum ei respondet.

Ἡσυχία, Silentium. vt πυθαγορικὴ ἡσυχία Πυθαγορείων, Laertio 408. Sic autē apud Luc. de eodem silentio Pythagorico dicitur, ἡσυχίᾳ μακρῇ καὶ ἀφωνίᾳ, καὶ πέντε ὅλων ἐτῶν λαλίαν μαθόν. At Plutarchus ἡσυχίαν & σιωπὴν copulauit in Coriolano, καὶ παρέχων αὐτῷ σιωπὴν καὶ ἡσυχίαν ὁ δῆμος. Itidem Plato in Apologia post σιγὴν subiunxit καὶ ἡσυχίαν ἄγειν.

Ἡσυχία, Solitudo, vt Cicero interpret. apud Xenophontem.

ΗΧΟΣ, ου, ὁ, Sonus, Sonitus. Plut. De loquac. ὥσπερ ἀγγεῖα, κενὴ φωνὴν ἦχον δὲ μετὰ, σαθρὰν. Herodian. lib. 6. κἄν τι πόρρωθεν ἀχλυρὸν φαίνηται, βοῆς τινὸς ἦχος πολλῆς ἐκκαλούμενος, Sonitus ex clamore magnæ multitudinis exauditur. Idem libro 5. ὑπὸ παντοδαπῶν ἤχων ὀργάνων, ad variorum organorum sonos. Demetr. Phaler. τῶν γραμμάτων ποῖον ὁ ἦχος. apud eundem ἦχος αὐλοῦ, κιθάρας. τύπος γλώττης. Luc. Nigr. τῆς φωνῆς ὁ ἦχος ἐν ταῖς ἀκοαῖς ἐνδιαμένει. Dioscor. lib. 1 cap. 39, de oleo amygdalino, ἅμα δὲ πρὸς παραλαλιάς καὶ ἄτων πόνους καὶ ἤχους καὶ συρίγμους. De quo Plin. lib. 23 cap. 4, Prodest & auribus, vermiculosque in his enecat, & grauitatem auditus discutit, sonos incertos & tinnitus: obiter capitis dolores & oculorum. Et ἦχου ὁ φόρος strepitus qui ex ipso sonitu existit, seu resonantia.

C. Ηχόπους, υ, ὁ καὶ ἡ, Sonipes, Pedibus sonum edens. Eustathius.

C. Δύσηχος, υ, ὁ καὶ ἡ, Dissonus, Malè sonans. Hermog.

C. Ἔνηχος, υ, ὁ καὶ ἡ, In quo sonus est, Sonans, Sonorus. vt ἔνηχα ὄργανα καὶ ἐγχορδα, Organa quæ sonant, non tenduntur, Organa sonora, non tensilia. τὰ μὲν γὰρ ἔγχορδα, τὰ δὲ ἔνηχα καταπλήττεται. Sonabile sistrum eo sensu dicit Ouidius. Item Sonans in: idem quod ἠχώλος. Greg. ἡ μεγάλη φωνὴ καὶ ταῖς ἐμαῖς ὠσὶν ἔνηχος, Quæ meæ aures per sonat. Idem Postumiano, μέμνημαι τῶν σῶν λόγων, καὶ τὸ σῶμα ἐν ἔνηχον ταῖς ἐμαῖς ἀκοαῖς. Ἔνηχος (inquit B.) Peritus, in Eccles. nisi sit erratum.

C. Εὔηχος, υ, ὁ καὶ ἡ. Bene sonans, Sonorus, Canorus. Dioscorides lib. 2 cap. 28, ὠφελείας ἧς καθαίρει καὶ εὐήχους ἀπεργάζεται (vbi tamen mendosè legi videtur ἀνήχους pro ἀνηχοῦς) De quo Plinius, Vocem siluri recentes salsique in cibo adiuuant. Idem etiam significat quod εὔφωνος, id est Bonam vocem habens. Athenæus lib. 3, καὶ τραγωδὸν φασὶ γίνεσθαι. ἢ ὑποκριτὴν, καὶ εὔηχον, οἱονεὶ δάκνα ἐστὶν εὔηχον μουσικόν. Et paulo ante, ἀφώνους φασὶ γίνεσθαι τοὺς μὴ εὔηχον ἔχοντας. Plinius quoq; ficus voci contrarias esse testatur.

C. Ὀξύηχος, υ, ὁ ἡ, Acutum sonum edens, Argutùm sonans. Alex. Aphrod.

Ηχώδης, ες, ὁ ἡ, Sonorus, Sonans, Demetr. Phaler. de numero heroo, ὁμαλὴν ἡρῴου, σεμνὸς καὶ οὐ λογικὸς, ἀλλ' ἠχώδης.

¶ Ηχώ, οῦς, ἡ, Sonus. Idem quod ἦχος. Iliad. π, ὡσεὶ ἀλλήλοις ἔδαλον τετανύσαις ὀϊστοὺς Ηχῇ θιασσομένῃ πάταγος δὲ τις ἀγινωτέων. Plato, ὑφ' αὑτοῦ φερόμενος αὐτὸ φθόγγῳ καὶ ἠχοῖς, Mouetur ipsa per se sine voce & sine vllo sono, vt Cicero p. 24 mei l. Cic. interpr.

C. Αἰζηχὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Magnum sonum edens. μεγαλόφωνος. sic antiqui quidam apud Homerum Iliad. ρ exposuerunt Αἰζηχὲς μαιμαχῆαι, teste Eustathio. Sic accipi potest & Iliad. ρ, Ὡς μὲν τῶς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν αἰχμητάων Αἰζηχὲς ὁρμαίνουσιν ἐπιπλήσσειν ἐρεθόμενοι. Et Iliad. α, Αἰζηχὲς δὲ σάκεσφιν ἐπέπληγεν ἐπιόντων. Item, Aridum sonum edens, Aridus: vt Apollonii scholiastes exponit Argon. lib. 2, κεραυνὸς αἰζηχὴς δὲ σημαίνει τὸν αὐαρόν. Alii dictum volunt quasi ἄζηλον (hoc est ξηρὸν καὶ σκληρὸν) ἦχον, pro Aridus atque ideo durus, σκληρός. quo sensu quidam dictum volunt αἰζηχῆ θυμὸν ab Homero, id est ἄπληστον, δυσμάλακτον, animū qui emolliri & flecti non possit, obstinatum & induratum. Eust. Item Continuus, ὁμαλὸς δηλονότι, συνεχὴς, quasi ἀδιαχής. nam & inde quidam factum volunt. Sic Eustathius exponit Il. α, ἰσόμοιρον εἶναι τὸν θυμὸν αἰεὶ Αἰζηχῆ. οἱονεὶ Ἡρακλείτειον θυμόν. Et αἰζηχὲς aduerbialiter, Cotinenter, Sine intermissione. Od. μ, μή σ' ἔτι τοῖον ἐόντα μεθ' ἡμέτερον μέγαρον Αἰζηχὲς φαγέμεν καὶ πιέμεν. Αἰζηχὲς exponitur etiam δεινὸν, μέγα ab Eustathio, ex veterum quorundam sententia. Itē ἰαχητὸν, Hesych. ΕΤ Αἰζαχὴ, θεὸς, ἡ καὶ ἡ, idem quod αἰήχης. Hesych.

C. Ἀπηχὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Absonus, Sonum malū & ingratum habens. Lucianus, βαρύφωνος γὰρ ἡ φωνὴ καὶ ἀπηχὴς τῷ φθόγγῳ, καὶ ἀπηχὲς ὅμοιον κυνί. quod de Diogene cynico dicitur. Sic quidam αὐάνυμος apud Suidam, μὴ ὀνειδίσητέ μοι ἐπιλαμβανόμενοι τοῦ βαρύφωνον ἢ σκληρὸν ἢ ἀπηχὲς ὑμῖν γεγραμμένον. Capitur etiam pro ἀηδὴς, id est Inutilis, Ingratus, Odiosus. quia quæ sunt absona, sunt auribus ingrata. ἀπηχὴς enim exponit Suidas διάφορον, & ἀηδὴς & ἐχθρόν. & οὐ καὶ τὸν ἦχον ἀπόφατον φαμέν. Sed dixerat proprie esse τὸ σκληρὸν καὶ ψευδές. Hesychius quoque ψευδὴς exponit, id est falsum. Cuius significationis exemplum desidero. Quod autem apud illum ἀπηχὴς exponitur ἀηδὴς, non dubium est quin librarii errore contigerit, qui ει pro η posuerint. itidem verò errauerint in ἀειδεστάτων, quo exponitur ἀπηχεστάτων. Est verò ΕΤ Ἀπήχεια apud eundē Hesychium, expositum δυσφωνίαι, μῖσος. Sed ἄχθεια vocabulum suspectum est. Sed ΕΤ aduerbium ἀπηχὲς vult esse σκληρῶς, ἀπηχθῶς. Sicut & Suidas nomen ἀπηχὲς explicat σκληρόν. Crediderim autem ἀπηχὲς significare σκληρὸν ex eo quòd quæ dissonat, sint auribus dura & insuaua; sed vnde pro ψευδὲς vsurpetur: ne suspicari quidem potui.

C. Βαρυηχὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Grauisonus, Grauē sonum seu sonitum edens. idem quod βαρύγδουπος & βαρύκτυπος, ΕΤ Βαραχὲς Doricè pro eodem, in Epigr.

C. Γλυκυηχὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Dulcisonus.

C. Δυσηχὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Malum & ingratum sonum edens. Il. β, οὐ πολέμοιο δυσηχέος ἐμιμνέτην.

C. Ἐρεμηχὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Valde sonans. idem quod ἐρίγδουπος & ἐρίκτυπος.

C. Εὐήχης, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Bene sonans, Sonorus. idem quod εὔηχος. Plutarchus De defectu oraculorum, ὄργανόν τι πλῆκτρον καὶ εὐηχές, instrumētū cōstructum & sonorū.

C. Κατηχὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, vide post Κατηχῶ, licet hoc illo posterius sit.

C. Πολυηχὴς, ἐος ὁ ἡ, Multos sonitus edens. Opp. lib. 3 De venat. Ἔξοχα δὲ συῒ δοῦπον πολυηχέα θηρῶν.

C. Ὑψηχὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Altisonus, sed pro Altum & clarum sonum edens. Il. ι, θοῶν ὑψηχέες ἵπποι, Sonipedes: Quorum incedētium pedes altum sonitum edunt. (quos alibi χαλκόποδας vocat) vel ὑψαύχενες. Eust.

Ηχήεις, εσσα, ὁ, Sonorus, Sonum siue sonitum edens, Sonabilis. Il. α, Οὔρεά τε σκιόεντα θαλασσά τε ἠχήεσσα, Sonorum mare, seu tumultuosum, Sonans pelagus, Virg. Et δώματα ἠχήεντα Od. ρ, Resonabiles ædes, Quæ præ amplitudine sua resonant.

Ηχέω, ῶ, F. ήσω, Sono. Hesiod. Theog. ἠχεῖ δὲ κάρη νιφόεντος ὀλύμπου. Plut. οἱ πίθοι κρουόμενοι ἠχοῦσι, pulsata dolia sonant. Et apud Aristophanem Nebulis quidā dicit Τὸν σεσηπότ' ἠχεῖν ὑπὸ βίας τῆς πνεύματος. Reperitur verò & cum casu, quasi actiuum. Demetr. Phal. ὦ Λιγύπλῳ δὲ καὶ θεοῖς ὑμνοῦσι δεῖ τὰ ἱερὰ φωνήεντα οἰκείως, ὁρᾶν ἠχοῦντας αὐτὰ, Sonum ipsarum referunt vel ædunt, aut etiam Sonant ipsas.

Ηχητὴς, οῦ, ὁ, q. d. Sonator, Qui sonat, Sonans, Sonorus. ἠχητὰς apud Hesych. sunt κάρυκες, κράκται, αὐλοὶ, πίθηκος, ἰδιόφωνος. omnes enim ii sonori siue canori dicuntur.

C. Εὐήχητος, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Bene sonans. Eurip.

Ηχήτης, ου, ὁ, idem quod ἠχητής. Hesiod. Dieb. καὶ ἠχέτα τέττιξ Δενδρέῳ ἐφεζόμενος λιγυμὸν κατακαχλάζει ἀκάματον θέρεος Πολυὸν ὑπὸ πήματα, Canora cicada, Vocalis siue stridula cicada.

VNDE Ηχητὴς, οῦ, ὁ, Sonorus, Canorus. De ἠχέτα autem τέττιξ vide & in Ἀχέτα paulo post.

C. ΑΝΤηχέω, Contra sono, Ex aduerso sono vel resono. Iulian. ad Iamblich. qui ipsi τῇ μάγῳ τὸ ὀλολυγμὸν ἐμπίπτειν, Καὶ τοῖς μὲν τῆς Διονύσου τὸν θίασον κτύπους εἶναι πρὸς τὰ χορεύειν, αὐτὰ φέρεσθαι. οὕτω καὶ ἡμᾶς τοῦ θεοῦ πλήκτρῳ τὸ εἶναι ἀντηχοῦντας, ὥσπερ οἱ τῆς χορείας τοῖς τὸ αἰσχύλημα τῷ ῥυθμῷ συμμιμούμενοι, i. vt qui Libero thiasum pulsanti ad choreā, dissoluti feruntur: sic & nos tibi tuóq; plectro succētino respōdeam⁹ cōsentaneo. B. Sūt verò & loci qdā ἀντηχοῦντες, i. resonātes. Vitruu. l. 5, c. 8, postquā monuit animaduer-

tēdum esse vti sit electus locus in quo leniter applicet se vox, neque repulsa resiliens incertas auribus referat significationes, Sunt enim (inquit) nonnulli loci naturaliter impedientes vocis motus: vti dissonantes, qui Græcè dicuntur κατηχοῦντα: circumsonantes, qui apud eos nominantur ἀμφηχοῦντα: item resonantes, qui dicuntur ἀντηχοῦντα: consonantésque, quos appellant συνηχοῦντα. Dissonantes sunt in quibus vox prima quū est elata in altitudinem, offensa superioribus solidis corporibus, repulsáque resiliēs in imum, opprimit insequentis vocis elationem. Circumsonātes autē sunt, in quibus circumuagando coacta vox, se soluēs in medio, sine extremis casibus sonans, ibi extinguitur incerta verborum significatione. Resonantes verò, in quibus quū in solido tactu percussa resiliat, imagines exprimendo, nouissimos casus duplices faciunt auditu. Item consonantes sunt, in quibus ab imis auxiliata cū incremento scandens, ingreditur ad aures discreta verborum claritate. Hæc ille.

C. ΑΠΗΧΩ, χῶ, F. χήσω, Dissono, Absono, ἀπᾴδω. Item ἀπηχεῖν dicimur quum ad soni finem tēdimus. Itidē ἀπηχοῦσα φωνή, Vox desinens, Vox extremos sonos seu extremum sonum edens. Gaza autē putauit ἀπηχεῖν significare Vocem in sonū adstringere tenuiorē: in hoc loco Aristot. Probl. sect. 10, οἱ γεωμετρικοὶ μιμούμενοι τοὺς σφόδρα πόρρω ὄντας καὶ βοῶντας, ἐξυφθήσεται, καὶ ὅμοιον τοῖς ἀπηχοῦσι. καὶ τῆς ἠχοῦς ὀξύτερος φαίνεται ὁ ψόφος. In vsu est & pass. Ἀπηχέομαι, οῦμαι, vnde ἀπηχούμενη φωνὴ apud Aretham in Apocalypsin Resonans vox. vbi scribit φωνὴν λίαν πολύμαπτον, ἀλλ' οὐκ αἰσθητὴν καὶ τὴν αἰεὶ διηχοῦσαν ἀπηχουμένην. Suidas ἀπηχούμενον est ἀποβλητὸν, ξένον τῷ κῦ πάντων ἤχῳ.

Ἀπήχημα, ατος, τὸ, Dissonantia, vel Quod dissonat. Item Soni seu vocis velut desinentia. Tribuitur & instrumentis mulicis. vt ἔστι δὲ θρεττανικὸν τῆς λύρας τὸ ἀπήχημα. Exponitur etiam Resonantia. Budæus ἔχειν ἀπήχημα significatione propria vult esse extremum vel soni vel vocis pulsum: & quò longissimè tenor soni permeare potest, illic esse ἀπήχημα velut extremam resonantiam. Vnde metaphoricè sumi ait apud Dion. Areop. ἔχειν ἀπήχημα pro vltima cōditione: & apud Basil. ac Greg. pro vestigio & reliquiis. Idem in hoc Basilii loco, πφύκασί πως αἱ καθ' ὕπνον φαντασίαι ὡς τὰ πολλὰ ἀπηχήματα εἶναι τῆς μεθημερινῆς φροντίδων, vertit, ἀπηχήματα τῆς μεθημερινῶν φροντίδων, imagines quasdā referētes diurnas curas. Vide plura apud eum in Comm. [Medicis autem est ἀπήχημα, A contraria ictus parte facta caluæ fractura seu hiatus, vt annotarūt quidam ex Marcello in librum quartum Dioscor.

Ἀπηχὼς, οῦς, ἡ, Idem quod ἀπήχημα, Dissonantia. Itē Soni desinentia. Item Resonantia. In quibusdam scholiis dicitur esse ἀνήχης, & ἀνηχεσφωνία, & ἀνεφώνησις.

C. Διηχέω, Personо. Vnde διηχοῦσα, Personans. ΑΥΤ Διηχή, ῆς, ἡ, vocatur, facultas illa qua ceu vehiculo sonitus ad auditum transmittitur, ἡ τῷ ἤχῳ διαπερῶσα πνευματικὴ δύναμις, ἣ δηλοῖ τὴν μυίσγουσαν & τὸ ἔνδοθεν πάθημα ἐνεργοῦσα, vt Suidas exponit. Est autem vocabulum vsitatum apud Aristotelis enarratores. ΕΥΤ Διηχητικῶς, quod vide in Ἀπηχέω.

C. ΕΝηχῶ, Insono. Greg. ἐνηχοῦσι ἀκούσατε ὑμῶν φωνῆς ἐμοὶ μὲν καὶ λίαν σφόδρα ἐνηχούσης τοῖς μέλεσι καὶ μιγνυμένης τῷ θεσπεσίῳ, Meas aures personantis, vel, Qua aures meæ personant. Idem De baptismo, οἱ κῆρυξ, κἂν κωφὸς ᾖ, κἂν ἄλαλος, ὁ λόγος ἐνηχεῖται τοῖς μᾶλλον δὲ κατοχὴν ἐνηχήσασα. μὴ κλείσῃς τὰ ὦτα φεύγων ἀκοὴν ἀκοὴ γὰρ καὶ νοῦν σώζει, personet aures tuas. Accipitur etiam actiuè pro Inculco auribus, Doceo. Bud. ex Chrysostomo: 1 Cor. 12, καὶ γὰρ ὑμῖν ἔφην καθ' ἑκάστην ἐνηχοῦμαι τὴν ἡμέραν. Et ἐνηχοῦμαι, Doceor. Chrysost. 2 ad Cor.

C. ΕΞηχέω, Per sonum effero, Enuntio. Greg. de Apostolis spiritu sancto afflatis die Pentecostes, πᾶσιν τοῖς ἑαυτῶν ἑρμηνεύουσιν, οἷς ἔφθη εἰπεῖν, μίαν μὲν ἐξηχοῦσα φωνὴν, πολλαῖς δὲ εἰσαῦθις ἐπιπνέουσα πνευμάτων τὸν αἶρον. Sic Arethas in Apocalypsin cap. 11, ἡ τῶ ἑβδόμου ἀγγέλου σάλπιγξ πᾶσιν ἐξηχεῖ φωναῖς μεγάλαις ἐν οὐρανῷ ἐξηχούμεναις, In cælo personantes, Quarum sonus per totum cælum exaudiebatur.

C. ΕΠηχέω, Assono: vt Ouidius dicit, —plangentibus assonat echo. Itē Insono. Luc. Ioue trag. ἐγὼ πᾶσιν ἡμῖν τὸ ἄμαχον κακὸν ἐπηχῶ, ὡς δαιμόνων οὐδενὸς αἴσιον φθέγξεται. Ex eodem in vulgatis lexicis citatur ἐπήχει τῇ βλασφημίᾳ, exponiturque Opprime clamore blasphemias.

c. 2. Ἀντηχέω, Obstrepo, Obturbo. Lucianus, ἀντηχοῦσιν οὗτοι διακρούσεις, Hi suo eiulatu obstrepunt, B. Vulgò exponitur, In vocem vicissim prorumpunt.

c. 2. Συνηχέω, Vno sonitu seu vna voce acclamo vel accino. Vel (vt Budæus interpretatur) Consona voce accino & præeunti, quū chorus τῷ ἐξάρχοντι respōdet vniuersa voce. Aristoteles De mundo, καθάπερ ὁ χορὸς τῷ ῥυθμοῦ καταρξαντος, συνηχεῖ πᾶς ὁ χορὸς αἰδήσει τινὶ καὶ γυναικῶν, consona voce totus chorus auspicanti præsuli accinit, seu admurmurat. Xenophon Pæd. 3, ἐπῆρχεν ὁ Διοσκούροις παιᾶνα τὸν νομιζόμενον· οἱ δὲ ἱππῆς σύμπαντες συνηχήσαντες μεγάλα τῇ φωνῇ. Et Pæd. 7, ἐξῆρχε παιᾶνα, συνηχησαν δὲ πάντες οἱ στρατιῶται. B. interpr. Admurmuro, Applaudo apud Themist. 119, in post. pag. Plut. De aud. οἱ ἐπαινοῦντες βίᾳ δὲ αἰδοῖ καὶ συνηχοῦσι.

C. ΚΑΤηχέω, ῶ, Sono, vnde κατηχοῦσης πόλεως, de quo lege in Ἀπηχέω. HINC Κατήχημα, Sonitus, in vulgatis lexicis, ex Budæo. AT Κατηχὴς quod ibidem exponitur Resonans, malim reddere Sonorus, aut Streperus. Habetur autem apud Theocritum circa initium Idyllii 1, sed mutato Doricè η in α, — ἢ τὸ κατηχὲς Τᾶν ἀπὸ τᾶς πίτυος καταλείβεται ὑψόθι ὕδωρ. vbi tamen exponitur etiā κατωτικὲς, & κατηχούμενον. secundum quas expolitiones aliam originem haberet. sed non video quomodo κατηχὲς ita possit exponi, præsertim quum etiam corripiendum esset α secunda syllaba, contra versus legem, aut certè licentia alioqui rara vtendum. Hoc tamen fateor, κατηχὴς pro Sonorus, præcedere debuisse verbum κατηχῶ, non sequi. sed illuc huc remisi vt vnà de nomine ac verbo tractare commodius possem.

Κατηχῶ σι τῶπο, Insono tibi hoc, Insono tuis auribus. (scimus enim præpositionem κῦ prafixam in compositione, ex verbis neutris sæpe actiua, seu ἐξ ἀμαθῶν μαθητὰς facere) sed κατηχῶ peculiariter dicitur is qui rem quampiam insonat eius auribus quem docere vult. adeo vt κατηχῶ perinde sit acsi dicas, Viua voce doceo seu erudio. Sic autem verbum Insono cum accusatiuo legisse mihi videor, ac certè rationi consentaneum atque adeo analogiæ significationis quam habent aliquot alia huiusmodi composita, iudicatum iri hunc verbi Insono vsum existimo: si Insono hoc auribus ita accipiamus ac si disiuncta præpositā verbo, diceretur Sono hoc in auribus. Vtut sit, docendi saltem gratia ita mihi licere loqui arbitror. Ad exempla illius significationis venio. Luc. ἐμὲ δὲ παρέδωκεν ἀπλοϊκῶτατον πρὸς ἅπαντα ταπεινὸν ταῖσδε, καὶ ἐπὶ κατηχεῖν ὅσα πιθανώτατα, ψυχαγωγεῖν αὐτὸν διδάσκων. Paulo pòst διδάσκειν pro eodem dixit. Et in passiua voce, apud eundem, ἀστεῖόν γε μὴν διὰ τῆς φλαύρου, ἀλλὰ κατηχούμενος πίθου παρ' ἡμῖν. At in vulgatis lexicis affertur ex eodem Luciano cum datiuo μύθοις, pro Personant fabulis, seu Fabulis initiant. quo in loco (si mendo caret) subaudiendus videtur accusatiuus personæ. Sed malè in illis exponitur κατηχοῦσι μύθοις, Fabulis personant seu Fabulis initiāt lectorem, quum potius Personare sit κατηχεῖσθαι: vt κατηχοῦμαι ταῦτα redatur, Aures meæ his vocibus personant. Suidas κατηχῶ pro φορτίζομαι vel παραινῶ iungi accusatiuo tradit: proferens tamen locū in quo nullus additur accusatiuus: hunc videlicet ex Pisside, κρατῶν ὁ μάχης καὶ κατηχῶν ὁ μάχης. Iungitur certè accusatiuo rei ipsæ etiam vox passiua κατηχοῦμαι, sicut Latinè Doceri, seu Edoceri. atque ita vsus est Lucas Act. apost. cap. 18, ὃν κατηχημένος τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου, id est, Edoctus viam Domini. Alii, Initiatus. de qua significatione postea dicam. Idem Lucas alibi cum ἀκοὴ iungit, vt in præfatione sui Euangelii, ἵνα ἐπιγνῷς περὶ ὧν κατηχήθης λόγων τὴν ἀσφάλειαν. sed hic κατηχήθης redditur Quas audisone accepisti. Apud eundem Act. cap. 21, versu 21, κατηχήθησαν δὲ περὶ σοῦ ὅτι ἀποστασίαν διδάσκεις ἀπὸ Μωσέως, &c. vbi à vetere etiam interprete vertitur Audierunt de te.

Κατηχῶ peculiari signif. dictum fuit pro Doceo prima artis seu scientiæ alicuius rudimēta, seu elementa.

præceptis alicuius scientiæ velut initiare. Sed peculiarius etiã pro Doceo prima rudimenta religionis Christianæ. Itidémque Κατηχοῦμαι, pro Discо prima rud. &c. Paulus 1 ad Cor. cap. 14, v. 19, ἵνα καὶ ἄλλους κατηχήσω. Ad Gal. cap. 6, v. 6, κοινωνείτω δὲ ὁ κατηχούμενος τὸν λόγον τοῦ κατηχοῦντος, ἐν πᾶσιν ἀγαθοῖς. vbi tamen generalius etiam pro eo qui instituit, & eo qui instituitur accipi potest. Sic autem & in illo epist. ad Cor. loco κατηχέσω redditur Instituã, & à vet. interpr. Instruam. Licet alioqui (vt Beza annotat) videri possit maluisse dicere κατηχέσω quàm εἰκοδομήσω, vt ostenderet (factum Corinthiorum deprimendo) se ad infimum etiam quiduis comparatũ esse, nimirum ad rudes & imperitos primis religionis elementis imbuendos. Porro vt verbũ κατηχεῖν generaliter pro Docere, vsitatum fuisse profanis scriptoribus, ex iis quos protuli locis apparet: sic & peculiariter pro Docere prima rudimenta, in vsu fuisse apparebit ex loco quem ex Porphyrio proferam in Κατήχησις. Vnde miror fuisse qui κατηχεῖν profanos scriptores ignorauisse, affirmare ausi sint. Ego certè in multo pluribus locis illorum legere me memini: hoc tamen fateor, apud antiquissimos non legisse, quod sciam.

c.2. Προκατηχέω, ῶ, q.d. Prius insono, &c. sequendo analogiam signif. quæ data fuit verbo κατηχῶ. Et pass. apud Phalarin epist. ad Abaridem, εἰ μὲ οὖν ὡς προκατήχησαι περὶ ἐμαῦ διαβολαῖς. Si iam antè personuerunt aures tuæ calumniis quæ in me congeruntur.

Κατήχησις, εως, ἡ, Institutio, & quidem peculiariter ea qua prima scientiæ alicuius rudimẽta traduntur. Porphyr. in principio Quæst. Homer. ἡμεῖς δὲ ὡς τῆς παιδικῆς κατηχήσεως παρεισοῦμεν μᾶλλον ἐν τοῖς πλείοσιν ἢ νεοῦμεν. Ex quo loco colligimus κατηχεῖν itidem generaliter dictum fuisse de eo qui prima scientiæ alicuius elemẽta traderet.

ET Κατηχητής, Qui prima elementa tradit, Qui initiat,

ET Κατηχητοί in v.l. ex Dion. Areop. Qui initiantur.

Κατηχίζω idem quod κατηχῶ, ac præsertim in posteriore signif. Hesych. autem κατηχίζειν exponit non solùm κατηχεῖν sed etiam ὑπηχεῖν. HINC Κατηχιστής, idem quod Κατηχητής. ET Κατηχιστικός, Ad institutionem illa pertinens qua prima rudimenta traduntur. Quidam (vno verbo, sed non Latino) Instructiuus.

C. ΠΑΡΗΧΩ, Sono retero, Sono attimilis sum. Aristoph. schol. declarans in Pluto quid sit σφοδρὸν κτύπον σφάττω, videlicet κόπτειν τοὺς θύοντας τῷ τυφλῷ, addit, παρήχησαι δὲ ὁ κόπτων τῷ κόπτῳ, δι' οὗ δηλοῦται μεγάλη ὀργή, sono refert vocabulum κόπτω. VNDE Παρήχημα, ατος, τὸ, ET Παρήχησις, εως, ἡ, Adnominatio. vt B. exponit. Hermogeni παρήχησις est χῆμα λόγου ὅταν δύο ἢ τρεῖς ἢ πλείονες λέξεις ἢ ὀνόματα ἔστωσιν ὅμοιοι τὸν ἦχον τοῦτο, δηλοῦν δὲ ἕτερον ἢ τὸν δηλωσιν ἔχοντα: vt παίζει τὸν Γαδιάν. Sic quida apud Suidam, αἱ πλαναι Πλάτωνος πλάσεως ὀνόματα. Sic apud Homerũ, Σαμίη μία ναῦς. Item Εὐπείθει πειθοῖτο. Itẽ de Bellerophõte, κῆδος τὸ Λύκιον οἷος ἀλᾶτο, πᾶσαν αἰθοώσσων ἀμφίπολον.

C. ΠΕΡΙΗΧΩ, ῶ, Circumsono. περιαλαλῶ Greg. φωνὴν ἀκούσας τῆς ἀγγελικῆς ἀξίαν καὶ πάντα περιηχοῦσα τὰ πέριξ τόπα. Basil. καὶ περιηχοῦσι τὰς ἀκοὰς τῶν πολλῶν, Vulgi aures circumsonant: vt Liuius dicit, Clamor hostes circumsonat. Et Cicero, Arbitror talibus aures tuas vocibus vndiq; circumsonare. Et περιηχοῦντες τόποι apud architectos, Loci circumsonãtes. de quibus in Ἀντηχέω. Et in pass. apud Luc. πάντας περιηχουμένη τῷ πνεύματι, quam vẽti circumsonant, vel Quæ vẽtis vndiq; circũsonat. Greg. μηδὲ σύριγγα λέγειν ἢ κρότῳ περιηχούσας [σκιάς,] Symphoniæ cantu circusonẽt, vt Liu. dicit, Locũ qui circũsonet vlulatib⁹ cãtũq; symphoniæ, & cymbalorũ & tympanorũ pulsu. Alter Greg. De hom. τὸ δὲ τῇ μουσικῇ ὁρίζων ᾠδῇς ἅπαντα χῷ περιηχεῖν τῶν ὅσων τὰ πρόσφατα καὶ σύσσιτον. Et περιηχοῦμεν in Canone 35 Concil. Chalced. Hoc rumore aures nostræ vndiq; circumsonuere, id est Audiuimus.

C. ΣΥΝΗΧΩ, ῶ, Consono. Philo De vita M. lib. 1, ἐκπέζων τὰ κατὰ μέρος εἰς ὄργανον μουσικὸν συμφωνίαν, quum vtrunque velut in musico instrumento concinentem exigeret. Eodem libro, ἵνα θρῆνον [σκιᾶς] ἀπὸ σφάττων ὅτι πρέπει συνηχῶσι τῇ πάσῃ τῆς χορδῆς, vt vno ictu tota regio personaret. Et συνηχοῦντες τόποι apud architectos Consonantes loci. de quibus vide in Ἀντηχέω.

A C. ΥΠΕΡΗΧΩ, Supra modum resono. Item actiuè, Sono plenior vinco. B. ex Basil. 521.

C. ΥΠΗΧΩ, Resono, Sono. Hesiod. ὑπὸ δ' ἤχεε γαῖα μακρά. Athen. lib. 6, ex Pherecr. comico, εἶλον ὀρφανὰ τὰ στόμα, ὥς-τε δὴ κώμῳ ὑπηχεῖν Σηγασεῦσιν τὰς μύλας, vt molarũ quas circumagebat sonitu vicus resonaret. Plut. De discern. am. & adul. κἂν ὑπερπροῴμιος κρούσῃς σαυτὸν ἐκ πρὸς σοφίαν ὑπηχεῖ καὶ ἀσημίαν. Ité Succino. Philo De vita M. ἐμοῦ τὰ λευκὰ ὑπηχούσης αὐτῇ τὰς σὰς διανοίας, me, quod dicto opus est, sine tua mẽte succinẽte. B. ὑπηχεῖν interpr. Succinere, Respondere τῷ καταίρειν, apud Bas. 563. Quo significatu συνηχεῖν accipi supra annotatum est. Bas. ἔπειτα ἐνὶ ὀπισθίῳ ἅπαντες κατάχλαν τὸ μέλος, οἱ λοιποὶ ὑπηχοῦσι.

Ἠχεῖον, ου, τὸ, Sonale vel sonaculũ, si dici possiet: Vas seu machina qua sonus editur. Plu. in Crasso p. 183, de Parthis, ῥόπαλα βυρσοπαχῆ καὶ κοῖλα θέατρα ἠχεῖα καὶ πολλαχοῦ ὑποδοῦσιν. τὰ δὲ φθόγγεται βυσσόν τι καὶ ἄγριον ὠρυγῇ θηριώδει καὶ πρόσφατα βροτῶν μεμυκότων, cymbala aerea. de quibus aliquanto post dicit, ᾗ πολλὰ τὰ τυμπανίσματα αὖθις ἀθεσμοκοπῶν τοῖς Ῥωμαίοις. Theocr. schol. in Idyll. 2, declarãs illud, — τὸ χαλκεῖον ὡς πάχες ἄχει, annotánsq; aeris sonũ conuenire & mederi iis qui numine afflati sunt, ex Apollodoro refert, Athenis τὸν ἱεροφαίτην Κόρης ὑπὸ καλυμβίης ὑποκρούειν τὸ καλύμβιον ἠχεῖον. vbi in vet. cod. legitur etiã χαλκεῖον. vt ἠχεῖα & χαλκεῖα idẽ ferè sint, hoc est fabricata vasa sonitu, seu vasa ærea ita fabricata, vt quũ tãguntur, sonitũ facere possint, vt Vitruuius loquitur lib. 5, cap. 5, de vasis theatri. Vbi & hæc addit, In ea tredecim cellæ duodecim a qualib⁹ interuallis distãtes cõfornicẽtur, vti ea ἠχεῖα quæ suprascripta sunt, ad neten hyperbolæon sonantia, in cellis quæ sunt in cornibus extremis, vtraq; parte prima collocẽtur. Et paulo pòst, Ita hac ratione vox ab scena vti ab centro profusa se circumagens, tactúque feriẽs singulorũ vasorũ caua, excitauerit auctã claritatẽ & cõcentu conuenientẽ sibi consonãtiã. At l. 1 aliter hoc vocabulo vsum videmus, videlicet præ ipso sono seu sonituũ discrimine, nõ pro sonituũ instrumento. In theatris (inquit cap. 1) vasa aerea quæ in cellis sub gradib⁹ mathematica ratione collocantur, & sonituũ discrimina, quæ Græci ἠχεῖα vocãt, ad symphonias musicas siue cõcentus cõponuntur, diuisa in circinatione diatessarõ & diapẽte & diapason, vti vox scenici sonitus conueniens in dispositionibus, tactu quum offenderit, aucta, cum incremento, clarior & suauior ad spectatorum perueniat aures.

Ἠχώ, οῦς, ἡ, Echo, Sonus reciprocus, Vox repercussa. quæ ab imitatione vocis humanæ, imago etiam dicitur à Valer. Flacc. Respõsat syluæ, & vaga certat imago. αὐτομιμούμενος ταῖς φωναῖς ἦχος, siue πάντη κατ' αἰσθανόμενος αἰσθάνεσθαι τὴν ἠχώ: vel (vt alii definiunt) μακρὰ φωνὴ αἰκλωμένη ὅτε στερεὰ καὶ αἰσθητόν, ὅτι τὴν εὐθεῖαν πάλιν αἰσθοῦσα. Plin. l. 36 c. 15, Turres septem acceptas voces numerosiore repercussu multiplicant, nomenq; huic miraculo echo est à Græcis datũ. Fabulas de echo narrat Alexand. Aphrod. Problematũ. lib. 1, quæst. 154. Sed & cauas ripes aut valles argutas Græci ἠχοὺς vocãt, vt docet Colum. l. 9, cap. 5. Ἠχὼ simpliciter pro sono accipi videtur apud Syn. ep. 113, ἐμοὶ δοκεῖ μου τὴν αἴσθησιν ἡ σὴ μανία σου τῆς σοφῆς λόγου ἠχώ. Accipitur etiã pro loquendi more apud Philostr. ep. 12, p. 192, πολλά τε καὶ ἅττα ἐκείνου ἐς Πρωταγόρου ἠχὼ φθέγγεται. B.

¶ Ἀχέω ῶ, Dorice pro ἠχέω. vt ἡ τέττιξ ἀχεῖ, cicada stridet. Et actiuè apud Theocr. Id. 8, τὸ χαλκεῖον ὡς πάχες ἄχει, pro κρούει, pulsa, sonare fac. VNDE Ἀχέτης, idẽ quod ἠχέτης. Æsch. Prom. ἐτοξεῦ δόναξ ἀχέτας, argutus calamus seu canorus. Ἀχέται dicũtur etiã cicadæ canoræ. Arist. Hist. an. l. 5, c. 30, τῶν δὲ τεττίγων ἥδιον μὲν ᾄδει δύο εἴ μὲ μικροὶ, οἱ πρὸς τοῖς φοίνιξι· ἐς πλυτταὶ οἱ λεπτόλιμνοι. οἱ δὲ μεγάλοι, εἰ ἄδοντες, ὑγιεινὸν τι γίνεται· δὲ πρότερον λεπτόλιμνοι: & paulo pòst, πολλῶν δὲ ὄντων τοῖς μὲ μεγάλοις ἐς ἄδοντας, ἀχέτας, τοῖς δὲ μικροῖς, τεττιγόμητα. Vnde Plin. l. 11, c. 7, Cicadarũ duo genera: minores, quæ primò proueniunt & nouissimæ pereũt. Et paulo pòst, Quæ canunt, vocantur achetæ. & quæ minores ex eis sunt, tettigonia. sed illæ magis canoræ. Aristoph. Pace, ἡνίκ' αὐλὸς ἀχέτας ἅδῃ τὸν ἁδὺν τόμον. ET Πολυάχητος, ου, ὁ ἢ ἡ, idem quod πολυαχής. Eurip. πολυάχητος πῶμος.

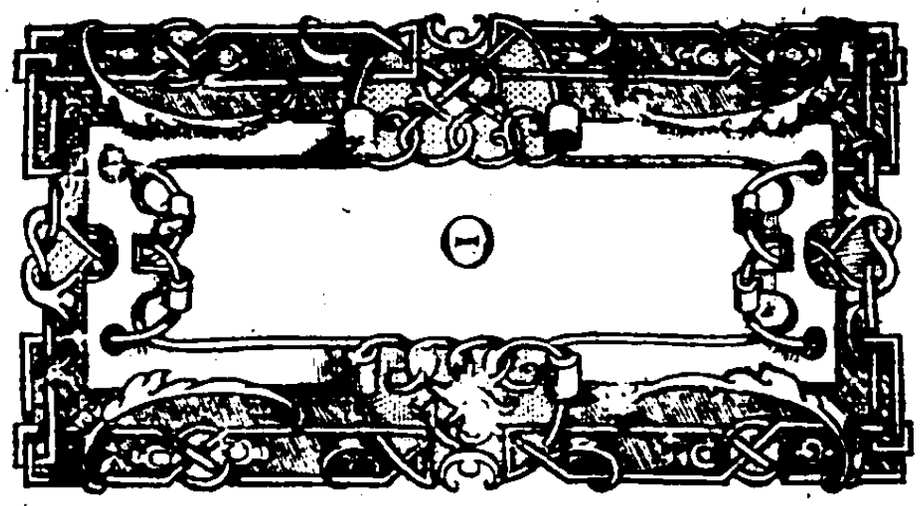

Θῆπα Θθ

ΘΑΑΣΣΩ, Sedeo.Hom.Il.ι,v.194, — τοφὼν δ' αὐτοῦ ἀπόρουσεν Ἀχιλλεὺς Λίντῳ σὺν φόρμιγγι, πάτην ἔδος ἔνθα θάασσεν, id est, Achilles autem admiratione perculsus prosiliit, ipsa cum cithara, relicto sedili in quo sedebat.(malè enim quidam hic interpr. Relicto pauimento in quo sedebat)Vel,Relicta cathedra in qua sedebat. vt quemadmodum in Græco sermone, ita & in Latino, nomen & verbum diuersæ sint originis: quum non sit θάασσεν ἔνθα θάασσεν, sed ἕδος ἔνθα θάασσεν. Sed an satis decenter tribui possit Achilli cathedra, aliis considerandum relinquo. Vtitur Homerus & alibi eodem hemistichio, sed pro ἕδος ponens θρόνον: vt Il.ο, de Minerua, Ὣρτο δ' ἐπ' αἰθέρα δῦσα, λίπε δὲ θρόνον ἔνθα θάασσεν. At Od.γ dixit, Ἡσθ' ἐν δαπὶ θαασάμενος. Quod autem ad huius verbi deriuationem attinet, sciendum est Eustathium, postquam scripsit θάασσεν esse ἐκάθητο: & fieri θάκος ex illo, sicut δῶκος à δῶ: addere, θοάζει enim(vt aiunt) est πρίχει, μαίνεται, σπεύδει: at θάασσεν, est ἐκάθητο: & θακεῖ, κάθηται. & θάκος, δίφρος, καθέδρα πτλ. Etym.quoq; tradit ex δῶ deriuari θοάζω pro quo dici θαάσσω, mutato ο in α, & ζ in σσ. Sed quomodo aut Eustathio, aut potius Etymol. subscribemus, deducenti θαάσσω à θοάζω, quum ab hac signif. aliena sint βρίχει, μαίνεται, σπεύδει quibus, θοάζει exponit Eustath. At ego significationem omnium huic loco aptissimam ab Eustathio omissam esse respondeo.nam θοάζειν inter alia esse καθῆσθαι, non ex Hesychio solum & Suida, verumetiam ex Plutarcho discimus in lib. De aud.poem. vbi VERBVM Θοάζειν ait significare vel κινεῖσθαι, vt in hoc Euripidis versu, Κἄπτε θοάζουσ' ἐξ Ἀτλαντικῆς ἁλός: vel καθίζεσθαι, & θαάσσειν, vt in hoc Sophoclis loco, Τίνας ποθ' ἕδρας παῖδί μοι θοάζειν ἐκπεπλεύκασι κλάδοισιν ἱκτηρίοις; Suidæ θοάζειν per dialysin est, pro θάσσειν, (intelligenti videlicet dialysin in prima syllaba, nimirũ ex θα in θοα) quod planè iis quæ ab Etymologiste traduntur repugnat.si enim verum sit quod ibi Suidas tradit, fiet θοάζειν à θαάσσειν, non hoc ab illo. Ego verò (vt tandem quod sentio proferam) θοάζειν deriuari à θοὸς persuasissimum habeo.cui deriuationi consentaneæ sunt illæ expositiones, πρίχειν, κινεῖσθαι, σπεύδειν, &c. significare autẽ & καθῆσθαι, quum ex illo Sophoclis loco pateat, ab hoc θοάζειν(id est habente hanc significationem)fieri posse θαάσσειν existimo, præsertim quum ζ in σσ dissolui minimè sit nouum. Confirmat autem meam hanc deriuationẽ quod ab eodẽ Suida de θοάζειν additur, videlicet, ὁ θοὺς μετακαθῆσθαι. Ex quibus verbis conicio etiam, posse θοάζειν exponi Celeriter(à θοὺς)in sedile insilire.

Θάκος, ου, ὁ, Sedes, Sedile. Xenoph. Pæd.3, pag.139, ἐν τοῖς τραπεζοποιείοις, οὐ μόνον εὐδιλφοῖς, ἀλλὰ καὶ πολίταις, καὶ θάκων καὶ ὁδῶν ἕνεκα λόγων ἐστὶν ἀκούειν. Idem in Symp. pag.516, rem eandẽ aliis verbis, sed iisdem nominibus, videlicet θάκων & ὁδῶν, exprimit, ἐπεὶ αἰσχύνομαι δέ μου ἤδη καὶ θάκων, καὶ ὁδῶν ἕνεκα ἀποκνοῦντος. Legitur autem idem nomẽ cum eodem verbo apud Aristoph. in Nub. hoc in versu, Καὶ τὴν θάκων τὴν τραπεζοποιὸν ἐπαναστὰς ἐκκόψαιμι. Sed ibi typogr. editiones habent θακῶν. atque adeo in vulg. lex. habetur etiam θάκος, ους, τό, afferturque ad confirmationem, scholiastæ ipsius locus ex cõm. in hãc comœd. in quo legitur, θάκος τράπεζαν ἔχον ἕδρῶν. (vbi fort. pro exhedra) Sed vt hic ἔχον, sic & ibi θακῶν suspectũ reddũt ii quos ex X. protuli loci, in quibus θάκων non θακῶν habetur. Atq; adeo hanc suspicionem augent hi Athenæi loci: lib.4, τὴν θάκον τὸν τῆς ἐφεδρείσεως. & paulo pòst, τὸν ὁ καὶ ξυνωὶς θάκου. Quinetiam apud Euripidem, pariter & Soph. legimus θάκοισιν. Sed & Suid. habet, θάκοι, θρόνοι, καθέδραι, & Etymol. θάκος, ὁ καὶ δῶκος καλούμενος. Ad accentum autem quod attinet, & θάκος & θᾶκος scribi posse existimo. productum enim habet α in illo Aristoph. loco. Vtranque verò quantitatem cum ratione admittere arbitror hanc syllabam: ac correptionem quidem, esse consentaneam quantitati primæ syllabæ verbi θαάσσω (à quo deducitur:) productionem verò, propter crasin duorum αα in vnum, permitti. Apud Hesychiũ tamen, Etymol. & Eustath. θᾶκος scribitur, sicut θᾶκοι apud Suidam. Θᾶκοι, schol. Eurip. (nam θᾶκοι cum circunflexo apud eum habetur) Locus Thebarum vbi Tiresias sua vaticinia edebat. Versus autem Eurip. est hic in Phœnissis, Θάκοισιν ἐν ἱεροῖσιν, οὓς μαντεύομαι.

Συνθᾶκος, Consessor. συνκάθηδρος, Hes. συνθρονος. Suid.

Θακίω, ῶ, ΕΤ Θακιόω, Sedeo. Vt autem θᾶκος à θαάσσω, ita vicissim θακίω sit à θάκος. Soph. θᾶκοι δὲ πρὸς ξυμπότου, sede. HINC Θάκημα apud eundem, Sessio, Ipsa sedendi actio. COMP. Ἐνθακίω, ῶ, Insideo. A QVO Ἐνθάκησις, Sophocl. in Philoct. vbi schol. exponit καθέδρα.

Θακιόω autem apud Hesych. habetur, exponentem tamẽ non simpliciter καθῆμαι, id est Sedeo, sed addentẽ, ἐπὶ τῆς χθονός. Vtitur Artemidorus simpliciter pro Sedere.

ΘΩΚΟΣ, idẽ quod θάκος, Sedes, Sedile, Soliũ. Itẽ Cõsessus. ET Θόωκος pro eodẽ. Hom. Od.β, Ἕζετο δ' ἐν πατρὸς θώκῳ· εἶξαν δ' γέροντες. At verò Odyss.ε, Οἱ δ' ἄρα οἱ θῶκόν τε καθίσαν, schol. θῶκον exp. εἰς συνέδριον (sicut βυλὴ alibi) in quo assentitur Eustathio, θῶκον καθίσαι accipiẽti pro συνεδριάζειν. Hes. quoq; θῶκος ait significare σύλογος. Addit autẽ Eust. simile esse vsum nominis θῶκος, hoc in versu q est in Il.β, Οὐδέποθ' ἡμαρτὴν ἀγορὴν θῶκόν τε οὐδὲ θῶκος. vbi exp. συνέδριον, sicut θῶκος in illo altero loco exponi ab autore breuiũ schol. dixi. Idẽ tradit, poni θῶκος pro δῶκος, eodẽ pleonasmo quo φόως pro φῶς, & κόως pro κῶς, necnõ Ξυνοφόων pro Ξυνοφῶν. At ipsũ θῶκος à δῶ deriuat. Ego verò diuinarim potius à θοάζω factũ esse θόακος, ex quo δῶκος per crasin.

Θωκίω, Sedeo. Herodotus, θωκέοντα ἐν θρόνῳ. Hesych. exponit non solùm καθῆται, sed & ὁμιλεῖ.

ΘΑΛΑΣΣΑ, ης, ἡ, vel Θάλαττα, Mare. Hes. Erg. Πλεῖστα μὲν γὰρ κακῶν, πλείη δὲ θάλασσα. H. Od.μ, θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ. Et θαλάσσης ῥεῖθρα, itẽ κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης: & de littore, ὅτε ῥα θαλάσσης, necnõ, — ὅτε μιν μυχοὶ θαλάσσης, apud eũdẽ nõ semel. Plut. De Alex. fort. l.2, ἐν θαλάσσῃ μὲν πλεῖστον ἂν τὴν γῆν φυτὸν εὕροις. Itẽ θάλασσα & ἤπειρος, oppolita. vt in hoc dicto quod de Xerxe iactarũ fuit, (refertur autẽ & à Dem. Phalereo pseudonymo) πάσαν μὲν δεῖ τὴν ἤπειρον, πεζεύειν δεῖ καὶ τὴν θάλασσαν. Demosth. autẽ θάλατταν opponit etiã μεσογείοις. Dicitur θάλασσα interdũ etiã peculiariter, vt Lat. Mare. vt quũ scribit Thuc. l.8, ἀπὸ τῆς ἠπείρου θαλάσσης ὅτι τὴν πρὸς Λίβυας. Hinc fit vt plur. etiã dicatur θάλασσαι, sicut Lat. Maria. Plu. De Herodot. κατάπλεῖτο ὄγκια πολλὰς μὲν θαλάττιας, παρθμοὺς δὲ τῆς μεσόγειος. Quod Dioscor. dixit de Apollinari herba φύεται πρὸς θαλάττῃ, Plin. vertit, Nascitur in maritimis.

Θάλασσα, Marina aqua, Dioscor. (inquit Budæus) vnde πάλασσα μύριος εἶνος, de quo infrà. Huc pertinent ista, in

vulg.lex. θάλασσα interdum pro ſalſa aqua: ſiue natura, ſiue ars eam fecerit. vnde θαλάσσιον πλαγίαι apud eũdem Ex mari ſalſa aqua. Sic autem Horatius mare appellauit marinam aquam, quum dixit, Chiũ maris expers. ¶At Siculi iocantes ſuam θάλασσαν vocabant γλυκεῖαν, id eſt, mare ſuum appellabant dulce, propter dulces cibos qui eo aduehebantur ipſis. Qua de re lege Euſtathiũ, ex Athenæo fortaſſe mutuantem. ¶Item de θάλασσα κοίλη confer quæ ab Euſtathio dicuntur, cum iis quæ habet Heſych.

Θάλασσα pro aquæductu, ſeu foſſa aquæductus (vt alii vertunt) apud Græcos Bibl. interpr. lib. 3 Reg. cap. 18. A nonnullis etiam redditur Sulcus: quem alioqui ipſi etiam mari tribui ſcimus. Ac profectò cum hac interpr. aliquã affinitatẽ habere videtur illud θάλασσα κοίλη de quo ſuprà. Verùm ſciendũ eſt, in Compl. editione θαλὰ conſtãter poſitum eſſe pro θαλάσσῃ & θάλασσαν, ſeruata videlicet Hebraica voce תעלה.

Θάλασσα Etymol. deducit à σάλος, vt dicatur θάλασσα quaſi σάλασσα. addit verò & alias etymologias, ſed minus hac veriſimiles: quæ tamen & ipſa parum mihi fit veriſimilis.

C. Θαλασσοειδὴς, ίος, ὁ καὶ ἡ, vel Θαλασσοειδὴς, Maris ſpeciem referẽs (id eſt coloris maris,) vel Qui eſt coloris maris. (ſic autem vertendo εἴδος, ſequar Plinium qui χρυσοειδὲς apud Ariſtotelem interpretatur Coloris aurei, vbi de melle loquitur) Democritus Epheſius apud Athenæum lib. 11, inter alia βαρβαρίσματα Ionica, recenſet etiam καλαμάρεις φλοιίνας & θαλασσοειδεῖς. Fuerit igitur color θαλασσοειδὴς (vt opinor) idem qui etiam Thalaſſius ſeu Thalaſſinus appellatur, item cymatilis à nomine κῦμα. Cuius nominis ſignificationem Ouidianè (id eſt Ouidiana elegantia) exprimens Ouidius, dixit, Hic vndas imitatur, habet quoque nomen ab vndis. SED PRO Θαλάσσιος, id eſt Thalaſſius, quum ad colorem refertur, dicunt potius Latini (ſi mendo carent exemplaria) Thalaſſinus, vel Thalaſſicus.

C. Θαλασσοπλοπίω, ῶ, vel Θαλασσοπλοπέω, Tumultuor. Vide Suidam: vide item in verbo Μεταφορικῶς.

C. Θαλασσοκρατίω, ῶ, vel Θαλασσοκρατέω, Mari dominor, Maris imperio potior. Thucyd. 7, pag. 249, ὅτι πολὺ ἤδη τῆς ὑπαρχούσης ναυσὶ θαλασσοκρατοῦσιν. ET Θαλασσοκράτωρ, Qui maris imperio potitur. Idem Thuc. lib. 8, pag. 282, ὡς οὕτω δὴ οἱ Χῖοί τε θαλασσοκράτορες μᾶλλον ἐγίγνοντο.

C. Θαλασσόμολοι, vide in Μόλ.

C. Θαλασσοπλανὴς, Mariuagus, Per mare vagans, ſeu errãs. Euripid.

C. Θαλασσοπόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, vel Θαλατοπόρος, Marigradus, Per mare gradiens, ſeu iter faciens. vt θαλασσοπόρος nauis in Epigr. quæ & πορτοπόρος. ET Θαλασσοπορεῖν, Per mare iter facere.

C. Θαλασσουργὸς, vel Θαλατουργὸς, (q.d. In mari opus faciens) Rei nauticæ dans operam. Piſcatoris epithetum eſt apud Xenophõtem, vt ſcribit Bud. Idem verò apud Lucianum θαλατουργοὺς interpretatur Maritimos artifices. HINC Θαλασσουργέω, ῶ, q.d. In mari opus facio. Budæus vertit, Maritimis actionibus & negotiationibus vtplurimum vtor: afferens hunc Polybii locum de Carthaginienſibus, ἐν θαλατουργίᾳ μάλιστα πάντων ἀνθρώπων. Sic apud Strab. 111.

C. Ἀγχιθάλασσος, ſeu Ἀγχιθάλατος, Maritimus, Mari vicinus. Poll.

C. Ἀθάλασσος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſeu Ἀθάλατος, Maris expers. vt οἶνος ἀθάλασσος, apud Galenum lib. 11 Meth. Vinum mari carens, id eſt cui aqua marina non admixta eſt, ſeu infuſa. Ego Vinum maris expers ex Horatio interpretor. Huic opponitur θαλασσίτης οἶνος, ſeu πθαλασσωμένος, de quibus poſtea.

C. Ἀμφιθάλασσος, ſeu Ἀμφιθάλατος, Vtrinq; mari cinctus, vel circunquaque, vt alii. Polluci ἀμφιθάλατος eſt Corinthus, quam Horatius bimarem appellauit. In v.l. ἀμφιθάλατος πόλις, vrbs quæ mari circunluitur, Liuio, vel, Mari circunflua.

C. Διθάλασσος, ου, ὁ καὶ ἡ, vel Διθάλατος, Bimaris, Qui vtrinque mari alluitur. Bimarem Corinthum apud Horatiũ quidam interpretantur ad verbum διθάλασσον: Pollux tamen (vt modò dictum fuit) ἀμφιθάλατον eam vocat. At verò Act. cap. 27, de iſthmo, ἀφικόμενοι δέ τινα τόπον διθάλασσον.

C. Διυπθάλασσος, ου, ὁ καὶ ἡ, vel Διυπθάλατος, Mare ſubtens ſeu ingrediens. vt δίκτυα (id eſt retia) διυπθάλασσα Suid.

Θαλάσσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſeu θαλάτιος, Marinus, vel Ad mare pertinens. Hom. Od. ε, Σκῶπές τ' ἴφθιμές τε, παυσίλωσαί τε κορῶναι Εἰναλίαι, τῇσίν τε θαλάσσια ἔργα μέμηλεν. Plut. De Sibyll. orac. θαλατσίοις τῇ χρόᾳ καὶ βυθίοις. Et, θαλάτιος κλύδων, Theophyl. in epiſt. Item θαλάσσιον πρόβατον, apud Demetr. Phal. ¶Θαλάσσιος, Nauticus, Rei naualis peritus, apud Thu. Extat autẽ apud Plut. & θαλασσία form.

Θαλάσσιος οἶνος, ET Θαλασσίτης, VEL Θαλασσίας, ET Τεθαλασσωμένος, itémque ὁ δι' ἁλὸς θαλάσσιος οἶνος, Vinum cui aqua marina admixta eſt, (cui opponitur ἀθάλασσος οἶνος, Horatio Vinum maris expers) de quo vino, ſicut & de alio quod falſum vocatur, lege Celſum & Columellam. Plin. l. 14, cap. 8, [Vinum] cui marinam aquam largiorem miſcent, (à ſerui furto origine orta, ſic menſuram explentis:) idque strãſlatum in album muſtum, λευκόχροον appellatur. In aliis autem gentibus, ſimili modo factum, πθαλασσωμένον vocant. θαλασσίτην autem, vaſis muſti delectis in mare. quo genere præcox fit vetuſtas. Lege de hoc vino & autorẽ γλωσσογράφον, qui inter alia ſcribit, ob præcocem illam vetuſtatem, βίαιον etiã appellatum fuiſſe hoc vinum. ſaporis autem gratiam ex hac aquæ marinæ infuſione illi accedere. Apud Athenæum lib. 1, legimus περὶ τῶν πθαλασσωμένων οἴνων (i. de vinis quibus aqua illa marina infuſa eſt) eruditates non gignere nec flatus, ventrem ſoluere, & concoctionem adiuuare. Sed non dicit ſimpliciter οἱ πθαλασσωμένοι, verùm οἱ ὀπτῷ γεύσει πθαλασσωμένοι.

C. Ἐπιθαλάσσιος, ET Παραθαλάσσιος, ITEM Ἐπιθαλασσίδιος ET Παραθαλασσίδιος, (ſiue Ἐπιθαλάτιος, itidémque de cæteris) Maritimus. Et τὰ ἐπιθαλάσσια ſubſtantiuè interdum Maritima ora. Thucydides lib. 1, ἔστι δὲ πάντα τὰ ὑπὲρ θαλάσσια τῆς Πελοποννήσου. Idem lib. 6, ἐπιθαλασσίδιον eadem ſignificatione dicit. At ὑπὲρ θαλασσίδιος ἴσως πόλεσι legimus apud Xenophontem in Hellen. 3, πόλεσι παρήγγειλαν ταῖς ἐπὶ τῇ θαλάσσῃ καὶ ταῖς ὑπὲρ θαλασσίδιοις.

ε Θαλασσεύς, έως, ὁ, Piſcator. ἁλιεύς, Heſych.

Θαλασσόω, ῶ, vel Θαλατόω, Mari ſubmergo, ſeu obruo. vt apud Ariſtotelem De mundo ὑπερεῖς ἐθαλάτωσαν. Et apud Philonem χέρσος θαλατωθεῖσα, Terra mari admiſſo merſa, Bud. interpr. VNDE Θαλάτωσις, apud eundem, Submerſio quæ fit à mari, ſeu inundatio, vel Proluuies maris, vt idẽ Budæus vertit apud Philonẽ.

Θαλασσωθὶς ab Heſychio exponitur ἁγισάμενος, quod ſignificare illi puto Qui ſe luſtrali ſeu expiatoria maris aqua abluit (iuxta illud Catulli, Nõ genitor nympharũ abluat Oceanus) vel breuius, Qui ſe maris aqua luſtrauit. Verbo autẽ actiua voce, quòd ipſe non dixerit ἁγισθὶς, ſed ἁγισάμενος.

Ab hoc verbo particip. paſſ. πθαλασσωμένος, iunctum cum οἶνος, quomodo accipiatur vide in Θαλάσσιος. AT Ἀθαλάσσωτος ſeu Ἀθαλάτωτος ad aliam & ipſum ſignificationem tranſit. vocatur enim ἀθαλάττωτος ab Ariſtophanẽ, Maris inexpertus, Rei nauticæ rudis: ſeu Inſolens nauigandi, vt à Bud. exponitur.

Θαλασσεύω, ſeu Θαλατεύω, In mari verſor, vel In mari vt plurimum verſor. ita enim vulgo redditur, ſequendo hanc expoſitionem Græcam, ὡς θαλάττιός ὅτι τὸ πλεῖστον διάγων: ſed pro ea malim, Mare frequento. Bud. vertit apud Baſilium, In mari nauigo, ET Ἐνθαλατεύω eadem ſignif. dici ſcribit. AT VERO à Διαθαλασσεύω vel potius ab eius paſſiua voce Διαθαλασσεύομαι fit particip. διαθαλασσευόμενος pro Interuallo maris diſiũctus. vt apud Alciphr. μὴ Γλυκέρας τοσοῦτον διαθαλασσευούσης, cum Glycera tanto mari (id eſt, tanto maiori interuallo) à me diſiuncta. nam illa Athenis erat, ipſe autem in Ægypto.

ϑ

ΘΑΛΛΩ, F. λῶ, Vireo, Pullulo. Propriè plãtarum eſt quum germina & frondes emittũt, (ſicut αὐξῶ, quũ flores) cui oppoſitum μαραίνομαι & φθίνω. Pauſanias Arcad. ὑπὸ δὲ τῇ πηγῇ πθαλλόντα λωτόν. At Od. ν, αἰεὶ δ' ὄμβρος ἔχει πθαλλῇ τε ὕρῃ, ros virens id eſt,

virescere faciens stirpes. Impropriè autem dixit Il. ῥάχιν θαλιῆσιν ἀλοιφῇ, pro Adipe exhuberantem & succulentam, quæ, velut arbor frondibus, ita ipsa adipe vireret: sicut & Od. ν, glandium esum ὕειαν ἐρίφειν θαλιῇσιν ἀλοιφοῖ. Frequentius metaphoricè accipitur sicut & αὐξάνω, & Vireo ac Floreo apud Latinos. Laertius in Pythagora, τῶν ἐνιαυτῶν τὸν μὲν θαλλόν, ἴαρ, ὑγιεινόν· τὸν δὲ φθίνον, φθινόπωρον, νοσερόν. Idem, καὶ τῆς ἡμέρας θάλλειν μὲν πρωΐ ἕως, φθίνειν δὲ πρωΐ ἑσπέρας, virere auroram, at occidere & defloreſcere veſperam. Heſiod. Erg. v. 225, Τοῖσι πίθηλε πέλει· λαοὶ δ' αὐξοῦσιν ἐπ' αὐτῇ. Et v. 234, Θάλλουσιν δ' ἀγαθοῖσιν ἐφημέριοι, ii videlicet qui δίκας ξείνοισι καὶ οὐδήμοισι δίδοῦσιν ἰθείας. Idem, ταὶ δ' αἴλακες πίθαλοί, venuſtate virentes & vernantes. & εἰρίων πίθαλα apud eundem. At apud Hom. Od. λ, εἰλαπίνη πίθαλα, conuiuium opiparum ac lætum, in quo conuiuarum animi quaſi virent. Xenoph. οὐ μὴν λήθης γε ἅπασι κεῖνται, ἀλλὰ μνήμης τὸν ἀεὶ χρόνον ὑμνοῦσιν οἱ θάλλοντα, id eſt Perpetuam famam cõſequuntur, & florenti memoria viuunt, ſeu vigent. Eorum memoria non interit. In malam quoque partem accipitur pro Pullulo ſeu Scateo. vt θάλλοντα πύματα apud Sophoclẽ. & apud Greg. de Chananæa, χθὶς ἐξαίφνου θάλλουσα τῇ αἱμορροΐᾳ· (ἐπιζῆς γὰρ πολὺ φοινικῶν αἱμάτων) σήμερον αἱθάλοις αἱματώδεσι. Pro eodem dicitur ΕΤ Θαλιῶ, ΙΤΕΜ Θαλίω. Plutarch. Conſol. ad Apoll. ἡμιτάλαντον δὲ καὶ τὸ Λακωνικὸν, Νεῖν ἄμμες, σοφὸν δ' ἄλλοι θάλλετον, αὐτίκα δ' ἄλλοι. Et apud Heſych. θαλίει, idem quod θάλλει, αὐξῆ. & θαλίοντες pro θάλλοντες.

C. Ἀειθαλής, ίος, ὁ καὶ ἡ, Semper virens, Perpetuò virens, apud Dioſcor. Vnde θαμνοειδὲς καὶ ἀειθαλὲς κυπαρίσσου, apud Nicandrum. Ἀειθαλέων autem eſt genitiuus pluralis, Semper virentium. Ex Nonno tamen quidam citant ἀειθαλέων, tanquam participium ab ἀειθαλέω: vt ſit ἀειθαλέων ſemper virens. Reperitur verò ΕΤ ἀειθάλλουσα participium apud Nic. Semper virens, ab ἀειθάλλω. ſed potius eſt legendum ἀεὶ θάλλουσα, diuiſim. Sic ΕΤ ἀειζώων pro Semper viuens, coniunctim à nonnullis ponitur: quod diuldere malim. SED ET Ἀειθαλὴς ſcriptum alicubi reperitur duplici λ, quæ tamẽ ſcriptura nõ placet, niſi ſicubi metrũ eam poſcat. Formatur enim ἀειθαλὴς ex ἴθαλλον aoriſto verbi θάλλω, ſcripto vnico λ.

C. Ἀρτιθαλής, ίος, ὁ καὶ ἡ, Qui recens vireſcit aut viruit, Qui recens frondeſcit.

C. Δυσθαλής, ίος, ὁ καὶ ἡ, Difficulter aut malè vireſcens.

C. Ἐυθαλής, ΕΤ Ἐυθαλλὴς, ίος, ὁ καὶ ἡ, Valde vireſcens & pullulans. Vnde ἰειθαλὴς apud Heſych. μεγάλων θάλλοντες. Et ἰειθαλέα cum duplici λ apud eundem, μεγάλως θάλλουσαν: itidem & ἰειθαλῶν in genit. plur. πολυθαλλῶν. In v. lex. eſt. ΕΤ Ἐειθαλὴς, οῦς, ὁ ἡ, eiuſdem ſignificationis. ΑΤ Ἐειθαλὶς, ίδος, ἡ, herbæ nomen eſt, teſte Heſychio: eadem, vt videtur quæ apud Plinium DICITVR Ἐειθαλὴς. Is lib. 25, cap. 13, de aeizoi duobus generibus, Alterum (inquit) minuſculum quod erithales vocant, alii trithales, quia ter floreat: alii chryſothales, aliqui iſoetes.

C. Εὐθαλὴς, ὲς, ὁ καὶ ἡ, Bene virens ſeu pullulans, Florens. VNDE Εὐθαλέω, ῶ, F. ήσω, Bene vireo ſeu pullulo, (ſeu vt Budæus interpretatur) Proſperè & commodè germino & creſco. Plutarchus in vit. Sympoſ. καὶ γὰρ ἡμεῖς οἱ γεωργοὶ τὰς Θάλλους εἰωθότες, φυτῶν καὶ σπερμάτων ἄθαλα καὶ βλαστοῦντα διαμένειν αὐτῷ δυσδιάφθορα.

C. Ἡμιθαλὴς, ὲς, ὁ καὶ ἡ, Placidè & benignè virẽs ſeu pullulans, vel Placidè vireſcere ac pullulare faciens: vt ἡμιθαλὴς ἦρ in Epigr.

C. Τριθαλὴς, ὲς, ὁ καὶ ἡ, Ter virẽs ſeu florens, Ter pullulãs. Trithales nomen herbæ vide in ἰειθαλὴς paulo antè.

Θαλερὸς, ά, όν, Virens, Floridus. Metaph. ſæpius capitur. vt θαλεροὶ κοῦροι, iuuenes virentis ac florentis ætatis, Il. γ. Ibidem θαλερὰ φυτάοντες. Et apud Heſiod. θαλερὴν παρέασιν ἄκοιτιν. vbi quidam exponunt Teneram. Sed commodius θαλερὴν ἀκοίτιν (quo ſenſu & θαλερὸς παῖς) pro ἡ ὠραία γαμετὴ γυνή, quæ & τελεσφόρος ἄλοχος, vxor virentis ſeu florentis ætatis, quam virginem duxeris. Plutarch. De primo frig. τὸ σῶμα τῷ ζώου μᾶλλον μὲν ὑγρὸν ἔτι καὶ θαλερὸν, quandiu ſpirat & viget. Item Viteſcere faciens, Vinificus: θαλερὸς καὶ ζωογόνος: vt accipitur apud Heſiodum; θαλερὸν δ' ὑπὸ βότρυος ἔπλετο, ſic θαλερὸς γάμος apud Homerum. At θαλερὸν δάκρυ apud eundẽ exponitur δύνον. Commodius tamen vberes lacrymas ibi intelligere poſſumus, quæ magna vbertate ex oculis profunduntur, vt frondes ex arboribus. Sic θαλερὸς γόος, Od. κ. Dicitur & θαλερὴ ἀλοιφὴ Od. η, quaſi pullulans & efflorescens pinguedo. At in illo, θαλερῇ δέ οἱ ἔκχυτο φωνὴ, quidam exponunt τὸ θαλερὸν τῆς φωνῆς.

C. ΑΜΦΙθάλλω, Circumuireo, Vndique vireo, vel Circumfloreo. vnde ἀμφιθήλη, in prat. medio. vſurpatur autẽ ſæpe pro præſenti, ſicut & πίθηλα pro θάλλω: vt in Anthol. Epigr. ἀμφιθήλαις χαίταις.

Ἀμφιθαλὴς, ὲς, ὁ καὶ ἡ, Circumuiridis, Circumuirens, Circumfloridus, vel Circumflorens.

Ἀμφιθαλὴς, Patrimus & matrimus, Cui pater & mater adhuc viuunt. Il. χ, Τὸν δὲ καὶ ἀμφιθαλὴς ὀπὶ δακτύες ἐσφήλιξε. vbi Euſtathius, ἀμφιθαλὴς πᾶς, vtrinque virens, id eſt felicitate fruens, vtpote viuentes adhuc parentes habens. at Ἐπιθαλὴς, cui alter horum naturalium ramorum auulſus eſt. ſecũdum quem ſenſum & liberi qui non ſunt eadẽ matre geniti, ἐπιθαλεῖς appellantur. Heſychius autem ait, ἐπιθαλὴς, ἐπὶ ἀμφοτέροις τοῖς γονεῦσι θάλλων· ἢ ἐφ' ᾧ ἀμφοτέροι θάλλουσιν οἱ γονεῖς. Vſus ſemel duntaxat hac voce Homerus dicitur. vſurpauit autem poſt eum Plato, De leg. 11. opponens orphano. Vſus verò eſt poſt Platonem & Plutarchus.

C. ΑΝΑθάλλω, Repullulo, Regermino. Dicitur ΕΤ Ἀναθαλέω, vnde futurum ἀναθαλῶ, & apud poetas aliquãdo ἀναθηλήσω. vt apud Homerum Il. α, Οὐδὲ ἀναθηλήσει. Bud. autem thema vult eſſe ἀναθηλῶ. ita enim ſcribit, Ἀναθηλῶ, Repullulare, Regerminare, Renaſci, Inſtaurari. Gregorius, ὡς καὶ ἐγχρομβόιο πυρὸς παλιναύξεσιν ἴλθη Φῶς ἀναθηλῆσαν. Apud Heſychium legitur ἀναθηλήσει expoſitum αὖθις βλαστήσει, corrupta ſcriptura pro ἀναβλαστήσει. vt apud eundem ἀναθηλάσαι exponitur ἀναβλαστῆσαι. ſed fortaſſe ἀναθηλῆσαι ſcripſerat.

Ἀναθάλλω, nouè in actiua ſignificatione, cum accuſatiuo, citatur ex Ezech. cap. 17, ἀναθάλλω ξύλον ξηρὸν, Germinare facio lignum aridum. vel potius, regerminare.

Ἀναθάλλω, metaphoricè pro Vegetor, Vigeſco, Vires reparo. Bud. ex Dionyſ. Areop.

C. ΑΠΟθάλλω, q.d. Deuireſco, Defloreſco.

Θαλὸς, οῦ, ὁ, Ramus virens, Frons, Germen, ſeu Primus germinatus arboris. idẽ quod & θαλία. Vnde apud Sophocl. in El. eſt, ἵν' ἐπὶ αἰῶν βλαστῶν βρύοιτο θαλὸν ᾧ κατάσκιον Πᾶσιν φίλοισι Μυκηναίων χθόνα. Od. ρ, πολλῶν ῥητῆρα φιλῆσαι, Σκαιπόρτι τ' ἔμεναι, θαλλόν τ' ἐρίφοισι φορῆναι, frondem ſeu virentem ramũ hœdis ferre. mirum enim in modũ delectatur frõdibus hoc animal. Plut. De poem. aud. ἢ μὰ μάλιτα διώκει τὸ αὐτὸς, ἀλλὰ αἰὲ τὸ θαλλὸν, ἢ δὲ ἐξ ἐπὶ πλεῖ ῥίζαν. Luc. Herm. θαλλὸς ἀποδηχθέντα αἰπολικὴν ὦν, οἷόν τε φορέσασα. Sic Pla. ὡς οἷόν εἰ τὰ πιόντα βρέμματα θαλλοὶ ἦσαν καρπὸν ἀποφαίνοντες ἄγαν, frõdem, ramum virentem. Interdum additur & genit. Theocr. Idyll. 4. — πὰρ δὲ ἰτέαις Τὸν θαλὸν βούγαρα. Gal. ἐξ' θαλοῦ ἐλαίας τὴν ἀπαλὴν σκιάζεται. Ariſtot. lib. 9. Anim. θαλλοὶ τῶν δένδρων. Peculiariter verò apud Atticos θαλὸς dicitur ὁ τῆς ἐλαίας θαλὸς, frons oliuæ ſeu ramus oliuæ, oleaginum germẽ, quo victores aut qui feſtos dies agerent coronari ſolebant. Æſchin. contra Cteſiphontem στεφανοῦσθαι θαλοῦ στεφάνῳ. Ibidem, πρὶν μὲν γὰρ ἰδεῖν τὸ θαλοῦ στέφανος ἥμην. Ath. 12, ἐστεφανοῦντο τὰς Ἀθήνας περίοδος θαλοῦ ἐλαίας καὶ ταινίας. Et lib. 7, πρώτιστον Ἀρισταῖον τὸν φέροντα τοῖς θαλοῖς, πάντων ἀνθρώπων ἄριστον ἐόντα. Eurip. ἱκτῆρες θαλοῦ, ſupplices ramo oliuæ. Vſus eſt hoc vocabulo apud Latinos Columella lib. 11. cap. 3, Thalli cæparũ ventis proſternẽtur, totumq; ſemẽ excutietur. Vbi intelligunt quidam mediũ cæpæ ſtipitem. Θαλὸς eſt etiam nomen propriũ cuiuſdam, canponis: quem quũ Nico meretrix exhauſiſſet, per iocum αἴξ dicta fuit, vt Athenæus lib. 13 tradit.

C. Θαλλοφαγέω, ῶ, Frondes comedo, Virentes arborum ramos abedo. Athen. lib. 13, de capra, ὅτε Σοφοκλῆς ἐν Πανοπεῦσι, ὅτι θαλλοφαγεῖ τὸ ζῶον, φησὶν αὐτὸς, Ἐκ δὲ τρυγὸς τὴν αἰγὸς ἀπὸ θαλοῦ χιμαίρας ἀποτρίψαι. de qua paulo antè dicit, eam θαλοῦ χάριν.

C. Θαλλοφόρος, ου, ὁ, Oleaginam frondem gestans: vt in Panathenæo festo apud Athenienses. Xenoph.Symp. θαλλοφόρους δὲ τῇ Ἀθηνᾷ τὰς καλὰς γέροντας ἁλίζονται, ὡς συνεπαρομαρτοῦντας παῖσι ἡλικίᾳ τοῦ καλλους. Quoniã verò illi θαλλοφόροι plerunque senes erant, factum est vt per iocum ita dicti fuerint qui inutiles ad alia munera obeunda essent. Aristoph. Vespis, εἶτ' ἀπὸ τριοβολίου ὄχλος χρέσμιος ἦν· οὐκ' ἀκάρπῳ σκωπτόμενοι γῆ αὖ ἐν ταῖς ὁδοῖς ἀπαίσιος, θαλλοφόροι καλοίμεθ'. VNDE Θαλλοφορέω, οῦμαι, Oleaginam frondem gesto. Aristoph.schol.Ibidem refert ex Dicæarchi Panath. καὶ πολὺ χρῶς ἐν ταῖς παναθηναίοις θαλλοφορίᾳ. miratur tamen vnde hoc acceperit.

Θαλλία SIVE Θαλία, ας, ἡ, idem quod θαλλός. Dioscor. libro 2, cap. 75, de lacte, τὸ δὲ αἶγειον ἧττον καυλίας ἀπίεται, διὸ τοῖς αἶξι τὸ πλέον συφοῦσιν νομῇ χρῆσθαι, δρυὶ καὶ σχίνῳ καὶ θαλίᾳ καὶ τερμίνθῳ ὄντι καὶ δυσόμαχον τυγχάνει. Plinius, Stomacho accommodatissimum caprinum, quoniam fronde magis quàm herba vescuntur. Possumus tamẽ hic commodius exponere Fronde oleagina. Theophr. De causis plant. lib. 5, cap. 2, ἴχνεσι πρὸς ἀρχὰς ἐν αὐτοῖς βλαστικαὶ ἢ κλῶνες ἢ πίτυροι ἢ κέντρωσις, ἢ ὅ, τι χρὴ καλεῖν τὰ ἐκτὸς ὄντα τοῦ ξύλου. εὐδίν γὰρ ὅπη τοῦτον, ἀλλ' ἴσια φερουσῶν ἄνας ἴχνη, καθάπερ ἡ θαλλία. πρόσθε, κλῆμα. Vbi nota θαλλίαν, sicut & cætera quæ hic ponit, esse τὸ ἐκτὸς τοῦ ξύλου ἴχνη πρὸς ἀρχὰς ἐν αὐτοῖς βλαστικοῖς, extremam arboris partem ex qua germina pullulant. Primum arboris germinatum vocat Plinius. Athenæus lib. 15. de quodam in via sacrificante, καὶ κατακλίνας ἐν τῇ πόᾳ, θαλλίαν τινὰ κατακλάσας αὐτὸ πρασίζων, παρέθηκε τοῖς συνοῦσιν, frondesque defractas mensæ loco substernens. Reperitur ET Θάλεια pro eodem. Theophr. in 3 De caus. 16, de consitione arborum & seminum loquens, ὅτι· πῶν γὰρ ὅπη τοῦ ξύλου μοχθοῦσιν· οἱ γὰρ ἄνω αἴροῦσι τὴν θάλειαν τὸ κλάδων ὅπως μὴ ἐκφανῶσιν τοῦ διώρυγος εἰς τοῦ βλάστους. vbi Bud. interpr. Virentem germinationem & comam ramorum: ego ex Plinio non malè reddi puto Primum ramorũ germinatum. Idem De hist. plant. l. 2, cap. 4. ἐλαία πατ' ἐπικαυθῆσα πλείους, αἱ κλάσεων ὅλη καὶ αὐτὴ καὶ ἡ θάλεια. Taleas autem Varro & Plinius vocant segmenta ex arbore recisa, quæ in terram depanguntur & plantantur. Cato De re rustica capite 45, Taleas oleaginas quas in scrobe saturus eris, tripedaneas facito. Plin. libro 17, cap. 17, Taleæ ex feracibus fiant arboribus: ne curuæ, neve scabræ, aut bifurcæ, neve tenuiores quàm vt manum impleant: ne minores pedalibus, vt illibato cortice, atque vt fœtura inferior ponatur semper. ‖ Thallia Festo est Folliculus cæpæ.

Θάλος, ους, τό, idem quod ἔρνος vel θαλλός, vt Eustathius annotat: Planta, Stirps, vel Frons, aut Ramus virens, Germen. Odyss. ζ, — μάλα νυ τρίτον ἔμμορε Διὸς Αἰὶν ὑφορσυνέειν ἰαύειν τε ἔνθα περ οἵη, Λεύκιππον πιέσαι θάλος ἠοῦς χορὸν ἰσοχέοντα. Iliados χ, — οὔ σέ τ' ἔγωγε Κλαύσομαι ἐν λεχέεσσι φίλον θάλος ἠὲ τέκοιμι αὐτή, charum germen, chara propago, vt Hector θάλος dicatur Hecubæ, quòd ex ea velut germen pullularit, aut velut plantæ sive taleæ arboris ex qua excisæ sunt, soboles dicuntur, ita ipse matris ex qua ortus esset. Apud Theoph. lib. 2 De hist. plant. cap. 3, ὅτι τὸ κοπέντος φασὶ συμβαίνειν οὕτω, καὶ ἐκ τοῦ κόπτειν τὴν θάλειαν ἢ ὅλως μανθάνουσιν, φέρειν θάλος, accipitur potius pro fronde seu germine, & idẽ significat quod θαλλός, vel θαλία seu θάλεια. Eurip. θάλος ἱερὸν ἐλαίας. Reperitur verò ET Θαλὸς, οῦ, ὁ, pro θαλλός, apud Pollucem. dicit enim lib. 7, ὁ τῆς ἀμπέλου κλάδος, κλῆμα, καὶ ὁ τῆς ἐλαίας θαλλός. Et in vulg. lex. ex Plut. Solone, θαλὸν ἀπὸ τῆς ἱερᾶς ἐλαίας λαβών. Et rursum Polluci lib. 1, τὸ φύλλον τὸ φοίνικος dicitur etiam θαλές. Eustathius tamen annotat θαλὸς acutũ duplici λ scribi, at penacutum vnico. Et ab illo θαλὸς vult ET Ἑπιθαλὴς: ac ἐπιθαλεῖς παῖδας dici qui alterius tantùm parentis θαλὸς sint, hoc est qui ex iisdem parentibus orti non sint, aut quorum alter parens obierit: παῖδες παῖδες μὲν ὁμομήτριοι (inquit) ἐπιθαλεῖς λέγονται: at ἀμφιθαλεῖς, cuius vterque parens superstes. AT Θάλεια idem Eustathius dicit esse αἰτιατικὴ ἐκ ὀνομαστικῆς τῆς θαλὴς λεγόμενος παῖδος, eius videlicet patris cuius ipse filius θαλὸς, hoc est germen est: vt θάλεια hic intelligantur omnia bona quæ quasi virere & florere hominem

f aciunt. Il. χ, de Astyanacte puero, Εὔδουσ' ἐν λίκτροισιν ἐῢ ἀγκαλίδεσσι πιθοίης, Εὐνῇ ἐϊμαλακῇ, θαλίων ἐμπλησάμενος κῆρ.

Θάλειος, ου, ὁ, idem quod θαλερός, Virens, Floridus. Exponitur etiam Festiuus: vt θαλείῃς σίφεσι, festinis sertis, in Epigr. Vbi θάλειος accipi etiã potest, vt θαλερὸς, pro θαλεροποιοῖς, quæ quasi virere & florescere homines faciunt, Quorum gestatione homines ipsi quasi virescunt. Sic etiam legitur Odysseæ libro γ, ἦλθε δὲ καὶ εἰς δαῖτα θάλειαν, id est εἰλαπίνην πανδαῖτα, vt alibi loquitur, Conuiuium opiparum, quod aut ipsum splendido apparatu quasi vireret, aut ipsos conuinas quasi virere faceret: hoc est, conuiuiũ lætum & festiuum. Odyss. θ, δαιτὸς ἐπηρήμασι θυμὸν ἰάνθη, Φήμιός θ' ἱμερόεν δαιτὶ σύμφορος ὄρθη θάλειαν. Sic apud Hesiodum Dieb. ἠῶθεν δαιτὶ θαλείῃ, Conuiuio florenti & hilari. Eustathius ex quodã poeta, Ἐπὶ δ' ὄφρυσι σιλίτιον στεφανίσαντες θύμβοι, θάλειαν ἑορτὴν ἀγάγωμεν, id est (inquit) in qua ἔθαλλον ὑποβάλλοντες τὰ ἀνώθεν. Vbi bene exprimi puto quid θάλεια ἑορτὴ vel δαὶς sit: in qua nimirum στεφανίσασι ὅτι ὄφρυσι θύμβης ἀνώχεω, in qua coronati lætiq; ac hilares genio indulgebant: vt deinde generalius hoc vocabulum vsurpatũ sit pro quauis festa ac hilari celebritate. SED ET Θάλεια substantiuè ponitur pro δαὶς θάλεια. PROQVO Θαλία frequentius sine diphthongo, penultima breui: vtũturque eo interdum prosæ scriptores cum poetis, pro δαὶς πανθαλίᾳ, Conuiuiũ lætum & quasi florens, vel in quo coronati epulabãtur. Hesiod. Asp. πᾶσαν δὲ πόλιν θαλίαι τε χοροί τε Ἀγλαΐαι τ' εἶχον. Idem Erg. 115, Τίρπετ' ἐν θαλίῃσι καλῶν ἔκπαγλον ἀπάντων, Conuiuiis floridis & lautis. Idem Erg. v. 229, θαλίης δὲ μεμηλότα ἔργα νέμονται, rebus quæ conuiuiis curæ sunt fruuntur: Vel, Vescuntur fructibus quibus conuiuia gaudent. Aristophanes Neb. ἀφ' ἑσπέρας μακάρων ἱερώτατα, δεῦρο φανεὶς τῶν θεῶν θυσίας, θαλίας τε παντοδαπὰς ἐν ὥραις. Athenæus vocabulum hoc videtur deducere ab ἁλίζομαι: vt videlicet hæ θαλίαι dictæ sint quoniam θεῶν χάριν ἁλίζονται καὶ σωρίζονται, intelligens festiuas celebritates quibus in deorum honorem solenniter conueniebant & epulabantur. παί δ', (inquit, loquens de θᾶναι, θαλίαι & μυστήρια) ὅτι θεῶν χάριν ἁλίζονται καὶ σωρίζονται. τοῦτο γὰρ ὅτι τὸ, ἄστρα θάλειαν. vnde ab Hesychio exponitur etiam πανήγυρις. Budæus quoque apud Herodotum non tantùm pro epulo, sed etiam pro die festo & pro feria vsurpari annotat. Idipsum & Plutarchus innuere videtur in loco quodam quẽ in θαλιάζω ex eo proferam. Sappho apud Athenæum lib. 11, loquentem περὶ συνουσιῶν ἐμολιῶν, ΕΛΗΚύπρι χρυσοίοισιν ἐν κυλίκεσσιν αἴρρεῖς συμμεμιγμένον θαλίαισι νέκταρ εἰσχοοῦσα πύπτοισι τῆς ἑταίρους. Apud eundẽ lib. 12 à Pisistratidis inuentæ institutæque esse θαλίαι καὶ κῶμοι dicuntur. Plutarchus Lycurgo de Spartanorum institutis loquens, χοροὶ δὲ καὶ θαλίαι καὶ διαγωγαὶ ἦσαν ἐκεῖ πανταχοῦ καὶ γυμνάσια καὶ λέσχαι, τὸν ἅπαντα χρόνον ἐπιχαιρεκακίζοντες, ὅτι μὴ σφαπυόμενοι τύχοιεν, chori & festivitates, vt vulgò interpret. In vulgatis lexicis θαλία exponitur Serta, Festæ frondes. ‖ Θαλία accipitur etiã pro florenti vitæ statu, seu (vt Budæus exponit) pro affluentia & deliciis. Iliad. ι, de Oreste, Ὅς μοι πλούσιος ἔσκε καὶ ὀλβίῳ ἐνὶ οἴκῳ. ‖ Θάλεια sive Θαλία est etiam nomen proprium vnius ex tribus Charitibus. Hesiod. Theog. v. 909, Ἀγλαΐῃ καὶ Εὐφροσύνῃ, Θαλίῃ τ' ἐρατεινῇ. Plut. συφὸς λιῶ ὁ ταῖς Χάρισι τὰ ὀνόματα τὰ Ἡμέρος, Ἀγλαΐᾳ καὶ Εὐφροσύνῃ καὶ Θαλείᾳ. ‖ Est & nomen vnius nouẽ Musarum. Plutarch. Sympos. ἢ τι Κόμητι καὶ Κλειοῖ καὶ Θαλείᾳ, quam rustici quoque colebant vt plantas faceret ἀθαλεῖς. Vnde est apud Plutarchum Sympos. 9, καὶ γὰρ ἡμεῖς οἱ γεωργοὶ τὴν Θάλειαν εἰκοτῶς μάλα, φυτῶν καὶ σπερμάτων ἀθαλούντων καὶ βλαστανόντων ὀπωρινὴν καὶ σπερμαίαν ἀπολιδύσης. ‖ Θάλεια est etiam Nereidis cuiusdã nomen apud Homerum. Iliad. σ, — Γλαύκη τε, Θάλειά τε, Κυμοδόκη τε. quam ita dictam Eustathius vult διὰ τὸ εὐχλοεικὸν ὕδατος ζωογόνον ἐν ταῖς φυταῖς, quorũ proprie est θάλλειν. ‖ Θάλειαι apud Cretenses dicuntur etiam οἱ λῳστοὶ τῶν πόρων καὶ πλατεῖς, οἷς ἐν θυσίαις πολὺ ὀναγλύφουσιν: vt ex Seleuco Athen. lib. 14, tradit. A Θαλία autem DERIVATVR Θαλιάζω, id est Conuiuia florida agito, Sertis

virentibus redimitus festiuiter epulor. Vel, Festiuos coetus & conuiuia celebro. Plutarchus Sympos.9, de nouem Musarum muneribus loquens, ἡ δὲ ὀπτυμίας τὰς μὲν ἐν ἐδωδῇ καὶ πόσει ἡ Θαλία κεκοινωνηκὸς ποιεῖ καὶ συμποτικὸν, ἐξ ἀπαθροίσεως ἡμῶν Σωσιάδους δ' ὁ τὰς φιλοφρόνως καὶ ἱλαρῶς συνιόντας ἀλλήλοις. ὡς οὕτω, θαλιάζειν λέγομεν, οὐ τοὺς ἰδεῖζοντας καὶ παροινοῦντας. Vnde discimus, quum aliqui amicè hilaritérque compotandi gratia conueniũt, esse θαλιάζειν eiusmodi cõuiuia agitare. Idem Sympos.iac. 7, de citharœdis, τῆς φιδῆς ἄψυχμα καὶ πρίσπον τὰ θαλιάζουσιν αὐδρώπους· ἄδοντες. A

¶ Θαλίθω, idem quod θάλλω seu θαλέω, ex eóque deriuatum, vt φλιήθω à φλέγω. Odyss.ζ, Ἠΐθεοι θαλίθοντες. Iliad.ι, πολλοὶ δὲ σύες θαλίθοντες ἀλοιφῇ. Plut. Consol. de Niobe ex poetarum fabulis, ὡς ἀεὶ θαλίθοντα βίῳ, βλάστας πίονα δένδρεα, γλυκερὸν φάος ὁρῶσα πολίταις, non semper virenti auo. Et Ionicè Epigr.l.2, Ὡς δὲ ῥόδον θαλίθησας ὦ ἔαρι, vt rebas seu vernabas, pro θάλιθες, vt dictũ sit eodem modo quo in tertia persona dicitur ἐτύπτετο pro ἔτυπτε. B

¶ Θηλέω, ῶ, F. ήσω, idem quod θάλλω vel θαλέω. id est Vireo. VNDE Ἀναθηλέω, idem quod ἀναθάλλω: vt suprà ostensum est. C

C. Ἐεθηλής, ίος, ὁ καὶ ἡ, Valde virens seu pullulans, aut frõdens. idem quod ἐεθαλής. Iliad.ρ, Οἷον δὲ τρίφει ἔρνος ἀνὴρ ἐεθηλὲς ἐλαίας. Il.κ, — μυελίκης ἐεθηλυίας ὄζους.

C. Νεοθηλής, ές, ὁ καὶ ἡ, Nuper virens, Qui nouiter viruit aut pullulauit. Il.ξ, — χθὼν δῖα φύει νεοθηλέα πίλνω. Hesiodus, σταφυλῇσι νεοθηλείῃσι. Impropriè verò dicitur in Epigr. νεοθηλεῖ μόσχῳ, pro Vitulo recens orto seu genito, vt est in vulg.l. Et νεοθηλέες παρθενικαὶ, apud Dionys. De situ orbis, pro virginibus adolescentulis. Dicitur ET Νεοθαλὴς, pro eodem, à θάλλω. Et apud Eurip. νεοθαλεῖ αἰχμῇ, pudore recens oborto. D

¶ Τηλεθάω, ῶ, Vireo, Germino, Pullulo. idem quod θάλλω, factumque vel ex θηλάω, vel ex θαλέθω, idem cum θάλλω significantibus. Vnde frequenter apud Homerum δένδρεα τηλεθόωντα, virentes arbores: item ἐλαῖαι τηλεθόωσαι, item ὕλη τηλεθοῦσα. Sed & παῖδας τηλεθοωντας metaphoricè idem Homer. dixit Il.χ, quemadmodum alibi φίλον θάλος, & πίειον θαλερὸν eadem metaphora. Item χαίτη siue κόμη τηλεθόωσα, Il.ψ, coma virens instar comæ arborum. ‖ Apud Suidam tamen τηλεθάοντα exponitur πάνυ λάμποντα. quæ expositio nescio an mendo careat. Ex Hesiodi schol. affertur ET Τηλέθω, itidem pro θάλλω seu θαλέθω. Sunt verò hæc duo vocabula, videlicet τηλέθω & τηλεθάω, item θαλέθω & θηλέω, poetica, pro quibus prosæ scriptoribus vsitatũ est primitiuum eorum θάλλω. E

ΘΑΛΥΣΙΑ, πά, Primitiæ frugum, Vel Quæ post fruges collectas & cõportatas diis offeruntur, & in primis Cereri: videlicet ὑπὲρ ἀθαλίας καὶ ἀφορείας τῶν καρπῶν, quòd ipsorum beneficio omnia bene viruerunt, & vt in posterum itidem omnia prosperè reuiresçant. quæ à cõportandis ipsis frugibus συσκομιδέια etiam appellabantur. Il.ι, οὔπω θαλύσια γουνῷ ἀλωῆς Οἰνῆς ῥίξ. id est ἀπαρχὰς ἔδωκεν, secundum Euripidem. Theocriti scholiastes dicit esse festum quod post fruges comportatas in honorem Cereris agitabatur: vnde & Cerealia quidam interpretantur Idyll.ζ, Τὰ Δηοῖ γὰ ἔτυχε θαλύσια. In vulg.lex. θαλύσια sunt Festiuitates quæ cum θαλείῃς, id est ramis virentibus, fiunt: & generaliter omnia festa: vel potius (vt eadem lexica addunt) αἱ ὑπὲρ ἀθαλίας καὶ ἀφορείας τῶν καρπῶν διδόμεναι θυσίαι, καὶ ἀκροθίνια, καὶ καρπῶν ἀπαρχαί. ET Θαλύσιος ἄρτος, Panis ex nouis frugibus, Panis qui ex comportatis frugibus primùm factus est: ὁ ἐκ τῆς συσκομιδῆς γινόμενος σῖτος, vt Athen. l.3 docet, addens ἀπάρχηλον etiam nominari. F

ΘΑ'ΛΠΩ, F. ψω, Foueo. Item Calefacio, Concalefacio. Sunt qui propriè dici putent de gallina fouente oua, quum illis incubat. De ea certè dictum θάλπειν non vno in loco reperio. nam pro his Varronis de columbis, Diebus quadragenis concipit & parit, & incubat, & educat, habetur in Geoponicis, ὡς πέσσαις τεσσαράκοντα ἡμέραις κυΐσκει, καὶ τίκτει, καὶ θάλπει, καὶ ἐκτρέφει. Idem Varro scribit, Habeámne semẽ pulli, curator quatriduo postquã incubari cœperit, intelligere potest. Vbi pro his verbis, Quatriduo postquam incubari cœperit, Geopon. autor dicit, μὴ πάρυ πλέον ἡμέρας τὸ θαλφθῆναι. Item, quod præcipit Varro, Vertere oua, vt æquabiliter concalefiant, (pro quibus habet Columella, Manu oua versare, vt æqualiter calore concepto, facilè animentur) in Geopon. ita præcipitur, μεταστρέφειν τὰ ᾠὰ, ἵνα πάντοθεν ὁμαλῶς θάλπωνται. Sic autem & à Basilio ὄρνις ἐπωάζουσα dicitur θάλπειν. Ex Græcis quoque interpr. Bibl. affertur, Deuter.22, θάλπει ὄρνις τὰ νεοσσὰ ἢ ὅτι τὰ ᾠά. At Synesius dixit τὸν σπινθῆρα θάλψαι τι καὶ ἐκφῦσαι ὅτι πλέον. ‖ Sed θάλπεσθαι nõ solùm inuenitur pro Calefieri, (vt apud Galenum ὑπὸ τοῦ πυρὸς θαλφθείς) verumetiam pro Feruefieri: & θαλφθείς pro Feruefactus, in hoc loco Hesiodi, ὑπὸ δὲ πρώτῃ χέεται Θαλφθεὶς καπίπρος. ‖ Legi & θάλπεσθαι ἔρωτι metaphoricè, vt Lat. Incendi amore, apud quendam tragicum: Æschylum, ni fallor. apud quem θάλπεσθαι ἱμέρου βέλει eadem signif. habetur in Prometh.p.41. Sed & μανίαι ab eodem dicuntur θάλπειν p.53, sicut legimus apud Lat. poetas Furiis incensus. ‖ Item θάλπεσθαι pro ἐξαπατᾶσθαι, vide in Σωθάλπω. B C

Θάλπω, pro Foueo, metaphoricè. Synes. epist.19, καὶ ἃ ὀφείλοντα πρὸς ὁσιωτάτην, θάλψατε τὸν αὐτὸν τρόπον, Fouete, Humanitate prosequimini, vel omnibus humanitatis officiis. Hoc autem Theocr. Idyll.14, - ἄλλοι ἰοῦσα Θὴν τὸν φίλον, simile esse puto illi Virgiliano, — ipse Nexam Dũ fouet. Scio tamen alio quoq; sensu θάλπειν illud accipi posse. Vide & aliam verbi Foueo signif. in compos. Σωθάλπω & Ὑποθάλπω, idem in Θάλπω.

Θάλψις. Fotus, Ipsa fouendi actio. Alexand. Aphrod. θάλψεως χάριν, Fotus gratia, Fouendi gratia. A Bud. exponitur & Fomentum. D

Θαλπηρεύς, ά, ὸ & ἡ, Fouendi vim habens, Ad fotum aptus. Apud Suidam θαλπηρία legitur, quem vide.

Θάλπος, τος, τὸ, Calor, Feruor, Æstus. De feruore solis apud Lucianum. Sæpe autem opponitur τῷ κρύει, vel ψύχει, vel ῥίγει, id est frigori: aut χειμῶνι, quod & frigus & hyemem significat. Autor Axiochi, θάλπος ἄκαιρον ἢ κρύος. Xenoph. Pædia, καὶ ψύχη καὶ θάλπη αἴσχιστ' ἐδίζει. Idem in Œcon. ῥίγη καὶ θάλπη καρτερῶν. Philostr. in epist. ἢ ὥσπερ θάλπος καὶ χειμῶνα αἰτήσας. ‖ Item παροινία, Hesych. de qua signif. dicam in Σωθάλπω. E

C. Θαλποτρεφὴς contractum τῷ αἱματοτρεφὴς. Bud. Vide Αἱματοτρεφὴς suo loco.

C. Ἐπιθαλπὴς, ίος, ὁ & ἡ, Calidus. Item ὑπιθαλπὴς pro πρεπὸν (id est delectabile) Hesych.

C. Πυρίθαλπὴς, ίος, ὁ & ἡ, Ignis calorem expertus, Ab igni calens. vt πυρίθαλπὴς ὕδωρ, in Epigr.

Θαλπὴς, Calidus, Feruidus. Item Splendidus, Suidas ex Pind. initio Olymp. μηκέθ' ἁλίου σκέπτε ἄλλο θαλπέστερον ἄστρον &c. F

Θάλπις, Iris dicta, à calefaciendo & fouendo. in v.l.

Θαλπωρὴ, Fotus, vel potius Fomentum. Hesychio inter alia significat & θάλψις. ‖ Exponitur item Calor, Tepor. Eustathius in hunc locum Iliad.ζ, — οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλη Ἔσται θαλπωρὴ, vult θαλπωρὴν esse τὴν ὑπὸ τῆς βίου δόξης χλιὴν, vel ζωήν. Sed affert & aliam expositionem, quam illi antefero: videlicet vt pro spe accipiatur. Malim tamen aut fiduciam, aut etiam solatium interpretari: quæ interpretatio & aliis eiusdem poetæ locis conuenire potest. Obseruandum est autem, nomen θαλπωρὴν à θάλπω deriuatum significare fiduciam, vt θαῤῥος à θάρσω deductum, sicut antea dictum est. (sic verò vicissim φόβος appellatur κρυέρη. cui φόβῳ opponi θαλπωρὴν testatur & Plut.) Ad quam nominis θαλπωρὴν derivationem respiciendo, non malè etiam alicubi reddi potest Spes, quũ itidẽ ἐλπὶς θερμαίνεσθαι dicat tragicus quidã poeta, addens tamen κενεᾷς. Quod conuenit cum illo Virgiliano, — spémque fouemus inanem. Tibullus autem dixit, — sed credula vitam Spes fouet (i.ἐλπὶς θάλπει) & Liuius, Foueri spe. G

C. Ἀνάθαλπω, Refoueo. Vel Foueo, accipiendo pro simplici θάλπω. Apud Basiliũ pro Refoueo, vel Foueo, Refocillo. Bud.

C. Διάθαλπω, Foueo, Calefacio, in signif. τῷ θάλπω. Item Expassis alis apricor, vt aues. B. ex Basilio. H

C. ΓΑΡ Α θάλπω, itidem pro ſimplici θάλπω. Et paſſ. Περιθαλπόμενος, θερμαινόμενος, Heſych. ΑΥ Περιθάλπω eſt Circumfoueo.

C. ΣΥΝ θάλπω, q. d. Confoueo, Concalefacio. in quo itidē vacat præpoſitio, ſicut & in paſſ. particip. Concalefactus. Sed metaphoricè vſurpatur ab Æſchylo in Prometh. pag. 43, — μηδέ μ' οἰκίσας ξυνθάλπε μώρους ψευδέσιν. id eſt (ad verbum) Ne me foueas mendaciis: pro Ne mentiendo foueas mihi ſpem inanem. Sic enim reddi poſſe exiſtimo: aut certè ita, Ne ſolari me velis mentiendo. vt eam ſignific. habeat συνθάλπω, quam & ſimplici θάλπω dat Heſych. videlicet τὸ θερμαίνομαι. At verò apud Ariſtoph. θαλφθῇ iunctum itidem datiuo λόγοις, exponitur ἐξαπατηθῇ, vt mox docebo.

C. ΥΠ Οθάλπω, q. d. Subfoueo. (id eſt Aliquantum ſeu leniter foueo) vel Clàm foueo. ‖ Ὑπεθάλπω eſt etiam Foueo, Concalefacio, vt ὄρνις ὑπαιθάλουσα dicitur à Baſilio ὑπεθάλπειν, ſicut & συνθάλπειν. B. ‖ Sed metaph. etiam dicitur ὑποθάλπεσθαι ἐλπίδι pro Foueri ſpe inani, vel Lactari ſpe inani, vt quidem ego interpretor: vt autem alii, pro Decipi ſpe. quia Suidas exponit ἐξαπατᾶσθαι in hoc Ioſephi loco, τοὺς δ' ὑποθαλπομένους ἐλπίδι συγγνώμης τοὺς θερμοκρατοῦντας, ὅτι ἐλπίζουσι τὴν ἰδίων ἁμαρτιῶν. Eadem verò datur expoſitio ſimplici θάλπεσθαι in hoc Ariſtoph. loco, Ἤδη κρατήσαν, αἵτινες μὴ θαλφθῇ λόγοις. nam hic θαλφθῇ λόγοις exponitur ἐξαπατηθῇ τῇ τοῦ λόγου εὐφροσύνῃ: item δελεασθῇ, id eſt meſcetur.

¶ Θαλπιάω, ῶ, Caleſco, Calefio. vnde partic. θαλπιόων apud Hom. (vt dicitur βοάων) Odyſſ. τ, Ὡς κ' ἐῢ θαλπιόων χρυσόθρονον ἠῶ ἵκηαι. At in v. limalè redditur actiuè Calefaciens. B. autem interpr. etiam Fotus, Focillatus.

¶ Θαλπίω pro θάλπω, per παραγωγήν, vt ὀκνίω, πλατίω, ῥιγίω. Ita Budæus, non addens ex quo grammatico hoc afferat.

Θ Α Λ Υ Ω, Calefacio, Vro, Incendo. Et paſſ. Θαλύομαι. vnde θαλύεσθαι, φλέγεσθαι, Heſych. ΕΤ Θαλυίω eidem, θάλπειν πυρί. ΙΤΕΜ Θαλύσαι apud eundem, quod exponit θάλψαι & πυρῶσαι, id eſt Fouere & Incendere, ſeu Vrere. ΗΙΝC Θαλυκρός, Calidus, Feruidus, in Epigramm. — καὶ τὸ θαλυκρὸν Κεῖτο καπνιζομένη κίστρον ἐφημαινόμενος. Significat autem & alia multa Heſychio. ΕΤ Θαλυκρίσσαι eidem, ψεύδεσθαι, id eſt mentiuntur. quæ ſignificatio aliquam affinitatem habere videtur cum ea quam inter alias dat voci θαλυκρὸν, videlicet παυσῦργον. ſcimus enim mentiri eſſe τῆς παυσύργου.

Θάλαμος, ου, ὁ, Thalamus, Cubiculū: propriè cubiculū vxoris & mariti: vel gynæconitis, vt alii tradūt. Plut. tamē quaſi diuerſa cōiungit, θαλάμου καὶ γυναικωνίτιδος ὅτι πρωτεῖα. Il. ι, οἳ τοῖσδόμῳ, ἔνθεν ἔσαν θαλάμοιο ἑκάστου. Odyſſ. θ, ἐς θάλαμον, ὅπου οἱ φίλα δέμνια ἔκειτο, de Vulcano. Odyſſ. ζ, ἐς θάλαμον πολυδαίδαλον, ὥ οἱ κούρη Κυθερείη στόρεσε. Iliad. ζ, in ædibus Priami ſunt quinquaginta θάλαμοι ξεστοῖο λίθοιο Πλησίοι ἀλλήλων δεδμημένοι, in quibus filii ipſius cum vxoribus cubabant: Κουράων δ' ἐπέρωθεν ἀπήμονες ἔνδοθεν αὐλῆς, duodecim alii thalami ſimiliter conſtructi, in quibus generi Priami cum ſuis itidem vxoribus dormiebant. De quibus Virg. Æneid. 2, Quinquaginta illi thalami, ſpes tanta nepotum. Plutarch. Alcib. ἔδεσμα τῶν θαλάμων ἀπὸ τῆς γυναικός. Vitruu. lib. 6, cap. 9, In proſtadis autē dextra ac ſiniſtra cubicula ſunt collocata: quorum vnum thalamus, alterum amphithalamus dicitur. Herodian. lib. 3, τῶν βασιλικοῦ θαλάμου φύλακας, regii thalami ſeu cubiculi cuſtodes. ‖ Θάλαμος accipitur etiam pro παστῷ, vt Euſtathius tradit. Odyſſ. ε, ὑψόροφον θαλαμον κατέβησαν πατρὸς Εὐρυάδεω ἔνδοθι χρυσὸς & χαλκὸς ἔκειτο. ‖ Synecdochicè pro domo ipſa poni volūt Il. γ, de Helena, θάλαμον γυναικὸς τε λιπεῖν. ‖ Item pro Nuptiis, in Epigramm. lib. 2, ἔχει δ' ἀγαθὰς δύο ὥρας, τὴν μίαν ἐν θαλάμῳ, τὴν μίαν ἐν θανάτῳ, vnam in thalamo, hoc eſt primo nuptiarum die. ‖ In naui autē θάλαμος dici poteſt vbi θαλάμιοι remigant. Poll. Quomodo accipitur apud Athenæum lib. 2, de adoleſcentibus ebriis qui naufragium ſe facere putabant, ὑπὸ τῶν δίκην καθαλὼν ἱματίων ὑπὸ τοὺς θαλάμους, ὡς ἐπὶ μάλιστα κατανάτου, ἐκείμην. ‖ Impropriè θάλαμος de piſcium ſtabulo dicitur apud Ariſtot. lib. 4 Animal. & de nido hirundinis, vt vulgata lexica tradūt. quo ſenſu θαλάμη poti⁹ accipitur. Sed & apibus tribuitur à Virgilio in Georg. vbi iam thalamis ſe compoſuere. De etymo dicam in θαλάμη.

C. Θαλαμοποιός, οῦ, ὁ, Qui thalames fabricatur. Eſt & poema Æſchyli quod ſic inſcribitur. Poll.

C. Θαλαμοπόλος, ος, ὁ καὶ ἡ, Qui circa thalamum verſatur, ſeu curam eius gerit. Cubicularius. Plutarchus Alex. Φίλ' θαλαμοπόλων ἕως ἀνοίχων, εἰ σωταλάκιστας ταῖς γυναιξί. In Epigr. Θαλαμοπόλε Κύπρι, Thalamorum præſes vel pronuba. Et θαλαμοπόλος ἠώς apud Nonn. pro die nuptiali. ‖ Θαλαμοπόλος pro ſponſo ponitur apud Sophoclem Œd. Tyr. vt ſchol. annotat. ὦ μέγας λιμὸς αἰπὺς ἥκει παιδὶ καὶ παρὲξ θαλαμοπόλῳ πόνῳ.

C. Θαλαμηγός, οῦ, ἡ, dicebatur nauis quædam. Athenæus lib. 5, καπεσκεύασε δὲ ὁ Φιλοπάτωρ καὶ πεντήρων πλοῖον, τὴν θαλαμηγὸν καλουμένην, Nauem fluuialem, quæ thalamegus dicebatur. Vtitur hac voce Suetonius etiam in Cæſare. Et eadem naue thalamego penè Æthiopia tenus Ægyptum penetrauit.

C. Ἀμφιθάλαμος, ου, ὁ, vide in Θάλαμος.

C. Ἐπιθαλάμιος, ὁ καὶ ἡ. vt ἐπιθαλάμιος ὑπόβουλα apud Lucianum De ſaltat. Inſidiæ quæ thalamo ſtruuntur. Et ἐπιθαλάμιος λόγος, apud ſchol. Aphthonii, Oratio ſuper nuptiis alicuius.

Θαλαμήια ξύλα, Ligna thalamo vel ædibus ſtruendis apta. Heſiod. Erg. — ὑλοτόμον τε παμεῖν θαλαμήια ξύλα, Νῆά τε ξύλα πολλά, τά τ' ἄρμενα νηυσὶ πέλονται.

Θαλαμεύομαι, Intra thalami parietes me contineo, Domi manco. B. ex incerto autore, ὅτι δεῖ τὴν γυναῖκα ἀρκεῖσθαι τῷ θαλαμεύεσθαι, καὶ μὴ συνιέναι τοῖς πολλοῖς. Chryſoſt. in cap. 1. epiſt. ad Rom. παρθένον θαλαμευομένην. ΥΝDE Θαλάμευμα, ατος, τό, Cōtubernium, vt vulg. lex. interpr. apud Euripidem, κουράτων θαλάμευμα. ΕΤ Θαλαμεύτρια, ας, ἡ, Mulier quæ curat ea quæ ad thalamum & nuptias pertinent, Pronuba. idem quod νυμφεύτρια, Poll.

Θαλάμιος, ου, ὁ, Remex infimi ordinis. Euſt. Idem quod θαλαμίτης. Thucydides lib. 4, pag. 132, καὶ ὁ ἄλλος στρατὸς ἐπὶ σταδίων, ἐκ τῶν νεῶν ἑβδομήκοντα καὶ ἑξήκοντα πλείστων, πᾶσις πλὴν θαλαμίων. ΕΤ Θαλαμίτης, ου, ὁ, ΙΤΕΜ Θαλάμαξ, ακος, ὁ, pro eodem. Ariſtoph. Ran. σφὼ παραδοῦν γ' ἐς τέμαχος τοῦ θαλάμακος, ei qui in inferiori nauis parte remigat. Qui remigum ordo quòd aquæ eſſet vicinior, breuioribus vtebatur remis, ideóque vilior habebatur: ſedebátque ad proram, ſicut θρανίτης ad puppim, medio autem loco ζυγίτης: vt Ariſtoph. ſchol. docet. Bayfius eum ſecum pugnare ſcribit, vt qui θαλαμίτας ad prorā collocet, & tamen inferioris remigum ordinis eos eſſe velit: ideóque ſolùm dicit θαλαμίτην eſſe eum qui ad proram remigat. Apud Appianum reperitur ΕΤ Θαλαμίαι idem ſignificans quod θαλάμιοι ſiue θαλαμίται, in libro poſtremo Bell. ciuil. ἐκ τῶν ἱερῶν οἱ μὲν θαλαμίαι πάντες ἀπηλλάγησαν, οἱ δ' ὑπερῳκοδόμησαν ἀπαρρήξαντες ἐξειργόντο. Vbi Bayfius legendum putat θαλάμιοι. Si tamen vitioſa eſt hæc ſcriptura, minori mutatione legi poſſet θαλαμῖται. ΕΤ Θαλαμία ὀπή, foramen per quod exeritur remus, διὰ τῆς ἐξήρχεται ἡ κώπη, vt Ariſtoph. ſchol. haſt. tradit. Ab eodē ponitur ΕΤ Θαλαμιά, ſuſtātiuè, cum accentu in vltima, exponiturque ἡ κάτω τῆς νεὼς πρώγλη: apud Suidam autem θαλαμία cū accentu in penultima, ἡ ὀπὴ δι' ἧς ἐξήρχεται ἡ κώπη. Herodot. Terpſich. τοῦτον δύσας διὰ θαλαμίης διελόντας τῆς νεὼς κατ' ὀπὸν, ἔξω μὲν κεφαλὴν πεποιῆσαι, ἔσω δὲ τὸ σῶμα. qui locus à Suida quoque citatur. Apud Ariſtophanē autem in Pace, διὰ τὴν χεῖρα διὰ τῆς θαλαμίας, ſchol. exponit διὰ τῆς ἐκβολῆς τῆς χειρὸς τῆς ἐν τῷ δούρατι. ΕΤ Θαλαμίδιοι κῶπαι apud Suidam αἱ ἠρέμα ἤδη ἐνεγκοῦσαι.

¶ Θαλάμη, ης, ἡ, Cubile. dicitur plerunque de piſcium latibulis. Odyſſ. ι, πυκνὰ δὲ θαλάμης ἐξελοιμήσιο, E cubili & latibulo ſuo. Ariſtoteles, τοῖς ὀστρακίοις οἱ μὲν θηρεύοντες γνωρίζουσι τὰς θαλάμας αὐτῶν. Plinius, Prætiacentibus teſtis cubile polyporum deprehenditur. Idem lib. 8 De hiſtoria animalium, νέμονται δὲ οἱ πολύποδες τὰ ἰχθύδια θηρεύοντες ἐπὶ τὰς θαλάμας. καὶ ἐάν ἐν πλάγιον ἐν τῇ πυκνὶ γένηται, πάντα εἰς αὐτὸν συρροιζεῖ τὰ ἰχθύδια. ἐν τῇ πυκνὶ γὰρ πίνουσι τὰς θαλάμας. Vtitur hoc vocabulo & Hippocrates

εὐλὴν ἤ, ἢ κοίτωμα, καὶ ἴχνη ἀφ' ὧν ἀνῆκε θαλάμας, id est latibula, vt Erotianus exponit: hoc est latibula. ‖Θαλάμαι, in naribus dicitur ea pars quæ & μυξαι, hoc est τὰ ἔνδοθεν τῶν ὀρυφείων, seu ἐκκριτήρια, vt Pollux docet. Nares autem, foramina & quasi canales nasi, Aristoteli sunt ἐγκτύμματα. Dicuntur & θαλάμαι, desinentes in λιών. Cam. ‖At θαλαμαι, accentu in vltima, Fanũ Castoris & Pollucis. ἱερὸν τῶν Διοσκόρων, Eust. Quod verò ad etymon tum huius vocabuli tum superioris θάλαμος attinet, Eustathius à θάλλω deriuat, quòd ibi quasi θαλτόμεθα. Alibi tamen à θάλος deducit, vt θάλαμος ab ἀρχός. A B

ΘΑΜΑ, Crebrò, Frequenter. vtraque breui apud poetas, vtpote ex ἄμα factũ, pleonasmo literæ θ, vt placet quibusdam vet. grammat. Vtuntur & prosæ scriptores. Plato Polit. 2, καὶ ὃν τῷ ὕπνῳ, ὡς ἔπος εἰπεῖν, οἱ παῖδες, θαμὰ ἐγκεφάλους δυμαίνει. Xenoph. θαμὰ ἑαυτὸν καταπατοῦντας. vbi reddi etiam potest Subinde. Suidas θαμὰ exponit non solùm πυκνῶς & συνεχῶς, sed etiam διὰ μακροῦ.

Θαμὰς, άος, ὁ & ἡ, Creber, Frequens. Nullum tamen vsus huius nominatiui exemplum affertur, sed ab eo deriuatum nominatiuũ pluralẽ θαμάς, & accus. θαμάας aliquoties cum apud alios poetas, tum apud Homerum legimus. vt Iliad. ρ, θαμὰς γὰρ ἄπαντες Ἀργεῖοι αἰχμηταὶ φάσαν ἀπὸ χερῶν. Et Il. χ, — ἵκηαι δὲ λιθοὶ ὀδύσσῃ Ἀργείοισι θαμὰς ἔχεν ὧθα καὶ ἔνθα. Idem Odyss. ξ copulauit πυκνοὺς & θαμάας. Sed & datiuus θαμάσι apud eum legitur, Odyss. ε, v. 252, Ἴκελα δὲ πίσεσι, δέρμασι θαμάσι κομῶντες, Πεῖσι. Vbi tamen Eust. tanquam dubitans (quod miror) dicit videri hunc datiuum θαμάσι deriuatum esse vel à θαμὰς, vel à θαμάς. C D

Θαμινὸς, eiusdem significationis, itidémque poeticum. Iliad. χ, — αἰεὶ δὲ πυραὶ νεκύων καίοντο θαμειαί. id est, crebri rogi. Eust. exponit ἀπὸ πολλῶν νεκρῶν, καὶ πυκναί. addens etiã, fieri ex θαμὰ primùm quidem θαμὸς, deinde verò θαμινὸς, sicut φατνὸς ex φατὸς, & ἀδελφεινὸς ex ἀδελφὸς, &c.

Θαμινὸς, Creber, Frequens. Estque hoc θαμινὸς prosæ commune cum carmine, quum præcedentia poetis peculiaria sint. Hinc & superlat. Θαμινώτατος, qui à Suida exponitur πυκνότατος. Sed vsitatius est ADVERB. Θαμινὰ, quàm ipsum nomen. Est autem θαμινὰ, Crebrò, Frequenter, Subinde. Xen. εἶπεν ἀεὶ καὶ ἔφη, θαμινά. Idem, εἰσέπεμπε θαμινὰ ἀπαγγέλλοντας. Isocrates Panath. τῆς χώρας ἡμῖν θαμινὰ προσπολεμούσης. ET Θαμινῶς pro eodẽ, sed rarius.

Θαμίζω, Frequento, Frequens sum, Frequenter accedo, Ventito, Ito. Iungitur datiuo apud vtrosque scriptores. Epigr. 7, — ἀλλὰ θαμίζεις Μᾶλλον Ἀθηναίῃ, Magis frequentas Mineruam, Sæpius ventitas ad Mineruam. Plato De rep. 1, οὐδὲ θαμίζεις ἡμῖν. Sed dicitur etiam θαμίζειν ἐφ' ἡμᾶς, Prædix 7. Et ab Apoll. cum aduerbio ad locum iungitur, Arg. 2, κεῖσε θαμίζον. apud Homerum autẽ videri possit iungi accusatiuo sine præpositione. Il. ε, Τίπτε Θέτι πυκίνωτα ἰκάνεις ἠμέτερον δῶ Αἰδόμενον πολίην τήν; πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις. vbi dico videri posse iungi accusatiuo, repetendo videlicet ἀπὸ τοῦ κοινοῦ, illum accusat. & al.

ΘΑΜΝΟΣ, υ, ὁ, Densus fruticibus locus, Fruticetum, seu Frutetum, Arbustum. Exponitur etiam Densitas minutarum arborum. Interdũ verò non redditur Fruticetum, sed Frutex. Ab Homero Iliados χ, dicitur hinnulus quem canis persequitur, latere ὑπὸ θάμνῳ, vbi alii Sub frutice, alii Sub fruticeto, seu arbusto, interpret. Inuenitur autem & plur. apud eundem aliquoties. vt Od. ζ, Ἐς τίνα νῆσον ἐπέπλους ἐς δῖαν Ὀδυσῆα. & subiungit, Ἐκ πυκινῆς δ' ὕλης πόρεν κλαδὸν χειρὶ παχείῃ Φύλλων. vbi obserua πυκινὴν ὕλην dici πρὸς θάμνων, sicut alibi θάμνους πυκινοὺς vocat. vbi videri potest ad deriuationem alludere nominis θάμνος, vtpote à θαμὰ deriuati, quod est πυκνῶς. Hinc enim & ipse Eustathius deducit. ego tamen nolim immediatè (vt ita loquar) ab aduerbio θαμὰ deducere, sed potius à θαμινὸς facto ex θαμὰ, vt dicatur θάμνος quasi θαμνός. Apud Dioscor. θάμνος φρυγανοειδὴς, redditur Frutex surculosus, seu surculaceus. ‖ Sed θάμνοι ab Homero vocantur etiam E

ramuli densi arbori adnascentes, seu adfruticantes, vt scribit Budæus. Sic Od. ψ, θάμνος ἐλαίης. Et Odyss. ε, θάμνοι duo cõmemorantur, — ἐμὲ φυλίης, ἠδ' ἐλαίης. Vide Eust. & Hesych. de hac voce.

Θαμνοειδὴς, ίος, ὁ & ἡ, ET Θαμνώδης, Fruticosus. Dioscor. καπνὸς, βοτρὺς, ἢ θαμνοειδὴς, πυρετῶν πάνυ. quod Plin. vertit, Capnos, fruticosa, prætenera. Sic quod idem Dioscorides dicit, βότρυς πόα ἢ θαμνοειδὴς, vertit ille, Botrys, fruticosa herba est. Θαμνώδης autem apud Theophrastũ legitur. Alicubi etiam πὶ θαμνώδη redditur Frutices.

Θαμνίον ET Θαμνίσκος, apud Dioscor. Frutetum paruum. vel potius Frutex paruus. ITEM Θαμνίσκιον apud eundem, quod exponitur Frutex pusillus.

ΘΑΠΤΩ, Sepelio, Humo, Inhumo. Homer. Od. γ, Ὅφρ' ἔτι πατρὸς ἐμοῦ θάπτοι καὶ ὀπάσσειε κτερείστοις. Et pass. apud eundem Odyss. λ, Οὐ γάρ πω ἐπιθάπτε ἐὸν χθονὸς ἀμφὶς ἐόντας. vbi quum addatur ἐὸν χθονὸς, malim ἐπιθάπτε reddere Conditus erat. vt sit Conditus erat sub humo, vel potius Cõditus humo (sine præpositione) non Humatus humo. In soluta oratione θάπτειν dici solet sine adiectione. Thuc. lib. 1, p. 45, οὐ γὰρ ἐξὸν θάπτειν ὡς ὅτι ἐκ δεδοκὼς φεύγοντας. Xenoph. Hell. 7, ἔθαψαί τινα ἐν τῇ ἀγορᾷ. Idem Hell. 4, τοὺς νεκροὺς αἰτοῦντες θάψαι. Et Δημοσίᾳ θάπτειν apud Demosth. Apud Euripid. Cic. θάπτειν humandi verbo reddidit. Sciendum est autem inuenirι etiam θάπτειν πυρὶ apud Plut. in Νομοθ. ad differẽtiam τοῦ κατορύττειν ζῶσαι. Sic autem Philostr. quoque dixit θάπτειν πυρί. ‖Habet & significationem obscœnam θάπτειν apud Aristophanem, sicut θάπτεσθαι apud Theocritum.

Θάπω, Funero. B. ex Antiph. & Isæo. apud quem etiam θάπτειν ἐντὸς ἔθνων, vel ὁπόσους ἔσωθεν τῆς οἰκίας interpr. Funus ducere ex hoc loco.

Ἄθαπτος, ου, ὁ & ἡ, Insepultus, Inhumatus. Soph. Κακὸς κακῶς ἄθαπτος ὀλοῖσθε χθονός. ‖Interdum etiam Non sepeliendus, Indignus qui sepeliatur. vt libro 1 Anthol. Epigramm. titulo εἰς ἀσπίδας, p. 12, Μὴ θάψῃς τὸν ἄθαπτον ἐπὶ νεκύεσσι νεκυν, ὀλοὸν τόδε μῆμα φυλάσσων. Τὸν μήτηρ πάντων μισοθάνατον τέκε κόσμου. quos versus ita reddidi, Hunc tumulo indignũ, canibus sine. habere recusat Omniparens tellus pollutum cæde parentis. Scio tamen posse etiam hîc accipi ἄθαπτον in prima illa significatione, sed minus significanter. ‖

Ταφὴ, ῆς, ἡ, Sepultura, Funus, Exequiæ. Herodian. l. 7, μήτε τοῖς ἀναιρετοῖς ἐᾶσαι τοὺς πολεμίους θάψαι δεινοῖς. Thucyd. lib. 2, δημοσίᾳ ταφὰς ἐποιήσατο dixit pro δημοσίᾳ ἔθαψαν. Sophocli autem εἰς ταφὰς πέμπειν, est itidem θάπτειν. ‖Ταφὴ, Quod numeratur pro sepultura. Bud. ex Demosthene, νόμοι τοῖς θάψασι τὴν ταφὴν ἀπέδοσαν. HINC Ταφήϊος poet. (quod in prosa ἐνταφιος) Ad sepulturam pertinẽs, Sepulchralis. Bud. Apud Hom. Od. τ, φᾶρος legimus Λαέρτῃ πρὸ ταφήϊον. i. vestẽ qua sepultura eius decoretur. (q. d. Vestẽ sepulturalẽ) Quidã interpr. Vestẽ quæ sepulchro insternitur. ‖τὰ ταφήϊα μῆλα, Apoll. Funereæ oues. Malo autem à ταφὴ deriuare nomẽ hoc, tum ob seruatum in eo η, tum quòd significationem nominis ταφὴ potius quàm nominis τάφος includam habeat. Hesychius ταφήϊα exponit ἐνταφια, item εἰς ταφὴν δοθέντα ἱμάτια.

Ταφεὺς, έως, ὁ, q. d. Sepultor. Qui Lat. Pollinctor, & Sandapilarius, & Vespillo, & Libitinarius. Vide Hesych.

Τάφος, Sepulchrum, Tumulus. Thuc. lib. 2, αἱρῶν γὰρ ὅπερ εἶχον πᾶσι γῆ τάφος. Et τὸν τάφον ὀπτεμόπανον, ibidem. Apud Luc. τάφον καταπελάζειν. ‖Τάφος pro ταφὴ etiam poni quidam putarunt (vt scribit Eustath.) sicut χόλος pro χολή. veluti quum dicitur ab Homero, Iliados ψ, versu 618, Πατρόκλοιο τάφου μεμνῆ' ἔμμεναι, significare enim τάφος μνημόσυνον. ‖Τάφος, Funebre epulum, Il. ψ. — αὐτὰρ ὀπίσσω τάφον μνοστῆρα δαίνυ. Item ὁ ἐνταφιος ἀγὼν, vt hoc in loco, ἐς τάφον, ὃν πάντες ἐῶμεν. Vide Eustath. ‖Τάφος pro φόνος (id est cædes) apud Cyprios, secundum quosdam, teste eodem Eustathio. ‖Τάφου σοῦ, id est πληγῆς σοῦ, inquit schol. Theocriti, exponens σάματος. vide Σῆμα. ‖Τάφος, Insula vna ex Echinadibus. cuius incolæ Τάφιοι dicti. Item nomen vr-

bis Cephallenix, quæ ΕΤ Ταφίασσα vocata fuit. huius autem incolæ, Ταφιασσίοι. Steph.

Τάφος, Stupor, ab alia origine, vide in Θάπτω.

C. Ἀτάφος, Sepulchro maiorum suorum priuatus, Cui non permittitur vt suorum maiorum sepulchris inferatur. ὁ ἀπεστερημένος τῶν προγονικῶν τάφων. Ita Suidas vsum esse Dinarchum testatur: vel potius Harpocration, ex quo Suidam transtuliſſe constat.

C. Ἄταφος, ὁ & ἡ, Sepulchro carens, Insepultus, Inhumatus, ἄθαπτος, de quo suprà. Thuc. 2, πολλῶν [αὐθρώπων] ἀτάφων γεγομένων. ΕΤ Ἀταφία, q.d. Carentia sepulchri. Exponitur & Iactura sepulchri. Luc. De saltat. καὶ ἡ τῶν πατέρων ἀταφία.

C. Συνάταφος, Sepulchrum commune habens, Contumulatus. apud Plat. De leg.

ΑΤ Βιβλιοτάφος ΕΤ Νεκροτάφος, & siqua sunt similia, videntur potius esse ab ἔνταφον. Est autem Βιβλιοτάφος, Qui libros sepelit, id est in tenebris tanquam sepultos relinquit, lucem videlicet illis inuidens. Quales hodiéque multos esse, optimus esse possum testis. at me mea typographica ars (quæ potius est βιβλιόδωρος) criminis huius suspicione liberat. Νεκροτάφος verò sonat quidem Mortuorũ sepultor, sed ita vt aliud nihil sit quàm simplex Ταφεύς, id est sepultor. quum sepeliri non dicantur alii quàm νεκροί, id est mortui. Vtitur eo Hesych. ad exponendum nomen Ταφῖς. sed ibi νεκρότάφοι legitur, non νεκροτάφοι.

Τάφιος, Sepulchralis. vt Ταφίη λίθος in Epigr. Sepulchralis lapis, id est Sepulchrum. ΙΤΕΜ Τάφιοι, prædones quidam, à Tapho rege ita vocati, quum prius Teleboæ dicerentur. Vide Etym.

C. Ἐνταφίος, Sepulchralis, Feralis, Funereus, Funebris, Ad funus seu sepulturam pertinens. Synes. epist. 4, φέρειν δῆ πρὸς ἐνταφίου τὸ ἐκ παναγίου νεκρόν. Sed frequentius dicitur ἐνταφίον subſtantiuè: vt in hoc dicto (quod ab Isocrate aliisque, ac præsertim à Plutarcho sæpe commemoratur) καλὸν ἐνταφίον ἡ τυραννίς. vbi Budæus ait ἐνταφίον (respiciendo ad propriã significationem) esse Sepultorium linteum. (addens, Gregorio esse etiam Linteum sepultoris.) Existimo autem significari hoc dicto, pulchrum esse non solùm ἐμβιῶναι τυραννίδι. sed & ἐναποθανεῖν, & quasi ἐνθάπτεσθαι. id est, regiam potentiam vsque ad sepulturæ tempus retinere. Apud Plutarchum in Symp. sept. sap ἐνταφίων exponitur Vestimentum funebre. Sic & in Epigramm. — οὐ καλύπτειν αἰτ' ἐνταφίων πλαμάτων. ΙSed ἐνταφίων seu ἐνταφία dicuntur & Exequiæ, Inferiæ. Greg. in Maccab. enc. καλὸν ἐνταφίων δίδοσθαι τοῖς παισὶν ἑαυτῶν, ἐπαπολουσθῆναι τοῖς πρεσβυτέροις. Ipsius plur. num. est vsus, ἐπεὶ δὲ ἐπαλύετον, αὖτις ἐνταφίοις ἐθάπτετο κόσμοις. HINC Ἐνταφιοπώλης, Qui vendit quæ ad sepulturam seu sepulturæ ornatum pertinent. Libitinarius ex Vlpiano exponitur. ΕΤ VERB. Ἐνταφιάζω, q.d. Condo intra ἐνταφία. sed generaliter etiam pro Sepelio, Funero. Plut. de sarcoph. ἐνδύσαντες συνεκαῖς, λέντιοις, οἷς ἔνιοι νεκροὺς ἐνταφιάζοντες. Et vt hic ἐνδύσαντες ἐνταφιάζειν, sic Greg. μύροις ἐνταφιάζειν dixit: μύροις αὐτὸ ἐνταφίασον, quod exponitur, Vnguentis eum deliburum sepeli. Sed sonat perinde acsi dicamus, Eum insepelito vnguentis. Vide & in Ἐνταφιασής. A QVO Ἐνταφιασμός, Sepultura. ΕΤ Ἐνταφιαστής, q.d. Sepultor. id est Vespillo, Pollinctor. Epigr. lib. 2 Ἀν. Κεφαλᾶς τοῦ Δάμωνι ἐνταφιαστής. Vtì sunt & Græci Bibl. interpr. Genes. 50, καὶ συνέταξεν Ἰωσὴφ τοῖς παισὶν αὐτοῦ τοῖς ἐνταφιασταῖς ἐνταφιάσαι τὸν πατέρα αὐτοῦ. vbi ἐνταφιασταῖς exponitur Funeratoribus, sicut ἐνταφιάσαι, Funerare.

C. Ἐπιτάφιος, ν, ὁ & ἡ, q.d. Supersepulchralis. Sed potius Sepulchralis, interdũ & Funebris redditur. vt ἐπιτάφιον δῶρον, Synes. Funebre epulum, sicut Cic. quoque appellat. Sic ἐπιτάφιος ἀγών, Plut. Certamen funebre, Certamen quo funus alicuius ornatur, seu in honorem funeris, Ludi funebres seu sepulchrales. Et ἐπιτάφιος λόγος, Funebris oratio. Quintil. autem dixit etiam funebrem laudationem. Plut. in Apophth. καὶ μέλαινα ἱμάτια, καὶ δεήσεις ἀπροσδόκητος καὶ λόγους ἐπιταφίους. Luc. λόγους ἐπιταφίους ἔλεγε ἐπὶ τοῖς μεμαιτευμένοις. Sed frequentius (nisi me memoria fallit) dicitur ἐπιτάφιος subaudito subſtã-

tiuo. vt in hoc Luciani loco, in lib. De hist. scrib. εἶτα ἐπειδὴ Θεμιστοκλῆς ἐπιτάφιον τοῖς ἀπὸ τῆς σφετέρας τοὺς πολέμου ἀνῃρημένους ναυσὶν, καὶ αὐτὸς ἠξίωσε λέγειν ἐπετράπη τῷ Σοφοκλεῖ. Greg. in Maccab. enc. καὶ μᾶλ' οἷον τὸν ἐπιτάφιον. Scio autem receptũ passim hodie esse & ἐπιτάφιον neutro genere: cuius tamen vsus nondum sat certus mihi confirmatus est testimoniis.

C. Κενοτάφιον, ου, τὸ, Sepulchrũ imaginarium, quale describit Virgilius Æneid. 3, - manesque vocabat Hectoreũ ad tumulum, viridi quem cespite inanem Et geminas causam lacrymis sacrauerat aras. Suetonius tumulum honorarium appellat in Claudio. Hæc Budæus. Sed mihi magis placet κενοτάφιον ex Virgilio interpretari, Tumulus inanis, aut Sepulchrũ inane, quàm Imaginarium sepulchrũ. Apud Suidam legitur, κενοτάφια πάντα ἦσαν, εἰκονισμένα ὡς τύπος νεκρῶν μὴ ἔχοντα νεκρόν. ΙAt verò lib. 1 Reg. cap. 19, κενοτάφιον est Simulachrum, seu Imago, apud Græcos Bibl. interpr.

Κενοτάφιος etiam dicitur, ac tũ adiect. est: vt quũ κενοτάφιον εἶκον Plutarchus dicit in lib. πότερον Ἀθηναῖοι κατὰ πόλεμον &c. locus tamen in quo id habetur, mendi suspicione non caret.

C. ΕΝθάπτω, q.d. Insepelio. vt ἐνθάπτειν τῇ ἐσθῆτι, Sepelire intra vestem, q.d. Insepelire vesti. Hinc ἔνταφος, Sepultus intra.

C. ΚΑΤΑθάπτω, Sepelio, pro simplici θάπτω. Iliad τ, Ἀλλά μιν ἐν μεγάρῳ κατὰ θάπτειν ὡς περ θάπτω.

c. 2. Συγκαταθάπτω, Cõsepelio, Vnà sepelio. Affertur ex Epigrammi.

C. ΣΥΝθάπτω, Consepelio, Vnà sepelio. Greg. συνθαπτόμενοι Χριστῷ.

D ΤΆΦΡΟΣ, ου, ἡ, Fossa, Fouea, Scrobes. Thucydides 2, τάφρος δὲ ἐκ τοῦ πλοῦ καὶ ἔξωθεν ἐξ ἧς ἐπλινθεύσαντο. Est etiam Fossa quæ fit ad munitionem: vnde & Vallum exponitur. item Agger. Herodianus lib. 8, τάφρου τοῦ στρατοῦ περιβαλλομένου. μὴ ποτε ἐπίλθωσι. Idem lib. 2, τοὺς δὲ τῆς τῶν ὡρῶν θέρους διορύξαντες. In vulgatis lexicis annotatur reperiri fœmin. genere apud Thucydidem, Herodotũ, & Æschinem: at ego contrà nusquam puto aliter quàm in fœmininò genere extare in emendatis exempl. Cæterùm quum mihi friuolæ ac futiles viderẽtur illæ quas Etymologistes affert nominis huius deriuationes, ego iudicio meo vsus à θάρσος deriuaui, quum hæc deriuatio & significationi consentanea sit, & è propinquo petatur. ΙEst autem Τάφρος & fluuii nomen.

Τάφρη pro τάφρος, Fossa, ex Herodoto, ὀρύξαντες τάφρην ἐπορεύοντο.

Ταφεύω, Fodio, vel Fossam duco. ΕΤ Ταφρεία, Fossio. Ipse actus ducendi fossam. Exponitur & Valli extructio, in hoc loco Diodori, σωτηλουμένων ἀπροβολημάτων περὶ τὴν τάφρειαν.

E C. ΑΠΟτάφρόω, Fossa seu vallo munio. Exponitur etiam Murum duco, Muro circumuallo. HINC Ἀποτάφρωσις, Munitio quæ fit ducendo fossam, Circumuallatio. ΕΤ ΠΕΡΙτάφρόω, pro eodem. Plutarchus, περιτάφρώσαι τὸ στρατόπεδον τῷ τειχίσματι. Pro eodem dicit Xenophon, περιβάλλεσθαι τάφρον. Et στρατόπεδον περιτεταφρωμένον, apud eundem, In loco fossa ducta munito.

C. ΔΙΑτάφρόω, Fossam duco ad dirimendum, Fossa dirimo, seu separo.

F ΘΆΡΣΟΣ, εος, τὸ, Fiducia, Cõfidentia, Audacia, Animi præsentia, Animi robur. Od. ι, αὐτὰρ θάρσος ἐνέπνευσε μέγα δαίμων. Et Il. φ, ἐν μοὶ εἰκραδὲς θάρσος βάλε. Vbi animaduerte esse iũgendum βάλε cum præpositione ἐν, vt fit ἔμβαλε θάρσος κραδίῃ. Idem alibi pro ἔμβαλε κραδίῃ dicit ἐνὶ φρεσὶ θῆκε: videlicet Od. γ, — αὐτὰρ ἐγὼ οἱ φρεσὶ θάρσος Ἀθηνὴ θῆκε. Et alibi pro eodẽ θάρσος ἐνὶ στήθεσιν ὦρσεν. Iungũt interdum poetæ hoc nomen cum verbo αἴξω, & dicunt θάρσος αἴξω, pro Confidentior seu audacior, aut audentior reddor. q.d. Confidentiam meam augeo, seu fiduciam, aut accumulo. Apoll. ὑμετέρῃ φρενὶ σῇ θάρσος αἴξω. vbi expon. Ex vestra fortitudine fiduciam colligo. Sed malo, Maiorem fiduciam colligo. Hesiodus addidit datiuum φρεσὶ, scribens, — μέγα δὲ φρεσὶ θάρσος αἴξων. Vsus autẽ est huius nominis & apud prosæ scriptores. Xenophon Pæd. 4,

G

H

ὥστε πᾶσι φείδεσθαι μὲν θεὸς τὸ ἦθος ἐγγένεσθαι, θαρσεῖν δὲ θεὸς τοὺς πολεμίους. Idem Pæd.5, θαρσεῖν ἐμφύεσθαι. Sed & ἐμπίπλειν dicit θάρσους, Hellen.7, διατρόπων δὲ τούτων τοῦτον οὕτω πολὺ ἐρῶς ἢ θάρσους τῆς γραπτοῖς φασὶν ἐμπεσεῖν. A Thucydide autem θάρσος dicitur etiam λαμβάνειν παρά, id est eius animum subire, lib.2, τοῖς δὲ Ἀθηναίοις ἰδόντας ταῦτα μεγάθη θάρσος παρέλαβε. Vt autem dicitur θάρσος aliquem λαμβάνειν, sic etiam vicissim dicitur aliquis λαμβάνειν θάρσος, (qui videlicet fiduciam sumit, & bono animo esse incipit) quo genere loquendi vsus est Luc. Act. cap. vlt. versu 15. Et schol. Thucyd. in quodam eius loco ipsum verbum παρεῖν exponit duobus illis vocabulis, θάρσος λαμβάνειν. Legitur tamen in typogr. edit. θάρρος. Cæterùm de etymologia huius nominis θάρσος, dicam in Θάρρος.

C. Ἀθαρσής, ής, ὁ & ἡ, Fiduciæ expers, Qui sibi timet. Eust.

C. Δορυθαρσής, ής, ὁ & ἡ, poet. Hasta audax: ex quo intelligitur bellicosus. in Epigr.

C. Εὐθαρσής, Fiducia præditus, Qui fidenti est animo, vel præsenti animo. VNDE Εὐθαρσία, Fiducia, Animi præsentia. ET Εὐθαρσῶς, Cum fiducia, Audacter. Interdum verbo εἶναι iungitur. Aristot. Ethic.3, cap.6, ἔστι γὰρ ὁ μὲν τοῖς πολεμικοῖς κινδύνοις δειλοὶ ὄντες, ἀλλ' ἐλπίδες μὲν καὶ πρὸς χρημάτων ἀποβολὴν θαρσαλέοι εἰσὶν καὶ πρὸς χρημάτων ἀποβολὴν θαρσαλέοι ἔχουσιν. Vbi animaduerte, δειλὸς ἐν ἅπασι, & θαρσαλέος ἔχων πρός τι inter se opponi. Quidam πρὸς χρημάτων ἀποβολὴν θαρσαλέος ἔχουσιν, interpr. In pecunia amittenda fidenti præsentique sunt animo: sed reddi etiam posse arbitror commodè, Pecuniarum amissionem non reformidant, vel non expauescunt.

C. Μεγαθαρσής, ής, ὁ & ἡ, Magna fiducia præditus. Exponitur & Magnanimus, Animosus. Hesiodus, μεγαθαρσὲς παιδί.

C. Πανθαρσής, Valde fidens, Præfidens. Apoll.

C. Πολυθαρσής, Multa fiducia præditus, Multum fiduciæ habens. vt ὦμος πολυθαρσής, Hom. Animus multa fiducia præditus, vel potius magna, aut maxima. Redditur etiam Audax. vt apud Apoll. πολυθαρσὴς πόλεμος, audax bellum. Item τὸ πολυθαρσὲς substantiuè, Magna animi fiducia.

Θαρσύς, έος, ὁ, Fiducia præditus, Confidens animo. Item Audax. nam Hesychius θαρσὺς exponit non solùm πεπαῤῥησιασμένος, sed etiam θρασύς. Ego rarissimum esse arbitror vocis illius vsum, ac certè vnicum mihi in præsentia supperit exemplum: videlicet ex Thucyd. lib.7, pag.260, ἢ μὴ ἐλπὶς ὅμως θαρσεῖα τῷ μέλλοντι. Vbi non placet hæc vulgata interpr. Futurorum spes audax: sed malim, Spes fida de futuris. (vt fidissimam spem dixit Virgilius) Aut Spes alacris. Aptè etiam (meo iudicio) verterim, De futuris animo & spe confidere possumus. quod loquendi genus apud Cicer. extat. Pro eodem dixerat Thuc. paulo antè simpliciter ἐλπίδα χρὴ ἔχειν. adeo vt ἐλπὶς θαρσεῖα resolui posse existimem in ἐλπὶς καὶ θάρσος. Schol. θαρσεῖα exponit θαρσαλία, & (quod minimè probo) αἰτιοπαχυτης.

Θαρσαλίος, idem quod præcedens Ἀθαρσὴς: sed illud compositum est (licut & quæ ipsum sequuntur) hoc eandē formam habet quam παρδαλίος à πάρδος, & δειμαλίος à δεῖμος seu δεῖμα. Exponitur etiam Audax, Magnanimus. Ab Homero dicitur aliquis esse θαρσαλίος, item θαρσαλίος πολεμιστής. Dicit etiam θαρσαλέον ἦτορ (id est cor) esse alicui. Vbi verò θαρσαλίος & αἰδαλὴς copulat, tunc accipitur θαρσαλίος in malam partem, sicut Confidens apud Lat. At verò Il.κ, versu 223, Μᾶλλον θαλπωρὴ καὶ θαρσαλωπηνὸν ἔσται, verto θαρσαλωπηνὸν perinde acsi dixisset μεῖζον θάρσος ἔσται, Maior fiducia erit, seu animi præsentia, vel Plus fiduciæ. Sic autem Thucydidem θαρσαλίος substantiuè protulisse comperio, libro 2, ὁ τῆς θαρσαλίου (sc. ἕξις). sed ibi signif. videtur, In tuto esse. ET Θαρσαλίως, Fidenter, Cum fiducia, Audacter. quo aduerbio vtitur post Homerum Thuc. & cum eo cæteri quoq; prosæ scriptores interdum: quum alioqui ipso nomine θαρσαλίως, aut nunquam aut rarò (nisi me memoria fallit) vtantur, sed τῷ θαῤῥαλέως, pro eo. Od.σ, ἀλλ' ἐπεὶ δὴ πάντ' ἀγορεύεις Θαρσαλίως.

Θαρσέω, οῦμαι, Fiducia præditus sum, Fiduciā habeo, Cōfido, Non vereor, Sū bono animo. Interdum verò Fiduciam capio, Ad fiduciam erigor seu excitor, aut etiam ad audaciam. Il.α, Θαρσήσας μάλα τίπτε, Confisus, aut Animo cōfisus, Fidenti animo. vel, Nihil veritus. Idem Il.γ, Θαρσεῖ δαρδάπτειν Γεράματα φρεσὶ μενεαίνει τε πάσσει. Vtque hîc imperatiuo θάρσει subiunxit μενεαίνει τε πάσσει, sic alibi μενεαίνει τε δύμεναι. (itidémque verbo θάῤῥει additur μὴ φοβοῦ apud Aristoph.) Thucyd. lib.3, pag.91, καὶ οἱ ὧν Μιτυληναῖοι θαρσοῦντες τε καὶ ὡς τοὺς Ἀθηναίους ἔσεσθαι ἔτοιμοι τῷ γάμῳ. atq; hic ille est locus in quo dixi schol. θαρσοῦντες exponere θάρσος seu θάῤῥος ἐλάμβανον. Idem lib.1, θαρσοῦντας ἰέναι καὶ πολλὰ ἐς τὸν πόλεμον, alacres & fidētes ad bellum proficisci, idque multis de causis. Aliquando iungitur dativo, interdum & accus. nonnunquam etiam infinit. Thucyd.2, θαρσήσαντες τῇς π ξυγγενομένοις. Idem alibi, ταῖς ναυσὶ θαρσήσας. Cum accusativo autem exponitur verbo Audeo cum infin. aut etiam cum accus. Vel redditur Non reformido, Non metuo, vel aliis etiam modis. Synes. epist. θαρσῆσαι δ' ὑμῶν ἅπασιν ὑπὲρ ἐμοῦ ἔνιοι, Hoc iter suscipere ausus est (vel Ausus est hoc iter, vt interdum loquuntur Latini.) Sic apud Philostr. in Heroic. θαρσεῖ ποιμὴν ἐκεῖνο τὸ χωρίον, redditur, Audet pastor in eo loco versari. Et apud eundem, θαρσεῖν ταῖς αἰχμαῖς τῷ κερατίνῳ, audenti animo sustinere. Apud Apollon. autem, θάρσει χειρὸς χεῖρα, noli metuere. Cum infinitiuo: vt apud Plutarchum in Pericle, σωθῆναι μὲν τίς χεῖρας οὐκ ἐθάῤῥησεν. Idem in Themistocle, ἐθαῤῥησεν ὑδρακλεῖν.

Θαρσήεις, ήεντος, ὁ, Qui est fidenti animo, Qui est præsenti animo, Fidens. Nonn.

C. Ἀνάθαρσις, Fiduciam resumo, In spem bonam rursus erigor, Ad spem bonam redeo, Animum recipio. Thucydides, lib.5, καὶ Ἀργείων ὁ δῆμος μετ' ὀλίγον ξυνιστάμενός τε καὶ ἀναθαῤῥήσας. vbi scholiastes ἀναθαῤῥήσας exponit ἀναλαβόντες αὖθις ἐλπίδας ἀγαθάς, id est, resumpta spe bona. Idem Thucyd. lib.7, εἰ μέν τινες ἴδοιεν τὴν περὶ σφίσιν ὑπεροχὴν ἀναθαῤῥήσαντες, αἰεθαῤῥήσαντές τε ἂν, καὶ &c. vbi idem schol. ἀναθάῤῥησαν exphcat ἀνέτησαν τὸ φρόνημα.

C. Ἀπὸ Θαρσέω, ET Ἐκθαρσέω, ET Καταθαρσέω, vide in Ἀποθαῤῥέω, & Ἐκθαῤῥέω & Καταθαῤῥέω.

Θαρσύνω, ET COMPOS. Ἀναθαρσύνω, ET Παραθαρσύνω, vide cum Θαῤῥύνω, Ἀναθαῤῥύνω, Παραθαῤῥύνω.

¶ Θάῤῥος, τος, τὸ, Fiducia, &c. vt dictum est de θάρσος. idem enim valet θάῤῥος quod θάρσος, sicut θαῤῥῶ, idem quod θαρσῶ. sed & compositorum aliorumque deriuatorum vtriusq; verbi signific. inter se conueniunt. Ab Homero tamen θάρσος & θαρσῶ, & θαρσύνω & θαρσαλέος, nō autem θάῤῥος aut θαῤῥῶ aut θαῤῥαλέος dicitur, quod quidem sciam. vnde etiam nomini θάρσος, vt antiquiori, priorem locum dedi. Sed & etymum vocis θάρσος affertur, non autem vocis θάῤῥος. Volunt enim quidam grammatici θάρσος esse à θήρσω futuro verbi θήρω. quæ deriuatio licet audacula fronte prima videri possit, nō tamen à ratione abhorrere videtur: quum AEOLES θέρσος pro θάρσος dicant, & θερμὸν ἔργον vocetur τὸ θρασὺ (à nomine θράσος, quod ex θαρσος factum esse patet) quū denique θαλπωρὴ, quod Homero interdum fiduciæ itidem significat, habet, verbale sit τῷ θάλπω, idem significantis quod θήρω. Possum verò ad eiusdem confirmationem & hoc Virgilii dictum afferre, Æneid.12, — subita spe feruidus ardet. Cui alta poetica eiusdem generis adderem, si eorum memoriam refricare vacaret.

Θάῤῥη plur. etiam num. dicit Aristot. opponens illi φόβους. vt Ethic. Nicom. lib.3, vbi scribit αἰδῶ εἶναι μεσότητα περὶ φόβους καὶ θάῤῥη, quod & in magnis Ethic. legitur. ibi autem quidam μεσότητα περὶ φόβους καὶ θάῤῥη, vertunt Mediocritatem in timendo & in confidendo. ¶ Sed θάῤῥος redditur etiā Audacia: apud Aristot. Rhet. lib.2, καὶ μᾶλλον ἐν ἀνδρίας πάθει ὅτι ἐν ἔργῳ καὶ θάῤῥει. ἀλλήγει γὰρ ποιεῖ μᾶλλον ταῦτα. Dicitamē audaciam propriè θράσος, docebo in Θράσος.

Θαῤῥαλέος, Fidens, Fiducia præditus, aut Magna fiducia præditus. Idem quod θαρσαλέος & Ἀθαρσὴς, de quibus suprà. Vtuntur eo cum alii, tum Xenophon. Apud Synes. legitur & comparat. θαῤῥαλεώτερος. Dicitur autem & θαῤῥαλέως

θαῤῥαλέον subſtãtiuè, Fiducia, Animi magnitudo. Polit. autem Audaciam quoque interpr. apud Herodian. ET Θαῤῥαλέως, Fidenter, Confidenter, Cum fiducia, Interepidé. Pla. in Apol. θαῤῥαλέως ἔχω πρὸς τὸ θάνατον, Mortem non reformido. ET Θαῤῥαλεότης, Fiduciâ, Fidentia, Firma animi confiſio, Cic. θαῤῥαλεότης & δειλία opponuntur apud Plut.

Θαῤῥέω, ῶ, Fiducia præditus ſum, &c. vt de θαῤῥῶ dictum fuit. Quibus addere potes, Bono ſum animo, Securus ſum. Pol. apud Herodian. θαῤῥοῦντα πρόσωπον, vertit Vultum audaciæ plenum: at ego maluiſſem Fiduciæ plenum. Cic. θαῤῥεῖν ποιῶ vertit, Confirmo animum, vt ex Cic. lex. diſces. Iſocr. in Areop. θαῤῥεῖν ὡς πόῤῥω κινδύνων ὄντας. Idem dixit in Archid. καρτερεῖν ὅπως τοῖς παροῦσι, καὶ θαῤῥεῖν πρὸς τὰ μελλόντων. Sic Gal. cum genit. dixit θαῤῥεῖν πρός τι πράγματος. Dicitur verò & θαῤῥεῖν πρός τι. Iungitur & præpoſ. πρός. vt ἐθαῤῥησαν πρὸς μάχην, Audacter ad pugnam iuerunt, vel Pugnam capeſſere ſeu committere auſi ſunt. Item cum datiuo, necnon cum accuſ. eodē modo quo de θαρσῶ antea dixi. Luc. in Harm. ὃ καὶ θαῤῥεῖν με τὸν παρόντα ποιεῖ. Ex Gal. l. 1 ad Glauc. θαῤῥεῖν τῇ κινήσει, pro Audacter vacuare, vel Audacter aggredi vacuationem. Sed participium θαῤῥῶν cum hoc caſu ſæpe redditur commodè Fretus. Cum accuſ. autem, vt Lat. Audere & Auſus, interdum conſtruitur. Interdum verò infinitiuus in interpr. additur, vt docet Budæus pag. 1060. At ipſius θαῤῥῶ iuncti infinitiuo, exemplum eſt apud Plut. in Solone, θαῤῥοῦντες φαύλως ἱστάναι. & ibidem θαῤῥῶν ἄρξασθαι. Idem τὸ παῤῥητικὸς dixit pro Fiducia.

Θαῤῥῶ rurſum cum accuſatiuo, ſed in ſignif. cuius in θαρσῶ mentionem non feci: videlicet pro Committo, Credo. vt θαῤῥῶ σοι τὸν ἀπόῤῥητον, Committo arcanum. Budæus ex Chryſoſtomo in 1 ad Cor. p. 310. Ego malim Audeo committere.

Θαῤῥητικός, ή, ό, Ad fiduciam ſeu confidentiam propēſus. Gazæ, Fidibundus.

C. Α΄Π Ο θαῤῥέω, Confido, ex Xen. Sed præp. vim addit ſignific. vt ſit potius, Valde confido, Præfidente animo ſum. ET Ἀπαθαρσῶ pro eodem. Apud Pauſ. autē ἀπαθαρσῶ τινι, pro Audeo aggredi.

C. Α΄Ν Α θαῤῥέω, Fiduciam reſumo, Animū recipio, In ſpē bonam rurſus erigor, Ad ſpem bonam redeo. Plut. in Publ. πρὸς ὃ τὴν Κολλατίνου μαλακίαν καὶ μέλλησιν ἀνεθάῤῥησε οἱ Λευκόλλοι, Ex Collatini mollitie confirmari cœperunt, & fiduciam reſumere, ſiue animū recipere. Sed in hoc genere loquendi, ἀναθαῤῥῶ πρὸς τὸ δηλῶσαι, præpoſitio ſumitur aliter quā in præcedente Plutar. loco. nam in eo πρὸς accipitur vt Ad præpoſitio apud Ouidium, quum dicit, — ſic ad tua verba reuixi: at quum dicitur ἀναθαῤῥῶ πρὸς τὸ δηλῶσαι πῖεσαι, ſignificat Animum recipio ad tentanda reliqua. vt quum dicitur, Non ſatis mihi eſt animi ad hoc faciendum.

C. Ἐ Κ θαῤῥέω, ῶ, Confido, vel potius Valde confido, ſicut de ὑποθαῤῥέω dictum fuit. Item, Fiduciam capio, In ſpē bonam erigor. vt ὑποθαῤῥητικὸς τῆς φαντασίας, Plut. in Rom. vbi tamen exponitur Elati. Ex eodē affertur in Galba, ὑποθαῤῥητικὸς ἐπ' αὐτῷ βεβαίως, pro Quibus ipſe firmam iniecerat fiduciam. ET Ἐκθαρσῶ, ῶ, pro eodem. vnde ἐκθαρσήσας, In bonam ſpem erectus.

C. Ἐπ Ι θαῤῥέω, ῶ, Confido. in v. l. ſine exemplo.

C. Κ Α Τ Α θαῤῥέω, ῶ, Fidenti animo ſum, ſeu Fiduciam ſumo aduerſus aliquem, Fidenter ſeu audacter me gero aduerſus aliquem. ET Καταθαρσῶ, pro eodē. Herodian. lib. 1, ὥστε εἰς τὸ παρὸν καταθαρσήσῃ, τῆς ἡλικίας καταφρονήσας. quæ Polit. vertit, Neque in præſens, contēptu ætatis noſtræ, ſe efferet audacius. At cum genit. apud eundem, τῶν ἡμετέρων ὅπλων καταθαῤῥήσας, vertit, Noſtra arma lacetſere aggreditur. Bud. in Fab. Æſopi καταθαῤῥήσαντα αὐτοῦ, vertit, Auſus eſt prope ipſum accedere. HINC Καταθαῤῥητικῶς, quod idem B. vertit Confidenter, Audacter, Licenter, afferens ex Blutar. αἰσχρῶς καὶ καταθαῤῥητικῶς.

Θαῤῥύνω, Fiduciam affero, Fiduciam addo, Animum addo. θαῤῥῦναι τινα, quod Cic. Confirmo animum dixit. Verti etiam poteſt, In ſpem bonam erigo, Bene ſperare iubeo, vel Bono animo eſſe iubeo. X. Pæd. 6, θαῤῥύνειν τοὺς ἐπιλοίπους καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ. Plut. θαῤῥύνων τοὺς ἀτρομοῦντας. ET Θαρσύνω pro eodem, quo vtitur aliquoties Homer. vt Il. ν, Θαρσύνων δ' ἑτάρους καὶ ἐποτρύνων μάχεσθαι. Et Il. λ, Τοὺς μάλα θαρσύνεσκε παρεστάμενος ἐπέεσσι. SED & Θαρσύνος οἰωνός, apud eundem, pro Confidens augurio, vel In ſpem erectus, Confirmatus.

C. Α΄Ν Α θαῤῥύνω, Fiduciam alicui reddo, In ſpem repono, Spem reddo, Animum reddo, Rurſum erigo. Xen. Pædiæ 5, ἀνεθαῤῥύνουν τοὺς ἄνδρας. Plutarchus Pericle, ἐπιεικῆ τὴν παῤῥησίαν καὶ ἀναθαῤῥύνουσαν. ET Ἀναθαρσύνω, pro eodem.

C. Π Α Ρ Α θαῤῥύνω, Fiduciam addo, &c. vt in θαῤῥύνω dictum fuit. Plut. de Socr. dæm. δεξιούμενος ἕκαστον ἡμῶν καὶ παραθαῤῥύνων. Et cum infinit. apud eundem in Fabio, παρεθάῤῥυνον ὅπως λαμβάνοι θάῤῥος τῆς ἐκείνου μανίας, pro Excitans & erigens eorū animos ad cohibendum &c. Vel Alacres reddens. ET Παραθαρσύνω, itidē pro Fiduciam addo, Confirmo, apud Thuc. & Herodianum.

Θ Ρ Ά Σ Ο Σ, ους, τὸ, Audacia, Temeritas. Fit ex θάρσος per metatheſin literæ ρ, cum qua metatheſi ſic mutatur ſignificatio, vt quum θάρσος in bonā partē accipiatur pro fiducia, θράσος contrà, in malā pro audacia. Autor libri qui Demetrio Phaler. adſcribitur, ὡς ὁρᾷ τὴν ἀθεκτησίαν φαῦλά τινα αἰσχίοις ποιοῦν, οὐ θάῤῥει μὲν τὸ θράσος, ἡ δ' αἰσχύνη τῇ αἰδοῖ. vbi θάῤῥει idem quod θάρσει. Plutar. in Lyc. μία γὰρ εὐπιστία καὶ θράσος ἰσχυρὸν καὶ θάρσος ἀσφαλὲς ποιεῖται. Quem locū confer cum hoc Thuc. τοῖς δηλοῖς αἱμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ ὄκνον φέρει. Gregor. in Iul. pag. 131, dicit θάρσος & θράσος, licet appellationibus vicina, multum ſignificatione differre: ὅτι θάρσος καὶ θράσος κατὰ τί τοῖς ἐνέρμασι πλησιάζοι, πλεῖστον δηλοῖ τῇ διαφορᾷ κεχωρίσθαι. Quidam θάρσος definierunt εὔλογον θράσημα ψυχῆς, eius contrariū eſſe dicentes τὸ θράσος. quæ definitio habetur & in ſchol. Hom. At Stoicam itémque peripateticam definitionem θάρσους affert Euſtathius pag. 511. Ab Homero autem θράσος pro θάρσος poni arbitror, Il. ξ, v. 416. Sed & in nonnullis epithetis ſic accipi videtur. Certè de θρασυμέμνων dubitare nos non ſinunt alii loci vbi μένος & θάρσος copulat. nec enim quenquam inficiaturum puto, componendo θρασυμέμνων ex θάρσος & μένος, permutatā quidem literæ ρ fuiſſe ſedem, at in ſignificatione nihil immutatum fuiſſe. Quòd ſiquis θρασυμέμνων ex θρασὺς & ὑμὸς, aut etiam μένος, compoſitum eſſe malit, (quæ formatio magis ex propinquo petitur) tum verò θρασὺς itidem in bonam partem accipietur: de quo eius vſu dicam paulo póſt.

Θρασύς, Audax, Temerarius. ὁ ὁμοίως τῷ θαῤῥητικῷ ὑφρίζοντι ὡς, (inquit Ariſtot. Eth. 2) eſt θρασύς. Idem ibidem, ὁ γὰρ αἰδήμων πρὸς μὲν τὸ δεινὸν θρασὺς φαίνεται, πρὸς ὃ τὸν θρασὺν δεινός. De moſtheni Pro cor. οἱ ἐν φόβῳ & οἱ θρασεῖς opponuntur: ſicut θρασεῖς πεῖσαι καὶ ἐπᾶραι contrarium facit ὦ καταπλῆξαι, ibidem. Et γλῶσσα θρασύς, Lingua audax, id eſt petulans. Aliquando verò in bonam partem pro Magnanimus, Fortis, Strenuus: vt quum Apoll. Herculem appellat θρασύν: & quum dicit Hom. Il. ρ βραχίονα θρασὺν ὑπὸ χεῖρα. Sic & ipſum aduerb. in bonam partē accipi interdum, proximè ſequentia docebunt. HINC Θρασίως, Cum audacia, Temerariè. Interdū verò & in bonam partem pro Audaciter, Fidenter. Iſocr. in Euag. ἀλλὰ δεῖν ἐν τοῖς φοβεροῖς τὴν ἀλήθειαν ὑπὲρ αὐτῆς θρασίως εἰρηκέναι. Sic & apud Thuc. θρασύτερον pro θαρσαλεώτερον, maiore cum fiducia: θρασύτερον γὰρ τοῖς φόβοις χωρήσαντες. ET Θρασύτης, Audacia, Temeritas, quæ & τόλμα ἀλόγιστος, Thuc. apud quē legitur & ἡ μὴ φρονήσεως δόξης θρασύτητι ὁρμήσαι, l. 2. vbi θρασύτητι eſt pro ὑπὸ θρασύτητος. Plut. De virtute mor. ὅπως αἰδημοσύνη μὲν ἀπόνοια, ἡ θαῤῥαλεότης, μὴ θρασύτης γίνηται. Ibidē αἰδημοσύνην eſſe μεσότητα δειλίας & θρασύτητος docet: addēs, hāc eſſe exceſſū τῆς θυμοειδοῦς, vt illā defectum.

C. Θρασύδειλος, Θρασυκάρδιος, Θρασύμαχος, &c. vide ſingula in ſingulis nominibus ſubſtant.

Θρασύνω, Audacem ſeu cōfidentē reddo, Audaciā affero. Thuc. l. 1, p. 47, πλῆθος ἡμᾶς θρασύνοντες. i. multitudinis fiducia ſeipſos, alioq; timidos propter imperitiā futuros, cōfirmantes. Baſil. in or. περὶ ἐγκρατ. Θρασύνει δὲ ἄνθρωπον χειρὸς δύναμις, ἢ πάχος πλευρῶν, ἢ σώματος εὐμορφία.

Θρασύνομαι frequētiori in vſu eſt, ſed pro Audax fio,

Animos tollo, Efferor, Ferocio. Æschines, ὅπως θύραθεν μάλιστα θρασυνώμεθα Δημοσθένη. Et Demosth. Pro cor. ἐγὼ μὲν τὴν Γνώμην θρασυνομένῳ καὶ πολλὰ ῥίπτοντι καθ' ὑμῶν οὐκ εἶξα, οὐδ' ὑπεχώρησα. Dicitur etiam θρασύνομαι ἐπί τινα à Plut. itē θρασύνομαι τούτῳ, efferor hac re, & ex ea audaciā assumo. ‖ Itē θρασύνομαι, Audacter seu liberè loquor, apud Isocr. Alicubi autē θρασύνομαι est Audacter ago. ‖ Item pro Confido, Confidentia præditus sum. Bas. de Pharisæo illo qde sua iustitia gloriabatur, ὁ μὲν μόνον ἐφ' ἑαυτῷ θρασυνόμενος, ἀφ' ἧς ἔχει τὸ πλούσιον ὅτι οὐδὲ τῶν ἄλλων.

C. ΑΠΟθρασύνομαι, idē quod θρασύνομαι, nisi quòd præp. vim significat. auget. Iungitur autem (sicut θρασύνομαι) cum εἰς, & dicitur ἀποθρασύνεσθαι εἴς τινα. pro Audacia, vel magna audacia aduersus aliquem vti.

¶ Θρασών, nomen propriū militis apud Terent. ex Græca comœdia id mutuantem. Sed militis glorioſi nomen est: atque adeo ex re (vt loquitur Ouid.) nomen habentis. θράσωνα. n. ab audaci iactātia nominatum arbitror: ac quoniam qui ea vtuntur, Thrasones vocari solent, proprio nomine in appellatiuū trāseunte, ideo hic ponendum censui. SED Θρασωνίδης à Θρασών fit, nomē itidē propriū apud Plut. in lib. περὶ φιλοπλ. ex comœdia hoc itidem sumentem, vt opinor.

ΘΕΑΟΜΑΙ, ῶμαι, F. άσομαι, Specto. Xen. Prædix. 5, οἱ δὲ καλοὶ καὶ τοὺς ἀπόντας ἡδέως ἐθέλουσιν ὁρᾶν ὥσπερ αὐτοὺς τοὺς ἐρῶντας. Aristot. Pol. 8, τίνας χαίρειν ἢ εἰκόνα πρὸς ἡδονὴν; Dem. θεάσονται σε τί ποιήσεις, Obseruabunt qd acturus sis, studioſe spectabūt. Aristoph. Vesp. ἰδοὺ θεᾶ τὸ χῆμα. καὶ σκέψαι μ' ὅτιμαλὶς ἔοικα τῶν πλινθίων, Specta gestū, seu Studioſe inspice & cōtēplare. Absolutè interdum pro Specto ludos, seu certamē. Luc. Nig. τὸν κήρυκος ἀνειπόντος ὅτι θεᾶσθε τὸν νόμον ἐπίσης, ἐνίκων ἑκάστη ἐσθῆτι θεώμενος, qtaliveste indut' spectaret. videlicet certamē Panathenaicū. quo in sēsu etiā vocabulo θεωρεῖν paulo ātè vtitur. Ponitur & simpliciter pro Video. Vnde qúod Soph. Trach. dicit Ἰδού, θᾶσσον πάντες ἄθλιον δίμας, Accius vertit, Videte cūcti. σαωσύμους verò paulo antè dixerat, Σκέψαι δ' ὁπαίας παῦπα συμφορᾶς ὕπο Γέγηθα, Aspice. Et pall. ex Apoll. epist. citatur θέα θεᾶταί μ' ἐμοῦ, Videri à me. ATΘέα verbum est apud Themist. 92, pro Videas, Videre licet. 41 θέα δὲ καὶ ἕτερον ἀπαύστορον, Vide. Bud.

Θέαμα, ατος, τὸ, Spectaculū, Res ipsa quā spectamus. Soph. Ὦ πᾶσ' ἀπάντων δὴ θεαμάτων ἐμοὶ λυγιστόν, tristissimū mihi spectaculū, Res omniū quas viderim tristissima. Luc. ἄηκουστον θέαμα πᾶσι Σκύθαις. Et apud eundē, ὑδρὶ χθὶς ἅμα καὶ φοβερὸν θέαμα. Item apud eundē δυσαπόπαυστον καὶ ἀποθανεῖν θέαμα. Et contrà Xen. οὐ πάντων ἡδίστου θεάματος ἀπῆλθες; non vidisti rem omnium iucundissimā, spectaculum omniū iucundissimū. Idē Symp. εἰσάξω θεάματα ἐφ' οἷς ὑμεῖς ἥσεσθε. Plutarch. πολλὰ καὶ καλὰ θεάματα καὶ ἀκούσματα. Herodian. θεάματα & ἀκροάματα similiter copulat. Dicitur & θέαμα ποιεῖσθαί τι. Plut. φόνον καὶ θάνατον ἀνθρώπων καὶ τραύματα καὶ μάχας, θέαμα ποιεῖσθαι πλουτίσασιν, habere loco spectaculi.

C. Ἀθεάμων, Qui non spectat. Syn. De insomn. ὀνείρων ἀθεάμονας ᾖ, Somniorum spectatores non esse, hoc est Nō videre somnia.

C. Φιλοθεάμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Spectaculorū amās, Spectatorum seu spectādi cupidus, Qui spectaculis gaudet. quo modo à Greg. vsurpari docet B. Vel Visendarū rerū cupidus, Inspector, vt idē B. interpr. Plut. De def. or. ἀνὴρ φιλοθεάμων καὶ φιλομαθής, visendi & discēdi cupidus. Luc. in Herodot. συρφετώδης ὄχλος, ἀληθῶς δὲ μᾶλλον φιλοθεάμων. Athen. δεῖ δὲ φοιτᾶν τὸν φιλοθεάμονα, καὶ κατανοῆσαι τὴν οἰκίαν, cupiditāti rerum inspiciendarum.

Θεάμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Spectator, Contemplator, θεατής, θεωρητής, Suid.

Θεατής, οῦ, ὁ, Spectator. Thuc. l. 3, ἅπαξ μὲν τὸν λόγον γίγνεσθαι, ἀκροαταὶ δὲ τοῦ ἔργου. Luc. Herod. οὐ κατ' ἀλλ' ἀγωνιστὴν ὀλυμπίων παρεῖχε τὸν αὑτόν.

Θεατός, ή, όν, Spectabilis, Spectandus, Visendus. ὁρατός, θεωρητός, ἁλωτός. Hesych.

C. Ἀθέατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inuisus, id est Nō visus. vel Qui videri spectative nequit. Luc. ὅρνεον ὀνομαζόμενον ἀθέατον τοῖς ἄλλοις, auis apud Indos aliis nō spectata, seu visa. Idem Nigr. αὐτοὺς ἐλθεῖν ὅτι παῖς Σύρας τῶν πλουσίων διορύξας τὰς πλουσίας, μηδὲ αὐτὸν αὐτῶν μηδὲ ἁμαρτυρον τὸν δαίμονα καταλιπεῖν, Non spectatam & intestatam relinquere. Plut. De puer. educ. μηδὲν ὁρᾶν μηδὲ ἀκούειν τῶν καλουμένων ἐγκυκλίων παιδευμάτων μήτε αἰσχρὸν μήτε ἀθέατον εἶναι, Nihil permittere quod non audiat ac videt, seu cognoscat, Nihil non auditum & non visum præterire. Sic ἀθέατον φυλάττων ἐν κόλπῳ, in sinu abditum seruans, ne videri posset. ‖ Item Non visendus, Non inspectandus. Phocyl. μηδ' ἀθέατα δείξῃς ἡλίῳ. Plut. Numa, ἀθέατα τοῖς ἄλλοις ἱερά, Sacra quæ aliis videre non licet. ‖ Actiuè etiam capitur pro Qui non vidit seu spectauit. Xen. οὐδ' ἁπάντων ἡδίστου θεάματος ἀθέατος εἶ, Non vidisti rem omniū spectatu iucundissimam. Luc in Scytha, καὶ μὴ ἀφεῖδ' ἡμᾶς ἀθέατον αὐτῶν αἰσχρίφοντα, Ne permittas vt his nondum spectatis redeūdum mihi sit, Vt mihi hæc nondum cōtemplato reuertendum sit. Idem in Nigr. ἄγιστος μὲν ἀληθείας, ἀπείρατος δὲ παῤῥησίας, ἀθέατος δὲ τῆς ἀληθείας, Qui veritatem non perspexit & cognouit.

C. Ἀξιοθέατος, ν, ὁ καὶ ἡ, Spectatu dignus, Dignus qui visatur. Herodian. lib. 1, de Commodo, ὡραῖος δὲ τὴν τῆς ἡλικίας ἀκμὴν καὶ πλοῦν ἦν ἀξιοθέατος.

C. Δυσθέατος, ν, ὁ ἡ, Inuisus, Infelix aspectu. Soph. ὦ δυσθέατον ὄμμα, O dirum spectaculum. Idem quod ἀποθέατος θέαμα apud Lucianum.

Θεάτρια, ας, ἡ, Spectatrix. Poll. l. 4.

Θέα. ας, ἡ, Spectatio. Xenoph. Hell. 6, ἀξία ἐφικέσθαι θέας αὐτοῖς, Visu digna. Sic apud Eurip. ἡ θέαν δέχεσθαι τινός, Spectatu seu aspectu decor⁹. Et actiua signif. apud Xen. τὴν θέαν παρέχεσθαι ἀγελοῦσιν, Spectatione sui, seu spectādo sese. Idē Symp. στενὸν ποιήσασθαι αὐτὸν πάσχοντα ἧττον ἄγειν ὅπη ἡ θέα, Spectatum seu ad spectādum duxit. Plut. De def. orac. πλοῦσαι δ' αὐτὰς ἰσορέας καὶ θέας ἕνεκα, πέμψαι τὸν βασιλέα, Sese autem cognoscendi visendique causa imperatore mittēte nauigasse. Synes. ep. 57, καὶ πανταχόθεν ἀνθρώπους ἐκκαλούμενον ἀκοὴν καὶ θέαν κακῶν, Auditu & visu seu spectatione. ‖ Θέα interdū pro spectatione ludorū. Herod. ἐπὶ δὲ κατέλαβον αἱ τῶν θέας ἡμέραι, Dies spectationis ludorū, Quib⁹ ludos populus spectare solet. Et θέαν ἔχειν apud Liban. in arg. 1 Olynth. ἔκαστον τῶν δύο δραχμὰς διδόναι δύο δραχμὰς, καὶ θέαν ἔχειν, Duos dare obolos vt spectare ludos posset. Item in v. l. θέαν ποιησάμενος, Speculatus. ‖ Θέα dicitur etiā idipsum quod spectatur seu videtur, idē quod θέαμα. Epict. πᾶσαν θέαν τοιοῦτος, μιμητικός, quicquid vides, imitaris. Philo De vita M. l. 3, θέαν ἀνόμου εἰδότες, Nefādum spectaculum cernētes, seu Rem quā videre non licet. Vt verò spectacula apud Lat. crebrò pro ludis qui spectātur, ponūtur, sic etiā θέα. Plut. Cæs. μὴ τὸν θεάμονον τὸν δῆμον αἰκιλάμασιν ἐστάσῃ καὶ θέαις, epulo & spectaculis. Herod. lib. 1, δημοσίᾳ θέας ἐποιήσατο, Publica spectacula edidit. Et l. 3, τοὺς μὲν μεγαλοφρεσύνῃ δόντες, καὶ θέας πλείσας δόντες, & spectacula seu ludos pro victoria. Et l. 1, ἑορτάζων καὶ θέαις δόντες ἐτέλεον, Feriis & spectaculis seu ludis deditus. Item apud Plut. Camillo, παῖς μεγάλας θέας.

C. ΑΠΟθεάομαι, Despecto, Ex alto specto, Vel Attentè seu intentis oculis inspecto.

C. ΔΙΑθεάομαι, Dispicio, Considerò. v. l.

C. ΕΠΑΝΑθεάομαι, Specto. v. l.

C. ΚΑΤΑθεάομαι, Respicio, Suspicio. Philo De mūdo, ἔδει τὸν αἰθέρα τῶν αἰωρουμένων, ἵνα τὸν ὑπὲρ γῆν κατοπτεύσῃ, vt cælum respicerer.

C. ΠΑΡΑθεάομαι, Alterinsecus spectando confero. Plato epist. αὐτὰ παραθεώμενος πρὸς τὰ τῶν ἄλλων, Ea cōparans cū iis quæ ab aliis traduntur.

C. ΣΥΝθεάομαι, Conspicor. Polyb. lib. 16, ὡς τῶν λέμβων συνθεασάμενοι πλεῖον πλῆθος, Conspecta in lembis poculorum multitudine. Idem lib. 1, περὶ τῶν Ῥωμαίων συνθεασάμενον ὅτι λιπὸν ἐκπεπτωκότας πρὸς Καρχηδονίους. HINC Συνθεατής, Qui simul spectat, Spectationis socius seu consors. ET Συνθεάτρια, Quæ simul spectat. Poll. ex Aristophane.

¶ Θέατρον, ου, τὸ, Theatrum, Locus in quo diebus festis ludi spectantur, interdum etiam orationes audiuntur. Demosth. ὡς δ' ἐπληρώθη τὸ θέατρον, καὶ τὸν ὄχλον συνειλεγμένον εἶδον ὅτι τὸν ἀγῶνα. Hiocr. Panath. εἰσέρπειν εἰς τὸ θέατρον. Plutar. Apophth. τὸ θέατρον αὐτοῦ τῆς σοφίας. Athen. l. 5. αὐχμοῦντα δὲ τὰ γυμνάσια, τὸ θέατρον αἰγικλείαζον, ἄφωνα δὲ τὰ δικαστήρια. Ponitur interdū pro ipso spectaculo. 1 Cor. 4, v. 9, θέατρον ἐγενήθημεν τῷ κόσμῳ καὶ ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις,

ſpectaculum facti ſumus mundo. Quo ſenſu θεατρίζεσθαι inferius accipitur.

C. Θεατρικός, ή, όν, Theatri formā habens, Qui theatralis formæ eſt. Diod. Sic.

C. Θεατρικὴ ἐξουσία, ας, ἡ, Theatralis poteſtas. Plato De leg.

C. Θεατρομανία, ας, ἡ, Inſano theatri amore teneor. Philo De vita Moſ. lib. 3, χαλεπώτατος οὐχ οἷός ἐστιν, γίνεσθαι ἢ πᾶσι λαοῖς, ἢ μίμοις ἢ ἀρχηστοῖς ὅσοι δίκην, οἷς ἀεὶ παραίνουσι καὶ διηγανακτοῦσιν οἱ τὰ θεατρομανοῦντες, qui theatrorum inſano amore tenentur.

C. Θεατροπώλης, ου, ὁ, Qui ex locandis theatris quæſtum facit. ὁ τὰ ἐπὶ θεάτρου πωλῶν. Poll. ex Ariſtoph.

C. Θεατροσκοπία, ας, ἡ, Theatralis ſpectatio. Syneſius epiſt. 54. οὐδὲ θεατροσκοπίας ἐπῆλθον, οὐδὲ διδασκαλῶν ἐμνήσθην, nec theatrales ſpectationes ſeu theatri celebritatem ſequutus ſum.

C. Θεατρώνης, ου, ὁ, Theatri magiſter, Qui theatrum conduxit, ſeu ὁ διοικητὴς τοῦ θεάτρου. Theophr. Διὰ τί αἱ φθεῖραι ἀφιᾶσιν οἱ θεατρῶναι.

C. Ἀμφιθέατρος, ου, τὸ, Amphitheatrum, Theatrum non hemicycli forma conſtructum, ſed rotundum, ita vt vndi quaque ſpectari poſſit.

Θεατρικός, ή, όν, Theatricus, Theatralis. Ariſtot. Polit. θεατρικὴ μουσική, theatralis muſica. Plut. Alex. ὥσπερ θαυμαστὴν καὶ θεατρικὴν τινὰ ὄψιν ἔχῃ, τῷ μὲ αἰσχρολογίαν ποιοῦντας, τῷ δὲ πίνοντας. Item Oſtentatorius, Ad oſtentationem compoſitus: vt θεατρικὴ καὶ θεατράγαθος λέξις apud Plut. De educand. puer. Dictio quæ theatricam pompam magis decet, & tragicum aliquid redolet: cui poſtea opponit ἀμικρολογίαν τῆς λέξεως καὶ παπίνωσιν: ſynonyma autem vtriuſque ponit, τὸ ὑφολισθηρὸν & ἰσχνόν. Idem in Polit. præcept. vult τὸν λόγον τῷ πολιτικῷ εἶναι neque περιττὸν καὶ θεατρικὸν, ὡς οἱ παντομείζοντες καὶ στόμασι πλατυνόμενοι ἐξ ἀπαλῶν καὶ αἰθρίων ὀνομάτων, nec item ἀλυχίων ἄγαν καὶ σοφιστικῆς ἀβεβηλίας. VNDE Θεατρικῶς, Theatraliter, Ita vt in theatris fieri ſolet. Item Oſtentatorie, Compoſitè ad oſtentationem. Greg. παῖπαι μωϊκῶς, οἰκεῖνα θεατρικῶς. Pro eodem à Plut. poni θεατρικῶς, ὀπτικῶς, παντομειικῶς, annotat B.

Θεατρεῖον, ου, τὸ, Theatrum. idem quod θέατρον. Suid.

Θεατρεύω, F. εύσω, In theatro recito vel ago comœdiam aut fabulam. Quo accipi modo apud Suid. in σκιὰν tradit B. vbi de ὀρχήστρα loquens, dicit eſſe τόπον ἐν παιδιᾶς ἔχον τὰ τῶν ἄδοντος, ἀφ' οὗ θεατρεύουσιν οἱ μίμοι. Eidem B. θεατρεύω eſt Edo in theatro, Oſtento. Greg. in Macc. 89. Idē in Epitaph. fr. de fucatis mulieribus, αἱ ἀπορροαὶ τῶν καλλωπισμάτων, ἐφ' οἷς τὰ χρώματα καταφρύγουσι, καὶ εἴ πως (ὡς ἂν εἴποιμι) κοσμίως θεατρεύονται (in theatro ſpecimē ſui præbentes, vel, In theatrum traductæ) δι' ἀγχιστασίων ἀχλύονται. Idem de pauone caudam rotante loquens, θεατρεύει τὸ κάλλος τῆς ἐσχατιᾶς μὴ σαφῶς ἐπιδεικνύμενος, oſtentat, ſeu in theatricam oſtentationem conformat. Ita in malā partē, pro Traduco, ſeu In theatrū omnibus ſpectādum produco. Greg. ἐθεατρίσθην διὰς αἰχμὰς, ἑαυτὸν δεῖξαι θεατρεῖον. Sic in ep. ad Hebr. c. 10, ὀνειδισμοῖς τε καὶ θλίψεσι θεατριζόμενοι, in theatrum eſtis producti: ſeu διὰ θεάτρου ἐξήχθητε, vt loquitur Paul. 1 Cor. 4. quod & verbo ἐπιδειγματίζειν declaratur. Dicitur. n. hoc de iis qui ignominiæ cauſa palam in plenum theatrum producebātur. Quo modo accipitur apud Saluſt. Oſtentui eſſe, & apud Tacitū, Oſtentui mittere.

C. ΕΚθεατρεύω, Per theatrum traduco, vt B. interpr. apud Polyb. l. 3, p. 58, ἔμελλον τὶς τοῦτο καταγραπτὸν δώσειν, ὡς τὸν εἰς θάλατταν οἱ Καρχηδόνιοι καταπλεύσαντα μὴ ὑφ' ἑαυτοῖς ἅπαντας, ὁπόσους θαλάττιον ὄντας πολεμίους φυγομαχοῦντας. Suidas apud eundem Polyb. exponit ἐκλείχειν in his qui ab eo in θεατρεύω citantur locis, οἱ δὲ πολλοὶ τὰ μὲ ἔργα τῶν δυσχερῶν τῶν ἐπιτρεπόντων ἐν πυρρίχαις μιμεῖσθαι, τὰ δὲ πάθη ζηλοῦντες, ὁπόσοι θεατρεύονται τὸν ἑαυτῶν ἀκρισίαν, arguunt, & velut omnib' in theatro ſpectandam exhibent. Item, ἐμέσαι ἑαυτὸν ἐκθεατρεῦσαι δηλοῖ δὲ καὶ τὸ Ἑλλάδα καταισχῦναι. Exponitur ab eodē Suida etiam ὀκνηρεύω, & Explodo, Exigo, à Bud. cui ſic accipi videtur apud Athenæū l. 11, de Protagora Platonis, ὡς τὸν καταβεβλημένον ἔχειν πολλῶν πεντήκοντα ἢ ἑκατὸν ἀνδρῶν, ὁπόσοι θεατρεύόμενον ἔχει καὶ τὸν Καλλίου βίον μᾶλλον τῶν Εὐπόλιδος μελάθρων.

Θεατρίδιον, ου, τὸ, Paruum theatrum, Theatrum minuſculum. Vitruu. lib. 7, cap. 5, Quum Apaturius Alabandeus eleganti manu finxiſſet ſcenā in minuſculo theatro quod ὀθωνιακὸν apud eos vocatur. Varro lib. 3, c. 5, Inter has & exteriores gradatim ſunt ſtructæ, vt θεατρίδια auium, mutulis crebris in omnibus columnis impoſitis, ſedilia auium.

¶ Θεάω ET Θεάομαι, Admiror, Cum admiratione ſpecto. θεάσασθαι, θαυμάσαι, inquit Suid. Eſt autem Ionicum. VNDE Θέημα, Miraculum, Quod cum admiratione ſpectam⁹. Ionicè pro θεῶμα, ſeu θάημα Doricè. SIC Θεήμων Ionicum eſt pro θεάμων, Spectator, Epigr. A QVO Θεωμανία, ας, ἡ, Speculatio, Contemplatio, Spectatio. Epigr. Item Diuinitas v. l. ex Epigr. SIC ET Θεητής, οῦ, ὁ, pro θεατής, itidem Spectator. ET Θεητός, idē quod θεατός. VNDE Ἀξιοθέητος apud Herodot. pro ἀξιοθέατος. SED ET Θάεο, ITEM Θᾶσσαι reperitur pro θεοῦ & θάεσαι, Aſpice, Vide. Dorica autē ea ſunt, Θάεο, eſt in 4 l. Epigr. At θᾶσσαι aliquoties apud Theocri tū habetur. A QVO Θάημα, Spectaculum vel Miraculum, θαῦμα. B. ex Theocrito. ET Θαητός, ή, όν, Spectabilis, Cum admiratione ſpectandus, ſeu Præ admiratione ſpectandus, Mirandus.

¶ Θηέομαι, Admiror ſpectando, B. Cū admiratione ſpecto. Eſt autem vocabulum Ionicum. Od. ε, Θηεῖτο ἰδὼν καὶ προφρονέως φρεσὶν ἧσιν. Ibidem, ἐπεὶ δὴ πάντα ἰὼν θηήσατο θυμῷ, poſtquam omnia cum admiratione contemplatus eſt. Od. τ, Ἦ μάλα πολλαί γ' αὐτὸν ἐθηήσαντο γυναῖκες. Il. ν, Θηεῖτο μέγα ἔργον Ἀχαιῶν. Herodot. ἐθηεῖτο πόντον, ſpectabat pontum cum admiratione, Pontum contemplabatur admirabundus. VNDE Θητός, ή, όν, Cum admiratione ſpectandus aut contemplandus, Spectabilis, Admirabilis. Heſiod. δάκρυσι ἐειδόμενος ἄλοχον Δρύοπος θητήν, ſpectabilem, egregium. ET Θητήρ, ῆρος, ὁ, Qui cum admiratione ſpectat, Od. φ, Ἦ πᾶς θητὴρ καὶ ὀπίπλοος ἕσπετο πρόσω. i. admirator, qui quum eos vidiſſet, admiratuſque eſſet, furatus eſt. θαυμαστὰς πέζων, Euſt. ET Θητωρ, ορος, ὁ, pro eodem, Nonn.

ΘΕΩΡΕΩ, ῶ, F. ήσω, Specto, Cōtēplor, Inſpicio. Et Θεωρῶμαι, Spector, Inſpicior. Ariſtot. in Probl. διὰ τί οἱ ἀσύμμετροι παρ' ἀλλήλοις θεωρούμενοι. Sæpe autem ad animum refertur, ſicut & Contemplor apud Latinos. θεωρῶ περὶ πάντα, Ariſtot. in Polit. Ab eodem θεωρῶν pro ζητῶν alicubi accipi tradit Alex. At Plut. eadem conſtructione dixit πὰ περὶ τὰ ἄστρων θεωρήματα, quod B. vertit, Quæ de aſtrorum ratione comprehenſa ſunt à philoſophis. Redditur etiam Perſpicio, Perpendo. Demoſth. Olynth. 1, ἀλλά γε λογίζεταί τις ὁμῶς καὶ θεωρεῖ τὸ ζῆν &c. Interdū verò pro Æſtimo, vt apud Æſch.

Θεωρῶ, Ludos ſpecto, vel celebro. Plu. Luc. autem θεωρεῖν & θεᾶσθαι hac in ſignific. dixit, vno eodémque in loco. Vide in Θεάομαι. Interdum verò θεωρῶ eſt Ludos ſpectatum venio. Thuc. 3, ξυνέβη τῷ χωματίῳ καὶ παρὰν ἐθεώρουν, ὡς ἐπύθοντο εἰς τὰ Ἐφέσια ἰόντες. Ariſtoph. Veſp. Ἐγὼ δ' οὐδεπώποτ' οὐδαμοῦ, Γλᾶν εἰς Πάρον, nuſquam ad ſpectandos ludos profectus ſum. Item Θεωρῶ, Oraculum conſulo. Plato in epiſt. σὺ δὲ καὶ ἐθέου, ὡς ἐπύθοντο οἱ πρὸ θεωροῦντες Δελφοῖς. Sic Bud. interpret. in hoc Thucydidis loco, lib. 5, pag. 171, ἐκεῖ μὲν πρῶτον θεωροῦσι τῶν καινῶν, δόξαν καὶ ἴσην καὶ μαστεύσασθαι καὶ θεωρῶν ἐν τὰ πάντα τὸν βουλόμενον. vbi tamen ſchol. exponit θεωρεῖς πέμπειν. Exiſtimo autem à θεωρὸς deduci hoc θεωρῶ, non contrà, ſi modò vera eſt etymologia quam tradit Poll. de qua dicetur in Θεωρὸς poſt Θεός.

Θεώρημα, ατος, τὸ, Spectaculum, vt B. apud Athen. vertit. Sed θέαμα multo frequentius appellatur, Quod contemplamur, ſeu ſpeculamur, Quod cōmentamur. Θεωρήματα, (inquit B.) ſunt Speculamēta diſciplinarum, & veluti commentationes. Cic. De fato, Si eſt diuinatio, quidnam à præceptis artis proficiſcitur præcepta appello quæ dicuntur Græcè θεωρήματα. Ibidē, Sūt aſtrologorū θεωρήματα: vt verbi cauſa, ſiquis oriente canicula natus ſit, in mari non morietur. Sed percepta etiā & perceptis his in locis legitur. Apud Hermog. θέαμα τεχνικὸν, B. vertit Præceptū artis, vel quod ars tradit. Idē

scribit esse θεωρήματα apud Euclidem quæ propositiones vulgò dicuntur. Sunt qui ex Proclo ita θεώρημα distinguãt ἀπὸ τοῦ θεωρήματος, vt θεώρημα sit quod proponit aliquid inueniendum aut describendum, aut cõminiscendum: θεώρημα autẽ doceat, & astruat quæ natura subiectis inesse cõparatum est. Vide de hac voce Alexandrum in Topic. pag. 40 & 41. Et θεώρημα χωριστὸν, apud Themistium libro 3 De anima. At quod Cicero ad Att. dicit θεώρημα καθολικὸν, Budæus ait esse quod vulgò dicitur Regula generalis. HINC Θεωρηματικός: vt θεωρηματικοὶ philosophi, Theorematis vtentes. Bud.

Θεώρησις, εως, ἡ, Contemplatio, Speculatio.

Θεωρητὸς, ἀδ, ὁ, Spectabilis, Aspectabilis. ET Ἀθεώρητος, contr. Non spectabilis, Sub aspectum non cadens. vt ab Aristotele De mũdo dicitur Deus πάσῃ δηλονότι τῇ φύσει ἀθεώρητος. VNDE Θεωρητῶς, ET Ἀθεωρήτως, q.d. Spectabiliter, & Non spectabiliter, aut Visibiliter & Inuisibiliter. vt apud Gregorium, opponentem duo hæc adnerbia θεωρητῶς & σωματικῶς, duobus istis, ἀσωμάτως & ἀθεωρήτως. Sed ad animum sæpius referuntur: dicitúrque θεωρητὸς, Sub contemplationem cadens, In contemplatione positus seu versans, Quem contemplatione assequi possumus. & quasi dicas, Contemplabilis. Exponitur & Perceptibilis, item Comprehensibilis. (quorum neutrum Latinum est) additur autem interdum λόγῳ, item θεωρείᾳ. dicitur enim aliquid esse λόγῳ θεωρητὸν, item θεωρείᾳ θεωρητόν. In qua etiam signif. τῷ θεωρητὸς opponitur ἀθεώρητος. In v. l. affertur etiam ἀθεωρήτως ἥψατο τῆς περὶ τὸν οὐρανὸν θεωρηματείας, pro Imperitè rerum cælestium studium attigit. ET Ἀθεωρητὶ aliud adnerb. pro Sine contemplatione. ITEM Δυσθεώρητος, Cuius difficilis est contemplatio, Contemplatu difficilis. ET Εὐθεώρητος, contr. Cuius facilis est contemplatio.

Θεωρητικὸς, Contemplatiuus. i. Contemplationi deditus, seu addictus. Greg. πῶς ἄρα θεωρητικὸν τὸ ἐξ αἰνιγμάτων. Plutarch. De lib. instit. dicit esse τρεῖς βίους, id est tres vitas, seu tria vitæ genera: videlicet πρακτικὸν, & θεωρητικὸν, & ἀπολαυστικὸν. vbi contemplatiuam vitam vertere possumus, vt contemplatiuam & actiuam philosophiã dixit Seneca. Legitur autem & apud Aristot. θεωρητικὰς βίας. ‖ Item θεωρητικὸς λόγος, Plur. Theoretica disputatio, Ea quæ appellantur θεωρήματα continens: quæ sunt veritatis inuestigatio. B.

Θεωρητήριον, υ, τὸ, Locus spectandis ludis. B. ex Plut. θεωρητήρια ὀνομάζουσι τὸν τόπον.

Θεωρία, ας, ἡ, Contemplatio, Commentatio, Meditatio. Plut. De psychog. ἀπαλύουσα θεωρίας ἔντεχνα πλοῦ οὐσίας αὐτῆς. vbi exponitur Commentationis gratia. Bud. putat meditationem esse θεωρίαν seu σκέψιν, in hoc Cic. loco, in Tusc. Nihil est enim quod tam obtundat eleuetq; ægritudinem quàm meditatio conditionis humanæ. Idem θεωρία exponit Inspectio, pro speculatione, ex Quintiliano. Proprìè tamen θεωρίαν esse ait rerum diuinarum inspectionem & spectaculum, & apud Areopag. Spiritalis sensus contemplationem. Obseruandũ est autem θεωρία non esse à Θεωρῶ, SED à Θεωρὸς, quòd Platoni est Spectator, Contemplator.

C. Ἀ'N Ἀθεωρήτως, ῶς, Attentè contemplor, Diligenter considero. nam αἰὰ hìc est epitaticum, eadem ratione qua in αἰνῶ. Ideóque αἰαθεωρῶ non simpliciter expono Contemplor. A Diodoro Siculo lib. 12, p. 197 mex edit. opponuntur ἐξεσπουδασμένος θεωρήμασι & αἰαθεωρήμασι.

Ἀναθεώρησις, εως, ἡ, Diligens consideratio. Suidas hunc locum citat in quo habetur ista vox, μεγάλης ἦν ὄντως τῆς νεμεσήσεως ἀναθεωρήσεως, μεσοπόντιος φαίνεται ὁ αἰτήρ, ὅθεν τὰ πάντων ἐπὶ νομοθετῶν πικρότατα ἀρέστιμα θῦται. Vt autem hìc habes μεγάλης ἀναθεωρήσεως, ita & apud Cic. magnã ἀναθεώρησιν, in epist. ad Att. O mirificum meum Dolabellã. jam n. meum dicam. magnam ἀναθεώρησιν res habent. & in sequẽte epistola, O Dolabellæ nostri magnã ἀναθεώρησιν. quanta est ἀναθεώρησις.

C. ΑΠΟΘεωρῶ, ῶ, Contemplor, Perspicio, Obtueor, vt in speculo faciem. Budæus ex Plutarcho. In vulgatis lexicis exponitur Longè prospicio, Item Diligenter animaduerto.

C. ΠΑΡΑΘεωρῶ, ῶ, q.d. Iuxta specto, seu contemplor. Vnã alteri admotum contemplor & inspicio. vnde pro Cõparo ponitur. Xenoph. Σὲ δὲ ὡς τοὺς ἄλλους παραθεωρῶν ἐμαυτὸν τὸν, οὕτω δίκαιός εἰμι ἐμαυτοῦ γιγνώσκειν. id est (inquit Bud.) Me comparãs aliis, Me ad obseruationem aliorũ examinans. Luc. Παραθεωρῶν τὰ Μίλωνι. Idem, ἀλλ' ἐμοὶ μὲν ὑμεῖς Πολυδεύκεσι καὶ Γλαύκῳ παραθεωρεῖσθε. Idem, ἔστι δὲ ἐν τῷ φιλοσοφίαν διαμάσασθαι, παραθεωρεῖσθαι δὲ πρὸς τῶν πολλῶν αὖθις, ἐν τῷ τῆς τύχης ἀγαθῶν καταφρονεῖν. Eadem signif. Παραλλαθεωρεῖν. ‖ Παραθεωρὸς, pro Obiter commẽtor, vt B. exponit in hoc Gregorii loco, ἵνα τι παραθεωρήσω μικρόν.

Παραθεωρῶ, Despicio, Aspernor. Act. apost. cap. 6, in principio, ἐγένετο γογγυσμὸς τῶν Ἑλληνιστῶν πρὸς τοὺς Ἑβραίους ὅτι παρεθεωροῦντο ἐν τῇ διακονίᾳ τῇ καθημερινῇ αἱ χῆραι αὐτῶν. Sic & Hesychius παρεθεωροῦντο exponit καταφρονοῦντο. Existimo autem non aliunde quàm ex loco illo sumpsisse Hesychium hoc παρεθεωροῦντο. Rarissimam certè esse hãc significationem, & in ea præpositionem παρὰ idem quod in παρέλκω sonare existimo.

C. ΠΡΟθεωρῶ, ῶ, q.d. Præcontemplor, vel Prius commẽtor. ET Προθεωρία, q.d. Præcommentatio, seu Præmeditatio. Ita vocatur in declamationibus, quod vnicuique tanquam argumentum præfigitur.

¶ Θεωρέω, in vulg. lex. itidem Specto. ET Ἀναθεωρεῖσθαι, ibidem, (tanquam ab ἀναθεωρέω) Recognitio. sed sine vllo testimonio.

¶ ΑΤ Θεωρὸς, in altera significatione, item Θεωρὶς, Θεωρικὸς, vide post Θεός.

Θαυμάζω, F. ἄσω, & ἄσομαι, Miror, Admiror, Admirationi habeo. Homerus Odyss. π, Θαυμάζειν ἐπείοικεν & ἀγάασθαι iungit, habentia accusatiuum personæ. sicut Odyss. α, Τηλέμαχον θαύμαζον ὁ παρπελίως ἀγόρευε. & Iliad. ω, Θαύμασ' Ἀχιλῆα, ὅσσος ἔην οἷός τε. At cum accus. rei, Odyss. ω, Ἀλλὰ τὸ θαυμάζω ἴδον ἐνθάδε &c. Idem Odyss. τ, addidit particulam ὡς, exponens rem ipsam quæ admirationem mouebat, τὸ δὲ θαυμάζεσκεν ἅπαντας, Ὡς εὖ χεύσει ὄντες, ὁ μὴ λάε νεβρὸν ἀπάγχων &c. Idem Il. β, iunxit cum οἷον sequente verbo ἐτύχθη. Ἡμεῖς δ' ἰσάσης θαυμάζομεν οἷον ἐτύχθη. Existimo autem in illo ex Iliad. ω loco, accus. personæ in nominatiuum posse resolui, immutata orationis structura: atque adeo Θαύμασ' Ἀχιλῆα ὅσσος ἔην, perinde esse ac si dixisset ἐθαύμασεν ὅσσος ἦν Ἀχιλλεύς &c. In soluta oratione & has & alias præterea constructiones habet. Plut. De aud. ὁπὸ φιλοσοφίας ἔφην αὐτὴν ἀδεχομένην τὸ μηδὲν θαυμάζειν. Luc. in Tim. Θαυμάζει τι τὸ τοῦ θαυμαστοῦ. (nõnũquã autẽ dicimur θαυμάζειν rem quam improbamus: quo dixit modo Demosth. Θαυμάζω ταῦτα & cũ personæ etiã gen. ita poni, videbis infra) Cum accus. sequente εἰ, Plato Pol. 1, πόλλ' ἂν θαύμασα, εἰ σὺ δικαιοσύνης καὶ σοφίας πέρι τοῦ μείζονος. Sed frequentius iungitur illi particulæ, non præcedente accus. vt apud eundem Platonem ibidem, οὐκ ἂν θαυμάσαιμι εἴ μοι σκεψαμένῳ οὕτως δόξει. Isocr. de Pace, ὥστε ἄξιον θαυμάζειν εἴπερ ἐλπίζει &c. (Interdũ etiam additur huic particulæ altera, videlicet μὴ, dicitúrque θαυμάζω εἰ μὴ, vt Lat. Miror ni, & Mirum ni) Aliquando autem sequẽtem habet particulam ὅπως, & quidem interdum præcedente accus. vt apud Philonem, πάλιν θαυμάζω ὅπως διαμένει σωτηρίας οὐκ ὀλίγα αἴτια ὄντα. Iungitur, & cum ὅπως οὐχί. Luc. in Cauc. θαυμάζω δ' ὅπως οὐχὶ καὶ τὸν ἥλιον κηρὸν λύκαπι κατακάμπτειν αὐτοῖς, Miror quomodo non prohibuerint. Nonnunquã etiã (nec rarò) subiungitur ἔτι huic verbo, pro eo quo Lat. dicitur Miror quòd: atq; ita Isocr. inter alios vtitur, sic exordiens orationẽ quæ Ἀφείδαμας inscribitur, Ἴσως τινὲς ὑμῶν θαυμάζουσιν ὅτι (&c.) τοσούτων πατέρων μὴ γεγόνασι. Thucyd. verò ὡς ei subiunxit, eadem signif. lib. 1, καὶ θαυμάζειν ὡς οὔπω παρόντων, sic q; mirari quòd nondum adessent. At ex Xenophonte affertur θαυμάζων ὡς ἐφρόνει pro Admirans eius prudentiam. Item sequente τι apud eundem Xenoph. Hell. 2, θαυμάζοντες τί ἐστιν τὸ πλῆθος. Sic apud eundem, Θαυμάζω τίνος κακοδαίμονες ἦσαν. Lysias item dixit, θαυμάζω ὅ, τι τὰ παρόντα διαλογίζεσθε. Interdum etiam θαυμάζειν per se ponitur & sine vlla adiectione: vt Pausan. Atticis, ἐμοὶ δὲ παρέχει μάλιστα καὶ τοῦτο θαυμάσαι, q.d. Hoc mihi præ

buit admirari.id est Admirationem mihi mouit.

Θαυμάζω autem cum casu personæ, interdum genitiuo, interdum accusatiuo. Sed cum genitiuo θαυμάζω ἀπό τινος dicimus quum aliquod eius factum aut dictum improbamus: sicuti Gall. *Ie m'esmerueille de vous.* vt apud Isocratem suam Panegyricam orationem sic auspicatem, Πολλάκις ἐθαύμασα τῶν τὰς πανηγύρεις συναγαγόντων, ὅτι &c. vbi animaduerte potuisse etiam dicere πολλάκις ἐθαύμασα ὅτι οἱ τὰς πανηγύρεις συναγαγόντες ἠξίωσαν. (vt eum alibi loqui, ostendi paulo ante) sed non parē vim habuisset verbum θαυμάζω. Idem verò & in seq. locis considerari debet, in quibus subiungitur genitiuo particula εἰ, item εἰ μή. vt apud eundem, θαυμάζω δ' ἔγωγε τῶν τοὺς πόλεσι διαφθεύγοντων εἰ δυσκόλως ἐνίστε αὐτοῖς ἠγανακτοῦσι μᾶλλον φρονοῦν. Idem alibi, θαυμάζω τῶν πάνυ πολὺ τοῦ μὴ βουλομένου ἧττον ἐχόντων. Xenoph. οὐκ ἂν μόνον θαυμάζοιμι εἰ μὴ βοηθήσετε ὑμῖν αὐτοῖς. Plut. in Lycurgo, οὐκ ἂν θαυμάζοιμι τῶν λεγόντων ὡς, &c. Interdum verò subauditur genitiuus: vt Isocrat. in Archidamo, θαυμάζω δ' ὅσοι ἀξιοῦσιν &c. pro τούτων ὅσοι ἀξιοῦσιν. Cæterùm Budæus postquam attulit exempla huius vsus verbi θαυμάζω, videlicet ὅτι κατηγορίας (ita enim ille loquitur) addit, iungi etiam genitiuo & accusatiuo: vt apud Demosthenem Pro cor. καί μοι μηδεὶς τοῦ ἐμοῦ ἀφροντιστοῦ θαυμάζῃ. At ego contrà non puto hic θαυμάζω genitiuo iungi, sed accusatiuo duntaxat, cui adiungitur μου. alioqui quum ita loquimur, μηδεὶς τοῦ ἐμοῦ ἀφροντιστοῦ θαυμάζῃ, itidem dicendum esset iūgi θαυμάζω duplici accusatiuo. planè enim ἀφροντιστοῦντα iūgendum existimo cum μου, vt sit pro τοῦ ἐμοῦ ἀφροντιστοῦντα. Nihilo denique magis verbum θαυμάζω vtrunque casum in loco illo ac similibus habere existimo quàm haberet si diceretur μηδεὶς μέμψηταί μου τοῦ ἀφροντιστοῦντα, aut μηδείς μου χαθάζῃ τοῦ ἀφροντιστοῦντα. Sed de his & aliàs. Non debuit autem nouum videri Budæo θαυμάζειν in illa etiam significatione accusatiuo soli iunctum: quū & à Plutarcho apertè ita accipiatur in libro De defectu orac. διὸ καὶ Χρύσιππον ὀρθῶς θαυμάζειν, μᾶλλον δὲ ὅλως ἀποδέχεσθαι τοὺς, τὸ δὲ πάσχειν τὸ κάτω τοῦ μέσου φασὶν ἱδρύσθαι. Sic θαυμάζω cum accus. rei positum ostendi suprà.

Θαυμάζω, Obseruantia prosequor, vel Cultu & obseruantia prosequor, vt Budæus exponit in hoc loco Isocratis ad Demonicum, καὶ μᾶλλον ἐθαύμαζε τοὺς περὶ αὐτὸν σωφρονίζοντας, ἢ τοὺς παρ' ἡμῖν σοφιστάς. Quæ Budæi interpretatio si loco illi conuenit, itidem certè huic Xenophontis conuenire videtur, Hellenicōn 1, pag. 160, ἀλλὰ χρὴ τοὺς θεοὺς δίκαιόν τινα βαρβάρους, ὅτι καὶ αὐτῶν τοῖς ἐκείνους θαυμάζειν δικαίοις ἐχθροὺς προσῳκείωται. Hoc tamen addo, θαυμάζω sæpe minus esse, videlicet Sic admiror vt timul in pretio habeam, Suspicio, In admiratione simul & in pretio habeo, (si modò In admiratione habeo, Latinè dici potest) Magni facio. Xenophon, ἵνα οἰσθῆτε αὐτοὺς πολλοὺς θαυμάζοντας ὅτι σοφία; Vbi animaduerte etiam ὅτι σοφία, pro quo dici poterat τῆς σοφίας. quæ constructio est cum alibi tum in hoc Plutarchi loco in Camillo, τῆς ἀνδρείας καὶ καλοκἀγαθίας τὸν Κάμιλλον ἐθαύμαζον. Sic Aphthon. θαυμάζω τὸ ῥόδον τῆς κάλλους. quibus in locis subaudiri solet ὕπερ. Sed affertur ex Plutarcho in Romulo, cum ὑπὸ etiam, θαυμάζων ὑπὸ τοῦ σώματος ἔπαινον. Sic Chrysostomus, θαυμαζόμενος ὑπὸ τοῦ λόγου. Et cum τοῦ habente suum accusatiuum. Plutarch. in Camillo, θαυμαζόμενος κατ' εἶδος. Interdum verò copulatur θαυμάζειν cum ἁπλῶς, atque ita vsus est Isocrates, qui & cum ζηλοῶ iunxit in oratione De pace. At passiuū θαυμάζομαι cum ὑπό τινων interdum copulatur, interdum in eadem periodo per vtrunque idē exprimitur: vt in hoc Isocr. loco, in Panegyrico, θαυμαζόμενοι δ' καὶ διὰ τοὺς ἄλλους ἀγῶνας, ὧν οὗτοι τοῦ ἔργου ἦσαν μάλιστα ὑπεύθυνοι.

Θαυμασμός, οῦ, ὁ, Admiratio, Plutar. Autor libri Dem. Phalereo inscripti, περὶ θαυμασμοῦ, τῶν χιλιασμοῦ &c.

Θαυμάσιος, ου, ὁ, Admirabilis, Mirabilis, Admiratione dignus, Mirificus. Extat liber Aristotelis περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων inscriptus. Citatur verò ab Athenæo & Polemon quidam in libro περὶ θαυμασίων, non addito substantiuo. Xenophon Sympos. οὐδὲν πάνυ τι σοφιστοῦ πρᾶγμα θαυμάσιον ἐποίησεν. Et θαυμάσιος ὁπτοχοΐν, οὐ τις οἶσθ' ἅλλη, ἀλλ' ἔστιν αὐτὰ μᾶλλα τὰ παρόντα θαυμάζειν. Et θαυμασιώτατα τοῦ λόγου, Plato. De rep. lib. 2. Dicitur etiam aliquis esse θαυμάσιος ὡς τις, vt apud Æschinem, ὡς δὲ πλὴν ἐν τοῖς λόγοις πάλαι θαυμασιώτατος, id est Mirum in modum apte. nam hoc opponit ei quod dixerat ἀχρειότατος ὡς &c. Et θαυμάσιον φάρμακον, Gal. Mirum medicamentum, id est Mirè potens, Miras vires habens. Iungitur interdum cum ὅσος, sicut & θαυμαστός. vide in Θαυμαστός. ‖ Sed & θαυμάσιος dicitur Qui admirationi est & in pretio habetur. Luc. in Vit. auct. οὐδὲν ἂν κωλύσῃ θαυμάσιον εἶναι, ἢν μόνον &c. Syn. epist. 19, θαυμάσιοι δὲ θαυμάσιοι. vbi exponitur etiam Clari & illustres viri. ‖ Ὦ θαυμάσιε sic dicitur vt ὦ δαιμόνιε, & ὦ μακάριε, inquit Budæus, afferens ex Platone, ἵνα τις φαῦλόν γε αὖ, ἢν δ' ἐγώ, ὦ θαυμάσιε, σκέμμα ἐπιπλώσειεν. antea ὦ φίλε dixerat. Idem alibi scribit ὦ θαυμάσιε honestam esse appellationem. HINC Θαυμασιουργός, ός, Xen. pro quo vsitatiùs est θαυματοργός, de quo infrà. ET Θαυμασιότης, Admirabilitas, Bud. ex Cic. ET Θαυμασίως, Admirabiliter, Mirè, Mirum in modum. Aristoph. θαυμασίως ἅδεται κοῖς. Iungitur & cum ὡς. vt apud Plat. in Gorg. νὴ τὸν θαυμασίως ὡς ἄθλιος γέγονεν.

Θαυμαστής, οῦ, ὁ, Admirator. Vel Laudator, vt B. apud Plut. vertit. ET Θαυμαστικός, Ad admirandum propensus, vel Immodicè admirator. vt B. exponit in hoc Aristot. loco, περὶ μεγαλοψύχου scribentis, ὅτι θαυμαστικός. ὅσον γὰρ αὐτὸς μέγα ὄφελε. ET Θαυμαστικῶς aduerb. vt θαυμαστικῶς ἔχειν apud Phil. pro Admiratione teneri. AT VERO Θαυμαστὸς pass. accipitur pro θαυμάσιος, Admirabilis, &c. Xen. θαυμαστὸν ποιεῖς, ὃς ἡμῖν οὐδὲν δίδως &c. Et cōtra, θαυμαστὸν οὐδὲν ποιεῖν apud Isocr. De pace, θαυμαστὸν οὐδὲν ποιεῖν. ἢ γὰρ ἀσθένειαν &c. Demosth. ad Phil. epist. ἔτι οὐδὲν θαυμαστὸν εἰ τὴν πολιτείαν ἡμῖν &c. Theophr. de aspero, ἢ παχεῖα σφόδρα, ἢ τὰ κρέα θαυμαστὰ ποιεῖ τῇ ὁδῷ, pro quibus Plinius, Mox pinguescere, carne mirabilem in modum iucunda. Iungitur sæpe cum ὅσος, itémque cum ἄλλος, sicut & θαυμάσιος. Aristot. ἡ φύσις ἐν τῇ ἀνδρείᾳ ἡδέφασις θαυμαστὸν ὅσον. quo dicunt & Latini modo Mirum quantum. Qua de re lege Budæum pag. 1096. Ponitur etiam aduerbialiter θαυμαστὰ alicubi: vt apud Plat. in Sympos. πάνυ καὶ θαυμαστὰ ὅσα πάσχουσι.

Θαυμαστός autem dicitur esse aliquis id est Admirabilis, Admiratione dignus. Interdum cum genitiuo. vt apud Plut. in Publ. θαυμαστὸς ὁ ἀνὴρ τῆς ἀσκήσεως. (eodem videlicet modo quo diceretur θαυμάζω τινὰ τῆς ἀσκήσεως.) Interdum verò θαυμαστὸς sine adiectione, exponitur etiam Eximius, Egregius. quo accipi modo videtur à Synesio. ‖ Θαυμαστὸν præterea aliquando videntur vsurpare Græci in ironia. vt Lat. Præclarum.

ET Θαυμαστῶς, Mirabiliter &c. vt de θαυμασίως dictū est. Iungiturque itidem cum ὡς, vt θαυμαστῶς ὡς σοφίζεσθαι, Plat. Item θαυμαστῶς ὡς σφόδρα apud eundem, præcedente etiam δῆ, De republica lib. 1, δῆ οὖν λέγῃ, θαυμαστῶς ὡς σφόδρα. HINC Θαυμαστόω, ῶ, Admirabile seu admirabilem reddo. Exponitur apud Plutarchum Mirifico ex Plauto. Et pati. Θαυμαστωθείς, Redditus mirabilis. Item Admirationi habitus, In pretio habitus. Plutarch. de spectaculis Pompeii loquens, ὅτι πάντες ἦσθα θαυμαστωθείς καὶ ἀγαπηθείς. οὐδὲν οὐκ ἐλάττονα φθόνον ἴσχον.

EST ET comp. Ἀξιοθαύμαστος (ex ἄξιος & θαυμαστὸς) pro Admiratione dignus, Xenoph. ET Ἀθαυμάστως aduerb. Citra admirationem. SED Θαυμαστὸς etiam dicitur à Pindaro pro θαυμαστός, vt annotat Eust.

Θαῦμα, ατος, τὸ, Admiratio, vt quum dicitur ὑπὸ θαύματι ποιεῖσθαι, & ἐξὸ θαύματος ἔχειν. Plut. ὁρῶν τοὺς ἀκούοντας, ἀπὸ τοῦ σχήματος καὶ τῶν ῥημάτων ὑπὸ θαύματι ποιουμένους. (dicitur verò & θαῦμα παῦμαι, de quo infrà.) Herodian. ὃν ὑπῆρχον τοσοῦτον ἐπὶ σοὶ ἐξὸ τιμῆς τε καὶ θαύματος ἔχοντι. Sed & quum dicitur θαῦμά μ' ἔχει, (quo vtitur & Luc.) est θαῦμα admiratio. Sic apud Herodianum lib. 7, κἀθαύματος αἰεὶ χλιδῆς ἐς γέλωτος ἄξια. Propter hanc autem significationem, aliásque simul rationes, θαῦμα verbo θαυμάζω postposui.

Θαῦμα, Miraculum, Res mira. Il. γ, εἴ ποτε, ἢ μέγα θαῦμα τέλ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶται. Aristoph. Pluto, καὶ θαῦμα γ'

εἰδέναι. Gregorius, ὦ τῶ θαύματος, O rem miram. Θαῦμα μοί ἐστι, Rem miram esse puto, seu miraculum, vel Mirandum esse puto, apud Pausaniam. Et cum infinitiuo apud Homerum non semel, quum dicit θαῦμα ἰδέσθαι. Hesiodus autem non solùm θαῦμα ἰδέσθαι, sed etiam θαῦμα ἰδεῖν dicit. Sic θαῦμα ἀκοῦσαι, auditu mirum, apud Plat. |Cic. θαύματα vertit Portenta apud Demosth. vt videbis p. 138 mei Cic. lexici.

Θαύματα, Præstigiæ. Xen. Sympos. ἦλθε τὰ θαύματα δυναμένου ποιεῖν. VNDE Θαυματοποιὸς, ET Θαυματοργὸς, Præstigiator, Circulator, Qui circulatoriis præstigiis vtitur. Demosth. Olynth. 2, πολὺ τῆς θαυματοποιοῦ ἀπολογίας ὀρθοτέρας ὄντας. Et Ξενοφῶν ὁ θαυματοποιὸς, Athen. Apud eundem, θαυματοργοὶ γυναῖκες εἰς ξίφη καθιᾶσαι. ET Θαυματοποιέω, AC Θαυματουργῶ, Præstigiis vtor, Præstigiatricem artem exerceo. Xenophon Sympos. pag. 511, ἐφ' οὗ ἔμελλε θαυματουργήσειν. nā & ita legitur pro θαυματοποιήσειν. Sed θαυματοποιῶ, Bud. exponit etiam Præstigiatoris in modum facio, in hoc Luciani loco, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα ἐκ θαυματοποιῶν. Item, καὶ γὰρ αὐτὸ τοῦτο θαυματοποιῶ, διόλου τινα καρπείαν ἐπιζητούμενος. Exponit verò & Præstigiari, quo verbo & Picum vti ait. ET Θαυματοποιία AC Θαυματουργία, q.d. Præstigiatio, vel Præstigiatoria ars. Item, Figmentū præstigiatorum figmentis simile, Luciano in Zeux. Dixit verò & θαυματοποιίας Isocrates. |SED Θαυματοποιὸς interdum etiam generalius pro Miracula edēs. vnde & θαυματοποιὸ ὄνειροι Lucian. quòd somnia res mirabiles nobis repræsentent. Item θαυματοποιὸς & θαυματουργὸς, Qui miracula edit, & quidem veré. vnde Christus etiam dicitur θαυματουργῶν à Damasc. pag. 65. Sed & θαυματουργεῖσθαι dicitur res aliqua quæ cum miraculo fit.

Θαυμαλέος, ου, ὁ, Admirandus. θαυμαστὸς, Hes. Exponit autem & φοβερός.

Θαυμάω, poeticè pro θαυμάζω, (vt ab ὄνομα fit ὀνομαίνω) Admiror. vnde Odyss. ϑ, Θαύμηκεν δὲ ἕκαστος ἀθάνατοι θαμίζοντες. id est θαυμασομένους, inquit Eust. qui tamen & aliā expos. affert, videlicet θαυμάσιους.

Θαυμάζομαι, Rei admirabilitate obstupefio. ἐκπλήττομαι, Hesych.

C. Α Π Οθαυμάζω, Demiror. nam vt θαυμάζω est Miror, sic ἀποθαυμάζω, Demiror. ita videmus De augere in Lat. verbo sicut ἀπὸ in Græco. Æschines aduersus Timocratem, ἀποθαυμάζω δ' εἴ τι μὴ πάντες μέμνησθ' ὅτι καθ' ἑκάστην ἐκκλησίαν, &c. Et cum accusatiuo, ἀποθαυμάζω τὰ λεγόμενα, Vehementer admiror quæ dicuntur, Magnæ admirationi habeo.

C. Ε Π Ι θαυμάζω, Donis honoro, Suidas ex Aristoph. Ego tamen nolim ita simpliciter exponere, sed (ad exprimendam vim verbi) hoc aut simili modo, Donis honoro quem admiratione dignum censeo, ac in pretio habeo.

¶ Θωϋτὸς Ionicè pro θαυμαστὸς, Mirabilis. Hesiodus in Aspide, τὰ δὲ δαίσατο θωϋτὰ ἔργα. vbi tamen θαυμαστὰ quædam exemplaria habent: quod & à Pindaro vsurpari dixi antea. sic Θωϋμαστὸν quoque affertur, ET Θωϋμάσιον pro θαυμάσιον ab Eust.

-Θ Ε Ἴ Λ Γ Ω, Fut. ξω Mulceo, Demulceo, Delinio. Item Pellicio. Homero tamen est simpliciter, Afficio aliquem ita vt impellam quocunq; velim, Animi affectū naturalē seu motū aut inclinationē immuto, vel rei alicuius habitū seu statum. Vel breui⁹, Adigo aliquē vel rē quāpiā ad faciendum quod eius naturæ repugnet. Hæc sunt quæ ex Græcis Eustathii expositionibus colligere possum, addentis θέλγειν esse dictum quasi ἀπάγειν πρὸς οὗ ἐθέλει, vel ἄγειν εἰς ὃ θέλει ὁ ἐχθρός. Vide & Etymologistēn ac Hesychium de etymologia huius verbi. Sunt autem cum alii Homeri loci in quibus hanc dat verbo θέλγω significationem, tum isti: Iliad. μ, — αὐτὰρ Ἀχαιῶν θέλγε νέον, Τρωσὶ δὲ χ' Ἕκτορι κῦδος ὄπαζε. Iliad. ε, — ὣς ἄρα φωνήσασ' Ἐν στήθεσσιν ἔθελξε βίην καὶ μῶλον Ἄρηος. αἷψα δὲ μᾶλλον ὀρώρει ἐπὶ Τρωσὶν καὶ Ἀχαιοῖς. (vbi exponit etiam ἐξέπεσε & μεταπέπτωκε διὰ τῆς δι' ὀστρακῶν. quod explicari ait sequentibus huisce verbis, λάθετο δὲ ἧσιν ἀλκῆς) Item Iliad. μ,

Θέλξας ὅστις φαεινὸν, πόθον δέ τε φαίδιμα γυῖα. Affert & illud à Circe dictū Vlyssi, Odyss. κ, Θαῦμά μ' ἔχει ὡς οὔτε πιὼν πάλι φάρμακ' ἔθελχθεν. vbi exponit τῇ κατὰ φύσιν μανίᾳ. Sed non satis sibi constare videtur hic gramm. in iis quæ de huius verbi significatione tradit, quòd quum vno in loco negasset poni apud Homerum ὀπὶ ἡδονῆς, sicut apud eius posteros: in alio scribit θέλγειν significare ὅταν τινὰ καὶ μεταθέσθαι τῇ κατὰ φύσιν, aut δηλοῖ φόβον, aut δηλοῖ λύπην, aut δι' ἡδονὴν, aut ἕτερόν τι πάθος ἐπιφέρειν. Certè si non aliud, ipsum verbale nomen θελκτήριον prius illud Eust. dictū refellere existimo. Hesych. non solùm vult esse καλεῖν & πείθειν, sed etiam ἀπατᾶν. qui exponit item, εἰς τὸ θέλειν ἄγειν. quod etymum aliquantum à præcedentibus diuersum fuerit. existimo enim eum per εἰς τὸ θέλειν ἄγειν declarare voluisse Indere seu immittere animo voluntatem aliquid faciendi. Quod autem ad ἀπατᾶν attinet, (quæ expositio datur verbo θέλγειν ab Etymol. quoq; & Suida) nō videtur Homerus hanc significationem inclusisse huic verbo: alioqui enim vacabit δόλῳ quod alicubi ei adiungit. Autor Etymologici inter alia scribit θέλγειν esse σκοπίζειν, vbi Homerus dicit, Ἀχαιῶν θέλγε νέον, & Ἀχαιῶν ὁμίλῳ ἔθελγε. Suidas itidem θέλγειν cum aliis modis explicat, tum verbo σκοπῶ. Hactenus de grammaticorum expositionibus: nunc paucis quod de hoc verbo sentio aperiam. Θέλγειν, quum Hom. tribuat Circæ, tribuat item Sirenibus, iisdémque videam à Latinis poetis tribui verbum Mulcere, non video quid obstet quominus θέλγειν Homero quoque esse dicamus Mulcere. Sed nec dubitem θέλγειν alicubi interpretari, Mulcere carmine, seu cātu, quod iisdem nihil aliud est quàm Incantare. Imò verò & verbo Mulcere sine adiectione vti hac in significatione possumus, quum de Medea incantamentis seu carminibus nobilitata dixerit Naso, Quáque feros angues, te quoque mulcet ope. Sed obseruandū est, quibusdam voluptatis illecebris idem effici interdum quod cantu: qua in significatione dixisse existimo Virgilium de Orpheo, Mulcentem tigres, & agentem carmine quercus. quum Horatius dixerit Lenire tigres, quod Virgilius Mulcere tigres: & Sono testudinis, quod ille carmine. (neque enim ibi ad incantamenta referendum est) Atque adeo si verum esset quod datum fuit suprà etymon verbo θέλγω, in eodem Horatii loco huius verbi etymum expressum aut certè adumbratum haberemus: quum de eodem Orpheo ita scribat, Saxa mouere sono testudinis, & prece blanda Ducere quò vellet. Sed & simplici capitur Mulcere pro Delinire. quam etiam significationem dari verbo θέλγω debere apud Hom. existimo, contra Eustath. qui negat (vt dixi) vsquam apud illum poni ὀπὶ ἡδονῆς. Nā ἡδονῆς significationem includi verbo θέλγειν apud Homerū, vbi dicit (Odyss. ξ, v. 387) Μή τί μοι ψεύσασα χαρίζεο, μή τι θέλγε, & Odyss. σ, v. 282, θέλγε δὲ θυμὸν Μελιχίοις ἐπέεσσι, non video quomodo quis inficiari possit. Imò & quod dicit θέλγειν μειλιχίοις ἐπέεσσι, nihil obstare puto quominus reddatur ex Virgilio, Mulcere dictis. Hoc quidem certè fateor, in illo Homeri loco θέλγειν esse delinientis fraudulenta quadam voluptate, quum subiungatur, — νόος δέ οἱ ἄλλα μόρσιμα. itidémq; Od. ξ, μή τί μ' ἀπάτῃ θέλγε, esse perinde acsi diceret, Ne tuis mendaciis vanam mihi voluptatem afferas, vel vanum gaudium. Vel, Ne mendaciis apud me vtaris, dū vis mihi gratificari, & ad voluptatē loqui. vt hiç sit θέλγε quod alibi in eadem re dicit μειλίσσετο: Odyss. γ, v. 96, Μηδέ μ' ἀποδρήσεσθαι μειλίσσετο, μηδ' ἰλαίρων. (Pro his autem dicit Æschylus, — μηδέ μ' εἰκότως ξυνῳθεῖτε μώροις ψεύδεσιν. vbi etiam videri possit ad istum Homeri versum alusisse) Ab Eustathio igitur ibi quoque dissentio, exponente θέλγε verbo ἀπάτα. Ab Æschylo p. 53, ἵμερος dicitur θέλγειν Hypermnestram, id est amor erga maritum eam mulcere & delinire, ita vt ad perpetrandam eius cædem adduci non possit. Est porro verbum poetarum potius quàm cæterorum scriptorum, qui tamē & ipsi eo aliquàdo vtuntur. Synesio in lib. De insomn. non semel θέλγεσθαι est Pellici.

Θέλγω est etiam Sopio, μιμίζω, vt Eustathius ex veterum grammaticorum autoritate exponit in hoc Od. ε loco, de virga Mercurii, — τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει ὧν θέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει. Sed & ipse Sōn⁹ Il.ξ, de se dicit, Ἦ ῥα νύ μ' ἔθελξε Διὸς νόον αἰγιόχοιο Νήδυμος ἀμφιχυθείς. Ad quos respexisse locos Euripidem existimo quum dixit in Oreste, ὦ φίλον ὕπνου θέλγητρον. de qua voce mox dicam. Sed crediderim θέλγω in illis Homeri locis reddi etiam posse Mulceo, addendo datiuum Sōno. nam hoc loquendi genus Mulcere somno apud quendam poetam legere me memini. Locus certè Ouidii in promptu est, in quo Somnus mulcere pectora dicitur. ita enim in epist. Leandri ad Heronem, His ego si vidi mulcentem pectora somnum Noctibus. Et Metamorphos. lib. 8, Lenis adhuc somnus placidis Eryslichthona pennis Mulcebat. At Virgil. velut θελξιεπῆ hoc loquendi genus, dixit, — somno positæ sub nocte silenti Lenibant curas.

C. Παυθέλγης, ους, ὁ καὶ ἡ, Omnes demulcens, seu deliniens: Omnes oblectans. vt παυθέλγης ἐωνή, Nonno. ET Παυθέλκτειρα ἡμερίς, in Epigr. Vitis omnium oblectatrix, seu recreatrix.

C. Θελξίνους, ου, ὁ καὶ ἡ, Mentem demulcens. ET Θελξίφρων pro eodem, in Epigr.

Θέλγμα, ατος, τὸ, Delinimētum. Ab Hesychio tamen exponitur θαῦμα.

Θελκτήριος, ν, ὁ καὶ ἡ, Delinitiuus, Deliniēdi seu demulcendi vim habens, Illecebrosus. ἱτρωδὴ θελκτήριος, Plutar. Item θελκτήριον substantiuè, Illecebra, Oblectamētum, apud Hom.

Θέλγητρον, ET Θέλκτρον, Delinimentum, Illecebra, Oblectamentum. Athen. γυναῖκων θέλγητρα, Amorum illecebræ. Eurip. in Oreste, ὦ φίλον ὕπνου θέλγητρον, O suaue somni delinimentum, id est O somne suauiter deliniens, seu mulcens. Dici autem somnum mulcere, ostēdi paulo antè. Synes. ἔστω σοι θέλκτρον αἰτίαν τοῖς αἰσχυνώμεσιν. SED & Θέλκτειος inuenitur, idem signif. quod θελκτήριος. vt θελκτείους ᾠδὰς in Theophyl. epist.

C. ΚΑΤΑθέλγω, Demulceo, θέλγω. Vel, Vehemēter demulceo, & delinio, in Epigr.

ΘΕΟΣ, οῦ, ὁ, Deus. Et Θεός, ἡ, Dea. Apud Hom. frequenter plur. θεοί, (& quidē plerunq; cum ἀθάνατοι, vel αἰειγενέται, aut αἰὲν ἐόντες, aut ἐπουράνιοι, aut μάκαρες) vt Lat. Dii, vel Superi, vel Cœlestes: interdum tamen & singul. θεός, non de certo quopiam deo, sed pro τὸν θεῖον, cuius nomen Ζεύς. Exempla sunt hæc. Od. σ, Ἀλλ' ὅτι δὴ καὶ λυγρὰ θεοὶ μάκαρες πολέσσιν. Il. ω, Ὡς γὰρ ἐπηλώησαν τῷ θεοὶ ἀλλοίοις βροτοῖσιν. Od. η, 12, — Ἐλάνῃ δὲ θεοὶ γόνον οὐκέτ' ἔφαινον. Sic & alibi sæpe vbi de iis loquitur quæ potentia diuina fiunt. Singulari autē vtitur vt in sequentibus locis. Il. ν, Ἄλλῳ μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμήια ἔργα, Ἄλλῳ δ' ὀρχηστύν, &c. (præcedit autem hic versus, Ἀλλ' οὔτως ἅμα πάντα δυώσεαι αὐτὸς ἐλέσθαι, pro quo legitur Il. η, Ἀλλ' οὔτως ἅμα πάντα θεοὶ δόσαν αἰθοπόροισι) Od. ξ, — θεὸς δέ τοι ἄλλο δώσει, τό κεν ἐσθλὸν, ὅτι κεν ᾧ θυμῷ ἐθέλῃ· δύνανται γὰρ ἅπαντα. Od. γ, Ῥεῖα θεὸς κ' ἐθέλων καὶ πλόον αὖθι σαώσαι. Od. θ, — οὐδέ κεν ἄλλως Οὐδὲ θεὸς πύξειε. Et Il. τ, Ἀλλά τί κεν ῥέξαιμι; θεὸς δέ τοι πάντα πελέσται. quod tamen hemistichium non vno modo exponitur. Cæterū quod dixi, θεὸν in his aliisq; huiusmodi locis posse etiam significare τὸν Δία, id est Iouem, id mihi verisimile reddunt cum alii loci, tum verò isti: Od. ζ, Ζεύς τ' αὐτὸς νέμει ὄλβον ὀλύμπιος ἀνθρώποισιν Ἐσθλοῖς ἠδὲ κακοῖσιν, ὅπως ἐθέλῃσιν ἑκάστῳ. Il. α in principio, & Od. λ, v. 297, Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή. itidémque Il. ω, — τὰ μὲν δὴ πρῶτα φίλῃσι Ἐν δήμῳ Διός. (Apud Hes. autem, Διὸς μεγάλου δέμας ἐστὶ, & Διὸς μεγάλοιο ἔπος) Atque adeo quod Διὸς βουλὴ illis in locis appellat Homerus, alibi θεὸν μοῖραν nominare videtur, vt quū dicit, θεὸς κεν μοῖρ' ἐπέδωκεν. Quo ex loco non dubitarim dicere, figuram quæ ἐν δυοῖν dicitur, esse in hoc versu Il. τ, Ἀλλὰ Ζεὺς καὶ μοῖρα, καὶ ἠεροφοῖτις Ἐρινύς: vt videlicet sit Ζεὺς καὶ μοῖρα pro Ζηνὸς μοῖρα. Quinetiam alicubi obseruasse mihi videor, pro eo quod vno in loco dicatur θεὸς, in altero dici Ζεύς. cuius rei exemplum peti fortasse possit ex Odyss. ξ. quum enim ab Vlysse dictum esset v. 440, Αἴθ' οὕτως Εὔμαιε φίλος Διὶ πατρὶ θεοίμην Ὡς ἐμοί: respondens illi Eumæus ait, v. 444, — θεὸς ὄν τοι μὲν δώσει, τό κ' ἐθέλῃσι, &c. Quinetiam quum sæpe βροτοὶ seu αἰθρώπους vel certè αὐδρας opponere soleat θεοῖς, alicubi illos soli Διΐ opposuit. vt in hoc versu Il. α, Χαίρετε κοῦραι Διὸς ἄγγελοι ἠδὲ καὶ αὐδρῶν. Et Il. π, Ἀλλ' αἰεί τι Διὸς κρείσσων νόος ἠέ περ αὐδρῶν. Iam verò & hoc obseruandum est (quo confirmari posse videtur quod scripsi, nimirū per θεὸν intelligi Δία, id est Iouem) hunc poetam quemadmodum dicit, Τρῶας τε καὶ Ἕκτορα, videlicet κατ' ἐξοχὴν seu κατ' ἐξαίρετον, Hectorem separans à cæteris Troianis (quod imitatus Maro dixit Troas reliquias Danaûm atq; immitis Achilli) ita etiam separare Iouem à cæteris diis, cum alibi, tū in his versibus: Il. γ, Ζεῦ πάτερ ἀλεξήτωρ καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι. Il. σ, Κούδεά σε Διὸς ἄλλων τε θεῶν. Qua in re imitati sunt Homerum vno consensu omnes eius posteri non poetæ tantùm, sed & prosæ scriptores: (præsertim tamen comici poetæ. inter quos videmus Aristophanē suum Plutum ab hoc versu auspicatum esse, Ὡς ἀρχαῖόν ἐστιν ἅπαντ' ἔπος ὦ Ζεῦ καὶ θεοὶ) nec solùm in exclamatione, aut in precibus concipiendis, verùm & in obtestatione: vt apud Demosthenem Pro cor. καί μου, ὦ θεοὶ Διὸς καὶ θεῶν μυρίαι ψυχέσθαι καὶ παγκάλαι μυριάδες. (non ignoro autem, eadem in oratione valde commotum eum exclamare, ὦ γῆ καὶ θεοί & subiungere paulo pòst, τὴν τῶν Ἑλλήνων καὶ πάντας τοὺς θεούς) Alicubi verò dicit idē Hom. Ζεὺς ἐπόπτης θεῶν, vt paulo pòst docebo. His accedit vsitatissima illa ἐπευχωλὴ in votis nuncupandis, Ζεῦ πάτερ, Ζεῦ ἄνα, tacito cæterorū deorū nomine. Ne autē ita κατ' ἐξοχὴν discerni Iouē à cæteris diis miremur, faciunt pulchri illi quibus eum ornari videmus tituli cum ab eo tum à cæteris poetis. sed in præsentia exēplis ex eo atque Hesiodo petitis contentus ero. Ac primùm Iouem ipsum nō vocat πατέρα solùm & sine adiectione, (vt dixi vsitatum esse in votis nuncupandis Ζεῦ πάτερ) sed addit etiam αὐδρῶν τε θεῶν τε: vt cum alibi tum Il. α, — μαίνηται δὲ πατὴρ αὐδρῶν τε θεῶν τε. quod hemistichium & in aliquot Hesiodi locis extat. & à Virgilio duobus modis eleganter expressum legitur, videlicet, Diuûm pater atque hominum rex: &, O pater, ô hominum diuumque æterna potestas. Sed alicubi genitiuus hominum omittitur: vt, Aut tu magne pater diuûm miserère. Et, Sic pater ille deûm faciat, sic altus Apollo. (vbi obseruandum ei addi Apollinem) Sed & Pater omnipotens sæpe ab eo vocitatur. Interdum verò & Pater, adiecto solùm pronomine Ipse. vt quū scribit, Ipse pater, media nimborum in nocte, coruisca Fulmina molitur dextra. Item, Ipse Pater Danais animos virēsque secundas Sufficit. Quā tamen Patris appellationem latius etiam extendisse mihi videntur Latini poetæ quàm Græci. legimus enim apud eundem quoque Maronem, Pater Lenæe, Pater Neptune, Tybri pater, &c. Vbi hoc saltem est discriminis, quòd vnicuique illorum non tribuitur patris appellatio, nisi adiecto eius nomine, quū Iupiter siue hac adiectione Pater vocetur, sed addito (vt dictū est) genit. Diuûm, aut Diuûm atq; hominum: vel certè pronomine Ipse, emphaticè posito. Alicubi tamen, ita poscente versu, Saturnius pater dixit idē Maro. Obseruādum est porro vt à Virgilio nuncupatur diuûm quidem pater, hominum verò rex, sic & regem diuûm ab Hesiodo appellari, id est σῆμα πρὸς θνητῶν, & βασιλῆα θεῶν. Sed & Altitonans & Altisonans apud Latinos poetas (ac præsertim antiquiores) horum Græcorum locum obtinēt, ὑψιβρεμέτης & ἐριβρεμέτης, & ἐρίγδουπος, & βαρύκτυπος, & πρηστήρ: item ἀστεροπητής. Iā verò & à sede quam incolit celebrari illum ab vtrisque videmus. eam enim appellari à Græcis poetis ἰοκρήδεμνα δώματα, & χαλκοβατὴς δῶ, & μακρὸν ὄλυμπον. necnon ab hoc nomen ei datum esse, videlicet ὀλύμπιος. (nam alicubi sine adiectione etiam ponitur ὀλύμπιος pro Ζεύς, nimirum κατ' ἐξοχὴν) at Lat. poetæ pro ὀλύμπιος, & pro ὃς ἰοκρήδεμνα δώματα ναίει, &c. dixerunt Summi regnator olympi, vel Magni regnator olympi, & Rex magnus olympi, Olympi ætherei rex. Denique peculiaribus etiā titulis ab vtrisque ornatur: inter quos hunc Ζεὺς ἠλεύθερος καὶ ἐλεύθριος, crediderim Latinis occasionem præbuisse hono-

rificētiſſimæ huius appellationis, Iupiter optimus maximus. Habentur autem illa apud Homerum Odyſſ.τ, Ἴσω νῶϊ Ζεὺς πρόσπαι θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος. (De quo verſu iſtud etiam annotabo obiter, nō bene diſtingui apud Euſtathium poſt πρόσπαι, vt videlicet θεῶν iungatur ſequentibus. hāc enim interpunctionem refellit hic verſus qui Odyſſ.ξ & υ habetur, Ἴσω νῶϊ Ζεὺς πρόσπαι θεῶν ξεινήιον ἠδ' ἀοιδῆς.) Cætera huc pertinētia (quæ plurima ſūt) diligenti lectorum obſeruationi relinquo: præſertim quum iis quos protuli locis, tanquam locupletibus teſtib⁹, ſatis ſuperq; probari videatur mea ſentētia, nimirū quum Hom. dicit θεὸς ſine adiectione, intelligi Ζεύς. Sed quoniam in Ζάω de hac voce agere oblitus ſum, de ea nunc pauca dicam. DICITVR Ζεύς, Iupiter, vel à verbo ζῆν, quòd omnia faciat ζῆν, id eſt viuere: vel Ζεύς quaſi Δεύς, à δεύω, id eſt Rigo. (cui etymo ſubſcripſiſſe puto poetam illum qui Nilum Iouem Ægyptū appellauit, ſcribens, Αἰγύπτιε Ζεῦ, Νεῖλε, vt commemorat Athenæus lib.ϛ. Quò etiam pertinet Tibullianum illud, Arida nec pluuio ſupplicat herba Ioui) Vel à δέος id eſt formido. quia eſt formidabilis. (ſic autem fuerit iterū Ζεύς dictum quaſi Δεύς) Vel à ζέω, i. Feruco. quæ non video qua ratione nitatur, alioqui minorē quàm cæterarum literarum mutationem habens. Afferuntur & aliæ etymologiæ ſed quæ planè futiles mihi videātur: qui etiam duas illas primas magis rationi conſentaneas eſſe arbitror, atque adeo cum etymo Latinæ vocis Iupiter magis conſentire. Iupiter enim dictus putatur quaſi Iuuans pater. is autem iuuat qui facit ζῆν, id eſt Qui vitæ eſt autor omnibus, ſeu A quo omnia vitam habent. Iuuat etiam qui terrā ad ſuppeditanda vitæ omnium alimenta reddit aptam eam rigādo, quod eſt δεύειν. Apud Diogenem Laertium in Zenone legimus, ζῆνα vocari quia τὸ ζῆν αἴτιός ἐστιν, vel quia διὰ τὸ ζῆν κεχώρηκεν. Lact. Firm. à ζῆν quidē & ipſe deducit, ſed ob aliam rationem, quam & Etymol. reddit. Cuius Lactantii verba ſubiungere viſum eſt, vt quam etymologiā cæteris reiectis probet, intelligamus. Ita igitur l. 1, cap. 11, ſcribit, Ipſe autem furto ſeruatus, furtimq; nutritus, Ζεὺς ſiue Ζεὼς appellatus eſt: non (vt iſti putant) à feruore cæleſtis ignis, vel quòd vitæ ſit dator, vel q animātibus inſpiret animas, (quæ virtus ſolius Dei eſt. quā enim poſſit inſpirare animā q ipſe accipit aliūde?) ſed quòd primus ex liberis Saturni moribus vixerit. Potuerunt igitur, &c. Sed de etymo hactenus. Dicitur porro Ζεύς in nominatiuo, & Ζεῦ in vocatiuo (vt etiam vidimus in quibuſdam locis paulo antè citatis) at obliquos poetis quidem peculiares habet, Ζηνός, Ζηνί, Ζῆνα, tanquam à nominatiuo Ζηύς: at verò poetis communes cum cæteris ſcriptoribus, Διός, Διΐ, Δία, tanquam à nominatiuo Δίς, de quo ſuo loco dixi. vbi etiā admonui proferri à veteribus grāmaticis alios quoq; nominatiuos, videlicet Ζαύς, Ζαΐς, Ζήν: item Δαύς, qui Bœoticus eſſe traditur, ſicut & Ζεύς. Traditur autē illo Ζήν vſus eſſe Pherecydes: at cæterorum vſus exempla nulla proferuntur. Aiunt & accuſatiuum Ζηῶ Polycratem ſophiſtam vſurpaſſe. ¶ Sciendum eſt porrò legi apud Homerum Ζεὺς καταχθόνιος pro Plutone, quem eodem modo Virgilius Iouem Stygium appellauit. ſed Ζεὺς καταχθόνιος ad verbū eſt Iupiter infernus, quod cōmodè verti ita poſſe exiſtimo, quum Claudianus itidem Proſerpinam, Iunonem infernam vocarit: atque adeo quum ipſe Virgilius eundem Plutonem, etiam infernum regem appellarit. His autem ſimile eſt Æquōreus Iupiter pro Neptuno. Animaduertendum eſt autem, in his loquendi generibus Ζεύς, ſicut & Iupiter, ex proprio appellatiuū fieri: & nihil aliud eſſe Ζεὺς quàm θεός, & Iupiter quàm deus: ſic tamen vt κατ' ἐξοχὴν dici intelligatur, videlicet de eo deo cuius ſit ſummum imperium. Ζεὺς pro aere etiam, vt habes ſuprà in Δίς. ſed addo iis quæ ibi dicta ſunt, ὕδωρ πολὺ τὸν Διὸς appellari a Latinis interdum cæleſtem aquam. Theophraſtus, ὀπτέον δὲ μᾶλλον τὸ καθαρώτατον ὕδωρ ἢ τὸν ὀμβρον τὸν Διός. ¶ Ὦ Ζεῦ genitiuo interdum iungitur, admirationis cum exclamatione vſum præbens. Luc. in Vit. phil. ὦ Ζεῦ τῆς ἀνοσιότητος. quod omnino perinde eſſe puto acſi Latinè dicas, Dii boni quanta eſt iſta repugnantia. & Gallicè, *Mon Dieu quelle contrariété*. Ariſtophanes addidit etiam βασιλεῦ, dicens, Ὦ Ζεῦ βασιλεῦ τῆς ἀτοπότητος πῶς φρονεῖς. Varia autem nomina ab obliquis caſibus deriuata, quos à Δίς ſumit, vide ſuprà in ipſo Δίς, ordine alphabetico videlicet col. 1023.

Θεὸς pro Ζεὺς ab Homero poni, docui paulo antè. nūc lectorem admoneo, non ita ſemper accipi, ſed interdū pro θεῶν τις, ſeu θεός τις, id eſt Deus quiſpiam, Deorū aliquis. vt in iſto hemiſtichio aliquoties repetito, — Θεὸς δ' ὡς Τρωσὶν δίδυμω. & Il. ι, — Ἴσσον γάρ σε θεῷ θήσουσιν Ἀχαιοί. Cuiuſmodi ſunt & iſta: Od. ν, — Εἰ γὰρ ἔγωγε Εὐχόμαι ὧδε θεὸς, καὶ σὺ φίλα γουνὰ νοήσαις. itidemque Il. χ, Ὦ Τρῶες κλυτὰ ἄστυ θεὸς δέ τις ἐκπροφανεῖται. Quibus & hæc addenda ſunt: Od. η, — θεὸν ὡς εἰσορόωσιν: & Od. ρ, — θεὸν ὣς εἰσορόωντες. Meam autem expoſitionem confirmare videtur hic locus, in quo de pluribus loquēs, dixit θεοὺς ὡς, cum eodem verbo, Il. μ, — πάντες δὲ θεοὺς ὡς εἰσορόωσι. Occurrēt verò & alii ab his diuerſi loci in quibus θεὸς itidem indefinitè pro deorum quopiam accipitur: niſi quum ad certum refertur cuius facta ſit mentio. ¶ Illud autem θεὸς ἦεν apud eundem poetam legitur: vt Od. ι, — καί τι θεὸς ἤγαγε μοῦνον Νύκτα δι' ὀρφναίην. Sic etiam Latini poetæ nonnunquam loquuntur: vt quum dicit Ouidius, Quiſquis fuit ille deorum. Sed & apud proſæ ſcriptores idem legimus: velut apud Æſchinem in Cteſiphontem, καὶ εἰ μὴ πρόσθεν μὲ θεῶν τις ἔσωσε τὸ γραπτὸν δόξαι, ἔπειθ' οἱ γραπτῶται εἰ ὑμέτεροι.

Θεὸς αὐτὸς reperitur etiam, ſicut & θεοὶ αὐτοὶ, apud eundem poetā. θεὸς αὐτὸς, vt Iliad. ι, — αὐτὴ ἔπειτ' ἐμοὶ ὑπατεύσαι θεὸς αὐτὸς, ὅτε χε λιπεξύσας, θύσειν ἑκατόμβας. Et Od. ψ, — ὅτι μὴ θεὸς αὐτὸς ἐπλήσσων ῥηϊδίως ἐθέλων θείη ἄλλη ἐνὶ χώρῃ. At θεοὶ αὐτοὶ, vt Il. φ, Ὦ Ἀχιλεῦ, πρὶν μὲν κρατέεις, πρὶν δὲ αἰσυλα ῥέζεις Ἀνδρῶν. αἶψα γάρ τοι ἀμυνέουσι θεοὶ αὐτοί. Quibus in locis nolim dicere pronomē ſignificare ἐξοχήν, (vt dicit Euſtathius de illo loco Il. ι) ſed potius ἔμφασιν habere. vt θεοὶ αὐτοὶ perinde ſit acſi diceret θεοὶ οἱ Ὄλυμπον ἔχουσιν, vel θεοὶ ἀθάνατοι, vel θεοὶ ἐπουράνιοι, ſeu θεοὶ οὐρανίωνες: aut potius θεοὶ οἱ πάντα δύνανται, quod aliquoties de illis teſtatur. Sic autē apud Eurip. legitur in Bacchis, Λύσει μ' ὁ δαίμων αὐτὸς, ὅταν ἐγὼ θέλω. quod Horatius interpretatur, Ipſe deus, ſimulatque volam, me ſoluet. Sic apud Virgilium Ipſe pater, & Pater ipſe, de Ioue. Sed & alia multa huius vſus pronominis Ipſe extant exempla.

Θεὲς cum Ζεὺς, pro Ζεὺς ſolo. Odyſſ. ψ, — ἀπὲρ θεὸς ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλῳ Ζεὺς ἀγαθόν τι καὶ κακὸν τι δίδοῖ. δύνανται γὰρ ἅπαντα. Idē Od. ξ, Τὸν δ' αὖτε Δωδώνηθεν φάτο βήμεναι, ὄφρα θεοῖο Ἐκ δρυὸς ὑψικόμοιο Διὸς βουλὴν ἐπακούσῃ. Cuius tamē loci putaret fortaſſe aliquis aliam inueniri poſſe expoſitionem, ſecundum quā duo hi genitiui cōiungēdi non eſſent: ac certè de ea me quoque diu multūmque cogitaſſe fateor, antequam in alterum illum locum ei ſimilem, & omni controuerſia carentem, inciderem. Apud Latinos certè nihil tale me legere memini.

Θεὸς cum genitiuo, Od. ρ, Ἀλλ' ἔπου, πῶλον γέρον, ἢ θεοί περ καὶ ἐπιτύσ εἰσὶν, Ἀντίθεον περὶ μοῖρα κιχεῖν θανάτοιο μυχοίη. Quo in loco tacet Euſtathius de vſu huius nominis θεοί cum genitiuo, tacet item breuium ſcholiorum autor, ſiue is Didymus, ſiue alio nomine vocandus ſit. Ego verò exiſtimo, ἢ θεοί εἰσι πῶλον, ſignificare, Siqui ſunt dii mendicorum vindices. Memini enim me legere apud Ouidium, in re ſimili, — ſiquis deus vltor amantis.

Θεὲς θεὲς, (q.d. Deus deus) ſolebat ab iis dici qui aliquod auſpicabantur opus, ſubaudientibus (vt opinor) quod piā verbum quo θεῶν auxilium optabant. Vide Heſych. item Euſtathium. ſed hic præter hanc iſtorum verborum expoſitionem, ex Rhet. lexico ſumptam, affert & alias duas, pag. 258.

Ὦ θεοί, quod eſt exclamantis, vide in Ὦ.

Θεὸς fœm. gen. Dea. Il. α, — Ὅσσον ἐγὼ μὲν πᾶσιν ἀπεχθάνομαι θεοῖσιν. Soph. Aiace, ἀλλά μ' ἁ Διὸς ἀλκίμα θεὸς ὀλίσθιον αἰεί. Idem, Ζηνὸς ἀστεπὴ θεὸς Γαλλὰς φυτόει πῆμα. Ariſtoph. τὴν ὀπισθόδομον αἰεὶ φυλάττουσαν τῆς θεοῦ. Plato De rep. lib. 2, ἀναστρωξόμενος τῇ θεῷ. Demoſthenes initio orationis Pro corona, Πρῶτον μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς θεοῖς εὔχομαι πᾶσι καὶ πάσαις, ὅσην εὔνοιαν ἔχων διατελῶ, &c. Stil-

pon tamen (vt narrat Diogenes Laertius) dixit Mineruam non esse θεὸν, sed θεάν. nam θεοὺς esse τοὺς ἀρρένας. in quo tamen iocatum vel potius cauillatum esse cōstat, ad excusandum videlicet quoddā suum dictum quod alioqui impietatis argui poterat. Homerus quidē certè multis ante eum seculis θεὰν non solùm ἄρρενα sed etiam φίλεσθαι esse censuerat, Il. ϑ, in principio, Μήτι σὺ νῦν θεὰ ἦλθες ἀπ' Οὐλύμποιο καταβᾶσα Πειρήσουσ' Ἀχαιούς; Θεὸς in obliquis casibus, variis loquendi generibus accommodatur, quæ licet à profanis scriptoribus sumpta, sunt tamē & Christianorū ore dignissima. Ea autē prout occurrēt, recensebo: sed ab Homero, more meo, initium sumens. Legimus igitur Od. ο, circa finem, — ὅτε μιν θεοῦ ἕπλετο δεξιὸς ὄρνις. vbi αὖθι θεοῦ (sicut & alibi οὐκ ἄθεσι) interpretandum censeo, ex Virg. Non sine numine diuūm. Sic apud Lucianum, πῶς αὖ αὐτὸ ἔπαθον αὖθι θεοῦ; Dicitur & οὐκ αὖθι θεοῦ ab eodem Hom. ‖Σὺν θεῷ, Deo auspice, (in qua interpretatione respicio ad Virgilianum illud, Diis equidem auspicibus reor, &c.) vel Deo inspirante, Diuino instinctu. Iliad. ι, — σὺν γὰρ θεῷ εἰλήλουθμεν. Vel, Deorum fauore & ope freti venimus. Puto enim & ita reddi aptè, quum scribat Eustathius, quemlibet μετὰ θείου βοηθείας πρᾶγμα παροιμιῶδες λέγειν ἔργον, posse dicere, σὺν γὰρ θεῷ εἰλήλουθα. Quod verò legitur Il. ω, — πέμψον δέ μοι σὺν γε θεοῖσιν, exponitur ab autore breuium scholiorum, εἰ οἱ θεοὶ μὴ ἀντιφέροιεν, ἀλλὰ βοηθοῖεν, i. Si dii non obsistant, sed opitulentur. In soluta autem oratione σὺν θεῷ accipitur quidem aliquando & pro Dei instinctu, vt apud Herodotum, ὡς οἱ εἶπε σὺν θεῷ εἰρημένον: & σὺν θεοῖς, Xenoph. pro Pace deūm impetrata, Diis exoratis (quo etiam modo crediderim posse exponi in illo priore Homeri loco) sed frequentius pronuntur hæc pro, Deo fauente, & Diis fauentibus, Diis bene iuuantibus, vel Deūm benignitate. Item, pro eo quod apud Terētium legitur, Est diis gratia. & quidem etiam cum εἰσὶν, item cum εἰρῆσθαι, seu εἰρῆσθω. Quarum significationum exempla lege apud Bud. pag. 993, ex Aristoph. Plat. Xenoph. Apud Thucydidem σὺν θεοῖς exponitur etiam Diis ducibus. (Sciendum est autē alicubi inueniri etiam σὺν τῷ θεῷ, & σὺν τοῖς θεοῖς, addito articulo) Legitur & θεοῦ σὺν παλάμᾳ apud Pindarū pro Ope diuina. ‖Item ὡς θεὸς θέλῃ, cum verbo fut. temp. apud Xenoph. & Aristoph. q. d. Si deus velit, (vt vulgò dicimus s'il plaist à Dieu) pro Deo fauente. Dicunt verò & θεῶν ἐθελόντων, vel βουλομένων, itidem pro Diis fauentibus, Diis bene iuuantibus. Lucianus, ὦ τύχης σοι, θεῶν βουλομένων, ὡς ἄλλῳ δηλώσομεν λέγω. Item θεῶν συνευθελόντων apud Xenoph. pro Diis approbantibus. Ennius ad Græcam hanc loquendi consuetudinem respexisse videri potest quum dixit, Volentibus cum magnis diis. ‖Ἐκ θεοῦ autem dicitur & Κατὰ θεὸν pro Diuinitus, Dei impulsu, Dei nutu. Aristid. de Dario post Marathonia pugnam, ἀλλ' ὥσπερ ἐκ θεοῦ πληγείς, ἔπαυσε πολεμῶν τὴν πόλιν. vbi Bud. vertit Diuinitus. Idem verò pag. 972 Κατὰ θεὸν non solùm pro Diuinitus, & Dei instinctu poni docet, sed & pro Dei benignitate, à Synesio. Apud Euripidem κατὰ θεὸν νόσῳ redditur, Dei impulsu insanit. Vide & κατὰ θεὸν in Θεῖον. Αʏ Θεόφιν apud Homerum interdum quidem pro Diuinitus, Ex deo seu Ex diis: interdum verò pro datiuo θεοῖς. Dicitur & ἐκ θεόφιν pro Ex deo, seu Ex diis. vt Il. ϒ, ὃς ἐκ θεόφιν γλυκὺς ἦεν. Sic Hesiod. Theogon. Οὔτε μὲν ἐκ θεόφιν γλυκὺς ἦν θνητοῖσιν ἔπειτα.

Θεοῖσι alicubi Hom. ponit dissyllabè per συνίζησιν, qualis in χρυσείῳ interdum, atque aliis. ‖Sed & θεῷ Ἄρηϊ pro θεὸν Ἄρηϊ dictum tradit Eust.

Θεὸς varias habet etymologias: sed omnium receptissima est ἀπὸ τοῦ θέειν, quod est currere. Videntur enim (inquit & Plato in Cratylo) primi homines Græci (sicut hodiéq; barbarorū bona pars) deos existimasse, solem, lunam, terram, astra, cælum: quæ quum viderēt perpetuo cursu ferri, θεοὺς nominasse: deinde verò & cæteris nomen idem tribuisse. Macrob. lib. 1, Sat. c. 23, Nam quod ait [Homerus] θεοὶ δ' ἅμα πᾶσι νέονται, sidera intelliguntur, quæ cum eo [sole] ad occasus ortusq; quotidie impetu cæli feruntur, eodémque aluntur humore. θεοὺς enim dicunt sidera & stellas ἀπὸ τοῦ θέειν, id est τρέχειν, quòd semper in cursu sint. ἢ ἀπὸ τοῦ θεωρεῖσθαι. Dixerat autem initio capitis, Eundē esse Iouem ac solem claris docetur indiciis. Afferuntur verò & aliæ etymologiæ, ex quibus est hæc, vt dicatur θεὸς quasi δὸς, à θῶ, quod accipiatur pro Dispono. Vide Etymol. item Eustath. qui etiam scribit θεοὺς vocatos ὡρισμένας αἰτίας, ad diuinitatem quam proxime fieri potest accedētes. Vide etiam in Θεῖον, aliquid præterea de θεός.

C. Θεόδοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, A Deo datus seu donatus. Hes. Erg. Χρήματα δ' οὐχ ἁρπακτά· θεόδοτα πολλὸν ἀμείνω, pecuniæ deūm munere tributæ. Aristoteles Eth. 1, cap. 9, εἰ μὲν οὖν ἄλλό τι θεῖόν ἐστι δώρημα ἀνθρώποις, εὔλογον καὶ τὴν εὐδαιμονίαν θεόδοτον εἶναι, id est, κατά γε μέρος μεταδιδόναι, vt paulo antè præcedit. Eustath. in hoc vocabulo vult esse pleonasmum τοῦ ο.

C. Θεοστυγία, ας, ἡ, Dei odium, Impietas. Aristophanes Vespis, ὦ πόλις καὶ Θεώρου θεοστυγία. Et Archippus apud schol. Aristoph. παρουσία τις καὶ θεοστυγία.

C. Θεοσπωίω, ῶ, Deos honoro, θεοὺς τιμῶ. Hesych.

C. Θεόστυπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Diuinitus impulsus. vt θεόστυπος φωνὴ apud Nonnum, Vox diuino instinctu seu impulsu edita.

C. Θεοσυδόχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Deum capiens aut suscipiens. Idem quod θεοδέγμων. Nonn.

C. Θεόφαλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pupillas oculi diuinas seu similes Deo habens, Os Deo simile, Aspectu diuino præditus. vt θεόφαλλον πρόσωπον apud Nonn. Diuina facies.

C. Θεόφλωσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui diuina lingua est. θεόφλωσσος βίβλος, Liber qui Dei lingua loquitur, id est sacra scriptura.

C. Θεογνωσία, ας, ἡ, Cognitio Dei. Damasc. 101, ἀναγκαῖον τῆς θεογνωσίας κεκοινωνηκέναι. Idem pag. 94, τὴν τῶν ἀνθρώπων θεογνωσίαν τε καὶ σωτηρίαν, ἰδίαν πρόνοιαν τοιούμενος, vt homines Deum agnoscerent & seruarentur. Cyrill. σοφοῖς καὶ παλαμήσασι τὴν ἡμέραν τῆς θεογνωσίας. Sic Areop. Areth. Theod. Item Religio orthodoxa & ἀληθογνωσία. Budæus ex Areopag. Ετ Θεόγνωστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Deo cognitus. Epigr.

C. Θεόγνια, τὰ, Dei natalis, vt interpretantur apud Demosthenem in oratione contra Neæram, in iureiurando sacerdotum Bacchi, καὶ τὰ θεόγνια καὶ τὰ ἰσθαχχεῖα χαίρειν τὸν Διονύσῳ καὶ τὰ πάτρια καὶ ἐν οἷς καθήκει χόροις, dei natalem & Iobacchea celebro Baccho more patrio.

C. Θεοδέγμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Dei seu rerum diuinarum susceptor, Diuinus. vulg. lex. ex Nonno. Idem quod θεοσυδόχος apud eundem. Ετ Θεοδέκτωρ, ορος ὁ & ἡ pro eodē. Vide θεοδέκτειρα apud Hesychium, quod exponitur θεὸν δεδεγμένη.

C. Θεοδήλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, A Deo læsus, Cui à Deo noxa seu damnum illatum est. à δεδήληται præterito verbi δηλέομαι. Dicitur etiam res aliqua θεοδήλητος, id est, Dei seu deorum noxa illata. vt θεοδήλητος μαιμφονία in Epigr. Cædes deorum noxa illata.

C. Θεοδίδακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, A Deo doctus, Diuinitus edoctus. 1. Thessal. c. 4, θεοδίδακτοί ἐστε εἰς τὸ ἀγαπᾶν ἀλλήλους. Ioan. cap. 6, diuisa voce dicit ἔσονται πάντες θεοδίδακτοι Θεοῦ, docti à Deo.

C. Θεοδινὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui à Deo circumagitur, A Deo agitatus vel impulsus. vt θεοδινὴς ῥῆσις apud Nonn. Et θεοδινὴς ἀοιδὴ apud eundem, Vox Dei instinctu edita.

C. Θεόδμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, A Deo vel diis ædificatus, A diis extructus. Iliad. ϑ, — θεόδμητον δ' ἔτι πύργον, de turribus seu mœnibus Troianis quæ à diis fabricata poetarum fabulæ docent. Apud Euripidem autē in Hecuba, βωμοῦ πρὸς θεόδμητον πίτνει, de ara ad quam Priamus à Neoptolemo occisus est, schol. vult esse aram nō à dea structam, sed in honorem deæ Palladis, vel Diuina & mira arte structam.

C. Θεόδοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Diuinitus datus. Vnde θεόδματα apud Hesychium, ἀπὸ θεῶν δεδόμενα. Pro quo Hesiod. & Aristot. dicunt θεόσδοτος.

C. Θεοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Deo similis, Diuina forma præditus. Odyss. ξ, Τηλέμαχος θεοειδής. Il. γ, Ἀλέξανδρος θεοειδής. Philo De vita Mosis lib. 1, τὴν δὲ μέσην τοῦ φλόγα μορφὴν ἰδεῖν ἐοικυῖαν, ἣν ὁ ἑρμηνεὺς εἰδέναι, θεοειδέστατον

ἄγαλμα, simulacrum persimile diuinæ formæ. Plato l. 6, De rep. pag. 84, ἀπ' ἐκείνου πεμπόμενοι ὃ δὴ καὶ Ὅμηρος ἐκάλεσεν ἐν ἀνθρώποις ἐγγιγνόμενον, θεοειδὲς π καὶ θεοείκελον. quo sensu aliquanto antè dicit θεῖος, εἰς τὸ δυνατὸν ἀνθρώπῳ, γίνεται. Apud Gregorium autem, Παῦλος μὲν γὰρ μίμημα θεοειδὲς, Bud. interpr. Patre Christiano. VNDE Θεοειδῶς, Similiter Deo, ita vt diuinam formam repræsentet. θείως, Suidas. ET Θεοειδὴς, ους, ὁ καὶ ἡ, per contractionem, pro θεοειδής. Od. ζ, Ἠὶ φιλόξεινοι, καὶ ὀπιτρόπους θεὸς ὣς θεοειδής, Benigna deorum more. vel, Deo placēs, ab εἴδω, vt Eustath. exponi etiam posse annotat. Et θεοειδία κίνητρα in Epigr. HINC Θεοείδεια, Pietas: quippe qua Dei similes esse studemus. Citatur ex Nōno. Dici verò ET Θεοειδὴς, pro θεοειδὴς, seu θεοῦ εἶδος ἔχων, Eustathius annotat ex quodam lexico ἐν συγκειμένῳ τάξει scripto, citante ex Antiphonte, ἄνθρωπος ὡς φησι παίτων θηείων θεοειδέστατος ἡμῖν ἐστίν. Sed nouam hanc esse scripturam dicit.

C. Θεοείκελος, ου, ὁ καὶ ἡ, Deo similis. idem quod præcedens. Il. α, θεοείκελ' Ἀχαιοί. Ab Hesiodo quoque epitheton hoc tribuitur viris eximiis & qui dijs æquiparandi videntur.

C. Θεοεπὴς, ἐκ θεῶν ἐπόμενοι ἢ λεγόμενοι, Hesych.

C. Θεόθυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Deo immolatus, Diis sacrificatus. Et θεόθυτα apud Hesych. ἱερόθυτα. Et apud Poll. θεόθυτα κρέα, eadem quæ παὶ ἐκ τῆς ἱερείας.

C. Θεοκάπηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui Deum seu res diuinas cauponatur, Qui Deum & res diuinas quæstui habet, seu (vt Bud. interpr.) Sacrilegus nundinator. Sic appellat Gregor. 180, eos quos Dominus eiecit è templo. ὡς τοὺς διδάσκοντας ἐν τῷ ἱερῷ, ἃς θεοκαπήλους ἀπέλασεν. vt χριστοκάπηλος pag. 177, & χρισεμπορος, & ἱερέμπορος, Diuinarum rerum nundinator, Sacrilegus institor. B. [Θεοκάπηλοι dicuntur etiam (vt vulg. lex. tradunt) οἱ αἱρετικοὶ, ὡς τὰς ἰδίας διδασκαλίας τοῖς ὀρθόφροσι δόγμασιν, ὡς καὶ οἱ κάπηλοι τὸν οἶνον τῷ ὕδατι, hæretici, qui aliena veræ religioni admiscent.

C. Θεόκλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, A Deo vocatus. Nonn. Item, In quo Deus inuocatur, vt θεόκλητος νοὸς, & θεόκλητος βωμός. Item θεόκλητον μέλαθρον, ædes in qua Deus inuocatur, Templum. ET Θεοκλήδωνος pro eodem, in v. l.

C. Θεόκλυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, à Suida exponitur θεόπεμπος. AT Θεοκλυτέω, ῶ, F. ήσω, Deum seu à Deo audio. θεοῦ ἀκούω, Hesych. Et θεοκλυτούμενοι dicuntur Vates seu diuini, quibus numē aliquod familiare est, quique (vt de Heleno Homerus dicit) θεοῦ ὄτ' ἀκούοιεν. Plutarch. De Socr. dæmonio, τὸ μαντικὸν καὶ θεοκλυτούμενον γένος. quorum è numero dicit fuisse Hermodorum Clazomenium, cuius anima relicto prorsus corpore, dies noctésque huc illuc errabat, & reuersa, multa è longinquo annūtiabat, quibus dum fierent aut dicerentur, interfuerat. [Item, Deum inuoco, Dei opem imploro. factum vocabulum ex Homerico illo, Κλῦθί μευ. Erit itaque propriè, Deum inuoco vt preces meas exaudiat. Synesius epistola 4, pag. 8, ἅπαντες ἐθεοκλύτουν, ἐπετίθουν, τὴν φιλτάτην ὑπερμενέσθαι, deūm fidem, implorabant, impendente videlicet periculo. Ælianus apud Suidam, θεοκλυτοῦσα καὶ μυρίας ἐφ' αἷς ἔφυσεν ἐπαρωμένη. Ibidem, καταφεύγουσι ὅτι ἡ Κρῆσσα θεοκλυτοῦσα καὶ τὰ ἀγάλματα ὑπερμαιόμενα, deæ fidem auxiliumque implorantes. Interdum casus additur, accusatiuus nimirum personæ, & tunc simpliciter ponitur pro ὀπιπαλοῦμαι, Inuoco. vt θεοκλυτῶν Κυείτην apud Plutarchum, Inuocare Quirinum: Et apud Suidam, μόνη μοὶ θεοκλυτῶν αἰκοῦσα ὡς τοὺς Μήδους γενομένους θεούς. Construitur etiā cum accusatiuo rei, sine casu personæ, significatque A Deo peto. Plutarchus Aristide, pag. 105, τοῦτο θεοκλυτοῦντος τὸ Παυσανίου, ἅμα τοῖς ὅλοις ἐφασκε τὰ ἱερὰ, καὶ νίκην οἱ μάντεις ἐμήνυον. de quo paulo antè dicit, μόνον ὡς τὸ Ἡραῖον τὸ ὄψιθι δεδακρυμένον, ἢ τὰς χεῖρας αἴρασαν ὕξασθαι Θεμιστοκλέα Ἥρᾳ. Hæc à dijs precante Pausania, vel q. d. Obsecrante Pausania deos vt has suas preces audirent. VNDE Θεοκλυτία, ας, ἡ, Deorum imploratio seu inuocatio. ἐξ ὧν κατάρας καὶ θεοκλυτίας ἐβόων κατ' αὐτοῦ, apud Suidam ex anonymo autore. Notandum verò, vocabulum hoc, vt & præcedens, apud recentiores esse vsitatius.

C. Θεόκμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, A Deo elaboratus, Diuinus.

C. Θεόκολος, Sacerdos. ἱερεύς. Hesych.

C. Θεοκρατία, ας, ἡ, Dei imperium. Sic Iosephus appellat imperium Iudæorum sub Mose, in libro contra Apionem, p. 21, teste B.

C. Θεόκριτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Diuino iudicio electus. Budæus ex Dionysio 162.

C. Θεόκτιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, A Deo conditus, A Deo creatus.

C. Θεόληπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Numine afflatus. ἔνθεος, ὑπὸ θεοῦ συλληφθείς, vt Suidas exponit. idem ferè quod κάτοχος. Apostolis hoc epitheton tribuitur à Dionysio Areop. Spiritu sancto afflatis, quippe qui à Deo quasi occupati, ipsius instinctu agerent & loquerentur. Plut. ad Color. περὶ Σωκράτους ἀνδρὸς εἰς ἀρετὴν θεολήπτου, viro qui diuino quodā instinctu ad virtutis studium rapiebatur. Accipitur etiam in malam partem. Vnde Plutarchus De Herodoto scribit, ἀλιάδας & ὀπτεσιεῖς historici non esse οἱ θαυμαστοποιοὺς ἄγαν ἐξηγούμενοι τὴν Νικίου, ὥσπερ θεόληπτον ἀναπείθοντες, ἢ θρασύτητα καὶ μανίαν Κλίωνος μᾶλλον ἢ εὐφολογίαν.

ET Θεοληψία, ας, ἡ, Quum quis numine afflatus est, Numinis afflatus seu instinctus: passiuè accipiendo.

C. Θεολόγος, ου, ὁ ἡ, Qui de Deo diuinve loquitur aut differit, aut de rebus diuinis, Rerum diuinarum consultus. Plutarchus De def. orac. πλεῖστον δὲ τῆς ἀληθείας διημαρτάνουσιν οἱ Δελφῶν θεολόγοι, Delphorum theologi. Vtitur hoc vocabulo etiam Cicero lib. 3 De natura deorū, Ioues tres numerant ii qui theologi nominantur. hoc est (vt Alex. Aphrod. apud Aristotelem docet) qui scientiam de diis se edocturos profitebantur, vt Hesiod. Homerus, Orpheus qui Theogoniam scripsit. VNDE Θεολογία, ας, ἡ, Sermo aut dissertatio de Deo rebúsve diuinis. Plato lib. 2, Polit. οἱ τύποι περὶ θεολογίας τίνες αὖ εἰσιν; Quam theologiam siue θεολόγον διδασκαλίαν, duplicem facit Dionysius, τὴν μὲν ἀπόρρητον καὶ μυστικὴν, τὴν δ' ἐμφανῆ καὶ γεωμετρικὴν καὶ τὴν μὲν συμβολικὴν καὶ τελετικὴν, τὴν δὲ φιλόσοφον καὶ ἀποδεικτικήν. ET Θεολογικὸς, ὸν, ὁ, Pertinens ad eos qui de Deo rebúsue diuinis agunt, Theologicus. vt θεολογικὰ ὀπτήματα apud Aristotelem Methaphys. lib. 10, cap. 6, pag. 86, Scientia quæ eorum est qui de rebus diuinis differunt: quam præstantissimam τῆς θεωρητικῆς ὀπτημῶν esse tradit. Θεολογικὸς apud Naz. exponitur etiam Theologiæ peritus, Theologiæ deditus. ET Θεολογέω, ῶ, De Deo loquor, De rebus diuinis differo, Vel Theologicè disputo, Differo aut explico aut commentor more eorum qui rerum diuinarum scientiam profitentur. Aristoteles De mundo, λέγωμεν δὴ ἡμεῖς, καὶ καθ' ὅσον ἐφικτὸν, θεολογῆσαι περὶ τούτων συμπάντων, ὡς ἕκαστον ἔχει φύσεως & τάξεως καὶ κινήσεως, dicere ipsi aggrediamur de diis omnibus vniuersim collectis, quámque fieri potest maximè theologica commentatione edisserere, quænam sit horum cuiusq; natura: Vel philosophari, vt Bud. interpr. Areopag. θεολογῆσαι περὶ θεοῦ τοιοῦδε, theologicè explicare ac commentari. Et de Luca, θεολογῆσαι τὰ περὶ τῆς οἰκονομίας μυστήρια. Et θεολογεῖν τὸν Ἰησοῦν, Iesum asserere & prædicare, Bud. interpr. Inuenitur & passiuum θεολογοῦμαι. Plutarchus De defectu oracul. τούτοις μὲν οὖν ὅμοια πολλὰ λαβεῖν ἔστιν ὧν ὑπὸ θεολογουμένων, ex iis quæ de diis feruntur. Item in altera significatione apud eundem, καὶ θεολογεῖται ἡ ἀρχέγονος φύσις ὑπὸ τοῦ Ὀρφέως, theologicè disseritur seu explicatur. Sic & θεολογούμενα τέχνη apud Dionysium. Sunt enim θεολογούμενα (vt Budæus interpretatur) Theologicè disputata, Theologicè explicata. Citat etiam Sueton. in Augusto, Asclepiadis Menderis θεολογουμένων libros.

C. Θεομανὴς, ὁ ἡ, Deorum instinctu furens, Cui à diis furor immissus est. Eurip. de Oreste.

C. Θεομάντις, ὁ καὶ ἡ, Qui Dei instinctu vaticinatur. Plato Apologia, θεομάντεις καὶ χρησμῳδοὶ ὀλιγίστα λέγουσι μὲν πολλὰ καὶ καλὰ ἅπαντα δὲ οὐδὲν ὧν λέγουσι.

C. Θεομάχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cum Deo pugnans, Deo repugnās. Act. Apost. cap. 5, μή ποτε καὶ θεομάχοι εὑρεθῶμεν. VNDE Θεομαχία, ας, ἡ, Deorum pugna. ET Θεομαχέω, ῶ, Cum Deo pugno, Deo repugno. Plutarch. ἔξεστί σοι μὴ θεομαχεῖν, μετ' ἐμοῦ δὲ πανοπλίᾳ, τῆς Ἑλλάδος μονομαχεῖν. Act. Apost. cap. 23, οἱ δὲ πνεῦμα ἐλάλησεν αὐτῷ, ἢ ἄγγελος μὴ θεομαχῶμεν, cum Deo ne pugnemus.

C. Θεομῐλία, ας, ἡ, Ira diuina, Ira dei seu deorum.

C. Θεόμητις, τος, ὁ καὶ ἡ, Diuina sapiens, Diuina consulens. Nonn. Καὶ πόθεν οὐ θεόμητιν ἐμὲν γενόσκετε φωτῶν; Apud Suidam ponitur dativo casu θεόμητι, exponiturque θεόφρονι, θεοβούλῳ. VNDE Θεομητέω, ῶ, Diuina sapio, Diuino spiritu agor. A quo est θεομητῆ apud Hesych. θεοφορεῖται, θεῖα φρονεῖ.

C. Θεομῑμησία, ας, ἡ, Imitatio Dei. ET Θεμίμητος, ου, ὁ ἢ ἡ, Ad imitationem Dei factus, aut institutus. Vtrũque frequens apud Areop. Vide θεοδίδακτος. VNDE Θεομῑμήτως, Imitando Deum, Cum imitatione Dei, vt ἰσαγγέλως. Bud. ex Areopag.

C. Θεομισής, ής, ὁ ἢ ἡ, Deo inuisus, Deo odiosus, Deo seu diis exosus. Vel, Deo non placens: cui opponitur θεοφιλής: quo modo Bud. apud Platonem De leg. pag. 198 accipit, μηδαμῶς ὅσια, θεομισῆ δὲ καὶ αἰσχρὰ αὖχεται. sed & ibi possumus interpretari, Diis exosa, Diis odiosa. Apud eundem, ὁ μὲν, θεοφιλὴς αὖ ἔπη, ὁ δὲ, θεομισές. Aristoph. Auibus, ἀεὶ δῆτα θεομισὴς ἔρις, id est θεοστυγὴς, Deo seu diis exosus. Synes. ep. 44, ὡς οὐχ ἕτερος οὕτω βίος θεομισὴς, quòd non alia mortium conditio vsque adeo inuisa Deo est. ‖ At Θεομίσης, accentu in penult. Deum exosus, Deum perosus, Qui Deum odit, quam differentiam post Aristoph. scholiasten tradit etiam Suidas.

C. Θεύμορος, apud Hesych. σώφρων.

C. Θεοξένια, τὰ, Festum solenne in omnium communiter deorum honorem institutum. Plut. ἀναμνήσθητι δὲ καὶ τὸν ἄναλτος τῆς Θοξενίων, καὶ τῆς καλῆς ἐκείνης μελίδος, ἣν ἀφαιρουμένης, ἐκ Γυνδάρου κηρύττοιτ' ἂν λαμβάνειν ἀπογόνους. Et apud Athen. lib. 9, ἐν Δελφοῖς τῇ Συρίᾳ τὰ Θεοξένια.

C. Θεόπαις, αιδος, ὁ καὶ ἡ, Diuina soboles, Deo natus. In Epigr. Θεόπαις Βαβυλών, diuina Babylon. Et apud Athen. lib. 7, ex Archestrato, Κιττὸν τὴν κάφαλον, καὶ τὴν θεόπαιδα λάβρακα. In quibus locis impropriè hoc vocabulum vsurpatum est. Θεόπαις dicitur etiã Maria virgo, Christi mater, à Nonno, vt habent v. l.

C. Θεοδίδακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Diuinitus traditus. Dionysius vbique euangelia vocat θεοδίδακτα λόγια. Et θεοδίδακτος καὶ θεομίμητος πολιτεία apud eundem, Vita à Christo præmonstrata, B.

C. Θεοπειθής, ής, ὁ καὶ ἡ, Deo obediens. Nonn.

C. Θεοπνῑπίω, Numine afflatus sum. ὁ Θεοπνεύστης, Hesych. AT Θεόπνῑπος, ου, ὁ καὶ ἡ, A Deo missus. Aristot. Ethic. 1, cap. 9, de beatitudine, εἰ μὴ θεόπεμπτός ἐστιν. ἀλλὰ δὴ ἀφετὴν καὶ τινα μαθησιν ἢ ἄσκησιν παραγίνεται, τῶν θειοτάτων ἔοικεν εἶναι. Dionys. Longinus, θεόπνῑπτά τινα δωρήματα: quibus opponit ἀνθρώπινα.

C. Θεοπλάστης, ου, ὁ, Dei seu deorum (hoc est imaginum Dei deorumve) fictor. idem quod ἀγαλματοποιὸς siue ἀγαλματουργὸς, & sequens θεοποιὸς, teste Polluce. Vtitur autẽ eo Aristoph. ‖ Θεοπλάστης dicitur etiam ipse Deus rerum omnium fictor & creator. Philo De mundo, πατὴρ μὲν ἡ ποιητὴς καὶ δημιουργὸς, τὸν θεοπλάστην ἐκεῖνον, diuinum illum fictorem. VNDE Θεοπλαστέω, ῶ, Deum fingo. Philo De vita Mosis lib. 3, θεοπλαστοῦσι τὸν λόγῳ τὸν Νεῖλον Αἰγύπτιοι, ὡς αἰτίμητον οὐσιαν τοῦ γεγονότα, Nilum commentitium deum ratione quadam indigitãt Ægyptii.

C. Θεόπνευστος, ου, ὁ καὶ ἡ, A Deo inspiratus. Phocylid. Τῆς δὲ θεοπνεύστου σοφίης λόγος ὧδε λέγει. 2 Timoth. 3, γραφὴ θεόπνευστος.

C. Θεοποιὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Qui deos siue deorum imagines fabricatur. idem quod θεοπλάστης, vt docet Pollux. Et θεοποιὸς τέχνη in vulg. lex. Ars deorum fabricatrix. VNDE Θεοποίᾱ, ας, ἡ, Deorum fabricatio, Simulacrorum in honorem deorum effictio. ET Θεοποιέω, ῶ, Deum seu deos facio. Luc. in Scytha. Ἀθανάτοις ἐξεῖναι θεοποιεῖν τοὺς Σκύθας, deos facere ex Scythis, In deorum numerũ referre. Ἀθανατίζειν, vt paulo antè loquitur. Apud eũ dẽ θεοποιεῖσθαι ἐκ μειλίας, Ex ventre deum sibi facere, Vẽtrẽ Dei loco habere, seu seruire ei vt deo. Theodorit. in Eccles. hist. μάγοις δὲ καλοῦσιν οἱ Πέρσαι τοὺς τὰ στοιχεῖα θεοποιοῦντας. Heraclitus Hermodoro, de Hercule loquẽs, ἀλλὰ τί καὶν τοῦτον θεοποιοῦσι; ἢ ἴσως κακοδαιμονίαν καὶ ἔρημον τὸ ἡμέτερον ἐποίησε, Quid inter diuos eum retulit? Apud Nazianzenum quoque τὸ πολύμικτον ἄγαλμα dicitur θεοποιεῖσθαι, deos faciens, seu diuinos homines faciens. VNDE Θεοποιικὸς, ὁ, Qui deos siue deorum simulacra facere potest. vt θεοποιικὴ sub. τέχνη, Ars deorũ fabricatrix, Ars cõficiẽdi deorum simulacra. ἀγαλματοποιικὴ siue ἀγαλματοποιητικὴ. Poll.

C. Θεοπρεπίζω, ῶ, Deos fingo: vt ἀνθρωποπρεπῶ. Budæus ex Plat. lib. 10 De legib. in fine. Nisi quis idem esse velit quod θεοπλάθω.

C. Θεοπρεπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Deum seu deos decens, Deo conueniens. Nazianz. θεοπρεπεστέρας φωνὰς, Deo magis conuenientes voces, Voces quæ diuinam maiestatem magis deceant. Plutarch. Ad præfand. doct. ἡρωϊκὴν καὶ θεοπρεπῆ μορφὴν ἔχοντες, heroicam & quæ deos deceat. Et neutro genere τὸ θεοπρεπὲς substantiuè pro Diuinum decus, Diuina maiestas. Philo De vita Mosis libro 2, πάντες, ὡς ἔοικε, τὸ σεμνὸν καὶ θεοπρεπὲς αὐτῶν ἐκπεπληκότων, diuinam quandam earum maiestatem. VNDE Θεοπρεπῶς, Ita vt Deum vel deos decet, Diuinè. Luc. θεοπρεπῶς ἐφάλλετο. Nazianz. γέγραπται γὰρ θεοπρεπῶς τοῦτον. Apud Areopag. θεοπρεπῶς, Diuinè, vt ἀγαθοπρεπῶς, Benignè. Budæus.

C. Θεοπρόπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Deum decens. Ex Epigr. ‖ Θεοπρόπος est sæpius Vates, Diuinus. idẽ quod μάντις, vt Eustath. annotat, dictum esse volens θεοπρόπον quasi θεοῖς πρέποντα vel θεοῖς πρέποντα λέγοντα. Il. μ, θεοπρόπος ὃς ἄφα θυμῷ Εἰδείη πεφάτων. Il. ν, Οὐδὲ σύγ' ἐσσὶ Κάλχας ὄρνιθας θεοπρόπος οἰωνιστής. vbi idẽ Eust. docet θεοπρόπος esse generale, sicut μάντις: vt θεοπρόπος οἰωνιστὴς sit μάντις οἰωνοπόλος, vates auguriorum peritus. ‖ Item, Qui vadit ad oracultum petendum, Bud. Qui oraculum consulit. qui alio nomine θεωρὸς dicitur. Herodot. lib. 1, πέμψαντες θεοπρόπους, mittẽtes qui oraculum consulerent. Idem eodem libro, θεοπρόπους ἐς χρηστήριον ἀπέπεμψε, mittens qui oracula scitarentur. Plutarchus Cimone, pag. 162, οὐδὲ χρηστήριον αὐτῷ ὁ θεὸς ἔχρησεν, ἀλλ' ἅμα τοῖς θεοπρόποις ἐκέλευσεν ἀπειλὰς ἐκείνας ἐξελθεῖν. Idem in Fabio, εἰς Δελφοὺς ἐπέμφθη θεοπρόπος, Delphos missus est ad petendum oraculum. Idem Romulo, ἀπεστάλησαν θεοπρόποι εἰς Δελφούς. VNDE Θεοπρο πία, ας, ἡ, ET Θεοπρόπιον, ου, τὸ, Oraculum, Vaticinium. idem quod μαντήμα, seu λόγιον. Il. ω, Εἰ δέ τινα φρεσὶ σῇσι θεοπροπίῃ ἀλεείνεις, effugis oraculum. Et paulo post eodem sensu, Οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι οὔτε τινα εἰδῶ. Il. α, ἄλλα μὲν μάντις Εὖ εἰδὼς ἀγορεύει θεοπροπίας Ἑκάτοιο, expouo nobis Apollinis oracula. Et Δοσαοῖσι θεοπροπίας ἀναφαίνεις, oracula edis, Oracula reddis. Ibidẽ, ἔνθα, θεοπρόπιον, πεῖσα, Ede oraculũ seu effare, Funde oracultum. ET Θεοπροπέω, ῶ, Oracula expono, Oracula fundo, Vaticinor. Il. α, Καὶ νῦν ὁ Δαναοῖσι θεοπροπέων ἀγορεύοι, Vaticinans, Prædicens.

C. Θεορρήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Qui diuina loquitur, seu Diuina loquutus, vt Budæus apud Damascenum interpr. ὁ τῆς θεολογίας ἐπώνυμος θεορρήμων Γρηγόριος. Idem est quod θεηγόρος. VNDE Θεορρημοσύνη, ης, ἡ, Institutio diuina, seu θεία διδασκαλία, κατήχησις: vt Suid. exponit apud quẽ vnico ρ scribitur θεορημοσύνη.

C. Θεόρρυτος, ον, ὁ καὶ ἡ, A Deo profluens: vel, A Ioue fusus, aut profluẽs. vt θεόρρυτος Ὅμηρος, id est Διὸς Ὅμηρος, vt cum Homero Hesiodus loquitur.

C. Θεοσεβὴς, ής, ὁ καὶ ἡ, Pius, Qui deum piè colit, Religiosus. ζῷον τὸ θεοσεβέστατον, Animal quod est ad cultum deorum aptissimum, Cicero apud Platonem, pag. 32 Lex. Cic. VNDE Θεοσεβῶς, Piè, Religiosè, More eorum qui Deum colunt. ET Θεοσέβεια, ας, ἡ, Dei cultus, Cultus diuinus. Augustinus in Enchiridio, cap. 2, de loco illo in libro Iob, Pietas est sapientia: Si quæras (inquit) quam dixerit eo loco pietatem, distinctius in Græco reperies θεοσέβειαν, qui est Dei cultus. Dicitur enim Græcè Pietas, & aliter idem δοσέβεια: quo nomine significatur Bonus cultus. Hæc ibi. ET Θεοσεβίω, ῶ, Deum colo. apud Chrysostomum opponitur τῷ εἰδωλολατρεύω, vt testatur B.

C. Θεοσέβαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dei instar colendus, Diuino honore colendus, Venerabilis, Venerandus. Aristoph. Neb. de voce tonitrui, θεοσέβαστον ἠδὲ φωνὴν, Sacram vocem seu diuinam vocem. Et apud Suidam ex eodem, βροντῆς μου καταιδεῖς θεοσέβαστον, Venerandi fulminis seu A Deo immissi, vt θεία τόνος apud Soph. AT Θεοσέβαστος, ου, ὁ,

Dei cultor. Eurip.

C. Θεοσημία, ας, ἡ, Signum diuinitus editum, Miraculum. vt Διοσημία. idem quod Σῆμα & Τερατία, teste Bud. qui ex Damasceno citat, & Areop. Apud Damascenum de Apostolis, τὴν παραγίνεσθαι θεοσήμους πνοὰς, καὶ τὸ αὐτοῖς δυνάμει θεοσημείους ἐργασαμένους, Signa diuina, Miracula diuina. A Suida exponitur ἡ τῶν θεοῦ μαντεία, Oraculũ diuinum.

C. Θεόσοφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Rerum diuinarum consultus, In diuinis peritus. Apud Areopagitam idem est qui theologus, hoc est propheta, vt Budæus annotat: seu (vt alibi exponit) Theologus rectè sentiens. Areopag. De diuinis nominibus, ὅτιπερ αὐτοὶ τῆς πάντων ἄρτιον οἱ θεόσοφοι τελουσούμενος ὑπὲρ πάντων τῆς αἰτίας τῶν ὑμνῶν ὡς ἀγαθὸν, ὡς καλὸν, ὡς σοφόν. Item θεόσοφοι apud eundẽ, Homines spiritu diuino correpti, Spirituales. B. VNDE Θεοσοφία, ας, ἡ, Rerum diuinarum scientia. Apud Areopag. 192, pro religione Christiana accipi docet Bud.

C. Θεοστιβὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, A Deo calcatus aut calcãdus. Naz. in orat. in sactũ pascha, ὁ μὴ τῆς ἁγίας γῆς καὶ θεοστιβοῦς φανεὶς μέλλων, τὰ ὑποδήματα λυέσθω, calceamenta soluat qui sanctam & diuini tramitis terram calcaturus est.

C. Θεόστοργος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dei amans. Nonn.

C. Θεοστυγὴς, ές, ὁ ἡ, Deo exosus, Deo odiosus. idem quod θεομισὴς. Item Deum exosus, Deum perosus, Qui Deum odit. Vtraque significatio ponitur à Suida: at in posteriori ab Apostolo hoc vocabulum accipi tradit, videlicet θεοστυγεῖς pro οἱ μισοῦντες τὸν θεὸν, Dei osores. VNDE θεοστυγία, ας, ἡ, Odium Dei.

C. Θεοσυλὴς, Sacrilegus, Qui res Deo dicatas furatur. Suidas ex anonymo quodam, ὁ δὴ, θεοσυλὴς ἠμύμβρος, καὶ πάνδημ τῶν θεῶν αὐτὰ ἐξ ἱδρυμάτων ἀφαιρήσας.

C. Θεοπρόπτης, ου, ὁ καὶ ἡ, A Deo prodigiosè proficiscens, vt θεοπρόπται πλάναι, errores qui prodigiosè & miraculosè à Deo immittuntur. In quo vocabulo dithyrambicam esse compositionem annotat Demetr. Phaler. sicut & in δρυόπορος, hic, ἄρρων δρυόπορον στρατόν.

C. Θεοπρὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Deum delectans, Deo gratus. Nonn.

C. Θεόπτυκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, A Deo fabrefactus, A Deo fabricatus.

C. Θεοτίμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, A Deo honoratus, vel Diuino honore afficiendus, Venerandus. Ἡσύχιος.

C. Θεοτόκος, ου, ἡ, Quæ Deum peperit, Dei genitrix. Mariæ virginis epithetum. At Θεότοκος, ου, ὁ καὶ ἡ, A Deo natus.

C. Θεοτυπία, ας, ἡ, Conformatio Dei. B. ex Areop.

C. Θεοφάνεια, ας, ἡ, Apparitio Dei, qua videlicet Deus hominibus miraculosè apparet, seu qua Deus hominibus se conspiciẽdum præbet. Greg. σὺν μιᾷ Μωσέως θεοφανείας νύξ μιᾶς. Qua in signif. scribitur ΕΤ Θεοφανία. B. enim apud Dionys. θεοφανίαι interpretatur Apparitiones diuinæ, vt transfiguratio. Pars etiã est doctrinæ diuinæ, vt θεουργία, apud eundem Dionys. 141, teste eodem Bud. AT Θεοφάνεια, τὰ, SIVE Θεοφάνια, αἱ, Festum solenne quod eo die celebratur quo Deus hominibus apparuit. Pollux lib. 1, titulo περὶ καιρῶν ἑορτασίμων, Καιροὶ ἱεροὶ, πανηγύρεις, ἑορταὶ, ἱερομηνίαι, θεοφάνεια, θεοξένια. Herodotus lib. 1, de cratere argenteo, qui amphoras sexaginta capiebat, Delphis à Crœso dicato, ὀπτίρρατον τὸ ἀπὸ Δυλῶν θεοφάνιον. Apud Christianos autẽ θεοφάνεια siue θεοφανία dicitur Festum quod die natali Iesu Christi celebratur, quòd eo die natus hominibus sese conspiciendum in corpore humano dederit. Φωτίθλια alio nomine appellant. Ex Naz. θεοφάνεια ἔστ' οὖν Φωτίθλια ἡ πανήγυρις Χριστοῦ.

C. Θεόφατος, ου, ὁ καὶ ἡ, A Deo declaratus aut manifestatus. Metrodorus apud Plutarchum ad Colot. ἀπαλλαγὴς ὀπὸ τῶ χαμαὶ βίου εἰς τὰ Ἐπικούρου ὡς ἀληθῶς θεόφατα ὄργια, ad sacra & à Deo hominibus declarata Epicuri orgia. AT Θεοφάντης, ορος, ὁ, Sacerdos, vel Theologus. θεοφάντορες Hesychius exponit ὑπὸ θεοῦ πεμπομένους θεολόγους.

C. Θεόφατος, ου, ὁ καὶ ἡ, A Deo pronuntiatus, Dei oraculo editus. θεόφατα apud Hesychium sunt ὀπὸ θεοῦ σημαινόμενα. ET Θεοφατίζω, Fut. ίσω, Ex Deo loquor, Vaticinor. μαντεύομαι, Hesych. Item ἀθεοσοφῶ, apud eundem.

C. Θεοφιλὴς, ές, ὁ ἡ, Qui à Deo amatur, Deo charus. Plato De rep. lib. 2, οὐδὲν ἂν πώποτε κακὸς ἀνὴρ μαντεύσατο θεοφιλὴς, Amentium insanientiúmque nullus Deo dilectus est. Philo De vita Mosis lib. 3, πεφιλοτιμῶ μετ' ὀλίγων ἄλλων φιλόθεός τε καὶ θεοφιλὴς ἡγήσασθαι, & Dei diligens & Deo dilectus. Plutarchus De Socr. αἰθρώπους θείους καὶ θεοφιλεῖς. Isocrates, τὸν ὁσιωτάτὸν βίον ἀτυχέστερον & θεοφιλέστερον ὀπείνων ἅπαντων. Et θεοφιλέστατον ἦθος apud Plutarchum. Θεοφιλὴς etiam dicitur quod fauore diuini numinis alicui contingit. Plutarchus De puer. educ. δαίμονι μὲν οὖν καὶ θεοφιλὴς ἔστω τοῦτο πάντα θεῶν τις ἀπὸ δόντων, Non sine diuino quodam fauore hominibus ista euenire omnia solent. Sic apud Xenophõtem in Apol. Socr. ἐμοὶ δοκεῖ θεοφιλεῖς μοῖραι πυχοῦσαι. AT Θεόφιλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dei amans, seu Amicus Dei. ET Θεοφιλία, Amor Dei, seu Amicitia cum Deo. Vnde pro familiaritate cum Deo ponitur ab Areopag. loquente de Mose, vt annotat Bud.

C. Θεόφοβος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dei timens. θεοσεβὴς, Hesych.

C. Θεοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Deum ferens. θεοφόρα ὀνόματα apud Athenæum lib. 11, dicuntur nomina quæ à diis desumpta alicui indita sunt, seu quæ à deorũ nominibus accepta aliquis fert: vt Diocles, Diodorus, Hermodorus, Hermaphroditus, Dionysius, & similia. At Θεόφορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui diuino motu fertur, Qui diuino spiritu agitur, Numine afflatus. idẽ quod θεόληπτος & ἔνθεος. Damasc. ὁ ἱερὸς Ἀθηναίος, Βασίλειός τε καὶ Γρηγόριος, καὶ πᾶς ὁ τῆς θεοφόρων πατέρων χορὸς, patrum qui diuino spiritu afflati fuerunt, seu qui diuini spiritus instinctu loquuti sunt: velut Apostoli, quos Areopag. θεολήπτους appellat. VNDE Θεοφορία, ας, ἡ, Numinis afflatus, passiuè accipiendo. Idem quod θεολαψία. ET Θεοφορήσομαι, ῆσομαι, Diuino numine correptus agor, Diuino spiritu feror. Philo De vita Mosis lib. 1, ὁ δὴ μανθεὶς ἐξαίφνης θεοφορεῖται, repente numine afflatur agiturque. Ibidem, θεοφορηθεὶς τῷ ἀκρότατον παθεῖν πᾶσαν, numine actus. Et l. 3, οὐκ ἐστοχάσατο μᾶλλον ἢ θεοφορηθεὶς ἑβδόμῳ ἱδρύσατο τῷ ἱδρύσαντι, Non magis cõiectura quàm Dei instinctu septimum diem sanxit. Item, ἢ μᾶλλον ἢ πρότερον θεοφορηθεὶς, multo magis quàm antea Deo ciente. Accipitur etiam in malam partem vt ἐνθουσιῶ, pro Male seu fanatico spiritu agor. VNDE Θεοφόρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui numine agitur, idem quod θεοφορούμενος & θεόφορος. Plutarchus De discer. am. & adul. αὐ ὀκεῖνος ἢ δεισιδαίμων, ἢ μᾶλλον γελοῖος [φησὶν] αὐ ὀκεῖνος δεισιδαίμων, αὐτὸν θεοφόρητον. | Apud Lucianum est etiam Deam ferens, vt annotant v. l. AQVO Θεοφορήτως, Numine diuino agente, Diuino instinctu.

C. Θεοφραδὴς, ές, ὁ ἡ, A Deo pronuntiatus. vt θεοφραδὴς μῦθος, apud Nonn. Verbum Dei, seu Verbum diuinum, Quod Dei ore pronuntiatum est. VNDE Θεοφραδία, ας, ἡ, Consiliũ diuinũ, seu Oraculũ diuinum. θεοφραδίαις apud Hesych. θείαις γνώμαις, λόγοις, λέξεσι. AT Θεοφράδμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Qui ex Deo loquitur. Philo De vita Mosis lib. 3, ἀληθόμαντιν καὶ θεοφράδμονα ἡγούμενον προορᾶσθαι τὰ ἀδήλων καλοῦσιν ἀνθρώπινα συμφέροντα, Diuinitatis consultum, vt Turn. interpret.

C. Θεόφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Qui diuina sapit. θεῖα φρονῶν, vel θεῖος, vt Hesychius exponit. VNDE Θεοφροσύνη, ης, ἡ, Religio, Pietas, qua diuina sapimus. Hesych. εὐσέβειαν τὸ θεῖον δέχεσθαι καὶ οὐ μαντείαν.

C. Θεογενὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, A Deo genitus. θεογενῆτος. Nonn.

C. Θεοδόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dei susceptor. Nonn. Suprà θεοδόχος eadem signif. ex eodem Nonno.

C. Θεομάχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cum Deo pugnans, Deo repugnãs. idẽ quod θεομάχος, nisi quod illud poeticũ est. Epigr. l. 4, Ἀλλὰ σὺ μὴ λίξης πὶ θεομάχον. Nõn. θεομάχος ἰσὶ φωτίθλη. VNDE Θεομαχία, ας, ἡ, Pugna cum Deo, seu aduersus Deum. AT Θεομαχία, Pugna deorum inter se, vt quidem Ammon. distinguit.

C. Θεοπόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dei minister. vt θεοπόλος ὄχος. AT Θεοπολίω, Deorum imagines circunferendo pecunias colligo. θεῶν εἰκόνας ἔχων περιπολῶ ἀργύριον εἰσαγόμενος. Suid.

C. Θεοτόκος, ου, ἡ, Dei genitrix. poeticè pro θεοτόκος.

C. Θεομοιρία, Dei pars, θεοῦ μοῖρα, vt Hesych. exponit: hoc est (vt ab eodem declaratur) Primitiæ, vel Caro quæ sacerdotibus datur quũ sacrificatur. VNDE Θεομοιράζω, Deo munus offero. θεομοιραζίσω enim Hesychio est

θειότητος αἰσθητῶν.

C. Θεότης, ητος, ἡ, idem quod θειότης seu ὑπερθεότης. Apud Suidam, ἄγεται δ' αὐτὸ ἐψυχὴ χαλινῶν πνεύματα θεότητος.

C. Θεωγία, ας, ἡ, Deorum seu superorum euocatio, vt apud Naz.6, exponitur, ἔστι τελεσμάτων, θεαγωγίας, ψυχαγωγίας, ἄστρων ἀναπέμψεις, πρηστῆρας.

C. Θεανδρικός, οῦ, ὁ, q.d. Deiuirilis. Areopag. de Christo, ἄχρι σταυροῦ, καὶ θανάτου μὴ θεανδρικῆς ἀναμιμνήσεως ἐλαυσάσης. Et θεανδρικὴ ἐνέργεια apud eundem, & Damascenum, pag. 92.

C. Θεάνθρωπος, ου, ὁ, Qui Deus simul & homo est. Epitheto Christi.

C. Θεάρεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Deo placens. Damasc. 121, τῆς θεαρέστου ὑποκλίσεως φορέσεται. VNDE Θεαρέστως, aduerbiū, sicut Deo placet. Cyrillus, θεαρέστως βιώσας. i. Ex præscripto diuino, B. interpr. Vtitur & Arethas sæpe hoc vocabulo.

C. Θεαρχία, ας, ἡ, Suprema diuinitas, Deus supremus, ad quem omnia referuntur. Vocabulum frequens apud Areopag. Quare sic dicatur vide pag. 137, 145, 218. Bud. VNDE Θεαρχικός, ή, όν, Qui supremæ diuinitatis est, seu Qui summi Dei est, Diuinus. vt θεαρχικὸν πνεῦμα Areop. pag. 112. Ibidem Christum θεαρχικὴν ἱεροτελεστὴν vocat: & θεαρχικὴν φαντασίαν 144. Apud eundem αἱ οὐράνιαι δῆλα-ουμένης ὑπὸ τῆς θεαρχικῆς ἀγαθότητος μυούμεθα καὶ ἐλλαμπόμεθα.

C. Θεηγόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Diuina loquens, (seu vt Bud. exp.) Digna Deo loquens, Vates, Propheta. Damasc. 37, ὁ θεηγόρος Δαβίδ. & alibi itidē. Alicubi pro theologo vel diuino, vt ὡς φησιν ὁ θεηγόρος Γρηγόριος. Idem 83, καὶ τοῖς θεηγόροις πατράσιν. Areop. θεολήπτους, & idem Damasc. θεοφόρους Apostolos & Patres appellant.

C. Θεήλατος, ου, ὁ καὶ ἡ, A Deo inuectus, A Deo impulsus. vt ξυμφορὰ θεήλατος, ira cælitum inuectum malum, vt Cicero apud Eurip. p. 108 Lex. Cic. interpr. Philo De vita Mosis lib. 1, τότε δὲ καὶ θεήλατος ὤφη ἐπεσβολή, tum verò clades ista diuinitus inuehebatur. Eodem lib. ἀλλὰ τοῖς θεηλάτοις κακοῖς [ἐχρῆτο,] λιμῷ τε καὶ λοιμῷ, malis illis quæ diuinitus inferuntur. Theod. lib. 3 Hist. Eccles. θεήλατος κατηχὴς ἐπήγαγε [ὁ Χριστός.] Idem, ὁ δὲ Φῆλιξ ἐξαπίνης θεήλατος καὶ αὐτὸς ἐδέξατο μάστιγα, à Deo immissum & incitatum, vt Bud. vertit. Idem scribit θεήλατος in Hist. eccles. sæpe dici de Iuliano, pro A Deo agitatus. Apud Damascenum autem 73, θεήλατος ἀπειλὴ pro prodigio minaci positum sibi videri annotat.

C. Θέϊος, ου, ὁ, Deus vini. Bacchus, vt scribit Suid. ET Θυώνιος θεὸς apud Hesych. itidem Bacchus. AT Θεοίνια, Sacrificium quod Athenis Baccho fiebat, Hesych. καὶ κατ' δήμους Διονύσια, ἐν οἷς οἰνηγοῦντες ἀπῄνυον, Suid.

C. Θεόπτης, ου, ὁ, Qui Deum cernit. vt αἰσθόπτης. Dionys. Areop. VNDE Θεοπτία, ας, ἡ, Diuina visio. θεία ἐποπτεία, vt Suidas exponit: θεοφάνεια, θεία θεωρία, vt Hesych. Dicitur vt ἀγαθοπτία. Dionys. Et schol. apud eum, ὁ ἀνθρωπος τῆς ἀγγελικῆς θεοπτίας ἀπολείπεται. ET Θεοπτικός, ή, όν, vocatur ordo sacerdotalis apud Dionys. περὶ τῆς ἱερατικῶν τελειώσεων, de episcopis, τοῦτον οὖν ὅτι τῆς ἀφθόνου θεοπτικῶν, τὰ τοῖς δευτέροις ἀφθόνως ἐκ συμμετρίας τῆ κατ' αὐτοὺς ὑποδέξαι τὰ πρὸς αὐτῶν ἱερῶς ἐποπτευθέντα θεία θεάματα. Idem, ἡ θεία τῆς ἱερατικῶν τάξις πρῶτα μὲν ὅτι τῆς θεοπτικῶν τάξεων, ἀκροτάτη δὲ καὶ ἐσχάτη πάλιν ἡ αὐτή. Apud eundem τὸ θεοπτικὸν τῆς συναγωγῆς.

C. Θεόρμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, A Deo motus, A Deo impulsus. Æschyl. Prom. Θέσπιν ἥβρότησεν [γάμων γαμεῖ ὁ Ζεύς;] Deæne alicuius aut mortalis amore motus vxorē ducet Iupiter? Eodē ferè sensu in principio dicit θεόσυτος ἥβρίπνους αἰχμή. Cōposita autē est vox hæc ex Homerico illo θεὸς ὄρσε, Il. ι, Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι καὶ θεὸς ὄρσε. Nec verò multùm diuersa significatio est eius quod paulo antè præcedit, θεήλατος.

C. Θεουργία, ας, ἡ, Opus diuinum, vt ea quæ continentur in libris Mosis. Dionys pag. 117. Operatio Christi, eidē pag. 88. Miracula Christi, eidem 112, 117. & φιλανθρωπίας 117. Beneficia Dei in genus humanum collata, 117. Hæc

Bud. in lex. In comm. quoque θεουργίας vocari scribit opera Seruatoris quæ dimnitatem eius significabant, vt contra naturæ leges & supra vim eius edita. τὰς δὴ ἱερωτάτας θεουργῶν μνήμας αἰσαγουμένης αἰεὶ τῆς ἱερᾶς ἐκκλησίας ἱερολογίας τε καὶ ἱερουργίας. Duo enim illa monumēta operū Seruatoris Ecclesia celebrat & frequentat, sacrosanctæ victimæ commemorationem, & Euangelii recitationem. Schol. Dionysii, τὴν μὲ παλαιὰν χαρὰν vocatam esse dicit θεολογίαν: χαρὰν autem, θεουργίαν, propter Christi opera miraculorum plena. ἔστι δὲ (inquit Dionys.) τῆς θεολογίας ἡ θεουργία συμπαλαίουσα, id est nouum testamētum. Bud. Θεουργία pro magiæ specie ab Augustino accipitur, ex Porphyrio Platonico, lib. 10 De ciuitate Dei. B. VNDE Θεουργικός, ή, όν, Cui deos faciendi vis ineft. Θεουργία & θεουργικὴ δύναμις & θεουργικὴ ἔξις (inquit Bud.) à Dionys. dicitur ἡ θεοειδὴς ἀφομοίωσις, vt vbi de primis & summis beatarum mentium ordinibus loquitur, κατανοῶν τὴν τοιαύτην ἱερὰν τῶν ἀνωτάτω θεουργῶν δύναμιν καὶ φιλανθρώπως δοθεῖσαν. Ibidem, τὴν θεουργικὴν ἐκείνων dixit, ὅτε ἐργάζεται θεοὺς τοὺς ἐφ' ὧν κύριον καὶ ἐξαίρετον ὁμοίωσιν. Et rursus, ὅσα δι' ἱερουργικῆς θεουργίας ἐξηγησάμεθα. Idem Dionys. 88, opera Christi sic vocat. Θεουργικὰ ἔξιτήρια Budæus apud eundem Dionysium in principio Eccles. hier. interpretatur, Sacerdotalis, Pontificia. Et θεουργικὸν μύρον, Sanctificum, Dionys. 115.

C. Θεωνυμίαι, αἱ, Diuinæ appellationes. Areopagita pag. 140, & 193. vt iustitia, veritas, sapientia, verbum, & reliqua. Bud.

C. Θέσκελος, ου, ὁ καὶ ἡ, Deo similis. idem quod θεοείκελος, ex eóque factum per syncopen & epenthesin τῆ ε, vt tradunt grammatici. Θέσκελος ὀμφὴ, diuina vox, Nonno. At Iliad. γ, ἵνα θέσκελα ἔργα ἴδωμαι Τρώων ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν, Eustathius vult esse non θεοείκελα, sed θεοπάλευτα: vt sit ἀπὸ θεὸς & πάλομαι, i. παλεύομαι, A Deo iussus, Qui Dei iussu fit. Θέσκελον aduerbialiter etiam capitur pro θαυμαστῶς, id est Mirum in modum, & q.d. Diuinū in modum. Il. ψ, ἔϊκτο δὲ θέσκελον ἵππος.

C. Θέσπαρτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Diuino ore pronuntiatus, vel Diuino consilio eueniens, Fatalis. Homerus Iliad. ζ, ὡς γάρ θέσφατόν ἐστι, ita diuino consilio visum est: hoc est Διὸς ἐπαλείπτῳ βουλῇ, vt Eustathius exponit. Odyss. λ, Σοὶ δ' οὐ θέσφατόν ἐστι δυσηφίς ὦ Μενέλαε Ἄργεϊ ἐν εὐρείῃ θανέειν, tibi in fatis non est. Et θέσφατα plurali numero substantiuè pro Vaticinia, Oracula, Responsa diuina, Fata. Odyss. υ, Ἦ μάλα δή μοι παλαίφατα θέσφατ' ἔειπε Πατρὸς ἐμοῦ ὃς ἔφασκε Ποσειδάων' ἀγάασθαι Ἥμῃ, Antiqua patris mei vaticinia, Quæ pater meus olim diuino spiritu prædicebat. VNDE Ἀθέσφατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ineffabilis, Inenarrabilis. Hesiodus Ergois β, Μοῦσαι γάρ μ' ἐδίδαξαν ἀθέσφατον ὕμνον ἀείδειν, inenarrabilem hymnum. Iliad. γ, ἀθέσφατος ὄμβρος, Inenarrabilis imber, Immensus. Odyss. λ, ἀθέσφατος οἶνος, de nimio potu. Item ἀθέσφατος σῖτος de copioso frumento. Et ἀθέσφατοι βόες, Od. υ, de bobus quarū maximus numerus esset & vix enarrabilis. Et ἀθέσφατοι νύκτες, Odyss. ε, de noctibus longissimis. Et ἀθέσφατον aduerbialiter, pro Ita vt vix dici possit, Mirum in modum. Volunt enim ἀθέσφατον dici quasi ὃ μὴ δεῖ θεὸς ἀποφάσει δι' ὑπερβολήν.

C. Ἀγχίθεος, ου, ὁ καὶ ἡ, Propinquus Deo. Homerus Odyss. ε, Φαίηκες εἰς γαῖαν ἐϊ ἀγχίθεοι γεγάασιν, qui propinqui diis sunt: vel cognatione, quòd Phæax ex Nepruno ortum trahat: Vel quòd proximè ad deos accedunt hospitalitate & reliquis virtutū generibus. Vnde & Alcinous Odyss. ν, de ipsis diis ait, Οὔτι κατὰ κρατερούς γε ἰόντας ἀγχίθεοι εἰμέν. Item, Δαίτυσιν τε παρ' ἄμμι, καθήμενοι ἔν τε πρῆσσιν ἡμῖν. Hesych. ἀγχίθεον exponit ἐγγύθεν, θεῖον.

C. Ἄθεος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui sine deo est, Impius, Qui Deum esse non credit, aut, si credat, non colit. Sophocl. Electra, δόλιαι τῆς ἀθέου καὶ ἀνοσίου μητρὸς, de Clytæmnestra. Apud eundem in Trach. μάτηρ ἄθεος de Deianira. Aristoph. Pluto, τοὺς πονηροὺς καὶ τοὺς ἀθέους, improbos & impios. Ab eodē in eodem Pluto ἄθεοι & τὰ θεῖα αἰσχύνης sibi opponuntur. Philo De vita Mosis lib. 3, τῆς δὲ ἀθέου καὶ ἀνοσιουρ-

γὼν, in impios & conſceleratos. Lucianus De cal. Ἄθεος καὶ αἰώνιος. Plutarchus de ſuperſtit. οὐκ οἴεται θεοὺς εἶναι ὁ ἄθεος, ὁ δὲ δεισιδαίμων οὐ βούλεται. Res etiam aliqua ἄθεος dicitur eſſe, hoc eſt Sine Deo, vel Impia. Plutarch. ἀθεὶ δεισιδαιμ. loquēs de eo qui deos vt tyrānos metuit & fugitat, πρὸς φύγη, πρὸς γὰρ ἄθεον ἔοικε, deorum expertem. hoc eſt, vbi dii nulli ſint. Et ἄθεα ἱερὰ apud Athenæum lib. 10, nomina à diis non deſumpta, vt Cleonymus, Plato, Socrates: quibus correſpondent θεοφόρητα quæ à deorum nominibus deflexa ſunt, vt Dionyſius, Hermagoras, Hermaphroditus, & quæ eiuſmodi ſunt. Plut. De def. orac. οὐ γὰρ ἄθεον πεποιῆμεν οὐδ' ἄλογον τὴν μαντικήν, non enim diuinationem Deo rationeque ſpoliamus. Ibidem, κατεπιπλαμένων αἰσχρῶν καὶ ἀθέων ἐρωτημάτων, fœdis & impiis oppletam interrogationibus. Idem Ad Colotē, ἀνείρου πόλεως καὶ ἀθέου. Idē De ſolertia anim. εἰς ἄθεον καὶ ἄπιστον τόπον. Gregor. Φαρισαϊκὴ καὶ ἄθεος δεισιδαιμονία. VNDE Ἀθεότης, ητος, ET Ἀθεία, ας, ἡ, Impietas, qua deos eſſe non credimus, aut non colimus. Plut. ἢ οἱ φεύγοντες τὴν δεισιδαιμονίαν ἐμπίπτουσιν εἰς ἀθεότητα, tranſilientes videlicet τὴν δόξαν, quæ media inter hæc duo extrema eſt. Plato epiſt. 7, ἀλιτηρίου τινὸς ἐμπεσὼν ἀνομίᾳ καὶ ἀθεότητι, delapſus in iniquitatem & impietatem. Greg. Ἐπικύρου τὴν ἀθεΐαν. ET Ἀθεεί, Sine Deo, Sine numine diuūm. Odyſſ. α, Οὐκ ἀθεεὶ ὧδ' ἀΐσσει Ὀδυσσῆος ἐς δόμον ἦκα. id eſt, οὐκ ἄνευ θεοῦ, vt ſuprà eum loqui oſtenſum eſt. Pro quo Virg. — non ſine numine diuūm. hoc eſt σὺν θεῷ, vt etiā Homerus & proſæ ſcriptores loquuntur.

C. Ἀντίθεος, Contrarius Deo, Aduerſarius Deo. Quo in ſenſu accipiunt quidam apud Homerum αἰπὺ δὲ μητιόωσι. Sic Ἀντίθεον δόμα. Ἀντίθεος, idem quod ἰσόθεος, Par Deo, Æquiparandus Deo, Diuinus, Auguſtus. vt αἰπὺ δὲ ἄλοχον dicit Homerus, quaſi Dius æquiparandam virtute, id eſt, Diuina quadam virtute præditam.

C. Ἄπιθος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ſine deo eſt, Impius. nam Heſych. apud Soph. Thyeſte, ἀπίθια exponit ἄθεα, ἀκόσια θεῶν.

C. Δίθεία, ας, ἡ, Duo dii, Duplex numen. Naz. ET Δίθεῖται, Qui duos deos ſeu duplex numen ſtatuunt, aut colunt.

C. Δύσθεος, ου, ὁ καὶ ἡ, Impius. ἀσεβὴς, vt ſchol. apud Soph. El. exp. Ὦ δύσθεον μίσημα, σοὶ μόνῃ πατὴρ Τάνταλος; Sed forſan aliquis à θεία deriuare malit, vt δύσθεον μίσημα ſit quod alibi idem Soph. dicit δυθέατον μίσημα.

C. Ἔνθεος, ου, ὁ καὶ ἡ, In quo Deus eſt, ſeu afflatus aut inſtinctus Dei, Diuinus. Dici ſolet de eo in quo numen aliquod eſt, hoc eſt qui numine aliquo afflatus eſt, Qui numine aliquo agitur, vt vates & diuini, Qui recepto furit Deo, vt Seneca loquitur. idem quod θεόληπτος & θεόφορος ſiue θεοφορούμενος ſuprà. Plato de Sibylla, ἐνθέω μανικῇ χρωμένη. Luc. De ſacrif. loquens de poetis, ὑφ' ὧν [ſ. τῶν μουσῶν] ἔνθεοι γιγνόμενοι, ὡς τὰ εἰκός, ἄδουσιν. Sic Ariſtot. Rhet. 3, ἐνθεον γὰρ ἡ ποίησις. Vtuntur vocabulo hoc apud Latinos, Seneca, Martialis, & item Stat. Sylu. lib. 1, Hic thyrſos, hic plectra ferit, hic enthea lauro Tempora. Et neu. gen. τὸ ἔνθεον, Fanaticus furor, Impetus numine afflatorum. Metaph. Luc. in Harmonide, τὴν Φρυγίου [ἁρμονίας] τὸ ἔνθεον, τῆς Λυδίου τὸ βακχικόν. VNDE Ἐνθεάζω Numine agor, idem quod θεοφορέομαι. Luc. σίων ἅμα τῷ κόμῳ, ὥς φασι οἱ τῇ μητρὶ ἀγύρτης τις καὶ ἐνθεάζοντες. Sic alibi de Baccho, ἐρχόμενος ἅμα καὶ χορεύων, θύρσῳ κεχωμένος κισσίνῳ, μεθύων, ὡς φησι, καὶ ἐνθεάζων, ebrius & furore correptus fanatico. Plut. Sympoſ. 1, καὶ τὸ κεκραμένοις ἐμμανῶς παρέχεται τοῖς ἐνθεαζομένοις. Agath. πνεῖς δὲ δικοῦσιν ὑπὸ πιόων μανίαν τις φορεῖται δικαίμων, καὶ περιλύσσῃ τὰ ἐσώθεν καθάπερ ἐνθεάζοντες, οἷς καὶ ἐνθεαστικοὺς ὀνομάζουσι.

A QVO Ἐνθεαστικὸς, οῦ ὁ, Qui fanatico furore agitur, Numine afflatus, Fanaticus. idem quod ἔνθεος. Vel, Qui fanatico furore agi ſolet, Qui numine afflari ſolet. Plato De leg. 3, pag. 120, θεῖον γὰρ οὖν δὴ καὶ τὸ προφητικὸν ἐνθεαστικὸν ὂν ἡμῖν ἐμποιοῦσιν. ſic Luc. paulo antè dixit eos ἐνθέους ὑπὸ τῶν μουσῶν ἡμφιεσμένους ἆδειν. Areop. ἐνθεαστικαὶ ὑμνῳδίαι, de Apoſtolis loquens inſpiratis. Pro ἔνθεος autem contractione facta DICITVR Ἔνθεος. Philo De vita M. lib. 1, ἔξω δὲ προελθὼν, ἔνθους αὐτίκα γίγνεται, τῇ προσπεσοῦσῃ πνεύματος θείου ἐπιφοιτήσαντος, numine corripitur. Et rurſus, μικρὸν δὲ ὕστερον, ἔνθους τις γίνεται καταπνευσθείς. pro quo alibi dicit θεοφορεῖται, vt ſuo loco dictum eſt. Theodoritus in Hiſt. eccleſ. ἔνθους ἡμῶν ὁμόμυος καὶ θείας χάριτος ἐμπλεσθείς. Gregor. καὶ ὥσπερ ἔνθους ὑπ' ἀδείης γίγνομαι. VNDE Ἐνθουσιώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Fanaticus, Qui furore fanatico agitur, Numine afflatus. Et neutro gen. τὸ ἐνθουσιῶδες, Ipſe furor fanaticus ſeu diuinus. Philo De vita M. lib. 3, ἐν ᾧ τι καὶ τῶν περὶ γένεσιν ἐνθουσιῶδες ἐμφαίνεται, in qua diuinus furor loquentis apparet. ET Ἐνθουσιάζω SIVE Ἐνθουσιάω, ῶ, Fanatico ſeu diuino furore agor, Numine afflor. Plato Apol. ἐνθουσιάζοντες, ὥς φασιν οἱ θεομαίτεις καὶ οἱ χρησμῳδοί. Idem in Phædro de mente germani philoſophi loquens, quem vult eſſe volucrem, ἐξεπτέρωσε δὲ τὸ αἰθερωτάτων ἀποδεσμεύσασθαι, καὶ ἐκεῖς τῷ θεῷ γειτόνησε, μυθεῖται μὲν ὑπὸ πολλῶν ὡς παραπαίων, ἐνθουσιάζων δὲ λελήθοτας τοὺς πολλούς. vbi furorem hunc poeticum & fanaticum ſiue entheon facit quartum genus μανίας: diſtinguens indem inter παραφρόνων. i. inſanus, & ἐνθουσιῶν, id eſt numine afflatus. Bud. Philo De vita M. lib. 1, καταχέμενος δὲ καὶ ἐνθουσιῶν διατελεῖ, furore percitus. Et lib. 3, ἐνθουσιᾷ, καὶ μεταβαλὼν εἰς ἕτερον ἦθος θεοπλήκτῳ θεραπεύεται πάθει, diuino numine afflatus & in vatem mutatus iſta hariolatur. Sic lib. 1, καὶ λέγων ἅμα ἐνθουσιᾷ μεταμορφούμενος εἰς ἕτερον, inter ea verba diuino furore inſtinctus & in vatē mutatus Herodian. l. 2, πᾶς ὁ δῆμος ἐνθουσιῶντι ἐοικὼς ἐκβακχεύεται, lymphato ſimilis ebacchabatur, vt Politian. interpr. Et cum præpoſ. ὑπὸ apud Plat. Phædro, ὑπὸ τῆς νυμφῶν ἐνθουσιάσας: vt ἔνθεος ὑπὸ μουσῶν apud Lucianum paulo ante. Dicitur verò paſſiuè quoque ἐνθουσιασμένος pro ἐνθουσιάζων. Herodi. lib. 2, μὴ ἐνθουσιασμένος, καὶ πρὸς ἐσθῆτι καὶ σεμνῷ σχήματι, non attonitus, ſed habitum oris grauem moderatumque retinens, Polit. interpr. VNDE Ἐνθουσιασμὸς, οῦ, ὁ, ET Ἐνθουσιασις, εως, ἡ, Furoris fanatici ſeu diuini afflatus, Inſtinctus ſeu afflatus diuinus. Plut. De def. orac. loquens de diuinatione, ἐξ οὗ τὸν δὲ κρᾶσις καὶ διάθεσις τῶν σωμάτων ἐν μανικοῖς ἢ γιγνόμενον, ὃν ἐνθουσιασμὸν καλοῦμεν, recedit autem quum ea eſt corporis temperatio & habitus, vt immutetur in eum quem inſtinctum afflatumque diuinum vocamus. Idem De orac. Pythio, μίαν πᾶσαι φασὶ ταύτην παρεῖναι, καὶ εἶναι ὡς τῇ ψυχῇ ποιεῖ φύσις τὸ μέλλον. ὁ γὰρ ἐνθουσιασμὸς ζητοῦσιν ὄφελος. Idē Erot. ὁ ζητοῦντες σαλὸς ψυχῆς ἐνθουσιασμὸς ὠνόμασται. μαντικὴ ἡ ἐμπειρία θεσπίζοντος δυνάμεως· ἐνθουσιασμὸς δὲ μανικὸν ἐξ Ἀπόλλωνος ὀλισθάνειν ἡ κατοχή. Vocabulo autem ἐνθουσιασις vtitur Plat. in Phædro, quū amorem dicit eſſe πασῶν τῶν ἐνθουσιάσεων ἄφεσιν. ET Ἐνθουσιαστὸς, οῦ, ὁ, Numine afflatus. Ἐνθουσιασταὶ ſunt etiā hæretici quidam apud Theodorit. in 4 Hiſt. Eccl. VNDE Ἐνθουσιαστικὸς, οῦ, ὁ, Qui numine afflari ſolet, Fanaticus. B. ex Plat. in Phæd. de homine fanatico & numine afflato, ἐγὼ γάρ τι σύ πάνυ μέμνημαι, δῆλα τὰ ἐνθουσιαστικά. Idem in Tim. ξυνιεῖσαν μὲν γὰρ ἔμφρονος πᾶν τὸ ἐγκύπτον οἷόν ἢ ὕπαρ τοῦ τῆς μαντικῆς τι καὶ ἐνθουσιαστικῆς φύσεως, καὶ ἴσα ἂν φάσματα ὀφθῇ, πάντα λογισμῷ διελέσθαι, id eſt, Viſa nocturna vel vigilantium, eorum qui diuino ſpiritu inſtincti ſunt, ratione explicare, hominis eſt mentis compotis, non eorū quibus mens ecſtatica vaticinatur. B. Et ἐνθουσιαστικὴ σοφία apud Plut. Solone, Sapientia quæ numinis afflatu concipitur. Actiuè interdum accipitur pro Animos corripiens furore illo diuino. Vnde apud Ariſtot. Pol. 8, ἐνθουσιαστικὴ ἁρμονία, harmonia quæ corripit animos. ſic Lucianus ſupra Phrygiam harmoniam ἔνθεον aliquid habere dicit. Et ἐνθουσιαστικὸν τέρπμα apud eundem Ariſtotelem dicitur quum inſtinctu lymphatico inferuiſcunt Sibyllæ, vt Budæus annotat. A QVO Ἐνθουσιαστικῶς aduerbium, More eorum qui furoris fanatici inſtinctu aguntur. Plutarchus De defectu oraculorum, παύεται μόνα ταῖς ψυχαῖς ἐνθουσιαστικῶς ἅπτηται ἢ φαντασικῶς τῶν μελλόντων, ab his ſolis animus furibundus redditur & futuri imagines concipit.

C. Ἡμίθεος, ου, ὁ καὶ ἡ, Semideus. Heroum epitheton, de quibus ſuo loco. Heſiodus Ergois, Ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον γένος οἳ καλέονται Ἡμίθεοι. Item ἡμίθεος ſine adiectione, Heros. ET FORM. Ἡμιθέαιρα, Semidea. Opp. De venat. lib. 3, Αὐτὰς ἡμιθέους καὶ ἀμύμονας ἡμιθεαίρας.

C. Ἰσόθεος, ου, ὁ ἡ ὁ, Deo par, Deo æquiparandus. idem quod ἰσόθεος, Qui virtutibus suis Deo æquiparandus viderur. vt ἰσόθεος φώς, Odyss. α, de Telemacho. Plato Pol. 2, καὶ ἄλλα πορίζειν ὡς τοῖς αἰθρώποις ἰσόθεον ὄντα. Isocrates ad Nicoclem, ἰσοθέους ἅπαντας νομίζουσι τοὺς ὑπὸ ταῖς μοναρχίαις ὄντας. Idem ad Philipp. ἰσόθεον καὶ πᾶσιν ἀνομαστὴν τὴν αὐτῆς δόξαν καταλιπεῖν. A

C. Ὁμόθεος, ου, ὁ, ἡ, Qui pariter Deus est, Qui vnà Deus est, Eiusdem diuinitatis consors. Greg.

C. Πολύθεος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multos deos statuens, Qui multitudinem deorum ponit. Bud. ex Damasc. 7, οὕτως ἡ πολύθεος τῆς Ἑλλήνων πλάνης ἀφαιρεῖται. Et πολύθεος δόξα apud Philonem De mũdo, Opinio quæ deorum multitudinem astruit. B VNDE Πολυθεότης, ητος, ἡ ET Πολυθεΐα, ας, ἡ, Deorum multitudo, quam primus Orpheus introduxisse fertur, vt scribit Iustin. Martyr in or. ad gentiles.

C. Σεμνόθεοι, Diuini humanique iuris peritissimi, ac religioni dediti, quales appellati sunt philosophi & gymnosophistæ, apud Diogenem. v. l.

C. Συνθεΐα, ας, ἡ, q. d. Diuinitatis communio, Eadem diuinitas.

C. Τριθεΐα, ας, ἡ, Deitatis ternio, qua videlicet tres dii statuuntur. Naz. ET Τριθεῖται, Qui tres deos esse asserunt. Naz. C

C. Φιλόθεος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dei amans. Philo De vita Mosis lib. 3, Διετέλεσε μετ' ὀλίγων ἄλλων φιλόθεός τε καὶ θεοφιλὴς ἐγένετο, & Dei diligens & Deo dilectus fuit. Luc. De cal. ἄθεος καὶ φιλόθεος. cui ibidem opponitur ἄθεος καὶ μισόθεος. Greg. in Encom. Macc. σοὶ δέ πάντως ὅμοιόν γ' οἶμαι καὶ πᾶσι τοῖς φιλοθέοις, & omnibus Dei amantibus. ‖ Exponitur etiam Deo charus, Deo placens & gratus, vt καλλίσματα φιλόθεα apud Naz. VNDE Φιλοθεΐα, ας, ἡ, Amor Dei. D

Θεότης, ητος, ἡ, Deitas, Diuinitas. vocabulum theologicum. Greg. πᾶς ἄν τις ἐλεγχθείη μᾶλλον καὶ ἑαυτῷ μαχόμενος καὶ θεότητι; & sibi & diuinitati id est ipsi Deo.

Θεόθεν, A Deo seu A diis, Diuinitus. Hom. Od. π, - θεόθεν δέ κε ἴσ' ἀλίαδαι. sub. ἅπαντα. Synes. epist. 137, θεόθεν παιδεύεις θεῖα φρονεῖν, καὶ αὐτὴ τὴν δύναμιν ὑφεῖσα τοῦ φρονεῖν ἅπαντα χάριν συλλέγεις, & à Deo petentes vt diuina cogitemus.

Θεόω, ῶ, F. ώσω, Deum facio. Naz. ἐμὲ θεοῖ δῆτα τῷ βαπτίσματι, me Deum facit aspergine baptismatis. Et in pass. apud eundẽ θεούμενος, qui deus fit, Qui ex humana natura in diuinam abijt. Et θεωθὲν partic. Ad maiorem gloriam euectum, propria tamen natura non immutata, vt Suidas exponit. Apud Gregorium autem θεωθὲν θέλημα interpretantur Voluntas Deo informata. VNDE Θέωσις, εως, ἡ, q. d. Deificatio, θεοποίησις, vel θεουργία. Et COMPOS. Ἀποθεόω, ῶ, Ex homine Deum facio, In deos seu diuos refero, Consecro, seu Diuinos honores tribuo. Plut. Et in pass. ἀποθεοῦσθαι, inter deos referri, ἐκθεοῦσθαι. Bud. VNDE Ἀποθέωσις, εως, ἡ, Inter deos relatio, Diuinorum honorum attributio, Consecratio. de qua prolixè Herodianus initio libri quarti. Cic. Epist. ad Att. lib. 1, epist. 15, Consulatum nostrum, quem Curio antea ἀποθέωσιν vocabat. Et lib. 12, ep. 13, Insula Arpinas habere potest germanam ἀποθέωσιν: sed vereor ne minorem ζημίαν habere videatur. Eodem libro epist. 35, Fanum fieri volo. neque hoc mihi erui potest. Sepulcri similitudinem effugere non tam propter pœnam legis studeo, quàm vt maximè assequar ἀποθέωσιν. E

ET Ἐκθεόω, ῶ, Deifico, Deum efficio. Et ἐκθεοῦσθαι, Deũ fieri, Areop. VNDE Ἐκθεωτικὴ δύναμις, Deifica vis. Idẽ.

Θεός, Deus, vulg. lex. A Θεὶς autem, fœm. EST Θειά, ᾶς, ET Θέαινα, ης, ἡ, Dea. Initio Iliadis, Μῆνιν ἄειδε θεὰ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος. At σεμναὶ θεαὶ vocabantur Erinnyes apud Athenienses, vt docet Plutar. Solone. Θέαινα autem fœminino gen. dici à θεὺς, sicut λύκαινα à λύκος, annotat Eustathius. Ad cuius analogiam ab ἡμίθεος est ἡμιθέαινα apud Oppian. de quo suo loco. Etymologicus verò deriuat à θέων, vt Λάκαινα à Λάκων. F

Θεάζω, F. άσω, Diuinus sum, Proximè ad Deum accedo: Vel ἐνθεάζω. Diõ in vita Hom. ex Democr. Ὅμηρος φύσεως λαχὼν θεαζούσης, ἐπίστατο κόσμου ἁπάντα πάντων & subiũgit ὃς οὐκ οἶδε περὶ θεῶν καὶ δαιμόνων φύσεως οὕτω καλὰ ἢ σοφὰ ἔπη ἐργάσασθαι. VNDE Θεαστικός, ή, όν, Diuinus, vel Qui diuino spiritu ãgitur. ἐνθεαστικός: Arethas in Apocalyps. θεαστικὸν vocat Esaiam: sicut Areop. ἐνθεαστικὰς ὑμνῳδίας Apostolorum diuino Spiritu percitorum. A ET Ἐπιθεάζω, Deorum opem contra aliquem imploro, Deorũ iram alicui imprecor. Annotat enim Eustathius ἐπιθεάζειν veteribus esse τὸ ἐκ τῆς ἀράδος ἢ ὅλως θεὸν ἐπικαλεῖσθαι, vel καταράσθαι: citans ex Pherecrate, ὕστερον ἀράττει καὶ ἐπιθεάζει τῷ πατρί. Pl. Phædro, ἀγωνιακτῶν καὶ ἐπιθεάζων, ad imprecationes deuotionésque conuersus. Bud.

Θεῖος, ου, ὁ, Diuinus, Ad Deum pertinens. Apud Homerũ θεῖος ὄνειρος, Somnium diuinitus immissum. Et θεῖος χορὸς apud eundem, quo dii honorantur. vel ἀφ' οὗ τὸ θεῖον τοῦ ὄρχου. Item Ὀδυσσεὺς θεῖος, apud eundem, vt Lat. dicitur Vir diuinus. Sic & in soluta oratione θεῖος. Plutar. De aud. poem. ὡς ἐν ἡμῖν καὶ ἀφορίσματα καὶ ὅσα ἐκ τοῦ Διὸς λόγους καὶ ἄνδρας εἰσάγει, μᾶλλον δαιμονίους καὶ θείους ἀποκαλοῦντες. Demosth. autẽ hæc duo cõiunxit, θεῖος & δαιμόνιος. At Θεία μοῖρα, vide in Θεῖος. Dicitur & θειότερος ac θειότατος, Diuinior & Diuinissimus. vt θειότατα δῶρα Cic. apud Plat. Diuinissima dona. Alicubi tamen comparatiuũ & superl. reddidit positiuo, vt meũ lexicõ Cic. docebit p. 6, & 43. ET Θειότερος apud Dionysium Alex. Diuinior, pro θειότερος: formatum tamen tanquam à θεός. B C

Θεῖον, ου, subst. Numen diuinũ, & q. d. diuinitas, θειότης. Redditur etiam sæpe Deus, sicut θεός: sed ita tamen vt intelligendũ sit nõ de quolibet deo ab ipsis etiã profanis scriptoribus dici, verùm de eo quẽ intelligebant quũ θεὸς dicebant quasi κατ' ἐξοχὴν, (ad differentiã eorũ qui multi appellatione θεῶν includebãtur) summũ videlicet supremumq; numẽ, & q. d. θεὸν θεῶν ὕπατον καὶ ἄριστον, vt loquitur de Ioue Homerus. Sunt certè qui etiã inter θεὸν & θεοὺς ita distinxisse philosophos existiment, vt per θεὸν quidẽ numẽ illud, at per θεοὺς numina vulgi opinione consecrata intelligerẽt. atque huc referunt istud Plat. dictum in epist. τῆς μὲν ἀπαιδεύτου ὀπισθολῆς θεὸς ἀρχέτω, θεοὶ δὲ τῆς ἄλλου. Ignorauit autẽ huius nominis vsum Homerus, sed omnibus eius posteris vsitatũ fuit, ac præsertim prosæ scriptorib⁹, Herodoto, Thucydidi, Plat. Xenophõti: apud quem legitur Pæd. 4, ὥστε πᾶσαν φεύγειν μὴ θεὸς τὸ θεῖον ἐγγίγνεσθαι, ἀλλὰ θεοὺς δὲ θεὸς πολλοὺς. Et Hellen. 7, ἀπεκρίναντο δ', ὡς ἔοικεν, ὑπὸ τοῦ θείου μάχεσθαι ἅσσον ἢ νίκην ἐδόκουν αὐτοῖς. Plato dicit τὸ θεῖον πόρρω ἡδονῆς καὶ λύπης ἱδρύσθαι. vbi quidam interpr. Naturam diuinam. Sed & alicubi τὸ θεῖον redditur Diuina prouidentia. (vt certè & in illo posteriore Xenophontis loco, quod τῷ θείῳ tribuitur, ad illam pertinet) Lucianus tamen in lib. De cal. hæc separauit, ita scribens, καὶ οἷς τὸ θεῖον παρωθούμενος καὶ τὴν θεσπιῳδίαν ἀφανούμενος. Vti sunt autem hoc nomine θεῖον de vero etiam Deo ecclesiastici scriptores, præsertimque Greg. vt quum dicit τῷ θείῳ πειθόμενοι, pro Autorem Deum sequuti. Idem, πᾶς γὲ σπεύδων τὸ θεῖον εἰ καὶ ἐξ ἀπροσδοκήτου. Et τὸ μὲν ἀπροσδόκητον τῆς αἰσθητικῆς ἀμαρτίας τὸ θεῖον. Quum autem dicunt κατὰ θεῖον, sunt qui exponant κατὰ θεοῦ πρόνοιαν, (id est Diuina prouidentia) atque ita redditur apud Aristophanem: quod etiam consentaneum est iis quæ modò de huius nominis significatione dixi. Verùm sunt & qui exponunt Ex insperato, quod non placet. Aristoph. locus est in Equit. ὥσπερ γὰρ ὅταν κατὰ θεῖον εἰς ἀγορά. Vide Θείως quod proximè sequitur. D E F

Θείως, Diuinè, Diuinitus. Item Diuina quadam sorte. Xenophontẽ enim θείως & θεία τινὶ μοίρᾳ in eadem omnino significatione dixisse comperio. Eius verba sunt in Pæd. lib. 4, περὶ δὲ τοῦ τὰ Κύρου, θείως πως ἀφικνοῦσθαι ἀπὸ Γρυνείων ἄγγελοι. Eiusdem verò Hellen. 7, verba sunt hæc, καὶ εἰ μὴ Κρὶς θεία τινὶ μοίρᾳ προσελθοῦσα ἐξήγγειλε τῷ Ἀγησιλάῳ προσιὸν τὸ στράτευμα, ἔλαθεν ἂν τὴν πόλιν ὥσπερ ἑορτὴ &c. Quibus in locis θείως & θεία τινὶ μοίρᾳ id omnino significant quod vernacula lingua dicimus, Ainsi que Dieu veult. quod loquendi genus haud scio an satis exprimatur hoc Latino, Sorte quadam diuina: quo tamen Græca illa reddi solent. Hoc certè cõstat, θεία μοῖρα alicubi id esse quod Latini Virgula diuina dicunt. G H

Θειότης, ητος, ἡ, Diuinitas. Lucianus De cal. Ἀπολαύουσι τῆς Ἡρακλείους θειότητος. Plut. Symp. Τοῖς πάνυ τούτους δόξαν θειότητος φούσιν, pro Hæc diuinitus fieri censentur.

Θεύω, οῦσ, Deo seu diis consecro. Ex Platone De legibus. ΑΠΤ Ἐκθεύω, οῦσ, idem. A Budæo exponitur etiam Consecro, Colo vt Deum. Philo De mundo, κόσμους ἄλλους ἐκθεύσαντας. Apud Plutarchum autem ἀποθεοῦσθαι videtur esse In numerum deorum referri: vt in lib. De Herod. vbi scribit, τοῖς τῆς Ἰνάχου θηκαῖς, ἣν πᾶσι Ἕλλησιν ἀποθεοῦσθαι νομίζουσι τὰς ὑμετέρας ὑπὸ τῶν βαρβάρων.

Θεσπίζω, Diuinum quendam instinctum immitto, Incito ad aliquid tanquam diuino numine afflatum. Hoc enim aut certè aliquid huiusmodi significare puto istud verbum in hoc Thucydidis loco initio libri 8, ἀφικνοῦντο δὲ καὶ ἐκ τῶν ξυμμαχίδων τινὲς καὶ μαντεῖα, καὶ ἐπόθουν πάντα αὐτοὺς θεσπίσαντες ἐπάρασθαι ὡς λήψονται Σικελίαν. Certè θεσπίσαντες puto intelligi de iis qui signa quæpiam victoriæ à diis dari dixerant, & de mente eorum vana quædam illis persuaserant, ita vt tanquam numine afflati ad bellum ferrentur. Secus Valla, sed malè: aut ego valde fallor. Bud. ἐθέσπισε ab Arriano poni tradit pro Diuino instinctu dictum est. HINC Θέσπισμα, Afflatio numinis. exponitur enim θεοφόρημα & θεολῆψία, ab Hesychio autem etiam ἐνθουσιασμός. Sed idem vult μαντεῖον quoque significare. Quarum tamen significationum neutram conuenire existimo huic vocabulo in eo Thuc. loco in quo Niciam fuisse dicit ἄγαν θεσπῳδῶν θεσπεσιμόνον, (legitur is lib. 7, pag. 150.) sed intelligere Valde studiosum inquirendæ modis omnibus voluntatis deorum, vel q.d. Curioso cuidam deorum cultui deditum, vel aliquantum superstitioso cultui. Hoc autem significare voluisse Thucydidem, ex his Plutarchi verbis cõcio, ὥς γε καὶ εἰ θεσπῳδῶν θεσπεσιμόνον ἄγαν, ἴσως εἰ πᾶσι τὸν Νικίαν, ὁ δὲ δεισιδαίμονα θεσπίσαι. Huc & istud pertinet quod ab eodē Thucydide de illo ipso Nicia scribitur eodem libro, pag. 263, πίστει δὲ ἄξιος ὢν τῶν μὲν ἐπ' ἐμοῦ Ἑλλήνων ἧττον διὰ τύχας ἀφικνεῖτο, διὰ τὴν νενομισμένην εἰς τὸ θεῖον ὀσιότητα. Huc inquam pertinet locus iste, licet alioqui de cultu simpliciter hic loquutus esse videatur: nimirum perinde acsi diceret suæ pietati conuenientem exitum non habuisse. At schol. Græcus, itidémque Valla à vero sensu (quem talem esse puto) discesserunt. Sed hoc addo, à Polluce θεσπῳδῶν θεσπεσιμόνος (omissa videlicet particula illa ἄγαν) poni cum θεῶν ὀπιμάντις, & θεοῖς αἰσιμόνος, necnon λαχόντων θεοῖς, &c. ET Θεσπισμῷ, Afflatu numinis, Instinctu numinis. Pollux hæc iungit, κατόχως, ἐνθουσιαστικῶς, θεσπισμῷ, ὀπιπνεύσμῳ. AT C. Ἀθέσπιστος, Numine diuino non afflatus.

C. ΑΠΟΘΕΣπίζω, Numine diuino afflor. Philo, δεύτερον οὐκ εἰς μανῆναι ἀποθεσπίσασα ἀποφθέγγεται λόγον, Numine afflatus, vel Diuinitus instinctus.

C. ΕΚΘΕΣπίζω, Deo dedico, Consecro. ‖Est etiam In numerum deorum refero, Consecro, Vt deum colo. Lucianus, οὕτως Ὁρίστην καὶ Πυλάδην ἐκθεσπίσαντες. Idem, ἐγὼ, εἶμαι, καὶ τῶν θεῶν ἀπάντων, οὓς ἐπ' ἐξαγωγῇ αὐτῶν ἔνιοι ἄνδρας ἐκθεσπίσαι, καὶ ἱεροσύλους ὑμῖν οὐκ ἐθέλω εἶναι τοῖς θεοῖς. Sic accipitur & ab Herodiano: vt quum dicit libro 4, ὅτι γὰρ δὴ Ῥωμαίους ἐκθεσπίζειν βασιλέων τοῖς ὅπλῃ δεδοξόκοις πάντων πολυπίστατον. hoc autem vocari ait ἀποθέωσιν. ‖Exθεσπίζω, Diuinum existimo, In diuinitatis iudicium traho. Bud. pag. 285 ex Herodiano. ‖Est etiam In religionem verto, apud Plutarchum. Sic apud Herodianum, de templo Pacis exusto fulmine, & pluuia extincto incendio, ὅθεν καὶ τὸ παῦρον ἐξεθεσπίσθη, In religionē tractum est, vt Bud. vertit. HINC Ἐκθεσπισμός, Consecratio, &c.

C. ΕΠΙΘΕσπίζω, Numine diuino afflor, Instinctu diuino corripior. adeo vt sit idem quod præcedens ἐνθεσπίζω, & quidē apud eūdem Philon. Pollux quoq; ὀπιθεσπίσαι cōiungit cum κατοκωχῇσθαι, ἐνθουσιάσαι. Item Vaticinor. Iosephus De antiq. καὶ ὁ μὲν ταῦτα ἐπιθεσπίζει· εἰκὼς ὢν ὁ ἐκ τοῦ θείου πνεύματος καὶ τοῦ θεοῦ αὐτὰ προλέγοντος. ‖At verò apud Thucydidem lib. 2, pag. 72, ἔπειτα ὀπιθεσπίσας reddit, His deos precatus. vbi tamen malim His deos obtestatus. quum præcedat apud eum de eadem re, ἐς ὀπιμαντόρια θεῶν κατίσας. Idem alio in loco, videlicet pag. 279, iunxit infinitiuo, scribens, καὶ ὀπιθεσπίζοντων μὴ κατιέναι. vbi Budæus vertit, Sese deuouentes si eum reducerent. quo & Valla modo reddit. Sed violenta hæc interpretatio mihi esse videtur: ac malo (sicut & in mea editione Thucyd. Latini dixi) vertere Sacrosanctis obtestationibus deprecantes eius restitutionē. Idem Bud. in hoc Plutarchi loco in Camillo, καὶ τῶν ἱερέων οἱ καλούμενοι Φητιαλεῖς ἐπῆλθον, ὀπιθεσπίζοντες, καὶ κωλύοντες εἰς πόλεμον χωρεῖν ἄνευ τοῦ συγκλητικοῦ εἰς ἓν τὸν ἅπαντα τρίψασαν, ὑπὲρ τῶν ἄλλων ἀφεσπάσας, hic inquā vertit ὀπιθεσπίζοντες, Religionem animis obiicientes. ‖At in hoc Gregorii loco, ὀπιθεσπίζοντι δίδου σὺ τῷ παρ' αὐτοῖς βίβλων καὶ λογίων ὡς νῦν αὐτοῖς ἐπιτιμῶμεν ἐπὶ καταλθεῖν εἰς τοὺς ἑαυτῶν καὶ τὸν τοῦ αἱρεσιάρχου, vult ὀπιθεσπίζων esse Per deū exhortās, vel Diuinæ voluntatis, seu diuini oraculi admonens, aut Citans diuina oracula. ‖Suidas affert ὀπιθεσπίσαι & pro ὁρκίσαι. At partic. passiuum ὀπιθεσπισμένος Pollux iungit cum θεοπεσίοις, θεολογικοῖς, καὶ θεοφορήτοις. HINC Ἐπιθεσπισμένος, Afflatu numinis, seu Cum afflatu numinis. vide Θεσπισμῷ suprà. ET Ἐπιθέσιος, Obtestatio quæ fit per deum, seu deos. vt in hoc loco quem Suid. affert (autorem tacens: sed is est Thucydides libro 7, pag. 259) οὐκ αὖθις ἐλίσσων ὀπιθεσπισμῶν καὶ οἰμωγῆς ἀποτελευτῶμενοι. vbi tamen ille (sicut & schol.) exponit θείων ὀπιτελείων. Est etiam Precatio qua Dei opem implorām. Idē certè S. ὀπιθεσπισμοὶ exponit πρὸς θεὸν ἱκεσίαι, hoc in loco, ὀπιθεσπισμοί τε ὑπὲρ αὐτοῦ βασιλέως καὶ τῆς στρατιᾶς ἐγίνοντο.

ΘΕΣΠΙΣΣός, ἡ, ὁν, Vaticinus, Fatidicus, Diuinus. Ex Deo loquens, vel A Deo dictatus. vt θέσπις ἀοιδός, Odyss. ρ, Diuinus cantor, Qui Dei instinctu canit. Et θέσπις ἀοιδή, Odyss. θ, Canticum diuinum. Sic & Odyss. α, de Phemio, φρεσὶ σιωπῇ θέσπιν ἀοιδὴν: id est (inquit Eustathius) ἐκ θεοῦ ἐπιπνοίᾳ ἢ τινι λογισμῷ, diuinitus dictatā & inspiratam. vt sit copositū ex θεὸς & ἴημι, addito σ. Alibi verò scribit posse ab ἐπάζω & θεὸς deriuari, atque etymologiam hanc innui in versu illo Odyss. θ, θεὸς ὤπασε θέσπιν ἀοιδήν, vt θέσπις sit Diuinitus datus. At prior etymologia est verisimilior. ‖Est & nomen poetæ Athenien-sis, qui apud Horatium De arte poetica, Ignotum tragicæ genus inuenisse camœnæ Dicitur: quod Plato tamē in Minoe negat.

C. Θεσπίπεια, ας, ἡ, Fatidica, Vaticina, Diuino ore loquēs. Soph. Œdip. Tyr. θεσπίπεια Δωρὶς πέτρα.

C. Θεσπῳδός, οῦ, ὁ, Vates, Fatidicus. idem quod θέσπις ἀοιδός apud Homerum. Poetarum & vatum epitheton. Vnde Dionysius, quam Latini vocant Carmentam deam, interpretatur θεσπῳδὸν, videlicet à vocabulo Carmen. licet eam Plut. non à Carmen, & διὰ τὸ ἐμμέτρως χρησμοὺς ᾄδειν, sed à Careo & Mens dictam velit, quasi νοῦ ἐστερημένην, διὰ τὰς θεοφορήσεις. VNDE Θεσπῳδέω, οῦμαι, Vaticinor, Oracula cano seu fundo. Aristophanes Pluto, de Apolline, Ὃς θεσπῳδεῖ πεύκης ἐκ χρυσολάκου. Autor Axiochi de poetis, οἱ ποιήματα θεοπόρως τὰ περὶ τὸν βίον θεσπῳδοῦσιν, carminib⁹ vitæ miserias canunt. Pro Θεσπῳδὸς autem poeticè DICITVR Θεσπῳδός.

Θεσπίζω, Fut. ίσω, Vaticinor, Respondeo vt vates vel antistes, Sancio. Philo De vita Mosis lib. 3, ἐνθουσιᾷ, καὶ μαίνεται λοιπὸν εἰς φορὰν πνεύματος θεσπίζοντος πάλιν, in vatem mutatus ista hariolatur. Herodianus, ὑπεπίθουν αὐτοῖς οὐ τὰ ἀληθῆ αὐτοῖς, ἀλλὰ φόβῳ κολακείαν θεσπίζοντας, vaticinantes: loquens de magis & mathematicis. Et lib. 4, ὅτας αὐτοῖς δαιμόνων ὧν ἔφασαν θεσπισάντων, manibus hæc significātibus. Pol. Et apud Athen. lib. 15, de Caribus oraculū petentibus, καὶ πυθομένων περὶ τῶν ἀποτροπίων, θεσπίσαι τὸν Ἀπόλλωνα, ποινὴν αὐτοῖς ὑποδεῖξαι, respōdisse Apollinē. Accipitur etiā pro Sancio. Philo De vita M. lib. 3, θεοφορηθεὶς ὑπὸ τοῦ πνεύματος ἱεδόμιλιο, Dei instinctu sanxit septimū diem. Syn. νόμον ἡμῖν ἔθηκε, περὶ ἑκάστου ὁ θρόνος θεσπίσει, quicquid De⁹ sanxerit & statuerit. Iulian. 114, καὶ συνῳδὰ τοῖς αὐτοῦ βασιλεῦσι θεσπίζοντος, καλλίοσθε, &c. VNDE Θέσπισμα, ατος, τὸ, Responsum vatis vel antistitis, Oraculum. μαντεῖον, θεῖον δόγμα, Hesych. Item Edictum, vel Quod sancitū est, νομοθεσία, Hesych. Vnde apud Theophil. in Instit. ciuil. τῆς συγκλήτου τὸ θέσπισμα, Senatus consultū. ET COMP. Ἀποθεσπίζω, i. δόγμα πέμπω, λέγω, οἰκονόμημαι, vt Suid. exp. quasi Oraculū profero, vel Verè prædico quasi ab oraculo. B. ex Plut. Lucullo 162, κατεσπείσατο πάλιν πάλιν, Πλάτωνος ἡμᾶς φωνῆς αἰσθομένους πάλιν πάλιν, διὸ ἡμῖν ἀποθέσθαι φησὶν αὐτάς.

ITEM Προθεσπίζω, idem quod χρησμῳδῶ siue προαγορεύω, teste Polluce. Plutarch. De def.orac. εἰς δὲ μαντικὴν ἀνεπέτετο μίαν ἡμέραν ἔτους ἑκάστου, καὶ προθεσπίζειν καλῶν δοκεῖ θάλατταν, ad diuinationem omnibus annis semel afflabatur,& ad mare descendens fata prædicebat.

Θεσπέσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Diuinus. ὁτι θεοῦ πνεῦμα, vel ὃν θεὸς αὐτοῖς ἐπιπνεῖ: in bonam & in malam partem, vt θεσπέσιος πλοῦτος, & θεσπέσια κτήματα: item θεσπέσιον ἄχος, & θεσπεσία φύζα, id est θεόπεμπτος, diuinitus missa vel immissa, Hom. Apud eũdè θεσπεσία ᾠδή, diuinitus data aut dictata. Itē θεσπέσιος βοῦλος & θεσπέσιον ἔρεμνον, diuinũ augustúmque limen, & diuina lana. Et Π.β, θεσπεσίῃ, sub. γνώμῃ, diuino consilio. Plato, θεσπέσιος βίος. Luc. μᾶλλον θεσπέσιος καὶ ἱεροφαντικός. Philostr. ep. θεσπέσιος Πλάτων. Laert. τῶν, Θεόφραστον, ἀφ' οὗ τὰς φραστικὰς θεσπεσίους, Λεπτίνης μετωνόμασεν. Syn. τὸν δὲ ἱερὸν αἰθέρα δεῖ θεσπέσιον εἶναι, virum diuinum. Idem, ἡλίου θεσπεσιώτερον οὐδέν. VNDE Θεσπεσίως, Diuinè, Diuinitus. Il.e, Θεσπεσίως ἐφάνθην ὑφ' Ἕκτορι.

¶ Θεοπλήκτος, Diuinus, Diuinitus lapsus aut immissus, vel Diuinitus ardens. vt θεοπλήκτου πυρὸς apud Hom. nō semel.

ΘΕΩΡΟΣ, οῦ, ὁ, q.d. Qui ad Deum accedit. [cum eo videlicet aliqua de re acturus, & quidem publico nomine] Vel, Cui rerum ad deũ seu deos pertinentium cura demandatur. Vult enim Pollux dici θεὸς ἢ θεοὺς ἢ τὰ ἱερεῖα, vel ἱερεῖς, vel ἱεροποιούς. alii verò ex θεὸς & ὁράω compositum volunt. q.d. Qui Dei curam gerit. Sed quum saltem de deductione à θεὸς duæ istæ etymologiæ inter se consentiant, huc referuandum esse censui. Nimium certè restringit Pollux nominis huius signif. quũ scribit, εἰ γὰρ πεμφθεὶς θεωρεῖ. At Harpocration θεωροὺς non solùm dicit esse eos qui ad deos mittuntur, sed addit, τοὺς τὰ θεῖα φυλάττοντας, vel τοὺς θείων φροντίζοντας. subiungitque notationem illam ab ὁράω: quam & Hesych. sequutus videtur, quippe qui exponit οἱ φροντίζοντες περὶ τὰ θεῖα. Sed quum latè patet τῶν θείων appellatio, intelligẽdum existimo simpliciter per τὰ θεῖα, sacrificia solẽnia, (quorum nomine mittebantur qui θεωροὶ vocabantur ad Olympicam seu Pythicam celebritatẽ) aut etiam donaria quæ illuc ferebant: item munus consulendi oraculum. Quam expositionem variis ex locis colligo. ac primùm vocem hanc θεωροὶ tanquam explicans Plut. in Demetr. scribit, censuisse quendam Stratoclem, eos qui ad Antigonum & Demetrium mitterentur, non πρέσβεις sed θεωροὺς esse appellandos. καὶ μήν (inquit) οἱ Πυθοῖ καὶ Ὀλυμπίαζε πομπείους θυσίας ὑπὲρ Ἑλλήνων ἀπάγοντες ὑπὸ τῶν Ἑλληνικῶν ἱερῶν. qui locus (vt de hoc obiter admoneam) mirum videri non finit quod apud Athen. legitur lib. 13, vbi videlicet θεωροὶ ad Antigonum missi dicuntur. Rursum verò apud Plut. in Cam. craterem aureum Delphos mittunt Romani ἐλόμενοι πρεῖς ἄνδρας οἳ πᾶσι θεωροῖς, item ναοῦ μικροὶ ἀναθημάτων πομπεύσαντες ἐν θέατρῳ πανηγυρικῷ καταπαύσαντες. Huc pertinet quod apud Dionys. Halic. in vita Lysiæ legimus, Dionysium tyrannum misisse θεωροὺς ad panegyrin Olympicam, ἄγοντας θυσίαν πρὸ θύρας. Apud Athenæum verò lib. 5 Antiochus πρέσβεις & θεωροὺς ad ciuitates mittit, καταγγελοῦντας τοῖς ἑστιάδος ἀγῶνας ὑπ' αὐτοῦ δεῖν ἄγεσθαι. Sed θεωροὶ frequenter dicuntur & qui ad consulendum oraculum mittuntur. Arrian. lib. 6, πλὴν εἰ καὶ ἐκ Λιβύης ἐλθόντες οἱ θεωροὶ αὐτίκας ἐπελάμβανον ὑπισχνούμενοι ἐκεῖνα ἀπὸ τιμῆς ἥξειν.

Θεωρὸς in altera signif. & ab altera etymologia, est Spectator, sed & peculiariter Spectator ludorũ solennium, seu certaminum, qualia in celebritatibus panegyricis. Atque adeo Aristoteli est etiam idem (vt quidam tradunt) qui Halicarn. ὁ πανηγυρίζων ἀκροατής.

¶ Θεωροὶ Platoni sunt etiam qui peregrinantur ad inspiciendos mores cuiusque ciuitatis. B.

Θεωρία, Solennitas (vt ita dicam) seu pompa quæ est in mittendis theoris. (de quibus modò dictum fuit) Fortasse autem & festum vocare possim, quum Isocr. ἑορτῆς appellatione comprehẽdisse videatur, hoc in loco qui est in Ægin. καὶ οὔτε θυσίαν, οὔτε θεωρίαν, οὔτ' ἄλλην ἑορτὴν οὐδεμίαν χωρὶς ἀλλήλων ἠγάγομεν. Quæ autem fierent θεωρίας huius tempore, & vnde introducta esset, legitur apud Platonem initio Phædonis. ¶ Sed ibidem θεωρία est etiam Quod theori aduehebant offerendũ Deo. scribit enim πρότερον Ἀπόλλωνι δῦξαντι (ὡς λέγεται) πάλιν, ἐπανιόντων, ἐκέλευσεν ἔτους θεωρίαν ἀπάγειν εἰς Δῆλον. At Ficinus vtrobique θεωρίαν vertit Spectaculum, vtrobique multum errans, meo quidem iudicio: licet eum sequatur Cornarius. ac certè miror eos vel hoc non animaduertisse, ab surdè dici Mittere spectaculum. Eodem autem & Plut. loquutus est modo in Symp. sept. sap. quo hic Plato, nisi quòd iungit θυσίαν cum θεωρίαν. eius enim verba sunt, ἐτύγχανε γὰρ εἰς Ταίναρον ἀπεσταλμένος ἐκ πάντων χρημάτων τῷ Ποσειδῶνι θυσίαν καὶ θεωρίαν ἀπάγων. Vt autẽ hic θυσίαν & θεωρίαν copulauit Plut. ita & ab Isocrate copulantur in loco quem modò protuli: itidémque θυσίαι & θεωρίαι in hoc Plat. De leg. lib. 12, ἔτι δὲ τοῦ εἰς τοὺς Ἕλληνας καινῶν θυσιῶν καὶ θεωρίων καὶ ὅσων αὖ τοιούτων κατανοῶν ἱερῶν, ὁπόσα τούτων τοὺς ἄρχοντας τοὺς θεωρίας ἑκάστης ἐκπέμπειν. Sed obseruandum est θυσίαν ab Isocrate, & θυσίας à Platone in propria significatione accipi: contrà θυσίαν à Plutarcho in impropria, quantum iudicare possum. vocat enim θυσίαν, Hostiam, seu Hostias. quo loquutus est modo idem Plutarchus & in eo ex Demetrii vita loco quem in Θεωρὸς citaui. vbi tamen quidam θυσίας ἀπάγειν interpretantur Sacrificia peragere, & aduerbia ad locũ pro aduerbiis in loco accipiũt. At ego meam interpretationem, vtpote non ita vim verbis afferentem, magis rationi consentaneam esse arbitror. Sed quum Plutarchus in illo Symposii loco post θυσίαν addat θεωρίαν, ibi accipi θεωρίαν puto pro donario seu donariis eiusmodi qualia offerre consueuerant qui theori mittebantur. Scio tamen virum quendam bene doctum ibi θεωρίαν vertendum censuisse Pompam: sed ne hoc quidem satis aptum esse arbitror. Cæterùm in illo Platonis loco, ex libro 12 De legibus, duo obseruanda sunt: quorum vnum est, eum θυσίας & θεωρίας inter ἱερὰ numerasse, non autem inter ἑορτάς. vt Isocrates in loco paulo antè allato. (sic tamen vt res eodem redeat, quum inter ἱερὰ & ἑορτὰς magna sit affinitas) alterum est, Platonem hic quoque videri posse diuersè voce illa θεωρία vsum esse. verùm eandem etiam significationem et vtrobique dare possumus, nimirum eam cuius initio memini. illos enim theoros non sine solennibus ceremoniis mitti solitos ex illo Platonici Phædonis loco apparet, vbi earum aliquæ commemorantur.

Θεωρία, in altera significatione (quæ alteram etymologiam sequitur) non solùm est generaliter Spectatio, Contemplatio, &c. sed etiam, sicut θεωροὶ dicuntur Qui ad inspiciendos cuiusque ciuitatis mores peregrinantur, sic θεωρία est huiusmodi inspectio. Isocrates in trapez. χρήσασθαι δ' ὁ πατήρ μου δύο ταῖς αὐτοῦ, καὶ χρήματα δοὺς, ἐξέπεμψεν ἅμα κατ' ἐμπορίαν καὶ τῆς θεωρίας. Sed magis etiam peculiari significatione θεωρία vocatur Spectatio ludorum seu certaminum in panegyricis conuentibus. vt apud Thucydidem libro 6, pag. 202, πρὸς ἡμᾶς διαφερόντως τῆς ὀλυμπίαζε θεωρίας. vbi tamen animaduertẽdum est iungi huic nomini aduerbium motus, & ὀλυμπίαζε θεωρίαν ea forma dici qua οἱ πυθοῖ θεωροὶ à Polluce. Est igitur ὀλυμπίαζε θεωρία Profectio ad Olympica spectacula, seu Spectatio Olympicorum certaminum, propter quam aliquis eò profectus est. Quem locum à Valla intellectum non fuisse, in mea Latini Thucydidis editione docui. Inuenio autem θεωρίαν apud Isocratem & pro ipsis spectaculis quæ eduntur. id enim significare arbitror in hoc loco Panegyrici, vbi loquens de iis qui solennia illa spectacula exhibebant, & de iis qui illa visebant, postquam dixit, χρὴ δοκεῖν τοῖς μὲ ὀπτοῖς ἐξαδικεῖσθαι τὰς ἑαυτῶν ἀποχάς, τοῖς δὲ θεάσασθαι τοὺς ἐκ ἀλλήλους ἀγωνιζομένους, subiungit, vtrosque habere ἐφ' οἷς φιλοδοξεῖν ἐῶσιν: illos quidem ὅταν ἴδωσι τοὺς ἀθλητὰς ἑαυτῶν ἥκοντας πεφωνῶντας, hos autem, ὅταν ἐνθυμηθῶσιν ὅτι πάντες ὑπὲρ τῶν αὐτῶν θεωρίαν ἥκασι. Ita verò & θεωρίαν cum genitiuo legimus in Demosthene epitaph. pag. 247.

HINC Θεωρικός, Ad spectationem ludorum pertinens, seu ad spectacula. vt θεωρικὰ χρήματα, q.d. Pecunia spectacularis, seu theatralis, i. Quæ pauperibus è publico, ad emendam in theatro sedem erogabatur. Sed postea

sic vocata fuit generaliter quælibet pecunia publica quæ ex ærario sumpta (in quod ad bellicos sumptus reponebatur) in alios vsus ac præcipuè in apparatū spectaculorum conuertebatur, interdum etiam in singulos ciues diuidebatur. Hinc factum est vt θεωρικὰ vocata sint quæ prius στρατιωτικά. Demosthenes Olynthiaca tertia, ὧν οἱ μὲν τὰ στρατιωτικὰ, τοῖς οἴκοι μέροσι διεμέμοιρο θεωρικά. Ibidem, εἰ δέ τις ὑμῖν ἔχει τὰ θεωρικὰ εἰσφέρειν, ἢ πόρους ἑτέρους λέγειν στρατιωτικούς. vbi obserua omitti substantiuum χρήματα: quo vsus est modo & Isocrates. Sic & Plutarch. in Præc. sanit. ὥσπερ οἱ τὰ θεωρικὰ πεισθέντες ὑπὸ τῶν πόλεων στρατιωτικά. Idē verò dixit λήμματα στρατιωτικὰ in Pericle, καὶ τὰ μὲν θεωρικοῖς καὶ δικαστικοῖς λήμμασιν ἄλλως τε μισθοφοραῖς καὶ χορηγίαις συνδικάσας τὸ πλῆθος. Sed singulari etiam numero dicitur τὸ θεωρικόν, & quidem sine adiectione, à Demosthene in oratione Pro corona. Sic Luc. in Tim. ἐπειδὴ προσῶν ἔλαχε τῇ Ἐρεχθηίδι φυλῇ διανέμειν τὸ θεωρικὸν, καὶ μὴ προσκληθεὶς αἰτῶν τὸ μεγιστάμενος, οὐκ ἔφη χωρεῖν πολίτῃ ὄντα μι. Lege Harpocr. & Libanium in arg. Olynth. 1. lege item Hesych.

Θεωρικός, Ad theoros pertinens, seu ad theoriam. (quæ vocabula fuíe exposita modò fuerūt) vt θεωρικὴ ὁδός, apud Poll. Via per quam theori ad offerenda deo sacrificia eunt. quæ & θεωρὶς Hesychio. apud quem legitur etiam θεωρικὸς expositum, ὡς θεωρὸς ἱεροφαντομένος. At de Θεωρικὸς à θεωρία alteram habente significationem dictum est in proximè præcedentibus.

Θεωρὶς, ίδος, ἡ, vt θεωρὶς ναῦς, Poll. Nauis qua vehebantur theori, qualis est ea cuius fit mentio à Platone initio Phædonis. Et θεωρὶς ὁδὸς in proximè præc.

Θεώριος, Apollo dictus cognomento. θεώριος, ὁ Ἀπόλλων, Hesych. Ita (opinor) vocatus à theoris quibus respoſa dabat suis oraculis.

Θεωρίω, ῶ, Oraculum consulo. Vide suprà in Θεωρέω post Θεάομαι.

ΘΕΡΑΠΩΝ, οντος, ὁ, Minister, Famulus, Seruus. Homerus Odyss. ρ, Οἵτηος θεράπων Μενελάου πυδαλίμοιο. Idem Odyss. π, Καὶ δοιὼ θεράποντε δαΐφρονα δακέ σωάων. Ab eodem verò θεράπνης Ἄρηος, quasi Martis ministri seu satellites, appellātur Martii viri & bellicosi, Martia corda. Vtitur Thucydides pag. 116. Xenophon Præd. 8, χάψαντας δὲ καταπηγνύναι τοὺς δεσμοὺς τῷ ὑποκαλῷ τῷ Κροίσου θεράποντι φέρειν. Θεράπων putatur ex Cretensium lingua sumptum esse, hoc nomine appellantium ὑπαοφόρον, postea verò & de quohibet seruo dictum fuisse. Ab Homero autem appellatos θεράποντας quidā tradunt eos ex amicis qui officiosissimi essent, seu ad præstandum obsequium paratissimi. Vide Eustathium & Hesychium. Interdum verò θεράπων redditur Cultor. vt θεράπων μουσῶν, Galeno Therap. 2, Cultores musarum. Caterùm θεραπεύω à θεράπων deducere malui, quàm contrà: vt videlicet δουλεύω fit à δοῦλος.

Θεράπαινα, ET Θεραπαινὶς, ίδος, ἡ, Ministra, Ancilla, Serua. Xenophon Præd. 6, οἱ δ' ἀνοῦχοι καὶ αἱ θεράπαιναι λαβοῦσαι αὐτὼ ἀπῆγον εἰς τὸν ἀμάξαν. Plutarchus, ἐν δὲ Λυδαῖς θεραπαινίσι. Hesychio θεραπαινὶς est non solùm δούλη, sed & ἰερόδουλος. ITEM Θεραπαιδίον, ου, τὸ, Ancillula. SED Θεράπνη quoque ET Θεραπνίδιον habet Hesychius, quæ per syncopen dicuntur. Extat prius illud apud Apollonium. DICITVR & Θέραψ pro θεράπων, vt inquit Hesychius. Habetur autem & apud Suidam, Θέραψ δὲ λέγει τὸν θῆτα καὶ κολακικός. Ab eo deducta θέραπα & θέραπις in Epigramm. leguntur. ET Θεραπὶς ab eodem exponitur θεράπευσα, id est Quæ colit & obseruat, Cultrix. In hac enim signif. vsus esse putatur, quòd affinis sit præcedenti.

Θεραπεύω, Famulor, Seruio. Sed frequentius pro Obsequium præsto, Officiosus sum erga aliquem, vel potius Obsequiis & officiis demereri conor, Colo, Obseruo. Odyss. ν. Οὐδέ τ' ἀρ' οὐχ ὑπὸ πατρὸς ἐὸς καὶ ἐξόχου θεράπευον Δήμιον υἱὸν Τρώων, ἀλλ' ἄλλων ἤρχον ἑπαύρων. In testamento Aristotelis apud Laertium, μὴ πωλεῖν δὲ τὴν παιδίσκην μηδένα τῶν ἐμὰ θεραπευόντων, ἀλλὰ χρῆσθαι αὐτῇ. Sic & pag. 249. In illo tamen Homeri versu de liberali obsequio potius intelligendum est, sicut & in sequent. hic locis. Thucydides lib. 3, καὶ οἱ μὲν ἡμῖν ἐκ τοῦ παλαίου διάφοροι ἐθεράπευον. Idem libro 1, καὶ τὸ πλῆθος πιθεραπεύεται τὸν Μυτιληναίων, quum obsequiis seu officiis sibi conciliasset. Sed & simpliciter pro Conciliare, vt Budæus interpretatur apud Xenophontem Præd. 5. Herodianus libro 2, τί, τὸ βαρβάρους οὐ χρήσιμον ἔτι θεραπύσομεν, quæ Politianus vertit, Neque verò iam barbaros nobis pretio conciliabimus. Idem θεραπεύειν ἑαυτὸν interpretatur Studiosum esse alicuius, apud eundem. A Polybio θεραπεύειν dicuntur clientes, à Plutarcho in Cicerone salutatores. Scholiastes Thucydidis θεραπεύειν exponit etiam κολακεύειν, id est assentari. | Dicitur & θεραπεύειν τοὺς θεούς, vt Latinè Colere deos (Gallicè, *Seruir Dieu*, quod respondet primæ verbi θεραπεύω signif.) Sic θρησκεία, de cultu Dei, vt infrà dicetur.

Θεραπεύω, Colo. sed in alia significatione quàm in præcedentibus exemplis. nam θεραπεύειν τὴν γῆν Bud. apud Xenophontem interpretatur Colere. Sic autem vertit & apud Theophrastum, vbi de plantis & arboribus dicitur. Gregorius, φυτὸν θεραπεύει φυτουργός. Θεραπεύω, Curo, Procuro Curam & studium alicui rei impendo. σῶμα θεραπεύω, Corpus curo, vel Corpus procuro. (vtrumque apud Virgilium) Arrianus libro 6, de Alexandro loquens lugente Hephæstionem, μήτε σίτου γεύσασθαι Ἀλέξανδρον, μήτε τινα θεραπείαν ἄλλην θεραπεῦσαι τὸ σῶμα. Sic θεραπεύειν σαυτὸν, pro Curare corpora, in hoc loco, (quem Budæus affert, autoris nomen non addens) μὴ δὲ ταῦτα διαφθείρει, σαυτὸν εἰλικρινῶς θεραπεύειν σαυτὸν, καὶ σαυτὸν σχολάζειν ἑαυτῷ μὴ ἀπονδῆς. Ex Græcis Bibliorū interpret. lib. 2 Regum, ἐθεραπεύσατο τοὺς πόδας pro Pedes lauerat. Item θεραπεύειν τὰς παρειὰς apud Polybium Curare, id est Polire, Tergere, inquit Budæus. Possumus autem verbo Procuro vti & apud Theophrastum, vertendo δένδρα θεραπεύειν, arbores procurare, ex Catone. at Bud. Arbores colere vertit (vt antè docui:) vnde etiam δένδρα θεραπεύοντα δένδρα apud eundem, inquit. Item θεραπεύεσθαι ἐκ à Thucydide dici puto sicut procurari sacrificia, à Cæsare. Apud Thucydidem, τὸ ξυμφέρον θεραπεύειν, Curare suum cōmodum, Suo commodo vel suis cōmodis seruire, aut inseruire. (in qua interpretatione retinebitur prima verbi θεραπεύω signi.) Apud Xenophontē τὴν ἐμὴν ἡδονὴν θεραπεύω, Meam voluptatem curo, Mei voluptati indulgeo. Possumus verò & hic verbo Inseruio vti. Rursum apud Thucydidē, θεραπεύειν τὴν αὔξησιν τῆς πόλεως, Aucupari facultatē aperiendarum portarū, vt vertit Bayf. quod tamē & aliter reddi potest. Budæus apud Demosthenem 136 θεραπεύειν ἐκ τῶν ἐν τοῖς ἐχθροῖς καιροὺς vertit Seruire temporibus hostium & occasionibus. vbi fortasse non malè etiam Aucupari occasiones. At θεραπεύειν τὰ Φιλίππου apud Plutarchum, Fauere ei & adhærere, vertit. Idem θεραπεύειν τὰς θύρας τῆς ἐξόδου ex Xenophonte Præd. 8, affert, pro Præsto esse ad limen magistratuū, Apparituram facere, & (vt idē X. dicit) παρεῖναι ὅπου θύρας, ἢ παρέχεται αὐτὰς χρῆσθαι ὅ,τι βούλωνται. Hæc autem significatio cum prima potius affinitatem habet. | Iungitur & infinitiuo hoc verbum pro Operam do, Studeo. quo vtitur modo post Thucydidem Plutarchus in Lyc. θεραπεύουσι κόμην φαίνεσθαι καθαράν.

Θεραπεύειν dicitur & medicē. i. Curare, Remedia morbo adhibere. Aristototeles Ethic. 1, τὸν ὀφθαλμὸν θεραπεύουσι. Plutarchus De garr. ἔστι δὲ θεραπεύειν, τῆς τοῦ βαρύπτερος. Thucydides lib. 2, ἔδοκουν δὲ οἱ μὲν ἀμελεῖα, οἱ δὲ καὶ πάνυ θεραπεύσθαι. | Item θεραπεύω, Curo (id est Sano: sic ut Immedicabilis, pro Insanabilis) distinguo. n. hanc signif. à præcedente, quum vulgò duæ in vnam confundantur. nam θεραπεύειν interdum est duntaxat Curare ægrotū, quod Gallicè, *Penser un malade*, (vt in locis proximè præcedentibus) interdum verò est Mederi, Sanare: vt apud Athen. lib. 11, θεραπεύσας Κύπασις τὸν μισθὸν ἀλγήσαντα, ἔπαυε ταύτην δωρεάν, &c. | Sed θεραπεύειν inuenio dictum ab Isocrate de eo etiam qui præsto est ægroto, curam eius gerens, officiáque necessaria ei præstans. vulgò Tractare ægrotum: & alia Græca voce κατακλύειν. Vt autem θεραπεύειν & hoc & illud significat, sic etiam nobis vox illa cuius memini, videlicet

Penſer.nam *Penſer ſa malade* ſignificat *νοσηλεύειν*.Sed Iſocr.dixit *θεραπεύειν τὸ νόσημα* & *τὼ νόσω*,pro *ὠφελεῖν τὸν νοσοῦντα*,vt prius dixerat *νοσηλεύειν* cum accuſatiuo perſonæ.Locus Iſocr.eſt in Æginetico. ¶Metaphoricè etiam ponitur *θεραπεύειν* pro Reficere. vt à Diodoro Siculo,*ἐντεῦθεν τῇ θεραπεύειν ἀεὶ τὰ πλοῖα μᾶλλον τῆς νεώς*. id eſt (interprete Bayfio) Vt ſiquæ nauis partes laborarent,eas ipſe reficeret. At *θεραπεύειν ὑποψίαν* redditur apud Plut.Suſpicionem obſequiis tollere.

Θεραπία,ας,ἡ, Famulatus, Miniſterium. Sæpe item Famulitium,Miniſterium,id eſt Famulorum ſeu miniſtrorum turba:aut ſimpliciter, Famuli,Miniſtri. Qua forma dicitur & Seruitium,vel potius Seruitia. Xenophon Pæd.4, p.66, *Γωβρίας δ' ὁ πύτω παρὼν ὁ Ἀσσύριος,πρεσβύτης ἀνὴρ ἐφ' ἵππου σὺν ἱππικῇ θεραπείᾳ*. vbi Phil. vertit perperam, Cum famulatu pro Cum famulitio, aut (hoc quidem loco) Cum ſatellitio,vel Cum comitatu. Poſſit verò & ita cōmodè verti(vt opinor)Equitum turba ſtipatus. At verò in iſto loco Herodiani, lib.7,*πρὼ τῆ θεραπείαν πᾶσαν ἢ συγγενὲς τῷ Ἀλεξάνδρῳ*,Pol. *θεραπείαν* vertit plur. Miniſteria. Plut.*ὄχλος θεραπείας πολύς*.Matth.cap.24,v.45,*ὃν καταστήσει ὁ κύριος αὐτοῦ ἐπὶ τῆς θεραπείας αὐτοῦ*,pro Præfecit famulitio ſuo.itidémq; Lucæ 12,v.42.vtrobique tamen vet.interpr. Familiam vertit,non ſatis proprié.Vt autem dixi *θεραπείαν* verti etiā poſſe Satellitium, id eſt Satellitum turbam: ſic etiam Clientium turbam reddi poſſe, atque adeo aliis etiam modis,pro loco, ſciendum eſt.

Θεραπεία,Cultus,Cultura,Obſeruantia,Obſequium. Thuc.lib.3,pag.87,*τὰ δὲ καὶ ἀπὸ θεραπείας τῆς τινος κοινὸς αὐτῆς καὶ τῆς ἀεὶ ξυνεστώσης τιμωρίας ἐγιγνόμεθα*.Xen.Hell.2,*τὸν μὲν Καλλίστου ἕνεκα θεραπείας πάσης θεραπεία*. vbi obſerua verbale *θεραπεία* ádiunctum verbo ſuo. Apud Plat.lib.11 De leg.pag.337,de obſequio liberti dicitur. Demoſth.*φυλαττόμενος ἐν τῇ ἀδεείᾳ τὴν θεραπείαν αὐτῆς*,id eſt Sedulitate & officio viſentium eum.Bud. Ex Thucydide affertur etiam *ἐν θεραπείᾳ ἔχω*,pro Obſeruo,Officiis proſequor. ¶Dicitur verò & de cultu qui exhibetur Deo.Iſocr.Ad Nicocl.*τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς ποίει μὲν ὡς οἱ πατέρες καθίδρυσαν· ἡγοῦ δὲ τῶν τιμῶν κάλλιστον καὶ θεραπείαν μεγίστην,ἐὰν ὡς βέλτιστον καὶ δικαιότατον σαυτὸν παρέχῃς*. Et in Buſir.enc.*πρὼ τοὺς θεοὺς θεραπείαν*. Eſt tamen Ariſtoteli *περὶ κόσμου*,p.225,*θεραπεία* cultus heroum, vt *θυσία*,deorum. ¶Θεραπεία *τοῦ σώματος*, Cultus corporis,item Curatio,vt quidā interpr.ex Cic. Plato, *μιᾶς δ' οὔσης τῆς τοῦ σώματος θεραπείας,δύο μέρεα λέγει,πρὼ μὲν,γυμναστικὴν,πρὼ δ' ἰατρικήν*.Gal.*αὐταρκεῖν ἔχοντες τὰ πρὸς τὴν τοῦ σώματος θεραπείαν*. ¶Θεραπεία, Cultus,de arboribus & herbis dictū. apud Theophraſtū pro omni cura quæ illis impenditur,vt *κόπρισις, πυρὰ, σκαπάνη*. cui opponit *ἀθεραπευσίαν*.vt quum dicit *τὰ μὲν γὰρ θεραπεία,τὰ δ' ἀθεράπευτα μανθάνει*. Pro eodem *ἀπαγχόλη* dicit. ¶At *θεραπεία ἐσθῆτος*,Plat.pro Accuratio,B.

Θεραπεία,Curatio,Sanatio.Herodianus lib.3,*εἴτε πιεῖν τι ἰατροὶ κελεύσωσι καθυγρῆναί ποθεν πρὸς τὴν θεραπείαν τοῦ χρωτός*. Et plur.*θεραπεῖαι*.Xen.Hell.7,*καὶ νόσων γε θεραπείαις*.Sic Iſocr.in or.De pace,*θεραπείαι πολλαὶ καὶ παντοδαπαὶ πρὸς ἅπερ τὸ σῶμα νοσημάτων εὕρηται τοῖς ἰατροῖς*.id eſt Medelæ,Remedia.

Θεράπευμα,ατος,τὸ,Cultus, vel Cultus quo demeremur & conciliamus. Xenoph.*τί γὰρ αὖ,ἔφη,οἷς κύνας ἀγρίους οὐ τρέφεις φυλακῆς ἕνεκα σαυτῷ τε καὶ τοῖς σοῖς,ταῦτα θεραπεύων, ἵνα σοι γλυκεμφερεῖς ἦσαν ποιήσῃ,ἆρα οὐ δῆλον ὅτι τούτῳ τῷ θεραπεύματι*;

Θεράπευμα,Id quod ſanandum proponitur.Plutar. initio libri De garr.*δύσκολον μὲν αἰσχρὰν θεράπευμα καὶ χαλεπὸν ἡ φιλοσοφία πρὼ ἀδολεσχίαν*.id eſt Rem ſanatu difficilem.

Θεραπεύσις,Curatio,Sanatio. ¶Item *ἴασις*,Heſych.

Θεραπεύσιμος,ος,ὁ & ἡ,Medicabilis,Sanabilis.

Θεραπευτὴς,οῦ,ὁ, ET Θεραπευτὴρ,ῆρος,ὁ,Miniſter. Xenoph. Pæd.1,p.6,*διδάσκαλοι τοῖς ἀμφὶ τὸ πάτταλον θεραπευταί*.Et *θεραπευτὴρ* apud eūdē,& eadē ſignif.l.7,p.117, *ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς θυρωρὸς, πάντας πρὸ ἑαυτοῦ τὸ ἑαυτῶν σῶμα θεραπευτῆρας, ἐπιπόνους ἀνούχους*. At in hoc Plutarchi loco, *ἀπαλλάξας πρὸς θεραπευτῆρας* Bud.interpr.Clientes, Comites. Interdum verò dicitur *θεραπευτὴς* cum genitiuo vt apud Plat.De rep.lib.2,*ἄλλος δὲ ἄρα τοῦ σώματος θεραπευτής*.neque enim *ὁ περὶ τὸ σῶμα θεραπευτὴς* ſeu *θεραπευτὴρ* (vt legitur apud Xenophōtem) confundendum eſt cū *ὁ περὶ τὸ σῶμα θεραπευτής*. Qua de re ideo admoneo quòd huiuſmodi multa confundi animaduerterim. ¶Θεραπευτὴς,Cultor.vt Greg. *θεραπευτὰς* Baſilii vocat *et* cultores & comites,teſte Bud.Sæpe autem & de cultore Dei dicitur,ſeu veneratore. Philo, *παιδεύσει τὸν τῷ θεῷ θεραπευτήν*.Item *θεραπευταῖς καὶ λειτουργοῖς θεοῦ* dicit.Iungit verò & genit. *ὁσιότητος* hoc nomen,*θεραπευταὶ ὁσιότητος* appellans Cultores religionis. ¶Sed *θεραπευταὶ* peculiari ſignif.dictifuerūt à quibuſdam ēcclef. ſcriptoribus iidem qui & *ἀσκηταὶ*,ac *μοναχοὶ* etiā poſtea.Cuius appellationis eādem omnino eſſe rationem puto quæ eſt Gallicæ vocis *religieux*, id eſt ad verbum religioſi.illo enim nomine monachi hodiéque vocantur ab imperito præſertim vulgo,quaſi cultui Dei præ aliis addicti. SIC *Θεραπευτίδες* apud Phil.*des religieuſes* ad verbum . ſi quidem vera eſt mea de illo *θεραπευταὶ* coniectura.vtriuſque enim eadem eſt ratio, quum ex eſſent *θεραπευτίδες*,quæ itidem *ἀσκήτριαι* alio nomine dicebantur.Meminit Bud.p.318 & 319.

Θεραπευτὴς,Curator,Sanator.vt *θεραπευτὴς τῆς νοσημάτων*.Sed & ſine adiectione *θεραπευτὴς*, Medicus, *ἰατρὸς*, Heſych.

Θεραπευτικὸς,Ad cultum propenſus, Colēdis hominibus deditus,Obſequioſus,Officioſus.Vel,Peritus demerēdi homines cultu.Plato in epiſt.ad Dionem,*εὐθυμοῦ δὲ ὅτι δοκεῖς πάνυ ἐσπεύσειν τὸ ἐφικόμενος θεραπευτικὸς ἔσεσθαι*. Xenophon Hellen.3,*πολὺ ἂν μᾶλλον ἄπορος καὶ θεραπευτικὸς ἐγένετο*.Et cum genitiuo, vt *θεραπευτικὸς τῶν πλησίον*: item,*θεραπευτικὸς πρὸς ὄχλον*,Plut. Alcib. Sed interdum peculiariter Colendis potentibus deditus,ſeu (vt Bud. vertit) Obſeruantiæ potentium deditus. Fuerit igitur quod aliquando vulgo *courtiſan* dicimus: præſertim quum apud Plutarchum reperiatur ſūctum cum *αὐλικὸς*,quod illi Gallico ad verbum reſpondet. Locus eſt in lib.*πρὸς τὸν ἡγεμ.&c.οὐδὲ φοβηθεὶς τὸν τὸ αὐλικὸς ἀκοῦσαι καὶ θεραπευτικός*. id eſt (vt loquitur Hor.) Qui ſcit obſequio graſſari. ¶Interdum etiam *θεραπευτικὸς* ſimpliciter pro *θεραπευτὴς*,Cultor:atque ita vtitur Philo. ¶Item *θεραπευτικὸς* pro *ὀξυμελητικὸς*,Bud.ex Platone. ET *Θεραπευτικῶς*,Officioſe,& (ſi liceat italoqui)Obſequioſe.Plutarchus in Artox.circa principiū, *καὶ Κῦρος αὐτὸς αἰεὶ θεραπευτικῶς ἔχαιρε*. vbi malo reddere Officioſe ſcribebat(quo & Cic. modo loquitur)quàm Submiſſe ſcribebat,vt quidā interpr. Hoc enim ſi voluiſſet ſignificare Plut.aduerbio *ταπεινῶς*,vt opinor,aut alio huiuſmodi vſus fuiſſet.

Θεραπευτικὸς,q.d.Medicatorius,Sanatorius.id eſt Medendi vim habens,ſeu ſanandi.*θεραπευτικὴ μέθοδος* Gal. Tractatus inſcribitur,Methodus medēdi.q.d.Medicatoria methodus.Et *θεραπευτικὸς ἕξις* apud Dioſcoridem.item *θεραπευτικὴν ἐκπλῆσαι ἀγρυπνίαν* apud eūdem, quod interpr.Faciendæ medicinæ rationem exponere. Item cū genitiuo vt *θεραπευτικὸς μώμων*,Naz. q.d. Medicatorius macularum.id eſt Maculas eluendi vim habens.

C.Ἀθεραπευσία,q.d. Cultus carentia. Dicitur enim de re quæ inculta manet,vt *ἀθεραπευσία τῆς κόμης*, de coma inculta.(A Gaza redditur Incultus ſubſtār.)Sed dicitur generaliter pro Neglectus, de re videlicet quæ negligitur, & cui cura debita nō impenditur.vnde *ἰμῶν ἀθεραπευσία* apud Platonē. ET Ἀθεράπευτος, Incultus. Apud Plutarchū *ἀθεράπευτος*, Qui eſt corpore inculto & horrido,vt loquitur Cicero. Itē generaliter pro Neglectus,Cuius cura non geritur. Xenophon *οὐδὲν ἧττον ἀθεράπευτον,οὐδ' ἀνεπίσκεπτον*. ¶Eſt etiam Immedicabilis, Inſanabilis, vt *ἀθεράπευτος ψυχὴ*,apud Greg.

C.Δυσθεράπευτος,Difficulter ſanabilis,Cui vix mederi poſſumus. Apud Soph. metaph. *δυσθεράπευτος* Aiax,Qui vix ad ſanam mentē reduci poteſt,& à ſententia de cōſciſcenda ſibi morte reuocari. CONTR. Εὐθεράπευτος, Facilè ſanabilis, Sanatu facilis.

C. ΑΓΟθεραπεύω,Medeor, Curo.pro ſimplici *θεραπεύω*.Plu

tarchus μᾶλλον τὸ ἀλγοῦν τῆς ψυχῆς ἀποθεραπεύειν παρηνίους λόγου φαρμάκους.

Ἀποθεραπεία aliquando apud medicos peculiarem habet significationem. Gal. Θεραπεύειν τινὰ φησὶ τὸ γυμνάσια, ᾗ αὖθις ἀποθεραπεύειν ἐπιδὲν ἱκανῶς γυμνάσηται. vbi Linacer vertit Apotherapia curare. Quid autem sit medicis ἀποθεραπεία, dicetur paulo pòst.

Ἀποθεραπεύω, Colo. vt ἀποθεραπεύειν τοὺς θεούς, idē quod θεραπεύειν, Colere deos. Vnde ἀποθεραπεία infrà ex Aristotele, si tamen locus mendo caret.

Ἀποθεραπεία, ας, ἡ, Curatio, Medicatio. Medela, Ipse actus medendi. Idem quod θεραπεία. Interdum verò peculiariter ἀποθεραπεία dicitur à medicis Omnis exercitationis probè peractæ postrema pars, quæ & excrementa purgat, & corpus à lassitudine tutum reddit. Hæc fit frictione & olei superfusione. Hæc B. cũ ex aliis Gal. locis, tum ex isto, καλείσθω γὰρ δὴ καὶ ἡμῖν, ὥσπερ ἐπὶ τῶν νεωτέρων γυμνασίαις, ἀποθεραπεία, τὸ μὴ τὰ γυμνάσια μόρος ἀτελὲς ἐᾷν. Licet autem ἡ ἀποθεραπείας nomen (inquit Gorræus) propriè dicatur de ea curandi ratione quæ post exercitationes adhibetur, conuenit tamen & omni quæ quamlibet lassitudinem tollit, virésque reparat, quacunque tandem ex causa dissolutas. Id quod patet ex Gal. in libro De sanit. tuenda, qui veneri non minus quàm exercitationi apotherapiam suam præscribit. ITEM Ἀποθεραπευτικὴ, est Ratio curandi corpora post exercitationem, humectando & emolliẽdo solidas partes, quæque in meatibus continentur, euaporando. Peragitur ea potissimùm per frictionem. Lat. Recuratoriam vocare licet. Ex eodem G.

C. EK θεραπεύω, Cultu seu obseruantia concilio, vel deme reor, aut Vehementer concilio. vt præp. augendi vim habeat. Et cum datiuo (sicut simplex θεραπεύω) apud Plut. in Galba, Οἷσιν ἐξιθεράπευσι δῆμοις. Itẽ pro Sano, Persano, ex Gal.

C. ΕΠΙθεραπεύω, Obsequium præsto. apud Thuc. lib. 8, pag. 289, in principio. Sed apud eundem pag. 277, Ἀλκιβιάδης ὑπεθεραπεύων τὸ ἑαυτῶν καὶ ὁδοὺς Suid. exponit διορθουμένους, & σωφρονιζομένους. at rectius schol. μὴ θεραπείας καὶ εἰκονομίας πραγματευόμενος.

Ἀποθεραπεία, Cultus. Aristot. Polit. περὶ τὴν τῶν θεῶν ἀποθεραπείαν.

ΘΈΡΩ, Fut. θερῶ (& Æolicè θέρσω. vnde θερσείωμεν apud Hom.) Calefacio. Cuius verbi vsus cõmunis vtrisque scriptoribus. Naz. θέρσας, ἀλλ' οὐ φλέξας. vnde θέρομαι pass. (quod vsitatius est) pro Calefio, Calesco: aut etiam Me calefacio. Hom. Od. τ, v. 502, Αὖος ἀρ' ἀείσυτόρῳ πυρὸς ἴλλετο δίφρος Ὀδυσσεὺς Θερσείωμος (à θέρομαι fut. Æolico, vt modò dictum fuit) Aristot. libro 1, De part. animal. 151, εἰ ἐπειδὴ προσπέσῃ τὸ ὕδωρ αὖθις θερόμενον πρὸς τὸ ἐπιπολῆς. Sic θέρου apud Aristoph. pro θερμαίνῃ. Plut. in lib. De primo frig. dixit θερομβύλιον pro Astuantem, sicut ἀλεαινομβύλιον pro Tepentem. Sed accipitur & pro Vror, Incendor. vt Il. λ, de nauibus, versu 666. Ἀργείων αἴθωνα πυρὸς δηΐοιο θέρωντα. Impropriè tamẽ hìc loqui Homerum puto, præsertim quum in illo Nazianzeni loco legamus, θέρσας, ἀλλ' οὐ φλέξας. quod nõ dixisset si θέρω potuisset etiã significare φλέγω, seu καίω. quod itidem de pass. θέρομαι iudicandum est. Sic igitur loquutum esse Hom. aio vt quum Gallicè dicimus S'échauder pro Se brusler. Erit autẽ (meo quidem iudicio) figura hìc vsus quæ λιτότης appellatur. vulgò enim planè corruptè, ni fallor, liptote vocatur. Sic certè loquutus & alibi est Homerus, scribens, Ἀλλ' αἶα, μὰ πάχα αἶσυ πυρὸς δηΐοιο θέρηται. Subaudienda est porro vtrobiq; præpos. δῆϊ. quæ iungatur cum genitiuo πυρός. Legitur verò & πυρὸς θερίω apud eundem, itidem pro δῆϊ πυρὸς θερμαινομένῳ, Od. ρ, v. 23, Αὐτὰρ ἐπεὶ κε πυρὸς θερίω, ἀλείπτω ἦμῖν.

Θέρω, Medeor, Sano. Nic. Theriacis, de Asclepio, quẽ παιήονα nominat, Ἀμφιτρυωνιάδεω θέρων Γραικίας ἔριος. vbi schol. exponit ἰώμενος. Ego tamen exponere maluissem θεραπεύων, & quidem accipiendo pro Curans, eo videlicet sensu quo dictum est à Nasone, Curando fieri quædam maiora videmus Vulnera: vbi pro Sanã-

do non accipi manifestum est, sed in altera significatione.) Imoverò dubito etiam an ita interpretari liceat, nisi ex consequente. suspicor enim Nicandrum de vulnere vsum ita esse hoc θέρειν vt Lat. poetæ verbo Fouere (quod calefaciendi significationem inclusam habet) aliquando vtũtur. Virg. Æneid. 12, Fouit ea vulnus lympha longæuus Iapis Ignorans. vbi animaduertendum est adhiberi panaceam inter alia ex quibus fomentũ conficitur, sicut πάναξις apud Græcum illum poetam. Apud Nas. autem sola etiam manu impositа vulnus fouetur, Metam. 12, Impositáque manu vulnus fouet, oráque ad ora Admouet. Idem alibi (nimirum in libro De ponto, si bene memini) Fomentisque iuuas vulnera nostra tuis. Quoniam autem vulnus fouetur ab iis qui curare illud volunt, hinc factum puto vt verbo θάλπειν ita vsus sit Nicand. Cæterùm ideo pluribus admonendũ lectorẽ de hac audaci schol. Græci expositione iudicaui, vt cautior ad alias redderetur. Multa enim sunt verba quæ ex propria significatione in aliam valde alioqui diuersam paulatim & veluti per quosdam gradus transeunt. quod tamen nec Græci scholiastæ, nec grammatici, nec vlli lexicographi annotant, sed ab vna significatione ad aliam quantumlibet diuersam, abruptè (vt ita loquar) sermonem transferunt. vt omittam, eos primæ signif. vltimum sæpe locum dare & vicissim vltimæ primum.

C. Δυσθερὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Calefactu difficilis. Sed δυσάλφητος, Hes. id est sanatu difficilis.

Θερμός, ὴ, όν, Calidus. θερμὰ λούτρα apud Homerum, Lauacra calida, seu balneæ calidæ, Thermæ: quæ & Ἡφαίστεια λουτρὰ dicta fuisse, post Athen. lib. 12, tradit Eust. Apud eundem Athenæum 9, θερμὸν πῦρ, τὸ πυρὶ ψυχόν. Apud eundem l. 7, κλαυσὶ θερμός. Plut. Alex. ὁ πίπτις θερμοῖς καὶ πιγώδεσι. Aphr. αἴθει πρόδρομα θερμαίνῃ καὶ ξηραίνῃ λίαν, aere vehementer calido & vaporario sicco. Et fœmin. gen. apud Hesiodum Theog. θερμὴ αὐτμή, vapor calidꝰ seu feruidus. Θερμὸς cũ ἀπὸ vel ὀπὸ, redditur potius Calens. Plut. θερμὸς ἀπὸ μάχης, Calẽs ex pugna, Calẽs ex pugnæ feruore. Et cum dat. apud eundem, θερμὸν ὅπλα ταῖς αἰχμῇσι, quũ incaluisset feruore certaminis. Θερμὸν neutro genere sub. ὕδωρ, Calida, sub. aqua. Gal. ad Glauc. θερμῷ κεκραμένος οἴνος, vinum calida tẽperatum. Aristoph. θερμῷ λοῦσθαι, calida lauari. vbi subaudiri potest etiã λουτρῷ. Plut. Ad Color. loquens de iis qui in balneis lauantur, οἱ μὲν γὰρ ψυχρὸν, οἱ δὲ θερμὸν ἐπεκάλουν καλδίοισι, Calidam superfundere. Idem Sympos. 4, τὴ Εὐβοίας ὁ Γάλλος, οὗ τὰ θερμὰ χρεῖον ὄδιν αἰτοφυὲς, Vbi calidæ aquæ sunt, seu Vbi thermæ sunt: id est θερμὰ λουτρά. In v. l. est etiam ἐν τοῖς θερμοῖς, In locis calidis. vbi subaudiendũ fuerit τόποις, aut aliquid simile. Θερμὸν neutraliter etiam dicitur pro θερμότης, id est Calor. Theophrast. De causis plant. libro 1, loquens de aquis frigidis, πίνων ποιεῖ μάλιστα δι' ἃ τὸν αἰτιαβείσαν τὸ θερμὸν καὶ κατάψυξιν, propter cohibitũ & coarctatum calorem à circumfuso frigore. Idem in 6, πέπονθε γὰρ τὸ θερμὸν αἰτιαβεισάμενον, concoquit enim calor intra terram compressus, & cohibitus coactúsque. Pro quo circa finem eiusdem libri, αἰτιαβεισαμένη γὰρ ἡ θερμότης τὴν ὑγρὸν καὶ σωτλαυτομένην πέπτει. Et apud Alexandrum Aphrod. τὸ ἔμφυτον θερμὸν, calor insitus. sicut apud Plutarchum, τὸ οἰκεῖον καὶ τὸ σύμφυτον θερμὸν ἡμῖν ὡς τροφὴν πεφύκαμεν. Θερμὸς metaphoricè etiam capitur, vt apud Latinos quoque Calidus, Ardens, Feruens. vt θερμαὶ ἄκριαι θερμαὶ apud Homerum aliquoties, q. d. Calentes ex magno impetu quo prosiliunt, seu quæ ex animi affectu quasi calido proficiscuntur, Nõ simulatæ. Nisi quis in propria significatione accipere malit: quia tales sunt quum ex oculis funduntur: quod & rubor ipse lacrymantium oculorum testatur. Sic verò & Gallicè, *Pleurer à chaudes larmes.* Soph. Antigone, Θερμὸν ὅπλ' ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίας ἔχεις, Calido animo ad res frigidas accedis. Sic apud Latinos Virg. animis calidum iuuenem dixit. Et Cicero, 'Calidior vel potius ardentior animus quàm hic aer. Plut. Fabio, de militibus Carthaginẽsibus, σφαττ' ἀπαντήσαι Σκιπίωνι πολλῷ ἔτι θερμοτέροις αἵμασι, Qui multorum imperato

rum Romanorum à ſe occiſorum, ſanguine adhuc calebat, ſeu Cuius animi adhuc calebant ſanguine occiſorum à ſe ducum exercitus Romani. Et θερμὸν ἔργον, Calidum facinus, Audax facinus: hoc eſt animo nimis calido & accenſo patratum, Præceps, Temerarium. Ariſtoph. Pluto, ὦ θερμὸν ἔργον καὶ θεοῖσιν ἐχθρόν. Amphis apud Athenæum libro 10, ἡ δὲ δεῖ τὸ μὴ σαφὲς, Τί ποτ' ἀφ' ἑκάστου πράγματος συμβήσεται, Διαλογίζεσθαι, σκοπεῖν τι καὶ νοεῖν. Καὶ θερμόν. paulo antè dicit, ὅπου τὰ πράγματα ὁρμᾷ πρὸς χείρω. Periculoſa & calida cõſilia ſimili metaphora Cicero dixit, id eſt præcipitata & inconſulta. Plut. Demetrio, ἐκείνου μὲν ἡ τῶν Σπαρτιατῶν θρασύτης. ἐμοῦ δὲ σκληρὰ καὶ πυρὸς ἔτι θερμότερα, καὶ τὰ Λεωσθαίνη. Pro ἱταμὸς poni videtur Budæo apud Gregorium, ἡνίκα θερμὸς τῶν θερμοτέρου μέρους τῆς ἐκκλησίας κατεστασιάσθη. Cui non abſimile eſt quod idem Budæus ex Pauſan. Corinth. citat, ἄτε δ' ὄντι αὐτῷ Παυσανίου θερμοτέρῳ καὶ ἐς φιλοψυχίαν, ἐκ τῶν πάντα ὑπὸ φρονήματος καὶ πάλμης καπηρεσίαν. Θερμὸς à Budæo exponitur Acer & Vehemens, apud Greg. de Conſtantino magno, οὐδενὶ γὰρ οὐδενὸς οὕτω πώποτε ἔρως θερμὸς ἐπέκαυσεν ὡς ἐκείνῳ. At θερμὸν φάρμακον in Hippiatr. exponit Validum & acre. Alciphron 182, θερμοτέρου τινὸς ἡμῖν, ὡς ἂν τοῖς στόμαχα κάμνουσι, φαρμάκου δεῖ. Luc. πολὺ τὸ ἔμψυχον καὶ θερμὸν καὶ αἱδρῶδες, Vegetum, Validum, Strenuum. Bud. Θερμὸν, Quod celeriter fit, & primo quoque die. Philoſtr. l. 4, 25. B. ΑΤ Θερμὴ, Calida, vulg. l. Calidum ſolium, Politiano: Labrum, Gazæ in Problem. Alex. Θερμὴ (inquit B.) Vas in deſcriptione tẽpli Solomonis, pro quo Latinè Scutra legitur non ſemel.

C. Θερμοδότης, ου, ὁ, Qui calidam præbet. Et fœm. gen. Θερμοδότις in Epigr. Quæ calidam ſeu caldam in balneis porrigit. De quibus apud Martial. eſt, Frigida non deerit, non deerit calda petenti.

C. Θερμοπώλης, ου, ὁ, Qui calida cibaria vendit. VNDE Θερμοπώλιον, Locus vbi calida cibaria veneunt. Thermopolium, Plauto.

C. Θερμοπότης, ου, ὁ, Qui calida ſeu calidam bibit. Athen. [Rodios] ἀκρατοπότας καὶ θερμοποτας θεωρῶν. ΑΤ Θερμοποτὶς, ίδος, ἡ, Poculi genus, ita dictum (vt videtur) quòd ex eo calda biberetur. Athen. l. 11, Πάμφιλος δὲ τὸ ποτήριον θερμοποτίδα καλεῖσθαι φησί.]

C. Θερμοτραγέω, ῶ, Calida comedo. Luc. Lex. ἄλμος ἐθερμοτράγει, ὁ δὲ ἔψει.

C. Θερμημερίαι, Dies calidi, Æſtatis tempus, Gazæ. Theophraſtus, τὰ γὰρ ἐν τῇ θερμημερίαις ἀκαρπίστα, ἢ ἄλλον ὁτιοῦν καλεῖ καὶ ἀκαρπεμπόδιστα. Ariſtot. τὰ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καὶ ἐν τῇ θερμημερίαις χείμενα.

C. Θερμουργὸς, οῦ, ὁ, Qui calido conſilio aliquid ſuſcipit. Vel (vt Budæus interpr.) Acer, Confidens, Ferox. Luc. Tim. 13, οὐ πάνυ τι ἀπίθανος ἂν, ὡς οὕτω ψυχρὸν ἡγοῦμαι. Διὰ θερμουργὸς ἀνὴρ καὶ μεγαλαυχόμενος. Xen. in principio Apomn. pro præcipiti & audaci confidentique ponit, quem & αὐθέκτην & μεγαλόνδρωνα vocat, id eſt ἱταμὸν, vt Budæus annotat. Xen. καὶ τίνα νόμιζε αὐτὸν θερμουργότατον εἶ καὶ λιθοργότατον. Sic ferè Gall. *Vn homme chaud.* HINC Θερμουργία, ας, ἡ, Audax & temerarium facinus. Pro quo perperam apud Poll. Θερμεργία.

C. Διάθερμος, Feruidus, Præcalidus. Budæus ex Ariſtotele 2 Rhet. ὡς τὰ μὲν οἰνώδη, ὅταν διάθερμοι ὦσιν οἱ νέοι διὰ τὴν φύσιν. Idem in Probl. ſect. 27, διὰ τί ἐν μὲν τοῖς θυμοῖς τὸ ὕπνος ἀθροίζομένῳ τῷ θερμῷ διάθερμοι καὶ παράφρονες ἐν τοῖς φόβοις αἰὲ πάλιν.

C. Ἔνθερμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Calidus, Æſtuoſus. Plutar. De primo frig. Λιβύης μὲν γὰρ ἔνθερμος ἡ πολλὴ καὶ αὐχμώδης, Libyæ pleraque æſtuoſa ſũt & ſiticuloſa. Et in altera ſignificatione τὸ θερμὸς apud Philonem De vita Moſis libro 3, τὸ δὲ ἀπτοήτων ἔτι θερμὸν ἔτι καὶ μετὰ ὀργῆς θράσημα καταδείσασα, φόβῳ κουφίζεται, percuſſorum feruidam adhuc audaciam & iracundiæ plenam multitudo verita, terrore corrigitur.

C. Παράθερμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui vbi non opus eſt, calido animo rem aggreditur, Præceps, vel (vt B. exponit) θρασὺ τὸ ἀσκόπως ἐργαζόμενος, adducens hunc ſine autoris nomine locum, ὃν δὲ φύσει θράσυθερμος & θρασυπετὴς, πολλὰ διώκει μανίᾳ ἀσυμφόρως.

A C. Περίθερμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Per ambitum calens, Admodum calens. v. l.

C. Πολυθερμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multùm calidus, Percalidus.

C. Φιλόθερμος, ος, ον καὶ ἡ, Calidorum ſeu caloris amans.

Θερμῶς, Calidè. Accipitur etiam metaphoricè, vt θερμός. Plutar. Sympoſiac. lib. 1, ſect. 4, dicens apud Homerum in illo, Ζωρότερον δὲ κέραιρε, ζωρότερον accipi pro θερμότερον, hoc eſt πάχυτερον, ſubiicit, ὥς φασιν ἡμεῖς εἰωθυῖαι πολλάκις τοῖς δριμυτέροις, θερμότερον ἀκούειν τῆς δριμύτητος, Celerius, ſeu Animo feruidiore. Naz. καὶ δεῖ τοῦτο γενέσθαι μακροθυμότερος, ἵν' ἐνεδίσω θερμότερον, Acrius & vehementius. Sæpe ſic vtitur. Bud.

B Θερμότης, ητος, ἡ, Caliditas, Calor. Plut. Alex. θερμότης τοῦ σώματος. Idem, αἱ δὲ δίαιται ἐξ αὐτῶν τὰς θερμότητας. Et metaph. apud Athenæum lib. 1, initio, ἀπὸ τῆς ἐν τῷ λέγειν θερμότητος, Præ feruore in dicendo

Θερμωλὴ, ῆς, ἡ, idem quod θερμότης ſeu πύρεξις, Calor. Item Febris apud Iones, vt Corinthus annotat. Erotianus in Lex. Hippocr. θερμωλή, ὁ πυρετὸς. μήποτε καὶ πᾶσα θερμασία ὑπ' αὐτοῦ θερμωλὴ λέγεται. Apud Suidam eſt ΕΤΙΑΜ Θερμάλη, quod exponit πύρεξιν.

C Θέρμη, ης, ἡ, Calor, Æſtus. Thucydides lib. 2, ἔσχον μὲν τῆς κεφαλῆς πύρωσις ἰσχυραὶ καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἐρεύθημα καὶ φλόγωσις ἐλάμβανε, Vehemens capitis æſtus, & rubores oculorum. ΕΤ Θέρμα pro eodem. Menand. ἐπῆρθη τῆς χειρὸς τὰ πύρα τ' ἐπέλαβεν αὐτόν. Item πυρετὸς, Febris, Heſychio: ſicut θερμωλὴ quoque & calorem & febrim ſignificare annotatum eſt. Ab eodẽ Heſychio exponitur etiam ἄδικα, ἐκτρόχαλα. ΑΤ Θέρμης eidem Heſychio eſt ὁ πρὸς πνέων, Æſtate flans ſeu ſpirans: venti nomen, D vt videtur: SICVT Θερμὸν pro æſtate quoque apud Byzantios accipi annotat.

Θέρμω, Calefacio. Iliad. σ, Γάστρῃ μὲν πεύκεδος πῦρ ἄμφεπε· θέρμετο δ' ὕδωρ. Et θέρμεθ' ὕδωρ apud Varro. ex Ariſtoph. Heſychius habet, etiam Θέρμαι cum accentu in vltima, quod exponit θερμαίνει, quaſi à Θερμέω.

Θερμαίνω, F. ανῶ. Calefacio. idẽ quod præcedens, ex eóque deriuatum, vt Euſtathius annotat. Prius tamen, poeticum tantùm eſt, hoc, in proſa etiam vſitatum. Iliad. ξ, Εἰσόκε θερμὰ λέβητα ἐυπλόκαμος Εὐαμάδη Θερμήνῃ, quoad lauacra calida calefecerit, hoc eſt, quoad balneas calefecerit. Odyſſ. ι, ὑπὸ κοσσάβου πλασσε πολλῆς, Εἰὼς θερμαίνοιτο, quoad calefieret, ſeu incaleſceret. Plutar. Sympoſiac. 6, de veſtimento, ὃν χειμῶνι θερμαίνει, ὃν δ' ἥλιος ψύχει. Et l. 8, πᾶν γὰρ τὸ θερμαινόμενον καὶ χλιαινόμενον, ἀεὶ πρὸς μεταβολὴν ἑτοίμως πρόσθεν, omne id quod incaluerit. Theophr. de calamo ſagittario. μάλιστα κάμψιν δέχεται μέλος, καὶ ὅλως ἄγαται θωπεύμενος ὡς αἱ θῆλεαι πως, θερμαινόμενος. De quo Plinius, Obſequentique quò libeat flecti, calefacto. Metaphoricè etiam accipitur. Sophocles apud Suidã, Οὐκ ἂν προείμην σὺ δείνος λόγου βροτῶν, Ὅστις κατ᾽ αἶσαν ἐλπίσιν θερμαίνεται. Simili metaphora dixit Curt. lib. 4, Vtendum animis dum ſpe calerent, ratus. Sed & Foueri ſpe & Accendi ſpe, Latinis vſitata ſunt. Apud eundem Suidam, παῖδ' Αἰσχύλε, Καὶ μὴ πρὸς ὀργὴν σπλάγχνα θερμήνῃς κότῳ, Nec viſcera tua iræ feruore incaleſcant. Incendi ira Latini dicunt: apud quos & ipſa ira calere & æſtuare dicitur. Cæterùm θερμῆναι Atticũ eſſe, non θερμᾶναι, annotat Phrynichus: cuius duo exempla iam allata ſunt, alterum ex Homero, alterũ ex poeta anonymo. Θερμαυθῆναι, Febricitare, apud Hippocratem lib. 1 Epidem. Gorr. ex Galeni commentariis. SED ET Θερμάω, SIVE Θερμάζω dici videtur. Vnde apud Nicãdr. Alexiph. ſub finem, Ἠὲ πόθου φλογμῷ θαλψας κύπις, αἴθι σαλῶν Ἀνέρα θερμάσαιο. id eſt Calefacias, Foueas, θάλψαις, vt ſchol. declarat.

Θέρμανσις, ιως, ἡ, Calefactio, Calefactus vt Plinius loquitur. Ariſtoteles Metaph. lib. 10, ἔστι δὲ σύγκρισις θερμότητος κύπτος ἢ θέρμανσις.

H Θερμαντὸς, οῦ, ὁ, Calefactus, vel Qui calefieri poteſt. Ariſtoteles in 4 Metaph. loquens de relatiuis, τὸ δ' ὡς θερμαντὸν πρὸς τὸ θερμαντὸν, καὶ τμητὸν πρὸς τὸ τμητόν. VNDE Θερμαντικὸς, οῦ, ὁ, Qui calefacere poteſt, Excalfactorius, vt θερμαντικαὶ δυνάμεις apud Dioſcoridem lib. 3, Medicamenta quibus excalfactoria vis ineſt, vt Plin. loquitur. Dioſc. τὸ δὲ παλαιὸν, θερμαντικώτερον. Phinius, Vetus o-

leum magis excalfacit corpora. Plutarchus ad Colot. οἱ μὲν ψυκτικὸν καθόλου φασὶν εἶναι τὸν οἶνον, οἱ δὲ θερμαντικόν. ibidem quidam dicit ἐξυπνοποιοῦσι τοὺς πολλοὺς τὸ θερμαῖνον θερμαντικὸν, ἢ τὸ ψύχειν ψυκτικὸν ὑπολαμβάνοντας.

C. Ἀθέρμαντος, ω, ὁ καὶ ἡ, Non calefactus, vel Qui non calescit.

C. Εὐθέρμαντος, ν, ὁ καὶ ὐ, Bene calefactus, vel Bene calescēs. Theophr. l. 4 De c. pl. ἀθερμαντότερα γῆ ψαμμώδης, arenaria terra facilius sentit calorem.

Θερμαντήρ, ῆρος, ὁ, Caldarium. ἵνα τὸ ὕδωρ θερμαίνεται, vt à Polluce l. 10 declaratur. ET Θερμαντήριον, ν, τὸ, Id vbi aliquid calefieri potest, Caldarium. idem quod præcedens, vt docet Pollux. In vulg. l. exponitur Ahenum, Lebes.

Θερμασία, ας, ἡ, Calefactus, Calor. Ita B. qui tamen affert ex Aristot. Probl. ἡ ὑπὸ θερμασίαν ὑπάρχουσα τροφὴ τοῖς ἀνθρώποις οὖσα ποιεῖ τὰς ἀφροδισίους. Idem, ἡ δὲ ὀσφὺς θερμασίαν ἔχουσα πολλὴν ὀξεῖαν ποιεῖ διόρασιν θερμασίας. Idē, ἡ γὰρ ῥᾴδιον ἀφροδισιάζουσιν τοῖς ὑπὸ διόρασιν θερμασίας.

Θερμαστὶς, ίδος, ἡ, Caldarium, ἵνα τὸ ὕδωρ θερμαίνεται: idē quod θερμαντήρ. Poll.

Θέρμαστρα, ας, ἡ, Caminus, Hesych. ET Θερμαστῆναι, E caminis: ἐκ καμίνων, vt Hesych. exponit. apud quem additur, καὶ τὸ ἐπάνω ὁ τῆς κλίνης πάντων. Pro θέρμαστρα verò scriptum reperitur ET Θέρμαυστρα, siue Θερμαῦστρα. sic enim scribitur apud Callimachum in hymno in Delum, Θερμαῦστραί τε βρέμοιντο ὑφ' Ἡφαίστοιο πυραχνῆς, Camini, Fornaces.

Θερμαστὶς, ίδος, ἡ, Caldarium. Hesychio est vas simile καρκίνῳ quo aurifabri vtuntur. ‖ Item ὄρχησις ἵππου ἢ δίφρου πάχος ἴτηκα. Camerario θερμαστίδες sunt duæ saltationes concitatæ, quæ cum saltu fiunt, vt χειρονομικὸν ὄρχημα cum manuū motu. hanc aūt saltationē à vehementia & concitatione nomen traxisse existimat. Pollux libro 4, καταπείδις δὲ καὶ θερμαστρίδες, ἵππια ὀρχήματα. Vide sequens θερμαυστείς. Sicut verò pro θέρμαστρα dici θέρμαυστρα iam annotatum est: ita ET Θερμαυστεὶς pro θερμαστεὶς dici sciendum est. Vnde θερμαυστεὶς Pollucis lib. 10, synonymū est τῷ θερμαντῆρι, & θερμαστὶς, hoc est Caldarium, ἵνα θερμαίνεται τὸ ὕδωρ. Sicut item θερμαστεὶς saltationis esse genus dictum est, ita & apud Athenæū libro 14, θερμαυστεὶς numeratur inter ὀρχήσεις μανικώδεις. Eustathio autem est ὄρχησις δίφρου τοδῶν σωμάτων: quæ quomodo fiat, dicetur in verbo sequenti. A polluce inter τραχυκῆς ὀρχήσεως χέιματα refertur. Quod verò ad scripturam attinet, apud Pollucem & Athenæum legitur θερμαυστεὶς, tribus syllabis, apud Eustathium verò quatuor syllabis θερμαϋστεὶς, diuisa diphthongo. ET Θερμαϋστείζω, apud eundē Eust. ex Critia, αἰσπηδήσας εἰς ὕψος, ὡς τὸ καπνιχθὼν ὅτι χλῶ, θρόμβοις πολλοὶς πῖς τὸ σὸν πιεῖ. Quod saltationis genus idē esse Eustathio vidētur quod ab Homero Odyss. θ, regii pueri saltasse dicuntur, quum scribit, ὀρχηστὴς ὑπὸ χθονὸς ὑμεῖο· ἀειρόμενος ῥιπῇσιν ἐλίσσεται πόδας ἀκείας: vt θερμαυστείζειν sit In altum exilire, &, antequam in terram deferaris, pedes sæpius alternantem gesticulari. Luc. De salt. πῶς γὰρ ὁ ἡμίπους λόγος διεξέρχεται, παρεὶς τὸ θερμαϋστείζειν, καὶ λέγεσθαι ὀρχεῖσθαι.

C. Ἀνάθερμαίνω, Recalfacio. Et ἀναθερμαίνομαι, Recalfio. In v. l. exponitur Tepesco, Refervesco.

C. Ἀντιθερμαίνω, Contrà calefacio. Alex. Aphrod.

C. Διαθερμαίνω, Incalfacio. Demosthenes De falsa legatione, ὡς δὲ ταῦτ' ἤδη τὰ πράγματα, καὶ διαθερμαίνοντα, Vt autē res iam procedere cœpit, & illi incalescere. VNDE Διαθερμασία, ας, ἡ, Calefactus, Calor: vel potius Calor diffusus. Aristot. Probl. lib. 2 quæst. 36, τῶν ἱδρώτων διαθερμασία γινομένων, Legitur tamen ibi & διὰ θερμασίαν. Plut. ad Col. ἀρ' οὐκ ἴσμεν τοὺς ὑπὸ τοῦ οἴνου διαθερμασίας; an incalescere vino corpora negas?

C. Ἐκθερμαίνω, Excalfacio. Aristot. Probl. lib. 2, quæstione 35, τίνες ὃ τὸ μὲν ὀλίγον ἐκλείπωμα ἐκθερμαίνεσθαι, τὸ δὲ πολὺ, μὴ ἐκθερμαίνεσθαι. VNDE Ἀνεκθέρμαντος, ὁ καὶ ἡ, Qui excalfactus non est, vel Qui excalfieri non potest. ET BICOMP. Συνεκθερμαίνω, Concalfacio. vbi præpositio auget significe. Plut. καὶ τὸ μαίνεσθαι τῷ Μενίππῳ πολὺ σβεννύμενον ὑπὸ γήρως, σπανίως ἐξεθέρμαινε αὖθις καὶ ἐξέφλεγεν. Quo significatu & συνεκκαίεσθαι dicitur. B.

C. ΠΑΡΑθερμαίνω, Calefacio. B. ex Athen. οἶνος παραθερμαίνων τὸν ψυχρὸν καὶ δροσερόν.

C. ΣΥΝθέρμαίνω. Concalefacio, Cicer. Vnde συνθερμαντικαὶ δυνάμεις, Gal. Vis concalfactoria, Plinio. v. l.

C. ΥΠΟθερμαίνω, q. d. Subcalefacio, Calore succēdo. Hom. Il. τ, Παῦρον δ' ὑποθερμαίνετο ξίφος αἵματι, totus ensis incalescebat sanguine profluente. Et apud Suidam, ἡ δὲ βασίλισσα ὑποθερμανθεῖσα τῷ θυμῷ, καὶ τῷ χόλῳ φλεγμήνασα, Quum animo succensa esset, Quum animus eius incaluisset.

¶ Θερμαίνω τὸν βίον, Delicatè viuere. Inde forsan & qui calidis vterentur, delicatiores esse putarentur. Vnde apud Athenæum quoque coniunguntur, ἁπαλοὺς καὶ θερμοὺς ὁρᾶν: quod ἁπαλὸν & ipsum pro Delicatam & voluptariam vitā dego accipere tradunt. Poll. l. 10, synonymum ponit τῷ τρυφᾶν: addens tamen, hoc θερμαίνεσθαι & κυχλιδίαν comica esse, nec sibi probari.

Θέρος, ους, τὸ, Æstas. à θέρω, quòd eo tempore omnia magis caleant. Odyss. μ, ὅτ' ἐν θέρει, ὅτ' ἐν ὀπώρῃ. Hesiodus, θέρος καματώδεες ὥρη. Arat. — καὶ θέρος καὶ χείματος ἀρχομένοιο, ad æstatis primordia, & post hyberni temporis ortus, vt Cicero vertit. Thucyd. libro 4, ἅμα ἦρι τῷ ὀπωρινῷ θέρους. Idem, τῷ σίτῳ καὶ τοῖς ἀκμάζουσι, æstate & frugibus adultis. Luc. μεσοῦντος θέρους, media æstate. Xenophon, ἐν θέρει ἀκμάζοντι, adulta æstate. Pro quo Theophylactus epist. dicit θέρους ἀκμῇ. Quod verò Latini dicunt Æstate, hoc est Æstuo tempore, Græci θέρους: item ἐν θέρει, item θέρει. Athenæus libro 10, τὸ μὲν θέρους ὑροιά· τὸ δὲ ἔαρος ὠχρὸς· ἐν ᾧ τὸν χειμερινὸν ὥραν ἰσχάδες. Xen. Pæd. 8, ἐν γὰρ μέσῳ τῷ θέρει οὐκ ἀκούουσιν αὐτοῖς οὐδ' αὐτὸ δίψαν, οὐδ' αἰ τῶν ποδῶν σκιαί. Hes. Erg. C, Ἄσπερ χεῖμα κακὴ, θέρει ἀρχαλέῃ, οὐδέποτ' ἐθλή. Eodem sensu apud X. Hell. 5, θέρους διόντος καὶ μισημερίας. ‖ Θέρος accipitur etiam pro messe. Epigr. Ἐλθὼν σοὶ τὸ θέρος μαντεύομαι, messem tibi bonam vaticinor. Sic apud Plutarchum Polit. præc. ὡς οἱ ἐπὶ Σπαρτιάτῃ καὶ Δρομοκλείδῃ ὅτε τὸ χρυσοῦν θέρος (τὸ βῆμα μετὰ παιδιᾶς οὕτως ὀνομάζοντες) ἀλλήλους παρεκάλουν. Apud eundem in Fabio, initio, ἐλήλυθε καὶ θέρος ἤδη χρόνου τοῦ Ἄννιβου ἐπαμᾶν κείρεσθαι, apud Antiū spicas sanguinolentas demessas: seu ad verbum, messes spicarum sanguinolentas detonsas esse. Legitur verò ibi perperā θερμαχρόων ea voce.

C. Θερεύβοπις, ωπος, ὁ καὶ ἡ, Æstiua habens pascua, Vbi æstate pasci licet. Et θερείσιον neutro genere substantivè, Locus habens æstiua pascua: vt ex antiquis docet Eust. Idem est & apud Suid.

Θερειλεχὴς, ίος, ὁ καὶ ἡ, Æstate lectum præbens. Nic. Ther. θερειλεχέος πλατάνοιο, platani vmbrosæ seu patulæ: sub cuius vmbra æstate cubari potest, vel ex cuius foliis æstate lectus sterni.

C. Θερίζανον, ν, τὸ, Currus quo messis importatur. ἅμαξα ἡ ἄγουσα τὸ θέρος, vt à quibusdam (teste Hesychio) exponitur. Eidem est etiam pars quædam currus. Apud eundem habetur ET Θέρηγον, exponiturque τὸ ὀπίσθιον ἁμαξοῦ ἀφόρημα, τὸ ὀπίσω τῆς ἁμαξιᾶς ἀφάρκιον ἢ μηχάνημα. AT Θειζανον, per ι, in lexico quodam veteri, herbæ nomen esse dicitur.

Θέρεος, ν, ὁ, Æstiuus. Orpheus hymno in Cererem, θριπλοκάμοις χαίρουσα θερείοις. Et paulo pòst, καρπὸς βεβίωσα θερείους. AT Θέρεια, ας, ἡ, Æstiuum tempus, Æstas. Quod quidam grammatici ita à θέρω deducunt vt θάλεια à θάλλω, & ἀκοίλεια ab ἀκοίλω. Budæus tamen θερεία scribit. Quæ scriptura videtur commodior: vt in hoc θερεία subaudiatur ὥρα. Budæus ex Polybii libro 5, initio, χαρακώματος τῆς θερείας. Ex eodem, θεωροῦντες ὅτι συμβέβηκε πολὺ θερείαν ἄνοιξαν εἰς πόλεμον ἡμῖν ἔσεσθαι τῷ Φιλίππῳ. Pro hoc autem θέρεια siue θερεία, Ionica dialysi ab Herodoto DICITVR Θερείη, sicut βασιλείη, pro βασιλεία. In vulg. lexicis est ETIAM Θέρειος per ι, pro Æstiuus, seu θέρεος. Citatur enim θερεία αἰθρία, Æstiua serenitas, ex Dioscor. l. 5.

Θερεινὸς, ὸν, ὁ, Æstiuus. vt θερειναὶ λάχανα & θερειναὶ θρίδακες, Æstiua olera & Æstiuæ lactucæ, apud Athenæum. Et θερεινὴ μεσημβρία, apud Xenophontem Cyneg. Meridies æstiua. Et θερειναὶ ἀνατολαὶ apud Aristot. Ortus æstiui: alii Solstitiales ortus interpr. In vulg. lexicis est ETIAM

Θερικὸς, Æstinus, Messorius: in v.l.sed sine exemplo.
Θέρετρον, ου, τὸ, Locus habitationi æstiuæ accommodus. πρὸς ἀσθενείαν θέρους ὀπωρόδεις, vt apud Hippocr. Gal. exponit: addens esse qui θέρρετρον scribant.
Θερίζω, F. ίσω, Æstiuo, Varr. Plin. Hoc est, Æstatem alicubi transigo, τὸ θέρος που διάγω, vt Suidas annotat, vt ἐαρίζω & χειμάζω. ‖Item Meto. In qua significatione actiuum est, sicut in præcedente neutrum. Xenoph. Hellen. 7, περὶ πραγμάτων ἃ ἔτυχον ἐξαίφνης τῆς ἀκροπόλεως πθερισθείσης. Archestr. apud Athen. lib. 7, de salpa, βρωτὴ ὀψιμάλιστα. Εἰ θερίζοιμεν σῖτα, quum frumentum meteretur. Plutarch. περὶ θερισμοῦ τῶν σίτων, ὠνάμην. Accipitur etiam metaphoricè, sicut Metere apud Latinos. Plutarch. Apophth. ἐκεῖνος μὲν γὰρ ἐθέριζε πλοῦν Ἀσίαν, ἐγὼ δὲ καλαμῶμαι. Euripides, πλοῦ δ' αἰσχίονος ἔχει βίον θερίζειν ὧν τε καρπὸν πάχω Id est, Cicerone interprete, — tum vita omnibus Metenda, vt fruges. Plutarchus, ἀπίστοις λόγοις καὶ θερίζοντες ἀθρόως μετὰ μάχης ὑποψίας καὶ πλημμελείας. Aristot. Rh. 2, σὺ δὲ ταῦτα αἰσχρῶς μὲν ἔπαινεῖς, κακῶς δὲ ἐθέρισας, quod citans ex nescio quo autore, nimis esse poetica dicit. Apud Luc. in Vit. auct. circa finem, πρὸς ὤμους καφηροὶ ἦτε θερίζοντες λόγου ἄξιοι, exponitur, Digni sermone colligente, hoc est Digni qui manipulos colligant aut opus in agris faciant.
Θερισμὸς, οῦ, ὁ, Messis. Æschin.
Θερισὴς, ῆ, ὁ, Messor. Demosth. Pro cor. πρὸς θερισταὶ, καὶ πρὸς ἀμήτου μισθοῦ προσάπτονται. Plut. κατ' ἀρχὰς ἐφορώντα καλαμητείας καὶ θερισμούς. Fœmin. ΕΣΤ Θερισεία, Quæ metit. Citatur ex Aristoph.
Θερισήϊον, ου, τὸ, Falx messoria, Gr. Bibl. interpr. 1 Reg. 13.
Θερισὸς, ῆ, ὁ, Messus, aut Qui meti potest aut solet: q.d. Messilis, vt nonnulli interpretantur. Apud Dioscoridem libro 1, capite 18, balsami genus quoddam θερισὸν appellatur, ἴσως διὰ τὸ ἀκμαῖος θερίζεσθαι ἰσχὺν ἔχειν, vt ibidem annotatur. ΙΔ Εὐθέρισον nominatur à Plinio libro 12, cap. 15. ΑΤ Ἀθέρισος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non demessus, Qui est adhuc in spica. vulg. lex. Ab Hesychio exponitur ἀφρόντιστος, Neglectus, ab ἀθερίζω. scribendum tamen potius foret ἀθερισὸς in ea significatione, secundum formã aliorum verbalium.
Θέρισσον, ου, τὸ, Vestis tenuis & æstiua, seu Vestis messoria. Hieron. in Esaiam, Θέρισσα (inquit) nos possumus appellare palliola quibus obuoluta est Rebecca, vt hodie quoque Arabiæ & Mesopotamiæ operiuntur fœminæ: ab eo quòd ἐν θέρει, id est æstate & caumate, corpora protegant fœminarum. Hæc ille. Genes. cap. 24, ἡ δὲ λαβοῦσα τὸ θέρισσον, ἐκρύβη. Cantic. cap. 5, ἦρεν τὸ θέρισσον ἀπ' ἐμοῦ φύλακες τῆς τειχέως. Citat Suidas ex quodam etiam Epigrammate, — θέρισσα καὶ πὺξ ἀδρολεπεῖς δηλεπείοις πλοκάμοις. Apud eundem eiusdem significationis est ΕΤ Θερίσειον: ΕΤ Θέρισον apud Hesych. itidem λεπτὸν ὕφασμα, θερινὸν ἱμάτιον. ‖ΑΤ Θέρισσον Varro est etiam δρέπανον. id est Falx messoria: qua signif. accipitur θερίσσειον.
C. ΑΠΟθερίζω, Demeto. Interdum Abscindo, Amputo.
C ΕΚθερίζω, Meto. v.l. ex Demosth.
C. ΕΝθερίζω, Æstatem in aliquo loco dego. vt ἐναρίζω.
C. ΠΑΡΑθερίζω, Demeto, Amputo.
C. ΣΥΝθερίζω, Vnà meto, Vna messem facio. Aristoph. Acharn. Ἀμ' ὠξίοις δίλπει συνθερίζει. Paulo antè verò dixerat, Μίλωνά τι θερίδδιον.
¶ Θερίζω, Mero, Incido, Rodo: per syncopen pro θερίζω. vulg. lex.
C. ΑΠΟθρίζω, Demeto. Interdum etiam Amputo, Abscindo. per syncopen pro ἀποθερίζω. Epigr. ἀπέθρισε σὺν κεφαλῷ αἴλουρος, Felis tuum caput abscidit. Sic apud Euripidẽ in Oreste, Εἶδέν πᾳ' ἄκρας ὡς ἀπέθρισε πέλας. Hesychius tamen legit ἀπέρριξεν, & exponit ἀπέκειρεν, item ἀπέκοψεν. Sed sunt etiam qui ἀποθρίζειν non putent ex ἀποθερίζειν factum.
C. ΠΑΡΑθρίζω, Demeto, Amputo. Apoll. Arg. 2, Ἐμπης δ' ἀφλάσθοιο παρέθρισεν ἄκρα κέρυμβα Νωλεμὲς ἐμπάζασα ἀναπλείην. i. ἀπόκοπον, vt schol. exponit, syncopen esse dicens pro παρεθέρισεν.
¶ Θρεπτὸς, ὴ, ὁ, Æstuosissimus. Quidam grammatici à θέρος deducunt, quanuis significationem eandem cum illo non habeat. Vtitur autem eo Aratus, Ἥμως ἔστ' ἠελίοι θρεπτὰ πάσι εἴσι κὼ θυθοί. Et Nicander in Ther. Ἦμαι ἔτ' ἠελίοιο θερεπτὰ ἴσατο αἴγες, quum solis radii æstuosissimi sunt seu feruentissimi.

ΘΕΩ, F. θεύσομαι, siue θεύσουμαι, (quod ex Thucydide citatur: factum ad analogiã τῶ πλεύσουμαι à πλέω) Curro. Od. θ, Τῶν δὲ θέων ὄχ' ἄριστος ἔην. Il. ρ, Ἐν δὲ θέειν, τὰ δείπυχε' ἀμύμονι δῶκεν ἑταίρῳ. Ibat ad currendum, seu Currere parabat. Od. χ, Βῆ δὲ θέων, Ibat currens, seu Ibat curriculo, vt Plautus loquitur. Plutarch. Coriolano, ὥστε καὶ θεῖν ἐλαφρὸν εἶναι, leuem & agilem, si currendum foret. Apud eundem in Public. ὡς ἐκέλευες εἰς τὸ στρατόπεδον, θέοντες, ad illos in castra currentes. Aristoph. οὔτε θέομεν, οὔτ' ἐλαύνομεν, nec ipsi currimus: nec alios impellimus. Item ἔθεον δρόμῳ, Cursu cõtendebat, Curriculo ibat: Vel, Citato cursu currebat. auget enim δρόμῳ quod adijcitur. ‖Θέω τινός, Curro pro aliquo: id est Dimico, Pugno, Periclitor, vt Bud. etiam interpretatur: frequens apud Herodotum, vt annotat [illegible] ex eo, θεῖν περὶ ἰωὴν, certare de salute vestra & p[illegible]itari, remittensque itidem ad pag. 126, 131. Et ex Pausan. 153, θέοντες περὶ γυναικῶν ἢ παίδων καὶ πατρίδος. ‖Pro hoc θέω poetæ dicunt ETIAM Θείω, metri gratia inserto ι, vt πείω pro πίω, Il. κ, de equis Rhesi, Λὰξ κάπρει χίονος, θείειν δ' αἷμα μιαίνειν ἔμελεν. ΑΤ Θεῦ Hesych. est δεῦρο μοι χε, Curre huc.
C. ΑΝΑθέω, Sursum curro, Subeo, vt ἀναπρέχω. cui contrarium καταθέω. B.
C. ΑΠΟθέω, Abeo currens, Discedo currens: sicut Accurro significat Accedo currens vel curriculo. Vtitur Xenophon.
C. ΔΙΑθέω, Discurro, Percurro. X. OEcon. διαθέοντες λόγου. Ex Plutarchi Solone, διαθέοντες ἱερὰν καμπάδα, in v.l. Sacram facem currendo gestantes. Ex eodem διαθέω ποτέ τι, recum cursu contendo. Quod verò in iisdem v.l. ex Herodoto affertur εὖ διαθέωσι τὸν φόρτον, & exponitur Onus distrahant, ad διαπίπτω pertinet.
C. ΕΚθέω, Excurro.
c. 2. Διεκθέω, Discurro, Excurro. Aristot. De mundo, ἄχρι τῆς διεκθέοι, ad terram vsque cursim illisum.
c. 2. Επεκθέω, Aduersus aliquem excurro, vt ἐπεκθρέχω. Philo De vita M. l. 1, ἀνὰς ὡς τῆς οἰκίας πόππας ἀποπαύσας, ἐπεξέθει, domo mouet, eis occursurus.
C. ΕΠΙθέω, Accurro, Incurro Irruo. Aristid. Et Herodian. 6, ἐπέδυν πρὸς πὼ συστάδον μάχῳ αἰπτυπῆς, καὶ ἱππόπλαι πλάκας Ῥωμαίοις ἐγίνοντο, stataria pugna seu collata acie incurrebant.
C. ΚΑΤΑθέω, Decurro. Xenophon Hellen. 1, πᾶσα πλοῖα ἀπαντᾶν εἰς Πειραιᾶ καταθέοντα, quæ cursu in Piræum deferebantur. Item Hostiliter percurro, seu incurro. καταθεῖν πρὸς Βαβυλῶνα χώραν, Babylonem versus regionem incursionibus infestabat.
C. ΜΕΤΑθέω, Curro post, id est Cursu persequor. Xen. καὶ μεταθέουσι, id est διώκουσι, Persequentur. Item Trãscurro, Cursu vsquequaque persequor; Cursu permetior. Xen. Cyneg. ἐπειδὰν δὲ μεταθέωσιν αἱ κύνες πᾶσι ὑπόπτοις ὦσι, καὶ ἡσυχῇ πᾶσι τοῖς ἠμάσσεσι. Idem in eodem lib. τὰ μὲν γὰρ ὄρη οἷόν τε καὶ ἐκβῆναι καὶ μεταθεῖν καθαρῶς· τὰ δὲ ὄρυγμα, οὐδὲ πεζῇ, ἕνεκα τῶν τεμενῶν, montes enim promptum est vestigare canibus, & vsquequaque persequi leporum cubilia, & cursu permetiri: quum neutrum in locis cultis & in liras digestis perinde facilè sit, propter tramites limitésque transuersos. B.
C. ΠΑΡΑθέω, Accurro, & q.d. Iuxta curro, Assequor, hoc est Cominus sequor, Non longè relinquor. Greg. de pullo equam sectante, quasi παρακέλευσις vel παρακέλευμα. Hæc Bud. Herodianus lib. 8, ἐκαπέωθεν δὲ παρέθεον ἀπὸ τῶν καταφράκτων ἱππέων ἵλαι καὶ Μαυρούσιοι ἀκοντισταί, ab vtroque latere eorum qui in medio erant, discurrebant cataphractorum equitum alæ. Idem Bud. apud Ælianum loquentem de canibus Ægyptiacis bibentibus in Nilo, παραθέουσι τῷ ὄχλῳ interpr. Cursim littus vel ripam legunt. Παρατρέχω est etiam Prætercurro. Plato Theæteto, ἆρα ὦ Σώκρατες τὸν ἱππόν μου καταθέομαι. ἁμά που, ὦ φίλε, ἄδηλον εἰ καὶ παραθέομαι τὸ ὀρθόν, Nimis insultamus ò Socrates, amicum meum: atque, ô amice, quis scit an cursu præter veritatem feramur v.l. Apud Luc. autem

De hist. scrib. καίπι πιστὸς ὢν, θεᾶσθαι τὸν Ταύρλον καὶ τὸν Ἰξίονα καὶ τὸν Τ. πόν καὶ τοὺς ἄλλους, verti posse videtur, Leuiter attingit quasi prætercurrendo, vel In transcursu attingit, vt Plin. loquitur. A

c.1. Συνθέω, Cùrlitando affector. Ex Demosth.

C. Π Ε Ρ Ι θέω, Circumcurro, In orbem curro. Herodianus libro 1, λέοντας τε καὶ παρδάλεις, ἅπερ τε ζῶα θηριώδη, περιθέοντα καταπάλλειν, leones & pantheras aliáque id genus nobilissima animalia, currens in orbem, supernè jaculis confodiebat. Et l.5. χαίρειά τε ὅπη χοὸς ἐχόρδιε περιθέοντα τοῖς βωμοῖς, κύκλα λαὸς τύμπανα μετὰ χεῖρας φέροντα, curritantes in orbem circũ aras. Et l.8, περιθέουσι τὰ τείχεα ἐλίττα καὶ ἑλιπάρεα μέρεα, circumquaque per muros curlitans. Polit.

C. Π Ρ Ο θέω, Præcurro. Il. χ, — πολὺ προθέεσκε, τὸν μέσος εὐρὺ νέεσκον. B

C. Σ Υ Ν θέω, Concurro. Plut. Symp. 4. τὰ θρέμματα διδάσκουσι, βροντῆς γενομένης, οἱ ποιμένες εἰς ταυτὸ συνθεῖν καὶ συνθεύειν, In vnũ concurrere & compelli seu contrahi. Herodian. l.4, πάντες ὁπλῖται συνέθεον. Et l.8, εἰς ἐκκλήσεσιν συνθέοντες, ὥς φασιν ἐκκλησιάζοντες, veluti futura concione, frequentes concurrebant.

Θοός, ή, όν, Celer, Velox. Il.α, circa princ. — ὁ γὰρ ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν. Existimantur autem dictæ ab Homero naues θοαί, id est veloces, vel communi epitheto, vel quòd illæ quibus exercitus transmittebantur, celeritate multo præstarent onerariis. Et ζυγὸς εἰρεσίης θοὸς apud eundem. Dicitur etiam aliquis esse θοὸς, id est celer: Iliados π, v. 422, Αἰδὼς ὦ Λύκιοι πόσε φεύγετ' ἰὼν θοὶ ἔσεσθε. Sed apud Homerum sunt qui θοὸς ex consequente exponant Strenuus, vt Il.π, vbi quum dixisset Sarpedõ Glauco, — νῦν σε μάλα χρὴ Λίχμιον τ' ἐμμεῖναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστήν, subiungit, Νῦν τοι ἐπιδεύεται πόλεμος κακός, εἰ θοὸς εἶσι. Sed & θοὸς μάχεσθαι apud eundem. Quò pertinet etiam compos. βοηθόος. Sic Pugna celer apud quãdam Latinum poetam memini me legere: Apud Virgilium quidem certè legitur Iaculo celer. Sed & θοὸν σάκος apud Apoll. τὸ ἐλαφρὸν καὶ ἐμπάφορον. ¶ Comparatiuè Θοώτερος, Celerior. Item Properantior, ex Epigramm. C

Θοός, Acutus. vt θοοὶ γόμφοι, Apollon. Argon. 2, Acuti claui. Et θοαὶ νῆσοι, Homero per metalepsin (sicut & Fabius docet) pro ὀξεῖαι, id est Acutæ: ob promontoria quæ habent in cuspidis morem acuminata. At θοὴ ὑὸς apud eundem, à quibusdam Acuta (videlicet vt sit ἡ χοιρὰς θοὴ τὴν ἀκοπλον, ἀφλῶν στιφὰ &c.) ab aliis παχεῖα. Lege Eustath. D

ΜΙΝΣ Θοέω, ῶ, Acuo. vnde ἐθόωσα, Odyss. 1, v. 327.

Θοῶς, Celeriter, Velociter. Item Raptim. Od. ξ, — θοῶς σωίεσκε χιτῶνα.

¶ Θοάζω, Celeriter moueor. A schol. Apoll. θοάζειν exponitur παχύνειν. quem valde errare puto in eo quod θοὸς ab eo deriuat: nam contrà illud ab hoc deriuari, manifestius esse arbitror q̃ vt vllis argũmentis probare necesse sit. ¶ Item pro Sedeo, & propriè Celeriter in sede insideo. Plura vide in Θοάσσω. E

ΘΗΠΩ, Stupeo, Cum stupore admiror. Verbum poetis vsitatius, & quidem in duobus tãtùm temporibus, præterito medio videlicet & aoristo secundo: sed illud præteritum medium pro præsente sæpe ponitur. Od. ζ, Ὡς σε γυνὴ ἄγαμαί τε τέθηπά τε. Od. φ, — δυμὸς μοι ἐνὶ στήθεσσι τέθηπεν. Il. ν, Τίφθ' οὕτως ἴστην τεθηπότε νήπιε τέκνε, stupentes velut hinnulei, seu cerui, quos & Plinius omnium rerũ miraculo stupere docet. Apud eundem Homerum non semel est, Σπῆ δὲ θαφὼν, itẽ πάφων δ' αὐίρησι. QVOD Ταφὼν Eustathius Ionica literarum mutatione pro θαπὼν dici annotat: sicut βάθρα κος pro βάτραχος, πυθὼν pro χυτρὸν πύθρα pro χύτρα, & αἰχάνια pro αἰκάνια. Præterito autem medio πέθηπα quidam etiam prosæ scriptores vsi sunt. Philo De vita Mosis lib. 3, ὡς τοὺς ὁσαδήποτε τεθηπέναι καὶ καταπεπλῆχθαι, vt planè spectatores admiratione & stupore defigeret. Lucianus, τέθηπά σε δορυφορούμενον ὑπ' αὐτῆς, Admiratur, Budæo interprete. Idem Bud. apud Areopagitam, τεθηπὼς πρὸς τὸ ξένον, exponit εἰδὼς ἐκπεπληγμένος. Apud Hesychiũ est etiã θήπω, cũ accẽtu in vltima, quasi à θήπω: quod F

itidẽ exponit θαυμάζων: item & ἐκπεπλῆγον, κηλούμενον: paulo antè tamen θήπει, cum accentu in penultima, φιλήσει. Ab illo autem θηπέω apud eundem EST Θηπτὸς, Impostor, ἀπατεών. Notandum verò Eust. non agnoscere hoc thema, sed πέθηπα & θαφὼν deriuare à θάπτω: Etymologicum hic sequuti sumus.

Θηπτὸν, Admirandum, Stupendum. Θαυμαστὸν, Hesych. Itẽ καταθήμενον, vt ab eodem exponitur.

C. Κ Α Τ Α θήπω, Obstupesco, Cum stupore demiror. Vnde in præter. med. καταπέθηπον, apud Suidam καταθαύμασον, ἐξεπλάγησαν. Apud Hesychium est etiam καταθήπει, (expositum ἐπλάγη:) quod à καταθηπέω erit, vt suprà θηπτῶν apud eundem. G

Θάμβος, Stupor, Attonita admiratio. Pro quo, facta mutatione literarum Ionica (vt in πάφω paulo antè annotaui) DICI τάφος docet Eustathius. Quo vtitur aliquoties Hom. vt Od. φ, πάφος δ' ἴλε πάντας ἰδόντας. Od. ω, πάφος δ' ἕλεν αἴσυλα ἕκαστον. At πάφος, Sepulchrũ (quod & ipsum Eust. dictũ vult ἀφ' ὧ τὸ ἀποτεθὲν τοῖς μετὰ εἴκειν βλέπουσι) vide suprà in Θάπτω.

¶ Θάμβος, εος, τὸ, Stupor, Attonita admiratio: idem quod præcedens Θάμβος, ex eóque factum interposito μ, & mutato π in β, vt docet Etymologistes: licet Eustath. ex θέω & ἐμβιβάζεσθαι deriuatum velit, vt sit τὸ ἀφ' ὧ θέας ἐμβιβαζομένη ἐκπλῆξις εἰς τὸν ψυχήν. simplicior tamen esse videtur Etymologici deductio. Iliados δ, — θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας. Odyss. γ, — θάμβος δ' ἕλε πάντας ἰδόντας: sicut paulo antè ex Odyss. habuimus πάφος δ' ἕλε πάντας ἰδόντας. Il. ψ, Δεινὸν δέ μοι θάμβος ἔχει πάντας Ἀχαιούς. Thucyd. lib. 6. καὶ ὁ τόλμας ἔχειν τοσάσδε τοσοῦτον θάμβει καὶ ὄψεως λαμπρότητι ἐπιβάσης ἐθηήθη, stupore audaciæ. id est stupenda audacia. Interdum commodius verti potest Pauor stupidus, Pauor attonitus, Pauor quo percellimur: vt θάμβος sit animi affectio mixta ex admiratione & timore. Euripid. Hecuba, τί νέον κηρύξας, οἶκτρ' ὄρνις, θάμβει τόδε δείματος ἔπαξας; Sic apud Plutarchum Pericle, ἀφ' ὑπερδαιμονίας φωτὸς τὸ μετέωρον θάμβος ἐργάζεται. Quo sensu accipi possunt nonnulli quos ex Homero citaui loci. Apud Apollonium est θάμβος μέγα, & apud Aristoph. θάμβος οἷλον αἴακτας, & suprà apud Hom. θάμβος δ' ἕλε πάντας. AT Θαμβὸς, ὸν, ὁ, Attonitus, Stupida admiratione perculsus. ἐκπλαγὴς, Eust.

C. Ἀθάμβος, ου, ET Ἀθαμβὴς, ὲς, ὁ καὶ ἡ, Qui stupore non percellitur, Vel, Qui pauore attonito non percellitur. Phrynich. apud Hesychium, σῶμα δ' ἀθαμβὲς γυμνάσιον πῦρ. Plut. Lycurgo dicit Spartanas mulieres educare sua βρέφη ἀθαμβῆ σκίπι καὶ ἄνευ ἐρημίας ἄφοβα, ita vt pauore nocturnis non percellantur, nec in solitudine extimescant. Ἄθαμβος autem in vulgatis lexicis est, exponiturque Intrepidus: sine autore. (Apud Hesychium est quidem scriptum ἄθαμβος, sed exponitur ὦ θάμβος: pro quo diuisa voce scribendum fuerit ἄ θάμβος.) VNDE Ἀθαμβεῖ, Sine stupore attonito, Sine pauore attonito, Impauidè. AT Ἀθαμβίη, Stupor. κατάπληξις, apud Democr. Clemente teste, vt v.l. annotant. quæ expositio præcedentibus contraria est.

C. Ἐκθαμβος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui attonita admiratione stupet, Attonitus, Stupore & pauore perculsus. ἔκπληκτος, vt Eustath. exponit. ἐκθαμβος ἰῶ apud Suidam, ὦ θάμβει ἢ ἀπλήξει ἰῶ.

C. Περιθαμβὴς, ὲς, ὁ καὶ ἡ, Vehemẽter admiratione & stupore vel pauore perculsus, Valde stupefactus, seu pauefactus. Apollon. Argonic. ὦν 2, Καί σφιας ἀμφίσσατο θάμβος ἰδόντας. A Budæo exponitur Valde trepidus, citante ex Plut.

Θαμβαλέος, α, ὁ, Stupendus, Formidabilis. Θαυμαστὸς, φοβερὸς, vt ab Hesychio declaratur. Θαμβαλέη φωνὴ, apud Nonnum, Vox ad quam admiratione obstupescas, Ad quam stupore expauescas. Ab eodem adhuc etiam vsurpatum videtur pro Stupens, Admirabundus. Nã θαμβαλέη Σαμαρείτης apud eum in vulg. l. exponitur Admirabunda & stupens: sicut & θαμβαλέοι θεατῆται, admirabundi.

Θαμβέω, ῶ, F. ήσω, Admiratione attonita stupeo, Stupore attonito paueo. Il. ψ, Λαοὶ δ' αὖ θαμέως τε θαμβεόμεσθα τε Il. ω, Θαμβεῦσι δέ μιν ἄλλοι, ἰδὼν ἐνὶ οἴκῳ ἕκαστος. Il. ω, — θαμβήσειν ἰδὼν

ἰδὼν Πείσανδρον θαμβεῖται. vt apud Virgilium, Obstupuit vīsu Æneas: item Aspectu primo obstupuit. Odyss.η, Ὡς ἔφατ', οἱ δ' αἰεὶ θυμὸν ἐθάμβεον. Iliad.θ, Θάμβησαν, καὶ πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἷλε. vt apud Virgilium, Obstupuere animi, gelidusque per ima cucurrit Ossa tremor. Odyss.ω, Τὼ δ' ἄρα θαμβήσαντ' ἰθὺς πίον, ὡς ἐσιδέσθω. Interdum accusatiuum habet adiunctum. Odyss.ρ, Οἱ δ' ἐλεαίροντες δίδοσαν, καὶ ἐθάμβεον αὐτόν, Ἀλήτας τ' εἶρον τὸν ἔσαν, stupebant ipsum: vt apud Ciceronem, Nos Varrones stupemus. Actiue etiam vsurpatum reperitur pro Stupore attonito percello, Pauefacio. 2 Regum 12, σὲ ἔχει με συνεχόμενοί θανάτου, καὶ χειμάρροι ἀνομίας ἐθάμβησάν με, torrentes iniquitatis attonito pauore perculserunt me. Θαμβοῦμαι, Obstupesco, Perculsus sum. Bud. ex Plut. de Pompeio, Ἐλαφρῶς ἔφη τὴν γνώμην ἔσεσθαι, εἰ δι' ἡλίας ἦλθες ἢ θαμβουμένου.

C. ΕΚθαμβέω, Stupore attonito percellor, Pauore attonito exterreor. Et in pass. ἐκθαμβοῦμαι, pro eodem, seu Expauesco, vt Bud. interpr. Basil. Ἀποσοβῶν γὰρ ἡμᾶς καὶ ἐκθαμβοῦντα. Vetus & Marcus Euang.

C. ΕΠΙθαμβέω, Cum stupore attonito admiror, Stupeo. Noun. καί μιν Ἰουδαίων ἐπεθάμβεεν ἑσμός, Eum stupebat, seu Cum stupore admirabatur.

C. ΚΑΤΑθαμβέω, Cum stupore demiror. Et in pass. eadē signif. Plut. Numa, καταπεθαμβημένῳ τὴν τοῦ Νομᾶ δύναμιν, Cum stupore demirata. Idem Fabio, καταπεθαμβημένος τὸν Ἀννίβαν, Stupens Annibalem, vel Stupore quasi attonito demirans Annibalem, aut etiam expauescēs. nam θαμβεῖν in vtraque significatione poni, suo loco dictum est.

- ΘΗΓΩ, F. ξω, Acuo. Hom. Iliad.β, Εὖ μὲν πρῶτα δόρυ θοὸν ἀκόντιον, εὖ δ' ἀσπίδα ἄκρην. (vbi obserua poni vocē mediam.) Idem Il.ν, de apro, Ὀξέα μιν ἀμφὶ δὲ ἄκαι οἱ περὶ λαμπετόωσιν, αἰὲν ὀδόντας θήγει: eodemque modo Heliodus, — θήγει δὲ πελώριον ὀδόντα. Euripid. quoque in Phœnissis pugnam Eteocles ac Polynices fratrum, pugnæ aprorum comparans, scripsit, Καθορᾷ δ' ὅπως θηγοντες ἀχέα χθονὸς Σωπᾷ ἴσχει. Vbi obserua etiam θηγοντες χθονὸς pro eo quod Homerus dixit, θήγει ὀδόντα μετὰ χθονί. Caterùm Horatius leonem itidem dixit Acuere dentes, θήγει ὀδόντας.

Θήγω in prosa etiam vsitatum, sed vt plurimum (quantum meminisse possum) metaphorica significatione: vt Latinè Acuere, pro Incitare, Instigare, Animare. Xenoph. Paedia 2, ἀλλὰ παῦε ὑμᾶς αὐτοὺς δεῖ θήγειν πάντως θήγει τὸ φρόνημα. Idem ibidem, θήγει πᾶς ψυχὰς εἰς τὰ πολεμικά. Et Paedia 1, οὗ δὲ αἱ ψυχαὶ πεθηγμέναι. Lucianus quoque dixit (exemplo Xenophontis, vt opinor) in libello De saltat. θήγουσα μὲν τὸν ψυχικὸν, ἀσκοῦσα δὲ καὶ τὸ σῶμα. At quod dixit Alcidamas, ἀκράτῳ τῆς διανοίας ὀργῇ πεθηγμένον, reprehendit Aristoteles in Rhet. Caterùm quod ad huius verbi etymon attinet, Eustathi' θήγει dictum esse vult quasi εἰς θοὸν ἄγει. ego certe, si vllum est eius etymon, id esse arbitror: sed si vllum aliud verbum prototypon est, esse hoc quoque, magis persuasum habeo. Legitur tamen & apud Etymolog. dici θήγω quasi θοήγω. HINC Θηκτὸς, Acutus. vt θηκτὸν ξίφος, in Epigr. Acutus ensis.

C. Εὐθηγὴς, ET Εὐθηκτὸς, Bene acutus. vt εὔθηκτον ξίφος, Ensis quem quis bene exacuit. AT Νεοθηγὴς, Recēs acutus. vt νεοθηγὲς ξίφος, Ensis quem quis recens exacuit. ET Ὀξυθηκτὸς, Valde acutus, Quem quis ita exacueri tve eius mucronem acutum reddiderit. ὀξυθήκτοις φασγάνοις, Eurip.

C. ΕΠΙθήγω, ET ΠΑΡΑθήγω, Acuo, vel Exacuo. Sed ΕΠΙθήγω metaphoricè etiam, sicut θήγω, pro Incito, Instigo. vnde ΕΠΙπεθήγμαι exponitur etiam παροξύνομαι ab Hesychio. AT Ὑποθήγω est metaphor. itidem, q.d. Subincito, Subinstigo. A Suida ὑποθήγων exponitur ἐρεθίζων, & ἐπιτηδείως, & ἐπαλείφων: afferente exemplum hoc, ὑποθήγων εἰς τὰ καλὰ ἔργα αὐτούς.

Θηκτὸς, Acutus, in Epigr.

¶ Θηκτὴν, ET Θήκτορα, Cos, ab acuendo ita dicta. Sophocl. Aiace, σιδηροβρῶτα θηκτὴν πτυκτὸς. VNDE Θηκτὸω,

A Acuo. θηκτάνει, ὀξύνει, Hesych. ET Θηκτὸς, Acutus (pro quo θηκτέος, paulo antè) θηκτέον, ὀξυ. νικητέον, Hesych.

ΘΗΠΩ, quod hic ponendum fuit, quære in præcedente pag.

ΘΗΡ, ρὸς, ὁ, Fera, Bellua. Hom. Odyss.ε, Δείδω μὴ θῆρες ἐπὶ γλωρὸν καὶ πίρμα ἥμωμαι. Idem Odyss.ω, θῆρες à piscibus & auibus distinguit, scribens, Ἤ που ἐν πόντῳ φάγον ἰχθύες, ἢ ὅτι χέρσου Θῆρσι καὶ οἰωνοῖσιν ἔλωρ γένετο. Itidem Hesiodus in Erg. Ἰχθύσι μὲν καὶ θηρσὶ καὶ οἰωνοῖς πετεηνοῖς Ἔδμεναι ἀλλήλους. Apud Sophoclem in Trach. Accius Ἐρυμανθίαν θῆρα vertit Erymanthiam belluam, vt videbis in meo lex. Cic. pag. 114 & 115. ‖ Θὴρ dicitur etiam peculiariter Leo, κατ' ἐξοχήν. vt Il.ο, v.586, Ἀλλ' οὔ τι δηρὸν ἔτρεσε θοὸς καὶ κὸν ῥίξας πέλεται. ‖ Θὴρ, Centaurus. Sophocles tamen iunxit κένταυρος cum θὴρ, pro centauro: in Trach. p. 353. Sic Semifer poetis Lat. vt docebo in Φήρ. Hesych. θῆρας exponit etiam πὶς σατυρικὰς. Caterùm θὴρ quidam quasi ἀπὸ τοῦ θέειν dictū putarūt: B alii ἀπὸ τοῦ θέειν ἀέρα. Hes. postquā scripsit θὴρ dici de leone, addit ἀπὸ τοῦ θοὰς ὁρμᾶν.

C. Θηρεσχία. Ferarum captura, (vt Plin. dicit Piscium & alitum captura) Venatus. Item Captura, i. res capta. Poll. Θηρέσχα, οὐ μόνον τὸ ἄγρευμα, ἀλλὰ καὶ τὸ θηρίωμα. ET Θηρεσχίτης, Venator, in Epig.

C. Θηρέσχος, Qui præfectus est feris seu belluis, Rector ferarum seu belluarum. Sed peculiari signif. Rector elephantorum, seu Qui præest elephātis. ET Θηραρχία, Imperium eius qui præest belluis, Imperiū in belluas. vt apud Terent. in Eunucho, qui præfectus est elephātis, dicitur habere imperium in belluas.

C. Θησαῦρος, Syluestris, Rusticus. Ab Hesychio exponitur ἀγρὸς πς mendosè: pro quo reponunt quidam ἄγριος. fortasse tamen neutrum scripsit Hesych. D

C. Θηροβολεῖν, Feras icere, seu ferire. vt faciunt venatores, in Epigr.

C. Θησσόβορος, A feris adesus, seu arrosus. vt θησσόβορα κρέα, Phocyl. Caro quam adederunt feræ, aut potius arroserunt. postquā enim dixit Phocyl. Μηδὲ ἃ θηρὸς ἔφαγεν ἀγρίου κρέας, subiungit, ἀρχέπολιν δ' Ἀτθίδα λεῖπε κισσὸν καὶ ἄπο θῆρα ἔδεσθαι. Sed θηρόβορα scribo (non θηροβόρα, vt hic legitur) quū passiuè acceperit. At in v.l habetur Θηριοβόρα, duplici errore: quum hoc nomen ne ingredi quidem possit versum.

C. Θηρόζωπος, υ, ὁ & ἡ, A feris depastus. in Epigr.

C. Θηρόβρωτος, υ, ὁ & ἡ, A feris voratus.

C. Θηροβῶραι, Venatores. θηρεύται, Hesych. Esse autem puto illud ex θὴρ & βόσκω, eo modo quo ἀνηροβῶραι, & alia.

C. Θηρόκτονος, vide paulo pòst in Θηροφόνος.

C. Θηρολέτης. Ferarum perditor, Ferarum occisor. Ex quo intelligitur Venator. κυνηγός, Hesych.

C. Θηρονόμος. Feras pascens. vt δρυμὸς θηρονόμος.

E C. Θηροσκόπος, Feras obseruans. Feris insidians.

C. Θηροτρόφος, Feras nutriens, Feras alens.

C. Θηροφόνος, ου, ὁ & ἡ, Ferarum occisor, Qui vel quæ ferarum cæde gaudet. Vnde Artemidis est epithetum. Item θηροφόνον peculiari significatione, Aconitum, ab occidendis feris. v.l. ex Dioscoride & Plutarcho. ET Θηροκτόνος, quo nomine Hesych. illud θηροφόνος exponit, nimirum idem significante.

Θηροσύνη, Venatio. θηροσύνας κυνηγίας. Hesych.

C. Ἄθηρος, Carens feris, seu belluis. vt ἄθηρες χῶραι, Plut.

C. Ἔνθηρος, Feras habens. vt ἔνθηρος δρυμὸς, Saltus feras habens, In quo sunt feræ. Ex Euripide affertur pro Sylua feris abundans.

C. Μιξόθηρ, Semifer. Ad verbum sonat, Feræ permixtus. vt μιξόθηρ ἀνθρώπος in Epigramm. dicitur Minotaurus. Vide Φήρ.

C. Παίνθηρ, ηρος, ὁ, Panthera. qui Lat. nominatiuus ex accus. Græco factus est, mutato etiam genere masc. in fœm. X. Cyn. λέοντες ἢ, παρδάλεις, λυγκες, πάνθηρες, ἄρκτοι, ἃ δὴ ἅπερ ἐστὶ ποικίλα θηρία. Existimo autem nomen hoc accepisse ferā istā ex versicoloribus maculis, tanquā hæ cæterarū omnium colores imitentur. Huc certè facit quod scribit Plin. l.8, c.17, Pathera & tigris maculatū

varietate, propè solæ bestiarum spectantur: cæteris vnus ac suus cuiusque generis color est. A

Θήρειος, ου, ὁ & ἡ, Ferinus, Belluinus, vt θήρειος βία apud Sophocl. in Trachinijs, qui tamen (vt opinor) θήρειον βίαν periphrasticè appellat quem alibi θῆρα κάπταυρον. Et θήρεια κρέα, Xenoph. Pæd. 1, p. 6, Ferinæ carnes, quibus opponit τὰ ἥμερα. ΑΤ Θήειος αὐλός, Poll. Tibia quædam, qua vtebantur Thebani, ἐκ γεράδος καὶ λεόντων εἰργασμένη. Vide Poll. lib. 4, cap. 10. Nisi fortè θήρειος cum ei hîc legendum est.

Θηρεύω, Feras venor. Odyss. τ, Οἳς μὲν θηρεύοντι ἔλασσεν οὖς λὺκος ὠδάξας. vbi sine adiectione ponitur. Sic & ab Aristotele, de araneis scribente, ἐρχάζεται μὲν πρὸς θήλειαν, θηρεύει δὲ τὸν ἄρρενα. Pro quibus Plinius, Fœminam putant esse quæ texat, marem qui venetur. Itidem à Plutarcho ponitur participium θηρεύοντες sine adiectione, pro θηρεύοντας, in libro De discern. adul. Sæpius accusat. suum habet: vt apud eũdem in Alex. παίζων ἀλώπηκας ἐθήρα καὶ ὄρτυγας. Pass. Θηρεύομαι, A venatore indagor, aut Captor. Item Capior à venatore (addo autem A venatore ad exprimendam vim huius verbi.) Athenæus lib. 4, ὥστε πᾶσι θηρεύεσθαι δόξαν ἔχειν ἅπαντα. Et lib. 5, καὶ γὰρ ἐκεῖνον ὁ καλὸς Σωκράτης, οὐκ αὐτὸς θηρεύεται. Ponitur & in activa significatione, vt apud Aristotelem, qui de vespis loquens lib. 9, De hist. animal. θηρεύονται & θηρεύουσι pro eodem dixit. ‖ Frequentissimus verò est huius verbi vsus & per metaphoram, sicut Latini verbi Venor. vt θηρεύειν ἡδονὰς τὰς μὴ δέκας apud Isocratẽ, Venari voluptates laudabiles, vel Consectari. Sic θηρεύειν ἀρετὴν, Eurip. Et θηρεύειν τὸ κέρδος, Venari lucrum, seu Captare lucrum. Sic ὀνείματα θηρεύων apud Plat. in Gorg. Bud. vertit Captans. Apud Xenoph. verò in Œcon. ὥρας θηρεύων μαλακὰς, idem reddit Captans, Aucupans. Ex Euripide autem θηρεύειν ἀρετὴν pro Venari virtutẽ, Virtutem consectari. ‖ Item cum accus. personæ, vt apud Luc. de Vulcano Martem ac Venerem captãte, ἐκ πανοδ, οἶμαι, παῦτα ἐθήρα αὐτούς. id est Captabat, inquit Bud. Ego existimo posse etiam verti Insidiabatur eis, sicut & venatores feris insidiari dicuntur. ‖ Itidẽ vocem palliuam Θηρεύομαι, Bud. exponit Capto, Excipio, in hoc Plat. loco, De republica 7, καὶ ἀβασβάλωτος πὰ ὦτα, οὐ ἐκ μετρίων φωνῶν θηρεύμενος. Sic autem θηρεύομαι in propria etiam signif. accipi actiuè, dictum modò fuit.

HINC Θήρευμα, Quod venãdo capitur, Captura. Affertur tamen ex Platone De legib. pro Venatus. ET Θήρευσις, Venatio, Ipsa venandi actio. ET Θηρευτικός, Qui venatu capi potest. q. d. Venabilis. Exponitur tamen in vulg. lex. Ad venandum aptus, Venandi vim habens. ET Θηρευτὴς eadem significatione, videlicet pro Venabilis, si ita loqui liceat. ΑΤ Θηρευτὴς, ΑC Θηρευτήρ, ῆρος, ὁ, Venator. Dicuntur autem non solùm ἄνδρες θηρευταὶ ab Homero (sicut & ab Hesiodo) verumetiam κυνὸς θηρευταὶ, qui Lat. Canes venatici: (At θηρευτὴς πέρδιξ Aristoteli est qui à Plinio vocatur Perdix aucupis index.) QVI Θηρευτικοὶ in prosa vocantur, cum ab aliis, tum à Xenophonte. Et fœm. θηρευτικὴ κυνὸς, ab Aristophane. Dicitur verò & θηρευτικὸς βίος, Venatoria vita. Item θηρευτικὴ (sub. τέχνη) Venandi scientia, apud Aristotelem Polit. 1. Redditur & Venatio, Venatus. COMPOS. Ἀθήρευτος, A venatore seu venatoribus non indagatus, vel A venatore non captus. Xen. Pæd. 1, αἰκίζων ὑπὸ τῶν μαθητείων πολλὰ θηρεία ἀθήρευτα ἔδοξε τὸν πάππον. vbi exponitur, Multas feras à quarum venatione cessatum esset. ET Συνθηρευτὴς, q. d. Conuenator, Venationis socius. ITEM verb. comp. Ἐκθηρεύω, pro θηρεύω, Venor. ET Φιλοθηρία, Amor venationis, Venandi studium. Cæterùm hoc verbum θηρεύω Eust. à θηράω deduci ait, vel potius ab inusitato verbo (quod ille ἀθήρω appellat) θηρῶ, sicut χρῶ fit à χράω, & ζητῶ à ζητάω. in quo certè ei subscribo.

Θήρα, Venatio, Venatus, Indagatio quæ fit à venatore. Odyss. τ, v. 426, Βὰν ῥ' ἴμεν εἰς Σπερχειὸν ἀνὰ κυνὸς ἠδὲ καὶ αὐτὶ Υἱὸς Δύσηλῆος. (quod Virgilius dicit Venatum ire.) Sic Xenophon, ἐξιέναι ὅπως θήρας: item ἐξιέναι ὅπως θήρας, & ἐκπέμπειν ὅπως θήρας. Apud eundẽ θήρας ποιεῖν exponitur Venationem exercere: à Gaza autem apud Aristot. Capturã exercere. Quod autẽ dicit Aristot. & alii ἀπὸ θήρας ζῆν, Latini itidem (sed sine præpos.) Venatu viuere, Venatu ali. ‖ Interdũ verò metaph. vt Soph. in Aiace, p. 34, — δυσμενῶν θήρας ἔχων, Hostes venans, Hostes vestigãs. vt sit θήρας ἔχων δυσμενῶν, pro θηρώμενος δυσμενεῖς. Possumus autem (opinor) & Persequens hostes, reddere: quũ & venatores persequi feras dicãtur, vt alibi docui. Gaudet autẽ Soph. hoc genere metaphoræ. qua & initio illius trag. vsus est. Admonet tamen schol. pro θήρας ἔχων legi etiam φρουρὰς ἔχων. Vsus est metaph. & Plutar. in Alcib. μηχανὴ θήρας ἀνθρώπων.

Θήρα ponitur & pro præda venatu capta. qua itidem in signif. inuenio apud Liuium nomen Venatio.

Δυσθήρατος, ου, ὁ & ἡ, Infelix in venatu, seu in venãdo. Cui nõ succedit venatio. CONTR. Εὔθηρος, Felix in venatu. Et εὔθηρος ἄγκη, in Epigr. Præda ex felici venatu proueniẽs.

Παύθηρον δίκτυον, Rete ad capiendas omnis generis feras. sicut παύαγκον dicitur quasi πᾶσαν ἄγραν ἀγκύλον, vel ὃς πᾶσαν ἄγραν ὀπτεύει. Et παύθηρον δίκτυον apud Aristophanẽ pro παντοδαπῶν θηρίων δίκτυον. Apud Suidã (inquit Bud.) legitur πάνθηρα, sed non expositum. fortasse autem illud est quod Panthera dicitur ab Vlpiano, tit. De act. empt. & vend. L. Emptorem, in fine. Nisi potius πανθηρία scribẽdum est apud Suidam, & πανθηρίαν apud Vlp. Hæc Bud. Vulgo tamen recepta est illa scriptura apud Vlp. legitur enim ibi, Veluti quum futurum iactum retis emimus à piscatore, aut indaginem, plagis positis, à venatore, vel pantherã ab aucupe. Vbi exponitur Totam capturam.

Συνθηρευτὴς, ου, ὁ & ἡ, Venationis socius. Xen. οἶμαί σοι ὅπως τὸ θήειον εἶναί με συνθηρευτὴν τῶν ἀγαθῶν φίλων, id est Commodũ tibi ad venandos amicos fore socium, seu Socium venationis amicorum.

Θηράω, ῶ, Venor. Xen. Pæd. 1, δεῖ τοῦτον δὴ δημοσίᾳ τὰ θήρατα ὅπη μέλονται. ‖ Frequentius metaph. vt Lat. Venor, & vt synonymum huic θηρεύω. itidémque redditur sæpe Capto. vt apud Luc. ἐθήρων αὐτῶν τὰς χεῖρας ἀκροπατοῦντες. At verò θηρᾶν τοὺς ἀνθρώπους à Xen. dicitur & alio modo, videlicet λόγοις καὶ ἔργοις. Ab eodẽ θηρᾶν ὅλον ponitur pro Capere tanquam venando, seu venatu, p. 58. Sciẽdũ est autẽ θηράσθαι quoque actiuè interdum sũmi. Isocr. in Helene, θηρώμενος τὰς παιδικὰς φύσεις. id est Captans, Bud. Synes. δεῖ πάσης ἐλπίδος βασκάνου, μαπόντα καὶ θηρώμενον πλὴν ἀληθείας, Indagantem, inquirentem. Apud Sophoclem autem initio Aiacis, cum infinitiuo, Πῶς ἂν δοκεῖ σ' ἐχθρῶν ἕλοιμ' ἂν θηρώμενον. vbi exponitur Conantem. ‖ At verbo θηράσθαι pass. signif. vtitur & Xen. Apomn. lib. 1, p. 416, Ἀλκιβιάδης δεῖ καλὸς ὑπὸ πολλῶν καὶ σπουδῶν γυναικῶν θηρώμενος. vbi metaphor. etiam capitur, redditurque Captatus, item Illectus. sed prius illud malim. Item θηρατὸς, pro Captus, i. persuasus. Laert. in Pol. ἀνοῦσαν δὲ τὸ μειράκιον, κατ' ὀλίγον ἐθηράθη. i. Disputatione philosophi captus est, vt vertit B. Ego autẽ malim hic Illectus est. Idem ibidem, διὸ καὶ θηρασθῆναι Κράτητα ὑπ' αὐτοῦ.

HINC Θήραμα, Captura, Quod venando capitur. Vnde exponitur etiam Præda. Plut. De prud. anim. οὐ ἑαυτῷ πονήμενος ἄγραν καὶ θήραμα τὸν ἱερόσυλον. ET Θηρήσιμος, Qui venatu capi potest, &c. Vide Θηρεύσιμος. ET Θηρατὴς, Venator. Sæpe metaph. Indagator, Sectator, vt Budæus exponit apud Laertium in Pyth. δόξης καὶ πλουτοδοξίας θηρατὴς, & τῆς ἀληθείας θηρατής. ET Θηρατικὸς, Venatorius, Ad venationẽ pertinens. vt θηρατικὰ σημεῖα apud Plut. de canibus. Itidẽ θηρατικὸς est Venationis studiosus. Item τὰ θηρατικὰ, Venandi ars. X. ΑΤ Θήρατρον, (q. d. Venandi instrumentum,) Id quo capimus quæ venamur. Lat. Laqueus, Pedica, Plaga, Rete. Xen. ἔστι δ' ὅτε τοὺς κύνας καὶ τοὺς ἵππους ἀνάγκη τοῦ τῆς θηλείας φωνοῦ φειδομένους, τοῖς θηράτροις ἐμπίπτειν. Et metaph. (sicut Lat. Laqueus, &c.) vt quum dicit meretrix quædam apud eundem Xenoph. καὶ ἐμοὶ συμβουλεύουσιν ὑφήνασθαι θήρατρον. Theodor. lib. 3 Eccl. hist. de Iuliano loquens, πάσας καταστρεβλοῦν καὶ θηράτρα, ὡς τὸν τῆς ἀσεβείας ὅλε-

θηρ τὰς ἐκ παντὸς μέρους ἀγρεύοντα. COMP. Δυσθήρατος ET Εὐθήρατος. Est autem δυσθήρατος, Qui non facilè capi potest venatione seu venando, Cuius difficilis est venatus, seu captura. Et generaliter etiam, Difficilis captu, seu indagatu. vt Plut. καὶ γὰρ ἀηδὲς ἐώκει Μηριδάτῃ δυσθήρατον ὄντα. Et metaph. Cuius est difficilis indagatio, seu perueſtigatio, aut inquisitio. ita enim interpretor apud Plut. in Pericle, quum dicit δυσθήρατον τῇ ἱστορίᾳ παλαιός. Item Difficilis intellectu: vt B. vertit in hoc Bas. loco, de parab. Solomonis, δυσθήρατος τῆς λέξεως παύσῃς ὁ νοῦς. HVIC cōtr. Εὐθήρατος, Qui facilè capi potest venādo &c.

ΑΤ Θηρευτήρ, ῆρος, ὁ, ET Θηρήτωρ, ορος, ὁ, poet. Venator. Il. ε, Ἐσθλὸν θηρητῆρα. δίδαξε γὰρ Ἄρτεμις αὐτὴ Βάλλειν &c. Et ἄνδρε θηρητῆρες apud eundem. Et Iliad. ι, Γραμμίων ἐν πολίων θηρήτορες ἀνέρες ἀγροῖαι Καὶ κυνάς. ITEM Θήρημα (quod hæc præcedere debet) in v. Idem quod θήραμα.

¶ Θηρίον, ν, τὸ, Fera, Bellua: (vtroque. n. modo Cic. interpr. vt videre est in lex. Cic.) idē quod θήρ, sed hoc poetis est potius peculiare, illud cōmune poetis cū cæteris scriptoribus. Hom. Od. κ, v. 171, de ceruo, μάλα γὰρ μέγα θηρίον ἦεν. Callim. hymno in Dianā, Αἰ δέ κ' ἐγὼ τόξοις μόνιον δάκος ἢ λέοντα Θηρίον ἀχθόσω, τὸ δέ κεν κύκλωπες ἴδοιεν. Idem circa init. eiusdē hymni, -ἵν' ἄγρια θηρία καίνω. X. Præd. 1, ἀκούων σαὶ ἐν τοῖς μαθητείοις τοῖς τῶν αὐτῶν καὶ τῶν Μήδων πολλὰ θηρία τίθῃ, ἅπερ αὐτήρυτα δίχα τὸν πόλεμον. Idem θηρία quorū venatio periculosa sit, enumerat, vrsos, leones, apros, pardales: vt contrà ceruos & dorcadas & asinos syluestres, θηρία esse dicit quæ venari sine periculo possumus. Interdū θηρία cum adiectione, vt δίκημα θηρία, X. Præd. 1. Et θηρία ἀγριώτατα καὶ πολλῆς ὠμότητος μεστά, Isocr. Callim. itidē ἄγρια θηρία in loco quē modò protuli. Et θηρία ἀπαίσιωτα, Plut. & θηρία φοβερώτερα, Paus. Item θηρία ὑπεράγοντα τῇ μεγέθει, Athen. Sed vt θήρ pro leone κατ' ἐξοχὴν accipi, admonui ātea, sic θηρία interdū de elephantis dici Suid. annotat. Polyb. θηρία μονωμάχια καὶ ψυλὰ τῶν Ἰνδῶν. Idē verò annotatur & de Lat. Bellua. In hoc tamen qui ex Terēt. affertur loco, Eóne es ferox, quia habes imperiū in belluas? animaduertendum factam fuisse iam elephantorum mentionem. ¶ Latius tamen patere θηρίων appellationem sciendum est, adeo vt Ælian. ἀράχνιον etiā. i. araneum, θηρίον appellet: quidam verò & τὴν ἵππα inter θηρία enumerarunt. Ideóque suspectus esse non debuit Marcello Dioſc. locº vbi θηρία lumbricos appellat (quod quidam Animalia ventris interpr.) quos ipsum etiam Hippocr. θηρία appellasse testatur Gal. Apud medicos verò peculiariter θηρία dicuntur bestiæ venenatæ, quæ ictu morsuve venenum relinquunt. Vnde quod Dioſc. de vitice dicit, ἢ τὰ φύλλα ἐπιτεθυμιώμενά τι ἢ ὑποστρωννύμενα, θηρία διώκει, Plin. vertit, Suffitu quoq; aut substratu fugant venenata. Dicitur certè & de aquatilibus. vnde apud Plut. θηρία ἴταλά τι καὶ πηλά. Et quidā comicus apud Athen. negat vlla θηρία infeliciora esse q̄ pisces. Sic apud Aristot. ἔξω δὲ φαλαίνης καὶ δελφῖνος οὐδέν ἐστιν ἐν ᾧ πόντῳ θηρίον. Pro quo Plin. In Pontum nulla intrat bestia piscibus malefica præter vitulos & paruos delphinos. Quod itē apud eundem Aristot. est de delphinibus defunctum portā tibus, ὥστε μὴ καταβρωθῆναι ὑπό τινος τῶν ἄλλων θηρίων, Plin. interpr. Ne laceraretur à belluis.

Θηρίον Hippocrati non solùm Lumbricus, sed etiam hulcus ἄγριον, teste Gal. Vide Θηρίωμα.

C. Θηριόδηγμα, ατος, τὸ, Morsus à fera illatus: peculiariterverò Morsus serpentis, apud Dioſc. l. 2. ET Θηριόδηκτος, ν, ὁ καὶ ἡ, A fera seu bellua morsus: peculiariter autem Morsus à serpente, aut animali venenato. Dioſc. De anchusa, δύναμις δὲ αὐτῆς καὶ θηριοδήκτοις βοηθεῖν. μάλιστα δὲ ἐχιοδήκτοις. De qua Plin. Efficax contra serpentes, maximéq; viperas. Marcellus apud Dioſc. inconstanter Plinium vertisse scribit θηριόδηκτα, nunc bestiarū morsus, nunc vulnera: & θηριόδηκτος reddendum esse A serpentibus morsus, vel' A venenatis morsus.

C. Θηριομάχος, ν, ὁ, Qui cum feris seu belluis pugnat, Ferarū oppugnator. Luc. Lex. ἢ τὸ μέγα θηριομάχιον Ἡρακλέα. A Bas. θηριομάχοι etiā venatores (vt Bud. scribit) numerantur inter theatricos. VNDE Θηριομαχέω, ῶ,

Cum belluis depugno.

C. Θηριοτάριχος, ν, ὁ, dicitur frutex quidam foliis subherbaceis, flore roseo: sic dictus ϕ serpentibus admotus torporem inferat. Gorr. Hanc Plinius cuicunque admotā feræ torporem afferre scribit.

C. Θηριότροφος, ν, ὁ καὶ ἡ, Qui belluis vescitur: peculiariter verò Qui serpentibus vescitur. Gal. l. 2 ad Glauc. θηριότροφοι Μαρσοὶ καὶ ἀσπιδότροφοι. ΑΤ θηριοβόρος cū accētu in penultima, Qui belluas alit. VNDE Θηριοτροφεῖον, ν, τὸ, Locus vbi belluæ alūtur, Leporariū, hoc est (vt Varro apud Gell. exp.) Omne septum ædificium villæ habentis inclusa animalia quæ pascuntur. Recentiores Viuarium, item Roborarium appellarunt: vt idem Gell. docet. Varro l. 3. c. 13, Nā sylua erat supra quinquaginta iugerum macerta septa. quod non leporarium, sed θηριοβοσκεῖον appellabat.

C. Θηριάλωτος, ν, ὁ καὶ ἡ, A bellua captus.

C. Θηριοφόνος, ν, ὁ καὶ ἡ, Belluas occidēs. Et θηριοφόνον dictū est à quibusdam aconitum, ϕ feras, si ab eis edatur, occidat. Affertur ET θηροφόνον ex Plut.

Θηριακὸς, οῦ, ὁ. vt θηριακὸς λόγος apud Dioſc. Sermo seu tractatº de feris. peculiariter verò de iis quæ venenū ictu aut morsu relinquūt. Et ἅλες θηριακοὶ apud medicos, Sales ex viperis. Itē θηριακοὶ ἄρτισκοι seu ἐχῖσκοι, panes seu pastilli ex viperæ carnibus cōfecti ad theriaces præparationē. At θηριακὰ φάρμακα, Medicamenta quæ venenatorū animaliū morsus depellūt: eo ab alexipharmacis differentia, quòd hæc venenis intrò sumptis, illa venenis à morsu animalium intrò subeuntibus medeātur. Et θηριακὴ subaud. αἰτίδοτος, antidotus aduersus venena omnia efficax. Ac quanquam omne quod eā habet facultatē, θηριακὴ vocari possit, (nā & alliū, rustico rū theriacē Galen. appellat) hoc tamē nomē præcipuè obtinuit celeberrimū illud medicamentū ex simplicibus plurimis & viperarū carne cōpositū, valēs ad venena omnis generis, siue morsu siue potu in corpus peruaderent. Gorr. Apud Thasios (vt scribit Plin. lib. 14 cap. 18) vitis etiam vocatur θηριακὴ, cuius & vinū & vua contra serpentium ictus medetur.

Θηριώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Ferinus, Belluinus. vt θηριώδης ἄνθρωπος apud Aristot. Eth. 7, c. 1. & θηριώδεις φύσεις apud eundem Eth. 7, c. 5. qualis fuit eius mulieris quā παῖς κυνέας αἱματοχίζουσαν τὰ παιδία καταφαγεῖν dicit: qualis itē barbarorum ἀπηχιωδῶν de quibus ibi prolixiusloquitur. Apud eundem ibidem, κἀν ϕρονήσῃ μῶς, θηριώδη διανοίαν διανοεῖται. Item θηριώδης βίος apud Athen. Et apud Plat. τὸ τῆς ψυχῆς [μέρος] θηριῶδες τι καὶ ἄγριον, illa pars animi in qua feritas quædam sit atque agrestis immanitas, Cic. interpr. Et Θηριώδεις ἀδικήματα in v. l. Ferum facinus. Item θηριώδης παραφροσύνη apud Hippocr. Ferina insania: per quam aliquis discurrit, calcibus dentibúsque petit, & sibi ab omnibus fieri insidias putat: vt Gal. in 2 Prorrhet. annotat: vel (vt paulo pòst explicat) quū ii qui melancholicè insaniunt, in obuios quosque desæuiunt: ita vt hoc nomine vehemēs melancholia significetur. Gorr. Apud eundē Hippocr. (vt Gal. annotat in 2 Comment. in l. 6 Epidem.) per θηριώδεις aliqui intelligunt ϕθίσιν, quòd qui eo morbo laborāt, propter vnguium curuitatem feris similes esse videantur: alii θηρίωμα, propriè pulmonis hulcus: alii verò (vt priore cōment. idē Galen. scripsit) παῖδα ἀσπαρίδας ἢ τὰς ἕλμινθας: alii elephātē, alii cancrū: ipse verò πᾶν τὸ κακόηθες, i. malignū, vt annot. Gorr. Apud Dioſc. autē l. 2, c. 131, de ceruo, σκληρίας μαλάσσει τὰς ὑπὸ μαστοῖς. ἢ θηριώδη ἢ αὐθεκτικάς, Hermol. vertit Vlcera fera, Marcellus ferina: putās diuersa esse à theriomatis, & inde dicta quoniā asperius sæuiūt. Quò referēdum quod apud Plut. est, ὀλίγοι καὶ σπάνιοί μάλα, ἢ γοναὶ ἀφρὸς θηριώδεις, καὶ σπερματώδη καὶ μορφώσεις. At θηριώδη ἕξιν apud Aristot. Quæ modum excedūt in vnoquoque vitio, vt B. annotat. Copulantur verò à Xen. κωμικὸν ἢ θηριῶδες, sicut à Plut. αἰσχύνην ἢ θηριώδεις: itē ἀνήμερον ἢ θηριῶδες, & ἄπληκτον καὶ θηριώδες: quibus opponit ἡμερωμένον καὶ χειροτιθές. At τὸ θηριῶδες neutraliter & substantiuè pro Feritas. Luc. De salt. ἄχρι τοῦ ἀγρίου & θηριώδους σχηματίσεως. Plut. Artox. τὸ θηριῶδες αὐτῆς καὶ δυσμείλικτον. ¶ Θηριώδης, Belluosus, vt θηριώ-

θης θάλασσα, Belluosum mare, id est Belluis refertū: vt belluosus Oceanus ab Horatio dicitur. Item in v.l. ἐν θηριώδει, in loco feris frequenti. VNDE Θηριωδῶς, Ferino more, More belluarum. Isocr. θηριωδῶς ἅπαντας ὠμοὺς ἐπίστευες. Apud eundem θηριωδῶς ζῆν, sicut apud Plut. ζῆν ἀγρίως καὶ θηριωδῶς. ET Θηριωδία, ας, ἡ, Feritas, idem QVOD θηρότης: quibus Aristot. l. 7 Ethic. c. 1, opponit τὴν ὑπὲρ ἡμᾶς ἢ τὴν παρὰ τὴν ἀνθρωπίνην κακίαν.

Θηρόω, ῶ, Effero, In ferinā naturam verto. Vnde in pass. θηροῦμαι, Efferari, In belluinā naturam abire. Quod vero Crantor dicit, πᾶσαν ὠμότητα θηροῦσθαι τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχήν, Cicero vertit Immanitatem in animo, stuporem in corpore contingere: vt videre est in lex. Cic. Item apud medicos πεπηρωμένα ἕλκη, vlcera quæ ad feritatē transierunt, seu ab habitu nitiore ad asperiorem, vt Marcell. interpr. Dioscor. l. 3, c. 11, καὶ τὰ φαγεδαινικὰ ἕλκη ἢ τὰ πεπηρωμένα. Θηρεύω apud rei rusticæ scriptores, Bestiolis infestari, Vermiculari, vt B. interpr. quo modo & ζωΐζω dici, suo loco annotatum est. Theophr. de nucleo palmæ & similibus, ὅτι ὅταν θηρεύηται καὶ βαλανῶσι τὰ σπερὶ τὴν ἀπόπατον, ὅταν αἰσχρήσηται. VNDE Θηρίωμα, ατος, τό, Vlceris genus teterrimi, quod idem esse cū carcinomate multorum opinio est. Id Celsus libro 5 prodidit & per se nasci, & interdum vlceri ex alia causa facto superuenire: colore esse vel luuido vel nigro: odore fœdo, multo, & mucoso simili humore. idipsum vlcus neque tactum, neque medicamentum sentire, prurigine tantùm moueri: at circa, dolorem esse & inflāmationem: interdū etiā febrim oriri: nonnunquā ex vlcere sanguinem erumpere: at id quoque, malum serpere. quæ omnia sæpe intendi, fieriq; ex his vlcus quod ἐσθιόμενον Græci vocant. Quod & Poll. scribit, αἷμα πολὺ δὲ μόλις καὶ δυσπόδως ἀφιέναι μὴ μολυσίας ἕνεκα αἰδοίου. fieri autem in verendis virorum, interdum & in digitis. Gal. verò C. 2 in Epidem. l. 6, scribit aliquos existimare θήλωμα proprie dici vlcus quod in pulmone est. In v.l. est τὸ θήλωμα à Dioscor. & Gal. vocari etiam πεπηρωμένον & θηριώδεις ἕλκεις. ab Hipp. θήλωσις à Gal. etiā ἄχιον ἕλκος: a Lucr. Vlcus tetrum. ET Θήρωσις, ωσις, ἡ, Efferatio, In feram seu belluā mutatio. Luc. Κυνὸς θήρωσις, quæ à Iunone in vrsā mutata poetarū fabulis traditur.

C. A Π Θηρόω, ῶ, Effero, Efferatū reddo. Cratin. οἷος γὰρ πᾶς γίγνεται λόγος θηριοῦ ὡς τὰ τοῦ Κίμωνος φαιμακα. Apud Polyb. pro Ad feritatē & crudelitatē incito. Pass. est Ἀπο-θηρόομαι, οῦμαι, Efferor. vnde Ἀποθηρωθεὶς ἄνθρωπος.

C. EK θηρόω, Effero, Ex miti natura in belluinam muto.

¶ Θηρίδιον, υ, τό, Bestiola. Theophr. φύεται δὲ καὶ χηρεύδη πιὰ καῦλα, ἐν οἷς θηρίδια γίνεται κατατετριδῶν. Plin. Fert & terebithi follicules emittētes quæda animalia ceu culices.

Θήρ, ηρός, ὁ. Fera. Aolicè pro θήρ. Apud Hom. autem Il. α, φηρὶν ἐφαμαρτίσιν, pro Centauris. Vbi tamen quidam φῆρες quasi φῦσες dici putarunt, id est à φύω. sed θήρ, & μεσόθηρ (cui respondet Lat. Semifer) & θήρειος βία, de Centauris itidem dicta, commentum illud retellunt. Imitatus autem est Homerum Pindarus in voce φήρ.

ΘΙ′Γ Ω, Fīxi, Tango, Attingo. Mosch. in Idyll. quod inscribitur Amor fug. in fine, Ἢν δ' ἅψῃ, Λάβε ταῦτα, χαρίζομαί σοι ἑκάεργε, Μὴ δίγες. X. Pæd. 6, καὶ δηγόμενος τὴν ἀκμαλέαν. Plut. in Publ. τὸν ἀκμαίχων δήγνυσι. Inuenio autē apud eundem scriptorem & pro Attingo: quod etiam Perstringo breuiter dicitur. Itē pro Tango aliquē. i. Taxo. quod & ἅπτομαι. HINC Θίγμα, Quod tangitur. Apud Hesych. δίγμα exponit μιάσματα. ET Θῖξις, Tactus. Plut. ET COMP. Ἄθικτος, Intactus. Item Integer, Illibatus. B. ex Plut. cuius est in Numa, ἄθικτος κακίας ἄθικτος βίος, q.d. Vita omni vitio intacta. Et in Pericle, ἄθικτος ὑπὸ τῆς χρόνου δήγματι τὸ ἔψος. intactū vetustate & inuiolatum. Sed & Virgo dicitur ἄθικτος, sine adiectione, q.d. Quæ intacta est, vel Ea cuius virginitas est illibata. quorū illud ex Catullo, hoc ex Nas. sumo. ET Ἄθικτορ de virgine itidē. Hesych. enim plur. ἄθικτορες, παρθένους exponit. quē vide. AT VERO Εὔθικτος, nō solum est Tactu facilis, Qui facilè tangi potest, ἁψαύστως (vt Hesych. exp.) sed multo etiam frequentius accipitur metaph. pro Qui scitè tangit, & cauillis vtitur sine annubus. vt B. exponit apud Athen. 243 & 246. Exp.

etiam Facet⁹. itē Dicax: quod malo. nam & pro his quæ scribit Polybius de Philippo rege, ἐν ᾧ δὲ εὔθικτος ἦ καὶ πρὸς τὸν λόγον δεινὸς ἀποφαίνεσθαι καὶ τὸ διαχλευάζειν εὐθρέπτως, habet Liuius, fuisse illū dicaciorē. VNDE Εὐθίκτως, Dicaciter. Cæterùm dubitari possit an nō Εὔθικτος & Εὐθίκτως pro Dicax & Dicaciter potius scribendum sit à Θίγω, id est Acuo, quòd dicaces acuto esse ingenio soleāt. ADVERB. autem Ἀκροθιγῶς, signif. Summam partem attingendo, & quasi superficiem, Leuiter attingendo. Dioscorides l. 2, cap. 105, de cera, καθεὶς ἀκρίως εἰς τὸ κηρὸν, ἀκροθιγῶς ἐμβάπτων, Demitte leniter in ceram, summa parte tenus intingens, vel superficie tenus. aut, Leniter intingens. Bud. exponit, Per summū intingens, Suspēsa manu tingens. ¶ Ἅπτεσθαι ἀκροθιγῶς, Attingere leniter, & quod Græco prouerbio dicitur ἅπτεσθαι ἀκρων δακτύλων, vel ἄκροις δακτύλοις, Attingere summis digitis vel primoribus. Vsurpatur autem metaphoricè vt plurimum hoc loquendi genus: vt & Lat. Leuiter attingere, Degustare. Sic ἀκροθιγῶς διεξερχέσθαι, apud Eusebium, pro Strictim commemorare siue curtim. Ἀκροθιγῶς σκοπεῖν in Pandect. pro Summam rei cognoscere & æstimare, vt ait Budæus.

C. Επι θίγω, Attingo. Item pro simplici θίγω, Tango. Xen. Pæd. 4, ἢν πυρὸς τοῦτο ὅπτιον ἅψῃ καὶ θίγῃς.

C. ΠΑΡΑ θίγω, Attingo. παραθίγω σοι τῆς ἀρετῆς, Virtute te attingo. quæ in v.l. habentur, sed suspecta sunt.

¶ Θιγγάνω, Tango, idem quod θίγω. Item Cōtrecto. Pass. Θιγγάνομαι, Tagor. Aristot. de cerebro, πρὸς μηδὲν μόριον τοιοῦτον αἴσθησιν θιγγανόμενος. ET Ἐπιθιγγάνω, Attingo, ἐφάπτομαι, Suid. ET Προσθιγγάνω, Attingo, Prehendo, Apprehendo. V. l. ex Bud. epist. AT Ἀκροθιγγάνω, Summa parte attingo, apud Hesych. qui hoc verbo exponit τὸ ἀκροθιγῶς ζῶ. Sed fortasse verbū est ab eo factū, (vt alia multa) de ἀκροθιγγάνω loquor. ITEM Ἀθίγγανες, q.d. Abhorrēs a tangendo, seu alienus. id enim propriè sonare debet hoc nomen, meo iudicio. At Etymol. licet fateatur deduci à θίγω (pro quo debuit poti⁹ θιγγάνω dicere) exponit tamē ὁ μὴ θέλων τινὶ ἀφεσιν γίνεσθαι, id est Qui recusat cuiquā appropinquare, seu prope quēquam accedere. Et subiungit, εἰ δὲ τινὶ ἅπτεται τινὸς ἐχεπῆς, οὐδὲν παρ' ἄλλου λαμβάνει ἐπιεικὲς. i. qui enim huius sunt fictæ, nihil ab alio accipiūt. Quæ nec deductioni illi, nec sibi cōsentanea sunt.

ΘΙ′Ν, AVT Θίς, νός, ὁ, siue ἡ, Aceruus, Cumulus, Agger. Odyss. μ, v. 45, καὶ ἐπὶ ἀμφοτέρῃσι θὶς Ἀνδρομέδης πυκινὸς, id ἐστὶν θὶς. pro quo in prosa diceretur potius σῶρος ἐστίν. Sic autem θὶς ψάμμου aut ἄμμου, cumulus arenæ. item θὶς aliarum etiam rerum, pro cumulo itidē. Herodot. θῖνες τῆς ἄμμου. Plutar. in Fabio, καὶ θῖνας ἄμμου ἐοικυίας ἔχει. Apud eudem in Arrox. χῆς θῖνα πολλὴν φέρεσθαι δεινὸν. Sed θὶς interdū sine adiectione quoque est Cumulus arenæ. atque ita vsum Paus. comperio in Eliacis, p. 118. Itidem verò Hieronymus θῖνας ait esse cumulos arenarum in litoribus, seu in ripis.

Θὶς, Litus. frequens apud Hom. sed addito genitiuo θαλάσσης vel ἁλός. id est maris. Iliad. α, v. 34, Βὴ δ' ἀκέων παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης. Et Il. λ, v. 621 Στὰς ἐπὶ προὶ πολιὴν παρὰ θῖν' ἁλὸς ἀζαλέοιο. Hos autē gen. vacare quidā putat. Eust. tamē dicit poni ad differentiā cum aliarum θινῶν, tum verò ὅτι κυρίως ἄμμος κεῖται ὁ μισγαγείος. Idem θὶς hac in signif. vult. à VERBO Θείνω deriuari, quod signif. Ferio, Percutio. vt Iliad. ρ, Πολλὰ μάλ' ἀμφὶ μάστακα θῆκε πεπαίνων θείνων. Et κλίνω θεινομένους πόλεις, Eurip. Itē θεινᾶν, Verberari, Vapulare. vt Il. α, — ὡς νῦν θαλάσσῃσιν ἐδώμαι θεινομένοισιν. At ego crediderim potius θὶς pro litore non aliunde deriuari quam quum alteram signif. habet: sed ideo pro litore accipi quòd in eo arenæ cumulus esse soleat. Cæterùm errare grāmaticos, in v.l. tradentes θὶς pro litore quidem esse fœm. at in altera significatione esse mascul. ex iis quæ paulo antè protuli exēplis satis apparet. Sed & θῖνα quod à Pausan. sine adiectione poni dixi, itidē fœm. esse, admoneo. Hoc præterea sciendum est, pro θημών, quod itidem cumulum significat, legi & θημὼν cum ω, apud Philonem.

Ἀποθινόω, Cumulo, seu Aggere obstruo, Exaggero. vnde ἀποθινούμενον apud Polybium, Aggere obstructum, Exaggeratum. Bud.

ΑΚΡΟΘΙΝΙΟΝ, ν, τὸ, & frequentius in plurali ἀκροθίνια. Primitiæ, ex ἄκρος, & θίς, θινός, id est aceruus: vt sint ἀκροθίνια quasi τὰ ἄκρα θινός, id est Summitates acerui: q. videlicet primitiæ ex summo aceruo siue sumitate acerui excerpi soleãt. Ponit tamẽ & alias etymologias Suidas, & post eum Eustath. sed futiles, meo quidẽ iudicio. Constat autem ἀκροθίνια esse primitias frugum. nam & θίνα volunt quidam propriè frumenti aceruũ appellari. ¶Capiturverò & pro primitiis manubiarum, quæ diis offeruntur, Herodor.lib.1, ὅτε δὴ ἀκροθίνια τοῦτα κατατιθεῖεν θεῶν ὁτεωνδή. Idem lib.8, τῶν δὲ χρημάτων τῶν θειοτέρων ἐξαίρετον ἀκροθίνια ἄλλα τε καὶ πεμπάδας τρεῖς Φοινίσσας. Ibidem paulo pòst, μετὰ δὲ τοῦτο διεδάσαντο τὰ λοιπὰ, καὶ τὰ ἀκροθίνια ἔπεμψαν ἐς Δελφούς. Vbi nota ἀκροθίνια effecta ἀπὸ λοιπῆς (Ionicè pro λείας) vnde & ἀκρόλεια alio nomine dicantur. Vsus est autem Xenophon eodem loquendi genere quo Herodotus, videlicet, ἀκροθίνια ἐξελεῖν: Paedix 7, ὡς δορυαλώτου τῆς πόλεως οὔσης, ἀκροθίνια τοῖς θεοῖς καὶ τιμὴν ἐκ πόλεως ἐξελεῖν. Vtque apud Herodotum, sic & apud Thucydidem ἀκροθίνια Delphos mittuntur: libro 1, ὅτε τὸν τρίποδα τὸν χρύσεον τὸν ἐν Δελφοῖς, ὃν ἀνέθεσαν οἱ Ἕλληνες ἀπὸ τῆς Μήδων ἀκροθινίου, ἐξέκοψαν &c. Sic & apud Euripidem in Phœnissis, Φοίβῳ με πέμψαι σὺν τάλ' ἀκροθίνιον. Apud Plutarchum item, ἀκροθίνιον τῆς νίκης, primitiæ victoriæ. id est manubiarum ex victoria reportatarum. ¶At verò D.Paulus, aut quisquis est autor epistolæ ad Hebræos, ἀκροθίνια non pro manubiarum primitiis, sed pro ipsis manubiis vsurpauit, capite 7, ᾧ καὶ δεκάτην Ἀβραὰμ ἔδωκεν ἐκ τῶν ἀκροθινίων, cui etiam decimas Abraham dedit ex manubiis.

Ἀκροθινιάζω, Summam partem attingo, Primitias offero, vel Aliquid pro primitiis offero. Hesychio Ἀκροθινιάζειν, est ἀκροθιγγάνειν καὶ ἀπαρχεύειν. Euripidẽ ἀκροθινιαζόμενοι dixisse (quod est ab Ἀκροθινιάζομαι) testatur Iul. Pollux.

ΘΛΑΩ, ῶ, Contundo, Elido, Collido, Conquasso. Odyss.σ, — ἴσταν δ' εἴσω Ἔθλασαν. Idem Il. μ, Θλάσαι δὲ τετράφαλον κυνέην σὺν οἱ ὀστέ' ἄραξε. Hesiodus autem θλάσαι à ῥῆξαι distinxit in Aspide, οὔτ' ἔρρηξε βαλὼν, οὔτ' ἔθλασε. Sic Paulus Ægineta θλᾶσαι à καταγνύναι scribens, τῆς ῥινὸς τὸ ὑπὸ κάτω μέρος, χονδρώδες ὂν, οὐ κατάγνυται, ἀλλὰ θλᾶται, καὶ διασείεται καὶ σαλεύεται. Hermiolaus τεθλασμένος vertit alicubi Frellus. Dicitur etiam θλασθῆναι peculiari significatione is cui testiculi sunt contusi, seu elisi. Alexand. Aphrodiseus. ἀρχομένῃσιν, ἢ ἐθλάσθησαν. Vide Θλασίας seu Θλασίας. Sũt autem qui verbum hoc θλάω, (licut κλάω, aliàque multa) fictitium esse velint à sono.

Θλάσμα, ατος, τὸ, Contusio, Collisio. θλάσματα δακτυλίων apud Dioscoridem vertit Marc. Sedis contusiones: alii Attritus sedis. ¶Θλάσμα (inquit Gorraus) dicitur propriè soluta in carne & musculo continuitas, quum graue & durum aliquid deciderit in corpus. id enim carnem abrumpit & atterit. Quanquam & in osse videtur aliquando euenire, sed in pueris maximè. oportet enim in se cogi id os quod colliditur, atque ita mol le euadere vt perfectè durum non sit. Paulus Ægineta, ὡς τὰ ὀστᾶ τῆς ἄρθρους τρήματα καὶ θλάσματα, ἴσια εἶναι τῇσι ἁρμονίῃσι καὶ ἀπόγλυφα ἐξελαίῳ βρεχόμενος. ET COMPOS. Σαρκοθλάσματα apud eundem, Carnis contusiones, ἀφρικὰς θλασθείσης ὑπό τινος βαρείας ἐμπτώσεως. &c.

Θλάσις, Contusio. vt θλάσις τῶν ὤτων, Dioscor. ¶Θλάσις numeratur etiam inter fracturæ cranii differentias: licet fractura cranii non sit, nec fractura quidem simpliciter, sed ossis caluariæ in anteriorem partem impulsio & veluti inflexio, cauitatem tantùm non etiam vnitatis solutionem in caluaria efficiẽs, vt licet in plũbeis & æneis vasis videre, si foris illidantur. Hæc Gorr. & Marcell. Virg.

Θλαστὸς, Contusus. vt θλαστὴ ἑλάτη apud Athen. & Poll. de quibus Plin. l. 25, Franguntur eædem herbarumque viridium sapore commendantur.

Θλαστικὸς, Contundendi seu collidendi vim habens.

C. Ἐμβροθλάσης vide in Ἔμβροτος.

Θλασίας, ου, ὁ, Cui contusi sunt seu elisi testiculi. Ab Hesychio & Suida exponitur Eunuchus. Sed intelligitur hoc nomine propriè Eunuchus factus χρὶς θλάσεως, id est per compressionem, ad hũc modum: Pueri adhuc infantes in aquæ calidæ solium collocantur: deinde vbi eorum corpora eo solio fuerint relaxata, digitis testiculi comprimuntur, vsquedum aboleantur & euanescant, ac dissoluti non ampliùs ad ꝓcessum sublabantur. G. ex Paulo Æg. lib. 6. SED Θλασίας etiam scribitur, quum tamen θλασσίας magis recepta sit scriptura, & Eustath. tradat fieri à θλαζω (deriuato à θλω) mutato ζ in σ. AT comp. Ὑποθλασσίας vide in Οὖς.

ΘΛΙΒΩ, Fut. ψω, Premo. vt calceus à Philostrato dicitur θλίβειν pedem. Et vuæ dicuntur θλίβεσθαι apud Hesychiũ. (quod tamen exponit πατεῖσθαι.) Et θλίβειν χείλεα, Theocr. Premere labra osculando. Item Comprimo. Et Stringo, Constringo. vnde τεθλιμμένη ὁδός, Matthæi c. 7, Stricta via. ¶Signif. etiam Elido. à qua significatione est θλῖψις, de quo infrà. ¶Item metaphoricè, vt Lat. Premo. Qua in significatione ponitur & θλιβόμενος ab Aristoph. Iteꝝ Affligo, Afflicto. qua in signif. in noui Test. libris aliquoties legitur, ac præsertim verbale Θλῖψις.

Θλίμμα, vide in Ἀποθλίμματα.

Θλῖψις, Compressio. Sed frequentius Afflictio, & quidem potissimùm in Testamenti noui libris, & apud Ecclesiasticos scriptores: non quidem accipiendo nomen Afflictio pro ipsa affligendi actione, sed pro angustiis in quas redigitur is qui affligitur, seu pro illa anxietate qua premitur, aut denique generalius pro malo illo quod patitur. Quidam θλῖψιν putarunt magis Latinè reddi Oppressio: quum verbum Affligere amplius aliquid significat quàm θλίβειν. Act. Apost. c. 13, καὶ ὅτι διὰ πολλῶν θλίψεων δεῖ ἡμᾶς εἰσελθεῖν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Et c. 20, ὅτι δεσμά με καὶ θλῖψεις μένουσιν. vbi Vet. interpres suo more Tribulationes vertit.

Θλιβίας, Eunuchus, sed is eunuchus cui elisi sunt testiculi. qui videlicet alio nomine θλασσίας, de quo suprà. Θλιβίας (inquit Hesych.) θλασσίας σπάδων.

C. ΑΝΑΘΛΙΒΩ, Exprimo. Item Elido. in Epigr. v. L.

C. ΑΝΤΙΘΛΙΒΩ, Vicissim premo, vel Contrà premo. In v. l. malè exponitur Reprimo.

C. ΑΠΟΘΛΙΒΩ, Exprimo. Item Elido. Luc. ἀρδὴν μαστὸς οἰνίας ἀποθλίψῃ χρόος. Hinc ἀπόθλιμμα & ἀπόθλιψις. ¶Capitur & pro Affligo vehementer. quum & θλίβω simplex capiatur pro Affligo.

Ἀπόθλιμμα, ατος, τὸ, Succus expressus. Sic dicitur vt πίσσωμα, vel ἀπόπασμα. ET Θλίμμα, pro eodem.

Ἀπόθλιψις, εως, ἡ, Elisio, Expressio. Apud Lucianum litera σίγμα de litera ταῦ loquens, ita inquit, δίος δ' οὐ μικρὸν ὠφελεῖ τὴν ἀποθλίψιος ἐπιχρᾶται τῆς ἰσχύος. τοῖς γὰρ ὀδοντισμοῖς αἰεὶ πως μᾶλλον ὀφθήσῃ, ἐπὰν μὴ τῆς εἰκόνος ἀποθλίψῃ χρόος. ¶Est etiam Afflictio. Calamitas.

C. ΕΚΘΛΙΒΩ, Exprimo, Extundo. Item Elido. vnde ἐκτεθλιμμένος apud Græcos Bibl. interpretes, Qui elisis est testiculis: is videlicet qui & θλιβίας, de quo suprà.

HINC Ἔκθλιψις, Elisio. ¶Et figura qua eliditur litera aliqua, aut literæ aliquæ, elidũtur: vt quum σκῆπτρον dicitur pro σκῆπρον, abiecta & tanquam elisa littera π. item quum dicitur βύλομ' ἐγὼ pro βύλομαι ἐγώ. De hac lege Eustathium.

C. ΣΥΝΘΛΙΒΩ, Comprimo. Plutarch. De primo frig. ὥστε συμπιεσθῆναι τὰ κενὰ τὸ ὕδωρ ἀποκλειόμενον εἰς ἑαυτὸ, καὶ συνθλιβόμενον. id est (Turn. interpr.) Vt aqua contracta in se atque compressa naues elidat.

ΘΡΑΥΩ, Frango. Item Frio. Polybius, ὥστε μὴ ἐκπίπτειν τὸ σίδηρον ἐκ τῶν χειρῶν αἰσχαλαθῶσι, ἢ θραύεσθαι. Autor libri qui Demetrio Phalereo adscribitur, dicit Hipponactem θραῦσαι τὸ μέσον ἢ πιῶσαι χολήν. ¶Plut. in Alcibiade dixit metaph. θραῦσαι τὴν Ἀλκιβιάδου δύναμιν, vt Lat. Frangere potentiam, Frangere vires. Herodianus autem dixit θραῦσαι τὴν ἐλπίδα, id est, ad verbum, Frangere spem. Ego ex Cicerone reddiderim, Debilitare spem: sicut ὑπερῆσαι τὴν ἐλπίδα (quod Herodianus illi θραῦσαι opponit) ex eodem, Spem confirmare. At verò θρασύδειρος τὸν λογισμὸν apud Plutarch.

(cui opponit itidem ἐρρωμένος) reddi potest ad verbum Animo fractus. Idem, ἦν μοί τις ὦ, τι ἐπῆρσται τῆς τόλμης τῆ Ἀεμβίσου, Aliquid audaciæ fractum erat, seu potius, Audacia ex aliqua parte fracta erat. In vulg. lexicis, ex Græcis Bibl. interpr. libro 1 Reg. cap. 20, ἐθραύσθη ὅτι ὁ Δαβὶδ, pro Contristatus est super Dauid. ¶Θραύω exponitur & Cōtero, Frio: qua in significatione Θραυστός, Friabilis. Cæterùm à θλάω deducit Eustath. hoc θραύω, mutato λ in ρ, vt ex θλῶ formetur θλαύω, ex quo factum sit θραύω.

Θραῦσμα, Fragmentum, Frustum. Lucian. De hist. scrib. καταξαντα τὸν μάγιδαν τῆ σκύφων, εἰς τῆ θραυσμάτων χρήσασθαι τὶς σφᾶς. Redditur & Frixatura apud Dioscoridem. ¶Θραῦσμα vocatur & Ammoniaci species vna, quòd in minutas glebas, veluti in frusta, fractum sit, vel diuisum: aut quia facilè friatur.

Θραῦσις, Fractio, ET Θραυστὸς, Fragilis, Qui frangi potest. Item θραυστὸν, Friabilis. Sed θραυστὸν dicitur propriè quod in quasuis sine discrimine & plures duabus partes diuidi & comminui potest. In quo differt ab iis quæ κατακτὰ appellantur, quæ non nisi in magnas partes diuidi possunt. Fieri tamen potest vt idem κατακτὸν & θραυστὸν sit. fictile enim vtrunque perpetitur. Distinguuntur autem ab inuicem (vt scripsit Aristoteles) quòd quæcunque ita concreuere vt multis scateant poris alternatim dispositis, θραυστὰ sint: quæ verò eos longè porrectos habent, κατακτά: at quæ vtrosque fortita sunt, vtranque habeant conditionem.

ΑΠΟ Ὀθραύω, Confringo, Effringo, Perfringo, Disrumpo: nam est significantius τῆ θραύω. ¶Passiua vox ἀποθραύομαι. vnde ἀποθραυσθῆς in aor. priore coniunctiui, Confringaris, Perfringaris. sed Aristoph. vsurpat (vt ait Suidas) pro ἐκπίσῃς, id est Excidas: in Nub. μηδ' ἐς ὀρχηστρίδος πατάξῃς, μή ποτε σ' ἀκλείας ἀποθραυσθῆς, Ne à gloria excutiaris, seu excidas: ita videlicet vt excidendo disrumparis.

Ἀπόθραυσις, εως, ἡ, Fractura, Perfractio. ¶Item Frixatura & comminuo, vt exponitur à B. in hoc Aristot. loco, χιὼν δὲ γίνεται ὅταν τὸ ὑγρὸν πάγωσιν ἀπόθραυσιν.

C. ΚΑΤΑ Θραύω, Effringo, Diffringo. vel Frango. Plutar. De primo frigido, ὁ δ' ἀὴρ (ὡς ἔοικε) συνιὼν αὐτῶν τὰ σώματα τῆ ψυχρότητι, καταθραύει καὶ ῥήγνυσι. id est (Turn. interpr.) Aer autem corpora frigore compulsa (vt coniicere licet) frangit atque rumpit.

ΘΝΗΣΚΩ, Morior, Fut. θανοῦμαι. aorist. 2, ἔθανον. hoc tanquam ab actiuo θνήω, illud velut à passiuo θνήομαι. Praeter. τέθνηκα, ex quo apud poetas Ionicè τέθναα. Vult autem Eustathius θνήσκω ex θνήσω futuro verbi θνάω, factum esse, pleonasmo τῆ κ. De cæteris verò temporibus aliter formatis, dicam paulo post. Homerus Odyss. μ, Σχέτλιοί ἐστε ζώοντες ἐπὶ ἤλυθεν δῶμ' Ἀίδαο, δισθανέες, ἅπαξ τ' ἄλλοι ἅπαξ θνήσκουσ' ἄνθρωποι. Et Odyss. λ, Ἤδη τεθνηῶτι, καὶ εἰν Ἀίδαο δόμοισιν. Xenophon Paedix. 8, ὡς ἡ ψυχὴ ἴσως μὲν ἂν ἔνδον σώματος ᾖ, ζῇ, ὅταν δὲ πύρ αὐτὰ καταλαβῇ, τέθνηκεν. quæ Cicero vertit, Animos, dum in corporibus essent mortalibus, viuere: quum exissent ex iis, emori. Vtuntur hoc verbo in quibusdam hyperbolicis loquendi generibus, vt quum dicunt, φόβῳ θνήσκειν, vel δέει θνήσκειν, eodem planè modo quo nostrates, *Mourir de peur*. item γέλωτι θνήσκειν, vt iidem *Mourir de rire*. pro quo etiam *Creuer de rire*. Demosthenes Philipp. 1, οἱ δὲ εἰμμαχοι τεθνᾶσι τῆ δίκη. qua sermonis formula vtitur & alibi. Xenophon quoque itidem dicit ἀπολωλέναι τῆ φόβῳ. Apud Lucianum autem pro illa hyperbole, legitur (honor sit auribus) ἐκπέπαυμαί τι ὑπὸ τῆ δίους & πρὸς λίας ἦν. Altero illo loquendi genere hyperbolico vsus est ante alios Homerus, sed compositum verbum vsurpans. dicit. n. χέλωρ ἐξέθανον, vt docebo in ΕΚΘΝΗΣΚΩ. quod imitatus apud Lat. Terentius (nam aliud exemplum mihi in præsentia non succurrit) dixit, Omnes risu emori. Obseruanda est hæc quoq; Demosthenica loquendi formula aliud quoddam hyperboles genus habens. Phil. 3, πεθήκασι γὰρ μυρίους χρήματα ἢ πολλαχοῦ πανταχοῦ Φιλίππου. quo loquuntur modo & linguæ cæteræ: sed Gallica frequentissimè, quæ etiam illam variat

formulam. neque enim dicit duntaxat, *ie aimerois mieux mourir cent fois*, vel *mille fois*, &c. aut *Ie mamerois mieux perdre dix mille ecus, si ie les auois*: vel, *Si i'auois dix mille ecus, ie les aimerois mieux perdre*: aut *ie les mettrois*, aut *ie les y voudrois employer*. &c. pro re de qua agitur.

Θνήσκειν ὑπό τινος, Mori ab aliquo, pro Interfici, Necari. Plato in epist. πεθνηκὼς ὑπὸ Διονυσίου. Aristot. de fucis loquens, ἀλισκομένους θνήσκειν ὑπὸ τῆ μελιττῶν. quod Plinius vertit, Ab apibus interfici. Sic dixit Lucanus, -quis nollet ab isto Ense mori? Sic verò vtuntur & verbo ὄλλυσθαι seu ἀπόλλυσθαι. quod imitatus Cic. dixit in Acad. Nihil enim valentius est à quo ipsa intereat.

Τέθνηκα pro Periit, id est Amissum est, ex Aristoph. citatur in v. l. sed loco non indicato.

Τεθνήξομαι, Moriar, vel Iam ἀμοriar. nec enim dubito quin πεθνήξομαι sit tempus quod vocatur Paulo post futurum: nec video cur quidam inauditum themati ei causa finxerint, videlicet τεθνήκομαι. Aristoph. Nub. σὺ δ' ἐγχανὼν πεθνήξει. Synes. ἔλαχεν (ὡς Ἕλλησι ξένοις) οὐκ εἰ πεθνήξοι μόνῳ, ἀλλ' εἰ ὁ Θρᾷξ ἀποστήσεται. Atticum autē fuisse hunc futuri vsum indicare videtur hic Lucian. locus in Solœcista, vbi de quodam Socrate loquēs, quē cognominat τὸν ἀπὸ Μόσχου, scribit, ἀπειλοῦντος δέ τινος, καὶ πεθνήξειν ὀμνύντος ὅτι τὸ τρίτον, βέλτιον, ἔφη, καὶ ὑγιαῖνα μὴ ἀπειλεῖν καταρώμενον. quem locum non intellexit (vt opinor) Micyllus, quippe qui vertit Morietur in diem tertium. at ego non puto ὅτι τὸ τρίτον vsquam hoc significare: quòd si etiam significaret id alicubi, at non hic ita accipere conuenit: quū Luc. ὅτι τὸ τρίτον ad ostendendum errorē addiderit: admonens videlicet πεθνήξειν eum dixisse non in secunda persona, sed in tertia. id est non in secunda persona passi. (in qua vtitur Aristophanes in loco quem modò protuli) sed in tertia actiua. perinde ac si diceretur etiam πεθνήξω, πεθνήξεις, πεθνήξει. Hæc autem reprehensio magis etiam suspectum mihi reddit quod apud Aristophanem legitur in Acharn. ὡς πεθνήξων: siue ὥςπερ θνήξω, (cuius etiam vsus exemplū desidero) siue aliter pro eo legendum sit.

Τέθναα etiam inuenitur apud poetas (vti dixi) vnde & πεθνᾶσιν: itē infin. πεθνάμεν producto α. Inuenitur verò & τεθνειὼς participiū in prosa sæpe pro Mortuus: & τεθνειῶς in carmi. Sed & πέθναθι, imper. & τεθναίην optatiui mod⁹, item infinit. τεθνάναι (correpto α) & τεθνάμεν, ac τεθνάμεναι, tanquā à Θνῆμι, vel potius τέθνημι, habente redupl. vt volunt gramm. quos & de cæterorum formatione consule. Nō solùm autem partic. τεθνειὼς in prosa reperitur (vt apud Isocratem ἔστι δ' οὐκ ἀδύνατον τοῖς πεθνειῶσι, & apud Aristotelem, πρὸς πεθνειῶτας σκληρότερος) sed τεθνᾶσι etiam ac τεθνάναι: quorum vsus exempla habes in locis paulo antè citatis. Sed inuenio etiam τεθνήσῃ apud Dionem, quod si mendo caret, deducendum puto à τεθνάω.

Θνῆσις, Mors. φθορά, Suidæ, id est Corruptio. sed nullū huius vsus exemplum affert. Existimo autem tanquam à futuro θνήσω esse formatū (sicut πεθνήσῃ ex Dione prōtuli.) Eandē certè quam θνῆσις formationem (quæcūque sit) sequitur NOMEN Θνησιμαῖος, ITEM Θνησίδιον. Est autem θνησιμαῖον κρέας, Morticina caro. Exemplū tamē vsus huius nominis affertur dūtaxat ex Græc. Bibl. interpr. & quidem substant. θνησιμαῖον pro cadauere: vt lib. 3, Reg. cap. 13. Sic Esaiæ cap. 5, καὶ ἐγένηθη τὰ θνησιμαῖα αὐτῶν ὡς κοπρία. At verò Geoponicōn autor, pro eo quod Varro dixit Morticinæ ouis, dicere maluit, τῆς ἀπὸ θνησίμων θρεμμάτων. SED Θνησίδιον apud Philostr. legitur: qui quod dicit ἱμάτια ὁπόσα ἐκ θνησιδίων σύγκειται, Budæus vertit, Vestes ex materia morticina cōfectæ.

Θνητὸς, Mortalis. Cui opponitur ἀθάνατος, Immortalis. Hesiod. Theog. Ὅσσα δὲ θνητοὶ παρ' ἀθρόαν ἀνθρώποισι, Isocr. Paneg. θνητῆ μὲν ἀδύνατα φρονοῦντας. Sed frequēti' sine adiectione ponitur, vt Lat. Mortalis: estque in vsu poetis præsertim frequētissimo. Il. ω, Καί οἱ θνητῆ ὑπὸ χθονὶ δῖαν ἀκοίτην. Il. χ, αἵματός ἐσσι θνητὸς ἐὼν θεὸν ἀμβροσιόωντα. Et γυνὴ θνητή, Mulier mortalis. sed itidem sine adiectione potius, vsurpatur. vt Odyss. ε, — καὶ οὔπως οἱ ἀδίαινε θανέεσθαι ἀθανάτοισιν ἐοικότα δῖαν ἀκοίτην. Xenoph. Sympos. 2 δὲ

τε γὰρ ἄστυ μὴ θνητὸν οὐσῶν μοῖρ' ἦεν ἀλῶναι, συγγενόμενος εἶα αὖτις θνητὰς ἐΐδω. A

‖ Sed θνητὸς & ὑπὸ θνητὸν adiectiuè posita, generalius etiam vsurpantur pro mortali. vt θνητὸν σῶμα, & θνητὴ ψυχή, cui opponitur ἀθάνατος. Apud Platonem θνητὸν γένος, mortalium genus, Cicer. interprete. Apud eundem θνητὰ γένη, Mortalia genera, item Quæ mortali conditione generantur, vertit idem p. 31 mei lex. Cic. Legitur & θνητὴ φλυαρία in eiusdem Plat. Symp. ET Θνητοειδής, comp. itidem pro Mortalis apud Platonem in Phædro, vt testatur Budæus, qui ex Plutarcho etiam affert, ἡμῶν γὰρ ἑκάστου τὸ ζωτικὸν δυάμει ὑπὸς περιέχει τὸ θνητοειδὲς καὶ ἐξάλυπτον. Addit verò eadem formadici qua σωματοειδὴς & ξυμφοειδὴς. B

AT Κατάθνητος pro θνητὸς, vacante præpositione poeticum est. vt Il. ζ, v. 123, Τίς δὲ σὺ ἐσσὶ φίλοισι κατάθνητων ἀνθρώπων, Ea enim sequor exemplaria, atque adeo sequutus sum in mea editione, quæ ita scriptum habent coniunctim. ac miror certè, apud Eustathium disiunctim scribi, eumque non affirmare otiosam esse præpos. sed dicere vel otiosam esse, vel pro ἀπὸ accipi. hæc miror, inquam, quum aliis etiã nominibus itidem præfixisse otiosas præpos. hunc poetam, satis constet. Vide Καταθνήσκω. C

ALIVD comp. Ἡμίθνητος, ad verbum Semimortalis: & ex consequente ἡμίθεος etiam, id est Semideus. Vel, Qui alternis viuit & moritur. quo sensu Διόσκουροι vocantur ἡμίθνητοι. V.

AT Ἡμιθνὴς, ῆτος, vel Ἡμίβιος, ου, ὁ, Semimortuus. Aristoph. Nub. οἴμοι καταδαίμων ἡμιθνὴς γενήσομαι. Ex Thuc. etiã affertur, ἡμίθνητος τῇ τῶ ὕδατος ὀπῇ συμίσα. Sic Herodianus 7, πολλοί τε καὶ ἡμίθνητοι εἱλκώθησαν. Semineces etiam dicũt Latini, quod ad verbum respondet huic Græco ἡμιθνὴς. at Semianimi significatione duntaxat ei respodet.

Composita sequẽtia ideo in hunc locũ reseruaui, vt θάνατος, quod ab eadẽ formatione est, & eius deriuata, illis subiungerem.

C. Ἀγχοθανὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Propè mortuus, id est Ferè mortuus, Propemodum mortuus, Moribũdus. Ex Nonno. sed ἄγχι hac in significatione nouum mihi est.

C. Ἀρτιθανὴς, Modò mortuus, Recens mortuus. Nonn.

C. Δισθανὴς, Bis moriens, Cui bis contingit mori. Odyss. μ, Σχέτλιοι, οἳ ζώοντες ὑπὸ κλῆθρα δόμων Ἀίδαο Δισθανέες· ὅτε τ' ἄλλοι ἅπαξ θνήσκουσι ἄνθρωποι.

C. Δισθανὴς, Miserè mortuus, Qui miserabili morte periit. Eurip. ITEM Δισθανὼν eadem significatione tanquam à Δισθνήσκω, in v. l. ex eodem Eurip. Sed in illis exponitur etiam Ægrè mortuus.

C. Ἐπιθανὴς, Morti propinquus. q. d. Qui ad mortem est, id est prope mortem. In v. l. Senex valetudinarius.

C. Νεοθανὴς, Recèns mortuus, Nuper mortuus.

Θάνατος, ου, ὁ, Mors. Hom. Od. ξ, Οὔπω μοι θάνατον γε φίλοι δόσαν ἠδὲ καὶ αἶσαν θυμὸς ἀλεύω. Interdum verò θάνατός τις μόρου τις dicit, (quæ posterior vox synonyma est, alioqui magis poetica) interdum θάνατοι καὶ κῆρες, aut etiam κὴρ ἔχας singul. num. necnon θάνατοι καὶ μοῖρες. Et epitheta θανάτου ei sunt ἀλεωρὴς & κακός. Idem poeta pro Vitare mortẽ, φυγεῖν θάνατον, seu ἀποφυγεῖν, item ἀλύξαι, necnon ἀλιαθῆναι dicit. Atque vt inuenitur θνήσκειν ὑπό τινος, & aliquando θνήσκειν ἐκ τινος, ita etiam θάνατον ἐκ τινος apud eum habetur, Od. π, — οὐδέ τι μοι θάνατον ξυμίσσεται αἰῶνα ἔχοντι μυησήσων· θεὸς δέ μοι οὐκ ἐς ἀλιᾶσθαι. In prosa autem θάνατος sine adiectione poni solet: dixit tamen Plato θανάτου μοῖρα (eadem significatione qua Homerus θάνατος καὶ μοῖρα) quod Cicero vertit, Mortis fata, pag. 31 mei lex. Ciceroniani. Et quod θάνατον φυγεῖν seu φόβος Hom. δεισιφυγία ab eodem Plat. dicitur. Apud Luc. dicit quidam, ὃς ἔπαυσα ὅτι θάνατος, καὶ ἐστιν ὅστις μηδένας; vbi alludi puto ad hunc versum Homeri Il. χ, Ὦ πόπο, ἦ μάλα δὴ μοι θεοὶ θάνατόν γε ἐκάλεσσαν. Plur. θάνατοι, Mortes: apud eundem Luc. De historia scrib. καὶ θανάτους ἀλλοκότους. (quo dicuntur modo & βίοι: vt ἀλλόκοτοι βίοι à Plut.) At verò Aristophanes iocosè dixit in Pluto, Ἆρα νομίζεις δῆτα θανάτους ἔτ' εἶναι;

Θάνατον καταγιγνώσκειν τινὸς, Rei capitalis damnare aliquem. Thucyd. p. 217, τῷ δὲ δεδεμένῳ θάνατον καταγνόντες, Sic & cæteri sæpe loquũtur. Et in pass. καταγιγνώσκεσθαι ὑπὸ θανάτου. Vide Καταγιγνώσκω. Dicunt & ὑπὲρ ἀγῶνα θανάτου quod ineptè redditur (vt in verbo, Παράγω docui) Accusare mortis, pro Accusare criminis capitalis, seu Accusare rei capitalis: aut etiam breuius, Accusare capitis. Vide Παράγω. At verò ἀπάγειν τινὰ ὅτι θάνατον, seu ἄγειν, (sub. accus. ὁδὸν vel τινὰ ἄγουσαν ὁδὸν, aut φέρουσαν) est Abducere seu rapere ad capitis supplicium. Et ἴέναι τινὰ ὅτι θάνατον, eadem forma. Dicunt etiã πρᾶσσειν θάνατον, item συναμβαίειν ὅτι θανάτῳ, de quibus lege in Τιμαίῳ & in Συναμβαίω. Item θανάτῳ ζημιοῦσθαι, Morte mulctare. Et θάνατος ἡ ζημία, vel θάνατος ἡ ζημία ὀφείλεται. Xenophon Hellen. ἐπεκήρυξέ τις, ὃς ἂν ἁλίσκηται εἰς τὸ πρᾶγμα ὀφειλέτω, θάνατον τῇ ζημίᾳ. Isocrates De pace, θάνατον τῆς ζημίας ὀφλισκάνειν, ὡς τῷ ἀλλοτρίῳ δικαίῳ. Apud Thucydidem legitur etiam θανάτου δίκην κρίνεσθαι, pro De capite dimicare, Rei capitalis accusari. Et pro eodem apud Athenæum κρίνεσθαι τινὰ ὅτι θανάτῳ, (vbi subaud. puto ac cus. δίκην, vel ex illo Thucyd. loco, potius quàm ψῆφον) At θανάτου δίκην ὀφλισκάνειν dicunt pro Capitis damnari. De his autem & aliis fusius suis locis dicẽdum erit.

Θανάτου Etymol. dici putat quasi πάνατος, à πίνω quod est πατέω: vt sit ὁ πίνων τὰ σώματα τῇ ψύξει. Vel quia est πανατὸς, vtpote ὅτι πάντας ἑαυτὸν ἐξαπίνων. Quibus etymologicis nugis non contentus, addit & alias quas referre piget, vel potius puder. Ecquis enim non videt rem ineptissimam esse, etymum inuestigare nominis à verbo deriuati, & quidem nominis quod aliquam etiam verbalis formam retinet? quis, inquam non videt hic posse dici quod in prouerbio est, ἡ βοῦς τὴν ἄμαξαν; Hinc igitur discat lector (vt & alibi admonui) quæ apud grãmaticos, & præsertim apud hunc autorem leguntur, circunspectè legere, eorumque delectum habere.

D C. Θανατηφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mortiferus, Lethiferus. vt θανατηφόρον φάρμακον apud Lucianum: ἐξαίσιαι θανατηφόροι apud Herodianum: θανατηφόρος συνουσία, Synes. Mortifera consuetudo & commercium. Plutar. De defectu orac. ἡ δὲ γῆ πολλῶν μὲν ἄλλων δυνάμεων πηγὰς ἀίδιον ἀνθρώποις, τὰς μὲν εὐκρατικὰς καὶ νοσώδεις καὶ θανατηφόρους, multarum potestatum fontes hominibus aperit qui partim mentem è sua fede & statu dimoueãt, ac morbos lethumq; inferant. Et Epigr. lib. 2, Νυκτὸς ἐξ ἀδύτου θανατηφόρον, Lethale quiddam & mortiferum. Aut aduerbialiter pro Mortiferè, Lethaliter. B

VNDE Θανατηφορεία, ας, ἡ, Mortis illatio. ex Epigr. lib. 7.

C. Ἀθάνατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Immortalis: cui oppositum θνητός. Il. φ, ἀθάνατος Ζεύς. Il. ω, ἀθάνατος θεός. Il. γ, ἀθανάτῃσι θεῇς, deabus immortalibus. Il. ρ, ὃν ἀθανάτη τέκε μήτηρ, mater immortalis, id est dea. Il. π, ἵπποις ἀθανάτοισι. Iliad. ρ, αἰχμήν τ' ἀθανάτην τε. Od. ν, Θάρσει νῦν ἀθάνατον καὶ ἀγήρεον ἦμαι ἅπαντα, mortis & senectæ expertem. Luc. ἀθάνατοι ἄνθρωποι, & ἀθάνατος ψυχή. Item ἀθάνατον γίνεσθαι apud Xenophontem & Athenæum, Immortalem fieri, Immortalitatem assequi. Impropriè dicitur etiam de rebus inanimatis (vt & Immortalis apud Latinos) pro Sempiternus, Æternus, Perpetuus, Qui nunquam interit. Il. β, Ἀθανάτην τ' αἰγίδα, æternam ægidem. Isocr. αἰτεῖ θνητοῦ σώματος ἀθάνατον δόξαν ἀντικαταλλάξασθαι, gloriam immortalem. Plato Sympos. ἀθάνατον μνήμην ἀρετῆς περὶ αὐτῶν ἔσεσθαι, sempiternam virtutis memoriam. Æschines contra Ctesiphontem, μνήμην ἢ ἀπ' ἐκείνου τοῦ χρόνου μέχρι τῆσδε τῆς ἡμέρας ἀθάνατος οὖσα δηλοῖ, Demosth. Phil. 1, ἐκείνοις [ὡς θεῷ] πάντα παρόντα πανηγύρεις ἀγῶσι καὶ θεάματα ἀθάνατα. Ἀθάνατοι sine adiectione etiam, ab Homero & cæteris poetis dicuntur ipsi dii pro ἀθάνατοι θεοί, id est dii immortales. vt Odyss. π, Οὔτις τοι θνητός εἰμι. Τί μ' ἀθανάτοισιν ἐίσκεις; Il. ξ, de Cupidine, Δαμνᾷ ἀθανάτους τε θεοὺς θνητούς τε ἀνθρώπους. Il. ψ, ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τῷ δ' ἄγχι παρίστατο δῖος Ἀχιλλεὺς ἀθανάτοις ὀρθοῖσι παλαιτέρεν ἔγχεϊ χαλκῷ. ‖ In exercitu autem Persarum decem millia militum selecta ἀθάνατοι dicebantur: eam ob causam quod si quis eorum nece aut morbo numerum imminueret, alius sufficeretur: nec vnquam plures erant pauciorésve decem millibus: præcipuo inter omnes cultu decori, & iidem præstantissimi omnium: vt Herodotus lib. 7 scribit. Eorum Athen. quoque lib. 12 meminit, & Pausan. pag. 165. HINC Ἀθανατίζω, Fio, Immortalem reddo, Immortalitati consecro. Philo De mundo, ἀθανατεῖν καὶ ἀθανάτῳ εἶναι δὲ οἷόν τε λῶ, ἐξ ἀθανατίζειν ἕκαστα ὧν φύσις θέλει, εἰσὶ δ' ἄλλα, εἰ δὲ γένοιτο, εἰ fieri posset, immortalita-

tem aſcitam iis cuperet. In eodem libro, ἀθανατίζειν μᾶλλον ἢ φθείρεσθαι. Idem De vita Moſis, ἀθανατίζειν καὶ ἀπολαύειν τελείου τοῦ θεοῦ, immortalitate perfruitur. Apud Herodotum libro 4, ſunt etiam Getæ quidam ἀθανατίζοντες: quos Arrian[us] ἀποθανατίζοντας vocat, vt paulo pòſt videbis. Cur autem ἀθανατίζοντες vocentur, ipſe Herodotus declarat, his verbis, ἀθανατίζουσι δὲ τόνδε τὸν τρόπον. οὔτε ἀποθνήσκειν ἑωυτοὺς νομίζουσι, ἰέναι τε τὸν ἀπολλύμενον τῷδε Ζάμολξιν· οἱ δὲ αὐτῶν τούτων πέμπουσι ἄγγελον τῷδε τὸν Ζάμολξιν, ἀπιόμενοι τοῦτο ἕκαστοι δίοντες. Ita autem eum mitti ſcribit, Quibuſdam datur negotium vt tria iacula teneant: aliis, vt comprehenſis eius qui ad Zamolxin mittitur, manibus pedibúſque, hominem agitantes in ſublime, proiiciunt in iacula. Hæc & alia Herodot. Iſtud autem eorẽ ἀθανατίζειν à cæterorum populorum conſuetudine differt, quòd ipſi viuentes occidunt, & ſic ad Zamolxin mittunt, putantes ea morte immortalitatẽ conſequi quam Zamolxin conſequutum arbitrantur: alii autem poſt mortem homines bene meritos immortalitati conſecrant, & in deorum numerum referunt. Lucianus etiam ſcribit in Scytha non ſolùm apud Scythas patriam eſſe conſuetudinem τὸ ἀποθανατίζειν ἐς πέμψιν τῷδε τὸν Ζάμολξιν, ſed etiam Athenienſibus licere θαυμάζειν ἐς Σκύθας ὅτι τῆς Ἑλλάδος. In vulg. lex. ἀθανατίζω exponitur etiam Immortalitatem ago, Me pro immortali gero, Immortalis ago. cur expoſitioni occaſionem dediſſe puto Vallam, qui apud Herodotum Γέται ἐς ἀθανατίζοντας vertit Getas qui immortales agunt. Neutraliter tamen hoc verbum non accipitur in Herodoti loco modò citato. VNDE Ἀποθανατίζω, Immortalẽ reddo vel facio, Immortalitate dono: idẽ quod præcedẽs, & θαυμάζω. Ariſtot. Ethic. 10, δεῖ δὲ οὐκ ἐς τοὺς παρόντας, ἀθρώπινα φρονεῖν ἄθρωπον ὄντα, ἀλλ' ὅσον ἐνδέχεται ἀποθανατίζειν, καὶ πάντα ποιεῖν πρὸς τὸ ζῆν κατ' τὸ κράτιστον τῷ ἐν αὐτῷ. Ab Arriano verò Getæ ἀποθανατίζοντες dicuntur quos ἀθανατίζοντας paulo antè vocauit Herodotus. In v. l. eſt ETIAM ἀποθανατίζω huius ſignificationis, ſed perperam pro hoc ἀποθανάζω. Hinc in Theſ. meo ἀποθανατίζω.

C. Αὐτοθάνατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ipſe ſibi mortem infert. Plut.

C. Δυσθάνατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Difficulter moriens, vel Difficilem mortem inferens. hoc eſt, Mortem quidem concilians, ſed cum qua diu confligeris, aut Infelicem mortem afferens. Theophraſtus lib. 3, cap. 11, de oſtrya arbore, λέγεται δ' ὡς οὐκ ὀπτὸν εἶναι εἰς οἰκίας φέρειν. δυσθανατεῖν γάρ φασι καὶ δυσκινήτους εἶναι. Vnde Plin. l. 13, c. 21, Qua in domũ illata, difficiles partus fieri produnt, morteſque miſeras. Gaza mortiferam vertit. VNDE Δυσθανατέω, ῶ, Ægrè ſeu miſerè morior, & σφαδάζω, Cum morte confligo. Plato lib. 3 De rep. 39, de Herodico loquens qui morbum per totam vitam ad ſenectutem perduxit, ſub cura medicorum viuens, (quod ipſe reprehendit) δυσθανατῶν δὲ ὑπὸ σοφίας εἰς γῆρας ἀφίκετο. Plutarchus in Antonio, πυρετοῖς αἵμασι καὶ δυσθανατῶν, cum morte confligatus, Bud. interpr. qui apud Herodot. δυσθανατῶ pro Ægrè & cum triſtitia morior poni annotat. Ex quo Pollux quoque lib. 3, citat δυσθανάτοις, opponẽs ei nomina ſynonyma, κλινοπετὴς, κλινήρης. Quibus vocabulis ſignificatur Clinicus, vt Plinius vocat: hoc eſt, Qui diu decumbit, ſeu Qui longo morbo in lecto contabeſcit. Philo De vita Moſis lib. 3, πρὸς τὰ ἄκρατα τῆς ἀνάγκης ἐπόλωτα δυσθανατοῦντες, ancipiti neceſſitate conſternati miſeram trahebant animam. Et metaphoricè apud eundem eodem libro, περὶ αὐ [ſub. τῶν ὀρχηστῶν τὰς ὀπισθίξεις] μηραίνουσι δὲ δυσθανατοῦσιν οἱ θαυμασιωτῆς, quæ depereunt nonnulli, theatrorum inſania laborantes, vt Turn. interpr.

C. Ἐπιθάνατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mortem accerſens, Mortem afferens, ſeu (vt Bud. exp.) Lethifer, θανατηφόρος, vt ὀπιθύνδυος. Theophr. De cauſ. plant. lib. 6, cap. 4, de ſuccorum generibus, οἱ δ' ὑπνωτικοὶ καὶ νάρκης δὲ διδόμενοι, καὶ θανατηφόροι, καθάπερ ὁ μανδραγόρας. ἔνιοι δὲ ὁμολογουμένως ὀπιθάνατοι πολλοὶ γὰρ ἤδη καὶ πολλαχοῦ βίας φαγόντες ἀπέθανον. Item Morti vicinus, Qui in ipſo mortis limine iam eſt, ſeu (vt Suidas exponit) ἐγγὺς ἀπολειπόμενος τῷ ἀποθανεῖν. Demoſthenes, οὐ μὰ μίαν ἡμέραν, καὶ ὀπιθάνατος ἂν ἐμοῦ ἀποδημοῦντος, & in mortis periculo erat, ſeu Morti vicina erat. ſeu ἐγγὺς θανάτου ἐρρέτω, ὀπισθιάσας ἔχων, ἐπ' ἀλίγης ἐλπίδος. hæc enim ſynonyma apponit Pollux ᾧ ὀπιθανάτως ἔχει, quod idem eſt cum ὀπιθάνατον εἶναι.

VNDE Ἐπιθανάτως. vt ὀπιθανάτως ἔχειν apud Pollucem, In limine mortis eſſe, In mortis periculo verſari, Morti vicinũ eſſe. ὀπιθάνατον εἶναι, vt Demoſth. loquitur. In v. l. eſt ETIAM Ἐπιθανάτως, Morti addictus, Morti obnoxius.

C. Εὐθάνατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bene & honeſtè moriens, vel Bonã honeſtámque mortem afferens. Et εὐθάνατος θάνατος, Bona beatáque mors. Menander apud Athenæum lib. 12; μήτος μοι θάνατος εἴθε φαίνεται Εὐθάνατος, ἔχοντα πολλὰς χολάδας καὶ δάκνω, Μόλις λαλοῦντα καὶ τὸ πνεῦμ' ἔχοντ' ἄνω, Ἑστῶτα καὶ λέγοντα, σήμερ' ἀπὸ τῆς ἡδονῆς. VNDE Εὐθανάτως, Bona & felici morte, vel Facili morte. à Polluce enim opponitur τῷ δυσθανατῶν, citante ex Cratino. ET Εὐθανατέω, ῶ, Felici vel honeſta morte morior, ſeu (vt Budæus interpr.) Honeſtè morior. Polyb. lib. 5, pag. 91, à tergo, εὐθανατῆσαι παυσάμενον, καὶ μᾶλλον ἀξίαν ἀπολαβεῖν τῆς περὶ αὐτὸν εὐημερίας πάλιν. In v. l. non male, Honeſtè glorioſéque mori. In iiſdem eſt ET Ἀπευθανατέω pro Felicem mortem oppeto: citatúr que ex libro 2 Macc. cap. 4. ſed quædam exemplaria habent ἀποθανατίζειν, non ἀπευθανατίζειν, quod Heſych. ſimpliciter exponit ἀποθνήσκειν, id eſt mori.

C. Εὐθυθάνατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Subitam mortem inferẽs, ſeu Statim mortem inferens. Plutarchus Anton. ὧν οὐκ εὐθυθάνατος ἡ πληγή. Item pro ταχυθάνατος.

C. Μικροθανάτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui breui moriturus eſt: ſeu (vt Budæus interpretatur) Decrepitus, Capularis.

C. Ταχυθάνατος, ν, ὁ καὶ ἡ, Subitò moriens. Hippocr. οἱ παχέες σφόδρα, καὶ φύσιν ταχυθάνατοι γίγνονται. Celſus. Obeſi ſubitò ſæpe moriuntur. Actiuè etiam interdum ponitur pro Subitam mortem afferens, vt εὐθυθάνατος.

Θανατώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Lethalis, Mortiferus. Hippocr. θανατώδεις καὶ τὰ σκέλεα κεκμήκοσι συγκεκαμμένα εἶναι ἰσχυρῶς. Celſus, Eadem mors denuntiatur vbi genua contracta ſunt. Hippocr. ἐν πυρετοῖσιν ἐξίσι χεῖρες κροκίδας ἀπὸ τῶν ἱματίων ἀποκλώσαι θανατώδεις. Celſus, Mortis indiciũ eſt ſi manibus quis in febre & acuto morbo in veſte floccos legit.

Θανάτιος, ιτης, ὁ, Lethalis, Mortiferus. Soph. Antig. ἰὼ φρενῶν δυσφρόνων ἁμαρτήματα τυφλά, θανάσιμ'. Et θανάτιος μόρος apud Euripidem, Lethale fatum, id eſt ipſa mors.

Θανατικός, ῶ, ὁ, itidem, Lethalis, Mortiferus. Accipitur vt Capitalis Latinè, vt quum Capitale crimẽ dicitur. Plutarchus Pericle, ὑπὲρ τοῦ θανατικοῦ δίκου ἐφυγε. Idem in Alexandro, παῖδα δίκας δημοσίων παῖδα θανατικάς, Cauſas capitales, ſeu in quibus de vita agitur, In quibus diſceptatur an reus mortem meritus ſit ob ea quæ patrauit.

Θανατάω SIVE Θανατάω, ῶ, Mori cupio, Mortem mihi opto. vt βασιλεάω, πυρεάω, & ſimilia. Autor Axiochi, ἡ ἐξ ἐκείνου θανατᾷ μου ἡ ψυχή, ex illo tempore animus meus mortem optat. Syneſ. epiſt. 4, ὁ μὲ ταύπλεως ἐθανάτα καπάχιος ὤν, mori cupiebat vt ære alieno obrutus. Et apud Suidam, Οὐκ ἀπαναισχυντήσεις μὴ συμπαίκτας θανατῶντι αἰθρώπους. οὐδὲν γὰρ ἀλυσιτελέστερον ἀπαγχόνης. Dici verò & θανατᾶν, idem Suidas annotat, apud quem eſt, οὕτως ἄρα αὐτοῖς συμβήσεται, τὸν μὲ φονᾶν, τὸν δὲ θανατᾶν. Lucianus De morte Peregrini, μακραὶ χαίρειν φέρε τῷ θανατῶντι σοφιστῇ, τὸν ὀπτάφιον ἑαυτῷ ποιοῦντι πλουσίως διεξιόντι, de eo qui de ſe ſuáque vita & periculis in quibus verſatus fuerat, oratiónem habebat.

Θανατόω, ῶ, Fácere, Mortem infero, Morte mulcto, Morte afficio. Plut. καὶ γὰρ ἔρξαι τῷ δικτάτωρι θεὸς δίκης καὶ θανατῶσαι ἔξεστι, Dictatori indicta cauſa prehendere ius eſt, in carcerémque cõiectos morte mulctare, Bud. interpr. Idem Plutarch. Sympoſ. θανατοῦντες τὰ ἔμψυχα, trucidantes animantes. Θανατῶ eſt etiam Morti adiudico, Morti addico, Capitis damno, ſeu (vt Budæus interpr.) Rei capitalis damno abſentem. Xenoph. Anabaſ. 2, de Clearcho, ὃν τοίνυν καὶ ἐθανάτωσε ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν ἐν Σπάρτῃ πολλῶν καὶ ἀπιθάνων, ἃ δὴ φυγὰς ὢν ἔρχεται πρὸς Κῦρον. Plut. Themiſth. ὃν κρίνας, ἐθανάτωσε, quem in iudicium accerſitum, capitis damnauit. Θανατῶσαι in noua Teſta-

mẽ to exponitur alicubi Mortificare: vt Rom.8, τὸ δὲ πνεῦμα θανατοῖ τὰς πράξεις, τὸ σῶμα θανατοῖ, Sed si spiritu actiones corporis mortificetis. & c.7, ἐθανατώθητε τῷ νόμῳ διὰ τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, mortificati estis legi. 1. Per. 3, θανατωθεὶς μὲν σαρκὶ, ζωοποιηθεὶς δὲ πνεύματι, mortificatus quidem carne, vivificatus autem spiritu. A VNDE Θανάτωσις, ως, ἡ, Mortis illatio, Occidio seu Occisio, Internecio. Thuc. lib. 5 pag. 168, αὖθις αὐθρωποθυσίαις ἢ θανατώσεως. Plutarch. Probl. Rom. in fine, ἠμύνατο τὰς καταδίκας καὶ θανατώσεις πολιτῶν. A T Θανατώσια, τὰ, Festum atque agon apud inferos, cuius meminit Lucianus in lib. De veris narrationibus. v. I.

¶ Θανάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Lethiferus, Lethalis. Sophocl. Ainace, Καθεῖλεν ἅδου θανασίμοις οἰκτίσμασι. Idem, Πρὸς τοῦδ' ὅλωλε θανασίμῳ πτώματι, casu mortifero. Et θανάσιμος μόρος apud Euripidem. Apud medicos quoque θανάσιμα dicuntur quæ exitialia seu mortifera sunt, vt sunt venena aut venenata. Dioscor. lib. 1, cap. 95, τιθεῖ δὲ καὶ πρὸς θανάσιμα φάρμακα, ad pharmaca exitialia, seu (vt alii) ad lethalia venena. Et lib. 1, ὑπὸ θανασίμων πεπωκώς. ‖ Θανάσιμος, Mortalis. Apud Platonem enim lib. 10 De republica, οὔπω πόρρω τοῦ ἐκκλίναντος τὸ θανάσιμον ἦν, B. interpr. Tantum abest ab eo vt sit mortalitati obnoxia.

C. Ἀθανασία, ας, ἡ, Immortalitas: vt Dei, vt animi, qui non moriuntur. Quæ autem immortalitas sit qua homines immortales dicuntur, docet Isocrates in Panath. quũ ait, πολυτίμητα δὲ τὰ βίου, μεθέξει ἀθανασίας, οὐ τῆς ἐν ταῖς ψυχαῖς παρούσης, ἀλλὰ τῆς ὅτι ἐν ταῖς ὑστεραίαις τὸν ἐπιγιγνομένοις τὸ μνημεῖον ἔσεσθαι τῶν καλῶν ἔργων μένειν ἀμετάπτωτον. Et ad Philipp. κρίνει δὲ τὴν ἀληθῆ δόξαν ἡ τοῖς ἐπαίνοις καὶ τὸ φήμῃ τῶν πρότερον συνεπόμενος ἀθανασίᾳ μεταλαμβάνουσα. B

C. Εὐθανασία, ας, ἡ, Bona mors & facilis, Bud. Mortis facilitas. Suet. in Aug. sub finem, Quoties audisset citò ac nullo cruciatu defunctum quempiam, sibi & suis ἀθανασίαν similem (hoc enim & verbo vti solebat) precabatur.

C. ΑΠΟθνήσκω, Morior. Xenophon Pæd. 8, οὐδαμοῦ πλείους ἢ ἐκεῖ οὔτε ἀποθνήσκουσιν, οὔτε ἁλίσκονται ὑπὸ φαρμάκων. Apud eundem Hellen. 7, δαιμονιώτατα ἀποθνήσκει. Apud Isocratẽ in Panegyrico, καλῶς ἀποθανεῖν. Iungitur ἀποθνήσκω & cum dativo θανάτῳ. vt apud Xenophontem Hellen. 6, κἀκεῖνος μὲν ὑπὸ λύπης θανάτῳ αὐθαιρέτῳ ἀπέθνησκεν. Quod & αὐθαιρέτως dici potest vno vocabulo. Pro eodem dicitur & ἑκουσίως. Plutarchus De superst. οὕτω κακῶν ἦν πλῆθος ἀνεπιτρόπευτον ἑκουσίως ἀποθνήσκειν, αἷμα ζώου, πᾶν. Philo De mundo, junxit hoc verbum accusativo vitam significante, dicẽs ἀποθνήσκειν βίον ἀντὶ σωμάτων. C D E

Ἀπoθνήσκω. Interimor, Interficior. (vt de θνήσκω etiam dixi antea) Xenophon Hellen. 6, ἀποθνήσκει, αὐτοχειρὶ μὲν οὖν, ὑπὸ τῆς γυναικὸς δὲ λαθραίως· βουλῇ δὲ, ὑπὲρ αἰτίας ἐκείνης. Sic apud Platonem in Epist. ὑπὸ πρὸς ἀποθνήσκειν. Ad verbum, Ab aliquo mori, pro Ab aliquo interfici. quo loquutum modo Lucanum docui in Θνήσκω. Interdũ ponitur genitivus non personæ, sed rei, vt ἀποθνήσκω ὑπὸ τοῦ λιμοῦ, Intereo fame, Absumor fame. Nonnunquam præter genitivum personæ, habẽtem præfixam præpositionem ὑπὸ, ponitur dativus instrumentalis, vt loquuntur grammatici: vt φαρμάκῳ ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀποθανών. Sed pro hoc dativo ponitur interdum genitivus cum præpositione ἐκ. nam dicitur etiam ἀποθανὼν ἐκ φαρμάκου ὑπὸ τοῦ παιδός. Notandum est autem Xenophontem in loco paulo antè citato dicere noluisse ἀποθνήσκειν φαρμάκῳ, sed dixisse ἀποθνήσκειν absolutè, & subiunxisse διεφθάρησαν ὑπὸ φαρμάκων. Sciendum est præterea Ammonium ita distinguere ἀπέθανε & πέθανε, vt sit ἀπέθανε τῶν ἀπ' αἰῶνος, πάλαι. E F G H

C. Ἐναποθνήσκω, Immorior, Morior in. vt ἐναποθνήσκειν τῇ νήσῳ, Mori in insula. (Thucydides autem præpositionem ἐν addidit ex abundanti, lib. 3, μήτε ἐναποθνήσκειν ἐν τῇ νήσῳ, μήτε ἀπίκεσθαι) At verò ἐναποθνήσκειν τοῖς βασάνοις reddi potest Immori tormentis, vel Mori inter tormenta. I K

C. Ἐπαποθνήσκω, Supermorior, Morior super [aliquem.] Vel, Morior post aliquem, & quasi eius mortem morte mea subsequor. Aut etiam, Morior post rem aliquã peractam. Athenæus pag. 255, ὃν καὶ ἐπαποθανεῖν φασὶν ἑταῖραι Ἀριστόδημος. Plato in Sympos. ἐπάμυναν ἐλέσθαι, βοηθήσασι τῷ ἑταίρῳ Πανσανίᾳ, καὶ ὑμνήσασι, οὐ μόνον ὑπαποθανεῖν, ἀλλὰ καὶ ἐπαποθανεῖν πεπλουτηκότι. Philostratus de quodam pancratiaste, ἐπαποθανὼν τῇ νίκῃ. L

C. Προαποθνήσκω, Præmorior, Ante morior. Xenophon, ἵνα μὴ φοβοῦμαι μὴ λυφθέντες ἀποθάνωσι, προαποθνήσκουσι τοῦ φόβου. M

C. Συναποθνήσκω, Commorior. Xenophon Pæd. 8, ἀλλὰ μία νῦν ἡ ψυχὴ ἐν τοῖς σώμασι συναποθνήσκει. Terentius in prologo Adelph. Συναποθνήσκοντες Diphili comœdia est, Eam Commorientes Plautus fecit fabulam. (scio tamen solere illic Synapothnescõtes scribi literis Latinis) Apud Athenæum est & Alexidis comœdia eodem nomine. Ab eodem Athenæo commemorantur οἱ συνάωροι καὶ συναποθνήσκοντες, nimirum Soldurii quorum Cæsar in Comment. meminit. N

C. Ὑποαποθνήσκω, Morior prò [aliquo.] Cum genitivo, quem habet vi præpos. Xenophon Cyneg. Ἄλλοχος δὲ τῆς παιδὸς ὑποαποθανεῖται, ὥσπερ ἔτυχε λελείας ὤν, &c. Interdum verò genitivus omittitur, vel potius subaudiẽdus relinquitur. vt apud Platonem, οὐ μόνον ὑποαποθανεῖν, ἀλλὰ καὶ ἐπαποθανεῖν. vide in Ἐπαποθνήσκω. Item ὑποαποθνήσκοντες peculiari significatione, Qui pro patria aut pro amicis mortem sponte obeunt. Aristot. Ethic. 9, pag. 89, B.

C. ΕΚθνήσκω, Emorior, Homerus, ἐκθανὼν ἔκπαγλον. quod Terentius dicit Risu emori. Affertur & ex Hermogene, ἐκθανεῖν ἀπὸ τοῦ pro ἐξελθεῖν. Item ἐκθανατοῦσθαι pro Exanimatus sum.

C. ΕΝθνήσκω, Immorior. sed pro eo vsitatius est in prosa bicomp. ἐναποθνήσκω, de quo suprà.

C. ΚΑΤΑθνήσκω, Morior. accipitur enim pro simplici θνήσκω. estque poetarum potius quàm cæterorum scriptorum. Homerus Il. χ, Τοῖ δὲ καταθνήσκοντι μόρσιμος ἔπλετο πότμος. Et Iliad. ε, Ἠμὲν ὅτε ζώουσι καὶ ἐν φάει καταθνήσκουσι. Sed in cæteris temporibus cum syncope potius vsurpatur. Vt κατθανεῖν, mortuus est: κατθάνῃ, moriatur: κατθανεῖσθαι, mori, Sophocl. pro καταθανεῖν, & καταθάνῃ, & καταθανεῖν. Sic Κατθανὼν καὶ Παῦσανίας, Hom. Et κατθανῇ, apud Eurip. Morienti: item κατθανούμενον, moriturum: pro καταθανῇ & καταθανούμενον. Cæterùm quum inueniatur hoc verbum, possumus etiam deducere ab eo Καταθνητὸς (de quo suprà) vt θνητὸς à simplici θνήσκω. O P

c.2. Παραπαραθνήσκω, Iuxta morior. in v. l. ex Epigr.

C. ΠΡΟθνήσκω, Morior pro. Cum genit. vi præpos. quemadmodum de ὑποαποθνήσκω dixi. vt in Epigr. Ἀδμήτου προθανόντος. Item Præmorior, προαποθνήσκω.

C. ΣΥΝθνήσκω, Commorior. Idem quod συναποθνήσκω, de quo suprà. Sophocl. in Philoct. — ἡ γὰρ δύσοια συνθνήσκει βιοτὰς Καὶ ζῶσι, καὶ θάλουσιν, ἐκ δὲ πόλυτας.

-Θ OΙΝΗ, ης, ἡ, Epulum, Conuiuium, Cœna. Phi-loxenus ἐκ τοῦ δίπτω, quum ea quæ secundis mensis apponi solent, enumeraret, Ἀλλὰ πῶσα πρόπτις ἐξαίρετος ὀψοποιΐας, conuiuium opiparum, seu cœnam opiparam. Epicharmus apud eundem Athenæum initio lib. 2, ἐκ γὰρ οὐσίας θοίνη, ἐκ δὲ θοίνης πόσις. Philo De vita Mosis lib. 1, ἀνιζύγιόσαν ὡσπερεὶ ἀπὸ τραπέζης καὶ ἐφαστίου λαμπρᾶς ἐστιάσεως, tanquam ab epulo. ‖ Accipitur etiam (vt δίπτω) simpliciter pro Ὄψον, id est Cibus seu Dapes. Sic enim schol. apud Hesiodum Ἀσπ. v. 114, τὸ αἰρόμενοι τοὺς ἑαυτῶν φυσικὰς σίτους, τοῦτ' ἔστιν πολυφίλητος θοίνης, quæ ipsis daputis epulisque chariora seu gratiora sunt. Potest tamẽ & hic in priori significatione accipi, vt pugnam eis gratiorem esse quàm lautum epulum intelligamus. ‖ Metaphoricè autem accipitur apud Xenophontem Pæd. 4, vbi Cyrus dicit, τὰ δὲ τῶν πονούντων καὶ κινδυνευόντων ὀπτήματα ἡδέα ἐστὶν ἐπιόντες τὰ ὀπτὰ σὺν ἐξουσίᾳ αὐτῶν ἀπολαύειν ἢ θοίνη πλείω δύναται ἢ τὸ ἀδεὲς τῆς ψυχῆς εἰδέναι. Paulo antè verò dixerat, ἔξεστιν ὑμῖν ἀρίστου τυχεῖν καὶ οἷς μάλα ἐστὶν ἡδέως ἄριστοις ἄδοις ἡδέσθαι. Idipsum etiam ἀωρίαν ibidem nominat. Quod verò ad etymon attinet huius vocabuli, Athen. θοίνην dictam tradit ὅτι ἐξ ἴσου εἰσφέρεται δεῖν ὑπὸ πάντων. Et Seleucus apud eundem dicit, τὸ παλαιὸν οὐκ εἶναι ἕτερον οὔτ' ἄριστον ὅτι πλείων, οὔτ' ἄλλως ἰδιάζουσαν θέσιν ἔχον,

μὰ θοᾶι ἔπειτα τὸν πρῶτον πάντας.

C. Εὔθοινος, ου, ὁ καὶ ἡ, Splendida cœna seu splendido epulo instructus. Lautus. vt δῶδεκαθεος.

C. Παντοῖος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui totius cœnæ est. Vabrius apud Suidam, Λέων ἰδίᾳ αὐτὸς εἶχε παντοίῳ δαῖτα Ἑλλαπαλαφύσσων, Totius cœnæ dapes, Vniuersi epuli dapes. ET Παντοινία, ας, ἡ, idem quod παντδαισία, Solenne epulum, Cœna ad quam omnes conueniunt. Apud eundem Suidam, βούλομαι ἱστάσαι σε παντοινίας. ITEM Παντοινεῖ, In tota cœna, vel Per totam cœnam, Per vniuersum epulum, vel Solenni epulo, ad quod omnes conueniunt. ET Παντοινέω, Solenne conuiuium agito, Epulor.

C. Προπαντοινία, ας, ἡ, Prima conuiuii portio. Poll. τὸ δὲ ἐν ταῖς ἑωρτάις ἢ χρηστομαθίαις τοῦτον τὸν μυελὸν λαμβάνειν, προπαντοινία ὀνομάζεται. Primicœnium aliquis dicere possit, ad imitationem Apulei, qui Antecœnium dixit.

C. Συνθοινος, ω, ὁ καὶ ἡ, Conuiua, Concœnator, vt σύνδειπνος. Herodicus apud Athen. lib. 6, τὸ τῶ συνδείπνου ὄνομα τοῦτο μὲν ἀδόξον ὄντι, συνδεῖ δὲ τοῖς ἀρχαίοις εἰσκομψὸν τὸν συνδείπνου ἱερόν τι χρῆμα· καὶ τὸ συνθοίνω παρίμοιον. ET Συνθοίνιος in v. l. itidem Conuiua.

Θοινάω, ῶ, F. ήσω, Epulor, Conuiuor, Cœno. Interdum cum casu accusatiuo iungitur, vt Cœno & epulor apud Latinos, id est In cœna seu epulo absumo: vel etiam simpliciter Comedo, Deuoro. Hesiod. διλοῦσι ἰχθύων ἅλικας ἰχθῦς, epulabantur mutos pisces, vt Seneca dicit auibus ferisque epulandum aliquem trahere. Vsurpatur etiam vox media actiuè. vnde apud Æsopum θοινᾶται, Vorauit, Epulata est, de aquila. Et cum genitiuo, θοινᾶται τῆς ἴης, l. 1 Epigr. Cœnatus est carnes in venatu captas, seu Epulat⁹ est carnes in venatu captas, aut simpliciter Comedit. Athen. metaphoricè accepit, de euersione cuiusdam vrbis loquens, & captiuis virginibus puerisque qui nudi in conspectũ omnium statuebantur. p. 202, ἡ ὁ βυλόμενος καταθᾶν εἰς αὐτὴν ἔνδατα δῶν ἀχλύν, ἐθοινᾶτο ταῖς ὀπτασίαις τῶν ἀφανισθέντων ὄφεν, quasi vorabat & depascebatur. Bud. Idem Bud. θοινᾶσθαι vertit absumere edendo, in Fab. Æsopi, ζῶν ἐχόμενα βοῦς ἐθοινήσατο. Dicitur quoque de morbis & vlceribus, quemadmodum etiam ἐσθίειν & Exedere aut Depascere apud Latinos. Vnde Aristot. De arte poetica scribit, pro eo quod AEsch. in Philoctete dicit, Φαγέδαινα ἥ μου σάρκας ἐσθίει ποδός, Eurip. eodẽ iambo vtentẽ, posuisse θοινᾶται. VNDE Θοινητός, οῦ, ὁ, Ad comedendum aptus, Quem epulari possis. ET Θοινητικός, οῦ, ὁ, Ad epulationẽ pertinens, aut idoneus. θοινητικὰ ὄργανα, Instrumẽta quæ ad epulationẽ pertinẽt, vt Cicero apud Xen. interpretatur. ET Θοινήτωρ, Epulo, Conuiua, Comestor, Deuorator. Apud Suidam, Ἔλεγε γὰρ δεῖ λοιμὸν ὅλως θοινήτορα χρῆσθαι. ET Θοινητήριον, ου, τὸ, Epulæ, Dapes, Id ipsum quod epulamur seu cœnamus. καταῤῥωμα, ἑρμῆ, Hesych. Pro QVO Θοινατήριον dicit Eurip. Reperitur verò ETIAM Θοίνημα, Epulum, Conuiuium: ἑωρία.

C. ΚΑΤΑθοινάω, Absumo epulando, Absumo in cœna, Depascor. vel simpliciter Comedo. nam καταθοινήσασθαι Hesychio est καταφαγόντας. Eadem significatione vsurpatur etiam voce media. vt, τὸν καταθοινήσασθαι, in Fabulis Æsopi.

ΘΟΛΟΣ, ου, ὁ, Sordes turbidæ, Turbamentum sordidum. quale cœnum est aut fæx. Athen. lib. 7, tradens anguillas degere in locis limpidis & puris, scribit piscatores, quum eas venantur, aquam turbare, vt suffocentur: κατὰ γὰρ ἔχεσι τὰ βοηθήματα, καὶ αὐτίκα ὑπὸ τῶ θολοῦ εἰς πόρους ὀπὴ πωμαπίζονται, à cœno illo sordido & turbato. Peculiariter verò θολὸς dicitur Fuscus & turbidus humor quem sepiæ emittũt, Atramentum sepiæ. Plutarchus. De solertia anim. loquens de sepia, τῶ γὰρ καλῶ μίτῳ τῶ δι' τὸ πρόχλοον ἔχουσα πλησίον ζητοῦσας ὑπεστρωσε τῶ θολὸν καλοῦσιν, ὅταν καταλαμβάνωσι, μίσημον ὄφιν, πηχῶν ἑξῶ, πηχῶν ἑβδόμῃ τῆς θαλάττης διαθολοῦσης ποιήσασα τοῦτο αὐτῶν σκότος. ὑπ' ἐκπλήξεως καὶ ἀπορίας τῶν τῆ θηρεύοντος ὄψιν. De qua sepiarum solertia Plinius etiam mentionem facit lib. 9, cap. 29, Vbi sensere se apprehendi, effuso atramento, quod pro sanguine his est, infusca ta aqua absconditur. Athen. lib. 7, ὁ δὲ τῆ μύτηλι ὁ θολὸς θοᾶν αὐτὴν ἢ κίττα παρ' αὐτὸ τὸ στόμα, κύριος ὃν πρὸς ἐπίχυσα. Sed & polypo pisci θολὸς tribuitur. Athen. lib. 7, ἔχθρα δὲ καὶ τὸ λεγόμενον θολὸν, οὐ μέλανα, καθάπερ σηπία, ἀλλ' ὑποξάνθιον, ὃν τὸν λιχανίδην μίκωνι. ὁ δὲ μίκων κίττα ἐπαίων τῆς καλίας οἰκεῖ κύτος. Accentum autem in vltima collocari tradit Eustathius, ad differentiam τῦ θόλος, de quo infrà. Alicubi tamen θολὸς etiam scriptum reperitur: sed plurimis in locis θολὸς. Hesychius legit θόλος. nam θόλος nõ solùm exponit σκοτεινὸν ὑλοειδὲς οἶκος, sed etiam τὸ λῖπος σηπίας μέλαν. Cum Eustathio facit Suidas. Θολὸς adiectiuè ab Hesychio exponitur παραχυμένος, id est Turbatus, Turbidus. Collocat verò hic accentum in vltima, sicut in præcedenti θόλος in penultima.

Θολώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Turbido cœno similis, Turbido cœno plenus, Fæculentus.

Θολόω, ῶ, Turbo, cœno videlicet fæculento excitato. (vnde Gall. verbum Troubler) Athen. lib. 7, de piscatoribus anguillas venantibus quæ in locis limpidis degere amant (vt paulo antè etiam dixi) διὸ καὶ οἱ ἁλιεῖς θολοῦσι τὸ ὕδωρ ἵνα ἀποπίγωσιν. Galenus ad Glauconem, θολοῦται καὶ παχύνεται τὸ αἷμα, turbidus redditur & crassus sanguis. Accipitur etiam metaphoricè, vt Perturbo apud Latinos. Eurip. Alcest. Ἐγὼ γὰρ αὐτῶ εἰσορῶν, γυναῖ χ' ὁρᾶν ἐμοὶ. θολεῖ δὲ καρδίαν ἐμὴν ἐμμάπτων πηγαῖ καπνῶ γάσιν, turbat mihi cor, seu perturbat animum meum. παραφθείρω. Item Infusco, Inquino. Antiphanes apud Athenæum lib. 8, Τῆς σαπιάδος τοῦτον Ἡρακλῆς αἰεὶ Ἅπαντα θολοῦσιν. εὖ βαλεῖς πάλιν Εἰς τὸν θάλατταν καὶ πυρεῖς; omnia sepiæ attramento infuscarunt seu inquinarunt. Θολοῦσαι Hesychio est πλησῶσαι, σκιάσαι, παραξαι, σκοτίσαι. VNDE Θόλωσις, εως, ἡ, Turbatio, Infuscatio, Inquinatio quæ fit sordibus turbatis. In vulg. lex. exponitur Turbamentum, Inquinamentum: quorum altero Sallustius vtitur, altero Gellius.

C. ΑΝΑθολόω, ῶ, Turbo, pro simplici θολόω. A Budæo exponitur Turbo apud Aristotelem lib. 3 De generatione anim. διὸ καὶ αἰαθολοῦται ὁ θῆνος μεγυμθήσης τῆς ἰλύος. Apud eundem voce actiua, οὐ γὰρ ῥᾴδιον τῶ θρέμματος τῶν ὑπὸ δόναξ θῆμα σῶν, ἀλλὰ τοῖς μὲν ἐλλείπειν, τοῖς δὲ πλεονάζειν καὶ αἰαθολοῦν, οἷς σήπουσιν. VNDE Ἀναθόλωσις, εως, ἡ, Turbatio, μολυσμός. Budæ. ex Damasc. 45, Σκιὰς δὲ ζῶσις ἔχει τὸ ἀεὶ παρδίας αἵματος, ἐξ αἰαθρμάσεως τῆς χολῆς ἢ αἰαθολώσεως.

C. ΔΙΑθολόω, ῶ, Perturbo, Infuscо, effuso videlicet θολῶ. Plutarchus De solertia anim. loquens de sepia, τῆς θαλάττης διαθολωθείσης πιήσασα ἀφεὶ αὐτῶ σκότος, infuscata aqua atramento effuso. sic enim Plinius de eadem sepia scribens, loquitur, vt videre potes in θολός. In vulg. lex. est διαθολέων τὰς ὄψις, turbidius inuadens oculos vt puluis: quasi à διαθολέω. nam & θολέω pro θολόω in isdẽ lex. ponitur: sed mendosum vtrunque videtur.

C. ΕΠΙθολόω, Infusco, Obfusco, Perturbo, Turbidum reddo. ὀπτικοτῶ, παραθῶ, vt ab Hesychio exponitur. Citatur ex Alexandro Aphrod. & Luc. In v. l. exponitur etiam Considero: sed puto eos qui sic interpretati sunt, deceptos esse: quippe qui pro ὀπτικοτῶ (quo verbo hoc ipsum ab Hesych. declaratur) legerint ὀπτικατῶ.

C. ΚΑΤΑθολόω, Turbo, Turbidum reddo.

Θολερός, οῦ, ὁ, Turbidus: cui oppositum καθαρός, Limpidus, Purus: propriè de aqua & rebus liquidis dicitur. Thuc. lib. 2, πιῶν γὰρ ῥεῖμα ὑδρίμαχα ἐν πολῦ καὶ θολερόν. Luc. Nigrino, loquens de voluptate, ὑφ' ἧς δὴ ῥεούσης αἰτιᾶταί τι καὶ θολερῶ ῥεύματος πᾶσιν μὲ αἰθυμιώντα ὁδοί. Athenæus libro 7, de anguillis, πίνουσαι γὰρ ὡς τῆ θολερᾶς: de quibus paulo antè ex Aristotele dicit eas χαίρειν καθαρωτάτῳ ὕδατι. Possit tamen hic etiam exponi Cœno. cœnosa enim aqua & limpidæ seu puræ sibi opponuntur. At per θολερὸν πνεῦμα apud autorem Prorrhetici, alii putarunt intelligi spiritum plenum vaporis qui expiratur: alii spiritũ graueolentem, alii raucum: alii perturbatum, tãquam eo nomine difficilis respiratio intelligatur. Plerique verò non θολερὸν sed θαλερὸν per α scribunt, quasi θάλλον καὶ ἀκμάζον, id est florentem & vigentem, siue magnum atque vehementem. Verùm Hippocrates nullo in libro qui suus legitimúsque sit, visus est vel spiritũ vel quiduis aliud, θαλερὸν nominasse, vt scripsit Galenus

comment.in Prorrher.Hæc Gorr. Θολερὸν πῶμα Gal in lexico Hippocratico exponit μέγα καὶ διάτρητον. Θολερὸς, Sordidus, Immundus. Plutarchus Sympos.4, καὶ τὸ θολερὸν τοῦτο τῶν ὑείων τῷ θρέμματος, ἔχει τινὰ πιμελείαν, sordes illius pecudis in victu: loquens de sue. Possit hic etiam verti Cœnosus & sordidus victus. nam sues cœno delectari notum est; & θόλος de cœno fluminum & locorum palustrium dici; suprà annotatum est. vnde θολερὸς ab Hesychio declaratur etiam vocabulo βορβοειδὴς quod est Cœnosus, Lutosus. Apud Nicandrũ autem Theriacis, Ἡνίκα θορνυμένου ἔχος θολεύῃ κυνόδοντι Θουρὸς ὀδὰξ ἐμφῦσα κάρῃ ἀπὶ κοψὶν ὁμοίῃ, scholiastes exponit σαπείσῃ, (quoniã videlicet viperæ in coitu ore σαπίσχουσι) vel ὀλεθρίῳ, pernicioso. VNDE Θολερῶς, Turbidè. At θολερῶς βεβαίνειν est Titubanter incedere. Suidas enim annotat dici ὅτι ἀνδρικῶς καὶ παραχωρητικῶς βεβήκοτων καὶ μὴ καθεστώτως καὶ ἀσφαλῶς πορείαν ἐχόντων. Idipsum est etiam apud Hesychium. ET Θολερὸς, ὁ, Turbo, vel Turbidus aut turbatus sum. θολερεῖν enim Hesychio est ταραχώδεσθαι.

AT VERÒ Θόλος, ου, ὁ, Tholus, Camera ædificii quæ altius creſcẽs, rotunda forma in faſtigiatũ cacumẽ deſinit: ſeu (vt alii declarãt) Teſtudo in orbẽ circumacta: vt alii, Teſtudinis vmbilicus, aut erectior camera, templorum hemiſphæriis, id eſt cuppolis, addi ſolita. Tholus (vt Seruius Æneid.9, exponit) propriè eſt veluti ſcutum breue quod in medio tecto eſt, in quo trabes coeunt: ad quod (videlicet in templis) dona conſueuerunt ſuſpendi. Ouid. Faſt.6, de templo Veſtæ, Par facies templi, núllus procurrit in illo Angulus: à pluuio vindicat imbre tholus. Idem eodem libro curuũ tholum dicit. Vitruuius lib.4, cap.7, De Tuſcanis rationibus ædium ſacrarum, In medio tecti ratio ita habeatur vti quanta diametros totius operis erit futura, dimidia altitudo fiat tholi præter florem. Idem libro 7, cap.5, ſcribit Apaturium Alabandenſem finxiſſe ſcenã in minuſculo theatro, in eáque fecille pro columnis ſigna, centauroſque ſuſtinentes epiſtylia, tholorum rotunda tecta, faſtigiorum prominentes verſuras, coronáſque capitibus leoninis ornatas: quæ omnia ſtillicidiorum è tectis habere rationem. præterea ſuper eam nihilominus epiſcenium in quo tholi, pronai, ſemifaſtigia, omniſque tecti varius picturis fuerit ornatus. Apud Varronem lib.3, cap.5, in ornithonis deſcriptione, mentio fit tholi rotundi columnati. Hesychio θόλος eſt οἶκος εἰς ὀξὺ ἀπολήγουσαν ἔχων τὸν στέγον, domus tectum habens in acutum faſtigium deſinens. Θόλος Ludæo eſt Rotunda forma ædificium. στρογγυλοειδὴς οἶκος, Hesych. οἶκος περιφερὴς, Suidæ. Θόλος fœm. gen. dicebatur Athenis locus etiam in quo πρυτάνεις καὶ ἡ βουλὴ συνίστων, vt Hesych. tradit, vel ἐν ᾧ ἐδείπνουν οἱ πρυτάνεις, vt Suidas: propterea quòd forma rotũda exſtructus eſſet. De quo apud Pauſan. Att.53, Βουλυτηρίου δὲ πεντακοσίων πλησίον θόλος ὅσοι καλοῦσιν. Et apud Pollucem libro 8, ἡ θόλος ἐν ᾗ συνεδρεύουσιν αἱ κατὰς ἡμέρας πεντήκοντα τῶν δὶς πεντακοσίων βουλῆς. Andoc. p.8, τὸν δὲ βουλὸν εἰς ἀκρόπολιν ἰέναι, κἀκεῖ καθεύδειν, τοὺς δὲ πρυτάνεις ἐν τῇ θόλῳ. Plato Apolog. πέμπτον αὐτὸν εἰς τὸν θόλον περιπέμψαι ἀγαγεῖν ἐκ Σαλαμῖνος. Bud. apud Demoſthenem p.175, dicit eſſet locum ſcribarum, ex quo hæc citat, καὶ τὸ πινάκιον ὑφ' ἡμῶν γραμματεὺς γραμματεύς, διέβαινε ἐν τῇ θόλῳ. Quibus ex ſcholiaſte ſubiũgit, πότε μὲν ἔνθα ἐπεδείκνυον οἱ δήμιοι γραμματεῖς οἱ γραμματεύοντες ἐκ τῆς πόλεως: ita appellatus διὰ τὸ θολοειδὲς καὶ στρογγύλον ἔχειν τὸ σχῆμα. Apud Homerum verò θόλος eſt ædificium rotundum in quo vaſa quotidiano vſui neceſſaria reponebantur, vt diſci, crateres, pocula. ſic enim Euſtathius exponit. (addens tamen ex lexico Rhetorico, θόλοι, σίγαι, ἀπάλξεις, καμάραι) Od.χ. Δμῳὰς ἐξαγαγόντες ἰὼν ἐυπάλιος μεγάροιο Μετρητὰς τε θόλου καὶ ἀμύμονας ἅρπας ἀοιδοῦ. Id autem à θέειν & ὅλον deriuatum vult Euſtathius quaſi τὸ περιθέον ὅλον. In balneis verò θόλος, maſculino gen. dicitur quod alio nomine laconicũ: vt Budæus annotat. hoc eſt Locus orbiculari ambitu in ſe recuruus, in quo ſudor elicitur ſicco calore. Alexand. Aphrod. libro 1 Problem. καὶ μάλιστα ἐὰν μὴ διαφορηθῶσιν ὑπὸ τοῦ ξηροῦ θόλου, id eſt (Budæo interprete) Si in Laconico ſicco non diſtabuerint immodica ſudarione. Idem, καὶ μάλιστα ἐὰν αἱ ἐκ τοῦ σώματος ἀφόδοι διὰ τοῦ ξηροῦ θόλου διαφορηθῶσιν τῷ ὑγρότητι δηλονότι τῶν ἱδρώτων, Si aere vehementer calido & vaporario ſicco ſudoribus immodicis exhauſti ſint. vt idẽ Budæus interpr. Vbi ξηρὸν θόλον id eſſe volunt quod Cicero Aſſa in balnearis vocat, & Seneca Sudatoria: hánceque balneariam cellam oppoſitam eſſe ei quæ μαλακτικὸς οἶκος dicitur. Vnde apud Alexandrum Trall. μὴ ἐν ὑγρῷ οἴκῳ τὸν ἔχοντα τὸν θερμὸν ἀέρα, ἀλλ' ἐς τὸν ἐξώτερον οἶκον ἀποστρέφεσθαι, ὃν καὶ μαλακτικὸν καλοῦσι. Apud eundem, ἀποπνίγεσθαι δεῖ ἔλαιον, καὶ ἀλείφεσθαι τὸ εἰσιὸν ὅτι τὸν ἔξω θόλον, συσχεῖσθαι τὸ σῶμα. Alciphr. in Epiſt. δραμεῖν εἰς τοὺς θόλους ἢ τοὺς καμίνους τοὺς βαλανείων. Athenæus libro 11, explicãs quæ ſint βαλανειόμυκαλοι φιάλαι apud Cratinum, ex Aſclepiade Myrleano, ita eas appellatas tradit, quoniam οἱ ὑμφαλοὶ αὐτῶν καὶ τοῦ βαλανείου οἱ θόλοι ὅμοιοί εἰσιν. Vbi annotandum eſt his quoque balnearis tholis à rotunda forma nomen eſſe inditum, quippe qui pluralis βαλανειομφάλοις ſimiles ſint: quemadmodum Vitruuius quoque in laconico cameræ curuaturam eſſe dicit. Θόλος dicitur etiã vinculi genus quoddam quod caluariæ adhibetur vbi ſummum caput & quod inter ipſum frontémque eſt, vincire conuenit: cuius inciendi rationem Galen. explicat lib. De faſciis. Gorr.

C. Θολοειδὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Tholi formam habens. Athen. lib. 5, ναὸς Ἀφροδίτης θολοειδὴς, templum cameræ in orbem circumactæ modo rotundum. Dion quoque libro 53, ſcribit Pantheum apud Romanos eſſe θολοειδές. id enim hemiſphærio tectum eſt, hoc eſt circulata camera: inque medio hemiſphærio lumen ad circinum factum. Et πῶμα θολοειδές, operculum teſtudinis conuexæ formam habens, Cameræ inſtar rotundum.

VNDE Θολοειδῶς, In formam tholi, In formam teſtudinis ſeu cameræ rotundæ, In formam teſtudinis conuexæ. Dioſc. lib.4, cap.76, ὀπίζεται δὲ πρὸς τὰ ἄκρα τῆς ῥίζης θολοειδῶς, καὶ τὸ συρίσκιον εἰς τὸ κοιλότατον συλλεγόμενον. vbi legitur tamen & πελυειδῶς. Apud eundem eodem libro, cap. 172, συλλέγεται δὲ ὁ ὀπὸς τῆς κεφαλῆς ἀπὸ τῆς ῥίζης ἀποτρυπωμένης καὶ θολοειδῶς τμηθείσης εἰς κοιλότητα. συρίσκῳ γὰρ εἰς αὐτὸ ὁ ὀπὸς, καὶ οὕτως ἀπαλαμβάνεται εἰς μύακας. in teſtudinis ſpeciẽ cultro excauata, vt Ruellius vertit. Quibus vocabulis, videlicet θολοειδῶς εἰς κοιλότητα, Marcellus Dioſcoridem in radicum ſectione ad excipiendum liquorem, nihil aliud intellexiſſe exiſtimat quàm excauandam eſſe radicem ea forma vt à ſuperiore parte maiore gyro & laxius cauum illud ſit, deſcẽdénſque paulatim in punctum deſinat, non aliter quàm ea quæ terebro perforantur. vt ῥίζης θολοειδῶς εἰς κοιλότητα τμηθείσης ſit, In profundum excauata radice, vt humor in cauũ confluat. Addit poſſe θολοειδῶς eſſe ab illa τῆς θόλος ſignificatione qua pro ædificio accipitur cuius tectũ in faſtigium acutum deſinit. vt θολοειδῶς ſit In formam eiuſmodi tholi inuerſi. Plinius de ſcãmonio colligendo, ſcribit radicem circa canis ortum excauari, vt in ipſam confluat ſuccus. Quibus quidẽ exprimitur τὸ πῶμα εἰς κοιλότητα, at non θολοειδῶς. Idem Dioſcor. lib. 4, de thaplia, ἣν κοιλαθέντα αὐτὸ ἐν ἑαυτῇ θολοειδῶς ἡ ῥίζα ἔχει πρὸς τὸ καθαρὸν μᾶλλον τὸν ὀπόν.

¶ Θολία, ας, ἡ, Pileus in acutum deſinens, vel (vt alii exponũt) Vmbraculum. Hæc Euſtath. Pileus faſtigiatus vel cameratus ad formam tholi, Petaſus, Vmbella, Muſcarium, ſiue Vmbraculum, vulg. lex. Polluci eſt πῶμα πρὸς θολοειδὲς ᾧ αἱ πιναξίδιον ἐπιτίθενται αἱ γυναῖκες. Theocriti ſcholiaſtes exponit εκπάσιον & πίτασον: Idyll 11, Τῶμπ' χοτον φέρεμι, καὶ τὰν θολίαν χ' κόσμον Ἀμφίδος. Θολία (vt Pollux annotat) dicitur etiam Ciſta operculum habẽs conuexæ cameræ inſtar rotundum. κίστη ἔχουσα θολοειδὲς τὸ πῶμα.

ΘΟΡΩ, SIVE Θορίω, Salio, Inſilio. Il.ο, Μᾶλλον ἐπ' Ἀχαιοῖσι θόρον, μήσατο δὲ χάρμης. Il.ϡ, Μᾶλλον ὅτε Τρώεσσι θόρον, μήσατο γὰρ χάρμης. Heſiod. ὅτε μ' ἵππιον θόρε δίφρου, in equeſtrem currum inſiliit. Apollon. θόρεν ἐς Τυφέα. Et in particip. apud Hom. Odyſſ.ψ, ἀπὸ λέκτρου θοροῦσα γυνὴ πεπιθέσθω, deſiliens à lecto. Euſt. thema facit θόρω. at in lexicis eſt θορέω: quod & in compoſi

tis quibusdam thema poni posse, apparet. Hesychio est etiam ἰχώω, idem quod θόρνυμαι hinc deriuatum. Item ἠκούμην, Suid.

C. ΑΝΑθορίω, Resilio. Budæus ex Synes. καὶ ἀναθορόντες ἔφυγον, metu retrocedentes. Item Profilio. vt idem Bud. apud Herodian. lib. 2 interpretatur, πίθηκον οὖν αὐτὸν ἀναθορούσῃ τῇ σκιμπόδος δραμεῖν, à lectulo profilientē. Eodē l. de Pertinace, ὡς ἐκείνη γοῦν αὐτὸν φασι μόνην ψυχῆς ἀπογνῶσαν, ὡς μηδὲ ἀναθορεῖν τῆ σκιμπόδος, vt ne profilierit quidem è lectulo, seu (vt Pol. interpr.) Vt ne lecto quidem se mouerit. Plutarch. Cam. ἀναθορὼν ἐκ τῆς πλατύδος.

C. ΑΠΟθορίω, ῶ, Desilio, Exilio. Herod. ἀποθορούσης ἀπὸ τῆς ἵππου, Desilientes ab equis, Descendēres ab equis cum impetu, vel cum quadam velocitate impetuosa.

C. ΕΙΣθορίω, SIVE Ἐσθορίω, Insilio. Vnde ἔσθορεν, Insiluit.

C. ΕΚθορίω, Exilio. Lucianus, ὡς βαδὺν ἐκεῖνον μηδὲ ὧδε, ὃς οὐκ ἐξέθορεν μᾶλλον ἐκ τοῦ πολιτεύματος. Et in vulgatis lexicis sine autore, Ἐξέθορεν τῆ ἐνυπνίου, ab insomnio exilii. Insidē ex Luciano, ἀπεθορεῖν ἀπὸ τοῦ ὕπνου, è somno exilire. Eadem apud Hesiod. ἐξέθορε Χρυσάωρ, interpr. Emicuit.

C. ΕΝθορίω, Insilio. Apollon. Argon. ἔνθορε μέσσῳ, in mediū c insilit. Et Hom. ante ipsum Il. φ, Ἦ, ᾗ Ἀχιλῆϊ μάλ' ἐναντίος ἔνθορε κλυτὸς ἐνθορε μέσσῳ, Κρημνοῦ ἀπαίξας, in medium Scamandrum insilit, seu Insiluit medio, vt apud Lucanum, Insiluere vadis. Apud eundem Homerum, Ὡς δὲ λέων ἐν βουσὶ θορὼν, Insilies in boues, seu Cum assultu inuadens. pro ἐνθορών. Synes. epistola 111, καὶ πᾶσαν ἐκ χειρὸς λίθῳ κρο ταφιαίαν πληγὴν, οὐ βαλὼν ἀλλ' ἐνθορὼν τοῖς ἐνθοροῦσι, tanquam pugno feriens & insiliēs, seu incursans: vel (vt Bud. interpr.) Impacto cum saltu pugno.

C. ΕΠΙθορίω, Assilio, Insilio, vel Supersilio.

C. ΚΑΤΑθορίω, Desilio. Budæus ex Luc. καταθορόντες ἀπὸ τῶν ἵππων.

C. ΥΠΕΡθορίω, Supersilio, Transilio. Il. ϑ, ἵππους δὲ μέγα ζάφορον ὑπὲρθορέσθαι ὀφρυόεντα, ὑπὲρθορεν, saltu exiliit.

¶ Θορνίω, SIVE Θόρνυμι, Insilio, Ineo. vocabulum obscœnum. Θόρνυμαι quoque seu θορνύομαι actiuè pro eodem capitur. Nicander Theriacis, loquens de vipera fœmina, Ἡνίκα θορνυμένου ἔχος, θολερῷ κυτόδεντι Θουρὰς ὁδὰξ ἐμφῦσα κατὰ κέρσιν ἀπίκηται ὁμοίου, ineunte masculo, vel coeunte. Et apud Herodotum 51, itidem de viperis loquentē, ἐπὰν θορνίωνται τὴν ζόην, καὶ ὁ αὐτὴ ἑκάστου τὴν ὀκτοπίστιν, ἀπιεμένου αὐτὸ τὸν γενέων, ἡ Θηλέα ἅπτεται τῶν δειρῆς, καὶ ἐμφῦσα, οὐκ ἀνίει πρὶν ἂν διαφάγῃ, quum coeunt libidine agitatæ. Et poeta quispiā apud Eustathiū, πολὺ μέγιστον σιτίον ἐχόντων Θερνυδρίδων περὶ πῦσιν ἀλὸς νομόν, cum viperis coire, vel (vt ipse exponit) σπερμαίνειν, θορὸν δίχεσθαι. Quas Plinius quoque serpentium coitu impleri scribit: alibi itidem ex Licinio Macro tradens, eas fœminini tantùm sexus esse, & concipere è serpentibus. Atque ita in hoc quē Eustathius citat loco & apud Herodotum videtur dici de fœminino sexu, nihilque aliud esse quàm ὀχεύεσθαι: quum alioqui potius de mare dicatur, sicut ὀχεύειν & μίγνυσθαι.

C. ΕΠΙΘορνυμαι, Ineo, (ea significatione qua mas inire fœminam dicitur.) Luc. Erot. p. 813, ταῦρος ἀγελαίας χνᾶς βοιδίων ἐπιθόρνυται, καὶ κριὸς ὅλῃ τῇ ποίμνῃ ἀρίστευε πληροῖ σπέρματος, taurus armēti ductor vaccas init. B. Et ἐπιθορνύμεναι apud Hesych. σπερμαίνουσαι καὶ ζωογονοῦσαι.

Θορὴ, ῆς, ἡ, ET Θορὸς, οῦ, ὁ, Semen genitale, quod videlicet mas fœminam iniens, effundit. Genitura. Herodotus Thalia pag. 50, ὡσαύτως δὲ καὶ Αἰδοῖος ἀπίσιται θορῆ. Paulo antè verò dixerat, ἡ γονὴ αὐτῶν ἰοῦ ἀπίσιται ἐς τὰς γυναῖκας. vt γονὴ & θορὴ idem sint. Plutarchus quoque θορὴ simpliciter pro semine genitali hominis accepit, id est γονῇ, vt idem ait. At θορὸς Aristoteles de piscium semine dixit, vt annotat Bud. Sic in vulg. lex. apud Theophrastum exponitur Virus genitale, quo pisces ova spargunt. Plutarchus Sympotiac. 2, οὐδὲις ἰὼν ἔσχε κύτος οὔτε θορὸν ἔσω ἀπὸ ἔγχελυν ἔχουσαν, nec humorem fœtificum, nec ouum. Ab Oppiano etiam pro σπέρμα accipi testatur schol. Nicandri. Θόρος autē ab Hesychio exponitur ἐφόρμησις, ὄχευσις, Initor, Admissarius. VNDE Θορᾶος, ου, ET Θορεικὸς, ὴ, ὸν, Seminalis. vt θορεικὸς πόρος apud Aristotelem Meatus humoris fœtifici seu seminis genitalis. Athen. lib. 7, de orpho pisce, ἴδιον δ' ἐστὶν αὐτοῦ ὅτι τὰ τῆς θορικῆς πόρους μὴ διείσκειν. Et in vulgatis lexicis τὰ θορικά, Partes seminales, Seminis genitalis cōcepracula. At θορᾶιος apud Nicandrum in Theriacis est eiusdem cum θορικὸς significationis, Hi ᾗ δ' ἐλάφοιο τάμοις πλεκτὰ θοραίου, ceruæ genitalia. Per epenthesin autem dicta videntur quæ apud Hesychiū SVNT: Θουρίου, quod exponit βατὸν seu ἀναβατὸν, quasi à θούρης, id est Admissarius, Qui init: ITEM Θουρητὴ, Initus, ἡ τῆ ζώων μίξις: ET Θουρῆσα itidem Initus, ὀχεία. Apud eundem est ETIAM Θουρὸς, ἡ ὁρμὴ πεῶς ἔχουσα, καταφορὰ, quasi à θουρὸς. Vereor tamē ne θουρὸς scripserit.

¶ Θοῦρος, Impetuosus, Qui cum assultu impetit, Qui cum impetu assultat. Il. ο, ἐπὶ δὲ σφιν κορυθαίολος Ἕκτωρ θοῦρος Ἄρηος. Et apud Apollon. Rhod. θοῦρον δέρυ. Idem est quod ὁρμητικὸς seu ὁρμητικός: vt θοῦρος ἀνὴρ apud Suidā ex Epigr. Cuius fœminini gen. EST Θοῦρις ET Θουρὰς: quorum prius apud Homerum frequens est. Il. π, — θοῦριν ὀπίσσω ἵππον ἐλαύνων. Il. ρ, ἵππους δὲ θυμὸς ἀγήνωρ θούριδος ἀλκῆς. Il. υ, — αἰεὶ δὲ θοῦριν Πρόσθεν ἔχε στέρνον. Alterius autem videlicet τῆ θυρὰς exemplum ex Nicandri Alexipharmacis habes paulo antè in θόρνυμαι. Deriuantur autem ΗΔΗ Θουραῖος ET Θουρικὸς, ET Θούριος, ᾱ, ὸν, idem significātia quod ipsum θοῦρος, primitiuū horum deriuatorum, θουραίω Hesychius exponit, αἱδρείας, θρασῦτας, ἰσχυρὰ. sicut θῦρις inter alia esse dicit θρασύ, ἰσχυρόν. At Θουρικὸς in vulg. l. est, exponiturque Impetuosus, Violentus. θούριος autē Ἄρης, & θούριος Αἴας apud Suidam: item θούριος ὄρνις in vulgatis lexicis ex Aristophane. Pro θούριος verò Ἄρης Homerus dicit θοῦρος Ἄρης, vt paulo antè indicatū fuit. Videtur pertinere huc ETIAM Θουριᾶν, quod ab Hesychio exponitur ἐνεργῶν.

ΘΡΩΣΚΩ, Salio, Insilio. idem quod θορῶ. Il. ο, de homine qui bene nouit καλπάζειν, — ὁ δ' ἴμπεδον ἀσφαλὲς αἰεὶ Θρῴσκων, ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλου ἀμείβεται. οἱ δὲ πίπτουσι. Il. φ, Θρῴσκων τε καὶ κῦμα μάλιστα φεύγοι ὑπαλύξας ἰχθύς. Et metaphoricè apud Soph. Trach. θρῴσκει δ' αὖ θρῴσκει δ' ἐπὶ λαιὰ δολοῦσ' ἡμᾶς ἀπὸ βάκτρου ἀγεία νόσος, Excitatur, Tanquam ex somno exiliens inuadit; vel Assultat, Cum assultu impetit. Θρῴσκω, Ineo, sicut mas fœminam inire dicitur. ὀχεύω, ἔβαινον πῶλον. Hesychius ex Æschyli Amymone, θρῴσκων κυδάλια, id est ἐκθορίζων, σπερματίζων. Θρῴσκει Hesychio est non solùm πηδᾷ, σκιρτᾷ, ἅλλεται, πηδᾷ, sed etiam πίπτει, κολυμβᾷ. Θρῴσκω γούμα Callistratus apud Hesychium pro αἰδοίῳ ponit scribit. Quidam verò θρῴσκουσαι plur. num. accipiunt pro ὁρῶσαι, Videntes. quam significationem Suidas tribuit etiā vocabulo θορεῖν. Apud eundem Hesych. est ETIAM Θρῴσκει, quod exponit γλυκᾶ, (sicut θρῴσκω eidē est γλυκῶ) item φοβεῖται. Cuius thema erit θρῴσκω. Quod verò ad deriuationem & scripturam verbi θρῴσκω attinet, tradit Eustath. πεπικοὺς quosdam antiquos deriuare θορέσκω à θόρω seu θορίω, vt τοίσκω à τῶ, ex quo, facta trāspositione literarum, fieri θροίσκω, atque inde mutata ι in ω & subscripto ι, θρῴσκω, atque illud ipsum ι in θρωσμὸς quoque inde deriuato subscribi. (licet ea scriptura non vbique obseruata reperiatur) Est AVTEM Θρωσμὸς, οῦ, ὁ, Tumulus, Locus eminulus. idem quod γηλόφος, Collis qui è terra quasi subsilit: vel In quo plano gradu incedere non licet, sed subsultim descendendum est. vel Locus eminentior ex quo spectare possumus, à θορεῖν pro διασκοπεῖν vt Suidas tradit. Iliad. χ, Οὐκ οἶσθ' ὅτι Τρωὶ θρωσμῷ πεδίοιο Εἵαται ἀλσηέων; Apud Apollon. verò Argon. 2, ἑλυσίπεδος αἶα θρωσμὸς πεδίοιο scholiastes exponit αἰαδολαὶ καὶ αἰασώδεις καὶ καθέδραι. Apud eundē Argon. lib. 3, ὑπὲρ δόναξ πᾶ καὶ ὕδωρ Χείρονι κεκλίσεται ὅτι θρωσμῷ πεδίοιο, idem schol. dicit esse locum supra flumen eminentem in quem ex naui salitur.

C. ΑΝΑθρώσκω, Sursum salio, Insilio. vt ἀναθρώσκειν ὅτι τὸν ἵππον, In equum insilit. id est ἀναπηδᾷ. nam Hesychius ἀναθρώσκων exponit ἀναπηδῶν. Capitur interdum & pro Resilio.

C. ΑΠΟθρώσκω, Résilio, Exilio. vt ἀποθρώσκειν ἀφ' ἵππου, Desilire ab equo. quod Herodotus dicit ἀποθορεῖν ἀφ' ἵππου, vt paulo antè docui. Sed & τινὸς ἀποθρώσκειν dixit Homerus Il. β. Idem Od. α, fumum dicit ἀποθρώσκοντα.

C. ΕΠΙθρω-

C. ΕΠΙθρώσκω, Insilio. Il. ρ, Τύμβῳ ἐπιθρώσκων Μενελάου. Ite Subsulto, Subsultim progredior. Il. ε, Τέσσαν ἐπιθρώσκουσα θοῶν ἐφεσσάων ἔπαλτο. Hes. Μακρὰ ῥ' ἐπιθρώσκουσα κυλίνδεται.

C. ΕΚθρώσκω, Exilio. idem quod ἐκθορίω.

C. ΚΑΤΑθρώσκω, Desilio. Herodot. καταθρώσκω ἐπ' αἱμασίας, de maceria desilio.

C. ΥΠΕΡθρώσκω, Supersilio. idem quod ὑπερθορίω.

ΘΡΆΩ, F. ἥσω, Sedeo. καθίζομαι. Verbum inusitatū præter aoristum primum medium, cuius exemplum Athen. lib. 5, ex Phileta citat, Θρήσασθ' καπεπὼν χαίρων ὕπο.

Θρῐῶς, ῶος, ὁ, Scabellum, ὑποπόδιον, vt Athen. & Eustathius exponunt. Il. σ, ὑπὸ δὲ θρῐῶς πᾶσι πέτο. Od. τ, ὑπὸ θρῐῶν πόσιν ἦκα Προσφυὲς ἐξ αὐτῆς [sub. τῆς κλισίης.] ὁππότε μέλλοι βαλέσθαι πόδας. Il. ε, Θρῐῶν ἐφ' ἑπτατόδων. Vbi Eustath. masculinum esse scribit, & significare vel cathedram eius qui ad gubernaculum sedet, vel θρᾴτας, vbi videlicet sedent superioris ordinis remiges: de quibus infrà suo loco.

Θᾶκος, ου, ὁ, Sella, δίφρος, vt Polluci exponendum videtur. sic enim scribit, οἱ θρᾶνοι ἢ δίφροι αἱ δεκανῶνται. & sic accipit locum qui paulo pòst ex Aristoph. sequitur. Θᾶκος apud Hippocr. Sedes vtrinque peruia. Gorr. At Gal. apud eundem Hippocr. θᾶκον exponit δίφρον ἀποδιυπτικὸν, hoc est sella familiaris, vt Varro nominat: destinata videlicet ad aluum euacuandam. Apud Aristoph. Ran. αὖθις ἢ θᾶκος, πάμπαν κιφαλλὼ καπαγόπς, schol. exponit ὑποπόδιον, scabellum: addens idem tortilis esse quod θρῐῶς apud Hom. Pollux verò ibi legit θᾶκον, & exponit δίφρον, vt iam dictum est. Θᾶκος eidem est Scabellum vbi coria seu pelles extenduntur. Vnde deriuat θᾶκα πλύνειν. In naui verò θᾶκος dicitur vbi sedent θρανῖται, de quibus paulo pòst. Θᾶκες vocabant etiam (vt Poll. scribit) τὰ ξύλα τὰ καπακλείοντα τοὺς πλινθίους τοίχους, ligna quibus laterititos parietes (vt Plinius vocat) includebant.

C. Θᾱκοποιός, οῦ, ὁ, Parietum pictor. θᾱκοποιοὺς enim Hesych. exp. τοὺς ἁρπαστικῶς τοιχοκάρους. Quæ expolitio ad θράνος ordine vltimum, idque synecdochicè acceptum, referenda erit.

Θᾶκίον, ου, τὸ, idē quod θᾶκος, hoc est δίφρος, Sella, vt Hesych. declarat. vnde & à Poll. recēsetur inter τὰ τῆς καινῆς παρασκεύασμα, vnà cū δίφρος, κλισμὸς & θρόνος. Eidē Hesychio est etiā θρόνος. Ite κάθεδρα, hoc est δίφρος ἀφοδιυπτικὸς, Sella familiaris, vt Varro appellat: cōparata videlicet ad aluū exonerandā. Eidē Hesych. est ὑποπόδιον, scabellū: quo modo accipit schol. Aristoph. in Ran. Μία μὲν γὰρ ὅδ' ἐστὶ κἀπὸ καλῷ ᾗ θρανίτης Κρεμάσαιτ' ἂν σαυτόν. intelligit enim ibi scabellū quod ii qui laqueo vitā sibi finūt, pedibus supponunt, quumq; ipsum laqueū collo aptarūt, pedibus protrudūt. Θᾶκίον eidē Hesych. est etiā τὸ ὑπὸ τοῖς φατνώμασι σανίδωμα: itē τὸ ὑπὸ τὴν δεκάνην. Ite pars nauis, vt ille addit: idem (vt videtur) quod θᾶκες in naui dici annotatū est. Itē Paxillus, vt idē declarat: quēadmodum Pollux quoque annotat ξυλίσκον esse.

Θᾱκίδιον, ου, τὸ, Sellula, vel Paruum scabellum. A Polluce numeratur inter τὰ τῆς καινῆς παρασκεύασμα, vnà cū δίφρος, θᾶκος & θᾱκίον, & cæteris huiusmodi. Apud schol. verò Aristoph. SCRIBITVR Θᾱκάριον, quod itidem exponit δίφριον, ὑποπόδιον.

Θᾱκίτης, ου, ὁ, Θρᾱνίτης, seu κωπηλάτης, Remex qui in superiore nauis parte (hoc est in puppi) remigat. qui θᾱκῖται, quoniā remos longiores trahebant, grauioréq; labore vexabantur, à trierarchis præter stipendiū publicū, donatiuū consequebantur. Quod ex 6 Thuc. lib. probari potest, vbi ait, τὴν τεσσαρεσκαιδεκέρη ὀπίσω ἐκ τοῦ δημοσίου μισθοῦ διδόντων τοῖς θᾱκίταις τὴν τριακοντέρη. Bayf. Idē B. apud Polyb. δεῦται πλησίον βιαίας καὶ μεσοπηλίτης, ὑπὸ τὸ θᾱκίτιον σκαλμόν, vertit Sub thranitico scalmo, hoc est Infra seu post thraniticū scalmū. Fœm. g. est θᾱκῖτις. vt κώπαι θᾱκῖτιδες, apud Eust. Remi thranitarum seu eorum qui in puppi remigāt. vel (vt Hesych. exp.) κωπίδες μείζονες quibus thranitæ vtuntur in nauibus cataphractis. Deriuatur autem ΝΙΝΟ Θᾱκῖτις. cui contrarium thranitæ est. Athen. lib. 5, καὶ τὰς δὲ θᾱκίτιδας οὐκ ἐξῆν ἐπὶ πλεῖον ποιεῖν πηχῶν πεντεκαιδεκαπήχεις, i. (Bayf. interpr.) Remos longiores quàm quindecim cubitorum. Eos θᾱκῖτιδας κώπας appellat Eustath.

Θᾱκίζω, Supra scabellū vbi pelles extēdi sūlent, extēdo, vt schol. Aristoph. in Equit. exp. Ἡ βύρσα σου θᾱκίζει).

¶ Θρόνος, ου, ὁ, Thronus, Solium, Sella augusta; seu (vt Athen. l. 5 exp.) ἐλεύθεριος καθέδρα σὺν ἀσφαλείᾳ. Augustior ꝙ δίφρος, vel καθέδρα: vndę & in sacris literis Deo, regibus, sublimioribusq; cū in cœlo cū in terra potestatibus tributur: vt & apud profanos scriptores frequenter reperitur βασιλέως θρόνος. A Poll. ponitur cum καθέδρα, ἕδρα, θᾶκίον, θᾶκος, ἕδρανον, δίφρος, quasi synonymon: recenseturq; inter τὰ τῆς καινῆς παρασκεύασμα. Od. α, Ἐξείης ἕζετο καὶ κλισμοὺς τε θρόνους τε. Vbi videtur distinguere inter θρόνος & κλισμούς. At Il. ω pro eodē posuit Eust. Quū enim dixisset de Achille, Αὐτὰρ ὁ δῖον ἀπὸ θρόνου ἆρτο ἀνασσεν, de Ἄρος addit, paulo pòst sumungit, ἐκ κλισίης παλίνορσος ἴεν δῖος Ἀχιλλεύς, Ἕζετο δ' ἐκ κλισμοῦ πολυδαιδάλου ἔνθεν ἀνῆκεν. At Διὸς θρόνος pro ipso cœlo quod Iouis sedes est. Hes. eod. ζ, Εὐθλά, τὰ τοῦ καὶ Ζανὸς ὅπη θρόνοι ὑψόθι μακρὰ φάσθαι. Sic etiam Matth. cap. 5, cœlum θρόνος τοῦ Θεοῦ dicitur. Et Act. Apost. cap. 7, Deus ipse dicit, ὁ οὐρανός μοι θρόνος. Θρόνοι alicubi accipitur pro ipsis potestatib⁹ sublimioribus quæ in cœlo sunt. vt in epist. ad Coloss. cap. 1, εἴτε θρόνοι, εἴτε κυριότητες, εἴτε ἀρχαί, εἴτε ἐξουσίαι. Quo modo apud Areop. quoque frequenter accipitur. Θρόνος accipitur etiam pro ipsa dignitate cui honoratior thronus attribuitur. Theophyl. ep. 79, quam fingit Socratis ad Dionysium, ὡσπερεὶ δὲ καὶ ῥαδιοῦχοι καὶ κήρυκες, καὶ θρόνων ὑπηλοτέρων ὅπη πυξὶς, φιλοσοφίας εἰσὶν ἀχλύς. Θρόνος, patris etiā cuiusdam nomen est, vt ex Neanthe Cyziceno tradit Athen. lib. 3.

C. Θρονοποιός, οῦ, ὁ, Qui thronos conficit seu fabricatur. Pollux.

C. Ἀγχίθρονος, ν, ὁ καὶ ἡ, Sedem propinquam habens aut solium propinquum. Nonnus cum genitiuo, Χείρεσσι δ' ἅμα ξυστὸν φορέεις ἀγχίθρονος ἕδρης. quo tamen in loco vacat ἕδρης, aut θρόνος nomen, cum ἄγχι iunctum.

C. Ἀντίθρονος, ου, ὁ καὶ ἡ, Oppositū thronū habens, In opposito throno sedens, vel Ex aduerso sedens. θρόνος autē aliquādo solū signif. aliquādo simpliciter quoduis sedile.

C. Ἀπόθρονος, ου, ὁ καὶ ἡ, A throno veniens. vt ἀπόθρονον οὖχος, apud Nonnum.

C. Εὔθρονος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pulchrum thronum habens. vt εὔθρονος νηὸς apud Hom. Od. ρ. vbi diphthongus propter metrum dissoluitur.

C. Πρωτόθρονος, ου, ὁ ἡ, Qui primo throno sedet. idem ferè quod πρωτόκαθρος.

C. Συνάθρονος, ου, ὁ ἡ, Qui eodem in throno sedet.

C. Χρυσόθρονος, ου, ὁ καὶ ἡ, Aureum thronum habens. Il. α, Χρυσόθρονος Ἥρη. Od. ξ, Χρυσόθρονος νηὸς. quam suprà εὔθρονον appellauit.

Θρονίζω, F. ίσω, In throno colloco. In vulg. lex. est etiam θρονίζεσθαι, solium occupare, quod ex Nazianz. orationibus citatur. VNDE Θρονισμός, οῦ, ὁ, Collocatio in throno. Synesius epist. 573 μὴ δεῖν ἀποπέσθαι τὴν ἐκ τοῦ θρονισμοῦ, non oportere, reiici à se protectam collocationem in hoc throno ἐκ χειρὸς ἀπτῶ, vt paulo ànte appellat. ET Θρονιστής, οῦ, ὁ, Qui in throno collocat. Synesius ibidem, τοὺς δὲ θρονιστὰς ἑπέρους ἡμῖν, Collocatores in throno alios esse.

C. ΕΝθρονίζω, In throno loco. Et ἐνθρονίζομαι, In throno sedeo, vel Thronum habeo. In lib. Esther cap. 1, ὅτι ἐνθρονίσθη βασιλεὺς Ἀρταξέρξης ἐν Σούσοις, quando sedit in soho regni sui. Areth. ἐν τῇ ἁγίοις ἐνθρονίζεται Θεὸς, sedem suam habet. Bud. Galli non solùm Throne dicunt ex Græco θρόνος, sed & Inthronizer ex hoc ἐνθρονίζω.

ΘΡΈΩ, Tumultuando clamo, seu loquor. vt exponit Eustath. afferens tamen non huius vocis sed passiuæ exempla hæc: πάθοι θρεομόρης, & θρεομόρη σὺν τῇ κακῇ. quæ ex Sophocle aut Euripide sumpta esse puto. Hesych. θρεῖν exponit θρεῖν: idémq; θρεμόρη explicat θορυβοῦντα, & θρεόμενον, ἀλαλαγμόν. Ab hoc autem verbo θρεῖν deducit Eustathius θρέος, ex quo per contract. factum etiam θρεῦς. & ex illis (inquit) ἄθρεος atque ἄθρους.

Θρέος, ου, ὁ, Tumultuantis seu tumultuantium clamor. Itē Murmur. Et generaliter etiam Clamor, Vox, Sonus.

Iliad. Οὐ γὰρ πάντων ἠνώγεως θρόος, εὐρεῖα γῆρυς, Ἀλλά γλῶσσαν ἰάπτετε. Dixerat autē præcedēte versu, de iisdē, Ὡς Τρῶες ἀλαλητῷ αἰὰ στρατὸν ἄντα ἴασιν.

C. Ἀλιόθροος, ου, ὁ καὶ ἡ, Alia voce vtens. Idem quod ἀλιόφωνος, vel potius ἀλιόφωνος: sed hæc oratoria, illud poeticum. Sunt qui vno verbo exponant Diuersilinguis. Magis autem exprimeretur compositio per Diuersisonus, si fingere huiusmodi composita liceret. Odyss.α, Πλείων δὴ εἴη πάντων ἐπ' ἀλιοθρόους ἀνθρώπους. & Odyss.γ, Ἠλᾶτο καὶ πάντ' ἐπ' ἀλιοθρόους ἀνθρώπους. Vtitur hoc nomine & Herodotus, licet sit ποιητικώτερον. nam ἀλλόθροος στρατὸς ab eo vocatur externus exercitus, ex cōsequenti.

C. Ἀντίθροος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vicissim sonans, Vicissim sonum edens. vt ἀντίθροον ἔπος, de voce echûs, in Anthologia epigrammatum. In vulgatis lexicis ἀντίθροος ἠχὼ ex Nonno, Vox soni contrarii, Cōtradictio, Respōsio. Pro quo rectius fortasse Responsio contradicens.

C. Αὐτόθροος μαρτυρία, Ex sua ipsius voce profectum testimonium, Testimonium quod quispiam de se dicit. Ex Nonno.

C. Ἑτερόθροος. (q.d. Alterisonus) Qui est alterius seu diuersæ linguæ. ἑτεροῤῥωσία. Et ex consequenti, Alienigena.

C. Ἐτυμόθροος (q.d. Verisonus) Verum sonans, Veriloquus.

C. Εὔθροος, (q.d. Pulchrisonus) Pulchrè sonans, Bene sonās, Sonorus, Canorus. In Epigr.

C. Ἡδύθροος, (q.d. Dulcisonus.) Suauiter sonans. In Epigr.

C. Πολύθροος, (q.d. Multisonus) Streperus.

C. Πρωτόθροος, (q.d. Primisonus) Exponitur etiam Primo sono editus. vt προτόθροος ὁμφή pro prophetia. Item Primo loquutus, ex Nonno.

C. Ἀιγυόθροος, ET Ἀιγυρόθροος, (q.d. Argutisonus) Canorus. vt λιγυόθροος ἠχώ ex Dionys. Alex. Et λιγυρόθροος ex eodē.

Θροέω, ῶ, Tumultuando clamo, seu loquor, vt de θρέω dictum modò fuit. sed frequentius ponitur simpliciter pro Loquor, vel Dico: & quidem à tragicis præsertim. Soph. Aiace, Τὴν ἐμὴν Αἴας οὖσ' ἐκεῖνα πρὸ θροεῖ. Idem, Ὅσα μελοῦσα πάντ' ἐπὶ ἔπη θροεῖ. Idē Ὡς πᾶσιν Ἀργείοισιν εἰσιδὼν θροῶ: Eurip. itidem, Ἅπερ θροεῖς ἀνδρός.

Θροέω, Tumultuari facio, Perturbo, Tremefacio. Vnde θροοῦμαι, Tumultuor, Perturbor, Tremefio. Sic vtitur Matth. cap. 24.

C. ΔΙΑθροέω, idem quod θροέω. Bud. exponit, etiam Tumultuanter denuntio, Diuulgo. At in v.l. reperitur passiui θροοῦμαι, signif. exponitur enim Tumultuor.

¶ Θροῦς per contract. in prosa, Tumultus: vt quidem redditur in hoc Synesii loco, καὶ θροῦν ἐκεῖνον, ἔτι τὸν ὕπνον, ἔτι τὸν ὀδυρμὸν. Sed frequentius, Murmur, Susurrus: vel Fama susurrans. Thuc. lib. 4, & 8, τὸν θροῦν αἰσθόμενοι, Quum murmur sensissent. Aut etiam, Quum mussari intellexissent. Apud Xenophontē Hell. 6, pag. 356, θροῦς esse videtur Tumultuantium murmur. nam quū dixisset, ἀλλὰ θροῦς τις ἐγένετο διὰ τῆς, &c. paulo post subiunxit, διὰ δὲ ταῦτα καὶ τῷ τοὺς λόγους τούτους ῥηθῆναι.

¶ Item Fama, Rumor, in hoc loco Xenophontis Pæd. 6, ὡς γὰρ ἐθροῦς διὰ τῆς ἐμῆς στρατηγίας, εἰ μὲν ἐχθροὶ ἐφοβοῦντο, &c.

C. Παίθροος, Omnia susurrans, seu susurrando diuulgans. Vide παίθροα δήμου apud Hesych. At verò apud Suidam habetur παιθοῦς expositum παιδίσκας. sed hoc παίθους omnino mendi suspectum habeo, quum ab αἴθω non possit deduci παιθοῦς, sed nec παίθροος, vt quidam reposuerunt.

Θρύαλος, ου, ὁ, Susurrus, Murmur, Rumor. Item Tumultus. Ab Hesychio enim pariter & Suida exponitur ψιθυρισμός. Verùm Hesychius addit etiam ὁμιλία. Suid. autem non simpliciter ὁμιλία, sed ὁμιλία μὴ φαύλου γινομένη. quæ expositio magis mihi placet, vtpote melius cum ψιθυρισμὸς conueniens. Apud eundem legitur, καὶ παλαιγένητα τὰ ἀλιοπαμφάου ὁ θρύλος. Vide ibidem & aliud exemplum. Ab Etymol. explicatur βοὴ & θόρυβος. Caterùm Eustath. vult à θρυλῶ esse θρύλος (dicit autem, ὁ καὶ φημὶ καὶ ὄχλον θρύλλος) at ego magis rationi consentaneum esse puto θρυλῶ à θρύλλος deduxere: quum nullam hoc nomen verbalis formam habeat, & multo aptius deriuetur à θρόος, quàm deriuaretur θρυλλέω. vt nimirū ex θρόος fiat θροῦλος, deinde abiecto ο, ex diphthongo, relinquatur θρῦλος. Sed Etym. à seipso dissentiens more suo, addit, θρυλλοῦντες, ἀπὸ τῆς θροῆς καὶ τοῦ ὑλῶ. Quod etiam retractans, dicit, ἀ θρυλῶ, quod est à θροῶ facto ex θρόος. Hoc verò diligēter obseruandū est, vnico λ his in locis apud eum scribi, quum tamen antè scribar θρύλος. Eustath. scripturā cum vnico λ vsitatiorem esse tradit. ac profectò ex θρόος videtur magis etiam expedita esse (vt ita loquar) deriuatio τῆ θροῦλος quàm τῆ θροῦλλος. Verbū autem ab eo deriuatum vnico λ scripsisse Theocritum mox docebo.

C. Παυθρύλλητον, Omnia vulgans. Ita quidem in v.l. non citato autore: sed apud Hesych. legitur, παυθρύλητον, τὸ παύτῃ θρυλλούμενον.

Θρυλίω, v. l. Θρυλλῶ, Susurro. Itē Famigero, Dissemino, Iacto, vt B. vertit. Isocr. Panath. τὰ μυθώδη καὶ παῖδας ἐρεῖς, ἃ πάντες θρυλοῦσιν. Demosth. in Mid. παύσεται γὰρ οὗτος ἔτι θρυλλούμενος. Et θρυλλεῖσθαι dicitur res. i. Vulgò iactari, Rumore vulgi celebrari, Diuulgari. Herodian. 5, ἐπειδὴ τὰ λεγόμενα ἔτι πέρυσιν ὕστερον οὐκέτι ἦν ἃ πάντες θρυλούμενον. Interdum verò dicitur θρυλεῖσθαι ὑπὸ πάντων, vel θρυλεῖσθαι ὑπὸ πολλῶν, seu πλειόνων, vt Plut. Sol. ὥσπερ ὑπὸ πλειόνων πεθρύλη). Hæc plurium sermonibus celebrata sunt, seu diuulgata. Sic ὑπὸ πολλῶν θρυλεῖσθαι & ὑπὸ πάντων, multorum sermonibus seu omnium diuulgari. Demosth. ταῦτα πάντ' ὑπὸ πάντων θρυλούμενα εἰρήκειν. Quinetiam τῶν θρυλλεῖται commodè alicubi reddi posse arbitror Hoc fama sustulerat. quò respiciēs, verbum θρυλίω primùm hoc sum interpretatus verbo: respiciens etiam ad ψιθυρισμὸς quo Hesych. & Suidas exponunt nomen θρύλος. Bud. θρυλούμενα alicubi vertit etiam Vulgò recepta. Idē θρυλίω, interpr. Inculco apud Demosth. & Areop.

Θρυλίω scribi quoque vnico λ, (de qua scriptura dixi modò in Θρύλος) testatur & Bud. sed nullum exemplū afferens. mihi certè vnicum in præsentia suppetit, sed quod vice multorū esse possit: quū in eo scripturā lex versus confirmet. Est autem ex Theocr. Pharmac. Χ' ὡς καί τι μὴ μακρὰ φίλα θρυλέοιμι σιλαία. quo in loco θρυλεῖν reddendum censuerim verbo Deblaterare, aut alio huiusmodi.

Θρύλημα, ατος, τὸ, Quod vulgi rumoribus iactatur. Fabula vulgi, apud Græcos Bibliorum interpretes in Iob, teste Budæo: qui ex eodem libro affert, τινὲς δὲ καὶ ἐχρὸ εἶμι αὐτῶν, καὶ εἰμὶ θρύλημα ἔχειν, pro Factus sum eis in prouerbium.

C. Πολυθρύλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multum celebratus, vel Multorum sermonibus celebratus, aut vulgi sermonibus. Synes. τὰς πολυθρυλήτους ἀτυχίας. Bud. apud Plat. vertit Vulgatus, Famigeratus.

C. ΔΙΑθρυλίω, ῶ, idem quod θρυλίω. Vnde pass. διαθρύλλεται & διεθρύλητο apud Xenophontem in Apomn. διεθρύλητο γὰρ ὡς φασὶν Σωκράτης τὸ δαιμόνιον ἑαυτῷ σημαίνειν, Rumor sparsus erat, Vulgi sermonibus ferebatur. aut simpliciter, Rumor erat, Vulgatum erat. ¶ Sed dicitur etiam aliquis διαθρυλλεῖν cui sæpius eadem res inculcata fuerit, eum velut obtundendo, vt loquuntur Latini. Xenoph. εἶναι γὰρ αὐτοὺς ἤδη κατηκούσθαι διαθρυλλουμένους ὑπὸ σοῦ. Plato autem dixit διαθρυλλημένους τὰ ὦτα, De republica lib. 2, de eo cui aliquis aures sermonibus sæpius inculcatis obtuderit. Malo enim dicere Sermonibus sæpius inculcatis quàm Loquacitate, vt à κατηχημένους distinguam: quanuis alioqui nō ignorem dicere Suidam, ὡς κατηδολιχημένους.

C. ΠΕΡΙθρυλέομαι, οῦμαι, idem ferè quod διαθρυλέομαι. atque vt aliquis dicitur διαθρυλλημένος τὰ ὦτα à Platone, (vt modò docui) sic ipsa ὦτα περιθρυλλεῖσθαι dicuntur à Gregorio, scribente, καὶ περιθρυλλεῖσθαι ἡμῶν ἔδει τὰ ὦτα τούτων ἐπαινουμένων, Aures nostras vndique obtundi laudibus horum oportebat, vel Aures nostras personare, aut Circunstrepere, aut Obstrepi. B.

¶ Θρυλλίζω, v. l. Θρυλίζω, Susurro, Murmuro. ψιθυρίζω, vt ab Etymologiste exponitur. AT Θρυλλίζω, non Θρυλλίζω, a Suida exponitur ψιθυρίζω: item Θρυλλεῖ, λαλεῖ, κυκᾶ. sed hæc ego mendosè legi puto pro Θρυλλίζω & Θρυλλεῖ. Præbuisse autē huic errori occasionē existimo NOMEN Θρυλλὶς, quod proximè sequitur: sed signif. nequaquā huc pertinētē habet. Ita enī vocatur Ellychnium.

ve apud Aristoph. πῖ παχέα ἀπτὶς θρυαλλίδων. Itē herba quædam, videlicet vnum genus phlomidis, seu verbasci fœminæ, foliis ternis, aut, quum plurimum, quaternis, crassis, pinguibus, ad ellychnia aptis, seu (ve alii loquūtur) lucernarum lumina. Vide & alia de hac voce apud Hesych:

Θρυλίζω, VEL Θρυλλίσσω, Frango. Nam Etymol. Θρυλλίζω, vel ponus Θρυλίζω vnico λ, at Eustath. Θρυλλίσσω habet. Et ille quidem à θραύω deducit, vt videlicet à θραύω fiat θραυλίζω ex quo θρυλίζω: (sed absurde hæc deriuatio subiungitur illi verbi θρυλίζω expositioni de qua suprà, videlicet ψιθυρίζω. quid enim ψιθυρίζω cum θραύω commune habet?) Eustathius autem Θρυλλίσσω dicit deriuari fortasse à Θρυλέω. Ab huius autem passiuo Θρυλλίσσομαι est Θρυλίχθη apud Homerum Il. ↓, Θρυλίχθη δὲ μέτωπον ὑπ' ὀφρύσι. vbi exponitur ab Hesychio συνετρίβη & συνεθραύσθη, Contrita est frons, & velut cōminuta, vel Contusa, Confracta. Addit Hesych. & ἀπορράφη: sed malè, si quidem verum est quod scribit Eustathius, innuirum θρυλλίσσω grauius malum significare quàm θρύπτω: cuius composito κατεθρύπτω vsus fuerat in versu præcedenti Homerus. HINC Θρύλλημα apud Lycophronem, vt testatur idem Eustathius, sed nō exponens. Quidam interpretatur Quod confringitur. Alii, Quod discerpitur. In v.l. Laniatio, ἐλάφιον.

ΘΟΡΥΒΟΣ, ου, ὁ, Tumultus, Turbamentum, Turbæ. Thucyd. lib. 2, καὶ ἐσβαίνοντες ἅμα σπουδῇ καὶ πολλῷ θορύβῳ, Et conscensis nauibus festinanter & magno cum tumultu. Idem lib. 8, μετὰ θορύβου πολλοῦ καὶ ἀπλοκτησίας. Dicitur & in plurali aliquando. ‖Interdum verò in bonam partem, Strepitus acclamantium & applaudentium. Demosth. in Midiam, θόρυβον καὶ κρότον ἐκίνουν ὡς ἀπαγομένου τινὸς καὶ κρουομένου ἀνθρώπου, ἐφοίτων. Sic & θόρυβον παιδιᾶς ex eodem. Et plur. πλέων, σφοδρότερον σημαίνει καὶ θορύβους. Etymolog. hoc nomen θόρυβος ex θέω & βοή tractum esse tradit: multo verisimilius Eustathius (meo quidem iudicio) ex θροῦς & βοὴ compositum esse censet. Eo certè lubentius illi deductioni subscribo quòd θροῦς & θόρυβος eadem signific. in quodam Xenoph. loco reperio, nimirum pro tumultuantium murmure: vt docebo in Θροῦς. Si tamen pro simplici haberi posset, à θορῶ potius deriuarem.

C. Θορυβοποιός, ὅ, ὁ, Tumultum excitans, Tumultus seu turbarum excitator. Exponitur & Seditiosus. VNDE Θορυβοποιέω, ῶ, Tumultum excito, seu turbas.

C. Ἀθόρυβος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tumultus expers, Non turbulentus, Quietus, Sedatus. Plut. De Socr. μονοις ἐπιχωροῦσιν εἰς ἀθόρυβον ἦθος καὶ γλυκὺ ἔχειν τὸν ψυχόν.

Θορυβώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, Tumultuosus, Turbulentus. p. 33. Cicer. lex. Itē Strepens, Obstrepens, apud Plut. de anseribus, B.

Θορυβέω, ῶ, Tumultuor, Tumultum excito. vt ab Hippocrate dicuntur serui & seruæ absente domina θορυβεῖν, in quadam ad Philop. epistola, ὡς ὅταν γὰρ ὁ μὼν καὶ ὁ μαιδίς ἐν οἴκῳ οἰκέωσι θορυβέοντες καὶ σαπρίζοντες, οἰκίον παντελέως ἀμπὶς ἢ δέκοντα ὁδοῖς ἦ, πλοήτιος ἐφευρίσκεται· ὡς δὲ παντελέως καὶ αἱ λοιπαὶ αἱ κὴ ψυχὼ ὁδοὶ θυμέαι, &c. Cui loco libenter primum inter exempla locum dedi, quòd idem verbum eadem de re à Xenophonte vsurpatum reperiam, tanquam ei exprimendæ aptissimum. Dicit enim Medorum seruos seu famulos θορυβεῖν post dominorum discessum. Locus est Pæd. lib. 4. pag. 61, οἱ γὰρ οἰκέται τῶν Μήδων, ἅτε πολὺ διαφερόντων ἀπολελυμένων, ἀσελγῶς καὶ ἄπληστον καὶ ἐθορύβουν: Apud Aristoph. autem quidam ἐκθορυβοῦντας dicunt βροντᾶν, id est tonare, (hyperbolicè loquentes) in Vespis, Ἦ γοῦν ἡμᾶς θορυβήσω δῆτα, Πᾶς ἂν φαίη τὸν παιδοτρίβην, Οἷον βροντᾶ τὸ δικαστήριον. Apud Thucydidem autē pag. 217 θορυβεῖν πρὸς ἄλλα est Tumultuari aduersus aliquem & rixari, seu Tumultuosè rixari. Item θορυβοῦσι πρὸς ἀλλήλους reddi posse arbitror Turbæ inter eos oriuntur. ‖Θορυβεῖν, Obstrepere, Reclamare: vt Budæus interpretatur (ego autem malim ex Liuio reddere, Tumultuosè excipere clamoribus, seu clamore) apud Antiphontem, καὶ μαθητὴς μοι θορυβεῖν: & apud Demosthenem, καί μοι, πρὸς Διὸς καὶ θεῶν, μαθητὴς θορυβεῖν, μᾶλλον ἢ ὦ μέλλω κλέπτην ἀχθεσθῆ. Interdum verò & cum accusatiuo rei, vbi subaudiri putatur κατά. ‖Θορυβῶ aliquando contrà est Acclamo, Acclamando assentior dicenti, Applaudo. (sic autem & θόρυβος in bonam partem accipi, dictum paulo antè fuit) quem huius verbi vsum velut exponere volens Isocrates scribit in Panathenaico, ἔφασαν εἰπόντος αὐτοῦ, οὐκ ἐθορύβησαν· ὁ τοίνυν τοῖς χαριέστατα πεποιημένοις. Idem θορυβεῖν & ὀπωπαιάζειν copulat ibidem, τοῖς ἀκούουσιν ὀπωπαιάζειν καὶ θορυβεῖν ἀναγκάζουσιν. Vide Θορυβοῦμαι.

Θορυβῶ, Turbo, Conturbo. Plutarchus Alcibiade, καὶ τὸν Νικίαν ἐθορύβει καὶ διέβαλλεν, εἰπὼν κατάσκοπον. vbi redditur Turbabat: ego malim In turbas conficiebat. Apud eundem in Galba, θορυβῶν Γαλβαν ἐθορύβει.

Θορυβοῦμαι passiua voce, interdum quidem pro θορυβῶ, Tumultuor: vt Budæus vertit apud Thucydidem, ἐθορυβοῦντο μὲν οὖν κ' χάριν ἰδίαν, &c. item apud Plutarchum, ἐρῶν πλείστων τὰς σπαθὰς οὐκ ἀπεμαξάμην. ἀλλὰ κυμαίνων ἀπιθέα καὶ θορυβούμενον. Xenophon θορυβουμένοις opposuit ἐν ἡσυχίᾳ καὶ σωφρονοῦσιν, Pæd. 5. Interdum etiam redditur Consternor, Exagitor, Fluctuo animo. vt apud Platonem epistola 7, θορυβοῦμαι καὶ πτοοῦμαι. Et apud Plutarchum in Camillo, θορυβηθεὶς ὑπὸ τούτων, ex Liuio redditur His trepidis. Apud eundem certè ὀπωπαιάζοις ἂν θορυβουμένῳ, Politianus vertit Signis quibusdam exterrito. ‖Interdum verò (vt θορυβῶ dictum est poni pro Perturbare, &c.) θορυβεῖσθαι dicitur Qui turbatur, Qui in turbas conficitur, Aduersus quem turbæ excitantur, seu tumultus. Sophocles in Aiace, ὑπὸ πλείστων ἀνδρῶν θορυβεῖ. Sic Plutarchus Camillo, θορυβούμενος ὑπ' αὐτῶν Κάμιλλος. ‖Quinetiam θορυβεῖσθαι (sequendo vnam ex significatiq. verbo θορυβῶ datæ fuerunt) est Festiuo strepitu excipi, vt Budæus vertit apud Isocratem: seu (vt alibi reddidi) Strepitu applaudentium vel Acclamatione audientium approbari. Locus autem Isocratis est in Panathenaico, ἀκήκοατε δ' ὁ λόγος, ὑπὸ πολλῶν δ' ἐν καὶ πεθορυβημένος. At πεθορυβημένος in malam partem positum, reddi aptissimè ex Liuio potest, (meo quidem iudicio) Tumultuosè exceptus clamoribus.

Θορυβωδῶς, Tumultuosè, Turbulentè. Xen. Hell. 5, pag. 318, ἐστρατοπεδεύοντο πολὺ θορυβωδῶς, καὶ ὡς φυλάττεσθαι τὰ βέλη.

C. Ἀθορύβητος, ου, ὁ ἡ, Nō perturbatus, Qui animo est non perturbato, Qui non perturbatur nec tumultuatur. (vt Cicero hæc coniungit.) CONTR. Εὐθορύβητος, Qui facilè perturbatur, & tumultuans de gradu deiicitur (vt idem Cicero loquitur). Et ἀθορύβητος ὡς τοῖς συκοφάνταις in vulgatis lexicis, Mitis tolerātia erga calumniatores: at ego vertendum puto, Qui facilè à calumniatoribus perturbatur & exterretur.

Θορυβητικῶς, q.d. Tumultuatorius. id est Qui tumultuari solet, aut Qui lubēter tumultuatur, & turbas excitat. Itē Obstrepetus, in v.l. ex Aristoph.

C. ΑΝΑθορυβέω, ῶ, Tumultuor. aut Valdè tumultuor, vt præp. sit epitatica.

C. ΔΙΑθορυβέω, ῶ, Idem. Et pro Tumultuari facio, In turbas comicio. cum accus. apud Thuc.

C. ΕΠΙθορυβέω, ῶ, Adstrepo, Secundo rumore adstrepo. Admurmuró, vt Budæus interpretatur afferens, ex Xenophontis Hellenicis, ἐπεθορύβησαν πάλιν ὁ ὄχλος. Item, δῆλον ὡς ἡ βουλὴ ἀκούσασα ἐπεθορύβησε. vbi de Critia loquitur. Vide Θορυβῶ.

ΘΡΗΝΟΣ, ου, ὁ, Luctus, Planctus, Lamentatio. Homerus Il. ω, ὣς ἄρα φάτο γοῶσα· ἀοιδοὶ δ' ἐπὶ πᾶσι θρήνων ἐξάρχοι, οἵ τε τεθήπασιν ἀοιδήν· Οἱ μὲν δὴ θρήνεον, ὅτε δὲ συναγείρετο γοῶντες. Eurip. Medea, Ἐπὶ δὲ θρήνοισι καὶ γόοις ἐπαυσατο. Lucianus, καὶ τὴν Δίαν γε τὴν Δαμοσίου μήτηρ κωκύσασα ἐξάρχει τοῦ θρήνου σὺν γυναιξὶν ὅτι τοῦ Δαμασίου. ‖Item θρῆνος pro θρηνώδης, vide in Θρηνώδης.

C. Ἀθρήνως, Absque luctu. q.d. Illugubriter. Suid. exponit χωρὶς θρήνου.

C. Ἀξιόθρηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Luctu seu lamentatione dignus, Dignus qui lugeatur. Eurip.

C. Πολύθρηνος, Luctuosus, Valdè lamentabilis. q.d. Vnde est multus luctus: seu, Multum luctum afferens. Eurip.

Item Qui multo luctu afficitur, Qui multũ luget. Luc. A
Σαλαπία ἧς ὁ Χαιρεφῶν ὄρνις Ἀλκυὼν ἀνομαζομένη, πολύφωνος καὶ πολυδάκρυς.

C. Σύνθρηνος, Luctus seu lamentorum socius, Aristot. Vide Θρηνητής.

C. Φιλόθρηνος, Luctus amans, Lubenter lugens. vt γυναικῶν ἦθος ὂν φιλόθρηνον, Poll. Item Flebilis, ex Nonno, φιλόθρηνες τυμβεῖς.

C. Θρηνῳδός, Qui carmen lugubre seu carmina lugubria canit. Et peculiariter Qui conductus plorat in funere, vt loquitur Horat. Alii verò θρηνῳδοὺς proprie dictos putant quos Homerus vocat ἀοιδοὺς θρήνων ἐξάρχους, qui lugubria carmina aliis præcinunt. Pollux, καὶ θρήνων ἐξάρχους, καὶ θρηνῳδούς. ἢ καὶ θρήνους ἐκάλουν. Ab Alciphr. in epist. quidam vocatur θρηνῳδὸς quòd pro muneribus lacrymas mitteret: ἐγὼ δὲ ἢ παλαιὰ θρηνῳδὸν οὐκ ἐφασκον ἔχειν. VNDE Θρηνῳδία, Lugubris cantus, Lugubre carmen, Lamentum. ET Θρηνῳδέω, ῶ, Lugubre carmen cano, Lugeo, Deploro. Areth. in Apocal. χωὶ κατακλάσθησεται πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς. ἢ εἰς δηλοῖ τοὺς θρηνῳδοῦντας ἀκόλουθον, ἐκπλήσεις. B
Θρηνώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Ad lamentandum propensus, Luctui deditus, Luctui assuetus. vt γυναικεῖον ἦθος ὂν θρηνώδες καὶ φιλόθρηνον, Poll. At verò apud Herodianum μέλος θρηνῶδες, Carmen lamentabile, Pol. interpr.

Θρηνέω, ῶ, Lugeo, Lamentor. Interdum sine adiectione, vt apud Dem. in Mid. ταῦτα μὲν οὖν ἐπὶ τούτοις αὐτοῖς, οἶμαι, θρηνεῖ. Sed iungitur sæpe accus. vel rei, vel personæ. Accus. rei, duobus modis: nimirum vel accus. rem significante per quam lamentamur, id est quæ nostrorum lamentorum est velut instrumentum: vel rem de qua lamentamur. Prioris modi exemplum est in illo Homeri loco quẽ in θρῆνος protuli, σύνθετον ἀοιδῇ Οἳ μὲν ἀνὴρ θρήνοισι, eique planè simile apud Soph. ὀξυτόνοις ὠδαῖς θρηνεῖ: nec dissimile apud Ath. φθόγγοις δ' ἀλύρεις θρηνεῖ μέλη. Posterioris autem modi exemplum apud Plut. De Socr. ἀλλὰ θρηνοῦσιν τὸν ἑαυτῶν πότμον. Sed hoc animaduertendum est, θρηνεῖν in illo priore modo iunctum cum accus. ᾠδὴν aut alio huiusmodi, esse potius Lugubriter cãtare quàm Lugere. At cũ accus. pers. vt Eurip. Τὸν ζῶντα θρηνεῖν εἰς ἃ ἔρχεται κακά. Et Luc. in Alc. κουφίδιον ἀνδρα τὸν ταύτην πεπτωκότα θρηνεῖν πόθῳ φιλίας. Apud eundem, μητέρα θανοῦσαν θρηνεῖν. i. ad verbum ex Plauto, Matrem lamentari mortuam. HINC Θρηνητής, idem quod θρηνώδης in priore illa signif. videlicet Ad lamentãdum propensus. Aristot. Ethic. lib. 9, ὅλως πᾶσι θρηνώδεις καὶ περὶ τὰ μικρὰ αὐτοῖς ἢ θρηνητικοί. ET Θρηνητικῶς, More eorum qui ad lugendum seu lamentandum propensi sunt, vel Lugubriter, Lamentabiliter. Poll. AT Θρηνητήρια, Prælica. Theophyl. epist. 11, γὸ αὐλητείας, ἀλλὰ θρηνητήρια ζῶσι θαπτῶν ἢ δεκτῆς.

C. ΑΠΟθρηνέω, ῶ, Vehementer lugeo, seu lamentor. Videtur enim præp. vim aliquam addere. C

C. ΕΠΙθρηνέω, ET Συνεπιθρηνέω, ῶ, q.d. Allamentor, & Collamentor.

C. ΠΕΡΙθρηνοῦμαι, Lamentis circumsono. Plutarchus in Antonio, ἡδὸν ἀπάσης οἰκουμένης περιθρηνουμένης καὶ περιστενοχωρουμένης.

ΘΡΗΞ, ηκός, ὁ, Thrax. apud poetas pro θρᾷξ. vnde θρῆκες apud Homerum, sicut & Θρῆικες, Iliad. Λ, circa finem. Eodémque modo θρήκη pro Θράκη, Thracia. Fit autem θρηκεύω ab isto Θρῆξ (fieri certè putatur) sicut Θρασκίας ventus à Θράκη. Etymologistes enim postquam dixit Θρᾷξ per synæresin factum esse ex θρᾴξ, & θράκη quoque habere ι, subiungit, Θρασκίας, & cum pleonasmo literæ σ, θρασκίας, ὁ αὔριος. Sed de Θρησκεύω primùm, deinde de Θρασκίας dicam. D

ΘΡΗΣΚΕΥΩ, Ceremoniis quibusdam superstitiosis Deum colo, seu deos. Vel, Nimius sum in ceremoniis circa deorum cultum adhibendis, & nimis superstitiosus sum. Hanc autem interpretationem ex isto Plut. loco accipio, in Alexandri vita, circa principium, vbi de Samothraciæ mulieribus loquens, hæc tradit, ἔστιν ὃ καὶ περὶ τούτων ἔχει λόγος, ὡς πᾶσαι μὲν αἱ τῆδε γυναῖκες ἔνθεοι εἰσὶ καὶ Ὀρφικαῖς οὔσαι, καὶ βάκχαις τὰς αὐτὰς καὶ Δρυΐσιν ὁργιασμοῖς ἐκ τῶν πάνυ παλαιοῦ· κλωσάντες τε καὶ μιμαλλόνες ἐπιτυμίαν ἔχουσιν, μάλιστα τῶν Ἠδωνίδων καὶ τῶν περὶ τὸν Αἷμον Θρηϊκίων ὁμοια E

ῥῶσιν ἀφ' ὧν δοκεῖ καὶ τὸ θρησκεύειν ὄνομα τοῖς καταπλήκτοις χρῆσθαι καὶ περιεργοις ἱεροῦργοις. Idem testatur Etymologistes, item scholiastes Euripidis, necnon Suidas (afferens tamen & aliud etymium, sicut & Etymolog. rursum aliud) quinetiam Greg. ita scribens, ὡς δὲ Θρᾳκῶν ὄργια ταῦτα, παρ' ὧν καὶ τὸ θρησκεύειν, ὡς λόγος. Existimantur autem Thraces suas illas ceremonias ab Orpheo accepisse. | Sed Θρησκεύω ponitur potius simpliciter pro Colo, Veneror. Herodianus lib. 1, θρησκεύουσι γὰρ μάλιστα πάντων καὶ πάντα Ῥωμαῖοι. Iul. imperator, θρησκεύομεν ἡμεῖς αἰσαρκεσίοις καὶ φασφόροις βουζυγοῦσιν. Et θρησκεύειν τὰ γλυπτὰ in l. Sap. Pall. θρησκεύσασι, Colu. idem Herodian. l. 4, loquens de iis qui in deorum numerum referuntur. καὶ ὃς ἐκείνου μὲν τῶν λοιπῶν θεῶν θρησκεύεται. Apud Athenæum legimus reginam Persarum à regis pallacis θρησκεύεσθαι. | Apud Herodotum θρησκεύω est etiam religiosè instituo & observo, vt tradit Bud. Cæterùm fuerunt qui in hoc verbo & eius derivatis subscribendum ι literæ putauerint propter modò traditam etymologiam, (quorum è numero Constantinum Lascarin fuisse arbitror) sed nusquam in emendatis exemplaribus ita scriptum inueni: nec vel ipse Plutarchus de illo etymo affirmat, sed dicit δοκεῖ.

Θρησκεία, Cultus deorum multis superstitiosis ceremoniis cõstans. Itẽ simpliciter, Cultus deorũ, aut etiam veri Dei. Religio. Iul. imp. τὴν Γαλιλαίων ἀθεότητα ἐδίωξαν θρησκείαι. Paulus ad Col. 2, v. 18, ὁ ταπεινοφροσύνη καὶ θρησκεία τῶν ἀγγέλων (de quo loco dicam in Ἐθελοθρησκεία.) Act. cap. 26, κατὰ τὴν ἀκριβεστάτην αἵρεσιν τῆς ἡμετέρας θρησκείας ἔζησα Φαρισαῖος. Et in epist. Iac. cap. 1, in fine, Θρησκεία καθαρὰ καὶ ἀμίαντος παρὰ τῷ Θεῷ καὶ πατρί, &c. Vide eiusdem locum & in Θρῆσκος. Herodianus libro 5, τῇ ἱερωσύνῃ καὶ θρησκείᾳ σχολάζειν τῷ θεῷ. vbi Politianus vertit, Sacerdotio religioseque numini vacare. Idem in alio eiusdem Herodiani loco interpretatur Festã celebritatẽ. Alicubi & Ceremoniam vertit. At Bud. Venerationem, Cultum, Obseruantiam, in hoc eiusdem Herod. loco lib. 3, νικηφόρος ὑπὸ τῶν Γαμαίων δήμου μετὰ μεγάλης ἀφημίας καὶ θρησκείας ὑπεδέχθη.

Θρησκευτής, Religiosus. Synes. Alicubi & Superstitiosus.

Θρῆσκος, Religiosus. Potest verò & Superstitiosus alicubi verti, pro loco. A Iac. apost. pro Religiosus, c. 1, v. 26, εἴτις δοκεῖ θρῆσκος εἶναι ἐν ὑμῖν, μὴ χαλιναγωγῶν: (&c.) ζήτου μάταιος ἡ θρησκεία. Apud Hesychium exponitur ὑπερδοξος, item ἀγνώς. Quarum expositionum posterior mendi suspecta mihi est: at priorem non huic θρῆσκος, sed duntaxat nomini COMP. Ὑπερθρησκος conuenire dicerem (quod apud Suidam habetur in θρῆσκος) nisi eandem apud Etymologistem quoque reperirem. EST autem Ὑπερδοξος, Cuius opinio diuersa est à cæterorum opinionibus: & quidem interdum peculiariter opinio de iis quæ ad cultum diuinum pertinent. atq; adeo apud ecclesiasticos scriptores (& nominatim Synes. ac Gregor.) ὑπερδοξος est Qui non sequitur opinionem Christianicam. οὐκ ὀρθόδοξος.

C. Ἐθελοθρησκεία, (ET Θελοθρησκεία in vulgatis lexicis) Voluntarius cultus, Cultus diuinus vel religio quam sibi quis sponte seu arbitratu suo delegit. Vel, Certi ritus cultus diuini quos sponte quis amplexus est, seu quibus se dedidit. Exponitur & superstitio. Paulus ad Coloss. cap. 2, versu 23, ἅτινά ἐστι λόγον μὲν ἔχοντα σοφίας ἐν ἐθελοθρησκείᾳ καὶ ταπεινοφροσύνῃ καὶ ἀφειδίᾳ σώματος. At verò versu 18 dixerat ἐν ταπεινοφροσύνῃ καὶ θρησκείᾳ, sed Ἑλων præfixerat, quod in ἐθελοθρησκείᾳ includitur: adeo vt ibi quoque ἐθελοθρησκείαν indicari existimem. ET VERBVM Ἐθελοθρησκῶ, Voluntarium cultum amplector, Religionem aliquam arbitratu meo mihi deligo. Ἐθελοθρησκεῖ, ἰδίῳ θελήματι σέβει τὸ δοκοῦν, Suid.

ΘΡΑΣΚΙΑΣ, Thrascias ventus. Aristot. De mundo, τῶν βορείων ὁ ἐξῆς πνέων ὡς ἀρχήν, θρασκίας λέγεται, ὃν ἔνιοι καικίαν καλοῦσι, id est, Ex Aquilonibus, is qui deinceps à Coro spirat, Thrascias dicitur, quem nonnulli Caciam vocant. Hunc ventum Thraciam Plinius inter septentrionem & occasum solstitialem spirare tradit. θρασκίαν autẽ quasi θρᾳκίαν dici tradit Etym. AT Θρᾳκίας λίθος, Lapis Thracias, qui in Ponto, Scythiæ

fluuio naſcitur, vt tradit Dioſc.lib.5.Hic aqua accēditur & oleo extinguitur, vt tradit Plin. item Alex. Aphr.itē ſchol.Nicandri,qui θριΐασαν λᾶαν vocat. Legitur autem ΕΤ Θριᾶσα λίθος apud ſchol.

-Θ P Ì Ξ, χός,ἡ, Pilus, ſiue capitis,ſiue barbæ, Capillus. Il.ψ, Θεῖξι δὲ πᾶσα νέκυν κατεείνυτο αἷς ἐπὶ Ζάλμοξιν Κεκρύφιοι. Apud Plut.in Apophth.quidā barbam & caputringēs,vocatur ἄπτους ὑπὸ θεῖξι.Luc.De cal.πανίαν ζυνὰ τῇ τριχῶν σύρουσα. Ariſtot. αὔξονται δ' αἱ τρίχες καὶ πυκνότεραι. Pro quo Plin. Defunctorum quoque corporibus pili creſcūt. |Θεῖξ, Pilus generaliter vt in prouerb. ὐκ τριχὸς κρίμασιν,quod Ouid. Tenui filo pēdēre. Exponitur &Setæ.vt apud Heſiod.Ὀρθαὶ δ' ἐν λοφιῇ φέρονται τρίχες.Interdum etiam Villi.Plut.θρῖξι τριφύμενοι, & θεῖξιν ἀμφιτυπούμενοι. Nonnunquam & Capillamenta . vt apud Philonem, πάλαι γὰρ εἰς λεπτὰς τρίχας κατατμηθέντα πᾶσι τοῖς νήμασι συνυφαίνεται. Deriuat autem à θρίζω Etymol. hoc nomen.

C.Τριχοβρῶτες,Pilos arrodentes.ita dicuntur σῆτες, id eſt tineæ,teredines, & id genus animalcula. Ariſtoph.Acharn. Ἀλλ' ἢ βριχόβρωτες τοῖς λόφοις μου κατέφαγον.ſic enim legit ibi etiam ſcholiaſtes,admonens tamen dici ἀθεεικωμῴδως quoq; βριχοβρῶτες.Poll.l.2,καὶ βριχοβρῶτες ἠσιδίον ἢ σητόμυον ταῖς τρίχας. ΕΤ Τριχοβρωτήσιον in v.l.ex Etymolog.ſed apud eum repono βριχόβρως ἠσίον. Apud Heſych.verò eſt ΕΤΙΑΜ Τρίχοβρος,quod exponitur ἠσίδιον τὸ κατεσθίον τοῖς λόφοις τὴν θρεπτοφαλαίων. quaſi neut. gen.à βριχόβρως,niſi legendum ſit βριχοβόρει.

C.Τριχοειδής,Pilorum ſeu capillorum formam habens. ΕΤ Τριχοειδῶς,In capillorum formam,Pilorū modo.

C.Τριχοκόμης, Capillorum ſeu comæ ſtudioſus , Qui comæ lubenter curam impendit. ὁ βριχῶν ἐπιμελούμενος, Heſych.

C.Τριχοκοσμητὴς,οῦ,ὁ,Comæ ornandæ artifex.

C.Τριχολασία, ΕΤ Τριχολάσιον,Volſella.à capiendis pilis. Ex Actio.

C.Τριχολογέω,ῶ,Pilos lego ſeu colligo,aut floccos.Et per metaphoram, De rebus leuibus & inanibus diſcepto, ſeu contendo, aut Rebus leuibus ſtudium impendo. Suidas βριχολογῆν exponit παὶ τρίχας αἰκλίζεσθαι καὶ περὶ αὐτῶν φροντίζειν.Camer.In ordine ponere crines.

C.Τριχόμαλλος,ου,ὁ καὶ ἡ, Villoſus.Et βριχόμαλλος ὄις, lanigera ouis,in Epigr.ex θρὶξ & μαλός.

C.Τριχομανὴς,Filicula herba:ita dicta (vt ſcribit Marcell.) quòd rara cute fluentem capillum expleat & ſubnaſci faciat.μανὸν enim eſſe rarum.Vide Theophr.& Dioſc.

C.Τριχοπαὴς, Qui capillum fucat ſeu ornat.In vitio dicitur. Cam.

C.Τριχορρώκτης,ου,ὁ,Pilorum eroſor. Sicut βριχόβρωτες,ita βριχόβρωκτα, vermiculi eroſores crinium.Camer.

C.Τριχορροέω,ῶ,Pilorum ſeu capillorum defluuio laboro. Vnde βριχορροήσας,Cui capillus defluxit.Camer. Dicitur verò ΕΤ Τριχορρυέω, quod eiuſdem cum βριχορροέω ſignificationis eſt.

C.Τριχοφυὴς,Capillos producendi vim habens. Dioſc.2,βριχοφυὲς ἀλωπικιῶν τῇ δοκεῖ. vbi redditur, Nutrit capillos, & eorum defluuia (quæ dicuntur alopeciæ) explet. ΕΤ Τριχοφυέω,ῶ,Capillos produco.

C.Τριχόφυλλος,ου,ὁ καὶ ἡ,Folia habens capillata, ſeu capillamentis ſimilia. Quidam vertunt etiam(ſed barbarè) In capillamentorum modum foliatus. |Τριχόφυλλον Theophraſto quod Plin. interpr. Capillaceo folio: genus τῆ φύσεως.Cam.

C.Τριχαῖτις,vide poſt Ἀΐτωμα.

C.Τρίχαπτον,ου,τὸ, Textum quoddam tenue & bombycinum magni pretii, quod crinibus obducebatur. Sicut Crinale aurū Maroni, & Ouid.De ponto 3,— nec habēs crinale capillis. Cam. Apud Heſych.ſcribitur cū accentu in vltima,exponiturque βομβύκιον ὕφασμα ὑπὲρ τῶν βριχῶν κιφαλῆς ἀπόκειμενον: quod capillare eſſe apud Martial. tradunt v.l.Ezech. cap.16, περὶ Καλύπτειν θριχάπτῳ, circundedi de trichapto. Ab eodem Heſych.adiectiuè quoque exp.πολυτίμητος, Pretioſus,Qui multi pretii eſt. Apud Ezech.autem loco citato τὰ περιβόλαιά σου βύσσινα καὶ τρίχαπτα καὶ ποικίλα, D.Hieronymus volens exprimere tenuitatem veſtimenti, τρίχαπτα vertit Subtilia, quòd tenui ſtamine atque ſubtegmine contexta eſſent. ΑΤ Τρίχαχπον,ου,τὸ,Pectunculus.Camer.ex Suida.

C.Ἀϊτιόθριξ,vide inter deriuata ab Ἄϊτια.

C.Ἄθριξ, χος, ὁ καὶ ἡ,Pilis carens.

C.Ἀκροθρίξ,ιχος,ὁ καὶ ἡ, Promiſſum & porrectum habens capillum,inquit Bud.ex Ariſtot. Ad verbum,Simplicē habens capillum . Camerario eſt Qui mediocri eſt capillo. Cui CONTR. Οὐλόθριξ,Qui criſpo eſt capillo. quaſi hic velut inuolucra quædā habeat circa capillitium,& ideo non ſimplex capillitium,vt ille.

C.Ἀπάτριχες,ωτες,οἱ,Impuberes,ἀπῆβοι,apud Callim.teſte Euſtath.Priuationē igitur hic denotat ἀπὸ,vt alibi ſæpe.

C.Δασύθριξ,Qui denſo pilo eſt.vt δασύτριχος βάκυν, Piloſi ſeu hiſpidi hirci, Qui denſo pilo eſt.

C.Εὔθριξ , Bonos pilos habens, Bene capillatus , Bene comatus.Ex Epigr.εὔτριχα αἰσίφῳ,Hamo habenti lineam bonis pilis confectam.

C. Εὐθύθριξ , Qui crinibus eſt rectis . Pro quo apud Herodotum ΕΣΤ Ἰσόθριξ,Polymn.εἰμὶ γὰρ ἀπ' ἠελίου Αἰθίοπες ἰσόθριχές εἰσιν,οἱ δ' ὑπὸ τῆς Λιβύης οὐλοτάτην τρίχωμα ἔχουσι πάντων ἀνθρώπων, Qui ad ortum ſolis loca Æthiopes incolunt , ii crinibus ſunt rectis : ſed auſtralibus nuſquam gentiū magis criſpo capillo homines inueniūtur.Cam.

C.Καλλίθριξ,Pulchros pilos habēs.vt καλλίτριχες ἵπποι, Od. ι. |Callithrix Plinio dicitur etiā ea herba quæ callitrichon infrà. Apud eundem lib.9,cap.54,Callitriches ſimiæ quædam appellantur,quas toto pene aſpectu differre ſcribit:barbam eis eſſe in facie, cauda latè tuſa plūmori parte.

C.Λεπτόθριξ,Qui tenui pilo ſeu capillo eſt.

C.Μαλακόθριξ,Qui molli pilo eſt. μαλακίτριχες Scythæ apud Ariſtot.Molli capillo.Camer.

C.Μελανόθριξ,Pilos habens nigros,Cui capilli nigri ſunt.

C.Ξανθόθριξ, Pilos habens flauos , Cui flaui crines ſunt. Theocr.ξανθότριχα παρ Μενελάῳ. Pro quo apud Hom.ſæpe ξανθὸς Μενέλαος.

C.Ὅθριξ, Similes pilos habens , Qui eiuſdem comæ eſt.Il. β,de equis Eumeli , Ὅτριχας, οἵπερ, φαφλῇ ὅτι πάντα ἴσασι. Eſt autem per ſyncopē factum ΕΞ Ὁμοιόθριξ, ſicut οἵπερ ex ὁμοίπερ. Tenuari autē o Euſtath.ſcribit propter τ ſequens , ſicut in ὁτρυνέω . Secundum quam regulam in nominat. ſcribendū foret ὅθριξ ſpiritu aſpero,in obliquis autem tenui, in quibus nimirum θ propter χ ſequens in τ mutatur.

C.Ὀρθόθριξ,Qui erectos habet crines, vt apud Virg.Arrectæq; horrore comæ.Quæ affectio DICITVR Ὀρθοθρίξια.

C.Οὐλόθριξ,Qui criſpos habet pilos ſeu crines,idē quod apud poetas ὑλοκάρηνος, ὑλοκίφης , ὑλακόμης,& γραμβολοκόμης. Ariſtot. Problemat. ὑλόθριχες καὶ οἷς ὑπόσπαπλαι τὸ βριχίον. Alex. Aphr.in Probl. εἰ ὑλόθριχες,ὡς ξηροκέφαλοι, διὰ τί ποτε φαλακροῦνται,qui criſpo capillo ſunt , citius caluēſcunt. Inuerſa verò cōpoſitione dicitur ΕΤΙΑΜ Τρίχυλος,quo Archilochus vtitur. 1.Qui criſpo eſt capillo, ſeu ſimpliciter Criſpus, vt apud Terent.Magnus,rubicundus,criſpus,craſſus, cæſius. Camer.

C.Παχύθριξ,Qui craſſo pilo eſt.

C.Περίθριξ, Cincinnus à prima vſque iuuentute nondum raſus.ὁ ἀπὸ ἥβης πώγωνας.Suid.

C.Πολύθριξ,Multos pilos habēs. Polythrix Plinio dicitur etiā ea herba quæ polytrichon. Apud cundē Polythrix gemma quædam eſt,quæ in viridi capillatur,ſed defluuia comarum facere dicitur.

C.Σκληρόθριξ,Qui duros habet pilos.oppoſ.τῷ μαλακόθριξ.

C.Ταυθριξ, ΕΤ Ταυόθριξ, Qui laxo capillo eſt: quē πτανὸν poſtea vocarunt.Cam. Protētos & promiſſos crines habēs. Heſiod.ταυύτριχα αἶγα,rectis pilis.Camer. Ταυόθριξ in v.l.exponitur etiam Qui horridos &ſetarum inſtar arrectos habet pilos,Qui rigentibus pilis eſt.

C.Δασύτριχος,υ,ὁ ἡ ἡ,Qui denſo pilo eſt,Piloſus.idē quod δασύθριξ ſuprà.δασύτριχα μῆλα in Epigr.

C.Ἐπίτριχος,υ,ὁ ἡ ἡ, Qui ob capilloꝝ penuriā,ad ſupplendā comā,galericulū. 1.Ἐπίτριχον ſeu ἐπιτόμιον aſſumit . v.l. Pollux,ἐκαλεῖτο δέ ποτε καὶ πτιλὸν καὶ ἐπιτρίμμιον ἐπιτρίμμιον,οὐ γυναιξὶ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνδράσιν οἱ ἐπὶ τοῖς βριχῶν ἔχοντες εἰς τιμὴν λόγου ἐπιτίθενται πτιλόν· αὐτὸν καὶ ἐπίτριχον αὐτὸ καλοῦσιν. |Ἔπιτριχον Heſychio eſt ἀνδρίς.quod neſcio an mendo careat.

C. Εὔτριχος, ου, ὁ ἡ ν, Bene comat⁹ seu capillat⁹, Bene triniţ⁹.
C. Καλλίτριχος, ου, ὁ ἡ ν, Qui pulchro est capillo. Itē Pulchros pilos faciens. Dioscor. lib.1, cap.179, de nuce iuglande, τὸ δὲ λεπτὸν καὶ πικρὸν καὶ περὶ δύναται ἐν ὄξει ἢ ἐλαίῳ, παιδίους ὄντας ἐπιχρισθὲν καλλίτριχας ποιεῖ, pulchrum capillum reddit. Alii exponunt, Nutriţ capillum. ¶Callitrichon & Polytrichon à quibusdam vocatur etiam adianton seu frutex topiarius: ab effectu videlicet. tingit enim capillum, & ad hoc decoquitur in vino cum semine apii, adiecto oleo copioso, vt crispum densumque faciat: defluere autem prohibet. Plin. Quomodo verò idem Plin. inter callitrichon & polytrichon distinguat, vide paulo pòst in πολύτριχος. A

C. Καταπείχης, ου, ὁ, Tenuis instar pili. λεπτός. Hesych.
C. Λεπτόπειχος, υ, ὁ καὶ ἡ, Qui tenuibus est pilis. Camer. Vnde comparat. gr. λεπτοπειχότερος, Qui pilo est tenuiori.
C. Μικρόπειχος, ου, ὁ ἡ ν, Qui exiguis est pilis, seu Qui breuibus est pilis, vt Cam. interpr.
C. Ὀλιγόπειχος, ου, ὁ ἡ ν, Qui paucos habet pilos. Aristot.
C. Παχύπειχος, υ, ὁ ἡ ν, Qui crasso pilo est. idem quod παχὺ θρὶξ suprà.
C. Πολυπειχος, ου, ὁ ἡ ν, Multos pilos habens. πολύπειχον πώγωνα dixit comicus quidā densam barbam. Cam. ¶Polytrichon dicitur etiam adiantū maius, vt scribit Plin. Nominis autem ratione vide suprà in Καλλίπειχος. nā & hoc nomine appellari idipsum scribit. Alibi verò polytricham distare a callitricha annotat, quòd iuncos albos habeat & folia plura maioráque: frutice quoq; maior sit. defluentem autem capillū confirmare & desare. B

C. Πυῤῥόπειχος, υ, ὁ ἡ ν, Rufos habens pilos. Eurip. πυῤῥόπειχας πώλους, equos rufis pilis insignes.
C. Σκληρόπειχος, ου, ὁ ἡ ν, Qui duris est pilis. idē quod σκληρὸς θρὶξ suprà. C

C. Ψαφαρόπειχος, υ, ὁ ἡ ν, Squalidos pilos habens. Hom. hymno in Pana, ἡ δὲς ὦν ψαφαρόπειχα μάλ' ὠρόμαινεν.
Τείχινος, υ, ὁ, Qui ex pilis est. Apoc. 6, τείχινος σάκκος, Cilicinus saccus, Saccus ex pilis confectus. Zach. 13 δέρριν τειχίνην, pellis cilicina, seu ex pilis. ET Τειχίνιον, υ, τὸ, Vestis ex pilis confecta. ῥάκος. v. l.
Τειχώδης, ες, ὁ ἡ ν, Pilosus. Item Capillaceus, Pilis similis, Capilli speciē referēs. Itē τειχώδη plur. num. neutraliter & substant. Fila, Capillamenta. v. l. ¶Τειχώδη Hesychio sunt instrumēta ad oppugnādas vrbes coparata: οἱ χαρακώματα καὶ ἕτερα χώματα ὁπλοθήκας. Quo nomine forsitan intelligit Cilicia, hoc esi (vt Asconius explicat) tecta ex pilis in castrorū vsū atq; nautarū: quæ Veget. quoq; ad excipiendū impetū sagittarum parari scribit. Hæ ἀμφορίδες etiam appellātur, vt suprà ex Suid. docui. D

Τειχόω, ῶ, Pilosum reddo, Pilos induco. Dioscor. l. 5, c. 168, de cote Naxia, ἀλωπεκίας θρίχας, alopecias ad pilū reducit, Pilos inducit alopecias. Et in Hippiatr. πῶς δὲ ἂν τειχώσεις τὰ ἔνδοθεν τοῦ ἕλκους καὶ τὴν χοίρειον, etiam pilos restituet. B. Et in pall. apud Theophr De c. pl. l. 1, c. 6, ὅτι τύπος ἐστὶ λειφθεὶς ἐπὶ πλεῖον τειχωθῆναι, piloso, pilis misto, B. Crinib⁹ aut aliis pilis subacto. Gaza Lutū crinitū vertit.. VNDE Τείχωμα, ατος, τὸ, Capillamentū, Pilosum villosumq; in bestiis tegmen, vt πίλωμα pēnosum in auibus. Cam. Dicitur de omni animāte apud Aristot. in 5 De gen. an. Et item de capillamento seu capillitio humano, seu pilo quouis corporis humani apud eundem Aristot. Physiogn. 397. Ab eodē in 2 Œcon. τείχωμα & κόμη eadē sign. ponuntur, Λυπίους ὁρᾷς ἀγαπητοὺς τείχωμα φέρειν. Herodot. quoq; Libyas ex omnibus hominibus πλεῖστον τείχωμα ἔχειν scribit, vt in ἰσθμὸς paulo antè videre licet. Ath. τὰ ἁβρύσεις φησὶ τῶν μειρακίου τείχωμα ὀπτωμένων, adolescentuli capillitiū. VNDE Τειχωμάτιον dimin. quod pro τείχωμα simpliciter capitur. Aristot. τείχωμα & τειχωμάτιον σκληρὸν inter αἰδοίου σημεῖα ponit. Addit B. τείχωμα & τειχωμάτιον pro pilo corporis apud eundem Aristot. Physiognom. 397, accipi. A τειχόω deriuatur ETIAM Τρίχωσις, q. d. Capillatio, Pilorū emissio vel productio. idē propè quod τείχωμα. vt apud Poll. αἱ ὑπὸ αἰδοῖα θρίχωσις, quod idē est cū ἥβη. τείχωσις δ' ἐστὶν ἡ ἥβη, pubes pilos emittere incipit, E pube pili pullulare incipiunt, seu Pubes pilare incipit, vt Accius & Afranius loquuntur. E

¶Τείχωσις, Pilorū inuersio, seu Pilare malūsquū nōnulli ciliorū pili, non, vt reliqui, extrà, sed intrò cōuertuntur, atq; assiduè oculū ferientes ac idcirco turbātes, negotiū facessunt: sublati tamen euulsiq; à molestia liberant. Actuar. l. 2, περὶ θέσεως παθῶν c. 7. Idē malū πρίχασις appellatur: nec desunt qui ita hic legendū putēt. ET Τειχωπὸς, ὁ, ὸ, Pilosus, Pilis intectus, Crinitus, Capillatus. Aristot. in 4 De part. an. quædā animalia esse dicit θριχωτὰ, quædā φολιδωτὰ, quædā λεπιδωτά. Idē, ὅσα ἔχει δέρμα τειχωτὸν ἢ μὴ φολιδωτὰ, pilosam cutē. Et n. g. τειχωτὸν apud Aristot. Pars ea capitis quæ capillis tegitur. Gorr. Dicūtur verò comp. voce ETIAM Ἐντείχωμα ET Ἐντείχωσις. Est autē ἐντείχωμα, quà veluti tereti fimbriola enalcuntur pili sub oculis lōgiusculi, seu palpebræ. quæ pars alio nomine ἔλυθρον, ὀρχὸς & παρὸς appellatur. Cam. ὧν μεσῶν αἱ βλεφαρίδες ἐκπέφυκασι, Poll. At ἐντειχώσεις Hesychio sunt αἱ βλεφαρίδες, palpebræ.

Τειχίτης, υ, ὁ, Pilaris. Et f. g. apud Dioscor. l. 5, c. 124, τειχίτις οὐσία, quæ & χιὼν appellatur, vel potius species est τῆς χιόνος. ἡ ἐπιτομὴν βοηθοῦσα τῇ χαλεπότητι, ἀλλ' ἐξαιμίᾳ καὶ μοναδικῇ πολιᾶς θριξὶν ἐμφερῶς. Plin. l. 35, c. 15, Cōcreti aluminis vnum genus χιὼν appellāt Græci, in capillamenta quædam canescentia dehiscens. vnde quidam τειχίτιν potius appellauere. C

Τειχίον, ου, τὸ, Pilus. dimin. à θρὶξ, sed simpliciter pro eodē ponit Aristot. Probl. πλατύπειχες καὶ εἰς ἐπίπρασθαι τὸ τριχίον.
Τειχιάω, ῶ, Pilosus sum, Crinitus sum. ¶Τειχιᾷν est etiam laborare trichiasi. Vide apud Gal. l. 4 De locis aff. τειχιῶντες, quibus pili pūgentes in palpebris oriūtur. Τειχιάσαι autē apud Hipp. Erotianus aliter accepisse videtur quū ipsum exponēs τειχίασιν dicit esse abscessum circa māmas. VNDE Τειχίασις, εως, ἡ, Oculorū à pilis offensio. Quæ dupliciter cōtingit: siquidē sæpe in palpebris sub pilis naturalibus alii exoriūtur qui intro spectātes tunicas pungunt & oculorū fluxiones cōcitant: qui affectus διτριχίασις nominatur. Aliquādo verò ipsæ palpebræ relaxantur, eæque laxatæ aut ipsarū extremitas intrò vergit, nec pili facilè apparēt nisi quis distendat ac disparet palpebras: idque mali genus φαλάγγωσις vocatur. Hæc Gorræus. At Definitionum medicarum autori appellatur τειχίασις βλεφάρων πῶσις καὶ πρὸς ἐν αὐτῷ θριχῶν ἡλώσεις παρὰ φύσιν: cuius tres ponit differentias, φαλαγγώσεις, πῶσιν, ἔκτασιν. quibus quosdā etiā Δυσχιάσεις ἐπισταχῆ scribit. ¶Τειχίασις dicitur etiā (aut. Galeno) symptoma renū ex quo per vrinā prodeūt veluti capilli albi. Siquidē talia quædā corpora in renibus possunt cōcrescere ab humore crasso & viscoso, vsto à calore, vt docet Gal. comm. in Aphor. 76 l. 4. Idem Gorr. ¶Τειχίασις, hoc est pilare malū, vocatur etiā māmarum dolor, quē pilus aliquando mouet in poculo fortè hausus: qui dolor nō sedatur donec pilus vel pressus spōte exeat vel cum lacte exugatur. Id mali genus ETIAM Τειχία vocatur. Idē Gorr. Τειχίασις Erotiano est ἡ περὶ τοὺς μαστοὺς ἀπόστασις, Abscessus circa māmas. ¶Τειχίασις SIVE Τειχισμὸς dicitur etiam species fracturæ tenuissima & scissum latens; quæ quia nō facilè se prodit, mortis sæpe causa est. Gorr. ex Paulo Ægin. lib. 6, cap. 9. F

¶Τειχὰς, άδος, ἡ, Turdi species κοσσύφῳ hoc est merulæ similis, vt Ath. l. 2 ex Aristot. tradit. Eadē sunt apud Eust.
Τειχίας, υ, ὁ, Piscis quidā qui à Plinio etiā Trichias retēto nomine Græco appellatur. Gaza Sardā vertit apud Aristot. l. 5 Anim. A Poll. θριχίας recensetur inter ἀπλᾶ βρώματα. Idē autem piscis hic est qui θρὶξ, vt docebo. Ab Eustathio nominatur ETIAM Τειχία. ἡ δ' αὐτὴ (inquit, de θρὶξ loquens) ἡ θρὶξ καὶ ἰλύσπη. Vbi tamen videtur scribendū θρίχιας. Nā θρὶξ f. gen. morbus dicitur quo vexatur nutrix in mammis quoties pilum hauserit. Pilaris morbus; vt Gaza vertit apud Aristot. l. 7 Anim. c. 11. De quo vide & in Τειχίασις paulo antè.
Τειχὶς, ίδος, ἡ, Idē quod Trichias vt Eust. scribit: sicut Ath. quoq; l. 7, circa finē tradit Dorionē θρῖδα nominare θριχίαν. Eupolin illo Athenæi loco Ἐκεῖνος ἦν φειδωλὸς ὃς ἔβαπτε τὸν βίον πρώτην πολέμιον θρῖδας ὀψώνιον ἄπαξ ὀπτὰν παρὰ Σάμῳ πίνημα Σελίνου κρίμα. Arist. Eq. apud eūdē, Αἱ θρῖδες ἡ χοοίδιον δ' ἑκατὸν ὀβολοῦ. Vbi sch. dicit θρῖδας esse quæ & θείαται vocētur. Ath. tamē loco citato quasi diuersa ponit, χαλκίδες, ἢ τὰ ὦμα, θείαται, θρῖδες, ἰείτμει. Dictæ sunt autem θρῖδες quoniam ossa habent pilis similia, vt Aristoph.

schol.tradit. VNDE Τειχίδιον, ου, τό, diminut. à τειχίς, Paruus trichias. Athen.lib.7,circa finē, Ex lib.Callim. ἐν τοῖς ὀνομασιῶν. Ibidem est ET Τειχιάς, άδος, itidem piscis nomen.Ex Nicochare,Τειχιάδας δὲ καὶ τὰς πεντεμάδας τὰς ξυνίδας ἔλεγεν. In v.l. est ETIAM Τείχαι ET Τειχαῖοι. Exponunt autem τείχαι, τειχίαι, remittuntque ad Τειχίς. At τειχαῖοι afferunt ex Aristot.lib.8 Animal.itidémque ad τειχίς remittunt: neutrius tamē ibi meminerunt. AT Θείαινα, ης, ἡ, ipsum quoque piscis genus est,itidémque à θρίξ deriuatum, Eustathio teste. Athen.lib.7,circa finem, Δωρίων ὁ ὁ ὢ καὶ ἰχθύων, καὶ τῆς ταπρίας μέμνηται θρίσσης. Aristoph.schol τειχὶς & θρίσσα idem esse vult:eiléque.fortassis eas quæ suo tempore vocabantur θρίσσαι.ab Athen.tamen videtur distingui,vt annotaui in Τειχίς.

ΒΟΣΤΡΥΧΟΣ, ὁ, ET Βόσρυξ, υχος, ὁ, Cincinnus, Capilli certo modo plexi. Sunt tamen qui propriè cirrum muliebrem ita dici putent.B. Aristoph. Nub. ἰὼ ὦ πῶς ἔτ' ἀδελφοῦ τ' Βόσρυχον. Ab Hesychio βόσρυχοι exponitur πλόκαμοι, itidémque Βόσρυχος ab Etymol. πλόκαμος. qui & notationem huius nominis Βόσρυχος addit, videlicet à βόστρις, vt nimirū dicatur quasi βόστρυχος: quia (inquit) μᾶλ' ἀγκύμασι βοστρυοειδοῖς (malim βοστρυοειδέσι) σπείρεται. in cuius confirmationem subiungit versum cuius autorem non nominat, Πλοκμοὶ βοστρύοντες ἐπῳρώδεσι κύσι 2. sed is est Apollonius, ex quo reponi debet βοστρυόεντες & ἐπῳρώδεσι. Vt autem hic dicitur πλοκμοὶ ἐπῳρώδεσι, sic καὶ Ἰωνικῶς βοστρύχοις apud Luc.legitur:ἐκατέρωθι καὶ Ἰωνικῶς βοστρύχοις. τῇ μίτρᾳ τοὺς βοστρύχους ἀποκεκρυμμένους. Apud Athenæū lib.10 Euripides, vel potius is quem ille introducit pastor αἰγάμματος, literam Ζ comparat βοστρύχῳ τιλιγμένῳ.pro quo τιλικῆς βόσρυχος dicitur ab alio poeta de eadem re. Ex Græcis Bibl.interpr.Iudic. c.16,τοὺς ἑπτὰ βοστρύχους τῆς κεφαλῆς: pro quo ibidē τὰς ἑπτὰ σειρὰς τῆς κεφαλῆς,cincinnos & catenulas. Et τὸ βόσρυχα neutro gen.in Epigr.

Βόσρυχοι, Cirri, Animalcula pennata, de genere insectorum.ex Aristot.De Animal.l.5.

C.Εὐβόσρυχος, Pulchros habens cincinnos seu cirros.Poll.

C.Ἰοβόσρυχος, υ, ὁ, & ἡ, Cirros habens fusci coloris,aut nigri apud Pind.in Olymp. Vbi ἰοπλόκαμος in aliis exempl.

Βοστρυχώδης, Cincinni seu Cirri formam habens. Apud Euripid.autem Βοστρυχώδης πλοκὶς in Phœn.ἐν ᾗ βόστρυχοι καῖται, vt schol.exponit.

Βοστρυχηδόν, In cincinni modum seu cirri, In formam cincinnorum.

Βοστρυχίζω, In cincinnos plecto, Capillum compono,Calamistro,Calamistris inuro. Atque vt hæc metaphoricè etiam accipiuntur à Lat.ita illud à Græcis. vt Dionys. Halicarn. dicit Platonem suos dialogos κτενίζειν & βοστρυχίζειν,ac πάντα ζῶον αἰκαλίζειν. Sunt & qui βοστρυχίζειν accipi putent pro Cirros gestare. vt videlicet βοστρυχίζων sit qui ET Βιβοστρυχωμένος appellatur,Cirratus,Cincinnatus,partic.à Βοστρυχόομαι. ET Διαβόσρυχωμένος, Archil.pro eodem.

Βοστρύχιον, dimin.q.d.Cincinnulus. At verò quod Aristot.dicit de polypo, πάντα ὁ τὸ ὠὸν καθιέμενος βοστρύχοις ὁμοίοις τῇ τῆς λεύκης καρπῷ, Plin.vertit,Parit vere oua tortuli vibrata pampino.

ΘΡΙΣΣΟΣ, οῦ, ὁ, Pinna seu corona murorum, & quasi capillus. nā à θρίξ & ipsum deriuant,quasi θεσσός, per epenthesin literæ γ. ἡ περιφάνεια τοῦ τείχους. A Bud. exponitur Lorica muri. Odyss.ν, πῖχας ἐρήρεδατ' ἔνθα καὶ ἔνθα Ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ, περὶ δὲ θεσσαλὸς κίονεν. Et Odyss.φ, de ædibus Vlyssis, ἐπήσκητο δέ οἱ αὐλὴ Τοίχῳ καὶ θεσσαῖσι. Vbi tamen schol.exponit etiam περιβόλοις:quo modo accipi possit & præcedens ex Odysseæ ν locus: videlicet pro Sepimento seu vallo. Et metaph. apud Platonem in 7 De rep. p. 100, ἆρ' οὖν ἄλλῳ τῳ, ἔφην ἐγώ, ἢ τῷ τοὺς θεσσαλοὺς τοὺς μαθήματος ἡμῖν ἐπάνω κεῖσθαι, & οὐκ ἔστ' ἄλλο τι τῶν μαθημάτων ὑπερθετέον; id est Bud.interpr.Verum tandem igitur tibi placet dialecticam hic super omnes disciplinas collocandam nobis esse vt loricæ structuris summis mœnium parietumq; superstruitur. Θεσσοὶ siue θεσσία siue θεσσάλωμα idem Bud.id esse dicit quod loricæ testaceæ Vitruuio lib.2, c. 9,& Curtio lib.8,p.106,hoc est tutela parietum ab aqua pluuiali: & vulgo vocari Caputiū, quo videlicet summi parietes aut muri ab iniuria pluuiæ munīantur. Ab eodem Budæo exponitur Fastigium, κορωνὶς, κεφαλή. Plinius θεσσοὺς videtur interpretari Tegulas.pro his enim quæ Dioscorides lib. 4, cap. 86, de helxine siue herba murali dicit, εὕρηται ὅτι θεσσοῖς καὶ πίσσαις, ipse habet,Nascens in tegulis parietinisque. Rursus pro eo quod apud eundem est eodem lib. cap.90 de semperuiuo minore, φύεται ἐν πίσσαις καὶ πίτσαις καὶ θεσσοῖς καὶ πέτραις ὑποκοίλοις, ipse habet,In muris parietinisque nascitur & tegulis.Ruell.ibi vertit Macerus,Marcell.Murorum coronis. A Plinii interpretatione nō ita multū alienū videtur quod Eurip. scholiast. tradit, θεσσοὺς esse lapides qui summitatibus ædium superimponuntur, οἱ ὑπερκείμενοι λίθοι τοῖς ὀρόφοις τῶν δωμάτων: at nescio cur ide esse dicat quod γεῖσα,hoc est suggrundia,quū apertè distingui videatur in hoc loco Eurip.Or.Ἢ τῷδε θρίσσῳ κρᾶτα σωφρανῶ σέθεν Πήξας παλαιὰ γείσα. Θεσσοὶ, apud Hesych.mēdose εἰκεδεμὴ ἐφ' οὗ καὶ ἡ στέγη κεῖται: item ὁ ὑπὸ τὴν κλινόποδα τὸ πίσσου πόπυ. Θρίσσος, Septū, Vallum, περίφραγμα, περίβολος, περίφραγμα, μικρὸν πρόβλημα, vt Suidas & Hesychius exponunt.Plutarchus, ἐν γὰρ αἱμασιαῖς ξύλα καὶ θρίσσοι οἰκοδομοῦσιν οὐδὲ φέρει ξύλον τὸ τυχὸν ἢ λίθον ὑπερβαλεῖν χαλάσαν, ἢ τοῖχον ὑπερθεῖναι περισσοῦσαν ἀπὸ μήκους. Vbi θρίσσοι pro maceria poni videtur. Paus. Att.p.31, ἔστι δὲ τῷ ἐς τὸ πρυτανεῖον ὁδὸν ἴουσιν ὄρυγμα ἐρεῶν. περὶ δὲ αὐτὸ θρίσσοι λίθων, Sepimentum ex lapidibus, hoc est macerja. Cæterùm quod ad scripturā attinet, scriptum reperitur & Ὀρίσσοι ET Θριγγός. Apud Homerum & Eustathium & Suidā scribitur θρίσσοι per σσ, quam scripturam Budæus quoq; sequitur: apud Dioscoridem verò & Plutarchum & Pausaniam θριγγός per γγ. Hesychius quoque θριγγοὺς scribit: apud quem post expositiones huic nomini subiectas, est, καὶ θρυλλός: quo videlicet admonere voluisse videtur scribi ETIAM Ὀριγγός. quam scripturam Eustath. quoque quosdam sequi tradit, sed antiquis eam non placere. ego vnicam sequutus sum.

Θρισσόω, ῶ, F. ώσω, Lorico, Lorica testacea munio, Coronā seu fastigium ædificio impono. Vel Vallo seu septo munio. Vtroque modo exponi posse tradit Eustath. Odyss.ν, [αὐλὴ] ἰὼρα συρίζουσα· Αὐτὰρ δείματ' ὀπηδεν ἀπιχωμένοιο ἄνακτος Ὑψηλὸν λάτυξε, καὶ ἐθρίξησεν ἀλήθω. VNDE Θρίξωμα, ατος, τό, Quod loricæ seu fastigii loco ponitur, Sepimentum.idem ferè quod θρισσός. Plutar. ET Θρίγκωσις, εως, ἡ, Loricatio, Circumseptio. Apud Hesychiū est ETIAM Τριγκόω, eiusdem significationis:sed annotat scribi & Θριγγόω.

Θριγκίον, ου, τό, diminutiuum à Θρισσός.

C.ΠΑΡΑθριξίζω, Lorico, Obsepio. Theoph.De hist.pl.l.3, cap. vlt. de similace siue hedera Cilicia, ἴδιον δέ φασι βοτρύων, ὅτι ἐκ πλαγίων τοῦ καυλοῦ διαθριγκίζεται, καὶ κατ' ἄκρον ὁ μάγιστος βότρυς τοῦ καυλοῦ, per latera cauleni sepitūr.

ΘΡΙΟΝ, ου, τό, vel Θεῖον Ficus folijū, Ficulna frōs. Comicę qdā apud Athen.l.3, vel potiꝰ coquꝰ quidam apud illum comicum, Θείαισι ταύτῃσι ἤλασα. videlicet τοῖς ἀμίαις. Aristoph.Vespis, πολλοῦ ἀκούσας εἶδε θρίων τὸν ψόφον.quod ideo dicitur quia frondes ficulnæ dum vruntur,valde crepitāt & strepunt.ideóque perinde est acsi ita loqueretur,Istis comminationibus,seu minacibus verbis nihilo magis moueor quàm frondium ficulnarum strepitu. Vide & Erasm.in prouerb. Complurium thriorum ego strepitum audiui. sed ibi etiam aliam expos.affert, de qua dicam paulo pòst.

Θεῖον, generalius etiā capitur pro quouis folio. vnde μυρσίνια θρία apud Nicād.sic & χαμαιπίτυος θρία apud eūdem. Θεῖον dicebatur etiam edulium quoddam ex lacte & adipe suillo ac semidalide, atque aliis, quod ficulneis foliis incoquebatur. Plura de eo lege apud Hesychium & Suidam,& schol. Aristoph. Sed Suidam vide & in Θεῖον & in Θεῖα, diuersis locis. Apud Luc.in Lexiph. καὶ θρυμματίδες καὶ θρία καὶ μαλάβαθρα. Θεῖα ἐγκέφαλον, Aristoph.Membranæ cerebri, ob similitudinem cum ficulneis foliis.Vide ibidem schol. ΠΤΥΟ Ἐθρίνμαι, pro Involvor ficulneis foliis. Vide Suidam

in Ἐπιθριάδαι. AT VERO Θριαί, Calculi sortilegorum. id est, quos sortilegi in vrnam mittunt. Callimach. in hymno Apollinis, de eo loquens, Κείνῳ δὲ θριαὶ καὶ μαίνας. vbi schol. exponit μαντικαὶ ψῆφοι. quæ expositio habetur itidem apud Hesychium & Suidam. Videntur tamen ipsæ Sortes à Callimacho ibi significari hoc nomine, id est ipsa vatum responsa. Habet autem nomen Sortes & alteram significationem: vnde Coniicere sortes in hydriam, apud Cic. Vide & Steph. in Θρία, quod illi est etiam δῆμος τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς. Cæterùm Erasmus in Aristoph. loco quem modò protuli, dubitat num legendum sit θριῶν ab hoc nominatiuo θριαί: sed expositionem affert quæ violenta esse videtur. HINC Θριοβόλος, Qui thrias in vrnã iacit. Vide Erasmũ in prouerb. Plures thriobolos, paucos est cernere vates. ET Θριάζω, Furore percitus sum vatum more. item φυλλολογῶ. Vide Hesych.

ΘΡΙΑΜΒΟΣ, ου, ὁ, Triumphus. Quomodo autem θρίαμβος à θρίον deductum sit, lege apud Etymol. & schol. Nicandri. Plut. De fort. Rom. Ἔπαιζε γὰρ Ἕλλησι παίζουσι τραγῳδίαν, καὶ θρίαμβοι θριάμβοις ἀπαντῶσι. Idem in Fabio, πολὺ ἀφ' ἧς τὸ ἀρχαῖον εἰσήλασαν θρίαμβον. Ibidem dicit θριάμβους ἐκ πολέμων μεγίστων ὀλίγαις πάνυ καταγαγεῖν. Dion. Halic. lib. 8, dicit ἐλάττονα θριάμβον, id est minorem triumphũ, fuisse appellatum à Romanis Ouationem. sed ibi legitur ὦσαν. Hesychio θρίαμβος est πομπή, ὀπτηδείξις νίκης, vel Δρουσιακὸς ὕμνος ἰαμβικός. HINC Θριαμβικός, Triumphalis, Ad triumphum pertinens. Sed affertur & θριαμβικὸς ἀνήρ ex Plutarcho pro Triumpho potitus. ET VERB. Θριαμβεύω, Triumpho. Herodian. 8, ἡ δὲ σύγκλητος καὶ ὁ δῆμος ἀφηνιάσαντες ὡς περ θριαμβεύονται ὑπ' ἀλλήλων. Idem libro 3, ἐφ' ᾗ [νίκῃ] καὶ θριαμβεῦσαι ἰδέᾳ. Ex Plutar. in Rom. ἐθριάμβευσεν ἀπὸ πάντων, de his triumphauit. Iungitur & accusatiuo, & quidem non solùm accusat. nominis vnde deducitur, videlicet θριαμβεύειν, sed & accusat. personæ. Plut. in Fabio, δεύτερον θρίαμβον ἐθριάμβευσεν. Ex eodem in Romulo, ἐθριάμβευσε βασιλεῖς, Triumphauit de regibus. Sic apud Paulũ ad Col. cap. 2. v. 15, ἀπεκδυσάμενος τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ἐξουσίας ἐδειγμάτισεν ἐν παρρησίᾳ, θριαμβεύσας αὐτοὺς ἐν αὐτῷ, Quum de illis triumphasset per eam, vel, Triumphatis illis per eam [crucem videlicet] vel in ea cruce, quæ fuit instar triumphalis currus. Nazianzen. autem ἀποδειγματίζειν & θριαμβεύειν copulauit, (vt hic Paulus post ἐδειγμάτισεν addidit θριαμβεύσας) ἀποδειγματίσας τὴν ἁμαρτίαν καὶ θριαμβεύσας ὡς ἄξιον ὕβεως. At verò apud Paulum rursus, 2 ad Corinthios cap. 2, v. 14, τῷ δὲ Θεῷ χάρις τῷ πάντοτε θριαμβεύοντι ἡμᾶς ἐν τῷ Χριστῷ, pro Qui facit vt semper triumphem in Christo. Vide Bezæ annot. Et pass. Θριαμβεύομαι, Ducor in triumpho, De me triumphatur. Plut. in Cotiol. θριαμβευόμενον ὑπὸ τῆς πολιτείας. HINC Θριαμβευτής, Triumphator.

ΘΡΥΠΤΩ, Frango, Cõfringo. Quidam tamẽ putarunt esse propriè In minutas partes frango, εἰς μικρὰ κόπτω: vnde & Comminuo reddiderunt, item Contero, quod est συντρίβω. pro qua interpr. facit θρύπτομαι, expositum à Suida συντρίβομαι, vt docebo quum de metaphorica verbi huius signific. agam. Philo De mundo, de lapidibus loquens, θρυπτόμενα καὶ ῥέοντα, ὡς λεπτὸν παντελῶς ἀναλύεται κόνις. id est (Bud. interpr.) Fragiles & fluxi, in tenuẽ primùm puluerem soluti. ‖ Θρύπτω redditur & Frio. pro quo nõ dubitarim dicere cum Plin. Frango in micas, vt idem verbum retineam. Hoc certè constat, ab hoc verbo fieri τρύφος, quod frustum significat, propriè tamen panis. apud Nic. πίθρυπτα schol. exponit etiam πίθλα πλακοῦς ἄρτου. Vide Διαθρύπτω. Cæterùm verbum θρύπτω Eustathius inter ea recenset quæ ὠτίμα παιπάλωτα. Plato item in Cratylo dicit literam ρ hoc in verbo ἀπεικάζειν τὸ πολύ, sicut IN Κρούειν, ET IN Θραύειν, ET Ἐρίπτειν, ET Κερματίζειν, ET Ῥέμβειν.

Θρύπτω, Frango deliciis, Frango luxu. Gregor. in lib. qui ἐπὶ ἐμοὶ inscribitur, καὶ οἱ μὲν ἡμέτεροι τὸ σπουδαῖον ἐν σπουδαίοις ἢ ἀκριβέστερόν πως ἐπάσκουσι, ἡμεῖς δὲ θρύπτομεν ἡμᾶς αὐτοὺς ἐν τούτοις μᾶλλον καὶ ἀφιέμεθα. id est, Frangemus nos ipsos deliciis vestris mollis. Apud Lat. & Frangere delicias, & Frãgere deliciæ ipsæ dicuntur. vt Iuuenal. — & turpi fregerunt secula luxu Deliciæ molles. In v. l. affertur, tacito autoris nomine, ἃ δὲ θεοῖς δοῦλοις θρύπτοντες, pro Solutus facientes quæ ad seruos spectant. id est Indulgentes.

Θρύπτομαι, Frangor deliciis. Vel, Frangor, Eneruor, metaph. signif. Aut etiam Dissolutus reddor, Corrùmpor. Plut. de lib. educ. χαυνοῦνται γὰρ ταῖς τρυφερίαις τὴν ἐπιτήδειον καὶ θρύπτονται. Xenoph. autem dixit in Symposio, μαλακίᾳ θρυπτομένου, sicut ἀβρύνεται χλιδανομένου. Sed in illo Plutarchi loco animaduerte cum verbo θρύπτεσθαι copulari etiam χαυνοῦσθαι, quo alioqui Suidas illud exponit, sicut & istis, μαλακίζομαι, βλακεύομαι. Idem affert ex Aristoph. σήμερον ὑπὸ τῆς ἑταίρας ἐθρυπτόμην, quo quidem in loco θρύπτομαι ait esse σφόδρα τρυφᾶσθαι, σπουδάζομαι. vel σωτηρίαν ἐπιβουλεύομαι: cui posteriori interpr. potius assentior. Imò verò ne vllum quidem locum priores illas habere posse arbitror. nã quomodo dici queat ἀφόδρα τρυφᾶσθαι, vel σπουδάζομαι ὑπὸ τῆς ἑταίρας, non video. ‖ Θρύπτομαι redditur etiam Molliter & delicatè viuo. In vsu est & partic. præt. πεθρυμμένος, Luc. pro Fractus deliciis, Luxu solutus. (quo vtor post Quintil.) vel vno verbo Dissolutus. nam & hoc ita interdum accipi puto. VNDE Τεθρυμμένως, Delicatè & molliter, Dissolutè. Plut. in Pol. præc. τῆς ἀσωλγοῦς καὶ πεθρυμμένως ζῶσιν. ‖ Sed accipitur sæpe pro Delicias facio. Addit Budæus, θρύπτομαι idem fermè esse quod ἀκκίζομαι, Ioculari quadam simulatione vtor, Grauiusculum aut modestiusculum ago iocando. A Luciano dicitur θρύπτεσθαι quidã qui rogatus ab amico vt narraret quæ in conuiuio audierat, illiberaliter & malignè cunctabatur omnia dicere: quòd nimirum impensius se rogari vellet, ne futilis videretur si tam leui momento adduceretur ad prodendos conuiuas. Hactenus Budæus, afferens ex ipso Luc. verba hæc (quæ in Sympos. leguntur) θρύπτῃ λαῦ τὰ ὦ Λυκῖνε. ἀλλ' ἴσχε &c. vbi obserua iungi accus. rei. At statim pòst constructionem vsitatiorem habet, κἀγὼ θρύπτομαι ὡσὲ οὐ εἰδὼς τὴν μέρην. Vbi certè θρύπτομαι est quod Gall. dicimus, *Ie me feray prier*. Vel, *I'auray mon passe-temps de moy*. adeo vt crediderim Latinè reddi etiã posse, Ludos te faciam. Sic idem Luc. pag. 43, οὐ δὲ ἐθρύπτου ὡσὲ αὐτόν. Et quoniam ad vernaculam linguam confugere cœpi, addo θρύπτεσθαι in ea posse etiam reddi *Faire de rencherir*. Sed θρύπτεσθαι peculiariter dicitur de meretrice, aut etiam ὡσὲ τὴν παλλακὴν, seu generalius ὡσὲ τὸν ἐρωμένον, vt apud Xenoph. in Symposio, pag. 521, ὁ Σωκράτης ὑποσκώψας, ὡς δὴ θρυπτόμενος, εἶπε, μὴ νῦν μοι σὺ τὸν ῥόπτρον ὄχλον παρέχε. ὡς γὰρ ἐρᾷς, ἄλλα ὡσέρπω. Quò pertinet hic locus Dion. Areop. in longa illa ad Demophilum epistola, εἰ δὲ ὅτι καὶ τὴν ἀπορροιτῶσαν ἐρωτικῶς ἔχεται καὶ φιλοτεχνεῖ, καὶ δεῖται μὴ ἀπαξιωθεῖσαν τῶν ἐρωμένων· καὶ θρυπτομένων αὐτὴν καὶ οἷον παρακλειόντων αἰσχύνεται; vbi de Deo loquens, ab amatoribus metaphoram sumit, atque adeo amatorios affectus exprimit, qui in Deo perspiciũtur, quum homines eius negligentes & quasi fastidientes ad se reuocat. Ibi certè schol. annotat θρύπτεσθαι dici ὅτι τὴν ἐρωμένην εἰ τὴν ὡσὲ τὴν πρὸς ἐρωτας ἀπαλλάττεσθαι σωτηρίας, πάντως τὴν σωματικὴν πάντοτε καταπλασμένην κέχλιται ἢ ἔχει. vbi omnino mendosè legi puto σωματικὴν, ac pro eo reponi posse πεθρυμμένην. Sed nequaquam ei assentior in hac expositione. neque enim puto quum ponitur θρύπτεσθαι hac in significatione, respici ad ἧδος καταπλασμένον, vt ille vocat, sed dici θρύπτεσθαι eum qui illud facit, quasi voluptati suæ indulgẽtem, atque adeo voluptatem capientem ex aliorum ægritudine ob eã quam patiuntur repulsam. Sed siue hæc siue alia sit istius significationis origo, eadem certè (quæcunq; sit) & verbis καταγχαλᾶν ac καταπτύφαι seu ὑπτύφαι, conuenient. quæ omnia verba licet deliciarum significationẽ inclusã habeãt, quod tamẽ Latini dicunt Delicias facere, his duobus magis respõdet, τὴν θρύπτεσθαι, & τὴν καταγχαλᾶν. Videndũ est etiam an vt Græcè θρύπτεσθαι, sic Latinè Delicias facere dici possit meretrix quæ se difficilem præbet, ac malignè; nec nisi multis eũ precib⁹ se indulget, vt pluris se addicat. quod propriè significari puto his verbis Gall. *Faire de la rencherie*: atque adeò ab illis

sumptum est hoc loquendi genus *Faire de remcheri.*

Θρύμμα, ατος, τὸ, ET Τρύφος, Fragmentum, κλάσμα. Sed peculiari significatu κλάσμα ἄρτου vocatur θρύμμα seu τρύφος, vt testatur Hesych. & Suidas. Lat. Frustum panis: sed ita vt accipiatur non pro buccella, sed pro eo quod dicimus *Vne piece de pain.* Quod Lat. reddere malim Crustū. ita enim Seruius, Quum crustum dicimus, eduliū aliquod significamus, partem panis vel placentæ. Vt autem dicit Partem panis, ita Poll. θρύμματα exponit μέρη τοῦ ἄρτου. Cæterùm à τρύφος est Τρύφων eiusdem significationis in quibusdam Galliæ locis. A QVO Τρύφος fecit Hesiod. Τρυφάτρυφος, vocans ἄρτον τρυφάτρυφον panē q in quatuor crusta diuidi possit, quorum certa quæpiam mensura videtur intelligi. vt quum Gall. dicimus *Vn chiuteau de pain*, ita signif. *Vne piece de pain*, vt interim de certa quapiam mensura intelligamus, licet non exactè circumscripta. Locus est in Erg. Ἄρτον διατμήσας τρυφάτρυφον· vbi tamen vulg. lex. interpr. In quatuor frusta diuisum. Tzetzes exponit πάστερα κλάσματα ἴχνη τεταρτεύσεως. AT VERO à θρύμμα fit Θρυμμάτιον forma dimin. Placentæ genus apud Pollucem. Quam vocem apud Athenæum, item & Lucianum inuenio. Hesychius suo tempore vocatam ἐνθρυμματίδα scribit. Sunt autem qui θρυμματίδα, sicut & ἐνθρυπτὸν, Intritum reddi ad verbum posse existiment.

ET etiam Θρύπλακος apud Hesych. idem quod θρύμμα & τρύφος significans, sed Cretensium lingua.

Θρύψις, Ipsa actio frangendi deliciis, Effœminatio, Enervatio. Item Deliciæ, Mollities. in qua significatione frequentius etiam esse puto. Xenoph. Pædiæ 8, σαρώσασα δὲ βάλλομαι καὶ πρὸ θρύψεως αὐτῆς. Ibidem τρυφὴ & μαλακία & ἁβρότητα simili signific. dicit. AT Ἀθρυψία contr. q.d. Vacuitas à deliciis seu mollitie, Vita minimè delicata, seu mollis.

Θρύψις à priore verbo θρύπτω signif. Fractio, Comminutio, Friatio.

Θρυπτικός, ή, όν, q.d. Ad fruendum deliciis propensus, seu ad delicatam vitam. Sed potius accipitur simpliciter pro Delicatus, Mollis. X. Pæd. 8, circa finem, ἀεὶ μὲν καὶ θρυπτικώτερον πολὺ νῦν ἢ ὅτε Κύρου ἦσαν.

Θρυπτικός interdum etiam est à priore verbi θρύπτω signific. & ponitur pro Frangendi seu comminuendi vim habens: vt φάρμακα τὰ ἐν ταῖς λίθοις θρυπτικά, Gal. 2 ad Glauc.

C. Ἄθρυπτος, η, ον & ή, Infragilis, Qui frangi non potest. cui opponitur εὔθρυπτος, vt docebo infrà. ‖Item Non fractus deliciis, Non fractus luxu. Vel Non fractus, sine adiectione. (quod tamen participium de re potius quàm de persona dictum in hac signif. inuenio) Vel Minimè mollis, Virilis. Plut. in Erotico, ἀλλὰ λιπὼν αὐτὴν ὑφ' ἡμῶν καὶ ἄθρυπτον ἐν χολαῖς σιλασπόροις. Sæpius tamen (quantum meminisse queo) de re dicitur, quàm de persona. Apud Pythagoram in Carm. aureis, Εἰδήσεις δὲ διαπαντὸς ἔχειν καθαρόν, ἄθρυπτον. vbi ἄθρυπτος διαιτα est victus deliciis carens, seu minimè delicatus. Vt autem hic ἄθρυπτος διαιτα, sic ἄθρυπτος βοὴ apud Damascium. Bud. ἄθρυπτον Plutar. significare etiam ait Seuerus: at ex illo affertur quidem ἄθρυπτος in ea significatione, sed non sine adiectione. nam ex Pericle hæc citant v. l. ἄθρυπτος τὶς χάλαζα πρὸς τὸ πῦρ σύσασις. vbi tamen vereor ne ἄπρεπτος legendum sit. HINC Ἀθρύπτως, Non delicatè, Non molliter, Viriliter. Plut. ἀθρύπτως καὶ αὐστηρῶς διατᾶν. quod conuenit cum ἄθρυπτος διαιτα Pythag. paulo antè.

C. Λιπόθρυπτος, η, ον & ή, Valde mollis seu delicatus, Luxu diffluens. At verò apud Theocritum in Adoniaz. λιπόθρυπτα ironicè dici puto: veluti si in Gall. sermone vocetur *petite mignarde*, vel *petite mignone*, illa apud Horatium, — perusta solibus Pernicis vxor Appuli: aut illa in Morero Virg. Torta comam, labróque tumens, & fusca colore, Pectore lata, iacens mammis, compressior aluo, Cruribus exilis, spatiosa prodiga planta: aut denique illa apud Iuuenalem (si bene memini) — horridior glandem ructante marito. VJ. exponunt, Quā malè decēt deliciæ.

C. Εὔθρυπτος, η, ον & ή, Fragilis, Qui facilè frangi potest. Luc.

A Ad dicentem, Prometh. ἐπεὶ καὶ εὔθρυπτα ἡμῖν τὰ ἔργα ὡς περ ἐκείνοις τὰ χυτρείδια, καὶ μικρόν τις λίθον ἐμβαλὼν σαυτεῖψιν ἅπαντα. Item Fractus deliciis, seu solutus, Mollis. an v. l. ITEM Εὔθρυβος, Fragilis. Et Friabilis, Dioscor. lib. 5.

C. ΑΠΟθρύπτω, Frango deliciis & luxu. & Ἀποθρύπτομαι, passiua vox, Frangor deliciis. vnde participium ἀποτεθρυμμένος, Fractus deliciis, Luxu corruptus. vel, Mollis redditus & imbecillis, Velut fractas deliciis vires habens. Plato de opificibus mercenariis loquens, εἰ γοῦν τοῦ πλείονος ἕνεκα καὶ δημιουργῶν ὥσπερ τὰ σώματα λελώβωται, οὕτω B καὶ ταῖς ψυχαῖς συγκλασμοῖσί τε καὶ ἀποτεθρυμμένοις δῆτα ταῖς βασάνοις τυγχάνειεν.

C. ΔΙΑθρύπτω, Diffringo, Disrumpo. A cuius passiuo διαθρύπτομαι est apud Homerum διαθρυφθῆν, Iliad. γ, v. 363, Τριχθὰ δὲ καὶ τετραχθὰ διαθρυφθῆναι ἕκαστα χεῖος. Apud Luc. τὸ κρανίον διαθρύπτειν pro Comminuere, seu Conterere. Sic in v. l. ex Gr. Bibl. interpr. διαθρύψας αὐτὰ κλάσματα, Leuit. cap. 2, pro Diuides ea minutatim. Ibidem ex Ecclesiastico, διεθρύπτησαν λίθοι pro Confracti sunt lapides. ‖Διαθρύπτω (licut & θρύπτω) Deliciis frango &c. Vel Effœmino. Xenophon Lac. politia, περὶ παίδων τόδε μὲν ἔστι διὰ παντὸς ἀπαλωτέρους, σώματα δὲ ἧσσον μεταβολῆς διαθρύπτειν. Et pass. διαθρύπτομαι quod Budæus apud eundem Xenophontem exponit etiam In delicias agor, Corrumpor. item, In delicias effundor. vt Apomn. lib. 1, de Alcibiade dicitur, ἔστι πολλῶν καὶ δωσατῶν ἀνθρώπων κολακεύοντων διαθρυπτόμενος. Ab eodem rursus de Alcib. & Critia scribitur, διαπεθρυμμένω φησὶν ἔστι πολλῶν ἀνθρώπων. Et in 4, πολλοὶ ἤδη διὰ πλοῦτον διαθρυπτόμενοί τε καὶ ὑπερουλούμενοι ἀπόλωνται. Quibus tamen locis tertia illa Budæi interpretatio conuenire nequit. HINC Διαπεθρυμμένως, Delicatè, & molliter, Dissolutè. Plat. De leg. διαπεθρυμμένως ἔχει. ET Διάθρυψις, Enervatio, Effœminatio. Ipsa actio frangendi deliciis. Aut etiam Deliciæ. Ex Chrysost. διαθρύψεις κινημάτων pro Gestus molles. ‖At verò apud Theocr. in hoc versu qui est in Adoniaz. Φήγξεταί τι, σαφὲ οἶδα, καλὸν διαθυσθεῖσα ἄδημ, exponitur διαθρύπτεται, Deliciis gestibus & præludiis ad canēdum se comparat.

C. Ἐνδιαθρύπτω, Deliciis facio, in vulg. lex. At pro ἀπαλῶ & ζυφῶ apud Theocr. V.

C. ΕΝθρύπτω, Comminuo intrà, Intero. vt apud Gr. Bibl. interpr. Dan. cap. vlt. ἐνέθρυψεν ἄρτους εἰς σκάφην, Intriuit panem in alueolum. VNDE Ἔνθρυπτον, Intritum, Placenta. Vide Θρυμματίς.

C. ΣΥΝθρύπτω, Deliciis frango, Delicatum seu mollē reddo. At verò in Act. apost. cap. 21, v. 13, τί ποιεῖτε, κλαίοντες καὶ συνθρύπτοντές μου τὴν καρδίαν; vbi redditur a vet. interpr. Affligentes cor meum: ab aliis, rectius, Comminuentes cor meum: ego tamen malim, Cor meū molle reddentes, (nam Lat. interdum Cor molle dicunt) vel Cor meum molleficere facientes. Aut certè, Animi mei robur frangentes.

C. ΥΠΟθρύπτομαι, Deliciis aliquātum indulgeo. q.d. Subindulgeo deliciis. Ex Plut. in Pericle, ὑποθρυπτόμενος καὶ ἀνειμένως.

¶ Τρυφή, ῆς, ἡ, Deliciæ, Mollities, Luxus. Quæ signif. vulgo dantur huic verbo, vt & dari verè possunt: sed ego hæc distinguens, dico. Τρυφὴ priore signif. idem esse quod θρύψις, id est Mollities, seu Delicata vita, (sic autem loquor post Ciceronem) aut etiam Luxus. nam θρύψις & Τρυφὴ pro eodem posita alicubi inueniuntur, itémque μαλακία. Aristot. autem Ethic. 7, cap. 7, ζυφῶ esse dicit μαλακίαν τινά. Athen. lib. 6, ἡ περὶ τὰς βυρσὰς εἰσηγητὴς Ῥωμαίοις ἐγένετο. Idem lib. 4, διαίτης σκληρότητα opponit Τρυφῇ. In hoc autem loco lib. 12, ἔστι τῆς Τρυφῆ. εἰς ὕβριν πεδηγέντες & in aliis huiusmodi malim Τρυφὼ exponere Luxum. At posteriore signif. nō pro delicata vita, sed pro ipsis deliciis quæ ad vitam illam pertinent, accipi dico nomen Τρυφή. Herodian. lib. 1, ἔστι μιμήσεσθαι αὐτὴν τῆς ἐν Ῥώμῃ Τρυφῆς. Et lib. 3, ἔστι τῆς ἐν Ῥώμῃ Τρυφῆς καὶ διαίτης τὰ ἤθη διεφθείρετο. Et plur. apud eundem, ταῖς τῆς πόλεως ἐν χρῷ λαζομέναις Τρυφαῖς. ‖Sed addo, Τρυφὼ interdum restringi ad γαστριμαργίαν seu πολυφαγίαν, (quibus etiam nominibus exponitur ab Hesychio) vt in hoc Luc. loco, ἔστι Τρυφῆς

ἐξυβριστὴς τὴν γαστέρα καὶ τὸ στόμα.

Τρυφηλὸς, Delicatus, Deliciis deditus, Voluptarius. vt quũ scribit Suidas, Σπαλικὸν βάπτιζε dici ὅτι τ πρὸς πολυτελῶν καὶ τρυφερῶν. Ab eo tamen τρυφηλὸς (sicut & Τρυφερὸς) exponitur ὁ ἄπληστα βιώσων.

Τρυφερὸς, Idem quod proximè præcedens τρυφηλὸς, sed vsitatius. Aristot. Rhet. 2, scribit diuites solere esse τρυφερούς, addens, δι' τὴν τρυφὴν καὶ τὴν ὑπεξαίρεσιν τῆς δαπάνης. Plut. in Pericle addidit datiuum βίῳ. Sed de re quoque dicitur hoc nomen, ponitúrque interdum τὸ τρυφερὸν substãt. pro Delicata vita: quo vsus est modo Thucydides comparatiuo τρυφερώτερον. HINC Τρυφερῶς, Delicatè, Molliter. ET VERB. Τρυφερεύομαι, à quo partic. τρυφερευόμενος apud Aristophanem, Deliciis & mollicie perditus. At in v. l. Molliter compositus. COMP. Ἀτρύφερος, Minimè mollis, Nondelicatus. Suid. ex Eupolide affert, ὅτι γὰρ ἀτρύφερος ἦν ἄωρος ἦν ἀνήρ. vbi exponitur Incultus.

Τρυφάω, ῶ, Delicatè viuo, Deliciis seu luxui indulgeo, Luxuriosè viuo. Plut. Alex. ὅτι βασιλικώτατον μὲν ἦν τὸ τρυφᾶν, βασιλικώτατον δὲ τὸ πονεῖν. cui dicto opponitur (vt hoc obiter doceam) quod apud Athenæum dicit quidam, ἓν μὲν τὸ μὴ ἐσθίειν καὶ τὸ τρυφᾶν, ἐλεύθερον τὸ δὲ πονεῖν δούλων καὶ πατεινῶν. Apud Plat. De leg. τρυφᾶσα παιδεία, Mollis educatio.

Τρυφῶ, Niteſco, Lautè viuo, Efferor & exulto licentia, vt B. interpr. in hoc Æschin. loco, οἱ δὲ ὑμέτεροι ῥήτορες τρυφῶσι. ¶ At verò apud Isocr. τρυφᾶν cum datiuo iungitur, in or. ad Nic. τρύφα μὲ ταῖς ἐσθῆσι καὶ ταῖς ἄλλαις τοῖς σώμασι κόσμοις. vbi videtur poni itidem pro Niteas, vel potius pro Splendidus sis. ¶ Sed & cũ accus. vt τρυφῶ τινὰ λόγοις Pigmentis & lenociniis orno, Venusto, inquit Bud. afferens hæc ex nescio quo grammatico, τρυφῶ, τὸ ἐν τρυφῇ διάγω· τρυφῶ δέ τινα λόγοις, μεταφορικῶς. καταχρηστικῶς δὲ εἶπε, χρωμένη & subiungens ex Greg. 204, καί μοι καθ' ἑκάστην καὶ νεανὶ καὶ αἰκείᾳ καὶ δόλοισιν, ὅσοι τρυφᾷ τε τὰ ἐκείνης. ἐν ἀπάλῃσι τρυφήσασιν ὄντως τὰ μὲν κινύμενα. Et ex eodem de eremitis Ægypti loquente, pag. 301, καὶ πολὺ τῆς τροφῆς ἐν χαμεύναις καὶ τῆς ἄλλης κακοπαθείας, ἣν ἑκόντες τρυφῶσιν ἀεί, ἐνθυμήσῃ τότε καὶ ὠφελήσῃ. id est, Quo ipsi tanquã deliciis gaudent. vt Bud. vertit, & quidem optimè, meo iudicio. Sed alteram illam eius expositionem, videlicet Orno pigmentis &c. minimè probare queo: & nec illis Gregorii locis, nec alii cuiquam vel eiusdem vel alius scriptoris, conuenire posse existimo. Atque adeo ne hoc quidem verum esse puto, μεταφορικῶς poni τρυφῶ sed quũ dicitur τρυφῶ τινὰ λόγοις, subaudiri præpos. κατ', itidémque in illis Gregorii locis. HINC Τρύφημα, Id ex quo deliciæ percipiuntur. Vel Deliciæ, τρυφή. ... ET Τρυφητὴς, Deliciarum consectator, Delicatæ vitæ amator, Qui delicatè viuit. Item Heluo, Vorax. ὁ ἅπληστα βιώσων, Suid. Sic autem τρυφὴν aliquando ἀκρασίαν significare docui suprà. AT Ἀτρύφητος huic opponitur, A deliciis seu delicata vita alienus, aut abhorrens.

Διατρυφάω, ῶ, Idem quod τρυφάω, nisi quòd præpositio significationem auget. ¶ Exponitur etiam Luxu diffluo, ex Platone De legibus, διαπεπτυφώσῃ παιδεία πεφραμμένος.

Ἐντρυφάω, ῶ, vt ἐντρυφᾶν μάστιξι apud Chrysost. Verberibus tanquam delicijs delectari. Et ἐντρυφῶ τούτῳ, Luxuriosè & insolenter ac redundanter hac re vtor: vt Budæus exponit, afferens ex Gregorio, δότε μοι μικρόν τι ἐντρυφᾶν τῷ διηγήματι. Et ex Herodiano, βασιλικώτερον ἐντρυφῶντα τῷ Καίσαρος ὀνόματι, Licentius, insolentius, fastuosius Cæsaris appellationem vsurpantem. Hæc & alia vide pag. 1072. Idem alibi ὁ ἐντρυφῶν exponit Vsque ad delicias vsque tabundus. ¶ Item pass. partic. ἐντρυφώμενα, Quæ redundanter & immodicè scribuntur vel narrantur, vt quum suprà modum scriptores stylo indulgent. Ibidem.

Ἐνπαίζω ἐν, Per delicias & lasciuiam illudo & ludibrio habeo, Ludificor. Luc. ἐνεπαίζομεν μᾶλλον ἢ ἐνεβλέπομεν ἀπορούμενοι τὸ πρᾶγμα. Hinc Gall. Traiter, quum dicimus, Se traiter de quelque. Et ἐμπεπαῖσθαι, Ludibrio haberi & contemptui. Plut. ἐμπαιζόμενος ὑπ' αὐτοῦ. Vide

Bud. p. 1071.

c. 2. Ἐπιτρυφάω, ῶ, idem quod ἐντρυφάω. Vide exemplum apud Suidam, apud quem ἐπιτρυφήσαντες exponitur καταπολαύσαντες. sed mendosam hanc scripturam esse puto.

c. 2. Ὑπερτρυφάω, ῶ, Illudo per delicias & lasciviam suprà quàm dici possit, Supramodum ludificor. Alciphr. in epist. δοκεῖ δέ μοι μᾶλλον ὑπὸ τούτων ὑπερτρυφᾶν, καὶ ὑπερυβρίζειν ἡμῶν. λοιπὸν οὖν ἀποκλείσεσι.

C. ΚΑΤΑτρυφάω, ῶ, vt καταβρυφᾶν τῷ λόγῳ apud Greg. Eluxuriari in stylo, vel Luxuriante stylo vti. ¶ Et cum genit. personæ, idem quod ἐντρυφῶ. Vide B. p. 1071.

ΘΥΜΟΣ, οῦ, ὁ, Animus, Mens. Iliad. α, μάλιστα γὰρ ἄλγος ἐμοὶ κῆρ ἵκανεν Θυμῷ ἐμῷ, Dolor inceſſit animum meum. Tale est Iliad. α, — ἐπεὶμὴ ἄχος κραδίῃ καὶ θυμὸν ἵκηται, quoniã eius cor & animũ peruaserat dolor. (sed obserua hic adiungi κραδίῃ) Idem Iliad. α, Φεῦγε μάλ', ἐπεὶ θυμὸς ἐπόρνυται, Si animus tuus ad id impellitur. vel Si ita fert animus, vt Lat. poetæ loquũtur. Quò pertinet ἐν θυμῷ μεμαῶτες, Il. γ. Item hic versus, qui sæpe ab eo repetitur, Δαίνυτ' ἐνὶ ἓν θυμὸς ἐὺ δίετο δαιτὸς ἐίσης. Quo in loco, sicut & in præced. duobus, aliisque multis, cupiditas vel potius ipsa cupiendi actio τῷ θυμῷ tribuitur. At verò in hoc eiusdem poetæ loco, ᾧ θυμῷ εἴξας ἐμὴν φιλότητα ἠδὲ λέχος, vult Etymol. itémque Homeri schol. θυμὸν ipsam etiam ὀρμὴν significare. Sed Latini eodem planè modo Animo suo obsequi dicũt, seu morem gerere. Hoc etiam animaduertendum est, vt in quodam loco antè citato κραδίῃ & θυμὸν copulat, ita θυμὸν ἐνὶ σήθεσσιν non rarò dicere, item θυμὸν ἐνὶ φρεσὶ. Et τὸ δ' ἐμὸν κῆρ Ἀχνυται ἐν θυμῷ, Il. ζ. Obseruandus est item vsus huius nominis cum diuersis præp. apud hũc poetam: ac potest quidem apud eũ κατὰ θυμὸν & ἐν θυμῷ reddi eodem nomine Latino, cum præpos. In: itidémq. ὀκ θυμοῦ, Ex animo: at quũ dicit ἀπὸ θυμοῦ ἔσται Iliad. α, retinetur quidẽ & tum idẽ nomen, sed præpos. in aliquod nomẽ mutatur. nã ἀπὸ θυμοῦ Μᾶλλον ἐμοὶ ἔσῃ, est Magis animo meo inuisa eris. Quòd si, præpos. alicui Lat. dando & hic locus esset, putarẽ reddi debere, Extra animum meum eris. Ex his autem ἀπὸ θυμοῦ factũ cõp. ἀποθύμιος. Cæterùm illud ἐν θυμῷ cuius modò memini, sciẽdũ est alicubi peculiarẽ quendã vsum habere. nam quod legitur Od. χ, Ἐν θυμῷ χηῦ χαῖρε καὶ ἴαχε, est quod Tibull. dicit, In tacito cohibe gaudia clausa sinu. perinde videlicet acsi diceretur, Caue ne foras erumpat gaudium tuum, & se prodat, sed in animo & pectore tuo cõtine. Alioqui ἐν θυμῷ, vel etiam θυμῷ sine præpos. vacare sæpe puto: & quidem alicubi cum eodem etiam verbo. vt Il. π, — χαίρω δὲ καὶ αὐτὸς Θυμῷ. & ibidem, χάζου δὲ θυμῷ. Eustathius tamen vult θυμῷ significare ἐκ ψυχῆς καὶ ὑπὲρ τὸ ὀφειλόμενον καὶ σφοδρῶς πάνυ. At si potius vacare hìc dicendum sit istum datiuum, similem esse dicemus ei qui verbis φιλεῖν & κήδεσθαι adiungitur alibi ab Homero. quum tamen ἐκ θυμοῦ eidẽ verbo φιλεῖν ab eodem poeta adiunctum, non itidem otiosum sit, Il. ι, sed id sit quod Latini ad verbum Ex animo amare, seu diligere, dicunt: Galli, *Aimer de bon de cueur.*

In prosa autem dicitur θυμὸν ἔχειν ἀγαθὸν, quod Lat. Bono esse animo. q. d. Haberebonũ animũ, vt Gall. *Auoir bon courage.* Sed θυμὸς per sẽ quoque est Animi præsentia. Xen. Pæd. 4, ἢν δὲ κῦρ τὸ καρτερὸν ἐμβαλώμεθα, τῶν μὲν ῥώμη καὶ θυμὸς θηρίων πολεμίων. A Budæo autem exponitur etiam Animi præstantia, Animi vehementia, Animi præfidentia, in hoc Plat. loco, De rep. ἀνάγκη μοι δοκεῖ ἔχειν τὸ σῶμα, φρονήματος καὶ θυμοῦ ἐμπεπλεσθαι, καὶ αἰσθητήριος γίνεσθαι αὐτὸς αὑτῷ. Huc pertinet etiam quod apud eundem legitur ibidem, ἆρα γόν τι καὶ αἴτιον θυμὸς ὁ παρόντος ψυχὴ πᾶσα ἐρρωμένως πάντα ἀρδούς τι καὶ αὐτήσας. Ego certè his in locis id planè esse θυμὸν arbitror quod Virgilius animos vocauit, hoc in versu, Æneid. 11, Ibo animis cõtrà: vel magnum præstet Achillem. Atque adeo illud Xenophontis, ἰωμὲν θυμῷ puto hinc verti posse ad verbum, Eamus animis contrà. Sic autem Animos dici Lat. & cum quibusdam verbis, satis notum esse potest. Huc pertinet quod Galenus scribit, θυμὸν Hippocrati

esse etiã ἀπὸ θυμίασ. Θυμὸς, Mens. i. mentis cogitatio, seu Propositu m. vt ἕτερος δέ μοι θυμὸς ἀπῆυρα. id est ὅπλο γισμὸς, inquit Etym. sed malim simplex λογισμὸς, quo exponitur θυμὸς ab Hesychio quoque: addente & ἀπὸ φρασ μοῦ. In prosa autem dicitur θυμὸς cum infinitiuo etiã, pro ipso proposito seu voluntate aliquid faciendi. vt apud Plut. εἰ μὴ σῶν ἐστί σοι θυμὸς ὁπλιζεσθαι τοῖς πολεμίοις. A Xenophonte autem subaudiendus relinquitur infin. quam scribit Pædiæ 3, pag. 41, διανοήσασθε δὲ ἁπλαῦσαι ὅπου ὑμῖν θυμός. hic. n. infinitiuũ ἁπλαύειν subaudio, sũptum ex ἁπλαύσετε. Quòd siquis in his aliisque huiusmodi locis θυμὸν exponere malit ὁρμὴ θυμίασ, istam certè expositionem magis iis conuenire puto quàm Homerico illi cui eam dati dictum est. Sic & Lat. Mens. veluti quum dicitur, Ea mente hoc feci vt &c. Θυμὸς. Animalis spiritus & viuificus, vt quidam exponunt post Eustathium in ἰσοχείλεσσι θυμὸν, quod sæpe apud Hom. occurrit. Quo accipi modo putatur & Iliad. α, — ὀλίγος δέ οἱ (vel potius δ' ἔπ) θυμὸς ἐνῆεν: pro Moribũdus etiã & penè exanimis. ‖ Θυμὸς, Anima. Vita, vt θυμὸν ἀπορύσσειν apud eundem, & ἐξαίνυτο θυμόν: Animam abstulit. i. interfecit. Possit verò (vt opinor) ita accipi θυμὸς & in loco quem modò protuli ex Il. α, — ὀλίγος δ' ἔπ θυμὸς ἐνῆεν, vt sit Exigua animæ portio, id est vitæ. Θυμὸς ab Etymol. & schol. Homeri exponitur etiam Concordia apud eundem poetam, vbi dicit ἴνα θυμὸν ἔχοντες. sed perperam: (meo quidẽ iudicio) quum θυμὸν per se minimè hoc significet, sed addito accusãtiuo, sonétque θυμὸν ἴνα q. d. vnanimitatem.

Θυμὸς, Ira, Excandescentia. Il. α, Θυμὸς ἦ μάλα δὴ κοτέσσατο βασιλῆος. dixerat autem proximè præcedente versu, Μήτι χολωσάμενος μέγα πᾶσιν ἀρὴν κακὸν ὄρσας Ἀχαιοῖς. vnde & θυμὸς μέγας Eustathio est τὸ πολὺ τῆ θυμοῦ, admonenti, μεγάθυμος, licet hinc factũ, alio tamen sensu vsurpari. Sic autẽ accipit Hom. datiuũ θυμῷ alicubi cũ verbo ἔπεσθαι (quemadmodum cum eodem verbo θυμῷ póni ἀπὸ ὁρμῆθυμίασ antea dictum fuit.) Est certè θυμὸς hac in signif. prosæ quoque scriptoribus vsitatum. Euripides Med. Θυμὸς δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων, Ὃς τῶν μεγίστων ἄμφορ' ἀνθρώποις κακῶν βροτοῖς. Thuc. libro 2, καὶ οἱ λογισμῷ ἐλάσσους χωρήσαντες, θυμῷ πλείσας εἰς ἔργον καθίστασαν. qui locus aliquid etiam habet affinitatis cum illo Eurip. quod ad sententiam attinet. hic enim θυμὸς & λογισμὸς id sunt quod illic θυμὸς & βουλεύματα. Aristoph. Vespis, Οἱ δὲ σκώπτουσ' ἴσασ' ἐγὼ μαλάττω, καὶ τὸν θυμὸν καταστέλλω. Et θυμὸν δάκνειν apud eundem in Nebulis, pro Iram reprimens: ad verbum, Animum mordens. Plutarchus in Amat. narr. οὐκ ἔχοντες δὲ οἱ Λακεδαιμόνιοι ὅπου τὸν θυμὸν ἀπορρίσσωσιν, id est (Politiano interpr.) Non habentes Laced. in quos iram effunderent. Luc. autem dicit etiã θυμὸν ἀπορρέειν, hac in signif. Interdum verò θυμὸς & ὀργὴ copulantur: & ita quidem vt ὀργὴ potius præcedat, si bene memini, (ac certè rationi cõsentaneus est hic ordo, quum θυμὸς fit aliquid plus quàm ὀργὴ) licet Aristot. ordinẽ hunc non seruarit in Rhet. scribens δι' ὀργὴν καὶ θυμὸν γίνεσθαι. sed possit hic particula ἢ pro ἤ posita videri. Seruauit certè Herodianus lib. 8, ὀργῇ τε καὶ θυμῷ χωρήσας πλείονι μᾶλλον ἐπέσχεν. (vbi Pol. ὀργὴν quidem iram, at θυμὸν furorem vertit. Bud. autem alicubi θυμὸν iracundiæ furorem interpr.) Luc. quoq; ὀργὴν & θυμὸν confudit, sed vtrique suum dans verbum in lib. De cal. ἀλλὰ ἐξέρρηξε τὸν ὀργὴν, καὶ τὸν θυμὸν ἀφῆκε. Paulus apost. in epist. ad Col. cap. 3, v. 8, separatim ὀργὴν & θυμὸν posuit, scribens, νυνὶ δὲ ἀπόθεσθε καὶ ὑμεῖς τὰ πάντα, ὀργὴν, θυμὸν, κακίαν, βλασφημίαν. vbi θυμὸν multo aptius redditur Excandescentiam quàm Indignationẽ, vt vet. interpr. reddiderat, & post eũ Eras. In Stoicorũ definitionibus legimus ὀργὴν quidem esse ὄρεξιν πρὸς εἰκῆ τοῦ δοκοῦντος ἀνταπόδοσιν οὐ προσηκόντως, at θυμὸν esse ὀργὴν ἀρχομένην. id est, θυμὸν esse iram nascentem & modò existentem. Veràm apud Cic. (qui hæc scribit l. 4 Tusc. quæst.) nõ legitur θυμὸς, sed θύμωσις. quã lectionem nõ miror solùm, sed suspectã etiã habeo: non quòd θύμωσις id significare negem, sed quòd θυμὸν in ea signif. passim legamus, & quidẽ in ipsa etiam Stoica definitione: at θύμωσιν vix vsquam. Alioqui certè verbũ θυμοῦσθαι, à quo deriuatur θύμωσις, pro Irascor, aut Excandesco, antiquis quoque vsitatum esse, atque adeo nõ solùm id posse significare θύμωσιν, sed ne posse quidem aliud significare, fateor. Denique θυμὸς à Cicerone scriptum fuisse puto, aut, si θύμωσιν scripserit, ideo hoc poti⁹ vsus esse quàm illo θυμὸς, cum Stoicis, quòd magis ad formam Latini nominis Excandescentia accederet: vtpote actionem τῆ θυμοῦσθαι significans, sicut Excandescentia actionem excandescendi, & (vt loquuntur grammat.) verbale à θυμοῦσθαι, sicut Excandescentia ab Excandesco. Ac de hoc quidẽ hactenus. Basil. certè aptissimè θυμὸν distinxit ἀπὸ τῆς ὀργῆς, dicens θυμὸν esse velut ἔκκαυσίν τινα καὶ ἀνθυμίασιν ἀξίαν τῆ πάθους, at ὀργὴν esse ἴλιγγον τινὰ καὶ ὀρμὴν &c. Cui etiam definitioni consentanea videtur illa interpretatio per verbum Latinum Excandescentia: Budæus tamen hìc secus reddidit, nimirum Iram præcipitem. ‖ Herodianus autem impropriè mihi videtur vsus esse hoc nomine, quum θυμὸν non pro Excandescentia aut ira, sed pro iracũdia, seu iracunda mẽte, dixit, lib. 4, εἰδὼς τὴν τῶν Ἀντωνίου τὸν θυμὸν ἐς τὸ φοβερὸν ὀξὺν καὶ πιεῖν ἐς χάρμαν. ‖ His addenda quæ apud Xenoph. legũtur, in lib. περὶ ἱππικῆς. nimirum esse θυμὸν equo, quod homini est ὀργή. ‖ Sed & hoc sciendum est, in plurali quoque numero legi hoc nomen. Aristoteles de hominibus melancholicis loquens, ἐρωτικοὶ καὶ δύσκολοι πρὸς τὰς θυμώσεις καὶ τὰς ὁπὸ θυμίας. At Plutarchus vnico etiã homini tribuit θυμώσεις, in Cor. θυμοῦ τι αὐτῷ χειμέριος ἀκροπάτοις, καὶ φιλονεικίαις ἀτρεπίοις. ‖ Ad etymum autem vocabuli θυμὸς quod attinet, Plato quidem à verbo θύειν deriuat, scribens in Cratylo, θυμὸς δὲ ἀπὸ τῆς θύσεως καὶ ζέσεως τῆς ψυχῆς ἔχει αὐτῷ τὸ ὄνομα. Alii verò his non contenti, non solùm ἀπὸ τοῦ θύειν, sed etiam ἀπὸ τοῦ θύειν τὸ αἷμα dixerunt, vt videlicet θυμὸς appellatus sit quasi θύαμος. Apud me certè parũ ponderis hæ deriuationes habent, præsertim quum vni duntaxat huius nominis significationi conueniãt, illi nimirum qua pro ira seu excandescentia ponitur.

C. Θυμοβαρὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Animum grauatum habens, Animo dolens. Apud Suid. Σῆμα παρ' Αἰσχύλῳ ὅτι Ῥοιτήιον ἀντὶ Θυμοβαρὴς ἀρτίως μύρομαι ἐζομένη.

C. Θυμοβόρος, ε, ὁ καὶ ἡ, Animum vorans seu rodens. vt Θυμοδόρος. ἕλεις aliquoties apud Homerum. Il. τ, Θυμοβόρου ἔρεθε μνησιπάμου ὀπίσω νεύρης. VNDE Θυμοβορέω, ῶ, Animum exedo tristitia, Macero me ægritudine animi. Θυμὸν κατέδω, vt Homerus loquitur. Hesiod. Diebus, πρόλαχε δ' ὄμμα Τιτᾶσι δηΐοισι φθίνοντας ἠδ' ἰσαμένους τὰ ἄλγεα Θυμοβορεῖν, Doloribus exedere seu conficere animum, vel Dolores vorare animo: ὁμοῦ καματόν τε καὶ ἄλγεα Θυμὸν ἔδειν, vt Homerus loquitur. ET Κατα Θυμοβορέω, Animum exedo. idem quod Θυμοβορέω. nisi quòd præpositio aliquid significationi addit. Pythag. Φάγεδαι τὰς ζωῆς, μή μιν κατα Θυμοβορήσῃς. Homerus dicit, Σὴν ἔδιαν κραδίην.

C. Θυμοειδὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Animosus, Animi præstans, hoc est acer & vehemens, ἀνδρεῖος: cui opponitur ἄθυμος. B. ex Platone De leg. 245, & in 3 De republica 42, ἀκρόχολοι οὖν καὶ ὀργίλοι αἱ τῶν Θυμοειδῶν γνῶμαι, δυσκολίας ἔμπλεω. Et libro 8, pag. 109, pro Animi præstans. Alibi quoque Θυμοειδὴ καὶ φρᾶον in laude ponit. Vnde & Synesius epist. 131, Θυμοειδὴς καὶ φρᾶος, οἵους ὁ Πλάτων ἀξιοῖ τῆς ἑαυτοῦ πόλεως τοὺς φύλακας εἶναι, animosos & lenes. Idem Plato Polit. 2, Θυμοειδὴς & μεγαλόθυμος pro eodem posuit. Et apud Xenophontem De re eq. ἱλαὸν ἥμερόν τε καὶ εὐλοιδορήτον, & ἱππικὸν καὶ θυμοειδῆ ἢ σοβαρὸν, de equo. Videtur differre aliquid ab ἀνδρεῖος. Vnde Plato Polit. 2, ἀνδρεῖος δὲ ἀρκεῖ ἂν εἶναι ὁ μὴ Θυμοειδὴς εἶναι ἵππος εἶναι κύων, Fortis esse volet qui animosus non sit. Est enim Θυμοειδὴς, ὁ ἄγαν ἀνδρεῖος, vt Aristot. libro 1 Œcon. docet. Idem Aristot. Polit. 2, coniungit Θυμοειδῆ καὶ πολεμικοῦς ἀνδρείους. Et in 7 Polit. scribit, πρὸς μέλλοντας διαφέρειν ἴσως δεῖ τῆς τοιαύτης φύσεως πρὸς τὰ ἀρίστα, oportere esse διαπεφυκότας τῇ Θυμοειδεῖς. Herodianus libro 8, Θυμοειδὴς ὤπτης καὶ θρασύς, animosi audacésque. Et libro 2, ἐς ὃ τὸν τῆς στρατιᾶς ἅπαντα δοίκησιν ἡμιτάλης ἄμα καὶ θυμοειδὴς, vehemẽs homo negotiis gerendis, vt Polit. interpr. ‖ Θυμοειδὴς, Iracundus, idem quod ὀργίλος: oppos. τῷ πρᾴῳ, apud Plat.

& Syneſium,teſte Budæo. Herodian.lib.3,de Antonino,νέος θρασὺς θυμοειδὴς ἦν, audax iuuenis & iracundus. Athen.de mulica, καὶ γὰρ πρὸς θυμοειδῆ πράττει, iracundos placat.Sic Plato De republica 15,ἀναγκαῖον εἶναι τὸ μὲν θυμοειδὲς φρουρὸν φύσεως. Idem apud Demetrium Phaler.τὸ μὲν ἀνδρεῖον,εἰ μὲν θυμοειδὲς εἶχεν,ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀδάμαντι ἐμάλαττεν. Apud Herodian.verò lib.2,μεγάλῃ βοῇ καὶ θυμοειδεῖ πάθει, videtur potius ſumi pro Irato ſeu ad iram concitato,q̃ iracundo.Polit.vertit Turbido ſpiritu. ‖At θυμοειδὴς δύναμις, Animo ſa ſeu iraſcibilis facultas, Vis cordi inſita qua motus in nobis gignit & animi perturbationes,vt Gorræus definit.Vel,In qua ineſt τὸ θυμοειδές, ſeu τὸ θυμῶδες καὶ τὸ θυμικὸν,hoc eſt quæ animos homini inſpirat, & in qua irarum exiſtit ardor, vt Cicero loquitur. Hæc θυμοειδὴς ψυχὴ ſiue δύναμις, vocatur etiam ζωτικὴ, πλεῖον ἔχουσα τοῦ καρδίας καὶ ἐχέτας καὶ ἀρτηρίας, vt ex Galeno tradit Bud. Vnde & in v.l.eſt ex eiuſdem Galeni Therap.l.9,καὶ γὰρ δύναμις ζωτικὴ καὶ δύναμις θυμοειδὴς καὶ ψυχὴ θυμοειδὴς ὀνομάζεται. Et τὸ θυμοειδὲς neutro genere ſub. ἡ ψυχῆς μέρος,pars animi in qua irarum exiſtit ardor,vt Cicero apud Platonem pag.11 mei lex. Cic.interpr .Plut.De virt mor.Περὶ μὲν [ἀνδρίας] ἔλεγξις, περὶ δὲ [ἀνδρίας] ὑπόκρουσις τοῦ θυμοειδοῦς.Idem,ἐν ᾧ λόγῳ τινὶ δι' ἣν λιχίαν τὸ θυμοειδὲς, οὐδὲ αἰσχρὰς ἐπιθυμίας ἀπομαραίνομεν, ἀλλ' ὑπὸ λόγου τινῶν χρηστῶν διεκπυόμενον. Alicubi verò τὸ θυμοειδὲς pro ipſa ira ponitur. Laertius, τὸ ἀφ' αὑτῆς λογικὸν μέρος εἶναι τῇ κεφαλῇ καθάπερ ἔχειν τὸ δὲ θυμοειδὲς, εἶναι τῇ καρδίᾳ· τὸ δὲ ἐπιθυμητικὸν, εἶναι τὰ ἐμφαλόν. Pro quo apud Cic.eſt, Plato triplicem finxit animum: cuius rationem,in capite, iram in pectore, cupiditatem ſubter præcordia locauit. VNDE Θυμοειδῶς, Animoſe: item Iracundè. Herodian.l.4,ὁ δ' Αἰνησίνους ἐμβεβοηθηκὼς τὰ πάντα καὶ θυμοειδῶς ἐφέρετο, aſperius ferociuſque gerebat, Polit.interpr.

C.Θυμόλεων, Leonis inſtar animoſus,Leonino & magno animo præditus. Iliados ν,Ἀχιλῆα ῥῆξαι ἐφ',θυμολέοντα. Quæ eadem verba Heſiodus habet in Theog. ET θυμολέοντα,fœm.gen.Leonino & magno animo præditam in Epigr.

C.Θυμόμαντις, Qui animo futura proſpicit, Vates. ψυχόμαντις,σωτῆρας φρενῶν τὰ ἀποβησόμενα. Heſych.

C.Θυμόμαχέω,ῶ, Infenſo animo bellum gero.Bud.ex Act. Apoſt.12,ἦν ὀργὴν Ἡρῴδης θυμομαχῶν Τυρίοις. Plut.in Dem. 287,οὐδὲν ἄξιον λόγου φρονῶν ὁ Δημήτριος, ὅμως ἐθυμομάχει φρονίμοις ἀνδράσι. Diod.in hiſt.Alexandri, καὶ μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀναπνοῆς θυμομαχοῦντες, τὸ ζῆν φρονεῖν ἢ τοῦ σώματος ἀγαπητὸν ἡγησάμενοι, iratis animis ad extremum vſque ſpiritum depugnantes.Quo ſenſu accipi poſſe videtur etiam id quod ex Polybio citat Suidas, οἱ δὲ τὰ μὲν ἀπαλγοῦντες ἥλπιζον, τὰ δὲ θυμομαχοῦντες, ὅτι πᾶσαν ἀφῃροῦντο κατάπτησιν. Ipſe verò Suidas ibi exponit ἀγωνιῶντες τοῦ ψυχοῦ, quod Bud. improbare videtur. Euſtathius aliâ etiam dat huic verbo ſignificationẽ. exponens enim apud Hómerum ἐπὶ χόλος ἴμπεσε θυμῷ, ſcribit ἴμπεσε eſſe vocabulum militare, quo ſignificetur πολέμου τὸν χόλον ἢ πᾶσι παρεῖναι: atque inde quoſdam dixiſſe etiam θυμομαχεῖν.

C.Θυμοφαισίς,ῦ,ὁ, Animum deſtruens.idem quod θυμοφθόρος.Il.π,-ἀμφὶ δέ μιν δαίτας χύτο θυμοφαισίς.Il.σ,ἀλίων ὑπὸ θυμοραϊστιών.

C.Θυμόσοφος,ν,ὁ καὶ ἡ, Qui ipſe ſibi animi ſui acumine peritiam alicuius rei comparauit, non ab alio didicit,Indole ingenii præſtans,Ingentioſus. Ariſtoph.Neb.θυμόσοφός ἐστι φύσει. Quibus verbis probationis loco ſubiicit, Εὐθὺς γὰρ παιδάριον ὢν τῶν ἡνιόχων, Ἑπτάπλεθρον ἵνδην εἰσίας, ταῦς τ' ἔγλυφεν Ἀμαζόνας δι' σκυτάλης εἰργάζετο. Plut.Artox:de Paryſatide, πρὸς τὰ ἄλλα θυμόσοφος γυνὴ καὶ δίκην κυβεύειν. de qua aliquanto poſt,τοῦτο ἔχουσα καὶ φρόνημα βασιλείας ἄξιον.Et θυμόσοφος θεῖον,in vulg.lex.Humanæ intelligentiæ partem habens. Euſt.apud Homerũ in illo Il.μ, ὃς σάφα θυμῷ Εἰδείη πρόσω,de vate dicto,periphraſticè exprimi ſcribit hoc θυμόσοφος:nã eſſe θυμόσοφον τὸν μὴ ἄλλοθεν ἀλλὰ φυᾷ,ὅ ἐστιν ἐμφύτῳ, τῇ κατ' αὐτὸν, σοφόν. VNDE Θυμοσοφικὸς,ὴ,ὸν, idem quod θυμόσοφος. Ariſtoph. Veſpis, de filiis Automenis, quos χειροτεχνοσοφιστὰς appellat, Εἶτ' Ἀεσχρέδιλα[ἰφτίδυσα]πολύτι θυμοσοφικώτατον.quod explicans ſubiungit, Ὅτι τινὰ πώτ' ἄμεινον μαθόντα φῦσαι μηδένας, Ἀλλ' ἀπὸ στρωτῆς φύσεως αὐτόματον ὁμαλῶς γλωττοπαίειν.

C.Θυμοφθόρος,ου,ὁ καὶ ἡ, Animo perniciosus, Animum lædens & labefactans. Odyſſ.ε, —ὄφρ' ἔτλην θυμοφθόρα φάρμακ' ἐπείπῃ,Εἰ δέ βάλῃ κραπνῇσι, καὶ ἠμέας πάντας ὀλέσσῃ, pharmaca animo exitialia,ſeu quæ rationis vſum adimant,ac ſic perniciem extremam inferant. Odyſſeæ ὃς τὸν μ' ἄχεσι ἀμφιχύσῃ θυμοφθόρον. Od.κ,Ὄφρα μοι οὐ κάμματα θυμοφθόρον εἴλκῃ γήρως. Heſ.Erg.Μηδέ ποτ' ἠλεμάχῳ πενίῃ θυμοφθόρον αἰθρὶ Τέτλαθι ὀφρίζειν, animo & vitæ peſtiferam.

C.Θυμαλγὴς,ἐος,ὁ καὶ ἡ, Animo dolorem afferens. Od.υ,Οἱ δή μοι καμάτῳ θυμαλγέϊ γειόσατ' ἤλυσιν. Od.σ,Λάθης ἔμαδε θυμαλγέος.Od.ψ,ἦ μάλα τόν γ' ἔπος θυμαλγὲς ἔειπες.Od.ϑ,θυμαλγέα μῦθον ἀκουσα.

C.Θυμήδης,ἐος,ὁ καὶ ἡ, Animo conueniens,hoc eſt gratus, Animo placens. Aliquoties apud Homerum,—ἔχων ἀλοχῳ θυμηδέα.Pro quo,verſo αιν η, DICITVR Θυμήρης,accentu in penultimam retracto. Odyſſ.κ,—λύ' ἑκὰς πεδίοιο μεγάλοιο Θυμῆρες κλέσασα χθὼ κρατὸς τε καὶ ὤμων. Et θυμήρεις αὐτῷ φίλοις apud Herodian.l.8, cariſſimos. Dicitur verò ET Θυμοφόρθιος, quod eiuſdẽ & originis & ſignif.eſt.Nic. Alex.θυμοφόρθιον ἔπαρ.i.θυμηρέστατον,animo gratum.

C.Θυμηγερέω,Animum recolligo,θυμὸν ἀγείρω,vt Homerus aliquoties loquitur.Odyſſ.π,Ἐκ δ' ἔπιον θυμηγερέων. hoc eſt νέον ἐσαγερόμενος θυμὸν,vt alibi ait,recolligens nouũ animum,ſeu recolligens animi vires collapſas,Recolligens animum qui iam defecerat.

C.Θυμηδὴς,ἐος,ὁ καὶ ἡ, Animo gratus & iucundus, oppoſitum τῷ θυμαλγὴς quod præcedit.Od.π,Μή οἱ χρῆμα ἔπι τι ἄλις θυμηδὲ ἔδωμεν. Et θυμηδέστερος κλῆρος,Sors acceptior,Sors animo gratior.cap.3 Sapient.Solomonis. VNDE Θυμηδία,ας, Animi iucũditas & delectatio, qua videlicet animus gaudio & lætitia perfunditur. Plut. Symp.7,ὅσοι πολλῆς ἐν αἰτίῃ δυφροσύνης ἢ θυμηδίας παρύσης, ἔξωθεν ἐπάγει τὰ πίπτοντα φιλοτιμούμενοι. Eupolis apud Athenæum libro 7,ᾧδε ὦδε Καλλία πολλὴ θυμηδία,ἵνα πᾶς μὴ κάσχει ἡ βαπίδι καὶ λαγὼ,καὶ χωραῖς ἰλίπλοις. A Bud. exponitur Animus hilaris & voluptate perfuſus,item Oblectamentum,citante ex Galeno ad Glauc.ὀργὴ ἢ καὶ λύπη καὶ θυμοῦ αἰτιοπαθὴς χάριτι ἐνίοτε λόγου τινὸς καὶ σχέσεως ἢ πάθους καὶ ἀνιαρᾶς θυμηδίας. Plut.in Homero,de locis comicis & ad riſum prouocantibus apud Homerum, vt ſunt,Martis & Veneris deprehenſio, Therſites vapulans,ἔνιοτε μὲν θυμηδία ᾠδαὶ τοῦ ποιητοῦ θεῖσιται. Dicitur autem θυμηδὲς à θυμηδὴς,vt ἀηδὲς ab ἀηδὴς.

C.Ἀγριόθυμος,ου,ὁ καὶ ἡ, Agreſti & fero animo præditus. ἀγριόψυχος,ἀηδιώδης,Heſych.

C.Ἄθυμος,ν,ὁ καὶ ἡ, Qui non eſt bono animo, Qui animũ deſpondet,Qui animum deiicit,vel potius Qui deiecto eſt animo. Quidam tamen aliis modis reddiderunt. ſed illæ interpretationes mihi magis placẽt in quibus etiam nomen Animus habetur, vt planè exprimatur vis huius vocabuli,compoſiti ex θυμὸς, id eſt animus, & α priuatiuo:adeo vt ἄθυμος, ad verbum ſonet Carẽs animo, id eſt, Gallico loquendi genere, Qui perdidit cor. Anxius etiam exponitur. Suidas ἄθυμον apud Platonem Pol.5,ait ſignificare ἀθυμούμενον, id eſt λελυπημένον, mœrore affectum. Apud Xenophontem ἄθυμος videtur opponi τῷ εὐθύμως,(vt ἀθυμίαι δὲ εὐθυμίαι opponit) vt ſit Minimè alacer, Non alacri animo faciens aliquid.Pæd.5,de militibus loquens, οἱ μὲν ἀγαθοὶ,πολὺ ἂν ἀθυμότεροι γίγνοιντο οἱ δὲ πονηροὶ, πολὺ ἀθεμιτότεροι. id eſt Boni,minus ſine alacres.Quidam exponunt, Animũ magis demittãt.Ex qua expoſitione ſequeretur, illos iam antea demittere animum.

Ἄθυμος,Non animoſus,Puſillanimis,apud Ariſtotelem Pol.7,opponentem θυμῷ πλήρεις ſiue ἐνθύμων,& ἄθυμον.Suidas ἄθυμος exponit τῷ ψυχῷ κακοῖ,id eſt Ignaui, Timidi,hoc in loco,οἱ δὲ στρατιῶται,χείρους ἄθυμοι δικαιοῦνται,καὶ τὰ σώματα πανδήμους ἐν τῷ πολέμῳ. Vbi tamẽ videtur poſſe exponi ἄθυμοι vt in loco Xenophontis proximè præcedente,Non alacres. Apud eundem Suidam ἀθυμότερος grad.comparat.explicatur ἀνιαρότερος καὶ ψυχοτέρας;

καταφυχόπρος, id est Ignauior, Timidior. Ab Erasmo ἄθυμος exponitur etiã Nihil ira cõmotus: sed exemplum huius significationis desidero.

Ἄθυμος, (q.d. Asque animo) Animo deiecto, Anxiẽ. Xenoph. Pæd. 3, καὶ οἱ μέλλοντες μάχεσθαι, διὰ τὸ μὴ πεπυσθῆναι, ἄθυμοι διάγουσιν. Id est, Et qui pugnaturi sunt, metuentes ne superentur, animo sunt deiecto. vel In anxietate versantur. ἀθύμως διακεῖσθαι apud Isocr. in Pan. Despondere animum, Spem, omnem abiicere vel abiecisse. Idem ad Nicoclem ἀθύμως ἔχοντας & φεύγοντας copulat. Dicitur & ἀθύμως ἔχειν πρός τι, pro Desperare de re aliqua. vt apud Xenophontem, ἀθύμως ἔχω πρὸς τὸ τοὺς φίλους κτᾶσθαι, Despero de comparandis amicis.

Ἀθυμία, ας, ἡ, à Budæo exponitur Animi deiectio, Tristitia, Anxietas, Desperatio, Affectus hominis animum despõdentis, & qui meliora non sperat. Idem in Com. Ling. Gr. ait, θυμὸς est animi præfidentia, Animus vehemens: quos animos Latini vocant. cui ἀθυμία opponitur. Hæc Budæus. Priorem illam significationem habet ἀθυμία in hoc Æsch. aduersus Ctes. loco, εἰς τὸ ἐσχάτην ἀθυμίαν ἐσῆκεν. Item apud Xenophontem hîc, οἱ μὴ ἔχοντες ἐν πάσῃ τῇ ἀθυμίᾳ ἦσαν. Apud eundem ἀθυμία est contrarium εὐθυμία, id est alacritati, animo alacri. X. Prædix. 1, λέγω ὅτι τὸ παρὰ διαφέρει ἐν παντὶ ἔργῳ εὐθυμία ἀθυμίας, id est, dicens planè interesse in omni negotio, adsit alacritas animi, annon.

Ἀθυμέω, ῶ, Fut. ήσω, Pr. αα, à Budæo in lex. exponitur, Animum despondeo, Animo deiecto sum, Alacritate animi defectus sum. Idem in Comm. linguæ Græcæ, exponens ἀλίων apud Plutarchum, quasi Spe deplorata confectus: subiungit, Supra pro eodem ἀθυμῶν dixerat & ἀπεψυγμένος. Hæc Budæus. Exponitur etiam ἀθυμῶ non malè (meo quidem iudicio) Animo concido, Animo succumbo. Animo debilitor, Animum abiicio. Isocrates in Euagora, πῶς οὐκ ἂν ἀθυμήσαιτις, ὅταν ὁρᾷ &c. vbi absolutè ponitur. at in Panath. ab eodem cum datiuo, interiecta præpositione ὅτι, quum dicit, οὐμὲν ὅτι τοῦτοις ἀθυμήσασι, ἱλάμεθα ῥᾳθυμεῖν. Datiuo autẽ sine præpositione iunxit Demosthenes Philipp. 1, οὐκ ἀθυμητέον τῇς παρόδου τοῦ γιγνομένου, Non oportet animo esse deiecto ob præsentem rerum statum. vel Non oportet animum despondere. Fortasse etiam exponi possit, Non oportet pro deplorato habere præsentem rerum statũ. nam animum despondemus de iis vel ob ea quæ pro deploratis habemus. Iungitur & accusatiuo apud Thucydidem libro 6, ἡμεῖς δὲ τῆς ἡμετέρας ἀρχῆς, ἣν καὶ παυσώμεθα, οὐκ ἀθυμοῦμεν τὸν πολεμεῖν. Non expauescimus finem imperii nostri, vt quidam exponunt. Sed verti etiam potest, Non despondemus animũ de fine nostri imperii. Apud eundem ἀθυμῶ cum infinitiuo iunctũ est, libro 7, ἀθυμῶ ὅτι χαρίσασθαι, pro ὀκνῶ aut δείδω, vt vult eius scholiastes. Apud Sophoclem itidem pro δείδω, id est Timeo, cum particula μή: Δείδω ἀθυμῶ μὴ &c. quanquam non simpliciter Timeo exponendum puto, sed Anxius sum metu, Angor metu ne &c. Et quasi exanimor metu, sequendo etymologiam vtriusque verbi: nam Exanimor ab Animus, vt ἄθυμος à θυμὸς factum est, priuante illic particula ex, vt hic litera α.

Ἀθυμέομαι, οῦμαι, pass. idem quod actiuum ἀθυμῶ. Hesychius ἀθυμοῦμενος exponit λυπούμενος, id est, Qui mœrore afficitur.

Ἀθυμήτης, ου, ὁ, Anxius, Mœrore affectus, apud Suidam in Ἄθυμος. Fieri autem dicemus ex πεθύμηται tertia præteriti ab ἀθυμέομαι: vt à prima πεθύμημαι fieret ἀθύμημαι. sed haud temere alibi reperias hoc nomẽ ἀθυμητής. ita enim malit fortasse aliquis scribere quàm ἀθυμήτης.

Καταθυμέω, pro λίαν ἀθυμῶ, Animo concido & labasco. Budæus ex Xenophonte, ὥσπερ ὁ μὲν δῆμος παντελῶς καταθυμεῖ.

Βαρύθυμος, ος, ον, ὁ καὶ ἡ, Graviter animo affectus. Synes. ep. 44, βαρυθυμοτέρου τοῦ πεπονθότος κρίνεται, grauius afficit animum eius qui iniuriam passus est, seu Multo acerbius iratum reddit eum qui læsus est. Plutarch. Alex. ἀλλ' ἡ τῆς Ὀλυμπιάδος χαλεπότης, δυσχόλου καὶ βαρυθύμου γυναικὸς, ἔτι μᾶλλον ἐπίεσε, morosæ ac difficilis fœminæ. ΥΝΔΕ Βαρυθυμία, ας, ἡ, Animus grauiter affectus, Animi ægritudo. Plut. ὑπὸ λύπης καὶ βαρυθυμίας, Præ animo ægro. Bud. ΕΤ Βαρυθυμῶ, Grauato animo fero, Indignor. Bud. ex App. ὁ δὲ Μίλων βαρυθυμῶν, ὡς ἀπίστου περὶ αὐτὸν ὀμιλοῦντος Πομπηΐου, καὶ τὴν λαυθάνειν πειρᾶσθαι ἐχούσης. Idem apud Plutar. βαρυθυμούμενος interpr. Ægrè ferens: apud quem Sympos. lib. 9 est, ὁρῶν ἀκπεπωκότα καὶ βαρυθυμούμενον.

Γλυκύθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dulcedine animum afficiens. idẽ ferè quod ἡμερὶς. Aristoph. Ὕπνος ἡ' ἀπίστω γλυκύθυμος ὀμμάτων, Somnus animo gratus. ἡδύμος ὕπνος, vt Homerus appellat. Item Delicatus, Qui nulla non dulcedine animum effœminat: in malam partem. Luc. Hermot. ὡς οἱ Ἐπικούρειοι γλυκύθυμοι καὶ φιλήδονοί εἰσιν. Γλυκύθυμοι, Placido & miti animo prædicti. Il. υ, Οὐδέ τι γλυκύθυμος ἀνὴρ ἰῶν, οὐδ' ἀγανόφρων, Ἀλλὰ μάλ' ἐμμαπάς. ΥΝΔΕ Γλυκυθυμία, ας, ἡ, Animi suauitas, Animi dulcedo. idem ferè quod ἡμερὶα. Synes. epist. 57, οὐκ ἔτι τῆς συνήθους ἐν ἀρχαῖς γλυκυθυμίας ἡδόμεθα, non amplius consuetam in orationibus suauitatem sensi. Idem epist. 79, de se loquens, καὶ ὑμᾶς ἀνθρωπίνης καὶ πάσης γλυκυθυμίας ἀπολαύειν οἴκοι, Hilaritatem animi lætitia perfusi. Bud. interpr. Et in malam partem pro deliciis seu voluptatibus animi. Idem. epist. 105, εἰ μή τις ἐπὶ κατοκωκυσμένοις ἀνδράσι συνήθως τι καὶ πρὸς ἅπασαν γλυκυθυμίαν αἰσθήσεται, Et vlli animi suauitati nunquam cedens. Γλυκυθυμία, (vt idem Bud. scribit) in vitio à Plut. ponitur pro Ignauia & inertia quæ laborẽ respuit. Sic à Plat. De leg. p. 22 accipitur. Item Animi placiditas & quasi dulcedo, seu (vt B. interpr.) Clementia. Plut.

Διαθυμία, ας, ἡ, Animorum dissensio, Dissidium, Discordia, διχοστασία, Hesych. Fit quasi à δίθυμοι, Qui animis dissident.

Διχόθυμος, ος, ὁ καὶ ἡ, Dubius animi, Qui animum in duas quasi partes scissum habet. Ab Hesychio exponitur δίφθολος.

Διςθύμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Graviter animo affectus. idem quod βαρύθυμος. Ab Aristot. in Probl. 104, δίςθυμος & δύςφης pro eodem fermè ponuntur, quasi Anxius & diffidens fortunæ, vel Mœrore plenus, vt ἄθυμος. B. Dicit autẽ Aristot. οἱ μὲν παῖδες ἀθυμότεροι, οἱ δὲ γέροντες δυσθυμότεροι. Et paulo antè, τὸ μὲ γῆρας δύσελπί ἐστιν, ἡ δὲ νεότης ἐλπίδος πλήρης. Sophocl. Aiace, σὰ δίςθύμῳ πάντως' αἰεὶ ψυχᾷ πολέμιος, Animo tuo miserè afflicto & mœsto. Et in Elect. οὐκ ἐμοὶ τῶν πεπραγμένων δύςθυμος, Animus meus ob ea quæ facta sunt, nullo mœrore afficitur: vel Nulla pœnitudine ducitur. Et neutro g. τὸ δύςθυμον, Animi ægritudo, Animi mœror. Plut. Pericle, τὸ δύςθυμον αἰσθόμενος ἐν θεραπευόμενος. ΥΝΔΕ Δισθύμως, Ægro animo, Cũ animi mœrore. Plutar. Fabio, δυσθύμως ἢ καὶ δεισιφόβως διακειμένων ἁπάντων, omnium animis mœrore & timore perculsis. ΕΤ Δισθυμία, ας, ἡ, Animi mœror. Aristot. Probl. δυσθυμίας ποιεῖ ἀλόγους. Item, οἷς δυσθυμίαι λαμβάνουσι. Plut. Artox. ἑαυτῷ ἐπίβαλον ποίαν αὐτοῦ καὶ ἄφαντον ὀργὴν καὶ δυσθυμίαν εἰς τοὺς λογισμοὺς, ὥστε φάρμακον πιθανώτατα πᾶσι ταραττόμενον, καὶ πότον, οὗ ζῆν ἄπαλλαγῆναι. Herodianus l. 8, πανταχόθεν τῆς ἀπορίας καὶ δυσθυμίας τὸ στρατὸν καταχούσης. Et l. 6, ὡς μεγίστην ἐνεῖναι δυσθυμίαν τῷ στρατῷ, vt maximum exercitui mœrorem attulerit. ΕΤ Δισθυμέω, ῶ, Animum despondeo. Tristor. Budæus ex Plut. Tim. δισθυμῶν τοῖς ἐλπίσιν, ἔλεγεν εἰς Ἰταλίαν. Item, μὴ δυσθύμει, Ne despondeas animum, Ne mœrore animus tibi consternetur. Citatur etiam pass. δυσθυμοῦμαι, Sum ægro animo, ex Eurip.

Εὔθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui animo prompto est, Alacris, Vel Ex animi affectu proficiscens. ΥΝΔΕ Εὐθύμως, Ex animo, Promptè, Alacriter. εὐθαρσῶς, ἀπὸ θυμοῦ, vt Eustathius exponit. Philo De vita Mos. lib. 1, πρὸς μὲν δικαιοσύνην τὴν φιλῶν ἀκδόμως, πρὸς δὲ ἀδικίαις, αἷς ἂν οὖν ἐπιθῇ, μισεῖσθαι, Pietate & amore flagrantissimo prosequendo, Toto pectore amando. Et apud Suidam, ἀγωνίζεσθαι πρὸς ἀθύμως, id est θεθύμως, Alacriter. Herodianus libro 4, σαφεῖς ὅτι οὐκ ἄλλως Ἀρισταίους ἀθύμως μάχεται, Acriter pugnat. Lucianus, ἀθύμως πάνυ ἐρίζοντες, Admodum acriter, vel Magno cum animi feruore & contentione,

Pertinaci contentione. Quibus in locis capi potest in altera signific. τῷ θυμῷ, qua pro ira ponitur. Quo certè modo capitur apud Herodianum l.3, πάντα μὲ ὀθύμως ἐποίουν, ὀργῆς ἢ πάθους ὡσ φύσει, irato & infenso animo omnia gerens. Apud Philonem autem De vita M. lib.1, μή τι ἡλίκην κατασκήψῃ καὶ νῦν οὕτως ἐκθύμως ἀπιστοῦσι τοῖς χρησμοῖς, Turn. interpr. Sic improbè diffidentibus oraculis. ET Ἐκθυμία, ας, ἡ, Animi promptitudo. ἐνθυμία. AT Ἐκθυμίως, quod ex Isocr. citat quidem Bud. sed non interpretatur, si mendosum non est, pro ἀθυμέω, hoc est Animum despondeo, poni videtur: ὥστ' οὐκ ὀκθυμεῖν δεῖ τοὺς ὑπὲρ τῶν δικαίων κινδυνεύοντας, δεῖ δὲ πολὺ μᾶλλον τοὺς ὠφελίζοντας.

Ἔνθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, In quo animus est, Animosus. Aristot. Polit. 7, c. 7, πᾶν τὸ τῶν Ἑλλήνων ἔθνος ὡς εἰπεῖν μεθύειν πῶς τοὺς τόπους, οὕτως ἀφρονεῖν μετέχει. καὶ γὰρ ἔνθυμον καὶ δίγνωστον τοῦτ' ὄντι, hoc est θυμοειδὲς, καὶ θυμοῦ πλῆρες, vt ibidem loquitur: opponens ei ἄθυμος, hoc est Pusillanimis, seu Nó animosus.

Ἐνθυμέομαι, οῦμαι, In animo verso, seu voluto, Animo cõcipio, Animaduerto. Item Considero, Expendo, Reputo: Cum genit. vel accusatiuo. X. Apomn. 1, ὅστις τῶν πάντων ἄδικος, θαυμαστὸν τί μὴ τούτων ἐνθυμεῖσθαι. Et 2, τοῦτ' οὖν ἄξιον ἐνθυμεῖν ὑμῖν τοῦτον. Sic Isocr. ad Phil. ὧν ἐνθυμούμενόν σε χρὴ μὴ πρότερον ἡσυχίαν ἄγειν. Et alibi, ὧν ἐνθυμούμενος χρὴ &c. Cum accus. autem, vt Thuc. lib. 2, καὶ αὐτοὶ ὅταν κρίνομέν τι ἢ ἐνθυμούμεθα ὀρθῶς τὰ πράγματα. Demosth. in Midian, τί οὖν οὐ τούτων ἐμὲ δεῖ ἐνθυμεῖσθαι πρῶτον; Itidem Isocr. ἐπιδεᾶν ἐνθυμουμένων τοὺς φοβουμένους καὶ τοὺς κινδυνεύοντας. Nonnunquam etiam sequentem habet particulam ὅτι. vt apud Plat. epist. 4, ἐνθυμοῦ δέ τι καὶ ὅτι δεινός τισιν &c. Aut etiam διότι. vt Isocr ἐνθυμοῦ δὲ διότι ἐνδέχεται. A Thucydide autem iungitur etiam participio, & dicitur οὐκ ἐνθυμεῖται ἐπαρόμενος pro οὐκ ἐνθυμεῖται ὅτι ἐπαίρεται. Sed his addo, videri mihi aliquando οὐκ ἐνθυμεῖσθαι accipi pro In mentem mihi non venit. vbi sequentem habet infin. vt apud Demosthenem, οὐδὲ ἐνθυμεῖσθαι φημὶ λύσασθαι.

Ἔνθύμημα, ατος, τὸ, Animi conceptus, Sensum vel Sensus. vt apud Alcid. καὶ παχέα χρήσασθαι καὶ περὶ ὀνομάτων καὶ περὶ ἐνθυμημάτων ἀπορία. Sic apud Isocr. & Halicarn. ἐνθυμήματα sæpe pro sensis & sententiis, id est αὐτὰ τὰ νοήματα. Item ἐνθύμημα, Argumentum & sententia oratoria. Cicero in Topicis, Ex hoc illa rhetorum sunt ex contrariis conclusa, quæ ipsi ἐνθυμήματα appellant: non quòd non omnis sententia proprio nomine ἐνθύμημα dicatur: sed, vt Homerus propter excellentiam commune poetarum nomen efficit apud Græcos suũ, sic quum omnis sententia ἐνθύμημα dicatur, quia videtur ea quæ ex contrariis conficiatur, acutissima, sola proprio nomen commune possidet. Vide & Quintil. item apud Græcos Aristotelem & Hermog. Vide etiã Budæum pag. 693, vbi inter alia ex Hermog. docet ἐνθύμημα esse acrius epicheremate. ‖ Ἐνθύμημα Bud. vertit etiam Commentum: item Inuentum, seu Memorabile inuentum, apud Xenophontem, ἐνθύμημα καλοῦ ἄξιον. HINC Ἐνθυμηματικὸς, Constans enthymemate seu enthymematis, aut Enthymemata cõtinens. vt ἐνθυμηματικὰ καὶ ῥητορικὰ, Aristot. Quibus enthymemata adhibentur. Et ἐνθυμηματικὴ ἀκρίβεια, Hermog. Periodus enthymemate concluſa. ‖ Aliquis autẽ dicitur ἐνθυμηματικὸς, id est Acer in argumentationib' & argutus orator, apud Aristot. Vide B. 693. Et Ἐνθυμημάτων πλήρεις, Commentationibus pleni. In v. l. BICOMP. Ἐπιθύμημα, Hermog. Enthymema enthymemati additum. ET Ἐπιθυμεῖσθαι, AC Ἐπιθύμημα itidẽ de enthymematis vnius ad alterum adiectione. Vide Bud. pag. 694. DIMIN. Ἐνθυμημάτιον, Commentatiũcula. Argutulum dictum. Bud. ex Gell. l. 15, in prin.

Ἔνθυμησις, εως, ἡ, Cogitatio, Consideratio. Item Cõmentatio. Thuc. lib. 1, διὰ τὴν τοῦ ἐνθυμήσεως τὴν ὀλιγωρίαν τῶν ἀφίξεων. Naz. καὶ μετὰ τοῦ καὶ ἐνθυμήσεως καὶ ψυχῆς διαίρεσιν ὅλην ἐκείνην ἐλθεῖν τὴν καὶ πλείω.

Ἐνθυμητὴς, Promptus ad excogitandum, seu comminiscendum. Vide Bud. p. 317.

C. Εὔθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui bono animo est. Qui hilari & lxto ac securo animo est, oppositum τῷ δύσθυμος. Aristot. Problem. 104, τὸ δὲ θερμὸν τὸ ποιεῖ τὸν τόπον εὔθυμον καὶ ἐλπίζειν, πιεῖν ἐνθύμησις. Et paulo post, διὸ καὶ οἱ μὲν παῖδες εὔθυμότεροι, οἱ δὲ γέροντες δυσθυμότεροι. Xen. Pæd. 6, de Cyro milites adhortante, ὑμᾶς δ' ἐγὼ βούλομαι εὐκαιρῆσαι ὧν μοι δοκεῖτε μεμνῆσθαι πολὺ εὐθυμότερους εἰς τὸν ἀγῶνα ἰέναι, multo alacriore & hilariore animo prælio initum. Herodian. lib. 6, ἐνθυμότερος δὲ καὶ εὐδίστερος ἡμέρας, αἰσθόμενος αὐτοῦ τῆς ἐφεστηκυίας τὰ πολεμικὰ φροντίδος, ταῖς τῆς πόλεως ἐχόλαζε τροφαῖς, Hilarior iam ac liberior. Item, Qui beneuolo ac benigno animo est, ἔμφρων. Od. ξ, Οἷά τε οἱ αἰνὴ' ἀνὰξ εὔθυμος ἑδωκεν. VNDE Εὐθύμως, Bonq ac hilari animo. Autor Axiochi, δεῖ ὑπερφυῶς διαγωνιῶντας, εὐθύμως μετονυχὶ παιανίζοντας, εἰς τὸ χρεὼν αἴρεσθαι, Alacriter propemodum pæana canentes mortem oppetere. Xenoph. Pæd. 2, ταῦτά μοι εὐθύμως εἰς τὸν ἀγῶνα τὸν πρὸς Θεσσαλοὺς παρορμᾷ. Et Pæd. 8, πρὸς κινδύνους εὐθύμως αὐτοὺς φέροντας, Bono ac forti animo. Synes. epist. 142, εὐθύμως διάγειν, Animo tranquillo & læto viuas. ET Εὐθυμία, ας, ἡ, Bonus animus, Animus hilaris & lætus, seu Animi hilaritas. Cic. interpr. Securitas, Animi tanquam trãquillitas, Animus terrore liber: vt ostendet tibi Lex. Cic. Xen. Pæd. 4, ἔπιτον καὶ ἀναχωροῦντα καὶ πίνοντα καὶ πάσης εὐθυμίας ἐπιμελόμενα. Eodem lib. καλῶς ἐδόκει ἔχειν αὐτοῖς μὴ πάλιν καταβαίνειν. καὶ γὰρ οὐκ ἦν ἔτι εὐθυμία ἐπὶ τοῖς χαλεποῖς ὤν. Et lib. 1, διὰ ταύτας μὲν αὐτοῖς εὐθυμίας παρεῖχεν ὅτι τῷ δ' ἔπονον. Synes. epist. 14, ἐρρωμένως διαβιώσῃς, φιλοσοφίᾳ εὐθυμίαν πρυτανεύουσαν ἀκύμονα, Animi tranquillitatẽ suppeditante. ET VERB. Εὐθυμέω, ῶ, Bono & læto animo sum. Iocẽ lamentis tranquillitate sum, vt Bud. apud Plut. οἷον εὐθυμεῖ. interpr. 466, δεῖ τὸν εὐθυμεῖν μέλλοντα μήτε πολλὰ πράττειν μήτε ἰδίᾳ μήτε ξυνῶ. Sic etiam p. 470. Pass. etiam dicitur εὐθυμεῖσθαι, itidem pro Bono ac hilari esse animo, seu (vt Bud. interpr.) Alacrẽ esse & gaudio perfusum. Xen. Hellen. 7, τὸ δ' ἐπιπολαιοῦσθαί τε καὶ εὐθυμεῖσθαι, καὶ ἀσπάζεσθαί καὶ παίζειν ὡς εἰρηνικὸν ἡμῶν ὄντα, ἐπιτηδεύειν. Plut. Sertorio, εὐθυμεῖσθαι προσκαλῶν ὡς ἀγαθοῖς καὶ πυνθάνεσθαι. Sic idem in Mario, 139. Aristot. Rhet. 2, ὀργίζονται δὲ καὶ ὅταν καιρὸς ᾖ ἀτυχίας καὶ ὅλως εὐθυμουμένους ἐπὶ ταῖς ἑαυτῶν ἀτυχίαις, qui in suis ipsorum infortuniis animo sunt tranquillo & ab omni terrore libero, seu securo.

C. Ἐχέθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mente præditus, vel Qui animi cupiditates coercet. Od. θ, Οὔτε καί οἱ κακὸν ἠὲ βιηφόρον, ἀπτὸν οὐκ ἐχέθυμος, i. vt schol. exp. οὐ λογισμὸν ἔχουσα, ἢ ἐγκρατοῦσα τῶν ὀρθυμιῶν, ἢ σώφρων.

C. Ἡπιόθυμος, ου, ὁ & ἡ, Benigno ac miti animo præditꝰ. Epigr.

C. Κακόθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui malo seu maleuolo animo est. VNDE Κακοθυμία, ας ἡ, Maleuolentia, Animus malè affectus. Plut. Lyc. p. 13, σπουδάσαι τῷ ζήλῳ τῶν καλῶν ἐκ τῆς ὀπτικωτέρας τὴν ἐκείνων κακοθυμίαν.

C. Καρτερόθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui toleranti animo est, Qui animi tolerantia omnia vincit. Odyss. φ, καρτερόθυμον Φῶτ' Ἠρακλῆα μεγάλων ὀπίτοσε ἔργων. Apud Hesiodum verò ἐν τοῖς καρτερόθυμον, exponitur Pertinacem.

C. Λειπόθυμος, ου, ὁ & ἡ, Animo deficiens, Animo defectus, seu Quem animus deficit. VNDE Λειποθυμία, ας, ἡ, Animi defectio, Animi deliquium. Plut. Alex. τῆς λειποθυμίας ἅμα τῷ πατάξαι συναλισκομένους. Item, καὶ τὸ ἐκεῖ τὴν αἴσθησιν ἀπολῦσαι & μικρὸν ἐπιμεῖναι τῇ λειποθυμίᾳ ὀλίγον χρόνον. Alex. Aphrod. lib. 2 Probl. ἔξεις καὶ γλίχονται αἱ ἀκρατεῖς λειποθυμίαι. ET Λειποθυμέω, ῶ, Animo deficio seu defectior. Dioscor. lib. 3, c. 96, de pulegio, λειποθυμοῦντας τὰ αἰσχρᾶς ποιεῖ ἕξεις. Plinius de mentha, Magna societas cum hac ad recreandos defectos animo, cum furculis suis in ampullas vitreas aceti vtrisque delectis.

C. Μακρόθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q. d. Lõganimis) Qui iram differre & cohibere nouit: oppositum τῷ ὀξύθυμος. Lenis, Clemens. Item Patiens, Patienti animo tolerans. Pallad. lib. 2, Epigr. Ἀνὴρ πάντων ἐμοί τις ἦσθ' μακρόθυμος ἔσωσας Tolerantem laboris. VNDE Μακροθυμία, Iræ differendo, seu Patienter. Act. Apost. c. 26, μακροθυμίας ἀκοῦσαί μου, Æquo animo seu patienter audias me. ET Μακροθυμία, ας, ἡ, Iræ dilatio, Tolerantia. Ephes. 4, μετὰ πάσης ταπεινοφροσύνης καὶ πραότητος μακροθυμίας. Et c. 1, εἰς πᾶσαν ὑπομονὴν καὶ μακροθυμίαν, Ad omnẽ tolerantiã & animi lenitatẽ. ET Μακροθυμέω, ῶ, Iræ differo, Patiẽter fero. Matth. 18

μακροθύμησον ἐπ' ἐμοὶ, ἢ πάντα σοι ἀποδώσω, Differ ira ega me. Luc. 18, ἢ μακροθυμεῖ ἐπ' αὐτοῖς, quantūuis tardus videatur in vlciscendis ipsorū iniuriis. Vtitur hoc vocabulo Plutarchus etiam pro Durare cor, vt Plautus loquitur: seu καρτερῶν. Locus est in libro De Socr. dæm. vbi eos qui hanc vitam degunt, comparat natatoribꝰ qui è mari ad littus contendunt, ὀλαμυλᾶσθαι καὶ μακροθυμεῖν. δι' οἰκείας πειρωμένους ἀρετῆς, σπάνιον καὶ τυγχάνειν λιμένος. quod quasi explicans subiungit, ὥσπερ οὖν ἐν ἀθλητικοῖς μείζοσιν ἡμῖν ἀγῶσι μακρὰς ἀγῶνας δεῖ καὶ προθύμους ψυχὰς, οὕτω δεῖ καὶ συμφορὰς ὑπομένοντας κινδυνεύειν καὶ φιλοπονοῦντας περὶ τινὰ ἔμφασιν ἰδρῶτος πολλοῦ καὶ πόνου φέρεσθαι. A B

C. Μεγαλόθυμος, ν, ὁ καὶ ἡ, Magnanimus, Magno & celso animo præditus. idem quod μεγαλόψυχος. Plato 2 De rep. πόθεν ἅμα σοφὸν καὶ μεγαλόψυχον ἦθος εὑρήσομεν; Ibidē θυμοειδὲς eadem signif. vsurpat. PRO QVO Μεγάθυμος dicunt poetæ, metri gratia. Il. υ, Ἀχιλλῆος μεγαθύμου. Od. τ, μεγάθυμος Ἀστυάνασσα. Od. ο, Νηλέα τε μεγάθυμον. Quid autē μεγάθυμος sit, ipse de apro alibi loquens exprimit. Il. ρ, v. 21, ὃ τε μάλιστα θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φέρει ἀνδρὸς ἀγαυοῦ. C

C. Μικρόθυμος, ν, ὁ καὶ ἡ, Qui pusillo est animo. idem quod μικρόψυχος. VNDE Μικροθυμία, ας, ἡ, Animus pusillus. μικροψυχία. Quidā Pusillanimitas, vt μικρόθυμος Pusillanimis interpr. ET Μικροθυμέω, Animo pusillo sū.

C. Ὁμόθυμος, ν, ὁ & ἡ, Vnanimis, Concors. ὁμόφρων, ὁμόψυχος, Hesych. VNDE Ὁμοθυμία, ας, ἡ, Vnanimitas. Liu. ET Ὁμοθυμαδὸν, Vnanimiter, Vno animo & cōsensu. Xen. Hell. 7, ὁμοθυμαδὸν ἐβοήθουν ἐπὶ τοὺς ἐναντίους. Philo de vita M. l. 1, ἴδιά ἕκαστον καὶ πάντας ὁμοθυμαδὸν τῷ ἰσοτίμῳ καὶ λιταῖς πολίταις, & priuatim singulos & vniuersos vno cōsensu. Herodian. l. 2, ὁμοθυμαδὸν πάντες ἀφύμνῃ, lætis acclamationibus vnanimiter exceperunt. Demosth. autē, quū dixit Phil. 4, ἐὰν ὑμεῖς ὁμοθυμαδὸν ἐπιμεῖς γνώμης Φίλιππον ἀμύνησθε, quasi ex superabundanti addidit ἐπιμεῖς γνώμης. Sed & Philo dixit ἅπαντας ἀφώνως ὁμοθυμαδὸν ἐκβοῶντας, omnibꝰ promiscuè vno ore & cōsensu vociferantibꝰ. Eadē cōposit. forma dicitur ET Παθυμαδὸν, Toto animo, Toto pectore. ὁλοψυχεί. Od. σ, v. 33, Οὐδὲ θάμιξις παθυμαδὸν ἐκ κρατὸς, Toto animi robore, Tota animi contentione, de Vlysse & Iro luctaturis. D

C. Ὀξύθυμος, ν, ὁ καὶ ἡ, Qui subita & acri ira excandescit, Qui acerbè vehementérque irascitur, Ad iram præceps, seu Præceps animi, vt Virg. loquitur. Aristoph. Vesp. οὐδὲν ἡμῶν ζῷον ἠρεθισμένον μᾶλλον ὀξύθυμόν ἐστιν, οὐδὲ δριμύλωπρον, nullum animal irritatū tam acri ira excandescit. In eadem comœdia dicit ὀξυκάρδιοι eadem signif. Aristot. Rhet. 2, Θυμικοὶ μὲν ὀξύθυμοι, ἢ οἷοι ἀκολουθεῖν τῇ ὀργῇ. Eodē libro, ἢ τὸ ἀδικημένων καὶ ἐχθρῶν ἢ αὐτὰ πάντων ἢ οἱ ὀξύθυμοι καὶ παρρησιαστικοὶ, ἀλλ' οἱ πρᾶοι ἢ ἥττονες καὶ πανοῦργοι. Sūt q ὀξύθυμος esse velint Irasci facilis, Cerebrosus: quibus vtitur Horat. Opponitur (vt scribit Galen.) τῷ θυμοειδεῖ, animoso, q nō nisi magna & iusta de causa irascitur: estq; ὀξύθυμος qui si vel leuissimè offenditur, ira ferre nō potest & concoquere, sed statim excandescit: nec potis est iræ & animo suo moderari, sed mulierum more minimis perturbationibus succumbit. & protinus ardet iracundia. ideóque ὀξύθυμος pusillo, non generoso virilique animo præditus est. VNDE Ὀξυθυμία, ας, ἡ, Excā descentia, Iracundia, Vitium animi quo leuissima de causa irascitur. opponitur τῇ μακροθυμίᾳ. ‖ Ὀξυθυμία, Sordes, Purgamētū. Poll. l. 2, ἢ ὀξυθυμία, λύω οἱ φαῦλοι ῥήτορες φασὶ καθάρματα. Et l. 6, τὰ δὲ ἐν ὑδρίαις, Τῶν δὲ ἐν τῇ περιόδοις καθαρμάτων ἐκβλητήριος κοπρίων ἐκβλητήριος, οἱ χρὴ καθ' Ἡσύχιον λέγειν. Τὰ ὀξυθυμῶν ἀπορρήτους, vilior abiectiórq; purgamentis. Quibus in locis vocabulum hoc fœmin. gen. vsurpatur. Reperitur verò neutro etiā gen. & plur. τὰ ὀξυθύμια: quod variis modis exponitur. Quidā. n. (vt Harpocr. annotat) inter quos est & Aristarchus, ὀξυθύμια volunt esse τὰ ξύλα ἀφ' ὧν ἀπαίρονται ἕρπες, dicta ἀπὸ τῆς ἀξίνης τοῦ θυμοῦ χρῆσθαι, Cruces è quibus suspenditur & strangulatur aliquis. Nonnulli (vt Hesych. scribit) volunt esse τὰ καθαρτήρια ἢ ἀπορριπτούμενα ξύλα, ἃ συμπείροντες τοῖς ῥιπτοῦσι κατάρωντες τὰς οἰκίας. Hyperides in orat. cōtra Demadē, περὶ ὃ πολλοῦ ἂν δικαιότερον ἐν τοῖς ὀξυθυμίοις ἐκπλῦναι ἢ ἐν τοῖς ἱματίοις ἱεροῖς. Eupolis, ὅτ' ἐχλιῶ ἐν ταῖς περιόδοις κἀν βίαιον ὀξυθυμίας ὄχος τὸ βάραθρον τῆς πόλεως κἀμέ- E

σαι πωτᾶσθαι περιῴδόμενον. Addit Harpocration, ὀξυθύμια à Didymo exponi τὰ καθάρματα καὶ ἀπορρύματα. hæc enim solere efferri in triuia quum domus expurgantur. Idem hæc subiūgit (quibus aliquid mendi subesse videtur) ὁ δὲ τοῦ ὑπομνήματος τοῦ κατὰ Δημάδους, τὰ ἐν ταῖς περιόδοις φησὶν Ἑκαταῖός που τὰ καθάρσια φέροντες, ἃ ὀξυθύμια καλεῖται. Quæ duæ expositiones posteriores cum Pollucis explicatione conueniunt: quemadmodum Suidas quoque scribit, ὀξυθυμία vocabantur Athenis purgamenta ædiū quæ noctu in triuiis exponebantur. Ab ὀξύθυμος autem est ET IAM Ὀξυθυμέω, Iræ impotens sum, Præcipiti ira excandesco. Aristoph. Vesp. ὅπως κλητήσας ἐλθὼν, ὀξυθυμηθεῖσά μοι, ἤρετ' εἰ τὸν Ἀντιφῶντα καθίσαμαι τυφογενίδα. Ab ὀξυθυμία autem EST Ὀξυθυμίας, ν, ὁ, idem quod ὀξύθυμος, seu ὀξύχολος. Poll. C

C. Πτεῤῥύθυμος, ν, ὁ καὶ ἡ, Ira valde accensus, Qui ira valde excanduit. Plut. Mario, ἐκπαῦται αἱ γυναῖκες ἀπαντῶσαι μετὰ ξίφων καὶ πελέκεων, δεινὸν τετεγμέναι καὶ πτερύθυμον ἠμυόπτ. VNDE Πτερύθυμος, Accenso animo. vt πτερύθυμος ἔχων, Ira percitus. Æschyl. μή τις θεὸς πὶς γαῖ' ἐπέλθῃ πτερύθυμος, Inferos infenso seu ira accēso animo incusare. vel Supramodum, ὑπερκαλλόντως, vt schol. exp. Apud Plat. autē in Tim. πτερύθυμος ἔχει v. l. interpr. Exultat, Effertur.

C. Πρόθυμος, Animum alacrem habens [ad aliquid,] Qui prompto & erecto est animo: vel simpliciter, Promptus. Est autem duplex nominis huius in ista signific. constructio. Dicitur enim πρόθυμός τινι πρός τινα, & πρόθυμός τινι ποιῆσαί τινα. Aristoph. πρόθυμοι εἰς τὰ πράγματα. Thuc. προθυμούμενον εἰς τὴν ὁλκάδα. Demosth. Pro cor. δέομαι ὑμῶν, ἐὰν ἐμοὶ καὶ πρόθυμος οὗ ποιεῖν ὑμᾶς. Sed interdum etiam πρόθυμος sine adiectione ponitur: vt apud Thuc. lib. 1, βουλομένων ὑμῶν τῷ πρόθυμον εἶναι, si velitis ista alacriter & strenuè capessere. Item προθυμότερος, Magis incitatus ad aliquid agendum, Plut. Et τὸ πρόθυμον substantiuè, Alacritas animi, Thucyd. ac post eum alii. ‖ Πρόθυμος πρός τινα apud Thucydidē pro eo (vt opinor) quod Lat. Studiosus alicuius. ‖ Item πρόθυμος cum genit. pro Cupidus, memini me legere, sed apud poetas tantùm. D

Προθύμως, Alacri animo, Alacriter, Promptè. Item Impigrè. Interdū verò idē omnino quod Libenter. X. Pæd. 4, προθύμως δίκην. Et in 1, ἃ μὲν καλὰ ἡ πόλις νομίζει, προθύμως αὐτὰ ἐκπονοῦμεν. Apud eundem, ἃ προθύμως, ἢ ἐχόμενα. Sæpe etiam cū verbo ἔχειν: estque προθύμως ἔχειν πρός τι, Animo prompto esse ad rem aliquā, vel animo propensum. Plautus Animatus cū infin. itidē iunxit, Animatus facere. CONTR. Ἀπροθύμως, Minimè alacrem animum ad aliquid habēs, Minimè alacris. Plut. De def. or. κατίδῃ μὲν εἰς τὸ μαντεῖον, ὡς φασι, ἄκουσα καὶ ἀπροθύμως. ET Ἀπροθύμως, Nō alacriter, Nō libenter. E

Προθυμία, Animi alacritas, Animi præsentia, Animus alacer & prōptꝰ. vel simpliciter Alacritas. Itē Studiū. Hom. plur. pro sing. vtēs, dixit Il. ζ, ὅσα προθυμίαισι πιθοίσας. A Xen. προθυμία opponitur τῇ ἀθυμίᾳ, Pæd. 1, λέγει ὅτι τὸ πᾶν ἔργον ἐν παντὶ ἔργῳ προθυμίαν ἀθυμίας. Idē προθυμίαν ἐμβάλλειν dicit, quod Cic. Alacritatem addere. Sed redditur etiā Inflāmare animū desiderio. Itē προθυμίαν παρέχειν apud Dem. Prōptū & alacrē animū ostendere. Sic autē ante eū loquutus est Thuc. Dicitur & προθυμίας οὐδὲν ἐλλείπειν ab hoc ipso Thuc. itidémq; à Xen. ac pro eodē, πᾶσα προθυμία vel μετὰ πάσης προθυμίας ποιεῖν τι, Omni studio aliquid agere. ‖ Interdum verò προθυμία ζήτησις pro Cupiditas seu desideriū huius rei. vt apud Synes. καπίδης τὴν προθυμίαν τὴν σὴν ἡμῖν ἀποδημίας. Sic Alacritas aliqd faciēdi, apud Cic. Interdū verò copulantur Alacritas & Cupiditas. ‖ Ab Hesychio προθυμία exponitur etiā χαρά, i. Lætitia, Gaudiū. Ad quam signific. transire itidem videtur interdum nomen Alacritas. F

Προθυμόομαι, οῦμαι, Alacri sum animo. Oppositum verbo ἀθυμῶ apud Xenophontem Pæd. 6, καὶ πάντας ὁτιοῦν ἀθυμοῦντας βλάβης ἐδόκει πολὺ χεῖρον εἶναι, καὶ προθυμουμένους, ὠφέλεια. Sed rarò ita legi positum sine adiectione, frequenter autem cum infinitiuo, vel cum accus. Dicitur autem προθυμοῦμαί τινι τινα, pro Prōptus est mihi animus & alacer ad hoc faciendum. vel Promptus sum, &c. Vel, Studeo hoc agere. Demosthenes, καὶ νῦν ἐγὼ G

θυμώμεθα ὑμᾶς δ'. Cum accuſ. autem, vt in hoc Ariſtot. dicto, ἡσθῆναι μὲν γὰρ ἐστὶν ἃ βούλεται, ἀνθρώπου δ' οὐδέν ἐστιν ἃ θυμοῦται. Et apud Plat. καὶ ταῦτα θυμοῦμαι, ὦ Κέπαι, καὶ ἄνια πολλά. Vide Bud. p. 527, vbi θυμοῦσθαι exponit Aliquid magno ſtudio ſuſcipere & inſtituere, item In animum inducere & cupere efficere. Quæ dux poſteriores interpr. duobus locis qui proximè ſequuntur, ce nuenire videntur, prior priori, poſterior poſteriori. Plato De rep. 1, θεσθυμοῦ καὶ ἡμῖν ἐκδιήξασθαι. vbi tamen exponitur ſimpliciter Velis. Plutarch. in Them. θεσθυμῆναι ὅπως ἐν ταῖς γενομέναις ναυμαχίαις. vbi obſerua θεσθυμοῦμαι cum ὅπως. Alicubi verò partic. θεσθυμούμενος ponitur pro ipſo aduerbio θεσθύμως. vt φιλοπονοῦ θεσθυμούμενος apud Xen. Pæd. 1.

ς. 2. Συμπροθυμοῦμαι, Contendo ad idem efficiendum, In eandem cauſam incumbo. vt Xen. Pæd. 6, συμπροθυμήσεται παῦτα. Idem Anab. libro 7, συμπροθυμεῖσθαι ὅπως διαβῶσι τὸ στράτευμα. Hæc Bud. Sed ſciendum eſt Thucyd. non ſolùm accuſ. rei (alicubi verò infinit.) iungere hoc verbum, ſed & datiuo perſonæ nonnunquam: pro Adiuuare eum aliqua in re, vt apud eum exponitur: verùm ſi vis verbi exprimenda ſit, perinde eſſe puto acſi diceretur, Alacritatem eius adiuuare ſua.

C. Ῥᾴθυμος, ν, ὁ & ἡ, Cuius animus remiſſus eſt, Cuius animus facilia cõſectatur, at difficilia adeóq; laborẽ omnẽ vitat. Sic autem interpretor, ad exprimendam vtcunque poſſum huius verbi vim, habita ratione originis. nec enim dubium eſt quin ex ῥᾳ abſciſſo ex ῥᾴδιος, & nomine θυμός, factũ ſit: ſicut ῥᾳδιουργὸς ex ῥᾴδιος & ἔργον compoſitum videmus, & ῥᾳστώνη ex ῥᾷστος ſuperlatiuo eiuſdem nominis. Etymol. certè ſcribit ῥᾴθυμον eſſε τὸν ὁλοκλήρως μεταχειριζόμενον (omitto alterã expoſitionem & mendoſam & friuolam, meo quidem iudicio) At Euſtathius ῥᾳθυμίαν eſſe vult τὴν ῥᾳδίαν τοῦ τρόπου τὸν θυμόν, vt videlicet ab eadem ſit origine à qua θυμοραϊστὴς. Sed vix mihi perſuadere poſſum ſeriò iſtud ſcripſiſſe tam doctum grammaticum: quum vel illa duo, ῥᾳδιουργὸς & ῥᾳστώνη, verum huius quoque vocabuli etymum ante oculos ponant. ῥᾳστώνη certè & ῥᾳθυμίαν aliquando copulari, docebo in Ῥᾳθυμία. Ad ῥᾳδιουργῶν autem quod attinet, vel ipſa Gallica lingua nobis eius originem repræſentat, quæ locãs dicit itidem remiſſè aliquid agẽti, Tout a ſ'eſtre aiſe. Naſo itidem vbi negauit ſe poſſe animum, id eſt τὸν θυμὸν, in curas contendere quas lima mordax requirit, dixitque ſuam mentem nihil durum poſſe pati, (id eſt laborioſum:) tandẽ fatetur, Quod venit ex facili ſatis eſt cõponere nobis, Et nimis intenti cauſa laboris abeſt. Sic igitur ῥάθυμος prima ſignif. (id eſt quam habet reſpiciendo etymum) Cuius mens in iis occupatur quæ veniunt ex facili, minimèque intento labore eam exercent. Sed latius extẽditur, & quidem ad eum vſque qui laborem omnem auerſatur, quietem atque otium amãs. vnde etiã φιλοπόνῳ opponitur, tanquam videlicet φυγοπόνον ſignificans. Denique quanuis ῥᾴδιμος dictus ſit (vt opinor) quaſi ὁ σὺν τῇ ῥᾳδίᾳ θυμὸν ἔχων, accipitur tamen pro Ceſſator, Deſes, Segnis, Negligens: aut etiam Supinus. vnde Plutarchus Sympoſ. 1, τῷ ὀκνηρῷ καὶ φιλοπόνῳ opponit τὸν ἀμελῆ καὶ ῥάθυμον, itidémque in libro De diſcern. adul. ῥαθύμους & κολακικοὺς coniungit. Dicitur etiam de re quæ talis eſt vt nullam animi contentionem poſtulet, ideóque pigro etiam ac deſidi conueniat. Ariſtot. Rhetoricῶν 1. σχεδὸν δὲ πάντα ὁ μοχθηροὶ πλήθουσιν ὅσοις, καὶ ἃδ ποιοί εἰσιν· οἷς ὁ μὲν αὐθάδης φύσει, σχεδὸν τὰ πολλὰ· ὁ δὲ ἀκόλαστος, σχεδὸν ταύτὰ τῷ σώματος ἡδονάς· ὁ δὲ μαλακὸς, σχεδὸν τὸ ῥᾴθυμον. vbi τὸ ῥᾴθυμον quidam per ſubſtantiuum reddunt Deſidiam. Apud Iſocratem autem ῥᾴθυμος βίος videtur eſſe Vita quæ in deſidia aut certè in otio trãſigitur: & ex conſequente quæ opponitur vitæ duræ. Vide & paulo pòſt de hoc loco. Cæterũ in ῥᾴθυμος conſtat debere ι ſubſcribi literæ α, ſequendo id quod dixi etymon, quia tamen apud autores vnde exempla ſumpſi, adſcriptum non inueni, nec ipſe adſcribere volui.

ε. 1. Ῥᾳθυμοποιὸς, Deſidẽ ſeu pigrũ reddens. Theophyl. ep. 29, περὶ πενίας loquens. 1. de paupertate, φιλοσοφητέον ὅτι καλὸν, ῥᾳθυμοποιὸν, καταφρονητικὸν. &c. 2 loc⁹ in memoriã mihi reducit Tibullianum illũ verſum, Me mea paupertas vitæ traducat inerti. quũ enim hæc caneret, exiſtimauit & ipſe paupertatem eſſe ῥᾳθυμοποιόν. ac miror certè cur in hoc loco tam multi tantùm ſe torſerint, ac nonnulli tandem ad hypallagen cõfugerint: (vt videlicet perinde ſit ac ſi dixiſſet poeta, Me mea vita iners ad paupertatẽ traducat) quum abſque hac violẽta hypallage, ſenſus aptiſſimus ex hoc verſu eliciatur. quũ enim dixiſſet Diuitias multis laboribus coniunctas eſſe, ait ſe illis anteponere paupertatẽ, per quam licebit otio frui. quod per diuitias non licet. Erit igitur paupertas ῥᾳθυμοποιὸς in illo Theophyl. loco Paupertas vitæ inerti traducẽs, vt loquitur Tibullus. Quòd ſiquos obiiciat ab Iſocr. cõtrà ἄφθονον βίον & ῥᾴθυμον copulari, reſpondendũ puto ad aliud ῥᾳθυμίας genus illũ reſpicere, quàm duo illi reſpexerint. Cui enim victus ſupperit, & (vt Heſiod⁹ loquitur) cui βίος ὕδατι ἐπιπαρὰς κατάκειται), ei licet ῥᾳθύμῳ eſſe, i. ab omni opere feriari quo alii victum ſibi cõparare coguntur: at cõtrà qui pauper eſt, licet in quærendo ſibi tenui victu occupatus, ῥᾳθυμῶν tamẽ & ipſe dicitur, vt cui labor hic leuis ſit præ laborib⁹ quos perferunt, curiſque atque anxietatibus quibus cõflictãtur qui diuitiis inhiant, totique congerendis illis dediti ſunt. Videndum eſt igitur an in illo itidem loco Iſocr. ῥᾳθυμεῖν exponi poſſit ῥᾳθυμοποιεῖν. ego Lat. reddi poſſe arbitror Vitam quietã & otioſam. Hoc quoque addo, licere in ῥᾴθυμος aliqua facilitatis ſignificatio includatur, reſpiciendo etymon, (vt antè dixi) huc tamen non videri pertinere Victum facilem apud Virgil. & Diuitias faciles apud alium quendam poetam.

Ῥᾳθύμως, Animo remiſſo, Segniter, Oſcitater, Supinè. Itẽ Languidè. Herodian. 6, ῥᾳθύμως τε καὶ ἀκαιδρώτως τῆς πολεμικῆς σπουδῆς ἐφίεμένου. Et l. 5, ῥᾳθυμότερον σπουδαίρουτα πρᾶγμα. Philo De mundo, μᾶλλον ἱστορίας φυσικῆς, ἀλλ' οὐκ ἀσεβοῦντος καὶ ῥᾳθύμως λεγόντων. Et cum verbo φέρειν apud Andoc. ταῦτα ῥᾳθύμως φέρετε. quod Bud. vertit, Hæc vos remiſſo animo ſupinóque trãſmittitis. At in v. l. ῥᾳθύμως ταῦτα φέρειν ex Plat. De leg. pro Patienter ferre. Iungitur & verbo ἔχειν, vt apud Iſocr. οὐδὲν ἐφρόντιζον τῶν ἀπαγγελλομένων, ἀλλὰ ῥᾳθύμως εἶχον. vbi Bud. vertit Quieſcebã, Nõ comouebar. Cõp. grad. Ῥᾳθυμότερον in loco ex Herodiano paulo antè citato: & Ῥᾳθυμοτέρως apud Ariſtot. Pol. 7, ῥᾳθυμοτέρως διάγειν.

Ῥᾳθυμία, Animi remiſſio, Deſidia, Segnities. Demoſth. Philipp. 1, δι' ἣν ἡμετέραν βραδυτῆτα & ῥᾳθυμίαν. Vt autem βραδυτῆτα & ῥᾳθυμίαν copulat, ſic μέλησιν & ῥᾳθυμίαν Herodian. Idem verò Demoſth. Philipp. 3, ῥᾳθυμίαν & ἀμέλειαν: quomodo ῥᾴθυμον & ἀμελῆ à Plut. coniungi docui. Idem Demoſth. alibi ῥᾳστώνην & ῥᾳθυμίαν coniungit. quibus certè & Iſocr. affinẽ ſignif. tribuit in Euag. ſcribens, ὀλίγοις πόνοις πολλὰς ῥᾳστώνας κτώμενος, ἀλλ' οὐ δι' μικρὰς ῥᾳθυμίας μεγάλους πόνους ὑπομενοῦμενος. Vbi ῥᾳστώνην crediderim eſſe otiũ, at ῥᾳθυμίαν deſidioſum quoddam otiũ, (ſi mihi ita loqui liceat) vel deſidioſam quietem, aut deſidioſam animi remiſſionem. At verò idem ἀλκυονίδα ῥᾳθυμίαν appellauit Veram animi remiſſionem, ſeu Veram animi relaxationem, aut Verã animi quietem, diſtinguẽs eã ἀπὸ τῆς ἀφροσύνης, atque adeo ἀφροσύνης poſitam illam eſſe negans. Locus eſt in Euag. in quo tamen plurali vtitur, non ſing. ita ſcribens, ὁρῶν γὰρ τοὺς ἀφρονεστάτους ὀπτιλευομένους, ἐλάχιστα λυπουμένους, καὶ τοὺς ἀλογίστους τῇ ῥᾳθυμίᾳ οὐκ ὀκνοῦντας, ἀλλ' ὑπὲρ τοὺς ἀσφαλείας καὶ τοὺς καρπείας ὑπούσας, εὐδὲν ἂν ἐξίστασον παρέλιπον &c. Qui locus diligenter propter hunc etiã Platonis animaduertendus eſt, ῥᾳθυμία ἔπεσθαι ἀφροσύνῃ καὶ βυσσῇ. Ex omniũ autẽ quos protuli locorũ collatione diſcimus (vt opinor) ῥᾳθυμίαν primùm quidem de eo dictam qui lubenter animum relaxat, poſtea verò de eo quoque qui ita relaxatione illa & remiſſione gaudet, vt ei omnia poſtponat, & ſe deſidiæ dedat. vnde etiã Thucyd. ῥᾳθυμίαν oppoſuit πόνῳ μελέτης, vbi B. ignatiã interpr. Ῥᾳθυμία pro quiete ex Hippocr. affertur, ac nominatim ex lib. De inſomniis. Vbi meminiſſe oportet aduerbii ῥᾳθύμως, quod verbo ἔχειν iunctum, à Budæo exponi Quieſcere, ſuprà docui.

Ῥᾳθυμέω, ῶ, Remiſſo ſum animo, Deſes ſum, Deſidiæ me dedo, Sum ſegnis, vel Segniter ago. Xenoph. Hellen. 5, οὐ ῥᾳθυμοῦσα, ἀλλ' ἡδέως καὶ πονεῖν ἐθέλουσα. Iſocr.

οὐδὲ ῥᾳθυμῶν διετέλεσεν τὸν βίον. Bud.vertit Otio & desidiæ indulgere, in hoc Plutarchi loco, ῥᾳθυμῶν ἅμα καὶ σωφρονούντων τοὺς περὶ τὸν Διόνυσον τοιχίτας. A Polybio autem ponitur etiam simpliciter pro Quiescere, Quieti se tradere, Quiete & otio frui: πάντων δὲ δαιμονιζόντων Πόλιον, καὶ θαρραλεωτάτων αὐτὸν παύεσθαι καὶ ῥᾳθυμεῖν, ἐπὶ πέρας ὑπάρχειν τοῦ πολέμου. Sed addo, ab eo dici quoque ῥᾳθυμεῖν περί τινος, pro Conquiescere de aliqua re. i. Securum esse de aliqua re, atque adeo ita securum de ea esse, vt non obstet quominus in vtranuis aurem dormias. περὶ δὲ πίστεως, inquit, ἣν χάριτος ἀποδόσεως ῥᾳθυμεῖν αὐτὸν ὥρατο δεῖν. id est De ea securũ in vtrãuis aurẽ dormire. Istam enim prouerbialem formulam locum habere hìc existimo, ita eam accõmodando. nam De aliqua re dormire in vtranuis aurẽ, nõ scio an dici possit.

Ῥᾳθυμέομαι, οῦμαι, apud Greg.in Epitaph.patris, λαοῖς ὁπόσοις κατέσχε ῥᾳθυμηθῆσαί τι καὶ χερσωμάτωσεν ἐξ ἀπειρχίας. Bud. χερσωμάτωσεν vertit Ad mores incultos redactam, at ῥᾳθυμηθῆσαι non interpr. Ego autem suspicor hìc significare, Quæ per desidiam neglecta iacuerat, vel Quam desides homines neglectam reliquerant.

c.2. Ἀπῤῥᾳθυμέω, ῶ, Pigresco, Elangueo, Ignauia & socordia negotium aliquod transmitto, Desidia & ignauia impedior quominus aliquid suscipiam. Dem. περὶ τοῦ ἐν Χερρονήσῳ, Καὶ ἐμοὶ μὲν εἶπεν ὡς οἷόν τι τὰ ἄρτια, ὑμεῖς δ' ἀπῤῥᾳθυμήσατε. Hic absolutè. Aliquando & cum genitiuo, vt in hoc loco Xen. Apomn. 3, μὴ οὖν ἀπῤῥᾴθυμει τούτου, ἀλλὰ διατείνου μᾶλλον πρὸς τὸ σωφρονεῖν σαυτοῦ. Bud.

c.2. Καπῤῥᾳθυμέω, ῶ, Per desidiam aut inertiam ago, vel Per negligentiam derelinquo. vt B. vertit apud Xenoph. Hell. 6, μήτε καπῤῥᾳθυμῶ μήτε καταμελῶ μηδὲν φάνεσθαι. At verò à Demosth. τὰ καπῤῥᾳθυμηθέντα puto dici Quæ per ignauiam amissa sunt, Philipp. 1, καὶ τὰ ὑμέτερα αὐτοῦ κομιεῖσθε, εἰ δεῖ ταῦτ' εἶναι, καὶ τὰ καπῤῥᾳθυμηθέντα πάλιν ἀναλήψεσθε, κἀκτῆσθε πρόσοδον. Bud. tamen καπῤῥᾳθυμῶ dicens significare etiam Ignauiter prodo, illa affert.

Γαθυμίζω, Socordiã propulso, Ad vigilantiã excito. In v.l.

C. Ὑπερθύμως, ου, ὁ καὶ ἡ. Supra modum animosus, Magnanimus. Od. ν, Ὅς ποθ' ὑπερθύμοισιν ἠγήσατο Βασιλῆϊ, de Eurymedonte, quem & ipsum μεγαλήτορα appellat, id est μεγάθυμον, vt alibi loquitur. Il. υ, Πηλείωνος ὑπερθύμοιο. Il. ζ, Τρῶες ὑπερθύμοι. Apud Xen. De re eq. dici videtur de equo feroci & qui nimios animos spirat, oppositum τῷ βλακί. Verba eius sunt, εἰ δὲ ἢ δι' ἀβλακείαν ἐλάσεως πολλῆς δεόμενος, ἢ διὰ τὸ ὑπερθύμως ἔχειν, πολλῆς σωτηρίας τι καὶ θεραπείας.

C. Ὠμόθυμος, ν, ὁ ἡ, Crudelis, Crudeli animo præditus. Sophocles, Τὸν ὠμόθυμον ὅ τοι πολλὰ ὠδύνων λιθόστρωτον, de Aiace. Philo de vita M. lib. 1, ὀπισθάτας τοὺς ἔργων αἰπολεστάτους καὶ ὠμοθύμους οὐδενὶ συγγιγνώμῃ μεταδιδόντας ἠρεῖτο, curatores operum importunissimos & absque omni misericordia & venia sæuissimos.

Compos. in μος desinentia.

C. Ἀπόθυμος, ν, ὁ καὶ ἡ, Inuisus, Molestus. vt ἔπος ἀπόθυμον apud Hesiodum, Verbum inuisum, Verbum molestum, Verbum ingratum. quasi Quod est procul ab animo nostro. Cui opponitur κατὰθυμος, quasi Quod est secũdum animum nostrum. Sed forsasse malit quispiam ἀπὸ hic præpositionem esse, & πόρσω significare simpliciter, (quam significationem habere videmus in quibusdam aliis tum verbis, tum nominibus) & ita fuerit ἀπόθυμον, quasi Quod est absque animo nostro, idest, animi nostri affectu & voluntate. Sed eodem res redit.

C. Ἔνθύμος, ν, ὁ & ἡ, Qui in animo est, Qui animo nostro obuersatur, & de quo cogitamus. Odyss. ν, in fine, Μὴ δή τι κῦδός γε λίαν ἐνθύμιος ἔστω. Vbi quidam exponunt etiam (ex consequenti) Ne ubi valde curæ sit, vel Ne esto nimium de illo solicitus. Basilius ἐνθύμιον itidem appellauit, Quod nobis in animo versatur, seu in mente: vel potius Quod mente versamus: pag. 274, χρεὼν φαντάζεσθαι τοῦτό σοι τὸ παιδίον ἐνύπνιον, καὶ ἐνθύμιον ἐνθύμιον. Apud Sophoclem autem Trach. de Deianira, ἀλλ' ὅμως τὸν αἰεὶ δὴ μὲν φέρουσαν ἐνθάδ', ἐνθυμίοις ἀνίαις αἰανῆ σέλας πέρᾶν, πρὶν ἂν δι' ἕτους ἱππεύσαντα φῶτα, scholiastes exponit μεμνημένην, πολυφρονοῦσαν. vt videlicet intelligamus thalamos qui animo Deianiræ magno cum dolore obuersarentur, seu De quibus non sine magno animi dolore cogitaret.

Ἐνθύμιος, Animo religionẽ ciens. Antiphõ in Apol. ἡμῖν ὑμᾶς θεοὺς ἅπαντας ἀπολογεῖσθαι οὐκ ἔστιν, ὑμῖν δ' ἐνθύμιος ἡμῖν ἔσται, sed vestros animos religione obstringet. Sic ἐνθύμιον ποιοῦμαι apud Thuc. Rem in religionem vertentes, seu trahentes. Vide Bud. pag. 284 & 693. Quidam ἐνθύμιον ποιεῖσθαι, ibi reddunt Rem pro ominosa habentes. At in hoc Herodoti loco, ἐνθύμιόν οἱ ἐγένετο ἐμπεσοῦσα τὸ ἱρὸν, interpr. Eũ facti pœnituit. quæ interpr. non placet.

Ἐνθυμία, Cogitatio, ex Thuc. in v.l. ἐνθυμία δὲ καὶ ἐνθύμησις, Θωμᾶς ὁ Μάγιστρος, inquit Poll. l.2. ET Ἐνθυμίζομαι pro ἐνθυμοῦμαι, quod proximè sequitur, vt ἐνθυμιζόμενοι παῖδα τῇ μάχῃ συμφοράς. quod exemplum ab eodem Poll. citatur. Apud Hesych. non solùm ἐνθυμιζόμενοι habetur, sed etiam ἐνθύμιζε, quod exponit ἐνθυμοῦ. Suidas autẽ illud ἐνθυμιζόμενοι (quod explicat λογιζόμενοι) ex Dione affert, lib. 17 Rom. hist. HINC est ἐνθύμιτος, quod tamen Suid. exponit ὕποπτος. i. Suspectus.

C. Καθύμιος, Qui est in animo, Animo obuersans. Iliad. κ, v. 384, Θάρσει· μηδέ τι ταῖτα καθύμιος ἔστω. id est ἐν ἐνθυμήσει καὶ κῆρ δέησθαι, Ne obuersetur animo tuo mors, Ne concipe in animo formidinem mortis. Sic & alibi ταῖτα καθύμια. At ἔπος καθύμιον, Odyss. χ, versu 391, Ὅφρα ἔπος εἴπωμι τό μοι καθύμιόν ἐστι. Vbi existimo posse verti vel simpliciter Quod mihi in animo est, vel Quod cogito: aut etiam Quod mihi in mẽtem venit.

Καθύμιος apud posteros Homeri, Qui est ex animi sententia, Animo gratus, Cordi gratus. pro quo Latini Qui cordi est. quod Græco ad verbum respondet. Syn. ὅπῃ σοι καθύμιός ἐστι. Huic opponitur ἀποθύμιος. In v.l. ex Mich. c.7, καθύμιον pro Desiderium. ET Καθυμίως, Ex animi sententia. Item Libenter.

C. Ἐπιθυμία, Cupiditas, Desiderium. nam θυμός, id est animus, deditus est ei rei cuius nos inuadit cupiditas. vt contrà ἀπόθυμον dicitur id quod non cupit θυμός, sed à quo potius abhorret. Quæ quidem addo vt huius significationis originem ostendam. Plato Cratylo, οὐχὶ ὀπιθυμία χαλεπόν. τῇ γὰρ ὀπὶ θυμὸν ἰοῦσαν δικαίως δ' ἂν λέγοιτο ὅτι πόθῳ ἑκοῦσῃ τὸ ὄνομα. Cum genitiuo, vt ὀργὴ, ὀπιθυμία τιμωρείας apud Stoicos: quod Cicero vertit, Ira, libido puniendi. Apud Xenophontem Apomn. 1, ὀπιθυμία τῆς σίτου, Cupiditas seu auiditas cibi: quod idem Cic. interpr. vno verbo Fames. Dicitur ἐν ὀπιθυμίᾳ γίγνεσθαι τινός, pro Desiderio teneri rei alicuius, Cupere rem aliquam. Plato epist. 7, διαπεμπόμενος φιλοσοφίας ἐν ὀπιθυμίᾳ γίγνεσθαι. Dicitur etiam δι' ὀπιθυμίας εἶναί σου δικαίως ἔχειν με ab Apoll. in epist. pro Te cupere videre me. At ὀπιθυμίαν ἐμποιῶν Thucydidi, & ὀπιθυμίαν ἐμβάλλων Xenophonti, sequente genitiuo, est Cupiditatem seu desiderium afferre, Cupidum reddere [alicuius rei.] Et plur. ὀπιθυμίας μείζους ἔχεσθαι apud Thuc. Maiorum rerum desiderio teneri, Maiora concupiscere. Apud Isocr. σωφρονίζειν τὰς ὀπιθυμίας τινός. Interdum etiam ὀπιθυμίαι sine adiectione, Cupiditates, seu Cupiditates effrænatæ. vt ὀπιθυμίαι φυσικαὶ καὶ ἀναγκαῖαι &c. apud Epic. quod Cic. vertit Cupiditates naturales & necessariæ. Ab eodem ὀπιθυμία redditur Cupiditas effrænata, item Libido. Vide meum lex. Cic.

C. Ἐπιθυμέω, ῶ, Cupio, Concupisco, Desidero. Dicitur ὀπιθυμῶ ζῆν, vel ὀπιθυμῶ τινῶν τινα. Cic. ὀπιθυμεῖν cum genit, verti Concupiscere, vt in lex. Cic. videbis. Isocr. καμοὶ δοκεῖ οὐκ ἂν ἀνθρώπου ὀπιθυμῆσαι. Et cum aduerbio ἀδίκως apud Demosth. οἱ τὰ δημοσίων ἀδίκως ὀπιθυμοῦντα. Cũ infinit. autem, (& quidem cum eius aoristo sæpe) vt apud Plat. ὀπιθυμῶ ἀκοῦσαι, & Xen. ὀπιθυμῶ ἰδεῖν, item ὀπιθυμῶ μαθεῖν. Sic ὀπιθυμῶ διαλεχθῆναι, Isocr. Sed addo significationem peculiarem cum genitiuo personæ, videlicet pro amatoria cupidine, vt ita loquar. vt apud Lys. ἐπιθυμοῦντα τῆς μειρακίου. Sic quidam apud Athenæũ ὀπιθυμεῖν κόρης, HINC Ἐπιθύμημα. ET Ἐπιθύμησις, Cupiditas, Desiderium. Affertur autem illud ex Plat. (inuenitur etiã apud Plut.) at hoc ex Isæo, itémque ex Aristotele Eth. 2: sed rarus est alioqui vtriusque vsus. ET Ἐπιθυμητὸς, Desiderabilis, Qui eiusmodi est vt desideretur. Apud Aristot.

Ethic.3,cap.10, ὀπθυμητὰ redditur Quæ desiderari solent. ITEM Ἐπιθυμητής,q.d.Desiderator.id est Qui tenetur desiderio rei alicuius,Cupidus,Studiosus. Xenophon,πλουσίους ὀπθυμητὰς καὶ αἰσχρῶν καὶ ξένης λαβεῖν. Et in Apologia,ὀπθυμητὴς αὐτοῦ,Studiosus eius. A Suida ὀπθυμητὰ exponitur etiam ἐθέλοντα, in quodam locò quem apud eum vide. AT VERO Ἐπιθυμητικὸς, (q.d.Desideratiuus) Ad desiderandum seu concupiscẽdum propensus, Vel Insitam concupiscendi facultatẽ habens,seu propensionem quandam ad concupiscendum.Nã & ita verti posse existimo:quũ alioqui non ignorem, apud Aristot.in fine libri 1 Ethicῶν,ὀπθυμητικὸν exponi Impellens ad concupiscendum. Vide & meum lex.Cic. ET Ἐπιθυμητικῶς aduerb.cum verbo ἔχω,pro ὀπθυμῶ, Cupio.Poll.

c.2. Ἀντιπθυμέω,ῶ, Vicissim cupio vel opto.& passiuum Ἀντιπθυμέομαι,οῦμαι, Vicissim cupior. Xenophon,ὥρμησαν εἰς τὸ ὀπθυμεῖν ξωυτῶν καὶ ἀντιπθυμεῖσθαι τὸς ξωυτῶν. Item ἀντιπθυμῶ,Opto aduersus aliquem.id est Aduersor alicui,optando idem quod ipse optat. vnde ἀντιπθυμῶν à Budæo exponitur Æmulus,item Riualis.citaturque ab eo locus hic Andocidis, ἀλλὰ φανερὸς εἶμι τὴν οὐκ ὀπθρέψιν αὐτοῦ ἀντιπθυμῶν πάσι. id est, Qui quiduis exceptent quod ipse amet aut optet. Dicitur etiam ἀντεπθυμῶ σοι τούτου, pro Hac in re sum tibi competitor. Bud.

c.2. Ὑπερπθυμέω, Supramodum cupio, Mirum in modum cupio.

Θυμικὸς, ὸν, Animosus. Aristot.ἐπὶ τὸ ἄρρεν ἰσχυρότερον ἢ θυμικώτερον. Athen.libro 2,de vini potoribus, τίσιν ὃ καὶ οἱ θυμικοὶ γίνεται, animosi.θυμοειδὴς. ‖ Item Iracũdus. Aristot.Rhet.2,καὶ θυμικοὶ καὶ ὀξύθυμοι καὶ οἷοι ἀκολουθεῖν τῇ ὁρμῇ. Plut.τὸ δὲ θυμικὸν καὶ μανικόν.

Θυμώδης,ης,ὁ καὶ ἡ,idem quod præcedens θυμικὸς & θυμοειδὴς, id est. Animosus.Aristoteles Rhet.2, καὶ αἰδημόνεστεροι. θυμώδης γὰρ καὶ ἀλόγιστος. ὧν τὸ μὲν μὴ φοβεῖσθαι, τὸ θαρρεῖν ποιεῖ. ‖ Item Iracundus, Ad iram pronus seu præceps,sicut θυμοειδὴς. Idem in 2 De part.anim.χωρίζεται πρὸς φύσιν ὀξὺ καὶ θυμώδη τὸ ἦθος, καὶ ἀκατάσχετον τὸν θυμόν. Plut.περὶ αἰσχρ.ait mãcipia recèns empta de ipso emptore interrogare,νὴ εἰ δεσπότας ἢ νὴ τί φοβεῖσθε, ἀλλ' εἰ θυμώδης, an iracundus sit.

Θυμαίνω,Irascor,Excandesco, Succenseo. Aristoph.Neb. μηδαμῶς θύμαινέ μοι,Nequaquam mihi succenseas. Idẽ in eadem comœd. Πρῶτα μὲν χαίρειν Ἀθήνησι καὶ πᾶς ξυμμαχίς, Εἶτα θυμαίνειν ἔφασκε. δεινὰ γὰρ ποιοῦσιν. Et in partic. apud Hesiodũ,Ὄμμασι θυμαίνοντες, vultu irã mõstrantes.

Θυμόω,ῶ, Ad iram concito, Iratum reddo, Ad iracundiam prouoco. citatur ex capite 1 Oseæ proph. Frequentius vtuntur passiuo θυμοῦμαι, pro Ad iram concitor, vel etiam neutraliter Irascor, Excandesco.Eurip.Phœnissis,— ἃ πάλαι θυμοῦμαι Παρθενοστόμῳ. Soph. εἰς ἔριν θυμούμενος.Plato epist.7,ἐγὼ διενοούμην πλεῖν πεθυμωμένος,ego ira accensus nauigare cogitabam.Item,θυμωθέντα εἰ τρία πάντα σωτηρίαν ἐποίησαν ἀθρόως.Isocr.θυμουμένους εἶκεν, ira percitis cedens. Et apud Thuc.τὸ θυμούμενον τοῦ γνώμης, Excandescentia animi, Excandescens animus. Interdum etiam iungitur datiuo personæ, vt Lat.dicitur Irascor tibi, Succenseo tibi, sed θυμοῦμαι significantius est istis. Eurip.Medea,Σὲ δ' οὐθέποτ' οὐδὲ πώποτ' ἔθυμανεν. VNDE Θύμωσις,εως,ἡ,Excandescentia : hoc est ὀργὴ ἀρχομένη,ira nascens & modò existens. vt Cic.interpr.Tusc.qu.l.4. Nisi fortè legendum ibi est θυμὸς, vt admonui suprà.

AT Συνθυμέω,ῶ,Simul irascor.vel Vnanimis & cõcors sum, Eiusdẽ animi sum,σύμψυχῶ. Vtraque expos.Suidæ est:posterior tamen,verisimilior videtur propter verbi terminationem: secundum priorem verò dicẽdum foret συνθυμόω à θυμόω, quod actiuè potius acciperetur, pro Simul ad iram concito. Itaque συνθυμέω neutri formã habet,vt ὀπθυμέω, & cætera,quasi à συνθύμης, Vnanimis,Concors,ὁμόθυμος.

Θυμίδιον,υ,τὸ, Animulus. Aristophanes Vespis, Παῖσόν τ' ἀπὸ ποτὲ λίαν σφοδρὸν καὶ φρύαγμα τῆς,Λύει ὀργίου,μάλιστα σμικρὸν τοῦ θυμιδίου ἐμβρυκίσας, loco sirzi seu sapæ aliquantulum mellis animulo eius admiscens. Nisi aliquis accipere malit pro iracundia, seu animulo adiram prono.

AT VERO Θύμος, ου,ὁ, SIVE Θύμον,ου, τὸ, Thymus siue Thymum: frutex surculosus& dodrãtalis,Foliis canis,exilibus,multis,immortalibus, flosculis ex purpura candicãtibus,suauissimi odoris,capitellis specie complicatarum formicarum,radice lignosa. Gorr. Masculino genere vtitur Dioscondes l.4, cap.44, vbi eius descriptionem & vires tradit: at neutro Theophr. De hist.pl.lib.6,cap.2,καὶ θύμον τὸ μὲν λευκὸν, τὸ δὲ μέλαν.διαφορὰς δέ τινας ἔχει καὶ ὁ ἄγριος θύμος τοῦ ἡμερου.ἀφ' οὗ καὶ ἡ μέλιττα λαμβάνει τὸ μέλι.καὶ διὰ τοῦτο φασὶν οἱ μελιττουργοὶ δεῖν τῇ πόρρω ἀμελιττοῦσαι,ἢ οὐκ ἄλλως γὰρ ἀσπάστους, οὐκ ἀμελιττᾶν. Vnde Plin.l.11,cap.10,Totidem & thymi genera,]cãdidum ac nigricãs.floret autem circa solstitia, quum & apes decerpunt,& augurium mellis est. prouentum enim sperant apiarii largè florescente eo. ‖ Θύμος à nonnullis dicitur τὸ ἕρπον.Gorr.ex Dioscoride. ‖Θύμος,Bulbus,Cæpa agrestis,vt Aristoph. schol. exp. Atticum esse dicẽs pro eo quod cõmuni linguadicitur βολβὸς vel ἀγριοκρόμμυον: alibi vilẽ esse herbã tradit & qua pauperes soli vescãtur:qualis apud Hesiod.asphodelus.Aristoph.Pluto,πᾶς δ' ἀπὸ τῆς ἑαυτοῦ θύμου φαγόντες, Eodẽ cum hero vescẽtes thymo,pro]In eadem cũ hero paupertate degentes.Et paulo pòst,Δοῦρ' ἅλις θυμοῦ πολλῶν βίμων ῥίζας διακναῖσαι, multorum bulborum radices. Antiph.apud Athen.lib.2,Οὐδὲ ἰς κρεῶν παρόντων ἐσθίει θύμον, Οὐδ' οἱ δυσεῖς πυθαγορίζειν. Alexis apud eundem lib.14,εἰσέβαινε ἰσχάδας τὸ δεῖπνον τῶν Ἀθηνῶν, καὶ θύμου δέσμας πέντε. ‖ Θύμος dicitur etiam glandulosa illa substantia quæ in iugulo ad os summum pectoris consistit,tanquam fultura & substructio vasorum eò loci diuisorum.eiusdem ferè atque τὸ παίκρεας generis, nisi quòd hoc mollius,rubentius & carni similius est. In nuper natis animãtibus ob vasorum mollitiem & imbecillitatẽ est maxima:in crescẽtibus autem,quia vasa per siccitatem sunt firmiora,decrescit,ita vt vix vestigiũ in iuuenibus appareat. Gorr. Reperitur tamen in hac significatione scriptũ ETIAM Θυμὸς, cum accentu in vltima:quod Pollux esse dicit ἀφύκτα ἀδένι τοιχῖαι φωνὴ τῷ μεγάλῳ τῆς καρδίας,ὅπερ ἐστὶν ἔχον τὸν ἴδιον καὶ ὀλίγον. Ruffus Eph.item θυμὸν in glandulosarum carnium genere numerat,dicens in regione capitis cordis locatum esse, septimæ colli vertebræ insidentem, asperæque arteriæ extremo, qua cum pulmone committitur,adhærescentem:non in omnibus tamen reperiri. Rursũ Poll. θυμὸν quibusdã esse tradit idẽ quod ἀδρασταγὼν,hoc est Iugulorum ea pars quæ pertinet ad collum. ‖Θύμος est etiã tuberculum carnosum quod super corpus quasi verrucula eminet,ad cutem tenue, supra latius,subrubrum & in summo perasperum,oblõgum:interdum rubens,interdũ candidũ:magna ex parte sine dolore.idque summũ colorem floris thymi repræsẽtat,vnde ei nomẽ est:ibiq; facilè finditur & cruẽtatur,nonnunquam aliquantum sanguinis fundit. Feréque circa magnitudinem fabæ Ægyptiæ est, rarò maius,interdũ perexiguũ. Modò vnũ,interdum plura nascuntur,vel in sede vel mediis femoribus, vel talis vel palmis,vel inferioribus pedum partibus. Pessima tamen in obscœnis sunt:quæ nunc solam glãdem, nũc colem,aliquando præputium occupant: quandoque etiam in facie cõsistunt. Quod paruum est,propriè θύμος dicitur vel θύμον vel θύμιον,vt habetur apud Corn. Celsum lib.5:quod verò magnitudine excedit,σῦκον, id est ficus,appellatur.Gorr. Paulus Ægineta quoq; hãc etymologiam tradit,quum eam ὑπερχεῖσθαι esse dicit ἰμφῦσαι τοῖς τοῦ θύμου καρύοις. Sunt qui θύμον,herbam,ob fragrantiam a θύω deriuatum putent.

C.Θυμοκάλαμη,ης,ἡ,Confectio medica,ita nominata quòd ex thymo,aceto & salibus,addito pulegio & ruta,constet:de qua Dioscor.lib.5,cap.24.

Θύμινος,η,ὁ, Thyminus.Qui ex thymo factus est.

Θυμώδης,ους,ὁ καὶ ἡ, Thymosus,Plin.Thymum referens.

Θυμίτης,ου,ὁ, Thymites.vt θυμίτης ἅλας,Sales cũ thymo triti. Aristoph.Ἅλας θυμίτας δοὺς ἐμοὶ ἐν χρόμμυοις.Et alia declinatione quasi à θυμώδης apud eũdẽ in Acharn. ἀφεῖδόν τιν μοι θυμίτιδος ἁλῶν.Item θυμίτης οἶνος, Thymi

tes vinum, hoc est thymo conditum. De quo Dioſc. l. 5, c. 59, & Colum. lib. 12, cap. 35.

Θύμον, ου, τό, à quibuſdam dicitur ὁ σμίλαξ, id est taxus. Gorr. ex Aet. lib. 13, c. 64. (Apud Dioſcoridē verò ΕΣΤ Θύμαλον) Θύμον Gaza apud Theophr. lib. 3 De cauſ. pl. Vertit Cunilā, vt tradūt v. l. ‖ Θύμον nominatur etiā quod ſupèr corpus quaſi verrucula eminet, ad cutē tenue, ſupra latius, ſubdurū & in ſummo peraſperū: idq; ſummum colorem floris thymi repræſentat: vnde ei nomen eſt. Celſus lib. 5, cap. 28. Plinius quoque thymiō nominat. Vide θύμος paulo antè.

ΘΥΡΑ, ας, ἡ, Ianua, Oſtium. Hom. Od. χ, Οὐς Σκλάμιος Σύριον πυκινὸς ἀραρυῖαν Καίνισσεν ἰσχίνας. Ariſtoph. Ranis, τίς τὴν Σύραν ἐκόπτεξεν; Quis ianuam pulſauit? Xenophon Hell. 6, ὀπτακόσιοι τὴν Σύραν εἶχον τῆ ῥοπάλῳ. Sæpe etiā Σύραι plur. numero dicuntur, vt Lat. Fores. atque ita vtitur Homerus præſertim: vt Od. π, Χάνθησαι δὲ Σύραι πυκινὸν δόμον ἐντὸς ἴσαγον. Alibi πυκινὰς Σύρας & πυκινοὺς ἀραρυίας dicit. Sic apud Xenophontem Pæd. 7, φοίνικος μὲν αἱ Σύραι πεποιημέναι. Apud eundem verò aliquoties αἱ θύραι τῆ βασιλέως, atque adeo nonnunquam θύραι ſimpliciter, pro ipſa aula regis, vt hodie vocatur Porta regis Turcarum. de qua ſignificatione ab interpretibus antea non animaduerſa, fuſè diſſerui in meis Annotationibus in Xenoph. p. 13. Cæterùm θύραι quidem domus, at πύλαι vrbis dicuntur, ſeu πύλεις, vt habet ſchol. Thucyd. (quemadmodum Lat. Fores domus, Portæ vrbis.) Affert tamen & quandam aliam diſtinctionem Euſtathius, quam apud eum vide. ‖ Idem metaph. θύραι appellari tradit παὶ αἰσθήσεις, id est ſenſus. (de qua metaphorica ſignificatione dicam & in Συροκοπῶ) Eſt & θύρα γλώσσης, (inquit) quā θύραν qui non habet, dicitur ἀθύρογλωσσος.

C. Θυροειδὴς, Ianuæ ſeu oſtii formam habens. Συροειδὲς dictum fuit à quibuſdam oſſis pubis foramen, quod in eo oſſe tam magnum eſt vt θύρας, id est oſtii, inſtar videatur.

C. Θυροκοπέω, ῶ, Ianuam pulſo, πρὸ θύραν κόπτω. Ariſtoph. Veſpis, καὶ Συροκοπῆσαι καὶ παταξαι καὶ βαλεῖν, Fores pulſare. Quidam verò & Fores arietare interpr. Apud Syneſ. metaph. ἡμεῖς μὲν οὖν ὅτι συμπόμεθα χαλάσαντα τὸ πλοῖον ἡμῖν πάλαι σὺν πόνῳ μόλις Συροκοποῦμεν. Apud eūdem, αἴσθησιν ἀγαπῶντες, καὶ ὅταν αὖτε μὴ ὑπὸ ῥεμάτων Συροκοπῶνται, ψυχῆς παρουσίαν οὐ προσποιήσωσι. vbi Bud. Συροκοπῶνται dici putat cui faceſſitur negotium. Ego verò exiſtimo Συροκοπῶσθαι ſuam ſignificationem hic retinere, ſed metaphoricè ſumptam: ſequendo videlicet quod in θύρα dictum eſt, nimirum θύρας interdum appellari πὰς αἰσθήσεις. (cuius metaphoræ ſatis aperta eſt ratio, quum ſciamus per ſenſus tanquam per ianuas ad animum ingredi ſenſilia) Ac pro me facit hic alter eiuſdem Syneſii locus in lib. De inſ. ἀκοὴ δὲ καὶ ὄψις οὐκ εἰσὶν αἰσθήσεις, ἀλλ' αἰσθητικῶς ὄργανα τὰ κοιτῆς ὑπαντιάζειν, αἷς πυλωροὶ τὰ ζώου διαγλύφουσι τὴν δεκτικὴν τὰ θύρετρα αἰσθητά, ὑφ' ὧν Συροκοποῦνται τὰ ἔξωθεν αἰσθητήρια. vbi ſcio Συροκοποῦνται reddi Pulſantur: at ego vertendum cenſeo, Pulſantur tanquam fores. Alicubi tamen verbum Συροκοπῶ ſimpliciter etiam pro Pulſo à Plutarcho ponitur, ſi bene memini. ΕΤ Θυροκόπος ΑC Θυροκόπτης, Ianuæ pulſator, ὁ πρὸ θύραν κόπτων. ITEM Θυροκρουστὴς pro eodem, V.

C. Θυροποιία, Ianuarum fabricatio. in v. l.

C. Θυροποιὸς, Ianuarum opifex, Qui ianuas conficit. Sed Ariſtomenes Athenienſis comicus per deriſum ita vocabatur, vt ſcribit Heſych.

C. Θύραυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ante fores iacens, ſeu excubans. Sed accipitur generalius pro Foris pernoctans. θύραυλοι (inquit Heſych.) πρὸ σωμάτων οἱ ἀστάτοντες. ΥΝΔΕ Θυραυλία, Ante fores pernoctatio: ſeu per infin. Ante fores pernoctare, aut iacere. vt Bud. vertit in hoc loco Luc. De merc. cond. πολλὴν μὲν τὴν ἡμέρομαν, σωτηρίαν δὲ Συραυλίαν. ΕΤ Θυραυλικὸς, adiect. vt Συραυλικὸν ἔργον, Quod foris fit, ſeu ſub dio. Bud. ex Philoſtr. epiſt. ΕΤ ΥΕΡΒΥΜ Θυραυλέω, ῶ, Ad fores ſeu ante fores pernocto, aut iaceo. Bud. Συραυλοῦσα Heſychius exponit ἐπὶ Συρῶν ἡμερεύουσα. Sed Συραυλεῖν generalius ponitur pro Foris agere, Extra domum verſari. Xen. τῇ μὲν γυναικὶ κάλλιον

ἦν, ἔσω μένειν ἢ θυραυλεῖν, τῷ δὲ ἀνδρὶ αἴσχιον ἔνδον μένειν ἢ ἔξω ἐπιμελεῖσθαι. vbi accipi ſcribit Bud. pro Ruſticari (qui enim ruſticatur, foris agit) Exponit etiam In caſtris & ſtatiuis permanere, Vrbem non ingredi, nec ſub tecto eſſe, apud Ariſtot. & Plut. Vide pag. 851.

C. Θυροπαικτάκτης, ου, ὁ, Ianuarum apertor. Sed Crateti peculiare fuit hoc cognomentum quòd in quaſuis ædes audacter ingrederetur: vt ſcribunt Diog. Laert. & Suidas. ΑΤ Θυρωρὸς (quod eſt ab οὖρος vt Συροκοπέω ab ἐπουρέω) eſt Συρωρὸς Heſychio. id est Ianitor.

C. Θυροπόλας, ex θύρα Itidem & βάλλω compoſitum videtur, exponitur tamen à Suida ὁ πήκτων, id est Faber. ΑΤ Θυροπόλιον Heſych. eſſe ait πρὸ ἐπαύλιον οἴκημα.

C. Θυρωρὸς, οῦ, ὁ, (q. d. θύρας ὁρῶν) Ianuæ cuſtos, Ianitor, Oſtiarius. Luc. De cal. τῆς μὲν οἰκίας Συρωροὺς καὶ Φύλακας. Et ἡ Συρωρὸς, Oſtiaria, gen. fœmin. apud Ioann. c. 18, v. 17. Item peculiariter Συρωρὸς nuptialis, apud Poll. & Heſych. ΗΙΝC Θυρωρεῖον, ου, τὸ, Locus in quo ianitor commoratur. Erat autem locus inter duas ianuas, vt ſcribit Vitr. ΕΤ Θυρωρέω, ῶ, Ianuam cuſtodio, Ianitor ſum. Luc. in Vit. auct. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῇ Συρωρεῖῳ αὐτὸν ὑπέστησε, πολὺ πιστότερον χρῆμα τῆς κυνός.

C. Ἀγχίθυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Foribus propinquus, Vicinus. Apud Theocritum in Pharmaceutria, Ἀγχίθυρος πέλουσα. Habitans propinqua foribus, pro Habitans prope fores. Sic vocatur quicquid prope eſt, & inſtar: vt Plut. dixit febrem eſſe περὶ θύρας, id est circa fores. Dicitur etiam ἀγχίθυρον Quod in promptu eſt & ad manum, Quod longè petendum non eſt, ſed velut in foribus noſtris eſt. Themiſt. in oratione de patre ſuo, τὰ μὲν γὰρ Πλάτωνος τῷ μεγαλεπῷ ἀγχίθυρα καὶ αὐτὰ ἐπιδεῖται τὰ ἐκ τῆς ἀκτῆς περιόλου.

C. Ἄθυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ianua carens, Ianua non clauſus. Ath. 14, ἀθύρου δὲ ὄντος τότε τοῦ νεώ, Quum nulla ianua clauderetur adhuc templum. Herodian. ἄθυρος καὶ κατ' αὐτὸν εἰώθασι. Itidémq; apud Plutarch. ἄθυρα εἰπόμενα. Pro eodem dicitur ἀθύρωτος, à verbo θυρόω ex hoc ipſo nomine θύρα facto: vt docebo paulo póſt.

Ἄθυρα ῥήματα apud Nicandrum à ſcholiaſte exponitur παιγνιώδη λόγοι, id est Ludicra verba, vel Ludicri ſermones: hoc in verſu, Θρηΐσσαι ἀθύροισιν ὑπὸ ῥόθιον ἰάμβους. ‖ Falſo tamen in vulg. lex. profertur ex Herodiano παιδίον ἄθυρον, cum accentu in antepenult. quaſi nomen adiectiuum: & exponitur ex Politiano Puerlus dibundus. neque enim ἄθυρον is legit, nec legi debet: ſed ἀθύρον acuta penultima, participium ab ἀθύρω, verbo itidem ex α priuatiuo & θύρα facto, vt vult Euſtath. ſicut docebo paulo póſt.

ΑΤ Ἀθυρόγλωσσος ΕΤ Ἀθυρόστομος hinc compoſita, & garrulum ſignificantia (quaſi Cuius lingua ſeu os ianua nulla coerceatur: vt Theognis dicit, Πολλοῖς ἀνθρώποις γλῶσσα θύρη οὐκ ὀπίσσεται) quærenda erunt in Γλῶσσα & in Στόμα.

C. Ἀμφίθυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vtrinque ianuam habens. ἀμφίθυρος οἰκία, Lyſ. 18, & Pollux 16, Quæ poſticum habet. Bud. Apud Theocritum autem in Thyonicho, ἰθὺ δ' ἀμφιθύρου ſchol. interpr. αἰσχρὸν τὸ εἶπον τὸ δίθυρον.

C. Ἀντίθυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ianuæ oppoſitus, Ianuæ obuerſus. Et κατ' ἀντίθυρον, pro Ex regione ianuæ. Bud. ex Luc.

C. Δίθυρος, Biforis, Duas ianuas habens. vt δίθυρος πύλη. Sed latius extenditur hoc nomē, adeo vt etiam δίθυρον χρῆμα appelletur τὸ δίπτυχον, Poll. & Heſych. Apud Ariſtotelem autem lib. 3 De gen. anim. τὰ δίθυρα τῶν κυάμων, redditur Biualuis fabarum ſtrues. Et δίθυρον quoddam concharum genus apud eundem, Biualue. Gazæ. ΗΙΝC ΙΤ Διθύραμβος, Bacchi cognomentum. Hinc (inquam) fit, ſi ſequamur quidem eos grammaticos qui Διθύραμβον cognominatum putant, quia in quodā antro quod erat δίθυρον, nutritus fuit. vel eos qui cognomen hoc acceperiſſe exiſtimant quòd ebrii arcana non contineant, ſed vinum θύρα (id est os) faciat δίθυρον. quæ de re lege Phurnutum. Sed alii Διθύραμβον appellatum arbitrantur ἀπὸ τῶν εἰς θύρας ſeu δύο θύρας ἐμπεσόντων, aut ἀπὸ τῆς εἰς θύρας βαίνειν: quòd bis natus crederetur, videlicet ex matre Semele, deinde & mox ex patris femore. ΣΕD ΕΤ quaſi Διθύραμβος ita dictus fuit, ſecundum quoſdam, vt tradit Etymol. quem vide. Ve autem δι-

διθύραμβος dictus fuit Bacchus, sic etiam διθύραμβος hymnus qui in eum scribebatur: item διθύραμβοι (ea forma qua dicuntur ἴαμβοι) illud genus versuum quibus decantari solebat. Xenophon, ἐπὶ τῷ διθυράμβῳ Μελανιππίδου μάλιστα πεπλήγμενα. Plut. De Athen. πομπὴς γεγενῆσθαι διθυράμβων. Idem in Alexandro, Τελέσιν καὶ Φιλοξένου διθυράμβους. Latini quoque dithyrambos appellant. HINC Διθυραμβοδιδάσκαλος, Dithyramborum poeta: sed ita dictus ἀπὸ τῶ διθυράμβους seu διθύραμβον διδάσκειν, (quod apud Athenæum legitur) ea forma qua νομοδιδάσκαλος, &c. ET Διθυραμβοποιὸς, Dithyramborum poeta, seu Dithyrambicus poeta. vt in prouerbio, Διθυραμβοποιῶν τοιοῦτος ἐλαύνεται. vt Φιλόξενος ὁ διθυραμβοποιός. ET Διθυραμβοποιία, Dithyramborum scriptio. ET Διθυραμβοποιέω, ῶ, Dithyrambos scribo, seu compono. AT VERO Διθυραμβικὸς, Ad dithyrambos pertinens, seu ad dithyramborum poetas: διθυραμβικὰ ποιήματα, dithyrambica poemata, Cic. Item διθυραμβικὰ φρόνηματα, quæ & Dionysiaca. v. l. HINC aduerbium Διθυραμβικῶς, Dithyrambicorum poetarum more, aut Dithyrambica audacia, seu licentia. vt apud Demetrium Phal. λαμπρὸν δὲ καὶ σωζόμενον ὄνομα, οὐ τὸ διθυραμβικῶς ἐνθουσιάσαι. Dico autem Dithyrambica audacia, Horatium sequens, dicentem de Pindaro, 4 Carm. ode 2, Seu per audaces noua dithyrambos Verba deuoluit. Sed & apud Eustathium legimus διθυραμβικὸν θράσος, pag. 308. QVO Διθυραμβώδης pertinet, id est Dithyrambicâ audaciam præ se ferens, seu dithyrambicum tumorem. vt διθυραμβώδεις ὄγκοι apud Platonem Cratylo. Sic Eustathius ait esse διθυραμβώδεις, vocare lapides ossa terræ. Item substantiuè nonnunquam τὸ διθυραμβῶδες, Inflatum dicendi genus, Ampullæ quædam verborum dithyrambicæ. SED Διθυραμβεύς, ἥως etiam appellatur Bacchus in Epigramm. eadem signif. qua διθύραμβος, de quo dictum modò fuit.

C. Μονόθυρος, q.d. Vniforis. Apud Aristotelem, De hist. animaliũ lib. 4. est μονόθυρον quoddam genus concharum, vnifore & vniualue Gazæ, sicut δίθυρον biualue, eidem.

C. Τετράθυρον, Quadriforis. Aristot. de crabronibus, καὶ σκώληκας ἃς καλοῦσι σφηκοειδεῖς ἐκ μικρῶν, οἷς πλατύθυρος. Quæ Plinius interpretatur. Nidos faciunt ferè quadrifores.

C. Κατάθυρα, Cardo ianuæ. Ab Hesych. exponitur στρόφιγξ, ἢ τὸ ὑπόθυρα. de quo lege quæ proximè sequuntur.

C. Ὀρσοθύρα, & Ὀρσοθύρη apud Hom. Ionicè, Magna & alta ianua, quasi διὰ τῆς θύρης ὀρούειν καταβαίνοντα. Vide & alias expositiones apud Pollucem & Hesychium & Etymolog. & Eustathium. Hom. Od. χ. Ὀρσοθύρῃ δέ τις ἔστιν ὑψηλῇ μετόπῳ ἐπιβήμεναι.

C. Ἐνθύριον, Pars quædam nauis. Ita enim Hesychius, (si modò vulgata eius exemplaria mẽdo carent) Ἐνθύριον, μέρος τῆς νεώς.

C. Διάθυρον, ET Πρόθυρον, ET Ὑπέρθυρον, ET Κατάθυρον. Ex quibus Διάθυρον est (vt quidem Budæus ait se existimare) Obex transuersarius ductilis aut versatilis: id est, Repagulum è materia cõpactum, quod & vehicula & equos à vestibulo ædium arcet. AT Πρόθυρον, Quod est ante ianuam vestibulum, vt interpretatur Vitruuius libro 6, scribens, Πρόθυρα Græcè dicuntur quæ sunt ante ianuam vestibula: nos autem appellamus προθύρια quæ Græcè διάθυρα. Ita Vitruuius, quẽ obserua vnico verbo Vestibulum contentum non fuisse. Sic autem dicitur προθύρον de priuatis ædibus, vt προστώλιον de vestibulo vrbis, vel templi, vel regiæ. quanquam Aristoteles de regia Persarum loquens in libro De mundo, τὸ προθύρον iunxit τοῖς πυλῶσι. Hæc Bud. Apud Homerum legitur non solùm προθύρου sing. numero (vt Odyss. α, Βῆ ῥ' ἰθὺς προθύροιο: & Od. ξ, Ἔστυτ' ἀνὰ προθύρου) verumetiam plur. προθύροις. vt Odyss. α, Στῆ ῥ' ἐπὶ ἕρκεϊ αὐλείῳ, ὅθι προθύροις ἔσαν ἵπποι, Οὐδὲ δ' ἐπ' αὐλείου. vbi obseruat Eustath. προθύρου & αὐλοῦ προθύρου idem significare, atque alibi vocari & προθύρια θύρας: præterea quod hic τινὲς ὅτι προθύροις, alibi θύραις ἐφιππίοις ab eo dici. Sic autem & apud Platonem προθύροις plur. num. pro vestibulo: vbi tamen Bud. suspicatus est mendum esse: sed hanc suspicionem tollit ille Homeri locus, atq; alii, ex quibus fortasse exem-

A plum Plato sumpsit. ILLVD autem Ὑπέρθυρον (pro quo apud Homerum & Hesiodum EST Ὑπερθύριον) exponitur Limen superius: SICVT Ὑπόθυρον, Limen inferius. Quidam ex Plinio Superliminare: ad cuius exemplum Ὑπόθυρον, Subliminare. Pollux ὑπερθύριον siue ὑπερθύριον esse scribit τὰ ὑπὲρ τὰς θύρας, quas ab Homero vocari σανίδας. Is certè Od. ω, quum dixisset Χρύσεαι δὲ θύραι πυκινὸν δόμον ἐντὸς ἔεργον, Ἀργύρεοι δὲ σταθμοὶ ἐν χαλκέῳ ἕστασαν οὐδῷ, addidit, Ἀργύρεον δ' ἐφ' ὑπερθύριον, (vbi tamen EST ἐφυπερθύριον coniunctim scribitur) annotatque Eustathius ὑπερθύριον vocari τὸ ὑπερκείμενον τῆς θύρας, εἰς ὃ αἱ αὖω τρόχιγγες ἁρμόζονται. In quodam cantico quod canebãt ii qui χελιδονίζειν dicebantur, legimus apud Athenæum lib. 8, inter alia, ἢ τὰς θύρας φέρομεν, ἢ τὸ ὑπέρθυρον. Plut. Sympos. 5, Λαμπρίας δὲ ὁ πάππος ἡμῶν ἔφη τὸν ὑπερφανῆ οὐ μόνον τὸν ἄγαν καὶ τὸν σφοδρὸν δηλοῦν, ἀλλὰ καὶ τὸν ἔξω ὄντα καὶ τὸν αὔωνα. οὕτω γὰρ ὑπέρθυρον καὶ ὑπερῷον καλοῦμεν. Cæterùm quod ad illum Homeri locum attinet quem modò protuli, etiamsi ἐφυπερθυρίοις coniunctim legamus, (vt in quibusdam codicibus legi admonui) idem tamen valebit quod ὑπερθυρίοις apud Hesiodum, vbi canit, — ὑπερθυρίοις ἐφαρῆσαι Ἐπαπύλαις. nam quo dicitur modo ἐφίππιον pro ὑππίον, eodem planè diceretur ἐφυπερθυρίοις pro ὑπερθυρίοις. ideóque in vulg. lex. NOMEN Ἐφυπερθύριον perperam & ineptè etiã exponitur τὸ ὑπὲρ τῷ ὑπερθύρῳ, cuiuscũque sit hæc expositio. Cæterùm pro Πρόθυρον inuenitur ET Γρουθυείς, vt quidam tradunt: SICVT Γρουθυὶς pro ὑπόθυρον. quod opponi nomini προθύρου dixi, quæcunque tandem sit huius significatio. neque enim controuersia caret. Quidam tamen ὑπόθυρον interpr. χάσμα τῆς θύρας.

ADVERBIA à Θύρα, in soluta oratione vsitata sicut & in carm. Θύραζε, ET Θύραθεν. (sed θύραζε poetis est in vsu potius quàm alterũ θύραθεν. ac certè aptius versui EST θύραθεν (quod habet Hesychius) quàm θύραζε. Est autem θύραζε, Foras, Extra domum. Et generaliter etiam pro Extra. Hom. Od. ε, Ἔκβασις οὔπω φαίνετ' ἀλὸς πολιοῖο θύραζε. Et alibi ἔκβαλε θύραζε. Apud Hesiod. καὶ θύραζε Ἐξίπτη: item θύραζε ἔρχεται. Aristoph. ὅπως ἀπῆς θύραζε. Item pro Foris, ex Apollonio Argon. 2, εἶτα θύραζε ῥίζωσιν. itidémque ex Aristophane οἱ θύραζε pro Externi, Alieni. quatamen in significatione dicitur potius οἱ θύραθεν. NAM Θύραθεν est Foris, sed accipiendo pro eo quod Gall. De dehors. (quam etiam signif. habet apud probatos autores, & nominatim apud Ciceronem. adeo vt minimè necesse sit cum nonnullis barbarè exponere E foris) vnde ὁ θύραθεν, qui est de dehors, Externus. Sic τὰ θύραθεν Synesio, 45, Externa bona: οὐχ ἥττον δεῖ τὰ θύραθεν, ἢ δεῖ τὴν ψυχὴν ἀσκεῖσθαι. Interdũ verò θύραθεν est Forinsecus, Par dehors, Extrinsecus. vt in hoc Aristotelis loco lib. 2 De gen. anim. λείπεται δὲ τὸν κωὸν μόνον θύραθεν ἐπιτίθεσθαι, καὶ θάττον τῷ μόνον. AT VERO Θύρηφι aduerbium, aut certè datiuus aduerbialiter positus cum adiectione particulæ φι, poetarum est duntaxat, significans Foris, Extra domum: & generaliter etiam pro Extra. Hesiodus Ergon, Οἶκοι βέλτερον εἶναι· ἐπιβλαβέστερον τὸ θύρηφι.

Θυραῖος, q.d. Foris veniens, vel Foris allatus. Gall. Qui est de dehors. θυραῖός ἐστι, Sophocl. pro Foris est, id est extra domum, Qui domo abest. Et θυραῖον οἰκεῖν apud eundem, (vbi gen. f. est pro θυραίαν.) Sed generaliter etiam pro Externus ponitur. vt θυραῖοι ἄνδρες, Eurip. Et θυραία χείρ apud eundem in Phœnissis, Χειρὸς θυραίας αἷμα μὴ δέχειν κυφοί σμασι. Sed & θυραῖον πῆμα apud eundem legimus, & θυραῖα φρονήματα. Apud Plutarchum De discer. adul. κάλαξ θυραῖος: ab eodem verò in lib. De frat. char. additur participium. dicit enim οἰκείτης ἀμέλετος, ὁ κάλαξ παρεδὶς θυραῖος. Synes. De insomn. τὰ ἀφ' ἡμῶν τὸ σῶμα & τὰ θυραῖα opponit. à quo itidem τὰ θύραθεν vocari externa bona, suprà docui.

B Θυρόω, ῶ, Ianua claudo seu obstruo, Foribus munio. vt apud Xenophontem, οὐ δοκεῖ σοι σωφρονίας ἔργον εἶναι, τὰ, ἐπεὶ ὄψις μὲν ἀνθρώπου ἐστὶν, βλεφαρίσι αὐτὴν θυρῶσαι, id est Palpebrarum foribus clausisse vel obsepisse. Aut, Palpebris tanquam foribus clausisse. At verò apud Plutarchũ, θυρῶσαι τεῖχος est Ianuam in muro facere: in Artoxerxe,

πὸ θαλάμου τὴν ὄπισθεν τῆς κλίνης· ἔτι χεν οἰκία ἄψας καὶ θυράσας, κἀκάλυψαν αὐλαίας τὰς θύρας. HINC Θύρωμα, Obstructio quæ fit per ianuam, seu apponendo ianuam. Sed pro ipsa etiã ianua à Lysia capitur, teste Bud. qui alioqui θυρώματα vertit postes apud Athen. ὁροφὰς & θυρώματα, item τοίχους & θυρώματα coniungentem. In vulg. lex. exponitur itidem Postes, item θυρώματα τῆς θυρῶν ex lib. 2, Regum cap. 7, affertur pro cardinibus ianuarum. A Demosthene autem θύρωμα vocatur & Tabulamentum ad ianuas faciendas. Bud. ITEM Ἀθύρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ianua non obstructus, Fonbus non clausus. vt apud Eustathium, ἀθύρωτον πίκημα. Vsurpatur etiam metaphoricè, vt ἄθυρος. Aristoph. Ranis, Ἔχοντ' ἀχάλινον, ἀκρατῆ, ἀθύρωτον στόμα, Id est, Habentem effrænè, incontinens, ianua nulla obstructum os. ita enim legit Suidas hoc in loco: admonens tamen esse & aliam scripturam, videlicet ἀπύλωτον pro ἀθύρωτον. sed eodem sensu & eadẽ forma vtrũque dicetur. nam πύλη generaliter pro θύρᾳ interdum capitur: estque ἀπύλωτος à πυλόω, vt ἀθύρωτος à θυρόω, deductum.

A

Θυρών, ῶνος, ὁ, Vestibulum. Sophocles Electra, pag. 97, ἐκ θυρῶνος ἑρπύσας. quod periphrasticè dictum puto pro ἐκ θυρῶν. Poll. lib. 1, cap. 8, εἰσὶ δὲ, ἐκθύρα καὶ ἐκπυλαία· καὶ τὸν μὲ πυλῶνα, καὶ θυρῶνα καλοῦσι. C

Θύελον, ου, τὸ, ET Θυελίδιον, ITEM Θυελὶς, Ostiolum. Aristoph. ὁρᾷς τὸ θύελον τοῦτο; (Probat autem & Eustath. hanc scripturam θύελον, cum accentu in antepenultima, sicut λύχνον à λύχνος scribit) AT Θυελίδιον sonat q. d. Ostiolum. Θυελὶς autem sæpe pro Fenestra. vt Plutarchus etiam interpr. in Problematis Rom. διὰ τί πύλαι μίαν θυελίδα καλοῦσι. τὴν γὰρ FENESTRAM τοῦτο σημαίνει. At in l. De Rom. fort. φενεστέλλαν interpretatur, nõ φενέστραν, addẽs πύλην. ita enim scribit de Seruio Tullio. ὥστε καὶ συνεῖναι δοκεῖν αὐτῷ τὴν τύχην διά τινος θυελίδος καταβαίνουσαν εἰς τὸ δωμάτιον, ὃ νῦν φενεστέλλαν πύλην καλοῦσι. Apud Athenaũ ex quodam cantico, lib. 15, ἀμύσσει καὶ κάτω τὸ φῶς διὰ τῆς θυελίδος ὑπεισρεῖ. quod mihi videtur cum illo dicto Persii conuenire, — iam clarum manè fenestras Intrat. Apud Aristot. autem θυελὶς τῶν μέλιττων Gaza vertit Mellitariæ cellæ. ¶Inuenitur hoc nomen θυελὶς redditũ etiam Fores, à Cicerone tanquam videlicet positum pro θύραις: in hoc Platonis loco, Pol. 2, ἢ ἰδίᾳ ἄλλα τινὰ δεῖ ἀμηχανεῖν ἐκμηχανᾶσθαι, ἢ ἴσως χαλκοῦν καλὸν θυελίδας ἔχειν. quẽ locũ cũ Cic. interpretatione vide p. 10, lex. Cic. D

¶ Θύρετρον, ου, τὸ, idẽ quod θύρα, Ianua, Fores. vt Il. β, — πρὸ αὐλῆς δὲ πυρὸς δηίοιο θύρετρα, fores domus Priami. Callim. hymno in Apoll. in princ. Καὶ δή που τὰ θύρετρα καλῶ πτὶ Φοίβος ἀφάσσει. Vtitur hac voce alioqui poetica Xenophon quoque, αἰακ. lib. 5, pag. 205, καὶ τὰ μὲ ἰωὼ πόμας αἰμοφοῖ τὰ θύρετρα. Sunt tamen qui θύρετρα, limina, interpretari malint: sed apud Hom. θύρετρα schol. exponit θύρας. quam sign. nomini θύρετρα dat itidẽ Hesych. vel potius ὦ θύρεθρα. nã Θύρεθραι cum θρ ab eo exponitur θύραι, itidémque Θύρετρα, θύραι: at Θύρετρα cum τρ, sunt θυρώματα. sed suspectæ sunt duæ illæ priores scripturæ. Eustathius certè θύρεθρα ea forma dici scribit qua πέρεθρα. E

HINC Ἀνθύρετος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vicem ianuæ præstans. vt apud Nonnum ἀνθυρέτου λίθου, Lapis vicem ostii præbens, Lapis qui est vice ianuæ, seu loco ostii. ὁ ἀντὶ τοῦ θυρίτρου. Sed in vulg. lex. malè scriptum est ἀνθύρεπος pro ἀνθυρέτος: quum ianua non dicatur θύρεπον sed θύρετρον. F

ΘΥΡΕΟΣ, οῦ, ὁ, Ianua, vt quidem vtitur hoc nomine Homerus, qui saxum claudens speluncæ ingressum θυρεὸν appellat Od. 1, v. 240, Αὐτὰρ ἐπεὶ τ' ἐπέθηκα θυρεὸν μέγαν ἠδὲ σ' ἀείρας, Οὖλε μον. At verò eius posteri θυρεὸν appellarunt quoddam scuti genus, à magnitudine: παρωνυμικῶς μὲν τὴν θύρα (inquit Eustathius) διὰ τὸ μέγεθος. Athen. 6, ἐκ δὲ Σαυνιτῶν δὲ ἔμαθον θυρεοῦ χρῆσιν. Apud eundem lib. 4, καὶ οἱ μὲν πεζοὶ θυρεοὺς ὁπλοφοροῦντες ἐν τῇ ὁπίσω παρίστανται. Liuius lib. 8, scribit Romanos antea clypeis vsos, deinde postquam facti sunt stipendiarii, scuta pro clypeis fecisse. Idem lib. 1, primæ classi imperatum dicit esse clypeum cum galea, ocreis, lorica: secũdæ pro clypeo scutum, & præter loricam eadem omnia. vbi Dionysius Halic. pro clypeo ἀσπίδα dicit, pro scuto θυρεόν. Ea igitur inter clypeum & scutum differentia putatur fuisse, quòd clypeus rotundus esset, at scutum formæ oblongæ, maiusque clypeo: hinc etiam vocatos Græcos θυρεοὺς, quòd forum similitudinem referat, quæ longiores quàm latiores esse solent. Vide Turnebũ Aduers. lib. 9, cap. 27.

C. Θυρεοειδὴς (q. d. Scutiformis) Formam seu speciem habens scuti θυρεοῦ appellati. vt θυρεοειδὴς χόνδρος, videlicet larygis cartilago prima & anterior, & quæ velut scutũ quoddam aliis præposita est. Nec verò vsum modò scuti habet sed etiam formam. G. Dicitur & ἀσπιδοειδὴς.

B C. Θυροφόρος, ου, ὁ, Scutifer, Qui gestat id scuti seu clypei genus quod θυρεὸς appellatur. Is qui de militaribus vocabulis scripsit, inter equites ἀκροβολίστας ponit τοὺς θυροφόρους & τοὺς ἁπλᾶς δορυφόρους. Bud. à Plut. θυροφόροις appellari milites legionarios scribit.

C. Θυρεάσπιδες, Scuta, in v. l. ex Epigr. Sed non videtur stare posse hæc expositio.

A' ΘΥΡΩ, Ludo, Lusito. Ἀθύρω (inquit Eud.) Lusito, vt pueri quisquilias colligentes humi & construentes. Idem apud Herodianum, παιδίον ἀθύρον exponit Puer temere ludibundus: à Politiano explicatur Puer ludibũdus, sine illo aduerbio. Quũ autẽ B. ἀθύρω exposuit, Lusito vt pueri quisq. &c. non intellexit (vt opinor) ἀθύρειν ad hoc solum genus lusus pertinere: sed quia de pueris hoc facientibus inuenit dictum ἀθύρειν, ita exposuit. Alioqui enim ἀθύρειν de quouis lusus puerilis genere dicitur. Philo, ὡς παῖδες παρ' αἰγιαλοῖς ἀθύροντες, οἱ λάμυρις χωλεύουσι αἰσχῶς. Vbi videtur Philo ad Homericam comparationem alludisse, Ὡς ὅτε πὶς λάμυρον παῖς &c. & in fine tertii versus, ἀθύρων. Vide locum Il. o. Sed & generaliter de quouis ludẽte dicitur, nõ de puero duntaxat. & παίζω à lexicogr. Græcis exponitur. Iam verò dubium nemini esse potest quin ἀθύρον apud Herodianum legendum sit, vt sit participium ab ἀθύρω: non ἄθυρον, (cũ v. l.) vt adiect. sit nomen. Ἀθύρειν porro vult Eustathius ex α priuatiuo esse factum & nomine θύρα, quasi qui ἀθύρει priuatam ianua mentem habeat. At Etymol. aut à θύω deriuari, id est Prorսo, Prorumpo. quod etymon & Eustathius in ἄθυρμα sequitur, dicens esse πρόχειρον τὸ ἄγαν θύειν, & additum esse ρ, vt in ἄϊδρις pro ἀϊδὴς. Intelligendum est etiam tunc α fore epitaticum. Ego, quin à θύρα deriuetur minimè dubito: quæ autem sit huius deriuationis ratio, id verò mihi quoque dubium esse fateor: sed suspicor minus longè petitam esse huius deriuationis rationem: vt videlicet ideo ἀθύρειν sit Ludere, quòd extra fores domus atque adeo extra domũ potius quã in ipsa domo ludi soleat. E

ET Ἀθυρόω μαι, Ludo, Lusito, idẽ quod ἀθύρω. Item σκιρτῶ, vt ab Hesychio exponitur. id est Saltito, sed ludẽdo. quod lubenter ex Horatio reddiderim, Exultim ludo. ¶Habetur & ἀθυρεῦσι apud eundem Hesychium: quod est ab ἀθυρίω, ῶ, conius. circumfl.

Ἄθυρμα, ατος, τὸ, Lusus, Ludus, Ludicrum. Propriè Lusus puerilis: vt ἀθύρειν propriè de ludente puero dicitur. Homerus Iliad. o, de puero loquẽs, Ὅς τ' ἐπὶ οἷ πατρὶ παίσῃ ἀθύρματα νηπιάχεσσιν. Chrysost. De sacerdotio, παίδων ἁπλῶν ἀθυρματία. Idem, τὰ παιδία τὰ μικρὰ ἐκεῖνα τὰ ἀθύρματα λέγω καὶ ἐμέ φησι. ¶Ἄθυρμα, Oblectamentum. Od. σ, — δόσαν δ' ἄρα οἱ ἀθύρματα θυμῷ. Sic videtur sumi & in loco quem Suidas ex Iosepho citat, ὡς ἦν τῷ βασιλέως ἄθυρμα, Qui erat regis oblectamentum. Nisi quis malit, Qui erat regis ludicrum. aut, Qui ludicra & iocularia regi proponebat. ¶Idem Suidas ἄθυρμα exponit ἄγαλμα, id est ornamentum, in loco quem ex Epigr. citat. Eustachius ἀθύρματα exponit κόσμια in hoc loco Od. o, — μυρί' ἄγοντες ἀθύρματα τοῖ μνηστῆρι. vocat autem κόσμια, ornamenta, ad ornatum muliebrem pertinentia, id est mundum muliebrem. Sed notandum est ἀθύρματα tamen non significare ornamenta, sed appellari ita tanquam res ludicras. Sic & in loco quem Suidas citat, ἄθυρμα significationem propriam potest retinere, & Oblectamentum exponi. G

Ἀθυρμάτιον, ου, τὸ, diminutiuum. Luc. in dialogo Doridis & Galateæ de Cyclope loquens, ἔχει γὰρ ἀθυρμάτιον ἐκεῖνο σκύλακα. Id est, gestabat autem vrsi catulum, oblectamentum suum. vel, delicias suas. Gallico sermone hoc

diminutiuum nomen aptissimè reddi posset. Vn *iouer.* A
(vt quum dicimus ironicè *Vn grand veau perit iouer*) nam Ιουερ est αἰθύρειν, παίζειν.

C. Ἀθυρεπόμους, ου, ὁ καὶ ἡ. ὡς ἔτυχε χρώμενος τοῖς νόμοις, inquit Hesychius, id est, temerè & sine delectu vtens legibus. Existimo vim vocabuli huius expressum iri, interpretando, Qui leges ludos suos facit. vt Ludos facere aliquem dicitur à Plauto. Nam quin ex ἀθύρω & νόμος cōpositū sit, dubium esse non puto: vnde & hìc post ἀθύρω posui, non post ἄθυρος, quod præcedit ἀθύρου.

C. Ἀθάθυρμα, Idem quod ἄθυρμα, Ludus. Vel, Id quo quis a
ludit. Eustathius, καὶ ὅτι πρὸς τύχης ὅδιν αἰάθυρμα, καὶ αὐτῇ αἰάκιτα.

Θύω, Macto, Sacrifico, (ab Homero tamen aliter accipi, veterum opinione, docebo postea) Aristot. Ethic. 5, ἢ τὸ αἴγα θύειν, ἀλλὰ μὴ δύο πρόβατα. Sic θύειν βοῶν, Plut. θύειν κριόν, Paus. Idem, Δύο δεῖ βωμοὺς ὑπάρχειν, ἵνα ἔμψυχον θύσιον οὐδέν. Et θύειν ἱρεῖα, Thucyd. & Xenoph. Interdum verò & θύειν θυσίας. In vulg. lex. ex Xenoph. θυσίας θύων μικράς, Paruas hostias offerens. Et ex Plat. ep. 7, θῦσαι θυσίαν ἅτε δεκαήμερον, Sacra decem dierum facere. c
Cæterùm his omnibus in locis subauditur datiu⁹ θεοῖς, vel θεᾷ, qui interdum quidem solus additur, sæpius verò omittitur, ac θύειν sine adiectione ponitur. Athen. 7, θύειν τοῖς θεοῖς τοῖς Βοιωτοῖς. Idem, οἱ δὲ τῶν πρὸς ἑσπέραν πολιούμενοι θεοῖς θύειν, καὶ συγκαλοῦσιν ὅτε δεῖ πρὸ θυσίας τοὺς φίλους. Sic Κρότωνι θύειν, & τῷ Ἀπόλλωνι, & ταῖς Χάρισιν, (quod prouerbiale est) apud Plutarchum. At θύειν sine adiectione positum, vt in his locis. Xenophon Hellen. 3, αὐτὸς δὲ ἐβουλήθη θῦσαι ἐν Αὐλίδι, ἔνθα περ Ἀγαμέμνων, ὅτε εἰς Τροίαν ἔπλει, ἐθύετο. Luc. in Demon. ὅτε ἔτι θύων ὤφθη ποτέ. Plutar. Alexandro, ἐὰν δὲ, θύων μὴ ἐπύχωσιν, αἴρεις δὲ τῶν θυσίων ἐξαδίζειν. D
Θύειν interdum etiam accus. habet, non quidem id significantem quod sacrificatur, sed id propter quod fit sacrificium: vt quum dicitur θύειν γάμους à Plutarcho pro Nuptias festas sacrificiis agere: vel pro θύειν δᾷδα τοῖς γάμοις, inquit Budæus qui affert etiam ex Aristophane Equit. ἀναγκαῖα θύειν ἵνα πὶ βοῖς τῇ θεᾷ (vbi obseruandus est duplex accusatiuus) item θύειν διαβατήρια ex Plut. quod vertit, Pro transitu sacrificare. Θύομαι passiuum, interdum quidem passiua itidem signif. (vnde πθυσθέα ἱερὰ apud Xenophontem Hell. 3, & ἐπύθω apud Paulū apostolum) interdum verò pro actiuo θύειν (vt in loco Xenophontis paulo antè citato ex Hell. 3) sed aliquando dicitur & de sacrificantibus vt aruspices consulant. quod ex Arriano docet Bud. pag. 336, & 337, quas vide. E

Θύω Homero veteres putarunt non significare vsquam Mactare, sed τὸ θυμιᾶσαι: vt annotat Eustathius in hunc locum Od. ξ, Ἦ ῥα, θ' ὁρμαθὸν θῦσι θεοῖς αἰεὶ ἐχυίτην. Vide pag. 1767.

Θῦμα, ατος, τὸ, Victima, Hostia, Illud ipsum quod sacrificatur seu immolatur. Posidippus apud Athen. lib. 9, Διαπεπύρωται γάμοις τὸ θῦμα βοεῖ· ὁ δ' ἰδιοῖς ἐπῆρται. Philo De vita Mosis lib. 3, καὶ τὰ θύματα κρίνουσιν ὡς ἐκεῖνοι, νόμῳ καὶ ὅτῳ θεσπισθέντι, eadémque lege & ritu quo priores, hostiis vtuntur. Isocr. ad Nicoclem, οὐδὲ δίκαιον ἐστὶ θῦμα κάλλιστον καὶ θεραπείαν μεγίστην, ἐκ ὧν βέλτιστα καὶ δικαιότατα σαυτὸν παρέχεις. In Epigr. Φοίβῳ θῦμα ᾧ Ἀρτέμιδι. Et metaph. apud Herodianum lib. 2, de militibus prætorianis, οὐκέτι ἦσαν τὰ θύματα τῆς ἡμετέρας ἐξουσίας, victimæ hic status obnoxiæ nostro imperio. Θύματα dicebatur etiam pistorium opus (seu placentæ) quod ad animalium formā effictum diis offerebatur. Sic exponit scholiastes apud Thucydidem lib. 1, de festo Iouis μειλιχίου, quod Διάσια appellant, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν θύουσι πολλοὶ, οὐχ ἱερεῖα ἀλλὰ θύματα ὁπηλίκια, in quibus rem diuinam faciunt non victimis, sed libamentis siue placentulis, more patrio. Apud Sophoclem Electra, sunt etiam θύματα πάσαρτα, Fruges omnis generis quæ diis offerebantur: Ἔπειρε δέ σου θύματ' ἢ παροῦσά μοι Πάσαρτ' ἄπακτα πᾶσι. Schol. ibi exponit θυμιάματα. at malim ἀπαρχαὶ, quod Hesychius habet. Vide in θυσία locum ex Aristot. Ethic. Θύματα Galenus apud Hippocratem exponit θυμιάματα, Suffimenta. VNDE Θυμάτιον, υ, τὸ, Parua hostia, Victima exigua. Pro QVO Θυμάτιον apud Suidam, metri causa α in η mutato. exponit autem τὸ μικρὸν θῦμα καὶ ἁπλοῦν.

Θύσιμος, ος, ον, ὁ καὶ ἡ, Qui sacrificari potest aut solet, Qui hostiæ loco offerri diis potest. Plut. Symp. 8, ἰχθύων δὲ θύσιμος οὐδεὶς οὐδὲ ἱερεύσιμός ἐστι. Idē De def. or. δεῖ γὰρ τὸ θύσιμον τῆς τοῦ σώματος καὶ τὴν ψυχὴν καθαρὸν εἶναι καὶ ἀσινὲς καὶ ἀδιάφθορον, id est, Victimam enim sacro aptam, oportet esse & a sanimo & corpore puram, integram, incontaminatam.

Θυσία, ας, ἡ, Sacrificium, Sacrificatio. Ipsa actio sacrificandi, seu Solennitas quæ est in re diuina facienda: interdum verò & Feriæ quibus sacra fiunt. Cicero vertit rem diuinam, vt videre est in lexico Cic. Luc. De sacrificiis, loquens de ipsa hostia, φονεύσαντα τὸν ὀφθαλμοῖς τῇ θεᾷ γενόμενον, καὶ (ὡς τὸ εἰκὸς) ἀφιερωμένον, καὶ ἡμιφόνιον ἤδη τῇ θυσίᾳ ἱσταμένῳ. Aristot. Ethic. 8, cap. 9, αἱ γὰρ ἀρχαῖαι θυσίαι καὶ συνουσίαι φαίνονται γίνεσθαι μετὰ τοὺς τῶν καρπῶν συγκομιδὰς οἷον ἀπαρχαί. Dicitur etiam θυσίαν ποιεῖσθαι siue ποιεῖν, quo vtitur Plutarchus. Cui respondet Latina phrasis Facere sacrificium. Pro eodem Plato dicit θῦσαι θυσίαν. Sic Herodianus lib. 2, ὑπὲρ τῆς βασιλείας θυσίας πλείστας. Et apud Lucianum, θυσίαι καὶ ἑορταὶ ὧν καινὰς τούτων θεοῖς ἐπιπλοκὰς ποιοῦνται. Herodian. lib. 8, σπονδαῖς μᾶλλον καὶ θυσίαις σχολάζειν ἢ φόνοις, sacris faciendis vacare. Philo De vita Mosis lib. 1, μεταδοῦναι τῆς αὐτῶν σπονδῆς τε καὶ θυσιῶν, libamentorū eorūdem & sacrorum participem esse. Sunt & θυσίαι ἐτήσιαι sacrificia annua, apud Thucydidem. Et θυσίαι δημοσιεῖς apud Plutarchum, Publica sacrificia, Publicæ feriæ quibus sacra fiunt. Interdum coniungitur cum aliis quæ pertinētib⁹: vt ἀγαὶ καὶ θυσίαι, Thuc. σπονδαὶ καὶ θυσίαι, Philo & Herod. θυσίαι καὶ συνόδοι, Aristot. ἑορτὴ καὶ θυσία καὶ ἄγαλμα, Plutarch. θυσίαι καὶ τιμαὶ καὶ ἀγαί, idem. θυσίαι καὶ πλεῖαι, idem. θυσίαι καὶ δημόσια δεῖπνα, idem. θυσίαι καὶ χρηνομίαι, Athen. Θυσία nonnunquam ponitur pro θῦμα id est Victima, Hostia. Lucianus De sacrificiis, προσάγουσι τὰς θυσίας. βοῦν μὲν ἀφιστᾷ ὁ γεωργὸς, ἄρνα δὲ ὁ ποιμήν. Plutarchus Probl. Hell. διὰ τί ποσὶ δοῦναι θυσίαν ἄγουσι τοῖς κατοιχομένοις θεοῖς. Vide θεωρία. VNDE Θυσιάζω, Sacrifico, Immolo. Straton apud Athen. lib. 9, Μῆλα θυσιάζειν ἄρα; Ibidem, θύω βοῦν: quæ idem significant. A
QVO Θυσίασμα, ατος, τὸ, Hostia, Victima; Id quod sacrificatur. idem quod θῦμα. ET Θυσιαστήριον, υ, τὸ, Altare, Locus vbi sacrificatur Deo, aut sacrificanda asseruantur. Philo De vita Mosis l. 3, τὸν δ' ἐν ὑπαίθρῳ βωμὸν ἔνιοι καλοῦσι θυσιαστήριον, ὡσπερεὶ τηρητὴν καὶ φυλακτικὸν ὄντα θυσιῶν. Dicitur & θυτήριον.

Θύτης, υ, ὁ, Sacrificus, Victimator, Popa. Item Aruspex. Herodianus lib. 4, μάγους καὶ οἰωνοθύτας τε καὶ θύτας μετεπέμπετο, magos, astrologos & aruspices. Sues quoque θύται dicti sunt à sacrificio vsu, vt tradunt vulg. lex. VNDE Θυτικός, οῦ, ὁ, Sacrific⁹, (adiectiuè) Ad sacrificia pertinēs, vel, Ad aruspices pertinens, Aruspicinus. vt Θυτικὴ sub. τέχνη, Aruspicina, sub. ars, Aruspicum disciplina. Herodianus lib. 8, περὶ θυτικήν τε καὶ παλαιοσκοπίαν ἐμπείρων. Item Θυτικὴ, scientia faciendi rem diuinam. Athen. lib. 14, θυτικῆς τῆς ἐμπείροι οἱ παλαίτεροι μάγοι. Pro quo paulo pòst, μάγοι θυσιῶν ἔμπειροι. F

C. Φιλοθύτης, υ, ὁ, Rei diuinæ faciēdæ studiosus, Qui studiosè sacrificat. Apud Aristophanem Vespis, εἶναι φιλοθύτην αὐτὸν ἢ φιλόξενον, schol. φιλοθύτας esse ait δεισιδαίμονας, qui deorum metu studiosè sacrificant, existimantes se ea ratione deorum iram auertere posse. In bonam partem accipitur apud Plutarchum Sympos. 2, ὁ δ' ἀνοσίης καὶ φιλοθύτης, δίψημα πρὸς ἀνέμων, καὶ ἅσα χρησάμενος ἢ φήμαις ἢ ἱεροῖς ἢ θεῶν ἀμαρτία κατόρθωσεν. G

Θυτήρ, ῆρος, ὁ, Sacrificus. idem quod θύτης. Soph. Trach.

Θυτήριος, ου, ὁ, Apeus ad sacrificandum. idem quod θύμιος. Et neutro gen. θυτήριον, Aptum ad sacrificādum seu simpliciter Quod sacrificatur, Sacrificium. θῦμα. Eurip. Θυτήριον subst antiuè Ara, vt Cic. apud Aratū vertit. idem quod θυσιαστήριον.

C. Ἄθυτος, υ, ὁ καὶ ἡ, Non sacrificatus, Non immolatus. Athen. lib. 4, ἔθος δ' Ἐπικούρῳ οὐ σπονδὴ, οὐκ ἀπαρχή τινος, ἀλλ' (ὡς φησι Σιμωνίδης ἔφη πρὸς τὴν ἀπόμουν γυναῖκα) Ἄθυτα δ' ἱερὰ πολλάκις κατέδυν, sacra haud sacrificata persæpe comedit. Et apud Suidam Damascius, ἀθύτου δὲ οὐκ ἐμοῦ γε μεταλαβεῖν. Apud eundem χίμαιρα ἄθυτός τε καὶ ἀ- H

γάμους γάμους, Nuptias ſine ſacrificio celebrans, Nuptias celebrans in quibus res diuina non fiebat. Ἄθυτα ἱερά, Exta triſtia, quibus opponuntur τὰ καλά. Bud. ex Æſchine contra Cteſiphontem, ἐκ τῶν παλαιῶν ἄθυτα ἦν ἀγαλλιάσασθαι ἐπὶ ἱεροῖς ὅτε, ἀλλὰ μεμφόμενοι τὰ γεγενημένα ὅτι τὰ θεοῖς ἀπόρρητα, contra auſpicia. Θυσία ἄθυτος, Contra receptum morem & ritum ſacrorũ factum ſacrificium, Quod pro ſacrificio haberi nõ debet. Philo De vita M. l. 3, θυσίας ἀθύτους ἀπήγαγον, καὶ χορεῖς ἀχορεύτους ἔπεμπον, ſacra nefanda peragebant. Apud eundem Philonem eodem lib. ἄθυτα θύειν, καὶ αἰτεῖσθαι ἱερουργίαν, καὶ ἀρὰς καὶ πολύμφημους παντελῶς φθέγγεσθαι ἀνεκτὰ νομίζεται, Turnebus vertit Polluta ſacra ſunt. In bona partem autem apud Naziãzenum, τὸ μέγα καὶ ἄθυτον ἱερεῖον, ἵν' οὕτως εἴπω, ingens & inſacrabile, vt ita dicã. Apud Platonẽ verò libro 8, De leg. 300, ἄθυτα δὲ παντελῶς εἰπόντα, καὶ οὐδέν, dicitur quaſi annullã, vt ſibi videri annotat Bud. ‖ Ἄθυτος, Qui rem diuinam non fecit, Qui non ſacrificauit. Xen. Hell. 3, ὅτε ἄθυτος ἀπῆλθεν, poſteaquam videlicet eum ab Agide miſſum θύειν τῷ Διὶ καὶ μαντεύεσθαι ἐκέλευον οἱ Ἠλεῖοι μὴ συμπολεμεῖν τοῖς πολεμίοις, Abiit re diuina non facta.

C. Καλλίθυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Auſpicatus, Bonis auſpiciis aut ritè ſacrificatus. idem quod καλλιέρητος. Apud Eurip. autem καλλιθύτων βωμῶν, Altarium victimis ſplendidorum, ſeu In quibus pulchra ſeu ſplendida ſacra fiunt. Niſi fortè quis malit, In quibus ſacra ritè peraguntur.

C. Νεόθυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nuper ſacrificatus, Recèns immolatus.

C. Παίθυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sacratiſſimus, Omni veneratione proſequendus. πανσέβαστος, vt apud Sophocl. Aiace, ſchol. exponit, ἢ ὧν αὐ πάσθυτα δόμοι ἔχουσιν, ἀντὶ μεγίστων.

C. Πολύθυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Victimis abundans. Eurip. πολύθυτον ἄλσος, Nemus vbi multa fiunt ſacrificia, vel Crebris ſuffitionibus halans.

Θυτικός, ἡ, όν, Sacrifica, Sacrificalis. Sophocles Antig. Κἄτ' ἐμὲ (λέγω) θυτικὰς λιτὰς ἔπη θεοῖς παρ' ἡμῶν, ἢ δὶ μηλείων φλογὸς, ſacrificas preces, ſeu cũ ſacrificiis factas. ΑΤ Θύσθλα, τά, Liba, aut Virgæ ſiue thyrſi quales geſtabant Bacchi ſacerdotes: ἢ λιτικαὶ θυσίαι. ἢ ῥάβδοι ἱεραὶ ἢ κλάδοι ὑπὸ τοῖς θύουσι, Διονυσιακὰ φορήματα, vt Euſtath. exponit ll. ζ, de Bacchis Lycurgum perſequentem fugientibus, αἱ δ' ἄμα πᾶσαι Θύσθλα χαμαὶ κατέχεαν, ὑπ' αἰδηροβόλοιο Λυκούργου Θοπτήμασι βουπλῆγι. Plut. οὐκ Ἀπαιραίῳ Διὶ Λυδίων καρπῶν ἀπαρχὰς φέροντες, οὐδὲ Διονύσῳ βιβάσαι χαμᾶθεν θύσθλον ἱερᾶς νυξὶ καὶ κατοῖς ὀργιάζοντες κώμοις.

C. Ἀποθύω, Polluceo, In ſacrificia abſumo. Xenoph. Hell. 4, καὶ Ἀγησίλαος μὲν εἰς Δῆλον ἀφικόμενος, δεκάτην τὴν ὁπὸ τῆς λείας τῇ θεῷ ἀπέθυσεν. Sic Plutarchus in Sylla, τὴν δεκάτην λείας τῷ θεῷ ἀπέθυσεν. Idem in Craſſo, ἀποθύσας τῇ Ἡρακλεῖ τὴν δεκάτην, καὶ τὰ δῆμον ἱστιάσας. Item generaliter pro Dico, Conſecro. At Syneſius hic, καὶ ἀποθύσαντες ὕμνους τῇ θεῷ χαριστηρίους, ὥσπερ εἰώθαμεν, videtur ἀποθύειν voluiſſe vſurpare pro Offerre tanquam ſacrificium.

C. Ἐκθύω, Perdo, & quaſi macto. Ἀπόλλυμι. Eurip. Or. ἐξέθυσε Φοῖβος ἡμᾶς, μᾶλλον ἀπόφονον αἷμα δοὺς πατρῴου μητρός, perdidit nos Phœbus, qui parricidæ matris nefarium ſanguinem nobis permiſerit. ‖ Ἐκθύομαι, Placo, Expio. vt ἐκθύεται τὸν φόνον, id eſt, ὃν εἶδε θεὸς πρὸς θυσίας ἰλασάμενος. Euſtath. Sic Suidas quoque ἐκθύσασθαι exponit ἐξιλάσασθαι, ἀπομειλίξασθαι. itidem Heſych. ‖ Ἐκθύομαι, Vaticinari quaſi inſpectis extis. Apud Suidam, ἔστι μάντις ἐκθυόμενος ἐκ ἔσου τινός. id eſt ἱερατεύσασθαι. vt ipſe Suidas declarat. Fortaſſis tamen commodius exponeretur Expiarunt. ἐξιλάσατο. ΥΝΔΕ Ἐκθύσιμος, η, ον, ὁ, Expiandus. v. l.

C. Ἐπιθύω, Super ſeu poſt alium ſacrificio. Item ſimpliciter Sacrifico, Immolo. Epigr. lib. 6, Ἀχιλλεὺς δ' ἐπέθυσεν ἀλείπτῃ. Ee vocem media apud Plut. Galba, Νέρωνι Γάλβαν ἐπιθυσόμεθα. Neroni Galbam ſacrificabimus.

C. ΚΑΤΑθύω, Sacrifico, Immolo, Macto. Herodianus lib. 4, κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔαρος ἱερεῖα καταθύουσι. Lucian. Demon. ἐμοὶ μὲν ἱερεῖον ἐκατόμβοιον, ὑμῖν δὲ τὸν κάμηλον καταθύσω, idem in Scytha, ἐγὼ μὲν οὖν μιᾷ τῇ μόνῃ τῇ καὶ τοῦ Διὸς ἑκατόμβην, ὑμεῖς δὲ πάντες καταθύσετε. ‖ Καταθύομαι, Fascino, Incanto. καταγοητεύω. Theocr. Pharmac. Ὡς τὴν ἐμὴν βαρεῖαι δοῦπα ξύλον κατεθύσαμεν ἄδρα. Et rurſus circa finem illius idyllii, Νεῶν μοι τὼς φίλους καταθύσαμεν. ‖ Καταθύομαι, Vaticinari, μαντεύομαι. Heſych.

C. Προθύω, Antè ſacrifico. Et in paſſ. pro eodem. Plut. De def. orac. οὐδὲ γὰρ προθυόμενοι καὶ καταστέφοντες ἱερεῖα καὶ καταπαίοντες, neque verò antè ſacrificando, neque infulis vittiſque victimas coronãdo, neque libamẽtis mactando. Idem Lycurgo, προθύειν ταῖς μούσαις, ſacra Muſis antè perſoluebat. ‖ Item Sacrifico pro. Greg. in Encom. Maccab. Ἀαρὼν τὸν λαὸν προθυόμενος καὶ προθυόμενος, ſacrificans pro populo & vota faciens. ΥΝΔΕ Πρόθυμα, ατος, τὸ, q. d. Sacrificii præludium, Quod ſacrificio ipſi præmittitur. Vel, Libũ. προκάθαρμα, ἢ τὸ πρὸ θυσίας χαιόμενον θυμίαμα, ἢ πλακοῦντιον, vt ſcholiaſt. in Ariſtoph. Pluto exp. βωμῷ πόπανα καὶ προθύματα καταπαίσω. Et προθύματα καὶ προκαθάρματα πιεῖν, Hoſtiam & ſacrificium libare: quod fiebat antequam hoſtia feriretur. Bud.

C. ΣΥΝθύω, Vnà ſacrifico, Vnà ſacra facio. Demoſth. pro cor. συνθύειν & συνθεραπεύειν τοῖς πολίταις. Æſchin. καὶ ἀπεῖπεν τὸ γραπτὸν ὅτι τῆς νεὼς, καὶ συνεστιᾶν καὶ συνθύειν καὶ συνεύχεσθαι.

Θύος, ους, τὸ, Victima, Hoſtia, τὸ θυόμενον, vt ex quibuſdã antiquis tradit Euſt. Vel Sacrificium, θυσία, vt idẽ Euſt. exponit. Odyſſ. ε, ἱκνέομαι θύεσσι κιχάνων τῷ σῷ ἐνὶ χώρῳ, Λίσσομ' ὑπὲρ θυέων καὶ δαίμονος, Rogo te per ipſa ſacra quæ facis, & per deum illum cui illa facis. ‖ Item Suffimentum, θυμίαμα. Iliad. ζ, ὡς ὑπὸν Ἀθηναίης ἀγελαίης ἔρχεο σὺν θυέεσσι, ἀολλίσσασα γεραιάς. Heſiod. Erg. ὅτε δ' αἴγειαι μύκεσι κριῶν, ἄλλοτε δ' ἀπὸ τῶν θύεται ἐπιλάσκεσθαι. Apud Hippocratem quoque θύη Galenus exponit θυμιάματα, ἀρώματα, Suffimenta, Odoramenta.

C. Θυοσκόος, ου, ὁ, Aruſpex. μαλλὸς ὁ δὴ σπλάγχνων τὸ μέλλον δηλῶν, vel ὁ δι' ἱερῶν ἱερῶν τὰ σημαινόμενα θεῶν, Heſychiũ ſequẽdo: vt ſit ἀ θύος & κέω, hoc eſt χέω: vel Sacrificus, θύτης, Qui ſacra flammis adolet, ſeu accendit, à θύος & κέω, id eſt καίω, Euſtath. Iliad. ω, οἳ μαίητές εἰσι, θυοσκόοι ἠδ' ἱερῆες. vbi Euſtath. μαίητες tradit eſſe genus, at θυοσκόοι & ἱερῆες eius ſpecies: ac θυοσκόους eſſe ſecũdum antiquos τοὺς δὴ τοὺς ὀπτῶν θυμιαμάτων μαντευομένους, hoc eſt ἰμυρομαίτους ſiue λιβανομαίτας, vt alio nomine vocãtur: at ἱερῆς, τοὺς δὴ σπλάγχνων, aruſpices. Odyſſ. φ, αἰεὶ μὲν Οἵδε γε θυοσκόος ἦα, Qui ſacrificus ipſorum erat, Qui rem diuinam eis faciebat. ‖ Θυοσκόος, ου, ὁ, pro eodem. θυηπόλος, ἱερεῖς. Heſychius. Quod vocabulum à θύος ſit vt θυηπόλος.

C. Θυοδόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Suffimentorũ receptor. vt θυοδόκου βοὸς apud Heſychium, εἰ τὰ θυμιάματα δεχόμενοι. Et neutr. gen. Θυοδόκον ſub. ἀγγεῖον, Vas ad recipienda ſuffimenta, Suffimentorum receptaculum.

C. Θυοσκόπος, ου, ὁ, Aruſpex, Qui ex inſpectione hoſtiæ viſcerum futura prædicit. ὁ δὴ σπλάγχνων ἢ θυμάτων μαντικός. Heſych.

C. Θυηπόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui circa ſacra aut ſuffumigia facienda verſatur. A Polluce ponitur ſub titulo τῶν ἱερεῖς ἢ ἐκπυόντων, ſed poeticum eſſe dicit. Apud Suidam eſt etiam fœm. θυηπόλη. ΥΝΔΕ Θυηπολία, ας, ἡ, Operatio in ſacris, Ipſa functio τῆς θυηπόλου. ΕΤ Θυηπόλιον, ου, τὸ, Sacrificium, θυσία. v. l. ΕΤ Θυηπολέω, ῶ, Sacra facio. Plato 2 De rep. βίβλων ὁμάδοις περίεχοντα Μουσαίου καὶ Ὀρφέως καθ' ἃς θυηπολοῦσι, ad quorum præſcriptum ſacra faciũt. θυηπολοῦσι Suidas exponit Circumeunt pollicitantes ſe ſacrificiis deos placare poſſe. ‖ Ἄνδρα θυηπολέω, Nõ. Virum ſacrificans, hoc eſt mactans.

C. Θυηχόος, ου, ὁ, Sacrificus, Sacerdos. ἱερεὺς ὁ ὑπὲρ ἄλλων θύων. Euſt. Apud Heſych. eſt θυηπόλος.

C. Θυαρπαξ, αγος, ὁ καὶ ἡ, Qui ſacra rapit, Sacrilegus. ἱεροσύλος, vt Heſych. exponit, apud quem perperam ſcriptum eſt θυαπαξ.

C. Θυωρός, οῦ, ὁ ἢ ἡ. vt θυωρὸς πλάκα, Mẽſa quæ ſacris vſibus dicatur, hoc eſt In qua reponebantur ea quæ diis offerebantur, ἢ τὸν θύρα φυλάττοντα καὶ τοὺς ἱερεῖς καὶ μυστικούς, vt Heſych. declarat: ab ὠρέω id eſt φυλάττω. Diogenes Laertius in Pherec. ἦλθε, φησὶ, πρὸς τὸν θεὸν τὸν θυωρὸν παλαιόν. Callimachus Hymno in Dianam, τοὶ δὲ θυωρὸν Εἰλείθυι γυάλῳ πρώιαι ἐφ' ὑδρηχόῳ πήγνυμεν. vbi ſcholiaſtes expo-

nit φιλικὴν τράπεζαν, propriè esse dicens πρὸ θεῶν αἰσθημβρίαν. ET Θυωρὸς, ίδος, ἡ, idem. Pollux lib. 4 De partibus theatri, καὶ τράπεζα πέμματα ἔχουσα, ἣ θεοῖς εἰσομάζεται ἢ θυωρός. ET Θυωρόπης, ου, ὁ, Qui sacræ mensæ ministrat. Vel simpliciter Mensarius, τραπεζίτης, Hesych. Apud Etymolog. est etiam ἀγυρογώμων, κριτὴς περὶ θεῶν. ET Θυωρᾶσθαι, In sacra mensa epulari, δαιτυμονεῖσθαι. Hesych. Θυΐνης, ητης, ὁ, vt θυΐνης βωμός, Ara in qua sacra fiunt: vel suffimentis quæ in ea adolentur, redolens. Iliad. φ, Γαίηθεν ὕπερ δὲ οἱ πίδαξ, βωμός τε θυΐνης. Hesiodus, ὁσία δὲ καὶ θυΐνην δόμεν βωμῶν. Sacrificam aram, item fumidam ac fumosam aram, in simili loquendi gen. dicunt poetæ Latini.

Θύϊσον Hesych. apud Herodotum exponit, πόσιν τὸ ἀπὸ ἀρωμάτων, potum ex aromatibus confectum. In v. l. coniungitur θύϊσον πόσιν, potus aromaticus: vt sit adiectiuum.

Θύημα, ατος, τὸ, Suffimentum, Odoramentum. ἄρωμα, vt Erotianus apud Hippocratem exponit: apud quem θύματα Galen. pro θυμιάματα poni tradit. θυήματα Hesychius esse dicit τὰ ὀπτηφορήματα ἅλφιτα εἰς θυσίας. Quod videtur esse Mola quæ hostiæ inspergebatur, & sine qua sacra non fiebant. Videtur autē θύημα verbale esse quasi à θυίω aut θυάω.

Θυηλή, ῆς, ἡ, Aruspicium, Extispicium. ἡ δι' ἱερῶν μαντεία, vt Eustathius tradit, addens, has θυηλὰς vocari etiam πλαθίσεις. At Suidas θυηλὰς propriè esse dicit saccos in quos suffimenta coniiciuntur, θυλάκους εἰς οὓς τὰ θυμιάματα ἐμβάλλεται: item ἀπαρχὰς, primitias sacrorum, seu libamēta. Il. ι, ὁ δ' ἐν πυρὶ βάλλε θυηλάς. Athen. lib. 13, ἐν Ἡλιάδι δὲ ἡ κρίσις γίνεται καὶ τὰ περὶ τοῦτο τὰ τῆς Ἥρας φέρειν τὴν χλιδὴν δόξαι, τὰ δὲ δευτέρου τῶν βοῶν ἄγλη, ὁ δὲ πέπλος τὰς θυηλὰς ὑπεπίθησιν. vbi videtur significare molas quæ hostiis inspergūtur, aut θυλήματα, aut ipsa θύματα. Hesych. θυηλίω exponit θυσίαν. Verus quoddam lex. θυηλαί, αἱ ἀπαρχαὶ τῶν θυομένων: quod apud Etymologistēn quoque est, addentem tamen, ἤγουν αἱ θυσίαι, citantémque ex Philochoro, θυηλὰς, ἃς περιπτας θύσαι δεῖ. VNDE Θυηλάσαι, Sacrificare, in vulg. lex. AT Θυηλίσιον, ου, τὸ, à Polluce inter vasa mensaria ponitur, citante ex Metagenis Philothyte, κάν πλαῖς παροψίσι καὶ καταῖς θυηλισίοις.

Θυλήματα, τὰ, Farra melle imbuta, vel Suffimenta quæ in aris adolebantur. Βεβρεγμένα μέλιτι ἅλφιτα, ἢ θυμιάματα ὅτι βωμοῖς, vt Hesychius declarat: vt verò Aristophanis schol. τοῖς θεοῖς ὅτι θυόμενα ἅλφιτα, quæ dicit aspergi vino & oleo. Tale quid Libum erat apud Latinos, genus videlicet dulciarii ex farre, caseo, melle & oleo. Aristophanes Pace, ὦ θεοῖσι τοῖς μακροῖς λαλῶν, ἐγὼ δ' ὅτι καὶ σκάλλειν οἶμαι καὶ θυλήματα. Teleclides apud schol. Aristophanis, ἐξ Ἀμφικτυόνων Ἑρμῆ κάπὶς τῶν θυλημάτων. Suidas θυλήματα exponit πέμματα, ἀπαρχάς: Bud. ex θύματα.

Θύλις, Vas in quod coniiciuntur suffimenta, εἰς ὃ ἐμβάλλονται τὰ θυμιάματα, Etymol. & lex. quoddam antiquum.

Θύσκη, ης, ἡ, Scapha ad recipienda ea quæ diis offeruntur. ἡ σπαθίς ἢ ἡ χερνὶς ἢ τὰ θύματα. Etymolog. & lex. quoddam antiquum. VNDE Θυσκάριον, diminut. à θύσκος, pro quo etiam simpliciter accipitur. AT Θυΐσκη, ης, ἡ, videtur esse Thuribulum, ex Hieronymo: vel Mortariolū potius, vt lib. 1 Maccab. cap. 1, καὶ τὰ σπονδεῖα καὶ τὰς φιάλας καὶ τὰς θυΐσκας τὰς χρυσᾶς. In 3 Reg. καὶ τὰ πρυτάνια καὶ αἱ θυΐσκαι χρυσαῖ. In 2 Paralip. 3, τὰς φιάλας & τὰς θυΐσκας καὶ τὰ πρόθυρα χρυσᾶ κατεσκεύασε. Hæc Budæus. In versione Hieronymi pro θυΐσκη modò Mortariolum, modò Thuribulum reperitur. In vulg. lex. est ETIAM Θυΐσκος, quod ex Iosepho citatur, exponiturque Acerra, Thuribulū.

¶ Θύον, ου, τὸ, Quod deabus sacrificabatur. θύα enim Hesych. exponit τὰ θυόμενα τοῖς θεαῖς. Idem θύα apud Eupolidem explicat πέμματα, id est liba seu placentulas, quæ videlicet diis & ipsæ offerebantur, vt βολίσματα, θυηλαί. Apud Callimachum autem θύα accipi pro aromatis idem Hesych. annotat. ¶ Θοῦν ET Θύα, sive Θυΐα, AVT Θύον, ου, ἡ, (tot enim modis scriptum reperitur apud Theophrastum) Thya, arbor quædam odora. Od. ε, — τηλόθι δ' ὄρνυτο Κάλυψοι τ' ἀνὰ νῆσον ἰδὲ θύου τ' ἀνὰ πίονι δῴ Καπνὸς ὀδώδει. Quò respiciens Plinius lib. 13, cap. 16, de arbore Thya loqueos, sic ait, Nota etiam Homero fuit: θύον Græcè vocatur, ab aliis thya: Hanc igitur inter odores vri tradit in deliciis Circes, quam deam volebat intelligi: magno errore eorum qui odoramenta in eo vocabulo accipiunt, quum præsertim eodem versu cedrū laricémque vnà tradat: in quo manifestum est de arboribus tantùm loquutum. Theophrastus magnum iam huic arbori honorem tribuit, memoratas ex ea referēs templorum veterum contignationes, quandámque immortalitatem materiæ in tectis contra vitia omnia incorruptæ. radice nihil crispius, nec aliunde pretiosiora opera. Hæc ibi Plinius, ex Cicerone tradens, mensas quoque ex ea fieri, quarum à Theophrasto mentio facta non sit. Locus autem Theophrasti quem citat, est De historia pl. lib. 5, cap. 5, τὸ δὲ θύον (οἱ δὲ θύαν καλοῦσι) περὶ Κύμωνί τε γίνεται καὶ ἐν τῇ Κυρηναίᾳ· τὸ μὲν μορφὴν ὅμοιον κυπαρίττῳ, καὶ τοῖς κλάδοις καὶ τοῖς φύλλοις καὶ τῇ συνεχείᾳ τῆς καρτοῦ. & paulo pòst, καὶ ἐπιδιαμπερὲς θύουσιν ὀροφὰς πᾶς πᾶν ἀρχαίων ἔτεσι. αἰσθάνεται γὰρ ὅλως τὸ ξύλον, ἀλλ' ὅπαν δὲ τὸ μὲν ῥίζαν ἔχῃ, καὶ ὅτι ταύτης τὸ ἀσυδαιμόνητον πιεῖται τῆς ὑγρᾶς. Idem lib. 1 De hist. pl. cap. 15, θύϊαν numerat inter ἀείφυλλα. at lib. 4, cap. 1, & lib. 3, cap. 16, ὀψίκαρπον καὶ φιλόψυχον arborem esse tradit, altam iugisque montium prouenientem. Θύον Macrobius lib. Saturn. 4, cap. 19, Citrum interpretatur. Hermolaus in Corollario thyam esse credidit cedrum alterius generis ex qua mensæ fiebant. ¶ Alia est arbor eodem nomine, malum ferēs execratum aliquibus odore & amaritudine, aliis expetitum, domos etiā decorans, inquit Plinius loco citato. Reperitur verò scriptum ETIAM Θύον, itidē pro θύον. Athen. lib. 5, de quodam aphrodisio, τὰς δὲ θύρας [οἴχε] ἐλέφαντος καὶ θύου, ex ebore & thya: Bud. tamen generalius illud θύον vertit Ex odorata materia.

Θυόεις, εντος, ὁ, Odor. Il. ο, Κρονίδῃ καὶ Γαίηθεν ἄκρον Ἴδηθεν. ἀμφὶ δὲ μιν θυόεν νέφος ἐστεφάνωται. id est εὐῶδες μόν, vt Eustath. exponit. Et δόμος θυόεις apud Nonnum de templo, suffimentorum videlicet incensione odorem suauem emittente. Fumidum aliquis interpr. etiam possit hoc θυόεν, eo nimirum sensu quo fumidam aram dixit Ouidius: nisi quòd hoc est generalius.

Θυώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, idem quod θυόεις, hoc est Odorus, Odore iucundus. Od. ο, Ἐκ δ' Ἐλένη θαλάμοιο θυώδεος ὑλοφόοιο Ἤλυθεν. Od. ι, Εἵματά τ' ἀμφήκεσσα θυώδεα. Empedocles apud Athen. lib. 12, initio, μύροισί τε δαιδαλέοισι, Σμύρνης τ' ἀκρήτου, θυσίαις, λιβάνου τε θυώδους. Eurip. θυώδης καπνός, Fumus odorus, Odoramentorum incensorum odore iucundus. Theophrastus De historia plantarum lib. 3, cap. 15, de fructu terebinthi loquens, καὶ ἔμπεμα τῇ ἀμυγδάλῃ πεπαίνουσα, τὸ μὲν ἄκρατον πικρὸν μάλιστα, μέγιστον κύαμον, φύσει δὲ καὶ θυωδέστερον. Pro quo Plinius 13 cap. 19, Cum vite matureſcit, non grandior faba, odore iucundior, tactu resinosus. Gaza malè sulfurosum vertit. Idē De historia plant. lib. 5, cap. 5, τῶν δὲ ἄλλων ἀσαπίστατον μὲν τὸ κυπαρίττινα καὶ τὸ θυώδη, ἢ συκάμινον σπανίως φασι, ᾧ ἰχωρὸν αἷμα καὶ διερὸν τὸ ξύλον, καὶ παλαιούμενον, μάλιστα. Ad quem locū respexit Plinius lib. 16, cap. 40, In plenum dici potest, vtique quæ odore præcellant, ea æternitate præstare. A prædictis morus proximè laudatur, quæ vetustate etiā nigrescit. Ita vt hîc quoque θυώδη ξύλα sint Ligna quæ odore præcellunt, non autem Thyæ ligna, vt vulgò interpr. Θυώδη in v. l. dicuntur Quæcūque in sacrificiis & aris ad suffitus incenduntur. ¶ Εἵματα θυώδεα. Macrob. Saturn. l. 4, c. 19, apud Hom. idē esse quod Citrosa veste apud Næuiū: sicut θύον interpr. Malum citreum.

Θυόω, ῶ, Fut. ώσω, Rebus odoratis suffio. vel Odore iucundum reddo. Iliad. ξ, ἀλείψατο δὲ λίπ' ἐλαίῳ, Ἀμβροσίῳ, ἑδανῷ, τὸ ῥά οἱ πρὸς ἐθειρὴν θυόεσσαν. VNDE Θυμίαμα, τος, τὸ, Suffimentum odoratum. Δῶδες θυμίαμα, vt apud Herodotū exponit Eustathius, σμύρνης ἀκροῦ καὶ κασίης καὶ τῶν ἄλλων θυωμάτων, aliorúmque odoramentorum ad suffiendum idoneorum. Citatur etiam ex Aristide & Libanio. θύωμα Hesych. exp. μύρον, ἄρωμα.

Θύϊνος, ου, ἡ, Qui ex thya est. Dioscor. lib. 1, ἐστὶ δὲ θύϊνον ξύλον, thyino ligno simile, vt Ruell. interpr. Et apud Suidam, ἔχων ἀνὴλα θύϊνα, de euangelio Matth.

Θύϊνος, ου, ὁ, Thyam similitudine referens. Theophrastus De histor. plant. lib. 5, cap. 5, loquens de ἄκανθος ὄλης ποὸς τὴν πεντανευρίαν χρόαν, (cuiusmodi Macedonicam esse dicit)

dicit: λεῖα γὰρ δὴ καὶ ἀστραβὴς καὶ ἔχουσα θύϊον, Læuis enim est, & in operibus firmam rigiditatem habet, naturamque thyæ. Sic enim ibi vulg. l. exponunt, pro τύϊον, quod apud Theophr. est, scribentia θύϊον, ac improbantia versionem Gazæ, qui sic transtulit, Læuis enim est, obediens & tyium nimirum continens. A

Θυάζω, idē quod θύω, ἱερεύω, ἀναγίζω. V. ET Θυάματα apud Hes. θυμιάματα, quasi à θυάω. AT Θύατα, Placētula quæ bouis loco diis offerebatur. Hesych.

ΘΥΜΈΛΗ, ης, ἡ, Altare: à θύω, quoniam supra eo sacra fiūt. item, Farina quæ sacrificiis adhibebatur. Apud Hesychium tamen non θυμέλαι, sed θυμάλαι sunt οἱ βωμοὶ & τὰ ἄλφιτα τὰ ὀπτὰ ἀλφιτα. Sed notandum, hoc θυμάλαι apud Hesych. non esse suo (hoc est alphabetico) ordine, sed positum post θυμβροφάγος, ante θυμέλη: adeo vt quin θυμέλαι pro eo legendum sit minimè dubium esse videatur. Nam Θυμέλη eidem Hesychio est βωμός, id est Ara, (addenti tamen ab aliis etiam exponi τὸ ὀπτὸν πυρὸν ἐφ' οὗ ὀπτῶσιν, vel ἕδαφος ἱερὸν) reperiturque hac in significatione apud Euripidem, θυμέλαι θεῶν δεξίπυροι, aræ deorum. ‖ Peculiariter verò in orchestra (quæ propria chori pars erat in theatro) θυμέλη dicebatur siue βῆμα, siue βωμός, siue pulpitū (vt alii tradunt) altū pedes quinque, in quo chorus tragœdiarum & comœdiarū (quo ad comœdiæ chorum habuerunt) cæterique personam non habentes, fabulæ subseruiebant, histrionibúsque in scenam abditis, populum gesticulatione retinebant. Suidas in vocabulo σκίνη, loquens de orchestra, αὕτη δέ ἐστιν ὁ πάτος ὁ ὀκτασίδιον ἔχων τὸ ἔδαφος, ἀφ' οὗ θεατρίζουσιν οἱ μῖμοι ἔστι μὲν πλὼ ὀρχήστρας βωμὸς τῷ Διονύσου, ὃς καλεῖται θυμέλη. μετὰ δὲ πλὼ θυμέλην κατέστρα. Etymologistes verò θυμέλην mensæ formam habere tradit, supra quam stantes in agris cantarent, quum nondum in ordinem suum tragœdia distributa esset. Plut. De orac. Pyth. πλὼ δὲ τῆς Πυθίας φωνὴν καὶ διάλεκτον οὐσαν οὐκ ἀνθρώπου, οὐκ ἀπήλυτον οὐδὲ λιτὴν, ἀλλ' ἐν μέτρῳ καὶ ὄγκῳ καὶ πλάσμασι καὶ μεταφοραῖς ὀνομάτων καὶ μετ' αὐλοῦ φθεγγομένην. Idem in Polit. præcept. tradit non oportere ὀπτὴ σάρξ καὶ θυμέλας καὶ τραπέζας [καταζαίνειν] πλήπτα πλουσίους ὑπὲρ δόξαν καὶ δυναστείας διαγραφιζόμενον. Luc. De saltat. καὶ ὅτι τῷ παχέος δὲ καὶ πιμελοῦς ὀρχεῖσθαι πάδ' ἂν μεγάλα πυρωθέντος, Διόμεδα (ἔφασαν) φῆσαι τὰς θυμέλας. Apud Suidam ex Epigr. Γαλάκτιος ὁ θυμέλην καὶ ὁ σκίνην πρηλὼς Βλαστὸς Ἀχαρνίτης κεῖται ἕρμα κόμης. Rursum Plutarchus in Alexandro, αὐτὸν μὲν οὖν ἐστοι ἐκπεσεῖν ὀκτὼ μετὰ τρίτον ἔτος ὑπὲρ θυμέλης ἐν ὑψηλῷ & περφανεῖ πλαισίῳ πεπηγέναι δοκοῦντα σανίδων. Vbi quidam interpr. In sublimi & insigni tabulato. Apud Lat. hac voce vsus est Martial. lib. 1, ad Domitianum, Qua thymelen spectas, derisorémque Latinum, Illa fronte precor carmina nostra legas. Vbi quidā thymelē pro ipsis thymelicis accipiūt: alii saltatricis celeberrimæ nomē propriū esse volunt. ‖ Apud Eurip. verò θυμέλας κυκλώπων quidam interpr. Mœnia Argiuorum à Cyclopibus facta. ‖ Apud eūdē θυμβέω exponūt χορεύω. VNDE Θυμβάχαρις, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui non fœdat seu dedecorat conuiuia & lusus. θυμβάχαρις ἄλοχος, vxor honesta, quæque decorè se gerit vel in conuiuiis vel in deliciis. v. l. ET Θυμβικὸς, οῦ, ὁ, Thymelicus, Ad thymelen pertinens, Thymelen decens. Plut. Fab. Ἡιὰς δὲ μουσικὰς καὶ θυμβικὰς ἄξειν. Athen. lib. 15, οἰσπλῆν εἰς τοὺς ἀγῶνας τοὺς θυμελικούς. Et θυμβικοὶ, Qui in thymela ludunt. Vitruu. lib. 5 cap. 8, Apud eos [Græcos] tragici & comici actores in scena peragunt: reliqui autem artifices suas per orchestram præstant actiones. itaque ex eo scenici & thymelici Græcè separatim nominātur. B C D E

ΘΥΜΙΆΩ, ῶ, Suffio, Odores incendo, Adoleo, B. Ath. 7, Τοῖς ἀμφὶ Μενεκράτη ἐθυμία καὶ ἔπινον οἱ παῖδες. Sed additur interdum accus. vt θυμιῶν τὰ λίβανον Ἄρατος, apud Herodor. Sic Herod. l. 5, ὡς συνῆκαν εἰς τὸ βουλευτήριον λιβανωτὸν τε θυμιῶντα ἔνδρας καὶ οἶνον παρέχοντα. 1. (Polit. interpr.) Vt quū senatus haberetur, thura vnusquisque adoleret, vinúmque libaret. Qui accus. in genitiuum interdum mutatur, (ea forma qua dicitur πιεῖν οἴνου) vt Luc. in Cau. ὅπως ἔχοντα ψιάθων ἀμφὶ καὶ τὸ λιβανωτοῦ θυμᾶν. Fortasse autē & in illo Herodiani loco λιβανωτοῦ itidē legi debet, sicut legitur οἴνου. ‖ Θυμῶ, Suffitu afflo, vel Suffitu infi- F G H

cio, inquit B. afferēs ex Aristotele hæc de apibus dicta, θυμιῶνται γὰρ ἡ σφῆκες πυκνῶσαι ὑπὸ τῶν καπνοῦ, πυρμαλίσαι τὴν μάλιν ἐδίοισι. In v. l. θυμιωμένη κέρατος, cornu facto suffitu. Et θυμιώμενον δύσαι, nidore fugat. Itē Aristot. θυμᾶσθαι l. 4 Meteorol. p. 187 pro ἀναθυμᾶσθαι id est Vaporari, seu Exhalare, vt B. scribit. Interdū θυμῶμαι redditur & Vror, Accēdor. Vnde pro eo quod Dioſc. degagate lapide refert, δύσαι δὲ καὶ ἐρπετὰ θυμιαθείς, Plin. tradit eum vri accendique aqua, oleo restingui: atq; ita, videlicet accensum aqua & restinctum oleo, fugare serpentes. Quam Plinii interpr. Dioscoridis quoque sequuntur interpretes. Et pro eo quod idem Dioſc. l. 2 cap. 63 de cornu ceruino dicit, ὠμὸν δὲ θυμᾶσθαι ἐρπετὰ δύσαι, idē Plin. habet, Accensis autem vtrislibet, odore serpentes fugantur. Vbi tamē ad exprimendū θυμᾶσθαι, addidit Odore,

Θυμίαμα, ατος, τὸ, Suffimentum, Suffitus aut suffitio ex aromatibus, seu odoribus. (etiam Bonis odoribus suffire, dicit Colum.) Herodian. lib. 2, φέρει γὰρ πίας ὠδίνας, αἷς ἁρώματα ἢ θυμιάματα χρώμεθα, herbas odoratas, quæ nos aromata suffimentáque habemus. Plato Polit. 2, καὶ μύρα καὶ θυμιάματα, καὶ ἑταῖραι καὶ πέμματα. Athen. lib. 12, ἔρρωται δὲ ὁ Ἀλέξανδρος καὶ μύρῳ ἀπουδαίῳ καὶ οἴνῳ ἡδίστῳ τὸ δεῖπνον. εὐθυμᾶται δὲ ἀεὶ πῦρ ἐμβάλλων καὶ τὰ ἄλλα θυμιάματα, Dioſc. lib. 1 cap. 105, de herba Sabina, χρῶνται δέ τινες ταῖς φύλλοις αὐτὴ θυμιάματος. De qua Plin. lib. 24 cap. 11, A multis in suffitus pro thure assumitur.

Θυμίασις, εως, ἡ, Suffitus seu suffitio. Dioſc. lib. 1 cap. 130, de sesaminis & acāthinis lignis quibus ebenum adulteratur, μᾶλλον δὲ δικτύων ἐχούσας ὀσμὴν τῇ λύσῃ ἢ ὅταν τῇ θυμιάσει ἡδῶσιν: vnde à contrario Plinius dicit ebenum vri odore iucundo.

Θυμιατήριον, ου, τὸ, Acerra, Thuribulum. ‖ Philo De vita M. l. 3, πλὼ κιβωτὸν, πλὼ λυχνίαν, τὸ θυμιατήριον, acerram. Eodē lib. πρὸ δὲ τοῦ ἐδαφίου, ἐξ ὧν αἱ ἀναθυμιάσεις, [τὰ εἰδωλοποιὰ σύμβολον] τὸ ἑτοίμως ἐκφορούμενον θυμιατήριον. In v. l. exponitur Locus aut ara in qua fit suffitus. ‖ Θυμιατήριον est etiam sidus cæleste quod θυτήριον appellat Aratus, id est Ara, vt Cicero, Manilius, Hyginus, Rufus & Firmicus interpretantur. Thuribulum vocat Vitruu. lib. 7 cap. 9, sub scorpionis aculeo illud collocās. Ballo Sacrarius & Pharum, Alfonso Lar appellatur, vt tradunt v. l.

Θυμιατικὸς, οῦ, ὁ, Ad suffiendum aptus, Vaporiferus,

ΑΝΑθυμιάω, vel Ἀναθυμιάζω, Vaporo, Suffio, Exhalare facio. Ἀναθυμιῶμαι quoque interdum actiuam significationē habet. Aristoteles, ἐκ δὲ τῆς θαλάττης τὸν ἥλιον ἀναθυμιᾶν φασί. id est exhalationes elicere, vt quidē vertit Theodorus. Apud eūdem Aristot. ἀναθυμιῶμαι capitur pro Vaporem reddere, vel Euaporari, Exhalare, Suffitū emittere, Pro suffitu vel suffimento esse. lib. De gener. anim. 5, αἱ δὲ πείρας καὶ τὸ ἀνάλογον αὐτοῖς οὐκ ἐκ τῆς σφηκὸς γίνονται, ἀλλ' ἐκ τῆς δέρματος ἐξατμίζοντος καὶ ἀναθυμιωμένου. Idem De mundo, ἡ δὲ νοτερὰ καὶ ἀτμώδης ἀπὸ τῆς γῆς ἀναθυμιωμένη φύσεως. Plut. Sym. 7, ὥσπερ ὁ λιβανωτὸς ὑπὸ θερμότητος ἀναθυμιᾶται. ‖ In hoc autem loco, ἀναθυμιᾶται πάλιν τὸ προϋπάρχον μῦσος, Eust. exponit ἀναπνεῖται, renouabatur: fortasse (vt subiungit) ἀπὸ τῆς θυμοῦ τῆς πλὼ ὀργὴν· μᾶλλον δὲ λαμβάνειν αὐτὸ τὸ ὀσφραίνεσθαι εἰς ψυχὴν μετάγει δὲ ἐπιδὴ ἡ διεπίσωμα ὅτιν ὅτι ἡ αἰσθησις σημαίνει. Quoniā tamen eiusmodi à θυμός derivata verba non reperiuntur, malim ἀναθυμιᾶται exponere Refervescebat aut Accendebatur, vt ἀναθυμιᾶσθαι per consequens accipiatur pro Refervescere aut Recalescere.

Ἀναθυμίαμα, ατος, τὸ, Vapor, Suffitus, Suffimen, vel Vaporatio, Suffitio. pro ἀναθυμίασις. Vide θυμίαμα.

Ἀναθυμίασις, εως, ἡ, Vapor, Exhalatio, Halitus, Suffitus. A Plinio dicitur & terræ halitus. Gaza respirationem alicubi interpretatur, accipiens respirationem pro exhalatione. Cicero expirationem dicit ἀτμίδα, vt ait Bud. qui & hunc ex Meteorologicis Aristotelis περὶ ἀτμίδος & περὶ ἀναθυμιάσεως locum citat, ἔστι γὰρ ἀτμὶς μὲν φύσις ὑγρὰ καὶ ψυχρὰ, ἀναθυμίασις δὲ θερμὸν καὶ ξηρόν. καὶ ἔστιν ἀτμὶς ὡς δυνάμει ὕδωρ, ἀναθυμίασις δὲ δυνάμει πῦρ. Idem in alio eiusdē libri loco duplicē ἀναθυμίασιν facit, ἀτμώδη & πνευματώδη. At in libro De mundo, vnam facit ξηρὰν καὶ καπνώδη, alteram νοτερὰν καὶ ἀτμώδη. Herodianus ἀναθυμίασιν dixit de aere corrupto circa paludes,

vt ſcribit Idem Bud.

C.ΑΠΟθυμάω, ῶ, Euaporo, Exhalo, vel Odorem cieo. VNDE Ἀποθυμίασις, ιως, ἡ, Euaporatio, Exhalatio. Vide Ὑποθυμίδες paulo póſt.

C.ΕΚθυμάω, Suffio, Bud. ex Ariſtotele. Et Ἐκθυμιῶμαι, Adoleor, Accendor: vel potius Ad bonos odores ciendos accendor aut vror. Dioſcor. lib. 1, cap. 130, de ebeno, πρῖσαί πι ἐπ' ἀκράκτου μετ' ὀνυξίας καὶ ὀλίγα κασσιᾶ ὀκθυμιᾶσθαι. Eam Plinius quoque iucundo odore vri tradit.

C.ΕΝθυμάω, ῶ, Suffio intus. Syneſ. epiſt. 111, καλὸν οὖν εἰ πάντα διῆτησας ὀκκορήσας καὶ ἐνθυμιάσεως τὸ δωμάτιον, Si omnia digerens & componens, etiam euerras cubiculū ſuffitúque vapores. B.

C.ΕΠιθυμιάω, Suffio, Odoramenta adoleo ſeu accendo. Plut. Alex. de Leonide qui ad Alexandrum in ſacrificio quodam ſolenni ὀπῶρα καὶ ἄμφοπι ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ, καὶ καταχέασα τῷ θυμιάματος, ὅπερ (dixit) ἡ ἀρώματα φόρου κρατήσας Ἀλέξανδρος, πλουσίως αὖθις ὀπιθυμιάσεις. VNDE Ἐπιθυμίαμα, ατος, τὸ, Suffimentum, Quod ad ſuffiendum adoletur. Sophocl.

C.ΥΠΟθυμιάω, ῶ, Suffio, Suffumigo. Dioſcor. lib. 1, cap. 105 de herba Sabina, ἰμβρυά τε ὑποπάσσει. ἐκφορεῖται δὲ καὶ ὑποθυμιατήρια, τὸ αὐτὸ ποιεῖ. Pro quibus Plinius, Partus emortuos appoſita extrahit & ſuffita. Et lib. 5, cap. 146, de gagate lapide, ἔστι δὲ καὶ ὀπαλπικὸν λίθος ὑποθυμιατὸς, καὶ ὑστερικὰς αἴρει καλεῖται. Pro quibus itidem Plinius, Deprehendit ſonticum morbum & virginitatem ſuffitus. VNDE Ὑποθυμίασις, εως, ἡ, Suffitus ſeu ſuffitio, Suffumigatio.

C.Ὑποθυμίς, ET Ἐπιθυμίς, ίδος, ἡ. Sunt autem ὑποθυμίδες Serta florida quæ collo appendebantur, Serta collaria. Dictæ verò ſunt ὑποθυμίδες, quoniam ipſum cerebrum fragrantia ſua quaſi ſuffiunt & refocillant. Id tradit Plutarchus Sympoſ. 3, cap. 1, διὸ μάλιστα τοῖς αἰθυίαις ἐν πλοίοις καθεζόμενοι, ὑποθυμίδας ἐκάλουν, quoniam videlicet αἰθυίαι αὐτῶν τὰς ναῦς ὥσπερ νᾶσον ἐπιφαλῆ, αἵματος ἁλμυρᾶς ὀσμῇ καὶ πτερύγων ἀναπαύονται. Paulo póſt clarius idem dicit, οὐ γὰρ ὅτι τῇ καρδίᾳ τὸν θυμὸν ἐνοφαίνεσθαι ᾠήθημεν, ταῖς ἀποδιδράσαις τὰς αἰθυίας ὑποθυμίδας ἐκάλουν (ὑπὸ θυμίδας γὰρ αὐτὰς ὀφείλομεν μᾶλλον ἢ καλεῖσθαι πρέπον) ἀλλ', ὡς λέγω, διὰ τὴν ἀποφοράν. Athenæus verò (vt tradunt vulg. lex.) à Leſbiis ὑποθυμίδας vocari ſcribit myrti ramos inflexos quibus ſeſe redimiebāt. Ὑποθυμὶς eſt etiam auis nomen apud Ariſtoph. in comœdia quæ inſcribitur Aues. Dicitur ET Ὑποθύμιος adiectiuè, eadem origine & ſignificatione. vt ὑποθύμιος στέφανος apud Heſychium, idem qui ὑποθυμὶς, corona collaris, hoc eſt quæ collo appenditur. ὑποτραχήλιος, vt ipſe declarat. AT Ἐπιθυμίδες etiam ipſæ coronæ ſunt, vel (vt Heſych. exponit) τὰ παντοδαπὰ στεφανώματα: quæ quoniam ſub collo ſupra pectus ſeu cor, quā animi ſedem eſſe voluit, appendebātur, à θυμὸς potius deriuatæ putantur, vt Plutarchus indicat loco paulo antè citato.

ΘΥΩ, ET Θυίω, Impetu quodā feror, & quidē impetu quaſi furibūdo: aut Impetu præpropero & feſtino feror. ὁρμῶ, vt Athen. lib. 7 exponit, θυίνος inde deriuans. vel, vt Porphyr. σφοδρῶς ὁρμῶ δίκην μαινομένων. Heſiod. Theog. de auris ſeu ventis, Ἆϊ δή τε πέλαγος πολυκυμαίνοντα θύουσιν εἰς ἠπειρόν τε πολύτροπον, Γῆμα μέγα θηρῶσι, καὶ ἠθύσιον αἰόλλουσιν. Nicand. Ther. Μή σύ γ' ἐπὶ τειόδοισι πόχεις ὅτε δῆμα πεφυζὼς Πέτρης ἔκπαγλος θύνει τυτθὸν φολόεντος ἐχέμυθος, quum rapido impetu fertur declinans morſum plagámque à vipera fœmina ſibi imminentem. Interdum redditur commodius Furo. Il. λ & π, — τῷ ὥς τε μεθ' ὕδατι θύνει. Il. α, — ἢ γὰρ ὅγ' ἐλθὼν φρεσὶ θύει, Οὐδέ τι οἶδε νοῆσαι, Furit, vel Abreptus furibundo impetu fertur. Sic apud Heſiod. αἵματι θύοντα πῆται, ſchol. exponit μαίνονται. Sed & ab Heſychio θύει explicatur per μαίνεται, ἐνθουσιᾷ, Furit, Diuini furoris inſtinctu fertur. Nonnunquam exponitur Ferueo, Æſtuo. Il. φ, de Scamādro fluuio, ὁ δ' ἐπειγόμενος οἴδματι θύων Παίπτε δ' ἔπειτ' ῥίεθρα πυκάζων. Sic apud Heſiod. πόντος ἀπείριτος οἴδματι θύων. Et θῦε κῦμα, Vnda æſtuabat ſeu feruebat. Od. λ, δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θῦεν, totum ſolum ſanguine occiſorum feruebat. Θυόω (vt dixi) eiuſdem cum θύω ſignificationis eſt, ex eóque deriuatū, pleonaſmo literæ υ, vt ὀρτύω ab ὄρτω. Il. β, Οἱ δ' ἀμφ' Ἀτρεΐωνα διοτρεφέες βασιλῆες Θωὸν κρίνοντες, properabant decuriantes & ordinantes. Il. ε, Θωῦτ ὸ αἰπὺ ὄπασμα πεταμῷ κελάδοντι ἐοικὸς Χειμάρρῳ, Impetu ferebatur inſtar torrentis. Il. κ, Τρώων δ' ἀλαλητὸς τε καὶ ἄσπετος ὦρτο κελευστὺς Θωόντων ἅμα δ' ἕποντο, qui ſimul vno omnes ferebantur impetu ſeu properabant. ET Θωΐω, ῶ, idem quod θωΰσσω ſeu θύω. Heſiod. Aſp. loquens de portu, πλεῖ γε μὲν ἅμα πάντα ἑταῖρα Δεξιτερῇ τε καὶ ἐκ τοῦ ἰθυντὸν ἰχθύοντες, rapido & veluti impetuoſo curſu huc illuc ferebantur ſeu diſcurrebant. Idem, Ἐν δ' ἴασι, ἐν δὲ κυδοιμὸς ἰθυντὸν, furebant. ‖ Θύουσι Heſych. exponit ἰθύουσι. Apud eundem Heſych. ſcribitur ΕΤΙΑΜ Θύω, quod itidem ab eo explicatur verbo ὁρμῶ.

C.ΑΝΑθύω, Ad opus intermiſſum, iterum quaſi impetu feror. ἀναλαμβάνω τὸ παρεῖμαι δίχα χρόνου, Reſumo rem quampiam aliquo pòſt tempore, vt Suidas exponit apud Pherecr. πάλιν αὖθις ἀναθύουσι αἱ γραῖπραι. Heſych. ἀναθύειν explicat ἀναπηδᾶν, Exultim ludere, Laſciuire. (nam ἀναπηδᾶν pro Laſciuire vſurpari quidam tradūt) item αὖθις ἐξ ἀρχῆς ἀναπαίζειν, reiuueneſcere.

C.ΕΚθύω, Erumpo, vel Cum impetu erumpo. ἐκθύει enim Erotianus apud Hippocratē exponit ἐξορμᾷ. Heſychio autem ἐκθύουσι eſt ἐκπίπτουσιν, ἐκζέουσιν, excidant, efferueant. Apud eundem verò eſt etiam ἐκθύζει, quod exponit ἐκζεῖ, ἐξεμεῖ, Efferueſcit, Euomit, AB Ἐκθύζω. Eſt quoque apud eundem Heſych. Ἐκθύμβους quod exponit πηχεῖς: quaſi itidem ab ἐκθύω, qui cito impetu erumpit aut prorumpit. (item ſubſtātiuè λᾶμα, κύμβος, Fimbria) A quo deriuatur ETIAM Ἔκθυμα quod Heſychio eſt ἐξάνθημα, Quod per cutem quaſi erumpit aut efferueſcit. ἐκθύματα, Papulæ per cutem erūpentes: quæ alio nomine (vt ego arbitror) dicuntur ἐξανθήματα. neque enim harum vocum diſcrimen vllum comperi. Eius generis ſunt tum quæ per febres ardentes exſunt, tum variolæ vulgò dictæ & morbilli. Gorr. Ἐκθύματα apud Hippocr. Epidem. lib. 3 ſunt ἐξανθήματα. Puſtulas interpretes reddunt: Plinius Papulas vocat & Pituitæ eruptiones. vulg. lex.

C.ΕΠΙθύω, VEL Ἐπιθῶ, Impetu feror in aliquē ὁρμῶμαι, vt Heſychius declarat. Il. σ, Οἱ δὲ ἰρύσσαντο ποδὶ ῥῖκες ὠκυμόλοιο Τρῶες ὀπιθύουσι, recto ac præpropero curſu feruntur: ἰθὺ ἀθρόας ὁρμῶσι, vt breuium ſchol. autor exponit. Apud Apollon. verò Arg. 1, ὀπιθύειν δὲ δαῆναι, ſchol. eſſe dicit ὀπιθυμεῖν, deſiderare, cupere. Ἐπιθυμβώς, Qui furibundo impetu fertur. Plato Phædro pag. 267, εἴπερ τι θεῖον ὂν τυγχάνω Τυφῶνος πολυπλοκώτερον καὶ μᾶλλον ὀπιθυμβόν, εἴπερ ἡμερώτερόν τε καὶ ἁπλούστερον ζῶον, θείας πού τινος ἂν μοίρας φύσει μετέχοι. vbi opponuntur ἥμερον & ὀπιθυμβόν, ſicut ἁπλοῦς & πολύπλοκον. Ficinus ibi vertit Ardentius & furioſius. AT Ἐπιθύω Suid. exp. ἐπιπορθῶμαι.

Θυαὶ, SIVE Θυάς, aut ETIAM Θυΐας, άδος, ἡ, Quæ furore percita fertur. μαινάς, Heſych. Et θυαὶ λύσσα, furēs rabies. in Epigr. Plut. De aud. poem. Τιμοθέῳ μὲν γὰρ ἄδοντι τὸν Ἄρπυιαν ἐν τῷ διθυράμβῳ μαινάδα, θυάδα, φοιτάδα, λυσσάδα, Κιττοφόρους ἀθύρει αἰσχύνουσι, Τοιαύτη σου θυγάτηρ γέγονεν. Idē eſt apud eundem Plut. in lib. περὶ δεισιδαιμονίας. ‖ Item Baccha, vt Heſych. declarat, quoniāvidelicet Bacchæ illæ Bacchico ſeu fanatico furoris inſtinctu agebantur. Apollon. Arg. 1, Θυάσιν αἰμοβόροις ἴκελαι. Plut. De primo frig. πρὸς τὸν Παρνασσὸν ἀναβαίνων βοηθῆσαι ταῖς θυάσαις ἀπειλημμέναις ὑπὸ πνεύματος χαλεποῦ καὶ χιόνος, vt Bacchis procellæ ſæuitia & niuis aſperitate intercluſis opem ferrent. Idem in Probl. Hellenicis, διὰ τί τὰς θυιάδων ἀρχὰς ἀραμένας. Plin. lib. 36 cap. 5, Item Mænades, & quas Thyadas vocant & Caryatidas. ‖ At θυαὶ ἑορτὴ apud Non. videtur potiùs ad præcedens θύω pertinere, vt ſit Feſtum quo ſolennia ſiunt ſacrificia: niſi aliquis hoc θυαὶ in bonam partem accipere malit, vt ſit Feſtum quod diuino inſtinctu agitatur. ‖ Θυαὶ apud Danielem Symmachus interpretatus eſt quos Græci ſolent ἡπατοσκόπους appellare, id eſt Qui exta inſpiciunt & ex iis ventura prædicunt. vt ſcribit Hieronymus in c. 2. Danielis. Sed à θύω ſignificāte Sacrifico, deriuari potius videtur hoc nomē, mendoſum alioqui, tolerabilius eſſet certè θυάς. Dicitur verò ET Θυιὰς, άδος, ἡ, idem ſignific. quod θυαὶ. vt θυιὰς φωνὴ, vox furoris inſtinctu edita, qualis bacchantium ſeu baccharum. Et θυιάδες; idem quod ἔνθεοι, apud Heſychium. Θυιάδες vocantur etiam mulie-

res quæ Proſerpinæ ſacræ ſunt, vt idem Heſychius annotat. Sed & ipſa Semele Bacchi mater DICITVR Θυώνη, propterea quòd eam Æſchylus introduxit grauidam & fanatici furoris inſtinctu percitam, mulieréſque quæ vterum eius tangerent, ſimili furoris æſtro laborantes, vt Apollonii Rhodii ſchol. annotat.

VNDE Θυωνίδης apud Rhodios dicitur Bacchus filius Semeles, forma patronymica.

Θυάζω, Bacchica orgia celebro, entheo furore inſtinctus. ὀργιάζω, Varin. AT Θυάω, ideſt quod καπριάω, ſiue καπρίζω, id eſt Subo. quod de ſuibus dicitur venereæ libidinis quaſi furore percitis, quum videlicet impetu quodam furioſo ad veneris opera rapiuntur. Ariſtot. De hiſt. anim. lib. 6, cap. 18, θυόντων δὲ οὐ δεῖ διαβιβάζειν πρὶν αὖ μὴ τὸ ὦτα καταβάλλῃ· εἰ δὲ μή, ἀναθυᾷ πάλιν. Et in 9, κυήσεται μᾶλλον ἢ ἐὰν ἐπιδιὰ θυόντα καταβάλλῃ τὸ ὦτα· εἰ δὲ μή, οὐκ, ἀλλ' ἀναθυᾷ πάλιν. Vnde Plinius lib. 8, cap. 51, Remedium [aduerſus abortum] ne prima ſubatione neq; ante flaccidas aures coitus fiat. HINC Ἀναθυάω, Rurſum Subo, cuius exemplum in præced. habes. ‖ Item ἀνασπερτῶ, vt Heſych. exponit, quod aliquando pro laſciuire etiam accipi quidam tradunt. AT Θῡΐζω eſt Impetu ferri, vel Furoris inſtinctu percitum agi. Vnde θῡιὰς apud Heſych. μανεὶς, ὁρμήσας.

Θωΐς, Impetus, Curſus. item Bellum. Heſych.

ΘΥΝΝΟΣ, υ, ὁ, Thunnus, ſiue Thynnus, vt Plin. etiam vocat: nomen piſcis prægrandis: à θωΐω, duplicata litera ν, vt vult Euſtath. vel à θύω id eſt ὁρμῶ, vt ſcribit Ath. lib. 7, quoniam (vt ex Ariſtot. tradit) οἱ θυννοι [καθάπερ] οἱ ξηραὶ οἰστροῦσι περὶ κυτὸς ὀπτηλιώ· ἔχουσι γὰρ ἀμφότερα τιμιώτατα περὶ τὰ ἡθερύγια οἷ σπωλήνιον, τὸ καλούμενον οἶστρον, ὅμοιον μάλιστα σκορπίῳ, μέγεθος δὲ ἡλίκον ἀσπάλακος. τοῦτο δὲ ποιεῖ αὐτοῖς ἐξάλλεσθαι ἐκ ἔλαττον τῶν δελφίνων, ἃ ἐκ ποιεῖ πολλάκις ἐμπίπτουσι. Plinius quoque eos hoc æſtro agitari memorat. Animal eſt paruum (inquit) ſcorpionis effigie, araneæ magnitudine. Hoc ſe & thynno & ei qui gladius vocatur, crebrò delphini magnitudinem excedenti, ſub pinna affigit aculeo: tantóque infeſtat dolore vt in naues ſæpenumero exiliant. Plut. ex quodam poeta, Θωΐτος βολαῖος πλαγὰς ὡς ὀξυρόου. Fœmin. gen. eſt ET Θωΐς ET Θωϊτίς: quorum vtroque vno eodémque in verſu vſus eſt Archeſtratus apud Athen. lib. 7, Καὶ θωΐνης ῥᾶστον ἔχει, λοῦ θωϊτίδα φωτά. Ibidem ex Softrati lib. 2 De anim. πλὴν πελαμίδα, θωϊτίδα καλεῦσι λέγω. Quibus verbis ipſe Athen. adiicit, νομίζω ἢ γαυλοβίῳ θωΐνον· ἢ δὲ μείζονα, ὄρκυνον. ἰσοβαλλόμενος δὲ αὐξανόμενον, κῆτος. ‖ Θωϊτίδας Heſych. forma diminutiua eſſe etiam tradit θωΐνων πεμάχη, Fruſta thynnorum in partes conciſorum. Quo modo ab eodē exponitur ETIAM Θωϊτάδες, videlicet πεμάχη παχέος, fruſta ex ſalſamentis thynnorum.

C. Θωϊτοθήρας, ου, ὁ, Thynnorum venator, Qui thynnos captat. Athen. VNDE Θωϊτοθηρατικός, ου, ὁ, Thynnorum venationi idoneus. vt θωϊτοθηρατικὰ χαλκία apud Athenæum lib. 7, ex Sophrone.

C. Θωϊτοσκόπος, ου, ὁ, Qui thynnos obſeruat & captat. Thunnarius, vt Gaza vertit. qui (vt Theocr. ait Id. 3) τοὺς θωΐνους σκοπάζεται, vt Ὅλπις ὁ χειπιεύς. Plut. De ſolert. anim. VNDE Θωϊτοσκοπία, ας, ἡ, Thynnorum ſpeculatio & captatio. Accipitur metaph. pro accurata & inconniuenti obſeruatione: quoniam piſcatores thunnos intenta oculorum acie ſpeculantur quo pacto tridente figant. ET Θωϊτοσκοπεῖον, ου, τὸ, Locus thynnorum ſpeculationi aptus. Syneſ. ep. 57, ἀπὸ θωϊτοσκοπείου ὅθι τὸν ἡγεμονικὸν ἀπέτιλεν ἀλκάδμας, ex piſcatore dux creatus, vt B. interpr. ET Θωϊτοσκοπέω, ῶ, Thynnos ſpeculor & capto. Metaph. pro Speculor intentis oculis, Accuratè obſeruo, more eorū qui thynnos captant. Ariſtoph. Eq. Κἀπὸ τῆς πίστεως αὔωθεν τοὺς πόρους ξυνοσκοπῶν.

Θωϊτώδης, ους, ὁ ἡ, (q. d. Thynnaceus) Thynnum referēs. Luc. in Ioue Trag. ἄπαγε· ξυντῶδες τὸ ἐνθύμημα, καὶ κεμιδῶν παχύ, Thunnicum enthymema & ſupra modum pingue, vt Eraſ. interpr.

Θωϊτῷος, α, ὁ, Qui ex thynno eſt. vt ξυντῷα τεῖχη apud Athen. l. 3. Et ξυντῷον n. g. Sacrificiū ex thynnis. Ath. lib. 7, ἀπὸ δὲ τῶν θωΐνων ὧραι, ὅταν ἀναχάσκωσι, θύειν τῷ Ἡλίῳ [Ἕρμῃ δὲ τῷ] τῶν ἀλιέων θωΐνον, καὶ τοὺς ἑαυτῶν καλεῦσι ξυν-

A ταῖον. AT Θωνῆιον apud Suid. videtur eſſe fruſtū thynni, aut τεῖχος θωΐνειον, aut ſimile aliquid. Θυννῆα σπερμὰ καπνοφαγοῦν, κατ' ἐπιτομὴν Ἄκραιον. vide Θωΐτιον.

Θυννάζω, Pungo, vt piſcator thunnum tridēte. Ariſtoph. Veſp. ὥσπερ οἱ ἁλιεύοντες ξυνάζοντες εἰς τοὺς ξυλαίους τοὺς καπνοὺς τῶν θυννῶν: metaphora ſumpta à thynnis maioribus qui tridentibus capiebātur, vt Heſ. Suid. & ſchol. Ariſtoph. annotant. ‖ Θυννάσαι Heſychio eſt ετιᾶ πῆσαι, κέντησαι ἀφεῖναι: item ὠθῆσαι, & ἀπολακτῆσαι. SED ET Θυννίζω eſt Stimulo pungóq;, metaphora itidē à thynnis ſumpta, vt Eraſmus tradit in prouerbio Thunniſſare. At Suidæ Ξυνίζω eſt ἀποπήμπρημαι καὶ παροξύνομαι. VNDE Ἀποθυννίζω. Luc. in Ioue Trag. εἰ τὰ μὲν οὕτως ὑμῖν ἀποτεθυννίσται, Si mea vobis ita expuncta ſunt vel excuſſa. Eraſm.

B Θυννάκη, ακος, ὁ, ET Θυννίον, ου, τὸ, diminutiua à θυννος, id eſt Paruus thynnus. Euſtath. ex Athenæo, πίπτειν οὐκ ἔχοντες αἰγὸς ἐρέαν, ὑπογαίριον θυννάκιον, οὐδὲ χρεῖον λάβρακος οὐδὲ γόγγρον, οὐδὲ σπρίας. Alterum verò diminutiuum citat ipſe etiam Athenæus lib. 14, ex Clearcho Solenſi, Σκόροδον, κρίμνα, ξυνίον, ἅλμη, κρόμμυον. Apud eundem l. 3 θωΐνιον accipitur pro ἐθωνιαῖον τεῖχος, vt paulo antè vocat. τὸ δὲ θωΐνιον (φασὶ) γίνεται ἐκ τῆς μικροτέρας πλακοῦντος, ὃν τὸ μακρὸν αἰολογεῖ τῷ κυκλίῳ, ἐξ οὗ ἡμῖν ὅτι ἐκ τοῦ ὠρθίου. Haud ſcio tamen an non potius legendum ſit θωΐνειον, & ſubintelligendum τεῖχος. Apud Suidam enim θωνῆα pluraliter & ſubſtantiuè ſimile quid ſignificat.

ΘΥΕΛΛΑ, ης, ἡ, Ventorum complicatorum vis impetuoſa, Procella. à θύειν & εἰλεῖν, vt Porphyrius tradit: alii eſſe volunt ἄελλαν θύουσαν. Ariſtoteles De mundo θύελλαν definit πνεῦμα βίαιον ἐκ ἄφνω ἐκπεσαλλόμενον, id eſt ſlatum

D prævalentem qui repentè proſilit. Iliad. ψ, de iis qui ſtadium currebant, — ὑπὸ δὲ κονίη ἴετο σὺν ἵππων, ὥστε νέφος ἢ θύελλα. Od. υ, Παιδαρέου κούρας αἰόλοπα θύελλαι. Od. κ, — αἵ τε μοι ἀμφ' ὀκτὼ πάσης ὄρουσ'. Τοὺς δ' ἀψ ἀρπάσασα φέρει πόντονδε θύελλα. Odyſſ. ζ, Τόφρα δέ μ' αἰεὶ κῦμα φέρει κραιπναί τε θύελλαι. Il. ν, Τρῶες ὑπ' ἀλκῇ ἴσοι αἰόλιες ἢ θύελλαι. Sic apud Heſiod. Aſp. ἴκελοι πυρὶ ἢὲ θύελλαι. Interdum verò additur genit. αἰὲν μου vel αἰέμεν. Od. κ, αἰ δ' ἐφέροντο κακὴ αἰὲν μετὰ θύελλαι. Od. ε, — μάστι δὲ οἱ ἐπὶ ἔσκε. Δεινὴ μισγομένων αἰὲν ἐπὶ θύελλα. & paulo antè, ὑπεκφέρεσκον δ' ἄελλαι Γαιαήιον αἰέμεν. Sic apud Aratum δεινὴ αἰέμεν θύελλα, quod

E Cicero vertit, — grauis vehementi flamine ventus. Metaphoricè verò dicitur etiam πυρὸς θύελλα. Od. α, πίνα καί τινα σῖτον καὶ σώματα φωτῶν Κύμαθ' ἁλὸς φορέουσι πυρὸς τ' ὀλοοῖο θύελλαι. Reperitur ETIAM Προθύελλα vna voce ſcripta apud Heſiodum Theogon. v. 742, ὔδατι καὶ ὑγρῇ φέρει ἐν θυέλλῃ θυέλλῃ Ἀργαλέῃ. malit tamen fortaſſe aliquis diuidere & ἐν referre ad φέρει, ſicut apud Homerum Odyſſ. υ, ἢ ἔτυπτε μ' ἐν ἁρπάξασα θύελλα Οἴχετο ἐν φορέουσα.

Θυελλήεις, εντος, ὁ, Procelloſus.

F −ΘΩΗ, ῆς, ἡ, Mulcta, Damnum alicui impoſitum. ἡ ὅπου ἔνεστι πολλὴ ζημία, vt ſcholiaſtes apud Homerum Odyſſ. β, exponit, Σοὶ δὲ χέρσον θεοὶ δῶεν ἐπὶ μεγάλῳ ἐπὶ τ' οὐ θυμῷ Τίνων ἀρήμεις. Euſtathius hoc vocabulum deriuat à θῶ, vt φωτὴ à φωλεὸν à ζῶ.

C. Ἀθῷος, ου, ὁ, (apud Euripidem in fœminino etiam genere) Impunis, Non mulctatus, Mulctam nullam paſſus, Qui ſine mulcta euaſit. Nonnunquam abſolutè & ſine caſu: vt apud Demoſthenem, ἀθῷον ἀφεῖναι τινα, ἀθῶον ἰέναι, id eſt abſolutum ſinere abire, non damnatum. vel ſupplicii expertem, id eſt ἀτιμώρητον. Idem, οἱ δὲ τοῖς ἀπεκτονῶσι, ἀθῴους καθεστᾶσιν. ‖ Cum genitiuo, pro Indemnis, Damni expers. Idem Pro corona, ἀθῷος τῆς Φιλίππου δυναστείας, Qui nihil damni accepit ex Philippi potentia, Qui nihil damni ſenſit ex Philippi dominatu. Sic apud Ariſtophanem cum genitiuo in Nubibus, σὺν σῶμα χοὐ κτημάτων ἀθῷον ἔσται, Intactum à plagis, Immune à verberibus.

Ἀθῷος exponitur etiam Innocens, Inſons, Noxæ non affinis. ἀναίτιος, Suidas, Heſychius. Sed hic nullum exemplum profert huius ſignificationis: ille tantùm ex Bibliis Græcis.

Ἄθως proparoxytonum & ſine ι ſubſcripto literæ ω, adiectiuum ab Ἄθως, quod eſt nomen montis, item vrbis ſupra hunc montem. ἄθῳος au-

tem pro Impunis, ideo habet ι ſubſcriptum ipſi ω, quia inuenitur ἀθωῖ apud Archilochum, vt teſtatur Etymolog. Veruntamen Euſtath. tradit ἄθως quoſdā ita ſcribere vt ἄφρων: à φρήν: alios verò ἀθῶος, καθ' ὁμοιότητα τοῦ Ἀθῴου Διός, Iouis qui in Atho monte colitur: atque hanc poſteriorem ſcripturam eſſe vſitatiorem: Ἀθῶος autē illud ab Ἄθως, ι habere ſubſcriptū, vt Μινῶος quod à Μίνως deriuatur: quæ eius ſententia Etymologi ſtæ opinioni videtur anteferenda.

Ἀθῴως, aduerb. Citra mulctam, Citra damnum. Item Innocenter. Heſych. exponit ἀζημίως.

Ἀθῳόω, F. ώσω, Pass. ωμαι, Abſoluo, Immunem mulctæ facio, Mulcta libero, siue pœna. vel Indemnem præſto. ἀθῳῶσι τὸ ἰσχύμαντος, apud Areopag. Crimine te abſoluo. Ἀθῳωθεὶς partic. à paſſiuo Ἀθῳώθημαι. Iuſtificatus, Impunè ferēs apud Græcos Bibliorum interpretes præſertim. vt in Solomonis prouerbiis, κλεὶ δὲ χεῖρας ἐμβαλὼν ἀδίκως, οὐκ ἀθῳωθήσεται, Nō abibit impunis, vel potius impunitus, Non impunè feret, Non liberabitur, Non abſoluetur. Vel (vt alii) Non iuſtificabitur, verbo vtentes in ſacris literis recepto.

Ἀθῴωσις, ωσεως, ἡ, Impunitas, Abſolutio rei. Bud. in lex. notat ἀθῴωσιν in Pandectis ſignificare non ſolùm abſolutionem rei, ſed & liberationem per acceptilationē. eſſe enim ἀποχὴν καὶ ἀθῴωσιν.

Ἀθῴωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui mulcta impoſita non eſt, Impunis. ἀζήμιωτος, Heſych. Videtur autem deriuatum ab ἀθῳόω neutraliter poſito pro Impunè fero, Non mulctor.

ΘΩΠΤΩ, Aſſentor, Colo. θεραπεύω, vt Heſych. declarat. Item Cauillor, Irrideo, σκώπτω, vt ab eodem Heſychio exponitur.

Θώψ, ωπος, ὁ, Aſſentator, Adulator, Qui quaſi admirabundus aliquem laudat & prædicat. Diſſimulator, hoc eſt Qui aliud in lingua habet, aliud in pectore. κόλαξ, ὁ μὴ διανοούμενά τι ἐπαινετὰ λέγων, ἄνθρωπος, vt Heſych. declarat. Suidas ex Antiphont. oratione De concordia, πολλοὶ δ' ἔχοντες φίλους εὐγνωμοσύνῃ. ἀλλ' ἑταίροις πειθῶσι θῶπες καὶ τύχης κόλακες. Vſurpatur etiam adiectiuè pro Adulatorius, Aſſentatorius. Apud eundem Suidam, θῶπαί τε καὶ ἀκαπήλοις ὁμοιότητες λόγοις, id eſt, ταῖς μὴ ψεύδεσι καὶ διαφόροις ὁμοιότητας ὄντι κολακείᾳ. Apud eundem Suidam, διαφέρουσι τὰ δίκαια ἢ τὴν φιλοσοφίαν ὁμοιότητα, ἀλλ' οὐ τὸν θῶπα ζῆν καὶ βαδίζειν. Ex Platone quoque Budæus citat, μηδὲ ὅλως ἰδιώτας ἢ ξυῶπας λόγους. Idem Budæus exponit ἰδιώτας ἀκαπήλους, non tamen addito autoris nomine.

Θωπικὸς, ἡ, ὁ, Aſſentatorius, κολακευτικός. Apud Suidam, καὶ ἐστι θωπικὸς ἦθος. VNDE Θωπικῶς, Aſſentatorum more, Adulatorie. κολακευτικῶς. Suid.

Θωπεύω, F. εύσω, Aſſentor, Adulor, Blanditiis capto. Luc. Timone, ὃν οὔτε κόλαξ θωπεύων, οὔτε συκοφάντης φοβῶν ἀφελεῖ, δυσμενὴς ἀεί, diuitæ quibus nec adulator aſſentando, nec calumniator territando ſpoliare poſſit. Æſchines contra Ctesiphontem, τὸν δῆμον θωπεύων. Philo De vita Moſis lib. 1, θωπεύεται ἡδοναῖς, ἵνα ῥᾳδίως ἀπατηθῇ, alios captat, aliis minatur. Apud Ariſtoph. autem Acharn. φησὶ δ' ὑμᾶς πολὺ δεδέχθαι μᾶλλον ἢ δεδεγμένας (Π), οἱ θωπεύων, malim Aſſentiorum more verba dans: nam & Suidas θωπεύω pro δοκιμάζω accepit teſtatur. Dicitur & καιρὸν θωπεύειν, pro Inſeruire tempori. Phocylides de paraſitis, Καιρὸν θωπεύοντες ἐπὶ παρασιτεύειν ἔχουσι. Eadem ſignif. idem Phocylides dicit κοιλοδαιμονίην. In bottam quoque partem capitur pro Colo, θεραπεύω.

Θώπημα, ατος, τὸ, Blandimentum. Ariſtophanes Veſpis, ἃ γὰρ οὐκ ἔστιν ἀκοῦσαι θώπευμ' ἐνταῦθα διατρίβειν, quas non blanditias hîc copia eſt audire? Plutarchus Polit. præc. πρὸς κόλακα καὶ περὶ ἀπόνων θωπεύματα καὶ διαβολάς. VNDE Θωπευμάτιον, ου, τὸ, Aſſentatiuncula.

Θωπευτικὸς, ὴ, ὸν, Aſſentatorius. idem quod θωπικός. Item ſubſtantiuè, Aſſentator. Plato De leg. VNDE Θωπευτικῶς, Aſſentatorum more, More eorum qui blandiuntur. idem quod θωπικῶς.

Θωπία, ας, ἡ, Aſſentatio, Adulatio, Blanditus. Item Blanditiæ, vt θωπίαις λόγων apud Platonem De legibus, Blanditus ſeu lenocinia verborum. Item Emollitio quæ fit blanditus ſeu blanda tractatione: Xenophon de equis ferocioribus, & qui nimis magnos animos ſpirant, ὅσοι τὸ ἐμβρίθυμοι εἶναι, πολλῆς θωπείας τε καὶ περιμαχείας [δεόμενοι:] quibus opponit ὅσοι δὲ βλακείαν, ἐλάσιος πολλῆς δεομένους.

C. Ἀθώπευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui aſſentationes non admittit, vel Qui blanditiis vinci & emolliri non poteſt, ἀκολάκευτος, Heſych. Immitis, ἄκαμπτος. Suidas ex Epigrammatis, de apro, Θηρὸς ἀθωπεύτου Γαῖ' ἐπὶ καὶ ξυλοφῦλα δάρας. Apud Heſychium verò ſcribitur ἀθώπευτος, per τ, ſicut & ἀκολάκευτος.

B C. ΥΠΟθωπεύω, Aliquantulum adulor, Subblandior. Herodotus lib. 1, pag. 3, à tergo, οὐδὲν ὑποθωπεύσας, ἀλλὰ πρὸ ἐόντος χρηματίδαος, de Solone qui Cræſum beatum prædicare nolebat. Ariſtophan. apud Suidam, εἰ δέ τις ὑμᾶς ὑποθωπεύει, λαπάγοις καλέσαι τὸν Ἀλιέα. Idem in Veſpis, καὶ τὸ μειράκιόν μ' ὑποθωπεῦσαι φησὶν μᾶζαν ἐπιτρίψειν, Subblandiens mihi, vt Plautus loquitur.

ΘΩΡΑΞ, ακος, ὁ, Thorax ſeu Pectus. ſic dicta eſt à veteribus pars ea corporis quæ à collo ad pudenda vſque trunca pertendit: vt definit Ariſtoteles lib. 1 De hiſtoria anim. cap. 7. Sed & Hippocr. in lib. περὶ τρήχης, quum dicit, ὅ, τε καλούμενος ὑπὸ τῶν ἰητρῶν θώραξ καλεῖται, indicat thoracis nomine vētrem quoque contineri, dictúmque quondam fuiſſe thoracem totum illum truncum qui eſt inter alas & inguina. verùm à recentioribus medicis & Galeno thorax ea pars dicitur quæ collo ſubiecta vtrinque coſtis clauditur. quantum enim coſtæ ab anteriore poſterioréque parte, & infra ſupràque continent, θώραξ appellatur: in quinque partes diuiſus, στέρνον, νῶτον, πλευραὶ, κλεῖδας, ὠμοπλάται, id eſt partem anteriorem in quam coſtæ conueniunt, dorſum, coſtas ipſas, gemina illa oſſa quæ collo ſubiecta ſunt, & oſſa illa quæ à tergo ſita prominent. Hæc Gorr. inter alia. Per muſculos mouetur & neruos: ac quod in eo eſt ἀίσσεται, hoc in corpore ἅλλεται ἀπὸ τῶν ἀρτηριῶν, vt Alexand. docet Probl. lib. 1, quæſt. 21. Dioſc. de vtrica, σὺν μέλιτι δὲ ὀκλεχόλιμον ὀρθοπνοίας ὠφελεῖ καὶ πλευρίτιδας καὶ διαφορμονίας. αἰδοῖά δὲ καὶ τὸν θώρακος. Pro quibus Plinius, Orthopnoicis prodeſt cum melle, & thoracem purgat eodem ecligmate. Et paulo pòſt, σὺν πτισάνῃ δὲ ἐψηθέντα τὸν θώρακος αἴρει. Pro quibus idem Plinius, Cum ptiſana pectus purgat. Θώραξ capitur etiam pro veſte & armatura quæ eam corporis partem ambit, vt vice verſa ζώνη ea pars corporis dicitur quam cingulum ambit. Ariſtophanes ad differentiam θώρακα πολεμιστήριον nominauit. Heſych. voce à Latino ſermone detorta expoſuit λωρίκιον: ac certè θώραξ alicubi Lorica cōmodiſſimè reddi poteſt. Il. ε, — πυκινὸς δέ οἱ ἔρκεσι θώραξ Τὸν ῥ' ἔφορει χρύσειον ἀρηρότα. Xenophō Pæd. 2, θώραξ μὲν γὰρ πρὸς τὰ στέρνα ἁρμόζων ἱκανός ἐστι. Idem eodem libro, θώραξ μὲν πρὸς στέρνα, ζῶμα δὲ εἰς πλευρὰ ἁρμοστέον. Idem Pæd. 4, θώρακες, ἁρμάτια τῶν σωμάτων. Varia autem ei adduntur epitheta, prout varia ſiue veſtis ea ſiue armatura eſt. Iliad. τ, θώρηκας κρατερηγύαλος. Iliad. Λ, δίπλοος θώραξ, duplex thorax, ἐξ ἑκατέρης ἐχέτης χρύσεοι ξυέσχον καὶ δίπλοος ἐάντο θώρηξ. Item πεπάλαχθε θώρηκες apud Athenæum ex quodam poeta. qualis ea ferè eſt quam Virgilius dicit Loricam conſertam hamis auróque trilicem. Item λινοῖς θώραξ & χαλκοῖς apud Xenoph. Plutarch. De Socr. θώρακα σιδηροῦν dicit. Et θώραξ χαλύβδινος, lorica ſolido chalybe cōſtans, vt Bud. interpretatur. Paul. in Atticis Sauromatas vſos ſcribit θώραξι φολιδωτοῖς, Squamatis, qui ex vngulis equinis conſtarent. Apud Virg. autem thorax ahenis horrens ſquamis. Philoſtr. epiſt. 16, Lacedæmonios ſcribit indui ſolitos θώρακας φοινικοφαρεῖς, ad terrendos hoſtes. Apud Pollucem eſt etiam ἀμφαλωτὸς, item θώραξ Ἀττικουργής. Sic enim ibi legendum. Quidam (vt annotat Camerarius) docent fuiſſe duo genera thoracum. vnum ἀλυσιδωτὸν, id eſt conſertorum fibulis, vt illa lorica Virgiliana conſerta hamis: alterum, τὸ λεπίδιον (qui & τὸ λέπας) longum ac erectum: vt apud Apollonium Argonauticōn 3, ἀμφὶ μὲν ὤμοισιν ἔσαν θώρηκα τελαμῶν. Euſtath. τὸν μὲν quoque θώρηκα nominatum fuiſſe tradit, τὸν μέχρι λαγόνων αὖ ἔχοντα καὶ δίπτυχα. Eius duæ partes à Paul. traduntur, quarū altera pectus & aluum munit, altera dorſum, fibulis autem

constringebantur: vtraque χάλυψ appellata. Quem verò Suidas describit Parthici equitis thoracem, cataphracta verius armatura est, quum ab anteriore parte tegat pectus, femora, extremas manus, & tibias: à tergo verò deorsum, ceruicem, caput totum: præsertim quum dicat eum sic armatum videri ὅλον σιδηροῦν. Dicit tamen & Xenophō, ἐς ἰωνόχους ἐθωρακισμένος πάντα πλὴν τῶν ὀφθαλμῶν. ita vt thorax his in locis nō accipiatur propriè, sed latius extendatur. ¶Θώραξ est etiam vinculi nomen quod pectori adhibetur, vbi medium pectus vel dorsum vel latera seu thoracem volumus deligare: cuius iniiciēdi rationem Galen. explicat libro De fasciis. Gorr. ¶Suidæ θώραξ est etiam πύργος, sicut θωράκιον eidē murum significat. idem est & apud Hesych. qui præterea exponit σφεκτιδοφύλαξ. ¶Θώραξ vocatur etiam ὁ χοῦς, poculi genus, quo quasi thorace seu lorica potor contra pototem armatur: à quo θωρήσσειν & θωρήξασθαι Potitare. Vnde apud Aristophanem Acharn. quum miles puerum iuberet afferre sibi θώρακα πολεμικώτερον, alter in ambiguo ludens, subiicit Ἔξαιρε παῖ θώρακα καὶ μοὶ τὸν χοᾶ. ¶Θώραξ dicitur etiam mons quidam prope Athenæum vrbem vicinam Libybus hesperiis, in quo fama est Daphitam grāmaticum cruci affixum quòd maledico carmine reges incessitiisset. vnde prouerbiū φύλαττε τὸν Θώρακα, Caue Thoracem. Strabo lib. 14, Cicero De fato, Valer. Maximus, & Erasmus Chil. Quod verò ad etymon huius vocabuli attinet, sunt qui à θορίω (id est salio) dictum thoracem velint, propter continuum cordis motum: alii ἀπὸ τοῦ τὸ θεῖον ἥλιον τὸ διανοητικὸν ὠρεῖν, hoc est φυλάττειν. quòd includat diuinā partem mentis: sicut & Stoici in corde collocarunt τὸ ἡγεμονικόν.

C. Θωρακομάχος, ου, ὁ, Qui thorace indutus pugnat. At θωρακόμαχος in v. l. exponitur Penula militaris.

C. Θωρακοποιός, οῦ, ὁ, Qui thoraces cōficit. Pistias θωρακοποιός, Pistias thoracum fabricator. Camer. ex Xen. 3 Apomn.

C. Θωρακοφόρος, ου, ὁ, Qui thoracē gestat, Thoracatus. Xen. Pæd. 5, θωρακοφόροι βαρύτατον εἶσι τῶν σκευοφόρων.

C. Αἰολοθώρηξ, ηκος, ὁ ἢ ἡ, Variegatum seu picturatum thoracem habens. Il. π, — Μυσὸς αἰολοθώρηξ.

C. Λινοθώρηξ, ηκος, ὁ ἢ ἡ, Lineo thorace indutus. de quorum thoracum vsu apud Xenoph. mentio est, vt in θώραξ admonui. Iliad. β, de Aiace Oilei filio, ὁλίγος μὲν ἦλθ', λινοθώρηξ.

C. Σπινοθώραξ, ακος, ὁ καὶ ἡ, Qui angusto pectore est. quales σπινώδεις à medicis dicuntur. σπινοθώρακας esse etiam eos qui tabi obnoxii sunt, testatur Galenus libro 6 Epidem.

C. Χαλκοθώραξ, SIVE Χαλκοθώρηξ, poeticè, Qui æreo thorace vtitur, Æreo thorace indutus. Sophocl. Aiace, Ἦ χαλκοθώραξ ἦν πᾶ' ἐναλίοις μαμφαὶ ἔχων. vbi Martem intelligit. Altero autem, videlicet χαλκοθώρηξ, vtitur Hom. Iliad. Η, μιῇ δ' αἰδηρῶν Χαλκοθωρήκων.

Θωρακίτης, ου, ὁ, Miles thoracatus, vt Plinius loquitur, Miles qui lorica armatus est. ὁ θώρακι ἱστάμενος ἱππικός. Vulg. lex. apud Polyb. interpr. Leuis armaturæ miles, Ferentarius. Ac certè dicitur ad differentiam militis cataphracti: vt θωρακίτης sit qui cataphractus quidem non est, thoracatus tamen, aut loricatus.

Θωρακίζω, Fut. ίσω, Thorace munio, Lorico. Thucyd. lib. 2, καὶ ἢ μὲν θωρακισθῶσιν, ἱππέας ἐπιβήσομεν αὐτῶν ἐπτακοσίους καὶ πεθωρακισμένους, equites strenuos & loricatos. ἱστασμένους θωρακι, vt Xenophon loquitur. Idem Pæd. 8, θωρακίσας δὲ αὐτοὺς καὶ ἵππους, thoracibus & ipsos & equos muniens seu loricans. Et Pæd. 6, ὅτι δὴ ἰωνόχους ἐθωρακίζετο πάντα πλὴν τῶν ὀφθαλμῶν. vbi θωρακίζειν de panoplia dicitur: sicut thorax Parthicus paulo antè à Suida definitur. Et ἵππους πεθωρακισμένους apud eundem, Equi loricati, vel potius cataphracti. (Generalius enim aliquādo hoc verbum θωρακίζειν pro Armare ab eodem Xenophonte vsurpatur, vt Bud. annotat) Plutarchus De solertia animal. loquens de ichneumone pugnaturo cum crocodilo, ὁπλίζεται οὐδὲν ἀπολείπει θωρακιζομένου ποδός· μάχῃ ἐπιτίθεται. πρῶτον ἰλύος ἐμπλάττεται, καὶ ἐμπαγεῖσι τοῖς κώμασι χρῆται, μᾶλλον ὅπλοις ἢ δορὶ προσβαλεῖν. De quo apud Plinium, Mergit se limo sæpius, siccátque sole: mox vbi pluribus eodem modo se coriis loricauit, in dimicationem pergit. Metaphoricè de belluis etiam dicitur ad pugnam se armantibus. Aristot. De historia anim. lib. 6, cap. 18, de suibus, καὶ πρὸς ἀλλήλους πολεμοῦσι μάχαις ὅταν μαχαῖς, θωρακίζονται ἑαυτούς, καὶ περιοῦνται τὸ δέρμα ὡς πανοπλίᾳ τῷ ἐκ βραχιόνων, ὅταν τὰ δένδρα διατρίβοντες, καὶ τοῦ πολλοῦ μολυνόμενοι πολλάκις καὶ ξηραίνοντες ἑαυτούς. Pro quibus Plinius, Tunc inter se dimicant, indurantes attritu arborum costas, lutóque se tergorantes.

Θωράκισμός, οῦ, ὁ, Loricatio.

C. Ἀθωράκιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui thoracatus aut loricatus non est, Thorace loricáve non indutus. Generalius pro Inermis capitur, sicut θωρακίζειν aliquādo pro Armare. Xen. Pæd. 4, ἢν ἀποστέρητε ἀθωράκιστους ἀποκτίνυσιν οἱ πολέμιοι.

C. Ἐπιθωρακίζω, Insuper lorico, vel simpliciter Lorico. Xenoph. Pæd. 3, ἔργον μὲν πυκτὸς λῦσαι ἱστᾶντας, ἔργον δὲ χαλινῶσαι, ἔργον δ' ὁπλίσαι, ἔργον δ' ὑπιθωρακίσαι δή. In vulg. lex. exponitur etiam Super thoracem aliquid induo. quo sensu accipitur sequens vocabulum ὑπιθωρακίδιον. Est ENIM Ἐπιθωρακίδιον, ου, τὸ, Vestis quæ thoraci superinduitur, Sagum militare quod loricæ superinduitur. In qua significatione reperitur ETIAM Περιθωρακίδιον, vtvulg. lex. testantur. Apud Plutarchum autem in Artoxerxe pag. 306, à tergo, ὡς δὲ μάλιστα σωθεῖεν τὰ περιθωρακίδια φοινικᾶ, λαθικῆς χλωρίδων τῆς βασιλικῶν ἁπάντων, ἔγνωσαν πολέμιοι ὄντας, quædam exemplaria habent ὑπιθωρακίδια.

Θωράκιον, ου, τὸ, Lorica. Quemadmodū verò Lorica testacea Vitruuio dicitur id quod parietes ab aqua pluuiali tuetur, ita θωράκιον etiam accipi tradit Budæus, idē significare scribēs quod στέγασμα, σκέπη, σκέπασμα, θριγκός. Θωράκιον (inquit Turn. Aduers. lib. 23, cap. 32) Pluteum, quod solent & Latini etiam Loriculam ad verbū appellare. Athen. in 1. De machinis, in descriptione testudinis quā Hageter Byzantius fecit, ὅτι δὲ τὸ ὑπερφάλου καὶ τῆς κριοδόχης πήγνυται θωράκιον, ὥστε ἐν αὐτῷ αὐτὰ λέγεται διώκεσθαι ἱστάναι ἐᾶν τοὺς ἐπιβάλλοντας τὰ ἀποσκιδώματα ἐπὶ τὸν αὐτῶν σκοπὸν τὸν κριόν. Pro quibus apud Vitruuium in eiusdem machinæ descriptione est, Supra caput eorum qui continebant arietem, collocatum erat pluteum turriculæ similitudine ornatum, vti sine periculo duo milites tutò stantes prospicere possent & renūtiare quas res aduersarii conarentur. ¶Θωράκιον dicitur etiam in carcheso summo quadrāgulum quiddam. Eustath. ἐστὶ τὸ μὲν καταπίρωσ(φασὶ) πῖρα καλεῖται· τὸ δὲ εἰς μέσον, βράχιλος· τὸ δὲ σκέπης τοῦ πύλου, καρχήσιον· ᾧ ὁπλίζεται τὸ λιχνόμυον θωράκιον, πλάγιον ὄν· ἢ ἐπ' αὐτοῦ αἰκευόμενοι εἰς ὕλος ὀξέα, ἃ λιχνόμυα ἐλακάτη. Idem tradit Athen. lib. 11 ex Asclepiade Myrleano, addens tamen, θωράκιον πλάγιον πάντη πλὴν τῆς βάσεως & τῆς κορυφῆς· αἱ δὲ σκεπαὶ μικρὸν ἐπ' ἀμφότερα ἐξωπίσω. Apud eundem Athen. lib. 5, in descriptione nauis Hieronis, loquentem de iis qui in carchesiis æneis domicilia habebant, οἱ δ' ἐν πλεκταῖς χαλκαῖς ἀπὸ ἑξακοσίων εἰσὶ θωράκια λίθοι παραβάλλοντες ἢ ξύλα ἀπὸ τῶν παίδων. Poll. l. 1, θωράκιον, ἐλακάτη & καρχήσιον pro eodē accipere videtur. sic enim ait, τὸ δὲ πλεκτὸν [τὸ ἐπὶ τοῦ] τὸ σκέπη τῇ κεραίᾳ, ἐλακάτη καὶ θωράκιον καὶ καρχήσιον: nisi fortè has tres veluti species diuersas sub vno & communi genere comprehendisse putandus sit, videlicet sub τῷ πλεκτῷ τῷ ἐπὶ τοῦ σκέπη τῇ κεραίᾳ. ¶Item Propugnaculū, vt Bud. interpretatur apud Diodorum in histor. Alex. ταῖς δὲ πύλαις καὶ ταῖς σιδηραῖς χρῆσθαι αἰτήσαντο ταῖς τῶν θωρακίων ἐφεστῶσι. Vbi nota scribi θωρακίοις per ε. ¶A Suida θωράκιον variè exponitur. apud eum enim legitur, θωρακίοις, σκέπασμα χάσμ. δρυοφράκτοις, λωρικίοις. item θωράκιον, πύργος. Item, μάχεσθαι πρός τινας ὑποπεπληχότας τοῖς θωρακίοις, νικᾶν. Apud eundem Suidam sunt etiam elephantorum θωράκια: quid verò ea speciatim sint, nō explicat. Ex Polybio, Ἀννίβας ὁ Καρχηδονίων στρατηγὸς φέρων πρὸς ἐλέφαντων τὰ θωράκια, ἃ τοῖς πρὸ ἡμείων οἰκοδόμοις ὅτι πλεῖστον ὕλος τοῖς καλάδοις ἀποκάπτων, ἀσφαλῆ καὶ ῥᾴδια τὴν ὁδοιπορίαν κατασκευάζει. In aliquibus præcedētiū locorum, Pluteum quoque reddi commodè posse videtur. nam & ipsum inter propugnatorum munimenta recensetur. Apud Athenæum libro decimoquinto, est etiam λιγυὸν θωράκιον, lorica ex vimine seu salicto, id est sepes (vt videtur) aut δρύφρακτος, vt à Suida exponitur: σκέπη ἐκ λύγου

θωρήκων ἀφῃρέθησαν, καὶ τοὺς ἀμπυκτῆρας τῶν ἁλόντων ἐκπίνωσι· ὀξυθυμοτέρους γάρ, φησὶν, ἐκείνους, ἀσθενεστέρους δὲ τοὺς Ἕλληνας. sicut θήγειν quoque (quod idem esse cum θωρήσσειν paulo antè annotatum est) pro sæpe aliquando ponitur. nam sæpe loca aliqua, ceu thorace siue lorica, muniuntur, & ab iniuria quæ extrinsecus accidere posset, defenduntur. ita vt θωρήσσειν generaliter pro quouis munimento accipiatur. ET Ἡμιθωράκιον, ου, τὸ, Dimidiatus thorax. Poll.lib.1,tit.De nominibus armorum, Ἐσθὴς δὲ ὁ Θετταλὸς καὶ ἡμιθωράκια ἐνεδύσατο.

Θωρήσσω, F.ξω, Thorace munio, Lorico. idem quod θωρακίζω in prosa. Sicut verò θωρακίζω generalius accipitur pro ὁπλίζω, id est armo, ita & θωρήσσω. vt Il.β, Θωρῆξαι ἐκέλευε καρηκομόωντας Ἀχαιούς Γασσυδίη Il.σ, — ἐπὶ νηῶν σεῦ πύκα θωρηχθέντες Σπουδῇ· αἰὼν πύργοις. Iliad.τ, — Ἀχαροὶ Αὐτίκα θωρήσσοντο κατ' ὤκρας. Apud eundem Hom. aliquoties est θωρηχθῆναι εἰς πόλεμον, Armari ad ineundum prælium. vt Il.α, Οὔτ' ποτ' ἐς πόλεμον ἅμα λαῷ θωρηχθῆναι, Οὔτε λόχονδ' ἰέναι. Sic apud Hesiodum, ἐς πόλεμον φαίνοντες ἀριστῆες θωρηχθέντες.]Θωρῆξαι est etiam Potare, οἰνοποτῆσαι, vt apud Hippocratem exponit Erotianus. In qua significatione capitur etiam vox passiua. Ac eleganter lusit in hoc vocabulo ceu ambiguo quidam apud Aristophanem in Acharn. qui, quū miles a puero afferri sibi iussisset θώρηκα πολεμιστήριον, dicens Ἐν τῷδε καὶ τοὺς πολεμίους θωρήξομαι: ipse subiicit, Ἔξαιρε παῖ σὺ θώρακα κἀμοὶ τὸν χοᾶ, addens, Ἐν τῷδε καὶ τοὺς συμπότας θωρήξομαι, Hoc cōtra compotores armabor. Vel, Hoc contra cōpotores potādo quasi armabor, vt sit & ὁπλισθήσομαι & μαυσθήσομαι. Erit itaq; θωρήσσειν poculo ceu θώρακι se cōtra cōpotorem loricare: vel (vt alii) Thoracem munire & armare, vini videlicet calore: alii θώρακα πληροῦσαι, alii verò ad potorum τὸ μάχιμον alludi hoc vocabulo arbitrantur. Atticum autem esse, eóque & Anacreontem esse vsum, testatur Aristophanis schol. Vsus eo est Nicander quoque in Alexiph. Πεῶπιν ἐπ' ἀρεΐοιο ποτοῦ φρένα θωρηχθέντος, Ὄμμασι δινήσῃ σαν. Sic apud Theogn. Θωρηχθεὶς δ' εἶναι πολὺν ἐλαφρότερος, Potus, eris multo latior ac leuior, Cam. Idē The. δείδοικα δὲ μή ποτε μᾶλλον Ἔρξω θωρηχθεὶς καὶ μέγ' ὄνειδος ἐμοί, — vereor ne turpibus ausis Ebrius accersam dedecus ipse mihi, Cam. Hipp. Aphor. καὶ τοὺς θωρηκομένων καὶ τοὺς ὑδροποτούντων, Tam qui vino replentur quàm qui aquam bibunt. Qui autem hilares esse volunt in potu, bibunt meracius seu plenius vinum. Idem Camer.

Actiuè quoque capitur θωρήξαι pro Inebriare, apud Nicandrum in Alexipharmacis, Τὸν μὲν καὶ δεπάεσσι πολυπλήκτοισι πίσσης Νίκτωρ θωρήξαιο, id est, Thoracē ei implens siue exatians vino dulci, vt scholiastes exponit. VNDE Θώρηξις, ιως, ἡ, Loricatio.]Item Potatio vini, quòd eo pectus incalescere & quasi armari putetur. οἰνοποσία, vt Erotianus apud Hippocratem exponit. ἀκρατοποσία, Eust. οἴνωσις siue μέθη, Gal.]Θώρηξις, peculiariter ἀκρατοποσία, vini meracioris potio, vt placet omnibus qui Hipp. aphor. 21. lib. 2, λιμὸν θώρηξις λύει, interpretati sunt. Gorr. ET Θωρηκτὴς, οῦ, ὁ, Thoracatus, Loricatus, vel generalius Armatus. Il.ε, Μίμνον ὠὶ Τρώων ὁμαδόν τε καὶ θωρηκτάων. Cæterùm quod ad posteriorem significationem vocabuli θωρήσσω attinet, sunt qui non θωρήσσω sED Θοείσσω, nec θώρηξις sED Θόρηξις scribendum putarint. Ac ii q in hac opinione erāt, θοείσσω illud deriuabāt à θόρω, vt δυσθοέω à δύω. atque hoc ipso θοείσσω declarari volebant τὸ θοῦρον καὶ ὁρμητικὸν τῶν μαινομένων. Idipsum Hesych. quoque docet, apud quem est, θώρηξις, οἰνοποσία. & θώρηξις, καθαρμός. Priorem tamē scripturam mendi suspicione liberant loci ex Aristophane & Nicandro & Theogn. citati, in quibus metri ratio posteriorem scripturam non admittit. Ad posteriorem τῶ θωρήσσω significationem pertinet ET IAM Ἀκροθώρηξ, vel Ἀκροθώρακτ, Leuiter appotus, quasi Pectore tenus vino imbutus, vt ait Budæus. (malim tamen Summo pectore tenus) Erotianus apud Hippocratem exponēs vocabulum θωρῆξαι, scribit ἀκροθώρηκας ad suam vsque ætatem vocari solitos ὡς μὴ ὄντι πάνυ οἰνομανεῖς: at schol. Aristoph. & Suid. exponūt ἀκρομέθυσος, ἀκρατοπότης, ἀκρατοφόρος, ἀκροκάλιξ. quod Camer. interpr. Qui incipit inebriari, Qui incalescit potu. Sed expressius reddetur Cui pectus incalescit potu meraciori. Aristot. Probl. sect. 3 ὡς στόδρα μεθύοντας, id est valde ebrios, & ἀκροθώρακας inter se opponit: scribens, διὰ τί οὐχ οἱ στόδρα μεθύοντες παροινοῦσιν, ἀλλ' οἱ ἀκροθώρακες μᾶλλον. Id est (Camerario interprete) Non debacchantur prorsus iam ebrii, sed incalescentes potu. Idem, οἱ δὲ ἀκροθώρακες κρίνουσι μὲν, διὰ τὸ μὴ στόδρα μεθύειν καιρὸς δέ, διὰ τὸ μὴ νήφειν, Id est, Qui autem sunt ἀκροθώρακες, iudicant quidem, quòd non valde sint ebrii: sed malè iudicant, quòd non sint sobrii.

C. ELLI θωρήσσω. Thorace siue lorica munio aduersus aliquem. idem quod ὅπλα θωρακίζω in prosa. Apoll.

Ἰῶπα

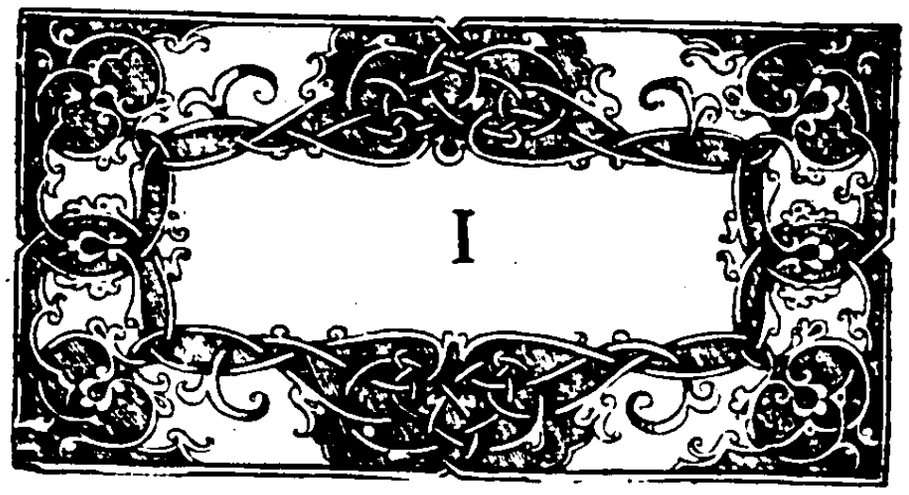

Ι ι

ΙΆΟΜΑΙ, ἰάσομαι, Fut. ἀσόμαι, Pr. ἄσομαι, Medeor, Sano. Apud Homerum autem ἰήσομαι & ἰησόμην, Ionicè. vt Od. τ, Τὸν μὲν ἄρ Αὐτόλυκός τε καὶ υἱέες Αὐτολύκοιο Εὖ ἰησάμενοι. Dicitur ἰᾶσθαι πρὰ, & ἰᾶσθαι τὸν νόσον πιὸς, item ἰᾶσθαι ἀπὸ τῆ νόσου. Nonnunquam verò dicunt etiam ἰᾶσθαι rem quæ morbum aut etiam mortem afferre solet. Exempla sunt hæc. Luc. in Abdic. οὐδ' ἴσως ἐπαξίαι τῦτο, τὸ ἅπαξ πρὰ ἰασάμενον, πάντας ἐς ἀεὶ θεραπεύειν. Et paulo pòst, ἐπεὶ γὰ ἐμὲ ἰάσω μεμηνότα, μένειν ὃ καὶ ἠνωμένη, ἵνα καὶ ταῦτ' ἐν, καὶ ἀπαλλαγῆ ἤδη τῆς νόσου. Quibus in locis obserua obiter pro ἰᾶσθαι dici etiam θεραπεύειν, item ἀπαλλάττειν τῆ νόσου. Eadem autem signif. dicitur ἰᾶσθαι τὸν νόσον. vbi diuersitas constructionis obseruanda est: videlicet ἀπαλλάττω σε τῆ νόσου, at ἰάσομαί σε τὸν νόσον σου: interdum tamē & illa verbi ἀπαλλάττω cōstructionem habet, vt docebo infrà. Eurip. in Belleroph. quum dixisset νόσους partim esse αὐθαιρέτους, partim ἐκ θεῶν παρεῖναι, subiunxit, — δικὰ τῦ νόμῳ γὰ μαθὼν αὐτάς. Phal. epist. 1, ἰάσατό μου νόσον αἰσχύτον. Itatim pòst autem cùm accusat personæ, σὺ δ' οὐκ αὖ οὐδ' αὐτὸς ἐτῆς τύχης ἡγεμὼν Ἀσκληπιὸς μᾶ πάντων ἰάσατο τῆ θεῶν. Rationem autem subiungit σώματος μὲν γὰ ἀῤῥωστίαν θεραπεύει τέχνη, ψυχῆς δὲ νόσον ἰᾶται ἤθεσι χρηστοῖς. At verò constructionis alterius, videlicet ἰᾶσθαι πρὰ τῆς νόσου exemplum est in v. l. ἰασάμενος αὐτὸν τῆς πληγῆς. A Marco autem Euang. additur præp. ἀπὸ, capite 5, v. 29, ἴαται ἀπὸ τῆς μάστιγος. quam præpos. itidem additam apud alium scriptorem memini me legere. Exemplū denique postremi illius vsus verbi ἰάσομαι est in hoc Plutarchi loco, Sympos. 3, ὅτι τὸ κώνειον ὀδυνηρόμενος ἰάσασθαι δοκεῖ πολὺς ἄκρατος. ‖ Passiuè etiam accipitur huius verbi aoristus ἰάθην. Sed & præt. ἴαται passiuam signif. in illo Marci loco habet.

Ἰᾶσθ metaph. sicut Lat. Mederi. Thucyd. lib. 5, p. 186, κακὸν κακῷ ἰᾶσθαι, malum malo sanare. quod & prouerbialiter dicitur, vt schol. quoque ibi docet. Isocr. εἰς δήλων πολλῶν καὶ παρούσας ἀτυχίας ἰασομένων. Æschin. in Ctesiph. ὀρθῶς ἰασόμενοι τὸ Δημοσθένους δωροδόκημα. In v. l. annotatur ab eo accipi verbum ἰᾶσθ pro Emendare & sarcire. Bud. apud Polyb. ἰᾶσθ ῥᾴδιόν ἐστι πάντας τὰς πεφθαρμένας ὀδοὺς καὶ διαλήψεις, vertit, Primis conatibus inceptisque obuiam ire.

Ἴαμα, ατος, τὸ, Medicamentum, Medela, Remedium. Luc. ἰάματα πρεσπάντων αὐτῷ. Plut. ἴαμα & φάρμακον copulat in lib. De garr. ὥσπερ πῦρ πρεσφέρων ἴαμα καὶ φάρμακόν ἐστι πᾶσι πᾶσιν. Ex Platone De legibus, ἴαμα σμικρότατον ἔχει, pro Sanatur minimo remedio. ‖ Ἴαμα pro ἴασις, Sanatio. vt 1 ad Cor. cap. 12, χαρίσματα ἰαμάτων.

Ἴασις, ιως, ἡ, Sanatio. μιᾶς τινὸς ἰάσεως, Luc. in Scytha. Et ἴασιν ποιεῖσθ apud eundem, Sanare. VNDE Ἰάσιμος, ν, ὁ & ἡ, Sanabilis. Plato De leg. 12, πᾶν τὸ μὴ ἴσον αὖ ἰάσιμον ἔτ' ἦν, τὸν δ' ἀίδιον. Apud Philonem metaph. ἀμάθημα ἰάσιμον. At φάρμακα actiuè dicūtur ἰάσιμα quasi dicas sanatoria. ET Ἰατήρια in eadem signif. sed βίαια hæc esse admonet Pollux.

AT Ἴασπις apud Pausaniam in Att. dea quædam est à sanādo dicta: sicut Πανάκεια & Ὑγίεια. Eius meminit & Aristoph. in Pluto, sicut & Πανακείας. vbi schol. vtranq; Æsculapii filiam fuisse tradit, secundum quosdam. Sed ab Aristoph. Amphiarai filiam vocari tradit eius schol. item Hesych.

Ἰατὸς, Sanabilis, in v. l. sed sine exemplo. Rarò certè in vsu esse puto, ac pro eo potius dici ἰάσιμος. AT Compos. Ἀνίατος valde vsitatum est, significans Insanabilis, Immedicabilis. Vide ἰάσιμος & ἀίατος oppolita paulo antè in Ἰάσιμος. Apud Æschinem in Ctesiph. ἀίατον ἐκ αἰκείας κακῶν. VNDE Ἀνιάτως, Insanabiliter. vt ἀνιάτως ἔχων, Demosth. Insanabilis. Et ἀνιάτως μεμηνὼς, qui insanabili laborat insania. COMP. secundum est Δυσίατος, Sanatu difficilis. vt Gal. ad Glauc. εἰς ἀίατον ἢ καὶ δεινῶς δυσίατον ἐμβαίνοντες νόσημα. COMP. tertium Εὐίατος, contr. præcedenti. sonat enim Sanatu facilis, Dioscorides. Sic Aphrod. πάσαις γὰς γυναικείαις νοσήμασι διαπρεπὲς τὸ εὐιάτοις.

Ἰατὴρ, VEL potius Ἰητὴρ Ionicè, Medicus. Iliad. λ, Ἕλκος λ' ἰητὴρ ὀδυνάασθαι. Et priore correpta (quod rarum est) Epigr. lib. 3, — Ἀσκληπιὸς ὅδ' ἰατήρ. In soluta orat. pro hoc dicitur ἰατρός. Apud Suidam ἰᾶται, ἰατὴρ, ἰατρός. HINC Ἰατρεῖον, Ars medica, Medicina, ἰατρικὴ, Hesych. AT Ἰατρεῖον φάρμακον, Sanatorium, Sanandi vim habens. Vide suprà in Ἰάσιμος. AT VERO Ἰατρεία tanquam ab ἰατὴρ, ex Soph. Trach. Curatio, Sanatio. ITEM Ἰήτωρ idem quod ἰατὴρ, Medicus. Hesych.

C. Ἐξιᾶμαι, idem quod ἰῶμαι, Sano. vel potius idem quod Persano. Apud Herodot. tamen ἐξίσατο, Sanauit. Et ἐξιάσαμενος, Qui sanauit. Item pro Sarcio apud Platonē.

¶ Ἰατρός, ὐ, ὁ, Medicus, (interdum verò & ἡ ἰατρός, Medica, vt docebo paulo pòst in Ἰατρεία) ET Ἰητρός Ionicè apud Homerum. cui nomen hoc eum significat qui postea magis peculiari nomine chirurgus dictus fuit: vt Podalirius & Machaon apud eum, Iliad. λ. Et Iliad. π, ἰητροὶ πολυφάρμακοι perhibentur ἄλλοι ἀκεσσάμενοι. Idem interdum dicit ἰητρὸς ἀνὴρ, vacante ἀνὴρ, vt alibi. ἰατρῶν τε καύσεις καὶ τομὰς ἐπιτιθέναι, Isocr. De pace. ἰητρὸς ἄριστα, Xen. Præd. 8. Et ἰατρὸς δίκαιόν ἐστι, Plutar. De discern. adul. Dicunt autem eleganter ἰατρῶν παῖδες pro ἰατροί. vt Luc. De hist. scrib. ἰατρῶν παῖδες φασί. ‖ Metaph. etiam ἰατρὸς dicitur. vt Thucyd. 6, τῆς δὲ πάλαι βουλεσαμένης ἰατρὸς αὖ ἡμῖν ἐγένετο. Et ab Æschylo in Prometh. vincto λόγοι dicuntur ἰατροὶ esse ὀργῆς νοσούσης. vbi Cic. Mederi posse rationem iracundiæ. malè omnino λόγους vertēs rationem, si tamen eū rationem ac non potius orationem scripsisse credibile est. qua de re in meis in Cic. castig. disserui. Reponere tamē non ausim, Orationem mederi iracundiæ, admittendo trochæum. Sic & λύπης ἰατρὸς vocatur λόγος à Menandro in hoc senario, Λύπης ἰατρὸς ὅστις ἀνθρώποις λόγος. vbi ἰατρὸς non dubitaui medelā reddere ita vertens, Ægræ medela mentis est oratio. At in hoc Diphili senario eodem pertinente, Λύπης δ' ἅπασης γίγνετ' ἰατρὸς χρόνος, verti γίγνετ' ἰατρὸς vno verbo Medetur: ita interpretans, Medetur omni tempus ægrimoniæ. Iam verò in altero isto Menandri loco ἰατρὸς rursum verti medelam, loquendi genus immutans. hos enim tres versus, Τὸ κουφοπαθὲς σε τῆς κακῶν πάντων λέγει Πενία. τί δ' ἐστὶν οὗ γλυκεῖ' ἂν εἴη Φίλος Συφορᾶς ἰατρὸς ἡμῖν; tribus istis reddidi, Malum te egestas omnium leuissimū Contristat. etenim quantulū est istud malum, Cuius medela prompta amico sit tuo?

HINC comp. Ἰατρόνικος, Medicorū victor. Sic autē

monumento ſuo inſcripſiſſe Theſſalum medicum teſtatur Plin.lib.29,cap.1. ET Ἰατρόμαχος, Qui medicorũ artem profitetur,ex Ariſtoph.in Nub. AT Ἰατραλείπτης amittit ε. ſic autem vocabatur Medicus vnguentus & perfrictionibus corporis morbos curans, Medic' reunctor,Medicus vnguentarius. At verò à quibuſdã ἰατραλειπτῶν exponitur Reunctores medicorum, vt ſint ii qui medicos reungũt.Quos turpiter falli patet,ex Plinii loco perperam intellecto,in errorem impulſos. Ita enim hic lib.29, cap.1, Quoniam Prodicus Selymbriæ natus,diſcipulus eius, inſtituens quam vocant iatralepticen,reunctoribus quoque medicorum ac mediaſtinis vectigal inuenit. Vbi ego Reunctoribus medicorum ac mediaſtinis poni puto pro illis inter medicos qui reunctores ſunt ac mediaſtini:ne iis quidem aſſentiens qui Reunctores medicorum ac mediaſtinos appellari putant eorum miniſtros,quorum opera in vngendo ſeu reungendo vtebantur. Mediaſtinos autem vocari eoſdem puto,perinde acſi diceret, Illis ex medicorum numero qui reungendo vile mediaſtinorum munus obirent.Scio tamen Græcum eſſe potius quàm Latinum hunc genitiui vſum:ſed quæ in aliis ſcriptoribus noua viderentur, ea non itidẽ in Plinio noua videri debere reſpondeo.Celſus certè medicorũ appellatione hos ſiue vnctores,ſiue reunctores(ſi quidem Plinius ita ſcriptũ reliquit) minimè dignatus eſt:ſed medicum ab iatralepte diſtinxit,ſcribens lib.1,c.1, Sanus homo qui & bene valet, & ſuæ ſpontis eſt, nullis obligare ſe legibus debet,ac neque medico neq; iatralepte egere. Apud Plinium iuniorẽ legimus in quadam epiſt.ad Traianũ, Proximo anno,domine,grauiſſima valetudine vſq; ad periculũ vitæ vexatus,iatralepte aſſũpſi. ET Ἰατραλειπτική, Profeſſio illa curãdi vnguentis & perfrictionib⁹. Habes in loco Plinii paulo antè citato. AT COMP.Ἰαθλολογέω,ῶ,eſt potius De medicina diſſero, quàm De medicis diſſero (ſicut φυσιολογῶ,de natura diſſero) in hoc Laertii loco, p.439. ἐπιστήματα δὲ καταλιπεῖν ἐν τῇ φυσιολογίᾳ, ἰαθλολογίᾳ, γεωμολογίᾳ. A QVO Ἀνιαθλόγητος, Ignarus eorum quæ de medicina diſſeruntur.A Vitruuio ita vocatur Rationis medicinæ imperitus. SIC Φιλίατρος ET Φιλιατρεῖν,ſignificãt potius Studioſus medicinæ, & Studioſum eſſe medicinæ, quàm Studioſus medicorum, & Studioſum eſſe medicorum, apud Dioſcoridem. Itidẽ Plut.in Alex. δοκεῖ δέ μοι καὶ τὸ φιλιατρεῖν Ἀλεξάνδρῳ μᾶλλον ἐπέρασαι. οὐ γὰρ μόνον τὴν ἀρετὴν ἠγάπησεν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐν ταύτῃ διατρίβοντας τῇ ἀρετῇ φίλους καὶ σωτῆρας ἡγεῖτο καὶ ἐν ἰδίαις καὶ ἐν κοιναῖς λαβεῖν ὄντας. Apud eundem verò in principio Præcept.ſanit.vtrunque ſimul ſignific. habere poteſt: vbi ſcribit,φιλόσοφος γὰρ ἐστὶ τὴν φύσιν ὁ Μερίων, καὶ τὴν μὲν φιλιατρωσύνην καλεπαίνεις φιλοσόφῳ.

AT Ἰάτρια apud Alexidem comicum,Medica mulier,Medicinæ perita, ſeu Quæ medicinam profitetur. Eadem verò & ἰατρίς,teſte Ælio Dionyſio.φησὶ γοῦν Αἴλιος Διονύσιος ἰαθλοῦσαν γυναῖκα, Ἀλεξὶς δὲ ἰάτριαν,inquit Euſt. At in v.l.malè ἰάτρεια cum ε. DICITVR & Ἰατρεῖνη, Medica mulier, quo nomine vtitur Alex.Aphrod. Græcam tamen eſſe vocem negauit Ælius Dionyſius. ſed Alexander cognominatus ὁ κοπρίας, exactius loquens,non Græcam ſed Atticam eſſe negauit. ‖In Pandectis ἰατρεῖνη eſt etiam Obſtetrix. Scribitur autem ἰατρίνη in v.l.ſed perperam.

Ἰατρικός,ή,όν, Ad medicos pertinens.Item Medicinalis,Ad medicinam pertinens.ἰατρικαὶ ἀκίδες, Plut.De exilio. ‖Item Medicinæ peritus,Medendi peritus,Ariſtot. Sic Plato in Protag.εἰ μή πῃ τύχῃ σοὶ περὶ τοῦ ψυχοῦ ἰατρικὸς ὤν. Vnde ſuperlat. ἰατρικώτατος,Medicinæ peritiſſimus.Plutarch.Sympoſ.lib.4. Ἰατρικὴ autẽ (ſub.τέχνη) Medicorũ ars,Medica ars,Medicina.Ariſtot.Ethic.10. ET Ἰατρικῶς,Medicorum more,Greg.

Ἰατρεύω,Medeor,Curo.Item Sano. Ariſtot.Ethic.5,ὥσπερ τὸν ὑγιάζοντα καὶ τὸν ἰατρεύοντα.Plut.πῶς αὖ πάντα &c.μᾶλλον εἰώθασι χρῆσθαι φιλοσοφοῦντες ἢ πρὸς τὰ φάρμακα καὶ τὰ μύγματα πωλοῦντας ἰατρεύειν. Et paſſ.apud Platonem Pol.2,ὃς τὸ γιγνόμενον ὑγιάζων καὶ τὸ καίμενον ἰατρεύων ἀγαθὸν ἔσται. Idem,ἰατρευόμενος δὲ βίου ἔζη, ἀποκαμόντων ὑπὸ τῆς εἰωθυίας δὲ ταύτης φαθαίνης. ‖Item ἰατρεύω,pro Medicinam profiteor, Dioſcor.lib.7.Sic apud Laertium,αὐτὸν παλαιὸν γεγαμηκέναι ἰατρεύοντα,id eſt Profitentem medicinam,Profeſſorẽ medicinæ. ‖Metaphoricè apud Athenæum lib. 6,οὐκ ἰατρεύειν τινὰ ἄγνοιαν οὐδ' Ἀσκληπιάδαις τοῦτό γε νομίζω δεδόσθαι. HINC Ἰατρεία,Curatio,Medicatio,Ipſa actio medendi.Plut.De garr.παῦσαι δὲ οὐ καταγελᾶν ἡμῶν ἀλλ' ἰατρείας τῆς ἀδολεσχίας. Greg. ἐξ οὗ νοσοκομίαι καὶ ἰατρεῖαι. ‖Pollucis in vulg.exempl.ἰατρία eſt etiam Merces quæ datur medico: ſed ἰατρεῖα reponendum eſſe ab ἰατρεῖον,mox docebo. At Ἰάτρεια de muliere medica perperam in v.l.pro Ἰάτρια, de quo dixi ſuprà, ſtatim poſt ἰαθῆς. COMP.Ἀνιάτρευτος, Non curatus,vel Non ſanatus.Exponitur & Inſanabilis,Immedicabilis.

Ἰατρεῖον,ου,τό, Medici vel potius chirurgi officina.quæ & Medicina vocatur à Plauto. Sic autem vtitur inter alios Plato nomine ἰατρεῖον. ‖Ἰατρεῖα plur.numero eſt etiã Merces quæ datur medico.Poll.l.6,ἰατροὶ δὲ,ἰατρῷ ἐξαποστρέψαι,σαπίσαι,καὶ ἰατρεῖα τοῖς δὲ παιδίοις,διδασκαλία,δίδακτρα.Ex hoc autem loco emendandus eſt ille libri 4, cuius paulo antè memini,vbi μισθὸς eſſe dicitur ἰατρεία, & τὸ ἐργαστήριον, ἰατρεῖον. nec.n.dubium cuiquã eſſe debet quin vni eidemque nomini vtranque ſignif.dare voluerit Pollux,ſed vnam in numero ſing.alteram in plurali. Habetur autem hæc vox & apud Græcos Bibl.interpr.Exodi cap.21,ἀποτίσεται ἰατρεῖα. vbi malè vulg.lex. reddunt ſimpliciter Impenſas pro Impenſas in medicos. EADEM Ἴαθρα etiam vocantur,teſte Heſychio. ſcribit enim,ἴαθρα,μισθοὶ ἰατρικῆς. Sed hoc ἴαθρα ita formari ab ἴαμαι videtur,vt δίδακτρα à διδάσκω. Hic tamen,quòd eandem cum præcedente ſignif.habeat,ponendum cenſui.

Ἰ'ΑΎΩ, Commoror, Tempus tero,Diuerſor. Hom. Il.ξ,v.213,Ζηνὸς δ' ἐν στήθεσιν ἀεὶ νόος ἄλγεα ἰαύει, id eſt χρονίζει,διατρίβει. (de qua Euſtathii interpr.dictã infrà) Apud eundem Il.ι,v.325, ὡς καὶ ἐγὼ πολλὰς μὲν ἀϋπνους νύκτας ἰαύων.id eſt Inſomnes noctes trãſigebam,Noctes peruigiles exigebam.aut etiam agebam,διῆγον. Itidem cum accuſ.apud Soph.in Aiace,pag.67, οὔτ' ἐντυχίαν πέμψιν ἰαύειν ἐφίστων. vbi ſcholiaſt.διαγηλεῖν & αὐλίζειν. ‖Sed interdum pro Dormio,vt Od.ξ,— πὶ δ' ἄγχιστις ἐκοίτη ἴαυεν.Item Od.ω,Ἐν τῷ [ſub.κλισίῳ] στίσσατο,καὶ ἰζάνεν ἐνδὶ ἴαυεν Δμῶες αἰζηῶν. vbi tamen vult ἡμιτελῆ τινὰ διάθεσιν ſignificari Euſt.ſed addit,δόξειε δ' ἂν καὶ τὸ κοιμᾶσθαι τινὰ οἷς οὐ μέρεσι τῆς ὅλης. Ego verò dormiendi ſignific.hunc aptiorem loco eſſe cenſeo,ſicut & illi quẽ ex Il.ξ protuli,ὡς αἰσχίονα ἰαύειν. præſertim quum alibi dicat idem poeta ὡς αἴσχιονα Διὸς μεγάλοιο μιγῆσι. Idem gramm.pag.1750 exactè hoc verbum exponere volẽs, dicit διαβιβᾶσθαι ὕπνου ſignif. nõ τὸ ἁπλῶς ὀλίγον ὕπνον. ‖Apud Euripidem autem μεταφορικῶς, in Phœniſſis,Γεραιὰν πέδαι δίμοιρον δ' ἡμέραν ἰαύων,pro ἡσυχάζων, vel ἐγκρύπτων,inquit ſcholiaſt. cuius ego priorem expoſ.admitto,poſteriorem reiicio.

Ἴαυθμος, Locus in quo q̃s cõmoratur,ſeu diuerſatur, Diuerſorium tamen magis reſtrictam habet ſignificationem. Dicitur & de brutis, pro ſtabulo, ſeu luſtro. Lycophrõ ἰαυθμοὺς πηδάλας δ' ἐλάθρου.Eſt etiã Cubile,Somnus.Vide Suidam & Heſychium.

C.ΕΝιαύω, ET ΠΑΡιαύω. Eſt autem Ἐνιαύω, Immoror,vel indormio. At Παριαύω,Iuxta moror,ſeu commoror, vel Iuxta dormio.vt apud Homer.Il. — τὴ παριαύων Τερπάνδρῳ.id eſt συγκοιμώμενος. Scribitur tamen & diſiũctim παρ' ἰαύων.

ΕΝΙΑΥΤΟΣ,ου,ὁ, Tẽpus lõgum quod alicubi ſeu in re quapiam teritur. Hæc enim eſt expoſitio quam ex grammaticis præſertimque Euſtathio colligo(qui etiã ἐνιαύσιος χρονίσις ἐνιαυτοῦ,pro ἐνιαύσιος διατριβὴ à quibuſdam accipi tradit apud Ariſtophanem.(ex quo alii afferunt χρονίσιον ἐνιαύσιον καὶ λαμπὶς ἐνιαυτός.) Sed cõſtat ἐνιαυτὸν pro anno, cõmuni vtriſque ſcriptorib⁹ vſu receptũ eſſe, magis tamẽ poetarũ. Hom.Od.α,v.289, Ἦ τ' αὖ πρυχόμβιός ἐστιν ὅτι πλείας ἐνιαυτούς.Et Od.ξ, Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐνιαυτὸς ἵλη περὶ καὶ ἔτραπε ὥρας.(qui verſus & apud Heſiodum habetur) Alibi itidem πρὸ ἐνιαυτοῦ ἐνιαυτὸς, & in plurali πρὸ πολλῶν ἐνιαυτοῖ. Apud Heſiodum autem ὀπταλόμφος ἐνιαυτὸς.

Quorum locorum imitatione Lat.vertentē annū dixisse videntur. Apud eundem poeram ἔτος(significans itidem annum) dicitur aduenisse τὸ τρίτον ἰδίαν ἐνιαυτὸν τῷ. Vtuntur hoc nomine prosæ quoque scriptores, sed rarius tamen quàm altero. Thuc.1,ὅμως δὲ καὶ ἐπὶ πλείους ἰδίους ἐνιαυτοὺς μᾶλλον οὐ διετρίβη. X.ὁ ἐνιαυτὸς ἐλήλυθε,in Hell.nō semel.Apud Platonem ἐνιαυτῷ ἑβδόμῳ, annorum conuersione,Cic.interpr. Atque vt dicitur κατ' ἔτος pro Singulis annis,sic κατ' ἐνιαυτόν. (quod tamen & aliter à Thucyd.accipitur.)Et ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ,pro Semel quotannis,vel Semel in anno.

Ἐνιαυτὸς dictum etiam fuit poculi quoddam genus, fortasse διὰ τὸ μεγαλεῖον εἶδος καὶ ὑπερβολήν. quoniam ἐνιαυτὸς,id est annus,περιφόρος appellatur.Eust.

C.Ἐνιαυτοφόρος,ου,ὁ καὶ ἡ, Annuū fructū ferens. Vel Anniferus,vt Plin.loquitur.ἐνιαύσιον τὸ καρπὸν φέρων. VNDE Ἐνιαυτοφορέω, Annuū fructum fero, vel Anno fructum fero,Bud. AT Παρενιαυτοφόρος,ν,ὁ καὶ ἡ, Alternis annis fructum ferens: cui oppositum ἐπιπιοφόρος, apud Theophr.De causis plant.libro 1,cap.24,παρενιαυτοφόρα δὲ καὶ οὐκ ἐπιτειοφόρα τῶν δένδρων, ὡς τύπτω λαβεῖν, πὰξηρὰ καὶ ξυλώδη.

Ἐνιαυτίζω, Annum ago,seu transigo alicubi. ἐνιαυτίσαι που, Annū alicubi consumere, οἶκον ἐνιαυτῷ κύκλον, vt Eurip. loquitur. ¶Item Per annum duro.

C.Ἀπενιαυτίζω, Annū totum absum, ea forma qua ἀφημερεύω,& similia. Bud.ex Xenoph.Apomn.in principio,σοὶ δὲ ὦ Κεφίσοδε συμβουλεύω ἀπενιαυτίσαι. μόλις γὰρ ἴσως ἂν ἑνὸς τούτου χρόνῳ τὰ δήμια ὑγιᾶ ἡμῖν ποιοῖ. Idem Bud.apud Platonem libro 9 De leg.ἀπενιαυτίζειν interpr.Vnico anno extorrem esse, pag.14.Comm. Sic apud eundem Platonem eodem libro,ἀπενιαυτιζέτω τρεῖς ἐνιαυτούς,tres annos integros exulet. Ἀπενιαυλίσαι est etiam Cessare ab aliqua re per annum. Poll.lib.1 , ἀπενιαυτίσαι δέ,τὸ φυγεῖν ἔτος, ἢ παύσασθαί τινος ἐπ' ἐνιαυτόν. VNDE Ἀπενιαυσμός,οῦ,ὁ, Absentia aut exilium vnius anni.Plato De leg. Pro ἀπενιαυτίζω verò dicitur ETIAM Ἀπενιαυτῶ. Bud.ex Plat.lib.9 De leg.313. VNDE Ἀπενιαύτισις, εως,ἡ,idem quod ἀπενιαυτισμός.Plato loco citato,καθαίρεσθαι μὲ τοὺς αὐτοὺς καθαρμοὺς,τριετῆς δὲ ἀπενιαυτήσεις διαπλεῖν,Per triennium integrum exulare. Et paulo pòst, τὴν καθαρμὸν τῆς ἀπενιαυτήσεων.

C.Διενιαυτίζω, Peranno , Per totū annum duro.idē quod διετίζω.Item, Per totum annum alicui rei incumbo,δι' ὅλου τοῦ ἐνιαυτοῦ τινι προσκάθημαι. Poll.

C.ΥΠΕΡενιαυλίζω, Vltra annum duro seu permaneo.Iulian. Serapioni,μόνην ἧπαρ σύκῳ & ὑπερενιαυτίζον ἕξει,ἢ τὴν τοῦ μέλιτος χαρὰν ἡμῖν σωτηρίαν.

¶Ἐνιαύσιος,ν,ὁ ἡ,Annuᵘˢ, Anniuersarius.Annuatī rediēs. Herodotus, ἐνιαυσία ἑορτὴ,Anniuersarium festum.Sic πανηγύρεις ἐνιαύσιοι,Cœtus solennes & anniuersarii. Herodianus!de calēdis Ianuariis,ἀρχαί τε ἐπώνυμοι πίπτουσιν τῷ ἔνδοξον καὶ ἐνιαύσιον περφέρειν ἐνιαυτὸν, id est (Bud. interpr.) Consules tumprimùm insignem & annuam prætextam induūt. Theophr.χρῆται πρὸς ἐνιαυσίους ὥρας, Certis anni temporibus,vt v.l.interpr. Item Annuᵘˢ. i.In annum durans. Thuc.ἐνιαύσιον ἐκεχειρίαν ἐποιήσαντο, Inducias annuas,hoc est In annū vnū. Theophr. ἡ δρῦς τὸ ἐνιαύσιον ἔχειν τὸν καρπὸν δοκεῖ διὰ τὸ ἐκ παλαμᾶσθαι γὰρ ἐνιαύσιον τὸ φορεῖν. Pro quibus Plin.Iunipegus ānifera habetur,nō nūsq; fructus in his cū annotino pēdet. ¶Itē apud Euripidem ἐνιαύσιος φυγὰ, Fuga vnius anni,(ἀπενιαυτισμὸς, suprà) licut apud Luc.ἐνιαύσιος θρέμμα,exponitur Alimentum vnius anni. Ἐνιαύσιοι, Annales.vulg.lex. At ἐνιαύσια , neutro gen.plur.n.aduerbialiter ponitur pro Quotannis,In singulos annos. Hesiod.Dieb.αἰὲν φωνὴ γὰρ ἐρατὴ ἐπιμοῦσα γέγηθε Ἕλλησιν ἐν νηφοῖν ἐνιαύσια κυκλήσασα,Quotannis clangentis. HINC Ἐνιαυσιαῖος,ου,ὁ,idem quod ἐνιαύσιος.Plut.Pericle,ἐν τῇ ἐνιαυσιαίας γραπτῆς,in annuis imperiis.

Γ'ΔΙΟΣ, Peculiaris, Certæ cuiusdam & peculiaris speciei. vel Sui generis. Hoc enim propriè sonare puto,quòd ab *ἰδία* deducam:vt sit quasi Cuius est certa quædam & minimè cum cæteris communis *ἰδία*. Hæc autem aliàq; multa de huius nominis significatione , vel potius significationibus,habes suprà,nimirum col.1107. vbi post *ἰδία* positum est inter deriuata ab Εἶδω.illuc igitur te remitto.Sed *ἰδιώτης* ab ἴδιος deductum,& quod ei subiūgi debuit,quoniam omissum ibi fuit,hic tibi dedi.

¶Γ'ἰδιώτης,ου,ὁ,Priuatus, Priuatam vitam agens , Qui non fungitur magistratu.Vnde ei opponitur ὁ πολιτευόμενος a Demosth.Philipp.4.& ἄρχων ab Herodiano lib. 3, ἡμῶν ἰδίους μὲν φαύλους αὐθρωπους,μήτε ἄρχοντας,μήτε ἰδιώτας.Thucydides 1,ἄνδρες ἰδιῶται τινες πειρώμενοι τὴν πολιτείαν. Dicitur autem & βίος ἰδιώτης, Vita priuata.Philo De vita Mosis lib.3,ἀλλ' ἐζήλωσε βίον ἀσφαλέστατον καὶ ἰδιώτην, Pro quo dixit Demosthenes τὸν τῶν ἰδιωτῶν βίον,Philipp. 4,τὸν μὲν τῶν ἰδιωτῶν βίον,ἀσφαλῆ καὶ ἀπράγμονα καὶ ἀπράγμονα ὄντα. ¶Interdum verò *ἰδιώτης* opponitur πόλει: vbi generaliorem habere puto signif.vt Gall.*un particulier*.velut quū dicimus,*le bien de la ville, & non d'un particulier*.Thucydides 4,καὶ ἰδιώτην ἰδιώτῃ καταλλαγὴν , καὶ πόλιν πόλει.Et lib.1,καὶ πόλει καὶ ἰδιώτῃ μίσησαι πρὸς ἅπαντας.Æsch.in Ctesiph.ἡ πόλις,ἡ ἰδιώτης,ἡ ἑκών. Alicubi plurali etiam numero , vt Plato Polit.2,οὐ μόνον ἰδιώτας ἀλλὰ καὶ πόλεις.Sic autem & Thucyd.1 ,ἅπαντα συμφέροντα καὶ πόλεσι καὶ ἰδιώταις εἶναι,vbi Lat . commodius reddi crediderim aduerbio quàm nomine:hoc modo , Hæc tum publicè tum priuatim vtilia esse. Cæterùm his locis confirmari posse meam coniecturam existimo, qua in quodam plebiscito quod Libanius affert in argumento in orat.aduersus Arostocr. repono πόλις pro πολίτης:ἐὰν δέ τις τὸν ἀγόμενον ἀφέληται ἢ πολίτης, ἢ ἰδιώτης, ἑκατὸν δραχμὰς ἔστω.Budæus tamen hoc mendum nō animaduertit,quippe qui interpretetur , Seu ciuis , seu priuatus.Sed cogitare debuit(meo iudicio) eūdē hominē & ciuē & priuatū esse posse. ¶Interdū verò *ἰδιώτης*, Vnᵘˢ è vulgo,Plebeius.Epigr.lib.2,Εἷς ὄχλος ἐξίσου κοινὸν βίον ὡς ἰδιώτης.Herodian.4, μὴ ἰδιώτου πρὸς καὶ ὑπλεῖς γαμβρὸν ἡμᾶσθαι. Sed per *ἰδιώτας* sæpe intelligitur vulgus indoctū,quo modo & à Demosthene accipitur. (sic & Lat. idiota,Gall.*idiot*)Hinc *ἰδιῶται* opponuntur τοῖς πεπαιδευμένοις à Luc.in Lexiph . Sed & peculiariter *ἰδιώτης* aliquis appellatur ad eā rē cuiusimperitus est,respicīedo. Thucydides 2,λέγεται μὲν ἐπὶ αὐτοῦ ὡς ἕκαστος γιγνώσκει καὶ ἰδιώτης καὶ ἰδιώτης.Demosthenes verò Philipp.2, opponit etiā δεινοὶ & *ἰδιῶται*. Dicitur & *ἰδιώτης* τῶν pro χρῆ πόν. Herodian. 4, τὰ μὲν ἄλλα ἰδιώτης . Xenophon autem in Pædia dixit *ἰδιῶται* χρῆ πρὸς πόνους,& ἰδιώτας ὡς ἐκεῖ ὑμᾶς ἀγωνίζεσθαι.Luc.cum ὡς itidem,in Hermot. ἄχρηστος ἄνθρωπος καὶ ἰδιώτης ὡς ἐκεῖ τὰ ὑμέτερα. Iam verò & genitiuo iunxerunt pro rudi & ignaro . Plato in Timæo, Κειτίαν σὺ δὲ τὸν ἰδιώτην ὄντα ὡς λέγομεν.Sic Gal . πλεῖστα μὲν λεγομένων ὀρθῶς ἡμαρτηκότες,ἰδιῶται δὲ τῆς ἰατρικῆς. ¶At verò apud Aristophanem in Ranis,*ἰδιῶται* peregrinis opponuntur,ἀστοῖσι τι δίκαιον ἔστιν ἐκεῖ τοῖς ξένοις τοῖσιν ἰδιώτας.vbi vide schol.

Γ'ἰδιῶτις,ιδος,ἡ,Priuata. Apud Synes.ἰδιώτιδες , Priuatæ, Priuati iuris.

Ἰδιωτικὸς, Ad priuatos homines pertinens,seu ad vulgus, Priuatus.*ἰδιωτικὰ* χρήματα ἢ δημόσια,Herodian. Et *ἰδιωτικὸς* καὶ δημόσιος τόπος apud Phil. Apud Hermog. autē *ἰδιωτικοὶ* λόγοι oppositi δημοσίοις,Priuatæ & publicæ pecuniæ.Et *ἰδιωτικὰ* σπάργανα apud eundem , Cunabula priuatorum seu plebeiorum hominum,aut Cunabula vulgaria.Sic *ἰδιωτικὰ* ὀνόματα,Isocr. HINC Γ'ἰδιωτικῶς, Priuatorum hominum more, Vulgi more.Luc.in Hermot. Apud Eustathium autem *ἰδιωτικῶς*,Sermone quo vulgus vtitur.

Γ'ἰδιωτισμὸς,οῦ,ὁ,Sermonis forma è vulgo sumpta , vel Loquendi genus è vulgo sumptum, apud Dionys. Long. In v.l.ἡ τῶν ἰδιωτῶν ταξις,ex Hermog.& Epicteto.

Γ'ἰδιωτεύω,Priuatus sum,Priuatam ago vitam , Non fungor magistratu. Vnde ἰδιωτεία & ἀρχὴ opposita apud Xenophontem.Plato autem *ἰδιωτεύειν* opposuit τῷ δημοσιεύειν in Apol.In epist. autem Phal.*ἰδιωτεύειν* & μοναρχεῖν sibi aduersantur:sicut apud Isocratem *ἰδιωτεύοντες* & τυραννοῦντες,vt quidem ibi legitur,in epist. ad Iasonis filios . ¶Γ'ἰδιωτεύω , Rudis sum , seu imperitus. Plato Protag.391,πάνυ τοῦ πράγματος τῆς ἀρετῆς ἰδιώτης ἐστὶν ἐμοὶ *ἰδιωτεύειν*. HINC Γ'ἰδιωτεία , Priuata vita,cui opponi

ἀρχὴ ἃ Xenoph. dixi. ‖ Item Inſcitia, Imperitia. Luc.

ΙΕΡΟΣ, ά, όν, Sacer. vt *ἱερὸς δόμος*, apud Homerum, Sacra domus, periphraſticè pro *νηὸς*, id eſt templum. vt ll. ζ, quum dixiſſet v. 88, *Νηὸν Ἀθήνης* &c. proximè ſequente verſu de eodem dixit *ἱερὸν δόμον*. Idem initio ſuæ Odyſſeæ, — *ἐπὶ Τροίης ἱερὴν πτολίεθρον ἀφίκετο*. vbi certè dicerem Troiam ſacram vocari eo ſenſu quo à Virgilio Neptuniam: niſi & alias vrbes eodē dignaretur epitheto. vt ll. α, v. 366, *Ὠλενίην τε καὶ Ἄργεϊ ἱερὴν πόλιν Ἠπειρώτας*. Vbi annotat Euſtathius *ἱερὰς* dici vrbes, id eſt ſacras, (licut & *ἱερὰ πόλις*) quoniam vnaquæque eorum quos intus habet, eſt tutrix: quod officium diuinum eſt. Eadem verò ratione *ἱερὸν πέλος* cuſtodum ab eo nominari. Sed quum aliis multis tribuat iſtā appellationem hic poeta, quæ recenſere nimis longū eſſet, dicam generaliter de illius apud eum vſu. Vocat igitur Hom. *ἱερὸν* interdum Quod generi humano vtilitatem aliquam affert: atque ita vrbes *ἱεραί*, quia ſunt φυλακτήριαι, vt modò dictum fuit: ſic *ἀλφιτοποιὸς ἱερὸς ἀκτή*, itidémque *ἱεραὶ ἄλωαι*, non ſolùm quòd Cereri ſacratæ ſint. (Quem vocis *ἱερὸν* vſum imitatus Sophocles, *ἱερὰν* vocauit *πλὴν χθόνα*, id eſt terram) Interdum verò *ἱερὸν* appellat quicquid in ſuo genere cæteris præſtat, ſeu magnum eſt. ſicut & *ἱερὸν ἰχθὺν* quidam apud eum exponunt, aliis tamen aliam expoſit. afferentibus. Sed & *ἱερὸν κίφας* quidā *τὸ μέγα καὶ βαθὺ* eſſe voluerūt qui alioqui apud eundem *ἱερὸν ἦμαρ* referri putant ad ſacrificia quæ interdiu fieri ſolebant, & quidem ante meridiem, vt *τὸ ἦμαρ* (id eſt diei) ſignificatio ad tempus antemeridianum referatur: vel ad vtilitatem quam diei lux mortalibus ad ſua opera affert. Apud eundem *ἱερὸς Σοὶς* ſecundum quoſdam eſt itidem *μέγας*, aut certè *ὁ αὐτὸς*: ſicut *ἱεραὶ βόες* & *ἱερὸν ἄλγος* dicta *διὰ τὸ ἀσίδηρον εἶ τῆς πολλοῖς ἀνοήτοις*. Quum autē perſonis tribuit hoc epithetum, *ἱερὸν λαὸν Ἀλκινόοιο*, & *ἱερὴν Τηλεμάχοιο*, aliáque huiuſmodi dicēs, tūc quandā ſeu animi ſeu corporis præſtantiam indicat, (vt quum dicimus aliquem diuino quodam ingenio præditum eſſe, vel diuina quadam indole, aut animi magnitudine, &c.) aut etiam quandam magnificentiam & ſplendorem, ſeu quendam luxum non regificum ſolùm, (vt dicit Virg. epulas regificō luxu paratas) ſed planè diuinum. Sic certè & *ἀπύειν* aliquem, nonnunquam propter corporis ſeu animi bona, nonnunquam propter fortunæ bona nominat. Dixi autem Non ſolùm regificum luxum, ſed planè diuinum, ad hūc verſum 74 Od. *ρ* reſpiciens, *Ζηνός τοι τάδε γ' ὀλυμπίου ἐνδόθι οἰκί*.

In ſoluta autem oratione *ἱερὸς* accipitur ſimplicius pro Sacer, Sacroſanctus. Dicitur autem aliquid *ἱερὸν*, interdū quod alicui deo conſecratum eſt. qua ſignif. animalia varia dicuntur *ἱερὰ*, vel ſine adiectione, vel adiecto nomine deorum, ſeu dei cui ſacrum hoc vel illud eſſe dicitur. Plutar. De Rom. fort. *χῶες ἱεραὶ τοῦ νεὼ τῆς Ἑστίας πρόσκεινται*. Idem De Socr. dæm. *κύνες μὲν γὰρ ἱεραὶ, καὶ θρέμματα, καὶ κακίας, καὶ ἔπαινος ὀνομάζοντες*. Cū genitiuo autem, vt quum dicitur *κύκνος ἱερὸς ὢν τοῦ Ἀπόλλωνος*, itidémque *δράκων ἱερὸς ὢν τῆς Ἀθηνᾶς*. qui genitiuus in Latinum datiuū vertitur. dicitur enim, Cycnus ſacer eſt Apollini, Draco ſacer eſt Mineruæ. Homines quoque *ἱεροὶ* dicuntur, item *ἱερὸς καὶ δαιμόνιος*, ſed alia ratione, vt ex Plut. diſcimus. Quinetiam ſuperl. gradu *ἱερώτατος* dicitur interdum eſſe aliquis: vt apud Lucianū in fine Macrob. *ἱερώτατε Κυϊντίλλε*. id eſt *θειότατε*, diuiniſſime. aut *ἀνοσιώτατε*, vt Suidas *ἱερὸν* ſignificare etiam ait *τὸν ἀνόσιον*. ‖ Interdum verò dicuntur aliqui *ἱεροὶ καὶ ἄσυλοι*, ſacri & inuiolabiles, vt apud Plutarchum De def. orac. Sic *ἱεροὶ καὶ ἄσυλοι φύλακες* apud Philonem. Sed & aliæ res variæ variis de cauſis *ἱεραὶ* dicuntur. vt *ἱερὰ χρήματα* apud Xenophontem, & *ἱερὰ ἔδη* apud Demoſthenem, & *ἱερὸς πόλεμος* apud Thucyd. alióſque hiſtoricos. Meminit etiā Heſychius: item Suidas, qui duplex fuiſſe docet. Vide & *ἱερὸς γάμος* apud eundem Heſych. & *ἱερὸς λόγος*, cum apud eum, tum apud Athenæum & alios. *ἱερὰ ἡμέρα*, atque adeo etiā *ἱεροπρεπὴς ἡμέρα*, apud Luc. Apud Xenoph. autem legitur etiam *ἱερὰ συμβολή*, ex quo Luc. ſumpſiſſe putoeac dici ab vtroque prc-

A

B

C

D

E

F

G

H

uerbialiter, alludendo videlicet ad *ἱερὰν ἄγκυραν*, Latino itidem prouerbio dictā Sacram anchoram. de quo lege Eraſmum. Sed & *κατὰ τὴν ἱερὰν* dicunt, ſubaudito ſubſtantiuo *γραμμῆς*, vt quidam tradunt. de quo prouerbio eundem lege.

Apud medicos legimus etiam *ἱερὰν νόσον*, id eſt ſacrū morbum: & *ἱερὸν* medicamenti compoſitionem: item *ἱερὸν ὀστοῦν*, Sacrum os: & apud Pollucem *ἱερὰ σύνεξις* de meatu vertebrarum. Plut. De ſolertia animalium, *καί τι μάχαν πρὸς οἷον ἱερὸν (καλοῦσιν ὀστοῦν ἱερὸν, τὸ μέγα, καὶ ἐν ὀπλαῖς μεγάλοις τόπον οὖσαν, ἱερὰν καλοῦσιν) ἔνιοι δὲ κατὰς τὴν ἄφεσιν καὶ ἴσμαν*. Aretæus De diuturn. aff. cap. 4, plures de morbo ſacro adfert etymologias, *δοκεῖ γὰρ πᾶσα εἰς τὸν σπλῆνα ἀλίσκεσθαι ἀφιπτάμενον ἢ νοῦσος θειότατον ἱερὸν κεκλῆσθαι τὸν πάντων ἀνθρώπων ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου καὶ δι' ἄλλας προφάσιας, ἢ μεγάθος τοῦ κακοῦ· (ἱερὸν γὰρ τὸ μέγα) ἢ ἐπεὶ θεὸς ἐκ ἀνθρωπίνης ἀλλὰ θείης ἢ δαίμονος δέξις ἐς τὸν ἄνθρωπον ἐσύδυ, ἢ ξυμπάντων ὁμοῦ, τοιοῦδε ἐπικλησκόν ἱερὸν*. Galenus in Hipp. lib. 6, ſcribit *δυσεντερίαν* veteres nominaſſe *μεγάλην νόσον* & *παῖδας παῖδιν*, (vt Hippocr. in lib. De aquis & aere & locis) quoniam pueritiæ tempore abundat. nōnullos Herculeum quoque appellaſſe, non quòd Hercules eo corriperetur, ſed quòd magnitudinem morbi hoc quoque nomine exprimere voluerint. Reprehendit autem eos Galenus qui ſacrum morbum appellatum arbitrarentur quòd diuinus eſſet morbus; & à diis in vindictam immitteretur. Hāc tamen nominis rationem ab Aretæo inter alias adferri, iam antè indicatum eſt. Aliam præterea etymologiam adfert Alex. Trallianus libro 1, cap. 15, *ὀνομάζουσι δέ τινες καὶ ἱερὰν νόσον, διὰ τὸ ἱερὸν καὶ τίμιον εἶναι τὸν ἰσχυρότατον ἐν ἅπασι τοῖς ζώοις*. ab aliis autē *Ἡρακλείαν νόσον* nominari tradit *διὰ τὸ ἰσχυρὸν καὶ δυσμεταβλητον τὴν νόσου*. Sed *ἱερὰ νόσος* Budæo videtur eſſe etiā elephantiaſis, apud Gregorium 53 *περὶ φιλοπτωχείας*. ‖ Ἱερὰ dicebatur etiam medicamenti compoſitio ſic *κατ' ἐξοχὴν* appellati: ea autem varia fuit, & à multis diuerſimodè deſcripta. Gorr. Variam autem dicit, quoniam *ἱερὰ* alia erat Pacchii Antiochi, alia Andromachi, alia Antipatri, alia Archigenis, alia Galeni, alia Themiſonis, alia Iuſti, alia Logadii, alia Ruffi: alia *πικρὰ*, quòd videlicet ex aloe præcipuè conſtaret. alia *ἡ διὰ κολοκυνθίδος*, quæ ſigillatim ab ipſo deſcribuntur. Eſſe verò & alias multas *πλείους ἱερὰς* differentias, ſed eas omnes ad duas referri, videlicet *εἰς τὴν διὰ κολοκυνθίδος*, vel *εἰς τὴν διὰ κολοκυνθίδος*. Nominis autem rationem tradit Scribonius Largus, lib. De compoſ. medicament. c. 99, his verbis, Danda erit antidotus *ἱερᾶ*. hoc enim nomē tribuit ei duas propter cauſas, vt exiſtimo. vnam, ne eius nomen verum dicendo oſtenderet quæ eſſet: (dicitur enim à quibuſdam *πικρὰ*, quia amara eſt: à quibuſdā *διὰ κολοκυνθίδος*) alterā, quo magis ſub tanta ſpecie nominis conimendaret medicamentum. Idem ex eo tradit Marcellus Empiricus. ‖ Quod verò ad *ἱερὸν ὀστοῦν* attinet, Plut. (vt paulo antè indicatum fuit) id nominatum ita docet propter magnitudinem. Ruffus Epheſ. *τὸ δὲ πλατύτατον ὀστοῦν τῆς ὀσφύος ἱερὸν ὀστοῦν οἱ δὲ ὑποσφόδυλον καλοῦσι. τὸ δὲ ἄκρον αὐτοῦ, κόκκυγα*. alibi tradit in huius vtraque parte coxas eſſe, *τὰ ἰσχία*: & in his *τὰς λαγόνας*, id eſt nates. Pollux, *ἴνα δὲ ἀκρόδυλοι καὶ παλαιότερον, ἱερὸν ὀστοῦν καλεῖται, καὶ ἔρχεται μὲν ἐξ ἀριστερᾶς ὑπὸ τὴν ῥάχιν, ὑποτρυφᾷ δὲ κατὰ τὸν κόκκυγα καλούμενον, ὃς καὶ ἀκρόδυλον καὶ ὀρθοκόκκυγον ὀνομάζεται· ὃ τὸ ὑφαῖον, ὀσφὺς καὶ ἰξύς*. Os ſacrum (inquit Camer.) etiam latum os vocatur, à Græcis *ἱερὸν ὀστοῦν καὶ πλατύ*. Hoc quaſi de vertebris quibuſdam & ipſum conſertum, ita nodis conti neri videtur. Sed eſt vnum os ſuprà, vbi cum ſpina cō mittitur, latius, infrà anguſtius: ibique Græci *κόκκυγα* nominant & *ὑποσφόδυλον* & *ὀρθοκόκκυγον*. Galenus duobus modis vſurpat *ἱερὸν ὀστοῦν*, vno quidem, latius, vt *κόκκυγα* etiam comprehendat: (veluti lib. 11 De vſu part. quū ſcribit os ſacrum conſtare oſſibus quatuor, tribus videlicet propriis & coccyge) altero autem, ſpecialius pro ea tantùm parte quæ reuera *ἱερὸν* eſt, id eſt magna & lata, quāntum videlicet huius cum oſſe ilium per ſynarthroſin iungitur. hæc enim ſola parte reuera *ἱερὸν* eſt, id eſt magnū atque latum. tùncque eius reliquum gracileſcens ſemper ac tenuatum, donec in trescartilagines

acutissimas desinat, coccygem appellat. Ἱερὸν autem nominatum hoc os quidam (præter superiorem huius nominis rationem) voluerunt, quòd in eo aliquid sacri arcanique insit: quoniam partus tempore diuinit⁹ aperiatur, eductóque fœtu solidescat miro quodam naturæ opificio: alii verò, quòd partes quæ huic ossi adiacent, diis offerre in sacrificiis solerent. id quod Menandri testimonio confirmant, οἱ δὲ, τὸν ἱερὸν ἄκρας θύσαντες. Hæc inter alia Gorr. ‖ At ἱερὰ σύριγξ vocatur ab anatomicis medium foramen quo omnes ceruicis vertebræ peruiæ sunt, & spinæ medulla à cerebro descendit: quod ad canalis fictilis similitudinem σωλὴν etiam nominatur. Gorr. ex Polluce.

Ἱερὰ βοτάνη, Sacra herba, vide in Ἱεροβοτάνη.

Ἱερὰ est etiã serpentis nomen. Aristot. De hist. animalium libro 9, capite 29, ἔστι δέ τι ὀφίδιον μικρὸν, ὃ καλοῦσί τινες ἱερὰν, ὃ οἱ πάνυ μεγάλοι ὄφεις φεύγουσι. γίνεται δὲ τὸ μέγιστον πηχυαῖον. Gaza Sacrum serpentem interpretatur.

Ἱερὸς ἰχθύς, Sacer piscis: sic dicitur anthias, autore Aristotele libro 9 De hist. anim. cap. 37, ὅπου δ' ἂν αἰθυίας ὄσφρηται, οὐκ ἔστι θηρεύειν. ὧν καὶ σημεῖον χρώμασι καταπεπαλαμβῶσαι οἱ ἁπτοῦς, καὶ καλοῦσιν ἱεροὺς ἰχθῦς τύπους. Athenæus verò lib. 7, ἱεροὺς ἰχθῦς vocari tradit ab eo qui Τηλεκλείας historiam scripsit, δελφῖνας & πομπίλους. in quam sententiam ex Pancrate quoque Arcade hunc versum citat, Πομπίλος, ὃν καλέουσιν ἁλίπλοοι ἱερὸν ἰχθῦν. Ab Homero ἱερὸν ἰχθὺν, vocari αἰθυίαν, testatur Plut. in lib. De solert. animaliũ: sed Eratosthenẽ τὸν χρύσοφρυν viden vocare ἱερὸν ἰχθῦν, quum sic dicit, Εὐδρομέλου, χρύσοφρυν ἐπ' ὀφρύσιν, ἱερὸν ἰχθῦν: alios verò πίνελοπα, eo quòd rarus sit & difficulter capiatur.

Ἱερὸν, οῦ, τὸ, (substant.) Sacrum, Sacrificium. Item Hostia, Victima. Quibus in significat. ponitur potius plur. numero. Hom. Odyss. ι, — αἴ τι θοῖσιν Ἱερὰ τε ῥίζουσι καὶ ἑκατόμβας ἑκατόμβας. Sic Hesiod. Erg. Καὶ δύναμιν δ' ἱερὴν ἱερὰ θαλαίσιον θοὴν, Ἀγνὰς καὶ καθαρὰς. Quibus in locis ἱερὰ videtur reddi posse Sacra: at verò in hoc eiusdem Homeri, initio libri γ Od. — τὸ δ' ὅτε δὴ ῥα θαλάσσης ἱερὰ ῥίζον, Ταύροις παμμήλοισι ἑκατόμβοισι κυανοχαίτῃ, magis conuenit ἱερὰ ῥίζειν vertere Hostias: ῥίζον autem, Mactabãt. Quod verbum alioqui in illo Hesiodi loco commodè reddi potest Facere: at non item in illo Homerico, propter sequens ἑκατόμβας. neque enim ausit quisquam dicere Sacra faciunt & hecatombas, sed dixerit Sacra offerunt & hecatombas: aut Sacra ferunt & hecatombas. Quod posterius, videlicet Sacra ferunt, exemplo Virgilii dico, ita loquentis non semel. Viderit tamen lector an aliud verbum aptius hoc inueniri possit quod commodè cum accusatiuo ἑκατόμβας, sicut cum ἱερὰ, iungi queat, vt ῥίζειν cum vtroque Homerus iunxit. Comperio certè in prosa quoque ἱερὰ significare & Sacra, seu Sacrificia, & Victimas, seu Hostias. quod sequentibus exemplis docebo. Ac primùm ἱερὰ, Sacra, seu sacrificia: (quæ frequentior est significatio) vt in hoc Thucydidis loco, lib. 2, θύσας ὁ τῇ Πλαταιῶν ἀρχῇ Διὶ ἐλευθερίῳ ἱερά. Item libro 5, ἐπεὶ μὴ πρὸς ἱερὰ πρὸς νεὼν, θύειν, καὶ ἱέναι καὶ μαντεύεσθαι. Et ἱερὰ τίλεια apud eundem: & ἱερὰ δημοτελῆ apud Æschinem (sicut & θυσίαι δημοτελεῖς dicuntur) apud Xenoph. & Demosth. ἄρρητα ἱερά. Idem Pædiæ 8, ἱερὰ cum φήμαις iungit (addens & alia) sicut Plut. Sympos. 2, χρησάμενος ἐνίοις φήμαις ἢ ἱεροῖς. multa denique passim extant significat. huius exẽpla. Alterius autem ei affinis (qua videlicet ἱερὰ vocantur Victimæ) cum alia, tum hæc afferri posse existimo. Xen. Hellen. 4, ἱερὰ εἶπον ποιεῖν ἱερά τε ῥίζουσι καὶ ἑκατόμβας ἑκατόμβας. Idem libro 3, μετεμισθώσατο δὲ καὶ τὰς θύρας τὰ Αὐλίδι τὰ Ἀγησιλάου οὐκ ὤσας, ἀλλὰ τὰ πρυμνήσια ἱερὰ ὡς ἔρριψαν ἀπὸ τῆς βαυμοῦ. Sic autem de eadem re loquutus fuerat idem scriptor eodem libro, pag. 291, τῆς τε λοιπῆς ἀπέλυσεν μὴ θύειν, καὶ οἷς ἐπέτυχον ἱεροῖς πρυμνήσιον, ἀπέρριψαν ἀπὸ τῆς βαυμοῦ. At verò ἱερὰ καλὰ, quod apud eundem sæpe occurrit, reddi solet Læta exta. atque ita vertit etiam Budæus in hoc loco Anabas. libro 4, θύοντα πάντες οἱ στρατηγοὶ καὶ τὰ ἱερὰ καλὰ ἐγένετο. itidémque ἱερὰ ἄσημα interpretatur Polit. apud Herodianum: posse tamen in his locis ἱερὰ accipi in sua prima signif. docebo in verbo Καλλιερῶ, vbi & de hoc loquendi genere, οὐκ ἐγίγνετο τὰ ἱερὰ (quod illi alteri opponitur) disseram. ‖ Ἱερὸν, Sacellum, vel potius Fanum, Templum, Delubrum. Thucyd. lib. 2, ἐξαμαύρουσι δὲ καὶ λειπόν ἱερὸν, οἰκίας τε καὶ καταλήψεις καὶ ἱερὰ ἃ ἔξωπεν ἐν αὐτῇ ὄντα τῆς πρὸ τοῦ πολιτείας πέρι. Xenophon Hellen. 3, ἔνθα ἐν Ἀρτέμιδος τὸ ἱερὸν μέγα ἦν. Rursum Thucydides lib. 4 ad nomen ἱερὸν addidit etiam νεὼν, scribens, πλοῦτον μὲν κεῖσθαι ἔφη τὸ ἱερὸν καὶ τὸν νεών ἑκατόν. Alioqui certè ἱερὸν in multis cum aliorum scriptorum tum Pausaniæ locis nihil aliud quàm νεὼν, id est templum, significare constat.

C. Ἱεροβοτάνη, (q.d. Sacra herba. ἱερὰ βοτάνη etiam dicta disiũctim) Verbena siue verbenaca. ideo sacra herba vocata quòd præcipuũ in lustrationibus vsum habeat, suspensa vel alligata. Vocatur & περιστερεών. Dioscor. cincinnalem à Romanis appellatam autor est. quem vide, item Plinium. Scribonius Largus Vettonicam interpretatur: Apuleius Liciniam, Lustraginem, Columbinam, Militariam, Vertipedium, Cristam gallinaceã. alii & Exuperam: Actius vocari etiam herbam Veneris tradit. ‖ Ἱερὰ βοτάνη dicitur etiam Saluia, vt idẽ Actius tradit lib. 1.

C. Ἱερογλύφος, ET Ἱερογλύπης, ου, ὁ, (q.d. Sacra sculpẽs) Qui sculpit seu peritus est sculpendi ea quæ hieroglyphica vocantur. DICTA autem Ἱερογλυφικὰ apud Ægyptios (inquit Bud.) Sacra quædam monumenta non literis vocabula sed sculptis rerum animaliũmque figuris significantia. Hæc Bud. Ego ἱερὸν in hoc vocabulo mysticum aliquid & arcanum significare puto. γράμματα certè pro notis poni constat, quum dicitur ἱερογλυφικὰ γράμματα. vt apud Luc. in Philopatr. p. 439, ὡς παῖ παῖζω ἀναγκαῖον μοῦσόν ὄνομα ἱερογλυφικοῖς γράμμασιν. nam & ipse alibi exactius loquens, fatetur non esse γράμματα, sed σημεῖα seu χαρακτῆρας quibus vtuntur Ægyptii. Locus est in Hermotimo, p. 118, τί γὰρ εἰ μηδὲ γράμματα γράφοιμεν ὅτι τῶν κλήρων, ἀλλὰ τινα σημεῖα καὶ χαρακτῆρας; οἷα πολλὰ Αἰγύπτιοι γράφουσιν αὐτὰ τῶν γραμμάτων, κυνοκεφάλους τινὰς ὄντας καὶ λεοντοκεφάλους ἀνθρώπους. Extat Ori Apollinis de istis hieroglyphicis libellus.

C. Ἱερογραμματεύς, q.d. Scriba, & velut cõmentariẽsis rerũ sacrarum, id est mysticarum. Quidam verò interpr. Sacer scriba. Sed quid profiterentur qui ἱερογραμματεῖς vocabantur, vide apud Suidam in hac voce. Luc. in Macrob. ὥσπερ Αἰγυπτίων οἱ καλούμενοι ἱερογραμματεῖς, Ἀστρείων τὸ ἓν Χαλδαίων οἱ ἀστρονομοῦντες πρὸς μιῶν. AT VERO Ἱερόγραφα SEV Ἱερογραφούμενα Dionysio Areop. Diuinarũ rerum imagines seu adumbrationes. EADEM Ἱερόπλαστα ET Ἱερότυπα ab eo nominantur, vt inquit Bud. Qui alibi addit ἱερόπλαστα & ἱερότυπα σύμβολα dici Signa sensilia rerum intelligibiliũ. HINC Ἱερογραφία, ET Ἱεροπλαστία, Rerũ diuinarũ adũbratio per quædã signa. B.

C. Ἱεροδιδάσκαλος, Qui sacra docet, Qui ea docet quæ ad sacrorum ritus pertinent. Item Qui ad sacra initiat, sicut ἱεροτελίστης, Bud. ex Dionysio Areop.

C. Ἱερόδουλος, Sacris inseruiens. item Ædituus, in v. l. Apud Strab. ἱερόδουλοι γυναῖκες, Mulieres deo sacratæ. Et peculiariter ἱερόδουλοι, Ancillæ tẽpli Delphici, Cam. Vide & Bud. p. 287. Vsi sunt hoc nomine Græci Bibl. interpr. in lib. Esdræ, cap. 2 & 7 & 8 de Nathinnæis.

C. Ἱεροθέτης, Sacrorum institutor, Qui sacra seu sacrorum ritus, aut sacros ritus instituit. vt Christus apud Areop. VNDE Ἱεροθετῶ, Sacra seu sacrorum ritus vel sacros ritus instituo. A Budæo exponitur etiam simpliciter Ritus constituo, in hoc eiusdem Areop. loco, ὅλως ἡ περὶ τῶν ἱερῶν ἱερὰ τελεταρχία μεταλαμβάνουσα τοὺς ἱεροὺς ἱεροθετεῖ τὸ θεῖον. Dicũtur autem ἱεροθέτης & ἱεροθετῶ eadem forma qua νομοθέτης & νομοθετῶ.

C. Ἱερόθυτος, ου, ὁ & ἡ, Sacrorũ ritu mactatus, seu immolatus vt quã interpr. Aristot. Œcon. 2, οἱ δὲ ἱερόθυτα ἐπίεσαν, vbi v. l. interpr. Sacris offerebãt occidẽda. Apud Plut. quidã ἱερόθυτον θάνατον appellat eius qui se pro patria deuouet. Phrynichus videtur censuisse signif. Deo immolatus, quum scribit pro eo ab Atticis vsurpari θεόθυτος. At τὰ ἱερόθυτα subst. apud Athen. Sacræ hostiæ, vt Budæus vertit hoc in loco, οἱ παράσιτοι δὲ ἐπὶ τοῦ Ὁμήρου

καὶ τὰ ὅρκια καὶ τὰ ἱερόθυτα κόρεις καμίζεται.

C. Ἱεροκήρυξ, υκος, ὁ, Sacer præco, Præco qui in sacris fauere linguis iubet. Apud Demosth. in Neæram 138, ὃς ἐπιστὰς ἱερεῖ τῶν βακχείων γυναικί, in sacris quibusdam. Synesius autem eos quoque qui in ecclesia fauere linguis iubebant dum sacra peragebantur, aut aliud quippiam inter rem sacram edicebant, ἱεροκήρυκας appellauit. Bud.

C. Ἱερομάμος, Qui sacrorum curam gerit. Legitur tamen ἱερομάμας apud Hesych.

C. Ἱερολογέω, ῶ, De sacris rebus loquor, seu differo, Sacra verba pronuntio. Bud. ex Dionysio Areop. ET Ἱερολογία, Ea quæ in ecclesia recitantur, quasi Sacri sermones, ex eodem. Sed ἱερολογία tamē dicitur tanquam ab ἱερολόγος, non ab ἱερολογέω.

C. Ἱερομηνία, Sacrum mensis initium, vt quidam interpr. Alii, Sacra primi diei mensis, siue nouilunii. Bud. autem apud Demosth. 140 ἱερομηνία ὄζει, vertit Ludorum dies. (quibus videlicet non licebat commeantes capere) Ex eodem affert ἱερομηνίαν dictam ἀφ' ἡδονῆς χρονίων, citans pag. 296 & 299. Hesych. ἱερομηνίαν exponit ἑορτὴν μονήμερον, itidémque Harpocr. & schol. Thuc. ἑορτὴν ἡμέραν, id est festum diem: at Suid. ἱερὰν ἑορτὴν καὶ μηνῶα. Cam. apud Dem. in Timocr. ποιούμενον ἱερομηνίαν, vertit, Quæ festos dies instituit.

C. Ἱερομνήμων, ονος, ὁ & ἡ, q.d. Sacrarum rerū seu sacrorum rituum memoriæ præfectus. Quidam etiam vertūt, Sacer scriba, ex schol. Aristoph. Ad verbum, Sacrorum memor, seu sacrorum rituum. Quidam verò interpr. Qui est à cōmentariis sacrarum memoriarum. Sed peculiariter ἱερομνήμονες appellati fuerunt qui ex vnaquaque ciuitate ad Amphictyonicum concilium mittebantur, vt tradit Harpocr. Exponitur etiam οἱ εἰς τὰς ἐκπεμπόμενοι γραμματεῖς ab Hesychio & Suida. Vide Μνήμων. ‖ In v.l. ex Aristot. affertur ἱερομνήμονες & pro magistratibus apud quos in scripta redigūtur priuati contractus & iudicum sententiæ, atque alia huiusmodi. ‖ Ἱερομνήμων est etiam nomen gemmæ apud Plinium. HINC Ἱερομνημονέω, Fungor munere eorum qui ἱερομνήμονες dicuntur. Aristoph. Nub. λαχὼν γὰρ ὄφις ἦσθα τῶν ἱερομνημονῶν.

C. Ἱερομύστης, υ, ὁ, Qui sacris mysteriis initiat, Qui sacra mysteria tradit. ὁ τὰ ἱερὰ μυστήρια τίσηρύξιδος, Suid. Et apud Areop. ἱερομύστας, Theologi primi qui ceremonias condiderunt, vt vertit Bud. qui exponit etiam οἱ τὰ ἱερὰ μεμυημένοι. Apud Hesychium autem legimus ἱερομύστας (ita enim reponendum puto pro ἱερομύσους) expositum ἱερὰ μεμυημένους.

C. Ἱερονίκης, In sacris certaminibus victor, seu in vno ex quatuor sacris certaminibus. apud Luc.

C. Ἱερονόμος, Sacræ disciplinæ & institutionis magister & exactor. Hac enim in signif. vtitur Bud. hoc nomine, (nescio an alibi inuento, an à se ad aliorum huiusmodi exemplum ficto) l. 5 De asse, istam ipsemet exposit. subiungens.

C. Ἱεροποιός, q.d. Sacrificus, Sacrificulus. Sed ἱεροποιοὶ peculiariter dicebantur Qui sacra faciebant Eumenidibus præsidibus Areopagi. Ita Bud. ex Dem. apud quem schol. dicit ἱεροποιὸν εἶναι τὸν ἐπιτελοῦντα τοῖς μάντεσι ὅπως θύσωσι μή τινα κακουργῶσι. HINC Ἱεροποιία, Functio illa. ET Ἱεροποιέω, ῶ, Fungor illo munere. Item generalius, Sacra facio. Et Sacro, Dedico. Aristid. ἱεροποιοῦντας θύτας φαίνεται οἷς τὰ ἱερὰ δρᾶ. Vide & Demosth. apud Bud. p. 814.

C. Ἱερόπολις, Sacra vrbs, Sancta ciuitas. Philo De vita Mosis lib. 3.

C. Ἱεροπρεπής, Talis qualem decet esse eum qui sacer est, seu sanctus, Sanctitatem seu sanctimoniam decens, Sāctimoniæ conueniens. Bud. apud Polyb. (nisi fortè Polyb. pro alio scripsit) hæc de sacerdote dicta, ἃ καὶ ὁ τὴν ἱερατὴν ἱεροπρεπίστατος ἁπάντων ἀνὴρ καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸν, vertit, Maximè implere maiestatem sacerdotii. In v.l. affertur ex autore anonymo, ἱεροπρεπὴς ὁ κατάστημα, pro Qui est in habitu qui deceat sacrum & Deo deditum. Ibidem exponitur & Sacer, Diuinus: & subiungitur ex Luca δὲ καὶ ὁσία ἱερεῖς καὶ ἱεροπρεπεῖς. Apud Philonē τὸ δὲ τοιμωδίας ἱεροπρεπὲς, substantiuè, pro Sanctimonia.

A ET Ἱεροπρεπῶς, Ita vt decet sacrum seu sanctum, vel Vt decet rem sacram, &c. Aut, Sancto quodam modo. Ἱεροπρεπεῖς exponit Hesych.

C. Ἱεροσκόπος, υ, ὁ, (q.d. Sacrorum inspector) Aruspex. ET Ἱεροσκοπία, Aruspicina. ITEM Ἱεροσκοπέω, Aruspicinam factito seu exerceo, Aruspicis sacerdotio fungor, vt Bud. reddit. Hesych. ἱεροσκοπῶν exponit ἱερεύων.

C. Ἱεροφάλαι, Qui sacram diuinorum rationem ab omni expurgati superstitione, ac nimia vacantique sedulitate, in anima gestant, perinde ac in capsula quadam. Ita v.l. non nominato autore, & non sine manifesta deprauatione.

B

C. Ἱερόσυλος, Sacrilegus. Plato Polit. 1, ἱερόσυλοί τε καὶ ἀνδραποδισταὶ καὶ ἐπιχειρήσεις. VNDE Ἱεροσύλως, Sacrilegè. Per Sacrilegium. ET Ἱεροσυλία, Sacrilegium. ET VERBVM Ἱεροσυλέω, ῶ, Sacrilegium committo, Per sacrilegium seu sacrilegio rapio aut aufero. Vel, Spolio aliquem per sacrilegium, seu sacrilegè. Aristoph. Vespis, εἶτ' ἱεροσυλήσας φέρεις; Phalar. in epist. ἱεροσυλήσατε τοὺς θεούς, In deos sacrilegium cōmisistis, vel In deos sacrilegi fuistis. HINC Ἱερόσυλημα, Quod sacrilegio raptum est, Sacrilegium.

C. Ἱεροτελεστής, Sacerdos. item Episcopus. Bud. ex Dion. Areop. addens, nostrum etiam Seruatorem ab eo ἱεροτελεστὴν vocari, sicut & πανταρχήν. Dicitur autem ἱεροτελεστὴς quasi ὁ πάλιν τὰ ἱερὰ. exponitur tamen in v.lex. Qui sacris initiat.

C. Ἱερότυπος, υ, ὁ καὶ ἡ, Cui sacra figura impressa est. Dionys. ἱερότυπων εἰκόνων διακάθαρσις, Sacrarum imaginum explanatio. Apud eundem, vt Budæus tradit, ἱερότυπα σύμβολα καὶ ἱερότυπα, signa sunt sensilia rerum intelligibilium.

C. Ἱεροφαίτης, ου, ὁ, Sacrorum antistes. Philo De vita Mos. οὐχ ἑρμηνεὺς ἀκούσας, ἀλλ' ἱεροφαίτης καὶ σοφὸς καὶ θεοσεβὴς θεοπροφήτης, Sacrorū antistites & vates. Plut. Numa, ὁ δὲ μάγους τοὺς Περσικοὺς καὶ σοφοὺς καὶ θεραπευτὰς καὶ θεοπροφήτας, μᾶλλον δὲ ἱεροφαίτας, καλεῖν ἐπιχειρεῖ. Hesychio ἱεροφαίτης est ὁ μυσταγωγὸς, ὁ τὰ ἱερὰ δηλῶν, Qui sacra & cæremonias docet, B. interpr. Suid. ἱεροφαντέω primum appellatum fuisse scribit τὸν ἀποφαινόμενον τὰ τοῦ πολέμου ἀπόρρητα τὰ ἱερά. VNDE Ἱεροφαντία, ας, ἡ, Antistitiū, vt Martianus loquitur, Antistitis sacrorum dignitas. Plut. Alcibiade, de sacerdotibus qui armis tecti ab Alcibiade ad Eleusinia sacra renouanda composito agmine ducebantur, Ἦμα σπουδὴ καὶ θεωρία τῶν στρατηγῶν ἐπείγων ὁπλοφορούμενος, ὑπὸ τῆς μὴ φθονουμένων ἱεροφαντίας καὶ μυσταγωγίας σεσαρρωθείσης. In v.l. ἱεροφαντίαι plur. numero, Sacrorum cæremoniæ. ET Ἱεροφαντικός, ή, όν, Ad sacrorum antistites pertinens, Sacerdotalis. Ἱεροφαντικαὶ βίβλοι, Libri de iure pontificio. Plutar. Numa. VNDE Ἱεροφαντικῶς, More sacrorum antistitum. Ab hac origine est ET ἱεροφαντέω, ῶ, Sacrorum antistes sum, Sacra doceo. Luc. Εὔμολπος ὁ τῶν θεσπεσίων ἱεροφαντῶν. Idem, ὁ δαδούχει ἢ ὃς ἱεροφαντεῖ ὁ Ἀλέξανδρος, Antistitis officio fungebatur. B.

C. Ἱεροφόρος, υ, ὁ καὶ ἡ, Sacriferus, Ouid. Qui sacra fert.

C. Ἱεροφύλαξ, ακος, ὁ, Sacrorum custos. VNDE Ἱεροφυλακεῖον, ου, τὸ, Locus vbi sacra custodiuntur, Sacrarium.

C. Ἱερόφωνος, υ, ὁ καὶ ἡ, Sacram vocem habens: vel magnam vocem, μεγαλόφωνος, Suid.

C. Ἱεροψάλτης, υ, ὁ, Sacer cantor, Qui sacra canit. ἱεροψάλτης Δαυίδ, Basil.

C

C. Ἱερόσηκος, υ, ὁ, Qui sacras celebritates denuntiat. ἱερασηκός.

C. Ἱερόμυσοι, Sacri vates θεοφόροι ἄνδρες. Hesych.

C. Ἱεροῳδός, οῦ, ὁ, Sacer cantor, i. poeta. Hesych.

C. Ἱεράρχης, υ, ὁ, Qui sacris præest, Vel Qui sacris præest ordinib⁹. Dion. Areop. ὁ θεῖος ἱεράρχης οὐ φαντικὸς ὤν (ὡς τὰ λόγια φασὶ) τῶν θεαρχικῶν δικαιωμάτων. ἄγγελος γὰρ πνεῖον πανταπάτορος θεοῦ ὤν. Idem, ὅτι ἡ θεία θεσμοθεσία τῶν ἱερατικῶν τάξεων ἀγωγίαν καὶ τῶν τῷ ἱερῷ μύρῳ πλείοσιν τοῖς περὶ ὁσίων ἱεραρχῶν παναγεῖς δυνάμεων ἀπολήξεσιν, itaque rituales libri institutáque diuina hanc conficiendi sacri vnguenti functionem, sacrorumque ordinum consecrationem potestati pontificiæ attribuerunt. Bud. Idē Dionysius ἱεραρχίαν vocat Melchisedecum. Et ἡ περὶ ἱερατικῶν τάξις, ordo episcoporum: idem quod περιαρχικὴ τάξις,

D

Bud.

Bud. VNDE Ἱερωσύνη, ης, ἡ, Sacrum imperium, seu In rebus sacris imperium. Dionysius, οἷς δὲ ἱερωσύνη ἐστὶ φύσει, σπάνιον ἰσοῦ κοινόβιον ὕφος ἐξ ἰσοῦ τοῖς ἀρχομένοις ἐπιτάττουσι, ὅπως ἱερατεύῃ ὁ λέγων, διὰ τὸν ὕψιστόν τε καὶ θεῖον αὐτὸν, καὶ τοῖς ἱερωσύνης ἐπιστήμασι χαίρουσι. Apud eundem ὁμιλία καὶ ἱερωσύνη. ET Ἱερωσυνικός, ἡ, όν, Ad eum qui sacris praeest pertinens. Exemplum paulo antè habes in ἱερώσυνος. VNDE Ἱερωσυνικῶς, More eorum qui sacris praesunt. Dionys. εἰς ἀρχαῖόν τι ἱερωσυνικῶς. Est ab eadem origine ETIAM Ἱερωσύνομαι, ῶμαι, Praesum sacris ordinibus, Sacro imperio fungor sacróque magistratu: Budaeus ex Dionys. Et ἱερωσυνῶδης, Huiusmodi imperio ac praefectura regi. Dionys. καὶ αὖτις ἔδειξεν ὅτι περὶ ἱερωσύνιον σύστασιν ἄρχοντες μάστις ἱερωσύνους ἐμφαίνουσι, καὶ αὖθις ἱερατευομένους, nonnunquam substantiarum caelestium ordines eosdem regentes imperantésque ostendunt, & rursus regimini imperióque subditos. B.

C. Ἱερουργέω, ῶ, Operor sacris, Sacra perago, Sacris operam do, Sacrifico. Philo De vita Moſis libro 1. περὶ τὸν λαὸν ἱερουργήσοντα ἐκπέμψαι πρὸ ἄστεως, vt populum extra fines emittat sacris operaturum. Herodian. L. 5, χορεύειν καὶ ἱερουργεῖν δοκῶν, ducere choreas & sacra facere. Eodem libro, πρὸ πάντων θεῶν εἰς τιμὴν ἱερουργούμενος, ἱερεύειν τὸν τῶν Ἑλλήνων, ante alios deos quorum memini nisse inter sacrificandum solent. Accipitur etiā trāsitiuè, vt in epist. ad Roman. 15, εἰς τὸ εἶναί με λειτουργὸν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τὰ ἔθνη, ἱερουργοῦντα τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ, vt sim minister Iesu Christi apud gentes, operans euangelio Dei. Nazianzenus, ἱερουργῶν τὰ ἐμαυτοῦ σπλάγχνα. Et in passiuo τὰ ἱερουργούμενα, Victimae caesae, Hostiae, vt Budaeus apud eundem Herodian. lib. eodem interpr. τὰ δὲ σπλάγχνα τῶν ἱερουργουμένων, τά τε ἀρώματα, exta victimarum atque aromata, Polit. Reperitur tamen & ἱερεύειν actiuè vsurpatum pro ἱερουργέω, Sacrifico. Sacra facio. Plutar. Alex. αὐτὸς δὲ μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ μάντεων καὶ Αἰγυπτίων ἱερεύειν ἐκέλευε ἱερουργίας τινὰς ἀπορρήτους ἱερουργούμενος. Ἱερουργεῖν pro Consecrare etiam accipi apud Naz. 76, annotat B. ET Ἱερουργία, ας, ἡ, Rei diuinae peractio, Operatio, (restringēdo videlicet ad sacra) Sacrificium. Philo De vita Mos. ὧν ἥ τε καὶ ἑβδόμης μοῖρα καὶ τεσσαρεσκαιδεκάτη ἡμέρα διαλάμπουσα τὰς ἱερουργίας, in qua & mensis & decimusquartus dies sacro cauetur. Plut. Alex. ἀπέλιπον ἱερουργίαν. Herodian. lib. 3, ἐπὶ τοῖς λοιποῖς πᾶσιν ἱερουργίαις, peractis omnibus de more sacrificiis. Et lib. 6, θύσας τοῖς θεοῖς τὰς ἐξόδιους νενομισμένας ἱερουργίας, sacris de more peractis; Polit. Sic ἱερουργίας ἱερουργῶδες paulo antè apud Plut. Sacra facere, Sacris operari,

C. Ἀνίερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Profanus, Qui sacer non est. Philo De vita Moſis lib. 3, ἄθυτοι θυσίαι, καὶ ἀνίερος ἱερουργία καὶ ἀνοσιουργὸς τελετή, ritus profani. Idem De mundo, ἀνίερους καὶ ἀναξίους τῆς θεοφιλείας, profani & indigni praedictione, videlicet ἄγγελοι οἱ πανοῦργοι. quibus opponit ἱεροὶ καὶ ὁσίως. Plut. ad Col. ἀνίερον πάντως καὶ ἀθέου, profanae & impiae. ‖ Ἀνίερος, Qui sacrorum particeps non est, Suid.

Ἱερός, Sancte. Plut. Numa, ἱερὸς ἄνθρωπος. Exponitur etiā μεγάλως, sicut ἱερὸς, μέγας.

Ἱερόω, ῶ, Sacro, Dedico, Inito, Inauguro. dicitur ὅταν τις τὰ ἑαυτοῦ θεῷ δίδωσι, sicut ἱερῶσαι ὅταν τὴν θυγατέρα ἱερέαν, vt Ammonius tradit. Thuc. Initio lib. 5, Διηλίους ἀνίστασθαι ὅτι Δήλου, ἡγεμόνες καὶ πολλοί τινα αἰτίαν οὐ κατηκροώμενοι ὅτιας ἱερῶσθαι, Deo sacros esse, ἱερὸς ἀνακεῖσθαι τῷ Θεῷ, vt schol. exponit, Herodian. lib. 1, loquens de gallis sacerdotibus, ἀφ' οὗ ἡ ἐκτομίαις φέρουσιν οἱ τῇ θεῷ πομπαὶ ἱερωμένοι, dex sacri. Et lib. 5, de Antonino & Alexandro, ἱερῶσθαι δὲ αὐτοὺς τῷ θεῷ. Eodem, τούτῳ δὲ τῷ θεῷ ὁ Βασσιανὸς, ἱερωμένος, huic deo sacer erat Bassianus. Bud. ἱερωμένον τῷ θεῷ apud Herodianum esse tradit non solùm Sacrum Deo, sed etiam sacerdotē: in qua tamen significatione frequentius est ἱερώμενος ab ἱερόομαι. Et apud Pausan. Messen. ἀποῦσαν ἱκανῶς ἐν ἱερωμένῃ, abdicatura me sacerdotio. Vide B. C. pag. 815. VNDE Ἱέρωμα, ατος, τὸ, Quod consecratum est, Sacrum. ἱέρωμα Hesychio sunt θυσίαι, ἀπαρχαί, δῶρα.

C. ΑΝιερόω, ῶ, Consecro, Dedico, Vt sacrum repono. Vnde ἀνιερώσιμος. Et in pass. ἀνιέρωται, Dicatus est, Sacratus est. Bud. HINC Ἀνίερωσις, εως, ἡ, Consecratio, Dedicatio o. ἀνιέρωσις τοῦ ἱεροῦ, Dedicatio templi,

C. Ἀνιερόω, ῶ, Consecro, Dedico, idem quod ἀνιερόω, seu ἀνιερώσω. Et in pass. ἀνίερωμαι, ἀνιέρωμαι, Quod deo consecratū seu dedicatum est, ἀνιερωμένον τῷ θεῷ ἀνακείμενον, Hesych. Et apud Plutar. in Numa, ἀνίερωται τῷ Ἑρμῇ, Mercurio sacer est, Mercurio dicatus est. Sunt qui vocabulum hoc Atticū esse negent, ac pro eo dici Atticè κατίερται. VNDE Ἀνίερωμα, ατος, τὸ, Donarium, τὸ ἀνακείμενον. Bud. ET Ἀνίερωσις, εως, ἡ, Consecratio, Dedicatio. AT Ἁγιάζω videtur esse Sacrum ac sanctum reddo, seu Purifico. Hinc pass. part. ἡγιασμένος, quod Hesych. exponit ἐξαγνισμένος, περιῤῥαντισμένος.

C. ΚΑΘιερόω, ῶ, Itidem Consecro, Dedico. Plato libro 9 De leg. ἐπονομάσαι καὶ καθιερῶσαι τὰ λαχόντα μέρη ἑκάστῳ τοῦ θεοῦ, nominatim dicare partes singulas singulis diis, vt forte obtigerint. Plut. in Mario, ἔδοξαν δὲ καὶ Κάτλῳ ἐμοὶ δοκεῖν αἰτήσαντι τὰς χεῖρας καθιερῶσαι τὴν τύχην τῆς ἡμέρας ἐκείνης, Vouit Catulus etiam sublatis manibus, se consecraturum fortunam illius diei. Synes. epist. 67, καὶ τρέπεζαν ἱερωμένην, καθιεροῦ μικρὰν οἰκίσκον, consecrat domunculam. At καθιερῶσαι νόμῳ καὶ φήμῃ, Sancire, ferre & posteritati mandare. Bud. ex Plat. lib. 8 De leg. 298 & 299. Καθιερόω, Deuoueo. Plutar. Camillo, pag. 44, de sacerdotibus, ἐξηγουμένου Φαβίου τῶν ἱερέων, ἱστορίαν τῆς θυσίας, εἰς ἑαυτὸν ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἐθελόντως καθιερουμένου, seipsos pro patria diis deuouentes. VNDE Καθίερωσις, εως, ἡ, Dedicatio, Deuotio.

Ἱερωσύνη, ης, ἡ, Sacerdotium. Plutar. Probl. Rom. αἱ μὲν ἱερωσύναι λαῶν τὸ τῆς ἱερωσύνης ἀξίωμα σῴζουσι τὸ τῆς βασιλείας. Demosth. ἀγωνιῶντα ἐν τῇ ἀναβάσει κληροῦσθαι τῶν ἱερωσυνῶν ἕνα Ἕλλησι, inter nobilissimos selectus sum ad sortitionem sacerdotii. AT Ἱερώσυνα, ων, Quae consecrantur, Sacra. τὰ περὶ τοὺς ἱεροὺς διδάγματα ἱερατικά, Hesych. COMP. Ἀρχιερωσύνη, ης, ἡ, Summum sacerdotium, Pontificatus maximus, Philo De vita Mos. l. 3, ὅσοι δὲ τῆς ἀρχιερωσύνης καὶ προφητείας καὶ παρθενίας καὶ πάρεδροι, in pontificatu.

Ἱερέομαι, οῦμαι, Sacerdos sum, Sacerdotio fungor. Thuc. lib. 2, πεντήκοντα δυοῖν δέοντα ἔτη ἱερωμένης, iam duodequinquaginta annos sacerdotio fungente. Alia exempla habes apud Bud. Comm. p. 815, vbi ἱερεῦσθαι quoque in eadem significatione accipi tradit. Philo De vita Mos. lib. 3, τάξις τῆς ἱερωμένων, ordo sacerdotia gerentium. Synes. ep. 57, ἱερεῦσθαι & πόλεων προστατῆσαι, episcopi esse & magistratus. Idem ep. 96, παρ' οἷς ἱερέομαι, apud quos episcopus ero, vel Apud quos sacerdotii honore fungar, Philo De vita M. l. 3, πάσαν φυλὴν εὐθὺς τὸ τοῦ νόμου ἱερεῦσαι, legis imperio tota natio sacrificia est, Turn. interpr. Construitur verò aliquando cum genitiuo, aliquando cum dat. Paul. Achaicis, λέγουσι καὶ συμβαίνει πᾶσι ἱερεῖς τοῦ Θεοῦ κοσμικωτέρους, καὶ τοῖς καλλίστοις πρέπειν. Idem ἱερεῖς δὲ τῷ Ἀδωνὶ καὶ πρέπειν φασί. Idem in 2 Eliacūm, ἀλλ' ἱερεῦσαι μὲ Ἡσυχίῳ τῷ Τιμοθέου. B. Ab Hesych. exponitur etiā ἱερουργῶ, Sacris operor, Sacrifico. ‖ Item, Sacerdotio. Syn. ep. ad Achan. καθ' ὑπ[ὸμᾶς ἱερεῦσι] ἱερεύομεν. VNDE Ἱερατικός, ἡ, όν, Sacerdotalis. Aristot. Pol. 3, c. 10, κύριοι δὲ ἔστων τῶν κλήσεων ἱερωσύνης καὶ περὶ θεῶν ὅσαι μὴ ἱερατικαί, & sacrorum eorum quae sacerdotum non erant propria. Plut. Symp. 8, ἱερατικὴ ἀγωγὴ. Areop. ἱερατικὴ τάξις, sacerdotum ordo. item ἱερατικαὶ τελεταὶ, initiatio sacerdotum, apud eundem idēntidem. Et ἱερατικὴ ἕδρα, apud Synes. Sedes sacerdotalis, vel episcopalis. Et οἱ ἱερατικοὶ, sacerdotes, Qui sacerdotalis ordinis sunt, vel (vt in v. l. exponitur) Sacris officiis dediti, Can. 37 concil. Laod. dic. ‖ Ἱερὰ ἱερατικὴ, philosophia sacra, ἡ περὶ θεῶν θεωρία, Suid. ‖ Ἱερατικός, Sacris vsibus destinatus. Plin. lib. 13, cap. 11, Hieratica [charta] appellabatur antiquitus, religiosis tantùm voluminibus dicata, quae ab Augusti adulatione nomen accepit.

C. Ἀρχιερέομαι, Summus sacerdos sum, Summum pontificatum gero. v. l. VNDE Ἀρχιερατικός, ἡ, όν, Ad summum sacerdotem pertinens, Qui pontificis maximi est. Vel simpliciter Episcopalis, vt Bud. interpr. Synes. epist. 67, τὸν ἀρχιερατικὸν ἀνῆκον θρόνον ἐπιστηρίσαι. Theodor. in Eccles. hist. τῶν ἀρχιερατικῶν ἅμα χάριτος μεταδοθέντων. Et sic idemtidem, vt de Ambrosio in 4, p. 58. ET Ἀρχιερατεύω, Summo sacerdotio fungor.

ἱερατέω, Fut. ήσω, Sacerdotio fungor. idem quod ἱερεύω. Herodian. l. 5, τοῦ θεοῦ ᾧ ἱερατεύουσι, Cuius sacerdos erat. Synes. ἐπὶ μιᾷ φιλοσοφίας ἱερατεύειν. In eadem significatione accipitur etiam passiue ἱερατεύομαι. Paul. τῇ θεοῦ κλήσει ἱερατευόμενοι αὐτῷ εὐαγγελίου. Sic idem Paul. suprà dixerat ἱερουργοῦντα τὸ εὐαγγέλιον, & ἱερουργῆσαι τῷ Θεῷ. Syn. ep. 67, ἱερατεύσαντα πάλαι ἤδη καὶ ἐπὶ πολλοῖς ἔτεσιν, qui episcopus fuit. Idem, ἱερέσιον αὐτὸν ἱερατεύσαι, rogauit hominem sacerdotio functum. ‖ ἱερατεύοντος στέφανος, Sacerdotii portans coronam, vt Hieronym. ex Aquila interpr. Esaiæ c. 61. ΥΝΔΕ Ἱερατεῖον, ου, τὸ, ἡ οἰκία τῶν ἱερατευόντων, autore Aristotele. l. Petri capite 2, ἱερατεῖον ἄγων: item βασίλειον ἱερατεῖον. ΕΤ Ἱερατεία, ας, ἡ, Sacerdotium. Aristoteles Polit. 7, περὶ δὲ τῆς ἱερατείας τοῖς θεοῖς ὑπομνήσαντας, ὡς κωλύσον ἱερατεύειν. Sic Dionys. quoque, vt testatur B. ΑΤ Ἱερατεῖον, ου, τὸ, Sacrarium. Theodor. in Eccles. hist. lib. 1, καὶ εἰς ἑαυτὴν ὑπὸ τῆς ἱερατείου ὁδοῦ τὸ φρόνημα, κἀκεῖνος ὅτι τῆς ἐκδίκου φωνῆς τυγχάνει.

ἱερεύω, Sacrifico, Mactо, (ἀεὶ ἱερόω Dedico, Cōsecro) idē quod θύω. Odyss. C, Βοῦς ἱερεύσας ἠδ' ὄις ἀρίστας καὶ ἀείρας, Εἰλαπινάζωσι. Od. Θ, Τῶν σ' Ἀλκίνοος ἐννεσίῃσιν πεῖθ' ἱερεύειν. Et in pass. Il. ω, Τῶν σ' ἕξ λαοὶ μάχης ὑπὸ νηυσὶν ἱερεύσω. Dicitur etiam ἱερεύειν ζῶόν τινι, Sacrificare seu mactare animal in gratiam alicuius, vt Eust. exp. Od. ξ, Ἄξιός γ' ὑμῖν τόνδε ξεῖνον ἱερεύειν Τηλεμάχῳ, posset nimirum aliquis hīc etiā interpretari, Pro salute hospitis longinqui. Sicut verò θεοὶ γάμοι dicitur, sic etiam ἱερεύειν δεῖπνον, pro Sacrificare siue mactare ad parandum prandium. Od. ω, Δεῖπνον ἀμφὶς ἑταῖροι ἐμοὶ ἱερεύσατε ὄιες ἄριστοι, Mactate ex suibus optimum, ad parandum prandium. ‖ Item Dico, Cōsecro, vt B. C. p. 814 apud Paul. interpr. ἱερευόμενον παρ' ἡμῶν, pro sacrata & antistite accipi tradens.

C. ΚΑΘιερεύω, Sacrifico, idem quod simplex ἱερεύω (sicut καθιερόω, idem quod simplex ἱερόω.

Ἱερεύς, έως, ὁ, Sacerdos II. α, ὁ ἀνὰ μάντις ἱερεύς ἐστιν, ἢ ἱερᾶται, Ἢ ὃν ἂν τις ἕλοιτο, Sacerdotem aliquem, qui videlicet ex victimæ visceribus inspectatis diuinat. vide θυοσκόος. Aristot. Polit. 6, ἱερεῖς τε καὶ μαντεῖς τοῦ φέρειν τὰ ἱερά. Plut. Hell. ἱερεῖς τοῦ Διός. Idem in Probl. Rom. τὸν ἱερεῖ τοῦ Διὸς, ὃν φλάμινα καλοῦσιν. Ex plebiscito quodam apud Athen. lib. 6, τὰ δὲ δέρματα ἔστω τοῦ ἱερέως τοῦ τὰ σφάγια θύοντος. Plutar. Hell. δύο δὲ τοὺς ἱερεῖς παρ' αὐτοῖς, ὁ μὲν τὰ θεῖα τὰ δῆμόσια θύων, ὁ δὲ τὰ δημόσια. i. ὃ ὅτι τὸν θυσιῶν ἄρχοντες, vt paulo antè præcedit. Ex his omnibus apparet ἱερεῖα esse eundem quē θύτην. Id quod ex hoc Luciani quoq; loco apparet clarius in lib. De sacrif. ὁ δὲ ἱερεὺς αὐτὸς ἕστηκε μαχαίρας, ἣν ὥσπερ ὁ Κύκλωψ ὁπλίσας, αἰκάτιμον καὶ τὰ ἴλιγγα ἀφαίρων, καὶ κατελίσσων, καὶ τὸ αἷμα τοῦ βωμοῦ ἀφειδέως. Fœmin. gen. ΕΣΤ Ἱέρεια, ας, ἡ, Sacerdos. Plut. ἡ τῶν Γοναιάδων ἱέρεια. Herodi. lib. 4, πασῶν τῶν Ἑστίας ἱερείας ζώσας καταφυτεύει, Vestæ sacerdotes, seu Virgines vestales. Et γυναῖκας ἱέρειαι apud Athen. lib. 9, ex Posidippo comico.

C. Ἀρχιερεύς, έως, ὁ, Pontifex maximus, Summus sacerdos. Plut. ἀπολύσας δ' αὐτὸν ὁ ἀρχιερεὺς Σπόριος Μινύκιος. Philo de vita M. l. 3, τὸν μὲν οὖν ἀδελφὸν ἐξ ἁπάντων ὀπτιμάτων ἀρίστην ἔλαχε μοῖραν, τὴν δ' ὁπλίτου παῖδας ἱερεῖς ἐχειροτόνησε, ex omni optimatum numero pontificem legit.

Ἱερεῖον, ου, τὸ, Victima, Hostia. Hæc enim in signif. passim reperitur hoc nomen. Eustathius tamen vult Atticam esse. scribit enim αἴγιμος significare τὸ θυόμενον ζῶον seu σφαγιαζόμενον. Vide pag. 1264 & 1434. Lucianus, ὁ τοῦ τῶν ἱερείων ἄπαντα, in iecinore victimæ. Plato Minoe, ἱερεῖά τε ἀποσφάττοντες περὶ τὸ ὀφθῆναι τὸν πυρόν. Plut. Symp. ἱερεῖον ἔπεμψαν αὐτῷ, misit ei victimam. Idem De def. orac. ὃν ὅσοι θεὸν φασὶ θύειν ἱερεῖον καὶ κατασφάττειν, qui hostiam se sacrificare dicunt & immolare. Pro quo, facta dialysi Ionica, ΔΙΚΤΥΝΑ Ἱερῶον. Il. φ, οὐκ ἐνὶ οἴκῳ ἱερεῖον ἐδὲ βοείην Ἀρνειὸν, nec victimam nec pellem bouinam. Per victimam autem κατ' ἐξοχὴν, bouem intelligi Eust. annotat. Od. Ξ, πολλὰ ἱερεῖα πασὶ παρέσχον, multas victimas.

C. Ἀνίερος, ος, ὁ ἡ, Cui sacra non fiunt, Cui non sacrificatur. ἡ ἱερεῖα καὶ ἱέρεια. Suid.

C. Εὐιέρεια, ας. Doderl. v. l. τὰ ὑπὸ τῶν ἱερείων ἀναθυόμενα, Hesych.

Ἱερήτης, ου, ὁ, Sacerdos. Ex Plat. 2 De rep.

Ἱερεύς, ήος, ὁ, Ionicè pro ἱερεύς, Sacer. Suidas ex quodā poeta, Χοῖρος ὅλ' ἱρὸς ἦν εἰς ἑκατόμβην. Herodot. ἱρὸς τοῦ Διός, Sacer Deo. Idem ἱρὴ τοῦ Ἴσιος, Isidi sacræ. ΕΤ Ἱρὸν neutro genere substantiuè, Templum, Sacra ædes, vt ἱερόν. ‖ Item Sacrum, Victima, idem quod ἱρεῖον. Il. ψ, ἵνα δὴ τῷ γε μάλιστα ἱρὸν. Et alibi apud eundem, δέκα μὲν ἱερὰ, accepit victimas. ΑΤ Ἱρεύς, nomen proprium cuiusdam mendici apud Homerum, ab εἶρω, quasi ἀπαγγελεύς.

A Ἱερεύς, ήιδος, ἡ, Sacerdos, Antistita. Plut. De def. orac. αἱ δὲ τῶν ἱερείων κατασχόντες τὸ βῆλον τοῦτο; iam antistitarū constitutio quid sibi vult Item cognomen iridis apud vet. Græcos: vnde & Romani consecratricem vocarunt. v. l.

Ἱέρη, ης, ἡ, Sacerdos, Antistita. idē quod ἱερεύς. ΥΝΔΕ Μελλέρη ΕΤ Παρίέρη, Quæ sacerdos futura est, (Quæ sacris initiatur & imbuitur) & Quæ alias sacerdotii mysteriis initiat. Plutar. Polit. Præc. αἱ Ῥώμης τὰς Ἑστίας παρθένους τῷ χρόνου διαίρεσιν τὸν μὲν μανθάνουσαν τὸ δὲ, δρᾶν τὰ τοιαῦτα μέλλουσαν τὸ δὲ πέπον, ἤδη δὲ διδάσκουσαν. καὶ τὴν ἐν Ἐφέσῳ φασὶ τὴν Ἄρτεμιν ὁμοίως ἐκείνου μελλούσης τὸν ἔρωτα, τὸν μὲν ἵππον, τὸν δὲ πέπον παιδεύειν καλοῦσαν.

B C. Δυσιέρεια, Infelicibus ἱεροῖς vtor, seu (vt Bud. interpr.) Litare nequeo. oppositum sequenti καλλιέρεια. Plut. Cæs. οἷς δὲ καὶ πολλάκις θύσασιν αἱ μαντεῖαι ἔφασαν εἶναι δυσιέρειαν, ἔγνω ἀφεῖναι τὴν σύγκλητον. Idem De Socr. dæmon. δυσιερεῖν οὐ δημόσιον ἀλλὰ τῆς κρατούσης δόξης.

C. Καλλιέρεια, ας, Secunda sacra facio, Prospera sacra facio. quod vno verbo dicitur Lito. Xen. Pæd. 6, circa finem, ὡς δ' οὐκ ἐκαλλιέρουν μέν ὁ Κῦρος, ἠ δ' ὃ ἐποιεῖτο παρῆν αὐτῷ &c. Idem alibi datiuum θεοῖς addidit, ἵνα τοῖς θεοῖς ὑμῖν ἱερεῖα καλλιερῆται. Plut. in Paulo Æmilio, ἅμα δὲ ἡμέρᾳ τὴν Ἡγεμονίδα βοῦν θυτῶν, οὐκ ἐκαλλιέρει, μάχης ἔπεσεν. Dicitur etiā καλλιερῶν θεῷ, à Plat. itidémq; θυόμενος οὐκ ἐκαλλιέρει, ab Aristide. Apud Plut. autē legimus & ἐκαλλιέρησεν ἑαυτὸν pro Semetipsū litauit. Frequēs est & pass. Καλλιεροῦμαι. ac interdum quidē καλλιερῶν is qui sacrificat, pro καλλιερῆ, (vt Xen. anab. 2, καὶ καλλιερῆται, de ipso Xen. dicitur) interdū verò ipsa ἱερὰ καλλιερῶνται, (sicut & Lat. Sacra litantur) vt apud eundē Xen. ἐπὶ θυομένῳ αὐτοῦ οὐκ ἐγίγνετο τὰ ἱερὰ τῇ πρώτῃ, τῇ ὑστεραίᾳ πάλιν ἐθύετο· ὡς δὲ καλὰ ἐγένετο καλλιερῶντο, πάλιν τῇ τρίτῃ. Nonnunquā verò & sine hac adiectione nominis ἱερά, quod tamen subaudiendum videtur, (nisi iam ipso verbo contineri dicamus) vt apud Herodotum, ἐκαλλιερέετο σφί. itidémque vox actiua apud eundē: vt καλλιερῆσαι τῇς θυομένοις οὐκ ἐδυνάατο. Cæterùm καλλιερεῖν scio reddi vulgo solere ab iis qui vim verbi exprimere volunt, Læta exta habere: & ἐκαλλιέρησεν, vel κεκαλλιέρηκεν, Læta habuit exta: vel Læta ei fuerūt exta. sicut & καλὰ ἱερὰ reddi Læta exta, suprà docui. At ego Latinos quidē ita loqui fateor, atqui vt καλὰ ἱερὰ, per Læta exta, sic οὐ καλὰ ἱερὰ per Tristia exta posse intelligi: sed dico ἱερὰ his in locis nō esse exta, si ad verbum interpretari oporteat. imò potius primā suam signif. retinere: ideóque καλλιερεῖν non dubitaui reddere Secunda sacra facio, imitatus Virgil. qui tamen dixit (ita cogente versu) dum sacra secundus aruspex. Nuntiet, pro Dum sacra secunda aruspex nuntiet. Sed possit fortasse his in locis ἱερὰ pro ipsis etiam victimis seu hostiis accipi: quum Herodotus σφάγια χρηστὰ vocet quæ alii καλὰ ἱερὰ. quo sensu felicē hostiam dixit Virgil. cui dicto alia similia apud cæteros poetas reperiisse mihi videor. Venio ad illud loquēdi genus quod huc referuandi: videlicet οὐκ ἐγίγνετο ἱερὰ, cuius exemplum in Xen. loco antè citato habetur, & in aliis plerisque eiusdē locis. Sic & Arrianus l. 4, θυομένων δὲ ὅτι τῷ βλαβάσῃ, τὰ ἱερὰ οὐκ ἐγίγνετο. Non dubium est certè quin opponatur hoc illi, τὰ ἱερὰ καλὰ ἐγένετο, & τὰ ἱερὰ ἐκαλλιερεῖτο: quod quum ita sit, vel subaudiendum puto καλὰ, quā dicitur τὰ ἱερὰ οὐκ ἐγίγνετο, vel ἐγίγνετο nō simpliciter accipi pro Erāt, sed pro Succedebāt. quæ tamē signif. nescio an in alio genere loquendi reperiatur.

C HINC Καλλιέρημα, Sacra litata. καλλιέρημα πλεονῶς, ex Greg. pro Litatum esse. ΕΤ Ἀκαλλιέρητος. vnde ἀκαλλιέρητα ἱερὰ Æschini, Non litata sacra: in orat. in Ctesiph. οὐκ ἂν παιδίων ἀθύτων καὶ ἀκαλλιερήτων ὄντων περὶ ἱερῶν ἐξετάσεως ἐποιοῦντο τοὺς στρατηγοὺς ὅτῳ τὸν σφάγιον κινδυνεύειν.

¶ Ἱρεύς, οῦ, ὁ, Ionicè pro ἱερεύς, Sacer. Suidas ex quodā poeta, Χοῖρος ὅλ' ἱρὸς ἦν εἰς ἑκατόμβην. Herodot. ἱρὸς τοῦ Διός, Sacer Deo. Idem ἱρὴ τοῦ Ἴσιος, Isidi sacræ. ΕΤ Ἱρὸν neutro genere substantiuè, Templum, Sacra ædes, vt ἱερόν. ‖ Item Sacrum, Victima, idem quod ἱρεῖον. Il. ψ, ἵνα δὴ τῷ γε μάλιστα πολλαὶσιν ἱρὸν. Et alibi apud eundem, δέκα μὲν ἱερὰ, accepit victimas. ΑΤ Ἴρος, nomen proprium cuiusdam mendici apud Homerum, ab εἶρω, quasi ἀπαγγελεύς.

Appellatiuè verò pro quouis etiã mẽdico generaliter vſurpatur. Ab eodem verò ἴαμα ſunt qui deducant ETIAM Ἴασις,εως,ἡ,Cõcio.i.Locus vbi cõciones fiunt,Forum.Il.σ,— ἰασίν τε θεσπεσίῃσι τε δήμῳσι. Pro ΟΥ ο Εἴασις quoque ſcribi annotat Euſt. quod non ſolùm ἀγορὰν ſed etiam μαντείαν ſignificare tradit. Sunt tamen qui etiam ſcribant ἰρὰ ab ἰρὸς,accipiendo ſubſtantiuè,quoniam videlicet ὁ πᾶς ἀγορᾶς πόλεως ἱερός ἐστι. A

C.Ἱερουργία,ας,ἡ,Operatio,videlicet qua ſacris aliquis operatur.idem quod ἱερουργία,ſuprà.

C.Ἱεροφάντης,ου,ὁ, Sacrorum antiſtes.idem quod ἱεροφαίτης ſuprà. B

Ἱεράομαι,idem quod ἱερεύομαι,Sacerdos ſum. Herodotus, ἱερᾶται θεοῦ,Sacerdos dei eſt. quod in v.Lexponitur etiã Initiatur deo.

Ἱερεύω,idem quod ἱερεύω,Sacrifico. Od.ξ, Οὔπω τὴν ἱερεύσαι ἐφίετο. Et paſſ.voce,ſignif.act. apud Apollon.Argon.ε, Τοῖσι δὲ ἱερεύοντο Μῆλα, Sacrificarunt ſeu mactarunt. Euſtath.

Ἱερεύς,ῆος,ὁ,Sacerdos.idem quod ἱερόξ.Il.π,Διὸς ἱερεὺς Ἰδαίου, C Sacerdos Iouis Idæi. Od.ι,— Μάρων Εὐάνθης υἱὸς Ἱερεὺς Ἀπόλλωνος. A quo FORMA Ἱρεύω,ſicut ἱέρεια ab ἱερόξ.i.Sacerdos. Pro quo facta dialyſi Ionica, dicitur ETIAM Ἱρεύη. Ab ἱερόξ autem COMP. Ἀρχιερόξ,Summus ſacerdos,Pontifex(idem quod ἀρχιερόξ.)Vnde ἀρχιερῆς,Pontifices, Herodoto.

Ἱρεῖον,υ,τὸ,Sacrum,Sacrificium.Item Victima,Hoſtia, pro ἱερεῖον. Sicut verò dialyſi Ionica pro ἱερεῖον dicitur ἱρήϊον,ita ETIAM Ἱρεῖον pro ἱερεῖον. In v.lex.Ἱρεῖος quoque eſt,quod exponunt Sacer.

Ἱρήτωρ,Sacerdos,Antiſtita.ἱέρεια,θύτης, vt Heſych.exponit.Quodvidetur eſſe ab ἱερέομαι,Ionicè pro ἱερέπιος, D vt ἱητὴρ pro ἰατήρ. Niſi fortè mendoſè ſcriptum ſi pro ἀρήτωρ. nam ἀρητῆρα dicit Homer.τὴν ἱερέα, quam ſignif.& Anſtot. tradit De arte poetica.

ΓΕΩ, ſ, Iacio, Iaculor. ‖ Item, Mitto,Immitto, Emitto. A quo themate, alioqui inuſitato, præterin imperf.tertia perſona ſingularis ἵει,in vſu eſt, & quidem apud poetas præſertim. Homerus Iliad.α, v.481,Τοῖσι δ' ἱκμένον ὦρτο ἵει ἑκατηβόλος Ἀπόλλων,Eis autem ſecundum ventum mittebat Apollo.Idem Iliad.γ,verbum hoc duobus ſimul accuſatiuis iunxit, videlicet ὄπα & ἔπεα:verſu 221 & 222,Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ὄπα τε μεγάλῳ ἐκ στήθεος ἵει,Καὶ ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικότα χειμερίῃσι;id eſt,Vocem emittebat,& verba. Vel, Vocem edebat & verba, aut Fundebat. In hoc autem loco Iliad.τ,verſu 383, — ἃς Ἥφαιστος ἵει λόφον ἀμφὶ θαμειάς, Euſtathius ἵει exponit ὑπῆκα. Sic verò præfixis præpoſitionibus dicitur ἀνίει,ἀφίῃ: ΣΥΝΘ. tanquam à THEM. Ἀνίω, ET Ἀφίω, ET Προΐω: itidémque in cæteris comp.Iliados ο, verſu 24, — ἐμὲ δ' οὐδὲ θεὸς ὣς θυμὸν ἀνίει Ἀζηχὲς ὀδυνᾶν Ἡρακλῆος θείοιο(vel θυμὸν ἀνίει,& ὀδυνᾶν,vt in Ἀνίημι docebo.) Iliad. α,circa principium,Ἀλλὰ κακοὺς ἀφίει,κρατερὸν δ' ὄπι μῦθον ἔπεμπε. Apud eundem verò poëtam non ΣΥΝΘ ſolùm, ſed ΣΥΝΘ etiam reperitur, vt in Προΐημι videbis. In Συνίημι quoq; aliqua leges huc pertinentia. Duo tamen addo in præſentia, quorum vnum eſt, inueniri interdum apud comicos quoque poetas hanc inflexionem,vt apud Ariſtophanem in Veſpis, ἵης σαυτὸν χὴ τὴ πίχει, (de quo loco dicam & in Ἵημι) atque adeo in proſa etiam,vnde ἀνίει apud Xenophontem (cuius locum in Ἀνίημι proferã.) alterũ eſt,eodem modo imperatiuum quoque ſcribi in hac inflexione: vnde ΣΥΝΘ ἀνίει apud Homerum alicubi indic.modi eſt,in imperfecto tempore,alicubi imperatiui.

Sciendum eſt præterea literam ι in hoc verbo pro longa haberi,(atque adeo produci ab Homero cum alibi,tum in hoc verſu Iliados α, Ἀνίει ἔπειτ' αἰπεῖαν βάλος ἰχθυόεσσαν ἁφύσσων)corripi tamen ab Homero interdum(vt in verſu illo quem ex Il.α modò proruli)eſſéque hanc συναλοιφὴν Ionicam,ἢ ἀναιζωσάσαν τὸ ε τῆς ΔΙΓΣΥΜΜΕΤΡΟΥ διχόνου,vt tradit Euſt.

Ἵημι, (idem quod præcedens ἵω, & ab eo factum, vt ΣΥΝΘ ἵσημι à στῶ:ſed ab ἵω aliqua tẽpora tãtùm vſitata,at ἵημι non ſolùm tẽpora vſitata habet,ſed & ipſum in vſu eſt)Iacio,Iaculor,&c. vt in præced.ἵω.Hom.Il.

χ,circa princip.Τέων κε τ' ὀπιπεύσειεν ὅσσον τ' ὀπὶ λᾶαν ἱείη.id eſt, Tãtum aliquis proſpicit quoad iaciat lapidẽ, hoc eſt,Proſpectus eius non eſt vltra lapidis iactũ. Iungitur autem ὅπι cum ὅσσον,(nequis fallatur, iungens cũ verbo,vt ſit ἱείη) pro ἱέ' ὅσσον ἐφίεται. Heſiod.ἐπ' ἀμφίλαφον ἱέσθω βέλος ταύρου. (vbi tamen intelligi etiam poteſt ἱείς,iuncta præp.ὅπι cũ verbo) Rurſum Hom.Il. γ,— ὅππως λαοφάσσιν ἰείη. vbi ἰείη dicitur ea forma qua τοξεύοι. Legitur verò & ἴαλλον Ionicè.Inuenitur & ἰήμεν infinit.apud Heſiodũ. Præt.perf.εἷκα,pro quo POETAE Ἕωκα etiam dicũt,& quidẽ in cõpoſ.præſertim,vt ἐφέωκα,ξυνέωκα,προέωκα &c. Imper.mod.ἕς,aor.2,ſicut & infinit.ἑμέν.

Vtuntur hoc & proſæ ſcriptores. vt ἵημι φωνὴν apud Plat.Emitto vocem. Eſt verò partic.præſertim in vſu. Thuc.l.3,Δωρίδα τε γλῶσσαν ἱέντας. ‖Sciendum eſt autẽ illos quoque præt.imperf.mutuari ab Ἵω (de quo modò dictum fuit) Ariſtoph. Veſp.ἵει σαυτὸν χὴ τὴ πίχας, Te proiiciebas per murum,Te dabas peſſum per murum. ‖ Ἵεμαι(relicta ſignif.act.vocis)Cupio,Deſidero. interdũ cũ genit.vt νίκης ἱέμενος,& νίκης ἱεμένων,Il.ψ:& ἱέμενον τόσσου, Od.ο.ſed frequentius cum.infinit. vt ἵετο γὰρ βαλέειν,Il.π, Et Il.ε, — ἵετο γὰρ αἰεὶ Αἰνείαν κτεῖναι. Sic Heſiod.— πᾶσαι γὰρ ἵεντο Ἄλλυδις ἄλλαι πτῶσιν. (vbi animaduerte corripi ι. quæ de re dixi & in Ἵω) Sed obſeruaui ſæpe dici θυμὸν ἵεσθαι apud Hom.& aliquẽ θυμῷ ἵεσθαι. vt Il.Ϟ,— βαλέειν δὲ ἑῷ ἵετο θυμῷ.Et Il.β,— μάλιστα δ' ἵετο θυμῷ Τίσασθαι. Item Il.ν, ὁ δ' ἵετο θυμῷ Ἰδομενῆα βαλεῖν.Huc pertinet locus Od.ψ,in quo poſt — πάσσαν δ' ἀνὰ θυμὸν ἑκάστου,ſubiũxit,Νίκης ἱεμένων. Nũ memini autẽ me hunc verbi ἵημαι vſum reperiſſe apud alium proſæ ſcriptorem q̃ Philonem: ſed in ea ſignif.frequentiſſimum eſt compoſ.ἐφίεμαι.

ATVERO Ἵεμαι cũ tenui,Eo cum impetu,Impetu feror, aut etiã ſimpliciter pro Eo.Il.β,αὖτμή δ' ἱεμένη ἴσαν Οἴακα δὲ ἱεμένων(ita.n.legendum,ſicut & habet mea editio: non οἴακα δ' ἱεμένων, vt habent cæteræ edit. quædã verò & ἱεμένων,duplici errore)vbi ſchol.exponit ὁρμωμένων,& οἴακα δὲ αἰπεῖαι προθυμουμένων. Heſych.autem ἵεται exponit ὁρμᾶται.Apud eundem Hom.ἰσχίῳ ἰεμένῳ, Haſta impetu delata,vel incitata,vt B.vertit. Vtuntur autem hoc verbo proſæ quoq; ſcriptores. Plut. Amat.narr.ἡ κόμη φυομένη ἵεται δίχα τοῦ χώματος. Idem ibidem,ὅτι πᾶς βασιλέως ἵεται.Idem in Publ.ἵεται πανταχοῦ ὅτι ἂν θέλῃ. Alia exempla vide apud Bud.p.540.

Ἧμα,ατος,τὸ,Telum miſſile,Iaculum.Il.ψ,— δινεύμενοι περὶ ἧμασιν ἄλλων, Iaculis præſtantiſſimus,id eſt Arte emittendi iacula. ET Ἥμων,ονος,ὁ καὶ ἡ,Iaculator,Emittendorum telorum peritus. Il.ψ Ὄφρ' ἴδῃ εἴ γ' ἀγαθὸν φέρεται καὶ ῥ' ἔασιν ἥμονες ἄνδρες,id eſt οἱ ἵεμεν ἀρίστως,vt paulo pòſt de Atride dicit. VNDE Ἡμοσύνη,ης,ἡ,Iaculatio,ſeu Iaculandi & emittendorum telorum peritia.βλῆσις,ἀκόντησις,Heſych.

C.ANἀνίημι,Submitto,Emitto. eo ſenſu quo terra dicitur aliquid emittere: interdũ verò & ſubmittere(vt apud Propertium, Aſpice quos ſubmittit humus formoſa colores. Sic autem ante eũ loquutus erat Lucret.Lætificos nequeat fœtus ſubmittere tellus) Heſiod.ἐς φάος ἀνίσσει.Idem,ὃν γόνον ἀψ ἀνίηται.Sic ἀνίησι κακὸν,& ἀνίεσθαι πόλιν ὑμέτερον. Hinc & γῆν ἀνεσσάμενος, de quo alibi. Pauſan.in Bœot.ἄνδρας ἀπὸ τῶν ὀδόντων ἀνεῖναι ἐκ γῆς. Ariſtot.De mundo,τὰ χλιαρὰ τῶν καμάτων ἀνιᾶσι. Vnde rectè B.ait ἀνίημι ſignificare etiã Scatebrã emitto.: Idẽ citat ex Thucyd.ὧν ἀπὸ τοσούτου πῦρ ἓν ἐξ αὐτοῦ φλόγα ἀνῆκε.i. (inquit)Excitauit,Emiſit,Submiſit.

Ἀνίημι,Dimitto. Homerus Iliad.ο, verſu 24,— ἐμὲ δ' οὐδὲ θεὸς ὣς θυμὸν ἀνίει Ἀζηχὲς ὀδυνᾶν Ἡρακλῆος θείοιο. vel potius ἐμὲ δ' οὐδ' ὣς θυμὸν ἀνίει Ἀζηχὲς ὀδυνᾶν &c. Hanc enim lectionem mihi nunc magis probari fateor,licet eam in mea editione ſequutus non ſim, vtpote apud Euſtathiũ non animaduerſam. Signif.autẽ οὐκ ἀνίει ἐμὲ θυμὸν(ea dictum forma qua πῖον σε ἔπος φύγῃ ἔπος ὀδόντων, item ἀλεὶ δὲ ῥέει ἁλμυρὰ χαλκὸς ἔλυτρα Φύλλα τε καὶ φλοιὸν)non Dimittebat animũ, vel Miſſũ nõ faciebat. ἔπος,παραλείπεται, vt exponit ſchol. (Sed eſſe ἀνίει tãquã à themate Ἀνίω,docui in Ἵω:vſũ verò eſſe illo ἀνίει & Xenoph.docebo infrà.) Ἀνίημι nõ ſolũ Dimitto exponitur,ſed &

Manu emitto. vt αἵημι ἡνίοχον, Itē Libero, Liberū reddo. vt αἵημι ἐπὶ χρέα δοῦναι. Libero. i. Acceptū fero debitū. Syn. ἀνίης δ' ἀπὸ χρεῶν αὐτὸν ἀπάντων ἡμίας, Fac vt abeat libera & soluta. vt exponit Budæus, citans ex Plut. in Solone, αἱρεῖσθαι τὰ χρέα, pro Rescindere æs alienū. at egomalim Debita remittere, vel Æs alienum remittere. ‖Item Relinquo. Plutar. in Publicola, αἱέντες ἀφῆσι τὰ χωρία τοῖς θεοῖς, vbi αἱέντες exponitur Dimittentes: sed aptius explicetur Relinquentes. vt in hoc Theophrasti loco, in fine libri 8, τοὺς ἀροῦντας αἱέναι ἀσπόρους ὅπου δύο ἔτη, verbū αἱέναι interpretātur Relinquunt. Hīc autem meminisse oportet loci Homerici modò citati, in quo scholiastes αἱέν exponit non solùm ἀεί, sed & καταλιμπάνειν, id est Relinquebat.

Ἀνίημι, Remitto, Relaxo. in qua significatione oppositum habet ἐπιτείνω. Aristot. Polit. 5, αἱρετώτερον ἦν ἐπιτείνειν. Cui significato existimo finitimum esse id quod habet in his loquendi formulis, αἱνίεσθαι τὴν ψυχὴν, & αἱνίεσθαι τὸ μέτωπον. Heraclides Ponticus apud Athenæum libro 12. ἔστι γὰρ τὸ ἀφυπνίζεσθαι καὶ τὸ προσέχειν, οἷον ἥκων. αἱνίεσθαι γὰρ τὰς ψυχὰς καὶ ὠθεῖσθαι. Latini quoque dicunt Remittere siue Relaxare animum. Sic αἱνίεσθαι τὸ μέτωπον, pro φαιδρύνομαι, vt sit ad verbum, Relaxo frontem. A Budæo exponitur Exporrigo frontem & exhilaro. Sed ego malim ad verbū, Relaxare frontē, exponere, aut Remittere frontem. Nā quum dicatur Astringere frontem à Latinis, non video cur non itidem Relaxare frontem dici possit. Siquis tamen αἱνίεσθαι τὸ μέτωπον, Relaxare frontem, nolit interpretari: at Plinii iunioris verbis vtens, interpretetur, Remittere frontem. Opponit autem ille remissionem frontis seueritati. Ἀνίημι, Remitto, pro Condono. vel pro Remitto & condono. (nam copulata hæc duo reperiūtur.) Demosth. contra Midiā, τὴν φύσει ἀνειμένην καὶ πρὸς ὀργὴν καὶ τὴν τύχην. Budæus autem exemplum ponit duntaxat compositi ἐπανίημι, pro hoc significato, ex Hermogene περὶ ἰδεῶν, vbi ait, τὸ λοιδορεῖν τὰ τέλη· αἱ παλαῖαι καὶ χάριτες ἐπανεῖσαι τὸν φόβον. ‖Ἀνίημι, Remitto, id est Remissum & languidum reddo, Soluo. Xenophon Pædiæ 7, καὶ τὰ σώματα γε αὐτὰ οὐ ῥᾴω, ὁπόταν τις αὐτὰ αἱῇ ὅτι ῥᾳδιουργίας, πάντως πάλιν ἔχει. vbi existimo σώματα αἱνίεσθαι posse reddi Corpora soluere: accipiendo Soluere vt à Virgilio ponitur, quum dicit Corpora soluere in venerem, Georg. 4. Budæus αἱνίημι exponit τὸ ῥᾳθυμεῖν ποιεῖ (quæ expolitio ex Græcis est sumpta) & subiungit, Remitto, Languidum reddo. ᾧ ἐναντίον ἐπιτείνω. Idem, αἱνίημι, inquit, Licentiam permitto, Solutè & sine disciplina habeo, vt herus nimium seruis indulgens. Aristoteles Œcon. ὁμιλία δὲ πρὸς δούλους μήτε ὑβρίζειν, μήτε αἱνίεσθαι. Hæc Budæus. Cæterùm vt pro ῥᾳθυμεῖν ποιεῖ iunctum accusatiuo accipitur, secundum eum: ita & neutraliter positum pro ῥᾳθυμεῖν vsurpatur, si quidē credimus Thucydidis scholiastæ. ita enim ille libro 1, in epistola regis Persarum ad Pausaniam, καί σε μήτε νύξ, μήθ' ἡμέρα ἐπισχέτω, ὥστε αἱνῆσαι πρᾶγμά τι ὧν ἐμοὶ ἐπέσταλσαι. vbi scholiastes αἱνῆσαι explicat ῥᾳθυμῆσαι. ‖Ἀνίημι, inquit Budæus, Remitto impetum, vt canes in vestigiis non hærentes, sed lassescentes & vestigationem deserentes. Xenophon, δεῖ ἰέναι δὲ, αἱ μὲν ἀρχόμεναι σφόδρα δεῖ μαλακίαν αἱνᾶσι. Notandum est autem & in hac significatione vsurpari neutraliter. ‖Sic vsurpatur & pro Desisto, Intermitto, cum participio. cuius significati nulla fit à Budæo mentio. Euripides, οὐκ αἱνεῖ δὲ πέτρους βάλλοντες. Sic in hoc loco, οὐδὲν αἱνιᾶσι δρᾶσαι ἐξιστᾶσί με τοῦ λόγου, Non intermittunt me proscindere. id est, Sine vlla intermissione me proscindunt, Nullam faciunt intermissionem à me proscindendo, seu discerpendo oratione. Ita enim exponendum dico hìc οὐδὲν αἱνιᾶσι, non vt in vulg. lex. vertitur, Ipsis pro nihilo est oratione me discerpere. In hac enim interpretatione datur significatio verbo αἱνίημι planè inaudita & inusitata. In eodem lexico citatur ex Platone De legibus αἱνίημι ὀλίγα μέρη, pro Parco, nec liberè reprehendo. Vbi tamen videtur & pro Intermittere, sicut in citato modò exemplo, posse sumi. Est autem vicina significatio hæc proximè præcedenti. nam qui intermissionem facit à re aliqua & desistit ad tempus, veluti impetum remittit. Fortasse autem & infinitiuo iunctum in Thucydidis loco paulo antè citato, debet eodem modo verti. Apud eundem genitiuo iungitur pro Desisto, nam quod dicit αἱνῆσαι τῆς εὐνοϊκότητος, scholiastes explicat ἀπέστησαν τῆς μάχης. Tale est hoc, αἱνίεσθαι τὸ εὐχεσθαι, pro Cessare à precando, vel Desistere à precatione. Sciēdum est autem interdum dici οὐδὲν αἱνίεσθαι, absolutè, id est, nō addito verbo aut nomine. Xenophon Hell. 2, ἐπεὶ δὲ ἐγένοντο μέχρι οὐδὲν αἱνίεσθαι. Idem Pæd. 1, ὁ δὲ Κῦρος οὐδὲν μᾶλλον αἱνίει, ἀλλ' ἔτι καὶ τῆς χρυσοῦς αἰσχύνης τὸν ἵππον ἐδίωκεν. (vbi obserua obiter αἱνίει tanquam ab Ἀνίεω, de quo in Γίεμι dixi. suprà verò idem αἱνίει ex Homero protuli.)

Ἀνίημι, Laxo, Relaxo, Laxando refero, Aperio. vt Il. φ, — αὐτοῖσι πύλας ἐν ἀνῶσαι ἐφῆκας. Item Laxando mollius reddo, Laxius & mollius reddo. Dioscorides lib. 3, ἄνησον μασσητῷ χονδρώδεσιν πᾶσι. ‖Item Soluo, Dissoluo vinctum. nā significat inter cætera διαμοῦν λύειν, vt ait Eustathius. & Thucydides lib. 3, καὶ μὲν τὸν Μήδειον ἔφραξαν αἱνίσσας, καὶ δὴ καὶ ξυμπεσὸν χαλεπὸν διὰ στενοῦ ἐπαγόμενος. vbi itidem scholiastes ait ductam esse metaphoram ἀπὸ τῶν διαμοῦν αἱνίττων τι καὶ ἐπαγόντων, ὅσῳ δεῖ σφιγγόντων. Item Soluo, id est liquefacio. eo modo quo nix dicitur solui, id est liquefieri. Gal. ad Glauc. 2, αἱνίσσει χρὴ γλαυκὸν τὸ φάρμακον, ἢ ὑγρογλοίσου χολαδ.

Ἀνίημι (inquit Budæus) interdum non Remitto laxóque, sed contrà παροξύνω id est Stimulo & vrgeo signif. & Acuo. Il. 5, Ἦ μάλα δή ῥα Κύπρις Ἀφροδίτην αἱνίσσεν Τρωσὶν αὖ ἐπαμῦναι, καὶ νωῖν ἐκ πολέμοιο, & reliqua, αἱνῶ τὸ αἰκατέχουσα, ἐπιχλίουσα. in eodem libro, Ἄφρηκα τοῦτον αἱνίττει, ὃς οὔ πω ἀΐδι Σίμωντι. translatio est à venatoribus, qui è vinculis canes ducunt, & quū occasio adest emittunt, & in feras incitāt. Od. ζ, Οὐδέ κε Ταλάῳ γε καὶ Ἀρήϊ μῦθον ὀτρύνων ὦδ' αἱνίσσῃς, Extimulares, Irritares, vel Persuaderes. Isocr. in Helene de Theseo loquens, τί τι τοῦτον τὸν αἰνίττεται ὑπὸ Ποσειδῶνος. pro ἐπαφιέμενον καὶ παροξύνοντα. quod Latinè Immittere dicitur à Tranquillo in Nerone: vt Feras in populum immittere. Aristot. Pol. 8, οἱ δὲ λίαν εἰς ἄθλησιν αἱνίττες τοὺς παῖδας, de iis loquens qui ad exercitationem nimiam vrgent pueros. Hactenus Budæus de hac significatione. Sunt autem & alii loci apud Homerum vbi verbum αἱνίσσω sic vsurpat. vt Iliad. φ, — ἦῶν δέ ἑ μῆνις ἀνῶσε. Ibidem, Εἰ μὴ Ἀπόλλων φοῖβος Ἀγήνορα δῖον ἀνῶσε. Ab Hesychio ἀνῶσε cum alius modis tum αἱνίσσων exponitur. Iungitur cū infinitiuo (vt in loco quem primum citat Budæus) Il. μ, — Σαρπηδὼν θυμὸς ἀνῶσε Τεῖχος ἐναίξαι. Iliad. β, Οὐ γάρ μιν πάλιν αὖτις ἀνήσει θυμὸς ἀγήνωρ Νεικείειν βασιλῆας ἐπευθέας ἐπέεσσιν. Quibus in locis est etiam notandum cum θυμὸς iungi hoc verbum. Eustathius diuersa ponit exempla verbi αἱνίσσω pro ἀναπείθω & pro παροξύνω. ait enim idem esse quod ἀναπείθω in Ἦ μάλα δή ῥα Κύπρις ἀνῶσε, significare autem παροξύνω in Μαργίτην ἀνῶσε.

Ἀνίημι, Dico, Consecro: vide pass. Ἀνίσας.

Ἀνιεὶς & Ἀνεὶς participia ab actiua voce ἀνίημι, illud præt. perfecti, hoc aor. 2. Plut. in Publicola, ἀνεὶς πολεμικὰ θορυβεῖν, Quum intermisisset. vt dicitur ἀνίεσθαι τὸν πόλεμον, pro Intermittere bellum, vel Desistere à bello. Exponitur autē ἀνεὶς à Suid. ἀφεὶς, & ἀνεῖσα ἀφεῖσα. Non dubium est porro quin hæc participia significationes omnes quas verbo dedim⁹, habere possint. Citatur in vulg. lex. Græcol. ἀνεὶς ex Aristophane pro ἀνατείσας, ἐφορμήσας. & ἀνέντες τῆς ὀργῆς pro De ira remittentes. At ἀνεὶς τὴν ὑγρασίαν pro Humorem reddēs, siue emittens. quam primam significationem verbo ἀνίημι dedimus. Item ἀνεὶς ὕδατι exponitur in iisdem, Aqua diluens.

P. Ἀνίεμαι, pro act. voce ἀνίημι, Aristot. De mirac. audit. ἐκ τῆς καρποὺς αὐτῆς τὴν γῆν πολλαπλασίους ἀνίεσθαι τῆς κατασπειρομένου, id est Submittere, vel Reddere. ‖Cui loco Bud. subiicit hunc ex Il. χ, Κάλπιν ἀνιεμένην. vbi Eust. ἀνιεμένην vult esse γυμνοῦσαν. id est Nudans, siue Denudans. vt in Odyssea, inquit, proci dicūtur capras ἀνιέναι pro Denudare excoriādo. Aut (ait ibidem) ἀνιεμένην pro ἀναπτύουσαν. vt μᾶλλον ἀνίεσθαι pro ἀνίεσθαι βαθύζουσαν.

Ἀνίημαι in significat. pariter & voce passiua, pro Soluor, Liquefio. Galenus, καὶ δεῖται ἀνίεσθαι λιπαρῶν. Idem, ἀνιέμενόν τ' ἔλαιον. Idem ἀνιέμενον ῥαδίνει. Dioscorides lib. 5, ἀνιέμενος δ' ὅσον ἄπιος ἐν τῷ γάνει. At in vulg. lexicis, citatur ex Dioscoride libro 3, cap. 92, ὅπως ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἀνίεται, pro Liquor in sole euanescit, Sole vires amittit, Sole efflatur & languet. Sed longè simplicior est altera illa interpr. Potest verò exponi hoc verbū alicubi vel Macerari, vel Liquefieri. Bud. ait ἀνιέμενον dici etiam Dissolutum, & nullis finibus terminatum. vt apud Euripidem in Oreste, εἰ δὲ δὴ καταπτυστὸν μὲ, Ὁ νόμος ἀνίησι, κοὐ φθόνει δικαίως πλέον. Vulgò (inquit) dicunt Legis habenas laxare. ἀνίησι igitur pro ἀνιᾷ λυπεῖ. ‖ In vulg. lexicis ἀνίεσθαι dicitur etiam esse Dissolui & mori. & pro exemplo citatur hic Sophoclis locus, ἐπεὶ ἀνίεται συγκορὼ δαίμονι. sed aliud exemplum afferri debuit. nam hoc in loco potest cum alias significationes habere ἀνίεται, tum eam quæ proximè sequē ti annotatione à nobis ponitur.

Ἀνίεσθαι pro Permitti, Concedi. Aristotel. Politic. ταῖς πλείοσι τῶν ὀλιγαρχιῶν ἀνίεται. Plut. Numa, ἀνίεται τῷ ζυλοφόρῳ γάμον μεταλαμβάνειν. id est, Permissum est, Concessum est.

Ἀνίεσθαι pro Dicari, Consecrari. Pausanias, ἐκεῖ δὲ βοῦς ἀνίεται Ἀπόλλωνι. Item ἀνιέσθαι dicitur quod omnibus expositum est & obuium, nulli priuatim mancipatum. Basilius, πᾶσιν ὁμοίως ἀνίεται τὸ ὠφέλιμον τῆς σοφίας. Hinc & ἀνιεμένη γῆ, Terra inculta. Idem Basilius, ἄλλη [γὰρ] οὐδεὶς βάσιμα τῆς πατρικῆς ἀνίησι. Bud.

Ἀνίημαι in significatione neutra, pro Dissolutè viuo, vel Dissolutè me gero, Licenter ago. Aristoteles Polit. 2, ἀνιέμενοι γὰρ ὑβρίζουσι. Plato De legibus lib. 1, ἐπαινοῦσι μὲν πάντ' ἐᾶν τὰ ἐπιτήδεια, ὅπου ζώσης ἑτέρας καρτερήσης· ὅπου δ' ἀνίενται, διαφθείρεσθαι. A Budæo ἀνιεμένως καὶ ἀνιέμενος vertitur duntaxat Licenter agens & vagabundus. Sed ἀνίεσθαι significat etiam quod dixi Dissolutè viuere, siue Luxuriosè viuere, Deliciis & luxu solui, siue Luxu diffluere. Athen. l. 12, ἀνιώμενοι δὲ καὶ μάγοις οἱ ὅμοιοι τῶν Μακεδόνων, διὰ τὸ πλῆθος ἀνίεσθαι.

Ἀνειμένος, participium, Relaxatus, Solutus, Dimissus. vt ἀνειμένος τῆς λειτουργίας, quasi Dimissus à functione alicuius muneris. vel Solutus functione. id est, (vt Bud. vertit) Immunitatem consequutus. ‖ Ἀνειμένος, Relictus, Omnibus expositus & obuius, nulli priuatim mancipatus. vnde ἀνειμένη γῆ, Terra relicta & deserta cultoribus, ex quo consequitur Inculta. Apud Lucianū autem ἀνειμένα πεδία quidam exponunt Interquiescentes campos. Quia autem inculta sola diis dicari solent, inde factum existimo vt ἀνειμένον appelletur etiam quod est deo cuipiam dicatum & consecratum. vt ἀνειμένη γῆ, & ἀνειμένον ἄλσος. & pro eodem ἄνετος γῆ. Sciendum est autem interdum dici absolutè ἀνειμένον hoc sensu, interdum addi nomen dei in datiuo. vt ἀνειμένον Ἀπόλλωνι. Item, quum absolutè dicatur ἀνειμένον χωρίον pro inculto, Plutarchus tamen ἀνιέντος non itidem sine adiunctione ita vsurpauit, sed dixit ἀνιέντος δὲ γόνου τὸ χωρίον τῆς θηλῆς. Quo ex loco fortasse ἀνειμένον χωρίον Ἀπόλλωνι rectè exposuerimus τὸ ἀνιᾶσθαι δρῶν Ἀπόλλωνι. vnde consequitur καθηρωμένον.

Ἀνειμένος, Laxatus, Reseratus, Apertus. vt ἀνειμένον πύλοις παμφαὲς πῦρ χῶν. id est ἀνεῳγμένον, Suidas. Item Solutus, Effusus. vt τὸ εἰς αὖ πάλιν ἀνειμένον, apud Plutarchum. Sic ἀνειμένος εἰς θράσος, & ἀνειμένος εἰς τὸ ἀλύθηρον. quasi habens laxatas habenas ad aliquid. ‖ Item ἀνειμένος, Remissus, Languidus, Minimè acris, (nam Remissus & Acris interdum opponuntur) vel Minimè vehemens, aut Minimè contentus. nā vt contentum & remissum apud eundem Ciceronem, ita ἀνειμένον & σύντονον apud Athenæum libro 14 videmus esse opposita. Apud Aphthonium χρεία τὸν ἀνειμένος, Remissum dicendi genus, vt Cicero loquitur. Alicubi etiam verti potest ἀνειμένος, Languens atque animo remissus, vt loquitur Cæsar De bello ciuil. lib. 2. Itidem ἀνειμένος, Remissus & dissolutus. (copulando hæc duo sicut Cicero remissionem ac dissolutionem copulauit, sed ea tribuens animo) vt ἀνειμένος βίος, Vita remissa & dissoluta, Vita in luxum soluta, Vita in delicias soluta siue effusa, Vita mollis. Sic διαίτῃ ἀνειμένῳ dicit Thucydides libro 1, τῷ πρόσθεν, scribens, ὡς τῶν ἐκείνῃσι δὲ Ἀθηναίων τὸν πόλεμον κατέλυσε καὶ ἀνειμένῃ τῇ διαίτῃ ἐς τὸ πρόσθεν μᾶλλον. ‖ Est præterea ἀνειμένος, Licenter viuens, Solutè ac liberè quidlibet dicens & faciens, vt Sophocl. ἀνειμένῳ μὲ, ὡς ἔοικας, αὖ στρέφει. id est secundum Eustathium, ἀπόλυτος καὶ ἀκώλυτος. secundum Suidā autem, ἄνετον ἔχουσα πανταχόθεν.

Ἀνειμένως, aduerb. Remissè, Remisso animo, Languidè, Ignauè. καὶ ἀνειμένως, τὸ ῥᾳδίως τι ποιῶν, Suid. Solutè, Dissolutè, Effusè, Licenter, Cum omni licentia. Xen. Pæd. 4, εἰ γὰρ οἰκέται τῶν Μήδων ἀπὸ τῶν δεσποτῶν ἀπηλαύνοντο, ἀνειμένως καὶ ἄπορον καὶ ἐθορύβουν. id est, Nam Medorum serui, vtpote absentibus dominis, cum omni licentia potabant & tumultuabantur. Accipitur verò ἀνειμένως & in bonam partem. Isocr. De pace, ὅτι οὐδὲν τῶν λοιπῶν οὐδὲν ὑποστελλόμενος ἀλλὰ παρρησίᾳ ἀνειμένως μᾶλλον ποιοῦμαι τοὺς λόγους. id est Ingenuè loqui & soluta libertate: &, vt ibidem ipse dixit, ἀπηνακλυμμένως. Ita quidem Budæus, sed fortassis pro Soluta libertate dici essem posset Solutè ac liberè, quæ duo aduerbia copulantur à Cicerone.

Ἄνεσις, ιως, ἡ, Liquefactio. vt ἀνίημαι, pro Liquefacere. ἀνίεσθαι pro Liquefieri poni ostendimus. Dioscor. l. 4, ἐὰν ὁ μὲ ἐν τῷ λαυκίῳ, προσίζων ἐν τῇ ἀνέσει. vbi tamen ἄνεσιν vulgus non liquefactionem, sed dilutionem exponit.

Ἄνεσις, ιως, ἡ, Remissio, Relaxatio, interdum in propria significatione, interdum in metaphorica. In propria, oppositam habet vocem ἔντασις, eodem planè modo quo Remissio contentionem siue intentionem. Plato De republica libro 1, ἐν τῇ ἐντάσει καὶ ἀνέσει τῆς χορδῆς πλανᾶσθαι. Sic apud Ciceronem contraria sunt Contentio vocis & remissio, item, Sonum vocis intendere & remittere. In metaphorica autem, itidem vt Latinè dicitur Relaxatio animi, siue Remissio animi, à Cicerone. Tacitus autem & Plinius iunior dicunt Remissiones absolutè, pro relaxationibus animi. in hoc autē significato habet oppositum nomen σπουδὴ apud Platonem De legibus. Accipitur verò ἄνεσις & pro quauis intermissione, per quam datur quies & remissio ab aliqua actione. Item pro quiete ipsa, & feriatione à rebus seriis. quum autem feriamur à rebus seriis, tum relaxamus animum. ‖ Præterea ἄνεσις, Mollities, (quæ est animi velut infractio, remissióque & dissolutio, vt Cicero loquitur.) Item Voluptas, Voluptuarium vitæ genus. Chrysostomus in 4 cap. epist. ad Corinth. 2, καὶ γὰρ καὶ ἐπὶ τούτοις οὐ μικρὸς ἔσται κολασμὸς, ὡς πρόωμαι δικαίως τρυφῆς καὶ ἀνέσεως. Idem opponit θλίψει τῇ αἰτίᾳ, de Iob loquens. vnde B. ἄνεσιν ibi vertit Res secundas. ‖ Itē Remissio, Condonatio. vt apud Plut. in Publ. ἄνεσις τῶν χρεῶν, Æris alieni remissio, Debitorū remissio. sic & apud eūdē antea ἀνίεσθαι τὰ χρέα interpretati sumus ex Cicerone, Debita remittere. Sic idē dicit Remissionem pœnæ, vt Græci ἄνεσιν τῆς τιμωρίας. id est condonationem. Sic dicitur ἄνεσις τῶν ἁμαρτημάτων, Condonatio peccatorum.

Ἄνεσις. Licentia & immodica libertas, vt ait Budæus, citans hunc Platonis locum (qui est De legibus libro 1) vbi de licentia Spartanarum mulierum loquens, dicit, ἄνεσιν τῶν γυναικῶν παρ' ὑμῖν ἄνεσιν. & Aristoteles hunc de iisdem, Politicōn 2, ὅτι δὲ ἡ ἀφεὶ τὰς γυναῖκας ἄνεσις. Cui Aristotelis loco hunc eiusdem aptè subiunxerimus, ex Politicōn 5, καὶ βούλεται ἄνεσις εἶναι πρὸς τὴν αὐτὴν αἰτίαν.

Ἄνετος, ου, ὁ καὶ ἡ Laxus. Gregorius, ἐσφιγμένοις δὲ τοῖς μὲν ἀλόγοις ἄνετος ἔστω καὶ ἄδετος. Item Patens, Omnibus apertus & expositus. vt ἄνετος ὁ θεῖος νοῦς apud Theodoritum, cui opponit ἄβατον.

Ἄνετος, Remissus, Dissolutus & licentius habitus. vt ἄνετον ἐξηύλισαν τῷ στρατοπέδῳ dicit Herodianus. Sic Budæus. Ego existimo ἄνετος interdum sonare ad verbum Licenter vagabundus, Solutus omni imperio, Nemini adstrictus.

Item Ἄρεως χῶρος, Terra deo cuipiam dicata. ὁρμᾶς, καὶ Ἀφίεμαι τῆς δεοῦ τινί. B. Et Pollux, ὁ δὲ αἴτιος δεοῖς χώροις, ἱερὸς καὶ ὁρμᾶς. Citatur & ex Hyperide, αἴτιος pro ἱερὸν, ἀφιέμενον δεοῦ ἕνεκα.

Ἄρεως βόες, οἱ ἄφετοι ἢ ἀγελαῖοι, inquit Eustath. vide Ἄφετος.

Ἀπίτως, aduerb. Solutè, Laxè. Item Remissè. Itē Licēter.

Ἀνετικός, ἡ, ὁ, Remissiuus, Remissionem indicans. cui opponitur ἐπιτατικός, Intensiuus, Intensionē & vehementiam declarans. vt αἱ ἀνετικαὶ ἐπιρρήματα, apud grammaticos, sicut ἠρέμα, μόγις.

C. Ἀφίημι, Dimitto. Hom. Il. β, Ἀφὶν δὲ πλαίοντα θοὰς ἐπὶ νῆας ἀφίεσθαι. Et Il. α, circa princ. Ἀλλὰ κακὸς ἀφίει. (sic enim ἀφίει scribi obseruandum est tanquam ab ἀφίεω. nam ἀφίη quod in Comm. Eust. legitur, pag. 42, versu vlt. illine an potius librario tribuendum sit, ignoratur. certè in prosa ἠφίη itidem inueniri, docebo infrà) atque vt ibi verbum ἀφιέναι cum κακῶς iungitur, ita Dimittere, contumeliosè aliquem, Cic. dixit. Nec verò ἀφιέναι apud Homerum dicitur is solùm qui dimittit aliquē à se, sed & qui è manibus aliquid dimittit. vt Il. φ, Εἶχες μέν ῥ' ἀφέμεν. Quo vsus est modo Plut. ei opponens κατέχειν, id est Retinere: in lib. De garr. ἅπερ οὐδὲν οἱ παῖδες τὸ κρύσταλλον οὔτε κατέχειν, οὔτε ἀφιέναι θέλουσιν. id est, Quemadmodum pueri glaciem neque retinere neque dimittere è manibus volunt. Apud eundem, vbi dicit πῶς παῖδας ἀφιέναι παίζειν καὶ σχολάζειν ἀπὸ διδασκάλου; non dubitarim reddere ἀφιέναι παίζειν, Dimittere lusum, ea forma qua dixit Horat. Dimittitur dormitum. nos in vernacula lingua dicimus *Laisser aller iouer*. quod est ad verbum, Sinere ire lusum. Dicam autem aliquid de hoc loco & in Ἀφίημι significāte Permitto. ‖ Itē Ἀφίημι τινὰ γυναῖκα, sicut Lat. Dimitto vxorem, (& interdum Dimitto è matrimonio) pro Repudio, apud Plutarch. ‖ Ἀφίημι, Dimitto, Mitto militia, Bud. ex Pand. Et ex Plutarch. ἀφειμένοι τῆς στρατείας, Vacationem habentes.

‖ Ponitur Ἀφίημι pro Dimitto, aliam præterea habente signif. vt apud Luc. in Demon. τοῦτον μέν σοι ἀφίημι αὐτὸν· αὖ γὰρ ὕστερον τοῦτον τὸν παλαιὸν, ἢ πᾶσιν ἄξιος ὤν; Sic in breuissimo simul & elegantissimo Agesilai epistolio, Νικίαν, εἰ μὲν οὐκ ἀδικεῖ, ἄφες· εἰ δ' ἀδικεῖ, ἐμοὶ ἄφες· πάντως δὲ ἄφες. i. Niciā, siquidē est insons, dimitte: sin verò sons, mihi dimitte: omnino autem dimitte. Vel, Niciā siquidem nihil commeruit, dimitte: sin quid commeruit, &c. Vtor autem & hic verbo Dimittere, diuersam à præcedentibus habente signific. nimirum eam quam apud Terentium habet in Phorm. Nunc dimitte quæso hunc: cæterùm posthac si quicquam, nihil precor. (Scio tamen secus etiam legi in vulg. exempl. videlicet Omitte, & Amitte: quod posterius agnoscit Donatus, scribens antiquos Amittere quoque dixisse pro Dimittere.) Vbi & hoc obseruandum moneo obiter, nimirum, quod à Terentio dicitur ἰλεοπλικῶς, videlicet Cæterùm posthac si quicquam, esse quod ἁπλῶς in illo Luc. loco dicitur, αὖ δὲ ὕστερον πάλιν τὸν τελώνην. B. autem ἀφιέναι vertit Missum facere, in simili Demosth. loco. Ego ad ea quæ dixi addo, ἀφιέναι commodè alicubi reddi posse & verbo Condonare, & quidem sensu eodem: vt in illa Agesilai epistola, Νικίαν ἐμοὶ ἄφες, Niciā mihi cōdona. Sed & verbo Absoluo redditur interdum ἀφίημι. vt ἀφεῖναι πὰρ τῶν ἐγκλήματος, vel τῆς αἰτίας, apud Plut. in Antonio, Absoluere crimine. Et pass. quoque ἀφιῆσθαι τῆς ἐγκλήματος. Dicitur itē ἀφίημί τι τῷ χρέους, à Phal. Libero te debito, vt Bud. vertit: sed potius dicitur mutata constructione, Condono tibi debitum, vel Remitto tibi debitum. Quibus certè verbis vti & in illo altero loco possumus, vertendo ἀφιέναι τὰς αἰτίας, Condonare crimen, vel Remittere crimen. Ἀφίημι redditur & aliter verbo Libero. est enim ἀφίημι interdum, Libero debitorem pet acceptilationem, Acceptum fero. vt docet Bud. pag. 271: qui alibi ex Libanio affert, νόμον παραχόμενος τὸν καλοῦντα, ἐφεῖ ὧν αὐ ἅπαξ ἀφῇ τις καὶ ἀφανίσῃ, μηκέτι ἔξεναι διαζητεῖν. Et ἀφεῖσθαι, Liberatum esse.

Ἀφίημι, Omitto, Missum facio. Demosth. Pro coro-

na, πάντα πάλιν ἀφεὶς καὶ παρελθὼν ἐπέραινεν ἐφ' οἷς ἐμεμψάμην. Sed in voce passiua cum genitiuo: vt apud Thucydidem lib. 2, καὶ μὴ περὶ τῆς κατ' ἐκεῖνον κακοπραγίας ὀκνηκέναι, τὴν καιρὸν τῆς σωτηρίας ἀφιέσθαι, Omittere vel missam facere salutem reipub. id est curam de salute reipub. Vbi reddi etiam potest Deserere salutem reip. Vel, Pro derelicta habere. Potissimum autē partic. aoristi tēp. ἀφείμενος ita vsurpatur. Lys. ἀφείμενοι δὲ τῆς παιδικῆς. Luc. πάντων ἀφείμενος τῆς λόγου. Sic autor Axiochi in princ. ἐδόκουν ἐμοὶ μοι ἀφειμένῳ τῆς ἐδωδῆς, ἁπάντων αἰτιᾶσθαι. Sed & ἀφειμένος interdum hanc cōstructionem habet: vt ἀφειμένος τῆς ἀρχῆς apud Demosth. pro Qui missas fecit vsuras, B. interpr. Inuenitur autem Ἀφίεμαι pass. etiam signif. pro Omittor, Missus fio: itidémque participium illud ἀφειμένος: sicut & ἀφίεσθαι apud Aristotelem Ethic. 9, cap. 4, ἀφίεσθω ὁπὶ τὸ παρόντος, Omittatur in præsentia, Missum fiat. Affertur autē ex Luc. ἀφέντες cum infinitiuo etiam pro Omittentes: ἀφέντες ταῦτα ποιεῖν.

Ἀφιέναι πολὺ δίαιταν vel ὁπηδοτινὰ significare itidem videtur Missam facere: de quo loquendi genere lege Budæum pag. 151.

Ἀφίημι, Remitto, Condono. vt ἀφεῖναι τοῖς πολίταις τὸν ὅρκον ex Plut. in Lycurgo, Remittere iusiurandum ciuibus. Sic τὰ χρέα ἀφιέναι, Debitum remittere: itidémque τὸ δάνειον ἀφιέναι apud Matth. cap. 18. Dicitur tamē potius altera constructione de qua suprà, videlicet ἀφιέναι τοῦ χρέους. Sic Gall. *Ie te quitte la debte*: item, *Ie te quitte de la debte*.

Ἀφίημι, Permitto, Sino. Cuius signif. meminit & Plutar. in Probl. Rom. τὸ δὲ ἀφεῖναι, SINERE: ἢ SINE λέγουσιν ὅταν ἀφεῖναι τοῦ καλεῖν. Xenophon Pæd. 1, ἀφεῖσαι παῖδ' ἅδειν ὅπως τις ἐθέλοι πρὸς ἑαυτὸν παῖδας. Chrysost. εἰδὼς πῶς οὐκ ἀφίησιν αὐθεντεῖν τῷ τις ἀνθρώπῳ τὸ χρυσίον; Sic pass. cum infinit. Mihi permittitur. Et ἀφεῖμαι apud Platonem non semel, Permissum est mihi. Itidémque ἀφέθην apud Chrysost. De sacerd. cap. 2, οὐκ ἀφέθην ἀποκαλεῖσθαι ὀπτικόν. Sic verò ἀφιέναι cum infinitiuo suprà, in dimittendi significatione. vbi tamen & Permittere, me non magnopere reclamante, reddi possit. ‖ Ἀφίημι, exponitur etiam Concedo, vt in hoc Demosth. loco Philipp. 2, ὅτ' Ἀνθεμοῦντα μὲν αἰτοῦσ' ἠφίει.

Ἀφίημι, Emitto. Aristoph. Ranis, δακρύων τὸν κρουνὸν ἀφίει. Chrysost. πηγὰς ἀφίει δακρύων, Fontes lacrymarum emittebat. Dem. οἵας ἠφίει φωνὰς ὁ Φίλιππος, quales voces Philippus emittebat. Obserua autē & in hoc præt. imperf. diphthōgum ει, sicut in ἀφίει apud Homerum, in loco quem protuli initio tractatus de hoc verbo. Luc. quoque cum eodem nomine iunxit, scribens in Here. δακρύων Ἑλλάδα φωνὴν ἀφιείς. Sed & quod Theophrastus de cacto scribit, ἀφίησι γὰρ ἅμα ἀπὸ τῆς ῥίζης καυλοὺς ὀκτωγίους, Plini° vertit, Emittit à radice caules. Idē, quod Aristot. de cicadis dicit, αἱ ἀκρίδες μέν, ὅταν συμβῇ τις, ἀφιᾶσιν ὑγρὸν οἷον ὕδωρ, vertit, Excitatæ quum subuolant, humorem reddunt. Cæterùm ἀφιᾶσι scribendum esse non ἀφίασι (vt tamen in illo Aristot. loco habent exempl.) censet Eustathius.

Ἀφίημι, Transmitto. vt Plinius vertit apud Aristotelem. nam hæc illius verba de polypis, περὶ τὸ πώματος δὲ ὑπὲρ τῆς πλευρᾶς ἔχουσι καλόν· ᾧ πολὺ θαλάττιον ἀντιᾶσι δεξάμενοι τὸ ὕδωρ, ita interpretatur, Est polypis fistula in dorso qua transmittunt mare.

Ἀφίημι, exponitur etiam Manū mitto, apud Æschinem, ἀφιέσθαι τοὺς ἑαυτῶν οἰκέτας.

Ἀφίημι, Proicio, vel simpliciter Iacio. Hom. Iliad. ψ, Ὅσσον τις τ' ἀφίησι καλαύροπα βουκόλος ἀνήρ. Plut. ἀφεὶς ἑαυτὸν εἰς πέλαγος. Tale est, ἀφεὶς ἐκ πύργων ἑαυτὸν εἰς τοὺς πολεμίους. In hoc autem loco, ἀφίεσθαι τὸν τοῦ μέλλοντος, redditur ἀφίεσθαι μέλλοντος, non solùm Profecturi, sed & Immissuri. quæ posterior interpretatio nullo modo placet.

Ἄφεμα, ατος, τὸ, Idipsum quod dimittitur.

Ἄφεσις, εως, ἡ, Dimissio. In epistola Philippi apud Demosth. Pro corona, διελέγετο περὶ τῆς τῶν πλοίων ἀφέσεως ὧν ἐκωμῴδει Λακεδαιμόνιος. quæ epistolæ verba respondent iis quæ paulo antè in psephismate præcedunt, διαλέξοντας πρὸς αὐτὸν περὶ τῆς ἀφέσεως τῶν πλοίων, καὶ τὰ πλοῖα καὶ τοὺς

στρατώτας. In Pandectis quoque pro missione militum poni testatur Bud. Ἄφεσις peculiariter ponitur quoque pro dimissione equorum in cursu stadii: seu pro ἀφετηρία, (qua de re paulo pòst) vt capiatur non solùm pro dimissione equorum ex carceribus, sed etiam pro ipsis carceribus: vnde & ὕπαντηξ ab Hesychio exponitur. Item Dimissio seu missio in colonias. nam ἀφίεις πατρώους, vulg. lex. interpretantur, In colonias mittunt. Item Dimissio debiti vel offensæ. Vnde in vulgatis lex. ἄφεσις καὶ δόμωσις esse dicitur quum accepto latum est & decisum, ὅταν ὁ ἰσκαλεὺς ἀπολύσῃ καὶ ἀφῇ τὸν φεύγοντα τῆς ἰσκαμμάτων ὧν ἐκεκάλει αὐτόν, Litis decisio. Nazianz. ἄφεσιν τούτου ἔχεις, hoc tibi remissum seu condonatum est. Apud eundem ἀφέσεως ἐνιαυτὸς, Annus quo peccata dimittuntur & condonantur, Annus iubilæus. Item Dimissio vxoris, Repudium. Plut.

Ἀφέσιος Ζεύς, Iupiter dimissor seu liberator. Etymolog. ex Arriani lib. 2 Bithyn. Δωκαλίωνι τῷ κατακλυσμοῦ γενομένου δεφυγόντι, καὶ εἰς τὴν ἄκραν τῆς Ἀργοῦς δεσποινῆς, ἱδρύσατο βωμὸν ἀφεσίου Διὸς, ὅτι ἀφείθη ἐκ τοῦ κατακλυσμοῦ.

Ἄφετος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dimissus, Liber. Philo De mundo, καὶ τὰ τῆς αἰσίλητος αἰεὶς δι᾽ομβρὰ, ἄφετον εἶναι, liberum esse, nexúque solutum. Synes. epist. 57, ὡς ἂν ἐν ἱερῷ περιβόλῳ τοῦ κόσμου ζῶον ἄφετον, αἱμάδην ζῶν, tanquam in sacro septo liberum animal, dimissum viuens. seu (vt Bud. interpr.) Vti animal quoddam liberum, & dedicatum Deo. Plato lib. 6 De rep. 83, ἄφετος ῥήμασι, de administratore reipub. qui in senectute ad philosophiam se confert, quasi iam emeritus & immunis: translatione sumpta à sacris pecoribus & armentis, teste eodem Budæo. translatione, inquam, à sacris pecoribus & armentis, quemadmodum Cælius Rhodig. refert trans Euphratem Dianæ Persiæ sacras pasci boues nullo custode, & ἀφέτους, deæ charagmate insignes. Et ἀφέτους γυναῖκας idē B. dici annotat παῖς ἀφετοσυδίας: Athen. lib. 12, οὐ μόνον δὲ Λυδῶν γυναῖκες ἄφετοι οὖσαι ταῖς ἐντυχοῦσιν, ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς Κύπριοι, καὶ πάντων ἁπλῶς πρὸς ἑταιρισμῷ ἑαυτῶν κόρας ἀφοσιοῦντων: atque ἀφέτους γυναῖκας hic vocari quasi animalia sacra, quæ in deorum tantùm tutela erant & sine pastore, vt apud nos hodie sues Antonianæ, quas solas vrbe arcere nefas censent. Posset tamen hic etiam exponi Solutæ & permissæ cuiusque libidini, Expositæ cuiuis. Similis apud Herodot. lib. 1, historia est de Babyloniorū mulieribus quibus lege impositū est semel in vita cum exteris coire ad templum Veneris, vnius cuiusque libidini expositis. ‖ Item Expositus, Pro derelicto habitus, vt Bud. interpr. apud Chrysost. ad Cor. 3, καθάπερ παιδίον ἄφετον, ὁ βουλόμενος αἴρεται δίδωσι τῷ παιδὶ τὴν ψυχήν. ‖ Item Reiectaneus, vt idem Bud. exp. apud Dioscor. ἄφετον δὲ τῶν χάλα καλουμένων, ἵππων οἱ μὴ καθαρσίου ἕνεκα. Legitur tamen ibi in quibusdam exemplaribus ἄθυτον. ‖ Item Absolutus, vt idem Bud. apud Gregorium interpr. vbi de vocabulo θεὸς loquitur, ἀλλ᾽ οὗτω τῶν θεῶν ἃ λεγομένων ὅτι καὶ οὐκ ἄφετος, ὡς καθάπερ καὶ ἡ Κύκλος φωνή.

Ἀφετήριος, ου, ὁ ἡ, Qui mittere seu dimittere potest, Missorius seu emissorius. vt ἀφετήρια ὄργανα, instrumenta ad oppugnandas vrbes, vt Suidas exponit: hoc est instrumenta comparata ad emittenda tormenta. Apud eum hoc exemplum est, τὰ δὲ ἀφετήρια ὄργανα δίκτυον ὅτι τὸ πύκνος. ΑΤ Ἀφετηρία, ας, ἡ, sub. γραμμὴ aut βύσα, aut tale aliquid, Carceres vnde equi cursu certaturi dimittuntur. alio nomine ὕπαντηξ & βαλβὶς appellata, & ἄφετος, id est ὅπου ἀφίενται οἱ σταδιοδρόμοι, teste Polluce. Aristophan. Equit. ἀπὸ τῶν ἀφετηρίας μέχρι τοῦ καμπτῆρος, à carceribus vsque ad metam. Ponitur etiam pro principio ineundæ viæ & profectionis: item generaliter pro quouis principio. Syn. ep. 4, ἀθυμῶ (videlicet δίς που καὶ τρὶς ἐναρξάμενος τῆς γνώσεως) σφόδρα ἐδέησε κατακλῶσαί με τῆς γνώσεως ἐν τῇ ἀφετηρίᾳ ἐκ δυσποιᾶς, iam statim à principio inauspicato. Bud.

Ἀφέτης, ου, ὁ, Emissor. Cæl. Rhod. lib. 21, cap. 5, Ἀφέται appellantur ab annorum distributoribus quos ex apheticis locis putant quodam velut afflatu procursum in vitā elargiri, perinde ac à linea certantes emittuntur quadrigæ. tales esse arbitratur Ptolemæus, Solem, Lunam, horoscopum, partem Fortunæ, & prædominantes in illis locis errantes stellas. Sunt qui ἀφέται dici opinentur, Radiorū emissores seu iaculatores aut proiectores. Hæc ille. ‖ Ἀφέτης, Manu missus, E seruitute dimissus, Libertus. Ath. lib. 6, πολλάκις, φησὶν, εἰλωτεύσαντας Λακεδαιμόνιοι δούλους. καὶ οἷς μὲν ἀφέται ἐκαλοῦντο, οἷς δὲ ἐπίκτητοι. Idem legitur apud Eustath. qui ἀφέτας esse dicit εἴλωτας εἰλωτευθέντας. ‖ At Ἄφεται, Magnesiæ vrbs est, inde dicta quòd inde δι᾽ ὑπείρου ἄφεσιν ἡ Ἀργὼ ἐπεπόητο. vel quòd ibi Argonautæ Herculē reliquerūt, εἰς τὸ πέλαγος ἀφέντες μόλωπες: vt partim Stephanus, partim Herodotus lib. 7 declarant. Apud Herodotum tamen scribitur Ἄφεται, accentu in penultima. Cuius gētile nomē est Ἀφεταῖος, vt Steph. docet. ΥΝDΕ Ἀφετικὸς, ὴ, ὸν, Emissorius. Cælius loco paulo antè citato, Esse in cælesti templo loca quædam Græco nuncupata vocabulo ἀφετικὰ, carcerum imagine quadam, quas vocant ἀφετηρίας. Dicuntur verò sic, quoniam inde vitalem auspicemur decursum.

C Ἀφήτωρ, ορος, ὁ, Emissor. Sic dicebatur Apollo ab edendis oraculis, teste Cælio Rhodigino. Il. ι, λαΐνος οὐδὸς ἀφήτορος ἐστὶς ἱερὸς Φοίβου Ἀπόλλωνος Πυθοῖ ἐπὶ προθύροισιν. vbi Eustathius exponit πρόπυλον, ab emittendis sagittis. vel ὁμοφήτορος ἢ τῶν αὐτῶν δίδοντος τοὺς ὁμοὺς. ab α id est ὁμοῦ & φῶ. Idem ex Strabone docet esse qui ἀφήτορα accipiant pro θησαυρὸν, vt ἀφήτορος οὐδὸς sit ὁ ὑπὸ γῆς θησαυρὸς, veluti defossis ibi magnis opib⁹. sed tunc hoc vocabulum linguæ alicui peculiare videri. ΥΝDΕ Ἀφητήριος, Qui Apollinis ἀφήτορος est, vt aphetoriæ opes. ΑΤ Ἀφητρία, D Vaticinatio, μαντεία, Hesych.

c. 2. Ἀνταφίημι, Vicissim dimitto aut emitto, Furip.

c. 2. Ἐναφίημι, Immitto ex me in alium. Aristoteles in 5 De hist. anim. loquens de apibus, ἱεραίζονται πρῶτον τὸ κηρίον· εἶτα τὸν γόνον ἐναφιᾶσιν, ὡς μήπω ἔτι λέγειν, ἐκ τοῦ σώματος. Basil. ἡ πρὸς τὰ φαῦλα σωτήρια μεγάλα καὶ κατὰ τὰς ψυχὰς ἐναφέντα.

c. 2. Ἐπαφίημι, Demitto super aliquem. Plut. Apophth. Lacon. ἐπαφῆκε αὐτῷ κεραμίδα, demisit in eum tegulam. Gregorius de Encelado & aliis gigantibus loquens, οἱ κεφαλοφόροι θεοὶ, καὶ αἱ θύραι ἐπαφιέμεναι πᾶσι, βέλτιον ἢ μοῦ καὶ σοὶ πᾶσι ἀπαντήσασι, id est Superimmissæ illis insulæ, Superiectæ. B. Itē Demitto in. Synes. epist. 4, ὡς ἂν ἐκ μετανοίας ἐπαφίησι τοῦ πελάγους, se demittit in mare. ‖ Item Immitto. Synes. ἐπεὶ δὲ ἐπεστρέψας τὴν ταῦν, ἐπαφίησι τοῦ πελάγους, Immittit pelago, seu versus altum mare, vt Bud. interpretatur. Item Immitto ad irritandum aliquē, seu Irrito & incito, vt emissis in feram canibus. quo modo apud Gregorium pag. 129 accipi Budæus testatur. ‖ Item Immitto & suborno, summittóque, vt αἴνημι. Paus. ἔτι δὲ ὅτι τὰ ἴδιος ὡς οὐκ ἀξιόμαχος εἴη πρὸς τοὺς Γωμαίους, παρισκευάζετο ὡς ἐλέφαντας ἐπαφήσων σφίσι. Bud. ‖ Item Admitto. Theophr. De hist. plant. lib. 4, cap. 7, ἐπαφιᾶσι τὰ πρόβατα, pecora admittunt. vulg. lex. ‖ Gregor. Ἃ πάλαι ἐδέδοκτο τοῖς πᾶσιν ὁμοῦ καὶ δημοσίᾳ καὶ ὅτι τοῖς αἰσχύνοις ἐπαφιέντας τὴν ποίησιν; id est Homerum & Hesiodum poesin edentes publicè & posteritati relinquentes.

C. Δίημι, Transmitto. Xen. καὶ δίηκε τὸ τραῦμα διὰ τῆς χώρας. itē in alia trāsmittendi significe. vt videlicet dicitur aliquid Transmittere humorem. ita enim Aristoteles, δίησι πολὺ ὑγρότητα. Sic autem interpretatur & Plinius apud Theophrastum. nam quod hic dicit, πυκνὴν δὲ οὕτως ὡς μήτε χέειν δι᾽ αὐτῆς, μήτε ὕειν, ille reddit, Abies folio pinnato densa vt imbres non transmittat. ‖ Item pro Traiicio. sed apud Plutarchum ξυστὸν δίησι διὰ πλευρᾶν, est ad verbum Contum vel iaculum traiecit per latera, seu costas: pro quo potius dicant Lat. Conto traiecit costas. Sed & verbo Trāsadigo nō min⁹ aptè vti aliquis possit, quū itidē dicat Virg. Trāsadigere costas ferro. Dicendum igitur censuerim, Contum transegit per costas, vt Latinus quidam poeta dixit Transegit ēsem per pectora: (nisi fortè & verbo Transadigo constructionem hanc dare fas est) aut vtendum verbo Adigere alióve huiusmodi cum præpos. Per: hoc modo, Transegit contum per costas. Nisi quis malit, Immisit

contum per medias costas. |Δίημι, Dimitto, ἀφίημι, ἀπολλάττω. vnde part: cipium pass. διειμένος, Dimissus. Plutarchus Demetrio, Λυσιμαχος διειμένος ἀπηγγέλετο.

SED Διεὶς participiū no solùm est ab hoc Δίημι, verū etiam A Δίημι trisyllabo, significāte idem quod Perfundo, Madefacio, διυγραίνω, Diluo. Bud. Comm. pag. 543, ex Theophr. & Dioscoride. Sic apud Athenæum lib. 7, Θείοισι παιπάλῳ εἴλπε' ἐλαδίῳ διείς, oleo perfundens, ex Sotade comico. Et lib. 11 ex Amynta, de aeromelite, οἱ δὲ, σφαίρας ποιοῦντες, καὶ ἐπιπολάζουσι φερομένας, ἀποκλείουσιν ἐπ' αὐτῶν τοῖς ξυλίνοις πετάλοις οἷς καλοῦσι πατάγας, φερομένοις, καὶ διυγραίνουσι πίνουσι· καὶ ἔστι ὄμελιτος ὡς αὖτις μέλι πίοι διείς.

Δίεσις, εως, ἡ, Transmissio. Item Diuisio, Separatio, διῆχθαι ἐσμὸς, Suid. |Est etiam verbum musicum, significans eum tonū qui primùm sensu percipi potest, principiumque est musicis & elementum, vt punctum & monas arithmeticis, vt ex Aristotele tradit Budæus Comm. pag. 545. Vitruu. lib. 5, cap. 4, diesin esse dicit toni partem quartam: atque ita in hemitonio duas dieses esse collocatas. Macrobius autem in 2 in Somn. Scipionis, Hemitonium (inquit) vocitauerunt Pythagorici sonum tono minorem, qui italà tono dictat vt octonarius à nouenario: hócque hemitonium Pythagorici veteres diesin nominabant: sed sequens vsus sonum semitono minorem diesin constituit nominandum. Apud Boetiū lib. 2, cap. 27, δίεσις dicitur semitonium minus, vt ἀπότομὴ semitonium maius. Apud eundem lib. 5, cap. 4, Philolaus spatium esse ait quo duobus tonis maior est sesquialtera proportio, id est hemitonium minus. cuius dimidium vocatur δίχρημα: quanquam in æquas duas partes diuidi non potest reipsa, quum contineat δίεσις supra tria commata ferè dimidium. Hemitonium autem maius, quæ ἀπότομὴ dicitur, est hemitonium cum commate in superpartiente proportione obseruatum. Plutarchus De mus. ferè circa finem, ἡ ἐναρμόνιος δίεσις. Ibidem, πᾶσα δὲ [ὅσα θεωρεῖται φαίνεται τῇ δίχρηματον] μὲν ἐν ὅσα ἐστὶ τῆς ἐλαχίστης διέσεως μετρεῖται θεωρίαις. οὐ κωλύειν αἰσθάνεσθαι καὶ τὸ μηδεμίαν τῇ πυκνότητι χορδὴ ἐκφεύγειν δ ἀκριβείαν χρησίμως εἶναι πρὸς μόνην ταύτην δ' ἐν ταῖς ἀρχαίοις χρῆσθαι δίχρημασι αὐτοῖς Ciceronem. Suida, δίεσιν εἶναι dicit πρὸς τὴν μουσικὴν ᾠδὴν κίνησιν: item τὸ ἐλάχιστον μέτρον τῇ ἐναρμονίων διχρημάτων. |Item Perfusio Madefactio, Percolatio. Dioscor. de croco, ὀπτικὴν, ὁλομελῆ, αἱματώδη, βάπτων εἰς δίεσιν τοῦ χρῶτος, quum madefit vel perfunditur aqua. Budæus. Vide Δίημι initio huius pag.

C. Εἰ Σίημι, Intromitto. Xenoph. δίεσαν εἰς τὰς τῶν πολεμίων ἐφόδους εἰσάξαι, admisisse, εἰσαγαγεῖν εἰς τὴν πόλιν. B.

C. ΕΝίημι, Iniicio, Immitto. Homerus Il. τ. — μῦθος πολυφραδὴς εἰσῆκε. Sic Iliad. ρ, Εἰ δ' ἐμῶν Τρώεσσι μύθος πολυφραδὴς εἰσήκει Ἄτρομον. Xenoph. εἰσιέναι τε ἐπὶ τὰ φθάγγια καὶ τὸ δίημα. Alicubi etiam Infigo, Insero, item Infundo, exponitur: vt videbis apud Budæum pag. 543. |Homerus autem dixit etiam ὁμοφροσύνην εἶναι, sub. ἡμᾶς, pro Conficiet nos (si ita loqui liceat) in concordiam, seu amicitiam. aut Immittet. Pro quibus diceretur potius Inducet, vel Adiget. Nam quod quidam interpretantur, Concordia nos vnà compinget, probare nullo modo possum. |Ἐνίημι, Remitto. Plutarchus De def. orac. τὰ μὲν ἐνιέντας ἐν καιρῷ, τὰ δ' ὑποπίνοντας. |Ἐνίημι apud Thucydidem est etiam Submitto, id est Clam mitto.

Ἔνιμα, ατος, τὸ, Id quod immittitur, seu Infusum, Quod per inferna in aluum infunditur. idem quod ἔγκλυσμα & κλυστὴρ, siue κλύσμα. Galenus, τῷ δι' κλυστῆρος κινῶσι καὶ τὸ δι' κλυστῆρος ἔνιμα dicere solet. Dioscorides l. 2, cap. 144, de malua, τὸ δὲ ἀφέψημα αὐτῆς μαλακτικὸν ἐγκάθισμα ὑστέρας, εἰς τὰ ἑδρώματα τῶν δημοσίων ἑτέρων καὶ μήτρας καὶ δακτυλίου δόμα δίδοται: (quam Plinius quoque vuluas & cibo & infusione emollire scribit: item tenesmo & dysentericis vtilissimè infundi) Perperam tamen ibi SCRIBITVR ἑνίματα.

Ἔνεσις, εως, ἡ, Immissio. Paulus Ægin. δι' ἧς τῆς τῶν καθημάτων ἐνέσεως. Ibidem καθεῖναι de eadem re dicit.

C. ΕΞίημι, Emitto. Il. λ, Αὖθι κατακτεῖναι μιν' ἐξείδω ἀΐξαι ἐς Ἀχαιούς, Emittere, ἐκπέμψαι, videlicet Menelaum Ἀγγελίῃ ἐλθόντα σὺν αἰπολίῳ Ὀδυσῆϊ, qui legatus venerat cum Vlysse. Aristoteles lib. 6 Anim. ἐξιᾶσι τὸν γόνον, semen emittunt. Alexander Aphrod. ἐξιᾶσι κόπρον, edunt stercus. Dicitur etiā de fluminibus, sicut ἐκβάλλω. vt, πάντες ποταμοὶ τὰ ῥεύματα ὅτι τὴν θάλατταν ἐξιᾶσι. Item Eximo, aut Depono. Apud Homerum sæpe, Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον εἶπε, postquā cupiditatem potus & cibi sibi exemerunt. (pro quo Virgilius, Postquam exempta fames epulis) Aut, Postquam cupiditatē bibendi & comedendi deposuerunt. Il. ω, ἐπὴν γόου ἐξ ἔρον εἶλον. Est autem in his locis tmesis.

Ἔξεσις, ἐως, ἡ, Emissio, Amandatio seu Ablegatio. Ἀπόπεμψις. Item Dimissio vxoris, Repudium. Ἀπόπεμψις γυναικὸς, ἥτοι διάζυγιον. quo modo ab Herodoto accipi testatur Eustath. ET Ἐξετεία, ας, ἡ, Ablegatio, Publica legatio, qua quis emittitur ad publica negotia tractanda. idem quod ἀγγελία. Il. ω, — ὅ οἱ Θρῆκες πόρον ἀνδρὸς Ἐξετείλου ἐλθόντα, quum legatus eò venisset, id est, Ἀγγελίῃ ἐλθόντα, vt paulo antè habes in ἐξίημι. Odyss. φ, initio, Τῶν ἕνεκ' ἐξετείλω πολλὸν ἐδὸν ἦλθεν Ὀδυσσεύς.

C. ΕΦίημι, Iniicio, Immitto. Homer. Il. π, v. 812, Ὅς τις τῷ ὦπασε βέλος Παλλὰς Ἀθήνη, Qui tibi primus telum immisit. id est, Qui primus in te coniecit telum. Annotat autem hic Eustathius videri ἐφῆκεν differre ab ἀφῆκεν: vt sit οὐκ ἀφῆκε βέλος μακρόθεν, sed ἐφῆκεν, ἤτοι ὡς ἐβαλε, ἐγγύθεν. Apud eundem Iliad. α, circa principium, Αὐτὰρ ἐπεὶ τοῦτ' ἀνέσσι βέλος ἐκπυρὸς ἐφιεὶς Βάλε. vbi tamen quædā exemplaria perperam scriptum habent ἀφιείς. In eodē eiusdem poetæ libro legimus κηδεα ἐφῆκεν, Il. α, dolores immisit: & Odyss. η, πότμον, vtrobique cum datiuo personæ. Sic χῆρας ἐφεὶς Od. α, & χῆρας ἐφέσας Od. ν, vtrobique cum datiuo μνηστῆρσι. |Ἐφίημι, Remitto, Relaxo. vt ὅλκα ἐφιέντα τῷ ἡνίαν. Gregor. Totas habenas relaxās, seu laxans. Et pro Indulgere, (quæ affinis est signif.) vt ἐφιέναι τῷ θυμῷ, & ἐφιέναι ταῖς ἡδοναῖς, apud eundem Gregorium Indulgere iræ, Indulgere voluptatibus. Dico autem affinem esse significationem, quoniam qui iræ seu voluptatibus indulget, illis velut laxat habenas. (Crediderim verò & quod Plato dicit ἐφιέναι τῷ ὀργῇ τῷ κακῷ, habere laxationis habenarum metaphoram: ideóque Budæo non assentior reddenti simpliciter Exercere iram: in hoc videlicet loco lib. 5 De leg. ἐλεῖν δ' ἂν τὸ μὴ ἰάσιμα ἔχοντα κακὰ ἐγχωρεῖ, &c. τῷ δὲ ἀκράτως ἢ ἀπαιδεύτως πλημμελεῖ καὶ κακῷ ἐφιέναι δεῖ τῷ ὀργίλῳ, q.d. Iram in eum laxatis habenis immittere. vel, Iram in eū admittere tanquam videlicet equum cui laxamus habenas, (de quo vsu mox dicā) aut Suæ in eum iræ habenas laxare. At Budæus simpliciter, Exercere irā in eū (vt antea admonui) pro quo verbo dicere saltem debebat Effundere, si vno verbo vnicū exprimendum esse putabat. Cæterùm ἐφιέναι, itidem pro Indulgere à Plut. poni videtur (& quidem cum datiuo personæ) opponente ei ἐπιβαίνειν. Reddi autem posse existimo & Indulgentem esse, vel Indulgentia vti. |Ἐφίημι, Permitto. Thucyd. 1, οἷς νυνὶ ἐφεῖσαν οἱ ξύμμαχοι τῷ ἡγεμονίαν. |Ἐφίημι, Admitto. vt ἐφίημι τὸν ἵππον, Admitto equum, id est Ad admissuram & coitum applico, quod & βιβάζω. Bud. ex Aristot. Ego autē addo, ἐφίημι in alia verbi Admitto signif. videri mihi positū ab Hesiodo in Aspide, vbi canit, — ἵππειόν θ' ὅτε φέρων Ἡνίοχοι βεβαῶτες ἐφίεσαν ὠκέας ἵππους, Ὑπὸ χαλαίτρους. intelligo autem significationem illam verbi Admitto qua dixit Liuius, In hostem admittere equos: & Cicero, Equo admisso in mediam Latinorum aciem irruebat. Scio tamen in illo Hesiodi loco reddi solere simpliciter Immittebant. |Ἐφίημι alias præterea significationes habet quæ commodè per composita à Iacio exprimi nō possunt. vt quum Homerus ipsum infinitiuo iungit: veluti Od. ξ, de vino, — ἐφίει πολύφρονά περ μάλ' ἀοιδόν, Impulit, Iucitauit. Sic Iliad. α, — ὅτ' ἄμ' ἑσπόμενον προτὶ Ἴλιον ἐφέσεις Ἥρην. vti Bud. Vrgebis, item Coges, vertit: paulo quidē certè liberius. videtur enim in his quoq; locis aliquid de posteriore immittendi signif. retinere hoc verbum. quoniam quem impellimus & incitamus ad aliquid, eum veluti equum admittimus, & laxatis habenis currere ad id volumus ad quod eum impellimus. |Ἐφίημι,

Appello, id est Prouoco ad iudicem maiorem. vt vertit Budæus apud Demosthenem, οὐκ ἐφῆκαν ἐς τὸ δικαστήριον: & apud Lucianum, ἐξῆκας ἐφέντα ἐπ' ἐμὲ δικάζεσθαι. Quibus in locis aliisque similibus non dubito quin subaudiatur accusatiuus δίκην, & verbum ἐφίημι aliquã mittendi signif. inclusam habeat, sed quæ haud scio an vllo huius verbi composito indicari possit.

Ἐφίεμαι, Peto (ea signif. qua dicitur de iaciente) vt Plutarch. in Pompeio, ἐφιέμενοι τῷ προσώπῳ, aduersas facies petentes pilis suis. Bud. Quidam verò exponunt etiam Ad ictum designantes. ‖Item appeto. vt Aristoteles initio Ethic. πᾶσα τέχνη καὶ πᾶσα μέθοδος, ὁμοίως δὲ πρᾶξίς τε καὶ προαίρεσις ἀγαθοῦ τινος ἐφίεσθαι δοκεῖ. Et lib. 4, πλὴν ἀλλοτρίων οὐκ ἐφίενται. Sic & alibi. A Thuc. tamen puto etiam poni pro Consequi, quod est veluti finis eorum qui appetunt. ‖Ἐφίεμαι, Permitto ex Plutarcho in Lycurgo, οὐκ ἐφίετο αὐτοῖς πέρας ἄλλοθι βαταίνου, non permittebat eis. Et passiuè, ex Aristot. Metaph. 1, ἐκεῖ γὰρ ἐφέθη χαλάζειν τὸ πρῶτον ὕδωρ, permissum fuit. ‖Ἐφίεμαι poeticè, Mando, Præcipio, Iubeo. vt Iliad. ν, Τύμβον δ' αὖθι ἑκάστῳ ἐφιέμενος πόδι εἴρω. Sic apud Soph. sæpe, vt ostendit Bud. pag. 541. Ex eodem autem affertur, in Aiace, ἐμοὶ δ' ἐφίεμαι χαίρειν. vbi ἐφίεμαι redditur Velim: sed & hìc Iubeo verterim potius. vt Latini dicunt Iubeo te saluere, & Iubeo te valere.

Ἔφεσις, εως, ἡ, Prouocatio de iudicio ad iudicium, Translatio causæ de foro ad forum. Luc. εἰ δὲ ἔφεσις ὅπῃ τὸν Δία ἔπω, Ad Iouem prouocatio esto, Bud. interpr. Et in vulgatis lex. ἴωλον πρὸ ἔφεσιν ἀγωνῇ, Appellatione frustra prosequeris, Appellationis causam frustra ages. Plutar. Solone, καὶ γὰρ ὅσα ταῖς ἀρχαῖς ἔπαξε κρίνειν, καὶ πρὸς ἐκείνους εἰς τὸ δικαστήριον ἐφέσεις ἔδωκε τοῖς βουλομένοις, Quæcunque iudiciis magistratuum subiecerat, de iisdem adeundi in forum potestatem volentibus fecit. Item ἔφεσιν δοῦναι, Appellare, idem quod ὀφείλειν & ἐφίεναι. vt Bud. apud Aristidẽ exponit Comm. pag. 89. ‖Apud Nazianz. autem ἔφεσις ἀσωφρόνιστος exponitur Dimissio absque castigatione. vulg. lex. ‖Ἔφεσις, Appetitus, Desiderium. Aristot. Ethic. 3. cap. 5, ἡ δὲ τῶν πολλῶν ἔφεσις οὐκ αὐθαίρετος. Nazianz. ἡ τῆς ὄψεως ἔφεσις, alimenti appetitus.

Ἐφέσιμος, ου, ὁ ἢ ἡ, Qui transferri potest à iudicio ad iudicium. vt ἐφέσιμος δίκη, Causa quæ post appellationem agitur. Galenus in 1 Therap. ἐπὶ δὲ πάντας ἀνθρώπους καθίζει δικαστὰς, ἵσους ἐφέσιμον δίκῃ ἐφέσιμον ἀγορίσασθαί τινι, licebit alicui ad illos à Thessali iudicio prouocare, quandoquidem omnes ipse nobis fert iudices. Bud. Et ἐφέσιμος γνῶσις, Cognitio de qua fit appellatio & prouocatio. v. l.

Ἔφεται, Iudices apud Athenienses quibus causæ cognitio ab vtraque parte permittebatur. Eustath. ex Clitodemo de Agamemnone & Demophonte contendentibus de palladio, κρίσιν αὐτοῖς ὑποσχεῖν, ὅτι πεντήκοντα Ἀθηναίων καὶ τοσούτων Ἀργείων οἷς ἐφέτας καθεζομένους, δεῖ τὸ παρ' ἀμφοτέρων ἐφεζομένους αὐτοῖς περὶ κρίσεως. Etymologistes tradit magistratum fuisse apud Athenienses qui de capitalibus causis iudicaret: ætate vltra quinquagesimum annum progressos, & de quorũ vita optima esset hominũ existimatio. Plut. Solone, μονδαμοῦ Δράκοντα λέγειν, μηδ' ὀνομάζειν Ἀρεοπαγίτας, ἀλλὰ τοῖς ἐφέταις αἰεὶ διαλέγεσθαι περὶ φονικῶν.

Ἐφετὸς, οῦ, ὁ, apud Suidam ponitur sine expositione, εἶδον ἐγὼ δικαστὴν ἐφετὸν μεθυσώτατα τοῖς ἀγορεύουσι τὸν χρόνον. Hesychius ἐφετὸν exponit καταλυτόν. Ex Polybio autem v. l. adferunt itidem ἐφετὸς καὶ ἀχρεῖος, sed non interpr.

Ἐφετικὸς, οῦ, ὁ, Desideratiuus. ἐφετικὰ ῥήματα apud grammaticos verba quæ concupiscendi actionem significant, vt ὀπτάνομαι, λιλαίομαι. Eustath. Item Desideratiua, vt θυμάω, βασιλεύω, δρασείω, & similia.

Ἐφετμὴ, ῆς, ἡ, Mandatum, Iussum. κέλευσις. Iliad. ι, ἐκφαίνειν ἐφετμὰς Φοίβου Ἀπόλλωνος, qui videlicet eum αἰώρᾳ Τρώων θυμὸν ἀγαίρειν. Il. α, Θέσπι δ' οὐλήτ' ἐφετμῇ Παιδὸς ἑοῦ. Et Φετμὴ, pro eodem. apud Hesych. enim φετμαῖς exponitur ὁπλαῖς, πληγαῖς.

Ἐφημοσύνη, ης, ἡ, idem quod ἐφετμή. hoc est κέλευσις, ἐντολὴ, vt Eustath. exponit. Apoll. Rhod. Argon. 1, — βασιλῆος ἐφημοσύνῃ Πελίαο Χρύσεον μῆλ' οἷος ὑπὸ ζυγὸν ἐλάσσαι Ἄρεϊ, iussu regis Peliæ. Vtitur hoc vocabulo Homerus quoq; Odyss. μ, Καί πού δὴ Κίρκης γε ἐφημοσύνῃς ἀλεγεινῆς Λαυθανόμεθα, quæ videlicet αὖπνῳ αἰσχρῇ θωρήσσεσθαι. Sic suprà in ἑστημὶ dicit αἰσχῇ.

c. 2. Εἰσφέρω, Intrò admitto. idem quod εἰσήγω.

c. 2. Ἐξεφέρω, idem ferè quod ἐφέρω & ἐξεφίεμαι, idẽ quod ἐφίεμαι, Mando, Præcipio. Sophocl. Aiace, Ἐκείνου ἔργα Τεῦκρος ἐξεφίει Σκηνῆς ὑπαυλοι, Præcipit vel mãdat vt illum intra tentorium cohibeamus. ἐπίλεπτα, vt schol. exponit.

B C. ΚΑΘΩ, Demitto, Submitto. Homerus Iliad. ω, Νεῦ δὲ καὶ σίπυον πασάμενος, καὶ αὖτε οἱ ἔντε Λευκαίνῃς καθέηκα. vbi exponitur Per guttur demisi. vt sit Demisi [in ventrẽ] per guttur. Eustath. ait valde aptum huic loco esse istud verbum: quia vt αἴνυται, qui vomit, ita qui edit & bibit, καθίεται τῷ λαιμῷ. Herodianus, καθίεμεν κλίμακα, quũ scalas demisissent [è muro.] Apud Aristophanem in Vespis, εἶτα σφᾶς καθῆκαν, metaphora sumpta à piscatoribus lineam demittentibus. Philo autem dixit, ὅπου τὰς ῥίζας καθῆκεν pro Vbi radices egerit: quia radices sunt in terram demissæ. Ponitur & pro Demittere sese desiliendo, & deorsum librare. Xen. in Hipparch. de equis, οἱ δὲ διδάσκαλοι καὶ ἐπ' ὄχθους αἰεὶ ἀναλεῦσαι, καὶ ἀφ' ὑψηλοῦ ἀσφαλῶς καθίεναι. Itidem verò sine casu apud Plutarch. καθίεμεν εἰς γόνυ, quod Budæus exponit In genua succidentes. Aristophanes tamẽ in Vespis nõ καθίει solùm, sed καθίει σαυτὸν dixit. Capitur item pro Demittere, quod & Submittere. vt καθίεναι τῷ φωλεῷ, Submittere vocẽ. vnde τὸ καθιέμενον τῆς φωνῆς, Herodian. Sed & pro Submittere, eo sensu quo dicitur Submittere barbã. sed potius voce passiua & signif. actiua: vt καθίεμαι τῷ ὑπνῳ vel τὸν πόρφυρα, Luc. & καθιέμενος τὸν πόρφυρα, Bud. p. 547 ex eodẽ Luciano. ‖Quinetiam vt Submittere sicarium, vel percussorem, sic καθίεναι σφαγέα. Quam submittendi significationem habet & quum dicitur καθίεναι λόχον pro Insidias collocare. quod videlicet submitti soleant ii qui insidias struunt. Eandem retinere videtur & in πεῖραν καθίεναι vel ἀπόπειραν, pro Tentare, Probare: De qua etiam signif. lege Bud. pag. 547. ‖Καθίημι, Immitto. vt Iliad. φ, v. 132; Ζωγρείῃ δ' ἐν δίνῃσι καθεὶς μακρὰς ἱππους. Sic autem apud Thucyd. videtur hoc eodem verbo vtcunque posse reddi, lib. 6, pag. 102, vbi dicit Alcibiades, ἅρματα μὲν ἑπτὰ καθῆκα. ‖Apud Aristoph. in Equit. καθεὶς schol. exponit παρασκευάσας ὑφος, τεῖνα καθεὶς, πίων, vel (vt alii reponunt) καθεὶς πίονα metaphoram à ventris sumptam dicẽs, & καθεῖς (pro quo lego καθίεις) esse propriè χαλάσας τὴν ὀργήν.

Καθίεμαι, pass. Demittor, Submittor. vnde καθιέμενον apud Thuc. Demissum. Interdum autem actiuè accipitur hoc participium: cuius vsus exẽpla habes in præc. tmematio.

Κάθημα, ατος, τὸ, ὁ κατ' ἐνίους ὅρμος, vt Hesychius exponit: quemadmodum Hieronymus quoque apud Ezech. c. 16, scribit putare se κάθημα esse ex variis gemmis in pectus mulierum monile descendens. Torquem tamen ibi interpretatur, iuxta Aquilæ secũdam editionem & Symmachum. Sed quum sit ornamentum collare, idque à καθίημι dictum, prior expositio videtur cõmodior, vt videlicet intelligatur monile quod à collo in pectus vsque dependeat: (quales ferè esse solent catenulæ argẽteæ, aureæ aut gẽmeæ) nisi intelligatur Torques ex quo gẽmæ aut alia ornamẽta depẽdeant, quẽadmodum Pollux inter monilia & περιστραχήλια ex Theopompo comico adfert ὅρμους ὧν κατακρέμανται λίθοι ζωναῖς. Esaiæ 3, καὶ ἀφελεῖ Κύριος τὸν δέξασθαι τὸ ἱμάτιον μου αὐτῶν, καὶ τοὺς κορυμβοὺς καὶ τοὺς μιτωτοὺς, καὶ τὸ κάθημα καὶ τὸν κόσμον τὸ περισώματον αὐτῶν. ET Κάθημα pro eodem. Pollux enim inter mulierum περιστραχήλια ornamenta κάθημα quoque recenset, ex Antiphane citãs, ac synonymum ei καθημὲρ addens. Sed κάθημα fortasse reponendum est.

H Κάθεσις, εως, ἡ, Demissio, Immissio. Galenus libro primo ad Glauconem, καὶ καλεῖσθαι μαῖαν καὶ ταῖς ἑαυτῆς τὸν σφιγκτῆρα ὑπὲρ δακτύλων ἢ πήχεως καθέσεσι. Paul. Æg. l. 6, cap. 59, quum docuisset quomodo catheter vesicæ immittendus esset, διοῦπερ μάλιστα τῆς καθέσεως ὕλης. Ibidem dicit, δεῖ

τῆς τῦ καθητῆρος οἰσίσεως. |Ab Hesychio exponitur καταχωνὴ, οἴκησις.

Καθητὴρ, ῆρος, ὁ, q.d. Dimissor, aut Immissor. Sic dicitur Hippocrati linamentum tortum quod intra vlcera inditur. Gorr. σπεῖον ἰατρικὸν, dictum à καθίημι, vt in Hipp. lex. Galenus exponit, ex lib. 2 Γ ἰατρικὸν citans, μοτοειδῆ εἰμαλίσιον καθητῆρα. |Item Instrumentum chirurgicum cauum, & altera parte recuruum, quo vrina retenta elicitur & vesicæ vitia probantur. Gorr. Vrinaria fistula, vt vulg. lex. interpretantur. Quidam volunt esse quam æneam fistulam Celsus lib. 7, cap. 26 appellat. Galenus lib. 5 Meth. εἰς ἔντερα μὴ γὰρ [videlicet intestina crassa] διὰ κλυστῆρος, εἰς μήτραν δὲ διὰ μαλακῆς σπόγγου, τῆ ὀθονιδίου ἢ φαρμάκων ἐπιτηδείων, ὡς πάρεστι καὶ ἐκ κύστεως διὰ τῦ δι' οὐρήθρων καθητῆρος. Paulus Ægin. lib. 6, cap. 59, vbi de eluenda per catheterem vesica scribit, καθοσιβάσαι μὴν τὸ τῆς καθητῆρος ἔσω τῆν κύστιν κανηλατέον. ᾧ δὲ πάντοθεν ὀπταπασμένα τὰ ἐγκείμενον τῆ καθητῆρι λίνον, ἵνα τῆ ἐείῳ σωφελούμενον τὸ οὖρον ἐπακολουθήσῃ, καθάπερ ὅτι τῆ σφαίρᾳ χίτεται. |Καθητὴρ, sicut κάθημα, Polluci est etiam Monile siue Torques. nam lib. 5, cap. 16 De nominibus mundi muliebris, hæc duo inter σειρὰς χαλιὰ & ὑποδείραια numerat. Dicitur idem & κάθημα, de quo paulo antè. VNDE Καθητερισμὸς, οῦ, ὁ, Administrationis chirurgicæ ratio qua iniicimus per catheterem in vesicam id quod ad eius curationẽ cõuenit, vel eximimus id quod impedit ne vrina reddatur, siue cõcretus int' sanguis sit, siue calculus, siue aliud quidpiam, recto siphone immisso, quem καθητῆρα Græci vocant. Gorr. Apud Æginetam loco citato caput est περὶ καθητερισμοῦ καὶ κλυσμοῦ κύστεως, de catheteris & infusi immissione in vesicam.

Κάθητος, ου, ὁ, Synes. epist. 44, pag. 20, ἐπιδὴ ἀσάφαλον εἶναί τινα φησὶ τῷ σοφῷ τὸν καταχθόνια κάθητον ἐκπεμφάσθαι τὸν φόνον, Summissum percussorem, vt Bud. interpretatur. |Κάθητος, ὁ, Perpendiculum. Ammonius, ὡς γὰρ ὁ τέκτων τῷ κάθμῃ κέχρηται πρὸς τὸ διακρῖναι τῶν τοιχῶν ξύλων καὶ τῆς καμπύλων, ὁμοίως καὶ ὁ οἰκοδέμος τῇ καθήτῳ διακρινούσῃ τοὺς ὀρθοὺς καὶ τοὺς μὴ τοιούτους τῆς τοίχου. Et κατ' κάθητον apud Lucian. Ad perpendiculum, vt Vitruu. loquitur: Ad lineã, vt Cicero. |Item Linea perpendicularis, quæ Proclo apud Euclidem duplex est, ἡ μὲν ὀπίπεδος, ἡ δὲ στερεά. Sic apud Vitruuium lib. 3, cap. 3, Et secundum abacum in quatuor partibus volutarum secundum extremi abaci quadram lineæ demittẽdæ quæ καθῆτες dicuntur. |Item Altitudo rectis lineis subiecta, Altitudo perpendiculariter ardua, vt Buda us interpretatur apud Strab. pag. 165, ὄρος ὑψηλὸν ἔστι πεῖον ἡμισταδίου ἔχον τὸ καθήτου, ἢ εἰ αἰσθεσιν ἔχ πεντήκοντα σταδίων εἰς ὀξεῖαν πλευρὰν κορυφώ, altitudinem perpendicularem. |Accipitur quoque pro linea piscatoria quæ, velut perpendiculum, in aquam demittitur. Item pro reti, in Epigrammate quõdam, vt testantur vulg. lex. |Καθῆτες, ου, ὁ, dicebatur etiam Agnus qui in mare demittebatur, ὁ καθιέμενος εἰς τὸ πέλαγος ἀμνὸς, vt Harpocr. & Suidas exponunt. citat autem Suidas ex Lysia & Melitone. AT Καθίη, in v. l. Retis genus.

c. 2. Ἐσκαθίημι, Immitto, Demitto. ET Ἐσκαθήτης, ου, ὁ ἢ ἡ, Subdolus, B. ex Basil. 6 in. Ab Hesychio exponitur δόλιος: item κατάσκοπος, in v. l. Insidiator.

c. 2. Περικαθίημι, Vtrinque demitto. Aristoteles lib. 9 De hist. anim. cap. 38, de nautilo, ἔχει δὲ μεταξὺ τῶν πλευρῶν λέπος τὶ σωματοειδὲς, ὅμοιον τοῖς ἱστιοπέπλοις τὸ μεταξὺ τῶν δακτύλων. χρῆται δ' αὐτῷ ὅταν πνεύμα τι ᾖ, ἱστίῳ, αἴτιον τοῦ δαλίου δὲ τῶν πλευρῶν περικαθίησι, cirrorum suorum partem vtrinque ad remigandum demittit, vt Budæus interpr. cui tamen locus iste mutilatus esse videtur, quum περικαθίημι significet, vtrinque demitto, id autem non conueniat cum gubernaculo. De eodem sic Athenæus scribit lib. 7, ὑπογραφεὶς δὲ, ὑπὸ πᾶσι, αἴωρα ποιῆσαι δύο πλευρῶν, (αἱ μεταξὺ αὐτῶν λεπίδι ὑμένα ἔχουσι διαπεφυκότα μέχρι τ ὀρθίων οἱ πόδες ὁρῶνται μεταξὺ τῶν δακτύλων διήκοντι ὑμένα ἔχοντες) ἄλλας δὲ δύο, πλευράς καθιέναι εἰς τὸ πέλαγος αὐτῷ πρὸς ἅλωσιν. Et Plinius, Duo prima brachia retorquẽs membranam inter illa miræ tenuitatis extendit: qua velificante in auras, cæteris subremigans brachiis, media cauda vt gubernaculo dirigit. Qui tres de eadem re loci parum inter se cõsentiunt. Sunt verò qui nodum quem Budæus non potuit, ita dissoluant, Cirrum vtrinque vnum demittit, hisque retortis pro gubernaculo vtitur. Verumtamẽ ne sic quidem dissolui videtur, nisi duobus eum gubernaculis vti dicamus.

c. 2. Συγκαθίημι, Vnà demitto. |Item Summitto me, vt Bud. interpr. apud Aristotelem in Problem. sect. 2, p. 12, vbi ἀφὶ τῶν ἀχρειούντων loquitur, καὶ πεύθεται τὰς χεῖρας καὶ συγκαθιᾶσι, καὶ ἐκπίνουσι καὶ ἁλίσκονται, καὶ ἀθλίως ἀπόλλυνται. VNDE Συγκάθεσις, Submissio, qua quis alicui se submittit, & cedit. Vide ὕφεσις. Item Contentio duorum inter se, Comparatio. v. l.

C. ΜΕΘίημι, Dimitto, Missum facio. Homerus Il. χ, v. 449, Εἰ μὴ γὰρ κέ σε πρῶτα δαμάσσομαι ἠὲ μεθεῖμαι. Et Il. τ, v. 762, Ἐκτορ μὴ νῦν φαλήριφι ἐπὶ λαοῖσι, σύχ μεθίει. Et Il. α, v. 183, μεθίεμαι χόλον, Missam facere iram, Deponere iram. Sic apud Sophoclem in Aiace, χερσὶ μὲν μεθῆκα δὴ ἀλάστορας, è manibus dimisi, pro ἐκ τῶν χερῶν μεθῆκα. vt loquitur Synes. μεθῆκεν οὖν ὁ κυβερνήτης ἐκ τῶν χερῶν τὸ πηδάλιον. |Μεθίημι apud Homerum cum genitiuo non semel habet quidem dimittendi itidem signif. sed dimittendi cum quodam neglectu. adeo vt exponatur etiam Negligo (sicut ab Eustathio ἀμελῶ) itẽ Detrecto. Genitiui autẽ quibus potissimùm ũgitur in significatione ista, sunt, μάχης, & πολέμοιο, & ἀλκῆς. Is igitur μεθίησι πολέμοιο qui bellum missum facit, sed eorũ more qui illud subterfugiunt & detrectant. vnde μεθίεσθαι πολέμοιο non incõmodè reddi potest Detrectare bellum. Inuenio autem & infinitiuum μάχεσθαι pro μάχης, cum eodem verbo, eadem significatione. Il. ρ, v. 134, Οἷος ἐπ' ἤματι τῷδε ἑκὼν μεθίησι μάχεσθαι. vbi quidam interpr. Cessat. Ponitur interdũ & sine casu, ac tũ significare potius existimo, Remitto cõtentionem, Remisse ago, Ignauè me gero. vt Il. υ, v. 360, Ἀλλ' ὅσσον μὲν ἐγὼ δύναμαι χερσίν τε ποσίν τε Καὶ ἐγχείῃ, οὔ μ' ἔτι φημὶ μεθησέμεν οὐδὲ μάλιστα. Sic Il. ν, Οἱ τρῶες δὴ καὶ ἄλλον ὃν μεθέηκε ἕκαστα. Scio autem μεθίεσθαι cum genitiuo quoque reddidisse quosdam Remittere, in hoc loco Homeri Il. λ, v. 134, Ἀργεῖοι, μήπω τι μεθεῖτε θούριδος ἀλκῆς: ita enim vertũt, Argiui, nequid remittatis de strenua fortitudine. Sed eos in errorem impulit (vt opinor) particula τι, quam quum vacare non intelligerent, cum genitiuo iungendam putauerunt. Habetur verò idem verbum paucis pòst versibus, Οἷς πᾶς αὖ μεθίεται ἔνδοι συγκροτὸς πολέμοιο: vbi qui dicuntur μεθίεντες πολέμοιο, statim pòst dicũtur εἶναι πεπαῶτες, αὐδὴ μάχεσθαι. |Μεθίημι τὰ δέοντα ποιεῖν, apud Xenophontem redditur Omitto agere quæ decet, seu Omitto officio fungi. sed vt μεθίημι μάχεσθαι apud Homerum (sicut & μεθίημι μάχης) vertitur Pugnam detrecto, sic & μεθίημι τὰ δέοντα ποιεῖν apud Xenophontem verti posse videtur Detrectat suum officiũ. |Μεθίημι, Permitto. vt εἰρεσίας ναὶ μεθίεται ex Soph. Aiace, Remigia naui permittere. Et cum infinitiuo ex Epigr. οὐ μεθῆκέ σε θανεῖν, Non permisit, Non siuit te mori. |Μεθίημι, Emitto. vt μεθίησι βλαστὸν ex Theophrasto, Emittit germen, in vulg. lex. In iisdem μεθιεὶς ῥεύματα, ex Plat. lib. 8 De leg. Item μεθιεῖσα τὸ ὕδωρ, sine autoris nomine.

Μεθίεμαι voce pass. sed signif. actiua, pro Dimitto, Missum facio. sed cum genitiuo. Aristoph. Pluto, Ἐκέλευσε τοίνυν μὴ μεθίεσθαί μ' ἔτι. Ibidem, μεθεῖτο τοῦ μου σφόδρα. Eurip. Phœnissis, ἐπὶ τῶνδ' οὐ μεθήσομαι χθονός. Item cum genitiuo rei: vt Pla. De rep. 7, ἵνα τὰ πλεῖστα τῶν γιγνομένων μεθεῖτο.

Μεθήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Remissus, Negligens, vel Cum neglectu quodã dimittens aut missum faciẽs. ῥᾴθυμος, vt Eustath. exponit. Il. α, οὐκ Ἀχιλῆϊ χόλος φρεσὶν, ἀλλὰ μεθήμων, id est χαῦνος. alibi dicit, ἀλλὰ ἑκὼν μεθίεις. VNDE Μεθημοσύνη, Remissio animi, Negligentia, Dimissio cum quodam neglectu. Iliad. ι, in oratione Neptuni ad Argiuos. quiquum Troianos murũ superasse vidissent, animo percellebantur, Ὧ πόποι ἦ μέγα δὴ πεπαλαγμένον ἔπος μαίζον Τῷδε μεθημοσύνῃ. Ibidem dicit, Τμεῖς δ' οὐκ ἔτι κῆλα μεθίετε θούριδος ἀλκῆς. Atque ibi μεθημοσύνη reddi etiã fortasse possit ex Cic. Animi remissio & dissolutio.

C. ΠΑΡίημι, Prætermitto, Omitto. Plato De rep. 2, ἵνα μὴ τοὺς πρὸ ἔρξω χαιρὸν διέλωνται. Sic autem ante eum Thuc.

hoc loquendi genere vsus est, lib.4, pag.131, μηδὲ δόξαι μέλλειν, καιρὸν παρεῖπας. Demosth. Pro corona, ἀλλὰ γὰρ παρεὶς ὧν πάλαι πρᾶξαι αἰτιᾶται νῦν ἃ, Omittens, Missa faciens. Iungitur & infinitiuo; vt ἐνόμιζον παρεῖναι, Plutar. ‖Itē Admitto, Intromitto. Plato, οὔτε αὐτῷ ἢ ξυμμαχίαν παρεῖναι, id est εἰσδέχεσθαι. quo etiam vtitur in eadem significatione. Et παρεῖναι εἰς τὸν ἀκρόπολιν, Xenoph. Hellen.5, Admittere, vel Transmittere. At παρεῖναι εἰς ἢ ψυχὴν, Platoni non tam est Admittere in animum, quàm quod Latini dicunt Inducere in animum, pro Sibi persuadere. Apud Aristotelem παρεῖναι Budæus vertit etiam Neglectim transmittere. ‖Παρίημι, Dimitto, Relinquo. vt παρεῖμι ἱππεῖς, Hermog. & πὰς ἄλλας δὲ ταῖς βουλομέναις παρήκαμεν, Greg. Apud Aristotelem autem μὴ παρεῖναι τῷ πλησίον, B. vertit Nō relinquere sumendum: addens & alias interpretationes, quas vide pag.547.

‖Παρίημι, Permitto, Sino. cum infinitiuo. Herodot. παρεῖναι σφι βουλεύεσθαι. Aristoph. in Pluto, ὡσπὲρ δὲ τὸν πλοῦτον παρεῖλε τῷ λαβεῖν. Plato Sympos. πάρες μοι Ἀγάθωνα μικρὰ ἔτι ἰδεῖν. vbi obserua cum datiuo & infinitiuo poni. Sic apud eundem De rep. lib.2, μηδεὶς δὲ καὶ δόξας πάρες ἄλλοις ἐπαινεῖν. ‖Παρίημι, Remitto, Laxo, Soluo, αἴνη μι. Aristoph. Equit. ὃς τὴν ὀφρὺν παρῆκε. Et παρεῖσθαι τῷ ὕπνῳ, Greg. Item pro, Remissum & languidum reddo, vires frango. Dioscor. de cicuta, παρεῖναι δὲ τὰ αἰδοῖα καταπλαθῆσα, Tabefacit. pro quo Plin. Venerē extinguit. Pass. Παρεῖμαι, Remissus & languidus reddor. Præt. παρεῖμαι, à quo partic. παρειμένος, Qui remissus fact' est seu languidus, Cuius vires fractæ sunt. Plut. καὶ παρειμένον μὲν τὸ, τὸ σῶμα καὶ τὸν ψυχὸν ὑπὸ τῆς συμφορᾶς, animo & corpore defectum præ mœstitia. Apud Gregorium autem τὸ σῶμα τῆς παρειμένου ταῖς ἡδοναῖς, redditur Corpore effœminato. sed verterim potius Corpore quod voluptatibus flaccidū erat redditum, seu marcidum, aut emarcuerat, seu marcuerat. Itidē παρειμένος γήρᾳ, quod apud Plat. redditur Confectus senio, eodem illo verbo reddi posse arbitror, hoc modo, Marcens senectute: vt dixit Lucret. Corpus marcet annis: & Naso post eum, Vir marcet ab annis. Potest verò & Effœtus verti. At παρειμένος seu παρειθὶς ὕπνῳ (vt παρειθὶς ὕπνῳ in loco quem modò ex Greg. protuli) ex eodē Nasone interpretari possumus Resolutus somno.

(Caue autem lector ne te vulgata lexica in errorem impellant, tempora à πάρημι confundentia cū iis quæ sunt à παρείημι, & tradentia impentissimè & ineptissimè, παρείημι duplicem deriuationem habere, vel à πάρεσι & εἶμι, vel à πάρεσι & ἵημι.)

Παρίτης, ου, ὁ, Remissus, Laxatus. Item, παρίσι hoc est neruorum relaxationi seu resolutioni obnoxius.

Παράτασις, εως, ἡ, Remissio, Laxatio. vt παράτασις ἀφῆς καὶ κινήσεως, apud Aretæum. Est etiā morbi nomen qui & παράλυσις dicitur, quo videlicet nerui remissi ac laxati motu tactuque aut dimidium corpus aut partem eius aliquam destituunt. Aret. De diuturn. aff. cap.7, ἀποπληξίη, ἀναισθησίη, παράτασις, ἀνάλυσις, ἅπαντα τὰ ἡμίεα τοιαῦτα. ἢ γὰρ κινήσιος ἢ ἀφῆς, ἢ ἀμφοῖν ὁκότερον ἔκλειψις, ἐστὶ καὶ γνώμης, ἐστὶ καὶ τῆς ἄλλης αἰσθήσιος. Alex. Trall. παράτασιν παθῶν, ὃ καὶ παράλυσιν ὀνομάζειν εἰώθασιν. οὐδὲν ἄλλο ἢ αἰσθησία καὶ κίνησία ἀπὸ τῶν παθόντων τόπων. paulo post verò παράτασιν esse dicit τὸ ἡμίσεος σώματος ἢ ἐνὸς μέρους νόσωσιν, ἢ καί τινων μορίων νεύρωσιν, ἐκπώτων ἴσως ἕξιν, χωρὶς τοῦ παθεῖν ἢ τὸν ἐγκέφαλον ἢ τὸν νωτιαῖον. Plut. Sympos.3, quæst.5, vbi dicit ebriosis eadem accidere quæ frigus patientibus, τοῖς δὲ πλείστοις εἰς πάρεσιν αἱ μέθαι πλοῦτῶσιν, ὅταν ὀκνηρὸν παντάπασι καὶ καταβιάσηται τὸ θερμὸν ὁ ἄκρατος. Specialiter verò παράτασιν Aretæus esse vult vrinæ in vesica aut suppressionem aut retinendi impotentiam, κύστις δὲ οὔρων (inquit) χύσις ἢ ἀκρασίης, πάρεσις τοῦ κύστεος. Παράτασις Budæo est Detectio & languor, Virium corporis extenuatio. Cæterùm ab hoc nomine sunt Gall. *Paresse* & *Paresseux*, quæ pigritiam & pigrum signif.

Παρίτης, ου, ὁ, Remissus, Laxatus. Item, παρίσι hoc est neruorum relaxationi seu resolutioni obnoxius.

c.2. Ἐμπαρείημι, Remitto, Laxo. idem quod παρείημι, nisi quòd præpositio significationem auget. Et in pass. ἐμπαρείμαι, Remissus ac lāguidus reddor, Frangūtur vires meæ, Vires meæ se remittunt, ac quasi exoluūtur. Nam in Trag. ὠδῖσί τ' ἐμπαρεῖσιν, Partus doloribꝰ fracta ac debilitata.

C. ΠΡΟ ἵημι, Præmitto. προπέμπω. Hom. Od.ε, v.100, Δὴ τοτ' ἀχὴν ἐπάρους προέσαν πολυήρεα ἰόντας. Item προέσι βέλος in imperatiuo, iridem pro πρόπεμπε, (vt exp. Eust.) Od.ω, circa finem, Αἶψα μάλ' ἀμπαλὸν προέσι δολιχόσκιον ἔγχος. & statim post in imperf. vbi idē versus repetitur. Sed & simplici Mitto redditur in aliquot eiusdem poetæ locis tanquā pro πέμπω positum. vt Iliad.γ, Δὴ τὰρ ὁ Ταλθύβιον προέη κρείων Ἀγαμέμνων Νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς ἰέναι. vbi obserua etiam sequi infinitiuū. In hoc autē loco Iliad.μ, circa finem, Ἀλλὰ σί γ' ὦ προέπω, ἅμα δ' ἄλλος λαὸς ἑπέσθω Μυρμιδόνων. Bud. vertit Permittat. Quibus addo, sumi ab hoc ipso poeta & pro Dimitto seu Concedo. vt Iliad.α, Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν τοῦδε γ' ἐμοῦ πρόες. & Herodotum eodem aut planè simili modo vsum esse, quum dixit, χρήματα μὲν προεῖπε σφι, ψυχὼ δὲ παραπέμψον. Sonat certè quod Gall. dicitur *Leur abandonner*: quod significantius est quàm Dimittentem illis, seu Concedentem: nimirum tale quid quale esset Permittentem suas pecunias arbitrio illorum, aut etiam libidini illorum. ‖Προίημι, Budæus pag.554 tradit esse etiam Immitto, Porro agere in primam aciem promoueo: & affert ex Xenophonte προεῖς καμήλους (vbi tamē quidam Præmittere interpr.) item προέπω προὶς πώπας ἢ τὴν καμήλων τάξιν. At in hoc Aristoph. versu qui est in Nub. Εἶτ' αὖθρα τῆλ' αἰτῆ π χρὴ προεῖναι; exponitur προεῖναι à schol. προδιδόναι & κιχᾶν: sed addit esse dictum tāquā ῥίπτειν & χαλᾶσαι ac σκορπίζειν. Ego verò quid de hoc loco sentiam, dicam in proxime sequente tmemate.

Προΐημαι, Proiicio. vt προέσθαι τὸν ἑαυτοῦ βίον. Plut. quo Virgil. modo dixit Proiecere animas, inquit Budæus. Idem, apud Dionys. μεγάλου τὸ πολιν προέσθαι Λακεδαιμονίους, vult esse, Obiicere euertendam, vel Prodere & condonare. Ab hoc ipso προέσθαι χρήματα dici tradit, Homini obærato & egenti & labefactatæ fidei credere. sed non addit quo verbo hîc reddi debeat προέσθαι: ego verò aptè & hîc reddi posse arbitror Proiicere: vt videlicet qui huiusmodi homini pecunias credit, perinde facere dicatur ac si eas proiiceret: sicut aurum suum proiecit apud Horatium Aristippus. Ac crediderim illud quoque Aristoph. προεῖναι verbo Proiicere verti posse, sequendo schol. expositionem ῥίπτειν & σκορπίζειν. Sed inuenio duos præterea verbi προΐεμαι seu προΐημι vsus, qui duobus verbi Proiicio respondere videntur. nam vt dixit Plutarch. προέσθαι τὸ καλὸν, sic Cæsar Proiicere virtutem: atque vt Xenophon, δεῖ τὸ αὐτίκα ἡδὺ προεῖναι αὖθις, sic Ad voluptatem præsentem se proiicere, non dubium est quin Latinè dici possit. Quidam & apud Aristotelem Ethic. lib.3 cap.5, participium προέμενος sine adiectione positum, interpr. Qui se effudit ac proiecit. Est certè & vbi verbo Profundere commodè vti possimus: vt apud eundem Aristotelem Ethic.4, πρὸ οἰκείων προεῖσθαι: itidémque apud Philonem, ὑπὲρ ἧς οὐ μόνον προέσθαι τὰς οὐσίας. Sed in illo Demosthenis loco, & plerisque aliis eiusdem pariter atque aliorum, προεῖσθαι sic accipi puto vt in Herodoti loco quem in Προίημι attuli: nimirum pro Permittere arbitrio alicuius, vel potestati, aut etiam libidini. Vel, Tradere potestati aut in potestatem. Vel significantius, Obiicere potestati. Ex locis illis est hic Xenoph. Paed.5, pag.71, δεῖ δὲ τὸ μηδένα αὐτοῖς ἡδονὴν προεῖσθαι μήτε χρήματα πολλὰ, μήτε τυραννίδα, μήτε πίνειν ἐρυμνὰ, μήτε πίνα ἀξιέσθαι. Et hic Thucydidis lib.1, καὶ τὴν Κέρκυραν ἐβούλοντο μὴ προέσθαι τοῖς Κορινθίοις. & iste ibidem, ἵνα μὴ αὖθις πρὸς καὶ ξυνεῖεν τοῖς ἐχθίσι προέσθαι. Bud. tamen pag.554, in similibus locis προεῖσθαι vertit Prodere, item Condonare. Demosthenes alia etiam constructione dixit προέσθαι εἰς δουλείαν, pro Deserendo coniicere in seruitutem, vel desertos. Quidam verò interpretantur, Obiicere seruituti. Interdum verò, & sæpe quidem, dicitur προέσθαι τινα non adiecto datiuo, pro Amittere è manibus, Sinēre sibi elabi, vel pro derelicto habere. Qua in significatione iungitur etiam genitiuo à Demosthene Olynthiaca 2, circa principium, μὴ μόνον πόλεων καὶ πόπων ἐν ἐμοὶ τινι κύριοι, φαίνεσθε προϊέμενοι, ἀλλὰ καὶ τῆς ὑπὸ τῆς τύχης προσπιπτούσης εὐμμαχίας τι καὶ χρημάτων. Sed interdum e-

tiam simplicius pro Dimitto, Relinquo, Missum facio, aut etiam Abiicio. Demosthenes in Midiam, ἧμά πον προήσω. Plutarch. οὐ προήσειν τὴν δύναμιν, Non dimissurum exercitum. Alicubi etiam προήσειν τι exponitur Negligere: sed malim Abiicere curam de aliqua re. Sic & προήσειν τινά, Curam de quopiam abiicere, seu solicitudinem. vel Deserere quempiam, Desistere suo auxilio. Thuc. 3, καὶ μὴ προήσειν ὑμᾶς. Idē cum participio, lib. 2, Ἀθηναῖοι φασὶν οὐ προήσειν ὑμᾶς πολεμίους, οὔτε τῶν πρόσθεν, βουλήσεσθαι δὲ καὶ δύναμιν. Reuocat autem mihi in mentem verbū Abiicere quendā eiusdem Thucydidis locum, in quo ita propemodum dixisse videtur προήσειν ἑαυτούς, vt Cicero Abiicere se: addens ei & Prosternere. Is Thucyd. locus est lib. 2, οὐκ ἂν τὸ αἰσχιστον προϊδόμενοι τῇ γνώμῃ, πολὺ μᾶλλον προήσεσθαι αὐτοὺς καὶ οὐκ αὐτοῦ χρῆσθαι. ‖ Προΐεμαι Budæus vertit etiam Largior, Erogo, Effundo: afferens ex Aristotele, καὶ χρήματα προΐεσθαι αὖ, &c. Item Cedo & condono amico. Quarum significationum exempla vide apud eum pag. 554. Sed quod ad illum Aristotelis locum attinet in quo dicit χρήματα προΐεσθαι αὖ, addo, verbum idem apud Demosthenem cum eodem accusatiuo reperiri, simulque cum accusatiuo ὅρκους. ita enim ille in Midiam, pag. 242, εἰ δ' οὗτος χρήματα ἔχοντας μὲν προΐεται αὖ, τοὺς ὑμῶν καλοὺς τοὺς ὅρκους προήσεται; vbi dico quærendum videri aliud verbum quo προήσεται cum vtroq; accusatiuo commodè reddi possit. Ego certè verbo Proiicere (quod & aliis locis conuenire iam ostendi) contentus ero, dum aliud aptius quempiam attulisse intellexerim. ‖ Accipitur pro Effundo & in alia significatione. vt apud Aristotelem, καὶ τὸ αἷμα προΐεται ἀνάγκη, effundit, vel emittit.

Προΐεμαι passiuè etiam reperitur alicubi, sicut & eius partic. προϊέμενος apud Demosth.

Προΐσις, ως, ἡ, Dimissio, qua videlicet destituimus & proiicimus rem aliquam. Item Profusa erogatio, Erogatio quæ fit quasi proiiciendo, Largitio profusa: cui apud Aristotelem opponitur λῆψις. Bud. vt προΐσις τῶν ὄντων.

Προϊστικός, ἡ, ὁ, Ad largiendum propensus, seu profundendum, Qui lubenter largitur, Profusus. Aristoteles Ethic. 4, cap. 1, πλοῦτον δὲ οὐ ῥᾴδιον τὸν ἐλευθέριον vtpote μήτε ληπτικὸν ὄντα, μήτε φυλακτικὸν, προϊστικὸν δέ. Construitur etiam cum datiuo personæ, sicut verbum προΐημαι. Aristoteles Rhet. 1, προϊστικὸς τοῖς τυχοῦσι καὶ τοῖς φίλοις. HINC Προϊστικῶς, Largè effusèque, vt Cicero loquitur: Cum quadam profusione. Aristot. Ethic. 4, c. 2, δαπανήσει δὴ καὶ ταῦτα ὁ μεγαλοπρεπὴς τῇ καλοδ' ἕνεκα, καὶ ἔτι ἁπλῶς καὶ προϊστικῶς. quibus opponit ibi τὸν ἀκριβολογίαν.

Ἀποπροΐημι, Emitto. Od. χ, — ὁ δ' ὁμόθεν δίος Ὀδυσεὺς Ἰὸν ἀποπροΐεις, βάλε πῆχυς ἀπ' ὦτα μαζόν. Id est (inquit Eust.) ἀπὸ τόξου ἢ ἀφ' ἑαυτοῦ προέμενος. Citatur ex eodem poeta & ἀποπροΐημι pro Emisit.

Ἐμπροΐημι, Emitto aduersus, Emitto in. Il. η, Τλαίης καὶ Μενελάῳ ὀπιπροΐμεν πεχαλκὸν ἰόν. Item Transmitto, vel Emitto ad. Iliad. ρ, Κῆτον μὲν δὴ νηυσὶν ὀπιπροΐηκα ἑκοῦσαν Ἑλλήσποντον εἰς Ἀχελῷα. Od. ε, Ἔνθ' ἦν δ' αὖ νήσοιο ὀπιπροΐηκα ἑκοῦσαν Ὀρμαίοιο. id est, ἐπαφῆκα, vt schol. exponit.

Καταπροΐημι, Proiicio, E manibus dimitto, aut elabi sino, vel etiam Cum neglectu abiicio. Polyb. lib. 16, πάντες αἱ καταπροϊέμενοι τοὺς καιρούς, omnes quidem alii occasionem rei bene gerendæ omisissent, aut neglexissent. cui simile exemplum est quod à Suida in καταχηνίαι citatur, τὸν δὲ καθήμενον καταχηνάναι, καὶ καταπροΐεσθαι τοὺς καιρούς, rerum gerēdarum opportunitates transmittere & perderē, vt Bud. interpretatur. Synes. προϊέμενοι, ἐλπίδας μὲν καταπροΐεσθαι μᾶλλον τὰς ἐφ' ἑαυτοῖς ἐλπίδας, abiicere. E. Dicitur etiā καταπροΐεναι τινὰ δίκην siue καταπροΐεσθαι, pro Prodere, Destituere: seu Prævaricari, vt idē Bud. exponit. Non absimilis significatio est verbi καταπροδίδωμι. vnde per hoc καταπροδίδωμι illud explicat Suidas in hoc à se citato loco, ὁμοπαθῶν τῶν ὅσοι δ' ἐπόντο Χερσαίοις ὅτοι ἐπεμέλοντο, μή ποτε ἀλλήλων καταπροδῶσι ἄχει τ' ἐς ἄλεσσον φερόντων, vbi Destituere & deserere etiam reddi non incommodè potest.

ΣΥΝΠροΐημι, Admitto. vt Xenoph. ἀνάβ. 4, οὐ προΐεσθε ἐς τὸ τεῖχος ἐλθεῖν. Sic lib. 7. At multo vsitatior est vox passiua προΐεμαι. vt apud eundem De arte eq. πολλοὶ γὰρ ἵππων χαλεπῶς προΐενται ἃ προΐδηται αὐτὸς ἵππος ὅτι ὀκνεῖ προΐεσθαι τοῦτον αὐτὸν ἀναβάτην διέντα. Sed & equus dicitur προΐεσθαι ἀναβάτην, id est admittere ascensorē. Item pro Admitto, id est non repudio conditionem, vt tradit Bud. qui & ἥττων προΐεται exponit apud Xenophontem, Vinci se patitur. Et pro Admitto, id est Cōprobo, vel Non improbo. Gal. προΐεται μὴ ἀμφότερα εἶναι. Et cum infinitiuo apud Xenophontem, καὶ ὑπερχέειν δὲ τὰς ὀφθαλμοὺς προΐεται. Hunc autem eiusdē locū, προϊέμεθα κακίονες ἢ πρόσθεν ἦμεν, vertit ille, Hoc committeremus vt deteriores quàm prius essemus. Vide illius Comm. pag. 553. Apud eundem Xenophontem, οὐ προϊέμενοι δὲ τοῦτο redditur Non inducebam in animum æs alienum conflare. Itidémque apud Herodotum, οὐ προΐεντο τὸν προδόσιον, Non inducebant in animum proditionem facere, vel Non inducebant animum ad proditionem faciendam. Rursum apud Xenoph. τὸ αἰσχρὸν πᾶσα προΐεται, A turpibus abhorrere.

ΣΥΝΠροΐημι, Committo. vt ἔνθα ξυνίεσαν μάχεσθαι, Iliad. α, initio, Commisit ad pugnam. Sed aptius, Commisit inter se. Eustathius exponit συνίεσαν, συνέπλεξαν ἀλλήλοις ἔνθα.

Συνίημι, Audio, Intelligo. Odyss. ξ, Ἦθοι, σὺ δ' οὐδ' ἐμοὶ ἦν ξυνίης ἔπος. vbi Eustathius annotat iungi etiam genitiuo Atticè. in hoc autem loco Il. β, — ὁ δὲ ξυνίσσας ἦσε φωνησάσης, ait dubiam esse constructionem, vtrum videlicet ξυνίσσας φωνησάσης ὄπα, an ξυνίσσας ὄπα φωνησάσης. Herodianus lib. 4, μοῖρα τῆς ἀλλήλων φωνῆς συνιέναι: eo sensu quo dicitur aliquis non intelligere sermonem seu linguam cuius imperitus est. Apud eundem συνεὶς ὅτι &c. Postquam intellexit, seu Resciuit. Itē pro Intelligo, Animaduerto, Sentio. Aristoph. Pluto, Εἶτ' οὐ ξυνίης πλὼ ὀπίσω σε τῆς ὁδοῦ; Plut. συνεὶς ὁ Βρυῖνος τὸ πεπραγμένον. Et cum genitiuo, Luc. ἐπεὶ δὲ πάντα συνῆκε τῶν κρειττόνων, simulatque intellexit quod erat melius. Sic apud Pausaniam. Interdum verò sine casu: vt συνίεσαν καθ' ὃν ἕκαστον καιρὸν, Demosth. Interdum verò cum partic. vt συνίημι δὲ πάλαι, & συνίημι καταγελώμενος. Item cum infinitiuo apud Herodianum. Συνίημι, Scio. Plat. cum accusatiuo, vt inquit Budæus: afferens & συνῆκα pro Conscius sum, ex Luc. οὐδέ συνῆκα δέ σε ἐκ τινὸς γυναικὶ μιχθησόμενος, Neque mihi conscius sum ab aliqua me amatum esse. vel Neque vnquam aliqua me amauit per te, quod sciam quidem. Et alibi itidem. ‖ Aristot. pro μανθάνειν etiam poni testatur, in Ethic. A Demosthene certè alicubi hæc duo eadem signif. posita obseruaui.

Συνίεσθαι, Paciscī, Transigere. Il. υ, Ἀλλ' ἴτην, ὅφρ' ὅτι τάχιστα συνιόντε συνώμοσσαν πατρώιον Ἀμφὶ γάμοιν. id est συνωμόσαμεν ἢ συμβῶμεν, Eustath.

Ξυνίστωρ, apud Homerum tāquam à ξυνίσσομαι pro ἴστωρ: Odyss. λ, v. 76, Τοῦ δ' ἀγορεύοντος ξυνίστωρ ξυνὸς Μενέλαος. vbi tamen legi & ξυνὸν admonet, sed addens, ἴσως οὐ καλῶς. quū tamen in textu qui eius Commentariis insertus est, hæc ipsa lectio habeatur. At ego in mea editione ne mentione quidem hanc alteram χαφλὼ dignatus sum. vtpote quam certò mendosam existimarem, admirans etiam cur diceret Eustathius ἴσως.

¶ Συνιῶν, pro συνίων dictum fuisse tradit Eust. Reperitur certè συνιῶν pro Intelligit, apud Græcos Bibl. interpretes Sap. 9. Sic συνιῶντα in N. Testamenti scriptis. Sic ὁ συνιῶν, & εἰ συνιῶντες apud eosdē interpr. qui etiam vtuntur sine adiectione, vt Latinè dicitur Ver intelligens. At ἰὼ συνιῶν, si intelligas, in Ceb. tabula, (vbi tamen συνίεις vulg. edit. habent) & ξυνιῶσα, apud Xen. putantur esse vt πᾶς & πᾶσα.

At ξυνίων apud Hom. tanquam à ξυνίω, Il. α, v. 272.

Συνίσεις siue ξυνίσεις, Coitio, qua duæ res in vnam coeunt & quasi committuntur. συμβολαὶ εἰς ξυνίσεις. Odyss. χ, ξυνίσεις τ' ἐνὶ πᾶσι μετ' ἀνδράσιν ἐρεθύουσαν. ‖ Item Intelligentia, Perspicax animi facultas qua committere res inter se potest & discernere, seu (vt Bud. interpr.) Perspicacia & prudentia in iudicando. Aristot. Ethic. lib. 2, circa finem tres ponit virtutes διανοητικὰς, σοφίαν, συνίσιν, & φρόνησιν.

At lib.

at lib.6, cap.10, inter φρόνησιν & σώφρονα diſtinguit, φρόνησιν eſſe dicens διάνοιαν τινὰ, eiúſque finem eſſe quid facto opus ſit aut non opus ſit: ξύνεσιν autem eſſe ſolùm κρίσιν: ac ξύνεσιν & εὐσυνεσίαν idem eſſe. Quid autem ſit, declarat his verbis, ἔστι δὲ οὔτε τὸ ἔχειν τὴν φρόνησιν οὔτε τὸ λαμβάνειν, ἢ σώφρονα, ἀλλ' ὥσπερ τὸ μανθάνειν λέγεται σοφίσασθαι, ὅταν χρῆται τῇ ἐπιστήμῃ, οὕτως ἐπὶ τοῦ χρῆσθαι τῇ δόξῃ ὅτι τὸ κρίνειν περὶ ὧν ἡ φρόνησις ἦν, ἄλλου λέγοντος, καὶ κρίνοντι καλῶς. Ibidem tradit σώφρονα non prorſus idem eſſe cum ἐπιστήμονα vel δόξῃ, nec item particularem aliquam ſcientiam, nec etiam περὶ τῶν ἀεὶ ὄντων καὶ ἀκινήτων, nec περὶ τ' μεταβολῶν ὁτιοῦν, ſed περὶ ὧν ἀπορήσειεν αὖ τις καὶ βουλεύσαιτο: atque ita verſari circa eadē circa quæ φρόνησις. quomodo autē differant φρόνησις ipſa & σώφρων, ex eodē iam indicatū eſt. Plato in Cratylo etymologiā huius vocabuli his verbis tradit, σώφρων δ' αὖ οὕτω μὲν δέξειεν ἂν ὡς σῳ συλλογισμὸς ἦ. ὅταν δὲ ξυνίειαι λέγῃ, ταυτὸν παντάπασι συμβαίνει τῇ ὀπίσω δηλονότι λεγομένῃ. At hoc ξυνίειαι non à ξυνίημι præcedente eſſe vult, ſed à ξυνόημι. vnde ſubiicit, συμπεράνθαι χρὴ λέγῃ τιὼ ψυχῇ τῆς σκέψεως τὸ σωφρονεῖν. ita vt ξύνεσις hic intelligenda ſit facultas animi quæ ξυνίησι τῆς σκέψεως, perſpiciens & diſcernens quid faciendum ſit, quid non. Id quod hic Demoſthenis locus declarat in Epitaph. ἔστι γὰρ ὅλην αἰτίαν ἀρετῆς ἀρχὴ μὲν σύνεσις, πέρας δὲ εὐψυχία· ἢ τῇ μὲν διανοίᾳ τί σκεπτέον ἔχει, τῇ δὲ ἐπιτελεῖ: ſicut idem in oratione Pro corona ſcribit τῇ συνέσει καὶ παιδείᾳ τὰ καλὰ καὶ τὰ αἰσχρὰ διαγινώσκεσθαι. Sicut verò ibi Demoſthenes coniungit σύνεσιν cum εὐψυχίᾳ, ita Thucydides lib.4, pag.148, dixit βεβαιότερον ἀρετῇ ἢ σώφρονι. Ad cuius imitationem Budæus apud Ciceronem in Verrem, Minuiſti copias maiorum virtute ac ſapientia comparatas, ita vertit, ἐλάσσους ταῖς δυνάμεσι ταῖς τῶν προγόνων ἀρετῇ καὶ σωφρονεστέρας. Thucyd. lib.1 deſcribens φύσεως ἰσχὺν in Themiſtocle, εἰκαίᾳ γὰρ ξυνέσει, καὶ οὔτε προμαθὼν ἐς αὐτὰ οὐδὲν, οὔτ' ὀπίσω μαθὼν, τῶν τι παραχρῆμα δι' ἐλαχίστης βουλῆς κράτιστα γνῶναι, Suopte ingenio, quod doctrina neque exercuerat neque auxerat, præſentium & improuiſarum rerum breuiſſima deliberatione egregius erat æſtimator. Luc. in hiſtorico optimo duo καρυφαιότατα requirit, σύνεσιν πολιτικὴν & δύναμιν ἑρμηνευτικήν: quam σύνεσιν eſſe vult ἀδίδακτόν τι τῆς φύσεως δῶρον. Baſil. homil.9, πᾶσαν οὐχὶ σύνεσιν λογικὴν ὑπερῴπτησιν, quam humanam intelligentiam & prudentiam non ſuperant? ‖Apud Thucydidem verò lib.1, pag.25, καὶ προθυμίας ἕνεκα τῆς τότε, καὶ γνώμης ξυνέσεως, ἀρχῆς τινὸς ἕκαστα, ſchol. γνώμης ξυνέσεως exponit προαιρέσεως. ‖Sicut verò σώφρων accipitur aliquando pro Conſcius ſum, ſic σύνεσις etiam pro conſcientia. Herodianus lib.4, πικρῶς δὲ προσέφερον, ὑπό τε τῆς πρὸ ἔργου σωφρονίσεως ἑαυτόμιδος, καὶ πρὸς τῷ ἐν τῇ πόλει δεδιττεσθαι ἀπροθύμως ἔχων, id eſt (Politiano interprete) His actis ſtimulante malorum conſcientia, vitámque peroſus vrbanā, de Antonino Caracalla. Sic accipitur etiam ab Euripide hoc vocabulum in Oreſte, vbi Menelao interrogāti, Τί χρῆμα πάσχεις; πῆς σ' ἀπόλλυσι νόσος; reſpondet Oreſtes, Ἡ σύνεσις ὅπ σωίσασ' ἀλλ' εἰρησομένους.

C. Παρασύνεσις apud Hippocr. Error non quilibet, ſed is qui vero proximus eſt, & ea de cauſa probabilis. Gorr. ex Gal. Com.3 εἰς τὸ περὶ ἄρθρων.

C. Ἀσυνεσία, SIVE Ἀξυνεσία, ας, ἡ, Inſipientia, Mentis in iudicando nulla vis & perſpicacia, Inſcitia. Thucyd. lib. 6, in oratione Athenagoræ, τοὺς δ' ἀγγέλλοντας τὰ παρόντα ἢ περιφόβους ποιοῦντας, τοὺς μὲν πόλεως οὐ θαυμάζω, τοὺς δὲ ἀξυνεσίας.

C. Εὐσυνεσία SIVE Εὐξυνεσία, ας, ἡ, idem quod σύνεσις, niſi quod aliquid ſignificationi addit particula εὖ. Ariſtoteles Ethicōn 6, cap.10, ταυτὸ γὰρ ξυνέσεως καὶ εὐξυνεσία· καὶ γὰρ οἱ ξυνετοὶ, καὶ εὐξύνετοι. Vide Σύνεσις paulo anté.

Συνετός, ὸν, ὁ, Intelligens. idem quod συνετός. v.l.

Συνετός, οῦ, ὁ, Qui commiſſus eſt aut Committi ſeu coire in vnum poteſt. vt συνετὸς χιτὼν, ὁ συμβλητός, Heſych. ‖Itē Qui intelligi poteſt. Syneſ. De inſomn. ἅπασι δὲ τοῖς χρησίμοις πᾶσι συνετὰ φθέγγεται, non omnibus nota loquitur. Sic apud Lucianum quoque vſurpatur. Et idem in epiſt. Ariſtot. ad Alexandrū conquerentem quòd libros acroamaticos edidiſſet, ἴσθι καὶ αὐτοὺς ἐκδεδομένους καὶ μὴ ἐκδεδομένους. ξυνετοὶ γὰρ εἰσι μόνοις τοῖς ἡμῶν ἀκούσασιν. id eſt (Gellio interpr.) Neq; editos ſcito eſſe, neque non editos: quoniam iis ſolis qui nos audiunt, cognobiles erunt. Cui ſuæ interpretationi ſubiicit, Hoc ego verbum ξυνετοὶ γὰρ εἰσι, quærens vno itidem verbo dicere, aliud non reperi quàm quod eſt ſcriptum à Marco Catone in 6 Originum: Itaque ego (inquit) cognobiliorem cognitionem eſſe arbitror. ‖ Frequentius actiuè capitur pro Intelligens, Perſpicax, Prudens in iudicando. Thucydides l.6, p. 211, in oratione Athenagoræ, βουλεύσει δ' αὖ βέλτιστα πεὶς ξυνετὸς, κρίσιν δ' ἀξιοῦσας δρῶσι τοὺς πολλούς. Et lib.1, pag.44, μάλιστα δὲ ἀπὸ τοῦ πάρος δοκεῖς ξυνετὸς φαίνεσθαι, vel maximè ex eo ſui dans ſpecimē quòd perſpicax & prudens eſſet: de Themiſtocle de quo vide eiuſdem Thucyd. locum paulo antè in σύνεσις. Plutarchus in lib. An ſeni capeſſenda reſp. de Agide, ἐδόκει γὸ ἄμφρων εἶναι δῆμος, καὶ σωφρονεῖν ἐπαύετο. Et apud Thucydidem rurſus, σωφρονεῖν τὰ ἀχρεῖα, inutiliter ſolertes, vt vulg. lex. citant & interpr. In iiſdem ex Luc. adfertur σωφρονῶν conſtructum cum genitiuo: σωφρονῶν τῶν καλῶς ἐχόντων, Prudentes rerum honeſtarū. Τὸ σωφρονοῦν neutro genere ſubſtantiuè aliquando capitur pro σώφρων. Thucydides lib.3, τῆς γὰρ διανοίας τὸ, τι αὐτῶν σωφρονοῦν ἢ τὸ τῶν ἐναντίων ξυνετὸν, & aduerſariorum perſpicaciā, ſeu prudentiam. Et lib.2, γνώμῃ μὲν τῷ ξυνετῷ καὶ δυνατὸς, Prudens iuxtà ac potens. ‖ Συνετὸς, Sciens. ſicut ξυνιέναι pro ἐπίστασθαι accipi Plato & Ariſtoteles teſtantur. Euripides. Iphig. in Aul. Ἐγὼ τὰ σ' οἰκτρὰ σωφρονῶ εἰμὶ καὶ τὰ μὴ, Ego & vbi miſeratione opus ſit ſcio, & vbi non.

VNDE Συνετῶς, Intelligenter, Prudenter.

D C. Ἀσώφρων, ου, ὁ καὶ ἡ, Inſipiens, Qui perſpicax & in iudicando prudens non eſt. Demodocus apud Ariſtotelem Eth.7, cap.8, Μιλησίοις γὸ ἀξύνετοι μὲν οὐκ εἶσι, δρῶσι δ' οἷα περ οἱ ἀξύνετοι. Thucyd. lib.6, in orat. Athenagoræ, ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν ὧν παύσασθαι, εἰ μὴ μαθήσεσθε καλὰ σπεύδοντες, ἢ ἁμαρτήσεσθε ἐσθ' ἃ ἐγὼ οἶδα ἐκείνων. Et lib.2, ὃς αὖ γνώμῃ τι δοκῇ μὴ ἀξύνετος εἶναι, καὶ ἀξιώματι πρόσκειται. Luc. αἰσύνετον καὶ θηριώδεις ζῶον, inſipiens ſeu brutum. VNDE Ἀσωφρονέω, ῶ, Deſipio, μωραίνω, Suid. Item, Non intelligo, Non calleo. Heraclit. epiſt.4, pag.147, αἱ δὲ ὑμῖν ἀξυνετῶν γράμματα, οὐκ ἡμῖν ἀσύνετα τοῖς ὑμῶν ἀπαιδεύτοις.

C. Εὐσύνετος, ου, ὁ καὶ ἡ, Intellectu facilis. χρεὼς χολίων οὐκ ἔστιν ἀξύνετος ὁ Θουκυδίδης. Bud. ‖Itē idē ferè quod σωφρων, ſicut ἀσωσία idem quod σωφροσύνη, vt ex Ariſto. oſtendi in ἀσωσία paulo anté. Ariſtoteles Ethic.6, cap.10, καὶ ἐπῳδὴ ἰαλεμὸς ποιῶμα ἡ σώφρων, καθ' ὃν ἀσώφρων, οὐ τῆς ὀνόματος μανθάνειν. Et in fine Ethic. ἀσυνετώτεροι δὲ εἰς ταῦτα τάχ' ἂν γένοιντο.

C. Κακοσύνετος, ου, ὁ ἡ, Prudentia abutens ad malum, Qui quidem συνετὸς eſt, ſed in malo, Vafer. Thucydides lib. 6. pag.222, οἱ δ' ὅτι διαπονοῦμενα ξυλλῆψεσθε οὐκ ἀξυνετώτερον, κακοξυνετώτερον δέ. Is dominus quem cum alio commutare cupiebant, erat non ἀξυνετώτερος, ſed κακοξυνετώτερος quàm oporteret, id eſt πανουργότερος, vt ſcholiaſtes exponit.

Συνετίζω, Intelligentem reddo, Facio intelligere, Areopagita. Et Gregorius, συνετίζων ταῖς ἀκοαῖς. Ab Heſychio exponitur σοφίζω.

Συνήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Socius, Amicus, συναγωγικὸς, φιλικὸς πως ἐστιν, inquit Suidas. Apollon. Argon. vltimo, βασιλῆος ἐσῦ Θεμίστος ὀπαῖ, Δέχθαι μιλίξαντο συνήμονας, recipere ſedibus ſuis vt amicos & ſocios, ac permittere vt ibi habitarent. Vel etiam Confœderatos. nam σωνέω ac σωνημι σωνῆ id quoque ſignificant. ſcholiaſtes exponit συνήθεις καὶ ἑταίρους, deriuans à συνεῖναι. Suidas ab ἧμαι quoque deriuari ſcribit, vt ſit σύνηθρος: priorem tamen expoſitionem & deriuationem magis probat. VNDE Συνημοσύνη, Societatis aut fœderis ſanctio, Pactum. Ab Heſychio exponitur συνθήκη, ὅρκοι, συμβόλαια: ab Euſtathio συμβίβασις: ἀφὸ τὸ εἰς ταὐτὸν ἰέναι τὰ τῆς διανοίας. Iliad. ψ, Μή μοι Ἕκτορ ἄλαστε συνημοσύνας ἀγόρευε, inquit Achilles ad Hectorem, qui promittebat ſe, ſi ipſum occideret, corpus Achæis redditurum, & idem ab Achille petebat: ac dixerat, ἀλλ' ἅμα δοῦρε ἕκαστος ἐπιδώμεθα. τὰ γὰρ ὅρκια ἴστωσαι καὶ ἐπίσκοποι ἀθάνατοι. Paulo pòſt verò Achilles, verbis illis prius citatis

subiicit, εὔτε π ὠὶν ὄρμια ἔστιν. ita vt ὑφιέναι, σωμμετρίαι & ὄρμια idem sint. ac specialiter σωμμετρίαι pacta quibus interposito iuramento cauetur. alibi σωθηκίας vocat. Eustath.

C. ΥΦΊημι, Submitto. vt apud Plut. Submittere percussorē, ὑφιέναι, inquit Budæus: afferens ex eodem pro Submittere adornatum hominem: item ὑφιέναι πώνας ταῖς γυναιξί, ex eiusdem Pericle, pro Submittere panones mulieribus. ‖ At ὑφιέναι τῇ φρονήματος apud eundem in Apophth. De animositate submittere, vel potius Remittere. ἢ τῇ δυνάμει φεύγοις, ἢ τῇ φρονήματος ὑφεῖς. Et ὑφεῖς τὴς ὀργῆς apud Herodotum, Qui de indignatione remisit. Affertur tamen ex Theophyl. epist. οὔπω μοι τῆς ὀργῆς ὑφῆκας, pro Nondum indignari mihi desiisti.

Υφίεμαι pro ὑφίημι. Remitto. Plutarch. in Antonio, οὐ μὴν ὑφήκατο τῆς στρατιωτικῆς τόλμας, nec tamen quippiam remisit. Et in Demetrio, τῇ φρονήματος ὑφίεσθαι, quicquam animorum remisisse. Vide Bud. pag. 15. Idem Plutarch. in Camillo, ὥςπερ μηδὲν αἴκτου τῆς ὀργῆς ὑφιέσθαι. (sicut & ὑφίεσθαι ὀργῆς paulo antè) Greg. addidit π, dicens, οἱ τῆς καμίας τὰ ὑφιέμενοι. Item sine adiectione pro Remittere vires consultò, seu de viribus, Non agere totis viribus: ex Aristophane in Ranis, ὑφίεσθαι μοι δοκῶ. ‖ Item, Decedo, Concedo, Cedo. Idem, τῆς ἄγαν ἐξουσίας ὑφίεσθαι, De seueritate decessisse, interpr. Bud. (videtur tamen & hic Remisisse, posse reddi) Affert ex eodem, τῆς ἐμαυτοῦ δικαίων ὑφιέμενος, quod reddit, De meo iure decedens. Et ex Xenophonte, οὐδενὶ ἀνθρώπων ὑφείμην αὖ, cum infinit. pro Nulli hominum in hoc certamine, vt, &c. Item pro Cedo, id est Non obnitor, Non contendo, Repugnare non audeo: ex Gregorio, τὸ γὰρ ἐν ὅπλοις πολεμικοῖς θαρρεῖν, ἀνδρείας ὄφελος· ὡς τὸ ὑφίεσθαι, δουλείας. Et cum particula ἄν, ex eodem, βιαίοις δὲ τῆς μικρὸν τι ὑφιεμένων οἱ ἀπειλητήριοι. At verò, οὐδενὶ τὸ φθάσαι τῆς αὐλοῦ ὑφιέμενος, Luc. De luctu, pro Nemini concedēs ascensum, id est permitteus. Potest etiam reddi Indulgens, Condonans.

Υφίεμαι, pass. vnde participium ὑφειμένος, Submissus. vt ὑφειμένη φωνή, Submissa vox. Item Remissus, Remissè & parcè factus. Item Diminutus, Bud. apud Areopagitam. Et pro Inferior bonitate, Deterior, apud Proclum. VNDE Υφειμένως, Remissè, Parcè, Cessim. vt ὑφειμένως καλόν, apud eundem.

Υφειμένος est etiam Permissus. vt ὑφειμένη κατθανεῖν αἰτεῖ σοῦ. Eurip. Permissa pro te mori seu concessa, Cui permissum est, seu concessum. Plut. in Lyc. ὑφεῖτο μηδενὶ γνώμῃ εἰπεῖν. Nulli permittebatur, seu permissum erat.

Υφεσις, εως, ἡ, Remissio contentionis, quam in censendo cedimus potentiori. Plut. in Antonio, δέχεσθαι χαλεπώτερον, δι' ὃ τὴν ὑφεσιν καὶ συγκατάθεσιν, μὴ φεύγειν ὁμιλοῦντας, ἀλλὰ πρὸ φρονεῖν ἠθέλοντας φαίνεσθαι, de affentatoribus potentium loquens, qui de industria vincuntur in censendo, seu qui in censendo libenter & cupidè faciūt vt victi esse videantur. ‖ A Suida exponitur non solùm ὑπόκλισις, χάλασις, ὑποστολή, sed etiam ἐλάττωσις. vnde apud Naz. οὐσίᾳ τῆς κατ' αὐτὸν οὐσίας ὑφέσεως interpr. Neque essentiæ imminutionem. ‖ Pro modestia accipi à Naz. in epist. testantur v. l.

C. Καθυφίημι, Submitto, Remitto. Basil. in Hexaem. hom. 5, ἐὰν δέ τι ἀκούσωσιν ὅτι φεύγει τῆς ἡλίου γλυκύτητος τὸ ἀφ' ἡμῶν ἀπαντα διακινούμενα, τῇ ἀμέτρου φύσει αὐτοῦ θαύματος καθυφῶσιν, minus iam solem & remissius admirentur, nec vt deum colant. Bud. ‖ Item Cedo. Xenophon Hell. 2, ἀπόνως ἔλεγον ὡς οὐ χρὴ καθυφίεσθαι τοῖς ἐν Πειραιεῖ. ‖ Item Prodo, Condono, idem quod κατατίθημαι, & φεύδομαι. Demosth. τὸν καιρὸν τῶν πραγμάτων ἐάν τις ἐᾷ καθυφεῖναι καὶ φεύσεσθαι ᾧ τῆς εὐπραγίας, occasiones rerū bene gerendarū siquis aduersariis condonarit & prodiderit. In qua significatione reddi etiam solet Prævaricor, ἐπιλανθάνω. Vide Budæi Commentarios pag. 15, & καθύφεσις paulo pòst. Demosthenes contra Theocrinem, ἵνα μήτε συκοφαντῇ μηδείς, μηδὲ ἀδίκως ἔχων ἐργολαβῇ καὶ καθυφίῃ τι τῆς πόλεως, id est (Budæo interprete) Nec prævaricationes faciret in reipublicæ detrimentum, seu publico detrimento prævaricetur. Deductam autem hanc significationem Budæus scribit ab iis qui non pleno conatu aliquid faciunt, sed consultò vires subministrant vt

vincantur: idque in militibus ἐπιλανθάνω dici. qualis ferè Corinna illa in Amoribus Ouidii, quæ ita pugnabat tanquam quæ vincere nollet, & proditione sua victa est. Demosthenes contra Midiam, pag 110, ἐκεῖνος μὲν οὖν ἅπαντα δίκαια ἀγωνίζεται, καθυφεὶς τὸν ἀγῶνα, prævaricatorie transmittens. In eadem oratione καθυφεῖναι τὸν ἀγῶνα accipitur pro Desistere ab accusatione, vt Budæus interpretatur, παραιτούμενος ἀπαλλαγὴν καὶ καθυφεῖναι τὸν ἀγῶνα τοῦτον. At apud Lucianum, μὴ καθυφῇς δὲ τοῦ δικαίου τοῦ πατρός, De nullo patris iure quod tueri possis, decedas. Interdum καθυφεῖναι ita vsurpatur vt φεύδεσθαι & ἐνδίδοναι. Demosthenes, καθυφεῖναι Λακεδαιμονίοις πρὰς Ἀρκάδων: sicut alibi idem dicit [αἰσχρότερον] τὸ Ὀρχομενὸν ἢ Λακεδαιμονίοις τιμὴ Μεσσήνην φεύσεσθαι καὶ Πελοπόννησον. Sic dicitur etiam καθυφεῖναι ἑαυτὸν, id est ἐνδίδοναι, Dedere se, seu Submittere se, aut Animum demittere, Succumbere. Polybius, πολλοὶ δὲ καὶ καθυφεῖντο ἑαυτοὺς ὀλοσχερῶς δέχεσθαι ὕβρεις καὶ σωρείας τῶν πόνων. Vbi Suidas exponit, ἑαυτοὺς ἐδίδοσαν εἰς ὄλεθρον. at vulg. lex. Animi demissione & contractione mortem sibi consciscebant. nam καθυφεῖναι ex Cicerone interpretantur Despondere, demittere ac contrahere animum. ‖ Exponitur etiam Subtrahio, apud Iosephum lib. 2, οὐδὲν ὑμῶν καθυφήσομεν.

Καθύφεσις, εως, ἡ, Prævaricatio, seu Eiusmodi prævaricatoris affectus vt se submittere velit aduersario. Bud. Idem alibi, Res (inquit) per collusionem actoris & rei transacta, συκοφάντημα dicitur: ex quo genere est prævaricatio, id est καθύφεσις. vt δίκη καθύφεσις apud Pollucem, quando videlicet aliquis καθυφῆται, καθυφήκατο, ἀφεῖναι, ἐκδοῦναι καταφρονήσας τοῦ καταγελάσαι, ἐξέλιπε τὸν ἀγῶνα οὐκ ἐπεξελθών, καταγόρευσιν ἐνδόσιμον, ἢ σιωπήσας ἐπῆρε, ἢ ὅλως κακῶν, ἢ ὅπως χωρῶν, καταπλινόμενος.

Ι Ὸ Σ, οὗ, ὁ, Missile, Iaculū, vel potius Sagitta. ab ἵημι quod pro iaculor, seu sagittas mitto, aliquando accipitur. Il. α, ἰὸν ἧκε, misit sagittam, id est Emisit, Eiaculatus est. Il. θ, βλήμενος ἢ ἰῷ ἢ ἐγχεῖ ὀξυόεντι. Il. λ, — ὃντ' ἔβαλ' αὐτὸν Ἰὼ ἀπὸ νευρῆς. Il. ο, — ἰοὶ ἕνδομεροι καὶ τόξον. Il. π, Ἰοὶ τε πτερόεντες ἀπὸ νευρῆφι φοιτῶσι. Apud eundem alibi ἰὸς χαλκοβαρής & χαλκήρης. Il. φ, — ἰὸν ἀφῆκε, πτερόεντα. Et eodem libro, Τλαίης κεν Μενελάῳ ὀπιπτεύσειν ταχὺ ἰόν: quē paulo pòst οἰστὸν appellat. Tenuari autē regulariter ἰὸς scribit Eustathius, δέχεσθαι τὸ εἰς φωνήεντος: quæ regula tamē in ἰὸς non valet. ‖ Item Venenum, quod serpentes & cætera animalia venenata quasi eiaculantur. Sophocl. Trach. de peplo veneno tincto, — ὅπως, φοινίας ἐχίδνης ἰὸς ὡς, ἰάλεντο. Plut. πῶς σκορπίοις ἐμφύεσθαι τὸ κέντρον ὅπ τύπτουσι, καὶ τοῖς ἐχιδνώδεσι τὸν ἰὸν ὅπ δάκνουσι. ‖ Item φάρμακον, vt Tzetzes tradit, ab ἰάομαι deriuans, sed tunc in bonam partem caperetur. ‖ Item Rubigo cuiusq; metalli, vt apud Dioscoridem, ἰὸς σιδήρου, rubigo ferri, hoc est Ferrugo. Dioscor. ἰὸς σιδήρου ποδαγρικοὺς ὠφελεῖ ὅπ χειμῶνος. Pro quo Plinius, Rubigo ferri podagras illita lenit. Philo De mundo, σίδηρον γοῦν καὶ χαλκὸν καὶ τοὺς τούτων ὄγκους εἰς ἀφανιζομένας, ἐξ ἑαυτῶν μόνον, ὅταν ἰρπηδόνες νοσήματος ὅπ τοῦ ἰοῦ ὑπεράμων διαφάγῃ, Ferrum & æs, eiusque eiusmodi naturas, compertum habemus sua ipsas sponte exolescere, quum videlicet rubigo gliscens exest ipsas instar morbi serpentis. Peculiariter verò ἰὸς dicitur Rubigo æris, hoc est Ærugo siue Æruca: succus concretus ex liquore cum æris metallo misto. Duplex ea traditur, natiua & factitia. natiua autē ex lapidibus quibusdam nonnihil æris habentibus efflorescit & abraditur, (ex quo ἰὸν ξυστὸν Græci, Latini Æruginē rasam siue rasilē appellant) aut ex specu quopiā destillat per caniculæ ardores: aut foditur, quā, quòd in vermiculorum speciem se contrahat, σκωληκίαν vocant, id est vermicularem. Factitia itidem, aut abraditur ab ære, quæ & ipsa ἰὸς ξυστὸς vocatur: aut in vermes formatur, aut in mortario æreo efficitur veteri ex vrina: quam aliqui chrysocollam ab effectu nominant. Vide plura apud Dioscoridē lib. 5, cap. 91, 92, Plin. lib. 34, cap. 11, 12.

C. Ἰοβόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui sagittas eiaculatur. ‖ Item Venenum eiaculans, Venenatus. Philo De vita Mosis lib. 1, μηδὲν εἰς ἀχρεότητα τοῦ ἰοβόλου καὶ ἀνημέρου διαφέροντες, diritate & sæuitia nihil à venenatis bestiis aut viscere

vescentibus feris discrepantes. Et ἰοβόλα θηρία apud Herodianum lib. 3. VNDE Ἰοβολία, ῶ, Sagittas iaculor, Sagittas emitto. Epigr. | Item Venenum iaculor seu emitto. ET Ἐνιοβολέω, pro eodem. Hipp. ep. 10, de rerum facultatibus naturalibus loquens, καὶ ταῖς βοτάναις πολλὰ τῶν ἑρπετῶν ἐνιοβόλησι, καὶ ἐπεχανόντα τῇ ἐπὶς αὐτὴν κάκωσιν αὐτῇ ἀλεξήσιος αὐτῶν ἐπιτίθεσι, Venenum herbis immittunt, Veneno herbas inficiunt.

C. Ἰοβόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Veneniuorus, Venenatus. Oppianus De venat. lib. 3, γάστρα ἰοβόρον παντὸς μειλίχιου δράκαίνης. Et ἰοβόρον σκολόπενδρον apud Athen. lib. 7 ex Numenio. Ab Hesychio ἰοβόρος exponitur πολέμιος, ὀργίλος, σκολιὸς, ἐχθρός.

C. Ἰοδόκος, ου, ὁ ἡ, Sagittarū receptor. vel receptrix vt Od. φ, — ἠδὲ φαρέτρην Ἰοδόκος· πολλοὶ δ' ἔντεσαν στονόεντες ὀϊστοί. Dicitur subsitiuè ETIAM Ἰοδόκη, ης, ἡ, pro ἰοδόκος φαρέτρα, Pharetra, Sagittarum receptaculū. Apoll. Arg. 2, Ἰοδόκην πτάνυσε κατημαδέων. Et Themistius in Sophista circa principium.

C. Ἰοειδὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Rubiginis seu æruginis aut ferruginis prinnis speciem habens, Ferrugineus.

C. Ἰομιγὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Veneno mixtus, Venenatus.

C. Ἰόμαρος, ου, ὁ ἡ, Iaculator, Bellator. Il. λ, Ἀργεῖοι ἰόμαροι, ἐλαχεῖαι. Il. ξ, Ἀργεῖοι ἰόμαροι, ἀπιλάων ἀκόντια. Vbi Eustathius synecdochicè exponit πολεμισταί, & plures huius vocabuli etymologias adfert: atque ἰομαροις esse dicit vel τοῖς μόρον ἐμποιοῦσι τοῖς ἰοῖς, vel τοῖς περὶ ἰοὺς μεμορημένοις, id est κακοποιοῦσι ἔχοντας, verso videlicet o in ω: vel τοῖς ὀξέσι ἰοῖς κακοποιοῖς, ἐπὶ quòd μόρον Cyprius significet ὀξύ: vel παρὰ τὸν ἰῶν ὦραν, ἤγουν φροντίδα, ἔχοντας, interiecto μ. nullam tamen mentionem facit literæ ι quæ in hoc vocabulo corripitur, secus quàm in cæteris compositis atque adeo ipso ἰός: Sed fortasse aliquis ι in ἰὸς anceps esse putet vt in ἴημι.

C. Ἰοπάτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Venenum pariens, Venenatus. Oppianus lib. 3 De venat. Ὠχροί τ' ἰοπάτοι τε περὶ στόμασιν ὀδόντες. Nisi fortè rubiginosos dentes hic intelligere malit, vt Martialis loquitur.

C. Ἰοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Veneniferus, vt Ouidius loquitur. Venenatus. Oppianus lib. 3 De venatione, Ἀσπίδα τ' ἰοφόρον θείαις ἰδαμάσσατο βουλαῖς, veneniferam aspidem.

C. Ἰοχέαιρα, ας ἡ, Sagittis gaudens, Quæ sagittis delectatur. Il. ε, Ἄρτεμις ἰοχέαιρα, Iaculatrix Diana, vt Ouidius eam nominat. Et in Epigr. ἰοχέαιρα φαρέτρα, quam ἰοδόκον Homerus appellat.

C. Ἰοτυπὴς, ἰος, ὁ ἡ, Iaculo seu sagitta percussus, Sagitta ictus. Epigr.

C. Ἰοφόρτης, ου, ὁ, Qui sagittas emittit, Sagittarius. idē quod ἰοβόλος. nam ἀφίημι ab Homero in ea quoque significatione vsurpatur.

Ἰόνης, ητος, ὁ, Rubigini obnoxius. Il. ψ, ζξθ τῇσι δὲ νῦν ἰόεντα σίδηρον. Vbi tribus modis Eustathius hoc vocabulum exponit: vt ἰόνης sit vel Accommodus ad ἰοὺς, id est sagittas conficiendas: vel ἰοδέκτικὸς, Rubiginis capax, Rubigini obnoxius. vel Niger, ab ἰὸν, vt idē sit quod ἰοειδὴς.

Ἰώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Rubiginosus, Æruginosus, Ferrugineus. vt ἰώδης χολὴ, Æruginosa bilis, seu æruginis colore: (is autē est viridis) quæ valde acris est, calida & mordax, & proxima ἰσατιδὴ, sed nondum tam maligna. Gorr. Apud Dioscor. lib. 5, cap. 92, de ærugine scolecia, λείαινε δὲ ὑλίῳ ὀπὸ τοῖς ὑπὸ κύνα καύμασιν, ἕως τῇ μὲν χροιᾷ ἰώδης, τῇ δὲ συστάσει γλοιώδης ᾖ γίνηται, donec colorem æruginis cōtrahat. Plinius quoque hoc æruginis genus æstuosissimis diebus circa canis ortū fieri scribit, teri autē donec viride fiat. | Exponitur etiam Venenosus.

Ἰόω, ῶ, Rubigine obduco, Rubigine consumo. Et in pass. Ἰόομαι, οῦμαι, Rubiginor (vt Apuleius dicit, Gladius situ rubiginatur) Rubiginem contraho, Rubiginem duco: vt ἰωμένη χαλκεία, apud Aristotelem de coloribus. Dioscorides lib. 5, cap. 89, de squama æris, ὀκριόεντος τοῦ παχέος καὶ πυρροῦ καὶ ὀξεος ὑπορραινομένου ἰουμένῳ, quæ aceti respectu æruginem contrahat. Galen. lib. 3 De locis affectis, τὰ δὲ φλυκταίνοντα πρήματα τῶν λοιπῶν ὑπὸ παίδων ἐλαίῳ ᾧ χαλκοῦ λύχνου ἰωθέντι καταχρίων ὑγιάσεις, oleo quod in lychno æreo æruginem contraxerit, seu æruginem vitiarum fit. Item Æruginem absumor. Quod enim de æruginis rasa conficienda dicit Dioscorides lib. 5, cap. 91, ἔστι δὲ καὶ ἐκ ῥινισμάτων πιῶσαι, ἢ διπτίδων, ἃς ἐπιχέουσι τὰ χρυσᾶ πέταλα ἐλαύνοντες, ἐφ' ἃς καὶ ὀπῶραίων ὄξος αἰσιμῇ τρὶς ἢ τετράκις, ἄχρις οὗ παντελῶς ἰωθῇ, Plinius sic reddit, Alii delimatam æris scobem aceto spargunt, versantque spathis sæpius die, donec absumatur, videlicet æruginem. VNDE Ἀνίωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Rubiginem non sentiens, Qui rubigine non vitiatur aut absumitur, Æruginem aut ferruginem non contrahens. vt ἀνίωτος σίδηρος apud Aristot. περὶ θαυμασίων ἀκουσμ.

C. KAT ἰόω, ῶ, idem quod simplex ἰόω. Et κατιόομαι, idem quod ἰόομαι, Rubiginor, Æruginem seu ferruginem duco, Ærugine consumor. vt κατιωμένοι ἥλοι apud Dioscoridem lib. 4.

Ἰΐζω, Æruginem refero, Ærugini seu ferrugini assimilis sum. Dioscor. lib. 5.

Ἰάλλω, Fut. ἰαλῶ, Mitto, Emitto, πέμπω, idem quod ἵημι, deriuatumque ex ἰῶ (vnde & ipsum ἴημι) vt ἀγάλλω ab ἄγω. Il. ψ, οἷσιν ἀπὸ ῥυφῆσιν ἴαλλεν ἔκπαγλος αἰπύ. quo sensu ἵημι quoque dicitur. Item ἰάλλω ὑλακήν in Epigrammatis, Edo latratum. Item alia significatione, Emitto seu extendo aut protendo. vt ἰάλλειν χεῖρας ὅτί πυι, manum extendere ad capiendum aliquid. Odyss. κ, Κίρκη δ' ὡς ἐνόησεν ἐμὸ ἦλθον οὐδ' ὅπα πάντῃ Χεῖρας ἰάλλοντα. Odyss. ξ, & alibi, ἐπ' ὀνείατ' ἔπεμπε φερεσβίοιο χεῖρας ἴαλλον. | Item Peto, Appeto. ea significatione accus. pers. iungitur. Odyss. ρ, χαλεπὸν δέ τι εἶπε Πρισβύτατον καὶ ἄριστα ἐπιμήσεσθαι ἰάλλειν, Ignominiis afficere seu appetere. vt Cicero dicit Ignominiis omnibus appetitus. | Apud Hesiodum autem in Theogonia, μετὰ χόριαι γὲ ἴαλλον, de Harpyis, scholiastes exponit, ἔτρεχον, ἐπέτοντο, Currebant, Volabant. Eustathio vocabulum hoc aspirandum videtur, idque probari dicit ex ἐφιάλλω & ἐφιάλτης hinc deriuatis. vbique tamen tenui notatum reperitur.

C. Ἐφιάλλω, Immitto. Apollonius Argon. 2, Τῷ καὶ οἱ γῆρας μὴ ὅτι δλιαὸν ἴαλλεν. per tmesin pro ἐφίαλλεν. Sicut verò dicitur χεῖρας ἰάλλειν ὅτί πυι, manus admouere alicui rei, sic etiam ἐφιάλλειν. Eustathius ex Aristophane, Ταχέως ὕπεχε τὴν φιάλην, ὅπως ἔργῳ φιαλῶμεν: & alibi, Ἀλλ' οὐκ ἀποδώσεις μοὐξ φιαλῆς, οἰὴ ὅπη, id est ὀπῆς καλῆς, ὁρμήσεις. In his tamen Aristoph. locis (quorum prior in Auibus est, alter in Vespis) legitur φιαλῶμεν & φιαλῆς, ἀφ' φιάλη, quam lectionem agnoscit scholiastes, sicque Suidas etiam legere Eustathius tradit: synalœphen tamen hic fieri ei placet, sicut in τῷμῷ: vt ἐφιαλῆν ἔργῳ sit χεῖρας ἐπ' ἔργῳ ἰάλλειν. i. ἐγχρῆσαι τῇ πράξει. Ex Homero quoque Aristophanis scholiastes citat, Αὐτὰς γὲ ἐφίπλῃ παὶ ἔργα, exponens ἐπιβάλλῃ. ΑΤ Ἐφιάλτης quod hinc deriuat Eustathius, habes suprà post Ἄλλομαι in Ἐφάλλομαι.

C. ΠΡΟ ἰάλλω, Foras emitto. Homerus Odyss. ο. πασσάλῳ ἐν' ἐστιβόλημα δοῦναι, Ἀχαιοὶ προϊάλλειν, amandabat foras in agrum. Il. ϑ, — αὐτάρ ἐμοὶ Ζεὺς Τῷ ἐπαλεξήσουσιν ἀπ' οὐρανόθεν προϊάλλειν, è cælo foras emittit. Item Promoueo. Odyss. ξ, ἐπὶ προϊάλλει συβώτης Αἰεὶ ζατρεφέων σιάλων τὸν ἀρίστον ἀπάντων.

c. 2. Ἐπιπροϊάλλω, idem, seu ἐπιπέμπω, Eustathius. Item Protendo, Propono. προπίτνω, προπίπτω. Il. λ, Ἦ σφῶϊν μὲν προπρὸ ὅπα προϊάλλω πρήσσειν Καλὼ, κἀγαθόπρηξιν.

ΓΑΓΤΩ, Fut. ξω, Mitto, vt ἰάλλω, cum quo eiusdem esse originis volunt. Sicut verò dicitur ἀπαμύνειν ἰάλλειν ab Homero, Ignominiis appetere, sic etiam λόγοις ἰάπτειν. Tecmessa apud Sophoclem Aiace, Καί τις πικρὸν προσέσθιγμα δίκαιος ἐρεῖ, Λόγοις ἰάπτων· ἴδιον τοῦμοῦ πάρα Αἴαντος, verbis incessens, Verbis probrosis appetens. Notandum tamen posse hoc loco exponi etiam βάλλῃς. In qua significatione sunt qui ab ἴπτω (itidē pro βλάπτω) deducant: ex quibus est Herodianus, teste Eustathio: alii ab ἰός, quòd rubigo omnia corrumpat, vt ἰάπτω idem sit quod φλύω seu ῥέπω. | Apud Sophoclem autem ibidem in Aiace, φαίνοὶ' ὦ Νῶτα χορεύσιμ' αὖ σέ, ὅπως μοι Νύσια Κωΐου ἐρχόμαθ' αὐτοδαῆ ξυνωρὶ ἰάπτῃς, scholiastes exponit σαίνῃς: Vt mihi Nyssias Cnossias saltationes te magistro perceptas præsens iungas: Eust. verò ἰάπτειν ὄρχησιν esse tradit vel τὸ ἐπιπᾶν καὶ διδάξαι, deriuando ab ἔπω: vel ὀπτάνῃ, ab ἰῶ, id est πέμπω.

C.ΚΑΤιάπτω, Lædo, Corrumpo, βλάπτω, διαφθείρω. Odyſſ. β, Ὡς αὐτὰρ μνηστῆρες κλαίουσα κῆρ' ἀκόρεστα κακὰ ἰάπτῃ. eſt autem hic tmeſis.

C.ΠΡΟϊάπτω, Procul mitto, Procul ablego ſeu amando. Homerus Iliad. α, de ira Achillis, Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν Ἡρώων, id eſt προέπεμψεν, vt à quibuſdam ſimpliciter accipi Euſtathius annotat. Quibus ipſe non aſſentitur. nec enim πέμπειν aut προπέμπειν hoc loco intelligi, ſed φθορὰν καὶ βλάβην ἐπάγειν, idque Straboni etiam placere: itaque commodius denuari ab ἰάπτω quod βλάπτω ſignificet, vel τὸ μὴ βλάβης ἕνεκα πιεῖν. vt ἰάπτειν Ἄϊδι, ſit βλάπτειν Ἄϊδι ſiue ζημιᾶν, orco aliquē affligere ſeu multare, vtpote extremo omniū malo. atq; ſic Ἄϊδι datiuus erit inſtrumentū ſignificās. poſſe verò Ἄϊδι προΐαψεν exponi etiam μετὰ βλάβης εἰς Ἅιδου πρὸ τῆ διόρτος ἔπεμψεν, vt præpoſitio πρὸ tempus denoter. Hoc eſt, Ante tempus ſeu fatalem diem miſit. Ad extremum addit, poſſe etiam ſimpliciter exponi ἔπεμψεν, vt præp. abundet, ſicut in νῆας προπέμψας. Quam expoſ. licet prius improbaſſet, ſimplicior tamen eſt, eámque ſequuti videntur poetæ Latini, quum Ad orcum mittere, ſiue Orco mittere dixerunt: Virgilius verò dicit etiam Demittere orco. Iliad. 1, v. 190, Καί μιν ἔγωγ' ἐφάμην ἀϊδηλον πρὸ ἰάψειν. Apud Nicandrū verò in Theriacis, vbi loquitur de ſymptomatis quæ phalangii morſum conſequuntur, vbi τὸ καῦλος Φύρμα τε μεδαλέος προϊάπτει, ſchol. exponit προπέμπει, προδίδοται καὶ οἰκείοι σήπεται.

Ἧλος, ου, ὁ, Clauus. Homerus Iliad. α, περὶ δ' ἀκτῖνες ἔλαμπον χαλκείων ἡλοισι πεπαρμένον, aureis clauis. Ath. l. 11, ἔζωστο δὲ ἐμπεπαδᾶσθαι τοῖς χρυσοῖς ἥλοις τὰ ἀργυρᾶ ὑπόδηματα. Idem lib. 12, χρυσοῖς ἥλοις ἐν ταῖς κρηπῖσι καὶ ὑποδήμασι φορεῖ, geſtabat crepidas & calceamenta aureis clauis confixa, vt Feſtus loquitur, quum Clauata veſtimenta & calceamenta explicat quid ſint. ἰτὲ χαλκοῖ ἧλοι apud eundem l. 5, Ærei claui. item ἧλοι σιδηροῖ καὶ ξύλινοι apud Xenophontem Cynegetico. At ἄλλῳ ἥλῳ ἐκκρούειν ἢ ἧλον prouerbiale eſt apud Lucianum. De quo Pollux quoque & Eraſmus in Prouerb. Ἧλος, id eſt Clauus, dicitur etiam calloſum tuberculum, album, rotundum, capiti clauorū ſimile: quòd in toto corpore prouenit, ſed potiſſimùm in plantis digitiſque pedū, interdum & in ſummis manuum digitis. Polluci ἧλος eſt συρροφητυκώδης, σκεπαρνώδης, ὑπωχρός, ἡλοειδής· ὅπ αὔξηται ὠὰ ὑπὸ τῶν ἐν τοῖς ποσὶ, ὅταν ἡ πλὴ σφόδρα ἀποστῶσι, μάλιστα δὲ περὶ τὰ ἴχνη. Dioſcorides lib. 1, cap. 137, de ſalice, καὶ ὁ φλοιὸς δὲ πεσσοῖ ἀφῆ. καθαίρει δὲ καὶ φυσαθεῖς ὄζει, τύλους καὶ ἥλους αἴρει καταπλασθείς. Pro quo Plinius, Corticis è ramis primis emis clauū & callū aqua miſta ſanat. In quibus Plinii verbis pro Aqua videtur reponendum Aceto: niſi quis in Græco textu vitium eſſe reſpōdeat. In oculis autem ἧλοι ſiue claui, dicuntur calloſa in eorum albo tubercula, vt ait Celſus lib. 7. Actius verò ſcribit ἧλον in oculo appellari poſtquam ſtaphyloma maximum euaſerit, adeo vt palpebras excedat, & indurauerit, cornea tunica vndique calloſa euadente. Gorr. In olea etiam ἧλος dicitur ceu quædam ſolis inuſtio qua infeſtatur. Theophraſtus De hiſtoria plantarum lib. 4, cap. 16, ἡ δ' ἐλαία πρὸς τὰ πεῖ σκώληκας ἔχει (εἰ δὲ καὶ πρὸς τὸν συκῆν διαφθοροποιὸν ὠὰ τὰ πτερά) φησι καὶ ἧλον οἱ δὲ μύκητα καλοῦσιν, ὅταν δὲ λευκὸν τὸ ἔντερον ᾖ. Plinius lib. 17, cap. 24, Olea præter vermiculationem (quam æquè ac ficus, ſentit) clauum etiam patitur: ſiue fungum placet dici, vel patellam. Hæc eſt ſolis exuſtio. Ex quibus Plinii verbis apparet, eum non ἧλον legiſſe, ſed fortaſſis ἡλίωσιν. Gaza quoque vertit Solis exuſtio. Ab ἧλος autem deriuat ἥλος gram. quòd immittatur iis quæ cōpingūtur.

C.Ἡλόπυπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Clauo percuſſus aut fixus. Nonn.

C.Ἔφηλος, ος, ὁ & ἡ, ET Ἔφηλις, ιδος, ἡ. Eſt autem ἔφηλος Clauis affixus. ὁ ἡλωμένος, S. Item qui laborat vitio quod ἔφηλις dicitur. de quo paulo pòſt. ὁ ἐφηλίδας ἔχων εἰς τὸν ὄψιν, vt idem Suid. & Heſych. exponunt. Leuit. 21, κωφὸς ἢ ἔφηλος, ἢ πτυλὸς ὃς ἐφηλωμένος. Vbi Latina verſio habet Lippus. Videtur etiam eſſe Soli expoſitus aut Sole exuſtus. ea enim ſignificatio tribuitur ſequenti quoq; ἔφηλις, & id grāmaticorū & lexicogr. libri alioqui corrupti innuunt. Ἔφηλις ſiue Ἔφηλις (vtrunque enim agno

ſcūt Suid. & Heſych. videlicet & ὀξύπωρος & προξύπωρος) Fibula, περόνη, qua videlicet aliquid cōſtringitur, ſicut clauo ligna aut alia eiuſmodi compinguntur. Item vitium faciet aſperæ, πάθος ὅτι τραχύπωρος: vnde ἔφηλος, ὁ ἐφηλίδας ὡς ἥλους ἔχων εἰς τὸν ὄψιν, vt Heſych. docet. Atque ſecundum hanc definitionem vocabuli ἔφηλις ad ἧλος pertinebit. Celſus certè ἐφηλίδα nihil aliud eſſe dicit quàm aſperitatem quandam & duritiem mali coloris. atque hac ratione ἔφηλις cum ἧλος (id eſt clauus), aliquid ſimile habebit, de quo iam dictū eſt. Polluci ἔφηλις eſt ὑπόπυλιδος ἐν προσώπῳ ὀπώρωσις ἀφανίζουσα τὸ κατὰ φύσιν χρῶμα. Actuario autem ἔφηλις & φακὶς ſunt οἷά πτασίσματα τοῖς τὸ προσωπον, ἀλλοχροῦντα πρὸς τὸ λοιπὸν τὸ προσώπου χρῶμα: Nicandri verò ſcholiaſtæ, ἢ καλυμμένα λέπρα, perperam. Aliis tamen hæc etymologia ab ἧλος non placet, ſed ab ἥλιος. Vnde Gorr. Prouenit (inquit) potiſſimùm in facie ex inflammatione aut ardore ſolis. præſertim verò (vt ſcriptit Crito) circa malas & naſum eiuſmodi maculæ apparent, non quidem in alto fixæ, ſed inſtar floſculorum productæ. Nomen inditum ἀπὸ τοῦ ἡλίου, non quòd à ſole tantùm vitia illa in cute contrahantur, ſed quòd à reliquis inducta cauſis, ſimilem aſperitatem & colorem habeant. Quæcunque enim cauſa ea excitarit, cutis, ceu multo ſole exuſta, candorem & lætuorem amittit, contrahitq; nigritiem & aſpredinem. Plinius aliquādo diſcolorem à ſole cutem, aliquando à ſole vſta vel à ſole aduſta interpretatur, eóque vitio deformes Solatos appellat. Alii vitia cutis ſimpliciter Latinè reddunt. Hæc ille. In veteri quoque lexico ἐφηλὶς eſſe dicitur ἡ ἐκ τοῦ ἡλίου πρός τι προσωπον ἔκκαυσις καὶ μελανία. Nicāder Ther. de bryonia, ἣ καὶ ἔφηλιν Θηλυτέρης ἐχθρὴν χροιῆς ἀπεμόρξατο λέπρην. Dioſcor. lib. 1, cap. 177, ἀμυγδαλῆς πικρᾶς ῥίζα ἀφεψηθεῖσα λεπὶς ἐφηλὶς τοὺς ἐν προσώπῳ ἀποκαθαίρει. (Pro quo Plinius, Amygdalæ amaræ radicum decoctum cutem in facie corrigit.) Et capite 84, de ficu, ἐμπλάσσουσι δὲ λέπρας καὶ λειχῆνας, ἐφήλεις, ἀλφούς, ψώρας. Et lib. 2, cap. 21, ἐφηλίδας καὶ ἀλφοὺς καὶ φακοὺς θεραπεύει. Ex quibus exemplis cognoſcitur etiam duobus modis hoc vocabulum declinari, non ſolùm ἰδος, ſed etiam ιος.

Ἡλόω, ῶ, Clauo figo. v. l.

C. Ἐφηλόω, Clauo affigo.

C.ΚΑΘηλόω, Clauis defigo vel configo. VNDE Καθήλωσις, ιως, ἡ, Confixio quæ fit clauis. ET Καθηλωτής, οῦ ὁ, Qui clauis defigit aut configit.

C.2. Ἀνακαθηλόω, Refigo. contrarium τῷ καθηλόω.

HINC Ἀνακαθήλωσις, Refixio. vt Ἀνακαθήλωσις τοῦ Χριστοῦ, Refixio Chriſti, qua videlicet è cruce fuit exemptus. B.

C.ΠΡΟΣηλόω, Clauis affigo. Lucianus, ὦ προσηλῶσαι δίκην, cui affigere oportebit. Plutarchus De defectu orac. ἀλλ' ὥσπερ ἀγάλματα προσηλοῦται καὶ στηρίκται βάσει, ſed vt ſigna ſuæ baſi adfixa & adplūbata cohæreſcūt. Προσηλοῦσθαι alicui rei dicimur metaph. etiā (vt affixi eſſe apud Latinos) cui ita velut adhæreſcimus vt ab ea non diſcedamus, veluti apud Chryſoſtomū, τῷ βιβλίοις προσηλώμεθα, vbi de epiſcoporum officio & ſtudiis loquitur. Peculiariter verò capitur pro Cruci adfigo, vt apud Demoſthenem Budæus interpret. καὶ μοιχεὺ προσηλῶσαι. Greg. de Chriſto, προσηλούμενος, παθόμενος, αἰκιζόμενος.

Ἡλίσκος, ου, ὁ, Clauiculus, Parvus clauus.

Ἠλίπης, ου, ὁ, Clauaris, vt nonnulli interpretantur. Et ἠλῖπις λεπὶς, fœmin. gen. Squama æris quæ è clauis decutitur. De qua Dioſcorides lib. 5, cap. 89, λεπὶς δὲ ἡ ἀπὸ τοῦ Κυπρίου χαλκοῦ, χαλκὸν ἥλων, παχεῖα, καλουμένη δὲ ἠλῖπις. Et Plinius l. 34, cap. 11, Eſt autem ſquama hæc decuſſa vi clauis per quos panes ærei ferruminantur. In Cypriis maximè officinis omnia.

Ἔσμος, ου, ὁ, Examen, id eſt Apum congregatio (vt Feſtus exponit) Apum agmen. Xenophon Hellen. περὶ κηφήνων ὁ αὐτὸς λόγος ἔστιν καὶ ἔστιν, ὡς περ ὅταν ἐσμὸς μελιττῶν ἀπέρχωνται. Ariſtot. De hiſtoria animalium, lib. 9, cap. 40, εἰ δὲ βασιλεὺς ἐν πίπτει ἔξω ἐὰν μὴ μετὰ ὅλου τοῦ ἐσμοῦ. Pro quibus Plinius, Quū procedit, vnà eſt totum examen, circáque eum conglobatur. Sicut verò apud Latinos Examen metaphoricè capitur pro quauis multitudine

congregata,ita & hoc. vnde apud Areopagitam de equorum grege dicitur. Item ὑφ᾽ευρεῖαν ἱκμάς,id est copia,vt apud Greg.Bud.interpr. Et apud Synesium,ἐπὶ δὲ πύτῳ λόγῳ πῖος οὐχ ἱκμὰς ἀγαθῶν. Dictum autem ἱκμὰς volunt ἀπὸ τοῦ ἅμα πεπιδῶσας ἵεσθαι.

C.Ἄφεσμος,ου,ὁ,idem quod ἱσμός. Aristoteles loco citato, φασὶ γὰρ ἔνιοι ἀπολαμβάνειν ἄφεσμος,αἰσχυνούσας μαθεῖν,ἕως ἂν εὕρωσι τὸν ἡγεμόνα,τῇ ὀσμῇ. Et paulo post, de rege, καὶ ἐὰν ἀπολειφθῇ,ἀπόλλυσι τὸ ἄφεσμον. Pro quibus Plin. Amisso [rege,totum agmen]dilabitur.Ibidem Examen vocat. Aristot.ἄφεσμος πολλῶν ἐστὶν ἡγεπάς,Examina ducuntur, seu cõdũtur, (vt Virg.loquitur)vel Colonia apum ducitur.ἄφεσιν etiam idipsum appellat.

ΙΚΜΑΣ, ἄδος,ἡ, Humor, Vapor. Hom.Il.ρ,v.391, —ἄφαρ δέ τ᾽ ἰκμὰς ἴσχεν. δύνει δέ τ᾽ ἀλοιφὴ, Γουνῶν ἐλκόντων.vbi exponitur ὑγρασία.Aristophanes Nubibus,ἴλεως σοὶ· αὐτίκα ἰκμάδα. Galenus, ὥσπερ οὖν καὶ ὁ ἔλαιος πυρὸς ἐκβόσκει ἢ οἰκείαν ἰκμάδα τὸ μόριον,ὑφ᾽ ἧς ἔφθη,id est humorem vitalem, vel proprium partiũ.B. Ex Epigramm.lib.6,ἰκμὰς δρυὸς ἔλαιος pro viscо. Deducit autem Etymol.ἰκμὰς ab ἵκω, postquam exposuit ἡ ὑγρὰ τροφὴ,& λιπαρότης: sed huius etymi rationem desidero,præsertim quum ἰκμὰς tenui scriptum passim inueniatur,at ἵκω aspero.

Ἰκμαλέος, Humidus,apud poetas. Hesychius ἰκμαλέον exponit non solùm ὑγρὸν,sed etiam χλωρὸν,item στερεόν.

Ἰκμαῖος,Iupiter. q.d.Humidus Iupiter, pro Humoris dator. Apoll. Arg.ι,βωμὸν ποίησε μέγαν Διὸς ἰκμαίου.vbi vide schol.

Ἰκμασία,ας,ἡ, Humor, Humiditas. ὑγρασία, & ὁ ἔνδροσος ἀὴρ, Hesych.

Ἰκμάζω,Humecto,Humefacio,Humidum reddo. Et passiuum Ἰκμάζομαι, Humector. Item Emollior.Hesych. Sed idem ἰκμάζειν exponit etiam καταπιλεῖν.

COMP. Ἀνικμάζω idem. Interdum verò Exicco.vt apud Dioscoridem lib.ι,πρὶν ἢ ἀνικμασθῆναι τὸ τὴ ὑγρόν.

ITEM Διϊκμάζω,Humecto. vide διϊκμαζούσης τῆς γῆς apud Theophrastum De causis plantarum lib.ȝ. ET Ἐξικμάζω, pro Exicco, Exugo. vt apud Dioscoridem hydropica εἰδύια πα dicuntur ἐξικμάζειν: quod exponitur Humores exugere, Siccare. Et apud Aristotelem De historia animalium lib.8, ὀρνιθάζουσι δὲ ὅτῆς οἱ ὄφεις, ὅ,τι ἂν λαμβάνωσι ζῶον ἐξικμάζοντες. Et apud Theophrastum,τὸν ὑπὸ πάχους ἐξικμάζοντα ὑπὸ τοῦ ἡλίου. Ex Aristotele affertur etiam δίξασθαι τὸν εἰσπλοῦσαν θρῖδα καὶ τὸν ἐξικμασμένον ἐκπίμπλαι. quæ verba & apud Platonem leguntur in Timæo: vt videbis in lexico Ciceroniano pag.19 vnà cum ipsius Cic.interpretatione. HINC Ἀνεξικμαστος,Qui exiccari non potest, vel Qui exiccatus non est.In vulg.lex.Reficcabilis,ex Gaza. Eadem pro Non exuccus legi tradunt apud Aristotelem in Problem. VLT. compos. Συνικμάζω, itidem pro Humecto. Vnde passiuum Συνικμάζεσθαι apud Theophrastum pag.189, Humectari,Humidum fieri,Madefieri.Bud.

Ἰκμαίνω,idem quod ἰκμάζω,Humecto.Item Mollio.ὑγραίνω μαλάσσω.

C.Ἄνικμος,Humoris expers, Siccus, Aridus. Plutarchus De primo frigido,ὁ δὲ ἄνικμος καὶ ξηρὸς ἀήρ. CONTR. Ἔνικμος,Humorem habens, Cui humor inest, Humidus.vt ἔνικμος τόπος & ἔνικμος ἀήρ.Item,Ἔνικμα τὰ χείλη τῶν ποταμῶν,in v.l.

ΙΚΩ, Fut.ξω,aor.primus,ἶξα, Venio. Homerus Il.κ, —ὅτε δὴ χρειὼ τόσον ἵκει, Iliad.Β,εἰς Ἤιδος ἶξεν ἀλούμενος.Hesiodus, πάλαι ἶξε Τυφάονιον. Et præteritum imperfectum ἵκον.Il.α,Κίλλαν δ᾽οὐρεσιφοίτην ἵκον ἠλιβατὸν ὄρος τε κατ᾽ἀκρῶν. Sed pro ἵκον apud hunc poetam quædã exẽplaria habent ἵκανον. Eustathius tamen annotat vbique apud Homerum cum ι scribi hocverbum, à quo esse factum ἱκάνω & ἱνῶ,& à posteris Homeri ἵκω per ν. AT ἵξον apud eundem poetam Od.γ, initio, Οἱ δὲ Πύλον Νηλῆος ἐύκτιμενον πτολίεθρον ἶξον, itidémque Il.κ, Αἶψα δ᾽ ὅτε Θρηκῶν αἰζηῶν τέλος ἶξον ἰόντες, est præter. imperf. tanquam à themate ἶξω facto ex futuro. Sed obseruandum est Eustathiũ in illo loco Il.κ,ἶξον exponere καπήλευον, itidémque in illo Il.α,ἵκον,καπηλάμενον: addentem tamẽ, posse etiam intelligi per ellepsin præpositionis,pro εἰς εὐρεῖαν ἵκετο πρηχθέντα.

C.Ἐξίκω, Euenio. vt ἐξίκει apud Sophoclẽ: quod exponitur à schol.ἀπεβαίνη,in Œdipo tyranno,—τὰ πάντ᾽ αὖ ἐξίκει σαφῆ.

¶ Ἱκάω, Venio,idem quod ἵκω,& ex eo factum,vt dictum modò fuit.Od.ρ, Γιγνώσκω σ᾽ ὡς σῶν ἑλεδαμόνων ἱκάω, vobis cupientibus aduenio.Frequentius cum accusatiuo:vt Il.ω, Ἱκάω πᾶς Ἀχαιούς.Et Odyss.η, Σόν τε πόσιν σά τε γούναθ᾽ ἱκάνω πολλὰ μογήσας. Sed dicitur etiam res quæpiam ἱκάνειν aliquem,ac tum exponũt grãm.etiã καταλαμβάνειν,Lat.autẽ reddi potest Inuadere vel Incessere. Il.α,—ἦ μάλα πόντος Ἀχαιίδα γαῖαν ἱκάνει. Sic —ἄλγος ἱκάνει Θυμὸν ἐμόν,Il.γ: & Il.β,ἐπεί μιν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει. Et rursum Il.α,—ὅτι μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι. In hoc autem eiusdem poetæ loco Od.ν, —σοὶ γὰρ ἔγωγε Εὔχομαι ὥστε θεῷ,καί σευ φίλα γούναθ᾽ ἱκάνω, Eustathius vult ἱκάνω esse ἱκετεύω. quod itidem de illo altero loco dicendum esset,quem ex Od.ο modò protuli: sed non video quid obstet quominus vtrobique suam significationem retineat:& sit Venio ad tua genua,pro Venio supplex ad tua genua. Et ἱκάομαι pass.pro actiuo ἱκάω. & vt τὰ σὰ γούναθ᾽ ἱκάω, sic τὰ σὰ γούναθ᾽ ἱκάομαι, Iliad.σ & Od.γ.

C.Ἀφικάω ET Εἰσαφικάω, Aduenio, Peruenio. Odyss.ξ, Ἐξίη τ᾽ Ὀδυσῆος ἀμύμονος,ἣν ἀφικάνω.Idem Od.χ, —μάλα σ᾽ ὦκα φίλον πατέρ᾽ εἰσαφίκανεν. Apud Hesiodum quoq;, —εἰν δήμον εἰσαφίκανεν.

ΙΚΝΕΟΜΑΙ, οῦμαι, Venio, Peruenio. Sed fut. ἵξομαι & aor.ι ἱκόμην,ab inusitato Ἵκομαι. Homerus Il.ψ,v.439, —τὸ δ᾽ ἀψικὲς ἔκπεσε δίον: videlicet δίφρου. Idẽ Il.λ,v.466, Ἀμφί μ᾽ Ὀδυσσῆος παλαίφρονος ἵκετ᾽ αὐτή.(vbi obserua additam etiam præpositionem)Idem Odyss.μ,v.331,—φίλας ὅ,τε χεῖρας ἵκοιτο.Et sine casu:vt Il.α,v.531 & 532, αὐτὰρ ἐφ᾽ ἵππων Βαίης ἀερσιπόδων μετιόντε δύω δὲ ἵκοιτο.Interdum verò redditur Subeo, Inuado. vt Iliad.α,Ἀχαιῶν ποθὴ ἵξεται ἠδὲ καὶ υἷας Ἀχαιῶν, desiderium subibit Achiuos. Ibidem,—τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος; Apud eundem Odyss.ο, v.343,—ὅτ᾽ κεν ἵκηται ἄλη καὶ πῆμα καὶ ἄλγος, inuaserit. Vt autem in loco Homeri paulo antè citato iungitur hoc verbum præpositioni ἀμφί, sic à Sophocle cum ὅτι (quæ & frequentior est constructio) sequente accusatiuo rei,ὅπου σ᾽ ἵκει χρεὼς πόνου. ΙΚΝΟΥΜΑΙ,Supplico,Obsecro. Soph. καί σε πρὸς τοῦ σοῦ πατρὸς καὶ θεῶν ἱκνοῦμαι, μὴ προδοὺς ἡμᾶς ἄλλῳ. Euripides, κἀγώ σ᾽ ἱκνοῦμαι καὶ γυνὴ σὸν οἷά περ οἶκον ὅμως. Apud eundem, Οὕτως ἱκνοῦμαί σε,pro πρὸς ταῦτης. per hanc te obsecro.Exponitur verò & πρὸς ταύτης ὀρκῶ σε.

In prosa autem Peruenire dicitur potius verbo compositо Ἀφικνοῦμαι:at simplex in alia quadam significatione ponitur.vt εἰς τὸν ἱκνούμενον ὥραν apud Aristotelem,Constituto tempore,Suo tempore, vel Tempestiuè.Bud.552.Et ἱκνούμενον μέγεθος apud eundem Aristot.Iusta magnitudo.Videibidem. Sic apud Thuc. lib.ι,τὸ ἱκνούμενον ἀπάλαμα. Apud Theophr.autẽ ἱκνούμενοι καιροὶ Gaza vertit Congruentia tempora.Sic & ἱκνουμένη ὥρα redditur Congruens tempus,siue Congruum. Huc pertinent quæ ex Herodoto afferuntur, videlicet ἐς χρόνον ἱκνεύμενον: item τὸ ἱκνεύμενον μᾶλλον, pro Plus æquo.Sed & infinit.apud eundem, ἐπιρρωσίης φαμὲν ἱκνεῖσθαι ἡγεμονεύειν.Et apud Xenophontem, διελεῖν δὲ καὶ τὸν ξύλινον καὶ τὸν στερεὸν τῆς γῆς ὅσον ἱκνεῖσθαι ἀμφοῖν.id est, Hactenus scrobem cauare quatenus vtrique conueniat. Est autem hic obseruandus idem aut certè affinis vsus verbi Gallici,quod huic ad verbum respondet, videlicet verbi *Venir*.dicimus enim interdũ *Il me vient de faire cela*:pro eo quod aliter dicimus *Il me cõpete*, vel *Il touche à moy*. Dicimus item, *Il me vient autant pour ma part*. Sed apud Plutarchum in Cæsare τῷ δὲ ἱκνουμένῳ χρόνῳ idem Bud. vertit etiam simpliciter Tempore autem veniẽte, vel Quum autem tempus id venisset: (quo videlicet genius dixerat se rediturum.) At verò ex Aristot.ἱκνουμένη affertur nec pro hac simplici signif. nec pro illa præcedente,sed aliquantum diuersa.nam ἱκνουμένη ὀπτικὴ πρὸς ἀκρὶ τὴν ἀγχινοίαν, exponitur,Exacta circa certamina scientia. HINC Ἰκνουμένως,Congruè;Cõueniẽter,

Rite, Bud. Ab Heſychio exponitur ὡσπαύτως. Apud Herodotum οὐκ ἰκνεομένως, Non rite, Bud. Ex Hippocrate autem ὡδὲ γὰρ lib. 2 affertur, καὶ γάλα πίνειν ἰκνεομένως pro ἀρκούντως καὶ ἱκανῶς. Gallicè expreſſius *Competemment*.

C. Ἀφικνέομαι, οῦμαι, Peruenio, Deuenio. Habet autem præter futurum ἀφίξομαι, & aoriſtum 2 ἀφικόμην, (ſicut ἥξομαι & ἱκόμην ſuprà) in frequenti vſu præteritum ἀφῖγμαι, ab inuſitato videlicet Ἀφίκομαι. Apud Homerum cum accuſatiuo, ſine præpoſitione: vt Odyſſ. α, Ἦ ῥ' ἔπι δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο δῖα γυναικῶν. & Odyſſ. ψ, Εἰσόκε τοὺς ἀφίκωμαι οἳ οὐκ ἴσασι θάλασσαν Ἀνέρες. Item Odyſſ. η, Τοῦτον νῦν ἀφίκεσθαι φημί. Item Odyſſ. ο, — ἀκτὴν Ἰθάκης ἀφίκανε. Sed & Iliad. ε, — ἀσπασίως γὰρ ἀφίξεται Ἴλιον ἱρὴν Ὅς κε φύγῃ. Quo in loco annotat Euſtathius deeſſe præpoſitionem. quâ ſi deeſſe hic dicamus, itidem certè in modò citatis locis deeſſe dicendum fuerit. At Odyſſ. υ, cum præpoſitione ἐπὶ iunxit, — καὶ γαῖαν ἐπὶ πατρίδα ἀφικέσθαι. In proſa autem ἀφικνοῦμαι, modò cum εἰς, modò cum ὅτι, modò cum ἐπὶ, nonnunquam & cum πρός conſtruitur. Quarum omnium conſtructionum exempla proferam. in quibus obſeruandum eſt ἀφικνεῖσθαι tã late patere quàm Latinum verbum Peruenire aut Deuenire. Cum εἰς, vt ἀφικνεῖσθαι εἰς πολὺ παρείσθαι. Sic εἰς ἀνάγκην ἀφικνεῖσθαι, In neceſſitatem deuenire, vel redigi. Thucydides lib. 4, ὥστε γὰρ εἰς ἀνάγκην ἀφῖχθαι, ὡς ἐδόκει πᾶσι, λόγου μᾶλλον ἤκουσα ἐπὶ ἀγαθῷ, κινδύνου τοῦ παρόντος παρεσκευῆσθαι. Sic apud Plutarchum, ἀφίχθαι εἰς δυστυχίαν, In calamitatem deueniſſe. Latinius tamen eſt, In calamitatem inciderunt. Cum ὅτι, vt ὅτι πλεῖστον ἀνθρωπίνης ἀφίξονται δυνάμεως, Peruenient ad eam quæ maxima eſſe poteſt inter homines potentiam. id eſt, Conſequentur tantam potentiam quanta maxima inter homines eſſe poteſt. Demoſth. aduerſus Midiam, ἃ δ' ἐγὼ παρὸν ὑμῖν εὖ πεποίηκα ἐν τούτοις ὑπόμνησον, ὅτι πολλοῖς καὶ μεγάλοις τυχόντας ὑμᾶς ἀφικνούμενα ἐρῶ, Video ad vos deuenire. Latinius, In vos recidere, vel redundare. Cum πρὸς autẽ, vt ἀφίξομαι πρὸς ὑμᾶς, Perueniã ad vos. vel ſine compoſitione, Veniam ad vos. Cũ πρός, apud Xenophontẽ Hell. 1, ἀφικόμην παρ' αὐτόν. Inuenitur etiam ἀφίξομαι ὑμῖν pro eo quod eſt πρὸς ὑμᾶς, apud Ælianũ. Citatur præterea ex Demoſthene ἀφικνούμενος σῖτος, pro Frumentum quod huc importatur. ad verbum, Quod huc peruenit. Afferuntur item in vulg. lex. Græcol. duo exempla in quibus ἀφικνεῖσθαι genitiuo iungatur, ſed in quibus nemo non videat ἀφικνεῖσθαι potius legendum eſſe.

Ἄφιξις, ιος, ἡ, Aduentus, παρουσία. Plato in Epiſtolis, λέγω πάντων ἀρχὴν γενέσθαι τῆς πρὸ ἢ εἰς Σικελίαν ἐμὴν ἄφιξιν. 1. Meum in Siciliam aduentum. non (vt vulgò interpretantur) profectionem. Eſt etiam Incurſus, ſeu inuaſio, ἔφοδος, ſecundum Heſychium. pro qua ſignificatione citant quidam hunc Demoſthenis locum, ἄφιξιν εἰς τοὺς πολεμίους ἐποιήσατο.

Ἄφιξις, Diſceſſus. Act. Apoſt. cap. 20, ὅτι εἰσπλεύσαντες μετὰ τὴν ἄφιξίν μου λύκοι βαρεῖς. Apud veteres autem profanos ſcriptores haud temere in hac ſignificatione reperietur.

c. 2. Εἰσαφικνέομαι, οῦμαι, Aduenio. idem quod ἀφικνέομαι. Hom. Od. ο, εἰ ὧδε τάχα εἰσαφίκοιτο.

C. Διικνέομαι, οῦμαι, Peruado, Permeo, διήκω. Ariſtoteles De mũdo, ὅτι πᾶσι διικνεῖσθαι. vbi Budæus exponit etiam Pertinere, & Pertendere. Galenus ad Glauc. εἰς βάθος γὰρ αὐτῶν δεῖ διικνεῖσθαι τὴν δύναμιν, εἰ τὸ προκείμενον σκοπὸν τυγχάνειν μέλλοιεν. Idem Budæus vertit Peruenire, in hoc Theophraſti loco, οὐ δυναίμεθα πῃ ἂν οὕτω διικνεῖσθαι πρὸς πλείονας.

Διέξειμι, Percurram oratione, Diſſeram. Il. α, — ἃ πάντα διέξομαι.

Διικτικός, Permeabilis, Gaza interpr. vt apud Ariſtot. Problem. ſect. 11, οὐ γὰρ ἅπαν τὸ μακρότερον, διικτικώτερον, ἀλλ' ἐνίοτε μὲν ἔστιν ἀφυὲς ὂν τοῦ διικνεῖσθαι.

C. Ἐξικνέομαι, οῦμαι, Peruenio, Pertineo, Pertingo, Attingo. Xenoph. ἀφθαλμοὶ δὲ εἰ δύναιντο ὅπῃ πλεῖστον ἐξικνεῖσθαι. Idem eodem modo dixit, ὄμμα δυνάμενον ὅτι πολὺ φέρεσθαι ἐξικνεῖσθαι. Sic & Syneſius, ὡς τὸ φθάλμοις ὑμαῖς, ἐφ' ὅσον ἐξικνεῖσθαι, φρονήματα. Greg. οὐδὲ γὰρ οἷόν τε τὴν τἀναντία φρονοῦσαν οὐδεμίαν φρένα πᾶσαν ἐξικνεῖσθαι τῆς ἀληθείας, Nulla imago peruenire poteſt ad veram illam & primam rei formam. id eſt, Exactè illam & per omnia referre. Apud eundem καὶ οὐκ ἐξικνοῦνται τῇ διανοίᾳ φρενὸς ἐς ἐκεῖνο, Non perueniunt cogitatione vſque ad cæleſtia. v. l. vel Non penetrant, vt vertit Bud. qui addit à Luciano dici, ἐξικνεῖσθαι φρενὸς πρὸς χρείαν & φρενὸς πρὸς δέον, quod ſufficit. Iũgitur & præpoſitioni εἰς, ſiue ἐς. vt apud Herodotum, ἐξικνέεσθαι εἰς βυσσόν. Et cum aduerbio πορρωτάτω, Plut. in Solone, πορρωτάτω γὰρ ἐξικνεῖται τῆς ῥίζης. ¶ Iungitur etiam genitiuo. vt apud Xenophontem aliqui dicuntur ἔτι πολὺ ἐξικνεῖσθαι ἀλλήλων. Hellen. 7, οὐδὲν γὰρ οὕτω βεβαίως ὅπλον ἔχων, ᾧ οὐκ ἐξικνοῦνται ἀλλήλων. Iidem Hellen. 2, καὶ δόρατα ἀφιέντες καὶ ἀκόντια, καὶ πύκτας ἐξικόμενοι τῶν αὐτῶν καὶ παλαίειν καταβαίνομεν. id eſt, Aſſequimur eos, inquit Bud. Sic autem apud Herodotum ἐξικνέεσθαι ἀκοῆς redditur Aſſequi audiendo. Affertúrque ex eodem cum genitiuo itidem, πρὸς καλῶν τε καὶ ἀγαθῶν ἔργων ἐξικνέεσθαι. ¶ Ἐξικνεῖσθαι, Sufficere, & Poſſe. Baſ. in Hexaem. 53. pro quo ἐξαρκεῖν ibidem dixit. Bud. Ἐξικνεῖσθαι exponitur itidẽ ἀφικνεῖν à ſchol. Thuc.

Ἐξικνοῦμαι, Aduenio, Venio. Heſiodus, — Ἀλλὰ ἐξίκηται οὔλυμπόν τε μέγαν καὶ δώματα πατρός. Homero eſt etiam Aduenio ſupplex, vel Accedo ſupplex. Odyſſ. ν, — ἐγὼ δέ κεν ἄλλον ἐφραδόμην βασιλῆα Ἐξικόμην. vbi ſcholiaſtes exponit ἱκέτευσα. Euſtathius verò in hoc etiam loco, Iliad. λ, Φθίην δ' ἐξικόμην ἐριβώλακα, μητέρα μήλων, Ἐς Πηλῆα ἄνακτ'· ὁ δέ με προφέρων ὑπέδεκτο, (vbi obſerua duplicem conſtructionem) vult eſſe pro ἔφυγον καὶ ἱκέτευσα.

Ἐξικνοῦμαι, pro Perſequor oratione, ſeu verbis, ex Sophocle in Aiace, ἃ δὴ κακοῦργος ἐξίκοιτ' ἀνήρ. Simile eſt διικνοῦμαι in ea ſignif. qua dixit Hom. διέξομαι πάντα, vt paulo antè docui.

C. Ἐφικνέομαι, οῦμαι, Attingo, Pertingo, Pertineo. Item Aſſequor, Conſequor. Plutarch' in Apophthegmatis, Λακεδαιμόνιοι τῆς πολεμίων τῆς ξίφεσιν ἐφικνοῦνται. Apud eundem in Problem. Romanorum, καὶ νικᾶν [χώραν] πᾶσαν ἰδίαν ἧς ἂν τὸ δέρυ ἐφίκηται. Iſocrates, τῆς ἀρετῆς ἐφικέσθαι, Virtutem conſequi. Apud eundem obſeruaui ἐφικνεῖσθαι pro eo quod dicit Demoſthenes ἐφικνεῖσθαι τοῦ λόγῳ. ita enim ille in fine Panegyrici, πάντα δὲ τὸν ὦμιλον ἀξίως διανοηθῆναι περὶ τῶν πραγμάτων εἰπεῖν· ταῦτα δὲ οὐκ ἐφικνοῦμαι τῇ μεγέθει αὐτῶν, ἀλλὰ πολλά με διαπορεῖν ὧν διενοήθην. at Demoſthenes ita, ὅλως δὲ οὐδ' ἂν εἰς ἐφικέσθαι τοῦ λόγῳ δύναιτο τῶν ἐκεῖ καιρῶν ὄντων. Ab eodem accipi & pro Aſpirare tradit Budæus, afferens hunc eius locum, οἱ δὲ ἐφικνούμενοι τῇ τελεφαρχίᾳ. ¶ Affertur & cum accuſatiuo ex Theophraſto pro Permeare, ἐφικνεῖται πολλαχοῦ πάντων. Apud Xenophontẽ autem Pæd. lib. 1, circa principium cum ὅτι habente ſuum accuſ. ἐφικνεῖσθαι μὲν ὅτι ἐσκοπούμην γνῶ pro Peruaſiſſe. ¶ Ἐφικνοῦμαι Luc. infinitiuo etiam iunxit in Alcyone, οἷς τὰ παιδικὰ θεωρεῖν ἐφικνουμένοις, pro Iis qui ad hæc cõtẽplanda idonei ſunt, Iis quibus ſatis acuta mens eſt ad hæc contemplanda, Vel ſimplicius, Iis qui contemplatione aſſequi hæc poſſunt. Dixerat autem paulo antè eadem cõſtructione, οὐδὲ γὰρ εἶναι ἐφικτόν.

Ἐφικτός, ός, όν, (q.d. Attingibilis, & Aſſequibilis) Quem attingere, vel ad quem vſque pertingere poſſumus, Quẽ aſſequi poſſumus. Plut. in Ant. καλὸν ἔργον, ὅταν οἱ φρονοῦντες ἐφικτὰ διώκωσιν ἑαυτοῖς, καὶ μὴ τοῖς ἀνάγκαις ἀνάλωτα διώκειν. vbi B. ait accipi ἐφικτὸν vt à Suida exponitur, videlicet τὸ δυνατὸν καταλαβεῖν. Ab eodem Plutarcho in Themiſt. ἐφικτὸν ἔργον vocatur Quod vires noſtræ aſſequi poſſunt, Quod par eſt viribus noſtris. Apud eundem autem itidem inquit apud alios ὅσον ἐφικτὸν vel ὡς ἐφικτόν, aut ὅσον ἡμῖν ἐφικτόν, ſignificat Pro viribus. Pro eodem verò dicitur etiam καθ' ὅσον ἐφικτόν, (vt ab Ariſtot. De mundo, καθ' ὅσον ἐφικτὸν ἀνθρώποις (ἐν πολιτείᾳ μόνῃ τοῦτο) τῷ τὸ ἐφικτὸν, vel τῷ τὸ ἑαυτῷ ἐφικτόν, quo vſus eſt Greg. Dicitur etiam τῷ τὸ ἐφικτὸν ἀνθρώποις vel ὡς ἐφικτὸν ἀνθρώποις, Vt eſt captus hominum, vel Vt eſt captus humanus. CONTR. Ἀνέφικτος, vt apud Lucianum in Alcyone, πολλὰ ὧν φέρεται ἡμῖν καὶ τῷ ἀπείρων ἄπειρα, καὶ τῷ ἐφικτῶν ἀνέφικτα. vbi ἐφικτὰ ſunt ea ad quæ vires noſtræ velut pertingere aut peruenire poſſunt: & contrà ἀνέφικτα, ad quæ non poſſunt. id eſt Quæ noſtris viribus maiora ſunt,

Sed ex eodem Luc.libello falsò in v.l.hæc citantur, αἰ φικτὸς ἀνθρώποις ὅδ' οὐρανός, pro Inaccessum est hominibus cælum.nam ne habentur quidem ibi ista verba. quædam tamen sunt quæ occasionem illa ei affingendi dedisse videri possunt. ΑΤ VERO Δυσφικτον, Ad quem vix pertingere seu peruenire possumus. Quem vix assequi possumus,aut non facilè,Vix assequendus, Cui vix pares sunt vires nostræ. Vnde compar.gradus δυσφικτότερος apud Greg.

C.ΚΑΘικνέομαι,οῦμαι,Contingo,Tango. Item Ferio,Percutio. καθικνεῖσθαι ῥάβδῳ apud Eustath.Tangere virga. Et Luc.ἡ δὲ ἔξω πολὺς οὐδὲ ὡς ἔτυχεν ἡμῶν ὁ λόγος καθίκετο, βαθεῖα δὲ καὶ καίριος ἡ πληγὴ ἐγένετο. Sed apud eundem de Perseo Gorgonem harpe feriente,καὶ τῇ μὲ καθικνεῖται.Sic ὡς καθεξόμενος apud Plut.Tanquam percussurus. Idem de Lupercis loquens,σκύτεσι καθικνούμενοι μετὰ παιδιᾶς τῷ ἐντυγχάνοντι.(ita enim legendum,non αἰτυγχανόντων,vt in Bud.Comm.)Idem in Alcib.κορδύλῃ καθικόμενος αὐτοῦ. Transfertur autem & ad alia. vt καθικόμενος αὐτοῦ λοιδορίας apud Philostr.q.d. Qui conuitijs percussit.Sed Latinè Petere vel impetere conuitijs,potius quàm Percutere. Metaphoricum est & illud καθίκετο,quod in modò citato Luciani loco habetur.vt autem ibi dicit,ἡ δὲ ἔξω πολὺς καθίκετο,βαθεῖα δὲ καὶ πληγὴ ἐγένετο,sic initio sui De sacr.libelli ait,οὕτως ἀρᾳ βαθέως καθίκετο αὐτὴ ἡ τῆς ἱερείων δέρμαδος. quod perinde est ac si quis dicat,Adeo altam plagam eius animo influxerat. pro quibus Erasmus,(sensum optimè exprimens,meo quidem iudicio) Vsque adeo nimirum altè dolor hic animo illius insederat quòd sacris epulis esset frustrata. ¶At Homerus accusiunxit hoc verbum, vtens alioqui eo & ipse metaphoricè. vt Iliad.ξ,v.104,Ὦ Ὀδυσεῦ,μάλα τῶς με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ Ἀργαλέῃ, Vehementer tetigisti animum tua obiurgatione,seu increpatione. Vel potius, Vehementer pupugisti. malim enim,hoc quidem loco,vti verbo illo, aut alio quopiam huiusmodi quàm illo altero.Legimus autem apud eundem poetã in Odyss.α,v.343,— ἐπεί μὰ μάλιστα καθίκετο πένθος ἄλαστον. vbi eandem metaphoram inesse huic verbo censeo:id sentiens ab Eustathio, qui exponit ἵκετο & καθήλαβε: atque adeo addit (tanquam huius loci immemor) posteros Homeri vti ὀπὶ τῷ καθάπτεσθαι: quasi verò ipse quoque ita vsus non sit.

Καθικνοῦμαι Bud.vertit Demitto, apud Pausaniam in Achaicis. hæc enim eius verba,καθιμώμενοι μὲν οὐκέτι καθικνοῦνται τὴν πηγῆς, ἀλλ' ὅσον ὑδρεύσασθαι τὸ ἐκ τῆς πηγῆς κώλυθρον καταπέμψει, interpretatur. Ita librantes ne vltra aquæ superficiem demittant, sed eatenus demum vt summam aquam stringant.

Καθικνοῦμαι pro Assequor.Polyb.παχέως καθικνεῖτο τῆς ταχυτῆτος ὁ Θόας, Statim assequuta est quod faciendum susceperat,B.interpr.

ΙΚΕΤΗΣ, ου,ὁ Supplex. Homerus Odyss.κ,— ἱκέτης δέ τι δῦχεται ἔνδον. Et Odyss.ι,Ἀλλ' αἰδοῖ φείσεσθε θεοῖς. ἱκέται δέ τοι εἰσίν. Hesiodus Ergois, Ἴσον δ' ὃς θ' ἱκέτην καὶ ὃς οὐκ ἐθέλοντα δικαίῳ ὄστις ξεῖνον κακὸν ἔρξει. Quod Hesiodi dictum conuenit(vt hoc obiter dicam)cum isto Homerico Odyss.ι,Ζεὺς δ' ὅτε πιπτάων ἱκετάων τε ξείνων τε Ξείνιος. In soluta oratione quum additur casus, dicitur potius ἱκέτης σου,quantum quidem meminisse possum. Thuc.lib.1, p.44.τὸν χωρικὸν ἱκέτην ἡμῖν ὄντα. Isocr.in Paneg.ἱκέτην γενέσθαι τῆς πόλεως τῆς ἡμετέρας. Et in Archid.ἱκέται καθίζειν παρὰ τῆς πόλεως. Sic Plut. in Them.ἱκέτης αὐτοῦ καθεσθαι. A Xenophonte dicitur aliquis ἱκέτης προσπίπτειν, Pædiæ 4,ἥκω πρὸς σὲ καὶ ἱκέτης προσπίπτω. ¶Ἱκέτης passiuè etiam,Is cui supplicatur.seu Is qui supplicè recipit(sicut ξένος significat & τὸν ξενίσαντα & τὸν ξενισθέντα)vt quidam tradiderũt ex isto Homeri loco, Odyss.τ,v.413,—νὺ δ' ἱκέτας ἐμὰς πάλιν οἴκαδε πέμψαι Ζεὺς Μάρτυρος. qua de re lege Eustathium p.1807. ΡΟΕΜΙΝ.Ἱκέτις,ιδος,ἡ,Quæ est supplex. Vnde ἱκετὶς inscripta vna ex tragœdijs Euripidis.A Synes.χεῖρες etiam dicuntur ἱκέτιδες.

Nomini ἱκέτης Hesychius alias etiam dat significationes,quarum exempla nulla afferuntur. Esse autem ἱκέτης ab ἱκέσθαι deriuatum constat: quum hoc ipsum ἱκέσθαι pro Supplicare interdum accipiatur(teste etiam ipso Hesychio,qui exponit προσκυνῆσαι,item ἱκετεῦσαι) sicut & præsens tempus ἱκνεῖσθαι. At veterum quorundam gramm.etymon vt nimis curiosè subtile repudio.voluerunt enim ἱκέτης dici quasi ἱκέσκης, vt sit ἱκόμενος εἰς ἑστίαν τινός.

C.Ἱκεσδόκος,ου,ὁ vel ἡ,Supplicum receptor,seu receptrix. quo vocabulo Eustathius veteres vsos tradit,scribens, p.1807,καὶ ὁ τῶν ἱκετείων δεξάμενος, ἤτοι κατὰ τοὺς παλαιοὺς εἴρηται,ἱκεσδόκος.Intelligit autem(opinor)veteres grammaticos eo expositionis gratia vtentes.

Ἱκέσιος Ζεύς,Supplicum præses Iupiter, seu Supplicum curam gerens,aut In cuius tutela sunt supplices. Aut etiam,Supplicibus iura dans(vt ξένιος, Virgil.Iura dans hospitibus)apud Hom.Odyss.ι,v.213, ΕΤ ΡΕΡ SYNC. Ἱκέσιος,idem. sed hoc vtriusque scriptoribus commune est,illo poetæ duntaxat vtuntur, quod sciam. Apoll. Arg.2,ἱκεσίου πρὸς Διὸς. Euripides Hecuba, Θαρσῶ πρὸς θεῶν τὸν ἐμὸν ἱκέσιον Δία.Interdum verò ἱκέσιος sine adiectione ponitur:vt apud Luc.Ἀλλὰ πρὸς ἱκεσίου λούσασθέ μου. ¶Sed Ἱκέσιος accipitur & pro ἱκέτης, Supplex, seu ἱκετικός.vnde ἱκεσίαν γίγνεσθαι,Eurip.Medea,Supplex fum, Supplico.Et ἱκεσία χεὶρ apud eundem, itidémque in Epigr.Item ἱκέσιοι αἰτεῖν apud eũdem Euripidem.Apud Greg.autem ἱκέσιος λόγος.quibus in locis posterioribus ἱκέσιος est potius adiectiuũ. ¶Ἱκέσιον,vna ex Æoli insulis.Eust.

Ἱκετήϊος, Ad supplices pertinens,Supplicibus conueniẽs. vt ἱκετήϊοι κλάδοι. SED Ἱκτήϊος potius in vsu est,per syncopen factum.vt Soph.in principio Œdipodis tyranni,Ἱκτηΐοις κλάδοισιν ἑζόμενοι.Idem in Aiace dixit, ἱκτήϊον θησαυρόν,pag.56 meæ edit. ITEM Ἱκτῆρες κλάδοι apud eundem in Œdipo tyr.p.155. In eadem verò tragœdia ἱκτῆρες mulieres pro ἱκέτιδες,pag.159.

Ἱκετηΐα autem subst.illi ἱκετήϊοι κλάδοι,qui potius ἱκτήϊοι per syncopẽ vocabãtur,(vt modò dictũ fuit)Res quam supplices gestabant & prætendebant, videlicet rami oleæ lana obuoluti.seu in sing. ramus oleæ lana obuolutus.Aristoph.Pluto, ἱκετηΐαν ἔχοντα. vbi vide schol.Herodot.ἱκετηΐαν λαβών. Greg.ἐπὶ γῆρας αὖθ' ἱκετηΐας προσῳδάνετο.Quo ex loco dicere possumus ἱκετηΐαν προσῳδάνεσθαι pro eo quod Ouidius Velamẽta prætendere,(addẽs Manu supplice)Liuius autẽ Porrigere: De bello Pun.lib.4,Ramos oleæ ac velamenta alia supplicum porrigẽtes,orare vt reciperent sese. Idem alibi,Oratores ad Romanos cum infulis & velamentis miserunt.Hoc verò nihil aliud esse puto quàm quod interdum historici Græci duobus dicunt verbis ἱκετηΐαν ἔπεμψαν. quod tamen exponitur simplicius, Legatos supplices miserunt. Hoc certè constat, ἱκετηΐαν interdum accipi generaliter pro supplicatione, seu(vt veterum Latinorum vtar verbo) pro supplicijs. vnde Herodian.lib.7,ἱκετηΐας θαλλοὺς dixit Supplicationis ramos,id est Qui supplicationi adhiberi solent.Isocr. De pace,ἱκετηΐας πολλὰς καὶ δεινὰς ποιούμενοι. Synes.καὶ πρὸς ἱκετηΐας ἅπαντας αἰδέσεται,πρόθυμος οἱ πλείους. Apud Chrysost.autem,ἡμέρως δέχεται τὰς ἱκετηΐας προσάγοντας, redditur Eos placidè recipit qui supplices accedunt. Budæus verò ἱκετηΐαν apud Demosthenem vertit supplicem libellum.

Ἱκετικός, Ad supplices pertinens,Supplicibus conueniens. vel Quo vtuntur supplices.vt ἱκετικὸς λόγος,schol. Thucydidis. Apud Euripidem autem ἱκεσία χεὶρ exponitur ἱκετική.

Ἱκετώσια,Supplicationes, vel Supplicia, vt veteres loquutos esse dixi.Exponit tamen & aliter Hesych.

Ἱκετεύω,Supplico,Supplex oro.Hom. Od.λ,— ὁ δέ μ' ἀπὸ μάλα πολλὰ ἱκέτευεν.Et Od.ο,— ἐπεὶ οὐ φυγὼν ἱκετεύσω. Dicitur etiam ἱκετεύω σε τῶνδε γονάτων ab Euripide,subaud. præpos.πρός. Sæpe verò infinit.iungitur in prosa: vt apud Xenoph.Apomn.lib.1,ἱκετεύειν τινὰς ἑαυτοῖς διδασκάλων ἀγαθῶν τυχεῖν. Et Pæd.7, ἐδίσκαι τε καὶ ἱκετεύειν παύσασθαι ἐρχόμενον.Et Pæd.4,ἱκέτευσε μὴ δεῖσθαι αὐτὴν τοῦ τῆς ἀδελφοῦ φωνῆς.A Demosthene nonnunquam δέεσθαι & ἱκετεύω copulantur.Idem verò in Aphobum verbo ἱκετεύω subiunxit αἰτιάομαι,scribens,ἱκετεύω, αἰτιάομαι πρὸς παίδων, πρὸς γυναικῶν,πρὸς τῶν ὑμῖν ἀγαθῶν ὑμῶν. Sciendum est

autem ἱκετεύω sine infinitiuo reddit etiam interdum Supplices preces fundo: vt apud Chrysostom. ὑπὲρ Παύλου τὴν Θεὸν ἱκετεύειν. Item, Supplex opem imploro. vt apud Plut. in Solone, ἱκετεύειν τὰς γυναῖκας. VNDE Ἱκέτευμα, q.d Supplicamentum. Exponitur & Supplicatio. Thuc. lib. 1, αἴσπερ τι αὐτὸν μετὰ τοιαυτῆς ἰρίος, ὡς εἶχεν αὐτὸν ὀκαλέσαι καὶ μάγιστον ὧν ἱκέτευμα τοῦτο. Vbi redditur etiam Supplicandi genus, vel Supplicādi modus. Sic ἀπαραίτητον ἱκέτευμα apud Plutarchum, vt dixi in Ἀπαραίτητος. ET Ἀνικέτευτος, Cui supplicatum nō est, vel Cui non supplicatur, vel Cui supplicari non potest. Ex Eur. autē affertur pro Non supplex. AT VERO Ἱκετεία, formatum à præsenti, Supplicatio. Thuc. libro 2, οἱ δὲ Κερκυραῖοι τὴν ἱκετείαν οὐκ ἐδέξαντο. Plato in Apologia, ἐφ' ἱκετείαν τραπεὶς τῷ δικαστῶν. vbi redditur, Ad supplicandum conuersus. Et ἱκετείαν ποιεῖσθαι, vel ἱκετείας, Supplicare. Plato De leg. Sic & Xenophon Sympos. ἱκετείας τε καὶ αἰτιολογίας οὐ παῖς δέοιτο ποιεῖσθαι, Interdū verò additur genitiuus personæ: vt apud Thuc. l. 3, πολλῶν δὲ καὶ ἑτέρων ἱκετείαν ὑμῶν ποιουμένων. C. Ἐξικετεύω, pro simplici ἱκετεύω, apud Soph. nisi dicam⁹ præpos. vim signif. augere. ET Καθικετεύω, itidē: quo & Herodotus vtitur.

ΙΚΑΝΟΣ, ός, όν. Idoneus. Interdum Sufficiens, Aptus. vt ἱκανὸς δ' ἰδεῖν, Xenoph. & ἱκανὸς δὲ καὶ καλῶς ποιῆσαι. Idem dixit ὑπὲρ τοῦ καλοῦντος ἱκανὸν εἶναι ποιεῖν. vbi redditur etiam Aptum. Herodianus 2, de Seuero, ἱκανώτατος ἦν πάντων ἀνθρώπων μᾶλλον ἐφεῖναι τὴν ἐπὶ σωφροσύνῃ δόξαν. vbi Polit. interpr. Vnus omnium mortalium ad amorem simulandum maximè factus. Budæus autem, Omnium hominum solertissimus ad simulandā amicitiam. Luc. De luctu, λοιδοροῦντες αὐτούς, ὡς οὐχ ἱκανῆς τῆς καθ' ἡμᾶς λιμένος λοιδορῆσαι τοὺς ἐκεῖ, tanquam non sufficiat ad lauandos eos qui ibi sunt. (Budæus autem ἱκανὸς cum infinitiuo non solùm pro δυνατὸς ponit tradit, itē pro δεινός, sed alicubi etiā ἱκανὸς ἦν, sicut οἷός ἦν, pro Sustinuit, Aulus est: vt in hoc Xenophontis loco Hellen. 5, λαβὼν μετ' ἐαυτοῦ τριακοσίους ἄνδρας, ἱκανὸς μὲν ἦν τοὺς βουλομένους κωλύειν εἰσιέναι ποιεῖσθαι, ἱκανὸς δὲ εἰς νύκτα ἑκάστην φυλάττειν. Apud Matthæum verò & Marcum ac Paulum ἱκανὸς iunctum itidem infinitiuo pro Dignus: & cum ἵνα habente coniunctiuū, in eadē significatione apud eundem Matthæum, itidémque apud Lucam.) Interdum præpositio locum infinitiui obtinet, vt ἱκανὸς ὥστε πονεῖν, idem quod ἱκανὸς φέρειν πόνους, idoneus ad tolerandos labores: apud Platonem, πρὸς τὸ σώματος ἰσχὺν ἱκανὴν ὥστε πολλοὺς πόνους ἔχειν. Dicitur etiam ἱκανὸς πρός τι, Idoneus ad aliquid, Aptus ad aliquid. Interdum verò cum solo accusatiuo, (qui est rei in qua dicimur esse ἱκανοί) vt ἱκανοὶ σώματα ex Xenophonte, Qui corporibus sufficientes vires habent, Qui corporibus satis validi sunt. Exponitur etiam, Qui corpora habent labori seu laboribus sufficientia. Tale est ἱκανὸς πρὸς ἰατρικήν, Xenoph. q.d. Sufficiens in arte medica, id est Sufficientem rei medicæ peritiam habens & quanta satis esse potest. ἱκανὰ πάλαι πάντα τὰ τῆς τέχνης, Galenus ad Glauc. lib. 1, satis instructus cognitione omniū, &c. vel Abundè instructus. Alii autem interpr. Callens non mediocriter omnia. Aliquando etiam fine adiectione ponitur hoc nomen eo planè sensu quo Gall. Suffisant. quod quamuis respōdeat Latino Sufficiēs, atq; adeo ex eo detortū sit, alicubi tamen illud ἱκανὸς Gallico suffisant reddi potest. Latino Sufficiens non potest. vt quum dicit Isocr. in Panath. ὅτι ταῖς δίκαις καθιστᾶσι καὶ ταῖς ἄλλαις ὑπηρεσίαις πρὸς τὴν πολιτείαν, bailler les officiers aux plus suffisans. vbi ἱκανωτάτους non itidem aptè reddideris Maximè sufficientes: at Maximè idoneos, non videtur tam significans esse quàm Græcum ἱκανώτατος. quo significari puto Qui maximè sint apti, & quasi pares ei oneri. quorum vtrunque voce illa Gallica exprimitur. At verò in hoc eiusdem Isocrat. loco in Hel. enc. οὐδὲ κριτὰς ἱκανωτέρους ἐξεύρομεν ἐπαγαγέσθαι, Iudicē magis idoneum, satis cōmodè vertere possumus.

De re etiā vsurpatur hoc nomē: dicūturque esse ἱκανὰ Quæ sufficiunt, Quæ satis magna vel satis multa sunt, vel Quorum satis magnus est numerus. Thucyd. lib. 1, circa princ. ὥστε καὶ ἐς Ἰωνίαν ὕστερον, ὡς οὐχ ἱκανῆς οὔσης τῆς Ἀττικῆς, δυνάμεως ἐξέπεμψαν, Tanquam non sufficiente Attica, id est Non satis magna, seu capace. aut potius Non satis instructa commeatu tantæ hominum multitudini necessario. Demosth. οἱ ὀλίγῳ τινὶ ἱκανῶν κεκτημένοι, Pauciora quàm quæ sufficiant, vel Quàm quibus sit opus. Et cum infinitiuo ex Plut. in Lycurgo, ἱκανοὶ τοὺς κακοὺς ἀπερύκειν, Satis multi ad arcendos malos, vel Tot quot satis esse possint ad &c. Bud. à Luca in Euang. p. 7, ἱκανὸν pro satis multo poni scribit. ¶Sed interdū ἱκανὸς, nō pro Satis magnus, vel Satis multus, sed pro Magnus, Mult⁹. vt apud Antiphōtē, ἱκανὸν μέρος τῆς οὐσίας ἀποδόλλυμι, magnam portionem. Idem, ἱκανὰς λύπας καὶ φροντίδας ἐμβέβληκεν, Multas molestias & solicitudines. Et ἐξ ἱκανοῦ (subaud. χρόνου) Iam à multo tempore, seu longo. Sic ex Plat. ἱκανὴ ὁδός, Multa via, Longa via. ¶At τὸ ἱκανὸν λαμβάνειν, Act. Apost cap. 17, Latinorum more dictum, pro Satis accipere, id est Fideiussores in eam sponsionem exigere & accipere. vt docet Bud. Qui & apud Laert. p. 105, ἱκανὸν ποιεῖν exponit Satisfacere, Præstare quod poscitur. Cæterùm vt ab ἵκω vel potius ἱκάω eius deriuatiuo non recusem deducere nomen hoc ἱκανὸς, facit significatio aduerbii ἱκανῶς, quod est à verbo ἱκνοῦμαι synonymo τοῦ ἱκάνω. sed & ipsum ἱκνοῦμαι aliquando talem quādam signif. habet qualem inter alias hoc nomen.

Ἱκανοδοσία, Satisdatio. Theoph. in Institut. ciuil.

Ἱκανότης, ητος, ἡ, Sufficientia. B. ex Plat. Affertur autem & ex Lysia.

Ἱκανόω, ῶ, Sufficientem reddo, Idoneum reddo, apud Paul. apost. At pall. ἱκανοῦσθαι 1. 3 Reg. non semel pro Sufficiat, Satis sit. B.

Ἱκανῶς, Sufficiēter, Sic vt satis sit. Item Abundè, Affatim. Isocr. Archidamo, οὐμόνον ἀλλὰ καὶ πλεῖστ' ἱκανῶς εἰρῆσθαι νομίζω. Idem dixit εἰ δὲ ταῦτα μὴ ἱκανῶς ἔχεις, pro Si hæc abundè habes, Si hæc abundè tibi suppetunt. Apud Thuc. autem murus dicitur ἱκανῶς ἔχειν qui sufficientē magnitudinem habet, seu iustam magnitudinem: vel (vt alii) commodam. (Apud eundem certè ἱκανῶς memini me legere pro eo omnino quod dicimus Passablement.) In vulg. autem lex. affertur ex Plat. ἱκανῶς οὔπω ἔχει, pro Nondum est absolutus. At verò ex Chrysost. ἱκανῶς ἔχω διοικεῖσθαι pro Possum regere. ¶Exponitur etiam Valde, Admodum. vt ἱκανῶς μέλας, Valde niger, Nigerrimus. Sic ἱκανῶς παλαιός. Interdum etiam ponitur pro Aptè, Rite.

Ἥκω, Fut. ξω, Venio, Accedo. Cum aduerbio è loco, vel ad locum, aut etiam cum vtroque. Æschin. in Ctesiph. ἥκουσιν οἰκέται παιστικὰ ἔχοντες πρὸς δέξαι. Plato, ἥξει σφόδρα ἀθλίως ἔχουσα. Et cum δεῦρο apud Demosth. ἥκω δεῦρο ἀπὸ τῆς στρατείας. Sed interdum loco aduerbiorum ponuntur tantum præpos. cum suis casibus, vt ἥκω ἐκ τῆς Λιβύης, & ἥκω εἰς πρὸς Λιγυστίνον, Luc. Item cum dariuo personæ, vt ἥκουσί μοι ἄγγελοι, Xen. Et Plut. in Theseo, ἥκειν αὐτῷ χρησμός. vbi notandum est dici de re inanimata, & exponi, ἥκειν χρησμός, allatum est oraculum. Itidem ὄλεθρος à Demosth. & κακὸν ab Aristophane dicuntur ἥκειν τινί. Tribuitur autem & alibi sæpe rebus inanimis, cum eadem etiam constructione. vt apud Platonem in Apol. ζημιοῦσθαι ὑμῖν ἥξειν οἴεται μετὰ τὸν ἐμὸν θάνατον. Sic & à Lat. Malum venire dicitur, item pœna. Sæpe verò ἥκω loco illius dativi habet præpos. εἰς cum suo accusatiuo. vt Aristoph. Pluto, εἰς ἐμὲ ἥκει τῆς πάλαι τὰ σφάγια. Item ἥκει τὰ σφάγια εἰς τὸ σφάττειν, ex Demosth. Et Xenoph. ἥξει εἰς ἐμὲ τὸ ἐλεεῖσθαι. Et ἥκειν εἰς ὀλίγους, ex Aristot. Ad paucos deuenire. Item quum ἥκω tribuitur personæ, vt ἥκω εἰς αἰτίαν ποιεῖν, Demosth. & ἥκω εἰς τὸν πόλεμον. Iungitur & præpos. ὅτι, vt ἥκειν ὅτι πρός σε ἐγώ, & ὅτι τὸ δεινόν Xenoph. Sic ἥξειν μέλλοντα τὰ ἐγκλήματα εἰφ' ἡμᾶς. quod exponitur, Crimina ad nos peruentura, id est, In nos redundatura: Sed sæpe etiam ὅτι post ἥκειν accipitur pro Aduersus: vt Plato De rep. libro 1, ὥσπερ θηρίον ἥκειν ἐφ' ἡμᾶς. vnde exponitur etiam Irruit in nos. At cum πρός, vt ἥκω εἰς ὑπόψιον ex Demosth. pro Venio in suspicionem. Iungitur vetò & cum κατά, item πρός. Cum κατά, vt in illo Demo-

sthenis loco antè citato, ἥκω δεῦρο ἀπὸ τῆς πρεσβείας. Cum ᾧδε autem, vt ἥκει λόγος ᾧδέ σοί, quod ex Demosthene affertur. (at ex Plat. idem verbum cum eodem nomine, sed sine præpos. epist. 7, καὶ πάλιν ὁ λόγος ἥκει ὁ αὐτός, τὸ μὲν δεῖν πεφοβῆσθαι Δίωνα.) Iam verò & particip. sæpe iungitur, & quidem vel præs. vel fut. Cum præs. vt ἥκω ἄγων, Xenoph. Sic ἥκω φέρων (de quo genere loquendi lege Bud. p. 773.) At cum futuro, vt ἥκω συμβουλεύσων, Demosth. & ἥκειν ἀμυνοῦντες, apud eundē, Venerunt auxiliaturi, vel Venerunt auxiliatum, (nam supino in huiusmodi locis vtuntur Latini interdum) aut Venerunt suppetias. Sed & cum aoristo: vt ἥκειν αἰτησάμενος, Demosth. quod exponitur Redijt. sic ἥκειν ὑποστρέψας, Demosth. quod exponitur Redijt. sic ἥκειν ὑποστρέψας, Æschin. (Dicunt autem & ἥκειν πάλιν pro Redire, Xenoph. & Aristoph.) Quinetiam cum δέ. vt ὁδὲ πάντων ἥκων ἐφθαλμὸς τοῦ Θεοῦ, Synes. epist. 44, Qui peruadit omnia, Qui omnia penetrat. Item in metaphorico loquendi genere, δι' ἁπάσης ἥκειν τῆς ὑπονοίας τὸ πιμπράμενον. Chrysost. ‖ At verò ὁδὸν ἥκειν μακράν, Xenoph. vt Lat. Longam ire viam, Longum iter conficere.

Ἥκω cum genit. sed quē præcedit εἰς τοῦτο, seu εἰς ὅσον, aut certè οὗ, vel πέρυσι: vt εἰς τοῦτο τῆς ἡλικίας ἥκων, Plut. q. d. Ad id ætatis veniens, seu, Qui vênit, pro Eò prouectus ætate, Id ætatis homo. At εἰς ὅσον ἥκω δυνάμεως, Pausan. Quammaximè facere possum. Cum οὗ autem, vt οὗ ἥκω χρημάτων, Herodot. Sum bene doctus: οὗ ἥκω παιδείας, Herodot. Sum bene nummatus. Item οὗ ἥκω φρενῶν, Sum prudens. Itidem verò μορφῆς οὗ ἥκουσας appellauit Lucianus formosas. Simili constructione ab Herodoto dictum est (vt habent vulg. lex.) ἥκειν οὗ θεῶν χρεών. Iungitur denique aduerbio πέρυσι: vt ἡλικίας πέρυσι ἥκων apud Plutarch. Ætate prouectus. Et πέρυσι ἥκει, δεδιφθορώς, ex Diogene, pro Iam magnopere morbus inualuit. Sed & πέρυσι παιδείας ἥκων eodem sensu quo οὗ ἥκων παιδείας. Tale est πέρυσι σοφίας ἥκεις, Plat. in Euthyd. Quibus addendum ἥκω, quod Herodotus genitiuo iunxit cum ὁμοίως, scribens, ἥκει οὐχ ὁμοίως ἀρίων: pro Non ad similem cælitē perie accedit vel peruenit. ‖ At verò ex Eurip. affertur, Καλῶς μ' αἰτῆς καταστᾶσ' ἥκει θεόν pro καλῶς ἥκειν με, id est, Quum eis bene accidas quòd vitam cum morte commutent: vel Bene eueniat quòd &c. (Ita enim Cicero loquutus est de re eadem Tusculs, Bene mihi euenire quòd mittar ad mortem.)

Ἥκω, Attineo, Pertineo. Demosth. ὅσα τῆς περὶ Φωκέων σωτηρίας ὅτι τῷ πρεσβείᾳ ἥκει, quatenus ea legatio ad Phocensium salutem pertinebat. Synes. ἀλλ' ἐγὼ πρὸς ἐμὲ ἥκειν ἅπαντα τοιῶ, quod ad me attinet impleo. Item πρὸς ἐμὲ ἥκειν, vel πρὸς ἐμὲ ἥκειν μέρος, pro Quātum in me est. De quibus lege Bud. pag. 553 & 773. Sed in illo Synesii loco modò citato, πρὸς ἐμὲ ἥκειν, verti etiam posse arbitror Quod est mei muneris, seu officii.

Ἥκω ab Hom. posteris factum esse ex ἵκω, quo ille vtitur, dictum fuit in ἵκω.

C. Ἀνήκω, Ascendo, Euado, Peruenio. ἀνῆκα pro ἀνέβησα, dicit Amipsias, vt Suidas refert. Herodotus, ἀνῆκαν ἀρχῆθεν ἐς τὰ μάλιστα. Sic αἱ ἄκροις χρήμασιν ἐς τὰ πρῶτα, pro τοῖς χρήμασι πρωτεύουσαι, Qui ad summum gradum peruenerunt, Qui summum gradum attingunt. Iul. Zenoni, τῆς ἰατρικῆς τέχνης ἐπὶ τὰ πρῶτα ἀνήκειν, Ad primum gradum artis medicinæ ascendere, Ad summum artis euadere, seu peruenire, Summam artis attingere. Demosthenes, τοὺς μὲν οὐ τῷ λόγῳ δυνάμεως οὐκ ὄντι ποσοῦτον ἀνήκοντας, Non peruenientes in tantum eloquentiæ id est, Non attingentes eum eloquentiæ gradum. Inuenitur etiam οὐκ ἀνήκουσα ἐς τὰ μέτρα, itidem expositum, Non perueniens ad mensuram. Interdum verò capitur pro Pertingo & Porrigo, vt παρήκω & καθήκω, atque eo amplius πρόσηκω, inquit Budæus. Herodotus in Erat. καὶ κῶς οἱ ἐν ζυγῷ ἀνήκει τῷ χρημάτων πλῆθος ἰσχύειν, decet te. pro πρόσηκει. ‖ Item ἀνήκω, autore Bud. Attineo, Referor & Specto. Demosth. τὰ εἰς ἀρετὴν ἀνήκοντα, Ad virtutem spectantia. Idem καὶ τὰ εἰς γένος ἀνήκοντα, Ad natalium nobilitatem spectantium. Aristot. Ethic. 9. καὶ τὰ εἰς τὸν βίον ἀνήκοντα. Idem eorundem Ethic. 8. ἀνήκει εἰς τὰ ἤθη. ‖ Apud Thucydidem autē ἀνήκαν vulgò exponitur Rediguntur, in hoc loco libri 3. εἰς τὸν πάλαι αἱ πολλαὶ ἀνήκασιν. vbi tamē schol. exponit ἀπέρχονται. At Suidas, quum dicit ἀνήκασιν poni à Thucydide pro πελευτῶσι, λήγουσι, non dubito quin de hoc aut simili eius loco intellexerit. Sed vulgarium lexicorum consarcinatores, impertissimi & ineptissimi, ac stiua vel flagris potius dignissimi homines, quum Suidas dicit τελευτῶσι, putarunt eum accipere pro τελευτῶσι τὸν βίον, moriuntur, (non animaduertētes subiungi ab eo λήγουσι) atque ita scripserunt, ἀνήκασι pro Decedunt, Moriūtur, apud Thucydidem. Itidem quum dicat Suidas à Demosthene ἀνήκοντες sumi pro διαφέροντες, scripserunt illi, Demosthenē ἀνήκοντες pro Excellētes dixisse, (quasi verò διαφέρειν significāt dūtaxat Excellere) & quidē eum locum Demosthenis in exemplum attulerunt, in quo ipse Suidas ἀνήκοντες dicit significare ἀπεχθήσεσθαι, is est quē antea citaui, τῆς μὲν οὖν τοῦ λέγειν δυνάμεως οὐκ ὅσῃ δοκοῦσιν ἀνήκοντες.

Ἀνῆκον, τὸ, Quod decet, Quod est nostri officii, Quod nos decet, Suid. exponit τὸ πρέπον. Dicitur & τὸ καθῆκον.

C. Ἀφῆκω, Peruenio. Plato De republica libro ϛ. μή ποτε αὖ περὶ πάντας ὀπίσω ἐπιστρέψωμεν μαινόμενοι δεῦρο, καὶ οὐκ ἐξῆκον ἐκεῖσε ἀεὶ εἰ πάντα δεῖ ἀφῆκεν. nisi forte legendum est ἀφῆκεν.

C. Διήκω, Peruado, Pertranseo; Pertineo. Aristoteles De mundo, τὸ πᾶν μία ἡ δι' ἁπάντων διήκουσα δυνάμεις διεκόσμησεν, per omnia pertinens. Sic apud Themistium καὶ δι' ἁπάντας διήκειν τὰ κόσμου. Sed & cū genitiuo solo, vt ἡδονὴ διήκει σφῶν ex Philostr. pro Percipitur ex eis voluptas. & ex Plutarcho διῆξε τὸ δήμου θόρυβος πᾶς. Item διήκω cum εἰς, sequente accusatiuo. Aristoteles De mundo, ἰὼ μὲς εἰς τὸν πάντα διήκει. Sic διήκων ἐξ αἰῶνος ἀπέρμονες εἰς ἕτερον αἰῶνα. Item βάθημα dicitur à Galeno διήκειν εἰς βάθος, id est Altè penetrare. Ad verbum, In altitudinem penetrare, id est profunditatem. Interdum verò διήκειν dicitur φωνή, vel φήμη, sine vlla præpositione, vt apud autorem Axiochi, διῆξε φωνὴ βοῶντός τινος, q. d. Pertānauit [aures.] Pro quo Latini dicunt ād verbum interdum, Peruenit ad aures. item, Aures meas pepulit. Et διῆξε φήμη, Eurip. Fama peruenit huc, vel ad aures nostras. In vulg. lex. redditur Fama peruolauit, item Fama increbuit.

C. Ἐξήκω, Prætereo, vel potius Præteriit: eo sensu quō dicitur Præterijt illud tempus, pro Elapsum est, vel Exactum est. Herodotus, ἐξήκοι πολλοὶ χρόνοι ἡμῖν, Tempus calamitatis exactum est, vt Budæus vertit: qui etiām affert ex Demosthene pro simili significatione, ἡ προθεσμία ἐξήκει. item μελλούσης ἐξήκειν τῆς ἐκεχειρίας. & ex Luciano ἐξήκει σοι ὁ χρόνος τῆς κτήσεως. necnon ex Synesio, πεπαῦμαι ἐπειδὴ τὰ ἐνεστῶτα ἐξήκει μετὰ τὴν ἀμνηστίαν. Sed & Extre hoc in sensu affert ex Vlpiano, Siquis moram fecerit quominus in ius veniret, vt actionis dies exiret. Apud Herodotum autem (vt idem Budæus scribit) dicit quidam sibi ἐξήκειν τὸν ὄνειρον, pro Se iā insomnio & eo quod illo portendebatur defunctū esse. Sic in v. l. ex Xenophonte σφίσιν ἐξήκειν τὸ χρησμοῦ τοῦ φήμου. ‖ Et ex eodem, ἐξῆκεν ὅτι τῆς Πέρσας, pro Egressus est in Persas: & ex Sophocle ἐξήκεις ὁδόν pro Capessis viam.

C. Ἐφήκω, Peruenio. Item Aduenio, aut simpliciter Venio. Sophocles in Alce, καιρὸν ἐφήκεις, Opportunè aduenis. Et ex Thucydide ἐφῆκεν ἡμέρα, Dies aduenit. Hesychius ἐφήκει exponit ἐπιστρέφει & ἐπέρχεται.

C. ΚΑΘήκω, Pertineo, Porrigor, Protendor. vt καθήκει ἐξωθεν εἰς τοῦ βλαστοῦ, Paul. Et cum ὡς, Thucydides 3. εἰ ὡς τὸν Μιλτιακὸν κόλπον καθήκοντες. ‖ Et τὸ καθῆκον οὐ θεοῦ apud eundē, Quod diuinitus accidit. ‖ Item καθῆκε εἰς ἡμᾶς ὁ λόγος Æschin. Vices loquendi ad nos deuenerunt. Vide Budæum p. 551. Sic τῆς βουλῆς καθηκούσης εἰς αὔριον, Plut. Alcibiade. Et ἑορτῆς εἰς τὰς ἡμέρας ἐκείνας καθηκούσης, apud eundem in Fabio. At ex Theophrasto ἡ ὥρα τοῦ σπείρειν καθήκει pro Tempus est seminandi. Budæus tamen pag. suprādicta καθηκούσης τῆς ὥρας apud eundem interpretatur Suo & constituto tempore. Item καθῆκον χρόνος, Conueniens tempus, ex Demosthene. Et καθήκουσαι ἡμέραι pro Dies stati & legitimi, Dies solennes; ex eodem Demosthene, ὡς δὲ αἰσθόμενοι εἰς Ἄργος παρῆσαν οἱ ἐντεῦθεν δρῶντες ἐν ταῖς καθηκούσ

σας ἡμέραις. Cæterùm vt in illo Æsch. loco Bud. καθήκειν vertit Deuenire, ita in hoc Plutar. in Romulo, redditur Peruenire, καθῆκεν ἡ δίκη δι' αὐτῶν ἐπὶ τοὺς ἀδελφούς. vbi tamen & Deuenire locũ habere videtur. Sed apud Polybium καθῆκεν redditur Obuenire vel Aduenire: vbi scribit, οἱ δ' Αἰχαιοὶ, καθηκούσης αὐτοῖς ἐκ τοῦ νόμου συνόδου κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον, ἦκον εἰς Αἴγιον. Budæus tamen hunc Demosthenis locum (in quo itidem καθήκειν ἐκ τοῦ νόμου legitur) ἔστ' ἐκκλησίαν ποιῆσαι, καὶ ταύτην οὖσαν ἐκ τοῦ νόμου καθήκει, vertit, Deinde concione aduocata: id quòd tum solenne est fieri quum præscriptis legum congruit ære nata. Idem hæc Polybii, δεῖ τὸ μὲν δεύτερον παραγενέσθαι ἡμέρας ἑκάστης σπείρας καθήκειν τῷ λειτουργίαν, reddit, Quòd quarto quoque die muneris obeundi vices ad singulas cohortes redeant. Sic autem, καθήκειν quod hisce in locis habetur, ad alteram potius signif., referendum erit, de qua in proximè sequentibus.

Καθήκει μοι, Conuenit mihi, Consentaneum mihi est. Synes. οὐκ ἤδη μοι καθήκει πολλὰ μεμαθηκέναι, nec consentaneum, nec verisimile est, vt vertit Budæus. Sæpe etiam sonat Officii mei est, Muneris mei est. Lys. ἡμῖν καθήκει πιεῖσθαι &c. Vide Budæum pag. 551. item locum Demosthenis & Polybii in proximè præced. HINC τὸ καθῆκον, Officiũ. Greg. μὴ πάντα οἷόν τε πασῶν ἁμαλῶς ἅπτεσθαι, ἀλλὰ τῶν φύσει καθηκόντων. Et in plur. τὰ καθήκοντα ἀποπλεῖν, Xenoph. pro Officio perfungi. Cic. quoque quæ καθήκοντα Stoici, ipse Officia vocat. Idem De off. lib. 1, Perfectum autem officium, rectum (opinor) vocemus, quod Græci κατόρθωμα: hoc autem, commune, quod illi καθῆκον vocant. Interdum verò dicitur τὰ τισὶ πρὸς καθήκοντα, pro officiis quæ illi debentur. vt Synes. χάρισαι τοῖς τὸν ἁπλοῦν καθήκουσι πρὸς τὸν αὐτῶν τὸν ἑκείνου πρέσβυν.

C. ΠΑΡήκω, Pertineo, Pertranseo, Pertingo. vt ἄχρι Νασαμώνων παρήκοντες, Pausan. pertingentes. Item πλησίον τῆς πλαγίου παρήκουσας, dixit Xenoph. Delinentes & porrectas. Vide Budæum p. 551. Ex Soph. in Aiace, ἔξω παρήκειν, foras prodire. At παρήκειν significãs Sinere, malè, pro παρεῖκειν, ex quibusdam affertur locis. Sed & παρῆκας perperam huc refertur in vulg. lexicis, quum à παρείκω sit.

C. 2. Ἀντιπαρήκω, Ex aduerso porrigor, seu protendor. Aristot. De mundo, ἀντιπαρήκει δὲ τῆς εἰρημένης ὁ κόσμος. Bud.

C. ΠΕΡΙήκω, Deuenio, seu peruenio mutatis in orbem vicibus. vt περιῆκεν εἰς Ἀγησίπολιν ἡ φυλακή. Item, ἧς τὸ κάλλος τῶν περιήκει, Synes. pro Cuius gloriæ decus ad te peruenit, seu recidit. Vide B. p. 430 & 552.

C. ΠΡΟήκω, Procedo, Progredior. προῆκεν πυρετὸς, febris progressa, id est non incipiens, Bud. ex Gal. Et ex eodẽ, ὅτι προήκοντι λόγῳ, In progressu disputationis. Sæpe de ætate dicitur, vt ab Aristoph. προήκων εἰς βαθὺ τῆς ἡλικίας, multum prouectus ætate. Sic apud Plut. in Alcib. καθ' ἡλικίαν προήκων, Ætate prouectus, Natu grandis. Sed apud eundem in Othone, προήκοντες καθ' ἡλικίαν redditur Anteeuntes ætate: sicut Thucydidi προέσθαι ἀξιώματος est Anteire seu præire dignitate, seu Præstare dignitate.

C. ΠΡΟσήκω, Pertineo, Attineo, προσήκει μοι ταῦτα, pertinẽt hæc ad me. Demosth. Ad Macart. τὰ οὐδὲν προσήκοντ' ἐμοὶ ἔχει εἰπεῖν, nihil ad se pertinẽtia. Herodian. τὰ δὲ [illegible] μέχρι αἰσθήσεως, προσήκειν τῇ Γέτᾳ. Plut. in Rom. προσήκουσα πόλις αὐτῷ, Vrbs ad eum pertinens, Vrbs ditionis ipsius. Et pro eodem, προσήκει μοι τοῦτο. Rursum apud Demosth. εἰ τῷ τοῦτο οἴει σοι προσήκειν τῆς οὐσίας, si ideo pertinere ad te bona eius censes. Hinc τὰ μὴ προσήκοντα apud Thuc. exponitur τὰ ἀλλότρια, Aliena. Et contrà, τὸ προσῆκον ἑκάστῳ ἀποδιδόναι Plat. Vnicuique tribuere quod suum est, Quod ad eum pertinet. Pro quib' dicitur, Ius suũ vnicuique tribuere. Vnde προσήκων redditur interdum Debitus, Meritus. vt προσήκουσα τιμὴ, item δόξα: necnon προσήκουσα τιμωρία, Plat. Interdum verò προσήκειν dicitur pro Pertinere, id est Conuenire, vel Consentaneum esse, vel Coniunctum esse, & quasi affine ac cognatum. vt μὴ προσήκοντα ex Demosth. pro Ad rem non pertinens, Non consentanea. Et Plato τὸ προσῆκον τῷ πράγματος dixit Pertinẽs ad causam, & quasi affine cognatumque & coniunctum cum causa, vt Bud. interpr. qui apud eundem in Epinom. πλὴν πόσας τε εἰς τόπους ἥξειν προσήκοντας ἀρετῇ, vertit, Et quum mortem obierit, ad locos se venturum virtuti consentaneos & conuenientes. Alibi verò ex eodem affert cum alia constructione, μάλιστα καὶ σύμφωνος στρατηγίᾳ προσήκει, artis imperatoriæ refert tempestates præscíscere, Ad artem imper. pertinet & ei cõiunctum est. Plut. autem dixit in Numa, δαιμονίας οὐδὲν ἧττον τῇ περὶ Νουμᾶ δεισιδαίμονι προσήκουσα, minimè consentaneam. Sed dicitur & αἰτία οὐδὲν προσήκουσα ἐμοὶ à Dem. καὶ γὰρ αἰτίας ἐπήγαγόν μοι φάναι ψευδῆ καὶ οὐδὲν ἐμοὶ προσήκουσαν, Nihil ad me pertinentem, Cuius crimen in me non est verisimile, nec conuenit. Sic apud eundem, δίκην δεδῶναι προσηκόντων ὧν οὐδὲν ἐμοὶ προσῆκεν. Docet porro Budæus simili ratione dici Affinis culpæ, vel crimini, vel sceleri. Sed προσήκειν propriam etiam significationem affinitatis seu propinquitatis habet: vt & Gallicè *appartenir*. quod propriè est Pertinere. Thucyd. 2, Τηρεῖ δὲ προσῆκον ὁ Τήρης οὐδέν, Cum Tereo nulla propinquitate coniunctus erat. Hinc προσήκων, Propinquus, Affinis, Necessarius, Necessitudine coniunctus. vt apud eundem libro 1, καὶ βασιλέως προσήκοντές τινες. Et γυναῖκες αἱ προσήκουσαι, rursum libro 2. Item, ὁ προσήκων ἐγγύτατα, Plat. Genere proximus. Sed additur frequenter datiuus ἡμῖν, vel ἡμῶν, præcedente κατά. Isocr. ad Dem. μᾶλλον ἐπιζητεῖται τοῖς περὶ αὐτὸν καταδέζοντας ἢ τοῖς τῆς ἡμῶν προσήκουσι. Plut. in Galba, ὧν δέ τι καὶ Λιβίᾳ καὶ ἡμῖν προσήκων. Ea quoque quæ inter se aliquam cognationem habent, & velut cognata sunt, dicuntur προσήκειν ἀλλήλοις. Syn. De inform. τὰ παντὸς ζώου σύμφυτα τι ἐν σύμπαντι τὰ μέρη προσήκειν ἀλλήλοις.

Προσήκει μοι ταῦτα, Pertinet ad me hæc facere, Decet me hæc facere, vel Consentaneum mihi est. Aut Officii mei est, hæc facere. Aristoph. Pluto circa princ. Τυραννίδων ἄρων ἢ προσῆκ' αὐτῷ ποιεῖν. Demosth. εἴ τινα φησὶν ἕτερον ἔχειν τὰ σκεύη, καὶ μὴ προσήκειν αὐτῷ λαμβάνειν, si apud aliũ vasa esse dicitat, nec ad se eorum restitutionẽ pertinere, B. Plut. in Rom. ὡς προσῆκον αὐτοῖς μάχεσθαι, Tanquam eos deceret vel tanquam illis consentaneũ esset. (est enim προσῆκον pro προσήκοντος, vt παρὸν & ἐξὸν.) Apud Herodianum autem libro 6, προσήκειν οὐκ αὐτῷ αἰσχύνεσθαι &c. Politianus vertit, Sui muneris esse. (Dicitur verò & προσήκει μοι ταῦτα ποιεῖν, & tũ pronomen ab infinitiuo regitur) Hinc etiam τὸ προσῆκον ποιεῖν, seu προσῆκον, vel τὰ προσήκοντα, Facere quod decet, seu quæ decet, Rectè agere, Facere quod est nostri officii, Xenoph. Et κατὰ τὸ προσῆκον, Vt decet, Vt par est, Pro dignitate. Aristot. Rhet. (qua in signific. & πρὸς τὸ προσῆκον ἑκάστοις dicit Isocrates, Pro dignitate cuiusque) Cui opponitur παρὰ τὸ προσῆκον, Contrà quàm decet, Præter honestatem. Et προσήκοντα ἤθη, Plat. Honestæ cõsuetudines. προσήκοντα τῇ δικαίου κεφαλαίᾳ, Thucyd. Rationi consentanea.

Sed προσῆκεν cum infinit. sæpe pro προσήκει, (vt ἐχῶ pro ἔχει, & χρῶ pro χρῆ) sicut in illo Aristoph. loco, quẽ modò protuli. Sed & de hoc lectorem admoneo, interdum cum προσήκει vel προσῆκεν relinqui subaud. infinitiuum. Thuc. 2, τῶν δὲ ἀπολοφυρομένων ὧν προσήκει ἑκάστῳ, ἔστιν ὅτε subaud. ἀπολοφύρεσθαι. Demosthenes Pro corona, ἐγὼ δὲ πάντα ἅπερ προσῆκεν τὸν ἀγαθὸν πολίτην, ἐποίησα. subaud. προσῆκεν. Vbi προσῆκεν non est pro προσήκει, sed suam signif. retinet.

ΓΛΑ'Ω, Fut. ήσω, ITEM Ἴλημι, Propitius fum. à quibus alioqui inusitatis thematibus originem habent imperfectiui ἵλαον & ἵλεων, secundum quosdã. Sed alii putant ἵλαον per metaplasmũ esse ex ἵλεως factũ: ex quo ἵλαος sit ἵλεως. qua de re dicetur & infrà. Cæterùm dictũ vult Ἵλαος Eust. quasi ἱμαλαός, i. ἐφίμιος καὶ ὁρμαδόκινος πρὸς τὸ ἐλεεῖν, quòd ii qui propitii sunt, libenter videant eos qui precibus aliquid petitum accedunt. Addit idem, ab ἱλάω derivatum esse non solùm ἵλαος (pro quo & ἵλεως) sed etiam ἱλαρός. ΑΤ Ἱλάσ-

μαι actiuè plerũq; capitur prò Propitiũ facio, Propitio,(quorũ vtroq;Plaut.vtitur,posteriorisSuet.&Plin.)' Placo.ll.6,v.550, Ἐνθάδε μὲν ταύροισι καὶ ἀρνείοις ἱλάσσω Κῆρας Ἀλωαίων,Propitium reddunt, seu placant tauris & agnis mactatis.Apoll.Arg.2,Τόνδε πολισσοῦχον ἑλαφηφόροι δεδὲ Βοιωτῶν Νεισαίοισί τε Φοῖβος ὑπερφιάλῳ ἱλάσσατο, propitiare,placare. IMPER. autem ἵλαθι(de quo suprà)vsus est apud poetas itidem pro Propitiare, Placare, seu Propitius fias, vel Propitiꝰ sis. Theocritus Idyll.15,ἵλαθι νῦν φίλ' Ἄδωνι.Luc.Epigr.l.2, ἵλαθι γραμματικὴ,φυσίζοε, ἵλαθι μοῦσα,propitia esto. Pro quo per ectasin DICITVR ἵλαηθι. Odyss.ε γ, Ἀλλὰ σύγε ἵλαηθι δίδοθι δέ μοι κλέος ἐσθλόν.Sunt tamen (vt paulo antè dixi) qui ἵλαθι putent per metaplasmum ex ἵλαοι esse formatum : ex quo ἵλαηθι fit ἵλησι.Sed magis placet constituere thema inusitatum ἵλημι, ex quo sit ἵλαθι,sicut à πίμπλημι est πίμπλαθι ex quo πίμπλησι. SIC AVTEM ἵλήκω thema est inusitatum, à quo tamen in vsu est optatiuus ἱλήκοις pro Propitius sis, Ne irascaris. Item subiunctiuus. Iliad.φ,εἴκεν Ἀπόλλων Ἡμῖν ἱλήκησι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν ἄλλοις.Greg.in Carm.Καί τι μοι ἱλήκοι, Et in his quidē mihi Deus propitiꝰ sit.Sic in Epigr.Ἱλήκοις πλοῦχ.Et Ἱλήκοις Ζεῦ, Propitiꝰ sis, Ne irascaris. Pace tua dixerī.Cæterū ab ἱλάομαι FIT ἱλάσκομαι,vt φάσκω à φάω: idémq; prorsus signif.i. Propitiũ reddo seu facio, Propitio, Placo. Il.γ,— σοὶ δ' ἐγὼ κελόμην θεὸν ἱλάσκεσθαι. Hesiod.Erg. Ἄλλοτε δὴ καὶ ἔπειτα θεοὶ πιλάσκεσθαι. Plut.Hell.Χαρίλαον ἱλάσκεσθαι. Futurum autem & aoristum possumus vel tanquā ad hoc irregul.vel tanquā ad ἱλάομαι regulariter referre.Il.α,ὄφρ' ἡμῖν ἱκέτῃσιν ἱλάσσεται. Itē,— Φοίβῳ δ' ἱερὴν ἑκατόμβην Ῥίξαι ὑπὲρ Δαναῶν ὄφρ' ἱλασσόμεθα αἴκε, vt propitiemus & placemus, Vt propitiũ faciamus.Plutarch.Solone,ἱλάσσατο θυσίαις ἥρωας. Luc.De sacrif.ἱλάσσατο τὸν θεὸν φιλήσας μόνον ἀπὸ τῶν δεξιῶν. Diuersa autem constructione ex Plut.Publ.citatur à Bud.ἐκ τῶν Σιβυλλείων ἱλασάμενος τὸν ἅδην,quum ex libris Sibyllinis orcum placasset,seu sacrum piaculare fecisset. Reperitur etiam ἱλάξομαι in fut. apud Apollon. Argon.lib.2,τὸ ἰδὲ [videlicet ἱερὸν] μάλα πολλὸν πάσης Ναυπλοι ἀμπλακίης ῥηϊδίως ἱλάξονται,quo procul in pelago conspecto,nautæ exinde venient eos placatum, seu vt propitios eos sibi faciant. Pass.quoque vsurpatur.Vnde ἱλάσθητι imperatiuus,Propitius fias,seu Propitius esto.pro quo ἵλαος dicunt poetæ.Lucæ 18,ὁ θεὸς ἱλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ, Propitius sis mihi. Dicitur etiam ἱλάσθητί μοι τῆς παροινίας, vt συγγνωθί μοι τῆς αἰσχροσύνης.B. Ἱλάσκεσθαι, Expio.In epist.ad Hebræos cap.2, ἱλάσκεσθαι τὰς ἁμαρτίας τοῦ λαοῦ,expiare peccata populi. ¶ At ἱλασμός: κριὸς,Num.5, Aries qui offertur pro expiatione, seu pro propitiando Deo.

Ἱλασμός,οῦ,ὁ, Placatio.Plut.Fabio, ὅσα ἐμοῦσι περὶ ἱλασμοὺς θεῶν ἢ πεσόντων λιποτρεπὰς σωτηρίους οἱ μάντεις. Idem,ἱλασμοῖς τισι καὶ χοαῖς ἀνακαλεῖται τὴν ψυχὴν τῆς κόρης,placaminibus quibusdam, seu placamentis, vt Liuius & Plinius loquuntur.1 Ioann.4,ἀποστεῖλαι τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἱλασμὸν,placamen iræ suæ. Ab Hesychio exponitur διάλλαξις,συγχώρησις: item ἐμμέλεια,εὐσχημοσύνη.

Ἱλαστήριος,ου,ὁ, Cui placandi & propitiandi vis ineſt.q.d. Propitiatorius. ET Ἱλαστήριον,ου,τὸ, Propitiatorium.quo nomine dicebatur tabula quædam qua cooperiebatur arca fœderis.Exodi cap.25,& ad Hebræos.9. Philo De vita Mosis libro 3, ἣν ὀνόμασε ἀσπιδωτὸν,τὸ λεγόμενον ἐν ἱεραῖς βίβλοις ἱλαστήριον, quod in sacris libris propitiatorium dicitur, Turnebo interprete. quod dicit videri esse σύμβολον φιλανθρωπίας μὲν τῆς ἱλεω τῷ θεῷ δυνάμεως,πληκτήριον δὲ δίκης. Id Exodi cap.36 sine copula vocatur ἱλαστήριον ὄπλημα: ibidem tamen substantiuè etiam capitur.

C.Εὐίλατος,υ,ὁ ἡ, ἡ,Propitius.ἱλεως,Suid. VNDE Εὐιλατεύω,Propitius sum.Psalm.Dauid.ἱλατεύσῃ ταῖς ἀνομίαις σου,propitius iniquitatibus tuis.

C.Ἐξιλάσομαι,(pro quo dicitur ἐξιλάσκομαι) idē quodsimplex nisi quòd præpos.signif.aliquatenꝰ auget.X.Pæd. 7,πολλὰ μὲν πίστεως ἀναθήματα χρυσᾶ,πολλὰ δ' ἀργυρᾶ, πάμπολλα δὲ θύειν,ἐξιλασόμενον περὶ αὐτῶν. Plutarch.ἐξιλάσασθαι τὸ μῆνιμα τοῦ θεοῦ,Placare iram dei.Deam ex irata pro-

pitiā reddere.Synes.ἐξιλαστήριον ἢ τὴν θαυμαστὴν ὑπὲρ τῶν κάτω ποινάς, placandæ autem præsenti supplicio quæ apud inferos sunt furiæ. Item, Expio.Leuitici cap.16, ἐξιλάσεται τὸ ἅγιον ἐν τοῖς σκηνῇ,expiabit sanctuarium. ¶ Ἐξιλάσκομαί τι, Propitius reddor ad condonandum alīquid. Ecclesiastici capite ϛρ' Ὕψιστος οὐ πλήθει θυσιῶν οὐκ ἐξιλάσεται ἁμαρτίας, non reddetur propitius multitudine sacrificiorum ad remittenda peccata.

Ἐξίλασμα,ατος,τὸ,Placamen, seu Placamentum , Id quod instituitur ad placandum Deum. AT Ἐξιλασμός, οῦ, ὁ,Placatio,Ipsa actio propitiandi, Expiatio. ET Ἐξίλαος,εως,ὁ,ἡ,idem. AT Ἐξίλατος,Placatum. v.l.

Ἵλαος,ου,ὁ καὶ ἡ,Propitius.ὁ εὐσεβόμενος ἐπιτιθέναι τοῖς ἁμαρτάνουσι , vt Eustathius exponit, respiciens etymologiam quā in ἱλάω suprà attuli. Il.α,Ἀλλ' ἐπὶ μὲν ἵλαος ὀλύμπιος ἔσσεται ἡμῖν,Propitius erit nobis, si videlicet eum ἐπιτάσει καθάψεται λαοῖσι.Hes.Erg.quum dixisset, Ἄλλοτε δὴ καὶ αὖτε θεοὶ θύεσι πιλάσκεσθαι[θεοῖς,] subiunxit,Ὡς καὶ τὸ ἵλαον κραδίην καὶ θυμὸν ἔχωσι. Quanuis verò diis peculiariter hoc vocabulū tribuatur,reperitur tamē simpliciter etiā positū vt propitios quoq;parētes dixit Plaut. Il.ι, in oratione ad Achillem,σὺ δ' ἵλαος ἴσθι θυμῷ : de quo irato paulo ātè dixerat, Ἄχιος ὃν κίθεται θυμαλγέα θυμόν; Nonn.vt ἄχεις θυμὸς & ἵλαος θυμός, sibi oppōnātur,item ἀηδὴς & ἵλαος. ¶ Exponitur etiam Hilaris. VNDE Παντίλαος, Admodum propitius & clemens.Item Valde hilaris, quo modo exponitur apud Nonn.παντίλαον ὄμμα πταίνων.

Ἵλεως,ω,ὁ καὶ ἡ,idem quod ἵλαος,ex eóque Atticè factum vt λεὼς ex λαός.Xenoph. Pæd.1, θεοὶ ἱλεῴη καὶ ἀμφὶς πίμπλοιεν. Plato De leg.θεὸν δὲ ὡς ἐφ' ἑκάστῃ τῇ πόλεως καταστάσει ὀπτέον καλοῦντας ἐπακούσεσθαί τε καὶ ἐπακούσαντας , ἵλεως ἀμφὶς πόλιν ἥξει,σωτῆρας μόνον τῆσδε τῆς πόλεως καὶ τῶν νόμων,Deum ad ciuitatis constitutionem inuocemus:ille verò nos exaudiat, exoratúsque,propitius ac beneuolus adsit,vnà nobiscum ciuitatem ac leges constituturus. Athen.lib.8,διὸ καὶ τὸ δαιμόνιον ἵλεων πίσσω γίνεσθαι,ὀπτῆσι τοῖς ἐν ἴσῃ. Hominibus etiam interdum tribuitur , significatque Facilis, Benignus, Clemens. sicut Plautus propitios quoque parentes dixit,vt in ἵλαος indicaui. Plutarchꝰ De defectu orac.λιπαρὴς εἶναι τῷ προσιόντι καὶ προσαιτοῦντι , εὐδιδότης ἑαυτὸν ἵλεων καὶ παρέχοντα, præsertim quum facilem se præberet & traderet.Idem in Ant. ἵνα δι' ἐκείνων ἵλεω σου τύχωμι καὶ πρᾶου πάρου. ¶Idem etiam est cum ἱλαρὸς,oppositum τῷ λυπεῖσθαι, siue τῷ σκυθρωπὸς,vt ostendit Athen.lib. 8, ex Ephippo comico hæc de meretricula citans verba, ἐὰν λυπῆται Τύχη τις ἡμῶν,ἐκκλαύσειν ἥδιον , Ἐφίλησεν(&c.)ἥσει, παρεμυθήσατο: atque hac ratione, Κἄπινόῃ θ' ἱλαρὸν ἄλλως, ἀφεῖλε τὸν Αὐτῇ τὸ λυπεῖν,κἀπέδειξεν ἵλεων. Sic etiam accipitur apud Platonem Sympos. ὅταν μὲν καλῷ ἐντύχῃ παιδίῳ τινὶ κεκτῆσθαι,ἵλεών τε δὴ γίγνεται καὶ ἀφραινόμενον ἀγαπᾷ, καὶ πάντα τε καὶ ψιλᾷ. Et apud Plutarchum De Socr.dæmon.τὴν Τελεσπίδα τῶν δεξιᾶς ἐπιβαλὼν,καὶ τοὺς ἄλλους ἀσπασάμενος,ἅμα ἵλεως ἐξέπεμψεν. Reperitur verò ET Ἵλεος apud poetas. Orph. hymno in Typhonem, Ἵλεον ἀγκαλέω σε μολεῖν κεχαρηότα θύτῃς. Aduerb. EST Ἱλέως, Animo propitio.Item Animo hilari, Hilariter.

C. Ἀνίλεως,Qui propitius non est,Inclemens , Immisericors.In epist.Iacobi,ἡ γὰρ κρίσις ἀνίλεως τῷ μὴ ποιήσαντι ἔλεος.

Ἱλάω,ῶ,Propitium reddo,Propitio. idem quod ἱλάσκομαι. Et ἱλοῦμαι passiuè in eadem significatione, vt tradit Bud.

Ἱλαστήριον, ου, τὸ , Propitiatorium . idem quod ἱλαστήριον. Suid.

C. Ἐξιλεόω,ῶ,itidem Propitio,Placo. vt ἐξιλάσκομαι pro ἱλάσκομαι.Et in pass.ἐξιλεοῦμαι pro eodem.

¶ Ἱλαρὸς,ὸς,ὸν,Hilarus siue Hilaris.idē quod ἵλεως in posterior significatione, vt ex Athenæo docui, vtriusque exemplo ex Ephippo comico allato. Xenophon αἱ ἐπιστροφαὶ ἱλαραὶ εἶεν.Lucianus ἱλαρῷ καὶ γαμικῷ προσώπῳ.Sic apud Suidam,ἀφορῶντες τὴν πόλιν ἱλαροῖς τοῖς προσώποις, δίδωμι τὴν παλαιὰν προσηγορίαν ἵλεων, Hilarem

tu atque læto, vt Cicero loquitur. Appian. apud eũdem A
δεῖ βοῆ ἱλαρᾷ καὶ θορύβῳ χρῆσθαι περίπυστον αὐτόν. Item, ἱλαρὸς βίος apud Lucian. Hilara vita, Cicer. Et ἱλαρὸν φέγγος apud Aristophanem, Hilara lux & læta, id est hilaros reddens ac lætos. Sunt & ἱλαρὰ ἀσύματα apud Athenæum lib. 15, vt sunt carmina de amoribus: quemadmodum ibi declaratur, Σέλευκος τὰν περὶ ἱλαρῶν ἀσμάτων πεποίηκε. Et neutro genere substant. τὸ ἱλαρόν, Hilaritas. Apud Suidam, ἥρπασε δ' αὐτὸν μᾶλλον τὸ τῆς ψυχῆς ἱλαρόν. Ἱλαρὸν, Plut. interpr. Faustum. sic enim ait in Sylla, τὸ γὰρ εὐτυχὲς καὶ ἱλαρὸν Ῥωμαῖοι FAVSTVM καλοῦσι. Ἱλαρὸς, Facilis, Humanus. nam ἱλαρώπιος Suidæ est ἀνθρωπότροπος. B

C. Ἱλαρῳδὸς, οῦ, ὁ, τῆς ἱλαρᾶς ἀσμάτων ποιητής, vt Athenæus loquitur, Carminum hilarorum poëta. Ita verò dicti videntur qui carminibus de amoribus aut aliis rebus iucundis, (quæ gravitate tamen quadam tragica cõdita esset) in theatrõ, cõiunctis, festisve celebritatib⁹, hominum animos exhilarabant. Athenæus lib. 14, ex Aristocle, σημεῖόν δὲ τῆς ἑαυτῶν ὁδοῦ ποιοῦσι τὸ ἱλαρῳδοὺς καλεῖσθαι. οὐδὲν γὰρ χεῖρον, χρῆται δ' ἐνίοις λιχνείᾳ, καὶ σὺν κρόκαις χρυσοῖς εἵμασιν. καὶ τὸ μὲν παλαιὸν ὑπεδήματα ἐλάμβανον, νῦν δὲ κρηπῖδα. φαίνεται δ' αὐτοῖς ἄρρεν καὶ θῆλυ, ὡς καὶ τοῖς αὐλῳδοῖς. Ibidem idem Aristocles tradit, hos ἱλαρῳδοὺς suo tempore à quibusdam vocari solitos Σιμῳδοὺς, τοῦτ' ἔστιν ἡδυσμοποιοὺς μᾶλλον τοῦ ἡδέος τὸ ἱλαρῳδεῖν ποιοῦντας. VNDE Ἱλαρῳδία, ας, ἡ, Eiusmodi carminum cantio. Athen. loco citato ex Aristoxeno tradit, πρὸ μὲν ἱλαρῳδίας, σεμνὰ οὖσαν, οὐδὲ τὴν τραγῳδίαν ἦν, πρὸ δὲ μαγῳδίας, οὐδὲ τὴν κωμῳδίαν. Quæ eadem apud Eustathium sunt, nisi quòd pro οὐδὲ apud eum legitur οὐδὲ, vtrobique. ET Ἱλαρῳδέω, ῶ, Eiusmodi carmina cano. cuius verbi exemplum habes paulo ante in Ἱλαρῳδός. C

Ἱλαρότης, ητος, ἡ, Hilaritas.

Ἱλαρόω, ῶ ET Ἱλαρύνω, Hilaro, Exhilaro, Hilarem & lætum reddo.

Ἱλαρία, Hilaria. Macrob. Satur. lib. 1, cap. 21, Præcipuam autem solis in his cæremoniis vertitationem, hinc etiam potest intelligi, quòd ritu eorum καταβάσῃ finita, simulatione quæ luctus peracta, celebratur lætitiæ exordiũ, ad octauum calend. Aprilis, quem diem ἱλαρία appellant: quo primùm tempore sol diem longiorem noctu protendit. Hilariũ solennium meminit Fl. Vopiscus in Aureliano, initio, scribens, iis omnia festa & fieri & dici solere. Turnebus Hilaria existimat fuisse Matris deûm ferias, quæ principio veris celebrabantur maxima populi lætitia & nobilissima pompa, quouis è populo insignia cuiusque dignitatis mentiente atque simulante liberè & impunè, vt internosci magistratus à simulatore plerunque non posset, vt ab Herodiano in Commodo describitur: quanquis ipse hoc nomen Hilariorum non exprimat. Maximus Dionysii Areopagitæ scholiastes ἱλαρίως ἡμέρας tẽpore idololatriæ duplices fuisse scribit: quasdam priuatas, vt quum vxorẽ aliquis ducebat aut filium suscipiebat; quasdam publicas, quæ ἱλάσεια vocarentur, ὡς ὅταν βασιλεὺς αἰαζερλύδμους πὰς δημοσίας ἱλαρίας περιῇ. καὶ οὗτ' πίνημα ἐν ταύταις φορεῖν ἐξῆν, αἷμά τε καὶ δίκαι καὶ θυσίαι καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐπιτελοῦντο δημόσιαι· ἢ εἴ τι ποθοῦντες ἐπαύοντο ἡδιόρεων, ἢ ἐν δωρίαις αἰπείαις δίκην παιώνιος ἡμέρας πᾶς ὅμιλος ἱλαρίαις: apud Romanos autem peculiariter ἱλαρία fuisse festum in honorem Matris deûm, vel potius δαιμόνων, vt dicit Demophilus, ἐν τῇ ἐπὶ τῇ παρ' Ἑβραίοις θυσίᾳ. Hodie Hilaria vocari potest dies ille qui vulgò Quaresme-prenant, vel Quaresme-entrant. item Le iour saincte Pansard, magnum Christianorum opprobrium. D

ΙΜΑΣ, ἄντος, ὁ, Lorum, Loreus funis, Corrigia, σχοῖνος ἡ ἐκ βοείας, vt Eustathius exponit, Funiculus ex loris bubulis tortus. Hom. Il. ψ, Οἱ δ' ἅμα πάντες ἐφ' ἵπποισι μάστιγας ἄειραν, Πὰρ δὲ ἡνίοχοι δ' ἱμᾶσιν, Loris, siue scuticis loreis. Il. κ, ἵππους μὲν κατέδησαν ὑπὸ μήστωρσιν ἱμᾶσιν Φάτνῃ ἐφ' ἱππείῃ, Loris deuinciebant ad præsepia. Il. γ, Ἀΐσσω δέ μιν πολύκοιρος ἱμὰς ἀπὸ λαιμὸν ἐέργει, Strangulabat eum lorum. vt Columella dicit, Strangulati hominis lorum. Il. ζ, ἱμὰς βοός, sicut ἱμάντες βόειοι, Il. χ, lora ex corio bubulo. Et ἱμὰς κυνέης, Aristoph. Corrigia canina, vt Plinius loquitur. id est Lorum ex pelle canina. Sunt verò apud Athenæum libro 4, etiam ἀγροικότεροι ἱμάντες, quibus officula & tali inditi erant, ad cædendos fontes: ῥάβδους καὶ ἱμᾶντι ἀσκαλωπῆς μαστιγοῦσι. Xenophon Pædiæ 6, πὰ γὰρ πλοῖα καὶ ἀνθρώπους καὶ ἵππους ἱμᾶσι πορεύουσι. Sic apud Plutarch. in Hellen. αἰαλαζῶν ὡσὲ πὰς ζώνας ἱμᾶσιν. Aristot. de cauda chamæleontis, σκολιοῦται μέν ἐστι πολὺ καὶ ὡς ὁ ἱμάντα, In modum lori se implicans, vel, vt habet Plinius, Implicans se viperinis orbibus. At χύσιοι ἱμάντες, & ὀπίσχυοι ἱμάντες apud Athenæum & Pollucem, de corriis calceamentorum. Pugiles quoque vtebantur ἱμᾶσι, id est cæstibus. Apoll. Argon. 2, Θῦνε πάροιθε ποδῶν δοιοὺς ἰκατηβόλον ἱμάντας Ὠμοις, αἰζαλέοις· τοῖσι δ' εὖ ἔσαν ἐσκληκότες. (Crudum cæstũ Virgil. quoque dicit) Et paulò pòst, Οἱ δ' ἐπὶ σφῶϊν ἱμᾶσι δέρματα βοῶν ἐρυσάδην ἐρτύναντο. Ibidem vocat ῥινοὺς βοὸς τμηθέντας, quũ ait, δοιοὺς δέ τοι ἄλλῳ ὀπάσσω Οἷσιν ἐγὼ ῥινοὺς τε βοὸς περὶ τ' εἰμὶ παμάξαι Αἰζαλέας, αἰδρῷ τε παρηίδας ἅμμα φέρουσι, quæ verba sunt prouocantis ad certamen. Sic vsus est etiam Plato hoc vocabulo libro 8 De republica, ferè initio. Schol. Apollonii ἱμάντας in ea significatione exponit τὰς καλουμένας μύρμηκας. Pollux tamen inter ea discrimen facere videtur. Ἱμαῖ Varino est etiam Funis quo aqua extrahitur è puteo. Ἱμάντες Hesychio sunt etiam Funes nautici, κάλοι ναυτικοί, quòd videlicet ex loro confecti essent: item τὰ ὅπλα οἷς αἰάζονται τὰ κέρατα τῶν νεῶν. Item, τὰ κύκλῳ τοῦ ἅρματος ἔχειν σιδήρεα, Ferramenta quibus rotæ circumcirca veluti loris vinciũtur. Ἱμαὶ dicitur etiã, (vt idẽ Hesychius annotat) ὅτι πὶ κατορύσσου τὸ σωρίχνης τοῦ ἄρματος. Quò pertinet quod in lexico quodam veteri citatur ex poeta quopiam, ἱμάντα ἄρδεως ἀπήλιτον ἡρώϊνες, exponiturque τὸ ὀπίζυγμα τῆς ἄρδεως, hoc est σανίδιον αὖωθεν ἐφελούμενον τῇ ἄρδῃ. Ἱμαὶ est etiam affectus curculionis, quum longior, gracilior, siccióque euaserit. talis enim loro non ineptè comparari potest. Differt ἀπὸ τῆς κονίδος, quòd in hac curculio non extenuatus sit, sed crassitiem ex fluxione maiorẽ vtplurimùm adeptus. Gorr. ὅταν ὁ ἐφεδρεὺς ἐξ αἰαζομένων πυρωθῶν λεπτυνθεὶς ὑπὸ πολὺ αὖ ἱμαντώδης γένηται, quum ex suffitu nimium ignitus gracilescit, & loro similis propendet. Aetius libro 8, cap. 43. Ἱμάντωσιν appellat Actuar. ἱμαντίον Hesych. vt videbis paulo pòst. Ἱμάντες eidem Hesych. sunt etiam populi quidam: fortassis ii qui Plinio ἱμαντόποδες.

C. Ἱμαντόπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, Loripes, Qui pedem in modum lori tortum habet: cui opponitur Rectus à Iuuenale. Ἱμαντόποδες sunt etiam populi quidam Æthiopiæ. De quibus ita Plinius lib. 5, cap. 8. Ἱμαντόποδες, Loripedes quidam, quibus serpendo ingredi natura est. Pro quib⁹ verbis Serpendo ingredi, habet Solinus, Flexis crurum nexibus ingredi. Fortassis ii sunt quos ἱμάντας appellari Hesych. annotat.

C. Ἱμαντοτόμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui lora scindit. VNDE Ἱμαντοτομέω, ῶ, Lora scindo.

C. Ἱμαντολογμὸς, οῦ, ὁ, Duplicis lori tortuosa implicatio. διπλοῦ ἱμάντος σχολιά τις εἴλησις, vt ex veteribus Eustathius tradit, ludi speciem esse scribens. de quo vide Pollucẽ libro 9. ΑΤ Ἱμαντολογικοὶ Democrito dicũtur Qui veluti funes loreos tortuosis nodis implicant, hoc est, Qui nodos texunt, Perplexi.

Ἱμαντώδης, ους, ὁ & ἡ, Lori vicem præbens, Lori vice flexilis, vt apud Dioscor. Bud. interpr. Apud Platonẽ autem in Tim. p. 172, ᾗ ἕωται δὴ τὰ πάχη τῆς περιχώρου γῆς ὅσα μὲν ταῖς δέρμασι πέφυκε· ξυγγενὲς μὲν, ἱμαντῶδες δ' ὄν, αὐτῇ, σκληρότερον δὲ καὶ πυκνότερον τῇ πιλήσει τῆς ψήξεως, Ficinus vertit, Pili in cute nati secundum pellis coriique similitudinem, cuti quamproximi.

Ἱμαντώσις, εως, ἡ, Corrigiarum in calceamentis cõstrictio, vt Hesych. exponit. Ἱμαντώσεις dicitur etiam δέσις ξύλων ἐμβαλλομένων τῇ οἰκοδομήσει, vt Suid. vult: seu (vt Hieronymus) Lignum quod ad continendos parietes in medio structuræ ponitur. Ecclesiastici 22, ἱμάντωσις ξυλίνη ἐνδεδεμένη εἰς οἰκοδομὴν, οὐ συσεισθήσεται οὐ δεθήσεται, Loramentum ligneum colligatum fundamento ædificii, vt Hieron. ibidem interpr. Ἱμάντωσις vocatur etiam

etiam ἁπάσαν [ὁ ἐφεστὼς] ἰχθὺς μὲν ἄλλους, ὀπτικὸς δὲ καὶ τῶν σκιμβάδων πολὺ μᾶλλον ὀπτικὸς τῆς γλώττης ἀπὸ τῶν ἱμάντων ἰσχνότητα, τῷ μακρύνεσθαι ἀπιλήφως. Vbi interpres, Ἱμαντωτὸς (quam nescio an Corrigiationem ausim dicere) nominatur quum gracilis alioqui est, sed solito adeo fit longior, vt linguam contingat. Appellationem verò à corrigiarum similitudine obtinuit. Ἱμὰς & ἱμαντὸν idem dicitur.

Ἱμάσιμος, ου, ὁ, Loreus, Qui ex loro est.

Ἱμαντῶν, οῦ, τὸ, Columnæ in ore extensio. τῶν τοῦ στόματος κιονίδων ἔκτασις. Hesych. Vide Ἱμὰς & Ἱμάσιμος paulo ante.

Ἱμαντάρεον, ου, τὸ, Situla nautica. vulg. lex. Hesych. ἱμαντάρεια, nautica esse instrumenta etiam ipse dicit, sed quæ sint non indicat.

¶ Ἱμάσσω, Fut. άσω, Loris cædo, Loris verbero, Lorea scutica ferio. Od. ι, ζῶς ἄρα φωτὸς ἱμᾶσιν καλλίτριχας ἵππους. Capitur interdum simpliciter pro Cædo, Verbero, quum videlicet ei datiuus instrumenti additur. Iliad. λ, ἵμασιν καλλίτριχας ἵππους Μάστιγι λιγυρῇ. Il. ο, καί σε κατηφῆσιν ἱμάσσω. Sic apud Hesiod. δαίμασιν πληγῆσιν ἱμάσσας. Et metaphoricè, Il. β, — ὅπτ' ἀμφὶ Τυφωέϊ χαῖρε ἱμάσσας, verberet. Et Epigr. lib. 3, ἱμασσόμβρος δίμας αὔραις.

C. Ἀνίμαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Loro non cæsus. Ex Nonno.

Ἱμάθλη, ης, ἡ, Scutica, Flagellum loreũ. Il. ψ, ἱμάθλῳ λεπτῇσιν ἔχων ῥαδάμνιλον, ἥτε τ' ἀοιδοὶ ἔλασιν, ἵππων ἀφαλάβος. Od. ρ, ἵππους Πάτρης ἄμ' ὁρμηθέντας ὑπὸ πληγῆσιν ἱμάθλης. Et Ἱμάστη apud Hesych. eiusdem signif.

Ἱ Μ Ά Ω, ῶ, Fut. ήσω, Loreo fune extraho, siue Hurio. ab ἱμαί, vt tradunt grammatici. Vnde ἱμῆσαι, Haurire. αὐτλῆσαι, Hesych. Et participium ἱμῶσα, Hauriens, Extrahens, αὐτλοῦσα.

Ἱμητὸς, οῦ, ὁ, Loreo fune extractus, Hausius. αὐτλητὸς, Hes.

C. Ἀνιμάω, ῶ, Loreo fune sursum traho, Extraho, Hurio, seu Hausiro sursum traho. Xenoph. Anabas. 4, ἀλλήλοις αἴμων πῆς δίεσαν, hastis se mutuò extrahebant, vt loreis funibus aquã è puteo. Sic dicitur etiam ἡ κρήνη ἀνιμᾶν πάζεται, extrahere. Luc. ἀνιμήσω ὁ ἰχθὺς, extrahatur è mari hamo. Laert. in Pherec. καὶ ἀνιμηθῆναι ὑπ' ὀφίων ὕδατος, πότιμα, φασὶν ἐπιτόπιοι τοῖς πέριξ ἡμέρας ἔσεσθαι σημεῖον. quem Plinius dicit hausiu aquæ è puteo præsensisse ac prædixisse ibi terræ motum. Malè tamen scribitur apud Laert. ἀναμηθῆναι. Herodian. l. 2, πίνειν ὀρυκτὸν ὄμβρον ἀλλ' οὐκ ἀνιμώμενον ὕδωρ εἰθισμένοις, potare effossos latices, non hausios. Et voce media, signif. act. apud Plutar. Amat. narr. καὶ τὴν ὑγρὰν πέτραν τὰ νικρὰ οὗτος ἀνιμήσατο, extraxit, videlicet è puteo. Item, Eleuo, Erigo, Eueho, Subueho, Sustollo, vt B. interpr. ex X. De re eq. ἑαυτὸν δὲ ἀναχωρεῖν ἑαυτὸν εἰς τὸν ἀναβασμὸν, τῇ μὲν ἀριστερᾷ ἀνιμᾶται τὸ σῶμα, τῷ δὲ δεξιᾷ ὀκτώπουν σωτηρίαν ἑαυτόν.

Ἀνίμησις, εως, ἡ, Extractio quæ fit fune loreo aut hausiro, Extractio in altum.

C. ΚΑΘιμάω, ῶ, Fune loreo demitto. Aristoph. Vesp. Μῶν ὁ γέρων πῆ δέδυκεν; respondet alter, μα Δί', ἀλλὰ καθιμᾶ Αὑτὸν δίσας, demittit seipsum ligarum ex funiculo loreo. Et apud Ath. νύκτωρ τινὰς δεῖ πῦρ τι χῶν αὐτοὺς καθιμήσαντας. Item simpliciter pro Demitto, καθίημι, vt apud Aristoph. paulo ante locũ citatũ, Ἀλλ' ἑκάστας δεῖ τῆς θυείδος τὸ καλώδιον, εἶτα καθιμᾶ δίσας σωτὸν, demittete inde suspensum. Pro quo paulo pòst dicit, ἀλλ' ὥβελ' αὐτὴ καθίει σαυτὸν ἀφρῶν. VNDE Καθίμησις, εως, ἡ, Demissio per funem loreum. Plut.

Ἱμωνία, ας, ἡ, Funis loreus (seu ex loris bubulis tortus) quo aqua è puteo extrahitur, Funis quo aqua hauritur. idẽ quod ἱμαί, teste Hesych. Apud Suidam, τὸ δὲ φρέαρ, ἅτε ὀρυκτὸν ὄν, κοῖλον ὑπὸ γῆν καὶ βαθὺ, ὅστε δεῖν ἱμωνίας μακρᾶς. Quoniam verò eiusmodi funes longi sunt, diuque in eis demittendis & sursum trahendis moramur, præsertim in puteis profũdioribus, ἱμωνίαι ἀπαντῶν Aristoph. dicit pro Diu immorari deponendo ventris oneri, in Ecclesiaz. Ἀλλὰ σὺ μὲν ἱμωνίαι τιν' ἀπαντᾷς· ἐμοὶ δ' ὅσον βαδίζειν ἔστιν. In lex. quodam veteri scribitur ΕΤΙΑΜ Ἰμωνία, per ω, & cũ accẽtu in penultima. Rectius tamen per ο scribi probat Aristoph. locus, in quo corripitur, sicut etiam in Ἱμονιοφόρος quod sequitur.

C. Ἱμονιοφόρος, ου, ὁ, Qui funem loreum qua aqua è puteo hauritur, vertit, Haustor. Aristoph. Ran. Γόην σωλακτίζας ἱμονιοφόρων μέλη, i. ἱμαῖα μέλη, vt Callim. appellat, Carmina seu cantiones quas ii qui funiculum loreum ad aquam è puteis hauriendam versant, canere solent.

Ἱμαῖος ᾱ, ὁ καὶ ᾶ. vt ἱμᾶς μέλη, Carmina seu cãtiones quæ in hauriendo è puteis aqua cantari solent. τὰ περὶ ἱμαιοτρόφων μέλη, vt Aristoph. loquitur. Callim. apud schol. Aristoph. Ἀείδει καί τοι τὰς ἀπὸ φρέατος ἱμαίους, videlicet μέλος aut ᾄσμα. Sunt tamen qui ἱμαῖα ᾄσματα exponant τὰ μυλωθρικά, quæ canuntur ab iis qui molas versant. Sic & Tryphon apud Athen. lib. 14, Ἱμαῖος, ὁ ὀπτὸμύλος καλουμένη, διὰ τὸ ᾄδεσθαι τοὺς ἁλετὰς ᾠδάς. Hanc Eust. μυλωθρὸν etiam vocari scribit, μυλωθρὸς ἀνὴρ ἡ γυναικὶ ἀθροῦσα τὸν μύλιον: at Hesych. ὀπτίσσων, quæ in reditu cãtatur (nisi potius respiciatur ad eam signif. τὸ νόστος quam paulo pòst in ἱμαλὶς tradam ex Eust.) Tunc autẽ deriuatur non ab ἱμάω. Sed ὁ ἱμαλὶς, vt Trypho putare scribit in loco illo ex Athen. citato. Est autẽ ἱμαλὶς vocabulũ Doricũ signif. νόστον ἢ τὸ ὀπτὸμῦδα τὴν ἁλέτην, vt ibidẽ explicatur. Per νόστον autẽ hic intelligit no reditũ, (vt apud Hom. & cæteros poetas accipitur) sed δαίμονά τινα ὀπτομύλιον, ἐφορον τῆς ἁλετῶν, ὃς καὶ θύεσθαι λέγεται, vt Eust. tradit, id est Geniũ qui molendinis præerat. Hesychio autẽ ἡ ἱμαλὶς est ἡ ὀπτομύλιος ᾠδή: idẽ quod ἱμαῖος ᾠδή, vel Vnæ quædam species. item νόστος, διώγμα, ὀπτικὰ ρήματα, ἰδιαίτατα παρὰ τοῖς γεωμόροις. Ὁ δὲ ἱμάλιος, Abũdas, δαψιλὴς, πολὺς, ἱκανὸς, πολυφόρος, καρποφόρος, νόστιμος, eidem Hesychio. ΕΤ ἱμαλία, τὸ ὀπτίμασον τῶν ἀλθύρων, ὀπτητήριον ἁλετικὸς, ὁ ἀπὸ τῆς ἀγκύρας χοὺς, ἢ θεσμοῦσα, eidem.

ΙΝΑ, Vt. Frequentissima autem (& primæ etiam fortasse) constructio eius est cum subiunctiuo. Homer. Iliad. α, ἵνα εἰδείομεν ἄμφω (est enim εἴδομεν pro εἴδωμεν) Demosthenes Olynth. 1, ἵνα γνῶτε ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἃ ἔστιν ἐν ταύτῃ ἀμφότερα. Plato in Symposio, ἵν' ἐκεῖνο μὴ, ἵν' ἐγὼ καὶ ὁ τοῦ ἐμοῦ ἐρῶντος ἐμπέσω εἰς τὸν τοῦ Ἀλκιβιάδου, τὸν τοῦ μαινομένου καὶ ἐπιτόνου, τὸν τοῦ μὴ εἰδότος ὅτι χρὴ ἐν παροινίᾳ γε πρὸς γυναῖκα εἶναι. Sæpe verò in eadẽ illa orationis forma, cũ εἶπον & λέγω Greg. in Epit. Basilii, ἵν' οὕτως εἴπω, vt ita dicam. Et ἵν' εἴπω τι καὶ δικανικῶς, apud eundem. Et ἵνα μὴ λέγω, vt non dicã, pro quo Latini Ne dicã: apud eundem, ὃς πανταχοῦ δυστυχὴς (ἵνα μὴ λέγω μόνος) ἀνθρώπων ἀνθρώπων. Item, ἵνα μὴ λυπῶ λέγων. Sed hic modus interdũ per optatiuũ redditur: vt apud Plut. in ep. ad Traianũ præfixa apophthegmatis regum & imper. ὁ δὲ Λυκοῦργος ἀπαγορεύει ἐπὶ πᾶσι τοῖς Σπάρτῃ παῖς θυσίας, ἵνα αἰεί τινες θεοὶ ὑμᾶς ἐπαίνους διδῶσι, vt posserint. Sic apud Herodot. ἵνα πύθηται redditur vt audiretis: & ἵνα ἀκωλυμωθῇ, vt hostile redderetur. Itidẽ Cicero apud Platonẽ in Tim. ἵνα λύσιν ᾖ, vertit, Nequis morbus eũ posset affligere. (nam emẽdatiora exẽpl. nõ habent, Possit, sed Posset: sicut sequitur, Vt vnus esset) Iungitur autem & optatiuo nõ raró. vt in illo ipso Platonis loco. nam illud ἵνα λύσιν ᾖ, præcedunt hæc, paucissimis verbis interiectis, πάλιν δέησις, ἐκεῖνον, ὦ ἵνα ὅλον ὅτι μάλιστα ζῷον τέλειον ἐκ τελείων τῶν μερῶν ᾖ. quæ Cic. vertit, Id ob eas causas, primùm vt mundus animans posset ex perfectis partibus esse perfectus. Idem ibidẽ, ἵνα ᾖ ἓν μᾶλλον ἀφεμένη, (&c. φῶς ὁ Ζεὺς αἴθηται, id est (eodem Cic. interpr.) Atque vt esset mensura quædam euidens, Deus ipse solem quasi lumen accendit. Et statim pòst, ἵνα φαίνοι, vt colluceret. Tale est, ἀφίκοντο ἵνα θεῶντο, venit vt spectaret. Ἵνα construitur præterea (vt docet Budæus) cum præterito indicatiui, vbi de præterito sermo est, siue sit παρατατικὸς, siue ἀόριστος, siue παρακείμενος. Xenophon Pæd. 1, ἵνα ὁ τοῦ σφέτερα φύλακα, αὐτὸς ἑαυτὸν ἐμπέπτωκεν εἰδὼς, pro ἵνα ἐμπέσοι, vt sese in retia induceret. Luc. ἵν' ὡς πλεῖστον αἰσθοίμην τῆς ἡδονῆς. pro αἰσθοίμην. Dinarch. ἵνα ἀπηλλάγμεθα πείσαντες τὸν δημαγωγόν, vt liberati essemus. Plura vide apud Budæum pag. 46 & pag. 953.

Ἵνα μὴ, Vt ne, Ne. Cum subiunctiuo, vt ἵνα μὴ λέγω, & ἵνα μὴ λυπῶ, suprà. Sic ἵνα μὴ ποιῇ, Xen. Idem Pæd. 4. ἵνα σοὶ μὴ οὕτως ἔχῃ, διεξέσται αὐτά. (vbi obserua etiam interiici particulam σοὶ, sicut δὲ, aut alia quæpiam interdum interiicitur.) Iungitur verò & optatiuo. vt ἵνα μὴ λέγοι, Ne diceret. In vulgatis lexicis annotatur, ἵνα μὴ, quum de præterito dicitur, optatiuo ferè gaudere: quum autem de futuro, iungi subiunctiuo. confundi tamen hæc aliquando. vt ἵνα μὴ βου-

λάσωσι, Æsch. de præterito, & tamē cum subiunctiuo. A ἵνα μὴ φέροι, Aristoph. pro Ne ferat. Ita quidem v.l. sed admoneo, multis me in locis obseruasse hos subiunctiui & optatiui vsus vitiò librariorum permutatos.

Ἕς ἵνα, vacante ὡς, ex Epigr. ὡς ἵνα ἴχῃ.

¶ Ἵνα, Vt. id est Quanuis. Luc. ἵνα γάρ σοι τοῦτο ἐλάττονι δώσω, τὸ ἐξεῖναι, ὅσους ἂν ἐθέλῃς, ἀποκτεῖναι, οὐκ ἀπόδοσις, οἶμαι, οὐδὲ ὅτι τοὺς αἰτίους ἀποκτείνεις. Idem, ἵνα δή σοι δῶ αὐτὸ ἐκεῖνα κατηγορίας. id est Vt enim tibi dem, Quamuis enim tibi dem, & concedam. Vel, Sed sit sanè vt illud diiudicare possis, Bud. interpr. Idem verò in isto Gregorii loco, ἵνα μὴ ταῦτα λέγω, πῶς οὐκ εἶπε πάλιν &c. vult ἵνα accipi pro Quanuis. B ¶ At verò apud Homerum ἵνα μὴ est etiam pro ἐὰν μή, id est Nisi. Il. π, τοὔνεκά τοι κέρσιον ἡμῖν Ἕλπομαι ἐκπλῆσαι, ἵνα μὴ ῥέξωμεν ὀΐω.

¶ Ἵνα τί, vel potius Ἱνατί, Quamobrem, Quare. Pro quibus vet. interpr. Testamenti noui ad verbum reddidit, Vt quid. Plato Apol. ἵνα τί ταῦτα λέγεις; Idem in Sympos. οὐκέτι προσεδεῖ ἔτι ᾄδειν, ἵνα τί δὲ βάλλεται δεδιέναι τὸν βουλόμενον; vbi scribitur & diuisim ἵνα τί. Legitur etiam aliquoties in Test. noui scriptis. Aristoph. dixit item ἵνα δή τι pro eodem, in Nub. ἵνα δὴ πρὸς τοῦτον ἔτι προσθήσειν. C ¶ Sed apud Greg. ἵνα τί, aliter etiam accipitur: vt quum scribit, βαπτίζεται ὁ καθαρὸς, καὶ ὁ ἐξ Ἰωάννου, καὶ ὁ τὸ σημεῖον ἀρχάμενος. ἵνα τί μὴ ἐκεῖνον, καὶ τὸ παιδευόμενον; προκαθαίρεσις καὶ παιδεία. Id est, ad verbū, Vt quid discamus? Vel, Vt discamus quidi? Quam rem vt discamus? Id est, Ad quam rem discēdam? vel Cuius rei discendæ gratia? (Cui simile est apud Sophoclem, ὅπως παθὼν τί χρῆμα; nam hic ὅπως pro ἵνα.) Budæus tamen (quod valde miror) quum dixisset ἵνα τί esse Quamobrem, & Qua de causa, protulit illum Gregorii locum, itidémque hunc eiusdem, ἵνα τί γέγηται; ἵν' ἔχωσι τὰ μὴ ὄντα; D Ἰακώβ.

AT VERO Ἵνα aduerb. loci, significat Vbi. (pro quo Homerus dixit etiam ἵνα πι, vacante particula πι. vt Iliados υ, — ἵνα πι ξυνέχυντο πύκτης Ἀχαιῶν: Sic Apollonius Argonauticōn β, ἵνα πασσυδίῃ.) Aristoph. ἰὼ ὦ. οἵη ἵν' εἰσὶ μεγάλοι. Et cum genitiuo apud Sophoclem, οὐχ ὁρᾷς ἵν' εἶ κακοῦ; Sic apud Herodotum, ἵμα δὲ ἵνα ἦν κακοῦ. ¶ Sed & pro Quò. vt Sophocl. ὁρᾷς ἵν' ἥκεις. ¶ Accipitur & pro Illic ab Homero. ¶ Sed in v.l. affertur, ἵν' αὖ & pro Quandocunque, ex Aristoph. ταῦτ' ἰθελήσεις ἀκούσασθαι μοι πρὶν ἥκειν, ἵν' αὖ κελεύσω γ' ἐγώ σε.

Ἵ Π Π Ο Σ, ου, ὁ & ἡ, Equus, Equa. Od. ζ, ἵππος τε ἠδ' ἡμίονος τε καὶ ἵππους. Il. ξ, ἵππους ἠδ' ἅρματα. Il. ω, ἡμιόνους τε καὶ ἵππους. Il. φ, Ἵππους αἰρεσιππάδας. Il. ω, ἵππους Αἰθωνας μεγάλους. Il. χ, ἵππος αἰθοφόρος. Il. σ, καλλίτριχας ἵππους. Il. ε, κυπρηνικίας ἵππους. Il. χ, Μώνυχας ἵππους. Il. ε, ὠκύποδας ἵππους, & ὠκείας ἵππους. Od. σ, ἵππους ἀκύποδας. Od. ν, τετράορος ἀρτίτοκος ἵππος. Hesiod. μέγαν ἵππον ἀείσομαι, κυανοχαίτην. Apud Xen. ἵππος μεγαλοφρονέστατος καὶ κάλλιστος ἵππος. Item χρυσοχάλινος: item ab vsu, πολεμιστήριος. At verò ἀδηφαγοῦντες ἵπποι apud Isocr. Qui magnis sumptibus ad equestria certamina aluntur. Et cū verbis: vt Ἵππους ζεύνυσθαι, Od. ψ. Pro quo Il. π, ὑπαΐξαι ζυγὸν ἵππων. Il. ο, πίσυνος σῶν ἁλίπτοις ἵπποις. Et χαλινῶσαι ἵππους, apud Xen. Et ἵππων ὀπίσω ἐλάσαι, Il. ε, conscendere equos. Od. ε, ἵππον ἐλαύνειν. Il. ε, μάστιγι δοὺς ἐπεμαίετο ἵππους. Il. ο, μάστιγι κατωμάδιος πλῆσσεν ἵππους. Il. ρ, ἵππους ἐπὶ πρώτους ἐλάσαι. Il. ρ, ἵππων ἐπιβήσομαι. Il. ε, ἵππους Λύσασ' ἐξ ὀχέων. Il. ν, ἵππους ἔστησε. pro quo X. καθῆκεν. Il. β, ἵππους ἔστησεν ὀκτώ. pro quo Xen. ἵππους χόρτου ἐμβαλεῖν. Il. τ, ἵππους εἰς ἀγῶνα ἐλάσαι. ¶ Ἵππος fœm. g. accipitur aliquando pro ipso equitatu, seu equitibus. Herodot. χιλίη ἵππος, mille equites. μυρίη ἵππος apud eundem, Decem millia equitum. Thuc. ἵππος ἑξακοσία, ducenti equites. X. Pæd. 4, καὶ ἵππον εἰς χιλίας τῷ τοῦ Ἀσσυρίων βασιλεῖ παρεχόμενον, equos circiter mille. Æschines contra Ctesiph. συμπαπηδήσασθαι τὴν τῶν Περσικῶν ἵππων, à Persico equitatu, seu à Persicis equitibus. ¶ At ἵππος δούειος siue δουράτειος, τὴν Ἐπειὸς ἐποίησεν σὺν Ἀθηνῇ, apud Homerum, Equus duri siue ligneus: machina ad euertendos muros, cuius simulacrum in acropoli seruatum Pausan. scribit. Plin. lib. 7, cap. 57, Equum (qui nunc Aries appellatur) in mutulis machinis Epeum ad Troiam [inuenisse dicūt.]

¶ Ἵππος est etiam piscis nomen, de quo Athenæus lib. 7. Epicharmus, ἱππίδιον vocare videtur, quos alii ἵππους, vt ibi annotatur. Plin. quoque Hippū nominat, retētō vocabulo Græco. ¶ Ἵππος dicitur etiam tam de pudendo muliebri quàm de virili, vt testatur Hesych. Vnde ἱππολείδης infrà. ¶ Ἵππος est etiam oculorum affectio, sed insita & naturalis, per quam nunquā illi quiescūt, sed tremulè subinde nictāt, semper instabiles. Hanc oculorū affectionē Galen. comment. 1 in Prognost. comparat stridori dentiū naturali & cōgenito, patétque ex eo nō esse morbū, præsertim quum nemo medicorū eius meminerit. Gorr. ¶ Ἵππος in cōpositione interdū signif. propriam amittit, ac tantùm intendit significatum vocabuli eius cum quo compositū est, sicut etiā βοῦς: τὸ μέγα denotans. vt ἱππόπορνον, Magnum scortum. Et κρόνιππος apud Aristoph. Admodum senex & delirus. ¶ Quod verò ad etymon attinet, sunt qui ab ἴσθμαι & ποὺς deriuatum velint, quasi qui pedibus sit volucribus.

C. Ἱππόβαμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, ET Ἱππόβατος SIVE Ἱππόβιτος, ου, ὁ, Qui equum cōscendit, Eques. Eurip. Phœniss. σπαρτὰ ἱππόβαμονα, equestres copias. At ἱππόβαμονα ῥήματα apud Aristophanem Ran. Grandia verba & quæ quasi equo inuehuntur sublimi & magnifico. Ἱππόβατης autē & ἱππόβιτης apud Herodotum sunt: à quo ἱππόβατοι etiā apud Chalcidēses vocantur locupletiores, quales ferè ἱπποβοτοῦντες apud Athenienses. In Terpsich. οἱ δὲ ἱππόβατοι ἐκαλέοντο εἶπαχοὶ τῶν Χαλκιδίων. Ii à Plutarcho appellantur ἱππόβοται, vt paulo pòst videbis.

C. Ἱππόβοσος, ου, ὁ, In modum equarum coiens, id est Valde libidinosus. Aristoph. Καλλίαν τοῦτον τὸν ἱππόβοσον. Idem ferè qui ἱππόπορνος. nisi fortè intelligendus sit κτηνοβάτης, qui cū equa coiret. Annotat autē schol. esse ὀνοχαμμαπαμὸν in illo τὸν ἱππόβοσον pro ἱππονικον.

C. Ἱππόβοτης, ου, ὁ, Qui equos pascit, Qui equos alit, videlicet ad equestria certamina. Eques. Eurip. Or. Ἀρίστους ἱππόβοτου. Apud Plutarchum autem ἱππόβοται in Chalcidensium republica vocantur qui opibus & gloria præcellerent. In Pericle Χαλκιδέων τοὺς ἱππόβοτας λεγομένους πλούτῳ καὶ δόξῃ διαφέροντας ἐξέβαλε. Ii vocantur ἱπποβάται apud Herodotum, vt paulo antè indicaui.

AT Ἱππόβοτος, ου, ὁ, Equos pascens, seu alens, Equestris. vt ἱππόβοτον Ἄργος apud Homerum, ab equorū quibus alebantur, copia. Item Equis pascendis aptus. vt ἱππόβοτος χώρα. Od. ν, Ἔστι δέ τις Ἰθάκη οὔτ' ἄρ δύσμορι ἠρήτις, οὔτι περιμήκετος, Αἰγίλοπος, καὶ μᾶλλον ἱππήλατος ἱππόβοτος, Capris alendis idonea est, & gratior nobis quàm si equis pascendis esset accōmoda. Sic ἱππόβοτον πεδίον apud Eurip.

C. Ἱππόβουκολος, ου, ὁ, Equorū pastor. impropriè autē hic βουκόλος accipitur, sicut etiā quū βουκολεῖν ἵππους, aliquis dicitur pro simpliciter Pascere equos. nā βουκολεῖν propriè Boues pascere signif. Eurip. Phœn. Πολύβου δ' ἐν λακόπτοις ἱππόβουκολοι φέρουσι εἰς οἴκους. Posset talmē aliquis generalius exp. Armētarios, qui & equos & boues pascerēt.

C. Ἱππόβρωτος, ον, ὁ καὶ ἡ, Ab equis deuoratus.

C. Ἱππόγλωσσος, ου, ὁ ἢ ἡ, Linguam equinam habēs, aut Linguam equinam referens. Ἱππόγλωσσον, fruticis nomen, vide suprà post γλῶσσα in Ὑπόγλωσσον.

C. Ἱππογρώμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Qui equas grauidas ab aliis internoscit. v.l. ¶ Item ὁ μεγαλογρώμων. vt Συμὼν ἱπποκρώμονα, ab ἵππος epitatico.

C. Ἱππόδαμος, ου, ὁ, Equorū domitor, Equorū domādorū peritus. Il. γ, Κάστορά θ' ἱππόδαμον. Il. β, Ἄρεος ἱπποδάμοιο. itē Τρώων ἱπποδάμων. In quo vocabulo, quū act. signif. habeat, Eust. tradit debuisse collocari accētū in penult.

C. Ἱππόγυπες, Qui magnis vulturibus inuehūtur. ὅτι γυπῶν μεγάλων ὀχούμενοι, vt Luc. in Vera historia tradit, populos esse quosdā scribēs. Ibidē figūtur ET IAM Ἱππολέοντες ET Ἱππομύρμηκες; Qui magnis gruibus & magnis formicis, ceu equis, inuehūtur. p. 147. ¶ Ἱππομύρμηκες, Formicæ quæ equites dicūtur, vt Gaza vertit apud Aristot.

C. Ἱππόδασυς, εος, ὁ, Dēsus instar equi, Admodū densus. Od. χ, πίσυνος κυνέης χαλκήρεος ἱπποδασείης. Il. γ, κόρυθος λάζετ' ἱπποδασείης. Vbi sunt qui exponant Habētis cristam ex setis equinis. vt ἱππόδασυς sit Hirtus ex setis equinis.

C. Ἱππόδεσμα, Vincula equorū, Lora. Eurip. ΑΤ Ἱππόδε A σμος, υ, ὁ, Qui equū ligat. vt ἱππόδεσμος ῥυτήρ, Lorū equi, Lorum quo equus ligatur. Soph. Aiace.

C. Ἱπποδιώκτης, υ, ὁ, Qui equos agitat, Qui equos ad cursum instigat.

C. Ἱππόδρομος, υ, ὁ, Equorū curriculū, Spatiū decursionis equestris, Circus in quo equi cursu certant. Il. ψ, Λᾶας δὲ πᾶ ἐκάπρδεν ἐφορμήσασα δύο κλυτὰ ἔξεχε γοῦνα ὀδὺς. λεῖος δ' ἱππόδρομος ἀμφίς. Luc. Nigr. ἡ πᾶσα ἅλη ἡ τῶν ἱππόδρομοι ἡ πᾶσι τῶ ἰωϊόχων εἰκάνας. Et apud Plut. in Probl. Rom. τὸν ἱππόδρομον ὁ Φλαμίνιος, Circus Flaminius. Vtuntur hoc vocabulo Lat. quoq; inter quos Martial. Puluereúmq; fugax hippodromō vngula pulsat. Metaph. autē apud Athen. l. 9, ex Posidippo comico, Ἱππόδρομος ἔστ' ὦ σὺ μαγειρικῆς, hic tibi hippodrom⁹ est in quo culinariā exerceas, Hoc tibi culinariæ curriculum est. Ἱππόδρομοι Hesychius tradit fuisse certamen Athenis in honorem Thesei: atque inde pro loco ipso in quo cursu certatur, vsurpatum docent vulg. lex. ΥΝΔΕ Ἱππόδρομος, υ, ὁ, vt Ἱππόδρομος μείς, Mensis in quo equorū cursu certatur. Sic vocatur apud Bœotos mēsis ille qui Athenis⁹ est Hecatōbæon, vt testatur Plut. in Cam. Et in v. l. Ἱππόδρομα, τά, Equiria, Ludi curules: de quib⁹ Ouid. in 2 Fast. Martiq; eros nūcius currib⁹ vrget equos. Ἱππόδρομοι l. 3 Maccab. dicitur animal culū marinum, quod alio nomine ἱππόκαμπος, vt docēt v. l. ΑΤ Ἱππο B δρομία, ας, ἡ, Certamē equestre, quo videlicet equi cursu certāt, Ludi circenses, seu (vt B. interpr.) Certamē curule. X. Hell. 3, de Odrysis à sepultura suorū reuersis, πολὺν εἶναι πόρτις ἐπ' αὐτοῖς, ἡ ἱπποδρομίας πρίασπις, Equestres ludos instituētes, Cursus equestres ducētes, vt Virg. loquitur. Thuc. l. 3, οἱ Δῶριεῖς πρῶτ τὰ ἀγῶνα ἐποίησ ἡ ἱππόδρομίας, Circēses ludos ediderūt. Aristoph. ἱππόδρομίαν ἄξε-πι, equestres curs⁹ ducetis, vt Virg. loqui dictū est. Herodian. l. 4, ἦν μὲν τῶ ἐπὶ ἱππόδρομίαν ἴσχν, ad aurigandū intentus, vt Polit. vertit Plutarchi ἱππόδρομία παιδικὴ ἰῶ καλεῖσι Φίλαι.

C. Ἱπτοῦλαι, Equi mulgí, vt Gaza interpr. apud Aristot. l. 6 De hist. anim. 1. Pulli equarum lactentes, Pulli equarum vberibus suppositi.

C. Ἱππόδρος, υ, ὁ, Equo velox, Equo celer. vel Qui equo curritat. Hesychio est ἰωϊόχος, ἱπποδιώκτης.

C. Ἱππόδορος, υ, ὁ, In equas insiliēs, Equas inscēdēs, seuiniēs. vt ἱππόδορος ὄνος apud Hesych. Asinus admissari⁹. ΙΑt ἱππόδορος ὠδή, siue ἱππόδορες νόμος, Cātio quæ equab⁹ coeuntib⁹ accinebatur ad eas magis stimulādas, vt docet Plut. Symp. 7, ἵππος ὑμνουμένας ἱππολεῖται νόμος ὃν ἱππόδορον ὀνομάζειν. Idem in Nept. præc. ὁ μὲν γὰρ ὑπὸ μανικοῦς ἔνια ταῦλιν ἔχθρν νόμων ἱππόδορον ἐκάλνν, μᾶς ἃ ὑπὸ ἵππις ὁρμῆς ἐπιγορπιὸν (ὡς ἔοικεν) ὀνόμασαν ἐπὶ τὰς ὀχείας.

C. Ἱππόκαμπος, υ, ὁ, Hippocap⁹ (vt Plin. etiā vocat) Animal marinū exiguū, vt Dioscor. tradit l. 2, c. 3. Plin. videtur ponere hippocāpos in locustarū genere. In vulg. lex. ex cancrorum genere esse dicitur, & capi in æstuariis: itē emissæ sagittæ instar per aquæ sūma excursus facere, imò recursus flexusq; equorū, dū agitātur, more, atq; inde sumpsisse nomen: l. 3 Maccab. vocari ἱππόδρομον, at δολιχὸν ab Epicteto. Philostr. de Thetide marina, ἡ μὲ ἔτυχεν ὑπὸ δελφίνων ἡ ἱππόκαμπων ἀνύρπασε. sicut Plin. l. 36, c. 4, Nereides supra delphinos & cete & hippocāpos sedentes. At ἱππόκαμπαι citatur ex Æliano. Hippocāpti, Equi marini, à flexu caudarū quæ piscosæ sunt. Nonius. ΙΙππόκαμπος apud Paus. videtur aliquibus esse Aurigarū scutica: scribentē apud Helicē vrbem Neptunum æneum stetisse, in cuius manu ἱππόκαμπος, i. Scutica flectendis equis accommoda.

C. Ἱππολίδης, υ, ὁ, Equo iter faciēs, Equester. vt Eust. exp. Hesych. est ὁ ἵππους ἡδέων: vel, Qui multū itineris cōfecit, ab ἵππος ὁδοιπορῶ. Il. π, Πανόπλους ἱππολίδης.

C. Ἱππόκηπαυρος, υ, ὁ, Hippocētaurus. X. Paed. 4, ἐγὼ δὲ μιμᾶλιστα δοκῶ (ὡς γε ἐξελωκέναι ἱππόκηπαύρους, οὐ ἱππόκενταύρους.

C. Ἱππόκλειδος, υ, ὁ, Pudendum muliebre, à claudendo equo, Hesych. ex Aristoph. Sunt qui huc pertinere putent illud Horatii, Clunibus aut agitauit equum lasciua supinum.

C. Ἱππολόγος, ου, ὁ, Equiso, Qui equos curat. Plut. An seni capess. resp. de Athea Scytha, Μυδὶν οἴεσθ τὸν ἱππολόμων ἀφαφέρειν ἑαυτὸν ὅπ χαλάζει. Quod in Apophth. quoq; apud eū reperitur. Xen. Hell. 2, ἡ οἱ ἱππολόμοι φυλάττες τὰς ἵππους ψέφοι ἐποίεν. ΙAt Ἱππόλεμος, Ex coitu seu sensu equinis constans, aut Comās setis equinis. Il. π, ἱππόκομος πήλης. Il. ν, ἱππόκομοι κόρυθες. Et in Epigr. ἱππόκομος δ' ἄμφ' ἀλεκτρυών.

C. Ἱππόκορυστις, ιδος, ὁ, Setas equinas in galea habens, vt quosdā exponere, perperā, Eust. scribit. Ipse verò exp. Bellator equestris, vt idē fit quod ἱππομάχης, Qui armato equo pugnam init. Il. β, αἵρες ἱππόκορυστα.

B C. Ἱππικρατῶ, ῶ, Equestrib⁹ copiis obtineo seu vinco. Synes. ἀλλ' ἱππικρατῆται μὲν ἅπαντα, καὶ ἡ χώρα ἔχεται τῶν οἱ πολέμοι, Equestribus copiis obtinentur, B. interpr. qui ἱππικρατεῖς apud Thuc. pro Equitatu vinci, accipi etiā tradit. Legitur tamen apud Synes. ἱππικροτῆται, vt paulo pòst videbis. ΕΤ Ἱππικρατία, ας, ἡ, Victoria quæ equestribus copiis acquiritur. X. Paed. 1, ἐπὶ δύπυ δὴ αἰνίγμα ἦν ὁ Ἀχιλλεὺς μᾶλλα χαίρων τῇ ἱππικρατίᾳ.

C. Ἱππόκρημνος, υ, ὁ ἡ, Rupium modo grandis, aut Valde asper, sicut præcipitia. vt ἱππόκρημνα ῥήματα apud Aristophanem. quale esse dicit, χυπαρίττις χαλκηλάτις, & ξουθὸν ἱππαλεκτρύονα.

C. Ἱππόκροτος, υ, ὁ καὶ ἡ, Equis resonans, Equis perstrepens. ΥΝΔΕ Ἱππικροτέω, ῶ. Synes. ep. 130, ἀλλ' ἱππικρατῆται μὲν ἅπαντα, καὶ ἡ χώρα ἔχεται τῶν πολέμοι, Equis perstrepunt omnia. Sed Bud. legit ἱππικρατῆται.

C. Ἱππολάπαθον, υ, τὸ, Hippolapathū. inde dictum (vt videtur) quòd lattuo maius sit. De quo Dioscor. & Plin. ἱππολάπαθον, Species est rumicis, foliis valde magnis, in hortis nascens. Gorr.

D C. Ἱππολούτρα, ας, ἡ, Locus vbi equi lauantur. Hesych.

C. Ἱππομανής, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Insano equorum amore flagrans, Qui ad insaniam vsque equis delectatur. vel Qui supra modum equis studet. Apud Soph. autē Aiace, μεγάλοι φόβοι κατέχουσι ἡμᾶς ὅτι δηλαία, εἰ πὺ ἱππομανῆ λειμῶν ὄπασε, ὀλλᾶς Σαλαμῖνος, quidam ἱππομανῆ retulerūt ad Aiacem, vt sit μεγάλως μανιόμενον. Alii verò scribunt chorum non credidisse Aiacem furere, ideóque exposuisse πὺ ἵππις μανιόμενον. Quod improbātes alii (quippe qui dicerent insulares non ἱππομανεῖν, nec insulas ἱππηλάτους εἶναι) ad pratum retulerunt, vt ἱππομανὴς λειμὼν hic intelligatur ὁ Δαφνὶς, ἐφ' ὃν οἱ ἵπποι μαίνονται: vel ὁ ἄγαν μιμητὴς καὶ αὐτῶν ἡ συζεύζων τῇ χλόῃ. Hæc schol. ΙItē, Qui equino more libidinis extimulatur furiis. ΑΤ Ἱππομανὴς frutex est alio nomine ἀπήκονον & κυνοκράμβη dictus: equis præsertim, si eo vescātur, lethalis. de quo Theocr. in Pharmaceutr. Ἱππομανὲς φυτόν ἐστι παρ' Αἰγαίῳ τῷ ὄρει πᾶσι καὶ πῶλοι μαίνονται αὐτῦ ὦρια καὶ θοᾶ ἵπποι. Gorr. Ita ἱππομανὴς erit Equos ad furorem concitans. ΙItem Equina cupido coitus, furor quo equæ coitus desiderio extimulantur. ΙItē Amoris veneficiū quod equis inuascitur. Aristot. Hist. anim. l. 6, c. 22, de equa quæ peperit, ἀπιδεῖν τῷ πώλου ὁ δήσεται ὅτι τῷ μετώπῳ πύτων τῷ πώλων, ὃ καλεῖται ἱππομανές. ἔστι δὲ τὸ μέγεθος ἐλαφρὸν μικρὸν ἁφάδος, τῷ ἰδίαν πατὰ, σκληρόν, μέλαν. πῦρ ἐοικὸς φλογὶ λαβὸν ἡ ὄσφρησιν ἡ ἵππος, ἕλκεται ἡ μάνεται ἐπὶ τῷ σώματι. διὸ καὶ αἱ φαρμακίδες ζητοῦσι ἡ συλλέγουσι. Vnde Plin. l. 8, c. 42, Et sanè equis amoris innasci veneficiū, Hippomanes appellatū, in fronte, caricæ magnitudine, colore nigro: quod statim edito partu devorat fœtā, aut partū ad vbera nō admittit. Siquis præreptū habeat, olfactu in rabiē id genus agitur. Theocr. quoq; schol. carūculā esse scribit in fronte pullorū strigmentosam, carica minorē, quā abedunt & ablambūt statim equæ. idque si faciant, naturali amore prosequi partū: sin minus, odio prosequi, nec ad vbera admittere. quod quū naturali quadā vi ad φιλοστοργίαν conferat, à pastoribus præripi, idque veneficis vsui esse ad philtra paranda. Vnde & Virg. Æn. 4, Quæritur & nascentis equi de frōte reuulsus Et matri præreptus amor. Colum. l. 6, c. 27, Maximè itaq; curādū est prædicto tēpore anni vt tam fœminis quàm admissariis desiderātibus coeundi fiat potestas. quoniam id præcipuè armentum, si prohibeas, libidinis extimulatur furiis. vnde etiam veneno inditum est nomen ἱππομανὲς, quòd equinæ cupidini similem mortalibus accendat. Vbi

per ἱππομανὲς intelligũt amoris rabiẽ insaniámq;, quæ desiderii poculo (vt vocat Horat. quod Græci φίλτρον) cõciliatur à veneficis, admixto veneno quod peculiariter ἱππομανὲς nominatur. Ambigũ autẽ est an ad priorẽ τῆς ἱππομανοῦς. an verò ad sequentẽ significationem hæc eius verba referenda sint. | Item Virus quod ex equarum equientium naturalibus destillat. Virgilius Georg. 3, Hinc demum hippomanes, vero quod nomine dicunt Pastores, lentum destillat ab inguine virus: quod & ipsum ad philtra à veneficis expetitur. Idem tradit Aristot. De hist. an. l. 6, c. 18, de equabus quæ libidinis furiis agitãtur, πάνυ γὰρ ἐκβακχεύονται καλοῦσι δὲ καὶ τοῦτο, ὡς ἔοικε, τὸ πάθημα, ἱππομανές. ἔστι δὲ οὗ καὶ κατορύσσουσι καὶ ζητοῦσι τοῦτο μάλιστα πάντων οἱ περὶ τὰς φαρμακείας. Hoc Plin. appellat Equarum virus à coitu: quod tantas in veneficio vires habere scribit, vt affusum xris misturæ in effigiem equæ Olympiæ, admotos mares equos ad rabiẽ coitus agat. ΗΙΝΕ Ἱππομανέω, ῶ, Equorum insano amore ducor, seu Magnopere equis delector. Synes. αἰσχύνην ὀκλοῦμαι τῷ ἱππομανεῖν, malè audieram quasi insano studio armorum equorumque flagrarem. B. | Item, Equito, de equa quæ ad rabiem coitus agitur, vt Plin. loquitur, seu Libidinis extimulatur furiis, vt Columella. Aristot. loco paulo antè citato, αἱ μὲν οὖν ἵπποι ἱππομανοῦσιν, Equiunt, Ad rabiem coitus aguntur, Libidinis extimulantur furiis. Nisi aliquis malit, Equorum insano amore corripiuntur. | Vnde etiam (vt ibidem Aristot. docet) ὅτι τῷ βλασφημίαν τὸ ὄνομα αὐτῶν ὀνειδίζουσιν ἀπὸ μύθου τῶν ζώων, τῷ ὅτι τῶν ἀκολάστων περὶ τὰ ἀφροδίσια ζῶσιν, vt ἱππομανῆ hic sit More equarum ad rabiem coitus agi, seu libidinis furiis stimulari. ΕΤ Ἱππομανία, ας, ἡ, Vesanus equorum amor, Nimium equorum studium. Itẽ, Insanũ studium equorũ curuliũ. Luc. Nigr. p. 9 ἡ τὸ ἱππόδρομον δεξιὴ καὶ τὰς τῶν ἱππικῶν εἰκόνας. πολλὴ γὰρ, ὡς ἀληθῶς, ἡ ἱππομανία. Aristoph. id ἵππιον & ἱππικὸν πάθος appellat.

C. Ἱππομάραθον, ου, τὸ, Fœniculum syluestre, à magnitudine quia satiuum excedit, ita appellatum. Alii Myrsineũ vocant. Diuisa voce ἵππιον μάραθρον dicitur à Nicãdro, in Ther. id est Fœniculum equinum. De quo Dioscor. l. 3, c. 82, Gal. Simpl. 7, Plin. l. 20, c. 23.

C. Ἱππόμαχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ex equo pugnans. Luc. Macrob. ἱππομαχῶν καὶ πεζομαχῶν οὐδενὸς ἧττων. ΥΝDΕ Ἱππομαχέω, ῶ, Ex equo pugno. Xen. Paedix. 6, πῶς ἅμα δυνήσεται ἱππομαχεῖν τε καὶ ἀκοντιομαχεῖν καὶ τοξομαχεῖν. ΕΤ Ἱππομαχία, ας, ἡ, Pugna equestris. Thuc. l. 2, καὶ ἱππομαχίαις ἐχρῶντο βραχείαις. prælium equestre. Demetr. Phal. ἱππομαχίας καὶ ναυμαχίας.

C. Ἱππομολγός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Equimulgus, seu Equimulga, vt Apollinaris loquitur.

C. Ἱππονόμος, ου, ὁ, Qui equos pascit. ἱππεῖς τρέφοντες suprà. Apud Soph. autem Aiace, συσκάπτουσι καὶ καλλιστεῖς ξίφεσι βοτὰ καὶ βοτῆρας ἱπποκόμους, schol. exp. τοὺς μεγάλως φυλάττοντας. | Ἱππόνιμα Hesychio est μισθὸς ἱππικὸς καὶ ἡμιόνων, merces ex equis & mulis locatis. Nisi fortè sit id quod Equimẽtũ Varro appellat. i. Merces quæ pro admissario equo persoluitur. ΑΤ Ἱπποπόνημας sol dicitur ab Aristoph. in Neb. l. ὁ ἱλαίνων ἢ ἰωμῷ τι ἄχθος, καὶ τοὺς ἵππους ἰωμοχῶντας, vt schol. explicat.

C. Ἱππόποδαι, Sacculi quibus equites necessaria itineri secum circumferunt. Seneca hac voce, vt Latina, vtitur, epist. ad Lucil. Canterio vehebatur, hippoperis quidem impositis, vt secũ vtilia portaret. Festus Bulgas appellat.

C. Ἱπποπόλος, υ, ὁ καὶ ἡ, Qui circa equos versatur, Qui equos alit, ac iis ad pugnam vtitur: seu Qui equorum studio tenetur. Item, Equester. Il. ξ, — ἱππόπολων Θρηκῶν, Equestrium, seu bellicosarum.

C. Ἱππόπορνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Equæ equientis more scortãs, Immane scortũ. Alciphr. ep. 183, de prostitutissima meretrice, Μιαίνει ἡ ἱππόπορνος. | Diogenes verò alio sensu quendam quem in equo καπηλικῶς τὸ ἡδύσμασι videbat & vnguentis delibutum, ἱππόπορνον appellauit, ad analogiam τῆς ἱππικῶς ζῶντος. Eust.

C. Ἱππόποσειδον, ῶνος, ὁ, Neptunus equestris. Ποσειδὼν ὁ ἵππιος.

C. Ἱππόπαμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Equus fluuialis, seu (vt Plinius eã vocat) Hippopotamus. Diuisa voce dicitur quoq;

ἵππος ποτάμιος ab Aristot. De hist. anim. l. 2, c. 7. Dicitur autẽ animal hoc ἱππόπαμος à dorso equino & iuba & hinnitu. Vide Aristot. loco citato, & Plin. lib. 8, cap. 25.

C. Ἱππόσελινον, ου, τὸ, Apium hortensi multo maius cum caule, tum foliis: cui quum natura myrrhæ similis sit, σμύρνιον à quibusdam dictum est. Plin. l. 19, cap. 7, Præcipuè olus atrum miræ naturæ est. Hipposelinon Græci vocant, alii smyrneũ. Sicut autẽ à Plin. vocatur Olus atrum, ita Pullum olus à Columella. Nicãder diuisa voce ἵππιον σέλινον, vt ἵππιον μάραθρον dixit. vbi schol. annotat ita vocari vel ob magnitudinẽ, vel διὰ τὴν τῶν ἵππων σπαργανείαν: alio verò nomine appellari σμυρνῖτιν & κόμμον, vt ab Anacreonte ὁ τοῦ ῥιζοπημικὸς. Descriptionem eius habes apud Theophr. lib. 7 Hist. pl. c. 6, & Dioscor. l. 3. c. 78. item apud Plinium loco citato.

C. Ἱππόστασις, εως, ἡ, ΕΤ Ἱπποστασία, ας, ἡ, SIVE Ἱππόστασον, ου, τὸ, Equile, Stabulũ equorũ, Stationes equorum in stabulis, παθμὰ, B. p. 470.

C. Ἱππόταυρος, idem quod ὀρόβιος & πόλεμος. Erotian.

C. Ἱππύλος, morbus equorum est, de quo ita Tiberius equarius medicus, ὠνόμασαί τινες πάθος ἱππικὸν λύτρον τὸ συμβαῖνον τοῖς ἵπποις ἕλκη, ἢ ἕλκωσις αὐτοῖς τοῖς μηροῖς, ἀπὸ τύπου, ἢ σκίλλα αὐτοῖς σωθῇ. v. l.

C. Ἱπποτοξότης, ου, ὁ, Sagittarius equester, Qui ex equo sagittas emitteit. Philo De vita Mos. l. 1, αἱρεθῆναί τε ἱππέας καὶ σφενδονήτας καὶ ἱπποτοξότας, hippotoxotas, vt Hirtius vocat.

c. 2. Ἀμφιππότοξοι, Desultores sagittarii. In v. l. exp. Equestres sagittarii, seu Equites sagittarii. Secundũ quã explicationem itidẽ essent ἀμφιππότοξοι & ἱππότοξοι.

c. 2. Ἀφιππότοξοι, Qui ex equis sagittas emittunt. idem qui ἱππότοξοι.

C. Ἱππογαζέλαφος, ου, ὁ, Bellua quæ partim equus, partim hircus, partim ceruus est. Athen.

C. Ἱπποτρόφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Equorum nutritor, vt Stat. & Virg loquuntur. Luc. ἱππότροφος γῆ, Altrix equorũ seu Equorum ferax. Ἱππότροφος dicebatur etiam qui curules equos alebat. Demosth. Pro cor. μέγας καὶ λαμπρὸς ἱππότροφος. ΥΝDΕ Ἱπποτροφία, ας, ἡ, Equorum nutritio. Apud Plut. Simonides dicit ἡ ἱππότροφίαν ἡ λευκῷ ὁ παιδὶ ἀλλ' ἀρούσαισι πυροφόρεις. Th. l. 6, ὅπως θαυμασθῇ μᾶλλον ἀπὸ τῆς ἱππότροφίας. Athen. l. 14, ὁμολογεῖ δὲ πᾶσι ταῖς ἱππότροφίαις αὐτῶν καὶ ξενοδοχίαις, de Æolensibus quorũ ἦθος dicit habere aliquid χαῦνον & ὀγκῶδες, itẽ ὑπόχαυνον. ΕΤ Ἱππότροφέω, ῶ, Equos nutrio, Equos alo. Dioscor. lib. 4, cap. 15, de tribulo, οἱ δὲ περὶ τὴν Σύμπλεγα πλανῶν Θρᾷκες, ἢ μὲν πόα αὐτοῖς χλωρὰ ἱππότροφοῦσι, τὸ δὲ καρπὸν γλυκὺν ὄντα καὶ ὄψιμον, σιτοῦνται. Id est Plin. interpr. Thraces qui ad Strymona habitant, foliis tribuli equos saginant, ipsi nucleo viuũt. Athen. l. 12 de Alcib. qui se omniũ gentiũ moribus accõmodabat, ὡς Θετταλίᾳ μὲν ἱππότροφος ἦν καὶ νικῶν καὶ Ἀλυβαδῶν ἱππικώτερος. | Ἱππότροφος dicebatur etiã qui curules equos alebãt, seu qui in sacris certaminibus vincere cupiebant. Vide Bud. p. 811.

C. Ἱππυφία, ας, ἡ, Equina superbia, Equinus veluti fastus. Aut etiã Fastus equestris, qualis eorũ qui se equis iactitant. Diog. Laert. in Plat. ἐφ' ἵππου καθῆσθαι ἄλλος καλεῖ, φήσας ἄλλα εἶναι μὲν ἱππυφίαν ληφθῆναι, Ne equestri fastu corriperetur, aut etiã equino fastu. superbũ enim animal equus. Vnde Antisthenes quũ videret equũ φρυαττόμενον in quadã põpa, Platonẽ veluti πτυρομένον taxãs, ait, ἰδόντας μοι δοκεῖ σὺ ἵππος αὖ εἶναι λαμπρυνόμενος. Luc. De hist. scrib. μάλιστα γὰρ πάντων πιστεύσῃ τῷ χαλινῷ ἢ σφυρηλατεῖν [ἀφεῖ ἢ λέξιν.] εἰδότας ὡς ἱππυφία ἅμα καὶ ὀκνηρία, πάθος οὐ μικρὸν γίγνεται.

C. Ἱππόφαις, SIVE Ἱππόφαεις, SIVE Ἱππόφυις, Frutex quo vtuntur fullones in concinnãdis vestibus. De quo Dioscor. l. 4, c. 162, Orib. collect. l. 11. Sunt qui Lappaginẽ & Lappulãinterpr. quod aliis nõ placet. Plin. Hippophaes & Hippophyes nominat, eamq; herbã (sicut & Hippopen) scribit debere accõmodatã esse naturæ equorum, neq; ex alia causa nomẽ accepisse. Apud Theophr. autẽ De hist. pl. l. 6, c. 5, scribitur ἱππόφυον. — Dicitur idem ΕΤ Ἱππόφων, vt Gal. in lex. Hippocr. tradit, addẽs, aliter vocari κνάφον & σύδον. Sic scribitur etiam apud Theophrastum loco citato paulo póst.

C. Ἱππόφωτον, ου, τὸ, Hippophæstum, vt Plin. quoq; nominat. Quidam Hippophaes appellant, vt Dioscorides

l.4,c.163,tradit.vbi eā deſcribit.Spinæ fulloniæ genus, vt idē Dioſc.vult: Plin.aūt in ipſa ſpina fullonia naſci autor eſt. Apud Paulū Ægin. SCRIBITVR Ἱππόφαεστον.

C.Ἱπποφοβάς, άδος, ἡ,q.d.Equis terrorē incutiens,ſeu metum. Herbæ nomen Democrito, apud Plin.quæ alio nomine Achæmenidon.l.14,c.17,Eandē(inquit)hippophouada appellat,quoniā equæ præcipuè caueāt eā.

C.Ἱπποφορβός,ῦ,ὁ,Equorum paſtor,Paſtor equarius. ‖At ἱπποφορβὸς αὐλὸς, tibia qua paſtores equarii vtebantur. Poll.l.4,cap.1.ſcribitur verò apud eum ἱππεφόρβος,cum accentu in penultima. ITEM Ἱπποφορβάς,ά,ὁ,idē cum ἱπποφορβός,Poll. AT Ἱπποτόρβιον,τό,Locus paſcendis equis, vt ſchol.Homeri vult. ‖Ἱπποφόρβια, Greges equorum,Equariæ,vt Varro appellat:Equitiū, vt Tacit.& Vlpianus.Xen.Hell.4,ἔλαβε πανταχόθεν ἡ βουκόλια ἡ ἱπποφόρβια ἡ ἄλλα παντοδαπὰ βοσκήματα.

C.Ἱπποφορβός,ά,ὁ,Gradarius.v.l.

C.Ἱππομολγοί,Equimulgæ,vt Apollinaris vocat. Populi cuiuſdam nomen apud Hom.Il.μ,initio.

C.Ἱππαγροι,Equi ſylueſtres ſeu feri.Opp.lib.3 De venat.

AT Ἱππαγρέται in Lacedæmoniorum rep.ab equitatu congregando dicebantur viri tres ætate florentes, qui ab ephoris eligebantur, vt tradit Xen.quem vide. Ἱππαγρέται apud Laced.Præfecti τῶν ἱππέων. AT ἱππεῖς apud eos dicebantur οἱ τριακάδες.Camer.

C.Ἱππαγωγός,οῦ,ὁ,q.d.Equorū ductorius. vt ἱππαγωγοὶ νῆες, ſiue ἱππαγωγὰ πλοῖα, Naues ad tranciendos equos, Quibus equi tranciuntur ſeu vehuntur. Hippagines, ſiue(vt Liuius loquitur) hippagogi naues.Hippagum Plinius appellat,ſiue ſubaudiendo nauigium,ſiue ſubſtantiuè. Th.ἐν ταυσὶν ἱππαγωγοῖς.Phyloſtr.ἱππαγωγὰ, ὅσα ναῦς πλοῦσι, naues fabricatur quaſi advehēdos equos.

C.Ἱππάετος,ου,ὁ,Grandis aquila. aut Monſtroſum animal, ex aquila & equo.

C.Ἱππαλεκτρυών,όνος,ὁ, Magnus gallus, vt quidam apud Ariſtoph.interpr.in Ranis,Τὸν ξουθὸν ἱππαλεκτρυόνα ζητῶ πῶς ὀρθῶς ὄρνις. Vbi ſchol.annotat legi etiam καλεκτρυόνα. At ἱππαλεκτρυόνα(monſtroſum animal)quamuis philoſophi negent in rerum eſſe natura,reuera tamen eſſe animal marinum,vnumquid quodā ſuo tempore fuiſſe interfectum, quum forteforruna mari egreſſum eſſet.

C.Ἱππαρχος,ET Ἱππάρχης,ου,ὁ,Equitum magiſter ſeu præfectus. Apud Suid.ὡς ὁ αἰρεθεὶς Δικτάτωρ ἱππαρχον Στόλωνα, aſſumit ſibi magiſtrum equitū. Xen. Symp.στρατηγὸς ἡ ἱππάρχης. Apud Lacædemonios autē ἵππαρχος dicebatur ὁ πλείων ὀθνειλατῆς, Heſych. At ἱππάρχου πίναξ, prouerbium,vide apud Suid.ex eóque Heſychii exemplar corrige. VNDE Ἱππαρχία,ας,ἡ, Magiſtri equitum dignitas, q.d.Magiſterium equitum, Præfectura equitum, ſeu Præfectura equeſtris. Xen. Athen.polit.οὔτε πλοῦς στρατηγῶν καλῶν οἴονται σφίσι μετεῖναι, οὔτε πλοῦς ἱππαρχῶν. ‖Quidam accipiunt etiam pro ala ſexaginta & duorū equitum, quam duæ Tarentinæ conſtituunt. (VNDE Ἐφιππαρχία, Turma equitum 1024,vt traditur in lib.De ordinib.milit.) ET Ἱππαρχικός,ῆ,όν, Ad magiſtrum ſeu præfectum equitum pertinens.Xen.ἱππαρχικὸν ἦν τὸ τὰ χοιρία γνώσεσθαι, Præfecti equitum, officium eſt, Ad præfecturam equitum pertinet.Et ἱππαρχικὴ ἐμπειρία apud Suidā, Functio magiſtri equitum,ſeu dignitas.ἡ δ' ἱππαρχικὴς ὀθνειλατίσις, δίυπερθεν καὶ ἡ ὑποχώρησις τοῦ δικτάτορος. ‖Item Præfecturæ equeſtris peritus,vel(vt B.interpr.)Qui hipparchi munere bene fungitur. ET Ἱππαρχέω,ῶ,Præfectus equitum ſum,Magiſter equitū ſum. Xen.De re eq.ὦ συμβῆναι τινὶ πλείοσιν ἵπποις κεκτημένῳ ἢ φυλαρχεῖσθαι ἢ ἱππαρχεῖσθαι. Interdum genitiuo conſtruitur, capiturque ſimpliciter pro ἄρχω.Dem.ὧν ἱππαρχεῖν παρ' ὑμῖν ἠξίουσεν ἱππέων, Quibus præeſſe equitibus.aut etiam Apud quos equites cum præfecti equeſtris dignitate eſſe volebat, aut Hipparchia fungi. At ἱππαρχεῖσθαι.Regi ab hipparcho. B.C.p.1077,ex Ariſtot.Pol.3.

C.Ἱππάφισις,ως,ἡ,Carceres, vnde videlicet dimittuntur equi ad currendum ſtadium.idē quod ἀφεσις ſuprà. Polyb.apud Suid.ἐξεπλήσσοντο πάθος ἔφασκον εἶναι τῶν ἱππαφίσεων. ‖Eſt etiam nomen meretricis apud Ath.

Ç.Ἱππίαφος,ου,ὁ,Equicerrus,vt Gaza vertit.animal ita appellatum à forma equi & cerui quam habet. Ariſtot.

C.Ἱππιαστής,οῦ,ὁ,Equorum amator,Equorū ſtudioſus. idē quod φίλιππος. In malam partē capitur pro ἱππομανής. ET Ἱππιασμός,Equorum amor,Equorū ſtudiū. In malam partem accipitur pro ἱππομανία,Nimius ſeu inſanus equorum amor. Ariſtoph.Neb.Ἀλλ' ἱππιασμόν μου καταγνὺς τῷ χρωμῷ.i.ἱππικὸν ἔρωτα, vt ſchol.exp.alluſiſſe eū dices vocabulo hoc ad morbum qui ἴκτερος ſeu Aurigo vocatur.Alibi verò ipſe Ariſtoph.ἱππικὸν νόσον appellat.

C.Ἱππηλάτης,ου,ὁ, Equorū ductor. Neptunus apud Delios.

C.Ἱππηγὲς,οῦ,ὁ καὶ ἡ,idem quod ἱππαγωγὸς paulo antè.Diodor.l.20,ἡ παῖς ἱππηγεῖς ὀυμοῦ καυμάτων ὑπὸ τῶν εἱρεσιῶν χρωμένων, hippagines remulco tractas ab iis qui remigio vterentur. Hippagum quoque Plin.ea ſignif.dixit,vt in ἱππαγωγὸς paulo antè indicaui.

C.Ἱππολάτης,ου,ὁ,Equorum agitator,Eques. VNDE Ἱππολατῶ,ῶ,Equos agito,Equos impello,Equito. AT Ἱππόλαπες,ου,ὁ καὶ ἡ,Per quem equi agitantur, aut etiam agitari poſſunt.Od.ι,poſtquā dixiſſet Ithacā eſſe αἰγίβοτον ἠδὲ μάλ' ἱπήλατον ἱπποβότοιο,ſubiungit,οὐ γάρ τις νήσων ἱππηλάπες, οὐδ' ἀλίμφαι, Nec enim vlla inſula calcatur ab equis,Nec.n.per vllā inſulā agitantur equi.i.Nulli aut rari in inſulis equi ſūt. Et Od.ν,iterū de Ithaca,τραχεῖα, ἠδ' οὐκ ἱππηλάπης ὅδε, Aſpera eſt nec per eā equitari poteſt, Equabilis nō eſt.οὐκ ἱππόκομος ὅδε. Et ἱππήλαπες πλόοι portæ per quā agi poſſunt eq. ET Ἱππηλάσιος,ου,ὁ ἡ,itidē Per quē equi agi poſſunt,Equitabilis.Il.ν,πάλας πεδίοιο δι' ἀφαρίας, ὅθεν δὲ διαπρὸ ἱππηλασίη ὁδός ἐστιν, vt per ipſas agi poſſint equi.Actū id iuriſconſ.appellant. AT Ἱππηλασία,ας,ἡ, Agitatio equorum,paſſ.ſignif.

C.Ἱππιάτρος,ου,ὁ,Medicꝰ equarius, vt Valer.loquitur,Veterinarius, Columell. VNDE Ἱππιατρεία,ας,ἡ,Medicina equaria.

C.Ἱππουρις,ου,ὁ ἡ,Caudā equinā habēs. ‖Ἵππουρις, SIVE Ἱππουρίς,piſcis nomen.Hippurū Plin.appellat. Athen.l.7,ex Dorione tradit vocari etiā καρίφαιαν: at ἱππουρία ab Iceſio. Quoniā autē crebrò exiliat,ἀφύη appellari à Numenio,quū ait,Ἡ μάλα σαφὴς ἡ ἀφύη ἱππουρος.Plin.in locuſtarū genere eum ponere videtur.

ET Ἱππουρις,ιδος,ἡ,Setis equinis comās.idem ferè quod ἱππόκομος.vt ἱππουρις βυρσάλεια,ſicut ἱππόκομος βυρσάλεια,ſuprà.ll.ſ,κατέδυν τὼ τυκτὴ ἔδησαν Ἱππουριν, criſta habentē ex cauda equina. ‖Ἱππουρις ſeu Cauda equina,herbæ nomē,de qua Dioſc.l.4,c.48,μάξιται δὲ εἰς ὕλος αἰσθαίνουσα δεῖ τὰ θηρεύματα ſtilo χρῶ,καὶ καταχρῶνται θερμαινομένῃ κόμαις πολλαῖς μαλαίναις καθάπερ ἵππου οὐρᾷ. Plin.l.27.c.13, Equiſetū vocat,dicens eſſe pilū terræ, equinæ ſetæ ſimilē.Ibidē, Alii(inquit)ἵππουριν,alii ἐφεδρον,alii αἰώρησιν vocāt,traduntq; iuxta arbores naſci,& ſcandentem eas dependēre comis iunceis multis nigris, vt eſt equorū cauda.Alibi Equiſelim vocat idem Plinius.

C.Ἱππώνης,ου,ὁ, Equorū emptor,Qui equariam mercaturā exercet. VNDE Ἱππωνία,ας,ἡ, Equorum emptio.Xen. Ἀποστρέψας τινὰς παῖδας πολυτελῶς τε καὶ μαιηκῶν ἱππωνίῃ. ET Ἱππωνέω,ῶ,Equos emo.Idem Xen.De re equ. καὶ ἱππωνεῖν εὐφορώτερον. Alibi,ὡς μάλιστα καλῶς ἱππωνήσῃ, τοῦτο ὃ ὡς πόρους δύναται ἐπισκέψασθαι.

Alterum compoſitorum genus.

C.Ἄμιππος,ου,ὁ καὶ ἡ,Qui ſimul cū equis eſt,Equis adiunctꝰ, vt ἄμιππος βορέας apud Soph. Itē ἄμιπποι vocātur apud Thuc.pedites equitibus adiuncti.l.5.καὶ ἱππεῖς πεντακόσιοι καὶ ἄμιπποι ἴσοι.vbi ſcribitur etiam ἄνιππος,quod conuenit cum loco Herodoti quem in Ἄνιππος protuli. ‖Ἄμιπποι, vt Euſtath.ex Pauſania tradit, dicūtur etiā ipſi equi copulati ſine rheda,ἵπποι ἐζευγμένοι χωρὶς ἁρματείας nominati, (ſicut ibidē ex Pauſ.addit) quoniā ὅτι δύο ἐλκύσαντε αἰσθάνεται, ὁμοῦ ἡνιοχῶν, οὐ δύο ἐλαύνων. ἀπὸ δίκης τῶν ἅμα ἀμφοτέρους καθίζεσθαι, καὶ οὐ ἰδίᾳ ἑκατέρους, ἄμιπποι εἰσὶ δικαίως λεγόμενοι. Vbi tamē ἄμιπποι poſterius ad ipſos equites refertur: atq; ἄμιπποι dicuntur ad differētiā τῶν καλπαζόντων,& μονίππων,Equites deſultores.de quibꝰ Hom.dicit,Θρῴσκων δυῷ ἐπ' ἄμφω,q ex binis equis quos agebāt alternatim ex altero in alterū inſiliebāt. Si verò de ipſis equis dicatur,ἄμιπποι ſūt deſultorii equi. ‖Philochorꝰ ἀμίππους etiam καλεῖ τοὺς ἱππέας: at Iſæus παῖς σὺν ἵπποις στρατευομένους vocauit. Vide Harpocr.& Suid. Vide & Ἄμφιπποι,

C. Ἀμφιππι, οἱ, Desultores, Qui duos equos absque ephippiis agitantes, ex altero in alterum subinde mira pernicitate desiliebant. Quibus verbis interpretatur Budæus hæc, οἱ ὅτι δύο ἵππων ἀσφαλῶς σκιρτήσαντες ἀγούμενοι, καὶ μεταπηδῶντες ἀπ' ἄλλου εἰς ἄλλον, ὅπως ἡ χρεία καλῇ. Ælianus De acieb. instruend. vbi de amphistomio phalāge tractat, τὸ δὲ τοιοῦτον ἀγῶνα μάλιστα ποιοῦσι πρὸς τοὺς ἐχθροὺς οἱ Ἴσσοι βαρβαρικούς· καὶ ἀμφίππους ἔλεγον, ὡς ἐπὶ πολλοὺς μεταβαίνειν ἀπὸ ἄλλων ἵππων εἰς ἄλλους. Quæ verba non adscripsit Budæus (vt cui exemplaris Græci copia non esset) sed eorum hanc interpretationem, quæ est Gazæ, Valet autē hoc instruendæ aciei genus potissimùm contra barbaros qui loca Istro amnivicina incolunt, quos ἀμφίππους cognominant à mutatione equorum. ex aliis enim in alios transsultare consueuerunt. Hactenus Ælianus. Vidi autem eius exemplar in regis Gallorum bibliotheca, quod è regione horum verborum, ὡς εἰσαῦθις μεταβαίνειν ἀπ' ἄλλων ἵππων εἰς ἄλλους, habebat adscriptū margini, ὅπερ νῦν βουλγαρίζειν σύνηθες, id est, Quod nunc Bulgaris vsitatum est. Citat verò Budæus & istum Liuii locum qui huc facit, Quibus desultorum in modum binos trahentibus equos, in recentem equum ex fesso transsultare mos erat inter acerrimam pugnam. Hinc & Desultoria lentitas, vt idem Bud. annotat. Ἄμιπποι (de quo suprà) sunt qui idem esse velint quod ἄμφιπποι, sed latius illud patere videbis ibi. C

Ἄνιπποι à Polluce dicuntur libro 1, qui ab aliis ἄμφιπποι. Sed suspecta est omnibus illo in loco fides librariorum, nec immeritò. Prochirus autem fuit lapsus ex ἄμιπποι in ἄνιπποι, & quidē prochirotor q ex ἄμφιπποι: hoc tamen potius quàm illud scripsisse Pollucem existimo. D

C. Ἄνιππος, ου, ὁ & ἡ, Equo carens, vel Equo non insidens. Herodot. de Massagetis, in fine libri 1, ἱππάζονται δέ εἰσι καὶ ἄνιπποι, (ἀμφοτέρων γὰρ μετέχουσι) καὶ τοξεύουσι καὶ αἰχμοφόροι &c. Quod rectissimè Gall. reddideris, Ils combattent à pied & à cheual. q.d. Interdum ex equis præliantur, interdum verò absque equis. Vel, Equis carent in prælio. Aristoph. autem ἄνιππος est Equitandi imperitus. ‖ Interdum verò ἄνιππος ὁδός, vel ἄνιππος χώρα, Inequitabilis regio, redditur ex Curt. Vtitur autem hac in significatione Herodotus. ‖ Inuenitur in ea itē ἄνιπποι significatione qua dicuntur ab aliis ἄμιπποι, vt videbis in Ἄμφιπποι. E

Ἄφιππος, ου, ὁ καὶ ἡ, Equitandi imperitus, Artis equestris rudis & imperitus. ἄφιπποι (inquit Hesychius) οἱ ἀπείρως ἔχοντες ἱππικῆς. sic enim legi debet apud illum, non ἱππικῶς. Lucianus in dialogo qui πλοῖον inscribitur, ἐγὼ γὰρ σοι δοκῶ ἀτεχνῶς ἄφιππος εἶναι, καὶ οὐδὲ ὅλως ἐπίσταμαι ἵππου ἐν τῷ σφυρῷ χρίειν. Sic accipit & Plato ἱππικοὺς exponens ἀφίππους, sicut μουσικοὺς ἀμούσους, De republica l. 3, ἆρ' οὖν οἱ μουσικοὶ τῇ μουσικῇ ἀμούσους διὰ ταὐτὰ ποιοῦσι; Ἀδυάτους. Ἀλλὰ τῇ ἱππικῇ οἱ ἱππικοὶ ἄφιππους; Οὐκ ἔστιν, Sic & in Protagora idem, πότερα δὲ διὰ τὴν ἵππων πολεμικὴν ἧττον ἀλεξίπυροι οἱ ἱππικοὶ, ἢ οἱ ἄφιπποι; Notandum est autem in ἄφιππος præpositionem ἀπὸ privandi vim habere, eodem modo quo in ἀπόμουσος, & alius suo loco exponēdis. F

Ἄφιππος, Equo carens vel equis. Apud Suidam ita scribit nescio quis, ἀφ' ἑνὸς δὲ ἵππου ὡς ἐρημίαν, ἢ ἐπ' ἄλλα καὶ ἄφιπποι γηρύονται, οἱ quod exponit χωρὶς ἵππων, item πεζοί. qua posterior explicatio est à consequenti. Ἄφιππος autem de loco dictum, Non aptus equis, vel potius equitatui. vt ἄφιππον χωρίον, quod ὁ δρόμος ἵππου. Exponit autem ἄφιππον Suidas, ἐν ᾧ μὴ ἔστιν ἱππάσασθαι. citans hoc exemplum, ὁ δὲ ἐκκλίνει πρὸς τὸ δίκροα καὶ αἰαῖπα καὶ ἄφιππα. Plutarchus in Aristide, ἅτε οὖν θαλαττῶν τὸν Ἀριστείδην, ἔγνω ὅτι τὸν πόντον ἀφιεῖσαν ὕπτια πρὸς ἀπείρους φάλαγγα πεζικὴν, ἱππομαχικὸς ὁ δῆμος τὰς ὑπωρείας τῆς Κιθαιρῶνος, ἄφιππα πεποίησαι τὰ καταλήψιμα καὶ συλλαμβάνοντα τῷ πεδίῳ πρὸς τὸ ἱερόν. Et ἄφιππος χώρα, Regio equitatui non apta, vel Non apta equitibus, seu peditibus, inquit Bud. Rursum apud Plut. in Antonio, ἀφίππους καὶ πραχείας ὁδούς. G

Ἀφιππία, ας, ἡ, Equitadi imperitia, vel artis equestris. Xen. in Hipparchico, αἰσχύνη μὲν ὅτι βουλόμενον ἵππων, ἀλίσκεσθαι, πείθει δὲ δι' ἀφιππίαν πίπτειν. Inuenitur autem per

A ει scriptum ἀφιππεία, sed melius ἀφιππία scribitur cū simplici ι. quoniam ἀφιππεία esset tanquam ab ἀφιππεύω.

C. Ἐξίππιον ea forma dictum qua πάριππον, vide in Τέθριππος.

C. Εὔιππος, Bonos seu præstantes equos habens: vt apud Xenophontem ἀνὴρ εὐίππου καὶ εὐπλουτοῦσης λεᾠᾶς. Et apud eundem Hellen. 4, ὅσπερ εὐιππότατον καὶ εὐπλουτότατον ἔξειν παρέχοιτο. Et εὔιππος ὄχος apud Euripidē. Item εὔιππος χώρα, Regio bonos equos producens. Interdum verò εὔιππος est Equitandi bene peritus, vel Equitatu præstans. B

C. Ἐφίππης, Qui equo insider, Qui equo vehitur. vt ἐφάνη τοῖς ἐναντίοις ἐπὶ ἵππου ἐφίππης. Sed peculiariter dicitur ἔφιππος Eques miles, à Xenophonte. Sic à Synesio ἔφιππος opponitur τῷ πεζῷ. ‖ Dicitur verò & αἰθρίαι ἔφιπποι à Plutarcho in Public. Statua equestris. sic εἰκὼν ἔφιππος, ab eodem in Fabio. Sed & βίος ἔφιππος, vita equestris, ex Philone. ITEM Ἐφίππιος, Equestris. vt ἐφίππιος δρόμος, ex Platone, Equestris cursus. Scribitur autem & ἐφίππειος cum ει. At Suidæ ἐφίππιον substantiuè, est certamen equestre, ἀγώνισμα ἐφ' ἵππων τρεχόντων. Nisi fortè ἀγώνισμα cum ἐφίππιον iungi debet. ‖ Item ἐφίππιον, Stratum equi, Sella equi. Latinè quoque Ephippium. Scribitur verò & ἐφίππειον cum ει, habeturque vtraque scriptura apud Xenoph. in lib. De arte equestri. Legimus verò & ἐφίππιον πῶλον apd Plut. in Artox. C

C. Μόνιππος, Qui vnico equo vtitur, Qui vnico equo cursu cōtendit, ὁ ὅτι ἑνὸς ἵππου ἀγωνιζόμενος δρόμῳ, vt ex Pausan. tradit Eustathius, dicens similem esse τῷ καππίζοντι. Dicitur autem ad differentiam τοῦ ἁμίππων. Plato l. 8 De leg. μονίππων ἕδρας excludit, μονίππους δὲ ἄθλα ζητεῖν iubet, in sua rep. ‖ Item μόνιπποι opposiri τοῖς ἁμίπποις, Singuli equi, Qui iuncti non sunt. Xenophon Præd. 6, καὶ ὡς μὲν μονίππους ἁρματείους, πῶς δ' ὅτι τοῖς ἅμα ἵπποις ἁρματείοις ἔξεστιν, id est Equos equitum, vt Budæus interpretatur ad differentiam eorum qui currui iuncti sunt. D

C. Παρίππης, ου, ὁ, Assectans equū, Assectator equi. vt ex Cretensibus canibus, teste Polluce, alii sunt ἴχνιποδες, alii πάριπποι, qui videlicet vnà cum equis currunt, ita vt nec eos præcedant, nec ab iis à tergo relinquantur. Vide & Aristotelem. Bud. autem affert πάριππος alia etiam signif. ex Iuliano, pag. 117, ἄξει δέ τι ὁ δημόσιος δρόμος, ὁ χήμαῦν χωρὶς ἵππου καὶ παρίππου. Et ex eodem in epist. ad Acerium, χρῆσθαι δὲ ὁ χήμαν δημοσίῳ μέχρι τοῦ σταθμοῦ τοῦ ἐμοῦ, καὶ ἵππου καὶ παρίππου. Subiūgit autem Bud. vidēdam esse legem Parhippum De cursu publico (sed ibi Alciatus parephippium reponendum censuit.) ‖ At de πάριππος κάρη, & pariter de παρίππιος πόπος, lege Suidam.

C. Τέθριππος, ου, ὁ καὶ ἡ, Quatuor equos habens. vt πύθριππον ἅρμα, Currus quadriiugis: idem quod πύλωρον. Et πύθριππος ὄχος Eurip. itidē Quadriiugis currus. Aristophanes verò dicit etiam ἵππον πύθριππον pro quatuor equis vno iugo copulatis. In Neb. ἵππον τρέφει πύθριππον. id est (vna voce) πύθριππος θρέψειν. Frequentius tamē substantiuè dicitur τέθριππον pro τέθριππον ἅρμα, Quadriga: sicut ἕξιππον Currus in quo sex sunt equi. Athenæus l. 12 de Themistocle, τέθριππον ζεύξας ἱππείδων δέκα τῷ Κυζικηνοῦ πλησίον ἐωθινὸς ἤλασεν. vbi ambiguū esse dicit ἐπὶ ἱππάρας τέτταρας σωτηρίζεύξειν ὡς ἵππους, ἐπὶ αἰτίσασθαι αὐτὰς ὅτι τὸ πύθριππον. Et lib. 5, in descriptione pompæ Antiochi, ἔλεφαντα μὲν ἓν ἑκατόν, τέθριππα δὲ πεντακόσια· ἵππια ἐλεφάντων ἅρμα καὶ συνωρίς. Plutarchus, τέθριππον ὑποζεύξαμενος λευκόπωλον, Quatuor equos albos curru iungēs. Idem in Rom. πυθέριππις εἰσήλασιον, Quadrigis inuehebantur. VNDE Τεθριππεύτης, ου, ὁ, Qui quadrigam cōscendit, Qui quadriga vehitur. (AT Τεθριππεύσασθαι, ἐπὶ τοῦ ἁρμᾶ τὰ ἅρματος. V.) ET Τεθριππόθρεος, ου, ὁ, Qui quadriiuges alit equos, Quadrigarius, vt illi qui Olympiæ & aliis in certaminibus curule certamen exercebant. Bud. ET Τεθριππόθρεω, ῶ, Quadrigas (hoc est quadriiuges equos) alo. Herodot. Erat. pag. 92. E

C. Φιλίππος, ου, ὁ & ἡ, Equorum amans, Equorum studio- F

osus,vel Qui agitandis equis delectatur.Plutarchus in Probl.Hellen.πάντων τῶν Ἑλλήνων φιλιππότατος ὁ Οἰνόμαος. Greg.φιλίππους appellat & eos qui curulis certaminis studiosi sunt. ¶ Interdum verò φίλιππος est Bellicosus,ex consequenti.vt φίλιππος λαός, apud Euripidem. Sic Θρᾷκας à tragicis appellari φιλίππους tradit Eustathius.scribit enim Thracas ab Homero dici ἱπποπόλους, tanquam ἱππικοὺς & μαχίμους: eosdémque in tragœdia φιλίππους vocari.

Φίλιππος est etiam nomen proprium regis, A QVO Φιλίππειοι κατῆρες,apud Pollucem. Latinè etiam Philippei nūmi,qui & Philippi Horatio.

Ἱππόσυνος,ου,ὁ,Equester.Eur.Oreste,ἰὼ δόλιμων Δαρδανία τλάμων Γανυμήδειος ἱππόσυνα Διὸς δίνα.id est ἱππικὴ,vt scholiastes exponit: qui tamen ait posse referri etiam hoc ἱππόσυνα ad Ganymedem,vt sit Γανυμήδειος ἱππόσυνα,id est ἱππικός.sed tunc esset à nominatiuo ἱππόσυνης.

AT Ἱππωσύνη,ης,ἡ,Ars equestris,seu Virtus equestris.Il. ο,ἱππωσύνη τε καὶ ὠκυόρῃσι πεποιθώς.id est τῇ ἱππικῇ.

Ἱππότης,ου,ὁ,Eques.Od.γ,Τοῖς δ' ἁρμοῦθεν ἦρχε γερήνιος ἱππότα Νέστωρ.Vbi ἱππότα dicitur pro ἱππότης Macedonū more, vt ex Eudæmone Pelusiota tradit Eustath. ¶Ἱππότης capitur interdum pro φυλαρχός, sicut ex glossographis tradit Eustath.vt Il.β,ὅτι πᾶσι Διὶ φίλος ἱππότα Φυλεύς. ¶Est etiam nomen proprium: vnde patronymicum Ἱππαδίης.

Ἱππώδης,ους,ὁ καὶ ἡ,Equinus,vel Equo similis. Xen.De re equ.1.καὶ μᾶλλον κεφαλὴν μὴ μείζων, ὥσπερ δὲ μικρόπεζα ἱππώδεστέρα τῶν καλλίστων ἀποφαίνει.

Ἵππων,ωνος,ὁ,Equile,Stabulū equorum. idem quod ἱππόστασις suprà.Xen. De re equ. ἀγαθὸν δὲ οὕτω κατασκευάσθαι τὸν ἱππῶνα.paulo antè gen.vocabulo appellat σταθμόν. At ἵππων nomen proprium.

Γίππομαι,Equus fio,aut fum.Plut.ad Colot.αἰδεῖσθαι τῇ καὶ ἵππον καὶ πῖχυν οὐλόμενον, αὐτοὺς δὲ πιχοῦσθαι, & ἱπποῦσθαι καὶ ἀνθρωποῦσθαι.

Ἱππίς,ίδος,ἡ, Equestris. vt ἱππὶς ἐσθής, Vestis equestris. Dion, τῶν βουλευτικὴν ἐσθῆτα ἀποῤῥίψας, ἐν τῇ ἱππίδι περιτρόχῳ.

Ἱππιος,ου,ὁ καὶ ἡ,Equestris.vt ἱππιος δίφρος, Equestris currus.id est qui trahitur ab equis. Hesiodus, — ὅθι δ' ἱππίου ῥέπε δίφρου.Sic dicitur ἱππικὸν ἅρμα. INVENITVR & Ἵππιος vnico ι, vt ἵππια ἄθλα, ex Epigramm. Equestria certamina. Apud Aristophanē autem ἵππιος cognomento vocatur Neptunus,quòd videlicet primus equum produxerit in Nubibus, νῦν τὸν Ποσειδῶ πρῶτον ἵππιον.Huius epitheti meminit & Pausanias. Sunt qui ἵππιον Mineruam quoque cognominari velint, quòd prima currum instruxerit.

Ἱππικός,Equestris.ἱππικὰ ὅπλα, equestria arma: sicut πεζικὰ ὅπλα,Plat. De legibus,pedestria arma, quibus videlicet vtuntur pedites. Et ἱππικοὶ ἆθλοι, Equestria certamina,Demosth. ἱππικὸν στράτευμα, Xenoph. Equestre agmen,Equitum agmen. Et ἱππικὴ τέχνη apud eundē. Et ἱππικαὶ ἄντυγες apud Sophocl. (significando ex parte totum) Currus equestris. qui ἵππιοι δίφροι Hesiodo,vt modò dictum fuit. Apud Xenophontem sunt & ἱππικοὶ λόγοι,ad artem equestrem pertinentes. ¶Sed dicitur etiam τὸ ἱππικὸν sine adiectione à Xenophonte & Demosthene pro equitatu. ¶At ἱππικὴ τέχνη,& ἱππικὴ quoque sine adiectione,Ars equestris,cum aliis, tum Xenoph.cuius & libellus extat περὶ ἱππικῆς inscriptus. ¶Sed ἱππικὸς dicitur etiam Artis equestris peritus,Equitandi peritus.eidem Xen.

Ἵππιον herbæ nomen.Plin.l.25,c.8,quum exposuisset vires herbæ Scythicæ,Idē(inquit)præstat apud eosdem hippice dicta quòd in equis quoque eundem effectū habeat. Apud Theophrastū autem lib.9, cap.13,(vnde ea omnia desumpta sunt) legitur ἱππακὴ, pro ἱππικὴ,vt apud Plinium scribitur.sed fortasse legēdum ἱππάκη de qua infrà.Apud Plinium autē obiter nota,pro spasmata corrigendū asthmata,ex textu Græco Theophrasti.

Ἱππεύς,έως,ὁ, Eques. Xen. ἱππέας καθιστάναι τῶν συντελούντων Περσῶν. Et εἶφος ἱππέων apud eundē. Frequens est autē πεζοὶ καὶ ἱππεῖς,pedites & equites. Homerus autem ἱππῆες declinat:vt Odyss.ω,πεζοί θ' ἱππῆές τε.Et Il.λ,Ἱππῆες πεζοί τε κακὴν ἔριδα προκαλέσσης. Ité ἱππῆς in Athen.rep. Ordo equester.de quo in ἱππικὸν.Ité ἱππεῖς,Cancrorū genus. de quibus Plinius lib.9,cap.31, In Phœnice ἱππεῖς vocantur, tantæ velocitatis vt consequi non sit.Sic enim ibi legendum esse patet ex his verbis Aristotelis De historia anim.lib.4,cap.2,περὶ δὲ τῶν Φοινίκων γίνεται ἐν τῇ αἰγιαλώδει καλοῦσιν ἱππεῖς, ὅτι τὸ οὖπας ταχὺ ὥσπερ μιμάδιον τῷ ταχὺ καταλαβεῖν.In quibus verbis Aristotelis forsan postremum ταχὺ abundat. ¶Ἱππεῖς est etiam cometæ species apud Plinium lib.2, cap.22, quā scribit imitari equinas iubas,celerrimi motus atque in orbem circa se coeuntes. HINC Ἱππεύω,Sum eques, Equito.Isocr.ad Dem.εἶπε ἵππον καλὸν, καλῶς ἱππεύειν ὀφείλοντα.Dicitur etiam de equo apud Xen.vt Equito aliquādo apud Latinos. A QVO Ἵππευμα,Equitatio,Iter quod ab equite conficitur.Ex Aristoph.ὡς μακρὸν ἵππευμα διώκεις. ET Ἱππεία, AC Ἱππεία,Equitatio. Xenophon Pæd.8, οὐχὶ τῆς ἱππείας εἶπως ὦ,ἀφ' ἧς μάλα καλῶς καθῆσθαι ὀπίσω ἔστιν. COMPOS. Ἀνθιππεύω,Ἀφιππεύω,Ἐνιππεύω,Καθιππεύω,Παριππεύω,Προσιππεύω. PRIM. Ἀντιππεύω,q.d. Equito aduersus [aliquem.] nā ἀντιππεύειν ἀλλήλοις dicuntur ἐν Xenophonte duo equites inter se contendentes.Bud. SEC. Ἀφιππεύω,(q.d. Abequito) Equitans recedo, vel fugio,Ex vno loco in alium me recipio equitando. vel Equo me proripio, vt Bud. exponit etiam ἀφιππάζομαι. (AT Ἀφιππία apud Xenophontem signif. verbi ἀφιππεύω non sequitur.est enim Equitandi imperitia, vt Budæus in hoc eius loco exponit, ἀνάγκη πᾶς μὲν ὅστις βεβαδικότων ἵππων ἀλίσκεσθαι, πᾶς δὲ δι' ἀφιππίαν πίπτειν. ac certè ἀφιππίαν ibi scribendum potius existimo, vt habent quædā exemplaria, quæ etiam sequutus sum suprà,de eo agēs post Ἄφιππος.) TERT. Ἐνιππεύω,q.d.Inequito.quod ἐνιππάζομαι dicitur: sicut ἀφιππάζομαι idem esse dixi quod ἀφιππεύω.Sed nullum vsus horum exemplum in v.l.affertur. QVART. Καθιππεύω,Perequito,Equitando decurro.Herodianus lib.6,καταβέβηκε καὶ καθιππεύων Μεσοποταμίαν,λείας πολλῆς.Apud eundem Politianus Adequitare vertit, quod tamen respondet potius verbo προσιππεύειν.In vulg.lex. Contra aliquem equitare,quod est ἀντιππεύειν. Inuenitur & pass. Καθιππεύομαι apud eūdem Herodianū lib.6.dicit enim Rhenum & Istrum per hyemem concretos gelu, ἐν πεδίου χώματι καθιππεύεσθαι,id est,illos perequitari. QVINT. Παριππεύω,Obequito,Prætereequito, Item Prætercurro.Et,Abeo aliò,illis relictis.quæ expositio ab Hesp.arter & Suida affertur.Ab vtroque exponitur etiam Prætercurro. nam ille παριππεύει exponit παραθρέχει: hic παριππεύσαντες,παραδραμόντες. Sed Hesychius παριππεύει vult esse etiam παραλαυνῶ. Ex Nonno autē affertur παριππεύσας per catachresin dictum pro Qui transmiserat vel traduxerat(ea significatione qua dicitur Transmittere tempus vel Traducere) παριππεύσας ἐνιαυσίους ἐλικάδας. SEXT. Προσιππεύω, Adequito,Iuxta equito.Iungiturque datiuo, quemadmodum Adequito apud Latinos: vt προσιππεύων τῇ πόλει, Adequitans vrbi.

Ἱππάς,άδος,ἡ,Equestris. Herodianus,ὁκ τῆς ἱππάδος τάξεως, Ex ordine equestri. Ἱππὰς in Athenensium repub.pars vna erat ex quatuor illis in quas à Solone populus erat distributus:videlicet πεντακοσιομεδίμνους,ἱππῆς,ζευγίτας,& θῆτας. Erant autem ἱππῆς isti quorum singuli, si opus foret,equum alere possent.Et ἱππάδες θυσίαι,Sacrificia quæ pro equestri illo ordine peragebantur,αἱ περὶ τὴν ἱππίων ὀπτηλεύδαν,vt Hesych.tradit: vel αἱ αὐταὶ πέμπτην ταῖς πομπαῖς,vt Suid.Bos quoque ipsa quæ sacrificio illi destinabatur,ἱππὰς vocabatur, vt idem Hesychius tradit. Sed & census quem conferebat equester ille ordo, ἱππὰς appellabatur, vt idem annotat. vnde ἱππάδα τελεῶντες apud Plutarchum in Solone,qui censum equestrem soluunt. διτταὶ δὲ (inquit) [προσῆν γάρ, φησὶν ὁ Σόλων] πρὸς ἵππων τροφὴν δυναμένοις, ἢ μάτρα πλέθρα παρεῖχον, καὶ τούτους ἱππάδα τελεῶντας ἐκάλουν.

Ἱππάζω,Equito.in vulg.lex.Sed vsitatius est passiuum ἱππάζομαι, id est Equo vehor, Equo feror,Equito.Iliad. ψ,ἀφραδέως ἱππάζεαι.αἶψα δ' ἀνὴρ ἵππους. Aristoph.Nebu-

lis,ὁ δὲ κάμιλλον ἔχων ἱππάζεταί τε καὶ ξυνωρικεύεται,ὀνειροπολεῖ δ' ἵππους.Xenophon de equite, ὅπως καιμόν ἤδη ἱππάζεσθαι,Qui equo vehi seu equitare iam norit.At in vulg. lex.ὅπως πάντων ἱππαζόμενοι, Hos conscendentes & obequitantes.Plutarchus Camillo,πᾶν χώρον ἱππασάμενοι, Qui regionem perequitarunt.In Aristophanis autem loco præcedente sunt qui ἱππάζεται exponant ὅτι ὡσὲ ἵππου ὀχεῖται,id est ὅτι κέλητι,vehitur vnico equo & singulari,ad differentiam τῆς ἁμίππων. Sed & ipse equus aliquando dicitur ἱππάζεσθαι, passiuè, pro' Agitari, ἐλαύνεσθαι. Xenophon De re equ.ὅταν γαμίλῃ ἱππαζόμενον ὠνῆταί τις,Siquis equum qui iam ascenditur & agitatur,emerit.Idem,ἵνα δ',ὅταν ἱππάζηται,μάχηι πολλοῦ ἰδρῶτος ἐλαύνηται.Et ἱππαστὴς,Equitandi artem edoctus

VNDE Ἱππασία,ας,ἡ,Equitatio,Equitatus, Ipsa actio equitandi.Xenophon De re equ.εἰσὶ δὲ καὶ αἱ δι' ἀγχιλῶ καὶ πρὸς τὰς οἰκάδε ἀποδόσεις εὐθυπορικὰ τῆς ἱππασίας,Ex equitationibus recurrunt ad domesticos recessus. Ibidem ἱππασία ἡ περὶ πέδη equitatio quasi catenata, seu circularis,ἡ κυκλοπορὰς(vt Poll.tradit)τοῖς γαμίλῃ ἱπποπρεπὴς γάσθους μιμεῖται μᾶλλον καὶ ἡ περὶ πέδη καλουμένη ἱππασία, πολὺ δὲ μᾶλλον καὶ τὸ μεταβάλλεσθαι τὴν ἱππασίαν,i. Durè quidē oris equos prodit non solùm equitatio illa quasi catenata quæ περὶ πέδη dicitur,sed euidentius etiam mutata subitò equitatio.Et alibi,ἄλλοτε μὲν μακράς,ἄλλοτε δὲ βραχείας τὰς ἱππασίας ποιεῖσθαι. Apud Pollucem est etiam ἐφεδρικὴ ἱππασία,Equitatio extemporalis. In vulgatis tamen lex.exponitur Equestris & ludicra commentatio. Et ἱππασίαι σωτῆρες apud Galenū,Equitationes cōtentæ. ET Ἱππάσιμος,ου,ὁ καὶ ἡ,Equitabilis. idē quod ἱππήλατος.Xenophon Hellen.7, τὸ μὲν πλεῖστον τῆς ἡμέρας ἐντεῦθεν ἀκροβολιζόμενοι διῆγον οἱ ἀεὶ τὰ Εὔφρατα διαπορευόμενοι μέχρι τῶν ἱππασίμων,Vsq; ad cāpestria, seu loca equitabilia,Per quæ agi equi possunt. Metaphoricè verò dicitur ἱππάσιμον αὑτὸν ἑαυτῷ τινι,qui quasi patitur aliquem sessorem in modum equi, Ab aliquo regitur & huc illuc agitur more equi qui sessorem admisit. Plutarchus in Alex.loquens de ipso Alexandro ὡσὲ τὸ κεντρωδὲς ὑποφορούμενος καὶ ταῖς κόλαξιν ἑαυτὸν αἰσχρῶς ἱππάσιμον. ET Ἱππαστὴς,οῦ,ὁ,Equitator,Eques,Qui equo vehitur.idem quod ἱππηλάτης.Dicitur interdum etiam de ipso equo.Xenophon De re equ. καὶ οἱ θώμενοι τὸν ἵππον τοιοῦτον,ἀποκαθοῦσιν ἐλευθέριόν τε καὶ φιλοπονώτερον ἐς ἱππασιν καὶ δυναμενὸν καὶ σοβαρὸν,talem equum appellāt liberalem & voluntarium & equitatorē & ferocem & superbum. VNDE Ἱππαστί,aduerb.Equitantium modo.vt ἱππαστὶ καθίζειν,Equitantium modo insidere alicuius humeris,diuaricatis nimirum cruribus. COMP. Ἀντιππάζομαι,Equitās occurro,Contra aliquē equo in, uehor.(Sic etiam ἀντιππάζεσθαι ἀλλήλοις dicūtur duo equites) VNDE Ἀντίππασία, Decursio equestris,quum αἱ πρόσθεν ἐπὶ τοὺς αὐτοὺς ἀλλήλους,φεύγοντες ἀλλήλους καὶ διώκοντες ἐχώρουν. A Suida exponitur ἱππικὴ ἀγών. Apud eundem & in vulg.lex.est ETIAM Ἀντιπασία eiusdē significationis,sed errorē ibi esse patet ex Suidæ verbis quæ sequuntur.Nam quum dixisset, ἀντιπασία ἡ διπάσια,ἢ τῶν ἵππων ἀμιλλα,subiungit,ὡς τὸν διωμοσίαν καὶ αὐτωμοσίαν τὸ αὐτὸ δηλοῦσιν. adeo vt quemadmodum legitur ibi αὐτωμοσία, sic etiam legendum sit ἀντίππασία. alioqui similitudo in exemplo non esset.Reperitur tamen apud eundem Suidam suo etiam loco ἀντιπασία. Compos.ordine secundum EST Ἀφιππάζω, quod v.l. exp.Equitatum ago.At Ἀφιππάζομαι,Equo me proripio,vt Bud.apud Plutarchum interpr.dicens esse oppositum τῷ ἐξιππάζομαι.Strabo lib.7.p.129,τοὺς ἱππέας ἐδόκουν τὴν ἐφοδον τὴν πολλὴν ἀφιππάσασθαι, καὶ φεύγοντας ἐγγὺς ἡμέρας τὸν δεύτερον παλινφυγεῖν. ita vt ἀφιππάσασθαι, sit Equo aufugere. TERT. Ἐπιππάζομαι Equo inuehor, seu Equito in. QVART. Ἐξιππάζομαι, Equo exhor, seu Equo exeo.Bud.ex Plut.ἐξιππάσασθαι διὰ τῶν πολῶν.Synes.epist.132,ἤγγελέ τι θαυμαστὸν ἐξ Ἑλλάδος ἡμῖν ἐξιππασάμενος ὡς αὐτὸν περίωπτον,καὶ ὡσὶ καὶ ὀφθαλμοῖς ἅπασι πλωτοφαγμονᾶν. QVINT. Ἐφιππάζομαι,Equo inuehor. aut Equito super,vel aduersus. SEXT. Καθιππάζομαι, Equo decurro in, Equo incurso. καθιππάσατο χώρου, incursauit regionem. Metaphoricè verò dicitur καθιππάζεσθαι τῆς φιλοσοφίας apud Diogenem Laert.proCirca philosophiam se exercere. vt ibi interpr. vertit, in Bione,τὰ μὲν ἄλλα πολύβιος καὶ σοφιστὴς ποικίλος καὶ πλείστας ἀφορμὰς διδοὺς τοῖς βουλομένοις καθιππάσασθαι τῆς φιλοσοφίας. SEPT. Παριππάζομαι,A latere equito, A dequito.Item Præterequito,Equo præteruehor. AT Διὰ ἱππασία,idem quod αἰφνιππασία,vt dictum est.

Ἱππάριον, ET Ἱππίδιον,ου,τὸ, ET Ἱππίσκος,ου,ὁ,Equulus, siue Equuleus,id est paruus equus. Xenoph.Pæd.1,ὅτι πονηρῶν ἱππαρίων ἄγχιστα ἡμῖν τὰ χήνια. Ἱππάριον est etiam auis nomen similis vulpanseri, vt tradit Hesych. Ἱππίδιον autem piscis quoque est,idem fortassis qui ἵππος, vt Athen. tradit lib.7,ex Epicharmo citans,ἱππίδια λεῖα ψύχει. At ἱππίσκος censetur quoque in mundo muliebri. est enim Hesychio ὄπτημα ὑφαλῆς ἢ χωναφείου κόσμου.

Ἱππόθεν,Ex equo. Od.ϑ,ἄστυ δίεσθαι ὕμμες Ἀχαιοὶ Ἱππόθεν ἐκχύμενοι,κοίλου λόχου ἐκπροφυγόντες,ex equo illo durio effusi.Od.λ,ὁ δὲ μάλα πολλὰ ἰκάνων Ἱππόθεν ἐξέμεναι,Vt ex equo exirem,Vt è cauernis equi illius ligneæ exirem.

AT Ἱππάδον,More equorum.

¶ Ἵππακη,ης,ἡ, Caseus equinus. item Equi coagulum, vt tum Dioscor.tum Plin.tradunt. Dioscor.lib.2, cap.80, ἡ δὲ καλουμένη ἱππάκη,τυρός ἐστιν ἵππειος.& paulo pòst,ἔνιοι δὲ ἱππάκην ἐκάλεσαν τὸν ἵππειον πυτύαν. Hippocrates De aere aqua & locis,loquens de gente Scythica,πίνουσι γάλα ἵππων,καὶ ἱππάκην βάζουσι. τοῦτο δ' ὀνομάζουσι τυρόν ἵππειον. Idem De morbis lib.4,iterum de Scythis loquens,καὶ τὸ μὲν πόον [τῶ γάλακτος] τὸ βούτυρον καλέουσιν,ὅσοι πολλὴν δίαιταν,ἐλαφρὸν εἶναι.τὸ δὲ βαρὺ καὶ παχὺ κάτω ἵζεται,ὃ καὶ ἀποκρίνασθαι ξηραίνουσι.ἐστὶν δὲ παχὺ καὶ ξηρανθὲν,ἱππάκην μὲ καλέουσι. Sic etiam legendum videtur apud Theophrastum libro 9, cap.13,vbi de radice Scythica siue glycyrrhiza loquitur, δύναται δὲ καὶ τὸν δίψαν παύειν ἐάν τις ἐν τῷ σίτῳ πίῃ.διὸ ταύτην τε καὶ τὴν ἱππάκην δίψαν φασὶ τοὺς Σκύθας ἡμέρας ἑνδεκα καὶ δώδεκα. Vnde est quod Plinius scribit in fine libri 11, Quædam rursus exiguo gustu famem ac sitim sedant cōseruántque vires, vt butyrum,hippace, glycyrrhizon. Notandum tamen,in hoc Theophrasti loco legi ἱππακῆ, apud Plinium verò ἱππικῆ, vt suprà admonui:eúmque in hoc ipso Theophr. loco quē transtulit,vocabulum hoc accepisse pro herba. Quum enim à Scythis herbam Scythicam inuentam tradidisset,eiusque vires exposuisset,subiecit,Idem præstat apud eos hippice dicta quòd in equis quoque eundem effectum habeat: tradúntque his duabus herbis Scythas etiam in duodenos dies durare in fame sitique. Sed verisimilius est eos caseo isto equino vnà cum glycyrrhiza famem tandiu tolerare posse quàm duabus tā tùm radicibus, præsertim quum Hippocrates quoque eos isto caseo victitare scribat. Attamen Gaza quoque ἱππικῆ in Theophrasti loco legisse,(quippe qui Equestri reddiderit) ac pariter & ipse de radice intellexisse videtur. Reperitur verò ET Ἱππάκης,ου,ὁ,in eadem signif. Sic enim Eust.loquens de galactophagis & galactopotis apud Homerum, ἀφ' ὧν καὶ ἱππάκης, ἢ Αἴλιον Διονύσιον,βρῶμα Σκυθῶν δηλῶ γαλακτοπωτικοῦ σκευαζόμενος.

¶ Ἱππάρδιον,ου,τὸ,Hippardium.animal ita nominatum ab equi similitudine,vt videtur, φ (sicut & hippelaphū) habere ὅτι τῇ ἀκρωμίᾳ χαίτην,tradit Aristot.De hist.anim.lib.2,cap.1.

ΙΠΤΗΜΙ, Fut.πήσω, aorist. 2 ἔπλην, Volo. Frequētius verò est passiuum ἵπλαμαι,itidem pro Volo.vnde πήσομαι,in Epigr.Volabo. Metaphoricè verò dicitur etiam de iis quæ cito cursu aut impetu,auium more feruntur. Plutarchus loquens de adulatore,οἱ μὲν φασὶ πανὸς πρίχειν, ἵπλασθαι δ' ἀετίνην. Apud Homerum verò crebrum est ὀκ χειρῶν ἵπλατο,pro Ex manibus subitò excidebat,quasi auolando.Odyss.μ,Τῶν δ' ἄρα δεισάντων ὀκ χειρῶν ἵπλατ' ἰοῦσα.Odyss.ω,Τῶν δ' ἄρα δεισάντων ὀκ χειρῶν ἵπλατο πύχα.Sic etiam Il.ψ,Τῶν δ' ὀκ μαλθακὸν ὑμὸν ἵπλατο. Aor.2(vt tradit Eustath.) EST Ἐπλόμην, à QVO πλῆθι infinit. Atque inde compos. ἀνεπλόμην apud Euripidem,& ὑπεπλόμην apud Homerum. Notandum verò,esse qui hos aoristos malint deriua-

re A Πτάω SIVE Πτῆμι: attamen ſicut ἵστημι,& quæ inde formantur, ad ipſum ἵστημι, non autem ad στάω ſiue στῆμι referuntur, ſic etiam hæc ad ipſum πτῆμι, non ad πτάω,nec ad πτῆμι: præſertim quum nulla eorum proferantur exempla.

Πτῆμα,ατος,τὸ,Volatus.

Πτῆσις,εως,ἡ, Volatus, Volatura, apud Ariſtot.& Lucian. Et Baſil.Homil.8,καταπλαττῆς τῆς πτήσεως, audaces ad volatum tentandum.

Πτητικὸς,ὴ,ὸ, Volatilis, Cui volandi facultas & vis ineſt. Et ὁ μὴ πτητικὸς,Qui volare nequit.

Πτηνὸς,ὴ,ὸ, Volucris. Ariſtot.De hiſt.animal.lib.1,cap.5, τῶν δὲ πτηνῶν τὰ μὲν πτερωτά ἐστιν, ᾗ αὐτὸς ἐν ἰέραξ· τὰ δὲ πτιλωτά, ᾗ μέλιττα καὶ μηλολόνθη. Et πτηνὰ ζῶα apud eundem, Animalia volucria ſiue volatilia.In Epigr.λιθικὰς κόρακας πτηνὰς τε χελώνας. In iiſdem πτηνὸν Ἑρμῆν, Volucrem ſeu alatum Mercurium. Metaph.autē in Epigr.πτηνοὶ πόδες,volucres pedes.& πτηνοὶ λόγοι apud Plat.vt ἔπεα πτερόεντα apud Homerum.

C.Ἀπτηνὴς,ῆος,ὁ καὶ ἡ, Volare non potens,Inuolucris,vt Gellius loquitur,Implumis. Il.ι, Ὡς δ' ὅτε νεοσσοὶ ἀπτῆνες μητρὸς ἔπι φέρβουσι Μάσσαν ἐπὶ κλισίῃ λάβρον. Ad quem locum reſpexit Plut.vbi ait,οὐδὲν ὁ Ὅμηρος σοφιστὴς διέφθειρε τὴν Ὁμηρικὴν ὄρνιθος, ὃν, ἂν μὲν λάβοι, ἁβρὸν ὡς ἀπτῆνα νεοττοῖς, διὰ τὸ τέμαχος εὐφόρων. Et in lib.De aud.ὡς ἂν ἀπτήνων νεοσσοὶ κεχηνότες ἀεὶ πρὸς ἀλλότριον στόμα, vt pulli auium,inuolucres & implumes.

C.ΑΝἵπτημι, ſiue Ἀνίπταμαι, Subuolo, id eſt Surſum volo. Luc.τὸ δὲ Ἰδαῖον πτηνὸν ἁρπάσας ὦχθι καὶ πατὴρ αἰθέρα, Subuolaſti,In cælum euolaſti. Chryſoſt.διὰ ὕδατος ἀναπτῆναι καὶ τοῖς οὐρανοῖς ἐφεδρεῦσαι. Heſychius autem ἀναπτῆτω exponit ἀνοήτως ἁπτέσθω, Suid.ſimpliciter πτασθήτω. Paſſ. quoque eiuſdem ſignific. eſt. Vt ἀναπτῆναι εἰς τὸ οὐρανὸν, Subuoletis in cælum,vt Cic.loquitur.Et apud Æſchin. in Creſiphontem,οὐκ ἔστιν ὅπου ἀναπτήσομαι. Et apud Plat. πρὶν ἀναπτῆναι. Eſt hinc ETIAM Ἀνιπτόμαι,vt Euſt. vult,qui ex Sophocle citat, ἀσχολὴς δ' ἀνιπτόμαι. Qui locus eſt in Aiace,ſcribiturque in vulgatis editionib⁹ ἀνεπτάμαν. Sic enim chorus ait,Ἔτ' ἐξ ἔρωτ, ἀσχολὴς δ' ἀνεπτάμαν. Ab illo autem aoriſto 2 ἀνεπτόμην eſt participium ἀναπτόμενος, quod apud Ariſtophanem legitur in Auibus,ὡσπερ σοὶ πτερωτὶς, βούλομαι μετάφρενος ἀναπτόμενος ἐκ πτερυγίων χαίτας λαβεῖν ἀναβολάς.poſſet tamē hîc ἀναπτάμενος etiam legi,ſed prior ſcriptura in vulg. editionibus reperitur. Sunt verò & qui hæc deriuarint AB Ἀναπτάω, SIVE Ἀνάπτημι, vt paulo antè admonui. VNDE Προαναπτῆμι ET Συναναπτῆμι, Antè in altum euolo, & Simul in altum euolo,Simul volo. Gregor.ὡσπερ ἐκ ὀρνίθων ἀγέλη τοῖς πρὸ αὐτῶν ἀναπτᾶσι συναναπτᾶται, καὶ ὑδάτων ὑπὸ λιμνῆς συναναπτάμενον.

C.Ἀφίπταμαι, Auolo,Euolo. Participium ἀφιπτάμενος,Euolans,apud Lucianum. Aor.ſecundus medius eſt ἀνεπτάμην:vnde aliud participium ἀποπτάμενος. Hom.Iliad.τ, Καδδὴ ἔπειτ' ἐπὶ οἱ κοπίνη μακὼν, ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμός. Et Odyſſeæ λ,Ψυχὴ δ' ὑπὸ γαῖαν ἀπὸ στομάτων ποτάτη. Inuenitur & aoriſtus 2 ἀπέπτην à themate actiuæ vocis ἀφίστημι.

C.Δ Ἰέπτημι, Peruolo, Volando pertranſeo. Sap.lib.5,ὀρνίθων διαπτάντων ἀέρα. Luc.οὐκ ἂν αὖτις διαπταίην, οὐδὲ τὰ νεκρὰ τῶν ὀρνίθων. Paſſ.quoque eiuſdem ſignificationis eſt.Il. 1,διὰ δ' ἔπτατο πυρὸς αὐγὴ.vbi tmeſis eſt pro διέπτατο. Euripid.Medea,initio,Εἰ δ' ὤφελ' Ἀργοῦς μὴ διαπτῆσθαι σκάφος Κόλχων ἐς αἶαν κυανέας Συμπληγάδας, Tranſuolaſſe,ſeu volando tranſiiſſe. Plut.Sympoſ.4,ἀνθρώπου πανδύστου διαπτάμενος, tranſuolans per hominem dormientē.Herodian.l.2,διέπτατο φήμη πάντα τὰ ἐπ' ἠῶ ἴδια, dilata fama quaſi volando perueniebat ad omnes gentes. Sunt verò qui ET Διαπτάω AC Διάπτημι ponant,vt in Ἵπτημι indicaui.

C.ΕΙΣἵπτημι, ſiue Εἰσίπταμαι, Inuolo. Ariſtoph.

C.ΕΦἵπτημι,ſiue Ἐφίπταμαι, Aduolo. Odyſſ.ο,εἰπότε οἱ ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις. Greg.λειμῶνας μάλιστα ἐφίπτατο, in prata aduolat. Eſt hinc ETIAM Ἐπιπέτομαι, vt Euſtathius tradit.Iliados ω,—ἄλτο δ' ἔπειτ' οἴκοις Ὀξυβελὴς καθ' ὅμιλον ὀιστεύσας ἐπιπέτεσθαι ἐφεσίην, innolare in multitudinem. nam volare miſſilia per metaphoram dicuntur,vt etiam volucres ſagittæ.

C.ΚΑΘἵπτημι,ſiue Καθίπταμαι,Deuolo,Volādo deſcendo. Lucian.ἕως ἂν ἐγὼ ἵστ' αὖ ὁ αἰετὸς καταπτῇ, donec aquila deuolarit.

C.ΠΑΡἵπτημι ſiue Παρίπταμαι, A latere volo.Item,Præteruolo. VNDE Συμπαρίπτημι,ſiue Συμπαρίπταμαι, Simul præteruolo,vel Simul volo.

C.ΠΕΡΙἵπτημι,Circumuolo.

C.ΠΡΟΣἵπτημι, Aduolo. Vnde προσίπτατον pro προσίπτασθον, apud Ariſtophanem. Philo De vita M.l.1, οὐ σκώπτης, οὐ κυνόμυια, οὐκ ἀκρεῖς ὄρνιθες προσιπτάσθων, ad hos aduolarūt. Metaphoricè autem apud Sophoclem, Τίς γάρ ποτ' ἀρχὴ τοῦ κακοῦ προσίπτατο, id eſt προσίβαλε, vt ſcholiaſt. exponit.

C.ΥΠΕΡἵπτημι, Superuolo, Supernè volo.

ΠΤΕΡΟΝ,οῦ,τὸ, Ala. Il.ω,de aquila,Τόσσ' ἄρα τῆς ἑκάτερθε πτερὸν ἔσαν πτερόεσσαι, tantæ eius ab vtraque parte erāt alæ,videlicet quantæ ianuæ thalami: ſeu Alæ iſtius aquilæ magnitudine ſua fores thalami æquabant.Ariſtot.De hiſtor.animalium l.1,cap.5, τὸ καλούμενον ζῶον ἐχῆμεσον πτέρυξι καὶ ποσὶ καὶ στόματι κιναῖται, quatuor & pedibus & alis.Plut.Alex.τὸν λέφον ἀπεμάξατο μὲν πατρὸς στόμα, τῷ δὲ πτερῷ τὸν ὦμον, altera ala.Pauſanias Attic.τὰ ἀγαλματα ξόανα ἔχει πτερά. Quum verò Galenus dicit τὰ πτερὰ danda eſſe febricitantib⁹,vt quæ carne ſint molli,intelligit de alis quatenus pennis nudæ ſunt,quum propriè de ala pennata & volucri intelligatur. Metaphoricè autem πτερὰ tribuuntur etiam nauibus pro ipſis remis,quòd iis ceu alis nauis volet.Odyſſ.λ,Οἵ τ' ἐρέτμοις ἐρέσσουσι, πτερὰ νηυσὶν ἐοικότα καὶ πτερύγεσσι. Pollux verò πτερὰ eſſe vult τὸ πλατύτατον τῆς κώπης ſiue τὸν παρσὸν τῆς κώπης, palmulam remi. Minus aptè transfertur ad velum nauis. Heſiodus Erg. Εὐκόσμως τελέσας νηὸς πτερὰ πεντηκοντόρου.Sic etiam apud Lycophr.teſte Euſtathio. Simili metaphora poetæ Latini dicunt Velorum alas,vt Virgilius, Velorum pandimus alas: ſicut vice verſa auibus tribuunt remigium alarum. ¶ Apud architectos autem πτερὰ ſiue πτερώματα dicuntur muri duo in altitudinem conſurgentes alarum inſtar.Vulg.lex. ¶Πτερὰ in prora idem quod παρειὰ,id eſt τὰ ἑκάτερθεν. Poll.

Πτερὸν,Pēna,itē Pinna, ὄρνιθος ἑκατέρωθεν πτερὰ,auis primæ pinnæ,vt Cic.apud Arat.interpr. Luc.De ſaltat. ὁμοῖα πτερυξὶν τοῖς ἐκ τῶν ὤμων πτεροῖς κινουμένοις. Sic idem De calumn. ὥσπερ τοῖς πτεροῖς κινουμένοις. In qua ſignificatione πτερὸν Philoſtr.accipit pro πτερὰ,id eſt Pennæ. vt quum epiſt.31,de pauone dicit,τῆς οὐρᾶς τὸ πτερὸν τὸ πρὸ ἄκρων διῃρημένον αἰωρεῖται. Et epiſt.34,de noctua,τὸ οἰκεῖον ὑπερηφανοῦσα πτερόν. Dicitur etiam de inſectorum & veſpertilionum ſiue pēnis, ſiue membranis quibus alarūm pennarūmve loco in volando vtūtur. propriè tamen de auium pennis, ſicut πτίλα propriè ſunt apum & cæterorum inſectorum: alterum tamen pro altero vſurpatur, vt videre eſt apud Ariſtot. libro 1 De animal.cap.5, vbi περὶ πτιλῶν differentias ponit. ¶Πτερὸν pro ipſo animali pennato ſeu alato, i. pro volucri, ponitur apud Homerum Od.η,Τῶν νέον ἐκπάγλως ὀρνίθων πτερὸν ἠερόεντα.id eſt,inſtar volucris. πτηνοὺς, vt Euſtathius exponit,dicens per partem intelligi totum.Quò referri poſſe videtur quod apud Sophoclem legitur in Œdipo Coloneo, Οὐκ ἔδ' ὅπως οὐ πᾶσιν ἐξημμένον πτερὸν ἐξήγαγ' ἡ πολύαλος. id eſt,οἰωνὸν, πτηνὸν ποιήσασα τῇ δίκῃ. ¶Πτερὸν apud comicos, idem quod σκιάδιον, id eſt Vmbella ſiue Vmbraculum, vt idem Pollux annotat. qualia hodiéque ex pauonum pennis in Italia conficiuntur. ¶Πτερὰ & αἶπος vocabant etiam τὰς πτερωτὰς σίγας: Ariſtoph.ſcholiaſt.ex Ionis Agamemn. At Heſychius exponit, οἰκοδομήματα ἱερῶν ἢ λίθων. ¶Πτερὸν eidem Heſychio eſt etiam idem cum σκιάδιον. ¶In Ægypto etiam labyrintho πτερὸν erat ædificiorum quædam moles.Plinius libro 36,cap.13, Maiore autem in parte tranſitus eſt per tenebras: aliæque rurſus extra murum labyrinthi ædificiorū moles: preterea appellant. Deriuatur autem πτερὸν à πτάω, quod primitiuū fingitur verbi ἵπταμαι,vel à πίπτομαι per ſyncopen: ita dictum, quòd eius beneficio volucres volent.

C.Πτεροδόνητος,ου,ὁ καὶ ἡ,Qui alis circumagitur.Apud Ari-

stophanem in Auibus, Cinesias poeta dicit, πᾶν δ' ὑπερθέμεν βωμὸν τὸ λαμπρὸν γάιᾳ) Αἴειρα καὶ σπόνα γε καὶ κυανώγια Καὶ πτηνοδόνια. Paulo antè verò ab aue petit vt se alis subuectum in altum tollat ad accipiendas ex nubibus ἡχηρὰς Ἀτραλυπίας καὶ ῥιφοδόλους αἰσάβολας.

C. Πτεροποίκιλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Varias & pictas pennas habẽs, Pictus, vt Latini poetæ dicunt Pictæ volucres. Aristoph. Auibus.

C. Πτερορρύω, vel potiùs Πτερορρύεω, ῶ, Pẽnarũ defluuio laboro, Pẽnas amitto. Aristot. Et Aristoph. in Auibus, Καὶ λίας ἀρ' ὁ ξένος ὄρνις ὀτίνως πτερορρυεῖ. Ἀπὸ γὰρ ὠὸν ἡμιγαίους, ὑπὸ τ' συκοφαντῶν ἐλκόμενος. Idem, τὸν χειμῶνα πάντα τὰ ὄρνια Πτερορρυεῖ τε κἀῦθις ἔπειτα φύεται, pennas amittunt, & rursus plumescimus.

C. Πτεροφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Aliger, Penniger, Plin. Pinniger, Ouid. αἱ αἱ δρομάδες, ὦ πτεροφόροι, ποτνιάδες θεαί, Eurip. Or. de Eumenidibus seu furiis, Aligeræ deæ. ¶ Sic dicebatur etiam πῶλος πτερόπωκος, vt Hesychius annotat, fortassis à pennigeris cristis, δηλῶν τοὺς ὑπὸ τοῖς λόφοις πτέρωσιν. ¶ Πτεροφόροι vocabantur etiam cursores, tabellarii ac nuntii celeres, quòd ii peregrè proficiscentes (vt Dionys. scribit) surrectas in capite pennas gestare solerent. Plut. in Othone, καὶ πτεροφόροι συνεχῶς ἐφοίτων, ἀεί τι φέροντες χωρὶς ἐκείνου φερόμενοι. Vbi interpres vertit Veredarii. Respexisse ad hoc vocabulum Iuuenalis putatur, quum ait, Tanquam de Cattis aliquid toruisque Sicambris Dicturus, tanquam diuersis partibus orbis Anxia præcipiti venisset epistola penna. ¶ Πτεροφόροι dicuntur etiam quidam in Ægypto sacerdotes, vt testatur Hesychius. ¶ Πτεροφόρος dicitur etiam regio quædam Rhiphæis montibus finitima, ita appellata ab assiduo niuis casu pinnarum similitudine, vt tradit Plinius. Sic enim stultè opinabantur aerem oppletum esse pennis, proindéque non patére in longinqua prospectum neque transitum.

C. Πτεροφυέω, ῶ, Pennas produco, Pennæ mihi nascuntur, Plumo (ea signif. qua Gellius dicit, Pullis iamiam plumantibus) Plumesco. Plut. Erot. de Cupidine, ἔτι μικρὸν ἐν ταῖς παλαίστραις πτεροφυήσας, οὐκέτι καλλιπὴς ὄφις. Aristophan. disiuncta voce dicit φύσαι πτερά.

C. Ἄπτερος, ν, ὁ ἡ ἡ, Alas non habens, Pennis siue pinnis carens, Inuolucris. Idem quod ἀπτίλωτος suprà. ¶ Apud Homerum autem ἄπτερος μῦθος, verba quæ permanẽt in mente eius qui audiit, nec quasi auolat, ἄμμορος μύθου ἣ οὐ πτερόεντας: vel, Quæ quasi alata, subitò id quod mãdatur, exequũtur. i. Quæ, qui audiit rem imperatam statim exequitur. vt sit ἰσόπτερος. Od. ρ, & Od. τ, ἕως ἀφ' ἑφώνη σοὶ τὰ ἄπτερος ἔπλετο μῦθος. In Æschyli Agamemnone ponitur pro ἀσθενὴς siue πηχὺς aut αἰφνίδιος, teste Hesychio. ¶ At Ἄπτεσθαι verbs Cretæ est, inde dicta quòd aliquando Sirenes cum Musis de cantu contendentes & victæ, istic pennas abiecerint, quum prius volucres & pennatæ essent, vt Etymol. & Suid. docent. Ciuis huius oppidi Ἀπτεραῖος vel Ἀπτερεύς, quorum prius apud Suidam, posterius apud Hesych. est: apud quem repone Ἀπτερεύς pro Ἀπταρεύς, & Ἄπτεσθαι pro Ἅπτα. At Ἀπτερίως, Celerrimè, πηχέως. vt Apoll. schol. exponit lib. vlt. Κυΐλιν δ' ἀπτερίως δῖα μυείσιν οἶδμα λιπόντες Αἰγίπιες ἀκτῆσιν ἐπέσχεθον. Sunt qui exponant ἐπίμως, ἀλαφρῶς, ἀδίως: alii ἀσφαλῶς, ἡμελημένως, vt tradit Etymol. dicens Herodianũ apud Hesiod. exponere ἀπτερέως. Ex Lycophrone verò citatur ΕΤΙΑΜ Ἀπτέρως, quod regularius ab ἄπτερος formatur. in ἀπτερίως autem s insertum videtur, vt carmini heroico seruire posset. Sed ΕΤ Πτερίως affertur pro Celeriter, πηχέως.

C. Διμεμβράνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Membranis volãs, Cui membranaceæ pinnæ sunt. Aristot. De hist. anim. lib. 2, cap. 5, καὶ δὴ [περὶ πτίλων ὅτι] διμεμβράνιος μὲν ἀλώπηξ καὶ νυκτερίς. Vbi fortassis pro ἀλώπηξ legendum πτέλιξ, quum Plin. dicat, membranis etiam cicadas volare, sicut alibi tradit vespertilioni membranaceas pinnas esse.

C. Δίπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bipennis, Duas habens pennas. Aristoteles De histor. anim. l. 2, cap. 5, δίπτερα δὲ ὅσα ἡ μέγεθος μὴ ἔχει, ἢ ἡμιπροδήλητα ὄντα. & paulo pòst, καὶ δὴ δίπτερα ἡμιφανῆ ἔχει τὰ πάντα. Vnde Plin. lib. 11, cap. 28, Nullũ cui aculeus in aluo, bipenne est. Et paulo antè, Nullum cui telum in ore, plurib⁹ quàm binis aduolat pennis. ¶ At δίπτερος ναὸς, apud architectos, ædes duo habens ptera, Ædes dipteros. Vitruuius l. 3, c. 2. Dipteros autem octastylos & pronao & postico, sed circa ædem duplices habet ordines columnarũ. At ψευδοδίπτερος ναὸς (vt ibidem docet Vitruu.) sic collocatur vt in fronte & postico sint columnæ octonæ in lateribus, cum angularibus, quindenæ.

C. Εὔπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bene alatus seu pennatus, Pẽnis plurimùm potens. Apud Aristophanem autem in Neb. — ἀσώματοι γὰρ καὶ στερραὶ, Κἄς' ὀλιγωνοῦσ' ἀνθρώπων πᾶσ' Κεισόμεθα, metaph. est pro Ex ditionibus & nobilionib⁹, quæ pennis suis cæteras quasi anteeunt: id est ἀρχῶν. aut etiam ὑπερθύμων καὶ μετεώρων καὶ ὑπερφαίνων: aut καύφων, ἢ ὧν ὁ λογισμὸς ἵσταται. tot enim modis à scholiaste exponitur.

C. Καυόπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, oppositum præcedenti, Malè pennatus, Cui alæ seu pennæ malæ sunt, Malè volãs. idem quod κακοπτής. Aristot. ἅπαις ἢ ἐν καυόπτερος. vbi Budæo legendum videtur δύπτερος.

C. Μακρόπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Longas alas siue pinnas habens.

C. Μελανόπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui nigræ alæ aut pinnæ sunt. vt μελανόπτερος νὺξ apud Aristoph. sicut μελανοπτερύγων ὀρνίθων apud Euripid. à πτέρυξ. quæ atris circumuolant aliis, vt de morte Horat. dicit.

C. Μονόπτερος, ου, ὁ ἡ ἡ, Vnicã pinnam habens. Et Monopteros ædes apud Vitruu. Quæ vnicum pteron habet. lib. 4, c. 7, Fiunt autem ædes rotundæ, è quibus aliæ monopteræ sine cella columnatæ constituuntur, aliæ peripteræ dicuntur.

C. Ὀλιγόπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui paucæ pennæ seu pinnæ sunt.

C. Ὁλόπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui totus pennatus est, Cuius vniuersum corpus pennis tectũ est. Itẽ, Integras alas habens, Cuius alæ fissæ nõ sunt. oppositum πτερύγιος. tales autem sunt muscæ & apes.

C. Ὁμοιόπτερος, Quibus similes pennæ sunt. ¶ Ὁμοιόπτερος in vulg. lex. sunt etiam Volatilibus similia. At Ὁμόπτεροι Hesychio sunt non solùm ὅμοιοι, sed etiã ὁμόπτεροι, ὁμάλοχροι αἰθυιῶν πλατεῖς, ὁμοῦ πετηνοί. at tunc metaphora esset. ac fortassis exponi posset Simul volantes, vt ὁμόπτεροι essent Qui ita eandem agunt ætatem vt aliquæ aues quæ simul volant.

C. Ὀρθόπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui rectæ pinnæ sũt, Surrectas pinnas habens.

C. Περίπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Circumcirca pinnas habẽs. Dicitur de ædificiis quæ vndiquaque eminentias habent, ὁ πανταχόθεν ἐξέχων. Athenæus libro 5, in descriptione nauis Philopatoris, σωλήνα δὲ πύκνα ὁ μέγιστος εἶχεν, περίπτερος δ' ἦν, ἔπεσι κλίναι δεκαδύο χάριν. Et paulo pòst, καταπαστὸν δὲ τούτου ἄλλο συμπόσιον πολυτελὲς περίπτερον. οἱ γὰρ κίονες ἀπὸ ὀκτὼ λίθων ἦσαν ὑπόλιθοι. Et peripteros ædes apud Vitruu. lib. 3, cap. 1, Quæ habet in fronte & postico senas columnas, in lateribus, cum angularibus, vndenas. ¶ Περίπτερος Hesychio & Suidæ sunt etiam ὑπερήφανος. sed tunc substãtiuum erit: sicut idẽ Hesych. περίπτερον esse tradit σίγλου ἔχουσαν ξέσιν, itidem substantiuè, sed secundũ primã huius vocabuli significationem. At ψευδοπερίπτερος, Qui peripteri formam simulat & quasi mentitur. Vitruu. l. 4, c. 7.

C. Πολύπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multas pẽnas seu pinnas habens. oppositum πτερόεις.

C. Σχιζόπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Alas fissas habens. vt σχιζόπους, habens pedes fissos: cui opponitur σηκάπους. Dicitur autem hoc σχιζόπτερος ad differentiam earum volucrium quarum alæ diuidnæ non sunt, vt vespertilionis alæ: at σχιζόπτεροι anes erunt quarũ alæ pluribus pennis discretæ sunt, vt pedes hominis pluribus digitis. Aristot. l. 4 De hist. anim.

C. Ταυόπτερος, ET Ταυοπτέρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui alæ extentæ sunt, Ingentibus alis patulus atque porrectus prævolans. vt loquitur Gell. Hesiodus, αἰπὺν ὄρος ταυόπτερον. Idem in Ergus, Ὃς φάτο οἰωνοῖσι ἴρηξ ταυοπτέρος ὄρνις, passis volãs alis.

C. Τετράπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Quaternas gerens pinnas. Aristoteles lib. 2, De hist. anim. cap. 5, πτερύγια μὲν ἔστι μέγεθος

ἔχει ἢ ὅσα ὑπόπτερα ἐστί. id est (Plin.interpr.) Quaternas [pinnas] habent quæ aculeis in aluo armantur.

C. Ὑπόπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Alatus, Alas habens quibus subuehitur. Luc.in somn. διῆξα πτῆμα ὑποπτέρων ἵππων ἁλῶντα τὸν Πηγάσου ἐπιπόνως. Aristoph. Auib. Ἆρ' ὑπόπτερον γενέσθαι παντὸς ἄξιον.

C. Φοινικόπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Rubeas alas seu pinnas habens. Est nomen auis quam Plinius quoque Phœnicopterum nominat, retento Græco vocabulo. Aristoph. Auibus, βαβαὶ, καλός γε καὶ φοινικοῦς. Quibus verbis alter subiicit, Ἐπόπτας· καὶ γὰρ οἶσθ' αὐτὸν γ' ὄντ' ἐκ φοινικόπτερος.

C. Ὠκύπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui pernices seu veloces alæ sunt, Celeres habens alas. Idem quod ὠκυπέτης: vt ὠκύπτερος ἵππος apud Hom.quē ὠκυπέτην vocat Hesiod. Ὠκύπτερα dicuntur etiam ipsæ pinnæ alarum prominētiores, quibus volandi celeritas iuuatur, aut etiam ipsæ alæ. Aristoph. Auibus, Ἐπὶ τὰ γλαῦκας; respondet alter, ὅτι πῖσον τοῖς ὠκυπτέροις, quippe cuius pinnæ siue alæ similes essent εἰς ὑπόπλοιαν χλωῖ γεγραμμένῳ. vbi schol. facit tres πτερῶν species, πτῶλα, πτέρυγα, ὠκύπτερα. Apoll. Argon.2, ὠκυπτέρυα πάλλων, quatiebat alas, seu pinnas. Plutarch. Apophth. de Pyrrho, τῶν δὲ στρατιωτῶν αὐτὸν αὖθις ἐρωτώντων, Τί γὰρ (ἔφησεν) οὐ μέλλω, τοῖς ὑμετέροις ὅπλοις ὡς πρὸς ὠκυπτέροις αἰρόμενος; Pro ipsis pinnis accipitur apud Strattin comicum, Πολλὴν φλυαρίαν καὶ πᾶσαν αἰτίαν, Οἷς βάσταζ' ὑμᾶς ἔνεκα τῶν ὠκυπτέρων.

Πτερόεις, εντος, ὁ, Alatus, Pennatus, Volucris. Epigr. lib.2, Μύρμηκος πτερόεντος ὑπὲρ νώτοιο καθηδὺς, super tergum formicæ pennigeræ, seu alatæ. Apud Homerum dicitur de sagittis, siue quòd pennatæ sint, siue quòd celeriter ferantur instar auium volantium. Il.δ, πτερόεντες ὀϊστοί. Il.ο, ἰὸν Ἀλεξάνδρου, πτερόεντα. Il.ω, ἵνα τοι τὰ πτερόεντες ἀκοντὴ κλυτὰ ἔργα δύνωμαι θωρήσσων. Latini quoque poetæ pennigeras sagittas dicunt: item volucres & volantes. Vnde & Cicero apud Aratum πτερόεις οἰστὸς vertit Volucris sagitta. Hesiodus verò in Clypeo Herculis, dicit etiam πτερόεντα πέδιλα, calceos aligeros, aut volucres. ἀμφὶ δὲ σφυρὰ βάλλετο καλὰ πτερόεντα πέδιλα. Apud Homerum autem dicuntur etiam ἔπεα πτερόεντα, volucria verba aut pennigera. Sic apud poetā Lat.—sed non replenda est curia verbis Quæ tibi magna volant. Aut verba quæ ex ore emissa, vt auis è manibus, reuocari nequeūt: (sicut & Horat.dicit, —semel emissū volat irreuocabile verbū.) Sic intelligit etiam Plutarch.in lib.De garrulitate, quū ideo à poeta ἔπεα πτερόεντα appellari ait, quoniam οὔτε πτηνὸν ἐκ τῆς χειρὸς ἀφεῖται ῥᾴδιόν ἐστιν αὖθις καταλαβεῖν, οὔτε λόγον ἐκ τῆς γόμφου προσέμβροντα κρατῆσαι καὶ συλλαβεῖν ἀδύνατόν.

Πτερόω, ῶ, Alas addo, Alas accommodo, Alitem facio: Lucian. ἢ φύσις τοῖν μέλισσαν πτερώσασα. Aristoph. Auibus, Ἀλλ' οὐκ ἔγωγ' οὐ παύσομαι, πρὶν ἄν ὅπ, Γεὶν αὖ πτερώσῃς δεῦρό μου τὴν αἰθέρα. Apud eundē ἐπτερωμένος, Pennatus, Alatus, Οἷόν γ' ὦ μάλιστ' ἔοικας ἐπτερωμένος, Quam maximè auem alæ tuæ simulēt, aut etiam pinnæ tuæ: cui maximè pennæ tuæ assimiles sint, videlicet Εἰς ὑπόπλοιαν χλωῖ συγγεγραμμένῳ. Sic ἐπτερωμένη ὄρνις, pennata. Itē Alis subueho. Aristoph. Ran. Εἴ τις πτερώσας Κλεόκριτον Κινησίᾳ, Αἴροιτ' ἂν ἀὴρ πλαγίαν ὑπὸ πλευράν, Siquis Cleocritum Cinesia quasi alis subuehat, Siquis Cleocrito Cinesiam loco alarum supponat. Dicitur enim leuis admodum fuisse Cinesias. de quo idem Aristophanes in Auibus, ὑπὸ σοῦ πτερωθεὶς βούλομαι μεταρσιος Ἀνακρεόντιος ἐκ τῶν τερθρευόντων κρυπτὰς λαβεῖν ἀκροδρυάς. Paulo antè verò dicit, ὄρνις γενέσθαι βούλομαι. Transfertur etiam ad naues, quas πτερῶσαι dicimus quum expassis velis quasi volucres facimus, quum vela eis quasi alas accommodamus, quum velorum expādimus alas, vt Virgil.loquitur: aut etiam quum remos vtrinque quasi alas aptamus quibus volare possint, quum remos erigimus in modum expansarum alarum. Plutarch. in Antonio, ὑπὸ τὰς πρῴρας τῶν ἐγκρίτων καὶ πτερώσαι ἐκατέρωθεν. Polyb. lib.1, πτερώσας τὸν ναῦν, remos erectos retineri iubens & ad remigium paratos. Idem, αἱ δὲ τῶν ἱππαγωγῶν ἐπτερωμέναι ἐφέρετο πρὸς τὸν ἐμβολήν, id est ὁπλισμέναι & instructæ ad irruendum, seu remigio instructæ ad irruendum. Velo etiam πτερῶσθαι dicuntur, vt apud Gregorium, ἡ ταῦς ὀκτὼ τῶν λιμένων αἰδέσιμος καὶ τοῦ ἱστίου πτερουμένη. Apud Platonem autem πολιτείας libro 5, πρὸς δίκην τῶν πτερῶν ἑκατέρωθεν χρὴ παιδιὰν ὄντα ἀθυμεῖν, ἵν' μὴ τὸ δίκη, πτερόμενοι ἀποφεύγωσι, Bud.exponit Equites è peditibus facere: propterea quòd quum alter interrogans quomodo hoc intelligi velit, dicat πῶς λέγεις, respondet alter, ὅτι πρὸς ἵππους ἀναβιβασίαν. ita vt πτερόω hoc in loco idem sit cum ἀναβιβάζειν ὅτι πρὸς ἵππους, qui & ipsi alipedes à poetis appellantur. Secundum alteram significationem τὸ πτερόω (id est Alis subueho, Alis in altum eueho & attollo) itidem metaphoricè accipitur. Philo De mundo, πόσον πρὸς χρὴ νομίσαι δρόμον τὴν τῆς ψυχῆς ὀμμάτων ἄφνω ἐπὶ πολλοῦ τοῦ τοῦ ἐν καθαρῷ πλάγους ἰμείρου πτερωθέντα, πρὸς τὸν ἔμφυτον αἰθέρα πέτεσθαι, Ingenti desiderio perspicuè cernēdi illud vnum, quasi alis subuecti, vel Præingenti illo desiderio alites facti. Gregorius, καὶ ταῖς ἐλπίσιν ἐπήρου, μεμυθολόγηκε τὴν ὑποκρίσιν, id est Bud.interpr. Spe obiecta & pollicitando erigebat animos eorum, & suspensos tenebat sublimésq; vt πτερωθῆναι ἐλπίσι, idem sit quod ἐπαιωρεῖσθαι, ἐπαίρεσθαι, spe erigi & gaudio exultare, quasi volucrem & alitem fieri: quia animus sic gestiens consistere nesciat sibi constare. Bud. Πτερωθῆναι in rebus adiunctis aut difficilibus est quasi Resumere alas, Excitari, aut Colligere animum, quo veluti alis rursus eleuentur qui prius oneri succumbebant. Plutar. Arrox. ὥστε τοὺς ἄλλους πτερωθῆναι καὶ συνεπουφίζειν ἐκείνου τὴν ὁρμὴν καὶ ῥώμην ὁρῶντας.

Πτέρωμα, ατος, τὸ, Pennosum in auibus tegmen, vt πέλωμα pilosum villosumque tegmen in bestiis, inquit Camerarius. Dicitur certè πτέρωμα de tota pennarum multitudine, vt si Gallicè dicas, *plumage*, vel *penage*. Aristot. ἅπαντα τὰ πτερώματα καὶ τὰ πτερώματα τῆς δέρματος συνακολουθεῖ. Idē, γίνονται δὲ καὶ τὰ πτερώματα τῶν μελάνων ὀρνίθων, τὰ μὲν πρὸς τὸ σῶμα μελαίτερα πάντων, τὰ δὲ πρὸς τῇ ἄκρᾳ ξανθότερα. Metaphoricè autem Synesius dicit τὸ νοῦ πτέρωμα, alas mentis. Πτερώματα pinnæ & muri in ædificiis. Strabo libro 17, πτερώματα vocat muros æquè altos ex vtraque pronæ parte ad templorum altitudinem surgentes. Sed illam quoque quæ fit cōlumnis, ædium circumuallationem, & potissimùm in cellæ lateribus, πτερώματος nomine intellexit Vitruu. q. alarum specie protegat. v.l. Vitruuii verba sunt lib.3.c.2, Pteromatos ratio & columnarū circū ædem dispositio ideo est inuenta vt aspectus propter asperitatem intercolumniorum haberet autoritatem. Et l.4, c.7, Alii verò remouentes parietes ædis, & applicantes ad intercolumnia pteromatos, spatio parietis sublati efficiunt amplum laxamentum cellæ.

Πτέρωσις, ιως, ἡ, Pennarum productio, vt πέλωσις, Pilorum productio. Accipitur interdum pro πτέρωμα, vt apud Aristophanem, πτέρωσιν αἰσχαμβαΐδι, Pēnas recipit, aut etiam iterum plumescit αὖθις πτεροῖ φύσις, vt idem Aristoph.loquitur. Luc. πτέρωσιν διαλυθεῖσαν, pennis dissolutis. In vulgatis lexicis exponitur etiam Remigium alarum.

Πτερωτὴς, οῦ, ὁ, Qui alas addit, Qui alis subleuat. Sicut verò πτερόω metaphoricè capitur, ita etiam hoc πτερωτής. Greg. τὴν ἱερεμίαν τὸν πτερωτὴν, ἤγουν ἐκπλήξεως τὸν τερπνοθέτην, id est Exhilaratorem & confirmatorem, Qui spe bona implet & subleuat. B.

Πτερωτὸς, οῦ, ὁ, Alatus, Pennatus. Aristot. De hist.anim.lib. 1, cap. 5, τῶν δὲ πτηνῶν τὰ μὲν πτερωτά ἐστιν, ὥσπερ ἄνθρωπος καὶ ἱέραξ· τὰ δὲ πτερωτὰ, οἷς μέλιττα καὶ μυκτολόγη· τὰ δὲ δερμόπτερα, οἷς νυκτερὶς καὶ νυκτερίς. Et apud Pollucem, πτερωτὰ πτηνῶν κεφαλαία, puluinaria seu ceruicalia pluma tilia, seu plumea. i. pennis volucrium seu plumis farta. Et πτερωταὶ calices apud Plinium lib.36, cap.27, alati aut pennati calices.

C. Ἀπτέρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui alatus aut pennatus non est, idem quod ἄπτερος.

C. ΝΑ πτερόω, ῶ, Alarum facio, Alis instruo, siue pennis. Sed metaphoricè capitur vt plurimum pro Excito quempiam ad aliquid agendum, aut ad rei alicuius desiderium, Instigo, Animum addo, In spem erigo. Eur. in Oreste, —μὴ 'π πλησίον πάρεχε Ἀργεῖ' αἰχμητῆρσιν Δαναΐδαις πόλιν; vbi scholiastes αἰνιττόμενοι (siue αἰνιττόμενος, vt apud eum legitur) exponit διήγειρε. Erasmus proxe

bium facit Alis addere, quod exponens ait, Ἀναπτῆναι A vulgò dicebantur quiverbis alicui adderent animum, inque bonam ſpem erigerent. citátq; locum hunc ex Auibus Ariſtophanis, Δεινὸς τις μοῦ τὸ μειρακίσκος ὁ διδράσκων Αἴρων αἰετὸν ἀναπτῆναι κἀπιθορεῖν, Ita enim legitur apud Eraſmum αἰετπήρων, tanquam videlicet à verbo αἰαπτηρῶ, quod ipſe pònit. Sed nuſquam inuenio αἰαπτηρῶ, at paſſim αἰαπτερόω, à quo & αἰετπέρωκα legitur in emendatis Ariſtophanis exemplaribus. Cæterùm videtur hic αἰετπέρωκα eſſe Incendit eum ad cupiditatem equorum.

Ἀναπτερόομαι, οὑμαι, paſſ. Alis inſtruor, proprié. Et per metaphoram, Excitor ad aliquam rem agendam, vel ad rei alicuius cupiditatem, Accendor ad rei alicuius deſiderium. In ſpem erigor, vel In ſpem bonam erigor. nam Suidas αἰετπροῦται exponit ἐλπίσι χρηστῇς ἤρται, in hoc loco, ὁ δὲ Νεμεσίων αἰετπροῦται καὶ μετεώρους ἐν ταῖς ἐλπίσι. Apud Xenophontem itidē αἰετπερωμένοι dici mihi videntur In ſpem erecti, vel Erecti ſpectatione. Plato in Phædro, Ὅταν τὸ δὲ τῆς ὁρᾶν κάλλος, τῷ ἀληθεῖ συναμμοσσόμενος αἰαπτερώσῃ, αἰαπτερούμενος δὲ ἐπιθυμῇ B πτῆναι αἰαπτάσθαι. vbi addens αἰαπτάσθαι (id eſt volare) alludit ad propriam verbi αἰαπτεροῦσθαι ſignificationem. atque hic αἰαπτεροῦσθαι eſt propemodum quod Latini dicunt Geſtire. Cicero De orat. lib. 2, Animi forenſibus negotiis defeſſi geſtiunt ac volitare cupiunt. Hoc enim in loco puto Geſtiunt idem fere eſſe quod αἰαπτερῶνται. & Platonis verba retinendo, reddi poſſe hæc Tullii verba, geſtiunt ac volitare cupiunt, αἰαπτεροῦνται καὶ ἐπιθυμοῦνται αἰαπτάσθαι. Quod idem dicit Ardentes & erectos, fortaſſe αἰετπερωμένους aptè reddiderim, D Philipp. 4, Ego vos ardentes & erectos ad libertatem recuperandam adhortabor.

C. Διαπτερόω, ῶ, Alas explico, aut etiam diſpando, Expando alas. Item generalius pro διαπετάννυμι.

Πτέριος, ου, ὁ, Alatus, Pennatus, πτερίοις ὄρνισι, Ariſtoph. Pennatis ſeu alatis diis. Item πτέριος σίφανος apud Polyb. idē quod πτερωτὸς, Corona pēnata. Apud Suid. Ὅπλοις μοιοῦνται οἱ Ῥωμαῖοι πτερίῳ σιφανῳ, πτεροῖς φοινικίοις ἢ μελανηφόροις περιαν, ὡς παλαιοῖς τὸ μέγεθος. Vbi pro μελανηφόροις videtur legendum μέλασιν ὀρνισι, aut μελανόχροις.

Πτερύσσομαι, Fut. ξομαι, Alis latera ferio, vt gallinacei ante cantum. Luc. ὅτε γὰρ ἐν ἀρούμῃ χηνίσκος ἀφωνὶ ἐπτερύξατο καὶ αἰεκόνησε, latera, quatere cœpit alis. Plinius de gallinaceis, Diem venientem nuntiant cantu, ipſum verò cantum plauſu laterum, τῇ πτερύξει. Hæc Budæus. Huc pertinet quod Ezech. cap. 1 legimus, ἤκουον τὸν φωνὸν τῶν πτερύγων αὐτῶν ὡς τὴν φωνὴν ὕδατος πολλοῦ αὐτῶν, quum alis plauderent. (ſcribitur tamen ibi etiam περύσσεσθαι) & paulo antè, αἱ πτέρυγες αὐτῶν ἐκτεταμέναι, πτερυσσόμεναι, ἑκάστη τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς. Exponi etiam poteſt Geſtio alis, Paſſis alis geſtio. Capitur verò & metaphoricè, vt apud Athenæum lib. 6, ex Diphilo comico, de paraſito quodam, Ἀτυχὴς ὁ παράσιτος μαχαίρου τὸν καιρόν. Κἂν μὲν σφοδρὸς φερόμενος εἰς ὀρθὸν πρόσχῃ, Γέγηθα καὶ χαίρω καὶ πτερύσσομαι, Alas pando, ceu auis geſtiens, Alis geſtio. Philo De vita Moſis, libro 1, οἱ δὲ πυθόμενοι μόνον οὐ συνεχῶς καὶ πτερύσσονται, κελεύσεις ἐμφελεῖς παρείχοντο ἢ δι' ἀνάγκην ὁπλίζεσθαι. Itē, Alis ſtrepo & pugnā meditor, vt galli inter ſe dimicaturi. Sic interpr. Bud. apud Laert. in Socr. p. 76, δίκας αὐτὸν τοῦ κυρίου Μίδου ἀπαιτούσας αὐτίον τὸν Καλλίου πτερυσσομένους.

Πτέρυξις, εως, ἡ, Alarum plauſus. Vide in Πτερύσσομαι.

C. Ἐκπτερύσσομαι, Alas expaſſas concutio. Luc. in encomio muſcæ, Καὶ μὲν δὴ καὶ ὅταν ἐς τὰς πομπὰς, εἴπερ ἀπνὸς βλέπει ἐς αὐτὸν, ὁπόταν ἐκπτερύσσεται πρὸς τὸν ἥλιον ἐκπτερύσσηται, pauonum inſtar variegata eſt, ſiquis attentius in eam oculos defigat, quum expanſis ad ſolem alis ſeſe verberitat.

Πτέρυξ, υγος, ἡ, Ala. Il. β, de dracone & paſſerculo, πτέρυγος λαβὼν ἀμφιαχυῖαν. Plut. de voluptatibus quæ ex virtutis operibus percipiuntur, οὐ παῖς Εὐελπίδου χρυσοῖς πτέρυξιν, ἀλλὰ τοῖς Πλατωνικοῖς ἐκείνους καὶ οὐρανίοις πτεροῖς ἡ ψυχὴ ἀναφέρουσιν, aureis alis. Theophil. comicus apud Athenæum libro 13, Ταὶς δὲ πτέρυγας ἀφεῖχε, τῇ τύχῃ φορεῖν ἔδοσαν, περιφανὴς σκῶλον ὑπὸ πάντων, de Cupidine, ἃ ἀπέκοψαν τὰ πτερά, vt paulo antè loquitur. ita vt πτέρυξ & πτερὸν idem ſint. Et lib. 5, in deſcriptione pompæ Ptolemæi Philadelphi, τέτρωγε χρυσᾶς ἔχουσαι πτέρυγας. Metaphoricè apud Sophoclem Electra, ἔχουσα πτέρυγας ὀξυτόνων γόων, alas luctuum acutiſonorum. vbi celeritatem exprimi ſchol. vult: quoniam ἅμα τῇ μάμᾳ καὶ ὀδυρμὸς, οὐδενὸς τῶν μακρὰν ὄντος. Item, Pinna. Theophraſt. De hiſt. plant. lib. 4, cap. 10, ἔχει δὲ πτέρυγας τὸ φύλλον καὶ ὑπ' ἔλατταν, ὥστε πλὴν ὀλίγου μορφὴν ἔχειν φοινικὸς ἢ καὶ παρόμοιον μάλιστα ταῖς Βοιωτίαις κιονίαις. Plinius quoque abietis folium pinnatum eſſe ſcribit. Dicitur item de pinnis natatilium. Nicand. χελώνης Γήϊος, ἣ ταχινῶν δίχα πλοίων πτερύγωσιν. Sic apud Baſil. οἱ ἰχθῦς ὑδατοπίμοισι τῇ μὲν κινήσει τῶν πτερύγων εἰς τὸ πρόσω χωρεῖν τοῖς. Idem & πτερύγιον appellatur, vt videbis infrà. Sed & λοφίαν πτέρυγας habet, id eſt Pinnas: ſeu (vt Pollux exponit) παῖς ἐκατέρωθεν ἐσχολαῖς ὅσον πλατοῦσιν ἡ λόγχη. Πτέρυγες dicuntur quoq; τῶν πλευρῶν λίαν τὰ πλατέα καὶ τὰ χείλη, Heſychio, id eſt Pinnulæ. Bud. ſeu (vt Poll. tradit) τὰ τελευταῖα τῆς πτερύγος. Πτέρυγες vocantur etiam τὰ ἐφεξῆς τὰ κρεμάμενα τῶν χιτώνων, id eſt (vt vulg. lex. exponunt) Laciniæ, Partes veſtium circa fimbrias lacinioſæ, quòd lacinioſo procurſu & angulis alarum formam referant. Plut. in Numa, αἱ χιτῶνος πτέρυγες. Et apud Suidam, Θετταλικαὶ πτέρυγες: quas inde dictas ſcribit, διὰ τὸ πτερύγιον ἔχειν τὰς Θετταλικὰς χλαμύδας, αἳ ὅσον εἰσὶν ἐκατέρωθεν γωνίαι, διὰ τὸ εἰκέναι πτέρυξι. Hoc & Macedonicæ chlamydi laciniatæ diſperſæ tribuit Plinius lib. 25, cap. 10, quum de Alexandria ait, Ad effigiem Macedonicæ chlamydis, orbe gyrato lacinioſam, dextra lævaque anguloſo procurſu. Hæc vulg. lex. At Pollux πτέρυγας & πτερύγιον tradit eſſe τὸ ἥμισυ τῆς χιτωνίσκου. Habet verò & thorax πτέρυγας, id eſt pinnulas. Xen. De re equ. ferè circa finem, ἐφεξῆς τὸ ἧπαρ καὶ τὰ αἰδοῖα καὶ τὰ κύκλῳ αἱ πτέρυγες διαύπτα καὶ ὑφαύπτα ἴσασιν ὥστε σύμφυτα τὰ μέλη, ad inguen & verenda, circúmque hæc, pinnæ applicentur tot & tales quæ illas partes obtegant. Et paulo pòſt, τῷ μὲν θώρακος τὸ κοῖλον πεπύκασται, αὐτὶ δὲ πύκου πτέρυγες ὧσαι ἐν τοῖς γλυφοῖς ἐφεῖσι δεσμοῖς. ὅταν μὲν διαίρηται, ὁμοίως αἱ πτέρυγες ὅταν δὲ καθαίρηται, ὑπολείπηται, Ab hac remouebitur quicquid in thorace impedire illam poſſit: & huius loco in nexibus applicatiles erunt pinnæ, quæ intenſa cum manu quaſi excurrant, reductáque cum illa rurſum iungantur. Camer. Idipſum in αἰακίδι vocat πτερύγια, vt paulo pòſt dicam. Πτέρυξ dicitur etiam à quibuſdā τὸ ἄκαθίλιον. Gorr. ex Dioſcor.

C. Πτερυγοειδὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Alæ formam habens. πτερυγώδης ſiue πτερυγοειδὴς dicuntur duæ apophyſes oſſis σφηνοειδοῦς, quas ad cranii baſim extra ipſum emittit. Sic dictæ ſunt quòd alarum modo promineant. Gorr.

C. Πτερυγοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Aliger, Penniger. At πτερυγοφόρον ἤλακτρον, ſuccinum plumas paleáſque attrahēs. vulg. lex.

C. Πτερυγώκης, ους, ὁ, Alis celer. idē quod ὠκύπτερος. Æſchyl.

C. Δίπτερυξ, υγος, ὁ καὶ ἡ καὶ τὸ, Binis alis volans, Bipennis, idem quod δίπτερος. Epigr.

C. Ταναυπτέρυξ, υγος, ὁ καὶ ἡ καὶ τὸ, Extentis & patulis alis volans. Il. τ, ἅρπη τέτυξα ταναυπτέρυγι λιγυφώνῳ. Gellius lib. 6, cap. 6, Quum de iure augurio quæreretur & mentio præpetum auium facta eſſet, [audiui Apollinārem Sulpicium] è L. Claro præfecto vrbis dicere, præpetes ſibi eſſe videri alites quas Homerus ταναυπτέρυγας appellauerit: quoniam iſtas potiſſimùm augures ſpectarent quæ ingentibus alis patulæ atque porrectæ præuolarent. atque ibi hos Homeri verſus dixit, Τοῖσιν δ' αἰωνοῖσι ταναυπτέρυγας καλέουσι, Πείθω δ', ἢν οὔ με μαντοσύνη ἀλεγίζω.

C. Ἀπτέρυγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Alas ſeu pennas non habens, Inuolucris. idem quod ἀπτίλου ſiue ἄπτερος, ſuprà. Hedyle poetria apud Athen. lib. 7, Ἢ ὡς ἀλκυόνων παῖδας ἔτ' ἀπτερύγους, adhuc inuolucres ſeu implumes.

C. Ἑξαπτέρυγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sex alas habens, Senis alis volans. Nax.

C. Μελανοπίρυγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nigras alas seu nigras pennas habens, Nigris alis volans. Euripid. Hecuba, ὦ πότνια χθὼν μελανοπτέρυγι μᾶτερ ὀνείρων, quæ atris circumuolant alis, vt de morte Horatius dicit. Idem significat μελανόπτερος.

Πτερυγώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, Alæ speciem gerens, Alam referēs. Πτερυγώδης apud medicos dicitur is cui scapulæ sine carne nudæque sunt, & alarum instar prominēt retrorsumque producuntur. Gorr. Et Galenus in Hippocratis lib. 1 De morb. comm. 2, sect. 18, de phthisicis loquēs, ὅταν ὁ διαχωρητὴρ ἐς ἀεὶ βαθὺς εἰς τοσοῦτον [ἢ] ἰὼς τὰς ὠμοπλάτας ἐξίχνηται ὑπτίους δ' ἐκλίνωσι πτερυγώδεις ὀνομάζουσι τὰς τοιαύτας. At πτερυγώδης ἀπόφυσις quæ dicatur vide paulo antè in Πτερυγοειδής.

Πτέρυγμα, ατος, τὸ, Ala, Pinna. At in pudendo muliebri τὸ ἐκπίπτον ἔνθεν καὶ ἔνθεν (quæ & μυρτοκλείδες & κρημνοὶ dicuntur) πτερύγιατα nominantur, teste Polluce, id est veluti alæ. In auribus autem ea quæ panduntur, πτερυγώματα, quasi pinnæ, appellantur, vt tradit Camerarius ex libro qui inscribitur περὶ ἰατρικῆς. Idem habetur etiam apud Ruf. Ephesium.

Πτερυγωτὸς, οῦ, ὁ, Alatus, Pennatus, Pinnatus. Aristoph. Eq. πτερυγωτὸς αἰτός.

Πτερυγίζω, Pennas rostro purgo. Theophrastus, ἄδηκται καὶ πίπλαι πτερυγίζουσαι αὖται μᾶλλον ἐσθιομαίνουσι. Id est, Plinio interprete, Mergi anatesque pennas rostro purgantes, vētum præsagiunt. ‖Item, Alas pando, Alas explico, vt aues volaturæ. Aristoph. Auibus, ἅτ' αὖ πάλιν παρ' ὑμῶν πτερυγίσας αἰθέρα. Metaphoricè autem πτερυγίζειν est Frustra & inaniter conari, more pullorum volare nondum valentium, explicatis tamen alis volatum tentantium, Inaniter nitor, vt aues implumes quæ inaniter pandunt alas. τὰ πολλὰς ὀρμὰς αἰωρύτας πτερύσσειν, καθάπερ αἱ νεοττοὶ πτερύσσοντες τὰ πτερὰ καὶ γυμνάζοντες, vt B. exponit hunc apud Aristoph. locum in Pluto, ἐλίγξαι μ' οὔπω δυνάσαι περὶ ζώνην, ἀλλὰ φλυαρεῖς καὶ πτερυγίζεις, Frustra nugaris, Nihil promoues, Nihil agis. B. Vsus est hoc verbo & Luc. in lib. De mercede seruientibus, vbi Erasmus interpr. Indecorè & scurriliter gesticulari.

Πτερύγιον, ου, τὸ, Alula. diminut. à πτέρυξ, pro quo frequenter vsurpatur. ‖In homine autem πτερύγια appellātur, id est alæ, τὰ ἐκπεπωκότα τοῦ ὠτὸς πλατέα, vt Pollux tradit: quas Camerarius scapulas esse putat. ‖At in auribus πτερύγιον, id est ala, dicitur pars illa quæ ad tempora vergens inflectitur. ‖In naso verò πτερύγια nominantur exteriores & infimæ partes motu præditæ. Sunt autem cartilagines, tenuiáque corpuscula ab vtroque latere adnata: in quæ exigui duo musculi à malis prodeuntes, vtrinque singuli inseruntur. Hi nasi alas adaperiunt. Gorr. Ὑπτιῶσαι quoque eadem appellantur. ‖Similiter & in mulierib⁹ πτερύγια appellari eminentias illas duas veteri sinū ambiētes, scriptū reliquit Introductionis seu Medici autor. Gorr. ‖Ab eiusdem etiam alæ similitudine πτερύγιον duplex & in diuersa humani corporis parte factum malum indicat. Vt enim alæ in volantibus ab humeris extensæ aperiuntur, sic in his ab angulo clausuráve aliqua progrèdientes inutiles membranæ & caruncūlæ oculis & digitis nocēt. Ac πτερύγιον quidem oculi est neruosa adnata oculi membranæ excrescētia, exoriens ab angulo & ad pupillam inde perueniens, eámque obtenebrans. Sæpius à nasium, interdum etiam à temporum parte nascitur, rarissimè à superna aut inferna palpebra. Aetius autem libro 7, tradit πτερύγιον esse quum album in oculo supra modum augescit, aut caro supercrescit, ex scabra quadam lippitudine aut assiduis fluxionibus. Latini id mali genus vnguem vocant, vt ait Celsus lib. 7, cap. 7, quòd humano vngui (vt credimus) progrediens neruosa ea membrana similis sit. Gorr. In hac significatione Plinius vocabulum Græcum retinet. nam quod Dioscor. περὶ ἀλῶν tradit, πίλουσι δὲ καὶ ὀφθαλμοῖς ἐκφορὰς καὶ πτερύγια τέμνουσι, ipse sic transtulit, Item oculorum remediis, & ad excrescentes ibi carnes, totiúsque corporis pterygia, sed in oculis peculiariter. Quod verò in hominis pedibus manibúsque fit πτερύγιον, est incrementum carnis quæ partem vnguis integit. Nascitur potissimùm in pollicibus, pedū quidem, ex offensione plerunque, manuum autem, ex neglecta reduuia & post inflammationem in pus mutata. Est quum & os corrumpit, graui cum odore, digitúsque per summa dilatatur & liuet. Gorr. πτερύγιον hoc Celso est quū caruncula ab vngue recedit, cum magno dolore. Hæc quoque Plinius Græco vocabulo retento, pterygia appellat. nam quod Dioscorides de œnāthe dicit, καυθὲν δὲ παρωνυχίας καὶ πτερύγια θεραπεύει, ipse Plinius ita reddidit, Cinis eius ad paronychias & pterygia probatur. Rursum quod idem de alumine tradit, ἁμύζει ὀπυξὶ καὶ λειαίνει καὶ πτερυγίοις δὲ χλιαίνει, idem Plinius ita reddidit, Compescit & vnguium scabritias & pterygia, pernionēs. Cum Plinio autem Dioscoridis interpretes vocem Græcam retinent. ‖In piscibus verò πτερύγια pinnæ sunt. Aristoteles de marinis animalibus, ἔνια οὐκ ἔχει πτερύγια, ἀλλ' αὐτοῖς τοῦ τῆς πλατείας. Vnde Plinius, E planis aliqua non habent pinnas, vt pastinacæ. ipsæ enim latitudine natant. Aliud exemplum cum eiusdem Plinii interpretatione inuenies in Θωύκος. ‖In veste πτερύγιον idem est quod etiā πτέρυξ. i. Lacinia, 1 Regum 15 & 24, πτερύγιον τῆς δ' ἱματίου. vulg. lex. Budæus autem non laciniam hìc interpr. sed Summitatem. Sicut Hesychio quoque πτερύγιον significat ἀκροτήριον. ‖Sic in thorace quoque πτερύγιον idem est quod πτέρυξ. Xenoph. Anabas. 4, εἶχον δὲ θώρακας λινοῦς μέχρι τῆς ἤτρου αἱ δὲ πτερύγιον, σπάρτα πυκνὰ ἐγκαμμία, id est, loco pinnarum seu pinnularum. sic enim Camerarius πτέρυγας interpr. eadem de re dictum. ‖In templo πτερύγιον dicitur Pinnaculum, vel Pinna. Lucæ 4, ἔστησεν αὐτὸν ἐπὶ τὸ πτερύγιον τοῦ ἱεροῦ.

¶ Πτέρις, siue Πτερίς, (vtraque enim scriptura reperitur: prior verò frequentius) ιδος, ἡ, Filix mas. à πτερὸν deriuatur, quòd (vt Dioscorides scribit) folia habeat ὀπτεμμένα καὶ αἱπτιλωμένα ὡς πτέρυξ, seu (vt schol. Theocriti) quæ similis sit πτερῷ σφυρηκαμήλου: sicut Plinius quoque scribit folia eius lateribus pinnata esse: atque inde nomen Græcos ei imposuisse. Alio nomine vocatur πολύριζον & βλῆχον, vt apud Dioscoridem & Plinium scribitur: siue βλῆχρον, vt apud scholiastē Theocr. siue βλῆσσος, vt apud Nicandrum, quam scripturam schol. quoque agnoscit. Theocr. Idyll. 3, Τὸν ἰκμαῖον ἔβαδε διὰ καὶ πτέριν. Nicand. Ther. de fugandis serpentibus, Ἐν δὲ πολυχρὲς ἔθος βλήχρης πυκεὶ βάλλετο χαίτῃ. Plinius quoque eam vastam serpentes nidore suo fugare tradit. ‖Πτερίδες vocantur etiam nymphæ quædam ab hac herba, vt annotat Hesych.

C. Θηλυπτερὶς, ίδος, ἡ, Filix fœmina. alio nomine vocatur νυμφαία πτέρις, vt Dioscor. docet & Plin. apud quos descriptionem & discrimen vtriusque reperies.

Π Τ Ι Λ Ο Ν, ου, τὸ, Penna seu Pinna. propriè insectorum. nam Aristoteles tria τῶν πτιλωτῶν genera faciens, πτερωτὰ, πτιλωτὰ & διφυῆ πτερά, sub πτιλωτοῖς insecta collocat: licet alibi eis πτερὰ quoque tribuat. Aristoteles De ingressu animal. τὰ δὲ πτίλα τοῖς ὁλοπτέροις ὑπὸ τὸ πλαγίου φέρεσθαι, id est membranulæ pennarum, vt Camerarius interpr. Pinnas etiam vel Pennas simpliciter reddere aliquis possit qui Plinium sequi velit. is enim insectis (quæ ex ὁλοπτέρων genere sunt) modò pennas, modò pinnas tribuit. Dicitur item de serpentium alis. Herodot. lib. 2, de quodam serpente, πτίλα ἔχοντα οὐ πτερωτὰ φορέοντα, ἀλλὰ τοῖσι τῆς νυκτερίδος πτεροῖσι μάλιστα κατ' ὁμοφυίην. Dicitur etiam de pinnis auium. vt apud Plut. in l. De solert. animalium, de hirūdinibus, λίμνης ἢ θαλάσσης ὑπὸ χρόνου πεπηγυίας φαύουσι ταῖς πτίλοις ὑπτιάζουσαι, superficiem cōtingunt extremis alarum pinnis. Dicuntur etiā πτίλα molliores auium pennæ, id est plumæ: item lanugines excluſos pullos vestientes, quibus deinde cum incremento eorū pereuntibus, legitimæ plumæ oriūtur. Apud Aristoph. autem Acharn. Γλαῦξ ἢ τὸ μέγα κεκμηλακυδοπτίλου ποτὲ Πρὸς ταῖς πίτυσιν, δεινὸν ᾠδὴν μέλος, schol. dicit intelligi πῖλον κεφαλαίαν, galeam, à cono pennato. At πτίλα πλοὸς metaph. dicūtur Vela, sicut & πτερὰ suprà. Posui autem hìc πτίλον, quòd eiusdem cū πτερὸν originis id esse tradant grammatici. videlicet ab insusitato themate πτίω, vnde ἔπτιμαι.

C. Ἄπτιλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Implumis, Inuolucris. idem quod ἀπτί A ρωτος, vt tradit Suid.

C. Τετράπτιλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Quaternis pinnis volans, Quaternas pinnas siue pennas gerens. Aristoph. Acharn. Βάλει μαχεδαΐ Γηυόη πτερὰ πτιλῶ; vbi Lamachum intelligit quatuor pinnas in galeæ cono gerentem.

Πτίλωσις, εως, ἡ, Pennarum plumarúmque annua mutatio, vt Marcell. Dioscor. interpr. tradit. ‖ Item, Defluuium pilorum è palpebris callosis & rubentibus. Aetius scribit compositam esse affectionem ἐκ τῆς μαδαρώσεως καὶ τῆς σκληροφθαλμίας. non enim simplex pilorum defluuium est, sicut μαδάρωσις, sed præterea palpebris, & oris præsertim earum, accedit crassities, callositas & rubor, quæ sunt τῆς σκληροφθαλμίας συμπτώματα. Gorr. Idem malum dicitur ETIAM Γπλα βλέφαρα à Dioscoride lib. 1, cap. 87, vbi Marcellus vertit Glabrescẽtes simulque nascentes alias palpebras: huius suæ interpretationis rationem ex Galeni Isagoge afferens, qui πτίλωσιν esse dicit quum aliæ subnascuntur palpebræ: quæ verò naturales antea erant, defluentes fractæ ve, dolores iis quæ punguntur similes faciunt. At vocem hanc à πτίλον factam esse, quòd quemadmodum pulli auium πτίλα (id est lanugines quibus primùm exclusi vestiuntur) ætate progredientes mutant, ac pennas assumunt, eásque annuatim mutant: sic etiam in palpebris pili mutentur, ac mutatis alii subnascantur. Posset tamen deriuari etiam à πτίλος. NAM Πτίλοι dicuntur (vt Galenus tradit libro 14 Method. medic.) quibus periere ex ciliis pili. Alii verò nõ omnes generaliter quibus ii pili deciderunt, πτίλως vocandos censent, sed quibus præterea adiuncta est crassities, callositas ac rubedo palpebrarum: quòd aliter inter eos qui τῇ πτιλώσει, & eos qui τῇ μαλφώσει laborant, non liceat distinguere. Gorr. Aetius libro 7, cap. 80, ὅτι δὲ τὰ πτίλων καλουμένων καὶ πτερύγιά καὶ τύλοι παμέγεθη ταῦτα (id est ci tarsi τῆς ὀφθαλμῶν) ὡς ἔφη σαφῶς τὸ πάθος ἐκ μαδαρώσεως καὶ σκληροφθαλμίας: loquens ὡς ἐπὶ πτιλώσεως. Diuersis autem modis scribitur hoc vocabulum. apud Hesychium enim est πτιὸς, cum accentu in vltima: apud Suidam πτίλλος, duplici λ & accentu in penultima, at in medicorũ libris πτίλος etiã. Sunt verò & qui à τίλλω deriuatum existiment, secundum quos geminatum λ fuerit.

Πτιλωτὸς, οῦ, ὁ, Pennatus, seu Pinnatus. Aristot. De hist. animal. libro 1, cap. 5, τῶν δὲ πτηνῶν τὰ μὲν πτερωτά ἐστιν, ὧν αἱ πτέρυγες καὶ ἱέρακες· τὰ δὲ πτιλωτά, οἷον μέλιττα καὶ μυλολόνθη· τὰ δὲ διπτερόπτερα. alia alis volãt, vt aquila & accipiter: alia pinnis. Ibidem, πτιλωτὰ δέ, ὅσα αἷμα, οἷον τὰ ἔντομα. Et πτίλωτα κυανοπτερύγια, cæruleæ alæ plumeæ: de quibus vide in πτερωτός.

Πέτομαι, ETIAM Πίτνημαι, ET Πετάομαι, idem quod ἵπταμαι, id est Volo: eiusdémque originis. videlicet ab inusitato themate πτάω. Iliados β, de apibus, Βοτρυδὸν δὲ πίπτουσι ἐπ' ἀνθήρισιν ἰαερινοῖσιν, de apibus. Iliad. μ, de dracone, Αἰπὺς δὲ κλάγξας πίτνα πτοιὴς αἰόλιος. Aristot. De mundo, τὸ ἀέριον ζῷον οἰήσεται πτόμενον, aerium animal volabit. Plutarch. De solert. animal. οὐ γὰρ ὁμοίως ἱέραξι βίᾳ πίπτουσι καὶ πάλιγξι, οὐδὲ αἰτοὶ πίπτονται καὶ πτόμενοι. Aristot. in 3 Metaph. τὰ πτώματα δ' ὠκεῖα. Apud eundem reperitur πετᾶται, non semel, vt testatur Bud. Metaphoricè dicitur de iis quæ rapido cursu aut impetu feruntur, tam inanimis quàm animatis, sicut & ἵπταμαι. Iliados π, de equis, — ἅμα πτοιῇσι πετέσθην. Et Il. ψ, — τὼ δὲ κονίσῃσι πετέσθην. Il. ν, Γῦα δ' ἐθηήσαντο ἑλασσάμενοι, πόδας ἀκὺς καὶ χεῖρας ὑπερθύμους, Αἴαντ' ἠδ' Ὀϊλῆα· ἐπεὶ ἔτι οἷος ἐπέπτη ἀκύπορος, ὥστε πέτεσθαι. Epigramm. libro 2. Ἦν βραδὺς ἐν Εὐτυχίδης τὸ δρόμος· ἀλλ' ὅτι δ' ἵππον ἔτρεχεν, ὥστε λίχνῳ, Εὐτυχίδης πέτεται.

C. Καπτίτης, Malè volans. idem quod κακόπτερος. Budæus ex Aristot.

C. Ταχυπέτης, Celeriter volans.

C. Ὑψιπέτης, Altiuolans, Cic. Altiuolus, Plin.

C. Χαμαιπέτης, Humi volans. contr. præcedenti.

C. Ὠκυπέτης, Celeriter volans. idem quod ταχυπέτης & ἀκύπτερος. Hesiodus Erg. ὠκυπέτης ἴρηξ, παυσίπτερος ὄρνις. Opp. lib. 3 De venat. πάσιν ἀκὰ χθόνα ὠκυπέτῃσιν ἴδυς ἀκοντίζει μαλερὸν βέλος, dorsis volucribus. ET ὠκυπέτη, ἡ, Harpyiæ nomen apud Hesiodum Theog.

Πετηνὸς, οῦ, ὁ, Volucris. idẽ quod πτηνός. Et πετηνὰ plur. numero substant. Volucres, Aues. Aristoteles Polit. 1. Pro quo poeticè resoluta vocali, & verso ι in η, DICITVR Γπτηνός. Iliad. β, ὀρνίθων πτερύγων ἔνθεα πολλά: Hesiod. Erg. Ἰχθύσι τοῖς καὶ θηρσὶ καὶ οἰωνοῖς πτερόεσσι. Et plurali numero substantiuè τὰ πετηνὰ, Volucres. Iliad. φ, καρπάλιμός τε καὶ ὠκὺς πτερύγεσσιν, de aquila: quam Iliad. θ, & Il. ω vocat πλεόπτατον πετεηνῶν. Il. ρ, ὑψιπετηνίων πτερύγων. Aliqua tamen exempl. habent πτεηνῶν cum ε in penultima, quam scripturam Eust. non agnoscit, agnoscit autem priorẽ. Ex Epigr. citatur. ETIAM Πετηνὸς, sed videtur scribendum πτερνός.

C. ΑΝΑπτάμαι, Subuolo, Sursum volo, In altum volo. Aristoph. Auib., Ἀνεπτάμαν δὴ πρὸς ὄλυμπον πτερύγων κούφαις, Subuolo in cælum.

C. ΑΠΟπτάμαι. Auolo. Dion lib. 43, p. 236, οἱ δὲ δὴ αὖτοι ἐκ τῆς ἀραπτίδων αὐτὸ ταῖς πτέρυξιν ἐπίστωσαν, ἐς τὸν Καῖσαρα ἀπεπτέτο. Citatur item pro Reuolo ex Plutarcho. sed locus non profertur.

C. ΔΙΑπτάμαι, Peruolo, Volando pertranseo. idem quod διίπταμαι suprà.

C. ΕΙΣπτάμαι ET Εἰσπέτομαι, Inuolo, Volando introeo. Pro quo dicitur ETIAM Εἰσπετάομαι. Aristot. De hist. lib. 9, cap 40, οὐ δύναται ἄλλου γε ἕως ἂν εἰς τὸ σμῆνος εἰσπταθῇ, donec in alueum inuolarit. id est, ἕως ἂν εἰς τὸ σμῆνος ἀφίκηται, vt paulo pòst sequitur.

C. ΕΚπτάμαι ET Εκπέτομαι, Euolo. Theophr. in 1 De caus. pl. de semine cupressi, ἀπὸ ἐκπίπτασι δι' ἀχασκόντων τῶν σταμίνων, euolant dehiscentibus pilulis. Bud. Aristoph. Auibus, Ἐκπετόμενος αὖ οὗτος πείσεται ἐλθὼν οἴκαδε. Aristot. De Animal. l. 9, cap. 40, ἃ πτερούμενα ἐκπίπτασι. Dicitur verò ET Εκπετόμαι pro eodem. Aristot. ibidem de fucis, ἐὰν δὲ ἐκπεπτωκότων τῶν σταμένων ἐπιστρέφωσι ῥύδην ἐπὶ τὸν αὐχένα πρὸς τὸν οὐρανόν, ὅπερ διανοοῦνται αὐτοὶ καὶ ὥσπερ ἀποχυμαίζοντες. id est, ἔξω πίπτωσιν, vt paulo pòst loquitur.

C. ΕΠΙπτάμαι ET Επιπτάμαι, Aduolo, Inuolo. Volo super aut aduersum.

C. ΚΑΤΑπτάμαι, ET Καταπτάμαι, Deuolo, Volando descendo seu delabor. oppositum τῷ ἀναπτάμαι.

C. ΠΑΡΑπτάμαι ET Παρεπτάμαι, Aduolo (si modò accipi hoc potest pro iuxta volo, seu A latere volo) Item Præteruolo.

C. ΠΕΡΙπτάμαι, Circumuolo. Luc. περιπτᾶσθαι τὰ πλάγη.

C. ΥΠΕΡπτάμαι. Superuolo, Supernè volo. Aristoteles l. 5 De hist. anim.

Ποτὶ, ἧς, ἡ, Volatus, à πέτομαι, vt νομὴ à νέμομαι. Odyss. ε, Αἰθυίῃ δ' εἰκυῖα ποτῇ αἰετὸς ἆσσον ἰόντι, mergo volatu similis. Eustathius ibi annotat posse etiam in nominatiuo legi ποτὴ αἰετὸς ἆσσον ἰόντι, id est Volans: scribi verò & ποτεὺς, subaudito χήν, vt sit χὴν πτῆσιν.

Ποτάομαι, ῶμαι, idem quod πέτομαι seu πετάομαι. Iliad. β, Ἔνθα δ' ἔνθα ποτῶνται ἀγαὶ μόμφαι στρατιάων, de auib. Eodẽ in libro, αἱ μὲν τ' ἔνθα ἄλις ποτέονται, αἱ δέ τ' ἔνθα, partim huc volãt, partim illuc. Scribitur ETIAM Ποτάομαι, sicut τρωφάω & τρωπάω, teste Eustathio.

Ποτητὸς ET Ποτητὸς, οῦ, ὁ, Volucer. idem quod πτηνὸς & πετεινὸς suprà. Et ποτητὰ plurali numero substantiuè Volucres, vt πετεηνὰ & πετηνὰ suprà. Odyss. μ, Τῇ μέν τ' οὐδὲ ποτητὰ παρέρχεται, οὐδὲ πέλειαι. At ποτητὸς, Alatus, Volucer, citatur ex Euripide. Pro quo Doricè DICITVR Ποτανὸς, vt testatur Eustathius, citans ex Lamprocle de Pleiadibus, αἳ πτεραῖς ὁμοίυμοι πτελειᾶσιν ὀρθίαις κέντραις.

C. ΑΜΦΙπτάμαι, Circumuolo. Iliad. β, Μήτηρ δ' ἀμφεπτᾶτο ὀδυρομένη φίλα τέκνα. Vbi tamen Cicero vertit non Circumuolabat sed Superuolabat, fortassis metri causa. Verba eius sunt, Nona super tremulo genitrix clangore volabat.

C. ΕΚπτάμαι & Εκπέτομαι, Euolo. At metaph. Iliad. τ, ὅτι ἔρρουσι νιφάδες Διὸς ὀκποτέονται, pro Decidunt. Scribitur verò ET Εκποτάομαι per ω in penultima, teste Eustathio, sicut & in ποτάομαι.

C. ΕΠΙποτάομαι, Aduolo, Superuolo. Apud Dioscoridem

libro 5,cap.85, de pompholyge, ἵν' δὲ καυφοπάτῃ, ὡς δύναιτο ὀπτᾶσθαι τῷ αἰεί, Ruell. interpretatur, Vt in auras euolare possit. Notandū verò esse vocabuli huius terminationem καυφοπάτης, ideóque scripturam huius loci posse esse suspectam.

Ἵ̓ΠΤΩ, SIVE ἴπτω, Fut. ψω, Noceo, Damnum infero, Lædo. βλάπτω. Passiua quoque vox eiusdem est significationis. Iliad.β, de mente Atridæ, Νεῖκος δ' οὐτιδανοῖσι μάχας δ' ἴπτασι γὰς Ἀχαιῶν. Iliad.α, in precatione Chrysæ ad Apollinem, Τίσσεις μοι ἐμὰ, μάχα δ' ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν. id est ἔβλαψας. Sunt autem qui ab ἰπὴ (de quo in col. sequenti hoc verbum deriuent: alii contrà nomen illud ab hoc verbo deducunt. Inuenitur autem ΕΤΙΑΜ Ἐξίπτασθαι apud Hesychium, expositum ὀκνεῖσθαι, tanquam videlicet à themate ἴπτω.

Ἴπτης, ου, Muscipula. ἡ παγὶς τῶν μυῶν, ἡ μυόχθα, Eust. & Pollux: ab ἴπτω, quòd muribus noceat & perniciem afferat, aut eos opprimat. Nam ἴπτης accipiendum hic est pro eo muscipularum genere quo mures opprimuntur. vnde ἰπτὴς (scribitur enim & oxytonως) Hesychius esse dicit τὸ ἐμπίπτον τοῖς μυσὶ ξύλον. ‖Item, Officina fullonis, Fullonica. τὸ τῶν γναφέων ἐργαλεῖον, vt Pollux exponit, ex Archilocho citans. κἀστὰς ὁ ἴπτης. ‖Exponitur etiam κόλασις, τιμωρία, Pœna, Supplicium: item, Prætonum. ‖Item, Potus, πόσις, vt apud Hippocratem in μοχλικῷ Galen. exp. ‖Scribitur verò & ἶπτης, cum circumflexo, quod exponitur πιεσμὸς, Pressus, siue Pressura. Pind. Olymp. Ode 4, ὦ Κρόνου παῖ, ὃς Αἴτνας ἔχεις, ἵνον ἰωὴ μόταται ἑκατογκεφάλα Τυφῶνος, Onus ventosum quo centiceps Typhon premitur. Apud Pollucem autem aspero spiritu scribitur ἵπτης & ἱπτάω, contrà quàm in aliis libris: apud Hesychium autem est etiam ἱπτοδόκη & ἱπτούμβος, idque suo loco, id est post ἱπτότης: Apud eundem est ΕΤΙΑΜ Εἵπτος, itidem παγὶς, καὶ πᾶν βάρος.

Ἱπτάω, ῶ, Premo, more fullonū aut muscipulæ. πιέζω. Suid. ex Aristoph. Eq. ἱπτούμβος ταῖς συμφοραῖς. Pollux ex Cratino, δώσεις ἐμοὶ Καλλιὼ δίκλιν ἱπτούμβος ταῖς συμφοραῖς, Dabis mihi luculentas pœnas pressus miseriis. Annotat Pollux verbum ἱπτοῦν & ἱπτοῦσθαι acceptum pro λιποθυμίζεσθαι & πιέζεσθαι, & ναφθίειν, fullonum esse propriū. apud eum, sed perperam, scribitur ἱπτούμβος. Ex Aristoph. Eustath. citat, ἱπτούμβους ταῖς ὑποφοραῖς, exponens βλακτόμβους.

Ἐξιπτάω, ῶ, Exprimo. Dioscorides lib.5, ἐξίπτουσιν τὸ ὕδωρ, aquam exprimito. Idē, εἶτα λιποθυμίων ἐφεῖς πάλιν ἐξίπτου. & libro 1, capite 54, καὶ πάλιν ἐξίπτου. paulo antè verò dixerat, ἰάσας τὴν νύκτα ἐκθλίβε: & paulo pòst dicit ἐκπίεζε. Galenus libro 1 De loc. aff. σκύλλει τὶς κάμινον ἐξαρίψας ὥς περ καθαίρων θέλῃ, ὅταν μαλακὴ γένηται, ἐξίπτουσιν, quùm que mollis fiet, exprimito. Et in pass. Ἐξιπτόμαι, Exprimor. Dioscor. ἐξιπτομένα ῥόδα, Intritu pressa, seu expressa. & ἐξιπτὸν ἔλαιον, idem quod ἀκροτὸν, vt ipse idē inquit. B. Medicamenta autē aliqua dicūtur ἐξιπτᾶν quæ malos humores extrahunt ac velut exprimunt & expurgant. Vnde & ἐξιπτούμβους ab Hesychio exponitur καθαιρούμβους. Aetius libro 13, capite 2, de emplastrorum quæ à cane morsis adhibentur, facultate, καὶ γὰρ τὸν ἰὸν ἡ χυμὸν ἐξιπτοῦσι καὶ ἀνατυλοῦσι τὸν ἐπὶ ὀδόντων ὀπισθεν, venenosum humorem ex dentium morsu relictum expurgant & quasi exprimunt. VNDE Ἐξιπτικός, ή, ό, Cui exprimendi vis inest. Item Extrahendi & expurgandi vi præditus. vt ἐξιπτικὰ φάρμακα, medicamenta quibus inest vis extrahendi & expurgandi, ac velut exprimendi malos humores: eadem ferè quæ διαφορητικὰ & ὀπτικὰ, id est discussoria atque attractoria. Galen. κζ' ἤθων, libro 7, διαφέρουσι ταῦτα διὰ φαρμάκων διαφορούντων μὲν διαλυτικῶτερα τὰ παχυμερῆ ὑγρὰ, εὐ μᾶλλον ἰσχνὰ γε καὶ λεπτὰ ἀθροίσας τῶν τοιούτων, ὡς τὰ διαφορητικὰ πολλὰ φάρμακα. καλοῦσι δ' ὀπτικά τε καὶ ἐξιπτικὰ τὰ αὐτά.

¶ Ἴπνος, siue Ἶπνος, ου, ὁ, Furnus, Testus siue Testum, φοῦρνος, κλίβανος, vt Hesychius & Eustathius exponunt. Sic accipit Erotianus hunc Aristoph. locum in Auibus, [τὴν παροιμίαν ταύτην] κρεμάσεται τὸν γαβὴν εἰς τὸν ἵππον ὥσπερ ἐπὶ οἴνου τῷ ἀσκῷ: at scholiastes ibi annotat, ἵππον propriè esse Caminum: καταχυσιὼς autem poni pro ἐσχάρᾳ, id est focus. ‖Item, Caminus, κάμινος, παρὰ τὸ ἕκειν, vt idem Hesychius & Aristoph. schol. & Erotianus apud Hippocratem exponit: (apud quem tamen esse qui ἵππον pro furno accipiant, idem Erotianus annotat.) ‖Item, Culina μαγειρεῖον. Aristoph. Pluto, Οἱ δ' ἵπποις ἡμῖν ἐξαπίνης ἐλαφαίτερος. Et in Vespis, εἰς τὸν ἵππον τίς ἐλήλυθε; καὶ μετὰ τοῦ πῦρ ὅστις καταδεδυκώς. In eadem comœdia, ὁ κύων ὠθεῖ ἐξ εἰς τὸν ἵππον, ἁρπάσας Τροφαλίδας τυρόδισκε λίχνε, καταδύδυθι. In his tribus locis & apud scholiastē, & in textu oxytonως scribitur. ‖Item, Lampas, Lychnus. λαμπτὴρ, φανὸς, λύχνος. Aristoph. Pace, Κἀπὸ δίπτου πρὸς Τῶν πλουσίων οὗτω βαδίζουσ' ἀσφόρων, ἵππους ἔχοντες· ὧν δὲ πὰξ ἵππειον τύρ. ‖Apud eundem in Pace, Κόλπου γυναικῶν ἐξαρτεχουσῶν εἰς ἵππον, scholiast. ἵππον positum anno tat pro αἰχάν. ‖Idem Aristoph. in Cocalo, ἵππον appellauit τὸν κόπρινον, id est Sterquilinium, teste Polluce & Hesychio. Apud quem Hesychium in hac significatione scribitur ἵππις, at apud Pollucem ἵππος cum accentu & spiritu leni in penultima. ‖Est etiam pars nauis, vt docet idem Hesych. Notandum verò, Cyrillum inter ἵππος & ἵππις hanc constituere differentiam, vt quum oxytonum est, Furnum significet: quum paroxytonum, Laternam siue Lampadem, τὸν φανὸν. Quæ tamen scriptura non obseruatur. Cæterùm quod ad etymon attinet, Eust. ab ἴπτω deriuat, vnà cum ἴπτος & ἱπτάω, etymologiæ autem rationem non adfert.

C. Ἱπολίβης, ητος, ὁ, ΕΤ Ἱπολιβήτιον, ου, τὸ, Vas seu lebes ad aquam in furno seu testo calefaciēdam. Lucianus Lexiph. ὁ μὲν τι ἱπολίβης ὑποφαλαίζων, ἐς ὑφαλλὸν ἡμῖν ἐπέτρεπε τὰς αἰθρακιάς. Pollux lib. 10, Θυμαντῆρες, θυμαντήρια, χαλκία, ἐχεῖδες, λέβης, λεβητάριον, ἱπολιβήτια, vasa sunt in quibus calefit aqua, ἵνα τὸ ὕδωρ θερμαίνηται.

C. Ἱποποιὸς, οῦ, ὁ, Qui furnos fabricatur. Luc. ἐγὼ τοῖς ἀληταῖς τοῖς χυτρίας ἐγὼ ἱποποιὸς, καὶ πάντας ὅσοι πλυνῆρι, θερμαστρίας ἀποκαλοῦσι.

Ἱπόω, ῶ, In furno seu camino uro, aut In furnum seu caminum conicio. Æschyl. Prometheo, de ipso Prometheo, Κεῖται γὰρ ὑπὸ πλευρὰν θαλασσίου Ἱπούμβους ῥίζαισιν Αἰτναίαις ὕπο, Ardens sub Ætnæ radicibus velut in camino. Sic legit etiam Aristoph. scholiast. Posset tamen fortassis legi etiam ἱπτούμβους ab ἴπτω: quo vocabulo in eadem re vsus est Pindarus, vt paulo antè in ἴπτω videre potes.

Ἱπίτης, ου ὁ, Furnaceus, Testuaceus. vt ἱπίτης ἄρτος, apud Athenæum libro 3, Panis furnaceus, Panis in furno coctus. Ex Timocle, καταμαθὼν δὲ κειμήλιον θερμὸν θερμῷ ἱπιτῆ ἄνδρα.

Ἱπνιος, ου, ὁ, Qui ex furno est, Qui furni est. vt ἱπνια λύματα, purgamenta & sordes ex furno. Aristophanis scholiast. ex Callimacho, Σωὶ δ' ἄμυδις φορυτόν τι καὶ ἱπνια λύματ' ἄειρεν. Quo tamen in loco ipse scholiast. intelligit τὸν κόπρον τῶν ζώων. Idem schol. ἱπνια substantiuè accipi tradit pro τὰ ἄπτα θάρματα τῆς ἱπνοῦ, ἢ τὰ ἐκ τοῦ κάμινου ὀπτηθέντα καύσιμα, Furni seu camini sordes: aut Quæ in camino accendi & vri possunt.

¶ Ἴψ, ἴπος, Vermis species qui cornua corrodit. Homerus Odyss. φ, de Vlysse arcum inspectante, πάντῃ αἰσυηρόσιν, πυρώμβους ἔνθα καὶ ἔνθα, Μή οἱ ἔκας ἴπες ἔδοιεν ἀποιχομένοιο ἄνακτος. Deriuatur autem ab ἴπτω, id est βλάπτω, quòd cornibus sua corrosione noceat. ‖Accipitur etiam pro vermiculis qui vites seu vitium oculos infestant: licet eos proprio nomine ἴπας Alcæus nominasse existimetur. Vide Ammonium. VNDE Ἰπικτόνος, Qui vermiculos vitium oculos infestantes occidit. Eustath. Ἐμυθεῖτο δὲ Ἡφαιστίωνι ἱπικτόνον τι ζάλωτα, ὡς φθείροντα τοὺς ἀμπελοφαγοῦντας ἴπας.

Ἶ̓ΣΟΣ, vel Ἴσος (nā & producta & correpta priore syllaba reperitur) Æqualis, Par. Homerus Iliad. υ, — εἰ δὲ θεὸς περ Ἶσον πίνειν πολεμιστῆλος. Apud eundem, ἴσον ἐμοὶ φάσθαι: non semel: item Ἶσον ἐμοὶ βασιλῆι, καὶ ἥμισυ μοίρετο πάντων, (vbi aduerbialiter accipi dicere possumus.) Idem Iliad. ε, — μηδὲ θεοῖσιν Ἶσ' ἔθελε φρονέειν. Apud eundem non semel, οἷς μή τις ἀπειρέσιος κί-

ὁι ἴσης, subaudito substantiuo: pro ἰσομοιρίας, id est virili parte. Budæus. Vtitur verò idem poeta sæpe pro ὅμοιος, id est Similis. vt Iliados λ, Ἐν δ' ἔπιπτε ὑσμίνη, ἰσαΐῃσι ἴσης αἰλλη. vbi scribit Eustathius accipi manifestè pro ὅμοιος. At verò interdum pro ἄμεινος quidem sumi ab Hom. sed ita tamen vt sit ἐμφατικώτερον, idem grammaticus alibi annotat. Exponit certè ἴσα, ὅμοια, in illo etiam loco quem ex Il. à protuli, sed ego non video quid obstet quominus in altera significatione ibi sumatur. Annotat verò idem ab Homero quidem priorem huius nominis produci, à tragicis autem corripi. Quibus addo, prosæ scriptores hos potius secutos esse quàm illum, vtpote apud quos ἴσος frequentius reperiatur q ἶσος. Inuenitur autem apud Hesiodum vtraque syllabæ quantitas in hoc vocabulo. videlicet ἶσος, vt in hoc versu, Μηδὲ κασιγνήτῳ ἶσον πολιῇσι καθίζειν: & alicubi ἴσος, vt Μηδὲ δυωδεκάμηνον. ἴσον καὶ πῆπε τέτυκται.

At in soluta oratione ἴσος, Æqualis, Par: (interdum verò & Æquus, vt paulo pòst docebo) ἴσον μέρος, Aristophani, Æqualis portio. Apud Athenæum ex quibusdam comicis, ἴσος ἴσῳ κυκρατήρ, subaudi εἶναι ὕδατι: vt sit ἴσος οἶνος ἴσῳ ὕδατι: de vino pari aquæ mensura temperato. Dicitur etiam καὶ λίξ ἴσον ἴσῳ κυκρατήρ, ab Aristophane. At verò ἴσον & πλέον opponuntur. Isocrates, οὐ μόνον ἴσον ἀλλὰ καὶ πλέον ἔχοντες ἀπέρχεσθαι. Sic Xenophon, ἴσον τυγχάνειν & πλεονεκτεῖν inter se opponit. Et quod Latini dicunt Par pari referre, Græci dicunt τοῖς ἴσοις ἀμείβεσθαι. Sunt verò & qui interpretentur ἴσον ἴσῳ ὀπτφίρειν. (Et illud τῷ ἴσον τυγχάνειν apud Strabonem, est etiam Pœnam parem, id est pœnam meritam & condignam, vel damnum accipere, vt inquit Budæus.) Interdum cum dativo personæ: vt ἴσον σοι φέρω ex Demosthene, pro Confero paria tibi. id est tantum quantum tu. Apud eundem τὸ ἴσον, sequente ὅσον: vbi scribit, τὸ ἴσον τοῦ δημοσίῳ βλαβὲν τιμᾶν οἱ νόμοι κελεύουσιν ὅσον περ τοῦ ἰδιώτου. id est, Tanti publicè damnare, quanti priuato damnatus est, Budæo interprete. Et Xenoph. Pædiæ 1, εἰς τὸ ἴσον ἀφίκεσθαι τῇ ἱππικῇ τοῖς πλησίοις. Interdum ἴσον & δίκαιον copulant (vbi meminisse oportet vocabuli Latini Æqualis deducti ab Æquus mistum itidè significante) vt in epist. Philippi, πῶς δοκεῖ τοῦτ' ἴσον ἢ δίκαιον; Et ἴσα καὶ δίκαια εἰρῆνη, Demosthen. Idem, οὐκ ἴσας γὰρ ἴσοις καὶ δικαίας ὁμοφανοῦς ξένοις ἢ φίλοις Αἰχίνης τοῖς Γλαυκοθέας καὶ Φίλιππος; id est Æqua, Non culpanda. Bud. (Sed & ἴσον pro δίκαιον apud Thucydidem, si eius scholiastæ credimus) Frequenter verò ὅμοια quoque iungitur cum ἴσα. vt Xenoph. ὅτι τοῖς ἴσοις καὶ ὁμοίοις, pro Æquis conditionibus. Et in singulari ὅτι ἴσον καὶ ὅμοιον apud Thucydidem sæpe, & reliquos, (vel ὅτι τῷ ἴσῳ cum articulo) Pari iure & conditione. vel Æquali vtrinque conditione iuris sui obtinendi. Sed hîc subauditur substantiuũ, vt tradit B. pag. 976. vbi affert & ἴσος ex Homero pro ἰσομοιρίας. Apud Thucydid. alicubi cum ἀπὸ τῆς ἴσης subaudiendum putatur substant. μοίρας: alibi πολιτείας. quum dicit τῆς ἴσης μετέχειν: at verò συμπολιτείας, vbi scribit, ἀπὸ τῆς ἴσης κοινωνίας ἐσχηκότας ἐπανορθῶσαι. Denique cum hoc nomine subauditur etiam interdum μοῖρα: interdum verò & δίκη. Substantiui autem locum sæpe obtinet ἴσον, & exponitur non solùm Æqualitas, item Æqualis portio seu Æqua: sed etiam Æquabilitas, item Iuris æquabilitas, item Ius. vt τὸ ἴσον ἔχω, Ius meũ obtineo, (quod & τὸ ἴσον τυγχάνω, interdum.) Et ἀπὸ τοῦ ἴσου Thucyd. itidem, vt ὅτι τῷ ἴσῳ καὶ ὁμοίᾳ, pro Pari iure & conditione: interdum verò Ex æquo iure. At στῆναι ἐπὶ τοῦ ἴσου γίγνεσθαι apud eundem redditur Cum ipsis exæquarentur. In vulg. lexicis affertur & διὰ τοῦ ἴσου pro Per æquas portiones: & ἐν ἴσῳ pro In pari conditione. Item, ἐν ἴσου γὰρ ἐμοὶ πόλει ex Euripide pro Id ex æquo ad omnes pertinebat. Et ex Thucydide, ὡς ἴσου τοῦ καὶ μὴ ὁσημοῦν, pro Perinde ac si. Dicunt autem interdum ἴσα sequente καί, aduerbialiter, hac in significatione, id est pro Perinde, Æquè. Thucyd. libro 3, καὶ Δία τὸν ἐπάμυνον, ὡς οὗ περὶ ἴσα καὶ ἱκέται ἱερὰ ἱκετεύομεν, perinde vt supplices, æquè atque supplices. vt Budæus vertit, afferens & ex Laertio in Polemone, pag. 189, Ναυσιφάνην ἔφασκεν αἰσχυνόμενον εἰπεῖν τι πρὸς αὐτὸν περὶ Κράτητος, ὡς μὲν σὺν ἀγνοοῦντι, τὸν δὲ ἴσα καὶ μὴ ἀκούσαντα, hunc autem, perinde ac si non audiuisset. (quibus verbis significat ἀπυμπάθειαν eius) Et ex Gregorio, ἴσα καὶ παίδων ὁ τιμωρητής. Apud eundem autem ἴσα διώκειν exponit Idem posse, Et ἴσα δρᾶσαι τοῖς σώμασι, æquè pollent ac corpora. Itidē cum dativo, ἴσα βαίνων Πυθοκλεῖ, Pari gradu incedens cũ Pythocle. quod prouerbiale est. ἴσον autē aduerbialiter: vt apud Homerum Iliad γ, Ἴσον γὰρ σφὼ πᾶσιν ἀπηχθέσθην κακοῖσι, Æquè ac. Et ἴσον ἀπέχειν, Thucydidi, Æqualiter abesse, Tantundem abesse.

Ἴσα κῶλα apud rhet. vide in Ἰσόκωλον.

Ἴσα μαρτύρια Marci cap. 14, v. 56, Paria testimonia, id est cohærentia. Vet. interpr. Conuenientia.

Ἴσος de numero etiam dicitur. nam (vt scribit Aristoteles Polit. 5, pag. 157) ἴσον est διττόν, τὸ μὲν ἀριθμῷ, τὸ δὲ, κατ' ἀξίαν. Sic igitur Xenophon dixit ταῖς ἴσαις ναυσί, totidem naues, Hell. 1, Λυσίας ἔχων ταῖς ἴσαις ναυσί. Et Herodotus ἴσα ἔτεα, Totidem anni. Gregorius verò singulari etiã numero ἴσον pro ἰσαριθμον dixit. nam vno in loco scribit ὀκτὼ πλίνθους τεσσάρων ἐμφύσιον τῷ Ἡλίου σφυρῷ πλῶ, καὶ τῷ αὐτῷ πλῶ ἰσαριθμον καὶ πλινθίδιον ὀπτήλιον: in altero autem, Ἐλισσαίου τὸ πλῶ ἴσον δέκα μέλι ὀπτὰ τὸν παῖδα τῆς Σουμαντίνδος, totidem inclinationes & incuruationes (q. d. totam. vt dicitur Totam quotam) pro πασσάλους δέκα μέλη. B. Frequenter verò dicitur ἴσος vel ἴσον τὸν ἀριθμὸν seu τῷ ἀριθμῷ, pro ἰσάριθμος & ἰσαρίθμως. Aristoteles, ἔστω τοίνυν ἴσα τὸν ἀριθμὸν ἐκάστου. Idem, ἴσα τῷ ἀριθμῷ τοῖς ἐκ τῶν πόλεων ἔχοντι καὶ ἐλευθέρα.

Ἴσος, aduerb. Æqualiter, Æquè, Æquabiliter, Cum æquabilitate. cui opponitur ἀνίσως. Demosthenes Olynth. 3, ὅτε δὲ τὸ πρὶν μὲν Ἑλληνικὰ πιστῶς, τὰ δὲ πρὸς τοὺς θεοὺς ἀσεβῶς, τὰ δὲ πρὸς αὑτοὺς ἴσως διῳκεῖτο, μεγάλων ἐπόντων ἀπιστεῖσθαι διδασκαλίαν. Sed rarum est ἴσως in huiusmodi significatione. (EST ENIM Ἴσως Fortasse, in ea quæ passim obuia est signif. Aristoteles Rhet. 2, ἐκ ἀμφισβητουμένων πρὸς πίστιν αἰεὶ τὸ ἴσως καὶ τάχα. Xenophon Pæd. 4, ἴσως μὲν οὖν οὕτως ἔχει. Et ἴσως μὲν, cui redditur ἴσως δὲ, apud Platonẽ in Apol. Item ἴσως geminatum apud Demosthenem Olynth. 3, ἴσως αὖ ἴσως, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τέλειόν πως καὶ μέγα κτῆσαι ἀγαθόν. Plato in vno membro ἴσως, in altero τάχα posuit in Minoe, ἐκ ἴσως καλῶς λέγεις· τάχα δ' ἄμεινον αἰσόμεθα. Sæpe verò adiungitur hoc ipsum τάχα, & ἴσως τάχα dicitur ὀνομαστικῶς. vt ab eodem Platone in Apol. ὑμεῖς δ' ἴσως τάχ' ἂν ἀχθόμενοι, ῥᾳδίως ἂν με ἀποκτείνοτε. Item τάχα præcedente. vt τάχα πάνυ ἴσως, in vulgatis lexicis. Et ἴσως δέ τε, eadem ex Platone De leg. Dicitur & ἴσως που, sicut τάχα που, vacante particula που. Sciendum est autem & ab Aristotele & ab aliis interdũ ἴσως adhiberi locis quibusdam vbi alioqui de re minimè dubia agitur: adeo vt addi videatur ad loquendum modestius. Cæterùm ἴσως hac in significatione à nomine ἴσος fieri minimè censeo: de eo tamen hîc dixi, quòd nullum aptiorem locum inuenirem.)

ADVERBIALITER autem ponitur non solùm Ἴσα, de quo iam dixi: sed ETIAM Ἐξίσου, Ἐπίσης. (quæ & disiunctim Ἐξ ἴσου ET Κατ' ἴσης.) ITEM Ἐξίσου quod & ipsum sæpe disiunctim Ἐξ ἴσου scriptum inuenitur. Chrysostomus, ἐπειδὴ μάτην ἔδει τις ὅταν μέλλῃ τῆς ὀφειλομένης, ἐξίσης ἐμοὶ, Æqualiter mihi, Æquè ac mihi. Apud Libanium autem ἐξίσης ἀπάντων οἱ δίκαιοι, pro Adæquarunt sententiæ iudicũ. Bud. Et ὁμοίως apud Xen. dictum pro Æquè ac, vel Perinde, eodem modo quo ἐξίσης in illo Chrysostomi loco: indéque cum dativo, ὁμοίως ἐμοί. Est autem medium τῷ ἐπ' ἴσαις & ὁμοῦ πάσιν, vt annotat Budæus: qui etiam affert ex Alex. in Topic. 35, ὁμοίως λεγόμενον esse τὸ αἰτιατικῇ μεμορφωμένον. At ἴσου vel ἐξ ἴσου (de vtroque enim simul agam) aliis etiam modis & construitur & exponitur quàm præcedentia. In vulgatis lexicis ἴσου, Æqualiter, Ex æquo, Tãundem. Et οἱ ἴσου ex Plat. De leg. Æquales, Pares. Item ex Lucian. ἴσου ἀναστήσονται τοῖς φιλοσόφοις, In eodem quo philosophi ordine habebuntur. Et ex Demosth. ἴσου ποιῶν, Exæquare. Budæus autem ἐξ ἴσου

diſiunctim affert cum eodem verbo, ex Ariſtide ἐξ ἴσου ποιεῖν πρὸς ἑαυτόν, pro Æquare ſibi aliquem, Æqualem facere. At τοῖς ἐκ τοῦ ἴσου ἡμῖν οὖσι, pro Iisq; nobis ſunt æquales: in hoc Xenophontis loco, ἐξισωσόμεθα τοῖς νῦν πεπεμμένοις μᾶλλον, ἢ τοῖς ἐκ τοῦ ἴσου ἡμῖν οὖσι. Affert verò & ἐξίσου coniunctim, pro Ex æquo, in hoc loco Lyſiæ, ἐξίσου τοῖς πλουσιωτάτοις συνών. At ex Andocide diſiunctim rurſus, ἐξ ἴσου χρῆται τοῖς πολίταις. A

C. Ἰσοστήκης, ἰσοστελής, Ἰσόσταθμος, ponenda erunt in ἀστερός, in σκέλος, in στάθμος. Quod & de aliis huiuſmodi dici intelligendum eſt.

C. Ἄνισος, ου, ὁ & ἡ, Inæqualis, Impar. Ariſtot. Polit. 7, αὖ τε ἴσον, αὖτε ἄνισον μεταλαμβάνωσι. Idem libro 5, πανταχοῦ γὰρ δεῖ τὸ ἄνισον ἡ τιμᾶσθαι. Et ἄνισος apud eundem, de perſona dictum, Non æqualis, ſed ſuperior, vel inferior. HINC Ἀνίσως, Inæqualiter. ET Ἀνισότης, Inæqualitas. vt apud eundem Ariſtot. ἀνισότης κτήσεως & πρὸς τιμάς.

C. Παρίσος, Æqualis, vel Compar, vt Budæus exponit, afferens ex Polybio, παρίσους τοῖς Γωμαϊκοῖς σφετερίζεσθαι τὸ πρὸς συμμαχεῖν. ‖ Παρίσον apud rhetores, Propè æquatum, Quod conſtat ſimilibus membris, teſte Aquila. Quintilianus libri 9, capite 3, quum dixiſſet ſimilium ferè quadruplicem rationem eſſe, inter alia ſubiungit, Aut certè par eſt extremis ſyllabis conſonans, Non verbis ſed armis. Et hoc quoque quoties in ſententias acres incidit, pulchrum eſt, Quantum poſſis in eo ſemper experire vt proſis. Hoc eſt παρίσον, vt pleriſque placuit. Cleoſteleus πάρισον exiſtimat quodſit è membris non diſſimilibus. Hermogenes autem, παρίσον eſſe ait ῥῆμα λόγου ὅταν τὸ αὐτὸ ὄνομα ἄλλῳ καὶ ἄλλῳ προσλαβὸν συλλαβῇ, διαφόρως διαιρεῖται ἔχῃ. vt apud Iſocratem, ἐὰν ἦς φιλομαθής, ἔσῃ πολυμαθής. Et apud Thucydidem, καὶ προεβουλεύσαντο αἱρεῖσθαι μᾶλλον ἢ αἱρεθῆναι βουλεύειν. Euſtathius pag. 1577, καὶ εἰσὶ δὲ καὶ ὅπου φασὶ παρισαχῶς ἐν πόλει ἴσχαν κέρδεα, τὸ ἐξισωσίμως καὶ τὸ μωσησίμως. B C

Παρίσως, Æqualiter. B. ex Demoſth.

Παρισόω, ῶ, Adæquo, Æquale reddo, ſeu par, aut compar. Item Æquiparo. Plato De republica libro 6, ἄνδρα δὲ ἀρίστῃ παρισωθῆναι καὶ ὁμοιωθῆναι μάχῃ πρὸς δυνατὸν πόλεως οὐκ ἔστιν ἐνδέχεσθαι. id eſt Adæquatum. B. VNDE Παρίσωσις, Adæquatio. Apud rhetores autē ſignificat peculiariter ſtructurā orationis cui adhibentur quæ πάρισα vocantur, (de quibus modò dictum fuit) Ariſtoteli in Rhet. 184, παρίσωσις & παρομοίωσις & ἀντίθεσις, ſtructuræ ſunt orationis, inquit Budæus. Quidam παρίσωσιν ex Quintil. interpr. Pares eloquutionum tractus. D

Ἰσόω, ῶ, Æquo, Adæquo. Xenoph. Pædiæ 7, pag. 116, in fine, εἰ δέ πῃ τῆς τοῦ σώματος ἰσχύος μειοῦσθαι δοκοῦσιν, ὁ σίδηρος ἂν ἰσοῖ τοῖς ἀσθενεῖς ἐν τῷ πολέμῳ τοῖς ἰσχυροῖς. ‖ Item, ἰσοῦσθαι pro Æquiparare ſe, vel Æquipararī. Homer. Odyſſ. η, verſu 207, — τῶν κεν ἐν ἄλγεσιν ἰσωσαίμην. (Legitur tamen ἐξισωσαίμην non ſolùm in textu commentariis Euſtathii inſerto, ſed etiam apud ipſum Euſtathiū. quod valde miror, quum hanc lectionem verſus nullo pacto admittat) Arat. ἐπεὶ οὐκ ἂν ἔμελλεν ὀκείη Δωρίδι καὶ Παλλάδι μεγάλων ἄπο ἰσώσασθαι. E

C. ΑΝΙσόω, ῶ, Exæquo, Adæquo. vnde ἀνισωθεὶς πλήθει, ex Herodoto, Exæquatus numero, Adæquatus numero, Par numero. ‖ Exponitur etiam Ad æqualitatem redigo. ‖ Item pro Permuto, Commuto. Budæus ex Platone in Politico. 175, καὶ τὰ τῆς πυκνῶν ἕρπα διακομίζοντες ἐπ' ἀλλήλους καὶ ἀνισοῦντες, οἱ μὲν, κατ' ἀγορὰς, οἱ δὲ πόλιν ὀκ πόλεως ἀλλάττοντες, νόμισμά τι πρὸς πᾶσα καὶ αὖ πρὸς αὖτὸ διαμείβοντες. Animaduertendum eſt autem non eſſe hoc ἀνισόω ab ἄνισος (quum repugnet ſignificatio) ſicut eſt παρισόω à πάρισος: ideóque ſeorſum poni. F

c. 2. Ἐπανισόω, ῶ, idem. Exponitur & Compenſo. G

C. ΑΝΤΙσόω, Adæquo, Exæquo, Æquo, Æquale reddo. Et paſſ. Ἀντισόομαι, οῦμαι. Adæquor, &c. Greg. πόσον γὰρ εἰσπίσομεν δάκρυον, ἵν' αὐτὸν θῇ τῇ πηγῇ τῆς βαπίσματος;

C. Ἀπισόω, ῶ, idem quod præcedēta ἀνισόω & ἀντισόω, Adæquo, Exæquo, Adæqualitatem redigo. VNDE Ἀπίσωσις, Adæquatio. B

C. Ἐξισόω, Æquo, Adæquo, Æquiparo. vnde ἐξισοῦμαι, Æquor, Æquiparor. Thucydides 2, ἔστιν δὲ ἀδιάβατα ἐξισοῦσθαι. Budæus tamen ἐξισοῦσθαι reddit etiam Adæquare, dicens idem eſſe quod ἰσάζειν, & Homero ἰσοφαρίζειν. Polit. apud Herodianum vertit etiam Conferri. At in hoc Plutarchi loco in Themiſt. τοῖς βαρβαρικοῖς ἐξισούμενοι τὸ πλῆθος, Barbaris pares numero. Apud Sophoclē autem in Electra p. 132, Μήτηρ καλεῖται, μητρὸς δ' οὐδὲν ἐξισοῖ, ſunt qui ἐξισοῖ neutrum eſſe velint pro ἴσον ἔχει. ſchol. exponit οὐκ ἴσα προσάπτει τῷ τῆς μητρὸς ὀνόματι. In v. l. redditur, Nihil matris nomini reſpōdet, nec quicquā matre dignum facit. Ego verò arbitror οὐδὲν ἐξισοῖ. poſſe reddi (ſeruando receptam huius verbi ſignificationem) Nulla in re officium maternum adæquat, vel affectum. C

Ἰσάζω, Æquo, Adæquo. vt ἰσάζειν ταῖς κτήσεις καὶ ὁμαλίζειν ταῖς οὐσίαις, Ariſtot. Polit. 2, pag. 111. Sed interdum abſolutè etiam ponitur, vt Adæquare apud Ciceronem. Sic ἰσάζουσαι ψῆφοι, quum adæquant iudicum ſententiæ. Alia exempla vide apud Budæum pag. 735. vbi & ἰσάζοντα ζυγὰ pro æquilibrio ex Ariſtophane. COMPOS. Ἀνισάζω, Æquo, Adæquo, Compenſo. Apud Ariſtotelem ἀνισάζειν & ἐπανισοῦν idem ſignificāt, vt ait Budæus, adſcribens hunc Ariſtotelis locum, ex lib. De part. anim. 2, ἵνα ἀνισάζῃ πρὸς τὸ θατέρου ὑποβολήν. Paſſiua vox eſt ἀνισάζομαι, Æquor, Adæquor, Compenſor. ITEM Ἐξισάζω, quod (ſicut ἰσάζω) interdum verbum neutrū eſt, pro ‖ Adæquo, item pro Idem polleo apud Themiſt. vt inquit Budæus: quem vide & pag. 618. vbi etiam ſcribit ἐξισάζοντα dici apud dialecticos (ſicut ἀντιστρέφοντα) ea quæ ἀντικατηγοροῦνται. id eſt quæ inter ſe viciſſim prædicati & ſubiecti vicem obtinent. D

Ἴσαις, Æqualiter, Pariter. Vel Totidem vicibus.

Ἰσαχῶς, Pariter. Item Totidem modis. Ariſtoteles Ethic. 1, cap. 6, τἀγαθὸν ἰσαχῶς λέγεται τῷ ὄντι, Bonum totidem modis dicitur quot modis id quod eſt.

Ἴσος, η, ὁ, pro ἴσος, poeticum eſt. Iliad. β, de equabus, παφύλῃ ὅτε νῶτον ἴσασι. Item, ἄγχι δὲ νῆας ἴσας, id eſt ἰσοπλεύρους, quarum latera æqualia erant. Sic Odyſſ. ε, ἀπώσαν πλοὺς ἴσης. Et δαὶς ἴση aliquoties apud eundem pro dapibus quæ æqualiter omnibus diſtribuuntur. vt Iliad. α, Δαίτωνι. οὐ γάρ τι δυμὸς ἐοῦ ἀίσσεται ἔμπης δαιτὸς ἴσης. id eſt ἴσου μοίρου. Et ἴσαι φρένες apud eundem, Animus moderatus & ſtabilis, Suique ſemper ſimilis, ἄκριτος καὶ οὐδαλέη φρένες. Odyſſ. ξ, Τοῦ δέ τε καταπαύει βλάβη φρένας ἔνδον ἴσας. Vbi ſunt etiam qui exponant ταχεῖς, ac deſinent ab ἴσαι. E

ΗΜΙΣΥΣ, εια, εις, (non enim Atticè declinatur, ἡμίσεως, ἡμίσεων, ſed ἡμίσους & ἡμισέων, vt Euſtathius tradit) ὁ, ἡ, τὸ. ἡμίσεια, ἡμίσου, Dimidius. Thucyd. ἥμισυ τεῖχος, Dimidius murus. Ariſtoteles ἥμισυ μέρος, Dimidia pars. Thucydides lib. 1, τὸ δὲ ὕψος ἥμισυ μᾶλλον ἐπιλείπει ἢ διατεῖναι, Dimidia ex parte altitudo illa abſoluta eſt quam animo conceperat. Plutar. Fab. αὐτὸς δὲ οὐδ' ἥμισυ μέρος ὤπτας, ne dimidiam quidem partem numero explentes. Ἡμίσεις; Dimidia pars. Odyſſ. γ, Ἡμίσεις νύ τοι ἔμπης μήλοισι, Ἡμίσεις δ' αὖ καίεται ἐλαίνομεν. Xenophon, ἱππέας ἡμῶν εἶναι μεῖον ἢ πεντε μέρος τῶν τοῦ πολεμίων ἱππικοῦ, πλῆθος δὲ ὡσεὶ ἐπὶ τοῖς ἡμίσεσι. Thucydides, ἡμίσεις ἡγησάμενοι, Dimidia pars exiſtimans. Athenæus lib. 15, de corollis, τοῦ δευτέρου δίδωσι τοῖς ἡμίσεσι, Dimidiā partem ex ſexaginta coronis. Sic neutro genere apud Athenæum lib. 12, ἔχων ἐξοισίας ἅπαντα λαβεῖν, τὰ ἡμίσεα καὶ πλείονα. Τὸ ἥμισυ, Dimidium, vel Dimidia pars. Iliad. ν, — τὸ δ' ἥμισυ κεῖτ' ὅπῃ χαίης. Heſiod. Erg. οὐδὲ τόσον ἴσασιν ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντός. Et apud Athenæum ὀκ τῶν ἡμίσεων, Dimidia ex parte. Apud Thucydidem ὑπὲρ ἥμισυ, ſupra dimidiam partem. Et apud Dioſcoridem ἄχρι ἡμίσεος ἑψῆσαι, Ad dimidias decoctū. Item aduerbialiter pro Dimidia ex parte. Idem Heſiodus Theog. de echidna, Ἥμισυ μὲν νυμφῇσιν ἐλικώπιδι δαῖε καλλιπάρῃον, Ἥμισυ δ' αὖτε πέλωρον ὄφιν. F

Ἥμισυς, ἡμίσεια & ἥμισυ, vel plur. ἡμίσεις &c. aliquādo cū

genit.cõſtruũtur:& tunc Lat.redduntur Dimidia pars. Plato De leg. τὰ ἡμίσεα τῶν χορείας, dimidium chorex. At apud Xenophontem, τὰ ἡμίσεα τῶν ἄρτων, panes dimidiatos. Dicitur etiam eleganter, ὁ ἥμισυς τοῦ χρόνου, & ἡμίσεα τῆς γῆς, pro Dimidia pars temporis, & Dimidia ſoli pars: ſeu τὸ ἥμισυ τοῦ χρόνου, & τὸ ἥμισυ τῆς γῆς. Demoſth. ad Lept. ἑκάστου δὲ τῶν ἀλλοτρίων ἕκαστος λείπεται. ὥστε τὸν ἡμίσεως ἔστ' ἁπλῶς τοῦ χρόνου, Dimidiatum tempus: vt Cicero dicit Dimidiati menſis cibaria. Thucyd. τῶν ἡμίσους τοῦ στρατοῦ, dimidiæ exercitus parti. Sic apud Demoſthenem in plur. ἡμίσεσι τῶν ἱππέων, dimidiæ parti equitum. Et apud Xenophontẽ, τῶν ἄρτων τοὺς ἡμίσεις, dimidiatos panes. B. Maſcul. & fœm. genus ſic vſurpatum habes in hoc loco Alexidis apud Athenæum libro 2, Τὸν μὲν ἰδιώτην, τοῦ βίου τὸ ἥμισυ ἀπολωλυῖαν νόμιζε. τὸν δὲ [τοιοῦτον] τῆς τύχης τὸν ἡμίσεα. Thucyd. ὅτι τῆς ἡμισείας τῆς γῆς, ob dimidii ſoli vſumfructum. Xenoph. Pædiæ 5, τὸν ἡμίσεα τῶν φυλακῶν ἐξάγει, dimidiam partem excubiarum. Plato epiſt. 7, τὸν ἡμίσεα τῆς οὐσίας, τὸν Διώνος, τὸν δὲ ἡμίσεα, τὸν ἐμόν, dimidiam fortunarum partem. Sunt tamen qui hic ſubſtantiuè capi velint. NAM Ἡμίσεα accipitur interdum pro ἡμίσεα μέρη, dimidia pars (ſicut ἥμισυ pro ἥμισυ μέρος) vt quum dicitur ἐξ ἡμισείας, dimidia ex parte: & ἐφ' ἡμισείᾳ. quorum priori Plato, altero Demoſth. vtitur. Synefius epiſt. 10, ἐξ ἡμισείας αὐ ἐσφαλθην πονηρῶς, ex dimidia parte agitarẽ miſerè & infeliciter. Sic verò dicitur etiam ἐξ ἡμιολίας.

Ἥμισυ, Semis. Athen. 97, ὀφωνῶν δὲ πλείονος δυοῖν δραχμαῖν καὶ ἡμίσους. Sic Plut. in Cat. ἔδοξεν αὐτῷ τοὺς ἀβαλόντας ἕκαστον δραχμὴν ἕκαστον ἀργυρίου, δικαιοῦν ἥμισυ μισθοῦ λαμβάνειν. Bud.

Deriuant autem ἥμισυς ex ἅμα & ἴσος, q. dux dimidiæ partes ſimul coniunctæ ipſum totum æquent.

Ἡμισύω, Dimidius ſum, Dimidia ex parte æquo. Ité, Ad dimidiam partem redigo, ſeu Ad dimidias decoquo. Bud. ex Hippiatr. ἵνα ἡμισυθῇ. VNDE Ἡμίσυλμα, ατος, τὸ, Dimidium, Dimidia pars. Gregorius De homine.

ΙΣΤΗΜΙ, ET Ἱστάω, ῶ, ET Ἵστημι, Statuo, Erigo. Lubenter autem à verbo Statuo incipio, tum vt in compoſitis ab ἵστημι incipiam itidem à compoſ. verbi Statuo, vbi id fieri poterit: tum quòd videam Virgilium duobus in locis dixiſſe Statuere crateras, pro eo quod Homerus κρητῆρα στήσασθαι, Il. ζ, in penult. verſu. Dico autem, vbi id fieri poterit, quia nõnulla compoſita reddenda potius erunt compoſitis à Sifto: aliqua verò nec his nec illis vertere licebit. Sed quod dico de iis quæ interpretabimur per compoſita à Sifto, id de paſſiua voce potius intelligendum eſt: in qua interpretatione locum alioqui habebunt & cõpoſita à Sto.

Vt igitur στήσασθαι κρατῆρα apud Homerum poſſumus ex Virgil. interpretari Statuere craterem (obiter autem ibi obſerua στήσασθαι vocem mediam pro actiua στῆσαι) ſic & στῆσαι ἔπαυρον, quod paſſim legitur, & quidem apud Xenophontem præſertim (qui & στήσασθαι ἔπαυρον dicit) eſt M. Tullio Statuere trophæum. Quò pertinet ἱστάναι χαλκοῦν apud Dem. pro Statuã æream alicui ſtatuere. Sed rurſus quod Homerus Iliad. α, & alibi dicit ἰσὸν στῆσαι, redditur vel Malum ſtatuere, vel Malum erigere. At Od. α, v. 117, Ἔλχος μὲν ῥ' ἔστησε φέρων ἐπὶ πίσεα μακρά, ſunt qui ἔστησε vertant itidem Statuit, alii ſimpliciter Poſuit. ego priorem interpr. malim: aut certè eodem ſenſu, Erectam collocauit. ſequitur enim itidẽ ἐπὶ ἰγχέσι dictum ἴσα. pro quo habet Euſtath. ἐπὶ ὀρθὰ ἵστησε ἴσα. Pro Erigo autem poſuit & Ariſtoteles apud quem horror ἵστησι τὰς τρίχας, pro Erigit, id eſt Facit vt erigantur. Dicitur etiam ἱστάναι τὰ ὦτα, quod Latinè eſt poti⁹ Arrigere aures. Sed Sophocles addidit ὀρθὰ, ſed minimè neceſſarium, in Electra, ὀρθὸν οὖς ἵστασι. Referendum huc & στῆσαι πῖχας quod ex Thucydide affertur pro Extruere murum, ſiue Excitare murum. Habet verò & alteram excitandi ſignificationẽ, ſecundũ quoſdam qui Odyſſ. ξ, στῆσαι τερέλλω interpr. Excitare nubem. Sed & στῆσαι φυλάσσειν apud eundem poetam ſunt qui Excitare pugnam vertant, alii Committere pugnã: quidam verò & compoſito à Statuo (de quo antea dixi) vrentes, interpr. Inſtituere pugnam. quod neſcio an ſatis Latinum ſit hac in ſignificatione. nam Certamen inſtituere apud Ciceronem aliud eſt quàm Certare. (Sed & ἵστημι βολὴν apud Euripidem reddi fortaſſe poſſit itidem Excitat clamorem.) Et quoniam in mentionem verbi Inſtituo incidi, Budæus ἱστάναι χορὸν vertit Inſtituere, apud Plutarchum. ſed Inſtituere accipiẽs pro παιδεύειν. vt videbis pag. 470. Eſt certè locus & alii compoſito à Statuo, in ἱστάναι βασιλέα apud Herodotum: id enim eſt quod Cicero Conſtituere regem dicit, & quidem ipſum Herodoti locum interpretans, vt oſtender pag. 137 mei Cic. lexici.

Ἵστημι, Sifto. Item Colloco. Xenophon πλοῖον αὐτοῦ τὰς ἀγκύρας ἱστάναι. idem Pæd. 6, πλουσίους μὲν πιέσαι τοὺς ὅτι πᾶσι καλουμένους. Plato Pol. 8, πῶς δὲ πιοῦσι δίκης, τὸν δίκαιον παρ' αὐτὸν ἱστῶμεν ὡς λόγῳ. quo dicit modo & in Theæteto στήσειν αὐτὸν τῷ λόγῳ. Plutarchus in Themiſt. ὅτι τοῦτον στῆσαι βεβαίως αὐτόν.

Ἵστημι, Sifto: ſed in altera ſignif. qua videlicet dicitur aliquis Siſtere curſum. vnde & Inhibeo, Reprimo, redditur. Philoſtr. in epiſt. πόσους ἱστᾷς ἐπιγραμμίους; πόσους κατέχεις ἀφεθέντας; Dioſcor. l. 1, χιλίας ἱστῶσι. Syneſ. epiſt. 73, στῆσαι τὸ καιόν. Item στῆσαι νῆας apud Homerum Odyſſ. ρ, Appellere naues, Στῆσαι δ' ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ νῆας ἀμύμονας. Includi autem & hic verbo ἵστημι quandam ſiſtendi ſignif. docebo in Καθίστημι, quo eadem in re idem poeta vtitur.

Ἵστημι, Appendo, Pondero. (hinc, vt opinor, ducta ſignif. quòd erigi ſoleant quæ appenduntur) Xenophon Pæd 8, τὰ δὲ ἀριθμητοῦ τε καὶ μετρητοῦ τε καὶ ἱστητοῦ πρόσφορα ἔχειν. Idem Aponin. 1, ἃ ἔξεστι ἀριθμήσαντας ἢ μετρήσαντας ἢ στήσαντας εἰπεῖν. vbi obſerua eundem quem & in altero loco ſeruari horum trium ordinem. Eſt autem Homerica & hæc ſignificatio.

AT Ἔστην ET Ἔστησα AC Ἔσταν, vide partim cum Ἵσταμαι, partim poſt: quòd hæc ſtandi ſignificationẽ itidẽ habeat, aliaſque neutras. AT Στήσασθαι vicißim, quia ſignif. actiuam habet, quære cum Ἵστημι.

P. Ἵσταμαι, Sto. vt Il. β, Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη, propè ſtans. (quod hemiſtichium alibi repetitur) Sic apud Soph. πῖς ἔλθοι Ἀργείων πύλας ἵσω. id eſt ἴσιον. Sic & στῆναι ſæpe ponitur tam in proſa quàm in carm. vt Il. ζ, Τίφθ' οὕτως ἑστηκε πηπεύς. Soph. Trach. Καὶ νῦν προσελθὼν στῆθι πλησίον πατρός. Xen. Pæd. 4, καὶ εἰς τὸ μέσον. Athen. μόνος Σωκράτης βεβυθούμενος τῷ ὀφθαλμῷ προσέκλινεν εἰς ἡμᾶς. vbi Bud. reddit Conſtiterat. Et ὀρθὸς στῆναι πεδὶ Hom. Stare erectus in pedes, Odyſſ. ε. quum tamẽ alioqui & στῆναι per ſe Erectum ſtare reddi poſſit. In v. l. legitur & ἵστασθαι ὀρθὸς pro In pedes erigitur. Item ἵστασθαι πέτρας apud Ariſtot. Stant arrecti. Apud Thucyd. autem ἵστασθαι πρός τινα p. 195, Stare aduerſus aliquem, id eſt Reſiſtere ſeu Obſiſtere alicui. Virgil. dixit itidem Cõtrà ſtare. Alicubi ἵσταμαι redditur etiam compoſito verbo à Sto: vt ἵσταμένου δὲ χρόνου Ariſtot. in Œcon. Inſtante tempore, vt interpr. Bud. qui tamen ἱσταμένοιο μηνὸς apud Hom. (quo genere loquendi vtuntur & proſæ ſcriptores) vertit Ineunte menſe: & ἔαρος νέου ἱσταμένοιο apud Heſiodum, Vere nuper ineunte. Item Ἵσταμαι pro Perſto, in v. lex. Nonnũquam ἵσταμαι redditur etiam aliquo cõpoſito à Sifto, videlicet aut Deſiſto, aut Cõſiſto, aut Perſiſto, aut etiam Inſiſto. quarum ſignif. exempla ſubiungam. Demoſthenes Philipp. 4, οὐ στήσεται πάντας ἀδρανῶν ἀδικῶν, Non deſiſtet ab inferenda iniuria, vel, Non deſinet inferre iniuriã. Sed frequentius eſt cũ genit.: vt οὐ παύσεται

σκόμβῃσι τῷ λόγῳ. Sic Chryſoſt. οἱ γὰρ πλούσιοι οὐδαμοῦ τῆς ἀπ' αὐτοῦ ἵστασι ἐπιθυμίας, Deſiſtũt ab hac cupiditate. Vel, Finem imponunt huic cupiditati. At pro Conſiſto, id eſt Quieſco, apud Demoſthenem Philipp. 4, μὴ οὐ στήσεται τοῦτο αὖθις μεγάλου πολέμου κακοῦ. Et apud eundem in Midiam, ἐμοὶ μὲν οὖν ταῦτ' ἔστω τὸ σωφρονεῖν. licet. n. ſciã B. vertere, Nec tamẽ hîc res inſiſtit, ſed porrò progreditur: malo reddere Conſiſtit, ſeu Conſtitit. Herodianus, ἔστη γὰρ οὕτω τὸ δεινόν, Ita conſtitit, Ita quieuit, Ita ſedatum fuit. Ἵσταμαι pro Perſiſto, ex vulg. lex. accipio, in quibus afferrur ex Greg. ἱστάμενος ἐπ' ὀλίγων ῥημάτων, pro In paucis verbis perſiſtens. Denique pro Inſiſto, ex Galeno ad Glauconem, ἱστᾶς πρὸς τὸ σφοδρότερον Inſiſtere aduerſus id quod vehementius eſt. Hic autẽ meminiſſe oportet eius ἱστᾶς Thucydidis, quod eidẽ præpoſitioni iunctum, dixi poſſe verti Obſiſtere vel Reſiſtere.

Ἵσταμαι actiua etiam ſignif. poſuit Xen. Hell. 7, Τρόπαιον ἵστη, trophæum ſtatuebat.

Στασιάζω autem paſſiuè ponitur. vt στασιάζω ἐν ἀγορᾷ dicitur ab Ariſtot. id eſt (ad verbum) Statui ſeu erigi in foro, is cui ſtatuitur ſeu erigitur ſtatua. Virgil. autem eadem de re Stare dixit Georg. 3, Stabunt & Parii lapides, ſpirantia ſigna.

Ἑστάναι quoque interdum verbo Stare vel Iacere, interdum paſſ. Situm eſſe, vel Poſitum eſſe, redditur. ἑστηκὼς ἀγοραῖος, Thucyd. Et τὰ γράμματα ἕστηκε apud Demoſthenem. quod Bud. vertit, Literæ poſitæ ſunt. Item ἑστηκὼς nomen participiale, pro Conſtans, Firmus, Stabilis. Vide Budæum p. 483. Dicitur verò & Ἑστᾶσι pro ἑστήκασι, ſicut ἑστάναι pro ἑστηκέναι. Et ἕστασαν pro ἑστήκεισαν, ſtabant, apud Homerum. Idem verò, ſicut & cæteri poetæ ἑστάασι dicit ab ἑστάω pro Stantem. at proſæ ſcriptores ἑστῶσι, ſicut & in ſing. ἑστώς.

Vſus verbi Ἱστάω, ῶ, exẽpla attuli ſuprà. volunt autem grammatici ἵστημι ab illo ἱστάω deriuatum eſſe, vt pleraque alia verba in μι, ex verbis in αω deducta eſſe conſtat. AT Ἱστάνω in compoſ. potius vſurpatur: vt Καθιστάνω, Συνιστάνω.

Στάσις, ιως, ἡ, Status, ſiue Statio, ſi hæc dicere liceat pro ipſo ſtãdi actu. vt στάσις τῆς χοροῦ, chori ſtatus, quũ ſtãs carmina recitat. v. l. Greg. καί μοι φοβεροπάσχω δοκεῖ πίκτων ἐς κακὸν ἢ πύελον, καὶ φρὶν πλὼ στάσιν δὸς ἴδαν φοβασμόφιν, Mihi itaque aſſimilis eſſe videtur pugili artis ignaro, qui priuſquã ſtatum ſtabilito pede compoſuit, pugnos in aduerſarium intendit quaſi aduerſarii petitiones excepturus, Bud. interpr. Idem, ἢ στάσις ἰὼ αὐτίκα στάσῃ μὴ τὸ βάπτισμα τοῦ τῆς μεγάλου βήματος, σ' ἐκεῖθεν δόξῃς ὅτι τοῦ χάσκεσθαι, Statio qua ſtabis. Vel etiam Poſitio & Collocatio, quaſi Siſtentia qua ſiſtêris ante altare. Bud. Στάσις παννύχος, Statio per totam noctem, Statio nocturna, Excubiæ. Στάσις, id eſt Status, opponitur aliquando τῇ κινήσει, id eſt motui, ac pro Quies ponitur. Plutarch. De procreat. animi, πρὸς δὲ ταύτας στάσιν καὶ κίνησιν, Statũ & motum, Turnebo interprete. Ibidem μονὴν dicit: ac pariter ſibi opponit ἵστᾶς & κινεῖσθαι. Idem De primo frigido, initio, ἢ μᾶλλον ἡ ψυχρότης σήψεώς ἐστι θερμότητος, ὡς καὶ τῷ φωτὶ τὸ σκότος λέγεται, καὶ τῇ κινήσει τὴν στάσιν, vt lucis tenebras aiunt, motus quietem, ita frigus quoque caloris priuatio fuerit, Turn. interpr. Ita στάσις eſt quies qua aliquid quod antè mouebatur, ſubſiſtit. Et στάσις αἵματος apud Thucydidem, Tranquillitas qua ventorũ furor quaſi ſubſidit. Syneſius epiſt. ad Eunoptium, ἢ δὲ στάσις ἤξατο μὲν ἀπὸ τῶν ἀρκτικῶν πνευμάτων, Priores verò ſubſtiterunt & concuerunt venti ſeptentrionales, Priores quieuerunt. Ibidem dicit τὸ πνεῦμα ἀπέλιπεν ἡμᾶς: item ἔπεσε κώλυσεν τὰ πνεύματα. Dioſcorides, στῆσαι λαμβάνει τὸ πνεῦμα, Venti flatus conſiſtit ſeu ſubſiſtit, Ventus quieſcit. Ita στῆσαι λαμβάνειν pro Subſiſtere ponitur ab Alexandro Aphrodiſeo in Probl. Et Deuteronomii 28, & ad Hebræos 9, οὐ μὰ ἡμέρας στάσις τῷ ἴχνει τοῦ ποδός σου, Non conſiſtet pes tuus. In contraria tamen ſignificatione etiam dicitur αἵματος στάσις, videlicet ὅταν πηγῆς βιαίου αἵματος, vt Suidas in hoc à ſe citato loco exponit, γίνεταί τις αἵματος στάσις, ἔχουσα παλαιότερον φορὰν οὐκ εἰς πολὺ στάσεως σπεύδουσαν. Vbi fortaſſis poſſit eſſe etiam metaph. ἵστασις quod pro ſeditione capitur. Exponitur etiam Stabilitas, Firmitas, Conſtantia, Perſeuerantia, διαμονή. Στάσις accipitur etiam pro loco in quo ſtatur aut conſiſtitur, quemadmodũ Statio apud Latinos. Æſchines contra Cteſiphontem, ὁρᾶτε πῶς πάντας ἀεὶ τῆς στάσεως ἀπὸς ἀλλήλους ἀγωνιζομένους, de ſtatione & loco inter ſe contendere. Ariſtoph. Pluto, Ἕστατ' ἐκεῖ πορφυρᾶς ἱστὸς ἥρου, caleſce: Κἀγὼ γὰρ εἶχον τὴν στάσιν ταυτηνὶ πρὶν, Hanc ſtationem & locum obtinebam. verba ſunt τῷ δ' ἀγαθῷ ἀπὸς τὸν συνεφαίτην, qui pauper erat factus per Plutum. Polybius libro 2, ἔτι τὴν ἐξ ἀρχῆς στάσιν εἶχον ὅπερ ἦν ἀκρωτήριον, veteri loco & ſede remanebãt, Cam. interpr. Ephippus apud Ath. l. 9, Ἔστιν ὅταν ἵππων τις στάσις, Aſinorum & equorum ſtabula. compoſita voce hinc Xenoph. dicit ἱππεστάσις. Synonymũ autem huic eſt καθμός, de quo ſuo loco. Sicut verò Statio Latinè accipi etiam putatur pro officina, aut conſeſſu eorum qui de aliqua re decernunt: ita στάσις Heſychio eſt ἐργαστήριον, συνέδρια. Στάσις, Status, vocabulum rhetorum. Quintilianus lib. 3, c. 6, Quod nos ſtatum, id quidam conſtitutionem vocant, alii quæſtionem, alii quod ex quæſtione appareat. Theodorus generale caput (id eſt κεφάλαιον θεωρητικόν τι) ad quod referuntur omnia. Et paulo pòſt, Græci στάσιν vocãt, quod nomen primùm ab Hermagora traditum putant: quãquam videtur Æſchines quoque in oratione contra Cteſiphontem vti hoc verbo, quum à iudicibus petit ne Demoſthenem permittant euagari, ſed eum dicere de ipſo cauſæ ſtatu cogant. Quæ appellatio dicitur ducta, vel ex eo quòd ibi ſit primus cauſæ congreſſus, vel quòd in hoc cauſa conſiſtat. Ibidem ſtatum eſſe dicit Id quod ex prima conflictione naſcitur, id eſt Genus quæſtionis, Feciſti, Non feci: atque in hoc partem vtranque inſiſtere. Aliquanto pòſt dicit in eo ſtatum cauſæ conſiſtere quod ſit in ea potentiſſimum & in quo maximè res vertatur: idque generalem quæſtionem & caput generale dici poſſe. Cicero in Topicis, circa finem, Refutatio aũt accuſationis, in qua eſt depulſio criminis, quæ Græcè στάσις dicitur, Latinè appelletur Status, in quo primùm inſiſtit quaſi ad repugnãdum congreſſa defenſio. Στάσις, Conſtitutio, σύστημα. Ariſtophanes Ran. Μὴ φρίττ' γ' ἀκούσῃς χἀπόχρη στάσις μιᾶς. (Malit tamen fortaſſis aliquis hîc accipere in prima ſignificatione, & per στάσιν μιᾶς intelligere στάσιμα μέλη, carmina quæ ſtando concinuntur.) Sic χοροῦ στάσις dicitur etiam actio illa qua chorus conſtituitur & cogitur. Vide Budæum p. 470. Στάσις, Conſtitutio & temperies. vt apud Hippocratem, ἀέρος στάσις, aeris conſtitutio & temperies. ſeu διάθεσις ἢ πάθος. Et apud Galenum πλὼ στάσιν παχύ, ſubſtantia craſſum: cui opponitur ἡ λιπομέρεια στάσεως, conſtitutionis temperies tenuitaſque. Στάσεις fluminum dicuntur aggeres & ripæ, τὰ αἷα χώματα τῶν ποταμῶν, vt Suidas exponit. Ariſtoph. Equ. Ἦτα Κρατῖνον μεμνημένος ἐς πλοῦν ῥοὺς στὰς ἱππίῳ Διὰ τῶν ἀφελῶν πεδίων τρέχει, καὶ τὰς στάσεως διαρρεῖν, Εφόρει τὰς ὁρμὰς καὶ τὰς πλατείας. Στάσις transitiuè etiam accipitur pro Collocatio, Poſitus: ſicut ἵστημι interdum pro Statuo, Colloco, id eſt ἱδρύω. vt στάσας αὐθριαίτων apud Poll. Sic accipi poteſt locus etiam Naz. quem ab initio ferè citaui, vnà cum B. interpr. Ac στάσις pro ſeditione poſitum, cum ſuis deriuatis & compoſitis, reperies poſt omnia ab ἵστημι compoſita.

C. Ἀστασία, ας, ἡ, Inſtabilitas, apud Areop. teſte Bud. Item Inconſtantia.

C. Ὀρθόστασις, ιως, ἡ, Status rectus, Corporis habitus quo ſurrecti ſtamus neruis poſterioribus contractis. v. l.

C. Διχοστασία, ας, ἡ, Diſſenſio, Seceſſio, Quum in duas partes factiones ſecedunt, Quum in contraria ſtudia aliqui ſcinduntur, vt Virgilius loquitur. Apud Plut. De frat. charitate, verſus prouerbialis, Εἰ δὲ διχοστασία καὶ ὁ πάλαι πάντας ἔμμορε πρῶς. cui ibidem opponit πλὼ ὁμορροπεῖν καὶ συμβαίνειν ἀλλήλοις.

Στάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Stabilis, Firmus, Conſtans. Plutarchus De primo frig. οὐδὲ ὡς βραδεῖα καὶ στάσιμος πρὸς ἐμφορητικὴ καὶ κινητικὴ ἀπήντηται, Nec vt tarda & ſtabilis veloci & mobili contraria eſt. Athen. libro 2, τὸ δὲ παρ' ὑδάτων στάσι-

ἁμα, χαλεπά, ὡς τὰ λιμνάζοντα καὶ ἑλώδη, aquæ ſtantes, vel potius ſtagnantes. nam & ipſũ ſtagnũ à ſtando dicitur. Et metaph. apud Plutarchum Artox. οὐδὲ ἄλλως σάσιμος οὐ τὸ ἦθος, ἀλλ' ἀκίνητος καὶ ἀδιάφορος, Minimè ſtabili ingenio, ſeu Minimè ſtabili & firmo (vt Cicero vocat animum ſtabilem & firmum) de quo dicit ibidem, οὐδὲ μίαν ἔφησεν ἁμαλῶς μεταβολήν. Sic etiam σάσιμον ἦθος apud Heſychium, πρᾶον καὶ ἥμερον. Et τὸ σάσιμον, Stabilitas, Conſtantia. Plut. De primo frigido, καὶ τὸ σάσιμον αὐτοῦ καὶ δυσκίνητον, οὐκ ἀργὸν ὄντι, nec ei⁹ ſtabilitas & pigritia iners cenſeri debet. | At σάσιμον μέλος, Carmen quod ſtans chorus canit, Quum chorus poſt παρῳδὸν recitat carmen argumento conueniens, immotus & ſtabilis permanens: ſicut contrà in parodo ambulãs. Idipſum indicat Ariſtophanes Veſpis, quum ait, ἀλλά μοι δοκεῖ, σάσιμα ὀρχήσασθαι, ὦ ἄνδρες, Δόντας αὐτὸν ἐκβαλεῖν· ἐγὼ δὲ τοῦς αἰτίους Τιμῶ μέλεσι, ὑφ' ἡδονῆς ὅταν ἐξαπίνης θύραζε. ac ſtatim poſt hæc verba ſequitur χορεῖον μέλος. Σάσιμος, Quietus, Tardus, Grauis. eiuſmodi enim quæ ſunt, ſtabilia videntur, id eſt non moueri, aut tardè & grauiter moueri. Plutar. De primo frig. τὸ ψυχρὸν ἔοικε σάσιμον εἶναι, κινητὸν δὲ τὸ θερμόν, Frigus quietum, calor mobilis eſſe videtur. Pro Grauis autem ſeu Tardus, (in bonam partem) ponitur apud Ariſtotelẽ Probl. ſect. 19, quæſt. 48, ἡ δὲ ὑποδωριστὶ [ἁρμονία μέλος ἔχει] μεγαλοφροσύνης καὶ σάσιμον. De qua harmonia Polit. 8, itidem, ᾗδεῖ δὲ ἡ δωριστὶ πάντες ὁμολογοῦσιν ὡς σεμνοπρεπὴς οὖσης καὶ μάλιστ' ἴδιος ἀνδρείου. Huc pertinere videtur quod apud eundem eſt de arte poetica, σάσιμοι δὲ μέλος χοροῦ τὰ ἄτιλα ἀναπαίστου καὶ ἐνοπλίου. Et iterum, τὸ γὰρ ἡρωϊκὸν σασιμόπαντον ἢ ὀρχηστικὸν πρὸς μίμησιν ἐστί. Alicubi verò σάσιμος habet ſignificationem mixtam ex præcedentibus. vnde nonnunquam exponitur Stabilis & ſedatus, nonnunquam Stabilis & pacatus. Ariſtot. Ethic. 4, capite 3, καὶ νίκαις δὲ βεβαιοῖται τὸ μεγαλόψυχον δοκεῖ εἶναι, καὶ φωνὴ βαρεῖα καὶ λέξις σάσιμος, oratio ſtabilis & ſedata. Idem in Rhet. libro 2, de familiarum diuerſa natura, ἐξίστανται δὲ τὰ ὦτα ἀφυᾶ ἦθη εἰς μανικὸν πρᾶον ἦθη, (οἷς οἱ ἀπ' Ἀλκιβιάδου ἢ οἱ ἀπὸ Διονυσίου τοῦ Φωτείνου) τὰ δὲ σάσιμα εἰς ἀζηλοτυπίαν καὶ ταπεινότητα, οἷς οἱ ἀπὸ Κίμωνος καὶ Περικλέους καὶ Σωκράτους, quæ ſtabili pacatóq; ingenio ſunt, ad ſtoliditatem ignauiámque delabuntur. | Accipitur etiã in malam partem pro Tardus, Hebes, Stupidus: vnde à Polluce copulatur cum ἀπόπληκτος & ἀνόητος. | At σάσιμον ἀργύριον, pecunia ſuraria. Lyſias p. 115, exponens quædã verba ãtiquarũ legũ, τὸ ἀργύριον σάσιμον εἶναι ἐφ' ὁπόσῳ ἂν βούληται ὁ δανείζων. Τὸ σάσιμον τοῦτ' ἔστιν, ᾧ βούλεται, ἢ ζυγὸν ἰσάσαι, μᾶλλον πρᾶον φορτίῳ ὁπόσον ἂν βούληται. | Σάσιμα, Pondera. Pollux, σάσιμα δὲ καὶ ῥαθμία Κηφισόδωρος κέκληκε.

Στατός, οῦ, ὁ, Qui ſtetit, ſeu ſtat. vt στατὸς ἵππος apud Homerum, Equus qui in ſtabulo continetur, nec ad equarias admittitur. Il. ζ, Ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος ἀκοστήσας ἐδητύι φάτνης, Δεσμὸν ἀπορρήξας θείη πεδίοιο κροαίνων. Et στατὸν ὕδωρ, Aqua ex imbribus conſtans, aut Stagnans: ſicut σάσιμον ὕδωρ paulo antè ex Athenæo citaui. Soph. Philoct. ὃς μανὴ οἰνοχύτου πώματος ἅδην δικὴν χέων, λίβαιον δ' ὕσου γονὴν, στατὸν εἰς ὕδωρ αἰεὶ φερόμενον, ſtagnantem aquam Sunt tamen qui intelligant etiam Fontanam: vt στατὸν ὕδωρ ſit Aqua ſtabilis & quæ à vẽtis non agitatur, qualis eſſe fontium ſolet. | Item στατὸς θώραξ & χιτών, Thorax & tunica recta. idem quod στάδιος. Aliquando verò ſubſtantiuè dicitur στατός. Plutarchus Alcib. στατὸς καὶ ξυσίδα καὶ τὸν ἄλλον ἐναγώνιον ἀμπεχόμενον κόσμον, de Callippide tragœdo. vbi ſũt qui cothurnos vertãt. ſed quum στάδιος χιτὼν Euſtathio ſit ὁ στατὸς, hic χιτὼν ſubaudiendum videtur. Vice ὀρθοστάδιος & στάδιος.

Ἀστατος, ον, ὁ καὶ ἡ, Inſtabilis, Inconſtans. oppoſitum præcedentibus σάσιμος & στατός. Theoph. epiſt. 76, δεξάμενοι ἄστατον, καὶ φερόμενον, quod ibidem ὑπὸ ἀνέμων τῶν πρὸς ἑσπέραν videri ſcribit. Philo De mundo, ὁ δὲ τὰς ἀστάτους καὶ τοῖς ῥοῖς φερομένας ἑαυτὰς, ſemetipſos fluxis reb⁹ dedide runt. Et τὸ ἄστατον ſubſtantiuè, Inſtabilitas, Inconſtantia. VNDE Ἀστάτως, Inconſtanter, Non firmiter. ET Ἀσταθῶ, Inſtabilis & inconſtans ſum, Vacillo, Titubo. Exponitur etiam Incertis ſedibus vagor.

C. Ἀριστεροστάτης, ου, ὁ, Qui à ſiniſtra ſtat. Vide ſequens.

C. Δεξιοστάτης, ου, ὁ, Qui à dextra ſtat. Sic dicebatur qui in dextra chori parte præſidebat, vt tradunt vulg. l. Poll. πάλαι δὲ καὶ ὁ ἀριστοστάτης ὁ χορεύεσθαι εἰώθει ἐπὶ τῇ ἀριστερᾷ, ὡς ὁ δεξιοστάτης τῇ δεξιᾷ.

C. Ὀρθοστάτης, ου, ὁ, Qui erectus ſtat. Ὀρθοστάτης, vocabulum eſt architectonicum. In v. l. interpr. Arrectaria, Arrectaria tigna. Quæ interpretatio non videtur conſentanea. niſi ὀρθοστάτης & σκέλη idem ſignificent. nam quæ Vitruuius appellat Arrectaria, ea Græci σκέλη, vt alibi dicendum erit. Satius igitur fuerit Græcũ vocabulum cum Vitruuio retinere. Vtitur autem eo vocabulo lib. 2, c. 7, vbi de generibus ſtructurarũ ac earũ qualitatibus tradit, Medio cauo ſeruato, ſecundum orthoſtatas intrinſecus ex rubro Laxo quadrato aut ex teſta aut ex ſilicibus ordinariis ſtruat bipedales parietes. Et lib. 10, c. 19, in deſcriptione terebræ bellicæ, Ipſam machinam vti teſtudinem in medio habentem collocatum in orthoſtatis canalem faciebat. | Ὀρθοστάτης eſt etiam panis ſacri ſpecies, Poll. teſte: ſeu ſpecies placentæ, πέμματος, vt Heſych. tradit: apud quem SCRIBITVR Ὀρθοστάδη.

C. Πρωτοστάτης, ου, ὁ, Qui primus ſtat. In acie πρωτοστάτης idẽ eſt qui λοχαγὸς & ἡγεμών, Anteſignanus, aut primipilaris, & ſic opponitur τῷ ὀπισθοστάτῃ, quem οὐραγὸν etiam vocant. (Secundum alios autem πρωτοστάτης eſt qui ante ὀπισθοστάτην ſtat: ac ante eum iterum ὀπισθοστάτης, ante quem rurſus πρωτοστάτης. ita vt totus ordocõſtet ἐκ πρωτοστάτου καὶ ὀπισθοστάτου) Xen. in Polit. Laced. εἰσὶ μὲν γὰρ οἱ τῇ Λακωνικῇ πάξει οἱ πρωτοστάται ἀρχοντες. Idem Pæd. 6, ἔργον τοίνυν ἐστὶ τοῦ μὲν πρωτοστάτου παρρώπιον τοῖς ἐπομένοις καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ. Eodem libro, οὗτος γὰρ πρωτοστάτας μὲν ἄν τις εἵποι, οἱ δὲ αὐτοὶ ὁμολογοῦσι μυριάκις μάχῃ ἂν ἐπομένῃ ἐκ χειρὸς, id eſt anteſignanos, vt Bud. interpr. Et cum genitiuo apud Thuc. πρωτοστάτης τοῦ δεξιοῦ κέρως, qui primus in dextro cornu ſtat. Poll. ſcribit πρωτοστατεῖν eſſe τὸν ἐκ δεξιᾶς τοῦ πρώτου ζυγοῦ: ſed & πᾶν τὸ μέτωπον appellari πρωτοστατεῖν, totã aciei frõtem. Metaph. autem dicitur Act. Apoſt. 24, πρωτοστάτης τῆς τῶν Ναζωραίων αἱρέσεως, Anteſignanus hæreſis, Primos quaſi ordines ducens, Primipilaris. In iudicio πρωτοστάτης idem eſt qui πρωτόβαθρος, Qui primo in ſubſellio ſedet. In conuiuio autẽ πρωτοστάτης idem qui πρωτόκλιτης, Qui primus accumbit, Cui primus in accumbendo locus datur. ὁ τὴν πρωτοκλισίαν ἔχων: qui πρωτόκλιτης teſte Poll. dicitur. Item generaliter pro Antiſtitor, Præſtes ſeu præſes. VNDE Πρωτοστατέω, ῶ, Primus in ordine ſto, Antiſtitor ſeu anteſignanus ſum. Metaph. apud Philonem De vita Moſis lib. 1, ἡ γὰρ ὁδηγὸς ἀφίλεω πρωτοστατοῦσα τὸν ἄλογον χόρον, quæ ante principia antecedebat, Tilm. interpr.

C. Διχοστατέω, ῶ, Diſſideo, q. d. Diuiſus ſto, Diſcordo. Euripides, διχοστατῶ φρενί. Pro στασιάζω citat Budæus ex Platone l. 5 De rep. | Item Ambigo, Dubito. Alex. Probl. 1, ὅσοι δὲ διχοστατοῦσι οἱ συμφύτως τῇ τυχὸν σωτηρίᾳ ἠθρμότες, ἁπλῶς αἰωθινῶς εἰσιν ὑγιεῖς.

Στατικός, οῦ, ὁ, Siſtendi vim habens. oppoſitum τῷ κινητικός. vt στατικὰ κολλύρια apud Aetium, Collyria quæ inordinatum fluxionis impetum ſiſtunt. Eſt & Statice herba apud Plinium lib. 26, cap. 8, quam aluo ſiſtendæ vtilem eſſe ſcribit: ac certè inde nomen & ipſa accepit. | Στατική, Scientia ponderum, Scientia de ratione ponderũ. Et στατικός, οῦ, ὁ, Huius ſcientiæ peritus. VNDE Στατικῶς, More eorum qui põderant, aut More eorum quæ ponderantur.

Στατίζω, Siſto. Item, Sto, Conſiſto. Item Stabulor.

Στατηρός, οῦ, ὁ, Stabilis, Firmus. idem quod σάσιμος & στατός. B.

Στάδην, Statim, id eſt Stando, More eorum qui ſtant. Euſtath. AT Στάδην, Pondere. q. d. Appenſim. Nicand. Alex. v. 327, Ἠέ τι καὶ στάδην ὀδελὸν πύρε πρηνέα δ' ὄχθος Εὐπεί θέος. Dicitur autem στάδην ab ἵστημι, vt βλαδὸν ἰὼν à βλάπτω ſeu βαίνω.

C. Ὀρθοστατέω, Stando erecto corpore, More eorum qui erecti ſtãt. VNDE Ὀρθοστασίας ET Ὀρθοστάδιος, ου, ὁ, Erectus ſtans. Ὀρθοστασίας ſiue ὀρθοστάδιος χιτὼν, Tunica recta,

vt Plinius appellat lib.8, cap.48, ſcribens, tales cum pura toga tyroni indui nouæq; nuptæ. Poll. χιτὼν ὀρθοστάδιος, ὁ ἐζωσμένος, (Tunica recincta, ſeu laxa & fluens, vti ex Ouidio vtl. exponunt) Ibidem tradit Ariſtophanē eiuſmodi χιτωνίσκους vocare ὀρθοστάδιας. Et apud Euſt. ὀρθοστάδιος, ὁ [χιτὼν] ὁ σταθμός, ὁ εὐρύς. Idē apud Heſych. eſt apud quem tamē poſt σταὶ additur, σταὶ μεμαμμένοι χιτῶνες. Dicitur idem & στάδιος χιτών, vt infrà videbis. ΕΣΤΙ Ὀρθοστάδιος, Erectus ſtās, Rectus. ὀρθοστάδιον Aphrodiſienſibus idem quod ὀρθόν, teſte Heſych.

Στασιάζειν, ιάσω, Stans, Erectus. nam στὰς ἅμα Heſychio ſunt ἑστώς, ἕστηκα. Et στὰς ἅμα μαχητής, Statarius miles. Qui ſtans pugnat; non excurrens modò, modò fugiens: ſed firmus & immotus depugnat. At στάδιον μάλος apud Heſychium τὸ ἀσφαλές. Fortaſſe quod τὸ στάσιμον ſuprà.

Στάδιος, ου, ὁ, Stabilis, Statarius. vt στάδιον μάχη, ſtataria pugna, in qua non excurſionibus aut leuibus præliis, ſed collato vtrinque pede firma contentione decertatur, Pugna quæ manu cominus initur. quæ & αὐτάδελφος μάχη & στάδιαία dicitur, item μόνιμος ἢ βεβαία: cui opponitur ἀμφιμαχὶ & πλανητικὴ apud Plutarch. Il. ν, Οἵδε δ' ἐπὶ στάδιον δῆϊν μάλα πᾶς ἀνέκηε. vbi ſubaud. μάχῃ, aut ἐσμίνῃ, aut tale quid. Legitur tamen ibi in quibuſdam exemplaribus στάδιον, ac tunc ſubſtantiuè capitur: vt dicat noluiſſe ſe modos martios in ſtadio hoſtili. ſed altera ſcriptura melior eſt, eámque Euſtathius quoque agnoſcit. Iliados θ, — ὅτε πάμπαν μὴ ἄκοντι, Ἑλλὰς δ' ἐν στάδιον. Integrum autem poſuit Il. ν, — ἀγαθὸς δὲ καὶ ἐν στάδιον ἐσμίνῃ. Thucyd. lib. 4, p. 134, ἡ γὰρ μάχη οὐ στάδιος ἐλῶ. Στάδιος θώραξ, Thorax longus & rectus, vt Camer. interpr. apud Apollonium l. 3, εἰ μὴ στάδιον ἦεν Θώρηκα στάδιον. Vbi annotat ſchol. eſſe qui exponant ἄκαμπῆ, id eſt Firmum & bene compactum. Heſychius appellat θώρακα σανίν. Alio etiam nomine στάδιος appellatur. Dicitur autem ad differentiam τῆ ἁμαδόνι, loricæ hamis conſertæ, quæ complicari poteſt, quum hic flecti nequeat, ſed depoſitus ſubſtet erectus. Statarium quidam dici poſſe putant. Sic vocatur etiam στάδιος χιτὼν (qui & ὀρθοστάδιος & ὀρθοστάδιας, vt paulo antè dictum eſt) Tunica recta, vt Plinius appellat. Callim. στάδιον δ' ὑφίστω χιτῶνα. id eſt πολὺν, vel πλέον, vt Suidas exponit. Τὸ στάδιον, Immota ſtabilitas, qua aliqs ſubſiſtit, nec loco mouetur. Dion hiſtoricus apud Suidam, τῆ δὲ στάδιον τῆς σκαφῆς ὡς ἐδίδοσαν, δεινὸς ἐγένετο. id eſt τῇ στάσει καὶ ἀκινησίᾳ, vt ipſe exponit. Στάδιος, Appenſus, Pōdere demenſus. Nicand. Alexiph. - πολλάκι μὲν στάδιον ἄλλο ἐπὶ ῥηϊδίῃσι ταράσσει Ῥιζάδα ξυλακόεσσαν ὀπίζω. id eſt σταθμηθῆσαι, vt ſchol. exponit. At στάδιος ſiue στάδιον ſubſtantiuè, pro ſtadio, vide infrà, vnà cum ſuis.

Σταδιαῖος, ου, ὁ, idem quod στάδιος. vt στασιαία μάχη apud Lucianum, Pugna ſtataria. de qua vide in Στάδιος præcedente, & Bud. pag. 95. Apud Suidam, οὐδενὸς δὲ αὐτῆς ὁ σταδιαία μάχη ἐκαμάτου. Item σταδιαῖος Θώραξ, idē qui στάδιος paulo antè.

Στάσιμος, ου, Stabilis, Firmus. idem quod στάσιμος, σταθερὸς, & ἕδραῖος, quæ eiuſdem cum hoc ſunt originis. Ioſeph. apud Suidam, καὶ σαθρὸν τὸν ἡλικίας μετ' ἐμπειρίας ὁρῶν, ἀσφαλέστατα στερεμνὸν, id eſt μόνιμον. Ennapius apud eundem, ὁ δὲ πόλεμος τῷ τῆ βασιλέως ἐξύπνῳ καὶ ἀσφαλεῖ κατανέχθη ὅτι τὸ σταθερόν τι καὶ ἀσφαλίστερον. id eſt (vt ipſe Suid. exponit) ἰσχυρὸν, βέβαιον. Aliquando verò dicitur σταθερὸν ἦρος, μεσημβρία, aut ἥμερα, pro feruentiſſima ætate, meridie, die: propterea quòd quum ad medium peruenit, in quo ceu termino ſubſiſtit feruor eius, tunc ſit maximus & quaſi ſtabilis. Antimachus apud Suidam, Ἦρος σταθεροῦ. Apollon. Rhod. libro 1. Ἦμος δ' ἠέλιος σταθερὸν ἐφέβαινε μέσον ἦμαρ. Plato Phædro, μή πως οὐ Σώκρατες, πρὸν αὖ τὸ καῦμα παρέλθῃ, οὐχ ὁρᾷς οἷς σοφὸν ἦν μεσημβρίαν ἤδη καλεῖσθαι σταθεράν. Sic apud Syneſiū epiſt. 58, καὶ πάντα κατὰ τὸ τῆς μεσημβρίας ἐκφαίνει σταθερώτατον, Feruentiſſimo ſole, Bud. interpr. Sed ſunt q σταθερὸς in hac ſignif. à σταθεύω deriuent, quæ deriuatio durior foret. At in hoc loco Cratini, αὖτω σταθερὸς τῆς λεπτολόγου ὁ πρὸς πίτνα παρελάζει, Suidas exponit ἐξυπνος, aut ἰσχυρὸς, ἀκίνητος, ἀσάλευτος. Reperitur ΕΤΙΑΜ Στάσιμος, quod eiuſdem cum στασιμὸς eſt ſignificationis. στάσιμος βούλευσις, Conſtans, Budæus ex Pandect. Et in altera ſignificatione τὸ στασιμὸς apud Baſilium in Hexaem. ὁ στασιμὸς μετεμβολισμός.

ΥΝDΕ Στασιμότης, τητος, ἡ, Stabilitas, Conſtantia, Firmitas.

C. Ἀστασία, ας, ἡ, Inſtabilis. idem quod ἄστατος, ἀβέβαιος, Heſych.

C. Εὐστασής, ἐος, ὁ, ἡ, ὀν, Stabilis, Firmus, Conſtans. idē quod στάσιμος & στασιμός. Apud Suidam, αὐτὸς γὰρ λαβὼν αὔραν ἐδοκεῖ παραμίζειν εὐθὺς τῶν χαλεπῶν ἀνυπόστατον πνέων, Ventum ſtabilem & firmum, & qui flare non deſiſtebat. Niſi aliquis malit Secundum, aut Lenem & placidum, vt dicitur εὐστασὴς πλοῦς. Apud Homerum εὐστασὴς μέμηλεν, Ædes ſtabili & firmo fundamento nitentes, aut Bene fundatæ. Odyſſ. σ, Ἑστάμεναι τε δόμον τε καὶ εὐστασὲς μεγάροιο. Alibi ἔστησεν dicit. Apud Herodianum autem libro 2, οἱ μὲν στρατιῶται καὶ εὐστασίαν τῆς σκηνῆς τοῦ βασιλέως, Politianus vertit Grauitate & autoritate præditi. ΥΝDΕ Εὐστασῶς, Conſtanter, Firmiter, Tutò. Appian. apud Suidam, ὁ δὲ ἐσβαίνειν ἐδοκεῖ εὐστασῶς ἔσεσθαι ἐνταῦθα, id eſt ἀσφαλῶς, βεβαίως, Tutò, & cita vt loco nullis incōmodis moueretur. Herodian. lib. 7, ἐπεὶ καὶ ἔπλεον εἰς τὴν Ἀσσύριον εὐστασῶς ἅρμασιν Ἀξίοις. ΕΤ Εὐστάθια, SIVE Εὐστασία, ας, ἡ, Stabilitas, Firmitas: Item, Conſtantia. Plutar. Conſol. ad vxorem, οὐδὲ δὲ καὶ ἐκεῖ τὰ ζῶντα πολλὴν εὐστάθειαν ἐπιδείκνυται τὸ προσβάσιμον τῆς πίστεως ἀναβεβλοῦσα. Item, Bona conſtitutio, Bona habitudo. idem ferè quod εὐξία. ſic enim accipi videtur apud Plutarch. in libro De præcept. ſanit. loquētem de Epicureis, ὡς τὴν ὑμετερὰν οὐκ ἐᾷς εὐστάθειαν. At εὐστασία pro ſtabilimento citatur ex libro Sapient. cap. 6. ΕΤ Εὐστάθω, ῶ, Stabilis ac firmus ſum. Dicitur etiam de mari quod placidum ac tranquillū ſtat, nec vllo ventorum impetu agitatur. Luc. ἦ γὰρ ἔτυχε γαλήνη οὖσα ἢ εὐστασοῦσα τὸ πέλαγος.

C. Νεοστασής, ίος, ὁ, ἡ, Recèns conſtitutus ſeu inſtitutus. idem quod νεοκατάστατος. vt νεοστασὴς ὁ δῆμος, recèns inſtitutus populus. in v.l.

Σταθμὸς, οῦ, ὁ, Stabulum. Iliad. α, — ἢ σταθμὸν πυμαίνειν. Il. τ, Σταθμοὶ ὧν οἰοπόλων. Odyſſ. ρ, — σταθμοὶ μὲν ῥυπόωσι μεταδρυφθέες ἀγρῷ. Ité, σταθμοὶ δὲ κενοὶ καὶ βάκτρης αὔδημος ῥίεται. Sic & Iliad. α, Οὐ γὰρ κενοὶ τε καὶ αὔδρητοι ἀπὸ σταθμῶν ἐλάσσαι Ἔλχε καὶ φόβῃ, à ſtabulo, ſeu ſpecialius, à caula. Sic apud Euripidem Androm. σταθμοὺς ὅτε βούτας, ad ſtabula bubulci, ſeu paſtoris, Paridis. Eadem ſignificatione accipitur apud Xenoph. De re equeſtri, ὁ τοιοῦτος τῆς οἰκίας τὸν σταθμὸν ἔχει ὅτι πλειστάκις ὁ δεσπότης ὄψεται τὸν ἵππον. Ibidē ſpeciatiori vocabulo vocat ἱππῶνα, alibi ἱπποστάσιον. Hoc tamē intereſt inter locos citatos quòd σταθμοὶ apud Homerum & Euripidem dicuntur τὰ ἐν αἰγῶν ζωοστάσια καὶ ἐπαύλια, de ſtabulis quæ ruri ſunt. at apud Xenoph. de domeſtico ſtabulo, αἱ τῆς τροφίμου σταῖναι, vt Poll. vocat. Imò Euſt. latius extendit, ac σταθμοὺς eſſe dicit καπηλικὰς αἰγοπαγὰς, ſeu καὶ ἐν αἰγῶν καταγωγὰς, caſas & tuguria ruſtica. generalius autem eſſe hoc vocabulum ἢ σταῖς: vnde & Homerus diſcrimen facit inter hæc duo, Il. σ, Ἐν καλῇ βάσσῃ μήλων [τόμον] οἷσιν ἀρήγει Σταθμοὺς τε, ἠλίσιά τε, καταρρωφίας ἰδὲ σηκούς. Item, Statio, Manſio. σταθμὸς μονὴ, Euſtath. ſeu Statiua, id eſt certa & definita loca in quibus ſubſiſtunt qui iter faciunt, ſiue pedites ſiue equites, ſiue milites, ſiue duces. vnde idem Euſtathius σταθμοὺς eſſe dicit καὶ οἰκισμάτια τινὰ πανταχοῦ ὁδοῖς αἰσιμωλίας τοῖς ὑπὸ ἐπιτάξεων ὑπὸ πλουσίων: alio autem nomine vocari αὐλαχάς: vt quum apud hiſtoricos dicuntur ἔστησαν σταθμοὶ ὁδοῦ ἐν Σκύθαις ἡμερῶν τινων, vel ποιεῖσθαι σταθμοὺς τῇ αὐτῇ ὁδῷ τοὺς αὐτοὺς τόπους εἰς ἄπαντα. Sic apud Athenæum aliquoties, Βαίτιον δὲ τὸν ὑπὸ Ὀπτιγαφεμμίου Σταθμοὶ τῆς Ἀλεξανδρου παρόδου: item, Ἀμμώνιος ὁ ἐν τοῖς σταθμοῖς: item, Ἀμμώνιος ὁ σταθμοῖς Γρανικοῖς: ité Ἀμμώνιος ὁ τὰ κατόπτρου βιβλία τῆς Ἀλεξ. σταθμοῖς. Herodian. lib. 2, τῆς μὲν ἐδυπορείας ἕως σταθμοὺς, quibus locis itinere illo remoratus ſit, vt Politianus interpr. Philo De vita Moſis lib. 1, ἀφικνοῦνται δ' εἰς σταθμὸν δεύτερον ἔνυδρόν τε καὶ δενδρῶδες, ad ſecunda ſtatiua. Lucianus De hiſt. ſcrib. ἐπὶ τοῖς πρώτοις σταθμοῖς

καὶ ἱππάδαμοι σφηκοειδεῖς μέσον εἶναι καὶ σταθμοὺς ὅλους. Et apud Herodotum in Terpſichore, σταθμοὶ βασιλῆιοι, καὶ παντοῖοι εὐφλισμένοι, in quibus videlicet ſubſiſtunt & diuerſantur ii qui ad regem Perſarum proficiſcuntur, diſpoſiti per omnes regiones & prouincias. Quid autem diſcriminis ſit inter σταθμοὺς & καταγωγάς, ibidem declaratur, vt quum inter alia dicit, ἀφ' ἧς Κιλικίης ἐσβάντι ἐστὶ πολλὰ, ἅτινα εἰσὶ σταθμοὶ, καταγωγαὶ δὲ πεντηκοίσιαι καὶ ἑκατόν. Eadem dicit σταθμοὺς καταγωγίων, ſicut σταθμοὺς καὶ καταγωγὰς paulo antè. ἐν δὲ τῇ Λυδίῃ σταθμοὶ οὐκ εἰσὶ καὶ καταγωγῶν πεντηκοίσιαι, καταγωγαὶ δὲ ἓξ καὶ πεντήκοντα καὶ ἑκατόν. Aliquanto poſt omnibus his manſionibus enumeratis, inuerſo ordine dicit σταθμῶν καταγωγάς, vt antè καταγωγὰς σταθμούς dixerat. καταγωγὰς μὲν νυν σταθμῶν ἐστὶν ἐκ Σαρδίων ἐς Σοῦσα ἀπὸ Καΐστρου, tot diuerſoria manſionum: ſicut σταθμοὶ καταγωγῶν, manſiones diuerſoriorum. Hos σταθμοὺς nonnulli (vt Bud. poſt Vallam) Manſiones, nonnulli Caſtra, nonnulli Statiua interpretantur. Non incommodè autem vti vocabulo Manſio poſſumus, quum Plinius quoque dicat, Aquarum ratione manſionibus diſpoſitis, loquens de itinere Indiæ ab Alexandria. Sic etiam in Pandectis dicuntur Manſionum curatores, id eſt περὶ σταθμῶν καὶ τῶν καταλυμάτων καὶ καταγωγίων τῆς ἀγορανομίας, qui præerant ordinandis per manſiones dimetiendiſque militum itineribus, & eorum qui diplomatibus vtebantur, & curſu vehiculari: qui curſus publicus appellatur, vt tradit Budæus in Pand. qui ex Herodoto huiuſmodi manſionũ id eſt σταθμῶν, ſpatium, centum & quinquaginta ſtadia facit, ſeu milia viginti octo ſemis. Ibidem σταθμοὶ vocat diuerſoria tabellariorum, hoc eſt certa quædam ſpatia quæ curſores vno actu conficere debent: & eſſe quas hodie poſtas vocant, à pegaſariis curſoribus impoſito nomine, qui ſtatis locis manſiones ſuas poſitas habent. Militarium autem manſionum meminit Lamprid. in Alexand. vbi de principe expeditionem parante, & edicto de exitu ex vrbe proponente ait, Deinde [proponebantur] per ordinem manſiones, deinde ſtatiua, deinde vbi annona eſſet accipienda: & id quidem quouſque ad fines barbaricos deueniretur. Et alibi, Milites expeditionis tempore ſic diſpoſuit vt in manſionibus annonas acciperent. ‖ Σταθμὸς, Poſtis, τὸ ἱκανόμαθον ξύλον καθ' ὃ σταθμοὶ πεπλεγμένοι ὑφ' ὑφῶν, vt Pollux explicat. alio nomine vocatur φάτνη. Od. φ. Ἴζε δ' ἐπὶ σταθμὸν οὐδοῦ ἔτι μακρὸν ὀμοῦ ἐπ' ἀκτὴν Καλὸς ἀμφιβεβὼς σταθμῷ πυκινοῖσι λίθοισι, dorſum inclinans ad poſtem cypariſſinum. Od. ι. Ἀγρόται δὲ σταθμοὶ ἐσ χαλκίου ἔκπαγλοι οὐδὸς ἔην. Herodot. σταθμοί τε καὶ ὑπερθύρια. Eſtiæ δύο, σταθμοὶ τῆς θύρης. Ea πήγματα ſuo tempore vocata fuiſſe tradit Heſych. ‖ Σταθμὸς, Statera, Libra. Il. μ. de muliere quæ manu victum quærit, Ἥ τε σταθμὸν ἔχουσα καὶ ἐρίον ἀμφὶς ἀείρει ἰσάζουσ', ſtateram & lanam. (niſi aliquis pro ipſo pondere accipere malit) Et ἀγαγεῖν ἐπὶ τὸν σταθμὸν, Ad ſtateram redigere, Ad ſtateram examinare. Ariſtoph. Ranis, Ἐπὶ τὸν σταθμὸν τὸ ἀγαγεῖν βούλομαι, Ὅς ἂν γ' ἁλίσκῃ τἀν τοῖν ποιηταῖν μέτρῳ. Τὸ γὰρ βαρὺ νὰν βαστάσαι ἐπὶ ῥητόρων, de Æſchylo qui ſua & Euripidis verba pondere exploran volebat. Sic apud Euſtathium, οἱ τὰ σταθμὰ τῶν ἐπῶν. Vtroque vocabulo vtitur Ariſtophan. loco citato. Σταθμὸς dicitur etiam ipſum pondus. Thucyd. lib. 2, de ſtatua à Phidia fabricata; ἀπέφαινε δ' ἔχον τὸ ἄγαλμα πάντα πάλαντα σταθμὸν χρυσίου ἀπόφθου, ponderare quadraginta talenta. Herodot. σταθμὸν δύο ἀνέλαντα, Ponderans duo talenta, Pondere æquans duo talenta. Idem, ἄλλαντα σταθμὸν τάλαντα δύο. qui locus Thucydidi eò ſimilis eſt. Ariſtot. Polit. 1, ἐφ' ὅσον μεγέθει ἢ σταθμῷ. Sicut verò ἀριθμῶν & ἰσότης à Xenophonte coniungi ſuprà dictum fuit, ita ab eodem coniunguntur ἀριθμὸς & σταθμὸς, in Sympoſ. οὔτ' ἀριθμοῦσθαι σταθμῷ ἐπέτρεπε μοι, ἀλλ' ἐπίστευε ἑαυτῷ φέρειν, ὅσον μοι προσῆκεν. Sic apud Plutarchum in Apophth. in pollicitationibus quibus Cyrus Lacedæmonios ad amicitiam inuitabat, ἐφίλει δὲ καὶ χρυσίον οὐκ ἀριθμῷ ἀλλὰ σταθμῷ δοὺς. Ab eodem dicitur de pondere & grauitate, vt quum in Lycurgo de monetæ ferreæ ait, ἀντὶ πολλοῦ σταθμοῦ καὶ ὄγκου. At in hoc loco Athenæi libro 4, ſi non pro Pondo ſeu Libra accipiatur, ſaltem de certo pondere dici videtur, ὁ-

λον τι μικρὸν, ἴσον σταθμὸν οἷς πίνειν μέλλοιεν. Et paulo poſt, de iis loquens quæ ad φιδίτια apud Lacedæmonios cõferebantur, οἶνον δὲ καὶ ὄψα ἕκαστος ἐκ τοῦ ἰδίου, σῖτον δὲ ἐκ τοῦ κοινοῦ σταθμῷ τινὶ καὶ ὅρῳ. Vbi quum addat τινὶ, generalius fortaſſe capi poteſt. Apud Hyperidem autẽ in panchreſto antidoto pro γράμμα ſeu ſcripulum accipi tradunt vulg. lect. Reperitur verò σταθμὰ in plurali numero à σταθμὸς, ſicut ζυγὰ à ζυγὸς, per metaplaſmum, vt grammatici tradunt. In prima autẽ τῶν σταθμὸς ſignif. ſtatua apud Sophoclẽ pro fabulis, teſte Euſtathio. Sic etiam apud Xenophontem, τὰ ἀνάθεμα σταθμὰ ἐκφέρειν τοῖς πόλεσι τοῖς ἐν Ἑλλάδι. Vnde compoſita voce βούσταθμα. Item τὰ σταθμὰ Poſtes. Heſychio tamen τὰ ὑπερθύρια. In poſteriore autem ſignificatione qua pro libra & pondere accipitur vocabulum σταθμὸς, apud Demoſthenem ζυγὰ καὶ σταθμὰ ἔχων. Cæterùm derivatur σταθμὸς ab ἵστημι, vt βαθμὸς à βῆμι ſeu βαίνω, μισθὸς à μείρω, & ſimilia.

C. Σταθμοδότης, ου, ὁ, Qui σταθμοὺς, id eſt manſiones, diſtribuit & ſuam cuique aſſignat, Manſionum curator. vel (vt Bud. interpretatur) Qui hoſpitia diſtribuit in comitatu principum. Plutarch. Demetr. 287.

C. Σταθμοῦχος, ου, ὁ, Qui habet σταθμούς, Hoſpes apud quem ſtabulari & diuerſari aliquis poteſt: καταλύτης, Suid. Sic appellari per iocum poſſe patrem quoque familiãs, τὸν οἰκοδεσπότην, tradit Poll.

C. Ἐπισταθμος, ου, ὁ, Præfectus περὶ σταθμῶν, Manſionum curator. Iſocr. Paneg. de rege, μισοπονηρίαν ὑπάρχειν ἐπισταθμον ἐν ταῖς πόλεσι καθιστάς. Aliquando (vt Bud. in Pandect. annotat) ὑπερσταθμοὶ appellantur ii qui ſuper hoſpitia ſunt in comitatu principis aut legati ducisve exercitus. Hodie Mareſchalli hoſpitiorum noſtra lingua vocitantur qui eorũ miniſterio vtuntur quos deſignatores manſionarios Latinè appellare poſſumus, & Cretarios deſignatores, à creta qua vtuntur. Apud Iſocratem autem in Paneg. Ἑκατόμνως ὁ τῆς Καρίας ὑπέρσταθμος, ſatrapam intelligit. Vnde & Suidas huic loco hanc expoſitionem ſubiicit, ὃς ἐπῆν ὕστερος ἐπὶ τῇ τοῦ στρατεύματος Καρίας τάξει. VNDE

Ἐπισταθμία, Munus τῆ ὑπερσταθμου.

Σταθμεύω, Stabulor, Statiua habeo, Diuerſor. Applanus in Mithrid. ἐς τὸ Ἀλεξάνδρου πανδοκεῖον καταλῦσαι, αἰσχύμενος ὦρα, ὕτι δὴ Ἀλέξανδρος αὐτοκράτωρ, ἢ Μιθριδάτιον σταθμεύσαι, ad Alexandri hoſpitium diuerſit, in fauſtum vtique omen vertens quòd in qua Alexander manſione requieſſet, Mithridates diuerſorium habuiſſet. Bud. Et apud Suidam, σταθμεύσαι ἐπὶ τῷ ῥεύματος, Statiua habens, vel Caſtra metans, ſyrupiſcus, vt ipſe exponit.

C. Ἀσταθμησία, ου, ὁ καὶ ἡ, Immunitatem habens ἀπὸ τῶν ὑπερσταθμείων. B. ex Plut. Vide Ἐπισταθμία & Ἀτασταθμησία.

C. Ἐπισταθμεύω, Stabulor alicubi, Statiua habeo, Diuerſor. idem quod σταθμεύω & καταλύω. Plutarch. Sylla, ὅτε οἴκοι ἐκέτευεν ὕπνου καὶ πολυωρίας τῆς ὑπερσταθμευόντων, id eſt τῆς καταλυόντων. Bud. At ὑπερσταθμεύομαι, Ad manſiones comitatus principis deſignor. Plutarchus Antonio, οἰκίαις χαμαιπετέσι καὶ σκηνοπηγίαις ὑπερσταθμευόμενον, id eſt (Bud. interpr.) Ad ſtationes & noctes mulierecularum deſignatæ ab iis qui ὑπέρσταθμοι dicuntur. Sic apud Suidam, οἱ Φωκεῖς τὰ μὲν ἐπὶ τῆς ἀπολειφθέντων Ῥωμαίων ἐν τῇ νανσὶν, ὑπερσταθμεύοντας, τὰ δὲ, τοὺς ὑπερσταλεὶς ἀνέχοντας φίλους, ἐσανάλωσαν, partim quòd hoſpitio recipere iuſſi eſſent relictos in nauibus Romanos, ſeu Quòd relictis in naue Romanis manſiones apud eos deſignatæ eſſent. Et iterum, ὑπερσταθμευομένους τοὺς ἐπ' αὐτῶν ἢ διαπαυομένους, quibus, vt hoſpitia eis præberent, impoſitum erat, ſeu A quibus ad ſtatima ibi habenda deſignati erant.

Ἐπισταθμία, ας, ἡ, Stabulatio, Diuerſatio. Diodor. in hiſtor. Alexandri, δεδόσθαι τὴν ξένην παρ' ἣν ἐπὶ τῶν ὑπερσταθμείων ἐστάθμευσεν ἐπὶ πλείους, apud quem iucundè diuerſatus fuerat, Bud. ‖ Item Neceſſitas hoſpites recipiendi, ſeu Neceſſitas hoſpitio recipiendi comitatum principis aut legati. Cic. ad Atticum lib. 13, in fine, Hoſpitium ſine ὑπερσταθμείῳ odioſum, mihi duxi non moleſtam. Plutar. Sertor. τὸ ὑπερσταθμεῖον ἀτελείας. cuius rei q immunitatẽ beneficio principali cõſequuntur, ii ἀτάθμητοι dicuntur. Hoc autem in loco ſignificari puto inferioris muneris officium, operum reficiendorum curatoris qui

ἐργαστάτης dicitur. Hæc Bud. Notandum tamen, locum Ciceronis aliter legi in bonis exemplaribus quàm à Bud. adducitur, ita videlicet, Habes hospitium siue ὀπισταθμίαν, quam odiosam mihi duxi, non molestam. Vbi ὀπισταθμία idem ferè esse videtur quod σταθμὸς, id est Mansio. A

C. Ἀπὸ σταθμευτὸς, ου, ὁ ἢ ἡ, Immunis ab hospitiis præbendis, Immunis à præbendis diuersoriis principis comitatui vel exercitui in transitu. idem quod ἀσταθμευτος. Polyb. συγχωρεῖν τὴν βασιλέα Φίλιππον Θεσσαλοῖς ἀφρουρήτους, ἀφορολογήτους, ἀστρατοπεδεύτους. Bud. At Suidas, quum exposuisset, σταθμὸν μὴ διχομήνοις, ἤτοι ἀγγαρείας, addit, ἢ σταθμὰ διχομήνοις, τουτέστι ζυγοστασιμήνοις. in qua tamen significatione σταθμεύω vsurpatum non reperitur. B

C. ΚΑΤΑσταθμεύω, In stabulo aut statione aut diuersorio colloco. Strabo de Britannis, ὑποταττουσι χαλκοπεσσοῖσι καὶ τὰ βοσκήματα καταστα θμεύοντα. Bud. Varro dicit, Alienum pecus in suo fundo pascat & stabulet: & Silius, Pecus stabulare sub Hæmo: vterque trāsitiua significat. vt καταστα θμεύειν hoc in loco.

C. Παρασταθμίδες, Postes cardinum, Antæ. vulg. lex. πῆς θύρας τὰ ἐκ τῆς ἐφέδρης, Hesych. A σταθμὸς, quod & ipsum postem significat. C

Composita & deriuata à σταθμὸς in poster. signif.

C. Ἀντίσταθμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Æquale pondus habens, Æqualis ponderis. Et per metaph. Æquè pollens, Æquiualens, Æqualis momenti, seu Paris momenti.

C. Βαρύσταθμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ponderosus, Grauis pondere. Aristophanes Ranis, Ἀλλ' ἕτερον αὖ ζήτει τιν' ἤδη βαρυστάθμην, Ὅτι σοι καθήλξει καρπόν τιν' καὶ μέγα. quibus posterioribus verbis exprimit quid sit βαρυστάθμου. Et apud Aristot. Ethic. 6, cap. 8. βαρύσταθμα ὕδατα. VNDE Βαρυσταθμίζω, Graui pondere sum. Dioscor. σωπεπεμμένου εἰς τὸ βαρυσταθμίσαι, λιθαργύρου ἢ μολυβδαίνης. Bud. In vulg. lex. exponitur, Grauitatem & pondus adiicio, Grauius reddo. In iisdem est etiam βαρυσταθμῆσαι, A Βαρυσταθμίω: eodémque modo exponitur quo βαρυσταθμίσαι. D

C. Ἐπίσταθμος, ου, ὁ ἢ ἡ, Qui ponderi adiicitur. Et plur. num. τὰ ὀπίσταθμα apud Cephisodorum comicum, eadē quæ σταθμὰ, σταθμία seu στάσιμα. Poll.

C. Ἰσόσταθμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Par pondere, Qui æqualis ponderis est. idem quod ἰσοστάσιος & ἰσοβαρὴς. E

C. Σύσταθμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Eiusdem cum alio ponderis. Idem quod præcedens, vt testatur Gal. in lex. Hipp.

Σταθμίον, ου, τὸ, forma diminutiuorum factum à σταθμὸς, idémque significans: id est, non solùm Statera, Libra, sed etiam Pōdus. Vsitatius tamen est plur. σταθμια. Exēpla habes apud Bud. p. 470, ex Prouerb. Solom. Luciano & Greg.

Σταθμίζω, F. ίσω, Pondero. à σταθμὸς. Exponitur etiam Ad amussim examino atque exigo, Expendo, δοκιμαζω. quæ significatio referenda est ad σταθμὸν. Annotat Suid. & Eustath. futurum & tempora quæ inde formantur, non reperiri. F

C. ΑΝΤΙσταθμίζω, Rependo, vt aurum pro Gracchi capite repensum Cicero dicit, & Auro rependere Plinius: idē quod αὐτισταλαντεύω & ἰσοστάσιον ἀποδίδωμι. Bud. Vel, Pari pondere retribuo. Exponitur etiam In æquilibrio pono. G

C. ΚΑΤΑσταθμίζω, Appendo, Pondere demetior. VNDE Κατασταθμισμὸς, οὐ, ὁ, Appensio, Hermol. Singulorū per sua pondera adiectio, Marcell. apud Dioscor.

C. ΠΑΡΑσταθμίζω, Præpondero. v. l.

AT VERO Στάθμη, ης, ἡ, Amussis, Regula ad quam aliquid exæquatur, vt Festus exponit: Funiculus tenuis, quem minio aut atramento imbutum, & ex vtroque materiæ angulo alligatū, intēsumq; fabri paulū eleuatum demittunt: qui demissus lineam rectam vtrinque ducit, cuius ductum sequuntur in materia exæquanda & complananda. Funiculus regularis, Erasm. Quem quoniam fabri materiarii & carpentarii rubrica (vt dictum est) oblinunt, Rubrica à Persio appellatur: Linea à Gellio, ob rectitudinem. Iliad. ε, — στάθμη δίχα πάντα τέτυκται ἐξ ἑνὸς Τέκτονος ἐν παλάμῃσι δεδμένος, nauale lignum amussis seu rubrica dirigit. Plutarchus Polit. præc. χρείας χωμάδου καὶ καινὸν καὶ σταθμας, ὑφ' ὧν ἁρμοσθήσεται τὸ ἔργον ἴσιον, de imperito fabro lignario. Ammon. in Prædicam. Aristot. ὡς γὰρ ὁ τέκτων τῇ στάθμῃ κέχρηται ἐργαλείῳ πρὸς ἀκρίβειαν τῆς πλίνθου ἢ ξύλου ἢ τῆς καμπύλου, ὁμοίως καὶ ὁ οἰκοδόμος τῇ καθέτῳ ἀκριτικῷ ὄψεσι ὀρθὰς καὶ τοὺς μὴ τοιούτους οὐ πέχει id est (Budæo interprete) Vt faber vtitur amussi instrumento ad exigendam materiæ rectitudinem, sic structor vtitur perpendiculo ad parietes dirigendos. Vbi nota discrimen inter σταθμὸν & κανόνα. Luc. in Zeux. [τὰς εἰκόνας ἔοικε τοὺς ἀπὸ τέχνης] πρὸς αὐτὸν ἐκεῖνον ἀκριβῶς τῷ σταθμῷ μετρῆσαι γραμμήν. Et metaph. apud eundem Luc. κανόνα καὶ σταθμὸν ἀκριβῆ τῆς πίστεως. Apud eundem De vera historia, κανὼν καὶ σταθμὸς ἰσότητος δικαίας. Et in proverb. σταθμὸς ἀκριβέστερος, q.d. Ipsa rectitudine rectior. Eust. Quod verò Latini dicunt Ad amussim, Examussim, Amussatim, & Examussatim, id Græci ὀρθῷ σταθμῷ, κατὰ σταθμὸν, & πρὸς σταθμὸν & πρὸς σταθμὸν. Od. ε, de fabro complanante ligna, πλάνησεν δ' ἔφα χαλκῷ, ξέσσε δ' ὀπισθόμως καὶ ὀρθῷ σταθμῷ ἤρτυε. Et Iliad. ρ, de poste cypariſſino quem σταθμὸν appellat, ὃν ῥα πάντα ξέσσεν ὀπισθόμως καὶ ὀρθὸν σταθμὸν ἤρτυε. Et Sophocl. apud Athen. lib. 13, ὡς πάντες πρὸς σταθμὸν ἰσότιμοι ὀρθοῦνται κανών. Cui simile est quod legitur apud Theogn. Εἶμι πρὸς σταθμὸν ὀρθὸν ἐδών, οὐδὲ πίρνοι Κλινάμενος. (Apud Æschylum autem in Agamemnone, pag. 207, πρὸς σταθμὸν scholiastes exponit πρὸς τὸ φρόνιμον.) Et in prouerb. πρὸς σταθμὸν πέτρον ψήφιζε, Amussi lapidē applicare: in eos qui præposterè aliquid agunt. Quod Plutarchus mutata constructione dicit, πρὸς σταθμὸν πέτρον πιέζειν, μὴ πρὸς πέτρῳ σταθμὸν. At mutato vocabulo Basil. De leg. poet. τὸν λίθον πρὸς τὸν ἀπόρτιν ἄγειν, ad funiculum, id est amussim. At λευκὴ κατὰ σταθμὸν, Alba amussi, seu Alba linea, (vt Gellius loquitur post Lucil.) hoc est Nullo delectu ac citra discrimē. Erasm. Chil. & Bud. in Pand. At Pausan. apud Eustath. λευκὸν σταθμὸν esse dicit πρὸς ἄδηλον (quoniam si lapidi faber similis coloris lineam inducat, non apparebit quod sequatur, aut certè vix apparebit) ac prouerbium in eos qui incerta incertis significant aut nihil intelligunt, ὅτι πρὸς ἄδηλα ἀδήλοις σημαίνομένων, ἢ ὅτι πρὸς μηδὲν συνιέντων. Item λευκῷ λίθῳ λευκὴ σταθμὴ, In albo lapide alba linea. De quo itidem prouerb. apud eosdē. Quod verò dicitur de albo lapide & alba linea, idem etiam de aliis coloribus dici potest, vt annotat Eustath. vt ὡς ἁμαρὸς λίθῳ ἁμαρὰ σταθμὴ. & sic in similibus. ‖ Erat etiam σταθμὴ ἰσαστικὴ ἐν διαιρέσεις ὅτι πρὸς ἀρομάων, vt Eustath. tradit: dicens sic accipi tum apud alios tum apud Oppianum. ‖ Σταθμὴ videtur poni etiam pro perpendiculo, αἰτὶ καὶ ὕψους, (licet diuersa hæc duo esse ex præcedentibus constet) in hoc apud Suidā loco, στάθμιον ἐστὶν τὸ μολιβδοχόον. nam in funiculo illo regulari qui minio tingitur, plūbum non appenditur, sed tantùm in funiculo perpendiculari. nisi fortè ferream amussim seu ferream regulam hic accipias qua materiarii ligna & lapides secundum latitudinem exæquant: vt ea propter pondus dicatur μολιβδοχόης. Suidas ἀπαρτίαν exponit, quod ambiguum est. ‖ Σταθμὴ, Ensis capulus, quia suo pondere σταθμίζει τὸ ξίφος, dirigit & ad æquipondium reducit. Ita v. l. citantur hunc Diod. Siculi locum, ταῖς σταθμαῖς τῆς δορυφορικῆς τάξεως. Cæterùm in σταθμὸς & σταθμὴ eam accentus esse rationem Eust. scribit, quæ est in καλὸς & καλὴ, ὀρθὸς & ὀρθὴ, κολωνὸς & κολωνὴ.

Σταθμάω vel potius Σταθμάομαι, Ad amussim exigo, Amussatim sequor. Luc. De hist. scrib. αὐτὸς σοι κανὼν καὶ σταθμὴ ἰσότητος δικαίας. καὶ οἱ μὲν σταθμήσονταί τινες αὐτῇ, θᾶττον δ' ἂν ἔχοι. ‖ Σταθμάω est etiam idem quod Pondero, Libro. vnde σταθμᾶσθαι Eustath. exponit ζυγοστατῆσαι, & Hesych. ἐν ζυγῷ στῆσαι. Eadem signif. est vocis passiuæ. Pausanias Achaicis, κατὰ πύλας καλουμένας δέκατος καθῆται, σταθμώμενος μὴ ἐκτὸς τῆς ἀναδάσεως τῆς πηγῆς, ἀλλ' ἔσω ὀπτεύειν τῷ ὕδατος τῷ κάλλει τῷ κατὰ πόλιν, ita librantes ne vltra aquæ superficiem demittant, sed ēatenus demum vt summam aquā stringant. Bud. Idem Bud. exponit Libro, Modulor, Modum adhibeo, Ad certum modum facio. ‖ Item Æstimo, Perpendo, Examino. vt Budæus apud Platonem interpr. Comm. pag. 471. ‖ Item Coniecturam facio,

Argumentum duco. Theophr. lib. 9 De cauſis pl. cap. 4, εἴ τι δεῖ σταθμᾶσθαι τοῦτο, Si quidem oporteat ex eo coniecturam facere & argumẽtum ducere. Bud. Idem porro apud Herodotum in Thalia, σταθμώσασθαι Ionicum eſſe dicit pro σταθμήσασθαι. Euſtath. tamen inter σταθμᾶσθαι & σταθμώσασθαι diſtinguit, ſicut inter πολεμῆσαι & πολεμῶσαι: ac σταθμᾶσθαι eſſe dicit τὸ ζυγοστατῆσαι, at σταθμώσασθαι apud Herodotum, τὸ στοχάσασθαι. videtur igitur σταθμώσασθαι deriuare A Σταθμόομαι, vt πολεμώσω à πολεμόω.

Σταθμικός, ή, όν, Ad amuſſim exactus. Vel, Qui ad amuſſim & lineam exigi ac dirigi poteſt. Item μετρικός, vt Suidas exponit apud Arrianum, ἵνα δὲ καὶ τὰ μικρὰ οὐ σταθμικὸν τὸν πλῆθος. Item, πάντα τὰ οὐ σταθμικὰ τὸ μέγεθος. At apud Plat. ἐμοὶ μὲν οὖν ὦ ἑταῖρε οὐδὲν σταθμικόν, mihi quidẽ, ô ſocie, nihil penſi.

Σταθμός, οῦ, ὁ, Stamen. Heſiod. Erg. β, Στήμονι μὲν ἐν πρώτῳ πολλὴν κρόκα μηρύσασθαι, in pauco ſtamine multam tramam intexito. Plutarch. De ſolertia anim. loquens de alcyone nidificante, πυκνίζασα τὰς τῶν βυσσῶν ἀκαίνας, σωτήριον καὶ σωστικὸν οἴκοις ἀμπίσχουσα, τὰς μὲν ὀρθὰς, τὰς δὲ πλαγίας, ὡς τὸν ὄντα στήμονι κρόκην ἐμβάλουσα. Plato Cratylo, κερκίζοντες δὲ τί ἐρῶμεν; οὐ τὴν κρόκην καὶ τοὺς στήμονας διακρίνομεν; ſtamina & ſubtegmina ſeu tramã diſcernimus. Sunt enim ſtamina in tela fila recta & ſtabilia quibus ſubtegmina intexuntur. Στήμονα (vt Stamen apud Latinos) dicuntur etiam ipſa fila quæ è colo ducuntur. Vnde Pollux ſcribit Platonem στήμονα vocare τὰ νήματα. Apud Lucianum, κρόκην κατεργάσεται καὶ στήμονα πλέξουσα, Stamina nẽs, vt Tibullus loquitur, ſeu Stamina torquens, vt Ouid. Et apud Pollucem eſt, τοῦτον τὸν στήμονα ἤτοι τὰ στημόνια, intendere ſtamina, id eſt fila è colo ducta, ad ordiendam telam. & διαφορωδῶδες στήμονα, idem quod διαζωδες. Item σταθμᾶσθαι τὸν στήμονα καὶ κερκᾶσαι. Apud eundem ἄκλωστα στήμονες ex Plat. comico: & στήμων ἰσχνόφωνος, id eſt ὁ ἰσχνὸς & λεπτὸς, ex Ariſtoph. VNDE Ὁλοστήμονος, ου, ὁ καὶ ἡ, vt ὁλοστήμονες πλύσαι, id eſt αἱ ταχέως. Pollux ex Sophocle. ET Στημονητικός, ὸν, ὁ, vt στημονητικὴ κρόκη apud Poll. Trama quæ ſtamini intexitur. ET Στημόνιος, ου, ὁ, Stamineus. Theophraſtus lib. 3 De hiſt. plant. cap. vltimo, de ſimilace, τοῦ δὲ μέσου ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ῥάχις λεπτὴ ἔχει, καὶ τὰς στημονίους διαλήψεις οὐκ ἀπὸ ταὐτοῦ, ὥσπερ τὰ ἄλλα, ἀλλὰ περὶ αὐτὴν περιφορὰς, & interualla ſtaminea non ex eo porrecta, vt cætera, ſed circa eum in orbem circumacta, vt Gaza interpr. Scribitur tamen ibi στημονίους. AT Στημώνιος, Cincinni ſtaminibus ſimiles, vt Heſych. exponit. Cincinni prolixi & teneri, Camer. ET Στημόνιον, ου, τὸ, Stamen. idem quod στήμων, vt paulo antè ex Polluce, φησὶ τὸν στήμονα, ἢ στημόνια. Ariſtoteles Polit. 2, cap. 4, ἐξ ἑτέρου τὸ στημόνιον ἐξ ἄλλου γίνεται τῆς κρόκης, ex alia lana ſtamen fit, ex alia trama. ET Στημονώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Stamineus, Stamen referens. Plutarchus De ſolertia anim. loquens de aranea, ἡ τῆς πήκτης ἀκρίβεια καὶ τῆς ὑφῆς τὸ μὲν διὰ τοῦ μὴ διὰ στημονώδους. ET Στημονίζομαι, Stamen duco, Stamen tendo, Ordior. idem quod στήμονα ἵστημι. Ariſtot. Hiſt. anim. lib. 9, cap. 39, de phalangio, ὑφαίνει δὲ ἀρχόμενον μὲν διατείνας ἐφ' ἑαυτὸν τὰ πρῶτα τοῦτο χθόνι, εἶτα στημονίζεται ἀπὸ τοῦ μέσου· ἔπειτα δὲ τοῦτον ὡς περὶ κρόκας ἐμβάλλει, deinde ſtamina à medio ducit, atque his ſubtegmina annectit. Plinius de hoc araneorum genere ſcribit, Texere à medio incipit, circinato ordine ſubtegmina adnectens. Paulo antè verò, Tereti filo & æquali deducit ſtamina.

Στήσιος, ου, ὁ, vt στήσιος Ζεύς, Iupiter Stator, apud Plutarch. in Cicerone.

C. Ἀμφίσταμαι, Circumſto. II. σ, φίλοι δ' ἀμφίστασ' ἑταῖροι Μυρόμβοι. Soph. αὐτὸν δὲ κύκλῳ μαθόντες ἀμφίστε. ‖ At Heſych. ἀμφίστασθαι exponit ἐξετάζειν.

C. Ἀνθίστημι, Contrà ſtatuo, Oppono, Ex aduerſo pono, Aduerſarium ſtatuo. Ariſtoph. in Ranis, Ἀλλ' ἄλλον εἰπὲ τῶν τι, καὶ τοῦτο σκόπει.

Ἀνθίστημι & ἀντίστημι ab αἴθίστημι, vſurpantur neutraliter pro αἴθίσταμαι ab αἴθίσταμαι, Repugnaui, Reſtiti, Reluctatus ſum. Itidem infinitiui ἀνθιστάναι & ἀντιστῆναι. Paul. ad Rom. cap. 9, τῷ γὰρ βουλήματι αὐτοῦ τίς ἀνθέστηκε; & ad Gal. 2, ᾧ οὐδὲ πρὸς ὥραν εἴξαμεν τῇ ὑποταγῇ. Sic & participia ἀνθιστὰς & ἀντὰς pro ἀνθεστηκώς. Dicitur etiam ἀνθίστημι interdum pro ἀνθίσταμαι. ‖ Apud Thucydidem lib. 5, ἀντιστάντος αὐτοῦ τῷ προσήκοντος, Quum ei res non ſuccederet. nam res non ſuccedens, veluti repugnat deſiderio noſtro. Apud eundem ibidem ſine dativo perſonæ, ὡς δὲ ἀντέστη τὸ προσῆκον. id eſt ἄλλως ἀπέβη, vt ſchol. exponit.

Ἀνθίσταμαι, Reſiſto, Obſiſto, Repugno, Reluctor, Renitor, Aduerſor. Apud Xen. hoſtis dicitur ἀνθίστασθαι, Pæd. 2, ἢν δὲ μὴ ἀνθίστηται, δῆλον ὅτι μάχεσθαι δεήσει. Dicitur & ἀνθίστασθαί τινι: vt apud Thucyd. ἀνθίστασθαι πρὸς ἅπαντας.

Ἀντίστασις, ιως, ἡ, Reſiſtentia, Reluctatio. Ἀντίστασις, (inquit Bud.) Reſiſtentia, Obnixus, vt apud Ariſtot. περὶ κόσμου, vbi de mundi harmonia loquens ſcribit, πλὴν γὰρ ἔστιν ἀντίστασιν ἴσχειν τὴν βαρέα πρὸς τὴν κοῦφα, καὶ τὴν θερμὰ πρὸς τὴν ψυχρά. Quo in loco ἔστιν ἀντίστασιν alii interpretati ſunt æquilibrium. ‖ Ἐξ ἀντιστάσεως καὶ συστάδην μάχεσθαι, Pede collato & acie non aperta, apud Herodianum, qui alibi ὁπλιτικῶς μάχεσθαι pro eodem dixit teſte eodem Budæo. Apud eũdem Herodianum legimus ἐξ ἀντιστάσεως μάχαι θηρίων ἐπιδείκνυνται.

Ἀντίστασις apud rhetores, Comparatio, Comparatiuũ genus apud Quintilianum lib. 7, cap. 5. Hermogenes, γίνεται ἀντίστασις, ὅταν ὁμολογῶν ὁ φεύγων πεποιηκέναι τι οἷς αἰδίκημα, ἀντὶ τούτου ἕτερόν τι ἀντεργάσηται μεῖζον δι' αὐτοῦ τὸ αἰδικήματος ποιήσας μίσος. Id eſt, Fit ἀντίστασις, quum reus confitẽs feciſſe ſe aliquid tanquam maleficium, ex aduerſo opponit maius aliquod beneficium, cuius autor fuerit maleficium illud committendo. Exponitur ἀντίστασις & Intentio, ex Iulio Firmiano.

Ἀντιστάτης, ου, ὁ, Reluctator, Aduerſarius.

Ἀντιστατία, ἡ, Obſiſto, Reſiſto, Reluctor, Obluctor. Gregor. μάχῃ καὶ μάξῃς καὶ στάσῃς αἰνάλας ἀδιστατούσας. ‖ Item Ἀντιστατῶ, Obſiſto, Partes facio vel cogo, id eſt factioſus

ctioſus ſum. Budæus ex Herodoto.

Ἀντιστατικός, ὀν, ὁ, Reluctatiuus, Ad reluctandum ſeu reſiſtendum valens, vel Reſiſtendi vim habens. Apud Hermogenem ἐν τῷ στάσιν, dicitur ἀντίθεσις ἀντιστατικὴ oppoſitio quæ ἀντίστασιν habet, accipiendo ἀντίστασιν in ea ſignificatione quam apud rhetores habere, modò docuimus ex eodem Hermogene.

C. Ἀνίστημι, Surgere facio, Erigo, Excito iacẽtem. Plato in Charmide, τὸν μὲ ἀνιστάμενον, τὸν δ' πλάγιον κατακλίνομεν. Homerus Odyſſeæ ξ, χέρσ' ἀνάστησας. Iliad. ω, κήρυκα δ' ἀνίστη. Et Exeito, quod eſt Reuiuiſcere facio, Excito mortuũ. B Iliad. ω, Οὐ γὰρ πω τοιῆξεις ἀκαχήμενος ἦος ἐπῆος, Οὐδέ μιν ἀνστήσῃς. Itẽ ἀνίστημι, Erigo, Extruo. vt ἀνιστάναι πόλιν, & ἀνιστάναι τείχας, apud Herodotum. Excitare ædificium dicitur itidem Latinè. Budæus primas huius verbi ſignificationes ponit Erigo & Exuſcito. Nonnus dixit etiã ἀνάστησαι βασιλῆα, Excitare regem, quaſi ſurgere facere ad regiæ dignitatis faſtigium. Dicitur & ἀνάστησαι eo ſenſu quo Latinè dicitur ab oratoribus Excitare in concionem.

Ἀνίστημι, Moueo: (vt ἀνίστησι τὸν στρατὸν, Caſtra mouit.) C Migrare cogo, Sedibus pello, vel excio. Pauſanias in Cor. Ἄρχιππος ὕστερον τούτων Ὀρτάπαν ἀνίστησιν. Idem, ἀνίστησι δὲ καὶ Τιρυνθίους Ἀργείους. quod & ἐξανίστημι dicitur. Hactenus Budæus. Sciendũ eſt autem dici etiam ἀνιστάναι τὸ στρατόπεδον à Thucydide pro Mouere caſtra. & pro Migrare cogo dici etiam Sedibus excio, & quidem frequentius (vt opinor) quàm Sedibus excio. Verbum autem ἀνιστάναι hanc ſignificationem habens poni interdum ſimpliciter cum accuſatiuo, vt in locis modò citatis: interdum cum genitiuo, conſtructo cum præ- D poſitione ἐξ. Nonnunquam, præter accuſatiuum, cum præpoſitione ἐξ iuncta genitiuo, additam habere & aliam, videlicet εἰς, cum accuſatiuo. Sophocles, εἴ μ' ἐξ ἕδρας ἀνίστατε; Plutarchus in Pericle, Ἐστασίας δ' πάσας ἀνασήσας ἐκ τῆς χώρας, Ἀθηναίους μόνους κατῴκισε. Cum veraque autem præpoſitione, vt ἀνίστημι ἀνθρώπους ἐκ τῶν πόλεων εἰς ὄρη, Excito homines ex vrbibus in montes, vel Excio. pro Excitatos ſiue excitos ex vrbibus, traduco in montes. Cæterùm exiſtimo ἀνιστάναι interdum tam latè patere quàm Submouere apud Latinos (cuius tamen E ſignificationis Budæus non meminit) nec inuenio verbum quo poſſit commodius reddi in hoc Demoſthenis loco Pro corona, ἀνίστασιν αὐτῷ λέγει τοῦτο τῆς κακίας ἐργασίας. In iſto quidem Homeri verſu, Iliad. α, Τοὺς μὲν ἀνασήσειν, ὁ δ' Ἀτρεΐδῃ ἐναρίζοι, ſunt qui ἀνασήσειν exponant Submoueret: de qua expoſitione in proximè ſequenti annotatione dicam.

Ἀνίστημι, Euerto, Subuerto. vt πόλεις ἐκ βάθρων ἀνάστησας, quũ vrbes fũdit & euertiſſet. Sic πόλιν ἀνασήσειν, pro ἀνατρέψειν, ſæpe dictum ab antiquis ſcriptoribus teſtatur Eu F ſtathius, exponens verſum Homeri modò citatum ex Iliad. α, vbi ait ἀνασήσειν eſſe pro ἔβαλλε ἐξαγαγεῖν, vel, αἴρω κάτω ποιῆσαι, ἀνατρέψαι τῷ σθένει, ἀνασείσας ποιῆσαι. Heſychius ἀνασήσειν, non aliunde, vt opinor, quàm ex illo Homeri loco ſumptũ) explicat ἀνατρέψειν ποιήσειν. In vulgatis lexicis ἀνασήσειν exponitur Submoueret: & ſubiungitur, id eſt ἀνατρέψειν καὶ ἐκ τῶν ἐφεδρῶν ποιήσειν, τουτέστι φυγάδας κατασήσειν. quæ explicatio habetur in breuibus ſcholiis in Homerum. Sed ego non video quomodo Submoueret ſignificare poſſit ἀνατρέψειν ποιήσειν: quum potius Submoueret G reſpondeat alteri expoſitioni φυγάδας κατασήσειν, quod videtur dictum ab autore illorum ſcholiorum pro εἰς φυγὴν τρέψαι. quem vix credo poſt ἀνασήσειν καὶ ἐκ τῶν ἐφεδρῶν ποιήσειν, ſubiunxiſſe, τουτέστι φυγάδας κατασήσειν, ſed aliam aliquam particulam quàm τουτέστι ſcripſiſſe. ſunt enim hæc diuerſa. Euſtath. obiter declarans quo ſenſu ἀνατρέψειν poſſit accipi, dicit ἀνατρέψειν καὶ ἀβασιλεύτους. quaſi videlicet illi, amiſſo ſuo rege, velut euerſi futuri eſſent, eorum rege, tanquam propugnaculo quodã, euerſo & perdito. nam tale quidpiam Euſtathium reſpe H xiſſe puto. Præterea quod attinet ad verbũ Submouere, ſcio eſſe Arcere potius quàm Fugare, quod ſonat, εἰς φυγὴν τρέπεσθαι. ideo fortaſſe mallet aliquis interpretari Submoueret fugans, vel in fugam vertens.

Ἀνίστημι & Ἀνίστημα quæ ſignificationem τῦ Ἀνίσταμαι ſequuntur, vide poſt ipſum. A

Ἀνίσταμαι, Paſſ. Exurgo, Surgo (ſicut ἀνίστημι, Surgere facio.) Il. α, Τοῖσι δ' ἀνίστατο μαντιφόνος ἀνὴρ Ἀχαιῶν. Plutarchus in Alcibiade, ἀνίσταμένους ἐκ τῶ δήμου λέγει. Ariſtophanes in Pluto ὅτι τοὺ χθὲς τοὺ τῆς ἀληθείας ἀνίσταμαι. Inuenitur & ἀνιστάμενος ὅτι τοὺ ἀρχοῦ, eadem metapho ra qua ἀνάστησαι βασιλῆα apud Nonnum, vt antea docuimus. Apud Plutarchum ταῖς ναῦς ταῖς πρύμναις ἀνιστώσας, vulgò exponunt Naues puppibus inſurgentes. id eſt altis puppibus. Habet autem ἀνιστώσας nominatiuũ ſingularem maſculinum ἀνιστὼς, quod dicitur vt ἱστὰς, cuius fõrmationem vide apud grammaticos. Homerus autem αὖτις ἀναστήσονται dixit pro Reſurgent, cum ὑπὸ iuncta genitiuo. Iliad. φ, Αὖτις ἀναστήσονται ὑπὸ ζόφου ἠερόεντος. Ex Thucydide citatur ἀνίστασθαι ἀπὸ Αἰγίνης pro Diſcedo ab Ægina, ſed videdũ annõ melius exponeretur, Excitor ab Ægina, Migrare cogor ab Ægina. ‖ Ἀνίσταμαι item pro Euertor. quam ſignificationem habet potiſſimùm in aor. 1, ἀνεστάθην. Demoſthenes De falſ. leg. ἀνεστάθησαν ἀναπεπτωκότα, Paſſi eſtis euerti.

At pro exẽplo ſignificationis actiuæ verbi ἀνίστασθαι citatur hic locus in vulg. lex. Græcol. ἀνίστασθαι κόπτειν ὀπὶ τῶ πόματος. ſed autor non additur. ac certè rariſſimũ eſſe puto hunc verbi iſtius vſum, ſicut & cæterorum cõpoſitorũ, vt videlicet in voce paſſ. actiuè vſurpentur.

Ἀνέστην, aoriſtus ſecundus ab ἀνίστημι & præteritum ἀνέστηκα ſignificationem verbi Ἀνίσταμαι ſequũtur (quod itidem de eorum participiis ἀναστὰς & ἀνεστηκὼς intellige) ideóq; hic à me ponũtur. quod in cæteris cõpoſitis itidẽ faciendũ erit. Apud Hom. non ſemel, τοῖσι δ' ἀνέστη, Inter eos autẽ ſurrexit, verba facturus videlicet. Sic paſſim & apud ſcriptores proſæ: vt apud Xenoph. Hell. 6, τότων δὲ διαβληθέντων ὑπὸ τῶν ὀκκλησίας, ἀνέστη Κλεοπίλης, καὶ εἶπε. Demoſthenes Pro corona, ἀλλ' ἀναστὰς ἀπῆλθον. Idem Philippica quarta, ἀνὴρ ἀναστὰς πρὸ μικροῦ. Interdum genitiuo iungitur, cum præpoſitione ἐκ, vel ſine ea. Homerus Iliad. α, — Σοὶ δ' ἅμα πάντες ἀνέστεν Ἐξ ἰδίων θρόνων παῶν ἠμὲν ἀρίστων. & Iliad. τ, Αὐτὰρ ἐπεὶ ἕδρης, αὐτὴ ἐν μέσσοισιν ἀναστάς. Apud Plutarchum ἐκ in eodem genere loquendi ſine præpoſitione, ἀναστὰς τοῦ βάθρου. At Plato in Lachete dixit cum præpoſitione ἀνασῆναι ἀπὸ τῆς νόσου, pro A morbo reſurgere, vel, De morbo. Liuius dicit Aſſurgere ex morbo: vt & noſtrates dicũt, *Releuer de la maladie*. hoc eſt Conualeſcere. Hæc enim verba, εἰ ἐπέπρωται σοι ἀνασῆναι ἐκ τῆς νόσου, ἰᾶσθαί τε εἰσάξεις τὸν ἰατρὸν, ἰᾶσθαι μὴ εἰσάξεις, ἀνασήσει, Cicero ita vertit, Si fatum tibi eſt ex hoc morbo conualeſcere, ſiue tu medicum adhibueris, ſiue non adhibueris, conualeſces. ‖ Item ἀνίστημι pro Excitatus ſum ſedibus, ſiue expulſus, Migrare coactus fui, vel Ad migrandũ compulſus fui. Thucydides initio libri 6, ὑπὸ Λεγόντων ἀναστάντες. Et ἀναστάντες εἰς τὴν Θάψον, ex eodem citatur pro Caſtra mouentes in Thapſum. ſed fortaſſe melius exponeretur, Quum emigraſſent in Thapſum, ſedibus ſuis pulſi. nam ſi eſſet ἀνασήσαντες, diceremus ſubaudiri nomen στρατόπεδον: quod poſt ἀναστάντες ſubaudiendum minimè videri poſſit. ‖ Inuenitur etiam ἀνίστη πόλις, pro ἀνάστατος γέγονε, euerſa eſt. Sed & de hominibus apud Thucydidem dicitur ἀνίστασθαι, vbi itidem hoc verbum explicatur à ſcholiaſte, ἀνάστατοι ἐγένοντο: ego tamen ἀνάστατοι illic non accipio vt in præcedente loco (vbi dicitur πόλις ἀνάστατος) ſed pro Sedibus pulſi fuerunt. nam vtranque ſignificationem habet ἀνάστατος, vt paulo pòſt docebo. Thucydidis autem locus eſt hic libro primo, οἱ γὰρ ὀκ πρὸ πόνου καταφεύγοντες ἀνίστασθαι λέγε αὐτὸ, ὅτι οὐδὲ καὶ πᾶσαι πόλεις κατῴκιζε. ‖ In hoc autem loco Odyſſ. ε, Μήτις τοι παλαιὸν ἑτοῦ ἀμείνων ἄλλος ἀνστῇ, Budæus ἀνστῇ exponit ἀντιστήσεται, Certaturus exiſtat.

Ἀνίστημι itidem capitur interdum pro ἀνάστατος γίγνεται, Eurip. Hecuba. Καὶ νῦν πόλις μὲν πᾶσ' ἀνίσταται δορί. Et in participio, ἀνεστηκυῖα πόλις, Euerſa ciuitas. Ratius autem ponitur pro ἀνέστην, id eſt Surrexi.

Ἀνάστασις, εως, ἡ, Surrectio, Reſurrectio. Intellige autem

surrectionem à sedili (quum videlicet aliquis surgit qui antea sedebat) vel surrectionem à cubili, siue à somno, quum nimirum quispiam de somno excitatur. Sophocles Philoctete, — πόσι ἀνάστασιν δοκῶ Αὐτῶν βεβῶτων ἐξ ὑπερτέρου στέγης πόπου. In Nouo testamento frequens est pro resurrectione à morte in vitam: & interdum dicitur ἀνάστασις simpliciter, vt Matth.cap.22, Σαδδουκαῖοι οἱ λέγοντες μὴ εἶναι τὴν ἀνάστασιν. & Ioann.cap. 11, οἶδα ὅτι ἀναστήσεται ἐν τῇ ἀναστάσει: & CHRISTI salutifera resurrectio, itidem ἀνάστασις. Act.cap.1, σὺν μάρτυρα ἀναστάσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ: & 1 Petri capite tertio, δι' ἀναστάσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ. Interdū verò ἀνάστασις νεκρῶν, (& alicubi etiam ἀνάστασις ἐκ νεκρῶν) Act. cap. 23 & 24, περὶ ἀναστάσεως νεκρῶν ἐγὼ κρίνομαι. Sic alibi sæpe. & Rom. cap.1, ἐξ ἀναστάσεως νεκρῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. At Ioann. cap.5, habemus ἀνάστασιν ζωῆς. ‖ Reperitur verò & ἀνάστασις pro resurrectione à lapsu, Lucæ cap.2, εἰς πτῶσιν καὶ ἀνάστασιν.

Ἀνάστασις, Euersio. Demosthenes Olynthiaca 1, σὺν ἀναστάσεως καὶ αἰσχροπραγίας τῆς παρεῖδος. Pollux, καὶ πόλεως ἀνάστασις καὶ ἀναστάτους, παρὰ Δημοσθένει. ‖ Est item Sedibus expulsio vel euocatio, vt ait Bud. c

Ἀνάστασις τῆς εἰκόνος citatur ex Phalaride pro erectione statuæ. quam autem significationem habet hoc in loco, eandem videtur & in illo habere debere, ἀγαλμάτων siue αἰδοιοτύπων ἀνάστασις. Exponitur tamen vulgò Simulacrorum consecratio. A Polluce ponitur αἰδοιοτύπων στάσις καὶ ἀνάστασις, sed sine explicatione. Ab eodem, ἀνάστασις τειχῶν, & οἰκοδομήματος ἀνάστασις. vbi videri potest accipere ἀνάστασιν pro euersione: ex eo quòd post ἀνάστατα ἐποίησε τὰ παντὸς χωρίου, subiungat, καὶ ἀνάστασις ὁμοίως τειχῶν. In vulgatis tamen lexicis ἀνάστασις τοῦ τείχους exponitur Murorum instauratio: sed commodius ἀνάστασιν interpretaremur extructionē quàm instaurationem, vt ἀνάστασιν antea extruere vertimus. Virgilius Latinum verbum ad rem eandem transtulit, quum dixit, Non cœptæ assurgunt turres. D

Ἀναστάσιμος, ν, ὁ ἡ ἡ, q.d. Resurrectius, Resurrectorius. Scriptores ecclesiastici ἀναστάσιμον dicunt (quasi resurrectiuum) Quod pertinet ad CHRISTI resurrectionem. quam ἀναστάσιμον μυστήριον Synesius vocat. Et apud Nazian. habetur ἀναστάσιμος ἡμέρα, Resurrectoria dies, Dies resurrectionis. B

Ἀναστατικός, οῦ, ὁ, Exuscitatiuus, Resurrectorius. Theodorus Gaza ἀναστατικὰ ῥήματα vocat precationes & hymnos de Christi exuscitatione siue resurrectione.

Ἀναστατήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, Resurrectorius. vt ἀναστατήριοι θυσίαι, Sacrificia quæ fiebant ad resurgendum è morbo, vel Ob resurrectionem è morbo. nam ἀναστῆναι ἀπὸ τῆς νόσου pro Resurgere à morbo ex Platone protulimus. Vide Hesychium.

Ἀναστατήρ, ῆρος, ὁ, Euersor, Vastator. Æsch. in Ἐπὶ Θήβ. p.110, Ὃς ὄντ' ἀναστατῆρα Καδμείων χθονός. C

Ἀνάστατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Euersus, vel Vastatus. ἀνάστατον ποιεῖν, Euertere, Vastare. & ἀνάστατον γίνεσθαι, Euerti, Vastari, passim apud prosæ scriptores. Inuenitur autem ἀνάστατος πόλις siue χώρα, item ἀνάστατον πεδίον. Æschines in Ctesiphontem, καὶ πάντ' ἐν Φωκεῦσι πόλεις ἀθρόως ἀνάστατος ἐποίουν. Isocrates, καὶ τὰς πόλεις ἀπόλλυσθαι, καὶ τοὺς οἴκους τοὺς ἰδίους ἀνάστατος γίνεσθαι. Idem ad Philippum, ἀνάστατον ποιῆσαι τὴν Σπάρτην. Apud Platonem, ἀνάστατον ὅλην Σικελίαν γίνεσθαι. Apud Herodotum ἀνάστατα ἐῶν exponitur Vastabantur. Isocrates in Panathenaico alias πόλεις facit πανταπάσιν ἀνάστατος γεγενημένας, alias παντελῶς ἀνατετραμμένας. E

Ἀνάστατος, Sedibus pulsus. Sophocles Trachin. p.332, Ἡμεῖς μὲν ἐν Τραχῖνι τῆδ' ἀνάστατοι Ξένῳ παρ' ἀνδρὶ ναίομεν. Reperitur & ἀνάστατος ποιῆσαι τοὺς ὁμόρους, quod vulgò exponitur Summouere vicinos: & ex Herodoto citatur ἀνάστατος ἐποίησε pro Exterminauit. F

Ἀνάστατα, Placentarum genus, Hesychio, Suidæ, Eustathio.

Ἀναστατόω, ῶ, Fut. ώσω, Euerto, Vasto, Diripio, ἀνάστατον ποιῶ. In Nouo testamento capitur pro Conturbo, Seditionem vel tumultum concito, aut Ad seditionem seu tumultum concito. ‖ Formatur autem ab hoc VERBALE Ἀνάστασις, quod itidem euersionē, item conturbationem aut huiusmodi concitationem significat. Budæo est ἀνάσασις. G

Ἀναστάδην, Surgendo, More eorum qui surgunt.

Ἀνάστημα, ατος, τὸ, Erectio, Assurrectio. vel potius Assurgimentum, si Latinè dici potest, pro eo quod assurgit, & in altum tendit. vt ἀνάστημα γῆς, Terræ agger in altum assurgens: vel (Budæi verbis) Terræ eminentia, Locus editus. ‖ Item ἀνάστημα, Statura, Proceritas. Theophr. περὶ χαμαίδρυος, l. nono, τὸ δὲ ἀνάστημα τῆς ὅλης οὐ καταδήμαινον, εὔσημον δέ. Exponit Budæus ἀνάστημα ἡλικίας itidem staturam in hoc loco qui citatur à Suida, Θαυμαστὸν ὁ Ἡσίοδος τὴν Μωσῆ τὸ τῆς ἡλικίας ἐξῆρτο ἀνάστημα. Subiungitur autem ab eodē Suida, ἀνάστημα ψυχῆς, quod exponit, τὸ φρενῶν ἀγαθαὶ ἕξεις καὶ σωφρονοῦν ἴδιωμα. Eadem autem forma dicitur ἀνάστημα ψυχῆς, qua πρόσταγμα ψυχῆς, & parum dissimili significatione.

c.1. Ἀπανίστημι, & interdum Ἀπανιστάω, τῶ, Excito alicunde, vel Exurgere facio. Item Erigo ad vitam. Gregorius, ὁπηνίκα ἡμᾶς ἀπανιστᾷ καὶ πρὸς τὸν ζωὸν ἐπαναγαγὼν γενεσιουργός. Idem, καὶ τὸν παρόντων ἀπανίστησι, καὶ πρὸς τὰ μέλλοντα μεταβιβάσαν. Budæus vertit Inde excito, Inde exurgere facio, ostendere volens vim præpositionis ἀπό. Exponitur etiam ἀπανίστημι, Submoueo, Sedibus pello, apud Thuc. Herodoto autem in Thalia ἀπανιστάναι τὴν στρατιὰν est Abducere exercitum.

P. Ἀπανίσταμαι, Surgo ex [aliquo loco,] Exurgo. Chrys. τῆς κλίνης ἀπανισταμένους φθάνειν αἰεὶ τὸν ἥλιον, De lecto surgentes præuenire semper solem. id est Ante solis ortum semper cubili exurgere. ‖ Est etiā Sedibus pellor, Emigro, Cōmigro. Thucydides, τῆς τε καθ' ἡμέραν αἰεὶ καιροῦ τροφῆς παντοχοῦ ἀπηνυμένοι ὑπὸ πολέμου, οὐ ῥᾳδίως ἀπανίσταντο. Et apud Herodotum cum præpositione ἀπό iuncta genitiuo, ἀπανίστασθαι ἀπὸ τῆς πόλιος. Et cū aduerbio motum ad locum significante, vt ἀπανίστασθαι ἐπὶ ῥωσί.

Ἀπανίστην quoque aoristus secundus vocis actiuæ vsurpatur passiuè, (sicut ἔστην & αἰείστην ac reliqua) vt ἀπανίστην ἐκ χωρῶν. Itidem participium ἀπαναστάς. vt apud Gregorium, ἡνίκα τάχιστα ἦρος τοῦ ἁμίλλων ἀπαναστᾶσα, τὴν ἑαυτῆς σοφίαν ὑπεδύσατο, Migrās ex alueis, vel Post quam migrauit aut discessit.

Ἀπανάστασις, εως, ἡ, Migratio. ἀποικία, μετάστασις, Suidas & Hesych.

c.2. Διανίστημι, Excito, Exurgere facio. Budæus exponit Exuscito, ex Gregorio citans, διανίστησιν ὁ Κύριος τὸν Λάζαρον. & sic sæpe apud eum accipi annotat. Affertur autem & hoc exemplum, μὴ τὸν τὸ ὕπνου διανάστητε, ne hunc è somno excitetis. ‖ Διανίσταμαι, Exurgo. Quam significationem retinet & aoristus διανίστην, itidemque participium διαναστάς. vnde ἐξαναστὰς ἀπέπεμψε τὸν κύκλωπα οἰκάδε. H

c.2. Ἐξανίστημι. Excito, Exurgere facio. Euripides, Κάδμε' ἑδραῖα. καὶ γὰρ εἰ πέδιξ σ' ἔχει Τυκτὸς μόλιβδος, ἐξαναστήσω σ' ἐγώ. id est (Turn. interprete) Stabilis sedeto. nanque te excitauero Etiam liquato vincta si plumbo hæreas. ‖ Item Surgere iubeo, Surgere cogo, Expello, Eiicio. Xenophon Παιδιᾷ, οὐ βουλόμενον αὐτὸν ἐγὼ τοῦ ἱεροῦ Μίδου ἀναμυθήσας, ἐξαναστήσας αἰσχύνεσθαι ποιήσω τοιοῦτον ὄντα, Eos excitans, Eos mouere & ad expeditionem se parare iubens. Plato in Protagora, καθιζόμενος ἐν θρόνοις, ἐξαναστήσας τὸν παῖδα τοῦτον. Herodotus lib. primo, ἐξανίστασαν αὐτοὺς ἐκ τῆς νήσου, ex insulis eos eiecerunt. Thucydides libro quarto, ὅσοι ἐξαναστάντες πρὸς, βίᾳ νέμονται χθόνα, sedibus suis emouentes. Antiphon, καὶ ἡμῶν τοὺς ἐκ τῶν χωρίων ἐξαναστάντας, καταγέλαστα ἐποίησε τῷ χείρονι, sede expellentes. Et in passiuo apud Isocratem Panathenaico, μὴ δίχα πόλεις ἐκ δημοκρατίας, μηδ' ἐξαναστάσεις αὐτῶν, μηδ' ἀνάστατους γεγενημένας, ἀλλ' ἐμμένοντας τῇ τάξει ἧς ἐν πρότερον, Vbi legendum videtur μηδ' ἐξαναστάσεις ἐκ αὐτῶν, & significare Qui eriguntur, id est quorum animi attolluntur, & velut assurgunt. ‖ Itē Euerto. Eurip. ἐξαναστῶσαι βάθρα Ἰλίου, euertens Illi fundamēta. ‖ At verò Ἐξανίσταμαι, Exurgo, Loco me moueo. Isocrates, ἐξανίστασθε μὲν ἤδη, exurge seu surge priusquā ine-

brieris. Apud Xenoph. in Symp. ἀνίστατο εἰς ἀθλητάς, surgebat seu exurgebat vt deambularet. Et ἀνίστασθαι τῆς διφρου, E sedib⁹ exurgere, Assurgere honoris gratia, Xenoph. pro quo dicit ἀναπήδησαι μαι. Vsurpatur etiam de athletis ad certandum è suo loco surgentibus. Qua metaphora dixit Alexander Problem. lib. 2, ἐγείρεσθαι τοὺς μῦς ἀναστῆναι πρὸς ἄμυναν τῶν λυπούντων, musculos exurgere seu excitari ad noxia & lædentia depellenda. Impropriè verò de monte dicitur. vt apud Polybium lib. 1, ἔστι γὰρ ὄρος ἀξιόλογον ἀνεστηκὸς ἐν τῇ μεσογείᾳ χώρᾳ εἰς ὕψος ἱκανόν, Assurgens in altitudinem: vt Plinius & Columella de monte itidem dicunt. At ἀνίστασθαι τῆς ὁδοῦ, Devia decedere. Xenoph. ἐκ τοῦ ἀνίστασθαι δέ μοι τὴν ὁδὸν καὶ ἧκον καὶ ὁδὸν ἀνίστασθαι, de via decedunt. Bud. ‖ Ἐξαναστὰς ἐκ τῆς ἑδρης, è sedibus emoti & exacti. Herodot. VNDE Ἐξανάστασις, ιως, ἡ, Expulsio è sede, Erectio qua loco suo aliquem emouemus & exigimus, Euersio. Polyb. lib. 2, οὐχ ὑπὲρ ἡγεμονίας ἦν τοῖς Ῥωμαίοις πρὸς αὐτοὺς πολεμήσασθαι πόλεμον, ἀλλ' ὑπὲρ ὁλοσχερῶς ἐξανδραποδίσεως αὐτῶν καὶ καταφθορᾶς, de eis funditus euertendis & delendis. ‖ Item Resurrectio, videlicet mortuorum.

c. 3. Καπεξανίσταμαι cum genitiuo, Contra aliquem insurgo. Bud. pag. 477 & 478, ex Basilio, Chrysostomo & Gregorio. Et apud Laertium, ὁ δὲ Δημήτριος καπεξανίσταται τῆς Κλεαίνου. Et Gregor. οὐδὲν ἀναδὺς οὐδὲ τῷ καιρῷ καπεξαναστάς, In aduersitatem aduersarii insurgens, (vt Budæus interpretatur, dicens idem esse quod ἐπαίρομαι, & Insulto per occasionem) Idem, ὑπὸ τοῖς βαρβάροις ὑπὸ Γωσαίου, καὶ σὺ καπεξανίσταιο τῷ σοῦ κύριος. Idem Budæus interpretatur etiam Non cedo, apud Plutarchum in Alexandro pag. 218, à tergo. vbi de bucephalo loquitur, οὔτε ἀναβάτην ἔφερε προσίμενον, οὔτε φωνὴν ὑπομένων ἄλλου πλὴν αὐτὸν Φίλιππον, ἀλλ' ἁπάντων καπεξανιστάμενος.

c. 3. Προεξανίσταμαι, Prior exurgo, vel Ante alii surgo. Sicut verò ἀνίστασθαι dici de athletis ad certandum suo loco surgentibus, paulo antè annotaui, ita etiam hoc. vt apud Plutarchum in Apophth. τοὺς ὑπὸ τῆς ἡλικίας προεξανισταμένους μαστιγοῦν ἐᾶι. Legitur tamen & προεξισταμένους, vt videbis in Προεξίσταμαι. At apud eundem Plutarchum in Rom. προεξανίστη τῷ πολέμῳ, v. Interpr. Bellū præoccupauit.

c. 3. Συνεξανίσταμαι, Vnà consurgo, Vnà exurgo. Plutarchus in Politicis præceptis, οἱ κισσοὶ τοῖς ἰχνέσι, τῶν δένδρων περιπεπλεγμένοι, συνεξανίστανται, hederæ prævalidas arbores circumplexæ, vnà consurgunt. Apud Polybium autem libro 16, ἰωάχαρις μὲν τὸν αὐτὸν παιδίσκον συνεξαναστῆναι τοῖς καιροῖς, Bayf. vernt, Temporis occasionem sequi.

c. 3. Ὑπεξανίσταμαι, Assurgo, vt ii qui honoris causa alicui assurgunt. Plutarchus Lycurgo, ὑπεξανίστασθαι πρεσβυτέρῳ, assurgere seniori. Idem dicitur & ὑπανίστασθαι.

c. 2. Ἐξανίστημι, Excito, Erigo. vulg. lex. A Budæo exponitur, Excito, Solicito, in hoc loco quem ex Gregorio citat, ἀφ' οὗ τὰ ἐξανίστησιν αὐτῷ ὁ φθόνος τὴν ἀπόντων βασιλέα. ‖ Item, Antepono, Prætero. Gregorius de iis qui cælum & sidera colebant, τῷ κόσμῳ τὸν κτίστην ἐξανιστάντες. Bud. ‖ Item Præficio. Gregorius, ἄρχοντας ὑμῖν ἐξανίστησι πλείω τῶν ὑπαρχόντων ἐπιτροπεύοντας. ‖ Neutraliter autem capitur pro Assurgo: idémque significat quod præcedens, seu simplex ἀνίστημι. Il. β, Οἱ δ' ἐξανέστησαν, πατρὸς πτόλιν ἠμαθόεντα, honoris causa assurgebant. nam ἐξανίστασθαι apud veteres significasse τὸ ὅπερ ἡμῖν ἀνίστασθαι, testatur Eust. qui præterea annotat, legem fuisse apud Lacedæmonios, ἐξανίστασθαι τοὺς νέους τοῖς γέρουσι. ‖ Apud recentiores verò (vt idem tradit) μετὰ γοῦν τὴν λέξιν, præpositione ὅτι significāte κτ' (quēadmodū apud Æschylum & Euripidem, Ἥκω ἐφ' ἁμαῖ) idémque quod καπεξανίσταμαι, seu Surgo aduersus, vel Insurgo aduersus. Thucydides libro tertio, Εἰ ἄλλο οὗτοι ἢ ἐπεβούλευσάν τε καὶ ἐπανέστησαν μᾶλλον ἢ ἀντέστησαν, quid aliud isti quàm insidiati sunt & in nos surrexerunt? Et libro primo, ἐφ' ὑμᾶς μὲν τοὺς δήμους ἐπανέστησαν καὶ ἐπολέμησαν τὴν πόλιν, insurrexerunt aduersus populum. Et libro octauo, ἐπανέστησαν τοῖς δυνατοῖς. Eodem libro, ἐπανεστάντων αὐτοῖς ἀλλήλοις. In eadem significatione capitur apud Herodotum

Thalia, οἱ μάγοι εἰσί τινες οἱ ἐπαναστῶτες, qui aduersus te insurrexerunt. Et apud Plutarchum in Publicola, ἐπανέστη τῷ Ταρκυνίῳ, in Tarquinium insurrexit. In eadem significatione passiuè quoque capitur. vt, δεινὸν γὰρ καταγνῶναι ἐπανίστασθαι τῇ πενίᾳ. ‖ Item, Postea surgo. Sic exponitur in vulgatis lexicis locus Homeri paulo antè citatus. item hic Demosthenis De falsa legatione, ἐπαναστὰς δ' ὁ φιλοκράτης, postea surgens. ‖ Dicitur etiam de rebus inanimatis metaphoricè, vt ἀνίστημι suprà de monte in altum assurgente. Vnde apud Dioscoridem libro 5, cap. 85, de bullis in aqua feruente surgentibus dicitur, ταῖς ἐπαιρομέναις ἐκ τοῦ ὕδατος πομφόλυξιν ἰσαῖς, erumpentibus aquarum bullis, vt Ruellius vertit. Potest etiam reddi Emineo. Aristoteles libro secundo De historia animalium, ἐπανεστηκὼς λόφος ἐπὶ πτερῶν, Crista, pennarum quadam eminentia extructa. Apud eundem libro 2, cap. 11, de chamæleonte, καὶ ἡ ῥάχις ἐπανίσταται ὁμοίως τῷ ἐπὶ ἰχθύων. de quo Plinius dicit, Spina simili modo eminet [vt in piscibus.] Idem de piscibus, καὶ αἱ ἀκάνθαι [αἱ ἔχουσαι ἰσχίον τὸ] ἄπω πολὺ οὐκ ἐπανεστήκασι, Sublatas, Eminentes, vt Budæus interpretatur. Possit verò aliquis his in locis vti etiam vocabulo Assurgo, aut simplici Surgo: sicut Celsus dicit tumorem assurgere, & Plinius ac Columella, Assurgit in altitudinem. ‖ Pro simplici autem Surgo accipitur apud Aristophanem in Pluto, ἐπανίσχε, Surge, pro ἐπανίστασο. ‖ At verò apud Xenophontem Hellenicōn 1, de Alcib, ἐπανασὰς ὅλῃ τῇ κατασκευῇ, quū constitisset in transtris. ‖ Ἐπανέστησαν αἱ ὄψεις αὐτοῦ, caligauerant oculi eius, vulg. lex. ex 1 Regum, cap. 4. VNDE Ἐπανάστασις, ιως, ἡ, q.d. Assurrectio vel Insurrectio. Demetrius Phalereus, οὐ γὰρ ὑπὲρ τῆς μείζονος ποιεῖται τὸν λόγον ἡ ἐπανάστασις, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς δεινότητος, non enim insurgit vt reddat orationem magnam, verùm vt vehementem reddat & acrem. Assurgere verò oratorem eo significatu dicit Quintilianus. ‖ Item Rebellio qua aduersus aliquem insurgimus. Thucydides libro secundo, τῆς φιλίππου τῆς ἐπὶ τάσσαι. Et libro octauo, ἐπανάστασις ὑπὸ τοῦ δήμου τῶν δυνατῶν, rebellio qua plebs in potentiores insurgebat. Vbi nota verbale retinere casum verbi. Lucianus, μεγάλην ἐπανάστασις, seditio, ἐπανίσχυρος. Bud. Cæterùm inter ἐπανάστασις & ἀπόστασις scholiastes Thucydidis ita distinguit, vt ἀπόστασις sit ὅταν τοῖς καλῶς πάσχουσι ἀπεστῶσι: at ἐπανάστασις, ὅταν ἴσοις ὁμοίοις καὶ μηδὲν ἀδικοῦσιν ἐπαναστῶσι καὶ ἐχθρίσωσι τοῖς μηδὲν ἀδικήσασι. Ita vt ἐπανάστασις sit seditio qua aduersus eos insurgitur qui nulla iniuria lacessiuerunt: at ἀπόστασις, defectio ob iniuriam illatam. ‖ Sicut verò ἐπανίσταμαι interdum capitur pro Emineo: ita ὄρους ἐπανάστασις, Eminentia montis, vel potius Eminentia qua mons assurgit in altum. nam assurgere in altum de monte dicunt Plinius & Columella. ‖ Ἐπαναστάσεις φλυκταινῶν, Eruptio pustularum, ex Dioscoride, libro 8, cap. 6. ‖ At ἐπαναστάσεις θρόνων, Insidias regni dixit Sophocles in Antigone, vt tradunt vulgata lexica. Fortassis tamen est Rebellio seu seditio qua aduersus thronum regium insurgitur. AT Ἔπαναστημα, Tumor, Tuber, Grumus, ἔπαμμα, φλύκταινα. Bud. Posset tamen aliquis non incommodè reddere Tumor assurgens, vt Celsus loquitur. Apud Aristoph. ἐπανάστημα exponitur Bullæ, Papulæ, φλύκταιναι.

c. 2. Μετανίστημι, Sedibus pello, Migrare facio. ‖ Μετανάστημα, autem Sedibus pellor, Migro, Emigro. Thucydides libro 3, ἔνθεν καὶ μετανέστησαν ὕστερον Χαλκιδῆς καὶ Ἀτρακίους, migrarunt. Philo De mundo, loquens de Abrahamo, οἱ δὲ μετανιστάμενοι, μετανάσταντες τῆς ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἀπανθρωπίας τὸν ἀπάνθρωπον, sin inde migrare instituisset, emigratum quoque ab se rationis imposturam. Idem De vita Mosis lib. 1, καὶ ζήσαντα ἔτη ἑκατὸν εἴκοσι μετανάστην γενέσθαι, Cum omni familia ad alimenta quærenda domo profecti, vt Turnebus interpretatur. Eadem significatio est vocis passiuæ. Philo De mundo, οὐκ ἐκ τοῦ αὐτοῦ μετανίστανται, demigrant. Apud eundem De vita Mosis lib. 1, ἀφ' οὗ μετανεστάμην τῆς λοιπῆς μοι συνεζευγμένης ἡλικίας, Turnebus interpr. Ceu mente capti.

VNDE Μεταστάσις, ωσις, Migratio, Emigratio. Thucydides lib. 2, ῥᾳδίως τὰς μεταστάσεις ἐποιοῦντο, difficulter emigrabãt. Philo De vita Mosis lib. 1, τὴν ἐξ ἀνδρὸς μεταστάσεις εἰμαίου χείρους ὁμολογῶν αὐτὰς ἔσεσθαι, illinc demigrationem in meliores partes pollicitus. (A QVO Μεταστάσιος, ου, ὁ, vt μεταστάσιον ὕδωρ apud Nonnum, Aqua quæ de loco in locum transfertur, quasi migrans.) ET Μεταστάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui demigrat. Ocellus De vniuerso. Pertinet huc ETIAM Μεταστάσις, ου, ἡ, idem quod μόνωσις, Qui solum vertens aliò commigrat. Iliad. 1, Μῆνιν μαι οὐλομένην ἣ Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε Ἀρείδης, ὠνὴ ἐπὶ αἰσίμων μεταστάσιν. Eustath. μεταστάσιν esse dicit τὸ μετὰ τὸ ἵστασθαι τοῦ αἰχμητοῦ Ἄρεως ἀναίρειν. Vtitur eo vocabulo Synes. quoque epist. 67, αἱ ἑαυτῶν μεταστάσεις γενόμενοι, Voluntarii exules facti, Sua sponte solum vertentes. Apud Aratum verò ἐπὶ μόνης μεταστάσεις, Cicero vertit, — malunt errare vagæ per nubila cæli, Atque suos vario motu metiriter orbes.

VNDE Μεταστάω, Exulo, Solum mutans alib commigro. B. in Pandectas, Licebat reis post primam actionem exilium sibiconsciscere ante iudicium peractum, idque appellabant exilii causa solum vertere, μεταστάσεις μεταστῆναι. Synes. epist. 124, ἥξω οὖν μοι δοκῶ μᾶλλον ὑποφεύξασθαι τὰς ποτείδος, κἂν λάβωμαι χαλᾶς, μεταστάσεις, & si consequar otium, emigraturus esse.

Ἀνασείω, Vnà exurgere facio. Xenophon Sympos. circa finem, ὁ Διόνυσος αἴρεται μόλις ἀνασείσας μετ' ἐαυτοῦ τὴν Ἀριάδνην. ¶Neutraliter autem acceptum significat Vnà consurgo. vnde ἀνασειώμεθα, vnà surgamus, vel resurgamus.

Ἀνίσταμαι, Assurgo, vt ii qui honoris causa alicui assurgunt. idem quod ὑπανίσταμαι suprà, & ἐξανίσταμαι, ac ὑπανίστασθαι apud Homerum. vt ὑπανίσταμαί σοι τῆς καθέδρας. Xenophon Sympos. ὑπανίστασθαί μοι ἤδη καὶ ἥκειν καὶ ὁδὸν ἔλαττον εἶναι τοῖς πλουσίοις. Aristoph. Nebulis, καὶ τὴν ἡμέραν τοῖς πρεσβυτέροις ὑπανίστασθαι, assurgere de sella senioribus, vel Sedibus assurgendo, senioribus cedere. Et cum præpositione διά, Xenoph. in Hierone, ὑπανίστασθαι δὲ διὰ παντὸς ὁδὸν πᾶσαν ἔφασκε χωρεῖν. Surgere de sella, caput aperire solitũ, dicit Salust. Vsurpatur etiã de iis quæ eminẽt, vt ἐξανίστασθαι & ὑπανίστασθαι. Philo ex Theophr. εἰ μὴ ἥμισυς ἀφελὼ ὑπανίσταται τῆς γῆς, μέρος ὑπανιστὰς ἐαυτῆς οὐ ἐῶσα, ἀλλὰ χθαμαλὰ ἦν τὰ ὄρη ὑπανίστατο, nulla eius pars assurgeret & emineret. Alia autẽ significatione apud Xenoph. Παιδιὰ ἀναστὰς δὲ ἅμα ἕωθεν ἐπὶ τὴν θήραν τὸν ἀγρὸν ὑπανίσταται λαγώς, ei proficiscenti, continuo in primo agro exurgit lepus. VNDE Ὑπανάστασις, εως, ἡ, q. d. Assurrectio. Budæo interpr. Honor habitus in cedendo loco. Aristoteles in libro 9 Ethicon, ἐστὶ δὲ τοῦ φρονίμου ἅμιλλα καθ' ἡλικίαν ἀποδόσεις ὑπαναστάσεις καὶ καταπαύσεις, assurgendo locúmque cedendo.

Ὑφίσταμαι, Præsto, Antisto, i. Supero, Excello. Gregorius, ἄλγημα πάντων ἀνημάτων ὑφιστάμενος. Idem, ὑφίστασθαι πάντων ἀνθρωπίνων ἀρετῶν. Idem ὑπερφυᾶ τοῦτον ὑφίστησι. Arethas in Apocalypsin, ἐντεῦθεν φύσιν ὑφίστασθαι. Budæus interpretatur Longè sublimior sum, Valde antecello, Longè præsto, Comm. pag. 519. ¶Apud Philostratum autem, ὑφίστασθαι τὰς γνώμας, vulg. lexica interpretantur Animi fastus. VNDE Ὑφιστάτης, ου, ὁ, Suidæ idem quod μεγαλόφρων, & μεγαλόπους.

Ἀφίστημι, Abstitere facio, Abduco, Deduco, Deterreo, vt inquit Budæus, afferens ex Laertio, Γλαυκίππου ἀλόγιστα πολλοὺς ἀφίστησι, vbi ei opponitur ἐπίστησι ibidem, vt videbis Comm. pag. 481. At eorundem pag. 472, postquam ἀφίστημι exposuit Dirimo, Dissocio, Fide abduco, Ad defectionem solicito & impello, subiungit ex Herodiano, οἱ πλησίοντες ἀπέστησαν τὸν ὄχλον, & alia eiusdem significationis exempla. Addit verò, ἀφίστημι esse Separo, Seiungo: afferens ex Basilio χωρίζει αὐτὸν καὶ ἀφίστησι πολλοῦ τῆς τοῦ σώματος. Hactenus B. Ego ἀφίστημι (licut dixi) propriè sonare puto q. d. Seorsũ stamo, seu colloco: aut Procul stamo. (vnde etiam Abstitere facio pro prima interpretatione posui) ideóque commodè reddi Dirimo, Disiungo, seu Seiungo, cum in illo Basilii loco, tum in aliis huiusmodi. ex quibus est hic Luciani in lib. De historia scrib. vbi ἀφιστάναι & ἀπιστεῖν opponit τῷ συνιστάναι: pag. 143, τοὺς μὲν καὶ συνῆκεν ἐπὶ τὴν ἀναιρέσιν ἐλαύνοντας καὶ μάλιστα χρεών, οὕτω καὶ τὸν ἀφιστάντα καὶ ἀπιστοῦντα, καὶ ῥιψοκίνδυνον ἐλέγχειν, εἰς οἷ πολλοὶ συνίστανται. Vt autem hic ἀφίστημι exponitur Dirimo, sic & Eximo alicubi. vt apud Dioscoridem ἀφίστησι λίθους. (Sed & Pellere, item Inhibere, Cohibere, in aliis eiusdem locis huic similibus redditur. vt ἀφίστησι τοὺς, & ἀφιστάσι λοιμώδεις. itidẽm que apud Thucydidem Arcere, Summouere.) Interdum verò est Auerto, Abduco, Auoco (quæ sunt illi dirimendi significationi vicina) quo referendus est ille Laertii locus, initio citatus. Sed frequentius addito genitiuo hanc significationem habet, vt ἀποστῆσαι τινὰ τῆς παιδικῆς. Sic Chrysostomus, οἱ διώκοντες τὸ πρᾶγμα τῆς ἀδίκου ἀποστῆσαι τὸν δίκαιον. At omnium frequentissima apud veteres præsertim scriptores significatio, est Absistere facio per defectionem, si ita loqui liceat: id est Ad defectionem solicito seu impello. siue (vt quidam interpretãtur eodem alioqui sensu) Fide abduco, seu deduco. Thucydides, τὰς ξυμμαχίας ἀφιστάναι, & τὴν Ἰωνίαν ἀποστῆσαι, item ἀφιστάντες τὰς πόλεις, & alibi passim.

Ἀποστῆσαι seu ἀποστῆσαθαι, Appendere, Reddere aut recipere appensum, seu appendendo, Bud. Vide Harpocrationẽ & Hesychium in Ἀφίστημι, & in Ἀποστῆσαθαι, item in Ἀποστάσιον. Meminit & Suidas.

Ἀπίστη vide in Ἀφίσταμαι.

P. Ἀφίσταμαι, Absisto, Absum. Item Abscedo, Secedo. Pro Absum apud Homerum, πολὺν ἀφιστάμενος, de iis qui longè aberant. Sic Aristoteles, τὰ πόρρω ἀφεστῶτα, Quæ longissimè absunt, Longissimè remota. Et apud eundem in Problem. τοῖς δὲ μακρότερον ἀφεστηκόσιν αἱ λεπτομερεῖς ἠχοὶ φθάνουσιν ἀφιστάμεναι. At Thucydides lib. 1, ἐς Ἰθώμην ἀπέστησαν, pro Secesserunt. Herodianus lib. 2, ἡ μὲν ἀκρόπολις αὐτὴν. Itidem ἀφιστάμενα ὀφθαλμοῦ apud Dioscoridem exponitur Carnes quæ abscedunt, solutæ videlicet à continuitate sua. Iam verò & pro Abscedo, id est Suppuro & colligor, (vnde ἀπόστημα, abscessus) Galen. πόνων καὶ τῶν αὐτοῖς ἀφισταμένων. Et τὰ ἀφιστῶντα apud eundem, Abscedentia, id est Collecta & apostema facientia. Bud. Est etiam Absisto [re aliqua,] vel Abstineo. Item Non sum particeps [alicuius rei.] Interdum & Cedo. De quibus significationibus lege Budæum pag. 473. Vbi & ἀφίστασθαι τῆς ἀρχῆς ex Platone pro Abdicare se magistratu, abire. Apud eundem verb. in fine epistolæ 8, μὴ ἀποστῆναι iunctum participio exponitur Ne desinatis. Apud Synesium quoque ἀπίστη τῷ διαπαύματι χρόνου exponitur Desiit decertare. ¶Præterea vt ἀφίστημι, est Ad defectionem impello, & Deficere facio, Abduco à fide, sic ἀφίσταμαι est Deficio, Discedo à fide: iungitúrque itidem genitiuo, qui tamen sæpe subaudiẽdus relinquitur. Interdũ verò dicitur ἀφίσταμαί τινός τινα. vt à Xenoph. Παιδ. 3, ἐὰν δὲ καὶ φῶς πατρίους αὐτοὺς γνώσεως ἀφισταμένους. ¶Ἀφίσταμαι, Abhorreo, Alienus sum. (nam qui ab aliquo seu à re aliqua abhorret & alienus est, ab ea absistit seu abscedit) vt apud Demosthenem, Φίλιππον ἐᾶν ἀφίστασθαι. & Lucian. ἀπαναχθὴς τῆς χαρμονῆς καὶ τῆς ἡσυχίας ἀφίσταται. ¶Item Discedo. vt τὰ πόλους ἀφιστάμενα, Aristot. De mundo. Et ἀνίσου ἀφίστασθαι τινος τῆς συμμετρίας. Gal.

Interdum autem passivo redditur verbo, Dirimor, Disiungor. vnde ἀφιστάμενος opponitur τῷ συνημμένῳ, Diuulsus, Exemptus, Disiunctus, apud Aristot. De qua signif. lege Bud. p. 473.

Ἀποστάσιον, ου, ὁ, Abscessio, Distantia. B. ex Theophr. in 3 De caus. plant. de spatiis consistentium arborum loquẽs, δεῖ δὲ καὶ φῶς τὸν ἥλιον ἐφορᾶν πανταχόθεν τὰς ἀποστάσεις. Aristoteles De mundo, τὸ ἐπὶ γῆς ἔσχατον ἐν ἀποστάσει πλείστῃ τῆς ἀπὸ θεοῦ ἔστιν ἐσχάτου, ἀπέχον ἄπειρον, tetrema quam longissimè à diuino admiraculo abscedentia. Et ἐγγὺς ἀποστάσεως, Eminus: cui opponitur πλησίον, Prope, Cominus. Theophrastus De caus. pl. lib. 6, cap. 15, ἔστι δὲ ἐγγὺς ἐξ ἀποστάσεως, (sic enim ibi emendandum pro ἀποστάσεως) ἐπιπέδου ἐξόδου ἔχουσαν. ¶Sed Ruellius, vt ἀποστάσεως

πᾶσι πανταχοῦ, ἀπὸ τῆς γῆς. Budæus ex Xenoph, ‖Ἀπόστασις A ex Gregorio. ‖Ἀποστατὸν, ὑπόρρημα dicitur πὸ ὦστη à Gaza lib. 2 Grammat. id est Digressiuum aduerbium. vulg. lex. VNDE Ἀποστατικός, More eorum qui desciscunt. ἐν σάλῳ ἢ μεθ' ὑβρίλου ἀποστατικῶς. Plutarchus Galba, Rebellando fluctuantem. vulg. lex. ‖Ἀποστατικῶς autem apud grammaticos idem est quod ἀφιστάμενος. Eustath. ET Ἀποστατέω, Absum, Non adsum, Non præsto sum, vt res quæ non statim in loco suo reperiuntur. Xenoph. πῶς κύπτω τὰ ὀστᾶ, ἢ ἐάν τι ἀποστατῇ, ἢ διάβροχα ἢ σύηται; An quid deficiat, id est Non præsto sit. Plato Cratylo, μηδὲ σμικρὸν ἀποστατεῖν, ἀλλ' ἀεὶ παρεῖναι. vbi nota ἀποστατεῖν & παρεῖναι tibi opponi. ‖Item, Deficio, Desero. Xenophon Pædiæ 4, ὅπως μηδεὶς τῶν παρόντων μηδὲν ἀποστατήσει ὑμῖν συμμάχων, nullus deficiat, aut etiam Non præsto sit, Absit: liquis malit retinere præcedentem significationem. Vbi itidem παρεῖναι & ἀποστατεῖν opposita esse vides. Philo De mundo, μηδενὸς ἀποστατοῦντος μέρους, ἀλλ' ὁλοκλήρων ἑνωπιλημμένων ἅπαν, quum nulla pars mundi ab eius compage desciscat. Plutarchus Pericle, τὸν γὰρ οὐκ ἀποστατοῦντα, ἀλλὰ συνεφαπτόμενον τῷ ἔργῳ καὶ συνεπιτιθέμενον, Non desserentem, Non abscedentem, Non absistentem. Arrianus apud Suidam, ἀποστατέον οὐδὲ ἐγχειρητοῦ ἔργου, incœpto non absistam, vt Liuius loquitur. Apud eundem, οὐκ ἔστιν ὅστις ἀποστατήσει τῆς τείχους ἐλεύσεως, Qui à muro discessisset, Qui muro abscessisset.

Ἀποσαφῶ ET Ἀποσαφῶ, Eminus, Ex interstitio, ἀπὸ διαστήματος, vt Eustathius exponit. Iliad. ε, Οὐ γάρ ἔτ' ἔστιν ἀποσαφὼ Ἀργείοισι μάχεσθαι. Odyss. ζ, Ἢ αἴτως ἐπέτασσε ἀποσαφὼ μοι λιχέειν Λίσσεσθαι. AT Ἀπόσαφον, ου, τὸ, Rete plumbo & calamis circumuestitum. v. l. ex Hesych.

Ἀπόστημα, ατος, τὸ, Abscessus, vt vocat Celsus, Apostema, Plin. Est autem humor omnis qui digeri nō potuit, in suppurationem conuersus, nō tam perfectè quidem vt pus iam factum sit, sed vt vitari non possit. nanque vbi perfectum est, non simpliciter ἀπόστημα, sed πεπυμένον ἀπόστημα appellatur: ab ἀφίσταμαι (vt Galenus ad Glauconem scribit) dictum. quoniam partes quæ humorē præter naturam in se recepere, resoluuntur à seinuicem, & quæ prius contigua erant, disparantur. Gorr. Et aliquato pòst, tradita duplici ἀποστημάτων specie, addit, τὸ ἀπόστημα πόλιν succedit. quandiu enim humor in medio carnosarum partium spatio consistit & putrescit, nec pars ipsa affecta aperta est, Græcis ἀφίστασθαι dicitur, id est abscedere, ipsumque vitium ἀπόστημα nominatur: verùm siqua aperiatur, vt humor qui intus continetur, exitum habeat, vitium non iam amplius ἀπόστημα, sed κόλπος, hoc est sinus, appellatur, vt annotat Galenus comment. 2 εἰς τὸ κατ' ἰητρεῖον. Idem appellatur & ἀπόστασις, de quo suprà. ‖Item Spatium & internallum quo absistimus seu quo absumus. Aristoteles Ethic. 1, cap. 10, δῆλον δ' ὅτι καὶ ἐπὶ τῶν ἀποστημάτων πρὸς τοὺς γονεῖς παντοδαπῶς ἔχει· πότερα ἐν δίχα τιθεῖ, magno spatio interiecto magnam dissimilitudinem ac varietatem, si cum parentibus conferantur, euenire posse. Polybius lib. 2, in fine, ἐν ἀποστήματι σωθῆναι, progredi vetuit & operiri euentum pugnæ, Bud. interpr. ‖Ponitur ab eodem pro loco remotiore & secretiore, ἐν ἀποστήματι κρύψας τοὺς γραπτούς, in secessu, vt Virgilius loquitur. VNDE Ἀποστηματίας, ου, ὁ, Qui abscessu laborat, Qui apostemate laborat. Aretæus lib. 1 De affect. diut. ὅταν ἐν τῷ πνεύμονι τῷ ἀνθρώπου κατ' ἕξιν τὸ ἰχῶρος, ἢ πὺς κάτω ὑπὸ τὸ διάφραγμα πόου ἀποστάσεις γένωνται, ἰοῦ μὲν οὐκέτι ἔστιν ἀναπνεῦσαι, ἅμα δὲ καὶ ἐπιπόλαιον· ἰοῦ δὲ τὸ πόον δίκην κρίνει, ἀποστηματίαι πνευμονίαι, si per aluū pus deijcitur, ἀποστηματίαι appellātur. ET Ἀποστηματικός, ὴ, ὸν, Separatiuus. vt ἀποστηματικὰ ῥήματα apud Gazam l. 4. Verba separatiua. vt χωρίζομαι, κεχώρισμαι, διῄρημαι, διῄρθρωμαι. quæ & ὁριστικὰ appellantur. ET Ἀποστηματίζω, Resisto seu Subsisto. vnde ἀποστηματιστέον. Resistēdum, Cunctandum, Immorandum. Differt à διατριπτέον, quod significat Paulisper subsistendum. Bud. ex Gaza lib. 4, in fine.

c. 2. Ἐξαφίσταμαι, Abscedo, Absisto, Discedo. Euripides Ἐξαφίσταμαι λόγῳ παλαιῶν, à veteri sententia decedo, seu deducor.

Ω2. Προαφίστημι, Prior abscedo, seu absisto, vel Ante tempus abscedo. προαφίσταται in Politico Platonis, Prius absistere, Prius desinere, vt Bud. interpr. δίον, ὅπως δεῖ τὴν πρὸ πολλοῦ ἀλλήλοις κεκινῆσθαι, μὴ προαφίστασθαι πρὶν αὖ ἐν αὐτῇ τὰς διαφορὰς εἰδῇ πᾶσαι ὁπόσαι ὡρῶν ἐν εἴδεσι κίνησις. ǁ Item Prior deficio. Thuc. lib. 3, προαποστάντες, δηλ. πλὴν ἐκείνων μάλιστα, πρὶν ἐς ἡμᾶς δηῶσαι, Qui antè defciuerimus, seu Qui defecerimus ante nostram calamitatem, propter illorum cunctationem.

Ω2. Προσαφίστημι, Praeterea ad defectionem solicito. Thuc. lib. 5, τοιαύτης οὐκ αὐτῆς τῆς Βρασίδου ὁρῶν προσαποστάσης οὐδέν, Brasidam nihil amplius earum rerum quæ ipsorum essent, ad defectionem tracturum.

Ω2. Συναφίστημι, vel Συναφίσταμαι, Vnà deficio, Simul desciscо. Vnde est participium συναποστάς apud Thucydidem, & συναπίστασθαι apud Herodotum pro συναφίστασθαι. HINC Συναποστάς, ου, ὁ, Qui simul desciscit, Defectionis socius. Synes. epist. 66, τὰ μὲν δὴ μέχρι τούτου Ἀλεξάνδρῳ καὶ τοῖς συναποστᾶσι κοινά, cum illis qui simul defecerũt, communia sunt.

C. Δίστημι, (q.d. Seorsum statuo) Dirimo, Separo, Dissocio. Plutarchus De oraculorum defectu, ἀλλὰ χωρίζει καὶ διίστησιν. Idem Sympos. 4, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἡδονῇ διιστάντας ἀπὸ τῆς ὑγιείας. Ex eodem affertur διίστασθαι ἄλλους ἡμῶν, pro à nobis alios dissociare. Plato De rep. lib. 2, ἐὰν διιστῶμεν τὸν τῷ δικαιότατον καὶ τὸν ἀδικώτατον, vbi exponitur, Si secreuerimus & seiunxerimus. ǁ Δίστημι, Ad dissidium impello, inquit Bud. sed exemplum non affereus. nec dubium est quin potius vox passiua δίσταμαι dissidii significationem habeat, vt paulo pòst docebo.

Δίσταμαι, Seorsum sto, ἰδίᾳ ἵσταμαι, vt quidem Eustathius exponit in isto Homeri loco, Iliad. φ. versu 436, Φεῦ, ἵνα δὴ τῶν διστάμεθ᾽; id est (inquit ille) ἰδίᾳ ἱστάμεθα ἢ οὐ συμπλεκόμεθα ἀλλήλοις ἕνεκα; Rursum in hoc eiusdem poetæ versu, Iliad. ρ, v. 391, Διχθάδιοι δ᾽ ἄρα τοί γε διστᾶσι παύσεσι Κυκλόσ᾽, exponit διαχωριζόντως, & ὡς διῃρημένως, vt sit Separati, vel potius Seiuncti. (sic autem vsus est Herodianus) Interdum verò exponitur & Dirimor, vel potius Diremptus sum, seu Distractus sum & diuisus, atque ita Budæus pag. 474 exponit: subiungens tamen Aristotelis locos in quibus non ipsum præsens, sed præteritum & aoristus habentur. Apud Thucydidem verò lib. 1, καὶ τὰ ἄλλα Ἑλλήνων εἰς ξυμμαχίαν ἑκατέρων διέστη, redditur, Reliqua Græcia ad auxilium vtrorumque diuisa est. At quum terra dicitur διίστασθαι, tunc redditur Discedere (vt apud Ciceronem, Quum terra discessisset) vel Dehiscere: potius quàm Dirimi, &c. Affert autem ille huius significationis exemplum ex solo Libanio: sed inuenitur & apud antiquiores scriptores. Nec verò terra tantùm sed & mare ab illis dicitur διίστασθαι. vt à Philone De vita Mosis lib. 1, ἡ δὲ θάλασσα χαλάσασα διίσταται. Sic Gregorius in Encomio Maccab. οἱ θάλασσα διίστατο, καὶ ποταμὸς ἵστατο. Sic autem loquentes Homerum imitati sunt, apud quem legimus Iliad. α, circa principium, Γαῖα δὲ θάλασσα διέστη. vbi tamen exponitur potius Diducebatur, & quidem à Budæo quoque. ǁ Διίστασθαι dicuntur & qui alii ab aliis dirimuntur & separantur, vt alicui de via cedant. ad quam significationem pertinet quod ille ex Plutarcho affert, ὡς φασὶ αὐτοῦ ὁ δῆμος διέστη, interpretans, Postquam autem turba plebeia ei per medium viã fecit. Sed apud eundem διέστασαν vertit etiam, Dirempti sunt, item Per medios admiserunt. Vt autem proximè præcedentem verbi διίστασθαι vsum ab Homero manasse docui, sic & istum ab eodem originem sumpsisse arbitror. ita enim ille Iliad. ω, v. 718, — οἱ δὲ διέστασαν καὶ ἔχεαν αἰπήν. vbi anno tat Eustathius, ὅτι τὸ τὸν ὄχλον οὕτω καὶ ἐκεῖ χωρεῖσθαί, οἱ μὲν τὸν ἀφεῖναι λέγειν, ἀλλὰ καὶ ἐᾶσαι καὶ διαστῆναι. ǁ Διίσταμαι, Dissideo. Demosth. ἐπειδὴ ἡ Πρεσβύτερος ἄπασα διεστάσι. Plutarchus in Apophthegmatis, Πομπήιος δὲ καὶ Καίσαρος διεστάντων, quum inter Pompeium & Cæsarem dissidium ortum esset. Sic apud Thucydidem lib. 1, εἴ τινες τῶν διεστηκότων, καὶ τοῖς ἤδη ἐχθροῖς, redditur, Si qui vsquam dissidebant. In alio quodam loco eiúsdem διέστασαν vertere malim, Discessionem fecerunt. Quò pertinet quod ex Liuio affert Budæus pag. 474, In duas partes discessit ciuitas. Vbi etiam citat ex Homero pro huius significationis exemplo, quod initio Iliadis legitur, Ἐξ οὗ δὴ τὰ πρῶτα διαστήτην ἐρίσαντε. sed non video quid obstet quominus διαστήτην ἐρίσαντε exponam' simpliciter, Diiuncti sunt alter ab altero, seu Segregati sunt, aut Diuisi sunt, orta inter eos contentione. ǁ Διήσαμαι, Discrepo, Differo. Budæus ex Aristot. διέστασθαι ἀλλήλοις. ǁ Διήσαμαι, Dimensionem habeo. Idem ex Aphrodisæo. Vide Comm. p. 474.

Διασασμός, οῦ, ὁ, Distantia, Separatio. v. l.

Διάσασις, ως, ἡ, Distantia, Interstitium, Interuallum. Nonnunquam reddi etiam potest Secretio ac Diremptus, vt Cicero loquitur. Plutarchus De defectu oraculorum, αἱ κατὰ τόπον διαστάσεις, Locorum interualla, Loci distantia, Distantia & disiunctio ratione loci. Plato Tim. ἡμιολίων δὲ διαστάσεων καὶ ἐπιτρίτων καὶ ἐπογδόων γεγομένων, Sesquialteris autem interuallis & sesquitertiis & sesquioctauis sumptis, Cic. interpr. pag. 22 Ciceroniani lexici. Aristoteles Metaph. 10, σῶμα γὰρ ὅτι τὸ παντὴ ἔχον διάσασιν, quoquouersus dimentionem habens & interuallum, vt Budæus interpretatur. Alibi pro eodem dicit παντὴ διεστός. Idem in 5 Ethic. μεγίστη μὲν οὖν ἴσως διάσασις ἀρετῆς καὶ κακίας, εἶτα πλοῦτος καὶ πενία, Maximum interuallum inter virtutem & vitium, Magno interuallo dirempta sunt & dissident. Plutarchus De defectu oraculorum, εἰ μὴ γὰρ ἀμυχὰς καὶ καταῤῥωγὰς καὶ ἓν, οὐδὲ ὅλως εἶχεν ἡ ὕλη διάσασιν, nullum prorsus materia discessum secretionémque haberet, Turnebo interpr. Ibidem διαίρεσιν idipsum appellat, id est diuisionem seu partitionem. Aristoteles Polit. [ἀκολουθεῖ] κατὰ τὸν ἀναλογισμὸν τὸν εἰληφότα διάσασιν ὧν φαμὲν αὐτοὺς δεῖν διαφέρειν πάντας, consequutionem habet proportione respondentem ad differẽtiam quam habent res ipsæ mutuò compositæ, quarum affectiones esse dicimus: Budæo interprete, qui βέλτιον λογικὴν peripateticam hoc in loco esse dicit. Vide pag. 994. Idem Aristot. in 3 De part. anim. de iecore loquens, ἐν τῇ σώματος διάσασις, διφυὴς μὲν οὖσα, ἑνὸς μέντοι δὲ συνηλοῦσα ἀρχῶν, bipartita corporis compositio. Et in vulgatis lexicis, ἐν διάσασι τῇ συλλαβῶν, in diuersis syllabis. Item, ἐν διάσασι κεῖται, dirimitur ac dissidet. Aliquando videtur actiuè accipi pro Diremptio, Distractio in duas partes. Plutarchus Coriolano, κατὰ ῥῆξιν καὶ διάσασιν μοχθηρὰν διαφορήσας. Idem De defectu oraculorum, καὶ φοβηθῆναι, ὡς αὐτοῦ ὄντι, πολλὴν ἄπαυστον καὶ διάσασιν, diuisionem distractionémque, vt Turnebus interpretatur. ǁ Διάσασις, Dissidium, Animorum disiunctio. Aristoteles Politic. 4, ὅπου γὰρ πολὺ τὸ μέσον, ἥκιστα στάσις καὶ διάστασις γίνεται. Et apud Thucydidem lib. 6, μὴ ὑμᾶς ἡ Νικίου πρὸς λόγον αἰσχρὰ μισοπονία καὶ διάσασις τῆς γνώμης ἐς τὰς παρούσας ἀπορίας ἀποστρέψῃ, nec auocare vos à proposito debet oratio Niciæ quæ quietem suadet, dissidiumque inter iuuenes & senes quærat. ǁ Διάσασις in vulgatis lexicis idem etiam esse dicitur quod ἔκστασις, Mutatio in iis quæ degenerant & à priore natura desciscunt, ὅπερ ἐστὶ, μεταβολὴ καὶ ἀλλοίωσις. sicque interpretatur apud Theophrastum De causis plantarum lib. 4, cap. 6, ὥστ᾽ ἐκ τῆς ὑποβολῆς ἡ διάσασις, de lino quod seribat ξηραίνεσθαι, id est ἐκστῆναι τὴν ἡδονὴν, eiúsque naturam μεταπεσεῖν: vt διάσασις hìc sit quam alibi μετάστασιν appellat. (At paulo autè μεγάλη γὰρ ἡ διάσασις, in prima accipitur significatione pro διάστημα, generum distantia, differentia.) ǁ Διάσασις, apud Antiphontem pro διαλύσεσις accipi tradit Suidas. ǁ Διάσασις vocabatur etiam (vt Pollux tradit) ἡ πρὸς χρημάτων ἐκδόσεσιν οἱ διαιτηταὶ ποιοῦσι τῶν κρίνοντες, ἵνα ἐκ ἑνὸς ἑκάστου ἐκ χειρογράφου τὸ ὑπόλοιπον καὶ τὸ ὕστερον.

Διαστατός, οῦ, ὁ, Distans, Diremptus. Philopon. τὸ περὶ τοῦ διαστατὸν σῶμα. id est (vt alibi explicat) τὸ πρὸς πέντε διαστάσεσιν ἐχόμενον. B. p. 475. VNDE Ἀδιάστατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nullam habens dimẽsionem. Bud. ibidem. Ἀδιάστατον Suid. apud Antiph. exp. τὸ μήπω διεστὸς, μηδὲ διαχωρισθέν, nullis interuallis discretum. AQVO Ἀδιαστάτως, Sine interuallo & distantia. ǁ Item, Sine controuersia, ἀναμφιλέκτως. v. l.

Διαστατικός, οῦ, ὁ, Dirimendi vim habens. Plut. De pr. frig. τὸν περὶ τοῦ διαστατικὸν τοῦ καὶ διαιρετικοῦ, dirimit ac dissipat ignis, Turn. interpr.

Διαστάω, Disto. Exponitur etiam διαστατάζω, Dissidiis implico, Ad dissidia concito.

Διαστάδον, Interiecto spatio, Intercedente & dirimente vtrinque interuallo, Eminus. κατὰ μεσαίτμον, πόρρω, μακράν. Apollon. Argon. 2, ἡμᾶν διαστάδον πρωτώαστο, de duobus pugilibus qui eminus, seu interstitio vtrinque aliquo intercedente, cæstus ad pugnam ineundam parabant.

Διάστημα, ατος, τό, Interstitium, Interuallum. idem quod διάστασις. Plato Timæo, διπλάσια καὶ τριπλάσια διαστήματα, dupla & tripla interualla. vt Cicero interpr. Ibidem διαστάσεις nominat. Chrysost. ἐκ πολλοῦ τὸ διαστήματος νικᾶν, lõgo interuallo superare. Athen. libro 5, πάσης ἐν διαστήμασι βεβῶσης, certis interstitiis firmati. Plutarch. De defectu orac. καὶ τὰ μελῳδὰ σύμφωνα διαστήματα πέντε, δίτονος καὶ ἡμιτόνιον καὶ τόνος καὶ τριημιτόνιον καὶ δίτονον, modulata quoque tot interualla sunt, diesis, hemitonium, tonus, sesquitonus, ditonum. Diastemata etiam quidam ex Latinis ea vocant, interualla & spatia vocis quibus acuta & grauis includitur: ex quibus fiunt systemata. Sicut verò idem Plutarchus dicit διαστήματα τετραχόρδων, ita Lucian. διαστήματα τετραείδων. Διάστημα, Interstitium, Interuallum, dicitur apud Hippocratẽ quum ossa quæ citra commissuram naturaliter se contingunt, affectu aliquo diducuntur & diuelluntur. Galen. οἱ τὴν γλυκύτητος exponit διάστημα corporum ipsorum compositionem lanis similem. Gorr. VNDE Διαστηματικός, ή, όν, Interuallatus, Interuallis discretus. vt διαστηματικὴ φωνή, vox interuallata, hoc est quæ cum interuallo suspenditur, quemadmodũ in cantionibus & in legendis versibus heroicis: cui opponitur συνεχής, vt tradit Cælius Rhod. lib. 5, cap. 14. Martian. Capella libro 9, triplicem esse vocis rationem scribit, Continuam, velut colloquium: diuisam, siue diastematicam, quam in modulatione seruamus: & mixtam, qua carmina recitantur. ET Διαστηματίζω, F. ίσω, Paulisper subsisto & cesso. Differt ab ἀποστηματίζω, quod est Resisto, Absisto, vt fit in fine periodi. B. ex Gaza.

c. 2. Ἀποδίστημι ET Ἀποδιΐστῶ, Dirimo, Distinguo, Discrimẽ facio. Areth. in Apocalypsin, οὐ διαιρῶν καὶ ἀποδιΐστῶν τὴν εἰς Θεὸν πίστιν τῆς Κυρίου πίστεως. Idem & ἀφιστᾶν dicitur & διαστῆναι. nam vt Gregorius copulat χωρίζειν καὶ ἀφιστᾶν, ita Plutarchus χωρίζειν καὶ διίστασθαι. Et apud Hesych. διίστωνται, idem quod χωρίζωνται. ¶ At ἀποδίστημι neutraliter etiam capitur pro Interuallo seiungor, Interuallo dirimor ab aliquo.

c. 2. Καταδίστημι, Dirimo, Interuallo separo & seiungo. καταδιΐστᾶσι idem quod καταχωρίζουσι, vt tradit Hesych. & Suidas.

c. 2. Προδίστημι, Prius dirimor. Προδίστη in v. l. Discordare cœperat.

C. ΕΝίστημι, Statuo seu colloco inter, Interpono. Xen. in Hipparch. εἰ τις ἱππομάχους εἰς τὰς ἱππίας ἐνίστοιμι. Et apud eundem simpliciter pro Colloco. Vide p. 108.

Ἐνίστημι, (sub. τὸν νοῦν, vel τὴν διάνοιαν) pro Adhibere mentem, Aduertere animum. vt Aristoteles Ethic. 7, in fine, ὕστερον δ' ἐνίστασθαι δεῖ διορίσαι μᾶλλον, (quod ante dixerat ὑπισχνούμενος. de quo vsu verbi ἐφίστημι dicetur in illo.) Budæus vertit Animo incumbere: at ego, si verbo neutro explicãdum esset ἐνίστημι hac in significatione, mallem reddere Insistere mente in rem aliquam, vel Insistere animo: (quum alioqui hoc verbum in pass. voce insistendi significationem habere, sequentia exempla doceant) aut etiam Insistere mente & animo, vt Cæsar loquitur.

C. Ἐνίστημαι, Insisto. Autor Axiochi, φαυλίδες αἱ πολλαὶ ἐνίστανται καὶ διαλογισμοῖς ἄτοπα τὴν τοῦ βίου ὁδὸν ἐνίστανται, Quam vitæ viam insistent, Quod vitæ iter tenebunt, seu sequentur. ¶ At ἐνίστασθαί τινα, nõ est Persequi eam (vt apud Plaut quidã exponunt Insiste hoc negotium:) sed potius Instituere, Incipere, Incœptare. Cuius significati exemplum vide apud Budæum p. 107. Sic ἐνίστασθαί τινα κατηγορίαν κατ' αὐτοῦ, Hermog. pro Instituisse accusationem, vt loquitur Vlpianus. Sed ἐνίστασθαί τινι δίκην vel τὴν δίκην, redditur Actionem [seu crimen] intendere, Iudicium dictare. Et ἐνστασία δίκης, Iudicium cõstitutum, Lis cõtestata. Itẽ ἐνστατὸς πόλεμος, Bellũ cõmissum, i. (suscitatũ seu inceptum) Demosth. (interdũ vero ἐνιστατὸς πόλεμος, Bellum nondũ finitũ, sed durans adhuc ac vigens) Item ἄρτος ἐνισταμένου pro Incipiente æstate, id est ineunte. ¶ Item ἐνισταμένος, Instans. pro qua significatione affert ἐνίστασις τῆς ὥρας, ex Plutarcho. Sed & ἐνιστὼς χρόνος pro Præsens tempus. Et ὁ καιρὸς ἐνίστηκε μεσταίων apud Hermog. exponitur Tempus aduenit vel Tempus adest. ¶ Itẽ pro Instõ, in altera significatione, videlicet pro Immineo, Obseruo, & quasi capto. Plutar. ἐνιστάμενον τῇ φυγῇ αὐτοῦ. De quibus omnibus lege eundem pag. 107, item 108.

Ἐνίστημαι, Obsisto, Resisto, Repugno, Renitor. Thuc. pag. 284 καὶ ὧν τις ἐνίστηται τοῖς πιοῦσιν. Lysistrati δὲ αὐτὴν ἡμιτάλαιναν ἐνεστάναι, ἐβαλλέ με λίθοις. Apud Plutarchum ἐνίστασθαι τῇ αὐξήσει vel τῷ αὐξήσει, Crescenti potentiæ alicuius aduersari. Et à Dioscoride ἐνιστάμενα dicuntur remedia vt quum scribit, ἐνίστανται ἰῷ, & ἐνίστανται ἐρυσιπέλασι. ¶ Item ἐνίστημι Platoni pro Controuersiam efficit & aduersatur, Cotrouersũ mouet. ¶ Exponitur & Intercedo apud Plutarchum eo sensu quo tribuni apud Romanos dicebantur intercedere. Vide Budæum pag. 108.

Ἐνίσταμαι, Consisto. Alex. Aphr. ἐπὶ ἐνίστανται? Et ἐνισάμενον γάλα Dioscor. Lac concretum, q. d. Consistens lac. (vt Constitisse glacie, dicitur & Concretum esse glacie eadem significatione) lib. 6, ἐνισάμενον γάλα ὅπερ τὰ τῆ τυρεᾶ χεόμενα πυκνούμενον πήγει.

Ἔνστασις, ιως, ἡ, Exordium & auspicatio rei quæ instituitur. Budæus pag. 108. ex Æschine περὶ παραπρ. Quò referri potest quod apud Herodianũ legimus, ἐλέγετο δὲ τῇ ἐνστάσει τοῦ πολέμου ἐμμεμφῆ πεῖναι, in persequẽdo bellum in choatũ perseuerasse. Ἔνστασις, Institutio hæredis, B. ex Pand. ¶ Signif. etiam instantiã litis & causæ. B. ibidẽ ex Æschine. Pro eadem significatione citat ex Codice. ¶ Ἔνστασις, est quoque Pugnax contentio instantis aduersario, hoc est ἀντιγραφικὸν μάχιμον, ἀντιλογία. B. ibidem ex Gregorio. Ἔνστασις apud Aristotelẽ in primo Analyt. prior. circa finem, est πρότασις προτάσει ἐναντία. Item Intẽticionis depulsio. quomodo exponitur apud Philopon. in Procl. τῶν δὲ διαιτητῶν οἱ μὲν ἐκ τοῦ αὐτὸν ἄρχοντα τῶν καὶ Ἀντιστάσεις μείζους ἐνστάσεις. Est verò & figura oratoria, de qua infrà in αἰτιολογίας. ¶ Ἔνστασις, Propositum, Institutum. Synes. ἀμὴν ἡμῶν εἰς αὐτάρκειαν φύσει τὸ μὴ ἀγροικεῖσθαι πρὸς ἄστυ τῶν ἔνστασιν ἡμῶν, ὅπερ μόνῳ σοι τῶν ζώντων ὁμοίως μάλα, propositum & constitutum. Apud Suidam simile esse videtur, κατὰ τὴν ἐξ ἀρχῆς αἵρεσιν ἔνστασιν τῆς ζωῆς, vitæ institutum. Hæc Bud. Quibus addi potest ex eodẽ Synesio epist. 66, τῇ δὲ ἡλικίᾳ συμφερούσης τῆς μοναδικῆς τῆς κατὰ τὸν βίον ἐνστάσεως, cum ætate autem vnà progrediente solitariæ vitæ instituto. In priore autẽ Synesii loco quem Budæus citauit, τὴν ἔνστασιν ἡμῶν exponitur etiam Studium nostrum. ¶ Ἔνστασις (vt idem Budæus annotat) ab insidendo dicitur in Hippiatr. μάλιστα δὲ σπογγίων χλιαρῶν διεξοδοτέων ἔνστασις καθ' ὃ μέρος ἐνίστατο τὸ σώματος, ἐκεῖθεν τὴν εἰδικὴν ὑποτυμίαν ἔχουσα.

Ἐνστάτης, ου, ὁ, propriè qui alicui in via obstat aut resistit, Obuiaricator, vt Festus appellat: vt si quis Œdipodem Laii ἐνστάτην fuisse diceret: generaliter verò, ὁ κατὰ πάντα ἐνιστάμενος, Aduersarius. Soph. Aiace, — Ὀδυσσέα τὸν σὸν ἐνστάτην λέγω. id est, αἰτιατὸν, ἐχθρόν. Ælian. apud Suidam κατά τινα χρησμὸν βουληθεὶς ἀλύτως ἔχειν τὸν τῆς οἴκοι αὐτῷ γεγαμηκότος ἐνστάτην δ' αἵματος. Synes. epist. 67, πᾶν ἡ κυρία, καὶ ὁ δῆμος παρὼν πάλιν ἐνστάτης καὶ ἀναφώνης, aduersarius & reclamare paratus. Peculiariter verò in iudicio ἐνστάτης dicitur ὁ ἀντίδικος, In causa aduersarius, Qui aduersus aliquem litigat.

Ἐνστατικός, ὴ, όν, Peruicax, Acriter obsistens, Instans & vrgens. Dicitur de disputatoribus, qui aduersario acriter obnituntur, nec ei cedunt. Apud Suidam, ὁ δὲ Γοργίας ἐνστατικὸς ὢν, ἀπήντησε ἔμφυτον. id est (vt ipse exponit), ἔνστασιν ποιεῖ τινα πειθόμενος. Aristot. 2 De cælo, διὸ δεῖ τὸν μέλλοντα καλῶς ζητήσειν, ἐνστατικὸν εἶναι δεῖ τῆς ἀληθείας ἐνστάσιον ὁ τοῦ ῥᾴδιον. VNDE Ἐνστατικῶς, Hermog. Peruicaciter, Instãter & pugnaciter, vt Quintil. loquitur.

Ἔνσταξ, ου, ὁ, Instituens hæres, vt ἐνσταπόσασα, Substituta. Bud.

c.2.Διτνίσσομαι,Refragor differendo.B.108,ex Eaſil.
C.Ἐξίστημι,q.d. De ſtatu deiicio,ſeu Facio vt [aliquid] in ſtatu ſuo manere deſinat.Sed peculiariter pro De ſtatu mentis deiicio, Facio vt aliquis mente non conſtet, Mente emoueo, Mente alieno . Demoſthenes in Mid. ταῦτα κινεῖ, ταῦτα ἐξίστησιν ἀνθρώπους αὐτῶν, οὐδὲν ὅπως τῶν ἀσυντελεστέρων. Quali hyperbole dicitur Gall. *Cela les fait enrager*. Sed interdū etiā ἐξίστημι pro Percello,Perterrefacio(ἐκπλήττω,Suid.)Obſtupefacio.quoniam animus eius qui perterrefactus eſt,ſeu obſtupefactus,velut loco & certo de ſtatu dimouetur, vt Cicero loquitur.Lucas Act.Apoſt.cap.8,ἐξιστῶν τὸ ἔθνος τῆς Σαμαρείας. & paulo pòſt,ταῖς μαγείαις ἐξεστακυίαις αὐτούς. Quibus tamen in locis redditur Obſtupefacere:ſed à vet.interpr. Dementare,in poſteriore loco redditur,non tam infideliter,(meo iudicio) quàm non Latinè. (at in priore perperam Seducere) Idem Lucas Euang.cap.vlt.verſu 22,ἀλλὰ καὶ γυναῖκές τινες ἐξ ἡμῶν ἐξέστησαν ἡμᾶς,ὀρθριναί, &c.Obſtupefecerunt nos.Sed ſi vis verbi ſpectetur,intelligendum puto,Ad mentis vſque alienationem nos obſtupefecerunt. vt videlicet hic quoque ſubſit hyperbole.(Sed malè Budæus ἐξ ἡμῶν iungi putauit cum ἐξέστησαν, eodem modo quo αὐτῶν in illo Demoſthenis loco iungitur cum ἐξίστων:quum ἐξ ἡμῶν cohæreat cū nominatiuis γυναῖκες τινὲς,& γυναῖκες ἐξ ἡμῶν ſignificet Mulieres è nobis,id eſt è noſtro cœtu: quo ſenſu dicit ſtatim pòſt,de viris loquens, τινὲς ἐξ ἡμῶν.) Cicero tamen ἐκπλήττει apud Ariſtot.vertit ſimpliciter, Ad admirationem traducere, vt te docebit pagina 50 mei Cicer.lexici. Cæterùm cur hunc ordinem in exponēdis verbi ἐξίστημι ſignificationibus tenuerim,docebo in Ἐξίσταμαι.

Ἐξίστημι,Deciſcere facio,Degenerare facio,Immuto, Corrumpo.Qui autem rem aliquam degenerare facit, aut immutat, ſeu corrumpit, is eam in ſuo, vt ita dicam,ſtatu manere nō ſinit,ſed de eo velut deiicit. adeo vt hæ quoque ſignif.bene cum prima illa mea interpr.conuenire videantur. Tribuit autem Budæus has ſignif.iſti verbo,cum in aliis Ariſtot.locis, tum in iſto qui eſt Ethic.3,καὶ ἡ μὲν λύπη ἐξίστησι καὶ φθείρει τινὰ τῶν ἐχόντων φύσιν ἡ δὲ ἡδονὴ οὐδὲν ἐποίησε τοιοῦτον. Sed interdum iungitur cum εἰς, ac tum ἐξίστημι verti poſſe arbitror, Degenerare facio & traduco, vel Degenerare faciens traduco:aut etiam Corrumpendo traduco, ſeu Corrumpens traduco.Alicubi verò ſimplicius, Immutando traduco.vt apud Plutarch.in Publ.πάθος μέγιστος εἰς ἀπαλγησίαν ἐξίστησι τὸν ψυχῶν: & ibidem,ἀφιτὴς ὕβρις εἰς ἀπόνοιαν ἐξίστησι τὸν ψυχῶν. Item, Ad tabem & interitum perduco.B.ex Ariſtot.Phyſ.l.3. Poteſt autem hæc ſignific. ſub corrumpendi ſignificatione includi.
Ἐξίστη & Ἐξίστησι,vide in Ἐξίσταμαι.
P.Ἐξίσταμαι,q.d.De ſtatu deiicior &c. ſequendo analogiā ſignificationis vocis actiuæ.nam itidem capitur peculiariter pro De ſtatu mentis deiicior,&c.Vel,A mente diſcedo, ſeu A me diſcedo, Aut potius, Mente non conſto. Quam tamen expoſitionem nec Budæus,nec alii afferunt: ſed nulla mihi aptior videtur, quum & ipſe Cicero ita loquatur:& quum dicimus Non conſto, verbo quidem Cōſto reddatur ἵσταμαι, at negatiua particula Non,exprimatur priuatiua particula Ἐ. Ideo & in ἐξίστημι ad cæteras ſignific.hanc addidi, Facio vt aliquis mente non conſtet. Itidem verò ἐξίσταμαι in eo ſenſu quo vſus eſt Thucydides, (ſcribens,καὶ ἐγὼ μὲν ὁ αὐτὸς εἰμι,καὶ οὐκ ἐξίσταμαι)aptiſſimè verti dico Non cōſto:ſed ita vt hic addatur datiuus pronominis, ſicut illic ablatiuus mente. Quod tamen nomen interdum in Græca loquendi formula ponitur,itidem vt in Latina,ſed in alio caſu.nam quod dicunt Græci τοῖς ἐξίσταται,vel ἔξεστι ἐξίστασθαι, dicitur itidem à Latinis,Mens non conſtat.id eſt(vt apud eoſdem legitur)Mens labat. Quæ quum ita ſint,in exponendis verbi ἐξίστημι ſignific.eum ordinem tenendum exiſtimaui, vt primùm interpretarer generaliter,De ſtatu deiicio,ſeu Facio vt [aliquid]in ſtatu ſuo manere deſinat:deinde in reſtringenda generali illa ſignif.ab eo huius verbi vſu incipe rem,quem exprimere poſſumus illo ipſo loquendi genere:ſed addendo genitiuum Mentis,(& dicendo Deiicio de ſtatu mentis) ſicut & cum Non conſtare(quū de perſona dicitur)addi ablatiuum Mente,modò oſtēdi. Sed ad exēpla vento. Sophocl. Antigona,—οὐκ ἐς αὖ βλαστὼν μέρει Νοῦς τοῖς κακοῖς παρίσταται, ἀλλ' ἐξίσταται,id eſt,(ad verbum,vt antè docui) Non conſtat mens iis quos miſeriæ premunt. Itidem ἡ ὑβρίστρια ἐξίσταται apud Dioſcoridem libro 5. Ipſa autem perſona dicitur ἐξίστασθαι,id eſt Non-conſtare mente, vt apud Ariſtot.de hippomane ita ſcribērem,ὥστε ἐάν τις φθῇ λαβὼν τὴν ὑστρῶτην ἵππου,ἐξίσταται καὶ μαίνεται πρὸς τὴν ὀργήν. Sæpe autem hac in ſignif.vſurpatur ἐξίστασα & ἐξίστη.Et quidem hoc poſterius in ipſis etiam Teſt.noui ſcriptis habemus, Marci cap.3,v.21: & apud Paulum 2 ad Corin. 5,v.13,vbi τῷ ἐξίστασθαι opponit σωφρονοῦμεν. Sed interdum additur genitiuus huic verbo pro eadem ſignif. vt γνώμης ἐξίστη apud Euripid.& ἐξίστασα τῶν φρονῶν apud Iſocr.(nam τῶν φρονῶν pro genitiuo cēſeri debet) ac tum ἐξίστην ſeu ἐξίστασα eſt ſimpliciter Emotus ſum,vel Diſceſſi. de qua ſignif.dicam poſtea. Ponitur verò ἐξίστασθαι & pro Percellor, Perterrefio (ἐκπλήττομαι Suidæ,) Obſtupeſco ſeu Obſtupefio.Et propriè quidem Obſtupeſco ad mentis alienationem vſque,(ſequendo analogiam ſignificationis verbi ἐξίστημι) ſeu Præ ſtupore aut admiratione dimoueor mente,ſeu de ſtatu mentis deiicior. Quæ ſignif.in Teſt.noui ſcriptis eſt frequentiſſima.Matth.12,v.23,καὶ ἐξίσταντο πάντες οἱ ὄχλοι.Sic Marci 2,v.12,ὥστε ἐξίστασθαι πάντας.Sed & cum ſuo verbali iunxit idem,c.5,v.42,ἐξέστησαν ἐκστάσει μεγάλῃ,q.d.Obſtupefacti fuerunt obſtupefactione magna.

Ἐξίσταμαι,Non conſto mihi(de quo & ſuprà aliquid dixi)q.d. Sententia mea in eodem ſtatu non manet. Thucyd.lib.2,καὶ ἐγὼ μὲ ὁ αὐτὸς εἰμι καὶ οὐκ ἐξίσταμαι ὑμῶν ὃ μὴ καλῶς ἔπραξα,Non diſcedo à mea ſententia,Aliud propoſitum non ſequor. Itidem verò apud Xenoph. ἐξίσταιτο τὸ πρόσωπον verto ad verbum Non conſtare vultum,(quod alii vertunt Immutatum eſſe vultum) Pædiæ 5, ὡς πολὺ ἐξεστὸς τοῦ προσώπου. Accipio autem meam hanc interpretationē ex iſto Liuii loco,Primò adeo perturbauit ea vox regem,vt non color,non vultus ei conſtaret.

Ἐξίσταμαι,Degenero,Immutor,Corrumpor. Item Mutor & tranſeo. Theophr.De cauſ.pl.lib.6, διόπερ ὃ μεταφυτευόμενον καὶ μυρίαν διαφέρειν φασὶν ὡς ὅτι τὸ πολὺ δεῖ ἐξίστασθαι καὶ οὐδὲ τὸ χρῶμα διασώζειν. Et ἐξεστάμενα τέκνα,liberi degenerātes. (vnde & ἔκστασις,illa degeneratio,apud Ariſtot.4 De gen.anim.p.339) Hæc Budæus, qui & pag.220 ἐξίστασθαι(oppoſitum verbo παρίστασθαι) exponit Exoleſcere & fugere, & à natura ſua deſciſcere.vt quum dicitur οἶνος ἐξεστάμενος. Ab eodem ἔξεστος οἶνος alibi redditur vna voce Vappa, apud Demoſth. ὑγιάνοντα κἀμοὶ ἐξεστὸς οἶνον. In v.lex.ex eodem Theophr.affertur ἐξίσταται τῷ ἥλιῳ,itidem pro Degenerat.Et ex incerto loco, ἐξεστάμενος ἀπὸ φύσεως, pro Degenerans à natura,Gaza interpr. Item ex Ariſtot.in 4 De gen.anim. ἐξίστασθαι εἰς τὸ τυχόν, pro In quodlibet mutatur & tranſit.Ex eodem in Polit.5, ἐξίστασθαι εἰς ὀλιγαρχίας πολιτείας.

Ἐξίσταμαι,cum genit. Alienor,Abdicor. vt Plato in Phæd.ἐξεστάμενος δὲ τῶν ἀνθρωπίνων σπουδασμάτων.Et apud Xen.non ſolùm pro Abdicor & Alienor,ſed & pro Obliuiſcor:ἐόντων δὲ εἰς μάχην σὺν ὅπλοις πολλοὶ ἐξ ἐπιμελείας τῶν ἀσκημάτων ἐξίσταντο. vide B.p.476.

Ἐξίσταμαι,cum genitiuo,Deſciſco,Deficio,vt Plato De rep.2,ἐξίστασθαι τῆς αὑτοῦ ἰδέας. Demoſth.Philipp.4, ἐξέστη,ἀνδρες Ἀθηναῖοι,τὰ ὑπάρχοντα ἐφ' ἃ ὑμᾶς οἱ πρόγονοι κατέλιπον.vbi Budæus non ſolùm Deſciuiſtis,ſed & Degeneraſtis interpr.(de qua ſignific.proximè dictum fuit.)Syneſio ἔξεστιν αὐτοῦ ὁμότροπος εἶναι τῆς ἰδιοκτήτου πολιτείας. Vbi ἔξεστιν αὐτοῦ reddere poterimus etiam ex Cicer.A te diſcedes, pro A te ipſo deſciſces,id eſt à tua natura,& à te degenerabis.Plato autem in eadem re addidit genitiuo præpoſitionem cum ſuo accuſat.De leg.ἐξίστασθαι ἕκαστον αὐτῶν τῆς ἑαυτοῦ. Cæterùm ἐξίσταμαι non ſolùm Diſcedo,(& quidem in alia etiam ſignif.quàm in illo loquendi genere) ſed & Re-

cedo alicubi redditur: vt reddi posse arbitror & in hoc Dem. loco, Procor. ταῦτ' οὖν ἐκεῖνα ἐστὶ τὰ ὀρθῶς ἐξ ἕδρας ἐξεδεδ. vbi metaph. ponitur. At in propria signif. apud Herodot. in Thalia, ἐκστῆναι ἐκστάντες τῆς ὁδοῦ, Digressi de via. Exponitur & Quum se recessissent è via.

Ἐξίσταμαι, indem cum genit. Cedo. Thucyd. 2, ὡς [ὑμῖν] οὐκ ἐξίσταται ἐν ὑμῖν δίκη, quo imperio ne cedere quidem vobis licet. Demosth. Pro Phor. ἐξίστασιν ἅπαντες ἅπαντα, bonis omnibus cesserunt. Philo, μικρὸν ὕστερον οὐκ ἐξίστη μιμήσασθαι. vbi reddi potest verbo Cedere & cū accusatiuo, Quod cesserat, & quidem vltrò. Additur verò & datiuus (& dicitur ἐξίσταμαί τινι, pro eo quod Lat. Cedo tibi hac re. vt ἐκστῆναι τῇ γυμνάσιῳ ἑτέρᾳ, Philostratus in Heroic. Sic ἐξίσταμαί σοι τῆς ἡμέρας. ‖Et pro Cedo, id est Concedo, & me tibi submitto, Bud. ex Iul. Et cum genit. ὁδοῦ, ac datiuo personæ, vt Lat. Cedere via alicui: Plutar. in Rom. ἐξίστασθαι τῆς ὁδοῦ βαδιζούσαις γυναιξί. Tale apud eundem in Publ. ἐξιστάμενος αὐτοῦ τῆς πάξεως. Item, Cedo tibi aliqua in re: pro qua significat. affertur ex Chryl. ἑτέρους ἐξίστησι περὶ καρπῶν ὀπώρᾳ φορᾶς. Ex Sophocle & cum datiuo, quem sequitur infinit. in Aiace, ἐξίστασι τῇ ἡμέρᾳ φλέγειν. Item cū solo datiuo, in Philoct. σοῦ δέσυ γ' ἐκὼν οὐκ ἐξίσομαι.

Ἐξίσταμαι cum datiuo, in v. l. ex Aristoph. ἐξίστασθαι χερσὶν pro Cedere, Procul abesse, Abstinere. At Camer. vertit, Locum dare, in Ran. Εὐφημεῖν χρὴ καὶ ἐξίστασθαι τῆς ἡμετέρας χορείας.

Ἐξίσταμαι cum accusat. pro Vito, Refugio, Subterfugio, Detrecto. Soph. Aiace, Φρονοῦντα γὰρ νιν οὐκ ἂν ἐξίστη ὅπου. Bud. hac in signif. & constructi affert ex Plutar. οὐδένα κίνδυνον ὑπὲρ δόξης ἐξίστη. Sed debuit potius ex Demosth. afferre, qui ante Plutarchum ita vsus est his ipsis verbis, & quidem aliquoties. vt in orat. aduersus Lept. ὑπὲρ δὲ δόξης οὐδένα πώποτε κίνδυνον ἐξέστησαν. Sic alibi, ὑπὲρ δὲ δόξης, εἰσφέρων οὐ περὶ ἑνὸς, οὐδένα πώποτε ἐξίστη κίνδυνον. Apud Sophoclē autem Antig. p. 259, — καρδίας δ' ἐξίσταμαι Τὸ δρᾶν, exponitur Hoc perpetrare animus refugit atque abstitit. Cam. autem vertit, Abhorret animus ab hac re. Ego alteram lectionem καρδία malim, vt in meis annot. docui.

Ἐξίσταμαι cum infin. pro Abstineo, Caueo. vt ἐξίσταμαι χρῆσθαι, Bud. p. 476, ex Gal.

Ἔκστασις, εως, ἡ, Dimotio rei alicuius è statu in quo erat. Plut. De primo frigido, ἀκρασίας γὰρ εἶναι εἰδῶν ἡ αἱρέσεις οἷον, formarū à suo statu dimotiones & naturæ euersiones. ‖Ἔκστασις plerunque dicitur de mentis emotione, idque variis modis: quum videlicet furore aut alto casu à mente discedimus. Apud Hippocr. enim dicitur de vehementi motione & aberratione mentis, eadem prorsus significatione qua μανίαι & ὀμφαλίται vsurpat. atque hæc morbus animi est. Galen. in 1 Prorrhetic. Hippocr. Comm. 1, sect. 14, μελαγχολικὴν ἔκστασιν οἱονεὶ τινὰ φρενῶν ἢ παραφροσύνην. Quò referri potest quod apud Aristot. reperitur, μανικὴ ἔκστασις, & ἔκστασις φρενῶν apud Chrysost. Sic apud Plut. ἐσκήψατο μὲν ἔκστασιν περὶ λογισμῶν, Furere se simulauit, Mente se captum simulauit. At apud Alex. Aphr. εἰς ἐκστασιν πρᾶξαι, Cōcidere mente, vel Alienari mente, vel A mente discedere, vt Cicero etiam loquitur: non tamen de furore, sed casu aliquo subito qui mentem quasi abripit. Dicitur etiam ἔκστασις, quum aliquis à sese discedit, hoc est quū animus eius extra ipsum rapitur. quod ἁρπαγὴ etiā appellatur, vt iis accidit qui ad cœlestium & diuinarum rerum contemplationem abripiuntur: in qua significatione frequenter à Dionysio Areop. vsurpatur. Act. Apost. cap. 22, γενέσθαι δέ μοι ὑποστρέψαντι καὶ προσευχομένου μου ἐν τῷ ἱερῷ γενέσθαι με ἐν ἐκστάσει, vt raperer extra me. Et cap. 10, de Petro supra domum ascendente vt precaretur, ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτὸν ἔκστασις, Incidit in eum mētis excessus. Dicitur etiam ἔκστασις, quum animus admiratione percellitur & apud se non est. vnde à Suida redditur Συμφορά. Sic accipitur apud Dionys. Long. οὐχ ὡς τισὶ τοῖς ἀπειροκάλοις ἀλλ' ὡς ἔκστασιν ἔχει τὸ ὕψος. Et Marci c. 5, ἐξέστησαν ἐκστάσει μεγάλῃ, obstupuerunt stupore magno, postquam videlicet puellam resuscitatam viderunt. Sic Lucæ cap. 5, post historiam de sanato paralytico, καὶ ἔκστασις ἔλαβεν ἅπαντας, stupor cepit omnes. Interdum verò ἔκστασις dicitur quum mens partim admiratione partim timore quasi è statu suo dimouetur & discedere videtur. idem ferè quod τρόμος: Marci 16, de mulieribus quæ Christi sepulchrū visentes, angelū viderant, ἔσχε δὲ αὐτὰς τρόμος καὶ ἔκστασις, tremor & stupor cepit omnes (quò pertinet apud Cic. Magnitudine timoris à mente discedere) & paulo ἐξεπλάγησαν, & paulo pòst, ἐφοβοῦντο. ‖Ἔκστασις, Abscessus, Discessus. Plutarchus De primo frig. αἱ πρὸς θερμῶν καταλύσεις, οὐδεμίας παρουσίας γίνονται δυσκόλους, ἀλλ' ἐκστάσεις θερμότητος, calidorum feruor nullius rei accessu sed caloris abscessu refrigescit. ‖Ἔκστασις, Mutatio qua res aliqua à sese suāque natura discedens, in aliam degenerat: quū videlicet aliqua ἐξιστάμενα τῆς φυσικῆς αὐτῶν οὐσίας, μεταβαλλούσης εἰς ἕτερα, vt Themistius loquitur. Sic ἔκστασις φύσεως apud Theophr. lib. 3 De caus. plant. Apud eundem eodem in libro cap. 6, φθορὰ δέ τις ἡ ἔκστασις, Generis autem mutatio, corruptio quædam est: de transitu speciei in speciem. quam paulo antè vocat ἐξαλλαγὴ εἰς ἕτερον γένος, & paulo pòst μεταβολὴ, atque μετάστασιν, itē & διάβασιν. Quidā interpr. Egressionem è natura propria. Et Ἔκστασις οἴνου, de vino quod pereunte sapore, vappæ accipit nomē, vt Plin. loquitur. quo significatu ἔκστασις quoque οἴνου dicitur. vt dictum est in Ἐξίσταμαι. Plutarchus Sympos. 8, καί τι παρέφασαν οὐκ ἀστείως αὐτὴν καὶ μεταβολὴν ποιοῦντες. Apud Aristotelē autem lib. 1 Rhet. vbi de honoris qui exhibetur partibus loquitur, τὰ βαρβαρικὰ, πλὴν προσκυνήσεις καὶ ὑποπτώσεις, ἐδόκει τὰ παρ' ἑκάστοις τίμια, interpres vertit, Conspectus cuitationes.

Ἐκστατικός, ἡ, ὁ, Cui vis est dimouendi rem aliquam è statu in quo erat. Plutarchus De primo frig. ὀκτατικὸν γὰρ ἀμφοῖν ἡ κίνησις, Vtrunque enim motus exturbat, Vtrunque enim motus à statu suo dimouet. Et apud grāmaticos ὀκστατικὰ ῥήματα, q. d. Verba emotiua: Gaza l. 4. ‖Item Mentem de statu suo dimouens (ac interdum pro Furorē concitans) Alienās mutānsque mentem, Virgil. Faciens vt quis non sit suæ mentis, Cic. vel Dementans, Apul. Vnde ἐκστατικὰ δυνάμεις apud medicos, Facultates quæ vim habent abalienandi animum, qualis est in hyoscyamo, coriandro viridi & ephemero, vt Gorr. tradit. Plutarchus De def. orac. ἡ δὲ γῆ πολλῶν μὲν ἄλλων δυνάμεων πηγὰς αἴτιον αὐθρώποις, καὶ μὲν ὀκστατικὰς καὶ νοσώδεις καὶ φαναφόρους, qui partim mentem è sua sede & statu dimouent, morbos & lethum inferunt. Idem ad Colot. ὧν πάλιν ὀκστατικῶς καὶ μελαγχολικῶς. Et Theophr. lib. 9, cap. 13, de succorum in radicibus differentiis scribens, quasdam esse radices ex dulcium genere tradit ὀκστατικὰς, quasdam φαναφόρους. Item Mentem è statu suo dimouens, ac à sese ad cœlestia rapiens. vt apud Dionysium de diuo Paulo, ὡς πεπαχῶ τῇ θεοῦ χαρᾶτος φορᾷ, καὶ τῆς ὀκστατικῆς αὐτοῦ δυνάμεως μετιλαφούς. ‖Item, Qui mutari ac desciscere à se facit, vt apud Themistium 4 Physic. μεταβολὴν δὲ ποιοῦσα φύσει ὀκστατικήν. quod probans & declarans, subiicit, καὶ γὰρ ἡ κίνησις καὶ ἡ μεταβολὴ καθ' αὑτὰ μὲν ἔξω τῆς φύσεως πάρεστιν. ita vt ὀκστατικὸν hoc in loco sit τὸ ἔξω τῆς φύσεως πάρεστιν. Aliam explicationem huius significationis habes in ἔκστασις præcedenti.

Passiuè etiam capitur, ac eadem significationes sequitur quæ in præcedenti sectione positæ sunt. Interdū enim Ἐκστατικὸς est simpliciter Qui dimotus est à, seu Qui discedere solet aut discessit à. vt apud Aristotelem lib. 7 Eth. ὀκστατικὸς τῷ λογισμῷ: cui opponitur ibidem ὁ ἐμμενετικὸς τῷ λογισμῷ. Eodem libro, de iis qui incontinentes sunt, differens, αὐτῶν δὲ πάντων βελτίονες οἱ ὀκστατικοὶ, ὧν οἱ τὸν λόγον ἔχοντες μὴ μένουσιν ἁμαρτάνουσι γάρ, horum enim ii sunt meliores qui facilè de sententia & de gradu deficiuntur quàm qui ratione in consilium adhibita, in ea non perstant. Interdum verò pro eo accipitur qui à mente discessit, vt Cicero loquitur, seu Qui alienatus mente est, vt Plinius: & aliquando Furiosus, ὁ ἔκμανείς. Vide Budæum pag. 477. Plutarchus De lib. educ. μεγίστην ὀκστατικὸν καὶ παραφορὰν, puerum mente alienatum & desipientem. Nonnunquā copulatur cum Σκιρτᾶν, seu Σκιρτᾶς, ac tunc significat eum qui

pronus eſt ad iracundiam furibundam, quiq; facilè ad impotentiam animi erumpit, & in cæcos ac præcipites impetus, quales ſunt quos Cicero effrænatos appellauit. Ariſtoteles: De part. Δημώδη τὸν ἦθος καὶ ὀργιλικά. Hæc & alia Bud. ibidem. ΥΝDΕ Ἐκπληκτικῶς, aduerb. quod nominis ſignif. ſequitur. Plutar. in Dione, ἐκπληκτικῶς ἔχοντι καὶ ἀθύμως, De mentis ſtatu dimotus ac timore perculſus, vel, Qui magnitudine timoris à mente atque à ſe ipſe diſceſſit, vt Cic. loquitur. Idem De Socr. dæm. οἷς ἐμοὶ παρεπόμενον ἐκπληκτικῶς ἔχω τῆς παρόντος ἢ καλῶς ἔχοντος, Me de mentis ſtam dimoto, Me mente alienato. B

ἐκ. Ἀνεξίστημαι, Contrà inſurgo. idem quod ἀνανεύω, ἀνίστημαι. Plutarchus De primo frigido, οὐδὲ μετ' αὐτῶν κοινωνεῖ, ἀλλ' ἀντεξίσταται, neque communionem patitur, ſed cõtrà inſurgit.

ἐκ. Προεξίστημαι, Prior excitor, aut exurgo. Plutar. Apophtheg. οἱ Θετταλοὶ τοὺς ἐπὶ τῶν ἀγώνων προεξισταμένους μαστιγοῦσιν, id eſt Properè ſurgentes & excitatos ad certamen. Bud. Προεξίστωσις, Prominens, Proiectus, Protectus, Eminens. Ariſtot. de leone, ὀφθαλμοὺς οὐκ ἄγαν ὑποπύρρους, ἀλλ' οἷον πεφλογωμένους οὐ προεξιστῶντας ἀλλ' ἰσορρόπους τῇ κάτω. C B.

ἐκ. Ὑπεξίστημαι, Cedo. Philo De vita Moſis lib. 1, οὐχ ὑπεξίσταται τοῖς πρότερον ἰκέταις, non cedetis prioribus. ὑπεξίστημαί σοι τῆς ὁδοῦ, Cedo tibi via, id eſt Decedo: quod etiam ἐξίστημαι dicitur, hoc eſt παραχωρῶ. Bud. vt apud Philoſtr. in Heroic. ὑπεξίστασθαι αὐτῷ ἑδόκει, ei de via decedebant. Plutar. Apophth. ὑπεξίστημαί τινι καθίδρας, aſſurgẽs è ſede, locum cedo. ὑπεξίστημαι τῆς ἀρχῆς, imperii iure cedo. Budæus exponit etiam Excedo, & Cedo inimicis, apud Antiph. 119, ἐμοὶ αὐτὸν οὐ καταγνοὺς αὐτὸς αὐτοῦ, ἀλλὰ τῷ κοινῷ τῶν κατηγόρων φθονήσας, ὑπεξέστη. D ‖Item, Declino, Vito: cum accuſatiuo. Plato in Philebo, ἀλλὰ χρὴ ὑπεξιέναι τὸν λόγον πάσῃ δυνάμει βουλομένους τὴν οὐσίαν ἐξευρεῖν. B. ‖At ex Plut. in Sol. legitur ὑπεξιέναι τοῖς δανείοις, pro Difficultatibus ſe liberare.

C. Ἐφίστημι, q.d. Siſto iuxta, Colloco iuxta. vnde exponitur & Appono, Admoueo, Adhibeo. vt ἐφιστάναι τοῖς πύλαις vel τοῖς θύραις οὐ δεῖ κλῆθρα. Plut. in Publ. ἐπιστῆσαι τοῖς θύραις φύλακα τὸν ἑαυτῆς χωλόν. Idem in Fabio, ἐπιστῆσαι πυργοφύλακας ἀνδρῶν, τὸν δ' ἔξοδον ἐνέφραξε. Sic Thucyd. lib. 2, ξύλινον τεῖχος σανίδας καὶ ἐπιστάντες τοῦ ἑαυτῶν τείχους. Lucian. in Caucaſo, δίκην γάρ σε αἰτήσω σοῦ ἐπιστήσας. Rurſum Plut. in Lycurgo, ἐπιστῆσαι τὰς χεῖρας αἰδοῖ καὶ πάθει. vbi exponitur Quum adhibuiſſet. At ἐφιστᾶν Bud. vertit Admonebant, in hoc loco Galeni, οἱ πολλοὶ δὲ καὶ τὸν χωλὸν ἐπιλεύειν ἐφίστων τοῖς τῆς φθίσεως κάμνουσιν. Et ἐφίστημι πέλος, ex Platone, Impono finem. (At pro Superimpono, vide in Ἐφίστημαι.) ‖Item pro Siſto aliquem, & vt præſto ſit facio, atque vt inter tractandũ negotium adueniat. Bud. pag. 477 ex Demoſthene. ‖Item, ἐφιστάναι pro Præficere, (quoniam quem præficimus alicui rei, eum velut ſiſtimus iuxta illam, & illi admouemus) vel Adhibere. Iſocr. ad Nicocl. ξυνέπεσθε ἐφιστᾶτε τοῖς πράγμασιν. Sic Plutarch. Solone, ἐπιστῆσαι τοῖς πράγμασι τὸν φρονιμώτατον. Et in Lycurgo, ἐπιστῆσαι τούτῳ παιδαγωγόν. ‖Item ἐφίστημι τὸν γνώμονα, vel τὸν νοῦν, pro Adhibeo mentem ſeu animum, Applico mentẽ, (qua in ſignific. ponitur & ἐπέχω) Iſocrat. in encomio Euag. καὶ γὰρ φρόνιμος ἐφίστησι τὸν γνώμονα. Sed vt plurimùm omittitur accuſat. dicunturque ἐφιστάναι ſine adiectione, pro Animum intendere, Intentũ eſſe, Animaduertere. Polyb. ἔστιν δὲ ἐπιστῆσαι πρὸς &c. Baſil. πολὺ γνώμονα τῆς ἐμῆς ἐφιστάνει. Ariſtot. Polit. 7, πολὺν δὲ πόνον ἐν μουσικῇ τοῖς ἀγῶσι καὶ τοῖς ἀκροωμένοις ὀρθῶς ἐπιστῆσαι μᾶλλον ἀναγκαῖον, Accuratius & exquiſitius commentantibus & animaduertentibus, Bud. interpr. Et cũ dat. rei, Ariſtot. De mundo, πάσαις ἐπιστήσαις, Animo & ſtudio adhæc incumbentes. Sic ἐπιστῆσαι τοῖς ποιήμασι, apud Plut. Vbi animũ appulit ad poemata. Dicitur etiam ἐφιστάναι τινί τινος. Polyb. δεῖ δὲ ἐπιμελέστερον ἐπιστῆναι τοῖς τοιούτοις, diligentius conſiderare talia, & animaduerſione accuratiore proſequi. Ariſtoteles autem addidit & accuſ. ἐφίστασθαι, qui alioqui ſubauditur, vel alius ei ſynonymus: οὐκ ἐπὶ πᾶσιν ἐπίστασθαι ἢ ἐφίστασθαι, incumbens animo ad definitiones explicandas vel tractandas. Hæc Budæus pag. 478 & 479, & 480. vbi reddit hanc iſtius formulæ dicendi rationem, vt videlicet ἐφιστάναι τινὶ ἐφίστασθαι ſit quaſi Siſtere intelligentiã: vnde (inquit) lingua vernacula noſtra hominem mentis compotem ſignificare volens, ſiſtendi verbo vtitur. (intelligit autem quod dicimus *un homme arreſté*) atque hinc eſſe dictam ἐπιστήμην, teſte Ariſtotele in Probl. Sed idem Budæus paulo pòſt non ſatis ſibi cõſtat, quippe qui exponat ἐφιστάναι τινὶ ἐφίστασθαι, eo quo ipſe expoſui modo: qui etiam deductionem illam nominis ἐπιστήμη magis ſubtilem quàm grammaticam exiſtimo. Cæterùm quantum ad ἐφίστημι attinet iunctum cum σοί, ſciendum eſt exponi & aliter, vt mox docebo, vbi de ἐφίστημι agam habẽte alteram verbi Siſto ſignific. Ἐφίστημι, pro ὑπισχνέομαι, item Ἐπίστασις in eadem ſignific. q.d. Subſtitutio. B. p. 481, ex Polyb. Eſt autẽ vicina hæc ſignif. ſuperiori qua exponebatur Colloco.

Ἐφίστημι; Siſto, id eſt Reprimo, Inhibeo, Coerceo. vt τὸν πρῶτον ὁρμὴν ἐπίστασις, Plut. Et cum accuſat. ac genitiuo, ἐπίστησι τοὺς ἱππέας τῆς φυγῆς. Vide Bud. 480 & 481. Cæterùm huc pertinet altera illa expoſitio huius dicendi generis ὑπισχνεῖσθαί τινος, pro ἐπινεύειν, id eſt Aſſenſionẽ retinere. vt Athenag. in Legat. pro Chriſt. καὶ πάντα μὲν ἃ φιλόσοφοι οὐκ ἠξίωσαν ἄλλοι ὑπισχνοῦνται σοὶ Θεοί. E T Ἐφιστάω itidem pro Cohibeo, apud Dioſc.

Ἐφίημι, Aſciſco, Adduco. oppoſitum τῷ ἐφίημι. Bud. p. 481, ex Laertio.

DE Ἐπίσω autem ET Ἐφίσω vide cum Ἐφίσταμαι.

P. Ἐφίσταμαι, Inſto, Aduento, Aduenio, Superuenio, Interuenio. Herodianus, τῶν Ἑρμαϊστῶν ἐπίσης. Idem, ὡς δὲ ἐπέστη τῷ βασιλείῳ αὐλῇ, quum aduenit in palatium. Et ſic ſubinde. (Apud eundem verò ἐφεστὼς exponit alicubi Polit. Stans, item Qui adeſt) ‖Ἐφίσταμαι & pro Repentè ex inſidiis prodeo, apud Luc. Vide Bud. pag. 478. vbi tamen ipſum Luciani locum non affert: ſed hic fuerit fortaſſe, aut aliquis certè ei non diſſimilis. Agens enim de adulterio Veneris cum Marte, ſcribit, ἐπεὶ δὲ ἐς ἔργα ἦσαν, καὶ ἐγκρύπτουσιν ἐκεῖνοι τὴν ἁλυσίνην, αὐτίκα μὲ αὐτοῖς τὸ δέσμα, ἐφίστανται δὲ αὐτοῖς ὁ Ἥφαιστος. Dicitur etiam ὑπισχνεῖσθαι νυκτὸς ab Iſocrate, & ὑπισχνεῖσθαι κατ' ὄναρ à Plutarcho, de ſuperueniente in ſomnis.

Ἐφίσταμαι, item pro Inſto, id eſt Vrgeo. Demoſth. ἐφίστασθαι δ' αὐτῷ Καλλίστρατος καὶ Ἰφικράτης. Et pro Inſtare operi alicui, vt qui ſunt curatores. vnde apud Ariſtot. De mundo, ἐφιστάμενον διοικεῖν, à Budæo redditur, Operibus faciendis inſtare, Perfungi officio curatoris operum, Sic apud Philonem ἐφεστῶτες, Curatores, De vita Moſis libro 1. Item, ἐφεστὼς κίνδυνος τῇ πόλει, Demoſth. Inſtans periculum, id eſt Imminens, Impendens. ‖Ἐφίσταμαι, Præfectus ſum: (vt ἐφίστημι, Præficio) vnde οἱ ἐφεστῶτες τῶν ἐφημιῶν, ſummæ rerum præfecti. Ariſtoph. Veſpis, de cane, Οἷός τ' ἐστὶν ἀνδρὸς ἐφεστὼς ἐφημίαις, qui multis ouibus præeſſe poſſit. ‖Ἐφίσταμαι, Adhibeo mentem, ſeu Adiicio animum ad rem aliquam, eique incumbo, ac velut inſiſto in ea cõmentanda. Iſocrates in Hel. ὑπισχνοῦμαι δὴ καὶ θαυμάσεσθαι ἔργα. ‖Ἐφίσταμαι, Reſiſto, Reſtito, Progredi nequeo. Syn. Vide Bud. p. 480.

Ἐφίσταμαι, Supernato. ad verbum, Superſto. Dioſc. libro 1, cap. 96, ἐφίσταται δὲ τῷ ὑγρῷ ἐφ' ὕδατος μᾶλλον, ſupernatat pici, ſicut ſerum lacti, Ruell. interpr. Eſt autẽ ad verbum Superſto, Sto ſuper. Sic autem ἐπί ſignific. Super & in actino ἐφίστημι pro Superimpono, vt columnã baſi. quam etiam interpr. affert B.

Ἐπίστασις, εως, ἡ, Animaduerſio, Conſideratio, Commentatio, Cautio, qua animum applicamus alicui rei & attendimus. Polyb. διαφέρει τὰς τοιαύτας ὑπερβολὰς ἐπιστήσεως καὶ δυνάμεως, ἢ μᾶλλον τὸ διαφέρον ἐν αὐταῖς γνωσθῆναι, Quapropter non mediocri animi attentione & cõmentatione opus eſt ei qui ea intelligere cõtendit quæ in ipſa eximia ſunt & præſtantia, Bud. interpr. Idem alibi, εἰς ἐπιστήμην καὶ διάγνωσιν ἐξ ὑπερβολῆς,

attentè & accuratè. Idem, πολλαχοῦ γὰρ τὸ διαφορὰν ποιεῖν τοῦ διαλέκτου τῆς φωνῆς ὑπομιμνήσκοντες τοὺς ἀκούοντας ἐπὶ μᾶλλον ἐξ ὑποστάσεως δύνασθαι διακρίνειν, vt vix attenta animaduersione & commentatione dignoscant & intelligant. Idem, ἄξιος ὑποστάσεως καὶ ζήλου, dignus cui attendamus animum, & quem imitemur. est enim idem hîc quod σωφρων, vt Suidas annotat. Alex. κρεῖττον δὲ καὶ ὅσῳ ἀπαγορεύομεν τὸν ἀποκρινόμενον τῆς περὶ τὰς ἀποκρίσεις ὑποστάσεως, quod auocat respondentem ab animaduersione & cautione in respondendo, Budæo interpr. Rursus apud Polybium, ὡς ὑπόστασις παρ' ἑκάστοις ὑπὲρ μέλοντος εὐκ ἀπαραφρόνητος, attentio & cura. In hoc autem Diodori Siculi loco, πολλοὺς ἦγεν εἰς ὑπόστασιν καὶ φόβον, v. Linterpr. Multis solicitudinem metúmque attulit. ¶ Ἔπόστασις, q.d. Substitutio. Bud. 481, ex Polybio. ¶ Ἔπόστασις, Cura, Curatio, Inspectio. Budæus. vt ὑπόστασις ἔργων, Operum cura. ὑποτίθημι ἔργων ὑπόστασιν, operum curam demandare, ex Xenophonte. ¶ Ἔπόστασις, Cohibitio, Coercitio, Impetus. Theophr. lib. 2 De causis plant. cap. 11, de arboribus, πολύμματα πρὸς χώσιν, καὶ ὅσοις ἐμπίπτει δι' ὀλίγου ὑπόστασιν, nodos faciũt propter insultum validámque impressionem. vulg. lex. ¶ Ἔπόστασις τῶν κακιῶν, Malorum incursio. ex libro 2 Macc. cap. 6. ¶ Ἔπόστασις τῶν πολῶν, idem quod σωτηρία, vt quidã exp. apud Chrysost. De off. ep. ¶ Ἔπόστασις γίνεται περὶ τὰς ὄρχεις, protrahitur in testes. vulg. lex. ex Aristot. lib. 1 De gen. animal. ¶ Ἔπόστασις, idem quod ἔστασις, vt schol. Soph. exponit in hoc loco Antigones, Πολλαί γὰρ ἔχουσι φροντίδων ὑποστάσεις, multæ enim mihi curæ instabant, seu incumbebant. ¶ Ἔπόστασις apud Hippocr. Aphor. 34 & 35, libro 7, Id quod insidet & supernatat vrinæ, siue bulla, siue pinguedo, siue quid aliud. Gorr. ¶ Hesychio ὑπόστασις est pars nauis. ¶ Ἔπόστασις Suidæ est etiam γῶσις: at tunc ab ὑπίσταμαι deriuatum videtur. HINC Ἐπισταία, ας, ἡ, idem quod ὑπόστασις. Polyb. libro 2, ἄνευ οὐ παρέργως, ἀλλὰ μετ' ὑποστάσεως διωρισμένον, Attento animo considerandæ sunt, Diligentia animaduersione contemplandæ. ¶ Item, Præfectura, Imperium. Plutarch. De virt. mor. εἰς ὑπόστασίαν τινὶ χειμῶνος ἢ ἀρχῆς. Idem in Lucullo, οὐδὲν γὰρ διαφέρουσιν ἀνθρώπου δι' εὐτυχίαν ἀκολάστου, οὐδὲ ἀνδρὸς ἀκολάστου ὑποστασίας, συσταλέντος ὑπὸ τύχης, Nihil contumacius homine rebus secundis elato, nihil rursus imperii auscultantius homine deiecto rebus aduersis, Budæo interpr. Synes. epist. 145, πραεῖς δ' ὑπὸ μελῆς ἢ αἰδήμονες, φιλόσοφον ἢ Λακωνικὴν ὑποστασίαν οὐκ ἴσχυσαν, Laconicum. (i. seuerũ) imperium ferre non potuit. ¶ Ἔπόστασία τῶν πραγμάτων, Actus rerum, vt Bud. tradit p. 227. Vnde quod Paulus iurisconsult. dicit, Dispensatori qui ab actu remotus est, idem Bud. Græcè reddit, τῷ πεπαυμένῳ τῆς ὑποστασίας. Ab eodẽ exponitur Cura, Curatio, Inspectio. AT Ἐπόστασιος Ζεύς, Iupiter stator. Plutar. Rom. τὸν Διὸς τὸν στάτορος, ὃν ὑποστάσιον αὐτὸς ὠνόμασεν. Fecit autẽ hoc vocabulum Plut. ab ἵστημι significãte Sisto, & videlicet eum sublatis ad cælũ manibus Romulus orabat στῆσαι τὸ φρόνημα, vt sisteret exercitum fugientem.

c.2. Ἀνεπισταία, ας, ἡ, Inconsiderantia, Incogitantia. idem quod ἀφροσύνη, seu (vt Bud. scribit) ἀσυνεσία, id est, De aliqua re non cogitare & eam non considerare. ex Philop. Et in Axiocho, σωφρόνως γὰρ ὦ Ἀξίοχε ἔφη ἡ Δημήτηρ ἀνεπισταίας, inconsiderate. ET Ἀνεπίστατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui animũ non aduertimus, Qui nulla animaduersione consideratur. In hoc autem Polybii loco, παντελῶς ἄπορον δίηγε τὸ καθ' ἡμᾶς ἀφανίσαι καὶ δυσέκπυστον αὐτὸν ἐποίησε διὰ τὸν ἀφανῆ, αὐτὸν ἑαυτὸν ἀποφαίνων τοῖς περὶ τὸν πόλεμον, v. lex. interpr. Seipsum comparans incognitum & inaccessum. VNDE Ἀνεπιστάτως, Sine animaduersione & commentatione. Bud. p. 480 ex Polyb. Et apud Suid. οὐκ ἄξιον ἀνεπιστάτως ἔχειν πρὸς τὰ ἱερά, ἀνεπιστάτως ἔχειν τῶν ἱερῶν. 2. (vt ipse exponit) ἄνευ ὑποστάσεως.

Ἐπιστάτης, ου, ὁ, Qui præfectus est rei alicui, Qui præest, Curator. Vt apud Plutarchum De def. orac. δαίμονας ὑπατικὰς καὶ στρατηγικὰς καὶ φύλακας, genios lareſque præfectos, curatores, custodes. Sophocles Aiace, πομπὸν ὑπαστάταις, Gregis curatoribus, Ouilium magistris. Plato Apol. ὑπασπίστης μέσων ἢ πώλων. Xenophon Pæd. 8, ἔργων ὑπασταί, operum curatores. Sic apud Æschinem ὑπαστάτης τῆ μαχίμῃ τῆ ἔργων. Item apud Sophoclem Elect. — καιρὸς γὰρ ὅσπερ αἱρεῖ Μέγιστος ἔργου παντὸς εἰς ὑπαστάτης. Et γυμνασίου ὑπαστάτης apud Eustathium, Gymnasii curator, ὑπομελητής. Et τῆ Ἀθήνησιν ὑδάτων ὑπαστάτης ὤν, curandis aquæ ductibus præfectus Athenis, in v. lex. ex Themist. Et ὑπαστάτης τῶν ἐλέφαντος, elephãti magister seu rector, apud Plut. & apud Suidam ex Dione, οἱ δὲ ἐλέφαντος ἀχθόμενοι τῆς πύργους αὐτοῖ αὐτοὺς ἐπὶ τοὺς ὑπαστάτας ἔφερον. Epistatæ dicuntur etiam pædagogi, & παιδοτρίβαι, vt ex antiquis grãm. tradit Eust. Sed & ii qui reipubl. curam gerunt, ὑπαστατοι dicuntur. Vide Suid. ὑπαστάτῳ dictum tradit τὸν ὑπὲρ τῶν κοινῶν ἐφεστῶτα βουλεύματα ὠφελοῦν. Aristoteles Polit. 4, c. 15, ὑπαστατοῦ πολλῶν πολιτικὴ κοινωνία δῆμος. Athenis autem duo erant ὑπασταί, quorum alter ὁ τῆ βουλῆ, alter ὁ τῆ στρατηγίαι sorte eligebatur. Vide Suidam, Eustath. & Poll. Præerat hic ὑπαστάτης decemuiris, qui πρόεδροι ab oratoribus appellantur: quorum illi septenos dies imperabant, hic vnum solum modo, quòd claues arcis & xrarii penes eum essent. Demosthenes contra Androt. εἰ πρόεδροι τῆς βουλῆς καὶ ὁ τοῦτ' ὑπηρετῶν ὑπαστάτης ἠρώτων, Huius autor suasorque psephismatos princeps senatus præsidesque populum in suffragium miserũt, Bud. interpr. quem vide pag. 163 & 164. Ἐπασταὶ dicũtur & οἱ βεβουλευταί, vt Pollux annotat. ¶ In acie Ἐπιστάτης dicitur ὁ τῆ λόχου ὀπίσω παραγόμενος: quem sequitur ἐπιστάτης, atque hunc iterum ὑπιστάτης: ita vt totus ordo constet ex epistatis & protostatis. Alii verò λοχαγὸν appellant τὸν πρωτοστάτην, οὐραγὸν autem τὸν ὑπιστάτην. At Pollux ὑπιστάτην esse dicit τὸν ὑπὸ τὸν πρωτοστάτην ἑστῶτα. Budæus ὑπιστάτες ex Gaza interpr. Subsistentes. ¶ Ἐπιστάτης, Mendicus, Qui ad fores stãs stipem petit: aut Supplex. ὁ ἱκέτης, ὁ προσαίτης, vt Eustathius exponit: ὁ μεταίτης, vt Hesychius explicat. Odyssex ρ, Vlysses ad Antinoum, Οὐδέ γ' αὖ ἐξοίκου ἐὼ ὑπιστάτην ἀλλ' ἄλλα δαίνῃς, ὃς ἐμῷ ἀλωποτείοισι παρήμενος, αὖτμαι ἔπλης Σίτου ἀποφθιμένοιο δόμοιο. ¶ Apud Aristophanem autem in Auibus, ἡ μαίσασθαι τύχη γαθῇ Εἰς τὸν ἱππὸν ὕσον, πλησίον τυπτέτω, sunt qui ὑπιστάτῳ exponant Tripodem æreum cui lebes superponitur: alii Vulcani effigiem ex luto quæ ad focum statuebatur veluti ignis præses & curatrix: alii lignum oblongum paxillis multis confixum, vnde suspendebantur carnes & vasa culinaria. At Callistratus, τὸ ἱμάρα ὑπτιόμενον ξύλον, vt partim Suidas & Aristoph. schol. partim Eustath. tradunt. (Sunt tamen qui hic nominatiuum ὑπίστας faciant, ET Ἐπίσταν esse velint τὸν πυρίσταν λεγόμενον, ὃν ἄλλα δὲ πυροστάτῳ οἱ ἀκριβέστεροι λέγουσι, vt Eustathius tradit.) ¶ Ἐπίστας est quoque idẽ cum εἰδήμων: vt ἱππικῆς τῆς μαχαιρῶν ὑπιστάτης. Suidas ex Pisside. Cæterùm vt masculini generis est Ἐπιστάτης, SIC Ἐπιστάς, άδος, ἡ, fœm. Quæ curandis & administrandis negotiis præest. vt ὑποστάτις ἀρχὴ apud Suidam, de qua in Ἐπιστατῶ. Epistatam Varro cap. 56, fœminino gen. dixit, ac pro villica accepit. Ab Ἐπιστάτης autẽ DERIVATVR Ἐπιστατικός, ὸν, ὸ, Ad curatorem & præfectum pertinens, vel Pertinens ad eum qui cum imperio est. Synes. De insomn. περὶ τῆς κοινῆς τινὶ ὑποστατικῆ διώκειν ἀπασχόλησαν, priusquam princeps facultas nuntiet. ET VERB. Ἐπιστατῶ, ῶ, Præfect' sum, Præsum. Herodot. ἐπιστάτεον τῶν ἔργων operi inspiciẽdo præfecti erant. Sic Xen. Apomn. 2. ἔργων ὑπιστατοῦντα. Et cum datiuo apud Eustathium ἔργοις ὑποστατῶν, præesse, προίστασθαι. Et simili constructione apud eundem ex Sophocle, πόνοις ἐργάταις ἐπιστατῶν. Sic apud Plutarchum Pericle, ἐπιστατοῦντα πᾶσι τοῖς τεχνίταις, præerat omnibus artificibus. Rursum cum genitiuo apud Athenæum, τῆς λαοῦ δυναῖ σπληρᾶς ἐπιστατικίαν, præfuisse seu rexisse. Diuersa cõstructione citatur ex Plutar. in Pericle, ὑπιστατοῦντος τοῦ Περικλέους, pro Duce & autore Pericle. Apud Aristophanem verò in Thesmophor. Τιμόκλεις ὑπιστάτει. Αὐαὶ ὑπογραμματεῦ, Suid. ὑπιστάτει ἀρχὴν esse dicit τὴν αἰτιωτάτην συμβεβηκυῖαν πρὸς πολέμων ἢ εἰρήνης, ἢ ἄλλου τινός. Fortassis tamen posset exponi Epistatam age, referendo ad illius ὑπ-

κατου munus q Athenis præerat τῶν ἀσεβήσας. VNDE A Ἀνεπιστάτητος, ου, ὁ & ἡ, Cui curator & inſpector nullus præeſt, Qui ſine curatore eſt. ἀνεπιστάτητον Heſychio eſt τὸ ἀφύλακτον, ἀνεπίσκοπον. Ponitur verò ET Ἐπιστατέω, quod eiuſdē ſignificationis eſt. VNDE Ἐπιστασία, ας, ἡ, Functio τῷ ἐπιστάτου, Curatio, Præfectura.

Ἐπιστατήριος, ὁ, Roſtrum nauis. τὸ σῆμα ἐφ' ὃ καῖς, Heſych.

Ἐπισταδόν, Conſtanter, vel Inſtanter, vel Stando. ἑστώτως, vt Euſtathius exponi poſſe annotat, Od.μ, Νείκεον ἀλλήλοις ἐπισταδόν. Et Odyſſeæ γ, initio, — μελίφρονα οἶνον ἑκάστοτε. Νώμεσθον δ' ἄρχε πᾶσιν ἐπισταδόν. Priori autem loco B ſimilis eſt hic Apollonii Argon. lib. 2, οὐκ ἐλίπεσθαι ἐπισταδὸν οὐπάζοντες. vbi ſchol. exponit ἐπισταστικῶς ἢ ἀμπαυτήτως, id eſt inſtando & incumbendo, nec pedem loco mouendo. Exponitur etiam Scitè, Scienter, ἐπιστημόνως, quam ſignif. Euſt. frequentiorem apud alios eſſe annotat: ac forraſſe ſic accipi poſſit locus ex Od. ν citatus: ſed tunc ad ἐπίσταμαι pertinet.

Ἐπίσημα, τὰ, Columna quæ erigi defunctis ſolet, Stela ſepulchralis. στήλη ἐπιτάφιος, vt Suidas exponit in hoc loco, εἴπαμεν δὲ ἐκείνους ἁπλῶς, σημαίνει δὲ σαφῶς ἐπισήματα ἐπίσημον. C AT Ἐπίσημος, Cunctatrix, Cogitabunda, Hæſitãs, vt Gorr. apud Hippocr. interpr. ὀπτικὴ, σώφρων, ἰφικτικὴ, Galen.

Ἐφ. 2. Καθίσταμι, Inſurgo contrà. Act. Apoſt. 18, καθίστασαν ὁμοθυμαδὸν οἱ Ἰουδαῖοι τῷ Παύλῳ, inſurrexerunt concorditer Iudæi in Paulum.

Ἐφ. 2. Συνεφίστημι, Vnà præficio. Vnde συνεφιστὰς, Vnà præfectus, Qui vnà præeſt. Thucydides lib. 2, Λακεδαιμονίων ὑπ' ἀνδράσι ἑκάστης πόλεως ξυνεφεστῶσιν, ὑπῆρχον ἐς τὸ ἔργον, Præpoliti autem erant operi Lacedæmonii qui peregrinis ſingularum ciuitatum militibus duces erant, atque opus vrgebant. D ‖ Item, Vnà animum attendo, Vnà animum aduerto. Polybius libro 3, ἵνα μὴ οὐκ ὀπτικὰ λεγόμενα συνεπισκοπῶμεν, ἀλλ' ἐπ' αὐτὰ τὰ λέγοντα.

Συνεφίσταμαι, Vnà adſiſto, Vnà adſto, Vnà adſu. Dioſcorides libro 7, cap. 1, τὸ συνεφεστὸς τῷ ἀποτελεσμάτῳ, quod adeſt cauſæ finē & effectū per ſe facienti. v. l. ‖ Item Vnà inſurgo. Act. Apoſt. cap. 16, καὶ συνεπέστη ὁ ὄχλος κατ' αὐτῶν, Vnà inſurrexit turba aduerſus eos.

C. ΚΑΘΊστημι, Conſtituo. Nam vt Cic. dicit In locum alicu E ius quempiam conſtituere, ſic καθίσταί τινα εἴπί τινος dicitur: itidémq; quod ab eo dicitur Conſtituere regē, eſt καθίσταί βασιλέα: reſpondétque hoc Græcum illi Latino in aliis etiam loquendi generibus: ſed primam huius ſignif. affinem eſſe arbitror ei quam habet verbum Conſtituo, quum dicitur à Cicerone, Conſtituere quempiam ante pedes alicuius. & à Virg. Conſtituere taurum ante aras. Inuenio enim apud Hom. Od. ρ, v. 274, τοὺς μ' οὐκ ἐάσουσι Πύλονδε καταστῆσαι ἠὲ ἰέναι. Eadémque & conſtruct. & ſignif. apud Thuc. 4, pag. 147, F καθίστασαν αὐτὸν ἐς Δῆον ἐπὶ Περδίκκου ἀρχῆς. Sic & apud Plutar. in Pericle, καταστῆσαι εἰς τὴν οἰκίαν τὸν ἄνθρωπον. nam hiſce tribus in locis καταστῆσαι eſt Siſtere, Deducere in aliquem locum, & in eo velut collocare. Euſtath. ait eſſe καταστῆσαι in illo Homeri verſu quod ſuo tempore diceretur ἀποκαταστῆσαι: in qua expoſitione planè mihi videor Gallici ſermonis eadem in re metaphoram agnoſcere. nam vt ἀποκαταστῆσαι εἰς ἕδρανον eſt ad verbū Reſtituere & reddere in locum aliquem, ſic dicimus *Rendre en quelque lieu*. vt quū dicit nauta vectori, *Ie vous y rendray, ſi tel heure, à la ville.* At verò apud eundem poetam Od. μ, v. 185, Νῆα καταίσσουσιν, ἵνα τοι πατρίδα γαῖαν ἱκάνεις, inclusa quidem eſt huic verbo eadem ſignif. ſic tamē vt non tam aptè νῆα καταίσσουσιν reddere poſſimus Nauē tuam huc ſiſte, quàm ſi cum accuſ. perſonæ diceretur Huc te ſiſte. Cic. quidem certè interpr. Flectere, ſcribens, Quin puppim flectis. Scholiaſtæ Græco καταίσσουσιν idē eſt quod καθόρμισον, i. Appelle. At Euſtathius vult καταίσσουσιν eſſe pro ſimplici σῶσον, intelligens, vt opinor, σῶσον pro Siſte: ſed ita ſumpto vt quum dicitur Siſtere G curſum, vt ſit Siſte nauem, id eſt Curſum tuæ nauis. Quæ expoſitio diuerſum ſenſum non reddet. ſiſtimus enim curſum eo in loco in quem appellimus. Poſſit tamen aliquis magis etiam proprio verbo vtens, illud σῶσον Euſtathii reiicere Appelle, vt idipſum ſit quod breuium ſchol. antor ſignif. verbo καθόρμισον. ‖ Sed καθίστημι ſimpliciter etiam pro Statuo, ſeu Colloco, ex Plut. in Numa affertur, καθίστασιν αὐτὸν ἐπὶ τῆς κλίμακος. Apud Ariſtidem quoque καταστῆσαι aliud non videtur eſſe quàm Collocare, vbi ſcribit de Hercule, ἅμα τῇ ἡλῷ αὐτὸν καταστήσασθαι ἔχει.

Καθίστημι autem ſignificantis Conſtituo in illis dicē di formulis quas protuli, neemon in aliis nōnullis, exempla ſunt hæc. Xenoph. Prædic. 3, πότερον ἐᾷς ἄρχειν, ἢ ἄλλον καθίστης αὐτ' αὐτοῦ; id eſt, An alium in eius locum conſtituis? vel, An alium pro illo ſubſtituis? vtroque enim modo Cicero quoque loquitur. Tale eſt καθιστάς αὖθ' ἑαυτῷ ἄρχοντα. Vt verò Conſtituere regem dicit Cæſar, ſic Demoſth. Olynth. 1, τοὺς μὲν ἐκβαλών, τοὺς δὲ καταστήσας τῆς βασιλείας. Atque vt hìc βασιλείας, ſic τυράννους καταστῆσαι in orat. Pro cor. dicit, ἐπειδὴ τυράννους ἐκεῖνος ἐν ταύταις ταῖς πόλεσι κατέστησε. Tale eſt νομοθέτας καθιστάναι apud eundem: & alibi δικαστὰς καθιστάναι: itémq; ἱππέας καθιστάναι, Xenoph. & καθιστάναι τοὺς ἄρχας, Ariſtot. & ἐπάρχους καθιστάναι, Herodian. vbi non ſolùm Conſtituere, ſed & Creare reddi poteſt. Iſocr. autem dixit etiā καθιστάναι ὅτι τοὺς ἄρχας, in Panath. & καθιστάναι ὅτι τὰ μέγιστα τῶν στρατηγημάτων, in orat. De pace. At cum eadē quidem præpoſitione, ſed aliis caſibus iuncta, videlicet genit. & datiuo, in Teſt. noui ſcriptis. vt Matthæi cap. 24, ὃν καταστήσει ὁ κύριος αὐτοῦ ἐπὶ τῆς θεραπείας αὐτοῦ. & capite 25, ὅτι ἐπὶ πολλῶν σε καταστήσω. Sic Act. cap. 6, οὓς καταστήσομεν ὅτι τῆς χρείας ταύτης. Cum datiuo autem, vt Lucæ 12, ὅτι πᾶσι τοῖς ὑπαρχουσιν αὐτῷ καταστήσει αὐτόν. Quibus in locis non Conſtituere ſolùm, ſed & Præficere verti poteſt, & quidem aptius, eodem alioqui ſenſu, (dixit tamen Cic. Conſtituere in aliquo munere) Affertur autem & καθίσταμι ὅτι τοὺς βουλευτὰς ex Ariſtotele, pro Sunt præfecti conſiliariis. Item καθίστης ὅτι τοὺς φονικοὺς ex Plut. in Romulo, pro Conſtituti iudices de cæde. At καθίστημι cum præpoſitionibus latius extenditur, vt ſequentia docebunt exemplarium quibus licet aliquam conſtituendi ſignificationem retineat, commodius tamen vertitur Redigere. Plut. in Publ. καθίστων εἰς ἀσφαλῆ καὶ πολιτείαν. Plato epiſt. 7, ἀνθρώπους εἰς φιλίαν τε καὶ ἐπιμιξίαν ἀλλήλοις καθιστάναι. Sic In tranquillum remp. redigere dixit Liuius, In concordiam redigere, dixit Plautus, & In gratiam redigere, Terent. Sed pro καθιστάναι εἰς ἀδημονίαν apud Iſocr. malim Perducere, vel Adducere ad felicitatē q Redigere ad felicitatē. licet Redigere ad miſeriam dicatur. Aptiſſimum verò eſt Redigere & in iſtis dicēdi formulis: Καθιστάναι εἰς ἀπορίαν, Καθιστάναι εἰς ἀπόνοιαν, Καθιστάναι εἰς αἰτίαν: ſic enim Lat. dicitur Redigere ad inopiam, Redigere ad deſperationem (vel Cōpellere ad deſperationem) Redigere ad neceſſitatē. Sed in his Iſocratis, εἰς ὀργὴν vel εἰς αἰχμάλωτα καθιστάναι, (quibus addēdum εἰς ἀπιμίαν καθιστάναι ex Demoſthene) & εἰς παροχὰς καθιστάναι: (ſicut & paſſiuè καθίσταμαι εἰς παροχὰς) item εἰς πολέμους καὶ τάξεις καθιστάναι, non video quod aptius eſſe poſſit Lat. verbum reddendo Græco καθιστάναι quàm Conijcere. Sic enim Latini dicunt (niſi me memoria fallit) Conijcere in ignominiam, Conijcere in turbas, Conijcere in ſeditionem: ſicut & Conijcere in tumultum, apud Liuium. Quibus tamen frequentius eſſe fateor, Conijcere in metum, Conijcere in periculum, Conijcere in fugam: in quibus itidem verbo καθιστάναι vtentes Græci dicunt, καθιστάναι εἰς φόβον, & καθιστάναι εἰς κίνδυνον, & καθιστάναι εἰς φυγὴν, vt exemplis oſtendam in Φόβος, in Κίνδυνος, in Φυγὴ, ſi recordatus fuero. At quum dicitur à Xenoph. εἰς τοὺς ἄρχοντας καθιστάναι, eſt Collocare inter eos, vel Referre inter eos, id eſt Referre in numerum eorum qui &c. Inuenitur & καθίστημι ἑαυτὸν εἰς κρίσιν, quod exponitur Offero me indicio, & Exhibeo me indicio: fortaſſe autē & verbo Siſtere (ſicut in aliis loquendi gen. ſuprà) locus eſſe hic poteſt. ‖ Nec verò καθιστάναι cum εἰς tantùm ſed & cum ἐν iungitur. vt Xenoph. Pæd. 4, τοὺς φίλους ἐν κινδύνῳ καθιστᾶσι. eodémque modo cum καθίστασθαι, quod eſt paſſiuæ ſignific. ibidem, ἐν κινδύνῳ καθίστασθαι. Quinetiam affertur ex Dem. καθιστάναι ἐν πόλει ἐν πενιχρότητι, vbi exponitur Redigere.

Καθίς.

Καθίστημι, vel καθίσταμαι, Constituo, vel Compono, Moderor, Ordino. Thucyd. libro 3, καὶ πάντα τὰ περὶ τὸ πρωτεῖον καθίστατο. Ibidem, καθίστασι τὰ περὶ τὸν Μιτυλήνης καὶ τὰ ἄλλα Λέσβου ὡς αὐτοῖς ἐδόκει. Plutarchus in Pompeio, διατάξεις δὲ καὶ ὁπῇ καὶ καθιστάσας. Item καθίσταμαι pro Constituo, id est Ad meliorem statum redigo, Bud. Affert verò & Compono, id est σχηματίζω, ex Theophrasto 163. Denique & pro Compono (eo sensu quo dixit Virgilius, —motos componere fluctus) seu Placidum reddo, Sedo. Vide Comm. p. 483: sed in loco Plut. qui ibi affertur, repone καταστῆναι pro καθελεῖν. (Sic apud Isocratē ὅπως καταστῇ τὰ πράγματα, quū cōposita omnia fuerint & reddita trāquilla. Itidē καθιστάναι πράγματα apud Lysiam pro Res pacatæ) Gregorius opposuit etiam περιίστημι τὴν πόλιν & καθιστάναι (quo dicitur modo aqua turbida καθιστᾶναι, quum eius crassamentum subsedit) Basilius autem dixit ὁπῶς τῆς μανίας καθιστάναι pro Componere, id est Ad sese reducere: & q. d. Insanos motus sedare & compescere. Et pass. apud Aristotelem Polit. 8, ὅτι δὲ τὴν ἡρῴαν μελῶν ἁρμόττει τοῦτο, ὁρῶμεν τοὺς, ὅταν χρήσονται τοῖς ἐνθουσιάζουσι τὴν ψυχὴν μέλεσι, καθιστᾶντας. Et καθίστασθαι pro Componi mente & sedari post trepidationem, apud eundem in Problem. 51. Sed & mulierem καθίστασθαι dixit pro Componi & ad frugem bonam reduci, in 7 De hist. animalium, pag. 97. Vtuntur porro & medici hoc verbo, de sedandis inflammationibus atque aliis doloribus loquentes: vt καθιστῶντες ἰμπνεύματα, Galen. Idem, οἴδημα καθίστασθαι dixit passiua significatione. At verò apud Dioscor. καθιστάναι ἴκτερον redditur Discutere morbum regium: & καθιστάναι ἰκτεριῶντας, Recreare laborantes regio morbo. Vbi tamen fortasse aptius reddi possit In pristinū statum restituere, id est sanitati restituere. Habet autem hoc verbum quandam sedandi signif. & quum dicitur καθιστάναι τὸν ἵππον pro Equum concitatum sistere. nam & Horatius sedatum celeri opposuit.

Καθίστημι, Constituo, id est Firmo & stabilio, Bud. ex Gregorio. Affert verò & pass. καθίστασθαι ex Isocrate. item ex Theophrasto pro Roborari, Confirmari, & fructuosum robur assequi. Vide pag. 484 Comm. Idem pag. 486, καθίστημι exponit Compono & quod labat stabilio. Item, Eum qui labat vel pauet confirmo. ‖ Apud Lucam autem Act. cap. 17, οἱ δὲ καθιστῶντες τὸν Παῦλον, dicit fortasse intelligi posse Qui Paulum comitatu suo confirmabant, securitatem ei præstantes. ‖ Idem ἀκριβείας καθίστασθαι apud Lysiam scribit reddi posse Tueri, & Confirmare, vel Instituere. ‖ Et apud Galenum αὔξησα καθιστῶσης ἡλικίας esse hominem plena & confirmata ætate. Idē verò partic. ab Aristot. accipi de eo quod sit iā iustæ magnitudinis & plenæ.

Καθίστημι, vel Καθίσταμαι, Restituo, aut Constituo, vt interpr. Bud. apud Aristoph. Vespis, ἤρτι τι τῶν ἰατρικῶν καθίσταμαι τοιοῦτος. Sed non minus fortasse conuenire possit Instituo. pro quo apertè ponitur & apud Isocratem in Panegyr. pag. 161, vbi dicit τὸν λόγον καταστήσαμεν ἐπὶ τῆς ἡγεμονίας. Alicubi verò καθίστημι potest vtrolibet verbo reddi: vt apud Aristotelem de Solone, τῶν δὲ δημοτικῶν καταστῆσαι καὶ τὸ δικαστήριον. Vide & καθίστασθαι ἀκριβείας, paulo antè, ex Lysia. Quod autem ad restituendi significationem attinet, sciendum est apud Thuc. quoque εἰς τὸ αὐτὸ καταστῆσαι exponi itidem, In eundem statum restituere. sed nihil obstat quominus & hic καταστῆσαι alio verbo interpretemur, quum addatur εἰς τὸ αὐτό. Sed huc referri potest & καθίστασθαι oppositum τῷ ἐξίστασθαι: quum hoc significet Desciscere à natura sua, illud autem, Ad suam naturam redire: ex Theophrasto, ὅταν δὲ τὸ ψύχος καθίστασθαι, καὶ τὸν αὐτὸν χρόνον καμβαίνειν. Nam Ad suam naturam redire, est velut Suæ naturæ restitui, aut Sibi restitui. At Isocr. dixit εἰς τὸν αὐτὸν φύσιν καταστῆσαι, in Hel. enc. Idem in Paneth. καταστῆσαι σφᾶς αὐτοὺς εἰς τὸν αὐτὸν ἀξίαν, & αὐτοκαμβάνειν ἑαυτούς pro eodem posuit. Huc pertinet etiam καθιστάναι ἰκτεριῶντας, quod ex Dioscor. paulo antè protuli.

Καθίστημι τὸν πόλεμον, Committo bellum, συμβάλλω. Et καθεστῶτος πολέμου, Bellum cœptum, vt apud Thucyd. initio historiæ. Ita Budæus, qui & εἰς μάχην καθίστασθαι apud eundem vertit Prælium conseruerunt. Sed sciendum est ab eodem Thucydide dici etiam καθίστασθαι εἰς πόλεμον, & καθίστασθαι εἰς πόλεμον τινί pro Capessere bellum cum aliquo, seu aduersus aliquem. In vulg. lex. καθίστασθαι εἰς μάχην vertitur Ad pugnam descendere: & καθίστασθαι εἰς πόλεμον, pro Bellum suscipiebant, In bellum deueniebant.

Καθίστημι, Efficio, Reddo. Thuc. 2, καὶ τὴν ἀλυσίτελειαν ἣν ἐγὼ οἶδα καθεστῶσαν λέγω, φανερὰν ἐποίησε καθιστάς. Isocr. ad Nicocl. καὶ μὴ ἐργασίας αὐτοῖς καθίστη παραλόγους. (vbi καθίστη est pro καθίσταθι.) Idem, ἐν μὲν ἄλλοις ἀδυνάτους, δύναται καθιστᾶσα. Sic apud eundem in Helencomio, τὸν μὲν θάνατον καὶ φιλονίκους καθίστησι τοὺς βίους. Itidē apud Xenoph. διατάττειν ἑαυτῷ καθιστάναι redditur Efficere: sed verti etiam potest Constituere. de qua signif. antea dixi. Bud. simul ponit καθιστᾶν pro Efficio, & pro Afficio, ac Redigo, p. 481, quā vide. Ego de redigendi signific. egi suprà.

De Καθίστημι autem et Καθίσταμαι vide partim cum pass. Καθίσταμαι, partim etiam pòst.

P. Καθίσταμαι, Constituor, Redigor, Componor: item, Instituor. &c. sequēdo significationes quæ actiuæ voci datæ fuerunt, cum qua nonnulla & huius exempla posuimus. Quinetiam vt illa præpositioni εἰς iungitur cum variis accusat. sic quoque καθίσταμαι, & frequētius etiā καθίστημι. Ac dictū quidem iam est de καθίστασθαι εἰς μάχην, vel εἰς πόλεμον, & quidem interdum addito personæ dativo: sed eis ex Isocrate addendum est καταστῆναι εἰς ἔχθραν τῷ βασιλεῖ, quod eadem forma dicitur: exponitur autem Regi factus inimicus. de qua expos. mox dicā. (similia autem loquendi genera vide & paulo pòst) At καταστῆναι εἰς φόβον, pro Coniectus in metum, eadem forma qua suprà καθίστασθαι εἰς φόβον, Conicere in metum. Sed potest καταστὰς εἰς φόβον reddi etiam (& quidem vsitatiore dicendi formula) Metu perculsus, vel vno verbo Terrefactus, seu Perterrefactus. Affertur & τῷ δικαίᾳ ὑποφόβῳ, q. d. Constitutum esse in metu, aut Versari in metu, pro Metuere. Iam verò & motus significationem inclusam habet nonnunquam hoc verbum: vnde καταστὰς redditur Quum venisset, aut Quum appulisset. vt Thuc. 3, καθεστήκεσαν ἐπὶ τὸ Ῥήγιον τῆς Ἰταλίας. Tale est apud eum, καταστὰς ἐς τὸ στρατόπεδον. Tale apud Herodot. quoque, καταστὰς ἐς Δῆλον. Quo exponitur modo & in his phrasibus, καταστὰς εἰς ἀγῶνα τινί, aut etiam ἐς πόλεμον: vel καταστὰς εἰς διαφοράν apud Plut. Quum in certamen venisset, Quum in discordiam venisset. Quibus simile est quod suprà attuli, καταστὰς εἰς ἔχθραν τῷ βασιλεῖ: licet alia interpretationis forma redditum, videlicet Factus inimicus. Ac certè Bud. quoq; καταστὰς vertit Factus in hoc Dem. loco, ὅλως λοιπὸς ἦν τῷδε τῷ ἀνδρὶ τῶν ἡμῖν ἐπηρμένων καλῶς: sed diuersum est loquendi genus. at verò vt καταστὰς reddetur cum εἰς ἀγῶνα, & cum εἰς διαφοράν, sic reddendum fuerit & cū illo accus. ἔχθρας. Quin autē verbo Venire in illis interpretādis vtamur, nihil prohibet, quū à Latinis nō solùm res dicatur in contentionem seu disceptationē venire (de qua videlicet contenditur & disceptatur) verumetiam dicant in contentionem venire, cum qui contendit. In hac autem significatione passiui verbi καθίσταμαι, meminisse oportet illius signific. actiui καθίστημι, qualem esse docui tum apud Homerū tum apud Thucydidem pro Sistere aliquem, aut Deducere in aliquem locum, & in eo velut collocare. Cæterùm καθίστασθαι εἰς ἀγῶνα alia etiam signific. dicitur, sicut & καθιστάναι εἰς ἀγῶνα, de quo Bud. p. 99 & 482.

Peculiare autē id habet καθίσταμαι, quòd pro Fio, & Sum, vel Existo, dicitur. vt Isocr. πλείστων ἀγαθῶν διαπόντου καθίστασθαι. cuius signif. plura exempla Bud. affert p. 482. Idem p. 485 rursum idem exemplum Isocratis affert, in quo καθίστασθαι vertit Existunt & fiunt. (Quò pertinet καταστὰς pro Factus, de quo suprà.) Attulerat autem antea ex Thucydide καθίστη pro Extirit, vel pro Enatum est, seu Cœptum est: item τῶν τοῦ καθεστηκότος ἐχθρῶν ex eodem Thucyd. pro Hostibus qui nunc

sunt, aut Hostibus qui nunne esse cœperunt. Sed A
& τὰ καθεστῶτα dicit esse Præsentia: & πῶς καθεστῶσι κρί-
νεις reddit apud Plutarchum in Phoc. Statu præsentiũ
temporum. (Vbi addit, Καθεστηκὼς & Καθεστὼς signif. ha-
bere passiuam, itidémque Κατεστῶς, videlicet pro κατε-
καθὼς & καθεστηκὼς, VT Μεθεστηκὼς & Μεθεστὼς AC Μετε-
στώς. ITEM Ἀφεστηκὼς, & alia composita. AT VERO
Ἔσχα, cum actiua voce vnà signif. habere actiuã, VT
Ἀντεσχήκαμεν ἑαυτὸν, Greg. ET Ἐφεστήκει ἄνδρας ὁπλίτας,
apud Polyb. ET Ἐξεστακέναι αὐτούς, Act. Apost. cap. 8.)
¶ Quod autem ad aliam peculiarem signif. attinet, scri- B
bit quæ sequuntur, Καθίσασι & Καθέστασι & Κατέστη di-
cunt pro εἰώθασι, In more positum est, Moribus rece-
ptum est, Solenne est. Et καθεστηκὸς, quod iam receptũ
est ac moribus comparatum. Paul. ὡς ὅσοις καθέστασι θε-
οὺς δεῖν εἶναι δήμους, &c. Idem, θεοὺς δὲ Ἀμεταίχμους ἀεὶ
τοῖς Ἕλλησι καθεστῶτας νομίζειν. Et apud eundẽ καθεστὼς ver-
tit. Legitimum est, Moribus bonis conuenit, Natura
comparatum est. Vnde & ἐκ τοῦ καθεστηκότος dici pro In-
decorè, Illicitè. Item καθεστηκυῖαν ζημίαν à Demosth. voca-
ri legitimum & moderatum pretium iustumque. Item C
καθεστηκὸς dici Constitutũ, Statũ & fixũ, (ea autẽ quã sub
iungit signif. ad illam pertinet quam habet καθίστημι &
κατέστη apud Paul. vnde & ibi eam posui) de quibus lege
plura p. 481 & 484 & 485. Sed p. 481 τὸ καθεστηκέναι μη-
δὲν καλὸν exponit etiam Rerum nouarum molitio! Eo-
démque modo ἐπιχειρεῖν τοῖς καθεστηκόσι redditur Non stu-
dere rebus nouis. Addo autem exemplis quæ de κα-
θεστηκὸς ex Paul. affert pro eo quod moribus receptum
est, hoc ex Thucydide sumptum de καθεστὼς, l. 1, ἀεὶ τὰ D
καθεστῶτα, τὰ κατὰ τὸ δυνατὸν κατορθοῦν. i. Quòd ita
semper moribus receptum fuerit. Vbi tamen & Legi-
bus receptum, aut simul Legibus ac moribus receptũ,
vertere non dubitem. Quòd si & Constitutum pro Re-
ceptum dici possit, melius expressum iri vim Græci
verbi existimo. Hoc certè extra controuersiã est, apud
eundem καθεστῶτα νόμον verti posse vel Receptam le-
gem, vel Constitutam.

Κατάστασις, εως, ἡ, Constitutio, & collocatio cuiusque rei
in suam sedem, vt annotat Gorr. ex Gal. 3, εἰς τὸ φύσει ἁ-
μαῦν. ¶ Κατάστασις exponitur, Constitutio, in alia E
etiam significatione. vt κατάστασις τῆς ἀρχόντων apud
Aristotelem in Polit. ea significatione qua καθίστασθαι τὰς
ἀρχὰς idem Aristoteles dicit, id est Cõstituere seu crea-
re. Sic exponitur etiam apud Polybium μετὰ τὴν κα-
τάστασιν δυεῖν τῶν θυοῖν, inito magistratu. Nisi fortè sit
Post constitutam rempublicam. ¶ Κατάστασις, Cõ
stitutio, sed in alia præterea signific. vt quum con-
stituere rempublicam dicimus. κατάστασις τῆς πολιτείας,
Plato. Et apud Polybium πολλὴ ἐπιχορηγία διορθώσεως καὶ κα-
τασκευῆς, vbi Bud. esse dicit compositionem & rerum F
constitutionem in meliorem statum. Dicitur etiã
de cõstitutione iudicii apud Harp. in verbo Εἰσαγωγεῖα.
ἐκεῖνος τὴν βουλὴν ἢ δῆμον ἢ ἄλλο τι κατάστασιν ἔχειν. Bud.
¶ Κατάστασις, Constitutio, in passiua significatione: in-
terdum & Status: vt quum dicitur de constitutione
corporis humani, aeris, & similium. Dioscorides in
præf. lib. 7, φασὶ γίνεσθαι τρεῖς καταστάσεις ἀνθρωπίνους σώ-
ματος. Galenus, ὅτι μὲν τὴν ἑαυτῶν διάθεσιν ἢ τετραώδη ἢ
τὴν ἀνθρώπου καταστάσεις ἢ ταχὺ γίνεται, ῥὶς ὀξεῖα, ὀφθαλμοὶ
κοῖλοι, vbi Bud. interpr. Constitutionem corporis & ha- a
bitum. Idem, ὅσοις ὑγρὸς φύσει, οἷς χωρεῖν ὑγρὸν ἢ καὶ θερ-
μὸν ἢ τὴν μεσότητα, κατὰ πάντως εὔκολος θερμῆς καὶ ὑγρᾶς. Idẽ,
ἢ ἀνθρωπίνους ὥρας καὶ καταστάσεις, diuersis temporibus
anni & temporis qualitatibus. Idem alibi, καλῶ δὲ
κατάστασιν ἢ τὴν ἐπιχέουσαν ἡμᾶς ἀέρος κρᾶσιν, ἢ τὴν ἡμέραν ἢ
τὴν ὥραν ἢ τὴν ἐνιαύσιον, Bud. interpr. Temperaturam aeris, Qua-
litatem cæli: item ex Celso Qualitatem cæli, Tempe-
statem & Habitum tempestatis. Et apud Hippocr. lib. 3
Aphor. τὰς ὡρέων καταστάσεις, item, τὴν ἀέρος κατάστασιν καὶ
ὥραν, Cæli habitus, vt ex Colum. interpr. v. l. Cæli affe
ctio vel cõditio, vt ex Cic. At Gorr. κατάστασιν in aere esse B
dicit. Ἐν ἀέρι φύσει ἐστὶ τὴν ἐπιχέουσαν κρᾶσιν, hoc est tẽperiẽ
aeris præter naturã. quæ enim secundũ naturã est, ὥραν
dici, id est anni tempus: eiusque (videlicet τῆς ὥρας) qua-

tuor esse differentias propriis tẽperamẽtis & nomini-
bus designatas, ver, æstatem, autumnũ, hyemẽ: inquæ
si aliqua præter naturam temperies inciderit, eam non
iam ὥραν sed καταστάσιν propriè nũcupari. Et apud Lu-
cianum καταστάσεως ἡδίστης, serenitatis temperies, μετ' μικρὸν
ἔσεσθαί τινα καταστάσεως ἡδίστης ἐλπίδα. Et apud Alex. Aphr.
λοιμικὴ κατάστασις, pestilens aeris cõstitutio. Et apud Gal.
ἡ δ' διαίτης κατάστασις, victus ratio. Pro statu etiã accipitur, vt dixi, atque sic exponi quidã ex præcedẽtibus
etiã locis possunt. Herodot. Euterpe, εἶχεν δὲ κατάστασιν
τοιαύτην τινά, hoc rerũ statu vtebatur, i. hæc erat ratio vitæ ipsius. Sic apud Polyb. 2, τὴν ὑπάρχουσαν τότε Μα-
κεδόσι πρὸς τοὺς Ἕλληνας κατάστασιν, quo in statu tunc fue
rint res Macedonum & Græcorũ. Hæc Cam. Dicitur
etiã de reip. statu. vt ab Isocrate ad Nic. διαφυλάττειν τὴν
παροῦσαν κατάστασιν, καὶ μηδεμιᾶς ὀπτεύειν μεταβολῆς. Et
in Paneg. πῶς γὰρ αὖ πάντες καταστάσεως ὀπτεύσουσι; Item
Status, de ipsa standi actione, aut loco in quo consistitur. Soph. Aiace, Κατάσασ' ἡμῖν' αὐδενὸς νόμου, nullæ
leges possint cõsistere. Polyb. τὴν κατάστασιν ἐλάμβανον, loco
cũ ceperunt. Camer. ¶ In morbis verò Gorr. κατάστα-
σιν vocari tradit quandã veluti formã morborũ, se-
cundũ quã ex tãtis & talibus cõstituitur vniuersalibus
tẽporibus, seu qualẽcunq; ex totius morbi temporibus
cõpositionẽ, quẽadmodũ Gal. docuit l. 1 τῶν κρίσεων. hanc
autẽ non aliud esse quàm totius morbi durationẽ cir-
cumscriptã temporibus quatuor, quæ totius morbi tẽ-
pora seu vniuersalia à medicis appellãtur. Ab Hipp.
quoque κατάστασιν vocari omnem cuiusque rei formã,
idem Gorr. tradit ex Gal. comm. 3 in Epidem. ¶ In
hoc autem Plutar. loco, τὸν τῆς καθεστώσης τῷ σώματι καὶ
τῷ χολαίνῃ τῷ βασιλέως ἡμιτάλαντον πεῖσαι, Bud. interpr. Cõ
stantiã. videtur certè idẽ esse quod κατάστημα. ¶ Κατά-
στασις, Sedatio. Aristot. Rhet. ἔστω δὲ πραότης, κατάστασις τῆς
περὶ τὰς ὀργάς. ¶ Κατάστασις dicebatur etiam pecunia
quæ iis ex ærario persoluebatur qui in equitum ordi-
nem assumebantur, Stipendium equestre, Camer. Har-
pocration ἀφώρισται id esse dicit ὃ φασὶ οἱ καταγραφῆς ἐπι-
τῆς ἱππάδος ἀλλάβειν ἀπὸ τοῦ δημοσίου ὅτι τῶν καταστάσεων quod a pu-
blico ante alios equites accipiebant quam ipsi in equitum ordinem
ascriberentur. Ἀπὸ δὲ οἱ φύλαρχοι. Exemplum autem hoc citat ex
Lysia, ψηφίσασθαι δὲ τοὺς φυλάρχους ἐπιμελεῖσθαι τοὺς ἱππέας ὅπως
ἂν, ἵνα τοῖς καταστάσεις αἱ ἄριστα ἔχωσι παρ' αὐτῶν. Citat etiam
ex Eupolide locum. Camer. interpr. Constitutum sti-
pendiũ in hoc Lysiæ loco, οὗπερ κατέστησαν τὸ ἀργύριον.
¶ Κατάστασις apud rhetores Exhibitio. Camer. ex orat.
περὶ Νικίου. ¶ Δαιμόνων κατάστασις. Fortuna diuina, Ca-
mer. ex Euripidis Phœnissis. ¶ Apud Theophr. legi-
tur etiam κατάστασις τῆς δίνδρων καὶ ἡσυχία. quod idem
esse putatur cum χειμαλισμὸς καὶ αἰαγμός.

C. Ἀκαταστασία, ας, ἡ, Tumultuatio, Agitatio qua res in
quiete aliqua consistere non potest. 1 Cor. 14, οὐ γὰρ ἔστιν
ἀκαταστασίας ὁ θεὸς, ἀλλ' εἰρήνης. 2, Corinth. capite 12, κα-
ταλαλιαὶ, ψιθυρισμοὶ, φυσιώσεις, ἀκαταστασίαι. Camera-
rio interprete, ἀκαταστασίαι, Ordinis turbationem &
turbulentiam.

Καταστάτης, ου, ὁ, Instaurator. Sophocles Electra, ἀρχέπλουτον
καὶ καταστάτωδόμων, de Oreste, id est ἀνορθωτὴν, vt schol.
exponit. VNDE Καταστατὸς, οῦ, ὁ, Certo statu præ-
ditus. Bud. ¶ Item Sedandi vim habens. Plutarchus
Lycurgo, de carminibus & rhythmis quibus vtebantur Lacones, πολὺ τὸ ἐπίμονον ἐχόντων καὶ καταστατικὸν, ὧν ἀ-
ναπαιστικοὶ κατεφρόνησαν τελέως τῶν νέων.

C. Ἀκατάστατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Incompositus, Confusus, Certo in
loco seu statu non collocatus. Vel, Non sedatus, Tu-
multuans. Plut. De defectu orac. ἐμπλήσθη καὶ ἀκαταστά-
του, perturbationis tumultuationisq; plenum. VNDE
Ἀκαταστάτως, Incompositè, Confusè, Quum res certo
loco constituta aut sedata non est. Isocrates ad Euthyn.
ἀκαταστάτως ἐχόντων πρὸς τὸν πόλεμον. Et apud Galenũ πλα-
νῆται γὰρ εἰσι, οἱ μὲν ἐκ μεσημβρίας ἀεὶ πρὸς ἄρκτον ἀκαταστάτως φερόμενοι, in
certus vicibus.

C. Δυσκατάστατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sedatu difficilis. X. Præd. 5, δύσκατα
στατος ὕπνος. Idẽ, ἢ τὸ πρὸς ἐγκλίσεις ἢ ὁ τόνος, πολὺ μᾶλλον ὅτι
ἐπὶ τοῦ ἡμέρα, ἢ δυσκατάστατον.

c.2. Εὐκατάστατος, ου, ὁ ἢ ἡ, Bene constitutus, Bene compositus, Sedatus, vel Stabilis.

c.2. Νεοκατάστατος, ου, ὁ ἢ ἡ, Nuper constitutus, Nuper fundatus. vt νεοκατάστατος πόλις, apud Poll. Et αἱ ἔσχατοι νεοκατάστατοι apud Thuc. lib. 3, Noui coloni, Qui recèns in aliqua sede collocati fuerunt.

Κατάστημα, ατος, τὸ, Constitutio, Status. Dioscondes libro 6, κατάστημα τὸ κατὰ φύσιν, naturalis constitutio & habitus corporis. Et libro 1, κατάστημα αἴθριον, serena cæli constitutio, seu temperies. αἰθρίου γὰρ ὄντος τοῦ καταστήματος συμβήσεται τὰ φάρμακα. Et κατάστημα αἴθριος περιλαμπὴς. Et ἀφανὲς ὑγιεινὸν κατάστημα, Stabilis corporis habitus. B. ex Gell. Sic κατάστασις suprà. Itē, Cōstātia, & habitus vultúsque hominis compositæ mentis nec conturbatæ. B. ex Plut. in Marcello, οὔτε θυμοῦ φωνὴ τοὺς Συρακουσίους οὔτε συμφορὰς μεταβαλὼν κατάστημα, ἀλλὰ φρονίμως πάνυ καὶ κοσμίως τὸ τῆς ἁλώσεως πάθος ἐκδεχόμενος. Idē B. interpr. Cōstantem mentis hilaritatem in hoc loco Bas. De vita solit. τὸ γὰρ ἱλαρὸν καὶ ἄλυπον τῆς ψυχῆς κατάστημα αἱ τῶν ὑμνων παρηγορίαι χαρίζονται. Exponitur ab eodem Æquabilitas. Κατάστημα pro χῆμα & κατάστολή, Chrysost. ad Timoth. 101. Et καταστήματα eadem quæ τὰ ἀβδόλαρα, apud Œcumen. teste B. Κατάθεσμα, τὸ αὖ κατάθεσμα καὶ ἀπόσκιμμα, hoc est quædam veluti confirmatio & animaduersio, apud Hippocr. l. 2 Epidem. Gorr. ex Gal. Lex. Hipp. VNDE Κατασμαπιὸς, οῦ, ὁ, Sedatus & qui nullo motu agitatur. Plut. Gracch. in principio, βλέμματι καὶ κινήματι φρονίμου καὶ κατασταπικοῦ. Laert. libro 2, p. 102. πρὸς κατασταπικὸν ἡδονὴν καὶ ἀοχλησίαν.

α.1. Ἀνθαθίστημι, Contrà statuo, Aduersus aliquem statuo seu constituo, Oppono. vnde passiua vox Ἀνθαθίσταμαι capitur pro Obsisto, Sto contrà, quasi Contra seu aduersus statuor. Xen. πρὸς τὸ παρὸν πρᾶγμα δεινὸν ὄν, οὐ μόνον ὅλη ἡ πόλις ἦλθεν ἀνθαθίσασθαι. Thuc. l. 3, καὶ τῷ ἀνθαθεσταμένῳ τῆς πόλεως τὸ πᾶν σύμμαχον ἐγένετο. l. 1. ὁμοῦ πανδημεί. Apud eundem verò lib. 7, ἀνθαπαστάντες ταῖς ναυσὶ, schol. exponit πλησιάζοντες ἀλλήλοις, δηλονότι πολύσεως.

Ἀνθαθίστημι, Substituo, quasi Statuo pro alio, Sufficio in locum alterius. αὐθανθαπεσῶσι apud Plut. est In locum demortui substituere, teste Budæo. Itidem in passiua voce Ἀνθαθίσταμαι, Substituor. ἀνθανθεσταμένοι (inquit idem) sunt Sublecti i. demortuorum loco lecti: sicut μετεκπαλεγόμενοι, allecti i. numero additi.

ε.2. Ἀποκαθίστημι, Fut. στήσω, Restituo, Reddo. Apud Demosthenem ex psephismate Byzantiorum, καὶ ἀποκατέστησαν τὴν πάτριον πολιτείαν καὶ τοὺς νόμους. Polyb. in 4, ὁ γὰρ βασιλεὺς Ἀντίοχος Ὀρχομενὸν καὶ Τρικκαίαν ἐλὼν, οὐκ ἀποκατέστησε ταῖς Ἀχαιοῖς, ἀλλὰ στρατηγοπάμενος κατέσχε. Item Restituo. 1. In locum pristinum repono. Athen. de delphino, καὶ Αἰσαλημβαίων ὅτι τὸ νῶτα ὑφεῖτο ὅτι πλοῦτον ἐκόμιζον, καὶ πάλιν ἀποκαθίστα εἰς τὸν χῶν. Item, Restituo in pristinū statum, vt apud Herodianū, τοὺς τῆς Κομμόδου εἰκόνας ἀποκατέστησαν αἱ σύγκλητος καθεῖλε. Obseruandum est autem in loco illo Athenæi præteritum imperfectum ἀπεκαθίστα à themate Ἀποκαθιστάω, στῶ, quo vtitur & Aristot. in Metaphys. Inuenitur etiam thema Ἀποκαθιστάω, & infinit. ἀποκαθιστάειν.

Ἀποκαθίστημι, Restituo sanitati, Sano. Dioscor. lib. 4, ἐχῖνος ὀπὴν ἀποκαθίστησι. Idem lib. 1. ἀποκαθίστησι δασυσμοὺς φωνῆς. Est autem affinis hæc significatio proximè præcedenti. nam quem sanitati restituimus, eum in pristinū statum restituere dici possumus.

Ἀποκαθίστημι pro καθίστημι, Efficio, Reddo. Luc. καί σε στρατηγὸν ἀκαταμάχητον ἀποκατέστησα, Te effecisse vel reddidisse inuictum imperatorem.

Ἀποκαθίστημι, Contrarium τοῦ καθίστημι, Dissoluo, διαλύω, apud Aristot. teste Bud.

Ἀποκαθῆσθαι autem dicitur neutra significatione pro καθῆσθαι, Considere, Subsidere, vt aqua turbulēta, apud Dioscor.

Passiuum est Ἀποκαθίσταμαι, & passiuam signific. habens. pro Restituor, Reddor. Apud Theophrast. De plantis l. 7, τὸ ἐξεπιμένον dicitur ἀποκαθίστασθαι, id est reddi sibi, quod ad naturam suam redit, inquit Bud. subiūgens hæc eius verba, ὃ ὑπερέρωσε ἄπαξ μόνον, ἐξαπαθῆσθαι τὴν πυρόφορον ἢ γῆν εἰς μακρὸν, ὃ καλοῦσι καμπήν, καὶ οὐκ ἀποκαθίσασθαι πάλιν ἀπεριόδευτον. Secundum quā Budæi interpretationem, ἀποκαθίσασθαι sine adiunctione idem valet quod ἀποκαθίσασθαι ἐκεῖ ἀφ' ἧς φύσει, quod alibi ab eodem Theophr. vsurpatur.

Ἀποκαθίσασθαι dicitur à Plutarcho quod est παλαιωθῆναι, in hoc loco, De sera numinis vindicta, μικτὴν πως φέρεσθαι καὶ πεφυρμένην κίνησιν, καὶ πολλοῦ πόνου χρῄζειν καὶ μόλις ἀποκαθίστασθαι. Sic aqua turbulenta à Dioscoride dicitur ἀποκατέστη, vt paulo antè annotatum est.

Ἀποκαθίσασθαι, Redigor, Euado. Theophr. De plant. lib. 4. τὰ ὑπὸ σκιὰν οἷς μὲν ἀφ' αὑτῶν ἡ σκιὰ γίνεται, οἷς δ' ἐπάκτηται ὑπὸ τοῦ καλουμένου περάσου. πάντα δ' εἰς τὴν περίστασιν ἀποκαθίσταται. i. Rediguntur. vel Conformātur, vt Bud. vertit. Gaza autem reddit, Figurantur.

Ἀποκατάστασις, ιως, ἡ, Restitutio, Redditio. Item, Restitutio in pristinam formam, vel statum. Greg. De baptismo, καὶ ταῦτα, οὐκ οὔσης δευτέρας ἁγνίσεως, οὐδὲ ἀναπλάσεως, οὐδ' εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀποκατάστασιν. i. Natalium restitutionis. Idem, μετὰ τὴν τοῦ σωτῆρος ἀποκατάστασιν, Post resurrectionem. Ad verbum, Post restitutionem Seruatoris. id est Post seruatorem vitæ restitutum seu redditum.

Ἀποκατάστασις, Circuitus solis & lunæ & aliorum errantium, anno vertente in eodem signo, inquit Bud. Plut. in Cæsare, de fastis loquens, ὃν μόνα Νομᾶς ὁ βασιλεὺς ἔοικε λέγειν ἐμβαλεῖν, μικρᾶς βεβιασμένα δυσὶν ἢ τρισὶ τὰς ἀποκαταστάσεις ἡμερομετρίας. Cui loco Plutarchi subiungit Bud. hūc Columellæ l. 4, Tēpus quo sol in eandē partem signiferi per eosdem numeros redit, per quos cursus sui principium ceperat, ἀποκατάστασιν vocās studiosi rerum cælestium. Dicitur & ἀποκατάστασις τοῦ ἔτους à Dionysio Areop. vbi scribit, ἐπὶ τῶν δύο φωστήρων, οἷς τὰ μέγιστα καλεῖ μεγάλους, ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον ἡ τῆς ἀποκαταστάσεως. Eius autem schol. hæc alibi annotat, καθίστασθαι δέ ἀπὸ σημείου πρὸς ὅπερ τὸ αὐτὸ σημεῖον ἐπανέρχεται. οἷον ὁ ἥλιος δι' ὅλου τοῦ ἐνιαυτοῦ καθίσταται πρὸς ἓν οἷόν τι, ἀπὸ τοῦ λεγομένου κριοῦ ὅπερ τὸν αὐτὸν κριὸν διέρχεται. A quibusdam exponitur Anniuersarius reditus in idem signum. Quum enim sol & luna in idem signum redeunt, tum velut in pristinum locum restituuntur & reponuntur. Diximus autem ἀποκαθίστημι inter cætera significare In locum pristinū reponere, seu restituere. At Honoratus Seruius longè aliter videtur hanc vocem accepisse. (nisi fortè ea perperam à librariis pro alia posita est) quum sic scribit in Eclog. 4 Virg. Videtur tamen locus hic dictus per ἀποκαθίσασιν. i. per omnium rerum volubilitatem, ex siderum ratione venientem, vt diximus suprà.

Ἀποκαθίσασις ab Hesych. exponitur πλείωσις. Reperitur etiam alia expositio incerti autoris, πλῆσις ἢ κατάπαυσις. Et quidam putant Act. Apost. c. 3, vbi dicitur ἄχρι χρόνων ἀποκαταστάσεως, significare πλησμονήν.

c.2. Εὐκαθίστημι, Colloco. Isocrates, φρουρὰς μείζους ἢ τοῖς ἐκείνων αὐτῶν εὐκατέστησε. Sic apud Plutarchum, καὶ ἀκροφύλακας τῷ Σκιπίωνι φρουρεῖν, καὶ κράτιστος, ἐν οἷς ἐγκατέστησεν ἐπακολουθήσαντας ἄνδρας. Item, Constituo (idem quod καθίστημι) vel potius Constituo in. Thucyd. libro 1, Κόρινθος ἐξελάσασα καὶ τοὺς ἑαυτῆς παῖδας ἡγεμόνας ἐγκατέστησε, & suos filios duces seu principes constituens. Eodem libro, τύραννον δὲ ἐν ἁπάσῃ ἐγκαταστῆσαι πόλει, τοὺς δὲ ἐν μιᾷ μοναρχίᾳ ἀξιοῦμεν καταλύειν, tyrannum sinimus constitui in ciuitate.

c.2. Ἐπικαθίστημι, Substituo, Sufficio. Polybius libro 2, ἐν δὲ τῇ μάχῃ ταύτῃ Λεύκιος τὸν στρατηγὸν τελευτήσαντα, Μάρκιον ἐπικατέστησε τὸν Κέλτον. Eodem libro pag. 22. à tergo, ἔδοξε τοῖς Αἰτωλοῖς, ὡς αὐτὸν ἐπικατασταθέντα στρατηγὸν κρατίστην τῆς πόλεως, καὶ πολὺ πλείω τῆς ὑπαρχούσης καὶ τῶν εἰωθότων ἀφ' ἑαυτοῦ ἀποφαίνειν, Substitutus, Suffectus, Successor magistratus, Budæo interpr. Apud Plat. autem in Tim. ἐπικατασταθείσας ὑφηγεῖσθαι φησὶν ἡμῖν ὅτι τῶν ἀθλίων μαντείας. v. l. interpr. Prophetarum genus præesse vaticiniis.

c.3. Παρακαθίστημι, Iuxta colloco seu appono. Demosth. παρακατέστησε παρὰ τὴν οἰκίαν φυλάττειν, Apponens custodē, Apponens asseruatorem. Idem, παρακατέστησε φυλακήν. Lucianus, τὸν αὐτὸν αὖτις παρακατέστησε τὸν ὑπὲρ ἡμέρας

πολεμίοις. Plutarch. ὃν αὐτὸν ἑαυτῷ παρέδωκε Λεπίδῃ συνεξεταστήν, consiliarium & quasi consortem imperii apposuit, hoc est, sub persona legati, quasi custodem & moderatorem. Budæus. Item, Alterinsecus colloco, ἐξ ἑκατέρας τῆς θαλάσσης τιθέντα. Budæus p. 683, ex Isocrate.

c.2. Προκαθίστημι, Prius constituo seu colloco. Thucydides libro 2, μίαν ἑκάστην ἐπιβολὴν φυλακῆς οὐ πρὸ τοῦ παρεσκευάσθαι, Nullæ præpositæ custodiæ, seu, Quū nulli ibi custodes ante ipsos collocati fuissent. Exponitur etiam Præparo. VNDE Προκατάστασις, εως, ἡ, apud Hermogenem lib. 1 De inuent. Narrationis præparatio, ἡ προδιήγησις. v. lex.

c.1. Συνεκθίστημι, Vnà cōstituo, Confirmo. Thucyd. libro 4, παρῆν δὲ καὶ Περδίκκας ἀθρόας μὲν τῇ ἄλλῃ στρατιᾷ, ξυνεκθέντα πάντα. id est σὺν ἐκείνοις ἐλθόντα, vt schol. exponit. Apud Polybium autem libro 16, περὶ μὲν τὴν Φιλίππου περὶ τῶν τόπων τὸ συνεκκαταστῆσαι εἰς τὴν ἀρχαίαν, Bayf. interpr. Nauium numerus prælio aptarum.

c.2. Ὑποκαθίστημι, Substituo, Sufficio. idem quod ὑπεκθίστημι. Herodian. καὶ ἵνα δοκίμιον αὐτοῖς ὑποπέμψειεν, εἴ που δόλῳ ἀποχωροῖεν, ἵνα τοι καὶ ἀπὸ παρόντος ὑποκαταστήσειν, si ipsi dolo quodam exautorarentur, ne illi præsentes protinus substituerentur. B. VNDE Ὑποκατάστατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Substitutus. idem ex Pand.

c.3. Ἀντικαθίστημι, In locum alicuius substituo, Loco alicuius subrogo. Vnde ἀντικατάστατος apud Plut. In locū demortui vel abeuntis magistratu suffectus.

C. MEΘίστημι, Statuo aliud pro alio. Aristot. Ethic. ς συναράζουσι ὅπως οὐ τῆς καθεστηκυίας πολιτείας ἄλλην μεταστήσουσι. B. Huc autem pertinere videtur μεθιστάναι πόλιν apud Thucyd. Sed generalius pro Muto accipi sciendū est, (vt qui aliud pro alio statuit, mutationem facit.) Aristot. τὸ ῥᾴδιον τὰ ἐκ παλαιοῦ τοῖς ἤθεσι κατειλημμένα μεταθεῖναι. Plut. De def. or. ἢ τὰ σύμπαντα μεθιστάντας, ἢ τὰ μαθήματα πολὺν ἀφεῖλεν αἰῶνα. Et apud Antiphontē, γνώμην ἐξ ὀργῆς μεταθέσθαι, Bud. vertit, Conceptam ab ira sententiam mutare. Affertur & cum genitiuo Attico, ex Aristophane, μεθίστημι τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου, pro Muto colorem. A Platone accipi pro Muto & degenerare facio, testatur idē Bud. ‖ Et quoniam locum mutare facit qui ex vno loco in alium trāsfert, seu traducit, aut submouet, seu expellit, sic etiam accipitur μεθίστημι. Pausan. εἰς Ἐπικλείδην τὸν ἀδελφὸν μεθίστησι τὴν ἀρχήν, transtulit imperiū. Gregor. de Iuliano inuadente imperium, εἰς μεθίστησιν εἰς ἑαυτὸν ἅπαν τὸ κράτος. (Apud Xenophontem tamen, ὁ δὲ Ἐπαμεινώνδας ἅπαντα ταῦτα τὰ ἐπὶ θάτερα χωρία φόβῳ τοὺς Λακεδαιμονίους μεθίστησιν, Bud. μεθίστησιν exponit non simpliciter Transtulit, sed In ditionem & imperium subegit & subiugauit.) Synes. ἄγων καὶ μεθιστὰς οὐχ ἧττον λιστρικίσιον ἑαυτῷ, αὐτὸ τοῦτο κερδαλεώτερον, ducens & traducens. Greg. καὶ πολλοὺς ἀπὸ τῶν πλαισίων μεθιστὰς εἰς σπουδεῖον. Apud Platonem cum αὐτῇ in Epist. τῇ ἀρχῇ αὐτὴ τυραννίδος εἰς βασιλείαν μεθεστῶσαι, (vbi tamen non solùm Traducere sed & Mutare vertitur.) At pro Submoueo, seu Expello, aut Facessere iubeo: vt μεθίστημι τινὰ τῆς καθέδρας. sed frequētius etiam sine genitiuo, & quidem in aoristo medio interdum. vt Thuc. 5, εἰ μὴ μεταστησόμεθα ἔτι ἡμᾶς, ἄλλο τι τοῦδε ἐπιχειρήσειν γνώσεσθε. Æschines, καὶ τοὺς μὲν ἐναγεῖς μεταστήσασθε, τοὺς δὲ ὑπ' ἀνοσίων φυγόντας καταγάγετε. Lucian. μεταστησάμενος ἅπαντας, ἐδικαιολογεῖτο πρός με. Nonnunquam verò magis peculiarem significationem habet, videlicet pro In exilium mitto, (ad quam significationem Summoueo quoque & Expello alicubi restringuntur) apud Plutar. in Aristide. Ex Chrysost. etiam affertur pro eadem significatione, πρὸς τὴν ὑπερορίαν μεταστῆσαι. Apud Isocratem autem Budæus exponit item Migrare cogo. ‖ Μεθίστημι, Dimoueo, Retrahō, Reuoco. Gregorius, ὅτε καὶ χαλεπὴν μεταστῆσαι πειρᾶς. In quodam autem Thucydidis loco μεθιστᾶσι legisse mihi videor pro Dimouere de sententia, quod potius Deducere dicitur. ‖ Μεθίστημι ἄγαλμα φόβου, ex Euripide, in vulg. lex. pro Arceo, seu Prohibeo statuam à cæde.

Μεθίστω ET Μεθίστων vide in Μεθίσταμαι.

Μεθίσταμαι, Statuor pro alio. Item Mutor. Aristophanes, ὡς πολὺ μεθίστηκ' ὂν οὐκέτ' ἐστὶν ὃς τότε. Plato, λεπτὸς δὲ ὁ τοιοῦτος καὶ ῥᾴδιος ἐν πᾶσι τοῖς τοιούτοις μεθίστασθαι. Ex Herodoto affertur μεθίσταμαι & pro Muto animo, id est Mutare sententiā. Pro Degenero autem sicut ἵστημαι, (mutantur autem quæ degenerāt) Bud. ex Polybio profert, μεθίστασθαι δ' εἰς βίαν καὶ χρονιωτέραν ἀναρχίαν. Μεθίσταμαι, Trāsferor, Traducor. Plutarchus in Apophth. μετίστασθαι εἰς δουλείαν. vbi tamen redditur & aliis verbis. Interdū Submoueor, vel Amoueor. vt Lucæ c. 16, v. 4, ἵνα ὅταν μεταστῶ τῆς οἰκονομίας, Amotus fuero, vt vetus quoque interpres reddidit. Sic apud Æschinem μεθίστασθαι Bud. vertit Submoueri. vt ὁ Ἀλέξανδρος ἔδει τῆς ἀρχῆς καὶ τῆς οἰκουμένης ἐλάχιστον δεῖν μεθίστασθαι. Sæpe autē redditur verbo neutro, Migro aut Facesso, aut Secedo. Bud. ex Athen. 215. Sic μεθίστασθαι εἰς ἕτερον τόπον, apud Plat. Migrare. Et cum ἀπὸ vel ὁπὸ habentibus suum genitiuū: vt ὁπὸ συμβόλου καὶ τυραννικοῦ κάλλους Καλχᾶς μεταστάς, Soph. Digressus, Quum recessisset. Sic, μεταστῆναι ὁπὸ τῆς χώρας, vel ὁπὸ πατρίδος, Migrare è regione, Migrare è patria, seu Demigrare. Et sine præpos. apud Eurip. μεταστῆναι βίου, Migrare è vita. (sed interdum μεθίστασθαι, sine adiectione etiam, vtranque harum significationum habet: & quidem in participio præsertim. dicuntur enim μεθιστάμενοι exules qui migrant è patria, & solum vertunt. vnde τὸν αἰσυμνήτην φεύγειν μεθιστάμενον. Demosth. Et ψηφίσασθαι τοὺς μεθεστῶτας κατελθεῖν, Plutar. A quo μεθεστῶτες dicuntur etiam pro μεθεστῶτες τοῦ βίου, Qui migrarunt è vita, Defuncti) Μεθίστασθαι redditur etiam Transeo. item Deficio. Plato in epist. ὁπὸ τῆς ψυχῆς εἰς τὸν ἀληθῆ λόγον μεταστῆναι. Xenoph. Hellen. 1, χωρία πρὸς Λακεδαιμονίους μεθεστάναι, quæ ad Lacedæmonios defecerāt. Qua dixit signif. Chrysost. ὅτι τῆς σχολῆς μεταστῆναι. Sic & apud Plutarchum in Demetrio 288, Bud. exponit Deficio, item Transitionem facio: sed & Secessionem facio exponit idem apud eundem Plutarchum. ‖ Μεθίστασθαι ὁπὸτινὰ, Retrocedere, Se recipere. Cam. ex Polybio. ‖ Μεθίσταμαι inuenitur & cum genitiuis diuersis à superioribus, vt cum λύπης & φόβου. Exponitur autem μεθίστασθαι λύπης apud Euripidem, Depone mœrorem: & μεθίστασθαι φόβου apud eundem, Desitimus timere: sed si verbum verbo reddendum sit, crediderim μεθίστασθαι λύπης esse Discedere à mœrore, itidémque μεθίστασθαι φόβου esse Discedere à metu, id est Liberari mœrore, seu solui, Liberari metu seu solui. ‖ Μεθίσταμαι apud Homerum, Sto inter, Versor vel sum inter. vt ἐπίρροσιν μεθίστατο, versabatur inter socios.

Μετάστασις, εως ἡ, Mutatio, qua videlicet aliud pro alio statuitur, vel qua status alicuius rei in alium traducitur. Demosthenes Olynth. 2, πολλοῦ δεῖ τοῦ μετάστασιν καὶ μεγάλου δεῖσθαι τοῦ μετοικοδομεῖν. ‖ Item Submotio, Amotio. Andoc. 20, τοῦ ἀρχείου τῆς πόλεως παρόντος καιροῦ μετάστασιν. Sic ἡ εἰς τὸ δαιμόνιον μετάστασις τῆς αἰτίας τῶν κακῶν, qua in diuinum numen causa malorum remouetur. Vnde apud rhetores inter sex status genera numeratur. Quintilianus libro 3, cap. 5, Et translationem: cuius ab hoc nouum nomen inuentum est μετάστασις: nouum tanquam in statu, alioquin ab Hermagora inter species iudiciales vsitatū. Est verò & figura oratoria, de qua Aquila, Μετάστασιν (inquit) quidā inter figuras nominant, quū res à nobis aliò transmouemus in aliqua parte orationis, non ita vt ibi causam constituamus: alioqui iam non figura erit, sed species quædam eius status quē qualitatis aut ex accidenti appellant, secundum Hermagoram. Rursus Quintil. lib. 9, c. 2, De figuris sententiarum, scribit μετάστασιν propriè esse translationem temporum. ‖ Item Transitus, idem quod μετάβασις. Pro transitu ab hac luce in aliam, ponitur apud Gregorium, teste Budæo. Sic apud Lucianum ἡ ἐκ βίου μετάστασις. In hac significatione, figuræ quoque oratoriæ nomen est, quæ & μετάβασις dicitur. Vnde Iulius Rufus, Metastasis est, vel Metabasis, quum à persona ad personam transitum facimus, ratione aliqua vel affectu. Quidā Trāsitum interpret. & Variationem. ‖ Μετάστασις idem quod μετανάστασις, Migratio qua è loco in locum imus: interdum

Exilium, aut Exilii species quædam. Plato epist. 7, Δίωνα δ' οὐκ ἐξὸν ἄρχειν ἄνευ φυγῆς αὐτὸν γενέσθαι τύραννον, μετοίκησιν δέ, non exilium, sed sedis mutationem. Idem libro 9 De leg. μετοίκησιν εἰς τὴν γείτονα πόλιν αὐτὸν γενέσθαι δεῖ βίου, in vicinam vrbem per totam vitam relegetur. Plut. Aristide 103, ἐξορκωσάμενος, μετοίκους δέκα ἐτῶν, exilium decennale. Sicut verò in superiori loco Platonis differentia statuitur inter φυγὴν & μετοίκησιν, ita & in hoc Plutarchi De orac. Pyth. vbi loquitur de quodam qui εἰς φυγὴν αὐτῷ ἡ μαντεία oraculum scisciabatur, αὐτὸν ἢ οὐκ ὁ θεὸς, δι' ὃν Γρωλῷ φυγὴν καὶ μετοίκησιν ὅπου τὴν φορμὸν ἐκλίνοι καθιδεῖν τὸν Αἰγινήτην ξένον, id est εἰς τὴν θάλασσαν. At in hoc Polybii loco, libro 2, δεῖ τὸ μὲν λιπεῖν χώρας εἰς αἰεὶ χώραν ἢ μετοίκησιν αὐτῶν, Cam. interpr. Ad recedendum & recipiendum sese. ‖ Μετοίκησις, Sublatio de medio. Polyb. lib. 5, p. 95, πάντων καὶ τὴν δίοδον ἀπεπεμψάμενον τὴν Ἑρμείου μετοίκησιν, id est Transeunte rege plausu approbantium mortem Hermiæ. Bud. ‖ Apud Soph. autem in Antig. Ἀλλ' εἶπα δεμνηστὴ μετοίκησιν δίδου, schol. exponit μετάνοιαν. Cam. ait illum his verbis iuberi, concedere iracundiæ, & mutare quasi statū cogitationū. ‖ Arist. l. 5 De gen. an. μικραὶ μεταβάσεις μεγάλην κίνησιν γίνονται, Paruæ commotiones, causæ magnarum esse solent. Cam. In scenicis autem, ἡμιῳδὸς τὸ χορῷδόν, παῤῥῳδὸς vocatur: (vt Poll. tradit) ἡ δὲ καθ' ὑπόκρισιν ἔξοδος εἰς πάλιν εἰσιέναι, μετοίκησις. Μεταστατικός, ἡ, όν, Translatiuus. Vocabulum rhetoricum.

C. Ἀμεταστατος, Immutabilis, Constans, Qui de statu in statum traduci non potest. Plato Polit. 2, ἕως ἀμεταστατος μάχῃ διατέτακται. Idem eodem libro de adolescente loquēs, ἀλλ' ἃ μὲν παλαιοῦσιν οὐ λαβὼν ἐν ταῖς δόξαις, δυσμετάστατά τε καὶ ἀμεταστατα φιλεῖ γίγνεσθαι. Sic ὄφελμα ἀμεταστατος καὶ βεβαία.

C. 2. Ἀνταμείβομαι, In contrariam partem transfero. vel Vicissim loco moueo. At Ἀναμείβομαι, In locū discedentis subeo. Aristot. in Meteorolog. 192. Et Themist. in princip. 4 Phys. ἀναμείβεται ἀλλήλοις τὰ σώματα, Alterum in alterius locum subit, Aliud pro alio subit. Bud.

VNDE Ἀναμοιβαστικός, ὡς, ὄν, In contrariam partem trāslatio seu transmutatio.

C. ΠΑΡΑΙΤΕΩ (interdū & Παριτάω, ac Παριτάομαι) Sisto prope, seu iuxta, (vt παρίσταμαι est Sto prope, Adsto: de quo infrà.) Luc. σὺ δὲ ὦ Τέλπων δελφῖνά που τὸν ἑαυτοῦ παρίστου· ἱππεύσομαι γὰρ ἐπ' αὐτοῦ πλέων. Vbi de delphine, vtpote equi vicem præbente, loquitur vt de equo. dicimus enim παρίστημι τὸν ἵππον τινί, pro Sistere equum alicui ascensuro. Sic apud Lucam Act. Apost. cap. 23, κτῆνη παρεστάναι. ‖ Item pro Sisto, quod est forense verbum vt in Pand. Græcis, πολλοὺς δ' οὐλοὺς παρεστᾶν. quod Vlpianus dixit Iudicio sistere. Act. Apost. capite 23, versu 33, παρέστησαν καὶ τὸν Παῦλον αὐτῷ. videlicet τῷ ἡγεμόνι. Chrysostomus, τὰ χριτῇ παρεστῶτας τῷ χείρει. Item παρεστάναι ἑαυτὸν, Præsto se exhibere ad mandata accipienda. Bud. pag. 119. ‖ Ponitur etiam generaliter pro In medium produco, (nec enim placet cum Budæo, restringere signific. exponendo In iudicium produco) Repræsento, Exhibeo. Demosth. in Midiam, παιδία γὰρ παρέστηκα (vbi obserua futurum medium in actiua significatione: sicut & παρίσταμαι sæpe pro παρίστημι, ponitur.) Herodianus libro 1, καὶ τὸν παῖδα παρεστάμενος. vbi vertit Politian. Constituto in eorum conspectu filio. Lucian. De sacrif. ὁμοῦ γὰ Σωῆς αὐτοὺς αὐθρώπους τῷ Ἀρτέμιδι παρίστησι. Quidam apud Athenæum lib. 4, πᾶσι δὲ λαμπαδηφόροις παῖδας Αἰθίοπας παρίστησι. Sed accipitur & pro Repræsento metaphoricè sumpto, quum videlicet animo alicuius ita repræsentamus rei cuiuspiā imaginem, vt quasi in rem præsentem eum perducamus. Dem. in Midiā, τὸ δεινὸν παρίστησι τῆς ἀκοῆς, rei atrocitatem animis audientium repræsentare, & quasi ante oculos ponere. Synes. τὴν βίου κακίαν ἐμφανεστάτην παρίστησι, vbi exponi etiam potest Demonstrem, Ostendam. Sic & apud Plut. in vita Homeri, de eo dicitur, ἐξ ὧν δῆλός ἐστι παλαιὰ δὴ μὲν ἡ Ἰλιὰς, νεωστὶ δὲ ἡ Ὀδύσσεια, ψυχῆς ἡλικίαν παρίστησι. Hermog. παρὰ παρίστημι, apertè ostendam. Interdum & Exprimo, Significo: item Doceo: quæ affines sunt significationes verbo Repræsento. Basil. ἀλλὰ γὰρ ἵνα τὰ ῥήματα πολλὰ δήλωσιν παραστήσω, multam sententiam experimenta seu significantia. Themist. in Phys. lib. 4, πᾶσιν ἦν Εὔδημος ὁ τὰς ἱστορίας περὶ ἑαυτοῦ φυσικὰς παρέσχε. His autem accensendum videtur παρέστημι quod apud Lucam redditur Probo, (nam qui aliquid probat, illud ostendit, & docet tale vel tale esse) Act. cap. 24, οἷσί σοι παραστῆναι δυνατὰ ἐστὶ νῦν κατηγορεῖν μου. Nec verò separandum videtur ab his παρέστημι quo Plato vtitur lib. 10 De repub. scribens, καὶ Πρόδικος ὁ Κῷος, καὶ ἄλλοι πάμπολλοι δεινοὶ τὰ τοιαῦτα παρεστάναι τοῖς περὶ ἑαυτῶν παιδεύσεσιν, id est συγγενόμενοι, εἰς &c. Exponitur autem hic Persuadere, sed possumus etiam reddere Probare, aut certè Persuadere probando. At verò apud Plut. cū accusat. pers. & infin. pro Persuadere, παρίστημι Ἀθηναίους τὸν Θησέα τρεῖς, si locus mendo careat. Huc autem pertinet παρέστημι pro Cieo voluntatem rei alicuius faciendæ. de qua signif. dicam paulo pòst.

Παρίστημι, Sisto ad latus, & Appono, appono, id est Ad latus admoueo. Vide B. p. 217 ex Polybio & Appiano.

Παρίστημι, Sisto, sed pro Inhibeo, Reuoco. vt παρεστᾶναι τὸν ἵππον, Sistere equum currentem. B. p. 121 ex Xenoph.

Παρίστημι, Confero, Contendo, vel Res inter se compositas æstimo, vt interpr. Budæus p. 221, ex Isocrate, τὰ πάλαι παρεστάναι δεῖ τοῖς νῦν ὑπαρχούσαις δυνάμεσιν ἰσχύσασι. Vide ibidem & Platonis locum. Hanc autem verbi παρίστημι significat. ab ea quam primam illi dedi, pendēre arbitror. sistimus enim vnū prope alterum, vt conferri possint.

Παρίστημι, Cieo, Commoueo, Excito. Demosth. in Midiam, οὐ γὰρ ἡ τύχη αὐτὴ παρίστησι τὴν ὀργήν. Æschin. De falsa leg. ὁ πάνδημος καὶ δεδιττόμενος παρέστηκε, Ratione nandi vim excitat & comminiscendi, in v. l. Exponitur & Stimulo, Concito. vt παρέστηκε δὲ καὶ ἐκ τῶν ἀφροδισίων, Dioscor. Plura harum significationum exempla habet Bud. pag. 219 & 220. Item παρεστάναι pro Cieo voluntatem consiliumque rei alicuius faciendæ, seu Admonere, pag. 219, ex Pausania. Sed potest fortasse ad illam persuadendi significationem referri, de qua paulo antè. Puto autem similem significationem habere παρίστημι in hoc Demosth. loco, ei quam habet in illo Pausaniæ: videlicet vbi scribit, (in exordio orationis Pro corona) ἐπειδὴ ὅ, τι μάλιστ' ἀνθρώπου ἐστὶ καὶ ἐκ δόξης καὶ ἐκ δόσεως ἑκάστου, τότε παρέστηκε τοὺς ἄλλους πάντας ὑμῶν περὶ ἑαυτοῦ τὰ δίκαια γνῶναι. Vide Παρίστημι pro In mētem venire.

Παρίσταμαι activa sign. (in futuro medio præsertim, & aoristo) interdum quidem, sicut & παρίστημι, In medium produco, vt suprà dictum est. Sed peculiariter etiam Produco in medium aliquem vt testimonium dicat. παρίσταμαι μάρτυρας (inquit B.) Testes corrogare & conuocare, vt contestaturi faciunt. Sed hoc debuit addere Bud. interdum quidem addi accus. μάρτυρας, interdum non addi. certè quum additur, nō video cur Bud. aliā quā per verbū Producere interpr. quæsierit. Vtriusque autem vsus exempla leguntur apud eum, ex duobus Dem. locis, in quorum tamen altero fateor post πολλοὺς παρέσεσθαι sequi ὑπομνυμένους, quod accusativum defectum quodammodo supplere videri possit. sed & non sequente hoc aut simili participio, in ea signif. positum obseruauit. ‖ Est præterea παρίσταμαι Ad deditionem compellere, Subigere, Diripere. Thuc. lib. 1, pag. 40, καὶ τὴν καθεστηκυῖαν ὑπὸ τῷ Ἑλλάδι πόλιν πᾶσαν παρεστώμεθα ἢ πολεμίους, i. δουλωσώμεθα, inquit schol. Ex aliis autem scriptoribus exempla Bud. affert pag. 220, & inter alia ex Plat. παρίσταμαι cum præpositione εἰς pro Adegit.

P. Παρίσταμαι neutris verbis Latinis redditur: & quidē in prima simpliciq; signif. verbo Adsto, Prope sto, Assisto. Homerus Iliad. σ, versu 70, Τὸν δὲ βαρυστενάχουσα παρίστατο πότνια μήτηρ. (Alicubi tamen addit ἄγχι. Demosthenes in Midiam, οὐδεὶς οὔτ' ἀλαλάζων τὴν κρανῶν παρεστήκει.) Sed interdum παρίσταμαι non est simpliciter Adsto, sed Præsto sum, Appareo, Apparitoris munere fungor. vt apud Lucianum oportet Mercurium

A ... Δ dicitur παρεσία τῆ δικασπείᾳ, in foro apparitores facere. Sæpe verò & pro Opitulor, Auxilior, Subsidio sum, Faueo. quæ affinis est significatio. Homil. x, Εἷς τῶν μοι ἑλλήνων παρέστατο, χεῖρα φύλακα. Sic & Odyss. —ἔνθά τε αἰεὶ Ἐν πάντεσσι πόνοις παρεστήκασι, καὶ φιλέουσι. Sæpe verò copulat & cum ἀμύνω, alicubi & cum ἀρήγω, sed huic verbo priorem locum dans. Sic Hesiodus, Ἐλθὼν δ' ἱκέσιος παρεστάμην. Sophocl. Τούτῳ μόνος παρίσος χρεών, pro συμμαχεῖν χρεών. vnde ἀφεστάτης. In soluta autem oratione dicitur παρέσεσθαι βοηθόν. Xenophon Pæd. ϛ, αὐτοὶ, ἐὰν δυνώμεθα, παρεσόμεθα μὲν χείροις βοηθοὶ ἀφεστῶσι. Sic Plut. in Themist. παρεῖναι τῇ βοηθείᾳ. Xenophon tamen vsus est & sine hoc nomine, Hellen. ϛ, οἱ δὲ σὺν αὐτῷ ἐν τῷ μεγίστῳ κινδύνῳ παρέστησαν ἐπ' ἀγαθῷ. Aristoph. Vespis, Ἐπί μοι ἀφέστηκ' αἰτιολογεῖν οὐκ ὀλίγα / ὑμῖν ὑπὲρ ἐμοῦ. Demosthenes, οὐ παρέστη τότε, οὐδ' ἐβοήθησεν. Sic Plut. in Pol. præc. βοηθεῖν τοῖς φίλοις καὶ παρεστάναι. Et παρεστάναι τῇ ἀπολογουμένῳ, vel τῇ φάσκοντι, Reo adesse & fauere, Patronum esse causæ. Vt autem Lat. verbum Adesse hanc auxiliandi seu faciendi significationem habet, sic Gallicum Assister (id est Assistere, παρίστασθαι, in prima signif.) vnde & Assistance, Auxilium. Sed alicubi redditur παρίσταμαι, vel Auxilior, Patrocinor, &c. vel Astipulor, Assentio, Subscribo, vt in hoc loco Philoponi, τῷ Πλάτωνος ὁ Πρόκλος ἀφεστηκότως δόξῃ. At apud Alex. Aphrodiseum, παρεστάναι βουλόμενος τοῖς τὰς μίσθωσις ἐπιγραψαμένοις, est potius Patrocinari quàm Astipulari. quum tamen alioqui illud ex hoc pendeat.

Παρίσταμαι alicubi apud Homerum motus etiam signif. habet, (licut apud Latinos interdum Adsum) vt Iliados γ, —δῦρο δολοφρονέουσα παρίστω, Huc accessisti, Huc aduenisti. Budæus autem Aduentare exponit: afferens etiam ex Plutarcho, ἤδη τῷ δεινῷ παριστῶσι, pro Iamiam affuturo discrimine. A Budæo apud Gregorium etiam In naturâ rerum prodire. quarium exponitur etiam In naturâ rerum motus significationē. Vide pag. 221, in principio.

Παρίστασθαι est etiam Animo obuersari, In mentem venire, Subire. Pausanias, παρίστατο αὐτῷ Ἀργείους, τοῦ μὲν, Γελανορίδου δὲ ἀπαίσιον δὴ ἐπαίσαι τοῦ Λύκου, subitò in mentem venit assimulare. Et apud Platonem, ὥστε μοι παρίσασθαι, ita vt mihi videatur. Quarum significationum exempla vide apud Budæum pag. 217 & 218. (Sed quod affert ex Homero, —τοῦδ' οὔτε γυνὴ καὶ νήπια τέκνα Οἴκαδε νοστήσαντι παρίσαται, οὐδὲ γένωνται, minimè huc pertinet, & perperam ab eo redditur, Liberorum & vxoris surrepit oblitio. Significat n. Hom. Non adstant ei reuerso vxor & liberi, neque gratulantur, id est non reuertitur. Quo dicitur modo Iliad. ξ, circa finem, Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ μάχοιο δέμας Λητοϊδεωσιν Ἀνδρὶ φίλῳ ἐλθόντα παρίστασθαι.) Huc pertinet ὁ τῷ παρεστάμενον λέγων, pro Dicere quicquid in mentem subitò venit, Ex tempore dicere. de quo loquendi genere lege quæ traduntur ibidem. Animaduertendum est autem, sicut παρίσασθαι dicitur pro In mentem venire, ita παρεστάναι, pro Menti alicuius velut indere, In mentem dare, Mentem alicuius velut impellere ad aliquid, Cieve voluntatē rei alicuius faciendæ, & Persuadere. vt dictum est in Παρίστημι. ‖ Παρίσασθαι de animo dicitur & in alia significatione, ab hac diuersa: videlicet pro Animi fiducia præditum esse, Confirmari animo, Non labascere, Non linqui animo. vt ostendit Bud. afferens tamen ex Diodoro exempla in quorū altero datiuus ψυχῇ, in altero datiuus θυμῷ, adiungitur verbo παρίσασθαι. Vide eundem Bud. p. 221. Hanc signif. sequitur verbale ἀφίστημα.

Παρίστασθαι, q. d. Consistere & absolui, de iis quæ naturæ suæ perfectionem & vigorem adepta sunt: post quem statum dicuntur ἐξίστασθαι quasi Exolescere. Theophrast. in 6 De caus. plant. loquens, περὶ τοῦ οἴνου (id est de vino) καὶ τὸ παλαιοῦσθαι καὶ ἐξιστάμενος, καὶ ὅτι ἡνεγκόσιον, ὁ οἰνοῦται τισὶ μεταβάλλει χρόοις. Ibidem ἔστιν παρίστασθαι τὰς ἡδονὰς τοῦ οἴνου, vertit Budæus Cessare perfici: addens, statum rerum inter incrementum & decrementum, hoc verbo παρίστασθαι significari, id est ἀκμήν.

Παρίστασθαι, Conari, Eniti. In v. l. ex Polybio, ἐφ' ἡμῶν αὐτοὺς τὸ ἀφεστάμενον πλεῖν.

Παράστασις, εως, Exhibitio eius pro quo intercessit quis in vadimonio promittendo. Budæus pag. 221. vbi locum ex Pand. & Vlp. confert. In lexico autem ἀφίστασθαι esse dicit quum quis sistit se iudicio: citans ex Pand. ἐγγυητὴν δοῦναι ὅτι ἀφέστηκεν. Et ἐκπροσθῆναι ἀφίστασθαι ὅτι τῇ καινῇ δικάζεσθαι. Vide apud eundem in Comm. pag. 221, in ἀφεστακέναι & ἐκπροσθῆναι, locum ex schol. Aristoph. ‖ Παράστασις dicebatur etiam drachma quā litigatores in exordio litis dependebant in causis priuatis: nomine inde tracto quòd hæc merces erat apparitorum qui sistebant homines in iudicio, hoc est euocabant. Bud. pag. 222, ex Andoc. At Demetr. Phaler. apud Harpocr. & Suid. scribit, Οἱ διαιτηταὶ λαμβάνουσι τὰς δραχμὰς, μίαν μὲν ἀπὸ τῆς λήξεως, διὰ ἀφέσεως ἀπάλουν, ἑτέραν δὲ ἀπὸ τῆς παρασκευῆς ἑκάστου. Apud eosdem habes locū ex Menādro & Aristot. De polit. Athen. Præmiū iudicioriū interpr. Cam. ‖ Παράστασις Repræsentatio, qua quid velut præsens ostēditur, i. repræsentatur. Porphyrius, ἀπὸ τῆς κοινωνίας ἀφέσεως, ad communionis repræsentationem. Vnde ἀφέσεις de iis dicitur quæ præ se ferunt splendorem, atque augustam magnificentiā repræsentant. Maccab. lib. 1, cap. 15, καὶ ἐδόξασε τὸν δῆμον Σίμωνος, καὶ τὸν λαὸν χρυσῷ καὶ χρυσωμάτων & ἀργυρωμάτων, καὶ ἀφέσεσιν ἱκανῶν, splendoris atque magnificentiæ sumptuosum apparatum. v. l. ‖ Exponitur etiam Documentum, Demonstratio, à Budæo p. 223. vbi exemplū habes ex Alex. in 5 Topic. ‖ Item Significatio, vt Bud. apud eundem in 6 Top. interpretatur. ‖ Παράστασις est etiam Impetus animi fiducia sui præditi, Animi præsentia, vt ἀφέστημα. Bud. ibidem ex Polyb. lib. 4. Et apud Suidam, καὶ λαβόντες ἀφέσεσιν εἰς τὸ θρασύτερον ἐπῆσαν. i. ὁρμὴν, τόλμαν, vt ipse exponit. Vnde Παρασταλῆς, quod vide. At Polyb. alibi pro fiducia posuit & persuasione, καὶ μάλιστα δὲ ἀφέσεως ὅτι πάντες ἦσαν τὸν τῆς βασιλίσσης καὶ τοὺς ἀεὶ αὐτὴν φίλους, ἐκ δικαίας πάντα προσδιδόντων, animi inductio & credulitas v. l. ‖ Itē Vehementia. Camer. ‖ Significat etiam Exilium & fugam eius qui extorris esse iussus est. Aristoteles in 5 Polit. εἰ δὲ μὴ, ἀποδημητικὰς ποιεῖσθαι τὰς ἀφέσεις αὐτῶν, alioquin eos quoquo modo ciuitate procul submouere. significās simile quippiā, ὀστρακισμοῦ & relegationis, vt Budæo videtur. ‖ Παράστασις, Vilis ac stataria quædam negotiatio: pars vna mercaturæ. Aristot. Polit. 1, cap. 7, τῆς δὲ μεταβλητικῆς, μέγιστον μὲν ἐμπορία. καὶ τούτου μέρη πρία, ναυκληρία, φορτηγία, ἀφέσεις. vulg. lex.

Παραστάτης, ου, ὁ, Qui iuxta aliquem stat, Qui à latere stat. Vocabulum est militare quo significatur is qui latus alicui cingit, ὁ παρ' ἕκαστον τὸν ὁμόλοχον. Adstes, vt Gaza vertit. Exēpla habes apud B. p. 216, ex Herodoto, X. & Chrysostomo. Aristot. Eth. 5, cap. 1, οἱ ἐγκαλοῦντι τὸν ἀφεστάτην. Arrian. apud Suidam ὁ τῷ ὠθοῦντι παρεστηκὼς τὸν ἀφεστάτην οἱ ἰσόμοιρον. Quidam (vt tradit Cam.) interpr. Manipularem. In lib. περὶ τάξεως πολεμικῆς, ἀφεστάτην esse dicuntur, οἱ ὁμόλοχοι, (id est alarii milites, vt vulg. lex. interpretātur) numero 64, eorúmque dux, πεμπάρχης. Apud Xenophontem ἀφεστάτην sunt etiam pedites qui equitibus auxiliares dantur, teste Bud. Inde ἀφεστάτης metaphoricè pro socio, auxiliario & opitulatore, ponitur, qui alicuius latus velut stipat. Cuius significationis exempla ex Xenophonte & Gregorio habes apud Budæum p. 216. Sic apud Plutarchum in Alcibiade, de illo Potidæam bello petente, Σωκράτη σύσκηνον ὄντα καὶ ἀφεστάτην αὐτοῦ τῶν ἀγώνων. Plut. De frat. charit. ἀλλ' καὶ νῦν πολλαχοῦ σύμβιοι ὄντες Γόλαις εἶτα, καὶ συγκατέβησαν, ἀφεστάτουν Ἡρακλεῖς ἀνταγωνιζόμενοι. Eodem modo apud Synes. Ἐγὼ δὲ ἴδιον ὄντων καὶ Ἡρακλέους, σύμβιον ὄντα τῇ Γόλᾳ, συμμαχοῦντα καὶ ἀφεστάτην. ‖ In choreis etiam παραστάτης dicitur qui præsultori secundus est: qui præsultor, etiā κορυφαῖος dicitur & ἐξάρχων & κυκλάρχων & χορεστάτης. Est enim hic ordo, vt præcētori proxim⁹ sit ὁ παραστάτης, & huic deinceps proxim⁹ sit ὁ ἐπιστάτης. Exēpla

ex Aristot.& Basil.habes apud Bud.pag7. Cam.interpr. adiunctum. ‖ Est etiam vocabulum architectonicum. Apud eos enim parastatæ dicuntur pilæ quadratæ, aut lapides pilarum modo, columnarum astantes lateribus prominentibus ipsis columnis partibus duabus, aut secundum alios, tārùm sui medietate. De quibus vide Vitruu.lib.5, cap.1. A quorum similitudine, alterum crūris os, parastates nominatur in iumentis à Vegetio, quod & παραστάτιον appellatur Polluci. In catapulta autem παραστάται vocantur arrectariæ tabulæ, dextra ac sinistra, vt Turnebus annotat Aduersar. lib.2, cap.4, vbi catapultæ descriptionem quæ est apud Vitruuium lib.10, cap.15, explicat. ‖ Apud anatomicos autem duo testium sunt παραστάται (id est, vt Camer.ex Poll.tradit, meatus quibus de testiculis ad cannalem virgæ semen deriuatur) quorum alter κιρσοειδὴς dicitur, hoc est varicosus: corpus id quod vtrique testi antestat in modum pyramidis efformatum, incipiens paulo supra testem, quà venæ & arteriæ spermaticæ coeunt & commiscentur, deinde post multos gyros & circumuolutiones, varicum in modum paulùm latescens, & in superiorem testis partem insertum. alter ἀδενοειδὴς, glandulosus: corpus seu glandula meatui vrinario supraposita, vasorum semen deferentium insertionem excipiens. Est autem ad humillimam vesicæ partem sita, media quodammodo inter vesicæ corpus & eius cervicem. Verùm hanc aliqui non παραστάτιν sed ἐφεστάτιν appellant, quò vitent ambiguitatem. Gal. ἐν ταῖς γλώτταις annotauit παραστάτας ab Hippocr. ἐν τῷ σέλει φλεγμῶν vocari τοὺς ὑπερδυμίδας. Hæc inter alia Gorr. improbans παραστῶν definitionem apud Paulum Æginetam. Quos intellexit Athen.lib.9, παρὰ τοῖς πολλαχοῦ ἡμῶν καὶ οἱ καλούμενοι παραστάται. de quibus paulo pòst, οἱ δὲ οἱ ὄρχεις οὕτω καλούμενοι. Eorūdem fit mentio apud eundem lib.10, ex Platone comico. vbi & πλακοῦντος ἐσόρχου meminit. ‖ Παραστάτης dicitur etiam osticulū laryngis quod à similitudine literæ Υ appellatur ὑοειδὲς, Os gutturis tōsilis subiectum, τῆς αἰσθάνεται ὑποκείμενον ὀστοῦν, ἀφειστηκὸς πολὺ τῆ βρόγχου κεφαλῆ, vt Pollux tradit: Herophilus autem (vt idem annotat) παραστάτην appellauit διὰ τὸ παρεστάναι τοῖς αἰσθάνεσθαι. ‖ Παραστάται Hesychio sunt οἱ ἐκ τοῦ ὦας τιμωρεῖται Etymologico οἱ ὑπηρετοῦντες βαστάζοντες. Fœmininum à παραστάτης EST Παραστάτις, ιδος, ἡ, quod metaphoricè accipitur pro socia & auxiliatrice, seu opitulatrice. Greg.in Epitaph.patris, ὀρφανῶν καὶ χηρῶν παραστάτης. Bud. Et apud Xenoph. Apomnemon.2, virtus est ἀμφὶς παραστάτης τοῖς οἰκέταις, benignè illis adest. Camer. COMP. Συμπαραστάτης, ου, ὁ, Qui vnà à latere adstat, Socius, Adiutor. Aristoph. Ὅπως δή μοι καὶ πᾶλλα συμπαραστατῆτε ἔσται, καὶ ζωπῦρος ὅστις ἔτ' ἦν, id est ξύμμαχοι, vt ex sequentibus patet. hoc est, Vt mihi adsitis & opem feratis, Simul vindices & defensores sitis. Bud. ET Παρασταίω, ῶ, A latere sto, Adsisto, Sto apud seu iuxta. Sophocl. Œdip.tyr. Οὐ δὴ σὺ πυρᾶς ὀκταλῆν, δοκὸν θρόνοις Παρασταθεῖσαν τοῖς Κρεοντείοις πύλας. Et metaphor. Adsum, Auxilior, Opitulor. Aristoph. in Thesmoph. ἡμῖν θεοὶς παραστῆναι, deos nobis auxilio affuturos. COM. Συμπαραστατέω, Vnà à latere sto, Vnà adsisto. Item, Vnà auxilior, Vnà adsum & opitulor. συμμαχῶ. Aristoph.

Παραστατικός, οῦ, ὁ, q.d. Exhibitiuus, Repræsentatiuus. Syn. De insomn. ἀλλὰ τότε μὲν ἡμῖν παρελήφθη παραστατικὴ τῆς ἀξίας τῆς περὶ τὸν ἐπαφανίζοντα ζωήν, Istud quidem nobis ademptum sit ad ostendēdā dignitatem. ἕλκη παραστατικά, Actio ad exhibendum, quam intendit is qui rem præsentem vindicaturus est, Bud. ‖ Παραστατικοὶ ἄνδρες, Qui præsentia animi præditi sunt: quæ dictio non solùm robur animi καὶ τὸ πολυφρόνιμον τῶν φρονήματος significat, sed etiam extemporalem expromptámque solertiam, ac nusquam deprehēsam, sed vbique instructam & consultam. Sunt igitur παραστατικοί, οἱ ἐκ τοῦ παρόντος χαίροντες εὐθυμοῦσι καὶ σπεύδουσι, καὶ ἐκ τοῦ παραχρῆμα βουλεύσασθαι, Qui nunquam sibi desunt, Qui aut animi præstantiam, aut consultæ mentis copiam tanquam in numerato habent, οἱ ἐκ τοῦ καιροῦ ἡδυνόμενοι, οἱ ἐκ τοῦ καιροῦ βουλευτικοί τε καὶ ἐπιτηδειοποιοί, οἱ ἐκ τοῦ παραχρῆμα εὐπορίας ποιοί. B. Et παραστατικὴ ἕξις, Præsentis animi affectio, quæuis pericula subire parata. At in malam partem accipi videtur apud Polybium lib.2, ἀλλ' ἐπιτηδείως ἔχειν πρὸς τὸ πλεονάζον καὶ παραστατικὴν λαμβάνειν πρὸς ὁρμὴν, vbi Camer.interpr. Efferari tandem, & induere animum immanem. ‖ Item Excitandi vim habens & irritandi. idem quod διεγερτικός, παροξυντικός, παρορμητικός. Plutarchus Lycurgo, ἀλλὰ καὶ τὰ μέλη εἶχεν ἐγκρατῆ θυμοῦ καὶ παραστατικὰ ὁρμῆς ἐνθουσιώδους. Et in Instit. Lacon. eadem de re, κἂν ἔστι τι ἐλαττωτικὸν ἐγκρατοῦς θυμοῦ καὶ φρονήματος, καὶ παραστατικὸν ὁρμῆς ἐνθουσιώδους καὶ ἐπαγωγοῦ. Vbi possit etiā exponi Addens animo impetū (vt addere animum Lat.dicūt) aut Excitās in animo impetū: sicut res παρεσκευασμένα παρὰ πόδας πρὸς τὸ κίνδυνον, apud Polyb. VNDE Παραστατικῶς, Præsenti animo, Prompto animo, Intrepido & fidenti animo. Polyb. παραστατικῶς καὶ θαρραλέως ἐπήρμοσαν εἰς τοὺς ἐπιστῶτας καιρούς, præsenti animo atque admirando sese præsentibus temporibus accommodabat. Et apud Suidam, ὁ δὲ ἔχαρε πικρῶς καὶ παραστατικῶς, ἀλάστορας ἵππακλῶν καὶ παλαμναίους δίκας τῆς ὀπτηλῆς. Apud eundem, διελέχθη παραστατικῶς ἅμα καὶ παῤῥησιαζομένως. Itē, παραλυκώπιον τὸν κίνδυνον ὑπέμεινας. ‖ A Camerario exponitur Vehementer.

C. Ἀντιπαράστασις, εως, ἡ, Figuræ rhetoricæ nomen: Trapezūtius vertit Obsistentiam: alii Depulsionem dici posse existimant. Similis est (vt Budæus scribit) ἐνστάσει, & quasi ἔνστασις secundaria. Vide Cōm.pag.223. Cam. eam scribit pertinere ad μεταφοράς, i.ad translationes rhetorum, seu commutationes, esséque enstasin vehementiorem, quæ refutat simpliciter factum: vt, Non decet honestos iuuenes ornatus varius & lenocinium formæ: at ἀντιπαράστασιν esse mitiorem: vt, Concedantur sanè & viris munditiæ, ac liceat illis vti exquisitiore ornatu: talis tamen est inhonestus. Apud dialecticos autem enstasin esse dicit obiectionem contra argumentum, mutata conclusione. vt si inferatur, Ergo eruditi philosophia sunt viri boni: per enstasin ἀντιπάστασις opponatur, Quidam non sunt boni, vt Alcibiades & Critia. VNDE Ἀντιπαραστατικῶς, οὐ, ὁ. vt ἀντιπαραστατικὸν κεφάλαιον, quum quid negatur, non simpliciter, sed addita circunstantia. v.l.

Παράστας, άδος, ἡ, Postis, Lignum aut lapis ab vtroque ianuæ latere stans. vnde & nomen habet. idem quod σταθμὸς apud Homerum. Poll.lib.1, σταθμοὶ δὲ τὰ ἑκατέρωθεν ξύλα τῆς πλευρᾶς τῆς θυρεῶν, ἃ καὶ παραστάδας φασίν. Greg. αἱ τῆς ὑπαίθρου θυρῶν παραστάδες. Latini vocant etiam Antas: id est (vt Fest.exponit) latera ostiorum. Citat & Pollux ex Cratini Dionysalexandro, παραστάδας βούλει καὶ θεσπεσίας πυκίλας. Vitruuius quoque lib.6, cap.9, vbi de Græcorum ædificiorum eorumque partium dispositione atque nominibus differit, quæ ab Italicis moribus & vsibus discrepāt, hoc vocabulo vtitur: at in diuersa significatione. Locus (inquit) inter duas ianuas, Græcè θυρωρεῖον appellatur. deinde est introitus in πρόστυλον. id πρόστυλον in tribus partibus habet porticus: in ea parte quæ spectat ad meridiem, duas antas inter se spatio amplo distantes, in quibus trabes inuehuntur: & quantum inter antas distat, ex eo tertia dempta, spatium datur introrsus. Hic locus apud nonnullos προστὰς, apud alios παραστὰς nominatur. Sic ille. ‖ Item Porticus. Euripides Phœniss. Νὺξ ἦν, ἀδράστου δ' ἐλθόντες παραστάδας, Nox erat, Adrasti accesserámque ad porticus, vt Camer.interpretatur. Ex eodem Eurip. Eust. παραστὰς citat in priori significatione sumptum: locū tamen non adscribit. Quòd si de hoc loco intellexit, synecdochicè caperetur pro tota domo, aut ostio aut limine. Xenophon Hierone, πολὺ πόλει τείχεσί τε καὶ ἐπάλξεσι καὶ παραστάσεσι καὶ λιμέσι κατεσκευασμένῃ, Vrbis præclarè facta mœnia, tēpla, porticus, forū multiplex, portus, Cam.interpr. Quidā tamen hīc interpretantur exhedras, qui hunc locum à Polluce innui putant lib.7, cap.27, vbi scribit, παραστάδας δὲ ὁ Ξενοφῶν, ἃς αἱ τῶν ἐξεδρῶν. Sic enim legendum ibi existimant pro πτερίδας: propterea quòd quum mentionem fecisset τῶν ἐκ θύρας ξύλων, locúmque ex Cratino citasset de παραστάς, statim quasi de diuersa significatione subiiciat, παραστάδας δέ.

Παραστάδην; Astando, Stando à latere, Propè ſtãdo: Od. κ, ἀνήλιος δ' ἐπαίρει Μενελάου ἰπποπόλοισι, παρεστάδην ἄνδρα ὁρῶντα. id eſt πλησίον ἑστῶτα, vt ſchol. exponit.

Παρεστώς, ῶτος, ὁ, Præſidentia & robur animi. vt Bud. interpr. pag. 122. Latinè Præſens animus & animi præſentia dicitur, vt à Terentio in Eunucho. At Cicero dicit Animus acer & præſes. Idem De officiis, dicit, Præſentis animi vti conſilio, quod Bud. ibidem reddit, σύμβουλον χρῆσθαι τῷ θυμῷ τῷ παρεστῶτι. (Synonymum vocabulum eſt λῆμα) Idem Bud. interpr. Animi præſtantia, Honeſta generoſaque fiducia. Diodor. in hiſt. Alex. ἅτε δὴ τῷ παρεστῶτι τῆς ψυχῆς πλουτοποιοῦντες, ἐπιφερόμενοι τοῖς ἔργοις, animi fortitudine & præſtantia præditi & excellentes. Bud.

Παρίσταμαι, Propè adſto, Aſſiſto. v. l. Eadē apud Demoſth. ἐκ παρεστηκυίας αὐτοῦ τῇ γνώμῃ interpr. Ad animū eius ſubire.

Περίστημι, (q. d. Staruo circum, ſeu colloco, aut circumquaque, Circumſtare facio) Circumpono. Item Circundo, Cingo. Thucyd. lib. 8, pag. 297, πρίσαι ἀφιστασιαυλόμους, καὶ φρουρὰς περιστῆσαι τῆς ἑαυτῶν καταπάυσεως. Sic Herodian. φρουρὰς περιστῆσαι τοῖς ξίφεσιν. Plutarch. in Cam. τὴν Καπιτωλίου φρουρὰν περέστησε, Capitolio præſidium circumpoſuit, ſeu circundedit, Capitoliū præſidio cinxit. Alia conſtructione, Appian. Bell. ciuil. 3, φρουρὰς περιστήσαντες περὶ τὸ σῶμα, cuſtodes ſibi apponere, & corpori circundare, Bud. interprete. Sunt & qui περιστῆσαι φρουρὰς alicubi vertant, Circunſtatione militum munire, ex Gellio, ad magis exprimendam vim verbi. Περίστημι non ſolùm Circundo exponit Bud. ſed & Circumuenio, & Vndiqi immitto, afferens ex Polybio, πανταχόθεν περιστάσεως αὐτοὺς τῷ πολέμῳ. Dicitur verò & περιστῆσαι φόβον πᾶσι à Plutarcho in Fabio, pro Iniicere metum omnibus, & quaſi circumiicere: vel Iniicere, quaſi eum illis circandando. Eadémque forma dicitur ab eo in Lycurgo, περιστῆσαι κίνδυνον τῇ πόλει. Gregor. autem dixit etiam περιστάσαι ἀνάγκην ἡμῖν τὸ λέγειν.

Περίστημι, Redigo. Herodian. lib. 7, ἐπὶ δὲ ὁ Μαξιμῖνος τοὺς πλείστους τῶν ἐνδόξων εἶχον εἰς πενίαν περιστάσας, quum plurimas illuſtres familias ad egeſtatem redegiſſet. Ariſto teles Polit. 5, εἰς ἑαυτὸν περέστησε τὴν πολιτείαν, in poteſtatē ſuam redegit. Chryſoſtomus De ſacerdotio. ὁ μὲν γὰρ ἑαυτὸν ἀπώλεσεν, εἰς ἑαυτὸν περέστησε τὴν πολιτείαν. Ite pro Circūago in contrarium, Commuto in contrarium, Bud. p. 416 ex Æſchine & Athen. Affertur verò & ex Demoſth. aduerſus Bœotum, περιστῆσαι τὰ αὐτοῦ συμφορὰς εἰς ἐμέ, pro In me deriuare & deuoluere calamitates ſuas.

Περιστὰς vide in Περίσταμαι.

P. Περίσταμαι, Circunſto, Circunſiſto. Hom. Iliad. ρ, v. 95, — μήτως μοι περιστὰς ἕλκε πολεῖς. Hac autem in ſignificatione ſæpe περίστη & περιστῆναι ac περιστὰς inueniuntur, itidémque participium περιστάς. Thucyd. lib. 7, καὶ περιστὰς πανταχόθεν. Luc. πάλιν στῆναι περιστὰς ἅδην πυθόμενον. Synes. καὶ φωνὰς ἀφῆκαν ὅτι σωτῆρσιν καὶ περιστᾶσι λαῶν. Atque vt dicitur περιστῆναι τινὶ κίνδυνον, ſic etiam κίνδυνος περιστῆναί τινα, id eſt, ad verbum, Periculum circunſtare aliquem (vt loquitur Virgilius) Thucyd. ὅτε οὐ μέγιστος κίνδυνος περέστη τὴν πόλιν. Item ἀνάγκην περιστῆναί τινι, ſic ἀνάγκη περιστῆναί τινα, aut etiam τινὶ dicitur, vel περιστάναι. Demoſth. ἀνάγκη περέστη καὶ τοῦτο πάλιν ποιῆσαι, vbi non malè fortaſſe redderetur, Neceſſitate conſtringebatur. (Sic autem & Baſil. dixit cum datiuo perſonæ, μικρὸν περιστάντων ἡμῶν ἀβουλήτων κακῶν) Sed apud eundem cum accuſ. περιστάσης ὑμᾶς αἰσχύνης.

Περίσταμαι, Redigor, Cedo, Euado, Deuenio. Demoſthenes, καὶ τὸ πρᾶγμα εἰς ἀφανὲς ἐπιτήδειον ὡς περίσταται, res mihi atrociſſimè ceſſit. Iſocrates, ὁπόταν περίστωμεν τὸ πρᾶγμα. & alibi, εἰς τοῦτο περέστηκε τὸ πρᾶγμα, Eò tandem res deuenerunt, ſeu deducta ſunt. Sic περιστάντας εἰς τοῦτο τὸ πρᾶγμα, Demoſth. Item dicitur aliquid περίστασθαι εἰς τοὐναντίον. vt à Plutarcho in Pericle, περέστη τοῖς πέμψασιν εἰς τοὐναντίον ἢ ἤλπιζον, contrarium ei quem ſperabant exitum habuit. Sic Synes. ἅπαντα γὰρ εἰς τοὐναντίον μοι περέστηκε, omnia mihi in contrarium cedunt. Thucyd. i, καὶ περέστησαν ἡμῖν ἀφέλιμοι ἐς τὰ μάλιστα Θορικιῶν, &c. τῷ ἀβουλίᾳ καὶ δαπάνῃ φαινομένῳ. id eſt, Et quæ videbatur antea noſtra moderatio & prudentia eſſe, eò redacta eſt, vel eò deducta eſt, aut eò deuenit, vt nunc imprudentia & imbecillitas videatur. Dicitur verò & de perſona, vt à Syneſio, ἐς τοῦτο ἡμᾶς εἰς τὸ τῶν μὴ νῦν ἐπιτηδείων ἡμῖν ἀπορίας περιστῆναι, &c. Eo deuenimus vt, &c. vel, Eò iam mores nobis euaſerunt, vt Bud. vertit, pag. 426. Vbi verbum περίστασθαι vult etiam eſſe alicubi In contrarium cedere, (quod Plutar. & Syn. εἰς τοὐναντίον τινὸς περίστασθαι) vt in eo quem modò ex Demoſthene protuli loco. Affert autē ex eodem, ἐς ἀφανισμὸν τῆς βουλῆς δόξης περιστάντος, pro Adeóque res in contrarium circumactæ ſunt, vt qui eò redacti eratis, alieni vt præſidii egentes eſſe videremini, &c. Ex Luc. autem affertur εἰς τὸ αὐτὸ ὁ λόγος σου περιστῇ pro Oratio ad idem circūagatur, ceu reuoluatur. Περίστασθαι non ſolùm Deuenio, ſed & Peruenio, alicubi redditur, vt apud Plutarchum in Pericle, εἰς ἕνα περέστησε τὸ κράτος, ad vnum peruenit imperium. Nec minus incommodè fortaſſe εἰς ἕνα περέστησε τὸ κράτος reddi poſſit, Ad vnum pertinebit imperium, quàm apud Syneſium, τὸ τῆς ἀπολογίας εἰς ἐμὲ περέστηκε, vertitur, Purgatio ad me pertinet. Apud eundem Plutarchum redditur & Deſino, (quæ interpretatio affinis eſt ſuperioribus) vt quum dicit, τὸ μὲν γὰρ εἰς αἰσχρωπίαν, τὸ δὲ εἰς ἀδραποδωδίαν περέστηκε.

Περίσταμαι, Vito, Declino. Luc. in fine Hermotimi, εἰ λοιπὸν δίεις τὸ λοιπὸν καὶ ἄχρι πόῤῥω εἶ οἷ ὦ βασίζων ἐπιτύχοι, οὕτως ἐκπεφεύξομαι καὶ περέστομαι ὡς ἂν πολὺ τοὺς λυτιῶντας πρὸ κωῶν. Ioſephus autem vſus eſt cum particula μὴ, ita loquens de Moſe, περέστη γὰρ μὴ πολλοὶ τῆς πρὸς λόγον ἀσπαλιᾶς αὐτοῦ μιμνῆσθαι ἡδέωνται. vbi exponitur etiam Metuebat.

Περίστασις, ωος, ἡ, Circunſtantia. Ariſtot. Problem. Segm. 2, quæſt. 29, διὰ τί ἐν τοῖς πολεμικοῖς μᾶλλον ἱδρῶσιν ὅταν ἦ ψῦχος; ἢ ὅτι τὸ θερμὸν οὐ βαδίζει ἕξω διὰ πολὺ τῇ ψύχει περέστασιν; Propter frigoris circunſtantiam, Propterea quòd frigus circunſtet. Seneca Natur. quæſt. lib. 2, cap. 8, probās aeris vnitatem, contra eos qui ideo vacuum in eo ponebāt quòd auibus in illo tam facilis motus, quòd maximis minimiſque per illum tranſcurſus ſit, Aquarum quoque ſimilis facilitas eſt, nec de vnitate illarum dubium eſt: quæ ſic corpora accipiunt vt ſemper in contrarium acceptis refluant. Hanc noſtri circunſtantiam, Græci autem περίστασιν appellant: quæ in aere quoque ſicut in aqua fit. circunſtat enim omne corpus à quo impellitur. Exemplum huius ſignificationis ab Harpocrat. & Suida citatur ex Dinarchi Tyrrhenico. ſed in quibuſdam exemplaribus περίστασιν legi annotant. Eſt & vocabulū oratorium apud Hermog. & Aphthonium. Latini itidem rhetores circunſtantiam appellāt. Quintil. lib. 5, cap. 10, Hoc genus argumentorum ſanè dicamus ex circunſtantia: quia περίστασιν dicere aliter non poſſumus: vel ex iis quæ cuiuſque cauſæ propria ſunt. At L. 3, cap. 5, per περίστασιν ſcribit ſe intelligere negotium. Negotium autem ex Valgio definit congregationem perſonarum, locorum, temporum, cauſarum, modorum, caſuum, factorum, inſtrumentorum, ſermonum, ſcriptorum & non ſcriptorum: ſicut Hermogen: quoque περίστασιν eſſe dicit τὸ πρὸ ἡμῶν καὶ λόγοις καὶ πράγμασι, καὶ δίκαις καὶ ἐπιβουλαῖς, καὶ βίῳ, τόπῳ, χρόνῳ, ζήλῳ, ἀφορμῇ, αἰτίᾳ, πράγματι. Cicero autem quas περιστάσεις vocant hi rhetores, appellat Attributa perſonarum & rerum, ſeu negotiorum. Autor ad Herenn. Res circunſtantes. Quintil. etiam Adiuncta & accidentia. Περίστασις, Corona, id eſt Turba circunfuſa & circulum efficiens, vt Bud. interpr. apud Polyb. lib. 1, διὰ τὴν περίστασιν τοῦ ξαυθίππου λόγον διεδίδοσαν εἰς τὸ πλῆθος, i. Peruulgato ſermone per eos qui ipſum loquentem circūſteterant. Quibus addendum quod ex quodam grām. Bud. citat, περίστασιν antiquis dicta τὴν διὰ τὸ πρόχειρον παρουσίαν πλήθους, afferente hoc exemplum, ἡ δὲ πρωΐη καὶ δὴ μετὰ περίστασις, Populi circunſtantis corona. Sic etiam accipi putat Budæus apud Athenæum lib. 5, τὸ δὲ μέγεθος τῆς μελλούσης λήψεσθαι διὰ τὸ εὐδόκιμον τῆς περιστάσεως, ἐμπόλιον μισθοῦ: vt idem ſit quod ibidem, τὸ κυκλεῖσθαι περιστάσεις πλήθους. Sed tunc εὐδόκιμον acciperetur actiuè pro in-

credulus: commodius igitur referri potest ad rem ipsam & argumentum de quo verba facturus erat. Quò pertinet illud Gellii libro 7, capite 4, explicantis cur dictum sit captiuos sub corona venundari, Quòd milites custodiæ causa captiuorum venalium greges circunstarent, eáque circunstatio militum, corona appellata sit. Vbi itidem circunstatio est περίστασις, id est ipsi circunstantes. ‖ Item Casus circunstans aliquem, Necessitas circunstans: seu (vt Budæus interpr.) Casus incommodus, Clades & Status afflictio. (nam plerunque de rebus aduersis dicitur, quæ hominem quasi circunstare videntur, & certo spatio circunscribere è quo euadere nequeat, aut in arctum redigere & opprimere) ξυμφορά, vt apud Stoicos præcipue accipi testantur grãmatici. Apud Phalar. in Epist. ἐοικὸς ἦν ὅτε, καὶ περίστασιν ὑπενεγκεῖν τῆς παρείσης, casu quodam aduerso quasi circumuentum. licet hic nõnulli seditionẽ intelligi isto vocabulo existiment. Polyb. ὅταν τὰ τῆς περιστάσεως καταπίγῃ, ad verbum, Quum vrgent res circunstantes (vt quidẽ in rhetorũ scholis loquuntur) hoc est, quũ pericula quæ circunstant, vrgent. vel, Quum necessitas vrget. id est (vt idem Polyb. loquitur lib. 3): ἡ περιστῶσα καιρὸς, necessitas & temporum difficultas: seu (vt Thuc.) ἡ περιστᾶσα ὕλη κίνδυνος. Et lib. 2, de Arato, αὐδρα δυνάμενον πάσης ἀνοχλῆν περιστάσεως, Qui opprimi nullo aduerso casu possit: vel, Qui perspicere possit quid potissimum agendum sit in vnaquaque necessitate. Idem in 1, εἰς τὸν ἥκοντα περιστάσεως, ὥστε, &c. Laert. in Zenone, γένεσθαι δὲ ἐν τῇ περιστάσει ἀφορᾶν τὸν σοφὸν καὶ περίστασιν, si circunstantis temporis necessitas vrgeat. id est, si necesse sit, vt B. interpr. Apud eundem Dionysius πῶς ἂν τὸν ἥδιστον δι' περίστασιν ὀφθαλμίας, quòd eum quasi circunstans oculorum dolor ad id faciendum adigeret, seu Afflictio & casus aduersus, vt Bud. interpr. Et apud Alexandr. Aphrod. in Problem. πῶς σκώπτομεν excogitatæ sunt χάριτες τῆς περιστάσεως. Interdũ verò additur nomen adiectiuum, vt apud Polyb. 19, διωσάμενοι δριπίτας καὶ μαχίμους περιστάσεις, depulsis à se grauissimis maximisque periculis quæ eos circunstabant. Et in lib. 2 Maccab. περιέχον αὐτοὺς χαλεπὴ περίστασις, grauibus circunuenti sunt necessitudinibus. vt Salust. dicit, Omnibus circunuentus necessitudinibus: & Cicero, Periculo circunuenti, & Horatius, Incommoda multa circunueniunt senem. Similiter apud Dioscor. lib. 7, in præfat. οἱ δὲ μοχθηρὰν συνείδησιν ἢ χαλεπὴν περίστασιν ἰδιοσυγκράμβοι βασάνους, mala conscientia adacti, aut grauibus circunuenti necessitudinibus ac periculis. Aut, Grauibus eos circunstantibus calamitatibus (vt Liu. Tot circunstantibus malis) vel (vt Ruell. interpr.) Tristi aliquo euentu oppressi. Et aliquanto pòst, ὑπὸ τῆς λοιμικῆς περιστάσεως, si pestilens aer corpora quasi circunstet. id est tempore pestilẽtiæ. Alex. Aphrod. dicit λοιμικὴ κατάστασις. Et apud eundem, ὑπὸ τοιαύτης περιστάσεως τὸ σῶμα κακίζεται. Aliquando exponitur Rerum euentus, Vicissitudo. vt apud Basilium epist. ad Patroph. οὔτε καιροῖς οὔτε περιστάσεσι τῶν ἀνθρωπίνων πρᾶγμάτων συμμεταβαλλόμενον. Laert. in Herillo. μηδὲν εἶναι τέλος, ἀλλὰ καὶ κατὰ περιστάσεις καὶ πράγματα ἀλλάττεσθαι αὐτό, pro casuum varietate & rerum euentu mutari. Bud. Accipitur etiam in bonam partem pro Occasionis opportunitas, Temporis circunstantis seu rerum circunstantium opportunitas. idem ferè quod καιρός. Polyb. τὸν ὀπτιμὸν κόπτα τῆς περιστάσεως. At in hoc eiusdem autoris loco, ὀπτιμμένων δὲ χειμώνος καὶ περιστάσεως πρὸς ἀπολυθῆναι τὰς πλείους ἀλογωτέρας, interpres vertit, Quum iam hyems superueniret, & significationes de mari accederent. At quidam ibi accipiunt pro tempestate & maris commotione, figuratè. Generaliter autem capi pro Rebus circunstantibus, etiam in bonam partem (sicut in superioribus ferè in malam) ostendit hic eiusdem Polybii locus, lib. 3, de Abilyge, καὶ μὲν τὸν δόξαν καὶ τὸν τῆς βίου περίστασιν οὐδενὸς δεύτερος Ἰβήρων, Gloria & vitæ commodis nulli Iberorum secundus: seu Si vitæ circunstantias spectes, ad verbum. Dioscor. ἐπεὶ δὲ καὶ περίστασις τινὶς ἐν ὀδυνηραῖς ὁμοίως κινδύνοις ὑπάρχουσι, Casus qui hominem circũstare possunt, Casus quidam & res circunstantes. Synes. χάριν αὐτὸν εἰδέναι τῆς ἐμοὶ-

A σης αὐτὸν ἐφ' ἑαυτὸν περιστάσεσιν, gratiam habeat rebus circunstantibus à quibus distrahitur. Ita vt hoc vocabulo significentur omnia quæ hominem circũstare possunt siue prospera siue aduersa, siue tempus siue locus. nam ea omnia τῷ περιστάσεων nomine in rhetorum scholis comprehenduntur, vt suprà dictum est. At in hoc eiusdem Polybii loco, δι' ὧν τὰν περιστάσεων τὸν κύριος φωνήσεται, Suidas exponit ὁπτιματ. ‖ Περίστασις, Circuitus. Athen. lib. 5, αἱ δὲ τῆς περιστάσεως θύραι τὸν ἀριθμὸν εἶχον ἕξ, θύραις καπηλείοις τῶν ἐκτὸς ἐν περιστάσει, hoc est quæ circumcirca erant.

B

Περίστατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui circunstatur, si ita loqui liceat. id est, Qui circunstantium corona cingitur, Quem aliqui aut res aliquæ circunstant. Isocr. περὶ εἰρήνης. Θαυμαστὸν εἶναι τῆς οὐδὲν ὠφελούσας, ὑπὸ δὲ τῶν αἰσχίστων περιστατικὰς ἡδονὰς, id est (vt Suid. eum locum citãs exponit) περὶ ἃς κόπτεσθαι δεῖ μᾶλλον.

C. Ἀπερίστατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Quem nihil circunstat. Apud rhetores ἀπερίστατος, Circunstantiis carens, Circunstantiis non habens. Aphthon. διαλύονται δὲ ἥδε ὑποθέσεως, τὰ μὲν ἐν ὑποθέσει ἔχει περίστασιν, τὰ δὲ ἧττον ἀπερίστατα εἶναι. vbi opposita sunt, ἔχειν περίστασιν & ἀπερίστατα εἶναι. Sic ἀπερίστατα ζητήματα apud Hermog. Quæstio circunstantiã non habens: qualem esse dicit, si quis filium sine causa ἀποκηρύττῃ. ‖ Ἀπερίστατος, Desertus, Qui nulla circunstantium, à quibus auxilium ei ferri possit, corona cingitur. Phocylid. σῴζων δ' ἀπερίστατον ἄνδρα. ‖ Ἀπερίστατος, Quem nulla circunstant pericula, vt Virgil. loquitur, vt ἀπερίστατος ῥᾳστώνη apud Polyb. Status rebus secundis florens, in quem nulla clades aut alia rerum difficultas incurrit, nullum infortunium. Bud. pag. 417, ex Polyb. Nec absimili significatu apud Galenum lib. 2 περὶ φλεγμ., ἀπερίστατα ἕλκη, hulcera quæ, quia magna non sunt, nec vlla grauior ea circunstat incommoditas seu noxa, periculo vacant atque discrimine, hoc est (vt Gorr. explicat) quæ nec vitiosi humoris influxu impetuntur, nec sordida nec inflammata sunt, nec in circumposita carne intemperiem vllam habent.

C. Εὐπερίστατος, ου, ὁ ἡ. In Epist. ad Hebr. 12, ὄγκον λιθαρίμους παῖσα καὶ τὸν εὐπερίστατον ἁμαρτίαν, & peccatum ad nos circuncigendos procliue, vt Beza interpretatur: intelligens naturæ humanæ prauitatem, qua nihil æquè aptum est ad nos circunsistẽdos, ac proinde ad cursum nostrum impediendum. (Sic verò paulo antè dicit, εὐπερίστατος ἡμῖν νίφος) vt εὐπερίστατον hìc actiuam signif. habeat. alioqui si analogiam præcedentis compositi sequamur, εὐπερίστατος est Qui facilè circunsistitur, aut Bonas habens circunstantias.

Περιστατικὸς, οὐ, ὁ, Circunstantias habens, aut ad circunstantias pertinens. vocabulum rhetoricum. Et περιστατικὰ apud eosdem rhetores, ipsæ περιστάσεις, circunstantiæ. ‖ Item Aduersus, Calamitosus, Minus secundus. Bud. p. 416, ex Basilio. Sic accipitur etiam (vt idem Bud. tradit) apud Diog. Laert. in Zenone, pag. 359, καὶ τῶν κατορθωμάτων τὰ μὲν αὐτὰ περιστατικά, τὰ δὲ, περιστατικά καὶ αὐτὰ μὲν περιστατικὰ, ὡς ὑγιείας ὀπτωμένῃ εἶναι, καὶ τὰ ὁμοίως ἐν περιστατικοῖς, τὰ πρόσω ἴσως ἐστὶν, καὶ τῶν κτῆσιν διαφέρειν. vbi τὰ περιστατικὰ, & τὰ ἐν περιστατικοῖς, sunt opposita τῆς αὐτὰ περιστατικὰ, ac illa sunt calamitosa & affligentia & ad necessitatem adigentia, vt Budæus interpretatur: hæc autem, illis contraria.

D

Περιστατῶ, ὦ, idem quod περίσταμαι, Circunsto. Et περιστατόομαι, Circũsistor, seu Circundor. Areth. in Apocal. καὶ τὸ περιεκὸν τῆς ἀβδόσεως μεταλαμβάνει τὸ περιστατούμενα ἐν περιζώμασι, id est ii quos ille circunstat. vt apud Virgilium, Nec quæ circunstant te deinde pericula cernis. Bud.

Περιστατῶν, Circunstando, Circumcirca. Herodot. in Polymn. περιστάντες πάντῃ περιστατῶν, quum cinxissent illos circumquaque astantes. Thucyd. lib. 7, pag. 262, ἐβάλλοντο πάντῃ περιστατῶν, iaculis petebantur à circunstantibus, seu circumcirca, quos antè dicit πανταχόθεν ὑπὸ τῶν πολεμίων: & paulo pòst de ipsis inimicis dicit, περιστάντες καὶ πανταχόθεν, ἔβαλλον. ita vt ἐβάλλοντο πάντῃ περιστατῶν idem sit quod ἐβάλλοντο πανταχόθεν ὑπὸ τῶν περιστάντων καὶ πανταχόθεν πολεμίων. Et apud Theocritum in Pha-

macerutr. τὰ δ' ἄπτα πολὰ μᾶλλα θηρία πεμπύσασι ἀθρόα δὲ ἀλλάδια, tum multæ aliæ belluæ eam circumsistentes, tùm verò inter eas leæna. Apollonius Arg. 2, ἀθρόα δὲ ἠγρέσσατο, circumcirca.

c. 3. Ἀντιπείσαμαι, Comprimo, Coarcto, Intrò cohibeo. vt exponit Budæus, citans ex Aristotele in Probl. sect. 13, διὰ τί ἐν τῇ ψυχομένῃ χώρᾳ οἱ πάνυ μᾶλλον γίνονται; ἢ διότι, ἀντιπείσαντα τὸ ψῦχος εἴσω τῷ θερμότητι; Ἀντιπείσαμαι, pass. Cohibeor & coerceor vndique, vt exponit Budæus. A nonnullis redditur Resisto contrario modo: item Circumobsisto. Theophrastus in 6 De caus. plant. πέφυκε γὰρ τὸ θερμὸν ἀντιπείθεσθαι, quod Budæus interpretatur, Concoquit enim calor intra terrã compressus & cohibitus coactusque. Plutarch. in causis naturalibus ex eodem Theophrasto, τῷ ψυχρῷ τὸ θερμὸν ἐπιχωροῦν ἀντιπείθεται. Aristot. in Problem. sect. 24, διὰ τί ψυχροὶ μᾶλλόν τε τὰ ὕδατα ἐγκαταλείπεται τὸ θερμόν, καὶ ἀντιπείθεται πάσῃ, καὶ κωλύεσθαι ἐξίστησι. Itidem Sect. 33, ἢ αἱ νόσοι ἀντιπείθονται αἱ τῶν ὠῶν εἰς τὰ τῶν πτηνῶν πάθη. Bud. ἀντιπείθεσθαι exponit etiam Obsistere ex aduerso in hoc loco Aristotelis De mundo, μία δὲ οὐ πάντων πραγμάτων σωτηρία διαπέλει ἀντιπειθομένων ἀλλήλοις. Gaza non satis felix fuit in verbo hoc interpretando, vt docet Bud. in Comm.

Ἀντιπείσεως, ως, ἡ, Circumobsistentia, Cohibitio & compressio vndique circunfusa. quæ fit non minus à calore quàm à frigore, vt ait Budæus, citans ex Theophrasto De caus. plant. lib. 2, πλὴν δὲ τῶν ὑδάτων τὰ ψυχρὰ βέλτιστα. καὶ γὰρ πίνειν μάλιστα διὰ τὴν ἀντίπεισιν τοῦ θερμοῦ καὶ κατάψυξιν τῶν ῥιζῶν, id est (vt idem vertit) Propter cohibitum & coarctatum calorem à circunfuso frigore. Aristot. Probl. segm. 2, quæst. 16, cur dormientes magis sudent, διὰ τὴν ἀντίπεισιν; ἀθροίζεται γὰρ τὸ θερμὸν ἐντὸς· ἐξελαύνει τὸ ὑγρόν. Camer. interpr. ἀντιπείσεως, In contrarium subitò adactum sensum, vt est cutis horror in aqua calida. Vide Budæum in Comm. Vulg. lex. ἀντιπείσεως in corpore humano dici scribunt quum è loco superiore spiritus infrà coercetur & viceversa: idque fieri per cõsensum & cognationem partium, id est per συμπάθειαν.

C. Προΐστημι, q. d. Statuo ante, seu colloco. Sed exponitur Propono, item Præpono, Antepono, Antefero. Nonnunquam verò & Præ me fero. Præterea Prætendo, Prætexo. Sæpe etiam Præficio. De quibus significationibus sigillatim dicam. sed prius admoneo, προΐστασθαι voce pass. potius vsurpari, aut in aor. medio προστήσασθαι. Propono, vt apud Luc. καὶ τί αὖ ἄλλο ὑπόδειγμα πάνυ ἄμεινον προστησόμεθα; quódnam autem exemplum melius proponemus? Præpono, seu Antepono: vt apud Gregor. τὸ χεῖρον αἱρεῖ ἄμεινον προστησάμενος. Præ me fero: vt apud Aristidem, εἰ μή τι προστησάμενοι χρῆμα φαυλότερον τοῦ λόγου. At Prætendo, Prætexo: vt in hoc Demosthenis loco Pro corona, καὶ τὸ μὲ ἀγῶνος ὅλου τινὰ προσεπιθεῖναι ἰσχύειν προφάσεως. Synes. ὃς ἡμῖν αὖ τινὰ ἐκκλησίαν προστησάμενος αὖθις βαλανεῖον, ecclesiam prætexens. nec enim dubiũ cuiquam esse potest quin hoc significare voluerit Synesius. adeò vt minùs Bud. puduisse pro Moderari etiam ac regere hic accipi posse. Idem προστασία accipi ait & pro In primis pono, In principiis loco, afferens hæc ex Gregorio, αὐτὸν προστησάμενος τῷ λόγῳ τὸν ἐκείνου πάτερ· & subiungens hanc interpretationem, Defensorẽ & protectorẽ moderatorémque orationis huius Deũ in primis locantes. Hæc autem ad significationem verbi Præficio accedunt: quam in isto Herodiani loco habere videtur, lib. 7, προστησάμενος ἑαυτῶν χειροτονήτας βασιλέας. simul verò defensionis protectionisque (vt in illo Gregorii loco) significationem inclusam habet. quod & de isto Synesii loco dici potest, καὶ τῷ ὅτι ῥᾳστώνου θρυλουμένου ὑπ' αὐτῶν δυνάσται προστησάμενος. Itidem certè Budæus quum προστασία dixisset poni etiam pro Præficio, Præfecturam confero, & ex Demosthene, καὶ Ναίρας ἀτιμώσαι, προστῆναι Στέφανον τοῦτον αὐτῆς, subiungit tamen hanc expositionem, Hunc sibi Stephanum tutorem & defensorem vindicémque assumit. Addit autem ex Andocide, αὐτὸν δ' αὐτῶν προστήσασθαι ξυμμάχων γενέσθαι Κυζικηνῶν. Affertur verò & ex Plutarcho in Solone, προστησάμενοι τὸν Σόλωνα pro Qui ducem Solonem sibi præfecerunt. Accipitur προΐστημι & pro Profiteo, προαγορεύω, (pro quo mendosè in vulg. lex. sicut & in Cõm. Budæi legitur προστρέπω) vt προστῆναι τινὰ τῶν ἁλμάτων, in Pand. Itidémque προΐσταμαι dicitur mulier pro Prostare, vt docebo infrà.

Προΐσταμαι, q. d. Sto antè, vel compositè, Antesto, aut Antisto: sicut dicitur Antistes, quod & compositio emverbi προΐσταμαι sequi videri potest. id est, eadem forma dici προΐσταμαι pro Præsum, Præfectus sum, &c. qua dicitur a Latinis Antistes cerimoniarum pro Præfectus cerimoniis. Thucydides lib. 2, ὅσον τε χρόνον προῆν τῆς πόλεως ἐν τῷ ἐρείῳ μυχείῳ ἐξαγαγὼν καὶ ἐσχάλας διφθέραις αὐτόν. Idem, οὕτω γὰρ μάλιστα προεστήκεσαν τῆς μαστροπείας. (vbi προεστήκεσαν existimo verti etiam posse Autores erant: vt Budæus apud Themistium, οἱ προεστῶτες μόνοι τῆς δόξης, reddit, Qui autores sunt & assertores huius opinionis) Demosth. Pro corona, καὶ μεγίστων δὴ πραγμάτων τῶν κατ' ἰμαυτὸν αἰθρώπων προεστώς, id est Curæ & administrationi præfectus, & Summam curam ac potestatem habens. vt vertit Budæus, qui & apud Herodianũ, τῆς βασιλείου μνήμης προεστώς reddit Qui erat principi à memoria. Affertur verò ex Thucydide rursum, προεστάναι τῇ δήμου: & ex Herodoto, προεστὰς τῆς σφετέρου παρεούσης. Plato Epist. 7, μεγάλης προεστὼς πόλεως. Item ex Plut. in Pericle, οὐ κοσμίου προεστῶσα ἱρμαίας, οὐδὲ σώφρονος, Quæ parum honesto quæstui præesset. Sed & diuersa constructione ex Xenoph. Œcon. προεστῶσα πρὸς τὸν ἱππον. ‖Huic autem affinis est, atque adeo sæpe annexa significatio qua ponitur pro Tueor, Defendo, Patrocinor. (sicut & in significatione actiua ostendi) nam & qui aliquem tueri vult, solet ὑπὲρ αὐτοῦ ἵστασθαι. (vnde & πρὸ αὐτοῦ ἵστασθαι apud Hom. in hac verbi προΐσταμαι significatione) Demosth. in Timocr. πρὸ ὑμετέρων δικαίων προΐστασθαι, iura vestra tueri & defensitare. Bud. Chrysost. οὐ προΐσταται ἀδίκῳ τὸ εἰπεῖν ὅτι ἐν πλάνῃ εἶχον. Huc pertinet quod apud Sophoclem legitur in Aiace, pag. 48, — φίλοι προΐστ' αἰεὶ δικαίας τύχας. Sed & magis peculiariter significat hoc verbum Defensionem causæ alienæ susципere, euentúmque præstare, Liti pro alio se opponere. cuius significationis exempla profert ex Demosthene Bud. pag. 488. ‖Προΐσταμαι, Prosto (vnde Prostibulum) Æschines, προεστάναι τῇ μητρὶ ἔφη. Athen. προεστηκὼς ἐν ἑταίραις. Et cum genitiuo apud eundem, καὶ ἱρμηνέσιον προεστῶσι τῶν ἐπιθυμιῶν. vbi Bud. vertit itidem Quæ prostabant in formicibus, Videtur tamen & simplicius posse accipi propter additum genitiuum.

Προΐσταμαι, pro Antecello, ex Platone in Timæo, πάντων προεστὼς ψυχία. Eadem planè forma qua dixit Cato brassicam antistare omnibus oleribus: & Tacitus, Locis, ordinibus, dignationibus antistare.

Προΐσταμαι simpliciter pro Sto ante: ex Plut. in Publ. τοῖς προεστηκόσιν ἢ προεστῶσι.

Προΐσταμαι pro Obsto, Obsisto, in vulg. lex. affertur ex hoc Sophoclis loco in Aiace, pag. 64, Ἦ σοὶ γὰ Αἴας πολέμιος προεστὼς πυρί; At scholiastes huic expositioni non astipulatur, quippe qui explicat, προεστὼς πολέμιος ἐμβὰς χθονί. Illam certè obsistendi significationem verbo προΐσταμαι potius conuenire, satis notum est.

Προστασία, ας, ἡ, Imperium quo aliquibus præsumus, Præfecturæ dignitas, Præfectoria dignitas. Thucydides lib. 2, de Chaonibus, ὧν ἡγοῦντο ἐπ' ἐτησίᾳ προστασίᾳ οἵ τε ἀρίστου Φάντος Φώτιος καὶ Νικάνωρ, Quorum duces erant annuam præfecturam gerentes Photius & Nicanor ex principe familia orti. Suid. ex Polybio, ὁ δὲ ἐξέπεμψε τὸν Πόπλιον μετὰ μεγάλης προστασίας, id est δυνάμεως, ἐξουσίας, cum maximis copiis quibus præerat. Nisi aliquis malit, Cum maximis copiis auxiliaribus. nam βοήθεια ab eodem exponitur. At in hoc eiusdẽ Polyb. loco, Γαΐῳ ἀντιβουλίῳ, καὶ τινα προστασίαν ἀξιωματικὴν ἐπιφέρουσα. vulg. lex. interpr. Mulier autoritatem cum dignitate præ se ferens. ‖Item Cura, Tutela, Patrocinium. quo ante aliquem nos statuimus ad eius contra aduersarium aut res aduersas defensionem. interdum & Auxilium. Polyb. lib. 5, Ἀνίοχος δὲ προσδεξάμενος τὴν παρθένον, μετὰ τῆς ἁρμοζούσης ἀπιστίας καὶ προστασίας, excipiẽs illã & cu-

ram eius getēs vt decuit. Demosth.contra Onetorem, A
πῶς οὐ πολλὴ ἀφειδία ἔσῃ; ἵνα τοῦτ' οὐχ ὁμολογουμένῃ προστα-
σία; id est(Bud.interpr.) Nónne his planum fit,istos liti
alienæ se opponere,sicque eius tutores, vindices,asser-
tores ingereret Ex Aristide itidem pro tutela & protec-
tione idem Bud.citat. At προστασία & Patrocinium i-
dem esse testantur hæc verba Plut.in Romulo,vbi di-
uersas etymologias affert nominis Patriciorum, οἱ δὲ
[Πατρικίους καλεῖσθαι λέγουσι] ἀπὸ τῆς πατρωνείας. οὕτω γὰρ
ἐκάλουν τὴν προστασίαν, καὶ καλοῦσιν ἄχρι νῦν, οἱ δήμαρχοι Πά-
τρωνά τινα τῆς φυλῆς Εὐανδρον προσαγορεύοντες, καθάπερ τὴν
ὑποδεεστέρων ἔντα καὶ βοηθητικόν, ἀφ' οὗπερ τῆς προσήκειν τοῖς B
τὴν ὑποδεεστέρων ἐπιμέλειαν ἀπολιπεῖν. ita vt προστασία sit καθάπερ
ἐπιμέλεια τῆς ὑποδεεστέρων καὶ βοήθεια. Synelius epist.57, ἀπο-
γνῶναι δὲ προστασίας ἀδικουμένων, patrocinium eorum qui
iniuriam patiuntur. ‖ At in hoc loco Æschin. De
falsa leg.δεῖ πρῶτ' Ἀθηναίων ἐξ ἀκροπόλεως προπύλαια μαν-
θάνειν εἰς τὴν προστασίαν τῆς Καδμείας,Didymus,teste Har
pocr.& Suida,exp.προστασ, id est, vt nonnulli vocant,
προστάδα.

Προστάτειος,ου,ὁ,Præses,vt in vulg.lex.exponitur. Apollo C
autem προστάτης dicitur (teste schol. Soph.) quòd an
te fores statueretur, ὅτι πρὸ τῆς θύρας ἵδρυται, seu (vt Ca
mer.interpr.)Patronus, cuius statuam ante ædes conse
cratam ponebant.Bud.eum dici scribit quasi Vestibu-
larium & liminarem,quasique ianitorem.Soph.Electr.
Κλύων αὖ πάλαι φωτὸς προστάτου.Demosth.contraMidiam,
καὶ οὔτ' ἄν ἄλλῳ Διὶ Ἀπόλλωνι προστατείῳ πρὸ τύχης ἀρᾶσθαι. Paus.
Att.32,Ἀπόλλωνος ἱερόν ἐστιν ὃ δεξιᾷ προστατείου.Et προστα-
τήριος μοῖρα apud Plutarch. Symp.3,quæst.7,mensis quo
Athenis mustum bibere incipiebant ac libabant,vt in- D
noxius & salutaris eius vsus ipsis deûm beneficio con-
cederetur.

Προστάτης,ου,ὁ,Præfectus, Præses, Dux, Qui rei alicui præ-
est,eámque administrat.Xenoph.Pæd.7,pag.108,εἴλετο
τὸ μὲν πάντες οἱ κύκλῳ βασιλεῖς προστάτην ἑαυτῶν πολέμου, vt bello
isti dux præessem: id est στρατηγὸν, vt ibidem vocat. Et
Hell.3,initio,πάσης τῆς Ἑλλάδος προστάται εἰσι. Chrysost.
δεῖ δὲ αὐτὸν[τὸν νόμον] προστάτην εἶναι τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ αἰσχροῦ,
καὶ ἄρχοντα καὶ ἡγεμόνα, honestorum ac turpium præsi-
dem,principem ac imperatricem. Sic apud Aristoph. E
Equit.βούλομαι πρῶτον ἵνα προστάτου, schol. exponit τὸν
προϊστάμενον τῆς δήμου,hoc est δημαγωγόν. ‖ Item, Pa-
tronus, Tutor.Plutarch.in Romulo, de potentioribus,
πατρώνας ὀνομάζων, ὅπερ ἐστὶ προστάτας, ἑαυτοὺς δὲ πελάτας, ὅ-
περ ἐστὶ θεράπας.de quibus paulo pòst, προστάται δικαζομέ
νοις, συμβούλους τε πάντων καὶ συνηγόρους ἑαυτοὺς παρεῖχον. Et
in Mario, πατρώνας καλοῦσι τοὺς προστάτας οἱ Ῥωμαῖοι. Sic
accipit Bud.apud Appian.lib.2 Bell.ciuil.ὧν ἐν τῇ Ἀλλο-
βίγων προστάτης,In cuius clientela erant Allobroges: ὅσ-
περ ἀπαίσας πόλεσιν ὅτι ἔξω ὁ Ῥώμη προστάτης. Sic accipi F
potest etiam locus Xenoph. πάσης τῆς Ἑλλάδος προστάται
εἰσι, Totius Græciæ tutores & patroni, Tota Græcia
in ipsorum tutela & clientela est:de Lacedæmoniis. So
phocl.Œdip. tyran. θεὸν οὐ λύξω ποτὲ προστάτην ἔχων,semper
mihi patronus & defensor Deus sit,Cam.interp.
Sic apud Greg.θεὸν ποιεῖται προστάτην καὶ τῆς ἐπηρείας, Vin-
dicem,Defensorem. Bud. Peculiariter autem Athe-
nis προστάται dicebantur οἱ τῆς μετοίκων προστάτης, pere-
grinorum & incolarum patroni.vnusquisque enim in
cola tenebatur ciuem quendam νέμειν προστάτην, ado-
ptare sibi patronum, vt Suidas tradit, & Harpocr. qui G
Hyperidem & Menandrum autores citat.ex quo vide
tur esse quæ apud Suidam sunt, ἄχθομαι δὲ καὶ φέρω βα-
ρέως τὰ τῆς πόλεως προστάματα.ὁρῶ γὰρ αὐτὴν προστάτας χρω-
μένην αἰεὶ πονηροῖς κἂν ἓις ἡμέραν μίαν χρηστὸς γένηται, εὐθὺς πο
ρρὼ γίγνεται. Aristot. Polit.3, πολλαχοῦ μὲν οὖν οὐδὲ πάντων
πλέων οἱ μέτοικοι μετέχουσι τῆς ἰσοτίμου πολιτείας, ἀλλ' ἀνάγκη
νέμειν προστάτην. Et apud Hesych.ἕως τῆς Κρέουσης προστάτου
χρεία ἔσομαι. Vnde ἀπροστατεύτου δίκη,de quo paulo pòst. Vi-
de etiam sequens προστάτις. ‖ Fœm. est Προστάτις,ιδος,
ἡ,Patrona,Suffragatrix.Bud.pag.488, ex Chrysostomo
in Epist.ad Hebr.At in Epist.ad Rom.16, προστάτις πολ- H
λῶν ἐγενήθη καὶ ἐμοῦ, Beza interpr. Tum multis ho-
spitiũ præbuit, tum mihi: non assentiens iis qui putãt
eam suo patrocinio & defensione multis adfuisse, eò
quòd granius hoc sit quàm vt mulieri conueniat: ita A
vt προστάτης eadem sit quæ πρόξενος. πρόξενοι autem &
προστάται dictos fuisse qui à ciuitate aliqua deligeban-
turvt hospites ac peregrinos domum suam atque adeo
in fidem suam reciperent. VNDE Προστατικός,ὴ,όν,
Ad προστάτην pertinens, Qui προστάτου est. aut Peritus
muneris τῆ προστάτου. ET Προστατέω SIVE Προστατεύω,
Præsum,Præsideo,Synes.ep.57,διώκητα αὐτὸν καὶ ἐπαρχίας ἐν
πόλεων προστατεῖν, & episcopi esse & ciuitatibus præesse,
seu magistratus esse. Sic etiam apud Xen. τῆς πόλεως
προστατεῖν.Et sine casu apud Plat. Polit.8, καλῶν οἰκετῶν
προστατούντων,præsidentibus,vt Canier.vertit.Xenoph.
εἶτα οἴκου, εἶτα πόλεως, εἶτα στρατεύματος προστατεῖν, præest,
præfectus est.Bud.interpr. Item cum [illegible]os. vt εἰ οἱ
τὰς πόλεις προστατοῦντες,qui in ciuitatibus præsunt.
‖ Προστατεῖν, Patrocinari,Defendere, προίστασθαι. Sic Naz.
alicubi ait se habere προστατοῦσαν νόσον,id est sibi patroci
nari,vel se subleuare aduersam valetudinem,vt Came-
rarius interpr.Sic apud Synes. epist.79, φήμην ἔχεις προ-
στατεῖν ἀνδρὸς λυσσῶντος,diceris patronus esse viri rabiosi,
& eum tueri. ‖ Apud Soph.autem in El.ὁ προστατῶν,
χθονός,est ὁ ὀπτεύων ἡμῶν,vt schol.exponit.Procedēs tem-
pus, Camer. A προστατέω autem DERIVATVR
Προστασία,ας,ἡ,Præfectura, Procuratio.Bud.exXenoph.
ἀστυνομίας,γυμνασιαρχίας,προστασίας.Bud.Ita προστασία idē
erit quod προστασία, id est,Munus & dignitas τῆ προστά-
του,seu τῆ προστατοῦντος. ‖ Item Cura, Patrocinium,
Defēsio.Polyb.lib.5,προσδεξάμενος τὴν παρθένον μετὰ τῆς
ἀρμοζούσης ἀπαντήσεως καὶ προστασίας. Sed Cam.ibi legit
προσασίας,‖quod eiusdem signif.est. vide προσασία.
ET Ἀπροστάτευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui nemo præest: vel Cui
tutor & patronus non est. ὁ μὴ ἔχων προστάσιαν κύριος,
Hesych.

C.Ἀπροστάτευτον,ου,τὸ,Quum quis patronum & tutorem non
habet. dicebatur Athenis de incolis qui sibi è ciuibus
nullum adoptarant patronum. Vnde ἀπροστατεύτου δίκη,
actio in incolas qui tutorem sibi non quæsierant, ἢν τὸν
οὐ πολωμένων τὸ μετοίκιον, ἢ προστάτην μὴ νεμόντων(vt Poll.tra
dit,publicam esse scribens, sicut & πρὸς τῆς ὀφλῆς)seu
ἢν τὸν μὴ ἀπογραφομένων προστάτην,vt Hesych. Vnusquisq;
enim τῆς μετοίκων ex legis præscripto habebat προστάτην
ciuem aliquem,δι' οὗ τὸ μετοίκιον ἐτέλει τῷ δήμῳ καὶ τἆλλα ἐπραττεν. quum igitur aliquis qui μέτοικος esse vide-
batur, προστάτην nõ habebat, aut non dabat τὸ μετοίκιον,
aut ciuem se esse dicebat,falsò in album ciuitatis inscri
ptus,instituebatur cõtra eum actio ἀπροστατεύτου, ab eo qui
vellet,vt tradit Suidas: apud quem pro ἀπροστατεύτου legen
dum ἀπροστασίου.

Προστάς,άδος,ἡ, Hesychio idem quod πρόστοον, Porticus ve-
stibulum.Pro ipsa verò porticu seu καὶ accipi tradunt
Budæus & Camer. ac ille ex Plutarcho citat. Athen.
lib.5,in descriptione nauis Philopatoris, μετὰ δὲ,πρὸ αὐ-
θρίου ἐξ δίχα,τῷ ἑπτὰ τῶν ὑπεπιμηκῶν προστάδες ἑκατέρωθεν
ἦσαν.Vitruuius quoque in ædificiis Græcorum προστά-
δος meminit,quam θυρεστίδα quoque appellari tradit,
vt suprà indicatum est. ‖ Προστάδις affertur ex A-
then.pro scortis quoq;(qua planè forma prostibula La
tinè dicuntur.) Erit igitur προστὰς synonymum τῇ αὐλο-
στάσα χωνῇ.

C.ΠΡΟΣίστημι,Sisto & inhibeo,Obicem oppono.Aristot.
Probl.καὶ τὸ πνεῦμα προσίστησι, & spiritum inhibet ac cõ-
meare verat.Idem,ἰδιωτικά τι μᾶλλον ὀκρίσται, καὶ τὸ πνεῦ-
μα προσιστῶν. Vsus est & cum alia constructione, scri-
bens,συμβάλλεται δέ τι εἰ τῆς περάσεις καὶ ἡ τῆ σώματος σύγ-
κρισις,ὡς τὸ μὴ ἀδιαπόρητον τὸ πνεῦμα προσιστᾶσα, inhibẽs
quominus rectà commeet. Sic enim (addit Bud.) vbi-
que legi atque intelligi oportet.

Προσίστημι,Affirmo,id est Firmiter colloco. Antiphõ
in Apologia,τῶν δὲ παιδὸς ὑπὸ τοῦ τῆ αὐτοῦ φονεύσαντος ὑπο-
δραμόντος,καὶ τὸ σῶμα προσίστασθαι τῆ σπουδῆ τυχεῖν,ἐὰν δὲ ὑπὸ
τὸ αὐτόματον ἐλθὼν ἐβλήθη. id est, Et corpus affirmante, vt
in scopum collimaret,vt certius iacularetur.

Προσίσταμαι, Obsisto, Aduersor, Obstrepo. vt apud
Chrysostomum, ἀλλὰ πάντα πάντα οὐχὶ νῦν πρῶτον μόνον καὶ
ἐφεξῆς ἅπασιν ἀλλὰ καὶ προσίσταταί σοι πᾶσιν τοῖς καιροῖς.
id est ἐμποδίσαι,ἐναντοῦται.Et προσίσταμαί σοι pro ἐχθρός σοι

εἰμι, apud Polybium. Dionys. Halic. de rhythmis Isocr. loquens & nimio eorum vsu, καὶ πῶς ὁ τῆς ῥυθμοποιΐας κόσμος πολὺς ἦν περὶ αὐτὴν, ἢ λυπεῖ πολλοὺς τῶν ἄλλων καταστὰν, ὀφθαλμοὺς ἅμα καὶ ὦτα πᾶσι παρίστησιν, obsidens aures & offendens. Aristot. De gen. anim. καὶ τινὰ ἐξ ἀνάγκης αἱ ὑστέραι, οἷον ὀφθαλμοὺς πάχους, sursum versus obsidentes, & molestæ, & obstruentes. Idem in Problem. rursus, χολὴ τὶ ὀφθαλμοὺς πάσης πολλάκις, Bilis molesta est & malè afficit. Ita Bud. At in vulg. lex. legitur ὀφθαλμοῖς τῆς χολῆς αἰτίας, (ideóque in verbo Γροίσσομαι locus hic affertur) exponiturque ex Gaza, Eis bilis profluxit.

Προσίσταμαι, Adsum, Proximus sum, vt παρίσταμαι. Æschin. in Timocr. ἐμοὶ δὲ πολλοὶ μὲν τῶν πατέρων ὀφθαλμιάσαντες τῆς διαιτητείας, πολλοὶ δὲ τῆς πρεσβυτέρων. Demosth. ἐμοὶ δὲ παρεῖναι ὀφθαλμιῶντες μάρτυρες, ἐμοὶ δὲ ἔνιοι τυγχάνουσι ὀφθαλμοί, testes fortuitos, qui fortè interim adfuerunt. ‖ Apud Platonem autem in Philebo, ὀφθαλμιῶμεν δή, καθ' ὅσον οἷόν τε ἐστὶ, ὀφθῶς πῃ καὶ τὸν λόγον, aggrediamur igitur hanc quoque disputationem.

C. ΣΥ. Νίστημι, Constituo. Plato in Timæo, ξυστήσας δὲ τὸ πᾶν, quum constituisset. Cicero passiua voce reddidit, Toto igitur omni constituto. Polyb. lib. 2 ἐξαπλῶσαι αὐτὰς ἡγεμόνα συνίστησι. vt dicitur Lat. Constituere regem, Constituere iudicem, &c. Idem ibidem, Ῥωμαῖοι οὐ τηνικάδε μόνον τὰ κατ' αὐτὴν Ἰταλίαν, quum iam cōstituissent & firma essent res Italiæ. Ità pro Cōstituo, id est Astruo, vt inquit Bud, afferens ex Basilio, πρὸ δὲ τοῦ ἀγαθότητα συνίστησι τῇ Θεοῦ: & reddens, Astruit, Confirmat. Sic apud Aphrod. τὸ μὲν γὰρ ὧναί τι τοῦ ἀμφιβόλου, ἱκανὰς ἂν εἴη τὴν αὐθρώπων συνίστησι φύλαξις. Ad hanc significationem refert & hoc Pauli ad Rom. 3, εἰ δὲ ἀδικία ἡμῶν, Θεοῦ δικαιοσύνην συνίστησι. (Affert verò & simplex ἵστημι ex eodē pro συνίστημι, ita dictum vt Lat. Constituere rempubl. pro Stabilire labantem, & Constituere maiestatem) ‖ Συνίστημι, Constituo, in ea significatione qua ponitur pro In vnum concilio & consocio. vt συνῆσαν πᾶς πόλις ταύτας, Isocr. Caterùm vt συνίστημι pro Astruo & Confirmo accipitur, sic etiam pro Constituo in loco & firmo. cuius signif. exemplum affert idem pag. 498. ex Polybio.

Συνίστημι, vt Astruo, sic & Construo interdum sonat: quam significationē habet & sub voce passiua nonnūquā. vt in hoc Aristotelis loco, καὶ συνίστανται εἰς κελλοῖα ἑξάγωνοι πᾶς μελισσαι ἀλλ' πυραμίδες, construunt fauos suos quadrifores. Sed & Fingo, Formo, Creo: itē Coagmēto & Cogo redditur. Plato in Timæo, de mundi creatione loquens, ἵνα ἀπεικάσῃ αὐτὸν εἰς ὁμοιότητα ὁ ξωϊστὰς ξυστήσας. vbi Cicero ξωϊστὰν vertit Fingere: ita reddēs hunc locum, Cuiúsnam animantium deus in fingendo mūdo similitudinem sequutus sit. Sic Prometheus apud Luc. dicitur ζῶά τινα συνίστασθαι. ‖ Συνίστημι, Cōcrescere facio, apud Aristot. Potest verò alicubi & Spisso vertiquam hæc Hippocratis, αἱ βάρεις καταφέρουσι τὰ τῆς σώματος σπέρματα, καὶ ὑγρὰ καὶ ἀνίσχνα ποιοῦσι, Celsus vertit, Aquilo sanum corpus spissat, & mobilius atque expeditius reddit. ‖ Nec solùm Coagmento, Cogo, & Cōcrescere facio, Spisso: sed etiam Contraho, Corrugo, Obduco: alicubi sonat: vt apud Plutarchum in Sym posi septem sapient. ὁ δὲ οὐ μάλα φαιδρὸς, ἀλλὰ συνίστας τὸ μέτωπον.

Συνίστημι, Conflo, Communi consensu comparo, Vna animiter molior. vt Isocr. in Helene, ὥσθ' ὁμοίως τοὺς Ἕλληνας συνεστηκέναι πόλεμον, tantum conflauerunt bellum. Demosth. in orat. quæ περὶ τῆς Ῥοδίων ἐλευθερίας inscribitur, καὶ ὅλως ποῖον συνίστησι ὑφ' ὑμᾶς τὸν πλοῦτον τοῦτον πόλεμον. (At Plutarch. in Fabio, τὸ μὲν τὸν Ἀννίβαν πολλὰς συνίστασθαι τοῖς στρατηγοῖς ἀγῶνας, pro Prima belli certamina inibat. Et Polyb. 3, ἀνοχὴν μὲ πολλὴν καὶ μακρὰν τοῦ συνίστασθαι: quod redditur, Nequaquam de summa rerum vno prælio periclitari.) Sic pass. significatione συνίστανται πόλεμοι dicitur, Cōflatum esse bellum seu exortum esse, aut exarsisse. quarum significationū exempla habes apud Bud. pag. 498. (vbi & συνεστάσατο πόλεμον ex Maccab. 2, pro Conseruerūt pugnam) Vt autem συνίστασθαι πόλεμον, vel ἀγῶνα, aut μάχην, sic etiam συνεστάθαι πολιορκίαν legitur apud Polybium: quod expo nitur πολιορκεῖν, Obsidere. ‖ Συνίστημι de coniuratione etiā vsurpari oftēdit Bud. ibidē, atque hinc συνωμόται vocari coniuratos & coeuntes, ac fœdus ineuntes & cōsociatos. Sequēte autem pag. ab Æschine συνωμότης docet appellari Coniuratum, & qui consilium proditionis iniit. Huc pertinet apud Plutarch. συνιστάναι ταῖς ἀναιρέσεσι pro Conflare interfectorum manum, (cui dicto subest aliqua coniurationis significatio) vel vt quidam vertunt, Apponere interfectores. Budæus Decuriare ex Cicerone reddit. Idem συνίστημι alit significare interdum Ad defectionem vel ad res nouas solicito: vt in hoc Pausaniæ loco, τῶν συνίστη δι' ἐλευθερίαν, καταγωνίσασθαι Αἰγυπτίων αὐτοὺς ὅτι τὸν βασιλέα συνίστασι.

Συνίστημι, Commendo. Plutarch. in lib. qui περὶ δυσωπίας inscribitur, Ξενοκράτης δὲ ἔγκλημα παραγράψας ἑαυτῷ μέγιστον ἔλεγεν εἶναι τὸ ἐξαπατᾶσθαι τοὺς συνίστας. Synes. καὶ χάριν εἰδέναι τοῖς συνιστῶσι τοὺς δικαίους δικαίοις. Et apud Basil. ἀβασάλιστοι & συνιστῶν opponuntur. (Frequens est certè & συνιστάναι apud Paulum in hac commendandi signif.) In hoc autem Laertii loco, ἀπαγαγὼν συνίστησι τῷ φιλοσόφῳ, Bud. συνίστησι vertit Conciliauit & commendauit. Exponiturque verbum συνιστᾶσι illis duobus Latinis & apud Demosthenem, πρὸς Τιμόθεον, vbi scribit, ὃν συνίστη ἐκεῖνος τῷ πατρὶ τῷ ἐμῷ: item, ὃν συνίστησι ἐκεῖνος τὸν πατέρα τὸν ἐμόν. Sed vt plurimum redditur solo verbo Commendare. (pro quo & Tradere affertur non solùm ex Cicerone, sed etiam ex Horatio) Metaphoricè quoque dixit Synesius, ὅτι καὶ Σιμωνίδης Ἱέρωνα τῇ ἀθανασίᾳ τῆς χρόνου συνίστησι, Simonides Hieronem posteritati commendauit: eo modo quo Cicero dicit Commendare sempiternæ gloriæ & immortalitati. ‖ Συνίστημι exponitur etiam Notum facio, seu nobilem. quæ significatio velut annexa est proximè præcedenti: adeo vt etiam posteriorem illum Synesii locum in quo dicitur Simonides Hieronem συνίστησι posteritati, Budæus afferat in exemplum illius significationis, qua videlicet ponitur pro Notum facio. sic tamē vt illi loco hæc subiūgat, His verbis signif. poemate Simonidis Hierona illustratum & posteritatis memoriæ commendatum. ‖ Quoniam item qui aliquem commendant, de eo testificari solent, eiúsque mores ac facta probare, hinc quidam factum esse annotant vt pro Testificari accipiatur, item pro Approbare (eo sensu quo dicitur Aliquid approbare alicui.) Ac pro Testificari quidem Bud. pag. 500 ex Demosth. affert: at pro Approbare in illa significatione sumpto, citatur ex Paulo 2 ad Cor. cap. 6, ἀλλ' ἐν παντὶ συνιστῶντες ἑαυτοὺς ὡς θεοῦ διάκονοι, nos approbantes aliis, id est nostra facta ac dicta, seu vitam nostram. Sic verò & cap. 7 eiusdem epistolæ, ἐν παντὶ συνιστάντες ἑαυτοὺς ὡς θεοῦ διάκονοι, quidam Approbastis, itidem interpr. sed rectius alii, Testatum feciftis.

P. Συνίσταμαι, Cōsto. vt ὃν διαφόρων συνίσταται, diuersis ex rebus constat. Aristot. De poetica, καὶ ἅπαν σῶμα ὁ συνίσταται ἐκ πολλῶν. Est συνίσταμαι (inquit Bud.) ἀρχὴ λαμβάνω, & ὕπαρξιν ἔχω καὶ φύσιν εἰς τὸ εἶναι, id est Consto, Componor. quæ significatio nota est. Hæc Bud. Quidā συνίστασθαι exponunt etiam Compactum esse, vel coagmentatum. & apud Aristotelem De poetica, τοὺς συνεστῶτας δὲ μύθους, ritè compositas fabulas. Apud Polyb. autem lib. 2, διεξάμενοι δ' ἀκεραίους καὶ συνεστώσας ἀσπίδας, constantes & consistentes cohortes, id est non dissipatas, sed plenas & integras. Et apud Platonem Polit. 8, χαλεπὸν μὲν καὶ τοιαύτην πόλιν οὕτω συνεστῶσαν, ita constantem & constitutam ciuitatem. Hæc illi. At ego in hoc postremo loco πόλιν οὕτω συνεστῶσαν vertere malim Vrbem quæ ita coaluit. Fortasse autem & συνεστῶσαι σπείρας aliter potius reddi debuit quam Constantes cohortes. Huc certè pertinere videtur apud Herodianum, στρατὸς μὴ συντεταγμένος, μηδὲ συνεστώς, ἀλλ' ὅχλος μᾶλλον ἢ στρατός. Quo dicit modo idem alibi συνεστὸς στρατόπεδον, quod à Politiano redditur Ordinatum. Hoc tamen eiusdem τοῦδε στρατόπεδον ἔχοντα συνεστῶτα καὶ μάχιμον, vertit, Neque statuta castris exercitus habent. At verò συνεστῶτας διώξαντας apud eundem interpr. Incolumem potentiam. ‖ Sed hæc Theophrasti de calicibus, ἔδοξεν ἂν ἐξηγεῖσθαι συνέπεσθαι τῇ

τὸ ὑπὸ τῶν φλοιῶν συνιστάμενον, vertit Plinius, Videtur nasci ex humore tunc dulci subdito corticibus. A

Συνίσταμαι, Consto, Coeo, Coetus habeo. (Affertur autem Consto ad hanc significationem pertinens, ex Plauto in Capt. Constant, conferunt sermones inter se. Item ex Sallustio, Multitudinem procul hostium constare viderunt. Thucydides lib. 2, κῦ σφᾶς αἰτίας συνεστάμενοι. Idem lib. 3, ξυνίστασθαί τε καὶ λαβόντες ἰσχυρίζεσθαι (&c.) τὸν τε Πειθίαν κτείνειεν. Qui locus similis est omnino isti l. 8, ξυνίστης ἐντὸς τῶν τειχῶν, κρύφα ἀπεκτόνεισαν. Xenoph. ἀναβάσεως 5, σύλλογοι ἐγίγνοντο καὶ κύκλοι συνίσταντο. Quò pertinet Συνίσταμαι pro Coniuro, Conspiro: vt οἱ δὲ συνίστανται τῷ Καικιλίῳ apud Plutarchum. (Alicubi verò συνίστασθαι simpliciter pro Congregari. vt apud Synesium, καὶ φωνὰς ἀφῆκαν ὅτι συνίστων καὶ πλείστων λαῶν) B |Συνίσταμαι est item Consocior ad bellum: vt Thucydides initio libri primi, καὶ τὰ ἄλλα Ἑλληνικὰ ὁρῶν ξυνιστάμενα πρὸς ἑκατέρους. (vbi tamen exponitur & simplicius Cum alterutris se Coniungere, item Coniurare) Xenophon Hellenicῶν lib. 7, συνίστασθαι τοὺς Λακεδαιμονίους τὲ Ἀρκάδας καὶ Ἀχαιούς. Dicitur verò & ipsum bellum συνίστασθαι (vt docui in Συνίστημι) pro Conflatum esse. Dicitur itidem ἀγὼν συνίστασθαι. Polybius lib. 2, περὶ τῆς αὐτῶν ἐλευθερίας συνίστασθαι τὸν ὅλον ἀγῶνα, quod redditur, De eorũ libertate certamen constare: (ego malim, Certamen institutum esse, vel susceptum, aut certamen iniri. Apud Plutarchum autem in Rõmulo, συνεστηκότων ἀγώνων exponitur, Collato prælio: & Pugna commissa. Sed apud Herodianum, ἐπὶ τῆς μάχης συνεστώσης, Politianus vertit Stante adhuc acie. Sic verò συνίστασθαι redditur simplici Stare & apud Thucydidem lib. 1, ἀλλὰ καὶ τῶν ἔξω Πελοποννησίων μᾶλλον ὄντως ξυνεστῶτας μετὰ σφῶν τοὺς ἀφεδρόλους. C D

Συνίσταμαι, Consisto. Et συνιστὰς quod consistere potest. vt συνιστὰς ζήτημα, Quæstio quæ consistere potest, id est, ita controuersiam facere in iudicio vt ab vtraque parte argumenta & probationes in medium adduci possint, & inde existere id quod κριτήριον dicitur. |Συνιστὰς est etiam Compactus, Solidus, Non fluxus. Budæus ex Aristotele, διὰ καὶ ὀφρῦς συνιστᾶσι μᾶλλον τῶν μετωπίων ἰχθύων. |Cicero præterea ξυνίστασθαι in Plat. Timæo reddit Cohærere. E

Συνίσταμαί σοι, (q.d. Sto tecum) Sto à te, seu à partibus tuis. Budæus vertit Astipulor tibi, & Sto à partibus tuis, afferens ex Themistio in Phys. lib. 4, ὅπερ εἰπόντος ἄλλοις τινὸς ἂν λέγοιεν οἱ συνιστάμενοι τῷ κατῷ. Huic συνίσταμαι (id est habenti istam significationem) opponuntur ἀνίσταμαι & ὑπίσταμαι.

Συνίσταμαι, Commendor (vt συνίστημι, Commendo.) Isocrates ad Philippum, μάλιστα μὲν οὖν ἐβουλόμην ἂν αὐτὸν ὑπ' ἐμοῦ συνίστασθαι δι' ἐμοῦ. Synesius, ὑπὸ δὲ μοι πάντες συνίστασθαι τοῦ βουλευτηρίου, mihi à toto commendatus est senatu. In illo autem Isocratis loco datur τῷ συνίστασθαι conciliationis etiam significatio: (sicut συνίστημι non solùm Commendo, sed & Concilio significare dictum est) sic enim redditur, Imprimis optassem eum tibi per nos commendatum esse & conciliatum. |Συνίστασθαι exponitur etiam Studiosè excipi, coli atque in contubernium admitti. vt apud Laertium, ἐλθόντα δ' Ἀθήνας ὑπὸ μὲν Πλάτωνος παρῃτήσθαι, ὑπὸ δ' Ἀρκεσίλεω συνίστασθαι. vide Σύστασις. F

Σύστασις, Constitutio. Galenus, παύτῃ γὰρ ἡμᾶς ὁ Πλάτων ἐδίδαξε τὴν μέθοδον ἑκάστης τέχνης συστάσεως. id est, methodum constitutionis artis cuiuslibet, (vt Cicero dicit Constituere artem.) Sic exponitur & in hoc Platonis loco Politicῶν 8, οὐδὲ ἢ πιθανὴ σύστασις τῶν ἁπάντων μόριόν τι γένοιτ'. Et in Sympos. ἡ τῶν ὡρῶν τῆς ἑκάστου συστάσεως, constitutio temporum anni. Apud eundem De legibus, συστάσεις πόλεων & φθοραί opponuntur. Budæo est etiam Constitutio corporis, in hoc Aphrodisæi loco, ὁρῶμεν γοῦν ὅτι καὶ τὸ σῶμα, τῶν μὲν μᾶλλον τῇ τῶν ἡδέων φύσει, καὶ ἐν τούτοις καὶ ἐν φθοραῖς ἀπολουμένους τῇ φυσικῇ συστάσει γίνεσθαι. Paulo pòst (inquit) φυσικὴν κατασκευὴν pro eodem dixit. G

Σύστασις, Coagmentatio, Structura, Compositio. vt Plato in Timæo, ἡ τῶν μόρων σύστασις. (In alio autem eiusdem Timæi loco redditur Coniunctio à Cicerone) Idem De legibus, λιθολόγους ἢ καί τινας ἑτέρας ἁρμόττοντας συστάσεις. Ibidem, συστάσεις ἁρμονιῶν, vbi exponitur Compositiones concentuum. Sic autem Budæus σύστασιν vertit Compositionem in isto Aristotelis loco, De poet. μείζων δ' ὅλου ἢ τῇ τοῦ καλοῦ μιᾷ σύστασις. In vulgatis lexicis ex Plutarcho in Pericle affertur etiam σύστασις προσώπου pro Compositio oris, Cõformatio oris. & tamen ex eodem suprà fuit prolatum συνίσταμαι τὸ πρόσωπον pro Contrahere seu Corrugare. |Σύστασις, Coagmentum, Concrementum, Crassitudo. quarum significationum exempla Budæus ex Aristotele & Galeno affert partim pag. 500, partim pag. 501. Vbi exponit etiam Concretionem & Corpus. Pro Crassitudo autem sunt qui Crassamentum etiam vertant, ex Seneca, in hoc Galeni loco, lib. ad Glauconem 2, μείζονι συστάσεως ἐμπλασμώδους ἰμᾶτίῳ. Ibidem quum dicit τῇ συστάσει μείζονι φαίμακον, τῇ δυνάμει δὲ ἴσῃ, sunt qui σύστασιν verti posse existiment vel Concretione, vel etiam Substantia. H

Σύστασις, Astructio, Confirmatio, Assertio. Alexander Aphrod. τὸ δὲ εἰς τὴν τούτου σύστασιν χρήσασθαι τῷ λόγῳ, &c. ad hæc astruenda & confirmanda, seu probanda.

Σύστασις, Apparatus bellicus, qui fit communi consensu, (vt συνίστημι est Budæo, Communi consensu comparo) ex Plutarcho in Publicola, μεγάλη γὰρ ἐφαίνετο κατασκευὴ τῶν πολεμίων καὶ σύστασις. |Et ἡ ἐκ συστάσεως μάχη, Herodiano, Prælio collato pede pugnatũ. Hinc ἡ συστὰς μάχη, & συστάδην μάχεσθαι, quod & συστάδην. |Σύστασις redditur etiam Turma: quod in libello De vocabulis militaribus σύστασις dicatur esse numerus militum xxxii.

Σύστασις, Coitio, Coniuratio, Conspiratio, Sodalitium in perniciem legum. Budæus ex Demosthene, καὶ τῶν περὶ ἑαυτῶν συστάσεις κινεῖσθαι τῶν νόμων ἀξιοῦσιν. Thucydides, κῦ συστάσεις γενόμενοι. vbi συστάσεις appellari mihi videntur Cœtus eorum qui coeunt & conspirant, seu conspirationem moliuntur. (Quidam tamen interpretantur In stationibus & circulis consistentes constantesque, id est Vnà stantes & circulantes: vt stationes ac circuli sint loca in quæ conuenitur confabulandi causa.) Plutarchus in Numa, ὀπτεύειν καὶ σύστασις ἀνθρώπων. Idem in Coriolano, οὐ δὲ συστάσεσι καὶ λόγοις κακοπαθοῦς ὁρμῶντας πρὸς ἀλλήλους ὄντας. |Σύστασις generalius etiam pro Cœtus, Conuentus populi. vt quum Xenophon in Hipparch. de equis agitatis descensionem fieri non vult διὰ σύστασιν ἀνθρώπων, id est in cœtu hominum. Camer. Et pro συναθροισμα ex Polluce, ἐξ ἐκκλησίων σύστασις, καὶ ταυτῶν συναγωγή. |Sunt qui alicubi exponant etiam Congressus, Colloquium. vt apud Plutarchum in Themistocle, τῷ Θεμιστοκλεῖ πρὸς βασιλέα ἔσπευδε καὶ σύστασιν ἐζήτει. |Affertur in vulgatis lexicis & pro Dissensio, Dissidium, ex Thucydide, σύστασιν τῆς γνώμης ἔχει: quæ suspecta sunt. Itidémque quod ex Aristotele citatur, videlicet σύστασις pro Sustentatio, ἵνα τὸ κάμνον τῇ συστάσει, quòd fessus sustinere nequeat. I

Σύστασις, Commendatio, (vt συνίστημι, Commendo: & συνίσταμαι, Commendor.) Sed latius etiam extenditur, & quidem ad αἰσθάνεσθαι vsque, si Suidæ credimus, ita exponenti in hoc Polybii loco, ὁ δὲ οἰκείως διέκειτο πρὸς τοὺς Καρχηδονίους, πρόφασιν ἔχων σύστασιν. & addenti esse metaphoram ab equis qui vnà aluntur ἅμα ἐσθίουσι. Exponitur ergo Affectus, Amor, Studium erga aliquem. Sed Suidas post αἴσθησιν addit & εὔνοιαν. Itidémque Bud. σύστασιν vult esse Conciliationem & reductionem ad concordiam, in hoc Isocratis loco in Paragr. πρὸς μὲν τὸ πόλεμον πολλαὶ πόλεις αὐτὸν εὑρήσουσιν καλῶς ἡγεμονεύσαι· πρὸς δὲ συστάσεως οὐκ ἔστιν ὅστις ἂν τις ὑπενδύσεται ἄμεινον τῶν ἡμετέρων βασιλευόντων. K

Σύστασις in Pand. dicitur Quum contrahitur, id est contractus initur: & λύσις, quum dissoluitur. B.

Συστατικὸς, ἡ, ὁ, Constituendi vim habens & compingẽdi, Faciens vt res consistat. |Item Commendaticius. 2 Cor. 3, εἰ μὴ χρῄζομέν, ὡς τινες, συστατικῶν ἐπιστολῶν, literis commendatitiis. L

Συστάτης, ου, ὁ, Qui simul stat. In ædificiis συστάται dicuntur Trabes seu ligna tectum sustinentia: ἀμαίωσις Homero: δοκοὶ μεγάλαι αἱ μὴ πίπτουσαι, ὥστε βαστάζειν τὸν ὀροφόν, vt schol. Homeri exp. A

Συνστάω, Commendo, Probo, συνίστημι. v. l.

C. Ἀσύστατος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. Qui consistere nequit, Qui non potest esse in rerum natura. (In vulgatis lexicis exponitur etiam Qui stare nequit, Parum sibi constans) Plutarchus, ἀσυστάτου καὶ ἀνυπάρκτου γεγονότος. Idem De primo frigido, αὐτὸ μὲν γὰρ καθ' ἑαυτὸ τὸ ὕδωρ διδόχμωσι καὶ ἀπαγὲς καὶ ἀσύστατόν ἐστι. quæ Turnebus ita vertit, Humor enim omni concretione vacans & soliditate, suapte natura liquefactus & dilapsus diffunditur. Budæus pag. 499, συστατὸς, inquit, dicitur Quod consistere potest: vt συστατὸς ζήτημα, quæstio est quæ-rita controuersiam in iudicio facere potest, vt ab vtraque parte argumenta & probationes in medium adduci possint (&c.) ἀσύστατον autem ζήτημα est in quo τὸ πρόσωπον consistere non potest. Exemplum autem ibi vide. Ἀσύστατα (inquit Camerarius) sunt apud rhetores quæ non veniunt in disceptationem, vel vbi causa non potest explicari, vt si fur furem furti accuset. B

Τὸ ἀσύστατον refertur etiam inter vitia orationis, simile ei quod appellatur ψευδόμενον. Fit autē quoties eiusmodi res proponitur vt ne possit quidem esse quod fingitur. Erasm. Ab Aristophane Æschylus vocatur ἀσύστατος, in Nebulis. id est (vt quidem scholiastes exponit) οὐ σωστὸς, οὐδὲ τοιοῦτος ὁποῖος ὁ τῆς τοιήσεως, ἀλλ' ἁφαιρεῖος καὶ κρεμαστός. affertur autem & alia expositio, videlicet ἀδιάληπτος, ἀπηλλαγμένος συνιστάσης μίξεως. C

C. Διασύστατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Per se consistens. ΕΤ Διασυστάτως, q. d. Ex propria consistentia. quorum vtrumque Budæus affert ex hoc Damasceni loco, pag. 71, οὐχ ἑδιοσυστάτως ὑπάρχει ἡ τῆς ὁδοῦ ὁδός, οὐδὲ ἐπέχει ὑπόστασιν χώρας καθ' ἑαυτὴν τῆς θαλάσσης ὑπόστασιν· ἀλλ' ἐν αὐτῇ ὑπάρχουσα, συνυπόστατος μᾶλλον, καὶ οὐ καθ' αὑτὴν ἰδιοσύστατος γέγονεν. In vulgatis lexicis exponitur Propriam habens hypostasin, apud Cyrillum. D

C. Καινοσύστατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Malè consistens. In vulgatis lexicis ex Trapez.

C. Νεοσύστατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nuper concretus, Qui nuper coaluit. In vulgatis lexicis annotatur νεοσύστατα dici nuper concreta, seu quæ nuper coaluerunt: & subiungitur ex Galeno ἐν τῷ περὶ τῶν λειχήνων βιβλίῳ ε, de lichenibus, συγκρίνοντες ἀπὸ τῶν παλαιοτέρων τὰ νεοσύστατα, discernentes recentes ab inueteratis, pro τὰ νέως συνεστῶτα. Ibidem νεοσύστατοι, Qui recens professi erant sectam Pharisæorum, ex Iosepho. E

Συστάδες ἄμπελοι, Vites ordine non plantatæ. Putat enim Hesychius ita dici παρὰ εἰκῆ καὶ μὴ κατὰ στίχον πεφυτευμένας, potius quàm παρὰ τοὺς πασσάλους. Aristoteles Politicōn 7, ἐνδέχεται γὰρ καὶ πᾶσι τοῦτο συμβαίνειν, καθάπερ ἐν ταῖς γεωργίαις, ἃς καλοῦσι πρὸς τὴν ἀμπέλων συστάδας. Meminit & Pollux, sed nullam addens explicationem. ΑΤ VERO Συστάδον ΕΤ Συστάδην aduerbia sunt significantia Comminus. Vt συστάδην μάχεσθαι vel συστάδην, cominus pugnare. Et ἡ συστάδον μάχη vel συστάδην, Pugna quæ committitur cominus, Pugna stataria. Thucydides lib. 7, διαιτῶντες δὲ τοσοῦτοι καὶ ἐν ξυστάδον μάχῃ οἱ Συρακόσιοι εἰκότως ἐχώρησαν. Galenus, τῇ συστάδην χρᾶσθαι δυναμένῳ τὸ νικᾶν. F

Σύστημα, ατος, τὸ, Coagmentatio, Concretio, Compages. Exponitur etiam Compositio, item Collectio, vel Congregatio. Item, Acerus, Cumulus. Aristoteles De mūdo, λέγομεν ὅτι σύστημα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καὶ γῆς καὶ τῶν ἐν τούτοις περιεχομένων φύσεων. quod Budæus vertit, Mundus est compages è cælo terrāque coagmentata, atque ex iis naturis quæ intra ea continentur. (Fortasse autem sic quoq; reddi potest simplici⁹, Mundus è cælo terrāque cōstat. Nam quod Stoici dicebant, πᾶν ὅτι σύστημα ἐκ πολλῶν καὶ παλαίων, Cicero interpretatur, Ars ex multis animi perceptionibus constat) Plutarch. in Numa, κοσμικὴ πρᾶξις εἰς ζῶντα σώματα μεγάλα, ἐν αὐτῷ τὰ πάντα ἀπὸ μέρους σύστημα. Aristoteles καὶ μὴν τοῦτ' ἐστὶ πάντων σύστημα τραγῳδίας. G

Σύστημα, Cœtus, Conuentus. Item peculiariter, Turma, Globus, Manus militum. Polybius de copiis Gallicis loquens, lib. 2, πῶς οὐκ ἂν ἐφυλάξατο τὸν ἐπὶ τὸ αὐτὸ τῶν συστημάτων ἐπιόντων προαίρεσιν; Idem lib. 1, τῆς γεμούσης ὅλης πλάξεως τὸ σύστημα, ὅπερ τὸ βάθος ἐποιεῖτο, τοὺς ἑαυτοῦ διέσωσεν ἅπαντας. quem locum Camerarius ita vertit, Copiæ tamen vniuersæ ordines aliquantisper seruabant, & suum quisque locum tenebat: quòd agmen densum esset, & præcedētes vrgerētur à sequētibus. Idem Pol. alibi velitationem tantùm extitisse scribens, non conflictum pleno exercitu collectisque in vnū copiis, his vsus est verbis, ἀλλοχρεῖ μὲν οὐδὲν ἐπεισπίπτοντα τὰ τῶν συστήματα τῶν βαρβάρων. In vulgatis lexicis, subiungitur his locis Polybii, σύστημα sumi etiam pro quauis collecta multitudine & cœtu: adeo vt idem Polybius armenta regia vocarit συστήματα βασιλικὰ τῶν ἱππαγωγίων. ‖ Ibidem scribuntur quæ sequuntur, Σύστημα pro constitutione vox est propriè musicorum: à quibus interualla dicuntur διαστήματα, id est vocis spatia, quibus acuta & grauis includitur. Ex eis fiunt constitutiones quæ συστήματα appellantur, vt ipsa interualla constāt ex phthongis (hi sunt sonitus Vitruuio) qui elementorum vice in musica fungūntur, autore Adrasto Peripatetico. Vel sic ex Chalcidio, Apud musicos συστήματα principales partes vocantur. hæc autem ipsa constant ex certo tractu pronuntiationis: quæ dicuntur διαστήματα διαστημάτων. Porro ipsorum partes sunt φθόγγοι, qui sonitus dicuntur: sūntque cantus elementa atque fundamenta. Ibidem hæc subiunguntur, συστήματα alii ἁρμονίαι & τρόπους exponunt, id est modos: Boetius constitutiones vocauit. Est autem constitutio (inquit lib. 4. Mus. cap. 14) plenum veluti modulaminis corpus ex consonantiarum connexione consistens, quale est διὰ πασῶν, vel διὰ πέντε, vel διὰ πασῶν, vel διὰ πέντε καὶ διὰ πασῶν. HINC Συστηματικὸς, Collectitius, & q. d. Acerualis. vt συστηματικὸς σφυγμὸς, qui plurium pulsuum quasi acerno constat. Est autem pulsus inæqualis, in pluribus pulsationibus magnitudinem non parem retinens. Et συστηματικὴ ἀνωμαλία, inæqualitas huius pulsus dicti συστηματικοῦ. Galenus lib. 2 De prænotione ex pulsibus, ἡ ἀθροίσματος σφυγμῶν ἀνωμαλία, ἀνωμαλία συστηματικὴ καλεῖται. & subiungit, ideo sic vocari quòd recentiores medici ἄθροισμα appellarint σύστημα. H

c. 2. Διαστασιάζω, Constituo, Instituo. V. lex. sine exemplo.

c. 2. Ἐπισυνίσταμαι, sicut & συνίσταμαι (vt suprà dictum fuit) Coeo, Conspiro, Insurgo in aliquem. Plutarchus, ἐκεῖνος οὐδὲν τῶν πολιτικῶν πρὸς τὴν μοναρχίαν ἐπισυνίστατο. Affertur & pro Concrescō, ex Dioscoride. VNDE Ἐπισύστασις, Cōspiratio, Coitio factiosa. Act. Ap. 24. ὀπισύσταν ποιοῦντα ὄχλου, turbæ coitionem.

C. Ὑφίστημι, (q. d. Statuo sub, Colloco sub, Suppono, Subiicio. Pindar⁹ Olymp. ode 6, in principio, χρυσίας ὑπεστάσατο δρεπανηφόρου δαλὰ μοῦσα πίσυρας. Athenæus libro 6, ὑπεστόρεσε τῷ ἀριστερᾷ χεῖρα ὡς τὸν αἰ καρυάτιδες. Plutarchus in Othone, ὑπεστήσας τὸ ξίφος ὑπὸ τὴν ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας καὶ κατερείσας ἑαυτῷ. Aliud exemplum eiusdē signi habes in στερεὸς ex eodē. ‖ Interdum verò pro Substituo, id est Sufficio in locum alterius. Xenophon Hellen. 4, ὑπεστήσατο δὲ Ἡγεσιπόλιδας ἑξακοσίους καὶ λοχαγούς. ‖ Atque vt Suppono in locis præced. sic & Propono in nonnullis exponitur. vt apud Soph. Aiace, μὴ γὰρ μάτην ὑποστήσωμαι σοφὰς. Sic apud Nazianzenum, ὃ πάντων ὄφελος, σοὶ πρῶτον ὑποστησόμεθα, redditur Proponemus. Sed videtur accipi pro Supponemus tanquam fundamentum. At verò apud Athenæum, quum dicit, οἱ δὲ ἀρχαῖοι καὶ ὅσοι αὐτῶν ἐπιφανεῖς ἐν ὑποστάσει μέροι, καὶ τὰ ἀφεστῶτα ἑορτὰς διέταξαν, Bud. exponit, Suppōnentes, item Ponentes. (accipit autem Supponere pro eo quod vernaculo sermone dicitur Presupposer: qua in significatione licet vulgō vtratur verbo Supponere, Latinum tamen non esse, satis constat) At pro eo quod habemus apud Laertium, οἱ ὀπὸ τῆς ἀρχηγέτιδος τῆς Ἀριστίππου μαθητοῦ, καὶ Κυρηναϊκοὶ ἐπονομασθέντες, τὸν ἡδονὴν τέλος εἶναι ὑπέστησαν, dixerat Cicero Tusc. quæst. lib. 3, At qui ab Aristippo Cyrenaici philosophi nominati, omne bonum in voluptate posuerunt.

Τίθημι, In naturam rerum produco. vt ὁ θεὸς ὑπέστησε πάντα ἐξ οὐκ ὄντων. Vide Bud. p. 494 & 495.

P. Ὑφίσταμαι, (quasi dicas, Statuor sub, Collocor sub,) Supponor. Item Substituor, Sufficior. quarum tamen significationum exempla non afferuntur. Frequenter autem dicitur ὑφίστασθαι quod extat, & in natura rerum est: q.d. Subsistere, (sicut ὑπόστασις interdum redditur Substantia) seu Subsistere, Sed vertitur etiam In naturam vel in naturam rerum produci. vt Bud. vertit apud Gregorium De baptismo, ἀλλ' ὡς περ οὐκ ὄντας αὖθις ὑπίστησιν, οὕτως ὑποστάσεις αἰτιᾶται, sic in naturā productos denuo finxit. ὑφίστασις (vt idem scribit) dicitur quod in naturam rerum cadit, vt Quintilianus loquutus est. Philo De mundo, οὐδὲν τῶν ὄντων ἰσόπαμον ὑφίστατο ἢ ὡς, Nihil in naturam rerum proditum est, Nihil extitit.

Ὑφίσταμαι, Subeo, Succedo. vt ὑπὸ πηλὸν ὑπέστη, Plato apud eūdē. Item Subeo, i. Sustineo, Suscipio. vt ὑπέστη ταύτην τὴν λειτουργίαν, Lysias apud eūdē. Et ὑφίστατο δὲ τὴν πρᾶξιν Πελοπίδας, Plutarch. in Pelop. pro Facinus sibi deposcit, Aggreditur rem audendam: vt reddit idem Budæus: (sed malim Suscipit. Sic apud Thucydidem, ὑφίστατο τὸν πλοῦν: & apud Synesium, ὑφίσταθαι ταύτην τὴν ὑπηρεσίαν. quinetiam ὑπέστη τὸν κίνδυνον apud Thucyd. cui opponitur ὁ φυγών) At Budæus addit significare etiam Suscipio, id est Aggredior, Instituo, Incepto. vt ὑπέστημεν πολλοὺς ἀγῶνας, apud Aristidem. Item Recipio, Polliceor. vt ὑφίσαμαι ἴσχειν, Xenoph. Præd. 6, Recipio & polliceor me habiturum. sed dicit Budæus ὑφίσαμαι poni poeticè pro ὑπισχνοῦμαι, legique in hac significatione apud historicos quoque: ego contrà non apud solos historicos, verumetiam apud cæteros prosæ scriptores ratò quidem, sed legi tamen puto. At Thomas Magister ὑφίσαμαι pro ὑπομένω in vsu esse apud λογογράφους tradit, subiungens ex Luciani Timone, ὑπόσχου ὦ Τίμων δι' ἐμέ. At pro ὑπισχνοῦμαι vsos esse poetas dicit, & cum illis Thucydidē semel, scribentē, ἦγαγε τοὺς ἄνδρας ὡς αὐτὸν ὑπίσχνεῖσθαι qui locus habetur lib. 4, pag. 115. Aristophanes cū infinitiuo (qui etiam subauditur in proximè præcedente loco Thucydidis) in Vespis, καὶ οὐκέτι ὑφίσταται χρὴ πιστὰ ταῦτα μειδίμους ποιεῖν. Apud Homerum autem interdum cum accusatiuo personæ, interdum cum infinitiuo. vt Iliad. φ, Μισθοῦ γοῦμαι τὸν ὑποστὰς οὐκ ἐπιλῆσαι. Sic Odyss. γ, Ἦ ἔπος ἦ τι ἔοργεν ὑποστὰς ἐκτελέσαι. Et cum accusatiuo ὑπόσχοιτο, Iliad. β, Οὐδέ κε σπεῖσαι ὑπόσχοιτο λιτῶν ὑπὲρ ἡμῖν. Et Odyss. κ, —πίστιν μοι ὑπόσχεο λιτῶν ὑπὲρ ἡμῖν. At cum accusatiuo in vna parte orationis, cum infinitiuo in altera, Iliad. ψ, circa principium, Ταῦτα γὸ ἤδη σοι πλέω πὰρ μοῖραν ὑπέστην, (id est, omnia iam tibi præsto quæ pollicitus sum: videlicet) Ἔκπεσε δαὸς ἐρύσσαι δώσειν κύνας ἀμφὶ δὲ σῶμα δέασθαι, Δώδεκα δὲ φλογέοισι πυρὸς ἀντιβίοιο, &c. Ὑφίσταμαι, Sustineo, id est Ἀνέχομαι, Excipio, Non cedo irruenti. (ad verbum Subsisto, vt quidem vsus est Liuius) Plutarch. μαχόμενοι καὶ φεύγοντες πρὸς ἑαυτοὺς ἀλλήλους, αἱρεῖν δὲ τοὺς ὑφισταμένους. Idem in Demetrio, οὐδεὶς ὑφίσταται πρὸς ἐκείνους, ἀλλὰ φεύγουσι καὶ φοβοῦσιν αἱ πόλεις. Quæ exempla Budæus affert, addens & tertium ex eodem Plutarcho, itémque vnum ex Synesio: sed veteres quoque scriptores ita vsos esse hoc verbo sciendum est. Thucydides lib. 1, ὑπεστὰς Μήδους. Vsus est autem & cum datiuo, lib. 2, χρὼν καὶ ξυμφορᾶς ταῖς μεγίσταις ἤθελον ὑφίστασθαι, καὶ τιμὴ ἀξίωσιν μὴ ἀφαιρεῖσθαι. Vbi tamen datiuus est rei, non personæ. at Xenophon vsus est & cum datiuo personæ, Hellen. 7, ἔξεστι δὲ λαβεῖν καὶ τοῖς ἀντιτεταγμένοις οὐδὲν ἀδύνατον. Vtroque autem in loco non incommodè fortasse reddetur ὑφίστασθαι verbo Resistere, si constructionem illam Græcam retinere libeat. Euripides vno eodémque in loco vtranque constructionem huic verbo dedit. nam quum dixisset τῇσι συμφοραῖς ὑφίστατο, (sicut loquutum esse Thucydidem ostendi modò) subiunxit ὑποστῆναι βέλος. Locus est in Hercule furente, Τῇσι συμφοραῖς γὸ δεινῇς οὐχ ὑφίστατο, Οὐδὲ ἀνδρὸς ἂν δυναίμὰ ὑποστῆναι βέλος; quos versus ita quidā reddidit, Nam sustinere aduersa siquis nō valet, Quo tela pacto sustinebit hostiū? Sed videtur quærendum esse aliquod aptius verbum quàm Sustinere, quum ὑποστῆναι βέλος dicatur qui telis se offert impauidus, ad differentiam eius qui telī metu, hostis impetum non sustinet. At ὑφίσταμαι cum accusatiuo rei, vertitur non solùm Subeo, sed & Tolero, Suffero. vt ὑφίσταμαι πόνους apud Hermog. & apud Plut. ἐσθῆτας ἀνδρείας ὑφιστάμενος. Affertur præterea ex Alex. Aphrodisæo de vitro, θλᾶσθαι οὐχ ὑφίσαται, Problem. libro primo, τὸ μαλακὸν τῆς ὕλης εἶναι τῇ θερμότητι τοῦ χαλκοῦ, θλᾶσθαι οὐχ ὑφίσαται. Cæterùm affinitatē magnam habent inter se istæ significationes, Subeo, Suscipio, Aggredior, item Sustineo, vel Non cedo, item Polliceor. (hanc enim significationem posteriorem illis esse puto, sed ordinem Budæi sequutus sum paulo antè) eandémque omnes originem habent. siquis enim rem aliquam aggressurus est, seu onus aliquod subiturus, si irruentem sustinere paratus futurus sit, eique minimè cedere, si denique polliceri aliquid velit, & fidem suam de eo obstringere, oportet animi robur ὑφίστασθαι ei, id est subsistere: eo ferè modo quo dixit Tibullus vires subsistere. At Liuius imitatione Græcorum accusatiuo iunxit, dicens (si non mentiuntur exemplaria) Non feras tantùm subsistere: item, Et posteaquam præpotentem armis Romanū nec acies subsistere vllæ nec castra poterant. At Cæsar sine casu vsus est, alioqui pro ὑφίστασθαι & ipse, seu ὑποστῆναι: ita scribens, De Gallico bello lib. 1, Quo prælio sublati Helueti, quòd quingentis equitibus tantam multitudinem equitum propulerant, audacius subsistere: nonnunquam ex nouissimo agmine prælio nostros lacessere cœperunt. Sic Thucydides ὑφίστασθαι sine casu posuit libro 4, pag. 138, καὶ μάχη ὁμοία ὀλίγον μέν τινα χρόνον ὑπέστησαν οἱ Κυδωνιᾶται, ἔπειτα τραπόμενοι, &c. His autem addo, verbum ὑφίσαμαι interdum alteram quoque verbi Subsisto significationem habere. vt in hoc Aristotelis loco, de ceruis loquentis, ὧν δὲ πολὺ φύλλα, αἱ ἄκραι σφῶν τοιοῦτοι πολὺ δρόμοι, καὶ ὑφιστάμενοι μένουσιν ἕως αὖ πλησίον ἔλθῃ ὁ διώκων, εἶτα δὲ καὶ πάλιν φεύγουσιν. Plinius tamen Stantes maluit reddere, quàm Subsistentes, quum hunc locum ita interpretatus est, Et aliàs semper in fuga acquiescunt, stantésque respiciunt: quum propè ventum est, rursus fugæ præsidia repetentes.

Ὑφίσαμαι, Subsideo, Sido, Pessum eo, cui opponitur ἀνατρέπω. Aristoteles Problem. ἵνα τὰ μὲ ἀνώμαλα διηθῆται δι' τῆς γῆς· διηθοῦμένων δὲ, αἰεὶ μᾶλλον ὑφίσαται τὸ παχύτατον καὶ βαρύτατον, ἀκριβέστατα δὲ τὸ καθαρόν. Apud eundem opponitur ὑφιστάμενον & ἀνατρέπον, De cælo libro 4, ἀνάγκη μὲν δὴ οἰκεῖσθαι, βαρὺ μὲν ἁπλῶς, τὸ πᾶν ὑφιστάμενον, καθάπερ δὴ, τὸ πᾶν ἀνατρέπον. Hinc & ὑπόσασις, Sedimentum, vt infrà dicetur.

Ὑφίσαμαι est etiam κρυφίως ἵσταμαι & ὑποχωρῶ, vt inquit idem Budæus, exemplum tamē non afferens: sed habetur apud Thomam Magistrum, ex quo has expositiones desumpsit, hic enim postquam dixit ὑφίσαμαι inter alia significare κρυφίως ἵσταμαι, addit ex Luciano, in Philopseude, ὑπεστησάμην σε. Quibus subiungit, accipi & pro ὑποχωρῶ: ex eiusdem Luciani Timone afferens, ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑπεστησάμην. De illa autē expositione κρυφίως ἵσταμαι (quod ad verbum sonat, Occultè sto) dicam & in Ὑπόσασις.

Ὑφίσαμαι activa signif. Suppono, Pono, vide in Ὑφίσημι, vbi afferuntur exemplā huius significationis in aoristo medio.

Ὑπόσασις, Substantia, seu Naturæ subsistentia, vt Budæus vertit in hoc Aristotelis loco De mundo, σωμάτων δὲ, τὰ μὲν ἀεὶ φερόμενα κατ' ἴσα, τὰ δὲ κατὰ ὑπόστασιν. hæc enim ille sic reddit, Ad summam, eorum quæ in aere apparent, alia specie tenus existunt, alia etiam habent naturæ subsistentiam. Idem Budæus in Comm. postquam dixit ὑπόστασιν esse rem naturæ & re vera subsistentem, illum Aristot. locū profert, itémque hunc Themistii in Phys. 2, εἰ δὲ καὶ ἰδίας λήψεως, ἃ μᾶλλον τοῦ λόγου χωρεῖ, πῶς καὶ ὑποστάσεως χωρίζουσι. Ibidem docet ὕπαρξιν interdum & ὑπόσασιν pro eodem accipi. In alio autem eiusdem libri loco ὑπόσασιν rursus Subsistentiam reddit apud autorē epist. ad Hebr. cap. 11, ἔστι δὲ πίστις, τῶν ἐλπιζομένων ὑπόστασις, πραγμάτων ἔλεγ-

χος οὐβλατὸν ὑφὸν. id est, Est autem fides, subsistentia eorum quæ sperantur. Sunt & qui ita reddant, Est autem fides, illud quod facit vt extent quæ sperantur. Scholiastes Græcus ὑπόστασιν & οὐσίαν coniungit, in exponendo hoc loco, quum dicit, ἐπειδὴ γὰρ τὸ ἐλπίζειν ἀνυπόστατόν ἐστιν ὡς πρὸς μὴ παρόντα, ἡ πίστις οὐσίαν ἡμῖν αὐτῶν καὶ ὑπόστασιν γίνεται, ἤτοι αὐτὰ καὶ παρόντας ἡμῖν ποιοῦσα τὰ προσδοκώμενα. Cæterùm sunt qui his in locis nomine Extantia vel malint, ex Columella & Vitruuio. ‖ Ὑπόστασις in Trinitate diuina (inquit Bud.) idem est quod ἰδιότης & quod ἀφόριστον. Greg. in Epiph. Θεοῦ δὲ ὅταν ἔπαθε, ἵνα φανῇ ἀθεώρητος ἡμῖν καὶ πεισθῇ περὶ μὲ καὶ τοὺς ἰδιότητας, ἅπερ ὑποστάσεις, εἴπερ φίλον καλεῖν, ἐστὶ ἀφόριστα· οἱ δὲ, καθ' ὑπὲρ τῆς οὐσίας λόγον, ἑνώσεις. Et Dionysius de Deo loquens, ἁπλῆ πεῖσις πίστασιν dicit, id est πεπερασμένην. Sacrosancta enim concilia statuegunt vnam in Trinitate esse οὐσίαν, & tres ὑποστάσεις, vt docet Basilius. Hæc Bud. quibus subiungit, interdum tamen οὐσίαν & ὑπόστασιν dicta pro eodem fuisse, vt substantia & essentia apud Latinos. affertque exemplum ex decreto Sardicensis concilii, quod exemplum simulque alia de differentia quæ alioqui statuitur inter hæc duo, habes pag. 496. Apostolus ad Hebr. cap. 1, de Filio sic loquitur, ὃς ὢν ἀπαύγασμα τῆς δόξης καὶ χαρακτὴρ τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ. vbi vetus interpr. ὑποστάσεως vertit Substantiæ. Quidam Personæ vertere maluerunt (sequendo eum vocis ἀφόριστον vsum qui modò ex Gregorio allatus fuit, & qui apud cæteros quoque inuenitur) ne Substantia cum Essentia confunderetur, & ὑπόστασιν pro οὐσία accipienda putaretur, absurdum enim esse dicere essentiam Patris impressam esse in Christo, quum eadem sit & quidem simplex vtriusque essentia: contrà verè aptéque dici, quicquid Pater proprium habet, in Christo esse expressum: vt qui Christum videt, videat & Patrem, Ioan. 14. Præterea hoc commodi habere istam interpretationem, in qua vtimur voce Personæ, quòd hypostases aduersus Sabellium apertè distinguat, & τὸ μοναύσιον confirmet aduersus Arianos. Arius enim impiè deitatis essentiam trifariam diuidēs, tres deos statuebat: Sabellius autem impiè & ipse personis Trinitatis in vnam conflatis, ὑποστάσεις confundebat. Greg. τὸ αὐτοῦ ἔχειν τῷ πατρὶ ὑπόστασιν οὐ τῇ μεταφορᾷ τῆς φύσεως καὶ ἀξίᾳ τῆς θεότητος. Plura de hac voce apud eum cæterósque theologos, necnon apud Suidam legenda tibi relinquo.

Ὑπόστασις, (ab ea verbi ὑφίστασθαι significatione qua respondet verbo Subsistere, eo sensu quo dicuntur vires subsistere, aut quo dicitur Subsistere feras: vt sit quasi Subsistentia quædam animi) Præsentia animi & fortitudo, Audacia. Polybius de Coclite loquens, οὐχ ὕπνῳ τινὶ δυνάμει ὡς τῷ ὑπόστασιν αὐτοῦ καὶ τόλμαν καταπλαγέντων τὴν ἀναίσχυντον. Sic apud Paulum 2 ad Corinth. cap. 9, versu 4. itidémque cap. 11, versu 17, ἐν τῇ ὑποστάσει ταύτῃ τῆς καυχήσεως, redditur, In ista gloriationis confidentia, seu In confidente ista gloriatione, aut præfidente. Quidam etiam, In imperterrita ista gloriatione. At vet. interpr. malè vtrobique ὑπόστασιν, Substantiam, malè Erasmus Argumentum, malè quidam alius Materiā est interpretatus.

Ὑπόστασις, Sedimentum, & quod ex vrina subsidit, vt Celsus loquitur. Bud. Ὑπόστασις (inquit Gorr.) est crassior vrinæ portio secreta & subsidens. Sed generalius etiam ὑπόστασις, sicut ὑπόστημα, exponitur Alicuius rei fæx subsidens, Crassamen vel Crassamentum, ex Colum. affertúrque non solùm οἴνου ὑπόστασις, sed etiam ὑποστάσεις ἱδρῶτος, ex Aphrod. Probl. Et ὑπόστασις τῆς πνευμονίας, ex Aristotele. Item, ὑπόστασιν χολῆς ἔχουσα σύριγξ. ‖ Ὑπόστασις aliquando Hippocrati est Humorum consistentia seu status, & concretio. hoc est, quum humores intus manēt quos vacuari oportebat. vt annotauit Galenus Comment. 2 εἰς τὰ περὶ ἄρθρων. Gorr. ‖ Ὑπόστασις in vulg. lexicis exponitur etiam Compages. vt Ὑπόστασις καλωδίων, apud Theophrastum lib. 5, De causis plant.

Ὑπόστασις, Insidiæ quæ struuntur ab eo qui ὑφίσταται, id est κρυφίως ἵσταται (vt exponit Thomas magister) id est Stat in latebris. In vulgatis lexicis exponitur In sidiæ, item Subsessæ ex Seruio & Vegetio. Quo fortasse modo ὑφίστασθαι in illa τὰ κρυφίως ἱστάσθαι signif. reddi possit Subsidere.

Ὑπόστασις, Statio militum, vide in Ὑπόστημα.

Ὑπόστασις, Suid. exp. αἰτίασις in hoc Æliani loco, vbi videtur esse Defectio, Rebellio: αἰτίαν τὸ ἔθνος τῶν Σύρων, καὶ Φοινίκην εἰς χεῖρας ἀφεσιλκύσειν εἰς τὴν αὐτὴν ὁρμὴν τι καὶ ὑπόστασιν. Sed ego non dubito quin mendosè ὑπόστασιν pro ὑπόστασιν hic scriptum fuerit.

Ὑποστάτης, ου, ὁ, Qui in naturam rerum produxit, & subsistere fecit, Qui condidit & in naturam rerum edidit. ΕΤ Ὑποστάτις, fœminino gen. Vtrunque Bud. ex Areopagita affert. ‖ Ὑποστάτης, Furca qua quid fulcitur, teste Plutarcho in Coriolano, vbi scribit, ὁ γὰρ οἱ Ἕλληνες ὑποστάτην καὶ στήριγμα, οὗτοι οἱ Ῥωμαῖοι φούρκας ὀνομάζουσι.

Ὑποστατός, Tolerabilis, Ferendus. ἀνάσχετος. v. l. ex Euripide.

C. Ἀνυπόστατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Subsistentiam non habens. cui opponitur ἐνυπόστατος, quod vide. ‖ Item Intolerabilis, Cuius impetus sustineri nequit, Cui resisti non potest. Polybius, κατ' ἴλην μὲν καὶ φαλαγηδὸν ἀνυπόστατοι. Hieronymus enarrans quod Græci Bibliorum interpretes reddiderunt ὕδωρ αἰνυπόστατον, Verbum, inquit αἰνυπόστατον apud Græcos ambiguum est, & potest sonare Quod non subsistat: (ita enim ibi legendum est, non autem Quod subsistat) & quod intolerabile sit. ad est, quod nemo ferre queat.

C. Δυσυπόστατος, Cuius impetus vix sustineri potest. vt αἰνυπόστατος, est Cuius impetus sustineri non potest.

C. Ἐνυπόστατος, Subsistentiam habens, oppositum præcedenti. Damasc. αἰεὶ δὲ ἔχει τὸν ἑαυτοῦ λόγον ἐξ ἑαυτοῦ ἡφιέμενον, οὐ χωρὶς τοῦ ἐνυποστάτου λόγου, αἰνυπόστατον καὶ εἰς οὐδὲν χρήσιμον ἀλλ' ἐνυπόστατον, ζῶντα, πλέον. & identidem apud eum hoc vocabulum legitur pro persona. B.

C. Ὁμοϋπόστατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Eandem hypostasin habens. accipiendo hypostasin in ea significatione qua accipi dictum est quum de Trinitate diuina loquimur.

C. Τεισυπόστατος, Tres hypostases habens, vel In tres hypostases diuisus. vt Dionysius τριάδα τεισυπόστατον vocat, quod exponitur τεισυφέστατον.

Ὑποστατικός, Autor & conditor substātiæ. Budæus ex Dionysio Areopagita, μᾶλλον δὲ ὡς πάσης οὐσίας ὑποστατικήν. ‖ Ὑποστατικός, Præsidens. vt ὑπόστασις est Præsidentia, seu Animi præsentia, &c. ΕΤ Ὑποστατικῶς, Præsidenter, Confidenter. Item Assuetè, Affirmatè, vt quidam interpr. in hoc Polybii loco, τῷ δὲ βασιλεῖ ὑποστατικῶς αὐτοῦ φέρεσθαι συμπεσὸν χάριν. At Suidas exponit ὑποστατικῶς & καρτερικῶς, in hoc quem affert loco, ὁ δὲ ὑποστατικῶς κεχειμάρρῳ τῷ ὀπτιλιμβοις κατδιώκοις, δόξαν αἰδρείας ἀπενέγκατο.

Ὑπόστημα, ατος, τὸ, Sedimentum, (&c. vt in ὑπόστασις) vt ὑποστήματα τῆς κοιλίας, Aristoteles De animalibus libro 1. ‖ Ὑπόστημα pro hypostasi, (in ea significatione qua sumitur hoc vocabulum à theologis) Gregorius in libro De theologia, de prophetis loquens, πολλοὶ οὔπω εἶναι τοῦτο ὦν ὁ λόγος, οὔπω τις ἄλλος πλὴν κατ' αὐτοὺς ἴσασιν ὑπόστημα καὶ οὐσία τῷ Κυρίου, καθ' ὑπερβολήν, Οὐδὲ θεοῦ φύσιν εἶδεν ἢ ἔζησε χρόνον. ‖ Ὑπόστημα, Satio militum. pro qua significatione affertur ex Græcis Bibliorum interpret. lib. 2 Regum cap. 23. Itidem verò ὑπόστασιν Budæus pro eadem significatione affert ex 1 Reg. cap. 13, in fine, item ex 14, ἵνα τί ἐπάταξαν δισχίλιοι εἰς τὴν ὑπόστασιν τῶν ἀλλοφύλων. ‖ Ὑπόστημα, Pudendi virilis pars ea quæ minimè pendula est, apud anatomicos, vt ait Rufus: addens, alio nomine ἀφόριστον vocari. στῆμα autem idem dici testatur partem eam pudendi quæ propendet: inde quod ei subest, ὑπόστημα nuncupatur. ‖ Ὑπόστημα est etiam πλῆθος, si Hesychio & Suidæ credimus. affertque hic exemplum istud, τῷ δὲ ὑποστήματι τῷ ἀνδρὸν αὐτῷ ἐχρῶντο ἡμῶν οἱ Ῥωμαῖοι.

C. 2. Παρυφίσταμαι, Subsisto vnà, vel Existo vnà, Vnà sum in natura rerum, pro συνυφίσταμαι, (vt συνδιαιωνίζω accipitur pro συναϊδιάζω) vel idem quod κατ' ἀπαλοιφὴν ὑφίσταμαι. Damasc. de libero arbitrio loquens, εἰ δὲ τοῦτο, ὡς

αἰσίης παρυφίσαμ]ῶν λογικῶν τὸ αὐτοξύσιον. Alia exẽpla vide ex Basil. apud B.497. vbi tamẽ παρυφίσαζε paulo aliter sumi videtur. ¶Παρυφίσαμαι, Propemodũ subsisto. Ferè in natura sum rerum. est enim minus quàm ὑφίσταμαι, vt inquit idem Budæus, huius quoque signif. exemplum afferens pag.497, ex Dionysio. (Alibi autem παρυφίσαζαι ait posse etiam significare Obiter subsistere: accipiendo præpositionem παρά vt in παραλάλωμα) VNDE Παρυπόσασις, quod indem minus est ἢ ὑπόσασις apud eundem Dionysium, διὸ οὔπω ὑπόσασιν ἔχει τὸ καλὸν, ἀλλὰ παρυπόσασιν, τῷ ἀγαθοῦ ἕνεκα καὶ οὐχ ἑαυτῷ γεγονόσιον.

Παρυφίσαμαι, Significor, Demõstror, Repræsentor. vt quidem Budæus exponit in hoc loco Apollonii grammat. τὸ γὰρ ἐξ ἐκείνης λέξεως παρυφισάμενον ἐστὶν, πρόσθεν πάντως ἐστιχεῖον δεῖ τοῦ λόγου. Sed ita exponendo, vacaret præpositio ὑπό.

C.2. Προϋφίσημι, Prius in naturam rerum produco, sicut ὑφίσημι significat In naturam rerum produco apud Gregorium. Qui & hoc bicomposito vtitur, scribens, πῶς ἄλλως τὴν ὕλλην προϋπεστήσας. Itidem verò Πρόϋφίσαμαι, Prius in naturam rerum producor, seu prodeo, Prius subsistentiam habeo. προϋπάρχομαι. nam προϋπαρχόμενα vocantur τὰ φύσιν ὄντα. quæ ἐν πᾶσι προσυμβαίνοις censentur, & πᾶσι προκαταβεβλημένοις. quæ præeuntia & antegredientia Latinè dici possunt, vt προϋφεστηκότα prærsa & primordia naturæ. B. Alicubi tamen etiã προϋφεστηκὼς, seu προϋφεστὼς, exponitur Antegressus, vt in hoc loco Hermogenis, μὴ γὰρ προϋφεστῶσης τῆς ὕλης, οὐδὲ τὸ εἶδος τῷ ὑφεστῶτι ἐδύνατο συνίστασθαι. Sic προϋφίστασθαι redditur Antegredi, Antecedere, in hoc Plutar. loco, in libro De fato, πέφυκε δὲ τὸ δυνατὸν, ὡς ἡμεῖς, προϋφίστασθαι τοῦ ἐνδεχομένου. Sed Bud. vertit Prius esse natura.

HINC προϋπόσασις, q.d. Præsubsistentia, seu Præexistentia: de re quæ prius in naturam rerum prodierit. At ex Dioscoride affertur pro Antecedens corporis compages. sed aliter pro hac signific. scripsisse Dioscoridem vèrisimile est.

C.2. Συνυφίσαμαι, Vnà subsisto. i. Vnà sum in rerum natura. Pro quo συνυφίσαμαι dici aliquando & παρυφίσαμαι, (vt παραδυναστεύω pro συνδυναστεύω) scribit Bud.

¶ Στάσις, εως, ἡ, Factio. (hinc, vt suspicor, orta hac significatione, quòd in factione pars vtraque suam veluti στάσιν seorsum habeat, id est stationem. Viderit tamen lector an aptiorem aliquam huius significationis rationem excogitare possit) Aristot. Œcon. 2. ὁρῶ στάσεις οὐσίας δύο, duas factiones. Plut. in Sertorio, Κίννας δὲ πειρωμένου συστρεφομένην αὖθις ἀνακαλεῖσθαι τὴν Μαρίου στάσιν: id est (Budæo interprete) Cinna autem labantem iam Marii factionem rerum nouarum molitione reparabat. Sæpe redditur voce Seditio habente affinem significationẽ. Plato libro 5 De republica, ὅπου μὲν, τοῦ οἰκείου ἔχθρα στάσις, ὅπου δὲ τῶν ἀλλοτρίων πόλεμος ὀνομάζεται. Thucydides lib. 4, περὶ Μυδρίων στάσεως φοβούμενοι. Isocr. De pace, σφαγὰς καὶ στάσεις ἐν ταῖς πόλεσιν ἐποίησεν. (Seditionem facere itidẽ Lat. dicunt.) Apud eũdẽ legitur, στάσεις παιδικὰς πρὸς ἀλλήλους, seditiosè inter se certare. Idem ad Nicocl. στάσεις καὶ διαφοράς copulat. Plato autem dicit αἱ περὶ στάσεων πολλαὶ διαφοραί. Et εἰς στάσιν ἐμβάλλειν apud Xenophontẽ, Ad seditionem concitare, vel inuerso ordine, Inducere seditionem in. Item, τὴν παλαιὰν αὖθις στάσιν ἀνακαίειν apud Plut. Veterem seditionem redintegrare: vt Tacitus dicit Redintegratur seditio. Et ἐν στάσει εἶναι apud Thuc. Seditionibus agitari.

Στασιάδης, ου, ὁ ἡ, Seditiosus. Xen. στασιώδης τις ἐκ φίλου πολλοὺς τοῖς φίλοις ἐχθροὺς παρέχει.

Στασιώτης, ου, ὁ, Qui factionis alicuius est. Ex Herodoto, στασιῶται ἐκείνου, qui sunt contrariæ illi factionis. Item στασιῶται σφι ξυνώμοσαν, coniurantes inter se. v. lex.

¶ Στασιῶται, Seditiosi, Qui seditiones concitant, οἱ στάσεις ἐγείροντες. Suid. ¶ Στασιῶται, Qui eiusdem ordinis sunt. οἱ ὁμοίως αὐτοῖς τάξεως, Hesych. ¶ Apud Antiphontem autem στασιώτης videtur accipi pro ἑταίρος, Satelles, vt Harpocr. & Suidas tradũt, apud quos locum reperies. ¶ At στασιώτης τῶν ἵππων Plato in Theæte-

A to iocans appellauit Parmenidem & Melissum qui vniuersitatem rerum consistere perhiberent: vt docent v. l. COMP. Ἀντιστασιώτης, ου, ὁ, Qui contrariæ factionis est: vt Bud. interpr. citans Appian. in Parth. ET Συστασιώτης, ου, ὁ, Factionis socius seu particeps. Luc. De salt. DERIV. Στασιωτικὸς, οῦ, ὁ, Factiosus. Item Seditiosus. Thucydides l. 8, pag. 192, πολλῶν δὲ στασιωτικῶν λόγων καὶ ἀνοσίων ἀποφθεγμάτων, seditiosis & turbulentis orationibus. Ex eodem στασιωτικὸς χρόνος, Seditionis reipublicæ tẽpus. A Bud. exponitur nõ solùm seditiosus, sed etiam Seditioni obnoxius, citante ex Aristot. Eth. 5, στασιωτικὸν ᾧ ἢ μὴ ὁμόφυλον, ὡς αὐ συμπαθοῦσι At κῇ τὸ στασιωτικὸν, Seditiosè, More eorũ qui seditiones faciunt, κῇ τὸ ἔθος τῷ στασιάζοντων, vt Thucyd. schol. exponit in hoc loco lib. 4, pag. 163, καὶ ἕλκες αὐτῷ τῷ ἀπὸ τοῦ δήμου αἰτιᾶσθαι κῇ τὸ στασιωτικόν. AT Στασιωτία, ας, ἡ, Seditiosus status, vt apud Platonem exponitur, lib. 4 De rep. στασιωτίας ἀλλ' οὐ πολιτείας πάσας πάσι νόμους φαμέν. Idem lib. 8 De rep. pag. 195, de statu populari, statu optimatum & tyrannide, πάντων γὰρ δὴ πολιτεία μὲν οὐδεμία, στασιωτίαι δὲ πᾶσαι λέγοιντ' ἂν ὀρθότατα. Vbi non incommodè videtur verti posse Factiones.

Στασιάζω, Factionibus contendo. vel Seditiosè dissideo. Plato epist. στασιάζουσα πόλις ἐν αὑτῇ, ciuitas intestinis seditionibus laborans. Et ex Thucydide, στασιάζοντες ἐν ἀλλήλοις. Item ex Xenophonte Apomn. 2, cum datiuo στασιάζειν ἀλλήλοις. Et στασιάζειν πρός τινα apud Plutarchum. Et in pass. apud Nanzianzenum, ἐστῦλον καὶ τὰ ὁπλίτων ἐστασιάζη, in seditionem res eorũ versæ sunt. B. Interdum commodius exponitur Dissideo. vt apud Herodianum lib. 3, πρὸς ἀλλήλους ἐστασίαζον οἱ ἀδελφοὶ, inter se dissidebant. Sic apud Synesium epist. 105, οὐδὲ στασιάσειν μοι πρὸς τὴν γλῶτταν ἢ γνώμην. Interdum Contendo. Certo. Vnde quod Plato dicit de nauis, στασιάζουσας πρὸς ἀλλήλας περὶ τῆς κυβερνήσεως, Cicero vertit, Si nautæ certarent quis eorum potissimùm gubernaret. Sic apud Thucydidem lib. 4, pag. 148, περὶ τῶ δίκαια αὐτὼν κατ' ἀλλήλους ἐστασίαζον, de recipiẽdo eo seditiosè certabant, vel Seditio inter eos orta erat. VNDE Στασιασμὸς, οῦ, ὁ, Seditio, vel potius Seditionis concitatio. Aristoteles in 2 Œcon. διὰ στασιασμὸν τῆς χώρας ἀφ' οὗ ἡμῶν, quum per ciuilem discordiam ager non coleretur. ET Στασιαστὴς, οῦ, ὁ, Qui seditiones concitat, Seditiosus. A QVO Στασιαστικὸς, οῦ, ὁ, Ad seditiones concitandas aptus, seu Seditiosus. vt στασιαστικοὶ λόγοι apud Plutarchũ & Æschinẽ. VNDE Στασιαστικῶς, Seditiosè, Factiosè. Aristot. Polit. στασιαστικῶς ἐχόντων τοῖς ὁπλιτικοῖς. Demosthenes Phil. 3, ἀπίστως καὶ στασιαστικῶς ἔχουσι πρὸς αὐτοὺς οἱ Ἕλληνες, Inter se diffident, πρὸς ἀλλήλους στασιάζουσι. Sic Pro cor. κακῶς πως Ἕλληνες ἔχοντας πρὸς ἑαυτοὺς καὶ στασιαστικῶς.

C. Ἀντιστασιάζω, Cõtrariã factionem moueo, vel sequor, Contrariam partem sequor in seditione. VNDE Ἀντιστασιαστὴς, οῦ, ὁ, Qui est cõtrariæ factionis, Qui sequitur contrariam partem in factione, seu seditione. In vulgatis lexicis Græcol. exponitur Qui est in seditione partis aduersæ.

C. Διαστασιάζω, Factionibus & seditionibus implico, Seditionem inter aliquos concito. Plutarchus ὁ δὲ Μαίλιος διεστασίασε τὴν πόλιν. Idem in Romulo διεστασίασε τοὺς Σαβίνους. Aristoteles Polit. 5, διεστασίασεν αὐτοὺς πρὸς τοὺς ἀνόμους, Ad seditionem contra opulentiores concitãdam induxit. Item, Diffidits seiungo ac segrego, vt Lucr. loquitur. Synes. epist. 95, διεστασίασεν ἡμᾶς, ad dissensionem nos induxit.

C. ΚΑΤΑστασιάζω, Seditione opprimo & affligo, Seditione circumuenio. Budæus ex Plutarcho, τοῦτο φοβηθεὶς καταστασιάσαι μὲ καταζηλοῦσιν αἰτιᾶσθαι ποιοῦντα τὴν ἐπὶ Ποτειδαίαν. Apud Plut. autem in Pericle, καταστασιάσαι τὴν βουλὴν, vulg. lex. interpr. Concitata seditione senatum delere gestiebat. At Καταστασιάζομαι, Factione vincor, Seditionibus premor. Xenophon, καταστασιαζόμενος ὑπὸ τῶν Δυσπάρου φίλων. Plutarchus Them. καταστασιασθεὶς ὑπὸ τῶν Θεμιστοκλέους, factione victus à Themistocle.

C. Συστασιάζω, Seditionis vel potius factionis socius sum,

factionē aliquam adiuuo. Thucyd. lib. 4, pag. 149, οὐ χρ A
συγκαιόντων ἤκω. Potest tamen & aliter hic accipi.

ΣΤΑΔΙΟΝ, ου. τὸ, ET Σπάδιος, ου, ὁ, Stadium, Mensura pedum sexcentenûm, vt Budæus tradit ex Herodoto lib. 2. de labyrintho loquente, αἱ δὲ ἑκατὸν ὀργυαὶ δίκαιαι, εἰσὶ στάδιον ἓξ πλέθρων· ἓξ πόδων μυρίων μυριάδες καὶ πλῆθος ἴσχουσι, τοσοῦτοι πόδες μυρίων περιπαλαίστων ὄντων, τὸ δὲ πλῆθος ἑκατοντάπαλαιστον, id est Budæo interpr. Iustæ orgyiæ centum, stadium implent sex plethrorum, ita vt orgyia senûm sit pedum & quaternûm cubitorum, cubitum verò senûm palmorum, & pes quaternûm. Plinius autē, Stadium (inquit) centum & vigintiquinque nostros efficit passus, hoc est pedes sexcentos vigintiquinq;. Suidas scribit septem stadia & semis, facere milium, seu militare: vnum autem stadium πόδας χ, milium autem πόδας δ σ, pedē verò, δακτύλους ις. Thuc. l. 4, p. 113, ἡ μέγεθος ὡς ἐπὶ πεντακισχιλίοις καὶ δισμυρίοις σταδίοις μᾶλλον. Xenoph. Hellen. 3, πλέον ἢ στάδιον ἀπολαμβάνοι. Aristophan. Ranis, Εὐριπίδου πλεῖν ἢ σταδίῳ λαλίστερος, Euripidis loquacitatem superantes stadio vno & amplius. Idem in Nebulis, Τῶν Ἑλλήνων τῇ λέξει ἑκατὸν σταδίοισιν ἄριστον, vt dicatis me Græcis omnibus præstantia antecedere centum stadiis. id est, vt dicatis me Græcorum omnium præstantissimum. Archestr. apud Athenæum libro 3, κατορωρύχθαι σταδίους ἀναρίθμους. Eodem genere apud Plutarchum, σταδίους πεντεκαίδεκα. Polybius de Hannone, πεπομφέναι τὴν περίπλουν ἐναντίοι τῷ ῥεύματι σχεδὸν τὸν ποταμὸν ὅτι διακόσια σταδίους. quod Liuius de eodem dicit, Aduerso flumine ire iter vnius diei. Interdum dicitur de curriculo quod hoc spatium æquabat. Sic legerunt quidam apud Homerum Il. ν, Οἶδε δ' ἐπὶ σταδίῳ δολιχῷ μάλα θοὸν Ἄρηϊ, vt dicat nouisse se modos martios in hostili stadio. sed melior scriptura est σταδίη, vt suprà annotaui. Herodotus Terpsich. ἀγωνιζόμενος σταδίου σωκλείπτῃ τῷ Φοίτου. Xenoph. Hellen. 2, τὸ στάδιον ἐνίκα Κροκίνας. Epigramm. libro 2, ἔδραμε τὸ στάδιον. Lucianus, πᾶν γὰρ ἤδη στάδιον ἦλθον φοβεροὶ τῷ ὀλύμπια τὰ μεγάλα νενικηκότες. Pro loco etiam certaminis accipi apud Theophilum libro 2 Instirut. annotant v. l. Deriuant autem hoc vocabulum à στάδην, διὰ τὸ τοὺς περὶ αὐτὰ ἀγωνιζομένους μὴ ἐκ διαλειμμάτων ἀθροίζεσθαι, ὥσπερ καθημένους στάδην, ἀλλ' ὡς ἐκ ἄλλα ἰσάντειν. Eust. Pro στάδιον autem Dores DICVNT Σπάδιον. B

C. Σταδιοδρόμος, ου, ὁ, Qui stadium seu spatium sexcentenûm pedum decurrit, Cursor stadii, seu Stadiodromus, vt quidam etiam Latini appellant, inter quos Plinius. Strattis comicus apud Pollucem, Τί ὅτι ὡς ταχὺ οἱ σταδιοδρόμοι σφαίρισας; Lucill. Epigramm. libro 2, Ἦν βραδὺς Εὐτυχίδης σταδιοδρόμος, ἀλλ' ὅτι δίσσον ἔτριχε. Vtitur & Plato De leg. VNDE Σταδιοδρομέω, Stadiũ curro. Demosth. Ἀνταδικείδιον τὸν σταδιοδρομοῦντα. C

C. Σταδιάρχης, ου, ὁ, Stadio seu curriculo præfectus, seu Præfectus certaminis stadii. Poll. D

C. Ἑξάσταδιος, ου, ὁ ἡ, Qui sex stadiorum est.

Σταδίας, ου, ET Σταδιεύς, έως, ὁ, idem quod σταδιοδρόμος, Qui stadium currit, Qui stadio certat. Lucill. Epigramm. libro 2, Τὸν σταδίῳ σοφόλιν Ἑρμαίσκον ἡ μεγάλη Παῖτον σεμνώνυμον οὐκ ἐπάλθευσε μόνον. Idem eodem lib. Καὶ πένταθλος ἦλθε καὶ σταδιεὺς Μενεκλῆς.

Σταδιαῖος, α, ον, Stadii mensuram æquans. Athen.

Σταδισμός, οῦ, ὁ, Dimensio terræ per stadia. B. ex Ptolem. 6. 7. Videtur autem dici quasi à σταδίζω, quod significaret Dimetior per stadia. C

ΣΤΑΤΗΡ, ῆρος, ὁ, Stater, Pondus drachmarum quatuor, quod Hebræi siclum dicebant, vt Budæus tradit, scribens alibi, staterem à mensoribus vocari semunciam. Varii autem erant stateres. Aureus minam argenti valebat, vt idem Budæus ex Polluce tradit, ὁ δὲ χρυσοῦς στατὴρ μνᾶν ἀργυρίου ἦν· ᾧ γὰρ τὰ τῶν σταθμίων τῷ μνᾶν τὰς ῥοπὰς σταθμᾶσθαι ὁρισάμενοι, Aureus stater minam valebat, nam & in iis quæ appenduntur, pōdus minæ, staterem nominauerunt. vnde colligit, staterem aureum quaternos aureos numos Romanos valuisse, vt fuerint stateres aurei vncisles, cuiusmodi ferè Lusitaniti aurei visuntur, denis aureis æstimabiles. At Cyzicen⁹ 28 drachmas Atticas, vt Demosth. tradit in orat. πρὸς Φορμ. 1. paulo minus trib⁹ aureis coronatis. Sed Attici stateres & Persici hoc Cyziceno multo vberiores fuerunt & pondere & indicatura, & præsertim Persici, quum Babylonium talentum ephectam proportionem ad Atticum habuerit. At Daricus non minus denis aureis Francicis, id est Argenti mina. Plutarchus Κροισείων etiam meminit, scribens, Κροισείων αἰγιναίτερος στατήρων. Thuc. libro 4, pag. 138, nominat etiam σταθμὸς Φωκαϊκὸς. Et Athenæus libro 4, ἕκαστος Αἰγιναῖον φέρει σταθμόν. Item Φιλίππειοι nominantur & Ἀλεξάνδρειοι: Philippos Horatius & Plautus nominãt. At pro σταθμὸς χρυσοῦ, Synesius dicit σταθμὸς χρυσίου, siue ἐκ χρυσίου, epist. 127, τῷ μὲ οὐδὲν ἀργύρου ὀβολοὺς ἐκ χαλκοῦ, τῷ δὲ, σταθμὸς χρυσίου. Deriuãt autem ab ἵστημι, quod appendere significet. VNDE Πεντασταθμος, ου, ὁ ἡ, Qui quinque staterum est, seu quinque minarum. idem quod πένταμνος, teste Poll. ET Σταθμιαῖος, α, ον, Statere valens, Qui stateris pretio æstimatur. σταθμὸς ἄξιος.

ΣΤΑΜΙΝ, ῖνος, ὁ, Lignum in naui rectum stamini simile, vt Aristarch. apud Etymologistẽ docet. Eustathius ex veteribus grammat. tradit esse ξύλα ὀρθὰ μήκη, ἃ στήμονος δίκην ἔχοντα, ὥσπερ πλήμματα τῆς ἐκρίδος· ἐκπαίρωθεν, ἐστάναι ποιοῦσιν αὐτά, quamobrem ab ἵστημι deriuant. alii esse volunt ligna recta quibus τὰ πλάγια συναρμόττουσι: alii verò τὰ ἐν τῇ χειλέι τοῦ πλοίου ὑψηλότατα ὀρθὰ ξύλα τῷ κῦ τὸ ἐσώτατον τόπου. Hæc verò ad suam vsque ætatem σαμινάρια vocata fuisse in Lycia, idem Eustathius tradit. Sũt qui Statumina à Cæsare nominari scribant. Odyss. ε, Ἔκρια δ' ἵστασαν ἁρμονίην κατὰ σαμίνας. Athenæus libro 5, γόμφους τε καὶ ἐλικοειδίας καὶ σαμίνας καὶ τοῦτο εἰς τοῦτο ἄλλων χρείας ὕλων. (quem locum Eustath. quoque citat.) Et paulò post, de clauis æreis, δεῖ δὲ πρυμναίων δὲ ἦσαν οὗτοι ἁρμοσμένοι πρὸς σαμίνας στομόχοντες. vbi notandus articulus masc. g. AT Σταθμίδες, itidem Ligna in naui, quibus tabulæ superimponuntur, quæ & καινόνια: τὰ ξύλα ἐφ' ὧν αἱ σανίδες ἐπίκεινται, vt Poll. tradit.

Σταυρὸς, οῦ, ὁ, Vallus, Palus ligneus acutus & erectus. ab ἵστασθαι dictus, quoniã ἵσταται εἰς ἀέρα ἁρμός, vt Eust. tradit. οὗ ἀπωξυμμένου κατ' ἀκτῖνα χαμμήκη σαφὲς ἔοικεν ἐπαλωμένῳ πτέρυγι. vnde quidam σταυροῖσι κορυστοῖσι πτέρυγα dixit τοῖσι πύργων ἵστασιν, vt Eustathius tradit, idem esse dicens quod σκόλοπα. Il. ω, de tentorio Achillis, Ἀμφὶ δέ οἱ μεγάλῳ αἰόλῳ πίσσαν ἄκαμπτ Σταυροῖσι πυκνοῖσιν. Odyss. ξ, de stabulo porcorum, Σταυροὺς δ' ὀκτὼ ἔλασεν δρυμοῖς ἔνδοθι καὶ ἔνθα Πυκνοὺς καὶ θαμέας, τὰ μέλαν δρυὸς ἀμφικεάσσας. quales esse videntur apud Virgilium, —acuto robore valli, 2 Georg. & sudes præustæ; Æneid. 7. nam vallos & sudes idem esse tradit Seruius. Thuc. libro 4, pag. 150, καὶ σταυροὺς ἐνδεκαπηχεῖς. Idem libro 7, pag. 240, σταυροὺς ἐνέπηξαν τῶν παλαιῶν νεωσοίκων ἐν τῇ θαλάσσῃ, ὅπως αὐτοῖς αἱ νῆες ὦσιν ὁρμοῦσαι, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ὅπλοις μὴ βλάπτειν ἐμηχανῶντο. Et paulo post, ἅπαν τὸ σταυρῶν ὃ μὴ ὑπῆρχον τῆς θαλάσσης κατάπηξαν, palum qui è mari non extarent. quam appellat κρύφιον σταύρωσιν. Ibidem, σταυὸς αἰόλων καὶ καταπελυμιζόντων ἐξέφυσεν.

Sic dicitur etiam crux, seu palus erectus, plerunque cũ ligno in superiori parte transuerso, è quo malefici suspendebantur. Lignum figuræ litteræ T, ἐφ' ὃ ἀνθρώπους ἀνασκολοπίζουσι, vt tradit Lucianus in Δίκη φωνήντων. Plut. De iis qui tardius à diuino numine puniuntur, ἐκ τοῦ μὴ σώματα τῶν κολαζομένων ἕκαστος τῶν κακούργων ἐκφέρει τὸν αὑτῆς σταυρὸν, vnusquisque crucẽ suam. Idẽ in Artox. 307, ἀνδρῖφαι ζῶντες, καὶ τὸ μὲ σῶμα πλάγιον διὰ τεσσάρων σταυρῶν ἀνάπηξαι, tribus palis affigere. ¶ At apud Aristophanem Auibus, de aucupe, Ἵππον βρόχους, παγίδας, ῥάβδους, pro ῥάβδους scholiastes annotat in quibusdam exemplaribus scribi σταυρούς, effeque εἴδος δικτύου ὃ χείουσιν ἰξῷ. Sed quid ibi vetet in propria significatione accipere hoc vocabulum, non video. neq; enim retia visco obliniuntur, sed calami, & fortassis etiam valli quibus retia suspenduntur.

C. Σταυροειδὴς, ές, ET Σταυρότυπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Crucis formam & typum gerens. VNDE Σταυροειδῶς, ET Σταυροτύπως, Forma & typo crucis. IDEM Σταυρηδὸν quoque dicitur, aduerbio à nomine substantiuo formato: vt βοῦρδον à βότρυς.

Σταυρόω, ῶ, Vallum seu palum depango. σταυρὸν καταπήγνυμι.

Thucyd.lib.7,pag.241,ὅμως δ' αὖθις οἱ Συρακούσιοι ἐσταύω A
σαν,palis in terram depactis se munierunt. ‖Item Palo seu cruci affigo.idem quod σκολοπίζω. quod periphrasticè Alexis dicit αἰσταυρῶ ὅτι τῷ ξύλου. Ioann.19, ἐσταύρωσαν τὸ Ἰησοῦ. Apoc.11,ὁ Κύριος ἐσταυρώθη. VNDE Σταύρωμα,ατος,τὸ,(q.d.Vallamētū)Plures valli seu pali iterrādepacti,seu,Munimētū ex vallis seu palis in terrā depactis.Thucyd.libro 6,pag.219, ὥσπερ καὶ νῦν σταύρωμα ἔπηξαν,videlicet ex cæsis arbonibus,id est (vt Valla vertit) Ex illis cancellatim fixis naues prætexuerunt. X.Hell.4.pag.206, σταύρωμα ἐπεποίηντο καὶ πύργον οἷον ἐδυνάμην B
ἐγὼ αὐτός. ET Σταύρωσις,εως,ἡ,Vallorum seu palorum depactio. Thucyd.libro 7,pag.240,χαλεπωτάτη δὲ ἦν τῶν σταυρώσεων ἡ κύκλῳ. vide Σταυρός. ‖Item,Crucifixio. ET Σταυρωτής,οῦ,ὁ, Qui vallos seu palos depangit.Item,Qui cruci affigit, Qui in palū attollit.

C.ANA σταυρόω,ῶ,Iterum crucifigo. In epist.ad Hebræos cap.6 ἀνασταυροῦντας ἑαυτοῖς τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ.denuò crucifigentes. ‖Item,In palum seu crucem attollo.idē quod σταυρόω. nisi q; præpositio signif.euectionem seu eleuationem in altum. idem quod ἀνασκολοπίζω. Plut. Fabio,αἰσταύρωσε τοὺς ὁδηγούς, de Annibale, pro eo quod Liuius dicit, Virgis cæso duce,& ad reliquorum terrorem in crucem sublato. Thucydid.libro 1,ἐσταυρώθη ἀφ' ἵππου ἀκοντισθείς,in crucem sublatus est.Herodian.libro 3,τοὺς κλέπτας ἀπὸ δημοσίου τόπου ἀνασταυροῦσθαι,in palum seu crucem attolli. Plutar.De fort.Rom.κύων αἰσταυρωθείς.

C.ΑΠΟ σταυρόω,ῶ,Fut.ώσω, Vallis in terram depactis munio.seu cingo.Thucyd.lib.4,κόπτοντες τὰ δένδρα ἐκ ὕλου, ἀπεσταύρουν ἐπὶ τὸν διόπτην.vbi scholiastes ἀπεσταύρουν exponit περιέφραττον. Xenoph.Hellen.libro 7,ἐκκόπτοντες τὰ δένδρα τοῖς ὑπολοίποις σκολόπεσι καὶ ἀπεσταύρουν. Plut.in Dione,πύργους ὑψηλοὺς ἀπέστησας, λαβὼν ἀπεσταύρωσας τῷ ἀκρωτηρίῳ. Vulgo exponitur etiam Cancellis firmo. ‖Ἀπεσταυρῶ, Affigo cruci, Crucifigo. Idem quod simplex σταυρῶ.

C.ΠΑΡΑ σταυρόω,ῶ.Palos seu vallos depango, vel,Iuxtà aut à latere palos figo.

C.ΠΕΡΙ σταυρόω, Vallis seu palis in terram depactis circūcirca munio,seu circundo. Thucyd.lib.2, περιεσταύρωσαν αὐτοὺς τοῖς δένδρεσι,eos arborum cancellato vallo circundedit. VNDE Περισταύρωμα,ατος,τὸ,Munimentum ex vallis circumcirca depactis.

C.ΠΡΟ σταυρόω, Vallis seu palis in terram depactis præmunio,aut antè munio. Thucydides libro 6, προεσταύρωσαν τὰς ναῦς,id est σταυροὺς πρὸ τῶν νεῶν κατεπηγύοισι, vt alibi loquitur.

C.ΣΥΝ σταυρόω, Vnà crucifigo, Vnà in crucem tollo. Marcion.is,ἐξ οἱ συνεσταυρωμένοι αὐτῷ ἰδίῳ υἱῷ. Et apud Nazianz.συνεσταυρωμένοι Χριστῷ. Et metaphoricè apud Paulum ad Galat.2,ἵνα Θεῷ ζήσω, Χριστῷ συνεσταύρωμαι.

Σταλή, ῆς,ἡ, Lapis è terra extans, vel munitionis gratia, vel signi,erectus: ob ἵστημι quod est Statuo. Iliados μ,Στήλας τε θοὰς λῶπάς τε ἐμάχλεον,αἳ ἀρ' Ἀχαιοὶ Πρώτας ἐν χαίῃ θέσαν,ἐμμεναι ἔρματα πύργων. vbi quidam αἰπηρεῖας intelligunt,quidam πλάκας μεγάλας τοὺς τοῖχους, τοὺς βλωθρίας τῶν ἰδίων καὶ συμπεπλεγμένας ἀλλήλοις ὑπὸ πολλῶν τοὺς τοίχους αἰτὰ ἐρύματος. Sophocl.Electra, Κεῖσε γὰρ αὐτῷ ἐφ' ἁτέρῳ στήλῳ ἔχων,sub ipsam stelen extremā. C
vbi loquitur de lapide in stadio erecto. Plerunque accipitur pro cippo seu columna quæ in sepulchris statuebatur,aut in qua fœdera inscribebantur, aut alia quæ posteritati mandare cuperent. Stelen Plinius appellat : nonnulli Lapidem titularem. Suidas esse dicit lapidem aut æs in altum euectum figura quadrata : apud quem diuersorum illustrium virorum ac fœminarum στῆλαι commemorantur. Iliados ρ,— ὥστε στήλῃ μέν τε ἔμπεδος,ἥτε δόμον τυτθὸν Ἀρήος εἰσάντα πεφύκῃς,νέῃ χιονατάων. Sic Iliad.φ,ὥστε στήλῃ ἢ δένδρεϊ αἰὲν ἐπηγὲς στῆναι Ἀρήμασι ἐπαύρῃ. & Il.π,Ἔνθά κε πασχίσσῃσι καὶ ἀγχεμάχῃσι πέσῃσι Τύμβῳ τε στήλῃ τε τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων. Thuc.libr.1,πολλαί τε στῆλαι ἀντικεῖνται. Apud eundem libro 2, στῆλῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ ὁ πατὴρ ἐφη virorum fortium & illustrium memoriam celebrat. Pausanias Atticis, καὶ σταῦροι ἑστᾶσιν ὅπλα τοῖς πεσοῦσι στῆλαι δὲ ὀνόματα καὶ τὸν δῆμον ἑκάστου λέγουσι. Has stelas Horatius vocat cippos,& Cic.Columnas. Columnarū autem quibus fœdera inscribebātur meminerunt frequenter Æschin.& Demosth.vt in orat.Pro cor. στήλαις διαλαβεῖν τὰς ἔριδας. Idem contra Phil.χαράματα τῆς ἀσεβείας τῆς ἐμῆς,ἃ ἐκεῖνος κατέθηκε εἰς στήλην χαλκῆν χαράξαντες εἰς ἀκρόπολιν. Plinius dicit, Stelæ lapideæ literis incognitis scriptæ. Æschin.εἰς δὲ λευκὸν στήλην ἀναγραφῆναι,id est ἐγγραφῆναι καὶ ἐκτεθῆναι γλυφῆναι,vt Bud.exp. Et Ἡρακλείαι στῆλαι apud Isocratē Aristot.& historicos ac chorographos:item Διονύσου στῆλαι,Columnæ Herculis & Bacchi, quas suorum laborum metas & monumenta in extremis orbis partibus statuerunt. Στήλην ἀναγράψαι,In cippo proscribere,vt Bud.interpr.apud Isocr. τοὺς ἐγγόνους,Εἰς πατρὸς ἐπαίνου ἔλαττον ἥκει ὑμᾶς ἐπαινεῖν αὐτὸ ἐκείνους τῆς Ἑλλάδος ἢ στήλην ἀναγράψαι. Pro στηλίτευμα & στηλίτευσις accipi apud Greg.in fine secundi στηλιτευτικοῦ testatur idem Bud.

C.Στηλογραφία,ας,ἡ,Inscriptio in cippo seu stele. ET Στηλογραφέω,ῶ In stele seu cippo,inscribo. c

C.Στηλοειδής,vide infrà in Στηλοειδής.

C.Στηλοκοπέω,ῶ,In stele seu cippo incido. Pro Infamia noto erratur ex Hermogene.Et apud Pollucem ἐστηλοκοπῶμεν synonymum τῷ ἐστιγματίσθαι.

C.Ἄστηλος,ος,ον ἢ,ἡ, Stelen seu cippum nō habens. aut Cui stele seu cippus erectus & positus non est.

Στηλόω,ῶ,Stelen seu cippum erigo.Item Erigo & stabilio vt cippum,vel Statuo & pono.Thren.Ierem.cap.3,ἐστήλωσε μοίρας σκότους ἐς βέλος, Posuit me quasi signum ad quod sagittæ mittūtur.2 Reg.18,ἐστήλωσαν ἐπ' αὐτὸν σωρὸν λίθων,posuit super eū aceruū lapidū. Metaph.verò στηλοῦν est Affigere se alicui rei,Ita alicui rei dedere se & quasi iuxta eam statuere vt ab ea non discedas, perinde ac stele alicubi constituta,firma & immota in loco suo manet, ἀφοῦσα ἕμπεδος & ἀρίμαλος ἐσκίγα, vt Homerus de ea paulo antè dixit. Gregorius in Epitaph. patris,τοῖς μᾶλλον ψαλμῳδίαις ἑαυτὸν ἐστήλωσι,dedidit,vt Budæus interpr.Idē,ἐστηλωμένος(ἵν' οὕτως εἴπω) πρὸς, Deditus, seu Affixus. Fixūs & hærens Deo in modum cippi firmus & constans:de Basilio resistente tyranni violentiæ,ἀκίνητος καὶ τὸ σῶμα καὶ τῷ ὄψει,ἑστηλωμένος(ἵν' οὕτως εἴπω)πρὸς θεὸν καὶ πρὸς ἑαυτόν. Στηλοῦσθαι neutraliter etiam capitur, pro Immotus sto instar cippi.Interdum etiam simpliciter pro Sto. vt 1 Reg.17,ἐστηλωμένοι πρὸς ἀλλήλους, immoti & cipporū instar ad ianuam stantes, aut etiam simpliciter Stantes. vnde & ἑστήκωτα Hes.est εἰστήκει.

C.ΑΝΑ στηλόω,ῶ,Erigo super cippū, Statuo super cippum. Plutarchus, εἰκόνα χαλκῆν ἀναστηλώσας,i. statuens super cippō,inquit Bud.

Στηλίτης,ου,ὁ,In stelen seu cippum inscriptus. ἐστηλοκοπημένος.Accipitur plerunque in malā partem,& de iis dicitur qui ob crimina aliqua sua in cippo infamiæ causā proscribebantur. Dem.contra Phil.3,ἐκόλαζον ἀλλήλους ὑπὲρ ὑπωσοῦν εἰς αἰσχύνην δωροδοκοῦντας, ὥστε καὶ στήλας εἶναι, ita vt stelis seu cippis eorū nomina inscriberent, ὥστε καὶ στηλοῦσθαι τὰ ὀνόματα αὐτῶν, seu στήλην ἐγχάραξαι, vt Poll.loquitur. Apud Aristotelem autem Rhet. 2, οἷον Λεωδάμας ἀποκρουόμενος, ἔλεγε, καταψηφισαμένου Θεσμοθούλου δῆλον ὡς στήλης γεγραμμένος ἐν τῇ ἀκροπόλει· ἀλλ' οὐκ ἄξιον ἦν τοῦτο ποιῆσαι οὐκ ἐνδέχεσθαι ἔφη· μᾶλλον γὰρ ἂν πιθέσθαι αὐτῷ τινας ἀκούσαντας ὀργισθέντας ἂν ἐγχαράξαι. ὁ ἔχθρας τοῦτο τὸν δῆμον, Quibusdā στήλης ἐν τῇ ἀκροπόλει γεγραμμένος est idem qui Dem.ἐγχαραχθεὶς ἐν ἀκροπόλει, Æratius factus,Relatus inter æratios, Relatus in Cærites tabulas. ἔφλων τὸν δημοσίῳ καὶ καταδίκας. sicque interpr.Quemadmodū Leodamas dixit se defendens, quum eum Thrasybulus accusaret q̄ in columna ærariorum inscriptus esset in arce, Sed eximi (inquit)tyrannorum tempore non conducebat, quòd plus fidei sibi triginta tyrāni haberent cognito ac perspecto eius in populum odio. Alii tamē generaliter acciput,ac aliter interpr.hoc modo, Vt Leodamas in sua defensione dixit.quū enim Thrasybulus eū accusaret ac diceret,eius nomen tanquam infamis & hostis in columna quæ in arce erat,olim incisum fuisse, sed ab

eo quũ Triginta tyrãni pourẽtur rerũ, fuiſſe abraſum: reſpondit, illud non eſſe veriſimile. Nam mihi (inquit) triginta tyranni magis credidiſſent, ſi, quas cũm populo geſiſſem inimicitias, in columna ſcriptas vidiſſent. Σπλίτης à Budæo exponitur Proſcriptus in cippo in arce. Atticam autem eſſe Heſychius tradit, exponens ὁ ἐπ' αἰτίαις τισὶ ἐσπλογραφημένος. VNDE Σπλιτεύω, Fut. εύσω, In cippo inſcribo. idem quod σπλεκοπίω & σπλογραφέω, vt apud Pollucem ἐσπλίτευσεν, idem quod ἐν στήλῃ ἐγράψατο. Budæus citat ex quodam autore, τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἐσπλιτεύθησαν, καὶ τῶν κτισμάτων κατ' ἄνδρα ἀνηρύχθη ἅλαστον, nomina eorum in cippis proſcripta fuerunt. Σπλιτεύω, metaphoricè plerũq; capitur, pro Memoriæ prodo & innoteſcere facio omnibus velut in columna & cippo inſcriptum; ita vt à quouis prætereunte cognoſcatur. δημοσιεύω, φανερόω, vt Suidas exponit, metaphorã eſſe dicens à ſtelis quæ publicè proponebantur. Gregorius de Maximino cæſare, οὗ τὰ σύμβολα ἅ ὅτι δύο τῶν πλησίον αἰτιώτερος φόρουσιν ἵνα δημοσίᾳ προτεθείμφαι, καὶ σπλιτεύσαι τῷ λαῷ τὰ σώματος, notam facientes & velut inſcriptam cippo omnibus teſtantes. Idem in or. de Cypr. μακρῷ λόγῳ σπλιτεύων τῷ προτέρᾳ ἰατρὸν κακίαν, longa oratione prauitatem ſuam, veluti cippo erecto inſcriptam, omnibus notam faciens & diuulgans. Hiſtor. eccleſ. libro 4, τῶν Ἀρειανῶν σοφιστῶν λόγων σπλιτεύον τες αἰσχύνην, Arianæ hæreſis impietatem oratione accuratiſſima, omnium oculis, quaſi cippo inſcriptam, exponentes. Syneſ. epiſt. 58, τῶν προτέρων ἐσπλιτευμένων βαρύτερα, grauiora iis quæ non ita pridem promulgata fuerat. Et in bonam partem apud Gregorium de paralytico, ἦρθης ἀπὸ τῆς κραββάτου, μᾶλλον δὲ ἤγειρες τὴν κράββατον, ἐσπλίτευσας τῷ διηγήσει, peruulgaſti, ac vt innoteſceret omnibus, quaſi cippo inſcriptum, feciſti. Idem in encomio Maccab. ἐπὶ προπαίοις οἱ σπλιτεύσαντας, ſeptẽ trophæis te noraturos. Et in paſſ. apud Philonem De vita Moſis libro 3, ἧς τὸ λογεῖον ἀναπλήσαι καὶ ἀναγράψαι σπλιτεύσαι πρὸς τοῦ Θεοῦ, & apud Deum in tabulas referatur. In quibus locis in bonam partem accipitur. Frequentius tamen in malam partem. Gregor. ξένῳ μὲ βιαίῳ τῷ πατρίδι, ξένῳ δὲ ὕβρει τοῦ βίου σπλιτεύσαντες, inſueto genere iniuriæ infamãtes & famoſã facientes, vt Bud. interpr. Idem de ſerpente à Moſe excitato loquens, quem vult eſſe typum dæmonis, ἄπους, ἀκίνητος, ἀκίνητος, αὐτὸς γύπης, καὶ εἰ τὸ χῆμα σαίζεις ὄφεως, ἐν ᾧ σπλιτεύεται, omniũ oculis expoſitus & infamia affectus, vt Bud. interpr. A QVO Σπλίτευσις, ἰως, ἡ, Inſcriptio in cippum ſeu ſtelam. Item, Inuectiua qua aliquem velut in cippo notamus, eius ſcelera omnib⁹ proponentes. ET Σπλιτευτικός, ἡ, ὁ, vt σπλιτευτικὸς λόγος, Oratio infamiatrix, vt Budæus interpr. Aliis Inuectiua. Cui, veluti cippo, alicuius facinora & flagitia inſcribimus, ac omnium oculis exponimus. metaphorã ſumpta à ſtelis in quibus ſceleratorum nomina proſcribebantur. Eiuſmodi orationes duæ extãt Gregorii contra Iulianum apoſtatam. ET COMP. Κατασπλιτεύω, In ſtela noto, In ſtela proſcribo, ſeu in cippo. Idem ferè quod ſimplex σπλιτεύω, niſi quòd præpoſitio aliquid ſignificationi addit. Lucianus in dialogo meretr. qui Μελιτταῖα ἢ Βάκχις inſcribitur, τὸ ὅτι τὴν ὠχρὰν γυναῖκα ἐν ᾧ Κυβερνικῷ ἀνάγνωθι, ὅτι κατεσπλίτευται ὑμῖν τὰ ἐγκλήματα. Et apud Pollucem, κατεσπλιτευμένος idẽ quod ἐσπλακοστυμένος.

Σπλὶς, ίδος, ἡ, ET Σπλίδιον, ου, τὸ, Parua ſtela ſeu cippus, Columella. Σπλίδια Heſychio ſunt etiam Limites, Termini, οἱ τῶν χωρίων ὅροι.

¶ Σπῦλος, ου, ὁ, Columna. idem quod κίων, vt Pollux tradit. videtur autem propriè eſſe: columna quæ in ædificiis & machinis ſtatuitur, ad ea fulcienda & ſuſtinenda: at στῦλοι plerunque in locis publicis, inſcriptionum maximè gratia: licet apud Homerum quoque pro lapidib⁹ in quibus fundamentum ædificii innititur, ſecundum quoſdam accipiãtur. Apocal. cap. 3, ποιήσω αὐτὸν στῦλον ἐν τῷ ναῷ. Et cap. 10, οἱ πόδες αὐτοῦ ὡς στῦλοι. Et 1 Corinth. c. 3, στῦλος καὶ ἑδραίωμα τῆς ἀληθείας. vbi metaphoricè vſurpatur, ſicut & à Chryſoſt. quũ Petrũ & Paulum vocat τοὺς στύλους τῆς ἐκκλησίας, eccleſiæ colũnas. qualis metaphora

A eſt in hoc celebri ſenario, Στύλοι γὰρ οἵδ' εἰσὶ καὶ παῖδες ἀρτίως. Exemplũ autẽ propriæ ſignif. habes in Πτερίστυλος infrà. Exponitur etiam Pertica, in vulgat. lex. Eiuſdem autem cum στήλη eſſe originis, teſtantur grammatici. Στύλος pro graphio etiam accipi quo in tabulis cereis exarabant, apparet ex στυλοειδὴς, quod Galeno idem eſt quod γραφιοειδὴς. Apud Vitruuium autem in cochlea aquaria ſtyli ferrei ſunt qui tignis vtrinque poſitis infiguntur ad eam ſuſpendendam, ſiue à columnæ ſiue à graphii ſimilitudine ita dicti.

B C. Στυλοβάτης, ου, ὁ, Columnæ baſis, ſeu pes. At Pollux ſtrictius accipit, & στυλοβατῶ eſſe vult columnæ Doricæ baſin, σπεῖραν autem Ionicæ. Græcum vocabulum Vitruuius retinet. vt libro 3, cap. 3, Extructis autem fundamentis, ad libramentum ſtylobatæ ſunt collocandi: ſupra ſtylobatas columnæ diſponendæ. Et libro 4, cap. 7, Inſuper ſtylobate columnæ conſtituantur tam altæ quanta ab extremis ſtylobatarum parietibus eſt diametros. Ex eodem tria præcipuè ſtylobatarum genera tradunt v. l. Tuſcanum, Doricum, Ionicum: ideóque

c Pollucem indiligentiæ arguunt, qui vt ſuprà dictũ eſt, στυλοβατῶ Doricæ tantùm columnæ baſin eſſe tradit. Varro quoque hoc vocabulo vtitur.

C. Στυλοειδὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Columnæ formam habens. Στυλοειδὴς dicitur proceſſus oſſis petroſi ab inferiori eius ſede exoriens, ſolidus, tenuis, & oblongus inſtar ſtyli, ſeu graphii vel acus. vnde Galenus γραφιοειδῆ & βελονοειδῆ eum ſe appellare ſcribit libro De oſſibus. Hæ στυλοειδεῖς per υ vocantur apud Ruffum Epheſium, itidem λεπτὰς καὶ ὑπερμήκεις καὶ κατὰ τοῦς τὸ φαρύγγι προσνεύουσας: quas ab Eudemo aſſimilari πρὸς τὴν τῶν ἀλλαντοποιῶν πάνην ἔνιοις annotat. Dicitur verò hoc nomine & ἀπόφυσις (hoc eſt proceſſus) cubiti qui in eo (vt inquit Galenus) ἐκ τοῦ ἄκρου innaſcitur. ille carpo per διάρθρωσιν inarticulatur, eiuſque opus eſt, motus carpi obliquos dirigere, & firmare tum ligamentis tũ etiã occurſuoſſis carpi ipſum parua cauitate excipientis. alioqui lubrica & errabunda & parum firma fieret hæc motio ſi ſoli radii cauitati, quàquã σκαφοειδεῖ, cõmitteretur. Dicitur autẽ interdum στυλοειδὴς per υ, quod columnã repræſentat. Gorr.

C. Ἀραιόστυλος, υ, ὁ καὶ ἡ, Raras columnas habens. Vitruu. lib. 3, cap. 2, de quinque ædium ſpeciebus, Rarius quàm oportet inter ſe diductis [columnis ædes,] ἀραιόστυλος. Cui opponitur πυκνόστυλος infrà.

C. Δεκάστυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Decem columnas habens. Vitruu. lib. 3, cap. 1.

C. Διάστυλος, υ, ὁ καὶ ἡ, Qui amplius patentibus columnis eſt, vt interpr. Vitruu. libro 3, cap. 2, initio. Et paulo pòſt, Diaſtyli autem [ædis] hæc erit compoſitio, quũ triũ columnarum craſſitudinem intercolumnio interponere poſſumus.

C. Ἑξάστυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sex columnas habens. Vitruuius libro 3, cap. 1.

C. Εὔστυλος, υ, ὁ καὶ ἡ, Cuius columnæ iuſtis interuallis diſtributæ ſunt, ideóque columnarum ſpecie decorus. Vitruu. l. 3, c. 2, initio, Euſtylos [ædes, in qua colũnæ ſunt] interuallorum iuſta diſtributione. Quomodo autẽ ea facienda ſit vt figurationis aſpectum venuſtum habeat, (vnde εὔστυλος dicitur) aliquanto pòſt explicat.

C. Ὀκτάστυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Octo columnas habens. Vitruuius lib. 3, cap. 1.

C. Περίστυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Circumcirca columnatus, Colũnis in ambitu cinctus. vt περίστυλος αὐλή. & περίστυλος σύριγξ, apud Athenæum lib. 5, Οὗτον δ' ὁπὸς, περίστυλος ἐπιπίπτουσι σύριγξ τοῖς πρὸ πυλῶν καμαρωτὸν ἔχουσα στέγος. Et περίστυλοι δόμοι apud Euripidem, Quæ per ambitum foris habent pilas, vt vulg. lex. interpr. Apud Ezechielẽ autem cap. 42, αἱ περίστυλοι τῆς αὐλῆς, ſubſtantiuè, pro οἱ στύλοι οἱ περὶ τὴν αὐλὴν, columnæ aulam ambientes.

A T Περίστυλον, ου, τὸ, Locus columnis cinctus. Vitruuius

H libro 6, cap. 9, de Græcorum ædificiorum diſpoſitione, & nominibus ab Italicis vſibus diſcrepantibus, Locus inter duas ianuas, Græcè θυρωρεῖον appellatur. deinde eſt introitus in periſtylon. id periſtylum in tribus partib⁹ habet porticus. Et paulo pòſt, Id autem periſtylum quod vnam altiorem habet porticum, Rhodiacum appellatur.

appellatur. Ath.l.5, in descriptione nauis Philopatoris, ἡ δὲ διάθεσις τῶ μὲν καταγείου, περίστυλος ὅλη παραπλήσιος. Ezech. capite 42, ἐξεῖχε τὸ περίστυλον ἔξωθεν τοῖς στύλοις τοῖς κατωτέροις. ET Περιστύλιον, ου, τὸ, idem. Vitruuius loco citato, Domus ampliores, habentes latiora peristylia, in quibus pares sunt quatuor porticus altitudinibus, aut vna quæ ad meridiem spectat, excelsioribus columnis constituitur. Paulo pòst, Habent hæ domus vestibula egregia & ianuas proprias cum dignitate, porticusque peristyliorum albariis & tectoriis & ex intestino opere lacunariis ornatas. Item, Hæc autē peristylia, andronitides dicuntur. Et sub finē, Inter hæc peristylia & hospitalia, itinera sunt quæ mesaulæ dicuntur. Et libro 1, cap. 1, de æde hypæthro, Interiore parte columnas[habet] in altitudine duplices, remotas à parietibus, ad circuitionem (vt porticus) peristyliorum.

C. Πολύστυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multas habens columnas. Plutarchus Pericle, τὸ δ' ᾠδεῖον, τῇ μὲν ἐντὸς διαθέσει, πολύεδρον καὶ πολύστυλον.

C. Πρόστυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ab anteriore parte columnas habēs. Vitruuius libro 3, cap. 1, Prostylos[ædes] omnia habet, quemadmodum in antis, columnas autem contra antas angulares, duas, supráque epistylia. Idem in præf. libri 7, Philon ante templum in fronte columnis constitutis, prostylon fecit. vbi substantiue accipi videtur (vt περίστυλον) pro loco columnas in fronte constitutas habente. AT Ἀμφιπρόστυλος omnia habet ea quæ prostylos, prætereàque habet in postico ad eundē modum columnas & fastigium. Vitruu. ibidem.

C. Πυκνόστυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui est crebris columnis, vt Vitruuius interpr. libro 3, cap. 2, initio. Et paulo pòst, Pycnostylos est cuius intercolumnio vnius & dimidiatæ columnæ crassitudo interponi potest. Quæ opposita est τῷ ἀραιοστύλῳ.

C. Σύστυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui columnis est paulo remissioribus, vt Vitruu. interpr. loco citato. Ibidem, Systylos est in qua duarum columnarū crassitudo in intercolumnio poterit collocari, & spirarum plinthides æquè magnæ sint eo spatio quod fuerit inter duas plinthidas.

C. Τετράστυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Quatuor columnas habens. Vitr.

C. Ἐπιστύλιον, ου, τὸ, Trabs aut lapis qui supra columnas ponitur. Epistylium Vitruu. appellat seruata voce Græca: vt lib. 3, cap. 2, In aræostylis autem[ædibus] nec lapideis nec marmoreis epistyliis vti datur, sed imponendæ de materia trabes perpetuæ. Vbi vides epistylion & trabem quæ columnæ imponitur, idem esse, sed materia tantùm differre. Et lib. 5, cap. 1, de foro Græcorum, Crebrisque columnis, & lapideis aut marmoreis epistyliis, adornant. Et libro 6, cap. 4, In Ægyptiis autem[œcis] supra columnas epistylia, & ab epistyliis ad parietes qui sunt circa, imponenda est contignatio. deinde supra epistylium ad perpendiculum inferiorum columnarum, imponendæ sunt minores quarta parte columnæ. Plutarch. Pericle, de Corœbo qui Eleusine templum extruere cœpit, καὶ τοὺς ἐπ' ἐδάφους κίονας ἔθηκεν οὗτος, καὶ τοῖς ἐπιστυλίοις ἐπέζευξε, & epistyliis iunxit. Athen. lib. 5, κίονες διεστῶτες, ξύλινοι ἐφ' ὧν ἐπιστύλιον καθηρμόσθη τετράγωνον, ὑπερεῖδον τὴν σύμπασαν τοῦ συμποσίου στέγην. Eodem lib. de œco bacchico in naui Philopatoris, ἐπίχρυσον ἔχον τὸ γεῖσον, ἕως τοῦ περιέχοντος ἐπιστυλίου. Notandum tamen Vitruuium ἐπιστύλια seruata voce Græca vocare id quod ex lapide aut marmore fabricatum columnæ imponitur: quum verò ex ligno est, vocare trabes. id quod partim ex superius citatis eius verbis patet, partim ex his quæ nunc addo. Hagetor Byzantius in descriptione testudinis, ἐπιζεύγνυνται ἐπ' αὐτῶν [τῶν κιόνων] ἐπιστύλια κύκλῳ. Et aliquanto pòst, εἶχε δὲ καὶ μέσην στέγην ἐπὶ τῶν ἐπιστυλίων ἀνατεινομένων, ὅπως ἡ βελοστασία ἐπ' αὐτῆς εἴη. idest, (interprete Vitruu. b. 10, cap. 21) Supra eos[postes] trabes circunclusæ continebant totam compactionem. Et aliquanto pòst, Habuerat autem mediam contabulationem supra trabiculas vbi scorpiones & catapultæ collocabantur. Pro βελοστασία autem videtur legendum βελοστασία. Sunt qui ἐπιστύλια putent esse Capitula siue capitella columnarum: sed exemplum huius signif. non afferunt.

C. Σταπυλόω, ῶ, Columnis fulcio. Bud. ex Polybio lib. 5, p. 84, ἅμα δὲ τοῦ τὸ διστυλωθὲν κατέβαλε τεῖχος. vt Bud. interpretatur, citās ex eodem Pol. p. 104, δύο πλέθρα τοῦ τείχους ὑπήρειξαν καὶ διεστύλωσαν.

Στυλίτης, ου, ὁ, Supra columnam locatus. ὁ ἐπὶ κίονος ἱστάμενος, Suid.

Στυλίς, ίδος, ἡ, Columella. Est etiā pars nauis ἡμιολίας, vt Hesych. tradit. Plutarch. in Pomp. de luxu piratarum loquēs, στυλίσι χρυσαῖς, καὶ παραπετάσμασιν ἁλουργοῖς, καὶ πλάταις ὑπαργύροις. Sic dicitur etiā illud quod nares (seu nasi foramina) instar muri dispescit: alio nomine κίων & διάφραγμα appellatum. Poll.

Στυλίσκος, ου, ὁ, Columella.

Στηρίζω, Statuo firmiter, Figo. nam plus est quàm ἵστημι à quo deriuatur. Hes. Theog. de saxo quodam, Τὸν μὲν Ζεὺς στήριξε κατὰ χθονὸς εὐρυοδείης Πυθοῖ ἐν ἠγαθέῃ, γυάλοις ὑπὸ Παρνησοῖο, Σῆμ' ἔμεν ἐξοπίσω, quod Iupiter statuerat & fixerat in terra. (Apud Lucam autem cap. 16, μεταξὺ ἡμῶν καὶ ὑμῶν χάσμα μέγα ἐστήρικται, redditur simpliciter, Hiatus ingens constitutus est) ‖ Item Stabilio, Firmo, Fulcio. In qua significatione metaphoricè etiam capitur, vt Stabilio apud Latinos, & Confirmo. Lucæ 22, στήριξον τοὺς ἀδελφούς. 2, Thess. 2, στηρίξαι ὑμᾶς ἐν παντὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ἀγαθῷ. Interdū idē quod πιστόω, Fidē facio, Cōfirmo quod dubiū est. Et στηρίζομαι, Stabilior, Firmor, Nitor aliqua re ceu stabilimento & fulcro. Il. π, de Aiace qui à Troianis impetebatur, οὐδέ τι εἶχεν Ἀμπνεῦσαι, πάντῃ δὲ κακὸν κακῷ ἐστήρικτο. Hesiod. Aspid. Θαῦμα μέγα φράσσασθ', ἐπεὶ οὐδαμῇ ἐστήρικται: de Perseo, de quo dicit, Οὔτ' ἄρ' ἐπιψαύων σάκεος ποσὶν, οὔθ' ἑκὰς αὐτοῦ. Et apud eundem κίοσιν ἐστήρικται. Aristot. De mundo, τῶν ἀστέρων ἃ μὲν ἀκοντίζεται, ἃ δὲ στηρίζεται, per cælū aut iaculari specie transmeans, aut vno loco fixus, vt Bud. interpr. Et metaph. 2 Petri 1, ἐστηριγμένους ἐν τῇ παρούσῃ ἀληθείᾳ, stabilitos & confirmatos. ‖ Στηρίζω neutraliter etiam capitur pro Sto seu Consisto. Firmo pedem, Sisto gradum. Od. ρ, οὐδέ τι εἶχεν Οὔτε στηρίξαι ποσὶν ἔμπεδον οὔτ' ἐπαλύξαι. In qua signif. apud mathematicos quoq; vsurpatur teste Plut. qui τοὺς πλανήτας στηρίζειν λέγουσι παυσαμένους τῆς εἰς τὸ πρόσθεν αὐτῶν πορείας. ‖ Morbus quoque in partē aliquam corporis στηρίζειν dicitur pro in eā incumbere ac ea ceu fulcimento niti. Thucyd. lib. 2, καὶ ὁπότε ἐς τὴν καρδίαν στηρίξαι, ἀνέστρεφέ τε αὐτήν, quum in cor incubuerat. Sic apud Diosc. lib. 6, cap. 1, διὰ τὸ ὑπὸ τῆς χολώδους θερμασίας κατὰ τοῦ στομάχου τὸ δόξαν, στηρίζον ἐπὶ τοὺς τόπους ὅπως μείζους. idem ἐπιστηρίζειν dicitur.

Στήριγμα, ατος, τὸ, Fulcimentum, Stabilimentum. Id quo res aliqua stabilitur & firmatur, & cui innititur. Plutar. Sympos. 3, probl. 2, de hedera, περιπλοκῆς δεῖται καὶ στηριγμάτος, αὐτὴ ἑαυτὴν αἴρειν καὶ ἀνέχειν ἀδυνατοῦσα. Ioseph. De captiuit. ὑπὸ καὶ τῶν στηριγμάτων, ὁ μὲν πύργος ἐξαίφνης καταπίπτει, adultis fulcimentis. Firmamina Ouidius dicit. Ab Hippocr. quoque ἐν τοῖς κατ' ἰητρεῖον, στήριγμα dicitur parti ægræ adhibitum firmamentū, quod inuecta quidem fascia fit, sed sine vinculo. Cōuenit partibus illis quarum motus necessarius est, à quo cessatio nō est in nobis, eóque differt ab ἔρεισμα, vt annotauit Gal. teste Gorr. Στήριγμα & ὑποστάτην Græcis idem esse quod Furcam Latinis, testatur Plut. in Coriol. vt in Ὑποστάτης supra annotatum est. Infrà στήριγγα vocat. Ac Lysias (si Polluci credimus) στήριγμα vocauit etiam temonem currus, τὸν ῥυμὸν τῆς ἁμάξης, hoc est τὸ τῆς ἁμάξης ἀνέχον ξύλον ὅταν ἄζυξ ᾖ: Plutarcho autem est τὸ ἀνέχον τὴν ἁμάξαν ξύλον, seu ὁ ταῖς ἁμάξαις ὑφιστάμενος, furca quæ curribus (seu curruum temonibus) subiicitur & quæ eos sustinet.

Στηριγμός, οῦ, ὁ, Actio ipsa stabiliendi & firmandi: idē quod ἱδρυσμός, vt Suidas tradit. ‖ Item Stabilitas. 2 Petri 3, φυλάσσεσθε ἵνα μὴ τῇ τῶν ἀθέσμων πλάνῃ συναπαχθέντες ἐκπέσητε τοῦ ἰδίου στηριγμοῦ, excidatis à propria stabilitate. In vulgatis lexicis interpr. Statum fixum. Qua significatione apud mathematicos στηριγμοὶ stellarū, quasi insistentiæ, quum neque progredi neque recedere vidētur. Camer.

Στήριγξ, Fulcrum. idem quod στήριγμα. Metaphoricè autem Xenophon tibias equi vocauit στήριγγας. De re equ.

πρὸ χαμαὶ κτημῶν τὰ ὀστᾶ, παχέα χρὴ ἔχ. παῦτα γὰρ ὀνομάζει στήριγξ τὰ σώματος, Stabilimentum corporis, vt Camer. interpr. Cuius loci Pollux quoque meminit, apud quem sunt qui στήριγγας vocent τὰ ἐκατέρωθεν τῶν μείζονος ὀστοῦ ὑπὲρ κνήμης φύσει, χειρὰς καλούμενον: quæ & ἔρεισαι dicuntur & παρακνημίδες, vt ibidem annotatur: quos processus Cam. quasi Fulcra nominari tradit. Στήριγξα apud Græcos idem esse quod furcam, testatur Plutarch. in Problem. Rom. τὸ δὲ ξύλον [δι' οὗ πλοῖα ὑφ' ἑαυτῶν ἕλκουσιν], ἡμεῖς μὲν στήριγγα, Ῥωμαῖοι δὲ FVRCAM ὀνομάζουσι. Mendose tamen ibi στίγματα scribitur. Interpres verò ita legit, eáque lectio rationi consentanea est. nisi quis malit στήριγμα legere hoc in loco, sicut apud eundem in Coriolano: vt in ὑποστάτης videre potes. VNDE Βαθυστήριγξ, Fulcimentum profundum habens, vel Profundè defixus. In Epigr. λᾶα βαθυστήριγγα.

C. Ἀστήρικτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui stabilitus & firmatus non est. idem quod ἀστήρικτος 2 Petri cap. 3, de iis quæ in epistolis Paulinis difficilia sunt, ἃ οἱ ἀμαθεῖς καὶ ἀστήρικτοι στρεβλοῦσιν, indocti parumque stabiles. vel potius, In religione Christiana nondum stabiliti & firmati. Citatur etiam ex Nonno.

C. ΑΝΤΙστηρίζω, Contrà fulcio, Protego quasi fulciendo, Fulcimentum aduersus aliquid præbeo & firmamentum. Citatur ex Bibliorum interpretibus Græcis, vt Psalmo 37, ἀντεστήριζέν μοι ἄμπελος. Suidas ἀντεστήριζεν exponit ἀντελαμβάνετο. Alicubi à Gaza vertitur Rentor. HINC Ἀντιστήριγμα, Fulcimentum seu Firmamentum aduersus quidpiam, vt aduersus calamitates, vel hostes. Exponitur etiam Protectio. vt Psal. 17. ἐγένετο Κύριος ἀντιστήριγμά μου.

C. ΑΠΟστηρίζω, Fut. ξω, Inniti facio, Fulcio, Sustento. ἀπερείδω. Sicut & passiua vox ἀποστηρίζομαι & ἀπερείδομαι in eadem significatione ponuntur: videlicet pro Fulcior, vel Innitor. Aristot. in Problem. ἐν δὲ τῇ καταπόσει, διὰ τὸ ὑποφέρεσθαι, τῇ σκέλει τὴν μορὸν ἀποστηρίζομεν, παντὸς μᾶλλον αὐτήν. Vide aliud exemplum in Ἐποστηρίζομαι. Ἀποστηρίζομαι actiua etiam significatione dicitur pro ἀποστηρίζω, sicut ἀπερείδομαι pro ἀπερείδω. Themist. De anima libro 1, οὐδὲν γὰρ πάντων οἷόν τε πιεῖν ἡ ψυχὴ, μὴ τῷ σώματι φιλοφρονήσει, ᾧ καὶ τὰς ἐνεργείας ἑαυτῆς ἐμφάσεως ἀποστηρίζεται. HINC Ἀπόστηριγμα, ατος, τὸ, Sustentaculum, Fulcimen seu Fultura, Res quæ aliquid fulcit, vel Res cui aliquid innititur. AT Ἀποστήριξις, Sustentatio, Innixus.

C. ΔΙΑστηρίζω, Stabilio, Fulcio, Firmo.

C. ΕΠΙστηρίζω, Denuo stabilio, Insuper confirmo. Vel, Stabilio & firmo super. At pass. Ἐπιστηρίζομαι, Fulcio & firmo me super. id est Innitor, Incumbo, vt B. interpr. in hoc Aristot. loco in Probl. οἱ νέοι ἀεὶ ὀπισθηρίζονται ἐν τῇ ὠδῇ τοῖς ἐν δὲ τῷ σώματι ἧττον μᾶλλον ἀποστηρίζεται διὰ τὸ ἀσθενές. vbi synonyma sunt ἀποστηρίζομαι & ὀπισθηρίζομαι. Ex 2 libro Regum, ἐπεστήριξεν ὅπλον τὸ δόρυ, incubuit super hastam. Et cap 3, Cantici Salomonis, ὑπεστηριζόμην ὑπὸ τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς, super fratrem suum innixa.

C. ΥΠΟστηρίζω, Suffulcio, Alicui stabiliendo & firmando seu fulciendo aliquid substituo & suppono. VNDE Ὑπόστηριγμα, ατος, τὸ, Suffulcimentum, Quod rei alicui firmandæ & fulciendæ substituitur & supponitur. 2 Regum 9.

ΙΣΧΥΣ, ύος, ἡ, Robur, Vires. Xenoph. Pæd. 1, οὕτω γὰρ μοι δοκεῖ ἔτι ὑγιᾶ μᾶλλον διαμένειν, καὶ ἰσχὺς ἐπιγίγνεσθαι. Idem Pæd. 2, ὧν οὕτω ἐπιμελεῖται ὁ Κῦρος ἀσκεῖν μὲν τὰ σώματα τῶν μετ' ἑαυτοῦ ἐπὶ ἰσχύν. Aristoteles Ethic. 2, cap. 2, οἷς ὅπου τῆς ἰσχύος. γίνεται γὰρ καὶ ἐν τῷ πολλῷ ῥᾳθύμῳ λαμβάνειν, καὶ πόνους τινὰς ὑπομένειν. Et paulo antè dixerat, τὰ τε ὑπερβάλλοντα γυμνάσια καὶ τὰ ὑλλείποντα φθείρει πρὸς ἰσχύν. Interdum autem additur genitiuus σώματος, (sicut Latinè interdum Robur sine adiectione, interdum Robur corporis dicitur) Synes. καὶ πόνοι μεταδιδοῦσι πρὸς τὸ σώματος ἰσχὺν ὅπου πρὸς τὴν τῆς ψυχῆς αἴσθησιν. Legitur verò & ἰσχὺς ῥώμη apud Philonem de mundo, quod exponitur Vis roboris. Ἰσχύς, Robur, id est generaliter Potentia. item Vis. Sophocl. Aiace, Ὁρᾷς Ὀδυσσεῦ πρὸς θεῶν ἰσχὺν ὅσην; Thucyd. libro 1, ἰσχύι χρήσασθαι, vi vti. Xen. Hellen. 1, ὡς οὐδὲν ἠδύναντο διαπράξασθαι κατ' ἰσχύν. Item Pæd. 4, αὐτίκα ἑδωδίμου ἔχοντες ἰσχὺν ἀναφαυσόμεθα. Etymologistes ἰσχυρὸς deducit ab ἴσχω, vt sit ὁ ἰσχὺν καὶ αὐτὴν ἔχων δυσάμβως: sed debuit ἰσχυρὸς ab ἰσχὺς deriuare, deinde huius nominis etymologiam excogitare. Ἴσχις autem nomen est proprium, retracto accentu in priorem.

Ἰσχύω, Robustus sum, Sum robusto corpore, seu valido. Sed frequenter dicitur aliquis τῷ σώματι ἰσχύειν, sicut & ipsum σῶμα interdum ἰσχύειν. Xen. ἰσχύειν τοῖς σώμασιν. At Demosth. in Midiam, οὔτε τῷ τὰ σώματα κρείττω ἔχειν καὶ μᾶλλον ἰσχύειν τοὺς δικαίους, οὔτε τῷ τὴν ἐλευθερίαν εἶναι τοιαύτην, ἀλλὰ τῷ τοῖς νόμοις ἰσχύειν. Item Potens sum, Potentia præditus sum, Polleo. B. in illo Demosth. loco μᾶλλον ἰσχύειν vertit Præualentem esse: at ἰσχύειν τοῖς νόμοις, Legibus potentes esse, vel Vi legum pollere. Thuc. 3, τοῖς ἔπειτα εὐεργέταις δι' ἣν ἰσχύομεν, τὸ λοιπὸν στήσασθαι. Frequenter etiam additur dativus rei qua quis potens est. vt ab hoc ipso Thucydide, l. 2, ἰσχύειν ναυτικῷ. Item l. 3, ἰσχύομεν ὃ ἐσμὲν πρὸς τοὺς πολεμίους. τοῖσδε. quibus in locis reddi etiam potest Polleo. Apud Demosth. ἰσχύειν τοῖς ὅπλοις: & in loco paulo antè citato, ἰσχύειν τοῖς νόμοις. Interdum verò cōmodè redditur & verbo Posse. vt apud Aristoph. μᾶλλον ἰσχύειν, Plus posse. Et vt Lat. dicitur, Plurimum posse apud aliquem, pro Plurimum autoritate valere, sic accipi & ἰσχύειν puto in hoc Plutarchi loco, Δημητρίου τοῦ ἀπιθάνου πλεῖστον ἰσχύσαντος παρ' αὐτῷ. Sed & pro Posse, cum infinitiuo: vt Philo De mundo, τὸν κόσμον ἀχθοφορεῖν ἰσχύσαι (sic autem & in hoc Chrysostomi loco subaudiendus videtur infinit. ὅπου οὐκ ἴσχυσε φόβος, τοῦτο δέησις ἴσχυσε. licet & Latinè reddi sine infinitiuo possit, Quod non potuit metus, id potuerunt preces) Ex Aristotele autem affertur in v. l. ἴσχυσαν τοῖς πεντακοσίοις δῆμα χρυσοῦς pro Poterant tantum quantum &c.

C. ΑΝΤΙσχύω, Obnitor viribus, seu Cōtra nitor, Reluctor, Resisto, quasi vires viribus opponendo.

C. Διϊσχύω, quod exponitur, Viribus superior sum, Viribus vinco. & à quodam gramm. Græco, κρατῶ & ἰσχύω, vt inquit Bud. illius tamen non addens nomen.

C. ΕΝισχύω, Vires sumo, Inualesco. Accipitur verò & actiuè pro Corroboro, Validum reddo. vt apud Gennadium, δι' ὧν τὸ πνεῦμα τοῖς ἀποστόλοις καὶ ἐνίσχυσε καὶ ἐφώτισε.

C. ΕΠΙσχύω, idem quod proximè præcedens ἐνισχύω, Vires sumo: Inualesco. Affertur quoque itidem pro Corroboro, Validum reddo, ex Xenoph. Œcon. Item pass. voce Ἐπισχύεσθαι pro Inualescere, teste Bud. qui tamen autorem non nominat.

Συνεπισχύω, pro Viribus meis aliquem adiuuo, Auxilior. Suidas συνεπισχύσας exponit συναγωνισάμενος. & δύναμιν προσλαβών, in hoc quē ex anonymo autore profert loco, ἀλλ' ὑφορώμενος μὴ Φιλίππῳ συνεπισχύσας, ἐμποδὼν γένηται τῇ τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίᾳ. Sed malè apud eum vtrobique LEGITVR συνεπισχύσας cum η. Apud Xen. autē B. exponit Cōfirmare, Suppetias ferre. vbi ille scribit, de vero amico loquens, καὶ αὖ τί ἄλλο ἐν πόνοις δεῖ, συνεπισχύει· αὖ τί τις φόβος παρέστη, συμβοηθεῖ; Vires sufficit amico ad beneficium conferendum.

C. ΚΑΤΙσχύω, (q. d. Validus sum, seu Viribus præditus aduersus aliquem) A Budæo exponitur Præualeo, In hoc Synesii loco, μὴ γὰρ δὴ καὶ τῆς γνώμης ἡμῶν ὁ σὸς αἰὼν καταισχύσῃ. Quo interpretatus est modo vet. interpr. in hoc Matthæi loco, cap. 16, v. 18, καὶ πύλαι ᾅδου οὐ καταισχύσουσιν αὐτῆς. Erasmus, Valebunt aduersus illam: Beza, Non superabūt eam. quā interpretationē aut illā vet. interpr. potius sequi debemus, quàm Erasmicam, hoc quidem loco. In v. l. affertur ex Græcis Bibl. interpr. pro Enitor, Conor, sequente infinitiuo, Ἐσαΐας cap. 12, μὴ καταισχύσῃ θαρσαλέον με, ne conemini me consolari. Rursum ex iisdem, actiua signif. pro Roboro. vt καταισχύων αὐτὸν, ex Deuter. cap. 1. Item pro Circunuenio, ex lib. Sap. cap. 10, ἐν πανουργίᾳ καταισχύσαι αὐτήν.

Καταισχύομαι, Viribus alicui opprimor. Vel, Vincor, Cedo. vt Bud. vertit in hoc Diodori loco, ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ὁρῶν τὴν μάχην τῶν Τυρίων κατισχυομένους τοὺς Μακεδόνας, ἀπεκαλίσατο τὴν σάλπιγγα τοὺς στρατιώτας.

C. ΣΥΝισχύω, Corroboro, Confirmo, Suppetias ferendo roboro. v. l.

C. ΠΕΡΙσχύω, Prævalidus sum, Præpotens sum. Pro

Præualeo accipi ab Areopag. teſtatur B. qui & affert ex Theophraſto, εἰ γὰρ πανύστην ἰσχυρέσειαν ὅσῳ πλείω πρὸ συμμίσγειν τὴν καρπὸν ἴσχειν. At in v. l. affertur ex eodem Theophr. De cauſ. pl. l. 2, ἰσχυρόν πρὸ ἰσχύειν, pro Præualeo viribus.

Ἰσχυρός, ά, όν, Robuſtus, Validus. Xenoph. ἰσχυροὶ & ἀδύνατοι inter ſe opponit, id eſt Validos & Inualidos: ὁ ἄνδρας αἱρεῖσθαι τοὺς ἀδυνάτους ἢ τοὺς πολεμίους τοὺς ἰσχυροὺς. Soph. in Philocte- te p. 416, Ὡς ἄνδρ' ἑλὼν μὲ ἰσχυρὸν οὐ βίᾳ ἄγει. vbi obſerua u produci, ſicut & in hoc ſenario qui prouerbialis eſſe videtur, Ἰσχυρὸν ὄχλος ὄντ', οὐκ ἔχει δὲ νοῦν. quem olim ita reddidi, Robuſta res eſt turba, mente ſed caret. Itidem in iſto, Ἰσχυρὸν ὁ νόμος ὅταν μὴ ἀρχὴν ἔχῃ: quem ita verti, Res valida lex eſt quum magiſtratus habet. Necnon in hoc, Ἰσχυρότερον οὐδὲν ἦρ' ὅτι τοῦ λόγου. Annotatur tamen habere ſecundam breuem apud Ariſtoph. in Pluto. Quod Theophr. dixit βαρὺς δ' ὀπτῆσαι ἰσχυρὰ ἡ ἐλάτη ἢ πεύκη, Plin. vertit, Pōdus ſuſtinere validæ, abies, larix. Sæpe verò reddi debet Potens. quo reddi modo poteſt & in illis ſenariis. Dicitur etiam ἰσχυρὸν quicquid eſt firmum, & in quo præſidium collocari poteſt. vt ἰσχυραὶ φυλακαί, & χωρίον ἰσχυρόν apud Xenoph. Apud Thuc. autem οὐδὲν ἰσχυρὸν ἀπὸ τοῦ Λεσβίων, pro Nullum acre certamen à Lesbiis cernentes. Interdum etiam τὰ ἰσχυρὰ ſubſtantiuè Robur. Xenoph. de robore exercitus, τὰ μὲν δὴ ἰώμενον ἐν ᾧ αὖ ἢ τὸ ἑαυτῶ ἰσχυρόν, πολὺ δὲ ἀπὸ χωρῶν ἀπὸ τῶν πολεμίων ἰσχυρῶν. Sic & alibi vtitur. Itidem verò apud Æſchinem τὰ τῆς πόλεως ἰσχυρὰ exponitur Vires, Robur. In alio certè eiuſdem loco reddendum potius videtur Præſidia. ADVERB. autem ἰσχυρῶς ſæpe reſpondet omnino Latino Valde, (dico autem huic reſpondere, quia hoc licet ponatur pro Vehementer, Admodum, Multum, eſt tamen ex Validè per ſyncopen factum: imò verò & hoc ipſum Validè alicubi ita poſitum reperitur, vt Amare validè meretricem, apud Plautum. Plinius verò in epiſt. dixit etiam Validiſſimè cupere, & Validiſſimè diligere; necnon Cælius in epiſt. ad Cicer. Validiſſimè fauerem ei) Redditur etiam Vehementer, Admodum, Enixè. Hippocrates de oculis, ἴλιγγοι ἰσχυρῶς γινόμενοι, quod Celſus vertit, Qui vehementer ſubſiderunt. Xenoph. Pædiæ 8, ὅσπερ οὖν ἰσχυρῶς χρήσασθαι ἠδίκει, δῆλον ὅτι καὶ δεσπόζειν, ἰσχυρῶς αἰτιᾶσθαι. Idem ἰσχυρῶς φοβεῖσθαι (ſicut Æſchines ἰσχυρῶς δεδιέναι.) At verò apud eūdē libro 1 eiuſdem Pædiæ pag. 3, πιθομένους τοῖς ἄρχουσιν ἰσχυρῶς, redditur aptius ἰσχυρῶς, Acri ſtudio, vel Magno ſtudio, ſeu Studioſe, aliove ſimili modo. Alicubi etiam aduerbio Acriter commodè reddi poteſt.

C. Ἰσχυρογνώμων, vide in Γνώμων.

C. Ἰσχυροποιέω, ῶ, Robuſtum ſeu validum reddo, Corroboro. Et paſſiuum Ἰσχυροποιοῦμαι apud Hermog. Corroboror.

C. Ἀνίσχυρος, Minimè robuſtus, Inualidus.

C. Ἐπίσχυρος, Auxiliator. Qua in ſignificatione idem fuerit ὕπίσχυρος quod participium συνισχύων. nam συνισχύω accipi pro Auxilior dictum eſt.

C. Τὰ περίσχυρος, Robuſtus ſuprà quàm dici poſſit, Præpotēs.

Ἰσχυρόω, ῶ, idem quod præcedens ἰσχυροποιῶ, Robuſtum reddo, ſeu validum, Corroboro.

Ἰσχυείζω, idem, in vulg. lex. ſed ſine exemplo. At Ἰσχυείζομαι, pro Viribus vtor, ſeu Viribus contendo, ex Ariſtotele affertur Ethicōn 4, ἰσχυείζεσθαι τισὶ πρὸς ἀδυνάτους, viribus contendere aduerſus imbecilles. ¶ Sed accipitur potius pro Nitor, id eſt Fiduciam colloco: eo modo quo Gallicè dicitur Ie me fien fort de cela. (nam Le mo fay fort aliò pertinet) Demoſth. οὐ μὴν ἰσχυείζομαί γε τούτῳ, Non nitor hoc, In hoc fiduciam cauſæ non colloco, In hoc cardinem cauſæ non pono. ¶ Ab Æſchine pro Contendere dicendo & conniti ponitur, teſte B. Ita eerte apud Thuc. ἰσχυείζεσθαι, Contendere, & ἀντισχυείζεσθαι Contrà contendere, verti, (quum Valla ἰσχυείζεσθαι vertiſſet Niti cum ablatiuo) in hoc loco lib. 3, p. 98, καὶ τῶν ὁ μὲν λοιπὸν Κλέων ἰσχυείζετο εἰς τὸ λοιπὸν ξυμφέρον ἑαυτῷ ἔσεσθαι τὸ πλῆθος ἐφήσειν, δύναιτο ζημίαν ἔσεσθαι, καὶ αὐτὸς ἔφη τοῖς τὸ μέλλον καλῶς ἔχοντας ἀντισχυείζεσθαι πολλῶν χρημάτων. Ali cubi verò accipi videtur ab eodem pro illo altero loquendi genere Gallico, Ie me fay fort. cui eadem planè metaphora ſubeſt, quum fors ſignificet ἰσχύς. Ἰσχυείζομαι, Aſſeuero, Affirmo, βεβαιοῦμαι. Syneſius, ἰσχυείζομαι δὲ οἷς ἔστι σὺν θεῷ ἱερῶν βιβλίων θεὸς πᾶσα λέξις. C. ANTIἰσχυείζω, E contrario firmo, ſeu munio, aut corroboro, Obſtrmo. Paſſiuum Ἀντισχυείζομαι, E contrario firmor. Item, Obnitor. vt apud Plut. περὶ δυσωπίας, Δεῖ δὲ αἰσχυείζεσθαι πρὸς ἀμφότερα. Capitur etiam pro E contrario affirmo, ſeu aſſeuero. vel Contra contendo. vide Ἰσχυείζομαι.

C. Ἀπισχυείζομαι, Obnitor, Ad fortitudinem me compono. vt Budæus vertit in hoc Plutarchi loco, ἐν τῷ Πῶς ἂν τις αἴσθοιτο ἑαυτὸν προκόπτοντος &c. Ἀπισχυισάμενος ἔοικε ἔντευξιν πλουσίου τινός, καὶ φιλοτιμίας ὑπόνοιαν. Ab eodem verò accipi ait pro Omni ope reſiſtere, de hoc ipſo loco fortaſſis intelligens. Idem in Comm. poſtquam ἰσχυείζομαι expoſuit Nitor, In hoc fiduciam colloco, &c. addit, hoc idem ſignificare ἀπισχυείζεσθαι, niſi q maiorem conatum in aggrediendo, maioremque fiduciam in tuendo ſignificat. Idem alibi ἀπισχυείζεσθαι tradit accipi etiam pro Omni ope & conatu efficere. Apud Syneſium redditur Firmiter retinere, ſcribentem, ἐπὶ ἐπιδεῖν λαβέσθαι πίστεως, ἀπισχυείζεσθαι. ¶ Thucydidi verò, & poſt eum Plutarcho, ἀπισχυείζεσθαι eſt Acriter denegare, ſeu Abnuere, Pernegare. lib. 1, p. 46, vbi συγχωρεῖν & ἀπισχυείζεσθαι inter ſe opponit, ita ſcribens, οἷς τι ξυνέχωρησαν, καὶ ἀπὸ μείζονος ἀξιώσεως ὑπεκβῆναι, ὡς φόβῳ καὶ τῷ ἐπιόντι ἀκούσαντες· ἀπισχυισάμενοί τε, οἷς αὐ κατέστησαν αἰτίοις. Scholiaſtes exponit ἰσχυρῶς ἀπαγορεύσαντες. Ex quo perperam affertur in vulg. lex. Ἀπισχυείζω pro ἰσχυρῶς ἀπαγορεύω, quum legatur apud eum (licut & in textu Thucydidis) ἀπισχυισάμενοι, non ἀπισχυείσαντες.

C. Διϊσχυείζομαι, Affirmo. Contendo. Plato in Phædone, πάνυ δὲ δεῖ ἴσως ὑπὲρ ἀνδρὸς τὰ ἐλπίζω ἀφιξιᾶσθαι ἀγαθοῦ ἄν τῷ μὴ οὐκ ἂν πάνυ διϊσχυισάμενον· ὅτι μέντοι θεοὺς εἶναι σοφοὺς πάνυ ἀγαθοὺς ἥκειν, οὐ ἴσως ἂν ἄλλῳ τῳ πιστεύσαιμι, διϊσχυισάμενος αὐτὸς τοῦτο. Vtitur Iſæus p. 48: itē Lyſias pag. 133, αἰσχύνομαι μὴ οὐκ διϊσχυείζεσθαι ὑπὲρ ὑμῶν &c. Sic Demoſthenes pag. 148, ἐγὼ οὖν ὅτι δύναμαι (&c.) οὐ πάνυ διϊσχυείζομαι, non admodum contendo. Plato in epiſt. Καὶ σοὶ δ' διϊσχυείζομαι οὐχ οἷός τ' ἴσως ἂν εἶναι πείσαι τοὺς ἀμφὶ ἐμὲ ἀκολουθεῖν ἡμῖν.

C. Ἐνισχυείζομαι, Nitor, Fiduciam colloco. vt de ἰσχυείζομαι dictum fuit: nam ἐνισχυείζεσθαι quoque à Demoſthene ita poni teſtatur B. p. 98. qui alibi ἐνισχυείζεσθαι τούτῳ τῷ δικαίῳ ex eodem affert pro Niti, Inniti, Fidere, Fiduciam habere.

C. Ἐπισχυείζω, Corroboro, in vulg. lex. Subiungitur tamen ibi hic Plutarchi locus in Othone, οὐκ εἰς ἀπόνοιαν καὶ θρασύτητα καλῶν ὀπισχυουμένους. & exponitur, Vbi eos refellitiſſet. At ego accipi potius exiſtimo ὀπισχυείζεσθαι hic vt alibi apud eundem ἀπισχυείζεσθαι, videlicet pro Obniti, Omni ope reſiſtere, &c. Niſi fortè ἀπισχυισάμενος & hic legendum eſt pro ὀπισχυισάμενος.

C. ΣΥΝισχυείζω, ſicut & Συνισχύω, Corroboro, Confirmo, in vulgatis lexicis, ſed ſine exemplo. alioqui idem vſus eſt præpoſitionis, & eadem compoſitionis forma, quæ in Lat. Corroboro.

ΓΤΗΣ, ου, ὁ, Temerarius, Audax, & præceps periculorum facinorumque ſuſceptor. Interdum etiam in bonam partem pro Magnanimus, Animoſus. Pollux enim tradit eſſe τοὺς ὀξεῖς ῥᾳθυμοτέρους καὶ τοὺς ἀνδρείους. Sed perperam apud eum SCRIBITVR Δεῖτας pro δεῖτες. Plato Sympoſ. de amore, αἰδρεῖος ἂν καὶ ἴτης ἐμοὶ φαίνεται, ἠρέθιστὸς δ' ἐστίς. Et in Protagora, πάντων τοὺς ἀνδρείους παρεσκεύασε λέγειν πάλιν τε καὶ ἴτας ἐπὶ (ἔργα) ἃ οἱ πολλοὶ φοβοῦνται ἰέναι, Atque etiam (inquit) præcipites ad ea quæ populus formidat. Bud. Vtitur hoc vocabulo etiam Ariſtophanes in Nebulis de Strepſiade, Θρασὺς, βύγλωττος, καλμπρὸς, ἴτης, Βδελυρὸς, ψευδῶν σοφιστής. vbi ſcholiaſtes exponit αἰσθητὸς, δι' ἀνοίαν χαίρων τοῖς ἐπιχειρήμασιν, Impudens, & qui nullo cuiuſquam habito

respectu aliquid audet aut facit. Suidæ est etiam ὁρμητικος, Qui præcipiti impetu ad aliquid agendum fertur. Item, Mendicus, Pauper. πτωχός. vnde ἀλφιτα quidam deriuari existimant, ὅσα τὰ ἀλφιτεῦται, quod ob suam vilitatem vel à quouis pauperum inuenitur. Huius tamen signif. exempla nō afferunt.

Ἰτήμων, ονος, ὁ, ἡ, idem Temerarius, Præceps. Vel etiam Temerarium & præcipitem reddens. Aristot. Ethic. cap. 8, ἐπιθυμητικὸν καὶ θυμὸς ἕπεσθαι πέφυκε τῷ ἀνδρείῳ. vbi interpr. Maximum ad adeunda pericula calcar admouet iracundia. Legitur vero eo in loco etiam ὁρμητικόν, item A ὑπερθετικόν, in quibusdam exemplaribus. sed eodem tes ręditVtitur hoc vocabulo etiam Eust. vbi θύμιον apud Aristophanem dicit esse τὸ θρασὺ καὶ ἐπιτηδές, vafrum & impudentia audaci præditum. In vulg. lex. est ΕΤΥΜ. Ἴλιος, quod, si mendosum non est, ad ἴτημων refert.

Ἴτημος, ον, ὁ, idem quod superiora. Aristot. Problem. 102, de vino, μᾶλλον καὶ ἧττον τοῖς λαμβάνουσι ποιεῖ ἐπὶ τὸ ἴτημον, ἢ ἐπὶ τὸ μέλαγχολικὸν καὶ παραλλαγὴν ποιοῦντα δι', ὅσον τὸ θερμὸν ἴτημον, præcipites ad iracundiam aliquod audendum. Plutar. Galba, τὸν μὲν ἴτημον, initio, τὸν δὲ τῶν πολλῶν τὸ σώματος μαλακίαν καὶ φιλοπονίαν τῆς νυκτὸς διαπεφευγότος, ἀλλὰ ἴτημος ὢν ὅσον τὸ δεινὸν καὶ ἀπρακτικόν. Idem De aud. παντάπασιν ἴτημον καὶ θρασὺν, ἀπρεπῆ, Idem in Fabio, de Minutio, φύσει παιδικὸς ὢν, εἰς ὀργὰς ἁλίσκεται καὶ φιλοκίνδυνος καὶ ἀκρατὴς ἐν τοῖς θυμοῖς καὶ ἴτημος. Sicut vero paulo ante copulauit ἴτημος καὶ ἀπρεπής, ita etiam in Public. de Murio Scæuola, ἴτημον ἔχει καὶ ἀπρεπῆ τὸν θυμὸν πρὸς τὸν Πορσίναν ἀποκλίνοντα, audacem, vbi tamen in bonam partem accipi etiam potest ἴτημος, sicut Budæus accipit apud eundem in Catone, παρῄνει καὶ παρώρμα τοὺς ἄνδρας ἀπρεπῶς καὶ ἴτημον τὴν ψυχὴν ἔχοντας. eodem in Rom. πρὸς ἴτημον τὴν ψυχήν.

Interdum exponitur Impudens, Inuerecundus. Synesius ep. 4, πάντα σοι σφόδρα ἴτημον ἐῶ ὡσπερ ἐκ ἀποδύσεως, προκεχυμένον impudens. Et epist. 72, καὶ ἴτημον γὲ αὐτοῦ ἐστιν ἐν τοῖς ἀπορρήτοις τὸ θάρσος, inuerecundum. Sic ἴτημος Apollonius, ἴτημος κύων.

Ἰτημότης, τητος, ἡ, Temeritas & præceps animo. Item Impudēter.

Ἰτημοτόκος, ου, ὁ, ἡ, Temerarius, Præceps audacia. Item, Impudens. Ἰτημοτοκία (ας), ἡ.

ΙΧΘΥΣ, ύος, ὁ, Piscis. Hes. Erg. Ἰχθῦσι μὲν καὶ θηρσὶ καὶ οἰωνοῖς πτερόεσσιν. Iliados φ, — ἰχθῦς τε καὶ ἰχθῦες. Od. ο, φωκην ἢ ἰχθύν. Antiphanes apud Athe. Ἰχθὺς ἐπὶ τραπέζης ἐστὶν ἀτυχέστερον. Ἰχθῦς apud Atticos dicuntur etiam τὰ ἰχθυοπωλεῖα, Piscaria. Loca vbi pisces veneūt. Hesych. Sic verò & ἀγορὰ, locus in quo venditur oleum apud eosdē Atticos accipitur, teste Eust. Est etiā nomen proprium urbis in Elide apud Thucyd. l. 2, p. 57. Plin. Ichthyu nomines, Valla, Piscē vertit. Deriuat autem Eustath. ab ἰχὼ καὶ ὕειν, vel est ἰσχνὸν, quia animal sit πολυκίνητον.

Ἰχθυάγρα, ας, ἡ, Ἰχθυοκόλος, ου, ὁ, Qui tridente pisces figit, Piscator. Ἰχθυόλεθρος, ου, ὁ, Ἰχθυόλεθρον, ου, τὸ, Piscor.

Ἰχθυοβρώτης, ου, ὁ, ἡ, A piscibus depastus, aut depascendus. Plut. Symp. 4, μηδαμοῦ παίσης ἡμᾶς ἰχθυοβρώτας.

Ἰχθυόβρος dicitur prima cyclaminus autore Dioscoride, vt autem scribit Plin. tertia, quam tibi monstratam alicui expo omnino folio, radice ramosa, qua pisces ne cabantur. Sic enim a piscium venatu dicta est. Gorr. Romani vocant Rapum terræ, Vmbilicum terræ, vt in appendice Dioscor. annotatur. A Plinio autem Græcum hoc vocabulum nō ponitur, sed χαμαίκιττος. Perperam autem in 3. l. scribitur Ἰχθυοπέλεον. Ambiguum verò fiat verbis Græcis an ἰχθυόβρωτον nominatiuus sit vel Ἰχθυόβρωτος.

Ἰχθυοβόλον, ου, τὸ, Stimulus quo pisces figuntur, Fuscina, Fridens. Suid. Infrà Ἰχθυώστριον.

Ἰχθυοκόλλα, Ichthyocolla, Piscis cui gluttonosū est cornū, vesicæ piscis, vt ibidē Plin. loquitur, c. 7. Idem nomen esse glutino eius piscis, vt ibidē Plin. docet. Dioscor. esse scribit θυλάκιον ἰχθύος κητώδους, vesicam piscis cetacei: qualem Gorr. esse putat id quem vulgus Balenam vocat, e cuius glutinoso ventre optimum glutinum fieri inter omnes conuenit. inde fortasse simile esse piscem illum ἰχθυοκόλλα fuisse olim dictum.

A Ἰχθυολόγος, ου, ὁ, Qui de piscibus disserit. ΕΤ Ἰχθυολογέω, ῶ, De piscibus differo, vel Pisces commemoro & recenseo. Athen. l. 7, vbi de piscibus sermo est, ἐπὶ πάντα σιωπᾶτε, ἡμεῖς μὲν ἄλλως ἰχθυολογήσωμεν.

C. Ἰχθυομάντης, εως, ὁ. Qui ex piscibus futura prædicit. Athenæus lib. 8, περὶ ἰχθυομάντεις ἀνδρὸς. Quibus autem ceremoniis diuini isti vtantur, ibidem narrat ex Polycharmo. non procul ab initio lib. 8.

C. Ἰχθυοπάλης, ου, ὁ, Piscium venditor, Piscarius, vt Varro vocat. Amphis apud Athenæum libro 6, Πεσόντες καπηλείου ἰχθυοπώλιδες ἐν χύτρᾳ. Antiphanes ibidem, Τοῖς ἰχθυοπώλαις τοῖς κακῶς λαλοῦσιν. VNDE Ἰχθυοπώλαινα, ης, ἡ, Piscium venditrix. Pherecr. apud Athenæum libro 14, — οὐδεὶς οὕτω μαζίσκαινα τίδι πώποτε, Οὐμοὶ φίλη ἰχθυοπώλαινα. ΕΤ Ἰχθυοπωλεῖον, ου, τὸ, Piscaria, vt Varro vocat. id est Forum piscarium, Locus vbi pisces venduntur. Plut. Symp. 4. Scribitur tamen apud eūdem eodem libro ἰχθυοπώλια, per ι, & cum accentu in antepenultima, ὅθεν τὰ ἰχθυοπώλια αἱρεῖσθαι ἐκέλευον.

C. Ἰχθυόρρους, ου, ὁ, ἡ, Piscibus fluens, Piscibus abundans. Timocles apud Athen. l. 8, Τόν τ' ἰχθυόρρουν πλοῦτον.

C. Ἰχθυοτρόφος, ου, ὁ, Qui pisces alit, Piscinarius, vt Cicero appellat. Quū verò de loco aliquo dicitur, signif. Piscosum. ἰχθύων, ἰχθύς ἔχον, vt Hesych. exp. VNDE Ἰχθυοτροφικός, ή, όν, Qui piscibus alendis delectatur. in Geopon. Piscinarium Cicero dicit. Potest etiam idem esse qui ἰχθυοτρόφος. ΕΤ Ἰχθυοτροφεῖον, ου, τὸ, Piscium viuarium, Piscina, Locus vbi pisces aluntur. seu (vt apud Gell. est) Lacus aut stagnum quæ piscibus viuis coercētur clausa. Athen. lib. 12, de κολυμβήθρα Gelonis, εἰς ἣν ἐπαγόμενον ποταμὸν καὶ κρηναίων ὑδάτων, ἰχθυοτροφεῖον ἦν. Columella lib. 8, cap. 1, In villa est quod appellant Græci ὀρνιθῶνας καὶ μελισσῶνας, atque etiam quum datur liquoris facultas, ἰχθυοτροφεῖα sedula cura exercentur. Citat B. ex Strabone etiam ἰχθυοτρόφια. quod eadem forma dictum erit, qua ἰχθυοπώλια.

C. Ἰχθυοφάγος, ου, ὁ, ἡ, Qui pisces comedit, Qui piscibus victitat. Athen. l. 8, de Psammetycho Ægyptiorum rege, παῖδας ἔφη θρέψαι ἰχθυοφάγους. Sunt etiam populi quidam qui ἰχθυοφάγοι nominantur, quos Plin. retento Græco vocabulo Ichthyophagos nominat. Paus. Att. p. 25, αὐλητῶν δ' ἐστὶ Σύριος ὅτι παλαιὸν ἔφασαν ἢ Ἐρυθραῖοι κατοικῆσαι οἱ ἰχθυοφάγοι. Hos vnà cum suis iumentis victitare piscibus, aquas pluuiales & fossiles potare, pecorum autem carnes piscibus obiicere, scribit Strabo libro 15. VNDE Ἰχθυοφαγία, ας, Piscibꝰ victito. Aristot. ζῇ δὲ ἡ ἀλκυὼν ἰχθυοφαγοῦσα. l. Plin. interpr. Piscibus enim alcyones viuunt.

C. Ἰχθυόλος, idem quod ἰχθυόκολος. Epigr. Εὐσεβὲς αἰθυίαι, ἰχθυόλοισι λάπτε, mergis qui suis rostris pisces impetūt, Mergis piscatoribus. Idem EST Ἰχθυβολοσκίων. Nic. Ther. Τοὺς ἁλὸς ἐξερύουσι διηκοσίοις ἰχθυολῆας.

C. Ἰχθυοτρόφιον, idem quod ἰχθυοτροφεῖον, hoc est vt Paus. apud Eust. exp. πεποίηται ἡ ὅτι μεγάλων ἰχθύων χωστόν.

C. Ἰχθυπόλης, ίος, ὁ, ἡ, Pisci hærens. ex Epigr.

C. Ἰχθυφάγος, ου, ὁ, ἡ, Pisces deuorans, Piscibus viuens. idē quod ἰχθυοφάγος. In Epigr. Ἰχθυφάγοι σκύλακες.

C. Ἰχθυαγρός, ᾶ, όν, Qui pisces [reti è mari aut flumine] trahit, Piscator. Suid. Apud Hes. SCRIBITVR Ἰχθυολώς.

C. Ἄτιχθυς, υος, ὁ, ἡ, Qui piscibus abstinet, Qui piscibus non vescitur. Ἄτιχθυς (inquit B.) apud Aristoph. οἱ ἰχθύων ἄγλωσσοι, ea forma qua ἄκοσμος, ἀτάραχος.

Ἰχθυόεις, εντος, ὁ, Piscosus, Pisculentus. Od. γ. ἰχθυόεντα κάλεσθαι διάπρυσιον, loca pisculenta, vt Plautus loquitur. Od. ι, πόντιον ἐς ἰχθυόεντα. AT Ἰχθυόεσσα nomen proprium est insulæ. Athen. l. 1, ὃν ἀλλᾶτο δὲ Ἴκαρος ἔστιμον Ἰχθυόεσσαν, dicta (vt Eust. tradit) ob piscium copiā, ἢ ὅτι τοῖς ὀκεῖ τὸ λυσιτελοῦν ἰχθύας. Ichthyoessam Plin. quoque nominat.

Ἰχθυώδης, ους, ὁ, ἡ, ἐδε. Interdū & Piscis similitudine habēs, Piscē referēs. VNDE Ἰχθυωδία, Piscium modo.

B Ἰχθυϊκὴ πύλη, Piscaria porta. Ex 2 Paralip. 15.

Ἰχθυηρός, ᾶ, όν, Pisculentus, vel Piscarius. Aristoph. Pluto apud Athen. l. 6, τοὺς δὲ πανδοκεύοντας τοὺς ὀψοποιοὺς, Τοὺς ἰχθυηροὺς, ἀγοραίους, παράσιτ' ὀρᾷς. vbi ἰχθυηροὺς vertitur dicere Piscium impositorū sordibus inquinatos, seu, Qui pisces olebant, Pisculentos. nisi sint Piscarii. In quibus

piſces apponuntur aut reponuntur. ſchol. exp. πῆς ὀψαρίοις ἰχθύας χωνεύοντα.

Ἰχθυάω, ῶ. Piſcor. Od. α. Αἰεὶ γὰρ τοῦτον ἁλιεύομεν, ἰχθυάασθαι Γραμμῆς ἀβλήτοισι, piſcabantur vncis hamis. Hetuodus Aſpide, πολλοὶ γὰρ ἀμφὶ ἄκανθαν ἕλκεν Δυσμενίης τῆς καὶ τῆνδε τὸν ἰχθυόεντα Νειλῶμφι, ἰηλοί. Interdum vero caſum admittit: ſic habet ſicut Piſcor apud Latinos. vt Odyſſ. μ. de Scylla, Αὐτὰρ ὅ γ' ἰχθυάᾳ σκόπελον περὶ μακρὰ βιβάσκει, Δελφῖνάς τε κύνας τε χαλεπὸν τέ που ἠδὲ καὶ ἰχθὺν Κήτεα. Vbi annotat Euſtath. impropriè accipi hoc vocabulum, eo quòd delphines & canes marini ac cete piſcium numero non contineantur.

Ἰχθύματα videntur propriè eſſe piſcium ſquamæ. Apud Hippocratem autem ἰχθύματα dicuntur λεπίσματα ὀστέων, vt Galenus tradit, id eſt vt Gorr. interpretatur, Corticum fragmenta lib. περὶ ἑλκῶν: quæ etiam ab aliis πετώσματα hoc eſt præſegmina vocari idem Gorræus annotat.

Ἰχθύδιον, ου, τὸ, Piſciculus. Mneſimach. apud Athen. lib. 8, Ἐπὶ ξα πάπαι μᾶ. Τοὺς μὲ ἰχθῦς μοι κάλει Ἰχθύδιον. Plutarch. χορτῶδες ἰχθύδιον, murus piſcis, vt apud Latinos dicitur. Chryſippus apud Athen. de pinna, ἡ τήνα διαστᾶσα τὸ ὄστρεον, ἠνίκα δ' ἡ τρῖσα πεῖται πόρτα ἰχθυδία. ὁ δὲ πινοτήρης παρεκώς, ὅταν εἰσέλθῃ ἁ δαίμων αἰ τὸ ἐνδον σημαίνων. ἡ δὲ δαχθεῖσα συμμύει. De qua Cicero, Quum piſciculi parui in cõchani hiantem innatauerint, tum admonita à ſquilla pinna morſu, comprimit conchas.

Ἰχθὶς vel Ἰχθίς, ος, ἡ, Squatinæ marinæ pellis arida. Poteſt etiam ferreum vnguem ſignificare quo in extractione ſectioneque fœtus vtimur propter ſquamarum piſcis ſimilitudinem. Ita Gorr. Sic idem fuerit quod ἰμβρυουλκὸς & ἁλωσίπρ, ac fortaſſis commodius. Ab hami piſcatorii ſimilitudine ita dictum videtur hoc vocabulum. Erotianus autem ἰχθύλια apud Hippocratem exponit ῥίνημα, πρίσμα, Limatura, Scobs, Ramentum. Citatur verò ex Hippocr. libro qui περὶ ἱερᾶς νούσου inſcribitur, ἰχθύλια περὶ ἦσαν περὶ τοῖς δακτύλοις τῶν χειρῶν δύο, ἐχομένω μὲν ἀπολιθωθέντε ὀνύχε.

ΙΧΝΟΣ, εος, τὸ, Veſtigium, id eſt Ima pedis pars, ſeu (vt Galen. tradit comm. 2 in l. Hipp. De fracturis) Cutis pedi ſubiecta. Sic verò Gell. dicit Surpem ingentem veſtigio pedis hærentem reuulſi. Et Virgil. Veſtigia primi Alba pedis. Sed frequentius accipitur pro veſtigio, id eſt ſigno quod pes incedentis ſolo imprimit. σημεῖον ποδός, σύμβολον ἐκτυπωμένον τῇ γῇ. Plutarch. De fort. Rom. ἴχνη ποδῶν ἀκριβῆ καὶ σαφῆ καὶ θηρίων διώξεως. Xenoph. De venat. τὰ ἴχνη τῶν λαγῶν. Et cum verbis: vt apud Heſiodum Erg. — ὅσσα τ' ὄρεσσι κορωνὶς Ἴχνος ἐπίσσων. Et Xenoph. Cyneg. de canibus veſtigantibus, ὅταν γὰρ ἔχνεσι καὶ μόνοις θηρίων ὀδμῶνται τὰ ἴχνη. Et apud Soph. κατ' ἴχνος ἅλωμι, Feror per veſtigia, id eſt Veſtigia ſequor. vel E veſtigio, vt Cam. interpr. Metaphoricè etiam capitur, ſicut Veſtigium apud Latinos. vt ἴχνη χωρῶν, & ἴχνη ἀρχαιότητος, καὶ πάσης τῆς ἀμυδρᾶς καὶ ἐκτύπου φαντασίας, vt Euripid. ſchol. annotat. Item apud Soph. ἴχνεσι παλαιοῦ αἵματος. Et apud Plut. Lyc. ἐν τούτοις οὐδὲν ὄφελος ἀδικίας ἴχνος οὐδὲ πλεονεξίας. vt apud Virgil. — ſceleris veſtigia. Antiphon, φαύλου τινὸς ἴχνη τῆς ψυχῆς, ἐν τῷ σώματι, plane ſuſpicionis veſtigia in hoc homine tedut. Rurſum apud Plut. De def. orac. loquente de virtutũ & affectuum reliquiis in homine, ὧν ἴχνη καὶ συμβολὰ πολλαχοῦ δοκεῖ καὶ πάθη, veſtigia & notæ. Et in libro De Herod. ἴχνη καὶ γνωρίσματα ἀληθείας. Sic apud Plat. Polit. 2, πᾶν τοὐναντίον δὲ τὰ ἴχνη τῶν λόγων φέρει. Apud eundem in Epiſt. ἐν πόλεσιν εἰς ἴχνος ἰέναι, Reip. veſtigiis inſiſtere, ſeu Reipubl. veſtigia ſequi. Et apud Luc. in Herm. ἐπὶ τοὺς τοῦ Χρυσίππου καὶ Ζήνωνος ἴχνη πορεύου. Et Dem. Epitaph. οὐκ ἀφανῆ γένοιτο τὰ τῶν πατέρων αὐτοῦ καὶ φίλων μνήματα πᾶσιν ἀφ' ὧν ὁδοὺς φέρεται τὰ πρόσω. Quod verò Statius dicit Delere veſtigia, id Plut. De Herodot. τὸ μνῆμα καὶ τὰν ἴχνος ἀφαλεῖσθαι. Pro ipſo autem pede accipi apud Eurip. Or. ſchol. tradit hoc in loco, ἐπὶ πολλῶν ἴχνη ἀρχαίων Τροίας. μὴ κινεῖν. Sed quid hic veteri in propria ſignificatione accipere, (vt Ponere veſtigium apud Latinos) non video. Idem ſcholiaſtes non ſolum pro pede ſed etiam ἀντὶ τῆς πορείας, (id eſt pro incelſu)

apud eundem in Hecuba vſurpari tradit, hoc in loco, πεζῇ, πᾷ, πῇ, πᾶ καὶ πῇ, πρὸς ἑκάστου ἴχνος ἥκω ἥτις ὁρεσσέρου ἔκτοθεν ὅπῃ χρεὼ καὶ ἴχνος, id eſt (vt ipſe explicat) πλοῖόν μοι ὅπῃ χρεὼ καὶ ἴχνος (πρὸς πᾶν πέδας) βάσιν ἔ πορείαν ἥκω ὁρεσσῴ.

C. Ἰχνεύτης, ου, ὁ, Qui veſtigiis inſiſtit, Qui veſtigiis conſequitur. Nomen canis Actæonis apud Ouid.

C. Ἰχνογραφία eſt quæ vulgo plana forma vocatur. Hæc circinis regulæque modicè continet vſus: ex ea enim capiuntur formarum deſcriptiones in ſolis arearum: ichnographiáque dicitur quaſi veſtigii deſcriptio, in quo quaſi totum opus inſiſtit. Bud. Pand. Hanc Cælius vocat deſcriptionem operis futuri, à Cicerone dicens vocari formam. Definitio autem illa apud Bud. petita eſt ex Vitruuio lib. 1, cap. 2.

C. Ἰχνοπόδη, ης, ἡ, Laqueus pedum, Rete, Caſſis. Sic Lascar. in quodam Epigr. vbi alii ἰχνοπέδη.

C. Ἰχνοσκοπῶ, Alicuius veſtigia inſpicio, vt Virgil. loquimur. Plut. De orac. Pyth. ἰχνοσκοπῶν καὶ σκοπούμενος ἀεὶ τὴν διάνοιαν αὐτοῦ μέλει, ὅμοιός ἐστι. VNDE ἐξιχνεύσασθαι, ῶ, idem. Soph. Aiace, τὸ σὸν ὡς ἐκτραπέμιν Μέρος, διὰ παντὸς ἐξιχνεύσασθαι πέμψῃς. vbi ſchol. expoſuit, κατ' ἴχνος ἀκολουθῆσαι; E veſtigio ſequi.

C. Ἰχνολάτης, ου, ὁ, Qui veſtigia luſtrat ſeu ſcrutatur, Veſtigator. ſeu Qui veſtigiis aliquem vel aliquid conſequitur. Epigr. ET Ἰχνολάτης, ου, ὁ, idem. Plut. Erot. ἰχνολάτου δ' ἑκὼν δίωγμα. VNDE Ἰχνολατῶ, ῶ, Veſtigiis aliquid conſequor, Veſtigo, κατ' ἴχνη διαζητῶ. Philo De mundo, καινῆς μεδοκιμάσεως ἐπὶ σκοπὸν τῆς ἰχνολατοῦντα πάλαι ἥκειν, ἐοίκασι, non longè à propoſito qualique ſcopulo abſcedere eorum qui verum veſtigare inſtituerunt. Idem, περὶ ὀφθαλμῶν ἡγεμόνας αἰτήσασθαι ἰχνολατοῦντας, qui antiquiſſimam curam habet veritatis inueſtigandæ. Bud. ET Ἰχνολασία, ας, ἡ, Veſtigano, Indagatio. Apud Poll. collocatur inter ἴχνος, ἰχνεύμασία ποδὸς: adeo vt videatur accepiſſe pro Veſtigii impreſſione. at ἰχνεύω quod Veſtigationem ſignificat, aliquanto poſt ponit. Scribitur autem apud eum & in v. l. perperam ἰχνολασία. nã ſcribendum eſſe ἰχνολασία, probant ſimilia compoſita, vt ἀγρολασία, ναυλασία, βουλασία & quæ eiuſmodi ſunt.

Ἰχνεύω ἅμα, Veſtigo, Veſtigiis conſequor. idem quod ἰχνοσκοπῶ & ἰχνολατῶ. Vnde ἰχνιάω apud Heſych. ἰχνοσκοπῶ. Plut. de daſypodibus, πολλαχοῦ τῶν βοσκημάτων ἰχνηλάτης, in lib. De ſolert. anim.

Ἰχνεύω, F. εύσω, idem. Xen. Cyneg. τὰ μὲν γὰρ ὄρη ἀφορᾶν καὶ ἰχνεύειν καὶ μανθάνειν παύσασθαι, montes enim prorſus eſt veſtigare canibus, & vſque quaque perſequi leporũ cubilia. Et ἰχνεύτης, apud eundē, Veſtigiis indagator, ὁ κυνηγὸς αἰσθητής, vt Poll. exp. ἰχνεύτης ἢ πολλαχοῦ ἰχνεύων ἢ ὁ τοὺς λαγωοὺς ἰχνεύων, veſtigãdi lepores ſunt quũ ningit, & eundagũ de veſtigiis, vt Cic. loquitur. VNDE Ἰχνεύμων, ονος, ὁ, Indago. niſi forte ſit veſtigiũ terræ impreſſum. & Poll. ponitur medium inter σύμβολα ἐκτυπωμένα τῇ γῇ ἴχνη. ET Ἰχνεύσις, εως, ἡ, Veſtigatio, Indagatio, Indago. Xen. Cyneg. ἡ δὲ τῆς ἰχνεύσεως ἡδονή. Idem, ἐπειδὰν ἐφεύρῃ ἄνω τὰ ἴχνη, [illegible] ἐπὶ τοῖς τοῦ ἰχνεύσεως ἡμῖν ἀκολουθεῖν, indagine perſequi. ET Ἰχνευτής, οῦ, ὁ, Veſtigator, Indagator. ἰχνευτὴς καὶ κύων, ὅτι τῷ πόδας. Poll. Ἰχνευτὴς ὀνομάζεται ὑπὸ τινων (Delytæ) dicuntur etiam qui nunc ἰχνεύμονες. Sic accipitur apud Herodotum libro, vbi loquitur de animalibus quæ in Ægypto ſcelerum [illegible] ſepeliuntur, eodem modo vt canes (vbi male Valla vertit Indagatores.) Ad Nicandro quoque ſic accipitur, in loco quodam Theriacã quem paulo poſt adducam. Sed frequentius eſt Ἰχνεύμων, quem Latini quoque ichneumonem Græco vocabulo eodem ſo appellant. Videtur autem nomẽ eſſe ſortitus ab inuſtigando, in quibus latens, hoſtes inuadit, quam veſtigia eorũ perſequens: aſpidem videlicet, ſtrocodilum: Ac certè vocabulo ἐκ ὁμοιότητος vtitur Plut. in lib. De anim. ſolert. quam eum dicit crocodilo dormienti [illegible] ipſum. Plinius quoque indicare videtur, quum ſum in pugna cum aſpide ſenſim aduerſum ictus excipere, donec obliquato capite ſpeculatus, inuadat in fauces. Sic & crocodilum ad dul-

cedinem quam ex trochilo dentes & fauces illi ſcabente percipit, quam maximè hiantem, inquè ea voluptate ſomno preſſum conſpicatus, per fauces vt telum aliquod immiſſus, erodit ei aluum, teſte eodem Plinio. Nicand. Ther. v. 190, Ἰχνεύμων δ' ἐχίδνα μινυὸς αἰκίζεις ἀσπίδος ἀμφιλαφὲς — ἀλίβατον. Paulo pòſt ἰχνεύμονα appellat vt Herodotus ſuprà, Μορφὴν δ' ἰχνεύμονι κεκασμένην ἐξ ἀμφοτέρων Ιχνέος. ¶ Eſt verò & veſpæ genus, minus cæteris, & ipſum à phalangiis aſtutè venandis ita appellatum. de quo Ariſtot. lib. 5, initio cap. 22. Vnde & apud Plin. lib. 10, cap. 74, [Diſſident inter ſe] ichneumones veſpæ, & phalangia aranei. (nec enim poſt veſpæ diſtinguēdum eſt: quaſi ichneumones, veſpæ, & phalāgia inter ſe diſſideant) Porro ab ἰχνεύω eſt ETIAM Ἴχνεια, idem ſignificans quod ἴχνευσις, id eſt Veſtigatio, Indagatio. Xenoph. Cyneg. de canibus veſtigantibus, τὰ μὲν ἄλλων κυνῶν διαφέροντα ἐν ταῖς ἰχνεύσεσι καὶ μεταδρομαῖς ἐνδείκνυσθαι.

C. Ἀνιχνεύω, Perueſtigo, Diligenter inueſtigo. B. interpr. Indago, Perſequor, in hoc loco Plutarchi in Cæſ. de eius genio loquens, δεῖ γὰρ καὶ δαίμονος ἐλαύνοντα καὶ ἀνιχνεύοντα, μέχρι τῆς μανίας λιπεῖν τὴν φύσιν πόνον. Et αἰχνεύτης dicitur feta, quū à veſtigantibus venatoribus quæritur, ſi. veſtigiis ſuis indagari. διώκεσθαι γὰρ αἰχνευτῆς vt Poll. docet. ¶ Capitur etiā metaph. aliquando ſicut Veſtigo, Perueſtigo & Indago à Latinis, pro Perſcrutor. VNDE Ἀνιχνευτής, οῦ, ὁ, Perueſtigator, Indagator, Perſcrutator.

C. Ἐνιχνεύω, idem, hoc eſt Veſtigo vel Inueſtigo, Veſtigiis conſequor. Plut. λανθανούσας ἐνιχνεύων καὶ λαμβάνων. Et alibi Diligenter inquiro, de coniuratione loquens. B. Sic ἐνιχνεύειν τοῖς ἀμηχανίαις apud eundem. Et in paſſa. apud huc. ἐνιχνεύειν τὰ θηρία, veſtigandæ & indagandæ ſunt feræ.

¶ Ἴχνιον, ου, τὸ, Veſtigium. idem quod ἴχνος, vt αὔλιον, item ἀλίτης (à quo ἀίνια plur. apud Hom.) diminutiua eſſe negat Euſt. Od. 5 & π, μάτ' ἴχνια βαίνε θεῶν. ll. 9, de deo q Græcis ppgnare iubebat, Ἴχνια δὲ μετόπιθε ποδῶν ἰδὲ κημάσιν Ῥῶ ἐγκαταπήνης. ll. ε. Πολλὰ δὲ τ' ἄλλα ἐπόλλη μάτ' ἀμφὶς ἴχνι' ἔρευνᾶν. Εἰ πάλιν ἐξίκοιο, omnibus indagans veſtigiis vt Cicero loquitur: Veſtigia luſtrans, vt Virgil. Exemplū ex Xen. habes in Ἰχνεύσας paulo anté.

C. Ἐξιχνεύω, idem quod ἐξιχνιάζω. v. l. VNDE Ἐξιχνίασις, εως, ἡ, Inueſtigatio, Indagatio. ET Ἀνεξιχνίαστος, ου, ὁ, ἡ, Qui inueſtigari nequit, Qui nullis veſtigiis indagari poteſt, Quem nullis veſtigiis conſequi poſſumus. Aceruus & Naz.

¶ Ἴχνουσα vocabatur olim inſula Sardo ſeu Sardinia, διὰ τὸ ἐοικέναι τῷ ἀφ' ἑκάστου ἁπλοῦ ἀνθρώπου ἴχνει, à ſimilitudine veſtigii humani, vt tradit Ariſtoteles περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων. Vnde & Plin. lib. 3, cap. 7, Sardiniam ipſam Timæus Sardoum appellauit ab effigie ſolez: Myrſilus Ἰχνοῦσσαν à ſimilitudine veſtigii. AT Ἴχναι eidem Plinio oppidū in ora Macedoniæ: cui aſſentitur Steph. citans Herodoti l. 7: (ab Eratoſthene verò VOCARI Ἄχναι annotat. Philetas autē aliā eſſe vrbē Ἴχναι aliā Ἄχναι apud eundē aſſeria.) Cuius gentile nomen EST Ἰχναῖος. Vnde Ἰχναία Νέμεσις, quòd à Ioue eam perſequente in Ichnozotum ſolo cōprehenſa fuerit: vel ἀπὸ τῆς διωχθείσης κατ' ἴχνος, vt ibidem docet Steph. Malè igitur in v. l. Ἰχνεία Νέμεσις, ſequax ſeu quæ per veſtigia ſequitur. Suidæ eſt vrbs Mendæa, Macedoniæ, ſynecdochicè.

ΙΧΩΡ, ορος, Tenuis & aquoſa humiditas cuiuſcunque ea ſit facultatis, ſiue in corpore adhuc contineatur, ſiue ab vlcere emanet, ſiue etiam à mortuis compoſitis profluat. Habent enim ſinguli ferè humores corporis, ſed maximè ſanguis, tenues quaſdam & aquoſas ſuperfluitates, eiuſdem ferè facultatis cum iis humoribus à quibus proficiſcuntur. Vnde Diocl. apud Paul. Ægin. lib. 1 cap. 20, ſcribit ſub æquinoctium vernū γλαυκὸς ἰχῶρας τῶν ἀμφόδων, ac circa virgiliarū ortū πυρρὸς ἰχῶρας augeri. Similiter Galen. lib. 6 De ſanitate tuenda, ſcribit, in temperie corporis biliosi, ſi alvus ſit ἀνωμαλεστέρα, eam cibis ſtomacho commodis eſſe firmandam: ſin minus, defluere in vlcera ἰχῶρας καὶ ἀκρίδας καὶ ὄμματα ἀλφούς. Et paulo pòſt, ὁ παρὰ τῶν ἀκρίδων ἰχὼρ ὀδυνᾷ τοὺς ἀφ' ὑγιείας χείρους. Idē rurſum de frigidis, οἷς

ἡ μὲν γαστὴρ εὐπερίστατος ὀλίγης τῆς περιττώσεως οὐ πάνυ ψυχρὰς καὶ φλεγματώδεις ἰχῶρας. Plato verò ἰχῶρα tribuit non ſolùm ſanguini, ſed & bili. vt in Tim. pag. 178, τὰ δὲ ἄλλα μέρη χολῆς ἐξελκύσῃ, καὶ φλέγμα ἴσχειν λόγῳ αὐτοῖς ἐπιτήδειον. ἰχὼρ δὲ ὁμοῦ αἵματος ὀξύς, πικρός, ὁ δὲ μελαίνης χολῆς ἀξύτατα πᾶν, ἄχεσιν, vbi interpres, At ſeroſus ſanguinis humor, mitis eſt: nigræ verò & acerbæ bilis, ferus. Hippocr. etiā libro 4 de ratione victus in morbis acutis, ἁρμόδιος καὶ χολώδεας ἰχῶρας dixit: de quibus Galen. ait, ὅτι δὴ ἰχῶρας νομίζει τὰς λεπτὰς ὑγρότητας, διῦλλον. Idem lib. 3 Methodi med. καὶ δὴ καὶ ἐν τοῖς ἕλκεσιν ἰχῶρα μὲν τὸν λεπτὸν τὸ λεπτὸν ἀφίστησι μᾶλλον ἢ ἕλκος, τὸ πυῶδες. Præterea Ariſtot. lib. 3 De hiſt. anim. ἰχῶρα definit, ſanguinem crudum qui vel nondū concoctus ſit vel in ſerum verſus. A quo non diſcrepat Galeni ſententia, qui lib. 1 De elem. ἰχῶρα appellat id quod ſero lactis reſpondet. Itaque quid ἰχὼρ Græcis ſignificet, non eſt dubium: ſed quomodo Latinè reddi debeat, paulo magis incertum eſt. Alii ſeroſos humores, alii aquoſos, alii tenues, alii verò ſaniem interpretantur. Corn. Celſus lib. 5, cap. 26, dicit ἰχῶρα ſaniei ſpeciem eſſe, tenuis, ſubalbidæ, & ex malo vlcere exeuntis, maximéque vbi nervo læſo inflāmatio ſequuta eſt. Verùm ſunt qui ita diſtinguēdū cēſeāt, vt intra corpus quidem ἰχὼρ, aquoſa vel ſeroſa humiditas, ſiue ſanguinis ſiue alterius humoris, Latinè reddi poſſit: extra corpus verò, ſanies verti debere. Sic Plinius inaſſati iecinoris ſaniem dixit quod Dioſcorides lib. 2, τὸ ἀπὸ τῶν αἰγὸς ἐπιπολάζοντα τῶν ἀπορρεόντων ἰχῶρα: (Celſus ſanguinem quoque appellat, quum ait lib. 6, De imbecill. ocul. Sanguis iecinoris, vbi id coquitur, exceptus) eum humorē ſignificans qui à iecinore, dum aſſatur, emanat. Itaque apud Galenum, tenue in vlceribus excrementum nō abſurdè ſanies exponitur. Et in capitis vitiis quæ ἀχῶρες vocantur, ἰχῶρες ſanies non ineptè verti poteſt. Hæc ferè ex Gorr. Ariſtot. de leone, ὅταν δ' αὖ δάκῃ τινὰς ὀρυχθὲν ἑλκώσῃ, ὁ τῶν ἑλκῶν ἰχὼρ ῥέων ἐστὶν ὑγρὸς σφόδρα. Pro quo Plinius, Ex omni vulnere, ſiue vngue impreſſo, ſiue dente, ater profluit ſanguis. Poll. lib. 4, καλεῖται δὲ καὶ ῥύσιμα ὕδωρ, ὃ ἔστιν ὑδατώδης ἰχώρ, ὅταν ἤδη τι ἕλκος καθαίρηται. Bud. vertit cruorem in hoc loco Gregorii in Maccab. encom. οὗτοι ἐδῃώθησαν καὶ ἔβαψαν τὸν κόλπον, ἵνα τοῖς ἰδίοις ἰχῶρας ἀναμίξω τοῖς ἐκείνων ἰχῶρα, καὶ τοῖς ὀφθεῖσι τὰς χαρακὰς ὀφθείς. Apud Homerum autem ἰχὼρ eſt humor qui è deorum cute vulnerata effluit. nec enim eos ſanguinem habere, ſed αἱμάτεσσιν eſſe docet, ſicut nec σῖτον ἔδειν nec πίνειν αἴθοπα οἶνον, ſed ambroſia & nectare victitare. vnde ll. ε, de Venere vulnerata à Diomede dicit, ῥέε δ', ἄμβροτον αἷμα, ἰχὼρ, οἷός πέρ τε ῥέει μακάρεσσι θεοῖσιν) Et paulo pòſt Dione poſtquam filiam conſolata eſt, — ἀμφοτέρῃσιν ἄρ' ἰχῶ χείρεσσι ἀμόργνυ, à filiæ vulneratæ manu ambabus manib' ἰχῶρα abſtergebat. (Eſt autem ibi ἰχῶ accuſatiuus ab ἰχὼρ per apocopen, vt ἰδρῶ ab ἰδρώς, teſte Euſtathio. Sed quædam exemplaria habent ἰχῶρ, inter quæ & textus Euſt. ſcholiis inſertus.) Tribuitur etiam rebus inanimis. vt apud Dioſcor. de corno, ὁ δὲ ἀπὸ χλωροῦ φύλλου καταφθόμενον ἰχὼρ ἀμύζει, ὃν λευκοῖς τισὶ χειρίσμασι. vbi Plinius vertit Sudor, libro 13, cap. 2. Gorræus ibi putat non ineptè verti poſſe Sanies. Et lib. 5, cap. 1, ἀπὸ τῶν δακρύων τῶν ἐμπίπλων, de lacryma vitis, ψιλοῖ τὰς τρίχας, καὶ μάλιστα ὁ λεπτὸς τοῦ χλωροῦ κατακοπέντος φύλλου ἀφιστάμενος ἰχώρ. id eſt (Plinio interprete) lib. 13, initio, Pſilothri effectum habet, maximéque aqua quam virides accenſæ vites exudant. Sed & lacti ἰχὼρ tribuitur: id autem eſt ſerum. Ariſtoteles De hiſtoriis anſtialium lib. 3, cap. 20, τὸ δὲ γάλα ἔχει ἰχῶρα ὑδατώδη καὶ λεπτὸν ὑπόστασιν καὶ σωματοειδῆ, ἢ γαλακτώδη τυρόν. Quod verò ad etymon attinet, Euſtath. ſcribit antiquos deriuare ab ἰχὼρ.

C. Ἰχωροειδής, ές, ὁ καὶ ἡ, Humoris aquoſi & ſeroſi ſpeciem habens, Saniem referens. vt ἰχωροειδὲς ὑγρὸν apud Ariſtot. ἰχωρώδεσι δὲ λίαν τοῖς αἵμασι, ταχὺ γὰρ ἰχωροειδὲς καὶ διαῤῥεῖται πᾶν. Apud Hippocr. verò ἰχωροειδὲς ὑγρὸν non accipiendum eſt pro λεπτὸν καὶ ὑδατῶδες, ſed

τὸ μετὰ πυος ἰώδεις καὶ καπνώδους δυνάμεως: vt Galen. tradit Comm. 2, sect. 18, in Hippocr. lib. 6 De morb. vulg. Et paulò pòst, ἰχωροειδὲς οὖν αἷμα καλεῖται τὸ ἀφιὲν χολὸν ἐν ἑαυτῷ μεχθὲν ὑγρότητα λεπτὴν, οὐχ ὑδατώδη καὶ ἄδηκτον, ἀλλὰ δακνώδη καὶ διαβρωτικήν.

C. Ἰχωρρόω, ῶ, Humore seroso aut sanie fluo. ἰχωρρόωντα ὦτα, aures sanioſæ. Dioſcor. lib. 3, cap. 26, de abſinthio, καὶ ὠσὶν ἰχωρρόωσιν ὦτα ὠφέλιος καὶ ὑπατμισμὸς δι' αὐτοῦ

ἀφεψήματος ὠσὶν ὠτα λχίαν. Pro quibus Plinius lib. 27, c. 7, Aures decoctum eius vaporis ſuffitu ſanat: aut, ſi manat ſanies, cum melle tritum.

C. Ἐξιχωρίζω, Humorem ſeroſum aut ſaniem exprimo. nam ἐξιχωρίζεσθαι Suidæ eſt ὑπὸ πύου ἐκβάλλεσθαι: addenti exemplum, εἰς γὰρ ἐξιχωρίζεσθαι. quæ verba leguntur apud eundem & in Ταριχεύειν.

LECTORI HVIVS THESAVRI LINGVAE GRAECAE.

QVVM quarto & vltimo huius operis tomo colophonem impoſuiſſem, & voces quæ eo continentur recenſuiſſem, vel potius index, alphabetica ſerie digeſta vocabula habens, eas mihi recenſuiſſet, id eueniſſe comperi quod euenturum eſſe iam inde ab initio præuideram: nimirum vt præter vocabula quæ conſultò à me prætermittebantur, & in indicem reiiciebantur, aliqua ex iis quoque quæ prætermiſſa minimè vellem, me ſubterfugerent, aut (ſi potius ita loquendum eſt) mihi tanquam è manibus elaberentur. Vocabula quæ conſultò prætermittebam, & in indicem reſeruanda iudicabam, erant ea quæ omni ſiue ſocio ſiue comite carebant, & ſoliuaga animantia (ſi hoc vti exemplo licet) imitabantur: aut ſaltem quæ huiuſmodi erant vt eorum origo OEdipo quopiam inueſtigatore opus haberet. quod non ſolùm de peregrinis & γλωσσηματικοῖς, ſed & de pleriſque aliis dici poteſt. Quum enim mihi propoſitum eſſet ea demum vocabula intra huius operis (vt ita loquar) pomœria recipere, quorum vnumquodque pro ſtirpe haberi poſſet, eique omnia quæ inde prouenirent germina ſurculoſque omnes, tanquam ſuam familiam ſuúmque comitatum, adiungere, minimè profectò conſentaneum huic meo inſtituto fuiſſet locum hic dare vocibus huiuſmodi quales ſunt (vt eas duntaxat quæ in alphabetica ſerie primæ occurrunt, commemorem) Αα, Ααβακτς, & Ααβυκτς, Ααναίμα, Αβάγητον, Αβάθματα, Αβαλαία, Αβαλις, Αβαρλειπα, Αβαρκνα, Αβάρνου. Vt autem & horum ſignificationes noris, quas quidem eis Heſychius adiungit, (talia enim haud facilè apud alium inueniri queant) en tibi illas ſingulas ſingulis nominibus ſubiunctas. Αα, σύριγμα ὕδατος: Ααβακτι, ἀβλαβεῖς. (at in quodam meo lexico vet. incerti autoris, habetur, Ααβυκτην, μέλαν, ἀβλαβές. Varinus autem vtranque vocem itidémque ſignificationem vtranque coniungens, ſcribit, Ααβακτι καὶ Ααβυκτι, ἀβλαβεῖς, ἢ μέλανες) Sequitur illud præ quouis alio admirationem mihi afferens, Ααναίμα, πολλαχῆ χαεῖς. Proximum illi Αβαγητον ab eodem lexicographo exponitur λεπίδι: Αβάθματα, τρέμματα: Αβαλαία, συγγενῆ, ὁμολογίαι: Αβαλις, μοχθηρὰ ἐλαία: Αβαρλειπα, ῥαφανίδες, κρόμμυα: Αβαρκνα, λιμός: Αβάρνου, γένε, οἰμωγῆς, βόα. Quarum vocum (nam hoc vnum in præſentia quod de illis dicam occurrit) bonam partem γλωσσηματικὴν eſſe exiſtimo, licet ipſe lexicographus minimè hac de re nos admoneat. In multis enim prætermiſſam ab eo admonitionem hanc fuiſſe, vel illæ voces ſuſpicandum nobis relinquunt quas eo etiam tacente tales eſſe compertum habemus. Tale enim eſt apud eum, non procul ab ea voce cui vltimum locum dedi, nomen Αβελ, quod exponit πόθος, nihil addens. Quis enim hoc Αβελ, eſſe Hebraicum אבל ignorat? Sed qualeſcunque & ex quibuſcunque ſcriptoribus petitæ ſint illæ voces, (peregrinas enim eſſe certò pronuntiare non auſim) ex earum ſunt numero quæ prorſus incomitatæ & velut ſoliuagæ apud Græcos lexicographos, præſertimque Heſychium, nobis occurrunt. Súntque illæ ipſæ voces quas prudens ſciénſque prætermiſi, vel potius quas hinc excluſi, ſedem tamen illis in indice daturum me promittens. At verò quæ me ſubterfugerunt, ſunt, magna quidem ex parte, compoſita vel verba vel nomina, (nec certè mirum, in tanta compoſitorum multitudine, quantam habent nonnullæ voces, aliquas ſe velut è grege ſubduxiſſe) aut etiam deriuata ſimplicia: verùm elapſa mihi ſunt & paucula quædam vocabula ex iis ex quibus, tanquam ſtirpibus, multa germina multóſque ſurculos prouenire videmus. Quid? (dicet aliquis) potuerúntne vocabula hæc tanto comitatu ſtipata tuos oculos itidem ſubterfugere? Imò verò de his nequaquam idem quod de illis dico, ſed vt & ipſa prætermiſſa fuerint, aliunde accidiſſe aio. Exempli gratia, in tomo ſecundo quum diu de nominibus Κράτης & Κάρπος dubitaſſem, vtri priorem ſedem dare deberem, tanquam magis ea digno, & quum vtrinque rationes propemodum ἰσοκρατεῖς & ἰσοῤῥόπους habere mihi viderer: accidit tandem vt quum nomen Κράτης priorem locum occupare permiſiſſem, tanta ſtipatum caterua venerit, vt dum cogitationem meam in inſtruendis ſuis ordinibus detinet, competitorem ſuum ex memoria velut detruſerit. Sic in tomo primo, quum poſt Νοῦς collocandum cenſuiſſem, primùm quidem Αγνοῶ, deinde verò & Γινώσκω, (tanquam & ipſum ex illo nomine habens originem, ſi quidem Heraclidi grammatico credere dignum eſt, cuius, licet magna autoritate præditi, pleraque alia commenta parum fidei apud me impetrant) contigit vt aliorum nominis Νοῦς deriuatorum ingens numerus memoriam meam quodammodo obrueret, adeo vt finito illo Αγνοῶ, deriuata omnia ad finem perduxiſſe mihi viderer. In huius autem generis voca-

bulis non idem quod in aliis feci, vt ea indici inſererem: ſed ſingula ſuis tomis adiungere viſum eſt: id eſt, iis ad quos pertinent. In quorum tamen verborum nonnullis ſi ſeries alphabetica non ſeruetur, (eum enim locum hîc illis dedi quem dare totius operis index coegit: nimirum vt inter illa quæ deeſſe oſtenderet, ea quæ prima eſſent, prima adderentur. verbi gratia, propter Ἀγνώμων & ab hoc deriuata, Ἀγνωμόνως, Ἀγνωμοσύνη, Ἀγνωμονῶ, quæ in principio aut certè circa principium indicis deſiderabantur, incipio à verbo Γινώσκω, ex cuius deriuato γνώμη ortum eſt illud Ἀγνώμων) id ſine vlla prorſus tua iactura, atque adeo nullo id tuo incommodo fiet: quippe qui ipſum indicem habiturus ſis, qui te rectà ad ea verba quæ hîc reponuntur, ſicut & ad reliqua, ſit deducturus.

TVVS

ADDENDA TOMO I. HVIVS
Theſauri linguæ Græcæ.

—ΓΙΝΏΣΚΩ, VEL Γιγνώσκω, (de qua A ſcripturæ diuerſitate dicam infrà, vbi agam & de huius verbi deriuatione à Νοέω) Præt. ἔγνωκα, Fut. γνωσομαι. Præt. paſſ. ἔγνωσμαι. quæ ſunt tanquam à Γνόω, ὦ (vnde etiam aor. 1, ἔγνωσα. cuius partic. legitur apud Herodotum, ἄλλον γνώσας Κρῖσον. Sed ex Heſychio videri potius legendum ἀλλογνώσας, docebo poſt Ἀλλογνώσας) At verò aor. 2, ΕΣΤ ἔγνων. vnde ΕΤΙΑΜ Γνῶθι, in imper. ΙΤΕΜ Γνοίην, in optatiuo: ΕΤ Γνῶ in coniunctiuo, tanquam à Γνῶμι. Lat. Noſco (detracta priore ſyllaba) item Cognoſco. Noui. Alicubi & pro Agnoſco. Hom. Odyſſ. λ, Ἐγὼ δ' αὖ ψ' ἐμὰ κῆδος, ἐπὶ πάτρῃ αἶμα καλαινόν. Xenoph. Pæd. 8, ἐμοὶ μὲν τὸ βίου τὸ πάλαι ἤδη παρῆκται. οὐκ πάλαι δὲ τοῦτο σαφῶς γνώσκω. Cic. apud Democritum, οὔτις με ἔγνωκε, vertit, Non me quiſquam agnouit. Idem illud Apollinis celeberrimum dictum, γνῶθι σαυτὸν, vertit, Noſce te. Apud Platonem autem in Gorg. diuerſis modis verbum hoc reddit, vt videbis pag. 6, mei Cic. Lexici. Ibi autem animaduerte ſimul diuerſas huius verbi γιγνώσκω conſtructiones: videlicet, ἄλλως δὲ αὐτὸν οὐ γιγνώσκειν ὅτι C Δίδυμόν ἐστι & cum participio, ὅτι οὐδὲ τὸν μέγαν βασιλέα γιγνώσκειν φήσεις Δίδυμα ὄντα. Et γιγνώσκω σε ὅτι δυμοῦμαι, apud Xenophontem. Habet vero & aliam cum hac eadem parte orationis, nimirum cum participio, conſtructionem: quum dicitur ab Ariſtoph. in Pluto, γιγνώσκω ἐμαυτὸν ὤν, pro Cognoſco me inferiorem eſſe. Vbi reddi etiam poteſt Intelligo, vel Animaduerto. Tale eſt apud eundem comicum, χρυσὸν πάντων μᾶλλον γιγνώσκεις, Non cognoſcis te conſpergere me auro. vel, Non intelligis, Non animaduertis. Quidam interpr. etiam, D Non ſentis. Apud Lucianum, παρέχει δὲ γίγνωσκειν ἔχον ἑρμῶ: eodem modo quo dicitur ἴσθι ἔχων. Itidem cum participio paſſiuo, vt ἔγνωσαν ἀπωσμένοι, apud Thucydidem, Cognouerunt ſe dimitti. Dicitur etiam οὐ γιγνώσκω σε τίς εἶ, vt ſi dicas Latinè, Non cognoſco te, vel, non noui te quis ſis. vt Terent. dixit, Scin' me in quibus ſim gaudiſſe? Item, Neque eius patrem ſe ſcire qui fuerit. Sed & alia voce ſequente quàm τίς. vt Iliad. χ, — οὐδέ νυ πω με ἔγνως ὡς ἔστ' ἐγώ εἰμι. Et Iliad. τ, Τυδείδῃ δ' οὐκ ἄρ γνοίης οὐδὲ νοήσεις μετέπειτα. Apud eundem aliquoties legimus γιγνώσκειν adiecto datiuo φρεσί. Interdum hoc verbū vel Cognoſco vel Intelligo reddi poteſt, (vti dixi) ſed alicubi non vtrunque itidem admittit, verùm hoc poſterius duntaxat. veluti quum Thucyd. ſcribit τοὺς μὲν λόγους ἔχειν πολλοὺς τῶν Λακεδαιμονίων οὐ γιγνώσκειν.

Γινώσκω, Cenſeo, Exiſtimo, Iudico, Statuo. Item Sentio. Iſocr. in Archidamo, τὸ δίκαιον μαντεῖον ἔγνω πᾶσι μάρτυρα τῆς τῶν Μεσηνίων. Xen. ἔγνωκας ἀνδρὸς ἀρετὴν εἶναι, νικᾶν τοὺς μὲν φίλους, εὖ ποιῶν, viri virtutem eſſe cenſes, vel exiſtimas, aut iudicas. (nam hîc ἔγνωκας eſt pro γιγνώσκεις. itidémque PARTICIP. Ἐγνωκὼς pro γιγνώσκων, Cenſens, Iudicans, Exiſtimans, Sentiens, Statuens: quas interpretationes ei dat Budæus in iſto Demoſthenis loco, Philipp. ζ, τὸν χρόνον παρεδόκων τοῦτον οἱ ἄλλοι ἀπόλυσιν, ἐμοὶ δὲ ἔγνωκὼς, οὐχὶ μακρὰν δοκεῖ, οὐχ ὅπως σωθήσεσθαι τὴν τῶν Ἑλλήνων στρατιὰν, οὐδὲ περιέσεσθαι) Affert etiam ex Plutarcho hoc participium ἐγνωκὼς pro Certus, Cui certum eſt & decretum aliquid facere: μάχης μὲν ἐγνωκὼς εἶναι χαλεπῆς. Sic ἔγνωκαν aut ἔγνωσαν τοῦτο μὴ ποιεῖν, Decreuerunt hoc non facere, vel ſtatuerunt, vel, Statuerunt hoc ſibi faciendum non eſſe. Nonnunquam cum aduerbio iungitur: vt ἐρρῶσθαι γιγνώσκειν, Bene ſentire: & contrà κακῶς γιγνώσκειν, malè ſentire. Sæpe verò οὕτω γιγνώσκειν, Ita ſen-

tio, Hæc est mea sententia. Xenoph. Pæd. 4, ἐγὼ μὲν οὕτω A οὕτω γιγνώσκω. εἰ δὲ ἄλλος τις ὁρᾷ ἄμεινον, λεγέτω. (Apud Thucydidem, οὕτω γνοὺς, pro Quum hoc decreuisset, vel statuisset) Interdum additur ὅτι cum suo genitiuo: dicitúrque, οὕτω γιγνώσκω ὅτι τούτου, siue τοῦτων. Xenophonti autem familiare est οὕτω γιγνώσκω sequente ὡς cum participio. vt Pæd. 1, γίγνωσκε οὕτως ὡς ἐμοῦ ἀφροντιστοῦντος. Sed in huiusmodi locis paulo aliam interpretationem poscere videtur. Bud. totum illum Xenoph. locum affert, qui ita scriptus extat, ὡς οὕτω ἐμοῦ γε καὶ ἀφροντιστοῦντος, καὶ, οὐδείς τις ἂν ὧν ἐξ' ἐμοῦ ἀξίαν, τιμᾶσθαι ἀξιώσοι ὡς, οὕτως, ἔφη, ὦ Κῦρε γίγνωσκε. vbi vertit, Compertum omnino hoc habe, Certum habe, me sic acturũ. Simile est hoc Luciani in Dialogo qui Πλούτων, ἢ περὶ Μενίππου inscribitur, οὕτω γινώσκειν ὡς οὐδὲ πλουτοῦντος. et sequente participii præsentis nominatiuo, apud eundem in Scytha, οὕτω δίκαιος γίγνωσκε ὡς δυσαρεστοῦντος ὤν. (Scribo autem diuersè apud vnum eundemque autorem hoc verbum, prout diuersam apud eum scripturam inuenio) Venio ad γινώσκω cum περὶ, cuius constructionis paulo antè facta fuit à me obiter mentio. Dicitur οὕτω γινώσκω περὶ τούτου vel τούτων: item τοῦτο vel τούτου γινώσκω περὶ τούτου. interdum quidem eadem significatione, interdum verò diuersa. Nam περὶ τούτων οὕτω γινώσκω, cum apud alios, tum apud Xenophontem sonat, Ita sentio de his rebus, Hæc mea est de hisce rebus sententia, seu opinio. Eadémque signif. dixit Lucian. initio libelli De sacrificiis, καὶ ἃ γιγνώσκουσι περὶ αὐτῶν, Quæ sit eorum opinio de ipsis, Quæ sentiant de ipsis. Vbi genitiuus αὐτῶν de re dicitur, sicut τούτων apud Xenophontem. At verò in hoc eiusdem Luciani loco, in Prom. D ἄδικα ἔγνωκε περὶ ἐμοῦ ὁ Ζεύς, significationem illam minimè admittit verbum ἔγνωκε: sed ἄδικα περὶ ἐμοῦ ἔγνωκε reddendum est Iniqua de me statuit, vel potius in me, vel, Iniquum in me iudicium tulit. Bud. ἔγνωσαν eandem constructionem habens, vertit Pronuntiarunt, in isto Demosth. loco, οἱ δικασταὶ δὲ ἀκούσαντες, εἰς οὓς ἐφῆκε, ταῦτα καὶ τοῖς τούτου φίλοις καὶ τῷ διαιτητῇ περὶ αὐτῶν ἔγνωσαν, καὶ δίκαι παλαιστῶν ἐπέμησαν, Iudices porro ad quos prouocauerat, quum causam cognouissent, eadem ipsi cum arbitris compromissariis istius amicis, E cum ipsóque forte dato arbitro, pronuntiarunt, litémque homini talentis decem æstimauerunt.

Γιγνώσκω obseruaui in quadam significatione apud solum Plutarch ex omnibus profanis scriptoribus: sed eam antea apud Matthæum me vidisse memineram cap. 1, in fine, καὶ οὐκ ἐγίνωσκεν αὐτὴν ἕως οὗ ἔτεκε τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν πρωτότοκον. Atque vt hic vir dicitur mulierem γινώσκειν, id est cognoscere, pro cum ea consuetudinem habere, ita vicissim à Luca mulier virum γινώσκειν: cap. 1, Εἶπε δὲ Μαριὰμ πρὸς τὸν ἄγγελον, Πῶς ἔσται τοῦτο; ἐπεὶ ἄνδρα οὐ γινώσκω. Hunc autem vsum verbo γινώσκειν dedisse existimantur exemplo Hebræorum qui itidem יָדַע hac de re honestè vsurpant. Sed Plutarchum vnde accepisse dicemus? Vereor certè ne Græcum etiam loquendi genus fuisse dicendum sit: qua de re tamen infrà, & ad Plutarchi exempla venio. Ita igitur in Alexandro, οὗτοι τούτων ἔτυχον, [videlicet τῆς γυναικῶν] οὔτε ἄλλων ἔγνω γυναῖκα πρὸ γάμου πλὴν Βαρσίνης, siue Βαρσίνην. Itidémque in Eumene, non procul ab initio, Βαρσίνῃ γὰρ τῇ Ἀρταβάζου προσέτι οὐ λίαν γοῦν ὁ Ἀλέξανδρος, ὡς φησὶν Ἡγησίας, &c. Itidémque in vita Pompeii, pag. 1166, meæ editionis, ὅσας δὲ τῶν Μιθριδάτου παλλακίδων αἰχμάλωτος ἔλαβε, οὐδεμίαν ἔγνω, πάσας δὲ τοῖς γονεῦσι καὶ οἰκείοις ἀπέπεμψεν.

MONOSYLL. Γνῶ non solùm est coniunctiui modi (& tum existimatur potius debere SCRIBI Γνοῦ cum ῦ subscripto, præsertim in tertia persona) sed inuenitur & προΐγνω. Affertur enim ex Hesiodo, γνῶ ῥ', οἷοί νιν ἔτικτον.

PASS. Γιγνώσκομαι, Noscor, Cognoscor. Xenoph. Hell. H 5, Θεσσαλοὶ γὰρ ἐπεὶ ἐγνώσθησαν τοῦ Ἀλεξάνδρου βουλόμενοι. Aristophan. Nub. γνῶθι σαυτὸν Ἀθηναῖον εἶναι δίδασκες τοὺς ἀνθρώπους. Vide & γνωσθῆναι pro Innotescere, in Γνῶσις. Herodianus libro 4, εἰ δὲ τὸν ἐπιλήσμονα τῶν καὶ μετρίως ἀκούσαντα γνωσθέντων, Nec quisquam superfuit ex iis qui leuem modò cum Geta notitiam habuissent. Res autem aliqua dicitur etiam ἐγνῶσθαι, quæ constituta est, seu decreta. Thucyd. libro 3, ὡμὸν τὸ βούλευμα καὶ μέγα ἐγνῶσθαι. SIC PARTICIP. Ἐγνωσμένος, Decretus, Statutus. Lucian. περὶ δὲ δίκαιον ἦν τοῖς ἐγνωσμένοις. Apud eundem, ἐγνωσμένον ἦν τιμωρεῖσθαι. Bud. ἐγνωσμένα vertit Iudicatam, in isto Isocr. loco in Archidamo, καίτοι πῶς οὐ δεῖ τὸ δίκαιον κρίσιν εἰληφέναι ταύτης οὗ πρόκειται, τῆς ὑπὸ μὲν τῶν ἐχθρῶν ἐγνωσμένης, ὑπὸ δὲ τῶν πολιτῶν διεψευσμένης; Sed inueniri sciendum est hoc participium in actiua etiam significatione, apud Demosthenem in orat. Pro corona, ὅτε γὰρ αὐτοῖς τοῦτο ἐδόκει, ὁμολογοῦμεν ὑμᾶς ὑπάρχειν ἐγνωσμένους, ἐμοὶ μὲν λίαν ὑπὲρ τῆς παιδείας, αὐτοῖς δ' ὑπὲρ Φιλίππου. pro ὑπαρχθέντας ἐγνωκότας. quem passiuæ vocis vsum rarissimum esse arbitror.

Γιγνώσκω, & Γινώσκομαι, alicubi, contrà alibi Γίνωσκω & Γινώσκομαι scripta inueniuntur. De hac autem scripturæ diuersitate ita Eustath. Attici (inquit) cum vno & altero γ dicunt γιγνώσκειν: sicut etiam comicus declarat: eodem modo quo γίνεται, γίγνεται. Homerus tamen ἀορίστου μόνου in neutro duplex γ agnoscit. quum alioqui ne ἀορίστων quidem illud quo vti sunt illius posteri, vt vicissim ἀμφοτέρων quo ipse est vsus. Quibus addit, ex Heraclide, à verbo Νόω fieri Νίνωμι, & per synæresin Νῶμι, & addito Æolicè γ, Γνῶμι (quia & pro Νόω Æoles DICVNT Γνόω, vnde cum priuatiua particula, VERB. Ἀγνοῶ: ex Γνῶμι autem omnino per reduplicationẽ fieri Γιγνώσκω. De addititio autem γ vide plura ibidem. Quinetiam γνώμη dici pro νοῦς ibidem traditur.

Γνῶσις, εως, ἡ, Cognitio. Aristot. Ethic. 1, ἐπειδὴ τὸ τέλος ἐστὶν οὐ γνῶσις ἀλλὰ πρᾶξις. Theophyl. in epist. 22, εἰ μὴ οὖν ἀτιμάσῃς τὰς ἐξ ἔργων τῶν ἐμῶν γνώσεις, μετ' οὐ πολὺ τῶν πόνων σοι διδάσκαλοι, καὶ τῆς γνώσεως ἐξῆς προσβήσεσθε τὰ μαθήματα. Inuenitur etiam plur. hac in significatione, quum videlicet de cognitione agitur quæ ad doctrinam pertinet. Herodian de Marco imperatore, φιλοσοφίαν δὲ οὐ λόγοις, οὐδὲ δογμάτων γνώσιν σεμνῶς ἀσκήσας καὶ βίῳ σώφρονι διαπρέψας, Philosophiam non perdiscendis philosophorum decretis, cæterùm vitæ temperantia se colere, præ se tulit, fidemque fecit, vt Bud. vertit. Politian. autem hoc modo, Solusque imperatorum sapientiæ studium non verbis aut decretorum scientia, sed grauitate morum vitæque continentia vsurpauit. At vero in hoc eiusdẽ historici loco, l. b. 7, ἦν δὲ συνελόντι καὶ τῆς Ῥωμαίων δήμῳ γνῶσις οὐκ ἄσημος καὶ πάνυ ἔνδοξος αὖ, [potius quàm πάνυ] habet γνῶσις aliam signif. nimirum qua dicitur aliquis innotescere. vt apud Ouidium, — nostris innotuit illa libellis. Sic & apud Lucianum in Herodoto, seu Aetione, circa initium, ὅσῳ ὕστερον καλὸς ἦν πάντων, ὅσῳ πρότερον ἔτυχε ταύτης ἐδόκει γνῶσιν. vbi potius εἰς γνῶσιν exponere εἰς τὸ γνωσθῆναι, siue ἅπασι γνωσθῆναι. vt circa finem eiusdem opusculi dicitur, καὶ ὁ μὲν ἦν ἐπ' ὀλίγον ἅπασι γνωσθῆναι, καὶ ὅτι πλησίος Μακεδόνων δείξας πάμαι.

Γνῶσις, Cognitio, de iudice. vt κρίσεως γνῶσιν appellat Demosth. rariorem iudicis cognitionem: ἄκυρον verò, iritam. Sic Bud. Comm. p. 40 Idem p. 401, τὰς τῶν δικαστηρίων γνώσεις vertit Iudiciorum cognitiones.

Γνῶσις, Scientia, Doctrina, Sapientia, apud Græcos Bibliorum interpretes. Itidémque apud Paulum redditur Scientia, ad Corinth. 1, initio cap. 8, ἡ γνῶσις φυσιοῖ, ἡ δὲ ἀγάπη οἰκοδομεῖ. Ex vet. autem scriptoribus non habeo γνῶσις sine adiectione ita positum, sed potius cum genitiuo aut subaudito, aut adiecto: vt suprà, δογμάτων γνῶσιν.

HINC VERB. Γνωσμαχῶ, ῶ, de quo quæ ex Budæo habeo, deinde & meam sententiam proferam. Ita igitur Bud. de illo, Γνωσμαχεῖ, κυρίως τὸ γνῶναι τινὰ ἑαυτῷ ἀδύνατον καὶ τῷ ἐχθρῷ δυνατόν, εἶτα μετανοῆσαί τι καὶ ἡσυχάζειν. propter quod pro Relipiscere post cœptum bellum ponitur. Herodot. lib 3, εἰ μὲν ἐθέλων μαθὼν ταῦτα ὁ Καμβύσης ἐγνωσμάχει, καὶ ἀπέπαυε τὸν στρατὸν ὅτε τῷ ἀρχῆθεν ζηλωθέντι ἀνδρὶ, ἐν τῷ στρατῷ αὐτοῦ ἦν ὁ αἰδοῖα λόγου τοιούτου, τῶν αἱρεῖ ἐς τὸ σῶμα. Cui loco subiungit

hunc eiuſdem hiſtorici, ex libro 8, ὦ Φωκαῆς ἦ ἦ μᾶλλον γνωσμαχεῖτε τῇ οἰκοι νῦν. Affert verò & ex aliis exemplis, nimirum ex Pauſan. & Iſocrate. Ex Pauſan in Boeoticis, Σῦκα δὲ ἐσβαλόντος εἰς τὴν Βοιωτίαν, δίκην ἔχειν ὑπὲρ ὧν ἐδήωσαν καὶ ἐγνωσμαχοῦσι τὴν ἀποστασίαν, καὶ ἐπράττοντο δίκην εἰς τὴν Ῥωμαίων φιλίαν. Ex Iſocr. autem ad Philippum hunc locum profert, πάντων δ' ὄντων τῇ πόλει τῇ μεγάλῃ νῦν ἡμῖν, πλὴν ὅσων ἔσφαλται, ὡς οὐδὲν ἔλαττον δίκην δώσουσιν ὑμῖν, καὶ γνωσμαχήσαντας βουλεύσασθαι τὰ λοιπὰ μετ' ἐκείνων ἡμῖν. Hactenus Bud. in Comm. Supereſt vt dicam quid & ipſe de hoc verbo ſentiam. Dico igitur videri quidem habere illam reſipiſcendi ſignificationem quam ei dat Bud. poſt Heſych. Suidam, & ſchol. Ariſtophanis: ſed propriè γνωσμαχεῖν eſſe Repugnare ſuæ ſententiæ, ſeu priori ſententiæ, & eam veluti reprehendere. vt γνώσης in hoc verbo idem valeat quod γνώμων. Quoniam autem qui repugnat priori ſuæ ſententiæ, eam mutat, commodè etiam reddi poteſt Mutare ſententiam: ſic tamen vt hoc tenendum ſit, γνωσμαχεῖν, multo ἐμφατικώτερον ſignificationem habere, quum propriè id ſignificet quod dixi: nec eſſe Mutare ſententiam, eo modo quo leues & inconſtantes eam mutant, ſed mutare ſententiam velut præcedente quadam in animo noſtro diſceptatione. Quod autem addunt quidam lexicographi & ſcholaſtæ γνωμαχεῖν, eſſe Cognoſcere vires ſuas infirmas, & aduerſariorum robur, ſiue Cognoſcere & perpendere quanto vires noſtræ ſint inferiores aduerſariorum viribus: vel, Vbi cognoueris tibi μαχὼν eſſe aduerſus potentiorem, qu.eſcere, ſeu ſententiam mutare: hæc inquam, quæ inter alios affert Heſychius, nimium reſtringunt huius verbi ſignificationem, habita ratione (vt opinor) duorum locorum Herodoti. Niſi potius propter verbum μαχεσάμενος ita uſum hoc in verbo, imaginati ſunt hanc expoſitionem: quum alioqui minimè eò ſpectet, vt apparet ex iis quæ dixi. Hoc porro addendum eſt ſuperioribus quæ de ſignificatione huius verbi diſſerui, quum Herodotus ei infinitiuum addit (& ſiquis præterea ſic vtitur) nunc vt cohæreat oratio, verti non poſſe Mutare ſententiam, ſed debere verti, Mutata ſententia cognoſcere, ſeu agnoſcere, aut etiam fateri. vt in illo loco libri 8, pag. 593, meæ editionis, ὦ Ἰωνικὸν, ἤδη ποτὲ γνωσμαχήσαντες τὴν οἰκοι νῦν. Hæc enim ita vertenda cenſeam, Nunc Phocenſes, mutata ſententia, magis etiam quàm prius vos nobis nequaquam pares eſſe agnoſcite. At Valla duobus modis in huius loci interpretatione peccauit: tum quòd interrogatiuè hæc legerit, tum quòd verbo γνωσμαχεῖν interpretationem planè ab eo alienam dederit. Vertit enim, Nunquid diſſimulatis amplius Phocenſes agnoſcere non eſſe vos nobis pares? Sed vnum peccatum ex altero eſt ortum, quum enim hæc interrogatiuè legeret, verbo iſti interpretationem ab eo alienam excogitare neceſſe habuit. Suſpicor autem Ionum fuiſſe hoc vocabulum, ideoque lubenter Herodotum eo vſi ſolitum, à quo cæteri mutuati ſint.

VOX ITEM Ἀγνωσία huc ad locum pertinet, ſiue ex γνώσης facta ſit, ſiue communem ſaltem cum ea formationem habeat. Eſt autem Ἀγνωσία, Ignoratio. Eurip. Medea, Παπαῖ, ὁ πλοῦτων, συμφοραῖς ἀγνωσία, Ἄνθρωποι πολλῷ δώματα σοφώτερα. Dion hiſtoricus, πολὺ γὰρ ἀγνωσία τοῦ χωρίου ἐδόκει. Affertur ex Thucyd. libro vltimo, ὅσα μάχης τῆς πόλεως καὶ τῶν ἀνηλῶν ἀγνωσίᾳ, itidem pro ignoratione. Sed dicemus potius Quòd ſeſe mutuò non cognoſcerent, vel agnoſcerent: quàm, Quòd ſeſe ignorarent. Sic certè apud Lucianum in Timone ἀγνωσία videtur eſſe Non cognoſcere, potius quàm Ignorare: vbi ſcribitur, δόξαθω δὲ ταῦτα καὶ πρωτοπλάστῳ μὲν τῷ Διὶ ἀμυξία πρὸς ἅπαντας, καὶ ἀγνωσία, καὶ ὑστερία. Exiſtimo enim ἀγνωσία hic eſſe Neminem cognoſcere: ideoque parum probo Eraſmi interpretationem, quæ habet Ignorantia. Fortaſſis actiuè ſimul & paſſiuè ſumi poſſet, pro Neminem cognitum habere & neminem cognitum eſſe. Apud Pollucem Ἀγνωσία eſt etiam Ignobilitas: ſeu Ignobilem eſſe, inglorium, incelebrem. Siquidem huic voci

A Ἀγνωσίᾳ ſubiungit, Ἀδοξίᾳ, Κακοδοξίᾳ, Δυσκλείᾳ.

Γνωστὸν, Cognoſcendum eſt, Cognoſcere oportet.

Γνώστης, ου, ὁ, Cognitor, item Gnarus. Compoſita vocem Καρδιογνώστης dicitur Deus, Cordis cognitor, ſeu cordium, Act. apoſt. cap. 1. Sic autem & cum aliis nominibus iungi per compoſitionem poteſt.

Γνώστης pro ariolo, apud Græcos Bibl. interpretes aliquoties, in libris Regum.

Γνωστήρ, ῆρος, ὁ, Cognitor, Explorator, vt in v. l. redditur, autorem Xenophontem nominantibus, ſed eius locum non indicantibus. Non alium autem eſſe exiſtimo quàm hunc, Pæd. 6, pag. 96, meæ editionis, circa finem, εἰ δέ τις χρημάτων προσδεῖσθαι νομίζει εἰς ἐμπολήν, γνωστῆρας ἡμῖν προσπαραγέτω, καὶ ἐγγυητὰς ἢ μιλῶ πορεύεσθαι σὺν σφαῖραις, λαμβάνετε τῶν ἡμετέρων ἔχοντες. Vbi non placet γνωστῆρας reddere, Exploratores, multo etiam minus Cognitores. Quidam interpr. Illos quibus eſt notus: ſed dura eſt hæc per paſſiuum verbum interpretatio. Philelphus autem verterat, Qui ſui notitiam faciant. Videndum an non γνωστῆρας vocet qui eum in poſterum agnoſcant. vt ſi dicas Gallice, *Qui le reconnoiſſent*. vel *Qui le puiſſent reconnoiſtre*.

Γνωστὸς, ὸν, ὁ, (q. d. Cognoſcibilis) Qui cognoſci poteſt, vel Cognitu facilis. Xenoph. Hellen. 2, εἰ δὲ μὴ ἄλλως γνωστὸν ὅτι ἀληθῆ λέγω ὑμῖν ὁ ἑπόμενος λόγος. Nam Bud. huic loco vtranque expoſitionem conuenire poſſe exiſtimat: at ego priore contentus fuiſſem. Idem annotat γνωστὸν & γνωτὸν pro eodem poni à Platone, De rep. lib. 7. differre autem τῇ δοκεῖ. Aſſertur verò & pro Cognitus, Notus: ex Gregor. μηδενὶ γνωστὸς ὢν. Dicam porrò de hoc deriuato & vbi agam de Γνώστης, quod poeticum potius eſt. Nunc ad compoſita venio ex illo Γνώστης facta.

COMP. Ἄγνωστος, Δυσγνωστος, Εὐγνωστος. Eſt Ἄγνωστος, ου, ὁ & ἡ, Incognitus, Ignotus. Homer. Odyſſ. 6. Ἄγνωστοι πάντεσσιν ἐλεύσεσθαι. Idem eiuſdem poematis libro 7, —ὅς ἐμὲ νῦν αὖτε Ἄγνωστον πυθέσθαι. Lucill. in Epigramm. Οὐκ ἦν ἄγνωστος, τῷ δὲ πόλις ἐχάρη. Apud Pauſaniam quidam perhibentur dii ἄγνωστοι, in Atticis, circa principium, Βωμοὶ δέ ἐστιν ὀνόματι θεῶν ἀγνώστων, καὶ ἡρώων, &c. S. apud Lucam Act. apoſt. cap. 17, mentio fit ἀγνώστου θεοῦ, apud Lucianum autem in Philopatride (ſi modò is eſt eius autor: quorundam nonnullis exiſtimatur) habemus etiam τὸ ἄγνωστον, ſine adiectione ſubſtantiui θεοῦ. Ibi enim quidam ita iurat, οὐ μὰ τὸν ἄγνωστον τὸν Ἀθηναίοις, παρ' ὃν ὀμνύουσι μόνον τοὺς ἀποδώσω. Idem in fine eiuſdem dialogi, ἡμεῖς δὲ τὸν ἐν Ἀθήναις ἄγνωστον ἐξευρόντες, καὶ προσκυνήσαντες, χρῆσαι εἰς ὃν ἂν ἐθέλῃς βωμὸν, τοῦτον λέγε τὸν ὡς καταξιώσαντα σὲ τοιούτου κράτους ὑπὸ τῶν θεῶν, vbi planè exiſtimo illum irriſoriè alludere ad illum Actorum locum: quoniam vult Paulus Athenienſes credere ab illis eſſe inuentũ (& quidem ipſo indicante) quem antea vt ignotum quærebant. nam τοῦτο τὸ ἀγνώστου θεοῦ dicit, ὃν οὖν ἀγνοοῦντες εὐσεβεῖτε, τοῦτον ἐγὼ καταγγέλλω ὑμῖν. Sed hæc obiter. Ἀγνωσποσία ſuperl. apud Thucydidem extat, lib. 3. & quidem cum accuſatiuo (ſubaudita nimirum præpoſitione κατὰ) ἀγνωσποσίαν δὲ γλώσσης καὶ ὠμοφαγίαν, Ignotiſſimi linguæ, ſiue incognitiſſimi: vel, quod ad linguam attinet. Id eſt, Ignotiſſima lingua vel ignotiſſimo ſermone vtentes. Item aliquid dicitur eſſe ἄγνωτον, Ignotum, Incognitum. Herodian. lib. 8, cum ἄπιστον conjunxit, ὡς ἄπιστα καὶ ἄγνωτα τῷ Μαξιμίνῳ τὰ ἐν Ῥώμῃ θεάματα. Nonnunquam autem Ἄγνωτος de perſona dictum, eſt Ignobilis. Incelebris, Inglorius. nam Pollux inter Ἄδοξος & Ἀκλεὴς, atque alia huiuſmodi ponit etiam Ἄγνωτος. itidemque ADVERB. Ἀγνώτως inter Ἀδόξως & Ἀκλεῶς, vt ſit Ἀδόξως, Ignobiliter, Inglorie. Poſſumus autem Ἄγνωτος hac quoque in ſignificatione interpretari Ignotus, ex Horatio: quippe qui mortes ignotas appellarit ignobiles, inglorias, incelebres: Serm. lib. 1, ſat. 3, – ſed ignotis perierunt mortibus illi, id eſt, ignobilibus. quemadmodum Silius dixit Lethum ignobile. Liuius, Ignobili atque inhoneſta morte occubuit. Cui opponitur clara mors: quod & apud Ciceronem extat. Sed enim nomen Ἄγνωτος actiuam quoque ſignificationem habet apud Lucianum in Al-

cyone, circa principium, δεκαπαίζειν δὲ καὶ ἀγνῶτα ἀνθρωπίλλιον, ἄγνωτα οὖσαν, καὶ ἄπειρον, καὶ ἀίσχρων. vbi redditur Ignaram. Sic certè alia pleraque verbalia actiuam significationem interdum accipiunt, quum passiua sit eorum propria. Puto tamen in hoc Ἄγνωτος id esse rarissimum: licet & ἀγνὼς pro ignaro itidem & inglorio inueniatur apud Xenophontem, vt docebo quum de illius nominis significatione agam. Secundum COMPOS. Δύγνωτος, ου, ὁ & ἡ, Cognitu difficilis, apud Polybium. Cui opponitur tertium ILLVD Εὔγνωτος, Cognitu facilis. In v. l. redditur etiam Bene notus, item Notabilis.

COMP. Ἀγνὼς & Ἄγνωστος eandem cum ἄγνωτος significationem habent: sed de Ἀγνὼς nunc dicendum censeo, at de Ἄγνωστος, in Γνωτός: quod præter significationem τῦ Γνωτός, aliam etiam accipit. Ideo autem prius de ἀγνὼς dicam, quòd & ipsum literam σ retineat, quam illa duo amittunt. Alioqui dubiam mihi esse eius formationem fateor. Potest enim esse ab ἴγνωσμαι, (& quidem potius quàm ab ἴγνωσμαι aut ἴγνωσται) potest etiam fortasse existimari factum ex Ἄγνωτος, per syncopen. Quod si verum esset, hic locus post Ἄγνωτος ei optime conueniret: quem certè dare cogor, quoniá aptiorem non inuenio Sonat autem Ἀγνώς (itidem vt ἄγνωτος) Ignotus, Incognitus. Homer. Odyss. ι, Οὐ γάρ τ' ἀγνῶτι γε καὶ ἀπήλοισι πίλοιτο Ἀθήναη. Atque vt hic cum dativo, sic apud Xenophontem Hell. ε, ἀγνῶτας ἑαυτοῖς. Itidemque apud Platonem, αὐτὸς καταλαβὼν πάνυ πολλοὺς, οὓς μὲν καὶ ἀγνῶτας ἐμοὶ, οὓς δὲ πάνυ γνωρίμους. Atque vt hic ἀγνῶτες opponuntur γνωρίμοις, sic apud Aristotelem aliquoties, sed absque dativi adiectione. (vt si Latinè opponas virum ignotum viro noto & familiari) Exemplum habes Polit. libro 7, φίλτατοι μὲν τοῖς πρὸ γνωρίμων, ὡς δὲ τοῖς ἀγνῶτας, ἀχρίους. Item Ethic. 4, οὐσίως γὰρ ὡς ἀγνῶτας καὶ γνωρίμους καὶ φωνῆς καὶ ἀφωνήτους αὐτὸ ποιοῦσι. Sic & libro 5, eiusdem operis, ἀγνῶτες opponuntur γνωρίμοις. Inuenitur autem Ἀγνὼς & in fœm. genere. vt ἀγνὼς δόκησις apud Sophoclem. (quod exponitur Incerta suspicio) Sic ἀγνῶτα φωνὴν dixit Æschyl. in Agam. pag. 108, meæ editionis, Ἀγνῶτα φωνὴν βαρβάρων κεκτημένη. Lucianus quoque ὁ τῆς θεᾶς ἀποφοίτης in fœminino genere hoc nomine vsus est. Interdum ἀγνὼς (sicut ἄγνωτος) ponitur pro Ignobilis, Inglorius, Inceleber. (quam significationem habere itidem Ignotus apud Horatium, docui suprà) Eurip. Iphigenia in Aulide, Ζηλῶ δ' ἀέθλων ὃς ἀνὴρ ἄλλων βίον ἐξέπιεσεν ἀγνὼς ἀκλεής. id est, Inglorius atque ignobilis, vt Cic. vertit. Vide pag. 147 & 148 Cicer. lexici, à me editi. Atque vt hic ἀγνὼς cum ἀκλεὴς, sic cũ ἄφαντος copulatur à Luciano, De somnio, νὴ Δί' οὔπω τῆς ἀλλοδαπῆς ἀγνὼς οὐδ' ἄφαντος ἦν.

Ἀγνὼς actiua signif. (cuius exemplum & in ἄγνωτος allatum fuit) Ignarus, Inscius. apud Xenophontem, εἰ δέ τις ταῦτα ποιεῖ ἀγνὼς ὢν τὰ δίκαια παιδεύειν φέρειν. Apud Platonem quoque ἀγνῶτες crediderim ponitum actiuè: in hoc loco qui ex eius opere De legibus affertur, ἀγνῶτες ἀλλήλων. vt videlicet sint ἀγνῶτες ἀλλήλων qui se inuicem non norunt. In vulg. lex. tamen per passiuum participium exponitur, Sibi inuicem incogniti: perinde acsi legeretur, ἀγνῶτες ἀλλήλοις: manente aliorsum eodem sensu.

Subiungendum huic nomini ADVERB. Ἀγνῶς, pro Ignoranter, Inscienter, Per ignorantiam, Per imprudentiam. Phocylides, Μήτ' ὀπτοκόπος μήτ' ἀγνῶς, μήτε ἰατρός. Vbi quum ἀγνῶς & ἰατρὸς inter se opponantur, posset ἀγνῶς exponi ἀκουσίως. Sic Xenophon dicit, quæ peccantur ἀγνοίᾳ, (quod valet idem cum illo ἀγνῶς) esse ἀκούσια. Aristot. quoque Rhet. ι, ἀγνοοῦντος cum ἀκουσίως, vt ἰατροῦ cum ἰατρὸς copulat. Cæterùm pro ἀγνῶς sciendum est legi etiam ἀγνὼς, vt sit nomen: sed longè melior est altera scriptura per circunflexum, vtpote cum ἰατρὸς cõueniens: quam etiam in editione mea alteri prætuli. Alioqui legendo ἀγνὼς, esset ἰατρὸς pro ἰατρὸν.

Etiam VERBO Ἀγνόω locum hic dabo: quòd fortassis ex hoc Ἀγνὼς (quatenus quidem & actiuam significationem habet) factum fuerit. Non ignoro alioqui aliam deductionem afferri: vt videlicet ex Γνώσω futuro verbi Γνῶ fit præs. temporis VERBVM Γνώσω: vnde Ἀγνώσω. Sed illius Γνώσω (quod esse dicitur simile τῷ Κνώσω) exemplum nullum affertur. At hoc Ἀγνώσω pro Ignoro, Nescius sum, inuenitur apud autorem poematii quod vulgò Musæo inscribitur: hoc in versu, Ἀγνώσατε δὴ Κυθερὶς ἀπόπτερος ὄφρ' ἁλάσῃς: Ab Hesychio ἀγνώσαι exponitur διαφθεῖραι. Ex hoc Ἀγνώσω factum fuit ἀγνόημα, siue κατ' παράγωγὴν, VERBVM Ἀγνωσάσκω, vnde est apud Homerum ἀγνώσασκε, Odyss. ψ, Οὔ μ' ἄλιον μάψ μιν ἀγνώσασκε ἰόντα, Ἄλιον δ' ἀγνώσασκε, κακὰ χροὶ εἵματ' ἔχοντα. id est ἠγνόει, vt habet breuium scholiorum autor. Sed perperam in quibusdam editionibus legitur ἀγνώσασκε pro ἀγνώσασκε.

NVNC AD Γνώτης venio, sequens à me paulò antè propositum ordinem: vt ab eo ad Ἄγνωτος, aliáque composita, Ἀλλόγνωτος, Ἀξύγνωτος, Πολύγνωτος, transeam. Sciendum est igitur inueniri Γνώτης pro γνωστὸς apud poetas, (quod γνώτης est ἀνάλογον quàm γνωστὸς, si Eustathio credimus) Notus, Cognitus. Sophocl. in OEdipo tyranno, γνώτα κ' οὐκ ἄγνωτά μοι. ita enim legit etiam Eustath. Sed huic Γνώτης non contenti poetæ eam significationẽ dare quam apud prosæ scriptores habet Γνωστὸς, restringunt interdum ad significationem consanguinei, seu propinqui, interdum verò fratris. vel (si ita mauis) restringunt notitiam quæ hac voce declaratur, ad eam quæ nobis est cum consanguineis, aut etiam peculiarius cum fratribus. Homer. Iliad. ε, circa finem, — πὺξ καί κε τις οὐχ ταῦτα Γνώτῃ ᾗσι μαχέσσιτο, ἄντιος ἀλλ' ἢ ἔχ' ἡμῖν. id est ἀδελφῷ, pro quo dixerat καστιγνήτῳ. Sic eiusdem poematis libro χ, — πῶϋ μοι ὄφρα τάχιστα πολὺ φίλτατος ἔπλετο Γνώτῃ οἷς ἔκαβεν ἠδὲ Πελασγὸς πίσυρας παῖδας. Sic exponitur & libro γ, — φάλαμον γνώτης τε λιπεῖσα. In hoc autem Apollonii loco, Argon. ι, γνώτῃ πατρώοις ἄμμιν ἐόντες, expon. συγγενέσι.

FOEMIN. Γνώτη, Soror. Aut etiam Amica, inquit Hesych. Sed quin possit & propinquam seu consanguineam significare, sequendo illum masculini γνώτης vsum, minimè dubitandum est. I. COMPOS. est Ἀγνώτος, ου, ὁ & ἡ, idem valens quod ἄγνωτος, Incognitus, in illo Sophoclis loco quem protuli in Γνώτης.

II. COMPOS. est Ἀλλόγνωτος, quod existimo sonare potius Alius cognitus, siue notus, quàm Alibi notus, vt vulgò exponitur. Ex eo enim velut consequitur, Nobis ignotus. Vnde ponitur pro extraneo siue peregrino. Homer. Odyss. β, — ὁ δ' ὦκα πλόον πάντες Διογενὴς Ὀδυσῆος, ἀλλοθρόου ὡς δήμου. Vbi inuenio tam Eustathium quàm autorem breuium scholiorum mihi de illa expositione assentiri. Neque enim exponunt ἄλλοθι γνωσκομένου, sed ἄλλοις καὶ οὐχ ἡμῖν γνωσκομένου. Afferunt tamen & alias explicationes huius vocabuli: ac præsertim Eustath. cui ἀλλόγνωτος est ὁ πολέμιος, (sic autem exponens, minimè eius etymon aperit) vel ὁ ἄλλως γνωστὸν ἢ παρ' ἡμῖν. Quibus addit illam expos. quam modò attuli, & quæ mihi itidem in mentem venerat: videlicet, ὁ ἄλλοις καὶ οὐχ ἡμῖν γνωσκόμενος. Deinde admonet hoc ἀλλόγνωτος esse compositum ex γνώτης, pro quo dicitur γνωστὸς ab Homeri posteris. Quæ tamen velut retractans, subiungit, videri ἀλλόγνωτος esse potius ὁ ἄλλοις γνώτης, id est κατ' ἰδίως οἰκείως, nimirum à γνώτῃ significante τοὺς ἀδελφούς. Alioqui enim nihil prohibebat quin diceret ἀλλογνώσω οἱ δήμῳ, vt paulo antè dixerat ἄγνωστον πάντων. Itidémque breuium scholiorum autor, postquàm ἀλλογνώστῳ dixit esse ἄλλοις καὶ οὐχ ἡμῖν γνωσκομένῳ, ἢ (quæ disiunctiua particula nõ aptum hic locum habet) ἄλλοις γνώτης: subiũgit, ἢ κατ' ἰδίως οἰκείως. Rationémque eandem affert quam Eust. sed quæ nisi ex huius verbis intelligi vix potest. Ad me autem quod attinet, nimis longè petitam expositionem hanc esse, & parum validâ niti ratione existimo: quum γνώτης etiã dici pro γνωστὸς, ipsemet Eustathius fateatur: addẽs, ὅτι δὲ ὅμως καὶ γνωτὸν λέγεται τὸ γνωστὸν, δηλοῖ καὶ Σοφοκλῆς

ἀπαξ, Γνωτὰ κ' οὐκ ἄγνωτά μοι φωτὶ λέξῃ ἰμείρομαι; Quid A
τὸ obstat quominus dicamus ἀλιγνώτῳ visum fuisse
Homero ἀγνώτερον quàm ἀλιγνώτῳ. (Antequam ad
tertium compositum digrediar, dicam de PARTI-
CIP. Ἀλιγνώτης: quòd nullam ei aptiorem sedem ha-
beam. Extat id apud Hesychium, exponentē ἀγνώστης.
sed aut Herodotum, id est Herodoti exemplar, ex He-
sychio, vel contrà hunc ex illo emendandum esse su-
spicor. Legitur enim apud Herodotum lib. 1, ἀλισκομένῳ
δὲ τῷ τείχεος, πρὶ τὸν τε Γερρόν ἅλας γνώσας Κροῖσον ὡς ἀπο-
κτείνων. Cui loco optimè conuenire Hesychii expo- B
sitionem existimo, siue ἀλιγνώσας siue ἅλας γνώσας lega-
mus: sed lectionem Hesychianam fide digniorem esse
persuasum habeo: quòd ἅλας γνώσας pro ἀγνοήσας du-
rum esse videatur: at vtendo compositione, nō item:
præsertim si hoc cum aliis huiusmodi compositis cō-
paretur) Sed venio ad III. COMPOS. Ἀείγνωτος. Id poeticum est itidem, significans Valde notus
vel celeber. Hom. Odyss. ρ, Ὣ ἐείγνωτε συβῶτα. vbi tamen
iro ictè ponitur. Ita enim malo quàm vt Eustath. ἄγαν
γνώριμα ὅτι ἀχρεῖα πέφηνε. siue, ὃν πάντες συβώτην οἴδασιν. C
aut ἃ τὸ σημεῖον γνώρισμα, τὸ συβώτην εἶναι). Affertur & FOR-
MIN. Ἀείγνωτε, ab Eustathio. Hesych. autem HA-
BET Ἀείγνωτε cum ε, quod exponit ἔγνωτε, item
παὶν ἐγνωσμένη. ita enim legendum est, non ἐγνωσμένη.
IIII. COMPOS. est Πολύγνωτος, Multis notus,
seu cognitus: sequendo expositionem aliis compositis
datam, atque adeo significationem quam habent. In
v.l. tamen redditur Multiscius. Est præterea nobilis
pictoris nomen.

QVINETIAM Γνωτίδια ET Ἀγνωτίδια ali- D
quem tibi angulum hic postulant, ob similem deriua-
tionem: licet eius ratio minimè inueniatur. Sunt enim
hæc ambo vocabula piscium nomina apud Athenæū:
nisi potius ex vno facta fuerunt duo, quum ille vtro-
bique vel γνωτίδια vel ἀγνωτίδια scripsisset. Siquidem
lib 3, quum dixisset, ὡς δὲ φορτηγοδιωκόμενοι φησί μοκος
ὑπὸ μὲν πνων καλεῖσθαι γνωτίδια, ὑπὸ δὲ πνων πλαπισταί: E
paucis interiectis subiungit, οἱ μὲν οὖν μείζονες αὐτὰ ὀνο-
μάζοντα πλατίσταις οἱ δὲ μέσην ἔχοντες πλικίαν, μύλοι· οἱ δὲ
βαπὶ ὧν μικρότητα, ἀγνωτίδια. Vbi obserua simul VO-
CEM Πλατίσταις, nomen eiusdem piscis: in cuius scri-
ptura vno eodemque loco variant exemplaria: vtpote
priore quidem loco πλατίσταις, posteriore autem πλα-
τίσταις habentia.

Γνωστικός, οὔ, ὁ, Cognoscendi facultate præditus, seu vi. Ex
Gregor. Naz. γνωστικὸν τὸ ἐννοιῶν. Item τὸ γνωστικόν, Potentia
& vis cognoscendi, in v.l. Ibidem γνωστικὰ ῥήματα, verba
cognitionē significantia. Item, γνωστικοὶ hæretici qui-
dam sic dicti ob insignem eruditionem quam sibi vē-
dicabant. Hinc ADVERB. Γνωστικῶς, Cum cognoscē- F
di facultate, Ita vt adsit cognoscendi facultas, seu vis.
γνωστικῶς εἰδέναι & αἰσθητῶς, differre apud Dionys. Areop.
testatur Bud.

AT NOMEN Γνώμη in hunc locum reseruaui, par-
tim quòd sub se deriuata multa habeat, quæ secun-
dæ & tertiæ personæ præt. passiui verbalia (id est, quæ
à secunda & tertia persona sunt formata) nimis pro-
cul à verbo remouissent: partim quòd ε non habeat
tanquam ab ἔγνωσμαι, vt habent reliqua. Longè tamen
magis consentaneum rationi videtur vt γνώμη ab ἔγνω- G
σμαι esse dicamus, quàm vt Heraclidi assentiamur, di-
centi poni pro γνώμη. Scribit enim is apud Eustathium
in γνώμη abundare γ. siquidem à νοῶ, νοίω esse νώμη. ex
quo γνώμη. Est autem Γνώμη, Sententia, Opinio. Idem
enim valent, κατὰ γνώμην, & ὡς γνώμην, quòd sentio. Sed
pro loco alias etiam admittit interpretationes nomen
hoc γνώμη: redditúrque interdum Propositū, aliquan-
do Voluntas, interdum Consilium, nonnunquam Co-
gitatio, aliisque modis, vt ex sequentibus patebit. Pro
sententia varijs verbis iungitur. Dicitur enim, ταύτην H
τὴν γνώμην ἔχω, sequēte præpositione περὶ cum suo ge-
nitiuo. ad verbum, Hanc habeo sententiam, pro Hæc
mea est sententia, vel In hac sum sententia, Ita sentio.
Itidémque τίνα γνώμην ἔχεις; & τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχω. Xe-
noph. Pæd. 6, τίνα γνώμην ἔχεις περὶ τῆς δημοσίας τῶν πρα-

πόμενος. Isocr. Archidamo, περὶ τῶν δικαίων τούτων τὴν αὐ-
τὴν γνώμην ἔχομεν, περὶ δὲ τῶν πολεμίων οὐκ ἴσην. Ibi-
dem, μὴ τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχειν περὶ τῶν προκειμένων. A-
pud Aristoph. Nub. sequente infinitiuo, οὐκ ἐπαινῶ τὴν
γνώμην ἔχειν, τοὺς ἐμπόδιος τῷ πόλει ὄντας, ἐᾶν ἐκπλεῖν. I
Apud Thucyd. sequente itidem infinitiuo, lib. 2, γνώμην
ἔχοντες, εἰ μὴ, μὴ ἐκπλεῖν. vbi reddi potest, Sentientes non
esse nauigandum. vel, Statuentes nō nauigare. Apud
eundem scriptorem τὴν γνώμην ἔχειν, cum præpos. περὶ,
alium vsum habet, de quo alibi dicam: quòd in eo lo-
quendi genere nomen γνώμη aliam significationē ha-
beat. Quinetiam quum dicitur γνώμην ἔχειν sine adie-
ctione, tum aliud declarat γνώμη, vt suo loco docebo.
At verò οὕτω τὴν γνώμην ἔχω, sequente aut etiam præ-
cedente ὡς, prout interpretabimur, ita vel locū hic ha-
bebit, vel non. quod exemplis declarabo. Thucyd. lib.
7, pag. 237, mex editionis, καὶ τὴν ὡς ἐξ ἀδοκήτου τοῦ
πρώτου ἐπιπεσόντων, καὶ τῶν στρατιωτῶν τῶν μὲν ναυτικῶν
γεγενημένων, οὕτω τὴν γνώμην ἔχειν ἐπιπλεῖν δέ &c. Hic certè
οὕτω τὴν γνώμην ἔχειν, est ita sentire, Ita existimare, In ea
opinione estote. Nec malè redderetur etiam, Hoc per-
suasum habetote: vt olim reddidi in iis quæ adscripsi
interpretationi Vallæ, in margine mex editionis. Ibi
enim totum hunc locum ita sum interpretatus, Et hoc
quidem persuasum habetote, ita milites pariter & du-
ces officio suo functos esse in iis rebus quarum causa
huc veneramus, vt nullus sit vobis de iis conquerendi
locus. Sic apud Xenoph. cum οὕτως, sequente ὡς cum
præterito, necnon cum præsenti: Pæd. 6, pag. 93, mex
editionis, circa finem, καὶ ὁ μὲν πλεῖστος στρατὸς οὕτως ἔχει
τὴν γνώμην ὡς ἤδη παντελῶς νικηφορικῶς, καὶ οὐδὲν ὅτι οὐ τῶν
πολεμίων, Bona pars exercitus in ea opinione erat vt
plenam victoriam se adeptam esse crederet. Minus e-
nim commodè hic voce sententia vtemur. Sed & sim-
plicius ac breuius interpretari possimus, non minus
rectè tamen, vt opinor, Existimabat se &c. Id certè est
quod Gallicè dicimus, *Il faisoit son comte d'auoir tout gagné*. Vel (vt nunc loquuntur quidam, formula dicen-
di vtentes magis recenti) *Il faisoit estat d'auoir tout gagné*. Philelph. quoque satis aptè reddidisse videtur,
Et quamplurima exercitus pars hac erat mente, tan-
quam omnino iam vicisset, essétque res hostium ni-
hil. Neque verò prætermittendum est, subiungi à Xe-
nophonte, ἐπεὶ δὲ οὕτω δίκαιοι ἦσαν οἱ Πέρσαι &c. vbi
si dicamus οὕτω δίκαιοι ὦσιν esse idem quod οὕτως ἐχόν-
των τὴν γνώμην, vel potius hoc esse idem quod illud,
quoniam ei subiungitur, alia interpretatio quærenda
videri possit. Verum vt idem vtroque loquendi gene-
re significetur, necesse non est: sed potius dicendum,
οὕτω δίκαιοι ὦσιν, vt videlicet δίκαιοι τοῖς illi εἰ οὕτως ἔχοιεν
τὴν γνώμην ὡς παντελῶς νικηφορικῶς. Est certè οὕτω δίκαι-
μὲν ὦσιν, Sic animo affectis. Sed venio ad illud loquen-
di genus οὕτω γνώμην ἔχω, non cum præterito sed cum
futuro iunctum. Thucyd. lib. 7, pag 258, mex editionis,
καὶ οἱ ὡς οὐκ ἂν χωρίσοντες ἤδη ξυνεστῶτες τὴν γνώ-
μην εἶχον. In hoc certe loco aliisque huiusmodi aliam
interpretationem poscit istud loquendi genus, οὕτω
γνώμην ἔχω, quàm in præcedentibus. Valla reddidit,
Ita cuncti ad discedendum terrestri itinere animum
adiecerunt. Existimo autem & his modis posse reddi,
De discedendo cogitabant, Discedere in animo habe-
bant, Ea mente erant vt discedere vellent, vel, discес-
sum pararent, Eorum consilium erat discedere. Vale-
bit autem & hic illud loquendi genus Gallicum, licet
in diuersa constructione, *Ils faisoyent leur comte de se retirer*. Antequàm verò discedam ab accusatiuo γνώμην
cum verbo ἔχω, dicam & de genitiuo γνώμης cum ἔχο-
μαι: afferens exempla ex Thucydide. Is igitur libro 8,
pag. 287, circa finem, αἰεὶ τῆς αὐτῆς γνώμης ἐχόμενος, Suam
sententiam retinens, In sua sententia permanens. vel,
In proposito manens, seu permanens. Apud eundem
scriptorem dicit Pericles, libro 1, τῆς μὲν γνώμης, ὦ Ἀθη-
ναῖοι, αἰεὶ τῆς αὐτῆς ἔχομαι, sequēte infinitiuo, μὴ εἴκειν Πε-
λοποννησίοις. Et quemadmodum dicit τῆς αὐτῆς γνώμης
ἔχεσθαι, sic etiam τῆς αὐτῆς γνώμης εἶναι), sed alia significa-
tione. τῆς αὐτῆς γνώμης εἶναι) est Idem sentire cum aliis

ad verbum, Eiusdem esse sententiæ. nam & Latini hác constructione vtuntur. Vtitur autem lib. 1, καὶ ὅσοι τῆς αὐτῆς γνώμης ἦσαν, Et quotquot eiusdem sententiæ erãt. Sed redditur etiam, Earundẽ partiũ erant. Pendet certe vnum ex altero. Apud eundem scriptorem legitur aliquoties γνώμην ποιοῦμαι, sequente infinitiuo. vbi γνώμην licet nemo negare possit habere sententiæ significationem, siue propositi, aut consilii, potius tamẽ vnico verbo illum accusatiuum vnà cum suo verbo interpretamur: videlicet Statuo, Delibero, Cogito: aut certè Statui, Decreui. Thucyd. lib. 1, καὶ γνώμην ποιοῦμαι, εἰ καί σοι δοκεῖ, ξυμπέμπειν πλοῖα σὺν ἡμῖν, Decreui, Statui. Idem lib. 2, γνώμην δὲ ἐποιοῦντο, κηρύσσειν τε χρήσασθαι ὅπλα ξυνεβούλευον, Cogitabant, Statuebant, Deliberabant. Gallicè verbum ποιοῦμαι ad verbum reddi possit in hoc loquẽdi genere. si γνώμην interpretemur deliberationem. Est enim γνώμην ἐποιοῦντο, quod dicimus, *Ils faisoyent leur deliberation.* Vsus est hoc loquendi genere eodem modo Arrianus: vt quum scripsit lib. 3, γνώμην δὲ ἐποιοῦντο Δαρεῖος, εἰ μὴ ὅτι Σύσιον καὶ Βαβυλῶνος μόνοι Ἀλέξανδρος, ἀπῆλθε καὶ αὐτὸς ἐς Μήδους. Sic & Plutar. in Themist. γνώμην ἐποιοῦντο λύειν. Quãuis porro dixerim γνώμην ποιοῦμαι reddi potius vnico verbo, ex eorum numero quæ paulo antè protuli: possumus tamen & nomine vti, habente nominis γνώμη significationem. vt in illo Arriani loco, γνώμην ἐποιοῦντο μένειν, Consilium eius erat manere, vel In animo habebat. At verò, Ita ferebat sententia, est πιθανώτερον. Sed possit reddi etiam, Certum illi erat. Cæterùm quoniam in exemplis omnibus quæ attuli, γνώμην ποιοῦμαι iungitur infinitiuo, addam vnum in quo accus. plural. γνώμας cõstruitur cum præpos. περί: ex eodem Thucyd. lib. 3, περὶ δὲ τῶν ἀνδρῶν γνώμας ἐποιοῦντο. vbi aliam interpretationem istud loquẽdi genus postulat. Dicitur enim γνώμας ἐποιοῦντο, tanquam de iudicibus. Bud. vertit Censebant, In suffragia ibant. Sequendo autẽ Vallam, redderemus, Ad consilium referebant. Quidam interpr. etiam Consultabãt. Vt autem eadem opera agam de aliis loquendi generibus in quibus γνώμη de iudice aut tanquam de iudice vsurpatur: sciendũ est dici γνώμην ἀποφαίνεσθαι, & γνώμην λέγειν, siue εἰπεῖν, necnon γνώμην εἰσηγεῖσθαι, item γνώμην πείθεσθαι. Apud Demosth. γνώμην ἀποφαίνεσθαι, Sententiam pronuntiare. Ex eodem Bud. γνώμην ἥκειν affert, γνώμην ἥκειν περὶ τῶν περὶ Φωκέων ἀγέρου. (At verò γνώμας συνάγειν producit ex Thucydide, pro In consilium mittere, Censendi potestatẽ facere. sed ego συνάγειν apud Thucydidem repono, & quidem ex aliis eius ipsius locis) Illud denique γνώμην λέγειν siue εἰπεῖν, (quod est ad verbum, Sententiam dicere) idem reddit Censere, necnon Autorem sententiæ esse, (sicut εἰσηγεῖσθαι γνώμην) afferens ex Plutarcho in Demetrio, pag. 187, ἅμα Σπερχειὸς γνώμην εἰπόντος αὐθημερὸν τὸν μυστυχῶντα ἐψηφίσατο καλεῖν. Venio tandem ad eum vsum quem habet γνώμη cum præpositionibus, aut etiam absque illis, vbi itidem voce Sententia, simul verò & aliis reddi potest. Dicitur aliquis à Demosthene facere quidpiam ἀπὸ γνώμης huius vel illius, quum ex sententia huius vel illius id facit, & eum autorem habet. Quidam interpr. etiam Iussu, quæ interpretatio minimè placet. At verò apud Thucydidem libro 4, pag. 143, mex editionis, in fine, ἀφ' ἑαυτῆ γνώμης vix reddi itidem queat Ex sua sententia, propter ambiguitatem. Ita enim scribit, ξυνέπιπτε γὰρ καὶ τὸν περὶ Ἀθηναίων κήρυκα ἀφ' ἑαυτῆ γνώμης κηρύξαι, τὸν βουλόμενον ἰέναι Μεγαρέων μετὰ Ἀθηναίων ἡσσώμενον πολέμῳ. Vbi Valla vertit Suopte consilio, ita hunc locum interpretans, Contigit enim vt præco Athenienſium suopte consilio denuntiaret, Quisquis vult Megarensium ad Athenienses transeat armis depositis. Fortassis reddi possit Suo ipsius impulsu, aut etiam Sua sponte. Videtur certè hic ἀφ' ἑαυτοῦ γνώμης esse quod Gallicè dicimus *De son propre mouuement.* In alio autem eiusdem scriptoris loco ἀπὸ ταυτῆς γνώμης commodius reddi posse non videtur quàm Isto consilio: nimirum libro 3, vbi scribit, ἀπὸ δὲ τῆς χρόνου τοῦτου Λακεδαιμόνιοι Ἡρακλείαν τὴν ἐν Τραχινίαις, ἀποικίαν πολίσαντο ἀπὸ ταυτῆς γνώμης. Vbi tamen Valla vertit, Hac de causa. Vt porro cum ἀπό, sic cum ἐκ iungitur genitiuus γνώμης: sed in diuerso loquendi genere, quũ videlicet dicitur ἐκ μιᾶς γνώμης, pro Vno consensu. Demosth. Philipp. 4, ἐὰν μὴ ὑμεῖς ὁμοψυχαδὸν ἐκ μιᾶς γνώμης Φίλιππον ἀμύνησθε. Sed posset videri abundare ἐκ μιᾶς γνώμης post ὁμοψυχαδὸν, præsertim quum particula copulatiua non inseratur: quæ præfigi solet iis quæ velut per epexegesin ponuntur. Quidam hæc interpr: Concorditer vnóque animo: quidam simpliciter, Cõmuni consensu. Accusatiuus γνώμην iungitur frequenter cum κατά, itémque cum παρά, in cõtraria significatione. cum quibus præpositionibus habet γνώμη eum vsum quem Latinis Sententia, præfixo genitiuo Animi: qui tamen non semper præfigitur. Nam κατὰ γνώμην redditur Ex animi sententia: at παρὰ γνώμην, Cõtra animi sententiam, à Polit. in hoc loco Herodiani, lib. 6, καλουμένων δ' αὐτὸν καὶ πρὸ ἐτῶν ἡγεμόνων, ἀχθόμενοι μὲν ἦλθον παρὰ γνώμην, ὅμως δ' ἦγε πρὸς ἔξοδον, Vocantibus illuc se ducibus, ægre scilicet tandem contráque animi sententiam ad expeditionem se præparat. Legitur παρὰ γνώμην non raro & apud Thuc. sed qui videtur non vna in significatione vti. nam quum dicit lib. 5, παρὰ γνώμην μὲν ἀπεδείχθησαν αἱρεῖσθαι τὸ πολέμιον, non idem sonat παρὰ γνώμην hoc in loco quod lib. 1, εἰ μὲν παρὰ δύναμιν ἔλαμπεν καὶ παρὰ γνώμην κινδυνεύεται. Nam παρὰ γνώμην ἀποβαίνειν dicitur bellum quod non habet exitum ex animi sententia, siue cuius exitus est contra opinionem à nobis conceptam: at verò παρὰ γνώμην κινδυνεύεται, sunt qui periclitantur præter consilium etiam. id est, etiam vltra id quod initum consilium suadet. Vel (vt exposui in iis quæ adscripti margini interpretationis Vallæ) Quum ad rem ventum est, etiam maiora aliquandò iis quæ deliberarint gerunt. Valla reddiderat, Maiora hominum opinione pericula subeuntibus. Alicubi autem παρὰ γνώμην apud eundem scriptorem idem propemodum esse videtur quod ἀπροσδοκήτως. Sed vt reuertar ad illud huic oppositum, κατὰ γνώμην, sciendum est, quum inseritur pronomen ἐμήν, & dicitur κατ' ἐμὴν γνώμην, tunc id esse quod Latinis est Mea quidem sententia, vel Meo quidem iudicio. Verùm omissa interdum præpositione dicitur ἐμοὶ γνώμη, siue γνώμη ἐμή. vt γνώμη ἐμοὶ ἀεὶ ταύτη μένει, quod ex Aristophane affertur. Datiuus autem γνώμῃ quũ iungitur particulæ μιᾷ, idem valet quod ἐκ μιᾶς γνώμης: & significat Vno consensu. Quidam interpr. etiam Vna eademque sententia, apud Isocratem. At γνώμη sine adiectione, nonnunquã sonat, Consultò, De industria. Lysias, ὅσοι ἦ πῦρ γνώμῃ ἐπρήσαν, οὐδεμιᾷ συγγνώμης ἄξιοί εἰσι.

Γνώμη, Decretum, Senatusconsultum, B. ex Plut. Pertinet autem hæc significatio ad proximè præcedentem, qua vsurpatur pro Sententia: atque adeo sub ea tanquam generaliori includi potest. Huc referri debet & illa interpretatio loci Thuc. quam suprà ex eo attuli: videlicet, περὶ δὲ τῶν ἀνδρῶν γνώμας ἐποιοῦντο, In suffragia ibant.

Γνώμη, Consilium, Prudentia, vt idem interpr. afferens ex Demosth. τοῦτο ἦ γνώμη χρησαμένων ἀνθρώπων δεῖ. (fuit quidẽ & suprà reddita hæc vox nomine isto Consilium: sed in ea potius significatione qua dicitur Cõsilium est hoc facere) at in vl. γνώμῃ χρησαμένων apud Demosth. redditur Ratione vtentium. quum alioquì in iisdem afferatur ex Aristoph. Acharn. εἰ γνώμην ἔχεις pro εἰ φρένιμος εἶ καὶ σώφρων. ibidémque ex Sophocle pro Prudentem esse. Additur tamen expositio Græca non omnino alteri illi similis. nã εὖ γνώμην ἔχεις apud eum exponitur εὖ νοεῖς, οὐ μαίνεσαι.

Γνώμη, Ingenium. Aristoph. δέρκεται τὸν νοῦν αὐτοῦ, ἢ τῆς γνώμης ἀποτρωθεῖ. Hoc enim exemplum affert idem illius significationis.

Γνώμη, Mens, Animus. Demosth. in Philipp. δεῖ γὰρ ἀκούειν τοῦτον ὃν τὴν γνώμην ἐκπλαγῆναι. Lysias, ταῦτα πάντα εἰς τὸν γνώμονα εἰσίασιν, hæc mentẽ subibant. Quemadmodũ autem accus. γνώμονα, significans sententiam, seu consilium (id est quam vocamus vulgò deliberationem) iungitur verbo ἔχειν, ita etiam quum mentẽ significat, siue

Ind. Imp.

animum. vt γνώμην ἔχειν πρὸς τινὰ εἰρήνην apud Thucyd. lib.5 (quod nos diceremus Auoir le cueur à la paix) Esse animo ad pacem propenso, Inclinare ad pacē. Redditur etiam Spectare ad pacem. Idem dixit lib.3, ἧττον πρὸς τοὺς Ἀθηναίους ἦσαν εἶχον τὴν γνώμην, ὥστε ξυμβαίνειν. vbi Valla reddit, Minus ad Athenienses animo inclinabātur, vt cum eis conuenirent. Dubito certè an reddi possit, Minus Athenienſibus mentem adhibebant, vt transigerent cum illis. vel, vt componerent. Affertur ex eodem scriptore, γνώμην εἶχον πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους, pro Sentiebant cum Lacedæmoniis. (Huc pertinet & προσέχειν τὴν γνώμην: atq; adeo possit in huiusmodi locis videri ἔχειν simplex fungi officio compositi προσέχειν: nisi quòd hoc datiuū potius habet) Sunt & alii duo vsus præterea huius accusatiui γνώμην cum verbo ἔχειν. duo, inquam, quorum exempla proferre possum. (fieri enim alioqui potest vt plures sint duobus) Vnus extat apud Demosthenem Pro cor. οὐχ ὡς αὐτὸς οὗτος δίκαιος πολίτης ἦν τὴν γνώμην, οὐδ' ἐδάκρυσεν, οὐδ' ἔπαθεν οὐδὲν ἄνθρωπον τὴν ψυχήν. Vbi reddendum censuerim, Non ita fuit affectus animo. Alter vsus est apud Isocratem in Trapezitico, παντάχοθεν δέ μοι δοκοῦσιν καλῶς ἔχειν πρὸς παιδοποιΐαν, τίν' οὖν μοι γνώμην ἔχειν; Qui locus mihi in memoriam aliquot Nasonis locos reuocat, ex quibus interpretandum illud loquendi genus lectori relinquam. Ita enim ille, Metam. lib. 5. Quid mihi tunc animi miseræ fuit? ánne quod agnæ, Si qua lupos audit circum stabula alta fremēteſt Idem in alio eiusdē operis loco, Quid mihi tunc animi fuit aut quid debuit esse Et in quadam epist. Quid mihi tunc animi credis germane fuisse? Nec verò dicit solùm Quid animi, verumetiam Quem animū, (vbi ipsa quoq; orationis forma Græcæ respondet. nam Quem animum est τίνα γνώμην: at Quid animi, q. d. τί γνώμης) ita scribens, Quem mihi tunc animum dira in regione iacenti Inter Sauromatas esse Getásque putasti Addam ex eodem illo scriptore, nimirum Isocrate, hunc eundem accus. cum eodem verbo, sed longè diuersa signif. ob præpositionem πρός quæ ei adiungitur. Locus est in orat. De pace, οὕτω τὴν γνώμην ἔχειν πρὸς ἡμᾶς, ad verbum, Hunc animum habuerunt erga nos. pro, Eo animo fuerunt in nos, videlicet ita infenso, Adeo male animati in nos fuerunt. siue, erga nos. Apud Thucyd. quoque γνώμη pro animo plerisque in locis occurrit, necnon apud alios. Sed apud Herodianum aliquoties inueni γνώμην & ψυχὴ copulata: quod apud alium inuenire me non memini.

Γνώμη reddi iustitia, à Polit. apud Herodianum, testantur v.l. sed locum non afferunt: nec verò, etiamsi afferatur, ei possim hanc interpretationē concedere.

Γνώμη, Dictum aliquod insigne, præsertim ex genere eorum quæ ad nos instituendos conducūnt. Latinis itidem Sententia. Ideo autē contra morē meum, hanc significationem sententiæ non tractaui suprà vnà cū altera, quòd multa deriuata hinc manarint, quæ inter reliquas significationes minimè miscenda (ne ipse veluti cursus tractationis interrumperetur) sed potius ad calcem reiicienda existimaui. Ab Aphthonio γνώμη definitur, λόγος ἐπ' ἀποφάσει κατ' ἀλαζονείας, ὁπότε περί τινων ἢ ἀποβαίνων. A Cornificio autem (si hic est autor rhetorices ad Herennīū) hoc modo, Oratio sumpta de vita, quæ aut quid sit aut quid esse oporteat in vita, breuiter ostendit. Denique & Fabius ita de hac voce, Sed consuetudo iam tenuit vt mente concepta, sensus vocaremus: lumina autem, præcipuéque in clausulis posita, sententias. Paucis interiectis, Antiquissimæ sunt quæ propriè, quanuis omnibus idem sit nomen, sententiæ vocantur, quas Græci γνώμας appellant. Vtrunque autem nomen ex eo acceperunt quòd similes sunt consiliis aut decretis. Reliqua apud eum videnda tibi relinquo, lib. 8, cap 5. Quid autem de præcedentibus illis definitionibus sentiam, docui in tractatu quodam quem comicorū Græcorum sententiis præfixi: mihi illa mea definitio, licet extēporalis, non pœnitenda videtur. Dicebant autē veteres scriptores plerunque cum adiectione, γνώμας τῶν ποιητῶν. Isocr. ad Nicoclem, ὅτι δεῖ ἐκ παίδων ἐκλέξασθαι καὶ τῶν ποιητῶν τὰς καλουμένας γνώμας. additque, illos ὅτι τούτους μάλιστα ἀσκοῦσιν. Æschines itidem in Ctesiph. διὸ καὶ τοῦτο δοκεῖ ἡμᾶς παῖδας ὄντας τὰς τῶν ποιητῶν γνώμας ἐκμανθάνειν, ἵν' ἄνδρες ὄντες αὐτοῖς χρώμεθα. id est, Ideo enim nos in pueritiā sententias poetarum ediscere existimo, vt quum ad virilem ætatem peruenerimus, iis vtamur. Quo ex loco obiter & consuetudinem illius temporis discere possumus. Eum genitiuum non addidit Xenoph. in suo De venatione libello, vbi in sophistas inuehitur, ὅτι τὰ μὲν ῥήματα αὐτῶν ἰζήτηται, γνῶμαι δὲ ὀρθῶς ἔχουσαι, εἰς αὖ παιδεύουσι οἱ νεώτεροι ἐν ἀρετῇ, σώζεται. Obseruanda sunt autem hæc verba quæ addit, ὀρθῶς ἔχουσαι. quæ an ad restringendam huius nominis significationem, tanquam alioqui latius patentem, adiecta fuerint, dubium alicui fortassis videri possit. Sed ego mihi persuadeo, potius verba illa adiici tanquam perpetuum illarum epithetum, vt ita dicam. Plut. in Homero, γνώμας & παραινέσεις apophthegmatis similes esse scribit. Ad deriuata venio, deriuata inquam à γνώμη significationē istam habente. Compos. N O M E N Γνωμολόγος, ου, ὁ, sonat q.d. Sententiæ proloquutor, vel sententiarum. A quo est V O C. Γνωμολογία, ας, ἡ, Sententiarum proloquutio, siue sententiæ. Aut etiā, Sententia quam aliquis loquitur. Plutar. καὶ πολλὰ μαθημάτων ὄντων καὶ λέξεων ἐν τοῖς ἀποφθέγμασιν αὐτοῦ καὶ γνωμολογίαις πάσαις. Idē in Polit. præceptis, δέχεται δ' ὁ πολιτικὸς λόγος δικανικοῦ μᾶλλον καὶ γνωμολογίας καὶ ἠθοποιΐας ἢ μύθους καὶ μεταφοράς. Quidam annot. esse verbum sophistarum Platoni in Phædro. In v.l. Γνωμολογία redditur Dictio sententiæ, item Collectio sententiarum, & Dicendi acrimonia. Quarum significationū exempla desidero. Apud Suidam quidem certè γνωμολογία de libro dicitur γνώμας complectente. nam de Theognide inter alia scribit, ἐν οἷς Κύρνον τὸν αὐτοῦ ἐρώμενον γνωμολογίαι [ἔχεται] δι' ἐλεγείων. Bud. vertit, Librū sententiis confertum & coagmentatum. Dixerat autem antea, γνώμας δι' ἐλεγείας. quo magis mirū est addi γνωμολογίαν. H I N C Γνωμολογικός, οῦ, ὁ, Gnomologiæ conueniens, seu Ad gnomologiā pertinens. Quoniam autem γνωμολογία redditur interdum Sententia, sicut γνώμη, quidam γνωμολογικὸς interpr. Sententiosus. In Thucyd. vita legimus, τὸ δὲ γνωμολογικὸν αὐτοῦ, πάνυ ἐπαινετόν. vbi dicere possumus τὸ γνωμολογικὸν nihil aliud esse quàm αἱ γνωμολογίαι: & hoc non aliud quàm γνῶμαι. Nisi quis malit τὸ γνωμολογικὸν intelligere rationem & methodū qua vtitur in vtendo γνώμαις, seu in adhibendis orationi γνώμαις. Apud Demetr. Phalereum autem γνωμολογικὸν est cōueniens gnomologiæ, seu conueniens γνώμαις, siue sententiis: eodem modo quo ἀποφθεγματικόν, Conueniens apophthegmatis: vbi scribit, ἔστι γὰρ καὶ ἀποφθεγματικὸν ἡ βραχύτης καὶ γνωμολογικόν. A D V E R B. Γνωμολογικῶς, Sententiosè. Suid. γνωμοτυπικῶς exponit per hoc γνωμολογικῶς. Addendum his & V E R B V M Γνωμολογέω, ῶ, Sententiam eloquor, seu sententias. vel, Sententias loquor, vt Terent. Vtitur Plut. in lib. De fraterna charitate, πῶς δ' αὖ καὶ ὁ Ἀρχύτου τοιαῦτα διατίθησι τὸν ἀδελφόν, ἐγνωμολόγηκεν πρὸς τοὺς παῖδας; Extat & apud Athen. lib. 10, ὡς οὗτος φαίνεται ἡ αὐτὴ λαμπαρία, μετὰ τὸ μηδὲν ὠφελεῖν δέον πολλὰ τοῦ πρὸς τὰς γαστρὸς γνωμολογεῖν, sententiosè loqui de ventre. Inuenitur item apud Diog. Laertium, in Epicharmo, οὗτος ἀποφθέγματα κατέλιπεν, ἐν οἷς γνωμολογεῖ, φυσιολογεῖ, ἰατρολογεῖ. A cōposito Γνωμολόγος transeo ad simplex N O M E N Γνωμικός: quod fortassis aliquis huic præfigi maluisset: nec ego quin hoc fiat valde repugnarim. Est autem Γνωμικός, Pertinēs ad γνώμας, id est sententias, Conueniens sententiis, vel Sententiosus. veluti si dicam alicuius orationem esse γνωμικήν. In v.l. γνωμικὴ περίοδος, Sentētiosa periodus, & arguta sententiis: sed absq; autoris nomine. Donatus in illud Terentianū dictum, Andriæ Act. 3, scena 3, Amantium iræ, amoris redintegratio est, annotat, Sententia γνωμική, in qua à specie recedituꝛ, & in omnes aliquid dicitur. παροιμία est autē sine autore sententia. Hæc ille. Ab Eustathio τὸ γνωμικὸν substantiuè vsurpa-

tur pro γνώμη: cum alibi, tum cõm. in librum α. hunc enim in versum, Κρείσσων γὰρ βασιλὴς ὅτῳ χώπτας τὸν ἀνδρὸν χέρνῃ, annotat primũ hic esse γνωμικὸν apud hunc poetam. (Sed γνωμικὸν ab alia etiam nominis γνώμη significatione sumptum, vsurpat Damascenus; quum γνωμικὸν θέλημα vocat τὸ θελητὸν, Quod constituimus, Propositum, quod διαφέρει τοῦ φυσικοῦ θελήματος.) Apud eundem Eustath. legitur ADVERB. Γνωμικῶς: vbi scribit, ὁ δὲ Νέστωρ, εἰπὼν ὅτι μάλα μύθοις ἔχων ἡδέλγμα καὶ αὐτὸς οὕτως ἦν, ἐπάγει γνωμικῶς τὸ, Ἀλλ' οὕτως ἅμα πάντα θεὸς ἴδωκεν ἀνθρώποισι. Vtitur & Plut. in Homero, τῶν ποιητῶν καὶ φιλοσόφων γνωμικῶς πρὸς ἀπόφασιν ὅσα πεπλουσάκασιν. Vtrobiq; γνωμικῶς reddi potest Sententiosè. Cæterùm pro illo γνωμολογῶ, verbo composito, inuenitur & simplex VERBVM Γνωματεύω. quo tamen an vsi sint veteres, mihi dubium est: apud illum quidem certè grammaticum aliquoties occurrit. vt cõm. in lib. γ, p. 388, ἔνθα καὶ γνωματεύει ὁ βασιλεὺς οὕτως, Αἰεὶ δ' ὀπιπεύων κέρδεσι θέσφατα πεύθεται. id est, Sententiam eloquitur, seu loquitur, Sententiosum dictum profert. Apud eundem habetur & huius VERBALE Γνωματεύμα, in illo ipso loco vnde attuli paulo ante vocem γνωμικόν. Postquam enim dixit, πρέπον ὄντα ὡδὶ γνωμικὸν εἶναι τὸν ποιητὴν, καὶ κατὰ τὸν εἰπόντα ὑφηνῆσθαι γνώμης σοφὴν: subiungit, ἔχομεν γνωματεύμα καθολικὸν τοῦ βιωτικοῦ πάνυ πράγματος. Vbi γνωματεύμα nihil aliud est quàm Dictum sententiosum. perinde acsi à γνωμολογέω formaretur γνωμολόγημα. Verùm sciendum est, verbũ hoc γνωματεύω aliam quoque significationem habere: nimirum Dignosco, Iudico: vt interpr. Bud. afferens ex Philostrato in vita Apollonii, lib. 2, πολλὰ μὲν ὀφθαλμοῖς τῶν βιβρωτίων ἰδὼν ἱμείρεται, πολλὰ δ' ἐν ὀφρύσι καὶ παρειαῖς κεῖται γνωματεύειν τε καὶ διαιρεῖν. Inuenitur etiam apud Synesium, necnon apud Themistium. At in v. l. γνωματεύω redditur Discerno, Cõsilium capio: sine vllo exemplo, aut autore.

C. Γνωμοδοτέω, ῶ, Sententiam do, Consilium do. γνώμην δίδωμι, Suid.

C. Γνωμολογέω, ῶ, vide in Γνώμη significante sententiam, id est sententiosum dictum.

C. Γνωμοτύπος, ν, ὁ, q. d. Sententiarum excusor. Sic enim ad verbum reddi posse existimo, quum simile sit τῷ χαλκοτύπος, atque aliis huius generis. Alioqui dixerim etiam Sententiarum fabricator. In v. l. redditur Sententiarum effictor. Inuenitur apud Aristoph. hoc vocabulum: eúmque eius inuentorem fuisse arbitror, suo more ludere volentem. in Ranis, Διὸς ἐπεὶ παρθένοι ἀγναὶ Μοῦσαι, λιπολόγους Ξωιτὰς φοίτας αὐ καθορᾶτε Λήθων γνωμοτύπων. Vbi scholiast. γνωμοτύπων esse vult τῶν παὶ εἰκαίας γνώμας δίχα τοῦ λόγου τυπούντων. vel, τῶν τυπους αὐτοῖς οὐσίαν καὶ πλάσιν ποιούντων. vel, τῶν ταῖς γνώμαις ἡμῶν τυπούντων. Apud eundem comicum in Nubibus legimus γνωμοτύπους μαχίμους: vbi scribit, Τοὺς σοφιστικοὺς λόγους, καὶ φροντίσι καὶ Γνωμοτύποις μαχίμοις. vbi quis γνωμοτύπους interpretari fortasse possit Cum consilio excusas, seu fabricatas: vel cum prudentia. V. l. interpr. Animo impressas cogitationes. HINC EST Γνωμοτυπικός, ὴ, ὸ, quod in iisdem redditur Qui animo sententias imprimit, Facilè formans sententias. Sed nullum exemplum, nullus autor producitur. Videtur certè γνωμοτυπικὸς esse Qualis est τῶν γνωμοτύπων. vt si dicas λόγοι γνωμοτυπικοί, Sermones tales quales sunt οἱ τῶν γνωμοτύπων, vel Conuenientes αἱρέσει γνωμοτύπους, vt quidem vocat Aristoph. in loco quem modò protuli. Apud Suidam legitur ADVERB. Γνωμοτυπικῶς, & quidẽ expositũ γνωμολογικῶς, de quo dictum fuit suprà.

C. Ἀγνώμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Mente carens, Consilio carens, Iudicio carens, Stolidus, apud Herodotum (sicut ἀγνωμοσύνη eidem est Stoliditas) Apud Plut. Turn. interpr. Amens, in hoc loco libri De defectu orac. ἡ μὲν οὖν ἀπειρία παντάπασιν ἀγνώμων καὶ ἄλογος, ἡ μηδαμῆ σκοπεμένη ἦν, Quo fit vt infinitas modis omnibus amẽs sit, & inconsiderata. Hesychius ἀγνώμονας inter cætera significare vult ἀβούλους, id est consilii expertes, & ματαιοφρόνας, id est sensu carentes. Quo vsurpauit modo Æschines contra Ctesiphontẽ, ligna, lapides, ferrũ, appellans muta & ἀγνώμονα. Vt autem αἰσχρὸς etiam de homine dicitur, stolidũ & stupidum significãs: ita & ἀγνώμων apud Herodotum, vti dixi. Aliquando ἀγνώμων dicitur Imperitus rerum. in qua significatione opponitur ei πολυγνώμων apud Platonem in Symposio, πολυγνώμονες μὲν δοξῶμεν, ἀγνώμονες ὡς ὄντι τῷ ἀληθῶς ὄντες. Demosthenes autem ἀγνώμονα & ἄφρονα copulauit, aduersus Phil. orat. 4. Iulius Pollux τῷ ἀπείρῳ (id est imperito) proximum synonymum addit ἀγνώμων.

Ἀγνώμων, Improbus, Iniquus. vt ἀγνώμων κρίσις, Iniquus iudex: apud Xenophontem, ἀγνώμονι κρίσει χρῆσθαι. Dicitur autem hac in significatione non solùm de persona, sed etiam de re. vnde ἀγνώμονα πεῖν, cui opponitur δίγνώμονα πεῖν, apud Athenæũ. Cæterùm nõ absque ratione, meo quidẽ iudicio, ἀγνώμων, quum propriè & iuxta suum etymum, mentis vel iudicii expertem hominem imperitumque significet, pro improbo & iniquo etiam capitur. quia verè dixit ille apud comicum, Homine imperito nunquã quicquam iniustius. Idem Xenophon ἀγνώμων cum ὠμὸς (id est crudelis) coniungit, Pæd. 4, λέγω δὲ ὠμὸς εἶναι καὶ ἀγνώμων. Huic autem significationi vicina est illa qua pro ἀσύγγνωστος ponitur, id est ἀσυγγνώμων, Qui veniam non dat, & per consequens inclemens. Sic autem exponitur in loco Sophoclis quem mox proferã. Idem Xen. ἀχαριστότερος & ἀγνωμονέστερος copulat, de animalibus loquens, Pæd. 8. significat autem ἀχάριστος ingratum, id est beneficii immemorem.

Ἀγνώμων, Non agnoscens debitum, Inficians debitum, vel Inficiator debiti. Pollux. vide Ἀγνωμοσύνη.

Ἀγνώμων. Qui est eiusdem sententiæ. Nam ἀγνώμονας ab Hesychio explicatur etiã σύμφρονας. Tunc autem ἀ intellexit (vt opinor) denotare ὁμοῦ: vt ἀγνώμων idẽ valeat quod ὁμογνώμων. Idem planè oppositã dat huic voci significationem, ἀγνώμονας exponens ἑαυτοῖς γνώμονας. id est, contrariam sententiam habentes. Quæ explicatio habetur & apud Suidam, qui eam tribuit huic Sophoclis loco, qui est ex Col. Œdipo, Φεύγω τὸ κλεινὰ μὴ γένωμαι ἀγνώμονος. Sed & altera expositio coniungitur & ab illo, & ab Hesychio, & ab ipso Sophoclis scholiaste. ea est ἀσυγγνώστου: quod vocabulum modò exposui. Quomodo autem ἀγνώμονας exponendo ἑαυτοῖς γνώμονας, possit ἀ significare ὁμοῦ, alii viderint. mihi certè violenta videtur huiusmodi explicatio.

Ἀγνώμων, ἀ γνώμων, (quæ vox inter cætera dentem ætatis indicẽ in equis significat) præfixo α priuatiuo. vnde ἀγνώμονες equi dicũtur siue λειπογνώμονες, qui dentes amiserunt ætatis indices, & per consequẽs annosi. Iul. Pollux. Suidas. Vide Γνώμων.

Ἀγνώμων, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem quod ἀγνώμων. Vsurpatur præsertim in genere neutro, & substantiuè, pro Res iniqua & iniusta. Lucianus, ἀγνώμον γάρ τι ἐμοὶ τῷ ἑαυτῶν μαχαίρᾳ ἐπιχειρεῖν. Sic πρᾶξαι ἀγνώμονα τινὰ, Rem iniquam facere, Præter æquum & bonum facere. Nonnunquam ἀγνώμων ὅτι dicitur pro Stultum est. Sic & Hesychius ἀγνώμονι explicat ἀνοήτῳ, ἀλόγιστον.

Ἀγνωμόνως, Sine cõsilio, Sine iudicio, Stultè, ἀνοήτως, Hes. & Suidas. Sed hic exponit etiã ἀχαρίστως, id est ingratè. Pro Stultè vsurpat Demosth. Olynth. 2, ἅπερ οὕτως ἀγνωμόνως ἔχετε ὥσπερ οἱ ἄφρονες ἀθλητῶν, ὥσπερ &c. Sic Xen. ἀν. 6, ὃς δὲ ἀγνωμόνως ἐφέρετο. Aliquando etiã Iniquè sumitur: vnde ἀγνωμονέστερον, iniquius. vt, ἀγνωμονέστερον αὐτοῦ ἔχω ἐμαυτοῦ, Iniquius erga eum me gero, Minus æquus sum erga illum.

Ἀγνωμόνως, Non agnoscendo debitum, Inficiando debitum. Pollux. vide Ἀγνωμοσύνη.

Ἀγνωμοσύνη, ης, ἡ, q. d. Consilii carentia. Pro quo dici fortasse possit Mens consilii expers, ex Horatio. A Bud. redditur Stoliditas, in isto Herodoti loco, in Melpom. pag. 159, mex editionis, οἱ δὲ Γέται, σὺν ἀγνωμοσύνῃ πρατόμενοι, αὐτίκα ἐδουλώθησαν. Item pro ἀπειροσύνη, id est imperitia, vt vult Pollux: sicut eum τῷ ἀπειρίᾳ proximũ synonymum addere ἀγνώμων dictum est.

Ἀγνωμοσύνη, Improbitas, Iniquitas. Dem: Pro corona, πολλαχόθεν μὲν ἔστιν ἰδεῖν τὴν ἀγνωμοσύνην ἐκ τῆς βασιλείας, οὐχ ἥκιστα &c. id est improbitatem, Bud.

interprete. Apud eundem ibidem, τύχης ἀδικωμοσύνη, fortunæ iniquitas.

Ἀδίκωμοσις, mihi videtur aliquando poni pro ipso facto quod ἐξ ἀδικωμοσύνης prouenit: vt sit Factum improbum & iniquum, aut Factum stultum, Quod stultè, sine ratione & iudicio fit. Aristid. Panathenaico, οὐδὲν δὶ ὑπερβὰν ἀδικωμοσύνην ἔτι μείζονα. Vnde & ἀδικωμοσίαις plurali numero apud Plutarchum in Pericle, ἀδικωμότως facta. quum dicit, δύνασθαι φέρειν δῆμον ἐν σπουδῇ ἀρχόντων ἀδικωμοσίας. vbi fortasse Indignitates pati, vertere potuimus ex Liuio. nam Indignitates pati, sonat apud eum, vt opinor, Indignè facta. Latinis autem indignè facta dicuntur nonnunquam. Præter ius & æquum, seu, Improbè & iniquè facta.

Ἀδίκωμα, τῶν, Inficiatio debiti. Pollux. vide paulo pòst in vltima significatione verbi Ἀδικωμοτέω.

Ἀδικωμοτέω, ῶ. F. ήσω. P. ηκα. Ignoranter & imperitè ago, Imperitè versor in re aliqua. Pollux.

Ἀδικωμοτεῖν, Iniquè & improbè agere, inquit Budæus, citans hunc Plutarchi locum in Camillo, τῷ ὁ Κελτὸν ἀεὶ τὸν καθ' ἡμᾶς ἀδικωμοτοῦντα.

Ἀδικωμοτεῖν significat etiã ἀχαριστεῖν, inquit Budæus: sed exemplum nullum proferens. Videntur autem exempla huius significationis apud Demosthenẽ esse. vt Pro corona, ὡς ὧν ἠδικωμοτήκασι εἰς ἡμᾶς. Hic cum præpositione εἰς. at cum ὡς: in alio eiusdem orationis loco, ἡνίκα οὐκ ἀδικωμοτῆσαί τι θαυμαστὸν ἐν ὑμῖν ὡς τοιοῦτ' ἐστί. His enim in locis nullam aptiorem quàm τὸ ἀχαριστεῖν significationem reperio.

Ἀδικωμοτεῖν habet & aliam significationem, quam Bud. Lannotat in Gr. ling. Commentariis. ait enim ἀδικωμοτεῖν esse Fidem bonam agnoscere, Esse bonæ fidei de debitore videlicet dictum. contrà Ἀδικωμοτεῖν esse inficiatoris, quod & ἀποφασίζεσθαι dicitur & ἀποστατεῖν. Libanius, οὐδὲ γὰρ ἂν τοῦτο ὁμολογῶν ἠδικωμότει ὡς: τοῦ ὄντος. Hæc ille. Notandum est autem hic apud Libanium, ἀδικωμοτεῖν absolutè non poni, vt illic apud Plutarchum ἀδικωμοτεῖν. Nec ἀδικωμοτεῖν inficiari debitum significare per se, sed cum adiuncto ὡς: τοῦ ὄντος. vt hoc totum, ἀδικωμοτεῖν ὡς: τοῦ ὄντος, sit Non agnoscere debitum. ad verbum, Iniquè agere circa solutionem. Videtur tamen Iul. Pollux intellexisse ἀδικωμοτεῖν per se id significare. qui ἀδικωμοτοῦντα, ἀποστατοῦντα, item ἀποστάσεις, ἀδικωμοσίαις coniungit, eandem significationem tribuens nomini ἀδικωμότης, & aduerbio ἀδικωμοτικῶς. Vide ἀδικωμοτεῖν & ἀδικωμοτεῖσθαι in significatione hinc accepta, in Coll. Nou. Iustiniani, pag. 65 meæ editionis.

PASS. Ἀδικωμοτοῦμαι, Iniqua patior, interpr. Bud. in hoc Plutar. loco in Antonio, ἰσχυρὰ μανίαν καὶ θεὸς αὐτὸς ἐξωμολόγησε τοῖς ἀδικωμοτουμένοις. Significare dicit & ἀχαριστοῦμαι.

C. Ἀντιγνώμων, ονος, ὁ & ἡ, Qui contrariæ est sententiæ, seu opinionis. Vnde VERB. Ἀντιγνωμονέω, ῶ, Contrariæ sum sententiæ, Contraria sentio, Dissentio, Refragor, apud Xenoph. Illud autem nomen Ἀντιγνώμων nullius autoritate confirmatur. Ex Hesychio addere ei possumus SYNON. Ἐναντιογνώμων. Is enim Ἀγνώμονες exp. ἄβουλοι, item ἀσυγγνῶστοι, & ἐναντιογνώμονες. Cui opponitur apud eundem συμψήφοι, ibidem. addit enim, αἱ αὐταὶ ψῆφοι, σύμψηφοι.

C. Ἀπογνώμων, ονος, ὁ & ἡ, vide post Γνώμων, vbi & Λιπογνώμων. Dictum autẽ fuit & Ἀγνώμων pro illo Ἀπογνώμων.

C. Αὐτογνώμων, ονος, ὁ & ἡ, q.d. Qui suæ est sententiæ. id est qui suam duntaxat sententiam sequitur. Bud. αὐτογνώμων vertit, Qui ex sui animi sentẽtia iudicat, vel ex sua conscientia. Affertque ex Aristot. Polit. 2, ὅτι δὲ καὶ τῶν κρίσεων εἰσὶ μεγάλων κύριοι οἱ τύχοντες· διὸ τοῦτο οὐκ αὐτογνώμονας βέλτιον κρίνειν, ἀλλὰ κατὰ τὰ γράμματα καὶ τοὺς νόμους. Sed quum hic addatur verbum κρίνειν, dicere non possumus αὐτογνώμονας per se significare, Qui ex sui animi sententia iudicant. Ego αὐτογνώμονας κρίνειν satis aptè reddi posse existimem, In iudicando sententiam suam sequi, seu in ferendo iudicio. vel, In iudicando ex sua duntaxat opinione pendere. vel, Ex sua vnius sententia iudicium ferre. Subiungit autem ex eodem libro, ἐν τοῖς μὲν κατὰ γράμματα ἄρχει, ἐν δ' αὐτογνώμοσιν, ὀλιγαρχία.

Cui loco vna ex præcedentibus interpretationibus accommodari queat, aut certè ad exemplum alicuius earum excogitari. Hinc & VERB. Αὐτογνωμονέω, ῶ, quod ille interpr. Ex mei animi sensu & meo arbitratu, non de consilii sententia, facio, vel iudico & decerno: καὶ βουλὰς δίκην γνωμονῶσιν. Xenophon Hellen. libro 7, in Thebanorum oratione, ὑμεῖς δὲ τοσοῦτον πάντας ἀνθρώπους ὑπερβεβλήκατε τολμῇ τε καὶ μαλακίᾳ, ὥστε παρ' αὐτοῖς τε τοῖς ἐχθροῖς καὶ παρ' ἑαυτοῖς ὑμᾶς τοῖς κυρίοις αὐτῶν δεῖ λιποψυχῆσαι καὶ αὐτοῖς μὲν, αὐτογνωμονήσαντας ἀπέκτειναι τὸν ἄνδρα.

C. Διχογνώμων, ονος, ὁ & ἡ, Cuius diuersa est sententia, Cuius sententia dissidet ab alius sententia. In v.l. redditur, Ancipiti tractus sententia. Hinc VERB. Διχογνωμονέω, ῶ, Dissentio, Dissideo. B. ex Xenoph. καὶ διχογνωμονοῦντες ἑαυτοῖσιν. Illa autem interpr. (sequendo interpretationem quam dant nomini Διχογνώμων) Duplici sententia distrahor, Dissentio animo.

C. Ἐναντιογνώμων, vide in Ἀντιγνώμων.

C. Εὐγνώμων, ονος, ὁ & ἡ, Æquus & bonus vir, Vir probæ mentis præditus. Est enim εὐγνώμων (inquit Æschines) ὁ τὰ βέλτιστα σωφρόνως. Hæc Bud. qui etiam subiungit ex Aristotele, Ethic. lib. 6, ἣν ἡ καλουμένη γνώμη, καθ' ἣν ἐπιγνώμονας, καὶ ἔχειν φαμὲν γνώμην. ἡ τὸ ἐπιεικὲς ὀρθὴ κρίσις ἐστίν. σημεῖον δέ. τὸ γὰρ ὀπιεικῆ, φαμὲν τὸν συγγνωμονικὸν, ἢ ὀπιεικείς, τὸν ἔχειν δεῖ τινα συγγνώμην. Quo in loco vnus ex recentioribus interpretibus vertit ἐπιγνώμονας, In sententia dicenda moderatos: alter, Bene sentiẽtes. (Atq; vt obiter & NOMINIS Γνώμη vsus hicquoq; obseruetur, pro ἔχειν γνώμην hic habet Sententia præditi: ille, Sententia dicenda valere) at verò nomini ὀπιεικὴς eam interpretationem dat vnus quam Bud. voci ἐπιγνώμων. itidem enim reddit æquum & bonum virum. Prior autem ille interpres vertit virum bonum & moderatum. Ego quidem certè alicubi cum Budæo verterem ἐπιγνώμων Æquus & bonus vir. (quanuis & alia interpretatio posse afferri videatur, paulo aptior, de qua mox dicam) sed hoc in loco videtur ista interpretatio reseruanda fuisse nomini ὀπιεικὴς, præsertim qui vocem illam ἐπιγνώμων examinet Aristoteles subtilius, & ad ipsum etymum reuocet. Cui tamen in eo minimè assentior, quòd ex nominibus συγγνώμων & συγγνωμονικὸς probare vult quæ dicit. Neque enim eadem est illius quæ horum ratio: quum hæc verbi συγγινώσκω naturam (vt ita dicam) accipiant, ceu verbalia. Sed hoc more suo facit Aristot. vt in examinanda vi vocabulorum grammaticam analogiam parum curet. Verùm vt hoc sermone omisso, tandem & meam de interpretatione nominis ἐπιγνώμων sententiam proferam, existimo ἐπιγνώμων melius posse reddi Æquus rerum æstimator, Qui ex æquo & bono res æstimat. Ita enim interpretando habeo nominis etiam γνώμη hoc compositio incluſi rationem: & quidem significationem ei tribuendo illam quam & Aristoteles, quum κρίσιν ὀρθὴν ἔχειν dicit. Sed à Bud. in Lex. ἐπιγνώμων redditur etiam Qui fidem bonam agnoscit, item Candidus. quod tamen aliis potius vocibus Græcis exprimi puto. Xen. τοῖς ἐπιγνώμοσιν opposuisse videtur τοῖς φιλαυτίοις, quum scripsit, χρὴ πειρᾶσθαι τοὺς τῶν φιλαυτίων φεύγειν καὶ τοῖς ἐπιγνώμοσιν διώκειν. In v.l. ex Plut. in Numa, ἐπιγνώμων λόγος, Haud absurda ratio. Cæterùm non tantùm de persona dicitur ἐπιγνώμων, verumetiam de re. Athen. lib. 12, ὁ δὲ Λύκος παῦε ἁβδηλείως καὶ ἐρωτικῶς, λεγόντων τινῶν ὡς ἀγνώμονα εἴη ποιήσας ὁ Ἀλκιβιάδης, Οὐ μὰ Δί', ἔφη, ἀλλ' ἐπιγνώμονα. ἔχων ἐξουσίαν ἅπαντα λαβεῖν, τὰ ἥμισυ κατέλιπεν. (vbi videri possit deesse particula τὸ post ἔχων. nisi quis malit καὶ τὸ ἔχων &c. Quinetiam articulus ἐς cõmodè præfigeretur participio ἔχων) Quòd si ἀγνώμονα hic reddas Iniqua siue rem iniquam, necesse fuerit ἐπιγνώμονα vicissim interpretari Æqua, siue rem æquam. Sed quomodo dicitur æquum facere qui aufert quæ sua non sunt, etiamsi dimidiam duntaxat partem auferat eorum quæ auferre potuit? In nostro autem sermone Gallico vocem habemus exprimendæ significationi huius vocis valde accõmodatam: videlicet Raison: qua vtrobique apussimè vti possumus. Eo-

dem enim modo ſiquis de quopiã quereẽs quòd abſtulerit quæ ſua non eſſent, dicat, *ἀγνώμονα πάσχεις*, *Il a fait contre droit & raiſon*: reſpõdebitur cõtrà, ab eo qui iocari volet, *Mais au contraire il s'eſt mis à raiſon, car ayant la puiſſance de prendre tout, il n'a pris que la moitié*. Hoc autẽ loquẽdi genus *Se mettre à raiſon*, eſt potius Ex æquo & bono agere, quàm Æqua agere. Hinc ADVERB. *Εὐγνωμόνως*, Ita vt æquus rerum ſis æſtimator, Ita vt æquum & bonum virũ te præbeas, Ita vt ex æquo & bono agas. Has enim periphraſes ad bene exprimendam vim huius aduerbii neceſſarias eſſe puto. Redditur alioqui & aliis modis. Nã Bud. bona fide aliquid facere, ait eſſe *ἀγνωμόνως πράττειν καὶ ὀπτικῶς*. Idémque in Lex. *ἀγνωμοσύνειον* vertit Modeſtius: in iſto Luciani loco, *ἐπεὶ δὲ οὐδὲν εἶχον ἀληθὲς ἰσχυρὸν, ὅτι τὸ ψεῦδος ἐτραπόμην, πολλῷ τοῦ ἄλλου ἀγνωμονέστερον. κἂν γάρ τι ἀληθεύων λέγω, ὅτι ψεύδομαι*. Multò modeſtius quàm alii. nam hoc ſaltem verè dico, quòd mentior. Is certè *ἀγνωμονέστερον* quàm alii facit aliquid, qui *ſe defraudarit meum*. (ſicut paulò antè oſtendi vocabulum *ruſum* interpretationi nominis *ἀγνώμων* optimè conuenire) At Modeſtius non video quomodo exprimendæ huic rei aptum eſſe poſſit: cenſerémq; potius eum *ἀγνωμονέστερον* facere aliquid à Græcis dici quem Latini dicerent maiorem rationem habere eius quod ius & æquum poſtulat. Atque hæc à me lector habeat, dum meliora aut à meipſo aut ab alio proferantur. Aliam apud Lucianum ſignificationem habet iſtud aduerb. vbi dicit *φέρειν ἀγνωμόνως*. Tale enim eſſe videtur quale Latinis Æquo animo ferre. Locus eſt in dialogo Alex. Annib. & Scipionis, *καὶ ἰδιώτου ἐμαυτὸν παρέχον, καὶ καταδικάζοντα ἑαυτὸν ἀγνωμόνως τὸ πρᾶγμα*. Dicam autẽ de hac ſignificatione & in verbo *Εὐγνωμονῶν*. Nunc de NOMINE *Εὐγνωμοσύνη*. quod eſt Æquitas animi & probitas, Bona mens. Itẽ, Virtus ea quæ beneficium & fidem bonam agnoſcit, vt Bud. reddit. Quidam interpr. etiã Æquanimitas, & Candor. (Vtitur Æſchines in Cteſiphontem) At VERBVM *Εὐγνωμονῶ* idem interpr. Fidem bonam agnoſco: hoc in loco Plutar. in Conſol. ad Apoll. *οὐδὲ γὰρ οἱ πραττόμενοι (καθάπερ εἰώθαμεν λέγειν τὰ λάκκας) ἀπαγορεύομεν ἡμᾶς αὐτοὺς, δυσχεραίνοντες ὅτι τῇ δίκῃ δώσουσι, εἰ πᾶν ἀγνωμονοῦσι*, Si quidem ũdem bonam agnoſcant, Si ſint bonæ fidei debitores. (Ego *ἀγνωμονεῖν* eſſe puto aut idem aut proximum ei quod Latini dicunt Ex æquo & bono agere: licet in illo Plutar. loco interpretationem illam non improbem. Inuenitur autem apud eundem ſcriptorem in lib. De Socr. dæmonio, *οὐδὲ γὰρ ἰατρὸν αὖθις σιδήρου καὶ πυρὸς ἐπιχειροῦμεν τὸ νόσημα παύσειν, ἀγνωμονοῦντες ἂν, οἶμαι, τιμωρεῖν ἢ ἀπηνῶς βιαζόμενοι*. vbi *οὐδὲ γὰρ ἀγνωμονοῦντες* putem reddi poſſe, Haud æquum facias, vel faceres: aut etiam, rem minimè rationi conſentaneã. Senſus enim hic eſt illius loci, Neque enim æquum faceres, opinor, ſi medicum qui abſque ferro & igni ſanaturum ſe morbum polliceretur, ſecare aut vrere cogeres) Idem interpr. etiam Æquo animo eſſe, necnon Tolerare: ſed exemplum nullum affert. Poſſet alioqui referri hæc ſignificatio ad illud *ἀγνωμόνως φέρειν*, de quo paulo antè dictum eſt: aut certè illud huc referri.

Ἄγνωμον autem in neutro genere, (ſicut *ἄγνωμον* habuiſti ſuprà) Plut. De def. orac. *ἀλλ' ἴσως τὸ λέγειν ἐκεῖ μὴ παρόντας, οὐκ ἄγνωμον φαίνεται*. quæ Turn. vertit, Sed in abſentes declamare, animi fortaſſe non ingenui nec æqui eſſe videatur.

C. *Ἰδιογνώμων, ονος, ὁ & ἡ*, Qui ſibi propriam & peculiarem ſententiam habet. Bud. quum de hoc compoſito nihil aliud dixiſſet, quàm eſſe fere idem quod *αὐτογνώμων*, aliquanto pòſt apud Ariſtot. *ἰδιογνώμονας* vertit, Qui ex ſuo arbitratu priuatóque ſenſu ſtatuunt. Locus autem eſt hic, Ethic. 7, cap. 9, *εἰσὶ δὲ ἰσχυρογνώμονες, οἱ ἰδιογνώμονες, ἢ οἱ ἀμαθεῖς ἢ ἄγροικοι*. Vbi *ἰδιογνώμονες* vnus ex recentioribus interpret. vertit, Qui præcipuas quaſdam ſibi ſententias in animũ induxerunt: alter, Qui ſuas quaſdam habent ſibi opiniones ac ſententias. Quæ interpretatio magis mihi placet quàm altera, propter vocem præcipuas: quippe quæ nominis illius ſignificationem reſtringere videatur. Vide compoſ. *Ἰσχυρογνώμων* quod proximè ſequitur.

C. *Ἰσχυρογνώμων, ονος, ὁ & ἡ*, Obſtinatus in ſua ſententia, ſiue pertinax. Bud. tamen propoſitum dicere maluit quàm ſententiam: interpretans, Peruicax, tenáxque propoſiti. Sed in loco Ariſtot. *ἰσχυρογνώμονες* reddit ſimpliciter Peruicaces. Quidam interpr. Pertinaces. Dixerat autem Ariſtot. paulo ante locum in *Ἰδιογνώμων* allatum, *ἐνιοὶ δὲ πρὸς αἱ ἁμαρτάνουσι τῇ δόξῃ. εἰσὶ δ' οἱ καλοῦσι ἰσχυρογνώμονας, ὡς δυσπειστοι καὶ οὐκ ἀμαπειστοι*.

HINC EST *Ἰσχυρογνωμοσύνη*, Pertinacia ſeu peruicacia in ſua ſententia. A Bud. redditur Propoſitum tenax & validum. nam hæc Ioſephi, *παρέχεται δὲ καὶ πικρίαν τῆς τῶν Ἰουδαίων ἰσχυρογνωμοσύνης τὴν περὶ τὸν νόμον ἑκάστους*, vertit, Propoſiti tenacis & validi circa legem obſeruandam.

C. *Λεπτογνώμων, ονος, ὁ & ἡ*, Cuius ſubtilis eſt ſententia. In v. l. Subtilis, Acer, Argutus. Puto extare hoc compoſitum apud Ariſtoph.

C. *Μαλακογνώμων, ωνος, ὁ & ἡ*, Qui molli eſt mente ſeu animo, id eſt miti. Vtitur Æſchylus, & quidem in Prom. ſi beñe memini.

C. *Μεγαλογνώμων, ονος, ὁ & ἡ*, Qui magno eſt animo, Qui animo ſeu mente res magnas cõcipit. Redditur etiam Qui eſt animo excelſo. In v. l. ex Xen. in fine Œcon. affertur *μεγαλογνώμονες ἄρχοντες*, de iis qui ingenioſi & prudentes ſunt. Sed non ſatis attentè conſiderata fuerunt illius verba: qui quum dixiſſet *ἀλλ' εἰ καὶ [ἄρχοντες] δύνωνται ἐμπεῖσαι τοῖς στρατιώταις ἀνωλυσπήτους τῷ σώματι καὶ τῷ δόξῃ καὶ πάντες κινδύνου, εὖπες δὴ δίκαιος ἂν εἴης καλεῖν μεγαλογνώμονας*: subiunxit, paucis interiectis, *καὶ μέγας πάντως ἂν εἴης αὐτῷ ὃς ἂν μεγάλα δύνηται γνώμῃ διαφέρεσθαι μᾶλλον ἢ ἡσσᾶσθαι*. Nam hic *μέγας* ponitur pro illo *μεγαλογνώμων*: ad vitandam enim huius compoſiti *μεγαλογνώμων* repetitionem, hoc ſimplici vtitur. Id autem ex eo apparet quòd dicat *μεγάλα τῇ γνώμῃ διαφέρεσθαι*. Niſi forte quis dicere malit quem *μεγαλογνώμονα* vocaſſet, voluiſſe vocare abſolutè *μέγαν*, perinde ac ſi diceret, eũdemũ eſſe *μέγαν* qui eſſet *μεγαλογνώμων*. Verùm vtrolibet modo ſe res habeat, *μεγαλογνώμονα* non poterimus dicere vocari ab illo eum ſimpliciter qui ſit ingenioſus & prudens, ſed qui ingenio ſuo ſeu prudentia ad res magnas gerendas vtatur: ſi tamẽ *γνώμην* ita hîc interpretari debemus.

Μεγαλογνώμων, Qui grandibus ſententiis vtitur. vtquidem interpretatur Budæus, afferens Philoſtrati locum in epiſtola ad Iuliam Auguſtam (hæc enim reponenda pro Iulium Auguſtum) vbi de Gorgia loquens, ſcribit, *Κρίτιας δὲ καὶ Θουκυδίδης οὐκ ἀγροῖται τὸ μεγαλόγνωμον καὶ τὸ ἐρρωμένον περὶ αὐτῷ κεκτημένοι μιμησιωνται δὲ αὐτοὺς τὸ εἰκῆ, ὁ μὲν, ὑπ' ἀγλωσσίας, ὁ δ' αὖ, ὑπὸ ῥώμης*. Verùm hoc exemplum non vſquequaque conuenit: quum non dicatur hîc à Philoſtrato aliquis *μεγαλογνώμων*, ſed ſubſtantiuè *τὸ μεγαλόγνωμον*, pro *ἡ μεγαλογνωμοσύνη*, id eſt Granditas ſententiarum, vt Cic. dixit granditatem verborum. Obſeruandus eſt porro iſte vſus nominis *γνώμη* in hoc compoſito, qui haud facilè in aliis reperiatur.

Μεγαλογνωμοσύνη, ης, ἡ, Magnitudo animi, Magnus animus. Aut certè, Animus magna cogitans, ſiue gerendis rebus magnis deditus: reſpiciendo ad ea quæ Xenophõ de voce *μεγαλογνώμων* tradit. Alioqui eadem prorſus interpretatio videri poſſet huic nomini *μεγαλογνωμοσύνη* conuenire quæ & *τῇ μεγαλόψυχα*: ſicut *τῇ μεγαλογνώμων* eadem quæ *τῇ μεγαλόψυχος*.

C. *Ὁμογνώμων, ονος, ὁ & ἡ*, Qui eiuſdem eſt ſententiæ. Vnde VERB. *Ὁμογνωμονέω, ῶ*, Eiuſdem ſum ſententiæ, Idem ſentio, Conſentio, Aſſentior. Nec dicitur ſolùm *ὁμογνωμονεῖσθαι*, ſed interdum & cum accuſatiuo: vt *ὁμογνωμονεῖσθαι καὶ τοῦτο* apud Xenoph. Hoc quoque tibi aſſentior: vel potius, de hoc quoque. Alioqui dicitur etiam *ὁμογνωμονεῖσθαι περὶ τούτου*. vt legimus apud Ariſtot. Ethic. lib. 9, *οἱ δὲ περὶ ὁτουοῦν ὁμογνωμονοῦντες ὁμονοεῖν φασίν, οἷς περὶ τὴν οὐσίαν. οὐ γὰρ φιλικὸν τὸ περὶ τούτου ὁμονοεῖν*. (vbi obiter obſerua etiam, licet VERB. *Ὁμονοῶ* interdum ponatur pro *ὁμογνωμονῶ*, vt hîc

αὐτὸ τοῦτον ὁμονοεῖν: propriè tamen latius patere: vt patet etiam ex proximè sequentibus, ἀνὰ πᾶν πόλις ὁμονοεῖν φασιν, ὅταν περὶ τῶν συμφερόντων ὁμογνωμονῶσι, καὶ τὰ αὐτὰ προαιροῦνται, καὶ πράττωσιν, τὰ κοινῇ δόξαντα. At verò ὁμογνωμονεῖν ἑαυτῷ dicitur aliquis ab eodem pro Constare sibi: cui opponitur is qui secum dissidet ipse, vt loquitur Flaccus. id est ἑαυτῷ διαφέρεται. Cic. quoque dicit A seipso dissidere, secumque discordare. Locus Aristot. est Ethic. 9, ἔοικε γὰρ (καθάπερ εἴρηται) μάτηρ εἶναι φιλία τῇ πολιτικῇ· καὶ ὁ νομοθέτης τοῦτ' ἐθέλει. οὗτος γὰρ ὁμογνωμονεῖν ἑαυτῷ, καὶ τῶν αὐτῶν ἐρίζεται καὶ πᾶσαν τὴν ψυχήν.

Πολυγνώμων, ονος, ὁ & ἡ, Qui est multi consilii. Hoc enim significare videtur γνώμη in hoc composito, potius quam id quod in præcedentibus. Vulgo tamen ex Platone affertur, tanquam pro multum perito seu multarum rerum perito: quippe qui ei opponat ἀγνώμονα pro imperito. Tunc certè γνώμη alium vsum habebit quàm in vllo præcedentium: vel aliam huius compositi quàm illorum esse formationem dicendum erit. Platonis autem locus est hic in Symposio, πολυνικοι γάρ σοι γνώσθωσαν αὐτοὶ διδάσκαλοι, πολυγνώμονες τῇ δοξούσῃ, ἀγνώμονες ὡς ὅτι τὸ πᾶν ἔστιν, ἢ χαλεποὶ ξυνεῖναι, δοξάσοντες μανίαις αὑτοὺς σοφῶν.

Γνωμίδιον, ν, τὸ, Sententiola: vt vertit Bud. in hoc Equitum Aristoph. loco. Ἢν γὰρ μαθωσιν, ταῦτα ταυτὶ καταπάσσω βουλευμάτων καὶ γνωμιδίων καὶ νοῆσαι. Redditur etiam Ranuncula, afferturque & ex aliis eiusdem comici locis.

Γνώμων, ονος, ὁ vel ἡ, Cognitor, seu Cognitrix, Index. Xen. Apomn. lib. 1, πῆς δ' οὐκ ἂν αἴσθοιτο ἐν γλυκέσιν ἢ πικροῖς, εἰ μὴ γλώττῃ γε ταῦτα γνώμων ἐπιγένοιτο; Vbi non verear reddere etiam Diiudicatrix, aut Exploratrix. Itidémque apud Plut. in lib. De prud. anim. ἀλλὰ τοιοῦτον γνώμονα τῆς τῶ παιδὸς φύσεως, verterim γνώμονα, exploratorem. Quibus in locis γνώμων genitiuum additum habet: sed affertur & γνώμων sine hac adiectione, ex Sophocle, pro σώφρων, id est Prudens. Sic Athenis magistratus erant quidam dicti γνήσιοι, quasi accuratæ diligentiæ ac prudentiæ homines, vt ann. Bud. Idem γνώμονας vertit Inspectores, in hoc Lysiæ loco, pag. 109, γνώμονας πέμψαντες καθ' ἕκαστα σκεψομένους.

Γνώμων, (interdum addito genitiuo ὡρολογίου. vt in hoc Plutarchi loco, in Plat. quæst. καὶ γὰρ εἰ τὴν ὁμολογίαν γνώμονες, οὐ συμμαθηταί μόνοι τῆς σκιᾶς, ἀλλὰ ἴσασιν, ὅργανα χρήσιμα καὶ μέτρα γεγόνασι, μιμούμενοι τὴν γῆς τὸ ὀπτικὸν θεώμενοι τὸν ἥλιον) Stylus horas indicans, Solis vmbilicus, cuius vmbra internoscuntur horæ: quem Latini Græco nomine gnomonem vocant. Ita v. l. ex Plinio, scribente lib. 2, Solis itaque vmbilici (quem gnomonē appellant) vmbra in Ægypto &c. In iisdem exponitur etiam, Veruculum quod stans in medio amutio collocatur ad vmbras indagandas. Vnde & σκιαθήρας dicitur. Vitruu. lib. 1, cap. 6, Collocetur æneus gnomon, indagator vmbræ, qui Græcè σκιαθήρας dicitur. Huius antemeridiana circiter horam quintam sumenda est extrema gnomonis vmbra, & puncto signanda. Deinde &c. Additur ex eodem, γνώμονα esse etiam totam illam machinulam qua vtimur in designandis & metandis vrbium vtis, ad auertendam eis vim ventorum molestam. eiusque fieri mentionem & à Plinio, lib. 18, cap. 34. Est verò & Gnoma, teste Sexto Pompeio, machinulæ genus quæ Græcis γνώμων. Γνώμων (inquit Bud.) rectè redditum est Norma à Laurētio apud Herodotum. Est enim norma Latinè (quemadmodū Græcè γνώμων) pars & geometrici & architectonici instrumenti: qua norma vt recti anguli à geometris, sic lapides ac structuræ orthogonæ, id est rectis angulis exactæ, ab architectis & fabris deprehenduntur. Vulgo quadra vocatur, id est squierra: vt καινὸν id quod regula Latinè dicitur. Luc. ἐπιτίθει γὰρ τὸν κανόνα τῷ καὶ γνώμονα τῷ κατ' ἀρετὴν βίου, Qualem oportet canonem & gnomonem esse vitæ secundum virtutem degendæ. Item, ὁ γνώμων, φασί, καὶ ὁ ὄρθιος κανὼν τῆς ζυγοστάτου.

Γνώμων, Dens pullinus, quòd sit ætatis in iumentis index. ὁ ὀπτικὸν ὀδούς, τὸν πλησίον τῶν γομφίων, inquit Pollux. Frequentius tamen plur. num. γνώμονες, quod & apud Xenoph. extat, de equis. Hinc ἀγνώμονες & λειπογνώμονες equi dicuntur annosi, aut certe nō amplius iuuenes, vtpote qui γνώμονας amiserint. Quibus opponuntur ἄδοντες, qui eos nondum amiserunt. q.d. qui eos non eiecerunt. Sed equus dicitur quidem Ἀγνώμων (de qua significatione huius vocabuli simulque de cæteris quas à nomine γνώμη accipit, dictum & suprà fuit) quasi Non habens gnomones, Carens dentibus qui gnomones appellantur: AT VERO Λειπογνώμων sonat. q.d. Quē deficiunt gnomones, Destitutus dentibus qui gnomones dicūtur. Ita enim malo quàm, Qui reliquit gnomones. Vtrunq; autē apud Pollucē leguur coniungentem, πλησίον ὀπτῆρος, & γνησιώτης & ἀγνώμονες, λειπογνώμονες. Sed Germanica editio habet γνησιώτης, ἀγνώμονες, λειπογνώμονες, sine σ. errore forsitan nato ex quadam notula, quæ quum nihil aliud valeat quàm ς, existimata fuit valere ες. Vtut sit, errorem illum sequentia, vel potius ex eo occasionem alius sumentia vulg. lex. annotant in voce Λειπογνώμων, dentes illos de quibus dictum est, γνώμονα plurali numero dici. Atque vt ad Pollucem redeā, idem λειπογνώμονα vsurpari vult & παρὰ Δημοσ. Ita enim scribit, τὸν ὑπὲρ τὴν ὀπτῆρα ὀδόντα, ὅταν μὲν ἀμβλὺν, ἤδη ἀφίησιν. ὅταν δὲ ὀπτὴρ ἀφῇ (ὃς καὶ ἀφίλιππος ἐκαλεῖτο παρὰ τοῖς παισὶ) ὅταν λειπογνώμονα. His porro compositis est addendum COMPOS. Ἀπογνώμων, eiusdem fignificationis, sed mihi sanè suspectum. Quum enim apud Suidam in Ἀζολόπωρ legamus, καὶ ἀπογνώμονας, τοὺς ἀπογηρακότας, & his verbis subiungatur, ὡς ἐλλείποντι τῷ γνωσόμενοι suspicor enim λειπογνώμονας non ἀπογνώμονας scriptum reliquisse. vel (quod mihi magis fit verisimile) eum post ἀπογνώμονας addidisse λειπογνώμονας dicendum est. De hoc certe cōpositro ne dubitemus facit Hesychius, (præterquam quòd præpositio κατὰ in nonnullis aliis nominibus officio α στερητικοῦ fungitur) apud quem legitur, ἀπογνώμων, ἀπροβούλευτος παίστας τοὺς ὀδόντας, καὶ μὴ ἔχων δι' οὗ γνώσεται.

Γνωμονικὸς, οὐ, ὁ, Peritus, Sciens, Doctus, vt reddit Bud. asserens ex Xenoph. Apomnem. lib. 4, ἀλλὰ μὴν ἀρχιτέκτων βούλει γε εἶναι, γνωμονικοῦ γὰρ ἀνδρὸς καὶ τοῦτο ἐστί. Videtur alioqui γνωμονικὸς aliam potius ἀπὸ τοῦ γνώμονος significationem accipere: velut quum idem in Annot. γνωμονικὴν esse scribit partem astrologiæ quæ solariorum discriminatis vmbris horas gnomone pernotat. (Afferuntur enim ista ex eius Annot. vbi alioqui & hæc verba inuenio, Gnomon pro vmbilico solis: à quo ars γνωμονικὴ dicta, quæ solariorum rationem perquirit. Et aliquot paginis antè, Solarium autem præter alia significata, locum significat in quo horæ ad solem denotantur, veruto vmbram faciente, vel pinnula. cuius rei inuentionem & rationem γνωμονικοὶ profitentur) Vitr. autem lib. 1, cap. 3, architecturæ partem facit gnomonicen. Partes ipsius architecturæ (inquit) sunt tres, ædificatio, gnomonice, machinatio.

C. ΑΝΑγνώσκω, Agnosco. ἀναγνωρίζω. Aristoph. in Ranis, οὐδέπω με θεσπιδέας, ὅπου κρότους εἶχες, ἀνάγνωθί σ' ἔτι, Latini particula Re compositis verbis addi solita secus vtuntur in verbo Recognosco: (quum alioqui in multis hæc Græcæ propositioni respondeat) nostri autem Galli in illo ipso verbo hunc vsum et particulæ tribuunt, quum dicunt Reconnoistre pro Agnoscere.

Ἀναγνώσκω pro διαγνώσκω, Dignosco, Internosco. Cuius significationis (quam tarissimam alioqui existimo) exemplum extat apud Herodianum, lib. 7, εἰ τὰ βάζοι ἑκάτερα. ἐκεῖνο δὲ σύμβολον εἰς τὸ ἀναγνῶναι τοὺς βασιλικοὺς, ἀπὸ τῆς ἰδιωτικῆς.

Ἀναγνώνω, pro simplici γνώνω. vt in hoc hemistichio Il. τ, — μᾶλλον δέ κ' αὐτὸς αἰτήσω pro ἴσω, inquit Eustathius: vel ἤδειν, ἐπανειλήφαμεν δηλαδὴ τὸ καλεδ. καὶ ἐπίρρωσο δὲ ἔκκ.

Ἀναγνώνω, Suadeo, item Persuadeo. Sed hunc verbi istius vsum Ionicum esse puto, vtpote quem apud Herodotum frequenter repererim, apud cæteros scriptores legere me non meminerim. (licet ex Antiphonte quoque & Isæo afferatur, vt paulo pòst docebo) Eustathius quoque Ionibus adscribendum putauit, quippe qui hæc tradiderit, τὸ δὲ ἀείγω ἴωνες μὴ καὶ ὅτι ποιοῦσι πλάσαι,

πίεσαν, ὡς δηλοῖ καὶ Ἡσύχιος ὁ τὰ, Διαγιώσκειν βασιλέα πραπίδας. Ἢ παρὰ διαπείθειν. Habes autem hunc locum pag. 246 meæ editionis: cui præfixa sunt cum de aliis Ionicis vocabulis, tum de isto quædam, quæ vide. Hoc certè constat, quemadmodum πείθω est vel simpliciter Suadeo, vel Persuadeo, ita etiam διαγινώσκω vtrunque vsum habere. Nam in loco illo, διαγινώσκειν βασιλέα πραπίδας, est potius Suades. tum enim suadebat quod postea tandem persuasit. At pag. 172, circa finem, ἐδόθη δὲ σπίας ἐπὶ παραιτήσασθαι ὑφὸ Λιβύων ὡς ἀμείνονα χώρον ἄξουσι, διαγνῶναι τοὺς πολίτας, non est simpliciter Suaserunt, sed Persuaserunt. Eodémque modo, quum dicit διαγνῶναι Πυθίαν λέγειν, est Persuasit, non simpliciter Suasit. Vbi redditur etiam, Pythiam corrupit ad dicendum. Sed si verbo hoc vti vellem, dicerem potius, Pythiam corrumpens, et persuasit. Itidem διαγνωσθεὶς χρήματα redditur apud eundem, Corruptus pecuniis. Sed & Hesych. διαγνῶ αἰ exp. διαπεῖσαι. Suidas itidem, postquam διάγνωσις exposuit διαγνῶσις, necnon διάπεισις, addit, καὶ διαγνῶσαι ταῦρόν φησιν, ὅτι τὸ διαπεῖσαι. Sed ratio quam subiungit, planè aliena est, meo quidem iudicio. Addit enim, ἐπὶ γὰρ διαγνώσεσιν, τὸ γνῶναι δηλονότι. Illud quoque non probo, vsum hunc verbi διαγνῶσαι, oratorium esse dici. Quanuis enim Harpocration scribat, (nam eò respexisse Suidam suspicor) Διαγνωσόμενος, ἀντὶ τοῦ διαπεισθησόμενος, Ἀνταῖος, Γοργίας, Ἡρόδοτος ἐν τεσσάρσι, non ob duos oratores istos (si verum est eos ita esse vsos) oratorius debet censeri hic verbi istius vsus: sed potius ex Ionicæ linguæ consuetudine mutuatos eum esse dixerim: sicut γνωσιαχεῖν, quod Ionum proprium est, ab iis quoq; qui Attica lingua vterentur, vsurpatum fuisse constat. Sed multo magis mirum videri possit quod apud Erotianum pariter & Galenum legitur: nimirum διαγνῶναι esse ματαπεῖσαι, ματαδιδάξαι, apud Hippocratem. Quum enim hunc scriptorem eadem qua Herodotum lingua vti sciamus, qui fieri dicemus vt alium & quidem tam diuersum vsum huic verbo, vel potius præpositioni hoc in verbo tribuat? Neque tamen video quid aliud statui hac de re possit (si quidem Erotiano & Galeno fidem derogandam non esse censeamus) quam verbum γνῶναι hoc in composito esse quidem itidem πείθειν apud vtrunque: sed in præpositione eos variare, quum vni quidem præpositio διὰ velut superuacanea fit, eodem modo quo διαπείθειν non aliud est quam πείθειν: alteri autem διὰ in hoc cõposito idem significet quod μετὰ in μεταπείθειν.

Διαγινώσκω, Lego. (ea significatione qua dicitur legere librum) Xen. in Symp. τό, τι δοκεῖ σοι ἄμα πορεύεσθαι ἀναγνώσεσθαι χάριεν τι ἢ διαγινώσεσθαι, θαῦμα ὡς ἴσως τι δόξει.

Διαγιγνώσκομαι, Agnoscor, sequendo vsum illum quem habet διαγινώσκω apud Aristophanem. Eam autem significationem sequendo quam obtinet in illo Herodiani loco, esset Dignoscor, Internoscor. ‖Item Persuadeor. vnde διαγνωσθείσαν exponit Suidas διαπεισθεῖσαν, vt dictum modò fuit. Sic etiam participium διαγνωσθεὶς vsurpatur hoc in loco, qui citatur à Suida. (est autem Herodoti, si bene memini) ἢ δὲ διαγνωσθεὶς ὑπὸ τῶν γυναικῶν, ἤρχε οὐκ ὀπίσω ἐμηχανᾶτο ὅτι τὸν ἄνδρα. Sunt qui διαγνωσθεὶς χρήματα vertant Corruptus pecunia: vt & διαγινώσαι corrumpere interpretantur: de qua interpretatione paulo antè dictum à me fuit. ‖Διαγινώσκεσθαι etiam dicuntur quæ sunt scripta, id est legi. Plut. in Public. διαγνωσθῆναι τὰ γράμματα, Literæ fuerunt lectæ, non (vt in v. l. habetur) apertæ sunt.

Διαγνωστέον, aduerb. positionis, Legendũ est. Legere oportet. vnde Διαγνωστέος, veluti gerũdiuum apud Latinos, Legendus. Athen. l. 11, ἀλλ' οὐδὲ τῷ δεῖπνον διαγνωστέον.

Διάγνωσμα, ατος, τὸ, Agnotio, διάγνωσις. Item Lectio, id est Quod legitur. sicur ἄκουσμα Auditio, id est Quod auditur. Synesius. οὐδὲ αἱ αἰτίαι ἦσαν διάγνωσμα ἡμῖν τῶν Πυλαγόρου χαμαιτυπῶν. A Budæo διάγνωσμα exponitur Lectio, item Recitatio, ex Basilio.

Διάγνωσις, Agnotio. ‖Item Lectio, id est Ipsa legendi actio. Plut. De præc. san. ὅταν δὲ αἰσώπου πρὸς γυμνασίου ὄντι, τῶν μὲν ἐξ ἀγορᾶς διάγνωσις. ‖Item Persuasio. διάπεισις, vt Suidas ex Herodoto.

Διαγνώστης, ου, ὁ, Lector. Cuius est munus legere alicui scriptum quodlibet. vt τὸ διαγνώστου τῷ Καισαρείας, apud Plutarchum in Alexandro. Cicero vocem Græcam tanquam Latinam vsurpauit, scribens ad Atticum 1, Puer festiuus anagnostes noster Sositheus decesserat. Reperitur etiam scriptum διαγνωστὴς accentu in vltima, sed malè. Hinc BICOMP. Φιλαναγνώστης, Cupidus legendi, seu Studiosus legendi. Itidemq; VERBVM Φιλαναγνωστῶ, Cupidum esse legendi, Libenter lectitare, ex Diodoro Siculo.

Διαγνωστικός, ὴ, ὸν, Ad legendum aptus, vt quidem exponitur in vulg. lex. Ibidem est etiam NOMEN Διαγνωστικόν, quod interpr. Lectorium, quæ vox minimè Latina est. Videtur autem nomen illud locum in quo legitur significare.

Μεταδιαγινώσκω, De sententia deduco. Vnde pass. Μεταδιαγινώσκομαι: ex quo μαπτὴν ᾠδὴν apud Sophoclem, de quo multa infrà in verbo Μεταγιγνώσκω: quoniam ibi μαπτὴν ᾠδὴν etiam legitur.

Παραδιαγινώσκω, q.d. Iuxtà lego. Aut, Ex aduerso & altrinsecus lego. vt apud Demosthenem, quum duæ leges à duobus leguntur, vt fiat contentio legum & παράταξις ἐκ τῶν ἐναντίων, veluti in oratione aduersus Timocratem, καὶ νόμον εἰσηγεῖσθαι ἄπασιν ἐναντίον, ὡς ἔπος εἰπεῖν, κατὰ τοῦτον εἰσηγεῖται, οὐ λύσας, οὐ δοὺς αὖ λόγον, οὐκ ἀναπεισας οὐδὲν τῶν προσηκόντων. Alibi, παραναγνῶθι, Lege alteram legem vicissim. Æschines, ἐπιμνησθεὶς αὐτοῦ τοῦ σταδίου λαβεῖν, καὶ ὡς νόμος ἐστὶ παραναγνῶναι τοῦτο.

ΑΠΟγιγνώσκω, Non agnosco, Abnuo, οὐκ ἀποδέχομαι, οὐ προσήκομαι. Synes. καὶ ὁ Διονύσιος γέγραπται ἑαυτὸν ἀγνώστως, καταγελάσας τινὸς τῆς φύσεως, καὶ ἀπογιγνώσκω εἰς ἥρωας οἰκειότητα, id est, Naturam humanam ipse damno inopiæ, nec istam agnosco heroicam cognationem. Quod ideo dicit quia cum Proteo comparatus fuerat. Hæc Bud. Videtur autẽ sic accipi ἀπογιγνώσκω & in hoc Plut. loco, vbi eandem quoque habet constructionem: in Romulo, ἀπογιγνῶναι τὴν θεότητα τῆς ἀρετῆς αἴσιον. Sed & cum genitiuo iungitur pro οὐ προσήκομαι, seu ἀποδοκιμάζω, Improbo: vt docet idem Bud. hunc locum Synesii citans, ex epistola ad Troilũ, ὅταν σοῦ δεῖς ἀπογιγνώσκειν προσηκόντως τῶν ἐκκλησιῶν τοῖς νόμοις. i. Iam primùm isti ab hac sorte reiiciendi. Suidas quoque ait ἀπογιγνώσεως genitiuo iũgi apud Demosth. pro ἀποδοκιμάσεως. Est autẽ ἀποδοκιμάζω, Repudio, Reiicio. Eandem significationem habere quidã volunt & in hoc eiusdẽ Demosth. loco aduersus Androtionẽ, ἐὰν μὲν ἀπογιγνῶσκῃ ἢ χαρίζῃ ταύτῃ. vt sit pro Si accusationem hanc reiecerit, rationibus videlicet.

Ἀπογιγνώσκω, pro ἴσως καὶ τὸ μὴ ποιῶν, hoc est, Statui vel statuo hoc non esse faciendũ. Plut. Οὐ πίστεις δὲ Πάρθοις μᾶλλον ἢ τοῖς πρὸ αὐτῶν διαλύειν ἀπογιγνώσκω, φόβον Ἀντωνίου δείσας. Hæc Bud. Sic autẽ cum infin. ponitur & eadẽ, vt opinor, significat verbum ἀπογιγνώσκω, in hoc loco Demosth. ἀπογιγνώσκω βοηθεῖν, Censuit nõ esse ferendũ auxiliũ. & in hoc Plut. in Theseo, ἀπογιγνώσκω πλεῖν. i. Statuit non esse nauigãdum. Quod vulgò exp. Nauigare se pernegauit. Inuenitur itidem cum innn. pro Despero, vt paulo pòst dicetur.

Ἀπογινώσκω, Absoluo. Bud. postquam citauit illum Plutarchi locum vbi ἀπογιγνώσκω ponitur pro Statuit non facere, vel non esse faciendum: subiungit, Simile est ἀπογιγνώσκειν pro Absoluere, hoc est iudicare non esse crimen perpetratum. Demosthenes aduersus Androtionem, ἐμοὶ μὲν ἀπογιγνώσκει, ὅτι τοῖς λόγοις τὸ βουλόμενον ἴσχει. Quo sensu ἀπογιγνώσκω & καταγιγνώσκω inter se opponuntur. Æsch. aduersus Ctesiphontem, μὴν ἀπογνῶτε μηδέν, μήτε καταγνόντες, φοβοῦ ἀκούσας. Sic apud Demosthenem iudices ἀπογνώστης & καταγνώστης inter se opponuntur: item ἀπογινώσκουσαι φυλαί, & καταγινώσκουσαι. Cæterùm varia est huius verbi in hac significatione constructio. iungitur enim & accusatiuo & genitiuo: interdum vtrique simul. Demosthenes, καὶ τοῖς βουλομένοις ἀνδρῶν οὐ καλῶς ἔχει ταύτῃ ἀπογιγνώσκειν τῇ ἐνδείξει. quem locũ affert Budæus, vbi agit de ἀποδιαιτῶ & καταδιαιτῶ quibus iungit ἀπογιγνώσκω & καταγινώσκω. Videtur tamen eadem forma dictum ἀπογιγνώσκειν τῇ ἐνδείξει quia ἀπογνῶναι τῇ γραφῇ in loco eiusdem paulo antè citato. vt vtrobique significet Absoluere ab accusatione.

ne,vel reiicere accuſationem. Cæterùm in his exemplis eſt ἀπογινώσκειν iunctum accuſatiuo rei: at quum dicitur ἀπογινώσκειν τινὰ τῆ ἐγκλήματος,(id eſt Abſoluere aliquem à crimine) iungitur accuſatiuo quidem perſonæ,genitiuo autem rei. (Cui tamen cõſtructioni planè contraria eſt iſta verbi ſynonymi ἀποδιαιτᾶν, apud Demoſthenem, εἴ φασιν ἀδίκως ἀποδιαιτῆσαί μου τὰς δίκας τὸν διαιτητὴν, id eſt, Abſoluiſſe me controuerſiis) Certè Iulius Pollux genitiuo perſonæ iungit,in hac ſignificatione,libro 8, vbi ait ὅτι τῆ κοινωνίου νικήσαντος hæc dici,ἀπέφυγεν,ἀφείθη,ἀπήγετο αὐτῆ τὸ δικαστήριον,ἀπολῆξαι,ἀφῆκεν. Sic apud Gregorium, ἵνα σὺ μαθὼν σεαυτὸν ῥᾳδίως μὴ ἀπογινώσκειν. Lyſias autem dixit ἀπογινώσκειν τινὸς μὴ ἀδικεῖν, pro ἀπογινώσκειν τινὸς τὸ ἀδίκημα. vbi ſcribit,ἐμοῦ πίνων οἱ νόμοι ἀπηγωνίσαντο μὴ ἀδικεῖν. id eſt, Abſoluũt me leges hoc crimine, & inſontem iudicant,vt vertit Budæus.

Ἀπογινώσκω,Renuntio,Valere iubeo, Salutem vltimam dico. Syneſius, ἀπειπαμένῳ γὰρ πάνυ ἱππασίαν ἀπογνωσίου ὄφι ἢ τὰ παιδία. Sic & in tabula Cebetis Thebani, ἀπογινώσκειν τὴν ψευδοπαιδείας. Eſt autem hæc ſignificatio affinis ei qua pro Reiicio ſeu Repudio vſurpatur.nam valedicimus iis quæ reiicimus.

Ἀπογινώσκω,Deſpero. quæ ſignificatio omnium frequentiſſima eſt. Conſtructiones autem habet in ea diuerſas,ſed præcipuè cum genitiuo conſtruitur.Demoſthenes,ἀπογνώναι ἑαυτῶν. Nazianzenus, ἀπογινώσκω ἐμαυτοῦ,Deſpero de meipſo.Plutarch.in Fabio,πέπρακε εἰς τὸν οὐρανὸν ὥρας αἱ αφίρει τὸν σφαῖραν, ὡς γῆς ἀπογνούς. Idem in Alcibiade,φθονοῦμεν δὲ τοῖς ἐχθροῖς,καὶ παντάπασι τῆς παιδείας ἀπογνωκόσι. Syneſius, πιθοῦς ἀπογνώσεσθαι, αἰσχύνῃ ἤδη συνοῦσιν ἡμῖν, Quum deſperaremus ei poſſe perſuadere. Diodorus Siculus de Alexandro loquens, ἐπειδὴ τῶ ζῆν ἀπέγνω. Interdum cum futuro infinitiui, præcedente τῶ,vt in hoc Xenophontis loco,αἰσθόμενοι, ἔδοξε καὶ Κύρῳ καὶ τοῖς ἄλλοις ἀπογνῶναι τῶ μαχεῖσθαι. Nonnunquam'& ſine genitiuo τῶ iungitur infinitiuo. vt apud Plutarchum, ἀπέγνωκαν ἁλίσκεσθαι τοῖς πολεμίοις,Deſperabat fieri poſſe vt &c. Simile eſt ἀπογινώσκω ἀκούσεσθαι, Deſpero futurũ vt audiã. Affertur verò ex Ariſtide præfixa particula μὴ, hoc loco, ἀπέγνω μὴ διαβαίνειν, pro Deſperauit de tranſitu, vel de tranſeundo. Niſi fortè interpretandum ſit potius, Statuit non eſſe tranſeundũ. Lyſias quidem certè iunxit & ipſe infinitiuo, præfixa hac particula, ſed alio ſenſu: quum dixit, ἐμοῦ πίνων οἱ νόμοι ἀπηγωνίσαντο μὴ ἀδικεῖν.quem locum expoſui quum agerem de ἀπογινώσκω ſignificante Abſoluo. Porro ἀπογινώσκω declarans Deſpero, iungitur etiam accuſatiuo. Ariſtoteles Ethic.lib.3,cap.6, οἱ μὲν γὰρ ἀπογνόντες τὸν σωτῆρα, καὶ τὸν θάνατον τὸν ἑαυτῶν δυσχεραίνουσιν. Plutarchus in Fabio, τὸν πόλιν οὐκ ἀπέγνω μετὰ δυστυχίας τηλικαύτης. Idem in Publicola, οὐκ εὐελπίστως ἀπογνοὺς τῆς ἀρχῆς ἀπέλιπε,Quum deſperare cœpiſſet de recuperãdo imperio. Vulgò tamen exponitur, Fruſtratus ſpe recuperandi imperii. Demoſthenes autem dixit ἀπογινώσκω τι,paulo alio ſenſu, videlicet pro Spem nullam in re habeo. nam in epiſtola περὶ τῆς ἰδίας καθόδου ita ſcribit, οὐ γὰρ ἀπογινώσκω ὑμᾶς, οὐδ' ὑπολαμβάνω βλάπτειν οὐδαμῶς,ſperans. Plutarchus ἀπογνώτας vocauit ſine adiunctione, homines quos vocamus *deſperez*:quod ſonat deſperatos. id eſt,quos deſperatio ad perditã quãdam audaciã impellit:in Alexandro,ὅπου συνίζη κινδυνεύειν ἢ πεῖσαι τοὺς αὐθρώπους ἀπογνώτας καὶ μαχίμους συμπαραλαβόντα.

PASS. Ἀπογινώσκομαι Deſperor:ſi vti liceret pro Deſperatur de me. Plut. in Galba, Οἱ Νέρωνος ἀπηγνωσμένα πάντα, Res Neronis prorſus deſperatæ erant. i.in deſperationem adductæ. Vſurpatur frequenter participium præteriti temporis. vt quum ægrotus dicitur ἀπηγνωσμένος,Deſperatus,Conclamatus,Deploratus,apud Lucianum. Et ὑπὸ τῶν ἰατρῶν ἀπηγνωσμένος, Plutarcho in Pericle, A medicis deſperatus. Id eſt, De cuius ſalute medici ſpem omnem abiecerunt.Inuenitur etiam ἀπεγνωσμένη πρᾶξις pro deſperato incepto. id eſt,vecordi ac præcipiti,ſeu veſano. vt docet Budæus, citans hunc locum Herodiani, μὴ προχωρούσης γὰρ τῆς λεωφορούσης ὀπίσω τοὺς ἡνιόχους, αἰσχύνῃ ἠνέσατο τῶ κινδυνεύειν καὶ ἀπεγνωσμένῳ. Gallicè diceremus, Vn acte d'vn homme deſeſperé. Huc pertinet ſuprà,ἄνθρωπος ἀπηγνωσμένος, genus deſeſperatæ.

Ἀπεγνωσμένως, Aduerb.Deſperatè,Per deſperationem.ἀπεγνωσμένως ἔχειν, In deſperationem adductum eſſe, Spem omnem abiicere, Nihil ſpei reliquum habere, Animũ deſpondere.

Ἀπόγνωσις,εως,ἡ,Deſperatio.οἱ ἀπογνώσει ληφθέντες, In deſperationem adducti, vel Ad deſperationem redacti. Interdum genitiuo addito dicitur εἰς ἀπόγνωσιν πάντων ληφθέντες, Quum res omnes in deſperationem adductæ eſſent. Dicitur & ἀπόγνωσις τῶν πραγμάτων,Deſperatio rerum, id eſt Status rerum deſperatus & deploratus, Res deſperatæ.

Ἀπογνώστης, ου,ὁ, ſequendo Heſychium,eſt αἰτίλαπτος: ſicut & ἀπόγνωσις exponit αἰτιλαπτία. Videtur autem αἰτίλαπτος in actiua ſignificatione accipere. vt ſit ἀπογνώστης quaſi Deſperator,id eſt Qui deſperat vel Qui deſperare ſolet.

Ἀπόγνωσια,ας,ἡ, Idem quod proximè præcedens ἀπόγνωσις, ſed non ita regulariter formatum ab ἀπογινώσκω, quin potius eandem formationẽ habens quam ἀγνωσία.Thuc. lib.3. καὶ τὰ πλεῖστα ἁμαρτήσαντες, ὅπως ἀπόγνωσια ἦ τῶ ἄλλῳ ἢ κράτει τῆς γῆς. id eſt ἀπόγνωσις,inquit ſcholiaſtes.Sic μετάγνωσια pro μετάγνωσις habebis infrà.

Διαγινώσκω,Dignoſco,Internoſco,Diiudico,Diſcerno. Hom. Il.ψ, — αὐτὰρ ἐπὶπᾶσι Θρῄκα Πατρόκλειο Μενοιτιάδαο λίζεσθον, Εὖ διαγινώσκοντες, ἀριφραδέα δὲ πέσκετον. Apud eundem in eodem libro legitur hoc verbum, & quidẽ cum eodem aduerbio: Ἀλλὰ ἴδεσθε καὶ ὑμεῖς αἰχμητάων. οὐ γὰρ ἐγώγε Εὖ διαγινώσκω· δοκέει δέ μοι ἔμμεναι αἰνὰ Λύκιοι ἠμὲν ὀιστοπόλοι. Ariſtoph. Pluto, — ὁ δέ μ' ἐποίησεν τυφλὸν, ἵνα μὴ διαγιγνώσκοιμι τοὺς πονηρούς. Idem dixit διαγιγνώσκειν τὸ δίκαιον. Plutarch.in Alcibiade, αὐλοῖς δὲ φυσῶντες αἰσθητὸν σῶμα καὶ ζῶν σωθῆναι δι' αὐτοῦ μόνως διαγνῶναι τὸ προσῆκον. Sic & apud Lucianum, οὐ διαγνοίην ἄν, diſcernere nequeam.Legimus apud eundem, ἀδηλον ἔτι ἡμῖν εἰ ὁ ἀπογνώμων οὗτος οἶδε διαγινώσκειν τὸν ὀρθῶς κρίνοντα.

Διαγνώμων, ονος, ὁ & ἡ, Idem quod διαγνώστης, paulo antè. A Suida exponitur διακριτὴν, & διαγνωστικὸν: apud quem exemplum tibi videndum relinquo.

Διάγνωσις,Dignotio,Diiudicatio.Iſocr.ad Demon.τὴν ἀφανοῦς ἐκ τῶ φανεροῦ ταχέως ἕξειν τὴν διάγνωσιν. Apud eũdem dicitur aliquis λαβεῖν διάγνωσιν alicuius rei: in Helenes encomio, τῶν μὲν σωμάτων οὐ δυνηθεὶς λαβεῖν διάγνωσιν. Apud Thucyd. verò & Demoſthenem legimus πιθῆναι διάγνωσιν pro διαγνῶναι.

Διαγνώστης,ου,ὁ,Diiudicator,Qui dignoſcit,ſeu internoſcit. Vtitur Iſocr. Extat verò apud Lucianum & aliud VERBALE Διαγνωστὴς: in libro De ſaltatione, ἔτι δὲ κρῖναί τι πεπιστεῦσθαι καὶ ἀσκῆσαι, καὶ μάλιστα τὸν ἀληθῆ διαγνωστὴν, καὶ τῶν καλῶς πεπεπαιδευμένων ἐπαινέσαι. Vbi διαγνωστὴν vocari manifeſtum eſt eum qui eſt dignoſcendi & diiudicandi peritus.

Διάγνωμα, τος, τὸ, (ſequendo ſignificationem quæ poſteriore loco data fuit verbo διαγινώσκω) Statutum, Decretum,Scitum. Vel, Deliberatio, Diſceptatio, Conſultatio: vt Budæus vertit, afferens ex Thucydide, οὔτε τοῖς ἀρχαίοις αὖθις τὸν διαγνώματον περὶ Μιτυληναίων αἰτιῶμαι. Extat autem hæc vox & in aliquot aliis eiuſdem ſcriptoris locis.

Διαγνώμων, ονος, ὁ & ἡ, Idem quod διαγνώστης, paulo antè. A Suida exponitur διακριτὴν, & διαγνωστικὸν: apud quem exemplum tibi videndum relinquo.

c.2. Ἐπιδιαγινώσκω, Recognoſco,Iterum decerno.v.l. abſque vllo exẽplo. At verò ſecundum ARCOMED. Προδιαγινώσκω,apud Thucyd.extat,pro Antè conſidero ſeu perpendo, Animo præcipio:lib.1, τῶ δὲ πλείστου τὸν πόλεμον ἐποιοῦντο, ὅσος ἐπὶ αὐτῶ ἡμέτερος προδιαγνοὺς. Apud

Dionyſ. autem Areopag. PARTIC. Προεπιγνωσμένον Bud. vertit, In primis cognitum: ἔγωγε δέ σου προεπιγνώσομαι ὡς οἱ φίλοι &c. Tertium COMP. Συνεπιγινώσκω in iiſdem v.l. redditur Aſſentior. Affertur enim ex Herodoto συνεπιγινώσκω σοι pro Aſſentior tibi: ſed non indicato loco. A

C. Ἐπιγινώσκω, Agnoſco. Thucyd. lib. 1, ᾗ ἐπιστάμενοι ἐμὲ σφᾶς ἐπῆγον, ἵνα μὴ φθάσῃ τῆς δόξης, ἢ καὶ ἐκείνους μεταχειρίσαι τι αἰτήσαν, μὴ ἐπιγνῷ. Iul. imperator in epigrāmate quod luſit in vinum hordeaceum, Τίς πλὴν σὲ Διόνυσε; μὰ γὰ τὸν ἀληθῆ Βάκχον, Οὔ σ' ἐπιγινώσκων τὸν Διὸς εἶδε μόνον. vbi B quidam Οὔ σ' ἐπιγινώσκω vertit Te ignoro: quum multo magis conueniat Nō te agnoſco. Valde propriè vſus eſt Baſilius in epiſt. De vita ſolitaria, ἐπίγνωτε οὖν πῶς ἐπιτηδεύω ὡς ἂν οἱ ἐκ τῶν φίλων παῖδες ἐκ τῆς ἐπιφαινομένης αὐτοῖς ἀνοικειότητος πρὸς ἕκαστον ἐπιγινώσκοιεν. Quo in loco Bud. quoque ἐπιγινώσκειν ait eſſe Agnoſcere, addens & Noſcitare pro illius verbi Agnoſcere expoſitione. Idem in hoc Syneſii loco, (vbi animaduerte participio iungi) εἰ δὲ ἐπιγνώσεις ἀληθινωτέραν κατὰ σοῦ τὴν ὑποψίαν τῆς λήθης διὰ ταύτας μαντείας, itidem reddit verbo Agnoſcere. iſta enim ſic interpretatur, Si agnoſcis vera me cauſa deductum ad hanc ſuſpicionē quod mei oblitus ſis. Sed vbi locū illum Baſilii affert, alios quoque verbi Agnoſcere vſus ineſſe iſti verbo docet: ita ſcribens, Agnoſcere autem verbum multis & aliis verbis à Græcis ſignificatur, non tamen vt vno ipſi verbo omnia Latini verbi ſignificata perinde complectātur. Et paucis interiectis, ἐπιγινώσκειν τὴν τύχην, Parcū agnoſcere: quod iuriſperitorum verbum eſt. Et ἐπιγινώσκειν τὸν κίνδυνον, Agnoſcere periculum. quod venditor facit D ante rei traditionem vel admenſionem, vel appenſionem ſpecierum. Syneſ. εἰ μὲν γὰρ ἡμᾶς ἐλεεῖς ὅτι μήπω φιλοσοφοῦμεν, ἐπιγινώσκω τῷ θρέψαντι τὴν ἀληθειαν. In Pand ita legitur, ὁ τὰ τῶν ἀπόντων διοικῶν, ἐὰν ὅτι ἐπιγινώσκειν αἰσχύνεται τὸν τυχηρὸν κίνδυνον, Qui abſentis negotia gerit, agnoſcere interdum caſum fortuitū cogitur. Hæc ille: ſed fortaſſis locum illum Syneſii his immiſcere non debuit.

Ἐπιγινώσκειν apud Thucyd. non videtur ſolùm eſſe Agnoſcere, (quā ſignificationem manifeſte habet in eo quem ex eo protuli loco) ſed alicubi ſonare quaſi dicamus Poſt excogitare: de illis qui nouū conſilium pro re nata capiunt. E

Ἐπιγνώμη, ης, ἡ, Agnitio. Herodian. lib. 7, δέδοικα γὰρ μὴ ἐπιγνώμη τῶν ἐκείνου πρὸς τὴν τῶν θεραπόντων ἐπιγνώμην, πρὸς πειρωμένους ὡς δυνατὸν τάχιστα, οἷς εἶχον ὑποκειμένοις ξίφεσιν φονεῦσαι. id eſt, Deim ſignis agnoſcendis occupatum, pugionibus quos in ſinu occultos haberent, de improuiſo confoderent, vt vertit Polit. Eſt autem hoc in loco (vt iſtud obiter dicā) ſuſpectus datiuus δέδοικα. Apud Paulum aliquoties ἐπίγνωσις ἁμαρτίας. apud eundem ἐπίγνωσις ἀληθείας. F

Ἐπιγνώμη, accipiendo quidem pro ἐπίγνωσις, eſſet itidem Agnitio: ſed ab Heſychio exponitur δόγνωσις, quo aliud ſignificari vidiſti paulo antè. Bene tamen conuenit hæc expoſitio cum loco Luciani in quo δόγνωσις dicitur περὶ τῷ ἐπιγνώμονος. quem locum in nomine illo Ἐπιγνώμων habebis. Sed idem lexicographus huic expoſitioni aliam præfigit, quæ magis mira videri poſſit. explicat enim per συγγνώμη, quo veniam declarari ſcimus: interdum verò & quod Latini conceſſionem vocant, item indulgentiam, vt ſuo loco oſtendemus. G

Ἐπιγνώμων, ονος, ὁ & ἡ, Cognitor, Inſpector, Qui ad cognoſcendum, iudicandū ſeu arbitrandū aliquid accitus eſt: vt inquit Bud. afferens hunc Luciani locum, ἄδηλον ἔτι εἰ ὁ ἐπιγνώμων οὗτος οἷός δόγνωσκειν τὸν ὀρθῶς κρινοῦντα ἢ μή. Idē in hoc Demoſth. loco, orat. quæ πρὸς Παντάινετον inſcripta eſt, ἐπιγνώμονα τῆς τιμῆς εἶναι τὸν παιδός, vertit, Pretium ſerui arbitrio ſuo conſtitueret & æſtimaret. A Plutarcho autem ἐπιγνώμονες dici teſtatur cognitores & arbitros, ſeu diſceptatores, vt fœciales rerum bellicarum. H

C. ΚΑΤΑ γινώσκω, q.d. Statuo aduerſus, vel Decerno aduerſus: ſequente videlicet genitiuo. Alioqui tamē magis conuenit præpoſitionem κατ' hîc reddere præpoſitione De, (vt alibi quoque ita reddi ſcimus) & tunc verbum γινώσκω ſentiendi ſeu exiſtimandi aut iudicandi ſignificationem potius habet. Neque tantùm dicitur κατεγινώσκω σου, verùm plerunque κατεγινώσκω σου πρό. quod Bud. vertit, Hoc de te iudico & exiſtimo. Affertque ex Demoſthene, οὐ γὰρ αὐτὸ κατεγίνωσκον ὑμῶν οὕτως ὡς τοῦτ' ὢν ἐγὼ ἐπυνθανόμην αὐτὸ πρότερον, οὐδ' ἂν ἐμαυτὸν πείσαιμι, Neque enim hoc arbitrari de vobis poſſum, Neque enim hoc mihi iudicare de vobis perſuaſerim. Ex eo fit vt & dicant, κατεγινώσκω σου ἀμαθίαν, vel κακίαν, vel ῥᾳθυμίαν, & ſimilia, pro Iudico te imperitū &c. vt idē Dem. Pro corona, καὶ μοὶ τοὺς θεοὺς καὶ τοὺς ἥρωας, μηδεμίαν ψυχρότητα κατεγνῶ μηδεὶς, Me per deos immortales nullius ineptum eſſe iudicet. Idem affert ex Thucydide, καὶ τοὺς διαφυγόντας ἔφασαν κατεγνῶσθαι, ἐπειδή τινα καὶ ἐζημίωσαν τῷ θανάτῳ καταγνόντες, ita vertens, Eoſque qui effugerant, morte dignos iudicantes, inſuper pecuniam certam pronuntiarunt, qui eorum quenquā interfeciſſet. Hæc ille. Quod autem attinet ad præcedentem illum locum in quo legitur, καὶ μοὶ μηδεμίαν ψυχρότητα κατεγνῶ μηδείς, ſciendum eſt Polit. in loco ſimili κατεγινώσκειν reddere Arguere, in alio Contemptui habere. Hæc enim Herodiani, καὶ ἑαυτῷ μου δειλίαν κατεγινώσκῃς, vertit, Ita timiditatis me arguere. Iſta autem eiuſdem, κατεγνως τὸ μὲν ῥᾳθυμίας, reddit, Alterum quidem vt deſidem contemptui habuit. Sed ſciendum eſt, interdum quum interpretationi huius verbi adhibemus Latinum Arbitror, aut aliud huiuſmodi, accuſatiuum commodè in verbum infinitiui modi mutari. vt apud Syneſium φυγὴν καὶ δίος ἡμῶν κατεγνῶσι, fugiſſe nos & perterritos fuiſſe arbitrabantur. vel, Fugiſſe nos metu perculſos arbitrabantur. Verùm & cum accuſ. præfixum habente articulum, ex Æſchine affertur, κατεγνωκὼς ἢ αἰσθάνεσθαι τὸ δίκαιον. Sciendum eſt porro κατεγινώσκειν ſæpe reddi verbo Damnare, ſeu Cōdemnare: eāmq; interpr. poſtremo huic loco conuenire, (cum ablatiuo Capite, vel genit. Capitis) ſicut & iſti eiuſdem ſcriptoris, cum ſolo genitiuo, lib. 3, ἵνα ὑμεῖς μὲν εἰδῆτε, δικαίως αὐτῶν κατεγνωσμένους, ἡμεῖς δὲ ἐπ' ἀνωφελεῖ τετιμωρημένοι. Sic verò quum dicitur aliquis κατεγινώσκειν ἑαυτοῦ, reddi poteſt Seipſum damnare, id eſt factum ſuum, vt ille vertit apud Demoſth. κατεγνωκότα ἑαυτοῦ τοῦτον, hunc ſeiptum factumque ſuum damnaſſe. Dixerat autem κατεγινώσκειν ἑαυτοῦ eum quem facti ſui pœnitet, qui factum ipſe ſuum improbat. In v.l. datur verbo γινώσκω, in hoc compoſito, illa ſentiendi ſignificatio cuius facta paulo ante fuit mentio: in hoc Xenoph. loco, τί ἰδὼν τοιοῦτο, ἑαυτὸν κατέγνωκας ἀπόν; ita enim hæc redduntur, Quid agentem vidiſti vt ita de eo ſenſeris? In iiſdem ex Demoſth. κατεγινώσκω σοῦ κακίαν, maluni te iudico. Et ex Phalaride, οὐ μὴν κατέγνωκά γε ὑμῶν τοιοῦδέ τι, pro Nō tamen hoc crimen vobis adſcribo. At verò θάνατον καταγινώσκειν τινός, Capite damnare, ſeu ſupplicii capitalis, in iiſdem redditum eſt, item Adiudicare morti. (Apud Iſocratem cum duplici etiam genitiuo vnà cum accuſ. θάνατον, vbi ſcribit, καὶ πολλῶν μὲν οἱ πατέρες ἡμῶν μηδὲν τοιοῦτο θάνατον κατέγνωσαν. id eſt, Ob id quòd cū Medis ſenſerunt, morte in eos animaduerterunt, Bud.) Verùm conſtructionem hanc cum accuſatiuo rei & genitiuo perſonæ alicubi conuerti ſciendum eſt. vt enim dicitur κατεγινώσκω σου φόνου, ita etiam κατεγινώσκω σε φόνου. Lyſias, οὔτον μὴ καταγινώσκειν φόνου &c. Nō damnare hunc homicidii, Non damnare vt homicidam. Huic autem ſimile eſt apud Latinos Damnare cum accuſ. rei & genitiuo perſonæ: vt apud Naſonem, Parce tuum vatem ſceleris damnare Cupido. Sed quod ad priorem illam conſtructionem attinet, videlicet κατεγινώσκειν τινὸς θάνατον, vel φόνου, ſciendum eſt huic genitiuo inueniri præfixam præpoſitionem κατ', ſed cum accuſatiuo ſignificationem alius generis habente. Affertur enim ex Herodoto, οὐκ ἐβούλοντο καταγνῶναι κατ' ἐμοῦ.

Καταγινώσκω alias etiam conſtructiones habet. Interdum enim huic verbo ſubiungitur infinitiuus: vt apud Thucyd. lib. 3, καὶ οὐδεὶς σου κατέγνω ἑαυτοῦ μὴ οὐχὶ

ἐνοίας τοῦ ὑπολαβόμενος, ἥκειν εἰς τὸ δίκαιον, Ratus seu arbitratus se superiorem non fore. q.d. Concepta aduersus seipsum opinione. Aut certè quasi dicat, Lata aduersus seipsum sententia. Apud eundē cum infinitiuo præs. temporis, lib. 7, pag. 150, meæ editionis, οἷς καὶ αὐτῶν κατηγορεῖσθαι ἤδη μᾶλλον πρέπον ἐστὶ τῇ σφῶν. Ex Platonis autem Timæo affertur cum infinitiuo itidem iunctum hoc verbum, sed præcedente accusatiuo, κατέγνωκα ἐμαυτοῦ μὴ αὐτὸς, μήποτ' ἂν δύνασθαι ἡμᾶς ἐκ ἄνδρας ἐγκωμιάσαι. At in hoc Æschinis loco τοὺς κατηγορήσαντας ἀλλήλων ἀδίκως, infinitiuum quidem habet solum, sed aliam quàm in præcedentibus locis interpretationē admittere potest, videlicet per verbū Damnare, seu Condēnare. Cui loco similis est hic Antiphontis, εἰ μὴ κατηγόρηκεν αὐτοῦ φονῖδαι τὴν κατεῖδε, ἢ μαχαίρᾳ πατάξας ἀπέκτεινεν. His addendū est, licet longè diuersum, quod affertur ex Græcis Bibl. interpr. in lib. Iudith, κατηγωρᾷ τῶ μὴ ἐλθεῖν εἰς ἀπάντην μου. vbi κατηγωρᾷ redditur: Noluerunt: in hac interpretatione, Noluerunt mihi venire obuiam. Sed hunc vsum minimè apud probatos scriptores extare crediderim. Inuenitur interdum καταγνώσκω sequente particula ὡς. vt in illo Demosth. loco quem initio protuli, οὐ γὰρ ἂν καταγνοίην ὑμῶν οὐδέποτε ὡς &c. Quinetiam ex Aristot. Probl. affertur, καταγνῶναι τῷ δούλου ὡς ἐλευθέρας ὄντι, pro Asseruisse liberum qui seruus est. Iam verò & cum participio inuenitur apud Xenoph. & quidem non in malam partē (sicut in omnibus præcedentibus locis) sed potius in bonam: vbi scribit, τοῖς δὲ γνώμην σωφρονοῦσιν ὅτι μᾶλλον ἥμεις, καὶ θᾶττον καὶ ῥᾷον καὶ κάλλιον καταγνῶσι προσέσεσθαι. Quem locum Bud. affert postquā dixit καταγνῶσιν esse Intelligere, seu Percipere.

PASSIVE Καταγινώσκεσθαι itidem aliquis dicitur, vel aliquid καταγινώσκεσθαι ἀπό. Greg. Naz. οἱ καὶ μέθῃ καταγινώσκοντες, quibus ebrietas obiicitur, vt Bud. vertit. Ex eodem affert, μόνον μὴ μικρολογίαν καταγνωσθῶμεν τῷ μικρὰ αἰτῆσαι, ἢ τὰ δίδοντας κάλλια. Sed & καταγνωσμένος sine adiectione affertur à Bud. pro ἥττων δίκης, seu κακῶς κρίνεσθαι. Alterius autem constructionis exemplum est, καταγνωσθεὶς ὑπ' ἀνδρὸς, Capitis damnatus es, siue capite. Itidémque per participium, θανάτου καταγνωσθεὶς πρός. Ab eodem affertur & καταγνωσθῆναι δίκην. ex Antiphonte, Causa damnata: αὕτη δὲ δίκη μὴ ὀρθῶς καταγνωσθεῖσα, ἐγκρατὴς ὄντι τῷ δικαίου καὶ τῷ ἀληθοῦς, id est, Sententia qua iniustè reus damnatus est. Sed & τὸ καταγνωσθῆναι ἀπιστεῖν dicitur aliquis ab Isocrate, in Panath. πῶς μὲν γὰρ ἐκπέσοντ' τὸ καταγνωσθῆναι ἐλπίδες ὑπῆσαν. In v. Lautem post καταγινώσκεσθαι expositum Contemni, affertur ex Polybio, μεγαλείως παρολιγωρῆσθαι καὶ καταγινώσκεσθαι πάντας.

Κατάγνωσις, εως, ἡ, Damnatio, vt interpr. Bud. afferens ex Gregorio, ἀμείλικτον γὰρ κακὸν καὶ αἰτία ἀσωφρόνιστος, καὶ κατάγνωσις ἀσυγχώρητος. id est Damnatio sine clementia. Thucyd. αἱ δὲ ἄδηλοι δι' αὐτὸς οἱ Ἀθηναῖοι δι' κατάγνωσιν ἀδυνασίας σφῶν ἐποιοῦντο πολεμιωτέρους. id est, Propter sui cōtemptum, & ob id quòd eos imbecillitatis & infirmitatis opum damnarent. Hæc ille. Sed ei non attentior in eo quòd verique loco eandem interpretationem tribuit: quum κατάγνωσις in illo quidem Gregorii loco sit omnino Damnatio siue Condemnatio: (sicut & in isto Thucydidis, lib 3, καὶ ἢ μετὰ ψήφου ἀδίκου καταγνώσεως, ἢ χρὴ κτᾶσθαι τὸ κρατοῦν) at verò quum dicitur καταγνῶναι ἀδυνασίας σφῶν, debeamus interpretari hoc verbale, sequendo formam interpretationis quæ verbo καταγνῶσκειν datur, quum dicitur, καταγνώσκω σου ἀδυνασίαν. neque enim aliud est δι' καταγνῶναι ἀδυνασίας σφῶν quàm δι' τὸ καταγνῶναι σφᾶς ἀδυνάτους.

c. 1. Ἀκατάγνωστος, ου, ὁ & ἡ, Qui talis est vt damnari non possit, aut etiam reprehendi, In quem reprehensio non cadit. Paul. Epist. ad Tit. cap. 2, λόγον ὑγιῆ, ἀκατάγνωστον.

c. 1. Προκαταγινώσκω, Antè damno, seu condemno. Luc. in Ioue tragœdo, ἵνα δὲ καὶ οἱ ἀξιοῦντες μὴ προκαταγινώσκειν τοῦ πράγματος, ἀλλὰ πρὸς ἅπαντα ἔτι καὶ Τιμοκλῆς αὐτοῖς ἱερεύσει. Synes. οἱ προκατεγνωκότες αὐτῶν ἀξιοῦσι καθῆσθαι, quum suo se præiudicio iam damnauerint. Et paul. προκατεγνωσμένη δίκη, quæ præsumpta opinione damnata est antequam causa agatur, inquit Bud. afferens tamen ex Demosth. locū in quo activa voce vtitur: in princ. orationis Pro corona, ἔστιν δ' ὅστις τοιοῦτος τὴν μὲν προκατεγνωκέναι μᾶλλον, τὰ δὲ τῆς δίκης ἴσην ἀμφοτέροις ἀποδοῦναι. Sed nullam expositionem huius infinitiui προκατεγνωκέναι affert. Quidam interpr. Nihil præiudicasse: quidā, Nullum præiudicium afferre: quidam, Nihil ex præsumptione contra quenquam iudicare. Ego mallem, Nihil præiudicatū domo afferre. Perinde est certè ac si diceret, Nullam præmeditatam condemnationem afferre. Sed quoniam dicit προκατεγνωκέναι, non προκατεγνώκειν, possit etiam videri sonare, Iam domi & antequam ad audiendam causæ actionem veniatur, præiudicio suo condemnasse. Apud Thucydidem autem cū infinitiuo, in isto libri 3 loco. καὶ δίδωμι οὐχὶ μὴ προκατεγνῶτες ἡμῶν τοὺς λόγους κρείσσους εἶναι τῆς ὑμετέρας, ἔγκλημα αὐτὸ τοῦτο, ἀλλὰ μᾶλλον χαίρειν φέροντες, ὅτι διαγωνιοῦμεν κρίσιν καθεστῶσαν. Vbi προκατεγνῶτες puto esse, Cēsentes, præoccupatis quodā præiudicio animis. Sed & διαγωνιοῦμεν κρίσιν quidam hic exp. προκατεγνωσμένην: vt habuisti paulo ante προκατεγνωσμένη δίκη.

c Προκατάγνωσις, εως, ἡ, Damnatio seu condemnatio quæ fit quodam præiudicio, vel ex præsumpta opinione. Redditur etiam Præiudicatio, item Præiudicium.

C. MET Ἀγνώσκω, Sententiam muto, siue quod decreui, Consilium aliud capio. Qui enim sententiam mutat, & aliud consilium capit, veluti pòst decernit siue statuit. Potest tamen μετά, sicut & in aliis multis compositis, mutandi etiam significationem habere. Interdum verò reddi potest & Resipisco, item Me pœnitet. Thucyd. lib. 3, οὔτε αἰδὼς ἐπέσχεν τοὺς ἐπιόντας οὐκ ἐᾶσαι μεταγνῶναι. Idem lib. 1, ἐν δὲ τῇ ὑστέρᾳ μετέγνωσαν, [οἱ Ἀθηναῖοι] Posteriore autem concione consilium aliud ceperunt, vel Sententiam mutarunt. Idem lib. 3, rursum, καμψῆναι ὑμᾶς καὶ μεταγνῶναι ὅτι ἐπὶ Θηβαίων ἐπέθησθε. Vbi tamen μεταγνῶναι crediderim non itidem absolutè poni, sed iungi cum sequente accusatiuo: sicut & μεταγνῶναι τὴν προδοσίαν ab eodem dicitur libro eodem. Itidem apud Euripidem in Medea, μετέγνων καὶ τὰ πρόσθ' ἁμαρτία. Quibus in locis μεταγνῶναι non possumus reddere Mutare sententiam, nisi accusatiuum qui additur, in ablatiuum, præfixa præpositione De, conuertamus. Veluti si μεταγνῶναι ὅτι ἐπέθησθε (iungo enim cum accus. & hoc in loco, vti dixi) reddamus, Mutare sententiam de eo quod persuasi fueritis facere. Itidémque μεταγνῶναι τὴν προδοσίαν, Mutare sententiam de iis quæ decreta fuerint. Alioqui si accusatiuus Græcus accusatiuo Latino reddatur, contenti esse debebimus verbo Mutare: hoc modo, Mutare quæ decreta erant, siue antè decreta. Sed vt reuertar ad μεταγνώσεσθαι neutraliter positum, sciendum est inueniri etiam μεταγνώσεσθαί τινι, item sine præpositione, μεταγνώσεσθαί τινί. Lucian. in lib. De cal. Πτολεμαῖος οὕτω λέγεται μεταγνῶναι ὅτι τοῖς γεγονόσιν. Sic Herodian. lib. 2, μετεγίγνωσκεν δ' ὅτι τῆς αἰσχύνης ἥττων. Rarior est altera cōstructio cum datiuo, præfixam præpositionem non habente: cuius exemplum est apud Philostr. in epist. 25, κλαίω γοῦν καθ' ἡσυχίαν, καὶ μεταγνώσεσθαί σοι φήσω τὴν τέχνην. His autem locis in quibus datiuum vel cum præpositione vel solum habet, optimè conuenit interpretatio per verbum Pœnitere: licet Polit in ille Herodiani loco, μετεγίγνωσκον reddere maluerit, Pertæsi ac dolentes. Apud Hesychium legitur aorist. PASS. Μετεγνώσθη (ita enim scripsisse putandus est, aut μετεγιγνώσθη, non μετεγνώσθη) quod expon. μετενοήθη. Existimo autem sumptum esse ex Sophocle hoc verbum, in Aiace, pag. 43, meæ editionis. vbi tamen non μετεγνώσθη sed μετεγνώσθη legitur: hoc in loco, δῦτά γ' ἐξ αἰλαπίνων Αἴας μετεγνώσθη θυμῶν Ἀτρείδαις μεγάλων πονείων. Sed quædam exempl. μετεγνώσθη habent. Veram autem lectionem sequutus sit Hesychius incertum est: sic tamen vt alphabetica series pro lectione illa μετεγνώσθη potius quàm pro hac μετεγνώσθη faciat: præterquam quòd expositio quam ei dat, videlicet μετενοήθη, eam comprobare videtur: quòd & hic composito vti voluerit illam præpositionem αἰά habente. Verùm cur multo pòst eandem scripturam ab eo repeti dicemus

Post μεταναστεύω enim expositum μετέρχεσθαι & μετιέναι, legitur μεταγιγνώσκω cum eadem illa expositione. Cui subiungitur, τὸ μετανοῆσαι, ἀναγνῶναι φασί. Quæ verba addita lectionem illam μεταγιγνώσκω apertè & ipsa comprobant: adeo vt existimem priore in loco irreptitium esse μεταγνώσθη, quod ibi sedem inuenerit ratione habita seriei alphabeticæ, quum per errorem prætermissa fuisset syllaba γι. Ad illum autem Sophoclis locum vt redeam, (ex quo non dubium est quin lexicographus ille vocem hanc deprompserit) scholiastes μεταγνώσθη legit, exponens μετενοήθη καὶ μετεβλήθη τὴν ψυχήν. Totius autem loci apud eum est hæc explicatio, ὅπως ἐξ ἀέλπτων καὶ μεγάλων νεικέων ὁ Αἴας μετενοήθη καὶ μετεβλήθη τὴν ψυχὴν τῆς Ἀτρείδαις ἀπὸ τῆς ἔχθρας. Sed (libet enim quædam obiter de hoc loco addere) non placet quòd ἐξ ἀέλπτων iungit cum νεικέων, existimo enim ἐξ ἀέλπτων poni pro ἐξ ἀέλπτου, quod nihil aliud est quàm ἀέλπτως. Quòd autem θυμῶν legit, in eo lubenter illi assentior, præsertim si sequatur τῶν μεγάλων νεικέων, vt ipse bis scribit: quum alioqui, dicens ἐξ ἀελπτίστων μεγάλων τε νεικέων, non τῶν sed τε agnoscat: si tamen hæc quæ subiunguntur, eiusdem sunt: quod vix credo. Legendo autem θυμῶν, ita reddendum censuerim, Deductus est de sententia erga Atridas. Vel, Mutata sententia seu mutato animo factus est alius erga Atridas.

Μετάγνωσις, εως, ἡ, Mutatio sententiæ, vel Pœnitentia. Legitur ETIAM Μετάγνοια apud Sophoclem pro pœnitentia: sed quum sit pro μετάνοια, minimè huc pertinet. Nisi fortè tale esse velimus quale ἄγνοια: cuius formam retinet etiam ἀπόγνοια pro ἀπόγνωσις.

C. ΠΑΡΑγιγνώσκω, Præter ius & æquum statuo, vel Perperam statuo & iudico, vt inquit Bud. afferens ex Xen. ἀπομν. lib. 1, de iudicio Socratis, ἐπεὶ μὲν οὖν ἐν ὃ περὶ ἐμοῦ ὅπως ἐγίγνωσκον, οὐδὲν θαυμάσιον ὑπὸ τούτων περὶ αὐτοῦ παραγνῶναι εἰς δικαστὰς ἐστὶ δὲ ταῦτα εἶπον, οὐ θαυμαστὸν εἰ μὴ τούτων ἐνεθυμήθησαν; id est παρὰ τὸ δίκαιον γνῶναι. Apud Philostratum autem cum genitiuo παραγνωσκούσης τοῦ δικαίου pro [illegible] statuentes: quasi παρὰ [illegible] γνῶσιν τοῦ δικαίου γνωσκούσης. Sed inter hunc locum Philostrati & illum Xenophontis interserit istum Isocratis in Panath. ἕως μὲν οὖν εἰς λόγους ἡμῶν ἐλ... μαθόντα, παραγινώσκοντας δικαστὴν κακιστα ἐπὶ ἑαυτῶν, ἢ διαιροῦντας σὺν ὁ θεός, καὶ καταχρίζοντες, καὶ πάντα ... παραβλέποντες, οὐδὲν ἐφρόντιζον τῶν ἀπαγγελομένων. Sed debuerat potius illis duobus locis tertium hunc subiungere, quum hic alia prorsus sit verbi significatio: videlicet Perperam prælegere & recitare, vt ipsemet testatur, addens tamē, scribi etiam posse παραναγινώσκοντες. Quam ego lectionem longe alteri prætero, imò verò hanc non solam esse genuinam existimo. Apud Synesium tamen putet aliquis fortasse in παραγνοίς aliquam legendi significationem includi: epist. 67, circa finem, καὶ ὡς ταχυγράφοις τὰ αἰνίγματα δοῦναι τῷ τῆς χαρίτων ἐπιτάξαι ἵνα εἰ μὴ τυγχάνεις δεξάμενος τὴν ἐπιστολήν, ἔχεις παραγνοὺς αἰτῆσαι τι καὶ πρός με διαπέμψασθαι τὰ ἀμοιβαῖα. Sed existimo παραγινώσκειν hic habere potius intelligendi significationem: vt sit, Re vtcunque intellecta, quasi videlicet res ea non plenè ex illis quæ αἰνίγματα vocat, intelligi posset, sicut ex ea quam miserat epistola. Quæ tamen à me obiter & ex tempore dicuntur, donec quis aliquam certiorem interpretationem afferat.

C. ΠΡΟγιγνώσκω, Prænosco, Præcognosco. Vel Præscio, Præscisco. Itē, Præsentio, Præsentisco. Hippocr. initio opusculi quod προγνωστικὸν appellatur, προγινώσκων γὰρ καὶ προλέγων παρὰ τοῖσι νοσέουσι τά τε παρεόντα καὶ τὰ προγεγονότα καὶ τὰ μέλλοντα ἔσεσθαι. Thuc. lib. 2, ἐπειδή τε ὁ πόλεμος κατέστη, ὁ δὲ φαίνεται καὶ ἐν τούτῳ προγνοὺς τὴν δύναμιν. Gal. comm. 1, in προγνωστ. Hippocratis, ὡς τῶν δυναμένων πρὸς προειπεῖν αὐτὸ τὸ προγνῶναι. A Petro apostolo dicitur προγινώσκειν qui de re quapiam præmonitus est: epist. 2, cap. 3, ὑμεῖς οὖν ἀγαπητοὶ προγινώσκοντες, φυλάσσεσθε ἵνα μὴ &c. (nisi quis malit post φυλάσσεσθε distinguere) A Paulo autem tribuitur Deo verbum hoc aliquoties, & quidem cum accus. personæ, vt epist. ad Rom. cap. 11, οὐκ ἀπώσατο ὁ Θεὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ ὃν προέγνω. Vbi vet. interpr. vertit Præsciuit: Erasmus, Antè agnouerat: nouissimus interpres, Præcognouit. Crediderim posse etiam exponi, Præscientia sua sibi delegit. Legitur idem verbum eiusdem epistolæ cap. 8, ὅτι οὓς προέγνω, καὶ προώρισε συμμόρφους τῆς εἰκόνος τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ. Secus verò homo hominem προγινώσκειν dicitur ab eodem Apostolo apud Lucam, Act. cap. 26, pro Iam antè cognoscere, siue notitiam eius habere: vbi dicit, προγινώσκοντές με ἄνωθεν (ἐὰν θέλωσι μαρτυρεῖν) ὅτι &c.

PASS. Προγινώσκομαι, Prænoscor, Præcognoscor. Vnde προγνωσθὲν apud Herodianum, Præcognitum: ὅπως τὸ πραττόμενον μὴ προγνωσθὲν ἀνατραπῇ, ne præcognita res omne consilium subuertat, vt reddit Polit. Apud Petrum apostolum, epist. 1, cap. 1, de Christo, προεγνωσμένου μὲν πρὸ καταβολῆς κόσμου, φανερωθέντος δὲ ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων δι' ὑμᾶς: vet. quidem interpr. reddit Præcogniti, sed Erasmus & alter interpr. nō itidem ad verbum, sed rectius tamen, Præordinati.

Πρόγνωσις, εως, ἡ, Prænotio, Præcognitio, Præscientia, Præsagium. De huius vocabuli in arte medica vsu lege Galenum. (qui & πρόγνοιαν pro eo vsurpasse Hippocratem testatur.) Sic de medico dixit Agathias in epigr. Πᾶσαν ἔχων πρόγνωσιν ἐν ἀρχῇ. Hinc etiam medicinalia προγνωστικά, de quibus infrà. Sicut autem verbum προγινώσκειν tribui Deo vidimus, sic quoque πρόγνωσιν ei tribui sciendum est in iisdem Testamenti noui scriptis, & reddi præcognitionem, item præscientiam, necnon prouidentiam.

Προγνώστης, ου, ὁ, Præscius futurorum, Cui est facultas præsciendi futura.

Προγνωστικός, ή, όν, adiect. vt προγνωστικὴ δύναμις q.d. Præsagitiua virtus, seu facultas. id est, Præsagiendi virtus, seu vis, vel præsciendi. Nisi quis præsagitricē vim dicendā potius existimet. Philo De vita Mos. lib. 3, μεταδόντος αὐτῷ τοῦ Θεοῦ τῆς προγνωστικῆς δυνάμεως. Interdū verò προγνωστικὸς, Qui valet facultate præsagiendi, seu præsciendi: vt quum Galenus in hæc verba Hippocratis, δεῖ δὲ τὰ διαιτήματα σκοπούμενον, ὡς οὕτως προσφέρειν, annotat, προγνωστικὸν εἶναι βούλεται τῆς κινήσεως τῶν νοσημάτων, ὅπως ἁρμόζουσαν αὐτοῖς τὴν δίαιταν προσφέρῃς.

Substantiuè autem προγνωστικὸν, Præscitum, vt Plin. loquitur. Extat & opusculum Hippocratis dictum προγνωστικόν. quidam interpr. prænotionum librum.

C. ΣΥΓγιγνώσκω, quasi quis dicat, Simul sentio. Id est, Eadem sentio quæ & alius, Eiusdem sum sententiæ. Thucyd. lib. 7, pag. 58, meæ edit. οἱ δὲ ξυνεγίγνωσκον μὲν καὶ αὐτοὶ οὐχ ἧσσον ταῦτα ἐκείνου, καὶ ἐδόκει ποιητέα εἶναι. vbi schol. exp. τὰ αὐτὰ ἐγίγνωσκον, ὅ ἐστιν, ὁμογνώμονες ἦσαν αὐτῷ. Sed quū addatur accus. ab ipso Thucydide, aptari nō potest ista expositio huic eius loco. neque enim dicere possis, τὰ αὐτὰ ἐγίγνωσκον οὐχ ἧσσον ταῦτα ἐκείνου. Ferri igitur nō possit hæc expositio, sicut nec sequēs, nisi illum dicamus sensum omnium illorum verborum Thucyd. simul declarare voluisse. Verùm quum nō dicat simpliciter Thucydides, ξυνεγίγνωσκον ταῦτα, sed ξυνεγίγνωσκον οὐχ ἧσσον ταῦτα ἐκείνου, otiosa præpositio videri possit. nihil enim obstabat quominus simplici verbo ἐγίγνωσκον vti posset. At in hoc Plut. loco in Coriolano, pag. 415, meæ editionis, συνεγνωσαν οἱ θεοὶ τῷ δήμῳ ἐπὶ τῆς διαλλαγῆς τοῦ Μαρκίου στρατιᾶς, rectè συνέγνωσαν interpreteris Consenserunt, vel Assensi sunt: aut etiam Consentientes dixerunt. quod accedit ad Bud. interpretationem. is enim in simili eiusdem scriptoris loco vertit Fateri: αἱ δὲ ἀκούσασαι συνέγνωσαν βέλτιον αὐτῶν τὸν Κάτωνα λογίζεσθαι περὶ τοῦ συμφέροντος. Sed illi fateri addit Agnoscere.

Συγγινώσκω alium quoque vsum habet, cui fortasse primum locum aliquis dari maluisset. In eo certè vsu itidē præpositio Latina Græcæ respōdet. veluti quum ita loquor, συγγινώσκω ἐμαυτῷ οὐ ποιήσαντι ὀρθῶς, Conscius sum mihi me non rectè egisse. Sic autem vtitur Herodotus isto verbo, pagina 202, meæ editionis, συγγινώσκομεν αὐτοῖσιν ἡμῖν οὐ ποιήσασι ὀρθῶς. Itidémque Gregorius vsus est verbo συγγινώσκειν, sed addito etiam accusatiuo: scribens, ταῦτα γάρ οἱ συνεγνωκέναι κατὰ τῆς ἑαυτοῦ βασιλείας ἀνάξια. At vero apud Appianum

lllllll. iii.

PARTIC. Συγγνωσθείς præfixo articulo, absque vlla adiectione, pro conscio itidem. sed in plurali potius: vt, ληφθέντων τῶν συγγνωσθέντων. Item, βασανιζόμενος εἰς ζοὺς συγγνωσθέντας. (In huiusmodi autem locis possit, vt opinor, οἱ συγγνωσθέντες reddi etiam Coniurationis participes, Sceleris participes) Iam verò vt dicitur non solùm, Conscius sum mihi huius rei, sed etiam Conscius sum tibi: (quo in vsu, licet minus frequenti, & poetico potius quàm oratorio, præpositio vim suam magis retinet. Quum enim dico, Conscius sum tibi huius facti, perinde est acsi ita loquerer, Vnà tecum hoc scio) ita etiam dixit idē scriptor, pag. 148, Ξέρξης δὲ οἱ οὐ συγγνώσεσθαι λέγλν ἀληθέα, quasi quis dicat, Nō cōscius illi veritatis, quod nihil aliud est quàm Conscius illi mēdacii. (Sic tamen vt aliter etiā interpretari quis possit, infinitiuū infinitiuo reddens: videlicet, Nō assentiens ipsi vera dicere, ipsum videlicet) Possumus verò & in vocis PASS. Συγγνώσκομαι interpretatione apud eū vti itidem nomine Conscius: sed in illo priore vsu quo videlicet dicitur Cōscius mihi sum: vbi scribit, ἑαυτῆς συνειδυίμενοι ζῦ), καὶ ζοῦτο ἔχειν, Sibi conscii se inferiores esse. Sic in Thalia, in fine pag. 115, & princ. pag. 116, meæ editionis, ἐπ. δὲ τῷ χρόνῳ σφεδαίνοντος ὁ, τε Πελοπίδης παρῆκε, καὶ συνειδὼς ἑωυτῷ οὐκέτι ζῦ) δυνατὸς ἦν σημήνατε ἐπιβῆναι καὶ διώκειν. Nam hic quoque non video quam vocem inuenire aptiorem possimus quàm illam Conscius: non ignorans alioqui vocem istam de re graviori potius vsurpari, ita vt & magis in malam partem accipiatur: quinetiam genitiuū illi aptiorē esse quàm infinitiuum: veluti si dicas, Imbecillitatis suæ sibi conscius, propter quam obeundis muniis par esse non poterat. Gallicè autem diceremus, *Il se sentoit n'estre plus suffisant pour exercer sa charge.* Et quoniā ab istis Herodoti locis initium sumpsi, alios eiuldem subiungā, in quibus eadem voce sed aliter vtitur. Sciendum est igitur apud eum pag. 147, legi, νῦν μάλιστα συγγνοὺς, χρήσομαι τῇ ἐκείνου γνώμῃ. vbi συγγνοὺς existimo sonare, Postquā mecum reputaui hanc rem, vel considerauī, vel perpendi, seu expendi. (Licet ibi interpres vertat, Agnoscens erratum meum) Sic & pag. 140, in fine, μαθόντες ὡς οἱ ἐν ἡμέτεροι δοῦλοι, καὶ συγγόντες ζοῦτο. Hoc autem in loco, συγγόντες ἀδικήσαι, ὡμολόγησαν, vel significationē istam habere potest, vel certè sumi pro Conscii sibi. in qua significatione habuisti suprà cum participio. Bud. vult συγγινώσκω accipi pro Agnosco culpam & deprecor: sed exemplum nullum affert. Passiuæ quidem voci conuenire videtur ista interpretatio in hoc loco, οὔτε συνειδώσεται, ἥσσόν τι αὐθαδίζοιτο. Ex eodem scriptore affertur, συγγινώσκομαί ζούτου ζῦ) αἴτιος pro In me culpam huius rei esse agnosco. Hesych. συγγινωσκόμενοι exponit αἰσθόμενοι.

Συγγινώσκω in significatione cui malè primus tribuitur locus, (licet vulgo sit vsitata, & apud quoslibet scriptores, excepto tamen fortassis Herodoto, occurrat) est Ignosco, Veniam do, vel tribuo, seu habeo. Tribus autem modis construitur. Nam interdum dicitur συγγινώσκω σοι, sine adiectione: interdum συγγινώσκω σοι ζοῦτο, vel συγγινώσκω σοι ζούτου. Exempla singularum constructionum hæc sunt. σύγγνωθί μοι, Aristoph. Ignosce mihi, Da mihi veniam. συγγνώσῃ μοι, Ignosces mihi, Chrys. De sacerd. Adiecto autem accus. apud Euripidem, συγγνώσεταί σοι τλὼ ἁμαρτίαν. (Sed apud Thucydidem longè alium vsum habet τλὼ ἁμαρτίαν ξυγγνώσαι: pag. 271, εἰ δέ τι ἐν ζοῖς ἀνθρωπίνοις τῷ βίου σφαλοῖεν ἐσφάλησαν, μετὰ πολλῶν, οἷς ἐκ αὐτὰ ἔδοξε, ἐκ τῆς Ἀθηναίων ἰσχὺς ξυναμαθήσεσθαι, τλὼ ἁμαρτίαν ξυγγνῶναι. Vbi schol. exponit, εἴπερ σφᾶς λόγον ἐσφάλησαι, μετὰ πολλῶν συγχήματος. additque, ζοῦτο γὰρ ἔλεγε τὸ, ἁμαρτίαν συγγνῶναι. Quam expositionem sequutus interpres, ita reddidit, Et siquid opinione lapsi sunt, prout in hominum vita contingere solet, tamē cum multis lapsi sunt, quibus fore videbatur vt status Athenien sium propediem everteretur. Sed neque illa expositio, neque hæc interpretatio quæ ex illa profecta est, quid hoc loco significet verbum συγγνῶναι nobis indicant. Qua in significatione quærenda multum me quoque laborare fateor: nihilque aptius mihi in mentem nunc venit quàm vt τλὼ ἁμαρτίαν ξυγγνῶναι dicamus sonare, De peccato consenserunt: vt συγχωρέω σοι ζοῦτο, est De hoc tecum consentio: sequendo significationem quæ antea verbo isti data fuit, allato etiam ex hoc ipso scriptore exemplo. Commodius tamen diceretur, Affines huic peccato seu huic culpæ fuerunt, quàm De peccato consenserunt. Et hæc quidem de isto loquēdi genere haud scio an aliis satisfactura sint, mihi certè parum satisfaciūt) Tertia constructio est cum genitiuo. vt enim dicitur συγγινώσκω σοι τλὼ ἁμαρτίαν, ita etiam συγγινώσκω σοι τῆς ἁμαρτίας. Talē est, συγγινώσκω σοι τῆς ἀναισθησίας. Item, συγγινώσκω σοι τῆς ἀπάτης, quod ex Philostrato affertur pro Ignosco quòd deceptus sis.

PASS. Συγγινώσκομαι, sequendo significationem proximè præcedentem actiuæ vocis Συγγινώσκω, sonat q.d. Ignoscor: pro, Mihi ignoscitur, Mihi venia datur. Aut (si impersonali verbo vti nolis) Veniam consequor. Synes. καὶ οὐκ ἀξιῶ συγγινώσκεσθαι, Nec volo mihi ignosci: seu, veniam mihi tribui, Nec dignum me venia existimo. Sic in Pand. τῶν φονέων τινὲς πεφρενῶνται, καί τινες συγγινώσκονται. Dicitur alioqui & συγγινώσκεταί μοι, Mihi ignoscitur. Videndum autem an huius vsus exemplum sit in isto Xenophōtis loco, lib. 7, pag. 106, meæ editionis, ζούτῳ γὰ μόνῳ συγγινώσκεσθαι ἔφασαν. Philelphium certè verisimile est aliud sequutum esse: quippe qui verterit, Hanc vnam veniam sibi dari postularunt. Nec fortassis improbanda nobis hæc interpretatio fuerit: vt videlicet ζούτῳ non personæ sed rei sit datiuus. & tunc συγγινώσκεσθαι non impersonale fuerit, sed personale, sicut & in præcedentibus locis: vt ita interpretemur magis ad verbum, In hoc enim solo sibi veniam dari dixerunt. id est, in hac vna re.

Passiuum autem PARTIC. Συγγνωσθείς affertur à Bud. in significatione cuius exemplum in ipso verbo non suppetit: videlicet pro Comprobatus, Approbatus, ex Dion. Areop. Item Deprehensus. Ex eodē affert συγγνωσθέντα pro Cognitum.

At Συγχωρέω in signif. actiua potius quàm passiua, vide inter exempla actiui Συγχωρέω, ex Herodoto perita.

Συγγνωστός, ή, όν, Ignoscibilis, (quo vtitur Gellius, Græcam vocem, vt arbitror, assequi volens) Dignus cui ignoscatur, Venia dignus. Plut. in Coriol. pag. 421, meæ editionis, τὸν Μάρκιον ὅμως οὐ πατρὸς ἠξίωσεν, ἀλλὰ συγγνωστὸν, ὅπλα λαβόντα πολίτας αἰχμάσαι. Idem in Marc. pag. 578, οὐ μὴν ἀλλὰ τὸν Πελοπίδαν ποιεῖ συγγνωστὸν ἅμα τῇ τῆς μάχης καιρῷ ζοῦ ζέρμου ὄντα καὶ φοβὸς τλὼ ἄμυναν οὐκ ἀγνῶτας ἀφέρων ὁ θυμός. Vbi perperam superiores editiones habent σύγγνωστον, cum accentu in prima, pro συγγνωστὸν, vt habent in illo priore loco. (Ex Sapient. cap. 6, affertur cum genitiuo, συγγνωστὸς ἔστιν ἐλέους ὁ ἐλάχιστος, pro Conceditur minimo misericordia. Qui vsus à Græci sermonis consuetudine discedit) Itidem aliquid dicitur συγγνωστὸν, Venia dignum. Potiúsque, vt opinor, Gellius aliquid ignoscibile, quàm aliquem ignoscibilem dici voluit. Plut. aduersus Coloten, συγγνωστὰ τὰ Δίᾳ τοῖς λέγουσιν. Item, συγγνωστὰ Atticè pro συγγνωστὰ (vt dicitur ἀδύνατα pro ἀδύνατον, atque alia) Venia dignū est, Veniam meretur, Ignoscendum est: aut etiam Ignoscibile est, sequendo Gellium. Eurip. in Medea, Συγγνωστὰ μὲν ζοῖς σε λυπεῖσθαι χρεών. Ibidem, — εἰ γὰ πᾶσι ἄσπις ἔτι, Σύγγνωσ' αὐτοῖς σοὶ ζοῦτ' ἐφαδεῖν λέγειν, Venia tibi danda est: vel, Venia tibi tribui potest: vel, Dignus venia esse potes.

Huic signif. contrariam habet DICOMP. Ἀσύγγνωστος, Non ignoscibilis, Indignus cui ignoscatur, Indignus venia. Hesychius tamē significationem actiuam dare huic nomini videri posset, (vt idem esset quod ἀσυγγνώμων) quippe qui exponat οὐκ ἔχων συγγνώμην: sed συγγνώμην ἔχειν duobus modis vsurpari videbis. Hinc ADVERB. Ἀσυγγνώστως, Ita vt ignosci nō possit, vel nō debeat, Ita vt venia dari nō possit: vel, danda nō sit.

Συγγνώμη, ης, ἡ, Ignoscentia, vt συγγινώσκω est Ignosco, Sed Latinius Venia. nam Ignoscentia ex Gellio duntaxat affertur. Redditur alicubi & Indulgētia. Variis au-

tem modis vtuntur hoc vocabulo. ex quibus frequentissimi sunt cum verbo ἔχειν, & cum verbo τυγχάνειν: quæ sibi mutuò respondent. Vt enim dicitur συγγνώμην ἔχειν qui veniam habet, id est veniam dat, seu tribuit: ita συγγνώμης τυγχάνειν, (ad verbum, Veniam consequi) cui venia datur. Aristot. Rhet. lib. 2, ὅτι τοῖς μαθοῦσι δεῖ συγγνώμην ἔχειν. ἀγνοοῦντες γὰρ ἁμαρτάνουσιν. Isocr. ad Phil. ἀποβλέποντι εἰς τὴν ἡλικίαν τὴν ἐμὴν δεῖ, ἣ δικαίως ἂν ἅπαντες συγγνώμην ἔχοιεν. In eiusdem Panath. συγγνώμην ἔχειν & ἐπιτιμᾶν inter se opponuntur. Legitur itidem apud Demosth. in Midiam συγγνώμην ἔχειν, necnō apud Thucyd. & Platonem, atque alios. Sed apud hunc dicitur aliquis sibi etiam ipsi συγγνώμην ἔχειν, in lib. De rep. πᾶς γὰρ ἑαυτῷ συγγνώμην ἕξει κακῷ ὄντι, πεισθεὶς ὡς ἄρα τοιαῦτα πράττουσιν οἱ θεοί. Quod autem ad interpretationem Latinam attinet τοῦ συγγνώμην ἔχειν, est quidem ad verbum Veniam habere: sed frequentius occurrit Veniam dare, seu Veniam tribuere. nam illud Veniam habere, ex Fabio duntaxat affertur. Æmulari certè videtur hoc Latinum loquendi genus illud Græcum, & nouitatem aliquam redolet. Cæterùm dicitur etiam πολλὴν συγγνώμην ἔχειν. Plato De rep. lib. 2, πολλήν που συγγνώμην ἔχει καὶ οὐκ ὀργίζεται τοῖς ἀδίκοις. Sic Isocr. in Euagora, καὶ πολλὴν αὐτοῖς ἔχω συγγνώμην. Idem in Areopag. οὓς ἄξιόν ἐστι πολλὴν συγγνώμην ἔχειν εἰ μηδὲν τῶν κοινῶν φροντίζουσιν. Vbi obserua etiam, subiungi particulam εἰ. (Apud eundem, infinitiuo sequente, in Helena, τοῖς μὲν οὖν ποιηταῖς πολλὴ συγγνώμη τοιαύτην ἔχειν τὴν διάνοιαν. Sic apud Plinium, Venia sit, cum infinitiuo: Hæc bello quæsisse venia sit) Hoc quoque sciendum est, addi nonnunquā genitiuum huic loquendi generi συγγνώμην ἔχειν. vt apud Aristoph. in Vespis, διαβαλεῖν ἐθέλω κρατιστόν ἐστι μοι τὸ δίκτυον· Ἡ δέ μοι Δίκτυννα συγγνώμην ἔχοι τοῦ δικτύου. Sic apud Sophocl. πατὴρ τούτων συγγνώμην ἔχει. Paulo pòst autē habebis ex Herodiano, συγγνώμην τῶν ἁμαρτηθέντων. Habet porro verbum ἔχειν, cum hoc accusatiuo συγγνώμην, alium quoque vsum, quo quis passiuè dicitur συγγνώμην ἔχειν, vt contrà actiuè in locis præcedentibus. Sed antequàm de hoc agere incipiam, addam duo loquendi genera quæ itidem Veniam dare, seu tribuere, significant: sed minus frequētia. Ea sunt, συγγνώμην διδόναι & συγγνώμην νέμειν. Hoc συγγνώμην διδόναι cum apud alios, tum apud Polyb. legitur, & apud Herodianum lib. 8, διδόντος αὐτοῖς χρηστοῦ βασιλέως ἀμνηστίαν συγγνώμην τε τῶν ἁμαρτηθέντων. At συγγνώμην νέμειν ex Heliodoro affertur, quod ad verbum respondet Latinis verbis, Veniam tribuere. Non dubito autem quin & aliis minus recētibus scriptoribus in vsu fuerit hoc συγγνώμην νέμειν, (quanuis exemplum in præsentia nullū suppetat) quum συγγνώμην ἀπονέμειν apud Lucianum legatur in Nigrino, συγγνώμην ἀπονέμειν αὐτοῖς τοιαῦτά γε ἁμαρτάνουσιν. μὴ γὰρ ἔχειν αὐτὸν ἐτέρα. Vbi animaduertendum est subiungi participium, sicut suprà infinitiuum vno in loco, in altero autem particulam εἰ, sequente verbo indicatiui modi, præsentis temporis. Potest certè illud participiū in hanc particulam εἰ resolui, sequēte verbo eiusdem & temporis & modi: vt συγγνώμην ἔχειν τοιαῦτα ἁμαρτάνουσιν, perinde sit acsi dixisset, συγγνώμην ἔχειν εἰ τοιαῦτα ἁμαρτάνουσι. Venio ad alterum illum vsum huius loquendi generis συγγνώμην ἔχειν. Vt igitur συγγνώμην ἔχειν dicitur actiua significatione qui veniam dat: (quod Fabius vocat itidem Veniam habere, vt suprà docui) sic passiuè interdum συγγνώμην ἔχει is cui venia datur, qui veniam impetrat: aut certè qui veniam meretur, qui venia dignus est. Plut. aduersus Coloten, ἐχέτω δὲ καὶ τοῦτο συγγνώμην, ὡς λέγουσι, Veniam impetret, Venia donetur. Apud Hermog. autem συγγνώμην ἔχει significat potius, Veniam meretur, Venia dignus est: vbi scribit, χαλεπώτερος ἐστιν ὁ πολίτης ἀδικῶν τοῦ πολεμίου. ὅτι ὁ μὲν διὰ τὸ γένος συγγνώμην ἔχει, ὁ δὲ ἐπιτιμᾶται, διὰ τὸ πολίτης εἶναι, τιμωρεῖσθαι. Hunc certè vsum apud Thucydidem quoque habet verbum ἔχειν cum isto accusatiuo: lib. 3, pag. 98, ἤν τι καὶ ἔχωσί τι ξυγγνώμης ἄξιον, Siqua venia digni sint. Ita enim malo quàm, Siquid venia dignum sit in eis. Quinetiam Euripides ita vsus est in Phœnissis, — καὶ συγγνωστὰ μὲν Γέροντι, τοῦμὸν δ' οὐχὶ συγγνώμην ἔχει, Προδοῦναι πατρίδα παισὶ δὲ, ὥς μ' ἐγείνατο. Vbi συγγνώμην ἔχει nihil aliud est quam συγγνωστόν ἐστι, sequendo præcedens illud loquendi genus. Ex his porro Euripidis & Thucydidis locis vetus esse istud loquendi genus cognoscimus. Nunc de genitiuo συγγνώμης iuncto cum verbo τυγχάνειν: quæ verba respondent illis συγγνώμην ἔχειν, sed habentibus significationem illam de qua priore loco egi: qua videlicet ponuntur pro Veniā dare, seu tribuere. Sonat enim συγγνώμης τυγχάνειν, siue τυχεῖν, Veniam consequi, Veniam impetrare: vel Venia donari, minus ad verbum, sed eodē sensu. Isocr. Areopag. μηδεμιᾶς συγγνώμης τυγχάνειν, ἀλλὰ ταῖς μεγίσταις ζημίαις περιπίπτειν. Idem in Panath. οὐ συγγνώμης τυχεῖν ἀξιῶν ὑπὸ τῶν εἰρημένων. (vbi obserua non genitiuum solum, sed præfixa præpositione ὑπὸ) Apud Thucydidē cum hoc genitiuo συγγνώμης, sequente genitiuo personæ. Affertur enim ex eo, συγγνώμης ὑμῶν τυγχάνειν ἀξιοῦ. Alioqui dici etiam posset, συγγνώμης παρ' ὑμῶν τυγχάνειν. Dicitur quoque συγγνώμην λαμβάνειν à Demosthene, is cui ignoscitur: id est, Veniam accipere: vt vicissim συγγνώμην διδόναι dicitur qui ignoscit: id est, Veniā dare, seu tribuere. His opponitur συγγνώμης διαμαρτάνειν, q. d. A venia aberrare: pro Venia excidere, seu Spe veniæ excidere. Aut simplicius, Veniam non consequi, Veniam non impetrare. At συγγνώμης δεῖσθαι & συγγνώμην ἀπεργάζεσθαι priora sunt quàm hæc συγγνώμης τυγχάνειν vel διαμαρτάνειν. Illud συγγνώμης δεῖσθαι apud Herodianum legitur, lib. 2, ὁ δὲ τὰ μὲν πρῶτα παρῃτεῖτο τῆς ἀρχῆς τὸ ἐπίφθονον, γῆράς τε προϊσχόμενος, συγγνώμης ἐδεῖτο, At ille recusare institit, tanquam rem inuidiosam, nomen imperii: excusare senectutem, veniámque orare. vt Polit. vertit. Illud autē συγγνώμην ἀπεργάζεσθαι ex Polybio affertur pro Facere vt quis ignoscat.

Frequens etiam est συγγνώμη ἐστι, interdum & συγγνώμη, pro Venia dignus est, vel dignū est, (prout postulat locus) Veniam meretur, Venia tribuēda est. Demosth. Pro corona, ἀδικεῖ τις ἑκών; ὀργὴ καὶ τιμωρία κατὰ τούτου. ἐξήμαρτέ τις ἄκων; συγγνώμη ἀντὶ τῆς τιμωρίας τούτῳ. (Qui locus cum isto Thucydidis pulchrè conuenit, libro 3, pag. 96, οὔκουν δεῖ πιστεῦσαι ἐλπίδι οὔτε λόγου πίστει, οὔτε χρήμασιν ὠνητὴν, ὡς ξυγγνώμην ἁμαρτεῖν ἀνθρωπίνως λήψονται. ἄκοντες μὲν γὰρ οὐκ ἔβλαψαν, εἰδότες δὲ ἐπεβούλευσαν. ξύγγνωμον δ' ἐστι τὸ ἀκούσιον. Vbi ξύγγνωμον ἐστι τὸ ἀκούσιον idem valet quod ξυγγνώμη ἐστι τοῦ ἀκουσίου) Idem orator in Mediā, οὐδ' ὁμοίως οὔτε τοῦτο κἀκείνοις συγγνώμην εἶναι φήσουσιν, hunc non eadem qua illos venia dignum esse. Thucyd. lib. 4, pag. 158, ἢ ξυγγνώμην εἶναι εἴ τι ἐναντιοῦνται. Apud eundem cum infinitiuo, libro 8, pag. 279, ξυγγνώμην δὲ εἶναι ἑαυτοῖς περὶ ἀνδρὸς πολεμίου καὶ μετὰ τοῦ τῆς πόλεως ἀξυμφόρου κακόν τι βουλεύειν. Sic lib. 5, pag. 193, εἰκὸς καὶ συγγνώμην dicit, sequente infinitiuo. At Lucillius participium subiunxit, quod eundem quem infinitiuus vsum præstat: Epigr. lib. 2, titulo in auaros: Εἰ μὲν ζῇς ἐλάφου ταναὸν χρόνον ἢ κορώνης, Συγγνώμη πλεῖστον πλοῦτον ἀγειρομένῳ. Atque vt suprà ostendi dici interdum πολλὴν συγγνώμην ἔχειν, ita etiam πολλὴ συγγνώμη dici sciendum est: atque vnum ex Isocrate huius loquendi generis exemplum attuli quum agerem de illo πολλὴν συγγνώμην ἔχω. Cui addi potest ex Demosth. in Mediam, καὶ νὴ Δία αὐτοῖς πολλὴ συγγνώμη, εἰ τοῦτο ἐστι φοβερὸς ἄνθρωπος.

Συγγνώμη (inquit Aristot. Ethic. lib. 6, cap. 11) est γνώμη κριτικὴ τοῦ ἐπιεικοῦς ὀρθή. vbi quidam συγγνώμη non interpretantur nomine illo Venia, sed Moderatio animi & æquitas. Verùm non dubium est quin ibi quoq; nomini συγγνώμη solita interpretatio conueniat. Perinde est enim ac si diceret Aristoteles, quòd nos alicui συγγνώμην ἔχομεν, id prouenire ἀπὸ τῆς γνώμης κριτικῆς τοῦ ἐπιεικοῦς ὀρθῆς, id est, à recta sententia diiudicatrice eius quod æquum est & bonum. Totus autē Aristotelis locus est hic, ἡ δὲ καλουμένη γνώμη, καθ' ἣν εὐγνώμονας καὶ ἔχειν φαμὲν γνώμην, ἡ τοῦ ἐπιεικοῦς ἐστι κρίσις ὀρθή. σημεῖον δέ· τὸν γὰρ ἐπιεικῆ φαμὲν εἶναι συγγνωμονικὸν, καὶ ἐπιεικὲς τὸ ἔχειν περὶ ἔνια συγγνώμην. ἡ δὲ συγγνώμη &c. Quoniam tamen Aristot. ita συγγνώμην in illa sua significatione vsurpat vt interim ad eius originem respicere videatur, & eam ducere à γνώμη: quidam vt hoc sua etiam interpreta-

tione declararent, ἔχειν σοὶ ἔνια συγγνώμια interpr. In nonnullis delictis consensum accommodare: addêres, id esse ignoscere ac veniam dare. Itidémque συγγνώμη quod statim sequitur, Hic consensus, id est venia. Sic συγγνωμονικὸν, Ad consentiendum promptum ac propensum, id est ad ignoscendum. Sed videri possit Aristoteles, in illo quidem ἀγνώμων, ad originem significationis quam habet illud vocabulum respicere, eam ducendo à γνώμη: at non idem in sequentibus illis nominibus facere: sed quoniâ dixerit γνώμην esse τὸ ὁπωσοῦν κρίνοντα τὸ δίκαιον vt hoc probet, addere quæ sequuntur, potius ad rem quàm ad verba respicientem. Ac profectò durum fuerit (licet Aristoteles paulo sit in huiusmodi quæ ad analogiam grammaticam spectant liberior, vt alibi docui) συγγνώμην ad γνώμην illud reuocare: quasi συγγνώμη nihil aliud sit quàm nomen illud γνώμη (à simplici γνώσκω) cui præfixa sit præpositio. Contrà enim fateamur necesse est, vt γνώσκω verbale suum habet γνώμη, ita συγγιγνώσκω habere suum συγγνώμη. (Ac profectò si συγγνώμη verti deberet Cõsensus, multo id maiori cum ratione fieret, deducendo à συγγινώσκειν, quòd consentiendi significationem alicubi habere ostendi, quàm à γνώμη, præfixa præpositione, vti dixi) Hoc autem perinde est acsi quis nomen Συγγνώμων, quum apud Platonem pro consentiente ponitur, non iam esse verbale à Συγγινώσκω, sed ex γνώμη factum, præfixa præpositione, (eodem modo quo inde fiunt ἀγνώμων & εὐγνώμων, aliáque plurima) contenderet: at quum vsurpatur de eo qui ad veniam dandam propensus est, aut simpliciter de eo qui dat veniam: (quæ significatio frequentissima est, quum altera illa contrà sit rarissima, ea nimirum qua pro consentiente vsurpatur) tunc non amplius ad γνώμην pertinere, sed sui verbi significationẽ sequi diceret. In qua certè & ipse opinione essem, nisi itidem verbum ipsum συγγινώσκειν pro Consentire potius inuenissem.

Συγγνώμη redditur etiam Indulgentia (vti dixi) item Concessio, necnon Permissio: in hoc loco Pauli ad Corinth. c. 7, vbi de coniugio disserit, τοῦτο δὲ λέγω κατὰ συγγνώμην, οὐ κατ' ἐπιταγήν. Vbi vet. interpr. συγγνώμην reddit indulgẽtiam, itidemque Erasm. Ideo autem quidã Concessionem aut Permissionem interpretari maluerunt, quòd Indulgẽria dicatur de iis quæ talia sunt vt reprehendi possint. Sed sunt qui contrà in bonã etiam partem vsurpari velint. Verùm hoc sciendum est, inueniri & aliam lectionem, videlicet κατὰ γνώμην. quam ne omnino reiiciendam putem, facit eadem oppositio γνώμης & ἐπιταγῆς in eadem epistola. vt enim hic scriptum est (sequendo illam lectionem) τοῦτο δὲ λέγω κατὰ γνώμην, οὐ κατ' ἐπιταγήν: ita ibi, τοῖς δὲ λοιποῖς ἐγὼ λέγω, οὐχ ὁ κύριος· εἴ τις ἀδελφὸς γυναῖκα ἄπιστον ἔχει, καὶ αὕτη συνευδοκεῖ οἰκεῖν μετ' αὐτοῦ, μὴ ἀφιέτω αὐτήν. Illud tantùm iniicit mihi scrupulum quòd κατὰ γνώμην ea in significatione legere me non meminerim.

Συγγνώμη, Status vnus ex assumptiuis, quum reus crimen quod obiicitur, transfert in rem aut personam quæ iudicio nõ est obnoxia, vt scribit Hermog. Concessio à Trapez. exponitur. Latinè dici etiam potest Venialis status, & Deprecatio. Hæc ex vulg. lex. Vide Hermogenẽ ex quo affertur & συγγνωμονικὸν κεφάλαιον, quod huc pertinere videtur. Exponitur autem Venialis locus.

Συγγνώμων, ὁ & ἡ, (qui & συγγνωμονικὸς) Ad veniam dandã propẽsus, Qui libenter dat venĩ, Facilis in dãda venia, Facilis in condonãdis peccatis. Possis etiam exponere, Placidus Facilisque, veniæq; paratus, ex Nasone. (Redditur itẽ Indulgens, itẽ Clemẽs, Mitis, Misericors) Sic in cõparatiuo gradu συγγνωμονέστερος ψυχή apud Synesium, Animus ad venĩ dandam propensior, vel Animus ad misericordiam propensior. Possit alioqui συγγνωμονέστερος reddi etiam vno verbo ex Terentio, Ignoscentior. Atqueadeo illud συγγνωμονέστερος ψυχὴ ex eo verti possit Ignoscentior animus. Interdum verò συγγνώμων (ut) est simpliciter Veniam dare, Ignoscere. Xenoph. πρὸς θεῶν παρακαλῶ συγγνώμονάς σοι (ut), deos precaberis vt tibi veniam tribuant. Apud Euripidem, sequente etiam genitiuo (vt nimirum συγγνώμων genitiuum habet) συγγνώμων μοι τῶν εἰρημένων, Veniam dare eorũ quæ dicta sunt, Ignoscere quæ dicta sunt. Apud Thucyd. ξυγγνώμονες ἦτε pro Concedite, (vt Da mihi hanc veniam, pro Hoc mihi concede, Sine te hoc exorem. Gallicè, *Faite moy ceste grace*) lib. 2, ξυγγνώμονες δ' ἦτε, τῆς μὲν ἀδικίας ὀλίγα ἐξεσθαι τῆς ὑπαρχούσης εὐπορίας, τῆς δὲ ἡμετέρας τυχεῖν ἐθέλειν ὀλιγωρίας. Quanuis autem paulo aliter hîc sumatur quàm in illo Xenoph. loco, itidem tamen diis tribuitur. (NEVTR. Συγγνώμων siue ξύγγνωμον, apud Thucyd. ab illa significatione discedit. ponitur enim passiuè pro συγγνώμης ἄξιον, Venia dignum. Locum autem in quo vtitur, habuisti suprà in Συγγνώμη, col. 1862, lit. B) Contrariam huic significationem habet BICOMP. Ἀσυγγνώμων, Qui non est ad veniam dandam propensus, seu ad ignoscendum. Aut etiam simpliciter, Qui veniam non dat, apud Demosth. Redditur item Immitis, Immisericors: vt συγγνώμονα reddi etiã Mitem, Misericordem, dictum est.

Συγγνώμων, Consentiens, Qui est eiusdem sententiæ. Plato De leg. lib. 6, ὑμᾶς δὲ ἡμῖν βουλόμεθα συγγνώμονας τὰ αὐτὰ καὶ μαθητὰς γίγνεσθαι. Sic autem συγγινώσκειν pro Consentire alicubi vsurpari, dictum fuit. Alioqui non tanquam verbale huius συγγινώσκω esset, sed tãquam ex γνώμη factum, præfixa præpos. συν. vt inde sunt ἀγνώμων, ἀσυγγνώμων, aliáque quamplurima. Præsertim verò si reddatur Qui est eiusdem sententiæ, deductio hæc cõuenire illi videbitur.

Συγγνωμονικὸς, ὴ, ὸν, idem quod συγγνώμων, in ea significatione quæ priori illi data fuit, videlicet pro eo qui ad veniam dandam propensus est, &c. Aristot. συγγνωμονικὸν (qualem esse scribit τὸν σπουδαῖον) opponit συγγνωμονικῷ: Ethic. lib. 4, cap. 5, οὐ γὰρ συγγνωμονικὸς ὁ σπουδαῖος, ἀλλὰ μᾶλλον συγγνωμονικός. Idem Rhetor. 2, καὶ τοῖς μὴ συγγνωμονικοῖς τοῖς φαινομένοις ἁμαρτάνειν. Habuisti hoc nomẽ ex eodem suprà, in loco quem protuli in Συγγνώμων. Sed συγγνωμονικὸς ab eodem vsurpatur etiam pro συγγνωστὸς, Venia dignus, Cui ignosci debet. Rei tamẽ potius quàm personæ tribuitur, vt opinor. Sic Ethic. 7, οὐ γὰρ εἴ τις ἡσθείη καὶ ὑπερβαλλούσῃ ἡδονῶν πᾶσῃ, ἢ λυπῶν, σωφρων εὐθὺς ἀλλὰ συγγνωμονικὸν οἱ ἀκρατεῖς. Itẽ lib. 9, ὅσα μὲν μόνον ἀγνοοῦσιν ἁμαρτάνουσι, συγγνωμονικά. Ibidem, τῶν δ' ἀκουσίων [ἃ δὲ ἀκρατῶν] τὰ μὲν ὅτι συγγνωμονικά, ἴσως δ' ἂν καὶ οὐ συγγνωμονικά. ὅσα μὲν γὰρ μὴ μόνον ἀγνοοῦσιν ἀλλὰ καὶ δι' ἄγνοιαν ἁμαρτάνουσιν, συγγνωμονικά· ὅσα δὲ μὴ δι' ἄγνοιαν ἀλλ' ἀγνοοῦντες μὲν, διὰ πάθος δὲ μὴ φυσικὸν, μηδ' ἀνθρωπικὸν, οὐ συγγνωμονικά. Quod autem Aristoteli συγγνωμονικὸν, (ex quo solo huius significationis exempla suppetũt) id Thucydidi esse σύγγνωμον ostendi in loco quem ex eo attuli post Συγγνώμων. Videtur certè magis conuenire huic σύγγνωμον quàm illi συγγνωμονικὸν ista significatio. At de συγγνωμονικῷ κεφαλαίῳ dictum fuit suprà in nomine Συγγνώμη significante venialem statum, vt quidem interpr. v. l. Vbi & συγγνωμονικὴ ἀπόλυσις dicitur esse cõcessio. ADVERB. Συγγνωμονικῶς, Animo ad veniam dandam propenso, Clementer. sequendo non posteriorem sed priorem nominis Συγγνωμονικὸς significationem.

¶ Γνωρίζω, Noscito, Agnosco. Ponitur autem & pro Notum facio, Notitiam do, siue præbeo. (vno verbo Notifico, quod apud Nasonem & Gellium inuenitur) dubitariq; possit vtra significatio præcedere debeat. Sed illi significationi qua ponitur pro Noscito siue Agnosco, priorem locum dedi, quòd plura eius exẽpla (præterquam in Testam. noui scriptis, vbi altera perfrequẽs est) inuenisse mihi viderer. Siquis tamen alterã præcedere malit, facilè cedã. Plut. in Amat. nar. πρὸς τὸ φώνημα γνωρίσειν ὅτι τῆ Φώκου ἦν, vocẽ illam, vt quæ Phoci esset, agnouisse: Polit. interprete. Herodian. lib. 1, γνωρίσασα δὲ τὴν Κομμόδου χεῖρα, ἅτε μᾶλλον ἐπιτηδεία ἡ ἀξιωθεῖσα τὴν χάριν, Agnita dein Comodi manu, vt idem vertit. Eodẽ modo dixit lib. 2, λαβὼν παρὰ τοῦ γραμματικοῦ (γνωρίσας ἤδη τὴν Κομμόδου χεῖρα, ὅπως οἱ τὰ παρὰ γνώσεως ὑπογράψῃ) ἀπέστειλεν. Sic & pass. Γνωρίζομαι, Agnoscor, apud eundẽ, lib. 2, τὸ γήρειον ἀποκειρόμενος, ὡς μὴ γνωρίζοιτο, Detõsa barba, ne agnosceretur. Itidémque apud Lucianum in Timone, οὐκέτι γνωρίζομαι φὸς αὐτοῦ, Non amplius a-

gnoſcor ab eis. Ita enim malo quàm Cognoſcor ab eis, vt habent v.l. (Licet alioqui, vt γνωείζω, Cognoſco, ita γνωείζομαι reddi alicubi poſſit Cognoſcor) Bud. quũ de ὀνηλασίαις loquutus eſſet, quod dicit ſignificare Agnoſcere, id eſt Noſcitare: ſubiunxit, Idem γνωείζω ſignificat. Lucian. γνωείζω τινὰ εἶναι, καὶ φημι ὑμᾶς τῆ) αὐτῆ. Cui loco addit illum Herodiani, (paulo antè à me allatum) γνωέσεται τινὰ Κομμόδου χεῖρα, Agnitо Commodi chirographo. Quum alioqui (inquit) γνωείζω ſignificet Cognoſco, & Indico, & Notum facio. Vnde γνώεσμα, Indicium, vt pulſus in febre. De quibus Budæi verbis dicam aliquãto póſt. Nunc redeo ad illũ Luciani locum, γνωείζω τινὰ εἶναι, &c. In hoc enim quũ γνωείζω reddat Agnoſco, in iis verbis quæ modò ex eo protuli: alibi vertit etiam Non renuo: exponens Græcis verbis itidem οὐκ αἰσχύνομαι. Locus autem (vt melius de eo iudicari poſſit) eſt hic in principio libelli aduerſus eum ſcripti qui ipſum in verbis Prometheũ eſſe dixerat. ita enim illum orditur, Οὐκοῦν Προμηθέα μὲ τῆ) φῆς; εἰ μὴ γὰρ τῶν ὑφ' ἡμῶν πλίνθων καὶ πηλοῦ ἔργον ὄντων, γνωείζω τινὰ εἶναι, καὶ φημι ὑμᾶς τῆ) αὐτῆ. Occaſionem autem ſumpſit Bud. interpretandi illud γνωείζω, Non renuo, ex proximè ſequentibus ipſius Luciani verbis. nam ſubiũgit, διὰ τί αἰσχύνομαι πλοκτυλίδος εἶναι υἱός. Non dubium eſt certè quin & hic locum habeat verbum Agnoſcere: ſed eum vſum habens quem in iſto Ciceronis loco De amicitia, Tu autem Fanni, qui mihi tantum tribui dicis quantum ego nec agnoſco, nec poſtulo. Sic apud eundem pro Milone, Facti illius gloriam libens agnouiſſet. Sed & apud Herodianum γνωείζειν à vulgari verbi Agnoſcere ſignificatione diſcedit, lib. 8, vbi ſcribit, οἱ δὲ τὰς εἰκόνας Μαξίμίνου καὶ Βαλβίνου, Γορδιανοῦ τε καίσαρος, στεφάνοις καὶ δάφναις κεκοσμημένας, αὐτοῦ τε ἐπιόντος, καὶ τοῖς στρατιώταις πᾶσι πρόσω γνωείσαι καὶ αὐτοῖν ἐπιφωνοῦντα τοῖς ἐκεῖ Ῥωμαίοις συνηλάτουν αἰσθανόμενοι τὰς εἰκόνας. Quæ Politianus ita vertit, Proponũt Maximini & Balbini ac Gordiani cæſaris imagines, coronis & lauro redimitas. Quibus ipſi acclamantes, etiam horrabantur exercitum vt agnoſcerent ſalutarẽntque & lætis exciperent vocibus quos ſenatus populúſque Romanus imperatores elegiſſet. Hoc certè in loco non Latinum loquendi genus è Græco, ſed potius Græcum è Latino petitum eſſe crediderim. Exiſtimo enim hoc loco Herodianum vocem Agnoſcere, qua illi vt valde propria vſi erant, voluiſſe ita interpretari vt verbum verbo redditum eſſet: ideóque illo γνωείζειν vti non dubitauiſſe, licet exemplum huius vſus fortaſſe non habentem. Itidem certè & alia Græca verba ad vſum Latinorum accommodaſſe illum memini me obſeruaſſe. Habet porro noſtrum Gallicum verbum *Recognoiſtre* (quum propriè ſit Agnoſco, id eſt Noſcito) hanc quoque verborum Agnoſcere & γνωείζειν ſignificationem. Dicimus enim, *Ie le recognoy ſeigneur*, vel *roy*, aut *empereur*: pro Agnoſco illum dominum, regem, imperatorem. Sæpe tamen alia quoque conſtructione dicere ſolemus, *Ie le recognoy pour ſeigneur*, &c.

Γνωείζω interdum non eſt Agnoſco, ſed potius Cognoſco. Bud. quum diciſſet γνωείζω eſſe Agnoſco, & huius ſignificationis exempla protuliſſet: ſubiunxit (vt ſuprà docui) Quum alioqui γνωείζω ſignificet Cognoſco, & Indico, & Notum facio. Quibus verbis videri poſſit ſignificationem illam qua pro Agnoſcere ponitur, nõ cenſere eſſe primam & maximè propriam. quod ego aliter ſe habere exiſtimo. Quòd autem ſubiungit, inde eſſe γνώεσμα, pro Indicium, ne hoc quidẽ affirmari poteſt: quum deriuando γνώεσμα ab ea verbi γνωείζω ſignif. qua ponitur pro Agnoſco, poſſit exponi, Id quo aliquem ſeu aliquid agnoſcimus. Sed tamen de hoc alios pronuntiare malens, venio ad exempla quibus illa cognoſcendi ſignificatio probari poteſt. Ibi certè nullum ipſe affert: ſed alibi hoc producit ex Ariſtot. Metaph. lib. 9, καὶ τὸ ὁρατὸν μέτρον φῶς ἐστιν· καὶ τὸ ἀόρατον, ὃ γνωείζομεν ἄνευ τοῦ αἰσθάνεσθαι. Ex eodem, ὥσπερ εἰ ἄλλου τινὸς μὴ ὄντος ἐγνωείσαμεν τὸ λίνον ἐκεῖνο. Quinetiam ex Demoſthene affert γνωείζω, pro Cognoſco, Noui. Itidémque partic. ἐγνωεσμένος pro Cognitus, inueniri tradit. Ex Iſocrate quoque aſſeruntur γνωείζειν pro Cognoſcere: vbi ſcribit, περὶ γνωείζειν τοὺς λέγοντας, ὁποῖοί τινες εἰσὶ, De operam vt noris eos qui & quales ſint qui loquuntur. Sic etiam ex Galeno pro Cognoſcere, ſeu Deprehendere: ad Glauc. lib. 1, ἀμέσως δὲ πυρετὸν ὅτι σὺν αἵματι γνωείσεις. Item, γνωείσεις δὲ καὶ τὰς ὑπούσας ἐμφράξεις τῆς αἰσθήσεως τῆ) ὀσφρήσεως. Ad hanc ſignificationem referẽda eſt ea quam dat Polit. iſti verbo in hoc loco Herodiani, lib. 2, ἦσαν δέ τινες τῆ) ἀρετῆτος καὶ γνωείζεσθαι αὐτὴν ὑπὸ ἄλλων. vertit enim, Qui conſuetum ipſius haberent ingenium. Miror tamen cur potius reddiderit Conſuetum haberent quàm Cognitum haberent: atque adeo ſuſpicari quis poſſit hoc, non illud, ab eo ſcriptum fuiſſe. Inuenitur alioqui & in v.l. γνωείζω expoſitum Conſuetudinem ineo & familiaritatem. Cui ſignificationi ſubiungitur ex Ariſtide, οἱ χαλεπῶς ἀπίλλους ἐγνωείζον. Sed incertum eſt an hic Ariſtidis locus pro illius ſignificationis exemplo afferatur: quum ibidem illam proximè præcedat ea cui primum locum dedi: videlicet Agnoſco, Noſcito.

Γνωείζω, Notum facio, Notum reddo. vel Cognitum reddo, Notitiam præbeo, Indico. Gregor. de Baſilio, Ἅγιόν τε ἡμῖν τὸν ἄνδρα τῶν ἐγκωμίων παντοίων. Idem ἵνα καὶ τινὰ φύσιν ἐπιδείξῃ καὶ γνωείσῃ τινὰ δύναμιν. Idem, ὁποίαν γνωείσῃς τινὰ ἀμαθίαν. At in hoc Athenæi loco redditur Indicare: ὁ Πτολεμαῖος βασιλεὺς ἤθλοθέτει τοῖς ἡδονὰς αὐτῷ γνωείζουσι, iis præmia proponebat qui nouas voluptates indicabant. In Teſtamenti noui ſcriptis frequentiſſimum eſt hoc vocabulum (vnde etiam videri poſſint Gregor. & reliqui theologi lubenter hoc fuiſſe vſi) in hac tranſitiua ſignificatione, videlicet pro Notum facio, Declaro. (qua vſi prius fuerant Græci Bibl. interpretes: vt videmus cum alibi, tum in hoc Pſalmi 15 loco, ἐγνώρισάς μοι ὁδοὺς ζωῆς) Ioann. cap. 17, verſ. 26, καὶ ἐγνώρισα αὐτοῖς τὸ ὄνομά σου καὶ γνωείσω, Et notum feci eis nomen tuum & notum faciam. Sic ad Romanos capite 9, de Deo, ἵνα γνωείσῃ τὸν πλοῦτον τῆς δόξης αὐτοῦ. Sic ibidem, verſu proximè præcedenti, καὶ γνωείσαι τὸ δυνατὸν αὐτοῦ, Notam reddere potentiam ſuam. Aut etiam, Patefacere potentiam ſuam. Quo verbo reddi aptè poteſt & in iſto loco epiſt. ad Epheſ. cap. 1, γνωείσαι ὑμῖν τὸ μυστήριον τοῦ θελήματος αὐτοῦ. Vtitur autem & alibi hoc ipſo verbo cum eodem accuſatiuo. Apud eundẽ frequens eſt γνωείζω ὑμῖν ὅτι, quum dicturus eſt aliquid quod ab illis ſciri magni referre exiſtimat. perinde acſi diceret, Vos autem hoc ignorare nolim. Vel potius, Vobis autem apertè ſignifico. Non malè tamen interpr. qui & hic reddunt Notum facio. Apud eundem verò vbi dicit, πάντα ὑμῖν γνωείσει Τυχικὸς, reddi etiam poteſt, Omnia vobis exponet, vel De omnibus certiores faciet. Inuenitur tamen γνωείζω & pro Cognoſco, vel Noui: epiſt. ad Philipp. cap. 1, v. 22, καὶ τί αἱρήσομαι οὐ γνωείζω. vbi οὐ γνωείζω redditur etiam Ignoro, rectè. At de vſu quẽ habet apud eundẽ paſſiua vox γνωείζομαι, dicã mox vbi de illa agã. Nũc de alia ſignificatione verbi huius γνωείζω, quæ ad iſtam cuius exempla tot allata fuerunt, pertinet: ſic tamen vt tanquam particularior ſub generalem includatur. Ea eſt qua ponitur pro αἰσθάνομαι καὶ αἰσθάνεσθαι, vt expon. Bud. afferens ex Plutarcho in Fabio, καὶ γνωείζει τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἡ γυνή. Interpretationem autem ibi non addit, ſed alibi reddit, Conciliat illi & inſinuat. Quidam certè γνωείζειν & hic ſimpliciter interpr. Notum reddit.

PASS. Γνωείζομαι (ſequendo ſignificationes datas activæ voci Γνωείζω) eſt Agnoſcor. cuius ſignificationis habuiſti duo exempla ſuprà in Γνωείζω, vnum ex Herodiano, alterum ex Luciano. Item, ficut Γνωείζω pro Cognoſco etiam poni interdum dictum eſt, ita Γνωείζομαι pro Cognoſcor poni ſciendum eſt. vnde ἐγνωεσμένος, Cognitus. Denique vt Γνωείζω eſt Notum facio, ſic Γνωείζομαι, Notus fio, Innotefco, Patefio. Quibus modis reddi poteſt apud Paulum: fortaſſe autem alicubi & Cognoſcor.

Γνώσημα, ατος, τὸ, Id ex quo aliquem siue aliquid agnoscimus, Indicium. Synes. καὶ τὰ ἐκ τῶν ἱματίων διαπεπραγμένα τὸ Λέοντι λείπεται, γνώσιμα τῷ πόλει περὶ ἐμοῦ. Lucian. ἄπαντα φιλαπρεῖ εἶναι· οὗτα πάντων ἐστὶ τοῦτο τὸ γνώσημα. Plutarch. ἃ ἔχει καὶ γνωσίσματα διηγούμενος. Bud. (vt antea dixi) hoc verbale vult esse ab ea verbi γνωρίζω significatione qua ponitur pro Indico, Notum facio: exponitque Indicium: addens, vt pulsus in febre: apud Galenum, τοῦτο μὲν αὐτὸ τὸ ἀριθμούμενον γνωσίσματα. Apud eundem, μάγματα μὲν ἐν τοῖς πυρέττουσιν ἐν πᾶσι σφυγμοῖς καὶ πᾶσιν οὖροις γνωσίσματα. Apud Xenoph. quoque γνωσίσματα reddi potest Indicia, Pæd. 2, σωφρονοῦσιν τοῦτο δηλοῦντες, ὑπὸ τῶν γνωσισμάτων, ἃ τῇ ἀνδρὶ ἐστὶν ἀγαθὸν τῇ δὲ ἐναντίᾳ χαίρειν ποιεῖ. Id propter quod aut res aut ciuitas visenda est. Ita Bud. afferens ex Gregorii oratione de Basilio, ἄλλας μὲν γὰρ τῇ πόλεσιν ἀφορμὰς ἀγαθῶν ἐπιστήσασαν, ὅπως αὐτὴ μὲν τῇ δυνάμεως ἔχουσιν ἢ τῇ ὁρωμένῳ τῇ δὲ λόγοι τὸ γνώσισμα. Id est, Propter literarum studia visitur: de Cæsarea Cappadociæ. Sic γνωσίσματα τῆς βασιλείας affertur pro insignibus imperii. Item, φιλοσοφίας τὸ φέρειν γνωσίσματα, ex Alexand. Aphrod. in præf. Probl. lib. 2, de medicina, Insignia gestat philosophiæ.

Γνωσίσματα plurali numero, Monumenta: sed accipiendo hanc vocem Latinam in certa & peculiari significatione. Terent. in Eunucho, Act. 4, scena 6, Abi tu, cistellam Pythia domo effer, cum monumẽtis. Vbi Donatus, Monumenta sunt quæ Græci dicunt γνωσίσματα καὶ ἀναθήματα. Cuius significationis aptissimum videtur exemplum habere iste Pausaniæ locus, in Atticis, ὥσπερ δὲ Αἰγεὺς ὕστατος πάντων καὶ ξίφος ἦν αὐτῷ, γνωσίσματα τῷ παιδί. Pertinet autem potius hæc significatio ad illam cui primus locus datus est, quàm ad eam cui secundus. Cæterùm (vt de hoc obiter lectorem moneam) conuenire optimè videtur ille Terentii locus cum isto Plauti in Rudente, Quia leno ademit cistulam ei quam habebat, vbique habebat Qui suos parentes noscere posset: veretur ne perierit. Vbi obserua etiam verbum noscere quod est γνωρίζειν, vnde γνωρίσματα.

Γνώσις, ιος, ἡ, Agnitio. Item actio reddendi quempiam notum alii. Plato, πολλὴν χάριν οἶδά σοι τῆς Θεαιτήτου γνωρίσεως, quòd mihi notum & familiarem feceris Theætetum, vt vertit Bud. Huic autem verbali subiungam COMPOS. Ἀγνώσεως, Δυσγνώσεως, Εὐγνώσεως. quoniam & ipsa, licet eis per compositionem α accesserit, magis formam verbalis retinent quàm nomen Γνώσιμος: quod alioqui factum itidem ex hoc verbo esse cõstat. Sicut enim Γνώσισμα ex ἐγνώσισμαι, Γνώσεως ex ἐγνώσεως, sic illa ex ἐγνώσεως fieri manifestum est, & quidem tanquam præcedente γνωσεώς. Est igitur Ἀγνώσεως, Non agnitus, aut Qui talis est vt agnosci nõ possit. Item, Non notificatus, seu Qui nõ innotuit, Qui in notitiam non venit. Vel, Qui talis est vt notificari seu innotescere non possit. Ac vl. interpr. Incertus, Incognitus. Præceditque in iisdem VERB. Ἀγνωείζω pro Ignoro, quod mihi valde suspectum est. Secundum COMPOS. est Δυσγνώσεως, Agnitu difficilis, Qui facilè agnosci non potest. Vel, Qui non facilè notificari potest, seu innotescere. Cui contrariam significationem habet tertium COMPOS. Εὐγνώσεως. Sonat enim, Agnitu facilis, Qui facilè agnosci potest. Vel, Qui facilè notificari queat, seu innotescere. His addam & VERBALE Γνωστικός, quo significatur Notitiam præbens, & quasi quis dicat Notificatorius. Sed apud Pollucem reddi potest Index, vbi scribit γνώμονα vocari τὸν ἀπὸ πίνακος ἐδόντα τῆς ἡλικίας ἕτερα γνωστικόν.

Γνώσιμος, ον, ὁ & ἡ, Notus, Cuius notitiam habemus. Demosth. Olynth. 3. ἔστιν δὲ βραχὺς καὶ γνώσιμος ὑμῖν ὁ λόγος. οἶμαι γὰρ ἅπαντας ὑμᾶς χρημάτων δεδεῆσθαι, ἀλλ' οὐκ ἴσως, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐνδεῆσθαι δεῖ ἐστὶ γνῶναι. Plut. in lib. De Pyth. orac. ἀναγκαῖον γὰρ ἔστιν νομίσματος ἢ τῷ λόγου χρείαν· καὶ δίκαιον καὶ αὐτὸ τὸ σώφρων ὅτι καὶ γνώσιμον, ἄλλως τε ἄλλης χρείας ἐμποδὼν λαμβάνοντος. Alexander lib. 2 De anima, γνώσιμα ἁπλῶς & ἀγνωστότερα inter se opposuit: eodémque in loco voci γνώσιμον addidit ἀναμφιλέκτως, ita scribens, ἀλλ' ἔστι πάντα τὰ ὄντα ἃ τὸ μὲν ὑπάρξει ἔχει γνωσιμώτερα, ἀγνωστότερα δὲ τῇ οὐσίᾳ· ὡς οἷόν τε πάντες καὶ ὁ τυχὼν ἔστι δὲ μᾶλλον ὀλίγοις. ἐπεὶ τοῦ ὄντος τὸ μὲν τῷ γνώσιμον καὶ ἀναμφιλέκτως· τὸ δὲ πῇ ἔστιν αὐτῷ ἡ οὐσία, τῷ χαλεπώτατον ἐφικέσθαι. quæ Bud. ita vertit, (sensum exponens, non singula verba interpretans) Tempus esse & locum omnes nouerunt, sed quæ sit eorum essentia siue natura, & definitio, scire difficillimum. Γνώσιμος annotatur significare etiam Cognitu facilis, sed nullum significationis huius exemplum additur: videndum autem annon illi Demosthenis loco conuenire possit: vt videlicet γνώσιμος ibi non sit Notus sed Cuius facilis sit notitia, Cognitu facilis. Neque tamen & illam interpretationem ferri posse nego. Γνώσιμον alicubi legisse mihi videor non simpliciter pro eo qui notus sit, sed pro eo qui sit clarus & celeber. Apud Aristotelẽ Polit. lib. 4, οἱ γνώσιμοι distinguuntur τοῦ τὸ δῆμον: dicunturque δῆμον εἶδη esse, οἱ γεωργοί, τὸ θετικὸν καὶ πεζικὸν, τὸ ἀγοραῖον &c. at γνώσιμον εἶδη esse, πλοῦτος, δυσβουλία, ἀφιλία, παιδεία. In v. l. ponitur & Γνώσιμον, tanquam substantiuum, quod redditur, Fides, reique explorate & compertæ fiducia. Quibus verbis additur hæc expositio Græca, sine autoris nomine, πίστις καὶ ἀσφάλεια· ἢ ἀπὸ μιᾶς πίστωμα. Sed quamuis de hac expositione, nisi locus adeatur, difficile sit iudicare, quicunque eius est autor, non videtur γνώσιμον illud pro substantiuo accipere.

Γνώσιμος, Notus. Sed hîc me loqui scito non iam de participio Notus, quod est Cognitus: sed de nomine Notus: id est de Notus quod ex participio in nomen, sicut & alia quædam apud Latinos quoque, transiit, & pro familiari ponitur. (Scio enim & extra hanc significationem, nominis loco haberi nonnunquam) vt in hoc versu Horatii, Sat. 1, lib. 1, Non vxor saluum te vult, non filius: omnes Vicini oderunt, noti, pueri atq; puellæ. Vsus est autem hoc γνώσιμος & Homerus, sed vno duntaxat (vt tradit ex aliis Eustath.) in loco: videlicet Odyss. ϖ, non procul à principio, Εὖμαι', ἦ μάλα τίς τε ἐλεύσεται ἀφραδίῃσι ἑταῖρος, Ἠὲ καὶ γνώσιμος ἄλλος. Vbi annotat idem grammaticus, discrimen poni inter ἑταῖρον & γνώσιμον: ac fortasse πρωϊαίτερον esse ἑταῖρον quàm eũ qui simpliciter sit γνώσιμος: fortasse etiam esse γνώσιμον quiddam generalius, sub quo comprehendantur & ἑταῖροι & alii quolibet modo σωνήθεις. Ego certè illi in vtroque assentior: nam latius multo γνώσιμον patere quàm ἑταῖρον, & maiore hũc quàm illum in pretio esse, varii scriptorum apertè ostendunt loci. Apud Demosthenem certè vt φίλος minus quam ξένος, ita hoc φίλος plus esse quàm γνώσιμος videmus, in isto orationis Pro corona loco, οὐκ ποίας γὰρ ἴσης ἢ δικαίας ἀποφάσεως Αἰσχίνῃ τῷ Γλαυκοθέας πεπόνηται περὶ ἐμοῦ, ξένος ἢ φίλος ἢ γνώσιμος ὢν Φιλίππου; q. d. Tantum abest vt iusta aliqua de causa potuerit illi esse ξένος, vt nec φίλος, atque adeo ne γνώσιμος quidem. Sæpe autem redditur hoc γνώσιμος Latina voce Familiaris. Bud. interpr. Familiaris & quicum consueuimus: afferens ex Xenophonte, ὅπως κύνας αἱ σὺ τρέφοις, ἱππικὸν, γνωσιμωτέρας ἑαυτῷ ἢ σοὶ ποιοῖτο. Interdum οἰκεῖοι & γνώσιμοι, nonnunquam γνώσιμοι & σωνήθεις copulantur. vtriusque vsus exemplum extat apud Plat. Legitur enim apud eum De rep. lib. 2, ἀπέχθεσθαι τοῖς οἰκείοις καὶ γνωρίμοις. Apud eundem libro eiusdẽ operis 2, τοῖς γνωρίμοις καὶ σωνήθεσι opponũtur οἱ ἀγνῶτες. Ita enim scribit, εἶδε γὰρ που τῶν ἡμετέρων κύνων ὅτι πᾶσι φύσει αὐτῶν τὸ ἦθος· ὡς μὲν τοὺς σωνήθεις πρὸς γνωρίμους ὡς οἷόν τε πραότατόν τε, ὡς δὲ τοὺς ἀγνῶτας ἐναντίον. Itidẽ copulantur ista duo nomina ab Aristotele: sed duobus his alia duo opponuntur. neque enim ἀγνῶτες solum illis duobus opponit, sed ἀγνῶτες & ἀσυνήθεις: ita scribens, Ethic. lib. 4, cap. 6, ὁμοίως γὰρ ἔχουσι πρὸς ἀγνῶτας καὶ γνωρίμους καὶ σωνήθεις καὶ ἀσυνήθεις αἰσχρὸν πάντα. Rursum autem Plato in Charmide ἀγνῶτας & γνωρίμους inter se opposuit, scribens, τοὺς μὲν καὶ ἀγνῶτας ἐμοὶ, τοὺς δὲ καὶ πλείστους γνωρίμους. Nec verò solùm γνώριμος ἐμοί, sed & γνώριμος ἡμῖν dicebant. vnde affertur etiam γνώριμος ἡ-

μός. Peculiari magis significatione γνώεμοι appellabantur οἱ μαθηταί. Suidas postquam γνώεμοι exposuit φυτηταί, hunc locum affert, Πυθαγόρας ὁ Σάμιος γνωείμοις ἔχρῆτο πλείοις ἢ ἑξακοσίοις. Quò pertinet hic Plutarchi locus in lib. De virtute morali, κἀπὶ γνωείμων καὶ μαθητῶν ἑορταὶ καλούμεναι καὶ ἔρωτες.

ADVERB. Γνωείμως, Familiariter, More eorũ qui sunt familiares. Possint verò & aliæ interpretationes huic aduerbio dari, sequendo eas quæ nomini γνώεμος datæ fuerunt.

C. Α Ν Αγνωείζω, Agnosco. Sonat q.d. Recognosco, non in ea signif. quam habet apud veteres scriptores, sed in ea potius quæ barbara est pro Gallico Reconnoistre. Plato in Politico, δεῖ δὴ πως συγγενεῖς ἡμᾶς αὖ τοῦτο μᾶς δεῖ λόγῳ ἀναγνωείζειν. vbi Bud. vertit Agnoscere, Noscitare.

Paſſ. Ἀναγνωείζομαι, Agnoscor. At in v. l. Innotesco.

Ἀναγνωεισμός, οῦ, ὁ, ET Ἀναγνώεισμα, ατος, τὸ, Agnitio. Synes. epist. 100, ὦ. πρὸ: ὡῶ τὸ ἐμοὶ σωτηρίας πάλαι, νῦν αὖ καὶ προφάσεως ἀναγνωεισμὸν ποιοῦμαι. Interdum verò ἀναγνώεισμα est potius Specimẽ & documentũ, teste B. Ἀναγνώεισις, εως, ἡ, apud Plat. idem quod ἀναγνωεισμός, Agnitio.

C. Δ I Αγνωείζω, Dignosco, Internosco. Apud Lucam autem, cap 2, ἰδόντες δὲ διεγνώρισαν περὶ τοῦ ῥήματος τοῦ λαληθέντος αὐτοῖς περὶ τοῦ παιδίου. pro Diuulgauerunt, Notum fecerunt, vt Bud. vertit: rectius quàm vet. interpr. Cognouerunt. Erasm. tamen quum alioqui reddat & ipse Diuulgauerunt, putat & pro Pernouerunt posse accipi. sed perperam: quum cõstet positum esse pro διεγνώσθη quo Marcus vsus est.

Quod sequitur vocabulum δάπεδον, vel post πέδον, vel post ἔδαφος ponendum fuisset, prout quis ex duabus etymologiis quæ ei dantur, alterutram sequi voluisset. Affertur verò & tertia, quam itidem declarabo. Cæterùm quòd non sit προπαροξύτονον, sed aliunde deriuatum, (licet & ipsum non pauca ex se deriuata habens) ideo notulam ei, sicut aliis plerisque, præfixi.

—Δ Ά Π Ε Δ Ο Ν, ου, τὸ, Pauimentum. Generalius verò & Solum. Homer. Iliad. η, in principio, Οἱ δὲ θεοὶ πὰρ Ζηνὶ καθήμενοι ἠγορόωντο Χρυσείῳ ἐν δαπέδῳ, in aureo pauimento. Quẽ locum affert & Cam. postquam dixit δάπεδον esse pauimentum, id est, complanatum & spatiosum locum in ædibus. Sed malim simplicius interpretari Pauimẽtum (non addita illa vocis huius expositione) tum in hoc tum in aliis eiusdẽ poetæ locis. Ex quibus est hic, Odyss. κ, Ὦφίλοι, ἦδον γάρ τις ἐπιχθονίων μάλα ἐσθλὸν, Καλὸν ἀοιδιάειν, δάπεδον δ' ἅπαν ἀμφιμάσασιν. Vbi Eustath. annotat, δάπεδον non γῆν ὑπαῤῥον videri significare, sed τὸ τῆς δώματος ἐμβαδόν. Apud eũdem eiusdem operis lib. λ, Ὡς ἀμφὶ κρητῆρα τραπέζας τε πλήσουσι Κείμην' ὠὶ μαχάρων, δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θῦεν. Vbi annotat idem scholiastes, ἔσχε δ' ἐν τοῖς ῥητοῖσι καὶ ὅτι δάπεδον καὶ νῦν ἴσως τὸ τῆς μαχαίρας ἔδαφος εἶπεν, ἔνθα καὶ αἱ βάπτειαι ἢ οἱ κρητῆρες. Vbi obseruandũ est, eum, tanquam nõ affirmantem, addere ἴσως. i. fortasse. Sic quoq; in loco præcedẽte non dicit significare, sed videri significare τὸ τῆς δώματος ἐμβαδόν. Qua voce alioqui vtitur in eiusdẽ vocabuli expositione, in illo etiã loco quẽ primum protuli. Postquã enim dixit δάπεδον esse πόνον ἐγγὺς οἰκημάτων, αὐτὸν μὴ ἔχοντα οἰκήματα: siue πόνον ἐν πόλει, ψιλὸν οἰκημάτων: (vt in hoc eiusdem scriptoris loco, ἀφειρώνων τῷ ἀσπάδι ὀστέα χαλκοῦν οὖσαν, ἐφεστῶτα τῷ δαπέδῳ ἐντὸς τοῦ πίνακος) siue χωρίον ὁμαλὸν εἰς διατριβὴν αἰτίαν, (quod in Odyssea vocari ab illo τυκτὸν δάπεδον, vbi proci se exercent) addit, posse & hìc, sicut in quibusdam Odysseæ locis, hac voce intelligi τὸ ἔνδον οἰκίας ἐμβαδόν. adeo vt δάπεδον non sit ἄῤῥιζον dũtaxat, sed ἔμῤῥιζον quoque. Quibus hæc subiungit, quæ de etymo huius vocis differit. Ortum est δάπεδον ex vocula δᾶ (quæ Doricè terram significat) & nomine πέδον. Idem enarrator in hunc locum qui extat Odyss. χ, Λιτὼν Τηλέμαχος καὶ βουκόλος ἠδὲ συβώτης Λίσσοιντ' ἀδάπεδον τύπτε ποιητὸν δόμοιο Ξύον, annotat δάπεδον hìc quoque significare τὸ ἔμῤῥιζον ἔδαφος. idque manifestum esse ex eo quod dicatur δάπεδον δόμοιο, nimirum ad differentiam τῆ αἰθρίου. Scienduũ est porro vocem istam pro pauimento reperiri apud eos quoque qui soluta oratione scripserunt. Athenæus lib. 12, ἔρασται δὲ ὁ Λαΐξαρχος καὶ μύρου σπουδαίου καὶ οἴνου ἀμόδεν τὸ δάπεδον. Quinetiam apud Xenophontem vocẽ istam habemus, Pæd. libro 8, pag. 142, meæ editionis, vbi de Persarum luxu & mollitie loquitur, ἕκαστος μὴ αὐτοποδὶ ᾖ τὸ δάπεδον, ἀλλ' ὑπεύκαιον αἱ δάπιδες.

Δάπεδον, interdum est potius Solum: vt quum dicitur quis natus vel ὁ δαπέδῳ regionis vel vrbis alicuius humatus esse: cuius vsus exemplũ in Anthol. epigr. extat. Sed & pluralis pro singulari positus hunc eundem vsum obtinet. vt in hoc Brantis epitaphio, Κλαυτὸς ὁ δαπέδῳ κεῖσαι Πελίτης φωσὶ τε καλοῖσι Ἥδη Βίλλατε πᾶσα, πάτερ Ἴσσα μάχαν. Inuenitur & cũ aliis genitiuis. siquidẽ apud Eurip. legim⁹ πεδίων δαπέδοις, periphrasticè pro πεδίοις Eadem periphrasi dicitur γῆς δάπεδον, (vt Latini poetæ dixerunt Terræ solum) quod Aristophanes non tanquam comicum, sed tanquam tragicum vsurpauit, in Pluto, Ἢ γῆς ἀρούσεις ῥίζας δάπεδον, καρπὸν Δηοῦς ἐκτησάμενος. Sic autem pleraque extant apud hunc comicum, quæ minimè ex comico sermone sumpta sunt, quin potius ab eo abhorrent: sed ad tragicam grandiloquentiam alludens aut etiam nominatim ad alicuius tragici locum, iis vtitur.

Δάπεδον, (vt dixi) quidam ex πέδον, alii ex ἔδαφος deriuarunt. Eustathius ex iis est qui ex πέδον deductum esse volunt: vt nimirum δάπεδον dicatur quasi δᾶς πέδον, quod δᾶς est Doricum pro γᾶς: à N O M I N. Δᾶ. Sonabit autem δᾶς πέδον quasi quis dicat Terræ solum. Sic non solùm γῆς πέδον, sed etiam χθονὸς πέδον inueniri apud tragicos, docui in πέδον: genitiuum illum ex Æschylo, initio sui Promethei vincti, hunc autem ex Sophocle afferens. Etymologus nomen hoc δάπεδον deducit quidem & ipse ex πέδον, cui præfixa sit particula δᾶ. sed huic aliam hìc significationem inesse existimat. vult enim esse ὀπτασκόν. id est, habere vim intendendi. vt δάπεδον sonet τὸ μέγα καὶ πλατὺ πέδον, quod est ἔδαφος. Fieri autem ait hoc δᾶ ex ζᾶ, per metathesin literæ δ in ζ. vnde ζάπλουτος dicitur ὁ παῦ πλούσιος. Vbi obserua obiter eundem vsum PARTIC. Ζᾶ, ET Δᾶ, si eius sententiã sequamur. Ad ζᾶ quidem quod attinet, in multis vocabulis hanc intendendi significationis vim habere cõstat: at particulæ δᾶ hunc vsum habentis, non obuia itidem exempla sunt. Dicitur quidem in δάπιος esse itidem ὀπτασκὸν hæc vocula, sed alii esse volunt per syncopen factum ex δαπάνιος. Sic & in Δαπάνης vsum istum à quibusdã habere existimatur. Altera autem etymologia (cuius nullam scholiastes ille mentionẽ facit) ea est qua δάπεδον ab ἔδαφος deducitur. Sed hæc mihi multo minus placet, minusque veri similis videtur. Alioqui pro ea facere videri queat VOX Ε δάπεδον, quippe quæ habeat ε, & in qua aspiratæ duntaxat in tenuem mutatio facta dici possit: vt videlicet ex ἔδαφος primùm ἐδάπεδον pro ἐδάφεδον factum sit, deinde δάπεδον, ablata prima illa vocali. Sed vocem illam ἐδάπεδον nullo testimonio nobis comprobant vulg. lex. ego autem nec apud Hesychium nec Suidam, nec Etymologum, nec alium quenquam, eam reperio: adeo vt valde suspectã habeam, & verear ne, vt aliæ quamplurimæ, errore alicuius ex illorum vulg. lex. consarcinatoribus in ea irrepserit. Hæ sunt illæ duæ etymologiæ quæ apud veteres grammaticos extant: ũc tamen vt prior magis apud eos recepta sit. At Camer. hanc falsam esse arbitratur, (nam esse quasi γάπεδον, id est γαπέδων, falsum est inquit) qui alterius ne mentionẽ quidem facit. Putátque δάπεδον esse potius à δάπλω significante πάλω: sicut pa-

uimentum eſt à Pauio, quod eſt ferio. Ego autem non A
video cur ex duabus illis prierē repudiare debeamus: niſi infinitas alias, quæ alioqui recipi ſolēt, reticere velimus. Sed vndecūque tandem originem habeat vox ἀλλοδαπός, ex ea orta eſſe conſtat nomina compoſita, Ἀλλοδαπός, Ἡμιδαπός, aliáque de quibus ordine agam: atque ita ἀλλοδαπὸς dicetur tanquam ἀλλοδαπίδες, vel tāquam ἀλλοδαφής. idémque & de cæteris dicemus. Sed mirari quis poſſit, idque non immeritò, quomodo Euſtathius ἀλλοδαπὸν ex πάτρα non ex ἔδαφος deducens, ἀλλοδαπὸς tamen exponat non ὁ ὢν ἐξ ἄλλου πάτρου, ſiue ὁ τῆ ἀλλοθεν πάτρου, ſed ὁ τῆ ἄλλοθεν ἐδάφους. Qua de re dicam & in compoſito ſecundo Ἡμιδαπὸς. B

C. Ἀλλοδαπὸς, ᾱδ, ὁ, (ſiue tanquam ἀλλοδαπίδες ſiue ἀλλοδαφὴς, vt modò dicebam. nam à quibuſdam exponitur ὁ ὢν ἐξ ἄλλου δαπάδου, ab aliis ὁ ὢν ἐξ ἄλλου ἐδάφους) Qui eſt ex alio ſolo, non ex noſtro, Qui eſt ex ſolo peregrino, Peregrinus, Alitentgena, Extraneus, Exterus, Externus. Homerus Iliad. γ, Μίχθης ἀλλοδαπῶν, γυναῖκ' ἐυειδέ' ἀνάγων. id eſt exteris. Eiuſdem poematis libro π, — ἐπεὶ σφίσιν ἦμαρ πόλιος ἔσται, καὶ ἀλλοδαπὸς περ ἰών. Et lib. τ, ἀλλοδαπῷ C ἐοὶ δήμῳ. pro eo quod alibi dicit, ἀλλογενέϊ οἷ δήμῳ. Vſus eſt hoc nomine (licet alioqui ſit πεπαιδευμένος) Xenophon quoque Pæd. 8, πολῖται οἱ αὐθοῦν τοῖ ἀλλοδαπῶν εἰωθόσιν, ἢ σύεσσι λιποσπλοίων. Xenophontem verò in vſurpanda voce iſta imitatus eſt Herodianus præſertim: apud quem pleriſque in locis occurrit ἀλλοδαπὸ, ſubaudito ſubſtantiuo χώρας, vel γῆ. vt libro 8, βιώσεσθαι καὶ κατ' γνώμην ἐν τοῖς οἰκείοις, οὐκ ἐν ἀλλοδαπῇ κακοπαθοῦντας. Et libro 5 αὐτὸ μὲν ὑπὸ σκιωμάχης καὶ ἐν ἀλλοδαπῇ διατρώμενον. Sic in alio eiuſdem loco vſurpatur genitiuus ἀλλοδα- D πῆς. Vſi ſunt verò & alii eodem modo: ex quibus eſt Philo libro 1, De vita Moſis, καὶ ὅτε πρῶτον εἰς ἀλλοδαπὴν ἀφῳμένος.

Ἀλλοδαπὸν, interdum aliquid vocatur quod eſt inuſitatum & inſolens, ſeu formæ inuſitatæ. (qua in ſignificatione videndum eſt an vſurpari Peregrinum poſſit) Interdum verò & Prodigioſum reddi poſſe videtur, ſicut ἀλλόκοτον. Herodianus lib. 1, ζῶά τε παντοῖα, καὶ τὰ ἑαυτῶν φύσιν μὴ τηροῦντα, χίμαιράς τε ἀλλοδαπὰς, καὶ μόνον σώματος εἰδαρμόσεις πολλαχοῦ ἀτακτοῦντα. vbi Polit. χίμαιράς τε ἀλλοδαπὰς vertit figura prodigioſa: ita hunc locum interpretans, Præterea animalia omne genus, minimè naturam ſuam ſeruātia, cum figura corporis prodigioſa, tum membris haudquaquam congruentibus edebantur. In alio tamen eiuſdem hiſtorici loco eadem verba haud eodem interpretari modo poſſimus. haud enim liceat χῆμα ἀλλοδαπὸν itidem reddere figuram prodigioſam, in iſto eiuſdem loco, libro 5, μὴ ἀλλοδαπὸν ἢ παντάπασι βάρβαρον τὸ χῆμα ὀφθὲν, ἀλλὰ λυπρὸν τοῖς ἰδιώταις. Hic enim ἀλλοδαπὸν χῆμα eſt ſimpliciter Peregrinus habitus, id eſt Peregrinæ genti vſitatus. E

C. Ἡμιδαπὸς, ὁ, Qui eſt è noſtro ſolo, id eſt noſtrate: (ſicut ἀλλοδαπὸς proximè præcedens, Qui eſt ex alio ſolo) Vno verbo reddi poteſt Noſtras. Sonat enim ἡμιδαπὸς, q.d. ὁ τῆ ἡμετέρου δαπάδου, quaſi diceretur ἡμιδάπεδος. Vel, ὁ τῆ ἡμετέρου ἐδάφους, ſequendo Euſtathium: qui poſtquam ſcripſit πολιδαπὸν fieri ex πόλις & ἔδαφος, & eſſe πόνους πολιδαπούς apud Homerum, ὧν πόλις καὶ μακρὰ τὸ ἔδαφος ἔῃ: addit talem deductionem habere etiam ἡμιδαπὴς & ἀλλοδαπὴς: vtpote ſignificantia, ὁ τῆ ἡμετέρου ἐδάφους, & ὁ τῆ ἄλλοθεν ἐδάφους. Sic πολίτης ſonare πόνου ἐδάφους, ἤτοι χώρας γῆς. Iure autem optimo mirum alicui videatur (vt antea dixi) cur Euſt. alibi δαπέδου nō ex ἔδαφος deriuās, ſed ex πάτρα, præfixā habente vocalē ᾰ quæ Doricè vſurpetur pro γᾶ: in iſtis cōpoſitis non itidem genit. πάτρου, ſed genit. ἐδάφους mentionem faciat. Non video certè quid aliud hîc dici poſſit quàm eum iſta compoſita non ex δαπέδου facta eſſe, ſed ſibi peculiarem derivationē habere cenſuiſſe. Verum hanc ſententiam nulla defendi poſſe ratione exiſtimo. Erat tamen alioqui dicendum, ἀλλοδαπὴς, ἡμιδαπὴς, & reliqua, ex δαπέδου fieri, quaſi ἀλλοδαπέδης, ἡμιδαπέδης: illud autem δαπέδου ex πάτρου vel ex ἔδαφος eſſe ortum. Vnica eſſet excuſandi Euſtathii via: dicēdo mirum eum, quum ſcripſit, ἡμιδαπὴς, ὁ τῆ ἡμετέρου ἐδάφους, intelle- H

xiſſe ὁ τῆ ἡμετέρου δαπάδου, id eſt ἐδάφους: itidémque in cæteris. Sed vereor vt parum veriſimile iudicetur eum ita intelligendum relinquere nobis voluiſſe. Equidem Heſych. quoque & Suidas in expoſitione genitiui ὑμιδαπῶν afferūt illud ἐδάφους. Exponitur porro ἡμιδαπὸς, ἐγχώριος, ſiue ὁπλιτικὸς, necnon αὐτόχθων. Sæpe verò & ἡμέτερος, id eſt Noſter. vt ἡμιδαπὴς γῆς Heſych. exp. ἡμετέρας. item ἡμιδαπῶν, ἡμετέρου. Idem poſtquam dixit ἡμιδαπὲς opponi τῷ ἀλλοδαπῷ, & declarare τὸ ὁπλιτικὸν: addit, ὅλως δὲ καὶ τὸ ἡμέτερον. Sic apud Ariſtophanem Suidas, Ὁ γοῦν χαρακτὴρ ἡμιδαπὴς τῶν ῥημάτων, exponit ἡμέτερος. Et in alio eiuſdem loco, καὶ τὸ καὶ παίσασθαι μετὰ τοῦ δεσπότου μετεωρίσαντες ἡμιδαπῶς, exponit ἡμετέρως. Sed pronomen ἡμέτερος, ſicut & Latinè Noſter, interdum & pro Noſtras accipitur.

COMP. Ὑμιδαπὸς illi Ἡμιδαπὸς proximè ſubiungendum eſt, vtpote ei reſpondens: ſicut Latinè ſibi reſpondēt Noſtras & Veſtras. Eſt igitur Ὑμιδαπὸς itidem Qui eſt è veſtro ſolo, Veſtras. Heſych. ὑμιδαπῶν exp. τῶν ὑμετέρου ἐδάφους. Suidas, τῆς ἐκ τῶ αὐτῶ ἐδάφους ὑμῶν συζεύξας τὰς αὐτὰς χώρας. vbi pro ὢ credo reponendū ἤγουν, aut ἤτοι: vt genitiuo χώρας exponatur ille ἐδάφους. At in v. l. legitur Ὑμιδαπὴς, ἐος, ὁ, quod interpr. Cōterraneus, Veſtras, quaſi Eodē vobiſcum loco natus. Hiſque ſubſungitur nomen Suidæ, tanquam teſtis. Vnde apparet eum qui hæc ſcripſit, exiſtimaſſe ὑμιδαπῶν, quod apud Suidam legitur, eſſe à nominatiuo contracto ὑμιδαπὴς. Sed miror cur potius ab ὑμιδαπὴς quàm ab ὑμιδαπὲς eſſe putauerit: præſertim quum non ἡμιδαπὴς in iiſdem, ſed ἡμιδαπὲς duntaxat legatur. Quòd ſi vſquam ὑμιδαπὴς extaret, & quidem apud idoneum quempiā autorem, non dubium eſt quin & ἡμιδαπὴς itidem dici poſſet: quinetiam reliqua compoſita forraſſe eādem accipere formam poſſent. Inueniri quidē certè & παντοδαπὴς, mox docebo.

C. Παντοδαπὸς, ᾱδ, ὁ, q.d. Qui eſt ex omni ſolo: ſequēdo interpretationem quæ aliis compoſitis datur. Sed Latinè redditur, Omnifarius, Omnigenus, Omnis generis. Interdum Varius, Multiplex. Quas duas poſteriores interpretationes ei dat Bud. apud Platonem. Παντοδαπὸς, (inquit) Varius, Multiplex: vt χίμαιρα, & ſimilia, apud Platonem De rep. Sic παντοδαπώτατος vertit Valde multiplex, in iſto Theophraſti loco, ἄττοι δὲ καὶ μιμηταὶ ὄντες τοῦ Πόντῳ καὶ παντοδαπώτατοι καὶ χαλεποί. Apud Ariſtophan. in Ranis, θηρίον quoddam (cui nomen datur ἔμπουσα) dicitur fieri παντοδαπόν: nimirum τοτὲ μὲν βοῦς, τοτὲ δ' ἀνὴρ ὁρᾷς, τοτὲ δ' αὖ γυνή: quinetiam κύων. Vbi παντοδαπὸν γίγνεται quidam interpr. Aliud atq; aliud fit. In omnes formas ſe commutat. Apud Syneſium, παντοδαπὴ ἀρετὴ, Omnifaria virtus, Virtus omnigena, ſeu omnis generis. Sæpe autem in plurali vſurpatur. vt παντοδαπὰ ζῶα apud Ariſtot. Animalia omnis generis, ſiue omne genus, vt etiam loquuntur Latini interdum. Sic παντοδαπὰ νοσήματα, apud Ariſtoph. Morbi omnis generis: vel, mutata ſtructura orationis, Omne morborum genus. Ex Theophraſto affertur & παντοδαπὰς ἐσθῆτας.

Affertur ETIAM Παντοδαπὸς, ex Ariſtot. in libello περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων. Sed addit Bud. (à quo affertur) Niſi ſit menda. Quibus verbis, ſuſpectum ſibi fuiſſe, apertè oſtendit. Verùm ſuſpicionem eam ſi non tollunt, at certè minuunt Dionyſ. Areop. & Herodianus, apud quos etiam reperitur. Locus Herodiani eſt lib. 5, pag. 111, meæ editionis, ὁ δὲ δῆμος ἐκπεπληγμένος περὶ τὴν παντοδαπὴν δεδιυῖας. Poſſit tamen aliquis rurſum ſuſpicari ab ipſo autore παντοδαπῆς non παντοδαπῆς ſcriptum fuiſſe: præſertim quum in eadem pagina declinationem illam non hanc vſurpet, ſcribens, ἰσῶς πως καὶ ἰδίας παντοδαπαί. Alioqui pro illo παντοδαπῆς facere poſſet ὑμιδαπὴς quod ſuprà ex v. l. attuli, ſi aliquo teſtimonio confirmatum ibi eſſet.

Παντοδαπῶς, aduerb. Omnifariam, Omnibus modis, vel Omni modo. Vno verbo, Omnimodè, quo Lucretius vtitur. Extat apud Ariſtot. in Ethic. lib. 2, cap 6, pentametet, ſine autoris nomine, in quo ἁπλῶς & παντοδαπῶς inter ſe opponuntur. Eius enim pentametri verba hæc ſunt, Ἐσθλοὶ μὲν γὰρ ἁπλῶς, παντοδαπῶς δὲ κακοί. Vbi quidā

παντοδαπῶς

ποπαδαπῶς interpr. Multis modis: ego malim, magis ad verbum, Omnibus modis.

C. Ποδαπός, ά, όν, (q. d. πόθεν δαπέδου) Ex quo solo, Cuias. Conuenientem significationem habet cum Ἡμαδαπὸς & Ὑμαδαπός, eodémque pertinentem. Xenophon, ἰσωπόμβους δὲ ποδαπὸς εἶη, Πέρσης ἴφη εἶναι. Plato in Apol. Socr. πῖς καὶ ποδαπός. Aristoph. Nubibus, ὦ Ἡράκλεις, ὦνὴρ ποδαπὰ τὰ ἤθεα; Cuiates ferat Quidam exponunt etiam, Quales ferat?

Inuenitur ETIAM Ποταπός, sed significãs potius Qualis. Suspecta autem hæc scriptura esset, nisi in variis locis reperiretur. Atque adeo quidam annot. ποταπὸς dici ὅστις ἔστιν, sicut ποδαπὸς ὅστις ἥκει. Lucianus in dialogo qui περὶ θυσιῶν inscriptus est, ἐγὼ γοῦν πολλάκις ἤκουσα τινῶν λεγόντων, Ποταπὸς ἦν ὁ φίλος, ὃς παρ' ἐμοῦ οὐδὲν ἐδέησε πώποτε μηδὲ ἡμῶν; Vbi ποταπὸς à quibusdam redditur Qualis, siue Cuiusmodi. Hermog. De inuentione, σκεπτέον τὸ πρᾶγμα ποταπόν ἐστι, καὶ ποταπὸν ὑπὲρ εἰλικρινοῦς χρηστὸν, ἢ φαῦλον, Considerandum est qualis res sit, & qualis existimetur, bona an mala. Iulianus imperat. in Misopogone, ὃς ὑπὸ ἀφροσύνης οὐ σωφρονεῖ ποταπὸν τῆς δὴ τῆς πόλεως ἦθος. Libanius, ποταπὴ τὴν γλῶτταν ἡ παρθένος. Inuenitur & in aliquot Testamenti noui scriptis. Lucas cap. 1, v. 29, καὶ διελογίζετο ποταπὸς εἴη ὁ ἀσπασμὸς οὗτος, Cogitabat apud se qualis esset ista salutatio, Quod esset istud salutationis genus. Ab eodem cap. 7, personæ tribuitur: subiungiturque particulæ πῖς: versu 39, οὗτός ἐστιν ἡ γυνὴ ἥτις ἅπτεται αὐτοῦ. ὅτι ἁμαρτωλός ἐστι. Vbi ποταπὴ sonat perinde acsi diceretur, Qualibus moribus prædita. Secus apud Matthæum cap. 8, vbi personæ itidem tribuitur, ποταπός ἐστιν οὗτος, ὅτι καὶ οἱ ἄνεμοι καὶ ἡ θάλασσα ὑπακούουσιν αὐτῷ; Qualis est iste? Sic ποδαποί εἰσιν οὗτοι; Quales sunt isti homines? vel, Quod genus hoc hominum? vt Maro loquutus est. Sciendum est autem, quanuis ποταπὸς reddatur Qualis, aliud tamen esse quàm ποῖος, aut saltem esse significantius. perinde videlicet acsi non simpliciter interrogaretur qualis, sed simul etiam ex quali regione ortus. Ideóque optimè reddi possunt illa Maronis verba, Quod genus hoc hominum, istis Græcis, ποταποί εἰσιν οὗτοι, siue οὗτοι οἱ ἄνθρωποι. quoniam sequitur, — quæve hunc tam barbara morem Permittit patria? Perinde est enim acsi dictum esset, Quales sunt isti homines? & ex qua regione orti, quæ tam babara est? Apud Petrum autem epist. 2, cap. 3, legimus ποταποῖς cum præpositione ἐν, habente suum datiuum, ζοῦσιν ἐν πάσῃ ἀνοσιότητι, ποταποῖς δεῖ ὑπάρχειν ὑμᾶς ἐν ἁγίαις ἀναστροφαῖς καὶ εὐσεβείαις; At Phrynichus hanc vocem reiicit, tanquam ἀδόκιμον. ποταπὸς (inquit) δεῖ τὸ τ, μὴ ἐνόντος. ἀδόκιμον γὰρ δεῖ τὸ η δὲ λέγειν, ὅστις ἦμεν ἦσθα. ποδαπὸς ὅστις; Θηβαῖος, ἢ Ἀθηναῖος. ἔστι γὰρ οὗ ἐκ τινος δαπέδου. Sed quanuis ἀδόκιμον esse dixerit illud ποταπὸς per τ, subiungit, ποταπὸς δὲ ὅστιν, οἱ ἔνιοι, ποταπὸς τὸν πρόσωπον Φρυνίχους ὀπτικός. Quibus hæc addit, quæ non satis cum superioribus conuenire videntur, χρὴ οὖν οὕτως ἐρωτᾶν, Ποίου σοι τὸ δουλεῖον ἐστί; Sed existimo eum intellexisse, ποταποὺς non esse dicendum, nisi cum adiectione accusatiui: ideóque quum adiiciendus accusatiuus non est, vtendum esse nomine ποίος. Mirum est interim, eum antea generaliter ἀδόκιμον pronuntiasse illud ποταπός: præsertim quum reperiatur eum in iis quos protuli locis, tum in aliis plerisque, & quidem sine accusatiuo etiam. Lucianum quidem certè non vsurum fuisse, si ἀδόκιμον foret, persuasum habeo.

Ποταπὸς alicubi existimatur reddendum potius Quantus. vt Marci 13, ποταποὶ λίθοι, & ποταπαὶ οἰκοδομαί. Sic 1 Ioann. cap. 13, in principio, ἴδετε ποταπὴν ἀγάπην δέδωκεν ἡμῖν ὁ Πατήρ. Sed alii in huiusmodi quoque locis interpretari malunt Qualis: potéstque certè his etiam locis hæc interpretatio conuenire.

C. Τηλικόσδε, vide post Τῆλι. t. 3, c. 1461.

C. Ὑμαδαπός, vide suprà, post Ἡμαδαπός.

A Quod sequitur vocabulum, minimè ἀφοπάτηκε est, sed deriuatum: ideóque præfixa & illi finitima fuit. Quũ autem duæ eius afferantur deriuationes siue etymologiæ, sequendo eam quæ mihi magis probatur, perpendendum fuisset tomi 3, col. 82. post verba ex Patricio imposita.

— Ἀ Π Α Τ Ά Ω, ῶ, Fallo, Decipio, Impono. Magis tamen apte Seduco, quòd in hac interpretatione retineatur idem metaphoræ genus: quem ἀπατῶ sonet quasi ἀπὸ τοῦ πάτου. qua de re fusius differam in ἀπάτη. Homerus Odysseæ ρ, — οὐκ αὖ ἐγώγε Ἄλλα παρὲξ ἐθέλοιμι θεοπροπίδων, οὐδ' ἀπατήσω. quibus verbis & alibi vtitur. Apud eundem legimus ἀπάτῃσιν præfixum habens dativum δολοφροσύνῃ. In vulg. lexicis Ἀπατῶ exponitur etiam Dolo non malo decipio. sine vllo exemplo. Quædam tamen quæ pro illa interpretatione facere possunt, afferam in nomine Ἀπάτη: sed talia vt apud me parui sint ponderis. Pass. Ἀπατάομαι, ώμαι, Decipior, Fallor. vnde participium ἀπατηθείς apud Sophoclem in Aiace, Ἐγὼ γὰρ δὴ φῶτ' ἀπατηθεὶς, pro ὑπὸ τοῦ τῶδε, Noui me à viro deceptã. Aliud particip. ἀπατηθέντες apud Thucyd. libro 2, ἀπατηθέντες ὑπ' αὐτῶν ἐξ ὁμολογίας τινός. Cæterùm de verbi huius deriuatione dicam in Ἀπάτη. vbi etiam docebo non temerè à me positum fuisse Ἀπατῶ ante Ἀπάτη. quum enim verbale sit Ἀπάτη, (quod ex verbali compositio Ἐξαπάτη probabo) sequi, non præcedere, deduci esse constat.

Ἀπάτημα, ατος, τό, Fallacia, Captio, Impostura. Atque vt substantiuum hoc formatum est ex ἀπάτημαι, sic ex ἀπάτημαι est formatum adiectiuum NOMEN Ἀπατηλός. quod sonat, Qui talis est vt fallere possit. vel Fallendi vi seu arte præditus. Potest & vno verbo reddi Fallax, sicut ἀπατηλός, quod proximè sequitur.

Verùm eadem opera agendum & de nominibus COMPOS. Δυσπάτητος ET Εὐπάτητος: quòd & ipsa ab eadem illa tertia persona fiant, tanquam videlicet præcedente ἀπατητός. quod tamen non dicitur. Sonat autem Δυσπάτητος, Difficilis deceptu, Qui difficilè decipi potest: viciſſimque Εὐπάτητος, Qui facilè decipi potest, Facilis deceptu, Qui talis est vt ei facilè imponi possit.

Ἀπατηλός, ός, όν, Fallax, Deceptorius. Exponitur in vulg. lex. Fraudulentus, non malè: sed illa duo magis apta sunt Græci huius nominis interpretationi: quòd verbalia sint à Fallo & Decipio, eodem modo quo ἀπατηλὸς ab Ἀπατῶ. (Sic ἀπάτη commodius Fallacia vel Deceptio redditur quàm Fraus) Possit alioqui non solùm Fraudulentus reddi, sed & Dolosus, necnon Captiosus. Homerus Iliad. α, — οὐ γὰρ ἐμὸν παλαίσχετον, οὐδ' ἀπατηλὸν, Οὐδ' ἀπαλὸν τόν γ' ὄφρα κεφαλῇ καταδύσῃ, Minimè fallax, Minimè fraudulentum, seu dolosum, Nihil fallaciæ aut fraudis habens. Plato in Cratylo, καὶ τὸ κλωστικὸν τε καὶ τὸ ἀπατηλὸν ἐν λόγοις καὶ τὸ ἀγοραστικόν. Lucianus, τοιοῦτοι ἄδικοι καὶ ἀπατηλοὶ γεγόνασιν. Inuenitur in eadẽ significatione & QVINQVESYLL. Ἀπατήλιος, sed apud poetas tantum, vt opinor. Homer. Odysseæ ξ, Ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς Ἀΐδαο πύλῃσι Γίγνεται, ὃς τινὰ κεῖνον ἀπατήλια βάζῃ. Quod acrostichion habetur in alio eiusdem libri loco, Ἐλθοὶν ἐς δίκαιον ἐμοὶ ἀπατήλια βάζῃ. Apud eundem legimus etiam ἀπατήλια εἰδώς. Sed & aliquis vocatur ἀπατήλιος, id est, Fallax, Impostor: pro qua significatione ex Nonno affertur. Cæterùm ex ἀπατήσω futuro verbi ἀπατῶ fieri ἀπατήλιος traditur: quod de ἀπατηλὸς potius dicendum fuerit, ex quo illud factum esse manifestum est.

Ἀπάτη, ης, ἡ, Deceptio, Fallacia, Fraus. Atque vt illa duo priora nomina verbalia sunt à Fallo & Decipio, ita nomen istud ἀπάτη pro verbali habere malui. Etymologici autor quum nominis ἀπάτη etymologiam affert, non verbi ἀπατῶ, videtur hoc ex illo deducere: Eust. contrà, quum verbi ἀπατῶ non nominis ἀπάτη etymum affert, videtur illud prius hoc velle constitue-

re. Sed idem alibi nominis ἀπάη & verbi ἀπατᾶν etymologiam simul ponit. Verùm vt ἀπάη verbale esse censerem, impulit me quædam non parui ponderis ratio, atque adeo plus apud me quàm illi grammatici autoritatis habens. Ea autem est, quòd inueniatur ἐξαπάη: cui præfixam præpositionē quum ex verbo ἐξαπατῶ manasse, ita manifestum sit vt controuersum esse nequeat: quis ἀπάη ex ἀπατῶ itidem factum, atque adeo formandi illius verbalis ἐξαπάη exemplum præbuisse non fateatur? Vtrunque autem tam ipsam decipiendi seu fallendi actionem, quàm technam qua vtimur ad decipiendum, seu technam deceptoriam sonat. quod itidem sonat Latinis Fallacia. Nunc de deriuatione. Ἀπατᾶν (inquit ille scholiastes) παρὰ τὸ πάπου. quum antea dixisset, inde (videlicet à nomine πάπης) esse & ἀπάη & ἀπατᾶν, quasi μὴ ἀληθείας ὁδοῦ ἔχεσθαι καὶ ὡς ὅτι ἀτραποῦ βαδίζειν, ἀλλὰ καμπὰς ἐλίπειν, καὶ παραγάγειν ὧδε κἀκεῖ. Idem comment. in Iliad. librum 2, Ἀπάη & ἀπατῶ ex α priuatiuo fiunt (inquit) & nomine πάπος, quo significatur ἡ πεπλανημένη ὁδός. Nam ἀπάη est ἡ τῆ ὀρθοῦ ἔκβασις εἰς τὸ πλάγιον καὶ δόλιον. Sequendo autem hoc etymum, oprimè conuenier metaphora, id est metaphorica significatio, verbi ἀπατῶ cum ea quā Latini dederunt verbo Seduco. Satis enim constat Seduco sonare quasi quis dicat Seorsum duco; atque hinc tamen ad decipiendi significationē transferri apud classicos etiam autores videmus. Equidem tam bellè hoc Latinum cum Græco illo in ista traslatione conuenit, vt huius exemplo significatio ista illi data esse videri possit. Cæterùm quod dixi metaphoricam esse verbi ἀπατῶ significationem pro Decipio, nō ita accipiendum est quasi extra metaphoram quoque vsurpetur, sicut Seduco: sed ita loquens, respexi ad significatum illud quod ei conuenit illam ἀπὸ τῆ πάπου deriuationem sequendo. Sed venio ad alteram illam deriuationem, siue etymologiam: quanùis multo minus mihi probetur, ac verisimilis videatur. Ἀάπη, (inquit Etymologus) & per pleonasmum literæ π, ἀπάπη. Ac ne ipse quidem Eustath. hoc etymum ignorauit. In illo enim quem ex comment. in librum secundum protuli loco, Fortassis (inquit) ἀπὸ τῆ Ἀᾶσθαι quod est βλάπτω, & ἀπὸ τῆς ἄτης, fit ἀπάη & ἀπατᾶν: sicut ἀπιδεῖν fit ex ἰδεῖν. Sed ἀπάη deducendo ex ἄτη, esset non tantùm literæ π, sed syllabæ πα pleonasmus. Omisi autem verba quæ apud Etymologum præcedunt, tanquam nihil fide dignum habentia. Legitur enim apud eum, ὁ δὲ τῆ ἀπαφῶ, ἀπάη καὶ ἀπατῶ. quibus subiunguntur illa, ἢ ἀάπη &c. Cæterùm vt ad exemplа vsus illorum veniam, sciendum est eum prosæ scriptoribus cum poetis communē esse. Homerus Iliad. λ, de Ioue, Τῆσι δ' ἀπάπης κτεῖον. vbi scholiastes exponit, ὑπὸ ζώπης τῆς πλαίης. Idem Odyssex ν, genitiuum pluralem ἀπατέων copulat cum μύθων κλοπίων: vbi canit, — δόλων ἆτ', οὐκ ἄρ ἔμελλες Οὐδ' ὁπότ' ἐπποτάων γαίη λήξειν ἀπατέων, Μύθων τε κλοπίων, οἵ τε πρόσθεν φίλοι ἦσαν; Apud eundem legimus ἀπάπτω cum καπνῶ: Iliad. β, Νῶϊ δὲ καπνῶ ἀπάπτω βουλεύσατον. Vbi Eustathius existimat ἀπάπτω dictam esse καπνῶ ad differentiam τῆς ἀγαθῆς. vt apud Æschylum est ἀπάπη quædam δικαία, hoc in versu, Ἀπάπης δικαίας οὐκ ἀπεστατῆς ἐγώ. Fuerit autem ἀπάπη ἀγαθὴ (inquit) ἢ ὠφελιμή, καὶ οὐδὲ ὀπτβλαβής. Additque huc pertinere quod apud Herodotum legitur, ἵνα χρὴ τὸ ψεῦδος λέγεσθαι, λεχέσθω. Hinc & Vlyssem ita δόλιον appellari, in laudem, quinetiam quemlibet belli ducem. Atque hoc quod de imperatore dicit, cum illo Virgilii dicto cōuenit, — dolus an virtus, quis in hoste requirat? Quinetiam in istum locum Iliadis ι, Ἐκ γὰρ δή μ' ἀπάπησι, καὶ οὐκ ἐθέλοντα πιθέσθαι, annotat, optimè adiici ἐθέλοντα post ἀπάπησι. sicut enim non omnis dolus, ita nec omnis ἀπάη vituperanda est: sed ea duntaxat quæ proficiscitur ab iis qui sunt ἀλιτροί. Quibus subiungit eundem illum Æschyli senariū, perperam tamen scribens, ἀγαθῆς ἀπάπης pro ἀπάπης δικαίας. Hæc Eustathius: cui de expositione adiectiui illius καπνῶ minimè assentior: potiùsque καπνῶ ἀπάτῳ ita vocari, vt καπνῶ νόσον ab eodem poeta, initio Iliad. existimo. Neque enim appellari καπνῶ νόσον ad discrimen τῆς ἀγαθῆς, quisquam dicturus sit. (Quomodo autem ibi interpretandum sit καπνῶ, suo loco docui. Exemplis tamen ibi allatis huius significationis quam habet interdū NOMEN Καπνός, hoc quoque diligens lector addere meminerit) At verò ὠφελεῖ τῆς ἐν καιρῷ ἀπάπης, cuius ab Eustathio fit mentio, aliquid præterea mox dicam. Nunc exempla ex solutæ orationis scriptoribus proferam: primùm à Platone incipiens, apud quem legimus, libro 11, Legum, ψεῦδος μηδεὶς μηδέν, μηδ' ἀπάτῳ, μηδὲ τῳ κιβδήλῳ, ᾧμος ὀπτκαλούμενος ἦθος, μήτε λόγῳ μήτε ἔργῳ προσέχειν, ὁ μὴ δικαιοσύνης ἐστὶν ἄσκημα μέγιστον. Dixerat autem paulo antè, κιβδηλεύειν δὲ χρὴ πάντα αὐτὰ διχοῦ διαιροῦντα καὶ ψεῦδος καὶ ἀπάτῳ, ὡς ἔν τῳ ᾧμῳ ὄν τοῦτ' ᾧ τῳ φήμῳ ὀπτφέρειν εἰώθασιν οἱ πολλοί, κακῶς λέγοντες, ὡς ἐν καιρῷ γιγνόμενον ἑκάστου τὸ ὠφελοῦν, πολλάκις αὐτοῦ ἐρρέθη ἔχει. Libuit autem totum hunc locum afferre, vt cum eo possent conferri illa Eustathii verba, ἡ ἐν καιρῷ ἀπάπη. Itidem enim hic constituit Plato τῳ ἐν καιρῷ ἀπάτῳ, sicut τῳ ἐν καιρῷ κιβδηλείᾳ, & τὸ ἐν καιρῷ ψεῦδος: quū tria hæc sub illo quod ᾧμος vocat comprehendantur: cuius meminit & quum dicit, ἐν καιρῷ γιγνόμενον τὸ ὠφελοῦν. Ad tertium autem istud, τὸ ἐν καιρῷ ψεῦδος pertinet ille Herodoti locus, ἵνα χρὴ τὸ ψεῦδος λέγεσθαι, λεγέσθω. Sed de his alius fuerit philosophandi locus. Venio ad Xenophontis locum, Pædix lib. 1, ὅτι ζῶντα ταῦτα κακουργίαι πᾶσι καὶ ἀπάται, καὶ δολώσεις καὶ πλεονεξίαι. Sæpe etiam in re militari vsurpatur ἀπάπη. vt apud Plutarchum in Fabio, Φαβίῳ δὲ πᾶσαι ἀπατῶν καὶ διαπειρᾶν ἐπάγων πολλάκις. Apud eundem legimus in libello illo De superstitione, ἀπάπη φλυαρήσασα. Et in Apophthegm. δι' ἀπάτης τὰ πολλὰ φράσαντι. Item ἀπατῶ & ἀπάπτω ex eodem dicere possumus. apud eum enim in libro qui πῶς δεῖ ποιημάτων ἀκούειν inscribitur, Gorgias tradit tragœdiam esse ἀπάπτω, quam ὅτι ἀπατήσας, δικαιότερος τῷ μὴ ἀπατήσαντος καὶ ὁ ἀπατηθεὶς, σοφώτερος τοῦ μὴ ἀπατηθέντος. Apud Alexandrum Aphrodis. ἀπάπη τῆς ὄψεως redditur Hallucinatio visus.

Ἀπατεὼν ωνος, ὁ, Deceptor, Impostor. Xenoph. Pædix 1, δεῖ τὸν μέλλοντα τῶν πολεμίων, καὶ ὀπτβουλον εἶναι, καὶ κρυφίνουν, καὶ δολερὸν, καὶ ἀπατεῶνα, καὶ κλέπτην, καὶ ἅρπαγα. Herodian. libro 3, αἴσχρα ἀπατεῶνα, σοφὸν τὰ πρὸς ὀπτβουλίαν. Plutarchus De Pyth. oraculo, ἀπατεῶσι καὶ γόησι ἀνθρώποις.

C. Ἀπατήτωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, Virum fallens seu decipiens, Hominem decipiens, vel Hominis deceptor. Vtitur Nonnus. Item Iouis epithetum, de quo lege Etymologū, in Ἀπατούρια.

C. Διαπαπάω, ῶ, Fallo, Decipio. pro simplici ἀπατῶ. Affertur ex Platone De legibus. Ab eius passiuo Διαπατῶμαι est præt. δεδιαπάπημαι, cuius plur. persona tertia est δεδιαπατήτωται, Decepti sunt.

C. Ἐξαπαπάω, ῶ, Fallo, Decipio. Et ipsum significationem simplicis habet: potius enim ornatum simplici, (vt fit & in aliis plerisque) quàm vim eius significationi addere videtur. Est porro in frequentiore vsu compositum hoc ἐξαπατῶ quàm illud ἐξαπατῶ. Homerus Iliad. ι, Ἐκ γὰρ δή μ' ἀπάπησι καὶ οὐκ ἐθέλοντα. οὐκ αὖ ἔτ' αὖτις Ἐξαπάφοιτ' ἐπέεσσιν, ἀλλὰ δέοι. Est enim iungenda præpositio cum ἀπάπησι. Xenoph. Pædix 3, εἰ δὲ εἶδεν, ἃ μὴ ἐβουλήθης ἐξαπατῆσαι αὐτὸν, οὕτως ἐξαπατήσασα ὡς ὥστε αὖ τις τυφλοὺς ἡνωφελεῖς καὶ μανεὶς ἐπεισῶ φρονεῖν ἐξαπατήσειν. Vbi obserua constructionem cum duplici accusatiuo: ita vt liceat dicere, ἐξαπατῶ σε τοῦτο: subaudiendo videlicet præpositionem κατά. Apud eundem legimus ἐμαυτὸν ἐξαπατῶ, Meipsum decipio, Meipsum fallo. (Cui simile est apud Demosthenem, αὐτὸν ἐξαπατῶσιν, Olynth. 3) Idem Xen. de canibus vaniloquis sæpe dixit, vt annot. Budæus. Item de mulierib⁹ fucatis, & viris purpurissatis, in Œ-

conom.pag.493,mex editionis in fine,εἴ σοι μέλλω ἀμφόδως, καὶ οὐς ἐξαλμοὺς ὑπαλεκτρόδως αὐδρεπέλω, ὅπως δὶ πνοιαμὶ πὶ ἐμαυτὸν, καὶ σωείλω ἐξαπατῶν σε. Demosth. ἐξηπατηκότα & συζακεκρουκόφον copulauit: Plato autem ὀξαπατῶντας & χαυνύοντας: sicut antea ἀπατῶσι cum χάσκει copulatum ex Plutarcho attuli. Demosthenis locus est Philipp.2 ὑμεῖς δὲ, ὁρῶν ἐγὼ, διδόντα μὲν καὶ ὑπισχνούμενον ἡγεῖσθε Φίλιππον ἐξηπατηκότα ἤδη καὶ συζακεκρουκόφον ἀπύχεσθε, καὶ σωφρονεῖτ', ἰδεῖν. Platonis autem locus extat Politic.libro 2, non procul à fine, ἀλλ' ἄλλως ἴσως, αὐτοῖς μόνοις εἰ ἦν εἶναι οἷοί τε μὴ μεταβάλλειν, ἡμῖν δὲ πολλὰ δοκεῖν σφᾶς παντοδαποὺς φαίνεσθαι, ὀξαπατῶντας καὶ χαυνύοντες; Et statim post dicitur ψεύδεσθαι, φάσμα σοφὸν ποιῶν, qui hic ὀξαπατᾶν & χαυνύειν. Pass. Ἐξαπατῶμαι, Fallor, Decipior. Xenoph. Prædix 8. ἄλλοι ἄλλως πίστιν ἐξαπατηθέντες ἀπώλεσαν. Plutarchus in libro De audiendis poem. τί δὴ μείους οἱ ἐξαπατᾶσθαι θέλοντες; ἀμαθίαν γὰρ εἶναι ἢ ὡς ὑπ' ἐμοῦ ἐξαπατᾶσθαι. Sed actiuè etiam vsurpari fatendum est ab Aristotele Problematũ sect.18 δι' ἣ καὶ ῥᾳδίως ἀπατῶσιν αἰσχίαν ὑποτιθῆσαι μικρὰν, ἢ πολὺ δὲ μᾶλλον ἡδονὴν ἢ ὡς ὑπὸ ῥᾳδίως ἀπατωμένων ὑποτιθῆσι, τὴν ὑπὸ λαβοῦσαν εἶδος πρὸς ὃ ἐξαπατᾶται.

Ἐξαπατᾶν τὸν νοσον dixit Lucianus pro ῥᾳδιουργεῖν, & auertere sensum doloris & morbi. Ita Budæus. At ego & hic verbo Fallere vti nos posse existimo, quemadmodum dicitur aliquis fallere laborem, seu curas: sicut & fallere tempus.

Ἐξαπάτη Fallacia, Deceptio, Impostura. Hesiod.in Theogon. μειλιχιαπάτ' ἐξαπάτησι. Gregor. Nazian ἐπὶ ἐξαπάτῃ τῇ ἀπλουστέρων, Ad deceptionem simpliciorum, Ad decipiendos eos qui sunt simpliciores. Sicut enim ἀπάτη, ita & hoc ἐξαπάτη interdum est ipsa decipiendi actio, interdum verò ipsa techna qua vtimur ad decipiendum seu fallendum, quod itidem sonat Latinis Fallacia: vt dictum est & in Ἀπάτη.

C. Ἀνεξαπάτητος, ΕΤ Ἀνεξαπάτητος, οὐδὲ καθ', idem quod δυσαπάτητος & ἀναπάτητος, paulo aptè. Sed inuenitur ETIAM Ἀνεξαπάτητος, Qui falli non potest, seu decipi. Ex Aristot. Pol. 8, pro eo qui non decipitur.

Pro Ἐξαπατῶ dicitur ETIAM Ἐξαπατάσκω, sed poeticè. Hes. Theog. Ζηνὸς νόον ἐξαπατάσκων, Iouis mentem decipiens, seu fallens. Sed ibi est & alia lectio, videlicet ἐξαπαφίσκων. quam magis receptam magisque fide dignam esse puto.

¶ Ἀπατούρια, τὰ, Festum quoddam Athenienſium, dierum quatuor. quarum prima est DICTA Δόπτια, sicut SECVNDA, Ἀναῤῥύσις, TERTIA Κουρεῶτις, QVARTA Ἔπιβλα. Dictum autem esse ῥᾳδίως τὸν ἀπατῶν, seu ἀπατᾶν creditur. Ἀπατούρια. Fallaciarum solennitas Athenis, inquit Budæus ex Euseb.chronic. Vide Suidam & Aristoph.scholiastem, duobus in locis: in quorum altero tradit placuisse quibusdam dici ἀπατούρια quasi ὁμοπατόρια. Vide & Etymologici autorem. Hesychius autem nullam derivationis mentionem facit: sed quatuor eius festi dies enumerat, quum Suidas & scholiast. Aristoph. tres duntaxat recenseant.

Ἀ Π Ά Φ Ω, ΕΤ Ἄπαφω, idem quod ἀπατῶ, Decipio, Fallo. Sed ἀπατῶ ab vtroq; scriptorũ genere vsurpatur, ἀπάφω à poetis duntaxat: habens etiam quædam composita, vt paulo pòst videbis. Ab hoc ἀπάφω est ἤπαφον, quod Hesychius exponit ἠπάτησαν, & ἐχλεύασαν, & ἔπλωσαν. Quum autem apud Homerum legimus, ῥᾳδίως μ' ἤπαφε θυμῶν, ibi non est ἤπαφε accipiendum seorsim, sed vnà cum præpositione ῥᾳδίως: vtpote à themate ῥᾳδιάπαφω, de quo infrà. Habet et & vocẽ PASS. Ἀπάφομαι. vnde ἀπάφοιτο, item ἐξαπάφοιτο apud Homerum, significationẽ actiuam seruans. Sed quod ad derivationem huius verbi attinet, ego ab Eustathio & Etymologo dissentio. Subiũgo enim ipsum verbo Ἀπατῶ, tanquam inde derivatum: at Eustathius vult Ἀπάφειν esse propriè δι' ἀφῆς ἀπατᾶν. scribit enim, κυρίως, τὸ δι' ἀφῆς ἀπατᾶσθαι. quod κυρίως quum dicit, intelligit, sequendo etymologiam. Paucis enim interiectis subiungit, ἀπάφειν, esse Æolicum verbum, itidémque ἅπαξ κατ' αὐτὸν: idque patere ex tenuatione literæ α. Nam πάκαιρον (inquit) esset ἀπάφειρον & ἀπαφᾶσθαι. (hoc enim repono apud eum pro ἐξαπαφᾶσθαι) Vbi τὸ κοινὸν significat Communi linguæ conueniens. Quin etiam ΔΕΑ Παφία, si ei credimus, hinc deductum nomen habet, per ἐπενθετικὸν literam à qua præpositio incipit. (Sed dicit, κατ' ἐπενθετικὸν τοῦ πρὸς θεότητος τ. affértque nomina in quibus omissa est itidem hæc littera: quum tamen non sit α ἐπενθετικὸν in Παφία, deducendo ab ἀπάφω, dicere necesse sit. Fortassis autẽ aliquis perperam pro α reposuit ε, sequentium potius habens rationem, in quibus deest illa littera, quàm præcedentium: quum Eustathius contrà censeret in Παφία sic omissum esse α, vt in illis ε) Et hæc quidem Eustath. Iam verò Etymolog tantum abest vt Ἀπάω seu ἀπάφω, mecum deducat ab Ἀπατῶ, vt contrà in Ἀπατᾶν hoc nomen inde deriuet, sicut & ipsum verbũ Ἀπατῶ. nã ἐκ τοῦ Ἀπαφῶ, inquit, Ἀπάτη καὶ Ἀπατῶ. Apud eundem hæc leginus, Ἀπαφῶ. τὸ Ἀπατῶ. ἀφῶ, τὸ καλῶς λέγω. ὡς ἀμείφω λέγω ἀμείβω γυναῖκα. & per compositionem ἀπαφῶ: vnde ἀπαφίσκω. Sed hæc mendosa esse, cuius manifestum esse potest: in quibus tamẽ nihil mutare ausus sum, nisi φ ex λ fecerit λέγω. Magnũ certè huic loco auxilium vetus meum lexicum afferre poterit: cuius hæc sunt verba, Ἀπάτη, ἐκ τοῦ Ἀπαφῶ. τοῦτο ῥᾳδίως τὸ λέγω. καὶ μετὰ τοῦ α τὸ σημαίνοντος τὸ καλῶς, ἴσως, καὶ Ἀπαφὲ ὅτι καὶ ὅμηρος παρήπαφε, ἀντὶ τοῦ ἠπάτησεν. Hinc certè perspicere potuimus vnde natus sit error qui huic loco subest, τὸ καλῶς λέγω: & quorsum afferat nomen ἄμειφον. Aut enim valde fallor, aut κακῶς λέγω scriptum reliquerat etymologici autor. quum antea dixisset itidem ἀπαφῶ esse ex Φῶ significante λέγω. ex quo Φῶ, accedente α, quo declaratur τὸ κακῶς, fieri ἀφῶ. His enim aptè subiungi potuit, Ἀφῶ sonare κακῶς λέγω. At ea quæ proxima sequuntur verba, ὡς ἄμειφον λέγω ἀμείβω γυναῖκα. ita intelligo, Quemadmodum dicimus mulierem ἄμειφον, littera α significante τὸ κακὸν, perinde ac si dixisset, ὡς ἄμειφον λέγω ψυχὴν τὴν τὸ κακὸν μορφὴν. quæ posteriora verba aut eum addidisse, aut certe subaudienda reliquisse verisimile est. Ex his autem quid Etymologus quoque de huius verbi derivatione censuerit, liquere potest. Sciendum est tamen adiici & aliam derivationem. ἢ ἄπη (inquit) significat ἀπάθειαν. καὶ ἴσχεται παρὰ τὸ φάω: VNDE Φιάκη & Φιάκη. Sed mea deductio omniũ simplicissima & maximè verisimilis mihi videtur: qua mecum fruatur is cui magis quàm aliæ placebit.

CIRCVNFL. Ἀπαφῶ, quod apud Etymologum scribi vides, in eo loco quem protuli, apud Eustathium quoque legitur. Verbo Ἀπάφοιτο (inquit) cuius aorist. 2 act. est ἤπαφον, prius est Ἀπαφῶ. vnde derivatum Ἀπαφίσκω.

C. Ἐξαπάφω, SIVE Ἐξαπαφῶ, idem quod ἀπάφω, Decipio, Fallo, (sicut ἐξαπατῶ pro ἀπατῶ ponitur) Apoll. l.2, Τρίλω ἐξαπάφων παρελίξατο.

C. ΓΑΡ Παράπάφω, SIVE Παραπαφῶ, idem quod præcedẽs. Apoll. Arg.l 2, Ἀπέλωρα παρήπαφε. Apud Homerũ per dialysin, ῥᾳδίως μ' ἤπαφε θυμῶν.

¶ Ἀπαφίσκω, itidẽ poeticũ, idẽ significans quod Ἀπάφω. A quo est etiã VERB. Ἐξαπαφίσκω, per cõpositionem. Hes. in Theog. Ζηνὸς νόον ἐξαπαφίσκων. (Sed inuenitur & alia lectio, videlicet ἐξαπατάσκων: quã antea habuisti) Annotaui paulo antè ex Eustath. verbo Ἀπάφειν, prius esse Ἀπαφῶ. vnde esse derivatum Ἀπαφίσκω. Cur autem Ἀπαφίσκω ex Ἀπατῶ potius quàm ex Ἀπάω originem habere censeat, aliis iudicandum vel potius diuinandum relinquo.

Ἀτρεκὴς, de quo nunc agam, vix certò statui potest vbi collocandum fuerit, quum de eius etymologia vix quicquam satis probabile afferatur. Est autem apud solos poetas, & quidē tragicos præsertim, vsitatum. In hexametro autem & pentametro carmine ἀτρεκὴς & aduerbiū ἀτρεκέως cōmodā sedem habent. A

– Ἀ Τ Ρ Ε Κ Η Σ, ές, ὁ καὶ ἡ, Verus. Certus. Hesychius ἀτρεκῆ exponit ἀληθῆ & ἀκριβῆ: itidémque ἀτρεκὶς, ἀληθὶς. Eustathius ἀτρεκὶς αἶμα exponit τὸ ἀληθὲς, καὶ μὴ ψεῦδος πλὴν ἔψιν, in ictu Homeri loco, Iliad. β, – ἐκ δ' ἀμφοτέρωθεν Ἀτρεκὶς αἷμ' ἔσσυτο βαλών. Ex Euripide affertur ἀτρεκὴς δοξα, Fama tam certa vt negari non possit. Interdum ἀτρεκὶς aduerbialiter ponitur pro ἀτρεκέως. Sic apud Theocritum, εἰδῆται ἀτρεκὶς scholiastes exponit ἀτρεκέως: addens ἤγουν φανερῶς. Extat autem illius poetæ locus, Idyll. 2, quod Pharmaceutria inscribitur, Κὤτι μὲν αὖτε γυναικὸς ἔχει τόδος, εἴτε καὶ ἀνδρὸς, Οὐκ ἴσαμ' ἀτρεκὶς ἴδμεν. Sic ἀτρεκὶς ἀκοῦσαι in v. lex. aduerbialiter, pro Certò audire. sed autoris nomen tacetur. B C

Ἀτρεκὴς valde dubiam etymologiam habet, vti dixi. Etymologici autor non vnam affert. A δέρκω, (inquit) significante βλέπω est nomen δικὴς, & cum α epitatico, ἀδικὴς. id est, ὁ λίαν ὑποβολιμαίως. Deinde per traiectionem literæ ρ, & mutationem literæ δ in τ, fit ἀτρεκὴς. quoniam ὑπὸ πολλῆς ἀγωνίας τὰ ἀληθῆ θηρᾶται. Secunda etymologia est hæc apud eundem: A τρέχω fit τρεχὴς, & ἀτρεχὴς, id est, ὁ μὴ ῥᾳδίως τρέχων τὸ ἀληθὲς. vel, ὃν οὐδεὶς δύναται ῥᾳδίως ἀναδραμεῖν δι' ὑποψίαν. Tertia est ista: A τρέω significante δέδοικα, fit τρεὴς & ἀτρεὴς: & per pleonasmum literæ κ, ἀτρεκὴς. quoniam ὁ δέδοικὼς καὶ δύσκολος πρὸς ἀλήθειαν λέγει. Additur & quarta, à βέπω, vt sit ὁ μὴ πρόπτωμος. Hæc sunt quæ illic leguntur. Quod autem ad quartā etymologiam attinet, eam sequendo, ἀτρεκὴς existimandum esset dici quasi ἀτρεπὴς. At in meo veteri lexico vnica affertur, ea nimirum cui secundus apud Etymologum datus est locus, paucis mutatis. Ego in aduerbio Νητρεκῶς, (quod paulo pòst sequetur) quod etymum præ cæteris arrideat, docebo. D E

Ἀτρεκῶς, aduerbium, Verè, Certò. In hexametro autem & pentametro versu DICITVR Ἀτρεκέως. vt ἀτρεκέως ἀχορεύειν, apud Homerum non semel. Odyssea α, Τοιχὰρ ἐγὼ τί τοῦτο μᾶλ' ἀτρεκέως ἀγορεύω. Iliad. ο, ἐπὸν & ἀτρεκέως coniunxit, hoc in versu, Ἀλλ' ἢ δὴ μ' ἐπόρε καὶ ἀτρεκέως ἀγορεύειν. Inuenitur & apud Herodotū hoc aduerbium ἀτρεκέως. vt ἀτρεκέως ὀπτασμαι, Compertum habeo. Vel potius, Certò compertum habeo, Certò scio. Hesychius ἀτρεκέως exponit ἀληθῶς & ἀκριβῶς. F

Ἀτρέκεια, ας, ἡ, Veritas. Inuenitur & scriptura IONICA Ἀτρεκίη, tum apud poetas, (vt apud Nonnum & Epigr lib. 1) tum apud Herodotum.

Ἀτρεκέω, ῶ, Verè dico. Ita vulg. l. sed absque vllo testimonio. Ab Hesychio autem ἀτρεκήσασα exponitur ἀκριβωσαμένη.

C. Παναληθὴς, Omnino verus, Verissimus, Certissimus, in Epigr. eadem omnino forma & signif. qua dicitur παναληθὲς. Hinc ADVERB. Παντρεκῶς, VEL Παντρεκέως, Omnino verè, Verissimè, Certissimè. G

¶ COMP. Νητρεκὴς, ἐς, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀτρεκὴς, Verus. Videndum est autem an dici possit νητρεκὴς sonare quasi νηατρεκὴς, particula νη augendi vim habente, sicut & in aliis quibusdam compositis: ex quibus est νήχυτος. Hoc enim NOMINE Νήχυτος declaratur δαψίλεια κύματος, à Dionysio De situ orbis, vbi κόλπος νήχυτος ab eo vocatur. (Estque obiter animaduertendus hic VOCVLAE Nη vsus. Alioqui enim plerunque non intendendi sed priuandi vim habet. vt videmus in Νηλεὴς, in Νηκερδὴς, in Νήκουστος, in Νήεμβολος, aliisque quamplurimis) Videndum est inquam an νητρεκὴς dicendum sit sonare quasi νηαρεκὴς, an potius eadem illi quæ & præcedenti ἀτρεκὴς etymologia tribuenda sit: de qua differam in proximè sequente aduerbio Νητρεκῶς. H

Νητρεκῶς, Verè, Certò. Lycophron initio suæ Alexādræ, Λέξω τὰ πάντα νητρεκῶς ἅμ' ἐκφάτις. Vbi Tzetzes, postquam νητρεκῶς exposuit ἀληθῶς, subiungit, deriuari à νη priuatiua particula, & τρέω quod significat φοβοῦμαι. quoniam qui vera loquuntur, non verentur reprehensionem, sicut ii qui mentiuntur. Hoc autem etymum non dubium est quin itidem præcedenti Ἀτρεκὴς cōuenire possit, quantum ad deriuationem à verbo τρέω attinet: vt videlicet Ἀτρεκὴς sit ex α priuatiuo & verbo τρέω: sicut νητρεκὴς est ex particula νη, priuandi vim habente, & verbo τρέω. Quod etymum lubentius dederim nomini ἀτρεκὴς, quàm reliqua quæ allata antè fuerunt. sed ratio etymi quæ hic affertur magis mihi placet quàm quæ allata fuit. Addendum autem hoc esset, vt ἀτρεκὴς, sequendo illud etymum, dicitur quasi ἀτρεπὴς: sic νητρεκὴς quasi νητρεπὴς. Ac profectò inueniuntur & alia composita idem significantia, quorum vnum α priuatiuum, alterum particulam νη habet. At νητρεκὴς dici quasi νηατρεκὴς, parum verisimile est.

Quod subiungitur compositum Ἄσωτος, locū habere potuit, atque adeo debuit, post deriuata ex verbo Σώζω, tam ea quæ deriuationem simplicem habent, quàm ea quæ sunt composita.

– Ἄ Σ Ω Τ Ο Σ, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. Qui seruari nequit. (vtendo hoc verbo in ea significatione qua dicitur à Terentio, – ipsa, si cupiat, Salus, Seruare prorsus non potest hanc familiam) Non malè fortassis eius vis exprimatur, reddendo Luxu perditus. Alioqui inuenitur etiā Perditus, sine adiectione, ad eandem significationem pertinens: vt quū dicitur Perditus ac dissolutus adolescens, à Cicerone. Dicitur enim ἄσωτος pro ἄσωτος, à σέσωσμαι tertia persona præteriti verbi σώζομαι. Perperam autem quidā ex α priuatiuo & voce actiua σώζειν factum esse putāt: vt eum significet qui nihil sibi seruat. Aristot. Ethic. 4, cap. 1, de eo qui ἄσωτος appellatur, cum alia pleraque dicit, tum verò hoc nomine vocari τὸν δι' αὑτὸν ἀπολλύμενον, id est, qui per se suáque opera perit, vt quidam interpr. Quidam verò sic, paulo liberius, Qui salutē suam negligens, per se ipse perit. Subiungit Aristoteles, δοκεῖ δὲ ἀπώλειά τις αὐτῶ εἶναι καὶ ἡ τῆς οὐσίας φθορὰ διὰ τὸν ἐν δεῖ τοῦτον ὄντες. id est, Videtur autem sepsum quodammodo perdere qui facultates profligat, quòd harū adminiculo viuatur. Vulgò tamen ἀπώλεια hic redditur Interitus: sed durè hoc dicitur Interitus sui ipsius. Quidam verò, vt hoc vitent, ita interpr. quasi non αὐτῶ sed αὐτοῦ legeretur, Ipsius interitus. Ego αὐτῶ retinens, malim accipere actiuè vocem ἀπώλεια. q. d. Perditio sui ipsius. Ibidem legimus, τοῖς γὲ ἀκρατέσι καὶ εἰς ἀκολασίαν δαπανηροῖς, ἀσώτοις καλοῦμεν. Eodem capite scribit τοῖς πολλοῖς αὐτῶν esse ἀκολάστοις: subiungens, ἀχρεῖος γὲ ἀναλίσκοντος, καὶ εἰς τὰς ἀκολασίας δαπανηροί εἰσι. Cæterùm ex his Aristotelis verbis, quis ἄσωτος vocetur, cognoscere possumus: sed quomodo Latinè reddi aptè verbo vno queat, ambigitur. A Cicerone vertitur Luxuriosus: qui hæc Epicuri verba, εἰ τὰ ποιητὰ τῶν περὶ τοὺς ἀσώτους ἡδονῶν ἔλυε τοὺς φόβους τῆς διανοίας, τοὺς τε περὶ μετεώρων καὶ θανάτου καὶ ἀλγηδόνων, &c. sic interpretatur, Si ea quæ sunt luxuriosis efficientia voluptatum, liberarent eos deorum & mortis & doloris metu. Cætera vide in lexico meo Ciceroniano, pag. 55. Vide & 163 eiusdem pagina alium eiusdem Ciceronis locum, in quo ἄσωτος ita interpretatur. Gellius libro 7, cap. 11, Et nequam hominem, nihili, neque rei neque frugis bonæ: quod genus Græci ferè, ἄσωτον, ἢ ἀκόλαστον, ἢ ἐχθρὸν, ἢ ἀχρεῖον, ἢ κακόπρακτον, ἢ μιαρὸν dicunt. Hæc ille. Placet autem mihi ex his interpret. illa maximè qua redditur Nequā: quòd à Cicerone hominē nequa homini frugi non vno in loco opponi videam. A quibusdā redditur etiā Prodigus, itē Decoctor. sed prius illud malim. Nec dubitarim ex

Tacito vertere etiam Ganeo & profligator. ab eo enim hæc duo copulantur. Atque adeo ad hæc eius verba respiciens, in Aristot. loco qui modò allatus fuit, vbi φθορὰν τῆς οὐσίας dicit, verti Facultates suas profligare: quum alioqui possem vti verbo Dissipare, seu Dilapidare. Illud autem vocabulum Ganeo vel eā ob causam conuenit, quòd itidem Ganeum sit Latinis seu Ganea quod Græcis ἀσωτεῖον. Budæus ad ipsum nominis huius etymum respiciēs, & id exprimere conans, vertit ἀσώτους, luxu & ganeæ studio perditos. Cicero De fin. lib 2, vocem Græcam retinuit, ita scribens, Nolim enim mihi fingere asotos, vt soletis, qui in mensam vomant, & de conuiuiis auferantur, crudique postridie se rursus ingurgitent: qui solem (vt aiunt) nec occidentem vnquam viderint, nec orientem: qui consumptis patrimoniis egeant. Nemo nostrûm istius generis asotos iucundè putat viuere. Sed venio tandem ad exēpla vsus nominis istius: cui quanuis Gellius aliquot alia tāquam synonyma adiungat, (vt vidisti in loco quem ex eo paulo ante protuli) aliquam tamen vim sibi peculiarem habere existimo. Illa quidem certè synonyma quæ Pollux affert, aut saltem eorum aliqua, magis mihi conuenire videntur: sunt autem hæc, Ἀφειδὴς, Ἀπαμβυτὸς, Ἐκκεχυμένος, Ἀδηπάνητος, Ῥᾳθύμως τὰ χρήματα, Καταδηδοκὼς τὰ πατρῷα, καταναλίσκων, ἐκχέων ἀπολλύς, &c. Sed excusari potest Gellius, si dicamus, quanuis vtatur particula ἤ, non tamen eòdem illas omnes voces Græcas, sed primam ἄσωτον, forasse & secundam, ad Latinam vocem Nequam, cæteras autem ad sequentes voces Latinas potius retulisse. Certè ἀκόλαστον quoque ἀπὸ τῆ ἀσώτου differre, ita vt quicunque sit ἄσωτος, non protinus etiā ἀκόλαστος, vel ex iis Aristot. verbis discimus, in quibus nō πάντας τοὺς ἀσώτους, sed τοὺς πλεῖστους τῶν ἀσώτων ait esse ἀκολάστους. Apud Ath. l. 4. Alexis hisce duob⁹ versibus ἄσωτον quendam, siue ἀσωτίαν cuiusdam ita describit, Διόδωρος οὐτοσὶ πεντήκοντ' ἐτῶν ἔστιν δύ' ἔχων ἀπόδειξιν τοῦ πατρῴου οὐσίαν. Οὕτως ἅπαντα κατημάσησεν. Dictum enim erat, antequam afferrentur hi versus, ἀσώτους ὦ γῆ εἶδε δίχ' ὀπτοὺς· ἵνα ὦ, τὸ μνημονεύειν ἀλλ. ἐξ ἀ Κριθίας. Quæ autem de aliis ἀσωτοις subiunguntur, illic videnda tibi relinquo. Ibidem legimus Areopagitas solitos ad se vocare & punire τοὺς ἀσώτους καὶ μὴ ἔχ τινας πατρικὰς οὐσίας ἔχοντας. Plutarch. in libro De discernendo amico ab adul. τοὺς ἀσώτους & πολυτελεῖς copulant: scribens, ἢ τοὺς ἀσώτους αὖ πάλιν καὶ πολυτελεῖς εἰς μικρολογίαν καὶ φυπαρίαν ἐνεδίζωσιν. Ibidem legimus ἄσωτον καὶ ἄπακτον. Inuenitur & superlatiuus gradus Ἀσωτότατος, apud Athenæum libro 4, ex Axionico comico, ὁπὶ καλούμενος ἀσωτότατος.

Ἄσωτος in propria significatione, (sic appellando eā quæ derivationi omnino conuenit) pro eo qui seruari non potest: id est, de cuius salute nulla est spes, vide post deriuata ab eo Ἄσωτος de quo nunc agitur. Illud enim alterum cum Ἄσωτος coniungam.

C. Ἀσωτοδιδάσκαλος, ου, ὁ, Luxuriosorum magister. Luxuriosorum præceptor. Titulus est vnius ex comœdiis Alexidis, apud Athen. lib. 8.

C. Ἀσωτοποσία, ας, ἡ, Luxuriosorum potatio, vel Luxuriosa potatio: seu, qualis est luxuriosorum. In v. l. redditur simpliciter Crapula.

Ἀσώτως, Luxuriosè, Luxuriosorum more. Athen. libro 4, ζῆν μὴ κοσμίως, ἀλλ' ἀσώτως. Cum eodem verbo, saltem cum eius participio, iunctum habemus apud Lucam, cap. 15, v. 13, καὶ ἐκεῖ διεσκόρπισε τὴν οὐσίαν αὐτοῦ, ζῶν ἀσώτως. Quidam interpr. Profusè viuendo. non malè: sic tamen vt Luxuriosè magis mihi placeat. In vulg. lex. ἀσώτως redditur Turpiter, Immodicè, Prodigè, Perditè: quarum interpretationum vnicam tantùm admittendam censuerim, videlicet Prodigè: sed ei vnā ex illis duabus proximè præcedentibus præferens, ac præsertim Luxuriosè. (Possit verò & Nequiter addi, quatenus ei Cicero opponit Frugaliter: sicut homo nequam opponitur homini frugi) Ibidem subiungūtur illis interpretationib⁹ hæc Isocratis, ἀσώτως ἐκεῖς τὰ χρήματα διῳκίμενος. quarū tamē nulla istis verbis aptari posse videtur. Ego vel hoc vel simili modo vertenda censuerim, Qui luxuriosè prodigit pecunias, vel dissipat facultates: aut, Luxuriosorum more. Nisi fortè interpretandum sit simplicius (locum enim non adii, vtpote non indicatum) de affectu, Qui ita est erga pecunias affectus vt esse solent luxuriosi.

Ἀσωτία, ας, ἡ, Luxuria, Prodigalitas, Profusio. Aptè redditur & nomine Nequitia, (sicut ἄσωτος, Nequam: ἀσώτως, Nequiter) id est, Luxus vitæ prodigus effususque: vt Gellius apud Q. Claudium exponit, luxuriam cum nequitia copulantem. ita enim scribit, Sed luxuria & nequitia pecuniam magnam consumpserat. Bud. ἀσωτίᾳ à Gellio reddi Luxum & popinationem scribit: sed locum eum apud Gellium nondum inueni. Aristot. Ethic. libro 4, cap. 1, ἡ μὲν οὖν ἀσωτία τῆς διδόναι καὶ μὴ λαμβάνειν ὑπερβάλλει, τῆς δὲ λαμβάνειν ἐλλείπει· ἡ δ' ἀπλευθερία τῆς διδόναι μὲν ἐλλείπει, τῆς λαμβάνειν δ' ὑπερβάλλει, πλὴν ὅτι μικρῷ. Sic verò & in aliis locis ἀσωτίαν ἀπλευθερίᾳ opponit, vt vitium vitio. at μεσότητα esse dicit πλὴν ἐλευθεριότητα. vt Ethic. libro 2, cap. 7, περὶ δὲ δόσεις χρημάτων καὶ λήψεις, μεσότης μὲν, ἐλευθεριότης· ὑπερβολὴ δὲ καὶ ἔλλειψις, ἀσωτία καὶ ἀπελευθερία. Sic Plutarch. quoque hanc μεσότητα constituit: sed τῇ ἀσωτίᾳ opponens μικρολογίᾳ, non ἀπελευθερίᾳ, in libello quem περὶ ἠθικῆς ἀρετῆς inscripsit. (Obiter autem annotentur & hæc de NOMINE Ἐλευθεριότης) Athenæus libro 4, πάντα γὰρ ἀπώλεσαν τὰ πατρῷα εἰς ἀσωτίαν. Apud eundem legimus de Apicio, ibidem, ἢ ἀπὸ δέκα ἀσωτίαν ἐβάδισεν. Idem vsurpat ἀσωτίαν cum genitiuo τοῦ βίου. Polit. apud Herodianum ἀσωτίαν vertit Sumptus insanos: lx, οὐκ οἶδ' ὅπως δημόσιοι δαπανοῦσι τὸν χρόνον· ἀλλὰ πάντα ἀσωτικώτερον τῆ Κομμόδου ἀσωτίᾳ. Ita enim hæc reddit, Et ærarium publicum sumptibus illis insanis iampridem à Commodo exhaustum. Quæ interpretatio minimè mihi probatur: quod immanes sumptus fieri possint ab iis etiam qui non sint ἄσωτοι, nec luxuriosè viuant. Apud eundem scriptorem habemus pluralem numerum ἀσωτίας, vbi Politianus, ἢ πᾶν ἀσωτίας καὶ κραιπάλας vertit Inter vina & epulas, paulo liberius, nec satis expressa vi Græci vocabuli. Ego in huiusmodi quidem loco ἀσωτίας exponendum censerem potius Luxuriosa conuiuia, vel Luxuriosas comessationes: vel Helluationes. Quæ autē interpretatio huic loco conuenit, eadem & isti Athenæi conuenire existimanda est, in quo itidem ἀσωτίας & μέθας copulat: lib. 11, vbi loquitur de poculo quod λεπαστὴ vocabatur: ἔστι δ' τὸ ποτήριον ὠνομάσθη ἀπὸ τῆς μέθας ἢ τὰς ἀσωτίας πολλὰ ἀναλισκόντων εἰς λαγύνας καλούμενον.

Inuenitur etiā SCRIPTVM Ἀσωτία, cū ει: cum alibi, tū in illo Herodiani loco quem protuli priorem. sed multo magis recepta est scriptura cum ι solo. Alioqui ἀσωτία per ει, esset tanquam à verbo Ἀσωτεύομαι.

Ἀσωτεῖον, ου, τὸ, (inuenitur etiam SCRIPTVM Ἀσώτιον, sed minus mihi scriptura hæc probatur) Locus in quo luxuriosi & prodigi epulantur & comessantur: aut etiā suas libidines exercent. Aptè redditur Ganeum, siue Ganea: sicut ἄσωτος, Ganeo. Redditur & Popina. Pollux l. 6, 9, inter partes vrbis, sed minus honestas, enumerat ἀσωτεῖα, & πτηνεῖα, & κυβευτήρια, atque alia. Altera autem scriptura quæ habet ι solum, apud Athenæum extat, in isto Stratidis comici loco, Εἰ μηδὲ χέσαι γ' ἔστιν ἡμῖν ἡσυχῇ, Μηδ' εἰς ἀσώτιον πρᾶτε. Extat & in alio eiusdem libri loco, τί ὠφελῶμαι δαρεικὸν μηδὲ κλάσας; ἢ ὡς εἰς ἀσώτιον. μαγείρια σκεύη καταλήψομαι; Sed non dubito quin mendosa hæc scriptura sit pro ἀσωτεῖον: præsertim quum hoc admittat versus, & nomina huiusmodi significationem habentia (id est, quibus significantur loca in quæ aliqui congregantur) itidem per ει scribi soleant.

Ἀσωτεύομαι, idem quod ἀσώτως ζῶ, (quæ verba habuisti sparsim ex duobus locis) Luxuriosè viuo, Omnia per luxum profundo, seu in luxum, Prodigè viuo. Aristot. Polit. lib. 5, in fine, ὅτι ἀσωτευόμενοι, καταπίπτουσιν εἰς τοὺς τόκους. Apud Athenæum l. 8, ἀσωτευόμενος παῖς ἐστιν, Adolescēs luxuriosè viuēs, vel Luxuriosus, Nequā, &c.

sequendo interpretationes quæ nomini ἄσπας da- A tæ fuerunt. Libet verò hic lectorem risus mei participē facere. id est, eius quod me, licet occupatissimum, ridendi otium suffurari coegit. Ἀσωτεύομαι, (inquiunt vulgaria lexica) Luxu diffluo: sumptum à populo Asotorum, quòd essent luxu perditi, perpetuóque in comessationibus versarentur. Meminit Cicero De fin. l. 2, Nolim enim mihi fingere asotos, vt soletis, qui in mensam vomant, & de conuiuiis auferantur: crudique postridie se rursus ingurgitent. Hoc illud est, lector, quod tu, intellectis iis quæ ià de hac voce ἄσπας eiusq; origine dicta sunt, si absque risu legere poteris, alterum Heraclitum esse putabo. Hic autem considera quàm callidi fuerint vulgarium lexicorum consarcinatores, qui, quum vocis huius etymologiam nullam inuenirent, populum à quo deriuaretur, commenti sunt. In qua igitur orbis parte constituendus hic Asotorum populus erit in eadem in qua populi Hessones & Hœtines, necnon Halees, vrbs Machus, mons Hirus, à Valla constituuntur. De quibus si consulere non pigeat epistolā quam editioni Latinæ Herodoti præfixi, omnino eandem risus materiam inuenies, eumque hic inceptum, illic persequi poteris. c

C. ΚΑΤασπανίω, in v. l. & quidem iis etiam quæ primæ omnium in lucem edita fuerunt, exponitur Consumo, Dilapido: sine vllo autore. Ego (vndecunque sumptū sit) non dubito quin significet, nō simpliciter Dilapido, sed Dilapido luxuriosorum more, vel Dilapido seu profundo per luxum, seu in luxum. Eademque forma dictum videtur qua κεφηδυπαθῶ. eundem certè vsum præpositio κατ' habere dici potest. D

Βασκαίνω, de quo nunc dicturus sum, vel in Φαῶς, vel in Καίνω collocari potest, sequendo eam quæ illi à plerisque tribuitur, etymologiam. quæ nā autem ea sit, mox docebo.

ΒΑΣΚΑΙΝΩ, Fascino. primum enim huic significationi locū esse dandum censeo, quæ etiam cum etymo conuenire E videtur. Volunt enim plerique grammatici βασκαίνω dici quasi φασκαίνω, id est φάσμα καίνω, oculis occido: id est aspectu. Quò pertinet hic Virgilii locus, Ecloga 3, His certè neque amor causa est, vix ossibus hærent. Nescio quis teneros oculus mihi fascinat agnos. Sic & ὀφθαλμὸς βάσκανος, oculus fascinator, apud Plutarchum, vt paulo pòst docebo. Quinetiam & apud Horatium, epist. 14, lib. 1, Non istic obliquo oculo mea commoda quisquam limat, quidā obliquo oculo interpr. inuido. Sed interficiendi quoque vim oculis fascinatoribus F ineſſe, discimus ex Plinio, scribente libro 7, cap. 2, Esse eiusdem generis in Triballis & Illyriis, adiicit Iligonus, qui visu quoque effascient, interimantque quos diutius intueantur, iratis præcipuè oculis. quod eorum malum facilius sentire puberes. Proximè autem præcedentia verba sunt hæc, In eadē Africa familias quasdam effascinantium, Iligonus & Nymphodorus tradunt: quarum laudatione intereant probata, arescāt arbores, emoriātur infantes. De quo loco differam mox quum agam de passiuo Βασκαίνομαι, pro Fascinor. Βάσκανος (inquit schol. Theocriti) propriè ὁ τοῖς ὀφθαλμοῖς βλάπτων, καὶ φθείρων τὸ ἐφ' ἑαυτῷ ὑπ' αὐτῶν. Sic & apud Etymol. ὁ τοῖς φάσμασι καίων, quasi φάσκανος. Et à βάσκανος vult esse verbum βασκαίνω. Sed crediderim potius βασκαίνω præcedere, præsertim quum in eo verbum καίνω incorruptum extet, & quædam à similibus verbis similem formam habentia nomina inueniantur. Parui alioqui refert vtri priorem locum demus. Quæcunque autem sit huius verbi etymologia, accipi pro Fascinare, constat, cum alibi, tum apud Aristotelem. vt sect. 10, probl. H 34, ὅτι λέγουσι γενῶ, ὅταν τῆς αὐτῆς πράξεως ἰδίᾳ τι φθείρωνται, μετὰ δὲ ὄντος ἄλλου βασκαίνωσι. Sic & apud Alex. Aphrod. lib. 2, problemate 53, διὰ τί ἔνιοι βασκαίνουσι, καὶ μάλιστα παῖδας. Quod autem addit καὶ μάλιστα παῖδας, pertinet ad hæc quæ ex Plinio attuli de fascinatoribus, Quod eorum malum facilius sentire puberes. Apud Plutarchum quoque Sympos. lib. 5, problem. 7, habes quæ huc pertinent. vbi extat & compositum καταβασκαίνω in eadem significatione. Sic PASS. Βασκαίνομαι, Fascinor. Theocr. Idyllio 6, Ὡς μὴ βασκαίνῃ τις, ἐπεὶς εἰς ἐμὲ τήνα πόλλα. vbi scholiastes annotat, suo etiamnum tempore id solitas facere mulieres, nimirū sinui suo inspuere, τὸ γεμισθὲν ἀκαθαρσίας. Atque huc certè pertinet quod ī Plinii loco paulo antè habuimus, de illa laudatione familiarū quæ effascinant. Itidem enim hìc pastor dicit, postquam sibi tam pulcher visus fuisset, se ter in sinum suum spuisse, ne fascinari posset: quasi laudatione illam de sua forma opinionem consequente, à qua laudatione periculum impenderet. Ita enim existimo intelligendum esse hūc locum: eius tamen expositionem aliorum iudicio relinquens, quibus attentius eum expendere vacabit. Vtitur porro passiua illa voce & Aristot. Probl. 34, sect. 10.

Βασκαίνω, Inuideo. quoniam videlicet qui fascinant, id faciunt quòd inuideant. vt discimus ex iis etiā quæ leguntur apud Alex. Aphrodis. libro 2, problemate 53. Dicitur autem βασκαίνω σοι, vel βασκαίνω σοι τοῦτο, aut οὕτω. Item, βασκαίνω ὅτι οὕτω. Demosth. εἰ μὲν γάρ τις ἐμὲ πολλά, μικδίν' ὑμᾶς αἰδικῶν, εὖχ' ἅν ὅτι οὕτω βασκαίνειν. Apud Philostratum epist. 12, duplicem constructionē habet hoc verbum, diuersis in locis: in priore, cum dativo personæ: in posteriore, cum accusativo rei. Ita enim orditur illam suam epistolā, Οὐδὲ ὁ Θετταλὸς Γλάτων οἷς σοφοῖς ἐβάσκηνε. καὶ σοφὸν εἶναι δοκεῖ τοῦτο. (sed repono hic, εἰ μὴ σοφόν, &c.) Aliquanto pòst, ἢ βασκαίνει μέν τις τὰ μὲν ἑαυτοῦ φρικτά· ἃ δὲ ἄμεινον ἦν μὴ χεῖρον δέδοκται, ζηλοπαθεῖται ὡσαύτως. (Vbi obiter obserua etiam quod sit discrimen inter V E R B. Φιλοπαθεῖσθαι & verbum Βασκαίνειν. itidem certè ζηλοπαθία distinguitur ἀπὸ τοῦ φθόνου, vt ibi videbis) Sic apud Herodianum βασκαίνειν cum accusativo rei: ἐβάσκηνε πάντα, καὶ ἀνέτρεψε πονηρὰ τύχη. Sed & cū dativo personæ & accus. rei simul iunctum reperitur: interdum cum dativo pers. & genitiuo rei. Quinetiam cum genitiuo solo. Lucian. in Philopseude, τῶν ἐμῶν παίδων ἐπιμελῶς, οὐκ εἶχεν ὅπως ἐνμαθοῦσι παρ' αὐτοῦ. ἐβάσκαινε γὰρ αὐτοῦ, καίπερ πρὸς τἄλλα φιλόπαππος ὤν. Sic autem vtūtur & verbo φθονεῖν, & quidem frequentius quàm hoc. Eodémque modo Latini verbum Inuideo vsurpant, sed tū accusativo. Quanuis autem in isto Luciani loco non additus sit ille dativus personæ, ex eo tamen probari illa constructio potest: quòd relinqui subaudiendum, longè manifestissimum sit. Apud eundem Luc. extat cum præpositione ὅτι, vbi scribit, βασκαίνειν ὅτι ταῖς ἀτυχίαις. Libanius iunxit etiam accus. personæ hoc verbum, vt testatur Suid. qui hanc constructionem improbare videtur. scribit enim, βασκαίνω σοι αἰεί· ὁ δὲ Λιβάνιος αἰσπατικῶς, Τὸν πρεσβύτην τὰ βασκαίνειν.

Βασκαίνω, Criminor, Reprehendo, apud Demosth. & Plutarch. vt testatur Budæus, qui ex illo affert, ὁ δ', σκήψας ὡς ἐδεῖ λέγειν, εἴ τι δύσκολον συμβαίη, τοῦτο βασκαίνει, hoc criminatur, seu reprehendit. Sic autem Harpocr. à Demosthene poni testatur βασκαίνειν pro αἰτιᾶται & μέμφεται, ac συκοφαντεῖ. Hesych. βασκαίνειν exp. λυπεῖ, ζημιοῖ, μέμφεται. G

Βάσκανος, ου, ὁ καὶ ἡ, Fascinator, Fascinatrix. vt βάσκανος ὀφθαλμός, Plut. Sympos. lib. 5, Probl. 7, Περὶ τῶν καταβασκαίνειν λεγομένων καὶ βάσκανον ἔχειν ὀφθαλμὸν ἐμπόντας λόγου πολλοὺς δέομαι. Sic à Virgilio dicitur oculus fascinare, vt antea docui. Apud Plutarch. in libro De virt. mulierum, βασκάνου τάφος redditur Fascinationis sepulcrum: in Polycrita, de qua hæc inter alia scribit, αὐτὴ δὲ πρὸς ταῖς πύλαις ἡμιθύρους ἐπὶ πολίτου, ἀπὸ τῶν πόντου αὐτῇ, μετὰ χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης ὑποδεχομένους καὶ θαυμάζουσα τὴν εὐμένειαν τὸ μέγεθος τῆς χαρᾶς, οὐκ ἀπέθανεν αὐτὸ πεισθεῖσα πρὸς τοῦ πυλῶνος ὅπου πάλαι καὶ καλεῖται βασκάνου τάφος, ὡς βασκαίνῳ τινὶ τύχῃ τῶν Πολυκρίτων φθονηθεῖσαν ἀπολαῦσαι τῶν ἡμῶν. Ibi enim quidam interpretatus est Fascinationis sepulcrum, (quam interpretationem & vulgex. seruarunt) itidemque βασκάνῳ τινὶ τύχῃ, Inuidiosæ fascinationi. Alii βασκάνου τάφου reddere maluerunt: In-

uidiæ ſepulcrum,ſeu luoris: ſic tamen vt in βασκάνω, quod ſequitur,faſcinationis & ipſi ſignificationem ineſſe voluerint. At ego non video cur huic datiuo potius quàm illi genitiuo ſignificatio iſta tribuenda ſit. qua de re dicam & in proximè ſequente tmematio, vbi agam de Βάσκανος ſignificante inuidum. Sed & illud ſuſpectum eſſe poſſit,quòd adiectiuo βασκάνου tribuitur ſubſtantiui βασκανίας interpretatio. Quanuis enim dici poſſit τὸ βάσκανον pro ἡ βασκανία,(vt paſſim adiectiuis hunc ſubſtantiuorum vſum dari vidimus) non fuerit tamen veriſimile βασκάνου itidem pro βασκανίας vſurpatum hic fuiſſe. A B

Βάσκανος,Inuid⁹,Plutarch.in eo loco qui paulo antè allatus fuit,βασκάνῳ τινὶ τύχῃ, Inuida quadam fortuna, vel Inuidia quadam fortunæ. Quidam tamen interpr. Inuidi cuiuſpiam faſcinatione:quidam Inuidia quadā fortunæ faſcinata. Sed non magis crediderim nomini βάσκανος vllam hic ſubeſſe faſcinationis ſignificationē, q̄ ineſt verbo βασκαίνω, in illo Herodiani loco quē paulo antè attuli,τὸ βάσκανε παῖπα καὶ αὐτόπρεψε τοιχεᾶ τύχη. Redditur etiam Obtrectator,Maleuolus. Demoſthenes,πονηρὸν,ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πονηρὸν,ὁ συκοφάντης,ἢ παπαχρῆν βάσκανον,καὶ φιλαίτιον. Quo ex loco crediderim Harpocrationem ſumpſiſſe occaſionem exponendi apud eundem oratorem,βάσκανον πολίτευμα,φιλαίτιον ἢ συκοφαντικόν: vbi ille ſcribit, βάσκανον δὲ ἢ πονηρὸν ἢ κακόηθες οὐδὲν δεῖ πολίτευμα εἶναι. In genere fœminino apud Ariſtoph.in Pluto,ἡ ψυδεῖ ζοῦσαν γ' ἡδέως,καίτοι σφόδρα βάσκανος οὖσα. C

C. Ἀβάσκανος,& Ἀβασκάντης;vide in Indice.

Βασκαίως,Inuidè,Inuido animo.φθονερῶς.

Βασκανία, ας, ἡ, Faſcinatio.(ſicut βάσκανος,Faſcinator) Ariſtot.ſect.20,probl.34. διὰ τί τὸ πλῆθος βασκανίας φασὶ φαίνεσθαι δεῖσθαι; Sæpius autē Inuidia,ſeu Inuidentia. Philo De vita Moſ.lib.1,ἀλλ' ἐχρῆν τῷ ὄντι βασκανίαν ὑπερβαίνειν, τὰ πρὸς τὸν ἀνδρα ἀμείνονα. Chryſoſt.De ſacerdotio,βασκανίας ἔσχηκαί τὴν πλείστην ἀφορμήν. Interdum etiam eſt Obtrectatio. Bud.συκοφαντίαν exponit in hoc Demoſthenis loco Pro corona, πολλαχόθεν ὦν ἔνιοι καὶ πρός τινας ἴδοι τὴν ἀγωνοθεσίαν αὐτῷ καὶ τὴν βασκανίαν. ETIAM Βάσκα ponitur pro βασκανία,ſi Heſychii exemplaria nō mentiuntur.In iis enim ſcriptum eſt,βάσκα,μακάλη,βασκανία.Sed ſuſpicor βασκανία cum illis verbis iungi nō debere: ſeorſim enim ab Heſychio cum ſua expoſitione ſcriptum fuiſſe. Apud eundem LEGITVR Βάσκας,ſed pro quodam auis genere. D E

Βασκάσιον,ου,τὸ,Faſcinum.Βασκάσιον dicunt antiqui,(inquit Phrynichus)non ἄνευ,βάσκασιον,cum præpoſ.ἄνευ.Vbi ſimul obſerua iſtam VOCEM Ποσ,βασκάσιον, quam à nonnullis pro βασκάνιον vſurpatam fuiſſe,ex eius verbis colligimus. In vulg.lex.βασκάσιον redditur non ſolùm Faſcinum,ſed & Odium. In iiſdem annotatur ex Polluce,βασκανία vocata fuiſſe quædam ridicula,quæ apud veteres fabri ferrarii ante fornaculam appendere ſolebant,inuidiæ auertendæ gratia. Affertur autem à Polluce & in numero ſingulari,ex Ariſtophane, πάνυ εἶπε σφόδρα δεόμενος βασκασίου δεῖσθαι καινοῦ αἰδοῖς χαλκέως. Sed apud Pollucem pro βασκασίου legitur βασκείου & βασκεία pro βασκανία,non ſine manifeſta deprauatione vtrobique. P

Βασκοσύνη,Faſcinatio,Faſcinum.in v.l. Q

C.ΚΑΤΑβασκαίνω,idē quod Βασκαίνω, Faſcino. ſicut Effaſcino non plus eſt quàm Faſcino.Legimus apud Plut. Sympoſ.lib.5,problematis ſeptimi initio,Περὶ τοῦ καταβασκαίνειν λέγομεν καὶ βάσκανον ἔχειν ὀφθαλμὸν ἐμπεσόντος λέγου τοῖς ἐδέσμασι δεῖπνον.

Γέφυρα.de qua nunc agetur,poſt alia à γῆ deriuata locum habere poſſet: ſiue id etymum quo dicitur eſſe quaſi γῆ ἐφ' ὑχρᾶς.ſiue id quod à γῆ & φορῶ deduxit,ſequamur.Sed quàm tutū ſit hæc ſequi, aliorum eſto iudicium.

– ΓΈΦΥΡΑ, ας, ἡ, Pons. Dicitur autē propriè γέφυρα,(ſi Herodiano grāmatico apud Euſtathium credimus) γῆ ἐφ' ὑχρᾶς, id eſt, terra ſuper aquam. Etymologus quoque huius deriuationis mentionem facit.ἡ γὰρ ὑχρὰ γῆ (inquit)quaſi γέφυρά τις οὖσα. Sed affertur & alia ab eodem, & quidem priorē locum apud eum habēs:videlicet à γῆ & φυέω. vt ſit quaſi γήφυρα,id eſt,ἡ τῇ γῇ συνεχθεῖσα. Quibus verbis ſubiungitur,καὶ ἐφ' ὑγρῷ πέφυκε μάλιστα. In meo autem ver.lexico additur,ἡ ἀπὸ τῆς,ἀπὸ γῆς εἰς γῆν μεταφέρει. Communis porro eſt huius nominis γέφυρα vſus proſæ ſcriptoribus cum poetis.Homer.Iliad.ε.Θωὴ γὰρ ἀμφὶς ἴδον,πύλας πολέμοιο ἐοικώς Χειμάρρῳ, ὅτε τ' ὦκα ῥέων ἐκὰς ἄκαμπτα γέφυρας. Τοὶ δ' οὔτ' ἄρ' π γέφυραι ἐεργμέναι ἰφθιμοῖσιν. Apud Plutar. in Quæſt.Rom.ἡ ξυλίνη γέφυρα. Legitur ſæpe ζεύγνυσθαι γέφυραν,eique oppoſitum λύειν,ſiue διαλύειν. Herodianus lib.7,τὴν ζεῦξιν τὴν γέφυραν ζεύξας, ἵμαλλεν ὅτι Γερμανοὺς διαβήσεται. Apud eundem legimus,λυσάντας τὴν γέφυραν. Apud Thucyd.τὴν γεφυρὰν διαλῦσαι.

Γέφυραι apud Homerum ſunt etiam Interualla & ſemitæ inter binos aciei inſtructæ ordines, per quas vltrò citróque commeare licet. vt vulg. lex.annotant ex Euſtathio, in Iliad.δ.

Γέφυρα eſt item nomen vrbis Bœotiæ, quæ & Tanagra vocata fuit. Affert autem aliquam illius appellationis rationem Etymologus. Qui ex ea eſt, DICITVR Γεφυραῖος. Apud eundem LEGES Γεφυρεῖς eſſe δῆμον Ἀττικὸν, vnde Γεφυραία Δημήτηρ,de qua plura apud eum vide. Sed in meo ver.lex. Γεφυραία Δημήτηρ non ab illo nomine Γεφυρεῖς, ſed à Γέφυρα, quòd eſt vrbis nomē appellata eſſe traditur. ATVERO. Γέφυραι vnde ſint dicti quidam fratres, te docebit Euſtathius,pag.933. C

C.Γεφυροποιός,οῦ,ὁ, Pontifex, accipiendo in prima ſignificatione pro eo Qui pontē facit. ex Plutarch.in Numa. Vnde VERBVM Γεφυροποιῶ,Pontem facio,vel Pōte iungo.Polyb.lib.3,Πόντιος ὁ τὴν Τίβεριν κελεύων εἰς ζεύγματα διαβαίνειν,ὡς ὀπτανόμενος γεφυροποιεῖν παρήγγελε.Quem vſum frequentius habet verbum γεφυρόω. D

C.Καμπτόγεφυρος,ου,ὁ καὶ ἡ. vt πεζὸς καμπτόγεφυρος, Fluuius pulchrum pontem habens,Pulchro ponte iunctus. Affertur autem ex Eurip.hoc compoſitum.

Γεφυρίτης, Pontium fabricator, vt quidem legitur in v.l. illis etiam quæ prima omnium in lucem prodierunt. Sed mendoſum eſſe ſuſpicor, pro γεφυρωτής, verbali à γεφυρόω. E

Γεφυρόω,ῶ,Ponte ſeu pontibus iungo, Pontem impono. vt γεφυροῦν ποταμὸν, Ponte iungere fluuium, vt loquitur Curtius. Quidam interpr.Pontem imponere fluuio,& Pontem conſtruere ſupra fluuium. Herodianus lib.7, γεφυρώσας τὸν ποταμὸν ὁ Μαξιμῖνος, ἵμαλλεν ὅτι Γερμανοὺς διαβήσεται. Quæ Polit.vertit, Pontem cōſtruxerat Maximinus ſupra flumen,quo aduerſus Germanos tranſiret.(Legitur tamen in vulg.edit.quā : ſed cū ſcripſiſſe puto quo) Paulo pòſt dicit Herodianus τὴν γέφυραν ζεύξας,eadem de re loquens. Apud eundem γεφυροῦν τὸν ποταμὸν idem Polit.vertit Ponte iungere fluuium.Ex Polybio affertur etiam γεφυροῦσθαι τὴν διάβασιν pro Firmare tranſitum. Inueniuntur autem illa verba & apud Plutarchum. Lucian.in Demonacte dixit etiam γεφυροῦν τὰ δύσπορα: ſcribens, ἢ ὁδοποιεῖν τὰ ἄβατα, ἢ γεφυροῦν τὰ δύσπορα. Apud eundem legimus etiam τοῖς ποταμοῖς γεφυροῦσι νεκροῖς, Cadaueribus tanquā ponte ſeu pontibus iungere fluuios, vel, Corporibus cæſorum conſternere fluuios, vt vertit Budæus: qui affert etiam γεφυροῦν κέλευθον ex Homero.pro, Obruto ſolo aggere munire viam. Heſychius exponit διαβατὴν ἐπίπεδον. F

Γεφυροῦσθαι dicitur itidē ποταμὸς, qui ponte iūgitur, ſeu cui pons imponitur. Herodian.τὸν τε ποταμὸν τινὰ διαλαμβάνων, ὡς ἐπὶ τῆς σωθείσης ὑπὸ τῶν γεφυρωθέντα,&c. Atque vt habuimus ex Luciano,ποταμοὶς γεφυρωθεῖσι νεκροῖς, ſic apud Plutarchum legi ſciendum eſt ποταμοὶς γεγεφυρωμένοις νεκροῖς,De Alex.fortuna,aut virtute,lib.2, αἵματι νεκραμβρόους ποταμοὺς ἔπιε, καὶ νεκροῖς γεγεφυρωμένους διέβη. id eſt, Amnes ſanguine mixtos bibebat, quos cæſorum corporibus iunctos traiiciebat: vt vertit Budæus. G

Γεφύρωμα,ατος,τὸ, Ipſum opus iungendi fluuium ponte. H

In vulg.lex.redditur Transitus. quum sit potius, Pons transitum præbens.nisi & ipse pons transitus appelletur. Atque vt hoc nomen Γεφύρωμα à prima præter. passiui persona γεγεφύωμαι formarum est, sic à tertia γεγεφύρω] est NOMEN Γεφυρωτής, Qui pontē seu pōtes construit. Pro qua significatione in vulg.lexicis legitur Γεφυστής: sed non sine mendi suspicione, vt suprà declarauī. A

Inuenitur etiā COMPOS. Ἀπογεφυρόω, quod sicut simplex Γεφυρόω, redditur Ponte iungo, seu pontibus.&c. B

Γεφυραῖς, Extranea, Peregrina. Vide Suidā: quem si sequaris, fuerit hoc nomen γεφυραῖς deductum à γέφυρα quod est vrbis nomen.Hesych.autem scribit, Γεφυραῖς, πόρνη τις ὅτι γεφύρας. Quod autem subiungit, videtur hoc γεφυραῖς cum nomine γεφυριστὴς confundere, vt docebo paulo pòst, quum de hoc agam.

AT VERO Γεφυρίζω est propriè Ex ponte scōmata in aliquē seu aliquos iacio, Sedēs in ponte, inde aliquē dicteriis peto, vel scommatis infector. De quo more dicam in verbali Γεφυριστής. Accipitur autem generaliter γεφυρίζω pro Scommata in aliquem iacio, seu probra, Derideo, Cauillor, Subsanno. Plutarch. ἐδόκει δὲ τοῖς Ἀθηναίοις ὑφυπτιάζειν πραχύτερον, ὅτι τὸν Μίτυλον ἀπὸ τῆς πίτυος γεφυρίζοντες ἐλοιδόρησαν. Apud eundem legimus, ὅτι δημοσίᾳ τὰ σκώμματα φέρων καὶ τὰς βωμολοχίας, αἷς αὐτὸν καὶ τὸν Μίτυλον ἀπὸ τῆς πίτυος ἕκαστον γεφυρίζων ἐκαθαίρετο ὁ πάντας Ἀθηναίους. Affertur verò & ex Polybio exemplum vsus verbi huius, à Suida, quē consule. C

Γεφυρισμός, οῦ, ὁ, Actio illa ita iaciendi scommata, & deridē di. Sed affertur hoc nomen & cum ascriptvm, Γεφυρασμός, ex eo libro in quo Atticæ voces annotantur: dicitúrque significare σκῶμμα, & additur, ἀπὸ τοῦ δύο τὰς γεφύρας χάσαι ἅπαι ἑκάτερα ἢ δίχα μέτρων, διὰ συρμὸς πιών. Habes autem hæc ipsa & apud Ammonium in voce Σκῶμμα. D

Γεφυριστής, οῦ, ὁ, Qui scommata è ponte iacit in aliquem, &c. sequendo expositiones quæ verbo γεφυρίζω datæ fuerunt. Γεφυριστάς, (inquit Hesych.) οἱ σκώπτας. quoniam ὁ Ἑλλάνικος ὅτι τὰς γεφύρας τοῖς μισθαρίοις καθιζόμενοι ἐποιοῦντο τοὺς παριόντας. Sed his addi possunt & quæ apud eū proximè præcedunt, in voce Γεφυρίς. quæ enim ibi adduntur, ἄλλοι δὲ οὐ μισθάρια, ἀλλὰ αὐτὰ ἐκεῖ καθιζόμενοι, &c. perperam hìc collocata fuisse arbitror ab aliquo qui illud γεφυρὶς cū γεφυριστὴς cōfunderet. Interim verò & ex illis verbis possumus huius vocabuli significationem certius cognoscere. Generalius autem pro cauillatoribus, seu irrisoribus. Plutarch. in Sylla, circa principium, καὶ τὸν Ἀθηναῖον γεφυριστὴν ἐπιστομίσαι τινὰ οἷς ἔδει ποιήσας. E

Γόνυ, quod proximè sequitur, varias etymologias habet: ex quibus maximè probabilis est quæ à verbo κάμνω deducit: minus certè lōgè quàm cæteræ petita est. Siquis tamē γόνατος esse malit, non minus quàm illud ipsum verbum κάμνω, non valde repugnabo.

ΓΟΝΥ, genit. casum habet Γόνυος, pro quo per metathesin dicitur ε τ Γουνός. Sed in soluta oratione vsitatior genitiuus Γόνατος, tanquam à NOMINAT. Γόνας, quod alioqui in vsu minimè esse traditur. Est autem γόνυ Græcis quod Latinis Genu. Homer. Iliad. λ, Ἐν δὲ μελιχόμβους, ἐλέησε γόνυ γουνὸς ἀμοιβόν. Apud eundem frequens est γόνυ κάμπτειν, genu flectere, seu incuruare. ὅθεν τὸ καθιέναι, ad differentiam τοῦ ἵστασθαι, si Eustathio credimus. At Hesych. exp. ἀνακάμπτειν. Variis autem loquendi generibus adhibetur ab hoc poeta nomen istud, & quidem in plurali præsertim: vt ex eius locis quos afferam patebit. Afferam autem eos primùm in quibus vigorem corporis è genuū vigore seu robore æstimat. (vt Theocritus dixit, ὡς γόνυ χλωρόν: itidémque Horatius, dúmque virent genua. Quò pertinet & quod apud Plinium legimus, genibus inesse vitalitatē) Iliad. υ, — αὐτὰρ ἐμοὶ Ζεὺς Εἰρύσατ', ὅς μοι ἐπῶρσε μόθῳ λαυκηκέ' ἐν γούνατα. Sic omnino λαυκηκέα γούνατα & μόθος coniunguntur, & quidē verbo eidem affixa, cum alibi tum Iliad. χ, Ὡς οἱ ἐπῶρσε μόθος λαυκηκέ' ἐν γούνατα. Huc pertinent apud eundem, γούνατα δ' ἐρίσαντο, & ἴσχατ' ὀρώρει. ac quemadmodum μόθος & γούνατα illic copulat, sic alicubi ἀρείπτω dicit, subiungens γούνατα cum illo verbo ὀρώρει. Odyss. σ, Ὅφρ' ἀρείπτῳ παρὶ γούνατα θεοῖ, καὶ γούνατ' ὀρώρει. Inueniuntur coniūcta itidem γούνατα & βίη: vt Iliad. ο, Ὅς τε γούνατ' ἔπιτνε, βίη δέ τε ἔμπεδος εἶπε. Huc pertinet Il. ρ, Ἐν δὲ βίλν ὦμοιιν καὶ ἐν γούνασιν ἔπνει. Atque vt hic dicitur πλῆσαι μόθος ἐν γούνασιν, sic alibi βαλεῖν μόθος ἐν γούνασιν: sed additur πρὶ ἐοῖ θυμοῦ (vt in loco proximè præcedente βίη est in duob⁹, ἐν γούνασιν, & ἐν ὦμοισιν) Iliad. ρ, Σχεδὸν δ' ἐν γούνασιν βαλὼ μόθος πρὶ ἐοῖ θυμοῦ. Apud eundē legimus βλάπτειν γούνατα, item λύειν γούνατα, καὶ φίλον ἦτορ. Atque vt alicui λύειν γούνατα dicit, ita sæpenumero aliquē alicui λῦσαι γούνατα, vel ὑπολῦσαι, etiam pro Vitam eripere. Habet alioqui nonnullis in locis simpliciorem significationē istud γούνατα λῦσαι, & talem qualem γούνατα δαμῆναι, aliquot in locis. Frequens est, vel potius frequentissimum, apud eundem poetam hoc nomen, vbi de precā do vel potius supplicando agitur. (vnde Plinius, Hominis genibus quædam & religio inest, obseruatione gentium, hæc supplices attingunt, ad hæc manus tendunt: hæc, vt aras, adorāt: fortassis quia inest iis vitalitas) Iliad. λ, Νῦν οἷόν σε θεὸν γούνατ' ἐμὰ στῆσαι Ἀχαιοὶ Λιταμένην. Sic Iliad. ο, Ἦμαρ τοῦτό γ' ἐμοῖς γε θεὸς θέτο κῆρα θύρῃσι, Λιταμένην πρῶτον Ἀχαιῶν πολεμιστήν. Apud eundem aliquis dicitur ἄφαρ δὲ γούνων, non λιταμένης, sed ἴσος λίσσεσθαι. vt Iliad. υ, — ὁ μὲν ἤριπε χείρεσι γούνων, Ἴσος λίσσεσθαι. In quibusdam autem aliis locis vtitur verbo λιταμένειν post γούνων ἀφαμένης seu ἀφαμένη. Sic Iliad. γ, Γούνων ἀφαμένη λιταμένησιν, αἴτ' ἐλεαίρῃ. Alicubi vtitur verbo λαβεῖν cum eodem genitiuo γούνων. vt Odyss. κ, Αὐτὰρ ἔγ' ἀμφοτέρων λαβὼν ἐλίσσετο γούνων Sic eiusdem operis libro ζ, Ἦ γούνων λίσσετο λαβὼν δώματα κούρης. Inuenitur apud eundem & participium ἰδὼν pro λαβών, vbi cætera aliqui sunt præcedentibus similia: Iliad. φ, Αὐτὰρ ὅτ' ἐς πύργον μολὼν ἰδὼν ἐλίσσετο γούνων. Cæterùm ex his locis implere alios possumus quibus aliquid deest: id est, in illis subaudire (vt grammaticorum verbo vtar) quod subaudiendum relinquitur. Interdum enim verbum λίσσεσθαι, aut λιταμένειν, vel siquod est apud hūc poetam synonymum, subaudiendum esse dico: nonnū quam contrà vnum aliquod ex illis participiis: ἀφάμενος videlicet, aut λαβών, aut ἰδών. Nam Odyss. ζ, circa finem, (haud enim se offert in præsentia commodius exemplum) — μοῦνός πού γούνατα κεῖος Βάλλειν ἱμείρει, ἵνα νόστιμον ἦμαρ ἴδηαι. Hic enim puto subaudiri debere λιταμένης, vel λιταμένειν, aut aliud simile: licet his vocib⁹ infinitiuum soleat subiungere, non particulā ἵνα, quod sciam. Vicissim autē ἀφάμενος, vel λαβών, vel ἰδών subaudiendum esse aio, cum alibi, tum hoc in loco, Odyss. κ, Αὐτὰρ ἐγὼ Κίρκης ὅτ' ἐς οἶκον ἐλεύσομαι ἱερὸν εἰνάς, Γούνων ἐλιτάνδνσα. Sic Odyss. χ, Ἦ γούνων λίσσετο θεσπεσίας Ὀδυσῆα. itidémque in hoc loco, Iliad. ι, fœm. participium ἀφαμένη, vel λαβοῦσα, siue ἰδοῦσα subauditur: — ἦ οὐκ αἶψ' ἐμὲ λισσομένου γούνων Παλλαιὰ θεομηλιῶα. Sed hoc in loco aptius poni potest participium quam in duobus præcedētibus, quòd in vtroque iam aliud præcedat. Nisi quis participio particulam ἢ præfigere velit: hoc modo, καὶ ἀφάμενος γούνων ἐλιτάνδνσα: vel, καὶ λαβὼν γούνων. Quod tamen de altero loco dici itidem non potest, vtpote in quo participium non itidem præcedat, sed sequatur. Sed participia bina interdum à Græcis, non interiecta copula, poni sciendum est. Omitto alia pleraque eiusdē poetæ loquendi genera, eodem pertinentia, quibus nomen istud adhibetur: & ad longè diuersum loquendi genus transeo: si prius ex poetis Latinis locos aliquot attulero cū Homericis illis conuenientes: in quibus nimirum itidem genua tangunt seu potius amplectuntur qui supplicant. Virgil. Æneid. 10, Et genua am-

plectens effatur talia ſupplex. Eiuſdem poematis lib.3, A Dixerat:& genua amplexus, genibuſque volutans Hærebat.Naſo Metam.9,— tremit ille, pauetque Pallidus: & timidè verba excuſantia dicit.Dicentem,genibuſq; manus adhibere parantem Corripit Alcides. Eiuſdē operis lib. 13, hæc canit,— ſed crine ſoluto,Sicut erat, magni genibus procumbere non eſt Dedignata Iouis. Quinetiam dicunt aliquem ſupplicem genibus eius cui ſupplicat aduolui. In ſoluta etiam oratione multi loci morem hunc nobis oſtendunt: è quibus eſt ille Taciti in quo dicit,Prenſare circumſtantium genua. B Cicero in orat.poſt reditum,in Senatu,Tu meum generum, propinquum tuum, tu affinem tuam, meam filiam, ſuperbiſſimis & crudeliſſimis verbis à genibus tuis repulisti. Dicunt verò & Accidere ad genua,quod eſt ad verbum προσπίπτειν πρὸς γόνατα, vel εἰς γόναθ. Plutarchus in Quæſt.Rom. ὁ δὲ προσπεσὼν τοῖς γόνασι. Euripides autem vſus eſt & cum ſolo accuſatiuo, in Hecuba, Πρόσπτωτε δ' οἰκτρῶς τῶν Ὀδυσσέως γόνυ. At Homer. dicit ἱκάνειν γούνατα. vt Odyſſ.η,— σὺν τ' ἐπίαν σά τε γούνατ' ἱκὼ ὥ πολλὰ μογήσας. Sic Odyſſ.γ, Τὴν ἐκα νῦν τὰ σὰ C γούνατ' ἱκανομαι, αἴ κ' ἐθέλῃσθα Κούρου λυκίοιο ὀλέσσον ὀιζυροῖο. Eiuſdem operis libro ι,— ἡμεῖς δ' αὖτε κιχανόμενοι τὰ σὰ γούνατα Ἰκόμεθ', εἴ τινά πού σε ξεινήιον. Sed hoc loquendi genus nihilo plus quàm præcedentia, quæ ex eo attuli, habet affinitatis cum illo προσπίπτειν πρὸς γόνατα, ſiue γόναθ. At verò ἅπτεσθαι πρὸς γονάτων, quod apud eundem tragicum legitur, ex Homero ſumptum videri poſſit,dicente Iliad.υ,— ὡς ὧδε ἄνοστος ἥλυθε γούνων, Εἴπας οὔ πρίδεσσι λαβών, ἠδ' ἴφθιμα δύνῃ. Euripidis autem locus eſt in Medea, Ἀλλ' ἅπτομαί σου πρὸς θεῶν πρὸς γηραιάδος, Γονάτων τε D σῶν· ἱκεσία δὴ γίγνομαι, Οἰκτρόν. Quanuis enim hic ἅπτομαι accipiatur non in propria ſignificatione, ſed pro Obteſtor: poſſit tamen ita loquens Euripides, ad illum Homeri locum videri reſpexiſſe. Cæterùm poteſt his Eurip.locis adiici & iſte ex Phœniſſis. ἕλιξας ἀμφὶ σὸν χέρεσι γόνυ, implicitis manibus circa tuum genu.

Venio nunc ad quodda genus loquendi quod Latinis haud itidem notum eſſe puto. id eſt, ἐν γούνασι κεῖσθαι. pro Situm eſt in poteſtate. (Cui rei alioqui ſignificandæ adhibetur & χειρὸς ſeu χερῶν appellatio à Græcis:eodémque modo dicunt Latini, In manu tua eſt, pro In poteſtate tua) Sic certè aliquoties dixit Homerus ἐπὶ ἐν γούνασι κεῖται. vt Od.ω, Ἀλλ' ἦτοι ὧδε ταῦτα θεὸν ἐν γούνασι κεῖται. Et Iliad.ρ, Ἀλλ' ἦτοι ὧδε ταῦτα θεὸν ἐν γούνασι κεῖται. Quem verſum conſequitur hic,aliquid habens eodem pertinēs, Ἦτοι γὰρ ἐγὼ τά γε καὶ Διὶ πάντα μελήσει. Alicubi verò cum adiectione partic. αἴσα, vel ἦεν. vt Iliad.υ, Ἀλλ' ἦτοι ὧδε ταῦτα θεὸν ἐν γούνασι κεῖται, Αἶσα σε χηρὸς πρὸν ἐὼν ὑπὸ δουρὶ δαμῆναι, Δουρὶ βαλών. Cum ἦεν autem Odyſſ.α, Ἀλλ' ἦτοι ὧδε ταῦτα θεὸν ἐν γούνασι κεῖται, Ἥ E κεν νοσφίσας ἀποπέπτηται, ἢ ἐν οἴκῳ. In eodem libro haberur ſequente εἴτε in altero verſu, cum futuro itidem: Τηλέμαχ', ἦτοι ταῦτα θεὸν ἐν γούνασι κεῖται, Εἴτε σε ἀμυνέμεν Ἰθάκῃ βασιλῆϊ Ἀχαιῶν. Exponitur autem ἐν τῇ τῶν θεῶν ἐξουσίᾳ καὶ τῇ δυνάμει, in deorum poteſtate. Affertur tamen ex Euſtathio, ἐν δυνάμει καὶ ἰσχύϊ. In qua expoſitione, θεὸν ἰσχὺν accipiendum eſſet paſſiuè, de ea qua ſupplicatur ipſis. Sed diuē hoc dici videtur, præſertim præcedente ſubſtantiuo δυνάμει. Potiúſque crediderim F hæc duo nomina ad diuerſas expoſitiones pertinere. ſed,niſi inſpecto Euſt. loco, plura de his verbis differere nolim. Hoc vnum addo, eleganter vſurpatum à Diogene fuiſſe hoc loquendi genus.Quum enim quēdam ἄσωτον poposciſſet minam, iſque rogaſſet cur à ſe minam, ab aliis obolum duntaxat peteret, Quia, inquit, ab aliis iterum me accepturum ſperō:at verò à te, θεὸν ἐν γούνασι κεῖται εἰ πάλιν λήψομαι. Sunt porro & in ſoluta oratione aliquæ ex hoc nomine ſumptæ phraſes:ex quibus ſunt hæ duæ, Εἰς γόνυ κλίνειν, & Εἰς γόνυ βάλλειν: de quibus dicam in compoſito nomine Γονυκλινὴς. At de εἰς γόνυ ποιῆν, verba faciam in compoſito Γονυπετῶ.

Γόνυ καλάμου, Herodot. Internodium arundinis, apud Plinium & Columellam. Sed & de vite dictum ex

Philoſtrato in Heroicis affertur. Γόνατα (inquit Cam.)ſunt Genicula,& de vitibus, & de ariſtis, & de arundinibus. Herodor. Thalia, καλάμου δ' ἐν γόνυ πλοῖον ἑκατὸν πήχεες. Vnde Plin.lib.16,cap.36, de arundine loquens, Nauigiorumque etiam vicem præſtant (ſi credimus)ſingula internodia. Idem paulo poſt, Alia ſpiſſior denſiorque geniculis,breuibus internodiis. Ex quibus manifeſtum fit, genicula Latinos appellaſſe ipſos nodos: internodia verò, inter hos excreſcentes culmos. Sed Græcum nomen eſt commune. A geniculo, Geniculatus.vt radix geniculata, Plinio: & Culmus geniculatus, Ciceroni, diſtinctus geniculis. Et panicum in culmum geniculatū, Plinio. Poſſumus autem his participiis vti in interpretatione quorūdam compoſitorum, quæ hanc nominis γόνυ ſignificationem, ſed nominatiui γόνας declinationem ſequuta ſunt: cuiuſmodi ſunt ἀγόνατος & πολυγόνατος.

Γόνυ genitiuum habet Γουνὸς, factum ex γόνυος, per metathеſin, vt dictū fuit. Sic verò & plur. N O [illegible]. Γόνα, pro Γόνατα: G E N I T. Γούνων, pro Γονάων: D A T. Γούνοις, (ſiue Γουνοῖσι, metri gratia) pro Γονάτοις dici exiſtimant quidam grammatici. Alii tamen malunt Γοῦνα pro Γόνατα dici per apocopen, itidemque Γούνων pro Γουνάτων per ſyncopen, & Γούνοις pro Γουνάτοις dici exiſtimandum erit. Affertur porro & tertius G E N I T. ſingul. Γουνὸς. At I L L V D Γούνατι, tanquam à nomin.ſingul.Γοῦνας, habuiſti in locis ſuprà citatis. Idem & de cæteris caſibus cenſendum eſt.

A Γόνυ deriuata, compoſitionem habentia.

C. Γονυκλινὴς, ἐος, ὁ ἢ ἡ. Genu flectens. In Eccleſ.hiſtoria. τῶν τὰ γόνατα ὀκνηκαλοῦμαι γονυκλινής. Γονυκλινὴς (inquit Cam.) Qui prouoluuntur genibus,& abiiciūt ſe, atque iacent ante pedes ſupplices. Hinc V E R B. Γονυκλινέω, ῶ, Genu flecto. κάμπτεται δὲ γόνυ (inquit Euſtath.) ἐπὶ ὅπη καὶ ἱκετικῶς. ὁ καὶ γονυπετῶν λέγεται, καὶ γόνυκλίνειν, καὶ σωζόντως γονυκλινῶν. Inuenitur & nomen S V B S T. Γονυκλισία, Genu flexio, Supplicatio quæ fit genibus flexis. Ex Baſilio. Affertur præterea ex Cyrillo, γονυκλισία αἰσυπήρωσις. Schol. Euripidis in hunc Phœniſſarum locum. Γουνητῶς ἱκέτις προσπίτνω Σ' ἄναξ, τὸ οἰκεῖον τοῦτο σίβυσα, annotat, ὡς πρὸ Φοινίκων δηλ. γονυκλισίας σπάνιον τοῖς Ἕλλησι. Vide aliquid de hac voce & in Γουνητῶ. Sciendum eſt porro, quanuis hæc iſtam ſignificationem habeant, tamen εἰς γόνυ κλίνειν aliud ſonare: nimirum Proſternere, aut etiam Subigere: vt Budæus vertit in iſto Appiani loco, Ciu.bell.lib. αὐτὸς δ' ἐπὶ πεδίου ὃν οὐκ ἀπέκτεινε τὸν Καίσαρα, καταστρεψάμενον τῷ Κελτικῷ δὴ εἰς γόνυ κλίνοντα. Idem, εἰς γόνυ τινὰ τῶν πόλιν βάλλειν, vertit, Affectam ad nodum reddidit:in iſto Herodoti loco, εἰς γόνυ τὴν πόλιν βάλλειν ἠναγκάζον. (Quidam autem interpr. Proſtrauit) Ex eodem ſcriptore affert etymologici autor εἰς γόνυ ποιῆν. quod illum metaphorice dixiſſe tradit, ſignificare volentem ὡς ἐς δουλείαν αὐτῷ ἀπάγειν. (Ita enim ſcribendum eſt, non ἀπαγεῖν) At compoſitum Γουνητῶν nihil cum hoc loquēdi genere commune habet.

C. Γούνατοι, ſunt οἱ βλαισοί: & apud Anacreontem, οἱ ἀσθενεῖς. Vide Euſtath. p. 932. Ariſtoteli in Phyſiognomonicis (inquit Cam.) γονόκροτοι ſunt impuri, quibus genua crepidant.

C. Γουνητὴς, ἐος, ὁ ἢ ἡ, Qui genu ſucciduo procumbit, (vt loquitur Naſo) In genua procidens. Vel, Accidens ad genua alicuius, ſeu procumbens. Syneſ.epiſt 57, ἐν τοιούτοις καὶ γουνητὴς ἱκέτης γεγόμενος. Euripid. Phœniſſis, γουνητὴς ἱκνοῦμαι προσπίτνων σ' ἄνακτα. Hinc V E R B. Γουνητέω, ῶ, Genu ſucciduo procumbo, In genua procido. Vel, Accido ad genua alicuius, ſeu procúbo. Redditur γουνητῶ vno etiam verbo Ingeniculo, de quo dicā in Γουνάζομαι. Euſtath.ſcribit ex Homeri verbo Γουνάζομαι poſteros eius excogitaſſe hoc Γουνητῶ, componentes ex γόνυ & πίπτω, à quo πίτνω deriuatur πίτνημι, ſicut ῥίπτω à ῥίπτημι. Quibus addit, ἀκουστέον δὲ τούτων καὶ τῶν γονυκλισία ὀνόματα. Conſtruitur porro cum dativo perſonæ hoc verbum Γουνητῶ: habétque hanc conſtructionem apud Matthæum: apud Marcum autem, cum accu-

ſatiuo, ſουπτήσας αὐτόν.

Γόνυχρος autem ſuſpectum eſſe poteſt: quod in vulgat. lex. redditur Sterilis, Aridus: quoniam Heſychius poſt γόνυχρον, addit, τὰ ἄκαρπα ἢ ξηρὰ πόδια. Quibus verbis hæc ſubiungit, ἢ ἡμιβρόχα ἀπὸ τῶν γονάτων, μηκέτι ὑγιῆ δύνασθαι μένειν ἐπὶ τοῖς γόνασιν. vnde videri poſſit in priore expoſitione aliam quàm in hac deriuationem ſequi. Affertur ETIAM Γουνχρώπους, ex Ariſtotele De animal. lib. 4, capite vltimo, pro eo cui ſunt genua planiora. Ariſtotelis locus eſt hic, καὶ ὑγροσαρκώτερα δὲ τὰ θήλεα τῶν ἀρρένων, καὶ γουνχρώπερα, καὶ αἱ κῆμαι λεπτότεραι. Quæ Theodorus ita vertit, Caro quoque humidior eſt fœminæ quàm maris, & genua planiora, & crura tenuiora. Sed hanc quoque vocem non immeritò fortaſſe ſuſpectam quis habeat: poſſitque ſuſpicionem adiuuare litera ω: quippe quæ locum in hoc comparatiuo habere non videtur.

A γοῦν deriuata, & primùm ea quæ compoſitionem habent.

C. Γουστραχής, ής, ὁ καὶ ἡ, Genua craſſa habens, Qui craſſis eſt genibus. Item generaliter pro Craſſus. Ab Heſiodo ſic vocatur ἀχλύς, loquente de ea tanquam de fœmina.

C. Βαρύγουνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Grauis genibus, Cui grauia ſunt genua, ideóque tarda. Redditur etiam, Cui genua ſunt infirma.

C. Καμπύγωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Incuruãs genua. Sic dicta fuit Erinnys, quòd genua peccantium incuruet.

C. Ταχύγουνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui velocia ſunt genua, Velox, Celer.

Ἐπιγουνίς, ίδος, ἡ. SIVE Ἐπιγωνὰς. Os toti genu ſuperiectum, ſeu Os quo tegitur genu q. d. Supergenuitas. Os eſt cartilaginoſum, latũ, rotundum, intus læue & cauum: quod contegit femoris tibiæque articulum, alioqui nimis patentem, prohibétque ne introrſum luxetur. Latinè Mola & Patella dicitur. nam & hoc vtitur Celſus.

Ἐπιγωνὰς, Muſculus ipſius genu. Sunt autem intelligendi illi tori qui circa genu in robuſtis corporibus apparent, bonæ conſtitutionis indices. Ita Camer. afferens ex Homeri Odyſſ. σ, Οἷόν σε μαλακὸν ἐπιγουνίδα φαίνει. In vulg. lex. hæc de iſta ſignificatione annotãtur, Etiam corpulentiam (vt loquitur Plinius) vel corporaturæ amplitudinem (vt Columel'a) indicare volẽs Homerus, inquit Odyſſeæ ρ, Καί κεν ὀφέλλειε πίων, μαλακὸν δ' ἐπιγουνίδα θείη, Serum lactis bibens, bonam firmámque corporis habitudinem aſſequeretur τῷ τὸ σῶμα πᾶσι λιπαρίαν, ſignificando à parte totum. Vel, In corpulentiã excreſceret, eſſétque robuſtus & validus. Roboris enim indicium, femorum genuque amplitudo. vt & Odyſſ. σ, Οἷόν σε μαλακὸν ἐπιγουνίδα φαίνει.

Ἐπιγωνὶς, Genu, vt quidem à Cicerone redditur apud Aratum, duobus in locis: quos in meo Cic. lexico videndos tibi relinquo, pag. 76, 77. & 102. 103. Sic & apud Apollonium Argon. 2, — αἱ δὲ χιτῶνας Ἀτθαλίας λευκῆς ὀπιγωνίδος ἄχρις ἔθειρον. Dicit enim famulas Medeæ ſuſtuliſſe veſtes vſque ad genua, affectantes eſſedum dominæ. Cam. Ego potius dicerem ὀπιγωνίδα in his quoque locis ſuam ſignificationem retinere, ſic tamen vt à parte totum ſignificari putandum ſit: ideóque non malè reddi Genu.

HINC Ἐπιγωνίδιος adiectiuè poſitum, & ſignificans Impoſitus genibus, (vt apud Pindarum Pyth. ode 9, ὀπιγωνίδιον βρέφος) eam ſignificationem illius nominis ὀπιγωνὶς ſequitur qua pro genu ponitur, vt quidẽ nonnulli putant. Alioqu, quoniam ὀπιγωνὶς videtur potius ſuam ſignificationem retinere, vt docui, videri queat ὀπιγωνίδιος minimè inde deriuari, ſed ex ὀπὶ & nomine γόνυ fieri, vtpote quorum ſimpliciter ſignificationem habeat: illam autem terminationem ex obliquis caſibus nominis ὀπιγωνὶς mutuari. Idem enim & aliis quibuſdam eiuſdem formæ deriuatis vſuuenire obſeruant.

Γουνόομαι οὦμαι, Genua amplectens oro, Genua amplector ſupplex. Cum accuſatiuo. Homer. Il. φ, Γουνοῦμαί σ' Ἀχιλῆ· σὺ δέ μ' αἰδέο καί μ' ἐλέησον. Tale eſt Od. χ, Γουνοῦμαί σ' Ὀδυσεῦ· σὺ δέ μ' αἰδέο, καί μ' ἐλέησον. Apud eundem legimus Odyſſeæ σ, — πολλὰ δὲ γουνοῦμαι. Inuenitur etiam habẽs adiunctum infinit. futuri temporis: Il. κ, Γοῦνα δὲ γουνεῦσθαι νεκύων ἀμφίπολόν τε κάρηνα, Ἑλθὼν εἰς Ἰθάκην, σὺν δ' ἔκλυον, ὄφρα θάνωσι, Ῥίζῃ ἐν μεγάροισι. id eſt, Supplicíter vouebam, inquit Bud. Ac videtur certè rationi cõſentanea eſſe hæc interpretatio: niſi dicamus ſubaudiri verbum quo ſignificetur Pollicens.

Γουνάζομαι, idem quod proximè præcedens, & in vſu apud eundem poetam. vt Odyſſ. ν, Νῦν δέ σε πρὸς πάντας γουνάζομαι. Et cum genitiuo γούνων, Iliad. χ, Μή με κύον γουνῶν γουνάζεο, μηδὲ τοκήων. Dixi autem antea, in Γόνυ videlicet, de hoc loquendi genere quid mihi videretur. Euſtathius autem vult phraſin eſſe ſimilem illi qua dicitur εἰσοικοδομῶν, & πόλεμον πολεμίζειν. Cæterùm (vt annot. vulg. lex.) Diomedes teſtatur à priſcis dictum Ingeniculare: quod & Congenulare dicitur. autore Nonio: legit tamen Egnatius Congenudare. hoc eſt, Ingeniculari, & Ad genua accidere, Flectere genua, inde orare ſuppliciter.

A genitiuo γόνατος, aut alio ex obliquis nominatiui γόνας, alioqui inuſitati, deriuata, quæ compoſitionem habent. Vel ita, Compoſita quæ nominis γόνας declinationem ſequuntur.

C. Ἀγόνατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Genu carens, Cui non eſt genu. Ariſtot. in lib. περὶ ποριῶν ζώων hoc compoſito vtitur, ὅτι εἰσὶ ἀγόνατοι ἐπὶ τῶν βαδιζόντων. At verò ἀγόνατος ab illa altera nominis γόνας ſignificatione, reddendum potius Non geniculatus. de qua voce dictum fuit ſuprà.

C. Διαγόνατος, ου, ὁ καὶ ἡ, in vulg. lex. Duplici geniculorum nodo cinctus. tanquam ab illa nominis γόνας ſignificatione qua pro internodio ponitur, quale calamo tribuitur. Sed quicunque eſt illius interpretationis autor, videtur LEGISSE Δηγόνατος, aut certè illud pro hoc malè accepiſſe. Ab illa nominis γόνας ſignificatione ſũt & iſta COMPOS. Εὐγόνατος, Ὀλιγογόνατος, Πολυγόνατος. Nam Εὐγόνατος redditur Pulchra genicula ſeu internodia habens, Pulchrè ſeu bene geniculatus. Sic COMP. Ὀλιγογόνατος. vt ὀλιγογόνατος κάλαμος, ex Theophr. De hiſt. plant. lib. 12, Arundo paucioribus geniculis, & longioribus internodiis. Vide Plinium libro 16, cap. 36. CONTRA Πολυγόνατος, Multa genicula ſeu internodia habens, Multum geniculatus, Frequentib⁹ geniculis cinctus. Et SVBST. Πολυγόνατον, ου. τὸ, Polygonaton, herba, à geniculorum frequentia. Officinæ & herbarii ſigillum Salomonis appellant.

C. Μεσογονάτιον, ου, τὸ, SIVE Μεσογόνιον. q. d. Quod eſt inter genicula, (ab illa nominis γόνυ ſignificat. metaphorica) Internodium calami ſeu arundinis, Theophr. libro 4. Hiſt. plant. c. 12.

C. Γονατόπον, ου, τὸ, (q. d. Subgenuale) Quod genibus ſubiicitur. Ita v. l. ex libello Chryſoſtomi De re diuina.

C. Ἐπιγόνατος, vide in Ἐπιγουνίς.

Alia deriuata, compoſitione carentia.

Γονατώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Geniculatus, Geniculis cinctus, Nodis geniculatus. Sic redditur apud Theophr. Hiſt. plãt. l. 4, cap. 12, ex Plinio.

Γονατίζω, Ingeniculo, Genua flecto. Affertur autẽ ex Cratino comico à Poll. In v. l. exp. Geniculor, λιπαδίω, & γουνάζομαι.

Γονατόομαι, οὦμαι, Geniculor, In geniculum nodor. Camer. Affertur ex Theophr. Hiſt. plantarum lib. 8, cap. 2. Et PART IC. Γονατωμένος, Geniculatus, ex Dioſcor. lib. 3, cap. 58.

AT VERO Ἐνγόνατα, (quod ad verbum ſonat In genibus) videtur potius diſiunctim ſcribendum eſſe Ἐν γόνατα. Sic autem dicitur ſtella, (vt vulg. lex. ann.) quam Iulius Firmicus Ingeniculum vocat, Ouid. Metamor. 8, Nixum genu, Vitruuius Nixum in genibus, Cicero Nixum, Manilius Nixam genu ſpeciem. Sic dicitur ab Eratoſthene Hercules in cælo ſupra draconẽ collocatus. Alii Thamyrin eſſe aiunt, à Muſis excæcatum, vt ſupplicem ad genua iacentem: alii Ceteum ſeu Cetea

esse affirmant. Vide Aratum in Phænomenis. Apud Ciceronem in eorum interpretatione extat hic versus, (proximè præcedentes & proximè sequentes desiderantur) Ἐγόνασιν vocitant, genibus quòd nixa feratur. vel potius Ἐν γόνασιν, disiunctim. Apud Hyginum tamē legitur Engonasin, coniunctim, libro 2: vbi scribit, Nā qui dicitur in astris Engonasin, is Theseus esse existimatur. Et paulo pòst, caput cui titulus est Engonasin, ita orditur, Hunc Eratosthenes Herculem dicit supra draconem collocatum, de quo antè diximus: eúmque paratum vt ad decertandum, siniſtra manu pellē leonis, dextra clauam tenentem. Paulo pòst, Habet enim draco caput erectum, Hercules autem dextro genu nixus, siniſtro pede capitis eius dextram partem opprimere conatur: dextra manu sublata, vt feriens, siniſtra proiecta cum pelle leonis, vt is quammaximè dimicans appareat. Alibi, Præterea Cetea ipsum Engonasin nominari. Sed non video quomodo hæc scriptura ferri possit ἐν γόνασιν coniunctim. præsertim quū nominatiuum non esse ἐν γόνασις (vt quidam existimarūt) ostendat superior ille locus, Nam qui dicitur in astris Engonasin.

Addendum his censui & ADVERB. Γνύξ. eo enim significatur ὅτι ἐν γόνυ, siue ὅτι τὰ γόνατα, (vt exponit Hesychius) id est In genu, siue In genua. vt πεσὼν γνύξ, vel ἑκατὸν γνύξ, Lapsus in genu, seu in genua, Qui ceciderit in genua. Adeo vt non dubitem quin γνύξ dictum fuerit quasi γονύξ. Extat autem apud Homerum istud aduerbium, cum alibi, tum Iliad. υ, Γνύξ ἑ ἔστ' οἰμώξας. quod exponitur ὅτι γόνυ ἔπεσε. Sic Iliad. ε, Ἔστι γνύξ ἑκατόν. Apud eundem poetam cum genitiuo, eodem libro, Η' δὲ, γνύξ ἑκατόσσα κατηγκίσατο φίλοιο. vbi genitiuus huic aduerbio additur, perinde acsi dictum esset ποδὸς γόνατα, vel ἐς γόνατα, aut etiam ἐν γόνασι: vt ipse poeta paulo pòst loquitur, hoc in versu, Η' δ' ἐν γούνασι πῆλε Διώνης δῖ' Ἀφροδίτη, Matri se iūxit. Redditur alioqui γνύξ & aliter: videlicet Genu flexo. Sed flexus in genua potius declaratur ADVERBIO Ὀκλάξ, at prolapsus isto Γνύξ. Cæterùm in vulg. lex. inuenitur NOMEN Γνύα, pro poplite: cui subiūgitur hoc aduerbium Γνύξ. Ac posset certè Γνύξ ab illo Γνύα deriuatum videri: sed alibi nusquam nomen istud inuenio: verùm Γγνύα tantùm, & Γγνίς. adeo vt per errorem hoc vocabulum, sicut alia quamplurima, in vulgaria lexica irrepsisse crediderim.

VERB. Γυπτάζω, quum ab Hesychio exponatur γονυπετέω, ab illo Γνύξ originem habere manifestum est. Affertur & VERB. Καπηγυπτῶσθαι, dictum pro παρειμένον τῷ καὶ μαλακόν. nimirum ἀπὸ τῶ εἰς γόνυ πεπωκέναι. Ita enim lego apud Varinum, Καπηγυπτῶσθαι, αἰπὶ τῶ παρειμένον τῷ καὶ μαλακόν. quum alioqui apud eum scriptū sit, αἰπὶ τῶ παρειμένος τῷ καὶ μαλακός. Vnde autem expositionem illam sumpserit, incertū mihi est: sed suspicor eum illam ex Hesychio excerpsisse, aliam quàm apud eum habetur lectionem sequendo. Siquidem in vulg. huius lexicographi editionibus est NOMEN Γυπτῶνες, expositum συγγοί, & καπηφεῖς, & ἄπαλμοι. Quibus additur παρειμένοι καὶ μαλακοί. ἀπὸ τῶ (ita enim scribendum, non ὅπὶ τῶ) εἰς γόνυ πεπωκέναι. Quinetiam NOMEN Γυπτοὶ, apud eum exponitur ἐκπαρειμένοι, & ἀτίλοι: item καπηφεῖς. Quibus additur verbum illud Καπηγυπτῶσθαι, sed expositū μαστιγωμάσθαι, haud certè sine mendi suspicione. Vt verò γυπτῶνες ei sunt μαλακοί, sic VERB. Γυπτεῖν est μαλακίζεσθαι, sicut & ἀσθενεῖν. Habet ETIAM Γύπτω, quod itidē exp. ἀσθενῶ. His addendū & NOMEN Γυπτὸς, pro ἀγκὼν, vel πλοῦς. Quinetiam videndū an PARTIC. Γνὼν huc pertineat, quod exponit καθεσθεὶς ὤν. ADVERB. Πρόχυ est itidē à nomine γόνυ deriuatum. Existimatur enim προχύ dictū quasi προγόνυ: ex quo προχόνυ, & per syncopen πρόχυ. Redditúrque In genua, sicut & γνύξ. Homer. Iliad. ι, de matre Meleagri, diras illi imprecante, Κλαίησιν' Ἀΐδην καὶ ἐπαμύνῃσι Περσεφόνεια, Πρόχυ καθιζομένην. vbi autor breuium schol. exponit εἰς γόνατα. Accipitur alioqui προχύ & pro Funditus, Radicitus: vt ὀλέσθαι προχύ, Interire funditus. Ο-

ὄγκ. ξ, ὡς ὦρτο· Ἐλείης ἀπὸ φόλιν ὀλέσθαι. Πρόχυ, ἐπὶ παλαιῶν αὐδρῶν ἀπὸ γούνατ' ἔλυσε. Vbi Eustathius exp. παλαιῶς: addens, Vel προγόνου, quod est προγενέστερον. Et aliquanto pòst scribit, hæc verba, ἐπὶ παλαιῶν ἀνδρῶν ἀπὸ γούνατ' ἔλυσε, videri posita ἀπτώτως ad illud προχύ. vt dicat, ὡς ὅτι γόνυ πᾶσι τοῖς Ἐλείης φόλον, ἐπὶ παλαιῶν ἀπὸ γούνατ' ἔλυσε. Hic autem obserua obiter quæ sit huius quoque significati ratio, aut saltem quam Eustath. esse puarierit. Inuenitur & Il. φ, — οὐδέ μεθ' ἡμῖν Περ, ἀλλ' ὡς καὶ Τρῶες ὑποφθίσαι ἀπόλωνται Πρόχυ κακῶς, σὺ δὲ παῖσι ἐμοῖς ἀρὴν ἀλέξαι; Ἔρανος, quod proximè sequitur, an ponēdum fuisset inter deriuata à verbo Ἐράω, sequendo etymum id quod ab Etymologo ei tribuitur, & Athenæi quoque testimonio comprobatur, incertū mihi est: iudicet ipse lector ex iis quæ de illo etymo differā.

– Ἔ P A N O Σ, ου, ὁ, Collatitia cœna, Conuiuiū ex collecta, Conuiuium quod instruitur à symbolarū collatoribus, vt loquitur Plaut. (ita enim apud eū legendum est, non symbolorum) Conuiuium in quod suam quisque symbolam confert, siue suam partem. (Nisi tamen illa significatio qua simpliciter pro ipsa symbola ponitur, prior est hac) Redditur à Bud. Collecta. Exponitur πὶ ἐκ συμβολῆς εἶπον, in illo Homeri loco, Odyss. α, Τίς δαὶς, τίς δὲ ὅμιλος ὅλ' ἐπάπτηνε; πόθι δὲ σὺ χρειὼ; Εἰλαπίνη, ἦ γάμος; ἐπεὶ οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἔσται. Apud eundem poetam, Odyss. λ, habemus tria hæc itidem coniuncta, Η' γάμου, ἢ ἐρανου, ἢ εἰλαπίνης πολυκλήρου. Eustath. in Iliad. π, Γέγονε δὲ ὅτι τὸ ἀπὸ συμβολῆς δεῖπνον, ἐκ κοινοῦ Ἡσιόδου εἰρη. ἔστι δὲ ὅτε καὶ ἔρανος. Idē in illum locum qui ex Iliad. α sumptus est, annotat itidem ἔρανον esse πᾶν ἀπὸ κοινῆς συμβολῆς, ἤγουν καταβολῆς ἢ δαπάνης ἀωρίαι. Vbi annotat etiam, ἔρανον fuisse νόμισμα, ac minimè πλουτηλῆ. solitos enim fuisse ἐκ ἐρανικᾶς vt plurimū φειδωλῶς ἐσθίειν: quoniam vnusquisque τὸ ἴδιον τίθησι. Idem alibi ex Athenæo scribit, ἐράνους esse, ἢ τοὺς πολλοὺς, παὶ ἀπὸ τῆς συμβαλλομένων εἰσαγωγάς. additque, ἀπὸ τῶ σωιρᾶσθαι καὶ συμφέρειν ἕκαστον. Dicam autem infrà de hoc etymo plura. Vide Ἐρανιστής.

Ἔρανος, generali Collatio, Cōtributio, Quod quis pro virili parte cōfert. Redditur etiā Symbola. Apud Antiph. pro eo quod sodales seu amici cōferūt ad leuandā sodalis inopiā: κἂν ἔρανον ᾖ δέῃ τῶν φίλων συλλέξαι, ἵν' ἀφ' ἑνὸς τὰ ἔσχατα κακὰ ἦλθον. Sic Luc. vsus est in Tim. Πυθαγορίδης ὁ κάλαξ, ὁ προσέτι ἔρανον αἰτήσαντί μοι ὀρίξας τὸν βρόχον. Optimè autem cum his locis conuenit (quod ad significationē attinet) iste ex Anthologia epigrammatum in quo ἔρανος ponitur cum genitiuo δυστυχίης: libro 3, Γῆραϊ καὶ πενίῃ πυρυμφόρῳ ὁρίζοντες Οὐδενὸς ἀνθρώπου δυστυχίης ἔρανον. Quæ ita verti, (in libro quem nuper edidi, cui titulus, Epigrammata Græca, selecta ex Anthologia, interpretata ad verbum & carmine) Quum me pauperies premeret, paritérque senectus, Nec qui porrigeret vel stipis æra foret. In interpretatione autem quæ est ad verbum, verti, Infelicitatis [sustentatricem] stipem. Demosth. πρὸς Νικόστρ. Χιλίας τε δραχμὰς ἔρανον αὐτοῦ εἰς τὰ λύτρα εἰσοίσω. id est, Collationem, donum munúsque conferam pro virili parte amici, ad λύτρα conficienda, vt vertit Bud. Apud eundem in orat. πρὸς Νεαίραν legitur, ἔρανον εἰς τὴν ἐπιδημίαν συλλέγουσα. Ab eodem redditur etiam Beneficium, Beneficentia, Munificentia. item Gratia. Demosth. in epist. ad Heracleodorum, καλὸς οὖν ἔρανος χάρις δικαία, ἣν καὶ σὺ πάσῃ φεύξῃ μᾶλλον ἐμοῦ, Honestum igitur est beneficiū gratia iure inita. Verba sunt Demosthenis pro homine reo deprecantis: acsi diceret, Honestius ab amico, id est à me, gratiā inire non potes, quàm si insonti reo mea causa negotium facessere desieris. Gregor. in orat. quæ περὶ τῆς φιλοπτωχίας inscripta est, καὶ φιλανθρωπίαν αὐθρώπους ἅπαντας ἀνθρώποις τὸν ἔρανον τῆς χρηστότητος, Benignitas humanitatis conferenda est & beneficentia. Isocr.

in Busiride, ἠγνόουν γὰρ τοὺς μὲν αἰσχίους δυστυχοῦντας, οὐ δ' ἐπὶ A λεοσφίσι χρημάτων ζημιωθῆναι, ἅπαντας τοὺς πλείω προσαμαρτάνοντας καὶ μᾶλλον ἀπορρώγως ἐσομένους ἐπὶ τοῦτο εἰσφέρειν τὸν ἔρανον. quæ idem ita reddit, Existimo enim bonis moribus conuenire, vt iis qui fortunæ iniuria facultatibus lapsi sunt, & vitæ subsidium ex literarum studio sibi comparare instituerũt, cuncti qui in literis amplius commentando profecerint, & exactius eruditi sint, hanc munificentiam conferant & gratiã. Apud eundem in Platæico, itidem pro gratia, ὁμοίως δ' ἅπαντες τοῦτον τὸν ἔρανον, αἰσχύνης ἡμῖν χαριζόμενοι εἰσφέρουσι, Huius gratiæ suppetias eundo hominibus ineundæ sedibus suis ejectis, solis nobis Græcorũ debitores estis. Apud Demosthenem in oratione aduersus Nexaram, τὸν αὐτὸν ἔρανον ἀποδοῦναι, Parem gratiam referre. Alicubi redditur etiam Præmium, Merces. (quæ interpretatio extat in lexicis quæ prima omniũ in lucem prodierunt, sed absque exemplo) vt in isto Isocratis loco, in Hel.enc. νομίζων ὀφείλειν τοῦτον τὸν ἔρανον αὐτὸν ὃν οἰκεῖος αὐτοῦ σωτὴρ ἀν.δοσι. Sed nihil obstat quominus vt in præcedente huius scriptoris loco, sic & in B isto, ὀφείλειν ἔρανον reddamus Debere gratiam. Potest alioqui hic reddi etiam Beneficium, vt in alijs qui paulo antè allati fuerunt locis.

Ἔρανος in quibusdam vulgat.lexicis redditur etiam Mandatum. quam interpretationem planè falsam esse existimo. Sumpta est tamen ex Etymologo, exponente, τὸ ἐκ συνεισφορᾶς δῶρον, ἢ ὠνὴν, ἢ συλλογὴν, ἢ εἰσφοράν. Sed non dubium est quin vox ista ὠνὴ, (quæ in illis lex. reddita fuit Mandatum) alienam sedem occupauerit: licet apud Suidam quoque legatur. Idem tradit Etym. C ἔρανος dici ἀπὸ τοῦ σωτηρᾶν καὶ ὀπτυμεῖν καὶ συνεισφέρειν τοῖς φίλοις, ἢ ἀωχεῖσθαι. Quibus subiungitur, ἀπὸ τοῦ ἐοῦ, τὸ ὀπτυμοῦ, ὃ μᾶλλον ἐρανᾶν ἐξ αὐτοῦ ἔρανος. Sed malim meum vetus lexicum sequi, in quo eadem quidem etymologia affertur, sed melius declaratur: vel potius, quæ ad eam pertinent, emendatius scribuntur: hoc videlicet modo, Ἔρανος, ἀπὸ τοῦ ἐρᾶν ἢ ὀπτυμεῖν συνεισφέρειν τοῖς φίλοις καὶ δωρεῖσθαι. vt dicatur ἔρανος, quia est illorum qui ἐρῶσιν ἢ ὀπτυμοῦσι συνεισφέρειν τοῖς φίλοις. ideóque omnino tollenda sit particula copulatiua quæ D apud Etymologum habetur inter ὀπτυμεῖν & συνεισφέρειν. At verò Athenæus quum hanc vocem ἔρανος à σωτηρᾶν deducit, haud itidè addit ὀπτυμεῖν, sed ἢ συμφέρειν. Eius verba sunt Dipnosoph. libro 8. ἔρανοι δέ εἰσιν αἱ ἀπὸ τῶν συμβαλλομένων εἰσφοραί, ἀπὸ τοῦ σωτηρᾶν ἢ συμφέρειν ἴσασιν. At Eustathius hanc deductionem ex eo asserens, passiua voce σωτηρεῖσθαι vtitur. Non video autem quid potius, hoc quidem in loco, vel actiua voce, (quã malo) vel passiua intelligere possimus, (si verbi ἐρᾶν passim obuiã significatio nẽ sequamur) quàm inter se E colere amicitiam. Estque obiter hic VSVS Σωτηρᾶν vsus animaduertendus: si modò is est quem Athenæus ei dare voluit. De hoc enim pronuntiare non ausim: quum constet, in plerisque etymologiis non exactè seruari significationis vocabuli à quo deductio petitur. Longè aliam certè Budæus huic verbo subesse putauit: quippe qui σωτηρᾶν & συμφέρειν tanquam synonyma poni annotauerit. In qua significatione deducẽdum esse ab ἔρα dicerem, si admittendam esse censerẽ. F vnde fortasse sunt etiam ἐρέσθαι, ἐξερέσθαι, atque alia: in quorum classe videndum est an & hoc collocari posset.

Ἔρανα plur. numero tanquam ab Ἔρανον, ου, τὸ, vide in Ἐρανίστου.

C. Ἐρανάρχης, ου, ὁ, Qui stipibus erogandis præest. Ita v.l. At Budæus reddit, Qui est caput collectæ: affertque hunc Diog. Laert. locũ. ἔρανον αἰτήσασθαι τὸν ἐρανάρχην ἔφη, ὡς ἄλλους ἐρανίζει. Ab Artemidoro quoque vsurpari testatur. G

C. Ἐρανέμπολος, ου, ὁ, Qui circa ἐράνους mercaturam exercet, Qui ἐράνους quæstui habet. Ἐρανέμπολοι, οἱ ἐξ ἐράνων ἐμπολῶντες. Hesych. Videri autem posset scribendũ ἐρανέμπορος, ea forma qua dicitur ψυχέμπορος, item χρησίμπορος, atque alia. Sed apud Suid. eadem illa scriptura extat: qui etiam illis Hes. verbis addit ἀπὸ τοῦ ἐράνου. H

Ἐρανικὸς, Pertinens ad ἐράνους. Dicitur etiam aliquid ἐρανικὸν, Cuius nomine conferuntur & contribuuntur ἔρανοι, Siue quod fit ad corrogandos ἐράνους, vel ad corrogandam stipem. Apud Suidam, ἐρανικοὶ δίκαι, αἳ πρὸ ἐμποδὼν ἢ ἐρανικαί. Athen. libro 5, ἐπὶ Ἀλκιβιάδου ὁ πλοῦς ἢ τὰς ἐρανικὰς παντοπάλους ἀκροάσεις, δῆλον τὴν βασιλέα πολυπορδῶν δῆλον ὅτι χώρας ἢ πόλεως πομπεύει.

Ἐράνιον, ου, τὸ, diminutiua forma, q.d. Parua symbola, aut Exigua stips. Hesych. exponit, ὀλίγα συνεισφορᾶς δῶρα. itidémque Suidas. In vulg. lex. perperam in hac voce Ἐράνιον exempla vsus vocis Ἔρανος afferuntur. Sciendum est porro apud Suid. anueniri plur. N O M E N Ἐράνια, quod exponit δῶρα τὰ ἐκ συλλογῆς, vt Hesych. ἐράνιον, τὸ ἐκ συνεισφορᾶς δῶρον.

Ἐρανίζω, Fut. ίσω, Præt. ικα, Collationem obtineo, seu impetro, Facio vt amici aliquid in me conferant. Vel, Peto ab amicis vt aliquid in me conferant: sequendo eam expositionem qua dicitur esse ἔρανος αἰτῶ. Cuius exemplum manifestum habes in Ἐρανάρχης. sed videndũ est pro loco, quomodo interpretari debeamus ἐρανίσαι. Generalius, Corrogo, Emendico, Colligo: quæ interpretationes Budæi sunt, afferentis ex Æschine in Ctesiphõtem, ὅταν σοὶ τοῖς δημοσίᾳ συμφορουμένοις ἢ φυλετῶν αἰτήσαντι μικρὰ ὑπάρξαι τοῖς προαγωγοῖς ἵνα μισθὸς ἱερεῖον συμβάλλωσι ἢ κυνίσκια ἢ φιλοτιμίαν τινὰ, πάντα τὰ λεγόμενα ἐστί; In eo autem quem huic subiungit loco, habetur quidẽ accusatiuus itidem, sed diuersæ, vt ita dicam, naturæ. est enim personæ accusatiuus: ex Demosth. in epistola quæ πρὸς τὸν Λυκούργου παῖδων inscribitur, ἵνα οἷς τι ὠφείλομεν, τὰ τιμωλούμενα εἰσπραξάμενος ἢ τοῖς φίλοις ἐρανίσαιμι, τὰ ὑμᾶς διοικήσω, Vt potiùs, quum nomina mea exegero, & ab amicis collationem coegero, publico debito satisfacere. Id est, iudicatum facere. Est autem similis hic vsus ei quem apud Platonem habet, sed cum diuersa constructione: De legibus libro 11, ἐρανίζειν ἢ περὶ τὸν βυλόμενον ἐρανίζειν φίλον πρὸς φίλους. Nisi fortè legendum sit potius φίλου πρὸς φίλου. Inuenitur porro & PASS. Ἐρανίζεσθαι in hac significatione actiua interdum. Luc. πάντα χρὴν ἐρανίζεσθαι τὴν ἀλήθειαν, Vndique colligere, seu corrogare, Vndique emendicare. Themist. in 3 De anima, ἢ τὸ ἓν δὶ ἢ τὸ δυὸ ἢ τὸν ἀριθμὸν ὅλον τῇ αἰσθήσει ὁποῖς ἐρανίζεται. Idem in 1, αἱ ἢ αἰσθήσεις ἀπὸ τῶν καθ' ἕκαστα ἐρανίζεται. Sic & apud Laertium in Eudoxo, ἢ ὡς ἐκ τῶν φίλων ἐρανίσαντα εἰς Αἴγυπτον ἀπελθεῖν, putat Budæus ἐρανίσαντα accipi pro ἐρανίσαντα. (Sed fortassis ἐρανίζεσθαι dicitur etiã pro Donari aliquo munere quod ἐράνου nomine censeatur) Ex eodem affert ἐρανίζεσθαι pro Quæstum facere, Capturas facitare: in Protagora, ὡσὰν ἢ Πρόδικος λόγους ἀναγκάσωσιν ἐρανίζειν.

Ἐρανίζω, non solùm est ἔρανον αἰτῶ, sed etiam ἔρανον δίδωμι. Videturque hoc censuisse Harpocration. postquam enim dixit ἐρανίσαι significare ἔρανον αἰτῆσαι, in epistola πρὸς τῶν Λυκούργου παίδων: subiungit, ὃ ἢ τῶν πρὸς Ζηνόθεμιν φησί. Affert enim locum ex oratione quæ inscribitur ὁ πρὸς Βιωτὸν πρὸς Ζηνόθεμιν λόγος, in quo significatio hæc optimè verbo illi conuenit. videriq; possint deesse aliqua ad secundam hanc expositionem pertinentia verba. Meminit huius loci Demosth. & Budæus: cuius Comment. vide, pag. 354. Redditur etiam Confero symbolam, aut generalius, Confero, Contribuo.

Ἐρανιστὴς, οῦ, ὁ, Qui est ex eorũ numero qui ἔρανον in cœnã seu conuiuium dederunt, Vnus ex iis quibus structa est collatitia cœna. tanquam ab ἐρανίζω significante peculiariter, Confero ἔρανον in cœnam seu conuiuium: id est symbolam. Aristot. Ethic. libro 4, cap. 2, περὶ τοῦ βαναύσου loquens, ἢ λαμπρυνόμενος πρὸς μέλος· οἷς ἐρανισταὶ χαμικῶς ἐσθίουσιν. Ex eodem affert Bud. ἐρανιστὰς & θιασώτας pro iis qui sacrificiorum & cultus deorum obtentu, sodalitates temporarias quotannis coibant, in iisque vinu & epulis indulgebant. Athen. libro 8, postquam dixit ἔρανον & θίασον pro eodem poni, addit, ἢ συνιστῆς, ἐρανισταὶ ἢ συνθιασῶται. Apud eundem comicus quidam dicit, ὅταν ἐρανιστὰς καρύων δέηται.

C. ΑΝΤ ἐρανίζομαι,

C. ΑΝΤΕΙΣΦΕΡΩ, Viciſſim ἔρανον cõfero, ſeu ſymbolam. Aut etiam, Beneficium in me collatum alio beneficio compenſo. Exponitur & vno verbo, Retribuo. Item participium ἀντεισφερόμενος paſſiuè, Repenſus, Relatus.

C. ΣΥΝΕΡΑΝΙΖΩ, ſicut & ſimplex ἐρανίζω, interdum eſt Colligo: item Cogo, Congero. Iſocrates ad Philippum, ἔρανος ἂν συνεραγάγοιμι τοὺς λόγους παντας. Idem putat Budæus ſignificare & in iſto Gregorii loco, vbi de auctoritatibus propheticis loquens, quibus in oratione ſua vtitur, hæc ſcribit, ὅπως ἐν ὑμῖν ὄντα τὰ μέρη τῆς συμπληρώσεως μοι τῶν ἐφ' ἑαυτῶν, καὶ συνεραγάζηται τὸ χαρίεντιζόμενον λόγον. ſed non lubenter Budæo de illa ſignificatione iſti loco danda aſſentior. Ariſtoteles De generatione animalium, lib. 3, cap. 1, κἂν πολλὰ συνεράσωσιν εἰς ἑαυτὸν εἰς κύστιν, ἢ τι τοιοῦτον, ὑφ' ᾧ πυεὸς, Siquis ova multa in folliculum congeſſerit

Συνεραγίζω habet & alteram verbi ἐρανίζω ſignificationem, qua ponitur pro Confero ſymbolam: vel generalius, Confero, Contribuo. Affertur autem & ſine accuſatiui adiectione poſitum, ex Diogene Laertio in Arceſila, vbi de eius liberalitate loquitur, συνεχῶς τι φίλοις ἐπῆρεν, καὶ πολλοῖς συνεγίνετο. Vbi Budæus vertit, Pecuniam neceſſariam conficiebat. Idem interpr. Opitulor ad aliquid conficiendum: afferens ex Appiano, πρὸς ἕνωσιν αὐτοῖς συνεγίζειν, Inter ſe ita coniuncti erant vt quod vni opus eſſet, alii ad id perficiendum operas darent, & conficerent. In vulg. lex. Συνεραγίζω redditur etiam Mutua conuitia agito, & vno verbo Murito ex Gellio. Sed illa ſignificatio verbi συνεραγίζειν nullo nec exemplo nec teſte ibi probatur. Si cubi autem extat, dicendum erit ſequi eam nominis ἔρανος ſignificationem cui primus locus datus fuit, & qua Homerus vtitur.

PASS. Συνεραγίζομαι, Congeror, Colligor. Author dialogi qui Axiochus inſcribitur, ὡς ἂν συνεραγισμένου τοῦ ὄχλου. Dionyſius Halic. de Iſocrate, ὃν συῶσιν δὲ Λυσίου λαπτῆρα καὶ Θεόπομπον πλὴν ἀριστέων, ἔστιν ἃ δὲ φύσει καλῶν, συνεραγισμένων τὸ συμπεραγίσμα κάλλιστα ἡμῖν ὑπάρχειν. id eſt, Congeſſa, Adornata, Compoſita, quaſique coagmentata, inquit Budæus. Sed parum mihi iſtæ interpretationes placent: ac potius mutata orationis forma vertendum ita cenſuerim, Corpora in quæ corrogati fuerunt ornatus aſciti: Vel, Corpora corrogaris ornatibus & emendicatis prædita. Dicitur item aliquid συνεραγίζεσθαι pro Conferri, vt apud Philonem De mundo, πάντων εἰς τὴν συμπλήρωσιν αὐτοῦ [videlicet τοῦ κόσμου] συνεραγισθέντων, quum omnia ad complementum eius collata fuerint. Bud. autem verbo neutro vtens, vertit, Quum omnia ad complemẽtum eius in vnũ coierunt.

Quod proximè ſequitur vocabulum, meam quidem etymum ſequendo, poſt Εἶρω ponendum fuiſſet, (de quo agitur priore loco, t. 1, c. 1142) at ſequendo id quod Etymologus affert, alius ei locus dandus fuiſſet.

ΕΙΡΟΣ, ου, ὁ, Lana. Hom. Odyſſ. λ, — αὐτὰρ ἐπ' αὐτοῖς Ἠλακάτη τετύνθω, ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχουσα. Etymologus εἶρος fieri ex ἴρος tradit, per pleonaſmum literæ ε. vel ex ἴρρω ſignificante καίνω, fieri ἴρρος: deinde mutando ρ in ι, εἶρος. vt ſit ὁ μετὰ πολλῆς ἐργαζόμενος. Quæ poſtrema verba ſequendo, dicendum eſſet εἶρος maſculini eſſe generis. alioqui enim reſpiciẽdo ad neutrum genus nominis εἶρος, ſcribere debuiſſet, τὸ μετὰ πολλῆς ἐργαζόμενον. Verùm illa verba nequaquam hoc mihi perſuaſerint, nimirum εἶρος in maſculino etiam genere vſurpatum reperiri: ſiue librariorum incuriæ ſiue etiam ipſius Etymologi fallaci memoriæ error ille imputãdus ſit. Sed (quod maioris eſt momenti) etymum hoc, ſicut alia quamplurima, nimis longè petitum, & coactum, vt ita dicam, mihi videtur: de meo autem etymo, quod εἶρος à verbo εἴρω deducit, nihil tale dici poſſe exiſtimo: ſic tamen vt aliorum iudicio id relinquam. Vide Εἰροπόκος, quod eſt ſecundum compoſitum.

Εἶρος ab Heſychio exponitur non ſolùm ἔριον, ſed etiam πῶλος. quod corruptè ſcriptum eſſe pro πῶος annot. v. l. Sed contrà mendo carere hanc ſcripturam, & de eo mendico id intelligendum eſſe dico qui potius Ἶρος nominatur, cum ι, non cum ει. Fortaſſe etiam de quouis mendico vſurpari hanc vocem ſignificare voluit: vt Latinis quoque Irus interdum eſt quiuis mendicus: vt viciſſim Crœſus vocatur quilibet qui ſit prædiues.

C. Εἰροκόμος, ου, ὁ & ἡ, Lanam tractans, vel potius Lanam excolens. (vt Ouidius dixit Rudem lanam excolere) In v. l. redditur Lanarius, ex Plauto: item Cui lanificium curæ eſt. Hom. Iliad. γ, αἰσῶν εἵματα καλὰ tribuit ei quam εἰροκόμον appellat. vbi Euſtath. annotat, κομεῖν & αἰσῶν idem valere, & addi verba illa ab Homero nequis intelligat τὴν εἰροκόμον κόμας, ἤτοι πλέκουσαν. Heſych. εἰροκόμῳ (ſumptum, vt opinor, ex illo Homeri loco) exponit ἐριουργῷ.

C. Εἰροπόκος, ου, ὁ & ἡ, epithetum ouis, apud Homerum pariter & Heſiodum, ſicut à Latinis poetis dicitur lanigera. Hom. Iliad. ε, — ἐπ' εἰροπόκοις ὄεσσιν. Heſiod. in Theogonia, Πώεσιν τ' εἰροπόκων ἠδ' ἀγραύλων ἐλάων. Idem in Ergois, Εἰροπόκοις δ' ἐπὶ μᾶλλον ἐπαυλιζέσθω ἐρίφοις. Cæterùm huius compoſiti duæ ſunt expoſitiones. quidam enim putarunt ei ineſſe duo eiuſdem ſignificationis nomina, εἶρος & πόκος, idque ἐπεξηγηλῶς. alii autem ex εἶρος & πόκος factum eſſe dixerunt. Quinetiam tertia deductio afferri poſſit, ad quam reſpexerunt qui εἰροπόκος expoſuerũt, Habens vellera innexa. Si enim hanc expoſitionem ſequamur, ex πόκος & verbo εἴρω deductum dicemus illud vocabulum: conueniétque hîc verbi εἴρω ſignificatio cum illa quam habet quum εἶρος ex eo deducitur. Sed minimè dubium eſt quin optima omnium deductio ſit ea quæ ex εἶρος & verbo πέκω deducit. Pro qua voce actiua tamen, afferenda potius paſſiua fuerit: vt εἰροπόκος ſit ὁ πόκους εἰς εἶρος, ſiue ὁ πεκαμένην. Heſych. quoque paſſiuo verbo in hac expoſitione vtitur: quum εἰροπόκους exponit ἐρια κεκαρόμενα ἔχειν. At verò Heſiodi ſchol. Tzetzes εἰροπόκοις exponere maluit, πόκους ἐλέων τριχώσεις.

Εἰροπόκος eſt etiam ἐριουργὸς Heſychio. Apud eum enim legitur εἰροπόκῳ, ἐριουργῷ. pro quo ἐριουργεῖον ſcripſiſſe ἐριουργόν, aut illi nomini ſignificationem huius dare voluiſſe, perſuaſum habeo. Sed quid ſi aliquis hanc expoſitionem non dativo εἰροπόκῳ ſed dativo εἰροπόκου Heſychium dediſſe ſuſpicetur? Is certè facilè in ſuam ſententiam vel potius ſuſpicionem me pertrahet.

C. Εἰροπόνος, ου, ὁ, Cui labor eſt circa lanas, Qui lanis excolendis aut lanificio laborem impendit.

C. Εἰρόπους, in v. l. dicitur eſſe itidem ouis epitheton, & ſignificare Lanigera: ſed vereor ne hoc vocabulum multis ſuppoſititiis & ex errore ortis, quæ in illis leguntur, addi debeat.

Εἰρεών autem, quo ſignificatur Laneus, fortaſſis ab εἰρέα potius fuerit, quod lanam itidem declarat.

TRISYLL. Εἰρέα, idem quod εἶρος, Lana. Sed εἰρέα dicitur forma diminutiua, vt πιχέα à πῖχος. & quum vulgatæ editiones habeant ἔρια cum accentu in prima ſyllaba, Iliad. γ, Ἥστην (ſiue ἧσται) ἔρια καλά: in meo veteri codice ſcriptum eſt contrà εἰρέα. Quinetiam quanuis Euſtath. ſuis in eum locum commentariis vbique ἔρια ſcribat, (ſi tamen hanc eius ſcripturam eſſe putandum eſt) apud eundem tamen in expoſitione huius verſus Odyſſ. λ, Ἠλακάτη τετύνθω, ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχουσα, legimus, τὸ δὲ εἶρος, ἀφαιρετικῶς ἐκ τοῦ εἰρέα, οἷς πιχέα. οὕτω ἔριον, οἷς ἔριος. Legitur alioqui & apud Suid. ἔρια, aſſentiente vulgatis editionibus meo etiam exemplari manuſcripto.

HINC Εἰρεών, Laneus. nam hinc potius quàm ab εἶρος deducendum mihi videri, antea docui.

¶ Ἔριον, ου, τὸ, idem quod εἶρος, ſiue εἰρέα. ſed poetica ſunt iſta, at illud proſæ ſcriptoribus cum poetis eſt commune. Fieri autem εἰρέα quidem ex εἶρος, ſicut πιχέα

ex πῖχος: at ἴριον ex ἐιείον fieri, & sequi formam nominis ἴχειον, paulo antè docui. Fortasse tamen malit aliquis, sicut ἐιείον, ita etiam ἔειον ex εἶρος deducere. Cui deductioni non valde refragabor: præsertim quum vt πιχείον à πῖχος, ita etiam ἰχειον (quanuis accentu differens) ab ἴχνος deriuari constet. Homerus Odysseæ σ, Ἁλικέστη δὲ πάντα τὰ φῶτα μαλακοῦ ἐείου. Plato In Sympos. ὥςπερ τὸν τοῖς ἐιέλιξιν ὕδωρ τὸ ἀπὸ τοῦ ἐείου ῥέον ἐπὶ τὰς κληρίσιρας εἰς τὸν ληκυθίσκον. Plutarchus De audiendo, μηδὲ ἱμάτιον ἐκδαλέσθαι τὸν χιμῶνος, εἰ μὴ σφόδρα ἀπαλὸν ἀπὸ τοῦ ἐείου. Apud eundem legimus ἔειον esse φθαρτόν. Frequens est & pluralis numerus: vt apud eundem, τὰ ἐείοντοῖς πόκοις. Et alibi, τὰ βριμμάτων τοῖς Ἕρμασιν αὐτὰ τὰ ἐείοντὰ ἀμφιέννυται. Lucianus De sacrificiis, ὅτι πᾶσι δὲ σὺν αἰκαιόσας, ἐπήνεγκα φέρων αὐτῇ ἐερᾶ τὰ αἷμα, καὶ αὐτὰς ἐείους τὰ σφάγια. vbi obserua eum de vnica etiam loquentem, maluisse dicere τὰ ἔεια quàm τὰ ἔειον. Legimus hunc pluralem & apud Xenoph. ἰὼν ἐπὶ τὰ ἔρια.

Ἔριον, id est Lana, magni in medicina est vsus. Eius duæ differentiæ sunt: vna pura est, altera sordida. Pura, dicitur quæ lota est: sordida verò, illota. quam Græci ἔριον ῥυπαρὸν & οἰσυπηρὸν, Hippocrates verò πίνεον & πιτώδες appellat. Est autem πίνος idem quod ῥύπος. Gorr.

Ἔριον redditur & Lanugo à Plinio: vt quum pro his Theophrasti, ὅταν δὲ ὡραῖον ᾖ, ἀκτινοβολοῦσι καὶ ἐξαίρει τὸ ἔριον, ἐξ οὗ παίουσαι ὑφαίνουσι πολυτελεῖς, ista scribit, de laniferis arboribus loquens, Ferunt cucurbitas, quæ maturitate ruptæ ostendunt lanuginis pilas, ex quibus vestes pretioso linteo faciunt.

C. Ἐριόξυλον, ου, τὸ, Lana siue lanugo xyli, id est gossipii fruticis: de quo Plinius lib. 19, cap. 1. sed & de gossapinis arboribus lanigerisque scribit, lib. 12, cap. 10, & 11. vt & Theophrastus περὶ ἐριοφόρων δένδρων, Histor. l. pl. 9, cap. 4. Vlpianus in Lege, Sicui lana legetur, ff. De legatis, 3, Lana legata, etiam leporinam lanam & anserinam & caprinam credo contineri: & de ligno, quam Græci ἐριόξυλον, hoc est ligneam lanam appellant. Quod ἐριόξυλον huic iurisconsulto, DICITVR Βαμβάκινον Nicolao Myrepso, at SVIDAE Βάμβαξ ET Πάμβαξ, id est gossipium. Ita vulg. lex. Sciendum est autem apud Suidam extare & tertium NOMEN Παμβακίς: atque adeo & QVARTVM Βαμβάκιον. sed hoc tanquam ex vulgi sermone petitum affert. Scribit enim, Βάμβαξ, ἡ Πάμβαξ, καὶ Παμβακίς, ἡ ὥδε πολλοί· λεγόμενον Βαμβάκιον. Et alibi itidem, Πάμβαξ καὶ Παμβακίς, ἡ ὥδε πολλοῖς λεγόμενον Βαμβάκιον. Obserua autem Βαμβάκιον ibi scribi, quum ex Nicolao Myrepso afferatur Βομβάκιον, per ο in prima syllaba. Qua scriptura cum appellatione Italica conuenit, *Bombazo*. (at nobis *Bombazin* aliud est: vocantibus *Catonem* quod illi *Bombazo*) Quinetiam cum nomine Bombyx scriptura illa conuenit. Tribuit autē bombycē Plinius xylo siue gossipio, quod idem cum bōbace seu bābace esse existimatur. Ita enim scribit, lib. 19, c. 1, Superior pars Ægypti in Arabiam vergens gignit fruticem quem aliqui gossipium vocant, plures xylon: & ideo lina inde facta, xylina. Paruus est, similémque barbatæ nucis defert fructum: cuius ex interiore bombyce lanugo netur. nec vlla sunt eis in candore mollitiáve præferenda. Vestes inde sacerdotibus Ægypti gratissimæ. Sed quanuis bombycem tribuat Plinius huic xylo, aliud tamen ESSE Βόμβυξ constat. (Alioqui eum Propertius Arabium vocat, sicut Plinius xylon nasci tradit in superiore parte Ægypti quæ in Arabiam vergit) Vnde fit vt apud Dioscoridem, lib. 3, c. 18, pro βαμβακωνίτης reponendum esse putem βομβυκωνίτης. mitérque interpretes, lectionē illam sequendo, vertisse Vestes bombycinis similes. Nam Plinium quidem ita recidisse fateor, sed βομβυκωνίτης legisse persuasum habeo. (licet xylo quoque bombycem tribuat, vti dixi) Siquidem vt hoc ADIECT. Βαμβακωνίτης sonat Bōbyci similis, ita alterum ILLVD Βαμβακωνίτης sonare debere Bābaci similis, nemo negauerit. Adde quòd recentem esse hanc βάμβακος siue βαμβακώδης & παμβακὴς appellationem constat: quod de βόμβυκος appellatione minimè dici potest. Cæterùm obseruādum est Vlpianum VOCEM Ξύλον in hoc etiam compositō pro ligno accepisse, quippe qui ἐριόξυλον ligneam lanam reddiderit: quum alioqui Plinius vocem Græcam xylum retineat. Pollux pro ἐριόξυλον dixit, λεπτὸν ξύλου ἔριον: scribens l. 7, c. 17, ἔνθα δὲ καὶ περὶ Αἰγυπτίοις λεπτοῦ ξύλου τὶ ἔριον γίγνεται, ἐξ οὗ τὴν καλουμένην λινοῦν οὐ τῆς μᾶλλον φαίνεσθαι ἐκφερομένην τοῦ πίνους. (vbi suspectum est illud vocabulum λινοῦν.) Sic autem scribens, videtur & ipse vocem ξύλον suam illam generalem significationem dedisse. Ibidem autem qui sint βόμβυκες declarat.

C. Ἐριοπλύτης, Qui lanam seu lanas lauat, Fullo. vtitur Dioscor.

C. Ἐριοπώλης, ου, ὁ, Lanæ venditor, seu lanarum. VNDE Ἐριοπώλιον, ου, τὸ, Locus in quo lana venditur, Emporium lanæ. Item VERBVM Ἐριοπωλέω, ῶ, Lanam vendo, Sum lanæ venditor. Quinetiam ADVERB. Ἐριοπωλικῶς, More eorum qui lanam vendunt. Ex quo intelligitur Dolosè: quoniam illi eā humectant, vt pondus augeant. Vide quæ Suidas de hoc metaphorico istius aduerbii vsu tradit.

C. Ἐριουργός, ός, ὁ & ἡ, Qui vel quæ lanificium exercet. Vnde VERB. Ἐριουργέω, ῶ, Lanificium exerceo. Xen. in Laced. polit.

C. Ἐριοφόρος, ου, ὁ & ἡ, Laniger, seu potius Lanifer. vt arbores dicuntur laniferæ, potius quàm lanigeræ. sic enim ἐριοφόρα δένδρα apud Theophr.

C. Ἐριώλη, ipsosè ab Aristophane vocatur ἐείων ἀπώλεια, in Vespis: vbi quum πρὸς καινόκης quidam dixisset, — αὔτη γάρ ἐστ' Ἐείων πάλαι πατταπίτουα ῥαδίως, respondet alter, Οὐκοῦν ἐριώλῳ δῆτ' ἐχεῖν αὐτὴν καλεῖν, Δικαιότερον ἢ καινόκην. Alioqui Ἐριώλη non ex ἔριον fit, sed ex particula ἐρί, (quæ vim augendæ significationis habet, vt antea dictum est) & verbo ὄω, si Etymologo credimus. Est autem ὄω idem quod πνέω. Significatur certè hoc nomine ἐριώλη impetuosus ventus & præceps, seu Turbo. qua in significe. vsus est hic ipse poeta in Equitibus, καὶ χθιζαίως ὡσεὶ τὸν τυφὼ χωρεῖ καὶ πνεῖ ἐριώλην. Hinc est DICTVS Ἐριώλης vnus ex equis Neptuni, vt annotat Eust. (secundum quem est etiam alius quidā equus habens NOMEN Σθενέλαος, in quo respicitur ad τὸ σθεναρὸν τῆ Ἐννοσιγαίῳ: QVIDAM Ἐχέλαος, propter pontum κλυδωνίτην) idque δίχα τοῦ χ ἀέντας αὐλμους. ὧν καὶ ἡ σφοδρὰ καὶ καταιγιδώδης ἐριώλη, ἧς μέμνηται καὶ ὁ κωμικός. Intelligit autem (vt opinor) illum ipsum Aristophanis locum, quem modò ex eius Equitibus protuli. Solet enim comici appellatione Aristophanem significare.

Ἐριωλὴς, ος, ὁ & ἡ, Cui lana mollit. Ex Plinio & Colum. Lanatus, ex Varrone Lanaris.

Ἐριωῖς, vide in Ἐριοῖς, post Ἐρίξ, quo itidem lana significatur.

Ἐριόω, ῶ, Laboro circa lanificium. Ita vulg. lex. nisi quòd addunt aduerbium Maximè post verbum Laboro: hoc modo, Laboro, maximè circa lanificium. Sed nullum affertur testimonium.

AT VERO Ἔριφος an ab ἔριον deriuatum sit, controuersum esse potest, quanuis eo significetur Qui vel quæ lanificium exercet, Lanificus. Si enim Hesychio credimus, ἔριφοι sunt οἱ γεωργοὶ (id est agricolæ) ὡσεὶ τὸ πρὸς ἔραν ἐργαζόμενοι, id est πρὸς γῆν: per catachresin autem, etiam οἱ ἐριουργοί, ἢ μισθωτοί. Sunt autem μισθωτοί, mercenarii. Alii volūt contrà propriam esse illam significationem qua ὡσεὶ τῷ ἐριουργῷ vtur patur. Quidam (ex quibus est Eustathius) quum ὡσεὶ τῷ ἐριουργῷ dicitur, ab ἔριον: quum ὡσεὶ τῷ γεωργῷ, ab ἔρα deriuari. Etymologistes tradit significare τὸν ἐργάτην, καὶ πρὸς ἐργαζομένους τὰ ἔρια, afferens & ipse duplex etymum. Homero Iliad. σ, ἔριφοι appellantur ii qui metunt: — ἔνθα δ' ἔριφοι Ἥμενοι, ὀξείας δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες. Vbi Eustathius admonet ἐείδους esse non solùm τοὺς ἐριουργοὺς χωλῆτας, ab ἔριον: sed etiam ἐκ μισθοῦ ἐργαζομένους, vt messores eo in loco, à nomine ἔρα. Ex eo autem quod dicit hic scholiastes, non solùm significare τοὺς ἐριουργοὺς χωλῆτας, hanc significationem magis vsitatam ac receptam esse colligere possumus.

(Quò pertinentia quædam afferam ex eodem in compositio Σωιέριος) Apud Hesiodũ ἔριος pro famula, in Ergois, Θῆτα δ' οὔτινα πωλέεσθαι καὶ ἄπυιον ἔριον ἀζηθαι κέλομαι. χαλεπὴ δ' ὑπόπτερος ἔριος. Extat verò & χερνῆτις ἔριος in hoc Eratosthenis loco, quia à scholiaste Apollonii affertur, — ἡ χερνῆτις ἔριος ἐφ' ὑφηλοῦ τανυλεῴνος Δισσαλίδας πύχουσα, καλὰς περὶ κόλπον ἰούλους. Chrysost. ὑφαίτας καὶ ἔριοι. Affertur verò & ex Esaiæ capite 19, ἔριος de textrice, ἰσὸς ἐρίου ἐγγιζούσης ἀκμαίην, Tela à textrice proximè succidenda. Hoc certè obseruandum est, quum dicitur de exercente lanificium, potius fœminino genere vsurpari. Cæterùm aliâ præterea nominis huius ἔριος expositionem, ex tertia quadã etymologia profectam vide in Ἐερύομαι.

COMP. Σωιέριος, ου, ὁ & ἡ, Qui vel quæ lanificium simul exercet, Lanificii socius, seu In lanificio socius: vel potius socia, sequendo id quod modò dixi in ἔριος. Interdum verò generalius Socia alicuius operis, siue in aliquo opere, quodcunque sit. Ab Hesychio σωιέριοι exponitur συνυφαίνουσαι, id est Simul texentes: item σωιεργοί. (In qua expositione VOCAB. Σωιεργοὶ sonat Simul opus facientes) Homerus Odyss. ζ, non procul ab initio, Καί τι ἐγὼ σωιέριος ἁμὶ ἔοικα. vbi Eustathius annotat, σωιέριον propriè, sicut & ἔριον, esse τὸ σωιεργαζομένῳ ἔριον: sed καταχρηστικῶς ita vocari καὶ τὸ ἁπλῶς σωιεργαζομένῳ. Obiter autem obserua & quæ ad simplex ἔριος pertinentia hîc ab Eustathio dicuntur: nimirum ἔριον propriè esse τὸ ἐργαζομένῳ τὸ ἔριον. Quod enim scribit, σωιέριον propriè, sicut & ἔριον, esse τὸ σωιεργαζομένῳ ἔριον, ita intelligi debet.

COMP. Φιλιέριος, Lanificii studiosus, in vulg. lex. ex Epigramm. Propriè tamen φιλιέριος sonare deberet Studiosus eorum qui lanificium exercent, Studiosus lanificorum, seu lanificarum.

His addendum VERBVM Ἐεργάω, vel potius Ἐεργύομαι, ea præsertim significatione quam habet apud Græcos Bibliorum interpretes, in hoc loco qui ex Tobiæ libro affertur, ἠεργύατο ἐν τοῖς χωαπείοις: quum in Latino textu sit, Ibat ad opus textrinum. Apud Hesychium legimus hoc ἠεργύατο, (dubium vnde sumptũ) expositum εἰργάζετο. (quod conuenit cum ἔριος exposito ἐργάτης) quum alioqui scribat alibi, ἠεργύατο, οἰκῶν ἐργαζομένων. Vnde vulg. lex. ἠεργύω interpretantur Temere laboro & in vanum. Sed ibidem redditur & Seruio. Suidas ἠεργάσατο simile esse tradit τῷ δικαζέσθαι. Legitur apud Aristotelem hoc vocabulum, Polit. lib. 5, cap. 3, μεταβάλλουσι δ' αἱ πολιτεῖαι καὶ αὐξόμεναι καὶ φθίνουσαι. ἔστι δὲ τὰς ἐρίας, ὡς φησὶν ὁ Ἡραῖος. ἐξ αἰσχροῦ γὰρ ἔστι τὸ πρᾶγμα πλήρωμα γενέσθαι, ὅπερ ἠρώτατο τοὺς ἐρυθρυομένους. vbi quædã vetus interpr. participii ἐρυθρυομένους est Turpes & pudendos. cui interpretationi, (quanuis inepti ssimæ & à vocabuli ipsius origine alienissimæ) vulg. lexica tradunt sensum ipsum assentiri. Vulgò autem recepta est ea huius vocabuli expositio quæ ei contendendi significationem dat: (vt apud Paulum ἐρυθρία redditur Contentio) ego aliquid amplius significare putarem, quale est quod vulgò dicimus *Briguer*. Interim tamen fateor posse & aliam quampiam significationem huic verbo subesse. Budæus, allato illo Aristotelis loco, remittit ad quendam Suidæ qui extat in nomine Φιλοπάμων: quòd in eo legatur COMPOS. Ἐξηεργάσατο: tanquam videlicet huius significatione affinitatem aliquam cum significatione illius habente, aut etiam cum illa conueniente. interpretatur tamen ibi Redimere, Autorare: quidam verò Quasi mercede allicere. Pertinent autem hæ interpretationes ad illam Suidæ expositionem qua ἠεργάσθαι simile esse tradit τῷ δικαζέσθαι: & ἠεργάσθαι dictam esse ἀπὸ τῆς μισθοῦ δόσεως. Quinetiam ἠεργύατο postquam dixit esse τὸ δι' ἀργυρίου φιλοτεχνίαν, (vt ἠεργυόμην ab eo exponitur etiã δι' ἀργυρίου φιλοτεχνῶν) addit ita vocari καὶ τὸ μισθαπόρνας. Sciendum est porro has diuersas significationes ad diuersas deriuationes referri debere. eam videlicet qua pro Contendere ponitur, ad nomen ἔρις ἔριδος referendam esse: alteram autem, vel potius reliquas duas, ad ἔριος, vtpote quo inter alia μισθωτὸν declarari dictum sit. Ad illam autem priorem etymologiam pertinent hæc quæ ab Eustathio scribuntur in hunc locum Odyss. ζ, — καὶ ἡ ἀπὸ ἀπείρονος Εἴματα χερσὶν ἕλοντο, καὶ ἐσφορέον μάλα ὕδωρ· Σπεῦσον δ' ἐν βοθροισι, ποδὸς ἔριδα θερσίρουσαι. Hæc verba (inquit) ποδὸς ἔριδα θερσίρειν, videntur esse etymologia vocum ἔριος & σωιέριος. quamuis enim ab ἔρειν fieri dictum sit ἔριος, non abiimile vero est ἔριον dici etiam τὸ θερσίρουσαι ποδὸς ἔριδα.

HINC Ἐερθία, ας, ἡ, Contentio, vt quidem exponitur in Aristotelis loco quem proiuli in ipso verbo Ἐερύομαι: sed eadem expositio illi datur & apud Paulum aliquot locis. ego certè sonare existimo alicubi quod vulgò dicimus Brigue: sicut ἠερθίσθαι dixi suprà mihi videri significare Briguer. Inueniuntur etiam copulata ζῆλος & ἐερθία. vt epist. Iacobi, cap. 3, ὅπου γὰρ ζῆλος καὶ ἐερθία, ἐκεῖ ἀκαταστασία καὶ πᾶν φαῦλον πρᾶγμα. vbi quidam ἐερθία interpretatur Irritatio. Sic copulantur illa vocabula à Paulo, ad Corinth. cap. 12, in fine, μή πως ἔριδες, ζῆλοι, θυμοί, ἐερθίαι, καταλαλιαί, φιθυρισμοί, φυσιώσεις, ἀκαταστασίαι. Vbi obserua addi cæteris ἀκαταστασίαι, vt in illo Iacobi loco dicitur esse ἀκαταστασία vbi est ζῆλος καὶ ἐερθία. Alteram autem significationem huius nominis ἐερθία, quæ cum altera deriuatione conuenit, vide paulo antè in ipso verbo Ἐερθίσθαι. Cæterùm quod ad nominis huius accentum attinet, eum illi in penultima, potius quàm in antepenultima dandum esse censui, tanquam verbali.

C. Ἐξερύομαι vide suprà in Ἐερύομαι, in loco qui ex Suida allatus fuit.

¶ Ἐρία etiam dicitur in ea significatione qua ἔριον, & illa duo quæ hic ipsum præcedunt. Athenæus lib. 5, Ταύτας δ' ἀμφίπολοι ἀλουργεῖς ὑπεστρωτο τὰς θρόνους ἐρίας. In quo Athenæi loco (vt hoc obiter annotem) pro ἀλουργεῖς reponendum vel ἀλουργοὶ, vel ἀλωργεῖς.

Ἐρεὸς adiectiuum ex illo substantiuo ἐρία factum, significans Laneus. Factum est autem per contractionem ex ἐρέος, vt alia pleraque adiectiua. Apud Dioscoridem lib. 1, cap. 18, ἐρεοῦ ὕφους, Laneum textum, seu Lanea vestis. Sed ibi legitur etiam ἐριοῦ. quæ tamen lectio nullo modo mihi probatur: atque haud scio an vllo exemplo confirmari possit, quod quidem è loco mendi non suspecto petitum sit: alteram autem alii loci confirmant. Apud Suidam legimus ἐριοῦ, κλῶσμα τοῦ μαλλίου.

Quod sequitur verbum Ἐρωτῶ, sequendo Etymologum, inter deriuata à nomine ἔρως ponendum fuisset: inde enim deductum esse tradit: sed ab Ἔρομαι potius deriuari, & post ipsum collocandum fuisse existimo.

— ἘΡΩΤΆΩ, ω, Rogo, id est Interrogo, a Scisciter, Percontor. (Ab Homero autem & aliis poetis dicitur potius Εἰρωτῶ, assumpto ι, ad producendam primam syllabam) Cum accus. personæ cõstruitur, cui interdum & accusatiuus rei adiungitur. dicitur enim ἐρωτῶ τινα, vel ἐρωτῶ τινα τοῦτο. Thuc. lib. 8, ἐρώτα ὅτι ἕκαστον αὐτῶν ἐπὶ αἰτιολογίαν τοῦ πολέμου ἀλ- πίδα ἔχει σωτηρίας τῇ πόλει. Interdum autem accus. pers. subaudiendus relinquitur, vt & in aliis verbis frequenter fieri videmus. Xen. Pæd. 2, καὶ δ' ἐρωτᾷ ὅπου εἴη, λέγει πλησίον, ὅτι ὀπὶ τοὺς ἐχθρούς. καὶ δ' ἐρωτᾷ εἰ ἐγ αὐτὸς ἐν χωμαι, &c. Cum duplici autem accus. personæ videlicet & rei, vt in hoc Plut. loco De garrul. πῶς σοι δοκεῖ ἔχειν τὰ τῶν ἐρωτῶντα; ὅτι τοῦτ' ἐστὶ μὰ οὐκ ἐρώτησις. Sed frequẽtius cum solo rei accus.

relinquendo ſubaudiendum alterum, vti dixi. Lucianus, δυςαπόκριτον ἐρωτᾶς. Alibi, δυςαπόκριτον πάνυ ἐρωτᾶς. Apud eundem, ζωῦπα ἄπορα ἐρωτᾶν. Sic ἐρωτᾶν ἐρωτήματα, Plutarcho in Colotem. Vt autem Latinè Interrogare & Reſpondere ſunt relatiua, (ſi ita vocare licet) ſic apud Græcos ἐρωτᾶν & ἀποκρίνεσθαι. vt legimus apud eundem Lucianum, καὶ τὸν ἄπορα ἐρωτῶντα, τὸν δὲ οὐδὲν πρὸς λόγον ἀποκρινόμενον. Sic Plutarchus De garrulitate, τὸ δὲ ἀποκρινόμενον μάτην ἕως ἢ τοῦ ἐρωτῶντος βούλησις. Vt porro dicitur ἐρωτᾶν τινα, ſic ΕΤΙΑΜ Ἐρωτᾶσθαι cum accuſatiuo eodem. Xenophon Pæd. lib. 1, καὶ ὅσα αὐτὸς ὑπ' ἄλλων ἐρωτῶμαι, δέδοικα μὴ αἰσχύνωμαι, ταχὺ ἀποκρίνεται. Sic ἐρωτᾶσθαι λόγον, apud Platonem De legibus.

Ἐρωτᾶν cum illo accuſatiuo rei, interdum quidem commodè reddi poteſt verbo Interrogo habente eundem caſum, vt in ſuperioribus exemplis: nonnũquam verò potius reddendum eſt verbo Interrogo, aut alio eiuſmodi, cum præpoſitione de. vt apud Ariſtophanem, ἐρωτᾶν πάλιν, interrogare de ciuitate, ſeu percontari aut ſciſcitari. Apud Platonem autem De republ. lib. 6, eſt aliquantum etiam diuerſus accuſatiui vſus. ibi enim dicitur τὸν ἥλιον ἐρωτᾷς, pro Interrogas de ſole: ſignificando. Is de quo me interrogas, ſeu percontaris, eſt ſol. Vel, Is quem hac tua interrogatione ſignificas, ſiue innuis. Ad iſta enim, πῶς οὖν ἔχεις αἰτιάσασθαι τὸν ἐν ᾅδου θεὸν ὡς οὐ χρηστὸν ὄντα, οὗπερ ἡμῖν τὸ φῶς ὄψιν τε ποιεῖ ὁρᾶν ὅτι καλλίστην καὶ τἄλλα ὁρώμενα ἀναγκάζει; ita reſpondetur, ὅτι σοῦ καὶ σοῦ, ἔφη, καὶ οἱ ἄλλοι. τὸν ἥλιον γὰρ δηλονότι ἐρωτᾷς. Eſt autem diligenter obſeruandus hic accuſatiui vſus, vel potius hic vſus verbi ἐρωτᾶν cum ſuo accuſatiuo: quippe qui haud temerè apud alium (vt opinor) inueniatur.

Ἐρωτᾶν apud dialecticos peculiarem quendam vſum habet, (cuius à nemine factam mentionem inuenio) pro Argumentum proponere vel quæſtionem. Quinetiam interdum dicunt οὕτως ἠρώτα, pro Hoc argumento vtebatur, vel potius Hoc argumentum proponebat, ſeu hanc quæſtionem. Aut etiam, Ita ratiocinabatur. Memini certè hoc verbum multum negotii mihi faceſſere, quum Sexti philoſophi Pyrrhonia interpretarer, donec hunc eius vſum perſpexiſſem. Afferam autem aliquod ex illo exemplum in compoſ. Σωκράτην Cicero verbo Interrogare talem vſum tribuit, in libro De fato, quum ſcribit, Nec nos impediet illa ignaua ratio quæ dicitur. appellatur enim quidam à philoſophis ἀργὸς λόγος: cui ſi pareamus, nihil omnino agamus in vita. Sic enim interrogant, Si fatum tibi eſt ex hoc morbo conualeſcere, ſiue medicum adhibueris, ſiue non adhibueris, conualeſces. Item, Si fatum tibi eſt ex hoc morbo non conualeſcere, ſiue tu medicum adhibueris, ſiue non, non conualeſces. Et alterutrum fatum eſt. Medicum ergo adhibere nihil attinet. Rurſumque hunc λόγον interrogationem appellat Cicero, ita ſcribens, Recte genus hoc interrogationis ignauũ atque iners nominatum eſt, quòd eadem ratione omnis è vita tollatur actio. At quidam qui hunc Ciceronis librum commentario illuſtrauit, vir ali. qui & doctiſſimus & acutiſſimo iudicio præditus, quum non animaduerteret Ciceronem, dicentem, Sic interrogant, ſuam huic verbo ſignificationem non dediſſe, ſed eam potius quam apud Græcos dialecticos habet interdum verbum ἐρωτᾶν, & miraretur eum à Ciceronе dici interrogare, cuius oratio nullam interrogationis formam habet, atque adeo qui potius ratiocinatur ſeu argumentatur: annotauit illum dixiſſe Interrogant, quoniam interrogat is cui reſpondẽdum eſt, vt reſpondendum eſt iſta ratiocinanti. Equidè vt hoc vetũ eſſe detur, Ciceronem tamen non eò, ſed ad Græci verbi vſum reſpexiſſe conſtat. an autem ipſe eos illuc reſpexiſſe putauerit, quum illũ vſum ei tribuerent, incertum eſt. Sed & hoc obiter hic obſeruandum fuerit, ΝΟΜΕΝ Λόγου à Cicerone reddi Ratio: quum videamus verba illa quibus λόγου appellatio tribuitur, ſyllogiſmum potius & ratiocinationem efficere: & λόγον α-

libi quoq; hoc ſignificare ſciamus. Ad me quidẽ quod attinet, ita potius interpretandum cenſerem, nimirum ratiocinationem. Ciceronem autem ſi vocabulũ Græcum generalius, Latino, quod itidem generalius eſſet, reddere voluit, miror non potius vertiſſe Orationem: vel potius vereor ne illud vocabulum ſedem huius occupauerit: vt alibi apud hunc ſcriptorem vnum alterius loco poſitum fuiſſe ſatis notum eſt. Alioqui obſeruatione dignißimus fuerit hic nominis Ratio vſus, pro Ratiocinatione: & in pleriſque philoſophorum locis, eorum præſertim qui dialectica tractant, λόγον ita interpretari nobis quoque licebit. veluti quũ λόγου δεῖσθαι, & λόγου ἐπικαλυμμένου, aliorumque id genus mentionem faciunt. At de illa verbi ἐρωτῶ ſignificatione dicam aliquid & in compoſito σωκρατῶ, exemplum vtriuſque afferens.

Ἐρωτῶ, Rogo: ſed in ea ſignificatione qua ponitur pro Oro. Eſt autem frequens hic verbi ἐρωτῶ vſus apud Euangeliſtas: idque varia conſtructione. Interdum enim accuſatiuo ſubiungitur infinitiuus, nonnunquam ſubiunctiuus, interiecta particula ὅπως, vel ἵνα. Aliquando autem dicitur ἐρωτῶ σε, ſequente præpoſitione περί, cum ſuo genitiuo. Quinetiam inuenitur cum accuſatiuo perſonæ habens & accuſatiuum rei. Eſt denique & quintus huius verbi vſus, nimirum cum accuſatiuo perſonæ, ſequente imperatiuo: qui alioqui reſolui poſſet in ſubiunctiuum, cum ὅπως vel ἵνα, vt in aliis quibuſdam locis vſurpari dixi. Harum autem omnium conſtructionum exempla proferam, ſi prius lectorem monuero, idem ſentiendum de hoc verbi ἐρωτῶ quod de aliarum quarundam vocum apud Euangeliſtas & alios teſtamenti noui ſcriptores vſu: nimirum quanuis hic ex illis tantùm afferatur, fortaſſe autem & reperiatur duntaxat apud illos, non eſſe tamen exiſtimandum eos vel primos vel ſolos illis vocabulis vſos fuiſſe, ſed ea ſine delectu ex iis potius quorum minus purus ſermo eſſet, quàm ex aliis ſumpſiſſe. Exploratum erit verbum ἐρωτῶ de quo nunc agitur. id enim quanuis in illa rogandi, id eſt orandi ſeu precandi, ſignificatione, ex Teſtamenti noui ſcriptis duntaxat afferatur, ac fortaſſis vix in aliis vllis extet eorum quæ hodie in luce verſantur, (de multo recentioribus non loquor) alios tamen ita tuiſſe vſos, ex Hermogene colligere poſſumus, meo quidem iudicio. quippe qui in libro περὶ μεθόδου δεινότητος, non procul ab initio, loquens περὶ τῆς λέξεως ἁμαρτημάτων, duobus ea modis admitti ſcribit, nimirum κατ' ἀκυρείαν & περιφράσεις. Et eſſe ἀκυρείαν, veluti ſi quis vtatur verbis ἐρωτῶ & παρακαλῶ pro δέομαι. ſiquidem παρακαλεῖν eſſe καλεῖν, vel προτρέπειν: at ἐρωτᾶν, eſſe πυνθάνεσθαι. Hinc, inquam, colligere nos poſſe arbitror, fuiſſe & tunc temporis qui verbum ἐρωτῶ, ſicut & παρακαλῶ, ita vſurparent. Cur verò potius de illo quàm de hoc dubitemus? (Eſtque obiter annotandum quod de hoc VERBO Παρακαλῶ itidem dicitur) Hæc præfatus, ad exempla venio. Primæ igitur conſtructionis, (id eſt cui primum locum dedi) qua ſubiungitur accuſ. tiuo infinitiuus, hæc ſunt exempla. Ioan. cap. 4, ἠρώτων αὐτὸν μεῖναι παρ' αὐτοῖς. Lucæ cap. 8, ἠρώτησαν αὐτὸν ἀπελθεῖν ἀπ' αὐτῶν. Secunda autem, qua iungitur ſubiunctiuo, inſerta particula ὅπως, vel ἵνα, hæc exempla habeto. Lucæ cap. 7, ἐρωτᾷ αὐτὸν ὅπως φάγοι μετ' αὐτοῦ. Apud eundem Act. cap. 23, ἐρωτῶσί σε ὅπως καταγάγῃς. Rurſum in illo cap. 7, euangelii eius, ἠρώτα δέ τις αὐτὸν τῶν Φαρισαίων ἵνα φάγῃ μετ' αὐτοῦ. Extat & apud Ioannẽ aliquot locis hæc conſtructio. At tertiæ conſtructionis teſtes ſunt hi loci. Ioannis cap. 16, ὅτι ἐγὼ ἐρωτήσω τὸν πατέρα περὶ ὑμῶν. Apud eundem, ἐγὼ περὶ αὐτῶν ἐρωτῶ. Item, οὐ περὶ τοῦ κόσμου ἐρωτῶ. Venio ad quartam, cámque ſequentibus locis probo. Ioannis cap. 16, ἐμὲ οὐκ ἐρωτήσετε οὐδέν. Perperam enim omnes hiereddiderunt Interrogabitis: quum verbum ἐρωτᾶν ſit Rogare. i. Orare, vt in proximis præcedentibus locis. Quod vel ex iis quæ ſubiunguntur, ſatis liquet, ὅσα ἂν αἰτήσητε τὸν Πατέρα, &c. (Habet autẽ Rogare apud Latinos duplicem itidẽ accuſatiuũ nonnunquã, vnũ perſ. alterũ rei)

Apud Lucam cap.14, eadem constructione dictum est, πρεσβείαν ἀποστέλλας, ἐρωτᾷ τὰ πρὸς εἰρήνην. id est, Legatione missa rogat [vel petit] ea quæ ad pacem pertinent. Breuius, Mittit legatos de conditionibus pacis, seu de pace. (At longè aliter redduntur hæc, libro 1, Regum, cap.30, ἠρώτησεν αὐτὴν τὰ εἰς εἰρήνην : videlicet, Salutauit eos. Quæ expositio reuocat mihi in memoriam quoddam Anthologiæ epigrammatum distichum, lib.2, pag.130, meæ editionis : vbi NOMEN Εἰρήνη est itidem salutantis : Εἰρήνη παίπαστ, ὀθνείοπος εἰμί: ἐπιλεξών. Πῶς δύναται πᾶσιν, ἣν μόνος ἔνδον ἔχῃ; Sed qui epigramma scripsit, ludit in ambigua huius nominis εἰρήνη significatione : quum hæc quidem verba, εἰρήνη παίπαστ, salutationem Iudaicam complectantur, in posteriore autem versu Εἰρήνη nomẽ sit mulieris quam ille παίπαστ esse nolebat, sed sibi propriam habebat) Quinta autem illa & vltima constructio, earum quidem quæ à me propositæ fuerunt, (fieri enim potest vt aliquam prætermiserim) est ea qua subiunctum habet imperatiuum. Id autem fit duobus modis : interdum enim interiicitur participium verbi λέγω inter hoc verbum & imperatiuum, nonnunquam autem sequitur imperatiuus, nullo participio nec vllo alio verbo interiecto. Matthæi cap. 15, ἠρώτων αὐτὸν, λέγοντες, ἀπόλυσον αὐτήν. Sic Ioannis cap. 12, καὶ ἠρώτων αὐτὸν, λέγοντες, Κύριε θέλομεν τὸν Ἰησοῦν ἰδεῖν. At sine participio: vt Lucæ cap.14, ἐρωτῶ σε, ἔχε με παρητημένον. Sed in hac prima persona locum non habuisset participium: vt in tertia habere potuisset, hoc modo, ἠρώτα αὐτὸν, λέγων, ἔχε με παρητημένον.

Ἠρώτα αὐτὸν διὰ τοῦ Θεοῦ, in vulg.lex. affertur ex Reg. lib.1, cap.22, & redditur Consuluit Deum pro eo. Sed in Complur. editione legitur ἐπηρώτα : itidémque cap.30, eiusdem libri, καὶ ἐπηρώτησε Δαβὶδ διὰ τοῦ Κυρίου, pro Consuluit Dauid Dominum, siue interrogauit. Verùm aliena prorsus est à Græci sermonis consuetudine hæc constructio, ἐπηρώτα διὰ τοῦ Κυρίου, pro ἐπηρώτα τὸν Κύριον. adeo vt vel ipsos Bibliorum interpretes aliter scripsisse, vel nouam quampiam significationem isti verbo dare voluisse existimem.

Ἐρωτῶ (de eius enim etymologia dicendum est antequam ad verbalia veniam) deriuatum est à nomine ἔρως, nimirum ab eius genitiuo ἔρωτος, si Etymologo credimus. Cur verò inde originem habere putat? Quoniam οἱ ἐρωτῶντες ὁ εὔχονται μαθεῖν, οἷς ἐρῶσιν εἰκασι. hoc est, Quoniam qui ἐρωτῶσι, (id est interrogant) de eo quod scire optant, similes sunt ἐρῶσιν, id est amantibus, seu amatoribus. At ego etymologiam hanc ridiculam esse existimans, ex ἔρομαι ortum esse dico.

Ἐρώτημα, ατος, τὸ, Id de quo quis interrogat, seu interrogatur, Interrogatio, Quæstio. Æschines in Ctesiphontem, ἐρώτημά τι ἠρώτα, ὡς ἐστὶν μὲν ἀ εἰρήσεται. Apud Plutarchum in Lycurgo, ἐρώτημά τι τοῦ Δελφικοῦ προφητεύματος διὸ δόμενον ἀποκρίσεως. Apud eundem in Alexandro, λαβὼν δίκην δοκεῖ δοκεῖν ταῖς τοῦ ἀποκρίσεις καὶ βεβαχυλόγους, ἐρωτήματα περιέχαιν αἰτοῦς ἄπορα. Apud Lucianum autem legimus, περιπίπτειν ἐρώτημά τι σοφιστικόν.

HINC Ἐρωτηματικός, ὁ, ὁ, Interrogatorius seu Interrogatiuus. vt ἐρωτηματικὸς λόγος, Interrogatiua oratio, Oratio quæ per interrogationem effertur, seu enuntiatur, Oratio interrogationem habens. Aliqui ἐρωτηματικὸς reddi etiam potest alicubi Ad interrogationem pertinens. Est autem ab hoc nomine & ADVERB. Ἐρωτηματικῶς, Interrogatiuè, Per interrogationem.

Item VERBVM Ἐρωτηματίζω, pro Interrogo, in vulgaribus lexicis: sed tantùm ex Theodoro Gaza, lib.4, Gramm.

Necnon DIMINVT. Ἐρωτημάτιον, ου, τὸ, Interrogatiuncula: quo diminutiuo Cicero vtitur.

Ἔρώτησις, εως, ἡ, Interrogatio, id est Ipsa interrogandi actio. Sæpe verò est idem quod ἐρώτημα, Id de quo interrogamus. quam etiam significationem habet Latinum vocabulum Interrogatio. Redditur etiam Quæstio, item Propositio. Xenophon Pæd. lib. 8, πρὸς ψεύδεις καὶ συκοφαντικὰς ἐρωτήσεις δίκας. Atque vt habuisti ἐρωτήματα ἄπορα ex Plutarcho, sic ἐρωτήσεις ἀπόρους legimus apud eundem: itidémque apud Lucianum, καὶ ἐρωτήσεις ἀπόρους, καὶ λόγους ἀκαταλύτους, καὶ ἀπορίας πολυπλόκους. Ex Hermog. ἐρωτήσεις εἰδικαί.

C.ΑΝ Ἐρωτάω, ῶ, pro simplici ἐρωτῶ, Interrogo, Percontor. Cum accusatiuo rei & personæ, sicut illud. Aristophanes, μηδὲν τοῦτόν γ' αἰτιῶ. Nihil hanc interroges, id est nullam rem: pro De nulla re. Alioqui μηδὲν accipiendum esset aduerbialiter. Apud Homer. ἀπερώτων ab ἀπερωτάω, vide in Ἐρωτάω. ῶ.

C.ΑΝΤ Ἀντερωτάω, ῶ, Vicissim interrogo, Vicissim percontor. VNDE Ἀντερώτησις, Interrogatio quæ fit vicissim, Mutua interrogatio. In v.l. Contraria interrogatio, seu repetita.

C.ΔΙ Διερωτάω, ῶ, pro simplici ἐρωτῶ, Interrogo. Affertur ex Platone, διερωτῶντα αὐτὸς τὶ λέγειν.

C.ΕΠΙ Ἐπερωτάω, ῶ, itidem pro simplici ἐρωτῶ, Interrogo. Sed frequentior est huius compositi vsus quàm præcedentium ἀνερωτῶ & διερωτῶ. Apud Demosthenem oratione aduersus Androtionem, ambo de eadem re dicta, & in locis omnino vicinis extant. vbi scribit, πρῶτον μὲν οἱ πρυτάνεις τῆς βουλῆς καὶ ὁ ταύτ' ἐπιψηφίζων ἐπερωτᾶν ἠρώτων καὶ διαχειροτονίαν ἐποίουν ὅτῳ δοκεῖ δωρεᾶς ἀξίως ἡ βουλὴ βεβουλεῦσθαι, καὶ οὕτω μέν. καίτοι γε μὴ αἰτοῦντας μηδ' ἀξιοῦντας λαβεῖν, τῶν δ' ἐμῶν αὖ ἐπερωτᾶν δέον σε. quæ Budæus ita vertit, Primùm huius autor suasórque ψηφίσματος princeps Senatus præsidésque populum in suffragium miserunt, atque vnumquenque suffragio suo censere permiserunt rectè nec-ne curia éque republica consuluisse ei videretur, cóque nomine coronam meruisse. Qui si nec petendum id à populo existimabant, nec dignam curiam quæ eo præmio donaretur, de eo vtique populum rogare omnino non oportebat. Apud Thucydidem ἐπερωτᾶν τὸν θεὸν, consulere deum: eo sensu quo dicitur consulere oraculum. At verò Græci Bibliorum interpretes, ἐπερωτᾶν διὰ θεοῦ pro Deum consulere, mira constructione dixerunt: de qua suprà in simplici Ἐρωτῶ.

Ἐπερώτημα, ατος, τὸ, ET Ἐπερώτησις, εως, ἡ, idem quod ἐρώτημα & ἐρώτησις, suprà. Apud Petrum, epist. 1, cap.3, συνειδήσεως ἀγαθῆς ἐπερώτημα εἰς Θεόν. vbi Erasmus hoc verbale respondẽdi significationem habere existimauit: vertit enim, Quo fit vt bona conscientia bene respondeat apud Deum. At vltima interpretatio habet, Quo fit vt bona conscientia Deum interroget: annotatúrque, posse etiam reddi Deum interpellet, vel inquirat, aut consulat. Siquidem ἐπερώτημα vocari τὴν ἔντευξιν, siue αἴτησιν, postulationem & interpellationem: quæ ab Hebræis שאלה dicitur. Atque adeo addi εἰς Θεόν, ex ratione constructionis apud Hebræos vsitatæ. quippe qui dicant שאל באלהים id est Postulauit apud Deum, pro Postulauit à Deo, siue Quæsiuit ex Deo.

c.2. Περισσοεπερωτάω, ῶ, Insuper interrogo, Præterea interrogo.

C.ΠΡΟ Προερωτάω, ῶ, Prius interrogo, Antè interrogo.

C.ΣΥΝ Συνερωτάω, ῶ, q.d. Simul interrogo. Sed hoc compositum eam significationem verbi ἐρωτῶ habere comperi quam dialecticis peculiarem esse antea docui. Sextus philosophus Πυῤῥωνείων ὑποτυπώσεων lib. 3, capite 13, quo disputat an sit ἀπόδειξις, hæc inter alia scribit, ὅτι καὶ ζητοῦσι συνερωτῶσι λόγον, Εἰ ἔστιν ἀπόδειξις, ὅτι ἀπόδειξις. εἰ οὐκ ἔστιν ἀπόδειξις, ὅτι ἀπόδειξις. πάλιν δὲ ὅτι ἀπόδειξις, ἢ οὐκ ἔστιν ἀπόδειξις. ἔστιν ἄρα ἀπόδειξις. Eundémque prorsus vsum dans simplici verbo ἐρωτᾶν, quem dedit illi composito συνερωτᾶν, subiungit, ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς δυνάμεως καὶ ζητοῦσι ἐρωτῶσι τὸν λόγον, Τὸ ζῆν αἰσθανόμενον ἐστὶν, οὐ μέντοι ἀληθὲς ζῆν, ἀλλὰ καὶ ψευδόμενον. αἰσθάνεται δὲ ζῶντα ἀλλήλων, ἔστιν ἀπόδειξις, οὐκ ἔστιν ἀπόδειξις. ὧν ἑκατέρου ἀκολουθεῖ τὸ εἶναι ἀπόδειξις. ἔστιν ἄρα ἀπόδειξις. Videmus autem his in lo-

cis ἐρωτᾶν & συνερωτᾶν de eo dici qui syllogismo seu ratiocinatione vtitur. Posse tamen ἐρωτᾶν ad verbum reddi Interrogare, patet ex loco Ciceronis quē attuli quū de illo ἐρωτᾶν agerē. Ibi enim, Sic interrogant, nō aliud est quàm ὧδε ἐρωτᾶσι πολλάκις, vel συνερωτῶσι. Cur autē hoc vocent ἐρωτᾶν, non liquet. suspicor quidem certè eò respici quòd is qui syllogismo vsus est, seu per syllogismū aliquid proposuit, solitus sit interrogare, id sibi tanquā verum cōcedatur, nécne. Fortassis etiam ἐρωτᾶν primò dici solebat tū demū quū oratio eius qui ratiocinatione vtebatur, ab interrogatione incipiebat. vt apud Diog. Laertium in Stilpone, p. 90, meæ editionis, ὥστε φασὶ τοὺς Ἀθηναίους τοὺς τῶ Φειδίου ζωὸν τὴν πικρὰν λόγον ἐρωτᾶσαι, λέγε μοι τῶ Διὸς Ἀθηνᾶ, θεός ἐστι; φησαντος δὲ, καὶ λίαν δέ γε (εἶπεν) οὐκ ἔστι Διὸς, ἀλλὰ Φειδίου. συγχωρουμένου δὲ, Οὐκ ὄρα (εἶπεν) αὐτὴ θεὸς ὄσα. Vbi ζωὸν τὴν πικρὰν λόγον ἐρωτᾶσαι interpres reddidit, Ita compellasse quendam: Erasmus, Ita percontatum esse: ego malim, Talem interrogationem proposuisse. Cæterùm quandoquidem & de verbo ἐρωτῶ hic ago, addendum est hoc quoque iis quæ de hac eius significatione dicta sunt, quam cū composito συνερωτῶ communem habet: eius etiam passiuum verbum hanc illius significationem sequi. Vnde est apud Sextum philosophum in illo eodem loco, οἱ κατὰ τὴν ἀποδείξεως ἠρωτημένοι λόγοι, Argumenta aduersus demonstrationem allata: seu Syllogismi allati, &c. Aut etiam, Quæ aduersus demonstrationem proposita fuerunt. Quanuis enim Cicero ἐρωτᾶν ad verbum vertit Interrogare, de ratiocinante loquens, seu vtente syllogismo: vereor tamen ve possint illa verba ἠρωτημένοι λόγοι κατὰ τὴν ἀποδείξεως, reddi itidem, Quæ aduersus demonstrationem interrogata fuerunt. Quod ego tamen aliorum iudicio relinquo. Interim autem obseruetur hic vsus PARTIC. Ἠρωτημένος.

A C. Ὑπερωτάω, ῶ, q.d. Subinterrogo. In v.l. redditur Clam interrogo, & adscribitur hic verbi istius vsus Demosthenis Olynthiaca 1. Sed vidēdum est ne falsò nominetur Demosthenes pro Libanio in argumento illius Olynthiacæ primæ. Is enim ibi hoc verbo vel potius huius verbi participio vsus est, circa finem: διὸ ὁ Δημοσθένης ἀλλαχοῦ φησὶ τὴν ἐκεῖ τούτου συμβουλὴν, καὶ ὑπερωτήσας ἑαυτὸν, ὅπου σὺ γράφεις τοῦτο τὸ ψήφισμα; ὀπτιφέρει, μὰ Δί' οὐκ ἐγωγε. Cui tamen loco interpretatio illa parum conuenire videtur.

B POETICE, aut etiam Ionicè, Εἰρωτάω ῶ, quo Homerus vti solet. vt Od. ο, Εἰρώτα δ' ὅππῃ πάτρης ἐπιβήσεται ἀνὴρ. Od. ι, Κύκλωψ εἰρωτᾷς μ' ὄνομα κλυτόν· αὐτὰρ ἐγώ τοι Ἐξερέω. Vbi obserua duplicem accusatiuum, sicut & in ἐρωτῶ huius constructionis exempla allata fuerunt. Apud eundem legitur Odyss. ω, & alibi, eadem constructione, Ταῦτά δ' ἀμφ' ἐρωτᾷς καὶ λίσσομαι. sed in plerisque exemplaribus mendosè legitur ἄμ', tanquam pro ἄμμε. Cæterùm inuenitur & apud Herodotum hoc verbum: quod pro iis faciet qui Ionicā esse hanc literæ ι epenthesin dixerint.

Εἰρώτων in v.l. dicitur esse imperf. ab εἰρωτάω, pro ἠρώτων. Hoc autem εἰρώτων illud ipsum esse puto cuius Eustath. Odyss. ρ mentionem facit. sed is contrà, vt à diphthongo incipit, ita esse à themate tradit quod diphthongum in principio habet, videlicet εἴρωτῶ. In eo tamen loco non est simplex εἰρώτων, sed compositum αἰνεἰρώτων: & quidem mutatum etiam in αἰνηρώτων, in plerisq; exēplaribus. Vide quæ proximè sequuntur.

C O M P. Αἰνειρωτάω, ῶ, idem quod εἴρωτῶ, Interrogo. Hom. Odyss. ρ, Καί μιν αἰνειρώτων. Sed pro αἰνειρώτων legitur in plerisque codicibus αἰνηρώτων, tanquam ab αἰνηρωτάω. agnosci tamen illam lectionem, non hanc, ab Eustathio, docui in proximè præcedente tmemate.

Ἔδω, de quo nunc agam, post verbum Ἔδω collocari potuisset, sequendo derivationem quæ ab Etymologo traditur, & Eustathii auctoritate comprobatur: sic tamen vt alias quoque afferat.

– Ἔ Σ Θ Ω, Edo, Comedo. apud poetas vsitatum: at in soluta oratione dicitur ἔσθω. Homer. Od. ι, – νύμφη δ' ἐπὶ πᾶσι μέγα πᾶσιν ἐδωδὴν, Ἔσθῃ καὶ πίνῃσιν. Ibidem legimus, Αὐτὰρ ὁ πῖνε καὶ ἤσθε δίοπτρος Ἀρηϊφόντης. Itidémque alibi hæc copulat. Infinitiuus ἔσθημεν extat eiusdē poematis libro κ, Ἐσθίεμέν τε καὶ ἤλδομεν ἠμὲν ἔπειτα οὐκ ἄνδρα δυμὸν ἔδοντες. At linguæ communis infinitiuus ἔσθειν, apud Heliodūm, ἔσθειν ἀλλήλους. Quod autem ad huius verbi derivationem attinet, eam esse ab ἔδω, non solùm Etymologus tradit, sed Eustathius quoque, vel potius Heraclides apud eum. Verùm de formatione inter eos non conuenit. Nam Etymologus ab ἔδω fieri scribit ἐδός: vnde fit ἰόω vt ex ἰάω fit ἰαμός: vnde ἰάομαι. (Quæ & in meo vet. lexico habētur, sed cum alio etiam exemplo: hoc modo, Ab ἔδω, ἐδός: vt βιβάζω, βιβασός: ἰάομαι, ἰαμός. Atque vt à βιβασὸς formatur βιβάσθω, ex ἰαμὸς item ἰάσθω, sic ἰόω ex ἐδός) At verò Heraclides grammaticus vult hoc ἔσθω esse ab ἔω. quod ἔω esse ex ἔδω, more Dorico: quo etiam dicitur μαδὸς pro μασθός. Atque in exemplum vsus huius VERBI Ἔω, affert Eustath. hunc versum, Οἱ πίνεσκον μόνον, βαρὰ χὼν ὕπνον, οὐδὲν ἔοντες. cuius autorem non nominat: sed eum esse puto Panyasin. Verùm apud Athen. affertur idē versus αἰωνύμως itidē, cum ἔδοντες, nō ἔοντες. Apud Homerum autem Il. ι, ἔοντ' Οἰνῆος ἀλωλώ, longè aliam signif. habet. (exponitur enim ἐξ ἔθους βλαπτῶν, aliisque modis) Existimatur porro analogiam nō seruasse hoc ἰόω, in derivatione ab ἔω. debuisse enim dici ἰόω: sicut ἴχω ab ἴχω, & ἰάπτω ab ἴπτω dicitur. Sed Eustath. nō satis est in hac derivatione constans: quin potius alicubi dubitare se dicit vtrum ex vtro ortum sit ἔδω ex ἔδω, an contrà ἔδω ex ἔθω. Quinetiam alicubi annotat, ex ἔσω futuro verbi ἔδω, factum esse ἔθω, adiectione literæ θ. Affertúrq; ibi ab ipso exemplum illud verbi βιβάσθω, quod & ex meo veteri lexico protuli. Loquens enim de participio ἄλοθων, quod exponit ἀποπτίων apud Homerum, – ὁ δ' ἔβεσχε θυμὸν ἄλοθων: scribit, verbi ἄλω futurum esse ἄλσω, inusitatum: vnde per pleonasmum literæ θ, esse PRAESENS Ἄλοθω: vt βιβάω, βιβάσω, βιβάσθω, (vnde μακρὰ βιβάσθων) itidémque ἰάω, ἰάσω, ἰάθω.

(AT VERBO Ἐσθῶ circumflexum minimè huc pertinet: vtpote ab alia origine profectum, & aliam significationem habens. de illo tamen hic monēdus est lector. In meo vet. lexico, vbi dictū fuit de verbi Ἔσθω derivatione, additur, Ἐσθῶ τὸ ἐσθίομαι, ὅτι τῷ ἐσθίομαι. Quibus subiungitur, ὡσεὶς αἰτιολογοῦσι τὸ Ἐσθῶ, τῷ σημαίνοντι τὸ ἐσθίω. Ad derivationem autem quod attinet, annotatur fieri ab ἔω quod est ἐσθίομαι. Esse porro hoc Ἐσθῶ primæ coniugationis circumflexorum, apparet ex passiuo PARTIC. Ἐσθημένος, quod apud Herodotum habetur pro Ἠσθημένος. Vtriusque exempla vide suprà, tomo 1, col. 1381)

C O M P. Κατέδω in v.l. vnà cum Κατεδίω, sed absque vllo exemplo, & sine vllo etiam testimonio.

¶ Ἐδίω, idem quod ἔσθω, Edo, Comedo. sed hoc quidem ἔσθω poetis solis (vt opinor) in vsu fuit: at ἐδίω poetis cum cæteris scriptoribus commune est. Hom. Odyss. κ, Ἀλλ' ἄγετ', ἐσθίετε βοῶμεν, καὶ πίνετε οἶνον. Apud eundem legimus Odyss. ξ, Ἔσθε νῦν ἄ ξεῖνε τά τε δμῳαὶ τε ἔασιν Χείρα τ' ἀπὸ σπείους γε σὺας μηκάδας ἐδέσθων. vbi vides ἐσθίειν & ἔδειν esse synonyma. Xenoph. Pæd. 8, πειρῶνται ἐν αὐτοῖς ὅπως ἔχουσι, τὸ μὲν ταχὺ παρὼν μόνον ἐσθίειν, μὴ πίνειν. Apud eundem legimus eodem libro, οὔτε ἐσθίειν πολὺν ἢ δύνανται φέρειν. διαρραγῆναι γὰρ ἄν. Vbi quemadmodum διάρραγῶσι dicitur ἐκ τοῦ ἐσθίειν, sed vltra modum: sic apud Lucianum, in lib. De hist. scrib. ἐκ μικρᾶς ἀφορμῆς ἔστιν ὅτε πρὸς ἓν μέγεθος, ἐκ τοῦ διαρραγῆναι ἐσθίειν. Apud Galen. legitur etiam ἐσθίειν τὸ φαρμακον. Quidam grammatici annotant dici ἐσθίειν τῷ ἄρτῳ potius quàm ἐσθίειν τὸν ἄρτον, itidémque cum aliis nominibus: sed in Test. noui

scriptis passim constructio hæc ,nō illa, reperitur. Vbi legitur & cum præpos. ὁπ prefixa genitiuo: vt apud Paulum,1.epist.ad Cor.cap.9,τίς φυτεύει ἀμπελῶνα, καὶ ὁπ τῦ καρποῦ αὐτοῦ οὐκ ἐσθίει;Ibidem legitur,καὶ ὁπ τῦ γάλακτος τῆς ποίμνης οὐκ ἐσθίει;Sed dubito an apud veteres scriptores huius constructionis exempla extent.

Ἐσθίειν de homine propriè dici annotant grammatici, vt πρώγειν de brutis.Inuenitur tamen ἐσθίειν & de brutis dictum:non solùm apud Lucam,sed & apud Plutarchum. Nec dubito quin & apud alios inueniatur : sed in præsentia aliorum exempla mihi non suppetunt. Quinetiam inuenitur ἔσθων apud Hesychium expositū πρώγων.Quòd si verbo ἔσθειν tribuitur ille vsus,etiam isti ἐσθίειν tribui posse constat.(Verùm & ipsum ἔσθιε idē lexicogr. exponit πρῶγε: præfigens huic expositioni aliam,videlicet αἰάλισκε. Fieri tamen potest vt ille non vsus sit verbo πρώγειν tanquam illam peculiarem significationem, sed potius tanquam generalem habente) Adde quòd Hom.compositum κατεσθίειν ita vsurparit.

Ἐσθίειν dicitur etiam ignis.Hom.Il.ψ, Τοὺς ἅμα σοὶ πάντας πῦρ ἐσθίει.Sic apud Latinos ignis seu flamma dicitur edere,& vorare:vnde ignis edax, seu vorax,itidémque flamma.

Ἐσθίειν curæ etiam & mœrori tribuitur.quod conuenit cum epitheto eo quod Latini poetæ tribuunt interdum curis,quum videlicet eas appellant edaces.Dicūtur verò & rodere cor: quo modo Græcè ἐσθίειν τὴν καρδίαν.Sed & aliquis suam ipsius καρδίαν , id est suū ipsius cor,dicitur rodere,quum se curis & mœroribus excruciat ac macerat. Sic in vno ex symbolis Pythagoricis iubemur μὴ ἐσθίειν τὴν καρδίαν. quod vulgò redditur, Nō edere cor.Est certè ἐσθίειν τὴν καρδίαν,nō angi ad tempus,sed ita nos mœrori tradere,vt eo tandem,ceu lenta quadam tabe,cor nostrum absumatur. Apud Aristophanem legimus ἐσθίειν in hac significatione : in Vesp. ἀλλ' ὦ γάθ' αἴσχυνσο,μηδ' οὕτω σεαυτὸν ἔσθιε,μηδ' ἀγανάκτει, Neque te macerato dolore,ac conficito.

Ἐσθίειν, Absumere.αἰαλίσκειν.vt Hesych.ἔσθει exp.αἰάλισκει.Sic autem exponi potest quum de igni dicitur : licet alioqui & ad verbum reddi possit Edere , seu Vorare,vt docui in proximè præcedente tmematio. Vide Ἐσθίεσθαι,quod proximè sequitur.

PASS. Ἐσθίεσθαι, Edi. Huius particip. ἐσθόμενος ex Gal. affertur pro Idoneus cibo.Et quemadmodum ἐσθίειν vsurpatur etiam pro αἰαλίσκειν, Absumere, Consumere: sic pass.ἐσθίεσθαι pro Absumi.Hom.Odyss.λ,Ἐσθίεται μοι οἶκος,ὅλωλε δὲ πίονα ἔργα.

Quum autem dicitur ἐσθόμενος ἕρπης à medicis, participium ἐσθιόμενος actiuam significationem habet. Est enim vlcus quod ita vocatur à Græcis quoniam celeriter serpendo penetrandóque vsque ad ossa,corpus vorat,vt testatur etiam Celsus. Vide in Ἕρπης,t. 1,col.1258. Nostrates chirurgi vocem Græcam retinentes appellant itidem vn *eſtiomene*. licet potius ignis sacer, qui Græcis est ἱερὸς πέπλας, eo nomine intelligatur. Verùm & ignis sacer ἱερὸς appellatione comprehensus fuisse existimatur.

C. ΑΠΕΔΩ, Abedo,Exedo. A Theodoro Gaza redditur alicubi Erodo.Reddi etiam possit Abrodo,eodem modo quo Abedo. Vtuntur Græci verbo ἀπεδίειν pro κατά τινος ἐσθίειν,inquit Athen.lib.14. vt Hermippus ὁ γραπτὰς dixit,οἶμαι πάλαι,δάκνει,ἀπεδίειν μου τὴν ἀκολήν.

Ἀπεδίω τῦτο est etiam Esu huius rei abstineo. vt præpositio κατά priuandi vim hoc in verbo obtineat. Mira autem & vix fide digna videri posset hæc significatio, nisi apud Athenæum eius exemplum ex Theopompo comico depromptum extaret , in eodem illo libri 14 loco. Ibi enim quum Democritus Vlpiano hæc dixisset,ἀπόχρη ὦ καλέ μοι λεγειν· Οὐλπιανὲ τὴν κεφαλὴν· ἧς συμβουλεύω σοι ἀπεδίειν,hic nihilominus οὐδὲν μᾶλλον,ἀνελέυθερος ἦν. Quum autem omnes ridere cœpissent, dixit Democritus, ἀλλ' οὐκ ἐσθίειν σε συνεσήκει,καλὲ ὑπερμαθέστερε,ἀλλὰ μὴ ἐσθίειν. τὸ γὰρ ἀπεδίειν οὕτως εἴρηκεν ἐν Φοινὶ ὁ κωμῳδοποιὸς Θεόπομπος. Additurque hic ipsius Theopompi locus, in quo vsurpat ἀπεδίειν in illa significatione, Παῦσον [illegible]βίων μαγείρων,καὶ τοῖς βλίτοις διαχεῶ τὸ λοιπὸν καὶ λίαν ἀπεδοῦμαί σ' ἐγώ.Τὰ πτερὰ γὰρ τῶν ἰχθύδίων ἀπέδη. In v.Lannotatur hic poni pro Cibum ab ore depellere & regerere.at ego existimo esse simpliciter cōtrarium τῦ ἐσθίειν : Non comedere, Esū alicuius rei abstinere, vt modò exposui.

C. ΔΙΕΔΩ, Exedo,Erodo,Corrodo. Ita v.l. in quibus additur etiam, δ ιεδω σῶμα, Lacero dentibus.

C. ΕΠΕΔΩ, Superedo,(vt in hoc Plinii loco, Menander è Græcis autor est,allium edentibus , si radicem betæ in pruna tostam superederint, odorem extingui) Post aliud edo. Aut etiam, Insuper edo: Xenoph. ἐπεδίειν μικρὸν σίτου πολὺ ὄψου, Post paulum panis multum obsonii edere.Apud Athenæum lib.4,leguntur ἐπεσθίειν & ὀπτοφαγεῖν coniuncta,sed absque exemplo,& ita vt aliquid ei loco deesse videatur. Pass. itidē dicitur aliquid ἐπεσθίεσθαι, Superedi, &c. Possunt etiam ὀπτοχρηστήματα vocari (inquit Bud.) ea quæ postremo loco præbentur sodalibus: vt τὰ ἐπιδόρπια , quæ vltimo loco eduntur: & quæ ὀπιδορπίσματα, & ὀπιδείπνια , & ὀπτοφορήματα dicuntur,vt inquit Athen.

C. ΚΑΤΕΔΩ, Edo, vel Peredo, Prorsus edo, vt κατ hic ὀπτᾶν indicet.redditur etiam Voro, Deuoro. Hom. Il.φ, circa principium,de delphine,μάλα γάρ τε καπεσθίει ὅν κε λάβῃσι. Apud eundem Il.β, legimus de dracone, Ἐσθ' ὅτε καὶ τοὺς ἐλεεινὰ κατέδῡ πεπτηῶτας , Vorauit, Deglutiit. Fro eodem dicit statim pòst καπέφαγε. Plutarch.aduersus Colotem , πολλοῦ δεήσομεν ἀλλήλους καπεσθίειν , καὶ θηρίων βίον ζῆν.

C. ΠΡΟΕΔΩ, (q.d.Præedo) Ante edo, Ante comedo. Et πρόεδισμα, quæ ante alios cibos eduntur.

C. ΥΠΕΡΕΔΩ, Supra modum edo, Edo vltra modum, Nimium edo, Cibo nimio me onero.Redditur etiam Superedo,ex Plinio:sed illi aliud hanc vocem significare videmus,in loco qui in cōposito Ἐπεσθίω allatus fuit.

Quæ sequuntur nomina, Ζόφος & Δνόφος ac Γνόφος, eandem significationem habentia, ab eadem etiam origine esse videntur, nimirum à nomine Νὺφος. Sed quum incertum sit an ex vno horum reliqua facta sint: atque vt hoc detur, quódnam sit illud, ignoretur: maiorem tamen Δνόφος & Γνόφος affinitatem inter se habere constet quàm cum illo Ζόφος: de hoc Ζόφος primùm dicetur seorsim, deinde de illis Δνόφος & Γνόφος simul.

ΖΌΦΟΣ, ου, ὁ, Caligo, Tenebræ. Hesiodus Aspide, —νυκτὸς ζόφον αἰνὸν ἔχουσα. Apud Homerum Il.ο, sicut Iupiter οὐρανὸν, Neptunus πολιὸν ἅλα ταμίηθεν , sic Pluto dicitur λαχεῖν ζόφον ἠερόεντα. Eodémque modo alibi has orci tenebras , seu tenebricosa hæc loca & caliginosa (quæ Euripides νυκτῶν κευθμῶνα & σκότου πύλας appellat , initio Hecubæ) vocat ζόφον ἠερόεντα. vt Odyss.λ, Τέκμωρ ἰμεῖν, πῆς ἤλυθες ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα Ζωὸς ἰών; Sic Il.φ, legimus, non procul à principio, Ἦ μάλα δὴ Τρῶας μεγαλήτορας αἰθὲρ ἔηφορον, Δῶρας αἰαστήσεται ὑπὸ ζόφου ἠερόεντος. Apud eundem ζόφος est occasus, seu pars occidentalis: vt ἠώς, oriens, seu pars orientalis. Odyss.κ, — οὐ γάρ τ' ἴδμεν ὅππῃ ζόφος, οὐδ' ὅππῃ ἠώς. Quinetiam in hoc eiusdem loco qui legitur eiusdem poematis libro γ, — κάπνισε μεδέοντα. Τῶν γὰρ ἔην. Ἠέλιος γὰρ ἔβη κατὰ ζόφον, videtur eodem modo posse exponi ζόφος: vt dicatur videlicet lux solis ad occasum abire, seu occasum subire: sicut ipse sol dicitur occasum petere, vel ad occasum vergere. Sic etiam præcipitantem in occasum diem dixit Tacitus. Legitur porro & δειελινὸς ζόφος apud Apoll.Rhodium pro vespertinus tenebris. Cæterùm est aliquis huius nominis ζόφος vsus & in soluta oratione pro tenebris seu caligine. Plutarchus in Alcibiade, πολλοῦ ἄμεινον ἐλείφθη σκότους καὶ ζόφου καὶ

βρον παὶ, καὶ ζόφον, σωτηρῆσαι καὶ σωτηκρύψαι πλὴν ἀδήλως. A
ἀκριβῶς. Vsus est & Lucianus.

Ζόφος à nomine νύφος deducit Etymologus: subiungitque, μετὰ τῦ ζᾶ, ζαύφος, & per syncopen ζόφος. Affert verò & aliâ deriuationem à nomine φάος: vt accessione literæ ε fiat ἔφαος: deinde per pleonasmum literæ ζ, ζόφος: abiecto videlicet α. Vel (inquit) à Γνόφος fit Δνόφος & Ζόφος, abiectione literæ ν. Sed mihi parum fit verisimile, ζόφος ex γνόφος vel δνόφος ortũ esse: potiúsque communem cum illis originem habere persuasum habeo. In meo veteri lexico legitur, Παρὰ τὸ νύφος, νόφος. καὶ μετὰ τῦ ζᾶ, ζαύφος. deinde ζόφος per syncopen, & abiectionem literæ ν. quoniã hæc litera duplici consonanti non subiungitur. Quinetiam quod ad tertiam etymologiã attinet, multo magis rationi consentanea sunt quæ ibi leguntur quàm quæ apud Etymologum. Quale enim hoc est quod ille tradit, ex Γνόφος, reliqua duo Δνόφος & Ζόφος esse deriuata? Cur, quæso, potius Δνοφος ex Γνόφος, quàm vice versa Γνόφος ex Δνόφος deduci dicendum esset, si vnum ex altero deriuandũ foret? (licet & Eustath. quodam in loco, quem afferam in adiectiuo Δνοφερός, dubitet nũ facta sit mutatio literæ γ, in ν. addátque, σωηθως) Idem verò & de Ζαφος obiici potest. cur enim minus ἀφοπτον esse quàm Γνοφος censebitur Rectius igitur in illo vet. lexico scriptum est, Α νύφος, Νόφος, & Γνόφος, & Δνόφος. interdum verò & Ζόφος, per ζ, abiecta litera ν. Sed fortasis mendosa ibi sunt Etymologi exemplaria, & apud ipsum quoque ita legendum est, ἀπὸ τῦ νύφος, Γνόφος, Δνοφος, καὶ Ζόφος.

C. Ζοφοδορπίας, Nocturna cœna: si quidem sequamur hanc Suidæ expositionem, ὁ σκοτινὸς δεῖπνος. vt intelligatur D de epulis quæ celebrantur ortis iam tenebris. Quidam interpr. ex Plauto, Vesperna: qua voce redditur & V O C A B. Εσπερεσια: vt Vesperna ut serotina cœna. A Festo tamẽ exponitur simpliciter nomine Cœna. Vesperna (inquit) apud Plautum cœna intelligitur. Idem alibi, Cœna apud antiquos dicebatur quod nunc est prandium: Vesperna, quam nunc cœnam appellamus. Sed ἐσπερεσια (cuius etymologia optime respondet etymo nominis illius Vesperna) antecedit δεῖπνον apud Athenæum: in his quæ ex Philemone affert, Φιλήμων δέ φησιν ὅτι Θρᾷξ ἐχρῶ. το οἱ παλαιοὶ, ἐκραπόμαι, ἀεἰσω, τοπεἰσομαι, δεῖπνω. Sed ζοφοδορπίας contra videtur de epulis debuisse dici quæ sequerentur ipsum δεῖπνον, non præcederent. At si verum sit quod scribit Festus, vespernã fuisse antiquis quod eorum postea vocarint cœnam, quum ζοφοδορπίας interpretabimur Vespernam, perinde fuerit acsi interpretaremur Cœnam. A Suida tamen non simpliciter δεῖπνος exponitur, sed ὁ σκοτινὸς δεῖπνος. Quum autem ex Plutarcho constet, δεῖπνον esse quam Latini appellárint cœnam, sonabunt illa Suidæ verba, F Cœnaquæ celebratur in tenebris. q. d. Tenebrosa cœna. quo forsan pl⁹ aliquid indicetur quam si diceretur Nocturna: quòd & vespertinæ epulæ, nocturnæ dici possint, latius vocis huius significationem extendendo.

Sed alius hic oritur scrupulus quòd nimirum apud Hesychium sit S C R I P T V M Ζοφοδόρπιας: & expositũ σκοτεινὸς δεῖπνος, item λαθροφάγος. quinetiam (quod magis mirum est) in meo veteri exemplari Suidæ non scriptum est Ζοφοδορπίας, vt in vulg. editionibus, nec Ζοφοδορπία, (vt habent v. l.) sed eadem fere quæ apud Hesychium scriptura habetur, V I D E L I C E T Ζοφοδόρπιας, vnica litera ab illa differens: quum alioqui eadem detur huic nomini expositio quæ in vulgatis editionib⁹ datur voci Ζοφοδορπίας: nimirum ὁ σκοτινὸς δεῖπνος. Ego autem, vt vera lectio habeatur simulque expositio, alterum ex altero emendandum esse arbitror. vocem enim ipsam apud Suidam, & quidem in vulgatis editionibus, rectius scriptam esse puto quàm apud Hesychium: at expositionem eius ex Hesychio esse petendam. vt nimirum Ζοφοδορπίας retineatur apud Suidam, sed pro ὁ σκοτινὸς δεῖπνος (præsertim quũ vel hoc N O M E N Δεῖπνος male. gen. merito suspectum esse possit) reponatur σκοτινὸς ἔπνος. Hesychio autem relinquamus itidem suũ σκοτεινὸς, sed Ζοφοδορπίας mutemus in Ζοφοδορπίας, quod sit nomen pluralis numeri, accus. G

casus: vt apud Suidam sing. numeri, nominatiui casus. Non ignoro alioqui Ζοφοδορπίας posse compositum esse ex ζόφος & δόρπω: & Ζοφοδορπίας dici eadem forma qua Οξυδορκίας & Πολυδορκίας, à nominatiuis Οξυδορκὴς & Πολυδορκὴς: quinetiam illud Ζοφοδορπίας posse ab eadẽ origine duci. sed Ζοφοδορκὴς seu Ζοφοδορκίας significabit Qui in tenebris cernit: quæ significatio cur δῖς σκοτοδίνοις potius quàm aliis plerisque conuenire dicetur? Iam verò & quod in veteri illo Suidæ exemplari legitur Ζοφοδοκίας, medium quodammodo inter Ζοφοδορκίας & Ζοφοδορπίας, (vtpote ex quo literam ρ seruarit) ad tuendam illam sententiam audaciorẽ me reddit. Verùm quod ad Hesychii expositiones attinet, earum posterior aliam significationem huic nomini videri potest tribuere quàm prior. Alioqui si σκοτοδίνους & λαθροφάγους ad eandem significationem referenda existimẽtur, σκοτοδίνους erunt potius Qui in tenebris cœnant, id est in tenebroso loco, quàm Qui cœnant tenebris ortis.

Quum autem præcedentia in quibus de nomine ζοφοδορπίας differo, iam typographicæ compositioni tradita essent, (sic autem appellamus typorum elementariorum coagmentationem) venit in mentem Plutarchi Sympotiac. locus, vbi ζοφοδόρπιδας legitur. Is extat libri 8, quæstione 6, cuius hoc est initium: Τῶν μὲν γὰρ ἄλλων ἐν πάτρᾳ συνεδειπνεῖτο τοὺς ἀκριβεῖς, καὶ βέλτιον δοκοῦντας ἔχειν δεῖπνον ἑαυτοῖς, οἱ θεῖοι καὶ κωλυσδείπνους καὶ ζοφοδόρπιδας, καὶ ὕστατα μετὰ παῖδας ἐσκῶπτον. εἰ δὲ ἄμα ὄμβρος, πάλιν ἑτέρους πρόχειρότατους ἀπεκάλουν. Hic certe non dubium est quin Plutarchus voce vti voluerit illam ipsam significationem habente quam habet illud quod attuli ex Suida vocabulũ. Sed an Plutarchus ζοφοδόρπιδας scripserit, dubitari potest: ego vel ζοφοδορπίας, (quod cum illa quæ apud Suidam legitur scriptura cõueniret) aut certe ζοφοδορπίδας cũ accẽtu in penultima scripsisse arbitror: vt sit nominatiuus ζοφοδορπίδες, non ζοφοδόρπιδες. Verùm, vtrocunque modo scribendũ sit, habemus saltem quod illi lectioni quam defendebam patrocinetur: alteram contrà, quæ & apud Hesychium extat, magis etiam quàm antea suspectam reddat, vel reddere debeat.

Apud Erasmum autem in Chiliad. legitur Ζοφοροδόρπιδες. Plutarchus (inquit) in Sympotiacis ostendit olim cognomina quædam prouerbiali ioco iactata fuisse in eos qui serius ac cunctantius ad conuiuium accederẽt. Dictos enim tum κωλυσδείπνους, tum ζοφοροδόρπιδας, tum πρόχειρους. Quorum nominum rationem si coniectare licet, hanc esse puto, quòd qui cunctarentur adire, hi, quòd aliis essent in mora, impedimento esse videbantur quominus illis cœnare liceret: deinde quòd lentitudine sua efficerent vt conuiuium ad noctem vsque proferretur. Hæc Erasmus: qui in illa huius nominis scriptura minimè sequendus videtur: si tamen eius esse putanda est, ac non potius alicuius amanuensis incuriæ imputanda. Equidem si ex adiectiuo ζοφερὸς factum hoc compositum esset, saltem ζοφεροδόρπιδες scribendum foret, non ζοφοροδόρπιδες: sed videmus reliqua composita ex substantiuo ζόφος non ex illo adiectiuo esse facta: adeo vt minimè dubitandum esse videatur quin ζοφοδόρπιδες à Plutarcho scriptum sit, aut potius ζοφοδόρπιδας. (vt paulo post ζοφοδόρπιδαν apud eũ legimus, in loco quem mox afferam) seu ζοφοδορπίας, sequẽdo ea quæ paulo antè dixi. Iam verò quod ad expositionem illam attinet quam Erasmus huic vocabulo tribuit, ea minimè iis quæ à nobis de illius significatione dicta fuerunt, repugnat: sed malè & ipsa cum Hesychiana conuenit, ea quidem certè cui posteriorẽ locum tribuit, vtens vocabulo λαθροφάγος. At conuenire possit fortassis cum illa expositione quam Plutarch. huic ipsi voci tribuit: quum Pittacum ζοφοδόρπιδαν (obserua autẽ hunc accusà nominat ζοφοδόρπιδας: qua declinatione videtur legendũ itidẽ supràin accus. plur. ζοφοδόρπιδας) appellatum ait ab Alcæo, (perperam enim scriptum est apud eum Ἄλλιος pro Ἀλκαῖος) non quòd serotinæ essent eius cœnæ, sed quòd plerunque conuiuas haberet qui ignobiles & nihili homines erant. Cõ-

uenire inquam posse videtur illa Hesychii expositio A λαβροφάγοι, cum ista quæ hic à Plutarcho affertur: quòd verisimile sit Pittacum, quum principatu potiretur, minimè palàm tales conuiuas suis epulis adhibere solitum. Cæterùm quod tradit Erasmus ex Plutarcho, cognomina illa prouerbiali ioco iactata fuisse, id ex eius verbis elici posse non videtur.

C. Ζοφοειδήλος, ου, ὁ & ἡ, Tenebrosus, Caliginosus, Obscurus. Redditur & Ater, apud Nic. in Theriacis: vbi schol. exp. ζοφοειδὴς.

C. Ζοφοειδὴς, idem Tenebrosus, Caliginosus, Obscurus. B sicut & ζοφώδης, quod vide.

C. Ζοφομηνία, ας, ἡ, Obscuritas lunæ. Vel, Defectus lunæ. ex Suida: apud quem legitur, ζοφομηνία, ἡ ἔκλειψις τῆς σελήνης. Ab Hesychio autem ζοφομηνία esse dicitur ὅταν κρυβῇ ἡ σελήνη, id est, quum absconsa fuerit luna.

Ζοφόνις, ιτος, ὁ, Tenebrosus, Caliginosus, Obscurus.

Ζοφερὸς, idem quod ζοφόεις proximè præcedens, & ζοφοειδὴς ac ζοφοείδηλος. Sed hæc sunt potius poetica, (præsertim ζοφόεις & ζοφοείδηλος) at ζοφερὸς in soluta etiam oratione vsurpatur: vt apud Lucianum legimus, in Nigrino, ἔχει C γοῦν ἡ αὐγὴ οὐκ ἄφαρ ὀξὺ ζοφερόν τινος αἴρος τοῦ βίου τοῦ ἐνθάδε, ἐς αἰθρίαν τε καὶ μάλα φαιδρὰν ἀναβλέπουσαν.

Ζόφιος etiam dicitur eadem significatione. Nam Hesych. ζόφιον exp. μέλαν & σκοτεινόν.

Ζοφώδης, ους, ὁ & ἡ, idem quod ζοφερὸς, & cætera quorum modò mentionē feci. Ζοφώδης, ὁ σκοτεινός. καὶ ζοφοειδὴς, inquit Suid. Apud Herodian. l. 1, ζοφώδης ὄψεσθε, obscura.

Ζοφόω, ῶ, Obtenebro, Tenebras offundo, Tenebrosum reddo. vel Obscuro. Damascen. 101, ἐπειδὴ δέξῃ τὰς θεοβασίους τὰς ὑπὸ λῦς τὰς θείας εἰκόνος χαραχτῆρας ἐζοφώσαμέν τε καὶ σκοτίσαμεν. Vulg. Ζοφοῦμαι. vnde PARTICIP. Ἐζοφωμένος apud Lucianū, de Æthiopibus, αἰθρίαν μελαντέρους καὶ πλὴν ὄψιν ἐζοφωμένους. Cui simile est apud Ouidium Metamorph. Obscura forma. adeo vt Obscuratis ibi reddi posse videatur. Nitli malis Fuscatis. nam Æthiopes sicut & Indi interdum fusci dicuntur ὀπτικῶς.

HINC Ζόφωσις, Obtenebratio, Obscuratio. Aut etiam Tenebræ, Obscuritas.

AT VERO Δνόφος, ET Γνόφος, de quibus hic me E dicturum promisi, magis poetica sunt: eandem alioqui quam ζόφος significationem habentia, tenebrarum & caliginis. De deriuatione autem vide quæ in Ζόφος à me allata fuerunt. Quibus tamen addendum est quod apud Eustathium legitur, nimirum γνόφος habere γ ex Æolica dialecto. Ἀπὸ τοῦ νίφος (inquit) νόφος, καὶ γνόφος Αἰολικῶς: ὁ ἄλλως δνόφος. Sed ν quod habetur in illo δνόφος, ex verbo δύνω manare existimauit, vt apparet ex ea expositione quam adiectiuo δνοφερὸς tribuit: de qua dicam paulo pòst, quum eius exempla proferam. Etymologus quoque huius deriuationis meminit. nam in γνόφος postquam exposuit, ἡ σωματεία, & ὁ ζοφώδης ἀὴρ: addit, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ὑετὸς φαίνεται ἔχειν, νίφος καὶ γνόφος: vel à νίφω, νίφος, & γνόφος, per pleonasmum literæ γ. Adiicit verò & tertiam deriuationem, vtrique communem. A δύνειν (inquit) & νίφος fit δύνοφος, & per syncopen δνόφος, ac γνόφος. Sed perperam (vt de reliquis taceam) adiici videtur hic γνόφος: quum ex δύνοφος per syncopen fieri possit δνόφος, at non item γνόφος. Hoc quoque apud eum videri mirum queat, quòd de adiectiuo δνοφερὸς ita loquitur acsi nō extaret eius substantiuum δνόφος. Scribit enim à νίφος fieri νιφερὸν, deinde interuenire mutationem & pleonasmum. (Intellige autem, ad formandum hoc δνοφερὸν) Vel à γνόφος fieri γνοφερὸν & δνοφερόν. Quinetiam adiungit, vel κνίφος, κνοφερόν. Sed puto eum scripsisse ἢ ἀπὸ τοῦ κνίφος, κνοφερὸν καὶ γνοφερὸν καὶ δνοφερόν. Ego certè mutationem à κνίφος in γνόφος facilè fuisse non negauerim, quum & in aliarū quarundam vocū initiis hanc literarum κ & γ permutationem videamus: sed de mutatione in δ haud scio an idem dici possit: licet Eustath. scribat, βαπίζειν τοὺ γ εἰς δ, σωματικῶς. Adde quòd illius NOMINIS Κνόφος nullum exemplum affertur, ac tantùm formationis gratia poni videtur. Longius igitur petenda esset illa deriuatio: nimirū à NOMINE Κνόφος, (quod dici sicut & κνίφας, Etymol. testatur: quemadmodum οὖδας & οὖδος) ex quo fingendum esset illud Κνόφος. Quæ quū ita sint, ab illa deriuatione à νίφος nolim discedere, ac potius sicut γνόφος habet γ ex dialecto Æolica, ita δνόφος ex alia quapiam accepisse δ dixerim. Sed quid certi de his afferri potest? Eustath. enim γνόφος Æolicum esse tradit, at Hesychius δνόφος nō γνόφος Æolibus adscribit. Venio tandem ad exempla vsus horū nominum. Huius quidē δνόφος nullū in præsentia se offert: sed ex eo facti nominis ADIECT. Δνοφερὸς exemplum in promptu est: Iliad. υ. — ὥστε κρύσταλλος μελαίνυβος, ἣν κατ' ἀγκλίτης πέτρης δνοφερὸν χέει ὕδωρ. Vbi Eustath. exp. τὸ μέλαν, ἐξ ὁμοιότητος γνόφου· πρακτέον τοῦ γ εἰς δ, σωματικῶς. Vel, inquit, ὡς ὀνόματα σωματικὰ, τὰ μετὰ δυσπίστως φερόμενα καὶ ψόφου πνός. Ab Hesychio autem δνοφερὸν exponitur σκοτεινόν, & μέλαν. additurque, ἀπὸ τοῦ δνόφου. quod substantiuum δνόφος vult esse Æolicum, ἀπὸ τοῦ δνοῦσθαι τὸ νέφος. Contrà autem non δνόφος sed γνόφος Eustath. Æolicum esse tradit, vt antea docui. Sed quæcunque sit illius δνόφος origo, huius adiectiui δνοφερὸς ex eo facti significatio minimè dubia est. Potestque reddi Tenebrosus, Caliginosus, vel Ater, non solùm Eustathii & Hesychii, sed & Suidæ testimonio: qui hūc locum affert, — ὀλοφύξατο χερσὶν ἀμύσσας Ἀνδροφόνους δνοφερὰς κρατὸς ὑπὲρ θυσάνους. Cæterùm vt nō ζοφερὸς solùm dicitur à ζόφος, sed ζόφεος etiam, sic à δνόφος nō tantùm δνοφερὸς, sed ETIAM Δνόφεος, eadem significatione. Nam Hesych. habet δνόφεα, quod exp. σκοτεινά.

Altero SUBST. Γνόφος vti sunt Græci Bibliorū interpretes, Exodi c. 10, καὶ ἐγένετο σκότος, γνόφος, καὶ θύελλα, ὅλῃ πάσῃ γῇ Αἰγύπτου. Quæ tria itidem coniunguntur ab autore epistolæ ad Hebræos, cap. 12, οὐ γὰρ προσεληλύθατε ψηλαφωμένῳ ὄρει, καὶ κεκαυμένῳ πυρὶ, καὶ γνόφῳ, καὶ σκότῳ, καὶ θυέλλῃ. vbi γνόφος vetus interpres reddidit turbinem, quam interpretationem & alii retinuerunt. In eo tamē Exodi loco, qui historiam continet cuius ibi fit mentio, Græci illi Bibl. interpretes non habent tria illa vocabula, sed tantùm νεφέλαι γνοφώδεις, id est Nubes caliginosæ. Plur. γνόφοι apud Aristot. De mundo, πλῆσαι κεραυνῶν, μειζόνων τε γνόφων συμπληρώσεις, conflagrationes aeriæ caliginis vel opacitatis. Bud. ADIECT. Γνοφώδης est Caliginosus, Tenebrosus: vt vides in loco quē modò attuli. Affertúrque & pro Ater, ex Euripide. Ab eodem illo substantiuo γνόφος est etiam VERB. Γνοφόω, ῶ, Caligine tego, Obtenebro, Obscuro. Affertur & Γνοφίω in v. l. pro eadem signif. sed Γνοφόω magis placet, vt ζοφόω à ζόφος.

Ἰθὺς de quo nunc agendum est, post deriuata ab Εὐθὺς ponendum fuisset, sequendo eos qui inde deriuant: at qui Etymologum sequi volet, post Ἴσταμαι collocandum fuisse dicet. Eustath. autem ab Ἰθύσω futuro verbi Ἴθυω deducendum putauit Ἰθὺ aduerbium, pro quo scribitur & Ἰθύς.

ΙΘΥΣ, ΐος, ὁ, Rectus, (id est Non obliquus seu contortuosus) Directus, In rectū tendens. Ab Hesychio ἰθὺς exponitur εὐθὺς, & ὀρθός. Sic ἰθὺ χῶμα Hippocrati ὀρθόν. Superlat. ἰθύτατος ex Theophr. affertur, De causis plant. lib. 3, ὅλως δὲ κεῖται τοῦτο δεῖ λαμβάνειν ἐν ἰθύτατα, καὶ ὡς καλλιστα. Eodem libro legitur & NOMINE Ἴθια. Anthol. epigr. lib. 1, pag. 94, meæ editionis, Εἰς αἶδην ἰθεῖα κατήλυσις, ἔστ' ἂν Ἀθηναῖος Σπίγξ, ἔστε λίγυς ἦσιν ἀπὸ Μερόης. Μή σε γ' αἰνείτω, &c. quod distichū ita sum interpretatus, in libro quem edidi selectorum epigrammatum Græcorum: Rectus ad orci vmbras descensus: seu quis Athenis, Lumine callus vt est, seu venit à Meroe. Ex Herodoto, ἰθέαι, ἔπλεον, (rectus ἰθὺς Ionicè) Rectā nauigabant, Rectum cursum tenebant.

Vbi videtur subaudiri ὁδόν. Ex eodem, ἰθὺς πίχυ, recta disciplina: vbi metaphoricè ponitur. Sic per metaphoram ἰθεῖα δίκη, apud Homerum pariter & Hesiodum, Rectum iudicium, Recta sententia, quæ fertur ab eo qui iudicat. Homeri locus est Iliad. φ. Εἰ δ' ἄγ' ἐγὼν εὖ τοῦτο διακρίνω καὶ ἐρέω μῦθον φησὶ ἄλλον ὀτρυνέμεν Δαναῶν. ἰθεῖα γὰρ ἴσασι. Hic enim cum ἰθεῖα relinquitur λεῖπε κατὰ subaudiendum nomen δίκην, ex verbo διακρίνω, vt etiam Eust. annotat. Apud Hesiodum autem legimus in Ergois, libro 1, δίκας ἰθείας, & illis oppositas σκολιὰς δίκας. vbi canit, Οἱ δὲ δίκας ξείνους καὶ ἐπιδήμιους διδοῦσιν Ἰθείας, καὶ μήτ' παραιβασίηισι δικαίου: quæ posteriora verba veluti ad epexegesin addita sunt. Atque illos versus præcedunt isti, Αὐτίκα γὰρ τρίχα ὄρκος ἀμείνονα σκολιῆσιν δίκῃσιν. Τῆς δὲ δίκης ῥόθος ἐλκομένης ἢ κ' αὖδρες ἄγωσι Δωροφάγοι, σκολιῇς δὲ δίκῃς κρίνουσι θέμιστας. Quibus in locis ἰθείας δίκας, recta iudicia vel iusta iudicia, seu iusta iura: σκολιὰς δίκας contrà prava iudicia vel iniusta, aut iura iniusta, interpretari possis. Nam iniustum ius legimus apud Nasonem, Tristium lib. 5, Adde quòd iniustum rigido ius dicitur ense. Silius itidem improba iura dixit. Sed quod apud eundem poetam legitur in versibus qui illis interiecti sunt, καὶ οὐκ ἰθεῖ ἔπεμπεν, aliud interpretationis genus postulat: si ibi δίκην vertamus Iustitiam, vt certè debet verti. Eustath. exp. πλὴν ἀδύνατον δίκην: in qua expositione non fuisse præcedentium ibi verborum memóriem manifestum est. Quum enim dicatur δίκη exitium afferre hominibus qui ipsam expellunt, & ipsam οὐκ ἰθεῖαν ἔπεμπεν, non cohæret illa expositio, πλὴν ἀδυνάτου δίκην. hæc enim esset orationis structura, δίκη φέρουσα κακὸν ἀνθρώποισιν, οἱ πλὴν ἀδυνάτου δίκην οὐκ ἔπεμπεν. Ego autem nullam commodiorem expositionem animadverto quàm si ἰθεῖαν in aliquod aduerbium loco aptũ resoluamus, aut in substantiuum pariter & adiectiuum ablatiui casus.

Ἐκ τῆς ἰθείης apud Herodotum, (subaudiendo ὁδοῦ, vt opinor) Apertè, Aperto Marte: οὐκ μὲν δὴ τῆς ἰθείης στρατὸν ἐπ' αὐτὸν οὐκ ἰδόντα πέμπειν, Non videbatur aperte mittẽdus exercitus aduersus ipsum, Non videbatur aperto Marte oppugnandus misso exercitu. Suidas exponit οὐ τῷ φανερῷς, & παρρησίᾳ. Quidam interpretantur Ex professo. Vide Ἰθυμαχία. Apud eundem legimus, οὐκ ἐκ τῆς ἰθείης ἀπίσσειν. Denique οὐκ ἐκ τῆς ἰθείης aliquid facere, est absq; vlla dissimulatione, & apertè voluntatẽ suam profitendo. Quare οὐκ ἐκ ἰθείης ἀπίσσειν aliter potius reddendum videtur fuisse quàm Ingenuè dixerunt. Sed nec illa verba Aperto Marte, ei loco conueniunt: quibus tamen quidam ibi vsi sunt.

Quæ sequuntur composita, partim ex nomine præcedente ἰθύς, partim ex aduerbio ἰθύ sunt composita: plura tamen ex nomine esse videntur, ideóque hic, non post aduerbium ἰθύ, posita fuerunt.

C. Ἰθύδολος, ου, ὁ & ἡ, Rectus, Directus. in v.l. sine vllo testimonio. Videtur sonare propriè Qui rectà iacitur, seu proiicitur. Sic Ὀρθόδολος in Ἰθυπλόου, aliquanto post.

C. Ἰθυδίκης, ου, ὁ, Cuius recta sunt iudicia & iusta. Qui rectè & iustè fert iudicium. Possit exponi ὁ ἰθείας δίκας διδούς, ex loco Hesiodi quem protuli in nomine Ἰθύς. Vtitur verò idem, eodémque loco, hoc composito, Οὐδέποτ' ἰθυδίκῃσιν μετ' ἀνδράσιν λιπὼς ὁπηδεῖ. His opponuntur apud eundem χλοδίκαι: quales sunt apud Nasonem ii à quibus rigidus ensis dicitur ense.

C. Ἰθυδρόμος, ου, ὁ & ἡ, Qui rectum cursum tenet, Qui rectam viam in currendo tenet, Rectè currens. Ex Anthol. Epigr.

C. Ἰθυδρόμη, vide in Θεῖξ.

C. Ἰθυκίλαθος, ου, ὁ & ἡ, Qui recta via incedit, Qui rectam viam tenet. Rectà ambulans.

C. Ἰθυμαχία, & ION. ΙΘΥΜΑΧΙΗ Ἰθυμαχίη, Recta pugna: id est ex aperto conserta, inquit Bud. Et ἰθυμαχέειν πολεμίους, Aperto Marte pugnare, & stataria pugna: in hoc loco quem ex Herodoto affert, ἰθυμαχέειν μὲν μυριάσιν πολεμίους ὑπερβάλλοντας δὲ καὶ ὑπερκαίοντας, &c. Vbi obserua ὑπερκαίοντας addi: quod confirmare videtur illam expositionem quam Suidas dat apud eundem illi loquendi generi, ἐκ τῆς ἰθείης.

C. Ἰθυπετῶ, Rectà volare, vt in v.l. redditur, nimirum tanquam ex ἰθὺ & verbo πέτομαι. At Hesych. exponit ἐπ' ἰθείας ὁρμῶσαι. Vide sequens compos. Ἰθυπέτιον.

C. Ἰθυπέτης & Ἰθύπτερος vide suprà, t. 3, c. 181, g.

C. Ἰθυπέτιον, ωνος, ὁ & ἡ, Rectà volans, Qui recto cursu fertur, eóque valde citato, vt volare videatur. Hom. Il. φ, Δόλοπος αὖτ' Ἀχιλῆϊ μαλὶ ἐθυπέτιον ἔγχος ἔπεμψε, κατὰ κτερόμοιο μεθαίρων. Vbi Eustath. exp. τὸν ἰθὺ πτερόεντα, id est κατευθὺ & εὐθαγεστάτως. vt alicubi ipse poeta ἰθυλελυμένως dixit ipsam ἰθὺ πτῆσιν. Vt autem dicitur Hasta πίπτειν, sic à Latinis poetis volare. vt apud Virgilium Æneid. lib. 9, — hasta volans noctis diuerberat vmbras. Et lib. 10, — illa volans clypei transuerberat æra Mæonis. aliisque in locis. Magis tamen propriè sagitta dicitur volare: vnde & volatile ferrum ab eodẽ poeta vocatur. Cæterùm Hesych. itidem exponit ἰθυπέτεα (pro quo perperam apud eum habes scriptum ἰθυπλύουα) πλὴ ἐπ' ἰθείας πτόμενα καὶ κατατυκρύ: item ὀρθόδολον, & κατευθὺ φερόμενον. Sed apud eum perperam legitur ὀρθόδολον, pro quo repono istud ὀρθόδολον. Signif. autem hoc COMP. Ὀρθόδολος idem quod ἰθύδολος, de quo paulo antè dictum est: Qui rectà iacitur, seu proiicitur. Fieri potest tamen vt ab ipso Hesychio fictum sit (vt alia multa fingere solet) expositionis causa. Cæterùm quanuis ἰθυπέτεα exponant ἰθὺ πτόμενα, magis tamen commoda esse videtur à verbo ἵπταμαι idem significante deductio, cuius participia sunt ἰπτάμενος & πτάμενος.

Sed pro ἰθυπέτεα fertur Aristarchus legisse ἰθυκτίονα. Significaret autem hoc COMPOS. Ἰθυκτίονα ἐπ' ἰθείας ἔχουσα τὰς κτένας. id est, τὰς ὀφθαλμοῖς ξύλους ἀφαυσίας, inquit Eustathius. Fortasse verò huic simile vocabulum apud Hesychium reponi debet, vbi legitur, ἰθὺ κτίμενον, πὶ ἰθὺ πτερυγὰς καὶ ὀρθὸν δίνθρον. At in v.l. ἰθυκτίονα redditur Rectè vel obuiam iens. quam interpretationem planè falsam esse arbitror.

C. Ἰθυντικός, ὸς, ὁ & ἡ, In rectum extensus, Rectus. vt ἰθυντικὸς ὁδός, cui opponitur λοξή. Ptolem. ἀφ' ὧν τὸ κανονίως τῆς ἰθυντικῆς ἐξεπίπλεον πορείας. Apud Hesychium, Ἰθυντής, ἐπ' ἰθείας πλαμμένον. In vulg. lex. Ἰθυντὴς, εἰς ἰθεῖαν πεπαμένος. Sed reponendum ibi est πεπαμένος, itidémque apud Hesych. πεπαμένον pro πεπραμμένον, ex Suida. Est autem ab Ἰθυντὴς & SUBSTANT. Ἰθυντικὴ, q.d. In rectum extensio, Via in rectum extensa, Via recta. Huic autem ἰθυντικὴ apud eundem Ptolemæum opponitur ὀκαμπή.

C. Ἰθυπομπος, ου, ὁ & ἡ, (q.d. In rectum sectus) Rectus. vt ἰθύπομπος οἶμος, recta via, Dionys. Areop.

C. Ἰθυπτέχης, vide vnà cum nominatiuo singulari Ἰθύπτιξ, inter deriuata à nomine Θεῖξ, t. 1, c. 1586, c.

C. Ἰθυφαλὸς pertinet potius ad nomen Φαλός.

ΙΘΥΣ Ἰθύς, aduerb. Rectà, vel Rectà in, aut Rectà ad: aut etiam Rectà aduersus. Redditur etiam Obuiam & Ex aduerso. Hom. Odyss. ο, Ἦ ἰθὺς σὴν μητέρ' ἴων καὶ σὸν δόμον, rectà ad matrem tuam eam & domum tuam. Sic Iliad. ω, — γάμον ἠδ' ἰθὺς ἣν ἄκουσεν. Ex Herodoto, ἰθὺ τῆς Ἴστρου ἔπλεον, rectà ad Istrum nauigarũt. Ex eodẽ, ἰθὺς τῆς ἀρχῆς ἴθι, rectà pergas ad occupandũ regnum. At pro Rectà aduersus. vt Iliad. β, Βῆ ῥ' ἰθὺς Διομήδεος, iuit rectà aduersus Diomedem. Sic, θαὶ ἦ ἰθὺς Δαναῶν κελαινεφὲς, Il. π. Ibidem, Ὣς ἰθὺς Λυκίων Γλαῦκος ἰππιόχαρις Ἔσσυτο καὶ Τρώων. Ibidem, — οὐδ' ἄρ' ἔτλαν Ἀργεῖοι Λυκίων ἐξελάσσαι, μάχης ἰθὺς φέρον αὐτῶν. Vbi Eustath. annotat, ex hoc loco cognosci non esse intelligendum ἔστασαν ἰθὺς κελαινεφὲς τῶν Δαναῶν, in hemistichio quod allatum modò fuit: sed ἔστασαν ἰθὺς τῶν Δαναῶν id est αὐτικρὺς κελαινεφὲς, id est ὅπου συμπίπτουσι μάχαι. vel αὐτοῦ δι' αὐτῶν ἰθὺς Δαναῶν. Quibus adiungit, ἰθὺς βλῶσι πολὺ, & μάχης ἰθὺς φέρον, esse contraria τῷ ἔστασαν ἰθὺς, & τῷ οὐκ ἐχώρουν. Interdum verò ἰθὺ siue ἰθὺς absque casu. vt ἰθὺς μαχέσασθαι apud Homerum, vnde est ἰθυμαχία. Item ἰθὺς φέρον ὄχεα, quod exponitur αὐτομάτως ἐπὶ τοὺς πολεμίους τὰ ὄχεα. Item ἰθὺς πεφύκασι, quod apud Homerum dicitur αἰεὶ τῷ κατευθὺ μαχέσθαι. Ab Hesychio exponitur ἐπ' ἰθείας ὁρμῶν. Eidem poetæ in

vsu est ἰθὺς φρονῶν: quod exponitur εὐθυμούμενος καὶ εἰς τὸ A
αὐτίκα καὶ εὐθὺς ἀθὺ καὶ εὐθέως ἐρασσόμενος.

SVPERL. Ἰθυώτατα, Rectissimè. (vt à nomine ἰθὺς est ἰθυώτατος) Hom. Il. ε, Τρῶες δ' ἐμάρναντο μετὰ σφίσιν ἰθυώτατα εἶπεν.

Inuenitur & ADVERB. Ἰθύς expositum ἐφθῶς ab Hesychio & Suida: id est Rectè. Apud Herodotum autem pro ἄθλιος, Confestim, Statim.

Ἰθύω, (vt ab ἀθὺς fit ἀθύω) Dirigo, Rego: (ex propriè signif. qua dicitur regere nauim. Quem vsum habet interdùm & verbum Dirigo. vt apud Nasonem, initio B Fastorum, — & timidæ dirige nauis iter. Apud Lucanũ, Dirigit huc puppim. Habet alioqui & alteram regendi significationem interdum) Homerus Iliad. ϕ, Νῦν δὲ σὺ ἰθύων ἐρετμοῖσιν εὐπετέεσσιν. Sic Odyss. λ, — τὸν δ' αὖτμός τε κυβερνήτης τ' ἴθυνεν. Cui simile est Θ. ξ. — καὶ δ' αὖτμός τε κυβερνῆταί τ' ἴθυνεν. Itidem de nauigio vsus est Theodoritus, Eccles. hist. lib. 4, allegoricè loquẽs, Εὐδόξιος γὰρ τῆς Κωνσταντινουπόλεως καταῤῥᾷ τοῖς ἱστίοις, οὐκ ἰθύνων ἀλλὰ βαπτίζων τὸ σκάφος. Quemadmodum autem vsurpat de naui verbum ἰθύνειν Homerus, sic etiam de curru, atque adeo de mulis qui ipsum trahunt: Iliad. ε, — ὅτε κ' ἰθύνῃ Ἡμίονος καὶ ἅμαξαν ὑπηνεχέα. Apud eundem, ὅππῃ κέλευθον ἰθύνειν, quod vide in comp. Ἐξιθύω. Præterea βέλος ἰθύνειν apud eum legimus: qua etiã in re cõuenit verbũ Dirigere cum isto ἰθύνειν. nam & illud hunc vsum habet. Vtitúrque hac in signif. & passiua voce pro actiua. vt initio libri ζ Iliad. Ἀλλήλων ἰθυνομένων χαλκήρεα δοῦρα. pro ἰθυνόντων κατ' ἀλλήλων, seu ἐπ' ἀλλήλους. id est ἐπ' ἀλλήλοις βαλλόντων, vt in mei exemplaris vetusti margine annotatum est. Sed apud eundem dicitur deus aliquis D vel dea quæpiam ἰθύνειν telum eius qui ipsum iacit. vt Iliad. ρ. Τῶν ἀμφὶ γὰρ πάντων βέλε' ἄσπετα ἔγχεα ἴσχει, Ἦ καλὸς ἦ ἀγαθὸς Ζεὺς ἀμπνοιάων ἰθύνει. Ἡμῖν δ' αὖτως πᾶσιν ἐπαύρασθαι πεπίθοιεν. At cum duplici accusatiuo apud eundem, in eadem re significanda, Iliad. τ, Ὡς φάμενος ὤρεξε κατὰ βέλος ἦ ἴθυνεν Ἀχιλλῆα τινα παρ' ὀφθαλμόν. Sed ante posteriorem accusatiuum subaudiri præpositionem manifestum est. In meo vet. exemplari huius poematis Homerici, scholium hoc verbis illis superpositum est, (sunt enim ibi scholia superlinearia, vt ita loquar) τὸ δὲ E βέλος ἐφορμᾶν ἡμᾶς ἐποίησεν ἢ λέγειν ὅτι τὸν μύστην, πλησίον τῶν ὀφθαλμῶν. Pass. Ἰθύομαι itidem pro Dirigor, Regor. Sed Hesiodus actiuam significationem ei dedit in hoc versu, Δίφρου ἐπιμελέεσθαι, ἰθύνοντα καμπύλον ἅρμα. vt ἰθύνειν ἅμαξαν in Homeri loco quem protuli. Sic autem & Homerus verbo ἰθύνεσθαι actiuam signif. alicubi dedit. Sed actiuæ voci ἰθύνειν Hesych. neutralem etiam significationem tribuit, quum exponit εἰς ὀρθὸν ἑρμηνεύει.

Ἰθύνειν μύθους, apud Hesiodum existimo posse reddi F Ad rectam æquitatis normam dirigere, in Ergois. Τοῦτα φυλάσσοιμεν βασιλῆες ἰθύνειν μύθοις Δωροφάγοι, σκολιὸν δὲ δίκῃσιν ὅππῃ πάσχω κάθηται. Apud eundem initio illius operis habemus idem verbum in eadem significatione, sed cum datiuo δίκῃ: in isto hemistichio, — δίκῃ δ' ἴθυνε θέμιστας.

Ἰθύνειν interdum est Corrigere, in significatione metaphorica, qua dicimur aliquem qui peccat corrigere. Quam metaphoram damus itidem verbo nostro Redresser: veluti quum dicimus, S'il fait du mauuais, on le redresse bien. Vel, S'il ne se gouuerne sagement, on le redresse bien. Hesiodus initio suorum Ergon, de Ioue, Ῥεῖα δὲ τ' ἰθύνειν σκολιὸν, καὶ ἀγήνορα κάρφει, Facilè corrigit tortuosum. Quidam tamen interpretantur, In rectam viam adducit: sed alteram interpretationem hunc præfero. Sic etiam Tzetzes, ἤτοι ἐγὼ (inquit) ἰθύνειν τὸν Δία. πάλιν εἰς τὸ ἀπλοῦν ἐπαναγόντα τὸν τρόπον, διὰ τὸ κολάζειν αὐτὸν ὅτι τῇ πανουργίᾳ. Conuenitque optimè hæc expositio cum ea significatione quam habet ἰθύνειν apud Herodotum pro Mulctare. Sic & pass. ἰθύνεσθαι apud eundem: vt ἰθύνεσθαι θανάτῳ, mulctari morte.

Ἰθύνειν interdum eandem significationem habet quam ἰθύειν. inuenitur enim loco huius scriptum, vt dicetur in Ἰθύειν. Inde est VERBALE Ἴθυνσις, εως, ἡ, Directio. At in v. lex. Ἴθυνσις, ΕΤ Ἰθυντή, Directio. Ἰθυντικὴ τέχνη, Ad amussim directio. Sed nullus autor nominatur.

ITEM Ἰθυντὴς, οῦ, ὁ, Director, Rector. Vtitur autem hoc composito Hesych. in expositione compositi Διϊθυντὴς. Dicitur ETIAM Ἰθυντήρ, ῆρος, ὁ, eadem significatione. Cuius FOEMIN. Ἰθυντῆρα, ας, ἡ, Rectrix. Sed ἰθυντὴρ est etiam Dux viæ. nec de gubernatore solùm, sed de gubernaculo quoque dicitur. Interdum & de fræno, quia videlicet eo ἰθύνεται equus, vt gubernaculo nauis. (vnde apud Homerum Od. ι, Αὐτὰρ ὁ πηδαλίῳ ἰθυντηρι πιφαύσκων Ἤιθεος. vbi est ἰθυντηρι pro actiuo ἰθύοντι) Sic etiam vocatur quicquid est ἰθύνειν, κατευθύνον, καὶ ἰσότητα παρέχον, inquit Hesych. (Inuenitur verò & NOMEN Ἰθυντὴρ, ῆρος, ὁ, itidem pro rectore & moderatore) At VERBALE Ἰθυντήριον, ου, τὸ, significat. Sceptrum è lauro quòd vates gestabant, vt scribit Hesych.

COMP. Διϊθύω, itidem pro Dirigo, Rego, Moderor. Itidémque pass. Διϊθύομαι, Dirigor, Regor. Nam διϊθυόμενοι Hesych. exponit διευθυνόμενοι & κυβερνώμενοι. Est autem à διϊθύω & VERBALE Διϊθυντὴς, οῦ, ὁ, Rector, Gubernator. Διευθυντὴς, ἰθυντὴς, Hesych.

COMP. Ἐξιθύω, pro simplici ἰθύω, Dirigo, apud Apoll. Rhodium. Vsus est ante illum Homerus, Il. ε, de amussi, Ἀλλ' ὥς τε σκέλμα δίρυνιν ἐξιθύνει Τέκτων ὀφ παλάμῃσι δεδμημένος. Alibi autem dicit ipsum fabrum ἰθύνειν ὅππῃ σκέλμην: Odyss. ρ, — ὅν ποτε πάντων Ξείνων ὅππῃ σκέλμης, καὶ ὅππῃ σκέλμην ἰθύνοι. Sic & lib. α, eiusdem poematis.

COMP. Κατιθύω, itidem pro Dirigo, Rego, Moderor. Quinetiam pro Modulor v. l. asserũt ex Anthol. Epigramm.

Ἰθύω, (verbum poet.) Rectà feror, seu Rectà rendo, Rectà pergo. Item Impetu feror, Prorumpo. Homerus Il. μ, Ἴθυσαν δ' ὅππῃ πύλαι εἶσιν. Apud eundẽ Il. η, Ἴθυσαν δὲ πολὺ σφέτερον. Eiusdem poematis libro ο, Ὡς Ἕκτωρ ἴθυνε πρὸς νυκτομάχοιο Λητὼς εἴξας. Vbi Eustath. exponit ὥρμησε χωρήσας, item κατ' ἀθὺ ὥρμησε. Idem ait posse etiam intelligi, πρὸς αὐτὸς εἴξας. Idem poeta hoc verbum vsurpat de lebne, eiusdem operis libro ρ, — ὁ δὲ κρατὸς ἐρατίζων Ἴθυνε' ἀλλ' οὔπω φρήσας. Cum impetu fertur in lepta, aut etiam impetum facit. Sed videndum est ánnon reddi etiam possit Grassatur. (Neque hoc silentio prætereundum est, legi etiam ἰθυνε in hoc loco: atque adeò ab Eustathio hanc lectionem agnosci: scribente, τὸ δὲ ἴθυνεν, ὁμοῦ ὑμοῦ οὖσα λέξις, πλαχὸν ἰθύνειν λέγει δίχα τοῦ ν. Dixerat tamen antea, quum verba textus recitaret, ὁ δὲ κρατὸς ἐρατίζων ἰθυνε, ἤ μαλλον ἰθύνει. Atque adeo libro λ, eiusdem poematis, vbi vtitur eadem comparatione, hic scholiastes agnoscit ἰθύνει, nullam alterius lectionis mentionem faciens. Quinetiam in meo veteri exemplari vtrobique ἰθύνει legitur) Dicitur & μάχη ἰθύνειν ab hoc poeta, initio libri ζ, eiusdem poematis, Πομπὴ δ' ἀρ' ἦτοι καὶ ἦν δ' ἴθυνε μάχη πεδίοιο, Ἀλλήλων ἰθυνομένων χαλκήρεα δοῦρα. Vbi fortasse conuenire possit idem illud verbum Grassari: præsertim siquis carmine reddens μάχην interpretetur Martem. Aptè enim dici queat Mars grassari, ea in significatione. In v. l. ἴθυνε μάχη redditur Rectà ferebatur: sed hoc ineptè dici videtur de pugna. Quidam interpr. Progressum est prælium. Ego malim, Cum impetu commissum fuit prælium, vel Prælii impetus inualuit. Cæterùm quanuis verbum Ἰθύω verbo Ἰθαίω postponam, non ignoro Eustathium velle Ἰθύω prius esse: vt δύω prius est quàm δύνω, & χύω quàm χώω: item πλύω quàm πλώω: sed quoniam ἰθαίω ab ἰθὺς tale est quale ἀθαίω ab ἀθὺς, & in eo analogiam sequitur, præponendum esse putaui.

Ἰθύω iungitur etiam infinitiuo, vt ὁρμῶ: cuius aliquot significationem & in locis præcedentibus habet. Est autem ἰθύω πιεῖν πῶμ, Impetus me capit hoc faciendi: vel Impetum capio hoc faciendi. Et q.d. Impetu feror ad hoc faciẽdum, aut etiam Toto animi impetu feror. Interdum tamẽ potest & simplicius reddi Animatus sum ad hoc faciendùm, Animus est hoc facere, In animo habeo hoc facere. Redditur & Gestio: vt in isto Homeri loco, Odyss. χ, de Tantalo, Τὸν ἐπεὶ ἴδεν ἐγγὺς ἐόντα χερσὶ μενοινάοντα, Τοῖσι δ' αὖτμος ἵκανεν πανσυρίοισι πίνειν,

Quum prehendere geſtiret poma, Quum manibus appeteret poma, vt Budæus vertit. Idem alioqui in iſto Herodoti loco, ὅτε ἰθύοις γρα πάσθαι, (ne mireris autē Herodotum hoc verbo vti quod poeticum eſſe dixi. habet enim multa hic ſcriptor vel potius huius ſcriptoris dialectus e ὑποποetis cōmunia) reddit, Quum impetū caperet. Rurſum apud Homerū, Od. χ, ἰθύνεν μ' ἐλαύξαι, ἐπὶ μάχην ἄνδρας ἐγεῖραι. Vbi exiſtimo reddi poſſe, Incitata fuit ad vlulandum: Aut, Prorumpere voluit ad vlulatum. Non enim ſatis ſignificanter redderetur, Voluit vlulare. Neq; etiā probarim, In animo habuit vlulare: vel Parata fuit vlulare. Sed tolerabiles tamen hæ interpretationes ſunt præ illis quibus reddjtur Cœpit vlulare: itē Prorupit vlulādo. Hæ enim interpretationes planè diſcedunt à mente poetæ. nam eas ſequendo, factum id eſſet quod poeta factum eſſe negat, ac ne fieret ipſe Vlyſſem obſtitiſſe ſcribit: addens, Ἀλλ' Ὀδυσεὺς κατέρυκε καὶ ἴσχεν ἰαύειν αὖθι. Vbi obſerua participium ἰαύειν de re eadem dici: ſic tamen vt verbo ἰθύειν aliquid maius exprimi putandum ſit. Inuenitur autem hoc verbum & cum accuſatiuo pro Deſiderio alicuius rei feror, ſeu agor, Incendor deliderio. Apollon. Argon. lib. 2, —πῦσε δ' ὅγ' αὐτῷ Δωτίδ' ἐπ' ἰθύνων ὅτι οἱ μετὰ φρένα θύνε. Neque enim placet quæ vulgo affertur interpretatio, Quicquid animo deſtinaret.

A

B

C

PASS. Ἰθύσματα ab Euſtathio affertur ex Herodoto, ἰθύσματα τοιαῦτα (eadem forma eadémque ſignificatione qua habuiſti ſuprà ex eodem ἰθύνειν τοιαῦτα) exponitúrque ὁρμαῖα.

HERMCBST Ἰθύς, ἰθύος, ἡ, Impetus eius qui rectà fertur ad aliquid, ſeu prorumpit. Hom. Od. η, — αὐτὰρ ἐπεὶ πόρες Τρηχεῖς ἄγον, εἶσα μάλιστα πεπύκασται πέτραι ἐν ἰθυΐ. vbi Euſtath. exp. πέτραι ἐν ἰθυΐ ἐπιτηδείῳ ἐπιρρύσει. quod poſſimus interpretari Quemuis conatum. Ipſi certè loco Homeri non malè conuenire hæc interpretatio videtur. Poſſet etiam fortaſſis reddi Quoduis inceptum: ſed maior vis ineſt alteri verbo, ideóque melius vim Græci vocabuli exprimit. Eſt etiam Impetus animi: ἰθὺς ψυχὴν ὁρμή, vt ab eodem ſcholiaſte exponitur in hoc verſu Od. ω, v. 304, Ἀλλ' εἶσι σὸν ἦτορ ἐμῇ κεκορυθμένον ἰθυΐ. Credideris autem hunc ipſum locum eſſe in quo ἰθυΐ Heſych. exponendum putauerit φρόνιμον, θυμῷ, ὁρμῇ, βούλεται, δαίεται. Sed ex his omnibus vnum tātùm deligo quod cōuenire videatur: videlicet δαίεται. Cæterùm quòd nomen hoc ἰθύς tanquam verbale ſubiunxi verbo Ἰθύειν, id Euſtathii etiam autoritate comprobatur: quippe qui hoc nomen ab illo verbo deriuet.

D

Nomen Ἴλως, quod proximè ſequitur, à verbo Ἴλλω deducendum alicui videri poſſit. Quum autem vnum ab altero deriuatum eſſe perſuaſum haberem, ſed vtrum ab vtro, ignorarem: mei veteris lexici autoritatem ſequutus ſum, in quó Ἴλλω dicitur ortum ex Ἴλως, quo ſignificatur ὀφθαλμός.

ΙΛΛΟΣ, ου, ὁ, Oculus. Pollux Ionicum eſſe tradit, ſcribens, lib. 2, οἱ δὲ καὶ ἴλως τὸν ὀφθαλμὸν Ἰωνικῶς ὠνόμασαν. ſed Euſtath. hac de re tacet, quum differentiam huius ἴλως ab ἰλὺς annotat. Cæterùm quum ex verbis hinc deriuatis nonnulla ſint quæ ab vtro deriuari debeant, dubium eſſe poſſit, antequam ad verba illa hinc deriuata veniam, etiam de altero illo nomine dicam. Vt igitur Ἴλως dicitur eſſe ὀφθαλμός, id eſt Oculus: ſic alterum ILLVD Ἰλὺς traditur ſignificare eum cui diſtorti & ſtrabi ſeu ſtrabones ſunt oculi: id eſt ſtrabonem, vno verbo. Euſtath. καὶ ἴλως, ᾧ, ὁ ὀφθαλμός· ἰλὺς δέ, ὁ στραβός. Idem in Iliad. 1, loquens de vocabulo Χωλὸς, tradit ἀφῃρῆσθαι τὸ φύσει χῶλον dici Κωλὸς & Χωλὸς, quo ſignificetur ὁ τὸ ποσὶν χῶλον πεπονθώς: ſicut ἀφῃρῆσθαι τὸν οὖ ἕνεκα ἴλλον vocatur ἰλὺς oxytonè ὁ τὸν ἴλλον διεστραμμένος. Itidémque in hunc locum Iliad. 1, Δαναΐδῃσιν ἐέσσιν, annotat δαναΐδῃσιν eſſe Ionicum, & eſſe δοτέον ἴλως ὦσι καὶ ἰλύς. Additq; ἐέσσιν (videlicet ἴλλοις) ſunt ἰλοὶ apud comicum οἱ στραβοί. Idem tamen alibi à ſe ſuo more diſſentiens, à verbo ἴλλω deductum eſſe ait hoc ἰλὺς, quo ſignificatur στραβός. Cæterùm habet hoc Ἴλως & COMPOS. Ἔπιλος, quo ſignificatur ὁ ἀφῃρημένος τὸν ὀφθαλμὸν στραβός, vt idem ſcribit. Eſt autem obiter notādum & hoc COMPOS. Παρίστραβος, quod minus eſſe videtur quàm στραβός. Apud Heſychium legitur etiam FORMIN. Ἰλὺς, expoſitum στρεβλὸς, & διεστραμμένη.

E

F

Ἴλλω quanuis ſimpliciorem (vt ita dicam) formam habeat quàm quæ ſequūtur, id eſt, minus ab Ἴλως immutatam, & illorum σημαντικὸν eſſe videri poſſit: quoniā tamen huius ſignificatione, ſicut illorum, vox illa Ἴλως non includitur, (quanuis quædam eius compoſita incluſam habeant) illa huic præponenda eſſe cenſui.

Ἰλωπίω, & COMPOS. Ἐπιλωπίω, Strabis oculis ſeu cōtortis intueor. Illud quidē certè ab Euſtathio, ex quorundam autoritate, redditur στραβίζω. (Sonat autem VERB. Στραβίζω, Sum ſtrabis oculis ſeu diſtortis, Sū ſtrabo, Oculis diſtortis intueor. Atq; hoc ipſo verbo στραβίζω Etymol. exp. verbum σκαίω, vt poſtea docebo) Apud quem tamen Ælius Dionyſius exponit, ὑγρῶς καὶ ὀπτικῶς καὶ περικλασμένως ὄμμασιν ἐμβλέπω. Itidémque Heſych. ἰλωπίσσειν eſſe ait περικλασμένῳ ὄμματι ἐμβλέπειν. Sed addit etiam κατακεκαῦσθαι: itidem participium ἰλωπίσας exponens κατακεκαυμένος. Itidémque COMP. Καπλώπιζον ibi à Pauſania exponitur καταμυκτηρίζειν: vt ſimplex Ἰλωπίζειν & Ἐπιλωπῶ, μυκτηρίζειν. Apud Suid. verò LEGITVR Ἐπιλωπῶ, ET Ἐπιμαίνω: (pro quo reponendum puto illud Ἐπιλοπίζω, quod ex aliis attuli) quæ exponit, δύω ὀφθαλμοὺς συστρέφω. id eſt, Oculos contorqueo, ſeu diſtorqueo. At v. l. interpretantur, Contortè & ſtrabonis more intueor.

Ἰλωπίω, ᾷς, apud ſchol. Ariſtophanis. (vt ἰλιγγιῶ attuli ex Suida) ET Ἰλωπίζω apud eundē legitur, ſed potius pro eo quod Latini Nictare vocant. At v. l. exp. etiā Conniuere & Hallucinari, ex Poll. qui tamen exponit καταβλέπειν: de cuius verbi ſignificatione ſuo loco dictum fuit. Cæterùm apud eum legitur Ἰλωπίειν non Ἰλωπῶν: át ego hoc reponendum in illius locum exiſtimo. Atque vt Ἰλωπῶν pro Ἰλωπίειν, ſic etiam COMPOS. Καπλωπῶν pro Καπλωπίειν reponendum apud eum cenſeo. quod ille exponit καταβλέπειν δὲ χαμαὶ ῥοπῇ: id eſt, (vt eadem lex. interpretātur) Deiectis oculis irridere. Sed malit quis fortaſſe, Deiectis oculis intuendo irridere. (Significat certè COMP. Καταβλέπειν, Deorſum aſpicere, & defixis in terram oculis. ἀναβλέπειν μὲν εἰς τὸν οὐρανόν, καταβλέπειν δὲ εἰς τὴν γῆν, vt inquit idem Pollux. Et ita reſpondebit τὸ καταβλέπειν verbo Deſpicere, ſicut ἀναβλέπειν verbo Suſpicere. Quæ obiter de verbo καταβλέπειν hic dixi, oblatā occaſione, quòd inter alia ex βλέπω compoſita collocatum non fuerit) Apud Heſychium legimus Καπλωπῶ expoſitum καχεμῶ: quod καχεμῶ in propria ſignificatione, ſi præpoſitionis ratio habeatur, cum καταβλέπω cōuenit. Sed vel Καπλωπῶ itidem, vel Καπλωπῶτω reponēdum apud eum fuerit. Cæterùm & COMP. Ἐπιλωπῶ habuiſti paulo antè ex Suida: ſed eum veriſimile eſt, vt compoſitum, ita & ipſum ſimplex verbum aliter quàm ſcholiaſtem Ariſtophanis expoſuiſſe.

G

Ἰλαίνω, eſt etiam Oculos contorqueo, ſeu diſtorqueo. διαστρέφω τοὺς ὀφθαλμούς, vt Gal. apud Hippocratē exp. At Pollux ſcribit ὀφθαλμὸν ab Hippocrate ἰλαίνειν dici τὸν διεστραμμένον ἡμῖν μόνον. quam expoſitionem ſequendo eſſet neutrum hoc verbum ἰλαίνειν. Ex eodē Hippocr. in lib. 3, De morbis, affertur PASS. Ἰλαίνεσθαι: vbi ſcribit, καὶ εἰ ὀφθαλμοὶ δακρύουσι καὶ ἰλαίνονται. Legitur etiam COMP. Καπλαίνω in v. l. cui datur eadē illa ſignificatio quæ verbo καπλωπῶ data modò fuit: videlicet Deiectis oculis irrideo. Conuenit autem cum expoſitione quam habet apud Heſych. καπλαίνη. ait enim

enim esse καπμωκτίειν. quo verbo exponi etiam καπμώδειν à Pausania lexicographo, dictum paulo antè fuit.

ΑΤ VERO Σιλλαίνω, vt eiusdem formæ, ita eiusdē derivationis est: (ac, si Etymologo credimus, eandem etiam cum ἰλιγγιάω significationem habet. exponit enim σφαλίζω, id est Sum strabo, Oculos distortos habeo, seu Oculis distortis intueor) sed quum Ἴλλαίνω fiat ex solo nomine ἴλλος significante oculum, videtur Pollux existimasse Σιλλαίνω fieri ex σίω & nomine ἴλλος. Postquā enim scripsit, οἱ δὲ ἀπ' ἴλλους τοὺς ὀφθαλμοὺς ἰωνικῶς ὠνόμασται. σιλλαίνειν δὲ, τὸ ὅτι χλευασμῷ σίειν τοὺς ὀφθαλμούς. vnde, inquit, τὸ χλευαστικὸν πεῖμα σίλλος. Quam Pollucis expositionem sequentes quidam interpretātur σιλλαίνω, Irridendo seu per ludibrium oculos agito, seu motito. Cæterùm quod Pollux scribit σιλλαίνειν esse σίειν τοὺς ὀφθαλμούς, facit vt minus dubitem reponere ἴλλους (id est ὀφθαλμούς) apud Suidam: vbi scribit σιλλαίνω esse τὸ πρὸς ἵππους κινεῖ. At Hesychius σιλλαίνειν & σιλλοῦν exponens διασύρειν & μωκᾶσθαι, ait dici ἀπὸ τῶν τοῖς ἴλλοις σίειν, id est τοῖς ὀφθαλμοῖς. Et paulo antè apud eundem, σιλλαίνει, σκώπτει, ὑβρίζει. Hoc certè constat, generaliter accipi σιλλαίνω pro Dicteriis irrideo, Dicteriis & conuitiis aliquē proscindo, Dicteria & conuitia in aliquē iacio, Dicaciter alicui illudo, seu salsè. Diog. Laert. de Timone Phliasio, qui illud poematis genꝰ scripsit, ὧι ὄνομα ἐστὶ Σίλλοι (id est, in quibus σίλλων libris) ὡς αὐ σκεπτικὸς ὤν, πάντας λοιδορῶν καὶ σιλλαίνων τοὺς δογματικοὺς ἐν παρῳδίαις εἶδεν. Eustathius de Homero, ὡς εἰς αὐτὸς τι τὸν Θερσίτην σιλλαίνειν καὶ ὁ Θερσίτης τοὺς βασιλεῖς. Ex Luciano affertur verbum hoc σιλλαίνειν copulatum cum βλασφημεῖν. Apud eundem extat & COMPOS. Διασιλλαίνω, quod eandem illam irridendi significationem habet: in fine Lexipha nis, καὶ τὸ διασιλλαίνειν τὰ πρὸς ἄλλων. Vt porro Σιλλαίνω, ac Διασιλλαίνω, ita ETIAM Σιμόω, ὦ, ET Διασιλλόω, ῶ, dici sciendum est. atque adeo idem Pollux alio in loco cum Κωμῳδεῖν, Διακωμῳδεῖν, Διασύρειν, Διασκώπτειν, Χλευάζειν, aliisque nonnullis huiusmodi ponit hæc tria, Σιμαίνειν, Σιμοῦν & Διασιμοῦν. Sed διηπιώτερον esse tradit Σιμαίνειν: addens, καὶ Σιμοῦν, Διασιμοῦν. Apud Hesychium legimus σιμοῦ expositum μωκᾶται, & ψέγει, necnon καυλοῦται. Etymum autem illud quod modò ex eo attuli, commune, vt opinor, esse voluit huic verbo σιμῶ cum illo σιμαίνω. Nam præterquam quòd rationi consentaneum est vt eandem vtriusque derivationem esse dicamus, ita scriptum est apud eum, σιλλαίνειν, σιλλοῦν, τὸ διασύρειν, &c. Si enim σιλλαίνειν per hoc σιμοῦν exponere voluisset, dixisset σιμαίνειν, τὸ σιμοῦν. Fortasse autem scripserat σιμαίνειν καὶ σιλλοῦν. Suidas habet Σιλαίνει, vnico λ scriptum, & exponit μωκᾶται, item διὰ τῶν ὀφθαλμῶν σκώπτει. Sed non dubito quin librarii incuria alterum λ eo in verbo prætermissum fuerit. Verùm dicam de hac scriptura & infrà, vbi agam de nomine Σιλλοῦς. (De σιμαίνω autē exposito τοῖς ἵπποις κινεῖ, dixi suprà) Affert alioqui & Ælius Dionysius apud Eustathium VERBVM Σιλοῦν scriptum vnico λ: quod exponit τοῖς ὀφθαλμοῖς ἱρίμα προσφέρειν ἐπὶ τῷ διαφαυλίζειν καὶ διασύρειν. Vbi forsitan aliquis reponendum existimet σιμοῦν cum μ. verùm sciendum est proximè præcedere apud Eustathium NOMEN Σιλλοῦ, quod itidem vnico λ ibi scribitur, (licet à σιμαίνω hoc quoque deriuet) sicut & ab aliis scribi consuevit. Sunt autem σίλλοι, vt ille ait, δαίμονές τινες κωμῳδοὶ τὰ εἰς ὄρχησιν καὶ εἰς Διονύσου πλάσματα. Ab Hesychio autem σίλλοι exponitur Satyri: licet apud Platonem tanquam diuersi ponantur. Scimus alioqui passim SCRIBI Σιληνούς, & hoc nomine illum bellum Bacchi nutricium seu pædagogum vocari. Itidémque σίλλοι plur. de illis dæmonibus saltatoribus, vt σίλλοι καὶ σατυροί, apud Platonē. Atque adeo altera etymologia quæ nomini illi tribuitur, postulat vt prima syllaba cum ι scribatur. dicitur enim ita vocatus ἀπὸ τοῦ σίτου ἐν τῷ λικμᾷ. Sed apud Suidam legimus, Σιληνὸς ὁ Διόνυσος, ἀπὸ τοῦ σίλλου ἐν τῷ λικμᾷ, ΑΤ VERO Σιληνὸς, ὁ γέρων, διὰ τοῦ ι, ἀπὸ τοῦ σιλλοῦ ἄλης. Extat & tertia

illa scriptura apud eundem, Σιλλιούς. verùm hoc exponit σιλὸς & φλύαρος: à verbo σιλαίνω, quod est φλυαρῶ. quæ etiam expositio verbi σιλαίνω superioribus addenda est. Verùm, vt ad verbum σιλαίνειν redeam, sciendum est, quum Pollux à σιλαίνω velit esse NOMEN Σίλος, contrà Eustathium existimare verbum illud ab hoc nomine originem ducere. Qui tamen non habet singul. Σίλος, sed PLVR. Σιλοί, cum accentu in posteriore. Σιλοί, inquit, sunt quoddam genus poesis comicæ: & qui hanc tractabant, σιλογράφοι vocabantur. Atque ita ludere, appellabatur σιλαίνειν. Equidem magis analogiam seruare videtur formatio verbi σιλαίνω à nomine σίλος seu σίλλου, quàm contrà formatio nominis σίλος à verbo σιλαίνειν: sed vicissim, siue etymum spectes quod à Polluce, siue id quod ab Hesychio affertur, minus verisimiliter nomini tribuetur. At verò etymologici autor huic nomini illud etymum tribuit quod Pollux ipsi verbo ἰλλαίνειν. Postquam enim scripsit σίλλοι de scommatibus dici, (nam apud eum reponendum est ὅτι σκωμμάτων, aut certè ὅτι σκώμματος) perinde ac si diceretur σίλλοι, (quòd VERBO Τίλλειν vsus sit Anacreon pro σκώπτειν) addit significare etiam irrisorium poema, ὥσπερ τὸ διασύρειν τοὺς ἴλλους, καὶ διασύρειν τὸ σχῆμα τῶν ὀφθαλμῶν. Cæteràm quum prius numerum pluralem σίλλοι afferat, postea singulari σίλος vtitur: scribens, ὁ γὰρ σίλλος λοιδορίας καὶ διασυρμοὺς περιειλημένος αὐθρώποις ἔχει. μάλος δ' ὅτι. Habet & Suidas σίλλος singul. num. à quo exponitur μῶμος, & μῶβος, & κακολογία & χλευασμός. Quod autem ad deductionem attinet, magis mihi quoque placet, verbum illud ab hoc nomine deriuari, quamcunque originem habeat. quæ enim affertur, in dubium vocari posse videtur. Interim inter has diuersas de derivatione illa opiniones hoc saltem constat, à nomine Σίλοι esse factum illud COMP. Σιλογράφος, Sillorum scriptor: id est, carminum dicaciū seu mordacium, & dicteriis ac conuitiis atque adeo maledicentia refertorum. A quo erit NOMEN Σιλογραφία, Sillorum scriptio. Fuit autem inter σιλογράφους celeberrimus Timon Phliasius, philosophus scepticus seu Pyrrhonius, cuius poema vocabatur σίλλοι, vt apud Athenæum, Eusebium, Diogenem Laertium, videre est. ex quibus hic σίλλων tres libros commemorat, in quibus, vtpote scepticus, omnes dogmaticos philosophos λοιδορῶν καὶ σιλλαίνει, idque per parodiam.

Nunc de VERBO Διασίλλω agere non incommodum esse videtur, & interiecta de verbo σιλαίνειν disquisitione, aliam de verbo διασίλλειν interiicere: quòniam vt σιλαίνειν deduxerunt quidam ἀπὸ τοῦ σίειν τοὺς ἴλλους, ita διασίλλειν nonnulli deriuatum dixerunt ἀπὸ τοῦ διεῖν τοὺς ἴλλους. Pollux exponit τὸν ὀφθαλμὸν διαβάλλειν. (ita enim apud eum legendum est, non τὸν ὀφθαλμόν, vt habent typographicæ editiones, ἐστque commissus idem error & in vulg. lexicis, in verbo Παραβάλλω) Est autem τὸν ὀφθαλμὸν διαβάλλειν, (quod ex Aristophane puto sumpsisse Pollucem, sed mutantem τὸν ὀφθαλμὸν in τὸν ὀφθαλμόν, & vocem passiuam in actiuam: quum legatur apud eum, καὶ τὸν ὀφθαλμὸν διαβάλλει, per ει Attice pro διαβάλλω) Limis oculis toruisque aspicere, Oculos intorquere, vt Bud. vertit. Quidam verò interpretātur etiam Conniuere oculis. quam interpretationem non ita facilè admittere possim. Sed vtramcunque demus illis verbis, nō videtur apta fore verbo διασίλλειν, quod per illa exponitur: quum διασίλλειν sit apud Homerum Circumspectare, & oculos huc illuc vertere: περιβλέπεσθαι καὶ διεῖν τοὺς ἴλλους (id est τοὺς ὀφθαλμούς) ἔνθα καὶ ἔνθα, vt inquit Eustathius in hunc locum Homeri, Iliados ι. Τῶν δὲ πολλὰ ἐπέπλαγχθε γεραιὸς ἱππότα Νέστωρ, Διασίλλων ἐς ἕκαστον, Oculos in vnumquemque vertens, seu flectens, per vices videlicet. At breuium scholiorum autor vult esse vel τοῖς ὄμμασιν διαβάλλειν, vel περιβλέπεσθαι. Additque, ἀπὸ τοῦ διεῖν τοὺς ὀφθαλμούς. quod διεῖν mihi suspectum est. Sequendo autem illam priorem expositionem, tale esset quale Nitare Latinis. At ex Apollonio affert Cam. διασίλλειν pro Conniuere, vt sagittarii solent quò certius colliment: Arg. lib. 3, ἐξίει διασίλλων,

Ἰλιόω, ὦ, de re eadem dictum fuisse videtur de qua præcedentia, ἰλαίνω (cum suis compositis) & ἰλαπάω, necnō ἰλαίω. Inuenitur enim nomē verbale apud POLL. Ἀίλιγμα: & verbum comp. apud HVSV. Ἐπιλοιῶ. Exponit autem αἴλιγμα Poll. αἰάλυμμα: quo videtur voluisse significare intuitum eius qui oculos cælum versus attollit: quum ipsemet aliquanto antè dixisset καταλοίπειν (pro quo legendum puto καταλαίνειν) esse καταβλέπειν ὅπῃ χάσκουσιν. Et paucis verbis interiectis, ἐξαναβλέπειν μὲν εἰς τὸν οὐρανὸν, καταβλέπειν δὲ εἰς τὴν γῆν. Fuerit igitur αἴλιγμα tāquam ab Ἀιλιόω, ὦ. At verò compositum illud Ἐπιλοιῶ dubitari possit an ab ἰλλὸς deduci debeat, (si tamen ab ἴλιος discedendum sit) an potius ab Ἔπιλος, quod Eustath. ἀθρόησαι significare tradit. illud autem ὀπιλοιῶ exp. μυκτηρίζειν.

Ἴλλω quoque, quum composita habeat ad eandem significationem pertinentia quam in præcedentibus verbis vidimus, atque adeo ipsum sonet interdum Vtulis cōuiuere, (vt quidē Cam. tradit, vbi compositū ὑπίλλειν exponit, nullo tamen testimonio eam exposit. confirmans) eōdem meritò referetur: licet alioqui ei insit alia significatio minimè huc pertinens, de qua dicendum postea erit. Sciendū est igitur extare apud Eustathium COMPOS. Ἐπίλλω, quod exponit, ὀφθαλμοῖς καταμωκᾶσθαι. id est, oculis irrideo. Hanc autem significationem cum multis præcedentibus communem habere videmus. Ab eodem COMPOS. Ἐπιλίζω, (quo vtitur Homerus, Odyss. ε, in principio, Οὐκ ἀίεις ὅτι δή μοι ὀπιλίζουσιν ἅπαντες;) exponitur ὀφθαλμοῖς ἐπεύω, id est Oculis innuo. Sic autem & breuium scholiorum auctor ὀπιλίζουσιν in illo Homeri loco exponit τοῖς ὄμμασιν διαβάλλουσιν. at Hesychius simpliciter διαβάλλουσιν: item ὑπαλβίσσεται. quod posterius verbum ei loco minimè conuenire potest: quum ipsemet poeta addat proximè sequente versu, Ἐλαφηβολέουσι δὲ κάλυπτα. Camerarius putat exponi posse Nutu instigant, aut etiam Sibilis instigant. Sed posterior hæc interpretatio etymologiæ huius verbi minimè quadraret. Cæterùm apud eundem lexicographum (Hesychium dico) legitur participium ὀπιλίζουσα expositum καταμωκωμένη. (vt paulo antè ἰλιάω exponebatur ὀφθαλμοῖς καταμωκῶμαι) Est autem illud ipsum participium, id est ex eodē loco sumptum, vnde & illud quod Suidas exponit ἐπιγελῶσα, & ὀπιμύουσα τοῖς ὀφθαλμοῖς. Additque, id proprium esse nocturnarum, quòd interdiu non cernant. Sed mendosè apud eum legitur ὀπιλύουσα per υ in tertia syllaba: quum tamen paulo antè habeatur ibi recta scriptura, vbi ὀπαλίζω exponit διαβάλλω. Esse autem ab ἴλλω verbum istud testatur etiam Eustathius. Idem tamen alibi, exponens verbum διαβλέπειν, & dicens esse διὰ ἴλλος: addit, ἐξ ὧν ἴλλοι, οἱ στραβοί. ἀφ' ὧν τὸ ἰλλίζειν καὶ τὸ ἐν Ὀδυσσείᾳ ὀπιλίζειν. At ego, si ὀπιλίζω non aliam haberet quàm eam quæ ex Homero allata fuit significationem, nimirum πρὸς διαβάλλειν τοῖς ὀφθαλμοῖς, non video cur ab ἴλλοι potius quàm ab ἴλλοι deduci hoc verbum deberet. Ideóque non dubito quin Eustathius hoc scribens, ad illam πρὸς καταμωκᾶσθαι significationem respexerit, quæ tam apud Hesychium quàm Suidam extat: vt nimirum sit καταμωκᾶσθαι, id est deridere seu subsannare, oculos intorquendo, strabonum more: aut (si malis) Oculos in subsannando intorquere. Camer. interpretatur, Oculos in subsannando vel indignando comprimere, aut peruertere: afferτque ex Apollonii Arg. lib. 1, Καί μιν ὀπιλίζων ἠμείβετο κερτομίοισιν. Et libro 3, Ἀλλά καὶ ὡς φθιμένῳ μοι ὀπιλίζουσιν ὀπίσσω. Sed mihi illud comprimere minimè placet, vtpote cum deriuatione non conueniens. Sciendum est porro Eustathium annotare posteros Homeri verbo isto ὀπιλίζειν vsos esse ὀπὶ βασκανίας. quod si verum sit, dicendum erit, meo quidem iudicio, ὀπιλίζειν esse etiam intueri oculo obliquo, more eorum qui inuident: & inde accipi pro Inuidere. Quum autem dico Obliquo oculo, ad illum Horatii locum respicio, epistolarum lib. 1, Non istic obliquo oculo mea commoda quisquam Limat. Scio alioqui βασκανίαν & fascinationem posse significare: sed pro inuidia potius accepisse illum scholiastem existimo. Hoc etiam addo: Si tantùm ὀπιλίζω inueniretur, dici posset esse ab ὄπις quod ἀθρόησαι significat: sed quum & simplex VSVRP. Ἰλίζω apud Suidam extet, expositum διαβάλλω, & Eustathius quoque eius mentionem faciat, rectè ex ἰλὰς aut certè ἴλος, ἰλίζω, ex hoc autem ὀπιλίζω factum dicemus. Iam verò & id quod Eustath. dicit, ἴλλειν esse πρόσωπον verbi ὀπιλίζειν, excusari potest, & cum illis quæ alibi dicit, conciliari: si intelligamus ex ἰλὰς fieri ἴλλειν, vnde ἰλλίζειν, & per compositionem ὀπιλίζειν. Nam & hæc à nomine illo fieri dicentur: sed non immediatè, vt ita loquar.

Ἴλλω alioqui significationem ab hac diuersam habet: sic tamen vt ea qua ponitur pro εἰλῶ seu συρίττω, videatur occasionem deducendi ipsum ab ἴλλος præbuisse, quo significatur oculus: aut certè ab ἰλὰς, quod de Strabone dicitur. Verùm huic deductioni melius conuenit generalis verbi εἰλῶ significatio, (vt intelligatur in ea quoque significatione voluendi, qua dicitur aliquis oculos voluere. præsertim quū Aristoteles ἰλυσφίλλω putarit etiam significare κινυμβίλλω, vt docebo infrà) quàm illa verbi συρίττω quam ei tribuit Eustathius, pro Conuoluo & velut conglobo in fascem: vt apparet ex ijs quæ subiungit. Postquam enim dixit ἴλλω esse συρίττω, addit, Vnde ἰλαὶ apud Ionem, ὁ ἀπὸ λύγου δεσμός. item ἰλαδὸν εἰς ἀγορὰν. Confirmatur tamen aliquot deriuatis ista verbi συρίττω significatio in ἴλλω. Nam apud Hesychium est SCRIPTVM Ἴλμαι, cum μ: quod exp. πλέκεσθαι, & συστρέφεσθαι, & δεσμεῖσθαι: necnon ἀγέλαι. (quum tamen sciamus alioqui inueniri & vnico λ scriptum ἴλη, ad quod te remitto) Apud eundem legitur Ἰλμάζει: cuius prima PERS. Ἰλμάζω, exponenda fuerit ex eo, δεσμεύω, συστρέφω, ἀγελάζω. Quod autem apud eundem extat PARTICIP. Ἰλυσμὸς, expositum σφιγγόμενος, suspectum esse potest. Verùm vt ad Ἴλλειν reuertar, legimus apud Nicandrum in Theriacis, Φεύγει δ' αἰὲν σκολιὸν τ' οὐκ ἴθιαν ἀτραπὸν ἴλλων. vbi huic participio voluendi significationem potius quàm aliam vllam inesse puto. Nec verò nimis nouum videri debet Voluere iter, quū apud Virgil. legamus Reuoluere iter. Qui autem non rectam viam conficit, sed tortuosam & multos anfractus habentem, is quodammodo orbem sua vestigia voluere videri potest. At scholiastes postquam dixit significari οὐκ ἀθρόον ὁδὸν βαδίζει: addit, τὸ δὲ ἴλλων σημαίνει καὶ τὸ συχνῶν (ita enim reponendum putatur pro συλλῶν) καὶ σωτηρῶν. Sed quum ita scribit, Significat etiam συχνῶν, (si tamen ita scriptum reliquit) non videtur velle indicare significationem istam hoc loco habere. Vt porro ἴλλω est hîc Voluo, (sequēdo ea quæ dixi) sic ἴλλεται dicere possumus accipi pro Voluor, seu Moueor: sequendo eam Aristotelis expositionem quam dat participio ἰλυσφίλλων apud Platonem in Timæo: vbi existimauit terram ἰλυσφίλλειν περὶ τὸν πόλον. dici πρὸς κινυμβίλλειν. Non ignoro alioqui Proclum, sequendo eam significationem de qua dictum fuit, exponere σφιγγομένων, improbantem illam Aristotelis expositionem: & dicere ἴλλεται esse σφίγγεται, ac σωίζεται. Suidas quoque ἰλύσφιος esse dicit δεσμεύσιμος. quos sequēdo, redditur Ἴλλεται, Vincior, Constringor, Contineor. Pro Vinciri apud Apollonium Rhodium legitur, Argon. lib. 2, — πόδι γοῦν περὶ συφεοῖσι πάγοισιν Ἰλλόμενος χαλκῆσιν ἀλυκτοπέδῃσι Προμηθεύς. Itidémque libro 1, δεσμοῖς ἰλλόμενον. (At verò apud eundem lib. 2, de leone, — ὁ δ' ἰλλόμενος περὶ ὁμίλῳ, scholiastes exponit σωιζόμενος, & συστρεφόμενος. quæ ad illam alteram verbi Volui significationem potius pertinent) Sic actiuum ἴλλω, Vincio, Constringo. Item σωίζω, (vt scholiastes Aristophanis exponit) Contineo. Eodémque modo ἴλλεσθαι affertur ex Platone pro Contineri. nam apud eum in Timæo, ἴλλεσθαι τοὺς πείρατας ὅπῃ τὴν κεφαλὴν ἐρίζωμένους redditur Pilos actis radicibus in capite firmari & contineri. Sed alia fortasse quærenda interpretatio fuerit. Ab illa porro verbi ἴλλειν significatione qua pro δεσμεύειν ponitur, seu συστρέφειν, id est, In fascem conuoluere, est illud NOMEN

Ἱλαὸς, ἁδὸς, ἡ, quo ſignificatur vinculum contortum, ſeu contorquendo factum: *διεμὸς συστραμμένος*. Sed propriè dici exiſtimatur de vinculo quod eſt ὁπὸ λύγου. Hom. Iliad. ρ, — *ὡς ὅτε βοῦς πὸν τ' οὖρος βοτάνην βουτέλει αὐδήεις Ἱλαὸς ἐὼν οὐκ ἐθέλοντα βίῃ διὰ ἄγεσθαι ἄγυιαι*. Quinetiam Ionicum eſſe tradit Euſtath.

Ἱλαὸς eſt etiam genus κίχλης, id eſt turdi. quædam enim κιχλη ἰξοφάγος: quædam, πετχαι: quædam, εἰάque omnium minima, ἱλαὸς & ab aliis τυλαὸς. Hæc Euſtath. ex Athenæo, Athen. ex Ariſtot.

Ἴλλω habet & aliũ vſum. nam Gal. apud Hippocr. ἴλλειν poni tradit pro συλλέγειν, poſtquã ἀπλήθη apud eũ expoſuit συναγελάσθη. (Sed ibi quædam exemplaria habent CIRCVNFL. Ἰλλᾶν) Euſtathius autem paſſ. Ἰλλεσθαι exponit non συλλέγεσθαι, ſed ὁκλάζεσθαι: quum ſcribit, ἔμοιγε dictum eſſe de piſce ἀπὸ τοῦ ἴλλεσθαι, quod eſt ἐκβάλλεσθαι, ὁκλάζεσθαι, στρώζεσθαι ὁπὸς. Sic autem apud ATTIC. Ἐξούλης δίκη (quod ille hinc deducit) eſt ὅτι τὰς ὁκλαζούσας καὶ ἀπείργεται ὧν κέκτηνται, vt idem tradit. Nam κύματος εἶλαρ apud Hom. Od. ε, exponẽs, ὃς ἐκ ἀσφάλειαν, ἢ ὃς ἐκ τὸ ἀπείργειν τὸ κῦμα λυόμενον ἐκεῖσε εἰς ἀφρόν: addit, ex hoc εἶλαρ ἢ ἐν τῇ κατ' αὐτὸ ῥήματος fieri vocem ἐξούλης. quum autẽ dicit καὶ ἐν τῇ κατ' αὐτὸ ῥήματος, nõ dubiũ eſt quin intelligat ἴλλειν, vel potius ἐξίλλειν, quod per compoſitionem ex eo factum eſt: præſertim quum alibi ſcribat, καὶ ὅτι ἐν τῷ ἴλλειν κέκτηται καὶ τὸ ἐξίλλειν ἀφ' οὗ καὶ ἡ ἐξούλης δίκη. fateor alioqui eum alibi ab εἰλάμβος deducere hoc ipſum vocabulum ἐξούλης. Nam in Iliad. ρ, Διὸς βουλῇσιν ἑιλαμβος, exponẽs εἰλόμβος, & ſubiungens ſignificari ὁκλαζόμβους τῷ πολεμεῖν: paucis interiectis adiicit, hinc deriuari τὸ ἐξούλης δίκην apud Atticos, κρατυμένου ἐφ' οἷς ὁκλάζοι τις ὢν τύχῃ. Cæterùm vt eadem opera de hoc deriuato nomine ἐξούλης dicantur cætera quæ dicenda ſunt, ſciendum eſt, Pauſaniæ apud eũdem eſſe δίκην τῆς ἐξείρξεως. Harpocrationi quoque ἐξούλης eſt actio quam intendunt ii qui dicunt ſe ἐξείργεσθαι τοῦ ἰδίου, τῆς τῶν ἐξειργόντων. id eſt, Actio quam intendunt ii qui dicunt ſe prohiberi ſuis, (id eſt, poſſeſſione rerum ſuarum) aduerſus eos qui prohibent. Additque, eſſe dictum à verbo ἐξίλλειν, (hoc enim reponendum eſſe pro ἐξίλλειν, vel ex Suida diſci poteſt) quo ſignificari ἐξείργειν & ἐξωθεῖν & ὀκβάλλειν. addo autem ἐξείργειν ex eodem lexicographo. Apud Heſychium mendoſe ὅπερ ἴλλειν λέγεται, ἐντεῦθεν ἐκβάλλειν. quum alioqui apud eundem habeatur ſuo loco VERBVM Ἐξιλλᾶν, (ita enim legitur ibi, non Ἐξίλλειν) expoſitum ἀπείργει, κωλύειν, πτύειν, ἐκβάλλειν. Etymologus autem affert & ipſe verbum illud ἐξίλλειν tanquam originem vocabuli ἐξούλης. quod ἐξίλλειν exponit κωλύειν & ἀπελαύνειν, vocabulum antiquum eſſe tradens. Verùm ſciendum eſt, inueniri ETIAM Ἐξείλλειν cum ει in ſecunda ſyllaba, (At HESYCH. Ἐξηλεῖν habet, exponens ἐκβάλλειν. Licet & altera ſcriptura apud eum extet, vt modò dixi, accentus tantùm ſede differens) & exponi Poſſeſſione eiicere. Inuenitur autem apud Demoſth. in oratione quæ inſcripta eſt Παραπρεσβείας, pag. 81, οὐκοῦν ὁ μὲν νόμος, ἐὰν τις ἐξείλῃ πρὸ τῆς ἐρημίας, ἐπιτίμιον τιθεὶς ἐγὼ δὲ οὐχ ὅπως αὐτὸς ἐξείλω πώποτε, ἀλλ' ὧν ἄλλος ἀπεῖρξε, τούτων ἴσχυρὸν κατέστησα, καὶ παρέδωκα. Quæ Bud. ita vertit, Ego verò non ſolùm ipſum non eieci, ſed vnde ab alio eiectus erat, ipſum in poſſeſſionem reſtitui. Ab eodem ἐξούλης δίκη redditur Interdictum vnde vi, & Iudicium de vi. Hæc quoque alibi tradit, Si is qui ad pignora capienda mittebatur, aut ſi creditor in bonorum poſſeſſionem miſſus, ab eo qui condemnatus erat, vi expellebatur, inde iam erat ἐξούλης δίκη contra vim inferentem: cumulabaturque iudicium priuatum iudicio publico. Erat enim ἐξούλη quaſi vis publicæ iudicium: non quòd publicum per ſe crimen eſſet, ſed quòd mulcta in publicum commirtebatur. vt fit hodie, quum ex diſceptationibus priuatis enaſcitur actio procuratori regis: cuius damnatio & mulcta cedit in fiſcum. Inde illud à Demoſthene dictum, oratione in Midiam, τί γὰρ δή ποτε, ἄν τις ὄφλων δίκην, διὰ ὀκτίου, οὐκ ἐτίμησεν τῷ ἐξούλης δίκην ὀφλεῖν, ἀλλὰ σφοδρὰν ἐπέθηκε τῷ δημοσίῳ; id eſt, Quænam enim de cauſa, ſiquis debitor eſt obrem iudicatam, & non ſoluerit, lex iudicium de vi non iam priuatum eſſe voluit, ſed in eum animaduertendum eſſe mulcta iuſſit in publicum ceſſura? Et inferius, ſibi reſpondens, διὰ τί; ὅτι τοῦτ' ἴσα τις βιαζόμενος ἀφαιρεῖται, κοινὰ ἁμαρτήματα καὶ κατὰ τοῦ ἴσου τὰ ἀφαιρήματα ὄντων ἡγοῦντο οἱ νομοθέται, quoniam quæcunque quis violenter facit, communes ex eo iniurias legiſlator eſſe cenſuit; aduerſuſque eos perpetratas ad quos res ipſa non pertinebat. Idem alibi ad declarationem illius prioris loci, hæc annotat: Pecuniæ damnato tempus rei iudicatæ faciendæ præſtituebatur. quo elapſo, ſi iudicatum non faciebat, is ſecundum quem iudicatum fuerat, in poſſeſſionem bonorum damnati mittebatur. Qui ſi inde vi expelleretur, iudicium iam non priuatum ſed publicum eſſe incipiebat. hoc eſt ἐξούλης δίκη quæ actio erat pœnalis. Huc autem pertinent iſta Harpocrationis, δικάζονται δὲ ἐξούλης καὶ τοὺς ὀφλημίους οἱ μὴ ἀπολαμβάνοντες ὧν τῇ ψηφοφορίᾳ ἐζημίωσαν ὑπὸ τῶν δικαστῶν. εἰ μέντοι ἐξούλης ἁλόντες, καὶ τὴν ἁλοῦσαν εἰδόσαι ἃ ἀφῃροῦντο αὐτοί, καὶ τὴν δημοσίαν κατεπάλεσαν τὴν τιμηθεῖσαν. Iũgitur interdũ hic genitus ἐξούλης verbo λαχεῖν, & dicitur ἐξούλης λαχεῖν τινι, pro Alicui intẽdere iudicium vnde vi, Cum aliquo agere vnde vi. Ariſtides in Panegyrico metaphoricè vſus eſt, αἰτιῶ ἐξούλης γε μόνους ἡμᾶς, εἰ εἷς τι δεῖ εἰπεῖν, αὐλῆς αὐτοὺς λαχεῖν τῆς γῆς, οὐ μᾶλλον γε ἢ τῆς μητρὸς τινός, Id eſt, Quo fit vt vni (ſi dici poteſt) ipſi ſimus, quibuſcum nemo vnquam de vi agere poſſit ob regionem quam incolimus: non magis quàm matris cuiuſque nomine experiri quiſquam cum filio ipſius iure poteſt. Vel ita, Proinde vnis nobis hoc contigit vt iure nemo ipſis intẽdere iudicium vnde vi poſſit: non magis quàm cuipiam ob id quòd in poſſeſſione matris ſuæ ſit. Quibus verbis ſignificatur Athenienſes αὐτόχθονας eſſe Atticæ, nec alios vnquam homines inde ab ipſis eiectos eſſe, vt aliis regionibus contigit. Perinde acſi diceretur, Cæteri mortales ita vrbes ſuas & agros ab ſe denominatos poſſident vt tamen in agrum alienum olim venerint, indéque antiquiores poſſeſſores eiecerint: Athenienſes ſoli, vt αὐτόχθονες & indigenæ, ita ſolo ſuo incumbunt vt vtero materno. Quibuſcum nemo ambigere de ipſo ſolo poteſt, quaſi iniuria occupauerint: vt non idem etiam conqueri poſſit, quenuis nobiliſſimo vtero editum, primùm eam ſortem occupaſſe. Hæc Budæus: à quo affertur & hic Baſilii locus, vbi eſt ἐξούλης γραφὴν φεύγειν: ex epiſtola quadam ad Olympum, οἷα πιθῆς, ὦ θαυμάσιε, τῷ φίλῳ ἡμῶν πείσας καὶ φιλοσοφίας προφὴν τῆς ἐσχατιᾶς ἀπολωτῶν. οἶμαι γὰρ αὖ σε καὶ ἐξούλης γραφὴν ἐπ' αὐτῆς φεύγειν, εἴ τις αὐτῷ ἐπεγκλήσειε λόγος.

Venio ad alia duo COMP. Καπίλω & Τπίλω. ex quibus primus illud ex Pauſania lexicographo accipio, quum καπυλάδα dici ſcribit quaſi καπίλουσαν καὶ καθείργουσαν, vbi καὶ καθείργουσαν ad participium καπίλουσαν exponendum additur. Et quoniam hoc participio vtitur ad exponendum NOMEN Καπυλάς, tanquam inde deriuatum, de hoc quoque dicendum hîc fuerit. Leginius ergo apud Apollonium Rhodium, Argonauticoſu lib. 4, Λύκκα δὲ Κρητῆσιν ὑπὲρ μέγα λάθρημα θέοντας Νὺξ ἐφόβει, τὴν πέρ τε καπυλάδα κικλήσκουσι Νύκτ' ἀλαλύ. eámque noctem quam καπυλάδα vocari dicit, deſcribens, adiungit, — οὐκ ἄστρα δ' ἴσχυεν, οὐδ' αἴγλαι ῥηγαὶ Μίνῳ, οὐρανόθεν δὲ μέλαν χάος, ἠΐ τε ἄλλη Ζόφος ἐπιπροθέουσιν ἐπιπλομένοιο μεσάτου ἀϊδρείῃσι βροτοῖσιν. Euſtathius autem in hos verſus, qui leguntur Odyſſ. ξ, Νὺξ δ' ἐπὶ ἐπλήθε κελαινεφὴς ἀμφὶ σελήνῃ οὐ δὲ δὴ Ζεφύροιο Παΐηχος, αὐτὰρ ἀπ' ζόφυρος μεγάλας ἀπὸ ἔφυσφε, annotat, talem noctem vocari etiam καπυλάδα, teſte Pauſania: nimirum ὡς καπίλουσαν καὶ καθείργουσαν. Sic tamen dicit τὴν τοιαύτην νύκτα, id eſt talem noctem, (qualis nimirum ibi ab Homero deſcribitur) vocari καπυλάδα: vt addat, fortaſſe tamen potius eſſe ἢ πυγολίδα & χυτρόδιλον, cuius in ſequentibus fit mentio. Verùm nequaquam hæc adiecciſſet Euſtathius ſi hunc Apollonii locum legiſſet: niſi fortè ab eo diſſentire voluiſſet. Aperte enim videmus, noctem quam καπυλάδα vocat, deſcri-

bi σκοτεινόν, ſicut eſt illa Homerica: cæteráque omnia ad tenebrarum itidem, non autem ad πηγυλίδος & χιονεοβόλου νυκτὸς deſcriptionem pertinere. Sed & poetæ illius enarrator non aliam quàm σκότος ſignificationem voce illa includi exiſtimauit, quippe qui καπυλάδα exponat σκοτεινήν. Sed apud eum eſt NOMINAT. Καπυλαξ, cum ξ. qui quanuis apud Etymologum & Suidam itidem extet, non dubito tamen quin mendoſe ſit ſcriptus pro καπυλαδ, quod in meo veteri lexico legitur. Etymologi quidem certè & Suidæ teſtimonia pro vno eodémq; haberi debent, quum ea quæ de illa voce traduntur, vnum ex altero deſcripſiſſe manifeſtùm ſit: potius tamen Suidã ex Etymologo ſumpſiſſe, vel potius Suidæ collectaneis iſtud â quopiam infartum fuiſſe, ex eo coniicio quòd in meo vet. ipſius Suidæ exemplari non habeatur. Sic verò & alia pleraque ex eodem Etymologo huic adiecta eſſe arbitror. Alioqui certè illum ex hoc ſumpſiſſe dicendum foret, quum eadem planè ſint. Verùm vt ad etymologiam veniam, (in qua à Pauſania diſſentiunt) eandem affert ſchol. Apollonii quam & ipſe Etymologus, nimirum à voce ὀλοός. Sed ille dicit διὰ τὸ ὀλοόν: hic autem, διὰ τὸ ὀλοὼ αὐτῷ εἶναι. Heſychius verò affert primum etymum illud quod ex Pauſania attuli: (niſi quòd habet καπνιῶσαν, tanquam à verbo CIRCVNFL. Καπνιάω, ω. vt ſuprà ἐξιμᾶν itidem apud eum legi docui: habet item ſimplex ἤγουσαν, non compoſitum καθήγουσαν) ſed addit rectius exponi τῷ καπνίζουσαν, vel ζοφώδη, καὶ σὺν ὄψει ἔχουσαν αἰήμων. Cæterùm à ſcholiaſte Apollonii ex Sophocle quoque afferri καπυλάδι νυκτὶ ſciendum eſt. Alterum autem illud COMP. Ὑπίλαω, extat apud Sophoclem in Antigone, pag. 234, meæ editionis, Ὁρῶσα χ' ὥπως, σὺν δ' ὑπίλλουσι τόμα. quo in loco Euſtath. vult hoc verbo includi itidem ſignificationẽ τῆ κλείσαι. exponit enim, ὑποβάλλουσι κλείστης, οἷα ἰδὰξ ὁ χείλεσι φωτὸς. At ipſius Sophoclis enarrator putat ſignificare, διὰ τὸ τόμα συνέλκουσι, καὶ σωπῶσι: vel, γράφουσι ζωῆς διὰ τὸ τόματος λόγους. Verbum ἴλλειν (inquit Camer.) eſt Conniuere oculis. ita nunc tranſlatè dixit, illos quidem intelligere furere Creontem, ſed non audere proferre: verùm in illius gratiam os continere. Idem alibi ſcribit ὑπίλλειν huic poetæ ſignificare Muſſitare, (ſed addendum eſt nomen τόμα ipſi verbo, vt conueniat illa interpretatio) additque has expoſitiones: Tua gratia os comprimunt. Vel, Tibi peruerſo ſermone aſſentantur. quod aliquos maluiſſe dicit. Mihi ſimpliciſſima omnium videtur illa claudendi ſignificatio, & maximè tuta: quum & ipſum ſimplex alicubi eam habere dictum ſit.

Extat verò & aliud COMP. Ἀπιμάω, ῶ, circumflexé: vt nimirũ antea ex Galeno habuiſti CIRCVNFL. Ἰμᾶν: (ſequendo quædam exemplaria) ex Heſychio itidem CIRCVNFL. Ἐξιμᾶν, necnon Καπιμᾶν. Seruat autem & hoc Ἀπιμᾶν illam verbi ἰλλειν ſignificationem quæ ſimplici ἴλλω & quibuſdam compoſitis data fuit. Nam paſſ. aor. ἀπιμάσθη, Gal. apud Hippocr. exponit σιωπηλάσθη.

Quod ſequitur vocabulum, poſt verbum Εἰλύω ponendum fuiſſet, ſequendo meum vetus lexicum, paritérque Euſtathium: huic autem Εἰλύω poſt Ἕλος, (id eſt, inter deriuata ab Ἕλος) ſi eidem lexico creditur, dandus locus fuiſſet: vt ex iis quæ inde proferam verbis apertè cognoſces.

-Ἴ Λ Υ Σ, ύος, ἡ, Limus. Redditur etiam Lutum: ſed magis propriè Limus: quum dicatur de paludibus & fluuiis. Homerus Iliad. φ, Οὔτε τὰ πύχα καλὰ, τά περ μέλα ναιεθι λίμνης Κείσθ' ὑπ' ἰλύος κεκαλυμμένα. Quem in locum annotat Euſtath. hoc vocabulum producere hic penultimam, quum alibi corripiat: & deriuari à verbo εἰλύω εἰλύσω, quod διφορεῖται. Quum autem ſcribit, ὁ διφορεῖται, perinde eſt ac ſi diceret οὗ ἡ χαφὴ διφορεῖται. (Obiter autem obſerua hunc vſum VERBI Διφορεῖσθαι, grammaticis vſitatum, ac præſertim iſti ſcholiaſtæ. Videtur autem ſumpta hæc ſignificatio ex eo verbi φέρεσθαι vſu quem habet quum dicitur, φέρεται ἡ τοιαύτη χαφὴ παρὰ τῷ Θουκυδίδῃ, vel παρὰ τῷ Ξενοφῶντι, vel apud alium. id eſt extat. Neque enim à ratione abhorret, vt φορεῖσθαι in compoſitione talem ſignificationem verbi φέρεσθαι imitetur. Extat certè hic verbi φέρεσθαι vſus in eodem illo Euſtathii loco, paulo poſt illud verbum διφορεῖται. vbi de εἰλύω loquens, dicit, φέρεται αὐτὸ ὡς παρὰ τοῖς τοιχείοις. Legitur porro apud eundẽ & χαφὴ διφορουμένη) Quomodo autem ſcriptura huius verbi ſit διφορουμένη, paulo pòſt docet: ex autoritate cuiuſdã veteris lexici, in quo hæc tradi ait: Ἰλύσατ' ἐφείκαλύψω ἰλυῖ. De qua ſcriptura ſuam hanc coniecturã profert: ὡρμήθη δὲ ἴσως ἡ τοιαύτη χαφὴ, ἐκ τοῦ δοκεῖν παρηχεῖν ὡς τοῖς ῥηθεῖσι τὸ ἰλύος καὶ τὸ εἰλύσατ· καὶ πιθανὸν δόξαι ταυτηχαρακτῆρα τὸ ἰλύσατ καὶ τῷ ἰλυῖ. Id eſt, Profecta eſt autem fortaſſe talis ſcriptura ex eo quòd in iis quæ retuli, videantur ἰλύος & εἰλύσατ efficere parecheſin: adeo vt exiſtimata ſint eodẽ ſcribi modo ἰλύσατ & ἰλυῖ. (Vbi obſerua obiter & ſignificationem VERBI Παρηχεῖν, à quo Παρήχησις figura, quæ-qualis ſit, ſuo loco declaratum fuit: ideóque verti Efficere parecheſin, Græcam illam appellationem retinens. Poſſit alioqui reddi παρηχεῖν, Habere parecheſin, vel Dici per parecheſin. Aut denique, non retinendo vocem Græcam, Sono eſſe aſſimilia, vel Sonum affinem habere. Poſſis fortaſſis reddere etiam Sono inter ſe conuenire) Cæterùm quum dicit ἐν τοῖς ῥηθεῖσι, in iis quæ retuli, ſeu quæ relata fuerunt, aut etiam recitata: intelligit verba ex Homerico contextu ſumpta. (ibi enim poſt Κείσθ' ὑπ' ἰλύος κεκαλυμμένα, ſequitur, καδδὲ μιν αὐτὰρ Εἰλύσατο φαμαθοισιν) Verùm quum Euſtathius deriuet nomen iſtud ἰλὺς à verbo εἰλύω, quidam contrà εἰλύω ab ἰλὺς deductum eſſe exiſtimabunt fortaſſe. Euſtathii tamen ſententiâ autoritate mei vet. lexici comprobatur: ac poſſit etiam (meo quidem iudicio) nominis ἰθὺς exemplo comprobari, quod itidem ab ἰθύω deriuatum eſt. Sed quid viciſſim pro altera deriuatione facere videatur, docebo in Ἰλύω, poſt Ἰλὺς. Quod autem attinet ad alteram huius verbi SCRIPTVRAM, Ἰλύω, ſciendum eſt eam apud Heſychium quoque extare, vndecunque eam ſumpſerit. Legitur enim apud eum ἰλύσαι, expoſitum κρύψαι & καλύψαι. Atque adeo illud ipſum futurum quod in illo Homeri loco legitur, apud eum ſolo ſcriptũ eſt, nõ ει. Habet enim, ἰλύσω, ἰλυῖ ἐφείκαλύψω, κρύψω. neque enim dubium cuiquam eſſe debet quin hoc futurum ex eo loco depromptum fuerit. Sed enim idem lexicographus alteram quoque ſcripturam & indideni ſumptam affert, videlicet εἰλύσω, per ει: exponens ὡς ἰλυῖ κρύψω. In meo certè veteri exemplari illius poematis Homerici ſcriptura hæc, nõ illa, extat: & explicatur εἰλύσω, ἰλυῖ περιχώσω. Sciendum eſt autem, quemadmodum inuenitur altera illa, ſcriptura cum ἰλὺς conueniens, vtpote habens ι ſolum: ita viciſſim inueniri per ει ſcriptũ NOMEN Εἰλὺς, conuenientẽ hac ſcriptura cum εἰλύσω, habente ει. Legimus enim apud Heſychium, Εἰλύς, εἰλύος, τὸ πηλῶδες τὸ ποταμοῦ. item Εἰλύος, πίλματος. Habet alioqui & alteram ſcripturam idem lexicographus: ſed aptius exponit eo in loco quàm in ἰλὺς, ſicut paulo pòſt docebo. (Vt autem minus duplicem illam ſcripturam mirer, facit compoſitum εἰλυσπῶμαι. nam & ſine ι inuenitur ſcriptum ἐλυσπῶμαι, vt annotabo & paulo póſt) Hoc quoque ſciendum eſt, inueniri hoc futurum in quibuſdam Homeri exemplaribus aſpiratum, quum alioqui magis recepta ſit eius aſpiratio. Conuenit tamen tenuatio cum ea deriuatione quæ in illo meo lexico traditur: ab ἴλος nimirum: quanuis ne ibi quidem aſpiretur, ſed tenuetur. Ita enim ſcriptum eſt, Ἴλας, ὁ πηλώδης

καὶ καθυγρὸς πόπος, ἤγουν ἡ ὑποσάθμη τοῦ ὑδάτος. ἀπὸ τοῦ ἕλος A γίνεται ἑλύω καὶ εἰλύω, εἶτα ἑῆμα πλεῖον ὄνομα ἰλύς. Vbi obserua inter alia vocabulũ ὑποσάθμη in expositione, quod & apud Hesychium habetur. Nam ἰλύς apud eum est πηλὸς & ὑποσάθμη. Quibus hæc subiunguntur, ἰλύος, ὑλώδους ὑποσάθμης πότιμου. Sed his expositionibus præferenda videtur illa quæ datur ab eodem nomini εἰλύς, scripto per ει. videlicet τὸ συνελῶδες τοῦ ποτίμου. sic tamen vt quanuis dicatur τοῦ ποτίμου, non minus intelligendum sit τοῦ ἕλους, siue τῆς λάσπης, vt in illo Homeri loco quem paulo antè protuli. At ἰλυὸ τοῦ ποτίμου legimus B cum alibi, tum apud Cteſiã, καὶ πλὺ μὲν ἡμέρας ἐν τῇ ἰλυῖ τοῦ ποτίμου διαπῶνται. Sic apud Plutarchum, in libro De exilio, ἰλυὸ τὸ παχὺ τοῦ Ἀχελῴου. Et Herodian. lib. 3. postquam dixit τὰ πλεῖστα τῆς Βρεττανῶν χώρας ὑπαλυζώδεα τε τοῦ ὠκεανοῦ σιτοῦ χῶρα ἀμπώπιον ἑλώδη γίγνεσθαι, subiungit, οἷς ἕπος τοῖς μὲν βαρβάροις ἀνήκεσθαί τε καὶ ὀξέως βρεχομένοις μάχης ἰξύος, γυμνοῖς γὰρ ὄντες τὰ πλεῖστα τοῦ σώματος, τῆς ἰλύος καταφορουῦσι. vbi Polit. vertit Cœnum. Suidas datiui etiam pluralis ἰλύσι meminit. postquam enim ἰλὺς exposuit βόρβορος, addit, καὶ ἰλύσι τὸ κατηυγμένον. C

Ἰλὺς, Fœx vini. Aristot. De gener. anim. lib. 3, ὃκ ἂν οἱ οἶνοι ὦσι τοῖς ἁλίαις ἐξωισμένοις, μεγυρδῶσι τοῖς ἰλύσι. Idem, δι' ὃ καὶ αἰσθάνονται ὁ οἶνος μεγυρδῶν τῆς ἰλύος. At in vulg. lex. cõtrà annotatur, (sed non addito autoris nomine) vini fœcem non rectè dici ἰλύδα, sed τρύγα. Vbi etiam accusat. ἰλύδα pro ἰλὺν mihi valde suspectus est.

(ΕΤΙΑΜ Ἰλὰς apud Hesychium legitur, eandem cum ἰλὺς significationem habens. Exponit enim illud ἴλος per hoc ἰλύς: cui subiungit βόρβορος. Sed addit ſaciés): C. Ἰλυσπώμενοι, ὠδίνοντες, locum hic habet, si verum est quod in D meo lexico veteri legitur: nimirum dici quasi ἐν ἰλυῖ σπᾶσθαι. Postquam enim ibi traditum est, ἰλυσπᾶσθαι esse σπᾶσθαι ἑρπετώδεις ὡς ὄφεσι καὶ ὡς σκώληξιν εἶναι, additur, οἱονεὶ ἐν τῇ ἰλυῖ σπᾶσθαι. ἕρπουσιν ἐν τῇ γῇ κοιλαίνθαι. At suprà, nimirum tomo 1, col. 1118, est SCRIPTVM Εἰλυσπᾶσθαι cum ει. quæ scriptura apud Hesychium extat, & quidem cum illa ipsa expositione quam ex meo lexico attuli: videlicet σπᾶσθαι ὡς ὄφεσι καὶ ὡς σκώληξιν εἶναι. (Sed habet etiam Εἰλυσπώμενος expositum εἰλούμενος: & Εἰλυσπῶνται, σπῶσι τὴν αὐτὴν ποσότητα μετὰ καμάτου. necnõ E Εἰλυσπᾶτο, σπᾶτο) Eustathius quoque ὄφεσι & σκώληξιν hoc verbum tribuit, id est serpetibus & vermibus, sed ita vt ex εἰλεῖσθαι & σπᾶσθαι compositum esse velit. exponit enim, ὁμοίως ὄφεσι καὶ σκώληκι εἰλεῖσθαι καὶ σπᾶζ' ἤγουν κινεῖσθαι. Affert tamen ἰλυσπᾶσθαι solo ι scriptum: sed tanquam vnum ex iis quæ duplicem scripturam admittunt, nimirum & per ει & per ι simplex. In vulg. l. affertur itidem hæc scriptura ἰλυσπᾶσθαι, & exponitur Serpentium instar aut vermium progredi. Additúrque, expressisse id Virgilium, vbi canit, Nec rapit immensos orbes per humum, néque tanto Squameus in spirã tractu se colligit anguis. Item vbi canit de anguibus itidem, — pars cætera pontum Pone legit, sinuátq; immensa volumine terga. Alibi verò dicit, Longos dat corpore tortus. necnon, Nexantem nodis séque in sua mẽbra plicantem. Verùm isti verbo cõuenire videtur præsertim ille primus locus in quo dicitur anguis rapere orbes per humum. Conuenit item verbum volui, quod alibi de angue itidem vsurpat. (à quo verbo est nomen Volumen, cuius ablatiuus & hic de illo vsurpatur) Respondet enim verbo εἰλεῖσθαι. (si tamen derivationem hanc potius sequi oportet) Quòd verò dicit In spiram se colligere, eo videri possit exprimi σπᾶσθαι. parum enim placet hoc quidem in verbo exponere κινεῖσθαι, cum Eustathio. In iisdẽ lex. ἰλυσπᾶσθαι redditur Contrahi, & Prouolui: affertúrque ex Iosepho, Decaptiuitate Iud. ὅτι τὸ πῖχος αὐτῶν, ἰλυσπώμενος ὑπὸ τῶν πραυμάτων κατέπιπτεν, præ vulneribus reuolutus corruit. Sed mihi parum placet hæc interpretatio. crediderim enim potius ἰλυσπώμενος dici de eo qui præ vulneribus firma vestigia figere non valens, reperet seu reptaret serpentum more. Sic certè apud Gregorium rependi significationem habere videtur, licet ad animum translatum, οἱονεὶ τὰ κάτω καὶ πλὼ αἰσθητὸν ἰλυσπώμενος, de eo qui nihil mysteriis diuinis dignum, sed terrena tantùm & humilia sapit. Sed & Horat. serpere humi dicit eum cuius poesis humilis est: eodémque sensu sermones repentes per humum appellat. In iisdẽ lexicis ἰλυσπώδης redditur Contractus per limum. Sed parum aptè subiungitur hic Platonis locus in Timæo, ἰλυσπώδεα ὄφεσι γῆς: quum reddat Serpentia humi. de qua significatione dictum modò fuit. At in isto loco quem Suidas affert, εἰς πίλμα (hoc enim reponendum est pro πῖλμα) βιαίως ἐμπεσόντα καὶ ἰλυσπώδεσι, ἴσως πλεονάζει, non malè quis suspicetur, meo quidem iudicio, ἰλύσι id est limi, significationem hoc participio inclusam esse: quanuis ipse Suidas exponat simpliciter σωνελῶδες.

Ἰλύσις, εως, ἡ, Limosus. Qua in significatione dicitur ETIAM Ἰλυώδης: éstque hoc magis in soluta oratione receptum. Apud Galen. autem αἷμα ἰλυῶδες redditur Sanguis fœculentus: ad Glauconem, αἷμα μέλαν καὶ παχὺ καὶ ἰλυῶδες.

Ἰλύω, Oblimo, Limo obduco, Limo obuoluo seu inuoluo. Vnde COMP. Καπαλύω. ex cuius pass. Καπαλύομαι est part. apud Xenophontem in Œconom. καπαλυθείς, Limo obductus. vbi scribit, τοῦ οὖν καπαλυθέντος αὐτῷ τοῦ πηλοῦ τὰς δακτύλους αὖ ὀπτευρῆσαι; Quum seges oblimata est, Quũ seges limo obducta est. Exterùm quanuis antea dictum sit quosdam gramm. nomen ἰλὺς ab εἰλύω deriuasse, & pro hoc εἰλύω scriptum etiam fuisse ἰλύω, minimè tamen dubium est quin ἰλύω, de qu nunc agitur, collocari hic possit post ἰλύς, atque adeo collocari debuerit. De his enim derivationibus hoc sentio: ἰλύω quod ab ἰλὺς deriuatur, eius significationem sequi, vel potius ab eo significationẽ suam accipere: εἰλύω autẽ, à quo deriuatur ἰλύς, non item: sed in sua significatione manere, ea quidem qua ponitur pro Inuoluo. vt ideo ἰλύς, id est limus, deducatur ab εἰλύω, (pro qua deductione facit etiam altera scriptura illius nominis, VT DELICET Εἰλύς) quòd alicuius pedes inuoluat, ita vt in eo hærere cogatur. Ideoque minimè probare possum illam expositionem quam illi dant qui alioqui hanc ipsam derivationem attulerunt: vt videlicet sit ἰλὺς ab εἰλύειν siue ἰλύειν, id significante ἰλὺν κρύπτειν, seu καλύπτειν, aut compos. σὺν καλύπτειν. Atque adeo miror quemodo in eo quoq; Homeri loco quem ratculi ex Eust. tutarentur εἰλύσσω exposuerint ἰλὺν κρύψω, seu σὺν καλύψω, quum à poeta adiungatur datiuus ϕαμαθοισι. Ita enim ibi legitur, — καὶ δέ μιν αὐτὴν Εἰλύσσω ϕαμάθοισι, ἄνις χερσὶν σὺν χύσας. Quomodo autem duo hi datiui, ἰλὺν, ϕαμαθοισι, stare simul poterunt? Concurrere tamen eos necesse est, sequendo illam expositionem: hoc modo, χέω, seu σὺν καλύπτω, ἰλὺν, ϕαμαθοισι. Sed hæc expositio cuius verba cum verbis textus non cohærent, minimè mihi aut noua est, quòd alias huiusmodi obseruãte me memínerim, in quibus videlicet verbum explicabatur alio verbo, cui additum erat nomen, quod obstabat quominus aptari textui illæ expositiones possẽt. Quòd siquis in retinẽda illa de qua nunc agitur expositione pertinacior esse vellet, ad eam quã affero rationẽ oculos claudent, eum interrogarẽ cur non itidem apud hunc poetam, vbi εἰλύσσω iungitur datiuis βελέεσσι & αἵμασι & κονίῃσι, vno eodémque in loco, (Ἠδ' ὅτε — βελέεσσι καὶ αἵμασι καὶ κονίῃσι Ἑκτορίδας εἰλύσσω ἀρείονας ἠδὲ καὶ ἄλλους) addendus his sit datiuus ille ἰλύι, & dicendum, ἐν καὶ σὺν ἰλύι βελέεσσι καὶ αἵμασι &c. Sic vbi scribit, τὰ φίλα εἰλυώδη ὦμοις, item εἰλυώδεις αὐχένα χαλκῷ, item σάκεσι εἰλυώδεις ὤμους: vbi denique alii cuipiam datiuo hoc verbum iungit. Cæterùm apud Hesych. legitur & præterit. PASS. Ἴλυται, expositum κέκρυπται, & καλύπεται. ITEM Ἰλύσται, σὺν εἰλυμένοι εἰσί. Apud eundem alteram scripturam habent actiuum FVT. Εἰλύσω, (cuius antea memini) expositum σὺν ἰλὺν κρύψω. PASS. Εἴλυται, καλύπεται. ITEM Εἴλυσο, κατακεκάλυπσο. (sed huic expositioni præfixa est alia haud itidem præcedentibus consentanea: videlicet καποκλίνω) Et PARTICIP. Εἰλύσης, καλυψάμενος. Quinetiã ACT. Εἴλυε passiuè exponit ἐκρύπτετο. Apud eundem habemus Εἰλύεται, expositum non solùm εἰλεῖται, & συσρίζεται, & κρύπτεται, verùm etiam κακουργεῖ, & πεπραμδίζει. de quibus expositionibus differam paulo post, vbi agam de

Γλύω, cui itidem valde remotas à præcedentibus significationes tribuit.

Γλύω ab Hesychio exponitur ἰλύϊ ἀποκαλύπτω, apud Hom. vti dixi. item γλύφω, κρύπτω, καλύπτω. Sed habet præterea γλύφει expositum κυμαίνει, & κτυπεῖ, item ὀκρίζει, δέχεται. At quid de his expositionibus tam diuersis à præcedẽte sentiendũ est? Equidẽ ad hoc γλύω, quod ab ἰλύς deriuatum est, eas minimè pertinere existimo: sed quódnam sit illud ἰλύω (id est quam derivationem habeat) quod sibi illas vendicare possit, mihi ignotum esse & fortásse ipsis etiam veteribus grammaticis fuisse dico. Præsertim tamẽ de duabus expositionibus id à me dictum intelligi volo, nimirum κτυπεῖ & ὀκρίζει. Nam quod attinet ad primã & vltimam, κυμαίνει & δέχεται, eas suspicor esse à NOMINE Ἰλυός, SIVE Ἰλύα, quibus significatur latibulum ferarum, seu lustrum. Neque enim dubium esse potest quin Ἰλυός scribi possit, aut etiam scriptum fuerit, non minus quàm Εἰλυός: tum quòd pro Εἰλύω scriptum fuerit itidẽ Γλύω, vt abundè antea docui: tum vero quòd Γλύω apud Hesychium exter, expositum, ἵνα τὰ θηρία σαλεύῃ, & φωλεοί Quinetiã VERBVM Εἴλυσι, (habens ει in prima) ab eo expositum itidem κυμαίνει, sententiam meam, vel coniecturam potius, confirmare videtur. At in εἰλύεται magis etiam hæreo: quippe quod exponatur ab eodem lexicographo, non solùm εἰλοῦνται, συσπῶνται, κρύπτονται, sed quoq; καταυργοῦ & πηδᾶ. Si tamen & hic coniectura locum habet, dixerim πηδᾶ quidem dici quatenus in qui βαδίζουσι πηδῶσι: ἐπὶ, reptãtia imitantur quodammodo: at verò καταυργοῦ, quòd οἱ καταυργοὶ soleant irrepere in ea loca vbi volunt καταυργεῖν. Sed ne mihi quidem hæc mea coniecturalia commenta satis placent: qui tamen hoc addo, posse facilius aliquam idoneam excogitari harum significationum rationem, quàm illarum duarum quæ dantur actiuæ voci εἰλύει, nimirũ κτυπεῖ, & ὀκρίζει. Verùm cur magis has expositiones quàm alias plurimas quæ apud eundem lexicographum extant, mirabimur?

C. ΕΓΧΕΛΥΣ, υος, & εως, Anguilla. A nomine ἰλὺς & verbo χέσθαι, vel ἔχεσθαι Nam Eustath. vult hoc nomen ἴσχελυς esse dictum ἀπὸ τῆς ἰλύϊ χέσθαι, Etymol. autem, ἀπὸ τοῦ ἰλύϊ ἔχεσθαι Athenæus libro 7, ἀπὸ τῆς ἰλύος esse deductum scribit, sed non addit quonam verbo huic nomini præfixo fiat ista compositio. Affert enim locum ex Aristophanis Equitibus, de anguillarum piscatoribus, quibus ad capturam æqua turbida & limosa seu cœnosa commoditissima est. (Qui locus planè conuenit cum Gallico prouerbio, *Il fait bon pescher en eau trouble.* neque enim dubium est quin hoc ad itidẽ piscatoribus originem duxerit) eique loco hæc subiungit, παρὰς φησὶ ὅτι ἡ ἴσχελυς οὐ τῆς ἰλύος λαμβάνεται· ὅθεν καὶ ἰλυσίπολιν εἰς τὸ ἕλος τὸν Ὅμηρον. Quibus subiungit, poetam (id est Homerum) volentem ostendere fundum ipsum fluuii comburi, dixisse, Τέρρετ' ἰσχελύες πᾶσαι καὶ ἰχθύες. Mentionem enim ἰσχελύων factam ab eo esse *Ilii.* κ' πυρὶ καὶ κατ' ἔκαιρεν, vt fundum ardentis seu incensæ aquæ declararet. Extat autem locus ille Homericus Iliad. φ. vbi annotat Eustath. huius nominis ἴσχελυς nominatiuum singularem esse ἴσχελις, proparoxytonè: & ita dictam fuisse ἀπὸ τοῦ ἰλύϊ. sonare enim ἴσχελυς quasi quis dicat ὁ ἰλύϊ χεόμενος. generari enim ἐκ τῆς ἰλύος, idque scribere Oppianum. Quod autem ad declinationem huius nominis attinet, eadem tradit quæ & Athenæus: vel potius affert quæ ab eo traduntur: nimirum vt nominatiuum esse ἴσχελις, sic accusatiuum ἴσχελιν. sed pluralem sequi declinationem nominis ἴσχις, cuius genitiuus est ἴσχεος. dici enim ἰσχέλεων in genitiuo, & ἰσχέλεις in accusatiuo. Apud ipsum Athenæum tamen legimus in plurali tam ἰσχέλεις, quàm ἰσχέλυες. vt lib. 8, circa principium, ὁ τῆς Ἑλώρου ποταμὸς λαβρότατος ὢν φησὶ (Νυμφόδωρος videlicet) καὶ πλείστας ἰσχέλεις μεγίστας. &c. (Statim pòst autem ipse Athen. non ἰσχέλεις sed ἴσχελυς dicit) Sic ἰσχέλεις Βιωτικὰς apud eum, libro 1. Inuenitur etiam ἰσχέλυες: vt apud Aristot. De historia anim. lib. 8, ζῶον δ' ἐστὶν ἰσχέλυς καὶ ἐγχέλυς καὶ ὀφθαλμὸν ἔχει. (quum alioqui paulo antè dixisset, ἀνόμματον

Ἀ αἱ ἰσχέλεις οὐκ ὀπτικάζουσι, οὐδὲ φέρονται κάτω, ὡς φησι τῶν ἰχθύων: itidémque genitiuum ἰσχέλεων paulo antè vsurpat) Quinetiam ex Luciano afferunt v. lex. nominatiuum hunc ἰσχέλυς, itidemque accusatiuum ἰσχέλυν, & datiuum ἰσχέλυϊ: & quidem partim fœminino partim masculino genere. Nomin. ἰσχέλυς masc. vbi scribit, ὡς φησιν οἱ ἰσχέλυς οὐκ ἐν τῇ χειρὶ διολισθάνουσιν. At verò datiuum, fœminino genere, ταῖς ἰσχέλυσιν ἐπάζις: itidémque accus. τὰς ἰσχέλυας. Reperio alioqui apud eũdem alteram illam declinationem quæ dicitur ἰσχέλεις, cum alibi, tũ in hoc Timonis loco, ἐνέτριψέ σε παλαιὸν παροιχόμενος βιβλίον, ἀλλ' ὡς φησιν ἰσχέλεις τις ὄφεις ἀπὸ τῆς δεξιτόλων δραπετεύσεις οὐκ οἶδα ὅπως. Sic & apud Plutarchum ἰσχέλεις in accus. legimus, in lib. De prud. animalium, πολλὰς μὲν ἰσχέλεις ἁρπάζει λαγωβόλους, αἰθρίοις χαροπίζει, ὡς φησι τις ἐν τῷ Ἀριζήλῳ. Vbi obserua simul genus fœmininũ: quod etiã multo frequentius me inuenire passim apud autores memini. Affert verò idẽ Athen. ex Aristotele & NOMEN Ἴσχελις, cum ι. (neque tamen genitiuus ἰσχέλεως inde esse putandus est, si ea quæ ex Eustathio modò allata sunt, sequi volumus: nimirum ita ab ἰσχέλις dici ἰσχέλεως, vt dicitur πτέρις ἀπτέρεως) At verò scholiastes Aristoph. in hunc Acharnensium versum, Σκίψασ' ἀπὸ παῖδες τὸν ἀρίστου ἰσχέλω, annotat, Atticos ἰσχέλω, Bœotos ἰσχέλιν appellare. Scribo autem ἰσχέλω cum accentu in penultima, sicut apud vtrũque scriptũ est, nimirum apud poetam & apud scholiastem. Quæ scriptura si mendosa non est, fuerit itidem NOMINAT. Ἴσχελις, cum accentu in penultima scribendus. Sed eam suspectam mihi reddunt Suidas & Eustath. Ille enim eadem tradens, (vt alibi docui multa illum cum schol. Aristoph. habere communia) non ἴσχελις habet, sed ἴσχελις. ita enim scriptum est apud eum, ἴσχελις Ἀθηναῖος, ἀπὸ δὲ Βιωτικὸς δὲ ἴσχελις. Hic autem illum ipsum huius comici versum afferens, (in quo non ἀρίστου sed κρατίστου legit) habet ἴσχελω properoxytonè scriptum: sicut etiam dixerat paulo ante hoc nomen προπαροξυτόνως. Sed non tam Eustathii quàm Athenæi autoritate hic nitendum est, quum ille ex hoc eum locum sumpserit, sicut & alios in quibus itidem ἴσχελω & ἴσχελις inuenies, libro 7. Putauit tamen Bud. veram esse illam, non hanc, scripturam: quippe qui illam in huius locum reponat, id est accentum ex antepenultima in penultimã transferat. Sed fieri potest vt ille idem Aristoph. & eius scholiastæ locus istud ei persuaserit. Habes porro apud eundem illum poetam paucis versibus antè, ἰσχέλεις καὶ παιδάς, item παῖ ἰσχέλεις. Sic & in variis locis quos Athenæus profert, fœminino genere, non masculino, vsurpatum est hoc nomen.

Cæterùm ex illo Aristophanis loco cuius antea memini, de iis qui anguillas in aqua turbida & limosa piscantur, manauit prouerbium ἰσχέλεις ἢν ὠνῶμαι, id est Anguillas venans, seu captans, vt vertit Erasmius: qui etiam docet eos dici anguillas venari qui priuati compendii causa tumultus cient. Sumpsit autem hanc prouerbii istius expositionem ex Suida. ἰσχέλεις θηρεύσομαι, (inquit) ὅτι τοὺς ἐξ ὕδατος ἴλυν τὸ ἐγχέλεις ποιοῦντας. Non dubium est certè (vt antè dixi) quin & Gallicum illud prouerbium, *Il fait bon pescher en eau trouble*, eandem originem habeat.

C. Ἐγχελυοδόφος, VEL Ἐγχελυδόφος, Anguillarum nutritor, Qui habet viuarium seu viuaria vbi aluntur anguillæ. Athen. lib. 7, Λεπτίνης δὲ χαίρειν φησὶ τοὺς ἰσχέλεις καὶ τὸ πρωτότοκον ὕδατ' ὄζειν· ὅθεν τοὺς ἐγχελυοδόφους καὶ τὸ ἦθος αὐτοῖς ὄζειν πικρὸν καὶ δύσκολον. Ἀπὸ γὰρ τοῦ ἤθους. At verò apud Aristotelem, (in vulgatis quidem certè editionibus) non hæc, sed altera scriptura habetur. Nam lib. 8. De hist. anim. legimus in illis, καθεύδουσι πλεῖστον οἱ ἐγχελυοδόφοι, ὅταν ὑπὸ μάλιστα καταδύῃ, δεινρίου· διὸ καὶ ὀπτήριον ὅτι πλατύμορον, ἢ κινοῦσι τοὺς ἐγχελυοδόφους. Δύσπνοοῦσι γὰρ πάσχουσι μὴ πνεόντων ἢ τοῦ ὕδατος. Sed quemadmodum ἰσχέλεις & ἰσχέλυες, item ἰσχελίζειν & ἰσχελύειν, sic ἰσχελοδόφος & ἐγχελυοδόφος dici posse constat. Theodorus Gaza eo in loco ἐγχελυοδόφοι vertit, Qui viuariis anguillariis dant operã.

C. Ἐγχελιώδης, ες, ὁ, Anguillæ aspectum habens. In v. l. est ἐγχελυώδης, (ita enim ibi scriptum est, non ἐγχελυοειδὴς)

genere neutro: eique tribuitur illa expositio, sed absq; autoris nomine. Esse quidem certè poeticum potius quàm solutæ orationi vsitatum constat.

Ἐγχέλειος, ου, ὁ & ἡ, q. d. Anguillaris, seu Angmillarius. vt ἐγχέλειον κρέας, Anguillaris caro, seu anguillaria, Anguillæ caro. Ex Aristoph. Acharn. ἐγχέλεια, siue τὰ ἐγχέλεια, pro τὰ ἐγχέλεια, subaudiendo κρέα.

Ἐγχελυών, ῶνος, ὁ, Vinarium anguillarium, vt vertit Gaza apud Aristot. Habes autem hoc nomen in loco quem ex eo protuli in Ἐγχελυοδόφος.

Verbum ἱμείρω quod sequitur, quidam à nomine ἵμερος deductum esse putauerunt, quum ego contrà nomen istud ab illo verbo derivatum esse arbitrer. Vtrocunque modo se res habeat, etymologia ab ἵημι si nomini ἵμερος conuenire potest, (nam hæc datur illi in meo veteri lexico) non minus verbo ἱμείρω conuenire queat. Sed & alias nominis huius etymologias afferam vbi de ipso agam.

Ἱ Μ Ε Ί Ρ Ω, B τ Ἱμείρομαι, Desidero, Cupio. Interdum cum genitiuo, nonnunquam cum infinitiuo. Homerus Odyss. κ, circa finem, Ὅς μοι ἀϊδρείῃ ἐπάρων ἱερῆς ἐκ δείματα Κίρκης Τύχεως ἱμείρων καπνίξαι οἰνοβαρείων. Sic apud Heliodum, ἱμείρων φιλήσαι. Et in Epigr. κύματος ἱμείρων. Itidémque apud Aristophanẽ, in Nubibus, πυξὶ δίκιον γ' ὧν ἱμείρεις. ἢ μεγάλων ὀπτυμιᾶς. vbi obserua ἱμείρειν & ὀπτυμιᾶν de vna eadémq; re dici. (Sed & cum accusatiuo apud Sophoclem, in Œdipo tyrãno, pag. 151, meæ editionis, — γεωπὰ κ' οὐκ ἄγνωτά μοι Προσιλλὴδ' ἱμείροντες. Memini tamen me alicubi hunc locũ legere citatum cum alio participio) Cum infinitiuo autem, vt Odyss. lib. α, ἥνιον ἱμείρεται. At voce actiua itidem vsus est Solon, Χρήματα δ' ἱμείρω μὲν ἔχειν, ἀδίκως δὲ πεπᾶσθαι Οὐκ ἐθέλω. Sic Epigramm. lib. 1, Τὸν καλὸν ἱμείρων λύχνον αἰσθόμενος. In soluta autem oratione aut nunquam aut rarò inuenitur ἱμείρω: at passiuo ἱμείρομαι vsus est Theodoritus, Eccles. hist. lib. 1, ἱμείρεσθαι τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις θέας σπεύδοντες, καὶ ταύτην τὴν βασιλέα βουλόμενος. Et lib. 5, de martyribus loquens, αὐτόματοι γὰρ ἔτρεχον, τὸν τῆς αἰωνίου ζωῆς στέφανον λαβεῖν ἱμειρόμενοι θανάτου. Apud Herodot. autem legitur etiam pass. Ἀ Ο Ρ Ι Σ Τ. 1, Ἰμέρθην, Desideraui, Concupiui. vt ἱμέρθη ἰδέσθαι, Videre desiderauit, Subiit eum desiderium spectandi, seu cupiditas.

Ἵμερος, ου, ὁ, Desiderium, Cupiditas, Cupido. A poetis ἵμερος dicitur αἱρεῖν aliquem, id est Desiderium capere aliquem, vel (mutata forma orationis) Aliquis teneri desiderio seu cupiditate rei alicuius. Heliodus Erg. Εἰ δέ σε ναυπλίης δεσπομένου ἵμερος αἱρεῖ. Hom. Il. λ, Εἶπω τι γλυκερῷσι μετὰ φρένας ἵμερος αἱρεῖ. Apud eundem non infrequens est ἵμερον ὥρσαι, & quidem cum genitiuo γόοιο. vt Il. ψ, circa principium, — μετὰ δὲ σφι Θέτις γόου ἵμερον ὦρσε. Apud eundem Odyss. η, legimus, — τῷ δ' ἤρα πᾶσι ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο. Alicubi autem ab eodem poeta dicitur ἵμερος ὦρτο, aut ὑπῆρτο. vt Odyss. π, Ἀμφοτέροισι δὲ θῆσιν ὑφ' ἵμερος ὦρτο γόοιο. Vbi annotat Eustathius ἵμερον nõ esse ἁπλῶς αἴσθησιν ὄρεξιν, sed ὀπτυμίας ὀπτᾶσαν: Latinè fortassis vsurpetur Libido hic potius quàm Desiderium, aut Cupiditas, & quidem cum gerundio Flendi: vt ἵμερος γόοιο, sit libido flẽdi. Statius dixit etiam voluptatem flendi, Epicedio in Glauciam Melioris: Iam flendi expleta voluptas? Sunt autem hoc vocabulo vsi quidam etiam solutæ orationis scriptores. Philo De mundo, πόσον πρὸς ἡμῶν νομίσωμεν τὸν ὀφθαλμὸν τῆς ψυχῆς ἱμάσθαι, ἀφ' οὗ τοσοῦτο πλοῦτον τῶν ἐν γῇ καὶ θαλάττῃ τηλαυγῶς ἱμείρου περιῳδήκαμεν, οὐ μόνον, &c. quæ Bud. ita vertit, Cuius tandem esse modi oculorum animæ cursum existimare debemus, qui præ ingenti ipsi desiderio perspicuè cernendi illud vnum, quasi alites facti, &c. Apud eundem aut certè alium eiusdem nominis scriptorem, legimus, lib. 1, De vita Mosis, ὡς πολὺ ἵμερον ἐνεργάσασθαι τῷ ξένῳ τῆς πατρίδος.

Ἵμερος est etiam peculiariter Desiderũ amatorium, id est, quo tenentur amatores. Hom. Iliad. ξ, Ὡς σέο νῦν ἔρχομαι, καί μοι γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ. Eurip. Medea, Καινῆς δὲ νύμφης ἱμέρῳ πεπαρμένος. Aristophanes in Ranis, Τοιοῦτος ἵμερός με δῆλος ἐμπεπλῆκται. (vbi ἵμερος vocatur quod antea dictum fuit πόθος. Quum autem dixisset Dionysius, — Καίσαρος πόθῳ Τὴν καρδίαν ἐπέπληξε, interrogat Hercules, sitne γυναικὸς πόθος, an παιδός) Latinè apte reddi posse existimo cupidinem, non fœminino genere solùm, sed & masculino. dando videlicet huic nomini eum sum quem Latini dant quum genitiuum personæ ei tribuunt, aut certè subaudiendum relinquunt. Atque adeo possimus, vt opinor, ἵμερος αἱρεῖ με in illo Homeri loco reddere Capit me cupido, vt dicitur à Virgilio Capta cupidine coniux, Æneid. 7. Sic apud Ouidium legimus, Quid sit amor, sentit, nostrique cupidine captus Vritur. Idem alibi, Viderat hanc Ianus, visæque cupidine captus. Alioqui dici etiam potest aliquis vel aliqua tangi cupidine, & tactus seu tacta cupidine. vt Metamorph. lib. 10, — útque rudis primóque cupidine tacta, Quod facit, ignorans, amat, & non sentit amorem. Dicitur etiã Correptus vel correpta cupidine: vt hoc in versu, Arsit enim magna correpta cupidine regis. vbi notãdus est ablatiuus Magna, genere fœminino: quum alibi sæpe masculinum genus locis huiusmodi adhibeat. vt in eo quem paulo antè protuli, habes, primo cupidine, (falso enim credita est hic vox Primo esse aduerbium) & Metamorph. lib 8, Altera iamdudum succensa cupidine tanto, Perdere gauderet quodcunque obstaret amori. Vbi etiam obserua cupidinem & amorem de vna eadémque re dici. vt in loco alio quem paulo antè attuli, Quid sit amor sentit, nostrique cupidine captus Vritur. Item in loco qui ex eiusdem poematis lib. 10, allatus fuit. Obiter autem animaduertendus est hic vsus nominis Cupido hac in signif. genere masculino: (quem quidam ignorans, putauit Primo esse aduerbium in loco illo, — primóque cupidine tacta) quum vulgò afferãtur quidem exempla ex Horatio nominis huius masculino itidem genere ab eo vsurpati, verùm non significantis τὸν ἐρωτικὸν ἵμερον, seu πρὸς ἐρωτικὴν ὀπτυμίαν, id est amatoriam cupiditatem, sed simpliciter cupiditatem. vt quum scribit Carm. lib. 2, Nec leues somnos timor aut cupido Sordidus aufert. Et l. 3, Eradenda cupidinis praui sunt elementa. Itidémque in aliis aliquot locis ita vtitur. Quod si Seruius obseruasset, nequaquam, postquam scripserat genera pleruncq; confundi aut metri ratione, aut hiatus causa: in exemplum attulisset illum Horatii locum, Nec cupido sordidus aufert. Atenim dicet forsitan aliquis, in his quidem Horatianis locis esse apertã generis mutationẽ, & quandam in hac mutatione καταχρηστικίαν: at verò apud Ouidium, vbi Cupido vsurpatur ὀπτυμία τοῦ ἐρωτικοῦ ἱμέρου, perinde esse acti Bacchum pro vino, Cererem pro frumento vsurpatemus. Verùm quòd & altero genere interdum eadem in re vtitur, facit vt credã potius simpliciter pro cupiditate accipi, sed peculiariter pro cupiditate amatoria: vt ἵμερος est peculiariter ὀπτυμία ἐρωτική. Vtrocunque tamen modo se res habeat, satis constat, meo quidem iudicio, ex locis quos protuli, (quibus addere possem multos in quibus cupidus dicitur is qui amore captus est, tanquam ὀπτυμιᾶς) aptè nos reddituros ἵμερον, cupidinem, in isto Homeri versu, (quem & antea protuli) Ὡς σέο νῦν ἔρχομαι, καί μοι γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ. Vbi hoc quoque obseruandum est, de re eadem vsurpari verbum ἔρχομαι & nomen ἵμερον, vt cupidinem & amorẽ vidisti cõiungi in quibusdã locis quos ex Nasone protuli. Nec verò apud Hom. de re eadẽ tantũmodo (vt in loco illo, ἔρχομαι & ἵμερος de re eadẽ sed separatim dicũtur) dicta, sed copulata etiã inuenitur φιλότης & ἵμερος, perinde acsi amorem & cupidinem copulet Ilias. ξ, Δὸς νῦν μοι φιλότητα καὶ ἵμερον ἅμμε κομίσσαι Δεῦρο μετ' ἀθανάτους νέον Ὕπνος ἀθρήσαντε. Vt autem in isto Ho-

meri loco dicitur Venus donare ἵμερον, quo non solùm A homines sed deos etiam domat, sic & apud Euripidem in Medea legimus hæc chori ad eandem deam verba, Μήποτ' ἐλθοῦσ' ἐν ἐμοὶ χρυσέων πέμψαι ἀφύσσων (sed repono ἀφύσσων) ἵμερόν μοι στάσιν ἄφυκτον οὐδέν. Quinetiam in alio Homeri loco eidem deæ vel potius eiusdem deæ cesto illa duo φιλότης & ἵμερος tribuuntur: Iliad. ξ, Ἦ, καὶ ἐς χεῖρα ἔμβαλε τὴν ἑτέρην καλὸν ἰμάσσα, Ποικίλον. ὄφρα δέ οἱ ἔνι μὲν φιλότης, ἐν δ' ἵμερος, ἐν δ' ἐπικρὶς, Γαρ φασὶν ἔμμεν ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων. Vbi Eustathius ex veterum quorundam auctoritate tradit, φιλότητα quidem, esse præsentium: at ἵμερον, absentium. Sed eos id non dixisse Homericè: id est, hoc non conuenire cum eo vsu quem apud Homerum habet nomen ἵμερος. Iouem enim dicere in sequentibus, καί μοι γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ: Iunonis videlicet ἵμερος, præsentis tamen. Potius igitur videri ΝΟΜΙΝΑ Φιλότης significari simpliciter φιλίαν: & interdum quidem Veneream, vt isto in loco: nonnũquam verò πλὴν ἐρωτικήν. vt in versu hoc, φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι βαλέσθαι. At verò ἵμερον dici κυρίως ὅτι ἐρωτικὴ ἐπιθυμία: ideóque videri inesse huic C nomini Æolicam vocem ἵρος: vt ἵμερος dictus sit quasi ἵρος ἐξ ἰμάσσης αἱρετὸς ἰσίου. Sed quod ad hanc deductionem nominis ἵμερος attinet, in ea ludere voluisse Eustathium suspicor: pro ludicra certè habendam censeo, etiamsi ab illo tanquam seriam allatam esse constaret. Sed in eo quoq; ab eo dissentio quòd ἵμερον vult proprièdeamatoria cupiditate vsurpari. quum enim exter & verbum ἱμείρειν, seu pass. ἱμείρεσθαι, quo generaliter significatur Cupere, Desiderare, vt ipsum etiam nomen generalem cupiditatis seu desiderii significationem habeat, deinde peculiariter de amatoria cupiditate dicatur (id est, qualis est eorum qui amore capti sunt seu earum quæ amore captæ sunt) rationi consentaneũ esse videtur. Cæterùm quod de deriuatione nominis ἵμερος tradit, ὁπὸ τῦ ἰμάσσω, idem & de verbo ἱμείρειν: quũ tamen vnum quidem inde deriuatum esse, (fingamus enim veram esse illam deriuationem) deinde alterum ex eo factum dicendum foret. Verùm vt ad alias nominis ἵμερος deriuationes seu etymologias veniam, in meo vet. lexico ab ἵημι deductum esse traditur: quoniã ὁ πόθος ἴσως διὰ τὸν ποθούμενον. Sed non satis inter se cõuenire videtur quæ ibi scripta sunt: quia primùm dicitur ἵμερος, quo significatur ἐπιθυμία, esseq; ΒΕΡΒΟ ἵημι, quod est ἐπιθυμῶ μαι; deinde in huius etymologiæ ratione quæ subiungitur, verbi illius ἵημι locum occupat verbum ἵεμαι, quod significationem illam nõ admittit quæ verbo ἵημι tribuitur. (cuius tamen exemplum desidero) Neque enim quum dicit ὁ πόθος ἴσως ὅτι τὸν ποθούμενον, possis ἴσως exponere itidem ἐπιθυμῶν. Ibidem dicitur ἱμείρω esse ab hoc ἵμερος, quum ego contrà hoc ab illo deductum esse & pro verbali haberi debere censeam. Quinetiam differentia nominis ἵμερος à nomine ἵρος ibidem hæc traditur: vt ἵρος quidem sit τὸ ἁβρὸν τῆς ὀφέσεως ἐρᾶν: at ἵμερος sit, τὸ μετὰ πλοῦ ὄρεξιν ἐπιθυμεῖν. Quid verò Plato in suo Cratylo de nominis huius etymologia? Ex eo dictus est (inquit) ὅτι ἰέμενος ῥεῖ, καὶ αφύσσει τὴν ὀρεκτικὴν, καὶ οὕτω δὴ ὀνομασθὲν αφύσσα πλοῦ ψυχῆς δι' πλοῦ ἴσιν τῆς ῥοῆς. Repono autem ibi ἴσιν spiritu aspero pro ἶσιν quod tenuatum est: vt conueniat hoc ΝΟΜΕΝ ἶσις (quod an vsitatum sit, dubium esse queat) cum præcedente participio ἰέμενος, & eo significetur Cupiditas seu Desiderium: sicut ἱέμενος aspiratum pro ἱσταμένος poni scimus. Atque adeo hoc ipsum ἱσταμένος legit Ficinus, non ἑστάμενος. cui libenter de hac lectione assentior, sed de præcedentis participii ἰέμενος interpretatione ab eo dissentio. Existimo enim illud simplex ἰέμενος non aliud esse quàm compositum ἐφιέμενος: & addi à Platone καὶ ἐφιέμενος tanquam per epexegesin. At ille ἰέμενος vertit Incitatus: itidémque verbale ἶσιν Incitamentum, seu impetũ: vel ἰέμενος legẽs spiritu tenui, vel certè differentiam quæ statuitur inter ΥΕΡΒ. ἵημι aspiratum, & inter ΥΕΡΒ. ἵημι tenuatũ, confundens. quum ἵεμαι potius scribendũ existimetur in cupiẽdi significatione, at ἵεμαι pro Incitatus feror, seu Impetu feror. Illud autem

verbale nomen ἶσις inuenitur & in alio eiusdem libri loco: vbi nimirũ dicitur νόησις esse τῦ νόου ἶσις. Ibique rectius quàm hic ab eodem interprete redditur, videlicet Desiderium. Verùm ibi quoque perperam scriptũ est ἶσις spiritu tenui. Cæterùm ab ipso Platone hæc vocis ἵμερος à ΥΟΟΕ Πόθος differentia statuitur, quòd qui ἵμερος vocabatur ὅταν παρῇ οὗ πις ἐφίεται, vocetur πόθος, διὰ τὴν ἀπουσίαν.

Ἵμερος, Cupido, deus. Apud Lucianum in dearum iudicio, Venus duos filios se habere dicit, Ἵμερον & Ἔρωτα. Eius hæc de re verba sunt hæc ad Paridem: παῖδε γάρ μοι εἰσὶν δύο καλὼ, Ἵμερος καὶ Ἔρως. Οὗτοι σοι συνεσόμενοι, ἡνίκα ἂν τῆς ὁδοῦ ἡμῖν ἐπιβῶμεν. Deinde vtriusque officium describens, simulque ad horum nominum originem respiciens, addit, καὶ ὁ μὲν Ἔρως, ἅτε παιδικὸς ὢν καὶ πτηνὸς, αἰεὶ παίζει καὶ πτηνὸς ἐραστὴς ἀεί· Ἵμερος δὲ ἐπεὶ πρεσβύτερος, τῷ ὄντι ἵμερός τε ὢν καὶ ἱέμενος. Apud Pausaniã non solùm coniunguntur Ἔρως & Ἵμερος, sed illis additur Πόθος: in Atticis, pag. 32, Σκόπει δὲ Ἔρως καὶ Ἵμερος καὶ Πόθος, πόσῃ διαφορᾷ δείκνυσι τοὺς ἐπαινουμένους καὶ τὰ ἐρῶμενα ἑφίεται. Apud Platonem quoque in illo Cratyli loco horum item itidem mentiõ fit simul, verùm non itidem de personis sed de rebus dicuntur. Vbi tria illa nomina ἔρως, ἵμερος, πόθος, tribus Latinis cõmodè reddi possunt, amor, cupido, desiderium. At quum personarum (deorum videlicet) nomina sunt, tum ΝΟΜΙΝΑ Πόθος aliam interpretationem postulat, quam fortassis in illa lingua reperire haud possit. intelligitur enim (vt opinor) ille deus qui desiderium eius quæ amatur excitat, & dulci eius recordatione animum velut titillat. Quum autem idem cum ipsa actione desiderandi (vt ita loquar) nomẽ habeat, ne idem in Latina lingua fieri possit, obstat generis differentia: quum desiderium neutrius, non masculini, vt illud, generis esse sciamus: masculinum autem nomen eandem omnino vim habens nullum afferatur.

Ἵμερος est etiam id in oculis quo intuentium amor conciliatur. Pollux libro 2, de oculis loquens, postquã docuit oculos posse describi cum aliis appellationibus tũ his: πυρώδεις, μαλακαρνεῖς αἰφίπτας, seu αἴγλιν aut αἰγλήεντα αἰφίπτας, νδεῖς, ὑπογλαυκοὺς, ὑπόχυσιν: subiungit, καὶ τὸ ἀπ' αὐτῶν ἀπορρέον, ἵμερος. id est, Et quod ab illis defluit, ἵμερος. Sed debuit fortassis alio potius vocabulo vti quàm isto ἀπορρέον: præsertim quum postea αὖ δακρύων loquens, dicat itidem τὸ καταῤῥέον ἀπὸ τῶν ὀμμάτων. debuit inquã potius (meo quidem iudicio) illud ἀπορρέον expositioni vocis δάκρυον reseruare: nequis putaret intelligi illud ἀπορρέον, esse aliquid ὑγρόν: sicut de lacryma dicit τὸ καταῤῥέον ἀπὸ τῶν ὀμμάτων ὑγρὸν. Minimèque ad hoc ὑγρὸν pertinere existimandi sunt qui ΔΙΟΥΝΤΥΡ ὑγροὶ ὀφθαλμοὶ, vel lubrici & mobiles, vt Cicero loquitur: vel quales sunt oculi hominum qui ὑγροὶ vocantur, id est διαπίπτοντες εἰς τὰς ἡδονὰς, sequendo Hesychii & Suidæ expositionem: (nisi quod ex Hesychio scribendum esset διαπίπτοντες) cum quà optimè cõuenit quod apud Pollucem legimus, de cinædo, ei cum alias multas appellationes tribui, (quas recenset) tum has, ὑγρὸς & ὑγροειδὴς. (Vbi obiter obseruandũ etiã est hoc COMPOS. ὑγρόειδες, vtpote in quo nomen ὑγρὸς ipsi etiam animo tribuitur, seu ipsi menti. est enim ὑγρόειδες cui est ὑγρὸς νοῦς, seu habens ὑγρὸν νοῦν. adeo vt non malè conueniat ὑγρόειδες cum θηλὺς πλοῦ ψυχῆς: quod ab eodem Polluce de cinædo itidem dicitur: sicut & γυναικίας ac γύνις) Oculus mollis non malè reddatur, meo quidem iudicio. licet aliam significationem habeant oculi molles in isto Nasonis loco, De remedio, lib. 1, Si malè dentata est, narra quod rideat illa: Mollibus est oculis: quod fleat illa, refer. Neque enim dubium est quin molles oculi hîc dicantur qui facilè ad lacrymas mouẽtur: siue oculis tribuatur mollitia quæ à corde proficiscitur, (vt apud eũdem poetam legimus molle cor) siue molles oculi eo dicantur modo quo à nostratibus teneri. vox enim nostra *tendre* est Latina Teneri, id est facta ex hac. Vocamus autem *des yeux tendres*, vel *tendres à pleurer*, qui facilè ad lacrymas mouentur seu impelluntur: quod scimus à natura muliebri sexui multo magis

magis quàm virili esse insitum. Legitur porro illud ὑγροὶ ὀφθαλμοί cum alibi tum apud Ælium Dionysium, vbi exponens ἰλαὸν εἶδον & ἱλαὸν εἶδον, dicit esse, ὑγροῖς καὶ ὑπημόοις καὶ παιπαλοεσσαις ὄμμασιν ἐμβλέπειν. Quocunque autem nomine Latino debeant exponi ὑγροὶ ὀφθαλμοί, videntur esse ii qui aliquid procacitatis seu petulantiæ habent: & quales appellamus nostrate lingua *Des yeux attrayans*, vel *Des yeux affetez*. Ac certè conuenit illa significatio verborum ἰλαὸν εἶδον & ἱλαὸν εἶδον (id est quam illis tribuit Ælius Dionysius) cum ea quã habet COMPOS. Καπλοὸν εἶδον, in isto epigrammat. B versu, Τῷ γλυκερὸν καὶ ἦλυ καπλοὸν εἶδον Ἔρωτος. neque enim hic καπλοὸν εἶδον de eo gestu oculorum dicitur quo vtuntur μυκτηρίζοντες seu καταμυκτῆρας, (de qua significatione dictum antea fuit) sed potius καπλοὸν εἶδον exponere hic debemus eodem modo quo Ælius Dionysius ἰλαὸν εἶδον & ἱλαὸν εἶδον exponit. Certè quòd addatur ἦλυ, eo magis impellor vt credam istud καπλοὸν εἶδον illis ὑγροῖς ὀφθαλμοῖς conuenire, sequendo ea quæ de nominis ὑγρὸς significatione differui. Iam verò & limi oculi videntur posse ὑγροὶ ap- C pellatione comprehendi: ita quidem accipiẽdo illam vocem vt ab Ouidio accipitur, vbi dicit, Limis subrisit ocellis. Ipsum certè etymum (si ab ἰμὰς verba illa deducamus) plane interpretationem huiusmodi requirere manifestum est. Et hæc quidem obiter de his dicta sint quibus quanuis non suus datus sit locus, id est is quem series alphabetica postulat, non minus tamen lectori quàm si ibi dicta essent, sunt profutura.

Ad ἵμερος autẽ vt reuertar, variis modis eũ poetæ describunt. neq; enim dubiũ est quin illi, quum canunt oculos esse in amore duces, (vt legimus apud Propertium, Si nescis, oculi sunt in amore duces) quum canunt oculos esse fores seu fenestras quibus intrat amor, quum sagittis quæ ex oculis puellarũ prodeunt, peti se conqueruntur, (quò pertinent illi Anacreontis versiculi, Στρατὸς δὲ καμὸς Ἀπ' ὀμμάτων βαλών με) quũ alicuius puellæ oculos vocant loquaces, vel dicunt eos non tacere, (vt Naso, Non oculi tacuere tui) quum dicũt oculos facere ignem, quũ dicunt puellam oculis aliquid promittere, (quorum vtrũque apud eũ- E dem poetam legimus) quum puellam quampiam suos oculos rapuisse queruntur, (vt Naso, Tu quoque quæ nostros rapuisti nuper ocellos) aut quum inducunt vicissim puellam raptos seu ablatos sibi oculos querentem, (vt Medea Iasoni apud eũdem, Abstulerant oculi lumina nostra tui) quum denique oculos alicuius puellæ vocant sua sidera, (quod argutis oculis præsertim conuenire, ostendit ille Nasonianus versus, Arguto habuit, radiant vt sidus ocelli) non dubium est, inquam, quin poetæ quum hæc aliáque id genus plurima de oculis dicũt, ἵμερον illum de quo nunc agitur, describant. Verùm ex huiusmodi locis potius quid valeat vox ἵμερος, quàm quo nomine eã debeamus interpretari discimus: ac profectò quum existimem frustrà quæsitum iri vocabulum Latinum quod vnum vni Græco respõdeat, si duobus aut etiã tribus vim eius expressero, lectori satisfecisse me putabo. Reddo igitur hîc ἵμερος Amoris illicium in oculis, Amoris illices oculi, (aut simpliciter Illices oculi) Oculorum philtrum, seu Philtrum ab oculis prodiens, Aspectus amoris conciliator.

Ἵμερος tanquam venenũ quoddam Veneris fingitur ab Euripide: vt inquit Eustathius, afferens hunc eius locum, μή ποτ' ἐπ' ἐμοὶ χρυσέων πτέρυξιν ἵφῃς (nisi potius scribendum ἱφῇς) ἱμέρου χρίσασ' ἄφυκτον ἰόν. Qui locus ex Medea huius poetæ est sumptus. Inde enim & ipse eum antea protuli: scribens μή ποτ' ὦ δέσποινα, vt ibi legitur. Est porro hæc δέσποινα, Venus, ad quam sermo dirigitur. Non malè autem fortassis hunc etiam locum ad ea quæ περὶ ἱμέρου in proximo tmemate dicta fuerunt, referemus: vt intelligamus, ἵμερον, id est amoris illicium, quod ex oculis alicuius emanat, esse venenum quo Venus suas sagittas tingit. Alioqui potest etiam generalius accipi pro cupidine, (sicut antea hanc illi significationem dedi) eo sensu quo dicitur Captus vel capta cupidine, Tactus vel tacta cupidine: aut etiam cum aliis verbis, vt in præcedentibus docui.

Ἵμερος, est etiam certa quædam ᾠδή, id est cantilena, seu canticum: siue certæ cuiusdam cantilenæ nomen, aut cantici. Vide Pollucem lib. 4, cap. 7.

ADIECT. Ἵμερος est Desiderabilis, Desiderium excitans, Dignus qui desideretur. Sed reddi etiam potest Amabilis, Suauis. Affertur ex Anthol. epigrammatum, & in superlatiuo gradu, ἱμερόεντα κάλλη. Ab Hesychio ἱμέρων exponitur ἐρασμίων, πόθου. ἵμερος autem, πόθος & ὀπτασία: necnon ἄγαλμα, ἔρασις, ἀγαπητὸν, ἀγαστόν. Rarum tamen esse puto vocis huius vsum pro adiectiuo nomine: licet inueniatur & COMPOS. Ἱμερόφωνος, in eodem libro, pro Dulciloquus.

Est denique & proprium NOMEN Ἵμερος, vnius ex tyrannis Seleuciæ. Inuenitur alioqui & VOCAB. Ἱμέριος proprium itidem nomen. Apud Plutarchum De discern. adul. ab amico, est cuiusdam κίναιδος nomen. Sic vocatus fuit & quidam rhetor aut sophista, cuius declamationes à me editæ fuerunt cũ Polemonis & aliorum quorundam declamationibus. Meminit Suidas: apud quem legitur ETIAM Ἱμερία, & dicitur esse fluuius. (Sed perperã in Germanica editione pro Ἱμερία scriptum est Ἱμιτία)

Ἱμερόεις, εντος, ὁ, Desiderabilis, Optabilis. Item Amabilis, Suauis, Gratus. In Anthol. epigrammat. ἱμερόεις dicitur cestus Veneris, (cui Homerus ἵμερον inesse perhibet) Λιλ' ἔσο Κυθέρεια τὸν ἱμερόεντ' ἀπὸ μαζῶν Κεῦθε θοὸν νόον ἐχθρ. Homerus Iliados ε, valde apto epitheto, ἠϊθέῳ χαρίεντι appellauit ἱμερόεντα, hoc in versu, Ἀλλά σύ γ' ἱμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο. Apud eundem legimus ἱμερόεν κιθαρίζειν, Iliad. σ, vbi ἱμερόεν aduerbialiter ponitur, Τοῖσιν δ' ἐν μέσσοισι πάϊς φόρμιγγι λιγείῃ Ἱμερόεν κιθάριζε. Quod verò apud eundem legitur Odyss. χ, Πᾶσιν δ' ἱμερόεις ἐπέδν χόος, mirum videri possit, propter hoc adiectiuum ἱμερόεις. quomodo enim χόος potest ἱμερόεις appellari? Sed ego existimo Homerum, cui frequens est ἵμερος εἶναι χόροιο, hoc loquendi genus voluisse in illud resoluere.

Ἱμερόεις est etiam ὀπτασμικὸς, si Suidæ, vel potius si vulgatis exemplaribus operis illius credimus. Eum enim ὀπτασμικὸς scripsisse (quo & ἱμερτὸς ab Hesychio exponitur) magis verisimile est. Alioqui retinendo ὀπτασμικὸς, actiuam etiam significationem habere nomen illud ἱμερόεις dicendum erit.

Ἱμερτὸς, οῦ, ὁ, idem quod ἱμερόεις. Sed hoc ἱμερτὸς habet potius formam nominis verbalis ab ἱμείρομαι. Eustathius illud ἱμειρόεντα quod paulo antè ex Homero attuli, exponit ἱμερτά. Hesychio ἱμερτὸν est ἐπιθυμητὸν, & καλὸν, πόθιτον, ὀπτασμικὸν, ἐράσμιον. Itidémque Suidæ ἱμερτὸς est καλὸς, ἐπιθυμητὸς, πόθιτος. Quas expositiones sequẽdo, ἱμερτὸς erit (sicut & ἱμερόεις) Desiderabilis, Optabilis: item Amabilis, Suauis, Gratus: necnon Pulcher, seu Venustus. At vulg. lex. ἱμερτὸν ὕδατος interpretãtur liquidis aquis, in isto Apollonii loco, Ὅν ῥά μιν ἱμερτὸν ἀϊάψυχεν ὕδατος. Sed fidem huic interpretationi non adhibeo. In iisdem est SVBST. Ἱμερτὸς, redditum Desideratus; subiungiturque Suidæ expositio ὁ ὀπτασμικὸς: quum tamen hoc vocabulum ὀπτασμικὸς minimè sonet Desideratus, sed potius Desiderator, Concupitor, si his vti liceat. Sed ἱμάρτης scribendum potius esset, meo quidem iudicio, in hac nominis ὀπτασμικὸς significatione: at ἱμερτὸς sonaret ὀπτασμικὸς: atque vt ἱμάρτης, ἱμάρτου, ita ἱμερτὸς, ἱμερτέος, declinandum esset. ATVERSO Ἱμερτὶ nomen Lesbi insulæ, est fœmin. illius Ἱμερτὸς: sed ex appellatiuo nomine in proprium quodammodo transibat quum ita vocaretur Lesbus. Huius autem appellationis meminerunt Hesychius & Eustathius. In iisdem illis vulg. lex. est NOMEN Ἱμεραῖος expositum Desiderabilis & Optabilis: quum tamen reperiam duntaxat hoc Ἱμεραῖος pro eo qui est ex Siciliæ vrbe cui NOMEN Ἱμέρα. Redditurque Himeræus, & Himerensis. Est verò & heroinæ cuiusdam nomen Ἱμέρα.

Sed à Suida affertur ΕΤΙΑΜ Ἰμερώνη tanquam nomen cuiusdam anus, necnon ciuitatis.

Ab Ἵμερος est etiam VERBVM Ἱμείρω, idem significans quod ἱμείρω. (ex quo factum esse nomen illud ἱμερόεις antea docui) Legitur enim apud Hesychium & alium quempiam, ἱμείρει, ἐπιθυμεῖ, λίαν. Suspecta tamē esse potest vtrobique exemplaris fides. Nam ad Hesych. quod attinet, Germanica editio ex Aldina emendari potest. (Alioqui nō minus nouum videri queat ἱμείρος quod apud eum legimus, idem valens quod ἱμέρος, quàm ἱμέρη, idem valens quod ἱμείρη. Estque notandus ibidem ille accusatiuus ἱμείρους: habens NOMINAT. Ἵμερος, significans ἔρωτας & πόθος: sicut ille ἱμείρους exponit ἔρωτας & πόθους) AT VERO Ἱμερόεσσα peculiarem quandam significationem habet, de puella dictum pro Rem habere cū viro, Coire cū viro: quòd videlicet coitus seu concubitus ab amore proficisci soleat: vnde etiam amoris opus interdum à poetis appellatur. Sic apud Hippocrat. ἱμερτὴν Galenus exponit αἰδῶ μεγίστην. Sed in vulgaribus lexicis affertur VERBVM Ἱμείρομαι, tanquam thema illius ἱμερτιάω: dicitúrque esse, prima significatione, Induco ad desiderium. Cui interpretationi fidem derogandam esse censeo.

Ἵμερος aurem in hūc locum reseruaui quòd dubium cuipiam esse possit verum in numero derivatorum ex nomine ἵμας censeri debeat. Significantur enim hac voce Ἵμερος flores & coronamēta quæ ad expiationes lustrationésque adhibebantur. Quæ expositiō petita est ex Hesychio.

Nomen ἰξὸς, de quo nunc agere oportet, valde dubium est vbi poni debuerit: quum tres eius afferantur derivationes seu etymologiæ, sed tales vt nulla earum fide digna esse videatur. Verùm qualescunque illæ sint, (quarum alioquī duæ Etymologi simul & mei veteris lexici auctoritate nituntur: tertia autem solo lexici illius testimonio confirmatur, quod sciam) post tria hæc verba, vel potius post vnum ex his tribus, ponendum fuisset, Ἄγω, Ἴκω, Ἔχω.

—Ι' Ξ. Ὁ Σ, οῦ, ὁ, Viscum. Plutarchus in Coriolano, τὰς ἀρίστας φέρουσι τὸν ἰξόν. Hesychio ἄσυλις est φυτὸν ὅθεν ὁ ἰξός, id est, Planta è qua provenit viscum. A Luciano metaphorice vsurpatur in libro De scribenda historia. quum enim dixisset, μάλιστα δὲ σκοπεῖν ὁ τοῖς τῆδε ἐρεῖ ἢ τι χρὴ ἢ τοῦτο μᾶλλον ἁρμόττειν, οἷς μὲν δύναμιν λόγων ἀπεριόπτως παρεσκεύασεν ἡδονῆς, καὶ τὸ σαυτοῦ δρᾶν, παρεὶς τὸ ἁρμόττειν: subiunxit, ἀλλ' ὁλίγον ἀποστραφόμενος, τῷ χρήσιμον καὶ σπουδῇ ἴσον, μᾶλλον, ἀφυγὼν τὸν ἰξὸν τὸν ὁ τῆς ἀφελείας καὶ τοῦ ἑαυτοῦ ἅπαντα λυμαίνεται. Vbi Micyllus interpres metaphoram retinuit, interpretans ἰξὸν non solùm viscum sed & glutinum. ita enim locum hunc reddidit, Maximè autem temperantia quædam adhibenda est in descriptionibus montium, aut murorum, aut funiorum: vt nē vim ac potestatem verborum ineptè ac præter rem ostentare velle videaris, tuúmque ipsius negotium agere, historia omissa, sed modicè adhibitis illis, vtilitatis & perspicuitatis tantùm gratia, mox inde digrediaris, viscō seu glutino quod in hac re est, atque vniuersa tali gulositate euitata. Ego autem existimo ἰξὸν, id est viscum, vocari à Luciano materiam quam res ipsa præbet ostentādæ facultatis dicendi: quæ materia talis est vt quū quis in eius tractationem se immiserit, inde orationē suam expedire seu extricare nō possit, sed ita hæc illi tenaciter adhæreat vt visco aues adhærere solent. Et quoniam in huiusmodi descriptionibus sibi placere & indulgere plerique historici solebāt, atqui auidè hanc ostentandæ λόγων δυνάμεως, id est, facultatis dicendi, siue eloquentiæ, (nō potestatis verborum, vt interpres reddit) occasionem arripiebant, ideo λιχνείαν quoque vocat. Hæc mea est de isto loco sententia, dum aliquis meliorem quampiam proferre visus fuerit. Est autem obiter notandus & NOMINIS Λιχνεία metaphoricus iste vsus.

Ἰξὸς est etiam planta quædam, teste Hesychio. Itidem certè à Latinis frutex quidam appellatur viscum.

Ἰξὸς redditur etiam Arundo aucupatoria: quòd ab Hesychio exponatur κάλαμος ἰξευτικός Vide Ἰξευτής.

Ἰξὸς, sicut & ἰξία, pro varice. vide Ἰξία.

Ἰξὸς tres habet etymologias, sed tales vt nulli earū multum fidei adhibeam. Ἰξὸς (inquit Etymologus) est ἡ παγὶς τῶν στρουθίων, id est, pedica passerum. (sic autem appellat, quòd viscō veluti pedica seu compedibus irretiti teneantur. Et quòd peculiariter mentionem facit στρουθίων, conuenit cum ea expositione quam Hesychius nomini ἰξευτὴς tribuit, exponens στρουθοπιάστης) Quibus adiungit, quasi ἄξος τις ὤν. nimirum ἄγω τὸ ἄγειν τὸ ἕρπειν. Vel (inquit) ab Ἴκω, ἰξῶ, ἰξός: videlicet ὁ φθάνων μάλιστα αὐτὸ ἰσχναίνοντα τὸ ἕρπειν· μάλιστα ὢν αὐτὸ φθάνων τὸ πλεῖστα πτηνὰ. αὐτὸ τὸ ἴσχνα ἐκτελοῦντα καὶ κατεσχηκότα. Hactenus Etymologus. At in meo veteri lexico additur tertia derivatio, à verbo ἔχω, significante κρατῶ. vt ab eius futuro ἕξω fiat ἕξις, quod mutetur in ἰξός.

VERVM Ἰξὸς Hesychio sunt etiam οἱ γλίσχροι καὶ φειδωλοί, id est tenaces & parci. In qua significatione minimè necesse puto aliam nominis illius derivationem quærere. existimo enim esse metaphoricam, & vocari hominem parcum ἰξὸν, id est viscum, quòd manus tenaces habeat tāquam viscum, siue quòd omnia eius manibus, tanquam visco, inhæreſcant. Tale est quod nostrate lingua de quibusdam dicimus, *Ils ont les mains gluantes*: id est, Habent manus viscatas: de iis quorum manus quicquid attingunt, ad se attrahunt tanquam viscatæ. Atque adeo optimè conuenit & Græci vocabuli γλίσχρος & Latini Tenaces metaphora cum ea de qua nunc agitur: quum ipsum quoque viscum γλίσχρον & tenax appellari possit. Quæ quum ita sint, non video cur aliam hæc significatio derivationem sibi postulet. quanuis enim non dicatur pluraliter ἰξοί, vt hæc viſca Latinè, à ratione tamen non abhorret vt si ἰξὸς vocetur aliquis qui tenax sit & parcus, perinde acti nominaretur viscum: itidem plurali numero ἰξοὶ nuncupētur qui tenaces sunt & parci. Siquis tamen aliquid melius hac de significatione attulerit, id lubenter amplectar.

C. Ἰξοβόρος, ου, ὁ & ἡ, VEL Ἰξιβόρος (q.d. Viscivorus) Visco vescens. Valétque idem & ἰξοφάγος, seu ἰξιφάγος, de quibus mox dicetur.

C. Ἰξοφάγος, ου, ὁ & ἡ, SIVE Ἰξιφάγος, idem quod ἰξοβόρος seu ἰξιβόρος, quæ proximè præcedunt. Sed quum generalem significationem hæc habeant, & de omnibus auibus dicantur quæ visco vescuntur, (quæcunque illæ sint) peculiariter de quibusdam turdis dicuntur. Nam ex tribus κιχλῶν (id est turdorum) generibus, vnū esse earum quæ ἰξοφάγοι appellantur, dictum antea fuit: ab Aristotele autem ἰξιβόροι, nomine idem significante, nuncupantur. Κιχλῶν δ' αἱ μὲν ἡδυεπεῖς (inquit, libro 9, De hist. anim.) καλοῦσιν, ἰξιβόρους· αὗται δ' οὐκ εἰσὶν ἀεὶ ἐν ἡμῖν ἀλλὰ καὶ ἀποδημοῦσιν.

C. Ἰξοφόρος, ου, ὁ & ἡ, Viscum ferens, seu gerens. Apud Sophoclem in Meleagro, Ἰξοφόροι θῆρες sunt αἱ ἰξὸν φέρουσαι, teste Hesychio. Apud Oppianum autem legimus Ἰξοφόρους δόκανας, significantem ἐκ λεπίδος λύγου, vt scribit Eustathius. Neque tamen affirmat, sed dicit videri hoc velle significare.

Ἰξώδης, ους, ὁ & ἡ, Viscosus, Visci modo lentus, Tenax.

Ἰξιάς, ιτος, ὁ, Viscosus. quo vocabulo vtitur Palladius, licet in vulgatis dictionariis non extet. Redditur etiam Lethalis: de qua significatione dicam infrà, vbi agam de nomine ἰξία. A

Ἰξεύω, Viscо aues capio. Sed generalius Capto aues, Venor aues, (nam verbum venor ad eas etiam extenditur) Aucupor. VNDE EST Ἰξευτής, οῦ, ὁ, Auceps. Magis propriè q. d. Viscator. (sicut ἰξεύτρια redditur Viscatrix) Qui visco aues capit. Ab Hesychio exponitur VOCE Σπερνοφωτάστης, quæ sonat (vt opinor) Passerum captor, Qui passeres capit. Videtur enim compositum esse hoc nomen (quod vix antiquum esse credo) ex nomine σπουδὸς & verbo πιέζω. Et quòd passerum hîc peculiariter mentio fit, conuenit (vt antea docui) cum eo quod apud Etymologum legimus, ἰξὸν esse πᾶν σπουδεῖον παγίδα. Vtuntur autem οἱ ἰξεύται, id est aucupes, καλάμοις siue δόναξιν, (id est calamis siue arundinibus) qui itidem ἰξεύται appellantur. Legimus enim in Anthol. epigramm. ἰξευτῇς καλάμοις, necnon ἰξευτῇ δόναξι. (Quibus in locis ἰξευτὴς ponitur pro ἰξευτικὸς: de qua voce dicetur infrà) Horum autem calamorum fit mentio & à Bione in quodam elegantissimo idyllio, cuius initium est, Ἰξευταὶ ἦτε κῶροι. (quod NOMEN Ἰξευτὰ Dòricum est pro ἰξευτής) Sed afferam primos huius idyllij versus, vtpote aliquid etiam habentes ad ἰξευτῶν πρέπον pertinens: Ἰξευταὶ ποτὶ κῶροι, ὃν ἄλσεϊ δενδράεντι Θήρια θηρεύων, τὸν ὑπὸ δρυὸς εἶδεν ἔρωτα Ἑσσόμενον πύξοιο ποτὶ κλαδόν. ὡς δ' ὁ θοιάσας, Χαίρων, ὥστε νιν μέγα θαῖμα θόητον αἰσθών, Τὼς καλάμους ἅμα πάσας ἐπ' ἀλλάλοισι συνάπτων, Τᾷ δὴ τᾷ πὰρ ἔρωτα μετάλμενον ἀμφιδόησεν. Quos versus olim Venetiis ita reddidi, primis ferè iuuentutis annis, Auceps fortè puer dum venaretur opaca In sylua volucres, infelix omen, Amorem Fronde super buxi vidit pallente sedentem. Tunc puer exultans, magna velut alite visa, Continuò viscum calamósque recolligit omnes, Insidiásque omnes volitanti tendit amori. B C D

FORM. Ἰξευτεία, ET Ἰξευτρεία, Viscatrix. Sed crediderim, vt ἰξευτεία est tanquam ab ἰξευτὴς, (sicut πειθὴς habet fœmininum πειθεία) ita ἰξευτρεία esse tanquam ab adiectiuo masculi. ἰξευτρειος. Plutarchus in libro De fort. Rom. καὶ γὰρ ἰδίας τύχης ἱερὸν ὄδτιν ἐν παλατίῳ καὶ τὸ τῆς ἰξευτρείας· εἰ καὶ γελοῖον, ἀλλ' ἔχον οὐ μεταφορᾶς ἀπάτην, οἷον ἱλαυσης τὸ πρᾶον, καὶ κρατούσης συμφορήσιμα. Quæ Budæus ita reddidit, in ea quam edidit illius libelli interpretatione, Iam primùm igitur idiæ [id est priuatæ] fortunæ delubrũ in palatio situm est. est & ixeutriæ, [id est viscatricis] tametsi id nominis ridiculum est, sed non abs re tamen, translatione id dante, ac si dicas, tenaciter attrahentis quicquid illi hæsisset. Et hoc quidem in loco (vti vides) extat prior illa scriptura ἰξευτρεία, quæ magis mihi placet. At in alio eiusdẽ Plutarchi reperitur posterior ἰξευτρεία, vbi ipsemet interpretatur Viscata. Is legitur in Rom. quæst. seu problem. καὶ τί δ' ἂν τις ἐπιξέοι καὶ ἄλλας ἐπωνυμίας, ὅτου τύχης ἰξευτρείας ἱερὸν ὄδτιν, ἣν βιπάτας ἐνομάζουσιν, ὡς πόρρωθεν ἡμῶν ἀλιπεμφίων ὄντων αὐτῆς, καὶ σφηκομόρφων ὄντων τοῖς σφήξιμασιν; Extat verò & substantiuum NEVTRVM Ἰξευτρεῖον, quod redditur Aucupium. In vulg. lexicis habetur ETIAM Ἰξευτείας, quod exponitur, Quæ, tanquam viscum, procul existentia detinet. Sed mendosam esse hanc scripturam arbitror, & pro ἰξευτείας per errorem irrepsisse, ex illo Plutarchi loco quem paulo antè protuli: præsertim quum expositio etiam cum illa cõueniat. Credibile est certè aliquem ex illo Plutarchi loco margini sui dictionarii adscripsisse, deinde alium inde hoc vocabulum describentem, non ἰξευτείας (vt erat huius linguæ rudis) sed ἰξευτρείας scriptum esse credidisse. E F G

Ἰξευτικὸς, ἡ, όν, Ad aucupes seu ad aucupum artem pertinens. vt ἰξευτικὸς κάλαμος apud Hesychium: vbi scribit, Ἰξὸς, εἶδος φυτοῦ, καὶ κάλαμος ἰξευτικός. Sonat autem κάλαμος ἰξευτικὸς, q. d. Calamus viscatorius, seu Arundo viscatoria. (nam viscatrix arundo responderet potius illi præcedenti ἰξευτὴς κάλαμος.) Ex Ouidio autem reddi H

poterit Viscata arundo: vt ille dicit Aues fallere viscata virga.

Ἰξευτὴς, si Suidam sequimur, capitur etiam pro ἰξευτικὸς, id est Auceps, Qui viscо capit aues. Nam ἰξευτὴς ab eo exponitur hoc nomine ἰξευτικός: & additur, ὁ δὲ ἰξοῦ ἕως ὁρᾶς θηρᾶν, ἤτοι κάλαμος πάσσων. Sonabit autem propriè ἰξευτικὸς (dãdo illi eum etiam vsum quem alia eodem modo terminata obtinent) Peritus capiendi visco aues.

Ἰξία, ας, ἡ, etiam dicitur, eadem significatione qua ἰξός, pro Viscо. Theophrast. De caus. plant. lib. 5, cap. 22, ἔστι καὶ ἡ ἰξία δοκεῖ καὶ ὅλως τὰ ἐμπλαστὰ ἐντεῦθεν ἐλθεῖν. Legitur apud eundem hac in significatione cum alibi, tum verò l. 3, De caus. plant. c. 16, vbi disserit de arbore quæ πρῖνος vocatur, id est Ilex: φύεται δὲ καὶ ἐπὶ πολὺ βαλανος, κάκκος πικὰ φερούσα. ἴσχει δὲ καὶ ἰξίαν καὶ ὑσσαρ. ὃν τὸν αὐτὸν συμβαίνει πίτυλον ἅμα καρποὺς ἔχειν αὐτὸν δύο μὲν, πικὸν, δύο δ' ἄλλως· τοῦ τε τῆς ἰξίας, καὶ τοῦ τῆς ὑσσάρος. καὶ πολὺ μᾶλλον ἰξίαν &c. F

Ἰξία vocata fuit & quædam planta, quæ alio nomine chamæleon albus. Ideo autem ἰξίαν vocauerũt quià ἰξὸς (id est viscum) quibusdam in locis circa radicem eius inuenitur, quo pro mastiche vtuntur mulieres. Dioscorides l. 3, c. 10. Χαμαιλέων λευκός. ἰξία ἔστιν ἡ κάλυκος, διὰ τὸ ἔν τισι τόποις ἰξὸν ἐνεῖσθαι περὶ τὰς ῥίζας αὐτοῦ. ᾧ καὶ αὐταὶ μασίχης χρῶνται αἱ γυναῖκες. Dubium porro esse posset vtrum à nominato ἡ ἰξία esset ille accusatiuus ἰξίαν, an potius ὁ ἰξίας pro eius nominatiuo haberi deberet: sed Plinius nominatiuum facit Ixia, non Ixias: si vulgatæ eius editiones non mentiuntur. Legimus enim l. 22, c. 18. ex Dioscoride, Chamæleonem aliqui ixiam vocant. Et paulo pòst, Quibusdam in locis viscum gignit album sub alis foliorum, maximè circa canis ortum: (quomodo thura nasci dicuntur) vnde & ixia appellatur. Hoc vt mastiche vtũtur mulieres. Galenus quoque in lexico vocum Hippocrat. ἰξίαν interpretatur φύλλον τὸ λευκοῦ χαμαιλέοντος. Quæ VOX Ἰξίας suspecta esse possit: atque adeo in vulg. lex. alia affertur lectio, nimirum ἰξιῶν, & φύλλον: non addito tamen vllius veteris exemplaris testimonio. Ego ex quodam annotatũ reperio ἰξίαν quidem eodem modo, sed φύλλα pro φύλλον. Sciendum est porro Theophrastum lib. 9, cap. 13, De hist. plant. chamæleonis duo genera describentem, ἰξίας non meminisse, (vt annot. vulg. lex.) nec ἰξοῦ, id est visci, quod chamæleonis albi, vt tradit Dioscorides, vel vtriusque radicibus, Plinio teste, innascitur. AT VERÒ ἡ Ἰξία alia esse videtur radix, (vt in iisdem annotatur) licet Galen. Simpl. lib. 8, chamæleonis nigri radicem aliquid δηλητήριον habere scripserit. Inter lethales enim radices separatim enumerari à Dioscoride τὴν ἰξίαν scribente lib. 6. cap. 22, ἰξίας δὲ, ὃς καὶ οὐλοφύτου καλεῖται, ὁ τὸ πίτυλον ὅμοιον πολύποδι χλωρῷ καὶ τῷ σέλινῳ καὶ τῷ γένυϊ ἐμφαίνει. (ita enim scribendum est, non εἶον πολύποδι) Nicander autem ἰξίαν periphrasticè appellauit ἰξιόεν πῶμα, in Alexipharm. Ἰξιόεν δέ σε μή πο δόλῳ παρὰ χείλεσι πῶμα Οὐλοφύτου λήσειεν, ὅ τ' ὠκιμοειδὲς ὀδώδῃ. (Vbi obserua obiter, ὠκιμοειδὲς ὀδωδὲς, conueniens cum eo quod Dioscorides dixit, ὅμοιον τῷ ὠκίμῳ καὶ τῷ σέλινῳ ἐμφαίνει. Obserua item VOCEM Οὐλοφύτου, quæ itidem apud Dioscoridem est nomen quo à quibusdam vocatur ὁ ἰξίας. adeo vt non simpliciter considerandum sit hoc vocabulum οὐλοφύτου tanquam epithetum, vt censuisse videtur scholiastes: quum expopit, τὸ οὐλὰ βλαστάνον, ὅλον φυτικόν. De hac autem voce οὐλοφύτου hæc Gorr. scribit: Οὐλοφύτου dicitur chamæleo herba: non omnis tamẽ chamæleo ita vocatur, vt quibusdam placet, sed tantùm is qui viscũ profundit. vnde Nicander in Alexipharm. οὐλοφύτου ἰξίου dixit, quasi viscosum. Hæc ille: cuius de adiectiuo ἰξίου sententia animaduertenda est: quum alioqui illi à quibus ἰξίας redditur etiam Lethalis, ex hoc loco ortius interpretationis occasionem sumpsisse videri possint. Nisi potius quoniam ἰξία est nomẽ certi cuiusdam medicamenti lethalis siue lethiferi, ideo ἰξίας generaliter pro lethali accipi putauerunt. Scribit

verò οὐλόφωνον, cum accentu in antepenult. quæ ſcriptura apud Dioſcoridem extat: quum apud Nicādrum alteram illam ſcripturam οὐλοφόνον habeamus) Reprehenditur porro Nicandri ſcholiaſtes, qui in illum eius locum annotarit ἰξίαν eſſe ἰσχνὸν τῆς ἀλφοῦς, τῇ χροιᾷ μέλαν: quum poſt Dioſcoridem Aetius lib. 13, cap. 71, ἰξίαν non inter blattas ſed inter radices venenatas repoſuerit: itidémque Paulus libro 5, cap. 29, ſcribens, τῆς δυνάμεως δὲ μείζων, χαμαιλέων, ἀσπάλαξ, ἡ ψῆνα, ἰξίας. Dicitur porro hoc venenum non ſolùm ὁ ἰξίας, ſed etiam ὁ ἰξία. Affertur enim ex Galeno lib. 2 De antidotis, τῆς δὲ τοῦ ἰξίου πυκνότερον βοτροῦ ἀφαιροῦσι μετ' ὄπου καὶ καστορίου. & ex Theophr. lib. 9, De hiſt. plant. ἔχει δὲ λάκκον καὶ ὁ ἰξίας ὁ ἐν Κρήτῃ, καὶ ὁ πρασίσκος τὸ φυλλάριον. Plinius ἰξίαν interpretatur viſcum, cum alibi paſſim, tum in hoc loco, vbi differit de fibris qui caſtores appellantur, & caſtorea, teſtes eorum: ſcribens, Auxiliantur priuatim contra viſcum ex aceto. In qua interpretatione Plinium lapſum eſſe quidam exiſtimant, quòd venenum quod ἰξίας dicitur, chamæleonis albi viſcum eſſe falſò crediderit. Alii (quibus potius aſſentior) mirantur quidem Plinium maluiſſe interpretari viſcum, quàm Græcam vocem, cum Scribonio Largo, retinere: ſed ex magna ſimilitudine quam ἰξίας cum aucupatorio viſco habet, effectum eſſe putant vt Plinius viſcum reddiderit: quoniam ſicut viſcum, cuiuſque rei, cui hæſerit, tenax eſt, ita, ſi deuoretur ἰξίας, omnia glutinat interanea, omnéſque contrahit & colligat excrementorum exitus. Talé quid autem de eo teſtatur Nicandri ſcholiaſtes, qui alioqui blattæ genus eſſe exiſtimauit, vti dictum eſt. Addam porro his & Gorræi τοῦ ἰξίου verba, tanquam corollarium: Ἰξίας dicitur chamæleo, vt patet ex Scribonio Largo, vbi de venenis agit, ſimiliter ex Heſychio. Verùm non omnis chamæleo eſt, ſed qui viſcum fert: cuiuſmodi habetur qui in Creta prouenit, quem Theophraſtus lacrymam reddere ſcripto teſtatus eſt. Dioſcorides autem ad radices eius profundi viſcum quibuſdam in locis affirmat, quo mulieres vtātur pro maſtiche. Itaque non omnis chamæleo, ſed qui viſcū remittit, ἰξίας dicitur. Quod diſcrimen intelligens Nicander, quum in Alexipharmacis vlophoni veneni (quod omnium conſenſu chamæleo cenſetur) meminit, adiecta nota οὐλοφόνου ἰξίου, quaſi viſcoſum, dixit: quod idem erat atque ἰξίαν dicere. Non eſt igitur idem chamæleon & ἰξίας: hoc ſpeciei, illud generis rationem habet. Ac quum chamæleonem veteres in duo genera diſtinxerint, album & nigrū, & videatur Dioſcorides ἰξίαν ſpeciem albi facere, (quod tamen mirum eſt, quum album bibi poſſe conſtet, ἰξίαν verò longè perniciоſiſſimum eſſe venenum) attamen patet ex eorum dictis chamæleonem ἰξίαν multum eſſe differētis naturæ à chamæleone viſcum non ferente. Nam qui viſcum non fert, ſi albus quidem eſt, nō eſt venenatus: (quòd Dioſcorides, Galenus & Plinius eum propinent aduerſus interaneorū animalia, hydropas & dyſuriam) ſi verò niger eſt, venenatam quidem & letiferam radicem habeat, autore Galeno: (qui propter ea ſuadet tantùm ea foris vtendum eſſe, aduerſus ſcabiem, impetiginem & vitiliginem) ſed longè varijs ab ixia modis nocentem, multumque diuerſa ſymptomata inuehentem, & notas ſimiliter differentes, & alia quoque remedia poſcentem. Teſtis Paulus Ægineta, qui ſeorſum de ixia déque chamæleone ſcripſit, quòd differant tum ſymptomatis tum curatione. Ex eo enim iudicari poteſt, Dioſcoridem in proœmio libri ſexti, venena in ſuas quæque claſſes digerentem, non temerè chamæleonem & ixiā inter radices ſeparatim recenſuiſſe. Cæterùm ἰξίας dicitur ἀπὸ τῆς ἴξεως, hoc eſt à viſco, quaſi viſcaria planta. Nanque viſco redundat tam tenaci & pernicioſo, vt nonniſi interaneorum conglutinatu interitum afferre videatur. Hæc Gorr. apud quem plura vide.

Ἰξία, (ſicut & ἰξὶς interdum) Varix. Poll. Onomaſt. lib. 4, Κιρσός, ὁ παρὰξὺς, οἴδημα φαυλότερον ἀπὸ κιρσώδους τινὸς, παρὰ τὸν ὀπτικὸν χιτῶνα, μικρὸς, ὄγκος. Vocatur autem & ἰξία, (inquit) διὰ τὸ τὰς τίτθους τῆς τίτθης ὁμοίως συσφίγξαι: necnon ἰξός. Itidémque à Galeno apud Hippocratem ἰξίαι exponitur κιρσοί. Sed affertur alia etiam SCRIPTVRA, Ἰξαί: ex Plut. in Mario, Ἰξῶν αἱ ἄκανθαι. vbi tamen meritò ſuſpectus fuerit genitiuus ἰξῶν, quòd facilis fuerit alicui librario lapſus ex ἰξιὰν in ἰξῶν.

Inuenitur ETIAM Ἰξίνη, SIVE Ἄκανθα ἰξίνη, ſed non de eadem planta. Fert tamen ἰξίνη quoque maſtichen. Theophr. De hiſt. pl. l. 9, de iis quæ lacrymam ferunt, σπανίζουσι καὶ ὅτι τῆς χίου καὶ ὅτι τῆς ἀκάνθης τῆς ἰξίνης καλουμένης· ἔχουσι δὲ μαστίχην. Ab eodem eiuſdem operis l. 6, c. 3, inter aculeatas reponūtur ἰξίνη & χαμαιλέων. (Reprehenditur autem Gaza qui ἰξίνην carduum pineam interpretatus ſit) Idem l. 6, c. 4, hanc deſcribens, ait, ἡ ἰξίνη δὲ φύεται μὲν οὐ πολλαχοῦ, ῥιζόφυτος δὲ ἔστι. λέγεται δὲ τῆς ῥίζης μέσης ὁ σπόγγος πρὸς ἄκανθαν ὀπτικὴν φυόμενος, οὐκ ἄφθονον δὲ μᾶλλον ἔστι καὶ χυμιδίον ὅτι μὲν φύλλον. οἱ πλεῖστοι δὲ ὅτι τῷ ἄκρῳ φέρει τὸ δάκρυον ὕστερον καὶ ἔοικεν ἔστιν ἡ ἄκανθα καὶ ἡ μαστίχη. Quæ verba Plinius interpretans habet Hexine: ſed nemo dubitat quin Ixine (ex illo ἰξίνη) reponi hic debeat pro Hexine, & alibi itidem pro Helxine. Verba ipſius Plinii ſunt, lib. 21, cap. 16, Hexine rara viſu eſt, neque in omnibus terris eſt: radice folioſa, ex qua media veluti malum extuberat, cōtectum ſua fronde. Huius vertex ſummus lacrymam continet iucundi ſaporis, acanthicen appellatam. Vicißim autem ex poſtremis hiſce Plinii verbis rectè emendantur poſtrema Theophraſti verba, reponendo ἡ ἄκανθα ἡ μαστίχη.

In derivatione verbi ſequentis ἰύζω, illorum autoritate nitor quibus placet ab aduerbio ἰοὺ eſſe deductum. Fateor alioqui, ſignificationem illius verbi quæ vulgò affertur, nō ſatis cum illa derivatione conſentire. Sed fieri poteſt vt ἰύζω primò dictū fuerit de eo qui clamaret ἰοὺ, (ſicut αἰάζω ſcimus dici de illo qui clamat αἰ) licet exemplum huius ſignificationis nullum nobis extet.

Ἰοὺ, aduerb. Hei, Heu, Eheu. ſicut οἴμοι. Sed geminari ſolet hoc aduerb. ἰού: ſicut & cætera id genus. Habes in Aiace Soph. p. 44, meæ editionis. Apud Lucianum is qui vapulat, clamat, ἰοὺ, ἰοὺ in Timone, τί δέ- ποτε ἰοὺς ἰοὺς ὁ Τίμων μεμύκηκας; ὦ Ἡράκλεις. ἰοὺ, ἰού. σκυλεύομαί σε πρωΐ μαστιγίαι εἰς Ἅιδου πάντα. Plutarchus in libro De def. orac. αὐτόθεν, ἰοὺ, ἰού· δεινόν τι πάθος ἢ ἄγνοια καὶ ζητήσεως δεόμενον πολλῆς ἡμᾶς κομίζουσι ἡμῖν. Legitur & apud Platonem in Gorgia, ἰοὺ, ἰού. Non ſolùm autē geminatum, ſed multoties repetitum inuenitur apud Ariſtophanem. Ex Luciano affertur & genitiuo mōtum, ἰοὺ, ἰοὺ, ἰού, ἰού, Δηοῦς δεινῆς μυστῶν.

Ἰοὺ interdum non gementis eſt, ſed contrà exultātis. Sed hac in ſignificatione quidam SCRIPSERE Ἰοῦ cum circunflexo tradunt. ἐξωτικῶς δὲ ὅτι χαρᾶς, (inquiūt) ἐξωτικῶς δὲ ὅτι θλίψεως. Neque tamen hæc ſcriptura vulgatis Platonis editionibus confirmatur: vtpote apud quem De rep. libro 4, ſit vox exultantis propter rem deprehenſam quæ inueſtigabatur, ἐξυπνίας tamen ſcripta: ἰού, ἰού, ἐπαῖον, ὦ Γλαύκων, κινδυνεύω ἐμοὶ τῷ ὄντι ἐπὶ δικαίῳ ἴχνει καί μοι δοκῶ τὸν τοῦ πάλαι σοφοῦ ἀνδρὸς ἐφικέσθαι ἡμεῖς. Ne autem valde miter particulam iſtam, quæ alioqui gemētium eſt, exultationis contrà indicem nonnunquam eſſe, facit particula ἰοὺ, quæ itidem contrarium huic vſum interdum obtinet.

Ἰύζω, Clamo ἰού: ſi quidem verum ſit ab ἰοὺ eſſe deductum hoc verbum, vt αἰάζω ab αἰ. Sed nullum affertur huius ſignificationis exemplum: ac fieri poteſt vt ob-

ſoleuerit. Alioqui pro ea videri queat facere copulatio verbalis *ἰυγὴ* cum *σὺν ἐμοὶ* apud Sophoclem. A grammaticis dicitur eſſe, Vocem talem edo qualis eſt ſibilantis. Homerus Iliad. ρ, de leone loquens bouem ex armẽto raptum vorante, — *ἀμφὶ δὲ τόν γε κύνες τ' αὐδῆτες τε νομῆες Πολλὰ μάλ' ἰύζουσιν ἐπὶ σφίσι, οὐδὲ ἑκηλοὶ Ἅπτον ἰλλέσθαι.* Vbi Euſtathius annotat *ἰύζειν* eſſe *εἶδος συριγμοῦ*. Apud eundem poetam legimus Odyſſ. ο, *Ὣς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις Αἰετὸς ἀρσίλιν χλωρὰ φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον, Ἥμερον ἐξ αὐλῆς. οἱ δ' ἰύζοντες ἕποντο Ἀντήρες ἠδὲ γυναῖκες.* Vbi idem ſcholiaſtes annotat duntaxat *ἰύζειν* eſſe *φωνὴν ἄσημον*. In quendam autem locum libri ο Iliadis, vbi poeta verbali *ἰυγμὸς* vtitur, ſubiungens nomini *μολπὴ*, annotat idem enarrator, *ἰυγμὸν* & *ἰύζειν* eſſe *φωνὴν ἄσημον, ὑποῖον καὶ τὸν συριγμόν*. Autor breuium ſchol. in illo loco libri ρ Iliadis, *ἰύζουσιν* exponit *ἀχρήστως φωνῇ συνεφέροντο*, item *συνεφώνουν*. addens factũ eſſe hoc verbum ex aduerbio *ἰού*. At verò idem ſcholiaſtes (ſi tamen eiuſdem & hæc ſcholia eſſe credendum eſt) in illo altero loco qui legitur Od. ο, *ἰύζοντες* exponit *βοῶντες*, id eſt clamantes. Sed magis mihi placet expoſitio quæ apud Etymologũ legitur, videlicet *συρίζοντες*, (nã reponi debet *συρίζοντες* pro *συρίζοντες*, vt *ἰύζοντες* pro *ἰύζοντες*) ac melius cum iis quæ ab Euſtathio traduntur conuenit. Quæ autem apud eundem grammaticũ (Etymologum dico) ſubiunguntur, *καὶ ἰύζουσιν, ἀχρήστως φωνῇ συνεφέροντο*, &c. eadem ſunt cum illis quæ modò ex ſcholiaſte Homeri attuli: atque adeò inde à quopiam adiecta fuiſſe puto: vt alia pleraque apud eum legi exiſtimo, quæ illius non ſunt, ſed hinc inde addita. In vulg. lex. redditur Fiſtula cano, item Agreſti voce profero. quæ ſecunda expoſitio ex illis ſcholiaſtæ verbis ſumpta eſt. At prima neſcio cuius autoritate nitatur, eſtque mihi ſuſpecta. Aliud enim eſt Sibilo, aliud, Fiſtula cano. Additur verò & tertia interpretatio, Clamo vt mulieres. Cui interpretationi occaſionem putarem præbuiſſe locum Homericum qui ex Odyſſ. ο, allatus fuit, niſi ibi non *γίνεσθαι* tantùm, ſed *αἰδῶ* etiam, & quidem priore loco, fieret mentio. Illi certè interpretationi videri queat patrocinari expoſitio quæ à ſcholiaſte Sophoclis datur nomini *ἰυγὴ*, videlicet *ἐξῆς βοή*. Quinetiam ſchol. Theocriti ait eſſe *τὸ λιγυφωνεῖν*, & propriè de mulieribꝰ dici. Non minus tamẽ tutũ fuerit ſimpliciter & generaliter interpretari Clamo. poteſt enim hæc interpretatio Heſychii pariter & Suidæ teſtimonio confirmari. Sed apud Heſych. legitur *ἰυζῆ*, tanquam à prima circumflexorum coniugatione: quam ſcripturam mendoſam eſſe puto pro *ἰυζεῖ*. In iiſdem illis lexicis affertur ex Callimacho, *ἰύζων δ' αἰὲν ὄρος*. ſubiungitúrque mira expoſitio, *λαχὼν καὶ κληρωθείς*. Verùm non mira tantùm ſed prorſus aliena eſſe hæc expoſitio, atque adeò alienum locum occupare facilè iudicari poteſt. Indicabo autem huius tã craſſi erroris originem in *Ἰυγξ*: vbi & de ipſo verbo *ἰύζω* aliquid addam.

Ἰυγμός, οῦ, ὁ, Vox tanquam ſibilantis, ſeu Vox ſibilo ſimilis. Aut etiam Sibilus. Reddi poteſt & Clamor, ſequẽdo ea quæ de verbo *ἰύζω* dicta fuerunt. Homerus Iliad. σ, — *Τοὶ δὲ ῥίπτοντες ὀμαρτῇ, Μολπῇ τ' ἰυγμῷ τε πολὺ σκαίροντες ἵπποι*. Vbi annotat Euſtathius *μολπὴν* & *ἰυγμὸν* eam eſſe differentiam quæ ſit *λόγου ἐμμελοῦς* & *βοῆς ἀμούσου*. nam *μολπὴν* eſſe *μεμελισμένον ἦχον*: at *ἰυγμὸν*, eſſe *φωνὴν ἄσημον, ὑποῖον καὶ τὸν συριγμόν*. In vulg. lex. exponitur etiã Fiſtulæ cantus. Vide *Ἰυγή*. Apud Heſych. legitur ΒΤΙΑΜ *Ἰυχμός*.

Ἰυκτὴς, οῦ, ὁ, Sibilator, Qui ſibilat: aut certè, Qui vocem edit ſibilo ſimilem: ſequendo ea quæ in *ἰύζω* dicta fuerunt. In v.l. redditur Edens ſibilum, item Vocalis. addunturq; hæ expoſitiones Græcæ, *συριακτὴς, ὁ λιγυφθόγγος*. quæ ex ſcholiaſte Theocriti ſumptæ ſunt, in hunc verſum Idyllii quod *βουκολιαστὴς* inſcribitur, *Ἐγὼ δ' ἐν ἄσκᾳ λαχὼν ἰυκτὰ Μυάλκας*. Ita enim verſum illum explanat ſcholiaſtes, *ἐγὼ δ' ἐν ἐμοὶ ἔδιν ὁ Μυάλκας συ-*

εικτὴς, ὁ λιγύφθογγος. Et addit, *ὧν τὸ σημαῖνον ἰυκτὴς Καλλίμαχος, Ἰύζων δ' αἰὲν ὄρος*. Quoniam autem illis Callimachi verbis ſubiunguntur iſta *λαχὼν καὶ κληρωθείς*, inde factum eſt vt in poſtrema vulgarium lexicorum editione (qui error tam fœdus támque craſſus eſt vt fœdior & craſſior vix vllus eſſe poſſit) ita poſita ſint quaſi iis exponeretur verbum *ἰύζων*. Atqui ſatis ſupérque manifeſtum eſt ſcholiaſtem non iam de participio *ἰύζων* loqui, ſed exponere illam Theocriti vocem *λαχὼν*, voce *κληρωθείς*: vtentem particula *καὶ*, quæ & alibi ſæpe hunc vſum habere cõperitur. Verùm & iis quæ de ipſo verbo *ἰύζω* dicta fuerunt ſuprà, hoc addẽdum eſt, ſcholiaſtem illum ibi ſcribere *ἰύζειν* eſſe *τὸ λιγυφωνεῖν*, & propriè de mulieribus dici. Legitur porro in v.l. & *Ἰυγκτὴς*.

Ἰυγὴ, ῆς, ἡ, idem quod *ἰυγμὸς*, de quo paulò antè dictum fuit. Soph. in Philoctete, pag. 411, meæ editionis, *Τί δ' ὅταν οὔτε παγχυὴ ἔλαφος, οὔτε Τερηνὶ' ἰυγὴ καὶ τόνος ἐσπόμενος ἰυγαῖς*; Vbi ſcholiaſt. *ἰυγὴ* exponit *ἐξῆς βολή*. Obſeruandum eſt autem copulari *ἰυγὴ* & *τόνος*. hæc enim copulatio pro ea ſignificatione verbi *ἰύζειν* cui primũ locum dedi, facere videri poteſt. Atque vt *ἰυγὴ* ſcholiaſtes Sophoclis tradit eſſe *ἐξῆς βολήν*, ita *ἰύζειν* exponi poſſet *ἐξίεσθαι βοᾶν*. Extat & apud Nicandrum illud verbale *ἰυγὴ*, in Theriacis, de baſiliſco, *Οἵη ἄρα δὴ κείνου ἀπειρεσίη χθὼν πυθάλεα χαίτης Ἰυγῇ μίμνουσιν*. vbi ſcholiaſtes *ἰυγῇ* eſſe ait *φωνῇ πᾶσα* vel *βολῇ ἀδιάφορον*, *ἀπὸ τῆς συμβαίνοντος πανταχόθεν*. Cæterùm ſi *ἰυγμὸς* reddi poſſit Fiſtulæ cantus, (quæ interpretatio habetur in vulg. lex.) non dubium eſt quin & hoc *ἰυγὴ* ita interpretari poſſimus. Sed hæc interpretatio cõuenit cum ea quæ in iiſdem tribuitur verbo *ἰύζω*, videlicet Fiſtula cano: cuius ſignificationis exemplum deſidero.

ΑΤ ΥΕΡΟ Ἰυγξ, γγος, ἡ, (quod itidem ab *ἰύζω* deriuatũ exiſtimatur) nomen eſt auiculæ quam Torquillã necnon Verticillam quibuſdam appellare placuit. Eam deſcribit Ariſtoteles Hiſt. anim. l. 8, cap. 12. A quibuſdã dicta etiam fuit Moracilla, tanquam vna eademque cum illa quæ *σίσουρα* ſiue *σισυρίγξ* nominatur, (aſſentiturque illis Suidas, ſcribens, *ἰυγξ τὸ ὄρνεον τὸ καλούμενον σισυρίγξ*) ſed reprehenduntur qui illam cum hac confundunt: quam *κινάιδιον* etiam vocatam fuiſſe Heſych. & Suidas autores ſunt. A Galeno autem libro 4, περὶ τροφῶν ferrur dicta *κινάιδος*.

Ἰυγξ, (vt quædam poetica fabula perhibet, cuius meminerunt ſcholiaſtæ Pindari & Theocriti, necnon Suidas) mulier quædam fuit quæ quum Ionem incantamentis quibuſdam & magicis artibus ad amorem ſui vel ad amorem ſũs pellicere conaretur, à Iunone in auem mutata fuit, ſeruato eodẽ nomine. Hinc autem factum eſt vt auem iſtam ad amatorias illecebras iuuare, eáque magas ad ſuas incantationes ſuáque venẽficia vti creditum ſit. Bud. *ἴυγγας* vertit Veneficia illecebroſa, in hoc Syneſii loco, *ἦτοι ἀρὰ Αἰγύπτιοι φαρμακεῦς. καὶ οὐ παῖτα Ὅμηρος ψεύδεται, ὃν καὶ αὐτὸς ἰυγγῶν πολλῶν δεδιδαγὼς ὑπομίμνησκε αὐτ' Αἰγυπτίου*. Cui loco hunc Xenophontis ſubiungit, *οὐκ ἀδύνατον μαλθακῷ φίλτρῳ τινὶ καὶ ἐπῳδῇ καὶ ἰυγγι*. Vtitur autẽ Syneſius & aliis in locis voce *ἴυγγες* pro illecebris. Itidémque *ἴυγξ* generaliter pro quauis illecebra interdum ponitur, & eoquod nos ad aliquid pellicit. Ex Xenophontis Apomnemon. affertur *ἴυγγα ἔχειν* pro Habere illecebram, & pelliciendi artificium tenere. Exẽpla huius metaphoricæ ſignificationis & apud Suidam inuenies. Apud Pindarum Nem. ode 4, *ἴυγγι ἑλκόμαν ὕπερ* ſcholiaſtes exponit *ὑπὸ μανίας*.

Ἰυγξ fertur dictus & ipſe magarum turbo ſeu rhõbus. Vide Suidam. Sunt qui in Theocriti Pharmaceutria in hoc intercalari verſu, *Ἰυγξ ἕλκει τὸν σὸν ἐμὶν πόσιν ἐς δόμον ἂν αὖθις*, vocem *ἰυγξ* ſignificationem illam habere crediderint. Sed ſcholiaſtes Venerem autem eſſe tradit, quam magæ ad ſuas incantationes adiutricem habeant. Vide plura de eadem voce ibidem.